ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Anestes Konstantinides

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
1906

Ρ

Ρ, ρ, ρῶ, ἄκλιτον, τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικόν, ρʹ = 100, ἀλλὰ ͵ρ = 100000, λογίζεται ὡς ἡμίφωνον ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν τῇ Ποιητ. 20. 3. **I.** ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ ρ καθόλου μένει ἀμετάβλητον· ἀλλ' ἐνίοτε τὸ Ἑλληνικὸν ρ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ l, οἷον **εἶρ-ος, ἔρ-ιον**, Λατιν. vell-us, vill-us, Γοτθ. vull-a (wool)· **οὖρ-ον**, ur-ina, Ἀρχ. Ἰρλανδ. fual· ἀλλὰ κοινοτέρα εἶναι ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλληνικῇ, πρβλ. **Λλ**, I. **II.** Διαλεκτικαὶ καὶ ἄλλαι μεταβολαί: **1)** Αἰολ., α) συχνάκις ἐν ἀρχῇ λέξεως προτάσσεται β εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ δίγαμμα, οἷον **βρόδον βράκος βρίζα** ἀντὶ **ῥόδον ῥάκος ῥίζα**, Γρηγόρ. Κορίνθου 638, πρβλ. 689, Ahrens D. Aeol. σ. 34. β) ἐν τῷ μέσῳ λέξεως τὸ ειρ ἐγίνετο ερρ, ὡς **ἐγέρρω φθέρρω** ἀντὶ **ἐγείρω φθείρω**, Koen. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου 587, Ahrens D. Aeol. § 8. 5· ἀλλὰ **οἰκτίρρω** ἀντὶ **οἰκτείρω**, αὐτόθι. γ) ἐν τέλει λέξεως τὸ σ μετεβάλλετο εἰς ρ, **οὗτορ ἵππορ σκληρότηρ** ἀντὶ **οὗτος ἵππος σκληρότης**, Πλάτ. Κρατ. 434C· οἱ Ἐρετριεῖς ἐφημίζοντο ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ὑπερβολικῇ χρήσει τοῦ ρ, πρβλ. Στράβ. 448, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ῥωτακίζω**· οὕτω καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ **παλεόρ σιὸρ ἀβὼρ** ἀντὶ **παλαιὸς θεὸς ἠὼς (ἀώς, αὐώς)**· καὶ ἐνίοτε ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, οἷον **παρτάδες μιργῶσαι** ἀντὶ **παστάδες μίσγουσαι**, Ahrens D. Dor. § 8· πρβλ. Λατιν. arbor arbos, honor honos. **2)** ἐν τῇ Ἀττ. διαλέκτῳ, α) ρρ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰωνικ. καὶ τοῦ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Ἀττικῶν ρσ, ὡς **ἄρρην θάρρος πυρρὸς** ἀντὶ **ἄρσην θάρσος πυρσός**. Koen. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. 630· ἀλλὰ **πυρρὸς** ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ.· παρὰ δὲ τοῖς Δωρ. ἐνίοτε εὕρηται ρρ, Ahrens D. Dor. σ. 102. **3)** ἔν τισι λέξεσ τὸ ρ μετατίθεται, μάλιστα παρὰ ποιηταῖς διὰ μετρικοὺς λόγους, οἷον **κάρτος** Ἐπιχ. ἀντὶ **κράτος, ἀταρπὸς** ἀντὶ **ἀτραπός, κραδίη** ἀντὶ **καρδία**· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ μετάθεσις εἶναι διαλεκτική, οἷον **βάρδιστος** Δωρ. ἀντὶ **βράδιστος, βρόταχος** ἀντὶ **βάτραχος**· Ἐπικοί τινες τύποι εἶναι καὶ Ἰωνικ., Koen. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 337· καὶ παρ' Ἀττ. **θράσος** ἀντὶ **θάρσος** εἶναι ἀμφότερα ἐν χρήσει, ἀλλὰ μετά τινος διαφορᾶς ἐννοίας, ἴδε **θράσος**.

III. τὸ ρ ἐν ἀρχῇ λέξεως εἶχε προφορὰν τοσοῦτον ἰσχυράν, (ἴδε κατωτ. 4), ὥστε ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τὸ βραχὺ φωνῆεν τῆς προηγουμένης λέξεως θέσει μακρόν·— τοῦτο ὅμως γίνεται ὅταν αἱ δύο λέξεις εἶναι λίαν στενῶς συνημμέναι, οἷον ἡ πρόθεσις μετὰ τῆς πτώσεως ἢ τὸ ἐπίθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, καὶ ὅταν τὸ βραχὺ φωνῆεν εὑρίσκηται ἐν ἄρσει, οἷον ψυχρῇ ὑπὸ ῥιπῆς Ἰλ. Ο. 171, πρβλ. Θ. 25, Ὀδ. Σ. 262, Ἀριστοφ. Νεφ. 416· σπανίως δὲ ἐν θέσει, οἷον ἐν Ἰλ. Ω. 755, Ὀδ. Ν. 438, Ἀριστοφ. Θεσμ. 781, Νεφ. 344· πολλὰ παραδείγματα μνημονεύονται ἐκ τοῦ Πινδ. ὑπὸ τοῦ Böckh O. 8. 23 (30), Π. 1. 45 (86)· ἐκ τῶν Τραγικῶν καὶ Κωμικῶν ὑπὸ τοῦ Dawes Misc. Cr. σ. 159, Markl. εἰς Εὐρ. Ἱκέτ. 94, Gaisf. εἰς Ἡφαιστ. σ. 219, Monk εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 461· κατὰ τὸν Meineke, Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 303 κέξ., βραχὺ φωνῆεν ἐν τοιαύτῃ θέσει ἦτο ἀείποτε μακρὸν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ·— **πέρυσιν** [-υυ], ὡς εἰ ἦν **πέρρυσιν**, παρὰ Θεοκρ. 29. 26, εἶναι ἀμφίβολον. **2)** ἕνεκα τῆς ἰσχυρᾶς ταύτης προφορᾶς τὸ ρ κατὰ κανόνα ἐδιπλασιάζετο μετὰ πρόθεσιν λήγουσαν εἰς φωνῆεν, μετὰ τὸ α στερητ., καὶ μετὰ τὴν αὔξησιν ἐν τοῖς ῥήμασιν, οἷον **ἀπορρίπτω ἄρρωστος ἔρρεξα ἔρριψα**, καὶ ἐν συνθέσει καθόλου ὅταν προηγῆται αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν, οἷον: **εὐθύρριζος, βαθύρροος**· οὕτως ἀείποτε παρὰ τοῖς πεζογράφ., ἀλλ' οἱ ποιηταὶ χρῶνται καὶ τῷ ἁπλῷ ρ, μάλιστα ἐν συνθέσει μετ' ἐπιθέτου ἢ προθέσεως, οἷον **καλλίροος, ἀπορίπτω, ἔριψε**· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ α στερητ., οἷον **ἄρωστος** (Ἀνθ. II. 11. 206)· σπανιώτερον ἐν πρωτοτύπῳ λέξει, οἷον **πυρίχη**, ἴδε Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. II. 78, 489, 774· τῆς ἀδείας ὅμως ταύτης δὲν γίνεται συχνὴ χρῆσις παρ' Ὁμήρῳ, σπανία δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ἀλλ' ἐν τῷ δοκίμῳ λόγῳ ἀείποτε εἶναι ἐν χρήσει τὸ **προρέω** καὶ οὐχὶ **προρρέω**. **3)** ἐὰν τὸ ρ εἶναι ἀρχικὸν λέξεως, ἁπανταχοῦ δασύνεται πλὴν ἐν ταῖς λέξεσι **Ῥᾶρος, ῥάρος**· ἀλλ' ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ τὸ ρ οὐδέποτε δασύνεται, Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. 588, Α. Ε. 693. Ἀλλὰ τὸ διπλοῦν ρ ἐν μέσῳ λέξεως ὅπερ ἄλλοτε ἐγράφετο ῤῥ (πρβλ. Λατιν. Pyrrhus, arrhabo) ἤδη συνήθως γράφεται ἄνευ πνευμάτων ρρ ὡς ἐν τοῖς παλαιοῖς Ἀντιγράφοις, πρβλ. Bast εἰς Γρηγόρον Κορίνθου 733. Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἔγραφον ῤ μετὰ ψιλὸν σύμφωνον καὶ ῥ μετὰ δασὺ ἐν μέσῳ λέξεως, ὡς **Ἀτρεύς, ἀφρός**, καὶ ἐν τοῖς μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύποις λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ ρ, οἷον **ῥεραπισμένος, ῥερυπωμένος**, τινὲς ἔγραφον ῥεῤ-, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ **πεφίληκα, τέθραμμαι**, κτλ., Göttling Accent. σ. 205. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀποφεύγει τὴν σύγχρονον χρῆσιν τοῦ ρ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν δύο πρώτων συλλαβῶν λέξεως ὡς ἐν τῇ Λατ. rarus, roris, ruris, κτλ.· **ῥάρος** καὶ **ῥωρὸς** καὶ οἱ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ παρακείμενοι φαίνεται ὅτι ἀποτελοῦσι τὴν μόνην ἐξαίρεσιν· ἀλλ' ἡ ἐπανάληψις τοῦ ρ δὲν ἦτο σπανία ὅτε τοῦ πρώτου ρ προηγεῖτο ἄφωνόν τι, οἷον **Βραυρών, φρουρά, κραῖρα**, καὶ ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, ὡς **ἄραρεν, ὄρωρεν, γεραρός**· Λοβεκ. Παραλ. 14 κέξ. **4)** τὸ ρ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς γράμμα τοῦ κυνός, lettera canina (κατὰ τὸν Lucil.), irritata canis quod 'rr' quam plurima dicat, ἴδε Scal. Varro de Ling. Lat. vi (σ. 192 Bip), καὶ ad Pers. 1. 109.

ῥά, [ᾰ], ἐγκλιτ. μόριον, Ἐπικ. ἀντὶ **ἄρα** (ὃ ἴδε), συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Πινδ.· σπανιώτερον (ἐν λυρ. χωρίοις) παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, ἦ ῥα Αἰσχύλ. Πέρσ. 633, Σοφ. Αἴ. 172· ἤ ῥα αὐτόθι 177· ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 114, Θεσμ. 260, ὁ Δινδ. διορθοῖ ἄρ'.— Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μονοσύλλαβον μόριον ὅπερ δὲν λήγει εἰς ε καὶ πάσχει ἔκθλιψιν.

ῥᾷ, ποιητ. ἀντὶ **ῥᾴδιον**, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Ἀλκμᾶνος (42 [82] ἔνθα ῥᾶ) ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. Δυσκ. ἐν Α. Β. 566 (ἔνθα ῥᾷ) ἐκ δὲ τοῦ Σοφ. καὶ Ἴωνος ὑπὸ τοῦ Στράβ. 364. Εἶναι ἡ παλαιὰ ῥίζα (**ῥαΐ**, ὡς τὸ **πρωΐ**), εἰς ἣν ἀνήκει τὸ συγκριτ. **ῥᾴων**: πρβλ. τοὺς Ἐπικ. τύπους **ῥέα, ῥεῖα**.

ῥᾶ, τό, ἡ ῥίζα φυτοῦ ἐκ τοῦ γένους ῥήου, Rheum, εἰς ὃ ἀνήκει καὶ τὸ παρ' Ἄγγλοις ἐν χρήσει rhubarb (δηλ. Rha barbarum), Διοσκ. 3. 2· ἐφύετο δὲ τὸ ῥᾶ τοῦτο παρὰ τὸν ποταμὸν Ρᾶ ἢ Βόλγαν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβε κατὰ τὸν Ammian. Marc. 22. 8, 28: ἐν τῷ Βοταν. Λεξικ. γράφεται **ῥέον**: «ῥέον βαρβαρικόν, τοῦ μεγάλου κενταυρίου ῥίζα»·— παρὰ τῷ Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ. φέρεται καὶ **ῥία**, ἡ, (ἐκ τῶν νόθων): πρβλ. **ῥῆον**· σήμερον παρ' ἡμῖν ὀνομάζεται **ῥαβέντι**.

ῥᾰβάσσω. Ἀττ. **-ττω**, = **ῥάσσω, ἀράσσω**, κάμνω κρότον, μάλιστα ὀρχούμενος ἢ διὰ τοῦ ποδὸς κρούων τὸν ῥυθμόν.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαβάττειν· ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν. τινὲς δὲ τύπτειν, ψόφον ποιεῖν τοῖς ποσί, καὶ ῥάσσειν», καὶ κατὰ Φώτιον «ῥαβάττειν: σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν», προσέτι παρὰ τῷ αὐτῷ «ῥαβάττειν· ἄνω κάτω ἀντιβαδίζειν»: πρβλ. τὸ Χυδ. Γερμαν. rabastern:— ὡσαύτως **ἀρραβάσσω** (ἢ ἀρ(ρ)αβάσσω), Ἡσύχ.·— ὅθεν **ἀρράβαξ**: ὁ, ὀρχηστής, καὶ μεταφορ., ὁ βλάσφημος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀρράβακα**.

ῥαββί, ῥαββονί, ῥαββουνί, = ὦ διδάσκαλέ μου, Ἑβραϊκαὶ λέξεις ἐν τῇ Καιν. Διαθ.

ῥαβδεύομαι, ἀποθ., ἐπὶ ἰχθύος, συλλαμβάνω μικροὺς ἰχθῦς διὰ τῶν ῥαβδίων, ἤτοι τῶν πλοκάμων τοῦ στόματός μου, ἴδε **ῥαβδίον** 2.

ῥαβδη-φόρος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ῥαβδοφόρος**, = **θυρσοφόρος**, Λυκόφρ. 1139.

ῥαβδίζω, ὡς καὶ νῦν, κτυπῶ, δέρω διὰ τῆς ῥάβδου, ξυλίζω, Ἀριστοφ. Λυσ. 587, Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 12· ῥ. δένδρα, κτυπῶ αὐτὰ διὰ ῥάβδου ὅπως καταρρίψω τὸν καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 4, κτλ.· ἐλαίας αὐτόθι 5. 4, 2· ῥ. πυρούς, τύπτων ἀποχωρίζω τὸν σῖτον, Ἑβδ. (Ῥοὺθ Β', 17).

ῥάβδῐνος, η, ον, (ῥάβδος) ἐκ ῥάβδων πεποιημένος, Γλωσσ.

ῥαβδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥάβδος**, μικρὰ ῥάβδος ἢ κλαδίσκος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 6· τὸ τοῦ Ἑρμοῦ κηρύκειον, Βαβρ. 117. 9, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 12· ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίζεσθαι, ἐπὶ ἵππων, Στράβ. 828. **2)** **ῥαβδία**, πλοκαμίσκοι τινὲς περὶ τὸ στόμα ἰχθύων τινῶν, δι' ὧν οὗτοι ἀγρεύουσι μικροτέρους ἰχθῦς, εἶτα ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδία Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 5. **3)** καρφίς τις ἐκ σιδήρου ἢ ὀξὺ σιδήριον οὗ χρῆσιν ἐποιοῦντο ἐν τῇ ἐγκαυστικῇ τέχνῃ, Λατ. veruculum, Πλούτ. 2. 568A, πρβλ. Ἀθήν. 687B. **II.** = **ἅλιμος**, θάμνος ὅμοιος ῥάμνῳ, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 1. 120.

ῥάβδισμα, ατος, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ῥαβδίζειν ἢ ῥαβδίζεσθαι, ῥαβδισμός, κάκωσις λιμοῦ καὶ ῥαβδισμάτων Κ. Μανασσ. Χρον. IX, 1, 48.

ῥαβδισμός, ὁ, τὸ ῥαβδίζειν, δέρειν διὰ ῥάβδου, Ἐκκλ.·— ὡσαύτως **ῥαβδιστής, οῦ**, ὁ, ὁ ῥαβδίζων, Ἀντίγραφ. ἐν τῷ Mus. Borgh. σ. 56 Schow.

ῥάβδιθα· «τὰ διδασκαλεῖα» Ἡσύχ.

ῥαβδο-δίαιτος, ον, ὁ ζῶν διὰ τοῦ ζωγραφικοῦ ῥαβδίου, ᾧ χρῆται ἐν τῷ ζωγραφεῖν, κατὰ παρῳδίαν τοῦ **ἁβροδίαιτος**, ἐπὶ τοῦ ζωγράφου Παρασσίου, Ἀθήν. 543D, 687C.

ῥαβδο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς ῥάβδον, ἄνθος Γεωπ. 12. 37· γόμφοι Ἱππιατρ.·— ὡσαύτως **ῥαβδώδης, ες**, Βυζ.

ῥαβδο-λογία, ἡ, συλλογὴ ῥάβδων, τὸ συλλέγειν ῥάβδους, Γλωσσ.

ῥαβδο-μαντεία, ἡ, μαντεύεσθαι διὰ ῥάβδου, Κύριλλ. 3. 75C.

ῥαβδο-μαχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι (χάριν ἀσκήσεως) διὰ ῥάβδων, τὸ ἀσκεῖσθαι δι' ἀκοντίων ἐσφαιρωμένων, Πλουτ. Ἀλέξ. 4, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ (τ. 4, σ. 405).

ῥαβδονομέω, εἶμαι **ῥαβδονόμος**, κάθημαι ὡς ἀγωνοδίκης, Σοφ. Τρ. 516.

ῥαβδο-νόμος, ον, (νέμω) ῥαβδοφόρος· ὅθεν ὡς τὸ **ῥαβδοῦχος**, ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ῥαβδούχων, Πλουτ. Αἰμίλ. 32· ἀγωνοδίκης, «βραβευτής», Ἡσύχ.

ῥαβδόομαι, Παθητ., γίνομαι ῥαβδωτὸς (πρβλ. **ῥάβδος** II) Ἰω. Λυδ.· πορφυροῖς ὑφάσμασι ῥεραβδωμένος Δίων Κ. τ. 1, σελ. 8 Διndόρφ., ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162.

ῥάβδος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ῥαβδί», Λατ. virga, Ὅμηρ.· ἀλλ' ἐλαφροτέρα τῆς βακτηρίας τῆς χρησίμου εἰς τὸ βάδισμα, ἴδε Ξεν. Ἱππ. 11, 4, πρβλ. 8. 4· (ἀλλὰ = **βακτηρία**, ἐν Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. ι', 10, κ. ἀλλ.)·— ὡσαύτως, ὁ νέος βλαστὸς δένδρων τινῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 1, 2, πρβλ. Schneid. Πίνακα εἰς Θεόφρ. —Ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** μαγικὴ ῥάβδος, ὡς ἡ τῆς Κίρκης, Ὀδ. Κ. 238, 319, κτλ.· ἡ τῆς Ἀθηνᾶς δι' ἧς αὕτη ἤγγισε τὸν Ὀδυσσέα ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ὄψιν, χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατο Ὀδ. Π. 172· ἡ τοῦ Ἑρμοῦ ῥάβδος, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει Ἰλ. Ω. 343, Ὀδ. Ε. 47· ἡ τοῦ Ἅιδου, δι' ἧς κυβερνᾷ τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν, Πινδ. Ο. 9. 51, πρβλ. Ὁρατ. Ὠδ. 1. 10, 18, καὶ 24. 16 (ἴδε **ῥαβδίον** I. 1)· ῥαβδίον μαντικόν, Ἡρόδ. 4. 67. **2)** ῥάβδος ἢ κάλαμος ἁλιευτικός, Ὀδ. Μ. 251· — ὡσαύτως κλαδίσκος ἀληλιμμένος δι' ἰξοῦ πρὸς σύλληψιν μικρῶν πτηνῶν, «ἰξόβεργα», Ἀριστοφ. Ὄρν. 527. **3)** τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου, Ξεν. Κυν. 10, 3 καὶ 16. **4)** ῥάβδος ὡς σημεῖον ἀξιώματος ὡς τὸ παρὰ τοῖς παλαιοτέροις σκῆπτρον, Πινδ. Ο. 9, 50, Πλάτ. Ἀξ. 367A·— ἀμφιβ. ἐν Αἰσχύλου Ἱκέτ. 248 ἀντὶ **ῥαβδοῦχος**. **5)** ἡ ῥάβδος ἣν ἔφερεν ὁ ῥαψῳδός: ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαίνεσθαι Καλλ. Ἀποσπ. 138, πρβλ. Παυσ. 9. 30, 3, καὶ ἴδε **σκῆπτρον**· ὅθεν, κατὰ ῥάβδον ἐπέων, κατὰ τὸ μέτρον τῶν ποιημάτων αὐτοῦ (τοῦ Ὁμήρου), Πινδάρ. Ι. 4. 66, ἔνθα ἴδε Dissen. (3. 56), πρβλ. Göttling Προοίμ. εἰς Ἡσίοδ. σ. xiii.

6) ῥάβδος πρὸς σωφρονισμόν, ὡς κολαστήριον ὄργανον ῥ. κοσμοῦσα Πλάτ. Νόμ. 700C· μάστιξ ἢ ῥ., πρὸς ἱππασίαν χρήσιμος, Ξεν. Ἱππ. 8. 4· ῥ. βοηλάτις, βούκεντρον, Ἀνθ. Πλαν. 200· Μηδικαῖς ῥάβδοις ξαινομένους, δερομένους, μαστιγουμένους, Πλουτ. Ἀλέξ. 51, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 153· — παρὰ μεταγεν., αἱ ῥάβδοι, αἱ τῶν Ῥωμαίων ῥαβδούχων fasces, Πλουτ. Ποπλ. 10, Λύκουλλ. 36· ἀνθύπατος πρὸς πέντε ῥάβδους Συλλ. Ἐπιγρ. 4033. 18., 4034. 11· πρβλ. **ῥαβδονόμος, ῥαβδοῦχος**. **7)** ποιμενικὴ ῥάβδος, Ἑβδ. (Μιχ. Ζ', 14). **8)** αὐτόθι (Ψαλμ. ΟΓ', 3), ῥ. κληρονομίας, φαίνεται ὅτι ὑπονοεῖ τὴν ῥάβδον ὡς μέτρον ἐκτάσεως. **II.** ταινία, χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «τοῖς κανόσιν, οἷς εἴχοντο αἱ ἀσπίδες», Ἰλ. Μ. 297· ἔμφασίς τις ἐν τῷ ἀέρι ἐξ ἀνακλάσεως τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 6, 3. 6, 3, π. Κόσμ. 4. 22, Θεόφραστ. Σημ. Ὑδάτ. 1, 11· σειρά, ῥάβδωσις ἐπὶ τοῦ δέρματος ζῴων, διαποίκιλα ῥάβδοις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 25, πρβλ. Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332C· ἐπὶ ὑφασμάτων, Πολυδ. Η', 53· πρβλ. **ῥαβδωτός**· ἡ ῥάβδωσις κιόνος, πρβλ. **ῥάβδωσις**· ἐπὶ ὀρυκτῶν, φλέψ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 6, κτλ. **III.** παρὰ τοῖς γραμμ., **1)** γραμμή, στίχος, Σχολ. εἰς Πινδ. Ι. 3. 63. **2)** κριτικόν τι σημεῖον, ὡς τὸ ὀβελός, Ἡσύχ. (κατ' ἔννοιαν προσεγγίζει πρὸς τὸ **ῥαπίς, ῥόπαλον**· ἀλλ' ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀρ. 513). — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥάβδοι· καὶ τὸ σύνηθες καὶ ἡ διάφυσις τῆς γῆς, ὡσεὶ φλέβες. καὶ ὀβελοὶ δὲ οἱ παρατιθέμενοι τοῖς Ὁμήρου στίχοις. καὶ οἱ τῶν φοινίκων κλῶνες».

ῥαβδουχέω, εἶμαι **ῥαβδοῦχος**, φέρω ῥάβδον, μάλιστα ὡς σημεῖον ἀρχῆς ἢ ἀξιώματος, Ἱππίας παρ' Ἀθην. 259D·— ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ῥαβδούχων, φέρω τὰς ῥάβδους (fasces), Δίων Κ. 48. 43· ἀλλ' ἐν τῷ παθ., ῥαβδουχοῦνται δὲ προϊοῦσαι, προπορεύονται αὐτῶν ῥαβδοῦχοι, ἐπὶ τῶν ἱερῶν παρθένων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις, Πλουτ. Νουμ. 10.

ῥαβδουχία, ἡ, ἐν Ῥώμῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ ῥαβδούχου, καὶ μετωνυμικῶς οἱ ῥαβδοῦχοι περιληπτικῶς λαμβανόμενοι, Πλουτ. Φάβ. 4, Κικ. 16.

ῥαβδουχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ῥαβδουχίαν**, Γλωσσ.

ῥαβδοῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ ἔχων ἢ φέρων ῥάβδον ὡς σημεῖον ἀξιώματος: **1)** δικαστής, κριτὴς ἀγῶνος, ἀγωνοδίκης, = **βραβευτής**. Πλάτ. Πρωτ. 338A. **2)** θεράπων ἄρχοντος, ὁ φέρων τὴν ῥάβδον αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 734· οὕτω πιθανῶς παρὰ Θουκ. 5. 50 — οὕτως ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν φερόντων τὰς ῥάβδους ἢ fasces, Πολύβ. 5. 26, 10, κτλ.· πρβλ. **ῥαβδονόμος, ῥαβδοφόρος**· — ὡσαύτως, **ῥαβδοῦχοι**, αἱ, γυναῖκες θεράπαιναι τῆς Οἰνάνθης μητρὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, καὶ ταῦτ' εἰποῦσα ταῖς ῥαβδούχοις ἀνεῖργειν προσέταξε καὶ παίειν τὰς μὴ πειθαρχούσας ὁ αὐτ. 15. 29, 13.

ῥαβδοφορέω, φέρω ῥάβδον, ἑκάστῳ γὰρ δεῖν ῥαβδοφορεῖν ἔθος Στράβ. 783.

ῥαβδο-φόρος, ον, ὁ φέρων ῥαβδίον ἢ βακτηρίαν, ἴδε **ῥαβδηφόρος**. **2)** = **ῥαβδοῦχος** 2, ἐν Ἀθήναις, εἶδος ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 734· ἐν Ῥώμῃ = lictor, Πολύβ. 10. 32, 2. **3)** ὡς ὅρος ἀστρολογικὸς λέγεται ἐπὶ τῶν πλανητῶν, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 262, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 31.

ῥαβδώδης, ες, ἴδε **ῥαβδοειδής**.

ῥαβδῳδία, ἡ, καὶ **ῥαβδῳδός**, ὁ, ὥς τινες ἔγραψαν ἀντὶ ῥαψῳδ-, νομίζοντες τὰς λέξεις ταύτας παραγώγους ἐκ τοῦ **ῥάβδος**· ἀλλ' ἴδε **ῥαψῳδὸς** ἐν τέλ.

ῥάβδωμα, τό, ῥάβδος ἢ δεσμὶς ῥάβδων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σκυτάλια**.

ῥάβδωσις, ἡ, ἡ αὐλάκωσις τῶν κιόνων, ἢ κατὰ τὸν Εὐστράτιον, ἡ κατὰ μῆκος πῆξις τοῦ κίονος, ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἵστηται, ἢ γὰρ τῶν λίθων σύνθεσις ἑτέρα τῆς κίονος ῥαβδώσεως Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 2· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ῥαβδωτός, ή, όν, (ὅπερ ἐκ ῥήμ. **ῥαβδόω**, πρβλ. **ῥάβδος**), πεποιημένος ἢ πεπλεγμένος ἐκ ῥάβδων, ῥ. θύραι, πλεκτὰ καλύμματα, Διόδ. 3. 22. **II.** (**ῥάβδος** II) ἔχων γραμμὰς ἢ σειράς, ἱμάτια Ξεν. Κύρ. 8. 3, 16· ἐπὶ ζῴων ἐχόντων ἐπὶ τοῦ δέρματος σειρὰς ῥαβδοειδεῖς, Λατ. virgatus, μάλιστα κατὰ μῆκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6· ἐπὶ κιόνων, αὐλακωτός, Εὐστρατ. Ὑπομνήματα εἰς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4· οὕτως ἐπὶ ποτηρίου, Πολέμων παρ' Ἀθην. 484C.

ῥάγα (Κῶδ. ῥάγα)· «ἀκμή, βία, ὁρμή, καὶ ἣν ἡμεῖς ῥῶγα θηλυκῶς, Ἀττικοὶ ῥᾶγα» Ἡσύχ.

ῥαγάς, άδος, ἡ, (ῥαγῆναι, ῥήγνυμι) ῥῆγμα, ῥωγμή, Ἀνθ. Π. 11. 407, Διόδ. 1. 39· ῥῆγμα τοῦ δέρματος, σχάσιμον, Διοσκ. 1. 94· σχάσιμον τῶν χειλέων, Γαλην. 2, 214F.

ῥαγδαῖος, α, ον, (ῥάγδην) ὡς καὶ νῦν, ὁρμητικός, βίαιος, σφοδρός, ἰσχυρός, ἀθρόος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 12, 17, π. Ἀκουστ. 45, Διόδ. 2. 27, Πλουτ. Τιμολ. 28, Λουκ. Τίμ. 3· ἐπὶ ἀστραπῆς, Wessel. εἰς Διόδ. 1. 141, Jac. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. 273· ἐπὶ ποτοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 185. **2)** ἐπὶ προσώπων, σφοδρός, βίαιος, μανιώδης, Τηλεκλείδης ἐν «Πρυτάνεσι» 7, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 37, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκοις» 7· ὡς ῥ. ἐξελήλυθεν Δίφιλος ἐν «Πολυπράγμονι» 2· ῥ. ἐν τοῖς ἀγῶσι Πλουτ. Πελοπ. 1·—τὸ ῥαγδαῖον, τὸ βίαιον, Πλουτ. 2. 447A, 456C. — Ἐπίρρ. **ῥαγδαίως**, ὑετὸς ῥαγδαίως φερόμενος Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 46.

ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, βιαιότης, παραφορά, μανία, Πολυδ. Δ', 22.

ῥάγδην, Ἐπίρρ., (ῥάσσω, ῥήγνυμι) μὲ τρόπον βίαιον ὡς ὅταν διαρρηγνύῃ τίς τι, βιαίως, σφοδρῶς, Λατ. raptim, Πλουτ. 2. 418E.

ῥαγή, ἡ, = ῥαγάς, ῥῆγμα, Ἱππ. 235. 41., 236. 4, κτλ.

ῥαγίζω: μέλλ. -ίσω, (ῥάξ) συλλέγω ῥᾶγας, ῥαγολογῶ, μεταφορ., Θεόκρ. 5. 113, ἔνθα ἴδε Σχολιαστήν. — Μέσ., ῥαγίζονται νυκταλώπεκες λάθρα τῶν φυτῶν τὰς βοτρυηφόρους, ῥαγολογοῦσι, τρώγουσι τὰς ῥᾶγας, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 55, 12, ἔκδ. Λ.

ῥαγικός, ή, όν, (ῥάξ) ὁ ἀνήκων εἰς ῥᾶγας, οἱ μῦσχοι οἱ ῥαγικοὶ (περὶ τῶν μίσχων τῆς σμίλακος) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 12.

ῥάγιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ ῥάξ, «ῥὼξ ζῷον ἐστὶ μικρόν, ῥαγίῳ (ῥαγὶ Gaisf.) σταφυλῆς ὅμοιον» Ἐτυμολ. Μέγ. 705. 52. **II.** εἶδος ἀράχνης δηλητηριώδους, κοινῶς «ῥῶγα», Ἀέτ.· ἴδε ἐν λέξει ῥώξ.

ῥαγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥᾶγα· ῥ. χιτών, ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ὁ χοριοειδὴς χιτών, ὡς ἐοικὼς ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λειότητι καὶ

τῇ ἔσωθεν δασύτητι Ροῦφ. Ἐφ. 36 ἔκδ. Clinch., Πολυδ. Β', 70, Σουΐδ. ἐν λ. κόρη, Γαλην. τ. 4, σ. 380, 2., τ. 6, σ. 877, 4, κτλ.

ῥᾰγόεις, εσσα, εν, (ῥαγή) διερρωγώς, ῥαγόεν δέρος, τὸ διερρωγός, Νικ. Θηρ. 821.

ῥᾰγολογέω, συλλέγω ῥᾶγας, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 113.

ῥᾰγολογία, ἡ, τὸ ῥαγολογεῖν, Σουΐδ. ἐν λ. ἐπιφυλλίδα ῥαγολογίαν.

ῥᾰγολόγος, ον, ὁ ῥαγολογῶν, ἐχῖνος Ἀνθ. Π. 6. 45.

ῥᾰγό-πους, -οδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κατερρωγότας τοὺς πόδας, Ἐτυμολ. Μέγ. 810. 28, ἐν λέξ. χεῖραι, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξ. χειρόποδες.

ῥᾰγόω, μόνον παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 703. 3, καὶ τῷ Σουΐδ.: «ῥαγῶσαι· τεμεῖν», πιθαν. ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ ῥακῶσαι.

ῥᾰγώδης, ες, = ῥαγοειδής, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 15, 4, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 76.

ῥάδα: «τὰ ῥόδα· ὅθεν καὶ ῥαδινή» Ἡσύχ.

ῥᾰδᾰλός, ή, ον, ἴδε ῥοδανός, «ῥαδαλόν· ἁπαλόν, εὐδιάσειστον» Ἡσύχ.

ῥαδαμεῖ· «βλαστάνει» Ἡσύχ.

ῥάδαμνος, ὁ, ἴδε ὀρόδαμνος. — Καθ' Ἡσύχ.: ῥάδαμνος· βλαστὸς ἁπαλός. κλάδος. ἄνθος. ὄρπαξ καὶ τὰ τοιαῦτα».

ῥᾰδαμνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος μικρῷ κλάδῳ ἢ βλαστῷ, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 543.

ῥᾰδανᾶται· «πλανᾶται» Ἡσύχ.

ῥαδάνη· «κρόκη. ὁμοίως ῥοδάνη» Ἡσύχ.

ῥᾰδᾰνίζω, ἴδε ῥοδάνη· — ῥαδανίζεται· «τινάσσεται» Ἡσύχ.

ῥᾰδᾰνός, ή, όν, ἴδε ῥοδανός.

ῥαδανῶροι· «οἱ τῶν λαχάνων κηπουροί. Ταραντῖνοι» Ἡσύχ.

ῥαδαρός, ά, όν, = ῥαδανός, Ἰώσ. Φλάβ.

ῥάδια, τά, εἶδος σανδαλίων ἢ ἐμβάδων, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 76, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 55.

ῥαδινάκη, ἡ, Περσικὸν ὄνομα μέλανός τινος ὀρυκτοῦ ἐλαίου ἢ πετρελαίου, ὅπερ εὑρίσκεται ἐν Ἀρδερίκκῃ παρὰ τὰ Σοῦσα, ἔλαιον .. τὸ οἱ Πέρσαι καλέουσι ῥαδινάκην· ἔστι δὲ μέλαν καὶ ὀδμὴν παρεχόμενον βαρέαν Ἡρόδ. 119, 4.

ῥᾰδινός, ή, όν, Αἰολ. βραδινός, ή, όν· — ποιητ. ἐπίθ., λεπτὸς καὶ ἐπιμήκης, ἱμάσθλη Ἰλ. Ψ. 583· ῥαδινοὺς ἄκοντας Στησίχ. 50· κίονες Ἴβυκος 52· ἐπὶ φυτῶν, ὄρπαξ Σαπφὼ 105· φοίνιξ Θέογν. 6· κυπάρισσοι Θεόκρ. 11. 45., 27. 45. 2) ἐπὶ τοῦ σχήματος νεανικῶν μελῶν καὶ νεανικοῦ σώματος, λεπτοφυής, «λεπτοκαμπωμένος», λεπτός, ἁπαλός, πόδες Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 183, Ἡσ. Θεογ. 195· χεῖρες Θέογν. 1002· μηροὶ Ἀνακρ. 65· πῶλοι ὁ αὐτ. 104, ἔνθα ἴδε Bgk.· βραδινὰν Ἀφροδίταν Σαπφὼ 91, πρβλ. Θεόκρ. 10. 24· σώματα Ξεν. Λακ. 2, 6· ῥαδινὸς τῷ μήκει τοῦ σώματος Πλούτ. 2. 723D· συχν. ἐν τῇ Ἀνθ. 3) καθόλου, λεπτός, ἁπαλός, ἢ εὐκίνητος, ὅσσε Αἰσχύλ. Πρ. 400· καὶ οἱ γραμματ. μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑρμηνειῶν ἔχουσι καὶ τὴν ἑρμηνείαν εὐκίνητος. (Ἐκ τῆς √ΡΑΔ ἢ ΒΡΑΔ· πρβλ. ῥοδ-άνη, ῥαδ-άνη, ῥοδ-ανὸς καὶ ῥαδ-αλός, ὀρόδ-αμνος ῥάδ-αμνος, ῥάδ-ιξ, ῥίζα, ἴσως δὲ καὶ ῥόδ-ον (Αἰολ. βρόδον)· ὥστε ἡ πρώτη ἔννοια θὰ ἦτο εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, «λυγερός». — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαδινόν· λεπτόν, ἰσχνόν, εὐκίνητον, ἁπαλόν, εὐδιάσειστον», πρβλ. «ῥαδές· τὸ ἀμφοτέρωσε ἐγκεκλιμένον» παρὰ τῷ αὐτῷ.

ῥάδιξ [ᾰ], -ῖκος, ὁ, κλάδος, Νικ. Θηρ 378, 533, Ἀλεξιφ. 57, 331· τοῦ φοίνικος, πάντῃ τοὺς ῥάδικας ἔχει περικεχυμένους Διόδ. 2. 53. (Πρβλ. Λατ. radix).

ῥᾴδιος, α, ον· παρ' Ἀττικ. καὶ ος, ον Εὐριπ. Μήδ. 1375· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ῥηΐδιος, η, ον, [ῐ], ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμ.· παρὰ Θεόγνιδι ὡσαύτως ῥήδιος, η, ον (ἀλλ' ἴδε κατωτ.). — Βαθμοὶ παραθέσεως: τὸ ὁμαλὸν συγκριτ. ῥᾳδιώτερος (ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Βυζ.) μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὑπερείδ. ὑπὸ Πολυδ. Ε', 107, ἴσως ἡμαρτημένως ἀντὶ ῥᾳδιέστερος, ὅπερ εὕρηται παρ' Ὑπερείδῃ ἐν Ἀθην. 424D, Ἀριστ. Προβλ. 2. 42, 2, Πολύβ. 11. 1, 1., 16. 20, 4· — ἀλλ' ὁ τύπος ῥᾴων, ῥᾷον (ἐκ τοῦ ῥᾶ) εἶναι συνηθέστερος, Θουκ. 5. 36, κτλ.· Ἰωνικ. ῥηΐων, ῥήϊον Ἱππ. 538. 26· Ἐπικ. ῥηΐτερος Ἰλ. Σ. 258, Ω. 243· συνηρ. ῥήτερος Θέογν. 1370 (καὶ ὁ Lachm. ἀποκαθίστησι τὸν τύπον τοῦτον ἀντὶ τοῦ ῥήδιος ἐν στ. 574, 577)· Δωρικ. ῥάτερος Πινδ. Ο. 8. 78 (πρβλ. Böckh διάφ. γραφ. ἐν 60, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 402)· ὁ τύπος ῥάσσων μνημονεύεται παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 158. 15: — ὑπερθ. ῥᾷστος, η, ον, Ἀττ.: Ἰων. καὶ Ἐπικ. ῥήϊστος, Ὀδ. Δ. 565, Δωρικ. ῥάϊστος Θεόκρ. 11. 7· συνηρ. ῥῆστος Τίμωνος Ἀποσπ. 41· Ἐπικ. ῥηΐτατος, ἴδε κατωτ. Β. III ἐν τέλ.· ὁ ὁμαλὸς τύπος ῥᾳδιώτατος μόνον παρὰ τῷ Θεοδ. Προδρ.· πρβλ. ὡσαύτως τὸ ῥᾶος. (Ἴδε ῥᾶ, ῥέα, ῥεῖα). Εὔκολος, ἕτοιμος· ὅθεν ἕτοιμος νὰ ποιήσῃ ἢ νὰ πράξῃ τι, ἀντίθετον τῷ χαλεπὸς (Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 6, 27), οὐδ' ἐνόησε .. ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι κτλ. Ἰλ. Υ. 265, Ὀδ. Π. 221· ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, θὰ σοὶ εἴπω λόγον εὔκολον, ὃν εὐκόλως δύνασαι νὰ καταλάβῃς, Λ. 146, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 534· οἶμος ῥηϊδίη, εὔκολος ὁδός, εὐδιάβατος, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 290· ταχὺς γὰρ Ἅιδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ Εὐρ. Ἱππ. 1047· — μετ' ἀπαρ., τάφρος ῥηϊδίη περῆσαι, ἣν εὐκόλως δύναταί νὰ περάσῃ τις, Ἰλ. Μ. 54· ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ, τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί, ὅτε οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐμνησικάκει τῷ ἐνδοξοτάτῳ Ἀγαμέμνονι, τότε ἦτο εὐκολώτερον νὰ πολεμῇ τις τοὺς Ἕλληνας, Σ. 258· ῥηΐτεροι .. Ἀχαιοῖσιν ἐναιρέμεν, εὐκολώτερον εἰς αὐτοὺς νὰ φονεύσωσιν, Ω. 243, πρβλ. Ὀδ. Π. 211. 2) ῥᾴδιόν ἐστι, εἶναι εὔκολον, μετ' ἀπαρεμφ., ῥᾴδιον πόλιν σεῖσαι ἀφαυροτέροις Πινδ. Π. 4. 484· τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον Σοφ. Ἀποσπ. 99, πρβλ. Φιλ. 1395, Ἀριστοφ. Θεσμ. 68, Λουκ. 6. 21, Πλάτ., κλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον Σοφ. Αἴ. 1350, πρβλ. Ξεν. Ἑλλην. 6. 2, 10· χαλεπὸν τὸ ποιεῖν, τὸ δὲ κελεῦσαι ῥ. Φιλήμων ἐν «Ἐφεδρίταις» 2· ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν Μενάνδρου Μονόστ. 471, κτλ.· — ὡσαύτως, ῥᾷστοί εἰσιν ἀμύνεσθαι = ῥᾴδιόν ἐστιν αὐτοὺς ἀμύνεσθαι, Θουκ. 4. 10· ὡσαύτως, ῥᾷσται ἐς τὸ βλάπτεσθαι (δηλ. αἱ νῆες) ὁ αὐτ. 7. 67. 6) ὡσαύτως, ῥᾴδιόν ἐστι, εὔκολον πρᾶγμα, τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν, ἴσως παρ' ὑμῖν (τοῖς βαρβάροις) δὲν θεωρεῖται κακὸν νὰ φονεύῃ τις τοὺς ξενιζομένους, Εὐρ. Ἑκ. 1247· τὸ ἐπιτιμᾶν ῥ. καὶ παντὸς εἶναι Δημ. 13. 27. II. ἐπὶ προσώπων, εὔκολος, ἕτοιμος, πρόθυμος, «ὑποχρεωτικός», Λατιν. facilis, commodus, ῥᾴονι χρῆσθαι τῷ Φιλίππῳ ὁ αὐτ. 11. 21· οὕτω, ῥ. ἤθεα Εὐρ. Ἱππόλ. 1115· ῥᾴδιος τὸν τρόπον Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 40. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπερίσκεπτος, ἀμελής, ἀδιάφορος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 4· πρβλ. Β. I. 2, ῥᾳδιουργός. 3) ῥᾴων γίγνομαι, γίνομαι ἡσυχώτερος, βελτιοῦμαι κατὰ τὴν ὑγείαν, «καλλιτερεύω», ἐπὶ ἀνθρώπου νοσοῦντος, Ἱππ. 419. 43, (καὶ ἐπὶ πόνου, ἣν δὲ μὴ ῥᾴων ᾖ αὐτόθι 45)· ὥσπερ ῥ. ἔσομαι, θὰ αἰσθανθῶ ἐμαυτὸν εἰς καλλιτέραν κατάστασιν, Δημ. 1118. 29· ταῦτ' ἢν ποιῇς, ῥ. ἔσει Θεόπομπ. Κωμῳδοποιὸς ἐν «Φινεῖ» 1· Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥ. ἔσει Φιλιππίδης ἐν «Φιλαδέλφοις» 1· πρβλ. ῥαΐζω.

Β. Ἐπίρρ. ῥᾳδίως, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ῥηϊδίως, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., εὐκόλως, εὐχερῶς, ἑτοίμως, προθύμως, Ὅμηρ., Ἡρόδ., κλ.· παρ' Ἀττικ. συχνάκις, ῥᾳδίως φέρω, φέρω εὐχερῶς, Εὐρ. Ἀνδρ. 744, κτλ.· ῥ. ἀνέχεσθαι αὐτόθι 232· ῥ. ἀπολείπειν, εὐχερῶς, Θουκ. 1. 2. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, εὐκόλως, μετ' ἐλαφρότητος, ἀπερισκέπτως, ἀστοχάστως, ῥ. περὶ μεγάλων βουλεύεσθαι αὐτόθι 73, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 917Β· ῥᾳδίως οὕτω, κατὰ τὸν ἀπερίσκεπτον τοῦτον καὶ εὔκολον τρόπον, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 377Β, 378Α. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἀγρὸν .. ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον, εὐκόλως δυνάμενον νὰ πωληθῇ ἐν τάλαντον, Ἰσαῖ. 72. 35· οὐ ῥᾳδίως, μόλις, δυσκόλως, Πλουτ. Λυκοῦργ. 31, πρβλ. Wytt. 2. 39Β. II. Συγκρ. ῥᾷον φέρειν Θουκ. 8. 87· ῥᾷον ὀμνύναι καὶ ἐπιορκεῖν ἢ ὁτιοῦν Δημ. 1269. 13· Ἰων. ῥήϊον Ἱππ. 538. 26· ὡσαύτως ῥηϊτέρως, αὐτόθι 588. 23., 601. 10. III. ὑπερθ. ῥᾷστα, μάλιστα ἐν ταῖς φράσεσι, ῥᾷστα φέρειν Σοφ. Ο. Τ. 320, 983· ὡς ῥᾷστα φέρειν Αἰσχύλ. Πρ. 104, Σοφ. Ἀποσπ. 236, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 954, Θουκ. 3. 82, κτλ.· ῥ. τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 9· παρὰ μεταγεν., ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου, ἐκ τοῦ ῥ. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25, Πλουτ. Φάβ. 11. — Ἐπικ. ῥηΐτατα Ὀδ. Τ. 577, Φ. 75.

ῥᾳδιουργέω, πράττω ἢ ἐνεργῶ μετ' εὐκολίας ἢ ἐκ τοῦ προχείρου, πράττω τι ἀπόνως, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ Εὐχή, μεγαλόδωρος οὖσα Λουκ. Ἑρμότ. 71. 2) πράττω τι ἀπερισκέπτως ἢ ἀλογίστως, ἐνεργῶ κακῶς, φέρομαι κακῶς, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 25., 8. 4, 5, Οἰκ. 20, 16· οὕτως ἐν τῷ παθητ., γνοὺς πλεῖστα (κατὰ L. Dind. ἀντὶ πλείστους) ῥᾳδιουργεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Λακεδ. Πολιτ. 5, 2· — καθόλου, ὡς καὶ νῦν, φέρομαι μετὰ πονηρίας καὶ μοχθηρίας, φέρομαι πανούργως καὶ δολίως, διαβάλλω, ἐνσπείρω διχονοίας, ἀπατῶ, διαφθείρω, κλέπτει, τελωνεῖ, ῥᾳδιουργεῖ Ἀπολλόδωρ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 1. 13· οἱ φαῦλοι ψεύδονται καὶ ῥᾳδιουργοῦσι καὶ ῥαχωρυχοῦσι καὶ ἀποκτινύουσιν ἀλλήλους Πλούτ. 2. 1076Ε· ῥᾳδιουργοῦσιν ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἐφημερίσι, γράφοντες ὅτι τῷ δεῖνι τοσοῦτον διδόασιν, ἔλαττον διδόντες αὐτόθι 829Δ. II. διάγω βίον ἀπράγμονα καὶ ἀφρόντιστον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προνοεῖν, φιλοπονεῖν, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 8, πρβλ. Ἱέρ. 8, 9, κτλ. III. μετ' αἰτ., παραμελῶ, Ἰακώψ. εἰς Φιλόστρ. Εἰκόν. σ. 284. — Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σελ. 162, ἔνθα καὶ πρκμ. ῥεραδιουργήκασι, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. Ε', κη', 13.

ῥᾳδιούργημα, τό, πρᾶξις ἀπερίσκεπτος, κακούργημα, Διον. Ἀλ. 1. 77, Πλουτ. Πύρρ. 6, κτλ.

ῥᾳδιουργία, ἡ, εὐκολία ἐν τῷ πράττειν τι, εὐχέρεια, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34· (πιθανῶς ἡ ἑρμηνεία εὐκολία παρὰ Σουΐδ., Φωτ., κλ., εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἀναφέρεται). II. ὀκνηρία, ῥαθυμία, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 74· τὸ ἀπόνως πράττειν τι, αἱ ῥᾳδιουργίαι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό: διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1,

20· τὸ ἀκωλύτως καὶ εὐκόλως πράττειν τι, ῥᾳδιουργίας προσγενομένης Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34· ἀπάτη, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 16.

ῥᾳδιουργικῶς, Ἐπίρρ., ἀπατηλῶς· Συγκριτ. **-ότερον**, οὐκ ἀναφανδόν, ῥᾳδιουργικώτερον δέ πως καὶ δολερώτερον Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 17Β.

ῥᾳδιουργός, όν, (*ἔργω) κυρίως, ὁ πράττων τι ῥᾳδίως, ἀκόπως· ἀλλὰ κεῖται μόνον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐπὶ ἀκολάστου ἀνθρώπου καὶ ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 6, 5· ὡς οὐσιαστ., μοχθηρὸς ἄνθρωπος καὶ διεφθαρμένος, πανοῦργος, ἀναιδής, πᾶν αἰσχρὸν καὶ κακὸν πράττων, Πολύβ. 4. 29. 4, Πλούτ. 2. 602Α· μάλιστα ἀντὶ τοῦ **πλαστογράφος**, Φώτ, κλ.—Ἐπίρρ. **-γῶς**, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 87C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀντίθετον τῷ **ἁγνός**, ἀκάθαρτος, θυσίαι Ξεν. Συμπ. 8, 9. — Συγκρ. ἐπίρρ. **-ότερον** ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 5.—Ἴδε Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ, τεῦχος Ε', σ. 72, ἔνθα τὸ ἡμαρτημένον **ῥᾳδιοῦργος** καὶ τὰ ὅμοια ἀποδοκιμάζονται.

ῥάζω, = ῥύζω, (ὃ ἴδε), γρυλλίζω, ὑλακτῶ ὡς κύων, μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Κρατῖνος ἐν «Δηλιάσιν» 3.

ῥᾰθᾰγέω, κάμνω κρότον, θόρυβον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἐρραθάγει**· πρβλ. **συρραγαθέω**.

ῥάθᾰγος [ρᾰ], ὁ, = **ῥόθος**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 194, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1049. 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥάθαγος· τάραχος, ἦχος, θόρυβος, ψόφος».

ῥᾰθαίνω, = ῥαίνω, «ῥαθαίνεται· ῥαίνεται, βρέχεται» Ἡσύχ., ἀλλὰ παρὰ Φωτ. = **σπείρω**, «ῥαθαίνεται: ἀντὶ ταῦ σπείρεται», ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ **ῥανάω**, «ῥανᾶται· πλανᾶται· σπείρεται».

ῥᾰθάμιγξ [θᾰ],—ιγγος, ἡ, σταγών, ῥανίς, Ἰλ. Λ. 536, Υ. 501, Ἡσ. Θεογ. 183. **II.** ἐπὶ στερεῶν, κόκκος, κονίης ῥαθάμιγγες Ἰλ. Ψ.502.— πρβ. **ῥανίς**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαθάμιγγες· ῥανίδες, σταγόνες. καὶ ἀπὸ τῶν ἵππων κονιορτός».

ῥᾰθᾰμίζω, = ῥαίνω, Ὀππ. Ἁλ. 5. 657, Νόνν. Δ. 6. 256.

ῥᾰθᾰπῡγίζω, (ῥάσσω, πυγή) κτυπῶ τινα μὲ τὴν παλάμην ἢ τὸν πόδα εἰς τὰ ὀπίσθια, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων, «λάθρα τύπτων κατὰ τῆς πυγῆς πλατείᾳ τῇ χειρὶ καὶ πλατεῖ τῷ ποδὶ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 796· φέρεται **ῥοθοπυγίζω** παρὰ Σουίδ., ὁ δὲ Θωμ. Μάγιστρ. μνημονεύει τὴν λέξιν **ῥοθοπυγισμός, ὁ**.

ῥᾰθάσσω, = ῥαίνω, Φώτ., Ἡσύχ. **II. = πλήσσω**, Ἡσύχ.

ῥαθμίζεσθαι· «ῥαίνεσθαι» Ἡσύχ.

ῥᾰθῡμέω, εἶμαι **ῥᾴθυμος**, ἀργῶ, τρυφῶ, Πολύβ. 10. 20, 2. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀμελῶ, μένω ἀργός, δὲν πράττω τι, ἀντίθετον τῷ **πονέω**, ἐξὸν δὲ ῥαθυμεῖν βούλεται πονεῖν ὥστε πολεμεῖν Ξεν. Ἀν. 2. 6, 6, Ἰσοκρ. 3D, κτλ.· ῥ. ἐπί τινι Δημ. 427 ἐν τέλ.· περί τινος Πολύβ. 2. 49, 9· τι, περί τι Διόδ. 2. 18., 14. 88.

ῥαθυμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ῥαθυμῶ**, δεῖ ῥαθυμεῖν, Βασίλ. III, 580C.

ῥᾰθῡμία, ἡ, τὸ ἀνειμένως διαιτᾶσθαι, Θουκ. 2. 39. **2)** εὐθυμία, διασκέδασις, τί τάδε; τίς ἡ ῥαθυμία; τί βακχιάζετ'; Εὐρ. Κύκλ. 203· ἐν τῷ πληθ., αἱ ῥ. καὶ αἱ ἀπονίαι καὶ ἀμέλειαι Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 11, 4, πρβλ. Πολύβ. 10. 19, 5. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀδιαφορία, ἀφροντισία, ὀκνηρία, Λυσ. 117. 10, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 5, κ. ἀλλ.· ῥ. καὶ ἀμέλεια Δημ. 112. 4· ῥ. κτήσασθαι, κτήσασθαι φήμην ἐπὶ ὀκνηρίᾳ, Εὐρ. Μήδ. 218. **2)** ἀπερισκεψία, τὸ ἀλόγιστον, τοῦ λόγου Πλάτ. Φαίδων 99Β.

ῥᾰθῡμοποιός, όν, (ποιέω) ὁ ποιῶν τινα ῥᾴθυμον, ἀμελῆ, ἄφροντιν, κτλ., Ἐκκλ.

ῥᾴ-θῡμος, ον, (ῥᾴδιον, ῥᾷον) ἀμέριμνος, ἄφροντις, ὦ ῥαθυμότατε Πλάτ. Θεαίτ. 166Α. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἄνθρωπος ἀδιάφορος, ὀκνηρός, νωθρός, Λατ. socors, Σοφ. Ἠλ. 958, Ἰσοκρ. 195D· οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥ. εὐκλεὴς ἀνήρ Εὐρ. Ἀποσπ. 239. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εὔκολος, ἥσυχος, ἀπράγμων, Λατ. securus, βίος Ἰσοκρ. 63Β· ῥαθυμοτάτη καταφυγὴ ὁ αὐτ. 230Α· τὰ ῥαθυμότατα αἱρεῖσθαι Πλάτων Κρίτων 45D, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 10, 4. **III.** Ἐπίρρ. **-μως**, Πλάτ. Νόμ. 659Β, κτλ. **2)** σχεδὸν ὡς τὸ **ῥᾳδίως**, εὐχερῶς, μετ' ἐλαφρότητος, μεθ' ἡσυχίας, ῥ. φέρειν, ὑποφέρειν Ἀνδοκ. 32. 17, Πλάτ. 549D, Νόμ. 879C· ῥ. ἔχειν Ἰσοκρ. 236C· περί τι Πολύβ. 4. 7, 6· συγκρ. **-ότερον**, Ἰσοκρ. 127D, 142Α· ῥαθυμοτέρως διάγειν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14.

ῥαία, ἡ, τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν, «ὑγεία» Ἡσύχ.· ἴδε **ῥαΐζω**.

ῥαιβηδόν, Ἐπίρρ., (ῥαιβός) διεστραμμένως, πλαγίως, Ἐτυμ. Μέγ. 701. 12.

ῥαιβο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ῥαιβόν, στρεβλός, στραβός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810, Μοχλ. 842, ἴδε Foës Oecon.· πρβλ. **ῥοικοειδής**.

ῥαιβό-κρᾱνος, ον, ὁ ἔχων ῥαιβήν, στρεβλὴν κεφαλήν, κορύνη Ἀνθ. Π. 6. 35.

ῥαιβός, ή, όν, καμπύλος, κυρτός, μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὰ σκέλη καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βλαισὸς** (ἴδε τὸ ἑπόμ.), τὸ ῥαιβὸν Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 31, 3· πρβλ. **βλαισός, ῥοικός**· ὡσαύτως, ῥ. γυῖα, βάσις Νικ. Θ. 801, Λυκόφρων 262· νηρῖται, δράκων ὁ αὐτ. 238, 917.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαιβόν· ἐπικαμπές, τὸ μὴ ὀρθόν, καμπύλον, στρεβλόν, σκαμβόν». —(Ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **Ϝραγ-ός**, πρβλ. Λατ. valgus, Γοτθ. vraig (σκολιός)· — περὶ τῆς διφθόγγου πρβλ. √ΡΑΓ (ῥήγνυμι), ῥαίω, εἰ αἱ δύο αὗται λέξεις ὄντως εἰσὶ συγγενεῖς).

ῥαιβοσκελής, ές, (σκέλος) ὁ ἔχων τὰ σκέλη ῥαιβά, καμπύλα πρὸς τὰ ἔνδον, «στραβοπόδης», πάγουρος Ἀνθολ. Π. 6. 196.

ῥαιβότης, ητος, ἡ, στρεβλότης, Εὐστ. 914. 47.

ῥαιβόω, (ῥαιβὸς) ποιῶ τι ῥαιβόν, ἐπικάμπτω, ἐν χάρμαισι ῥαιβώσας κέρας, «κυκλοτερὲς ποιήσας τὸ τόξον» (Τζέτζ.), Λυκόφρ. 563·— Παθ., Εὐστ. Πονημάτ. 78. 16, κτλ.

ῥαΐζω, Ἰων. **ῥηΐζω**: μέλλ. **-ΐσω**· (ῥᾷ, ῥᾴων)· γίνομαι ἡσυχώτερος, μᾶλλον ἀνεκτός, ὑποφερτός, ἐπὶ νοσημάτων, Ἱππ. 1034Β, 1139, κτλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, Ἱππ. Ἀγμ. 755, Πλάτ. Πολ. 462D, Δημ. 13. 2· ἀναπαύομαι, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 68 (ἂν καὶ ἡ γραφὴ ποικίλλει)· ἐνίοτε μετὰ γεν., ῥ. πόνων, ἀναπαύομαι ἐκ τῶν μόχθων, ἡσυχάζω, Μέμνων 4· ῥ. ἐκ νόσου, Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 16· πρβλ. **ῥᾴδιος** II. 3. **II.** μεταβ., κάμνω ἡσυχώτερον, ἀνακουφίζω ἀσθένειαν, Ἱππ. Ἀφορ. 1254. Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαΐσαι· τρισυλλάβως Ἀττικοὶ τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τ, Γ', σ. 262.

ῥαίνω, Πίνδ., Ἀττ.· μέλλ. **ῥανῶ** Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 12, Λυκόφρ. 1104, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. καὶ **ῥανῶ** (ὡς τὸ **φανῶ**), Ἀπολλ. Δύσκ. περὶ Ἐπιρρ. 600. 28·— ἀόρ. **ἔρρᾱνα** Ἀρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 1, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 73, Κύκλ. 402· Ἰων. **ἔρρηνα** Ἱππ. (ἴδε κατωτ.).— Μέσ., ἀόρ. **ἐρρᾱνάμην** (περι-) Πλουτ., Ἀθήν.— Παθ., ἀόρ. **ἐρράνθην** Πινδ. Π. 5. 135, Ἀριστ. Προβλ. (;)· — πρκμ. **ἔρραμαι** (νῦν **ἔρρασμαι**) Περσαῖος παρ' Ἀθην. 140F, γ' πληθ. **ἔρρανται** Αἰσχύλ. Πέρσ. 571 (ἂν τοῦ Herm. ἡ γνώμη εἶναι ὀρθή)· παρὰ μεταγεν., **ἔρρασμαι** Σχόλ. Ἰλ. Μ. 431.— Δύο ἀνώμαλοι Ἐπικ. τύποι σημειωτέοι ἐνταῦθα: προστακτ. ἀόρ. **ῥάσσατε** Ὀδ. Υ. 150· καὶ γ' πληθ. πρκμ. **ἐρράδαται** Υ. 354, μετὰ ὑπερσ. **ἐρράδατο**, Ἰλ. Μ. 431 [ᾰ]·— οὗτοι ἐσχηματίσθησαν ἐξ ἄλλου ἐνεστ. **ῥάζω**, ὅστις ὅμως δὲν εἶναι ἐν χρήσει. (Οἱ συνώνυμοι τύποι **ῥαθαίνω, ῥαθαμίζω, ῥαθάσσω** (μνημονευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. καὶ ἑτέρων) καὶ **ῥαθάμιγξ** φαίνονται δεικνύοντες ὅτι ὑπῆρχε τριπλῆ ῥίζα ΡΑΝ (ῥανίς), ΡΑΔ (ἢ ΑΡΔ, ἴδε ἐν λ. ἄρδω), καὶ ΡΑΘ). **I.** ῥαντίζω, μετ' αἰτ. τοῦ ῥαντιζομένου πράγματος ἢ προσώπου, **1)** κυρίως δι' ὑγροῦ τινος, ῥάσσατε (δηλ. δῶμα ὕδατι) Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., ῥᾶνον δόμους Κωμικ. Ἀνώνυμ. 17, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 3, 3· φόνῳ πεδίον Πινδ. I. 8 (7). 110· αἵματι βωμὸν Εὐρ. I. Α. 1589· ἐλαίῳ ῥήνας Ἱππ. Ἀγμ. 765· μύροις ῥ. ἐκ καλπίδων Πολύβ. 31. 3, 17.— Παθ., πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν ἐρράδατ' Ἰλ. Μ. 431· αἵματι δ' ἐρράδατε τοῖχοι Ὀδ. Υ. 354· τὰ πρόσωπα διὰ τὸ ῥαίνεσθαι μέλανα γίνεται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 29, 6. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ στερεῶν, ῥαίνω, ἐπιπάσσω, καλύπτω, ἵπποι ῥαίνοντο κονίῃ Ἰλ. Λ. 282· ῥ. χθόνα καρπῷ Νόνν. Δ. 2. 65. **3)** μεταφορ., ῥ. τινὰ ὕμνῳ, νῆσον εὐλογίαις Πινδ. Π. 8. 81, I. 6 (5). 30 (πρβλ. **ἄρδω** II). **II.** διασκορπίζω, μετ' αἰτ. τοῦ διασκορπιζομένου πράγματος, ῥανῶ τε πεδόσ' ἐγκέφαλον, θὰ τὸν σκορπίσω κατὰ γῆς, Εὐρ. Ἀποσπ. 388 (πρβλ. **ῥαίω** I. ἐν τέλ.)· ῥαίνειν, ῥαντίζειν (ὕδωρ) ἐπὶ τῶν ἰχθύων, Ξέναρχος ἐν «Πορφύρᾳ» 1, 7· ῥαίνειν ἐς τὰ βλέφαρα, ῥαντίζειν (ὄξος) εἰς τὰ βλέφαρα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1441· ῥ. πυρούς Ὀππ. Ἁλ. 2. 100· χοάς Λυκόφρ. 1185· πρβλ. Λοβ. εἰς Σοφ. Αἴ. 376. **III.** ἀπολ., ῥαντίζω ὕδωρ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 6· ῥανίσι ῥ., ἀφίνω τὸ ὕδωρ νὰ πίπτῃ κατὰ ῥανίδας, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 4, 17.

ῥᾴϊος, α, ον, Ἰων. **ῥήϊος, η, ον, = ῥᾴδιος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὀππ. ἐν Κυν. 101 (ἔνθα ὅμως **ῥήϊον** εἶναι πιθαν. τὸ οὐδέτ. συγκριτικόν).

ῥαιστάζω: «ῥαιστάζει· πονεῖ. ὠθεῖ» Ἡσύχ.

ῥαιστήρ, -ῆρος, ὁ καὶ ἡ, (ῥαίω) ὁ κατασυντρίβων, συνθλῶν, δηλ. σφῦρα, Ἰλ. Σ. 477 (ἔνθα εἶναι θηλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 56, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 59· ἄρσεν. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 117· χρύσειον ἀπὸ ῥαιστῆρος στῆσαι, στῆσαι ἄγαλμά τινος σφυρήλατον ἐκ χρυσοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 5·— καθόλου, καταστροφεύς, δαλὸς ῥ. μεγάρων Ὀππ. Ἁλ. 5. 120.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαιστήρ· σφῦρα σιδηρᾶ μονοκέφαλος. τινὲς δὲ σιαγόνα».

ῥαιστήριος, α, ον, ὁ κατασυντρίβων, συνθλῶν· τὰ ῥαιστήρια, τὰ σφυρία, Ὀππ. Ἁλ. 5. 153, ῥαιστήριος ἱδρώς, ὁ τοῦ σφυρηλατοῦντος, αὐτόθι 2. 28. **II.** καθόλου, φθαρτικός, ἀφανιστικός, καταστρεπτικός, ὀλέθριος, ῥ. φάρμακα, ἀντίθετον τῷ ἐσθλά, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 803· μετὰ γεν., ῥ. θυμοῦ αὐτόθι 790· νηῶν Δ. 921.

ῥαιστηρο-κοπία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι διὰ τῆς σφύρας, τὸ σφυρηλατεῖν, Φίλων Βυζ. περὶ τῶν ἑπτὰ Θαυμ. 4.

ῥᾴϊστος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ **ῥήϊστος**· ἴδε **ῥᾴδιος**.

ραιστό-τῠπος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς σφύρας τυπτόμενος, ἄκμονες Μανέθων 1. 289, κτλ.

ῥαίω, ποιητ. ὑποτ. ῥαίησι Ὀδ. Ε. 221· μέλλ. **ῥαίσω (διαρ-)** Ὅμ., Ἐπικ. ἀπαρ. **ῥαισέμεναι** Ὀδ. Θ. 569: ἀόρ. ἔρραισα, ὑποτακτ. **ῥαίσῃ** Ψ. 235 — Παθ., μέλλ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **ῥαίσομαι (διαρ-)** Ἰλ. Ω. 355: ἀόρ. ἐρραίσθην Ὅμ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **ῥήγνυμι**, πρβλ. **ῥαιβός**). Θραύω, συντρίβω, κατασυντρίβω, ῥ. νῆα, κατασυντρίβω πλοῖον, Ὀδ. Θ. 569, Ν. 151, Ψ. 235 ῥ. τινα, ἐπιφέρω ναυάγιον εἴς τινα, Ε. 221.— ἐν τῷ παθ., **ῥαιόμενος**, ὁ ναυαγῶν, Ὀδ. Ζ. 326· ναῦς ῥαισθεῖσα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1113· ὡσαύτως, φάσγανον ἐρραίσθη, ἐθραύσθη, συνετρίβη, Ἰλ. Π. 339· τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος.. ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ, ὁ ἐγκέφαλός του ἤθελε σκορπισθῇ κατὰ γῆς καθ' ὅλον τὸ σπήλαιον, Ὀδ. Ι. 459 (ὁ Εὐρ. τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐκφέρει διὰ τοῦ **ῥαίνω**, ἴδε **ῥαίνω** ΙΙ)· οὕτως, αἰὼν δι' ὀστέων ἐρραίσθη, ὁ νωτιαῖος μυελὸς ἐξῆλθεν ὁρμητικῶς ἐκ τῶν ὀστῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 77. **ΙΙ.** καθόλου καταστρέφω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 617, Ἀνθ. Π. 7. 529, κτλ.— Παθ., κατασυντρίβομαι, καταβάλλομαι ἐκ τῶν παθημάτων, ὅταν .. ῥαισθῇ Αἰσχύλ. Πρ. 189, πρβλ. Σοφ. Τρ. 268.

ῥακά, ἑβραϊκὴ λέξις ἐκφράζουσα ἄκραν περιφρόνησιν, κενός, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 22.

ῥακάμφιος, ον, ὁ ῥάκη ἠμφιεσμένος, ῥακένδυτος, Καισάρ. σ. 1117, ἔκδ. Mi.

ῥᾰκ-ενδύτης, [ῠ], ου, ὁ, ὁ φορῶν ῥάκη, ἐπώνυμον Ἰωσήφ τινος μοναχοῦ γράψαντος περὶ τῶν ῥητόρων, Ῥήτορες (Walz) 3. 465 κἑξ.· θηλ. **ῥακενδύτις, -ιδος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 8721. 11· ὡσαύτως **ῥακένδῡτος, ον.** Ἡσύχ.· καὶ ῥῆμα **ῥᾰκενδῡτέω,** φορῶ ῥάκη, ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἐκκλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

ῥᾰκετρίζω, = **ῥαχετρίζω,** Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 67.

ῥάκετρον, τό, ἐργαλεῖον μαγειρικόν, Πολυδ. Ζ', 25· ὁ Ἡσύχ. ἔχει **βράκετρον** (Αἰολ.;) δρέπανον, κλαδευτήριον.

ῥακία, ἴδε **ῥαχία.**

ῥᾰκίζω, ῥακκίζω, ῥακχίζω, τύποι ἰσοδύναμοι τῷ **ῥαχίζω.**

ῥάκῑνος [ᾰ], η, ον, ὁ ἐκ ῥακῶν, Γλωσσ.

ῥάκιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥάκος,** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας Ἀριστοφ. Ἀχ. 412, Σφ. 128, κ. ἀλλ.· — ἐν τῷ ἑνικῷ, ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος Ἀχ. 415.

ῥᾰκιο-συρραπτάδης, ου, ὁ, ὁ συρράπτων ῥάκη, παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 842, περὶ τοῦ Εὐριπίδου, ὅστις τοὺς ἥρωάς του μὲ ῥάκη ἐκόσμει, πρβλ. Ἀχ· 411 κἑξ.

ῥακίς, -ίδος, ἡ, κλάδος, «ῥακίδες (-ῖδες Schm.)· ὀρόδαμνοι, κλάδοι» Ἡσύχ.

ῥᾰκο-δύτης [ῠ], ου, ὁ, (δύω) ὁ ἐνδεδυμένος ῥάκη, ῥακενδύτης, Ἰω. Χρυσ.·— **ῥακόδυτος, ον,** ὅλος ῥάκη, στολὴ Εὐρ. Ῥῆσ. 712· ἐντεῦθεν **ῥᾰκοδῡτέω,** εἶμαι ἐνδεδυμένος ῥάκη, Ὠριγέν. 3. 346C· αὐχμῶσα, πεινῶσα, ῥακοδυτοῦσα Ἰω. Χρυσ. τόμ. 9, σ. 541D.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431

ῥᾰκόεις, εσσα, εν, ῥακώδης, ἐσχισμένος, «κουρελιασμένος», Ἀνθ. Π. 6. 21. **ΙΙ.** ὡς τὸ **ῥαγόεις,** ἐρρυτιδωμένος, αὐτόθι 11. 66.

ῥάκος [ᾰ], εος, τό, ἔνδυμα ἐσχισμένον καὶ ἐφθαρμένον, ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι Ὀδ. Ζ. 178, πρβλ. Ν. 434, Ξ. 342, 349· ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 540· ῥάκος φορεῖ Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 6, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 53· — συχν. ἐν τῷ πληθ. ῥάκεα, Ἀττ. ῥάκη, ἐφθαρμένα καὶ ἐσχισμένα ἐνδύματα, «κουρέλια», Ὀδ. Ξ. 512, Σ. 67, 74, Τ. 507, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 3. 129, Σοφ. Φιλ. 39, 274· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ἰλ.). **2)** καθόλου, λωρὶς ἢ ταινία ὑφάσματος, ῥάκεα φοινίκεα Ἡρόδ. 7. 76· ἔτι δὲ καὶ λωρὶς σαρκός, τεμάχιον ἀπεσπασμένον, σώματος ῥ. Αἰσχύλ. Πρ. 1023. **3)** περιληπτικῶς, τεμάχιον παλαιοῦ ὑφάσματος, μοτόν, ξαντόν, Ἱππ. 472. 30, Διοσκ. κλ. **ΙΙ.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ῥυτίδες τοῦ προσώπου, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1065. **ΙΙΙ.** μεταφορ., ῥάκος, λεῖψανον, ὑπόλοιπον, εἰκάσαι τὸ ἐρείπιον ῥάκει οἰκίας Ἀνώνυμ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ῥητορ. 3. 11, 13· ἐπὶ γέροντος ναύτου, ἀλίοιο βίου ῥάκος Ἀνθ. Π. 9. 242, πρβλ. 7, 380, Λουκ. Τίμ. 32.— Ὁ Αἰολ. τύπος **βράκος** (ὃ ἴδε) δὲν ἔχει τὴν περιφρονητικὴν σημασίαν. (Ὁ Αἰολ. οὗτος τύπος ὡς καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως ὑποδεικνύουσιν ἐτυμολογίαν ἐκ τῆς FΡΑΓ (ἴδε **ῥήγνυμι**)· ἀλλ' ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ γ καὶ κ δὲν εἶναι ἀναμφισβήτησιμος· ὁ δὲ Κούρτ. προτιμᾷ νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν ῥάκος εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὰς λέξεις **λάκος, λακίς,** lacero, lacerna, πρβλ. Σανσκρ. vraśk (scindere) Ἀλλ' ὅμως ἡ χρῆσις τοῦ **ῥακόομαι, ῥάκωσις,** παραβαλλομένου πρὸς τὸ Λατ. ruga (vruga), Ἀγγλο-Σαξον. wrinc-le, δικαιολογεῖ μᾶλλον τὴν παλαιὰν ἐτυμολογίαν).

ῥᾰκο-φορέω, φορῶ ῥάκη, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 739·— τὸ ἐπίθ. **-φόρος, ον,** ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὡς π. χ. παρὰ Καισαρίῳ 989.

ῥᾰκόω, (ῥάκος) σχίζω εἰς ῥάκη· Παθητ., Πλοῦτ. 2. 642Ε. **ΙΙ.** μεταφορ., καθιστῶ τι ῥυτιδῶδες, ῥακοῖ τὰ σώματα καὶ προγηράσκειν ἀναγκάζει Κλήμ. Ἀλ. Παιδαγ. 3. 9, 46:— Παθ., ἐρρακωμένα πρόσωπα, ἐρρυτιδωμένα πρόσωπα, Διοσκ. 5. 102. **2)** ἐν τῷ παθ., διασκορπίζομαι πανταχοῦ, ῥακοῦσθαι ἐν τῷ σώματι Ἱππ. 507. 51.

ῥακτήριος, α, ον, (ῥάσσω) ἐπιτήδειος ὅπως κτυπήσῃ τις δι' αὐτοῦ, κέντρα Τραγ. παρ' Ἡσυχ. **ΙΙ.** μέλη βοῶν ἄναυλα καὶ ῥακτήρια («ψοφώδη καὶ θορυβώδη» Ἡσύχ.) Σοφ. Ἀποσπ. 631.

ῥακτός, ή, όν, (ῥάσσω) τραχύς, ῥακτῶν βουστάθμων, «τραχειῶν βουστάσεων» (Τζέτζ.), Λυκόφρ. 92. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., «ῥακτοί· φάραγγες. πέτραι. χαράδραι» Ἡσύχ.

ῥάκτρια, ἡ, (ῥακτός) ῥάβδος δι' ἧς κτυποῦσι τὰ ἐλαιόδενδρα ὅπως πέσῃ ὁ καρπὸς κάτω, ὡς πράττουσι καὶ νῦν, Πολυδ. Ζ', 146, Ι', 130· **ῥάκτιον,** τό, εἶναι ἀμφίβολ. παρὰ Φωτ. καὶ Ἡσυχ.

ῥᾰκώδης, ες, (εἶδος) κατεσχισμένος, «κουρελιασμένος», χιτωνίσκος Δίων Κ. 65. 20. **2)** ἐρρυτιδωμένος, Ἀνθ. Π. 5. 21· παρὰ Γαλην. ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου δέρματος τῶν λιποσάρκων ἀσθενῶν τῶν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπὶ πολὺ μεινάντων.

ῥάκωμα, τό, (ῥᾰκόω) ἐν τῷ πληθ., = **ῥάκη, ῥάκια,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 432.

ῥάκωσις, ἡ, (ῥᾰκόω) ῥυτίδωσις τοῦ δέρματος, ζάρωμα, ἵνα μὴ τὴν ῥάκωσιν τοῦ σώματος ἐλέγξῃ Ζηνόβ. ἐν Παροιμ. 6. 42. — Κατὰ τὸν Γαλην. ἐν Ὅροις Ἰατρ. (τ. 19, σ. 448 Kühn) «ῥάκωσίς ἐστιν ἐπέκτασις πολλὴ τοῦ ὄσχέου», κατὰ δὲ τὸν Παῦλ. Αἰγ. 6, 67, «χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸ ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται».

ῥάματα· «βοτρύδια. σταφυλίς. Μακεδόνες» Ἡσύχ.

ῥαμάς· «ὁ ὕψιστος θεός» Ἡσύχ., πρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει **Λαοδίκεια,** ἔνθα λέγει: «**ῥαμάνθας,** τουτέστιν, ἀφ' ὕψους ὁ θεός· ῥάμαν γὰρ τὸ ὕψος, ἄθας δὲ ὁ Θεός. οὕτω Φίλων».

ῥαμβάς· «ὁ δήμιος» Ἡσύχ.

ῥαμίδα, Ἀραβ. **ῥαμαδάν,** μὴν ῥαμίδα, Τουρκ. ὁ μὴν Ῥαμαζάν, τὸ «ῥαμαζάνι», Νικήτ. Βυζάντ. 121Β.

ῥάμμα, τό, (ῥαίνω) τὸ ἐρραντισμένον, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 37.

ῥάμμα, τό, (ῥάπτω) ῥαφή, «Πίνδαρος δέ φησι Λυθίραμβον· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Διονύσου) ἐπεβόα Λῦθι ῥάμμα. ἵν' ᾖ Λυθίραμμος» Πινδ. Ἀποσπάσμ. 55· νῆμα, κλωστή, ῥάμμ' ἐπέκλωσας Ἕρμιππος ἐν «Μοίραις» 9, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 11, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5, Διόδ. 1. 87, Ἱππιατρ. **2)** ἡ στερέωσις ἐπιδέσμου διὰ ῥαφῆς (ὡς τὸ ἅμμα διὰ κόμβου), Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 743.

ῥαμμᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ῥάμμα, κλωστήν, Ἡσύχ. ἐν λ. **κροσσούς.**

ῥαμνοδοκέντρια, τά, κεντρία ῥάμνου, Κ. Μανασσ. Χρον. ΙΧ, σ. 34

ῥάμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, = **παλίουρος,** «παλιουριά», Rhamnus paliurus, Εὔπολις ἐν «Αἰξίν» 1. 5· ὁ Θεόφραστ. μνημονεύει δύο εἴδη ῥάμνου, λευκὴν καὶ μέλαιναν, π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 2· ὁ Διοσκ. 1. 119, τρία εἴδη.

Ῥαμνοῦς, -οῦντος, (συνῃρ. ἐκ τοῦ **ῥαμνόεις**), ὁ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς (κληθεὶς οὕτως ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ φυομένων **ῥάμνων**), ἡ ἐν Ῥαμν. θεός, δηλ. ἡ Νέμεσις, Παυσ. 1. 33, 2, πρβλ. Στράβ. 396, 399, Wordsw. Athens and Att. σ. 43· Ῥαμνοῦντι, οὐχὶ ἐν Ῥαμνοῦντι, Cobet V. LL. σ. 201.—Ἐντεῦθεν **Ῥαμνούσιος, α, ον,** Ῥήτορες: ἡ **Ῥαμνουσία,** ἐπίθετ. τῆς Νεμέσεως ἐκ τοῦ ὅτι «ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἵδρυτο ἄγαλμα δεκάπηχυ, ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον» Ἡσύχ., κλ.· ὡσαύτως **Ῥαμνουσίς, -ίδος,** ἡ, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 232· **Ῥαμνουσιάς, -άδος,** ἡ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 2.

ῥαμνο-φάγέω, τρώγω ἀκάνθας, ῥαμνοφαγοῦν ὀνάριον Μανασσ. Χρον. 4205.

ῥαμφάζομαι, Παθ., ἔχω ῥάμφος, «ῥαμφάξει· ῥυγχωθήσει» Φώτ., — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαμφάξει· ῥύγχει ὠθήσει».

ῥαμφή, ἡ, δρεπανοειδὴς μάχαιρα, Πολύβ. 10. 18, 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαμφή· κοπίς. μάχαιρα».

ῥαμφηστής, οῦ, ὁ, ἰχθύς τις, πιθανῶς ὁ κοινῶς καλούμενος βελονίδι, Ἡσύχ., πρβλ. Ξενοκρ. ιδ', ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

ῥάμφιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ῥάμφος,** Γραμμ. παρὰ Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 29.

ῥαμφίς, ίδος, ἡ, ἄγκιστρον, Ἥρων Βελοπ. 140. **ΙΙ.** πλοῖον λίαν κυρτὸν τὸ σχῆμα, «ῥαμφίς· νεὼς εἶδος» Ἡσύχ.

ῥάμφος, εος, τό, τὸ ἐπικαμπὲς ῥάμφος τῶν ἁρπακτικῶν πτηνῶν· καὶ καθόλου, ῥάμφος, μύτη πτηνοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 99, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Σοφισταῖς» 5, Πλούτ. 2. 980Ε· πρβλ. **ῥύγχος.** Ὑπάρχει ἐπίθ. **ῥαμφός,** στραβός, καμπύλος, παρ' Ἡσυχ.

ῥαμφώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ῥάμφους, Φιλόστρ. 576.

ῥαμψός, ή, όν, = **ῥαιβός,** «ῥαμψόν· καμπύλον, βλαισόν» Ἡσυχ.

ῥᾶνα· «ἄρνα· Ῥωμαῖοι δὲ βάτραχον» Ἡσύχ.

ῥανάω· «ῥανᾶται· πλανᾶται. σπείρεται» Ἡσύχ., ἴδε ἐν λ. ῥαθαίνω.

ῥανίζω, = **ῥαίνω**, Πολυδ. Ι', 30.

ῥᾰνίς, ίδος, ἡ, (ῥαίνω) ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου ῥαθάμιγξ, σταγών, «σταλαγματιά», πέτραν κοιλαίνει ῥ. ὕδατος ἐνδελεχείῃ Χοιρίλ. 9 (σ. 169 Näke)· ὑγραὶ ῥ. Εὐρ. Ἀνδρ. 227· δρόσου Ἴων 106· ἡ ῥ. βέβληκέ με, σταγὼν βροχῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 171, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13. 10., 3. 4, 17. **2)** τὸ ἀνδρικὸν σπέρμα, ἐξ ἀκολάστου λαγνείας γέγονας καὶ μιαρᾶς ῥανίδος Ἀνθ Π. 10. 45. **3)** μεταφορ., στίγμα, τὰ πτίλα ἔχει ῥανίδας οἱονεὶ κρόκῳ παρεικασμένας Αἰλ. π. Ζ. 17. 23· πέτραι ἐστιγμέναι ταῖς τοῦ χρυσοῦ ῥανίσιν Φιλόστρ. 134.

ῥαντήρ, ῆρος, ὁ, (ῥαίνω) ὁ ὑγραίνων, μάλιστα ἐπὶ τοῦ ἐσωτέρου κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὃς καλεῖται καὶ **πηγή**, Νικ. Θ. 673, πρβλ. Πολυδ. Β', 71.

ῥαντήριος, α, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς ῥαντισμόν, πέδον ῥαντήριον, ἐρραντισμένον, κεχηλιδωμένον δι' αἵματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1092· ὁ Πόρσων ἀνέγνω πέδου ῥαντήριον (ὡς οὐσιαστ.), μολυσμός· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ὁ Dobree προτείνει τὸ σύνθετον: **πεδορραντήριον**.

ῥαντίζω, = **ῥαίνω**, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. θ', 13, ιθ', 21.— Παθ., ῥαντίζομαι, Ἀθήν. 521Α, Ἑβδ. Λευιτ. ς', 27, κ. ἀλλ.). **II.** ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος, καθαρίζω, ἐξαγνίζω, αὐτόθι (Ψαλμ. ΝΑ', 7), Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ι', 22).

ῥαντισμός, ὁ, τὸ ῥαντίζειν, ῥάντισμα, ὕδωρ ῥαντισμοῦ Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΘ', 9 κἑξ.)· αἷμα ῥαντισμοῦ Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ιβ', 24· πρβλ. Α' Ἐπιστ. Πέτρου α', 2·— οὕτω, **ῥάντισις, εως**, ἡ, Achmes Ὀνειροκρ. 188, ἐν τῇ ἐπιγραφ., καὶ **ῥάντισμα**, τό, Βασίλ. τ. 2, σ. 242D, κλ.

ῥάντιστρον ἢ **-τήριον**, τό, καὶ **ῥαντιστήρ**, ὁ, ἀγγεῖον πρὸς ῥαντισμόν, ῥαντιστήριον, Βυζ., Ἐκκλ.

ῥαντός, ή, όν, (ῥαίνω) στικτός, κατάστικτος, ποικίλος, Ἑβδ. (Γένεσ. Λ', 32), Γραμμ.

ῥάξ, ῥᾶγός, ἡ, παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγεν. **ῥώξ, ῥωγός**, (ὁ ῥὼξ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΞΕ', 8)), πρβλ. **πτάξ, πτώξ**, Λοβ. εἰς Φρύν. 76·— «ῥῶγα» σταφυλῆς, Ἀρχίλ. 179 (ῥώξ), Σοφ. Ἀποσπ. 464· κατὰ ῥᾶγα βοτρύων, δι' ἑκάστην ἐν τῇ σταφυλῇ ῥᾶγα, Πλάτ. Νόμ. 845Α· ῥᾶγες βότρυος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 7, πρβλ. Προβλ. 20. 23· ῥᾶγας .. ἐν αὐτῷ τῷ βότρυϊ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 1· τὰς σταφυλὰς καὶ ὡς κατὰ μίαν τὰς ῥᾶγας Φιλόστρ. 809·— καθόλου, κόκκος, ῥ. γλυκυσίδης Διοσκ. Παραβ 2. 111· σκελλὶς σκορόδου, ὁ αὐτ. 2. 181. **2)** εἶδος δηλητηριώδους ἀράχνης, κοινῶς «ῥῶγα,» κληθείσης οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῆς, Αἰλ. π. Ζ. 3. 36· ῥὼξ ἐν Νικ. Θ. 717. **3)** παρὰ Πολυδ. Β', 146, **ῥᾶγες**, «τὰ ἔνδοθεν τῶν δακτύλων πέρατα». —Ὁ Δράκων γράφει τὴν ὀνομ. **ῥᾶξ**, ἀλλ' ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 76. —(Πρβλ. Λατ. rac-emus). [Ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 184, **ῥᾱγεσσι** ἀναγνωστέον ἀντὶ **ῥᾰγέεσσι**].—Ἴδε Χατζιδάκι περὶ τῆς Ποικίλης παραδόσεως ἐν «Ἀθηνᾶς» τ. ΙΑ', σ. 390.

ῥᾳόνως, = **ῥᾷον**, Ἐπίρρ. τοῦ ῥᾴων, Νικήτ. Χρον. 114C, κτλ.

ῥᾷος, τύπος παράλληλος τοῦ **ῥᾴδιος**, σχηματισθεὶς ἡμαρτημένως ὑπὸ τῶν Γραμμ. ἐκ τοῦ συγκρ. **ῥᾷον**, καὶ ἐνίοτε εἰσαγόμενος εἰς τὰ Ἀττίγραφα ἀντὶ τοῦ **ῥᾴδιον**, ὡς παρ' Ἰσοκρ. 214D· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 403. Περὶ τοῦ συγκρ. **ῥᾳότερος** παρὰ τοῖς μεταγεν., ἴδε Λοβ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ πρβλ. **ἀμεινότερος, μειζότερος**. — Τὸ ἐπίρρ. **ῥᾴως** μόνον παρὰ Σουΐδ.

ῥάπα, ἡ, = τῷ Λατ. rapa, = **γογγυλίς**, Διοσκ. 2. 134.

ῥαπάτη, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, Ἡσύχ.· ὅθεν ὁ Casaub. **ῥαπατ-αύλης, ου**, ὁ, αὐλητής, ἀντὶ **ῥαπαύλης** ἐν Ἀμερίᾳ παρ' Ἀθην. 176D· ἀντὶ **ῥαπταύλης** παρ' Εὐστ. 1157. 39· καὶ **ῥαπάταυλος**, ἀντὶ **ῥαπάλους** παρ' Ἡσυχ., ἐν λ. **ῥάπα**.

ῥᾰπήιον, τό, συνώνυμ. τῷ **λεοντοπέταλον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 3. 110, Πλίν. 27. 72.

ῥαπιδο-ποιός, όν, = **κρηπιδοποιός**, Ἡσύχ.

ῥᾰπίζω, μέλλ. **-ίσω**, (ῥαπίς) κτυπῶ τινα διὰ ῥαβδίου, ῥαβδίζω, μαστιγῶ, δέρω, τινὰ Ξενοφάν. παρὰ Διογ. Λ 8. 36, Ἱππῶναξ 54, Ἡρόδ. 7. 35, 223, Δημ. 787. 23· τινὰ ῥάβδῳ Ἀνακρεόντ. 32. 2.— Παθ., ἐκ τῶν ἀγώνων ἐκβάλλεσθαι καὶ ῥαπίζεσθαι Ἡράκλειτος παρὰ Διογ. Λ. 9. 1, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 56· πρκμ. μετ' ἀναδιπλ. **ῥεραπισμένῳ νώτῳ** Ἀνακρ. 163.—Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162, ἔνθα περὶ τοῦ πρκμ. **ῥεραπισμένος**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 59 (σ. 299 ἔκδ. Δινδ.). **II.** ὡς καὶ νῦν, ῥαπίζω εἰς τὸ πρόσωπον, λέξις μεταγενεστέρ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἐπὶ κόρρης πατάξαι (Λοβέκ. εἰς Φρύν. 175), ἐπὶ κόρρης ῥαπ. Πλούτ. 2. 713C· κατὰ κόρρης Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 24· ἐπὶ τὴν σιαγόνα Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 22.— Παθ., ῥαπισθῆναί τε καὶ πληγὰς λαβεῖν ἁπαλαῖσι χερσὶν Τιμοκλῆς ἐν «Μαραθωνίοις» 1. 5, πρβλ. Α. Β. 300, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ῥάπισμα**· τὸ **ῥαπίζειν** διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **κολαφίζειν** ἐν τῷ κ. Ματθ. Εὐαγγελίῳ κζ', 67, καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν· οἱ δὲ ἐρράπισαν. **III.** καθόλου, τύπτω, κτυπῶ, πλήττω, τὸν ἀέρα Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 8, 3. — Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 8, 33., 9. 17, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 96·

ῥᾰπίς, -ίδος, ἡ, ῥάβδος, ῥαβδίον, Εὐστ. 1658. 58· πρβλ. **χρυσόρραπις**. **II.** εἶδος ὑποδήματος ἢ πεδίλου, = **κρηπίς**, Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. 702. 33.

ῥάπισμα, τό, (ῥαπίζω) κτύπημα, ἀνθράκων ῥαπίσμασι (Abresch ῥιπ-) Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 21. **2)** ὡς καὶ νῦν, ῥάπισμα εἰς τὸ πρόσωπον, ῥ. λαμβάνειν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 8. 2· ῥ. ἀμφὶ πρόσωπα Ἀνθ. Π. 5. 289· πρβλ. **ῥαπίζω**.

ῥᾰπισμός, ὁ, (ῥαπίζω) κτύπημα, τὸ δέρειν, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Κορνούτου, Νείλου Ἐπιστ. 130, 7, κλ.

ῥάπτης, ου, ὁ, (ῥάπτω) ὁ ῥάπτων, ὁ «ἐμβαλώνων», Παλλαδ. Λαυσ. 1100D.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ῥαπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ῥάπτειν, ῥαπτικὴ τέχνη Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. σ. 464 Boiss.

ῥάπτις, -ιδος, θηλ. τοῦ **ῥάπτης**, Γλωσσ.

ῥαπτός, ή, όν, (ῥάπτω) ἐρραμμένος, χιτών, κνημῖδες Ὀδ. Ω. 228, 229· ἐν σκυταρίοις ῥ. Ἀναξίλας ἐν «Λυροποιῷ» 1· πλοῖα ῥ., πεποιημένα ἐκ δερμάτων συνερραμμένων, Στράβ. 308. **2)** μεταφορ., συνειρμένος, «ἀραδιασμένος» κατὰ σειράν, συνεχής, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ Πινδ. Ν. 2. 2· πρβλ. **ῥαψῳδός**. **II.** ὁ διὰ τῆς βελόνης εἰργασμένος· ὅθεν **ῥαπτόν**, τό, κεντητὸς τάπης (πρβλ. consuta tapetia, Πλούτ.), Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 30· ῥαπτὴ σφαῖρα, σφαῖρα ἐκ δερμάτων διαφόρων χρωμάτων συνερραμμένη, Ἀνθ. Π. 12. 44.

ῥάπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ῥάπτης**, Εὐστ. 1764. 60.

ῥάπτω, Ὅμ., κτλ.·— μέλλ **ῥάψω** (**ἀπορ-**) Αἰσχίν. 31. 5·— ἀόρ. **ἔρραψα**, Ἡρόδ, Ἀττ.· Ἐπικ. **ῥάψα** Ἰλ. Μ. 296· ἀόρ. β' **ἔρρᾰφον** (**συν-**) Νόνν. Δ. 7. 152·— ὑπερσ. **ἐρραφήκει** (**συν-**) Ξενοφ. Ἐφέσ. 1. 9.— Μέσ., ἀόρ. **ἐρραψάμην** Ἀριστοφ. Ἱππ. 784, κτλ.— Παθ., μέλλ. **ῥαφήσομαι** (**συν-**) Γαλην.· ἀόρ. **ἐρράφην** [ᾰ] Δημ. 1270. 2, ἴδε κατωτ.· πρκμ. **ἔρραμμαι** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 24, Δημ. 1268. 3· ποιητ. ὑπερσ. **ἔρραπτο** (**συν-**) Κόϊντ. Σμ. 9. 359. Ὡς καὶ νῦν, ῥάπτω ἢ συρράπτω, βοείας Ἰλ. Μ. 296· τὸ ἔποχον Ξεν. Ἱππ. 12, 9· ἀπολ., Ἀριστοφ. Πλ. 513·— Μέσ., ῥάπτεσθαι ὀχετὸν δερμάτων, κατασκευάζειν ὀχετὸν ἢ σωλῆνα ἐκ δέρματος, Ἡρόδ. 3. 9· ῥαψάμενός σοι τουτί (δηλ. τὸ προσκεφάλαιον), παραγγείλας νὰ ῥαφθῇ διὰ σέ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 783 ἀλλ' ὡσαύτως, ῥάπτω ἐπί τινος ἢ πλησίον τινός, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 538. — Παθητ., ἐρράφθαι τὸ χεῖλος, ἔχειν ἐρραμμένον τὸ χεῖλος, Δημ. 268. 2., 1270. 2· ἔχειν πώγωνα ἐρραμμένον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 24· ἐν μηρῷ Διὸς ἐρράφη .., Ψευδο-Εὐρ. Βάκχ. 243· ἐρραμμένα, δηλ. προσκεφάλαια, Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 11. **II.** μεταφορ., ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σχεδιάζω, κακὰ ῥάπτειν Ὀδ. Γ. 118, Ἰλ. Σ. 367· φόνον, θάνατον, μόρον ῥ. Ὀδ. Π. 379, 422· τινί, διά τινα, Ὅμ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 681· ὡσαύτως, ἐπί τινι φόνον ῥ. Ἡρόδ. 9. 17· εἴς τινα Εὐρ. Ἀνδρ. 911· ἐπιβουλὰς ῥ. τινί, Λατ. suere dolos, Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 3· παροιμ., τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρης Ἡρόδ. 6. 1· πρβλ. **κασσύω, κάσσυμα**. **2)** καθόλου, συναρμολογῶ, συνείρω, «ἀραδιάζω» κατὰ σειράν, ἑνώνω, συγκολλῶ, συνάπτω, ἀοιδὴν Ἡσ. Ἀποσπ. 34· ῥ. ἔπη, ἴδε **ῥαπτὸς** Ι. 2.

ῥάπυς [ᾰ], **υος**, ἡ, ῥαφανίς, γογγυλίς, ἀνάρρινον, brassica rāpa, Γλαῦκος παρ' Ἀθην. 369Β· ὡσαύτως **ῥάφυς**, Σπεύσιππος αὐτόθι, πρβλ. Varro L. L. 5. 21, κατὰ τὸν Scaliger·—**ῥαπὶς** παρ' Ἡσυχ. καὶ **ῥάφις** παρὰ Νουμηνίῳ ἐν Ἀθην. 371C, εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημένα.— Πρβλ. **ῥάφανος, ῥαφανίς**· Λατ. rāpa, rapum· Σλαυ. repa· Λιθ. rope· Μέσ. Γερμ. rüebe (rūbe)· τὸ παρ' Ἄγγλοις rape εἶναι διαφόρου εἴδους).

ῥάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥάρος**, Ἡσύχ.

Ῥᾶρος, ου, ὁ, (μετὰ ψιλοῦ πνεύματος), πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, Παυσ. 1. 14., 3, Ἡσύχ., Φώτ.· παρὰ Φωτίῳ **Ῥάρ**, ἴδε Λοβ. Παραλ. 74·— τὸ Ῥάριον πεδίον, τὸ ἀνῆκον εἰς τὸν Ῥᾶρον, ὅπου κατὰ πρῶτον ἐκαλλιεργήθη ἡ γῆ καὶ ὅπερ ἦν ἱερὸν τῆς Δήμητρος, Παυσ. 1. 38, 6, Στέφ. Β. (καὶ ἄνευ τοῦ πεδίον) **Ῥάριον**, τό, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 450 ὅθεν καὶ ἡ θεὰ αὐτὴ ἐκαλεῖτο **Ῥαριάς**, ἡ, Στέφ. Β. [Τὸ α εἶναι εἶναι μακρόν, Ὁμ. Ὕμν. ἔνθ' ἀνωτέρ., ὥστε ὁ τονισμὸς πρέπει νὰ εἶναι **Ῥᾶρος**, οὐχὶ **Ῥάρος**, ὡς ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ἀντιγράφων.— Περὶ τοῦ ψιλοῦ πνευματισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 200. 21, Χοιροβ. 905. 3].

ῥάρος, ὁ, λέξις εὑρισκομένη μόνον παρὰ τοῖς γραμμ., καὶ ἑρμηνευομένη ὡς = **γαστὴρ** παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 702. 37, Σουΐδ.· ὡς Αἰολικὸν ἀντὶ **βρέφος** ἐν Α. Β. 693· ὡς = **ἀμβλωθρίδιον** βρέφος ἐν Λεξικῷ περὶ Πνευμάτων Valck σ. 242· ὡς = **ἰσχυρός** (πρβλ. **ῥωρός**), Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ. [Ψιλοῦται ὡς τὸ **Ῥᾶρος**, Α. Β, καὶ Λεξικ. περὶ Πνευμάτων ἔνθ' ἀνωτ.].

ῥάσμα, τό, (ῥαίνω) ῥαντισμός, μύρων Ἀθήν. 542C.

ῥάσσατε ἐν τῇ Ὀδ. Υ. 150 ἀνήκει εἰς τὸ **ῥαίνω**.

ῥάσσω, Ἀττ.-ττω, (συρ-) Διον. Ἀλ. 8. 18·— μέλλ. **ῥάξω** (ξυρ-) Θουκ. 8. 96· ἀόρ. ἔρραξα Δημ. 1259. 11, (συν-) Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 16.— Παθ., μέλλ., (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) **ῥάξομαι** (**κα-**

ταρ-) Πλουτ. Καῖσ. 44· ἀόρ. ἐρράχθην (ἐπι-) Διον. Ἀλ. 8. 18· Ὡς τὸ ἀράσσω, κτυπῶ, καταρρίπτω, ῥίπτω μεθ' ὁρμῆς, ὠθῶ, εἶθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες ὥστε κτλ. Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.· πατάσσω, ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπ' αὐτὸν Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Θ', 11).

ῥάσσων, ῥᾷστος, ἴδε ἐν λ. ῥᾴδιος.

ῥαστώνευσις, ἡ, = ῥαστώνη, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. Ἀπίκιος.

ῥαστωνεύω, = ῥαθυμέω, διάγω ἐν ῥαστώνῃ, ὅταν ὁ μὲν πράττῃ ἐφ' ᾧπερ ὥρμηται ὁ δὲ ῥαστωνεύῃ τῇ ψυχῇ παρὰ κρήναις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος Ξεν. Οἰκ. 20, 18, Δίων Κ. 38. 39, κτλ.· — παθ. πρκμ. ἐρραστώνευμαι μὲ μέσην σημασίαν, Ἀριστείδ. Λεπτ. 3, Μάγιστρ. σ. 775.

ῥαστωνέω, πραΰνομαι, γίνομαι ἡσυχώτερος, ἧττον ὀδυνηρός, Ἱππ. Προρρ. 71.

ῥαστώνη, Ἰων. ῥηστώνη, ἡ, (ῥᾷστος) εὐχέρεια, εὐκολία περὶ τὸ πράττειν τι, Πλάτ. Πολ. 460D, κ. ἀλλ.: ἀντίθετον τῷ χαλεπότης, ὁ αὐτ. Κριτί. 107B· ῥαστώνη ἢ μετὰ ῥαστώνης, μετ' εὐκολίας, εὐχερῶς, εὐκόλως, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιν. 991C, Νόμ. 625B· ῥαστώνην παρασκευάζεσθαί τινος, τὸ εὑρίσκειν τρόπον εὔκολον εἰς τὸ ποιεῖν τι, αὐτόθι 720C, πρβλ. 684D· πολλὴ ῥ. γίγνεται, μετ' ἀπαρ., ἔχει τις μεγάλην εὐκολίαν ἐν τῷ ποιεῖν τι, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 459C· ὄχλῳ ῥαστώνην φυγῆς παρέχειν, παρέχειν εὔκολον τρόπον ἐκφυγῆς, Πλουτ. Κάμιλλ. 20· πρὸς τὰς ῥ., πρὸς τὴν εὐκολίαν τοῦ πορίζεσθαι τροφήν, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 5. **II.** πραότης, εὐμενὴς διάθεσις, ἠπιότης, Λατ. facilitas, μετὰ γενικῆς τοῦ ἀντικειμένου, ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκήδεος, ἐξ ἀγαθῆς διαθέσεως πρὸς τὸν Δημοκήδην, Ἡρόδ. 3. 136, πρβλ. Πολύβ. 38. 3, 11· μηδεμίαν ῥ. διδόναι τοῖς ἀδικοῦσι Δημ. 722. 21, πρβλ. Λυσ. 138A. **III.** ἀνακούφισις ἀπὸ πράγματος δυσαρέστου, ἀνακούφισις ἀπὸ πόνου, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1107· ῥ. τῆς πόσεως, ἀνάνηψις ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς πόσεως, Πλάτ. Συμπ. 176B· ἐκ τῶν πόνων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 779C· ἀσφάλεια καὶ ῥαστώνη τισὶν ἀπὸ Λακεδαιμονίων Πολύβ. 17. 14, 15. 2) ἀπολ., ἀνάπαυσις, ἀνάπαυλα, ἡσυχία, ῥαστώνην τινὰ ζητεῖν, ζητεῖν ἀνάπαυσίν τινα, Λυσ. 169. 8, Πλάτ., κλ.· ὀλίγοις πόνοις πολλὰς ῥαστώνας κτώμενος Ἰσοκρ. 198A· ῥαστώνην τινὰ ἔχει τὸ λέγειν, παρέχει ἀνακούφισίν τινα, Δημ. 1485. 22· ἀναπνοὴν καὶ ῥ. ἐν τῷ καύματι παρέχειν Πλάτ. Τίμ. 70C· διὰ ῥαστώνην, χάριν ἀναπαύσεως, πρὸς ἀνάπαυλαν, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 16· πρὸς ῥ. καὶ διαγωγὴν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 11. 6) ἡ μετὰ τρυφῆς ἀνάπαυσις καὶ ἡσυχία, τῆς ῥ. τὸ τερπνὸν Θουκ. 1. 120· ῥ. καὶ ῥαθυμία, νωχέλεια, ἀδράνεια, ὀλιγωρία, Δημ. 133. 12, πρβλ. 241. 2 (ἀλλ' ἀντίθετον τῷ ῥαθυμία παρ' Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.) γ) χρόνος ἀναπαύσεως, ἐποχὴ ἡσυχίας καὶ ἠρεμίας, ἐν ἀπεριστάτοις ῥ. σφάλλεσθαι Πολύβ. 6. 44, 8.— Κατὰ Φώτ.: «ῥαστώνη: ἀνάπαυσις. τέρψις· τρυφή· εὐκολία· ῥαθυμία· ἡδυπάθεια· χαυνότης· ἀργία».

ῥατάνη, ἡ, Δωρ. ῥατάνα, Αἰολ. βρατάνα, «ῥατάναν· τορύνην» Ἡσύχ.

ῥάτερος, α, ον, ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ ῥᾴδιος, ὃ ἴδε.

ῥάτρα, Δωρ. ἀντὶ ῥήτρα.

ῥάττεν: «ἐπιφώνημα χαιρόντων καὶ ὑπορχουμένων» Φώτ.

ῥαφάν-έλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ ῥαφανίδων (ῥεπανίων), Διοσκ. 1. 45, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ῥαφάνη [φᾰ], ἡ, = ῥάφανος, ῥαφάνης τῆς τρωξίμης Ἱππιατρ. 111, 10.

ῥαφανηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ῥαφανίδων, ἐπὶ καταγμάτων, Ἐρωτιαν. Ἱππ. Λέξ. Συναγωγή. σ. 36, Σωραν.· πρβλ. καυληδόν.

ῥαφανίδιον [ῐδ], τό, ὑποκορ. τοῦ ῥαφανίς, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 6.

ῥαφανιδόω, ἐμπήγω ῥαφανίδα (ῥαπάνι) εἰς τὸν πρωκτόν, τιμωρία τῶν μοιχῶν ἐν Ἀθήναις, τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ .. τέφρᾳ τε τιλθῇ; Ἀριστοφ. Νεφ. 1083· ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος Λουκ. Περεγρ. 9, Boiss. Anecd. 3. 133, 137·— ἀποραφανίδωσις, εως, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 168.— Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162, ἔνθα καὶ πρκμ. ῥεραφανιδωμένος.

ῥαφανιδώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ῥαφανῖδι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 6, 2.

ῥαφάνινος, η, ον, ὁ ἐκ ῥαφανίδων, ἔλαιον Διοσκ. 1. 45.

ῥαφανίς, -ῖδος, ἡ, τὸ «ῥαπάνι», Λατ. raphanus, Ἀριστοφ. Νεφ. 981, Πλ. 544, Ἀποσπ. 249, Κωμικὸς παρ' Ἀθην. 56E κέξ.· πρβλ. ῥάφανος. (Ἴδε ῥάπυς). [-ῐς, -ῖδος ἐν ἅπασι τοῖς γνωστοῖς χωρίοις, ἂν καὶ ὁ Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ὁ Δράκων λέγουσιν ὅτι τὸ ι κατὰ τὸν χρόνον εἶναι κοινόν].—Ἴδε Χατζιδάκι Περὶ τῆς ποικίλης παραδόσεως ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΑ', σ. 391.

ῥαφανῖτις, -ιδος, ἡ, εἶδος κρίνου κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος τῆς ῥίζης αὐτοῦ, ἴδε Πλίν. Ν. Η. 21. 19.

ῥάφανος [ᾰ], ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ κράμβη, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 163· οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ἡμεῖς δ' οἱ ξένοι κράμβην Ἀπολλόδωρος Καρύστιος παρ' Ἀθην. 34D· ἐτρώγετο ἐφθὴ (βεβρασμένη), Νικοχάρης ἐν Ἄθλ. 1, Ἄλεξις ἐν Ἄθλ. 22· τῆς ῥ, ἣν καλοῦσί τινες κράμβην Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 5, πρβλ. Schneid. Πίνακα εἰς Θεόφρ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 141 **II.** ὡσαύτως = ῥαφανίς, Ἀριστ. Προβλ. 20. 13, 2· οὐ τρώγω ῥαφάνους, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας Βατραχομυομ. 53 (ἔνθα κοιν. ῥαφάνας), Πολυδ. Α', 247. (Ἴδε ῥάπυς).— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥαφανὶς καὶ ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ κράμβη, ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ῥάφαν(ος). Τρύφων δὲ φησι, παρὰ Δωριεῦσι τὰς μικρὰς ῥαφανῖδας λέγεσθαι, τὰς δὲ μεγάλας ῥάφας», καὶ κατὰ Φώτιον: «ῥάφανος: κράμβη· ῥαφανὶς δέ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον».

ῥαφᾰν-ουρός, ὁ, κυρίως ὁ φύλαξ καὶ ἐπιμελητὴς τῶν κραμβῶν, λαχάνων, ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ῥαφανουροί· κηπουροί».

ῥαφᾰνο-φάγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ῥαφανῖδας, Ἱππόλυτ. πρὸς Αἱρετ. 8. 19.

ῥαφᾰνώδης, ἡμαρτημ. ἀντὶ ῥαφανιδώδης, ὃ ἴδε.

ῥαφεῖον, τό, ἐργαστήριον ῥαφέως, «ῥαπτάδικον», Γλωσσ.

ῥαφεύς, έως, ὁ, (ῥάπτω) ῥάπτης, Πολυδ. Ζ', 42. **2)** μεταφορ., φόνου ῥαφεύς, ἠθικὸς αὐτουργὸς φόνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1604.

ῥαφή, ἡ, (ῥάπτω) Λατ. sutura, ἱμάντων Ὀδ. Χ. 186· χιτῶνος Πλουτ. Κλεομ. 31. **2)** ῥαφὴ τῶν ὀστῶν τοῦ κρανίου, κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφὴν Ἡρόδ. 9. 83, πρβλ. Ἱππ. Τρωματ. Κεφαλ. 895, Πλάτ. Τίμ. 76A, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 7, 3, 3. 7, 3· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ ἄλλων μερῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 26., 4. 3, 2· ῥαφαὶ ὀστέων Εὐρ. Φοίν. 1159, Ἱκέτ. 503. **II.** τὸ ῥάπτειν, «ῥάψιμον», τρήσει καὶ ῥαφῇ χρῆσθαι Πλάτ. Πολιτικ. 280C· αἱ ῥ. τοῦ τραύματος, ἐπὶ τραύματος ὅπερ συνεκλείσθη διὰ ῥαφῆς, Δίων Κ. 43. 21.

ῥάφη ἡ, εἶδος μεγάλης ῥαφανῖδος, μέγα ῥαπάνι, Τρύφων παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. ῥαφανίς, ἴδε ῥάφανος ἐν τέλει.

ῥαφίδεύς, έως, ὁ, = ῥαφεύς, Ἀνθ. Π. 11. 288.

ῥαφίδευτής, οῦ, ὁ, ὁ κεντῶν, ὁ ποικίλλων, τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΖ', 16), πρβλ. Ὠριγέν. 3. 681B.

ῥαφίδευτός, ή, όν, = ῥαπτός, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΖ', 21).

ῥαφίδεύω, = ῥάπτω, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 325·— ἡ ῥαφιδευτική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ῥάπτειν, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 6, σ. 733, 41.

ῥαφίδο-θήκη, ἡ, βελονοθήκη, Γλωσσ.

ῥαφίς, Δωρ. ῥαπίς, -ίδος, ἡ, (ῥάπτω) βελόνη, Ἱππ. 484. 31 (ἔνθα ὁ Γαλην. ῥαφίῳ, ἕτεροι δὲ γραφίσι), ῥαφίδα καὶ λίνον λαβὼν τὸ ῥῆγμα σύρραψον τόδε Ἄρχιππ. ἐν «Πλούτῳ» 4, Ἀνθ. Π. 11. 110· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 90. **II.** θαλάσσιός τις ἰχθὺς κληθεὶς οὕτω, διότι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ λήγει εἰς ὀξύτατον σχῆμα, ἄλλως βελόνη, ὀξυρύγχους ῥαφίδας Ἐπίχ. 40 Ahr., Ἀριστ. Ἀποσπ. 278, Ὀππ. Ἁλ. 1. 172, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 58, ιδ'.

ῥάφυς [ᾰ], -υος, ἡ, = ῥάπυς, ὃ ἴδε, Νουμήνιος παρ' Ἀθην. 371C.

ῥαχάδην, Ἐπίρρ. (ῥάχις) «ἐπὶ τῆς ῥάχεως» Ἡσύχ.

ῥαχάς, -άδος, ἡ, «χωρίον σύνδενδρον καὶ μετέωρον» Ἡσύχ.· «ῥαχάδας: τὰ δενδρώδη χωρία» Φώτ.

ῥαχετρίζω, (ῥάχις) κόπτω τὴν ῥάχιν εἰς δύο, Πολυδ. Β', 136· πρβλ. ῥακετρίζω.

ῥάχετρον, τό, = ῥάχις, «ῥάχετρον· ῥαχίς· ὡς πλευρὸν καὶ πλευρά. οἱ δὲ τὴν ῥάχιν τοῦ ἱερείου» Ἡσύχ.· κατὰ Φώτ. «ῥάχετ(ρ)ον: τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως· Δίδυμος δὲ πλευρόν»· κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. Β', 136 «τὸ μέσον τῆς ῥάχεως». **II.** ἐργαλεῖον κρεοπώλου, Πολυδ. Ζ', 25· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει βράκετ(ρ)ον, δρέπανον, κλαδευτήριον.

ῥάχη, ἡ, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ ῥάχος, (ἡ), Ι. 2, ὃ ἴδε.

ῥᾶχία, Ἰων. ῥηχίη, ἡ· (ἴδε ἐν τέλει)·—ὡς τὸ ῥηγμίν, ἡ ῥηγνυμένη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς θάλασσα, μάλιστα ἡ πλημμυροῦσα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄμπωτις, Ἡρόδ. 2. 11., 7. 198· συνάπτεται μετὰ τοῦ πλημμυρίς, ὁ αὐτ. 8. 129 (ἔνθα ἴδε Valck.), Πολύβ. 1. 37, 2, κ. ἀλλ. **2)** ὁ κρότος τῶν κυμάτων ῥηγνυμένων κατὰ τῆς ἀκτῆς, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ θορύβου πολλοῦ ὄχλου, νόει ὄχλου τοιούτου ῥαχίαν ἠθροισμένην Ποσείδιππ. ἐν Ἄθλ. 1. 11· ῥ. ποιεῖν ἐν τῷ δήμῳ Πλούτ. 2. 789D, πρβλ. 791A· παροιμ, ῥαχίας λαλίστερος Διογενειαν. 7. 99. **II.** «πᾶς πετρώδης αἰγιαλὸς» (Ἡσύχ.), ἁλίστονοι ῥ. Αἰσχύλ. Πρ. 713· παρ' αὐτὴν τὴν ῥ. Θουκ. 4. 10, πρβλ. Πολύβ. 3. 39, 4, κ. ἀλλ.· ἀκτὴ ἐξέχουσα, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 12. **2)** = ῥάχις ΙΙ. 1, Σοφ. Ἀποσπ. 934. (ῥηχίη, ῥαχία παράγεται βεβαίως ἐκ τοῦ ῥήγ-νυμι, ὡς τὸ ῥηγμίν· πρβλ. ὡσαύτως ῥάχις). [ῥᾰ- χάριν τοῦ μέτρου μόνον παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 7. 393.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 74.

ῥαχιαῖος, α, ον, (ῥάχις) τῆς ῥάχεως, μύες Ἱππ. Ἀρ. 1259, κτλ.

ῥαχίζω: μέλλ.-ίσω. (ῥάχις) διασχίζω τὴν ῥάχιν, ὅπερ μάλιστα ἐγίνετο ἐν θυσίαις (Ἡσύχ.), διχάζω, κόπτω εἰς δύο, διαιρῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 426 (καὶ αὐτόθι Blomf.), Σοφ. Αἴ. 56, 299. **II.** φέρομαι ἀλαζονικῶς, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, ψεύδομαι, «ῥαχίζει· ἀντὶ τοῦ μεγάλα ψεύδεται. Δείναρχος κατὰ Δημοκλέους» Α. Β. 113· «ῥαχίζειν· τὸ εἰκαίως καὶ ῥαδίως ψεύδεσθαι» Ἡσύχ.

ῥαχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥάχις** II. 1, Ἰω. Φωκᾶ Ἔκφρασις τῶν ἀπ' Ἀντιοχ. μέχρις Ἱεροσολ. κάστρων, κτλ., δηλ. Περιγραφ. Παλαιστ. σ. 27.

ῥάχις, [ᾰ], -ιος, Ἀττ. εως, ἡ, τὸ κατώτατον μέρος τῆς ῥάχεως, συὸς ῥ. Ἰλ. I. 208. **2)** ἡ ῥάχις ἢ ἄκανθα, κοινῶς «ραχοκόκκαλον», Λατ. spina dorsi, σύγκειται ἡ ῥ. ἐκ σφονδύλων, τείνει δ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι πρὸς τὰ ἰσχία Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 4, κ. ἀλλ.· ὑπὸ ῥάχιν παγέντες, ἀνασκολοπισθέντες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 190, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 21, Εὐρ. Κύκλ. 643· μυελὸς κοίλης ῥάχεως Ἀρχέλ. παρ' Ἀντιγ. Καρυστ. 96 (89), πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 77D, 91A.

II. πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ῥάχεως: **1)** ῥάχις ὄρους, ὡς καὶ νῦν, ὀρεινὴ σειρά, Ἡρόδ. 3, 54., 7. 216, Πολύβ. 3. 101, 2, κτλ.· κατὰ ῥάχιν, κατὰ μῆκος τῆς ὀρεινῆς σειρᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 150·— οὕτως ὁ Ἀρχίλ. 18 παραβάλλει τὴν Θάσον πρὸς ὄνου ῥάχιν. **2)** ῥινὸς ῥάχις, «τὰ δ' ἑκατέρωθεν ἐπὶ τὰ μῆλα νεύοντα ὀστώδη ῥινὸς ῥάχις» Πολυδ. Β', 79. **3)** ῥάχις φύλλου, τὸ μέσον νεῦρον τοῦ φύλλου, Θεοφ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5., 3. 17, 4, κτλ. **4)** ἡ ἐν μέσῳ ὑπεροχὴ τῆς ὠμοπλάτης, Γαλην. **5)** ἡ ἐξωτερικὴ ἄκρα (;) τῶν πλοκάμων τοῦ πολύποδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 10. (Πρβλ. **ῥάχετρον, ῥαχίτης**, κτλ.· Ἀρχ. Γερμ. hrucki (rücken)· Ἀρχ. Σκανδ. hryggr (Σκωτ. rigg, Ἀγγλ. ridge)·— τὸ **ῥαχὸς** εἶναι ἴσως συγγενὲς (πρβλ. **ἄκανθα**, spina dorsi), — ἐπειδὴ ἡ κοινὴ ἔννοια εἶναι ἡ τῆς εἰς τραχεῖαν καὶ ἀνώμαλον ἄκραν ληγούσης σειρᾶς, καὶ ἡ √ΡΑΓ, **ῥηγμὶν** δὲν δύναται εὐκόλως νὰ χωρισθῇ τῆς τοιαύτης θεμελιώδους ἐννοίας· ἴδε Κούρτ. σ. 743).

ῥαχιστής, οῦ, ὁ, (ῥαχίζω) ὁ διατέμνων τὸ σφάγιον κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως, Φώτ. **II.** ὁ ἀλαζών, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Παμφίλῃ» 4· ὡσαύτως **ῥαχιστήρ**, ὁ, «ῥαχιστήρ· ψεύστης. ἀλαζών, μεγαλουργός, μεγάλα κακουργῶν, μεγάλα ψευδόμενος» Ἡσύχ.

ῥαχιστός, ή, όν, σχιστός, Ἄμφις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας» 1.

ῥαχίτης, ου, θηλ. **ῥαχῖτις**, ιδος, (ῥάχις) ὁ τῆς ῥάχεως ἢ ὁ ἐν τῇ ῥάχει, ῥ. μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 6, 3., 1. 7, 2, πρβλ. **ῥάχις** I· ῥ. μύες Γαλην. **II.** ἡ ῥαχῖτις (ἐξυπ. νόσος), νόσημα τῆς ῥάχεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Ἰατρ.

ῥαχιώδης, ες, πετρώδης, ἔχων βράχους, αἰγιαλός, ἀκτὴ Στράβ. 243, 545, 753.

ῥαχός οῦ, ἡ, (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις πολλάκις **ῥάχος**, ἀλλ' ὁ Ἰων. τύπος **ῥηχὸς** Ἡρόδ. 7. 142, καὶ τὸ σύνθετον **εὔρρηχος** δεικνύουσιν ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἢ **ῥαχὸς** ἢ **ῥᾶχος**·— παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 703. 1 φέρεται **ῥάχος**, ὁ)·— θάμνος ἀκανθώδης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μεγάλα δένδρα, ἐξ ὧν ξυλεύεταί τις, καὶ τὸν περίδρομον ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ καὶ μὴ ἐκ ῥάχου Ξεν. Κυν. 10, 7.— περιληπτικῶς, φραγμὸς ἐξ ἀκανθῶν Σοφ. Ἀποσπ. 935, πρβλ. Πολυδ. Α', 225· παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ. τὸ **ῥηχὸς** φαίνεται ὅτι σημαίνει φραγμὸν ἢ «φράκτην» ἐκ κλάδων συμπεπλεγμένων. **2)** καθόλου, κλῆμα ἀμπέλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 3 (ἔνθα ὁ Schneid. διώρθωσε **ῥαχοὺς** ἀντὶ **ῥάχας**)· πρβλ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. **II.** ἐν Τροιζῆνι ἡ ἀγρία ἐλαία, Παυσ. 2. 32, 10. (Ἴδε ἐν λ. **ῥάχις**).

ῥαψαϝυδός, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **ῥαψῳδός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 11.

ῥάψις, εως, ἡ, (ῥάπτω) ῥάψιμον, σύρραψις, ἐπῶν Εὐστ. 6. 36.

ῥαψῳδέω, εἶμαι **ῥαψῳδός**, ἀπαγγέλλω τὰ ποιήματα ἑτέρου τινός, μάλιστα τοῦ Ὁμήρου, τί δή ποτ' οὖν .. ῥαψῳδεῖς .. περιιὼν; Πλάτ. Ἴων 541B· ἅ τε εὖ ῥαψῳδεῖ ἅ τε μὴ αὐτόθι 533C, πρβλ. Ἰσοκρ. 239D· τι περί τινος Λουκιανοῦ Ζεὺς Ἐλεγχόμενος 1·— Παθ., ἐπὶ τῶν ποιημάτων, ἀπαγγέλλομαι, Λυκοῦργ. 161. 41. **2)** ἀπολ., Ἀριστ. Ποιητ. 26, 6·— ἐπὶ τοῦ Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ῥ. περιιόντας, ἀπαγγέλλειν τὰ ἴδια ποιήματα, Πλάτ. Πολ. 600D, πρβλ. Διογ. Λ. 9. 18· ἐμμέτρως ῥ. πρὸς φίλους Λουκ. Νεκυομαντ. 1. **3)** περιφρονητικῶς, ἀπαγγέλλω ἀπὸ στήθους, μανθάνω καὶ λέγω τι ἀπὸ μνήμης, Δημ. 181. 14, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 15. 2· λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι Πλάτ. Φαῖδρ. 277E· μετ' ἀπαρ., ἐξακολουθῶ λέγων ὅτι .., Δημ. 770. 13. **II.** μετ' αἰτ. προσ., ᾄδω περί τινος, ἐγκωμιάζω, τοὺς ἀνδρείους Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 679.

ῥαψῴδημα, τό, τὸ ὑπὸ ῥαψῳδοῦ ἀπαγγελλόμενον·— περιφρονητικῶς δέ, τὸ ἀπὸ στήθους ἀπαγγελλόμενον, «μαθημένον ἀπ' ἔξω», Κύριλλ.

ῥαψῳδία, ἡ, (ῥαψῳδός) ἀπαγγελία ἐπικῶν ποιημάτων, Πλάτ. Ἴων 533B· ἆθλα .. οἱ πατέρες ἔθεσαν ῥαψῳδίας ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 21B. **2)** ἐπικὴ ποίησις ἢ σύνθεσις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λυρικὴν (κιθαρῳδίαν), ἐπιδεικνύναι ῥ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 758B. ἀποτελεῖν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 275 ἐν τέλ.· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς εἴδους ποιήσεως, ποιεῖν μικτὴν ῥ. ἐξ ἁπάντων μέτρων Ἀριστ. Ποιητ. 1, 12. **II.** μέρος ἐπικοῦ ποιήματος κατάλληλον ὅπως ἀπαγγελθῇ κατά τινα περίστασιν· π. χ. ἐν στοιχεῖον τῆς Ἰλιάδος ἢ τῆς Ὀδυσσείας, Πλούτ. 2. 186D, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2, Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 7. **III.** περιφρονητικῶς, μακρὰ διήγησις, σχοινοτενὴς ἀφήγησις, Πλούτ. 2. 514C.

ῥαψῳδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ῥαψῳδόν, ἡ ῥαψῳδική (μετὰ τῆς λέξ. τέχνη ἢ ἄνευ αὐτῆς), ἡ τέχνη τοῦ ῥαψῳδοῦ, Πλάτ. Ἴων. 538B, 540A, κ. ἀλλ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 3. 55.

ῥαψῳδο-ποιΐα, ἡ, (ποιέω) = **ῥαψῴδημα**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 649B.

ῥαψῳδός, ὁ, (ῥάπτω, ᾠδή) κυρίως ὁ ῥάπτων, συρράπτων ἢ συνείρων, συναρμολογῶν ᾠδάς· μάλιστα δὲ ὁ ἀπαγγέλλων Ἐπικὰ ποιήματα· ἐνίοτε λέγεται ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ ἀπαγγέλλοντος τὰ ἴδια ἑαυτοῦ ποιήματα, οἷον ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου, Πλάτ. Πολ. 600D· οὕτως ἐπὶ τοῦ Ἡσιόδου, Νικοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Πινδ. Π. 2. 2 (ἴδε κατωτ.)· ἀλλὰ **ῥαψῳδοὶ** συνήθως ἐλέγοντο ἄνθρωποι ἢ τάξις ἀνθρώπων ἀποτελούντων σχολήν, οἵτινες ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπαγγέλλοντες τὰ Ὁμηρικὰ ποιήματα, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 5. 67· πρβλ. τὸν Ἴωνα τοῦ Πλάτωνος ἐν ᾧ μετά τινος σπουδαιότητος ἐξετάζεται τὸ ἔργον τῶν ῥαψῳδῶν.— Ἐντεῦθεν τὰ Ὁμηρικὰ ποιήματα διῃρέθησαν εἰς μέρη ἅτινα ἐκλήθησαν ῥαψῳδίαι (ἴδε **ῥαψῳδία** II), ἀλλὰ δὲν φαίνεται ὅτι ἡ λέξις **ῥάπτειν** σημαίνει ἐκεῖ πλέον τι ἢ τὴν ἥσυχον καὶ συνεχῆ ῥοήν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ τὸν συνειρμένον καὶ ὁμοιόμορφον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τὰ ἀρχαῖα Ἐπικὰ ποιήματα ἀπηγγέλλοντο· ὅθεν καὶ οἱ **ῥαψῳδοὶ** ἐκαλοῦντο ὡσαύτως **στιχῳδοί**, ὥστε οὐδόλως δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς λέξεως ὅτι τὰ ποιήματα ταῦτα συνερράφησαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ μικροτέρων τεμαχίων, ἐπειδὴ τὸ **ῥαψῳδὸς** ἠδύνατο νὰ ῥηθῇ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ· ὡσαύτως ὁ Ἡσίοδ., ἐν Ἀποσπ. 34, περὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Ὁμήρου λέγει, ῥάψαντες ἀοιδήν· ὁ δὲ Πίνδ., Ν. 2. 2, καλεῖ τοὺς Ἐπικοὺς ποιητὰς ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδούς· προσέτι δὲ ὁ ὅρος οὗτος ἐλέγετο καὶ ἐπὶ ἄλλων ποιημάτων παρὰ τὰ Ἐπικά, Χαμαιλέων παρ' Ἀθην. 620C· ἴδε Müller Ἑλλην. Φιλολογ. 1, σελ. 33 κέξ., καὶ πλείονα ἐν Οὐολφ. Προλεγ. σελ. xcvi κέξ., Heyne εἰς Ἰλ. Α. 8, σ. 793, Nitzsch Quaest. Hom. iv. σ. 13.— Οἱ **ῥαψῳδοί**, ἀπαγγέλλοντες εἶχον ἐν τῇ χειρὶ ῥαβδίον (πρβλ. **ῥάβδος** I. 5), ὁπόθεν τινὲς ἠθέλησαν νὰ ἐτυμολογήσωσι τὴν λέξιν οἱονεὶ **ῥαβδῳδός**. **II.** Ὁ Σοφ. ἐν Ο. Τ. 391, καλεῖ τὴν Σφίγγα ῥαψῳδὸν κύνα, ἐπειδὴ προέτεινε τὸ αἴνιγμα αὐτῆς πρὸς πάντα ὃν συνήντα, ὡς οἱ ῥαψῳδοὶ τὰ ἔπη αὐτῶν, πρβλ. Welcker Cycl. σ. 363.

ῥάων, ον, **ῥᾷστος**·— ἴδε ἐν λέξ. **ῥᾴδιος**.

ῥεῖα, Ἐπικ. ἐπίρρ. τοῦ **ῥᾴδιος**, εὐκόλως, εὐχερῶς, Ἰλ. Ε. 304, Θ. 179, κτλ.· πρβλ. **ῥεῖα, ῥᾷ**. [υυ, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ὡς μία μακρὰ συλλαβὴ ἐν Ἰλ. Μ. 381, Ν. 144, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 5].

Ῥέα, ἡ, Ἐπικ. **Ῥείη** Ἰλ. Ξ. 203, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 93, εἰς Ἀφρ. 43, Ἡσίοδ.· Ῥεῖα δ' ὑποδμηθεῖσα Ἡσ. Θεογ. 453 (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῆς, Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα)· γεν. **Ῥείας** Ἀνθ. Π. 6. 219, 20· ὁ κοινὸς τύπος **Ῥέα** εὕρηται ἐν Ἰλ. Ο. 187, ὡς μονοσύλλ.· τὸ συνῃρ. **Ῥῆ** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φερεκύδ. ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 7· **Ῥέη** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 459, Ἡσ. Θ. 647. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, σύζυγος τοῦ Κρόνου, μήτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν, Ὅμηρ., κλ.· ὅθεν ἐκαλεῖτο Μήτηρ θεῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 99. 1., 189, κ. ἀλλ.· καί, ἡ Μήτηρ ἡ Φρυγία, αὐτόθι (προσθῆκαι) 2107b.

ῥεγεύς, ὁ, ὁ βαφεύς, ῥεγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα Ἐτυμολ. Μέγ. 703. 28 (διάφ. γραφὴ **ῥαγεῖς**)· **ῥεγιστής**, οῦ, ὁ, «ῥεγισταί· οἱ βαφεῖς» Ἡσύχ.

ῥεγεών, -ῶνος, ἡ, Λατ. regio, τὰ προάστεια πόλεως, Σύνοδ. Χαλκηδ. 1632B, C. **2)** ὁδός, διαμέρισμα πόλεως, συνοικία, Γρηγέντ. 577C, Χρον. Πασχ. 571, 595, Μαρτύρ. Κλήμ. Ῥώμ. 620A, πρβλ. Συλ. Ἐπιγρ. 3436.

ῥεγιών, -ῶνος, ἡ, = **ῥεγεών**, Achmes 132.

ῥέγκος, -εος, τό, ἦχος ῥέγκοντος, «ροχάλισμα», ἰσχυρὰ ἀναπνοή, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, πρβλ. 1155C, 1229D· ἀλλ' ἐν τῷ τύπῳ **ῥέγχος** 1215F· πρβλ. **ῥέγκω** ἐν τέλει, **ῥεγχώδης**.

ῥέγκω, μέλλ. **ῥέγξω**, ῥέγχω, «ροχαλίζω», Λατ. sterto, Αἰσχύλ. Εὐμ. 53, Ἀριστοφ. Νεφ. 5, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἵππων, φυσῶ, φρυάττομαι, Εὐρ. Ῥῆσ. 785· ἐπὶ δελφῖνος κοιμωμένου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 11., 6. 12, 4·— ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 115, ὡσαύτως ὡς ἀποθ. ῥέγκεται, ἀλλ' (ὡς ὁ Σχολ. παρατηρεῖ) ἐτέθη οὕτως ὅπως ᾖ ὁμοιοκατάληκτον τῷ **πέρδεται**· ἀλλ' ἴδε Ἀνθ. Π. 11. 343.— Ὁ τύπος ῥέγχω ἀπαντᾷ παρ' Ἱππ. ἐν Ἀφ. 1258, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 711, πρβλ. **ῥέγκος**. (Ἐντεῦθεν **ῥέγκος** ἢ **ῥέγχος, ῥογκιάω**, καὶ ἴσως ὡσαύτως **ῥύζω, ῥύγχος**).

ῥεγκώδης, ες, (εἶδος) οἱονεὶ ῥέγχων, ὡσεὶ «ροχαλίζων», μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ῥεγχ-**, Ἱππ. 1162H.

ῥέγμα, τό, (ῥέζω) τὸ βεβαμμένον, ὡς τὸ **ῥέγος**, Ἴβυκος 53.

ῥέγξις, εως, ἡ, (ῥέγκω) ῥεγκώδης ἀναπνοή, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386.

ῥέγος, εος, τό, = **ῥῆγος**, ὃ ἴδε, σκέπασμα, ἐφάπλωμα, Ἀνακρ. 97.

ῥέγχος, ῥέγχω, ῥεγχώδης. ἴδε ῥεγκ-.

ῥέδη, ἡ, Λατ. rheda, ἅμαξα, καὶ ἵππων καὶ ῥεδῶν Ἀποκάλ. Ἰωάννου ιη', 13·— ὑποκορ. **ῥέδιον**, τό, «ῥεδίων· ἁρμάτων» Ἡσύχ.

ῥέεθρον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **ῥεῖθρον** (ὃ ἴδε), Ὅμ., Ἡρόδ. Τραγικ.

ῥέζω, Ὅμηρ., Ἡσίοδ., κλ., ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. (τὸ τοῦ Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 2 εἶναι παρῳδία ἡρωϊκοῦ ὕφους)· παρατ. **ἔρεζον** Ὅμ., Ἐπικ. **ῥέζον** Ὀδ. Γ. 5, Ἰωνικ. **ῥέζεσκον** Ἰλ. Θ. 250·— μέλλ. **ῥέξω** Ὀδ. Λ. 31, Τραγ·— ἀόρ. ἔρρεξα Ἰλ. Ι. 536, Κ. 49, Πλάτ. Νόμ. 642C· παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως ἔρεξα Ὅμηρ., Τραγ., Δωρικ. μετοχ. ῥέξαις Πινδ. Ο. 9. 142·— Παθητ., ἀόρ. α' εὐκτ. **ῥεχθείη** Ἱππ. 1213B (κοιν. ὀρεχθείη)· μετοχ. **ῥεχθεὶς** Ἰλ. Ι. 250, Υ. 198. (Ἐκ τῆς √FΡΕΓ = FΕΡΓ, ὥστε τὸ ῥέζω εἶναι ἁπλῶς ποιητικὸς τύπος (ἐν χρήσει ἅπαξ παρὰ Πλάτωνι) τοῦ ***ἔργω, ἔρδω** (πρβλ. Δωρ. καὶ Βοιωτ. ῥέδδω παρ' Εὐστ. 226. 8., 984. 1, Ahr. D. Dor. σ. 96) **I.** ἐνεργῶ, πράττω, ἀντίθετον τῷ εἰπεῖν, Ὀδ. Δ 205, Χ. 314· τῷ παθεῖν, ἴδε κατωτέρω.— Συντάσσεται, **1)** ἀπολ., ὧδέ γε ῥέξαι Ἰλ. Β. 802· οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας Ὀδ. Ι. 352, κτλ. **2)** συχνότερον μεταβατ. μετ' αἰτ. πράγμ., πράττω, ἐκτελῶ, κάμνω, κατορθώνω, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε Ὀδ Δ. 205 μέρμερα ἔργα, ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες .. Ἰλ. Κ. 524, πρβλ. Ὀδ. Χ. 314· τί ῥέξομεν; Ἰλ. Λ. 838· μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι Χ. 305, πρβλ. Β. 274· ὅ τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν Ὀδ. Θ. 148· οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικε Πινδ. Ν. 4. 52· τί ῥέξω; Αἰσχύλ. Εὐμ. 789, πρβλ. Θήβ. 105· τί ῥέξας τύχοιμ' ἄν ..; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 315, κτλ.· πρβλ. **δράω**.— Παθ., οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν, κακοῦ ὅπερ ἐλέχθη ἤδη, Ἰλ. Ι. 250 ῥεχθὲν δὲ καὶ νήπιος ἔγνω Ρ. 32. **3)** μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., κάμνω τι εἴς τινα, συχν. παρ' Ὁμ.· κακὸν ῥέζειν τινὰ Ἰλ. Γ. 354, Δ. 32, Ὀδ. Β. 72· ἀγαθὰ ῥ. τινὰ Χ. 209, πρβλ. Ἰλ. Ι. 647· προσέτι, οὐδέν σε ῥέξω κακὰ Ἰλ. Ω. 370 ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., κακῶς ῥ. τινά, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα, Ὀδ. Ψ. 56· οὕτως, ἡ πόλις ἡμᾶς οὐ καλῶς ἔρρεξε Πλάτ. Νόμ. 642C· σπανιώτερον μετὰ δοτ. προσ., μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε, μή με βλάπτετε πλέον, Ὀδ. Υ. 314· ὅσα βροτοῖς ἔρεξας κακὰ Εὐρ. Μήδ. 1292. **4)** μετά τινος ἐπιτάσεως τῆς σημασίας, εἴ τι νόος ῥέξει, ἐὰν ὁ νοῦς ὠφελήσῃ εἴς τι, ἐὰν ἡ βουλὴ φανῇ χρήσιμος κατά τι, Ἰλ. Ξ. 62. **II.** ἐν εἰδικῇ σημασίᾳ, τελῶ θυσίας, ὡς τὸ Λατ. sacra facere, operari, ἱερὰ ῥέζων Ὀδ. Λ. 61, πρβλ. Γ. 5· ἑκατόμβας ῥέζειν ἀθανάτοις, θύειν ἑκατόμβας τοῖς θεοῖς, Ἰλ. Ψ. 206, Ὀδ. Ε. 102, Πινδ. Π. 10. 53· ῥ. θαλύσιά τινι Ἰλ. Ι. 535 θύματα Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως Σοφ. Τρ. 288· καὶ ἀπολ., προσφέρω θυσίαν, ὡς τὸ Λατ. operari, facere, ῥέζειν θεῷ Ἰλ. Β. 400, Θ. 250, Ὀδ. Ι. 553, κτλ.·— ἐνίοτε τὸ θῦμα τίθεται κατ' αἰτιατ., ῥέξω βοῦν ἦνιν, θὰ θυσιάσω, Ἰλ. Κ. 292, Ὀδ. Γ. 382, πρβλ. Κ. 523.

ῥέζω, Δωρ. ῥῆμα, = **βάπτω**, «βάφω», Φώτ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. 703. 28, πρβλ. Ἐπίχ. παρ' Ὠρίωνι σ. 139. (Πρβλ. **ῥέγος, ῥεγεύς, ῥεγιστής**, καὶ κατ' ἐπέκτασιν **ῥῆγος, ῥηγεύς**·— ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι raṅg, ὅθε rag-âmi, rag-yâmi (tingo, coloro), râgas (rubor), rak-tas (ruber).)

ῥεθο-μᾱλίδης, ου, ὁ, (**μῆλον** B) ὁ ἔχων παρειὰς ὁμοίας πρὸς μῆλα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 68.

ῥέθος, εος, τό, μέλος τοῦ σώματος, ἐν τῷ πληθ., τὰ μέλη τοῦ σώματος, ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἰλ. Π. 856, Χ. 362· ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι Χ. 68· πρβλ. Θεόκρ. 23· 39. **II.** ἐν τῷ ἑνικῷ, τὸ πρόσωπον, Σοφ. Ἀντ. 529, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1204. **2)** τὸ σῶμα, Λυκόφρ. 73.

ῥεῖα, Ἐπικ. ἀντὶ **ῥέα, ῥᾷ**, (ἐνίοτε ἐκθλίβεται, Ἰλ. Ο. 356, Ὀδ. Ρ. 273), ἐπίρρ. τοῦ **ῥᾴδιος**, εὐκόλως, εὐχερῶς, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδῳ· θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, ἐν ἀνέσει καὶ εὐμαρείᾳ ζῶντες, Λατ. securum agentes aevom, Ἰλ. Ζ. 138, Ὀδ. Δ. 805· τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή, ῥεῖα, εὐαρέστως, Ὀδ. Α. 160· ἐπιτείνεται, ῥεῖα μάλ' Ἰλ. Γ. 381, Ο. 362, κτλ.· ὡς ῥεῖα, μετὰ πόσης εὐκολίας, πόσον εὐχερῶς, μετὰ πόσης εὐκινησίας! Π. 745, 749.

Ῥείη, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **Ῥέα**.

ῥεῖθρον, τό, Ἀττ. συνηρ. ἐκ τοῦ Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ῥέεθρον**, ὅπερ παρὰ τοῖς Τραγ. κεῖται ἅπαξ ἐν διαλόγῳ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 497, ἀλλ' ἐν τοῖς λυρικοῖς συχνάκις: (**ῥέω**): ὡς καὶ νῦν, ῥεῦμα, ποταμοῖο ῥεῖθρα, τὰ ῥεῖθρα τοῦ ποταμοῦ .., Ἰλ. Ο. 245· ἐρατεινὰ ῥ. Φ. 218· Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥ. Θ. 369· ῥεῖθρα, πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. 18. 9, ἀκολούθως παρὰ Τραγ.· ῥύακες αἵματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 210.— ἑνικ., ἐκτρέψας τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον .. ἐς τὸ ὤρυσσε χωρίον Ἡρόδ. 1. 186, πρβλ. 75., 179· ῥέεθρον Ἀλφειοῦ Πινδ. Ο. 9. 29· ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος Αἰσχύλ. Πέρσ. 497· ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 790· μάλιστα ἐπὶ ποταμίων καὶ ῥυακίων, Πολύβ. 3. 71, 4, κτλ. **II.** ἡ κοίτη ποταμοῦ, ἄψορρον .. κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα Ἰλ. Φ. 382· ποταμοῦ ῥ. ἀπεξηρασμένον Ἡρόδ. 7. 109· ποταμὸν ἐκτραπέσθαι ἐκ τῶν ἀρχαίων ῥ. ὁ αὐτ. 1. 75· παρατρέψας [τὸν ποταμὸν] δι' ὧν νῦν ῥέει ῥεέθρων, δηλ. ἐκ τῶν ῥεέθρων δι' ὧν νῦν ῥέει, ὁ αὐτ. 7. 130, πρβλ. 127., 9. 51·— ἂν καὶ δὲν δύναταί τις εὐκόλως πάντοτε νὰ διακρίνῃ τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῶν ῥεόντων ἐν τῇ κοίτῃ, ἴδε Ἡρόδ. 1. 191., 2. 11· πρβλ. **ἀπολείπω** IV. (Περὶ τῆς καταλήξ., πρβλ. **πτολίεθρον**.)

ῥείτης, ὁ, μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. ὡς β' συνθετικὸν μέρος τῶν συνθέτων **βαθυρ-, εὐρ-ρείτης**.

ῥείω, Ἐπικ. ἀντὶ **ῥέω**.

ῥέκος, (τὸ γένος ἄγνωστον), ἑρμηνεύεται παρὰ Θεογνώστ. 11 κλ. διὰ τῶν λέξεων **ζῶμα, ζώνη**, Ἡσύχ.

ῥέκτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Μανέθων 1. 212.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

ῥεκτήρ, ῆρος, ὁ, (ῥέζω) ὁ πράττων, ἐργαζόμενος, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου **πρηκτήρ**, κακῶν ῥεκτῆρα, ἐργάτην κακῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 189· ἀρετῆς Κλήμ. Ἀλ. 313 **2)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ὁ ἐργαζόμενος εἴς τι πρᾶγμα, χρυσοῖο Μανέθων 1. 297, πρβλ. 4. 149.

ῥεκτήριος, α, ον, ἐνεργητικός, δραστήριος, Ἴων παρ' Ἀθην. 604D.

ῥέκτης, ου, ὁ, δραστήριος, ἐνεργός, Πλουτ. Βροῦτ. 12, Συνέσ. 209D, κ. ἀλλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ῥέκτορες, (= **ῥεκτῆρες**) κακῶν Θεοφάν. Κεραμ. σ. 981, ἔκδ. Mi., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ῥεμβάζω, = **ῥέμβομαι**, Ἐκκλ.

ῥεμβάς,-άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **ῥεμβός**, Ἑβδ. (διάφ. γραφ. Σειράχ. ΚϚ', 8), Ἐκκλ.

ῥεμβασμός, ὁ, τὸ ῥέμβεσθαι, περιπλανᾶσθαι· μεταφ., ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἀνησυχία τοῦ νοῦ, ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. Δ', 12). Ὁ Βαρῖνος ἑρμηνεύει τὴν λέξιν: «ἀχαλίνωτος ἔννοια» καὶ «ζωῆς ἀφανισμός».

ῥεμβεύω, = **ῥέμβομαι**, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΚΓ', 16), Ἰουστῖν. Μ.

ῥέμβη, ἡ, (ῥέμβω) τὸ πλανᾶσθαι, πλάνη, ἐν ῥέμβῃ εἶναι, ἐν παραλύσει, Γαλην. εἰς Ἱππ. 1215E (τὰ τοῦ Ἱπποκρ. Ἀντίγραφα ἔχουσι **ῥεμβίῃ**).

ῥεμβο-ειδής, ές, πλημμελὴς γραφὴ παρ' Ἐρωτιαν. ἀντὶ **ῥαιβοειδής**.

ῥεμβονάω, = **ῥυμβονάω**, Ἡσύχ.

ῥεμβός, όν, (ῥέμβω) ὁ περιπλανώμενος, ψυχὴ Μ. Ἀντωνῖν. 2. 17, Ἐκκλ.

ῥέμβος, ὁ, = **ῥέμβη**, Πλούτ. 2. 603E.

ῥέμβω, στρέφομαι ὁλόγυρα, περιστρέφομαι· τὸ ἐνεργητικὸν μόνον παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἔχει καὶ παθ. ἀόρ. **ῥεμφθῆναι**. **II.** **ῥέμβομαι**, ἀποθ., περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, Μένανδρος ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 2, 15· ἔξω ῥ. Ἑβδ. (Παροιμ. Ζ', 12)· ἀπὸ τόπου Πλουτ. Φάβ. 20· ἐν τόπῳ ὁ αὐτ. ἐν Δημοσθ. 6, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 415· ὄμμασι αὐτόθι 5. 289· μεταφ., εἶμαι ἄστατος, ἐνεργῶ ὡς τύχῃ καὶ ἀλογίστως, ἐν τοῖς πράγμασι Πλουτ. Πομπ. 20· ἐν εἰδώλοις καὶ σκιαῖς ὁ αὐτ. 2. 80F. ἐπὶ τροφῆς ἣν ἐσθίει τις ἄνευ ὀρέξεως, αὐτόθι 664A· ῥέμβεται ἡ λέξις, εἶναι ἄδηλος καὶ ἀσαφής, ἀόριστος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 52. (Ἐντεῦθεν **ῥόμβος, ῥύμβος, ῥυμβών, ῥυμβονάω**).

ῥεμβώδης, ες, (εἶδος) πλανώμενος περιφερόμενος, βλέμμα Πλούτ. 2. 45D· διατριβαὶ ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 7. **2)** μεταφορ., ἀμελής, χαλαρός, πολιορκία Πολύβ. 16. 39, 2· τὸ ῥεμβῶδες (κοιν. ῥομβ-) καὶ ἀκόλαστον Πλούτ. 2. 715C.— Ἐπίρρ. -δῶς Ἡσύχ.

ῥέμφος, εος, τό, Ἰων. ἀντὶ **ῥάμφος**.

ῥέμω, = **πειρῶμαι, δύναμαι**, Θεογνώστ. Κανόν. 11.

ῥέον, τό, (ῥέω) = **ῥυτὸν** (ῥυτὸς II.), Ἀστυδάμας παρ' Ἀθην. 496E.

ῥέος, τό, (ῥέω) ὡς τὸ ῥεῦμα, τὸ ῥέον, ῥυάκιον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 901, Πρ. 676, 812· ὡσαύτως ἐπὶ δακρύων, δακρυσίστακτον ῥ. αὐτόθι 400.

ῥεπανόσπορον, τό, ὡς καὶ νῦν, Γαλην. τ. 14, σ. 562, 17 (**ῥεπαπόσπορον** Kühn).

ῥεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ῥέπω**, δεῖ ῥέπειν, ἐπί τι Ὀρειβάσ. 162 Matth.

ῥέπω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: μέλλ. ῥέψω, Ἡρόδ. 7. 139, Παυσ. 9. 37, 8: ἀόρ. ἔρρεψα Ἱππ. 803D, 816B (κοιν. ἔρευσα), Πλάτ. Φίληβ. 46E. (Ἐντεῦθεν **ῥοπή, ἀντίρροπος, ἀμφιρρεπής, ῥόπαλον, ῥόπτρον, ῥαπίς, καλαῦροψ**), δηλ. **καλά-Fροψ**·— ἡ τελευταία αὕτη λέξις παραβαλλομένη πρὸς τὸ Λιθ. virpiu (κλονοῦμαι, κυμαίνομαι) δεικνύει ὅτι ἡ ἐξ ἀρχῆς ῥίζα ἦτο **FΡΕΠ**· ὁ Κούρτ. ἀναφέρει καὶ τὸ Λατιν.

rep-ens, rep-ente εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν, ὡς ἴσως καὶ τὰ ῥέμ-β-ω, ῥόμβ-ος). Κυρίως ἐπὶ τῆς καταβαινούσης πλάστιγγος, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω, «γέρνω», Λατιν. vergere, inclinare, ἐτίταινε τάλαντα, ἕλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν, ἔνθα ἡ ῥέπουσα ἢ πρὸς τὰ κάτω κλίνουσα πλάστιγξ προμηνύει ἧτταν καὶ θάνατον, Ἰλ. Θ. 72· οὕτω, ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ Χ. 212· τὸ τοὔδε γ' αὖ ῥέπει Ἀριστοφ. Βάτρ. 1393· τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον κάτω βαδίζει τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 445A· τὸ μὲν κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖς βαρύ· τὸ δὲ ἄνω, κοῦφον Πλάτ. περὶ Δικαίου 373E· εἰς τοὐναντίον ῥ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 550E·— ἐντεῦθεν ἐν ποικίλαις ἐννοίαις, **1)** ἐπὶ πραγμάτων, κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος ἢ πρὸς τὸ ἕτερον, ὅ τι πολλᾷ ῥέπει, ὅ,τι λαμβάνει πολλὰς ῥοπάς, Πινδ. Ο. 8. 31· βλεμμάτων ῥέπει βολή, κλίνει πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν νεαρᾶς κόρης, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238· ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις ῥέπων, πίπτων ἐπὶ τῶν βλεφάρων, καταλαμβάνων τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνθρώπου, Dissen εἰς Πινδ. Π. 9. 25 (44)· ῥ. πρὸς τὴν γῆν Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 9, κτλ. **2)** ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο ἀντιμαχομένων μερίδων, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, ἐπὶ ὁκότερα [οἱ Ἀθηναῖοι] ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλεν Ἡρόδ. 7. 139· σκοπουμένῳ μοι ἔρρεψε δεῖν, ἐν ᾧ ἐσκεπτόμην, ὑπερίσχυσεν [ἡ γνώμη] ὅτι ἔπρεπε.., Πλάτ. Ἐπιστ. 328B· ἠθῶν .. ἃ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα τἆλλα ἐφελκύσηται Πλάτ. Πολ. 544E· ὁπότερ' ἂν ῥέψῃ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 46E. **2)** ἐπὶ προσώπων, εὖ ῥέπει θεός, εὐμενῶς διάκειται, Αἰσχύλ. Θήβ. 21· ῥέπω ἐπί τι, κλίνω πρός τι πρᾶγμα, Ἰσοκρ. 311A· ἐπὶ τὸ λῆμμα Δημ. 325. 13· πρὸς τὴν ἀνδρείαν Πλάτ. Πολιτικ. 308A, πρβλ. Νόμ. 802E· ὡσαύτως, ῥ. τῇ γνώμῃ ἐπί τινα Πολύβ. 33. 15, 2· εἴς τινα Λουκ. Δὶς Κατηγ. 6 — ἀλλά, νομίζων τούτους (δηλ. τοὺς ἡβῶντας) εἰ γένοιντο οἵους δεῖ πλεῖστον ῥέπειν ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν τῇ πόλει, ὅτι τοῦτο πολὺ συντελεῖ πρὸς τὸ ἀγαθὸν τῆς πόλεως, Ξεν. Λάκ. 4, 1· — οὕτω καί, εἰς ἕν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν Πλάτ. Πολ. 485D· ῥ. πρὸς ἡδονὴν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 1, 2· ῥ. πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 7, 5. **4)** ἐπὶ καθηκόντων, αἰσθημάτων, κτλ., τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον Αἰσχύλ. Χ. 240· τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον Σοφ. Ο. Τ. 847. **5)** ἐπὶ γεγονότων, πίπτω, συμβαίνω κατά τινα τρόπον, φιλεῖ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 722· τῇδε ἢ ἐκείνῃ ῥ. Πλάτ. Νόμ. 862C, Τίμ. 79E· ῥ. εἴς τι, ἔχω κλίσιν πρός τι, καταλήγω εἴς τι, συμφορὰν .. κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα Αἰσχύλ. Πέρσ. 440· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει, τὸ μηδὲν καταντᾷ εἰς τὸ μηδέν, Εὐρ. Ἀποσπ. 536· ὁ χρησμὸς ἐς τοῦτο ῥέπει Ἀριστοφ. Πλ. 51· ὁ γρῖφος ἐνταῦθα ῥ. Ἀντιφάνης ἐν «Κνοιθιδεῖ» 1. 11. **II.** μεταβ., κάμνω νὰ κλίνῃ ἡ πλάστιγξ πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἐπιρρέπω, καταρρέπω**, πλὴν ὅτι ὁ Αἰσχύλ. οὕτω χρῆται τῷ παθητ., τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων, ὅταν εὑρίσκωνται ἐν ἰσορροπίᾳ, Ἱκέτ. 405.

ῥερῠπωμένος, ἴδε **ῥυπόω**.

ῥεῦμα, τό, (ῥέω) τὸ ῥέον, ῥεῦμα, ῥύσις, Αἰσχύλ. Πρ. 139, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 11· μειλιχίων ποτῶν ῥεῦμα Σοφ. Ο. Τ. 160· ἐλαίου ῥ. ἀψοφητὶ ῥέοντος Πλάτ. Θεαίτ. 144B· — μεταφορ., ῥ. αὔξης καὶ τροφῆς, ὄψεως Πλάτ. Τίμ. 44B, 45C. **2)** ῥεῦμα ποταμοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 2. 20, 24· ῥ. ἰσχυρὰ ὁ αὐτ. 8. 12· ἐν τῷ ἑνικ., ῥ. Διρκαῖον Εὐρ. Ἱκέτ. 637, πρβλ. Ι. Τ. 401· ῥ. Νείλου Πλάτ. Τίμ. 21E· ὡσαύτως ῥύαξ λάβας, Θουκ. 3. 116, Καρκίνος ὁ τραγῳδιῶν ποιητὴς παρὰ Διοδ. 5. 5· μεταφορ., ῥεῦμα ἢ πλῆθος ἀνθρώπων, μεγάλῳ ῥ. φωτῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 87· ῥ. Περσικοῦ στρατοῦ ὁ αὐτ. 412, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1437· πολλῷ ῥ. προσνισσόμενοι Σοφ. Ἀντ. 129 ῥ. ἐπῶν Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 7· κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν Πλούτ. 2. 609B· μελισσῶν Ἀνθ. Π. 9. 404. **3)** πλήμμυρα, κατελθόντος αἰφνιδίου τοῦ ῥ. Θουκ. 4. 75· φερομένῳ συναπενεχθῆναι τῷ ῥ. Δημάδ. 180. 17. **II.** τὸ ἀεὶ ῥέον ἢ μεταβαλλόμενον, τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ, ἡ παλίρροια τῆς τύχης, Μένανδρ. ἐν «Γεωργῷ» 1. **III.** Ἰατρ. νοσῶδες ῥευστὸν ἐκκρινόμενον ἀπὸ τοῦ σώματος ἢ κυκλοφοροῦν ἐν αὐτῷ, καταρροή, κτλ., διὰ τῶν ῥινέων Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15. ῥευματισμός, ῥ. εἰς τοὺς πόδας κατελυλήθει Λουκ. Φιλοψ. 6· ῥ. νοσηματικὰ Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5, 16· στομάχου καὶ κοιλίας ῥ. Διοσκ. 1. 110· κατασκῆψαι ῥ. εἰς τὰ νεῦρα Παυσ. 6. 3, 10·— ἀπολ., Πλουτ. Μάρ. 34, κτλ.

ῥευμᾰτίζομαι. Παθ., ῥέω ὡς ῥεῦμα, Στράβ. 52. **II.** πάσχω ἐκ καταρροῆς ἢ ῥευματισμοῦ, Τίμ. Λοκρ. 103A, Διοσκ. 4. 40, Πλούτ. 2. 902A· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., **ῥευματίζω**, Πορφ. π. Ἀποχῆς Ἐμψ. 1. 28.

ῥευματικός, ή, όν, (ῥεῦμα III.) ὑποκείμενος εἰς ῥεῦμα, καταρροὴν ἢ ῥευματισμόν, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. Προβλ. 31. 5, 1· ἕλκη ῥ. Διοσκ. 2. 153· τραῦμα Πλούτ. 2. 131B.

ῥευμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥεῦμα**, ποταμίσκος, ῥυάκιον, Ἀριστ. Προβλ. 11, 18, Πλουτ. Θησ. 27.

ῥευμᾰτισμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἴδε ῥεῦμα (σημασ. III.), Διοσκ. 4. 65, Γαλην., κλ.

ῥευματόω, κάμνω τι νὰ ῥέῃ, μεταβάλλω εἰς ῥεῦμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **χερσόω**, χερσοῖ τὰ ῥεῖθρα, ῥευματοῖ δὲ τοὺς λίθους Γεώργ. Πισίδ. κατὰ Περσῶν Ἐκστρατ. 2. 311.

ῥευματώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ῥεῦμα, ἤτοι ῥευματισμὸν ἢ καταρροήν, Ἱππ. 1210C, Γαλην. **II.** ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ὁ ἐν εἴδει ῥεύματος ἐξωγκωμένος, μόνον ἐν Τζέτζ. Ἱστ. 3. 122.

ῥεῦσις, εως, ἡ, ῥοή, ῥύσις, Διοσκ. 1. 116., 2. 181· συχν. ὡς διάφ. ἀντὶ **ῥύσις**.

ῥευστᾰλέος, α, ον, (ῥέω) ῥευστός, ὁ ῥέων, ὑγρός, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 146B.

ῥευστικός, ή, όν, (ῥέω) ὁ ῥέων, ὁ δυνάμενος νὰ ῥεύσῃ, ὑγρός, Πλουτ. Αἰμίλ. 14., 2. 905E.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 874F, πρβλ. **ῥύδην**.

ῥευστός, ή, όν, (ῥέω) ὁ ἐν καταστάσει ῥοῆς ἢ ῥύσεως, ἡ ὕλη Ἀριστ. Ἀποσπ. 201, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 217 **2)** μεταφ., ἄστατος, κυμαινόμενος, ἀσταθής, οὐσία Πλούτ. 2. 268D· πολυπραγμοσύνη ῥ. εἰς ἅπαντα αὐτόθι 522A.

ῥέφᾰνος, Ἰων. ἀντὶ **ῥάφανος**.

ῥεφερενδάριος, καὶ παρὰ Σουΐδ. **ῥαιφερενδάριος**: «ἀξίωμα Ῥωμαϊκόν. ἤγουν ὁ ἀναφορεὺς» Σουΐδ., Νεῖλ. 364C, 425C, Ἰουστιν. Κῶδ. 1. 15, 2, κτλ. **2)** τίτλος διδόμενος εἰς ἐκκλησιαστικούς, Ἰουστινιαν. Νεαραὶ 6, 3, Κουροπαλ. 4, 17.

ῥέψις, εως, ἡ, (ῥέπω) ῥοπή, κλίσις, πρός τι, ῥέψις πρὸς τὰ αἰσθητὰ Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 231.

ῥέω, Ὁμηρ., κλ.· Ἐπικ. **ῥείω**, Ἡσίοδ. παρὰ Σερ. Οὐεργιλ. ἐν Γεωργ. 1. 245, Ἀνθ. Π. 7. 36, ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὁμήρῳ: γ' ἑνικ. παρατ. ἔρρει Ἰλ. Ρ. 86, Ἀττ., ἀλλ' ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἔρρεε ἢ ῥέε·— μέλλ. **ῥεύσομαι**, Θέογν. 448, Εὐρ. Ἀποσπ. 388, Κράτης ἐν «Θηρίοις» 2, Φερεκράτης ἐν «Πέρσαις» 1. 5, Ἱππ. 893H· Δωρ. **ῥευσοῦμαι**, ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 23., 2. 4, 20· μεταγεν., **ῥεύσω** Ἀνθ. Π. 5. 125, Χρησμ. Σιβ., κτλ.· ἀόρ. **ἔρρευσα** Ἀριστοφ. Ἱππ. 527 (Λυρ.), Ἱππ. 515. 24, Αἰλ., κτλ.· — ἀλλ' ὁ Ἀττ. μέλλ. καὶ ἀόρ. ἔχουσι παθ. τύπον, **ῥυήσομαι** Ἰσοκρ. 187A· **ἐρρύην** Θουκ. 3. 116, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 30, Πλάτ. κτλ, ὡς καὶ παρ' Ἡροδ. 8. 138· Ἐπικ. γ' ἑνικ. **ῥύη** Ὀδ. Γ. 455· πρκμ. **ἐρρύηκα** Πλάτ. Πολ. 485D, Ἰσοκρ. 159D· μεταγεν. τύποι **ἔρρῡκα, ῥέρευκα** παρὰ Γαλην., Ὠριγέν.—Ὡσαύτως ἀπαντᾷ ὁ μέσ. ἐνεστ. **ῥέομαι** ἐν Πλουτ. Κοριολ. 3, Φιλοστρ. 541, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 71, κτλ., ἴδε Λοβ. εἰς Σοφ. Αἴ. 76· οὕτως ἐρρεῖτο Εὐρ. Ἑλ. 1602 (ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν μετὰ τοῦ Elmsl. ἔρρει· τὸ παρακέλευσμα κτλ.), Φιλόστρ. 371, κτλ.— Τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὡς τὰ ῥήματα **πνέω, χέω**, δὲν συναιρεῖ τὰ εη, εο, εω. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις **ῥέ-ος, ῥέ-εθρον, ῥό-ος, ῥο-ή, ῥύ-σις, ῥυ-τός, ῥύ-αξ, ῥεῦ-μα, ῥεῦ-σις**, ὡσαύτως **ῥύ-μη, ῥυθ-μός**· πρβλ. Σανσκρ. sru, srav-âmi (fluo), srav-as, srô-tas (flumen)· Λατ. ru-o, riv-us, ru-mis, (τὸ Ἀγγλικὸν river παράγεται ἐκ τοῦ Γαλλ. rivière, Λατ. riparia)· Λιθ. srav-ju, srov-ê, srav-a. Ἡ ῥίζα εἶναι ΣΡΥ, ὡς φαίνεται ἐκ παραβολῆς τῶν ἀνωτέρω τύπων, τοῦ Σ ἐκλιπόντος ἐν τῇ Ἑλλ. καὶ Λατ.·— ἡ ῥίζα αὕτη τοὐναντίον ἐπετάθη τῇ παρεμβολῇ t ἐν τῷ Ἀρχ. Γερμ. stroum (stream) καὶ τῷ Λιθ. struja (fluentum), ὥστε ὁ ποταμὸς **Στρυμὼν** ἀναφέρεται εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν·— ὡσαύτως τὸ ὄνομα **Εὐρώ-τας** φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν). Ῥέω, ὁρμητικῶς ῥέω, τρέχω, χύνομαι, συχνὸν παρ' Ὁμ., κλ.· ἐπὶ ὕδατος, ὡς καὶ ἐπὶ αἵματος, δακρύων, ἱδρῶτος, κτλ., Ὀδ. Τ. 204, Ἰλ. Γ. 300, Ρ. 80, κτλ.·— μετὰ δοτικῆς τοῦ ῥέοντος πράγματος, πηγὴ ῥέει ὕδατι Ἰλ. Χ. 149, πρβλ. Ὀδ. Ε. 70· ῥέεν αἵματι γαῖα Ἰλ. Θ. 65, κτλ.· φάραγγες ὕδατι ῥέουσαι Εὐρ. Τρῳ. 449· ῥεῖ γάλακτι πεδίον ῥεῖ δ' οἴνῳ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 142· οἴνῳ γὰρ ἅπασ' ἔρρει χαράδρα Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 4 (ἴδε ἐν τέλ.)· καὶ ἐν ἀσυνήθει τινὶ τύπῳ μετοχ. τοῦ μέσ. ἐνεστ., ἱδρῶτι ῥεούμενοι (ἀντὶ ῥεόμενοι, ἐσχηματίσθη δὲ κατὰ τὸ μαχεούμενοι) Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140· πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν Εὐρ. Τρῳ. 995· φόνῳ ναῦς ἔρρει ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1602 (ἴδε ἀνωτ.)· οὕτω μεταφορ., πολλῷ ῥ. ἐπαίνῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 527·— σπανίως μετ' αἰτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας (ἴδε κατωτ. II. 2)·— ἐνίοτε μετ' ὀνομ., Ζεὺς χρυσὸς ῥυεὶς Ἰσοκρ. 217D, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 33. **6)** ἡ μεθ' Ὅμηρον φράσις εἰς δήλωσιν μεγάλου ποταμοῦ εἶναι: μέγας ῥεῖ, μεγάλοι ῥέουσι Ἡρόδ. 2. 25· μέγας ἐρρύη ὁ αὐτ. 8. 138, πρβλ. Θουκ. 2. 5· ῥ. οὐδὲν ἔσσον ἢ νῦν ὁ αὐτ. 7. 129· οὕτω καί, πολὺς ῥεῖ, μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς Αἰσχύλ. Θήβ. 80· Κύπρις ἢν πολλὴ ῥυῇ Εὐρ. Ἱππ. 443 (πρβλ. κατωτ. 2)· ῥ. μου τὸ δάκρυον πολὺ Ἀριστοφ. Λυσ. 1034· οὕτω καί, ἐς ἔρωτα ἅπας ῥ. Ψευδο-Φωκυλ. 180· ὅλος ἐρρύη πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην Πλουτ. Ἀλκιβ. 21. **γ)** ἐπὶ ποταμοῦ ὡσαύτως. ὁ. ἀπὸ χιόνος, λαμβάνει τὰ ὕδατα αὐτοῦ ἐκ τη-

κομένης χιόνος, Ἡρόδ. 2. 22. δ) παροιμ., ἄνω ῥέειν, ῥέειν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ ἀδυνάτων γενέσθαι, Εὐρ. Ἱκέτ. 520· ἄνω ποταμῶν ἐρρύησαν οἱ .. λόγοι, ἐπὶ συγκεχυμένου ἢ διεστραμμένου τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι, Δημ. 433. 23, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 410· ὡσαύτως, ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον (ἴδε οὖρος) Σοφ. Τρ. 468. 2) μεταφορ., ἐπὶ πραγμάτων, ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἐκ τῶν χειρῶν των ἔρρεον, δηλ. ἐρρίπτοντο ὡς βροχὴ βέλη, Ἰλ. Μ. 159· ῥεῖ μάλιστα ὁ ἀὴρ .. ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, χύνεται, πνέει, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 10, 3, πρβλ. 13, 3 κἑξ.· φλὸξ ῥυεῖσα Πλουτ. Βροῦτ. 31, οὕτω, τὴν Αἴτνην ῥυῆναι Αἰλ. παρὰ Στοβ. 79. 38· — μάλιστα ἐπὶ ῥύσεως λόγων, ἐπὶ ὁμιλίας, ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ Ἰλ. Α. 249, Ἡσ. Θ. 39, 97· ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα αὐτόθι 84· ἀπολ., ἐπὶ τῆς γλώσσης, εὐχερῶς κινοῦμαι, ἀπροσκόπτως ἐνεργῶ ἐν τῇ προφορᾷ καὶ τῇ ὁμιλίᾳ, Αἰσχύλ. Θήβ. 557· οὕτω, θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν Δημ. 272. 20 (πρβλ. Ὁρατ. Σατ. 1. 7, 28, salso multoque fluenti)· ἐντεῦθεν ἐπὶ φήμης, χάνομαι, τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίνεται .. ; Σοφ. Ο. Κ. 259. 3) πίπτω, ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ σώματος, τῶν δ' ἐκ μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσε φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη Ὀδ. Κ. 393, Ἡσ. Ἀποσπ. 5, Θεόκρ. 2. 89, κτλ.· ἐπὶ ὡρίμου καρποῦ, Πολύβ. 12. 4, 14· ἐπὶ σίτου ὡριμάσαντος πέραν τοῦ δέοντος, ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν Βαβρ 88 14. 4) καθόλου, διαρρέω, καταρρέω, ῥέω, ἀπόλλυμαι, ῥεῖ πᾶν ἄδηλον Σοφ. Τρ. 698· εἰ ῥέοι τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύοιτο Πλάτ. Φαίδων 87D· τήκεται ὁ λίθος . ὥστε καὶ ῥεῖν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 10. 5) ἀείποτε ῥέω καὶ μεταβάλλομαι, ἅπανθ' ὁρῶ .. ῥέοντα μεταπίπτοντά τε Κωμικ. Ἀνώνυμ. 355· ὡς ἰόντων πάντων καὶ ἀεὶ ῥεόντων Πλάτ. Κρατ. 439C, πρβλ. 411C· κινεῖται καὶ ῥεῖ .. τὰ πάντα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 182C· ὅθεν, οἱ ῥέοντες ἐκαλοῦντο σκωπτικῶς οἱ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείτου φιλόσοφοι οἱ πρεσβεύοντες ὅτι τὰ πάντα διετέλουν ἐν διηνεκεῖ ῥοῇ καὶ μεταβολῇ, οἱ τὰ ἀκίνητα κινοῦντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται, Πλάτ. Θεαίτ. 181A, Κρατ. 402A, πρβλ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 1, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 18., 12. 9, 21. 6) ἐπὶ προσώπων, ῥ. ἐπί τι, ἔχω ῥοὴν ἢ κλίσιν, ῥέπω πρός τι, Ἰσοκρ. 159D· εἴς τι Πλάτ. Πολ. 485D· οἱ ταύτῃ ῥυέντες αὐτόθι 495B. 7) ἐπὶ πλοίου, «κάμνω νερά», ἀντίθετ. τῷ στεγανὸν εἶναι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 513, Παυσ. 8. 50, 7. 8) ἔχω ῥύσιν, ῥοήν, τὰς κοιλίας τὰς ῥεούσας Διόδ. 5. 41. **II.** λίαν σπανίως μεταβ., χύνω, ἐκχέω, ἔρρει χοὰς Εὐρ. Ἑκ. 528, Ruhnk. Ep. Cr. 264, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. 273 — Ἡ χρῆσις αὕτη διαφέρει τῆς ἑπομ., 2) μετὰ συστοίχ. αἰτ., ῥείτω γάλα, μέλι, ἃς τρέχῃ γάλα, μέλι, Θεόκρ. 5. 124, 126· ποταμῷ οἶνον ῥέοντι Λουκιαν. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 7, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 287, Ἑβδ. (Ἰωὴλ Γ', 18)· — ἡ τοιαύτη αἰτιατικὴ ἐν τῷ δοκίμῳ λόγῳ συνήθως ἐξεφέρετο κατὰ δοτ., ἴδε ἀνωτ. I. 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 551.

*ῥέω, λέγω, ἴδε ἐν λέξ. ἐρῶ.

ῥηγεύς, έως, ὁ, (ῥῆγος) βαφεύς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. I. 661 (657), Ἡσύχ.

ῥηγή, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ τοῦ ῥαγή, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

ῥήγιος, α, ον, ἀντὶ τοῦ Λατ. regius, = βασίλειος, βασιλικός, Στράβ., Ἰω. Λυδ. 321, 8, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 230, 21, κλ.

ῥῆγλα, ας, ἡ. = ῥόχανον, (Λατ. regula), κοινῶς ῥῆγλα, δι' ἧς ὁμαλίζουσι, «κόπτουσι» τὸν διὰ κοιλοῦ μετρούμενον σῖτον, «ῥῆγλαι· σίδηρα ὡς ῥάβδοι» Ἡσύχ. 2) = ἕστωρ, Διοκλητ. Ἀποσπ. ὑπὸ Mommsen (Lipsiae 1851) 15, 13.

ῥῆγμα, τό, (ῥήγνυμι) διάρρηξις, μέρος διερρωγός, κάταγμα, συνάπτεται τῷ στρέμμα (στραγγούλισμα), Δημ. 24. 6., 156. 1, 294. 21. 2) διάρρηξις, ῥάγισμα, Ἰατρ., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 2, 5. 3) σχίσμα, ἄνοιγμα ἐν τοῖς ἱματίοις, Ἀρχιππ. ἐν «Πλ.» 4. 4) μέρος γῆς διερρωγός, ὡς τὸ χάσμα, περὶ τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰ ῥήγματα τῆς γῆς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 16· ῥωγμή, «χαραμάδα», ἐν τοίχοις Πολύβ. 13. 6, 8. 5) = ἀπόρρηγμα Francke εἰς Καλλῖνον σ. 81. **II.** ἀπόστημα, Ἱππ., πρβλ. Foes. Oecon.· ἐντεῦθεν **ῥηγμᾰτίας**, ου, ὁ, ἔχων ἀπόστημα, Λατ. vulsus, Διοσκ. 3. 163· **ῥηγμᾰτώδης**, ους, ὁ, Ἱππ. 1217C.

ῥηγμὶν ἢ **ῥηγμὶς** (ἂν καὶ πιθανῶς οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος τῶν τύπων τούτων εὕρηται ἐν χρήσει), γεν. -ῖνος, ὁ. 2) συνεκδοχ. ὁ τόπος ἔνθα ῥήγνυνται τὰ κύματα, ἡ ἀκτή, ὁ αἰγιαλός, ἡ «ἀκροθαλασσιά», ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἔνθα ὑψοῦνται καὶ διαρρήγνυνται τὰ κύματα, ἡ κορυφὴ τοῦ ἐκρηγνυμένου καὶ ἀφρίζοντος κύματος, ἀλλ' ὅτε δὲ (οἱ πῶλοι) σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον Ἰλ. Υ, 229· κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε, ἐπὶ τῆς θραυομένης θαλάσσης μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως, Ὀδ. Μ. 214· ἐκ .. βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης Ἰλ. Α. 437· κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης Ὀδ. I. 169· πρβλ. Πινδ. Ν. 5. 24· ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου Εὐρ. I. Τ. 253· οὕτω μετὰ τῆς προθ. παρά· λαοὶ δὲ παρὰ ῥ. θ. δίσκοισιν τέρποντο Ἰλ. Β. 773, πρβλ. Δ. 449· — ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως γίνεται κατάδηλος ἐκ τοῦ Ἀριστοτ. (Μετεωρ. 2. 8, 25), ὅταν κυμαίνουσα ἐκβάλλῃ [ἡ θάλαττα], .. παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη ᾖ, .. λεπταί εἰσι καὶ εὐθεῖαι. 2) μεταφορ., ῥ. βίοιο, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, δηλ. ὁ θάνατος, Ἐμπεδοκλ. 186· ὥσπερ ῥηγμῖνα οὖσαν ἀέρος τὴν νεφέλην Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 26.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥηγμίν· αἰγιαλός, περὶ ὅνπερ ῥήγνυται τὸ κῦμα». **II.** σχίσμα, ῥωγμή, Ἡσύχ.

ῥηγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Γραμμ.

ῥήγνῡμι, ἢ -ύω, (ἀναρ- Ἱππ. 299. 29· καταρ- Δημ. 535 2· κτλ.)· ῥήσσω (ἴδε κατωτ. I. 1., II) εἶναι ἕτερος τύπος·—Ἰων. παρατατ. ῥήγνυσκε Ἰλ. Η. 141· — μέλλ. ῥήξω Ἰλ., Ἡρόδ., (ἐκ- Σοφ. Αἴ. 775·— ἀόρ. ἔρρηξα Ἰλ., Ἀττ.·— πρκμ. ἔρρηχα (δι-) μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ.— Μέσ., ῥήγνῡμαι, μέλλ. ῥήξομαι, ἀόρ. ἐρρηξάμην ἅπαντα ἐν τῇ Ἰλ.· Ἐπικ. ἀόρ. ῥηξάμην Ἰλ. Λ. 90· σπάν. παρ' Ἀττ., Εὐρ. Ἡρακλ. 835·— Παθ., ὑποτακτ. ῥήγνῦται Ἱππῶναξ 13· Ἐπικ. γ' πληθ. παρατ. ῥηγνύατο Ἄρατ. 817· μέλλ. ῥᾰγήσομαι Πλούτ., (διαρ-, ἐκ-, καταρ-) Ἀριστοφ. Ἱππ. 340, Αἰσχύλ. Πρ. 367, κτλ.·— ἀόρ. ἐρράγην [ᾰ], ὁ μόνος παθ. ἀόρ. ὁ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ.· ἐρρήχθην Τρυφ. 11· πρκμ. ἔρρηγμαι (συν-) Ὀδ. Θ. 137, (κατ-) Ἡρόδ. 2. 12· ἀλλ' ὁ ἀμετάβ. πρκμ. ἔρρωγα εἶναι συνηθέστερος, ἴδε κατωτ. Γ. II. Τὴν λέξιν ταύτην σχεδὸν οὐδόλως μεταχειρίζονται οἱ δόκιμοι τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εἰμὴ ἐν τῷ παθ. Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις ῥηκ-τός, ῥῆγ-μα, ῥηγ-μίν· ὡσαύτως ῥαγ-ή, ῥαγ-ᾶς, καὶ ῥώξ, ἀπορ-ρώξ, διαρ-ρώξ, ῥωγ-αλέος, ῥωγ-άς· πιθανῶς ὡσαύτως καὶ τὰ ῥάχ-ις, ῥαχ-ία, ῥηχ-ίη· ἀλλ' οὐχὶ τὸ ῥάκος, ὅπερ ἴδε. — Ἡ ῥίζα αὕτη εἶναι ϜΡΑΓ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Αἰολ. Ϝρῆξ-ις, (Ahr. 33), Λατ. FRAG, frang-o, freg-i, frag-men, frag-mentum, frag-ilis· Σλαυ. breg-a (ripa)· Γοτθ. brik-an (κλᾶν), ga-bruk-a (κλάσμα)· Ἀρχ. Σκανδιν. brak-a· Ἀγγλο-Σαξον. brec-an·— πρβλ. καὶ ῥαίω). Διαρρηγνύω, σπάζω, συντρίβω, σχίζω, κόπτω, καταστρέφω, τεῖχος, πύλας, σάκος, θώρηκας, ἱμάντα, νευρήν, ὀστέον, χρόα, κτλ., Ἰλ., Ἡσ.· μόνον ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., προτόνους ἔρρηξε Μ. 409· — ὕστερον μάλιστα ἐπὶ ἐνδυμάτων, σχίζω τὰ ἐνδύματά μου εἰς σημεῖον πένθους, ῥ. πέπλους Αἰσχύλ. Πέρσ. 199, 468· ἀνόμοια .. ἕλκεα ῥῆξαν, οὐχ ὅμοια τραύματα κατήνεγκαν, οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπολέμησαν, Πινδ. Ν. 8. 50· ῥ. ὀστᾶ, σάρκας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 994, Βάκχ. 1130· γῆς δάπεδον ἀρότροις Ἀριστοφ. Πλ. 515·— ἀκολούθως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, ῥήττειν νευρὰν Στράβ. 711· τὰ δεσμὰ Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 17. 1· τὰς πύλας ὁ αὐτ. ἐν Παρασ. 46· καὶ ὅπου ἐὰν αὐτὸν καταλάβῃ (τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον) ῥήσσει, κατασπαράσσει αὐτόν, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 18. — Μέσ., διαρρηγνύω, κρημνίζω, καταστρέφω πρὸς ἰδίαν ἐμοῦ ὠφέλειαν, ὄρνυσθ' .. ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος Ἰλ. Μ. 440, πρβλ. 224, 257, 291.— Παθ., ἴδε κατωτ. Β. 2) ὡς ὅρος τῆς παλαιοτάτης πολεμικῆς τέχνης, διαρρηγνύω τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν, διασχίζω σῶμα στρατιωτικόν, ῥ. φάλαγγα, ὅμιλον, στίχας ἀνδρῶν Ἰλ. Ζ. 6, Λ. 538, Ο. 615· ῥήξαντες (δηλ. τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου) ἐδίωκον ἐς τὴν μεσόγαιαν Ἡρόδ. 6. 113· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ῥήξασθαι φάλαγγας, στίχας Ἰλ. Λ. 90, Ν. 680, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 835· ἀπολ., ἐρρηξάτην ἐς κύκλα .. ὅπλων, διῆλθον βιαίως διὰ μέσου, Σοφ. Ἀποσπ. 731· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον Ἰλ. Μ. 411. 3) ἐγείρω, διεγείρω, ἔριδα ῥήγνυντο, ἤγειρον μάχην, Υ. 55. 4) μεθ' Ὅμηρον, ἔρρηξε φωνήν, ἐξέβαλε φωνήν, «ξεφώνησε»· ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος ὡς εἶδε ἐπιόντα τὸν Πέρσην ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἔρρηξε φωνὴν Ἡρόδ. 1. 85., 2. 2· ἐπεί τε δὲ Σωσικλέους ἤκουον εἴπαντος ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτῶν φωνὴν ῥήξας αἱρέετο τοῦ Κορινθίου τὴν γνώμην Ἡρόδ. 5. 93, Ἀριστοφ. Νεφ. 356, 960· ῥῆξαι αὐδὴν Εὐρ. Ἱκέτ. 710· ῥήξασθαι φωνήν, θρόον αὐδῆς, φθόγγον Ἀνθ. Π. 5. 222., 7. 597., 9. 61· καὶ ἀπολ., ῥῆξον, κραύγασον ἠχηρῶς, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΝΔ', 1)· ἴδε κατωτ. Γ. 5) ὡσαύτως, δακρύων ῥήξασα .. νάματα, ἀφήσασα ἐλευθέραν τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων, «ἐκραγεῖσα» εἰς δάκρυα, Σοφ. Τρ. 919· οὕτω καί, ῥ. κλαυθμὸν Πλουτ. Περικλ. 36· ῥ. εὐφροσύνην Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΜΘ', 13)· καί, ὁ χῶρος ῥήγνυσι πηγάς Πλουτ. Μάρ. 19· ῥ. νεφέλην ἔς τινας Φιλόστρ. 853· ἴδε κατωτ. Β. **II.** ἀπολ., ἐν τῷ τύπῳ ῥήσσω, ἐπὶ ὀρχήσεως, κτυπῶ ἐν ῥυθμῷ τὸ ἔδαφος, Λατιν. tripudiare, ὀρχοῦμαι, χορεύω, ῥήσσοντες ἁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο Ἰλ. Σ. 571· οἱ δὲ ῥήσσοντες ἕποντο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 516· ἀνθ' οὗ ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 539 ἔχει τὸ πλῆρες, ὥστε .. πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι·— οὕτω καί, ῥήσσειν τύμπανα, κρούειν αὐτὰ σφοδρῶς, Ἀνθ. Π. 7. 709. **III.** ὕστερον ὡς ὅρος μαχομένων, κτυπῶ τινα καὶ ῥίπτω αὐτὸν κάτω, ὑποσκελίσαντες καὶ ῥήξαντες (συνήθ. ῥάξαντες) εἰς τὸν βόρβορον οὕτω διέθηκαν Δημ. 1259. 10· ἂν καὶ φαίνεται ὅτι

τὸ ῥάσσω ἦτο εὐχρηστότερον ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας, Ἰακώψιος εἰς Ἀχιλλ.. Τάτ. σ. 821.

Β. Παθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἀορ. **ἐρράγην**, θραύομαι, διαρρήγνυμαι, συντρίβομαι, κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο Ἰλ. Σ. 67· κῦμα .. χέρσῳ ῥηγνύμενον Δ. 425, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 377· ἐπὶ νεφελῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 377· ῥαγῆναί τι τῆς γῆς, ὡς ἐν καιρῷ σεισμοῦ, Πλάτ. Πολ. 359D· ῥαγεῖσα Θηβαίων κόνις Σοφ. Ἀποσπ. 781· ἱμάτια ῥαγέντα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16· ῥήττονται ὑδρίαι (ἐκ τοῦ παγετοῦ) Στράβ. 307· ῥήγνυσθαι ὑπὸ φθόνου, Λατ. rumpi invidia, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστείδου **2)** ἐκρήγνυμαι ὡς ἡ βροντή, βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Σοφ. Ἀποσπ. 507, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 583, Πλούτ. 2. 919C·— οὕτω, τὰ καταμήνια ῥ. Ἱππ. Ἀφ. 1254, πρβλ. 567, 30, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 3, κτλ. **3)** ἐπὶ πλοίων, συντρίβομαι, Δημ. 1289. 14· μεταφορ., πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων Αἰσχύλ. Ἀγ. 505.

Γ. ἀμεταβ., ὡς τὸ παθ., ἐκρήγνυμαι, ἔρρηξεν ἔμετος Ἱππ.· εἰ ἐθελήσει ῥήξας ὑπερβῆναι ὁ ποταμὸς Ἡρόδ. 2. 99·— μεταφορ., ἐπὶ ὑετῶν, ἐπὶ ῥοῆς δακρύων, ἐπὶ χειμάρρων, ἐπὶ αἰφνιδίων δυστυχημάτων, ἐπὶ ἐκρήξεως ὀργῆς, κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 1076, ἔνθα εἰς ἀπάντησιν τῶν λεγομένων, δέδοιχ' ὅπως μὴ .. ἀναρρήξει κακά, ὁ Οἰδίπους ἀποκρίνεται, ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω (ἐξυπακ. κακά), ὅπου ὅμως ἕτεροι (οὐχὶ ὀρθῶς) λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς μεταβ. μετὰ ὑποκειμένου Ἰοκάστη:— ἀλλά, **ΙΙ**. ἐπὶ τοιαύτης ἀμεταβάτου σημασίας συνήθως κεῖται ὁ πρκμ. ἔρρωγα καὶ οὗτος ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν σημασίαν τοῦ ἔχω ἐκραγῆ, ἐν ᾧ ὁ παθητ. ἐνεστ. **ῥήγνυμαι** σημαίνει ἐκρήγνυμαι, ἔρρωγε παγὰ δακρύων Σοφ. Τρ. 852· μεταφορ., κακῶν πέλαγος ἔρρωγεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 433· τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν .. κακὰ Σοφ. Ο. Τ. 1280· σοὶ τάδ' ἔρρωγεν κακὰ Εὐρ. Ἱππ. 1338· ἐρρωγότες λόγοι, διερρωγότες, οὐχὶ συνημμένοι, Κωμ. Ἀνώνυμ. 265. **ΙΙΙ**. ἐν κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, γῆ ἐρρηγεῖα (οὕτως ἀντὶ **ἐρρωγυῖα**) τετριμμένη, δηλ. γεωργήσιμος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄρρηκτος**, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 19 κἑξ.

ῥῆγος, -εος, τό, σκέπασμα, κάλυμμα, «ἐφάπλωμα», συχν. παρ' Ὁμήρ. ἐν τῷ πληθ. (ὁ ἑνικ. ἐν τῇ Ἰλ. Ι. 661, Ὀδ. Ν. 73, 118)· τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιθέτου, καλά, πορφύρεα Ἰλ. Ω. 664, Ὀδ. Δ. 297· ἢ σιγαλόεντα, Ζ. 38, Λ. 189, κτλ.· ἦν δὲ τοῦτο ἐν χρήσει ἢ ὡς κάλυμμα κλίνης (ἴδε ἐν λέξει **δέμνιον**), Ἰλ. Ι. 661· Ω. 644, Ὀδ. Γ. 349, κτλ.· ἢ ἀνακλίντρου ἢ καθίσματος ὡς ὑπόστρωμα, Κ. 352· ὡσαύτως ὡς τὸ **φᾶρος**, ὡς ἱμάτιον, Ζ. 38· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν Ν. 73, 118, ὁ Ὅμηρος ῥητῶς διακρίνει τὸ **ῥῆγος** ἀπὸ τοῦ **λίνου**, εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ **ῥῆγος** ἦτο κατεσκευασμένον ἐξ ἐρίων· ἴδε Nitzsch εἰς Ὀδ. Γ. 349. (Τὰ ἐπίθετα **καλά, πορφύρεα, σιγαλόεντα** ὑποστηρίζουσι τὴν ἐκ τοῦ **ῥέζω** (βάπτω) ἐτυμολογίαν). — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥῆγος· ῥάκος, περίστρωμα, σπάραγμα, προσκεφάλαιον».

ῥήδην, Ἐπίρρ. μόνον ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 363. 42, ὡς συνθετικὸν μέρος τῆς συνθέτου λέξεως **διαρρήδην**.

ῥήδιος, Ἰων. συνηρ. ἀντὶ **ῥηΐδιος**.

ῥηθῆναι, ῥηθήσομαι, ἴδε **ἐρῶ**.

ῥηΐδιος, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ῥᾴδιος**.

ῥηΐζω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ῥαΐζω**.

ῥήιστος, ῥηΐτατος, ῥηΐτερος, ἴδε **ῥᾴδιος**.

ῥήκτης, ου, ὁ, (ῥήγνυμι) ὁ ῥήσσων, διαρρηγνύς· ἐπὶ σεισμοῦ σχίζοντος τὴν γῆν εἰς ῥήγματα καὶ χάσματα, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 30.

ῥηκτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος ἢ ἱκανὸς νὰ διαρρήξῃ, τὸ ψυχρὸν φλεβῶν ῥηκτικὸν Ἱππ. 1175B.

ῥηκτός, ή, όν, (ῥήγνυμι) ὃν δύναταί τις νὰ διαρρήξῃ, συντρίψῃ, εὐδιάρρηκτος, ἐπὶ ἀνδρὸς θνητοῦ, ὅς .., χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν Ἰλ. Ν. 323.

ῥῆμα, τό, (ῥέω, ἐρῶ) τὸ λεγόμενον ἢ λαλούμενον, λέξις, λόγος, ἀπόφθεγμα, Θέογν. 1148, Ἀρχίλ. 45, Σιμωνίδ. 44. 15., 95 (ἔνθα ἴσως = **ῥήτρα ΙΙ**), Πίνδ., κλ.· ἐκ τῶν πεζολόγων πρῶτον παρ' Ἡροδ., ὁ νόος τοῦ ῥήματος 7. 162· τὰ λεγόμενά τινος ῥήματα 8. 83· τοῦ Πιττακοῦ περιεφέρετο τοῦτο τὸ ῥ. Πλάτ. Πρωτ. 343B. τὸ δόγμα τε καὶ ῥῆμα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 464E· ῥήματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔργματα**, Πινδ. Ν. 4. 10· πρὸς τὸ **ἔργα**, Σοφ. Ο. Κ. 783, Θουκ. 5. 111· πρὸς τὸ **ἀληθές**, Πλάτ. Φαίδων 102B·. παροιμ., ῥήματα ἀντ' ἀλφίτων, «μὲ λόγια ἡ κοιλιὰ δὲν γεμίζει», «ἐπὶ τῶν μὴ ὧν τις δεῖται διδόντων, ἀλλὰ φωνὰς μόνας προϊεμένων» Σουΐδ.· — ῥήματα πλέκειν Πινδ. Ν. 4. 154· ῥήματα θηρεύειν, κυνηγεῖν τὰς λέξεις τινός, Ἀνδ. 2. 23·—ῥ. ἱπποβάμονα, ῥ. μυριάμφορον Ἀριστοφ Βάτρ. 821, Εἰρ. 521· ῥήματος ἔχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 656C· τῷ ῥήματι τῷ τόδε προσχρώμενοι, εἰς τὴν λέξιν: **τόδε**, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 49E· τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 450E· κατὰ ῥῆμα ἀπαγγέλλειν, λέξιν πρὸς λέξιν, Αἰσχίν. 44. 16. **2)** = **φράσις**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὄνομα** (ὅπερ = μία μόνη λέξις), Πλάτ. Κρατ. 399B· λέγοντες ἐν μύθοις τε καὶ ἐν ῥήμασι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 840C. **3)** ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου, πρᾶγμα, Ἑβραϊσμὸς παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ. (π. χ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 37, 65, β', 15)· πρβλ. **ῥητὸς IV. 2**. **ΙΙ**. παρὰ τοῖς γραμμ., ῥῆμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὄνομα**, ῥήματα καὶ ὀνόματα Πλάτ. Σοφιστ. 262A κἑξ., Κρατ. 425A, κ. ἀλλ., Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 58, Ἀριστ. Ποιητ. 20, 9· — ἐπειδὴ δὲ συνήθως τὸ ῥῆμα ἀποτελεῖ τὸ κατηγορούμενον (Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 3, 1), διὰ τοῦτο ἡ λέξ. **ῥῆμα** φαίνεται ὅτι λέγεται ἐνίοτε ἐπὶ ἐπιθέτου ὅταν τοῦτο κεῖται ὡς κατηγορούμενον, αὐτόθι 1. 4., 10, 16.

ῥημᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ῥῆμα, τὸ ῥηματικόν, τὸ ῥῆμα, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 195, Ἀπολλών.— Ἐπίρρημ. **-κῶς**, Εὐστ. 381, 22.

ῥημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥῆμα**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 444. 447, Νεφ. 943·—ὡσαύτως **ῥημᾰτίσκιον**, τό, Πλάτ. Θεαίτ. 180A.

ῥήμων, -ονος, ὁ, = **ῥήτωρ**, κατὰ τὸν Πλούτ. 2. 675A, ἀρχαία τις διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Ψ. 886, ἀντί, καὶ ῥ' ἥμονες ἄνδρες.

ῥήν, ἡ, πρόβατον, ἀρνίον, μεταγεν. ποιητ. λέξις (ληφθεῖσα ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ συνθέτου **πολύρ-ρηνος, -ρηνες**, πρβλ. **ῥηνικός, ῥῆνιξ**), **ῥήνεσσι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1497· ῥῆνα Νικ. Θηρ. 453· ἀλλ' ἔχομεν **Ῥήνη** ἀντὶ **Ἄρνη** ὡς κύριον ὄνομα, Ἰλ. Β. 728.

ῥηνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον, Ἱππ. 1155E, κτλ.

ῥῆνιξ, -κος, ἡ, = **ἀρνακίς**, Ἱππ. 611. 14 (ὡς ὁ Γαλην. ἀνέγνω τὸ χωρίον).

ῥηνο-φορεύς, ὁ, ἐνδεδυμένος δορὰν προβάτου, ἓν ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιθέτων τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 18.

ῥήξ, ῥηγός, ὁ, βασιλεύς, τὸ Λατ. rex, Συλλ. Ἐπιγρ. 8727, κ. ἀλλ. **2)** παρὰ τοῖς Βυζαντ. συγγραφ. ἡ λέξις **ῥήξ** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς Ἑσπερίας μόνον, τὸν δὲ αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντ. κράτους ἐκάλουν βασιλέα, ὡς καὶ τὸν τῆς Περσίας, Χρυσ. III, 601A, Προκόπ. II, 204, 15, Εὐάγρ. 2545 A, κλ.

ῥηξηνορία, ἡ, ἰσχὺς εἰς τὸ νὰ διαρρηγνύῃ τις τάξεις ἐνόπλων ἀνδρῶν, θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη καὶ ῥηξηνορίην, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν «ἀνδρείαν, παρὰ τὸ ῥηγνύειν τὴν δύναμιν τῶν ἐναντίων».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138

ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, ὁ διαρρηγνύων τάξεις ἐνόπλων ἀνδρῶν, παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε ἐπίθετον τοῦ Ἀχιλλέως, Ὀδ. Δ. 5, Ἰλ. Ζ. 228, κτλ.· οὕτως, Ἡσ. Θεογ. 1007· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 18.

ῥηξῐ-κέλευθος, ον, ὁ ἀνοίγων ὁδόν, ἀνοίγων δρόμον, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 18.

ῥηξί-νοος, ον, ὁ διαρρηγνὺς τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου, φέρων παραφροσύνην, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 18.

ῥῆξις, εως, ἡ, (ῥήγνυμαι) διάρρηξις, «σπάσιμον», φλεβίου Ἱππ. Ἀφ. 1252· ὀστέου ὁ αὐτ. ἐν Τρωμ. Κεφ. 903·— ἐμπύρους τ' ἀκμὰς ῥήξεις τε ἐνώμων, παρετήρουν (οἱ μάντεις) τὰς εἰς ὀξὺ ληγούσας φλόγας καὶ τὰς διαρρηγνυμένας ἀτάκτως (ὧν αἱ πρῶται ἦσαν καλὸς οἰωνός, αἱ δὲ δεύτεραι κακός), Εὐρ. Φοίν. 1255, πρβλ. πυρὸς ἀκμαῖς Ἐπικράτ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1· κατὰ ῥῆξιν νέφους Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 11· ῥ. ἀέρος, ὡς ἀποτέλεσμα ἰσχυροῦ ἤχου, Πλουτ. Φλαμ. 10. **2)** διάρρηξις, ἐκροή, τῶν καταμηνίων Ἱππ. Ἀφ. 1248· αἵματος ῥ. ἐκ τῶν ῥινῶν ὁ αὐτ. 38. 46·— πύωσις, «ὄμπυασμα», ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1253, πρβλ. 1191A. **ΙΙ**. ὡς τὸ **ῥῆγμα**, βάθεσι μεγάλοις καὶ ῥήξεσιν Πλούτ. 2. 935C.

ῥηξισθενής, ές, ὁ ῥηγνύς, συντρίβων τὴν δύναμιν, Ἀπολλιναρ. Μεταφρ. σ. 279.

ῥηξί-φλοιος, ον, ὁ ἔχων τὸν φλοιὸν διερρωγότα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 2.—Καθ' Ἡσύχ.: «ῥηξίφλοια· ῥήξαντα τὸν φλοῦν». —«ῥηξίφλοια· ῥήξαντα τὸν φλοῦν, οἷον κάρυα» Σουΐδ., πρβλ. καὶ Φώτ. καὶ ἴδε **φλοιορραγής**.

ῥηξίφρων, -ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) = **ῥηξίνοος**. «ῥηξίφρονα· καταβαλόντα τὴν φρένα» Ἡσύχ.

ῥηξίχθων -ονος, ὁ, ἡ, ὁ τὴν γῆν διασχίζων, Ὀρφ. Ὕμν. 51. 9.

ῥῆον, τό, = **ῥᾶ**, «ῥῆον, ἔνιοι δὲ προσαγορεύουσιν αὐτὸ ῥᾶ» Γαλην. τ. 13, σ. 224.

ῥησί-αρχος, ὁ, ὁ ἄρχων τῶν ῥήσεων, ἄρχων ἐν τοῖς λόγοις, ἀμφ. ἐν Ἐπιχάρμῳ παρ' Ἡσυχ., ἔνθα: **ῥησόσαρχος**.

ῥησίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥῆσις**, = **λεξίδιον**, βραχεῖα ῥῆσις, Κύριλλ., Ἡσύχ.· φέρεται καὶ **ῥησείδιον** (οὐχὶ ὀρθῶς) Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 31, 235.

ῥησῐ-κοπέω, = **δημηγορέω**, κυρίως κόπτω, σχηματίζω φράσεις, Πολυβ. Ἐκλογ. Βατικ. σ. 396, Πολυδ. Ϛ', 119.

ῥησι-μετρέω, μετρῶ τὰς ῥήσεις, Λουκ. Λεξιφάν. 9, Ψευδολ. 24. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 293.

ῥῆσις, εως, Ἰων. **-ιος**, ἡ, (*ῥέω, ἐρῶ), λόγος, ὁμιλία, μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, «γνώμη» (Σχόλ.), «μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος ταὐτὰ δηλοῦσιν» (Εὐστ.), Ὀδ. Φ. 291· ῥ. ἀγγελιῶν Πινδ. Ν. 1. 89· καταπλέξαι τὴν ῥῆσιν, τελευτῆσαι τὸν λόγον, Ἡρόδ. 8. 83· ῥ. βραχεῖα Σοφ. Ἀποσπ. 62· ξυνεχὴς Θουκ. 5. 85· μακρὰν ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 273· εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1296· ῥῆσιν λέγειν ἀμφί

τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 615· περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις ποιεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 268C· μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνειν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 605D, Λουκ. Προμ. 6.—ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, ἡ τῶν Σκυθῶν ἀπόκρισις, Ἡρόδ. 4. 127 (φράσις γενομένη παροιμιώδης, Παροιμιογρ.). **2)** ἀπόφασις, ψήφισμα, ῥ. Λακεδαιμονίων (σχεδὸν ὡς τὸ ῥήτρα) Ἡρόδ. 1. 152, «ῥῆσις: τὸ ψήφισμα. οὕτω Κράτης» Φώτ. (Κράτης ἐν Ἀδήλ. 14). **3)** ὁμιλία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν **ἀνάγνωσιν**, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 2. **II.** διήγημα, μῦθος, ἀνθρώπων παλαιῶν ῥήσεις Πινδ. Ο. 7. 101. **III.** ῥητὸν ἢ χωρίον συγγραφέως· μάλιστα δὲ λόγος ἐν δράματι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1371, Σοφ. 580, Βάτρ. 151, πρβλ. Δημ. 315. 22· ῥ. τινὲς τῶν Ἀριστοφανείων Πλούτ. 2. 712D· — Κατὰ Φώτ.: «ῥήσεις καλεῖται τὰ ὑπὸ τῶν εἰσαγομένων προσώπων λεγόμενα· ἀνάμεσον δὲ τούτων τὸ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· οἷον, τόνδ' ἀπαμειβόμενος». **IV.** τρόπος τοῦ λέγειν, ὕφος, ἡ κατὰ πεζὸν ῥ. Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 4.

ῥήσκω, ἰσοδύναμος τύπος τοῦ *ῥέω, (ἐρῶ), = **λέγω**, Ἡσύχ., Φώτ.

ῥήσσω, σπανιώτερος τύπος τοῦ **ῥήγνυμι**.

ῥηστώνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ῥαστώνη**.

Ϝρῆται, αἱ, = **ῥῆτραι**, μὴ λῦσαι τὰς Ϝρήτας τάσδε Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 418. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Ϝρητάομαι, ῥητὰς συνθήκας ποιῶ· **εὐϜρητάσα(ν)τυ**, μέσ., ἀόρ., Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ῥητέον, λεκτέον, μνημονευτέον, τι Πλάτ. Νόμ. 730B, Σοφ. 227D· πρέπει τις νὰ προφέρῃ, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 410C. **II.** **ῥητέος**, α, ον, λεκτέος, μνημονευτέος, Ἑρμογ.

ῥήτερος, Ἰων. ἀντὶ **ῥηΐτερος**, Θέογν. 1370· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 402.

ῥητήρ, ῆρος, ὁ, (*ῥέω, ἐρῶ) ὡς τὸ **ῥήτωρ**, ὁ ἀγορεύων, ὁμιλῶν, μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων Ἰλ. Ι. 433· πρβλ. Ἱππώνακτα 59, Ἀνθ. II. 7. 579, κτλ.

ῥητιάριος, ὁ, τὸ Λατ. retiarius, δικτυβόλος μονομάχος· ἐλέγοντο δὲ οὕτω οἱ δι' ἀμφιβλήστρου μονομαχοῦντες, δι' οὗ ἐπειρῶντο νὰ περιβάλωσι τὸν ἀντίπαλον, Ἀρτεμίδ. 2. 32.

ῥητίνη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ῥετσίνα», ἡ ἐκ πεύκης ῥέουσα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 20, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 1, κτλ. (Κατὰ τὸν Ἰσίδωρ. ἐκ τοῦ **ῥέω**, ἡ ἐκρέουσα ἀπὸ τοῦ δένδρου· ἀλλ' ἕτεροι νομίζουσι τὴν λέξιν ξένην.) [ῑ, Νικ. Ἀλεξιφ. 300, 567· οὕτω Λατ. resīna, Mart. 12. 32.]

ῥητινίζω, ἔχω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν ῥητίνης, Διοσκ. 3. 87.

ῥητινίτης [ῑ], ὁ, ὁ περιέχων ῥητίνην, οἶνος ῥ., Λατ. vinum resinatum, «ρετσινάτο κρασί», ἔτι καὶ νῦν ἀφθόνως ἐν Ἑλλάδι παρασκευαζόμενον, Διοσκ. 5. 43.

ῥητινο-λόγος, ον, (λέγω) ὁ συλλέγων ῥητίνην, Γλωσσ.

ῥητινόω, ἀναμιγνύω ἢ ἀλείφω τι μὲ ῥητίνην, μετοχ. παθ. πρκμ., **ἐρρητινωμένος**, κηρωτὴ ἐρρητινωμένη εὖ (διαφ. γραφ. ῥερητινωμένη) Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827.—Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 163.

ῥητινώδης, ες, ὅμοιος ῥητίνῃ, περιέχων ῥητίνην ἢ πλήρης ῥητίνης, Ἱππ. Μοχλ. 858, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 57C.

ῥητινωτός, ή, όν, ὁ παρεσκευασμένος μὲ ῥητίνην, Γλωσσ.

ῥητο-λογία, ἡ, (λέγω) σύνθεσις λόγου, ἐπίπλαστος ῥ. Τατιαν. σ. 176B, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 495B.

ῥητορεία, ἡ, ἐμπειρία ἢ δεξιότης περὶ τὸ δημοσίᾳ ἀγορεύειν, εὐγλωττία, ῥητορική, Πλάτ. Πολιτικ. 304A, Πλούτ. 2. 975C. **II.** ῥητορικὸς λόγος, παρεσκευασμένος ῥητορικῶς, Ἰσοκρ. 87D, 233B, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 2, 10, ἐν τῷ πληθ. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138.

ῥητορευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ῥητορεύω**, δεῖ ῥητορεύειν, Ἑρμογέν. προγυμν. ἐν Rhet. gr. ἐκδ. Speng. τ. II, σ. 17, 28.

ῥητορεύω, εἶμαι ῥήτωρ, δημηγορῶ, ὁμιλῶ δημοσίᾳ, ποιοῦμαι χρῆσιν τῆς ῥητορικῆς, Ἰσοκρ. 425D, Πλάτ. Γοργ. 502D ῥ. καὶ πολιτεύεσθαι Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1034B.— Παθ., ἐπὶ τοῦ λόγου, λέγομαι, ἀπαγγέλλομαι, τοὺς μὲν [λόγους] ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ γεγράφθαι Ἰσοκρ. 87C· καὶ οὕτω παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ ἐνεργ. μετ' αἰτ., ῥ. τὴν πρεσβείαν, ῥητορεύω ὡς ἀπεσταλμένος πρεσβευτής, Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν Προσαγ. πταίσματ. 2· **II.** διδάσκω τὴν ῥητορικήν, Στράβ. 650. Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162.

ῥητορικός, ή, όν, (ῥήτωρ) ὁ εἰς τὸν ῥήτορα ἀνήκων, ἡ ῥητορική (ἐξυπακ. τέχνη) Πλάτ. Φαῖδρ. 266D· οὕτω, τὸ ῥητορικὸν αὐτόθι C, Πολιτικ. 304D· καὶ τὰ ῥητορικὰ Διογ. Λ. 4. 49, κτλ.· ῥητορικὴν δειλίαν ὁ δημόσιος καιρὸς οὐκ ἀναμένει, δειλίαν ῥήτορος, Αἰσχίν. 77. 7· ῥ. γραφή, ἀγωγὴ ἐναντίον ῥήτορος (παρανόμων), Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ., πρβλ. Att. Proc. 209·—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλάτ. Γοργ. 471E, Αἰσχίν. 10. 30· Συγκρ. ῥητορικώτερον λέγεσθαι Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 8. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἔμπειρος εἰς τὸ ῥητορεύειν, ἄξιος ἢ κατάλληλος νὰ γείνῃ ῥήτωρ, Ἰσοκρ. 28B, Πλάτ. Φαῖδρ. 260C, 272D, κ. ἀλλ.· φύσει ῥ. αὐτόθι 269D, κτλ.

ῥητορίσκος, ὑποκορ. τοῦ **ῥήτωρ**, μικρός, ἄσημος ῥήτωρ, A. Gel. XVII, 20, 4.

ῥητορο-διδάσκαλος, ὁ, ὁ διδάσκαλος ῥητόρων ἢ τῆς ῥητορικῆς, A. B. 1417.

ῥητορο-μάστιξ, ῑγος, ὁ, ἡ μάστιξ τῶν ῥητόρων, ὡς ἐκαλεῖτο Αἰσχίνης ὁ Μυτιληναῖος, Διογ.Λ. 2. 64. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 366.

ῥητορό-μυκτος, ου, ὁ, (μύζω) ὁ τῶν ῥητόρων χλευαστής, μυκτὴρ ῥ. Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 19.

ῥητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ***ῥέω**, **ἐρῶ**, ὡρισμένος, ἰδιαιτέρως ὡρισμένος, συμπεφωνημένος, Λατ. ratus, μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ Ἰλ. Φ. 445· ἐς χρόνον ῥ. παρεῖναι, εἰς ὡρισμένον, προσυμπεφωνημένον καιρόν, Ἡρόδ. 1. 77, πρβλ. Αἰσχίν. 71. 12· ἡμέραι ῥ. Θουκ. 6. 29· ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι, μὲ ὡρισμένας προνομίας (πρβλ. ἐπί τισι ὡρισμένοις Ἀριστ. Πολιτ. 3. 14, 14), ὁ αὐτ. 1. 13· ῥ. ἀργύριον, ὡρισμένον χρημάτων ποσόν, ὁ αὐτ. 2. 7., 4. 69· ἐπὶ ῥητοῖσι, Ἀττ. ἐπὶ ῥητοῖς, ἐπὶ ὅροις ὡρισμένοις, κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἢ συνθήκην, Ἡρόδ. 5. 57, Εὐρ. Ἱππ. 461, Θουκ. 1. 122, Ἀνδοκ. 26. 15, κ. ἀλλ.· παρεῖναι εἰς ῥ. ἡμέραν Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 6· ῥ. ἀπόκρισις, ὡρισμένη, σαφής, Πολύβ. 32. 22, 7·— ἐντεῦθεν ἐπίρρ. **ῥητῶς**, ὡρισμένως, σαφῶς, ὁ αὐτ. 3. 23, 5, κτλ., πρβλ. Wetst. εἰς Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. δ', 1· οὕτω, **ῥητότατα** Σέξτ. Ἐμπ. 7. 16. **2)** περὶ οὗ γίνεται λόγος, περίφημος, διάσημος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 4. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ εἴπῃ, εἰ ῥητόν, φράσον Αἰσχύλ. Πρ. 765· ἡ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι; Σοφ. Ο. Τ. 993· αὐδῶν ἄνοσι' οὐδὲ ῥητά μοι αὐτόθι 1289· ῥ. ἄρρητόν τ' ἔπος Λατ. fas nefasque, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1001· δεινὸν γάρ, οὐδὲ ῥ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 756· πρβλ **ἄρρητος** III. 3. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ προφέρῃ, ἀπαγγείλῃ, συλλαβὴ Πλάτ. Θεαίτ. 202B, πρβλ. 205D, E· ὃν δύναταί τις νὰ ἀνακοινώσῃ διὰ λέξεων, Πλάτ. Ἐπιστ. 341C. **III.** ἐν τοῖς Μαθηματικοῖς, **ῥητὰ** λέγονται τὰ ποσὰ τὰ ἔχοντα λόγον πρὸς ἄλληλα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἄλογα**· ῥητὰ πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Πολ. 546C, Ἱππ. Μείζων 303B, πρβλ. Εὐκλείδ. 10, ὁρισμ. 5-9· ἴδε **ἄρρητος** IV, **ἀπόρρητος** II. **IV.** τὸ ῥητόν, τὸ ἀκριβὲς ἢ κατὰ γράμμα περιεχόμενον ἐγγράφου τινός, (τὸ γράμμα, Καινὴ Διαθ.), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 36, κτλ.· ὡσαύτως, τὸ ῥ. τοῦ προφήτου, ὁ λόγος αὐτοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 772. **2)** = **τὸ ῥῆμα** I. 3, ἔτι καὶ ἐπὶ ἐμψύχου, Ἑβρ. dâvâr, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Θ', 4).

ῥήτρα, ἡ, Ἰων. **ῥήτρη**, Αἰολ. **Ϝράτρα**, ἴδε κατωτ.· (*ῥέω, ἐρῶ)· ἡ ἐπὶ ῥητοῖς καὶ ὡμολογημένοις συνθήκη, συμφωνία ἐπὶ ῥητοῖς, ὅ ἐστιν ἐπὶ ὡρισμένοις, ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ' Ὀδ. Ξ. 393· παρὰ τὴν ῥήτραν Ξεν. Ἀνάβ. 6. 6, 28· ῥ. πρὸς αὐτὸν καὶ ὁμολογία γίνεται Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 7, πρβλ. 10. 18· ποιοῦνται ῥήτρας ἐπὶ χρυσίῳ παμπόλλῳ, «βάλλουν, κάμνουν στοιχήματα», ὁ αὐτ. περὶ Ζ. 15. 24, ἔνθα ἴδε Ἰακώψιον. **II.** λέξις ἐν πολλῇ χρήσει ἐν ταῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. πολιτείαις, συμφωνία, συνθήκη, Ϝράτρα τοῖς Ϝαλείοις καὶ τοῖς Ἡραϝοίοις (δηλ. ῥήτρα τοῖς Ἠλείοις καὶ τοῖς Ἡραιεῦσι) Ἀρχαία ἐπιγραφὴ τῶν Ἠλείων ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 11, ἔνθα ἴδε Böckh (σ. 26). **2)** ἐπὶ τῶν ἀγράφων νόμων τοῦ Λυκούργου, οἵτινες ἦσαν οὕτως εἰπεῖν συμβόλαιον ἢ συνθήκη μεταξὺ τοῦ νομοθέτου καὶ τοῦ λαοῦ, Νόμ. ἐν Πλουτ. Λυκοῦργ. 6, πρβλ. 13· ἀκολούθως, ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις, διάταγμα τῶν Σπαρτιατῶν βασιλέων, ὁ αὐτ. ἐν Ἄγιδι 8· εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους (ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν σκολιὰν ῥήτραν μνημονευομένην ἐν τῇ ῥήτρᾳ τῶν βασιλέων Πολυδώρου καὶ Θεοπόμπου, Πλουτ. Λυκοῦργ. 6), Τυρταῖ. 2. 8. **3)** ἐν Βυζαντίῳ = **προβούλευμα**· ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν (ῥάτραν;) ψήφισμα Βυζαντίων παρὰ Δημ. 255. 21 (ἔνθα ὁ Schäf. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν ἄδειαν τοῦ ὁμιλεῖν, ἴδε κατωτ.). **4)** καθόλου, = **νόμος**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 33. **III.** ὁμιλία, λόγος, ῥήτρης εὐκελάδοιο πατήρ, ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους, Χριστοδ. Ἔκφρασις 24, πρβλ. 256· ῥ. παραλαβεῖν, παραλαβεῖν τὸν λόγον, Λουκ. Ἐπὶ μισθ. συνόντ. 2· παραδιδόναι ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 35·— ἐν τῷ πληθ., λόγοι, ὁμιλίαι, Λυκόφρ. 470, 1037, Νικ. Ἀλεξιφ. 132.

ῥητρεύω, δικάζω, δίκας Λυκόφρ. 1400.

ῥητροσύνη, ἡ, εὐγλωττία, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices des Mss. 7. 2, 257.

ῥητρο-φύλαξ [ῠ], -ακος, ὁ, ὁ φύλαξ τῶν ἀρχείων, ἀρχειοφύλαξ, Φώτ., κλ.

ῥήτωρ, -ορος, ὁ, ὡσαύτως ἡ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 673· (*ῥέω, ἐρῶ)·— ὡς καὶ νῦν, ὁ δημοσίᾳ ἀγορεύων, διηγητὴς, Λατ. orator, ῥ. μύθων Εὐρ. Ἑκ. 126, κτλ.· μάλιστα ἐν Ἀθήναις, οἱ ῥήτορες, οἱ δημοσίᾳ ἀγορεύοντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ οἱ μετερχόμενοι τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα πολλάκις προήγοντο εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 38, 680, Ἱππ. 60, 358, κ. ἀλλ., Θουκ. 8. 1, Ἀνδοκ. 23. 31, Πλάτ., κλ.· συχν. ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ἰσοκρ. 185B, Ἀριστ. Τοπ. 6. 12, 5· οἱ δέκα ῥήτορες, οἱ Ἀττικοί, συνη-

θως ἐκδιδόμενοι ὁμοῦ, Λουκ. Ἔρωτες 29. **2)** ἐν Σοφ. Ἀποσπάσμ. 937, ὁ ἐκδίδων ἀπόφασιν, δικαστής. **3)** παρὰ μεταγεν. ἰδίως, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, ῥητοροδιδάσκαλος, Λατιν. rhetor, Πλούτ. 2. 131A, κτλ. **ΙΙ.** ὡς ἐπίθετ., ῥ. λόγος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 852. 7.

ῥηχιάδης ἢ **ῥηχάδης**, ὁ, ὁ ῥίπτων τοὺς καταδίκους εἰς τὴν θάλασσαν, «ῥηχιάδαι ἢ ῥηχάδαι, οἱ τοὺς καταδίκους εἰς τὰς ῥαχίας βάλλοντες» Σουΐδ., Ἡσύχ.

ῥηχίη, **ῥηχός**, Ἰων. ἀντὶ ῥαχία, ῥαχός.

ῥαχώδης, ες, (εἶδος) ἀκανθώδης, τραχύς, Νικ. Ἀλεξιφ. 230.

ῥήων, ον, Ἰων. ἀντὶ ῥᾴων, συγκρ. τοῦ ῥᾴδιος, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 402.

ῥίγα· «σιώπα» Ἡσύχ.

ῥιγαλέος, α, ον, (ῥῖγος) ψυχρός, παγετώδης, ὄμβρος Ἐμπεδ. 124.

ῥιγεδανός, ή, όν, κυρίως ὁ κάμνων τινὰ νὰ ἀνατριχιάσῃ ἐκ τοῦ ψύχους, παγετώδης, παρ' Ὁμήρῳ μόνον μεταφορ., ῥιγεδανὴ Ἑλένη, ἧς τὸ ὄνομα προξενεῖ φρίκην, φρικτή, χαλεπή, Ἰλ. Τ. 325· οὕτω, ῥ. γῆρυς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1343, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 37· μοῖραν ῥιγεδανοῦ βιότου Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 191. 6·— ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ῥ. πηγυλίς Ἀνθ. Π. 9. 384 (Περὶ τῆς καταλήξεως πρβλ. **ἠπεδανός, μηκεδανός, οὐτιδανός**).— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥιγεδανῆς· φρικώδους, χαλεπῆς, κακίστης, φοβερᾶς».

ῥιγείω, = ῥιγέω, Ἐτυμολ. Μέγ. 620. 46.

ῥιγεσί-βιος, ον, ὁ ἀεὶ ῥιγῶν, «τοὺς δ' ἀεὶ ῥιγῶντας οἱ παλαιοὶ ῥιγεσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους» Πολυδ. Δ', 186· «ῥιγεσίβιοι: ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ γυμνῶν, προσποιουμένων δὲ ἀσκεῖν τὸ σῶμα» Α. Β. 61, 29.

ῥιγέω, Πινδ. Ν. 5. 91· μέλλ. **-ήσω** Ἰλ. Ε. 351· ἀόρ. **ἐρρίγησα**, Ἐπικ. **ῥίγησα**, Ὅμηρ.· — πρκμ. (μετὰ σημασίας ἐνεστ.) **ἔρριγα**, Δωρικ. γ' πληθ. **ἐρρίγαντι** Θεόκρ. 16. 77· Ἐπικ. ὑποτακτ. **ἐρρίγῃσι** Ἰλ. Γ. 353· Ἐπικ. δοτ. μετοχ. **ἐρριγόντι** (ἀντὶ **ἐρριγότι**) Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 228· ὑπερσ. **ἐρρίγειν** Ὀδ. Ψ. 216. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξ. **ῥῖγ-ος, ῥίγ-ιον, ῥίγιστος, ῥιγ-όω, ῥιγ-ηλός, ῥιγ-εδανός**· αἱ δὲ Λατιν. λέξεις frīg-us, frīg-eo, frīg-idus δεικνύουσιν ὅτι ἡ ῥίζα πιθανῶς ἦτο FPIΓ, ὥστε ἴσως καὶ αἱ λέξ. **φρίσσω, φρίξ, φρίκη** συγγενεύουσιν·— ἡ πρὸς τὴν ῥίζαν ταύτην σχέσις τοῦ Ἀρχ. Γερμ. frius-au (Ἀγγλ. to freeze, «παγώνω») κτλ. ἀμφισβητεῖται, ἀποδοκιμάζεται δὲ καὶ ἡ πρὸς τὰς λέξεις rīgeo, rīgidus ὑπὸ τοῦ Κουρτίου). Κυρίως σημαίνει, αἰσθάνομαι ῥῖγος, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους, κρυώνω (πρβλ. **ῥιγόω**)· ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη μόνον μεθ' Ὅμηρ.· διότι παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις κεῖται μόνον μεταφορ., φρίττω, ἀνατριχιάζω ἐκ φόβου ἢ φρίκης, ἰδὼν ῥίγησε Ἰλ. Ε. 596, κτλ.· ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον Μ. 208· οὕτως, κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν (παραλειφθείσης τῆς αὐξήσεως ἐν ἰαμβικῷ στίχῳ) Σοφ. Ο. Κ. 1607·— μετ' ἀπαρ., τρομάζω νὰ πράξω τι, ἀποφεύγω τὸ νὰ πράξω τι, ὄφρα τις ἐρρίγῃσι .. ξεινοδόχον κακὰ ῥέξαι Ἰλ. Γ. 353, πρβλ. Η. 114· πρβλ. **ἀπορριγέω**·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, θυμὸς ἐρρίγει μὴ .. Ὀδ. Ψ. 216. **2)** ὡς τὸ Λατ. frigere, ψυχραίνομαι, ὁ ζῆλός μου ἢ ἡ προθυμία μου καταπίπτει, Πινδ. Ν. 5. 91. **3)** παρὰ Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Φοίνικες .. ἐρρίγαντι φαίνεται ὅτι σημαίνει, εἶναι ἔντρομοι ἐκ φόβου. **ΙΙ.** μεταβ., φρίττω, ἀνατριχιάζω πρός τι, ῥιγήσειν πόλεμον Ἰλ. Ε. 351· ἔρριγα μάχην Ρ. 175· ἐν Π. 119, τὸ ῥίγησέν τε συνήθως λαμβάνεται παρενθετικῶς.

ῥιγηλός, ή, όν, ὁ προξενῶν ῥῖγος, φρίκην, ὀϊστοὶ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 131· οὕτως ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 220, κτλ.· ἐπὶ προσώπων, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Πολυδ. Ε', 111.

ῥίγιον, συγκρ. οὐδέτ. ἐπίθετ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ῥῖγος, ψυχρότερον, παγερώτερον, ποτὶ ἕσπερα ῥ. ἔσται Ὀδ. Ρ. 191. **ΙΙ.** μεταφ. φοβερώτερον, οἰκτρότερον, τό οἱ καὶ ῥ. ἔσται Ἰλ. Α. 325, πρβλ. 563, Λ. 405· τὸ δὲ ῥ. ἔσται .. ἄλγεα πάσχειν Ὀδ. Υ. 220· κακῆς οὐ ῥ. ἄλλο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 701· πρβλ. Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 7.— Τὸ ἀρσεν. **ῥιγίων** φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ.

ῥίγιστος, η, ον, ὑπερθετ. ἐπίθετ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ῥῖγος (ὡς τὸ **κύδιστος** ἐκ τοῦ κῦδος), ψυχρότατος, τρομερώτατος, ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν Ἰλ. Ε. 873· Ζεὺς ῥίγιστος ἀλιτροῖς «ὅστις φοβερός ἐστι τοῖς ἁμαρτάνουσιν εἰς ἱκέτας» (Σχόλ.) Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 215· ὃ δὴ ῥίγιστον ὄδωδε Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 55A.

ῥιγίτανον, τό, ὄνομα φυτοῦ, Γεωπ. 12. 1.

ῥιγνός, ή, όν, = **ῥικνός**, Ἡσύχ.· — **ῥιγνόομαι**, = **ῥικνόομαι**, ὃ ἴδε.

ῥιγόλεθρον, τό, θερμὸν ὕδωρ, εἰς ὃ ἐμβάλλονται ἄρρωστοι πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ ῥίγους, Cæl. Aurel. Chron. IV, 93, ἔνθα ὅμως τὸ χειρόγρ. ἔχει pygoliton.

ῥιγο-μάχης, ἢ **-χος**, ου, ὁ, ὁ πρὸς τὸ ψῦχος μαχόμενος, Ἀνθ. Π. 11. 115.

ῥιγοπυρεκτικαὶ βλάβαι ΣΗΘΙ ἔκδ. Langkav. σ. 122, 21.

ῥιγο-πύρετος, ὁ, πυρετὸς μετὰ ῥίγους, ψύξεις πυκναὶ ῥιγοπύρετοι Γαλην. τ. 19, σ. 567, 16· ὡσαύτως **ῥιγοπύρετον**, τό, Α. Β. 42· καὶ ὑποκορ. **ῥιγοπυρέτιον**, τό, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἠπιόλιον**.

ῥῖγος, εος, τό, (ἴδε **ῥιγέω**) ψῦχος, παγετός, Ὀδ. Ε. 472, Ἡρόδ. 6. 44, καὶ Ἀττ.· ὑπὸ λιμοῦ καὶ ῥίγους Πλάτ. Εὐθύφρων 4D· λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος Ξεν. Κύρ. 6. 1, 14· πληθ., ῥίγη καὶ θάλπη ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 7, 23. **2)** τὸ τρέμειν ἐκ τοῦ ψύχους, Πλάτ. Τίμ. 62B· ὡσαύτως, τὸ μετὰ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀφορ. 1250· ῥίγεα πυρετώδη ὁ αὐτ. ἐν Ἀγμ. 774.

ῥιγόω· μέλλ. **-ώσω** Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 17, Ἐπικ. ἀπαρέμφ. **-ωσέμεν** Ὀδ. Ξ. 481·— ἀόρ. **ἐρρίγωσα** Ἱππ. 1073H, (ἐν-) Ἀριστοφ. Πλ. 846·— πρκμ. **ἐρρίγωκα** Θεοφρ. π. Πυρὸς 74 (κατὰ τὰ Ἀντίγραφ.).— Τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς τὸ ἱδρόω, ἔχει ἀνώμαλον συναίρεσιν εἰς ω, ῳ, ἀντὶ ου, οι, ὡς γ' ἐνικ. ὑποτακτ. **ῥιγῷ** Πλάτ. Γοργ. 517D, Φαίδων 85A (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **ῥιγοῖ**)· εὐκτ. **ῥιγῴη** Ἱππ. 337. 34, Πλούτ. 2. 233A· ἀπαρ. **ῥιγῶν** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1146, Σφ. 446, Ὄρν. 935 (ἂν καὶ ὑπάρχει διάφ. γραφὴ **ῥιγοῦν** παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Νεφ. 442, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 440C, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 10)· μετοχ. θηλ. **ῥιγῶσα** Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 26· αἰτ. **ῥιγῶντα** Κράτης ἐν «Τόλμαις» 1. Σημαίνει δὲ ὡς καὶ τὸ ῥιγέω, 1, κρυώνω, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους ἢ ἐκ τοῦ παγετοῦ, Ὀδ. Ξ. 481, Ἡρόδ. 5. 92, 7, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, π. Ἀέρ. 282, καὶ Ἀττ.· συχνάκις ὅμως οἱ τύποι δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἰς ἑκάτερον ῥῆμα εἴς τε τὸ ῥιγόω καὶ τὸ ῥιγέω, ὡς ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 857, πρβλ. Νεφ. 416, Πλάτ. Γοργ. 517D.

ῥιγώδης, ες, παγετώδης, «κρύος», συνοδευόμενος μὲ ῥῖγος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 219, Γαλην.

ῥίγωσις, ἡ «τρεμούλιασμα», «τουρτούρισμα», Achmes Ὀνειρ. 191.

ῥίζα, ης, ἡ· αἰτ. **ῥίζην** ἀντὶ τοῦ **ῥίζαν** Μάρκελλ. Σιδήτης 89 χάριν τοῦ μέτρου· (ἴδε κατωτ.)·— ῥίζα, Ὀδ. Κ. 304, Ψ. 196, Ἀττ.· ὡς φάρμακον, Ἰλ. Κ. 846· ῥ. ἐλατήριος, καθαρτικὸν φάρμακον, καθάρσιον, Foës Oecon. Hipp.·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ ῥίζαι, Ἰλ. Μ. 134, Ὀδ.Μ. 435, κτλ.· δένδρεα μακρὰ αὐτῇσι ῥίζῃσι Ἰλ. Ι. 542· ἐντεῦθεν **2)** ἐπὶ πολλῶν μεταφορικῶν χρήσεων, π. χ. αἱ ῥίζαι τῶν ὀφθαλμῶν, Ὀδ. Ι. 390, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 933· αἱ ῥίζαι ἢ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, Ἡσ Ἔργ. κ. Ἡμ. 19· χθόνα .. αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι Αἰσχύλ. Πρ. 1047· ἱπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο αὐτόθι 365· ἐπὶ πτερῶν, τριχῶν, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 251B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 12· τῶν ὀδόντων, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 9· γαστρὸς ῥ. ὁ ὀμφαλὸς ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 1, κτλ. **3)** ἐκ ῥιζῶν ἀναιρεῖν, radicitus, Πλουτ. Πομπ. 21, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 523F· πρβλ. **ῥιζόθεν, πρόρριζος**. **ΙΙ.** τὸ ὡς ῥίζα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρέμνου φυόμενον, ὅθεν ὁ Πίνδαρος καλεῖ τὴν Λιβύην τρίτην ῥίζαν χθονός, θεωρῶν τὴν γῆν ὡς διῃρημένην εἰς τρεῖς ἠπείρους, Π. 9. 14. **ΙΙΙ.** ὡσαύτως, τὸ πρᾶγμα ἐξ οὗ ἄλλο τι φύεται ἢ παράγεται οἱονεὶ ἀπὸ ῥίζης, ἀστέων ῥίζα, ἐπὶ τῆς Κυρήνης ὡς τῆς μητρὸς ἢ ἀρχῆς τῆς Κυρηναϊκῆς πενταπόλεως, ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 26· ἡ ῥίζα ἢ ἀρχὴ ἐξ ἧς οἰκογένειά τις κατάγεται, Λατ. stirps, ῥ. σπέρματος, γένους, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 83, Ι. 8 (7). 123, Αἰσχύλ. Ἀγ. 966, Σοφ. Αἴ. 1178, κτλ.· ὅθεν, γένος, οἰκογένεια, Αἰσχύλ. Θηβ. 755, Εὐρ. Ι. Τ. 610, κτλ.· συκοφάντου .. σπέρμα καὶ ῥ. Δημ. 784. 28· ὡσαύτως, ῥ. κακῶν, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου fons et origo mali, Εὐρ. Ἀποσπ. 904· 11· παντὸς ἀγαθοῦ Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 280A· καλοκαγαθίας Πλούτ. 2. 4B· ἀρχαὶ καὶ ῥ. γῆς καὶ θαλάττης Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 2, κτλ. πρβλ. **ῥίζωμα** ΙΙ. **2)** θεμέλιον, ῥ. πάντων καὶ βάσεις ἀγὰ ἐρήρειστα ι Τίμ. Λοκρ. 97E, πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 81C. (Αἰολ. **βρίσδ-α**· — πρβλ. rad-ix· Γοτθ. vaurt-s· Ἀρχ. Γερμ. wurz-a (wurzel, wurtz) παρ' Ἄγγλοις root· ἴδε Κουρτ. ἀρ. 515.)

ῥιζ-άγρα, ἡ, ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν ῥιζῶν τῶν ὀδόντων, Παῦλ. Αἰγ. 352.

ῥιζάριν, ἀντὶ **ῥιζάριον**, ου, τό, = **ἐρυθρόδανον** Γεωπ. 12. 1, 7.

ῥιζεῖον, τό, = **ῥίζιον**, Νικ. Ἀλεξιφ. 265.

ῥιζηδόν, Ἐπίρρ., (ῥίζα) κατὰ τρόπον ῥίζης, ὡς ῥίζα, Ἡλιόδ. 1. 29, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 265A.

ῥίζηθεν, Ἐπίρρ, (ῥίζα) πρόρριζα ἀπὸ τῆς ῥίζης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1400.

ῥιζημαῖαι πέτραι ἐν ποταμῷ, ἐρριζωμέναι, Κ. Πορφ. πρὸς τὸν ἴδιον υἱὸν Ρωμ. ἐν τ. 3, σ. 75, ἔκδ. Β., ἔνθα ὅμως κακῶς καὶ παρὰ τὰ χειρόγραφα ἐξεδόθη **ῥιζικαῖαι**. Ὁ Δουκάγγιος πρῶτος ἐσφάλη ἀποδοκιμάσας τὴν ὀρθὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων, ἣν ἔτι εὑρίσκομεν καὶ ἐν τοῖς κατὰ Λυδ. κ. Ροδ. στ. 2435 (**ῥιζημμαῖαν** πέτραν) καὶ ἡ συνήθεια ἡμῶν μαρτυρεῖ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη— Κατὰ τὸν Ζηκίδην γραπτέον: **ῥιζιμαῖαι πέτραι**.

ῥιζίας, ου ὁ, ὁ παρασκευαζόμενος ἐκ τῆς ῥίζης φυτοῦ τινος, ὀπὸς ῥ., ἀντίθετ. τῷ **καυλίας**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 2, πρβλ. Πλίν. 19. 15.

ῥιζικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ῥίζαν, Πλουτ. Ἀποσπ. 49, Εὐστ. Πονημάτ. 305. 37, κτλ.

ῥίζιον ἢ ῥιζίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥίζα**, μικρὰ ῥίζα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 654, ῥίζιον τρίψας τι μικρὸν Ἀντιφάν. ἐν «Ἀσκληπιῷ» 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 2, κτλ.

ῥιζίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ῥίζα** ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 403, 531 (μετὰ διαφ. γραφ. **ῥιζάς**).

ῥίζις, ὁ, Αἰθιοπικόν τι ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐλεφάντων, Στράβ. 827.

ῥιζο-βόλος, ον, ὁ σχηματίζων ῥίζας, ῥιζοβολῶν, Νικ. Θ. 69 — **ῥιζοβολέω**, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «πιάνω ῥίζαν», Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 57, Ἀνθ. II. 11. 246·— **ῥιζοβόλησις, εως**, ἡ, τὸ ῥιζοβολεῖν, Βυζ.

ῥιζο-βουνο-θεσίαι, αἱ, θέσεις παρὰ τὰς ῥίζας βουνοῦ, Λυβ. κ. Ροδ. στ. 125, ἔκδ. Wr.

ῥιζο-δάκτῠλος, ον, = **ῥίζα δακτύλου**, ἡ ῥίζα, ὁ πρῶτος ἁρμὸς δακτύλου, «τοῦ δακτύλου ὁ πρῶτος κόνδυλος λέγεται προκόνδυλος καὶ ῥιζοδάκτυλος» Μελέτ. ἐν τοῖς Ὀξ. Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3, σ. 119.

ῥιζο-ειδής, ές, ὁ πρὸς ῥίζαν ὅμοιος, Boisson. Anecd. 2. 404, 7.

ῥιζόθεν, Ἐπίρρ. = **ῥίζηθεν**, ἐκ τῆς ῥίζης, ἀπὸ τῆς ῥίζης, Νικ. Ἀλεξιφ. 257, Θηρ. 307, Λουκ. Τύραννν. 13·— ὡσαύτως **ῥιζόθι**, Νικ. Ἀποσπ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Νίκ. ἐν Θηρ. 462.

ῥιζο-κέφᾰλος, ον, ἐπὶ φυτῶν, ἐν οἷς τὸ ἄνθος φύεται ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥίζης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 5.

ῥιζο-λογέω, ἐκριζώνω, καθόλου πάντας τυράννους ῥιζολογήσας Διόδ. 16. 82.

ῥιζο-λόγος, ὁ, ἡ, ὁ συλλέγων ῥίζας, μεταγεν.

ῥιζο-πᾰγής, ές, (πήγνυμι) ὁ στερεῶς ἐρριζωμένος, Νόνν. Διον. 2, 247.

ῥιζο-πρέμνων, ὁ, ἡ, ἡ ἀρχὴ καὶ ῥίζα, τινὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 8735.

ῥιζό-πρεμν(ο)ν, τό, πρέμνον ἀποτελοῦν καὶ ῥίζαν, Ἐπιγραφ τοῦ ιϐ' μ. Χ. αἰῶνος, νῦν ἐν Γαλλίᾳ, CJG 8735.

ῥιζο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ῥίζας, Πολυδ Ζ', 196.

ῥιζ-ορύκτης, ὁ, = **ῥιζωρύχος**, μνημονεύεται ἐκ τῶν στίχων τοῦ Φιλῆ Περὶ Ζῴων ἰδιότητος (Ἐλέφας 86;).

ῥιζο-σύνετος, ον, συνετὸς μέχρι ῥίζης, πάνυ συνετός, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 498.

ῥιζο-τηξικάρδιος, ον, ὁ κατατήκων καρδίαν μέχρι ῥίζης, Ψευδο Χρυσ. τ. 7, σ. 498.

ῥιζοτομέω, κόπτω ἢ κλαδεύω τὰς ῥίζας δένδρου σκάπτων τὸν περὶ αὐτὰς χῶρον, συκῆ ῥιζοτομηθεῖσα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10, κτλ. **II.** κόπτω ἀπὸ ῥίζης, ἐκριζώνω, καταστρέφω, Διοδ. Ἐκλογ. 590. 70·— μάλιστα πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν, ῥ. βοτάνας, τέμνω καὶ συλλέγω τὰς ῥίζας βοτανῶν, Ἱππ. 1278. 38.

ῥιζοτομία, ἡ, τὸ τέμνειν καὶ συλλέγειν ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 2., 9. 8, 2·— ὡσαύτως **ῥιζοτόμησις**, ἡ, Βυζ.

ῥιζοτομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ῥιζοτομίαν, ἤτοι συλλογὴν ῥιζῶν· **ῥιζοτομικόν**, τό, σύγγραμμα βοτανικὸν τοῦ Ἀμερίου μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀθην. 681F· = **ῥιζοτόμος**, «καὶ Κρατεύας δὲ ὁ ῥιζοτομικὸς τὰ αὐτὰ εἶπε» Διοσκ. 2. 199 ἐν τέλ.

ῥιζο-τόμος, ὁ, (τέμνω) τέμνων ἢ συλλέγων ῥίζας, μάλιστα πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν ἢ μαγείαν, Διοσκ. ἐν τῷ Προοιμίῳ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 13. 1, Φώτ., κλ.· ὁ Σοφ. ἔγραψε δρᾶμα καλούμενον **Ῥιζοτόμοι**, οἱονεὶ Φαρμακεῖς, Veneficae, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀποσπ. 479· ῥιζοτόμος ὥρα, ἡ πρὸς ῥιζοτομίαν ὥρα τοῦ ἔτους, Νικ. Θηρ. 494. **II.** ἡ ῥιζοτόμος, ὄνομα εἴδους τινὸς ἴριδος, Πλιν. Η. Ν. 21. 19.

ῥιζο-τραγέω, τρώγω ῥίζας, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 126, ἔκδ. Mil. — Αὐτόθι καὶ **ῥιζοτρυγέω**.

ῥιζο-τροφέω, (τρέφω) φύω, τρέφω, παράγω ῥίζας, Πολυδ. Δ', 235.

ῥιζουχία, ἡ, ἡ ῥίζα, ἡ ἀρχὴ οἰκογενείας, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 330.

ῥιζουχίζω, μεταφυτεύω, Νικ. Χρον. 97D.

ῥιζοῦχος, ον, (ἔχω) ἔχων, κρατῶν, ὑποβαστάζων τὰς ῥίζας ἤτοι τὰ θεμέλια, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς τὸ γαιήοχος, Καλλ. Ἀποσπ. 285· καθόλου, ὁ ἀνέχων, ὑποστηρίζων τι, θεμείλια ῥ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 680.

ῥιζοφᾰγέω, ἐσθίω ῥίζας, Στράβ. 513· μετ' αἰτ., ῥ. τὰ σπέρματα, καταστρέφων αὐτὰ δάκνων ἢ τρώγων τὰς ῥίζας, ὁ αὐτ. 144.

ῥιζο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ τρώγων ῥίζας, Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 2, π. Ζ. Μορ. 3. 1. 17· οἱ Ῥιζοφάγοι, ὄνομα Αἰθιοπικῆς τινος φυλῆς παρὰ Διοδ. 3. 23.

ῥιζο-φοίτητος, ον, ὁ προερχόμενος ἐκ ῥιζῶν, φλέδες φοίνικος Χαιρήμων παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 5 (ἔνθα ὅμως ὁ Schneidewin ἀναγινώσκει **-φίτυτος**).

ῥιζο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων ῥίζας, Ἐτυμολ. Μέγ. 515. 10.

ῥιζο-φυέω, φύω ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 1.

ῥιζο-φυής, ές, ὁ φύων ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 1. **II.** ὁ ἐκ ῥίζης τινὸς φυόμενος, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 10, 1.

ῥιζοφυΐα, ἡ, τὸ φύειν ῥίζας, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Θεογ. 304.

ῥιζό-φυλλος, ον, ὁ φύων φύλλα ἀπὸ τῆς ῥίζης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 9.

ῥιζο-φύτευτος, ον, ὁ πεφυτευμένος καὶ ἤδη ἔχων ῥίζας, ἐρριζωμένος, Διήγ. Ἀχιλλ. στ. 1541, ἔκδ. Wr.

ῥιζό-φῠτος, ον, ὁ φυόμενος, φυτρώνων ἀπὸ τῆς ῥίζης, Ὄκελλος Λευκανὸς 13. σ. 513.

ῥιζόω, (ῥίζα) ῥιζώνω, κάμνω νὰ ῥιζοβολήσῃ· μεταφορ., στερεώνω, ὅς μιν [τὴν ναῦν] λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν, «ἀκίνητον ἐποίησεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ν. 163· νήσους κατὰ βένθος πρέμνοθεν ἐρρίζωσε Καλλ. εἰς Δῆλ. 35.— Παθ., ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν, ῥιζοβολῶ, «πιάνω ῥίζαν», Ξεν. Οἰκ. 19, 9, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 1· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀρίστη ῥιζώσασθαι ἡ συκῆ ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 5, 6· καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ἔτι, Schneid. ἐν τῷ π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 1· οὕτως, αἱ πῖνναι ἐρρίζωνται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀρρίζωτοι**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 20· ῥ. ἐπί τινι Ἀνθ. II. 66· ὁδὸς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένος, ἐστερεωμένος, στερεός, Σοφ. Ο. Κ. 1591· ἐπὶ γεφύρας, αἰώνιος ἐρρίζωται Συλλ. Ἐπιγρ. 4440. **2)** μεταφορ., ἐρρίζωσε τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 1. 64, ἴδε κατωτ — Παθ., τυραννὶς ἐρριζωμένη αὐτόθι 66, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 839Α· ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ ἐρρ., ἔχουσι τὴν ῥίζαν αὐτῶν ἐν τῇ ἀμαθείᾳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 271, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 336Β· ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. γ', 18. **II.** Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι πεφυτευμένος μὲ δένδρα, φυτά, ἀλωὴ ἐρρίζωται, «πεφύτευται» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 122.

ῥιζώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος ῥίζῃ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ῥοιζώδης** παρὰ Πλουτ.

ῥίζωμα, τό, (ῥιζόω) τὸ σύνολον τῶν ῥιζῶν δένδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 3, 4. **II.** **ῥιζώματα** = στοιχεῖα, τέσσαρα μὲν πάντων ῥιζώματα πρῶτον ἄκουε Ἐμπεδ. 59, πρβλ. 159· ἀενάου φύσεως ῥ. Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 877Α. **2)** ἡ ῥίζα, τὸ γένος, Αἰσχύλ. Θήβ. 413· θείων δ' ἀπ' ἀμφοῖν ἔκγονον ῥιζωμάτων, δηλ. πρός τε πατρὸς καὶ πρὸς μητρός, ἐκ μέρους ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Θεοδέκτης ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 6, 7.

ῥιζ-ωνῠχία, ἡ, ἡ ῥίζα τοῦ ὄνυχος, ἀναγνωστέον παρὰ Πολυδ. Β', 145, πρβλ. Παῦλ. Αἰγιν. 6. 85· — παρὰ Ῥούφῳ Ἐφεσ. σ. 30, **-νύχια**, τά.

ῥιζωρῠχέω, ἐξορύσσω ἐκ τῆς γῆς ῥίζας, Πλούτ. 2. 473Α· τὰ μὲν γὰρ τῶν ζῴων ῥιζωρυχοῦντα τρέφεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 535C.

ῥιζ-ωρύχος, ον, ὁ ἐξορύσσων ῥίζας, ἐπὶ τῶν γραμματικῶν, γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζωρύχα (ῥιζώρυχα κακῶς) μούσης ἀλλοτρίης Ἀνθ. II. 11. 322.— Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 308.

ῥίζωσις, εως, ἡ, (ῥιζόω) τὸ ῥιζοῦσθαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 12, 5, Πλούτ. 2. 227D·— μεταφορ., ἡ τῶν γεννωμένων ῥίζωσις, ἐπὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἐμβρύου, Πλουτ. Λυκοῦργ. 14, Ποπλικ. 8.

ῥιζωτής, οῦ, ὁ, ὁ θεμελιωτής, ἱδρυτής, Συνεσ. Ὕμν. 5. 18.

ῥιζωτός, ή, όν, ἔχων ῥίζαν, π. Δυστυχ. κ. εὐτυχ. στ. 252, ἔκδ. Λ.

ῥικνήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **ῥικνός**, Νικ. Θηρ. 137, Χριστοδ. Ἔκφρ. 338.

ῥικνόομαι, Παθ. (ῥικνὸς) γίνομαι ῥικνός, «ζαρώνω» ἐκ παγετοῦ, καύσωνος ἢ γήρως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, 5, Ὀππ. Ἁλ. 5. 592· μεταφορ., ἐπὶ ἱματίων, Ἐπιφάν. **II.** ὀρχοῦμαι ποιῶν ἀσέμνους συστροφὰς τοῦ σώματος, Σοφ. Ἀποσπ. 297, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 8· ὅθεν καὶ ὁ Βάκχος λέγεται γήραϊ ῥικνώδης ἐν Ἀνθ. II. 5. 273. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥικνοῦσθαι· διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος», καὶ «ῥικνοῦται· λεπτύνεται. ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων».

ῥικνόπους ταώς, ὁ ῥικνοὺς ἔχων πόδας, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σελ. 106, ἔκδ. Mil.

ῥικνός, ή, όν, κατάξηρος, «ζαρωμένος» ἐκ τοῦ ψύχους, «ῥικνός: ὁ πεφρικώς, παρὰ Σοφοκλεῖ» Φώτ., Σοφ. Ἀποσπ. 942· «ῥικνοῖσι, ῥυσοῖς. ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 669 (Καλλ. Ἀποσπ. 49), κτλ.· ἴδε Littré εἰς Ἱππ. Προγν. 37·— καθόλου, ἐξηραμμένος, κεκυρτωμένος, «στραβός», ῥικνὸς πόδας Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 317· ἄψεα Ὀππ. Κυν. 2. 346· ῥικνοὶ πόδες Ἀπολλ. Ρόδ. ἔνθ ἀνωτ.· γούνατα Ἀνθ. Πλαν. 306· ῥ. κῴδιον Συλλ. Ἐπιγρ. 6203 ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μακρός**, μικρόσωμος, λεπτῇ, παχείᾳ, μακρᾷ, ῥικνῇ, νέᾳ, παλαιᾷ Ξέναρχος ἐν «Πεντάθλῳ». (Πιθαν. ἀντὶ **ῥιγνός** (ὅπερ παρ' Ἡσυχ.), ἐκ τοῦ **ῥῖγος**).— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥικνοί· ἰσχνοὶ σαρξίν. ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοί, σκολιοί», καὶ «ῥικνοτέρους· ἀσθενεστέρους», καὶ «ῥικνὴν ὄψιν· φρικτήν».

ῥικνότης, -ητος, ἡ, «καμπυλότης» (Ἡσύχ. ἐν λέξ. **διερρικνοῦντο**), Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 933Α.

ῥικνο-φυής, ές, στρεβλός, πεπιεσμένος, Ἡσύχ.

ρικνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων ῥικνότητα, ῥικνός, Ἱππ. 1175Η· — πρβλ. ῥικνόομαι ΙΙ.

ῥίκνωσις, εως, ἡ, συστολὴ τοῦ δέρματος, «ζάρωμα», Ἱππ. 1176Α, Γαλην.

ῥίμβαι· «ῥοιαὶ μεγάλαι, ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ ξ ξίμβαι» Ἡσύχ.

ῥίμβησις· «ἀγκύλη τοῦ ὤμου. οἱ δὲ τὸν βραχίονα τοῦ ἱερείου» Ἡσύχ.

ῥῖμμα, τό, (ῥίπτω) τίναγμα, κίνησις, κούφοισι ποδῶν ῥίμμασι Ἀρίων παρ' Αἰλιανῷ π. Ζῴων 12, 45.— Καθ' Ἡρῳδιαν. ἐν Ἐπιμερ. 118, 8 «ῥῖμμα, ἡ ῥῖψις καὶ τὸ βέλος».

ῥιμμός, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ῥῖψις, Νικήτ. Χρον. 150Α.

ῥίμφᾰ, Ἐπίρρ., ῥαδίως, ταχέως, ἐλαφρῶς, εὐκινήτως, ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει Ἰλ. Ζ. 511, κτλ., καὶ Ἡσίοδ.· τοὶ δ' ἐπέτοντο ῥ. μάλ' Ἰλ. Ν. 30· ῥίμφα μάλα τρωχῶσι Χ. 163· δεῖπνον ἕλοντο .. ῥ. Θ. 54· ῥ. τοξεύειν Πινδ. Ι. 2. 5· ῥ. βαίνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 407, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 387, 1194. (Πιθαν. ἐκ τοῦ ῥίπτω, ἔρριμμαι). — καθ' Ἡσύχ.: «ῥίμφα· ῥαδίως, εὐχερῶς, συνεχῶς. ἢ ταχέως».

ῥιμφάλεος, α, ον, ἐλαφρός, ταχύς, εὐκίνητος, Ἐτυμολ. Μέγ. 262, κλ.

ῥιμφ-άρμᾰτος, ον, ὁ μετὰ ταχέος ἅρματος, ῥ. διφρηλασία Πινδ. Ο. 3. 67· ῥ. ἁμίλλαις, μὲ τὴν ταχεῖαν ἅμιλλαν ἁρμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 1063.

ῥίν, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ ῥίς, ὃ ἴδε.

ῥῖνα, ἡ, = ῥίνη Ι, κατὰ τὸν Μοῖριν 338.

ῥῑνάριον, τό, εἶδος ἀλοιφῆς τοῦ δέρματος, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

ῥῑν-αυλέω, αὐλῶ διὰ τῆς ῥινός, ἀποτελῶ ποιόν τινα ἦχον αὐλοῦ διὰ ῥινός, Gesn. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 19· ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρά, «ῥινοκτυποῦσιν, οἱονεὶ τὸ πνεῦμα τοῖς ῥώθωσι συνέλκοντες ποιὸν ἦχον ἐπὶ καταγέλωτι ἀποτελοῦσιν» (Σχολιαστ.), Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας 22.

ῥῑνάω, (ῥίς) ἄγω ἀπὸ τῆς ῥινός, Φερεκρ. ἐν «Αὐτ.» 1, Μένανδρος ἐν Ἀδήλ. 327. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥινᾶν· ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν καταδουκολοῦντας».

ῥῑνάω, (ῥίνη) ῥινίζω, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 35 καὶ 45, Αἰλ. π. Ζῴων 6. 3· ψῆγμα ῥινηθὲν Ἀνθ. Π. 9. 310· μεταφορ., ἐπὶ φιλολογικοῦ ἔργου, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. ἰδιωμάτ. 24.

ῥίνεαι· «αἱ μέλαιναι ἰσχάδες» Ἡσύχ.

ῥῑν-εγκᾰτᾰπηξῐ-γένειος, ον, (ῥίς, ἐγκαταπήγνυμι) ὁ ἔχων ῥῖνα καθικνουμένην μέχρι τοῦ γενείου, εἰς φιλόσοφον, Ἀνθ. Π. παράρτ. 288.

ῥῑν-έγχῠτον, τό, ἔγχυμά τι διὰ τὴν ῥῖνα, Γαλην.·— ῥῑνεγχύτης, ου, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς ἔνεσιν τοιούτων ἐγχύσεων, Ἰατρ.· — ῥινεγχῠτέω ἢ -όω, κάμνω ἐγχύσεις εἰς τὴν ῥῖνα, Διοσκ. 2, 210, ἐν τῷ Παθητ.

ῥῑνέω, = ῥινάω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 931.

ῥίνη [ῑ], ἡ, ῥινίον, «λίμα», Ξεν. Κύρ. 6. 2, 33, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 45· ῥῖναι χαρακταὶ Ἀνθ. Π. 6. 205. **II.** εἶδος ἰχθύος (ἡ «ῥῖνα») ἔχοντος δέρμα ἰσχυρὸν χρησιμεῦον πρὸς ἐπίξεσιν ξύλων καὶ μαρμάρων, Λατ. squatina, Ἐπίχ. 30 Ahr., Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθ.» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 2, κ. ἀλλ. (Κατὰ τὸν Ἀρκάδιον σ. 111.24, τὸ ἐργαλεῖον ἦτο ὀξύτονον ῥινή, ὁ δὲ ἰχθὺς παροξύτονον ῥίνη· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Παθ. 66. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥίνη· ἰχθύος δορά».

ῥῑνηλᾰσία, ἡ, τὸ διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἀνιχνεύειν ὡς ποιοῦσιν οἱ κύνες, Λόγγος 1. 9.

ῥῑνηλᾰτέω, ἰχνηλατῶ διὰ τῆς ῥινός, διὰ τῆς ὀσφρήσεως, ἴχνος κακῶν ῥ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1185· ῥ. ἐκ τῆς ὀδμῆς Κλήμ. Ἀλ. 210, πρβλ. Φίλωνα 1. 628, κτλ.

ῥῑν-ηλάτης, ου, [ᾰ] ὁ, (ἐλαύνω) ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἰχνηλατῶν ἀνιχνεύων, κύων ῥ. Πολυδ. Β', 74.

ῥῑν-ήλᾰτος, ον, ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἢ τῆς ὀσφρήσεως ἀνιχνευόμενος, ἴχνος Ὀππ. Ἁλ. 2. 290.

ῥίνημα, τό, (ῥινέω) τὸ ἐκ τοῦ ῥινιζομένου πράγματος πῖπτον ψῆγμα, «ῥινίδι», ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθυντικῷ, χαλκοῦ Ἱππ. 626. 41· ἀργύρου Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 129, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 43· ἐλέφαντος τοῦ ὀδόντος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 13· πριστοῖσι λόγχης .. ῥινήμασιν Εὐρ. Ἀποσπ. 725.

ῥινητής, οῦ, ὁ, (ῥινέω) ὁ ῥινίζων, ῥινιστής, Γλωσσ.

ῥῑνίζω, = ῥινέω, Achmes Ὀνειροκρ. 64, ἐν τῷ παθ.

ῥῑνίον, τό, = ῥίνη, μικρὸν ῥινίον, «λιμίτσα», Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 119. **2)** = ῥινάριον, Γαλην. τῶν κατὰ τόπ. βιβλ. 4, Κέλσος. **II.** ὑποκορ. τοῦ ῥίς, ἐν τῷ πληθ. ῥινία, οἱ μυκτῆρες, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 14, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 211.

ῥίνισμα, τό, (ῥινίζω) = ῥίνημα, Κτησ. Ἰνδ. 25, Ὀρειβάσ. 311 Matth.

ῥῑνό-βᾰτος, ὁ, ἰχθύς τις ἔχων τραχὺ δέρμα καὶ ὁμοιότητα πρὸς ῥίνην (σημ. ΙΙ) καὶ βάτον, ἴσως Raia rhinobatos, «ἔστι γάρ τις ἰχθύς, ὃς καλεῖται ῥινόβατος, ἔχει γὰρ τὴν μὲν κεφαλὴν καὶ τὰ ἔμπροσθεν βάτου, τὰ δὲ ὄπισθεν ῥίνης, ὡς γενόμενος ἐξ ἀμφοτέρων τούτων» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 11, 7· ὡσαύτως ῥινοβάτης, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 11.

ῥῑνο-βόλος, ον, ὁ πλήττων τὴν ὄσφρησιν, ἐπὶ ὀσμῶν, Ἡσύχ. **II.** ῥῑνόβολος. Παθ., ὁ διὰ τῆς ῥινὸς γινόμενος, μηδ' ἀναροιβδήσῃς ῥινοβόλῳ πατάγῳ Ἀνθ. Π. 9. 769.

ῥῑνο-δέψης, ου, ὁ, (ῥινὸς) ὁ κατεργαζόμενος δέρματα, βυρσοδέψης, Ἡσύχ.

ῥῑνόκερως, ωτος, ὁ, (ῥίς) τὸ γνωστὸν θηρίον, Στράβ. 774 κἑξ., Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 201C, Αἰλ. π. Ζ. 17. 44, Συλλ. Ἐπιγρ. 6131b. **2)** = μονόκερως. Ἀκύλας ἐν Ἰὼβ ΛΘ', 9. **3)** πτηνόν τι Αἰθιοπικόν, «ποιὸς ὄρνις ἐν Αἰθιοπίᾳ» Ἡσύχ.

ῥῑνο-κόλουρος (ῥινοκολοῦρος Kühn), ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα ἠκρωτηριασμένην, Γαλην. τ. 19, σ. 142, ἔκδ. Kühn.

ῥῑνο-κολούστης, ου, ὁ, (ῥίς) ὁ ἀκρωτηριάζων, ἀποτέμνων τὴν ῥῖνα, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. 9. 25, 4.

ῥῑνο-κοπέω, (ῥίς) ἀποκόπτω τὴν ῥῖνα, Θεοφάν. 553, 9, Ἀρμενόπ. 6. 4, 1. κλ.

ῥῑνο-κτυπέω, ποιῶ θόρυβον διὰ τῆς ῥινός, ῥιναυλέω, «τῇ διὰ τῶν ῥινῶν ἀναρροφήσει τοῦ πνεύματος κτύπον ἀποτελῶν» Σωφρόν. 3521Β.

ῥῑνο-κτῠπία, ἡ, τὸ ῥινοκτυπεῖν, τὸ ῥιναυλεῖν, Σωφρόν. 3521Β.

ῥῑνο-λᾰβίς, ίδος, ἡ, κολαστήριον ὄργανον δι' οὗ σφίγγεται ἡ ῥίς, Συνέσ. 201C.

ῥινολώβητος, ὁ, ἡ, ὁ ἠκρωτηριασμένος τὴν ῥῖνα, Κ. Μανασσ. Χρον. 4069.

ῥινό-μακτρον, τό, μάκτρον τῆς ῥινός, μανδήλιον, μεταγεν.

ῥινομήλη, ἡ, = βλεφαρόξυστον, Trilleri Opusc. 1, σ. 477.

ῥῑνόν, τό, = ῥινὸς ΙΙ, 1, δέρμα, Ἰλ. Κ. 155, Ἀνθ. Π. 9. 328. **2)** = ῥινὸς ΙΙ, 2, ἀσπίς, Ὀδ. Ε. 281, ἴδε Σχόλ.

ῥῑνο-πύλη [ῠ], ἡ, πλαγία πύλη, πυλίς, Πολύβ. 8. 27, 8., 8. 31, 5, κτλ.

ῥῑνός, οῦ, (ἴδε ἐν τέλ.) τὸ δέρμα ζῶντος ἀνθρώπου, Ἰλ. Ε. 308, Ὀδ. Ε. 426, 435, κτλ.· σπανίως τὸ δέρμα νεκροῦ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 152· τὸ δέρμα ἀνθρώπου νομιζομένου νεκροῦ, Ὀδ. Ξ 134· πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 746. **II.** τὸ δέρμα ζῴου, μάλιστα δὲ τὸ τοῦ βοός, συχν. παρ' Ὁμήρ.· ῥ. ἀγραύλου βοὸς Σοφ. Ἀποσπ. 122· ὡσαύτως, ῥ. πολιοῖο λύκοιο Ἰλ. Κ. 334· ῥ. λέοντος Πινδ. Ι. 5 (6). 53· παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις δὲν λαμβάνεται ἐπὶ τοῦ δέρματος ζῶντος ζῴου· γίνεται ὅμως τοῦτο παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 513, Ἀσπ. Ἡρ. 427· οὕτω καί, πωλικῆς ῥινοῦ Εὐρ. Ῥῆσ. 784. **2)** ἀσπὶς ἐκ βοείου δέρματος, σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς Ἰλ. Δ. 447 (ὅπερ μιμεῖται ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρν. 1274)· πρβλ. Ἰλ. Π. 636, Ὀδ. Ε. 281. **3)** πληθ., οἱ ἱμάντες τῶν πυκτῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 58.— Ἡ λέξις εἶναι γένους θηλ. ἐν Ἰλ. Η. 248, Ὀδ. Χ. 278, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 152, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Νικ. Θηρ. 361, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 174· ἄρσεν. δὲ ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 476, Ὀππ. Κυν. 3. 277· πρβλ. ῥῑνόν, τό.

ῥῖνος, ὁ, = ῥίνη Ι, Συντίπα Μῦθοι 5.

ῥῑνό-σῑμος, ον, (ῥίς) ὁ σιμὸς τὴν ῥῖνα, Λουκ. Διόνυσος 2.

ῥινοσπάθιον, τό, ἐργαλεῖον χειρουργικόν. Ἴδε τοὺς πίνακας τῆς ὑπὸ Val Rose ἐκδόσ. τοῦ Cassii Felicis, σ. 244.

ῥῑνό-τμητος, ον, (ῥίς) ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα ἀποτετμημένην, ἠκρωτηριασμένος τὴν ῥῖνα, Παλλαδ. Λαυσ. 1034Α, Στέφ. Διάκ. 1160C, κτλ.

ῥῑνο-τομέω, = ῥινοκοπέω, Εὐστ. 1839. 16.

ῥῑνο-τόμος, ον, (ῥίς) διατρυπῶν τὰς ἀσπίδας ἢ δέρματα, ἀμφίβ. γραφ. ἀντὶ -τόρος Νόνν. Δ. 21. 87.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ Παρατηρ. σ. 369.

ῥῑνο-τόρος, ον, (ῥινὸς) ὁ διατρυπῶν δέρματα, διατρυπῶν ἀσπίδας, ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Φ. 392, Ἡσ. Θ. 934· θύρσος Νόνν. Δ. 45. 288, κτλ.

ῥινοῦχος, ὁ, (ῥὶς ΙΙ) ὑπόγειος ὀχετός, cloaca, Στράβ. 640.

ῥῑνο-φάλιος, ον, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα λευκήν, Achmes Ὀνειροκρ. 152.

ῥῑνο-χόος, ὁ, (ῥίς) = ῥινεγχύτης. Ἡσύχ.

ῥῑν-όλεθρος, ὁ, (ῥίς) «ῥινόλεθρος ὀσμή: ἐπὶ δυσώδους ἐρεῖς» Α. Β. 61, 25 (ἔνθα ῥινώλεθρος κακῶς).

ῥῑνωτηρία, ἡ, = ἐφολκίς, «τῇ δὲ στείρᾳ προσηλοῦται ὁ καλούμενος φάλκης. ἐνδοτέρω δέ ἐστιν ἑκατέρωθεν ἡ ἐφολκίς, ἣν καὶ ῥινωτηρίαν ὀνομάζουσι» Πολυδ. Α', 86.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥινωτηρία· μέρος τι τῆς νεώς».

ῥίον, τό, ἐξέχον μέρος ὄρους εἴτε πρὸς τὰ ἄνω εἴτε πρὸς τὰ ἔμπρος· προέχον, ὅθεν, **1)** ἡ κορυφὴ ὄρους, περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Ἰλ. Θ. 25, πρβλ. Ξ. 154, 225, κτλ.· ῥίον ὀρέων Ὀδ. Ι. 191· ῥίον οὔρεος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 139. **2)** ἀκρωτήριον, ἐξέχων κρημνός, Ὀδ. Γ. 295· ὅθεν καὶ ὡς κύρ. ὄνομα πολλῶν τόπων, μάλιστα δὲ ἐκλήθησαν οὕτω τὰ Ῥίον Μολυκρικὸν καὶ τὸ Ῥ. Ἀχαϊκόν, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Θουκ. 2. 86 (πρβλ. 84). **3)** παρὰ μεταγεν. οὕτω καλεῖται καὶ κόλπος ὑπὸ ἀκρωτηρίου σχηματιζόμενος, Αἰλ. π. Ζ. 15. 3. (Ἴσως συγγενὲς τῷ ῥίς, πρβλ. Ness, Naze πρὸς τὸ Ἀγγλικ. nose).

ῥιπή, ἡ, (ῥίπτω) ποιητ. ὄνομα, ῥύμη, φορά, ὁρμὴ μεθ' ἧς φέρεται πρᾶγμά τι ῥιπτόμενον, Λατ. impetus, ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται, «ὅση δὲ ἀκοντίου ὁρμὴ ἐπιμήκους γίνεται» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Π. 589· λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς Μ. 462, Ὀδ. Θ. 192· οὕτω πέτριναι ῥ. Εὐρ. Ἑλ. 1123· βελέων ῥ. Πινδ. Ν. 1. 102· ὑπὸ ῥιπῆς .. Βορέαο Ἰλ. Ο. 171, Τ. 358· ῥιπαὶ κυμάτων ἀνέμων τε Πινδ. Π. 4. 346, πρβλ. Ἀποσπ. 58. 6· ῥ. ἀνέμων ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 84· ῥιπαὶ ἐχθίστων ἀνέμων Σοφ. Ἀντ. 137 (ἔνθα κεῖται μεταφορικῶς ἐπὶ τῆς μανιώδους παραφορᾶς τοῦ Καπανέως, 929)· οὕτω καί, ῥιπὴ Διόθεν τεύχουσα φόβον, καταιγίς, Αἰσχύλ. Πρ. 1089, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1016·— ἐν τῷ αἵ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν', αἵ δ' ἐννυχιᾶν (κατὰ Lachm.) ἀπὸ ῥιπᾶν (Σοφ. Ο. Κ. 1248), τὸ ἐνν. ἀπὸ ῥιπᾶν πιθανῶς σημαίνει ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν νυκτερινῶν καταιγίδων δηλ. ἀπὸ Βορρᾶ ὅπου ὑπάρχει ὁ τόπος τοῦ σκότους καὶ τοῦ γνόφου· (ὁ Σχολ. ἀνεγίνωσκε Ῥιπᾶν, δηλ. τῶν Ῥιπαίων ὀρέων· πρβλ. Ῥίπας ὄρος Ἀλκμὰν 42· ὑπ' αὐτὴν δὲ τὴν ἄρκτον ὑπὲρ τῆς ἐσχάτης Σκυθίας αἱ καλούμεναι Ῥῖπαι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 19, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ)·— ῥ. πυρός, ἡ ὁρμὴ τοῦ πυρός, Ἰλ. Φ. 12· ῥ. ἀνδρὸς Θ. 355· ἀθανάτων Ἡσ. Θ. 681, 849· κεραυνῶν, χαλάζης Ὀππ. Ἁλ. 3. 21, Κόϊντ. Σμ. 14. 77· ὑπὸ ῥιπῆς Ἀφροδίτης, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 141·— οὕτω, 2) ῥ. πτερύγων, κίνησις τῶν πτερύγων, Αἰσχύλ. Πρ. 126· ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ κώνωπος, ἐν δ' ὀνείρασιν λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 893· ἐπὶ τῶν παλλομένων φθόγγων τῆς λύρας, Πινδ. Π. 1. 18·— ἔπειτα 3) ἐπὶ τοῦ ὑποτρέμοντος φωτὸς τῶν ἀστέρων, ῥιπαὶ ἄστρων Σοφ. Ἠλ. 106· καὶ ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, ῥ. ποδῶν Εὐρ. Ι. Τ. 885· ῥ. ὠκυάλῳ, ἐπὶ δελφῖνος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 535· ἐν ῥ. ὀφθαλμοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἐν μιᾷ στιγμῇ, Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορινθ. ιε', 52, Ἐκκλ.·— ἐν τέλ. 4) ἐπὶ ἰσχυρᾶς ὀσμῆς, ῥ. οἴνου Πινδ. Ἀποσπ. 147.— Πρβλ. βολή, ὁρμή, ῥύμη, φορά. **II.** ἡ πτέρυξ ὡς ὄργανον ταχείας κινήσεως, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 935.

ῥίπημα, τό, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λέξει ἐν ἀτόμῳ, ἣν ἑρμηνεύει: «ἐν ῥιπήματι, ἐν τάχει».

ῥιπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥιπίς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 118. 2) ὡς καὶ νῦν, τὸ δι' οὗ ῥιπίζει τίς τι, κοινῶς «μυιαστήρι», Μοσχίων 136, Ἀποστ. Διαταγ. 8, 12, Ἰω. Μόσχ. 3016Β, Ψευδο-Γερμαν. 432D, Χρον. Πασχ. 714, 13. [Τὰ ῥιπίδια κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐν χρήσει πρὸς ἀποσόβησιν τῶν μυιῶν ἐκ τῶν ποτηρίων τῆς μεταλήψεως (ἰδίως ἐν Αἰγύπτῳ ἔνθα ὑπάρχουσι πολλαὶ μυῖαι) κατεσκευάζοντο δὲ συνήθως ἐκ πτερῶν· ἀλλ' ἀκολούθως κατεσκευάζοντο ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ καὶ κατέστησαν ἁπλῶς κοσμήματα τῆς ἁγίας Τραπέζης, οἷα εἶναι τὰ νῦν ἑξαπτέρυγα λεγόμενα.] **II.** μικρὸν καλάθιον, Ἐκκλ.

ῥιπίζω, μέλλ. -ίσω, (ῥιπίς) φυσῶ, ἀερίζω, ἀνεμίζω τὴν φλόγα, ἀνάπτω, Λατ. conflare, πολέμου ἔριν Ὀμ. Ἀποσπ. 26· στάσιν ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει Ἀριστοφ. Βάτρ. 360· ῥ. πῦρ Πλουτ. Φλαμ. 21· φλόγα Ἀνθ. Π. 5. 122.— Παθ., τεμάχη ῥιπίζεται, τεμάχια ἰχθύος ῥιπίζονται μέχρι βρασμοῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 842. 2) ἀνεμίζω, ἀερίζω τινά, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Μοσχίων 136.— Παθ., ῥιπίζεσθαι ὑπὸ τῶν περιστερῶν Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 5· φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ ἀνέμου, ὑπ' ἀνέμου Κωμικ. Ἀνώνυμ. *48, Ἀριστ. Προβλ. 38· 6· πρὸς ἀνέμων Φίλων 2. 511· κλύδων ἀνεμιζόμενος καὶ ῥιπιζόμενος Ἐπιστ. Ἰακώβ. α', 6· ῥιπιζομένη ἄχνη Δίων Κ. 70. 4· μεταφορ., ῥ. ταῖς ἐλπίσι Ἀλκίφρων 3. 47.

ῥιπίς, ἡ, (ῥίψ) φυσητήριον, ἀνεμιστήριον πρὸς ἔξαψιν τοῦ πυρός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 669, 888· ῥ. δ' ἐγείρει .. Ἡφαίστου κύνας, δηλ. τὰς κοιμωμένας φλόγας, Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 7· ῥ. πτερίνα Ἀνθ. Π. 6. 306. **II.** ῥιπίδιον γυναικός, Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 6, Διον. Ἁλ. 7. 9, Ἀνθ. Π. 6. 290. **III.** = ῥίψ, Κράτης ἐν «Ἥρωσιν» 6. [Ἡ αἰτ. ῥιπῖδα ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθ. Π. 306, ὁ δὲ Δράκων 23 λέγει ὅτι αὕτη ἡ ποσότης ἦν κοινὴ παρ' Ἕλλησιν· ἀλλὰ ῥιπίδα, -ίδι παρ' Ἀριστοφ., κλ.].

ῥίπισις, ἡ, (ῥιπίζω) τὸ ῥιπίζειν, ἀνεμίζειν ἢ φυσᾶν διὰ φυσητήρων ἢ ῥιπιδίου, Θεοφρ. π. Πυρὸς 36, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 113, Γαλην.: ὅθεν ῥιπισμός, ὁ, Βυζ.

ῥίπισμα, τό, φύσημα, κτλ., ῥ. λώπης Ἀνθ. Π. 5. 294.

ῥιπιστήρ, ῆρος, ὁ, ῥιπίδιον, Ψευδο-Ἀθαν. III, 953D· οὕτω ῥιπιστής, οῦ, ὁ, Γλωσσ.· ῥιπιστήριον, τό, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 352Α· τὸ ῥιπιστήριον τὸ λειτουργικόν, ὁ αὐτ. 351D.

ῥιπιστός, ή, όν, (ῥιπίζω) εὐάερος, ὑπερῷα Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΚΒ', 14).— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥιπιστά· διαπνεόμενα».

ῥῖπος, (οὐχὶ ῥίπος), εος, ὡς τὸ ῥίψ, ψίαθος, ψίαθα, ῥίπει καλάμων Ἡρόδ. 2. 96· ὡσαύτως ῥῖπος, ὁ, Διοσκ. 1. 55, Ἀγαθαρχ. σ. 47.

ῥιπτάζω, μέλλ. -άσω, θαμιστικὸν τοῦ ῥίπτω, ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, «πετῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά», Λατ. jactare, ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς, «ῥίπτων, συνελαύνων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 257· ὀφρύσι ῥιπτάζειν, κινεῖν τὰς ὀφρῦς ἄνω καὶ κάτω, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 279. — Παθ., κινοῦμαι, στρέφομαι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, κυρίως ἐν τῇ κλίνῃ, Ἱππ. 1133Ε, (οὕτω ῥιπτάζειν ἑαυτὸν 485. 28· καὶ μόνον ῥιπτάζειν 399. 40)· πρᾶγμα ἀγρυπνίαις πολλαῖσιν ἐρριπτασμένον Ἀριστοφ. Λυσ. 27· τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα Πλουτ. Κικ. 37. **II.** Παθ. ὡσαύτως, = ῥίπτομαι, Ἀνθ. Π. 5. 165.

ῥιπτάριον, τό, ἀκόντιον, Λεόντ. Τακτ. 5, 3, Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ῥωμαν. 124, 15:— ῥιπταριστής, ὁ, ἀκοντιστής, Ἰουλ. Ἀφρικ. Κεστ. σ. 313, 7.

ῥιπτασμός, ὁ, τὸ ῥιπτάζεσθαι, ἡ ἀνήσυχος κίνησις τῶν μελέων Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393· ἀπολ., τὸ ἀνησύχως στρέφεσθαι ἐν τῇ κλίνῃ, ὁ αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 129, Πλουτ. 2. 455Β. — Περὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς ῥυπασμὸς παρ' Εὐστ. 1810, 15, ἀντὶ ῥιπτασμός, ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙϚ', σ. 534, κἑξ., ἴδε ῥύπασμα.

ῥιπταστικός, ή, όν, ὁ ἀνησύχως κινούμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· τὸ ῥιπταστικὸν = ῥιπτασμός, Μ. Ἀντωνῖν. 1. 16.

ῥιπτέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἰσοδύναμος τύπος τοῦ ῥίπτω, πρῶτον ἐν τῇ Ὀδ., ἀν-ερρίπτουν ἅλα πηδῷ Ν. 78, ὅπου ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου· οὕτω παρὰ τῷ Ἀριστοφ., ῥιπτεῖτε χλαίνας Ἐκκλ. 507· ἐν ἅπασι τοῖς χωρίοις τῶν Τραγικῶν ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὡς πρὸς τὸν τονισμόν, καὶ ὁ Elmsl. (Ἡρακλ. 150) πανταχοῦ προτιμᾷ νὰ ἀναγινώσκῃ ῥίπτω· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα συμφώνως ἔχουσι τὴν γραφὴν ῥιπτέω ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν τε ποιητῶν καὶ τῶν πεζογράφων, ῥιπτεῦσι Ἡρόδ. 4. 94· ῥιπτέουσι 4. 188, πρβλ. 7. 50., 8. 53, Σοφ. Ἀντ. 131, Αἴ. 239, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 4. 95, Πλάτ. Τίμ. 80Α, κτλ.

ῥιπτίζομαι, Παθ., = ῥιπίζομαι (ἴσως πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ ῥιπίζομαι), Ἀριστ. Προβλ. 1. 55, 2.

ῥιπτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ῥιπτέω, ὁ διὰ καταρρίψεως, οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος Σοφ. Τρ. 357.

ῥίπτω, καὶ ῥιπτέω, καὶ (ἐπὶ θαμιστικῆς ἐννοίας) ῥιπτάζω, ὃ ἴδε·— Ἰων. παρατ. ῥίπτασκον (ἢ -εσκον) Ἰλ. Ο. 23, Ὀδ. Λ. 591, Νικ. Ἀποσπ. 26·— μέλλ. ῥίψω: ἀόρ. ἔρριψα (ἀπέριψα Πινδ. Π. 6. 37), Ἐπικ. ῥῖψα Ἰλ. Γ. 378· ὡσαύτως γ' ἑνικ. ἀόρ. β' ἔρριφε, Ὀππ. Κυν. 4. 350·— πρκμ. ἔρριφα Λυσ. 117. 5.— Παθ., μέλλ. ῥιφθήσομαι (ἀπορ-) Σοφ. Αἴ. 1019· ῥιφήσομαι Πλουτ. Γ. Γράκχος 3, Ἑβδ., (διάφορ. γραφὴ παρὰ Σοφοκλ. ἔνθ' ἀνωτ.)· γ' μέλλ. ἐρρίψομαι Λουκ. Ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 17: - ἀόρ. ἐρρίφθην Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 484, Εὐρ. Ἑκάβ. 335, Ἀνδρ. 10, Πλάτ.· ὡσαύτως ἐρρίφην [ῐ] Εὐρ. Ἑκάβ. 335, Ἀποσπ. 486, Πλάτ., κλ.· ποιητ. ἐρίφην Ἀνθ. Π. 12. 234·— πρκμ. ἔρριμμαι παρ' Ἡροδ. 1. 62, Εὐρ., κλ.· ποιητ. ἀναδιπλ. ῥερίφθαι Πινδ. Ἀποσπ. 281· ὑπερσ. ἔρριπτο Λουκ. Νεκυομαντ. 17· Ἐπικ. ἐρέριπτο Ὅμηρ. (Ἐκ τῆς √ΡΙΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ ῥῖμ-μα, ῥίψ ις, ῥιπ-ή, καὶ ἴσως τὸ ἐ-ρει-πω· πρβλ. Γοτθ. vairp-a (βάλλειν), Ἀρχ. Σκανδ. verp-a, Ἀγγλο-Σαξον. weorp-an (Ἀγγλ. warp), Ἀρχ. Γερμ. werph-an (werfen), κτλ.). [ῑ φύσει, ὥστε ὁ Ἐπικ. ἀόρ. α' εἶναι ῥῖψα, οὐχὶ ῥίψα· ῐ ἐν τῷ μέλλ. β' καὶ τῷ ἀόρ. β' παθ.]. Ῥίπτω, ἐξακοντίζω, δίσκον, σφαῖραν Ἰλ. Ψ. 842, Ὀδ. Ζ. 115· κεραυνὸν Πινδ. Π. 3. 101· ῥ. ἀπὸ βηλοῦ Ἰλ. Α. 591, κτλ., ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον Ἰλ. Θ. 13, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 1051· ἐς τὸ δυστυχὲς ὁ αὐτ. ἐν Χο. 913· ἐς φλόγα Σοφ. Τρ. 695· ποτὶ νέφεα Ὀδ. Λ. 591· ῥ. χθονί, ῥίπτειν κατὰ γῆς, Σοφ. Τρ. 790, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 39· ἐς ὕδωρ ψυχρὸν Θουκ. 2. 49· ἀπολ., ἐρριμμένος, ἐρριμμένος κατὰ γῆς, Πολύβ. 5. 48, 2·— ῥίπτω δίκτυον, ἔρριπται ὁ βόλος, ἐρρίφθη τὸ δίκτυον, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 62·— ῥ. τί τινος, πρός τινα ἐπί τινα, Εὐρ. Βάκχ. 1097 (ἔνθα ἴδε Elmsl.), Κύκλ. 51·— ῥ. τινὰ πρὸς πέτραν Σοφ. Τρ. 780· ἀλλά, κατὰ στύφλου πέτρας, κατὰ κρημνῶν, ἐκ κρημνοῦ κάτω, Εὐρ. Ι. Τ. 1430 (πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 748), Θουκ. 7. 44, Πλάτ. Νόμ. 944Α· ὀρθὰς ὠλένας πρὸς οὐρανὸν ῥίπτονθ' Εὐρ. Ἑλ. 1096. **II.** ὡς τὸ ῥιπτάζομαι, ῥ. ἐμαυτόν, ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀνησύχως κινοῦμαι, οἷον ἐν πυρετῷ, Ἱππ. 590. 9· ἐπὶ λαιὰ καὶ ἐπὶ δεξιὰ Ἀνθ. Π. 5. 119·— ῥίπτω πέριξ, πλοκάμους Εὐρ. Ι. Α. 758, Βάκχ. 150. **III.** ῥίπτω ἔξω, ἀποβάλλω ἐκ τῆς οἰκίας ἢ τῆς χώρας, Σοφ. Ο. Τ. 719, Φιλ. 265, κτλ.· μὴ ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος Αἴ. 830. **IV.** ῥίπτω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ῥίπτω μακράν, ἀποβάλλω, ἐπὶ ὅπλων, ἐνδυμάτων, Εὐρ. Ἠλ. 820, Πλάτ. Πολ. 474Α· τὸ ἱμάτιον Λυσίας 97. 30· οὕτως, ἔρριψε Πάγασος δεσπόταν Πινδ. Ι. 6 (7). 64· μάλιστα, ῥ. ἀσπίδα (πρβλ. ῥίψασπις), Λυσ. 117. 1, κτλ. **V.** ῥ. λόγους, ῥίπτω λόγους, ἐξακοντίζω, ἐκσφενδονῶ αὐτούς, Αἰσχύλ. Πρ. 312, Εὐρ. Ἄλκ. 680 — ἀλλ' ὡσαύτως, ῥίπτω αὐτοὺς ματαίως, εἰς τὸν ἀέρα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1068, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1404· λόγοι μάτην ῥιφέντες ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 335· οὕτως, οἴχεται .. ταῦτ' ἐρριμμένα, εἰς οὐδὲν νομιζόμενα, Σοφ. Αἴ. 1271· πρβλ. ἀπορρίπτω III. **VI.** ῥ. κλῆρον ἐπὶ πάντας Πλάτ. Πολ. 617Ε· οὕτω, ῥ. πάντα κύβον κεφαλῆς ὕπερθεν ἐμῆς Ἀνθ. Π. 5. 25· οὕτω, ῥίπτεις κυβεύων .. Ἄρη Εὐρ. Ῥῆσ. 466· ἐντεῦθεν, ῥ. κίνδυνον, ῥιψοκινδυνεύω, τολμηρῶς διακινδυνεύω, Εὐρ. Ἀποσπ.

406. 7· πρβλ. ἀναρρίπτω II. **VII**. ἀποθνήσκουσιν, οἱ μὲν ῥίπτοντες ἑαυτούς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25·— ἀκολούθως **ῥίπτειν**, ἀπολύτως, ῥίπτειν ἑαυτόν, ἐς πόντον Θέογν. 176· ἐς ἅλμην Εὐρ. Κύκλ. 166· ἐς τάφρον ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 897· ῥίπτει (δηλ. ἑαυτήν) δ' ἐν πένθει πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1325, πρβλ. I. A. 758, Μένανδρ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 1· ἴδε **βάλλω** III, **κρύπτω** II.

ῥίς, ἡ, γεν. **ῥῑνός**, αἰτ. **ῥῖνα**, πληθ. **ῥῖνες**, Ἰων. γεν. πληθ. **ῥινέων** Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 15·— μύτη, Λατ. nasus, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ζῴων, συχν. παρ' Ὁμ. οἷον Ἰλ. Ε. 291, Ὀδ. Δ. 445, οὕτως, Ἡρόδ. 3. 154, Ἀριστοφ. Εἰρ. 21, κτλ. **2)** ἐν τῷ πληθ., αἱ μυκτῆρες, ῥώθωνες, ἀλλὰ συχνάκις ὡς τὸ Λατ. nares, ἡ ῥίς, Ἰλ. Π. 503, Ὀδ. Ε. 456, κ. ἀλλ. Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 267, Σοφ. Αἴ. 918, Ἀριστοφ. Νεφ. 344, κτλ.· στόμα τε ῥῖνές τε Ἰλ. Ξ. 467, κ. ἀλλ., πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 70Ε· ἕλκω τινὰ τῆς ῥινός, σύρω τινὰ «ἀπὸ τὴν μύτην», Λουκ. Ἑρμότ. 73· ἑλέσθαι τῆς ῥ. αὐτόθι 68·— πρβλ. **γρυπός, σιμός, μυκτήρ**. **II**. ἔν τινι Σικελ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραφ. 5594, στήλ. 11. 36, 39, 53, 63, ἑρμηνεύεται ἀγωγός, ὀχετὸς (πρβλ. **ῥινοῦχος**), ἢ προέχον μέρος γῆς, ἴδε Franck σ. 619.— Ὑπάρχει καὶ μεταγεν. τύπος **ῥίν**, Ἱππ. 346, 50, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 2, Λουκ. Ὄν. 12, πρβλ. Λοβ. Παραλ. 196. [ῑ, ἐξαιρουμένης τῆς μεταγενεστέρας στιχουργίας, Ἰακ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 729.]

ῥίσκος, ὁ, κιβώτιον, θήκη, κίστη, μάλιστα ἀργυρῶν σκευῶν ἢ χρημάτων, Λατ. riscus, Ἀντιφάν. ἐν «Κυβευταῖς» 1, Φύλαρχ. 9·— ἐντεῦθεν **ῥισκοφυλάκιον**, τό, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, καὶ **-φύλαξ**, ὁ, ὁ θησαυροφύλαξ, ταμίας, Ἀριστέας. **II**. σαρκοφάγος, Συλλ. Ἐπιγρ. 6270a. 3.

ῥῖφή, ἡ, = **ῥῖμμα** καὶ **ῥῖψις**, Λυκόφρ. 235, 1326.

ῥιχνοῦσθαι· «κινεῖσθαι ἀσχημόνως» Ἡσύχ.

ῥίψ, **ῥῑπός**, ἡ, (παρὰ μεταγεν. καὶ ὁ, Λοβ. Παραλ. 114)·— πλέγμα ἐκ καλάμων ἢ βούρλων, καλαμωτή, ψάθα, Λατ. crates, φράξε δέ μιν [σχεδίην] ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, κύματος εἶλαρ ἔμεν, «πλέγμασι ψιαθώδεσι ..., οἰσυΐνῃσι δέ, τοῖς τῆς ἰτέας κλάδοις» (Σχόλ.), καὶ κατ' Εὐστάθ. «ῥῖπες πλέγμα φασὶ καλάμου πλατύ, ὡς ψίαθος, καὶ ἔοικεν ἐντεῦθεν τοῖς ναυτικοῖς καλαμωτὴ λέγεσθαι ὁ ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων φραγμὸς» (πρβλ. **παράρρυμα**), Ὀδ. Ε. 256· ῥιψὶ καταστεγάζειν Ἡρόδ. 4. 71·— παροιμ., θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 405Β, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 699, Λουκ. Ἑρμότ. 28.— Ὑπάρχει ὁ μεταγενέστερος τύπος **ῥῖπος** (ἀρσ. καὶ οὐδ.) ἰσοδύναμος τῷ προκειμένῳ. (Ἐντεῦθεν **ῥιπ-ίς, ῥιπ-ίζω, ῥώψ**· Λατ. scirp-us Ἀρχ. Γερμ. sciluf (schilf)· πρβλ. ὡσαύτως **γρῖφ-ος, γρῖπ-ος**.

ῥιψασπία, ἡ, τὸ ῥίπτειν ἐν τῇ μάχῃ τὴν ἀσπίδα καὶ φεύγειν, Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 4, σ. 253, 17.

ῥίψ-ασπις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ῥίπτων τὴν ἑαυτοῦ ἀσπίδα ἐν τῇ μάχῃ, δειλός, Ἀριστοφ. Νεφ. 353, Εἰρ. 1186, Πλάτ. Νόμ. 944Β.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥίψασπις· ὁ ἐν τῷ πολέμῳ τὰ ὅπλα ῥίψας ἐκ φόβου, δειλός».

ῥιψ-αυχενέω, ῥίπτω ἄνω, ὑψώνω τὸν αὐχένα ὡς οἱ ἵπποι, Θεοδωρήτ. Θεραπ. σ. 137, 17.

ῥιψ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ὑψώνων τὸν αὐχένα, κυρίως ἐπὶ ἵππων· μεταφορ., ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ Πινδ. Ἀποσπ. 224· πρβλ. **ὑψαύχην, ἐριαύχην**.

ῥιψ-έπαλξις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ καταρρίπτων ἐπάλξεις, οὐδ' ὡς βαλοῦντες ῥιψεπάλξιδας λίθους ἐκ πετροπομπῶν εἰς τὸ τεῖχος ὀργάνων Νικήτ. Εὐγεν. 1, 8, Κ. Μανασσ. Χρον. 3552, 4819, κλ.

ῥίψιμον, τό, (ῥίπτω) ἀποπάτημα, κόπρος, Ὀρνεοσόφ. 246 (σ. 579 Herch)

ῥῖψις, (οὐχὶ **ῥίψις**), εως, ἡ, τὸ ῥίπτειν ἐξακοντίζειν, ἐκσφενδονᾶν, «ῥίψιμον», τοξικὴ καὶ πᾶσα ῥ. Πλάτ. Νόμ. 813D, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 3., 8. 5, 12. **2)** μεταφορ., τὸ στρέφειν, τῇδε κἀκεῖσε, ῥίψεις ὀμμάτων Πλουτ. Σύλλ. 35. **II** τὸ ῥίπτεσθαι ἢ ἐξακοντίζεσθαι, Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς Πλάτ. Πολ. 378D· ῥ. ἐπὶ πρόσωπον Πλούτ. 2. 166Α· ῥ. καὶ πτώσεις οὐρανίων σωμάτων ὁ αὐτ. ἐν Λυσάνδρ. 12.

ῥιψοκινδῡνευσία, ἡ, τὸ ῥιψοκινδυνεύειν, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 182, 15, Ἱππ. Ἐπιστ. τ. 3, σ. 809 (Kühn).

ῥιψοκινδῡνέω, ἐκτίθεμαι εἰς κινδύνους, ἐπιχειρῶ ἔργα ἐπικίνδυνα, εἶμαι ῥιψοκίνδυνος, Δίων Κ. 66. 8, διάφορ. γραφ. ἐν Ἱππ. Ἐπιστ. πρὸς Δημάγητ. σ. 809 (Kühn) ἀντί: **ῥιψοκίνδυνος ἦ**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 299—300.

ῥιψο-κίνδῡνος, ον, ὁ ἄνευ ἀνάγκης διακινδυνῶν, παράτολμος, ἀπερίσκεπτος, ἐπικίνδυνος, ἔργον Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 9· ναυτιλία Ἀλκίφρ. 1. 3· ἐπὶ προσώπων, vir projectae audaciae, ἦν ῥιψοκίνδυνος ἢ Ἀλκίφρ. 3. 52, Πολυδ. Α', 179· τὸ ῥ. Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 81·— πρβλ. **ἀναρρίπτω** II.— Ἐπίρρ. **-νως**, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 103.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥιψοκίνδυνος· παράβολος, τολμηρός, ἐπικίνδυνος».

ῥιψο-λογέω, λέγω ἀπερισκέπτως, φλυαρῶ ἀνοήτως, τι Πολύβ. 32. 6, 8, πρβλ. 12. 9, 5.

ῥίψ-οπλος, ον, ὁ ῥίπτων τὰ ἑαυτοῦ ὅπλα, ἄτη ῥ., ἐπὶ πανικοῦ φόβου, ἐπὶ ὁλοσχεροῦς φυγῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 315.

ῥιψ-οφθαλμία, ἡ, τὸ ῥίπτειν βλέμματα ἐπί τι, Ἀνδρόνικος Ῥόδ. περὶ Παθ. σ. 743.

ῥιψ-όφθαλμος, ον, ὁ ῥίπτων ἀσελγῆ βλέμματα ἐπί τι, Πτολεμ. Τετράβ. 164, 171, Ἀποστολ. Διαταγ. 7, 6.

ῥόα, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ῥοιή**· παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἀττ. **ῥοιά**, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 5. 21, Προβλ. 20 9, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. **πόα**·— ῥοιά, κοινῶς «ῥωδιά», Ὀδ. Η. 115, Λ. 589. **II**. ὁ καρπὸς τῆς ῥοιᾶς, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 373, 412, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 328, Ἀριστοφ. Σφ. 1268, Ἀποσπ. 506, Ἕρμιππ. ἐν «Κέρκωψι» 3, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμ., Πλάτ. Νόμ. 845Β. **2)** κόμβος ἔχων τὸ σχῆμα ῥοιᾶς, ῥοιαὶ χρύσεαι, ἀργύρεαι Ἡρόδ. 4. 143· κροσσὸς ὁμοίου σχήματος, ὡς τὸ **ῥοΐσκος**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 4, Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 7.— Πρβλ. **σίδη**.

ῥοά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ῥοή**, ὃ ἴδε, Πίνδ.

ῥοάς, -άδος, ἡ, (ῥέω) ἡ νόσος τῶν ἀμπέλων, ὅταν ἀπορρέωσιν αἱ ῥᾶγες, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 6· ῥυὰς ἐν τῷ Γεωπ.· «ἐκλήθησαν δὲ ῥυάδες αἱ μὴ συνέχουσαι τὸν καρπόν, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν» Γεωπ. 5. 39, 4, πρβλ. **ῥυάς**.

ῥοβδέω· ἀντὶ ῥοιβδέω, «ῥοβδεῖ· ἀναρριπτεῖ μετ' ἤχου», προσέτι: «ῥοβλεῖ· ῥοφεῖ, πνεῖ» Ἡσύχ.

ῥόβιλλος· «βασιλίσκος, ὄρνις» Ἡσύχ.

ῥόγαν· «τὸν φονέα, τὸν αὐτόχειρα» Ἡσύχ.

ῥογεῖ· «ὀργᾷ. ἀκμάζει. δαμάζει» Ἡσύχ.

ῥογεύς· «βαφεὺς» Ἡσύχ.

ῥογία· «ἀκέστρια» Ἡσύχ.

ῥογκιάω, = ῥέγκω, Δωρικ. ἀπαρ. **ῥογκιῆν**· «ῥογκιῆν· ῥέγκειν. Ἐπίχαρμος» Ἡσύχ.

ῥογός, ὁ, ἐν Σικελίᾳ καὶ ἐν Μεγάλῃ Ἑλλάδι, ἀποθήκη σίτου, σιτοβολών, «σιτοβόλια· ταῦτα δὲ ῥογοὺς Σικελιῶται ὠνόμαζον, καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν Ἐπιχάρμου Βουσίριδι» Πολυδ. Θ', 45, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 102.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥογοὶ σιτικοί, σιτοβολῶνες». (Πρβλ. Γοτθ. rik-a (σωρεύω), Ἀγγλο-Σαξον. hreac (a rick, σωρός).)

ῥογχάζειν, = ῥέγκειν, «παρὰ τὸ ῥοχθεῖν τὸ ἠχεῖν» Βαρῖνος.

ῥογχαλίζω, ὑλακτῶ, γλώσσημα εἰς Θεόκρ. 6. 30.

ῥογχασμός, ὁ, = **ῥέγχος**, Γαλην. 2. 61Ε.

ῥοδ-άκανθα, ἡ, ἄγριον ῥόδον, Γλωσσ.

ῥοδακινέα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ῥοδακινιά», Ἀλέξ. Τραλλ. 311, 2, ἴδε Lobeck. Pathol. σ. 247.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 570.

ῥοδάκινον, τό, = **περσέα**, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 323.

ῥοδαλός, ἡ, όν, = **ῥόδιος**, εὔχρους, παρειαὶ Ὀππ. Κυνηγ. 1. 501.

ῥόδαμνος, ὁ, = **ῥάδαμνος, ὀρόδαμνος**, «ῥόδαμνοι· κλῶνες, βλαστοὶ» Ἡσύχ.

ῥοδάνη, ἡ, (ῥοδανὸς) ὡς τὸ **κρόκη**, ὑφάδι, νῆμα, κλωστή, πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς καὶ στήμονα μακρὸν ἔνησα Βατραχομυομ. 183, πρβλ. Εὐστάθ. 1527. 60, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1137, κτλ.· ὁ Ἡσύχ. ἔχει **ῥαδάνη**, ἀλλὰ (ἐν λέξ. **τολύπη**) ῥοδάνη· — ὁμοία διαφορὰ παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ ῥήματι **ῥοδανίζω**, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. Ἐνετ. Β. 18. 576, Εὐστ. 1527. 60, **ῥαδανίζω**, Εὐστ. 1165. 22, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 702. 9, Ἡσύχ.

ῥοδανός, ή, όν, τρυφερός, ἁπαλός, εὐδιάσειστος, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα Ἰλ. Σ. 576·— αὕτη εἶναι ἡ κοινῶς ἀποδεδεγμένη γραφή· καὶ ἅπαντες μὲν συμφωνοῦσι περὶ τὴν σημασίαν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν τύπον ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ γνωμῶν· ὁ Ζηνόδοτ. ἔγραφε: διὰ ῥοδαλὸν ἢ κραδαλόν· ὁ Ἀριστοφ. παρὰ ῥαδαλόν· ἄγνωστον πῶς ἀνεγίνωσκεν ὁ Ἀρίσταρχος· ἴδε Σχόλ. Ἐνετ. καὶ τὴν σημείωσιν Spitzner ἐν τόπῳ· πρβ. ὡσαύτως **ῥαδινός**.

ῥοδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥόδον**· ἐξ εἰκασίας παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **ῥοιδάριον**.

ῥοδέα, ἡ, συνηρ. **ῥοδῆ**, ὃ ἴδε.

ῥόδειος, ον, = **ῥόδεος**, Σουίδ.

ῥοδ-έλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ ῥόδων, «τριανταφυλλόλαδον», Γαλην. 14. 545 Kuhn.

ῥόδεος, α, ον, ὁ ἐκ ῥόδων, εἰς ῥόδα ἀνήκων, ἄνθεα, πέταλα Ἴβυκος 4, Εὐρ. Ἑλ. 245· ἄνθη ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 841 λίπος Νικ. Ἀλεξιφ. 155. **II**. ὅμοιος πρὸς ῥόδον, σταφυλὴ Ἀνθ. Π. 6. 102· μαζοὶ Νόνν. Δ. 9. 296.

ῥοδεών, -ῶνος, ὁ, τόπος κατάφυτος ἐκ ῥόδων, ὡς τὸ **ῥοδών**, Bgk. Λυρ. σ. 741.

ῥοδῆ, ἡ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ῥοδέα, «τριανταφυλλιά», Ἀρχίλ. 25, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 4· Ἰωνικ. **ῥοδέη**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1020.— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 570.

Ῥοδιακός, ἡ, όν, ὁ ἐκ Ῥόδου, Στράβ. 119 ὡσαύτως **Ῥο-**

διανός, ή, όν, Διοσκ. 3. 101·—**Ροδιακὸν** (ἔξυπακ. σκύφος), τό, εἶδος ποτηρίου ἐν Ρόδῳ κατασκευαζόμενον, Ἐπιγένης ἐν «Ἡρωΐνῃ» 2, Δίφιλος ἐν «Αἰρησιτείχει» 1, κτλ.· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο καὶ **Ροδιακὴ χυτρίς**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 105, πρβλ. Κωμ. Ἀποσπ. 4. 544· καὶ **Ροδιάς, -άδος**, ἡ, Ἀθήν. 496F, Φώτ.

ῥοδίζω, μέλλ. **-ίσω**, (ῥόδον) εἶμαι ὅμοιος ῥόδῳ, Ἀθήν. 677F, τῇ ὀσμῇ Διοσκ. 1. 12· κατὰ τὸ χρῶμα, Γεωπ. 14. 16, 2. **II**. μεταβ., κάμνω τι εὐῶδες διὰ ῥόδων, τὰς συνθέσεις Θεοφρ. π. Ὀσμῶν 47. —Παθ., κοσμοῦσι τὸν τάφον μου διὰ ῥόδων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3754.

ῥοδινο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων ῥοδόχρουν πρόσωπον, Οἱ μετὰ Θεοφάν. VI, 5, σ. 472, ἔκδ. Β.

ῥόδῖνος, η, ον, (ῥόδον) ὁ ἐκ ῥόδων πεποιημένος, στέφανος Ἀνακρ. 95· μύρον ἴρινον καὶ ῥόδινον Κηφισόδωρος ἐν «Τροφωνίῳ» 1, Θεοφρ. π. Ὀσμῶν 20· πρβλ. **ἔλαιον**.

Ῥόδιος, α, ον, (Ῥόδος) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ῥόδον ἢ ὁ ἐκ Ῥόδου, Ἰλ. Β. 654, Ξεν., κτλ.· Ῥοδία τέχνη, ἡ τέχνη ἡ ζωγραφική, Mehlhorn εἰς Ἀνακρ. 15. 3, πρβλ. σ. 248·— ἡ Ῥοδία (ἐξυπ. χώρα) Στράβ. 651, κτλ.·— **Ῥόδια**, τά, εἶδος ὑποδημάτων ἀνδρικῶν, Ἡσύχ.·— πρβλ. **Ροδιακός**.

ῥοδίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἀρώματος πεποιημένου ἐκ ῥόδων, Διοσκ. 1. 131.

ῥοδίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος μετὰ ῥόδων, Διοσκ. 5. 35· — **ῥοδῖτις**, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Πλίν. h. n, XXXVII, 191.

ῥοδο-βαφής, ές, ὁ ἔχων χρῶμα ῥόδων, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετάφρ. 7. 705.

ῥοδοβολέω, ῥόδου ὀσμὴν ἐκβάλλω (ὡς τὸ **μοσχοβολῶ**), Θ. Πτωχοπρ. κ. ἡγουμ. Β', 217.

ῥοδό-βοτρυς χιτών, ἴσως ὁ διηνθισμένος ῥόδοις καὶ βότρυσιν, ἢ ὁ ἔχων χρώματα ῥόδων καὶ βοτρύων, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. τάξ. σ. 505, ἔκδ. Β.

ῥοδο-δάκτυλος, ον, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἡ ἔχουσα ῥοδίνους δακτύλους, πρβλ. Nitzsch εἰς Ὀδ. Β. 1· Κύπρις Κόλουθ. 98.

ῥοδο-δάφνη, ἡ, πικροδάφνη, Nerium oleander, ἢ τὸ ἄλλως ῥοδόδενδρον, rhododendron, Διοσκ. 4. 82, πρβλ. Πλίν. 16. 33.

ῥοδό-δενδρον, τό, = τῷ προηγ., Διοσκ. 4. 82, Πλίν. 16. 33.

ῥοδο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥόδον, ῥόδινος, Μουσαῖος 114, Ἀνθ. Π. 15· 40· χιτὼν Πολυδ. Β', 70. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἐκκλ.

ῥοδόεις, εσσα, εν, ὁ ἐκ ῥόδων, ἔλαιον Ἰλ. Ψ. 186· ἄνθεα Εὐρ. Ι. Α. 1298· ῥ. χάρις, οἷα ἡ χάρις ῥόδων, Ἀνθ. ΙΙ. 5. 81. **II**. ὁ ἔχων ῥόδινον χρῶμα, εἴρια αὐτόθι 6. 250.

ῥοδό-κισσος, ὁ, ῥοδῆ ἅμα καὶ κισσός, ἀμφίβ. γραφ. ἐν Θεοκρ. 5. 131 ἀντὶ **ῥόδα κίσθος**.

ῥοδό-κολπος, ον, ὁ ἔχων ῥόδινον κόλπον, εὐνομία Λυρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 174.

ῥοδο-κρινο-πρόσωπος, ον, οὗ τὸ πρόσωπον ἔχει τὸ χρῶμα ῥόδων καὶ κρίνων, Ψελλ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ 10, σ. 93, ἔκδ. Harl.

ῥοδό-μᾶλον, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ῥοδόμηλον**, ὃ ἴδε.

ῥοδό-μελι, ιτος, τό, μετὰ ῥόδων παρεσκευασμένον μέλι, Ὀρειβάσ. 65 Matth.

ῥοδό-μηλον, Δωρ. **-μᾶλον**, τό, ῥόδινον μῆλον· μεταφορ., παρειὰ εὔτραφὴς καὶ ῥοδόχρους, Θεόκρ. 23. 8. **II**. γλύκυσμα ἐκ ῥόδων καὶ κυδωνίων, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 8.

ῥοδο-μιγής, ές, (μίγνυμι) μεμιγμένος μετὰ ῥόδων, βάμμα Κλήμ. Ἀλ. 235.

ῥόδον, τό, κατὰ μεταπλασμὸν δοτ. πληθ. ῥοδέεσι ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ'. 1020·— «τριαντάφυλλον», Λατ. rosa, πρῶτον ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 6, Θέογν. 537, Πινδ. Ι. 4. 31, Ἡρόδ. 8. 138· ἐν τῷ Αἰολ. τύπῳ βρόδον, Σαμφῶ 19— μεταφορ., ῥόδα μ' εἴρηκας, μὲ τριαντάφυλλα μὲ ἐστόλισες, Ἀριστοφ. Νεφ. 910· πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις αὐτόθι 1330 παροιμ., ὗς διὰ ῥόδων, ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων, Κράτης ἐν «Γείτοσιν» 6. 2) **ῥοδωνιά**, Κόλουθ. 348. **II**. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κόραι ἀρτίως ἡβυλλιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 29· οὕτω **ῥοδωνιά**, Κρατῖνος ἐν «Νεμέσει» 5· ῥοδῶν Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 11. 10· πρβλ. Ἡσύχ.

ῥοδό-πεπλος, ον, γηθείτω ῥοδόπεπλος ἂν οὐρανὸν Ἠριγένεια, ἡ ἔχουσα ῥοδόχρουν πέπλον, Κόϊντ. Σμ. 3. 608.

ῥοδό-πηχυς, Δωρ. **-πᾶχυς, υ**, γεν. **-υος**, ἐπὶ τῆς Ἠοῦς, ἡ ἔχουσα ῥοδοχρόους βραχίονας, Ὁμ. Ὕμν. 31. 6, καὶ ἐπὶ ἄλλων, Εὐνείκη ῥοδόπηχυς Ἡσ. Θεογ. 247, 251, Σαπφὼ 69, Θεόκρ. 2. 148, κτλ.

ῥοδό-πλοκοι σταυροί, πεπλεγμένοι μετὰ ῥόδων, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. Τάξ. σ. 111. 344· ῥοδόπλοκα ὀσφράδια σ. 536, ἔκδ. Β.

ῥοδό-πνοος, ον, ὁ ἀναδίδων πνοὴν ῥόδων, ὁ ἐκπέμπων εὐωδίαν ῥόδων, Meineke εἰς Κωμ. 5. σ. CXCVI.

ῥοδό-πῡγος, ον, ὁ ἔχων ῥοδόχρουν πυγήν, Ἀνθ. ΙΙ. 5. 55.

ῥοδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ῥόδα, Γλωσσ.

Ῥόδος, ου, ἡ νῆσος Ρόδος, Ἰλ., κτλ.· πρβλ. **Ροδιακός**· **Ῥόδιος**.

ῥοδο-σάκχαρ, τό, σάκχαρις μετὰ ῥόδων παρεσκευασμένη, «ῥοδοζάχαρη», Γαλην. τ. 14, σ. 554, 5.

ῥοδό-σταγμα, τό, (στάζω) εὐῶδες ὑγρὸν ἐκ τῶν ῥόδων λαμβανόμενον καὶ μετὰ μέλιτος παρασκευαζόμενον, ὡς τὸ **ῥοδόμελι**, Γαλην., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 527· ὡσαύτως **ῥοδό-στακτον**, τό, Παῦλ. Αἰγιν. 7. 15, πρβλ. τὸ νῦν: **ῥοδόσταμον**.

ῥοδο-στερνος, ον, ὁ ἔχων ῥοδόχρουν στέρνον, ὄνομα τῆς Ἴσιδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5115.

ῥοδο-στεφής, ές, (στέφω) ὁ διὰ ῥόδων ἐστεμμένος, ῥοδοστεφέος πόσιν Ἠοῦς Νόνν. Δ. 48. 681.

ῥοδό-σφῦρος, ον, ὁ ἔχων σφυρὰ ῥοδόχροα, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπόρουσε ῥοδόσφυρος Ἠριγένεια Κόϊντ. Σμ. 1. 138, Χριστοδ. Ἔκφρ. 160.

ῥοδουντία, ἡ, ἔδεσμα παρεσκευασμένον μετὰ ῥόδων, Ἀθήν. 403D· πρβλ. **ῥοδωνιά** IV.

ῥοδο-φόρος, ον, ὁ φέρων ῥόδα, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Ζ', 13).

ῥοδό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, = **ῥοδόπηχυς**, Σχόλ. Θεοκρ. 2. 148.

ῥοδό-χροια, ἡ, τὸ ῥόδινον χρῶμα, Κ. Μανασσ. Χρον. 181.

ῥοδό-χροος, ον, συνῃρ. **-χρους, ουν**, (χρόα) ὁ ἔχον τὸ χρῶμα τῶν ῥόδων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 130, Ἀνακρεόντ. 57. 3·— ὡσαύτως **ῥοδεόχρ-**, Κ. Μανασσ. Χρον. 1164.

ῥοδό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Θεόκρ. 18. 31.

ῥοδών, ῶνος, = **ῥοδεών**, Ἀνθ. ΙΙ. 5. 36 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Ἰακωβίου). **II**. ἴδε **ῥόδον** II.

ῥοδωνιά, ἡ, (ῥόδον) τόπος κατάφυτος ἐκ ῥόδων, κῆπος ῥόδων, Λατ. rosarium, Δημ. 1251: 27, κτλ.· θάμνος ῥοδῆς, «τριανταφυλλιά», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 1, Αἰλ. π. Ζῴων 14. 24, πρβλ. **ἰωνιά**. **II**. ἄμπελος μετὰ σταφυλῶν ῥοδοχρόων, Φώτ. **III**. = **ῥοδοδάφνη** Φώτ., Α. Β. 299. **IV**. = **ῥοδουντία**, Ἀθήν. 406A. **V**. = **ῥόδον** II., Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 5.— Ἕτεροι γράφουν **ῥοδωνία** (παροξ.) ἴδε Lob. Paral. 317.

ῥοδ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων ὄψιν ῥοδίνην, «ῥοδοκόκκινος», Διοσκ. 5. 130· ποιητ. θηλ. **ῥοδῶπις, ιδος**, Νόνν. Δ. 10. 176.

ῥοδωτός, ή, όν, ὥσπερ ἐκ ῥήμ. **ῥοδόω**· τὸ ῥ., ὕδωρ παρεσκευασμένον μετὰ ῥόδων, «ῥοδόσταμον», Λατ. rosatum, Γλωσσ.

ῥοείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥόος, ὀχετός, ρυάκιον, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Gruter σ. 212.

ῥόζω, = **ῥύζω**, «ῥόζειν, ῥέγχειν, ὑλακτεῖν, κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κυνῶν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων» Σουΐδ., πρβλ. Φώτ.

ῥοή, ἡ, Δωρ. ῥοά, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁ ἐν χρήσει τύπος ἦν ῥοή (ἴδε κατωτ.), ἴσως πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ῥόα· ῥοιά, (ῥέω)·— ῥεῦμα, ῥεῖθρον, συχν. παρ' Ὁμ., ἀεὶ ἐν τῷ πληθ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ προστιθεμένης γενικῆς, ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων Ἰλ. Γ. 5· Μαιάνδρου τε ῥοὰς Β. 869· ποταμοῖο ὕδατος κτλ.· οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. καὶ τοῖς Τραγ.· τεναγέων ῥ. Πινδ. Ν. 3. 43· ἀμπέλου ῥ., ὁ χυμὸς τῆς σταφυλῆς, Εὐρ. Κύκλ. 123· μέλιτος Βάκχ. 711· αἵματος Ἱκέτ. 690· σπανίως καθ' ἑνικόν, παρ' Ἰομήνου ῥοὰν Πινδ. Ν. 11. 46· ἀμπέλου ῥοὴ Εὐρ. Βάκχ. 281·— μεταφορ., ἐπὶ ποιήσεως, ῥοαὶ Μοισᾶν, ἐπέων Πινδ. Ν. 7. 17, Ι. 7 (6). 26· ἡ διὰ τοῦ στόματος ῥ. Πλάτ. Θεαίτ. 206D· προμαθείας δὲ ἀπόκεινται ῥοαί, «ἤτοι, τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἄπωθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνάμεθα, ἄνθρωποι ὄντες τὰ μέλλοντα προγινώσκειν» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 11. 61· ὡσαύτως, ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι εὐθυμιᾶν τε καὶ μετὰ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν, «ῥεύματα, μεταβολαί, αἱ τῆς τύχης φοραὶ ἄλλοτε εἰς ἄλλους ἀνθρώπους μεταβαίνουσιν, ἢ εὐθυμίαν ἢ πόνον παρέχουσαι» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 62. 2) ῥύσις, ῥοή, ὡς ὅρος φιλοσοφικός, ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως Πλάτ. Θεαίτ. 152E, ἴδε Κρατ. 402A· πρβλ. ῥέω I. 5. Πρβλ. ῥόος II, ῥοία I.— Ἴδε Γ. Χατζιδάκι ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 400.

ῥοη-τόκος, ον, ὁ παράγων ῥεύματα, χειμάρρους, Ἰω. Γαζῆ Ἔκφρ. 2, 311.

ῥοθέω, (ῥόθος) παράγω ῥόθον, βοήν, οἷα γίνεται ὑπὸ τῶν κυμάτων ἢ τῆς εἰρεσίας, ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ ῥόθου τοῦ πυρός, ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321. 2) ἐπὶ παντὸς συγκεχυμένου θορύβου, ταῦτα ... ἐρρόθουν ἐμοί, ταῦτα ἐφλυάρουν ἐναντίον μου, Σοφ. Ἀντ. 290· λόγοι .. ἐρρόθουν κακοί, ὑπῆρχε θόρυβος λόγων ὀργίλων, αὐτόθι 259. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοθεῖν· ὁρμᾶν, τρέχειν, λέγειν, διώκειν».

ῥοθιάζω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ προηγ., ἐπὶ ἐρετῶν, χειρίζομαι τὴν θορυβοῦσαν ἢ παταγοῦσαν κώπην, κωπηλατῶ εὐτόνως, ῥοθίαζε, κάναπιπτε Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 8, Ἕρμιππος ἐν «Στρατιώταις» 5· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πλοίου, ναῦς ὅτ' ἂν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 60. 2) ἐπὶ χοίρων ἐσθιόντων μετὰ θορύβου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 807· πρβλ. ῥόθιος I. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοθιάζειν· ἐλαύνειν, ἀπὸ τοῦ ψόφου τῆς εἰρεσίας».

ῥοθιάς, -άδος, ἡ, θηλ. ποιητ. τοῦ ῥόθιος, πλήττουσα μετὰ ῥόθου, παταγοῦσα, κώπη Αἰσχύλ. Πέρσ. 396.

ῥοθίζω, κινῶ ὁρμητικῶς, θέτω εἰς κίνησιν μετὰ ῥόθου, μετὰ πατάγου, θέτω εἰς κίνησιν ὁρμητικὴν ὡς τὰ κύματα, Πλανούδ.

ῥόθιον, τό, ἴδε τὸ ἑπόμ. II. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥόθιον· ταχύ, ὁρμητικόν».

ῥόθιος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Ἀνθ. Π. 9. 32., 10. 2· (ῥόθος)· —ὁρμητικός, βρυχώμενος, ὁρμῶν θορυβωδῶς, μάλιστα ὡς τὰ κύματα, «ῥόθιον· ῥεῦμα, κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον» (Ἡσύχ.), ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε ῥόθιον Ὀδ. Ε. 412· οὕτως ἐπὶ κωπῶν, ῥ. κῶπαι, πλάται Εὐρ. Ι. Τ. 407, 1133· ἐπὶ πλοίου ὁρμητικῶς φερομένου διὰ μέσου τῶν κυμάτων, Ἀνθ. Π. 10. 2· μετὰ ῥοθίου βίας Ἀριστ. π. Κόσμου 4, 32·—μεταφορ., ἐπὶ ῥήτορος, Πολυδ. Ϛ', 147· ἐπὶ ἵππου, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 8.—Ἐπίρρ. **ῥοθίως** Πολυδ. Δ', 24. **2)** ἐπὶ χοίρων μετὰ ψόφου ἐσθιόντων, Νουμήνιος παρ' Ἀθην. 327Α· πρβλ. **ῥοθιάζω** 2. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ῥόθια**, τά, κύματα ὁρμητικῶς φερόμενα κατὰ τῆς παραλίας, κύματα, Σοφ. Φιλ. 689, Εὐρ. Κύκλ. 17, κτλ.· πρβλ. **οὐτιδανὸς** II·—καὶ περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, τραχεῖ ῥοθίῳ, «σφοδρῷ ῥεύματι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 1048, Εὐρ. Ι. Τ. 426, Θουκ. 4. 10· μάλιστα ἐπὶ τοῦ πατάγου, τῆς ὁρμῆς καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς ἤχου τῶν κωπῶν, Ὑπερείδ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ., Στράβ. 725, κτλ.· οἷα δὲ λέμβοι κισσύβια γλυκερῶν νήχεθ' ὑπὲρ ῥοθίων, ἐπὶ οἴνου, Ἀνθ. Π. 11. 64 —καθόλου, ἐπὶ κινήσεως βιαίας, ὁρμητικῆς ἢ μετὰ ῥόθου γενομένης, τῆς ἵππου τὸ ῥ. ἀνέχεσθαι Διον. Ἀλ. 6. 10· οὕτω. τῆς ὁρμῆς, τοῦ θυμοῦ Λουκιαν. Τόξ. 19. 55. **2)** μεγάλη κραυγή, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῦ εὐμενῶς ἐπιθορυβεῖν, ῥ. αἴρεσθαί τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 546· καθόλου, θόρυβος, ταραχή, ἐχώρει ῥ. ἐν πόλει κακὸν Εὐρ. Ἀνδρ. 1906.

ῥοθιότης, -ητος, ἡ, ὁρμητικότης, τὸ βίαιον, ἐπὶ γλώσσης, Πολυδ. Δ', 22.

ῥοθοπῡγίζω, ἴδε **ῥαθαπυγίζω**.

ῥόθος, ὁ, ἦχος ὁρμητικός, θόρυβος, πάταγος ἢ θορυβώδης ἦχος τῶν κυμάτων, ὁ πάταγος τῆς κώπης πληττούσης τὴν θάλασσαν, ἐξ ἑνὸς ῥόθου, μὲ ἓν κτύπημα, δηλ. ἐν τῷ ἅμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 462, πρβλ. **κέλευσμα**· ποταμοὶ ῥόθῳ φερόμενοι Κλήμ. Ἀλ. 122. **2)** ἐπὶ παντὸς συγκεχυμένου, ἀνάρθρου ἤχου, Περσίδος γλώσσης ῥ., ὁ θορυβώδης ἦχος τῆς Περσικῆς (ὅ ἐστι βαρβάρου) γλώσσης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 406. **3)** ἐπὶ πάσης ὁρμητικῆς κινήσεως, τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας, «τῆς δὲ δικαιοσύνης ἑλκομένης, καὶ μετατρεπομένης, ἢ καὶ ὅπου ἂν ἄγωσιν αὐτὴν οἱ δωροφάγοι κριταί, ῥόθος καὶ ἦχος καὶ θόρυβος γίνεται τῶν ἀδικουμένων, δηλονότι ὀδυρομένων καὶ θρηνούντων» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 222· πτερύγων ῥ. Ὀππ. Ἀλ. 5. 17· αἰγὸς ῥ., αἰγὸς πάτημα ἢ πορεία, Νικ. Θηρ. 672. (Κατ' ὀνοματοποιΐαν ὡς αἱ λέξεις **ῥοῖβδος, ῥοῖζος**).—Καθ' Ἡσύχ.: «ῥόθον· τὸν ἀπὸ τῶν κυμάτων ψόφον», καὶ «ῥόθῳ· ὁρμῇ μετὰ ψόφου».—Ἴδε Γ. Χατζιδάκι περὶ τοῦ Γλωσσ. Ζητήματος ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', 190.

ῥοία, ἡ, (ῥέω) ῥοή, ῥεῦσις, Ἱππ. 411. 54. **II.** «κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ καὶ ψάμμῳ» Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν τὸ νεώτερον **ῥοΐζω**.

ῥοιά, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ **ῥόα**, «ῥοϊδιά».

ῥοιάς, -άδος, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ῥυάς**, Γαλην. **II.** εἶδος μήκωνος ἤτοι «παπαρούνας», papaver rhoeas, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 4.

ῥοιβδέω: μέλλ. **-ήσω**, ὡς τὸ **ῥοφέω**, ῥοφῶ μετὰ θορύβου, ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν Ὀδ. Μ. 106, Τραγ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 445C, Ἀνθ. Π. 7. 636· πρβλ. **ἀναρροιβδέω**. **2)** χάμνω ὥστε νὰ ἐκρεύσῃ, ἐξορμήσῃ, κρηναῖον ἐξ ἄμμου γάνος Λυκόφρ. 247. **II.** ὡς τὸ **ῥοιζέω** (πρβλ. **ῥοῖβδος**), κινοῦμαι μετὰ θορυβώδους ἤχου, ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος, ποιοῦσα τὴν κολπουμένην αἰγίδα νὰ θορυβῇ (ἐν ᾧ αὐτὴ πέτεται), Αἰσχύλ. Εὐμ. 404.

ῥοιβδηδόν, = **ῥοιζηδόν**, Κόϊντ. Σμ. 5. 381· ὡσαύτως **ῥοιβδήν**: «ὡς ἐπὶ ῥεύματος· σφοδρῶς. φοβερῶς» Φώτ.· πρβλ. **ῥύβδην**.

ῥοίβδησις, ἡ, συριγμός, αὔλησις, βουκόλων Εὐρ. Ι. Α. 1086.

ῥοῖβδος, ὁ, πᾶς ὁρμητικὸς θόρυβος ἢ βιαία κίνησις, πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν, ὁ ὁρμητικὸς ἦχος ὁ ἐκ τῆς βιαίας κινήσεως τῶν πτερύγων, stridor alarum, Σοφ. Ἀντ. 1004· ἀνέμου ῥ. καὶ ῥύμη, ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου, Ἀριστοφ. Νεφ. 407. (Ἡ χρῆσις τῶν λέξεων **ῥοῖβδος, ῥοιβδέω**, συμφωνεῖ πρὸς τὴν τῶν **ῥοῖζος, ῥοιζέω**, πρβλ. **ἀπορροιβδέω, ἐπιρροιβδέω**· ἂν καὶ παρ' Ὁμ. τὸ ῥῆμα **ῥοιβδέω** κεῖται ὡς = τῷ **ῥοφέω**, οἷον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀναρροιβδέω**).

ῥοιβδ-ῳδέω, «ῥοιβδῳδεῖ, μετὰ ῥοίζου σαλεύει, ᾄδει» Θεογνώστ. Κανόν. 24. 2· παρ' Ἡσυχ. πιθανῶς ἀναγνωστέον: «ῥοιβδῳδεῖ· μετὰ ἤχου ᾄδει».

ῥοιδάριον ἢ **ῥοϊδάριον**, τό, = **ῥοίδιον**, ἀμφότερα παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **ἄφυκα**.

ῥοϊδέα, ἡ, Ἑλλην. τύπος τοῦ **ῥόα**, Μοσχόπ.

ῥοίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥοιά, ῥόα, «ῥοΐδι», καὶ τῶν ῥοιδίων ἐτρώγομεν Μένανδρ. ἐν «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 7. Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Πόρσωνος προοίμιον εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. καὶ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 87.

ῥοιζαῖος, α, ον, = **ῥοιζήεις**, Ὀρφ. Ἀποσπ. 23, πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 106 κἑξ.

ῥοιζέω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. παρατ. **ῥοίζασκε** ἢ **-εσκε** Ἡσ. Θ. 835· ἀόρ. **ἐρροίζησα** Ὀππ., Ἐπικ. **ῥοίζησα** Ἰλ. Κ. 502.— Παθ., ἴδε κατ.·— (ῥοῖζος). Συρίζω, Λατ. stridere, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ ὄφεως, συρίττω, «σφυρίζω», Ἡσιόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 129, κτλ.· ἐὸν νόμον ἐρροίζησε Ὀππ. Ἀλ. 1. 563 ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ὁρμῶ, πέτομαι μετὰ ῥοίζου ἐν τῷ ἀέρι, Λουκ. Ἔρωτ. 22, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 7· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λυκόφρ. 1426, πρβλ. 1325· καὶ ἐν τῷ παθ. ὑπερσ., τάχ' ἂν ἐρροίζητο δι' αἰθέρος Ἀνθ. Π. 11. 106· κύφελλα ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων, νέφη βελῶν μακρόθεν φερομένων μετὰ ῥοίζου, Λυκόφρων 1426. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοιζεῖ· διώκει. ὁρμᾷ. τρέχει», καὶ «ῥοιζῆσαι· ποιὸν ἦχον ἀποτελέσαι», καὶ «ῥοιζοῦντος· ἠχοῦντος», καὶ «ῥοίζησον· ἤχησον σφοδρῶς».

ῥοιζηδά, Ἐπίρρ., μετὰ ῥοίζου, θορυβώδους ἤχου ἢ μετὰ κινήσεως θορυβώδους, Νικ. Ἀλεξιφ. 182, 498· οὕτω, **ῥοιζηδόν**, ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 556, Λυκόφρ. 66.— Κατὰ Φώτ. καὶ Σουΐδ.: «ῥοιζηδόν: σφοδρῶς μετ' ἤχου. ἀπειλητικῶς».

ῥοιζήεις, εσσα, εν, μετὰ ἤχου θορυβώδους, μεθ' ὁρμῆς ὀξείας, ὀξύς, διαπεραστικός, συριγμὸς Νόνν. Δ. 6. 191.

ῥοίζημα, τό, κίνησις ὁρμητικὴ ἢ μετὰ ῥοίζου γινομένη, οἷον ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1182, πρβλ. Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 2· στεροπᾶς ὁ αὐτ. ἐν Διῒ Τραγ. 1.

ῥοίζησις, εως, ἡ, θόρυβος, συριγμός, Ἀκύλ. Ἔξοδ. ΙΘ', 13.

ῥοιζητικός, ή, όν, θορυβώδης, ὁρμητικός, Εὐστάθ. ἐν Mai's Spicil. 5. 2, 230.

ῥοιζήτωρ, -ορος, ὁ, ἡ, ὁ μετὰ θορύβου ὁρμητικῶς κινούμενος, Ὀρφ. Ὕμν. 5. 5., 7. 6.

ῥοιζό-θεμις, ἡ, θορυβώδης φιλονεικία, ἔρις, Κικ. πρὸς Ἀττ. 14. 10, 3, ἀμφίβ.

ῥοῖζος, ὁ, Ἰωνικ. ἡ, ὁ συριγμὸς βέλους, Ἰλ. Π. 361, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 15, κτλ.· ἡ μάστιγος, Ὀππ. Ἀλ. 2. 352·— πᾶς ἦχος συριγματώδης ἢ αὐλητικός, οἷον σύριγμα τοῦ ποιμένος, πολλῇ ῥοίζῳ Ὀδ. Ι. 315· ῥ. πνευμάτων Πλούτ. 2. 18Β· ἡ ὁρμητικὴ κίνησις τῶν πτερύγων πτηνοῦ, Αἰλ. π. Ζ. 2. 26· ἡ βιαία καὶ θορυβώδης κίνησις ῥεύματος, ῥύακος, αὐτόθι 17. 17· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 60· ὁ συριγμὸς ὄφεως, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 138, 1543· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου ἐκ τῆς ῥινήσεως, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 35· ἐπὶ τοῦ γράμματος ῥ, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. 14.— Πρβλ. **ῥοῖβδος, ῥόθος**. **II.** ὁρμητικὴ κίνησις, ὁρμή, φορά, οἷον **ῥόθος, ῥύμη**, Πλουτ. Μάρκελλ. 15, Δημήτρ. 21.

ῥοιζόω, = **ῥοιζέω**, Ἡσύχ.· καὶ **ῥοιζόομαι** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ἰαμβλ. π. Μυστηρίων 103 (Parthey).

ῥοΐζω ἵππον, (ῥοή) βάλλω τὸν ἵππον εἰς τὸ ὕδωρ νὰ κολυμβήσῃ, Συγγραφεὺς παρὰ τῷ Σαλμασ. εἰς Σολῖν. σ. 336. — Ὁ τύπος **ῥοϊζομένους** εἶναι παρεφθαρμένος ἐν Στράβ. 673, ἴδε Kramer ἐν τόπῳ.

ῥοιζώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς ὁρμητικὸν ἦχον ἢ μετὰ ἤχου ὁρμητικοῦ, θορυβώδης, Γαλην.· τὸ ῥοιζῶδες, ὁρμητικὴ μετὰ συριγμοῦ καὶ θορύβου κίνησις, Πλούτ. 2. 923C.

ῥοιή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ῥόα, «ῥοιά».

ῥοικο-ειδής, ές, ὁ καμπυλοειδής, κυρτοειδής, Γαλην. 18. 537· πρβλ. **ῥαιβο-ειδής**.

ῥοικός, ή, όν, ὡς τὸ **ῥαιβός**, καμπύλος, κορύνη Θεόκρ. 7. 18, πρβλ. 4. 49· περὶ κνήμας ῥοικός, ὁ ἔχων τὰς κνήμας κυρτὰς πρὸς τὰ ἔσω, Ἀρχίλ. 52 (διάφορος γραφὴ **ῥαιβός**, ὃ ἴδε)· ῥ. μηροὶ Ἱππ. Μοχλ. 853· τὸ ῥοικόν, κυρτότης τοῦ σκέλους, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 31, 3.— Ἰωνικὴ λέξις κατὰ Γρηγόρ. Κορίνθου 554.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοικόν· σκολιόν, καμπύλον, σκαμβόν, ῥυσόν. ῥικνόν».

ῥοϊκός, ή, όν, (ῥέω, ῥόος) ῥευστός· ὅθεν, ἀσθενής, ἀδύνατος, Ἱππ. 292. 36, Γρηγ. Ναζ. **II.** ὁ πάσχων ἐκ ῥοῆς, διαρροίας δηλ. καὶ τῶν τοιούτων, Διοσκ. 5. 43.

ῥοικώδης, ες, = **ῥοικοειδής**, ὀστέα Ἱππ. Μοχλ. 856· πιθανὴ γραφὴ ἀντὶ **ῥοιώδης**, 840F.

ῥόϊνος, η, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ῥόαν, ἐκ ῥοιᾶς (ῥοϊδέας), ῥάβδος Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 226.

ῥοΐσκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ ῥόα, μικρὰ ῥοιά, ὡσαύτως κόμπος κοσμητικὸς ἢ κροσσὸς ἔχων τὸ χρῶμα ῥοϊδίου, Λύκων παρὰ Διογ. Λ. 5. 72, Ἑβδ (Ἔξοδ. ΚΗ', 29), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 4, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 343. — Κατὰ Σουΐδ.: «ῥοΐσκοι, κόμποι χρυσοΰφαντοι, ὅμοιοι ῥοιαῖς, εἰς κόσμον δὲ ὄντες τῆς τοῦ ἱερέως στολῆς».

ῥοΐσκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ ῥοή, μικρὸς ῥύαξ, ῥυάκιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 16 κἑξ.

ῥοϊσμός, ὁ, (ῥοΐζω) κολύμβημα, ἐπὶ ἵππων, «ῥοϊσμός· ὁ τῶν ἵππων» Ἡσύχ.

ῥοΐτης οἶνος [ī], ὁ, ὁ ἐκ ῥοῶν, ῥοΐδίων, Διοσκ. 5. 34.

ῥομβέω, (ῥόμβος) περιστρέφω ὡς ῥόμβον, συστρέφω, περιδινῶ, ἐκσφενδονῶ, «ῥυμβεῖν, ῥομβεῖν· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου» Τιμ. Λεξ. Πλάτ.· ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. ἐν Κρατ. 426E, τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι τὸν τύπον ῥυμβέω.— Κατὰ Σουΐδ.: «ῥομβεῖν, σφενδονᾶν», πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει: ῥεμβικίζει, ἣν ἑρμηνεύει: «ῥομβεῖ. στρέφει. διώκει».

ῥομβηδόν, Ἐπίρρ., ὡς ῥόμβος, Μανέθων 4. 108.

ῥομβητής, οῦ, ὁ, ὁ περιστρεφόμενος ὡς ῥόμβος, Ὀρφ. Ὕμν. 30. 2.

ῥομβητός, ή, όν, ὁ περιδινούμενος, περιστρεφόμενος ὡς ῥόμβος, ῥομβητοὺς δονέων πλοκάμους Ἀνθ. Π. 6. 219, πρβλ. 218.

ῥομβίον, Ἀττ. ῥυμβ-, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥόμβος Ι. 2, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 144.

ῥομβο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ῥόμβου, ὅμοιος ῥόμβῳ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, Στράβ. 78, κτλ.· ῥ. σχῆμα, τετράπλευρον ἔχον μόνον τὰς ἀπέναντι πλευρὰς καὶ γωνίας ἴσας, λίθους .. τῷ σχήματι ῥομβοειδεῖς Ἡγήσανδρος παρ' Ἀθην. 107A, Εὐκλ. 1. ὁρισμ. 33·—τὸ ῥομβοειδές, τόπος ἐν Μεγάροις, Πλουτ. Θησ. 27.

ῥόμβος ἢ ῥύμβος, ὁ· (ῥέμβω) —Λατ. rhombus, turbo, «ῥόμβος· τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι» (Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1139)· ῥόμβων θ' εἱλισσομένα κύκλιος ἔνοσις αἰθερία Εὐρ. Ἑλ. 1362 (ἔνθα ἴδε Musgr. παρὰ τῷ Δινδ.), Ἀνθ. Π. 6. 309. **2)** μαγικὸς τροχός, ἐν χρήσει παρὰ ταῖς μάγοις καὶ ταῖς φαρμακευτρίαις, ὅπως βοηθῇ ταῖς μαγείαις αὐτῶν, παρὰ Προπερτ. rhombi, rota, χὼς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, ὥς τῆνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν, «καθὰ στρέφεται οὗτος ὁ χάλκεος τροχός, οὕτως ἐκεῖνος στρέφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις» (Σχόλ.), Θεόκρ. 2. 30, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 5· πρβλ. Ὁρατ. Ἐπῳδ. 17. 7, καὶ ἴδε ἐν λέξ. ἴυγξ. **3)** εἶδος τυμπάνου μικροῦ οὗ ἐγίνετο χρῆσις ὁμοία τῇ τοῦ ῥόπτρου ΙΙ, κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Ῥέας, Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 15, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 288, Διογένης ὁ Τραγικὸς παρ' Ἀθην. 636A, Ἀπολλ. Ρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** κίνησις περιστροφικὴ οἵα ἡ τοῦ ῥόμβου («σβούρας») ἢ τροχοῦ, ἱέντα ῥόμβον ἀκόντων, ἐκπέμποντα περιστρεφόμενα βέλη, Πινδ. Ν. 13. 134· ῥ. αἰετοῦ, ἡ κυκλοτερὴς κίνησις αὐτοῦ καὶ ὁρμή, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4. 81 (3. 65)· ῥ. κυμβάλων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 48· ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ Εὐρ. Ἀποσπ. 596·—μεταφορ., Νέμεσις καὶ ῥ. ἀλάστωρ Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 93.—Κατὰ τοὺς γραμμ. τὸ μὲν ῥύμβος εἶναι Ἀττικ., τὸ δὲ ῥόμβος Ἑλληνικ., «τὸν δὲ ῥόμβον οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 30.

Β. παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς ῥόμβος εἶναι σχῆμα εὐθύγραμμον ἔχον δύο ὀξείας γωνίας καὶ δύο ἀμβλείας καὶ οὗ αἱ πλευραὶ εἰσὶ παράλληλοι καὶ τὸ ὅλον τετράγωνον, κοινῶς «μπακλαβωτὸν» οὕτω: ◇, Ἀριστ. Μηχαν. 23, 1, Εὐκλείδ. 1, Ὅροι 32: ῥ. στερεός, σχῆμα συνιστάμενον ἐκ δύο κώνων συνημμένας ἐν τῷ αὐτῷ τὰς βάσεις ἐχόντων, Ἀρχιμήδ. **2)** εἶδος ἰχθύος, ὁ κατὰ τοὺς Βυζαντίνους σύαξ, κοινῶς «σνάκι». — Κατὰ τὸν Ἀθήν. 330B: «Ῥωμαῖοι δὲ καλοῦσι τὴν ψῆτταν ῥόμβον, καὶ ἔστι τὸ ὄνομα Ἑλληνικόν. Ναυσικράτης ἐν Ναυκλήροις κτλ.»· καὶ τὴν παρ' Ἀριστοτέλει ψῆτταν ὁ Πλίνιος μεθηρμήνευσε rhombum, «παραπλήσια γὰρ τὰ ζῷα καὶ δυσδιάκριτα, ῥομβοειδῆ ἀμφότερα ὄντα· ἀλλ' ἔστιν ἡ μὲν ψῆττα ἢ ψῆσσα τὸ παρ' ἡμῖν ψησσίον, ὁ δὲ ῥόμβος (Γαλλ. turbot) τὸ σνάκιον, ὃ σύαξ ἀρσενικῶς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων» κτλ. Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 90. **3)** χειρουργικός τις ἐπίδεσμος κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 742. **4)** σχῆμα ῥόμβου ἐνυφασμένον εἰς ὑφάσματα, ἰσοαφῆ καὶ πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντὰ (δηλ. ἱμάτια) Δημόκρ. παρ' Ἀθην. 525C.

ῥομβο-τετράγωνον σχῆμα, ἰσόπλευρον παραλληλόγραμμον, σχῆμα ῥομβοειδές, τετράγωνον, Τζέτζ. Ἱστ. 8 581.

ῥομβόω, δίδω εἴς τι τὸ σχῆμα ῥόμβου, Ἥρων Βελοπ. 137.

ῥομβώδης, ες, ἴδε ῥεμβώδης.

ῥομβωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., πεποιημένος εἰς σχῆμα ῥόμβου, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205D, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 10, Ἀνθ. Π. 6. 111.

ῥόμμα, τό, (ῥοφέω) = **ῥόφημα**, Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 554.

ῥόμος, ὁ, ὁ ἐν τοῖς ξύλοις γινόμενος σκώληξ, Λατ. teredo, Ἀρκάδ. 59, Ἡσύχ.

ῥομφάζω, = **βαστάζω**, «ῥομφάζει· βαστάζει (ὡς ῥομφαίαν)» Ἡσύχ.

ῥομφαία, ἡ, πλατεῖα μάχαιρα, πλατὺ ξίφος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Θρᾳξίν, ὀρθὰς ῥομφαίας βαρυσιδήρους ἀπὸ τῶν δεξιῶν ὤμων ἐπισείοντες Πλουτ. Αἰμίλ. 18, πρβλ. Φύλαρχ. Ἀποσπ. 58·—καθόλου, ξίφος, Ἑβδ. (Γέν. Γ', 24 κτλ.), Εὐαγγ. κ. Λουκ. Β', 35, Ἀποκάλ. Ϛ', 8· ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ Γολιάθ, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΖ', 51), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 12, 4.

ῥομφαιο-φόρος, ον, ὁ φέρων ῥομφαίαν, Κ. Μανασσ. Χρον. 4701.

ῥομφάνω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ ῥοφάνω ἢ κάλλιον ῥυφάνω παρ' Ἱππ.

ῥομφεύς, έως, ὁ, ἡ κεχηρωμένη κλωστὴ τῶν ὑποδηματοποιῶν, συνήθως ἐν τῷ πληθ., «ῥομφεῖς· ἱμάντες οἷς ῥάπτεται τὰ ὑποδήματα» Ἡσύχ.

ῥόος, ου, ὁ, Ἀττ. συνῃρ. ῥοῦς, ἴδε ἐν τέλ.: μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἔχουσι τὴν ἑτερόκλιτ. δοτ. ῥοΐ, ὡς νοΐ ἐκ τοῦ νοῦς, Ἑλλάνικ. (;) παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Φ. 242 (Ἀποσπ. 132)· ὡσαύτως γεν. ῥοός, αἰτ. ῥόα, Λοβ. εἰς Φρύν. 454, Paral. 173 (ῥέω)· — ὡς τὸ ῥοή, ῥεῦμα, ῥεῦσις, ῥοὴ ὕδατος, συχν. παρ' Ὁμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἑνικῷ· συχνάκις παρ' αὐτῷ προστίθεται καὶ προσδιορισμὸς διὰ γενικῆς, ῥ. Ἀλφειοῖο, Ὠκεανοῖο, κτλ., Ἰλ. Π. 131., Λ. 726· κῦμα ῥόοιο Φ. 263· προχέειν ῥόον εἰς ἅλα αὐτόθι 219· ποταμοὺς ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον, τοὺς ἔτρεψε νὰ ῥέωσιν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν κοίτῃ, Μ. 33· κατὰ ῥόον, κατὰ τὸ ῥεῦμα, κατὰ τὴν ῥοὴν τῶν κυμάτων, τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα περὶ τῆς σχεδίης τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Ε. 327, 461, Ἡρόδ. 2. 96, κτλ.· μεταφορ., κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι Πλάτ. Πολ. 492C· ταυτὶ κατὰ ῥ. προχωρεῖ Λουκιανοῦ Ζεὺς Τραγῳδ. 50· πρὸς ῥόον, ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, Ἰλ. Φ. 303 (πρβλ. κατὰ Β. Ι. 1)· Βόσπορος, ῥ. θεοῦ Αἰσχύλ. Πέρσ. 746·— ῥεῦμα ἐν θαλάσσῃ, ὑπό τε ῥοῦ καὶ τοῦ ἀνέμου Θουκ. 1. 54·— ῥεῦμα ἀέρος, Ἐμπεδ. 356· ὁμοίως, ῥόος καπνοῦ Πινδ. Π. 1. 43. **II.** ῥύσις, ἐκροὴ νοσηρῶν ὑγρῶν ἐκ τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1255, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 11· ἴδε Foës Oecon. **II.** = ῥοή 2, Πλάτ. Κρατ. 411D, πρβλ. 419D.— Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 3 κἑξ.

ῥοπάλη, ἡ, = **ῥόπαλον**, Γλώσσημα ἐν Πινδ. Ὀλυμ. 9, 45.

ῥοπάλη-φορέω, φέρω ῥόπαλον, Κύριλλ. Ἀλ. Χ, 544C.

ῥοπαλίζω, στρέφω, κινῶ ὡς ῥόπαλον, Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ.· κτυπῶ διὰ ῥοπάλου, Βυζ.

ῥοπαλικός, ή, όν, ὅμοιος ῥοπάλῳ, δηλ. παχύτερος πρὸς τὸ ἄκρον· ἐντεῦθεν, versus rhopalicus, στίχος, ἐν ᾧ ἑκάστη λέξις εἶναι κατὰ μίαν συλλαβὴν μακροτέρα τῆς προηγουμένης, ὡς ἐν Ἰλ. Γ. 182, ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον, Servius in Centimetro 9, 25.

ῥοπάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥόπαλον**, Ἀθήν. 489B.

ῥοπαλισμός, πριαπισμός, «ἡ τάσις τοῦ αἰδοίου, ὁ τέτανος» (Σουΐδ. ἐν λ. ῥοπαλίζει), Ἀριστοφ. Λυσ. 553.

ῥοπαλο-ειδής, ές, ὅμοιος ῥοπάλῳ, ῥίζα Διοσκ. 3. 148.

ῥοπαλο-μάχος, ον, = **κορυνήτης**. Ἡσύχ. ἐν λ. κορυνήτης.

ῥόπαλον, τό, (ῥέπω) ῥάβδος ἰσχυρὰ οὖσα παχυτέρα πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον· ἐν χρήσει εἰς ξυλοκόπημα ὄνου, Ἰλ. Λ. 559, 561· ὡς βακτηρία κατὰ τὸ βάδισμα, Ὀδ. Ρ. 195· ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου τοῦ Κύκλωπος, Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ, χλωρὸν ἐλαΐνεον Ι. 319· τὸ τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 512, Ἀριστοφ. Βάτρ. 47, 495· ῥόπαλον χρησιμεῦον ἐν πολέμῳ κεκαλυμμένον διὰ μετάλλου, παγχάλκεον Ὀδ. Λ. 575, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 20· ῥόπαλα ξύλων τετυλωμένα σιδήρῳ Ἡρόδ. 7. 63, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 20· κυνηγετικὸν ῥόπαλον, Ξεν. Κυν. 6. 11. καὶ 17. **II.** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἀνθ. Πλαν. 261. **III.** = ῥόπτρον ΙΙΙ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 36.

ῥοπαλο-φόρος, ον, ὁ φέρων ῥόπαλον, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Εὐστάθιος 1699, 31.

ῥοπάλωσις, εως, ἡ, «ῥοπάλωσίς ἐστιν ἡ κατὰ τὸ ἄκρον τῶν τριχῶν ἀμερὴς σχέσις μετὰ τοῦ μηκέτι συναύξεσθαι» Γαληνοῦ Ὅροι Ἰατρικ. τ. 19, σ. 430, τζ', ἔκδ. Kühn.

ῥοπαλωτός, ή, όν, ὡς ἐκ ῥήματος **ῥοπαλόω**· ὁ ἔχων σχῆμα ῥοπάλου, κύλιξ Δίων Κ. 72. 18.

ῥοπή, ἡ, (ῥέπω) κλίσις πρὸς τὰ κάτω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σοῦς (ὅπερ σημαίνει κίνησιν πρὸς τὰ ἄνω)· μάλιστα ἐπὶ τῆς ῥοπῆς τῆς πλάστιγγος (πρβλ. **ἀντισηκόω** ΙΙ), Αἰσχύλ. Πέρσ. 437· ῥοπὴν ἔχειν μέχρι τινός.., Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14· ῥ. ποιεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 7· ἃ γᾶ ἐπὶ τᾶς αὐτᾶς ῥοπᾶς ἐρήρειται, ἐν ἰσορροπίᾳ, Τίμ. Λοκρ. 97· διαφέρειν τὴν ῥ., διαταράττειν αὐτήν, Πλουτ. Κάμιλλ. 28· ἔχειν ῥοπὴν μνᾶς πέντε, κτλ., ἔχειν βάρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 35, κ. ἀλλ. **2)** μεταφορ., ἡ κλίσις τῆς πλάστιγγος, ἡ κρίσιμος στιγμή, ἐξ ἧς θὰ ἀποφασισθῇ ἡ ἔκβασις, Λατ. momentum, ἃ δ' ἔχεται ῥοπᾶς (δηλ. ἡ πόλις), διατελεῖ ἐν κρισίμῳ στιγμῇ ὡς πρὸς τὴν ἑαυτῆς τύχην, Ἀριστοφ. Σφ. 1235· ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει κτλ., «ἡ δὲ τῆς δίκης ῥοπὴ τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται» κτλ. (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 61, πρβλ. Ἀγ. 250· ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾶδε κειμένῳ Σοφ. Τρ. 82· οἱ ποντοναῦται .. λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραπίπτοντες, διακινδυνεύοντες μεγάλα φορτία εἰς μικρὰς τῆς τύχης ῥοπάς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 499· οὕτω, σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή, μικρὰ τροπὴ καταρρίπτει αὐτά, τὰ ἀποτελειώνει, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 961· δέδορκε φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς, ἐπὶ ἀνθρώπου ἐγγίζοντος εἰς τὸν θάνατον, Εὐρ. Ἱππ. 1163· βλέπω δύο ῥοπάς· ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ ἢ .. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1090· ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες, ἐξαρτώμενοι ἐκ τῆς ἐλαχίστης τροπῆς τῶν περιστάσεων, δηλ. εὑρι-

σχόμενοι εἰς κρίσιμον κατάστασιν, Θουκ. 5. 103 σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς .. δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν Πλάτ. Πολ. 556Ε· ῥ. βίου μοι, τὸ σημεῖον τῆς τροπῆς ἢ καταστροφῆς τοῦ βίου, ὁ θάνατος, Σοφ. Ο. Κ. 1508· ῥ. 'στιν ἡμῶν ὁ βίος Μενάνδρου Μονόστ. 465· μεγάλας τὰς ῥοπὰς ποιεῖν Ἰσοκρ. 69C· μεγάλην ἔσεσθαι ῥοπήν, εἰ .. ἢ .. γενήσεται ὁ αὐτ. 302Ε, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 14· ναυμαχίαν τὴν ποιήσασαν ῥοπὴν ἅπαντος τοῦ πολέμου, τὴν ἀποφασίσασαν τὴν τύχην ὅλου τοῦ πολέμου, Ἰσοκρ. 242Ε, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 10· πλείστην ῥ. παρέχεσθαι εἴς τι Πολύβ. 6. 52, 9· λαμβάνειν ῥοπὰς εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη ὁ αὐτ. 1. 20, 7, πρβλ. 6. 10, 10· ῥοπὰς διδόναι ταῖς αὐτῶν πατρίσι, νὰ λαμβάνωσι τὸ μέρος τῶν πατρίδων αὐτῶν, ὁ αὐτ. 16. 14, 6. II. τὸ προξενοῦν ῥοπὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἀριστ. Μηχαν. 2, 3., 32. 1, π. Οὐρ. 4. 1, 1, κ. ἀλλ.· μεταφορικῶς, ἐπίδρασις, ἐπενέργεια, «ἐπιρροή», μεγάλη γὰρ ῥοπή, μᾶλλον δὲ ὅλον, ἡ τύχη παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ πράγματα Δημ. 24. 14· ῥοπὴν ἔχω, ἐξασκῶ ἐπίδρασιν, «ἐπιρροήν», ἔχω βαρύτητα, ὁ αὐτ. 154. 18· ἔχειν βρῖθος καὶ ῥ. πρὸς τὸν βίον Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 11, 3, πρβλ. 1. 2, 3., 1. 7, 21., 10. 1, 1.

ῥοπικός, ή, όν, ὁ ἔχων ῥοπὴν πρός τι, ῥοπικὸς πρὸς τὴν συνουσίαν Ἀντίγον. 127.

ῥοπτίον· «κλειδίον» Ἡσύχ.

ῥοπτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ῥοφῶ, = **ῥοφητός**, «ῥοπτῶν, ῥοφημάτων, ἢ πάντων τῶν ὁπωσοῦν ῥοφουμένων» Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 554.

ῥόπτρον, τό, (ῥέπω) τὸ ἐν τῇ παγίδι ξύλον ὅπερ ἅμα ψαυσθὲν ἀναπηδᾷ καὶ συλλαμβάνει τὸν μῦν, «σκανδάληθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, εἰς ἃ ἐρείδει, ἅπερ Ἀρχίλοχος λέγει ῥόπτρα» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 687), Πολυδ. Ζ', 114· = ῥόπαλον, μεταφορ. τιμωρία, δίκης ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον Εὐρ. Ἱππ. 1172· πρβλ. ὑσπληγξ II. II. μουσικόν τι ὄργανον τῶν Κορυβάντων, εἶδος μικροῦ τυμπάνου, Λουκ. Τραγῳδοποδάγρα 36, Ἀνθ. Π. 6. 74· ῥ. βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς Πλουτ. Κράσσ. 23· ὅπερ καλεῖται καὶ ῥόμβος ἢ ῥύμβος. III. τὸ σιδήριον δι' οὗ κρούεται ἡ ἐξώθυρα οἰκίας, Εὐρ. Ἴων 1612, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 103, Λυσίας 103. 16· πρβλ. ῥόπαλον III.—Καθ' Ἡσύχ. «ῥόπτρον, ῥόπαλον· ἢ τὸ ἐπικαταπῖπτον τῆς παγίδος καὶ συλλαμβάνον· καὶ τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας· ἔνιοι κρίκον, καὶ τὸ αἰδοῖον καὶ τὸ καμπύλον ξύλον».

ῥοσᾶτον, τό, τὸ Λατ. rosatum, = **ῥοδωτόν**, Γαλην., Ἀλέξ. Τραλλ., κλ.

ῥούδιον, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **ῥοίδιον**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 87, Δουκάγγ.

ῥοῦς, ὁ, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ ῥόος.

ῥοῦς, ὁ, καὶ ἡ γεν. ῥοῦ Ἱππ. 572. 10., 576. 27, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 5, κτλ.· ἀλλὰ ῥοὸς Διοσκ. 1. 147, δοτ. ῥοΐ Δωρίων παρ' Ἀθην. 309F· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 454·—μικρόν τι δένδρον ἐξ οὗ λαμβάνεται καὶ βαφή τις τὸ χρῶμα ἔχουσα πορτοκαλλίου (ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γλώσσῃ χρυσόξυλον, ἐν Κύπρῳ σῴζεται τὸ ἀρχαῖον ὄνομα ῥοῦς· πολλαχοῦ νῦν λέγεται «ῥοῦδι»), Rhus cotinus ἢ Coriaria, Διοσκ. 1. 147. II. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου τούτου, Σόλων 43, Ἀντιφάνης ἐν «Λευκαδίῳ» 1, Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 2· ἐκοπανίζετο (ὡς καὶ νῦν) καὶ ἐπάσσετο ἐπὶ τοῦ κρέατος, Sibth. ἐν Walpole's Travels, 1. σ. 238· ὡσαύτως εὔχρηστον ἐν τῇ ἰατρικῇ, ἔνθ' ἀνωτ.·—ὁ καρπὸς ἑνός τινος εἴδους (ῥ. μαγειρικὸς ἢ Συριακὸς Γαλην.) ἦν εὔχρηστος ὡς ἄρωμα.

ῥουσαῖος, α, ον, = **ῥούσιος**, Παλαίφ. 52.

ῥουσίς, -ίδος, ἡ, = **ῥυτίς**, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 361Α.

ῥουσίζω, εἶμαι κοκκινωπός, «ἵνα τὰ πορφύρεα καὶ τὰ ἄλλα πάντα, τά τε χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα» Γεωπ. 11. 23.

ῥούσιος, ον, κοκκινωπός, ὑποκόκκινος, ξανθοκόκκινος, Λατ. russus, russeus, Διοσκ. 4. 133, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 386. II. οἱ Ῥούσιοι, οἱ Ἐρυθροί, οἱ τῆς φατρίας τῶν Ἐρυθρῶν ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ, Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3. 26· πρβλ. Juven. 7. 114.

ῥουσιώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ὑποκόκκινον, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 125.

Ῥουσᾶτοι, οἱ, = **Ῥούσιοι**, Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 4. 25.

ῥοφέω, Ἰων. ῥυφέω, Ἱππῶναξ 88, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 108· ἕτερος ἐνεστ. **ῥοφάνω** (ῥυφ-) παρ' Ἱππ. 465. 4., 468. 3, κτλ.· **ῥοφάω** παρὰ Θεοφ. Νόνν. 145·—μέλλ. **ῥοφήσομαι** Ἀριστοφ. Σφ. 814· ὅθεν ὁ Elmsl. μεταβάλλει τὸ ῥοφήσεις εἰς -ήσει ἐν Ἀχ. 278, Ἱππ. 360, Εἰρ. 716·—ἀόρ. ἐρρόφησα Ἱππ. 474. 7, Ἀριστοφ. Ἱππ. 51, (ἐκ-) αὐτόθι 701, (ἀπ-) Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10. —Παθ., μετοχ. ἀορ. ῥοφηθεὶς Νικ. Ἀλεξιφ. 389·—ὁ τύπος ῥυφέω (Ἰων. κατὰ τὸν Φωτ.) ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ἱππώνακτι 115· ἀόρ. ῥυφῆσαι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 108α· μέσ. ῥυφήσασθαι Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ ζ', 1213. Ῥοφῶ λαιμάργως, ῥοφῶ, ἀποζώντων ῥοφεῖν ἐρυθρὸν .. πέλανον Αἰσχύλ. Εὐμ. 264, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 812, 814, κτλ.· τινος, μέρος ἔκ τινος πράγματος, Λουκ. Λεξιφάν. 5· ῥοφοῦντα πιεῖν ὥσπερ βοῦν Ξεν. Ἀνάβ. 4. 5, 32· ἀπολ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 51, Σφ. 906, 982· ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 3, 2. 2) κενῶ, «ἀδειάζω», καταβροχθίζω τὸ περιεχόμενον, ἐκ κραιπάλης ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσει τρυβλίον Ἀριστοφ. Ἀχ. 278, Ἱππ. 905· οὕτω, ῥ. ἀρτηρίας, ἐπὶ τοῦ δηλητηρίου τοῦ ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ Ἡρακλέους, βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν Σοφ. Τρ. 1055. II. τρέφομαι διὰ ῥοφημάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξηρὸν σιτίον, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10. (Ἐντεῦθεν ῥόμ-μα, ῥόφ-ημα, ῥοπ-τός· πρβλ. Λατ. sorb-eo, sorp-tus, sorb-ilis· Λιθ. sreb-iu, surb-iu (sorbeo), sriub-a (ζωμός, «σοῦπα»).)

ῥόφημα, Ἰων. ῥύφ-, τό, πυκνὴ καὶ ῥευστὴ τροφὴ ἣν ῥοφεῖ τις, πυκνὸς πολτώδης ζωμὸς ἐκ φακῆς, χόνδρου, κλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πόμα, Ἱππ. Ἀφ. 1261, π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, Ἀριστ. Προβλ. 1. 37, 2.

ῥοφημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Γλωσσ.

ῥοφηματώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς ῥόφημα, πολτώδης, Γαλην.

ῥόφησις, ἡ, τὸ ῥοφεῖν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐδωδή, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 14.

ῥοφητικός, ή, όν, ὁ ἀπορροφῶν, τινος Στράβ. 703.

ῥοφητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ῥοφήσῃ, Στράβ. 709, Διοσκ. 5. 124, Γαλην., πρβλ. ῥοπτός.

ῥόφω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ῥοφέω, μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. 705. 26, κτλ., Λοβεκ. εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 181· ἐντεῦθεν ῥοπτός.

ῥόχανον, τό, ξύλον, δι' οὗ ἰσάζουσι τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, κοινῶς «ρῆγλα», «ῥόχανον· σκυταλίδα, ἀπορ(ρ)ακτήριον, ἢ ἀπορ(ρ)ηγλῶσι τὸ μέτρον» Ἡσύχ.

ῥοχθέω, (ῥόχθος) κτυπῶ μετὰ ῥόχθου, ἐπὶ τῶν διαρρηγνυμένων κυμάτων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν Ὀδ. Ε. 402· προτὶ δ' αὐτὰς [πέτρας] κῦμα μέγα ῥοχθεῖ Μ. 60· ὑπὸ κύματι πέτραι ῥόχθεον, ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν ἐκ τῆς ὁρμητικῆς τῶν κυμάτων φορᾶς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 925· ῥοχθεῦσιν δὲ κάλωες (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργ. stridor rudentum) Ὀππ. Ἁλ. 1. 228.— Πρβλ. ὀρεχθέω.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥοχθεῖ· ἠχεῖ, ψοφεῖ. κλύζει».

ῥόχθος, ὁ, ὁ πάταγος καὶ ἡ βοὴ τῶν κυμάτων, Νικ. Ἀλεξιφ. 390, Λυκόφρ. 402, 696, κτλ.

ῥοώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων ἰσχυρὸν ῥοῦν, ῥέων ὁρμητικῶς, λέγεται ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐν ᾗ ὑπάρχουσι ἰσχυρὰ ῥεύματα, Θουκ. 4. 24, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 8· τὸ μάλιστα ῥ. τοῦ πελάγους Αἰλ. π. Ζ. 7. 24·— ἐντεῦθεν ἐπὶ κρημνῶν, ἀκρωτηρίων κλ., ἐκτεθειμένων εἰς τοιαύτας θαλάσσας, κρημνὸς Στράβ. 362· ἄκραι Αἰλ. π. Ζ. 14. 24·— παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 9, τόποι ῥ. φαίνεται ὅτι σημαίνει τοὺς εἰς πλήμμυραν ὑποκειμένους τόπους, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 3, 3. II. παρὰ τοῖς ἰατρικοῖς, ῥέων, «τρέχων», ὀφθαλμίαι Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Α', 943· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ διαρροίας ἢ ἄλλων τοιούτων ἐκκρίσεων, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 281· αἱ ὑπέρλευκοι ῥοωδέστεραι αὐτόθι 638· πυρετοὶ ῥ. (fluentes Κέλσ.), Γαλην.· ἐντεῦθεν ἐπίρρ., ῥοωδῶς πυρέττειν Κασσ. Προβλ. III. ὁ ἐκπίπτων, καρπὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 10.

ῥοών, ῶνος, ὁ, (ῥόα) ἄλσος ἐκ ῥοῶν, τόπος κατάφυτος ἐκ ῥοιῶν, Ἑβδ. (Ζαχ. ΙΒ', 11).

ῥυαδικός, ή, όν, (ῥυάς) ὁ ὅμοιος πρὸς διάρροιαν, ῥυαδικὸν πάθος = ῥυάς, Παῦλ. Αἰγ. 6, 7. II. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ πάσχων ἐκ ῥυάδος, Γαλην. τ. 2, σ. 396.

ῥυάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥύαξ, Εὐαγγ. Θωμᾶ σ. 280, 7.

ῥυακώδης, ες, ὁ ἔχων ἀφθονίαν ῥυάκων, Γλωσσ.

ῥύαξ, ᾶκος, ὁ, (ῥέω) ῥεῦμα ὁρμητικόν, ῥύαξ τῶν ὀρέων ἢ χείμαρρος ἐκ τῶν βροχῶν ἐξογκούμενος, Θουκ. 4. 96. 2) μάλιστα δὲ ῥεῦμα λάβας ἐκρέον ἐξ ἡφαιστείου, ὁ ῥ. τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης Θουκ. 3. 116, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 111Ε, 113Β, Ἀριστ. π. Θαυμ. 38, Θεοφρ. π. Λιθ. 22· ὁ καλούμενος ῥ. Διόδ. 14. 59· ῥ. τοῦ πυρὸς παρὰ Θουκ. 3. 116. 3) μεταφορ., ῥ ἀργύρου γενέσθαι Διόδ. 5. 35. 4) ἐπὶ τῶν μαστῶν τοῦ δελφῖνος, ὁ δελφὶς ζῳοτοκεῖ, διὸ ἔχει μαστοὺς δύο .. ἔχει δ' οὐχ ὥσπερ τὰ τετράποδα ἐπιφανεῖς θηλάς, ἀλλ' οἷον ῥύακας δύο, ἐξ ὧν τὸ γάλα ῥεῖ, δύο ὀπὰς πρὸς ἐκροήν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 2. 13, 3.

ῥυάς, άδος, ὁ, ἡ, τό, (ῥέω) ὑγρός, ῥευστός, ῥοώδης, ἀσθενής, ἐναντίον τοῦ στερεός, ῥυάδος σώματος γενομένου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 14. II. ἐκπίπτων, «μαδῶν», ῥ. θρὶξ ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 10. 63· ῥ. ἄμπελος, ῥίπτουσα, μὴ διατηροῦσα τοὺς ἑαυτῆς βότρυς, Ἡσύχ., ὅθεν πιθανῶς ἐπανορθωτέον ἀντὶ τοῦ ῥοὰς παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 6. III. ὡς οὐσιαστ., ῥυάδες, οἱ, ἰχθύες, φερόμενοι μετὰ τῶν θαλασσίων ῥευμάτων, «σχεδὸν δὲ καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ῥυάδων καὶ ἀγελαίων ἰχθύων (εἰς τὸν Πόντον εἰσβάλλουσι τοῦ ἔαρος)» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 22., 5. 11, 2, κ. ἀλλ. 2) ῥυάς, ἡ, νόσος τῶν ὀφθαλμῶν προξενοῦσα συνεχῆ ῥοὴν δακρύων, Γαλην. τ. 7, σ. 12., 10, σ. 337.

ῥύατο, γ' πληθ. συγκεχομ. ἀορ. τοῦ **ῥύομαι**.

ῥυάχετος, [ᾰ], ὁ, Λακων. λέξ. παρ' Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 170, ὁ τῶν Ἀσαναίων ῥυάχετος, τὸ ἄστατον καὶ θορυβῶδες πλῆθος τῶν Ἀθηναίων· ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Φώτ. ἑρμηνεύουσι τὸ ῥυάχετος διὰ τοῦ ὁ ῥέων ὀχετός· ἡ δὲ μαρτυρία αὐτῶν ὡς καὶ ἡ πιθανὴ ἐκ τοῦ ῥύαξ ἐτυμολογία βεβαιοῦσι τὸν τύπον τοῦτον· τὸ Ραβ. Ἀντίγραφ. τοῦ Ἀριστοφ. ἔχει **ῥυάγχετος**· ἕτερα Ἀντίγραφα καὶ ὁ Σουίδ. ἔχουσι **ῥυχάχετος**·—πρβλ. **σύρφαξ**.

ῥύβδην, Ἐπίρρ., μετὰ θορύβου, Ἱππῶναξ 26, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 12.

ῥυγχάζω, = **μυκτηρίζω**, Φώτ.

ῥύγχαινα, ἡ, ἡ ἔχουσα μέγα ῥύγχος, «μυταροῦ», Λατ. nasuta, Γλωσσ.

ῥυγχ-ελέφας, ὁ, ὁ ἔχων ῥύγχος ἐλέφαντος, Ἀνθ. Π. 11. 204.

ῥυγχιάζω, = **ῥογχάζω**, **ῥέγχω**, Ἡσύχ.

ῥυγχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ῥύγχος**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 774, Θεόφιλος ἐν «Παγκρατιαστῇ» 1.

ῥυγχόομαι, Παθ., = **ῥαμφάζομαι**, ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ῥαμφάξει· ῥύγχει ὠθήσει» (Schm.), Φώτ. «ῥαμφάξει: ῥυγχωθήσει».

ῥύγχος, εος, τό, (ῥύζω) ἡ ῥίς, ἡ «μούρη», κυρίως ἐπὶ τῶν συῶν, Στησίχορος παρ' Ἀθην. 95D, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 3, Ἀναξίλας ἐν «Καλυψοῖ» 1, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 348· ἐπὶ κυνῶν, Θεόκρ. 6. 30, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 2, π. Ζ. Μορ. 2. 16, 1· ἐπὶ πτηνῶν, ῥάμφος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 348, 364, κ. ἀλλ.· ταύτην δὲ τὴν σημασίαν ἀναγνωρίζει ὡς κυριολεκτικὴν ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 6, π. Ζ. Μορ. 2. 16, 12., 4. 12, 9· πρβλ. **ῥάμφος**. 2) κωμικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 83, καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ῥύγχος οὑτωσὶ μακρὸν Ἄρχιππος ἐν «Ἀμφιτρύωνι» 1· παρὰ Κωμικ. παρ' Ἀθην. 95, Meineke εἰς Ἀραρότα ἐν «Ἀδώνιδι» 1.

ῥύδην [ῠ], Ἐπίρρ., (ῥέω) «σφοδρῶς καὶ ἀθρόως· οὕτως Κρατῖνος» Φώτ. ἐν λέξει, ὡς λέγομεν νῦν «τρεχᾶτα», κατὰ ῥοήν, ὡς ῥέει τὸ ῥεῦμα, ἐν εἴδει ὁρμητικῆς ῥοῆς, ἐντόνως καὶ ῥύδην ἐλαυνόντων Πλουτ. Σύλλ. 21, κτλ. Πρβλ. **ῥύβδην**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥύδην· εὐκόλως, ἢ ἀθρόως ἐπιτρέχοντες».

ῥυδόν, Ἐπίρρ., = τῷ προηγ., κούρη δ' εἴμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο, «ῥύδην πλοῦτον ἔχοντος, τουτέστι, τῷ πλούτῳ χύδην πλουτοῦντος, ... πλουσίου» (Σχόλ.) Ὀδ. Ο. 426. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυδὸν ἢ ῥύδην· χύδην, δαψιλῶς, ῥευστικῶς, σφοδρῶς».

ῥυζέω ἢ **ῥύζω**, ὡς τὸ ῥάζω, γρυλλίζω, «γουρλιάζω», ὡς ὁ ἐξωργισμένος κύων, ὁ δεικνύων τοὺς ὀδόντας καὶ ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ κατά τινος, (Πολυδ. Ε', 86),— Κατὰ Σουίδ.: ῥαζεῖν καὶ ῥυζεῖν, τὸ ὑλακτεῖν· Ἕρμιππος Εὐρώπῃ ῥυζῶν ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους'», ἴδε Meineke εἰς Ἕρμιππον ἐν «Εὐρώπῃ» 1· ῥύζει ἐπίκλαυτον νόμον, ὑλακτεῖ μελαγχολικὸν μέλος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 684·— ὡσαύτως ἐπὶ ἱεράκων, Πολυδ. Ε', 89. (Πρβλ. τὸ Λατιν. rudo, rugio, ringo.)— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥύζειν· ὑλακτεῖν» καὶ «ῥύζουσι· διαμωκῶνται. μισοῦσι. γογγύζουσιν» καὶ «ῥυζῶν· πενθῶν· διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας ἄναυδόν τινα ἦχον προφέρειν».

ῥύημα, τό, (ῥέω, ῥυῆναι) εἶδος πέμματος μετὰ μέλιτος, Γαλην. τ. 6. 492, 4, κτλ.

ῥύησις, ἡ, = **ῥύσις**, Μεθόδ. 308C.

ῥυηφενής, ές, (ῥέω, ἄφενος) ὁ ἔχων πλοῦτον ῥέοντα, ἄφθονον, Διον. Π. 337, Νόνν. Δ. 10. 152· πρβλ. **εὐηφενής**, καὶ ἴδε Ὀδ. Ο. 426.

ῥυηφενία, ἡ, ἀφθονία πλούτου, Καλλ. εἰς Δία 84.

ῥυθμητικός, ή, όν, = **ῥυθμικός**, ἀμφίβολ., Κλήμ. Ἀλ. Ι, 900Α, Λογγίνου Ἀποσπ. 8, 2.

ῥυθμέω, ἀμφίβολ. γραφὴ ἀντὶ **ῥυθμίζω**, παρὰ τῷ Κλήμ. Ρώμ. ἐν Ἀποσπ. 8 Ἰακώψ.

ῥυθμίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, φέρω εἰς ῥυθμὸν χρόνου ἢ εἰς ἀναλογίαν, περιόδους Πλούτ. 2. 350Ε· = **ποδίζω** III, ἀναγινώσκω στίχον ἐμμέτρως, οὐ γὰρ δή γε ὡς ἴαμβον ἀξιώσαιμ' ἂν ἔγω γε τὸ κῶλον τουτὶ ῥυθμίζειν Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 116, 7.—Παθ., ἐν δυσὶ τετραχόρδοις ῥ. τὰ μέρη (ἔξυπακ. τοῦ οὐρανοῦ) Ἀριστ. Ἀποσπ. 43. **II.** καθόλου, διευθετῶ, συντίθημι, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 10, 8, Πνευμ. 5, 3.—Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 7. 3, 2. 2) ὡς καὶ νῦν, ῥυθμίζω, τὰ παιδικὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 253Β, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20· τὰν ψυχὰν Τίμ. Λοκρ. 103D τὸ πρόσωπον Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 30· τὰς γνώμας ὁ αὐτ. ἐν Ἀναχ. 22· δένδρα ῥ. ὥστε πρὸς μεσημβρίαν βλέπειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 9· ῥυθμίζω τινά, διορθώνω, Ἐπιγραφὴ Κρήτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2554 60· ῥ. καὶ διδάσκει τινὰς κινεῖσθαι κινήσεις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 409· τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου, πρὸς τί θέλεις νὰ ὁρίσῃς τὸν τόπον τῆς ἐμῆς λύπης; (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν προηγούμενον στίχον: ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ ψυχῇ δάκνει;) Σοφ. Ἀντ. 318.—Μέσ., ῥ. πλόκαμον μίτραισι Εὐρ. Ἑκάβ. 924.— Παθ. νηλεῶς ὧδ' ἐρρύθμισμαι, οὕτως ἀνηλεῶς εἰς τάξιν ἐπαναφέρομαι, Αἰσχύλ. Πρ. 241· ὄρνεις ἐρρυθμισμένοι τὴν γλῶτταν, διδαχθέντες νὰ ὁμιλῶσι, Φιλόστρ. 9.

ῥυθμικός, ή, όν, ὁ ἐν ῥυθμῷ ἢ κατὰ ῥυθμὸν γινόμενος, κίνησις Πλάτ. Πολιτικ. 307Α, κτλ.: ἐπὶ ἀνθρώπου, Πλούτ. 2. 1014C. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ῥυθμόν, αὐτόθι 1138Β. 1144C· ἡ ῥ. λέξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό: ἡ πεζή. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 41· ὁ **ῥυθμικός**, ὁ τῆς ῥυθμικῆς ἔμπειρος, αὐτόθι 17.—Ἐπίρρ. **ῥυθμικῶς**, σὺν ῥυθμῷ, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

ῥυθμιστής, οῦ, ὁ, ὁ ῥυθμίζων, διευθετῶν, Θεοδώρητ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 508. 21.

ῥυθμιστικός, ή, όν, ὁ εὐκόλως ῥυθμιζόμενος, εὐάγωγος, Οἰκουμέν. ἐν Ἀποκαλ. 323, 31.

ῥυθμογραφία, ἡ, τὸ γράφειν ἢ σημειοῦσθαι τοὺς ῥυθμούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 3088.

ῥυθμο-γράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων περὶ ῥυθμῶν, ἐπὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος, Τζέτζ. ἐν Κραμήρ. Παρισ. Ἀνεκδ. 1. 95.

ῥυθμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥυθμόν, ῥυθμικός, ἔρρυθμος Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 2.

ῥυθμόομαι, Ἰων. **ῥυσμ-**, Παθ., λαμβάνω τὸν τύπον τινός, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 56. 33.

ῥυθμοποιΐα, ἡ, τὸ ποιεῖν ῥυθμούς, Πλούτ. 2. 1135C, κτλ.

ῥυθμο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ῥυθμούς, Πλούτ. 2. 1135C.

ῥυθμός, Ἰων. **ῥυσμὸς** (ἴδε κατωτ. III, IV), ὁ· (ἴδε ἐν λέξ. **ῥέω**)·— πᾶσα ὁμαλῶς ἐπαναλαμβανομένη κίνησις (πᾶς ῥ. ὡρισμένῃ μετρεῖται κινήσει Ἀριστ. Προβλ. 5. 16): **I.** κίνησις ἔμμετρος, χρόνος, Λατ. numerus, εἴτε ἐπὶ ἤχου εἴτε καθόλου ἐπὶ χρόνου, ἡ τῆς κινήσεως τάξις Πλάτ. Νόμ. 665Α, πρβλ. 654Α, 672Ε· ὁ ῥ. ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος διενηνεγμένων πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γέγονε ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 187Β, πρβλ. Κικ. Orator 20 καὶ 51, Σουίδ. ἐν λέξ.· ὅθεν ἀντίκειται πρὸς τὰς λέξεις **μέτρον** καὶ **ἁρμονία**, διότι ὑπάρχει ῥυθμὸς καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ὑπάρχει ἐν τῇ ποιήσει, Ἀριστοφ. Νεφ. 638 κἑξ., Πλάτ. Πολ. 397Β, 398D, 601Α, Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 4· λόγοι μετὰ μουσικῆς καὶ ῥυθμῶν πεποιημένοι Ἰσοκρ. 319C· ἐπὶ τῶν εἰδῶν τοῦ ῥυθμοῦ ὅσα οἱ παλαιοὶ διακρίνουσιν, ἴδε Böckh. εἰς Πίνδ. 2) ἰδιαίτεραι φράσεις: ἐν ῥυθμῷ, μετὰ ῥυθμοῦ, ἐπὶ ὀρχήσεως, βαδίσματος, κτλ., τὸ τοῦ Οὐεργιλίου in numerum, ἐν ῥ. βαίνειν Πλάτ. Νόμ. 670Β, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 4, 14, πρβλ. Πολύβ. 4. 20, 6· ὀρχεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10 ἐν τῷ ῥ. ἀναπνεῖν, ἀναπνεῖν ὁμαλῶς, Ἀριστ. Προβλ. 5. 16, 1· οὕτω, σῴζεσθαι ῥ. Αἰσχύλ. Χο. 797· μετὰ ῥυθμοῦ Θουκ. 5. 70· ῥυθμὸν χορείας ὑπάγω, τηρῶ ῥυθμόν, «κτυπῶ τὸν χρόνον», Ἀριστοφ. Θεσμ. 956· θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγω, παίζω μὲ ταχύτερον «χρόνον», Ξεν. Συμπ. 2. 22· πυρριχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ Ἡρωδιαν. 4. 22. **II.** μέτρον, συμμετρία, ἀναλογία μερῶν ἐν στάσει ὡς καὶ ἐν κινήσει, κατὰ τὸν αὐτὸν ῥ. Πλάτ. 738Ε. **III.** καθόλου, ἀναλογία, διευθέτησις, τάξις, ῥυθμῷ τινι Εὐρ. Κύκλ. 398· οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ, οὐχὶ ἄνευ λόγου, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 44. 5. **IV.** ἡ κατάστασις παντὸς πράγματος, οἷον ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς, διάθεσις, Θέογν. 958 (ἔνθα συνδυάζεται μετὰ τοῦ **ὀργὴ** καὶ **τρόπος**)· οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει Ἀρχίλ. 60· ὅσοι χθονίους ἔχουσι ῥυσμοὺς καὶ χαλεποὺς Ἀνακρ. 78· μένει .. χρῆμ' οὐδὲν ἐν ταὐτῷ ῥ. Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 4. **V.** τὸ σχῆμα ἢ ἡ μορφὴ πράγματός τινος, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 47· ὅτε ὁ Ἀριστ. ταυτίζει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ **σχῆμα**, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 11., 7. 2. 2, πρβλ. Trendelenb. εἰς τὸ περὶ Ψυχῆς σ. 214· μετέβαλον τὸν ῥ. τῶν γραμμάτων, τὴν μορφήν, τὸ σχῆμα αὐτῶν, Ἡρόδ. 5. 58· οἷον αἱ Χῖαι κρηπῖδες ῥυθμὸν εἶχον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· ἐπὶ τοῦ σχήματος ποτηρίου, «οὔτε τρυβλίῳ οὔτε φιάλῃ, μετεῖχε δ' ἀμφοῖν τοῖν ῥυθμοῖν» Ἄλεξις ἐν «Δρωπίδῃ» 1. 4· ἐπὶ θώρακος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10. 10· οὕτως ἐπὶ τῆς γεωγραφίας χώρας τινός, Λιβύης ῥυσμὸς πέλει Διον. Π. 271, σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτέρων 620, κτλ. **VI.** ὁ τρόπος τοῦ σχηματισμοῦ πράγματός τινος, Ἕλλην ῥ. πέπλων Εὐρ. Ἡρακλ. 130· τίς ῥ. φόνου; ποίου εἴδους φόνος; ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 772, πρβλ. Ἱκέτ. 94· ἐν τριγώνοις ῥυθμοῖς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 72. [Παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ μάλιστα τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς ῠ εἶναι οὐχὶ σπάνιον].

ῥυΐσκομαι, ἀποθετ., (ῥέω) πάσχω ἐκ διαρροίας, Ἡλιόδ. 2. 19.

ῥυκάνη [ᾰ], ἡ, «ῥοκάνι», Λατιν. runcina, (πρβλ. **τρυτάνη**, Λατιν. trutina), Ἀνθ. Π. 6. 204· — ἐντεῦθεν **ῥυκάνησις**, ἡ, τὸ ῥοκάνισμα, Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 109· καὶ **ῥυκανίζω**, ῥοκανίζω, Γλωσσ.

ῥυκανίσματα, τά, ῥοκανίσματα, ῥοκανίδια, Ἀνώνυμ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 213.

ῥύμα [ῠ], τό, (ῥέω) = **ῥεῦμα**, πᾶν ὅ,τι ῥέει, ῥεῦμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1838. b. 5· μεταφορ., θοὸν ῥύμα δινεύουσα Ὀρφ. Ὕμν. 9. 22· ἁρμονίης ῥ. Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Σολ. 4.

ῥῦμα, τό, (*ῥέω, ἐρύω) τὸ συρόμενον· **1)** τόξου ῥῦμα, δηλ. οἱ Πέρσαι τοξόται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λόγχης ἰσχύς, δηλ. οἱ λογχοφόροι Ἕλληνες, πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικᾶν, ἢ δορυκράνου λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν; «ἄρα οἱ Πέρσαι ἐνίκησαν τοὺς Ἀθηναίους, ἢ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Πέρσας;» (Σχόλ.), Αἰσχύλ.

Περσ. 147· ἐκ τόξου ῥύματος, ἐξ ἀποστάσεως ὅσην διατρέχει τόξευμα, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 15· οὕτως, ἐς τόξου ῥῦμα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐναπ. 2) σχοινίον πρὸς ῥυμούλκησιν, Πολύβ. 1. 26, 14., 3. 46, 5, κτλ. II. (ῥύομαι) ὑπεράσπισις, προστασία, βωμὸς φυγάσιν ῥ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 84· ἅπασι κοινὸν ῥ. δαιμόνων ἕδρα Εὐρ. Ἡρακλ. 260· πύργου ῥ., πύργος ἀμύνης, Σοφ. Αἴ. 159· μετὰ γενικ. ἀντικειμένου, προπύργιον, [θάνατος] μέγιστον ῥ. τῶν πολλῶν κακῶν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 301· πρβλ. πύργος I. 2. III. (ῥέω) = ῥεῦμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1838b (δίς).

ῥῡμ-άρχης, ου, ὁ, (ῥύμη II) ἐπιθεωρητὴς τῶν ὁδῶν, Αἰν. Τακτ. 3.

ῥυμβέω, ῥυμβίον, Ἀττ. ἀντὶ ῥομβ-, ὃ ἴδε.

ῥυμβονάω, (ῥυμβών) περιστρέφω, περιδινῶ καὶ ἐκσφενδονῶ, ῥίπτω, διασκορπίζω, ῥ. τὰ τιμιώτατα, σπαθᾶν, κατασπαταλᾶν τὰ τιμιώτατα, Αἰλ. παρὰ τῷ Ruhnk. εἰς Τίμ.

ῥύμβος, ου, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ ῥόμβος, ὃ ἴδε.

ῥυμβών, -όνος, ἡ, ἀπειρεσίας ἐλέλιξαν ῥυμβόνας, «ῥυμβόνας δέ, τὰς εἰλήσεις τῆς σπείρας, τὰς περιδινήσεις» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 144.

ῥύμη, ἡ, (ῥέω) ἡ δύναμις, ὁρμὴ σώματος ἐν κινήσει εὑρισκομένου, ἡ φορά, Λατιν. impetus, ῥύμη ἐμπίπτειν, μεθ' ὁρμῆς, Θουκ. 2. 76, πρβλ. 81· πτερύγων ῥύμη, ἡ ὁρμὴ τῶν πτερύγων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 86, πρβλ. Ὄρν. 1182· πότερ', ὅταν μέλλω, λέγειν τοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω, ἢ τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος, κατασκευασθὲν διὰ τῆς ὁρμητικῆς περιστροφῆς τοῦ τροχοῦ τοῦ κεραμέως, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 2, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 4· ἡ ῥ. τῶν ἵππων Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31· ἡ ῥ. τοῦ αἵματος, ἡ ῥοὴ τοῦ αἵματος ἐντὸς τῶν φλεβῶν, Ἱππ. 20. 29· ἡ ῥ. τῆς ἐκκρούσεως Ξεν. Κυν. 10, 12· τῆς ῥ. τῆς ἁλιάδος ὁ ψόφος, ἐπὶ τοῦ ψόφου ὃν παράγει πλοῖον ἐν κινήσει, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 12·— μεταφορ., εὐτυχεῖ ῥύμη θεοῦ Εὐρ Ῥῆσ. 64· ἡ ῥύμη τῆς τύχης Πλουτ. Καῖσ. 53· ἡ ῥ. τῆς ὀργῆς, κτλ., ἡ σφοδρότης, ὁρμὴ τῆς ὀργῆς, Δημ. 546. 29· πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. 462. 2) ἀπολ., ὁρμή, ἐπίθεσις τῶν στρατιωτῶν, ἔφοδος, Θουκ. 7. 70, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 404· ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης Ἀριστοφ. Νεφ. 407· πρβλ. ὡσαύτως ῥοῖζος. II. στενὴ ὁδός, στενωπός, (ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἡ λέξις σώζεται ἐν Ἀρτάκῃ τῆς Κυζίκου), «ῥύμην οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ στενωπὸν» Α. Β. 113, 5· ὀρθῶς γε τὴν ῥύμην ὁδοιπεπορήκαμεν (διάφ. γραφὴ ὡδοιπορήκαμεν) Φιλιππίδης ἐν «Λακιάδαις» 2· ἐπὶ Ρωμαϊκοῦ στρατοπέδου, Πολύβ. 6. 29, 1· πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν Πράξ. Ἀποστ. θ', 11· ἔσται μὲν Ῥώμη ῥύμη καὶ Δῆλος ἄδηλος Χρησμ. Σιβ. 8. 165.

ῥυμηδόν, Ἐπίρρ, μετὰ ῥύμης ἢ ὁρμῆς, Πολύαινος 4. 3, 5.

ῥύμινα· «ἐλαφρά, πυκνά» Θεογνώστ. Κονόν. § ρλα' (σ. 23, 31, Κραμ. Ἀν. τ. 2).

ῥυμίς, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ῥύμη, Acta et diplom. gr. ἔκδ. Micl. et Mül. σ. 50.

ῥυμίσκη, ἡ, ὑποκοριστ. τοῦ ῥύμη, Λέων φιλόσοφ. σελ. 1145, ἔκδ. Mi.

ῥύμμα, τό, (ῥύπτω) πᾶν τὸ χρησιμεῦον πρὸς πλύσιν ἐνδυμάτων, ὕδωρ μετὰ τέφρας, νίτρον, σάπων, κ. τ. τ., Ἀριστοφ. Λυσ. 377, Πλάτ. Πολ. 429Ε κέξ. II. ῥύπος, ἀκαθαρσία ἐξερχομένη διὰ τῆς πλύσεως, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 96.

ῥυμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥύμην· ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἰουλ. Ἀφρ. Κεστ. 314, 27.

ῥῡμός, οῦ, ὁ, (ῥύω, ἐρύω) τὸ πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἐκτεινόμενον ξύλον τῆς ἁμάξης ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ ἄξονος μέχρι τοῦ ζυγοῦ, Ἰλ. Κ. 505, Ψ. 393, Ω. 271, Ἡρόδ. 4. 69· ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, «ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 40, Π. 371·— ὡσαύτως, τρεῖς ἀστέρες ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῆς Ἄρκτου, «καὶ τῆς ἄρκτου οἱ κατὰ τὴν οὐρὰν τρεῖς ἀστέρες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου» Σουΐδ. II. = **ῥυτὴρ** 2, ὁ ἱμὰς δι' οὗ ὁ ἵππος σύρει τὴν ἅμαξαν, Αἰλ. περὶ Ζ. 10. 48. III. **ὁλκός**, Λατ. tractus, ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἣν σχηματίζει διάττων ἀστήρ, Ἄρατ. 927. IV. = **τάξις**. (ἀλλά: ῥύμη· τάξις ἔρημος» Schm)· Ἡσύχ.· καὶ αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἔννοια ἔν τινι Ἀττικ ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 17 κέξ.), πρῶτος ῥ., δεύτερος ῥ., κτλ.· ἴδε Böckh. σελ. 234. V. «σταθμίον τι παρὰ Ῥοδίοις» Σουΐδ.

ῥῡμο-τομέω πόλιν, διαιρῶ πόλιν εἰς ὁδοὺς ἢ συνοικίας, διαμετρήσας τὸν τόπον καὶ ῥυμοτομήσας φιλοτέχνως Διόδ. 17. 52· ῥυμοτομήσας δὲ εὐδιαθέτως εἴσω τὸ στρατόπεδον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 5, 2·— Παθ. ἐρρυμοτομημένος πρὸς ὀρθὰς γωνίας Στράβ. 565.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυμοτομεῖται· εἰς ὀρθὸν κόπτεται.»

ῥῡμοτομία, ἡ, ἡ διαίρεσις πόλεως εἰς ὁδοὺς ἢ συνοικίας, Πολύβ. 6. 31, 10, Διόδ. 17. 52, Στράβ. 646· ἐν τῷ πληθ., ὁδοὶ ἢ συνοικίαι, Ἄννα Κομν. 2. 6.

ῥῡμουλκέω, (ῥῦμα I. 2, ἕλκω) ὡς καὶ νῦν, ἕλκω διὰ σχοινίου, σύρω κατόπιν μου, Λατ remulcare ἢ remulco agere, ναῦν Πολύβ. 1. 27, 9, Στράβ. 233, κτλ.

ῥυνδάκη [ᾰ], ἡ, Ἰνδικόν τι πτηνὸν ἔχον τὸ μέγεθος περιστερᾶς, Κτησίας Περσ. 61· παρὰ Πλουτ. ἐν Ἀρτοξ. 19, **ῥυντάκης**, ου, ὁ.—Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυνδάκη· ὀρνίθιον ἥλικον, περιστερά».

ῥύομαι, Ἰλ., Ἡρόδ., Τραγ.· Ἐπικ. β' ἐνικ. παρατ. **ῥύσκευ** ἐκ παραλλήλου τύπου **ῥύσκομαι**, Ἰλ. Ω. 730·— μέλλ. **ῥύσομαι** [ῡ] Ἡσ. Θεογ. 662, Ἡρόδ., Τραγικ.· γ' πληθ. **ῥυσεῦνται** Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 112:— ἀόρ. **ἐρρῡσάμην** Ἰλ., Τραγ., Διον. Ἀλ. 4. 68. κτλ.· ὡσαύτως Ἐπικ. συγκεκομ. ἀόρ. β' (ἔχων τύπον ὑπερσ.) **ἔρῡτο** (ἴδε κατωτ.), γ' πληθ. **ῥύατο** Ἰλ. Σ. 515, **ἔρυντο** Θεόκρ. 25. 76· ἀπαρ. **ῥῦσθαι** Ἰλ. Ο. 141·—ἀποθ.· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ὁ ἀόρ. **ἐρρύσθην** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 74, Β' Ἐπιστ. πρ. Τιμ δ', 17, Ἡλιόδ. 10. 7. (Τὸ ἐνεργ. **ῥύω** δὲν ἀπαντᾷ, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **ἐρύω**, σύρω. Ἀλλὰ τὰ παράγωγα **ῥύσιον, ῥυσός, ῥυτήρ, ῥύτωρ, ῥυτόν, ῥυτίς**, κτλ. δεικνύουσιν ὅτι τὸ ἐνεργ. **ῥύω** ὑπῆρχε τοὐλάχιστον κατ' ἔννοιαν ἂν μὴ κατὰ τύπον·— καὶ ὅτι ἡ ἐνεργ. σημασ. τοῦ **ἐρύω** μετέπιπτεν ἐνίοτε εἰς τὴν τοῦ **ῥύομαι**, φαίνεται ἐκ τῆς σημασίας III, ὡς καὶ ἐκ τῶν λέξεων **ῥύσιον, ῥύσιος, ῥυτήρ**). [Ὁ Ὅμηρος καὶ οἱ Ἀττικ. ποιηταὶ ἔχουσιν ῠ ἐν τῇ ὁριστικῇ τοῦ ἐνεστ.· ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. ποιεῖ τὸ υ μακρὸν ἐν τοῖς **ῥύομ' ῥύετ'** ἐν ἀρχῇ στίχου, Ἰλ. Ο. 257, Π. 799· οὕτω, ῥῡομένους Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 449·— ὁ Ὅμηρ. ἔχει ἀεὶ ῡ ἐν τῇ εὐκτικῇ **ῥύοιτο**, Ἰλ. Μ. 8, Ρ. 224· ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἀόρ. β' **ῥύατο**, Σ. 415, Ὀδ. Ρ. 201·— ῡ ἀεὶ ἐν τῷ μέλλ. **ῥύσομαι**, Ἡσ. καὶ Ἀττ.· καὶ ἐν τῷ ἀόρ. α', οὗ ὁ Ὅμηρ. ἔχει τοὺς τύπους **ἐρρύσατο, ῥυσάσθην, ῥύσαιτο, ῥῦσαι**, (ῠ μόνον ἅπαξ ἐν τῷ **ῥῠσάμην** Ἰλ. Ο. 29)· ῡ ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **ἔρῡτο** Ψ. 819, Σοφ. Ο. Τ. 1351 (ἐν λυρικ. χωρίοις), ἂν καὶ ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 301 ἔχει **ἔρῠτο**]. Κυρίως, σύρω πρὸς ἐμαυτόν, δηλ. σύρω ἐκτὸς κινδύνου, λυτρώνω, σῴζω, Ὅμηρ. Ἡσ. καὶ Ἀττ. ποιητ, ὡσαύτως παρ' Ἡροδ, ἀλλὰ σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, ῥ. τινα Ὅμηρ., κλ.· συχνάκις ἕπεται προσδιορισμὸς ἐμπρόθετος, ῥ. τινα ὑπὲκ θανάτου, ὑπὲκ κακοῦ, σῴζειν τινὰ ἐκ.., Ἰλ. Υ. 300, Ὀδ. Μ. 107· ὑπ' ἠέρος Ἰλ. Ρ. 645, πρβλ. 224· ἐκ πόνων Πινδ. Π. 12. 32· ἐκ τοῦ κακοῦ Ἡρόδ. 1. 87, κτλ.· ἐκ χερῶν μιαιφόνων Εὐρ. Ὀρ. 1563· ὡσαύτως, ἀπὸ φόνου Σοφ. Ο. Τ. 1352· ἀπὸ τοῦ πονηροῦ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 13·— οὕτω μετὰ γεν., ῥ. τινα τοῦ μὴ κατακαυθῆναι Ἡρόδ. 1. 86· τινα μάχας Πινδ. Ι. 8 (7). 114· κακῶν μυρίων Εὐρ. Ἄλκ. 77· τόξων ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 165· πολέμου καὶ μανιῶν ῥ. Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Λυσ. 342· μόνον μετ' ἀπαρ., ῥ. τινα θανεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 11· τινα μὴ κατθανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 197, πρβλ. Ὀρ. 599, Ἡρόδ. 7. 11·— ὡσαύτως, σῴζω ἀπὸ ἀσθενείας, θεραπεύω, ἰῶμαι, ὁ αὐτ. 4. 187· καθόλου, 3. 132. 2) ἀπολυτρώνω, τὸν ἔνθεν ῥυσάμην Ἰλ. Ο. 29· ἐκ δουλοσύνης Ἡρόδ. 5. 49., 9. 90· δουλοσύνης αὐτόθι 76. II. καθόλου, προστατεύω, φυλάττω, προφυλάττω, μάλιστα ἐπὶ τῶν προστατῶν θεῶν, Ἰλ. Ο. 257, 290, Αἰσχύλ. Θήβ. 92, κτλ.· καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με; ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 509· οὕτως ἐπὶ βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, Ἰλ. Ι. 396· ἐπὶ φυλάκων ἢ φρουρῶν, Κ. 417· ἐπὶ χοιροβοσκῶν, Ὀδ. Ξ. 107, κτλ.·— ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρ. συχνὰ συνάπτει, ῥ. καὶ φυλάσσειν, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ῥ. καὶ σαῶσαι Ἰλ. Ο. 290· οὕτως, ἀρήγειν καὶ ῥ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 232· ῥύου με κἀκφύλασσε Σοφ. Ο. Κ. 285. 2) συχν. παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἀμυντικῶν ὅπλων, καλύπτω, προασπίζω, προφυλάττω, Ἰλ. Κ. 259, Π. 799, κτλ.· ἐπὶ τείχους, Μ. 8. 3) ἄνευ ἐννοίας τινὸς ὑπερασπίσεως, ἁπλῶς, καλύπτω, προκαλύπτω, Ὀδ. Ζ. 129. 4) παρὰ Σοφ. ἐν Ο. Τ. 312, 313, ἡ λέξις κεῖται ἐπὶ διπλῆς σημασίας, ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ, ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος, λύτρωσον σεαυτὸν καὶ τὴν πόλιν καὶ ἐμέ,— καὶ ἀπάλλαξον ἡμᾶς ἐκ παντὸς μιάσματος..·— ἡ τελευταία δὲ αὕτη χρῆσις τοῦ ῥήματ. τούτου ὁμοιάζει πρὸς τὴν παρὰ Θουκ. 5. 63, ἔργῳ γὰρ ἀγαθῷ ῥύσεσθαι τὰς αἰτίας, νὰ ἀφαιρέσῃ, ἀναιρέσῃ τὰς κατηγορίας δι' ἔργου ἀγαθοῦ· οὕτω, πάντα ταῦτα.. ῥύσομαι, θὰ ἀποκρούσω, Εὐρ. Ι. Α. 1383· ῥ. καμάτους Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 853. 6. III. σύρω ὀπίσω, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, Ἠῶ ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ, «ἐκώλυσεν» (Ἡσύχ.), Ὀδ. Ψ. 244· νόστον ἐρυσσάμενοι Πινδ. Ν. 9. 55. IV. ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 8 (7). 114. —Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 277 κέξ.

ῥύπα, τά, [ἑτερόκλ. πληθ. τοῦ **ῥύπος**, ὃ ἴδε, αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε καὶ κάθηραν ῥύπα πάντα Ὀδ. Ζ. 93.

ῥυπαίνω: μέλλ. **ῥῠπᾰνῶ** (καταρ-) Ἰσοκρ. 245D·—Παθ., ἀόρ. **ἐρρυπάνθην** Πλουτ. 2. 434B· (**ῥύπος**). Μολύνω, ἀσχημίζω, ἐνίων δὲ ἡττώμενοι ῥυπαίνουσι τὸ μακάριον, «τινῶν τούτων στερισκόμενοι ἀχαλῆ τινα τὴν εὐδαιμονίαν ποιοῦσι» (Παράφρ.), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 16· μεταφορ., κακῶς μεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω, «ῥυπαίνω: ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω· Φερεκράτης» Φωτ., Σουΐδ., Ἀριστ

Ῥητορ. 3. 2, 10·— Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, ἀντίθετον τῷ **λαμπρύνεσθαι**, Ξεν. Λακ. 11. 3· ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ῥυπαρὸς ῥυπανθήτω ἔτι Ἀποκάλ. κβ', 11.

ῥύπανσις, εως, ἡ, τὸ ῥυπαίνειν, ἀκάθαρτον ποιεῖν, Achmes Ὀνειροκρ. 233.

ῥύπαξ [ῠ], ακος, ὁ, ῥυπαρός, βρωμερὸς ἄνθρωπος, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **πλούταξ**, κτλ.· Salmas Tertull. de Pallio σ. 283, παραβάλλει δὲ αὐτὸ πρὸς τὸ Λατ. rupex.

ῥυπαπαί, ἴδε **ῥυππαπαί**.

ῥῠπᾰρεύομαι, Παθ., = **ῥυπαίνομαι**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀποκαλ. κβ', 11.

ῥῠπᾰρία, ἡ, ἀκαθαρσία, ῥύπος, Πλούτ. 2. 142A, Διοσκ. 1. 80. 2) μεταφορ., ἀγένεια, μικροπρέπεια, δουλοπρέπεια, Κριτίας 47 (παρὰ Πολυδ. Γ', 116), Τέλης παρὰ Στοβ. 522. 8, Πλούτ., κλ.

ῥῠπᾰρό-βιος, ον, ὁ διάγων ῥυπαρὸν βίον, ἀγενής, πρόστυχος, Κ. Μανασσ. Χρον. 1995, 5289.

ῥυπαρο-γνώμων, ονος, ὁ ἔχων γνώμην ῥυπαράν, χυδαῖος, μικροπρεπής, Κ. Μανασσ. Χρον. 61, 32.

ῥυπαρογραφία, ἡ, ζωγραφία ποταπῶν καὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, Letronn. Lettres d'un ant. σ. 468.

ῥῠπᾰρο-γράφος, ον, ζωγραφῶν ῥυπαρὰ ἢ ἀνάξια λόγου πράγματα, Πλίν. 35. 37· πρβλ. **ῥωπογράφος**.

ῥῠπᾰρο-δίαιτος, ον, = **ῥυπαρόβιος**, Τιμαρίων ἐν Notices de Mss. 9. 2. 242.

ῥῠπᾰρο-κέρᾰμος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα ῥυπαροῦ κεράμου, πηλίνου ἀγγείου, Ἀλέξανδρ. ὁ Μύνδιος παρ' Ἀθην. 395D (διάφ. γραφαὶ **ῥυποκέραμος** καὶ **ὑποκέραμος**).

ῥῠπᾰρο-μέλᾱς, αινα, αν, ὁ ἔχων μέλαν ῥυπαρὸν (χρῶμα), Ἀλέξανδρ. ὁ Μύνδιος παρ' Ἀθην. 395D.

ῥῠπᾰρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, ἀκάθαρτος, δουλοπόνηρον ῥυπαρὸν σκόλυθρον Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 5· ἤδη χορηγὸν πώποτε ῥυπαρώτερον τοῦδ' εἶδες; Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 7· ῥ. ἔριον, πιναρόν, «λερωμένον» (πρβλ. **οἰσύπη**), Ἱππ. π. Ἀγμ. 765· ἐπὶ μετάλλων, ἀκάθαρτος, Διοσκ. 5. 84. 2) μεταφορ., τοὺς τρόπους ῥυπαροὺς ἔχοντες Φιλέταιρος ἐν «Φιλαύλῳ» 1. 4· βίος δουλοπρεπὴς καὶ ῥ. Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 7. 4· ῥ. πολῖται, ὄχλος Διον. Ἁλ. 7. 8.. 9. 44· ἐπὶ ὕφους, Λογγῖν. 43. 5·— Ἐπίρρ., **-ρῶς**, Μένανδρ. ἐν τῷ «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 3, Ἀνθ. Π. 10. 48· ὑπερθ. **-ώτατα** Δίων Κ. 59. 4, 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυπαρός· περίψηφος. αἰσχροκερδής», καὶ «ῥυπαρόν· αἰσχρόν.»

ῥῠπᾰρότης, ητος, ἡ, = **ῥυπαρία**, Ἀθήν. 220A.

ῥῠπᾰρο-φάγος, ον, ὁ τρώγων ῥυπαρὰν τροφήν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 513.

ῥυπαροφορέω, ἴδε **ῥυποφορέω**.

ῥυπαροχίτων, ὁ φορῶν ῥυπαρὸν χιτῶνα, Κοσμ. εἰς Γρηγ. Ναζ. ἐν Spicil. Rom. τ. II, σ. 116, Γερμ. Κωνστ/λεως, Cod. Coisl. 278, fol. 109 v°.

ῥυπαροψυχία, ἡ, τὸ ἔχειν ψυχὴν ῥυπαράν, Μανασσ. Χρον. 1939.

ῥῠπᾰρό-ψυχος, ον, ὁ ἔχων ψυχὴν ῥυπαράν, Μανασσ. Χρον. 4456.

ῥῠπᾰρώδης, ες, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 975.

ῥυπαρῶς, Ἐπίρρ., ἴδε **ῥυπαρὸς** ἐν τέλει.

Ῥύπας· «τοὺς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Ἀχαιούς» Ἡσύχ.

ῥύπασμα, τό, ῥύπος, ἀκαθαρσία, μίασμα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 247D·— ὑποκορ. **ῥυπάσμιον**· τό, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 655.

ῥῠπασμός, = τῷ προηγ.,— ὅλως ἡμαρτημ. λέξις παρ' Εὐστ. 1849. 12 ἀντὶ **ῥιπτασμός**, ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙϚ', σ. 534 κἑξ.

ῥυπάω, Ἐπικ. **ῥυπόω**, (ῥύπος) εἶμαι ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, πλήρης ῥύπου, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι Ὀδ. Ζ. 87· ῥωγαλέα, ῥυπόωντα Ν. 435· ἢ ὅτι δὴ ῥυπόω Τ. 72· νῦν δ' ὅττι ῥυπόω Ψ. 115· ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα Ω. 227· παρατ. ἐρρύπων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1282 ῥυπῶντα, κυφόν, ἄθλιον ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 226· ἐπὶ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν φιλοσόφων, ἐρρύπων, ἐσωκράτων ὁ αὐτ. 1282· τοὺς Πυθαγοριστὰς .. ῥυπῶν ἑκόντας Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 3, πρβλ. Λουκ. Νεκυομ. 4.

ῥύπ-έλαιον, τό, ῥυπαρόν, ἀκάθαρτον ἔλαιον, Παῦλ. Αἰγ. 7. 17.

ῥυπέω, ἢ **ῥυπόω**, = **ῥυπάω**, διάφ. γραφ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 4.

ῥυπήμων, ον, = **ῥυπαρός**, Καισάριος 989. 1117.

ῥῠπο-γράφος, ον, ἴδε **ῥυπαρογρ-**.

ῥυπόεις, εσσα, εν, = **ῥυπαρός**, Νικ. Ἀλεξιφ. 469· ὕλη Ἀνθ. Π. 6. 293, πρβλ. 11. 158.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥυπόεν· αἰσχρόν.» αἰσχροκερδές».

ῥῠπο-κέρᾰμος, ον, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **ῥυπαροκέραμος**.

ῥῠπο-κόνδῡλος, ον, ὁ ἔχων ῥυπαροὺς κονδύλους, μάλιστα δὲ ὁ μιμούμενος τοὺς Λάκωνας, γλίσχρος, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Πρέσβεσι» 2 (ἔνθα ἴδε Meineke), πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 620.— Ἡσύχ.: «ῥυποκονδύλους· ἀεὶ ῥυπῶντας καὶ ῥυπαρούς».

ῥύπον, [ῠ], τό, = ὀρός, «ὀρός: τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν ῥυπὸν (γραφ. ῥύπον)· ἔστι δὲ ὑποστάθμη γάλακτος» Φώτ. ἐν λ. ὀρός: ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 150.

ῥύπος [ῠ], ὁ, ἀκαθαρσία, ῥυπαρία, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἑτεροκλ. πληθ., κάθηράν τε ῥύπα πάντα Ὀδ. Ζ. 93· ὕστερον ἐν τῷ ἑνικ., Σιμων. Ἀμοργ. 6. 63, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 76, Πλάτ., κτλ.· ἅπαν ῥύπον, ὁλόκληρον τὸ πρᾶγμα ἀκάθαρτον .., Θεόκρ. 15. 20· ἐπὶ προσώπων, πρὸς τὸ μὴ λοῦσθαι ῥύπος Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 4·— ὡσαύτως **ῥύπος, εος**, τό, ὁ φλοιὸς ἢ τὸ ἀκάθαρτον μέρος τυροῦ, Ἱππ. 614. 54· πληθ. ῥύπη Γρηγ. Ναζ., Ἐπιφ.·— ἀλλ' ἡ ὕπαρξις οὐδετέρου ἑνικοῦ **ῥύπον** δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένη, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 150. 2) μεταφορ., τὸ χαμερπές, «περισκοπεῖν ἄστρων δρόμους .. καὶ τὰς τῶν στοιχείων εἰς ἄλληλα μεταβολὰς συνεχῶς ἐννοεῖν. Ἀποκαθαίρουσι γὰρ αἱ τούτων φαντασίαι τὸν ῥύπον τοῦ χαμαὶ βίου» Μ. Ἀντωνῖν. 7. 47. II. κηρὸς πρὸς σφράγισιν, τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι Ἀριστοφ. Λυσ. 1200.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρὸν λέγουσι».

ῥυπο-φορέω, φορῶ ῥυπαρὰ ἐνδύματα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ., ἔνθα ὁ Hemst. **ῥυπαροφορέω**.

ῥῠπόω, ποιῶ ῥυπαρόν, ῥυπαίνω, λερώνω (πρβλ. **ῥυπάω**).— Παθ., εἶμαι ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, Ἐπικ. μετοχ. παθ. πρκμ. **ῥερῠπωμένος**, ὅλος ἀκάθαρτος, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται Ὀδ. Ζ. 59, Ἱππ. 616, 36., 859B (ἀνθ' οὗ τινες τῶν γραμματικῶν γράφουσι μετὰ ψιλῆς ἐπὶ τοῦ ρ: ῤερυπωμένος)· ἐρρυπωμένος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 425.—Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 161.

ῥῠπόω, ῥυπόωντα, Ἐπικ. ἀντὶ **ῥυπάω, ῥυπάοντα**.

ῥυππᾰπαί, ἐπίφθεγμα ναυτικόν, παρακελευστικὸν κωπηλασίας, ὡς τὸ **ὠόπ**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1073· ἐντεῦθεν κωμικῶς, **τὸ ῥυππαπαί**, τὸ πλήρωμα πλοίου ἢ τὸ ναυτικὸν στράτευμα, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 909.— Πρβλ. **ἱππαπαί**.

ῥύπτειρα, οἱονεὶ θηλ. τοῦ **ῥυπτήρ** (ὅπερ εἶναι ἁπλῶς πλημμ. γραφὴ παρὰ τῷ Διοσκ. 2. 84 ἀντὶ **ἀρυτήρ**), ἡ ἀπὸ τοῦ ῥύπου καθαρίζουσα, ῥ. κονία, σάπων, Νικ. Ἀλεξιφ. 370.

ῥυπτικός, ή, όν, ὁ ἁρμόδιος πρὸς κάθαρσιν ἀπὸ ῥύπου, ἀπὸ ἀκαθαρσίας, ῥυπτικωτάτη κόνις Πλούτ. 2. 697A· μετὰ γεν., ῥ. τοῦ φάρυγγος, ὁ καθαρίζων τὸν φάρυγγα, Ἀριστ. Προβλ. 11 39, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 65D· ἀλλὰ μετὰ γεν. ἀντικειμένου, ῥ. ξηρότητος, ἁρμόδιος ὅπως ἀποκαθάρῃ αὐτήν, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5, 1. 2) καθαρτικός, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 17, 1.

ῥύπτω, (ῥύπος) ἀφαιρῶ ἀκαθαρσίαν ἀπό τινος, καθαρίζω, πλύνω, μάλιστα διὰ σάπωνος ἢ στακτῆς κονίας ἐκ τῆς τέφρας, ῥ. τὰ ἱμάτια Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 36· τὰν γλῶτταν Τίμ. Λοκρ. 100E· τὰς χεῖρας Φιλότιμ. παρ' Ἀθην. 79C.— Παθ., λούομαι, Ἀντιφάνης ἐν «Μαλθακῇ» 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 3, Νικ. Ἀλεξιφ. 530· παροιμία, ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι, ἀφ' ὅτου ἤρχισα νὰ νίπτωμαι, δηλ. ἐκ παιδικῆς μου ἡλικίας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 17, πρβλ. Ἰουβεν. 2. 152. — Καθ' Ἡσύχ.: «ῥύψαι· σμῆξαι. πλῦναι. λοιδορῆσαι. ῥοφῆσαι. καθᾶραι».

ῥῠπώδης, ες, (εἶδος) ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, Διοσκ. 1. 99.

ῥύπωσις, εως, ἡ, ῥύπος, λέρωμα, σπόγγῳ τὴν ῥύπωσιν ἐκμάξας Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμερ. 1749, Εὐστ. Πονημάτ. 167. 58.

ῥυπωτός, ή, όν, ῥερυπωμένος, μεμιασμένος, μεμολυσμένος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 180.

ῥῡσαίνομαι, Παθ., ῥυτιδοῦμαι, ἐπὶ τῶν οὔλων, Νικ. Ἀλεξιφ. 78, Ἀνθ. Π. 14. 103.

ῥῡσᾰλέος, (ποιητ. **ῥυσσαλέος**) α, ον, ἐρρυσωμένος, ἐρρυτιδωμένος, πεπανθείς, ὀπώρην ῥυσσαλέην, «ἤτοι τὴν πεπανθεῖσαν καὶ πέπειρον» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 180.

ῥυσάω, = **ῥυσαίνομαι**, Ἡσύχ. ἐν λέξ **ῥυσοῖσι**.

ῥυσή, Δωρ. **ῥυσά**, ἡ, «μάρανσις, ἢ γήρασις. Λέγεται καὶ ῥυσή» Σουΐδ.

ῥύσημα, τό, «ῥυσήματα: τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα» Φώτ., Σουΐδ.

ῥῦσθαι, ἴδε **ῥύομαι**, Ἰλ. Ο. 141.

ῥυσία: «ἡ τῶν τόξων τάσις» Φώτ.

ῥύσια: «ἐνέχυρα· καὶ ῥυσιάζεσθαι· τὸ ἐνεχυριάζειν» Φώτ.

ῥῡσιάζω: μέλλ. **-άσω**, (ῥύσιον) ἁρπάζω ὡς λάφυρον, μετὰ βίας σύρω, ψευδόδειπνα .. μαργώσης γνάθου ἐρρυσίαζον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 251, Εὐρ. Ἴων 523, Φίλων 1. 638. — Παθητ., βιαίως σύρομαι, ἁρπάζομαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 424, Εὐρ. Ἴων 1406· ἀγομένους .. καὶ ῥυσιαζομένους Πλουτ. Κοριολ. 5. 2) διαρπάζω, τὴν πόλιν Διοδ. Ἐκλογ. 548. 59. 3) ῥυσιάζεσθαι = ἐνεχυριάζειν Φώτ. ἐν λ. ῥύσια.

ῥῡσί-βωμος, ον, ὁ τοὺς βωμοὺς ὑπερασπίζων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 920.

ῥῡσι-γένεθλος, ον, (γενέθλη) ὁ ὑπερασπίζων τὰ ἑαυτοῦ ἔκγονα, Βυζ.

ῥῡσί-διφρος, ον, ὁ διαφυλάττων τὸν δίφρον, ἐπὶ διφρηλάτου, Πινδ. Ι. 2. 31.

ῥυσί-κοσμος, ον, ὁ φυλάττων τὸν κόσμον, Ἀνωνύμ. Ὕμν. εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν 18 [ῥῦσι-].

ῥύσιλλα, ἡ, = **ῥυτίς**, Ἡσύχ.

ῥύσιμον [ῠ], τό, ποιητ. ἀντὶ **ἐρύσιμον**, Νικ. Ἀλεξιφ. 607.

ρύσῐον [ῠ], τό, (ῥύομαι, ἐρύω) τὸ ἁρπαζόμενον καὶ συρόμενον διὰ τῆς βίας: **I.** λάφυρον, λεία, ῥύσι' ἐλαύνεσθαι, ἐπὶ βοσκημάτων, Ἰλ. Λ. 674· τοῦ ρυσίου θ' ἥμαρτε Αἰσχύλ. Ἀγ. 535 (ὅπερ ὅμως δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν σημασίαν II, ἴδε Ἕρμανν. ἐν τόπῳ) ρύσιον πολεμίων ἄγων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 19, 2· κατὰ ρύσιον, ἐπὶ σκοπῷ λαφυραγωγήσεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347c. 12. **II.** τὸ ἁρπαζόμενον ὡς ἐγγύησις, ἀσφάλεια, ἐνέχυρον, ρύσια δοῦναι Σόλων 19. 3 (ἔνθα ἴδε Κοραῆν παρὰ τῷ Bach.)· ρυσίων ἐφάψεται, θὰ σε ἁρπάσῃ ὡς ἐνέχυρον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 412· ρυσίων ἐφάπτορες αὐτόθι 728· μεῖζον ρύσιον πόλει θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν, διότι οὐ μόνον ταύτας θὰ ἀπαγάγω (πρὸς ἀσφάλειαν τῶν Θηβῶν), ἀλλὰ καὶ κἄτι σπουδαιότερον, αὐτὸν τὸν Οἰδίποδα, Σοφ. Ο. Κ. 858· ρύσιον θεῖναι τὸν παῖδα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 14, 1· ρύσια κατέχειν ἀντί τινος Διον. Ἀλ. 5. 33. **III.** τὸ λαμβανόμενον ὡς ἀποζημίωσις ἢ αὐτὴ ἡ ἀποζημίωσις, φόνον φόνου ρύσιον τῖσαι, ἀποτῖσαι φόνον ἀντὶ φόνου, Σοφ. Φιλ. 959· ρύσια καταγγέλλειν, ἀπειλεῖν ἀντίποινα, Πολύβ. 4. 53, 2. **2)** **ρύσια**, τά, ἀπαίτησις ἀποζημιώσεως διὰ πρόσωπα ἢ πράγματα βίᾳ καταληφθέντα, ρύσια αἰτεῖσθαι, ἐγείρειν τοιαύτην ἀπαίτησιν, ὁ αὐτ. 32. 17, 1· ὡσαύτως, ρ. ἀποδοῦναί τινι κατά τινος ὁ αὐτ. 23. 2, 13. **IV.** **ρύσια**, τά, (πρβλ. **ρύσιος**), ἀπολύτρωσις, ἀπελευθέρωσις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 314. **2)** προσφορά, δῶρα ἐπὶ σωτηρίᾳ, ρ. ἀνάγειν Διον. Π. 527, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 605· ὠδίνων ρύσια αὐτόθι 6. 274.— Καθ' Ἡσύχ.: «ρύσιον· ἑλκυστόν. λύτρον, τίμημα, ἢ τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ρύεσθαι τὸν κατεχόμενον».

ρύσιος, ον, (ῥύομαι) ὁ ἀπολυτρῶν, ἀπελευθερῶν, σώζων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 150· ρύσια ψυχῆς δῶρα Ἀνθ. Π. 7. 605.

ρῡσί-πολις, -εως, ὁ, ἡ, ὁ σώζων τὴν πόλιν, Αἰσχύλ. Θήβ. 130· ρ. Δαναῶν, ἀντίθετον τῷ περσέπολις Τρώων Ποιητὴς παρ' Ἡλιοδ. 3. 2.

ρῡσί-πονος, ον, ὁ ἀπελευθερῶν ἀπὸ κόπων, Ἀνθολ. Π. 9. 525. 18.

ρῡσί-πτολις, ποιητικ. ἀντὶ **ρυσίπολις**, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. (προσθῆκαι) 883a.

ρῦσις, ἡ, (ῥύομαι) ἀπελευθέρωσις, θανάτου, ἐκ θανάτου, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 200, Ἑβδ. (Σειράχ. ΝΑ', 9).

ρύσις [ῠ], ἡ, (ῥέω) ὡς τὸ **ρεῦσις**, ροή, ὕδατος Πλάτ. Νόμ. 944B· εἰς τὸ κοιλότατον ἡ ρ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 16· ἀντίθετον τῷ **ἄμπωτις**, αὐτόθι 2. 8, 7· ρ. αἵματος, κοιλίας Ἱππ. Ἀφ. 1248, 1244· φλεβῶν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 8· ἐπὶ πυρός, Θεοφρ. π. Πυρ. 54· πτώσεις, πέσιμον, τριχῶν Γαλην.· ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **γονόρροια**, Ἑβδ. (Λευϊτ. ΙΕ', 2 κἑξ.). **II.** ὁ ροῦς ποταμοῦ, τὸ ρεῦμα, ἡ ροὴ αὐτοῦ, ποταμὸς ποιεῖται τὴν ρ. Πολύβ. 2. 16, 6, κτλ.

ρυσίς, ίδος, ἡ, = **ρῡτόν**, εἶδος ποτηρίου, Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 7· ἀλλ' ὁ Piers. (Μοῖρ. 412) ἀνέγνω χρυσίδι, ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

ρύσκομαι, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ῥύομαι**· **ρύσκευ**, Ἐπικ. β' ἑνικ. παρατ., ὅς τέ μιν αὐτὴν ρύσκευ Ἰλ. Ω. 730.

ρυσμός, **ρυσμόω**, Ἰων. ἀντὶ **ρυθμός**, **ρυθμόω**.

ρῡσό-καρφος, ον, ὁ ἔχων ρυσοὺς κλάδους, δηλ. συνεσταλμένους, «ζαρωμένους», Διοσκ. 1. 13.

ρῡσόομαι, (ρυσός) Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ρυτιδωτός, πληροῦμαι ρυτίδων, «ζαρώνω», δέρμα Ἀριστ. Προβλ. 24. 10, 2· ἐπὶ καρπῶν, Διοσκ. 3. 12.— Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν Ἱππιατρ. 48, 23.

ρυσός, ή, όν, (*ῥύω, ἐρύω) ἐρρυτιδωμένος, «ζαρωμένος», ρυτιδωτός, Ἰλ. Ι. 503, Εὐρ. Ἠλ. 490, Ἀριστοφ. Πλ. 266, Πλάτ. Πολ. 452B· ρυσὰ πολιῶν σαρκῶν καταδρύμματα (πρβλ. **ρυτίς**) Εὐρ. Ἱκέτ. 50· ρ. βουλευτήρια, πιθ., = ρυσοὶ βουλευταί, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ. 6· ρυσότερον βαλλαντίου πρόσωπον Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 117· ρ. ἐπισκύνιον, ἐπὶ συνοφρυώσεως, Ἀνθ. Π. 6. 64·— ὡσαύτως ἐπὶ καρπῶν, κτλ., ἀκρόδυα ἰσχνὰ καὶ ρ. Πλουτ. 2. 735D· ἐλαῖαι Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 56C· σῦκα Φιλόστρ. 869.— Οἱ τύποι **ρυσσός**, **ρυσσαίνομαι**, κτλ., προῆλθον ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ υ ἦν φύσει μακρόν, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 60, Seidl. εἰς Εὐρ. Ἠλ. 485.

ρῡσότης, -ητος, ἡ, ρυτίδωσις, Πλουτ. Γάλβ. 13, κτλ.

ρῡσο-χίτων, -ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ρυσὸν χιτῶνα ἢ φλοιόν, κόκκος Ὀρφ. Λιθ. 715, κατὰ τὸν Tyrwhitt ἀντὶ **χρυσο-**.

ρυσσαίνομαι, **ρυσσός**, **ρυσσόομαι**, κτλ. ἴδε ἐν λέξ. **ρυσός**.

ρύσταγμα, τό, τὸ σύρειν διὰ τῆς βίας, κακὴ μεταχείρισις, Λυκόφρ. 1089.

ρυστάζω, θαμιστ. τοῦ ***ῥύω**, **ἐρύω**, ἕλκω, σύρω τῇδε κἀκεῖσε περιφέρω βιαίως, πολλὰ ρυστάζεσκεν .. περὶ σῆμα, ἔσυρε πολλάκις περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, Ἰλ. Ω. 755· ὁμῶας ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα, «ἕλκοντας, βιαζομένους» (Σχόλ.), Ὀδ. Π. 109, Υ. 319· πρβλ. τὸ ἑπόμ.— περὶ τοῦ τύπου πρβλ. τὰ **ἑλκυστάζω**, **ρυπάζω**.

ρυστακτύς, ύος, ἡ, βίαιος ἑλκυσμός, αἰκία, Ὀδ. Σ. 224.

ρυστήρ, σπάνιος τύπος καὶ μεταγεν. ἀντὶ τοῦ **ρυτήρ**, σωτήρ, λυτρωτής, Χρ. Σιβ. 3. 561, Wern. εἰς Τρυφ. (γραπτ. Τριφ.) 266. **II.** «ρυστῆρας: καὶ βρυτῆρας· τὰς ἡνίας» Φώτ.

ρύστης, ου, ὁ, (ῥύομαι) σωτήρ, λυτρωτής, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρις 6, Ἑβδ. καὶ Ἐκκλ.— ὡσαύτως θηλ. **ρύστις**, **-ιδος**, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς Παρθένον Μαρίαν 18.

ρῡσώδης, ες, (εἶδος) = **ρυτιδώδης**, Ἀνθ. Π. 5. 76.

ρύσωσις, ἡ, (ρυσόω) ρυτίδωσις, Γαλην. τ. 14, σ. 766, 8.

ρῡτά, τά, ἴδε **ρῡτὸς** 2.

ρῡτ-ἀγωγεύς, έως, ὁ, τὸ σχοινίον δι' οὗ σύρεται ἵππος, τὸ «καπίστρι», Ξεν. Ἱππ. 7. 1, Πολυδ. Ι', 25· πρβλ. **ρυτὴρ** 2. β, **ἀγωγεὺς** II.

ρύτειρα [ῡ], ἡ, ὡς θηλ. τοῦ **ρυτὴρ** II, «ἡ σώζουσα» Σουΐδ.

ρῡτή, ῆς, ἡ, λέξις Πελοποννησιακὴ ἀντὶ τοῦ **πήγανον**, Λατ. ruta, rue, Νικ. Ἀλεξιφ. 306, Θηρ. 523· πρβλ. Valck. Adon σ. 220· ἴδε **ρυτόν**.

ρῡτήρ, -ῆρος, ὁ, (*ῥύω, ἐρύω) ὁ σύρων ἢ τεντώνων, ρυτῆρας ὀϊστῶν, τοξότας, Ὀδ. Σ. 262· ρυτῆρα βιοῦ, ἑλκυστῆρα τόξου, τοξότου, Φ. 173. **2)** ὡς τὸ **ἱμάς**, τὸ λωρίον δι' οὗ ὁ ἵππος σύρει τὴν ἅμαξαν. Ἰλ. Π. 475· ὡσαύτως. **β)** ὁ ἱμάς, κυρίως δὲ τὰ ἡνία τοῦ ἵππου σπεύδειν ἀπὸ ρυτῆρος, Λατ. immissis habenis, κοινῶς «εἰς τὰ τέσσερα», Σοφ. Ο.Κ. 900· ἀπὸ ρ. ἐλαύνειν τοὺς ἵππους Διον. Ἀλ. 4. 85, πρβλ. 11. 33, Διόδ. 19. 26·— ὁ Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 24 ἔχει, «ἀπὸ ρυτῆρος τρέχειν ἵππον: οἷον ἀπὸ χαλινοῦ ἢ ἄνευ χαλινοῦ», πρβλ. Πολυδ. Α', 214. **γ)** λωρίον πρὸς μαστίγωσιν, Δημ. 402 ἐν τέλ., Αἰσχίν. 49. 20, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 211, Ἀποσπ. 938. **II.** (ῥύομαι) ὁ σώζων, διαφυλάττων, ὑπερασπίζων, ρ. σταθμῶν Ὀδ. Ρ. 187, 223· — ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 318, **ρύτορες** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.

ρῡτιδό-φλοιος, ον, ὁ ἔχων τὸν φλοιὸν ἐρρυτιδωμένον, σῦκον Ἀνθ. Π. 6. 22.

ρῡτῐδόω, ρυτιδώνω, καθιστῶ τι ρυτιδῶδες, διὰ τί τὸ θερμὸν ὕδωρ ρυτιδοῖ, τὸ δὲ πῦρ θερμὸν ὄν, οὔ; Ἀριστ. Προβλ. 24. 7.— Παθητ., πληροῦμαι ρυτίδων, ρυτιδούμενοι ὀφθαλμοὶ Ἱππ. 1165E· δέρμα ἐρρυτιδωμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 25, 1, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 30· φύλλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 3, μῆλον Διοσκ. 1. 166· ἐρρυτιδωμένος τὴν ὄψιν Λουκ. περὶ Πένθους 16.— Ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 162.

ρῡτῐδώδης, ες, (εἶδος) ἔχων ρυτίδας, πλήρης ρυτίδων, γαστέρες Ἱππ. Προρρ. 105, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 2· τὰ περὶ τὰ ὄμματα ρ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 3, 1· φύλλον ρ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 6.

ρῡτίδωμα, τό, ἡ ρυτίς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1052, 1066.

ρῡτίδωσις, ἡ, τὸ ρυτιδοῦσθαι, ἡ συστολή, σμίκρυνσις, π. χ. τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην. τ. 10, 58, πρβλ. **ρύσωσις**.

ρῡτίζω, = **ρυτιδόω**, Γλωσσ.

ρῡτίς, -ίδος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κυρίως τοῦ προσώπου, κοινῶς «ζαρωματιὰ» ἢ «ζαρωμάδα», Λατ. ruga, ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ρυτίδων ὅσας ἔχει Ἀριστοφ. Πλ. 1051· τὰς ἄλλας ρυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελείαινε Πλάτ. Συμπ. 190E· τὰς τῶν σκυτῶν ρυτίδας αὐτόθι 191A. [Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ***ῥύω** (ἴδε **ῥύομαι**)· ἀλλ' ἔχει ῡ, πλὴν παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Γρηγ. Ναζ., ἴδε Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 726].

ρύτισμα, τό, (ρυτίζω) «ἐμβάλωμα», «ρυτίσματα: αἱ ἀκέστριαι τῶν διερρηγκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ρυτίσματα ἐκάλουν· οὕτω Μένανδρος» Φώτ.

ρῡτόν, τό, = **πήγανον**, Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 16, ἔνθα ἴδε Meineke· ἴδε **ρυτή**.— Καθ' Ἡσύχ. «ρυτά· τὰ στέμφυλα».

ρῡτόν, τό, ἴδε **ρυτὸς** (ῥέω) II.

ρῡτός, ή, όν, (ῥύω, ἐρύω) ἑλκυστός, ρυτοῖσι λάεσσι, ἑλκυστοῖς λίθοις διὰ τὸ μέγεθος, Ὀδ. Ζ. 267, Ξ. 10· ἱερῶν ρυτῶν λίθων Κλήμ. Ἀλ. 511. **II.** πληθ. **ρῡτά**, τά, ἡνίαι (πρβλ. **ρυτὴρ** 2. β), ρυτὰ χαλαίνειν Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 308. — Καθ' Ἡσύχ.: «ρυτοί· ἑλκυστοί. λίθοι μεγάλοι, διὰ τὸ μέγεθος οὐ δυνάμενοι βασταχθῆναι».

ρῠτός, ή, όν, (ῥέω) ρέων, ρευστός, ὑγρός, ρυτᾶς ἐξ ἁλὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1408· ρ. πόροι (ἴδε **πόρος** I. 3) ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 452· ρυτῶν ὑδάτων λουτρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1598· παγὰ Εὐρ. Ἱππ. 123· ρ. ὕδωρ, ἀντίθετον τῷ **πηκτόν**, Τίμ. Λοκρ. 99C· τῷ **στάσιμον**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 5· τῷ **ὄμβριον**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 3· τῷ **φρεατιαῖον**, Πλούτ. 954C. **II.** **ρυτόν**, τό, ποτήριον ἢ κέρας καταλῆγον εἰς ὀξὺ ἄκρον, καθ' ὃ ὑπῆρχε μικρὰ ὀπή, δι' ἧς ὁ οἶνος ἔρρεεν ἐν λεπτῇ ροῇ, «Δωρόθεος γ' ὁ Σιδώνιός φησι τὰ ρυτὰ κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα δ' εἶναι, ἐξ ὧν χρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσιν. ὠνομάσθαι δὲ ἀπὸ τῆς ρύσεως» Ἀθήν. 497E, Δημ. 565 ἐν τέλ.· πολλάκις δὲ ἦτο κατεσκευασμένον ἐν σχήματι ζῴων, Ἐπίνικος ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1, Δαμόξενος ἐν «Αὐτὸν πενθοῦντι» 1· πρβλ. Λεξικ. Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. καὶ ἴδε **κρουνίζω**·— ἐκ τοῦ Λατ. rhytium παρὰ Μαρτιάλ.· 2. 35, 2, δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν καὶ Ἑλληνικὸν ὑποκορ. **ρυτίον**, τό.

ῥύτρον, τό, θυσία, προσφορὰ ἐπὶ σωτηρίᾳ, «ῥύτρα· λυτήρια, σωτήρια, σῶτρα» Ἡσύχ. ἴδε ῥύσιον IV.

ῥύτρος, τό, φυτόν τι ἔχον ἀκάνθας κατὰ τὰ ἄκρα, κατά τινας Echinops, Θεοφ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 4.

ῥύτωρ [ῡ], -ορος, ὁ, (*ῥύω, ἐρύω) ὁ ἕλκων τι, ὡς τὸ ῥυτὴρ I, χρυσίων ῥ. τόξων, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 108. **II.** (ῥύομαι) σωτήρ, λυτρωτής, προστάτης, φύλαξ, πόλεως Αἰσχύλ. Θήβ. 318 (ἴδε ῥυτὴρ II)· σωφροσύνης ῥ. καὶ βιότου Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 969. 6· ῥ. βουκολίων Ἀνθ. Π. 6. 37· κεκρύφαλος ῥ. χαίτας αὐτόθι 6. 207· μετὰ γεν. ἀντικειμένου, ὁ σῴζων ἢ λυτρώνων ἀπό τινος, λιμοῦ καὶ θανάτου αὐτόθι 9. 351.

ῥυφάνω, ῥυφέω, ῥύφημα, Ἰων. ἀντὶ ῥοφάνω, κτλ., ἃ ἴδε.

ῥυχάχετος, ἴδε **ῥυάχετος**.

ῥύψις, ἡ, (ῥύπτω) «κάθαρσις, καθαρισμὸς» (Ἡσύχ.), Πλάτ. Τίμ. 65Ε, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 100Ε.

***ῥύω**, ὅπόθεν τὸ ἐρύω, ἕλκω· ἴδε ἐν λ. **ῥύομαι**.

ῥυώδης, ες, (εἶδος) ὁ ῥέων, ἐπὶ προσώπων, ῥυώδεες τὰ οὖρα, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ κρατήσωσι τὰ οὖρα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815· σπέρμα πολὺ καὶ ῥ., ἐλευθέρως ῥέον, Πλάτ. Τίμ. 86C, D· ἐπὶ πυρετῶν, συνεχὴς καὶ συχνός, Γαλην. τ. 19, σ. 552, 17.

ῥῶ, ἴδε **Ῥρ**.

ῥωβικός, ή, όν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ τὸ γράμμα ῥῶ, ῥωβικώτερος Διογ. Λ. 2. 108· πρβλ. **ῥωποπερπερήθρα**.

ῥωγᾰλέος, α, ον, (ῥώξ) διερρωγώς, διερρηγμένος, διεσχισμένος, κατατετρημένος, ῥακώδης, χιτῶνα χαλκῷ ῥωγαλέον, «σιδήρῳ διεσχισμένον» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 417· πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, διεσχισμένην, ῥακώδη, Ὀδ. Ρ. 198, Σ. 109· ῥάκος.. ἠδὲ χιτῶνα, ῥωγαλέα Λ. 435, 438, κτλ.

ῥωγάς, άδος, ὁ, ἡ, (ῥώξ) = τῷ προηγ., διεσχισμένη, διερρωγυῖα, πήρη Βάβρ. 86· ῥ. πέτρα, κρημνὸς διεσχισμένος, Θεόκρ. 24. 94, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1448, πρβλ. Νικ. Θ. 389· κάπετος ῥ. Ποσείδιππος παρ' Ἀθην. 414Ε·— πρβλ. **ῥαγάς, ἀπορρώξ**. **II.** ὡς οὐσιαστ., ῥῆγμα ἐν τοίχῳ, παρ' Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ τὴν λέξιν **ῥωγή**, ἡ.

ῥωγμᾰτίας, ου, ὁ, = **ῥηγματίας**, Γαλην.

ῥωγμή, ἡ, = **ῥωγή**, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 898· ῥ. ξύλου, χαραγματιά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9, 4, πρβλ. 5. 28, 4· ὡσαύτως **ῥωγμός**, ὁ, Βίωνος Ἀποσπ. 15.

ῥωγμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ῥωγμήν, ῥαφὴ Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 903.

ῥῶδιγξ, ιγγος, ἡ, «ῥώδιγγες· πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι. οἱ δὲ μώλωπες» Ἡσύχ.

ῥωδιός, ὁ, = **ἐρωδιός**, «ῥωδιόν· τὸν ἐρωδιόν» Ἡσύχ. (Ἱππῶναξ 59).

ῥώθων, ωνος, ὁ, μυκτήρ, Ἱππιατρ.· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ μυκτῆρες, «ῥουθούνια», Νικ. Θ. 213, Ἀλεξιφ. 117, Στράβ. 312, Πολυδ. 2. 72, κτλ.

ῥωθώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., τὸ ῥάμφος πτηνοῦ, Ὀρνεοσόφ. 245, 250. **II.** ἡ ἄκρα (κοινῶς μύτη) ὑποδήματος εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντος, Βυζ.

ῥῶμα, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ῥώμη, «ῥῶμα· ῥώμην, ἰσχύν. ὅρμημα. ὡς γνῶμα γνώμην» Ἡσύχ.

Ῥωμαΐζω, λαλῶ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, λέγω τι Λατινιστί, Ἀππ. Ἀννιβαϊκ. 41, Φιλόστρ. 221. **2)** φρονῶ τὰ τῶν Ῥωμαίων, ἀνήκω εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν φατρίαν ἢ μερίδα, ὁ αὐτ. ἐν Καρχηδονικ. 68, Μακεδ. 5.

Ῥωμαϊκός, ή, όν, καὶ **Ῥωμαῖος**, α, ον, ὡς καὶ νῦν, Πολύβ., κτλ.· ὑπερθ. **-ώτατος**, Ἀνθ. Π. 9. 502·— τὰ Ῥωμαῖα, ludi Romani, Δίων Κ. 37. 8·— θηλ., **Ῥωμαΐς**, ΐδος, γυνὴ Ῥωμαία, Φιλοδήμ. Ἐπιγρ. 9. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Λατινιστί, Ἀνθ. Π. 9. 502, κτλ.

Ῥωμαϊστί, Ἐπίρρ., Λατινιστί, Ἀππ. Μιθρ. 2, Πλούτ. 2. 318D, κ. ἀλλ.

ῥωμαλεόομαι, γίνομαι ἢ εἶμαι ῥωμαλέος, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 2.

ῥωμαλέος, α, ον, (ῥώμη) ἰσχυρὸς τὸ σῶμα, πλήρης ῥώμης, ῥ. τῷ σώματι Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Α· κατὰ χεῖρα Πλούτ. 2. 597D· ῥ. ὦμοι Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 8· ῥ. ἐν τῷ λέγειν Πλούτ. Γ. Γράκχ. 4. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλεώτεραι πέδαι Ἡρόδ. 3. 22· βίοτος Ἀνθ. Π. 7. 413. Ἐπίρρ., **ῥωμαλέως**, ἰσχυρῶς, Θεμίστ. 249D, Γαλην. τ. 6, σ. 139, 19.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥωμαλέος· ἰσχυρός, ἀνδρεῖος, ὑγιής, γενναῖος, θρασύς».

ῥωμᾰλεότης, -ητος, ἡ, σωματικὴ ἰσχύς, δύναμις, Ῥήτορες (Walz) 3. 599.

ῥώμη, ἡ, (ἴδε ῥώομαι) σωματικὴ ἰσχύς, δύναμις, Ἡρόδ. 1. 31, 8. 113· γυίων ῥ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 913· μεῖζον ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Σοφ. Τρ. 1019· ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης ὠχούμεθ' Εὐρ. Ὀρ. 69· ῥώμῃ χειρῶν χρῆσθαι Ἀντιφῶν. 127. 25· εἴ τῳ.. προλείποι ἡ ῥ. καὶ τὸ σῶμα, δηλ. ἡ σωματικὴ αὐτοῦ ῥώμη, δύναμις, Θουκ. 7. 75· μετὰ ῥώμης ὁ αὐτ. 2. 43· ὑγίειαν καὶ ῥ. Πλάτ. Φαῖδρ. 270Β· τὴν ἰσχὺν δεῖνα καὶ τὴν ῥ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 190Β· ῥ. καὶ τόλμη Δημ. 301. 26· ῥώμης ἀκμὴ Εὐβουλος ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 1·— ἐν τῷ πληθ., πιστεύοντες ἐν ταῖς ἑαυτῶν ῥ. Λυσ. 169. 38· ταῖς τῶν σωμάτων ῥ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 19. **2)** ἐπὶ ἐθνῶν, στρατῶν καὶ τῶν τοιούτων, τὴν παροῦσαν νῦν ῥ. πόλεως Θουκ. 4. 18· τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγεγένητό τις ῥ. ὁ αὐτ. 7. 18, πρβλ. 42., 4. 29. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, δύναμις, ἰσχύς, ὁρμή, Εὐρ. Ἱκέτ. 26· πνίγους Πλάτ. Νόμ. 633C· πνεύματ' ἀνέμων ῥώμην ἔχει Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 102· ὁμοίως, ῥ. ψυχῆς Ξεν. Κύρ. 4. 2, 14· ἡδονῶν Πλάτ. Νόμ. 841Α· τοῦ λέγειν αὐτόθι 711Ε· λόγου ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 267Α· τῆς τῶν λόγων ῥώμης Κρατῖνος Νεώτερος ἐν «Ταραντίνοις» 1. **4)** οὐ μιᾷ ῥώμῃ, οὐχ ἑνὸς ῥώμῃ, ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν νῦν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν Σοφ. Ο. Τ. 123· ὡς τὸ δύναμις. **5)** στρατιωτικὴ δύναμις, στράτευμα, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 3, 14, Ἑλλ. 7. 4, 16.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥώμη· δύναμις, ἰσχύς, ὄγκος, ὑγεία, ἀνδρεία». **II.** **Ῥώμη**, ἡ, κατὰ πρῶτον μνημονεύεται παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 568, πρβλ. Πλαῦτ. 1. 7, 5· θεοποιεῖται ἐν ἐπιγραφαῖς, θεὰ Ῥώμη Συλλ. Ἐπιγρ. 478, 2696, κ. ἀλλ.

ῥώνιξ· «ποταμίας νεὼς εἶδος» Ἡσύχ.

ῥ' ὤνιος· «ἄξιος. πλούσιος» Ἡσύχ.

ῥώννυμι Ἱππ. 380. 42· **ῥωννύω** Τίμ. Λοκρ. 103Ε· **ῥώσω** (ἐπιρ-) Πλούτ. 2. 9Ε: ἀόρ. **ἔρρωσα** Πλούτ., (ἐπ-) Ἡρόδ. 8. 14, Θουκ. 4. 36.— Παθ., **ῥώννῡμαι** Πλουτ. Ῥωμ. 25, Κοριολ. 24, κτλ.: μέλλ. **ῥωσθήσομαι** Ἀπολλόδ. 1. 6, 3, (ἐπιρ-) Λουκ.: ἀόρ. **ἐρρώσθην** Θουκ. 4. 72, Πλάτ. Φαῖδρ. 238C, (ἐπ-) Σοφ.: πρκμ. **ἔρρωμαι**, ἴδε κατωτ. (ἴδε ἐν λέξ. **ῥώομαι**). Δίδω ἰσχύν, δύναμιν, δυναμώνω, τροφὴ ῥώννυσι Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· ῥ. ἀλκάν, ὁρμὰν Τίμ. Λοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰς πόλεις Πλουτ. Περικλ. 19· ἀλλά, **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται κατὰ πρκμ. μὲ σημασίαν ἐνεστ. **ἔρρωμαι**, καὶ ὑπερσ. **ἐρρώμην** (μὲ σημασίαν παρατ.)·—προβάλλω ἰσχύν, ἔχω ἰσχὺν ἢ δύναμιν, γυναῖκές ἐσμεν κοὐδαμῶς ἐρρώμεθα Εὐρ. Ἡρακλ. 686, πρβλ. Θουκ. 7. 15· ἔρρωντο ἐς τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. 2. 8, πρβλ. 8. 78· ἐρρῶσθαι τὴν ψυχὴν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 29 οὕτως, ἐρρώσθη χρήμασιν Πλουτ. Ποπλ. 23·— μετ' ἀπαρ., ἔχω δύναμιν νὰ πράξω τι, εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω, ἔρρωτο πᾶς ξυνεπιλαμβάνειν Θουκ. 2. 8, πρβλ. Λυσίαν 132. 32, Πλάτ. Συμπ. 176Β. **2)** συχν. ἐν τῇ προστ. **ἔρρωσο**, ἔχε ὑγείαν, χαῖρε, Λατ. vale, ὁ συνήθης τρόπος καθ' ὃν ἐτελείωνον τὰς ἐπιστολάς, οἷον παρὰ Ξεν. ἐν Κύρ. 4. 5, 33, καὶ ἐν ταῖς ἀποδιδομέναις τῷ Πλάτωνι, κτλ.· ὡσαύτως, φράζειν τινὶ ἐρρῶσθαι, Λατ. valere jubere, Πλάτ. Φαίδων 61Β, Δημ. 278. 6., 419. 12. **3)** μετοχ. **ἐρρωμένος**,=**ῥωμαλέος**, ἴδε ἐν λέξ.

ῥώξ· «κόκκος. ἢ εἶδος φαλαγγίου» Ἡσύχ.

ῥώξ, ῥωγός, ἡ, (ἴδε **ῥήγνυμι**)·— ῥῆγμα, ἄνοιγμα ἐν Ὀδ. Χ. 143, τό: ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο φαίνεται ὅτι σημαίνει: διὰ τῶν στενῶν διόδων ἢ διαδρόμων τῶν ἀγόντων εἰς τὸ μέγαρον, ἴδε τὸ περὶ Ὁμήρου πόνημα τοῦ Jebb (Jebb's Homer) σ. 184. **2)** τεθραυσμένον τεμάχιον, σύντριμμα, Κλήμ. Ἀλ. 473. **II.**= **ῥάξ**, ὃ ἴδε.

ῥώομαι, ἀρχ. Ἐπικ. ἀποθ., οὗ ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ γ' πληθ. τοῦ παρατατ. **ἐρρώοντο**, Ἐπικ. **ῥώοντο**, καὶ τὸ γ' πληθ. τοῦ ἀορ. **ἐρρώσαντο** (ἴδε κατωτ.)· ὁ Νίκ. ἔχει ὡσαύτως **ῥώετο**, Θηρ. 351. Κινοῦμαι μετὰ ταχύτητος ἢ ὁρμῆς, ὁρμῶ, τινάσσομαι, πηδῶ, ἐφορμῶ, μάλιστα ἐπὶ πολεμιστῶν, Ἰλ. Λ. 50, Π. 166, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 230· πολλοὶ δὲ ἥρωες Ἀχαιοὶ τεύχεσιν ἐρρώσαντο περὶ πυρήν, ἐρρωμένως ἐκινήθησαν, Ὀδ. Ω. 69· Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο, ἐχόρευσαν, Ἰλ. Ω. 616 (πρβλ. **ἐπιρρώομαι** II)· ἢ μετὰ συστοίχου αἰτ., καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο, ἐχόρευσαν ἐρρωμένως τρυφηλὸν χορόν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 262· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, ὑπερρώοντο ὑπ' αὐτῷ, ὑφώρμων, ἔτρεχον αἱ θεράπαιναι (ὑποστηρίζουσαι τὸν κύριον των, δηλ. τὸν Ἥφαιστον), Ἰλ. Σ. 417· οὕτως, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί, «αἱ δὲ ἀσθενεῖς καὶ λεπταὶ αὐτοῦ κνῆμαι ὑπερεκινοῦντο μετὰ κακοπαθείας» (Σχόλ.), αὐτόθι 411· γούνατα δ' ἐρρώσαντο, «ἐρρωμένως ἐκινήθησαν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ψ. 3· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς κόμης, χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, ἐσείοντο μετὰ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, Ἰλ. Ψ. 367. (Ἐντεῦθεν πιθανῶς **ῥώννυμι**, **ῥώμη**, Λατ. robur, robustus· ἴσως καὶ συγγενὲς τῷ ***ῥύω**, **ἐρύω**, **ῥύμη**).—Καθ' Ἡσύχ.: «ῥώοντο· ὥρμων, ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, ὁρμὴν ἐλάμβανον».

ῥωπάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Σουΐδ.

ῥωπάς, -άδος, ἡ, = **ῥώψ**, Ὀππ. Κυν. 4. 393· οὕτω, **ῥῶπαξ**, -ακος, ὁ, Ἐπιφάν.

ῥωπεῖον, τό, ἴδε **ῥωπήϊον**.

ῥωπεύω, (ῥώψ) κόπτω κλάδους καὶ χαμόκλαδα, πιθαν. γραφὴ ἐν Ἀνθ. Π. 226. **II.** (ῥῶπος) **ῥωποπωλέω**, Ἡσύχ.

ῥωπήεις, εσσα, εν, (ῥώψ) κατάφυτος μὲ θάμνους, ἄγκος Κόϊντ. Σμ. 7. 715.

ῥωπήιον, τό, (ῥώψ) λέξις Ἐπικ. οὐδαμοῦ εὑρισκομένη ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ, ῥωπεῖον, καὶ ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ., θάμνοι,

χαμόκλαδα, ῥωπήια πυκνὰ Ἰλ. Ν. 199, Ψ. 122, κτλ.· κατά τε ῥωπήια δύω Φ 559

ῥωπίζω. (ῥῶπος) «ἐρρωπίζομεν: σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ἐποιοῦμεν· ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος» (Φώτ.), ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ἐρρωπίζομεν (ἠτεχνιτεύομεν ἢ σύμμικτα χρώματα εἴχομεν) Ἴων Ὀμφάλῃ (Ἀποσπ. 31). Τι.ἐς ῥωπίζειν ἀπέδοσαν τὸ ἀτεχν(ιτ)εύεσθαι καὶ ἀμαθεύεσθαι, κακῶς· ἔστι γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς φόρτος καὶ ποικίλος καὶ.. τὰ ἐκ τῶν ῥωπῶν πλέγματα, κανᾶ καὶ σῆστρα κυρίως».

ῥωπικός, ή, όν, (ῥῶπος) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μικρὰ πράγματα, εἰς εὐτελῆ ἐμπορεύματα, Πλουτ. Λυκοῦργ. 9· δῶρον Ἀνθ. Π. 6. 355· ἐπὶ προσώπων, Πολύβ. 24 5, 3 ῥωπικὰ γράψασθαι, εὐτελῆ πράγματα ζωγραφῆσαι, Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. Πλούτ. 2. 495C, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ῥωπογράφος**·— **τὸ ῥωπικόν,** εὐτελὴς καὶ ἄτεχνος διακόσμησις τοῦ λόγου, προσποιήσεις, ἐπσκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον Toup. εἰς Λογγῖν. 3. 4, πρβλ. Πολύβ. 24. 5, 5, Πλούτ. 2. 495C

ῥωπίον, τό, (ῥώψ) **ῥωπεῖον,** θάμνος, κλάδος, «κλαδάκι», Δίων Κ. 63, 28.

ῥωπο-γράφος, ον, (ῥῶπος) ὁ ζωγραφῶν πράγματα ἀνάξια λόγου, μηδαμινά, κοινὰ πράγματα ὡς οἱ Ὁλλανδοὶ ζωγράφοι, Welcker παρὰ τῷ Ἰακωψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. 1. 31, 397, Müller Archäol. d. Kunst § 163. 5· πρβλ. **ῥυπαρογράφος**:— **ῥωπογραφία,** ἡ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεγαλογραφία,** Κικ. πρ. Ἀττ. 15. 16 ϐ.

ῥωπο-περπερήθρα, ἡ, (πέρπερος) χυδαία καὶ ποταπὴ φλυαρία, ἀπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥωποπερπερήθραν Διογ. Λ. 2. 108 (ὡς διωρθώθη ὑπὸ Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 4. 618), ἀντὶ **ῥωποστωμυλήθρα,** ἐκ τοῦ Πλουτ. Δημ. 9· «ῥωποπερπερήθρα τις προσερρήθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος» Εὐστ. 927, 56· «εἰς ῥωποπερπερήθραν σκώπτεσθαι» ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 106, 95, 224, 70.

ῥωπο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ῥώπων ἤτοι μικρῶν καὶ ποικίλων πραγμάτων, μικρέμπορος, πωλητὴς μεταβατικός, Ἑβδ. (Νεεμ. Γ', 31), Γαλην.·— **ῥωποπωλέω,** πωλῶ ποικίλα μικρᾶς ἀξίας πράγματα, πωλῶ «ψιλικὰ» ὡς λέγομεν νῦν, ἴδε ἐν λέξ **ῥωπεύειν**· — **ῥωποπωλεῖον,** τό, κατάστημα ψιλικῶν, Γλωσσ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥωποπώλης· ὁ ῥῶπον πωλῶν, ῥῶπον δὲ ἔλεγον τὸν λεπτὸν καὶ ποικίλον φόρτον».

ῥῶπος, ὁ, ἐμπορεύματα μικρὰ καὶ παντοειδῆ, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 256· ἐσχάραν, κλίνην, κάδον, στρώματα, .. θύλακον, .. τοσοῦτος ἐσθ' ὁ ῥῶπος ὃν σὺ περιφέρεις Δίφιλος ἐν «Μαινομένῳ» 1· ἄπρατον εἶναι τὸν ῥ Δημ. 910.1· ἔλαιον καὶ ἄλλον ῥ. ναυτικὸν Ἀριστ. π. Θαυμασ. 135· ὑαλᾶ σκεύη καὶ ἄλλος ῥ τοιοῦτος Στράβ. 200, πρβλ. 376.— Καθ' Ἡσύχ.: «ῥῶπος· ῥωπικόν. ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. ὁ γὰρ ῥῶπος λεπτὸς φόρτος, ἤγουν μίγματα, χρώματα, ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, μυρεψοῖς χρησιμεύει».

ῥωπο-στωμυλήθρα, ἡ, ἴδε **ῥωποπερπερήθρα.**

ῥωρός, ά, όν, (ῥώννυμι)· «σφοδρὸς καὶ τὰ κάρτα.. » Ἡσύχ. πρβλ. **ῥάρος.**

Ῥῶς, οἱ, Σκυθ. ἀντὶ τοῦ ταῦροι, «σαφέστερον ἐδήλωσα ταύρους τοὺς ῥῶς καλεῖσθαι» Τζέτζ. Ἱστ. 11. 881.—**Ῥῶς = Ῥῶσσοι,** «Ῥῶς ὁ κοινῶς Ῥοῦσος» Μοσχόπουλος περὶ Σχεδῶν σ. 200· «ἐς τοὺς Ταυροσκύθας, οὓς ἡ κοινὴ διάλεκτος Ῥῶς εἴωθεν ὀνομάζειν» Λέων Διάκον. 63. 9.—Κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς Διον. Π. σ. 202: «καὶ Ταῦροι οἱ καὶ Ῥῶσσοι».— **Ῥωσσιστί,** ὡς καὶ νῦν, ἐν τῇ Ῥωσσικῇ γλώσσῃ. Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ῥωμανὸν 75.

ῥῶσις, -εως, ἡ, (ῥώννυμι) ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις, «δυνάμωμα», Θεοφρ. π. Ἀνέμων 23 Schneid.· ῥ. καὶ θρέψις σώματος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 97· ῥῶσιν εὔχεσθαί τινι Συλλ. Ἐπιγρ. 5100· **II.** παραθάρρυνσις, ἐμψύχωσις, ἤθους Πλωτῖν. 284F.

ῥωσκομένως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **ῥώσκομαι = ῥώννυμαι,** ἰσχυρῶς, Ἱππ. 268, 23.

ῥῶσταξ, ἄκος, ὁ, μέρος μηχανῆς, ὑπόβαθρον, ἔρεισμα, βάθρον ἐφ' οὗ τίθεταί τι, «ἑλέπολις αὕτη ἐκ τριῶν τῶν μερῶν σύγκειται, ἔκ τε σταυροειδοῦς βάσεως καὶ ῥώστακος κατὰ τὸ μέσον ἀνεστηκότος καὶ περιπάτου,» κτλ. Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σ. 44.

ῥωστήρ, -ῆρος, ὁ, (ῥώννυμι)· «σφῦρα» Ἡσύχ. πρβλ. **ῥαιστήρ.**

ῥωστήριον· «παρορμητήριον» Φώτ., Σουίδ., καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ῥωστήριον· φρενῶν κίνημα, καὶ παρορμητικόν. ῥῶσαι γὰρ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμῆσαι».

ῥωστικός, ή, όν, δυναμωτικός, ῥωστικὸν οὐδὲν ἔχουσι (περὶ ἀπίων καὶ ῥοιῶν) Γαληνοῦ περὶ τροφῶν τ. 6, σ. 404, 2, Kühn. φάρμακα ῥωστικὰ στομάχου ὁ αὐτ. τ. 19, 687, 3, Kuhn **II.** ἰσχυρός, δυνατός, Κλήμ. Ἀλ. 26.

ῥωτακίζω, «ῥωτακίζειν, τῷ ῥ στοιχείῳ συνεχῶς χρῆσθαι». Ἡσύχ.

ῥωχμή, ἡ, = τῷ ἑπομ. Εὐστ. Πονηματ. 176, 24, κλ.· ἐπὶ ῥυτίδων, Μάρκελλ. Σιδ. 79.

ῥωχμός, οῦ, ὁ, (ῥώξ) ὡς τὸ **ῥῆγμα,** «σχισμάδα», ῥωχμὸς ἔην γαίης, σχίσμα γῆς προξενηθὲν ἐκ ῥαγδαίας βροχῆς, «τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 420 πρβλ. Ὀππ. Κυν. 3. 323· τῆς πέτρας Πλουτ. Κράσσ. 4· οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωγμοὶ Στράβ. 567· πρβλ. **ῥωγμή.**

ῥωχμός, οῦ, ὁ, ῥέγκος, «ρουχάλισμα», Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1, 11, ἐκ τοῦ **ῥώχω,** Σωραν. 185 Ermerius· ἀλλὰ παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 215, φαίνεται ὅτι σημαίνει: ἐρυγήν, «ρέψιμον».

ῥώψ, ἡ, γεν. **ῥωπός,** ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ., σπασάμην ῥῶπας τε λύγους τε, «ἱμαντώδη φυτὰ ἐπιμήκεις καὶ εὐκάμπτους ῥάβδους ἔχοντα» (Σχόλ.)· «ῥῶπες καὶ λύγοι, φυτὰ ἱμαντώδη καὶ οὕτως εὐλύγιστα, ὡς καὶ πεῖσμα, ὅ ἐστι σχοινίον, ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι ἤγουν κλώθεσθαι» (Εὐστ.), Ὀδ. Κ. 166, ἐχρησίμευον καὶ ὡς πρόχειρος στιβάς, Ξ. 49· χεῦον ὕπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν Π. 47· — πρβλ. **ῥωπήιον·** (**ῥώψ** καὶ **ῥίψ** εἶναι συγγενεῖς τύποι).

Σ

Σ, σ, σίγμα, ἢ κάλλιον **σῖγμα** (ἂν τὸ **σίζω** δεχθῶμεν ὡς ῥίζαν), τό, ἄκλιτον, τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν σ' = 200, ἀλλὰ ,σ = 200,000· ἡμίφωνον, Ἀριστ. Ποιητ. 20. 3, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 203B.

Α. Τὸ ἀρχαιότατον αὐτοῦ σχῆμα ἦτο ʍ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1-7, 20, 30· ἀκολούθως ≶ ἢ ⲋ, αὐτόθι 8. 9, 11, 12· μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸ σχῆμα ϛ, Εὐριπ. Ἀποσπ. 385. 7, Θεοδέκτ. παρ' Ἀθήν. 454D· ἀκολούθως δὲ ἐσχηματίσθη διὰ τεσσάρων γραμμῶν κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Σκυθικοῦ τόξου (Ἀγάθων αὐτόθι D), Σ, ἐξ οὗ προέκυψε τὸ μετὰ ταῦτα σχῆμα **Σ**· μετέπειτα, εἰς παλαιοὺς ὅμως ἔτι χρόνους, ἔλαβε τὸ σχῆμα ἡμικυκλίου **C**, ὅθεν ὁ Αἰσχρίων (κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου) καλεῖ τὴν νέαν σελήνην: τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα, πρβλ. Näke εἰς Χοιρίλ. σελ. 189, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1, σ. 85· ἐντεῦθεν καὶ ἡ ὀρχήστρα καλεῖται τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα, Τιμ. Λεξ. σελ. 196· καὶ οἱ Λατῖνοι συγγραφεῖς ἐκάλουν sigma ἡμικυκλοειδές τι ἀνάκλινηρον, Mart. 10. 48, κτλ.· πρβλ. ὡσαύτως **σιγμοειδής.** Ἐνίοτε ἡ λέξις σῖγμα κειμένη μεταφορικῶς ἐκλίνετο, ἂν καὶ ὁ Πόρσων εἰς Εὐρ. Μήδ. 476 ἀρνεῖται τὸ τοιοῦτον παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. συγγραφέων· αἱ δὲ διορθώσεις αὐτοῦ ἐγένοντο δεκταὶ παρὰ Meineke ἐν Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 7 (ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου, ἀντί, ἐκ τῶν σιγμάτων), Δινδ. εἰς Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 10·— μεταγενέστεροι ὅμως συγγραφεῖς ὡς ὁ Εὐστ. ἔχουσιν αὐτὸ ὡς κλιτὸν ἐν πάσῃ σημασίᾳ. **Β.** κατὰ τὸν μεταγενέστερον τρόπον τοῦ γράφειν τὸ τελικὸν σ ἐγένετο ς· καὶ πολλοὶ Γερμανοὶ ἐκδόται διατηροῦσιν αὐτὸ ἐν τέλει τοῦ πρώτου συνθετικοῦ μέρους λέξεων συνθέτων μετὰ τῶν **εἰς, πρὸς** καὶ **δυσ-,** καὶ ἐν λέξεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς: **νεώςοικοι, κυνόςουρα, Ἑλλήςποντος, πρόςωπον,** κτλ.· ἐκδόται δέ τινες ἑπόμενοι τῷ Εὐστ. 880. 10 γράφουσι σ ἀντὶ σσ, ἐν συνθέσει, οἷον **προσχέσθαι** ἀντὶ **προσσχέσθαι,** ἴδε ἐν λέξει **δυσσ-,** καὶ πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 700. 16, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 673. **2)** ἀπὸ τοῦ τελικοῦ ς διακριτέον τὸ γράμμα ϛ' = 6, ἴδε ἐν λέξει **δίγαμμα.** **3)** γίνεται ὡσαύτως μνεία καὶ τοῦ **σὰν** [ϡ] ὅπερ ἦν Δωρικ. τύπος τοῦ **σῖγμα,** Ἡρόδ. 1. 139, Πινδ. Ἀποσπ. 47, Ἀθήν. 467A· ἀλλὰ ἀναφαίνεται καὶ παρ' Ἀττικ., Ἀθήν. 453D, 454F, 466F, πρβλ. τὸ σύνθετον **σαμ-φόρας**· ἦτο δὲ τοῦτο ἴσως δεύτερον σῖγμα κατ' ἦχον ὅμοιον τῷ Ἑβραϊκῷ shin, ὡς τὸ σῖγμα ἦν ὅμοιον τῷ Ἑβραϊκῷ samech, Franz Elem. Epigr. Gr. σ. 16· — ὡς ἀριθμητικὸν τὸ σὰν ἀπαντᾷ ἐν τέλει τοῦ ἀλφαβήτου καλούμενον **σαμπὶ** ἢ **σαμπῖ,** = 900, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 23. Τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ἐδόθη εἰς αὐτὸ ὡς ἐκ τοῦ σχήματος ϡ, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις· ἀλλ' οὐδέποτε ἐν ἐπιγραφαῖς ἢ ἐπὶ νομισμάτων, πόθεν ὅμως παρήχθη τὸ σχῆμα τοῦτο διαμένει ἀνεξήγητον. **Γ.** Ἐν ταῖς Ἰνδο-ευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ σ συνήθως μένει ἀμετάβλητον.

II. Διαλεκτικαὶ καὶ ἄλλαι μεταβολαί· **1)** Αἰολ. καὶ Ἰων. εἰς δ, οἷον ὀδμή ἴδμεν ἀντὶ **ὀσμή ἴσμεν,** Ahr. D. Aeol. § 11, 2. **2)** Αἰολ. καὶ Δωρ. εἰς τ, ἐν ταῖς λέξεσιν **τύ, τέ,** ἴττω, **Ποτίδαν, ποτί, φατὶ** ἀντὶ **σύ, σέ, ἴστω, Ποσειδῶν,** **πρός, φησί.** **6)** οὕτω συχνάκις καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἀττ., οἷον **μέταυλος, ναυτία, τεῦτλον, τήμερον, τῦκον** ἀντὶ **μέσαυλος, ναυσία, σεῦτλον, σήμερον, σῦκον,** πρβλ. Λουκ. Δίκη Φωνηέντ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 194. **γ)** παρὰ τοῖς νεωτέρος Ἀττ. ὡσαύτως τὰ δύο σ ἐγίνοντο δύο τ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς ῥήμασιν, οἷον **πράττω, τάττω** ἀντὶ **πράσσω, τάσσω,** ἀλλὰ καὶ ἐν οὐσιαστικοῖς καὶ ἐπιθέτοις, οἷον **θάλαττα, διττός, ἥττων** ἀντὶ **θάλασσα, δισσός, ἥσσων**· — σσ εἶναι Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ., ττ Δωρ., Βοιωτ., καὶ νεώτ. Ἀττ.· ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ δὲν ἐγένετο διαρκὴς καὶ σταθερά, καὶ πολλοὶ συγγραφεῖς νεωτέρων χρόνων ἐπανῆλθον εἰς τὰ δύο σ·— παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς τὰ δύο τ ἐλάμβανον καὶ τὸν τύπον τοῦ ἑνὸς σ, οἷον **ὀπόττος. σκευάττη**

ἀντὶ **ὁπόσος σκευάσῃ**. Ἐν Ἀθήναις λέγεται ὅτι ὁ Περικλῆς πρῶτος ἔδωκε τὸ παράδειγμα τῆς ἀπορρίψεως τοῦ συριστικοῦ διπλοῦ σῖγμα καὶ κατὰ τοὺς χρόνους Πλάτωνος τοῦ Κωμ. τὰ δύο τ ἐπεκράτησαν. Ἔτι δὲ καὶ θηλυκὰ ἐπίθετα ὡς τὰ **οἰνοῦσσα, μελιτοῦσσα** (ἐξ ἀρσενικῶν εἰς **-όεις**) ἐλάμβανον τὸ διπλοῦν τ καταλήγοντα εἰς **-οῦττα**, Λοβ. Παραλ. 335· καὶ κύριά τινα ὀνόματα ἀντὶ τῶν δύο σ ἐλάμβανον δύο τ, ὡς **Ὑμηττὸς** ἀντὶ **Ὑμησσός**. **3**) ἐν τῇ Αἰολικῇ καὶ Δωρικῇ διαλέκτῳ τὸ σ συχνάκις ἐδιπλασιάζετο, τὴν δὲ συνήθειαν ταυτην παρέλαβον οἱ ποιηταί, οἷον **ὅσσος μέσσος** ἀντὶ **ὅσος μέσος**, καὶ συχνότατα ἐν τοῖς τύποις μέλλ. καὶ ἀορ. **ἄσω, ἔσω, ἴσω** κτλ., ὅπως καταστῇ ἡ παραλήγουσα μακρά, Ahr. D. Aeol. § 9, D. Dor. § 13. **6**) ἐν πολλοῖς, μάλιστα δὲ γεωγραφικοῖς κυρίοις ὀνόμασιν, ὅταν πρὸ τοῦ σῖγμα ὑπάρχῃ μακρὸν φωνῆεν (οἷον **Παρνᾱσός Ἀλικαρνᾱσὸς Κρῖσα Κηφῑσός Ἰλῑσὸς Κνωσὸς Ταρτησός**, καὶ θηλ. εἰς **-ουσα**) οἱ μεταγεν. ἐδιπλασίαζον τὸ σ, Wess. εἰς Ἡρόδ. 1. 1, Böckh διάφορ. γραφ. εἰς Πινδ. Ο. 9. 47., 13. 102, Π. 1. 39· — οὕτως ἐν τοῖς **κνῖσα ῥῡσός**. **γ**) παρὰ ποιηταῖς τὸ σ διπλασιάζεται ἔν τισι συνθέτοις, ὅταν τὸ δεύτερον συνθετικὸν μέρος ἄρχηται ἀπὸ σ, ὡς **βοοσσόος λαοσσόος**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 647· καὶ παρεμβάλλεται ἔν τισι συνθέτοις, οἷον **ἐπεσβόλος ἐγχέσπαλος σακέσπαλος θέσκελος θέσπις θεσπέσιος θέσφατος** κτλ., ἴδε Buttm. Lexil. ἐν λέξ. **θέσκελος** Ι· πρβλ. ὅμως Λοβέκ. εἰς Φρύν. 672. **4**) τὸ **σσ** ἐνίοτε μετατρέπεται εἰς **πτ** καὶ τἀνάπαλιν, οἷον **πέσσω** καὶ **πέπτω**, ***ὄπτω ὄψομαι** καὶ **ὄσσομαι, ἐνίσσω** καὶ **ἐνίπτω**, Buttm. Lexil. ἐν λέξ. **ἀνήνοθεν** 19. **5**) εἰς **ξ**· **α**) Δωρ., ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. τῶν ῥημάτων μετὰ τῶν παραγώγων, οἷον **ἐργάξομαι, ἐμέριξα. χείριξις**, Ahr. D Dor. § 11. **6**) οὕτως ἐν τῇ Ἰων. διαλέκτῳ, **διξὸς τριξὸς** ἀντὶ **δισσὸς τρισσός**. **γ**) παρὰ τοῖς παλαιοτέροις Ἀττικοῖς ἡ πρόθεσις **σὺν** μεθ' ὅλων αὐτῆς τῶν συνθέτων ἐγράφετο **ξύν**, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 11, Elmsl. αὐτόθι 2. **6**) παρ' Ἀττικ. σ καὶ σσ ἐνίοτε μετεβάλλοντο εἰς **ψ**, πρβλ. **Ψψ** III· καὶ ἐνίοτε ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ, ὡς **Ψαπφοῖ**, Ahr. d. Aeol. § 7, 5. **7**) τὸ σ προὐτάσσετο, **α**) ἐν λέξεσιν ἀρχομέναις ἀπὸ δασυνομένου φωνήεντος, μάλιστα ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ, ὡς ἐν τῇ Λατ., ὅτε τὸ σ παριστάνει τὴν δασεῖαν, **Σελλοὶ Ἑλλοί, Σαλμυδησσὸς Ἁλμυδησσός, σῦς** (Λατ. sus) **ὗς**· οὕτως ἐν τῇ Λατ. **ἅλς** sal, **ἕξ** sex, **ἑπτὰ** septem, **ἕρπω** serpo, **ὁλκὸς** sulcus, **εἴρω** sero **σειρά**, **ἥλιος** sol, **ὕλη** sylva·— ἡ αὐτὴ σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ Σανσκρ. καὶ Ζενδ. **6**) εἰς λέξεις ἀρχομένας ἀπὸ φωνήεντος, μάλιστα δὲ ἀπὸ μ καὶ τ· **μάραγδος σμάραγδος, μάραγνα σμάραγνα, μύραινα σμύραινα, μικρὸς σμικρός, τέρφος στέρφος, τέγος στέγω** Λατ. tego· σπανιώτερον πρὸ τοῦ κ καὶ φ· **σκίδναμαι κίδναμαι, σφάλλω** fallo, **σφενδόνη** funda. **γ**) τὸ σ παρενεβάλλετο ἐν τῷ μέσῳ λέξεως πρὸ τοῦ θ, μάλιστα παρὰ ποιηταῖς, ἐν τῷ α' πληθ. προσώπῳ παθητ. καὶ μέσῳ τῶν ῥημάτων, οἷον **τυπτόμεσθα** ἀντὶ **τυπτόμεθα**· οὕτω καὶ τὸ ἐπίρρ. εἰς **θεν**, οἷον **ὄπισθεν** ἀντὶ **ὄπιθεν**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 8· ἴδε ἀνωτ. 3. **9**) τἀνάπαλιν οἱ Λάκωνες συνήθως ἀπέβαλλον τὸ σ ἐκ μέσου δύο φωνηέντων καὶ ἔγραφον **Μῶα** ἀντὶ **Μοῦσα, πᾶα** ἀντὶ **πᾶσα. ὅρμαον** ἀντὶ **ὅρμασον, ποιῆαι** ἀντὶ **ποιῆσαι**, Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 252, 301· κατὰ δὲ τὴν προφορὰν τὸ δεύτερον φωνῆεν ἐδασύνετο, ὡς εἰ ἐγράφετο **Μῶἁ. πᾶἁ, ὅρμαὁν, ποιῆἁι**, καὶ ἔπρεπεν ἴσως οὕτω νὰ γράφωνται, Ahr. D. Aeol. § 36, 3, Dor. § 9. **6**) Αἰολ. τὸ σ πρὸ τῶν λ, μ, ν, ἀφομοιοῦται πρὸς αὐτά, οἷον **χρῖμμα** ἀντὶ **χρῖσμα**· Λακων. ὡσαύτως πρὸ τοῦ κ, **διδάκκει** ἀντὶ **διδάσκει**, Ahr. d. Dor. σ. 104. **10**) τὸ σ μεταβάλλεται εἰς ρ ἔν τισι τῶν Δωρ. διαλέκτων, **πελαργὸς θέρμιος** ἀντὶ **πελασγὸς θέσμιος**, Ahr. d. Aeol. § 52, D. Dor. § 8· μάλιστα παρὰ τοῖς Λάκωσι, παρ' οἷς αἱ καταλήξεις **-ας, -ης, -ος, -ως** γίνονται **-αρ, -ηρ, -ορ, -ωρ**. **6**) οὕτω δὲ καὶ παρὰ τοῖς Δωρ. καὶ Ἀττ. ὅταν προηγῆται ἕτερον ρ (πλὴν ἐν συνθέσει, οἷον **ἄρρην** ἀντὶ **ἄρσην, θάρρος** ἀντὶ **θάρσος**· ἀλλ' οἱ νεώτεροι Ἀττ. ἀνέλαβον τὸ διπλοῦν ρρ). **11**) Παρὰ τοῖς Λάκωσι τὸ σ κεῖται ἀντὶ τοῦ θ, οἷον **σιὸς Ἀσάνα ἀγασὸς παρσένος** ἀντὶ **θεὸς Ἀθήνη ἀγαθὸς παρθένος**· ἡ τοιαύτη χρῆσις τοῦ σ εἶναι ἀμφίβολος παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, τοῖς Κρησὶ καὶ τοῖς Ἠλείοις, Ahr. d. Aeol. § 36, 2., 52, 3, Dor. § 7, 3. **12**) ἀντικατέστησε τὸ ν τελικὸν ἐν τῷ α' πληθ. τοῦ ἐνεργ. τῶν ῥημάτων καὶ ἔν τισιν ἐπιρρήμασιν, οἷον **αἰὲς πέρυτις** ἀντὶ **αἰὲν πέρυσιν**. **13**) ἀντικατέστησε δὲ τὸ τελικὸν **ξ** ἐν Μεγάλῃ Ἑλλάδι, οἷον **βάννας** = **Ϝάναξ, κόϊς** ἀντὶ **κόϊξ**. **14**) **σσ** ἀντὶ **θ**, Ἰων., ὡς **βυσσὸς** ἀντὶ **βυθός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 217. **6**) **σκ** ἀντὶ **ξ**, Αἰολ. καὶ Δωρ., ὡς **σκίφος** ἀντὶ **ξίφος**, Ahr. d. Aeol. § 7, 5, Dor. § 12, 6· **σπ** ἀντὶ **ψ**, Γραμμ. παρὰ τῷ Ahr. d Aeol. § 7, 5. **γ**) **σδ** ἀντὶ **ζ**, Δωρ., ὡς **σδεύγλα μασδὸς τράπεσδα παῖσδε** ἀντὶ **ζεύγλη μαζὸς τράπεζα παῖζε**· ἀλλ' ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ τοῖς Ἀντιγράφοις τὸ σ ἐνίοτε γίνεται **ζ** πρὸ συμφώνου, οἷον **Ζμύρνα, ζβέννυμι**, Buttm. Ausf. Spr. § 3, Anm. 7 **15**) ς προσάπτεται τοῖς **οὕτω, ἄχρι, μέχρι** πρὸ φωνήεντος, ἴδε τὰς λέξεις.

σ' κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ **σέ**· ὡσαύτως, εἰ καὶ σπανίως, ἀντὶ **σοί**· ἴδε ἐν λέξ. **σύ**. **II**. ἀντὶ **σά**, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. μόνον ἐν ταῖς φράσεσι: **τά σ' αὐτοῦ, τὰ σ' αὐτῆς**, Ἰλ. Ζ. 490, Ὀδ. Α. 356, κτλ.· οὕτω παρὰ Τραγικ. καὶ μεταγεν. ποιηταῖς, **τὰ σ'**, Σοφ. Ο. Τ. 329, 405, Φιλ. 339, Ἠλ. 1499, Εὐρ. Ἱκέτ. 456.

σᾶ, θηλ. ἑνικ. καὶ οὐδ. πληθ. τοῦ **σῶς**.

σά μάν; Δωρ. ἢ Κύπριον ἀντὶ **τί μήν**; Ἀριστοφ. Ἀχ. 757, 784, ἔνθα ἀνήκει εἰς Δωριέα ἐκ Μεγάρων, ἴδε Ahr. d. Dor. § 33, 7.

σάāμον, τό, Λακων. ἀντὶ **σήσαμον**, ὃ ἴδε, πρβλ. καὶ Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾷς τ. Δ', σ. 284.

Σαβάζιος, ὁ, (Σαβὸς) Φρυγία θεότης, ἧς τὰ μυστήρια ὡμοίαζον πρὸς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου· ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα λαμβάνεται ὡς ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Βάκχου, Ἀριστοφ. Σφ. 9, Ὄρν. 875, 388· θεῷ Σαβαζίῳ παγκοιράνῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 3791, πρβλ. 2447c (Προσθῆκ.)· ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 642, 1046 κἑξ. **II**. Ἐπίθ. **Σαβάζιος, α, ον**, Βακχικός, θύσθλα Ὀππ. Κυν. 1. 26. μυστήρια Κλήμ. Ἀλ. 14· τὰ Σαβάζια Στράβ. 471.

Σαβάζω, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 874.

σαβάζω, καταθραύω, κατασυντρίβω, καταστρέφω, «σαβάξας· διασκεδάσας. διασαλεύσας» Ἡσύχ., Φώτ.

σαβαΐ, κραυγὴ τῶν βακχευόντων, ὡς τὰ **εὐαί, εὐοῖ**, Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 10,

σαβᾰκός, ή, όν, ὡς τὸ **σαθρός**, σεσαθρωμένος, ἑτοιμόρροπος· ἐπὶ ἕλκους, σεσηπὼς ἢ σχεδὸν σεσηπώς, Ἱππ. 461. 7. **2**) συντετριμμένος, ῥηγματίας (ὅθεν ὡς τὸ **τεθρυμμένος, τρυφερός**, Λατ. fractus), ἐκνενευρισμένος, ἐκτεθηλυμμένος, σαβακὴ σαλμακὶς Ἀνθ. Π. 7. 222·— Ὁ Ἡσύχ. λέγει τὴν λέξιν Χίαν.

σαβάκτης, ου, ὁ, (σαβάζω) ὁ συντρίβων, καταστρέφων, ἐπὶ κακοποιοῦ τινος δαιμονίου ὅπερ κατέθραυε σκεύη, Ὁμ. Ἐπ. 14. 9· θηλ. **σαβακτίδες**. «ὀστράκινα ζῴδια» Ἡσύχ.

σάβᾰνον, τό, λινοῦν ὕφασμα, «ποδιὰ» τοῦ λουτροῦ ἀπὸ χονδρόπανον, Λατ. sabanum, Κλήμ. Ἀλ. 190·— ὡσαύτως **σαβακάθιον**, τό, Ἡσύχ. ἐν λεξ. **κεκρύφαλος, σαββακ-** Φώτ., **σαβάκανον** Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κρύφαλον**.

σαβαρίχις, ἡ, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Τηλεκλ. ἐν Ἀδήλ. 21· ὡσαύτως **σαβαρίχη** ἢ **σαμαρίχη** Φώτ., Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Ὀξ. Ἀνεκδ. 2. 118· **σάραβον** Φώτ.

Σάβασμός, ὁ, (Σαβάζω) ἡ ἑορτὴ τοῦ Σαβαζίου ἢ Βάκχου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 874· — ἡ κραυγὴ **Σαβοῖ** ἣν ἐπανελάμβανον πολλάκις κατὰ τὴν ἑορτήν του, Ἁρποκρ.

Σαβάτ, ὁ, ἴδε **Σάββατον**.

Σαββατεῖον, τό, οἶκος ἐν ᾧ ἐτελεῖτο ἡ λατρεία τοῦ Σαββάτου, ἴσως συναγωγή, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 6, 2.

Σαββᾰτίζω, φυλάττω τὸ Σάββατον, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙϚ', 30, κ. ἀλλ.)· ἡ γῆ σ., φυλάττει Σάββατον ὡς μὴ καλλιεργουμένη, αὐτόθι (Β' Παραλ. ΛϚ', 21)· μέλλ. **σαββατιεῖ** αὐτόθι (Ἔσδρ. Α', 58)· πρκμ. **σεσαββάτικα** Ἰουστ. Μάρτ. Τρυφ. 12.

Σαββᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Σάββατον, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 6, Ἰουδ. Πόλ. 7. 5, 1· Σ. πόθος, ἀγάπη πρὸς Ἰουδαῖον ἢ Ἰουδαίαν, Ἀνθ. Π. 5. 160.

Σαββᾰτισμός, ὁ, ἡ τήρησις ἢ ἀπόλαυσις ἡμερῶν ἀναπαύσεως, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. δ', 9, πρβλ. Πλούτ. 2. 166Α.

Σάββᾰτον, τό, τὸ Ἑβραϊκὸν Sabbath, δηλ. ἀνάπαυσις (δηλοῖ δὲ ἀνάπαυσιν .. τὸ ὄνομα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 1, 1), Ἑβδ. καὶ Καιν. Διαθ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, ὀψὲ τῶν σ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κη', 1· ἡ ἡμέρα τῶν Σ. κ. Μάρκ. β', 23, κ. Λουκ. δ', 16, κ. ἀλλ.· (ἀλλά, ἡ ἡμέρα τοῦ Σ. ὁ αὐτ. ιγ', 14)· ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. **σάββασι**. Καιν. Διαθ., Ἰώσηπ., συχν. μετὰ διαφ. γραφ. **σαββάτοις**· ἀλλὰ ἡ δοτ. **σάββασι** εἶναι βεβαία ἐν Ἀνθ. Π. 5. 160. **2**) περίοδος ἑπτὰ ἡμερῶν, ἑβδομάς, εἰς μίαν σαββ., κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κη', 1, κ. Μάρκ. ις', 2, πρβλ. Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ις', 2· πρώτῃ σ. Εὐαγγ. κατὰ Μάρκ. ις', 9· δὶς τοῦ σαββ., δὶς τῆς ἑβδομάδος, κατὰ Λουκ. ιη', 12. **3**) ὁ μὴν **Σαββάτ** ἦτο ὁ 11ος τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔτους, ἀντιστοιχῶν περίπου πρὸς τὸν νῦν Φεβρουάριον (Γρηγορ. Ἡμερολ.), Ἑβδ. (Α' Μακκ. ΙϚ', 14).

σαββάτωσις, εως, καὶ **σαββώ, οῦς, ἡ**, νόσος τις ἐν Αἰγύπτῳ τῶν κατὰ τὸ περίνεον μερῶν τοῦ σώματος, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπίωνος 2. 2.

Σαβίνα (ἢ **Σαβῖνα**, Ἀρκάδ. 96), ἡ, Herba sabina, βοτάνη τις, Ἱππιατρ.

σαβοῖ. κραυγὴ τῶν Σαβῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαβαζίου, εὐοῖ σαβοῖ Δημ. 331. 27, Στράβ. 471, πρβλ. **σαβαΐ**.

Σάβος ἢ **Σαβός**, = **Σαβάζιος**, Ὀρφ. Ὕμν. 48 (49). 2·— ἐντεῦθεν **Σάβοι**, οἱ, ἄνθρωποι ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Σαβαζίου, βακχεύοντες, Πλουτ. 2. 671Ε· ἡ λέξις εἶναι Φρυγικὴ κατὰ τὸν Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Σάβοι**. — Παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησιν ἐνίοτε ὁ παράφρων καλεῖται **ζαβός**, Κοραῆς εἰς Στράβ. σελ. 222· — «σάβος· βακχεία» Ἡσύχ., ἴδε ἴδιος Φώτ.

σαβούρα, ἡ, = Λατ. saburra, Νεῖλος, πρβλ. Α. Β. 401· **σάβουρος, ον,** κενός, Ἐκκλ.

σαβρίας, ὁ, εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. 262B.

σάβυττος, ὁ, τρόπος κουρᾶς τῆς κόμης, Ἡσύχ., Φώτ. **II.** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, αὐτόθι· **σάβυττα,** Κωμικ. Ἀνώνυμ. 231.

σαγάλινος, ἴδε **σάνδαλον.**

σᾰγάπηνον, τό, φυτόν τι, πιθαν. Ferula Persica, Γαλην.· ὡσαύτως τὸ κόμμι αὐτοῦ, Διοσκ. 3. 95 καὶ 85· καὶ ὡς ἐπίθ., ὀπὸς σαγαπηνὸς Γαλην.·— ἐντεῦθεν **σαγᾰπηνίζω,** ἔχω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν ὁμοίαν πρὸς τὸ σαγάπηνον, ὁ αὐτ.

σάγᾰρις, -εως Ἰων. **-ιος,** ἡ· πληθ. **σαγάρεις** Ἰων, **-ῖς·** — ὅπλον ἐν χρήσει παρὰ ταῖς Σκυθικαῖς φυλαῖς, Ἡρόδ. 1. 215., 4. 5· ἀξίνας σαγάρις εἶχον ὁ αὐτ. 7. 64· παρὰ τοῖς Πέρσαις, ταῖς Ἀμαζόσι, τοῖς Μοσυνοίκοις, κλπ., Ξεν. Ἀν. 4. 4, 16., 5. 4, 13· κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶχε μίαν μόνον ἀκμὴν («κόψιν»), ὁ δὲ Ξεν. συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ **κοπὶς** καὶ **μάχαιρα,** Κύρ. 1. 2, 9., 2. 1, 9, 4. 2, 22· πιθανῶς ἦτο εἶδος βραχέος πελέκεως ἢ κλαδευτηρίου. (Ἡ λέξις λέγεται ὅτι εἶναι Περσικὴ σημαίνουσα ξίφος).

σαγγάδης ἢ **σαγγάνδης, ου,** ὁ, Περσικὴ λέξις σημαίνουσα ἀγγελιαφόρον, Φώτ.

σάγγαρον, τό, εἶδος λέμβου ἢ μονοξύλου, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλάσσ. σ. 34.

σάγδας ἢ **σαγδᾶς,** ὁ, ἴδε **ψάγδας.**

σάγη [ῐ], ἡ, «τὰ πράγματά» τινος, τὸ φορτίον τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς ὁδοιπόρον, κ.τ.τ., αὐτόφορτος οἰκείᾳ σάγῃ, δηλ. φέρων ὁ ἴδιος τὰς ἀποσκευάς του, κτλ., Αἰσχύλ. Χο. 675· σάκκος, «δισάκκι», τὸ περιέχον τὴν ἀποσκευήν τινος, Ἴων παρὰ Πολυδ. Ι', 92·— ἀκολούθως καθόλου, σκεύη, ἔπιπλα, παντελῆ σαγὴν ἔχων Αἰσχύλ. Χο. 560, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 207· τοξήρης σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 188· μάλιστα δὲ ὁπλισμός, Σοφ. Ἀποσπ. 939, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 157· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., φεράσπιδες σαγαὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 240, πρβλ. Θήβ. 125, 391. **II.** παρὰ μεταγεν. = **σάγμα** II, ἐπίσαγμα, «σαμάρι», Βάβρ. 7. 12, πρβλ. Πολυδ. Α', 185, Ι', 54· καμήλου Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 19, 10· — ὡσαύτως, τὸ γέμισμα σάγματος ἢ σαμαρίου, Στράβ. 693. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **σάττω·** ἐντεῦθεν **πανσαγία** ἢ **πασσαγία, σάγματα·** ὡσαύτως συγγενὲς τῷ **σάγος** καὶ **σάκος.** — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἡρῳδιαν. παρ' Ἀρκαδ. 104. 25, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 207).

σαγηναῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σαγήνην, ἁλιευτικός, Ἀνθ. Π. 6, 23 καὶ 192.

σαγηνεία, ἡ, ἡ διὰ τῆς σαγήνης ἁλιεία, Πλούτ. 2, 730B, Ἱμέριος ἐν Φωτ. Βιβλ. 364. 26.

σᾰγηνεύς, έως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 276, 295, Πλουτ. Πομπ. 73.

σᾰγηνευτήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ ἁλιεύων διὰ σαγήνης· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ κτενίου, πλατὺς τριχῶν σαγ. Ἀνθ. Π. 6, 211.

σαγηνευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 966D, Ἀνθ. Π. 9. 370.

σᾰγηνεύω, περικλείω καὶ ἀγρεύω ἰχθῦς διὰ τοῦ συρομένου δικτύου (σαγήνη), Φιλόστρ. 29, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 3, Θεῶν Διάλ. 15. 3. **II.** μεταφορ., ἐκδιώκω πάντας τοὺς κατοίκους χώρας τινὸς σχηματίσας στρατιωτικὴν γραμμὴν καὶ οὕτως ἐπιτρέχων τὴν χώραν, Περσικὴ συνήθεια, σ. ἀνθρώπους Ἡρόδ. 6. 31, Στράβ. 448, Διογ. Λ. 3. 33· σ. ὥσπερ ἐν δικτύοις Ἡρῳδιαν. 4. 9· σ. Σάμον, ἐρημώνω αὐτὴν ἀπὸ ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 3. 149· οὕτως, [ὡς] συνάψαντες .. τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος Πλάτ. Νόμ. 698D· πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 67. **2)** καθόλου, συλλαμβάνω ὡς ἐν δικτύῳ, σοφισταὶ σαγ. τὼς νεὼς Λῦσις παρ' Ἰαμβλίχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 76, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 25· σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι Ἀνθ. Π. 11. 52, πρβλ. Ἡλιόδ. 1. 9. **3)** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., συλλαμβάνω ζῶντα, σῴζω, ὡς τὸ **ζωγρέω** ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

σᾰγήνη, ἡ, μέγα δίκτυον ὅπερ σύρεται πρὸς ἁλιείαν, Ἰταλ. sagena, Λουκ. Τίμ. 22, Ἁλ. 51, Πλούτ. 2. 169C, Καιν. Διαθ., κλ.· σαγήνην βάλλειν Βάβρ. 4. 1., 9. 6·— δίκτυον κυνηγετικόν, ὁ αὐτ. 43. 8. **2)** = **ἐπίπλοον,** Πολυδ. Β', 169.

σᾰγηνο-βόλος, ὁ, ὁ ῥίπτων τὴν σαγήνην, ὁ ψαρεύων μὲ τὴν σαγήνην, ἁλιεύς, Ἀνθ. Π. 6. 167., 10. 10.

σᾰγηνό-δετος, ον, (δέω) δεδεμένος εἰς σαγήνην, ὁ προσδεδεμένος, προσηρτημένος εἰς δίκτυον, ἅμμα Ἀνθ. Π. 9. 299.

σᾰγη-φορέω, (σάγος) φορῶ ἐπενδύτην, μανδύαν στρατιωτικόν, Στράβ. 196.

σαγίον (οὐχὶ **σάγιον,** Α. Β. 793), τό, ὑποκορ. τοῦ **σάγος,** Ἐκκλ.· ἴδε Δουκάγγ.

σάγίς, -ίδος, ἡ, σάκκος μικρός, σακκίδιον, «δισάκκιον», «ταγάρι» διὰ ταξείδιον, Ἡσύχ.

σάγισμα, τό, καὶ **σάγιστρον,** τό, ἐπίστρωμα (σκέπασμα ἵππου), Βυζ.

σαγίττα, ἡ, τὸ Λατ. sagitta, οἰστός, τόξευμα, βέλος, Βυζ.

σάγκτος, ὁ, τὸ Λατ. sanctus, ἅγιος, σεμνός, σεβαστός, Συλλ. Ἐπιγρ. 5934.

σάγμα, τό, (σάττω) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., κάλυμμα, ἐπένδυμα, ὡς τὸ **σάγος,** μέγα ἐπανωφόριον, δοκεῖ ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι Ἀριστοφ. Σφ. 1142·— τὸ ἐπικάλυμμα ἢ ἐπένδυμα ἀσπίδος, Εὐρ. Ἀνδρ. 618, Ἀριστοφ. Ἀχ. 574. **II.** παρὰ μεταγεν. ὡς τὸ **σαγὴ** II, ἐπίσαγμα, «σαμάρι» πρὸς φόρτωσιν, Στράβ. 693· τὰ σ. τῶν ὑποζυγίων Πλουτ. Πομπ. 41, Ἄρατ. 25· τῆς καμήλου Ἑβδ. (Γένεσ. ΛΑ', 34). **III.** πράγματα σεσωρευμένα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, σωρός, ὅπλων Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 20.

σαγμάριον, τό, ἵππος φορτηγός, Λέων Τακτ. 4. 36, κτλ.·— ὡσαύτως **σαγματάριος** ἵππος ὁ αὐτ. 6. 29.

σᾰγματίζω, φορτώνω μὲ σάγματα, Νείλου Ἐπιστ.·— **σαγματόομαι,** φορτώνομαι μὲ σάγματα, Βυζ.

σαγμάτιον, ὑποκοριστ, τοῦ **σάγμα** ἐπὶ τῆς σημασίας I, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 80.

σαγμᾰτογήνη, ἡ, Ἰνδικόν τι ὕφασμα, Ἀρρ. Περίπλ.. Ἐρυθρ. θαλάσσ. σ. 5, ἀμφίβ.

σαγματο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων σάγματα, «σαμαρᾶς», Γλωσσ.

σαγμᾰτόω, ἐπισάττω, «σαμαρώνω», ἢ φορτώνω ἵππον ἢ ἡμίονον, Βυζ.

σᾰγμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἐπανωφόριον, Φαβωρῖν. ἐν λέξ. **ἀμφιδάσεια.**

σαγο-πώλης, ου. ὁ, ἔμπορος, ἐπανωφορίων, μανδυῶν, Ἐκκλ,

σάγος [ᾰ], ὁ, χονδρὸς μανδύας, ἐπανωφόριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Γαλάταις, τὰς ἀναξυρίδας ἔχοντες καὶ τοὺς εὐπετεῖς τῶν σάγων περὶ ἑαυτοὺς ἐξέταξαν Πολύβ. 2. 28, 7., 7. 30, 1, Διόδ. 5. 30· παρὰ τοῖς Ἱσπανοῖς, Ἀππ. Ἰβηρ. 42· μανδύας στρατιωτικός, Λατ. sagum, Πλούτ. 2, 201C. (Λέγεται ὅτι εἶναι λέξις Γαλατικὴ ἢ Κελτιβηρική· ἀλλὰ φαίνεται συγγενὴς τοῖς **σάγη. σάγμα. σάκος, σάκκος, σάττω.**— Καθ' Ἡσύχ.: «σάγος· μέρος τι τῆς πανοπλίας»,

Σαδδουκαῖοι, οἱ, ὄνομα Ἰουδ. αἱρέσεως, περὶ ἧς ἴδε μάλιστα Πράξ. Ἀποστ. κγ', 8, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13, 5, 9.

σαθαρυγά· «ταραχὴ» Ἡσύχ.

σαδραπᾶν (= **σατραπῶν**), πτ. γεν. πληθ., Ἐπιγρ. Νασιωτῶν ἐν Hicks gr. histoir. inscr. ἀρ. 138, στ. 18.

σᾰθέριον, τό, πιθανῶς εἶδος κάστορος, «σαμοῦρι τοῦ νεροῦ», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 8.

σάθη [ᾰ], ἡ, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Λυσ. 1119.

σάθραξ, -ακος, ὁ, φθείρ, «ψεῖρα», Ἡσύχ.

σαθρο-δοξία, ἡ, σαθρότης δοξασιῶν, κακοδοξία, Νείλου Ἐπιστ.

σαθρο-ποιέω, ποιῶ τι σαθρόν, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, Γρηγ. Νύσσ.

σαθρός, ά, όν, σεσηπώς, ἐφθαρμένος, νοσηρός, ἐπισφαλής, σκυτέες τὰ σ. ὑγιέα ποιέουσι Ἱππ. 345, 37· ἐπὶ νοσούντων ἢ οὐχὶ ἐν καλῇ καταστάσει μερῶν τοῦ σώματος, τὰ σ. ὑπὸ τῶν ἰητρῶν ὑγιαίνονται αὐτόθι 42· εὕροιμ' ἂν ὅπῃ σαθρός ἐστι Πλάτ. Εὐθύφρων 5B· εὑρήσει τὰ σαθρὰ αὐτοῦ (δηλ. Φιλίππου) ὁ πόλεμος Δημ. 52 ἐν τέλ., πρβλ. 24, 5., 155· τὰ σ. τῆς τυραννίδος Πλουτ. Δίων 23.— Ἐπίρρ., σαθρῶς ἱδρυμένος, ᾠκοδομημένος ἐπὶ οὐχὶ στερεοῦ θεμελίου, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 10, 8. **2)** ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν ἀποδίδει τεθραυσμένον σκεῦος κρουόμενον, ἀντίθετον τῷ **ὑγιής,** εἴ πῄ τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούωμεν Πλάτ. Φίληβ. 55C· εἴτε ὑγιὲς εἴτε σ. φθέγγεται ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 179D· ἀγγεῖα τετρημένα καὶ σ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 493E· [φωναὶ] σαθραὶ καὶ παρερρυηκυῖαι Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 66· ἡ κολακεία σαθρὸν ὑπηχεῖ Πλούτ. 2. 64D. **3)** μεταφορ., σ. κῦδος, σαθρά, οὐχὶ ὑγιὴς δόξα, φήμη, Πινδ. Ν. 8, 59· πρίν τι καὶ σαθρὸν ἐγγίνεσθαί σφι, πρὶν ἢ νοσηρά τις σκέψις ἐπέλθῃ εἰς αὐτούς, δηλ. πρὶν ἢ γίνωσι προδόται, Ἡρόδ. 6. 109· σ. λόγοι Ῥῆσ. 639· τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαθρόν; ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 1064· τοῦτ' ἐς γυναῖκας δόλιόν ἐστι καὶ σαθρὸν ὁ αυτ. ἐν Βάκχ. 487· σ. μετάβασις Πλάτ. Νόμ. 736E, πρβλ. Φίληβ. 55C· σαθρόν ἐστι .. πᾶν ὅ τι ἂν μὴ δικαίως ᾖ πεπραγμένον Δημ. 303. 25.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαθρά· ἀσθενῆ, κεκλασμένα». (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως ἄγνωστος).

σαθρότης, -ητος, ἡ, ἡ τοῦ σαθροῦ κατάστασις, ἀσθένεια, ἐπισφαλές, Εὔστ. 187. 39, Ἐκκλ.

σαθρόω, (σαθρὸς) ποιῶ τι σαθρόν, ἀδύνατον, εὔθραυστον, Ἑβδ. (διάφ. γραφ. ἐν Ἰουδ. Ι', 8), Ἐκκλ.·— εἶμαι ἢ γίνομαι σαθρός, Ἐκκλ.

σάθρωμα, τό, τὸ οὐχὶ ὑγιές, ἐλάττωμα, ἡ οὐχὶ ὑγιὴς κατάστασις, σαθρότης, Ἡσύχ. ἐν λ. **σαπρία.**

σάθρωσις, ἡ, = τῷ προηγ., σάθρωσις γινομένη ἀπὸ τοῦ πυρὸς Ἀρμενόπ. Β', δ', 16.

σάθων, -ωνος, ὁ, ἐκ τοῦ **σάθη,** ὡς **πόσθων** ἐκ τοῦ **πόσθη,** ὑποκόρισμα λεγόμενον ὑπὸ τῶν τροφῶν περὶ μικρῶν παιδίων, ὁ ἔχων μεγάλην σάθην, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 22.

σαικωνέω ἢ **-ίζω,** κινῶ, Ἀριστοφ. **Ἀποσπ. 674**· πρβλ. **σαλακωνίζω.**

σαινί-δωρος, ον, ὁ διὰ δώρων κολακεύων, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 8.

σαινο-λόγος, ον, ὁ κολακεύων, θωπεύων διὰ λόγων, Μοσχόπ.

σαιν-ουρίς, -ίδος, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ ἑπομ., Ἡσύχ.

σαίν-ουρος, ον, (οὐρά) ὁ σαίνων, κινῶν τὴν οὐράν, ἐπὶ κυνός, Φώτ., Εὐστ. 1821. 51,

σαίνω· Ἐπιχ. παρατ. **σαῖνον** Ὀδ. Κ. 219· ἀόρ. **ἔσηνα** Ρ. 302· Δωρικ. **ἔσᾱνα** Πινδ. Ο. 4. 7, Π. 1. 100.— Παθητ., Αἰσχύλ. Χο. 191. Κυρίως ἐπὶ κυνῶν, σείω τὴν οὐράν, κολακεύω, θωπεύω, ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες .. σαίνωσιν Ὀδ. Κ. 217· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας Π. 6· σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ Σοφ. Ἀποσπ. 902· ἡ κύων ἔσηνε καὶ προσῆλθ' Ἀπολλόδ. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ. 1·— μετὰ προσδιορισμοῦ κατὰ δοτ., οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε, ἐπὶ τοῦ κυνὸς Ἄργου, Ὀδ. Ρ. 302· οὐρῇ τε καὶ οὔασι σαίνειν Ἡσ. Θ. 771· ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν Σοφ. Ἀποσπ. 619 (ἔνθα προτείνουσι τὴν ἀνάγνωσιν: ἔσαινεν οὐρὰν —, ἥτις σύνταξις ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 704, Θεοκρ. 2. 109)· — παροιμ., σαίνουσα δάκνει Σοφ. Ἀποσπ. 902. **II.** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, φέρομαι θωπευτικῶς, περιποιοῦμαι, ὑδαρεῖ σ. φιλότητι Αἰσχύλ. Ἀγ. 798, πρβλ. Πέρσ. 97· ὡσαύτως, σ. πρός τινα Πινδ. Π. 2. 151· σ. ποτὶ ἀγγελίαν, δέχομαι αὐτὴν μετὰ χαρᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 4. 7. **III.** μετ' αἰτ. προσώπ., σαίνω πρός τινα, φέρομαι κολακευτικῶς πρός τινα, κέρκῳ τινὰ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1031, πρβλ. Ἀνθ. II. 9. 604· οὕτως ἐπὶ ἰχθύων, σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην Σοφ. Ἀποσπ. 700. **2)** θωπεύω, περιποιοῦμαι, χαιρετίζω, τινὰ Πινδ. Π. 1. 100· σ. μόρον, φέρομαι κολακευτικῶς, προσπαθῶ νὰ ἀποφύγω τι, Αἰσχύλ. Θήβ. 383. 704· παιδός με σαίνει φθόγγος, μὲ χαιρετίζει, Σοφ. Ἀντ. 1214, Εὐρ. Ἴων 685· οὕτω, φιλεῖ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με, μὲ χαιρετίζει, μὲ θαρρύνει διὰ τῆς φαιδρότητος τοῦ βλέμματός της, Σοφοκλ. Ο. Κ. 321· τὰ λεγόμενα .. σ. τὴν ψυχὴν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 5· οὕτω, σ. τὴν ὑπόσχεσιν, λαμβάνω, δέχομαι αὐτὴν μετὰ σημείων χαρᾶς, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 20.— Παθ., σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος Αἰσχύλ. Χο. 191. **3)** ἐξαπατῶ, παραπλανῶ, αὐτόθι 420· ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά μ' ἔσαιν' Ἐρινὺς Σοφ. Ἀποσπ. 408· σ. μ' ἔννυχος φρυκτωρία Εὐρ. Ῥῆσ. 55. **4)** ἐν τῇ πρὸς Θεσσ. Α' Ἐπιστ. γ', 3, σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι, φαίνεται ὅτι σημαίνει: σείεσθαι, ταράττεσθαι. — Καθ' Ἡσύχ. «σαίνεται· κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται».

Σάϊοι· «πολέμιοι. νεκροί, καὶ ἔθνος, οἱ πρότερον Κίκονες (Ἀρχιλ. Ἀποσπ. 6)» Ἡσύχ.

σαίρω· ἀόρ. α' **ἔσηρα**, μετοχ. **σήρας** Σοφ. Ἀντ. 409·— πρκμ. μὲ σημασ. ἐνεστ. **σέσηρα**, ἴδε κατωτ.· **I.** ἐν τῷ πρκμ., σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ χείλη καὶ δεικνύω τοὺς ὀδόντας ὡς ὁ κύων, Λατ. ringi, **σέσηρε** Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 26· **σεσηρέναι** Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. 3. 40· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., ἄπληστον σεσᾱρυῖα (Ἐπικ. ἀντὶ **σεσηρυῖα**) Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 268· οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται Ἀριστοφ. Σφ. 900· ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 620, πρβλ. Σφ. 901· ἅμα σ. καὶ γελῶν Κωμικ. Ἀνώνυμ. 236 γελῶντα καὶ σ. Πλούτ. 2. 223B· σιμὰ σ. Ἀνθ. II. 5. 179·— ἀλλ' ὡσαύτως ἄνευ τοιαύτης κακῆς ἐννοίας, εἶπε σεσᾱρὼς ὄμματι μειδιόωντι, μειδιῶν, Θεόκρ. 7. 19 (πρβλ. **προσσαίρω**). **2)** λεγόμενον ἐπὶ γέλωτος μὲ χείλη διεσταλμένα, μειδιήμασι σεσηρόσι Ἱππ. 272. 49· σεσηρότι γέλωτι Λουκ. Ἐρωτ. 13·— τὸ οὐδέτ. κεῖται ἐπιρρηματικῶς, σεσᾱρὸς γελᾶν Θεόκρ. 20. 14· σεσηρὸς αἰκάλλειν, ἐπὶ ἀλώπεκος, Βάβρ. 50. 14, πρβλ. Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 26. **3)** ἐπὶ πληγῆς ἢ ἕλκους, ἕλκος σεσηρὸς καὶ ἐκπεπλιγμένον, χαῖνον, Ἱππ. Ἀγμ. 773, πρβλ. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2· ὡσαύτως, σ. χάσμημα, ἐπὶ μετρικῆς χασμωδίας, Εὐστάθ. 840. 43. **II.** κατ' ἐνεστ. καὶ ἀόρ. α', σαρώνω, καθαρίζω, σαίρειν τε δῶμα Εὐρ. Ἑκάβ. 363· σαίρειν στέγας ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 29· μυρσίνας ἱερὰν φόβαν, ἃ σαίρω δάπεδον θεοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 120, πρβλ. 115. **2)** σαρώνων ἀπορρίπτω, πᾶσαν κόνιν σήραντες Σοφ. Ἀντ. 409. — Καθ' Ἡσύχ.: «σαίρει· κοσμεῖ. φιλοκαλεῖ. καλλύνει», καὶ «σαίρειν· σαροῦν. κοσμεῖν».

Σαισαρία· «ἡ Ἐλευσὶν πρότερον» Ἡσύχ.

σαιστός· «ἐλαία θλαστή» Ἡσύχ.

σαΐτης, ὁ, μέτρον ὑγρῶν, = 22 ξεσταις, Ἐπιφάν.· ὡσαύτως ὑποκοριστ. **σαΐτιον**, τό.

σακάδιον, τό, μουσικὸν ὄργανον κληθὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μουσικοῦ Σακάδα, Ἡσύχ.

σάκ-ανδρος, ὁ, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Λυσ. 824·— οὕτω, **σάκας**, ὁ, Ἡσύχ.· **σάκτας**, ὁ, Φωτ.

σακελίζω (ἐνίοτε σακκ-), Βυζαντ. τύπος ἀντὶ τοῦ **σακίζω**, στραγγίζω, «σουρώνω»· ὡσαύτως **σακέλισμα**. καὶ **σακελιστήριον**, τό, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. γραμμ. εἰς ἑρμηνείαν τοῦ **ἠθμός**.

σακέλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάκος**, Φώτ., Ἡσύχ.

σακέσ-παλος, ον, (πάλλω) ὁ πάλλων τὴν ἀσπίδα, χειρίζόμενος αὐτήν, πολεμικός, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότα Τυδεὺς Ἰλ. Ε. 126, Καλλ. εἰς Δία 71· σ. πορείη Νόνν. Δ. 23. 140, πρβλ. 8. 178.— Καθ' Ἡσύχ.: «σακέσπαλος· πολεμιστής».

σακεσ-φόρος, ον, ἀσπιδοφόρος, ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, τὸ τοῦ Οὐεργιλ. clypei dominus septemplicis, Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ Σοφ. Αἴ. 19· σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ (πρβλ. **σάκος** I ἐν τέλ.) Εὐρ. Φοίν. 139. **II.** (**σάκκος** ἢ **σάκος** III) ὁ πωγωνοφόρος, γενειῶν, ἐπίθετον τοῦ δημαγωγοῦ Ἐπικράτους, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Πρεσβ.» 4, ἔνθα ἴδε Meineke.

σακεύω, στραγγίζω, διηθέω, «σουρώνω», μνημονεύεται ὑπὸ Αἰλ. Διονυσ. παρ' Εὐστ. 940. 19, Α. Β. 113, καὶ Σουΐδ. ἐκ τοῦ Ἡροδ. 4. 23, ἔνθα οἱ ἐκδόται ἔχουσι: σακκέουσι ἱματίοισι (ἴδε **σάκκος**).

σακίζω, = τῷ προηγ., Λυκόφρ. παρὰ Φωτ.· **σακκίζω** παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 7, 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «**σακκίζειν**· ἐπὶ τοῦ ἐκκενῶσαι διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους».

σακίον, ἴδε **σακκίον**.

σακίτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **σηκίτης**.

σακκέω, = **σακεύω**, ὃ ἴδε· ὡσαύτως **σακκελίζω**, Γαλην.

σακκίας (ἢ **σακίας**) οἶνος, οἶνος στραγγιζόμενος, «σακκίας δὲ ὁ διυλισμένος καὶ σακτὸς παρ' Εὐπόλιδι» Πολυδ. Ϛ', 18.

σάκκινος, η, ον. (σάκκος) ὁ ἐκ σάκκου, τρίχινος, ὑλιστὴρ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1088.

σακκινόσυκοι· «δασύπρωκτοι» Ἡσύχ.

σακκίον, Ἀττ. **σακίον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάκκος** ἢ **σάκος**, μικρὸς σάκκος, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 36· σακίον, ἐν οἷσπερ τὰργύριον ταμιεύεται, σακκίδιον ὡς ἐκεῖνα ἐν οἷς .., Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 305. **2)** παρὰ μεταγεν., ἔνδυμα τρίχινον, Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4· πένθος, Βυζ.

σακκῖτις, -ιδος, ἡ, ὄνομα τοῦ **νάρδος**.

σακκο-γενειο-τρόφος, ον, (σάκκος III) ὁ τρέφων μεγάλην γενειάδα («ἕνα σακκὶ γένεια»), Ἀνθ. Π. παράρτημα 288.

σακκομάχη, ἡ, ἔνδυμα ἐξ ὑφάσματος σακκίνου, Ἐκκλ.

σακκο-πήρα, ἡ, πήρα ἐκ σάκκου, σακκίον ὁδοιπορικόν, «ταγάρι», ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Γ', 161, μνημονεύοντος τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ἀπολλοδ. Κωμ. («Ἀμφ.» 1).

σακκο-πλόκος, ον, (πλέκω) ὁ πλέκων ἠθμούς, στραγγιστήρια ἢ κόσκινα λεπτά, Γλωσσ.

σάκκος ἢ **σάκος**, ὁ, ἴδε ἐν τέλ.· πρόστυχον ὕφασμα ἐκ τριχῶν μάλιστα δὲ ἐξ αἰγείων τριχῶν, Λατ. cilicium, σάκκος τρίχινος Ἀποκάλ. ς', 12, πρβλ. Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Ν', 3, Σειρὰχ ΚΕ', 17). **II.** τὸ ἐκ τοιούτου ὑφάσματος πεποιημένον: **1)** σάκκος, σακκίον, σάκκους τε ἐπ' ἁμαξέων εὑρίσκον Ἡρόδ. 9. 80, Ἀριστοφ. Ἀχ. 745, Λυσ. 1211. **2)** κόσκινον λεπτόν, «σῆττα», ἢ ἠθμός, στραγγιστήριον, μάλιστα τοῦ οἴνου, Ἱππῶναξ 48 (ἴδε Welcker, 42), Πολυδ. Ϛ', 19. **3)** ἔνδυμα τραχύ, ὅπερ ἐνεδύοντο οἱ Ἰουδαῖοι πενθοῦντες, Ἑβδ. (Γένεσ. ΛΖ', 34), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 13, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 12, 5, πρβλ. Πλούτ. 2. 239C· ἀκολούθως λέγεται ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ τῶν μοναχῶν, Ἐκκλ.· — ἀλλὰ παρὰ Βυζαντίνοις, ἐπενδύτης στενῶς ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸ σῶμα, ὃν ἔφερον οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ πατριάρχαι. **III.** τραχεῖα γενειὰς ὁμοία πρὸς ὕφασμα τρίχινον, σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 502· πρβλ. **σακεσφόρος** II.— Λέγεται ὅτι ὁ τύπος **σάκος** εἶναι Ἀττικός, Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 940. 17, Φρύνιχ. 257, Θωμ. Μάγιστρ. 789, κλπ.· τὸν δὲ τύπον **σάκκος** καλεῖ Δωρικὸν ὁ Φρύνιχ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἑλληνικὸν ὁ Μοῖρις καὶ Θωμᾶς Μάγιστρ., κωμικὸν δὲ ὁ Πολυδ. Ζ', 191. Ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 822, Ἐκκλ. 502, **σάκος** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, ὡς ἀπαιτεῖ **σάκκος** ἐν Ἀχ. 745, καὶ παρ' Ἱππών. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ἡροδ. ἔχουσι **σάκκος**. (Ἴσως ἡ λέξις, ὡς τὸ πρᾶγμα, παρελήφθη ἐκ τῶν Φοινίκων, πρβλ. τὸ Ἑβραϊκὸν saq)

σακκο-φόρος, ον, ὁ φορῶν τραχύ, τρίχινον ὕφασμα, Πλούτ. 2. 239C· — ἐντεῦθεν **σακκοφορέω** καὶ **σακκοφορία**, ἡ, Ἰουστῖν. Μάρτ.

σακκ-ώνυμος, ον, ὁ λαβὼν τὸ ὄνομα ἐκ σάκκου, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 183.

σακο-δερμίτης (-δερμηστής;), ου, ὁ, ὁ ἔχων δέρμα ἐξ ἀσπίδων, ἐπὶ ὄφεως, Σοφ. Ἀποσπ. 562. — Παρ' Ἡσυχ. εὕρηται **σακοδερμιστής**.

σάκοιτοι· «οἱ ἱστῶντες τὸν κέραμον» Ἡσύχ.

σάκος [ᾰ], ὁ, ἴδε **σάκκος**. **Β. σακός**, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ **σηκός**.

σάκος [ᾰ], **εος**, τό, Ἰων. γεν. **σάκευς** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 334· (**σάττω**) — ἀσπίς, παρ' Ὁμήρ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδ. 1. 52. Αἱ παλαιόταται ἀσπίδες ἦσαν πεποιημέναι ἐκ πλέγματος κλάδων ἢ ἐκ ξύλου, κεκαλυμμέναι δὲ ὑπὸ ἑνὸς βοείου δέρματος, ἢ πλειόνων, καὶ ἐνίοτε ἦσαν κεκαλυμμέναι μὲ πλάκας μεταλλίνας (ἡ τοῦ Αἴαντος εἶχεν ἑπτὰ βόεια δέρματα καὶ τὸ ὄγδοον στρῶμα ἐκ μετάλλου, Ἰλ. Ζ. 222)· ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἀχιλλέως ἦν ἅπασα μεταλλίνη ἐκ πέντε πλακῶν ἀλλεπαλλήλων, Υ. 270 κἑξ.·—

ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθετα χάλκεον, χαλκήρες, τετραθέλυμνον, ἑπταβόειον· ἦτο δὲ κοῖλον, ὅθεν πολλάκις ἐχρησίμευεν ὡς ἀγγεῖον πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 540. Πόσον δὲ ἡ τέχνη τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐκείνων ἐκόσμει τὰς ἀσπίδας φαίνεται ἐκ τῶν ἐπιθέτων δαιδάλεον, ποικίλον, αἰόλον, παναίολον, φαεινόν, καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν Ἰλ. Σ. 478 κἑξ., καὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέους παρ' Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 139 κἑξ. Τὸ σάκος παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐθεωρεῖτο ὡς ὅπλον τῶν μὴ Ἑλληνικῶν ἐθνῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἀσπὶς ἢ ὅπλον, Εὐρ. Φοίν. 138 κἑξ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σάκος· ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σάγην τὴν πανοπλίαν φασί», καὶ «σάκος αἴγειος· ἀντὶ τοῦ τεῦχος αἴγειον· θέλει δὲ εἰπεῖν τὴν πήραν, κατὰ μετάληψιν». **2)** μεταφορ., ὑπεράσπισις, προστασία, βωμός, ἄρρηκτον σ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 190.

σάκουτος, ὁ, εἶδός τι ἰχθύος, Γεωπ. 20. 7, 1.

σάκο-φόρος, ον, = **σακεσφόρος.** Ἡσυχ.

σάκταρον «τοῦτο ἐμφερές ἐστι κόμμει, γεννώμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, διαλυτικόν» Ἡσύχ.

σάκτας, ου, ὁ, (σάττω) σάκκος, ἔπειτα ταῦτ' ἤγγιζεν εἰς σάκταν τινὰ Ἀριστοφ. Πλ. 681, Πολυδ. Γ', 155, Ι', 64. **ΙΙ** πρβλ. **σάκανδρος.** — Καθ' Ἡσύχ.: «σάκτας· ὁ θύλακος».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

σάκτας, ὁ, Βοιωτ. ἀντὶ **ἰατρός.** Στράττις ἐν «Φοιν.» 3. 5.

σακτήρ, -ῆρος, ὁ, (σάττω) σάκκος, θύλακος, Ἡσύχ.

σακτός, ή, όν, (σάττω) γεμιστός, παραγεμισμένος, Ἀντιφ. ἐν «Κύκλ.» 1. 3. **ΙΙ** διελθὼν διὰ τοῦ ἠθμοῦ, στραγγισμένος (πρβλ. **σακεύω**), Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 107. — Καθ' Ἡσύχ.: «σακτός· ὁ τεθησαυρισμένος, ὁ πολυχρόνιος καὶ ἤδη ἀποκείμενος. καὶ χιτῶνος εἶδος. καὶ θύλακος»

σάκτρα, ἡ, (σάττω) = **φορμός,** «ζεμπίλι», Φώτ.

σάκτωρ, -ορος, ὁ, (σάττω) ὁ φορτώνων, γεμίζων, Ἄιδου σάκτορι Περσᾶν, ὁ πληρῶν τὸν κάτω κόσμον μὲ Πέρσας, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 924 (ἂν μὴ ἡ γεν. **Περσᾶν** συναφθῇ μετὰ τοῦ ἥβαν, οὐχὶ μετὰ τοῦ **σάκτορι**).

σακυνδάκη· «ἔνδυμα Σκυθικόν» Ἡσύχ.

σάκχαρ, -αρος. Γαλην.· ὡσαύτως **σάκχαρι** Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλάσσ. σ. 9· **σάκχαρις,** ἡ, Διοσκ. π. Εὐποριστ. 1. 41· καὶ **σάκχαρον.** τό, ὁ αὐτ. 2. 104·— «ζάχαρις» λαμβανομένη ἐξ Ἰνδικοῦ τινος καλάμου ἢ φοίνικος, Λατ. saccharum. (Λέξις τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, Σανσκρ. śarkara, παρὰ τοῖς Μαλαισίοις jagara).

σακχ-υφάντης, ου, ὁ, (ὑφαίνω) ὁ ὑφαίνων σάκκον, «σακκιά», τρίχινον ὕφασμα, Δημ. 1170. 27, Πολυδ. Ι', 192.

σάκωσε· «(Δωρ.)· κατέκλεισεν» Ἡσύχ.

σάλα· «φροντίς. βλάβη» Ἡσύχ.

σαλαβάρ· «μάγειρος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σαλάβη, ἡ, ἴδε ἐν λ. **σαλάμβη.**— Καθ' Ἡσύχ.: «σαλάβη· θύρας ὀπή».

σαλαγέω. = **σαλάσσω,** ὡς **παταγέω** = **πατάσσω,** κροτῶ, ἠχῶ, βούζω, σαλαγεῦντος ἐπὶ δνοφεροῖο νότοιο Ὀππ. Κυν. 4. 74 (ἔνθα ὅμως ὑπάρχει τμῆσις τοῦ **ἐπισαλαγέω**), 3. 352. **2)** μεταβ., ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, = **ὀπυίω, βινέω,** subagito, Λουκ. Ἀλέξ. 50.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαλαγεῖ· ταράσσει».

σαλάγη ἢ **σαλαγή** (Wernick εἰς Τρυφιόδ. 428), ἡ, θόρυβος, κραυγή, «βοή» Ἡσύχ.

σαλαΐζω, κραυγάζω θρηνωδῶς, Ἀνακρ. 126·— **σαλαϊσμός,** ὁ, ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Σαλμασίου παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **σαλαΐς.**— Καθ' Ἡσυχ.: «σαλαΐζειν· κόπτεσθαι».

σαλακύρων· «εὐήθων» Ἡσύχ.

σαλάκων, -ωνος, ὁ, λέξις ἀγνώστου ἐτυμολογίας σημαίνουσα τὸν ματαιόφρονα καὶ μεγάλαυχον, «ξηπασμένος», Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 2, Ἠθικ. Εὐδήμ. 2. 3, 9., 3. 6, 2·— ἐντεῦθεν **σαλακωνεία,** ἡ, ματαιοφροσύνη, ἀλαζονεία, Ἀριστ. Μ. Ἠθικ. 1. 27, 1· **σαλακωνία,** ἡ, Ἀλκίφρων 2. 3, Ἀθήν. 691Ε·— καὶ **σαλακωνίζω** ἢ **-ίζομαι,** καὶ **σαλακωνεύομαι,** ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, «μεγαλοπιάνομαι», Φώτ., Σουΐδ., Ἡσύχ.· **σεσαλακωνισμένη** εινα ἡ πιθανὴ γραφὴ ἐν Meineke Ἑλλ. Κωμικ. 1. 98., 5. 2· καὶ **διασαλακωνίζω** ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 1169, μετὰ παιδιᾶς ἀπὸ τῆς φράσεως: σαλεύειν τὸν πρωκτὸν (ἴδε **σαλεύω** ΙΙ. 3 καὶ Σχολ. ἔνθ' ἀνωτ.), πρβλ. ὡσαύτως **σαυλοπρωκτιάω.**—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 126.

σαλαμάνδρα, ἡ, (Λοβεκ. Παραλ. 212), εἶδος σαύρας, «γουστερίτσας», salamandra vulgaris, περὶ ἧς λέγεται ὅτι σβύνει τὸ πῦρ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 25, Θεοφρ. π. Πυρὸς 60, ἔνθα ἴδε τὸν Scheider.

σαλαμάνδρειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σαλαμάνδραν ἢ ὅμοιος πρὸς αὐτήν, σ. δάκος Νικ. Θηρ. 819.

σαλάμβη, ἡ, ὀπή, φεγγίτης, καπνοδόχη ἢ θύρα, Σοφ. Ἀποσπ. 940, Λυκόφρ. 98·— **σαλάβη.** ὡς φέρεται παρὰ Φωτ. 497, Ἡσυχ., φαίνεται ὅτι εἶναι ἁμάρτημα· διότι παρὰ τῷ Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ. τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **σαλάμβη.**

Σαλαμίν, -ῖνος, ἡ, ἴδε **Σαλαμίς.**

Σαλαμῖν ἀφέτης, ου, ὁ, ὁ προδότης τῆς **Σαλαμῖνος,** ὁ ἐγκαταλιπὼν αὐτήν, Σόλων 2. 4.

Σαλαμίνιος, α, ον, καὶ **ος, ον,** ὁ ἐκ Σαλαμῖνος, Ἡρόδ. 5. 104, κτλ.· ὡσαύτως **Σαλαμινιακός, ή, όν,** Στράβ. 335· καὶ ἀνώμαλον θηλ. **Σαλαμινιάς, -άδος,** Αἰσχύλ. Πέρσ. 964. **ΙΙ.** **Σαλαμινία** (ἐξυπακ. τὸ ναῦς ἢ τριήρης), ἡ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 144, Θουκ. 3. 33· ἴδε ἐν λέξ. **πάραλος** ΙΙΙ.

Σαλαμίς ἢ (ἧττον δόκιμον) **Σαλαμίν** [ῐ], γεν. **-ῖνος,** ἡ, νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν Ἀθηνῶν, Ἰλ., κλπ. **ΙΙ.** πόλις τῆς Κύπρου ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Τεύκρου τοῦ ἐκ Σαλαμῖνος, Ὕμν. Ὁμ. 9. 4, Ἡρόδ. 4. 162.

σαλάννη· «φαρέτρα» Ἡσύχ.

σάλαξ, -ακος, ὁ, (σαλάσσω) κόσκινον τῶν μεταλλουργῶν, Θεόφρ. ἢ Ἀριστ. παρὰ Πολυδ. Γ', 149· Ἡσύχ. **σάλαγξ.**

σάλασσα, σαλασσομέδοισα, Δωρ. ἀντὶ **θάλ.**

σαλάσσω, = **σαλεύω,** σείω, «κουνῶ», ταράσσω, τινὰ Νικ. Ἀλεξιφ. 457. **ΙΙ.** φορτώνω πολύ, παραφορτώνω, ὑπερπληρῶ, γεμίζω, σεσαλαγμένος οἴνῳ Ἀνθ. Π. 6. 56, πρβλ. 11. 57, ὁ Ἀνθ. Πλαν. 306. Πρβλ. **σαλεύω, ἀσάλακτος.**—Καθ' Ἡσύχ.: «σαλάξαι· κατακλύσαι, κινῆσαι», καὶ «σαλαχθέν· σεισθέν».

σαλεία, ἡ, (σαλεύω) κίνησις ἀσταθής, ταραχή, κυματισμός, ἀνησυχία, Πολέμωνος Φυσιογν. 11. 11 (ἔνθα **σαλίας**)· — Ἐπικ. **σαλέη,** Wern. εἰς Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ-) 428, ἐπὶ σειομένων ξιφῶν.

σάλευμα, τό, (σαλεύω) κίνησις ἀσταθὴς «κούνημα», σάλος, κλονισμός, Ἀρτεμίδ. 1. 79· σάλ. πολεμικὸν ἵππου Δίων Χρ. 2. 326.

σάλευσις, εως, ἡ, σάλος, κίνησις, Ἀριστ. Μηχαν. 27. 1.

σαλευτός, ή, όν, ὁ ἄνω καὶ κάτω κινούμενος, σαλευόμενος, Ἀνθ. Π. 5. 175.

σαλεύω· μέλλ. **-σω** Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 177· ἀόρ. **ἐσάλευσα** Ἰσοκρ. 178D, Ἀνθ. Π. 11. 83·— Παθ., μέλλ. **σαλευθήσομαι** Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙϚ', 16), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 26· ἀλλὰ **σαλεύσομαι** (ἐπὶ παθητ. σημασίας) Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 675, 714, 751· ἀόρ. **ἐσαλεύθην** Ἑβδ. (Α' Μακκ. Θ', 13), Πράξ. Ἀποστ. δ' 31, Β' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. β', 2, διάφ. γραφ. παρ' Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρκμ. **σεσάλευμαι,** ἴδε κατωτ.· (σάλος). Κάμνω τι νὰ σαλευθῇ, νὰ κινηθῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νὰ κλονῆται, κραδαίνω, σείω, «κουνῶ», μετ' αἰτ., σαλεύει χειμὼν οὐδεὶς τὰς ἀγκύρας Πυθαγ. παρὰ Στοβ. σ. 3. 48· πτέρυγα σ. Εὐρ. Κύκλ. 434· σ. τρικυμία πέδον, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Λυκόφρ. 475· ἐπὶ σεισμοῦ, Ἀνθ. Π. 11. 83, πρβλ. 259·— μεταφορ., σ. τὴν δόξαν Πλούτ. 2. 1123F, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 56, 337, κτλ.· σαλ. τινὰ ἐκ θεμελίων Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. Δ', 19)· σαλ. τοὺς ὄχλους, ἀνακινῶ, ἀναταράττω, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 13, πρβλ. Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΗ', 14), — Παθ., κυμαίνομαι, διασείομαι, περιστρέφομαι, χθὼν σεσάλευται Αἰσχύλ. Πρ. 1081· κύκλος σαλευόμενος Πλάτ. Τίμ. 79Ε, πρβλ. Ἀριστ. Μηχαν. 27, 1· ἐπὶ προσώπων, ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον Ἀνθ. Π. 11. 26, πρβλ. 12. 31· ὑφ' ἡδονῆς σαλευομένη κορώνη Ἀρχίλ. 93 (ἀντὶ σαλουμένη, ἐκ παραλλήλου τύπου **σαλέω,** μνημονευομένου παρὰ Φωτ.) Ἀνθ. Π. 5. 54. **2)** διασείω τὸ μέτρον τοῦ σίτου, παρέχω μέτρον καλῶς πεπληρωμένον, μέτρον σαλευόμενον Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. ϛ', 38· πρβλ. **σαλάσσω** ΙΙ. **ΙΙ.** ἀμεταβ., κινοῦμαι ἄνω καὶ κάτω, κυμαίνομαι, μᾶλλον ἐπὶ πλοίων ἐν θαλάσσῃ ἢ ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀνθρώπων, σ. ἐν πλοίοις Ξεν. Οἰκ. 8, 17, κτλ.· καθόλου, εἶμαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, πλέω, Ἀππ. Μιθρ. 77·— μεταφορ., κινοῦμαι ὡς πλοῖον ἐν θαλάσσῃ, ἄνω καὶ κάτω ταράττομαι, ὑποφέρω ἐκ τρικυμίας, διατελῶ ἐν δυστυχίᾳ, πόλις γὰρ .. ἄγαν ἤδη σαλεύει Σοφ. Ο. Τ. 23· πρόδοτος δὲ .. σ. Ἠλέκτρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1074· ὅταν .. σαλεύῃ πόλις Εὐρ. Ῥῆσ. 249· οὕτως, ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλ. Πλάτ. Νόμ. 923Β, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 5. 24· ἐν κινδύνῳ σ. Διον. Ἁλ. 19. 11· σ. ὑπέρ τινος Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **Πυθαγόρας·** εἶμαι ἀσταθής, Πολυδ. Ϛ', 121· — ὡσαύτως ὁπλῶς ὡς τὸ Λατ. versari, ἐνασχολοῦμαι, ἐν τούτοις Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 65· ἴδε ἐν λέξ. **σάλος** ΙΙ. **2)** ἐπὶ πλοίου ὡσαύτως, σ. ἐπ' ἀγκύρας, εἶμαι ἠγκυροβολημένος, Πλούτ. 2. 493D· ἐπὶ μιᾶς ἀγκ. Συνέσ. 164Α, πρβλ. 163D, Πολύαιν. 2. 2, 7·— ἐντεῦθεν μεταφορ., σ. ἐπὶ τῶν ἐλπίδων Ἡλιόδ. 1. 9· ὡσαύτως, σ. ἐπί τινι, στηρίζομαι ἐπὶ τινος φίλου μου, Πλουτ. Δημήτρ. 38, Ἡλιόδ. 1. 26· γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σ. Ἀλκίφρων 3. 28· ἐπὶ τοιούτοις παραγγέλμασιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 12 (ἐντεῦθεν μετέπειτα ἐπὶ σημασ. μεταβατικῆς, σ. ἐπί τινι τὸν βίον, τὰς ἐλπίδας, ἀγκυροβολῶ, «ἀράζω» τὸν βίον, τὰς ἐλπίδας, Μακάρ. παρὰ τῷ Villois. Anecd. 2. 60, Ἡλιόδ. 2. 33, Εὐμάθ. 93Α)· πρβλ. ὀχέω ΙΙ. 3. **3)** μεταφορ., περιπατῶ, κινοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς πλοῖον ἐν θαλάσσῃ, βαδίζω ἀσταθῶς, ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων διεσταμένην τὴν κατὰ τὰ ἰσχία ἄρθρωσιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823, Θεόφρ. Ἀποσπ. 7. 12.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαλεύειν· ῥιπτάζεσθαι».

σαλέω, παράλληλος τύπος τοῦ **σαλεύω**, ἴδε ἐν τῷ προηγ. I. 1.

σάλη, Δωρ. **σάλα**, ἡ, = **σάλος** II. 2, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 362.

σαλητόν· «Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ (ἀποσπ. 123). Ἀντίπατρος βαρβαρικὸν χιτῶνα».

σᾰλία, ἴδε **σαλεία**.

σάλλω, Δωρ. ἀντὶ **θάλλω**, Ἀλκμὰν 64.

σαλμακίδες, αἱ, ἄλλως **ἑταῖραι**, Ἀνθ. Π. 7. 222 (πρβλ. Στράβ. 656).

σαλόομαι, βαδίζω μεθ' ὑπερηφανίας καὶ ἀβρότητος, κάμνω «τσακίσματα», Ἐτυμολ. Μέγ. 270· συγγενὲς τῷ **σαλακωνεύω**.

σάλος (ᾰ), ὁ, ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. Ἀλκμὰν παρ' Ἀπολλ. Δυσκ. **σάλεσσιν** ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **σάλος, τό**·— πᾶσα ἀσταθὴς καὶ παλμικὴ ἢ ἐπαναληπτικὴ κίνησις, ἐπὶ σεισμοῦ, χθονὸς νῶτα σεισθῆναι σάλῳ Εὐρ. Ι. Τ. 46· μάλιστα ἡ ἀσταθὴς ἄνω καὶ κάτω κίνησις τῆς θαλάσσης, πόντου σ., πόντιος σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 28, Ι. Τ. 1443· οὕτως ἐν τῷ πληθ., πόντιοι σάλοι ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 994. **2)** ἀνοικτὴ θάλασσα, πέλαγος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν λιμένα, **ἐν σάλῳ στῆναι** = **σαλεύειν** II. 2, Λατ. in salo stare in ancoris, ἀλίμενον μὲν σάλους δὲ ἔχον Πολύβ. 1. 53, 10· οὔτε λιμὴν οὔτε σ. Διόδ. 3. 44, πρβλ. Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλάσσ. σ. 5. **II.** ἐπὶ πλοίων ἢ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀνθρώπων, ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἄνω καὶ κάτω κίνησις, ταραχή, κλύδων, ἐκ πολλοῦ σάλου εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς Σοφ. Φιλ. 271· σάλον εἶχεν ἡ θάλασσα Πλουτ. Λούκ. 10· καρηβαρεῖν ὑπὸ σ. Λουκ. Ἑρμότ. 28· ἐν τοσούτῳ σ. ναυτιάσαι ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 19· — μεταφορ., ἐπὶ τοῦ πλοίου τῆς πολιτείας, ταραχὴ ἐν τρικυμίᾳ, τὰ μὲν δὴ πόλεως θεοὶ πολλῷ σ. σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Σοφ. Ἀντ. 162· πόλις .. σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου τε σάλου ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 22· πόλις ἐν σάλῳ ἐστὶ Λυσ. 107. 28· ἐπὶ στρατιωτῶν, σάλον ἔχειν, διατελεῖν ἐν λύπῃ καὶ δυστυχίᾳ, Πλουτ. Ἀλέξ. 32, πρβλ. Αἰμίλ. 18· πρβλ. **σαλεύω** II. 1. **2)** δυσάρεστος κατάστασις, ἀνησυχία, ταραχή, Ἀλκμὰν ἔνθ' ἀνωτ., Ἑβδ. (Σειρὰχ Μ', 5). Ἐκ τῆς √ΣΑΛ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σάλ-η, σαλ-εύω, σαλ-εία, σαλ-άσσω, σαλ-αγέω, σάλ-αξ, σαλ-άγη, σαλ-ύγη**· καὶ **σόλ-ος**· ὡσαύτως **σαλ-αΐζω, σαλ-άκων**· πρβλ. Λατ. sal-um· Ἀρχ. Γερμαν. swëll-an (schwellen, swell)· τὸ **σάλος** συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὸ **ἅλς** (mare)· ἀλλ' ἡ ἐξ ἀρχῆς σημασία τοῦ **σάλος** εἶναι ἡ τῆς ἀστάτου κινήσεως, ἐν ᾧ τὸ **ἅλς** (ἡ) = mare ἔχει στενὴν σχέσιν πρὸς τὸ **ἅλς** (ὁ) = sal. — Καθ' Ἡσύχ.: «σάλος· φροντίς, ταραχή, κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις».

σαλός, ή, όν, ἀνόητος, μωρός, ἠλίθιος, Βυζ.· (ὁ Λοβέκ. ἐν Παθ. 276, παραβάλλει τὸ **σίαλος**)· — ἐντεῦθεν **σαλότης**, ἡ, μωρία, εὐήθεια, ἠλιθιότης, Ἐκκλ. — Ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ νῦν ἐπὶ τῆς ἰδίας σημασίας εὕρηται ἡ λέξις.

σαλοῦσα· «φροντίζουσα» Ἡσύχ.

σάλπη, ἡ, θαλάσσιος ἰχθύς, Λατ. salpa, Γαλλ. saupe, Ἐπίχ. (πρβλ. Ἀθήν. 321D κἑξ.), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 5, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **σάλπης**, ὁ, Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 11· **σάλπος** εἶναι διάφορ. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 19· **σάρπη** αὐτόθι 18., 9. 37, 14, κ. ἀλλ.· **σάλπιγξ** 5. 9, 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «σάλπη· ἰχθύς ποιός, ὃν καὶ βοῦν καλοῦσιν».

σαλπίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάλπιγξ**, σωλήν, Γαλην.· κυρίως μικρὰ σάλπιγξ, Ἡσύχ. **2)** ὄνομα φυτοῦ, = **ἵππουρις**, Γεωπ. 2. 6, 27.

σαλπιγγο-ειδής, ές, ὅμοιος σάλπιγγι, Ροῦφος, Βυζ.

σαλπιγγο-λογχ-υπηνάδαι, οἱ, οἱ ἔχοντες λογχοειδῆ γένεια σαλπιγκταί, Ἀριστοφ. Βάτρ. 966.

σαλπιγγο-φᾰνής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς σάλπιγγα, ἦχος Ἐκκλ.

σαλπιγγωτός, ή, όν, πεποιημένος ἐν σχήματι σάλπιγγος, λυχνία Συλλ. Ἐπιγρ. 3071. 8, Ἡσύχ.

σαλπιγκτής, οῦ, ὁ, ὁ σαλπίζων, Θουκ. 6. 69, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 29, κτλ.· ὁ τύπος **σαλπικτάς** ἢ **-ής** ἀπαντᾷ ἐν Βοιωτικαῖς Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 1585-6)· **σαλπιστής** ἔν τινι Ἀττ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 306), ἐν Βοιωτ. (1584 καὶ -7), καὶ ἐν ἄλλαις, ὡσαύτως παρὰ Πολυβ. 1. 45, 13, Διον. Ἀλ. 4. 17, κτλ.·— ὁ Schäf. καὶ ὁ L. Dind. προτιμᾷ τὸν τύπον **σαλπικτής** παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς (κατ' ἀναλογίαν τοῦ **συρικτής, φορμικτής**)· ἀλλὰ πλείονες οἱ συνηγοροῦντες ὑπὲρ τοῦ τύπου **σαλπιγκτής**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 191, Ἡσύχ.

σάλπιγξ, -ιγγος, ἡ, πολεμικὸν (μουσικὸν) ὄργανον δι' οὗ δίδονται προστάγματα καὶ τὸ σημεῖον τῆς μάχης, κτλ., ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ Ἰλ. Σ. 219· αὕτη κατόπιν ἐκαλεῖτο **σ. στρογγύλη**· ἑτέρα δὲ ἐν χρήσει πρὸς ἱεροὺς σκοπούς, **σ. ἱερὰ** Ἀρτεμίδ. 1. 56· — περὶ τῶν διαφόρων σαλπίγγων ἴδε Πολυδ. Δ'. 85 κἑξ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. καὶ Εὐρ. Φοιν. 1377· — ἡ **σάλπιγξ** ἐκαλεῖτο ἰδίως **Τυρσηνική** Αἰσχύλ. Εὐμ. 568, Σοφ. Αἴ. 18, Εὐρ. Φοίν. 1377, Ἡρακλ. 831·— ὑπὸ σάλπιγγος, διὰ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος, Σοφ. Ἠλ. 711, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1001· ὡσαύτως, ἀπὸ σάλπ. Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 12, Πολυβ. 4. 13, 1· πρβλ. **σημαίνω** II. 2, **ὑποσημαίνω** I. 2, **φθέγγομαι** I. 3. **2)** μεταφορ., Πιερικὰ σ., ἐπὶ τοῦ Πινδάρου, Ἀνθ. Π. 7. 34· Παιανέων σ., ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους, Χριστοδ. Ἔκφρ. 23· οὐρανίη σ., βροντή, Τρυφιόδ. (γρ. Τριφ-.) 327, Νόνν. Δ. 2. 557. **II.** = **σάλπισμα**. παρ' Ἀριστ. ἐν Ῥητορ. 3. 6, 7. **III** **σάλπιγξ θαλασσία**, ἀλλαχοῦ **στρόμβος** (2), Ἀρχίλ. 181b· πρβλ. **σάλπη**. **IV.** πτηνόν τι ἐκπέμπον φωνὴν ὁμοίαν τῇ τῆς σάλπιγγος, κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς = **τροχίλος**. **V.** εἶδος κομήτου, ἴσως **Λογχίας**, Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 4. 73. (Ἐὰν σχετισθῇ πρὸς τὸ Λιθ. szvilp-ju (συρίζω), szvilp-ine (αὐλός, συρίκτρα), Ἀρχ. Γερμαν. swalv-e (cithara), θὰ προῆλθεν ἐκ τῆς √ΣFΑΛΠ· ἕτεροι ὅμως ἀναφέρουσι τὴν λέξιν εἰς τὸ Σανσκρ. svar (sonare), καὶ σχετίζουσι **σάλπιγξ** καὶ **σῦριγξ**·—περὶ τῆς καταλήξεως **-ιγξ**, πρβλ. **φόρμιγξ, λᾶϊγξ, πλάστιγξ**), Ἡσυχ.

σαλπίζω, μέλλ. **-ιῶ** Ἑβδ. (Ἀριθμ. Ι', 4)· ἀόρ. **ἐσάλπιγξα** Ξεν. Ἀν. 1. 2, 17, Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσιν» 11· Ἐπικ. **σάλπιγξα** Ἰλ.·— μεταγεν. μέλλ. **σαλπίσω** Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιε', 52· ἀόρ. **ἐσάλπισα** Λουκ. Ὠκύπ. 114, Ἑβδ., κλ.— Παθ., πρκμ. **σεσάλπιγκται** Εὐδαίμ. παρὰ Στοβ. 366. 54· **σεσάλπισται** (περι-) Πλούτ. 2. 192B, 220E·— **σαλπίσσω** εἶναι τῶν Ταραντίνων, Εὔστ. 1654, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 62· **σαλπίττω**, Ἀττ., παρὰ Φωτ. καὶ Λουκ. ἐν Δίκῃ Φωνηέντων 10· **σαλπίδδω** Βοιωτ., Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 325. Δίδω σημεῖον διὰ σάλπιγγος, σαλπίζω, ὡς καὶ νῦν, σάλπιγξι σαλπ. Ξεν. Ἀνάβ. 7. 3, 32· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., σαλπ. πολέμου κτύπον Βατραχομυομαχ. 203· ῥυθμοὺς Ξεν. Ἀν. 7. 3, 32· σαλπ. ἀνακλητικὸν Ἀνθ. Π. 11. 136· λιγὺν ἦχον αὐτόθι παράρτ. 30· τὸ .. δείπνου σημεῖον Ἀθήν. 130B· μεταφορ., ἀμφὶ δὲ σάλπιγξε μέγας οὐρανός, ὁ οὐρανὸς ἐσάλπιγξε .., ἐπὶ τῆς βροντῆς ἐκλαμβανομένης ἀντὶ σημείου πρὸς μάχην, Ἰλ. Φ. 388, πρβλ. Wern. εἰς Τρυφιόδ.· (γραπτ. Τριφιόδ-.) 327· — ἀπροσ., ἐπεὶ ἐσάλπιγξε (δηλ. ὁ σαλπιγκτής), ὅταν ἡ σάλπιγξ ἤχησε, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 17· πρβλ. **σημαίνω** II. 2, **κηρύσσω** I. 2. **2)** μετ' αἰτ., σ. ἡμέραν, προαγγέλλω, ἀναγγέλλω τὴν ἡμέραν, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Λουκ. Ὠκύπ. 114.

σαλπικτής, ἴδε **σαλπιγκτής**.

σάλπισμα, τό, ἦχος σάλπιγγος, Πολυδ. Δ', 86· **σαλπισμὸς** ἢ **-ιγμός**, ὁ, αὐτόθι.

σαλπιστής, ἴδε **σαλπιγκτής**.

σαλπιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σάλπιγγα, κρούματα Πολυδ. Δ', 84.

σάλπος, ὁ, ἴδε **σάλπη**.

σαλύγη, ἡ, (σάλος) συνεχὴς κίνησις ὡς ἡ τῆς ἀτράκτου, Ἡσύχ. μετὰ διαφ. τονισμοῦ **σαλυγά, -ήν**.

σάλυξ, ἡ, = **ἄγχουσα**, Διοσκ. 4. 23.

σαλώμη, ἡ, φάρμακόν τι (πιθαν. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου καὶ κυρίου ὀνόματος), Γαλην.

σαλῶος· «ὁ πεφροντισμένος» Ἡσύχ.

σᾶμα, τό, Δωρικ. ἀντὶ **σῆμα**, Πίνδ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σᾶμα· μνῆμα, Δωριεῖς δὲ στοιχεῖον».

σαμαγόρειος οἶνος, ὁ, εἶδος οἴνου, «τὸν δὲ Σαμαγόρειον οἶνον .. ἀπὸ τριῶν κοτυλῶν κερασθεισῶν μεθύσκειν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἄνδρας» Ἀθήν. 429F.

Σάμαινα, ἡ, (Σάμος) πλοῖον Σάμιον, ὅπερ ἐτίθετο ὡς σημεῖον ἢ τύπος ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Σάμου, Πλουτ. Περικλ. 26 (περὶ τοῦ ὁποίου χωρίου ἴδε Bergk εἰς Ἀριστοφ. Βαβυλ. 2)· εἶχον δὲ τὰ πλοῖα ταῦτα πρῴρας ὁμοίας πρὸς τὸ ῥύγχος χοίρου (πρβλ. ὑόπρῳρος)· οὕτως ὁ Ἡρόδ. 3. 59, λέγει: τὰς πρῴρας νέες καπρίους ἔχουσαι, πρβλ. Näke εἰς Χοιρίλ. σελ. 155 κἑξ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σάμαινα· εἶδος νεὼς ὑὸς ἔχουσα προτομήν».

σᾱμαίνω, Δωρ. ἀντὶ **σημαίνω**.

σαμάκιον, τό, μέρος γυναικείας στολῆς, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 319. — Καθ' Ἡσύχ.: «σαμάκια· κοσμαρίου εἶδος».

σαμαμίθιον, τό, εἶδος σκώληκος, «σαμιαμίθι», Σωφρόνιος παρὰ Maii Spicil. 3. 477, 481.

σάμαξ, -ᾰκος, ὁ, πλέγμα ἐκ βούρλων, «ψάθα» ἐν χρήσει ἀντὶ στρωμνῆς ἐν καιρῷ πολέμου, Χιωνίδ. ἐν Ἥρωσιν 1.— Καθ' Ἡσυχ.: «ὕλη τις δρυώδης, οἷον βούτομον. οἱ δὲ φορμόν», Πολυδ. Γ', 43.

σάμᾳον, τό, Δωρ. ἀντὶ **σημεῖον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5168 ἢ 5108.

σαμάρδακος, ὁ, γελωτοποιός, Ἰω. Χρυσ., ἴδε Suicer.

Σᾰμάρεια, ἡ, πόλις τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τοῦ Ἡρῴδου κληθεῖσα Σεβαστή, Συλλ. Ἐπιγρ. 889, Στράβ. 760, κτλ.·— **Σαμαρείτης, ου**, ὁ, κάτοικος Σαμαρείας, Καιν. Διαθ., κλ.· θηλ. **-εῖτις, -ιδος**, αὐτόθι·— ἐπίθετ. **-ειτικός, ή, όν**, Ἐπιφάν.·— ῥῆμα **Σαμαρειτίζω**, ἕπομαι τῇ αἱρέσει τῶν Σαμαρειτῶν, Χρον. Πασχ. 1. 620· καὶ **Σαμαρειτισμός, οῦ**, ὁ, Ἐπιφάν.

Σαμάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **Σαρμάτης**, Διον. Π. 304.

σάμβᾰλον, σαμβᾰλίσκος, ἴδε ἐν λέξ. **σάνδαλον**, Ἡσύχ.

σαμβύκη, ἡ, τριγωνικὸν μουσικὸν ὄργανον ἔχον τέσσαρας χορδάς, Λατιν. sambuca, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6. 13, Ἀθήν. 175D, 633F· ἦσαν δὲ οἱ τόνοι αὐτῆς τοσοῦτον ὀξεῖς ὥστε ὀλίγον ἦτο χρήσιμος·— ἦτο δὲ βαρβαρικῆς ἀρχῆς (Στράβ. 471, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ.), ταὐτὸν τῷ παρὰ Συρίοις sabka, μετὰ παρεμβολῆς τοῦ μ, οἷον ἐν

τῷ ambubaia (ἐκ τοῦ Συριακοῦ abûbo, αὐλός)· πρβλ. **κινύρα**, **νάβλα**. **2)** = **σαμβυκίστρια**, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς σημασ. II, Πολύβ. 5. 37, 10., 8. 8, 6, πρβλ. Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμικ. 4. 197. **II**. ὁμοία τὸ σχῆμα πολεμικὴ μηχανὴ ἐν χρήσει ἐν πολιορκίαις, Πολύβ. 8. 6, 2-11, Πλουτ. Μάρκελλ. 15, Ἀθήν. 634A. — Πρβλ. **σάμβυξ**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σαμβύκη· οὐ μόνον τὸ μουσικὸν ὄργανον, οὗ μέμνηται Ἰόβας· ἀλλὰ καὶ πολιορκητικόν, οὗ Βίτων». [Ἡ παραλήγουσα μακρὰ ἐν τῷ sambūca, Πέρσ. 5. 95].

σαμβῡκιστής, οῦ, ὁ, ὁ παίζων τὴν σαμβύκην, Εὔφορ. 31· — θηλ. **σαμβῡκίστρια**, Φιλήμων ἐν «Μοιχῷ» 1. 5, Πλουτ. Κλεομ. 35, Ἀντών. 9.

σάμβυξ, ἡ, λέξις ἡμαρτημένως μνημονευομένη ὑπὸ Σουΐδ. ἐκ τοῦ Πολυβ. 5. 37, 19.

σάμεα, ων, τά, σημεῖα ἐπὶ τῆς ἄκρας ἢ τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου, Λακων. λέξις, Ἡσύχ.

σαμένορα· «τὸν βραβευτὴν τῶν σφαιριζόντων» Ἡσύχ.

σάμερον, Δωρ. ἀντὶ **σήμερον**, Πίνδ.

Σάμη, ἴδε **Σάμος**.

σᾶμῆον, τό, Δωρ. ἀντὶ **σημεῖον**, Πυθαγ. Ἀποσπ.

σαμίθη· «ῥόφημά τι, ὡς Γλαυκίας ὁ ἰατρὸς» Ἡσύχ.

σαμινά, Λακων. ἀντὶ **θαμινά**, «συνεχῶς. Λάκωνες» Ἡσύχ.

Σᾰμο-θρᾴκη, Ἰωνικ. **-θρηΐκη**, ἡ, νῆσος πλησίον τῆς Θρᾴκης ἀξία λόγου ἐπὶ τῷ πρωΐμῳ πολιτισμῷ τῶν κατοίκων αὐτῆς, Ἡρόδ. 6. 47· ὑπῆρξε δὲ ἡ ἕδρα τῶν μυστηρίων τῶν Καβείρων, ὁ αὐτ. 2. 51· καλεῖται **Σάμος Θρηϊκίη** παρ' Ὁμ., Ἰλ. Ν. 12, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 34· καὶ ἁπλῶς **Σάμος**, Ἰλ. Ω. 78, 753. — Παλαιότερον ἔτι ὄνομα αὐτῆς ἦν **Λευκωσία**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 538· καὶ **Δαρδανία**. Παυσ. 7. 4, 3. Ὁ κάτοικος τῆς νήσου ἐκαλεῖτο **Σᾰμόθραξ** (οὐχὶ **Σαμοθρᾷξ**), Χοιροβοσκ. 176. 4, Ἐτυμολ. Μέγ.· Ἰων. πληθ. **Σαμοθρήϊκες**, Ἡρόδ. 2. 51., 8. 90· ἐπίθετ. **Σᾰμοθρᾴκιος**, Ἰωνικ. **-θρηΐκιος, η, ον**, Ἡρόδ. 7. 59, 108· πρβλ. τὸ ἑπόμ. καὶ ἴδε **Κάβειροι**.

Σάμος [ᾰ], ἡ, ὄνομα πολλῶν Ἑλληνίδων νήσων: **1)** ἀρχαῖον ὄνομα τῆς **Κεφαλληνίας** (ὃ ἴδε), Ἰλ. Β. 634, Ὀδ. Δ. 671, Ο. 29· καλεῖται δὲ καὶ **Σάμη**, Α. 246, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 429· ἂν καὶ αὕτη κατ' ἄλλους ἦτο πόλις τις ἐπὶ τῆς νήσου· — ἐντεῦθεν **Σαμαῖος, α, ον**, Στράβ. 455. **2)** **Σάμος Θρηικίη**, ἴδε **Σαμοθρᾴκη**. **3)** ἡ Σάμος ἡ μεγάλη νῆσος ἡ ἀπέναντι τῆς Ἐφέσου, πρῶτον ἐν τῷ Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 41· — ἐντεῦθεν ἐπίθετ. **Σάμιος, α, ον**, Ἡρόδ. 1. 70, κτλ.· **ἡ Σαμία** (δηλ. γῆ), αὐτόθι, Θεοφρ. π. Λίθ. 62· ὡσαύτως, **Σ. ἀστήρ**, ἄργιλος ἔχουσα ἰδιότητας ἰαματικάς, Γαλην.· — **Σαμιακός, ή, όν**, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 11. (Κατὰ τὸν Στράβ. 346, 457, **σάμος** ἦτο ἀρχαία λέξις σημαίνουσα ὕψος μάλιστα παρὰ τὴν ἀκτήν).

σαμπῖ ἢ **σάμπι**, ἴδε **Σσ** Β. 4.

σαμυλίς· «ἡ πρόπολις ὑπὸ τῶν μελισσουργῶν» Ἡσύχ.

σαμφαριτικὴ νάρδος, ἡ, εἶδός τι νάρδου, Διοσκ. 1. 6.

σάμφειρος, ἴδε **σάπφειρος**.

σαμ-φόρας, ου, ὁ, (φέρω) ἵππος φέρων στίγμα παριστάνον τὸ ἀρχαῖον γράμμα **σάν** (ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον **Σσ** Β. 4), οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα; Ἀριστοφ. Ἱππ. 693, Νεφ. 122, 1298· πρβλ. **κοππατίας**, καὶ Εὐστ. 785, Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ι', σ. 531.

σαμψήρα, ἡ, εἶδος ξίφους τῆς πολιτείας, παριστάνον δηλ. τὴν ἐξουσίαν τῆς πολιτείας, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 2, 3, πρβλ. Σουΐδ.

σαμψοῦχος· «πλείστη γίνεται ἐν Αἰγύπτῳ· ἄλλοι δὲ μάραθον καλοῦσιν αὐτὴν» Ἡσύχ.

σαμψῡχίζω, ὁμοιάζω πρὸς σάμψυχον ἢ ἀμάραχον, τῇ ὀσμῇ Διοσκ. 3. 40.

σαμψύχῐνος, η, ον, ἐκ σαμψύχου ἢ ἀμαράχου, Διοσκ. 1. 58 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ), Ἀέτ. 4. 42.

σάμψῡχον, τό, ξενικὴ λέξις σημαίνουσα τὸ φυτὸν **ἀμάρακος**, «μαντζουράνα», Διοσκ. 3. 47. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 10· — φέρεται καὶ **σάμψουχον**, Νικ. Θηρ. 617, Παυσ. 9. 28, 3, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 548· **σάμψυχος**, ἡ, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6· ὁ, Πολυδ. Ϛ', 107.

σάν, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον **Σσ** Β. [ᾰ, ἴδε παρ' Ἀθην. 454F].

σανδάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάνδαλον**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 2. 91, Κρατῖν. ἐν «Νόμ.» 10, Κηφισόδ. ἐν «Τροφ.» 2, κτλ. **II**. χειρουργικὸς ἐπίδεσμος, Ὀρειβάσ. 180· ὡσαύτως **σανδάλιος**, ὁ, ὁ αὐτ. 84. — Καθ' Ἡσύχ.: «σανδάλια· σάνδαλα. γυναικεῖα ὑποδήματα, ἃ καὶ βλαυτία. καὶ ἰατρικὸς ἐπίδεσμος σανδάλιον».

σανδᾰλίσκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ **σάνδαλον**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 405· πρβλ. **σαμβαλ-**.

σανδᾰλο-θήκη, ἡ, θήκη σανδαλίων, Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 3.

σάνδᾰλον, τό, ὑπόδημα προσδενόμενον διὰ λωρίων κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποδός, Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 20· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυντ., πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 79, 83, 139· περὶ τῶν Τυρρηνικῶν σανδαλίων ἴδε Meineke εἰς Κρατῖν. ἐν «Νόμ.» 10, Πολυδ. Ζ', 86 κἑξ.· — Αἰολ. **σάμβαλον**, Σαπφὼ 99, Ἀνθ. Π. 6. 267, ἴδε Bgk. εἰς Ἀνακρ. 15· ὑποκοριστ. **σαμβαλίσκος**, ὁ, ἑτερογεν. πληθ. **-ίσκα**, Ἱππῶναξ 12. **II**. πλατύς τις ἰχθύς, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136Β· ὡσαύτως **σανδάλιον**, καθ' Ἡσύχ. ταὐτὸν καὶ **ψῆττα**, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἀλκίφρονος 1. 7. (Πιθαν. παρελήφθη ἐκ τοῦ Περσικοῦ sandal (calceus)).

σανδᾰλόομαι, Παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ σανδάλια, «παπουτσώνομαι», Εὐμάθ. σ. 110.

σανδᾰλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σάνδαλον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1371.

σανδᾰράκη [ᾰ], ἡ, ἐρυθρὸν θειοῦχον ἀρσενικόν, (**ἀρσενικὸν** δὲ καλεῖται τὸ κίτρινον, Διοσκ. 5. 121), Λατ. sandaraca, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 8· φέρεται **σανδαράχη** παρ' Ἱππ. 466. 20, Διοσκ. 5. 103, Ἀλκίφρ. 1. 33, κτλ. **2)** χρῶμα ἐρυθρόχρυσον ἢ τοῦ πορτοκαλίου λαμβανόμενον ἐξ αὐτῆς, Θεοφρ. π. Λίθ. 40 καὶ 50. (Πρβλ. Σανσκρ. sindûra = minium). **II**. τροφὴ τῶν μελισσῶν, «κέραθος», τὸ αὐτὸ καὶ **κήρινθος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 5· καὶ **ἐριθάκη**, αὐτόθι 52. — Καθ' Ἡσύχ.: «τροφή τις τῶν μελισσῶν, ὡς Ἀριστοτέλης. καὶ εἶδός τι μεταλλικόν».

σᾰνδᾰρακίζω, ἢ **-χίζω**, ἔχω χρῶμα λαμπρὸν ἐρυθρόν, Διοσκ. 5. 113.

σανδᾰράκῐνος, η, ον, ὁ ἔχων χρῶμα σανδαράκης, ἢ «πορτοκαλί», Ἡρόδ. 1. 98, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23· — ὡσαύτως **σανδαραχώδης, ες**, Ideler Φυσ. 2. 74.

σανδᾰρᾰκουργεῖον, τό, (*ἔργω) φρέαρ ἐν ᾧ ἡ σανδαράκη ἐξορύσσεται, Στράβ. 562 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **-ούργιον**).

σάνδυξ, -υκος, ἢ **σάνδιξ, -ικος**, ἡ, λαμπρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα καλούμενον καὶ **ἀρμένιον**, Στράβ. 529, Διοσκ. 5. 103· λαμβάνεται δὲ τοῦτο ἐκ σανδαράκης μεμιγμένης μετ' ἐρυθρᾶς ὤχρας (rubrica), Πλίν. 35. 23· ἂν καὶ ὅμοιόν τι χρῶμα ἐλαμβάνετο ἐκ φυτοῦ ἔχοντος τὸ αὐτὸ ὄνομα, Σωσίβιος παρ' Ἡσυχ., Οὐεργιλ. Ἐκλ. 4. 45, Πλίν. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** **σάνδυκες** παρὰ τοῖς Λυδοῖς ἐκαλοῦντο διαφανῆ ἐνδύματα γυναικῶν ἔχοντα τὸ χρῶμα τῆς σαρκός, κρεατόχροα (βεβαμμένα δὲ διὰ ταύτης τῆς βαφῆς), Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 64. **3)** εἶδος ἀλοιφῆς, Ἡσύχ. **II**. μικρὰ θήκη, Ἡσύχ. [ῡ ἐν τῇ γενικῇ, Προπ. 2. 19, 81· ἀλλὰ ῠ παρὰ τῷ Κρατ. ἐν «Κυνηγ.» 86].

σανδών, -ῶνος, ὁ, ἐσθὴς διαφανής, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 64.

σᾰνίδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σανίς**, μικρὸς δίσκος, χυτρίδια καὶ σανίδια κάμφορείδια Ἀριστοφ. Εἰρήν. 202, Μένανδρος ἐν «Ἡνιόχῳ» 2. **II**. ὡς τὸ **πινάκιον**, πίναξ, πινακὶς πρὸς γραφήν, ἐκ σανιδίου Λυσίας 146. 6, πρβλ. Αἰσχίν. 82. 29.

σᾰνῐδόω, (σανίς) καλύπτω μὲ σανίδας, στρώνω μὲ σανίδια, σεσανιδωμένα πλοῖα, ἔχοντα κατάστρωμα, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 10, πρβλ. Ἀθηνίων. π. Μηχαν. 6Α.

σᾰνῐδώδης, ες, [εἶδος) πλατὺς ὡς σανίς, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

σᾰνίδωμα, τό, (σανιδόω) πάτωμα ἐκ σανίδων, Πολύβ. 1. 22, 6., 6. 23, 3· τὸ κατάστρωμα πλοίου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 5.

σᾰνῐδωτός, ή, όν, ὁ ὑπὸ σανίδων κεκαλυμμένος, πατωμένος μὲ σανίδια, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΖ', 8, κ. ἀλλ.).

σᾰνίς, -ίδος, ἡ, «σανίδα», «σανίδι», Ἀνθ. Π. 9. 269, Πολύβ. 1. 22, 9, κτλ.· σ. ἄξοος Καλλ. Ἀποσπ. 105· — ἐντεῦθεν, πᾶν πρᾶγμα ἐκ σανίδος πεποιημένον, **1)** θύρα, παρ' Ὁμ. ἀείποτε δίφυλλος, Λατ. fores, Ἰλ. Μ. 453, 461, Ὀδ. Χ. 128, κτλ.· κολληταὶ σανίδες Ὀδ. Β. 344, πρβλ. Χ. 128, Ἰλ. Φ. 535· σ. πύλησιν ἐπικεκλιμέναι Ἰλ. Μ. 121· — σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, Εὐρ. Ὀρ. 1221. **2)** ξύλινον ἰκρίωμα ἢ πάτωμα ἐν εἴδει σκηνῆς, ἐφ' ὑψηλῆς σ. Ὀδ. Φ. 51. **3)** ξύλινον πάτωμα, μάλιστα κατάστρωμα πλοίου, Εὐρ. Ἑλ. 1556, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 48, Ἀνθ. Π. παράρτ. 15, 3. **4)** ἐν τῷ πληθ., ξύλιναι πινακίδες πρὸς γραφήν, Εὐρ. Ἄλκ. 968· μάλιστα ἐν Ἀθήναις, πίνακες κεκαλυμμένοι μὲ γύψον (ὡς τὸ Λατ. album), ἐφ' ὧν ἐγράφοντο παντὸς εἴδους δημόσιαι γνωστοποιήσεις, μάλιστα δὲ αἱ πρὸς ἐκδίκασιν ὑποθέσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀριστοφ. Σφ. 349, 848· οἱ μέλλοντες νὰ προταθῶσι νόμοι, Ἀνδοκ. 11. 28· οἱ ὑπὸ τῶν θεσμοθετῶν διορθωθέντες νόμοι, Αἰσχίν. 59. 11· κατάλογοι ἀρχόντων, Λυσί. 176. 9· ὀνόματα ὀφειλετῶν, Δημ. 791. 11 (ἔνθα κεῖται τὸ ἑνικόν)· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 253. Οὕτως ἐν Ῥώμῃ ἐκαλοῦντο οἱ πίνακες ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι, Δίων Κ. 42. 32. **5)** ἡ σανὶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδένοντο οἱ κατάδικοι ἢ καὶ προσηλοῦντο ἐνίοτε ὡς εἰς σταυρόν, πρὸς σανίδα προσπασσαλεύειν τινὰ Ἡρόδ. 7. 33., 9. 120· ἐν καὶ πρὸς τῇ σ. δεῖν Ἀριστοφ. Θεσμ. 931, 940 (ἔνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει τὸν Κρατῖν.)· σανίδι προσδεῖν Πλουτ. Περικλ. 28. — Καθ' Ἡσύχ.: «σανίς· θύρα. λεύκωμα, ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους».

σαννάδας· «τὰς ἀγρίας αἶγας» Ἡσύχ.

σαννάκιον ἢ **σάνναᾰκρον**, τό, εἶδος ποτηρίου, Φιλήμων ἐν «Χήρᾳ» 1,

σάννας, ου, ὁ, γελωτοποιός, Κρατῖνος ἐν 'Αδὴλ. 32Α· πρβλ. **σαννίων**.

σαννίον, τό, (σαίνω) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ὡς τὸ Λατιν. cauda, Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 86·— **σαννιόπληκτος, ον**, =**αἰδοιόπληκτος**, Ἡσύχ.· πρβλ. Lob. Rhem. 113.

σαννίων, ὁ, =**σάννας**, Λατ. sannio, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3. 22, 83.

σάννορος· «μωρός, παρὰ Ρίνθωνι. Ταραντῖνοι» Ἡσυχ.

σαννυρίζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, πιθαν. γραφ. παρ' Ἡσυχ.

σάνταλον, τό, δένδρον εὐῶδες Ἰνδικόν, Salmas. in Solin. 726· **σάνδανον** παρ' 'Αετ.· **σαντάλινος, η, ον**, ὁ ἐκ σαντάλου, ξύλα 'Αρρ. Περίπλ. 'Ερυθρ. θαλάσσ. σ. 20 (κοινῶς **σαγαλῖνα**).

σαντόνιον, τό, εἶδος ἀψινθίου εὑρισκομένου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαντόνων (Santones), ἐν Γαλατίᾳ, «λεβιθόχορτον», Διοσκ. 3. 28· παρὰ Γαληνῷ. **σαντονικόν**.

σάξις, εως, ἡ, (σάττω) ἡ εἰς ὑπερβολὴν πλήρωσις, παραγέμισμα, στοίβαγμα, 'Αριστ. Προβλ. 25. 8, 4.

σαόμβροτος, ον, ὁ σῴζων τοὺς βροτούς, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς 'Αθην. 40.

σαό πτολις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ σῴζων ἢ ὑπερασπίζων τὰς πόλεις, Κόλουθ. 140, Νόνν. Δ. 41. 395.

σάος, ὡς θετικὸν εὕρηται μόνον ἐν τῷ συνηρ. τύπῳ **σῶς**. **σᾶ** (ἴδε **σῶς**)· ἀλλ' εὑρίσκομεν συγκρ. **σαώτερος** ἐν Ἰλ. Α. 32, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 4, Θεόκρ. 25. 59· συγκρ. ἐπίρρ. **σαώτερον**, 'Ανθ. Π. 9. 788· πρβλ. **σάως**.

σαοσίμβροτος, ον, =**σαόμβροτος**, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ. «σῴζων ἀνθρώπους».

σαοφρονέω. σαοφροσύνη, σαόφρων, ποιητ. ἀντὶ **σωφρ**-· ὡσαύτως παρ' 'Αρεταίῳ.

σαόω, =**σῴζω**, ὃ ἴδε.

σαπάνα, ης, ἡ, Γαλατικὸν ὄνομα τῆς ἀναγαλλίδος, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόθοις) 2. 209.

σαπέρδης, ου, ὁ, Ποντικὸν ὄνομα τοῦ ἰχθύος κορακίνου, Ἱππ. 546. 14, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 365, 546, Ἄρχιππον ἐν «Ἰχθύσι» 10, 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 117Α· ἀλλὰ κατὰ τὸν Παρμένωνα, τὸ ὄνομα ἰδίου εἴδους ἰχθύος, πρβλ. 'Αθήν. 308F· πρβλ. **σαπερδίς**, Ἡσύχ. [ᾰ ἔνθ' ἀνωτ., Pers. Sat 5. 134].

σαπέρδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ.· σκωπτικὸν ὄνομα πόρνης, 'Αθήν. 391C.

σαπερδίς, ἡ, ὄνομα ἰχθύος ποταμίου, ὅθεν διαφέροντος ἀπὸ τοῦ **σαπέρδου**, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 7.

σαπήη, ἴδε **σήπω**.

σαπήριον, τό, ἄγνωστόν τι ζῷον, Med. Matthaei σ. 54· πρβλ. **σατύριον** II.

σάπιθος· «θυσία. Πάφιοι» Ἡσύχ.

σαπρία, ἡ, (σαπρός)=**σαπρότης**, Διοσκ. 1. 112, 'Ανθ. Π. 15. 38, Ἡσύχ.

σαπρίας οἶνος, ὁ, παλαιός, κατειργασμένος οἶνος (ἴδε **σαπρὸς** II. 3), Ἕρμιππ. ἐν «Φορμ.» 2. 6.

σαπριάω, =**σαπρίζομαι**, Νικήτ. Χρον. 158D.

σαπρίζω, μέλλ. -ιῶ, (σαπρός) κάμνω τι σαπρὸν ἢ βρωμερόν, Ἑβδ. (Ἐκκλ. Γ', 1).— Παθητ., σήπομαι, φθείρομαι, σεσάπρισται τὰ ὀστέα Ἱππ. 'Αγμ. 774.

σαπρό-γηρος, ον, σεσηπὼς ἐκ τοῦ γήρως, Νικήτ. Χρον. 182D.

σαπρό-κνημος, ον, ὁ φέρων σῆψιν εἰς τὰς κνήμας, ὁ σαπρὰς κνήμας ἔχων, ἕλκος Διοσκ. 4. 184.

σαπρολογία, ἡ, σαπροὶ λόγοι, ὕβρεις, αἰσχρολογίαι, Νικήτ. Χρον. 16D, κτλ.

σαπρό-πλουτος, ον, οὗ ὁ πλοῦτος σήπεται, παλαιόπλουτος, ἢ ῥυπαρὸς καὶ πλούσιος, ἴσως παρῳδία τοῦ ἀρχαιόπλουτος, 'Αντιφάν. ἐν «Χρυσίδι» 1. Ὁ Dobree προὔτεινε **σατραπόπλουτος**, πλούσιος ὡς σατράπης).

σαπρός, ά, όν, (√ΣΑΠ, σήπω) σεσηπώς, «σάπιος», Ἱππῶν. 16, Ἱπποκρ. 278. 19· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, ἀσθενικός, νοσῶν, ἐφθαρμένος, Λατ. tabidus, ὁ αὐτ. 451. 6· ἐπὶ ὀστῶν προσβεβλημένων ὑπὸ φθοροποιοῦ νόσου ἢ φθίσεως, ἱστίον 'Αριστοφ. Ἱππ. 918· βύρσαι ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 38· πινακίσκος φορμός, σχοινίον ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 813, 542, Σφ. 1343· ἐλαῖαι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 10· παροιμ., σαπροῦ πείσματος ἀντιλαβέσθαι Θέογν. 1362·— ἰδίως ἐπὶ ἰχθύος ἐπὶ μακρὸν μείναντος ἐν τῇ ἅλμῃ, «ταγκός», τάριχος 'Αριστοφ. 'Αχ. 1101· ἀντίθετον τῷ **πρόσφατος**, 'Αντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Κνοιθιδεῖ» 2· ἱμὰς Μένανδρος ἐν «Δεισιδαίμοσι» 2· ἐπὶ μεμαραμμένων ἀνθέων, σαπροὺς (τοὺς στεφάνους) εἶναι διὰ τὸν χρόνον Δημ. 615. 11. —Ἐπίρρ. σαπρῶς λούειν, οὕτως ὥστε ὁ λουσθεὶς πάλιν ἀκάθαρτος νὰ εἶναι, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 21, 14. **II** καθόλου, παλαιός, πεπαλαιωμένος, ἐφθαρμένος, Λατιν. obsoletus, ἀρχαῖον καὶ σαπρὸν 'Αριστοφ. Πλ. 322. **2)** ἐπὶ προσώπων, γέρων ὢν καὶ σ. ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 698· ὦ σαπρά, λεγόμενον πρὸς γραῖαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 884, Ἕρμιππ. ἐν «'Αρτοπώλ.» 2· οὕτως, εἶναι σαπρὸν κοὐδὲν δύνασθαι 'Αριστοφ. Σφ. 1381· οὐδέν ἐσμεν οἱ σαπρ. Εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 27· σαπρ. γυναῖκα .. ὁ τρόπος εὔμορφον ποιεῖ Φιλήμων ἐν 'Αδήλ. 47, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 377. **3)** ἐπὶ οἴνου, ἄνευ κακῆς τινος σημασίας, ὥριμος, παλαιός, «ἀργασμένος» (πρβλ. **σαπρίας**). «σαπρὸν οὐ τὸ μοχθηρόν .., ἀλλὰ παλαιόν, Εὔπολις» Φώτ., πρβλ. Φιλύλλιον ἐν 'Αδήλ. 6· οὕτω, τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρὰ 'Αριστοφ. Πλ. 1086· καὶ ὁ Ἄλεξις ἐν «'Ορχ.» 1 περιγράφων τὸν παλαιὸν οἶνον λέγει: ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρὸς .. γέρων γε δαιμονίως· ἴδε Piers. εἰς Μοῖριν 353, Ruhnk. εἰς Πλάτ. Τίμ. καὶ εἰς Ruti'. Lup. 102. **4)** εἰρήνη σαπρά, παλαιά, ἀστεῖος λόγος, παρὰ προσδοκίαν, 'Αριστοφ. Εἰρ. 554. **III.** ἐπὶ ἤχου, αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ .. κρουμάτια Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Σειρῆσι» 2· ἴσως ἀντὶ τοῦ **σαθρά**, ἴδε **σαθρὸς** 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαπρόν· ἀκάθαρτον».

σαπρο-σκελής, ές, ὁ ἔχων τὰ σκέλη σαπρά, σεσηπότα, Θεόδ. Πρόδρ.

σαπρό-στομος, ον, ὁ ἔχων τὴν πνοὴν τοῦ στόματος βρωμεράν, βρωμόστομος, Στοβ. 72. 53.

σαπρότης, -ητος, ἡ, σηπεδών, «σαπίλα», «μοῦχλα», εἴτε παλαιότης, εἴτε σαπρότης .. οὐκ οἰόμεθα δεῖν σῶμα ἀπολλυσθαι Πλάτ. Πολ. 609Ε, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 6, 1, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Ὀσμ. 2.

σαπρο-φαγέω, τρώγω πράγματα σαπρά, σεσηπότα, πρβλ. Μαρτιᾶλ. 3. 77.

σαπρό-φῖλος, ον, (**σαπρὸς** III) ὁ ἀγαπῶν τοὺς ψευδεῖς καὶ πλημμελεῖς φθόγγους, τὰς κακοφωνίας, 'Αρχ. Μουσ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 325.

σαπρο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων σεσηπότα πράγματα, Εὐστ. Πονημάτ. 2. 88.

σαπρόω, =τῷ ἑπομ., Θωμ. Μάγιστρ. σ. 790.

σαπρύνομαι, Παθ., γίνομαι σαπρὸς ἢ βρωμερός, Νικ. 'Αλεξιφ. 468.

σαπρώνῠμος, ον, (ὄνομα) ὁ ἔχων σαπρόν, βρωμερὸν ὄνομα, Εὐστ. Πονημάτ. 4. 7.

σαπύλλειν· «σαίνειν. Ρίνθων» Ἡσύχ.

σαπφείρινος, η, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σάπφειρον, κατεσκευασμένος ἐκ σαπφείρου, 'Αριστ. π. Φυτ. 2. 9, 8, Φιλόστρ. 34· ὡσαύτως **ος, ον**, Ψευδο-Καλλισθ. 1. 4.

σαπφειρίτης λίθος, ὁ, =**σάπφειρος**, Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Β. 395.

σαπφειρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σάπφειρον, παρὰ τῷ Wolf. ἐν 'Ανεκδ. 3, 155.

σάπφειρος, ἡ, κατὰ τὸν Beckmann ἐν Hist. of Invent., καὶ τὸν King ἐν Antique Gems, οὐχὶ ὁ νῦν σάπφειρος ἀλλ' ὁ lapis lazuli, λίθος τῆς ὁποίας ὑπῆρχον δύο εἴδη, **κυανῆ** καὶ **χρυσῆ**, εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου μνημονευόμενος ἐν τοῖς π. Λίθ. 23 καὶ 37, Διον. Π. 1104. (Πιθαν. ἡ λέξις παρελήφθη ἐκ τῶν Φοινίκων, πρβλ. τὸ Ἑβρ. sappîr).

Σαπφώ, -οῦς, αἰτ. **-οῦν** Γρηγόρ. Κορίνθ. 427, κλητ. **-οῖ, ἡ**· — ἡ ποιήτρια, 'Αλκαῖ. 54, κτλ.· Αἰολ. **Ψαπφὼ** αὐτόθι 64, Ahr. D. Aeol. § 7, 5· ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτων ἐνίοτε φέρεται **Σάφφω**, Συλλ. 'Επιγρ. 1211. 4, Mionnet Descr. 2, σ. 46· — ἐπίθετ. **Σαπφῷος, α, ον**, Ποσείδιππ. παρ' 'Αθην. 596D· ἢ **Σαπφικός, ή, όν**, ὁ ἔχων τὸ Σαπφικὸν μέτρον, Ἡφαιστ.

σάπων, μετοχ. ἀόρ. τοῦ **σήπω**.

σάπων, -ωνος, ὁ, Λατ. sapo, «σαποῦνι», Γερμ. Seife, 'Αρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 13·— λέξις Κελτικὴ ἢ Γερμανική, Πλιν. Ν. Η. 28. 12. [ᾰ, Seren. Sammon. 158].

σᾰπωναρικός, ή, όν, σαπωνοειδής, σαπωνώδης, στακτός, Ἰατρ.

σᾰπώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάπων**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 17.

σᾰπωνίς, -ίδος, ἡ, =**ὕσσωπον**, λέξις ἀρχ.

σαράβαρα, τά, Περσικαὶ πλατεῖαι ἀναξυρίδες, «βρᾶκαι», 'Αντιφάν. ἐν «Σκύθ.» 1· ὡσαύτως ἐγένετο χρῆσις τῆς λέξεως **σαράβαρα** παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῷ Θεοδότῳ εἰς μετάφρασιν τοῦ Ἑβραϊκοῦ sar'balins ἐν Δανιὴλ Γ', 27 (πρβλ. 21), ἔνθα ὁ Σύμμαχος ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ **ἀναξυρίδες**·— πιθανῶς τὸ Περσικὸν «σαλβάρι», shalvâr ἢ shulvâr (braccae), Ἡσύχ. **II.** μουσικὸν ὄργανον, εἶδος κυμβάλων, κτλ.

σάραβος, ὁ, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, 'Αρκάδ. 46, Ἡσύχ.

σάραγος· «ὑπηρέτης» Ἡσύχ.

σαράκοντα, σαρακοστός, Βυζ. τύποι τῶν **τεσσαρά-κοντα, -κοστός**, Χρον. Πασχ. 352. 12, κτλ.

Σάρᾱπις, -ιδος, ὁ, ὡσαύτως **Σέρᾱπις**, Αἰγυπτία θεότης, κατ' ἀρχὰς σύμβολον τοῦ Νείλου καὶ τῆς εὐφορίας, Καλλ. 'Επιγράμμ. 38. 5, Διόδ. 1. 25, Πλούτ. 2. 362· συχνάκις δὲ εὑρίσκεται ἐν ἐπιγραφαῖς συνημμένον μετὰ τοῦ **Ζεὺς Ἥλιος**, Συλλ. 'Επιγρ. 4042, 4262, 4713, κ. ἀλλ.· — ἐντεῦθεν **Σαρᾱπεῖον** ἢ **Σεραπεῖον**, τό, ὁ ναὸς τοῦ Σεράπιδος, αὐτόθι 4401, Πλουτ. 'Αλέξ. 76, Δίων Κ. 66. 24· **Σαραπιεῖον**, τό, Πολυβ. 4. 39, Maii Class Auctt. 4. 445· **Σαράπιον** ἢ **Σερ**-, Στράβ. 795, Συλλ. 'Επιγρ. 2715b. 4.—

Σαραπιασταί, οἱ, σύνδεσμός τις ἢ ἑταιρεία ἀποτελουμένη ἐκ λατρευτῶν τοῦ Σεράπιδος, αὐτόθι 120.

σάρᾱπις, γεν. **εως** ἢ **ιος,** ὁ, λευκὴ Περσικὴ ἐσθὴς μετ' ἐρυθρῶν ταινιῶν, καὶ σαράπεις μήλινοι καὶ πορφυροῖ καὶ λευκοί, οἱ δὲ ἁλουργεῖς Δημόκρ. Ἐφ. παρ' Ἀθην. 525C, Κτησ. παρὰ Φωτ.

σᾰράπους [ρᾰ], **-ποδος,** ὁ, ἡ, αἰτ. **σαράπουν** καὶ παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ 38· **σάραπον·** (**σαίρω** II, **πούς**) ὁ διὰ τῶν ποδῶν του σαρώνων, δηλ. ὁ ἔχων πόδας στρεβλοὺς καὶ σύρων αὐτοὺς κατὰ γῆς ἐν ᾧ βαδίζει, πλατύπους, Λατ. plautus, Ἀλκαῖ. ἔνθ' ἀν●τ., Γαλην. —Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 396.

σάργαλος, ὁ, τόπος ἐν τῷ δίφρῳ ὅπου ἐστηρίζετο ἡ μάστιξ, «οὗ ἐν τοῖς ἅρμασιν ἀπετίθεντο τὰς μάστιγας, ἡ οἱονεὶ τομὴ σάργαλος ἐκαλεῖτο» Ἡσύχ.

σαργάνη, ἡ, ὡς τὸ **ταργάνη,** πλέγμα, δεσμός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 788. **2)** καλάθιον, Τιμοκλ. ἐν «Ληθ.» 1, Λουκ. Λεξιφάν. 6, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ια', 33, Ἡσύχ.

σαργανίς, -ίδος, ἡ, = τῷ προηγ, Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 7.

σάργανος· «ὁ ἀγροῖκος» Ἡσύχ.

σαργῖνος, ὁ, εἶδος ἰχθύος κατ' ἀγέλας πορευομένου, Ἐπίχ. 31 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1.

σαργὸς (ουχὶ **σάργος,** Ἀρκάδ. 46), ὁ, ὄνομα θαλασσίου ἰχθύος, Λατ. sargus, Ἐπίχ. 44 Ahr., Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 1· ὁ Ἀριστ. φαίνεται ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐννοεῖ δύο διαφόρους ἰχθῦς, **1)** εἶδος μύλλου (**κεστρεύς**), π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, κέξ., 6. 17, 3. **2)** τὸν ἔτι καὶ νῦν καλούμενον σαργόν, αυτόθι 5. 9, 5., 8. 2, 31.

σάρδα, ἡ, εἶδος θύννου ἀγρευομένου πλησίον τῆς Σαρδοῦς, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 120E.

σαρδάζω, γελῶ πικρὸν γέλωτα, ἴδε **σαρδάνιος.**

σαρδανάφυλλος· «γελωτοποιὸς» Ἡσύχ.

σαρδάνιος, α, ον. ἐπίθετ. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ γέλωτος πικροῦ ἢ εἰρωνικοῦ καὶ χλευαστικοῦ, σαρδάνιον γελᾶν (δηλ. γέλωτα), γελῶ γέλωτα πικρὸν ἐξ ὀργῆς ἢ ἐξ ἐκδικήσεως, μείδησε δὲ θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον Ὀδ. Υ. 302· οὕτως, ἀνεκάγχασε μάλα σαρδάνιον Πλάτ. Πολ. 337A· τί μάταια γελᾷς .. ; τάχα που σαρδάνιον γελάσεις Ἀνθ. Π. 5. 179· πεφύλαξο σίνεσθαι, μὴ καὶ σ. γελάσῃς Ἀνθ. Πλαν. 86· ἁπλῶς, γελῶ, γέλωτα σαρδάνιον Κικ. Fam 7. 25, 1. (Ἡ ῥίζα ἴσως εἶχε σχέσιν πρὸς τὴν τοῦ **σεσηρώς.** μὲ διεσταλμένα χείλη, ἐμπαικτικῶς, χλευαστικῶς, Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **σαρδάζειν·** «μετὰ πικρίας γελᾶν» Φώτ., Σουΐδ.— Ἡ συνήθης ἐξήγησις τούτου τοῦ γέλωτος ἦτο ὅτι ὡμοίαζε πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον παρῆγε φυτόν τι ἐκ Σαρδοῦς (ranunculus Sardoüs, καλούμενον **σαρδάνη** παρὰ τῷ Τζέτζ.), Πολύβ. 17. 7, 6, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 12, Νόνν. Δ. 20. 309, Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 182, ὅπερ ἐσθιόμενον διέστελλε καὶ ἐνέτεινε τὸ πρόσωπον τοῦ τρώγοντος, ἐκίνει δὲ εἰς σπασμωδικὸν γέλωτα, Παυσ. 10. 17, 13, Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Φώτ., Serv εἰς Οὐεργιλ. Ἐκλ. 7. 41· ὅθεν μεταγενέστεροι ἐκδόται ἔγραψαν **Σαρδόνιον** ἀντὶ **Σαρδάνιον** (ἐκ τοῦ **Σαρδώ**), Πολύβ. ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. Ὄνος 24, κτλ., τοῦτο δὲ φέρεται καὶ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ὁμ. καὶ Πλάτ.· ὅθεν τὸ Ἀγγλ. sardonic·— πρβλ. Παροιμιογρ. σελ. 102, 370, Gaisf.).

Σάρδεις, εων, αἱ, πρωτεύουσα πόλις τῆς Λυδίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 45· δοτ. **Σάρδεσι** αυτόθι 321·— Ἰων. **Σάρδιες** Ἀνθ. Π. 7. 709, κτλ., ἢ **Σάρδῑς** Ἡρόδ. 5. 102· γενικ. **Σαρδίων,** δοτ. **Σάρδῑσι** Ἡρόδ. 1. 7., 5. 101, κτλ.· αἰτ. **Σάρδιας** Καλλ. εἰς Ἄρτ. 248, ἢ **Σάρδῑς** Ἡρόδ. 1. 27·— ἐπίθετ. **Σαρδιᾱνός,** Ἰων. **-ηνός. ή, όν.** Ἡρόδ. 1. 22, 80, Ευρ. Ἀποσπ. 631· **οἱ Σαρδιανοὶ** Ξεν. Κύρ. 7. 2, 3· **οἱ Σάρδιοι** Παρθέν. 22·— **Σαρδιᾱνικός, ή, όν,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 112, Εἰρ. 1174· ἴδε **βάμμα.**

σάρδη καὶ **σαρδίνη,** ἡ, ἡ σαρδέλλα, Λατ. sardina, Γαλην.· οὕτω **σαρδῖνος,** ὁ, Ἐπαίνετ. παρ' Ἀθην. 328F.

σάρδιον, τό, λίθος πολύτιμος, Πλάτ. Φαίδων 110D, Θεοφρ. π. Λίθ. 8 καὶ 23· **σάρδια,** ἐπὶ γυναικείων κοσμημάτων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 13.—Ὁ λίθος οὗτος ἦτο δυο εἰδῶν, ὁ διαφανὴς ἐρυθρὸς ἢ θῆλυς (ἀγγλ. carnelian) καὶ ὁ διαφανὴς μελαψὸς ἢ ἄρρην, αγγλ. sardine, Θεοφρ. π. Λίθ. 30·— παρὰ μεταγεν., λίθος **σάρδιος** Φιλόπον. παρὰ Σουΐδ.· **σάρδινος** λίθος Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 229· **σαρδόνιον** Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σαρδώ.**

σαρδόνιον, τό, = **σαρδών,** Ξεν. Κυν. 6, 9.

σαρδόνιος, α, ον, ἴδε **σαρδάνιος.**

σαρδ-όνυξ. ῠχος. ὁ, (σάρδιον) λίθος πολύτιμος, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 130b, Ἀνθ. Π. 1. 116, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5, κτλ.· πλημμελῶς φέρεται **σαρδῶνυξ** ἐν Ἰουδ. Πολ. 5. 5, 7, Πλουτ. 2. 1160F, κτλ.· **σαρδόνυχος** παρὰ τοῖς Βυζαντίνοις. Ὁ λίθος ἐκαλεῖτο ἁπλῶς **ὄνυξ** ὅταν τὸ μελανὸν ἔδαφος αὐτοῦ εἶχεν ἁπλῶς στίγματα ἢ σειρὰς λευκοῦ, ἀλλὰ **σαρδόνυξ** ἐὰν τὰ διάφορα χρώματα ἦσαν διατεθειμένα κατὰ στρώματα παράλληλα.

Σαρδώ, ἡ, γεν. **όος,** συνηρ. **οῦς,** δοτικ. **οῖ,** ἡ «Σαρδινία», Ἡρόδ. 1. 170, Ἀριστοφ. Σφ. 700· **αἱ** πλάγιαι πτώσεις ἐνίοτε φέρονται **Σαρδόνος, -όνι, -όνα** (οἱονεὶ εξ ὀνομ. **Σαρδών**). Πολυβ. 1. 24, 5 κέξ., 1. 79, 1, κτλ.· **Σαρδῶνος** εἶναι πιθαν. πλημμελὴς γραφ. παρὰ Στράβ. 106· ὀνομ. **Σαρδώνη** παρ' Ἡσυχ.— Ἐντεῦθεν ἐπίθετ. **Σαρδόνιος,** Ἡρόδ. 1. 166, Θεόκρ. 16. 86· πρβλ. **σαρδάνιος·** (ἐντεῦθεν **Σαρδονία, = Σαρδώ,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2509. 14)·— ὡσαύτως **Σαρδονικός,** Ἡρόδ. 2. 105, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 11, Πολυδ. Ε', 26· **Σαρδώνιος,** Στράβ. 106, 122, κτλ.· (ἀλλὰ **Σαρδωνικὸς** ειναι πιθανῶς πλημμελὴς γραφὴ παρὰ τῷ Λυκόφρ. 796, Πολυδ. Ζ', 77· παρ' Ἡσυχ. **Σαρδῷος, ῴα, ῷον,** Πολυβ. 1. 42, 6, κτλ.· — **Σαρδοί,** οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Σαρδοῦς, Διοδ. Ἐκλογ. 491. 10, ἀλλ' ἴδε Schweigh. εἰς Πολύβ. 26. 7, 1· **Σαρδῷοι** ὁ αυτ. 1. 88, 9. **II.** πολυτιμός τις λίθος, ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ **σάρδιον** ἢ ὁ **σαρδόνυξ.** Φιλόστρ. 770, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 187.

σαρδών, -όνος, ὁ, τὸ σχοινίον τὸ συγκρατοῦν τὸ ἄνω χεῖλος (μέρος, οὔγια) κυνηγετικοῦ δικτύου, Πολυδ. Ε', 31, Ἡσύχ.· πρβλ. **σαρδόνιον.**

σάρητον, τό, = **σάραπις,** Φώτ., «εἶδος χιτῶνος» Ἡσύχ.

σάρι, τό, πληθ. **σάρια,** Αἰγυπτιακόν τι παρυδάτιον φυτόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 5, Ἡσύχ.

σαρίν, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ειδος κοσσύφου· πρβλ. **ψάρ.**

σάρῑσα, ἡ, μακρὸν δόρυ ἐν χρήσει ἐν τῇ Μακεδονικῇ φάλαγγι, λόγχη μακρά, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 2, Πολύβ. 2. 69, 18, κτλ., ἴδε ἐπὶ πᾶσι 18. 12. Κοινῶς φέρεται **σάρισσα,** ἐξ αγνοίας ὅτι τὸ ι εἶναι φύσει μακρόν, ἴδε Ὀβιδ. Μεταμορφ. 12. 466, Lucan. 8. 298· πρβλ. **Λάρισα·** ἀλλ' ὑπάρχει ἡ διάφορ. γραφ. **σάρισα** ἐν τῷ κειμένῳ τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων (ἴδε Schweigh. εἰς Πολύβ. 2. 69), καὶ ὁ τύπος οὗτος ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Χοιροβοσκ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 236· παρὰ τοῖς Βυζ. **σάριττα.**

σᾰρῑσο-φόρος, ον, ὁ φέρων σάρισαν, ὡπλισμένος διὰ σαρίσης, Πολύβ. 12. 20, 2, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 14, κτλ.· ἴδε τὸ προηγ. Ἐντεῦθεν **-φορέω.** Ζωναρ.

σαρκάζω, (σάρξ) σπαράττω, διασχίζω σάρκας ὡς οἱ κύνες, Ἀριστοφ. Εἰρ. 482, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· πρβλ. **σαρκοκύων.** **2)** κόπτω καὶ τρώγω χόρτον μὲ τὰ χείλη κεκλεισμένα ὡς οἱ ἵπποι βοσκόμενοι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785, ἴδε Foës Oecon. **II.** δάκνω τὰ χείλη μου ὑπ' ὀργῆς, Γαλην. Γλωσσ. Ἱππ.· ὅθεν, ὁμιλῶ μετὰ πικρίας, περιπαίζω, χλευάζω, εἰρωνεύεσθαι μετ' ἐπισυρμοῦ τινος Στοβ. Ἐκλογ. 2. 222· σαρκάζων .. καὶ σεσηρὼς Φίλων 2. 597· ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 966 (997), Εὐστ. 1083. 32.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαρκάζει· μειδιᾷ. καταγελᾷ. ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι».

σαρκασμο-πῐτῠο-κάμπτης, ου, ὁ, ὁ μετὰ πικρίας καὶ ἐμπαιγμῶν τὰς πίτυς κάμπτων, ὁ χλευάζων πιτυοκάμπτης, λέξις κωμικὴ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 966, ἔνθα ὁ Σχολ. «ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους».

σαρκασμός, ὁ, ἐμπαιγμός, εἰρωνεία, χλευασμός, Ῥήτορ. (Walz) 8. 591, Α. Β. 10, κτλ.· ἴδε **σαρκάζω.**

σαρκάω, ἴδε **σαρκοκύων**

σαρκ-ελάφεια (ἐξυπακ. σῦκα) τά, εἶδος σύκων οἱονεὶ ὁμοίων πρὸς σάρκας ἐλάφου, Ἀθήν. 78A.

σαρκήρης, ες, ὁ σαρκώδης, ἐκ σαρκὸς συνιστάμενος, στάχυς παρ' Ἡσυχ.

σαρκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάρξ,** μέρος μικρόν, τεμάχιον σαρκός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 8, Ἀποσπ. 315.

σαρκίζω, ἀφαιρῶ, ἀποξέω τὴν σάρκα, Ἡρῳδιαν. 4. 64, πρβλ. Πολυδ. Β', 233.

σαρκικός, ή, όν, = **σάρκινος** I (ὅπερ εἶναι διάφορ. γραφ.), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 2, 7, ἐν τῷ συγκρ. **II.** ἐκ σαρκὸς ἀποτελούμενος, εἰς τὴν σάρκα ἀνήκων, προσηλωμένος εἰς τὰ τῆς σαρκός, ὑλικός, ἀντίθετον τῷ **πνευματικός,** Ἀνθ. Π. 1. 107. —Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἰγνάτ. πρὸς Ἐφεσ. 10· συγκρ. **-ώτερον,** Κλήμ. Ἀλεξ. 802.

σάρκῐνος, η, ον, (σάρξ) ὁ ἐκ σαρκὸς ἢ ὅμοιος πρὸς σάρκα, σαρκώδης, κρεάτινος, σ. ὄζος (ἴδε ἐν λέξ. **ὄζος**)· σ. μόρια, σαρκώδη μέρη, οἷον ἡ γλῶσσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12· ἄνθρωποι θνητοὶ καὶ σ. Ἵππαρχ. παρὰ Στοβ. 573. 40· σ. ἰχθὺς (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὄνειρον), Θεόκρ. 21. 66· τὸ σ. τῶν λόγων, ἡ πραγματικὴ ἢ ὑλικὴ αὐτῶν σπουδαιότης καὶ σημασία, Πλουτ. 2. 79C.—Ἐπίρρ. **-νως,** Κλήμ. Ἀλ. 938, Ὠριγέν., κλπ. **2)** = **σαρκικός** II, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ζ', 16, Ἐκκλ. **II.** ὁ πολλὴν ἔχων σάρκα, πολυσαρκος, «σωματώδης», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 504, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 100· σώματα Πλάτ. Νόμ. 906C· πύκται Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 9, 3.

σαρκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σάρξ,** τεμάχιον σαρκός, Ἱππ. Ἀφ 1252, κ. ἀλλ , Δίφιλ. ἐν «Ἀπλήστῳ» 1. 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 8, κ. ἀλλ.

σαρκῖτις. ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. h. n. xxxvii. **181.**

σαρκο-βλέπτης, ου, ὁ μόνον πρὸς τὴν σάρκα ἀποβλέπων, Ἐκκλ.

σαρκο-βόρος, ον, (βορά) ὁ τρώγων σάρκα, σαρκοφάγος, ζῷον Πλούτ. 2. 956C· ὄρνιθες Μανέθων 5. 193· — **σαρκοβορέω,** Σχόλ. εἰς Θουκ. 2. 50· **σαρκοβορία,** ἡ, Μανασσ. Χρον. 159.

σαρκοβρώς, -ῶτος, ὁ, ἡ, = **σαρκοβόρος,** Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 242.

σαρκο-γενής, ές, (γενέσθαι) ὁ γεγεννημένος ἐκ σαρκός, μνημονευόμενον ἐξ Ἐκκλ.

σαρκογονία, ἡ, (γενέσθαι) σαρκικὴ γέννησις, Πορφυρ. Ἄντρ. Νυμφ. 14.

σαρκο-δάκής, ές, ὁ δάκνων ἢ ἐσθίων σάρκα, δαγκάνων κρέας, βίος Ὀρφ. Ἀποσπ. 12. 2.

σαρκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σάρκα, σαρκώδης, κρεατώδης, φύσις Πλάτ. Τίμ. 75Ε· σ. ὢν τὴν φύσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 16· Συγκρ. -**ειδεστέρη** Ἱππ.· πρβλ. **σαρκώδης.**

σαρκό-θλάσις, ἡ, καὶ **-θλασμα,** τό, σύντριμμα, θλάσμα τῆς σαρκός, Θεοφάν. Νόνν.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 501.

σαρκο-κήλη, ἡ, πρήξιμον σκιρρῶδες περὶ τοὺς ὄρχεις, Πολυδ. Δ', 203, Γαλην.· — **σαρκοκηλικός,** ὁ πάσχων ἐκ σαρκοκήλης, ὁ αὐτ.

σαρκό-κολλα, ης, ἡ, Περσικὸν κόμμι, Διοσκ. 3. 89, Γαλην., πρβλ. Πλιν. Η. Ν. 24. 14, Ἡσύχ.· τὸ ὄνομα ἔλαβεν ἐκ τῆς ἰδιότητος ἣν ἔχει νὰ θεραπεύῃ πληγάς, νὰ «σαρκώνῃ».

σαρκο-κύων, ὁ, (σαρκάζω) κύων ἀνασύρων τὰ χείλη καὶ δεικνύων τοὺς ὀδόντας, κύων σεσηρώς, Ἱππῶναξ 116· ὁ Schneid. καὶ ὁ Δινδ. (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 481) ἀνέγνωσαν **σαρκῶν κύων,** ἐκ τοῦ **σαρκάω.** = **σαρκάζω.**

σαρκο-λάβίς, -ίδος, ἡ, Ἱππιατρ., καὶ **-λάβος,** ὁ, Ὀρειβάσ. 41 Mai, χειρουργοῦ λαβίς, δι' ἧς συλλαμβάνεται τὸ κοπτόμενον κρέας·— **σαρκολαβέω,** Mai's Col. Vat. 9. 642.

σαρκο-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὴν σάρκα, Γρηγ. Ναζ.

σαρκο-λαμπής, ές, ὁ τὴν σάρκα ποιῶν λάμπουσαν, λαμπράν, σαρκολαμπὴς μόρφωσις κυρίου Θ. Στουδ. 1777, ἔκδ. Mi.

σαρκο-λιπής, ές, = **λιπόσαρκος,** ἰσχνός, ὀλιγόσαρκος, πλευρὰ Ἀνθ. Π. 7. 383.

σαρκο-μανέω, μαίνομαι ἐκ σαρκικῆς ἐπιθυμίας, λαγνεύω· καὶ οὐσιαστ. **-μανία,** ἡ, Ἐκκλ.

σαρκ-όμφάλον, τό, πρήξιμον σκιρρῶδες τοῦ ὀμφαλοῦ, Γαλην.

σαρκο-πάγής, ές, (πήγνυμι) ὁ ἐκ σαρκὸς συμπεπηγμένος, συγκείμενος, σαρκώδης, Ἀνθ. Πλαν. 134.

σαρκο-πέδη, ἡ, ὁ δεσμὸς τῆς σαρκός, Γρηγ. Ναζ.

σαρκο-ποιός, όν, ὁ εἰς σάρκα μεταβάλλων, ποιῶν τι σαρκῶδες, τρέφων, παχύνων, Πλούτ. 2. 771Β· — **σαρκοποιέω,** κατασκευάζω τι ἐκ σαρκός, τὸν ἄνθρωπον ὅλον ὁ αὐτ. 2. 1096Ε· Παθητ., παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἐνσαρκοῦμαι· — **σαρκο-ποιΐα,** ἡ, τὸ ποιεῖν τι ἐκ σαρκός, μεταβολὴ εἰς σάρκα, Πορφυρ. Ἄντρ. Νυμφ. 14, σ. 14.

σαρκό-πυον, τό, ἀπόστημα σαρκός, οἴδημα μετὰ πύου, Ἱππ. 220C.

σαρκο-πυώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς πυώδη σάρκα, πρὸς σάρκα ἔχουσαν ἔμπυον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

σαρκόρ-ριζος, ον, ὁ ἔχων ῥίζας σαρκώδεις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 12, 1, π. Ὀσμ. 63.

σαρκοτάκής, ές, (τήκω) ὁ τὴν σάρκα τήκων, φθείρων, νοῦσοι Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἀθην. 44.

σαρκο-τοκέομαι, Παθ., τίκτομαι ἐν εἴδει ὄγκου ἐκ σαρκός, ἐπὶ τῶν ἀρκτύλων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 42· ἀντίθετον τῷ **ζωο-, ᾠο-τοκέομαι.** Παρὰ Σουίδ. **σαρκοτίκτω,** οὐχὶ ὀρθῶς.

σαρκοτροφέω, τρέφω ἢ θεραπεύω, περιποιοῦμαι, κατὰ κόρον τρέφω τὴν σάρκα, Γρηγ. Ναζ.

σαρκο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὴν σάρκα, προάγων ἢ παράγων σάρκα, Ideler Φυσ. 1. 208

σαρκοφάγέω, ἐσθίω σάρκας, εἶμαι σαρκοφάγος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 42, 1, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 14, κ. ἀλλ. **II.** μετ' αἰτ., ἐσθίω τὰς σάρκας τινός, ἀνθρώπους Διόδ. 1. 89· σ. τὰς ζῴων σάρκας ὁ αὐτ. 5. 39· σ. μέλη, σπαράττω εἰς τεμάχια, κατακόπτω, Ἀνθ. Π. 5. 151.

σαρκοφαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν σάρκας, κρεοφαγία, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5. 2· ὁ Πλούτ. ἔγραψε πραγματείαν περὶ σαρκοφαγίας, 2. 993Α κἑξ.

σαρκο-φάγος, ον, (φαγεῖν) ὁ ἐσθίων σάρκας, κρεοφάγος, τὰ σαρκοφάγα (ἐξυπακ. ζῷα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 26., 5. 31, 1, κ. ἀλλ.· σ. ὄρνεον Πλουτ. Κλεομ. 39. **II.** λίθος σαρκ., εἶδος λίθου τιτανούχου (τοῦ ὁποίου ὁ ἄριστος εὑρίσκετο πλησίον τῆς Ἄσσου ἐν τῇ Τρωάδι), ἀξιόλογος ἐπὶ τῇ ἰδιότητι ἣν εἶχε νὰ καταφθείρῃ τὴν σάρκα τῶν ἐν αὐτῷ ἐγκεκλεισμένων νεκρῶν, Ἐραστ. παρὰ Πολυδ. Γ', 150, Πλιν. Η. Ν. 2. 96· ὅθεν κατεσκευάζοντο ἐξ αὐτοῦ λάρνακες ἢ νεκροθῆκαι, καὶ ἡ τοιαύτη λάρναξ ἐκαλεῖτο ὁμοίως **σαρκοφάγος** (πιθανῶς θηλ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 6559, πρβλ. Ἰουβεν. 10. 172.

σαρκο-φανής, ές, ὁ ὡς σὰρξ φαινόμενος, ἔχων σαρκῶδες ἐξωτερικόν, Σέξτ. Ἐμπ. 1. 50.

σαρκο-φθόρος, ον, ὁ τὴν σάρκα φθείρων, κατατήκων, καταστρέφων, αἴγλη Ὀρφ. Ὕμν. 69. 7

σαρκοφορέω, φορῶ σάρκα, Κλήμ. Ἀλ. 251.

σαρκο-φόρος, ον, περιβεβλημένος σάρκα, Κλήμ. Ἀλ. 665, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 222.

σαρκό-φρων, ον, (φρήν) ὁ φρονῶν τὰ τῆς σαρκὸς (τῆς ὕλης), Βυζαντ.

σαρκο-φυέω, παράγω σάρκα, ἐνεργῶ εἰς αὔξησιν αὐτῆς, «σαρκώνω», Ἱππ. 525. 55.

σαρκοφυΐα, ἡ, γένεσις καὶ ἀνάπτυξις σαρκός, σάρκωμα, σαρτάχισται Ἱππ. Ἀγμ. 774.

σαρκό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων σαρκώδη φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 4., 4. 6, 7.

σαρκο-χαρής, ές, (χαίρω) ὁ εὑρίσκων χαράν, εὐχαρίστησιν καὶ τέρψιν εἰς τὴν σάρκα, φιλόσαρκος, Γρηγ. Ναζ.

σαρκόω, (σάρξ) κάμνω τινὰ σαρκώδη ἢ ἰσχυρόν, ἐνδυναμώνω, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 745, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 6· ἴδε Wytt εἰς Πλούτ. 2. 79C.— Παθ., γίνομαι σαρκώδης, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8· σεσαρκωμένος, σαρκώδης, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 784, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 12. **II.** παράγω ἢ κάμνω σάρκα, διὰ σαρκὸς καλύπτω καὶ κλείω πληγήν, σαρκοποιῶ, σαρκοῦσα ἀνάτριψις Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 748.— Παθ., θᾶσσον σαρκοῦνται ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 769. **III.** μεταβάλλω τι εἰς σάρκα, χαλκὸν σ.. ἐπὶ χαλκοτύπου ἢ ἀνδριαντοποιοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 742 **IV.** ἐν τῷ Παθ., γίνομαι σάρξ, ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8643, 8961, Σύμβολ. Νικ.

σαρκώδης, ες, = **σαρκοειδής,** ἔχων σάρκα, ἀντίθετον τῷ **ἄσαρκος,** Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, π. Ἀέρ. 292, Ξεν., κλπ.· θεοὶ ἔναιμοι καὶ σαρκώδεες, ἔχοντες αἷμα καὶ σάρκα, Ἡρόδ. 3. 29· τὸ σαρκῶδες, τὸ μέρος τὸ σάρκινον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 29· ἡ οὐσία ὁμοία σαρκί, αὐτόθι 3. 16·— ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, σ. τὸ φύλλον ἔχει Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 4, κτλ.·— ἐπὶ οἴνου, Ἀθήν. 27C.

σάρκωμα, τό, σαρκῶδες ἔκφυμα, μάλιστα ἐπὶ τῆς ῥινός, Γαλην., κλπ.

σάρκωσις, εως, ἡ, ἡ ἔκφυσις ἢ γένεσις καὶ αὔξησις σαρκός, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2· ὡσαύτως = τῷ προηγ., Διοσκ. 5. 135. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

σαρκωτικός, ή, όν, ὁ ἐνεργῶν εἰς γένεσιν καὶ αὔξησιν σαρκός, Γαλην.

σάρμα, τό, (σέσηρα, **σαίρω** I) χάσμα ἐν τῇ γῇ, «σχισμάδα», καταβόθρα, Ἐτυμολ. Μέγ. 709. **II.** (**σαίρω** II) = **σάρον** II, σάρωμα, «σκουπίδι», «σάρματα· καλλύσματα καὶ κόπρια παρὰ Ῥίνθωνι» Ἡσύχ.

Σαρμάτης, ου, ὁ, = **Σαυρομάτης,** ὃ ἴδε· ποιητ. **Σαμάτης,** Διον. Π. 304.

σάρμοι· «θερμοί» Ἡσύχ.

σαρμός, ὁ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., σωρὸς χώματος ἢ ἄμμου, κτλ.· ὅθεν **σαρμεύω** ἐν Ἡρακλεωτ. Πίν. (Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 136) ἑρμηνεύεται ὡς σημαῖνον: ἀνασκάπτω ἄμμον.

σάρξ, ἡ, γεν. **σαρκός,** Αἰολικ. **σύρξ** Ἐτυμολ. Μέγ. 708. 31· (ἐτυμολ. ἀμφίβολ.)· — Λατιν. caro, Ὅμ., κλ.· παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ ἐν χρήσει τὸ πληθ., πλὴν ἐν Ὀδ. Τ. 450, ἔνθα (ὡς παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 364, 461) σημαίνει τὸν πρόσθιον μῦν τοῦ μηροῦ· διότι διὰ τοῦ πληθ. σημαίνονται πάντες οἱ μυῶνες τοῦ σώματος, κορέει κύνας .. δημῷ καὶ σάρκεσσι Ἰλ. Θ. 380, Ν. 832· ἐγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα Ὀδ. Ι. 293, πρβλ. Λ. 219· σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσιν Σ. 76· οὕτω παρ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 538, Πινδ. Ἀποσπ. 150, καὶ τοῖς Ἀττ.· τούτου σάρκας λύκοι πάσονται Αἰσχύλ. Θήβ. 1035· ὀπτὰς σάρκας ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1097· σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων .. ἀπέρρεον Εὐρ. Μήδ. 1200· ἀλλ' ἐνίοτε σημαίνει τὸ ὅλον σῶμα, μήτε γῆ δέξαιτό μου σάρκας θανόντος ὁ αυτ. ἐν Ἱππολ. 1031, πρβλ. 1239, 1343, κτλ.·— τὸ ἑνικ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, τοῦ αἵματος .. πηγνυμένου σὰρξ γίνεται Ἱππ. 237. 13, κτλ.· κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Σοφ. Φιλ. 1157· ἔδαπτον σάρκα Εὐρ. Μήδ. 1189, πρβλ. Βάκχ. 1136, Κύκλ. 344, κτλ.· ὡσαύτως περιληπτικῶς, ἐπὶ τοῦ σώματος, γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει Αἰσχύλ. Θήβ. 622· σαρκὶ παλαιᾷ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 72· σαρκὸς περιβόλαια, ἐνδυτὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1269, Βάκχ. 746·— ὁ Πλάτων χρῆται τῷ ἑνικ. καὶ πληθ. σχεδὸν ὁμοίως, ταῖς σαρξὶ σάρκες προσγίγνονται Φαίδων 96D, πρβλ. Συμπ. 211Ε, Πολ. 556D, κτλ.· τῆς σαρκὸς διαλυτικὸν Τίμ. 60Β, πρβλ. 61C, 62Β, κτλ, **2)** ἡ σὰρξ τοῦ σκύτεος, τὸ ἐσωτερικὸν ἢ τὸ πρὸς τὴν σάρκα μέρος τοῦ δέρματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799. **3)** τὸ σαρκῶδες, μαλακὸν μέρος τῶν καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 8, 5, πρβλ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 6., 4. 15, 1, κτλ. **II.** ἡ σὰρξ ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημάτων,

παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, ἡ σαρκικὴ φύσις, σαρκὶ δουλεύειν καὶ τοῖς πάθεσι Πλούτ. 2. 107F, πρβλ. 101B· συχν. ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. 2) ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ὡσαύτως, ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καθόλου, ὁ ἄνθρωπος, πᾶσα σάρξ, πᾶν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἢ εἶδος, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 24.

σαρξι-φάγὲς καὶ **-φάγον**, τό, παρὰ τῷ Παύλ. Αἰγ. καὶ ἑτέροις ἰατρικοῖς συγγραφ. πιθαν. ἁπλῆ παραφθορὰ τῶν Λατ. saxifragus, saxifrage· ὁ Γαληνὸς γράφει ὀρθῶς **σαξίφραγος**, ἀδίαντον, πλὴν ἐν 13. 935.

σάρον [ᾰ]. τό, (**σαίρω** II) σάρωθρον, «φουρκάλι», σκοῦπα, Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 727C, Ἀνθ. Π. 11. 207. II. σαρώματα, ἀκαθαρσία, σκουπίδια, Λατ. quisquiliae, οἷα τὰ τῆς θαλάσσης φύκη, Καλλ. εἰς Δῆλ. 225·— κωμικῶς ἐπὶ γραίας γυναικός, παλαιὸν οἰκίας σάρον Ἴων παρ' Ἡσυχ. — Οἱ Ἀττικίζοντες ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν ταύτην, ἀλλ' ἴδε Πολυδ. Ϛ', 94, Γ', 29, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 83.

σάρος ἢ **σαρός**. ὁ, Χαλδαϊκὸς κύκλος ἐτῶν (3600), Βηρωσ. παρὰ Συγκέλλῳ 30. 6, πρβλ. Σουΐδ., «ἀριθμός τις παρὰ Βαβυλωνίοις» Ἡσύχ. (ἔνθα ἴδε Schmidt.)· ὡσαύτως, κύκλος 3600 ἡμερῶν, Σύγκελλ. 58. 6.

σαρόω, = **σαίρω** II, σαρώνω, σκουπίζω, καθαρίζω, τὴν οἰκίαν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 8, Ἀρτεμίδ. 2. 33. — Παθ., οἶκος σεσαρωμένος Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 44, κτλ. II. Παθ., ὡσαύτως, ἐπὶ σαρουμένου πράγματος, κῦμα .. μεταξὺ χοιράδων σαρούμενον Λυκόφρ. 389. Οἱ Ἀττικίζοντες ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 83.

σάρπη, ἡ, καὶ **σαρπίον**, τό, = **σάλπη** (ὃ ἴδε), Α. Β. 794· **σαρπὶς** ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **σάρπος** ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 466.

Σαρπηδών, **-όνος**, ὁ, Ἰλ.· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ γεν. **Σαρπήδοντος**, δοτικ. **-οντι**, Ἰλ. Μ. 379, 392, κλητ. **Σαρπῆδον** Ε. 633, ὡς ἐξ ὀνομ. **Σαρπήδων**· — **Σαρπηδονεῖον**, τό, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἐν Ξάνθῳ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 78· — ἐπίθετ. **Σαρπηδόνιος, α, ον**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 869.

σάρπος, ὁ, ξύλινον κιβώτιον ἢ θήκη, «σάρπους· κιβωτούς. Βιθυνοὶ δὲ ξυλίνας οἰκίας» Ἡσύχ.· πρβλ. **σάρπη**.

σάρσαι· «ἅμαξαι» Ἡσύχ.

σάρωμα. τό, (σαρόω) «σκουπίδι», Α. Β. 434, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 453, Σουΐδ.

σάρων. **-ωνος**, ὁ, αἰσχρὸς ἄνθρωπος, λάγνος· ὡσαύτως τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἡσύχ.

σᾰρωνίς, **-ίδος**, ἡ, παλαιὰ δρῦς ἔσωθεν κοίλη, Καλλ. εἰς Δία 22, Νικαίν. παρὰ Παρθεν. 11. 2, «σαρωνίδες· πέτραι. ἢ διὰ παλαιότητα κεχηνυῖαι δρύες» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ.· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **σορωνίς**. «ἐλάτη παλαιά».

σάρωσις, ἡ, (σαρόω) = **σάρωμα**. Σουΐδ.

σᾰρωτής, **οῦ**, ὁ, (σαρόω) ὁ σαρώνων, «σκουπιστής», Γλωσσ.

σάρωτρον, τό, σάρωθρον, «σκοῦπα», Ευστ. 1887, 35, Θωμᾶς Μάγιστρ. 547, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 131.

σάσαμον, **σασαμόπαστος**, κτλ., Δωρ. ἀντὶ **σησαμ-**.

σάσαι, Παφία λέξις ἀντὶ **καθίσαι**, Ἡσύχ.· πρβλ. **θάσσω**.

σάσσω, ἴδε **σάττω**.

Σατάν ἢ **Σατᾶν**, καὶ **Σατανᾶς**, γεν. **ᾶ**, ὁ, Ἑβραϊκὴ λέξις σημαίνουσα τὸν ἀντίδικον, τὸν ἐναντίον, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. ΙΑ', 14, 13), ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ἐπίβουλος** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΚΘ', 4, πρβλ. Ἀριθμ. ΚΒ', 32)·— ὡσαύτως, ὁ κατήγορος, ὁ συκοφάντης, καὶ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ὁ διάβολος** ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ἰὼβ Α', 6 κἑξ., Ζαχ. Γ', 1· — ἐντεῦθεν ὡς ἄρχων τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ὁ Διάβολος, Καιν. Διαθ. καὶ Ἐκκλ.—Ἐπίθετ. **Σατανικός, ή, όν**, ὁ ἀνήκων ἁρμόζων τῷ Σατανᾷ, ἐπίβουλος.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐκκλ.

σατανογνώμων, **-ονος**, ὁ, ὁ ἔχων τὴν γνώμην τοῦ Σατανᾶ, Θ. Στουδ. σ. 1772, ἔκδ. Mi.

σαταρὶς καὶ **σαταρνίς**, **-ίδος**, ἡ, εἶδος κεκρυφάλου γυναικείου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σάττα**.

σάτες ἢ **σατές**, Δωρικ. ἀντὶ **σῆτες**, **τῆτες**, τοῦτο τὸ ἔτος, ἐφέτος, Ἡσύχ.

σάτιλλα· «πλειὰς τὸ ἄστρον» Ἡσύχ., ἴδε τὸ ἑπόμ.

σατίνη [ῑ], ἡ, πολεμικὸς δίφρος, ἅρμα, ἅμαξα πολεμική, ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἅρματα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 13· ἐπιβαίνει σατινέων Ἀνακρ. 29. 12· ζυγίους ζεύξασα θεὰ σατίνας Εὐρ. Ἑλ. 1311.—Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **σάτιλλα**, = **πλειάς**, ἐπειδὴ ὁ ἀστερισμὸς οὗτος ἐθεωρεῖτο ὡς παριστάνων ἅρμα.

σάτον, τό, Ἑβραϊκὴ λέξις, τὸ 1]30 τοῦ **κόρου**, = περίπου πρὸς ἕνα καὶ ἥμισυ μόδιον ἢ 24 sextarii, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 33, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 4, 5, Ἡσύχ.

Σατορνάλια, τά, τὸ Λατ. Saturnalia, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 25, 8· πρβλ. **Κρόνιος**.

σάτρα, πιθαν. ἀντὶ **σάρ-τα** = τῷ Ἀρχ. Περσ. zar-anya, χρυσός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 100, πρβλ. 103.

σατρᾰπ-άρχης, ὁ, = **σατράπης**, **σατραπ-αρχία**, ἡ, = **σατραπεία**, Βυζ.

σατρᾰπεία, Ἰων. **-ηΐη**, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ διοικητικὴ περιφέρεια σατράπου, Ἡρόδ. 1. 192., 3. 89, Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 10.

σατρᾰπεῖον, τό, τὸ ἀνάκτορον σατράπου, ἐν τῷ πληθ., Ἡλιόδ. 8. 12 (δίς).

σατρᾰπεύω, εἶμαι σατράπης, ἐνεργῶ ὡς σατράπης, δεῖ τὴν γυναῖκα σατραπεύειν Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 12. 2) μετὰ γεν., κυβερνῶ ὡς σατράπης, σ. τῆς χώρας αὐτόθι 10, Ἀνάβ. 3. 4, 31· — ὡσαύτως μετ' αἰτ., τὰ ἐν μέσῳ σ. αὐτόθι 1. 7, 6· Αἴγυπτον Ἡλιόδ. 2. 24· πρβλ. **κρατέω I** καὶ **V**.

σατράπης [ᾰ], **ου**, ὁ, Λατ. satrăpa, ὄνομα ἀντιβασιλέως ἢ κυβερνήτου καὶ διοικητοῦ ἐπαρχίας Περσικῆς, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 4, 2., 8. 6, 3, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 348, κτλ. (Παρὰ Θεοπόμπῳ ὡσαύτως **ἐξατράπης**, καὶ ἐν Καρικαῖς ἐπιγραφαῖς **ἐξαιθραπεύω**, **ἐκστρατεύω** (ἴδε Böckh. εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 470, ὅπερ μᾶλλον πλησιάζει πρὸς τὸν Ἑβρ. πληθ. achashdarp'nîm (Δαν. Γ', 2, Ϛ', 2, Ἐσθὴρ Α', 4, κ. ἀλλ.)· εἶναι δὲ ἡ λέξις ἡ αὐτὴ τῇ Ἀρχ. Περσ. khshatra-pâ = ὁ τοῦ Σάχου ἢ βασιλέως ἀξιωματικός, ἀντιβασιλεύς, πρβλ. Ralwins. εἰς Ἡρόδ. 1. 192. 2) ὡς πομπώδης λέξις, ἐπὶ πλουσίου ἀνθρώπου ἢ ἐνδόξου καὶ ἐπισήμου, Παυσ. 6. 25, 6· οἱονεὶ «πασσᾶς», «μπέης», σ. ἐκ πένητος Λουκ. Νιγρῖν. 20. — Καθ' Ἡσύχ.: «σατράπαι· ἀρχηγοί, στρατηλάται. Περσικὴ δὲ ἡ λέξις».

σατρᾰπικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς σατράπην, ἡ σ. οἰκονομία, ἀντίθετον τῷ ἡ βασιλική, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 2 κἑξ. II. ὅμοιος ἢ ἁρμόζων σατράπῃ, πολυτελής, συμπόσιον Πλούτ. 2. 616E· αὐλὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἄγιδι 3· δωρεαὶ Ἀλκίφρων 1. 38· — ἀνώμαλον θηλ. **σατραπίς**, **-ίδος**, Φιλόστρ. 68.

σατραπό-πλουτος, ἴδε **σαπρόπλουτος**.

σάτρης, ὁ, = **σατράπης**, Φώτ.

σάττα, ἡ, = **σαταρίς**. «κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας» Ἡσύχ.

σάττω, Ἰων. **σάσσω** Ἱππ. 466. 21· παρατ. **ἔσαττον** Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 12· ἀόρ. **ἔσαξα** Ἡρόδ. 3. 7, Ξεν. Οἰκ. 19, 11, Ἄλεξις ἐν «Λευκαδίᾳ» 1. — Μέσ., ἴδε κατωτ. II. 1. γ. — Παθ., ἀόρ. **ἐσάχθην**, ἴδε κατωτ. II. 2· πρκμ. **σέσακται** Κερκιδ. παρὰ Στοβ. τ. 4. 43· προστ. **σεσάχθω** Ἀντιφάν. ἐν «Φιλωτ.» 1· ἴδε κατωτ.— Παρὰ τῷ Ἱππ. ὁ μέλλων σχηματίζεται διὰ τοῦ σ (ὡς τὸ **πλάσω** ἐκ τοῦ **πλάσσω**), **ἐσσάσω** 504. 54· καὶ ἀόρ. **ἐσ-έσαξα** 500. 13., 504. 55. (Ἡ ῥίζα εἶναι ΣΑΓ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **σάγμα**, **σάγος**, **σάγη**· πρβλ. ὡσαύτως **σάκος**). Φορτώνω, κυρίως δὲ «σαμαρώνω», ἐπιθέτω τὸ σάγμα ἢ σαμάριον καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ φορτίον, πρβλ. **σάγμα**· ἐντεῦθεν, I. ἐπὶ πολεμιστῶν, φορτώνω μὲ ὅπλα, ὁπλίζω διὰ πανοπλίας, ἁρματώνω·— Παθ., ὁπλίζομαι διὰ πανοπλίας, Ἡρόδ. 7. 62, 70, 73, 86 (ἀείποτε ἐν τῷ Ἰων. γ' πληθ. παθ. ὑπερσυντ. **ἐσεσάχατο**)· ἀσπιδιῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι Θεόκρ. 17. 94· πρβλ. **σάγη**. 2) ἐφοδιάζω μὲ πάντα τὰ ἀναγκαῖα, σάξαντες ὕδατι [τὴν ἐσβολήν], ἐφοδιάσαντες τὴν εἰς τὴν Αἴγυπτον εἴσοδον μὲ ὕδωρ, Ἡρόδ. 3. 7. II. καθόλου, καλῶς ἢ βαρέως φορτώνω, καλῶς γεμίζω, ὑπερπληρῶ, πᾶς δ' ἀνὴρ ἔσαττε τεῦχος ἢ κοΐκ' ἢ κωρύκους Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἔσαττον τὰς γνάθους, ἐπλήρουν αὐτὰς τροφῆς, Εὔβουλ. ἐν «Καμπ.» 4.— Παθ., ὁ σπλὴν σεσάχθω Ἀντιφ. ἐν «Φιλωτ.» 1. β) μετὰ γεν. πράγματος, σ. τῶν ἀρωμάτων (καὶ τὴν κοιλίην) Ἱππ. 682. 43· τὸ δέρμα κνεφάλλων σ. Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Πανταλ.» 2· ἐν τῷ παθητ. πρκμ., πημάτων σεσαγμένος, φορτωμένος παθήματα, δυστυχίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 644· τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων Ξεν. Οἰκ. 8, 8· γαστέρ' ἤων κάχρυων σεσαγμένους Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 14. γ) μετὰ δοτ., τυρῷ τε σάξον ἁλσί τ' (δηλ. τὸν σαῦρον) Ἄλεξ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 65, π. τῆς Συρ. Θεοῦ 48· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, χρυσῷ σαξάμενος πήρην ὁ αὐτ. ἐν Περεγρ. 30, πρβλ. Κερκιδ. ἔνθ' ἀνωτ., Διογ. Λ. 6. 9· — οὕτω τὸ ῥῆμα **πίμπλημι** εἶναι ἐν χρήσει καὶ μετὰ γεν. καὶ μετὰ δοτ. πράγματος. 2) πληρῶ τροφῆς καὶ ποτοῦ, χορταίνω, ἱκανοποιῶ, σ. καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν Ἀριστ. Προβλ. 21. 14, 2. — Παθ., σεσαγμένος πλούτου τὴν ψυχήν, χορεσθείς, χορτάσας ἐκ πλούτου, Ξεν. Συμπ. 4, 64· τρυφῆς .. σαχθέντες κέαρ Nauck εἰς Τραγικ. Ἀποσπ. σ. 628. III. πιέζω, συνθλίβω πρὸς τὰ ἄνω, σ. τὴν γῆν περὶ τὸ φυτόν, πατῶ τὴν γῆν πέριξ φυτοῦ, Ξεν. Οἰκ. 19, 11· σ. καρπὸν εἰς ἀγγεῖα, «πατῶ», θέτω πολλοὺς καρποὺς ἀλλεπαλλήλους εἰς .., Πολύβ. 12. 2, 5. — Παθ., στενῶς συσσωρεύομαι, σὺν .. εἵμασιν σεσαγμένοις Σιμωνίδ. Ἀμοργ. 19 (κατὰ Welck. σεσαγμένοι), Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 8, Προβλ. 25. 8, 4. IV. ἀμεταβ., καταπίπτω, καταβυθίζω, Ἄννα Κομν. 2. 73.

σατῡριακή, ἡ, ὄνομα ἀντιδότου τινός, Παῦλ. Αἰγ.

σατῡρίασις, ἡ, (Σάτυρος) ἐξόγκωσις τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καὶ ἀνόρθωσις τοῦ πέους, πριαπισμός, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 12, Γαλην. II. νόσος καθ' ἣν τὰ κατὰ τοὺς κροτάφους ὀστᾶ ὀξογκοῦνται ὡς τὰ κέρα τῶν Σατύρων, Γαληνν.· πρβλ. **ἐλεφαντίασις**. 2) οἴδησις τῶν κατὰ τὰ ὦτα ἀδένων, Ἱππ.

Ἀφ. 1248 (διάφορ. γραφ. σατυριασμός, οἷον παρὰ τῷ Ρούφῳ Ἐφεσ., ἴδε Littré), Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 11.

σᾰτῠρῐάω, πάσχω ἐκ σατυριάσεως, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 22, Ροῦφος.

Σᾰτῠρίδιον [ῐ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ Σάτυρος, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 1. 4.

Σᾰτῠρίζω, παριστάνω σάτυρον· παρῳδῶ, ἐκθέτω ἐμπαικτικῶς, χλευάζω, Κλήμ. Ἀλ. 52.

Σᾰτῠρικός, ή, όν, (Σάτυρος) ὁ εἰς Σάτυρον ἁρμόζων, ὅμοιος Σατύρῳ, Σωκράτης .. σ. καὶ ὑβριστὴς φαινόμενος Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 7, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 221Ε· ἐφήμεροι καὶ Σατυρικοὶ τοῖς βίοις Πλουτ. Γάλβ. 16, πρβλ. Περικλ. 13. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σατυρικὸν δρᾶμα ἢ ὅμοιος πρὸς αὐτό, Πλάτ. Συμπ. 222D· ποίησις Ἀριστ. Ποιητ. 4, 17· ὄρχησις Διον. Ἀλ. 7. 72· δρᾶμα ὁ αὐτ. ἐν Τέχν. Ρητ. 3. 6, κτλ.· ἀπολ., σατυρικόν, τό, σατυρικὸν δρᾶμα, Ξεν. Συμπ. 4, 19, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως, σατυρικὴ Κραμήρου Ἀνέκδ. Παρισ. 1. 7· ἴδε ἐν λέξ. Σάτυρος II, καὶ πρβλ. Σειληνικός.

σᾰτύριον, τό, φυτόν τι ὅπερ ἐξηρέθιζε τὴν σατυρικὴν ὁρμήν, ὑποτίθεται ὅτι εἶναι εἶδος ὄρχεως, Διοσκ. 3. 143 κἑξ., Πλούτ. 2. 126Α. II. παρυδάτιον ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τρωκτικῶν, ἴσως τὸ sorex moschatus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 8.— Καθ' Ἡσύχ.: «σατύριον· πόα τις συνεργὸς πρὸς τὰς Ἀφροδισίας ὁρμάς. καὶ ζῷον τετράπουν ἢ λιμναῖον».

Σᾰτῠρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Σάτυρος (I. 2), Θεόκρ. 4. 62., 27. 3, 47.

σᾰτῠρισμός, ὁ, = σατυρίασις, Γαλην.

Σᾰτῠριστής, οῦ, ὁ, ὁ παριστάνων ἐν σατυρικῷ δράματι, Σατυριστῶν χοροὶ Διον. Ἀλ. 7. 72· ἀλλ' ὡσαύτως, Σατυρισταὶ χ. (ὡς ἐπίθετ.) αὐτόθι.

Σᾰτῠρο-γράφος, ον, ὁ γράφων σατυρικὰ δράματα, Διογ. Λ. 5. 85, Συλλ. Ἐπιγρ. 1585. 18, πρβλ. 1584. 24.

Σάτῠρος, ὁ, Δωρικ. Τίτυρος (ὃ ἴδε), σύντροφος τοῦ Βάκχου, κατ' ἀρχὰς παριστανόμενος μετὰ μακρῶν καὶ εἰς ὀξὺ ἀποληγόντων ὤτων, σιμῆς ῥινός, οὐρᾶς τράγου καὶ κεράτων μικρῶν μόλις φυομένων (ἴδε φήρεα) ὄπισθεν τῶν ὤτων· βραδύτερον προσετέθησαν καὶ πόδες τράγου· εἰς τὸ κατὰ τὸ ἥμισυ δὲ ζῳῶδες τοῦτο πλάσμα ἀπεδόθη φύσις ἀσελγὴς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ κτηνώδης, ἴδε Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 62, ἔνθα ὁ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 29), καὶ ὁ Σοφ. (Ἀποσπ. 131) μνημονεύονται· οἱ Σάτυροι ὡς θεοὶ τῶν δασῶν ἀπαντῶσι πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμηχανοεργῶν Ἀποσπ. 13. 2), ἀλλ' αὐτόθι οὐδὲν περὶ τῆς μορφῆς αὐτῶν λέγεται. Κατὰ τὸν Gerhard (del Dio Fauno, Neap. 1825), ὁ Σάτυρος διέφερε τοῦ Πανὸς καὶ τοῦ Φαύνου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν κεράτων· ἦτο δὲ ὅμοιος πρὸς τὸν Σειληνὸν ἀλλ' ἀρχαιότερος αὐτοῦ, Παυσ. 1. 23, 5, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 126, πρὸς τὸν Ξεν. ἐν Ἀν. 1. 2, 13, Πλάτ. ἐν Συμπ. 215Α κἑξ. Καὶ αὐτὸς ὁ Βάκχος καλεῖται Σάτυρος ἐν Ἀνθ. Π. 9. 524· —σατύρων πρόσωπα, ὡς κοσμήματα, Λυσ. Ἀποσπ. 19. 2) λάγνος, ἀσελγὴς ἄνθρωπος, Λατ. caprineus, Ἰουλιαν. Καῖσ. 5. 5· βασιλεὺς Σατύρων, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 1· οὕτω σατύρα, ἡ, πόρνη, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 106, πρβλ. Lucret. 4. 1169 Lachm.· — ὁ Σωκράτης καλεῖται: ὁ Σάτυρος ὅδε, ὡς ἐκ τῆς εἰρωνείας αὐτοῦ, Πλάτ. Συμπ. 216C. 3) ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης ὁμοιότητος, εἶδος πιθήκου μετὰ οὐρᾶς, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 22, πρβλ. Παυσ. 1. 23, 5 κἑξ., Αἰλ. π. Ζ. 16. 21, καὶ ἴδε τίτυρος II. II. δρᾶμα ἐν ᾧ ὁ χορὸς συνίστατο ἐκ σατύρων, τὸ σατυρικὸν δρᾶμα (διάφορον τοῦ Λατ. Satura ἢ Satira)· ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθ., ὅταν Σατύρους ποιῇς Ἀριστοφ. Θεσμ. 157· ἐν τοῖς Σ. οὓς Μενέδημον ἐπέγραψεν [Λυκόφρων] Διογ. Λ. 2. 140, πρβλ. Ἀθήν. 55C· ἐν Ὀμφάλῃ Σατύροις Στράβ. 60. Ἀπετέλει δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τὸ τέταρτον μέρος τῆς τραγικῆς τετραλογίας καὶ λέγεται ὅτι ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ Πρατίνα (κατὰ τὸ 500 π. Χ.) ὡς ἱκανοποίησις διὰ τὸν ἐκ τῆς τραγῳδίας ἀποκλεισμὸν τοῦ Διονυσιακοῦ στοιχείου· τὸ μόνον σῳζόμενον σατυρικὸν δρᾶμα εἶναι ὁ Κύκλωψ τοῦ Εὐρ.· ἀλλὰ ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς Ἀλκήστιδος ὑπάρχει ἡ σημείωσις: τὸ δρᾶμά ἐστι Σατυρικώτερον. Τὰ ἀποσπάσματα τῶν σατυρογράφων συνέλεξεν ὁ Friebel (Berlin, 1837)· ἴδε ὡσαύτως τὴν πραγματείαν τοῦ Casaubon de Satyrica Gr. Poesi. (Ἡ ἐτυμολογία ἄγνωστος· ἐκ τοῦ σε-σηρέναι κατὰ τὸν Αἰλ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 3. 40). [Σάτῠρος· ὥστε ὅπου ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι μακρά, πρέπει πιθανῶς νὰ παραλαμβάνηται ὁ Δωρ. τύπος Τίτυρος (ὃ ἴδε)].

Σᾰτῠρόφηρ, ηρος, ὁ, ἀγριόν τι ζῷον ὅμοιον πρὸς σάτυρον, Ἀρκάδ. 20.

Σᾰτῠρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σάτυρον, ὦτα Λουκ. Ζεῦξις 6· γένειον Αἰλ. π. Ζ. 16 10.

σατύρωμα, -ατος, τό, παιδιὰ σατυρική, Helpid. Rustic. carm. de Christo 45.

σαυκός, ή, όν, ξηρός, λέξις Συρακοσία, «σαυκόν· ξηρὸν Συρακόσιοι» Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει σαυχμός καὶ σαχνός = «χαῦνος, σαθρός, ἀσθενής».

σαυρός, ά, όν, = ἁβρὸς καὶ σαυκρόπους, ὁ, ἡ, = ἁβρόπους, Ἡσύχ.

σαυλόομαι, Παθ., (σαῦλος) σείομαι ὑπερηφάνως, ὀρχοῦμαι μετὰ προσποιήσεως, κινοῦμαι θηλυπρεπῶς, ἀκκίζομαι, ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι Εὐρ. Κύκλ. 40, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 10. — Καθ' Ἡσύχ.: «σαυλοῦσθαι· τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἐναβρύνεσθαι».

σαυλο-πρωκτιάω, περιπατῶ σείων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ ὀπίσθια, «κουνῶν» τὰ ὀπίσθια, Ἀριστοφ. Σφ. 1173· πρβλ. περι-πρωκτιάω, σαῦλος, σχλακωνίζω.

σαῦλος (οὐχὶ σαυλός, Ἀρκάδ. 53, Ἐτυμολ. Μέγ. 270), η, ον· — ἐπίθετον περιγράφον τρόπον βαδίσματος καὶ συμπεριφορᾶς, σαῦλος καὶ διερρυηκώς (κατὰ τὸν Σχολιαστ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1164)· τοῦτο συνᾴδει πρὸς τό: σαῦλα ποσὶ βαίνειν, ὅπερ λέγεται ἐπὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν βαίνει ἡ χελώνη, μὲ βήματα μικρὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διευθυνόμενα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 28· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀνειμένου καὶ ἀκολάστου τρόπου καθ' ὃν περιεπάτουν αἱ ἑταῖραι καὶ οἱ βακχεύοντες, περιπατῶν «καμαρωτά», σ. βαίνειν Ἀνακρ. 165· σαῦλαι Βασσαρίδες ὁ αὐτ. 55· ἀλλ' ἐπὶ γαυριῶντος ἵππου, σ. βαίνειν, ἵππος ὡς κορωνίδης Σιμωνίδ. Ἀμοργ. 16· πρβλ. σαυλόομαι.— Καθ' Ἡσύχ.: σαῦλα· «κοῦφα. ἥσυχα. τρυφερά», καὶ «σαῦλον· ἁβρόν. κοῦφον. ἄκρον. τρυφερόν. Ἀττικοί».

σαύλωμα, τό, (σαυλόομαι) τὸ θηλυπρεπές, Ἡσύχ.

σαυνά· «ἁπαλά» Ἡσύχ.

σαυνάκα, παράδειγμα τῆς ἀδιανοήτου γλώσσης τοῦ Τριβαλλοῦ, ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1615.

σαυνιάζω, ἐξακοντίζω κατά τινος ἀκόντιον, πλήττω δι' ἀκοντίου, τινὰ Διόδ. 5. 29.

σαύνιον ἢ σαυνίον, τό, ἀκόντιον, Μένανδρ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 2, Στράβ. 717, 734, Διόδ. 14. 27, κτλ. Ὁ Festus ἐτυμολογεῖ τὸ Λατ. Samnites ἐκ τῆς λέξεως ταυτης, παρὰ δὲ Στράβ. 250 ὁ τύπος Σαυνῖται μνημονεύεται ὡς γνήσιος Ἑλληνικὸς τύπος (ἂν καὶ ἀλλαχοῦ φέρεται παρ' αὐτῷ Σαννῖται, 249 κἑξ.)· οὕτω Σαυνῖτις (δηλ. χώρα), ἡ, Samnium, Πολύβ. 3. 90, 7. II. τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 122.— Καθ' Ἡσύχ.: «σαυνίον· ἀκόντιον βαρβαρικόν. καὶ σαθρόν. χαῦνον. ἀσθενὲς παρὰ Κρατίνῳ».

σαύρα, Ἰωνικ. σαύρη, ἡ, σαύρα, γουστέρα, γουστερίτσα, Λατ. lacerta, Ἡρόδ. 4. 192 (πρβλ. 183), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 145, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 27., 1. 5, 6, κ. ἀλλ.· πρβλ. σαῦρος. II. φυτόν τι, πιθανῶς εἶδος καρδάμου, Νίκ. παρ' Ἀθην. 684D·— ὡσαύτως ὡς ὑποκορ. σαυρίδιον, τό, Ἱππ. 875Α, Γαλην., κλπ. III. τὸ αἰδοῖον, μάλιστα παίδων, Ἀνθ. Π. 12, 3 καὶ 242. IV. αἱ σαῦραι αἱ ἐκ φοινίκων πεπλεγμέναι, θῆκαι πλεκταὶ ἐκ φλοιοῦ φοίνικος καὶ χρήσιμοι πρὸς διόρθωσιν ἐξηρθρωμένων δακτύλων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παράδοξος καὶ μοναδικὴ αὕτη χρῆσις τῆς λέξεως δὲν μνημονεύεται παρά τινι τῶν παλαιῶν, ὁ Κοραῆς προτείνει ὡς πιθανὴν τὴν γραφὴν σειραί.

σαυρίγγη, ἡ, «πόα τις καὶ τὸ ζῶον σαύρα» Ἡσύχ.

σαυρίτης [ῑ], ου, ὁ, εἶδός τι ὄφεως, Ἡσύχ. II. σαυρῖτις, -ιδος, ἡ, ἕτερον ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἀναγαλλίς, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 2. 109.

σαυρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σαύραν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 1.

σαυρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων τὰς σαύρας, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς παρέστησεν αὐτὸν ὁ Πραξιτέλης, Πλίν. 34. 19, 10, πρβλ. Μαρτιάλ. 14. 172.

Σαυρομάτης [ᾰ], ου, ὁ, Σκυθικὸν ἔθνος, Ἡρόδ. 4. 21, 110, κτλ.· ὡσαύτως Σαρμάτης, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2, σ. 83, 109·— θηλ. Σαυρομάτις, Πλάτ. Νόμ. 804Ε, κτλ.· ὡσαύτως θηλ. ἐπίθετ., Ἡρόδ. 4. 123· Σαρμάτισσα, Ἀνέκδ. Δελφ. ἀρ. 16· — ἐπίθετ. Σαυροματικός, ή, όν, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 3, 19· Σαρματικός, Στράβ. 312.

σαῦρος, ὁ, = σαύρα (ὡς τὸ lacertus = lacerta, παρὰ Οὐεργιλ.), Ἡρόδ. 4. 183, Ἱππ. 58. 18., 490. 47, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 6, κ. ἀλλ. II. θαλάσσιος ἰχθύς, Ἄλεξις ἐν «Λευκαδίᾳ» 1· ἴδε παρ' Ἀθην. 322C κἑξ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1· ἀλλαχοῦ τραχοῦρος.

σαυρωτήρ, -ῆρος, ὁ, σιδήριόν τι ἢ εἶδος αἰχμῆς εἰς τὸ κάτω ἄκρον τοῦ δόρατος, δι' οὗ ἐστήνετο εἰς τὸ ἔδαφος, οὐρίαχος, στύραξ. Ἰλ. Κ. 153, Ἡρόδ. 7. 41· πρβλ. Πολύβ. 6. 25, 6., 11. 18, 4, Ἀνθ. Π. 6. 110. II. ὁ τύπος σαυροβριθὴς μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. δεικνύει ὅτι σαῦρος ἐσήμαινεν ὡσαύτως σαυρωτήρ.

σαυρωτός, ή, όν, (οἱονεὶ ἐκ ῥήματος σαυρόομαι) ὁ ἔχων σαυρωτῆρα, Ἡσύχ. II. ὡσαύτως, ὁ ἔχων στίγματα ὥσπερ σαύρα, ὁ αὐτ.

σαῦσαξ, -ακος, ὁ, εἶδος μαλακοῦ τυροῦ, «εὐεπιφόρου πρὸς συνουσίαν» Ἡσύχ. 2) φυτόν τι παράγον ὄσπρια, Ἡρωδιαν. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 284.

σαυσᾰρισμός, ὁ, παράλυσις τῆς γλώσσης, 'Αριστ. Προβλ. 27. 3, 3·—ὁ 'Ησύχ. μνημονεύει καὶ **σαυσαρὸς**=**ψιθυρὸς** (**ψίθυρος**;).

σαυτορία· «σωτηρία. 'Αμερίας» 'Ησυχ.

σαυτοῦ, **ῆς**, ἴδε **σεαυτοῦ**.

σαυχμός. **όν**, ἴδε **σαυκός**.— Καθ' 'Ησύχ.: «σαυχμόν· σαχνόν. χαῦνον, σαθρόν, ἀσθενές».

σάφᾰ [σᾰ], ποιητ. ἐπίρρ. τοῦ **σαφής**, φανερῶς, «ὁλοφάνερα», σαφῶς, βεβαίως, συχν. παρ' 'Ομήρ., κλπ., μάλιστα μετὰ ῥημάτων γνωστικῶν, συχνότατα δὲ **σάφα οἶδα**, **σάφα εἰδώς**, κτλ., ὡς τὸ **εὖ οἶδα**. **εὖ εἰδώς**, κτλ., γνωρίζω μετὰ βεβαιότητος, πολὺ καλά, ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, 'Ιλ. Β. 192, κτλ.· διὰ τοῦ **εἰ**, Ε. 183· μετ' αἰτ., 'Οδ. Ρ. 373· ἀπολ., Β. 108· μετὰ γενικ., ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων 'Ιλ. Μ. 228, πρβλ. 'Οδ. Α. 202· μετ' ἀπαρ., 'Ιλ. Ο 632· συχν. ὡσαύτως παρὰ Τραγικ., **σάφ' οἶδα**, **σάφ' ἴσθι**. κτλ.· σάφ' ἴσθι ὅτι 'Αριστοφ. Πλ. 889· ἐνιαχοῦ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, 'Ιππ. περὶ Ἄρθρ. 829, 'Αντιφῶν 143. 32, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 21· — οὕτω, σάφα ἐπίστασθαι 'Οδ. Δ. 730· σάφα δαεὶς Πινδ. Ο. 7. 166·— συχν. ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν, σάφα εἰπεῖν, λέγω σαφῶς, φανερά, «καθαρά», «παστρικά», 'Οδ. Β. 31, Πινδ. Ο. 8. 61· λέγω ἐν ἀληθείᾳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ψεύδεσθαι**, 'Ιλ. Δ. 404· σ. φράζειν 'Ιππ. 383. 51· μυθήσασθαι Θεόκρ. 25. 198. Πρβλ. **σαφής**.

σαφᾱνής, **ές**, Δωρ. ἀντὶ **σαφηνής**, Πίνδ.

σαφέω, =**σαφηνίζω**, Γραμμ.· ἀλλαχοῦ μόνον ἐν συνθέσει, **διασαφέω**, κτλ.

σαφέως, ἴδε **σαφής** II.

σᾰφ-ηγορίς, **-ίδος**, ὡς ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **σαφηγόρος**. ὁ λαλῶν σαφῶς, καθαρά, ἐν ἀληθείᾳ, Σίβυλλα 'Ανθ. Π. παράρτ. 101 (παρὰ Παυσ. 10. 12).

σᾰφήνεια, ἡ, (σαφηνής) εὐκρίνεια, καθαρότης, διαύγεια, 'Ισοκρ. π. 'Αντιδ. § 189, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D· ἀντίθετον τῷ **ἀσάφεια**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 478C· πάσῃ σ. λαβεῖν τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 254C· σ. τινος ὁ αὐτ ἐν Πολ. 524C· τῶν χορδῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 812D· τῶν πραχθέντων σαφήνειαν πυθέσθαι, μανθάνειν ὅλην τὴν ἀλήθειαν περί .., 'Αντιφῶν 112. 44· σαφηνείᾳ λόγου εἰδώς τι Αἰσχύλ. Θήβ. 67.

σᾰφηνέω, =**σαφηνίζω**, Anecd. Boiss. 4. 356· **διασαφηνέω** ἀπαντᾷ παρ' 'Ιππ. ἐν 'Επιστ. 14· πρβλ. **σαφηνής**.

σᾰφηνής, Δωρικ. **-ᾱνής**, **ές**, =**σαφής**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 634, 738, Σοφ. Τρ. 892· τὸ σαφανές, ἡ ἁπλῆ καὶ καθαρὰ ἀλήθεια, Πινδ. Ο. 10 (11). 67· — παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 197, ἡ τῶν 'Αντιγρ. γραφὴ **σαφηνῆ** παρουσιάζει δυσκολίας· ὁ Paley ἀναγινώσκει '**σαφήνει**. σαφῶς ἐδήλου, ἐσαφήνιζεν· ὁ δὲ Schütz **σάφ' ἦν μοι**, ἦτο φανερὸν εἰς ἐμέ, ὡς τὸ **ἦν σαφῶς** ἐν 'Αγ. 1636. 'Επίρρ. **-νῶς**. Θέογν. 957· 'Ιωνικ. **-νέως**, ἐν 'Ηροδ. (ὅστις οὐδαμοῦ ἔχει τὸ ἐπίθετ.) μετὰ τῶν ῥημάτων: **εἰπεῖν**, **λέγεσθαι**, **ἐξαγγέλλεσθαι**, 1. 140., 3. 122., 6. 82· τὰ λοιπά σοι φράσσω σ. Αἰσχύλ. Πρ. 781.

σᾰφηνίζω. μέλλ. 'Αττ. **-ιῶ**, (σαφηνής) ποιῶ τι σαφές, κατάδηλον, ἐξηγοῦμαι σαφῶς, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ Αἰσχύλ. Πρ. 227, πρβλ. 621· ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδὸν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 678· σ. τοὺς κρατιστεύοντας Ξεν. Κύρ. 8. 4, 5· τὴν παιδείαν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. Λακ. 2, 1, πρβλ. 'Απομν. 4. 3, 4., 4. 7, 6· σ. τὴν βασιλείαν, ὁρίζω τὴν διαδοχὴν τῆς βασιλείας, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 7, 9. **2**) ἀπολ., σαφῶς, καθαρῶς προφέρω, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 49B, 7, Προβλ. 8. 14., 11. 27, 2.— Καθ' 'Ησύχ.: «σαφήνισον· ἑρμήνευσον». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 82.

σάφηνισμός, ὁ, ἐξήγησις, διάκρισις, Διον. 'Αλ. 1. 66.

σᾰφηνιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐξηγήσῃ, σαφηνίσῃ, 'Αθανάσ.

σᾰφηνιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἐξηγούμενος, ἑρμηνευτής, 'Ωριγέν.

σᾰφηνιστικός, **ή**, **όν**, ἐξηγητικός, τινος (πράγματος), Λουκ. π. 'Ορχ. 36.

σᾰφής, **ές**, γεν. **έος**, συνῃρ. **οῦς**. σαφής, διακεκριμένος, καθαρός, πρόδηλος, ἐπὶ πραγμάτων ἀκουομένων, νοουμένων ἢ γινωσκομένων, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 208, (ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπίρρ. **σάφα**. ὃ ἴδε)· μῦθος Αἰσχύλ. Πρ. 641· λόγος 'Αγ. 1047· χρησμὸς 'Αριστοφ. Λυσ. 777· κτύπος Σοφ. Ο. Κ. 1501· φθέγματ' ὀρνίθων 'Ηλ. 18·— ἀκολούθως, καθόλου ἐπὶ πραγμάτων, σ. ἀρετὰ Πινδ. Ι. 1. 30· τέκμαρ ὁ αὐτ. ἐν Ν. 11. 55· σημεῖον Σοφ. 'Ηλ. 23· πρόνοια ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 978· τεκμήριον Εὐρ. 'Ιππ. 926· πίστις Θουκ. 1. 35· βάσανος Πλάτ. Νόμ. 957D· σαφὲς τοῦτο παντὶ ὅτι .., εἶναι φανερὸν ὅτι .., ὁ αυτ. ἐν Φαίδρ. 239E· σ. τι .. λέξον Αἰσχύλ. Προμ. 705· σαφῆ δ' ἀκούεις ὁ αὐτ. ἐν 'Ικέτ. 948· σαφῆ ἐκ στρατοῦ φέρων ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 40· σαφὲς καταστῆσαί τι, κάμνω τι σαφές, κατάδηλον, Θουκ. 1. 140, πρβλ. 3. 40· τὸ σαφές, ἡ φανερὰ ἀλήθεια, ὁ αὐτ. 1. 22· σοφόν τοι τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σ. Εὐρ. 'Ορ. 397. **2**) παρὰ Τραγικ. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, σ. ἄγγελος Αἰσχύλ. Θήβ. 82· φίλος Εὐρ. 'Ορ. 1155· μηνυταὶ Πλάτ. Νόμ. 917E· μάλιστα δὲ ἐπὶ μάντεων, προφητῶν, μαντείων, ὡς παρὰ τῷ Οὐεργιλίῳ certus Apollo, βέβαιος, μὴ πλανώμενος, Σοφ. Ο. Τ. 390, 1011, Ο. Κ. 629· ἀκριβής, γραμματεὺς Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 370. **II**. 'Επίρρ. **σαφῶς**, 'Ιων. **-έως**, Ὕμν. 'Ομ. εἰς Δήμ. 149, καὶ συχν. παρ' 'Ηροδ., μάλιστα (ὡς τὸ **σάφα**) μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν, γνωστικῶν καὶ τῶν σημαινόντων τὸ ἀκούειν, καθαρῶς, καλῶς, διακεκριμένως, σαφέως φράσαι, δηλοῦν. δεικνύναι, εἰδέναι, ἐπίστασθαι, 'Ηρόδ., 'Αττ.· μαθεῖν Πινδ. Π. 2. 27· ἀκούειν σ. Σοφ. Φιλ. 595· σ. ἤρετο Θουκ. 1. 118, κτλ.·— ἐπιτεταμ., εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σ. 'Αριστοφ. Εἰρ. 1302. **2**) φανερῶς, καθαρῶς, βεβαίως, προδήλως, ἀναμφιβόλως, σ. μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν Αἰσχύλ. Πρ. 387· ἦν σ., ἦτο κατάδηλον, ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 1636· κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σ. Σοφ. Φιλ. 40· σ. φρόνει, ἔσο βέβαιος περὶ αὐτοῦ, αὐτόθι 810· σ. ἀπολωλέναι, εἶμαι ἀναμφιβόλως νεκρός, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 15· πήγνυμαι σ. 'Αντιφάνης ἐν «Νεαν.» 1. 7· σ. Σιδηρῷ, ὄντως οὕτω κεκλημένῃ, Σοφ. 'Αποσπ. 573· τῶν σ. ἀποχειροβιώτων Ξεν. Κύρ. 8. 3, 37, πρβλ. Συμπ. 4, 32. **3**) ἐν καταφατικαῖς ἀποκρίσεσι, βεβαίως, μάλιστα, ναί, αὐτόθι 4, 60. — Συγκεκρ. **-έστερον**, Αἰσχύλ. Χο. 735, 767, συχν. παρὰ Πλάτωνι· **-εστέρως** 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 13·— ὑπερθ. **-έστατα**, Αἰσχύλ. 'Αγ. 38, Σοφ. Ο. Τ. 286, 'Αριστοφ. Πλ. 46, καὶ Πλάτ. (**σαφὴς** ἦν κατ' ἀρχὰς ταὐτὸν τῷ **σοφός**, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Εὐρ., 'Ορ. 397 (ἴδε κατωτ.), ἂν καὶ ἐν παιδιᾷ τίθεται ὡς τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ παρ' 'Αριστοφ. ἐν Βατρ. 1434, ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς, πρβλ. Εὐρ. 'Ορ. 397· — πιθανῶς ἡ ῥίζα δέον νὰ ἀναζητηθῇ ἐν τοῖς Λατιν. sap-io, sap-or, sap-iens, ὥστε ἡ ἐξ ἀρχῆς σημασία τῆς λέξεως θὰ ἦτο σαφής, ὡρισμένη γεῦσις· πρβλ. **ὀπός**).

σᾰφήτωρ, **-ορος**, ὁ, (ὥσπερ ἐκ ῥήματος **σαφέω**), ὁ ἐξηγούμενος, ἑρμηνευτής, «μάντις ἀληθής, μηνυτής, ἑρμηνεὺς» 'Ησύχ.· ἴσως ἐκ τοῦ χωρίου τῆς 'Ιλ. Ι. 404, ἔνθα τὸ **ἀφήτωρ**, ὡς ἐπίθετ. τοῦ 'Απόλλωνος, ἑρμηνεύεται ὑπό τινων ὡς=**ἀσαφήτωρ**· πρβλ. **Λοξίας**.

Σαφφώ, ἴδε **Σαπφώ**.

σαχνόν· «ἀσθενές, χαῦνον» 'Ησύχ.

σαψίς· «ἀγαθὸς δαίμων» 'Ησύχ.

σάω, ῥίζα τοῦ **σήθω**, κοσκινίζω, 'Ηρόδ. 1. 200, ἐν τῷ γ' πληθ. **σῶσι**.

σάω, προστ. μέσ. ἐνεστ. καὶ 'Επικ. γ' ἐνικ. παρατ. ἐνεργ. τοῦ **σαόω**.

σάως, =**σάος**, **σῶς**, Συλλ. 'Επιγρ. 5773. 15.— Καθ' 'Ησύχ. «σαώς· ἥλιος Βαβυλώνιοι».

σαωμένα· «θεωροῦσα» 'Ησύχ.

σαώσω, μέλλ. τοῦ **σαόω**.

σαωτήρ, **-ῆρος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **σωτήρ**, Σιμωνίδ. 128.

σαωτηρία, **ας**, ἡ, (=**σωτηρία**), 'Επιγρ. Μυτιλήνης, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγγ. σχολ. Σμύρνης 1878, σ. 12, 'Ησύχ.

σαώτης, **ου**, ὁ, (σαόω) ποιητ. ἀντὶ **σωτήρ**, ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, 'Ανθ. Π. 9. 603, Παυσ. 2. 37, 2.

σβέννῡμι Πλάτ., κλ.· ἢ **σβεννύω** Πινδ. Π. 1. 8, Θεόφρ., κλ.· παρατ. **ἐσβέννυον** Παυσ. 4. 21, 4·— μέλλ. **σβέσω** 'Απп. 'Εμφυλ. 2. 68, (**κατα-**) Αἰσχύλ., Εὐριπ., 'Επικ. **σβέσσω** Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 8. 77·— ἀόρ. **ἔσβεσα** Ὅμ., 'Αττ., 'Επικ. ἀπαρ. **σβέσσαι** 'Ιλ. Π. 621·— πρκμ. καὶ ἀόρ. β', ἴδε κατωτ.— Μέσ., μέλλ. **σβήσομαι** (**ἀπο-**) Πλάτ. Νόμ. 805C· ἀόρ. **ἐσβέσατο** 'Ανθ. Π. 9. 104. — Παθ., 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 588· μέλλ. **σβεσθήσομαι** Γαλην.·— ἀόρ. **ἐσβέσθην** 'Ιππ. 400. 52, (**κατ-**) Ξεν., κλ.·— πρκμ. **ἔσβεσμαι** Αἰλ. π. Ζ. 9. 54, κτλ., (**ἀπ-**) 'Ιππ. 555. 56·— πλὴν τούτων ὁ ἀόρ. β' καὶ ὁ πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. κεῖνται ἀμεταβάτως, **ἔσβην** 'Ιλ. Ι. 471, (**ἀπ-**) Εὐρ. 'Αποσπ. 961, (**κατ-**) 'Ηρόδ. 4. 5· μετοχ. **ἀποσβεὶς** 'Ιππ. 1133· πρκμ. **ἔσβηκα** (**ἀπ-**) Ξεν. Κύρ. 8. 8, 13, (**κατ-**) Αἰσχύλ. 'Αγ. 888· ὑπερσ. **ἐσβήκει** (**ἀπ-**) Πλάτ. Συμπ. 218B. ('Εκ τῆς √ΣΒΕ ἢ ΣΒΕΣ· ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. Ve-sev-us, Ve-suv-ius, δηλ. ὁ «ἄσβεστος», κατὰ τὸν Pott Et. Forsch. 1. 87). Σβήνω, Λατ. extinguere, καὶ εὕρηται παρ' 'Ομήρῳ ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας του μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **κατα-σβέννυμι**, ὃ ἴδε, σβ. τὸ καιόμενον 'Ηρόδ. 2. 66· κεραυνὸν Πινδ. Ι. 1. 8· φλόγα αἵματι 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 668. **2**) ἐπὶ ὑγρῶν, ἐξαντλῶ, κάμνω νὰ ξηρανθῇ, ἴδε **κατασβέννυμι**. **3**) καθόλου καὶ μεταφορ., σβήνω, καταπνίγω, κατευνάζω, καθησυχάζω, καταπραΰνω, κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον 'Ιλ. Ι. 678· ἀνθρώπων σβέσσαι μένος Π. 621· ὕβριν Σιμωνίδ. (133) παρ' 'Ηροδ. 5. 77, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 835D· εἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν Σοφ. Αἴ. 1057· ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 40· ἔσβεσε κύματα νήνεμος αἴθρη 'Αριστοφ. Ὄρν. 778· σβ. αὔξην καὶ ἐπιρροὴν Πλάτ. Νόμ. 783A· τὸν θυμὸν αὐτόθι 888A· ὁ βορέας σβ. τὴν θερμότητα 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 10, 4· ὕδατι δίψαν σβ. 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 1349· σβ. τυραννίδα 'Ανθ. Π. παράρτ. 314· κλέος αὐτόθι 9. 104· 'Ελλάδα φωνὴν αὐτόθι 451. **II**. Παθητ. **σβέννυμαι** (μετὰ τῶν ἀμεταβ. χρόνων τοῦ ἐνεργ., ἴδε ἀνωτέρ.),

σβήνομαι, «χάνομαι», Λατ. extingui, κυρίως ἐπὶ τοῦ πυρός, οὐδέ ποτ' ἔσβη πῦρ Ἰλ. Ι. 471, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 61· ἐπὶ ἐξανθημάτων φλεγμαινόντων, καταπίπτω, ἐξαφανίζομαι, Ἱππ. 400. 52· ᾠά μετὰ ἁλῶν σβεσθέντα, ψυχρανθέντα, Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 121C· μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, σβήνομαι, ἀπέρχομαι, ἐκλείπω, ἀποθνήσκω, Σιμωνίδ. (;) 190, Ἀνθ. Π. 7. 20. **2)** ἐπὶ ὑγρῶν, ξηραίνομαι, πήγνυμαι, γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 11, 2· (πρβλ. ἡ Μηδικὴ πόα σβέννυσι τὸ γάλα αὐτόθι 3. 21, 4)· πηγαὶ Ἀνθ. Π. 9. 128· αἷμα Πλούτ. 2. 49D· αἶγες σβεννύμεναι, ὧν τὸ γάλα στειρεύει, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 588, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. 2. 1, σ. 349., 2. 2, σ. 179. **3)** καθόλου, καταπίπτω, ἡσυχάζω, κοπάζω, παύω, ἐπὶ ἀνέμου, οὐδέ ποτ' ἔσβη οὖρος Ὀδ. Γ. 183· τὸ μάχιμον σβεννύμενον ὑπὸ γήρως Πλουτ. Πομπ. 8· ἐσβέσθη Νίκανδρος, ἡ ὁρμὴ τοῦ πάθους του ἐσβέσθη, κατέπαυσεν, Ἀνθ. Π. 12. 39· ἐπὶ ῥήτορος, Διον. Ἀλ. πρ. Γναῖον Πομπ. 4· ἐσβ. τὰ φίλτρα Ἀνθ. Π. 7. 221, πρβλ. Φιλόστρ. 42, Λογγῖν. 21.

σβέσις, ἡ, τὸ κατασβεννύναι, κατάσβεσις ἢ (ἐκ τοῦ παθητ.) «σβήσιμον», τὸ κατασβέννυσθαι, πυρὸς μάρανσις καὶ σβέσις Ἀριστ. π. Ἀναπν. 8, 4· σβέσις καὶ φθορὰ Πλουτ. Λύσ. 8· πρβλ. Ἰουβεν. 5, 1· τὸ ἀντίθετον τῷ **διάλαμψις**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 9, 19.

σβεστήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ σβεννύς, σβήνων, Πλούτ. 2. 1059C.

σβεστήριος, α, ον, ὁ χρησιμεύων εἰς κατάσβεσιν, κατάλληλος πρὸς κατάσβεσιν, κωλύματα [πυρὸς] σβ. Θουκ. 7. 53· καὶ ὡς οὐσιαστ., σβεστήρια τοῦ πυρὸς Διον. Ἀλ. 3. 56, Πλουτ. Κάμιλλ. 34, κτλ.· μεταφορ., σβ. κακοῦ φάρμακον Ἡρακλείτ. Ἀλληγ. Ὁμ.· — ὡσαύτως **σβεστικός, ή, όν**, Ἀριστ. Προβλ. 23. 15, Θεοφρ. π. Πυρὸς 59.

σβεστός, ή, όν, ὁ σβεννύμενος, σβεσθείς, Νόνν. Δ. 28. 189.

σγουρός, ά, όν, σκοτεινός, μελανός, λέξις τῶν Βυζαντ.· ἴδε Δουκάγγ.

σδεύγλα, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **ζεύγλη**, Ἤριννα· οὕτω, **Σδεύς, σδύγος**, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον **Ζζ**.

-σε, ἐπιρρηματικὸς προσχηματισμὸς σημαίνων κίνησιν πρός τι, π. χ. **ἄλλοσε**, πρὸς ἄλλον τινὰ τόπον, **ἀμφοτέρωσε**, κτλ.

σεαυτοῦ, -ῆς, συνηρ. **σαυτοῦ, -ῆς**, Ἰων. **σεωυτοῦ, -ῆς**, αὐτοπαθὴς ἀντωνυμ. τοῦ β' προσώπ., σοῦ αὐτοῦ, κτλ., ἐν χρήσει ἐν τῷ ἄρσεν. καὶ θηλ. γεν. δοτ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ, πρῶτον παρ' Ἀλκαίῳ 84, Πινδ. Ἀποσπ. 64, Ἡροδ. 1. 45, 108, Ἀττικ.· ἐν σαυτῷ γενοῦ, «κράτησε τὸν ἑαυτόν σου», «ἔλα 'ς τὸν ἑαυτόν σου», Σοφ. Φιλ. 950· σπανίως ἐν τῷ οὐδ., φίλον ξύλον, ἔγειρέ μοι σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασὺ Εὐρ. Ἀποσπ. 694· — οἱ Τραγικ. ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ ἀσυναιρέτου τύπου, ἀλλ' οὐχὶ τόσον συχνὴν ὅσον τὴν τοῦ συνηρ., Σοφ. Ἀντ. 447, 547, Ο. Τ. 312, κτλ.· — ἐν τῷ πληθ. ἀείποτε διῃρημένως, **ὑμῶν αὐτῶν**, κτλ.· ἐν ἀρχῇ δὲ καὶ τὸ ἑνικὸν ἐκλίνετο ἀσυναιρέτως ὡς παρ' Ὁμήρ., ὅστις λέγει πανταχοῦ, **σοὶ αὐτῷ, σ' αὐτόν**· οὕτω δὲ καὶ **τὰ σ' αὐτοῦ, τὰ σ' αὐτῆς** ἀντὶ **τὰ σά**, Ἰλ. Ζ. 490, Ὀδ. Α. 356, Ξ. 185. — Οἱ δὲ κεχωρισμένοι οὗτοι τύποι **σοῦ αὐτοῦ, αὐτοῦ σοῦ**, κτλ., κατήντησε νὰ εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττικ. οὐχὶ ὡς αὐτοπαθεῖς, ἀλλ' ὡς προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι μετ' ἐμφάσεως, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 472B, Αἰσχύλ. Θήβ. 632.

σεβάζομαι· Ἐπικ. ἀόρ. **σεβάσσατο** Ἰλ. Ζ. 167, 417· **ἐσεβάσθην** Ἀνθ. Π. 7. 122, Χρησμ. Σιβ., κλ.· μέλλ. **σεβασθήσομαι**: Γρηγ. Ναζ., κλπ. Φοβοῦμαί τι, αἰδοῦμαι, ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, μετ' αἰτ., σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** παρὰ μεταγεν., = **σέβομαι**· ξεῖνον θανόντα Ὀρφ. Ἀργ. 550. **ΙΙ.** ἐνεργ. **σεβάζω** δὲν ἀπαντᾷ πρὸ τοῦ Κλήμ. Ἀλ. 33.

σέβας, τό, εἶναι ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ., αἰτ. καὶ κλητ. τοῦ ἑνικοῦ· πληθ. σέβη Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 755, ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. **σέβος**· (σέβομαι)· — φόβος μετὰ σεβασμοῦ, αἴσθημα φόβου καὶ σεβασμοῦ ὅπερ ἐγείρεται εἰς τὴν καρδίαν τινὸς καὶ παρακωλύει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι αἰσχρὸν (πρβλ. **σέβομαι**), σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι Ἰλ. Σ. 178· αἰδώς τε σέβας τε, ἡνωμένα, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 190· ὡσαύτως, σεβασμὸς μετά τινος ἐννοίας θαυμασμοῦ, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα Ὀδ. Γ. 123, Δ. 75, 142, κτλ.· — καθόλου, σεβασμός, τιμὴ μεγάλη, προσκύνησις, συχν. παρὰ τοῖς Τραγικ.· σ. ἀφίσταται Αἰσχύλ. Χο. 54· σ. τὸ πρὸς θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 396· μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, Διὸς σέβας, σεβασμὸς πρὸς τὸν Δία, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 645· μετὰ γεν. τοῦ ὑποκειμ., πάγος ἄρειος, ἐν δὲ τῷ σέβας ἀστῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 690· οὕτως, εἴ περ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σ. Σοφ. Ἀντ. 304. **ΙΙ** μεθ' Ὅμ., τὸ ἀντικείμενον τοῦ σεβασμοῦ, ἁγιότης, μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον, ἱερὸν πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 84, 776· σ. ἐμπόρων, ἐπὶ λόφου τινὸς ἀνεγερθέντος εἰς τιμὴν νεκροῦ καὶ χρησιμεύοντος εἰς τοὺς ἐμπόρους ὡς σημεῖον τῆς ὁδοῦ ἢ τῆς χώρας, Εὐρ. Ἀλκ. 1000· — ἐντεῦθεν ὡς περίφρασις προσώπων, ὦ μητρὸς ἐμᾶς σ. Αἰσχύλ. Πρ. 1091· σ. κηρύκων, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 515· σέβας ὦ δέσποτ' ὁ αὐτ. ἐν Χο. 157, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 633· Πειθοῦς σ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 885· τοκέων σ. αὐτόθι 545· Ζηνὸς σέβας Σοφ. Φιλ. 1289· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, σ. μηρῶν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 135· χειρὸς Εὐρ. Ἱππ. 335· σ. ἀρρήτων ἱερῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 302· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 750· οὕτω παρὰ τῷ Σαιξπ. λέγεται «my sceptre's awe». **2)** ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, θαῦμα, σέβας πᾶσιν ἰδέσθαι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 10· θεοῖς σ. ἄφθιτον Χρησμ. παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 68· πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 685, ἔνθα ὁ Ὀρέστης λέγεται: πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας· Ἥλιε, .. Θρῆξι πρέσβιστον σέβας (κατὰ τὸν Bothe καὶ Λοβέκ. ἀντὶ τοῦ **σέλας**) ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 523· οὕτω καὶ ἐπὶ τιμῆς ἀποδοθείσης εἴς τινα, ὡς ἐδόθησαν εἰς τὸν Ὀδυσσέα τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 402. — Καθ' Ἡσύχ.: «σέβας· τιμή, θαῦμα. θάμβος, ἔκπληξις. αἰδώς».

σέβασις, ἡ, σεβασμός, σέβας, Ἐπίκ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117A.

σέβασμα, τό, τὸ πρᾶγμα πρὸ τοῦ ὁποίου αἰσθάνεταί τις σεβασμόν, ἀντικείμενον σεβασμοῦ καὶ λατρείας Διον. Ἀλ. 1. 30, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 23, Κλήμ. Ἀλ. 696, κτλ. **ΙΙ.** = **σέβασις**, Διον. Ἀλ. 5. 1, Κλήμ. Ἀλ. 829.

σεβασμιάζω, ἁγιάζω καὶ κάμνω ἅγιον, διεγείρω εἰς σεβασμόν, ἐμπνέω αἴσθημα σεβασμοῦ, τινός, διά τι πρᾶγμα, Ἰω. Δαμασκ. **2)** = **εὐσεβέω**, Ζωναρᾶς.

σεβάσμιος, ον, παρ' Ἡρῳδιαν. καὶ Βυζ. ὡσαύτως **ος, α, ον**· (σέβας)· — σεβαστός, ἄξιος σεβασμοῦ, ἐπιβάλλων σεβασμόν, Πλούτ. 2. 764B, Λουκ. Ἔρωτ. 19, κτλ.· τὸ σεβάσμιον Ὀρφ. Ὕμν. 27. 10· — τὸ πρὸς θεοὺς σεβ., σέβας πρός .., Ἡρῳδιαν. 2. 10· — Ἐπίρρ. **-ίως**, Κλήμ. Ἀλ. 439, κτλ. **ΙΙ.** ὡς ἐπίκλησις ἢ ἐπώνυμον, οἷον **Σεβαστός**, τὸ Ρωμαϊκὸν Augustus, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, Ἡρῳδιαν. 2. 3, πρβλ. 2. 8, κτλ. **2)** **Σεβάσμια**, τά, ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος, Eckh. d. Num. 4. 436· πρβλ. **Σεβαστεῖον ΙΙ.** — Καθ' Ἡσύχ.: «σεβάσμιον· τιμητικόν· προσκυνητόν».

σεβασμιότης, -ητος, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις σεβάσμιος ἢ ἀξιοσέβαστος· ἁγιωσύνη, σεβαστότης, ἱερότης, Ἐκκλ.

σεβασμός, ὁ, = **σέβασις**, ὡς καὶ νῦν, θεῶν Πλούτ. 2. 879F, Κλήμ. Ἀλ. 42· ὀργὴ σεβασμοῦ μεστή, πλήρης μεγαλείου, Διον. Ἀλ. 6. 81· ἐν τῷ πληθυντ., Ὀρφ. Ὕμν. 17. 18, ἴδε Διον. Ἀλ. 2. 75.

σεβασμοσύνη, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **σεβασμιότης**, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 73.

Σεβαστεῖον, τό, ναὸς τοῦ Σεβαστοῦ, δηλ. τοῦ Αὐγούστου, Φίλων 2. 567 (κοινῶς **-άστιον**)· ὡσαύτως, **Σεβάστειος** ναὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 2839. **ΙΙ.** **Σεβαστεῖα**, τά, ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος, αὐτόθι 1186. 7, 10· φέρεται **Σεβαστά**, αὐτόθι 2810b. 13 (σ. 1112)· πρβλ. **σεβάσμιος** II. 2.

σεβαστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σεβασθῇ, Ψελλ.

σεβαστεύω, = **σεβάζομαι**, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 26, ἐν τῷ παθητ. τύπῳ.

Σεβαστιάς, ἡ, τὸ Λατ. Augusta, Ἀνθ. Π. 9. 355.

σεβαστικός, ή, όν, πλήρης σεβασμοῦ, σεβάσμιος, εὐλαβής, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 324 Kiessl., Πυθ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 438. 20. — Ἐπίρρ., σεβαστικῶς διακεῖσθαι πρός τινα, αἰσθάνομαι σεβασμὸν πρός .., Διον. Ἀλ. πρὸς Γναῖον Πομπ.

σεβάστιος ὅρκος, ὁ, ὅρκος εἰς τὸν δαίμονα τοῦ Αὐγούστου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1933.

σεβαστόγνωστος· τιμητική, ὡς φαίνεται, προσηγορία τῶν φίλων τοῦ σεβαστοῦ, δηλ. τοῦ αὐτοκράτορος, Ἐπιγρ. Παντικαπαίου τοῦ ἔτους 250 μ. Χ. ἐν Compte-rendu de la Commission impér. de St-Pétersbourg pour l'an 1862 σελ. 27, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σεβαστο-κρατέω, κυβερνῶ ὡς Αὔγουστος ἢ Αὐγούστη, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 45.

σεβαστο-κράτωρ, -ορος, ὁ, ἐπώνυμον δευτερεῦον μὲν ἀλλὰ βασιλικὸν ἐν τῇ Βυζαντίνῃ αὐλῇ, Ἄννα Κομν. 1. 184· θηλ. **σεβαστοκρατόρισσα**· ἐπίθ. **-κρατορικός**, ή, όν· οὐσιαστ. **-κρατορία**, ἡ· ῥῆμα **-κρατορέω**, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 6750. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

σεβαστός, ή, όν, ἄξιος σεβασμοῦ, ὃν σέβεταί τις, σεβάσμιος, Διον. Ἀλ. 2. 75· θεοὶ Ἐπιγρ. Βοιωτ. 22 Keil. **ΙΙ.** τὸ αὐτοκρατορικὸν ἐπώνυμον Augustus μετεφράζετο διὰ τοῦ **Σεβαστός**, Στράβ. 156, 578, Παυσ. 3. 11, 4, Πράξ. Ἀποστ. κε', 21, Ἡρῳδιαν. 2. 10, κτλ.· Καίσαρος Σ. θεοῦ Λουκ. Μακροβ. 21, πρβλ. 17· ἐπὶ τοῦ πρώτου Σ., κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ πρώτου αὐτοκράτορος, ὁ αὐτ. Ὑπὲρ Προσ. Πταίσμ. 18· κατὰ τὸν Σεβ. μάλιστα π. Ὀρχ. 34, κτλ.· τὸ δὲ Augusta διὰ τοῦ **Σεβαστὴ** ἢ **Σεβαστιὰς** (ὃ ἴδε)· συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ **Αὔγουστος, -ούστη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3770· πρβλ. **Σεβάσμιος, Σεβαστεῖον**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεβαστός· προσκυνητός. τιμητός».

Σεβαστότης, -ητος, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ Σεβαστοῦ (II), Κινάμ. 210.

Σεβαστοφάντης, ου, ὁ, ἱερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ ἤτοι τοῦ Αὐ-

γούστου, Λατιν. sodalis Augustalis, Συλλ. Ἐπιγρ. 3187, 3726, κ. ἀλλ.· πρβλ. Ταχίτ. Χρον. 1. 54· — ῥῆμα **σεβαστοφαντέω**, σεβαστοφαντούσης τῆς δεῖνα Ἐπιγρ. Ἀγκύρας ἐν G. Perrot, Explor. de la Galatie et de la Bithynie ἀρ. 123, στ. 5.

Σεβαστο-φόρος, ὁ, ἐπώνυμον μεγάλου πολιτικοῦ ἄρχοντος, Ἰω. **Λυδ. π. Μηνῶν** 4. 86, Σουίδ. ἐν λέξ. **Αὔγουστος**· — ἐπίθετ. **σεβαστοφορικός, ή, όν**, σεβαστοφορικά, τὰ (χρήματα δηλ. ἢ νομίσματα) Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA III. 1128, 1131, 1168· ἐν δὲ 1184 σεβαστοφορικαὶ νομαί.

σεβένιον καὶ **σεβέννιον**, τό, ἡ θήκη ἢ περικάλυμμα τοῦ ἄνθους τοῦ φοίνικος, Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην.· — ἐπίθετ. **σεβένινος, η, ον**, Ἐκκλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεβέννιον· τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φοίνικι φλοιῶδες γινόμενον».

σεβερός· «εὐσεβής. δίκαιος» Ἡσύχ.

σέβησις, ἡ, ἴδε **σέβισις**.

σεβίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεστ.· μέλλ. **σεβιῶ** Δίων Κ. 52. 40· ἀόρ. **ἐσέβισα** Σοφ. Ἀντ. 943, Ἀριστοφ. Θεσμ. 106· — Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ. Ὡς τὸ **σεβάζομαι**, λατρεύω, τιμῶ, Λατ. revereor, τινὰ Πινδ. Π. 5. 107, Αἰσχύλ. Εὐμ. 12· σὸν κράτος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 258, πρβλ. 785· σ. τινὰ τιμαῖς, λιταῖς Σοφ. Ο. Κ. 1007, 1557· εὐχαῖς Εὐρ. Ἠλ. 195· σ. τινά τινος, τιμῶ ἢ θαυμάζω τινὰ διά τι, αὐτόθι 994· καινὰ λέχη σ., ἀφοσιοῦμαι εἰς νέαν σύζυγον, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 155· εὐσεβίαν σεβίσασα Σοφ. Ἀντ. 943· σ. βάρη, ἀπομνημονεύω αὐτὰ (πιθαν. διὰ θρήνου), Αἰσχύλ. Πέρσ. 945. — Παθητ., σεβιζόμενοι ἐν θυσίαις Πινδ. Ι. 5 (4). 37· σεβ. ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν Ἐμπεδ. 404· — ὡσαύτως μέσ. μὲ σημασίαν ἐνεργ., σ. δαίμονας Αἰσχύλ. Ἱκ. 815, πρβλ. 922· οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, οὐδὲν σέβεται ἢ φοβεῖται αὐτάς, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 912· οὕτως ὁ Σοφ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ παθ. ἀορ. μετοχ., ἀγὼ σεβισθεὶς Ο. Κ. 636.

σέβις· «πυξίς» Ἡσύχ.

σέβισις, -εως, ἡ, λατρεία, σεβασμός, προσκύνησις, θεοῦ, ἄστρων Κλήμ. Ἀλ. 760, 795 (κοινῶς **σέβησις**).

σέβισμα, τό, = **σέβασμα**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 92.

σεβιστός, ή, όν, = **σεβαστός**, «τιμητὸς» Ἡσύχ.

σέβομαι, ἀποθετ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ.· ἀόρ. **ἐσέφθην** Σοφ. Ἀποσπ. 175, Πλάτ. Φαῖδρ. 254B, Πορφ. ἐν Βίῳ Πλωτίν. σ. 63, πρβλ. Buttm. Ausf. Gr. 2, 386· μέλλ. **σεβήσομαι** Διογ. Λ. 7. 120. (Ἐκ τῆς √ΣΕΒ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σέβ-ας, σεβ-άζομαι, εὐ-σεβ-ής, δυσ-σεβ-ής, σεμ-νός, σεπ-τός**· πρβλ. Σανσκρ. sêv (venerari)· ἴσως ὡσαύτως Λατιν. sev-erus, se-rius (ὅ ἐστι sev-rius)). Αἰσθάνομαι φόβον καὶ συστολὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μάλιστα ἐν ᾧ μέλλω νὰ πράξω τι ἀπρεπές, αἰσχύνομαι, αἰσθάνομαι θρησκευτικὸν φόβον, εὐλαβοῦμαι, οὔ νυ σέβεσθε; Ἰλ. Δ. 242, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 293· τιμῶν καὶ σεβόμενος Πλάτ. Νόμ. 729C· σ. καὶ φοβεῖσθαι αὐτόθι 798C· σεφθεῖσα, φοβηθεῖσα, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. ἔνθ' ἀνωτ.· — σπανίως μετ' ἀπαρ., φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι νὰ πράξω τι, διστάζω, δὲν τολμῶ, σ. προσιδέσθαι .., ἀντία φάσθαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 694· μιαίνειν τὸ θεῖον Πλάτ. Τίμ. 69D· σέβεται καὶ φοβεῖται .. τό τι κινεῖν τῶν καθεστώτων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 798B· οὕτω μετ' αἰτ. πράγματ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Ἀντιφῶν 120. 28· ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, σ. προσορῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 250E. **2)** μεθ' Ὅμ., μετ' αἰτ. προσ., τιμῶ δι' εὐλαβείας καὶ φόβου εὐσεβοῦς, εὐλαβοῦμαι, προσκυνῶ, λατρεύω, Λατιν. veneror, Κρονίδαν Πινδ. Π. 6. 25· θεοὺς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 921, κτλ.· πάντων ἀνάκτων κοινοβωμίαν αὐτόθι 223· Λατὼ Ἀριστοφ. Θεσμ. 123· Λυκοῦργον σέβεσθαι, τιμᾶν ὡς ἥρωα, Ἡρόδ. 1. 66, πρβλ. 7. 197· ὡς θεὸν σ. τινα Πλάτ. Φαῖδρ. 251A· — ἀκολούθως, ἀπονέμω τιμὴν εἰς βασιλεῖς, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 937· — καθόλου, ἀπονέμω τιμὴν ἢ σεβασμὸν πρὸς ἀνθρώπους, θνατοὺς ἄγαν σ. αὐτόθι 543· φίλον Σοφ. Ο. Κ. 187· ξένον Φιλ. 1163, κτλ.· σ. τινα τύχης μάκαρος Εὐρ. Ι. Τ. 647 **3)** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ βιβλία σεβόμενοι μεγάλως Ἡρόδ. 3. 128· ὄργια Ἀριστοφ. Θεσμ. 948· ὦ Πιερία, σέβεταί σ' Εὔιος Εὐρ. Βάκχ. 566· σ. τὸ σῶφρον Πλάτ. Νόμ. 837C. **II.** ὁ ἐνεργ. τύπος **σέβω** ἀνήκει εἰς τοὺς μεθ' Ὅμηρ. καὶ κεῖται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀκριβῶς ὡς τὸ **σέβομαι** 2, μετ' αἰτ., λατρεύω, τιμῶ, εὐλαβοῦμαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν θεῶν, σ. Δήμητρος πανήγυριν Ἀρχίλ. 107· πατρὸς Ὀλυμπίου τιμὰν Πινδ. Ο. 14. 17· θεοὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 596· Νύμφας ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 22· Ἅιδην Σοφ. Ἀντ. 777· τὸν Ἅιδου αὐτόθι 780· θεῶν θέσμια ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 713, κτλ.· εἶναι δὲ σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, νομίζεται θεοὺς σέβειν Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 19, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 600, ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῶν γονέων, Σοφ. Ο. Κ. 1377, πρβλ. Ἀντ. 511· ἐπὶ βασιλέων, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 667, κτλ.· ἐπὶ ἱκετῶν, Αἰσχυλ. Εὐμ. 151· λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμὲ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 925· αἰχμὴν .. μᾶλλον θεοῦ σ. ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 529· σ. ὀνείρων φάσματα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 274· εὖ σέβειν τινὰ ἀντὶ εὐσεβεῖν εἴς τινα, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1340, Seidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 85 (πρβλ. **εὐσεβέω**)· σέβειν τι ἢ τινὰ ἐν τιμῇ Αἰσχυλ. Πέρσ. 166, Πλάτ. Νόμ. 647A· — μετ' ἀπαρ., ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω, ὅ ἐστι τὸ ὑβρίζειν, δὲν σέβομαι, δὲν παραδέχομαι, δὲν ἐπιδοκιμάζω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1612· τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ὁ αυτ. ἐν Εὐμ. 749· — σπανίως ἐπὶ θεοῦ, Ποσειδῶν .. τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων Εὐρ. Ἱππ. 896· — ἀκολούθως, **σέβομαι** ὡς παθ., μὲ σέβονται, ἡ δ' οἴκοι [πόλις] πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν Σοφ. Ο. Κ. 760· τὸ σεβόμενον = σέβας, Schäf. εἰς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 205. **2)** ἔτι σπανιώτερον ἀπολ., λατρεύω, εἶμαι εὐλαβής, θρῆσκος, τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 725, πρβλ. 897· οὐ γὰρ σέβεις Σοφ. Ἀντ. 745· κρίνειν .. ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ Θουκ. 2. 53.

σεβομένως, Ἐπίρρ. = **σεβασμίως**, Ἀμμών.

σέδας· «καθέδρας (σέλλας)» Ἡσύχ.

σέθεν, ἴδε **σύ**, Ἡσύχ.

σεῖα· «ἐδίωξα. Βοιωτοί» Ἡσύχ.

σεισύς, ὁ, ἴδε **σείσων**.

Σειληνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς Σειληνὸν ἢ ὅμοιος πρὸς Σειλ., Σατυρικὸν δρᾶμα καὶ Σ. Πλάτ. Συμπ. 222D.

Σειληνός, ὁ, ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Βάκχου, ἀκοίτας Σειληνὸς Πινδ. Ἀποσπ. 57, Ἡρόδ. 7. 26., 8. 138, κτλ. ἴδε Voss. εἰς Οὐεργιλ. Ἐκλ. 6. 14, 18, Müller Archäol. d. Kunst § 386· παρίσταται δὲ ὡς πατὴρ τῶν Σατύρων, Εὐρ. Κύκλ. 13, 82, 269· καὶ οἱ παλαιότεροι Σάτυροι ἐκαλοῦντο **Σειληνοί**, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 263, πρβλ. Διόδ. 3. 72, κτλ.· αὐτὸς ὅμως διεκρίνετο μεταξὺ ἐκείνων διὰ τὴν προφητικὴν αὐτοῦ δυναμιν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 18, Οὐεργιλ. Ἐκλ. 6. 31. Ὁ τύπος **Σιληνὸς** εἶναι μεταγενέστερος καὶ ἀδόκιμος, πρβλ. Ἰακώψιον εἰς Ἀνθ. II. σ. 34· Ἴδε **Σάτυρος** I. 1. **2)** ὁμοίωμα τοῦ Σειληνοῦ χρησιμεῦον ὡς θήκη πολυτίμων ἀγαλματίων, Πλάτ. Συμπ. 215A, B.

Σειληνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς Σειληνόν, σχῆμα Πλάτ. Συμπ. 219D.

σεῖν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **θεῖν**, τρέχειν. **II.** σεῖν ὡσαύτως σημαίνει συρίττειν, ἐκπέμπειν ἠχόν τινα συριστικὸν ὡς αἱ τροφοὶ ὅπως παρακινήσωσι τὰ νήπια νὰ οὐρήσωσιν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 675, Ἡσύχ.

σεῖο, ἴδε **σύ**.

σεῖος, α, ον, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θεῖος**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 1, 3, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 99D.

σειρά, Ἰων. **σειρή**, Δωρ. **σηρὰ** Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 260, E. Gud., ἡ· (εἴρω, ἀείρω)· — σχοινίον, δεσμός, σειρὰς τ' εὐπλέκτους Ἰλ. Ψ. 115· σειρὴν δὲ πλεκτὴν Ὀδ. Χ. 175, 192· σ. χρυσείη, σχοινίον ἢ ἅλυσις ἐκ χρυσοῦ, Ἰλ. Θ. 19, 25, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 153C· ἴδε ὡσαύτως **σαύρα** IV. **2)** λωρίον ἢ σχοινίον δι' οὗ ὁ ἵππος ἕλκει τὴν ἅμαξαν (πρβλ. **σειραφόρος**). Πολυδ. Α', 141. **3)** σχοινίον ἀπολῆγον εἰς βρόχον ὡς τὸ lasso τῶν Gauchos ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, ᾧπερ ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι Σαγάρτιοι καὶ Σαρμάται ὅπως ἐμπλέξωσι καὶ ἀπαγάγωσι τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, Ἡρόδ. 7. 85, Παυσ. 1. 21, 5· ἐντεῦθεν καὶ οἱ Πάρθιοι καλοῦνται **σειραφόροι**, Σουίδ. **II.** μεταφορ., ἐπὶ τῆς οὐρᾶς ζῴου, Νικ. Θηρ. 119, 385. **III.** σ. τῆς κεφαλῆς, βόστρυχος τριχῶν, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ ΙϚ', 13)· σ. τριχῶν Πολυδ. Β', 30. **IV.** κομβοσχοίνιον, κομβολόγιον, Βυζ. **V.** μεταφορ. ὡσαύτως, γραμμή, καταγωγή, γενεαλογία, Βυζ. **VI.** νόσος τῶν ἵππων, κτλ., Ἱππιατρ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σειραί· πλέγματα. ἡνίαι, ἢ πλεκτοὶ ἱμάντες».

σειρ-ᾰγωγεύς, ὁ, σχοινίον δι' οὗ ὁδηγεῖ τις τὸ ζῷον, «καπίστρι», (πρβλ. **ῥυταγωγεύς**), Πολυδ. Α', 216.

σειράδην [ᾰ], Ἐπίρρ. (σειρά) μὲ σχοινίον, Παλλαδ. Λαυσ. σ. 55.

σειράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σειρά**, Εὐστ. 1291. 32., 1923. 55, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 74. — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 82.

σειραίνω, (Σείριος) ξηραίνω διὰ τῆς θερμότητος, καταξηραίνω, στεγνώνω, παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολ. 710. 22· πρβλ. **σειριάω**· τύπος τις **σειρεόω**, παρ' Ἱππ. 49. 21 εἶναι λίαν ἀμφίβολ.· πρβλ. **σειρόω**.

σειραῖος, α, ον, (σειρά) ὁ προσδεδεμένος διὰ σειρᾶς, σχοινίου ἢ δεσμοῦ, ἵππος σ. = σειραφόρος, Σοφ. Ἠλ. 722· δυσὶ γὰρ ἵπποις .. τρίτος παρείπετο σ. .. ῥυτῆρσι συνεχόμενος Διον. Ἀλ. 7. 73· νῶτα σειραίου (δηλ. ἵππου) Εὐρ. Ἀποσπ. 779. 8· σ. ἱμάς, δι' οὗ ὁ ἵππος προσδένεται εἰς τὴν ἅμαξαν, Πολυδ. Α', 148· πρβλ. **ὑποσειραῖος**. **2)** ὁ ἐκ συνεστραμμένου ἢ συγκεκλωσμένου σχοινίου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1011· μήρινθος Ὀρφ. Ἀργ. 241.

σειρᾱ-φόρος, Ἰων. **σειρηφ-, ον**, ὁ διὰ σχοινίου ὁδηγούμενος, κάμηλος Ἡρόδ. 3. 102. **2)** **σειραφόρος** (ἐξυπακ. ἵππος), ὁ, ἵππος σύρων τὴν ἅμαξαν μόνον διὰ τοῦ σχοινίου (ἢ ἱμάντος) ὢν προσδεδεμένος πλαγίως παρὰ τοὺς συνήθεις δύο ἵππους τοὺς ὑπὸ τὸν ζυγὸν (οἱ ζύγιοι), καὶ παρατρέχων αὐτοῖς, ὥστε τὸ **σειραφόρος** λαμβάνεται καὶ μεταφορικῶς ὁτὲ μὲν ἐπὶ βοηθοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 842· ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἐλαφρὸν καὶ εὔκολον ἔργον, αὐτόθι 1640, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1300. — Ἡ συνήθης ἅμαξα εἶχε δύο

ζυγίους, ἡ δὲ τέθριππος εἶχε δύο ζυγίους καὶ δύο σειραφόρους. —Πρβλ. **σειραῖος, παράσειρος, δεξιόσειρος. παρήορος.** **II.** ὁ φέρων βρόχον, ἴδε σειρὰ I. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «σειραφόρον· ἡγεμονικόν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων».

σειράω, (σειρά) δένω ἢ σύρω διὰ σχοινίου, Φώτ.

σειρέω, ἐκκενῶ, στεγνώνω, ἐξαντλῶ, ξηραίνω, στειρεύω, Ἐτυμολ. Μέγ. 710. 25.

Σειρηδών, -όνος, ἡ, μεταγενέστ. τύπος τοῦ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 253.

Σειρήν, -ῆνος, ἡ· ἐν τῷ πληθ. **Σειρῆνες,** αἱ, μυθικὰ πρόσωπα, ἀδελφαί, ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Ἰταλίας, αἵτινες διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς φωνῆς αὐτῶν ἐγοήτευον τοὺς παραπλέοντας καὶ ἔπειτα τοὺς ἐφόνευον· ὁ μῦθος εὕρηται πρῶτον ἐν Ὀδ. Μ. 39 κἑξ., 158 κἑξ. Ὁ Ὅμηρ. μνημονεύει μόνον δύο (ὅθεν καὶ ἡ Ἐπιχ. δυϊκ. γενικὴ **Σειρήνοιιν,** Ὀδ. Μ. 52, 167)· αἵτινες κατόπιν ἐγένοντο τρεῖς, **Πεισινόη, Ἀγλαόπη, Θελξιέπεια,** ἢ **Μόλπη (Μολπαδία), Ἀγλαοφήμη, Θελξιόπη,** Σχόλ. εἰς Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· τινὲς δὲ προσέθηκαν καὶ τετάρτην **Λίγεια·** ὑπῆρχον Σειρῆνες ὀκτὼ κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Πολ. 617B, C, πρὸς παράστασιν τῶν φθόγγων ἐν τῇ μουσικῇ τῶν σφαιρῶν· περιγράφονται δὲ ὡς **πτεροφόροι** παρὰ τῷ Εὐρ. ἐν Ἑλ. 167, πρβλ. Ἀποσπ. 903· ὡς ἔχουσαι πόδας πτηνῶν παρὰ τῷ Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττ.» 1. 21, Λυκόφρ. 653. Οἱ Ἕλληνες συχνάκις ἔθετον ὁμοιώματα Σειρήνων ἐπὶ τῶν τάφων ὅπως παραστήσωσι τοὺς πενθοῦντας, Ἤριννα ἐν τῇ Ἀνθ. Π. 7. 710, πρβλ. 491, Λυκόφρ. 1463· πρβλ. Müller Archaöl. d. Kunst § 393. 4.— Περὶ τοῦ μύθου ἴδε Voss Antisymb. 1, σ. 253 κἑξ., 2, σ. 338, Nitzsch εἰς Ὀδ. Μ. 44. **II.** μεταφορ., Σειρήν, ἀπατηλὴ γυνή, Εὐρ. Ἀνδρ. 936· ὡσαύτως, ἡ γοητεία ἢ τὰ θέλγητρα τῆς εὐγλωττίας καὶ τῶν πειστικῶν λόγων, κ. τ. τ., Αἰσχίν. 86. 17 κἑξ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 349· λόγων σ. καὶ χάρις Πλουτ. Μάρ. 44, πρβλ. Schäf. εἰς Διονύσ. Ἀλ. π. Συνθέσ. 20·— μεταγενέστερός τις ποιητὴς καλεῖ τὸν Μένανδρον σειρῆνα θεάτρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 6083. **III.** εἶδος μεμονωμένης τινὸς ἀγρίας μελίσσης ἢ σφηκός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 2. **IV.** μικρὸν ᾠδικὸν πτηνόν, Ἡσύχ.· ἴσως ὡς ἑρμηνεία τῆς χρήσεως τῆς λέξεως παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΙΓ', 23, ΛΔ', 13, κτλ.), ἔνθα ὅμως φαίνεται ὅτι σημαίνεται ἡ γλαὺξ ἢ τοιοῦτόν τι μελαγχολικὸν πτηνόν. **V.** ἀστερισμός τις, ὡς τὸ **Σείριος,** Εὐστ. 1709. 54 **VI.** ἐλαφρὸν ἔνδυμα, Γραμμ.· πρβλ. **σείρινος.** (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως ἄγνωστος. Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ **σειρά,** = αἱ ἐμπλέκουσαι, δεσμευουσαι).— Καθ' Ἡσύχ.: «σειρῆνες· οἱ λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς χιτῶνες». —Ἴδε Γ. Γαρδίκα Ἡ γυνὴ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Πολιτισμῷ ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΔ', σ. 487.

Σειρήνειος, ον, ὁ πρὸς Σειρῆνα ὅμοιος· μεταφορ., μαγευτικός, θελκτικός, Ἰωσήπ. Μακκ. 15, Ἡλιόδ. 5. 1·— ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. συχνάκις **σειρήνιος.** Ὡσαύτως **Σειρηνικός, ή, όν,** Σχόλ. εἰς Ὀδ.· θηλ. **Σειρηνίς, -ίδος,** Διον. Π. 360, Τζέτζ.

Σειρηνιακός, ή, όν, «κατά τινα Σειρηνιακὴν κλῆσιν λέγει λίγειαν προπαροξυτόνως τὴν φόρμιγγα Ὅμηρος· μιᾶς γὰρ τῶν Σειρήνων ὄνομα ἡ Λίγεια» Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1586, 14.

σειρηφόρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **σειραφόρος.**

σειρίασις, ἡ, (οὐχὶ σιρ-) νόσος προερχομένη ἐκ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ἡλίασις, coup-de-soleil, Λατ. sideratio, Παῦλ. Αἰγ. 1. 13.

σειριάω, (οὐχὶ σιρ-), (σείριος) εἶμαι θερμός, καυστικός, καταφλέγω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἄρατ. 331. **II.** πάσχω ἐκ σειριάσεως, Διοσκ. 4. 71, π. Εὐπορίστ. 1. 9, κτλ.· σ. τοὺς πόδας, ἐπὶ ἵππων (ἴδε **σειρὰ** VI), Ἱππιατρ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σειριᾷ· φλεγμαίνει. χαροῦται».

σειρικόν, τό, κιχόριον, κόνυζα, Σουΐδ.

σείρινος, η, ον, (σειρός) θερμός, καυστικός, μάλιστα ἐπὶ τῶν θερινῶν καυμάτων, σ. ἱμάτια, ἐλαφρὰ θερινὰ ἐνδύματα, καλοκαιρινά, Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ.

σειριόεις, εσσα, εν, (Σείριος) καυστικός, θερμός, ἥλιος Ὀππ. Κυν. 4. 338· ἀτμὸς Νόνν. Δ. 12. 289.

σειριό-καυτος, ον, κεκαυμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ ὑπὸ τοῦ Σειρίου, Ἀνθ. II. 9. 556.

σείριος, ὁ, (σειρὸς) ὁ κατακαίων, θέριος, θερμός, ὄνομα τοῦ κυνάστρου, Λατ. Sirius (ἴδε **κύων** V), ἐπειδὴ ὁ ἀστὴρ οὗτος χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν τῆς μεγίστης θερμότητος, δηλ. ἀπὸ 12 Αὐγούστου μέχρι 12 Σεπτεμβρίου (Ἰουλ. ἡμερολόγ.), ὅτε ὁ Σείριος δύει μετὰ τοῦ ἡλίου, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 505, 607, Ἀσπ. Ἡρ. 153, 397, Ἀρχίλ. 55, Εὐρ. Ἑκάβ. 1101, Ι. Α. 7· καλεῖται καὶ **Σείριος κύων,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 967, Σοφ. Ἀποσπ. 941· **Σείριος ἀστήρ,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 415· **Σείριον ἄστρον,** Ἀρχίλ. 51. —Ἔν τισι τῶν χωρίων τούτων παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς = **ἥλιος,** ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης, ἴδε Göttl. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 417· ἀλλ' ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 121, σ. ἥλιος. **2)** **σείριον** (δηλ. ἱμάτιον), Ἁρποκρ., Φώτ. (Ὁ Σουΐδ. ποιεῖται μνείαν τοῦ τύπου **Σειρ·** πρβλ. Σανσκρ. svar (caelum), sûr-as, sûr-yas καὶ Ζενδ. hvar-e (ὁ ἥλιος)· Λατ. sol· Γοτθ. sauil· Ἀρχ. Σκανδιν. sôl· Αἰθ. saul-e·— αἱ λέξεις αὗται δύνανται ὡσαύτως νὰ εἶναι συγγενεῖς τοῖς **εἴλ-η, ἀλ-έα, σέλ-ας** (πρβλ. Ἡσύχ., «βέλα (δηλ. Ϝέλα)· ἥλιος καὶ αὐγὴ ὑπὸ Λακώνων»), ἀλλὰ διαφέρουσι τῶν **ἥλιος, ἥλιος,** ἴδε **ἥλιος** ἐν τέλ., καὶ πιθανῶς διαφέρουσι τῶν **σέλας, σελήνη,** ἴδε **σέλας** ἐν τέλ.). — Καθ' Ἡσύχ.: «σείριος· ὁ ἥλιος. καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ».

σειρίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **σειρὰ** II, Ξεν. Κυν. 9. 13, 14, 15, 19, Ἡσύχ.— Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 83.

σειρο-ειδής, ές, σχοινοειδής, δίκην σχοινίου, «πολυπλήθειαν, ὡς μέχρι καὶ τῶν ἐξ σταδίων τὴν σειροειδῆ τούτων ἀπαγωγὴν ἐκτείνεσθαι» Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Α', σ. 82.

σειρομάστης καὶ **σειρός,** ὁ, ἴδε ἐν λ. **σιρ-.**

σειρο-μάστιξ, -ῖγος, ἡ, μάστιξ ἔχουσα κόμβους, Ἐκκλ., Βυζ.

σειρόν· «τὸ ἀνδρεῖον, θέριστρον Σικυώνιοι» Ἡσύχ.

σειρο-φόρος, ον, = **σειραφόρος,** μόνον παρὰ τῷ Ψευδο-Εὐρ. ἐν Ι. Α. 223 (σημασ. I), καὶ Σουΐδ. (σημασ. II), Ἡσύχ.

σειρόω, ἀποξηραίνω διὰ θερμότητος, στεγνώνω, τὸ σῶμα σειροῖ (κοινῶς -εοῖ) Ἱππ. 49. 21. **2)** καθόλου, ἐξαντλῶ, ἐκκενῶ, Σύμμαχ. εἰς Ἱερεμ. 48. 12.

σείρωσις, ἡ, (σειρά) δέσμευσις, δέσις, δέσιμον, Φώτ.

σειρωτός, ή, όν, δεδεμένος, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.

σεισ-άχθεια, ἡ, (σείω) τὸ ἀποσείειν, ἀπορρίπτειν βάρη, Πλουτ. Λούκουλλ. 20· ὄνομα διατάξεώς τινος τῆς νομοθεσίας Σόλωνος, ἧς σκοπὸς ἦτο ἡ ἐλάττωσις πάντων τῶν χρεῶν, Διόδ. 1. 79, Πλουτ. Σόλων 15, πρβλ. Thirlwall Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 2. 34· οὕτως ἐπὶ τοῦ Καίσαρος, σεισαχθείᾳ τινὶ τόκων ἐκούφιζε τοὺς χρεωφειλέτας Πλουτ. Καῖσ. 37, Ἡσύχ.

σεῖσις, ἡ, (σείω) σείσιμον, «κούνημα», Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2· διάσεισις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Γαλην.

σεισί-χθων, -ονος, ὁ, ὁ σείων τὴν γῆν, ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ι. 1. 76, Διον. Ἀλ. 2. 31, κτλ., πρβλ. **ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος·** ἐπὶ τοῦ Διός, Ὀρφ. Ὕμν. 14. 8.

σεῖσμα, τό, (σείω) «σείσιμον», «κούνημα», Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΖ', 4).

σεισματίας, ου, ὁ, ἐπὶ σεισμοῦ, ὁ ἔχων κίνησιν τρομώδη ἢ παλμικήν, Διογ. Λ. 7. 154· σεισμ. τάφος, τάφος ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῖς ἐκ σεισμοῦ γινομένοις, Πλουτ. Κίμ. 16.

σεισμο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ τοῦ σεισμοῦ κύριος, Ἰω. Δαμασκ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

σεισμο-λόγιον, τό, πραγματεία περὶ σεισμῶν, Κωνστ. Πορφυρ. 477.

σεισμός, ὁ, (σείω) σείσιμον, κίνησις σεισμική, γῆς σ., ὡς καὶ νῦν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 862, Θουκ. 3. 87· χθονὸς Εὐρ. Ι. Τ. 1166· ἀπολ., Ἡρόδ. 4. 28., 5. 85., 7. 129, Σοφ. Ο. Κ. 95, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 791, Θουκ. 1. 23, Ρητ. τ. 2, σ. 207, κτλ. **2)** καθόλου, τίναγμα, κίνησις, ταραχή, διάσεισις, σ. τοῦ σώματος, Πλάτ. Φίληβ. 33E, πρβλ. Τίμ. 88D· ἔξωθεν..προσφέρειν τοῖς.. πάθεσι σεισμόν, τιναγμόν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 790E· σ. τῆς οὐρᾶς Πολυδ. Ε', 61· σ. ἐν τῇ θαλάσσῃ Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 24. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεισμός· τρόμος».

σεισό-λοφος, ον, ὁ σείων τὸν λόφον, Ἡσύχ. ἐν λ. **τινακτοπήληξ.**

σεισοπυγίς, -ίδος, ἡ, ὄνομα τοῦ πτηνοῦ ἴυγξ (πρβλ. **κιναίδιον**), Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 17, κτλ.· — ὑποκορ. **σεισοπύγιον,** τό, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 577.

σεισό-φυλλος, ον, = τῷ Ὁμηρικῷ **εἰνοσίφυλλος,** Εὐστ. 1631. 42.

σειστής, ου, ὁ, (σείω) ὁ σείων τὴν γῆν, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 54, ἔνθα ἐσφαλμένως φέρεται **σειστής,** ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431, 432.

σειστός, ή, όν, (σείω) ὁ σειόμενος, «τρεμουλιαστός», Ἀριστοφ. Ἀχ. 346. **II.** **σειστός,** ὁ, ὡς οὐσιαστ., κόσμημα γυναικός, Βυζ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 348.

σεῖστρον, τό, (σείω) ὄργανόν τι κρότον παράγον, οὗ ἐγίνετο χρῆσις ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Ἴσιδος, περιγράφεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πλουτ. (περὶ Ἴσιδος 63) 2. 376C κἑξ., πρβλ. Φιλόστρ. 769· τὸ Λατιν. sistrum εἶναι συχνόν, ἴδε τὰ Λατ. Λεξικά. **2)** παιγνίδιον παιδίων, Ἰω. Χρυσ. **II.** χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 18.

σεῖστρος, ου, ὁ, φυτόν τι ὅμοιον ῥόδῳ, καὶ φυόμενον παρὰ τὸν Σκάμανδρον, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 160 (Βεκκὴρ. σεῖστρ.). πρβλ. Πλουτ. 2. 1157E.

σειστρο-φόρος, ον, ὁ φέρων τὸ σεῖστρον, Βούδαστος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 3.

σείσων, -ονος, ὁ, (σείω) ἀγγεῖον πήλινον, ἐν ᾧ ἐνεσείοντο οἱ κύαμοι ψηνόμενοι, οἷον σήμερον τὸ ἐν ᾧ ψήνουσι τὸν καφέν, «καβουρδιστῆρι» (Τουρκ.), Ἄλεξ. ἐν «Λημ.» 1, Ἀξιόνικ. ἐν «Χαλκιδικῷ» 3. Ὡσαύτως **σεισεύς, έως,** ὁ, Πολυδ. Ζ', 181.

σειτομέτρησις, -εως, ἡ, = **σιτομετρία,** Ἐπιγρ. Ἀγκύρας δίγλωσσος, CIL, τ. 2, μέρ. 2, σ. 793.

σεῖψα· «σκοτία. Κρῆτες» Ἡσύχ.

-σείω. κατάληξις τῶν ῥημάτων τῶν δηλούντων ἐπιθυμίαν ἢ σκοπόν, τῶν ἐφετικῶν καλουμένων· ὡς ἐν τῇ Λατ. ἡ κατάληξις -urio. Σχηματίζονται δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ μέλλοντος τῶν πρωτοτύπων ῥημάτων, οἷον **γελασείω, παραδωσείω, πολεμησείω**, κτλ.

σείω, ποιητ. **σίω** Ἀνακρ. 42· Ἐπικ. παρατ. **σεῖον** Ὀδ.· Ἰων. **σείασκον** ἢ **-εσκον (ἀνασ-)** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 403· — μέλλ. **σείσω** Ἑβδ., **(δια-)** Ἡρόδ. 6. 109, **(ἐπι-)** Εὐρ. Ὀρ. 613· — ἀόρ. **ἔσεισα**. Ἀττ.· — πρκμ. **σέσεικα (κατα-)** Φιλήμ. ἐν «Φασματίῳ» 1, **(ἐν-)** Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 30. — Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **σείσατο** Ἰλ. Θ. 199, **(ἀπεσ-)** Ἀριστοφ. Νεφ. 287, Πλάτ. — Παθ., ἀόρ. **ἐσείσθην** Ἡρόδ. 6. 98, Ἀττικ.· πρκμ. **σέσεισμαι** Πίνδ., Ἀττ. (Ὁ Λοβέκκ. ἐν Rhem. 112 ὑποδηλοῖ ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἀστάτου ἢ σεισμικῆς κινήσεως ἡ ῥίζα τοῦ ῥήματος τούτου ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν τοῦ **σάλος, σαλεύω**, κτλ.). Σείω, κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ὅμ. (μάλιστα ἐν τῇ Ἰλιάδι)· σ. ἐγχείην, ἔγχος, μελίην, κινῶ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω ὅπως δώσω ὀρθὴν διεύθυνσιν, Ἰλ. Γ. 345, Ν. 135, Χ. 133, κτλ.· αἰγίδα Ο. 321· σανίδας σ., σείω τὴν θύραν κρούων, Ι. 583· ἐπὶ ἵππων τρεχόντων, σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες Ὀδ. Γ. 486· σ. λόφον, ἐπὶ πολεμιστοῦ, Ἀλκαῖ. 14 Ahr., Αἰσχύλ. Θήβ. 385· ἡνίας χεροῖν σ. Σοφ. Ἠλ. 713· χαλινοὺς Εὐρ. Ι. Α. 151· σ. χαίτην, κόμην, κτλ., Ἀνακρ. 49, Εὐρ. Κύκλ. 75, Μήδ. 1191· εὔπτερον δέμας ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1204· κάρα σ., ὡς σημεῖον δυσαρεσκείας, Σοφ. Ἀντ. 291· ἀλλ' ἐπὶ ἀνθρώπου ὀρχουμένου, Εὐρ. Βάκχ. 185· — ὡσαύτως, σείειν τῇ οὐρᾷ Ξεν. Κυν. 3, 4, πρβλ. Αἴσωπ. 278. **2)** ἐπὶ σεισμοῦ, ὅστις ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ποσειδῶνα (πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 403A), ὅστις νομίζει Ποσειδεῶνα τὴν γῆν σείειν Ἡρόδ. 7. 129· ἀκολούθως ἄνευ τοῦ **τὴν γῆν**, αὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν σείσας ἐμβάλοι οἰκίας Ἀριστοφ. Ἀχ. 511, πρβλ. Λυσ. 1142· οὕτω, βρονταῖς χθόνα σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 1752· ὡσαύτως ἀπρόσ., σείει, γίνεται σεισμός, Θουκ. 4. 52, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 4· πρβλ. **νίφω, ὕω**. **3)** μεταφορ., διασείω, ἀνακινῶ, ταράττω, θορυβῶ, πόλιν Πινδ. Π. 4. 485· τὰ πόλεος .. θεοὶ πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν Σοφ. Ἀντ. 163· οὕτω, σ. τὴν καρδίαν, ἀναστρέφω τὸν στόμαχον, ἀναταράττω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 10· σ. τὴν κεφαλὴν ἐπιφέρω, διάσεισιν εἰς τὴν κεφ., Ἱππ. 80A, ἴδε κατωτ. II. 2· — σ. τινὰ εἴς τι, ἀνακινῶ ἢ παρορμῶ, Πλουτ. Φωκ. 23, Ἰακώψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. 574. **4)** παρ' Ἀττ., κατηγορῶ ψευδῶς ἢ ἐπίτηδες ὅπως λάβω χρήματα ἵνα σιωπήσω, πρὸς ἀργυρολογίαν (ἴδε **συκοφάντης**), σ. καὶ ταράττειν Ἀριστοφ. Ἱππ. 840· ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 639· ἑτέρους τῶν ὑπευθύνων ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει Ἀντιφῶν 146. 22· πρβλ. Λατ. concussio, concussor. **II**. Παθητ., πάσχω σεισμόν, κραδαίνομαι, ἐπὶ τῆς γῆς, ἐσσείοντο πόδες Ἴδης Ἰλ. Υ. 59· Δῆλος .. πρῶτα καὶ ὕστατα .. σεισθεῖσα Ἡρόδ. 6. 98· ἴδε κατωτ. I. 2 καὶ **σεισμὸς** I· — μεταφορ., σείομαι μέχρι θεμελίων, διασείομαι, τὸ τερπνὸν πιτνεῖ .. σεσεισμένον Πινδ. Π. 8. 134· οἷς .. ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος Σοφ. Ἀντ. 584. **2)** καθόλου, κινοῦμαι ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ἔγχεα σειόμενα Ἰλ. Ν. 135, 558· φαεινὴ σείετο πήληξ αὐτόθι 805· κόμαι σείονται Ἀριστοφ. Λυσ. 1312· ὄρχος σειόμενος φύλλοισι, κῆπος δένδρων ὧν τὰ φύλλα σείονται, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 298· ὀδόντες ἐσείοντο, «ἐκουνοῦντο», Ἡρόδ. 6. 107· σεισθῆναι σάλῳ Εὐρ. Ι. Τ. 46· τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1276, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1260· ἐὰν σεισθῇ ὁ ἐγκέφαλος ὁ αὐτ. 197F· — ἐπὶ φαρμάκων, κοσκινίζομαι, Ἰατρ. **III**. Μέσ., σείω τι ἐξ ἐμαυτοῦ, σεισαμένας πτερὰ πατρὸς Θεόκρ. 13. 13· σ. γυίων ἄπο νήχυτον ἅλμην Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1367· σ. πλοκαμῖδας Ἀνθ. Π. 5. 273. **2)** ὡς τὸ παθητ., σείω ἐμαυτόν, κινοῦμαι, Ἥρη σείσατο εἰνὶ θρόνῳ Ἰλ. Θ. 199· ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 1. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 733 κἑξ., 766 κἑξ., 887.

σεκούα· «σικύα» Ἡσύχ.

σελᾰγέω, (σέλας) φωτίζω, καταφωτίζω, ἐλλάμπω, ἀκτὶς ἀελίω σελάγεσκε .. γαῖαν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 9. — Παθητ., λάμπω, φωτίζω λαμπρῶς, φέγγω, σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ πῦρ Εὐρ. Ἠλ. 714· ὄμμα σελαγεῖται Ἀριστοφ. Νεφ. 285, πρβλ. 604 (ἔνθα τὸ **σελαγεῖ** εἶναι β' ἑνικ.)· ὡσαύτως, ἀναφλέγομαι, καίομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 924 κἑξ. **II**. ἀμεταβ., λάμπω, ἀκτινοβολῶ, φεγγοβολῶ, Ὀππ. Κυν. 1. 210., 3. 136.

σελᾰγίζω, = τῷ προηγ. II., Νόνν. Δ. 7. 195, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σελαγίζει· αἴθεται, φλέγεται. ἀπὸ τοῦ σέλας».

σελάγισμα [ᾰ], τό, Μανέθων 4. 189· καὶ **σελαγισμός**, ὁ, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 362, λάμψις, ἀστραπή.

σελαη γενέτης, ου, ὁ, ὁ γεννήτωρ τοῦ φωτός, Ἀνθ. Π. 9. 525, 19.

σελαη-φόρος, ον, (σέλας) ὁ φέρων φῶς, Μανέθων 4. 333.

σελαΐζω, = **σελαγίζω**, Τζέτζ.

σέλαιναι· «λαμπάδες» Ἡσύχ.

σελάνα, -ναία. Δωρ. ἀντὶ **σελήνη, -ναία**.

σελάοντες· «λάμποντες» Ἡσύχ.

σέλας, -αος, τό· παρ' Ὁμ. πλὴν τῆς ὀνομαστ. ὑπάρχει καὶ ἡ δοτ. **σέλαϊ** Ἰλ. Ρ. 739, συνηρ. **σέλᾳ** Ὀδ. Φ. 246· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὑπάρχει ὡσαύτως τὸ πληθ. **σέλᾱ** Ἀνθ. Π. 9. 289· — ποιητ. ὄνομα, φῶς, λαμπρότης, λαμπρὰ φλὸξ πυρός, σ. πυρὸς Ἰλ. Τ. 366, κ. ἀλλ.· καιομένοιο πυρός, π. αἰθομένοιο αὐτόθι 375, Θ. 563, κλ.· σ. ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, ἄνευ τινὸς προσδιορισμοῦ, Ρ. 739· δαΐδων σ. Ὀδ. Σ. 353, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 275· σ. λάβρον Ἀφαίστου Πινδ. Π. 3. 69· Ἥφαιστος .. λαμπρὸν ἐκπέμπων σ., ἐπὶ πυρὸς χρησιμεύοντος πρὸς διαβίβασιν ἀγγελίας ἢ ὡς σημεῖον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 281, πρβλ. 289· Ἡφαιστότευκτον σέλ., ἐπὶ ἡφαιστείου, Σοφ. Φιλ. 986· καμίνου Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280· ἐφέστιον σ. Σοφ. Τρ. 607· — ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, σ. γένετ' ἠΰτε μήνης Ἰλ. Τ. 374· ἡλίου σ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 926, Σοφ. Ἠλ. 17, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1711· οὕτως ἐπὶ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, καθαρὸν ἀμέρας σ. Πινδ. Ἀποσπ. 106. 4, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 856· πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας Εὐρ. Ἱκέτ. 469· τὸ σ. καὶ τὸ φῶς ταὐτὸν Πλάτ. Κρατ. 409B· — ἀστραπή, λάμψις ἀστραπῆς, δαιόμενον σ. Ἰλ. Θ. 76· ἥτις καλεῖται καὶ σέλας Διὸς Σοφ. Ο. Κ. 95· σέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Ἡρόδ. 3. 28· ἐπὶ μετεώρου, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 23· — πυρσός, λαμπάς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 52, Ἀνθ. Π. 9. 46, κτλ.· — ἡ λάμψις ὠργισμένων ὀφθαλμῶν, ἐξ ὀμμάτων ἤστραπτε γοργωπὸν σ. Αἰσχύλ. Πρ. 356, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 663 (ὡς παρ' Ὁμ., ὄσσε λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας Ἰλ. Τ. 366· ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν αὐτόθι 17)· μεταφορ., ἔρωτος σ. Θεόκρ. 2. 134, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 93. (**σέλας** φαίνεται ὅτι κυρίως σημαίνει φῶς (οὐχὶ ἀναγκαίως) συνοδευόμενον ὑπὸ θερμότητος, πρβλ. **σελήνη**· ἐν ᾧ **εἵλη**. **ἥλιος** ἀείποτε νοοῦσι φῶς καὶ θερμότητα· πρβλ. Lewis Astr. of Ancients, σ. 17, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **σείριος**), Ἡσύχ.

σελάσκω, λάμπω, Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 11.

σέλασμα, τό, λάμψις, «ἀναλαμπή», φεγγοβόλημα, Μανέθων 4. 601· **σελασμός**, ὁ, αὐτόθι 36, κτλ.

σελάσσομαι, ἀποθ., λάμπω· ἀπρόσ., **σελάσσεται**, ὑπάρχει λάμψις, Νικ. Θηρ. 46.

σελασ-φόρος, ον. φωτοφόρος, φεγγοβόλος, λαμπροφόρος, λαμπὰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 1022· ἀστὴρ Χριστοδ. Ἔκφρ. 360· ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος (ἴδε **πυρφόρος**), Παυσ. 1. 31, 4· — **σελασφορέω**, λάμπω, Βυζ.· **-φορία**, ἡ, λαμπρότης, λάμψις, Εὐστ. Πονημάτ. 320. 36. — Καθ' Ἡσύχ.: «σελασφόρος· λαμπροφόρος».

σελάτης. ου. ὁ, κοχλίας, Ἡσύχ.

σελαχίας· «εἶδος ἰχθύων (οὐ) μεγάλων» Ἡσύχ.

σελάχιον. τό, ὑποκορ. τοῦ **σέλαχος**. Εὔπολις ἐν «Αἰξὶ» 2, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Κλεοφ.» 1, Λουκ. Λεξιφάν. 6· — ποιητ. **σελάχειον**. τό, Ὀππ. Ἁλ. 1. 643, Ἡσύχ.

σέλᾰχος. τό, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **σελάχη**. τά, τάξις περιλαμβάνουσα πάντας τοὺς ἰχθῦς τοὺς ἔχοντας χόνδρους ἀντὶ ὀστῶν ἐν τῇ ἀκάνθῃ, εἰς ἣν ὑπάγονται καὶ οἱ καρχαρίαι, κοινῶς «σαλάχια», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 6., 3. 1, 26, κ. ἀλλ.· ἰχθύσι σελάχεσι Ἱππ. 478. 54, κτλ. (Τινὲς παρῆγον τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **σέλας**, ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι ἰχθύες ἀποδίδουσι φωσφορικήν τινα λάμψιν, Γαλην. 6. 737 Kuhn.). — Καθ' Ἡσύχ.: «σελάχη· εἴδη θαλασσίων ἰχθύων».

σελᾰχώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν σελαχοειδῶν ἢ ὅμοιος πρὸς τὰ **σελάχη**· ἰχθύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 5, π. Ζ. Μορ. 3. 7, 5., 4. 13, 20, κ. ἀλλ..

σελάω, (σέλας) ἀμεταβ., λάμπω, ἀκτινοβολῶ, Νικ. Θηρ. 691. **II**. μεταβ., φωτίζω, φέγγω, Γρηγ. Ναζ. Στίχ. 2. 72.

σελευκίς, -ίδος. ἡ, εἶδος γυναικείου ὑποδήματος ἐκ Σελευκείας τῆς Συρίας, Πολυδ. Ζ', 94, Ἡσύχ. **II** ποτήριον ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ Σελεύκου, Ἀθήν. 497F, Πλουτ. Αἰμίλ. 33. **III**. σ. τριήρης, εἶδος πλοίου, ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 77. **IV**. πτηνόν τι ἐσθίον ἀκρίδας, Πλίν. 10. 39, Ἡσύχ., κλ.

σεληναίη, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **σελήνη**, Ἐμπεδ. 244, Ἀριστοφ. Νεφ. 614, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, π. χ. Λουκ. π. τῆς Ἀστρολ. 3 καὶ 15· Δωρ. καὶ Ἀττ. **σελαναία**, Εὐρ. Φοίν. 176 (λυρ.), Πλάτ. Κρατ. 509C.

σεληναῖος, α, ον. ὁ ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενος, σεληνόφωτος, σ. νύξ, ἔχουσα τὴν σελήνην φωτίζουσαν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 62· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σελήνην, αἴγλη Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 167· ἀκτίς, αὐγὴ Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 27, κτ.· τοῦ σεληναίου [μεγέθους] Διογ. Λ. 1. 24. **2)** ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελήνης ἢ τῆς ἡμισελήνου, ἴδε **σελίνινος**· τὸ σεληναῖον, πέταλον ἵππου, Λέων Τακτ. 5. 4. **3)** **σ. πάθος, = σεληνιασμός**, Ἐκκλ.

σελήνη. Δωρικ. **σελάνα**. ἕσπερον .... σελάνας ἐρατὸν φάος Πινδ. Ο. 10. 90, κλ., Αἰολικ. **σελάννα** Σαπφὼ 3. 58 (πρβλ. **κρήνη, κράννα**), Ahr. d. Aeol. 1, σελ. 65· πρβλ. ὡσαύτως **σεληναίη**· — τὸ «φεγγάρι», Λατ. luna, Ὅμ., κλ., πρβλ.

κύκλος II. 4· σ. πλήθουσα, ἡ πανσέληνος, Ἰλ. Σ. 484· σ. ἀεξομένη, ὀλίγη κεράεσσι Ἄρατ. 780, 733· νουμηνία κατὰ σελήνην, δηλ. κατὰ τὸν σεληνιακὸν μῆνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν διὰ τοῦ ἡμερολογίου ὑπολογισμὸν τῶν μηνῶν, Θουκ. 2. 28· τὰς ἡμέρας κατὰ σ. ἄγειν Διογ. Λ. 1. 59· πρὸς τὴν σελήνην ὁρᾶν, μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης, Ἀνδοκ. 6. 18, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 9· ὡσαύτως, εἰς τὴν σ. Αἰσχίν. 67. 35· ἐν σελήνῃ Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 2·— ἡ ἐκ τῆς σ. νόσος, = σεληνιασμός, Αἰλ. π. Ζ. 14. 27·— τὴν σ. καθαιρεῖν, τὸ τοῦ Ὁρατίου luna deducere, ἐπὶ τῶν Θεσσαλῶν μαγισσῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 750, Πλάτ. Γοργ. 513Α·— ὡσαύτως ἐπὶ μηνός, δεκάτη σελήνη, κατὰ τὸν δέκατον μῆνα, Εὐρ. Ἠλ. 1126, πρβλ. Ἄλκ. 431, Τρῳ. 1075· πολλὰς σελήνας ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 114. — Ἡ πανσέληνος ἐθεωρεῖτο ἐποχὴ εὐοίωνος διὰ γάμους, ἴδε ἐν λέξ. **διχόμηνις**· ἐν ᾧ ἡ νέα σελήνη ἦτο ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐπληρώνοντο οἱ τόκοι τῶν δανείων (ὡς ἐν Ρώμῃ αἱ Calendae), Ἀριστοφ. Νεφ. 17, 1131 κἑξ.· πρβλ. **ἕνος** Ι. 2. 2) σίτινος πλακοῦς στρογγύλος τὸ σχῆμα ἢ σεληνοειδής, μηνοειδής, Εὐρ. Ἀποσπ. 352, πρβλ. Ἀλκίφρονα 2. 4, Πολυδ. Ϛ', 76. 3) κυκλικὴ τράπεζα, κτλ., Ἀθήν. 489C. 4) ὄνομα φυτοῦ τινος, Ψευδο-Πλούτ. 1161Β, πρβλ. **σελήνιον** II. 5) ἡ φαλακρὰ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, Συνέσ. 74C κἑξ., Νικήτ. Χρον. 222Α. II. ὡς θηλ. κύριον ὄνομα, ἡ θεὰ τῆς σελήνης, οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ., Nitzsch. εἰς Ὀδ. Ι. 144· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 371 κἑξ., ἦτο δὲ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας· ἐν δὲ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 100, ὁ πατὴρ αὐτῆς ἦτο ὁ Πάλλας, κατὰ τοὺς μεταγεν. ὁ Ἥλιος· ἡ λατρεία τῆς σελήνης συχνάκις συμφωνεῖ πρὸς τὴν τῆς Ἀρτέμιδος, Nitzsch ἔνθ' ἀνωτ. (Τὸ **σελήνη** φανερῶς συγγενεύει πρὸς τὸ **σέλας** (ὃ ἴδε), ὡς τὸ Λατιν. luna (Lucina) πρὸς τὸ lucere· ἴδε **σείριος**, καὶ πρβλ. M. Müller Chips, 1, κεφ. xv).— Καθ' Ἡσύχ.: «σελήνας· πόπανα, τῷ ἄστρῳ ὅμοια πέμματα».

σεληνήεις, εσσα, εν, ὁ ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενος, σεληνόφωτος, Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 244.

σεληνιάζομαι, ἀποθ., προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς σελήνης, καταλαμβάνομαι ὑπὸ σεληνιασμοῦ ἢ ἐπιληψίας, Εὐαγγ. κ. Ματθ. δ', 24, ιζ', 15, πρβλ. κ. Μάρκ. θ', 17, κ. Λουκ. θ', 39· ἴδε Ὠριγέν. 3. 575-577, κατὰ τὸν Καισάριον ἐν Ζητ. 50, ὅστις φανερῶς ταυτίζει **σεληνιασμὸν καὶ ἐπιληψίαν**.

σεληνιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν σελήνην, μὴν Πλουτ. Νουμ. 18· σφαῖρα ὁ αὐτ. 2. 376D· Ἐπίρρ. -κῶς, μὲ τὴν σελήνην, κατὰ σεληνιακὸν ὑπολογισμόν, Χρον. Πασχ. 371· — ὡσαύτως **σεληνιαῖος, α, ον**, Βυζ. II. ἐπιληπτικός, σεληνιαζόμενος, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ., πρβλ. Ὀρφ. Λιθ. 50.

σεληνιασμός, ὁ, ἐπιληψία, ἱερὰ νόσος καθ' Ἱπποκράτην, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 478F, Ὠριγέν. 3. 578Β· πρβλ. **σεληνιάζομαι**.

σεληνιάω, ποιητικ. ἀντὶ **σεληνιάζομαι**, Ἐπικ. γ' πληθ. **-ιόωντι** Μανέθων 4. 548.

σεληνίζω, = **σεληνιάζομαι**, πιθαν. γραφ. παρὰ Μανέθωνι 4. 81· ἀλλαχοῦ **σεληνάζω**.

σελήνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σελήνη**, φῶς τῆς σελήνης, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 55, Ἀθήν. 276D, E. II. παιωνία ἢ γλυκυσίδη, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 157.

σεληνίς, -ίδος, ἡ, ἡ ἐξ ἐλέφαντος ἡμισέληνος, τὸ ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων τῶν συγκλητικῶν νόμισμα, Πλούτ. 2. 282Α· ὑποκορ. **σεληνίσκος**, ὁ, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 2. 13. 2) φυλακτήριον ὁμοίως ἐσχηματισμένον, Ἡσύχ. 3) **σελήνη** Ι. 2, Φώτ.

σεληνίτης λίθος, [ῑ], ὁ, ὁ ἀπὸ τῆς σελήνης λίθος, δηλ. θειικὴ ἄσβεστος φυλλώδης κληθεῖσα οὕτως ἐπειδὴ ἐπιστεύετο ὅτι ηὐξάνετο καὶ ἐμειοῦτο συμφώνως πρὸς τὰς φάσεις τῆς σελήνης, Διοσκ. 5. 159, Ψελλ. παρὰ τῷ Ideler Phys. 1. 246. Ἐνίοτε ἐχρησίμευεν ὡς ὕαλος παραθύρων (ὅθεν καὶ ἐκαλεῖτο **φεγγίτης**)· ὡσαύτως λέγεται καὶ **ἀφροσέληνος**. τῆς σελήνης ἀφρός. 2) οἱ Σεληνῖται, οἱ τῆς σελήνης κάτοικοι, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 18. 3) λαός τις Ἀρκαδικός, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 264.

σεληνό-βλητος, ον, βεβλημένος ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐπιληπτικός, σεληνιαζόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 398.

σεληνό-γονος ον, ἡ, ἢ **-γονον**, τό, ἡ παιωνία ἢ γλυκυσίδη, Διοσκ. 3. 157· ἴδε **σελήνιον**.

σεληνοδρόμια, τά, (δρόμος) ἀστρολογικά τινα βιβλία ἀπὸ τοῦ δρόμου τῆς σελήνης προλέγοντα τὰ συμβησόμενα, Βυζ.

σεληνο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος τῇ σελήνῃ, ἔχων τὸ σχῆμα αὐτῆς, Κλεομήδ., Σουίδ.

σεληνό-πληκτος, ον, = **σεληνόβλητος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 397, Σουίδ.

σεληνο-τρόπιον, τό, ὄνομα μυστηριώδους τινὸς φυτοῦ σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἡλιοτρόπιον**, Πρόκλ.

σεληνό-φως, -ωτος, τό, φῶς τῆς σελήνης, φέγγος, Χαιρήμ. παρ' Ἀθήν. 608Β· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **λυκόφως**, **σκιόφως**.

σελίαρ· «φοίνιξ» Ἡσύχ.

σελῖδη-φάγος [ᾰ], **ον**, (**σελίς**) ὁ κατεσθίων φύλλα βιβλίων, σκώληξ τῶν βιβλίων, σής, Ἀνθ. Π. 9. 251.

σελίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σελίς**, σελὶς ἢ στήλη βιβλίου, διάφορ. γραφ. παρὰ Πολυβ. 5. 33, 3, Σουίδ., συχν. παρὰ τῷ Πτολ.

σελίδωμα, τό, εὐρεῖα σανίς, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 528.

σελίνινος [ῑ], **η, ον**, ὁ ἐκ σελίνου, Λατ. apiaceus, Δίωνος Κ. Ἀποσπ. 3, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1232· ἀλλ' ὁ Toup εἰς Σουίδ. προτείνει **σεληναῖος**, ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελήνης.

σελινίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος διὰ σελίνου, Διοσκ. 5. 74. II. **-ῖτις, -ιδος**, ἡ, **χαμαίκισσος**, Διοσκ. 4. 126 (ἐν τοῖς Νόθ.).

σελῖνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σέλινον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 5.

σέλῖνον, τό, Αἰολ. **σέλιννον** Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 258·— εἶδος σελίνου, Λατ. apium, Ἰλ. Β. 776, Ὀδ. Ε. 72· σελίνου σπέρμα Ἡρόδ. 4. 71·— οἱ παλαιοὶ ἔτρωγον τὰς ῥίζας (Ἀριστοφ. Νεφ. 982, Εὔβουλος ἐν «Ἰξίονι» 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 10), καὶ ἐκ τῶν φύλλων ἐποίουν στεφάνους (Ἀνακρ. 54, Θεόκρ. 3. 23, Ἀνθ. Π. 4. 1, 32)· διὰ τοιούτων δὲ στεφάνων ἐστεφανοῦντο οἱ νικηταὶ ἐν τοῖς Ἰσθμίοις καὶ τοῖς Νεμέοις, Πινδ. Ο. 13. 46, Ν. 4. 143, Ι. 2. 23, πρβλ. Διόδ. 16. 79· τοιούτους στεφάνους ἀνήρτων καὶ εἰς τοὺς τάφους, ὅθεν παροιμία ἐπὶ ἀνθρώπων νοσούντων ἐπικινδύνως: σελίνου δεῖται Πλούτ. 2. 676D, πρβλ. Meineke εἰς Εὐφορ. σ. 108· ἐφυτεύοντο δὲ τὰ σέλινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὰ περιθώρια τοῦ κήπου, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: οὐδ' ἐν σελίνῳ σεῦστιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ, μόλις ἔχει γείνῃ ἀρχή, Ἀριστοφ. Σφ. 480. II. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἡσύχ., Φώτ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 11. 10. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὰ ἕλιξ, **ἑλίσσω**, ὡς ἐκ τῶν σγουρῶν ἢ συνεστραμμένων φύλλων του (ὥσπερ σ, οὖλα, πρβλ. Ποιητὴν παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 11, 13, Ἀνθ. Π. 5. 121· πολύγναμπτον σ. Θεόκρ. 7. 68)· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **ἕλος**, ἐπειδὴ αὐξάνεται μάλιστα εἰς τόπους ἑλώδεις καὶ ὑγρούς, ἑλεόθρεπτον σέλινον Ἰλ. Β. 776). [ῐ μόνον ἐν Ἀνθ. Π. 7. 621].

σελῖνό-σπερμον, τό, σπόρος σελίνου, Γεωπ. 8. 30.

Σελῖνοῦς, -οῦντος, πόλις ἐν Σικελίᾳ, Θουκ. 6. 4. — Ἐπίθ. **Σελινούντιος, α, ον**, ὁ κάτοικος, ὁ αὐτ. 8. 26, Στράβ. 275· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

σελῖνούσιος, α, ον, ὁ ἔχων φύλλα ὡς τὰ τοῦ σελίνου, κράμβη Εὔδημ. παρ' Ἀθην. 369E. II. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 2, Σ. πυρὸς εἶναι πιθανῶς σῖτος ἐκ Σελινοῦντος τῆς Σικελίας, πρβλ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 3., 8. 5, 1, Πλίν. 18. 64· οὕτω, γῆ Σελινουσία εἶναι χῶμα δι' οὗ ἐνοθεύετο τὸ ἰνδικὸν («λουλάκι»), Διοσκ. 174, Πλίν. 35. 46 καὶ 194. — Καθ' Ἡσύχ.: «σελινουσία· κράμβης εἶδος».

σελίς, -ίδος, ἡ, σανίς· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., αἱ σανίδες ἢ τὰ τῶν ἐρετῶν καθίσματα ἐν πλοίῳ, πρβλ. **σέλμα**, Εὐστ. 1041. 27, Πολυδ. Α', 88, Ἡσύχ.· ὡσαύτως, τὰ ἐν θεάτρῳ καθίσματα, Α. Β. 62. II. μεταφορ., φύλλον (ἢ «κόλλα») παπύρου ὧν πολλὰ ὁμοῦ συνεκολλῶντο ὅπως ἀποτελέσωσι μίαν σελίδα, ἥτις διῃρεῖτο εἰς κανονικὰς γραμμὰς (ἴδε Ritschl. Ἀλεξ. Βιβλ. σ. 128), σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον Ἀνθ. Π. 6. 295· σελίδων σημάντωρ πλευρῆς, ἐπὶ γραφίδος μολυβδίνης ἢ μολυβδίδος, αὐτόθι 62·— καθόλου, ἡ σελὶς βιβλίου, Πολύβ. 5. 33, 3, Ἀνθ. Π. 6. 227·, 7. 117, 594, κ. ἀλλ.· Σαπφῷαι .. σελίδες Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 596D· καὶ ἔτι γενικώτερον, βιβλίον, σελ. Ἰλιάδος Ἀνθ. Π. 7. 138, πρβλ. παράρτ. 109, 134, 148. — Καθ' Ἡσύχ.: «σελίς· πτυχίον, (ἢ) καταβατὸν βιβλίου».

σέλκες· «ἀλεκτορίδες» Ἡσύχ. ἐν λ. **σέρκος**.

σέλλα, ἡ, κάθισμα, Λατ. sella, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 860. II. ἐφίππιον, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 1. 32· ἐντεῦθεν **σελλάριος**, ὁ, τὸ Λατ. sellarius, Συλλ. Ἐπιγρ. 3372.

Σελλάδαι· «γένος Ἰθαγενῶν (ἔνδοξον)» Ἡσύχ.

σελλίζομαι, Παθ., μιμοῦμαι τοὺς Σελλούς, ἐπιδεικτικῶς προσποιοῦμαι πενίαν, Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Κρον.» 5, ἔνθα ἴδε Meineke· — **σελλισμός**, ὁ, πιθαν. γραφὴ παρὰ Θεογνώστ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 11. — Καθ' Ἡσύχ.: «σελλίζεσθαι· ψελλίζεσθαι. τινὲς δὲ σελλίζει· ἀλαζονεύει».

σελλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σέλλα**, Βυζ.

Σελλοί, οἱ, ἐξ ἀρχῆς κάτοικοι τῆς Δωδώνης, φύλακες τοῦ μαντείου τοῦ Διός, ἠναγκασμένοι νὰ διάγωσι βίον τραχὺν καὶ ἀσκητικόν, Σελλοὶ ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι Ἰλ. Π. 234· τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν .. Σελλῶν Σοφ. Τραχ. 1167· ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ εὕδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσι πόδας Εὐρ. Ἀποσπ. 368, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 15, Στράβ. 328. (Ὁ Πινδ. ἔχει **Ἑλλοί**, ὅπερ εἶναι τύπος ἀδελφικὸς τῆς αὐτῆς λέξεως, συγγενὲς τῷ Ἕλλην, Thirlw. Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 1. 81· ὁ Κούρτ. ὑπαινίσσεται ὡς ῥίζαν τὸ ῥῆμα **ἅλλομαι** παραβάλλων τὸ Λατ. Salii ἐκ τοῦ s lio· ὁ Ἡσύχ. φαίνεται ὅτι σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὴν ἱερὰν τοῦ Διὸς ἕδραν ἐν Δωδώνῃ: «**Ἕλλα**· καθέδρα, καὶ

Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ» (ἴδε ἕλα παρὰ τῷ αὐτῷ), πρβλ. σέλ-μα, Λατ. sell-a).

σέλμα, τό, (συγγενὲς τῷ σελίς;) τὸ ἀνώτερον σανίδωμα τοῦ πλοίου, τὸ κατάστρωμα, Ὕμν. Ὁμ. 6. 47· μεταφορ., γεμισθεὶς ποτὶ σ. γαστρὸς ἄκρας Εὐρ. Κύκλ. 506· καθόλου, πλοῖον, Λυκόφρ. 1216, Ἀνθ. Π. παράρτ. 15. **2)** ἐν τῷ πληθ. **σέλματα**, καθίσματα τῶν κωπηλατῶν, Λατιν. transtra, Ἀρχίλ. 4, Αἰσχύλ. Πέρσ. 358, Ἀγ. 1442, Σοφ. Ἀντ. 717, Εὐρ. Ὀρ. 242· παρ' Ὁμήρ. ζυγά, ἂν καὶ τὸ σύνθετον **ἐΰσσελμος** δεικνύει ὅτι ἡ λέξις **σέλμα** δὲν ἦτο ἄγνωστος αὐτῷ. **3)** καθόλου, καθέδρα, θρόνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 183· πρβλ. **ἧμαι** ἐν τέλ. **II**. πᾶν ἐκ ξύλων κατασκεύασμα, σέλματα πύργων, πιθαν. ἰκριώματα ὄπισθεν τῶν ἐπάλξεων, ἐφ' ὧν οἱ ὑπερασπίζοντες τὸ τεῖχος ἵσταντο, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 32. **2)** τεμάχια ξύλων πρὸς οἰκοδομήν, Στράβ. 222, Ἡσύχ.

σελμίς, -ίδος, ἡ, «ὁρμιὰ τριχίνη. καὶ τὰ ἰκρία» Ἡσύχ. **2)** ὡσαύτως = **σέλμα**, ὁ αὐτ.· ὡσαύτως **σελμός**, ὁ, ὁ αὐτ.

σέλπιδες· «σχεδίαι» Ἡσύχ.

σέλπον, τό, = **σίλφιον**, Ἡσύχ.

σέλω, Λακων. ἀντὶ **θέλω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1080.

σεμέλη· «τράπεζα. παρὰ δὲ Φρυνίχῳ ἑορτή» Ἡσύχ.

σέμελος· «κοχλίας» Ἡσύχ.

σεμίαρ· «χιτών. ἢ πλὰξ ἀντὶ στέγης ἐπικείμενος, ὡς Λάκωνες» Ἡσύχ.

σεμίδαλις, ἡ, -εως ἢ -ιος, (Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112B -εος)·— τὸ λεπτότατον σίτινον ἄλευρον, Λατ. simila, similago, Ἱππ. 356. 28., 405. 39, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 364, Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1. 22, Στράττις ἐν «Ἀνθρώπῳ» 2 (ὅστις ἔχει γεν. -ιδος)· — **σεμιδαλίτης** ἄρτος, ὁ, ἐκ σεμιδάλεως πεποιημένος, Ἱππ. 356. 17, πρβλ. Ἀθήν. 109C, 115C, D.— Βραδύτερον οἱ Ρωμαῖοι παρεσκεύαζον ἔτι λεπτότερον ἄλευρον, ὅπερ ὁ Γαλην. 6. 483 καλεῖ **σίλιγνιν** (Λατ. siligo), προστιθεὶς ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶναι τοῦ δοκίμου Ἑλληνισμοῦ.

σεμνεῖον, τό, (σεμνὸς) ἱερόν, εὐκτήριον, τέμενος, γραμμ.· παρὰ τοῖς Ἐκκλ., μοναστήριον, κεῖται δὲ ἐπὶ ὁμοίας τινὸς ἐννοίας παρὰ τῷ Φίλωνι 2. 475.

σεμνηγορέω, = **σεμνολογέω**, περί τινος Φίλων 2. 164· τι Ἡλιόδ. 9. 9· — **σεμνηγορία**, ἡ, = **σεμνολογία**, Τίμων παρὰ Πλουτ. ἐν Νουμ. 8.

σεμνό-βιος, ον, ὁ ἄγων βίον σεμνόν, σοβαρόν, ἅγιον, Μανασσ. Χρον. 2574, 4283.

σεμνο-γαμία, ἡ, (γάμος) ἅγιος γάμος, σεμνότης γάμου, Ἰω. Χρυσ.

σεμνοδότειρα, ἡ, ἱεροπρεπής, σοβαρά, σεμνοδότειρα Φήμα Βακχυλ. 2. 1, ἔκδ. Blass.

σεμνο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σεμνὸν ἐξωτερικόν, μεγαλοπρεπής, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-ῶς**. Ἐκκλ.

σεμνο-ήθης, ες, ὁ ἔχων σεμνόν, σοβαρὸν χαρακτῆρα, Ἐκκλ.

σεμνό-θεοι, οἱ οἱ Δρυΐδαι, οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30.

σεμνό-θεσμος, ον, ὁ λατρευόμενος διὰ σεμνῶν τελετῶν, ἱεροπρεπῶς, θείου δὲ σεμνόθεσμον αἰθέρος μυχὸν κατὰ Pflugk ἐν Εὐρ. Ἑλ. 866· πρβλ. **θειόω**.

σεμνο-κομπέω, καυχῶμαι μεγάλως, μεγαλαυχῶ, ὑπερηφανεύομαι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 123· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 416.

σεμνο-κομψο-ψευδο-μυθο-πλαστία. ἡ, (πλάσσω) τὸ πλάττειν λεπτῶς ὡραίους καὶ ψευδεῖς μύθους, Θεοδώρητ.

σεμνο-ληρέω, μετὰ σοβαρότητος φλυαρῶ, μωρολογῶ μὲ σοβαρὸν ὕφος, Κύριλλ.

σεμνο-λογέω, ὁμιλῶ σοβαρῶς καὶ ἐν σεμνότητι, μὲ προσποίησιν ὁμιλῶ, σ. τινι ὡς.., λέγω εἴς τινα μετὰ σοβαρότητος ὅτι.., Αἰσχίν. 40. 29· ἀμφὶ ἢ περί τινος Ἀππ. Ἰβηρ. 18, Ἐμφυλ. 1. 9· τι περί τινος Λουκ. π. Θυσιῶν 5·— ὡσαύτως ὡς ἀποθετ. **σεμνολογέομαι**, ὁμιλῶ μὲ σοβαρὰς φράσεις, Δημ. 42. 19· νεανικῶς σ. τι Λουκ. Ἐρωτ. 50· σ. τὸν Θησέα καὶ τὰ Μηδικὰ Πλουτ. Σύλλ. 13.

σεμνολόγημα, τό, = τῷ ἑπομ., ὑπερηφανία, σέμνωμα, «καμάρι», Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 3. 201. **II**. πᾶν πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ καυχηθῇ, Δίων Κ. 50. 27.

σεμνολογία, ἡ, σοβαρὰ ὁμιλία ἢ ἱεροπρεπής, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11, π. Θουκ. 23 καὶ 50, Πλούτ. 2. 1046D.

σεμνολογικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σοβαρὰν ὁμιλίαν, ἐμφαντικός, ἱεροπρεπής, Σουΐδ. ἐν τῷ ἐπιρρ. -κῶς.

σεμνο-λόγος, ὁ, ὁ λαλῶν σοβαρῶς ἢ μὲ προσποίησιν, Δημ. 271. 19·— Ἐπίρρ. -γως, Ἀππ. Μιθρ. 70.

σεμνό-μαντις, εως, ὁ, σεμνὸς καὶ σεβάσμιος μάντις, Σοφ. Ο. Τ. 556.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

σεμνο-μυθέω, = **σεμνολογέω**, Εὐρ. Ἱππ. 490, Ἀνδρ. 234· ὡσαύτως ὡς ἀποθ. **σεμνομυθέομαι**, Φίλων 1. 233.

σεμνομυθία, ἡ, = **σεμνολογία**, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀδάμ**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 393.

σεμνόν, τό, = **λόγος**, Διοσκ. **1**. **35**.

σεμνο-νυμφοστολία, ἡ, σεμνοπρεπὴς στολισμὸς τῆς νύμφης, Ἐκκλ.

σεμνο-πανοῦργος, ὁ, σεμνὸς πανοῦργος, σοβαρὸς φαυλόβιος, Εὐστράτ. ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ.

σεμνο-παράσιτος, ον, πομπώδης, ὑπερήφανος παράσιτος, Ἄλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 5.

σεμνο-περιπάτητος, ον, ὁ σεμνῶς ἢ ὑπερηφάνως περιπατῶν, Ἐκκλ.

σεμνοποιέω, κάμνω τινὰ σεβαστόν, μεγαλύνω, ὑψώνω, δοξάζω, Στράβ. 467, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 5 (9), 3· — ἐπαινῶ, ὑμνῶ, ἐξυμνῶ, Εὐστ. 748. 49. **II**. σέβομαι, τιμῶ, Ἐκκλ.

σεμνο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα σεμνόν, παρέχων σεμνότητά τινα, Ἐκκλ.

σεμνό-ποτος, ον, δαπανηρὸς εἰς τὸ νὰ πίῃ τις ἐξ αὐτοῦ, ὁ στοιχίζων πολύ, «ἀκριβός», ἐπὶ Λεσβίου οἴνου, Ἀντιφάνης ἐν Ὁμοίοις» 1. 5.

σεμνό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ σεμνῶς βαίνων, περιπατῶν μεγαλοπρεπῶς, Βυζ. — Ἴδε Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 865.

σεμνοπρέπεια, ἡ, σοβαρός, σεμνὸς τρόπος, ἐξωτερικόν, μεγαλεῖον, Διογ. Λ. 8. 36· ἐπὶ προσφωνήσεων, ἡ σὴ σεμν., ὡς τὸ παρ' ἡμῖν «ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης», Συνέσ. 266B, κτλ.· ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἐκκλ.

σεμνο-πρεπής, ές, ὁ ἔχων σοβαρὸν ἐξωτερικόν, μεγαλοπρεπής, Δίων Κ. 42. 34· τὸ σεμνοπρεπὲς = σεμνοπρέπεια, ὁ αὐτ. 68. 31.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, Ἡρωδιαν. 2. 10.

σεμνο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον σοβαρόν, μεγαλοπρεπὴς τὴν ὄψιν, Εὐστ. Πονημάτ. 119. 2·— ἐντεῦθεν **σεμνοπροσωπέω**, λαμβάνω ὄψιν σοβαράν, σπουδαίαν, ἐπί τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 363, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 382.

σεμνός, ή, όν· (ἴδε **σέβομαι**)·— σεβαστός, ἔντιμος, σεπτός, ἅγιος, σεμνοπρεπής: **I**. κυρίως ἐπὶ θεῶν, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. **1**, 486· τῆς Ρέας, Ὕμν. Ὁμ. 12. 1· τῆς Ἑκάτης, Πινδ. Π. 3· 140· τῆς Θέτιδος, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 5. 45· τοῦ Ἀπόλλωνος, Αἰσχύλ. Θήβ. 800· τοῦ Ποσειδῶνος, Σοφ. Ο. Κ. 55· τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, αὐτόθι 1090· — ἐν Ἀθήναις αἱ Ἐρινύες ἦσαν κυρίως αἱ σεμναὶ θεαί, ὁ αὐτ. ἐν Αἶ. 837, Ο. Κ. 90, 459, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1312, Θεσμ. 224, Θουκ. 1. 126, παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 2. 23, 12· ἢ ἁπλῶς **Σεμναί**, Αἰσχύλ. Ευμ. 383, 1041, Εὐρ. Ὀρ. 410· τὸ σ. ὄνομα, τὸ ὄνομα αὐτῶν, Σοφ. Ο. Κ. 41· σ. βάθρον, τὸ κατώφλιον τοῦ ναοῦ αὐτῶν, αὐτόθι 100· σ. τέλη, αἱ τελεταὶ αὐτῶν, αὐτόθι 1050· πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. σ. 346, πρβλ. Müller εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. § 80, 87. **2)** ἀκολούθως ἐπὶ θείων πραγμάτων, ὄργια σ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 478, Σοφ. Τρ. 765· θέμεθλα δίκης Σόλων 3. 14· ὑγίεια Σιμωνίδ. 70· θυσία Πινδ. Ο. 7. 75· σ. ἄντρον, τὸ ἄντρον τοῦ Χείρωνος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 50, πρβλ. Ο. 5. 44· σ. δόμος, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1 ἐν τέλ.· παιὰν Αἰσχύλ. Πέρσ. 393· σέλμα σ. ἡμένων, ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, ὁ αυτ. ἐν Ἀγ. 183· σ. ἔργα, ἐπὶ τῶν θεῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 1037· μυστήρια Σοφ. Ἀποσπ. 943, Εὐρ. Ἱππ. 25· οὐρανοῦ τέρμων αὐτόθι 746· σ. βίος, ἀφωσιωμένος εἰς τοὺς θεούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 56· σεμνὰ φθέγγεσθαι = εὔφημα, Αἰσχύλ. Χο. 109, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 315, 364· σ. τι ξυναμπέχειν, ἐπὶ χρησμοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 521· τὸ σεμνόν, ἁγιότης, Δημ. 556. 10. **II**. ἐπὶ ἀνθρώπων, σεβάσμιος, σεβαστός, μεγαλοπρεπής, ἐν θρόνῳ σεμνῷ θωκέοντα Ἡρόδ. 2. 173, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 975· σ. θάλος Ἀλκαΐδᾶν Πινδ. Ο. 6. 115, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., μάλιστα δὲ τῷ Εὐρ.· πρόσχημα σεμνὸς κοὐ ταπεινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 689· αἱ φαυλότεραι.. παρὰ τὰς σεμνὰς καθευδοῦνται, πλησίον τῶν μεγάλων κυριῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 617, πρβλ. Ἰσοκρ. 35C· οὕτω παρὰ Πλάτ., σ. καὶ ἅγιος νοῦς Σοφιστ. 249A· οἱ σεμνότατοι ἐν ταῖς πόλεσιν Φαῖδρ. 257D· ἐπὶ τῆς τραγωδίας, Γοργ. 502A· ἀντίθετον τῷ **χαῦνος**, Σοφιστ. 227B· τῷ **κομψός**, Ξεν. Οἰκ. 8, 9· σεμνὸς οὐ προσώπου συναγωγαῖς ἀλλὰ βίου κατασκευαῖς Ἰσοκρ. 197E. **2)** ἐπὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, σεβαστός, μέγας, ἐπίσημος, σπουδαῖος, μεγαλοπρεπής, εὐγενής, λαμπρός, θᾶκοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 519· ἱμάτια Ἀριστοφ. Πλ. 940, πρβλ. Βατρ. 1061· ταφὴ Ξεν. Ἑλλην. **3**. **3**, **1**· πράγματα, ἔργα Ἀριστοφ. Σφ. 1472, Ἰσοκρ. 277C· σεμνοτέραν τὴν πόλιν ποιεῖν Ἰσαῖ. 55. 31· οἰκία τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέρα Δημ. 35. 22, πρβλ. 36. 21· ψεύδεσι [τοῦ Ὁμήρου] σ. ἔπεστί τι Πινδ. Ν. 7. 32· λεγόντων.. περὶ αὐτοῦ σ. λόγους Ἡρόδ. 7. 6· οὕτως ἐπὶ ὕφους, **Ἀριστ.** Ποιητ. 22, 3, πρβλ. Ρητορ. 3. 2, 2, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τινων μέτρων, αὐτόθι 3. 8, 4· ἐπὶ τὸ σ. μιμεῖσθαι, μιμοῦμαί τι κατὰ τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ μέρος, Πλάτ. Νόμ. 814E· σ. τι λέγειν, πράττειν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 382B, Εὐρ. Τρῳ. 447· σεμνὰ ἄττα μεμαθηκέναι Πλάτ. Ἐπιστ. 341E· οὐδὲν σ., οὐδὲν ἀξιοθαύμαστον, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 7. 2, 6· οὕτω, τί ἂν εἴη τὸ σ. (δηλ. τοῦ νοῦ); **ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ**

Φυσ. 11. 9, 1·— σεμνόν ἐστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι σπουδαῖον, εὐγενές, ἀξιόλογον πρᾶγμα νά.., Πλάτ. Κρατ. 392Α, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. § 6. **ΙΙΙ.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερήφανος, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Χο. 795, Εὐρ. Μήδ. 216, κτλ.· τὰ σέμν' ἔπη Σοφ. Αἴ. 1107· σεμνότερος καὶ φοβερώτερος Ἀνδοκ. 31. 27. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ περιφρονήσεως ἢ εἰρωνείας, σοβαρός, πομπώδης, μέγας, ἐπίσημος, μεγαλοπρεπής, σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις Αἰσχύλ. Πρ. 521· σεμνὸν βλέπειν, φαίνομαι σοβαρὸς καὶ σπουδαῖος, Εὐρ. Ἄλκ. 773· σεμνὰ σεμνύνεται ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 996· τὸ σεμνὸν = σεμνότης, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 93· τὸ σ. ἄγαν καὶ τραγικὸν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 4·— ἡ λέξις εἶναι συχνοτάτη παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἀνελκτοῖς ὀφρύσι σεμνὸς Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 123· ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς, ἐπὶ τοῦ Πλάτωνος, Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδῃ» 1· ὡς σ. οὑπίτριπτος, πόσον μεγαλοπρεπὴς εἶναι ὁ ἄθλιος! Ἀριστοφ. Πλ. 275· ὡς σ. ὁ κατάρατος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 178· λόγοι σ. ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1175· σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων Ἔφιππ. ἐν «Πελταστῇ» 1·— ἐπὶ πραγμάτων, σ. βρῶμα, ἔξοχον φαγητόν, Ἀριστοφῶν ἐν «Πειρ.» 1, πρβλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 295C· σ. ὀσμὴ Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 60, κτλ. **IV.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 193, Εὐρ. Ἴων 1133, Ἀριστοφ. Σφ. 585, κτλ.· σεμνῶς κεκοσμημένος Ξεν. Κύρ. 6. 1, 6, κτλ.· περὶ εὐτελῶν σ. λέγειν Ἀριστ Ρητ. 3. 7, 1·— Συγκρ. **-ότερον**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 20· ὑπερθετ. **-ότατα**, Πολύβ. 15. 31, 7.— Καθ' Ἡσύχ.: «σεμνή· τιμία, σώφρων».

σεμνό-στομος, ον, σεμνοπρεπῶς λαληθείς, ἐμφαντικός, ὑπερήφανος, εἰρωνικῶς, μῦθος Αἰσχύλ. Πρ. 953·— ἐπίρρ. συγκρ. **-ώτερον**, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 35.

σεμνότης, -ητος, ἡ, σοβαρότης, ἀξιοπρέπεια, μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον, ἱερότης, σεμνότητ' ἔχει σκότος Εὐρ. Βάκχ. 486, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1, Ἰσοκρ. 283C, Πλάτ. Μενέξ. 235Β· ἐπὶ τῆς σεμνότητος αὐθάδεις ὑπολαμβάνεσθαι Δημ. 1405. 16· ἡ σ. τοῦ ῥήματος ὁ αὐτ. 1452. 27· τῆς λέξεως Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 4. **ΙΙ.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ψευδὴς σοβαρότης, πεπλασμένη σπουδαιότης, τὸ πομπῶδες ἢ ἐπιδεικτικόν, Λουκ. Προμ. 7· καὶ ἐπὶ κορασίου, Εὐρ. Ι. Α. 1344.

σεμνό-τῖμος, ον, σεβάσμιος, διὰ σεβασμοῦ τιμώμενος, Αἰσχύλ. Χο. 358, Εὐμ. 833.

σεμνό-τροπος, ον, ὁ ἔχων σεμνούς, σοβαροὺς τρόπους, Ποιητὴς παρὰ Κραμ. ἐν Ἀνεκδ. Παρ. 4. 271.

σεμνο-τῦφία, ἡ, (τῦφος) κενὴ σοβαρότης, ὑπερηφανία, ματαιοφροσύνη, Μᾶρκ. Ἀντων. 9. 29.

σεμνο-φανής, ές, ὁ ἔχων ὄψιν σοβαράν, ὁ σπουδαῖος φαινόμενος, Ὠριγέν., Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. ἐν τῷ προοιμ.

σεμνο-φορέω, εἶμαι σεμνῶς ἐνδεδυμένος, Βυζ.

σεμνό-φωνος, ον, = **σεμνόστομος**, Ἐκκλ.

σεμνό-ψαλτον, τό, (ψάλλω) σεμνὸς ἦχος, ᾆσμα σοβαρόν, Θεόδ. Στουδ.

σεμνόω, μέλλ. **-ώσω**, κάμνω τι σεμνὸν ἢ μέγα, ἐξυψώνω, μεγαλύνω, τιμῶ, κοσμῶ, ἐκθειάζω, τὰ περὶ Κῦρον Ἡρόδ. 1. 95· ἄλλως σ. τι ὁ αὐτ. 3. 16. — Παθητ., κρατῶ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ὑπερηφανεύομαι, Καλλίας ἐν «Πεδ.» 2.

σεμνύνω, = τῷ προηγ., ἐπαινῶ, μεγαλύνω, τὸν σαυτοῦ θεὸν Πλάτ. Φίληβ. 28Α· τῷ ὦ σεμνύνοντες ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 244D· ἑαυτοὺς ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 28C, πρβλ. Πολιτ. 263D· ὑμᾶς Δημ. 415. 12· τὰ παρ' ἑαυτοῖς ὁ αὐτ. 691. 5· ὡσαύτως μετὰ σατυρικῆς σημασίας, ταῦτα περὶ ἑωυτὸν ἐσέμνυνεν, οὕτως ἔρριπτεν ἐφ' ἑαυτὸν ἐπικάλυμμα μεγαλοπρεπείας, Ἡρόδ. 1. 99.— Παθητ., διατελῶ ἐν μεγάλῃ τιμῇ καὶ ὑπολήψει, δικανικὴ καὶ ἰατρικὴ σεμνύνονται Πλάτ. Πολ. 405Α. **ΙΙ.** Μέσ., μετ' ἀόρ. **ἐσεμνυνάμην**, εἶμαι σεμνός, σοβαρός, μάλιστα δὲ προσποιοῦμαι σοβαρότητα καὶ σπουδαιότητα, σεμνὰ γὰρ σεμνύνεται Εὐρ. Ι. Α. 996, πρβλ. Ἀποσπ. 916· μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε Ἀριστοφ. Βάτρ. 1020, πρβλ. Ὄρν. 727· μετὰ μετοχ., σεμνύνονται ὥς τι ὄντες Πλάτ. Φαῖδρ. 242Ε· οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 511D· σ. πολίτης ὢν Λουκ. Πατρίδ. Ἐγκώμ. 2· ὡσαύτως, σ. ἐπί τινι, ὡς τὸ **λαμπρύνεσθαι**, εἶμαι ὑπερήφανος διά τι, Πλάτ. Θεαίτ. 175Α, Ἰσοκρ. 352C, Δημ. 414. 12· ἔν τινι Δημ. 313. 7· ὡσαύτως μετὰ δοτικ., τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι σ. Ξεν. Ἀγησ. 9. 1, πρβλ. 2, Ἡρωδιαν. 1. 2· σπανίως μετ' αἰτ., σ. τὴν μοιχείαν ὁ αὐτ. 5. 7, πρβλ. Πλάτ. Θεάγ. 130Β· μετ' ἀπαρεμφ., Ἡλιόδ. 2. 34· σ. διότι Πολύβ. 9. 35, 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «σεμνύνεσθαι· κομπάζεσθαι. μέγα φρονεῖν. λαμπρύνεσθαι».

σέμνωμα, τό, μεγαλεῖον, μεγαλοπρέπεια, καύχημα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 77· ἐν τῷ πληθ., Εὐστ. 18. 25.

σέμπαλα· «ὑποδήματα» Ἡσύχ.

σενδούκη, ἡ, ὑποκοριστ. **σενδούκιον**, τό, = **κιβώτιον** ἢ **σκευάριον**, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Ιλ. 711, 810.

Σεξτίλιος [ῐ], ον, = τῷ Λατ. sextilis, Σ. μήν, ὁ Αὔγουστος, Διον. Ἀλ. 9. 25, Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 4. 71.

σέο, ἴδε **σύ**.

σεπτάς, -άδος, ἡ, (ἑπτά, septem) = ἑπτάς, ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείων φιλοσοφίᾳ, Θεολ. Ἀριθμ. 43, πρβλ. Νικόμ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 144. 15.

Σεπτέμβριος, α, ον, = Λατιν. Septembris, Ἰω. Λυδ. περὶ Διοσημ. 25.

σεπτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σέβομαι**, ὃν πρέπει νὰ σέβηταί τις, Γρηγ. Ναζ.

σεπτεύω, (σεπτός) = **σέβομαι**, Ἡσύχ.

σεπτήριον, τό, ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος τελουμένη εἰς ἀνάμνησιν τῆς μάχης τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν Πύθωνα, Πλούτ. 2. 293Β, πρβλ. Ἡσύχ.

σεπτικός, ἡ, όν, ὁ εἰς σεβασμὸν ἀνήκων, δηλῶν σέβας, ἐπὶ λέξεων, Ἡσύχ., Σουΐδ.

σεπτός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σέβομαι**, σεβαστός, σ. Νείλου ῥέος Αἰσχύλ. Πρ. 812· σεπτὰ μορφὰ βασιληΐδος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 989. 3, πρβλ. 991. 9· παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, Δίων Κ. 53. 16,— Ἐπίρρ. **-τῶς**, Ἐκκλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σεπτά· θαυμαστά. σεβάσμια».

σεπυΐς· «πυξίς» Ἡσύχ.

σεραπιάς (ἢ **σαραπιάς**), **-άδος**, ἡ, βολβοειδές τι φυτὸν ἐκ τῶν ὀρχιοειδῶν, ἄλλως ὄρχις καὶ **τρίορχις**, Διοσκ. 3. 142, Πλίν. 26. 62.

σεράπιον, τό, «σιρόπι», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀκτουαρίου.

Σέρᾶπις, **Σεραπεῖον**, ἴδε ἐν λέξ. **Σάραπις**.

Σεραφείμ, οἱ, τὸ Ἑβραϊκ. Seraphim, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Ϛ', 2)· — **Σεραφικός**, ἡ, όν, ὁ εἰς τὰ Σεραφεὶμ ἀνήκων, Ἐκκλ.

σερβάρχης, ου, ὁ, ἄρχων τῶν Σέρβων, Ν. Χων. σ. 120, 6, ἔκδ. Β.

σεργοί· «ἔλαφοι» Ἡσύχ.

Σεριφιάς νῆσος, ἡ Σέριφος, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ρηναίας, Kaib. epigr. gr. 214. 5.

σέρῐς, ἡ, γεν. **-ιδος**, καὶ παρὰ τοῖς γραμμ. **-εως**· πληθ. σέρεις Διογ. Κυν. Ἐπιστ. 32 (Hercher)·— εἶδος κιχορίου ἢ κονυζης, «πικραλίδα», Λατ. seris, Ἐπίχ. 113 Ahr. (παρ' ᾧ **σερίδια**), Διοσκ. 2. 160, Ἀνθ. Π. 11. 413· καλοῦνται καὶ **τρώξιμα**, καὶ (ὡς ἐκ τῆς πικρᾶς αὐτῆς ῥίζης) **πικρίς**.

σέρῑφος, ἡ, Διοσκ. 3. 27 (μετὰ διαφ. γραφ. **σερίφιον**, τό), ἢ **σέρῑφον**, τό, Διοσκ. (ἐν τῷ προοιμ.), Γαλην.· — εἶδος θαλασσίου ἀψινθίου, ὅπερ καλεῖται καὶ **ἀψίνθιον θαλάσσιον**, Artemisia maritima L. **ΙΙ.** **γραῦς σέριφος** ἢ **σερίφη**, εἶδος ἀκρίδος = **μάντις**, τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἀγάμου γραίας (γεροντοκόρης), Ζηνόβ. 2. 94, Σουΐδ.

σέρκος· «ἀλεκτρυών. καὶ ἀλεκτορίδες σέλκες» Ἡσύχ.

σερμοί· «θερμοί» Ἡσύχ.

σέρτης· «γέρανος. Πολυρρήνιοι» Ἡσύχ.

σέρφος, ὁ, μικρὸν ἔντομον πτερωτόν, πιθανῶς εἶδος ἐμπίδος ἢ πτερυγοφόρου μύρμηκος, Ἀριστοφ. Σφ. 352 (ἔνθα ἴδε Σχολ.), Ὄρν. 82, 570·— παροιμ., ἔστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή, καὶ ἡ ἐμπὶς ἔτι ἔχει τὸ κέντρον της, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 82, Σφ. 362, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 49· — φέρεται **συρφός** παρ' Ἡσυχ.

σεσαρῶς, Δωρ. ἀντὶ **σεσηρώς**, Ἐπιχ. θηλ. **σεσάρυῖα** (ὡς τὸ **ἀρᾶρυῖα**).

σεσελειο-πᾰγής, ές, συνεσκευασμένος μὲ σέσελιν, Φιλόξεν. 16.

σέσελις, **-εως**, ἡ, θάμνος τις τοῦ αὐτοῦ εἴδους καὶ **κρότων** ἢ **σίλι** (Tordylium officinale, κατὰ τὸν Littré εἰς Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 1, Διοσκ. 3. 54-56, Πλούτ. 2. 383Ε·— ὡσαύτως **σέσελι**, τό, Ἄλεξις ἐν «Λεβ.» 2. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «σέσελι· πόα τις».

σεσερῖνος, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278.

σεσηρότως, Ἐπίρρ. τοῦ **σέσηρα** (σαίρω) μὲ διεσταλμένα τὰ χείλη, Πολυδ. Γ', 132, Boiss. Ἀνέκδ. 5. 455.

σεσῑγημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἐν σιωπῇ, σιωπηρῶς, Ἰω. Χρυσ.

σέσῖλος, ὁ, κοχλίας μετὰ ὀστράκου ζῶν ἐπὶ θάμνων, Ἐπίχ. (;) παρ' Ἀθην. 63C, πρβλ. Διοσκ. 2. 11· ὡσαύτως **σέσιλος** Ἡσύχ.· πρβλ. ὡσαύτως **σέμελος**, ὅστις κατὰ τὸν Ἡσύχ. δὲν ἔχει ὄστραχον.

σεσοβημένως, Ἐπίρρ., μεθ' ὁρμῆς, μετὰ βίας, ἐσπευσμένως, Θωμᾶς Μάγιστρ. ἐν λ. ἀποσοβῶ.

σεσοφισμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., εὐφυῶς, μετὰ σοφίας καὶ δεξιότητος, σοφιστικῶς, Ξεν. Κυν. 13. 5.

σέσοφ· «ποιὸς ἰχθύς» Ἡσύχ.

σεστέρτιος, ὁ, τὸ Λατ. sestertius, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905G. 8· **σηστέρτιος** παρὰ Πλουτ. ἐν Φαβ. 4 (;).

σεσύανται· «ὡρμήκασιν» Ἡσύχ.

σεσῡκοφαντημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ συκοφαντίας, συκοφαντικῶς, Ἐπιφάν.

σέσυφος· «πανοῦργος» Ἡσυχ.

σεσωφρονισμένως, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ., μετὰ σωφροσύνης, σωφρόνως, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 724.

σέτω, Λακων. ἀντὶ **θέτω**, ἴδε ἐν λέξ. **τίθημι**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1080.

σεῦ, Ἰων. ἀντὶ **σοῦ**. ἴδε ἐν λ. **σύ**.

σεῦα, **σεῦμα**, ἴδε ἐν λ. **σεύω**. Ἡσύχ.

σευτέρα (**δευτέρα**), Ἐπιγρ. Ἀργείων ἐν Σμύρνῃ μετακομισθεῖσα ἐκ Κιμώλου ἐκεῖσε, L. et W. 1.

Σευτλαῖος, ὁ, (σεῦτλον) ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομ. 212, παρὰ τὸ σεῦτλον

σεύτλιον, **σευτλίς**, ἡ, ἴδε ἐν λ. **τευτλ-**.

σευτλο-μόλοχον, τό, κυριολεκτικῶς, λάχανόν τι μεταξὺ τεύτλου καὶ μολόχης, τοῦτο δὲ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι τὸ «σπανάκι», Γεωπ. 12. 1, 4.

σεῦτλον, τό, Ἰων. καὶ νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ **τεῦτλον**, «κοκκινογοῦλι».

σεύω, διπλασιάζει τὸ **σ** μετὰ τὴν αὔξησιν ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμήρ. (πλὴν ἐν τῷ **ἐξ-εσύθη** Ἰλ. Ε. 293)· Ἰωνικ. παρατατ. **σεύεσκε** Κόϊντ. Σμ. 2. 353· ἀόρ. **ἔσσευα** Ἰλ.· Ἐπικ. ὡσαύτως **σεῦα** Υ. 189.— Μέσ., ὑποτακτ. **σεύωνται** Λ. 415· παρατ. **ἐσσεύοντο** Β. 808· ἀόρ. **ἐσσεύαντο** Ἰλ.· Ἐπικ. ὡσαύτως **σεύατο** αὐτόθι.— Παθητ., ἀόρ. **ἐσύθην** [ῠ] Εὐρ. Ἑλ. 1302 (ἐξ- Ἰλ., ἴδε ἀνωτ.), **ἐσσύθην** Σοφ. Αἴ. 294, ποιητ. ὡσαύτως **σύθην** Αἰσχύλ. Πρ. 135, μετοχ. **συθεὶς** ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 942, Πέρσ. 865, Σοφ. Ο. Κ. 119 (ἅπαντα λυρικ.), ἀλλ' ἐν ἰαμβ., Ο. Τ. 446·— πρκμ. (μὲ σημασίαν ἐνεστ.) **ἔσσυμαι**, μετοχ. **ἐσσύμενος** (ουχὶ **-μένος**), Ἐπίρρ. **ἐσσυμένως** Ὅμ.· — τούτοις προσθετέον τὸν ποιητικ. ἀόρ. β' (μὲ τύπον ὑπερσ.) **ἐσσύμην** [ῠ], β' ἑνικ. **ἔσσυο** ἀντὶ **ἔσσυσο** Ἰλ. Π. 585, Ὀδ. Ι. 447· γ' ἑνικ. **ἔσσυτο**, Ἐπικ. **σύτο** Ὅμ., **ἐπέσυτο** Εὐρ. Ἑλ. 1163, Φοίν. 1065· μετοχ. **σύμενος** Αἰσχύλ. Ἀγ. 746, Ευμ. 1007, πρβλ. 786, 816 (ἅπαντα λυρικ.)· — πλὴν τῶν τυπων τούτων εὑρίσκομεν **σεῦται**, γ' ἑνικ. συγκεκομμ. παθ. ἐνεστ., Σοφ. Τρ. 645· ὡσαύτως **σοῦμαι** (Δωρικ. **σῶμαι** Ἐπίλυκ. ἐν «Κωραλ.» 2), **σοῦνται** Αἰσχύλ. Πέρσ. 25· προστ. **σοῦ** Ἀριστοφ. Σφ. 209· **σούσθω** Σοφ. Αἴ. 1414· **σοῦσθε** Αἰσχύλ. Θήβ. 31, Ἀριστοφ. Σφ. 458, κτλ.· ἀπαρ. **σοῦσθαι** Πλούτ. 2. 362D· — ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει προστακτ. **σύθι** ἢ **σῦθι**. (Ἐκ τῆς √ΣΥ, δηλ. ΣϜΕ ἢ ΣΕϜ, ὅθεν ἴσως παράγονται ὡσαύτως τὰ **σοβ-ή** (cauda), **σοβ-έω**, **σοβ-αρός**, πρβλ. Ἀρχ. Σκανδ. svip-a, Ἀρχ. Γερμαν. sweif (schweif)). Ποιητικὸν ῥῆμα (εὔχρηστον ἐνιαχοῦ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πεζογράφοις, θέτω εἰς ταχεῖαν κίνησιν, διώκω, ἐλαύνω· μάλιστα δέ, **1**) κυνηγῶ, θηρεύω, Διωνύσοιο τιθήνας σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήιον Ἰλ. Ζ. 133· ἀποδιώκω, σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλη πυκνῇσιν λιθάδεσσιν Ὀδ. Ξ. 35·— συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες σεύωνται Ἰλ. Λ. 415, πρβλ. 549, Γ. 26· ὥς τ'.. ἄγριον αἶγα ἐσσεύαντο κύνες Ο. 272, πρβλ. Υ. 148· μεταφορ., σ. κακότητα ἀπὸ καρήνου Ὕμν. Ὁμ. 7. 12· θάμβος με σ. Ὀρφ. Λιθ. 531. **2**) παρορμῶ ἐναντίον τινός, ἐξερεθίζω, ὅτε πού τις θηρευτὴρ κύνας .. σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συΐ Ἰλ. Λ. 293. **3**) ἀποδιώκω, ἐξελαύνω μετὰ σπουδῆς ἔκ τινος τόπου, ῥίπτω, σφενδονῶ, τινάζω, Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς Ἰλ. Υ. 325· ἵππους ἐκ πεδίοιο Ο. 681· [τινὰ] τῶν κατ' Ἰδαίων ὀρέων Υ. 189·— μετ' ἀπαρεμφ., παρακινῶ, προτρέπω, ἡμιόνους ποταμὸν παρὰ δινήεντα τρώγειν .. Ὀδ. Ζ. 89· — μεταφορ., σ. νόον πρὸς μόχθον Ἀνθ. Π. 1. 93. **4**) ἐπὶ πραγμάτων, ῥίπτω, ἐξακοντίζω, [τὸν δὲ] ὅλμον ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι, τὸν ἔρριψεν οὕτως ὥστε νὰ κυλίηται, Ἰλ. Λ. 147· στρέμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν Ξ. 413· ὡσαύτως, αἷμα ἔσσευα (ἴδε ἐν λέξ. **ἀτρεκής**) Ε. 208· ἴδε κατωτ. II. 1. **II**. Παθ. καὶ μέσ., τίθεμαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, ὅθεν, τρέχω, ὁρμῶ, πηδῶ ἢ τινάσσομαι κατὰ μῆκος, ἐπὶ τεύχεα, πρὸς τὰ ὅπλα, Β. 808· ἐπὶ κοῖτον Ὀδ. Ξ. 456· νέρθε δὲ ποσσὶν ἔσσυμαι Ἰλ. Ν. 79· σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ Ζ. 505· σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα Ὀδ. Ε. 51, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 227· κατ' ἀμαξιτὸν Χ. 146· παρ' ἐρινεὸν Λ. 167· ἀμφ' Ὀδυσῆα Λ. 419· ἰθὺς Λυκίων Π. 584· διὰ σπέος Ὀδ. Ι. 447· οὕτω παρὰ Τραγικ., ἐκτόπιος συθείς, ἀπελθών, ἀναχωρήσας, ἀντίθετον τῷ **παρών**, Σοφ. Ο. Κ. 119· ἀφ' ἑστίας Αἰσχύλ. Πέρσ. 865· ἐκ ναοῦ, ἐξ ἕδρας Εὐρ. Ι. Τ. 1294, κτλ.· σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ Αἰσχύλ. Πρ. 135, κατὰ γᾶς σύμεναι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 1007, πρβλ. Ἀγ. 746· ἀνὰ νάπη Εὐρ. Ἑλ. 1302· — ἐπὶ πραγμάτων, αἷμα σύτο, ἐτινάχθη, ἐξώρμησεν, Ἰλ. Φ. 167· ψυχὴ κατ'.. ὠτειλὴν ἔσσυτο Ξ. 519· ἐκ πυρὸς συθεὶς σίδηρος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 942· ἐσύθη ἔξω πῦον Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 9. **2**) μετ' ἀπαρεμφ., σπεύδω, ὅτε σεύαιτο διώκειν, ὅτε ἔσπευδε νὰ καταδιώξῃ, Ἰλ. Ρ. 463· ὄφρα ὕλη σεύαιτο καήμεναι, ἵνα τὸ δάσος σπεύσῃ νὰ καῇ, δηλ. ἵνα καῇ ταχέως, Ἰλ. Ψ. 198, πρβλ. 210· ἔσσυται κελαδῆσαι, σπεύδει νὰ ψάλῃ, Πινδ. Ι. 8 (7). 133. **3**) μεταφορ., εἶμαι πρόθυμος, ἕτοιμος, ποθῶ, θυμὸς ἔσσυται Ὀδ. Κ. 484· μάλιστα κατὰ μετοχ. πρκμ. **ἐσσύμενος** εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ., (ὅθεν δὲν γράφεται **ἐσσυμένος**), ἴδε ἐν λέξ., Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 475.

σεφθείς, ἴδε **σέβομαι**.

σέω, Δωρ. ἀντὶ **θέω**.

σέων, γεν. πληθ. τοῦ **σής**.

σεωυτοῦ, **-τέου**, θηλ. **σεωυτῆς** κτλ., Ἰων ἀντὶ **σεαυτοῦ**, ὃ ἴδε, Ἡρόδ.

σῆ· «τρέχε (Λάκωνες)» Ἡσύχ.

σηδόν· «γλαυκὸν ἔλαιον» Ἡσυχ.

σήθω (περὶ τοῦ ἐνεστ. ἴδε **ἀπο-σήθω**)· ἀόρ. μετοχ. **σήσας** Ἱππ. 614. 53. — Παθητ., ἀόρ. **ἐσήσθην** ἢ **ἐσήθην** Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4, καὶ μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.· πρκμ. **σέσησμαι** ἢ **σέσημαι** Ἱππ. 491. 1., 533. 44. Κοσκινίζω.

σηκάζω, (σηκὸς) ὁδηγῶ εἰς μάνδραν καὶ κλείω ἐν αὐτῇ, ὅθεν καθόλου, ἐγκλείω εἰς μάνδραν, «μανδρώνω», περικλείω, σήκασθεν (ἀντὶ ἐσηκάσθησαν) κατὰ Ἴλιον, ἐκλείσθησαν, Ἰλ. Θ. 131· ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 4.

σηκη-κόρος, ὁ, ἡ, = **σηκοκόρος**, Πολυδ. Ζ', 151, Σουΐδ.

σηκίς, **-ίδος**, ἡ, (σηκὸς) δούλη τῆς οἰκίας, οἰκοφύλαξ, οἰκονόμος, κλειδοῦχος, θυρωρός, Ἀριστοφ. Σφ. 768, Φερεκράτ. ἐν «Ἀγρίοις» 1· πρβλ. Πολυδ. Γ', 76, Φώτ., Ἡσύχ.

σηκίτης [ῑ], **ου**, Δωρικ. **σᾱκίτας**, **α**, ὁ, (σηκὸς) ὁ ἐν τῷ σηκῷ τηρούμενος, θηλάζων, ἐπὶ ἀμνοῦ, «μαννάρι», Θεόκρ. 1. 10, Ἐπιγράμμ. 4. 18.

σηκο-κόρος, ὁ, ἡ, (κορέω) ὁ καθαρίζων σταῦλον ἢ μάνδραν, βουκόλος, Ὀδ. Ρ. 224· πρβλ. **σηκηκόρος**. **II**. νεωκόρος, φύλαξ παρεκκλησίου, Ζωναρ., Ἡσύχ.

σηκ-ολόης, **ου**, (ὄλλυμι) ὁ τὸν σηκόν, τὸν σταῦλον καταστρέφων, ἀφανίζων, ἐρημώνων, ληστὴς Ἡσύχ.

σηκός, Δωρ. **σᾱκός**, ὁ, μάνδρα, μέρος περίφρακτον ἰδίᾳ χρήσιμον πρὸς περιποίησιν ἀμνῶν, ἐριφίων, μόσχων, Ὀδ. Ι. 219, 227, 439, Κ. 412, πρβλ. Ἰλ. Σ. 589, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 785· εἰς τὸν σ. φέρειν, μεταφορ., ἐπὶ νέων τέκνων, Πλάτ. Πολ. 460C· σηκὸν νομίζειν τὸ τεῖχος Πλάτ. Θεαίτ. 174E· σ. δράκοντος, τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος, Εὐρ. Φοίν. 1010, πρβλ. 931· οἱ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ᾠῶν σηκους, φωλεούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 8, 4. **II**. ἱερὸς περίβολος, ἱερόν, ναΐσκος, Σοφ. Φιλ. 1328, Εὐρ. (ἴδε κατωτ.), διάφ. γραφ. Ἡρόδ. 4. 62· — κατὰ τὸν Ἀμμώνιον ὁ **σηκὸς** ἦτο ἱερὸν ἥρωος, ἡρῷον, ὁ δὲ **ναὸς** θεοῦ,— ἀλλὰ τὴν διάκρισιν ταύτην δὲν τηροῦσιν οἱ ποιηταί, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1753, Ῥῆσ. 501, πρὸς τὸν Ἴωνα 300, κτλ., καὶ ἴδε Valck. εἰς Ἡρόδ. 6. 19. **2**) τάφος, κοιμητήριον περίκλειστον καὶ καθιερωμένον, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε σακὸς Σιμωνίδ. 5. 6, πρβλ. Τραγικ. Ἀποσπ. Ὠδ. σ. 137 Nauck, Πλουτ. Κίμ. 8, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 781. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 4264, -65, -66c, κ. ἀλλ. **III**. ὁ κοῖλος κορμὸς παλαιᾶς ἐλαίας, ἴδε Λυσίου Περὶ τοῦ σηκοῦ. **IV**. βάρος, σταθμίον τι ἐν τῇ πλάστιγγι, «βαρῦδι», Εὐστ. 1625. 26. (Πρβλ. τὸ Λατ. saep-es, saep-io).

σηκοφύλαξ, **-ακος**, ὁ, ὁ φυλάττων τὸν σηκόν. aedituus, Πολυδ. Ἑρμηνεύμ. κ. καθημερ. ὁμιλ. ἔκδ. Boucherie σ. 93.

σηκόω, ζυγίζω, Συλλ. Ἐπιγρ. 151, 40, Πλούτ. 2. 928D· πρβλ. **ἀντισηκόω**.

σηκύλη, ἡ, = **σηκίς**, Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. 1625. 24, Φώτ., Ἡσύχ.: «αἱ ταμίαι παιδίσκαι».

σηκώδης, **ες**, (σηκὸς II, εἶδος) ὅμοιος πρὸς σηκόν, πρὸς ἱερόν, πρὸς ναΐσκον, Αἰλ. π. Ζ. 10. 31.

σήκωμα, Δωρ. **σάκωμα**, τό, (σηκόω) βάρος ἢ σταθμίον ἐν τῇ πλάστιγγι, «βαρῦδι», Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 8, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Δ', 172, Ἀριστ. Μηχαν. 20. 5· σμικρὸν τὸ σὸν σ. προστίθῃς, μικρὸν εἶναι τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ῥίπτεις εἰς τὴν πλάστιγγα, Εὐρ. Ἡρακλ. 690· σ. μολύβδινα, βάρη ἐκ μολύβδου ἢ ἀντισηκώματα, Πολύβ. 8. 7, 9· τὸ κατόπιν σ. τῆς προσβολῆς, ἐπὶ τοῦ δόρατος, ὁ αὐτ. 18. 12, 3. **2**) = **ῥοπή**, φορά, κλίσις, βάρος, ὁ αὐτ. 18. 7, 5. **3**) ἀνταπόδοσις, ἀμοιβή, Φάλαρ. 57. **II**. = σηκὸς II, ἱερὸς περίβολος, ἱερὸς τόπος περίκλειστος, Εὐρ. Ἠλ. 1274.

σηκωτήρ, **-ῆρος**, ὁ, (σηκόω) ἡ φάλαγξ ζυγοῦ, τὸ λουρί, «ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ζυγοῦ» Ἡσύχ.

σηλαγγεύς, ὁ, χρυσωρύχος, ἐκμεταλλευόμενος χρυσόν, Ἀγαθαρχ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. § 27, 28.

σηλία, ἡ, = Ἀττ. **τηλία**, Α. Β. 382.

σήλιον, τό, μικρόν τι ἀγγεῖον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρτοποιοῖς, «μικρὰ πιθάρια. καὶ σκεῦος ἀρτοποιητικὸν (σηλίον διάφ. γραφ.)» Ἡσύχ.

σῆμα, Δωρ. **σᾶμα**, τό, σημεῖον, δεῖγμα, δι' οὗ δύναταί τις νὰ γνωρίζῃ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Ἰλ. Κ. 466, Ψ. 326, Ὀδ. Τ. 250, κτλ.· σημεῖον ἀστεροειδὲς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἵππου, Ἰλ. Ψ. 455· ἥβης σήματα γιγνομένης Σόλων 25, 4· νέφος σ. χειμῶνος Ἀρχίλ. 49·— μάλιστα δέ, **1**) σημεῖον ἐξ οὐρανοῦ προμηνῦον ἢ προαγγέλλον τι, οἰωνός, σημεῖον, Ὅμηρ., κτλ· ἐν ταῖς φράσεσι: σήματα φαίνειν Ἰλ. Β. 353, πρβλ. 308· κτύπε Ζεύς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι Θ. 171· δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι Ν. 244· οὕτω, θεοῦ σήμασι πιθέσθαι Πινδ. Π. 4. 355, πρβλ. 1. 5·

φλογωπά σ. Αἰσχύλ. Πρ. 498, πρβλ. Χο. 259· ἐφηῦρε .. οὐράνιά τε σ. Σοφ. Ἀποσπ. 379· ἐπὶ πραγμάτων ἀκουομένων τε καὶ δρωμένων, ἔπος φάτο σῆμα ἄνακτι Ὀδ. Υ. 111. **2.** καθόλου, σημεῖον διὰ νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἀρχίσῃ τίς τι, τόδε σ. τετύχθω Φ. 231· σ. ἀροτοῖο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 448· ἰδίως, σύνθημα, τί τὸ σῆμα θροεῖ Εὐρ. Ῥῆσ. 12, πρβλ. 688· σημεῖον διὰ νὰ γίνῃ ἀρχὴ τῆς μάχης, σ. μάχης ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1377· παρὰ Βυζ. ἡ σημασία δι' ἧς τὰ τοιαῦτα σημεῖα ἢ προστάγματα ἐδίδοντο· ἴδε ἐν λέξ. **σημαία.** **3)** τὸ σημεῖον δι' οὗ τάφος τις γνωρίζεται, λόφος χώματος, σωρὸς πετρῶν κτλ., Λατ. tumulus, Ἰλ. Β. 814, κτλ.· τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀΐδες ποίησεν Ἄναυρος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 477· σ. χέειν, σχηματίζειν ὑψηλὸν σωρὸν χώματος, Ἰλ. Ζ. 419, κτλ.· μετὰ δοτ. προσώπ., σῆμά τέ οἱ χεύω Ὀδ. Β. 222· σῆμά τέ μοι χεῦαι .. ἀνδρὸς δυστήνου Λ. 75· παρὰ σάματι Πέλοπος Πινδ. Ο. 10 (11). 30·— καθόλου, τάφος, μνημεῖον, Ἡρόδ. 1. 93., 4. 72· τὸ δημόσιον σ. Θουκ. 2. 34· στῆλαι ἀπὸ σημάτων ὁ αὐτ. 1. 93, πρβλ. 2. 34· βραδύτερον ὡσαύτως, ἐπιτάφιος λίθος, πλάξ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 886, 888, κτλ.·— ὁ Πλάτων παίζει ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης, τὸ μὲν σῶμά ἐστιν ἡμῖν σῆμα Γοργ. 493Α, πρβλ. Κρατ. 400Β, καὶ ἴδε **ἀσήμαντος** III. **4)** σημεῖον ὅπως φαίνηται τὸ διάστημα μέχρι τοῦ ὁποίου ἐρρίφθη ὁ δίσκος ἢ τὸ ἀκόντιον, ὑπέρβαλε σήματα πάντων Ἰλ. Ψ. 843· ὑπέρπτατο σ. πάντα Ὀδ. Θ. 192 κἑξ.· ὡσαύτως, σημεῖον ὁρίου, Διον. Π. 18. **5)** σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐβεβαιοῦτο ἡ ταυτότης τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἀπεδεικνύετο ἡ ἀποστολή του, μιν ἐρέεινε καὶ ᾔτεε σ. ἰδέσθαι Ἰλ. Ζ. 176, πρβλ. 178· ὡσαύτως, τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ τοιοῦτος ἐπεδείκνυεν, 168, τὰ σήματα λυγρὰ τοῦ Βελλεροφόντου ἦσαν ἀναμφιβόλως γραπτά, ἤτοι «ζωγραφιστὰ» σημεῖα καὶ οὐχὶ γράμματα, ἴδε **γράφω** ἐν ἀρχῇ· — τὸ «σημάδι» ἤτοι σημεῖον τὸ ἐπὶ τοῦ κλήρου τοῦ Αἴαντος, Ζ. 189, πρβλ. 175· οὕτω, τὸ σημεῖον ἢ κόσμημα τὸ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δι' οὗ ὁ πολεμιστὴς ἀνεγνωρίζετο, συχν. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ., ὡς 387, 404, Εὐρ. Ἠλ. 456· ἐπὶ τῆς σφραγῖδος τῆς ἀποτυπουμένης ἐπὶ ἐπιστολῆς, τῶνδ' ἀποίσεις σ. Σοφ. Τρ. 614· — πρβλ. **σημεῖον** 5, **ταυρόπους.** **6)** ἀστερισμός, σ. κυνὸς Εὐρ. Ἑκ. 1273· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ οὐράνια σώματα, Λατ. signa, Σοφ. Ἀποσπ. 379· — πρβλ. Ἰλ. Χ. 30, ἐπὶ τοῦ Σειρίου, λαμπρότατος μὲν ὅδ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Ὁ Λοβέκκ. λαμβάνων ὡς δεδομένον ὅτι τὰ γράμματα θ καὶ σ ἐναλλάσσονται, ὡς παρὰ τοῖς Λάκωσιν, ἀποδίδει τὴν λέξιν εἰς τὴν ῥίζαν ΘΕ, **τί-θη-μι**). — Καθ' Ἡσύχ.: «σῆμα· τάφος. μνῆμα. ἢ ναοῦ εἶδος», καὶ «σήματα· τέρατα, σημεῖα. Ἀττικοὶ δὲ μνήματα».

σημάδιον, τό, = **σημάτιον**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 451, Εὐστ. 1675. 46.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 78-79.

σημαία, ἡ, (**σῆμα** 2) στρατιωτικὸν σημεῖον ἐν πολέμῳ, σημαία, ὡς καὶ νῦν, Λατ. signum militare, Πολύβ. 2. 32, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 IV, κ. ἀλλ. **2)** ὁ ὑπὸ μίαν σημαίαν οὐλαμὸς ἢ σῶμα, τὸ παρὰ Ῥωμαίοις manipulus, Πολύβ. 6. 24, 5, κτλ. **II.** εἰκών, ἄγαλμα, ὡς τὸ Λατιν. signum, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 2. **III.** παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 963, πανοπλία. — Καθ' Ἡσύχ.: «σημαία· σημεῖον». — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 78.

σημαίνω Ἰλ., Ἀττ.· Ἰων. παρατ. **σημαίνεσκον** Κοΐντ. Σμ. 4. 193· — μέλλ. **σημᾰνῶ** Αἰσχύλ. Ἀγ. 497, Θουκ. 6. 20, Ἰων. **-ᾰνέω** Ὀδ. Μ. 26, Ἡρόδ. 1. 75·— ἀόρ. **ἐσήμηνα** Ἡρόδ., Ἀττ.· ἀλλ' ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Ξεν. καὶ παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν **ἐσήμᾱνα**·— πρκμ. **σεσήμαγκα** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 29, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 666D, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστέροις. — Μέσ., μέλλ. **σημανοῦμαι**, Ἰωνικ. **-έομαι** Ἱππ. 383. 52. κτλ.· ἀόρ. **ἐσημηνάμην** Ἰλ. Η. 175, Ἀττ.— Παθ., μέλλ. **σημανθήσομαι** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 267, (**ἐπι-**) Εὐρ. Ἴων 1593· μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., Ἱππ. 556. 22·— ἀόρ. **ἐσημάνθην** Δημ. 1143. 26· πρκμ. **σεσήμασμαι** Ἡρόδ. 2. 39, Πλάτ. Νόμ. 954B, κτλ.· ἀλλὰ γ' ἑνικ. **σεσήμανται** Ἡρόδ. 2. 125, ἀπαρέμφ. **σεσημάνθαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 1198· (σῆμα). Δεικνύω διά τινος σημείου, φανερώνω, γνωστὸν ποιῶ, ἐμφαίνω, τέρματα Ἰλ. Ψ. 358, 757· δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω Ὀδ. Μ. 26· τοῦτον σημήνας, ἀφ' οὗ ἔδειξε τοῦτον, Ἡρόδ. 1. 5, πρβλ. 34 τέκμαρ Αἰσχύλ. Χο. 667· θησαύρισμα Σοφ. Φιλ. 37· σ. τι περί τινος Πλάτ. Νόμ. 682Α· σ. ὅ τι χρὴ ποιεῖν Ξεν. Ἀπολογ. 12· σ. εὔδια πάντα (ἐξυπ. εἶναι) Θεόκρ. 22. 22.— Μέσ., πάντα σημαίνει, σοὶ δεικνύονται τὰ πάντα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1039. 11. **2)** ἀπολ., δίδω σημεῖα, φθόγγος, φῶς σ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 245, Ἀγ. 293· ὁ λόγος σ. Σοφ. Τρ. 345· καπνῷ σ., κάμνω σημεῖον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 497· μάλιστα ἐν τῷ μέλλ. μετὰ τοῦ **αὐτός**, πλοῦς αὐτὸς σημανεῖ Εὐρ. Ἑλ. 151· τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 265· αὐτὸ σημανεῖ (ἄνευ οὐσιαστ.) ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 623· τἄλλα δ' αὐτὸ σημανεῖ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 976. **3)** ἐπὶ οἰωνῶν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 2, κτλ.· σ. ἐν τοῖς ἱεροῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 6. 1, 31· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 1, 19· ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι Θουκ. 2. 8· πρὸ τῶν μελλόντων Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 17.— Παθ., σημαίνεσθαι διὰ τῶν ἐμπύρων Πλούτ. 2. 222F, κτλ. **4)** παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις ἀμεταβ., φαίνομαι, εἶμαι φανερός, δῆλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 4· (ἀλλὰ παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 8. 1, 7)· σ. ἐκ τῶν εἰρημένων Πλάτ. Ἐπιν. 989Α· ἴδε **δηλόω** II. **6)** **σημαίνει** ἀπροσ., σημεῖα φαίνονται, Ἀριστ. Προβλ. 26. 12, 1.

II. δίδω σημεῖον νὰ εἴπῃ τις ἢ πράξῃ τι, μετὰ δοτ. προσ., Ἰλ. Κ. 58, Ρ. 250· μετ' ἀπαρ., σ. τινὶ ποιεῖν τι Ἡρόδ. 1. 116, πρβλ. 6. 78, Αἰσχύλ. Ἀγ. 26, Σοφ. Αἴ. 688, Ξεν. Ἀνάβ. 6. 1, 24· μὴ σημήναντός σου, χωρὶς νὰ διατάξῃς σύ, Πλάτ. Φαίδων 62C· — ὡσαύτως μετὰ γεν., ὡς τὸ **ἄρχειν**, εἶμαι ἀρχηγός τινος, ἄρχω, κυβερνῶ, στρατοῦ Ἰλ. Ξ. 85· ὡσαύτως, σ. ἐπὶ δμωῇσι γυναιξὶ Ὀδ. Χ. 427·— δίδω διαταγάς, ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν Ἰλ. Φ. 445, πρβλ. Ὀδ. Χ. 450· πᾶσι δὲ σήμαινεν Ἰλ. Α. 289· ἐν τῇ μετοχ., **σημαίνων** = **σημάντωρ**, Σοφ. Ο. Κ. 704, Ο. Τ. 957· — ὡσαύτως, σ. ἐπί ἢ πρός τι, δίδω σημεῖον νὰ πράξῃ τίς τι, Wern. εἰς Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ-.) 145. **2)** ἐν πολέμῳ ἢ ἐν μάχῃ, δίδω σημεῖον τῆς προσβολῆς, κτλ., Θουκ. 2. 84, κτλ.· πλήρες, σ. τῇ σάλπιγγι Ἀνδοκ. 7. 9, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 1· σ. τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι αὐτόθι 2. 2, 4· μετ' αἰτ., σ. ἀναχώρησιν, δίδω τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, Θουκ. 5. 10· ἐπειδὰν ὁ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικὸν Ξεν. Ἀνάβ. 4. 3, 29, πρβλ. 32· τὸ ἀνακλητικὸν Πλούτ. 2. 236E· μετ' ἀπαρεμ., Ξεν. Κύρ. 1. 4, 18, κτλ.·— ὡσαύτως ἀπροσ., **σημαίνει** (δηλ. ὁ σαλπιγκτής), δίδοται σημεῖον, οἷον, τοῖς Ἕλλησιν ὡς ἐσήμηνε, ὅταν ἐδόθη τὸ σημεῖον διὰ νὰ ἐπιπέσωσιν οἱ Ἕλληνες, Ἡρόδ. 8. 11, πρβλ. Θουκ. 2. 84· μετ' ἀπαρ., ἐσήμαινε πάντα παραρτέεσθαι, ἐδόθη σημεῖον νὰ ἑτοιμάσωσι τὰ πάντα, Ἡρόδ. 9. 42, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 830· ἴδε ἐν λέξ. **κηρύσσω** I, **σαλπίζω.** **3)** καθόλου, σ. τῷ ἵππῳ τι ἢ ποιεῖν τι Ξεν. Ἱππ. 9, 4., 7, 10. **4)** κάμνω σημεῖα, εἰς τὴν πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 2, 33· σ. ὡς πολεμίων ἐπιόντων αὐτόθι 7. 2, 5. — Παθ., ἐσημάνθησαν προσπλέουσαι αὐτόθι 6. 2, 34. **III.** σημαίνω, φανερώνω, δηλῶ, διακηρύττω, φόνον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1218· τινί τι Ἡρόδ. 7. 18., 9. 49, Σοφ. Ο. Τ. 225·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, σ. ὡς .., ὅτι .. Ἡρόδ. 1. 34, 108, Σοφ. Ο. Κ. 320· σ. ὅ τι χρή σοι συμπράσσειν Αἰσχύλ. Πρ. 295· σ. ὅπῃ γῆς πεπλάνημαι αὐτόθι 565· σ. ὅπου .. Σοφ. Ἠλ. 1294· σ. ὅπου τ' εἶ χὠπόθεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 91· σ. εἴτε .. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 22· — μετὰ μετοχ., φανερώνω ὅτι πρᾶγμά τι ἔχει κατά τινα τρόπον, σημαίνει φρυκτοῦ φῶς .. μολὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 293· Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι Σοφ. Ο. Τ. 79, πρβλ. Ο. Κ. 1669· ταῦτα ὡς πολέμου ὄντος σημαίνει Πλάτ. Νόμ. 626E, πρβλ. 722E. **2)** καθόλου, δηλῶ, ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, Ἡρόδ. 1. 108., 3. 106, Αἰσχύλ. Πρ. 618· ἀπολ., **σήμαινε** = λέγε, Σοφ. Ο. Κ. 51, πρβλ. Ο. Τ. 1050· οὐ στηλῶν μόνον σ. ἐπιγραφὴ Θουκ. 2. 43. **3)** ἐπὶ συγγραφέως, δηλῶ, λέγω, θέλω νὰ εἴπω, ὅτι .. Στράβ. 639·— ἐπὶ λέξεως, προτάσεων, κτλ., ἔχω σημασίαν τινά, δηλῶ, ταὐτὸν σημαίνει Πλάτ. Κρατ. 393Α, πρβλ. 437C, Φαῖδρ. 275D, Ἀριστ., κλπ.· **σημαίνοντα**, ἦχοι ἔχοντες σημασίαν, ἀντίθετον τῷ **ἄσημα**, Ἀριστ. Ποιητ. 21, 1 κἑξ.— Παθ., τὸ σημαινόμενον, ἡ ἔννοια, ἡ σημασία τῶν λόγων, τῶν λέξεων, ὁ αυτ. ἐν Ῥητ. 3. 2, 13, Διον. Ἁλ., κλπ.· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς γραμμ., πρὸς τὸ σημαινόμενον, κατὰ τὴν ἐνυπάρχουσαν ἔννοιαν μᾶλλον ἢ κατὰ τὸ σχῆμα ἢ τὸν τύπον.

IV. = **σφραγίζω**, ἀποτυπώνω σημεῖόν τι ἢ σφραγῖδα, Λατ. obsignare, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 954C, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 17, Ἰσαῖ. 63. 6.— Παθ., εὖ σεσημάνθαι, εἶμαι καλῶς ἐσφραγισμένος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1198· τὰ σεσημασμένα, ἀντίθετον τῷ τὰ ἀσήμαντα, Πλάτ. Νόμ. 954Δ, πρβλ. Λυσίαν 897. 2, Δημ. 999. 16.

B. Μέσ., **σημαίνομαι**, ὡς τὸ **τεκμαίρομαι**, λαμβάνω ὡς σημεῖον, δηλ. συμπεραίνω ἐκ σημείων, εἰκάζω, τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι Σοφ. Αἴ. 32· ἄστροις σ. τὸ δεῖπνον, παροιμ. ἐν τῷ Αἰλ. π. Ζ. 7. 48· σ. τι ἔκ τινος αὐτόθι 2. 7· ἐπὶ κυνῶν ἀνιχνευόντων τὸ θήραμα, μυξωτῆρσι σ. τι Ὀππ. Κυν. 1. 454.

II. σημειώνω δι' ἐμαυτόν, σημαίνεσθαι βύβλῳ (ἐξυπακ. βοῦν), δηλ. σφραγίζων περὶ τὸ κέρας αὐτοῦ λωρίδα βύβλου, Ἡρόδ. 2. 38, πρβλ. 39. **2)** σημειώνω, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, τοὺς εὐρωστοτάτους Πολύβ. 3. 71, 7. — Καθ' Ἡσύχ.: «σημαίνειν· δεικνύειν. δικάζειν. βουλεύεσθαι. σαλπίζειν».

σημαιο-φόρος, ον, Λατ. signifer, ὁ φέρων, κρατῶν τὴν σημαίαν, ὡς καὶ νῦν, Πολύβ. 6. 24, 6, κτλ.

σημᾰλέος, α, ον, (σῆμα) ὁ δηλῶν διὰ σημείων, ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὅστις δίδει σημεῖα διὰ τῆς βροντῆς, Παυσ. 1. 32. 2.

σήμανσις, ἡ, (σημαίνω) = **σημασία**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικομ. Γερασ.

σημαντέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει νὰ σημανθῇ, νὰ σημειωθῇ, τόποι Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2. **2)** **σημαντέον**, πρέπει τις νὰ σημάνῃ, νὰ δηλώσῃ, νὰ ἀποδείξῃ, Ἀμμών.

σημαντήρ, -ῆρος, ὁ, = **σημάντωρ**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 575· σ. κλήρου, ὁ κύριος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Γ. 1403. **II**. σφραγίς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 12., 20. 2, 3.

σημαντήριον, τό, σημεῖον ἢ σφραγὶς ἐπὶ πράγματος, ὅπερ δέον νὰ τηρηθῇ ἄθικτον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 609· ἀμφίβολον ἔχει σημασίαν παρὰ Σοφ. ἐν Ἀποσπ. 379. **II**. τόπος ἔνθα κόπτονται ἢ ἐκτυποῦνται νομίσματα, νομισματοκοπεῖον, παρ' Ἁρποκρ.

σημαντικός, ή, όν, ὁ ἔχων σημασίαν, σημαίνων τι, ἐνδεικτικός, δηλωτικός, ἀντίθετον τῷ **ἄσημος**, ὄνομά ἐστι φωνὴ χρόνου σημαντικὴ Ἀριστ. π. Ἑρμην. 2. 2· ῥῆμα .. φωνὴ σημαντικὴ μετὰ χρόνου ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20. 9· λόγος .. ἐστὶ φωνὴ σ. κατὰ συνθήκην ὁ αὐτ. π. Ἑρμην. 4, 1·— μετὰ γεν., σ. ὑγιείας ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 15, 10· σ. πάσης κακίας Διόδ. 3. 4· — σ. ὄρη, παρέχοντα σημεῖα τοῦ καιροῦ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 4, 2.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 10· ὑπερθ. **-ώτατα**, Λογγῖν. 31. 1.

σημαντός, ή, όν, σεσημειωμένος, δεδηλωμένος, ἐμφαντικός, ἐπὶ χρόνου ἐν τῇ μουσικῇ, Πλούτ. 2. 1140F, Ἀριστείδ. Μουσ. 1, σ. 37, πρβλ. Böckh Metr. Pind. σ. 23.

σημάντρια, ἡ, θηλ. τοῦ **σημαντήρ**, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 236.

σημάντριον, τό, = **σήμαντρον**, Σοφ. Ἀποσπ. 379.

σημαντρὶς γῆ, χῶμα ἐν χρήσει εἰς σφράγισιν ὡς παρ' ἡμῖν νῦν ὁ ἰσπανικὸς κηρός, κοινῶς «βουλλοκέρι», Ἡρόδ. 2. 38.

σήμαντρον, τό, = **σημαντήριον**, σφραγίς, σήμαντρα σῶα, σφραγῖδες οὐχὶ τεθραυσμέναι, Ἡρόδ. 2. 121, 2· σ. ἀνιέναι, ἀνοίγειν Εὐρ. Ι. Α. 325, Ξεν. Λακ. 6. 4· μεταφορ., δεινοῖς σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι, δηλ. τετραυματισμένοι, Εὐρ. Ι. Τ. 1372.— Καθ' Ἡσύχ.: «σήμαντρα· σφραγῖδες».

σημάντωρ, -ορος, ὁ, (σημαίνω II) ὁ δίδων τὸ σημεῖον, τὸ σύνθημα, ἀρχηγός, στρατηγός, Ἰλ. Δ. 431, πρβλ. Ὀδ. Τ. 314· ἐπὶ ἵππου, ἱππηλάτης, ἔφιππος, Ἰλ. Θ. 127· ἐπὶ ἀγέλης, βουκόλος, Ο. 325· ὁ Ζεὺς καλεῖται θεῶν σ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 56· σημάντορες ἄνδρες Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 542· ἐθνέων ἔσαν ἄλλοι σημάντορες, ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων ἀξιωματικῶν, Ἡρόδ. 7. 81. **2)** ὁ ἀναγγέλλων τι, ὁδηγός, διάφορ. γραφ. παρὰ Σοφ. ἐν Ο. Τ. 957· παγίδων σ. φελλός, ὁ δεικνύων τὰ δίκτυα, Ἀνθ. Π. 6. 27· μόλιβον, σελίδων σημάντορα πλευρῆς (ἴδε **σελὶς** II), αὐτόθι 62, πρβλ. 64. **II**. παρὰ μεταγεν. ἁπλῶς ὡς ἐπίθετον, ἔτι καὶ μετὰ θηλ. οὐσιαστ., σημάντορι φωνῇ Νόνν. Δ. 37. 551, πρβλ. Wern. εἰς Τρυφιόδ. (γραπτ. (Τριφ-.) 237. — Καθ' Ἡσύχ.: «σημάντορες· ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς. ἡγεμόνες. ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅ ἐστι προστάσσειν· ἡνίοχοι. ἐπιστάται».

σημᾰσία, ἡ, (**σημαίνω** II) τὸ σημαίνειν, τὸ νὰ δίδῃ τις σημεῖον ἢ πρόσταγμα, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΚΘ', 1)· αἱ ἀπὸ τῶν ἄρκτων σ. Διόδ. 2. 54. **II**. τὸ δηλοῦν, τὸ σημαίνειν, δεικνύειν, αἱ πράξεις ἤθους σ. ἐστὶν Ἀριστ. Προβλ. 19. 27, πρβλ. Στράβ. 369. **2)** ἡ σημασία λέξεως, Γραμμ.·— σημείωσις τῶν φθόγγων ἐν τῇ μουσικῇ, Gaudent. σ. 20. **III**. ἡ κατάδηλος ἐμφάνισις τῆς νόσου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5, κ. ἀλλ. **IV**. σημεῖον, «σημάδι», ἐν δέρματι χρωτὸς Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΓ', 2). — Καθ' Ἡσύχ.: «σημασία· φανέρωσις (διὰ σάλπιγγος)».

σημᾰτίζομαι. = **σημαίνομαι**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 31.

σημάτιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σῆμα**, Εὐστ. 1675. 44. **2)** ὡς Βυζ., δικανικὸς ὅρος, = **ἐνέχυρον**.

σημᾰτόεις, εσσα, εν, (**σῆμα** 3) πλήρης τάφων, χθὼν Ἀνθ. Π. 7. 628.

σημᾰτουργός, ὁ, (*__ἔργω__) ὁ κατασκευάζων σήματα, ἐμβλήματα διὰ τὰς ἀσπίδας, Λατ. signifex, Αἰσχύλ. Θήβ. 491.

σημεία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **σημαία**, ὃν οἱ Ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον εἰς τὸ κείμενον Διον. τοῦ Ἁλ., Διοδ., κλπ.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 78.

σημειο-γράφος [ᾰ], **ον**, ὁ γράφων μὲ σημεῖα, ταχυγράφος, στενογράφος, κρυπτογράφος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 3902d·— ἐντεῦθεν **-γρᾰφεῖον**, τό, τὸ γραφεῖον ἢ ἐργαστήριον τοῦ γράφοντος μὲ σημεῖα· καὶ **-γραφικὴ** τέχνη, Βυζ.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Θ', σ. 78-79.

σημειο-λύτης, ου, ὁ, ὁ ἑρμηνεύων, λύων τὰ σημεῖα, Βυζ.· **-λῡτέω**, Πλανούδ.

σημεῖον, τό, Ἰων. **σημήιον**, Δωρ. **σαμᾶον** (ὃ ἴδε) = **σῆμα** ἐν πάσῃ ἐννοίᾳ, καὶ συνηθέστερον αὐτοῦ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀλλ' οὐδαμοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἢ Ἡσιόδῳ· σημεῖον, «σημάδι» διὰ τοῦ ὁποίου γνωρίζεταί τι, Ἡρόδ. 2. 38· σημεῖα τῶν δεδικασμένων .., σημεια πάντων ὧν ἔπραξαν Πλάτ. Πολ. 614C· καὶ τοῦ μέλλοντος, τυραννίδος σ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1355· σ. λαβεῖν ἔκ τινος Εὐρ. Ἱππ. 514· ἴχνη, «σημάδια», σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν .. ἐξεφαίνετο Σοφ. Ἀντ. 257, πρβλ. Ἠλ. 886· τῆς καταβάσεως Ξεν. Ἀνάβ. 6. 2, 2· ἐπὶ τοῦ ἐπιπλέοντος φελλοῦ, Παυσ. 8. 12, 1. **2)** σημεῖον ἐκ μέρους τῶν θεῶν, οἰωνός, Σοφ. Ο. Κ. 94· σ. ἀπὸ θεῶν Ἀντιφῶν 139. 2· πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 244C, Ἀπολογ. 40B, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 1· — μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν, οιτινες ἐθεωροῦντο ὡς σημεῖα, δύεται τὰ σημεῖα Εὐρ. Ῥῆσ. 529, πρβλ. Ἴωνα 1157. **3)** σημεῖον ὅπως πράξῃ τίς τι, γενόμενον διὰ σημαιῶν, ἀνέδειξε σημήιον τοῖς ἄλλοις ἀνάγεσθαι, ἔκαμεν, ὕψωσε σημεῖον πρὸς τοὺς λοιποὺς διὰ νὰ ἐκπλεύσωσιν, Ἡρόδ. 7. 128· αἴρειν, κατασπᾶν τὸ σ., ὑψώνω ἢ καταβιβάζω τὸ σημεῖον τῆς μάχης, Θουκ. 1. 49, 63, κτλ.· καθαιρεῖν τὸ σ., καταβιβάζειν τὴν σημαίαν, — ὅπερ ἦν σημεῖον τῆς διαλύσεως τῆς ἐκκλησίας, Ἀνδοκ. 6. 4· ὕστερος ἐλθεῖν τοῦ σημείου Ἀριστοφ. Σφ. 690· καθόλου, σημεῖον συμπεφωνημένον, σ. ὑποδηλοῦν τινι ὅτι .. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1111· τὰ σημεῖα αὐτοῖς ἤρθη, τὰ προηγούμενα συμφωνηθέντα, Θουκ. 4. 42· τὸ σ. τοῦ πυρός, ὡς εἴρητο, ἀνέσχον αὐτόθι 111. **4)** σημαία ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ ναυάρχου, Ἡρόδ. 8. 92· ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ στρατηγοῦ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 13·— ἀκολούθως καθόλου, σημαία, Εὐρ. Ι. Α. 255· ἔξω τῶν σημείων, ἔξω τῆς γραμμῆς, τῆς παρατάξεως, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 19· ἐντεῦθεν, ὅριον, σύνορον, ἔξω τῶν σ. τοῦ ὑμετέρου ἐμπορίου, ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ ἐμπορίου σας, Δημ. 932. 15· ἐπὶ τῶν λίθων τῶν δηλούντων τὰ μίλια, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 7. **5)** εἰκὼν ἢ χάραγμα ἐπὶ ἀσπίδος, Ἡρόδ. 1. 171, Εὐρ. Φοίν. 143. 1114· ἐπὶ πλοίων, ὡς αἱ κατὰ τὴν πρῷραν κεφαλαὶ ἢ παραστάσεις καὶ τὰ τοιαῦτα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 933, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 255, Ἀριστοφ. Ἱππ. 952, Σφ. 585, Πλάτ. Θεαίτ. 191D, κ. ἀλλ., Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 30, πρβλ. Δημ. 1039. 11· — εἰκών, παράστασις, σ. Διὸς κτησίου Ἀντικλ. παρ' Ἀθην. 473B· εἰργασμένα ἐπὶ ταπήτων, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἱππαλεκτρυών**·— δεῖγμα τοῦ ἀξιώματος, «παράσημον», τρίαιναν σ. θεοῦ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 218·— ἐν τῷ πληθ., γραπτὰ σημεῖα, γράμματα, γράψαι σημήια .. φωνῆς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 580. 11. **6)** σύνθημα τῶν φρουρῶν ἢ τῶν μαχομένων, Πολύβ. 5. 69, 8· ἀπὸ σημείου ποιεῖν τι Θουκ. 2. 90, 4, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 28. **II**. σημεῖον, ἔνδειξις, φανέρωσις ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι ἢ θὰ εἶναι, Σοφ. Ο. Τ. 1059, Εὐρ. Φοίν. 1332· σ. φαίνεις ἐσθλὸς .. γεγὼς Σοφ. Ἠλ. 24, πρβλ. Ο. Τ. 710· τέχνης σ. τῆς ἐμῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 998· — ἐν τῇ λογικῇ, σημεῖον ἢ ἀπόδειξις, Ἀριστοφ. Νεφ. 369, Θουκ. 1. 6, 10, κτλ., Ἀνδοκ. 22. 42, κτλ.· σ. ἐπιδεικνύναι ὅτι .. Αἰσχίν. 41. 35., 60. 8· τάδε τὰ σ. ὡς .. Ξεν. Ἀγησ. 1. 5· σ. εἰ .. Πλάτ. Γοργ. 520E· ὅτι ἀγαθὸς ἦν, τοῦτο μέγιστον σ. ὁ αὐτ. ἐν Μίν. 321B· τὸ μὴ ἐκδυθῆναι οὐδὲν σ. ἐστι, δὲν εἶναι ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, Ἀντιφῶν 117. 2· ὡσαύτως, παράδειγμα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17·— σημεῖον δέ· ἢ σημεῖον γάρ· προεξαγγέλλει ἐπιχείρημα λογικὸν (πρβλ. **τεκμήριον** II. 2), Δημ. 563. 6, Ἰσοκρ. 58C, 63A, κτλ. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὸ σημεῖον εἶναι πιθανὸν ἐπιχείρημα, εἰς ἀπόδειξιν τοῦ συμπεράσματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τεκμήριον** (ἀπόδειξις βεβαία, ἐπιχείρημα ἀποδεικτικόν), ἴδε Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 27, 2, Σοφιστ. Ἔλεγχ. 5, 9, Ῥητορ. 1. 2, 16. **3)** παρὰ τοῖς ἰατρ. συγγραφεῦσι, σύμπτωμα, Ἀρετ., κλπ. **III**. = **στιγμή**, τὸ μαθηματικὸν σημεῖον, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 10, 3, Τοπ. 6. 4, 5, Φυσ. 8. 8, 6, Εὐκλ. Ὅρ.· ὡσαυτως, σ. χρόνου, punctum temporis, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 12, 19, Φυσ. 8. 8, 20 κἑξ. **2)** ἐν τῇ προσῳδίᾳ καὶ τῇ μουσικῇ, χρόνος, ἡ μονὰς τοῦ χρόνου, Λατ. mora, Ἀριστόξ. σ. 39· πρβλ. Ἑρμάνν. Πονημάτ. 2. 108.— Καθ' Ἡσύχ.: «σημεῖον· τέρας. ἢ σφραγίς». — Κατ' Ἀμμών. π. διαφ. λέξ. σ. 127 «ἐν τῇ τέχνῃ τὰ μὲν παρῳχημένα σημείοις πιστοῦνται, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις».

σημειο-σκόπος, ὁ, ὁ παρατηρῶν καὶ ἐξετάζων σημεῖα, οἰωνούς, μάντις, οἰωνοσκόπος, Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ.· — ἐντεῦθεν **-σκοπέω**, μαντεύομαι, Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.· **-σκοπία**, ἡ, μαντική, Τζέτζ.

σημειο-φόρος, ον, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **σημαιοφόρος** παρὰ τῷ Διον. Ἁλ. 8. 65, Πλουτ. Βροῦτ. 43. **II**. ὁ ποιῶν θαύματα, θαυματουργός, Βυζ.— Ῥῆμα **σημειοφορέω**, Εὐστ. Θεσσ. σ. 672, ἔκδ. Mi.

σημειόω, = **σημαίνω**, σημειώνω (τὰ μίλια διὰ λίθων), ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους ὀκτὼ διὰ Ῥωμαίων ἐπιμελῶς Πολύβ. 3. 39, 8, ἐν τῷ Παθητ., πρβλ. 1. 47, 1·— σφραγίζω, ἐπιστολὰς σφραγῖδι Διον. Ἁλ. 4. 57. **II**. Μέσ., σημειώνω δι' ἐμαυτόν, παρατηρῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 21, 7, Πολύβ. 22. 11, 12, κτλ. **2)** ἑρμηνεύω τι ὡς σημεῖον ἢ οἰωνόν, ὁ αὐτ. 5. 78, 2, Στράβ. 404. **3)** παρὰ τοῖς γραμμ., ἐπὶ τῶν ἐν τῷ περιθωρίῳ σημειώσεων, **σημείωσαι** = nota bene, Ἀθήν, 55B, συχν. ἐν τοῖς Σχολιαστ.· — ἐν τῷ Παθ. **σεσημείωται**, εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ περιθωρίῳ, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 16· τὰ σεσημειωμένα, τὰ σημειωθέντα ὡς ἐξαιρέσεις, Α. Β. 1257· μέλλ. **σεσημειώσεται** ὁ αὐτ. 2. 577, 583, 588, κ. ἀλλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 472, 476.

σημειώδης, ες, (εἶδος) σεσημειωμένος, ἀξιόλογος, ἐπιφανής, ἐπίσημος, Στράβ. 334· ἐπὶ ὕφους πομπώδους, ἰδιότροπος, Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 2. **II**. ὁ σημαίνων μέλλον, σημαντικός, προοιωνιστικός, χαρακτηριστικός, αἱ ἄλῳ σημειώδεις Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 10, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 35· τὰ ἐνύπνια ἔχει τι σ.

'Αριστ. π. Μαντικῆς 1, 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 286A.— 'Επίρρ. **-δῶς**, Στράβ. 759.

σημείωμα, τό, = τῷ ἑπομ. I. 2, Βυζ.

σημείωσις, -εως, ἡ, τὸ σημειοῦν, σημείωμα, ὡς καὶ νῦν, δήλωσις, Πλούτ. 2. 961C. 2) τὸ σφραγίζειν, ὅθεν, ἐσφραγισμένον ἔγγραφον, διάταγμα, Βυζ. II. τὸ παρατηρεῖν τὰ συμπτώματα, Γαλην.· ἴδε Foës Oec. Hipp. III. τὸ σημειοῦν ἐν τοῖς περιθωρίοις τὰ παράλληλα χωρία, κτλ., Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 6. 16· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ σημειώσεις, αὐτόθι 5. 19. IV. ὁρατὸν σημεῖον, οἷον σημαία, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΝΘ', 6).

σημειωτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει νὰ σημειώσῃ τις ὡς ἐξαίρεσιν, Λογγῖν. 'Αποσπ. 3. 5, κτλ. 2) **σημειωτέον**, πρέπει τις νὰ σημειώσῃ, Γραμμ.

σημειωτικός, ή, όν, ὁ παρατηρῶν τὰ σημεῖα, παρατηρητικός, ὁ ὄντως φιλόσοφος σ. Πορφύρ. π. 'Αποχ. 'Εμψύχ. 2. 49. II. ἡ σημειωτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ γνῶσις καὶ διάκρισις τῶν συμπτωμάτων ἐν τῇ ἰατρικῇ, ἡ διάγνωσις, Γαλην.

σημειωτός, ή, όν, ἄξιος σημειώσεως, σημειωθείς, ἐπίσημος, Σέξτ. 'Εμπ. π. Π. 101.

σημερινός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σήμερον, ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.— Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 333) ἀδόκιμον.

σήμερον, 'Επίρρ., σήμερον, ὡς καὶ νῦν, 'Ιλ. Η. 30, 'Οδ. Ρ. 186, κτλ., Εὐρ. Ῥῆσ. 683· Δωρ. **σάμερον** Πινδ. Ο. 6. 47, Π. 4. 1·— ὁ συνήθης 'Αττ. τύπος ἦτο **τήμερον**, Κρατῖν. ἐν «Νομ.» 6, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 68, κτλ., Piers. εἰς Μοῖριν σ. 364· (ἂν καὶ ὁ τύπος σήμερον ἀπαντᾷ ἐνιαχοῦ τῶν κωμικῶν ποιητῶν, Ἕρμιππος ἐν 'Αδηλ. 29)· εἰς τήμερον Πλάτ. Συμπ. 174A· τὸ τήμερον αὐτόθι 176E· τὸ τ. εἶναι, διὰ τὴν σήμερον, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 396D· ἡ τ. ἡμέρα Δημ. 51. 23·— ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **τήμερα** («σήμερα») 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 354. (Τὸ σ ἢ τ πιθανῶς προυτάχθη ἁπλῶς χάριν τῆς προφορᾶς· πρβλ. τὸ Σανσκρ. sa, sâ (οὗτος, ἐκεῖνος, 'Αγγλ. he, she)·— τὸ **σήμερον (τήμερον)** σχετίζεται πρὸς τὸ **ἡμέρα**, ὡς τὸ **σῆτες (τῆτες)** πρὸς τὸ **ἔτος**).— Καθ' 'Ησύχ.: «σήμερον· αὐτίκα. ταχύ».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 331.

σημήιον, τό, 'Ιων. ἀντὶ **σημεῖον**.

σημικίνθιον ἢ **σιμικίνθιον**, τό, Λατ. semicinctium, «ποδιὰ» ἢ «μανδῆλι», Πράξ. 'Αποστ. ιθ', 12.

σημό-θετος, ον, ὁ ἔχων σημεῖον ἐπιτεθειμένον ἢ προσκεκολλημένον, «σημαδευμένος», 'Ανθ. Π. 6. 295.

σημύδα, ἡ, εἶδος δένδρου σκληροῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 14, 4.

σημών, ὁ, Λακων. ἀντὶ **θημών**, 'Ετυμολ. Μέγ.

σήνασα· «προσγελάσασα, προσπαίξασα» 'Ησύχ.

σηνίκη· «ἄτροχος ἅμαξα. καὶ τὸ τετράπουν ζῷον, σαύρα παραπλήσιον. καὶ ζῷον πολύπουν, ὅμοιον τοῖς κατοικιδίοις ὄνοις» 'Ησύχ.

σήνουρος, ον, 'Ιων. ἀντὶ **σαίνουρος**, 'Ησύχ.

σηπάς, -άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **σηπτός**, ἀμφίβολ. παρ' 'Ιακώψ. εἰς 'Ανθ. Π. σ. 857.

σηπεδονικός, ή, όν, ὁ φέρων εἰς σῆψιν, σηπτικός, 'Αρχ. Χειρουργ. Cocch. 158. 39.—'Επίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 38.

σηπεδονώδης, ες, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς σῆψιν, σαπίζων, ἕλκεα 'Ιππ. 604. 55.

σηπεδών, -όνος, ἡ, (σήπομαι) σῆψις, «σαπίλα», ἐπὶ ζωϊκοῦ σώματος, ἐπὶ ξύλου ἢ καὶ ἐπὶ λίθου, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Γ', 1083, Πλάτ. Φαίδων 110E, κτλ.· σηπεδόνα λαβεῖν αὐτόθι 96B. 2) ἐπὶ ζώσης σαρκός, νέκρωσις, οὖσα δύο εἰδῶν, σ. χλωρή, ὅταν ἐκρέῃ ὑγρόν τι, ξηρή, ὅταν εἶναι ξηρά, πρβλ. 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Γ', 1082, καὶ Foës. Oecon. II. ἐν τῷ πληθ., ὑγρὰ πλήρη σήψεως, πυώδεις χυμοί, 'Ιππ. 'Αφορ. 1259, Πολύβ. 1. 81, 7, κτλ. III. ὄφις, τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα ἐπιφέρει σῆψιν, κοινῶς «σαπίτης», Νικ. Θηρ. 326, Αἰλ. π. Ζ. 15. 18. IV. καθόλου, ὑγρασία ἐπιφέρουσα σῆψιν, 'Αντιφῶν παρ' 'Αρποκρ. ἐν λέξ. **ἔμβιος**, 'Ετυμολ. Μέγ. 334. 31.

σηπεῖον, τό, ἴδε **σήπιον**.

σῆπες· «ζῷα ἑρπετά, ὄφεις» 'Ησύχ.

σηπετός, ὁ, = **σηπεδών**, 'Ησύχ.· καὶ **σήπη**, ἡ, 'Εβδ.· ('Ιὼβ ΙΖ', 13, ΚΑ', 6).

σηπιύω, (σήπω) ἐπιφέρω, γεννῶ σῆψιν, Μανέθων 4. 269.

σηπία, ἡ, «σουπιά», μαλάκιον ὅπερ διωκόμενον ἐκπέμπει μέλαν τι ὑγρὸν καὶ θολώνει τὰ ὕδατα ὅπως διαφύγῃ· ἐκ τοῦ ὑγροῦ δὲ τούτου παρασκευάζεται καὶ τὸ χρῶμα σηπία, 'Ιππῶναξ 62, 'Επίχ. 33 Ahr., 'Αριστοφ. 'Αχ. 351, κ. ἀλλ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 8, 21, κ. ἀλλ.· πρβλ. **θολός** (ὁ), **θολόω**· — ἐν 'Αθήναις ἔτρωγον αὐτὴν ὡς ἔδεσμα ἐκ τῶν ἀρίστων, 'Αριστοφ. 'Αχ. 1040, κτλ.

σηπιάς, -άδος, ἡ, = **σηπία**, Νικ. 'Αλεξιφ. 472.

σηπιδάριον, τό, = τῷ ἑπομ., Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 1, πρβλ. 'Αθήν. 86E.

σηπίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σηπία**, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 242, Ἔφιππ. ἐν «'Οβελ.» 1. 4, κτλ.

σήπιον (ἢ **σηπεῖον**), τό, τὸ ὀστοῦν τῆς σηπίας, Λατ. os sepiae, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 1, 21., 4. 7, 10, ὁ αὐτ. ἐν 'Αναλυτ. 'Υστ. 2. 14, 4.

σηπιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σηπίαν, Γρηγ. Ναζ.

σηποιαλίς· «εἶδος ἀμπέλου» 'Ησύχ.

σηπο-ποιός, όν, = **σηπτικός**, 'Αλεξ. 'Αφρ. Προβλ. 1. 66.

σηπτικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων σῆψιν, τὸ σηπτικὸν (ἐξυπακ. φάρμακον) 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 29, 3· σ. φάρμακον Διοδ. 'Εκλογ. 492. 49·— οὕτω, **σηπτήριον** φάρμακον 'Ιππ. 420. 9.

σηπτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σήπω**· ἐπὶ τροφῆς, τὸ σ. περίττωμα τοῦ πεφθέντος ἐστὶν 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 15· πρβλ. **σῆψις** II. II. ἐνεργ. = **σηπτικός**, Διοσκ. 2. 67, κτλ.

σήπω· μέλλ. **σήψω** Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 270· ἀόρ. **ἔσηψα** (**δι-**) Αἰλ. π. Ζ. 9. 62. 'Επιφέρω σῆψιν, «σαπίζω» τι, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ, Πλάτ. Τίμ. 84D· μάλιστα ἐπὶ τοῦ δηλητηρίου ὄφεως, τοῦ «σαπίτου», Αἰσχύλ. Χο. 995· ἐπὶ τοῦ δήγματος τοῦ σηπός, Αἰλ. π. Ζ. 16. 40. 2) μεταφορ., φθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω, αἱ ἡσυχίαι σήπουσι καὶ ἀπολλύασι Πλάτ. Θεαίτ. 153C· σ. τὰ τῆς πόλεως πράγματα Διον. 'Αλ. 11. 37. II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ὁ δὲ πρκμ. **σέσηπα** κεῖται μὲ σημασίαν ἐνεστ. ἀντὶ **σήπομαι**, 'Ιλ. Β. 135, Εὐρ. 'Ηλ. 319, (**κατα-**) 'Αριστοφ. Πλ. 1035, (**ἀπο-**) Ξεν. 'Αν. 4. 5, 12·— ἀόρ. **ἐσάπην** [ᾰ] 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ.152, 'Ηρόδ. 2. 41., 3. 66, καὶ 'Αττ., **σαπῇ (κατα-)**, 'Επικ. ὑποτακτ. ἀντὶ σαπῇ, 'Ιλ. Τ. 27·— σπανίως **ἐσήφθην** 'Απολλιν. ἐν Παλ. Διαθ.· μετοχ. πρκμ. **σεσημμένος** 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 10. 1, 10. «Σαπίζω», εἶμαι πλήρης σήψεως, ἀποσυντίθεμαι, ἐπὶ νεκρῶν σωμάτων, χρὼς σήπεται 'Ιλ. Ω. 414, πρβλ. Τ. 27, 'Ηρόδ. 2. 41· περὶ ῥινοῖο σαπείσης 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 152· ἐπὶ ξύλων, δοῦρα σέσηπε 'Ιλ. Β. 135· τρήρης ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσα 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1308. 2) ἐπὶ ζώσης σαρκός, νεκροῦμαι, ὁ μηρὸς ἐσάπη 'Ηρόδ. 3. 66· σηπομένου τοῦ μηροῦ ὁ αὐτ. 6. 136, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 80D· αἷμα σέσηπεν Εὐρ. 'Ηλ. 319. 3) ἐπὶ ὕδατος, 'Ιπ. π. 'Αέρ. 285. 4) ἐπὶ τῆς τροφῆς τῆς μετὰ τὴν χώνευσιν ἀποβαλλομένης, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 3, 22, κ. ἀλλ.· πρβλ. **σηπτός**, **σῆψις** II. 5) μεταφορ., σ. ὑπὸ τῆς ἡδονῆς Μένανδρ. ἐν «'Αλιεῦσιν» 3. (Ἡ √ΣΑΠ (**σαπῆναι, σαπρός**) εἶναι ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τοῦ **ὀπός**, sucus, ὥστε ἡ πρώτη σημασία θὰ ἦτο, πίπτω, καταπίπτω εἰς τεμάχια).

Σήρ, ὁ, γεν. **Σηρός**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **Σῆρες**, 'Ινδικὸς λαός, παρ' οὗ οἱ παλαιοὶ ἐλάμβανον τὸ πρῶτον τὴν μέταξαν, Στράβ. 516, 701·—'Επίθ. **Σηρικός**, ὃ ἴδε. II. ὁ Σηρικὸς σκώληξ, ὁ βόμβυξ, ὁ μεταξοσκώληξ, Παυσ. 6. 26, 6. 2) ἐν τῷ πληθ.,«μετάξια», σῆρας 'Ινδικοὺς Κλήμ. 'Αλ. 234·—«σηρῶν· σκωλήκων τῶν γεννώντων τὰ σηρικά· σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες» 'Ησύχ.

σήρ, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θήρ**, 'Ησύχ.· πρβλ. **σηροκτόνος**.

σηράγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σῆραγξ**, τόπος ἐν Πειραιεῖ ἔνθα ὑπῆρχε βαλανεῖον, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 173, Λυσίας παρ' 'Αρποκρ., 'Ισαῖ. 59. 30, πρβλ. Bergler εἰς 'Αλκίφρ. 3. 40 (ἔνθα **σηραγγεῖον**), 'Ησύχ.

σηραγγόομαι, Παθητ., εἶμαι ἢ γίνομαι κοῖλος, «κούφιος», Διοσκ. 5. 139.

σηραγγώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ὀπῶν καὶ σπηλαίων, Ἴδη Παυσ. 10. 12, 4. 2) πορώδης, σπογγώδης, 'Ιππ. Κεφ. Τρωμ. 896, κ. ἀλλ.· πρβλ. Foës Oecon.

σῆραγξ, -αγγος, ἡ, σπήλαιον κοιλαινόμενον διὰ τοῦ ὕδατος, βράχος κοῖλος, σπήλαιον, Σοφ. 'Αποσπ. 493, Πλάτ. Φαίδων 110A, πρβλ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 15, 16· ἐπὶ τοῦ σπηλαίου λέοντος, Θεόκρ. 25. 223· ἐπὶ τῶν σπογγοειδῶν πόρων τῶν πνευμόνων, Πλάτ. Τίμ. 70C· φυσικαὶ τῶν μαστῶν σ. Κλήμ. 'Αλ. 122· πρβλ. **σηραγγώδης**, **σῦριγξ** II. 4.—Καθ' 'Ησύχ. «σῆραγξ· σπήλαιον. κοιλότης, ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα», καὶ «σηράγγων· σπηλαίων. ἐπιθυμιῶν».

σηρικο-διαστής, οῦ, ὁ, ὁ ὑφάντης σηρικῶν σημάτων, ὁ ὑφαίνων μεταξωτά, Παλλαδ. 'Ιστ. Βραχμ. σ. 17.

σηρικο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων ἢ νήθων μέταξαν, μεταξουργός, Γλωσσ.· πρβλ. **σιρικοποιός**.

σηρικός, ή, όν, (Σήρ) μετάξινος, ἐκ μετάξης (ἴδε ἐν λ. **βύσσος**), ἐσθὴς Λουκ. π. 'Ορχ. 63· σκευὴ Δίων Κ. 59. 26· νῆμα 'Ηλιόδ. 2. 31· τὰ σ. τῶν ὑφασμάτων Πλούτ. 2. 396B· — ὡς οὐσιαστ., **σηρικόν** (διάφορ. γραφ. **σιρικόν**), τό, μεταξίνη ἐσθής, μέταξα, 'Αποκάλ. ιη', 12, 'Αρρ. Περίπλ. 'Ερυθρ. Θαλάσσ. 49· ἐν τῷ πληθ., Στράβ. 693.

σηρικο-φόρος, ον, ὁ φέρων μέταξαν, φορῶν ἐνδύματα μετάξινα, Βυζ.

σηρίον· «θηρίον» 'Ησύχ.

σηρο-κτόνος, ον, Λακων. ἀντὶ **θηρο-κτ-**, 'Αριστοφ. Λυσ. 1262.

σηρο-σκώληξ, -ηκος, ὁ, ὁ μεταξοσκώληξ, Φιλῆς σελ. 300 Wernsd.

σής, ὁ, γεν. **σεὸς** (ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. **σεύς**)· πληθ. ὀνομαστ. **σέες**· γεν. **σέων** Ἕρμιππ. ἐν Ἀδήλ. 20, Br. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 731· αἰτ. **σέας** Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 1, ἴδε Θωμ. Μάγιστρ. σ. 700· — οἱ ὁμαλοὶ τύποι **σητός**, **σῆτες**, κτλ., ἐγένοντο εὔχρηστοι μόνον βραδύτερον, οἷον παρὰ Μενάνδρ. ἐν Ἀδήλ. 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 1, Φίλων 2. 361· πρβλ. Χοιροβ. 1. 209, Μοῖρ., κλπ.· — ὁ σκώληξ ὁ κατατρώγων τὰ μάλλινα ἐνδύματα, «σκόρος», «βώτριδα», Λατιν. tinea, Πινδ. Ἀποσπ. 243, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτέρ. **2)** μεταφορ., ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι ἢ «βάται, κωμικὸν ἐπώνυμον τῶν γραμματικῶν, τῶν οἱονεὶ βιβλιοσκωλήκων, Ἀνθ. Π. 11. 322, 347.— Καθ' Ἡσύχ.: «σής· σκώληξ ὁ ἐν τοῖς μελισσ(ε)ίοις γινόμενος καὶ ὑφάσμασι».—Ἴδε Χατζιδάκιν ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΓ', σ. 527.

σησάμαῖος, α, ον, ὁ ἐκ σησάμου πεποιημένος, πλακοῦς Λουκ. Ἀλ. 41· μουστάκια σ. (σησαμᾶτα ἐν τῷ κειμένῳ), παρεσκευασμένα διὰ σησάμου, Ἀθήν. 647D.

σησάμη [ᾰ], ἡ, ἡ «σουσαμιά», φυτόν τι ὀσπριοφόρον τῆς ἀνατολῆς, ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ὁποίου (σήσαμον) ἔτι καὶ νῦν ἐξάγεται ἔλαιον (τὸ σησαμόλαδο»)· ὁ καρπὸς πολλάκις ψήνεται καὶ τρώγεται ὡς ἡ ὄρυζα, Γεωπ. 3. 2· πρβλ. **σησαμῆ**, **-μίς**, **-όεις**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σησάμη· σησαμίς. καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης».

σησαμῆ, ἡ, συνηρ. ἐκ τοῦ **σησαμέα** (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 306), μῖγμα σησάμου πεφρυγμένου καὶ κοπανισμένου μετὰ μέλιτος, εἶδος «χαλβᾶ», Ἀθηναϊκὸν ἥδυσμα προσφερόμενον εἰς τοὺς κεκλημένους εἰς γάμον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 869· ἐν τῷ πληθ., Ἄμφις ἐν «Γυναικ.» 1, Meineke εἰς Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 435· ἡμαρτημένως φέρεται **σησάμη** ἐν Ἱπποκρ. 355. 7, Γαλην. Γλωσσ., κλπ. Πρβλ. **σησαμίς**, **-όεις**.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 279.

σησάμῖνος [ᾰ], η, ον, ὁ ἐκ σησάμου λαμβανόμενος ἢ πεποιημένος, σ. ἔλαιον, τὸ «σησαμόλαδο», Διοσκ. 1. 41, Στράβ. 742· σ. χρῖσμα Ξεν. Ἀν. 4. 4, 13.

σησάμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σησαμῆ**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 125.

σησᾶμίς, Δωρ. **σασᾶμίς**, **-ίδος**, ἡ, = **σησαμῆ**, Στησίχ. 2, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 17, Ἀντιφ. ἐν «Δευκαλίωνι» 2, Ἀθήν. 646F. **ΙΙ.** φυτόν τι, ἄλλως λεγόμενον **σησαμοειδὲς** μέγα, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 4. 152.

σησᾰμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σησάμην ἢ πρὸς κόκκους σησάμου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 6. **2)** **σησαμοειδὲς** μέγα καὶ μικρόν, δύο φυτὰ ὅμοια πρὸς τὴν σησάμην, εἴδη τοῦ φυτοῦ Reseda, κατὰ τὸν Sprengel, Διοσκ. 4. 152· εἶναι δὲ ἐν χρήσει ὡς φάρμακον, Ἱππ. 406. 38., 1288. 15· ὡσαύτως, σ. φάρμακον Στράβ. 418, Ἡσύχ.

σησᾰμόεις, εσσα, εν, ὁ ἐκ σησάμου παρεσκευασμένος, ἐδέσματα Ἱππ. 527. 53. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ. συνηρ. **σησαμοῦς** (ἐξυπακ. πλακοῦς), γλύκισμα ἐκ σησάμου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1092, Θεσμ. 570, Ἡσύχ.

σήσᾰμον, τό, Λακων. **σάαμον** (Συλλ. Ἐπιγρ. 1464), ὁ σπόρος ἢ καρπὸς τῆς σησάμης, Ἱππῶναξ 27, Σόλων 39, Ἡρόδ. 1. 193., 3. 48, 117· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Σφ. 676, κτλ.· — σ. ἄγριον, = **κίκι**, Διοσκ. 4. 164. **2)** τὰ σ., ἡ ἀγορά, ἔνθα ἐπωλεῖτο τὸ σήσαμον, ἀγορὰ τῶν «σουσαμίων», Μοῖρις σ. 209 **ΙΙ.** = **σησάμη**, τὸ φυτὸν ἡ σησάμη («σουσαμιά»), Ἀριστοφ. Ὄρν. 159, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22, κτλ.· ἀλείφεσθαι ἐκ τοῦ σ., δηλ. μὲ σησάμινον ἔλαιον, Στράβ. 746· πρβλ. **σήσαμος**.

σησᾰμό-παστος, ον, ὁ πεπασμένος μὲ κόκκους σησάμου, Φιλόξ. παρὰ τῷ Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3. 636.

σήσᾰμος, ὁ, (ὡς ἤδη φέρεται παρὰ τῷ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 03), = **σήσαμον**, Γεωπ. 9. 18, Σουΐδ.

σησᾰμό-τῡρον, τό, μῖγμα σησάμου καὶ τυροῦ, Βατραχομ. 36.

σησᾰμο-τῡρο-πάγής, ές, παρεσκευασμένος ἐκ σησάμου καὶ τυροῦ, οὕτω **σησαμο-ρῠτο-παγής**, παρεσκευασμένος ἐκ σησάμου καὶ πηγάνου, Φιλόξ. παρὰ Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 3. 636.

σησᾰμοῦς, ἴδε **σησαμόεις**· — **σησαμούντιος**, α, ον, πεποιημένος ἐκ σησάμου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρήν. 869. — Καθ' Ἡσύχ.: «σησαμοῦς· πέμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμης».

σησαμόφωκτος, ον, ἐφημένος μετὰ σησάμου, πεπασμένος μὲ σήσαμον, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3. 641.

σησᾰμώδης, ες, = **σησαμοειδής**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 3., 9. 9, 2.

σῆσις, εως, ἡ, (σήθω) κοσκίνισμα, Σουΐδ.

σηστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σήθω**, πρέπει τις νὰ κοσκινίσῃ, Διοσκ. 5. 103.

σηστέρτιος, ὁ, ἴδε **σεστέρτιος**.

Σηστιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τὸν Σήστιον (Sestius), δηλ. μωρός, ἀνόητος, ἠλίθιος.—Ἐπίρρ. συγκρ. **Σηστιωδέστερον**, Κικ. πρ. Ἀττ. 7. 17.

σηστός, ἡ, (σήθω) ὄνομα τῆς ἑταίρας Φρύνης, ἐπειδὴ τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς ἐξήντλει χρηματικῶς, Ἀθήν. 591C.

Σηστός, ἡ, καὶ ὁ, πόλις ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς τοῦ Ἑλλησπόντου ἔναντι τῆς Ἀβύδου, Ἰλ. Β. 836, κτλ. — Ἐπίθετ. **Σήστιος**, α, ον, Ἐπιγραφ.· ἀνώμαλ. ποιητ. θηλ. **Σηστιάς**, **-άδος**, Μουσαῖ. 24. 189.

σῆστρον, τό, (σήθω) σῆττα, «κόσκινον. ἢ κύμβαλον (σεῖστρον Κρῆτες)» Ἡσύχ.

σητάνειος, ον, Πλούτ. 2. 466D· **σητάνιος**, α, ον, Ἱππ., κλπ.· Δωρ. **σατάνιος** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 626· — ἐτυμολογεῖται κατ' Εὐστ. 1792. 4, Σουΐδ., Ζωναρ. ἐκ τοῦ **σήθω**, = κοσκινισμένος, «καθαρισμένος», ἀλλὰ κατὰ Γαλην. ἐκ τοῦ **σῆτες**, **τῆτες**, = ἐφετινός, Λατ. hornus, hornotinus· ἡ δὲ ἐτυμολογία αὕτη φαίνεται ἀναγκαία ἐν ταῖς φράσεσι: σ. πυροί, τούτου τοῦ ἔτους, ἐφετινὸς σῖτος, Ἱππ. 405. 30., 581. 16., 609. 32· σ. κρόμμυα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 7· μεσπίλη αὐτόθι 3. 12, 5· μῆλα Ἀθήν. 81Α·— ἂν καὶ ἐπὶ ἄλλης χρήσεως, οἷον, σ. ἄλευρον Ἱππ. 407. 8, Διοσκ. 2. 107· σ. ἄλητον Ἱππ. 407. 32., 802. 28· ἄρτος Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτέρ., ἑκατέρα ἐξήγησις δύναται νὰ δοθῇ, ἴδε Foës. Oecon. Hipp., Πολυδ. Ϛ', 73·— ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἑρμηνεύει τὸ **σήτειος** διὰ τοῦ **νέος**· — ὁ Γαλην. ἔχει **σητανώδης**, ες, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας·— πρβλ. ὡσαύτως **σιτανίας**.

σητάω, (σής) βιβρώσκω, κατατρώγω, ὡς οἱ σῆτες τὰ ὑφάσματα, Σουΐδ.

σῆτες, Δωρ. **σᾶτες**, τοῦτο τὸ ἔτος, εἰς τὸν σᾶτες ἐνιαυτὸν Συλλ. Ἐπιγρ. 5475. 10· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον εὑρηται ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ **τῆτες**, ὃ ἴδε.

σητό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ σητῶν βιβρωσκόμενος, σκωληκόβρωτος, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΓ', 28), Ἐπιστ. Ἰακώβ. ε', 2.

σητόδοκις, -ιδος, ἡ, ψυχή, «πεταλοῦδα», «ψυχαὶ ἢ πτηνὰ ζῷα» Ἡσύχ.

σητό-κοπος, ον, (κόπτω) = τῷ προηγ., Διοσκ. 2. 213, Ἀνθ. Π. 11. 78.

σήψ, γεν. **σηπός**, ἡ, (σήπω) ἕλκος διαβιβρῶσκον, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1085. **ΙΙ.** **σήψ**, ὁ, Ἀριστ., Θεόφρ., ἡ, Διοσκ. 1. 68, κ. ἀλλ.·— ὄφις, τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα ἐπιφέρει ὑπερβολικὴν δίψαν, «σαπίτης», Ἀριστ. π. Θαυμασ. 164, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 1, κτλ.· δίψιος Νικ. Θηρ. 147· ἀκολουθεῖ δὲ σῆψις, Αἰλ. π. Ζ. 16. 40· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 113. **2)** εἶδος φαρμακερᾶς σαυρας, Νικ. Θηρ. 147. 817· καλουμένη σαύρα χαλκιδικὴ ὑπὸ Διοσκ. 2. 70.

σηψῐ-δάκής, ές, ὁ ἐπιφέρων σῆψιν διὰ τοῦ δήγματος, φαρμακερός, Πλάτων παρ' Ἀριστ. ἐν Τοπ. 6. 2, 4.

σῆψις, Δωρ. **σᾶψις**, εως, ἡ, (σήπομαι) ζύμωσις, σάπισμα, «σαπήλα», φθορά, κατάπτωσις, ὑγρῶν Τίμ. Λοκρ. 102C, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 4· τὸ τέλος τῆς κατὰ φύσιν φθορᾶς σ. ἐστιν ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 1, 5 κἑξ.· σ. χλωρὴ Ἱππ. Προρρ. 75· σ. ὀστέων = σφάκελος, Μοῖρις. **ΙΙ.** (σήπω) ἡ ἐνέργεια τοῦ στομάχου, καθ' ἣν οὗτος ἀπορρίπτει τὸ μέρος τῆς τροφῆς τὸ μὴ θρεπτικόν, ἀντίθετον τῷ **πέψις**. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 15, πρβλ. Ἀθήν. 276Ε, καὶ ἴδε **σήπω** ΙΙ. 4.

-σθα, ἀρχαία κατάληξις τοῦ β' ἑνικοῦ προσώπου τῆς ἐνεργητ. φωνῆς, ἣν διετήρησεν ὁ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ποιηταί, συχν. ἐν τῇ ὑποτακτ., σπανιώτερον ἐν τῇ εὐκτ., οἷον ἐν τοῖς **ἐθέλῃσθα**, **ἔχῃσθα**, **εἴπῃσθα**, **κλαίοισθα**, κτλ. Ἐν τῇ Δωρ. καὶ Αἰολ. διαλέκτῳ ἦτο συνήθης· ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Ἀττ. παρέμεινε μόνον ἔν τισι τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων, οἷον **ἦσθα**, **ἔφησθα**, **οἶσθα**, **ᾔδησθα**.

σθενᾰρός, ά, όν, ποιητ. ἐπίθετ., ἰσχυρός, κρατερός, δυνατός, Ἄτη Ἰλ. Ι. 505· βραχίων Εὐρ. Ἠλ. 389· σιδήρια Ἱππ. Ἀγμ. 773.— Συγκρ., σθεναρώτερον ἵππων φυγᾷ πόδα νωμῶν Σοφ. Ο. Τ. 467.

σθένεια, τά, (σθένος) δοκιμασία ἰσχύος, σωματικῆς δυνάμεως, ἀγών τις ἐν Ἄργει, Πλούτ. 2. 1140C, Ἡσύχ. **ΙΙ.** **σθένεια**, ἡ, ἡ ἰσχυρά, ἡ σθεναρά, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 1164· ὡσαύτως **σθενιάς**, **-άδος**, Παυσ. 2. 30, 6.

σθένιος, ὁ, = **σθεναρός**, ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Ἄργει, δυνατός, Παυσ. 2. 32, 7., 2. 34, 6· θηλ. **σθενιάς**, **-άδος**, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροιζῆνι, δυνατή, αὐτόθι 2. 30, 6., 2. 32, 5.

σθενο-βλᾰβής, ές, ὁ τὴν ἰσχὺν βλάπτων, ἐξασθενίζων, ἐκνευρίζων, Ὀππ. Κυν. 2. 82.

σθενο-βρῑθής, ές, σωματώδης καὶ ἰσχυρός, ῥωμαλέος, ἵπποι Πολύαιν. 4. 7, 12 (Schneid. **στερνοβρ-**).

σθένος, -εος, τό, ἰσχύς, δύναμις, μάλιστα δὲ σωματικὴ ῥώμη, πρῶτον ἐν τῇ Ἰλ., ἔνθα εἶναι λίαν συχνόν, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ Ὀδ.· κάρτεΐ τε σθένεΐ τε Ἰλ. Ρ. 329· ἀλκῆς καὶ σθένεος αὐτόθι 499· χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει Υ. 361· οὕτω, ποδῶν χερῶν τε σθ. Πινδ. Ν. 10. 90· ἀντίθετον τῷ **φρήν**, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 39· γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ χειρῶν σθ. Σοφ. Ἀποσπάσμ. 676·— μετ' ἀπαρεμφ., σθ. πολεμίζειν, ἰσχὺς πρὸς πόλεμον, Ἰλ. Β. 451· σθ. ποιεῖν εὖ Αἰσχύλ. Εὐμ. 87· σθ. ὥστε καθελεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 66· — σπανιώτερον ἐπὶ τῆς ἰσχύος ἢ ὁρμῆς πραγμάτων, οἷον ῥεύματος ὕδατος, Ἰλ. Ρ. 751· οὕτω, σθ. ἀελίου Πινδ. Π. 4. 256· σθένος ἔμαρψαν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 6. 20·— σθέ-

νεῖ, διὰ τῆς βίας, Σοφ. Ο. Κ. 842, Εὐρ. Βάκχ. 953· λόγῳ τε καὶ σθένει, μὲ λόγον καὶ μὲ δύναμιν σωματικήν, Σοφ. Ο. Κ. 68· οὕτως, ὑπὸ σθένους Εὐρ. Βάκχ. 1127· παντὶ σθένει, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, Θουκ. 5. 23, Πλάτ. Νόμ. 646Α, κτλ., — ἡ μόνη φράσις, ἐν ᾗ οἱ πεζογράφοι μεταχειρίζονται τὴν λέξιν· ἴδε κατωτ. III. **2)** μετέπειτα, ἰσχύς, κράτος, δύναμις παντὸς εἴδους ἠθική τε καὶ φυσική, ἀνάγκης Αἰσχύλ. Πρ. 105· τῆς ἀληθείας Σοφ. Ο. Τ. 369· ἀγγέλων σθ., ἡ δύναμις ἢ τὸ κῦρος αὐτῶν, Αἰσχύλ. Χο. 849· μετὰ γενικ. τοῦ ἀντικειμένου, ἀγωνίας σθ., ἰσχὺς πρὸς ἅμιλλαν, πρὸς ἀγῶνα, Πινδ. Π. 5. 151· εἰ σθ. λάβοιμι, ἐὰν εἶχον ἀρκετὴν δύναμιν, Σοφ. Ἠλ. 333, πρβλ. 348· κτλ. **II.** στρατιωτικὴ δύναμις, στράτευμα, ὡς τὸ **δύναμις**, Ἰλ. Σ. 274· ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθ. Σοφ. Αἴ. 438. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. vis, ἀντὶ τοῦ copia, ἀφθονία, δαψίλεια, σθ. πλούτου Πινδ. Ι. 3. 3· ὕδατος, νιφετοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 77, Ἀποσπ. 74. 8. **III.** ἐν περιφράσει ὡς τὰ **βίη, ἴς, μένος**, οἷον, σθένος Ἰδομενῆος, Ὠρίωνος κτλ., ὁ Ἰδομενεὺς αὐτός, ὁ Ὠρίων κτλ., Ἰλ. Ν. 248, Σ. 486, Ἡσίοδ., κλ.· σθ. ἵππων, ἵππιον ὁ αὐτ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 97, Πινδ. Π. 2. 22· κτλ.·— τὸ παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 267C, Χαλκηδονίου σθ. εἶναι εἰρωνικόν. — Καθ' Ἡσύχ.: «σθένος· δύναμις. βία, ἰσχύς».

σθενόω, ἐνισχύω, «σθενώσει· ἐνισχύσει, δυναμώσει» Ἡσύχ.— Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 85) «σθενοῦν ἀδόκιμον ἀντὶ ἰσχυρὸν ποιεῖν».

σθένω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ῥῆμα τραγ. ἀπαντῶν καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπιχ. καὶ παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 11. 31· (σθένος). Ἔχω ἰσχύν, δύναμιν, εἶμαι ἰσχυρὸς ἢ δυνατός, οὐκ ἂν σθένοντά γε .. εἷλέν με, ἐν τῇ δυνάμει μου, Σοφ. Φιλ. 947· σθενόντων βραχιόνων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 312· μετὰ δοτ. τρόπου, σθ. χερί, ποσί, εἶμαι ἰσχυρὸς τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, Σοφ. Ἠλ. 998, Εὐρ. Κύκλ. 651, Ἄλκ. 267· ὡσαύτως, σθ. μάχῃ, χρήμασι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 1035, Ἠλ. 939· σθένοντος ἐν πλούτῳ Σοφ. Αἴ. 488· συχν. μετὰ δοτ. ἐπιθέτ., μέγα, μεῖζον σθ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 938, Πρ. 1013· οὐδὲν σθ. Σοφ. Ο. Κ. 846· ὅσον σθ., quantum valet, Αἰσχύλ. Εὐμ. 619· τοσοῦτον σθ. Σοφ. Αἴ. 1062· ὅσονπερ ἂν σθ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 946, πρβλ. Τρ. 927· εἰς ὅσον σθ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1403. **2)** ἔχω ἰσχὺν ἢ δύναμιν, εἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 456, πρβλ. 734· οἱ κάτω σθένοντες, οἱ κυβερνῶντες κάτω, οἱ κάτω θεοί, Εὐρ. Ἑκάβ. 49. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, σθένουσα λαμπὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 296· ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 383. **4)** μετ' ἀπαρεμφ., ἔχω ἰσχὺν ἢ δύναμιν, εἶμαι ἱκανός, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσ., οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθ. Σοφ. Ο. Τ. 17· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθ. αὐτόθι 1486· οὐ γὰρ ἂν σθένοι .. ἕρπειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 501, πρβλ. 256, 1345, Αἴ. 165, κτλ.· σιγᾶν οὐ σθ. Εὐρ. Ι. Α. 655·— παραλειπομένης τῆς ἀπαρεμφ., τόδ', εἴπερ ἔσθενον, ἔδρων ἂν Σοφ. Ἠλ. 604· εἶμι .. ὅποιπερ ἂν σθ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 810, κτλ. **5)** μετ' αἰτ., βάρος οὐκέτι χεῖρες ἔσθενον Ἀνθ. II. 9. 93.

σιά, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θεά**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1263, 1320.

σιαγόνιον, Ἰων. **σιηγ-**, τό, ὑποκορ. τοῦ **σιαγών**, Ἱππ. 469. 32, Ἑβδ. (Δευτ. ΙΗ', 3).

σιαγονίτης μῦς, ὁ, ὁ μῦς τῆς σιαγόνος, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 97.

σιαγών. Ἰων. **σιηγών**, **-όνος**, ἡ, τὸ «σαγόνι», τὸ ὀστοῦν τῆς σιαγόνος, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1096, Σοφ. Ἀποσπ. 114, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 278· κινεῖται δὲ τοῖς .. ζῴοις ἅπασιν ἡ κάτωθεν σ., κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 4, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 10·— πρβλ. **ὑαγών**.

σιάδες· «θυσίαι παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ.

σιαίνω. σιχαίνω, προξενῶ ἀηδίαν εἴς τινα, μετ' αἰτ., Σχόλ. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 10. 9.— Παθητ., ἀόρ. **ἐσιάνθην**. «ἐσιχάθηκα», Ἡσύχ. καὶ Ἐκκλ.— Πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ., ἔνθ' ἀνωτ.

σιαλενδρίς, **-ίδος**, ἡ, = **σιαλίς**, Καλλ. παρ' Ἡσυχ.

σιαλίζω ἢ **σιελ-**, (σίαλον) ἐξάγω σίαλον, «σαλιάζω», Ἱππ. Προρρ. 77· σιαλίζων ἦχος, κινῶν τὸν σίαλον, αὐτόθι, Ἡσύχ.

σιαλικός, **ή**, **όν**, (σίαλον) ὁ ἀνήκων εἰς σίαλον, Γλωσσ.

σιαλίς, **-ίδος**, εἶδος πτηνοῦ, Ἀθήν. 392F. — Καθ' Ἡσύχ.: «σιαλίς· βλέννος Ἀχαιοί».

σιαλισμός ἢ **σιελ-**, **ὁ**, τὸ σιαλίζειν, «σάλιασμα», ἔκκρισις σιάλου, Γαλην., Ροῦφος, κλ.

σιαλιστήριον ἢ **σιελ-**, τό, μέρος τοῦ χαλινοῦ, ἐφ' οὗ καταπίπτει τὸ σίαλον, Γεωπ. 16. 1, 12.

σιαλίτης ἢ **σιελ-**, ου, ὁ, = **σιαλικός**, μύες Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 136.

σίαλον ἢ **σίελον**, τό, (πρβλ. **ὕαλος**, **ὕελος**, **πτύαλος**, **πτύελον**)· — «σάλιο», Ἱππ. Ἀφ. 1259, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 3, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 54· σιάλῳ παιδία παραλείφειν Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ῥητορ. 3. 4, 3· — ἐν Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Μ', 15) **σίελον** ἐκ διορθώσεως. **II.** ὡσαύτως = **μύξα**, **κόρυζα**, Ἱππ. 251. 36· πρβλ. **σαλός** (ἐπίθετ.). —(Πρβλ. Λατ. saliva· Ἀρχ. Σκανδιν., Ἀγγλο-Σαξον., καὶ Ἀρχ. Γερμαν. slim· Σλαυ. slina· — ὁ Κούρτ. ἀναφέρει καὶ τὸ **σίαλος** εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν·— πρβλ. καὶ τὸ **σιγαλόεις**).

σιαλοπάλλαγος· «ὁ παράληρος καὶ ἀνόητος» Ἡσύχ.

σιαλο-ποιός, Ἰων. **σιελοπ-**, **όν**, ὁ παράγων σίαλον, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. § 47.

σίαλος, ὁ, παχὺς χοῖρος τρυφερός, Ἰλ. Φ. 363, Ὀδ. Β. 300, Υ. 163· ὡσαύτως, σῦς σίαλος Ἰλ. Ι. 208, Ὀδ. Ξ. 41, 81, κτλ., — ἔνθα τὸ **σίαλος** εἶναι τὸ εἰδικώτερον ὄνομα ἐπαγόμενον πρὸς πληρέστερον προσδιορισμόν, ὡς ἐν τοῖς ἀνὴρ βασιλεύς, ἴρηξ, κίρκος, σῦς κάπριος, κτλ. **2)** πάχος, λίπος, στέαρ, Ἱππ. 403. 11. **II.** = **σίαλον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 712. 3, Μοῖρις, κλπ. (Ἴδε **σίαλον**). — Καθ' Ἡσύχ.: «σίαλοι· εὐτραφεῖς. λιπαροί».

σιαλο-χόος, **ον**, (χέω) ὁ ἀφίνων τὸν σίαλον νὰ ῥέῃ, «σαλιάρης», Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7, π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 6· σ. ἀδένες, οἱ σιαλογόνοι ἀδ.· — ἐντεῦθεν **σιαλοχοέω**, σίαλον χέω, «σαλιάζω», Ἱππ. 357. 34. — Καθ' Ἡσύχ.: «σιαλόχους· τοὺς προσραίνοντας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι».

σιαλόω, (σίαλος) παχύνω, τρέφω, ἀλείφω μὲ λίπος, Ἡσύχ.· — κάμνω τι νὰ λάμπῃ, στιλβώνω, ὁ αὐτ.

σιαλώδης, **ες**, (σίαλον) ὁ ὅμοιος πρὸς σίαλον, παράγον σίαλον, λιπαρός, Ἱππ. 304. 51, Διον. Π. 791. **II.** (σίαλος) ὁ ὅμοιος μὲ πάχος, παχύς, Ἱππ. 678. 31.

σιάλωμα. τό, = **σίαλον**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρεταί. **II.** περιφέρεια τῆς ἀσπίδος πρὸς κόσμησιν, Πολύβ. 6. 23, 4· πρβλ. **σιγάλωμα**. — Καθ' Ἡσύχ.: μέρος τι τοῦ ὅπλου τοῦ καλουμένου θυρεοῦ».

σιαόρ· «θίασος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σιβαία· «ἡ σίβδα. πήρα (κίβσα)» Ἡσύχ.

σίβδη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **σίδη**, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 28.— Καθ' Ἡσύχ.: «σίβδαι· ῥοιαί».

σιβληθρα· «πόπανα τὰ περικεχνισμένα» Ἡσύχ.

Σίβυλλα, ἡ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1095, 1116, Πλάτ. Φαῖδρ. 244Β. — Κατὰ τὸν Ἱερών. (πρὸς Ἰοβ. 41) ἀντὶ **Θεο-βούλη** (Δωρικ. **Σιο-βόλλα**), ἡ ἀγγέλλουσα τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ, προφῆτις. Οἱ παλαιότεροι ἀναγνωρίζουσι μόνον μίαν Σίβυλλαν (ἐπειδὴ τὸ Σίβυλλαι καὶ Βάκιδες, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 19, προδήλως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξαίρεσις). Ὡς τόπος αὐτῆς ὡρίζοντο αἱ Ἐρυθραὶ ἢ ἡ Κύμη, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 95, Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· βραδύτερον γίνεται λόγος περὶ πολλῶν Σιβυλλῶν, οὕτως ἡ Δελφική, ἡ Σαμία, κτλ., πρβλ. Σαλμάσ. εἰς Σολιν. σ. 75 κἑξ., Ἀλεξάνδρου Χρησμ. Σιβυλλ. Ἐκδρ. 1, σ. 98 κἑξ.—Ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. ἀπὸ τοῦ 320 π. Χ. φέρεται καὶ **Σίβιλλα**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 61.

Σιβυλλαίνω, προλέγω τὰ μέλλοντα ὡς ἡ Σίβυλλα, Διόδ. 4. 66.

Σιβύλλειος, **α**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Σίβυλλαν, Σ. βίβλοι, ἐν Ῥώμῃ, Πλουτ. Φάβ. 4· τὰ Σιβύλλεια Διον. Ἀλ. 6. 17, Πλουτ. Μάρκελλ. 3, κτλ.· ὡσαύτως **Σιβυλλιακός**, **ή**, **όν**, Διοδ. Ἐκλογ. 602. 37. Περὶ τῶν Σιβυλλείων Χρησμῶν τῶν Ἑλλήνων ἴδε Ἀλεξάνδρου Χρησμ. Σιβυλλ. Ἐκδρ. 2· τῶν Ῥωμαίων, αὐτόθι 3· τῶν Χριστιανῶν αὐτόθι 4.

Σιβυλλιάω, μιμοῦμαι τὴν Σίβυλλαν· μεταφορ., εἶμαι ὅμοιος πρὸς τὴν Σίβυλλαν, φέρομαι ὡς γραΐδιον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 61.

Σιβυλλιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ πιστεύων εἰς τὴν Σίβυλλαν, Κέλσ. παρ' Ὠριγέν. 5. 61· μάντις, προφήτης, Πλουτ. Μάρ. 42.

σιβύνη, ἡ, καὶ **σιβύνης** [ῡ], **ου**, ὁ, Ἄλεξ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 3, Ἀνθ. Π. 7. 421, αὐτόθι 6. 93· — θηρευτικὴ λόγχη, καὶ καθόλου, λόγχη, δόρυ, Διόδ. 18. 27., 20. 33· — ὑποκορ. **σιβύνιον**, τό, Πολύβ. 6. 23, 9, Ἡσύχ. Πρβλ. **ζιβύνη**, **σιγύνης**, **συβήνη**.

σῖγα, Ἐπίρρ. (σιγή) σιωπηλῶς, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς, σῖγ' ἔχοντες Σοφ. Φιλ. 258· σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1236· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε αὐτόθι 1399· σῖγ' ἀκούειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 819· κάθησο σῖγα Ἀριστοφ. Ἀχ. 59· ὡσαύτως ὡς ἐπιφώνημα, **σῖγα**, σιωπή! «σούτ!» Αἰσχύλ. Ἀγ. 1344· οὕτως, οὐ σῖγα; ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 250· οὐ σῖγ' ἀνέξει; Σοφ. Αἴ. 75·— ὁ δημόσιος κῆρυξ κραυγάζων ἔλεγε: σῖγα πᾶς (ἐξυπακ. ἔστω) Ἀριστοφ. Ἀχ. 238, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 532· σῖγα κηρύσσειν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1224. **2)** ἐν πολλῇ ἡσυχίᾳ, ὡς ἐν ψιθυρισμῷ, χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἡσύχως, μυστικῶς (πρβλ. **σιγή** II), τάδε σῖγά τις βαΰζει Αἰσχύλ. Ἀγ. 449· σῖγ' ἐπέρχεται φάτις Σοφ. Ἀντ. 700· σῖγα σήμαινε ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 22· σῖγα μὲν ἡρώεσσιν ἐκέκλετο Ὀρφ. Ἀργ. 700· πῶς αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν .. σῖγ' ἐδυνάθησαν; Σοφ. Ο. Τ. 1212.

σίγα, προστ. τοῦ **σιγάω**, ὃ ἴδε·— **σιγά**, Δωρ. ἀντὶ **σιγή**.

σιγᾷ. γ' ἑνικ. τοῦ **σιγάω**· ἢ Δωρ. δοτ. τοῦ **σιγή**.

σιγάζω, παραγγέλλω τινὰ νὰ σιγήσῃ, ἐπιβάλλω σιγὴν εἴς τινα, τινὰ Ξεν. Ἀν. 6. 1, 32· τύμπανα Ὀππ. Κυν. 3. 286.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπὶ τοῦ σιγᾶν λιπαροῦντα».

σῑγᾰλέος, α, ον, σιωπηλός, ἥσυχος, Ἀνθ. Π. 7. 597, Ὀρφ. Ἀργ. 1001, κτλ.

σῑγᾰλόεις, εσσα, εν, (ἴδε ἐν τέλ.)· — στιλπνός, «ὑαλιστερός», Ἐπιχ. ἐπίθετ. **I)** ἐπὶ γυναικείου ἱματισμοῦ, σ. χιτὼν Ὀδ. Ο. 60, Τ. 232· εἵματα Ἰλ. Χ. 154, Ὀδ. Ζ. 26· ῥήγεα αὐτόθι 38· δέσματα Ἰλ. Χ. 468·— πρβλ. τὸ τοῦ Πινδάρου νεοσίγαλος, νέος καὶ στιλπνός. **2)** ἐπὶ τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων, ὁ λάμπων ἐκ μεταλλικῶν κοσμημάνων, Ὀδ. Ζ. 81, Ἰλ. Ε. 226, κτλ.·— οὐχὶ πλαδαρός, εὔκαμπτος, ὡς τὸ ὑγρός, οὔτε ἀφρώδης (οἱονεὶ ἐκ τοῦ **σίαλον**)· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν οἰκιακῶν ἐπίπλων, θρόνος Ὀδ. Ε. 86· ἐπὶ τοῦ θαλάμου βασιλίσσης, ὑπερῷα σιγαλόεντα Π. 449, Σ. 206, κτλ.· κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους τὰ ἀνάκτορα τῶν βασιλέων ἦσαν διακεκοσμημένα διὰ πολυτίμων μετάλλων, ἴδε Η. 84 κἑξ.· πρβλ. Δ. 45· οὕτω, νηὸν σιγαλόεντα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 832. **II.** παχύς, ἐλαιώδης, ἀμύγδαλα Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 20· μνία Νουμήν. παρ' Ἀθην. 295C. Ἡ μόνη ὀρθὴ ἐτυμολογία εἶναι ἡ ἐκ τοῦ **σίαλος**, πρβλ. **σιγάλωμα** II πρὸς τὸ **σιάλωμα** II, **Φιγαλεῖς Φιγαλία** πρὸς τὰ **Φιαλεῖς Φιαλία**, **ἐγώ ἐγών** πρὸς τὰ Βοιωτ. **ἰώ ἰών**, καὶ ἴδε Λοβεκ. Παθ. 93, Ἀγλαόφ. 853. Ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ λαμπροῦ ἢ στιλπνοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν παχέων πραγμάτων εἶναι εὔκολος ἡ μετάβασις εἰς τὴν καθόλου ἔννοιαν τοῦ πλουσίου, λαμπροῦ, ὡς συνέβη εἰς τὸ **λιπαρὸς** ἐκ τοῦ **λίπα**, **λίπος**· καὶ προδήλως οὕτως ἐλήφθη ἡ λέξις ὑπὸ τῶν συγγραφέων τῶν μνημονευθέντων ἐν τῇ διαιρέσει II). [σῑ, χάριν τοῦ μέτρου· πρβλ. **ἀθάνατος**]. — Καθ' Ἡσύχ.: «σιγαλόεντα· λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια».

σῑγᾰλός, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **σιγηλός**, Πίνδ.

σῑγᾰλόω, (σιγαλόεις) ποιῶ τι στιλπνόν, ἐπίπεδον, στιλβώνω, ὑαλίζω, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ.

σῑγάλωμα, τό, ἐργαλεῖον πρὸς ἰσοπέδωσιν ἢ στίλβωσιν, μάλιστα τῶν ὑποδηματοποιῶν πρὸς στίλβωσιν δερμάτων, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ., Ἡσύχ. **II.** κράσπεδον, ἄκρα ἱματίου, «τὰ περιαπτόμενα ταῖς ᾠαῖς» Ἡσύχ., ἴδε **σιάλωμα** II.

σιγᾶς, κατὰ τὴν γραφὴν τῶν Ἀντιγράφων ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 412, ὃ ἐστιν ἴσως **σιγᾶς**, Δωρ. ἀντὶ **σιγῆς**, **σιγήεις**, σιωπηλός· ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ὅλως παρεφθαρμένον.

σῑγάω, μέλλ. **-ήσομαι** παρὰ τοῖς δοκίμοις, οἷον Σοφ. Ο. Κ. 113, 980, Εὐρ. Βάκχ. 880, κτλ.· παρὰ μεταγεν. **-ήσω** Ἀνθ. Π. 9. 27, Δίων Χρ. (πρβλ. **σιωπάω**)· — πρκμ. **σεσίγηκα** Αἰσχίν. 85. 9.— Παθ., μέλλ. **σιγηθήσομαι** Εὐρ. Ι. Τ. 1076· **σεσιγήσομαι** Πλάτ. Ἐπιστ. 311C· ἀόρ. **ἐσιγήθην** Εὐρ. Ἱκέτ. 298, Αἰσχίν. 39. 28· πρκμ. **σεσίγημαι**, ἴδε κατωτ.· (σιγή). Εἶμαι σιωπηλὸς ἢ ἥσυχος, σιωπῶ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τῇ προστ. **σίγα**, σιώπα, ἡσύχαζε! Ἰλ. Ξ. 90, Ὀδ. Ρ. 203· σιγᾶν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 93, Ἡρόδ. 8. 61, 110· ἀλλὰ συχν. παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 10. 53, Αἰσχύλ. Πρ. 198, κτλ.· σ. περί τινος Εὐρ. Ἱππ. 312, πρός τινα Πλάτ. Φαῖδρ. 276Α· πρός τι, ἔν τινι Ξεν. Κύρ. 5. 5, 20, Ἀνάβ. 5. 6, 27. **2)** μεταφορ. ἐπὶ πραγμάτων, σιγῶν δ' ὄλεθρος καὶ μέγα φωνοῦντ'.. ἀμαθύνει Αἰσχύλ. Εὐμ. 935· σύριγγες οὐ σιγῶσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 181· σ. αἰθὴρ Εὐρ. Βάκχ. 1084· σ. πόντος, σ. ἄηται, ἁ δ' ἐμὰ οὐ σ. ἀνία Θεόκρ. 2. 38· — ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 13, τὰ σιγῶντ' ὀνόματ'.. δαιμόνων φαίνεται ὅτι εἶναι = τὰ ἄρρητα, μυστικά, μυστηριώδη.— Παθ., μέμψομαι σιωπὴν ὡς ἐσιγήθη κακῶς, ἔνθα τὸ σιωπὴ ἐσιγήθη ἐλήφθη ἔκ τινος συντάξεως τοῦ ἐνεργ. μετὰ συστοίχ. αἰτ., σιγᾶν σιωπὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 298· ὡσαύτως, τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου; διὰ τί ὑπάρχει σιωπή..; σχεδὸν ὡς τὸ τί σιγᾷ; ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 78. Ἴδε τὸ σόφισμα ὅπερ προκύπτει ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ **σιγᾶν** ἐν σχέσει πρὸς τὸν λόγον καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἦχον, Πλάτ. Εὐθύδ. 300Β, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 4. 4. **II.** μεταβ., σιωπῶ τι, φυλάττω τι μυστικόν, Ἡρόδ. 7. 104, Πινδ. Ἀποσπ. 49, Αἰσχύλ. Πρ. 106, 441, Ἀγ. 36, κτλ.— Παθ., τηροῦμαι ἐν σιγῇ ἢ μυστικός, Λατ. taceri, σεσιγαμένον χρῆμα Πινδ. Ο. 9. 156 (ἴδε ἐν λ. **σκαιός** II. 2)· ὁ θάνατος.. ἐσιγήθη Ἡρόδ. 5. 21· σιγώμενος Σοφ. Ἀποσπ. 585, Εὐρ., Πλάτ., κλπ.— Ὁ κανὼν καθ' ὃν τὸ **σιγάω** εἶναι ἀείποτε ἀμετάβ., ἐν ᾧ τὸ **σιωπάω** εἶναι καὶ μεταβ., ἐπαρκῶς ἀναιρεῖται ἐκ τῶν παραδειγμάτων τῶν μνημονευομένων ἐν ἑκατέρᾳ λέξει· πρβλ. τὸ Λατ. sileo, taceo, ὧν ἑκάτερον κεῖται ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἐννοιῶν.

σιγγλάριος, ὁ, τὸ Λατ. singularius, Συλλ. Ἐπιγρ. 3497.

σιγεῖν, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θιγεῖν**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1004· — «σίγε· θίγγανε» Ἡσύχ.

σῑγ-έρπης, ου, ὁ, (ἕρπω) ὁ ἐν σιγῇ πλησιάζων πρός τινα τόπον, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 45. 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιγέρπης· λαθροδάκτης».

σῑγή, Δωρ. **σιγά**, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.), σιωπή, σιγὴν ἔχειν, ἔχω σιωπήν, σιωπῶ, Ἡρόδ. 1. 86· σιγὴν ποιεῖσθαι, κάμνω σιωπήν, ὁ αὐτ. 6. 130· παρέχειν Σοφ. Τρ. 1115, κτλ.· σιγὴν φυλάσσειν Εὐρ. Ι. Α. 542· σιγὴν τῶνδε θήσομαι πέρι ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 66· γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Σοφ. Αἴ. 293· κόσμος ἡ σ. τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 61· ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σ. καλὰ αὐτόθι 102, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 13, 11, κτλ.· ἡ ἄγαν σ. Σοφ. Ἀντ. 1251, πρβλ. 1256· — ἐν τῷ πληθ., σιγαὶ ἀνέμων Εὐρ. Ι. Α. 10· σιγαὶ.. τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις Πλάτ. Πολ. 425Β. **III** **σιγῇ**, ὡς ἐπίρ., ἐν σιωπῇ, εἶναι δὲ αὕτη ἡ μόνη ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. πτῶσις (πρβλ. **σιωπῇ** II), πάντες εἵατο σιγῇ Ἰλ. Τ. 255, κτλ.· καὶ ὡς τὸ **σίγα**, ὡς ἐπιφώνημα, σιγῇ νυν, σιώπα λοιπόν! Ὀδ. Ο. 440· οὕτω, τῇ σιγῇ Ἡρόδ. 7. 237· ὡσαύτως, χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἐν ψιθυρισμῷ (πρβλ. **σίγα** 2), σιγῇ ποιεῖσθαι λόγον ὁ αὐτ. 8. 74· σιγῇ βουλεύεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 19· ὡσαύτως, διὰ σιγῆς, μετὰ σ. Πλάτ. Γοργ. 450C, Σοφιστ. 264Α. **2)** μυστικῶς, σιγῇ ἔχειν τι, τηρῶ τι μυστικόν, ὡς τὸ **σιωπᾶν**, Ἡρόδ. 9. 93· σιγᾷ καλύψαι, στέγειν, κεύθειν Πινδ. Ν. 9. 14, Σοφ. Ο. Τ. 341, Τρ. 989. **3)** μετὰ γεν., σιγῇ τινος, ὡς τὸ κρύφα τινός, ἐν ἀγνοίᾳ τινός, Ἡρόδ. 2. 140, Εὐρ. Μήδ. 587. (Ἐντεῦθεν **σιγ-άω**, **σῖγ-α**, **σιγ-ηλός**· — πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ Ἀρχ. Σκανδ. sveig-ja (flectere), τὸ Μέσ. Γερμαν. swîg-en (πρβλ. Γερμαν. schweigen), ἂν καὶ κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Grimm ἀντὶ τοῦ g ἔπρεπε νὰ ἦτο k· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ῥίζα θὰ ἦτο ΣFIΓ ἢ ΣFIK).

σῑγηλός, ή, όν, Δωρ. **σῑγᾱλός**, όν, Πινδ. Π. 9. 163·— ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς σιωπήν, σιωπηλός, ἄφωνος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Σοφ. Τρ. 416, Φιλ. 741· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 29· τὰ σιγηλά, σιωπή, Εὐρ. Βάκχ. 1049.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Πολυδ. Ε', 147.

σιγημονᾶς· «σιγᾶς» Ἡσύχ.

σῑγηρός, ά, όν, ἧττον Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ **σιγηλός**, Μένανδρ. Μονόστιχ. 167· ἀντίθετον τῷ **φλύαρος**, **λάλος**, γυνὴ Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚϚ', 14).— Καθ' Ἡσύχ.: «σιγηλῶς· ἡσύχως».

σιγῆς, Δωρ. β' ἑνικ. τοῦ **σιγάω**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 778.

σῑγητέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σιγᾷ ἢ σιγήσῃ, Εὐρ. Ἑλ. 1387.

σῑγητικός, ή, όν, = **σιγηλός**, Ἱππ. 22. 48.

σίγηρες· «ὑπηρέται βάρβαροι» Ἡσύχ.

σῐγιλλάρια, τά, τὸ Λατ. sigillaria, ἀγαλμάτια, πλαγγόνες, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 3.

σίγιον, τό, εἶδος τέττιγος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1095.

σίγλαι, αἱ, ἐνώτια, λέξ. Αἰολ., Πολυδ. Ε', 97, καὶ Ἡσύχ.

σίγλος ἢ **σίκλος**, ὁ, τὸ Ἑβραϊκ. shekel, βάρος (σταθμίον) καὶ νόμισμα, μεταφραζόμενον διὰ τοῦ **δίδραχμον** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Γένεσ. ΚΓ', 15, κ. ἀλλ.)· ἀλλὰ = 4 Ἀττικ. **δραχμαὶ** παρ' Ἰωσήπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 2· ἡ δὲ δευτέρα αὕτη ἐκτίμησις συνᾴδει τῷ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 24, ἔνθα **δίδραχμον** σημαίνει τὸν ἥμισυν σίκλον, ὃν ἐτέλουν ὡς φόρον διὰ τὸν ναόν, πρβλ. Ἔξοδ. Λ', 13, Dict. of Bible, 2, σ. 408 κἑξ. **2)** ὁ Περσικὸς **σίγλος** ἦτο τὸ $^1/_{3000}$ μέρος τοῦ Βαβυλωνιακοῦ ταλάντου ἀργύρου, ἥμισυ δὲ τοῦ στατῆρος τῆς Μ. Ἀσίας καὶ = πρὸς 7 $^1/_2$ Ἀττικοὺς ὀβολούς, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6· ἢ πρὸς 8 ὀβολούς, κατὰ τὸν Φώτ.· ἴδε Mommsen Röm. Munzwesen σ. 13. **II.** ἐνώτιον, Φώτ.· ὅθεν **σιγλοφορέω**, φορῶ ἐνώτια, παρ' Ἡσυχ. **III.** μέτρον σίτου, κτλ., = **μέδιμνος**, παρὰ Πολυβ. 34. 8, 7,— ἴσως κατὰ παραφθορὰν ἀντὶ τοῦ **Σικελικὸς** (ἔξυπακ. μέδιμνος).

σιγλοφόρος, ον, ὁ φέρων σίγλον, ἐνώτια, Ἡσύχ.

σίγμα ἢ **σῖγμα**, τὸ γράμμα, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον **Σσ.** **II.** στοὰ ἔχουσα τὸ σχῆμα C, Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 529 κἑξ. καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐπιθέτων καὶ ῥημάτων.

σιγμᾰτίζω, γράφω διὰ τοῦ **σ**, διπλῶς σιγματίζεται, γράφεται διὰ διπλοῦ σ, Εὐστ. 1389. 15.

σιγμο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ σῖγμα (C), ἡμικυκλοειδής, μηνοειδής, Γαλην. 4. 133·— ὡσαύτως **σιγματο-ειδής**, Ὀνήσανδρ. 21, Μαλαλ., κλπ. Πρβλ. Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. 916.

σιγμός, ὁ, (σίζω) τὸ σίζειν, σύριγμα, ἢ συριστικὸς ἦχος, οἷος ὁ τῶν χελωνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 9· ὡς σημεῖον, Πλούτ. 2. 593Β· παρὰ τοῖς γραμματ., ἐπὶ συριστικῶν γραμμάτων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 102.

σίγνον, τό, τὸ Λατ. signum, ἄγαλμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 6015, Ἄννα Κομν. 2. 246.

σιγνο-φόρος, ὁ, τὸ Λατιν. signifer, ἐπὶ ἐπαιτούντων ἱερέων (μητραγύρται), Τζέτζ. Ἱστ. 13. 246.

σῖγος, -εος, τό, = **σιγή**, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 319.

σίγραι, οἱ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., εἶδος ἀγρίων χοίρων, «βραχέων καὶ σιμῶν».

σῐγύνης, ου, ὁ, λόγχη ἢ δόρυ, ὡς ἡ **σιβύνη**, Ἡρόδ. 5. 9, Ὀππ. Κυν. 1. 152· ὡσαύτως **σίγυνος**, ὁ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 99, Ἀνθ. Π. 6. 176· **σίγυνον**, τό, Ἀριστ. Ποιητ. 21, 6, Ἀνθ. Π. 7. 578· καὶ ἐν Λυκόφρ. 556, **σίγυμνον**.— Ὡς φαίνεται διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **σιβύνη** ἢ **-βύνης**, Κύπριον κατὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Θρακικὸν δὲ καὶ Μακεδονικὸν κατὰ τὸν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 320, κτλ. (πρβλ. σημασ. III)· ἴδε Sturz Μακεδ. Διαλ. σ.

46 κέξ. **II.** **σιγύνης** ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Λίγυσι τοῖς παρὰ τὴν Μασσαλίαν ὁ **κάπηλος**, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. **III.** οἱ **Σιγῦναι** ἦσαν λαός τις κατὰ τὸ μέσον τοῦ Ἴστρου, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 320, **Σιγῦνοι**· παρὰ Στράβ. 520, **Σίγιννοι.** [Παρ' Ἀπολλ. Ροδ. καὶ Ἀππ. ῡ· ὅθεν καὶ πολλάκις γράφεται διὰ διπλοῦ ν, **σιγύννης**, κτλ.·— ἀλλὰ ῠ ἐν τῷ **σιβύνη**].

σίγχος, ὁ, ἴδε **σκίγγος**.

σιγώδης, ες, (εἶδος) σιγηλός, σιωπηλός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκρ.

σίδᾱρος, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ **σίδηρος**· περὶ πάντων τῶν **σιδαρ-**, ἴδε ἐν λέξ. **σιδηρ-**.

σίδειος, α, ον, (σίδη) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥοιάν, Θεογνώστ. Κανόν. 54.

σιδεύνης, ου, ὁ, Λακων. λέξις, παῖς ἡλικίας δεκαπέντε ἢ δέκα ἓξ ἐτῶν, Φώτ.· ἴδε Müller Dorians 4. 5, § 2.

σίδη, ἡ, = **ῥόα**, δένδρον καὶ καρπὸς ῥοιᾶς, ἡ «ῥωδιὰ» καὶ τὸ «ῥῶδι» ἢ «ῥοῖδο», Ἐμπεδ. 287, Ἱππ., Νίκ. (ἴδε κατωτ)· **σιδέα** ἔν τινι Σικελ. Ἐπιγρ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 1. 54)· **σίβδα** παρὰ Καλλ. ἐν Λουτρ. Παλλ. 28. **II.** ἔνυδρόν τι φυτὸν παρὰ τὸν Ὀρχομενὸν ἐν Βοιωτίᾳ, ἴσως τὸ Λατιν. Nympheae alba, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 1, κτλ. [ῑ ἐπὶ τῆς σημασ. I, Ἐμπεδ. ἔνθ' ἀνωτ., Νικ. Θηρ. 72. 870, κτλ., καὶ οὕτως ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις, ἴδε **σίδιον**· ῐ ἐπὶ τῆς σημασίας II, αὐτόθι 887]. — Καθ' Ἡσύχ.: «Θεόφραστος (4, 11) φυτὸν ἕτερον τῆς ῥοιᾶς φησιν εἶναι τὴν σίδην, φύεσθαι δὲ ἐν τῷ Νείλῳ».

σιδηρ-αγωγός, όν, ὁ τὸν σίδηρον ἕλκων, μάγνης σ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 226.

σιδηρεία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι τὸν σίδηρον, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 1.

σιδήρεια, τά, τόπος ἔνθα ὁ σίδηρος καμινεύεται, μεταλλεῖον σιδήρου, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 11, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 2, περὶ Λίθ. 52· πρβλ. **σιδηρουργεῖον**.

σιδηρ-ένδυτος, ον, ὁ διὰ σιδήρου ἐνδεδυμένος, Θεόδ. Πρόδρ.

σιδήρεος, α, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **η, ον**, Ἀττ. **σιδηροῦς, ᾶ, οῦν** (πρβλ. **χάλκεος, -οῦς, χρύσεος, -οῦς**)· παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν ὡσαύτως **ος, ον**, Θεογνώστ. Καν. 56· Ἐπικ. ὡσαύτως **σιδήρειος, η, ον, -αιος** Κύριλλ.· Δωρ. **σιδάρεος, -ειος**, Αἰολ. **σιδάριος** Ahr. D Aeol. § 12. 4· (σίδηρος)·— ὁ ἐκ σιδήρου ἢ χάλυβος πεποιημένος, σιδηροῦς, Λατ. ferreus, Ὅμηρ., κλπ.· σιδήρεος ἄξων Ἰλ. Ε. 723· σιδηρείη κορύνη Η. 141· σιδήρειαι πύλαι Θ. 15· ὑποκρητηρίδιον Ἡρόδ. 1. 25· σκύταλον Θεόκρ. 17. 31· χεὶρ σιδηρᾶ, σίδηρος πεποιημένος ἐν εἴδει χειρός, ὅπως δηλ. ἁρπάζῃ, ἁρπάγη, Θουκ. 4, 25., 7. 62·— ὡσαύτως, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδός, ὁ τῶν ὅπλων κρότος, Ἰλ. Ρ. 424· σιδήρεος οὐρανός, τὸ στερέωμα, ὅπερ οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζον ὡς μετάλλινον, Ὀδ. Ο. 329, Ρ. 565 (πρβλ. **χάλκεος**)·— ἡ τελευταία καὶ χειρίστη γενεὰ κατὰ τὸν Ἡσίοδον ἦτο ἡ σιδηρᾶ, Ἔργ. κ. Ἡμ. 174 κέξ. **2)** μεταφορ., ἦ γάρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός, ψυχὴ σιδηρᾶ, δηλ. σκληρά, ἄκαμπτος ὡς ὁ σίδηρος (πρβλ. **σίδηρος** I. 2), Ἰλ. Χ. 357, Ὀδ. Ψ. 172· οὐδέ μοι .. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σ., ἀλλ' ἐλεήμων Ε. 191· οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν Δ. 293· σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ Ἰλ. Ω. 205, 521· ἦ ῥά νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται, εἶσαι ὅλος ἐκ σιδήρου, Ὀδ. Μ. 280· πυρὸς μένος .. σιδήρεον, ἡ ἀκατάσχετος ὁρμὴ τοῦ πυρός, Ἰλ. Ψ. 177·— ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, οἱονεὶ ἔχοντος τὰ πλευρὰ σιδηρᾶ, Σιμωνίδ. 16· οὕτως ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 496· σάρξ σ. Θεόκρ. 22. 47· ὦ σιδήρεοι, ὦ τὴν καρδίαν σιδηροῖ, γενναῖοι! Αἰσχίν. 77. 25, πρβλ. Λυσί. 117· 44· εἰ μὴ σιδηροῦς ἐστιν, οἶμαι ἔννουν γεγονέναι ὁ αὐτ. 17. 44· σ. λόγοι Πλάτ. Γοργ. 509Α. **II.** **σιδάρεοι**, οἱ, σιδηροῦν τι νόμισμα τοῦ Βυζαντίου ἀεὶ ἐν τῷ Δωρικῷ τύπῳ ἔτι καὶ ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Νεφ. 249, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πεισάνδρῳ» 3, πρβλ. Πολυβ. Ζ', 105, Ἡσύχ.

σιδηρεύς, έως, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, σιδηρουργός, Ξεν. Ἀγησ. 1, 26, Πόροι 4, 6.

σιδηρεύω, (σίδηρος) ἐργάζομαι τὸν σίδηρον, Πολυβ. Ζ', 105.

σιδηρήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **σιδήρεος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 51, Μανέθων 1. 313.

σιδηρίζω, εἶμαι ὅμοιος σιδήρῳ, ἐπὶ τοῦ μαγνήτου, Γαλην.· ἐπὶ σιδηρούχων λουτρῶν, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 279 Matth.

σιδηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σίδηρον ἢ εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου, Γλωσσ.

σιδήριον, τό, (σίδηρος) ἐργαλεῖον ἐκ σιδήρου, θερμοῖσι σ. ἐκκαίειν τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ καίοντα τεμάχια σιδήρου, Ἡρόδ. 7. 18· σιδηρίων ἐπαΐειν, αἰσθάνομαι τὸν σίδηρον, δὲν δύναμαι νὰ ἀντιστῶ κατὰ τοῦ σιδήρου, ὁ αὐτ. 3. 29· ἐπὶ μαχαίρας, ὁ αὐτ. 9. 37, πρβλ. Λυσί. 95. 35· σ. λιθουργά, ἐπὶ τῶν ἐργαλείων λιθοξόου, Θουκ. 4. 4, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 300Β, Θεοφρ. π. Λίθ. 41· — σ. πλατέα, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 6, 1.

σιδηρίτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῖτις, -ιδος**· — Δωρ. **σιδαρίτας, α**, ὁ· — ὁ ἐκ σιδήρου, μὲ σίδηρον, σ. πόλεμος, διὰ τοῦ σιδήρου πολ., Πινδ. Ν. 5. 35· σ. τέχνη, ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ, Εὔπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 13· σ. πέτρα, βράχος ἔχων μέταλλον σιδήρου, Διόδ. 5. 13· οὕτω, σ. γῆ Ἀριστ. Ἀποσπ. 326, Πολυβ. Γ', 87.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιδηρῖτιν τέχνην· τὴν πολεμικήν. ἄλλοι δὲ τὴν Ξανθίου φασίν, ἤγουν τὴν χαλκευτικήν». **2)** ἡ σιδηρῖτις λίθος, σιδηρόπετρα, φυσικὸς μαγνήτης, Στράβ. 703, Πλούτ. 2. 1005C, κτλ.· (ἀλλὰ **σιδηρίτης** λίθος Ὀρφ. Λιθ. 355, 384, 413)·— παρὰ Πλιν. Ν. Η. 37. 4, 10, κτλ., πολύτιμός τις λίθος, Ἡσύχ. **II.** **σιδηρῖτις**, εἶδος βοτάνης, Διοσκ. 4. 33 κέξ. (ἔνθα ἴδε Sprengel.), Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 12· ὡσαύτως, σ. πόα Ἡσύχ.· βοτάνη ἢ σ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 6.

σιδηρό-βαφος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου, Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 4. 27.

σιδηρο-βόλιον, τό, ἄγκυρα, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφάν. 15.

σιδηρο-βόρος, ον, = **σιδηροβρώς**, σ. σίδηρος, ῥίνη, ῥινίον, Ὀππ. Κυν. 2. 174.

σιδηρο-βριθής, ές, πεφορτωμένος σίδηρον, σίδηρον ἔχων, ξύλον Εὐρ. Ἀποσπ. 535.

σιδηρο-βρώς, -ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) ὁ τρώγων τὸν σίδηρον, θηγάνη Σοφ. Αἴ. 820· ἔνθα ὁ Σχολιαστ. ἔχει θηλ. τύπον **-βρῶτις, -ιδος.**

σιδηρο-γνώμων, ον, ἰσχυρογνώμων, Θεόδ. Στουδ. σ. 58 ἔκδ. Mai., Κ. Μανασσ. Χρον. 9, σ. 32.

σιδηρο-δάκτυλος, ον, ὁ ἔχων δακτύλους ἐκ σιδήρου, κρεάγρα Ἀνθ. Π. 6. 101.

σιδηρό-δεσμος, ον, ὁ ἔχων δεσμὰ ἐκ σιδήρου, ἀνάγκαι Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Δ', 9)· ὡσαύτως **-δέσμιος, ον**, Χρον. Πασχ. 729. 4· καὶ παρὰ τῷ Σωζομεν. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 9, **-δεσμώτης**.

σιδηρο-δετέω, (δέω) δεσμεύω ἐν σιδήρῳ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡρακλείτου.

σιδηρό-δετος, ον, ὁ διὰ σιδήρου δεδεμένος, πόρπακες Βακχυλ. 13. 6· ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σ., ἐπὶ ποδοκάκης, Ἡρόδ. 9. 37. **II.** ἐπὶ προσώπων, σιδηροδέσμιος, ἐν δεσμοῖς ὤν, σ. ἔχειν τινὰ Ἄννα Κομν. 1. 401.

σιδηρο-θήκη, ἡ, ὁπλοστάσιον, ὁπλοθήκη, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὀγκίαι.**

σιδηρο-θώραξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σιδηροῦν θώρακα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β', 47, κτλ.

σιδηρο-κατάδικος, ον, ὁ εἰς σίδηρον καταδεδικασμένος, δηλ. εἰς ἀκρωτηριασμόν, Βασίλ.

σιδηρο-κμής, ῆτος, ὁ, ἡ, (κάμνω) ὁ σφαγεὶς διὰ σιδήρου, δηλ. διὰ τοῦ ξίφους, εὕρηται δὲ μετὰ δοτ. πληθ. οὐδετ. **βοτοῖς**, Σοφ. Αἴ. 325· πρβλ. **ἀνδροκμής**.

σιδηρο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ σφυρηλατῶν σίδηρον, Ἰω. Χρυσ.

σιδηρο-κρότητος, ον, ὁ ἐκ σιδήρου σφυρηλατούμενος, Βυζ.

σιδηρό-κτιστος, ον, ὁ διὰ σιδήρου ἐκτισμένος, πύργος Κ. Μανασσ. Χρον. 9, σ. 56.

σιδηρο-μήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, μήτηρ τοῦ σιδήρου, αἶα Αἰσχύλ. Πρ. 301.

σίδηρον, τό, ἴδε **σίδηρος**.

σιδηρο-νόμος, ον, (νέμω) ὁ διὰ τοῦ σιδήρου διανέμων, δηλ. διὰ τοῦ ξίφους, χεὶρ Αἰσχύλ. Θήβ. 788.

σιδηρό-νωτος, ον, ὁ ἔχων σιδηρᾶ νῶτα, ἀσπίδος τύποι Εὐρ. Φοίν. 1130.

σιδηρο-πέδη, ἡ, δεσμὰ τῶν ποδῶν σιδηρᾶ, Εὐστ. 1411. 32.

σιδηρό-πλαστος, ον, πεπλασμένος ἐκ σιδήρου, Λουκ. Ὠκύπ. 164.

σιδηρό-πληκτος, Δωρ. **-πλακτος, ον**, ὁ ὑπὸ σιδήρου πληγείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 911.

σιδηρό-πλοκος, ον, ὁ διὰ σιδήρου πλεχθείς, Ἡλιόδ. 9. 15.

σιδηρο-πλύτης [ῡ], **ου**, ὁ, ὁ πλύνων σίδηρον, Ἡσύχ. ἐν λ. **σάλαγξ.**

σιδηροποιία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι τὸν σίδηρον, Εὐστ. Πονημάτ. 34. 33.

σιδηρο-ποίκιλος, ὁ, ὄνομα λίθου τινὸς ποικίλου, παρὰ Πλιν. Ν. Η. 37. 67.

σιδηρό-πους, ουν, ὁ ἔχων τοὺς πόδας σιδηροῦς, ἵπποι Νόνν. Δ. 29. 206.

σιδηρό-πτερος, ον, ὁ ἔχων πτέρυγας σιδηρᾶς, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1032, κτλ.

σιδηρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ ἐμπορευόμενος, πωλῶν σίδηρον ἢ ἀντικείμενα ἐκ σιδήρου, Πολυβ. Ζ', 196.

σίδηρος, Δωρικ. **σίδᾱρος**, ὁ· ὡσαύτως θηλ., Νικ. Θηρ. 923· τύπος τις οὐδ. **σίδηρον** εὕρηται ὡς διάφορ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 7. 65, πρβλ. Σχόλ. Mi. εἰς Ἰλ. Δ. 151, πληθ. **σίδηρα** Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Τζέτζ.· (ἴδε ἐν τέλ.)· — «σίδερο», Λατιν. ferrum, πρῶτον παρ' Ὁμ. μετὰ τοῦ ἐπιθ. **πολιός**, Ἰλ. Ι. 366, Ὀδ. Ω. 168· ἰόεις Ἰλ. Ψ. 850· (σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ **πολιός, ἰοειδής** εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης)· μέλας Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 150· ὡσαύτως αἴθων σ., ὅπερ φαίνεται ὅτι δηλοῖ ἐστιλβωμένον σίδηρον, Ἰλ. Δ. 485, Ὀδ. Α. 184. Ἐπειδὴ ὁ σίδηρος εὑρίσκε-

ται μόνον ἀνάμικτος μὲ ἄλλας ὕλας καὶ παρέχει δυσκολίας εἰς τὴν χώνευσιν, ὀψιμώτερον τῶν ἄλλων μετάλλων ἐχρησιμοποιήθη παρ' Ἕλλησιν ἐν καθολικῇ χρήσει, Ἡσίοδ. ἔνθ' ἀνωτ. (πρβλ. **χαλκός**). Ἐντεῦθεν καλεῖται **πολύκμητος**, διὰ πολλοῦ κόπου κατεργαζόμενος, Ἰλ. Ζ. 48, Λ. 379, Μ. 133, Ὀδ. Φ. 10·— ἀλλ' ἤδη παρ' Ὁμήρῳ ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων (ἴδε κατωτ. II), καὶ ἐξ αὐτοῦ ἦτο κατεσκευασμένος ὁ ἄξων τῆς ἁμάξης τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ε. 723·— ἐγίνωσκον δὲ τότε καὶ τὸν τρόπον τῆς σκληρύνσεως τοῦ σιδήρου, Ὀδ. Ι. 391 κἑξ.. (ὥστε ὁ **κύανος** δυνατὸν νὰ εἶναι χάλυψ)· πρωΐμως δὲ ἦτο ἀντικείμενον ἐμπορίας, οἰνίζοντο.. Ἀχαιοί, ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σ. Ἰλ. Η. 472· πλέων μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον Ὀδ. Α. 184, ἔνθα ἴδε Nitzsch· καὶ ἐλογίζετο βεβαίως πολύτιμος, ἀφ' οὗ παρείχετο μετὰ τοῦ χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ εἰς πληρωμὴν λύτρων, Ἰλ. Ζ. 46, Κ. 338· τεμάχια αὐτοῦ ἐδίδοντο ὡς βραβεῖα, Ψ. 261, 850. Κατὰ τὸ πλεῖστον προήρχετο ἐκ τῶν βορείων καὶ ἀνατολικῶν μερῶν τοῦ Εὐξείνου, ὅθεν, Σκύθης σ. Αἰσχύλ. Θήβ. 817· καλεῖται ὁ πόντιος ξεῖνος αὐτόθι 942· πρβλ. **χάλυψ**. 2) πολλάκις φέρεται ὡς σύμβολον τῆς σκληρότητος (πρβλ. **σιδήρεος** 2), ἢ τῆς ἀκάμπτου δυνάμεως, Ἰλ. Υ. 372, Ὀδ. Τ. 494· ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σ. αὐτόθι 211· οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σ. Ἰλ. Δ. 509· ἐκ σιδ. κεχάλκευται .. ψυχὰν Πινδ. Ἀποσπ. 88, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 573· ἦσθα πέτρος ἢ σ. Εὐρ. Μήδ. 1279, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 666C· ὡσαύτως, ἐπὶ στερεότητος, σταθερότητος, πέτρης νόος ἠὲ σ. Μόσχ. 4. 44, πρβλ. Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 22. II. ὡς τὸ Λατ. ferrum, τὸ ἐκ σιδήρου πεποιημένον, σιδηροῦν ἐργαλεῖον, μάλιστα γεωργικόν, Ἰλ. Ψ. 834, πρβλ. Δ. 485· μάλιστα ἐπὶ ὅπλων, ἡ κεφαλὴ ἢ αἰχμὴ βέλους, Δ. 123· ξίφος ἢ μάχαιρα, Σ. 34, Ψ. 30, Ὀδ. Π. 294, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 966· κοπὶς πελέκεως, Ὀδ. Τ. 587·— ὡσαύτως καθόλου, ὅπλα, ὁπλισμός, οἱ Ἀθηναῖοι σίδηρον κατέθεντο Θουκ. 1. 6· πρβλ. **σιδηροφορέω**·— ὡσαύτως, μάχαιρα, δρέπανον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 385· ἐν τῷ πληθ., ἄγκιστρα ἁλιευτικά, Θεόκρ. 21. 49· δεσμά, «σίδερα», Τζέτζ. 13. 302· πρβλ. **σιδήριον**. III. τόπος ἔνθα πωλοῦνται ἀντικείμενα ἐκ σιδήρου, μαχαιροποιεῖον, κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 7. (Ὁ Κούρτιος πρβλ. τὸ Σανσκρ. svid-itas (κεχωνευμένος, τετηκώς), svêd-ani (πλὰξ σιδήρου), Ἀρχ. Γερμαν. swêiz-an (frigere), καὶ τὸ ὄνομα Swed-en (Σουηδία). Ἀλλὰ τὸ **σίδηρος** ὡς ὄνομα τοῦ γνωστοῦ μετάλλου ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ, πρβλ. **χαλκός** ἐν τέλει· καὶ περὶ τῆς ἱστορίας τῶν διαφόρων ὀνομάτων τοῦ μετάλλου τούτου ἴδε M. Müller Sc. of L. 2, σ. 230 κἑξ.

σιδηρό-σπαρτος, ον, ἐσπαρμένος ἢ παραγόμενος διὰ σιδήρου, Λουκ. Ὠκύπ. 100.

σιδηρό-στομος, ον, ὁ ἔχων σιδηροῦν στόμα, σκληρόν, ἀνυπότακτον στόμα, ἵππος Ἐπιφάν.

σιδηρο-τέκτων, -ονος, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος τὸν σίδηρον, Αἰσχύλ. Πρ. 714.

σιδηρό-τευκτος, ον, ὁ ἐκ σιδήρου κατειργασμένος, κατεσκευασμένος, βέλος Φιλιππίδ. (;) παρὰ τῷ Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμικ. 1. 529, ἐκ τοῦ Ἀθήν. 699F, πρβλ. Meineke ἔνθ' ἀνωτ.

σιδηρο-τοκέω, παράγω σίδηρον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1323.

σιδηρο-τόκος, ον, ὁ παράγων, γεννῶν σίδηρον, Ἀνθ. Π. 9. 561.

σιδηρο-τομέω, κόπτω, τέμνω, χωρίζω, σχίζω διὰ σιδήρου, Ἀνθ. Π. 9. 311.

σιδηρό-τροχος, ον, ὁ ἔχων σιδηροῦς τροχούς, ἅμαξα Σουίδ.

σιδηρο-τρύπανον [ῠ], τό, τρύπανον ἐκ σιδήρου, ἢ δι' οὗ τρυπᾶται ὁ σίδηρος, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἴδε **Λακεδαίμων**.

σιδηρό-τρωτος, ον, ὁ τρωθείς, τετρωμένος διὰ σιδήρου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 323.

σιδηρουργεῖον, τό, ἐργαστήριον σιδήρου, Στράβ. 191, 214, 821.

σιδηρουργία, ἡ, τὸ κατεργάζεσθαι τὸν σίδηρον, Πολυδ. Ζ. 105.

σιδηρουργός, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος τὸν σίδηρον, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 8. 5, ἴδε Franz εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3. σ. 297.

σιδηροῦς, ᾶ, οῦν, ἴδε ἐν λέξ. **σιδήρεος**.

σιδηρο-φορέω, φέρω σίδηρον, φέρω ὅπλα, ὁπλοφορῶ, διάγω ὡπλισμένος, Θουκ. 1. 6· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. 1. 5, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 19·— μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., σ. πελέκεις Διόδ. 5. 9. II. διατελῶ συνοδευόμενος ὑπὸ ὁπλοφόρων, Πλουτ. Κικ. 31, ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

σιδηροφορία, ἡ, τὸ φέρειν ὅπλα, ὁπλοφορεῖν, Βυζ.

σιδηρο-φόρος, ον, ὁ παράγων σίδηρον, γαῖα σιδ., ἐπὶ τῶν Χαλύβων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 141, πρβλ. 1005. II. ὁ ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένος, γόμφοι Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 18. 5, κτλ. III. ὁ φέρων ὅπλα ἢ ἐργαλεῖα, ὁ αὐτ. ἐν Δ. 46. 2, Ἀνθ. Π. 8. 203.

σιδηρό-φρων, ον, γεν. -ονος, ὁ ἔχων σιδηρᾶν καρδίαν, σιδηροῦν νοῦν, σκληροκάρδιος, Αἰσχύλ. Πρ. 242· σ. θυμὸς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 52· φόνος Εὐρ. Φοίν. 672.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. σ. 421.

σιδηρο-φυής, ές, (φύω) ὁ τὴν φύσιν σιδηροῦς ἢ τὴν κατασκευήν, ἀμφίβ. γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ζ', 106, ἔνθα ὁ Βεκκῆρ. ἀναγινώσκει **σιδηρόφυσα**, φυσητήριον σιδηρουργοῦ.

σιδηρό-χαλκος, ον, ὁ ἐκ σιδήρου καὶ χαλκοῦ, τομὴ Λουκ. Ὠκύπ. 90.

σιδηρο-χάρμης, ου, ὁ, ὁ μαχόμενος (ἢ ἴσως ὁ γαυριῶν) ἐν τῷ σιδήρῳ, ἐπὶ τεθωρακισμένων ἵππων, φιλοπόλεμος, Πινδ. Π. 2. 4· πρβλ. **χαλκοχάρμης**.

σιδηρο-χίτων [ῐ], -ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χιτῶνα ἐκ σιδήρου, Νόνν. Διον. 31. 162.

σιδηρόω, (σίδηρος) ἐπικαλύπτω διὰ σιδήρου, σιδηρώσας ἐπὶ πολὺ τῆς ἐρμιᾶς Λουκ. Ἀλ. 51·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἐσεσιδήρωτο ἐπὶ μέγα καὶ τοῦ ἄλλου ξύλου, εἶχεν ἐπιτεθῇ σίδηρος καὶ εἰς μέγα μέρος τοῦ ἐπιλοίπου ξύλου, Θουκ. 4. 100· δράκοντα .. σεσιδηρωμένον Ποσείδιππ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 8· ὡσαύτως, κεκαλυμμένον ὑπὸ σιδήρου, Ἐκκλ. 2) βάλλω τινὰ εἰς τὰ «σίδερα», ἁλύσεις, Ψευδο-Καλλισθ. Α', 39.

σιδηρώδης, ες, (εἶδος) ἐκ σιδήρου, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 64.

σιδήρωμα, τό, σιδηρᾶ ἀντικείμενα, Νικήτ. Εὐγεν. 8. 96.

σιδηρωρυχεῖον, τό, μεταλλεῖον σιδήρου, Πτολ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 232.

σιδήρωσις, εως, ἡ, ἐργασία σιδήρου, σιδηροῦν κατασκεύασμα, τὸ σιδηρώνειν, Βίτωνος Μηχαν. 107.

σιδηρωτὸς μόδιος, ἐκ σιδήρου, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535, cap. 15. 41.

σιδιο-ειδής, ές, ὁ ἔχων χρῶμα χρυσοκίτρινον ὡς ὁ φλοιὸς τῆς ῥοιᾶς, χλωμός, Ἱππ. 58. 17., 490. 47, κτλ.· ἴδε Foës Oecon.

σίδιον, τό, (σίδη) φλοιὸς ῥοιᾶς («ροΐδιου»), Ἱππ. 574. 25, Ἀριστοφ. Νεφ. 881, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 1· τὰ σίδια = τὰ περικάρπια τῶν ῥοιῶν, Ἀλκίφρ. 3. 80. — Καθ' Ἡσύχ.: «σίδια· τὰ τῶν ῥοιῶν λέπυρα· σίδαι γὰρ αἱ ῥοιαί. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ πάντων χλωρῶν», καὶ «σιδίῳ· κόκκῳ ῥοιᾶς». [σῐ- Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· σῑ- Λουκ. Τραγ. 156].

σιδιωτόν, τό, φάρμακον παρασκευαζόμενον ἐκ τοῦ σιδίου ἢ μὲ σίδιον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 22.

σιδόεις, εσσα, εν, ὁ ἐκ σίδης (ῥοιᾶς), ὅμοιος ῥοιᾷ, Νικ. Ἀλεξιφ. 276.

Σιδονίηθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς Σιδῶνος, Ἰλ. Ζ. 291.

Σιδον-υφής, ές, ὑφασμένος ἐν Σιδῶνι· κατ' εἰκασίαν ἀντὶ **σινδον-**.

Σιδοῦς, -οῦντος, ὁ, τόπος τις πλησίον τῆς Κορίνθου ἔνθα (ἀναμφιβόλως) ἐφύοντο ῥοιαί, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 13, Νίκ. παρ' Ἀθην. 82Α· ὡσαύτως **Σιδόεις**. Εὐφορ. κλπ. παρ' Ἀθην. 82Α· ἐπίθετ. **Σιδούντιος**, α, ον, Στέφ. Βυζ.· θηλ. -**τιάς**, -**άδος**, Ἡσύχ.

Σιδών, -ῶνος, ἡ, μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Φοινίκης, Ὀδ. Ο. 425, Ἡρόδ., κλπ.· ἐντεῦθεν ἐπίθετ. **Σιδόνιος**, α, ον, Ἰλ. Ζ. 290, Αἰσχύλ.· βραδύτερον **Σιδώνιος**, Ἡρόδ., Ἀττ.· θηλ. **Σιδωνιάς**, -**άδος**. Εὐρ. Ἑλ. 1451·— **Σιδόνες**, οἱ, κάτοικοι τῆς Σιδῶνος, Ἰλ. Ψ. 743· ὡσαύτως **Σιδόνιοι** Ὀδ. Δ. 84, 618· **Σιδονίη** (ἐξυπακ. γῆ) Ν. 485. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Δράκοντα σ. 81. 23].— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 221-224.

σιειδής, ές, θεοειδής, Ἀλκμ. παρθέν. ἔκδ. Canini, σελ. 11, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σιελίζω, **σίελον**, κτλ., Ἰων. ἀντὶ **σιαλ-**· **σίελος** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Μ', 51).

σιζεύς· «ἄγναφος» Ἡσύχ.

σίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.· ἀόρ. α' ἔσιξα Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. Ἁγ. Σοφ. 910 (Βεκκῆρ. **σίζεν**)· ῥῆμα σχηματισθὲν κατ' ὀνοματοποιΐαν, = ἐκφέρω ἦχον συριστικόν, καὶ λέγεται μάλιστα ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν ἐκφέρει τὸ θερμὸν μέταλλον ἐμβαπτόμενον εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, πρὸς ὃν παραβάλλεται ὁ ἦχος ὃν ποιεῖ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Κύκλωπος, ὅταν ὁ περιφλεγὴς κοντὸς ἐνεπήχθη εἰς αὐτόν, ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ Ὀδ. Ι. 394· οὕτως, ἐπὶ ἀγγείου ἐν βρασμῷ, Μάγνης ἐν «Διονυσ.» 2, Ἀριστοφ. Ἱππ. 930· ἐπὶ ἰχθύων τηγανιζομένων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 1158, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμικ.·— σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι κινεῖ δ' οὔατα, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ῥέγχοντος ἐν ᾧ τρώγει, Ἐπίχ. 10 Ahr.·— ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ κοψίχου, Πολυδ. Ε', 89. — (Ἐντεῦθεν **σιγμός**, **σισμός**, **σῖγμα**, **σῖξις**).— Καθ' Ἡσύχ.: «σίζει· ἠχεῖ. κατὰ μίμησιν ἤχου».— Ὁ Ζηκίδης ἐν Χρηστ. Λεξ. γράφει σίζω [ῑ].

Σιθωνία, Ἰωνικ. -**ίη**, Ἡρόδ. 7. 122, μέρος τῆς Θράκης, καὶ ποιητ. καθόλου ἡ Θράκη· ἐντεῦθεν **Σιθώνιος**, α, ον, Θρᾷξ, Στέφ. Βυζ., **Σιθών**, -**όνος** καὶ -**ῶνος**, ὁ, Θρᾷξ, Λυκόφρ. 1357, 583· καὶ **Σιθωνίς**, -**ίδος**, ἡ, γυνὴ ἐκ Θράκης, Θρᾷσσα, Νόνν. Δ. 13. 336. Παρὰ ποιηταῖς χάριν τοῦ μέτρου εἶναι ἐν χρήσει τύποι τινὲς εἰς ο, **Σιθονία** Εὐφορ. Ἀποσπ. 55, **Σιθονὶς** Νόνν. Δ. 48.

113· οὕτω παρὰ Οὐεργιλ. καὶ Ὀβιδίῳ, Sīthŏnis, Sīthŏnius. — Καθ' Ἡσύχ.: «Σιθωνίη· ἡ Θεσσαλία».

σίκα· «ὗς. Λάκωνες» Ἡσύχ.

Σῐκᾰνία, Ἰωνικ. **-ίη,** ἡ, Sicania, κυρίως μέρος τῆς Σικελίας παρὰ τὸν Ἀκράγαντα, εἶτα καθόλου ἀντὶ **Σικελία,** Ὀδ. Ω. 307· — **Σικανὸς** [ῐ Καλλ. εἰς Ἄρτ. 57], ὁ, Σικελός, Θουκ. 6. 2, κτλ.· ἐπίθετ. **Σικανικός, ή, όν,** αὐτόθι 62· ἐν τῇ Σικανικῇ τῆς Σικελίας Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 40, Ἡσύχ.

σικάριος, ὁ, Λατ. sicarius, φονεύς, δολοφόνος, Πράξ. Ἀποστ. κα', 38, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 8. 10, κ. ἀλλ.

Σῐκελία, ἡ, Πίνδ., Ἡρόδ., κλπ.· ἐντεῦθεν **Σικελιώτης, ου,** ὁ, Σικελός, Θεόκρ., κλπ.· **Σικελίᾱθεν,** ἐκ Σικελίας, Εὐστ. Πονημάτ. 275. 84. [**Σῑ-**, ἐν δακτυλικοῖς μέτροις, οἷον, ἄρχετε Σῑκελικαί .. Βίων 1. 8, κτλ.· **Σῑκελίδας,** Θεόκρ. 7. 40· πρβλ. Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 4. 1].

Σῐκελίζω, μιμοῦμαι τοὺς Σικελούς· ὅθεν, **1)** = **ὀρχέομαι,** Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 22C, ἔκ τινος Ἄνδρωνος αὐλητοῦ ἐκ Κατάνης. **2)** φέρομαι πανούργως καὶ δολίως, ἀπατῶ, πονηρεύομαι, Ἐπίχ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ., Ἡσύχ., πρβλ. **κατασικελίζω.**

Σικελικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Σικελούς, Ἀριστοφ. Σφ. 838, κτλ.· Σ. ποικιλία ὄψου, διότι παροιμιώδεις ἦσαν αἱ Σικελικαὶ εὐωχίαι, Πλάτ. Πολ. 404D, πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 9. 2, Ὁρατ. Ὠδ. 1. 3, 18·— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἔφιππ. ἐν «Φιλύρᾳ» 1.

Σῐκελιώτης, ου, ὁ, Ἕλλην κάτοικος Σικελίας, κατὰ διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἐγχωρίου, ὅστις ἐκαλεῖτο **Σικελός,** Θουκ. 7. 32, κτλ. — Ἐπίθ. **-ιωτικός, ή, όν,** Διοσκ. 3. 29· καὶ ὡς ἐπίθ. **-ιῶτις, -ιδος,** Παυσ. 10. 11. Πρβλ. **Ἰταλιώτης.**

Σῐκελός, ή, όν, ὁ ἐκ Σικελίας, κάτοικος αὐτῆς, αὐτόχθων, Λατ. Siculus, γυνὴ Σικελικὴ Ὀδ. Ω. 211, 389· ἀμφίπολος αὐτόθι 366· γαῖα Θέογν. 783· πάγος, πόντος Εὐριπ. κλπ.· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, πυροὶ Σ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 3. **II. Σικελοί,** οἱ, κάτοικοι τῆς Σικελίας, Ὀδ. Κ. 383, Ἡρόδ., κλπ.· περὶ τῆς μετοικήσεως αὐτῶν ἐξ Ἰταλίας, ἴδε Θουκ. 6. 2, Niebuhr R. H. 1, 47.

σίκερα, τό, ποτὸν πνευματῶδες διὰ ζυμώσεως παρασκευαζόμενον, μεθυστικόν, Ἑβδ. (Λευιτ. Ι', 9, Ἡσαΐ. ΚΔ', 9), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 15· γεν. **σίκερος** Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 275B·— **σικεροποτέω,** Καισαρ. Ζητ. 47· — **σικερατίζω,** Εὐσ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἐκ τοῦ Ἑβρ. shêkâr).

σίκη, ἡ, τὸ Λατ. sica, ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον, ἀκωκή, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 8, 10.

σικιννίζω, ὀρχοῦμαι τὴν σίκιννιν, Κλήμ. Ἀλ. 130.

σίκιννῐς [σῐ], ἢ **σίκῑνις** (Δινδ. εἰς Εὐρ. Κύκλ. 37), **-ιδος,** ἡ, ἀλλ' αἰτ. **Σίκιννιν** Διον. Ἁλ. 7. 72· — ὄρχησις τῶν σατύρων ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασιν, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Διον. Ἁλ. ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. π. Ὀρχ. 22· ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἐπινοήσαντος αὐτὴν Σικίννου, παρ' Ἀθην. 20E, 630B· ἢ ἐκ τῆς Σικίννιδος, νύμφης τῆς Κυβέλης, Ἀρρ. παρ' Εὐστ. 1078. 20. — Φέρεται καὶ **Σίκιννον,** τό, Κλήμ. Ἀλ. 271, Σουίδ.· **Σίκιννα,** τό, Α. Β. 267. Ἐξ ἀρχῆς χορὸς Κρητικὸς εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου, Höck's Kreta, 1, σ. 209, Ἡσύχ.

σῐκιννιστής, οῦ, ὁ, ὁ ὀρχούμενος τὴν σίκιννιν, παρ' Ἀθην. 20A.

σῐκιννο-τύρβη, ἡ, κοινόν τι μέλος ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ παιζόμενον διὰ τὴν σίκιννιν, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618E.

σίκλαι· «ἐνώτια» Ἡσύχ.

σίκλος, ὁ, = **σίγλος,** ὃ ἴδε· — ὑποκορ. **σικλίον,** τό, Ψευδο-Γαλην.

σῐκύα, Ἰωνικ. **-ύη,** ἡ, καρπός τις ὅμοιος τῷ ἀγγουρίῳ (πρβλ. **σίκυος**), ἀλλὰ δὲν ἐτρώγετο εἰ μὴ ὥριμος, ἴσως = πέπων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 2, Σπεύσιππ. παρ' Ἀθην. 68F· τὸ δὲ φυτὸν ηὐξάνετο εἰς τὸ ὕψος δένδρου, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 4. **2)** κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἑλλησποντίων, ἡ μακρὰ κολοκύνθη ἢ «δολμᾶς» (ἡ συνήθης ἐκαλεῖτο ἁπλῶς **κολοκύνθη**), Ἀθήν. 58F κἑξ., πρβλ. Schneid. εἰς Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτέρ.· — παρ' Ἀττ. **κολοκύντη** ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ γένους. **3)** = **κολοκυνθίς,** ἡ, Ἱππ. 605. 46· ὡσαύτως **σικυώνη.** **II.** «βεντοῦζα», ὑάλινον δοχεῖον πρὸς ἀφαίρεσιν αἵματος, ἔχον τὸ σχῆμα κολοκύνθης, cucurbĭta, Κράτης ἐν Ἀδήλ. 5, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Ἀφ. 1255, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 2, 12· πρβλ. **κύαθος** III, Ἡσύχ.

σῐκυάζω, (**σικύα** II) ἀφαιρῶ αἷμα διὰ τῆς σικύας, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 9, Achmes Ὀνειροκρ. 32· μεταγεν. ὡσαύτως **σικυάω,** Θεοφάν. Νόνν., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ ῥηματ. ἐπίθετ. **-αστέον·** — ἐντεῦθεν **σικύᾰσις, εως,** ἡ, ἡ διὰ σικύας ἀφαίρεσις αἵματος, Achmes ἔνθ' ἀνωτ.· **σικυασμός,** ὁ, Ideler Φυσ. 2. 281.

σῐκύδιον, τό, ὑποκορ. τῶν **σικύα, σίκυος,** Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 7.

σῐκυηδόν, Ἐπίρρ. (σικύα) κατὰ τρόπον κολοκύνθης, ἐπὶ κατάγματος, ὅταν δηλ. τὸ ὀστοῦν θραύηται χωρὶς νὰ ἀφήσῃ βελονοειδεῖς εἰσοχὰς καὶ ἐξοχάς, ἄνευ ῥωγμῶν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 89· πρβλ. **καυληδόν, ῥαφανηδόν.**

σῐκυήλατον, τό, μέρος κήπου κατάφυτον μὲ «ἀγγούρια», Ἱππ. 234. 44, Εὐστ. Πονημάτ. 275. 4· — **σῐκυήρᾰτον,** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Α', 8), Ἐκκλ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 86.

σίκυον, τό, ὁ σπόρος τῶν ἀγγουρίων ἢ κολοκυνθῶν, ἀμφίβολ. παρὰ Θεοφρ.

σῐκυο-πέπων, -ονος, ὁ, = **σίκυος** πέπων (ἴδε **πέπων** I. 2), Γαλην.

σίκυος ἢ **σικυός,** ὁ, τὸ κοινὸν ἀγγούριον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 520, Εἰρ. 1001· ἐσθιόμενον ἄωρον καὶ ὠμόν, Ἱππ. 360. 26· καλούμενον καὶ **σίκυος** ἄγριος, ὁ αὐτ. 584. 13., 623. 27· καὶ **σίκυς, -υος,** ὁ, Ἀλκαῖ. 144. Ἡ **σικύα** ἦτο διάφορος τὸ εἶδος καὶ ἐτρώγετο ὥριμος, = **σίκυος** σπερματίας, **σίκυος** πέπων, ἢ καὶ ἁπλῶς **πέπων,** πρβλ. Foës Oecon. Hipp., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σελ. 258 κἑξ. Τὸ Λατ. cucumis, περιλαμβάνει ἀμφότερα τὰ εἴδη. [**σῐ-** Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 8, Πράξιλλα 1]. — Καθ' Ἡσύχ.: «σικυὸς σπερματίας· ὃν ἡμεῖς μηλοπέπονα».

σικύς· «ὁ γναφεὺς» Ἡσύχ.

σῐκυώδης, ες, ὅμοιος πρὸς **σικύαν,** ἢ **σικυόν,** φύλλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 1.

σῐκυών, -ῶνος, ὁ, (σικύα, σίκυος) μέρος κήπου ἐν ᾧ φύονται ἀγγούρια, Εὐστ. 291. 36, κτλ. **II.** ὡς κύριον ὄνομα **Σῐκυών, -ῶνος,** ἡ, ἡ πόλις ἡ ἐν Σικυωνίᾳ τῆς Πελοποννήσου, Ἰλ. Β. 572, Πίνδ., κλπ.· ὡσαύτως ὁ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2. 14., 7. 2, 11, πρβλ. Schweigh. εἰς Ἀθήν. 629A· ἀκολούθως ὡς ἐπίθετ., γῆ Σικ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 9. 60.— ὁμαλ. ἐπίθετ. ἐθνικὸν **Σῐκυώνιος, α, ον,** κάτοικος τῆς Σικυῶνος, Θουκ. 1. 28, κτλ.· **Σικυωνικὸς** ἢ **-ιακός, ή, όν,** Ἀθήν. 196E, 271D, κτλ.— Ἐπίρρ. **Σῐκυωνόθε,** ἐκ Σικυῶνος, Πινδ. Ν. 9. 2.— Οἱ Σικυώνιοι ἐκάλουν τὴν ἑαυτῶν πόλιν **Σεκυών,** Α. Β. 555· τὸ ἀρχαιότατον τῆς πόλεως ὄνομα ἦτο **Μηκώνη,** Στράβ. 382.

σῐκυώνη καὶ **-ία,** ἡ, = **σικύα,** ἐν πάσῃ σημασίᾳ, Ἱππ. 423. 55., 424. 2, κτλ.· πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 154C.— Καθ' Ἡσύχ.: «σικυωνία· κολοκύνθη».

Σῐκυώνια (ἐξυπακ. ὑποδήματα), τά, εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 15, Πολυδ. Ζ', 93, πρβλ. Λουκρέτ. 4. 1118, Ἡσύχ.

σικχάζομαι, ἀποθετ., = τῷ ἑπομ., «σκώπτομαι» Εὐστ. Πονημάτ. 158. 75. **2)** ἐμπαίζω, Ἡσύχ.

σίκχαι· «κράσπεδα» Ἡσύχ.

σικχαίνω, (σικχός) «σιχαίνομαι», ἀποστρέφομαι, βδελύσσομαι, σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια Καλλ. Ἐπιγράμμ. 29. 4· ἀπολ., Πολυβ. Ἐκλ. Βατ. σ. 456, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 7, κτλ. **II.** οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 30. 4, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφ., Gataker εἰς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5. 9, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 226· ἀόρ. **ἐσικχάνθην** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 442.

σικχαντός, ή, όν, βδελυρός, «σιχαμερός», Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 8. 24, Ἐκκλ.

σικχασία, ἡ, ἀποστροφή, ἡ πρὸς ἔμετον τάσις, ναυτία, ἀηδία, Μοσχίων π. Γυναικ. Παθῶν 28· **σικχασμός,** ὁ, Εὐστ. Πονημάτ. 251. 93.

σικχός, ὁ, ὁ σιχαινόμενος, μὴ εὐκόλως εὐχαριστούμενος, δύσκολος, δύστροπος, μάλιστα ἐν τῷ τρώγειν, ἀντίθετον τῷ **παμφάγος,** Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 3. 7, 6, Πλούτ. 2. 87B, Ἀθήν. 262A. **II.** βδελυρός, σιχαμερός, «ὁ μικρόσιτος, ἢ ὁ ἀηδὴς» Ἡσύχ., Εὐστ. 1817. 63. Πρβλ. **ἄσικχος, σικχαίνω.**

σίκχος, εος, τό, = **βδέλυγμα,** Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.·— ὡσαύτως **σικχότης, -ητος,** ἡ, Εὐστ. 972. 35.

σίλβαι· «ῥοιαὶ» Ἡσύχ.

σιλβία· «σιδία» Ἡσύχ.

Σιλεντιάριος, ὁ, τὸ Λατ. Silentiarius, ὑπάλληλος ἢ ἀξιωματικὸς ἔχων ὡς ἔργον νὰ ἐπιβλέπῃ εἰς τὴν ἡσυχίαν τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἀνακτόρων, ἔχων τὸ ἀξίωμα συγκλητικοῦ, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 29, Ἀγαθ. 297. 2, Προκόπ. 1. 243· ἴδε Gibbon.

σιλέντιον, τό, μυστικὸν συμβούλιον τοῦ Βυζαντίνου αὐτοκράτορος, Μαλαλ. 438. 23, κτλ.

Σιληνός, ὁ, ἴδε **Σειληνός.**

σιλη-πορδέω, Δωρ. **σιλα-**, (πέρδομαι) λέξις ἐν χρήσει παρὰ Σώφρονι κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Λουκ. Λεξιφάν. 21, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 212C, φέρομαι χυδαίως καὶ ἀναιδῶς. — Οὐσιαστ. **σιληπορδία,** ἡ, Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ. (Τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως εἶναι ἀμφίβολον· — ἡ λέξις διαμένει ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ «τσιληπορδῶ»), Ἡσύχ.

σίλι, τό, = **κρότων** ἢ **κίκι,** ὅπερ καλεῖται παρ' Ἡροδ. 2. 94

σιλλικύπριον, τό, ἴδε Πλιν. Ν. Η. 20. 5· πρβλ. ὡσαύτως **σέσελι.**

σῐλίγνιον, τό, Λατ. silĭgo, λεπτὸς πρώϊμος σῖτος, «ἀσπροσίταρον», ὅπερ οἱ Ἕλληνες τὸ πρῶτον παρὰ τῶν Ῥωμαίων παρέλαβον, Ἐκκλ.· — **σίλιγνις, εως,** ἡ, ἄλευρον ἐκ σιλιγνίου, λεπτότερον

καὶ τῆς **σεμιδάλεως** (ὅ ἴδε), Γαλην. 6. 483, Εὐστάθ. 1753, 6, Ἐτυμολ. Μέγ. 793. 8· — **σιλιγνίτης** ἄρτος, ὁ, παρεσκευασμένος ἐκ τοιούτου ἀλεύρου, Γαλην. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ **σιλιγνίας, ου,** ὁ Εὐστ. 1753. 7.

σιλλαίνω, (σίλλος) ὑβρίζω, σκώπτω, ἐμπαίζω, χλευάζω, διασύρω, «ἀπὸ τοῦ τοῖς ἰλλοῖς, τουτέστι τοῖς ὀφθαλμοῖς, σίνεσθαι» Ἡσύχ., Διογ. Λ. 9. 111, Λουκ. Προμ. 8, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 40, Πολυδ. Β', 54, κτλ.

σιλλικύπριον, ἴδε **σίλι.**

σιλλο-γράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων σίλλους, σατυρογράφος, ἴδε **σίλλος** II·— ἐντεῦθεν **σιλλογραφέω,** Εὐσταθ. Πονημάτ. 221. 1, Ζωναρ., κλπ.· **σιλλογραφία,** ἡ, Εὐστ. 1850. 34.

σίλλος (οὐχὶ **σιλλός,** Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 11), ὁ, παραβλὼψ, «ἀλλοίθωρος», ἐγὼ σ. γεγένημαί σε περιορῶν Λουκ. Λεξιφάν. 3·— πιθαν. παραλλαγὴ τοῦ τύπου **ἰλλός·** πρβλ. **σιλλόω.** II. κοινῶς, ποίημα σκωπτικὸν ἐν ἑξαμέτρῳ, οἷα τὰ ὑπὸ τοῦ Τίμωνος τοῦ Φλιασίου γραφέντα (περὶ τὸ 268 π. Χ.), ὅστις ἐκλήθη **σιλλογράφος,** Ἀθήν. 22D, Ἰουλιαν. 207C· ἐν τοῖς **σίλλοις** ἐπετέθη κατὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων πλὴν τοῦ Πύρρωνος καὶ τῶν σκεπτικῶν, εἰς ὧν τὴν σχολὴν αὐτὸς ἀνῆκεν, ἴδε Διογ. Λ. 7. 109-116· —τὰ Ἀποσπ. αὐτοῦ εὕρηνται παρὰ τῷ Brunck ἐν Ἀναλέκτοις (2. 67 κέξ.), ἰδίᾳ δὲ ἐξέδωκεν αὐτὰς ὁ Wölke (Warsaw 1820), καὶ ὁ F. Paul (Berlin 1821)·— ἂν τὰ ποιήματα Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου (538 π. Χ.) ἐκλήθησαν ὑπ' αὐτοῦ τούτου **σίλλοι** (ὡς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ Στράβ. 143, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 496, Εὐστ. 204. 21), ἡ πρώτη χρῆσις τῆς λέξεως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀρχαιοτέρα· ἀλλ' εἶναι πιθανὸν ὅτι εἰς τὸν Ξενοφάνην ἀπεδόθησαν **σίλλοι.** τὸ μὲν ἐπειδὴ τὰ ποιήματα ἐν οἷς προσέβαλλε τὴν θεολογίαν τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ἦσαν ὅμοια πρὸς τοὺς σίλλους τοῦ Τίμωνος, τὸ δὲ διότι ὁ Τίμων εἰσῆγε τὸν Ξενοφάνην ὡς λαλοῦν πρόσωπον ἐν τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ σίλλοις, ἴδε Διογ. Λ. 9. 111· οὕτω παρὰ μεταγενεστ. τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς πᾶν σκωπτικὸν ποίημα γεγραμμένον κατὰ τὸ ὕφος τῶν τοῦ Τίμωνος ποιημάτων, Λατ. sillus, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 224, Πολυδ. Β', 54, κτλ.· τὸν σ. ψόγον λέγουσι μετὰ παιδιᾶς δυσαρέστου Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 40. (Πρβλ. **σιλλόω**).— Καθ' Ἡσύχ.: «σίλλοι· ἔμμετρον σκῶμμα».

σιλλόω. = **σιλλαίνω.** Πολυδ. Θ', 148· ἑρμηνεύεται παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ. (ὅστις μνημονεύει τοῦ Ἀρχίππ.): «τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα περιφέρειν, ἀναξαίνειν, λυπεῖν, μωκᾶσθαι, ψέγειν, κακολογεῖν».

σιλλυβιᾶν· «τὸ τοὺς κροσσοὺς ἀποσείεσθαι» Ἡσύχ.

σίλλυβος, ὁ, εἶδος ἀκάνθου, ἧς οἱ βλαστοὶ ἠσθίοντο, Διοσκ. 4. 159. II. τεμάχιον περγαμηνῆς (Λατ. index) προσηρτημένον ἔξωθεν τοῦ βιβλίου καὶ περιέχον τὴν ἐπιγραφὴν αὐτοῦ κτλ., Κικ. πρὸς Ἀττ. 4. 4b, πρβλ. 4. 5, 3·— ἀλλὰ πληθ. **σίλλυβα,** τά, = **θύσανοι,** Πολυδ. Ζ', 64· ἐν ᾧ ὁ Ἡσύχ ἑρμηνεύει: «σίλλυβον· ἀκάνθιον ἁδρὸν καὶ ἐδώδιμον τι· καὶ τὸ τῶν βιβλίων δέρμα», καὶ ὁ Διοσκ. 3. 10., 4. 150 παρέχει τὸν τύπον **σίλυβον** ἐπὶ τῆς προτέρας τῶν δύο τούτων σημασιῶν.

σιλόδουροι, οἱ, οἱ τοῦ Καίσαρος soldurii (B. G. 3. 22), Γαλατικὴ λέξις ἑρμηνευομένη διὰ τοῦ **εὐχωλιμαῖοι,** δουλοπάρικοι ὁμόσαντες νὰ ζήσωσι καὶ ἀποθάνωσι μετὰ τοῦ κυρίου των, Νικ. Δαμασκ. παρ' Ἀθην. 249B.

σιλουρισμός, ὁ, τὸ ἐσθίειν σίλουρον, τὸ παρουσιάζειν αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 11.

σίλουρος [ῐ], ὁ, ποτάμιος ἰχθύς, Λατ. silurus· ἦτο τοσοῦτον μέγας ὥστε ἵπποι ἢ βόες ἔπρεπε νὰ σύρωσιν αὐτὸν ἔξω, Αἰλ. π. Ζ. 14. 25·— «μερσίνι» (;) Διόδωρ. ἐν «Ἐπικληρ.» 1. 36, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 230E, Ἰουβενάλ. 4. 33.

σίλφη, ἡ, ἔντομόν τι, «βρωμοῦσα», blatta, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 17, 8, Αἰλ. π. Ζ. 1. 37, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 31· ὡσαύτως tinea, βιβλιοφάγος σκώληξ, «σκῶρος», Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 17 (ἔνθα ἀπαντᾷ ὁ τύπος **τίλφη.** πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 300), Ἀνθ. Π. 9. 251. II. εἶδος λέμβου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 143, Σουΐδ. Πρβλ. **τίφη.**

σιλφιόεις, εσσα, εν, ὁ ἐκ σιλφίου, Νικ. Ἀλεξιφ. 329.

σίλφιον, τό, Λατιν. laserpitium, φυτόν τι οὗ τὸν ὀπὸν μετεχειρίζοντο εἰς τροφὴν καὶ φαρμακοποιΐαν, Σόλων 38, Ἡρόδ. 4. 169· ὀπὸς σ. Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387· ὀπὸς καὶ καυλὸς αὐτόθι 389, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 945· συχν. παρ' Ἀριστοφ. ὡς πρᾶγμα ἐδώδιμον, μάλιστα συμφυρόμενον μετὰ τυροῦ, Ὄρν. 534, 1579· ἔχον δὲ ἰσχυρὰν ὀσμήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 895 κέξ. — Ἐφύετο ἀφθόνως περὶ τὴν Κυρήνην καὶ ἀπετέλει ἐμπόριον ἐξαγωγῆς (πρβλ. **καυλός**). ἴδε Rawlinson εἰς Ἡρόδ. 4. 169· ἐντεῦθεν ἡ παροιμία, τὸ Βάττου σίλφιον, ἐπὶ σπανίων καὶ πολυτίμων πραγμάτων, Ἀριστοφ. Πλ. 925, Ἀριστ. Ἀποσπ. 485.— Ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῷ ὀνόματι **τὸ σίλφιον** σχεδὸν ἐπὶ τῆς σημασίας: ἡ τοῦ σιλφίου χώρα, 4. 192.— Ἐνίοτε **σίλφιον** ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ῥίζα τοῦ φυτοῦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στέλεχος (καυλός)· τὸ σπέρμα (μαγύδαρις), καὶ τὸ φύλλον (μάσπετον), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, πρβλ. Ἀντιφ. ἐν «Δυσέρ.» 1, Ἄλεξ. ἐν «Λεβ.» 2. 5, Πολυδ. Ϛ', 67.— Ὁ Bentl. (Correspondence, Letters 235, παρὰ τῷ Gaisf. εἰς Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.) νομίζει ὅτι εἶναι ἡ assafoetida, ἣν εἰσέτι μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἐσθίουσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ· ἤδη δὲ νομίζεται ὅτι τὸ Περσικὸν εἶδος, ὅπερ παρῆγε τὸν ὀπὸν Μηδικόν, ἦτο ἡ assafoetida, τὸ δὲ Ἀφρικανὸν εἶδος, ὅπερ παρῆγε τὸν ὀπὸν Κυρηναϊκόν, ἦτο (κατὰ τὸν Della Cella) ἡ Ferula tingitana, ἢ (κατὰ τὸν Sprengel) ἡ Thapsia gummifera, ἴδε Bähr εἰς Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε ὡσαύτως Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «σίλφιον· ξηρόν. οἱ δὲ νεκρόν».

σιλφιο-φόρος, ον, ὁ φέρων σίλφιον, Στράβ. 133.

σιλφιόω. παρασκευάζω διὰ σιλφίου, **σεσιλφιωμένος** = τῷ ἑπομ., Φιλόξ. 2. 31 παρὰ τῷ Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3, σελ. 644.

σιλφιωτός, ή, όν, ὁ διὰ σιλφίου παρεσκευασμένος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 180.

σίμαι· «τῆς κιθάρας τὰ ἄκρα. καὶ ἐν ταῖς ὀροφαῖς θέσεις τινές» Ἡσύχ.

σιμαίνω, εἶμαι **σιμὸς** (ὅ ἴδε), Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 138.

σίμαλος, ὁ, = **σιμός.** Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 377.

σῑμ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πλάγιον, λοξὸν αὐχένα, ἀμφίβ. παρὰ Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 669.

σιμβλεύω. (σίμβλος) ἀμετάβατ., σχηματίζομαι ἢ αὐξάνομαι ἐντὸς σίμβλου, κυψέλης, σ. κηρότροφα δῶρα μελισσῶν Ἀνθ. Π. 6. 236.

σίμβλη, ἡ, = **σίμβλος,** «ὅπου αἱ μέλισσαι τὸ μέλι τιθέασι, κύβεθρα» Ἡσύχ.

σιμβλήιος, η, ον, ὁ ἐκ τοῦ σίμβλου, τῆς κυψέλης, σ. ἔργα, μέλι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1036·— ἀνώμαλ. θηλ. **σιμβληΐς, -ίδος,** πέτρα σ., ὀπὴ ἐντὸς βράχου, ἧς ποιοῦνται χρῆσιν αἱ μέλισσαι ἀντὶ κυψέλης, ὁ αὐτ. 1. 880· ὡσαύτως, μέλισσαι σιμβληΐδες Ἀνθ. Π. 9. 226· φέρεται σιμβλίδες παρ' Ἡσυχ.

σίμβλιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σίμβλον, εἰς κυψέλην, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Διοσκ. 2. 104.

σιμβλο-ποιέω, συνάγω εἰς κυψέλην ἢ κάμνω ἐντὸς κυψέλης, μέλι Εὐστ. Πονημάτ. 270. 92· Μέσ., αὐτόθι 145. 83.

σίμβλος, ὁ, κυψέλη μελισσῶν, «κρηνίον», Ἡσ. Θ. 598, Θεόκρ. 19. 2, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 132, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 49. 2) μεταφορ., ταμεῖον, ἀποθήκη, σ. χρημάτων Ἀριστοφ. Σφ. 241· πρβλ. Λατ. favissae ἀντὶ thesaurus· — μεταγεν. **σίμβλον,** τό, Εὐμάθ. 237, 381· πληθ. **σίμβλα,** Ὀππ. Κυν. 1. 128, Ἀλκίφρ. 3. 23, Ἡσύχ.

σιμικίνθιον, τό, ἴδε ἐν λ. **σημικίνθιον.**

σιμίκιον, τό, μουσικὸν ὄργανον ἔχον 35 χορδάς, Πολυδ. Δ', 59 (διάφορ. γραφ. **σιμικόν**).

σῑμο-ειδής, ές, σιμός, στόμα Αἰλ. π. Ζ. 12. 27.

Σῑμόεις, -εντος, ὁ, Simoïs, Ἰλ.· συνηρ. **Σῑμοῦς, οῦντος,** Ἡσ. Θ. 342·— ἐπίθετ. **Σιμοέντιος,** συνηρ. **Σιμούντιος, α, ον,** Εὐρ. Ὀρ. 809. Ι. Α. 767· ὡσαύτως **ος, ον,** ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 250· ποιητ. θηλ. **Σιμοεντίς, -ίδος,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1018· **Σιμοῦντις** Ἀριστοφ. Θεσμ. 110· ὡσαύτως **Σιμοείσιος, ον,** Στράβ. 597, Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφ-.) 326.

σῑμο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα σιμήν, τὸ πρόσωπον πεπλατυσμένον, ἵππος Πλάτ. Φαῖδρ. 253E.

σῑμός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα σιμήν, πεπλατυσμένην, ὡς οἱ Τάρταροι (ἢ οἱ Σκύθαι, ὡς οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν αὐτούς), Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ. 5. 9· φαυλότεραι καὶ σ., σ. καὶ αἰσχροὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 617, 705, πρβλ. Θεόκρ. 3. 8· λέγεται δὲ ὅτι εἶχον ἰταμὴν καὶ σκωπτικὴν ὄψιν (ὡς τὸ Γαλλ. nez retroussé), σιμὸς ἐπίχαρις κληθεὶς Πλάτ. Πολ. 474D, πρβλ. Πλούτ. 2. 56C, Πολυδ. Β', 73· ὁ Ἀριστ. λέγει ὅτι ἅπαντα τὰ παιδία εἶναι σιμοί, Προβλ. 33. 18· λέγεται περὶ τῶν δελφίνων, Ἀρίων ἐν Bgk. Λυρ. σ. 567· ἐπὶ τῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 1· ἐπὶ τοῦ ἱπποποτάμου, Ἡρόδ. 2. 71, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 7, 2· ἐπὶ τῶν ἱππαρίων τῶν **Σιγυννῶν,** Ἡρόδ. 5. 9, 3· ἐπὶ τῶν αἰγῶν καὶ μελισσῶν, Θεόκρ. 7. 80., 8. 50· καὶ τὸ Λατ. simius, simia, δεικνύει ὅτι ἡ λέξις ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τῶν πιθήκων. 2) ἐπὶ τῆς ῥινός, πεπλατυσμένος, πλατύς, ἀντίθετον τῷ **γρυπός.** Πλάτ. Θεαίτ. 209C· τὸ σ. τῆς ῥινός, = σιμότης, Ξεν. Συμπ. 5, 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 7.— Ἐπειδὴ δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα τῆς ῥινὸς παρέχει ἔκφρασιν σκωπτικήν, εὑρίσκομεν, σιμὰ γελᾶν (πρβλ. Λατιν. naso suspendere adunco), Ἀνθ. Π. 5. 177· σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζεις αὐτόθι 179· πρβλ. **σιμόω** I. II. μεταφορ., κεκλιμένος πρὸς τὰ ἄνω, ὡς τὸ κυρτὸν μέρος λόφου· ἀκολούθως, ὡς τὸ **προσάντης,** Λατ. acclivis, πρὸς τὰ ἄνω φέρων, ἀνωφερής, ἀντίθετον τῷ **κατάντης,** Λατιν. declivis, χωρίον Ἀριστοφ. Λυσ. 288, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν, καταδιώκω πρὸς τὰ ἄνω, «τὸν ἀνήφορον», Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 23· πρὸς τὸ σ. ἀνατρέχειν Διονύσ. Κωμ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 2, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 38· ὁδὸς Ξεν. Κυν. 6, 5· τὰ σιμὰ ὑπερβάλλειν αὐτόθι 5, 16·— αἱ σιμαί, τὰ ἄκρα τῆς λύρας, Ἡσύχ.· ὡσαύτως, μέρη τοῦ γείσου, ὁ αὐτ., πρβλ. Βιτρούβ. 3, § 63. 2) καθόλου, πρὸς τὰ ἄνω κεκαλυμμένος, κοῖλος, ἀντίθετ.

τῷ κυρτός, ἡ γαστὴρ τῶν ἀδείπνων σιμή Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21· τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἥπατος, Πολυδ. Β', 213, Γαλην.· χεὶρ σιμὴ 'Αθήν. 630Α· — ἐπὶ ξυλαρίων πρὸς ἐπίδεσιν κατάγματος, παρ' Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 745, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν Γαλην. εἶναι στρογγύλα καὶ βαθμηδὸν λεπτυνόμενα ὥστε ἡ πίεσις νὰ γίνηται ὀλιγωτέρα· ὡσαύτως εἶδος ἐπιδέσμου, αὐτόθι 742.

Σῖμος, ὁ, ἀρσεν. κύριον ὄνομα, ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα σιμήν, Πλακομύτης, 'Ανθ. Π. 6. 310, κ. ἀλλ., (ἔνθα ὁ τονισμὸς **Σίμος** εἶναι πλημμελής)·— κεῖται εἰς δήλωσιν Σατύρου, Συλλ. 'Επιγρ. 7417,-59,-60, κ. ἀλλ.·— **Σίμυλος** εἶναι τύπος ὑποκοριστικός. **ΙΙ.** εἶδος θύννου ἢ ἄλλου τινὸς ἰχθύος, 'Οππ. 'Αλ. 1. 170.

σιμότης, ητος, ἡ, (σιμός) τὸ σχῆμα τῆς σιμῆς ἢ πλατείας ῥινός, ἀντίθετον τῷ **γρυπότης**, Πλάτ. Θεαίτ. 143Ε, 209C, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 21. **ΙΙ.** μεταφορ., τὴν σ. τῶν ὀδόντων, ἡ πρὸς τὰ ἄνω κυρτότης τῶν χαυλιοδόντων ἀγρίου κάπρου, Ξεν. Κυν. 10, 13.

σῖμο-τομέω, (τέμνω) ἐν Γεωπον. 5. 17, 6, ἴσως ἀποκόπτω πλησίον, «σιμά».

σῖμο-τράχηλος, ον, = **σιμαύχην**, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 100.

Σῖμοῦς, οῦντος, ὁ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **Σιμόεις**.

σῖμόω, (σιμός) ποιῶ σιμήν, «ζαρώνω» τὴν ῥῖνά μου, καὶ μεταφορ. = **μέμφομαι** (πρβλ. **σιμὸς** Ι. 2), Ἡσύχ. **ΙΙ.** καθόλου, κάμπτω πρὸς τὰ ἄνω, τὴν ἰγνύαν Ἡλιόδ. 10. 31· τὸν αὐχένα, τὰ νῶτα Ἰακώψ. εἰς 'Αχιλλ. Τάτ. σ. 460·— γίνομαι σιμός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· ἐπὶ τῆς ῥινός, ὁ αὐτ. 1164Ε· πόδες σεσιμωμένοι, κεκυρτωμένοι πόδες, ὡς οἱ πόδες νηκτικῶν τινων πτηνῶν, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 8, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826.

σῖμ-ῳδία, ἡ, εἶδος αἰσχρᾶς ᾠδῆς κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ **Σίμωνος**, Στράβ. 648·— **σῖμ-ῳδός**, ὁ, 'Αριστόδ. παρ' 'Αθήν. 620D· πρβλ. **ἱλαρ ῳδός**.

σίμωμα [ῑ], τό, πᾶν πρᾶγμα κεκυρτωμένον ἢ ἀνεστραμμένον, σ. νηός, ἡ κεκυρτωμένη πρῷρα τοῦ πλοίου, Πλουτ. Περικλ. 26· πρβλ. **σάμαινα**.

Σίμων, ωνος, ὁ, εἷς τῶν Τελχίνων (ἴδε **Τελχίν**), λέγεται δὲ παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν συνησπισμένων πρὸς κακόν, οἶδα Σίμωνα καὶ Σ. ἐμὲ Ζηνοβ. Παροιμ. 5. 41. **ΙΙ.** ὄνομα βόλου τῶν κύβων, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2. 6.

Σῖμωνίδης, ου, καὶ Ἰων. **εω**, ὁ, Δωρ. **-δας, α**, κλητ. **-ίδη** (Θεόγνωστ. 469), ὄνομα δύο περιωνύμων ποιητῶν, Ἡρόδ. 5. 102, Πλάτ. Πρωτ. 339Α· 'Αθήν. 460Β, κτλ.·— ἐπίθετ. **Σιμωνίδειος, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σιμωνίδην ἢ ὅμοιον αὐτῷ, τρόπος Πλουτ. 2. 1137F.

Σιμωνίζω, μιμοῦμαι τὸν Σίμωνα, Εὐστ. Πονημ. 261. 57.

σιν (σιόν, ἤτοι θεόν) τὸν σὶν φέρων 'Επιγρ. Σπάρτης L. et F. 163b. c, Συναγ. Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη, Ἡσύχ.

σῖνᾰμώρευμα, τό, κλοπὴ ἡδύσματος, λιχνεύματος, Φερεκρ. ἐν 'Αδήλ. 10.

σῖνᾰμωρέω, (σινάμωρος) βλάπτω, λυμαίνομαι, καταστρέφω ἀκολάστως, τῆς Ἑλλάδος μηδεμίην πόλιν σιναμωρέειν Ἡρόδ. 1. 152, πρβλ. 8. 35· ὡσαύτως ἀμεταβ., σ. ἔς τι Παυσ. 2. 32, 3· — Παθ., μὲ μεταχειρίζεταί τις ἀκολάστως, αἰσχρῶς, λάγνως, γυνὴ συναμωρουμένη χαίρει 'Αριστοφ. Νεφ. 1070.

σῖναμωρία, ἡ, ἡ πρὸς βλάβην τάσις, συνάπτεται μετὰ τοῦ ὕβρις, 'Αριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 6, 6· λαιμαργία, λιχνεία, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. 1690· ἀκολασία, Θεμίστ. 294Α.

σῖνάμωρος [ᾰ], ον. βλαπτικός, ἐπιβλαβής, ὀλέθρια καὶ σ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 816· ἀκολάστως βλαπτικός, αἰσχρός, λάγνος, 'Ανακρ. 52· ἐπὶ κυνός, Πλούτ. 2. 3Α, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 1009· — μετὰ γεν. πράγμ., τῶν ἑωυτοῦ σ., βλάπτων τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις, Ἡρόδ. 5. 92, 6. **2)** αἰσχρός, λάγνος, Ἰακώψ. εἰς 'Αχιλλ. Τάτ. 609. (Εἶναι κατάδηλος ἡ ἐκ τοῦ **σίνομαι** ἐτυμολογία· περὶ δὲ τῆς καταλήξεως **-μωρος**, ἴδε τὴν λ. **ἰόμωρος**). — Καθ' Ἡσύχ.: «σινάμωρος· κακόσχολος».

σῖνᾶπ-έλαιον, τό, ἔλαιον σινάπεως, Διοσκ. 1. 47.

σίνᾱπι [σῐ], **εως**, 'Ανάξιππ. ἐν «'Εγκαλυπτομένῳ» 1. 45, Καιν. Διαθ., καὶ **σίνᾱπυ, υος** Διοκλ. παρ' 'Αθήν. 68Ε, τὸ Ἰων. **σίνηπι, εως** ἢ **ιος**, 'Αριστ. περὶ Φυτ. 1. 5, 5, 'Αρχιγ. παρὰ Γαλην., κλπ., ἢ **σίνηπυ** Νίκ. παρ' 'Αθήν. 366D· ὡσαύτως **σίνηπυς**, αἰτ. **υν**, ὁ, Νικ. 'Αλεξιφ. 533, «σινάπι», Λατιν. sinapi· — παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν 'Αττικῶν οὐδεὶς τοιοῦτος τύπος εἶναι ἐν χρήσει, ἀλλὰ **νᾶπυ**, 'Αθήν. 367Α, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 288.

σῖνᾱπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σίναπι**. 'Αλέξ. Τραλλ. 7. 311. **ΙΙ.** = **μίλτος**, ὡς εἰ = **σ νωπική**, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 1178.

σῖνᾱπίζω, πρβλ. **σεσινάπικα**, ἐπιθέτω σιναπισμὸν εἴς τινα, τινὰ Ξέναρχ. ἐν «Σκυθ.» 1, ἴδε Matthaei Med. σ. 298 κέξ. — Παθ., ἔχω ἐπιβεβλημένον σιναπισμόν, τὰ σεσιναπισμένα μέρη αὐτόθι σ. 300.

σῖνάπῖνος [ᾰ], **η, ον**, ὁ ἐκ σινάπεως, Διοσκ. 1. 47, Γαλην.

σῖνάπιον [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σίναπι**, Ἐτυμολ. Μέγ. 713. 38.

σῖνάπισμα, τό, σιναπισμός, Σωραν. Μαιευτ. 227 ἐν τέλ.

σῖνᾱπισμός, ὁ, ἡ χρῆσις σιναπισμοῦ, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. 3, 'Αέτ., κλπ.

σῖνᾱπιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ἐπιθέσῃ σιναπισμόν, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. 2.

σινάπυξ· «γογγυλίς» Ἡσύχ.

σῖνᾰρός, ά, όν, (σίνομαι) βεβλαμμένος, κεκακωμένος, ὀδόντες, σκέλος Ἱππ. 781F, 800D, 819G· τὸ σιναρὸν ὁ αὐτ. περὶ 'Αγμ. 774.— Καθ' Ἡσύχ.: «τὸ κεκακωμένον καὶ βεβλαμμένον πονηρόν».

σῖνάς, άδος, ἡ, ὀλεθρία, καταστρεπτική, «φθαρτική» Ἡσύχ.

σίνδις· «γέρων» Ἡσύχ.

σινδοκόθορνοι· «ὑπόδημα ποιόν» Ἡσύχ.

σινδόνη, ἡ, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **σινδόνιον**, παρὰ Γαλην. Γλωσσ.

σινδόνιον, τό, παραπέτασμα, ἔνδυμα κτλ., πεποιημένον ἐκ σινδόνος ἤτοι λεπτοῦ ὑφάσματος, Δίων Κ. 79. 13, Πολυδ. Ζ', 73· ὡσαύτως **σινδονίσκη**, ἡ, Πλούτ. 2. 340D.

σινδονίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ φορῶν σινδόνα, Στράβ. 719·— πεποιημένος ἐκ **σινδόνος**, τελαμὼν Πολυδ. Δ', 181· χιτὼν Φώτ.

σινδονο-ειδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σινδόνα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθ.

σινδονο-φορέω, φορῶ ἐνδύματα ἐκ σινδόνος ἤτοι λεπτοῦ ὑφάσματος, Στράβ. 711.

σινδοῦς· «χιτῶνας, σινδόνας» Ἡσύχ.

σινδονο-φόρος, ον, ὁ, ὁ φορῶν σινδόνην ὡς ἔνδυμα, 'Επιγρ. Τεγέας L. et F. 341c.

σινδον-υφής, ές, ὑφασμένος ὡς ἡ σινδών, Φιλόξ. 2, 43· ἴδε **Σιδον-**.

σίνδρων, ωνος, ὁ, = **σιναρὸς** ΙΙ, **βλαπτικός**, βλαβερός, Ἕρμων παρ' 'Αθήν. 267Β·— ὡσαύτως = **δουλέκδουλος**, δηλ. ἀεὶ τὴν βλάβην τοῦ κυρίου του σχεδιάζων, 'Αθήν. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **σινδρός**, ὁ.

σινδών, όνος, ἡ, (αἰτιατ. πληθ. παρ' Ἡσυχ. **σινδοῦς**, ὡς **εἰκοὺς** ἐκ τοῦ **εἰκών**)·— λεπτὸν ὕφασμα εἶδος «μουσελίνας» (πιθ. παράγεται ἐκ τοῦ **Ἰνδός**, Sind), Ἡρόδ. 1. 200., 2. 95, ἴδε Ritter Erdkunde 5. 436· σινδὼν βυσσίνη, ἧς ἐποιοῦντο χρῆσιν πρὸς περιβολὴν τοῦ ταριχευθέντος νεκροῦ («μουμίας»), Ἡρόδ. 2. 86, 7. 181 (ἴδε ἐν λ. **βύσσος**)· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξ ἐρίου τὰς σινδόνας ὑφαίνουσιν, λέγει ὁ Θεόφρ. ἐν τῷ π. Φυτ. Ἱστ. 4. 7, 7, πρβλ. Στράβ. 693·— βραδύτερον καθόλου, λεπτὸν ὕφασμα, βρόχῳ μιτώδει σινδόνος Σοφ. 'Αντ. 1222· σινδόνος βυσσίνης τελαμῶνες, ἐπίδεσμος, ὧν χρῆσιν ποιεῖται ὁ χειρουργός, Ἡρόδ. 7. 181· τῶν πάνυ λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων Θουκ. 2. 49, 4. **2)** πᾶν πρᾶγμα ἐκ τοιούτου ὑφάσματος πεποιημένον οἷον ἔνδυμα λεπτόν, Λουκ. Θεῶν Ἐκκλ. 10· μάκτρον, χειρόμακτρον, Λατ. mappula, 'Αλκίφρων 3. 66· πλοίου ἱστίον, Εὐρ. 'Αποσπ. 775. 36, 'Αλκίφρων 1. 12, κτλ. Πρβλ. Basil. Ep. Cr. σ. 180.

σῖνέομαι, ἀμφίβ. Ἰων. τύπος ἀντὶ **σίνομαι**.

σίνηπι, Ἰων. ἀντὶ **σίναπι**.

σινιάζω, (σινίον) = **σήθω**, κοσκινίζω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κβ', 31, Ἡσύχ., Φώτ.·— παθητ. ἀόρ. **σινιασθῆναι** (ἐκ τοῦ **σινιάω**), ἴδε Εὐστ. Πονημ. 140. 77.

σινίασμα, τό, τὸ διὰ τοῦ κοσκινίσματος ἀποχωριζόμενον, τὸ ἄχυρον, Παλλαδ. Λαυσ. 39.

σινίον, τό, λέξις μεταγενεστ. σημαίνουσα κόσκινον· οὕτω **σινιατήριον**, τό, Ἡσύχ., **σινίατρον**, Συντίπας παρὰ τῷ Δουκαγγ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 131.

σίνις [σῐ], **ιδος**, ὁ, αἰτ. **σίνιν**, (σίνομαι) ὁ βλάπτων, ἐρημώνων, λυμαινόμενος, διαρπάζων, σ. κτεάνων Σοφ. 'Αποσπ. 230· λέοντα σίνιν δόμοις (ὁ Conington. προτείνει λέοντος ἶνιν ἐνταῦθα καὶ ἦθος ἐν στίχ. 728), Αἰσχύλ. 'Αγ. 718, πρβλ. Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 90, Λυκόφρ. 539· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθετον, καταστρέφων, καταστρεπτικός, σ. ἀνήρ, ὡς παράδειγμα γλώσσης, Ποιητὴς παρ' 'Αριστ. Ῥητ. 3. 3, 2. **ΙΙ.** ὡς κύριον ὄνομα, **Σίνις**, ὁ καταστρέφων, ὀλέθριος, ὁ Ὄλεθρος, διαβόητος λῃστὴς ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου καλούμενος **Πιτυοκάμπτης**, Εὐρ. Ἱππ. 977, Χρον. Πάρ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 2374. 36, Ξεν., κλπ. Ὁ τύπος **Σίννις** εἶναι πλημμελής.

σιν-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῶν ὀδόντων βλάπτων, Ἡσύχ. — Πρβλ. **συνόδους**.

σιν-όδων, οντος, ὁ, εἶδος ἰχθύος κατ' ἀγέλας ζῶντος καὶ σαρκοβόρου, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 24., 9. 2, 1, κ. ἀλλ.· τὰ 'Αντίγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν γραφῶν **σινόδων**, **σινώδων**, **συνόδων**.

σίνομαι, Αἰολ. **σίννομαι** Σαπφὼ 14· 6' ἑνικ. **σίνηαι** 'Οδ. Μ. 139· Ἰων. παρατ. **σινέσκετο, -οντο** Ἡσ. 'Αποσπ. 137 Marksch., 'Οδ. Ζ. 6· — μέλλ. **σινήσομαι** Ἱππ. 610. 10· — ἀόρ. γ' πληθ. **ἐσίναντο** Ἡρόδ. 8. 31, **ἔατο** 7. 147·— τὰ 'Αντίγραφα ἔχουσι τὸν τύπον **σινέομαι** ἐν Ἡροδ. 1. 123, 5. 81, κτλ., Ἱππ. 500, 47 κέξ., 510. 52· ἀλλ' ὁ τύπος **σίνομαι** εἶναι ὁ μόνος παρ'

Ὁμ., καὶ πιθανῶς διορθωτέον οὕτως ἁπανταχοῦ, ἴδε Δινδ. Διάλ. Ἡροδ. σ. xlii·—τὸ ἐνεργ. σίνω δὲν ἀπαντᾷ (εἰμὴ παρὰ Γαληνῷ). ἀλλὰ τὸ σίνομαι κεῖται ὡς παθ. ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 212. (Ἐκ τῆς √ΣΙΝ παράγονται ὡσαύτως τὰ σίν-ος, σίν-τς, σίν-τωρ, Σίν-τιες, Σίν-ων, σινά-μωρος). [ῑ παρ' Ὁμ., Ἡσ. καὶ μεταγεν. Ἐπικ.· ἀλλὰ ῐ ἐν τῷ ἀσινής· καὶ ὁ Αἰσχύλ. δὲ καὶ ὁ Σοφ. ἔχουσι σίνος, σίνις μετὰ ῐ]. **I.** βλάπτω, ἐπιφέρω βλάβην ἢ ζημίαν εἴς τινα, παρ' Ὁμήρ., ὅστις ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ῥήματος μόνον ἐν τῇ Ὀδ. (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II, καὶ πρβλ. σίντης) ἐπὶ λῃστῶν, οἵ σφέας σινέσκοντο, ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, οἱ ὁποῖοι ἐλῄστευον καὶ διήρπαζον τὰ τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Ζ. 6· ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους, ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, ἥτις κατέστρεψε τοὺς συντρόφους του, Μ. 114· εἰ δέ κε σίνηαι (ἐξυπακ. Ἠελίου βόας) Λ. 112, Μ. 139 (πρβλ. βόες ἀσινέες αὐτόθι 110)· οὕτως, οὐ σινέσκετο καρπὸν Ἡσ. Ἀποσπ. 2. 3· καὶ παρὰ μεταγενεστ. Ἐπικ., ἀλώπηξ .. σινομένα τὰν τρώξιμον, διαρπάζουσα τὰς σταφυλάς, Θεόκρ. 1. 49· σ. ἔπαυλα καὶ .. ἄνδρας Ἀνθ. Π. 6. 272, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 951, 1260, κτλ.· — οὕτω παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, λῃστεύω χώραν, Ἡρόδ. 5. 74, 2., 6. 97, 2., 8. 31, 3· καταστρέφω, φθείρω τὰ γεννήματα, ὁ αὐτ. 1. 17, 3., 4. 123, 1· οὕτως ἔν τινι Κρητικῇ ἐπιγραφῇ, αἱ δέ κα σίνηται [τοὺς καρπούς], ἀποτεισάτω τὰ ἐπιτίμια ὁ σινόμενος Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 28· ἔν τινι Δελφικῇ ἐπιγραφῇ, 1688. 42· ἔν τινι Σικελικῇ ἐπιγραφ. 5774. 81· σ. τὴν Μηδικὴν Ξεν. Κύρ. 5. 5, 4, πρβλ. 3. 3, 5· ἐὰν ὑποζύγιον .. σίνηταί τι τῶν πέλας Πλάτ. Νόμ. 936Ε. **II.** καθόλου, ἐπιφέρω βλάβην, ὡς τὸ Ἀττ. **βλάπτω**· αἰδώς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 316 (παρεμβάλλεται καὶ ἐν Ἰλ. Ω. 45, ἴδε Σχόλ. Ἐνετ.)· [ὁ κροκόδειλος] οὐδὲν σ. τὸν τροχίλον Ἡρόδ. 2. 68, 5· τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σ., νὰ μὴ βλάπτωνται τὰ ὀπίσθια αὐτοῦ, Ξεν. Ἱππ. 12, 9· μάλιστα ἐν πολέμῳ, βλάπτω, συνταράττω, σ. τὸν στρατὸν Ἡρόδ. 5. 27, 2· τοὺς πολεμίους μέγα σ. ὁ αὐτ. 7. 147, 1, πρβλ. 9. 49, 2, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 16· ἀντίθετον τῷ **ὠφελεῖν**, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 12, 5.— Ἡ λέξις εἶναι Ἰωνικὴ τὴν ἀρχὴν καὶ οὐδαμοῦ εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς, καὶ ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζογράφων κυρίως ποιεῖται χρῆσιν αὐτῆς ὁ Ξενοφ.· ἀλλὰ πρβλ. σίνος, σίνις, Ἡσύχ.

σίνος, εος, τό, βλάβη, φθορά, πληγή, Ἱππ. 759Α· πληθ., πληγαί, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393, κ. ἀλλ.· καθόλου, βλάβη, ζημία, Ἡρόδ. 8. 65. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὄλεθρος, φθορά, συμφορά, κακόν, ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. μόνῳ ἐκ τῶν Τραγικ., πρέπει σ., εἶναι καταφανὲς τὸ κακόν, ἡ βλάβη, Ἀγ. 388 (λυρ.)· σ. ἐσθημάτων, ὄλεθρος, καταστροφὴ τῶν ἐνδυμάτων, αὐτόθι 561 (ἰαμβ.)· σ. πολυκτόνον, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, αὐτόθι 733 (λυρ.)· ἐπὶ τοῦ ἀστέρος (τοῦ θαλασσίου ἀκτινωτοῦ, κοινῶς «σταυροῦ»), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 20, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 7, 5.— Ἰωνικ. λέξις λίαν σπανία παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν πεζογράφων, οἷον Ἰσοκρ. 415Ε. [σῐ, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Νικ. Θηρ. 1. 653· ἀλλ' ἐν Ἀλεξιφ. 231, σῖνεα, ἴδε ἐν λέξ. σίνομαι]. — Καθ' Ἡσύχ.: «σίνος· βλάβος».

σῐνότης, -ητος, ἡ, τὸ εἶναι βεβλαμμένον, τὸ ἔχειν ἐλλείψεις, Γλωσσ.

σινόω, μεταγεν. τύπος τοῦ **σίνομαι**, Μανέθων, 6. 552, πρβλ. Φωτ. Βιβλ. 55. 38.—Καθ' Ἡσύχ. «σινοῦται· βλάπτεται».

σίντης, ου, ὁ, (σίνομαι) ποιητ. λέξ., ὁ σπαράττων, διασχίζων, ἁρπακτικός, ἐπὶ τοῦ λέοντος, ὡς βραδύτερον τὸ **σίνις**, Ἰλ. Λ. 481, Υ. 165· ἐπὶ τοῦ λύκου, Π. 353· μετὰ θηλ. οὐσιαστ., σίντας φάλαγγος Νικ. Θηρ. 715. **2)** ὡς οὐσιαστ., = ἔχις, αὐτόθι 623· ὁ διαρπάζων, κλέπτης, Ὀππ. Ἁλ. 4. 602.— Καθ' Ἡσύχ.: «σίνται· κακοῦργοι».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

Σίντιες, οἱ, ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τῆς Λήμνου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πειραταί (πρβλ. **σίνομαι**), Ἰλ. Α. 594, Ὀδ. Θ. 294· — ἐντεῦθεν **Σιντηίς, -ίδος, ἡ**, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λήμνου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 608, Δ. 1759· — ἐπίθετ. **Σιντιακός, ή, όν**, Ὀρφ. Ἀργ. 473.

σίντωρ, -ορος, ὁ, = **σίντης**, Ἀνθ. Π. 6. 45.

σινώδων, ἴδε **σινόδων**.

σίνων, -ωνος, ὁ, (σίνομαι), δηλ. ὁ βλαπτικός, ὁ Ἕλλην, ὅστις ἔπεισε τοὺς Τρῶας νὰ δεχθῶσιν εἰς τὴν πόλιν τὸν δούρειον ἵππον· ὁ μῦθος οὗτος δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὁμ., ἀλλ' ὁ Σοφοκλ. ἐποίησε δρᾶμα ἔχον τοιαύτην ἐπιγραφήν, πρβλ. Ἀρκτῖν. παρὰ Πρόκλ. Χρηστομ. σ. 11 Βεκκῆρ.

Σῐνώπη, ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, Ἡρόδ. 1. 76, κτλ.· **Σινωπεύς, έως, ὁ**, κάτοικος αὐτῆς, Σιμωνίδ. 119, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 3, 2, κτλ.· **Σινωπίτης**, Διον. Η. 225· ἡ **Σινωπὶς** ἢ **Σινωπῖτις** ἡ χώρα, Στράβ. 561 ἐν τέλ. 546· ἐπίθετ. **Σινωπικός, ή, όν**, Στέφ. Βυζ. **II.** ἡ **Σινωπική** (ἐξυπακ. μίλτος), ἐρυθρὸν χῶμα εὑρισκόμενον ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ εἰσαγόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς Σινώπης, Λατ. rubrica Sinopica, ἴδε Θεοφρ. π. Λίθ. 52, Διοσκ. 5. 111, Στράβ. 540, κτλ.· οὕτως, ἡ Σινωπὶς Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1 8· καὶ **σινωπίδιον**, τό, Τζέτζ. Ἱστ. 13. 44.

Σινωπίζω, φέρομαι ὡς ἡ πόρνη Σινώπη, Ἡσύχ.

σινωτικός, ή, όν, (σινόω) βλαπτικός, ἐπιβλαβής, **Σχόλ. εἰς** Νικ. Ἀλεξιφ. 231, Πτολ.

σίξις, εως, ἡ, (σίζω) ὁ συριστικὸς ἦχος ὃν παράγει θερμὸν μέταλλον ἐμβαπτόμενον εἰς τὸ ὕδωρ, Ἀριστ. Μετεωρ. **2. 9, 16.**

σιο-ειδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σίον, Ἐτυμολ. **Μέγ.** 134. 25.

σιο-κόμος, ον, Λακων. ἀντὶ τοῦ **θεο-κόμος**, ὁ ἔχων κόμην οἵαν οἱ θεοί, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 129 (ὡς ὁ Meineke διορθοῖ **σιώκολλοι**).

σιο-κόρος, ὁ, Λακων. ἀντὶ **θεο-κόρος**, = **νεωκόρος** (ὃ ἴδε), Ἡσύχ.

σίον, τό, ἐλῶδές τι φυτόν, ἴσως τὸ Sium latifolium **καὶ** augusti., ἢ τὸ heliosciadion nodiflorum, Θεόκρ. 5. 125 (ἐν τῷ πληθ.) Διοσκ. 2. 154·— ἴδε **ἴον** ἐν τέλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «λάχανον ἐμφερὲς σελίνῳ».

σιόρ· «θεός. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σιός, Λακων. ἀντὶ **θεός**. Ἀριστοφ. Λυσ. 81, 174, κ. ἀλλ., ἴδε παρὰ Θουκ. 5. 77, καὶ **θεὸς** II.

σιοφόρος, ὁ, (= θεοφόρος), Ἐπιγρ. Σπάρτης L. et F. 163d.

σῑπᾰλός, μύωψ, «κοντόφθαλμος», σχεδὸν τυφλός, Ποιητὴς παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 714. 5, Εὐστ. 982. 30, Ἡσύχ.— ἴδε **σιφλός**·

σίπτα· «σιώπα. Μεσάπιοι» Ἡσύχ.

σιπτιχόρας, ου, ὁ, Ἰνδικόν τι δένδρον μνημονευόμενον παρὰ τῷ Κτησ. ἐν Ἰνδ. 19.

σιπτῶναι· «ἀπεικάσαι» Ἡσύχ.

σίπυδνος, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., Ποιητὴς παρὰ τῷ Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 25.

σιπύη, ἡ, ἀγγεῖον ἐν ᾧ φυλάττουσιν ἄλευρον, δοχεῖον ἀλεύρου ἢ κάδος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1296, Πλ. 806, Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 3, Ἀνθ. Π. 6. 302· ὁ Ἀττ. τύπος **σιπύα**, καίπερ μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἁρποκρ. καὶ τοῦ Ἡσυχ. δὲν ἀπαντᾷ· περὶ δὲ ἰσοδυνάμου τινὸς τύπου ἄνευ τοῦ σ ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 301· πρβλ. ὡσαύτως **σίφνις**.

σιπύηθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ κάδου τοῦ ἀλεύρου, ἐκ τῆς ἀποθήκης ἢ τοῦ κιβωτίου τοῦ ἄρτου, Καλλ. Ἀποσπ. 454.

σίραιον [ῐ], τό, ὁ νέος οἶνος βραζόμενος, μοῦστος βρασμένος, (Τουρκ. «πετμέζι»), Λατ. defrutum, Ἀριστοφ. Σφ. 878, Ἀντιφ. ἐν Λευκαδίᾳ» 1, Ἄλεξ. ἐν «Λεβ.» 2. 8, «Πονήρᾳ» 2. 3· ὡσαύτως, οἶνος **σίραιος** Διοσκ. 5. 9, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1, ἢ **σίρινος** Εὐστ. 1385. 14· ὡσαύτως ἐπὶ σύκων, Γαλην., Ἡσύχ.

σιρβηνον· «πόπανόν τι ὃ παρετίθετο τῇ Ἀφροδίτῃ» Ἡσύχ.

σιρία· «ἀσφάλεια. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σιριάσις, σιριάω, σίριος, τύποι ἰσοδύναμοι ἀντὶ **σειρ-**.

σῑρῐκόν, τό, μέταξα, ἴδε ἐν λέξ. **σηρικός**.

σῑρῐκοποιός, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος μέταξαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5834, ἴδε προσθήκ.

σῖρις ἢ **σίρις, -ιδος, ἡ**, ὄνομα φυτοῦ, ὡσαύτως **ξῦρις** ἢ **ξύρις**, Ἐτυμολ. Μέγ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σίρις· ἀπαίδευτος».

σιρο-μάστης, ου, ὁ, κυρίως ὁ ἐρευνῶν βόθρους, δηλ. εἶδος ἐργαλείου, δι' οὗ οἱ τελῶναι καὶ εἰσπράκτορες φόρων ἐξήταζον ἀποθήκας σίτου· ἐχρησίμευε δὲ καὶ ἐν πολέμῳ εἰς ἐξέτασιν τοῦ ἐδάφους μήπως ὑπάρχουσιν ὑπόνομοι καὶ βόθροι, Ἀρχ. Μαθ. **II.** λόγχη μετ' ἀκίδων πρὸς τὰ ὀπίσω ἐστραμμένων, ἔχουσα τὸ σχῆμα τοῦ μνημονευθέντος ἐργαλείου, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. ΙΗ', 28, κτλ.), Φίλων 1. 135, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 2, 2.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 427.

σιρός, ὁ, βόθρος ἢ δοχεῖον ἐν ᾧ τηρεῖται σῖτος, Εὐρ. Ἀποσπ. 824, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 28, Δημ. 100 ἐν τέλ. **II.** βόθρος, παγίς, Λατ. sirus, Λόγγ. 1. 11, Ἡσύχ. [ῐ Ἀναξανδρ. ἔνθ' ἀνωτέρ., Ἀνθ. Π. παράρτημ. 25· ἀλλ' ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ ῑ, Δράκων σ. 81, ὅθεν ὁ τύπος **σειρός**].

σισαμές· «τὸ παρὰ τοῖς ἰατροῖς λεγόμενον σέσελι» Ἡσύχ.

σίσανον· «τὸν ὀξίνην οἶνον» Ἡσύχ.

σισάριον, τό, χρυσοῦν κόσμημα γυναικός, Πολυδ. Ε', 101, Ἡσύχ.

σίσᾰρον, τό, φυτόν τι ἔχον ἐδώδιμον ῥίζαν, ἴσως τὸ παρὰ φυτολόγοις Sium sisarum, Λατιν. siser, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 120C, Διοσκ. 2. 139.

σισίλαρος· «πέρδιξ» Ἡσύχ.

σισιλισμός, ἢ **-ιγμός, ὁ**, = **σισμός**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 394. Εὐστ. 1636. 17.

σίσιλλος· «νόσημα, καθάπερ σκωληκίασις, καὶ ζῷόν τι» Ἡσύχ.

σισίνδιος· «γέρων» Ἡσύχ.

σισμός, ὁ, (σίζω) = **σίξις**, ἦχος συριστικός, Σουΐδ.

σισόη, ἡ, συστροφὴ ἢ συμπλοκὴ τῆς κόμης, ὡς τὸ **κρωβύλος**, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΘ', 27).— Καθ' Ἡσύχ.: «κουρὰ ποιά. Φασηλῖται» Ἡσύχ.

σίστρος, ἡ, εἶδος φυτοῦ, Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 160, Πλούτ. 2. 1155E.

σίσυβος, ὁ, σπάνιος διαλεκτικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **θύσανος**, συγγενὲς τῷ **σίλλιβος** καὶ **σίττυβος**, Εὐστ. 976. 28, Φώτ.

σισύμβρινος, η, ον, ἐκ σισύμβρου· μύρον Ἀντιφάν. ἐν «Θορικ.» 1. 5, Θεόφρ.

σισύμβριον, τό, = τῷ ἑπομ., Κρατῖν. ἐν «Μαλθ.» 1. 3, Ἀριστοφ. Ὄρν. 160, Ἀριστ. Ἀποσπ. 325, Θεόφρ., κλ. II. γυναικεῖον κόσμημα, Πολυδ. Ε', 101.

σίσυμβρον, τό, φυτόν τι ἔχον ἡδεῖαν ὀσμήν, ἴσως τὸ ἡδύοσμον (μίνθη) ἢ ὁ θύμος. [σῐ Ἀνθ. Π. 4. 1, 19, ἀλλὰ σῑ Νικ. Θηρ. 896].

σισύρα [ῠ], ἡ, ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον ἐξ αἰγείων τριχῶν, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ἔνδυμα ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ ὡς σκέπασμα ἐν καιρῷ νυκτός, ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησιν ἡ «κάπα» (πρβλ. **βαίτη** καὶ ἴδε ἐν λέξ. **χλαῖνα**), Ἀριστοφ. Βάτρ. 1459, πρβλ. Σφ. 738, Ἐκκλ. 347· ἐν πέντε σ. ἐγκεκορδυλημένος ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 10· σ. δερματίνη Πλάτ. Ἐρυξ. 400E· πρβλ. **σίσυρνα**· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡσαύτως **σίσυς**.—Ὁ Τζέτζ. (Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 634) διακρίνει τὴν σισύραν ὡς πεποιημένην ἐκ δέρματος ἐντρίχου (= «γοῦνα») ἀπὸ τῆς σισύρνης = ἄτριχον δερμάτιον.

σισυρίγγιον, τό, φυτόν τι βολβοειδὲς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς Ἴριδος, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 7., 7. 13, 9, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 11.

σίσυρνα, ἡ, = **σισύρα**, ἔνδυμα ἐκ δορᾶς, διάφορ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 4. 109., 7. 67· τῆς σ. τῆς λεοντείας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 108· ὡσαύτως **σίσυρνος**, ὁ, **σίσυρνον**, τό, Ἡσύχ.·— ὑποκοριστ. **σισύρνιον** (καὶ **σισυρίνιον**), τό, παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Θεόκρ. 5. 15.

σισυρνο-δύτης [ῠ], ου, ὁ, ὁ ἐνδεδυμένος σίσυρναν, Λυκόφρ. 634.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

σίσυρνος· «οὕτω καλεῖταί τις τῶν ἰατρικῶν ἐπιδέσμων» Ἡσύχ.

σισυρνο-φόρος, ον, = **σισυροφόρος**, Ἡρόδ. 7. 67.

σισυρνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς δορὰν ἢ «γοῦναν», Σοφ. Ἀποσπ. 362, Ἡσύχ.

σίσυρος· «ῥάμματος εἶδος» Ἡσύχ.

σισυρο-φόρος, ον, ὁ φορῶν σισύραν, Συνέσ. 23C· **-φορέω**, Ἄννα Κομν.

σίσυς, ὁ, τραχὺ ἢ εὐθηνὸν ἔνδυμα, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 634, Ἡσύχ.

σισυφίζω, ἐνεργῶ ὡς ὁ Σίσυφος, δηλ. φέρομαι πανούργως, δολίως, οὐχὶ εἰλικρινῶς, Α. Β. 64.

Σίσυφος [ῐ], ου, ὁ, μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Κορίνθου φημιζόμενος ὡς ὁ πανουργότατος τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ζ. 153· βασανιζόμενος ἐν τῷ Ἅδῃ κάτω, Ὀδ. Λ. 593· παροιμ., πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Θέογν. 702· Σισύφου μηχαναὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 391· σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ Σπαρτιάτου Δερκυλίδα, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 8· ἐπίθετ. **Σισύφειος**, α, ον, Εὐρ., κλπ.· ὡσαύτως **Σισυφία** χθών, ἡ Κόρινθος, Ποιητὴς παρὰ Παυσ. 5. 2, 5· ἢ **Σισυφὶς** ἀκτή, αἶα Θεόκρ. 22. 158, Ἀνθ. Π. 7. 354·— **Σισύφειον**, τό, τὸ ἱερὸν τοῦ Σισύφου, Διόδ. 20. 103, Στράβ. 379. (Πιθαν. μετ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ **σοφός** (μετὰ τοῦ Αἰολ. υ ἀντὶ ο), ὁ Σοφὸς ἢ Πανοῦργος· ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει: «σέσυφος· πανοῦργος».

σίσων, ὁ, τῆς Συρίας φυτόν, Sison amomum, οὗ οἱ σπόροι ἐχρησίμευον ὡς ἄρωμα καὶ ὡς φάρμακον, Διοσκ. 3. 64· κατὰ τὸ φαινόμενον τὸ αὐτὸ καὶ **σίνων** παρ' Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5, κτλ.

σῖτα, τά, ἑτερογεν. πληθ. τοῦ **σῖτος**, Ἡσύχ.

σῑτ-αγέρτης, ου, ὁ, (ἀγείρω) ὁ συνάγων σῖτον χάριν τῆς πολιτείας, ὁ σιτώνης, ὁ εἰσπράκτωρ τῶν γεννημάτων τοῦ δημοσίου, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 177· οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται ἀγέρται οἱ ἀπὸ σιτωνίας ἔν τινι Ταυρομ. Ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 5640 III. 34), ἢ ἁπλῶς ἀγέρται αὐτόθι 1. 35, κ. ἀλλ.· πρβλ. **σιτολόγος**, **σιτοφύλαξ**.

σιτᾰγωγέω, φέρω σῖτον, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 14· — μετὰ συστοιχ. αἰτ., σ. σιταγωγίαν Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀπολ., Δίων Κ. 47. 37., 49. 27.

σιτᾰγωγία, ἡ, τὸ φέρειν ἢ μεταφέρειν σῖτον, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 14.

σῑτ-αγωγός, όν, (ἄγω) ὁ φέρων ἢ μεταφέρων σῖτον εἴς τινα τόπον, σ. πλοῖα, φέροντα τὰς τροφάς, Ἡρόδ. 7. 147· ἄκατοι αὐτόθι 186· ναῦς Ἀνδοκ. 22. 21, Θουκ. 8. 4· ὁλκὰς αὐτόθι 6. 30· πρβλ. **σιτηγός**, καὶ ἴδε Φρύνιχ. σ. 430.

σιταῖα· σιτικὴ πρόσοδος, σιτικὰ τελέσματα, Ἐπιγρ. Ὀλυμέων Καρίας, L. et W. 331.

σιτανίας πυρός, ὁ, πιθαν. εἶδος σίτου θαμνώδους, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 3· πιθαν. διάφορ. τοῦ **σητάνιος**, ἴδε π. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 3.

σῑτ-αποχία, ἡ, (ἀπέχω) ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς, νηστεία, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βουδῖλις**.

σιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σῖτος**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὀλίγος σῖτος, Φιλήμ. ἐν Ἀδελ. 12, Πλούτ. 2. 1097D· ὀλίγος ἄρτος, «ψωμάκι», Πολύβ. 16. 24, 5· ὀλίγη τροφή, Ἱππ. 1093 C.

σιτάρκεια, ἡ, = **σιταρκία**, διάφορ. γραφ. παρὰ Πολυβ.

σῑτ-αρκέω, ἐφοδιάζω μὲ τροφάς, τροφοδοτῶ, **σιταρκῆσαι** (κοινῶς -χῆσαι) Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 39, πρβλ. Εὐστ. 626, 55·— Παθ., Στράβ. 833.

σιτάρκησις, εως, ἡ, τὸ παρέχειν τροφάς, τροφοδότησις, Ζωναρ.

σῑτ-αρκία, ἡ, ἐπαρκεῖς ζωοτροφίαι, τροφαί, τριμήνου σ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 24, 2· καὶ αὐτὸς ὁ τύπος δέον πιθανῶς νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν 2. 29., 2. 39· ἂν καὶ τὸ κῦρος τοῦ Ἀντιγράφου εἶναι ὑπὲρ τῆς γραφῆς **σιταρχία**· ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀβεβαιότης ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Πολυβ., π. χ. 1. 52. 5., 1. 70, 3, κτλ.

σῑτ-άρκιον, τό, κιβώτιον ζωοτροφιῶν, Ἐκκλ.

σιταρχέω, ἴδε **σιταρκέω**.

σιτάρχημα (-άρκημα ;), τό, τοῦ στρατιώτου τὸ σιτηρέσιον, Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 2. 12.

σῑτ-άρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) ὁ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν τροφῶν ἐπιτροπείας, ἐπιμελητὴς τῶν τροφῶν, γενικὸς τροφοδότης, Φίλων 2. 69·—**σίταρχος**, ὁ, Ἁρμόδ. παρ' Ἀθην. 148F

σιταρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν παροχὴν τροφῶν εἰς πόλιν ἢ στράτευμα, τοῦ τροφοδότου, ἡ περὶ τῶν τροφῶν ἐπιμελητεία, Φίλων 2. 64, Φώτ., Ἡσύχ., κλπ. II. αἱ παρεχόμεναι τροφαί, τὰ ἐπιτήδεια, ἴδε **σιταρκία**.

σιτεία, ἡ, (σιτεύω) τὸ τρέφειν, παχύνειν, Γλωσσ.

σιτεύσιμος, η, ον, = **σιτευτός**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι, Ἐπιγρ. ἐν Ἀνθ. Π. 9. 484 καὶ 486.

σίτευσις, εως, ἡ, = **σιτεία**, Γλωσσ.

σιτευτής, οῦ, ὁ, ὁ τρέφων κτήνη, κτλ., Πλούτ. 2. 750C.

σιτευτός, ή, όν, τρεφόμενος, παχυνόμενος, τεθραμμένος, παχύς, παῖδες Ξεν. Ἀν. 5. 4, 32· ἐπὶ κτηνῶν, Πολύβ. 39. 2, 7, Καιν. Διαθ.· σ. χήν, Λατ. altilis, Ἐπιγέν. ἐν «Βάκχ.» 2, κτλ.

σιτεύω, τρέφω, παχύνω, σιτεύεσκον κτήνεα (Ἰων. παρατ.) Ἡρόδ. 7. 119, πρβλ. Πλούτ. 2. 661B· ἀλλὰ **πιαίνω** εἶναι ἡ παρ' Ἀττικοῖς λέξις, Μοῖρ. 332. II. Παθ., τρέφομαι ἔκ τινος, τρώγω, μετ' αἰτ., Πολύβ. 12. 2, 5 (διάφορ. γραφ. **σιτέομαι**), Πλουτ. Λούκουλλ. 40, Ἀθήν. 651E· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

σιτέω, μετοχ. γεν. **σιτεόντων** Ἱππ. 228. 40 (διάφορ. γραφ. **σιτευμένων**)· ἀόρ. α' μετοχ. **σιτήσας** Ἡσύχ.· — ἀλλαχοῦ ὡς ἀποθετ. **σιτέομαι**. Ἰων. παρατ. **σιτέσκοντο** Ὀδ.· μέλλ. **σιτήσομαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 491, Εἰρ. 724, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 34· ἀόρ. **ἐσιτήθην** Συλλ. Ἐπιγρ. 1327, Δωρ. ποιητ. **σιτάθην** Θεόκρ. 9. 26· (σῖτος). Λαμβάνω τροφήν, τρώγω, οἶκος ἐν τῷ σιτέσκοντο Ὀδ. Ω. 209, οὕτως, Ἡρόδ. 1. 94, 133, Πλάτ. Ἀπολ. 36D· ἴδε **Πρυτανεῖον** I. 2) μετ' αἰτ., ὡς τὸ Λατ. vescor, τρέφομαι ἔκ τινος, ἐσθίω, τρώγω τι, ἰχθῦς, καρποὺς σιτέεσθαι Ἡρόδ. 1. 71, 200, 202· ἐλπίδας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1668· ἀπομαγδαλίας Ἀριστοφ. Ἱππ. 415 κἑξ. (ἔνθα ἴδε Br. καὶ Dind.)· τὴν σοφίαν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὅπως, οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τούτοις ὅμοια παρατίθοιτο αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 8. 1, 3· κρέας σ. Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ. 3) μετὰ γεν., τρώγω μέρος ἔκ τινος, Φιλῆς π. Ζῴων ἰδιότ. 1. 24· ἀπό τινος Ἡλιοδ. 2. 23· τινὶ Σκύμν. 8. 54.

σιτη-βόρος, ον, (βορά) ὁ ἐσθίων σῖτον, σιτοφάγος, Νικ. Ἀλεξιφ. 115.

σιτηγέω, = **σιταγωγέω**, φέρω ἢ μεταβιβάζω σῖτον, εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον Δημ. 917. 26, Ἀθήναζε ὁ αὐτ. 941. 4, πρβλ. Λυκοῦργ. 151. 21· εἰσάγω σῖτον, παρά τινος Δημ. 467. 25.

σιτηγία, ἡ, εἰσαγωγὴ σίτου, εἰς τόπον Δημ. 1286. 17.

σιτήγονος, ον, ὁ πρὸς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων γεννώμενος, παραγόμενος, Νικ. Ἀλεξιφ. 424 (Schneid. **χιλήγ-**).

σῑτ-ηγός, όν, (ἄγω) = **σιταγωγός**, σ. πλοῖα Δημ. 1213. 2· τὰ σιτηγὰ (ἐξυπακ. πλοῖα) Πλουτ. Γάλβ. 13.

σιτηρεσιάζω, παρέχω σιτηρέσιον, τροφάς, εἰς δίμηνον Ἀριστ. Οἰκ. 2, 38.

σιτηρέσιον, τό, τροφαί, ζωοτροφίαι, μάλιστα δὲ τοῦ στρατιώτου ὁ μισθὸς πρὸς ἀγορὰν τροφῆς, Ξεν. Ἀν. 6. 2, 4· δέκα ἕκαστος τοῦ μηνὸς δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνει Δημ. 48. 4· ἐδίδου τοῖς ναύταις σ. ὁ αὐτ. 1223. 6, πρβλ. Böckh P. E. 1. 365, Ἡσύχ.· — ἐν Ῥώμῃ, σιτ. ἔμμηνον, ὁ κατὰ μῆνα χορηγούμενος σῖτος εἰς τοὺς πενεστέρους τῶν πολιτῶν, Λατ. tessera frumentaria, Πλουτ. Καῖσ. 8. 57, Κάτων Νεώτ. 26· πρβλ. **σιτοδοτέω**.

σιτηρός, ά, όν, (σῖτος) ὁ ἐκ σίτου, τὰ σ. γεύματα, τροφὴ παρασκευαζομένη ἐκ σίτου, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385·— μέτρα σ., μέτρα διὰ τὸν σῖτον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 7, 5· μέδιμνος σ. Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 27. II. ὁ πρὸς τροφὴν κατάλληλος, ἐδώδιμος, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. 41. III καρπὸς ὁ σ., σῖτος ἢ σιτηρὰ παντὸς εἴδους, γεννήματα, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 13· οὕτω, τὰ σιτηρὰ = τὰ σιτώδη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **ζῷα**, **λάχανα**, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 7, Διοσκ. 3 ἐν προοιμ.

σίτησις, εως, ἡ, (σιτέω) τὸ ἐσθίειν, τρέφεσθαι, ἐπὶ σιτήσει, πρὸς φαγητόν, πρὸς τὴν κατ' οἶκον δαπάνην, ἀντίθετον τῷ **πρᾶξις**, Ἡρόδ. 4. 17· σ. καὶ δίαιτα Πλάτ. Πολ. 404D· σ. ἐν Πρυτα-

νεἰῳ, δημοσία διατροφὴ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 764, Ἀνδοκ. 33. 14, Πλάτ. Ἀπολ. 37Α·— οὕτως, ἀπολ., σίτησιν αἰτεῖν Ἀριστοφ. Ἱππ. 574· γέρα .. δίδοται σ. Τιμοκλ. ἐν «Δρακ.» 1. 18· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Δημ. 489. 25· πρβλ. **Πρυτανεῖον** I, **σιτίον** II. 3. **II**. τροφή, σίτησιν εἶναι κρέα ἑφθὰ Ἡρόδ. 3. 23, 1.

σῖτη-φάγος, ον, (φᾰγεῖν) = **σιτηδόρος**, σιτοφάγος, ἀκρὶς Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 210.

σῑτίζω, ἀόρ. **ἐσίτισα** Ξεν. Συμπ. 4, 9·— Μέσ., μέλλ. **-ίσομαι (ἐπι-)** Ἀρρ. Ἀν. 3. 20· Ἀττ. **-ιοῦμαι** Φερεκρ. ἐν «Γραυσὶ» 1· Ἰων. **-ιεῦμαι (ἐπι-)** Ἡρόδ. 9. 50· ἀόρ. **ἐσιτισάμην (ἐπ-)** Θουκ.· πρκμ. **σεσίτισμαι**, ἴδε κατωτ.· (σῖτος). Τρέφω, παχύνω, πιαίνω, τινὰ Ἡρόδ. 6. 52, Ἀριστοφ. Ἱππ. 716, Ἰσοκρ. 8C· τινά τι Ξεν. Συμπ. 4, 9· πρβλ. **σιτεύω**. — Παθ. = **σιτέομαι**, τρώγω, μετ᾽ αἰτ., πρῶκας σιτίζεται Θεόκρ. 4. 16·— μεταφορ., τὸν Ἰσαῖον ὅλον σεσίτισται (ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους), Πυθ. παρὰ Διον. Ἁλ. π. Ἰσαίου 4.— Καθ᾽ Ἡσύχ.: «σιτίζειν· ψωμίζειν» καὶ «σιτίζοντος· σῖτον παρέχοντος».

σῑτικός, ή, όν, (σῖτος) ὁ τοῦ σίτου, εἰς τὸν σῖτον ἀνήκων, σ. ἐξαγωγή, ἐξαγωγὴ σίτου, Πολύβ. 28. 14, 8· οἱ σ. καρποὶ Διόδ. 5. 21, κτλ.· σ. τροφὴ Στράβ. 242· ὁ σ. νόμος, lex frumentaria, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 5· σ. πρόσοδοι Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 11.

σίτινος, η, ον, = **σιτικός**, Γεωπ. 2. 23, 9.

σῑτίον, τό, (σῖτος) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **σιτία**· (ὁ ἑνικ. παρ᾽ Ἱππ. 10. 33., 610. 10, Πλάτ. Πολ. 338C, Φαῖδρ. 241C, καὶ παρά τινι μεταγεν. ἐπὶ τῆς σημασίας II. 2)· ἐν χρήσει μόνον παρὰ πεζογράφοις καὶ τοῖς κωμικοῖς· **1**) κόκκος σίτου, σῖτος, «σιτάρι», ἤλουν ὄρθριαι τὰ σ. Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 1. **II**. τροφὴ ἐκ σίτου πεποιημένη, ἄρτος, σιτία .. μάλιστα μὲν τοὺς ἐκ πυρῶν ἄρτους λέγων Ἱππ. 404. 32· ποιεῖσθαι σιτία ἀπὸ ὀλυρέων, τρέφονται διὰ ζειᾶς, Ἡρόδ. 2. 36, πρβλ. **ἀποζάω**. **2**) καθόλου, τροφή, τροφαί, ζωοτροφίαι δι᾽ ἀνθρώπους, ἀντίθετον τῷ **χόρτος** (τροφὴ διὰ τὰ κτήνη), ὁ αὐτ. 1. 94, 188, κτλ.· σιτί᾽ ἡμερῶν τριῶν, τροφὰς τριῶν ἡμερῶν, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 197, Εἰρ. 312, πρβλ. Θουκ. 1. 48., 3. 1· σιτία καὶ ποτά, φαγητὰ καὶ ποτά, Πλάτ. Γοργ. 490Β, Ξεν. Ἀν. 1. 10, 9· ἐν τοῖς σ. τε καὶ ὄψοις Πλάτ. Πρωτ. 334C· ἀντίθετ. τῷ **ῥοφήματα**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385· πρβλ. **σῖτος** I ἐν τέλ. **3**) τὰν Πρυτανείῳ σιτία, ἡ δημοσίᾳ δαπάνῃ ἐν τῷ Πρυτανείῳ τροφή, Ἀριστοφ. Ἱππ. 709· πρβλ. **σίτησις**. **4**) σπανίως τροφὴ διὰ τοὺς κύνας, Ξεν. Κυν. 7, 11. **III**. = **σῖτος** III, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 355.— Καθ᾽ Ἡσύχ.: «σιτία· δαπάνημα, βρῶμα (σιτεία). σιτηρέσιον».

σίτῐσις, εως, ἡ, συχν. διάφορ. γραφ. ἀντὶ **σίτησις**, ὅπερ νῦν γενικῶς διορθοῦται.

σίτισμα, τό, τὸ τρέφειν, παχύνειν, «τάγισμα», Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Wernsd. εἰς Φιλήμ. σ. 42· **σῑτισμός**, ὁ, Σχόλ. εἰς Νίκ.

σῑτιστής, οῦ, ὁ, = **σιτευτής**, Φιλῆς π. Ζῴων ἰδιότ. 5. 96.

σῑτιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σιτίζω**, = **σιτευτός**, Ἀθήν. 656Ε, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ΄, 4, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 2, 4.

σίτλα, ἡ, = τῷ Λατιν. situl^, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, 2·— ὑποκορ. **σιτλίον**, τό. **II**. καδίσκος ὕδατος, «κουβᾶς», Ulp. εἰς Δημ. Μιδ., Ἐκκλ.

σιτνίδες· «θυσία τις Νύμφαις ἐπιτελουμένη» Ἡσύχ.

σῑτο-βολών, -ῶνος, ὁ, (βάλλω) τόπος πρὸς συσσώρευσιν σίτου, ἀποθήκη σίτου, Λατιν. horreum granarium, Φίλων Βελοπ. σ. 87, Γεωπ.· πρβλ. **βολεών**·— οὕτω **σῑτοβόλιον**, τό, Πολύβ. 3. 100, 4· **σῑτοβολεῖον**, Μένανδρ. ἐν «Εὐν.» 6, **σῑτόβολον**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Β. 48.

σῑτο-βόρος, ον, = **σιτοφάγος**, ἀναγινώσκεται παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. εἰς Νικ. Θηρ. 802.

σῑτο-βρύτις, -ιδος, ἡ, ἔχουσα ἀφθονίαν σίτου, περὶ τῆς Δήμητρος, Ποιητὴς παρὰ Wernsd. εἰς Φιλῆν σ. 40.

σῑτο-δάπης, ὁ, ὁ ἐσθίων σῖτον, Θεοδ. Προδρ. Γαλεομ.

σῑτο-δεία, ἡ, ἔλλειψις σίτου ἢ τροφῆς, Ἡρόδ. 1. 22, 94, Θουκ. 4. 36.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α΄, σ. 444.

σῑτο-δόκη, ἀποθήκη σίτου, σιτοβολών, Πολυδ. Ϛ΄, 34.

σῑτο-δόκος, ον, ὁ περιλαμβάνων, περιέχων τροφήν, πήρα, γαστὴρ Ἀνθ. Π. 6. 95., 11. 60.

σῑτοδοσία, ἡ, δωρεὰν διανομὴ σίτου, τροφοδοσία, Διον. Ἁλ. 7. 45, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Η΄, 103.

σῑτοδοτέω, παρέχω σῖτον ἢ ζωοτροφίας, ὡς τὸ **σιτομετρέω**, Πολυδ. Ϛ΄, 36. **II**. ἐφοδιάζω μὲ σῖτον ἢ μὲ τροφάς, τινας Θεμίστ. 292D.— Παθ., λαμβάνω τροφάς, ζωοτροφίας, Θουκ. 4. 39· μάλιστα ἐν Ῥώμῃ, ὁ σιτοδοτούμενος ὄχλος ἢ δῆμος Δίων Κ. 43. 21., 55. 10· πρβλ. **σιτηρέσιον**, **σιτοδοσία**.

σῑτο-δότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων σῖτον, τροφοδότης, ὡς τὸ **σιτομέτρης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2804, Μανέθων 5. 308.

σῑτο-δοχεῖον, τό, = **σιτοδόκη**, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ., Ἐκκλ.

σῑτο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη σίτου, σιτοβολών, Θεμίστ. 221Β.

σῑτο-κᾰπηλεύω, ἐμπορεύομαι σῖτον, Πολυδ. Ζ΄, 18.

σῑτο-κάπηλος, ον, ὁ ἐμπορευόμενος σῖτον, σιτέμπορος, Φιλόστρ. 19, Πολυδ. Ζ΄, 18.

σῑτο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων σῖτον, Βυζ.

σῑτο-κλονέομαι, Παθ., εὑρίσκομαι ἐν ἐλλείψει σίτου, εἶμαι ἐνδεὴς σίτου, Ἡσύχ.

σιτοκόπτης, ου, ὁ, ὁ κόπτων, ἀλέθων τὸν σῖτον, Πάπυρος Βερολίνου 401, 10 (a 618 σ. C).

σῑτό-κουρος, ον, (κείρω) ὁ καταναλίσκων σῖτον καὶ μηδὲν ἕτερον ποιῶν, «ὁ μάτην τρεφόμενος» Ἡσύχ., fruges consumere natus, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 6, Μένανδρος ἐν «Θρασυλέοντι» 4, «Πωλουμένοις» 1.

σῑτό-κρῑθον, τό, εἶδος φόρου συνισταμένου εἰς σῖτον καὶ κριθήν, Βυζ.

σῑτ-όλεθρος, ὁ, ὄλεθρος, καταστροφὴ τοῦ σίτου, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 203.

σῑτο-λειψία, ἡ, (λείπω) = **σιτοδεία**, Γρηγ. Νύσσ.

σῑτολογέω, συνάγω σῖτον, συναθροίζω γεννήματα, προνομὰς ποιοῦμαι, Πολύβ. 1. 17, 9· μετ᾽ αἰτ., σ. τὴν χώραν ὁ αὐτ. 3. 101, 2.

σῑτολογία, ἡ, ἡ συνάθροισις, συλλογὴ σίτου, Διόδ. 20. 42, Πλουτ. Φάβ. 8· ὡσαύτως **σιτολόγιον**, τό, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 237.

σῑτο-λόγος, ὁ, (λέγω) ὁ συλλέγων σῖτον ἢ ζωοτροφίας, Ἐπιγραφ. Αἰγ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 486b. A, πρβλ. **σιταγέρτης**.

σῑτομετρέω, (σιτομέτρης) μετρῶ ἢ παρέχω μερίδας σίτου ἢ ζωοτροφιῶν, Πολυβ. Ἀποσπ. 44· σ. τινι Διόδ. 13. 58· μετὰ συστοίχ. αἰτ., σ. σῖτον Ἑβδ. (Γένεσ. ΜΖ΄, 12). **2**) μεταβ., σ. δύναμιν, ἐφοδιάζω στράτευμα μὲ τροφάς, Πολύβ. 4. 63, 10, κτλ.— Παθ., οἱ πεζοὶ σιτομετροῦνταί τι, λαμβάνουσί τι κατὰ μερίδας ὡς τὴν τροφήν, ὁ αὐτ. 6. 39, 13. — Ὁ Φρύνιχ. 383 καὶ ὁ Θωμ. Μάγιστρ. 795 ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν προτιμῶντες σῖτον μετροῦμαι. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 292.

σῑτο-μέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν καὶ παρέχων μερίδας σίτου ἢ τροφῶν, τροφοδότης, Βυζ. **2**) ὑπάλληλος ἔχων ἔργον νὰ ἐπιθεωρῇ τὰ μέτρα τοῦ σίτου, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ΄, 18, Ἀριστ Πολιτικ. 4. 15, 3.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 292.

σῑτομετρία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 8. **II**. μεμετρημένη παροχὴ σίτου, μερίδες σίτου, Διόδ. 2. 41, Συλλ. Ἐπιγρ. 4039. 29· οὕτω **σῑτομέτριον**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ΄, 42· **-μετρον**, τό, Πλούτ. 2. 313Β.

σῑτο-μνημονέω, (μνήμων) = **σιτομετρέω**. Α. Β. 62, Ἡσύχ.

σῑτο-νόμος, ον, (νέμω) ὁ μετρῶν καὶ παρέχων σῖτον ἢ τροφάς, τροφοδότης, σ. ἐλπίς, ἡ ἐλπὶς τοῦ λαμβάνειν τροφάς, Σοφ. Φιλ. 1091.

σῑτοποιέω, παρασκευάζω καταλλήλως σῖτον πρὸς τροφήν, κατασκευάζω ἄρτον, Εὐρ. Τρῳ. 494· σ. τινι, παρέχω τροφὰς εἴς τινα, Ξεν. Κύρ. 4. 4, 7. **II**. Μέσ., παρασκευάζω τροφὴν δι᾽ ἐμαυτόν, αὐτόθι 6. 2, 31· λαμβάνω τροφήν, αὐτόθι 1. 6, 36.

σῑτοποιία, ἡ, ἀρτοποιία, προετοιμασία τῶν τροφῶν, Ξεν. Οἰκ. 7. 21.

σῑτοποιικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀρτοποιίαν, ὄργανα, σκεύη Ξεν. Κύρ. 6. 2, 31, Οἰκ. 9, 9· μηχάνησις Πολύβ. 1. 22, 7·— παρὰ Γαληνῷ **σιτοποιητικός**.

σῑτο-ποιός, ὁ, ἡ·— σ. ἀνάγκη, τὸ ἔργον τοῦ ἀλέθειν καὶ ψήνειν, Εὐρ. Ἑκ. 362. **II**. ὡς οὐσιαστ., ὁ ἀλέθων τὸν σῖτον εἰς τὸν χειρόμυλον, οἱ σ. ἐκ τῶν μυλώνων Θουκ. 6. 22· ἀλλ᾽ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θηλ., γυνὴ παρασκευάζουσα ἄρτον, ψήνουσα αὐτόν, Ἡρόδ. 3. 150· γυναῖκες σ. ὁ αὐτ. 7. 187, Θουκ. 2. 78· ἀντίθετον τῷ **ὀψοποιός** (ὁ παρασκευάζων τὰ φαγητά), Πλάτ. Γοργ. 517D, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 3· τῷ **μάγειρος**, Πλουτ. Ἀλέξ. 23.— Καθ᾽ Ἡσύχ.: «ἀρτοκόπος».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 151.

σιτοπομπεῖον, τό, μέρος ἐν ᾧ μεταφέρεται σῖτος, ἀποθήκη, Σουΐδ. ἐν λ. **δηληγατίων**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

σῑτο-πομπία (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχν. ἐσφαλμ. **-εία**), ἡ, ἡ μεταφορά, μετακόμισις σίτου ὑπὸ συνοδίαν, Δημ. 254. 22., 307. 16., 326. 11., 671. 13. **II**. ἐφόδιον σίτου, σῖτος ἐν ἀποθήκῃ, τῆς σ. ἐπιλειπούσης Διόδ. 14. 55.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 201.

σιτοπομπός, ὁ, ὁ μεταφέρων σῖτον, Μ. Φιλῆς τ. Β΄, σ. 171, ἔκδ. Mil.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 201.

σῑτοπονέω, = **σιτοποιέω**, Φίλων 2. 233., 467·— οὕτω **σιτοπονία**, ἡ, ὁ αὐτ. 1. 392·— **σιτο-πόνος**, ὁ, ἡ, αὐτόθι 131, κ. ἀλλ.

σῑτο-πράτης [ᾱ], ου, ὁ, = **σιτοπώλης**, Ποιητὴς παρὰ Wernsd. εἰς Φιλῆν σ. 36, Τζέτζ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

σῑτοπωλέω, πωλῶ σῖτον, Πολυδ. Ζ΄, 18.

σῑτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σῖτον, ἔμπορος σίτου, Λυσ. Λόγ. 22 (κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 24, 3 (ἔνθα ὁ Βεκκῆρ. **-πώλους**).

σῖτος, ὁ, ἑτερογεν. ἐν τῷ πληθ. **σῖτα** τά, Ἡρόδ. 4. 128., 5. 34, καὶ Ἀττ., πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 494·— οὐδαμοῦ εὕρηται οὐδ. ἑνικ. **σῖτον** καὶ ὁ ἀρσ. πληθ. **σῖτοι**, **σίτους** μόνον παρ' Εὐστ. ἐν Πονημα. 140. 77· — ὄνομα περιλαμβάνον καὶ τὸ «σιτάρι» (πυρὸς) καὶ τὴν **κριθήν**· ἐν [Ἰθάκῃ] σ. ἀθέσφατος ἠδὲ καὶ οἶνος γίγνεται Ὀδ. Ν. 244· περὶ σίτου ἐκβολήν, κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ σῖτος σχηματίζεται εἰς στάχυν, Θουκ. 4. 1· τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, ὡριμάζοντος, ὁ αὐτ. 2. 19· σ. ἐν ἀκμῇ ἐστι ὁ αὐτ. 3, 1., 4. 2· τὸν νέον σ. σὺν τῇ καλάμῃ ἀποκείμενον Ξεν. Ἀν. 5. 4, 27· σ. ἀληλεσμένος, ἀπηλοημένος, ἀληλεσμένος, κοπανισμένος, Ἡρόδ. 7. 23, Θουκ. 4. 26, Δημ. 1040. 22· σῖτον εἰσάγειν Θουκ. 2. 6, κτλ.· σ. ἐπείσακτος Δημ. 254. 20· σίτου εἰσαγωγή, ἐξαγωγὴ Ἀριστ. Ἀποσπ. 410, Ἠθικ. Ν. 5. 5, 13· συγκομιδὴ Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 14· πρβλ. **σιτοφύλακες**. **2**) τροφὴ παρασκευαζομένη ἐκ σίτου, ἄρτος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ κρέατος τροφήν, σῖτος καὶ κρέα Ὀδ. Ι. 9, Μ. 19, Ἡρόδ. 2. 168· σῖτον ἔδοντες, γενικὸν ἐπίθετον τῶν ἀνθρώπων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κτήνη, ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σ. ἔδ Ὀδ. Θ. 222, πρβλ. Ι. 90· ἐντεῦθεν λέγεται ἐπὶ τῶν ἀγρίων, οἵτινες ἔτρωγον μόνον κρέας, ὅτι οὐδέ τι σῖτον ἤσθιον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡσ. 145· καὶ πρὸς ἔνδειξιν ὅτι ἄνθρωποί τινες δὲν εἶναι ἄγριοι λέγεται ὅτι, σῖτον καὶ σπείρουσι καὶ σιτέονται Ἡρόδ. 4. 17· σωρὸν σίτου κεχυμένον ὁ αὐτ. 1. 22· οὕτω λέγεται ὅτι ὁ Παλαμήδης ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους σῖτον εἰδέναι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 181· πρβλ. **σιτοφάγος**· — ὡσαύτως, ἐσθίειν ἐπὶ τῷ σ. ὄψον Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 2· κάρδαμον ἔχειν ἐπὶ τῷ σ. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 2, 11· ὕδωρ πίνειν ἐπὶ τῷ σ. αὐτόθι 6. 2, 27, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 29, πρὸς τὸ παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 328F. **3**) ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ, σίτοιο ἠδὲ ποτῆτος Ὀδ. Ι. 87, Ἰλ. Τ. 306· σ. καὶ οἶνος Ὀδ. Γ. 479, Ἰλ. Ι. 706· σ. καὶ μέθυ Ὀδ. Δ. 746, κτλ.· ἔτι καὶ ἐπὶ πόλτου (κυκεών), Κ. 235· οὕτω, σιτα καὶ ποτὰ Ἡρόδ. 5. 34, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 27· σ. ποιεῖν καὶ οἶνον Πλάτ. Πολ. 372Α·— καθόλου, τροφή, ἄκμηνος σίτοιο Ἰλ. Τ. 163, πρβλ. 166, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 181· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὕπνον, σῖτος καὶ εὐνὴ Ὀδ. Υ. 130, Ἰλ. Ω. 129· ὕπνον καὶ σ. αἱρεῖσθαι Θουκ. 2. 75· ζωοτροφίαι, σῖτα ἀναιρέεσθαι Ἡρόδ. 4. 128· σῖτα καὶ νέας παρέχειν ὁ αὐτ. 7. 21· τριάκοντα ἡμερῶν σ. Συνθήκ. παρὰ Θουκ. 5. 47. **4**) σπανίως ἐπὶ κτηνῶν, τροφή, φορβή, χόρτος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 602, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 383, Ξεν. Ἱππ. 4, 1·— ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐννοίας τροφὴ οἱ πεζογράφοι προτιμῶσι τὸν ὑποκοριστ. τύπον **σιτία**, τά. **II.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, τὸ δημοσίᾳ παρεχόμενον μέρος σίτου εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανά, σῖτον διδόναι, ἀποδιδόναι Δημ. 818. 6., 839. 4, Ἀριστ. Ἀποσπ. 384. **2**) σίτου δίκαι, ἀγωγαὶ ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς περὶ σίτου νόμους ἐναντίον τῶν νοθευόντων αὐτόν, Ἰσαῖ. 38. 38, Δημ. 1362. 27, πρβλ. Att. Proc. σ. 425. **3**) ἡ μερὶς ἡ παρεχομένη εἰς τοὺς **Ἱππεῖς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 147· ἴδε Böckh P. E. 2. 19. **4**) ἡ δημοσία διανομὴ σίτου ἐν Ῥώμῃ, τὸν ἐπὶ τοῦ σίτου ὄντα ἐν τῇ Ῥώμῃ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 10, 2. **III.** παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς συγγραφεῦσιν ὡσαύτως, τὸ μέρος τῆς τροφῆς τὸ κατὰ τὴν πέψιν ἀπορριπτόμενον, τὰ περιττώματα, Ἱππ. 1143Α, 1164F, κ. ἀλλ.· ἴδε Foës Oecon.

σῑτό-σπορος, ον, ὁ ἐσπαρμένος μὲ σῖτον, Διον. Ἀλ. 4. 56.

σῑτουργία, ἡ, = **σιτοποιία**, Σχόλ. εἰς Καλλ. Δήμ. 22.

σῑτουργός, όν, (*ἔργω) = **σιτοποιός**, Πλάτ. Πολιτικ. 267Ε.

σῑτοφαγέω, τρέφομαι ἐκ σίτου, ἐσθίω σῖτον, κτλ., Εὐστ. εἰς Διον. Π, 310.

σῑτο-φάγος [ᾰ], **ον**, ὁ τρώγων σῖτον ἢ ἄρτον, Ὀδ. Ι. 191, Ἡρόδ. 4. 109,— κοινὸν ἐπίθετον τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὸ **σῖτον ἔδοντες**, ἀντίθετον τῷ **ὀψοφάγος**, Κλήμ. Ἀλ. 202.

σῑτο-φόρος, ον, ὁ φέρων σῖτον ἢ τροφάς, ἐπὶ ὑποζυγίου, Ἡρόδ. 1. 80., 3. 153., 7. 125. **II.** ὁ παράγων σῖτον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 8, Φίλων 2. 390.

σῑτο-φῠλᾰκεῖον, τό, ἀποθήκη σίτου, σιτοβολών, Σουΐδ.

σῑτο-φύλᾰκες, οἱ, Ἀθηναῖοι ὑπάλληλοι κατ' ἀρχὰς τρεῖς, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πέντε κατὰ τὸ ἄστυ καὶ πέντε ἐν Πειραιεῖ, καταγράφοντες πᾶσαν εἰσαγωγὴν σίτου καὶ ἐπιβλέποντες τὴν πώλησιν τοῦ σίτου, ἀλεύρου καὶ ἄρτου, ὥστε νὰ γίνηται αὕτη κατὰ τὰ νόμιμα μέτρα, Λυσ. 165. 35, Δημ. 467. 5, Ἀριστ. Ἀποσπ. 411, ἴδε 396· πρβλ. Böckh P. E. 1, σ. 113. **II** ὅμοιοι ὑπάλληλοι ἐν Ταυρομενίῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5640 I. 28, II, 26, κ. ἀλλ. (ἔνθα γίνεται χρῆσις τῆς κατὰ μεταπλασμ. δοτ. **σιτοφυλάκοις**), ἴδε Franz σ. 643.

σῑτοφῠλᾰκέω, ἐνεργῶ ὡς σιτοφύλαξ, φυλάσσω τὸν σῖτον, Ἀππ. Καρχηδ. 8. 47. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

σῑτό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν**· (χρόα)·— ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὡρίμου σίτου, Λατ. robeus, Ὀππ. Κυν. 1. 435·— ἐπὶ προσώπων, σ. τὴν ὄψιν Ἄννα Κομν. 1. 146.

σίττᾰ, ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν, δι' οὗ παρεκίνουν τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς βοσκὴν (Ἡσύχ.), στ! σίττα, νέμεσθε νέμεσθε Θεόκρ. 8. 69· σίτθ', ὁ λεπαργὸς ὁ αὐτ. 4. 45·— μετὰ τῆς ἀπὸ ἐλέγετο πρὸς ἀποδίωξιν αὐτῶν: οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ', ἀμνίδες; ὁ αὐτ. 5. 3· σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω αὐτόθι 100· μετὰ δὲ τῆς **πρὸς** ὅπως ὁδηγήσωσιν αὐτὰ πρός τι, σίτθ', ἁ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον ὁ αὐτ. 4. 46· ὡσαύτως **ψίττα, ψύττα**.— Τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο εἶναι ἔτι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ποιμέσι τῆς κάτω Ἰταλίας κατὰ τὸν Stollberg (καὶ ἐν Θεσσαλικοῖς Ἀγράφοις).

σιττάκη, ἡ, κατὰ μαλακωτέραν προφορὰν ἀντὶ **ψιττακός**, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 11. Ἴσως τὸ **σίττας**, ὁ, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., εἶναι τὸ αὐτό.

σίττη, ἡ, πτηνόν τι, Sitta Europaea, (Ἱππῶναξ) παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 704, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 21., 9. 17, 1, Καλλ. Ἀποσπ. 173·— ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **σίττος**, ὁ, εἶδος γλαυκὸς ἢ ἱέρακος.

σιττύβη, ἡ, ἔνδυμα δερμάτινον, σισύρα, «γοῦνα», Ἡσύχ., καὶ πιθαν. γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ζ', 70.

σίττυβον, τό, μικρὸν δερμάτιον, τεμάχιον δέρματος, Ἀρκάδ. 122, Φώτ.

σίττῠβος, ὁ, = **κάκκαβος, λοπάς**, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 1. 7.

Σῑτώ, οῦς, ἡ, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, Πολέμων παρ' Ἀθην. 416Β, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 27.

σῑτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σῖτον, Ἱππ. 339. 25, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1· τὰ σιτ., σιτηρά, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1, 1· πρβλ. **σιτηρὸς** III.

σῑτών, -ῶνος, ὁ, ἀγρὸς ἐσπαρμένος μὲ σῖτον, διάφορ. γραφὴ παρὰ Πλουτ. 2. 524Α· σιτοβολών, ἀποθήκη σίτου, Βυζ.

σῑτ-ώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) ὁ ἀγοράζων σῖτον, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἀγορὰν σίτου, ὑπάλληλος ἐν πολλαῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, οἷον ἐν Ἀθήναις, Δημ. 310. 1· ἐν Λακωνικῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1370· ἐν Θυατείροις, 3490· ἐν Ταυρομενίῳ, 5640 I. 32, κ. ἀλλ.· πρβλ. **σιταγέρτης**·— **σῑτωνέω**, εἶμαι σιτώνης, Συλλ. Ἐπιγρ. 1370., 1058Α. 65. **II.** ἔμπορος σίτου, Λιβάν. 4. 164, Γρηγ. Ναζ.

σῑτωνία, ἡ, ἀγορὰ σίτου, τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτώνου, Δημ. 918. 27, Συλλ. Ἐπιγρ. 2085Α. 67., 5640 I. 35, Φίλων 2. 64, κτλ.·— οὕτω **σιτωνικόν**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 5640 I, 1. 37, 41., III. 33, κ. ἀλλ. **2**) χορήγησις σίτου δι' ἄρτον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Peyron Pap. Gr.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

σιφαῖος ἄρτος, ὁ, ἀμφίβολος φράσις ἐν Λουκ. Λεξιφάν. 6· ὁ Σουΐδ. ἔχει **σιλφαῖος**.

σίφᾰρος, ὁ, Λατ. supparum, τὸ ἀνώτατον ἱστίον, ἐπαίρειν τοὺς σ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, ἐν τέλ.

σιφλός, ή, όν, χωλός, πηρός, ἠκρωτηριασμένος, «σακάτης», Λατιν. mancus, πόδα σιφλὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 204· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, μύωψ, ἔχων ἀδυνάτους τοὺς ὀφθαλμούς, ἴδε Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. σ. 662. **II.** κενός, κοῖλος, «κούφιος», νάρθηξ τὰ ἐντὸς σ., μνημονεύεται ὡς Λυκία φράσις παρὰ τῷ Εὐσταθ. 972. 38· ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων κενὸν τὸν στόμαχον, δηλ. πειναλέος, ἄπληστος, πλεονέκτης, σ. γένος πλωτῶν Ὀππ. Ἀλ. 3. 183· μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου ἐλαφροῦ τὸν χαρακτῆρα, ἀναξίου πίστεως, Εὐστ.— Ἡ λέξις εἶναι μεταγεν., ἦτο ὅμως γνωστὴ εἰς τὸν Ὅμηρον ἐν τῷ ῥήματι **σιφλόω**· ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τύπον **σιφνός**· «κενός»· ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλος προσέτι τύπος **σιπαλός**, οὗ μνείαν ποιοῦνται ὁ Ἡσύχ. καὶ Ζωναρ. μετὰ τῆς ἑρμηνείας «χαλεπός, ἀκάθαρτος, ἄμορφος».

σίφλος, ὁ, ἔλλειψις, ἐλάττωμα, ὄνειδος, μορφῆς Λυκόφρ. 1134.

σιφλόω, ἀκρωτηριάζω, κολοβώνω, «σακατεύω», ἐμβάλλω τινὰ εἰς δυστυχίαν, Ἰλ. Ξ. 142, καὶ αὐτόθι ἴδε τὸν Heyn.· πρβλ. **σιφλός**.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιφλοῦν· αἰσχύνειν. πηροῦν. βλάπτειν», καὶ «σιφλῶσαι· ἀφανίσαι».

σιφλώζω, (σιφλὸς) ἐμπαίζω, χλευάζω, Γλωσσ.

σίφλωμα, τό, ἀδυναμία, ἐλάττωμα, Εὐστ. 972. 41.

σίφνα· «ποιὸς ἰχθὺς» Ἡσύχ.

σιφνεύς, έως, ὁ, (σιφνὸς) ὁ ἀσπάλαξ, κληθεὶς οὕτω διὰ τὴν νομιζομένην αὐτοῦ τυφλότητα, Λυκόφρ. 121.

σιφνιάζω, φέρομαι ὡς Σίφνιος, μιμοῦμαι τὸν Σίφνιον, Ἀριστοφ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **χιάζειν**, πρβλ. Πολυδ. Δ', 65.— Καθ' Ἡσύχ.: «σιφνιάζειν· καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι· σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι».

σιφνίς, ἡ, = **σιπύα**, Πολυδ. Ι', 162.

Σίφνος, ἡ, μία τῶν Κυκλάδων, Ἡρόδ. 3. 57, κτλ.· ἐπίθετ. **Σίφνιος, α, ον**, Στράβ. 484· οἱ Σίφνιοι Ἡρόδ., κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «Σίφνιοι· ἀκάθαρτοι, ἀπὸ Σίφνου τῆς νήσου».

σιφνός, ή, όν, = **σιφλός**, «κενὸς» Ἡσύχ., Κύριλλ.

σιφνύω, = **σιφλόω**, «κενῶ» Ἡσύχ.

σίφων, -ωνος, ὁ, σωλήν, Λατ. sipho, μάλιστα δέ, **1**) ὁ κεκαμμένος σωλήν, δι' οὗ ἐξῆγον οἶνον ἐκ πίθου ἢ ἀμφορέως, Ἱππῶναξ 47. **2**) πυροσβεστικὴ μηχανὴ ἢ σωλῆνες αὐτῆς, Ἀπολλοδ. Πολ. 32D· καθόλου, ὁ σωλὴν πρὸς οἰκονομίαν τοῦ ὕδατος εἰς οἰκιακὰς ἀνάγκας, Στράβ. 235. **3**) ἐργαλεῖον χειρουργικόν, =

καθετήρ, Γαλην., Παῦλ. Αἰγ. **4)** σωλήν, δι' οὗ ἐξηκόντιζον τὸ ὑγρὸν πῦρ, Λέων Τακτ. 19. 6 (ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον **σιφωνάτωρ**, ὁ, ὁ ἐξακοντίζων τὸ ὑγρὸν πῦρ). **5)** τὸ μετεωρολογικὸν φαινόμενον σίφων, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ.· πρβλ. **τυφών, τυφῶς** II. **6)** οἱ κώνωπες καλοῦνται αἵματος ἀνδρὸς σίφωνες, ὡς ἀναμυζῶντες τὸ ἀνθρώπινον αἷμα διὰ τῆς προβοσκίδος, Ἀνθ. Π. 5. 151. **7)** ἐν Εὐρ. Κύκλ. 439, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας = τὸ **αἰδοῖον**. [ῐ ἐν Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἰουβεν. 6. 310, Λουκαν. 7. 156· ἀλλὰ ῑ ἐν Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.].—Καθ' Ἡσύχ.: «σίφων· ῥυπαρὸς ἄνθρωπος, καὶ λίχνος. ἢ εἶδος θηρίου μυρμηκοειδές, καὶ ὄργανον σκόλοπι ὅμοιον, ἐν ᾧ τοὺς μαρσίπους ἐπισκοποῦσι. καὶ τῶν σταχύων καὶ τοῦ πυροῦ οἱ καυλίσκοι. καὶ οἷς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον ἀρύονται. καὶ ὄργανόν τι εἰς πρόεσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς».

σιφωνάτωρ, -ορος, ὁ, ἴδε **σίφων** 4.

σιφωνίζω, ἀντλῶ οἶνον διὰ σίφωνος, οἶνον Ἀριστοφ. Θεσμ. 557.

σιφώνιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σίφων**, Ἡσύχ. **II.** εἶδος ζειᾶς, Διοσκ. 4. 139.

σιφωνο-φόρος, ον, ὁ φέρων σίφωνας (σημασ. 4), Βυζ.

σιχθαρίς· «Λιβυκαὶ ὀρχήσεις» Ἡσύχ.

σίω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **σείω**, ἐν χρήσει χάριν τοῦ μέτρου, Pgk. εἰς Ἀνακρ. 49 (47), Ἑρμάνν. Ἑλλ. Μετρ. σ. 484.

σιώ, Λακων. δυϊκ. τοῦ **θεός**, Ἀριστοφ. Λυσ. 142· οὕτω δοτ. **σιῷ** ἀντὶ **θεῷ**, αὐτόθι 174.

σιωπάω, ἀπαρ. **σιωπᾶν** (συνηρ.) Ἰλ. Β. 280· μέλλ. **-ήσομαι** παρὰ τοῖς δοκίμοις, οἷον Σοφ. Ο. Τ. 233, Ἀριστοφ. Εἰρ. 309, Ὄρν. 225, Λυσ. 364, Πλάτ., κλπ.· μεταγεν. **-ήσω** Διον. Ἁλ. 11. 6, Πλούτ., κλπ. (ἴδε **σιγάω**)·— ἀόρ. **ἐσιώπησα** Ὅμηρ., Ἀττ.· — πρκμ. **σεσιώπηκα** Ἀριστοφ. Σφ. 944, Δημ. 74. 2. — Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ.·— ὡσαύτως ἀπαντᾷ Δωρ. τύπος **σωπάω**, ἴδε ἐν λέξ. Εἶμαι σιωπηλός, ἥσυχος, σιωπῶ, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει Ἰλ. Β. 280, πρβλ. Ψ. 568, Ὀδ. Ρ. 513 (ἔνθα δύναται νὰ ληφθῇ ὡς μεταβ.)· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 7.10 ἐν ἀρχ., καὶ Ἀττ.· Σιμωνίδης τὴν ζωγραφίαν ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει Πλουτ. 2. 346F· φησὶν σιωπῶν, δηλ. ἡ σιωπή του σημαίνει συναίνεσιν, Εὐρ. Ὀρ. 1592, πρβλ. Ι. Α. 1245· πονηρῶν ἔργων δόξει κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι Δημ. 351. 17· σ. τινι, τηρῶ σιγὴν πρός τινα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1134, Λυσ. 530· σ. πρός τινα Πλάτ. Φαῖδρ. 234Α· πρός τι Ξεν. Κύρ. 5. 5, 20· ὑπέρ τινος Τραγικ. παρὰ Πλουτ. 2. 1108Β· περί τινος Ἰσοκρ. 218Α· — ὡσαύτως ὡς τὸ **σιγάω**, ἐν τῇ προστ. **σιώπα**, σιωπή! ἥσυχα! Σοφ. Ἀποσπ. 102, Ἀριστοφ. Λυσ. 530, κτλ. **2)** ἐπὶ μελισσῶν, ἡσυχάζω, ἀντίθετον τῷ **βομβέω**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 53. **II.** μεταβ., φυλάττω σιωπὴν περί τινος, τηρῶ τι μυστικόν, δὲν λέγω τι, Εὐρ. Ἀποσπ. 1024, Ἀριστοφ. Θεσμ. 27, Ξεν. Συμπ. 6, 10, κτλ.·— Παθητ., τηρεῖταί τι μυστικόν, ἂν σιωπηθῇ τὰ παρὰ τῶν πολεμίων Ἰσοκρ. 6Ε, κτλ.· τί σιγῶσ' ὧν σιωπᾶσθαι χρεών; Εὐρ. Ἴων 432· σιωπώμενον καὶ ἀβασάνιστον ἐὰν Ἀντιφῶν 112, ἐν τέλ.· οὐ τὸ αἰσχρὸν σιωπηθήσεται Αἰσχίν. 75. 37· ταῦτα σιωπᾶσθαι συνέφερεν Δημ. 354. 20· ἡ σεσιωπημένη ἀλήθεια Διον. Ἁλ. 1. 76.— Περὶ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ **σιγάω**, ἴδε ἐν λέξ. **σιγάω**. **III** Μέσ., κάμνω τινὰ σιωπηλόν, ἐπιβάλλω σιγὴν εἴς τινα, τὰ πλήθη σιωπησάμενος Πολύβ. 18. 29, 4.

σιωπή, ἡ, σιγή, Σοφ. Ο. Τ. 1075, Ἀποσπ. 667, Εὐρ. Ἱππ. 911· σιωπὴ ὑπεσημάνθη Θουκ. 6. 32· σιωπὴν ποιεῖν, ποιεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 10, Ἰσοκρ. 281D· ἦν σ., ὑπῆρχε μεγάλη ἡσυχία, γαλήνη, Σοφ. Ο. Τ. 1623, πρβλ. Αἰσχίν. 33. 3·— ἐν τῷ πληθ., τῶν ἀπειράτων ἄγνωστοι σιωπαί, ἄδοξος σιωπὴ εἶναι ἡ μερὶς τῶν μὴ δοκιμαζόντων, μὴ ἀποτολμώντων, Πινδ. Ι. 4. 51 (3. 48). **2)** ἡ ἕξις, ἡ συνήθεια τῆς σιωπῆς, ἐκ τῆς σ. τὴν τῆς σωφροσύνης δόξαν θηρᾶσθαι Δημ. 1407. 16, πρβλ. Πλούτ. 2. 39Β, κτλ. **II.** δοτ. **σιωπῇ** ὡς ἐπίρρ., ἐν σιωπῇ, εἶναι δὲ αὕτη ἡ μόνη πτῶσις ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. (πρβλ. **σιγή** II), ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ Ἰλ. Γ. 95, κτλ.· σ. ἧσο Δ. 412· ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σ., ἔκαμε νεῦμα χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, Ι. 620· σ. πίνειν Ὀδ. Λ. 339· σ. ἄλγεα πάσχειν Ν. 309· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 4. 100, καὶ Ἀττ.· στῆναι, πορεύεσθαι, καθῆσθαι σ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 930, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43, Δημ. 1176. 2·— μυστικῶς, Ἰλ. Ξ. 310· σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρυκτον μένει Εὐρ. Ἴων 801, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1212.

σιωπηλός, ή, όν, σιωπῶν, σιωπηλός, ἥσυχος, Εὐρ. Μήδ. 320, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 6, Πλούτ., κλπ.· σιωπηλότερος τῶν Πυθαγόρᾳ τελεσθέντων, παροιμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **σιωπή**· τὸ σιωπηλόν, ἡ σιωπή, Πλούτ. 2. 47D· ἐπὶ πραγμάτων, σ. κίθαρις Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 12. Ἐπίρρ. -λῶς, Πολυδ. Ε', 147.

σιωπηρός, ά, όν, τύπος ἰσοδύναμος πρὸς τὸν προηγούμενον, Ἀνθ. Π. 7. 199, 211· **σιωπηρότερος** (**-λότερος**), ὡς μνημονεύεται ἐν Ἀθήν. 188Α), Ξεν. Συμπ. 1, 9. Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Mai Coll. Vat. 7, ἐν τέλ..

σιώπησις, εως, ἡ, σιωπή, τὸ σιωπηλόν· μεταφορ. κάλυμμα, ἐπικάλυμμα, Ἑβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτ. Δ', 1 καὶ 3, Ϛ', 6, πρβλ. Σύμμαχ. ἐν Ἠσαΐ. ΜΖ', 2, ἔνθα οἱ Ἑβδ. ἔχουσι **κατακάλυμμα**).

σιωπητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει τις νὰ παρέλθῃ ἐν σιωπῇ, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 35. **II. σιωπητέον**, πρέπει τις νὰ παρέλθῃ ἐν σιωπῇ, αὐτόθι 6.

σιωπητικός, ή, όν, σιωπηλός, Βυζ.

σκάζω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., χωλαίνω, «κουτσαίνω», Ἰλ. Τ. 47· ἐκ πολέμου Λ. 811, πρβλ. Πλούτ. 2. 317Ε· μεταφορ., δόμος σκάζει, σαλεύεται, Ἀνθ. Π. 1. 2, 3· ὁρῶ τὰ ἡμέτερα σκάζοντα, ἐπὶ παρασίτων, Ἀλκίφρων 3. 50· σ. τῇ πίστει Ὠριγέν.· πρὸς τὴν θεραπείαν Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 39. **II.** ὁ **σκάζων** καὶ **χωλίαμβος**, ὁ ἰαμβικὸς στίχος τοῦ Ἱππώνακτος, ὅστις ἦτο κανονικὸς τρίμετρος ἰαμβικός, ἔχων ὅμως ἐν τῷ τελευταίῳ ποδὶ σπονδεῖον ἢ τροχαῖον, σκάζοντα μέτρα Ἀνθ. Π. 7. 405. (Ἐκ τῆς √ΣΚΑΓ, πρβλ. Σανσκρ. (μετὰ ἐρρίνου) khang, khang-âmi· Ἀρχ. Γερμ. hinken).— Καθ' Ἡσύχ.: «σκάζει· χωλεύει, χωλαίνει».

σκαιο-βατέω, βαδίζω ἢ ὀρχοῦμαι μὲ τρόπον ἄχαριν, σκαιῶς, Εὐστ. 1468 ἐν τέλ.· **σκαιεμβατέω**, Σουίδ., Φώτ.

σκαιο-βούλως, (βουλή) μὲ σκαιὰν βουλήν, μὲ κακὴν σκέψιν, Βυζ.

σκαιο-γραφέω, γράφω σκαιῶς, μετὰ σκαιότητος, τὸν τὴν ἀθέμιτον ἐκείνην καὶ ἀπατηλὴν βίβλον σκαιογραφήσαντα Νικήτ. Βυζ. σ. 792, ἔκδ. Mi.

σκαιόθεν, Ἐπίρρ., ἀριστερόθεν, Σουίδ.

σκαιο-λογέω, ὁμιλῶ σκαιῶς, μετὰ σκαιότητος, Σουίδ. ἐν λέξ. **ῥάζειν**.

σκαιός, ά, όν, (ἴδε ἐν τέλει), ἀριστερός, ὁ κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἢ τὸ ἀριστερὸν μέρος, λέξις ποιητικὴ ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **ἀριστερός** (ἀλλ' εἶναι ἐν χρήσει παρὰ πεζογράφοις μεταφορικῶς, καὶ ἅπαξ παρὰ τῷ Πλάτωνι κυριολεκτικῶς, Φαῖδρ. 266Α)· τὸ σκ. ὄμμα παραβαλὼν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 297 (ἴδε Ἀθήν. 303Α)·— ὁ Ὅμηρ. ἀείποτε σκαιῇ (ἐξυπακ. χειρί), μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, Ἰλ. Α. 501. κτλ.· χειρὶ σκαιῇ Ἡσ. Θ. 179·— ἐντεῦθεν, **II.** δυσμικός, ὁ πρὸς δυσμάς, ἐπειδὴ ὁ Ἕλλην οἰωνοσκόπος ἔβλεπε πάντοτε πρὸς βορρᾶν, ὥστε εἶχε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα πρὸς δυσμάς· ἐντεῦθεν, Σκαιαὶ πύλαι, ἡ πρὸς δυσμὰς πύλη τῆς Τροίας, Ἰλ. Γ. 149, κτλ.· οὕτως ἐν Ὀδ. Γ. 295, σκαιὸν ῥίον, σημαίνει πιθανῶς τὸ πρὸς ἀριστερὰν ἀκρωτήριον· οὕτω καὶ σκ. λιμὴν Χρησμ. παρὰ Διοδ. ἐν Ἐκλογ. Βατ. σ. 11· πόρος Διον. Π. 161, 481. 541. **2)** ἀτυχής, ἀπαίσιος, δυσοίωνος, ἐπιβλαβής, ἐπειδὴ πτηνὰ προμηνύοντα τὸ κακὸν ἀείποτε ἐφαίνοντο πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἢ πρὸς δυσμάς, τὰ δὲ προμηνύοντα τὸ καλὸν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς ἀνατολάς (πρβλ. **δεξιός** II, Nitzsch εἰς Ὀδ. Β. 154), φιλοτιμίη κτῆμα σκαιὸν Ἡρόδ. 3. 53· σεσιγαμένον οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον, πᾶν πρᾶγμα δὲν γίνεται χειρότερον μὴ λεγόμενον, Πινδ. Ο. 9. 157· σκαιὸν ἐκλύσων στόμα, μέλλων νὰ ὁμιλήσῃ βλαβερά, Σοφ. Αἴ. 1225. **III.** μεταφορ. ἐπὶ προσώπων, ὡς τὸ Γαλλ. gauche, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, δυσκίνητος, ἄχαρις, ἀνεπιτήδειος, σκαιότατος καὶ ἀδικώτατος Ἡρόδ. 1. 129· σκ. ἰατροὶ Ἱππ. π. Ἀγμ. 808· σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται Σοφ. Ἀποσπ. 660, πρβλ. 707· ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί; Εὐρ. Ἠλ. 972, πρβλ. Ἡρακλ. 258, Ἡρακλ. Μαιν. 283· ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε Ἀριστοφ. Σφ. 1183, πρβλ. 1266· ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 290· οὕτως σκ. ὥστε μαθεῖν οὐ δύνασθαι Λυσ. 117. 27, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 295D· σκ. καὶ βάρβαρος Δημ. 805. 19· σκ. καὶ ἀναίσθητος ὁ αὐτ. 267. 12· σκ. καὶ ἀνήκοος ὁ αὐτ. 441. 15·— οὕτως ἐπίρρ., σκαιῶς λέγειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 644, πρβλ. Πλ. 60. **2)** ἐπὶ λέξεων ἢ διανοημάτων, σκαιότατον ἔπος ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 174, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. πρ. Ἀλέξ. 12, 2.— Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ **σκαιὸς** εἶναι ἀντίθετον τῷ **δεξιός**, ὃ ἴδε. **IV.** ὡς τὸ **πλάγιος**, λοξός, σκολιός, «στραβός», Λατ. obliquus, ἐπὶ ὄφεων, Νικ. Θηρ. 266· περὶ δὲ τοῦ ἐν 660, ἴδε **σκοιός**. (Ἐκ τῆς √ΣΚΑF ἢ ΣΚΑΙF· πρβλ. τὸ Σανσκρ. sav-yas (left)· Λατ. scaev-us, Scaev-ola· Ἀρχ. Σκανδ. skeif-r (skew)· Ἀρχ. Γερμ. scheib (schief)· ἴσως ὡσαύτως συγγενὲς τῷ **σκαῦ-ρος**, Scau-rus).— Καθ' Ἡσύχ.: «σκαιός· δύσκολος. πονηρός. κακός. μωρός, ἀπαίδευτος, ἀμαθής. ἀπάνθρωπος, ἄδικος, τραχύς, σκληρός, ἐπαχθής, ταραχώδης, ἀριστερός», ἴδε καὶ «σκαιῇ» αὐτόθι.

σκαιοσύνη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σοφ. Ο. Κ. 1213.

σκαιότης, -ητος, ἡ, (**σκαιός** II) τὸ χρῆσθαι τῇ ἀριστερᾷ χειρί, ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδειότης, ἀγνωμοσύνη καὶ σκ. Ἡρόδ. 7. 9, 2· αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει Σοφ. Ἀντ. 1028· ἐν ἀμαθίᾳ καὶ σκ. Πλάτ. Πολ. 411Ε· σκ. τῶν τρόπων Δημ. 70. 20.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἀναισθησία. μωρία. ταραχή».

σκαιό-τροπος, ον, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους, τὰ ἤθη, τὴν κατάστασιν, Ἀθανάσ.· — οὐσ. **σκαιοτροπία**, ἡ, Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 56. 21., 76. 13, ἔκδ. Β.

σκαιουργέω, φέρομαι σκαιῶς, κακῶς, ἀτόπως, περὶ γονέας, πρὸς τοὺς γονεῖς μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 994·— **-ούργημα**, τό, κακὴ συμπεριφορά, Τζέτζ.

σκαιουργία, ἡ, τὸ φέρεσθαι σκαιῶς, ἀτόπως, κακῶς, Ἀνών. Cod Par. 400, fol. 13 r°.

σκαίρω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. **σκαίρεσκε** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1402·— πηδῶ, σκιρτῶ, χορεύω, «τσινῶ», ἐπὶ μόσχου, Ὀδ. Κ. 410, πρβλ. Θεόκρ. 4. 19· ὁ ῥῇ σκ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1942· ἐπὶ ὀρχηστῶν, ποσὶ σκαίρειν Ἰλ. Σ. 572, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 31, 2. (Ἐντεῦθεν **σκαρθμός, σκαρίζω**, πρβλ. **ἀσκαρίζω**·— **σκιρτάω** εἶναι πιθανῶς τύπος θαμιστικός). — Καθ' Ἡσύχ.: «ἅλλεται, σκιρτᾷ. πηδᾷ, τρέχει, ὀρχεῖται».

σκαιωρέω, = **πανουργέω**, ἐπινοῶ μετὰ πανουργίας, μηχανῶμαι πανούργως, «ταράττομαι» Ἡσύχ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 673, κτλ.— Παθητ., **ἐσκαιωρημένα** Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 9. 8· πρβλ. **σκευωρέομαι**· — **σκαιωρία**, ἡ, βλάβη, Θεόδ. Πρόδρ., Τζέτζ. Ἱστ. 8. 903, κτλ., ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ὄρχησις, χορεία, καιρία, παιδιὰ καὶ τὰ ὅμοια». — **σκαιώρημα**, τό, ἐπιβλαβὲς ἐπινόημα, Πολυδ. Ϛ', 182, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 728, Ἐκκλ.

σκάλα, ἡ, = τῷ Λατ. scala, κλῖμαξ, ἀναβάθρα πλοίου, κτλ., Πολυδ. Α', 93, Βυζ.·— ἐν Θεοφ. Κοντ. 687 φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν ἀναβολέα (ὡς καὶ νῦν ἔτι).

σκᾰλᾰβώτης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἀσκαλαβώτης**, Ἑκάτη παρ' Ευσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 200C· ἀλλ' ὁ Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμικ. 4. 124, προτείνει **καλαβώταις**.

σκαλαθάρβα· «τύρβη, ἀπὸ τοῦ σκαλεύειν» Ἡσύχ.

σκαλαθαρβία, ἡ, «ἀκηδία» Ἡσύχ.

σκᾰλᾰθυρμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκαλάθυρμα** (μνημονεύεται παρὰ Φωτ. καὶ Ἡσυχ.), λεπτολόγος εὐφυΐα ἢ τέχνη, μικρὰ σοφιστικὴ παιδιά, μικρολογία, Ἀριστοφ. Νεφ. 630.

σκᾰλᾰθύρω [ῡ], (σκάλλω) σκάπτω, σκαλίζω, «λάθρα πλησιάζω» καὶ «ἀκολασταίνω» Ἡσύχ.·— ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, = **βινέω**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 611.

σκαλαπάζω, περιφέρομαι, «ῥέμβομαι» Ἡσύχ.

σκάλαυθρον καὶ **σπάλαυθρον** [ᾰ], τό, ὄργανον δι' οὗ σκαλεύεται ἢ ἀναδαυλίζεται τὸ πῦρ, Ἡσύχ., Φώτ.· ὁ Πολυδ. Γ', 113 ἔχει **σπάλαθρον**, καὶ ἐν Ζ', 22 **σκάλευθρον**·— οἱ δόκιμοι τύποι φαίνεται ὅτι εἶναι **σκάλευθρον, σπάλαθρον**.

σκᾰλεία, ἡ, (σκαλεύω) σκάλισμα διὰ σκαπάνης ἢ «τσάπας», σκάψιμον, Γεωπ. 2. 24.

σκάλευμα, τό, τὸ σκαλιζόμενον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 630, Ἡσύχ.

σκᾰλεύς, έως, ὁ, (σκάλλω) ὁ σκαλίζων, «τσαπίζων», Ξεν. Οἰκ. 17. 12 καὶ 15.

σκάλευσις, ἡ, σκάλισμα, **σκᾰλευτής, οῦ**, ὁ, = **σκαλεύς**, Γλωσσ.

σκᾰλεύω, = **σκάλλω**, ἀνακινῶ, ὑποδαυλίζω, ἄνθρακας Ἀριστοφ. Εἰρ. 440, πρβλ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 28· πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκ., δηλ. μὴ ἐρέθιζε ἄνθρωπον ὠργισμένον, Πυθαγ. παροιμ. ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 192, πρβλ. Διογ. Λ. 8. 17, Πλουτ. Νουμ. 14· σκ. τὰ ὦτα, τὸ οὖς Ἀριστ. Προβλ. 32. 6 καὶ 13·— ἀπολ., ἐπὶ ὀρνίθων, «σκαλίζω», Πλούτ. 2, 516D.— Καθ' Ἡσύχ.: «κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει».

σκᾰληνής, ές, = **σκαληνός**, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 5, 4, Φυσ. 4. 14, 11 (ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ διαφόρ. γραφ. **σκαληνόν**).

σκᾰληνία, ἡ, ἀνισότης, ἀνωμαλία, Πλούτ. 2. 697A.

σκᾰληνο-ειδής. ές, σκολιός, λοξός, σκ. ὀχετός, ὁ οὐρητήρ, «ἔντερα» Ἡσύχ., Ἱππ. 716B.

σκᾰληνόομαι, Παθ., ἔχω τὴν ἀντίληψιν ἢ ἐντύπωσιν σκαληνοῦ τινος ἢ σκολιοῦ καὶ ἀνωμάλου πράγματος, γίνομαι σκαληνὸς (ἄνισος), Πλούτ. 2. 1121A.

σκᾰληνός, ή, όν, καὶ ἐν Ἀνθ. II. παράρτ. 48. 3, **ός, όν**, ἀνώμαλος, ἄνισος, Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. περὶ Αἰσθ. 66· ἀταρπὸς σκ., ἀκανόνιστος, ἀνώμαλος, σκολιὰ ἀτραπός, Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ.· σκ. φλέψ, λοξὴ φλ., Ἱππ. 910B·— ἀριθμὸς σκ., περιττὸς ἀριθμὸς (ἴδε **ἰσοσκελής**), Πλάτ. Εὐθύφρων 12D· τρίγωνον σκ., ἔχον τὰς τρεῖς πλευρὰς ἀνίσους, Τίμ. Λοκρ. 98B· οὕτω, τὸ σκαληνὸν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 23, 1· πρβλ. **σκαληνής**, Ἡσύχ. Ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἐπιφάν. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **σκολιός**).

σκᾰλίας, ου, ὁ, ἡ κορυφὴ τῆς κάκτου («φραγκοσυκιᾶς») ἢ ἀγκινάρας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 11.

σκᾰλῐδεύω, (σκαλίς) = **σκαλίζω, σκάλλω**, Γλωσσ.

σκᾰλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκαλίς**, μικρὰ σκαπάνη, σκαλιστῆρι, «τσαπίτσα», Ἐκκλ.

σκαλίδρις, ιος, ἡ, παρυδάτιόν τι πτηνὸν ἔχον στίγματα, ἴσως ὁ ἐρυθρόπους πελαργός, Scolopax calidris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 13 (μετὰ διαφ. γραφ. **καλίδρις**).

σκᾰλίζω, ὡς τὸ **σκάλλω, σκαλεύω**, σκαλίζω, σκάπτω, Ἀττ. **ἀσκαλ-**, Α. Β. 24.

σκᾰλίς, -ίδος, ἡ, ἐργαλεῖον πρὸς ἀνατάραξιν τοῦ χώματος ἢ σκαφήν, σκαπάνη, «τσάπα», δίκελλα, «σκαλιστῆρι», Στράβ. 147, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 9. **II**. πῶμα, ποτήριον, «σκαφεῖον» Ἡσύχ.

σκάλῐσις, ἡ, = **σκάλσις**, διάφορ. γραφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 6., 4. 13, 3· **σκᾰλισμός**, ὁ, ἴδε Εὐνάπ. σ. 59.

σκᾰλιστήριον, τό, = **σκαλίς**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 14.

σκαλλίον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σκαλίς** II, Φιλητ. 53.— Καθ' Ἡσύχ.: «κυλίκιον μικρόν. οἱ δὲ σκαλλόν».

σκάλλω, ἀνακινῶ, σκάπτω, Ἡρόδ. 2. 14· σκ. καὶ σκάπτειν Ἀριστ. π. Θαυμασ. 91, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5, κτλ.· — μεταφορ., ἀνερευνῶ, ἀναζητῶ, ἀναδιφῶ, σκ. τὸ πνεῦμά μου Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟϚ', 7). (Ἐκ τῆς √ΣΚΑΛ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σκαλ-ίς, σκαλ-εύς, σκαλ-εύω, σκαλ-ίζω, σκαλιδεύω, σκαλ-αθύρω, σκάλ-οψ, σκάλ-μη**· Ἀρχ. Γερμ. scar (Ἀγγλ. plough-share, τὸ ὕνιον)· — ἐκτεταμένος δὲ αὐτῆς τύπος εἶναι πιθανῶς ἡ √ΣΚΑΛΠ, ὅθεν τὸ **σπάλ-αξ, ἀ-σπάλ-αξ**· Λατ. scalp-o, talp-a (ἀντὶ stalpa).— Καθ' Ἡσύχ.: «σκάλλοντες· σκάπτοντες».

σκάλμη, ἡ, (σκάλλω) μάχαιρα, ξίφος, Σοφ. Ἀποσπ. 549, ἴδε Gatak. εἰς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 11. 15. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 110. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «μάχαιρα Θρᾳκία. καὶ σιδηρολάβον δὲ αὐτήν τινες λέγουσιν».

σκαλμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 714. [**-μῖ**, Meineke εἰς Μενάνδρ. «Τροφώνιον» 1, σ. 160].

σκαλμός, ὁ, τὸ ξύλον ἢ πασσαλίσκος πρὸς ὃν παρ' Ἕλλησιν ἡρμόζετο ἡ κώπη διὰ τοῦ τροπωτῆρος, «σκαρμός», Λατιν. scalmus, paxillus, Ὕμν. Ὁμ. 6. 42, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 376, Εὐρ. Ἑλ. 1598, Ι. Τ. 1347· ὑπομόχλιον ὁ σκ. γίνεται Ἀριστ. Μηχαν. 4, 1. **II**. σκ. θρανίτης, κάθισμα ἐρετῶν, Πολύβ. 16. 3, 4.

σκαλο-βάτης, ὁ, (σκάλα) ὁ ἀναβαίνων κλίμακα, Γλωσσ.· — **σκαλοβατέω**, ἀναβαίνω κλίμακα ἢ ἀναβάθραν, Ἡσύχ.

σκᾰλοπιά, ἡ, ὁ σωρὸς χώματος ἢ ὁ ὑπόνομος, ἡ ὑπόγειος ὁδὸς τοῦ ἀσπάλακος, τρῦπα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 12, 3.

σκάλοψ, -οπος, ὁ, (ἴδε **σκάλλω**), δηλ. ὁ ἀσπάλαξ, «ζῷον γεωρύχον. τυφλὸν» Ἡσύχ., (Ἀρχ. Ἀγγλ. mould warp, ὁ ἀνασκάπτων γῆν, ἐπισωρεύων χῶμα), Ἀριστοφ. Ἀχ. 879· πρβλ. **σπάλαξ**· ὁ Φώτ. μνημονευει τύπον **σκάλωψ (σκάλοψ;)** ἐκ τοῦ Κρατίν. ἐν «Κλεοβουλίνῃ» 6.

σκαλπάζειν· «ῥεμβωδῶς βαδίζειν» Ἡσύχ.

σκάλσις, εως, ἡ, (σκάλλω) σκάλισμα, σκαφή, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5 (ἀλλ. **ὄσκαλσις**), πρβλ. **σκάλισις**·— ὡσαύτως **σκαλεία, σκάλευσις**.

σκαλώματα, τά, παρὰ Πολυβ. 5. 59, 9, φαίνεται ὅτι σημαίνουσι τὰς γωνίας καὶ σκολιότητας ποταμοῦ·— **σκάλωμα** καὶ **σκάλωσις**, εὕρηνται σημαίνοντα κλίμακα ἐκ σχοινίου, Coteler. Mon. Eccl. 3, σ. 336B.

σκαλωτής, ὁ, = τῷ Λατ. scandularius, ὁ σανιδώνων, ἐπιστεγάζων οἰκίαν, Θεοφ. 808.

σκάμαια· «κύων» Ἡσύχ.

Σκάμανδρος, ὁ, ὁ περίφημος τῆς Τροίας ποταμός, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον Ἰλ. Υ. 74 (πρβλ. **κύμινδις**), — τὰ νῦν καλεῖται Bounâbashi· — ἐπίθετ. **Σκᾰμάνδριος, ον**, Ἰλ. Β. 465, Σοφ. Αἴ. 419, Εὐρ. Τρῳ. 374, κτλ.· ὅθεν ὁ Ἕκτωρ ωνόμασε τὸν υἱόν του **Σκαμάνδριον**, Ἰλ. Ζ. 402. [**Σκᾰ** · παρ' Ὁμ. βραχὺ φωνῆεν δὲν ἐκτείνεται πρὸ τοῦ **Σκ**-· πρβλ. **σκέπαρνον**].

σκαμβάλυξ· «σκαμβός. στρεβλὸς» Ἡσύχ.

σκαμβηρίζοντες· «ὀλισθαίνοντες» Ἡσύχ.

σκαμβίς· «θερμοποτὶς» Ἡσύχ.

σκαμβόπους, ουν, ὁ ἔχων σκαμβούς, στραβοὺς πόδας, Θ. Λάσκαρ. Cod. Par. Supplém. 472, fol. 73 r°.

σκαμβός, ή, όν, στραβός, κεκαμμένος, «στρεβλὸς» Ἡσύχ., σκ. ξύλον οὐδέποτ' ὀρθὸν Παροιμιογρ.· μάλιστα δὲ ὁ κεκαμμένος κατ' ἀναντίαν διεύθυνσιν, ἀντίθετον τῷ **βλαισός**, Γεωπ. 19. 2, 1·— μεταφορ., σκ. καρδία Ἑβδ. (Ψαλμ. Ρ', 4).— Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **σκαμβάλυξ** = **σκαμβός, σκαμβὰς** = **πόρνη, σκάμβυξ** = **σκόλοψ, χάραξ**.

σκαμβότης, -ητος, ἡ, σκολιότης, καὶ **σκαμβόω**, συγκάμπτω, συστρέφω, στρεβλώνω, Ἀθανάσ.

σκαμβώδης, ες, (εἶδος) = **σκαμβός**, Νικήτ. Χρον. 386D.

Σκαμβωνίδαι· «δῆμος τῆς Λεωντίδος φυλῆς» Ἡσύχ.

σκάμβωσις, εως, ἡ, κύρτωσις, κάμψις, στράβωμα, Ἐκκλ.

σκάμμα, τό, (σκάπτω) τὸ ἐσκαμμένον, τάφρος, βάραθρον, βόθρος, Πλάτ. Νόμ. 845E. **II**. ἐν τοῖς γυμνασίοις, τόπος ἐσκαμμένος καὶ ἐπεστρωμένος ἄμμῳ, ἐφ' οὗ ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ ἅλμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758 III, στήλ. 3D. 8, κτλ.· παροιμ., ἐπὶ σκάμματος εἶναι, διαγωνίζομαι, Πολύβ. 40. 5, 5· εἴσω τοῦ σκ. ἑστηκέναι Ἰω. Χρυσ.· ἐπὶ μείζονα σκ. καλεῖν, εἰς μείζονας κινδύνους ἢ δοκιμασίας, ὁ αὐτ. Περὶ τοῦ **τὰ ἐσκαμμένα**, ἴδε ἐν λέξ. **σκάπτω** II. 3.

σκαμματίζω, ἀγωνίζομαι εἰς τὸ **σκάμμα** (II), Ἐκκλ.

σκᾰμμωνία, ἡ, φυτόν τι, «εἶδος βοτάνης» Ἡσύχ., Convolvulus Scammonia, ἐκ τῶν ῥιζῶν τοῦ ὁποίου παρεσκευάζετο φάρμακον καθαρτικόν, Εὔβουλ. ἐν «Γλαυκ.» 1, Ἀριστ. Προβλ. 1. 41, 43, Θεόφρ. (Schneid Ind.), Διοσκ. 4. 171· — παρὰ τῷ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 578 εὑρίσκομεν **σκαμμώνιον**, τό· καὶ ἐν στίχ. 484 ἀπαντᾷ ποιητικὸς κατὰ τὸ φαινόμενον τύπος **κάμων, -ωνος**.

σκαμμωνίτης οἶνος [ῑ], οἶνος παρεσκευασμένος διὰ σκαμμωνίας, ἐν χρήσει ἀντὶ καθαρσίου, Διοσκ. 5. 83, Πλίν. 14. 19, 5.

σκάμνον, τό, Λατ. scamnum, κάθισμα, σκαμνί, Βυζ.·— ἀλλὰ **σκάμνος**, ὁ, = **σκίμπους**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 633· ἴδε **ἀσκάντης**.

σκανά, Δωρ. ἀντὶ **σκηνή**, Θεόκρ.

σκάναμα· «τόπος πρὸς τὸ εὖ στιβάσασθαι» Ἡσύχ.

σκανδάλα, ἡ, ἢ μᾶλλον **σκανδάλη**, = τῷ ἑπομ., Ἀλκίφρων 3. 22.

σκανδάληθρον [ᾰ], τό, τὸ ῥαβδίον ἢ ξυλάριον τῆς παγίδος, ἐφ' οὗ τίθεται τὸ δέλεαρ καὶ τὸ ὁποῖον ἅμα ψαυόμενον ὑπὸ τοῦ ζῴου ἀναπηδᾷ καὶ κλείει τὴν παγίδα, τὸ ἐλατήριον, οὕτως εἰπεῖν, τῆς παγίδος, καλούμενον ὡσαύτως καὶ **πάσσαλος** ἢ **ῥόπτρον**, Πολυδ. Ζ', 114, Γ', 156· μεταφορ., σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, στήνων παγίδας λόγων, δηλ. προφέρων λόγους, οὓς ἁρπάζει ὁ ἐναντίος καὶ οὕτω δι' αὐτῶν ἡττᾶται ἐν τοῖς λόγοις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 687, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ. (**σκάνδαλον** εἶναι ὁ ἁπλούστερος τύπος, ἂν καὶ δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις).

σκανδαλίζω, κάμνω νὰ προσκόψῃ τις, ἐμβάλλω εἰς πειρασμόν, ἢ πειράζω, τινὰ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 29, ιζ', 27, κτλ.— Παθητ., προσκόπτω, σκανδαλίζομαι, πειράζομαι, αὐτόθι κς', 33, κτλ.· ἔν τινι αὐτόθι ια', 6, κς', 31, κτλ.· ἀπὸ πίστεως Ἐκκλ.

σκάνδᾰλον, τό, (ἴδε **σκανδάληθρον**), παγὶς ἢ βρόχος στηθεὶς ὑπὸ ἐχθροῦ, Ἑβδ. (Ἡσ. ΚΓ', 13, Α' Βασ. ΙΗ', 21), πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ια', 7, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 7· — μεταφορ., πειρασμός, πρόσκομμα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 7, κ. Λουκ. ιζ', 1, κτλ.

σκανδαλο-πλόκος, ον, μηχανώμενος σκάνδαλα ἢ παγίδας, σκανδαλοποιός, Ἐπίρρ. **-πλόκως**, Θεοδ. Προδρ. Γαλεομ. 31.

σκανδαλο-ποιός, όν, ὁ προξενῶν σκάνδαλα, πειρασμός, Ἐκκλ.

σκάνδᾰλος, ὁ, = **σκάνδαλον**, «ἐμποδισμός» Ἡσύχ.

σκανδαλ-ουργός, όν, = **σκανδαλοποιός**, Ἐκκλ.

σκανδαλόω, = **σκανδαλίζω**, πιθαν. γραφ. παρὰ τῷ Ἀκύλᾳ ἐν Παλαιᾷ Διαθ.

σκανδαλώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐγείρων πρόσκομμα, φέρων εἰς πειρασμόν, Ἐκκλ.

σκανδῑκο πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἄγρια λάχανα, ὡς ὁ Ἀριστοφ. καλεῖ τὸν Εὐριπίδην, Φώτ., Ἡσύχ., πρβλ. Ἀθήν. 478 κἑξ.

σκανδῑκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σκάνδικα, ἔχων τὰς ἰδιότητας τῆς σκάνδικος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 1.

σκάνδιξ, **-ῑκος**, ἡ, (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.), εἶδος λαχάνου (τὸ Chaerophyllum), ὅπερ ἐτρώγετο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 478, Ἀνδοκ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 1· πρβλ. **σκανδικοπώλης**, Ἡσύχ.

σκάνδυξ, **ῠκος**, ὁ, = τῷ προηγ., Διοσκ. 2. 178.

σκανεύεσθαι· «ἐπαριστερεύεσθαι» Ἡσύχ.

σκάνθαν· «κράβατον» Ἡσύχ.

σκανθᾰρίζω, = **σκινθαρίζω**, Πολυδ. Θ', 122, 126.

σκάνιξ, **-ικος**, ὁ, ἡ, = **σκαιός**, «ἐπαρίστερα» Ἡσύχ.

σκανο-θήκα, ἡ, θήκη σκηνῶν, πλίνθοι δαμόσιαι σκανοθήκας Ἐπιγρ. Σπάρτης ἐν Mitt. d. d. arch. Inst. II. σ. 441.

σκᾶνος, Δωρ. ἀντὶ **σκῆνος**, Τίμ. Λοκρ.

σκᾰπᾰνεύς, έως, ὁ, = **σκαφεύς**, ὡς καὶ νῦν, Λυκόφρ. 652, Λουκ. Τίμ. 7, Βίων Πρᾶσ. 7, Ἡσύχ.

σκᾰπάνη [ᾰ], ἡ, (σκάπτω) «τσάπα», ἐργαλεῖον δι' οὗ σκάπτει τις, δίκελλα, ἧς ἐποιοῦντο χρῆσιν οἱ ἀθληταὶ πρὸς γύμνασιν, Wüstem. εἰς Θεόκρ. 4. 10, Ἀνθ. Π. 5. 240., 9. 644· πρβλ. **σκαφεῖον**. **II.** ἡ τέχνη τοῦ σκάπτειν, τὸ ἀνοίγειν τάφρους καὶ βόθρους περὶ τὸ δένδρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 1, Ἀνθ. Π. 9. 644.

σκᾰπᾰνήτης, ου, ὁ, = **σκαπανεύς**, **σκαφεύς**, Ζωναρ.

σκᾰπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκαπάνη**, Ἐκκλ.·— ἀλλὰ **σκāπ-**, Δωρ. ἀντὶ **σκηπ-**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἡ βακτηρία. ἄλλοι σκίπωνα».

σκάπαρδος· «ὁ ταραχώδης καὶ ἀνάγωγος» Ἡσύχ.

σκαπέρδα, ἡ, παιδιὰ τῶν νεανιῶν ἐν τοῖς Διονυσίοις: σχοινίον ἐπεράτο διὰ μέσου τῆς ὀπῆς ἑστημένου ξύλου, παῖδες δὲ ἑκατέρωθεν ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄκρων καὶ τὰ νῶτα ἔχοντες ἀμοιβαίως ἐστραμμένα πρὸς τοὺς ἐναντίους, ἐπειρῶντο νὰ ἕλξωσιν ἀλλήλους πρὸς τὸ ξύλον, Πολυδ. Θ', 116, Ἡσύχ.· ἡ παιδιὰ αὕτη ἐλέγετο σκαπέρδαν ἕλκειν Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.· μεταφορ., ἀγωνίζεσθαι δύσκολον ἀγῶνα.

σκαπερδεύω, παρ' Ἱππών. 1, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ Τζέτζ. (Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 351) **συμμαχῆσαι**· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. **λοιδορῆσαι**.

σκάπετος, ὁ, (σκάπτω) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ κάπετος, ὃ ἴδε· **σκαφετὸς** καὶ **σκαφητὸς** μνημονεύονται ὡσαύτως ὑπὸ τῶν γραμματικῶν.— Καθ' Ἡσύχ.: «τάφρος. ἄλλοι τάφος».

σκᾶπος ὁ, Δωρ. ἀντὶ **σκῆπτρον**, Λατ. scapus· «κλάδος. καὶ ἄνεμος ποιός» Ἡσύχ.

σκάπος, ὁ, = **κάπος**, Ἡσύχ.

σκάπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **σκαπτήρ**, σ. δίκελλα Ἀνθ. Π. 6. 21.

σκαπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σκάψῃ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 884· πληθ. **-έα**, Πολυδ. Α', 226.

σκαπτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ σκάπτων, Ὁμ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 6. 7, 2.

σκᾶπτον, τό, Δωρ. ἀντὶ **σκῆπτρον**.

σκαπτός, ή, όν, (σκάπτω) ἐσκαμμένος, ὃν δύναταί τις νὰ σκάψῃ·— Σκαπτὴ ὕλη, χώρα ἐν Θρᾴκῃ κληθεῖσα οὕτως ἔκ τινος δάσους, Ἡρόδ. 6. 46, Θεοφρ. π. Λίθ. 17·— ἐν τῇ σκαπτῇ ὕλῃ Πλουτ. Κίμ. 4, Μαρκελλῖν. Βίος Θουκ. 40. 74· — ὁ τύπος **Σκαπτη-σύλη** (πρβλ. **ὕλη**, sylva) διετηρήθη παρὰ Θεοφρ. π. Λίθ. 17, Στέφ. Βυζ.· οὕτω, Scapten-sula Lucret. 6. 810.

σκαπτο-φόρος, ον, Δωρ. ἀντὶ **σκηπτροφόρος**.

σκάπτω, μέλλ. **σκάψω** Πλάτ. Νόμ. 778E, (**κατα-**) Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 566·— ἀόρ. ἔσκαψα Ἱππ. 789G, (**κατ-**) Ἡρόδ., κλπ.· πρκμ. ἔσκαφα (**κατ-**) Ἰσοκρ. 298A, 303B.— Παθ., μέλλ. **σκαφήσομαι** Πολύαιν. 5. 10, 3· ἀόρ. **ἐσκάφην** [ᾰ] Γεωπ., (**κατ-**) Εὐρ., κλπ.· πρκμ. ἔσκαμμαι Πλάτ. Κρατ. 413A, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 6. Ἐκ τῆς √ΣΚΑΠ παράγονται τὰ **σκαπ-άνη**, **σκάπ-ετος** (**κάπετος**)· πρβλ. Σλαυ. kop-ati (fodere)· Λιθ. kap-as (tumulus)·— τὸ π δασύνεται ἐν τοῖς **ἔ-σκαφ-α**, **ἐ-σκάφην**, **σκάφ-ος**, **σκάφ-η**). Σκάπτω, ἀπολ., Ἱππ. π. Ἄρθ. 789, Πλάτ. Νόμ. 778E· μοχθεῖν καὶ σκ. Ἀριστοφ. Πλ. 525· παροιμ., σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1432, πρβλ. Ἀποσπ. 4· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σκ. δικέλλῃ Ψευδο-Φωκυλ. 146. **II.** μετ' αἰτ., **1)** σκάπτω, σκαλίζω, ἀποσκάπτω πρὸς καλλιέργειαν, σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπιστατῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 188, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 16, 15· τοὺς ἀμπελῶνας Διόδ. 4. 31· ὑπόλιθον γήδιον Λουκ. Τίμ. 31. **2)** περισκάπτω, καλλιεργῶ ἢ περιποιοῦμαι σκάπτων, φυτὰ σκ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 90, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 20, 20·— μεταφορ., σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα, συνάπτει περὶ αὐτά, ἀνασκάπτει, «ξεπατώνει», Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 999. **3)** ἐπὶ τοῦ σκαπτομένου πράγματος, σκ. τάφρον, σκάπτω, ἀνοίγω τάφρον, Θουκ. 4. 90· σκ. βαθεῖαν (ἐξυπακ. τάφρον) Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 4· θεμελίους Λουκ. Ἀλέξ. 20.— Παθητ., τὰ ἐσκαμμένα, γραμμὴ ἐσκαμμένη καὶ σημειοῦσα τὸ ὅριον τοῦ ἅλματος τῶν πεντάθλων, ὅθεν μεταφορ., ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἅλλεσθαι, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, Πλάτ. Κρατ. 413A, πρβλ. Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 6, Bast Ep. Cr. σ. 243, καὶ ἴδε **σκάμμα** II.

σκαρδᾰμυκτέω, = **σκαρδαμύσσω**, Λουκ. Λεξιφάν. 4· τοὺς ὀφθαλμοὺς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 443.

σκαρδᾰμυκτής, οῦ, ὁ, ὁ συχνάκις ἀνοίγων καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 47.

σκαρδᾰμυκτικός, ή, όν, ὁ εἰθισμένος νὰ ἀνοιγοκλείῃ συχνάκις τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 3, πρβλ. Φυσιογν. 3. 6.

σκαρδᾰμύσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· — ἀνοιγοκλείω τοὺς ὀφθαλμούς, βλεφαρίζω πυκνῶς, Λατ. nictare, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀτενὲς βλέμμα, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 128, Εὐρ. Κύκλ. 626, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 28, Συμπ. 4, 24· σκ. τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι Ἱππ. 555. 54· ἐπὶ πτηνῶν, σκ. ὑμένι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 13, 1., 4. 11, 8, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 7· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 3, 2 καὶ 6· πρβλ. **ἀσκαρδάμυκτος**·— Ὡσαύτως φέρεται **καρδαμύσσω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκαρδαμυττειν· τὸ πυκνῶς καταμύειν καὶ ἀναβλέπειν τοῖς ὄμμασι».

σκαρθμός, ὁ, (σκαίρω) πήδημα, σκίρτημα, «τρέξιμον», Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1260, Νικ. Θηρ. 139· ἵππου σκ., ὁ πούς τοῦ ἀνατινασσομένου ἵππου, Ἄρατ. 281· σκ. στόλου, ἐπὶ πλοίου, Λυκόφρ. 101, πρβλ. Ἐπίγραμμ. παρὰ Σουΐδ. (ἐν Ἀνθ. Π. 7. 215 **σκαλμοῖσι**).

σκαρία· «παιδιά» Ἡσύχ.

σκᾰρίζω, (σκαίρω) πηδῶ, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι, πάλλομαι, Γεωπ., Ἐκκλ.· πρβλ. **ἀσκαρίζω**, **σκαρίζω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκαρίζεται· ταράττεται. βράζει».

σκᾰρίς, **-ίδος**, ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ **ἀσκαρίς**· «εἶδος ἑλμίνθων» Ἡσύχ.

σκᾰρισμός, ὁ, (σκαρίζω) = **σκαρθμός**, Ἡσύχ., Εὐστάθ. 1164. 31.

σκᾰρῖτις, ιδος, ἡ, λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου **σκάρος**, ἴδε Πλίν. 37. 72.

σκᾰρῑφάομαι, ἀποθ.· (σκάριφος)·— ξέων ἐπιπολαίως σχηματίζω σχεδίασμα, σχεδιάζω ἐλαφρῶς, πράττω τι ἐπιπολαίως ἢ μετὰ ῥᾳθυμίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1545 (1497)· οὕτω **σκαρῑφεύω**, αὐτόθι· πρβλ. **διασκαριφάομαι**. Ἐντεῦθεν Λατ. sca-

rificare— Καθ' Ἡσύχ.: «σκαριφᾶσθαι· ξύειν. σκάπτειν. γράφειν».

σκᾰρῑφισμός, ὁ, τὸ ἐπιξέειν, ἐπίξεσις, σκαριφισμοὶ λήρων, μικραὶ ἐπικρίσεις, μικρὰ σοφίσματα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1497, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· ὡσαύτως **σκαριφηθμοί**, Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 728B· **σκαριφήματα**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 630, Φώτ.· **-εύματα**, Σουΐδ.· **-ίσματα**, Ἡσύχ. ἐν λ. **σκαλαθυρμάτια**.

σκάρῑφος, ὁ, κυρίως ταὐτὸν τῷ **κάρφος**, πρβλ. **σκαρφίον**· — ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει σημαίνει, **1**) μολυβδοκόνδυλον ἢ γραφίδα, κονδύλιον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1545 (1497), Ἡσύχ.· ὡσαύτως **σκάριφον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 273. 34. **2**) σχέδιον, ἰχνογράφημα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· «ξέσις. γραφή. μίμησις ἀκριβὴς τόπου» Ἡσύχ.· ὡσαύτως **σκάριφον**, τό, Εὐσταθ. Πονημάτ. 326. 61.

σκάρκη· «Θρακιστὶ ἀργύρια» Ἡσύχ.

σκαρμός, = **σκαλμὸς** I, Λέων Τακτ. 19. 5.

σκαρο-λάχᾰνον, τό, φυτόν τι, ἴσως ἡ Ἑρμοῦ πόα, λινόζωστις ἢ κόνυζα, Γεωπ.

σκάρος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς, scarus Cretensis, περὶ οὗ ἐνόμιζον οἱ παλαιοὶ ὅτι εἶναι μηρυκαστικόν, Ἐπίχ. 24 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 25, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320A. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **σκαίρω**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 313). [ᾰ, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἐννίῳ scārus, Meineke εἰς Φιλήμ. («Στρατ.» 1. 20), σ. 386].

σκάρος, τό, = **σκαρθμός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 723. 2.

σκαρπαδεῦσαι· «κρῖναι» Ἡσύχ.

σκάρτης, ου, ὁ, (σκαίρω) ὁ ἀναπηδῶν, κοῦφος, εὐκίνητος, «ταχὺς» Ἡσύχ.

σκαρφᾶσθαι· «σκεδάννυσθαι» Ἡσύχ.

σκάρφη, ἡ, μέλας ἐλλέβορος, παρὰ τῷ Δουκαγγ.

σκαρφίον, τό, τεμάχιον ἢ ἀκὶς ἐκ σανίδος ἐν χρήσει ἀντὶ κλήρου, Βυζ.

σκασμός, ὁ, (σκάζω) τὸ σκάζειν, χωλαίνειν, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθήκῃ.

σκατὸς καὶ **σκάτους**, γεν. τοῦ **σκῶρ**.

σκᾰτοφᾰγέω, ἐσθίω κόπρον, περιττώματα ἢ ἀκαθαρσίας, Ἀντιφάν. ἐν «Κορ.» 1. 4.

σκᾰτο-φάγος, ον, (φᾰγεῖν) ὁ ἐσθίων κόπρον ἢ ἀκαθαρσίας, Ἐπίχ. 34 Ahr., Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 237· ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετ' ἀναφορᾶς (καθ' ἃ λέγει εἷς τῶν Σχολιαστ.) πρὸς ἀκάθαρτόν τινα ἕξιν τοῦ Ἱπποκράτους, Ἀριστοφ. Πλ. 706, πρβλ. Ὑπόθ. μετρ. τῶν τοῦ Ἀριστοφ. Ἱππέων.

σκαῦρος, ὁ, Λατιν. scaurus, ὁ ἔχων τὰ σφυρὰ προεξέχοντα, Ἱππιατρ. (Πρβλ. **σκαιός**).

σκάφηλος, ὁ, (σκάφη) καδίσκος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, «κουβᾶς», «ἀντλητὴρ» Ἡσύχ.

σκᾰφεία, ἡ, τὸ σκάπτειν, Σουΐδ.

σκᾰφείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 239 (δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ **σκαφίδιον**, ὃ ἴδε).

σκᾰφεῖον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς σκαφήν, σκαπάνη, «τσάπα», δίκελλα, Διόδ. 4. 31, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 648F, ἐπιγραφ. ἐν τῷ Böckh's Urkunden σ. 106, 540· πρβλ. **σκάφιον** IV. **2**) κοῖλον κάτοπτρον, ἴδε **σκάφιον** I. 3.

σκᾰφετός, ὁ, = **σκάπετος**, Γλωσσ.

σκᾰφεύς, έως, ὁ, (σκάπτω) ὁ σκάπτων, ἀνασκάπτων, ἀνοίγων τάφρον, Εὐρ. Ἠλ. 252, Ἄρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 2· — παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 59 ὁ Δινδ. γράφει **σκάφευς** ὡς Δωρ. γεν. τοῦ **σκάφος**.

σκάφευσις, ἡ, = **σκαφεία**, Σουΐδ. **II**. σκληρὸς τρόπος θανατώσεως, ἴδε **σκαφεύω**, Εὐνάπ. σελ. 59, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 885.

σκᾰφευτής, οῦ, ὁ, = **σκαφεύς**, Μανασσ. Χρον. 6707.

σκᾰφεύω, (σκάφη) ἐξαπλώνω τινὰ ἐντὸς σκάφης ἔχοντα κεφαλήν, χεῖρας καὶ πόδας ἐκτός, οὕτω δὲ ἐκτίθημι αὐτὸν εἰς τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου ἕως ὅτου ἀποθάνῃ καταφαγωθεὶς ὑπὸ ἐντόμων,— Περσικὸς τρόπος βασάνου, πρβλ. Κτησίου Περσ. 30, Πλουτ. Ἀρτοξ. 16.

σκάφη [ᾰ], ἡ, (σκάπτω) ὡς τὸ **σκάφος**, πρᾶγμα ἐσκαμμένον καὶ διακοιλανθέν, ὡς, **1**) «σκάφη» ἢ κάδος, ἢ λεκάνη, (καὶ εἶναι ἡ λέξις γνωστὴ τῷ Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ ὑποκορ. τύπῳ **σκαφίς**), Ἡρόδ. 4. 73, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 742, Ἀποσπ. 154 καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμ.· σκάφη ζυμωτική, Τιμοκλ. ἐν «Ψευδολησταῖς» 1, πρβλ. Πολυδ. Γ', 102· κάδος πρὸς λοῦσιν, λουτήρ, Ἱππ. 684. 53, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 224· λεκάνη ἢ δίσκος ἐν ᾧ ἔφερον ἀναθήματα καὶ προσφορὰς οἱ μέτοικοι ἐν τοῖς Παναθηναίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 46., 151, 26· πρβλ. **σκαφηφόρος**. **2**) ἐλαφρὰ λέμβος, Λατ. scapha, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1315 (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς σημασ. I), Πολύβ. 1. 23, 7. **3**) κιβώτιον ἐν ᾧ βρέφη ἐξετίθεντο, Σοφ. Ἀποσπ. 574, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 16, 3, Φύλαρχ. 56, Πλουτ. Ρωμ. 3. **4**) παροιμ., τὴν σκάφην σκάφην λέγειν, καλῶ τὰ πράγματα μὲ τὰ ἴδιά των ὀνόματα ἄνευ προσπεποιημένης λεπτότητος, Πλούτ. 2. 178B, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 41. **II**. εἶδος ταινίας τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπιδέσμου, Γαλην. 12. 468· πρβλ. σκάφιον. II. **III**. κοῖλον ἡλιακὸν ὡρολόγιον (πρβλ. **πόλος**), Λατιν. scaphium, Βιτρούβ. 9. 9, § 42, Πολυδ. Ϛ', 110· σ. αφὶς παρὰ τῷ Μαρτιαν. Cap. 6, § 597.

σκᾰφή, ἡ, (σκάπτω) τὸ σκάπτειν, ὡς τὸ **σκαφεία**, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 569· πρβλ. Ἀρκάδ. 115. **2**) παρ' Ἀπ. ἐν Καρχηδ. 8. 136, = **κατασκαφή**.

σκᾰφή-πλοος, ον, εὐδιάπλευστος, πλωτός, Βυζ.

σκᾰφητός, ὁ, = **σκαφετός**, **σκάπετος** τὸ σκάπτειν, ἡ σκαφεία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 16, 2, Στράβ. 165.

σκᾰφη-φόρος, ον, ὁ φέρων σκάφην (λεκάνην ἢ δίσκον)· — ἐν Ἀθήναις οἱ **μέτοικοι** ἰδίᾳ ἐκαλοῦντο **σκαφηφόροι**, ἐπειδὴ κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων εἶχον τὸ καθῆκον νὰ φέρωσι λεκάνας ἢ δίσκους (ἴδε **σκάφη** I ἐν τέλ.) πεπληρωμένους προσφορῶν μέλιτος, πλακούντων, πεμμάτων, κτλ., ὡς αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐκαλοῦντο **ὑδριαφόροι**, ἐπειδὴ ἔφερον ὑδρίας χάριν τῶν γυναικῶν τῶν πολιτῶν· αἱ δὲ θυγατέρες αὐτῶν ἐκαλοῦντο **σκιαδηφόροι**, ἐπειδὴ ἔφερον ἀνθήλια (**σκιάδια**) ὑπὲρ τὰς κεφαλάς των, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ., Πολυδ. Γ', 55, Φώτ.· — τὰ δὲ καθήκοντα ταῦτα ἐνομίζοντο δουλικά, ἴδε Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 1, Ἑρμάνν. Pol. Ant. § 115. 10. — Ἐντεῦθεν **σκαφηφορέω**, εἶμαι σκαφηφόρος, Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ ἐν τοῖς Α. Β. 280, **σκαφηφορία**, ἡ. — Καθ' Ἡσύχ.: «οἱ μέτοικοι οὕτως ἐκαλοῦντο. σκάφος γὰρ ἔφερον ἐν τοῖς Παναθηναίοις, ἵνα ὡς εὔνοι ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν».

σκᾰπιά, ἡ, Σικελ. ἀντὶ **σκάφος**, τάφρος, χαράδρα, βόθρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594.

σκᾰφίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκαφὶς** I. 2, μικρὰ σκάφη, Πολύβ. 34. 3, 2, Στράβ. 24· πρβλ. **σκαφείδιον**. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', 410.

σκαφιό-κουρος, ον, ὁ ἔχων τὴν κόμην του κεχαρμένην κατὰ τὸν τρόπον τὸν καλούμενον **σκάφιον** (II), Φώτ.

σκάφιον [ᾰ] (οὐχὶ **σκαφεῖον**), τό, ὑποκορ. τοῦ **σκάφη**, μικρὰ σκάφη ἢ λεκάνη, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 3· ἐν χρήσει ἐν τοῖς λουτροῖς, Λυκόφρ. παρ' Ἀθην. 501E, παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. **χύτλον**· μικρὸν ποτήριον, Ἀθήν. 142D. κτλ. **2**) γυναικὸς οὐροδοχεῖον νυκτερινόν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 633, πρβλ. Α. Β. 301· οὕτω Λατιν. scaphium παρὰ τῷ Ἰουβεν. 6. 264. **3**) κοῖλον κάτοπτρον χρησιμεῦον πρὸς συγκέντρωσιν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, δι' οὗ αἱ Ἑστιάδες παρθένοι ἀνῆπτον τὸ πῦρ, Πλουτ. Ἄρατ. 3, καὶ (ἐν τῷ τύπῳ **σκαφεῖον**) ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 9· πρβλ. **ὕαλος**. **II**. τρόπος τοῦ κείρειν τὴν κόμην (παραληφθεὶς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν), καθ' ὃν αὕτη ἐκείρετο μέχρι τοῦ δέρματος ὀλόγυρα περὶ τὴν κεφαλήν, οὐ ὡς ὥστε νὰ μένωσι τρίχες ἐξέχουσαι μόνον ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἡ ὁποία οὕτως ἐφαίνετο ὡς τις λεκάνη, σκάφιον ἀποκεκαρμένος, ἔχων κεχαρμένην τὴν κόμην κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 838· σκάφιον ἀποτετιλμένος ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 806· — ἐντεῦθεν, **2**) ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 502. **III**. ἐν τῷ πληθ. = **ἰσχία**, τά, Πολυδ. Β', 183. **IV**. **σκαφεῖον**, Ἱππ. Ἀγμ. 757.

σκαφίς, -ίδος, ἡ, ὡς τὸ **σκάφιον**, ὑποκορ. τοῦ **σκάφη**· μάλιστα δέ, **1**) λεκάνη, ἄγγεα πάντα, γαυλοί τε σκαφίδες τε, μερικοὶ καδίσκοι τοῦ ἀμέλγματος, «καρδάρια», Ὀδ. I. 223· μνημονεύεται δὲ καὶ μεταξὺ τῶν σκευῶν τοῦ σιτοποιοῦ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀποσπ. 367· βραδύτερον, σκεῦος πρὸς πόσιν ἢ μέτρον, ὡς τὸ **κόγχη**, Ἱππ. 632. 30, κλπ., ἴδε Foës Oecon.· — ἀγγεῖον μέλιτος, Θεόκρ. 5. 69. **2**) μικρὸς λέμβος, «βαρκίτσα», μονόξυλον, Ἀνθ. Π. 7. 214. **3**) πρβλ. **σκάφη** III. **II**. = **σκαφεῖον**, σκαπάνη, πτύον, αὐτόθι 6. 297, Συνέσ. 66D.

σκᾰφίτης, ου, ὁ, (**σκαφὶς** I. 2) ὁ ὁδηγῶν σκαφίδα ἢ μονόξυλον, κωπηλάτης, πηδαλιοῦχος, Δημ. Φαληρ. 97, Στράβ. 817.

σκᾰφο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς λέμβον ἢ πλοιάριον, Διόδ. 2. 31· ὅμοιος πρὸς σκάφην ἢ λεκάνην, Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. σ. 46 Gaisf., Πλουτ. 2. 890D κέξ.· τὸ σκαφοειδές, σῶμα ἔχον τὸ σχῆμα λεκάνης ἢ σκάφης, Πλουτ. 2. 891E.

σκᾰφο-λουτρέω, λούομαι ἐντὸς σκάφης, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 696.

σκάφος [ᾰ], ὁ (√ΣΚΑΠ, **σκαφῆναι**) τὸ σκάπτειν, ἡ σκαφεία, τότε δὴ σκ. οὐκέτι οἰνέων, ὁ καιρὸς τῆς σκαφῆς τῶν ἀμπέλων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 570· ὁ δεύτερος σκ. τῶν νέων ἀμπέλων Γεωπ. 3. 4, 5.

σκάφος [ᾰ], **εος**, τό, (ΣΚΑΠ, **σκαφῆναι**) πρᾶγμα κοῖλον ὡς ἡ σκάφη, τὸ κύτος τοῦ πλοίου, Λατιν. alveus, Ἡρόδ. 7. 182, Θουκ. 1. 50· ἐν τῷ μέσῳ σκάφει Σοφ. Τρ. 803· ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 419 (ἴδε Blomf. Gloss. 425)· ναυτικὰ σκ. Σοφ. Αἴ. 1278· Ἀργοῦς σκάφος Εὐρ. Μήδ. 1· ναὸς ἢ νεὼς σκάφος κεῖται ποιητικ. = **ναῦς**, ὁ αὐτ. ἐν I. T. 732, κ. ἀλλ.· — καθόλου, πλοῖον, οὐδ' ἐπόντισε σκάφος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1014, πρβλ. Ἱκέτ. 440, Ἀριστοφ. Ἀχ. 541, Δημ. 128. 21· σκάφευς ἀνάσσων Ἀνακρ. 59· — μεταφορ., σκ. πόλεως, «τὸ σκάφος τῆς πολιτείας», Ἀριστοφ. Σφ. 29. **2**) τὸ κοῖλον τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός, Πολυδ. Β', 85. **II**. = **σκαφεῖον**, Ἀνθ. Π. 6. 21.— Καθ' Ἡσύχ.: «σκάφος· πλοιάριον».

σκᾰφώρη, ἡ, = **καφώρη**, θήλεια ἀλώπηξ, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47, Ἡσύχ.

σκεδάζω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἑπομ., Ἐκκλ.

σκεδάννῡμι, Θεόφρ., κλπ.· ὡσαύτως **σκεδάω** Νικ. Ἀλεξιφ. 596· — μέλλ. **σκεδάσω** [ᾰ] Θέογν. 883, Πλούτ., κλπ.· Ἀττικ. **σκεδῶ** Αἰσχύλ. Πρ. 25. 925, (**ἀπο-**) Σοφ. Ο. Τ. 138· (**δια-**) Ἀριστοφ. Σφ. 222, Ὄρν. 1053 (ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 8. 68)· (**συσκ-**) Ἀριστοφ. Βάτρ. 903· — ἀόρ. **ἐσκέδασα**, Ἐπικ. **σκέδασα**, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. χρόνος. — Μέσ., ἀόρ. **ἐσκεδασάμην** (**κατ-**) Ξεν. Ἀν. 7. 2, 32, (**ἀπ-**) Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Ε. —Παθ., μέλλ. **σκεδασθήσομαι** Μᾶρκ. Ἀντων῀ν. 6. 4, Γαλην.· — ἀόρ. **ἐσκεδάσθην**, πρκμ. **ἐσκέδασμαι**, ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΣΚΕΔ παράγονται καὶ τὰ **σκέδ-ασις**, **σκίδ-ναμαι**, κτλ., καὶ ἄνευ τοῦ **σ**, **κεδ-άννυμι**· ἢ μετὰ τοῦ κ δασυνθέντος, ΣΧΕΔ, ὅθεν τὰ **σχέδ-ος**, **σχεδ-ία**· ὡσαύτως ΣΧΑΔ, ὡς ἐν τοῖς **σχάζ ω**. πρβλ. **χάζω**). Σκορπίζω, διασκορπίζω, ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον [λαὸν] Ἰλ. Ψ. 158, πρβλ. Τ. 171· λαὸν σκέδασεν κατὰ νῆας Ψ. 162· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ Ὀδ. Θ. 149· ἠέρα μὲν σκέδασεν Ἰλ. Ρ. 649, πρβλ. Ὀδ. Ν. 352· τῶν νῦν αἷμα .. ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ἔχεεν ὀλόγυρα, Ἰλ. Η. 330· πάχνην .. ἥλιος σκεδᾷ πάλιν Αἰσχύλ. Πρ. 25· τρίαιναν .. σκεδᾷ, θὰ συντρίψῃ εἰς τεμάχια, αὐτόθι 925· μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον, τοῦ ὕπνου θεωρουμένου ὡς νέφους κεχυμένου ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Σοφ. Τρ. 989· σκορπίζω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, διασκορπίζω, ἐπὶ τῆς Πανδώρας ἀνοιγούσης τὸ ὀλέθριον κιβώτιον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 95. **II.** Παθ., σκορπίζομαι, διασκορπίζομαι, σκεδασθῆναι ἀνὰ τὰς πόλιας Ἡρόδ. 5. 102· μάλιστα ἐπὶ ἡττηθείσης στρατιᾶς, Θουκ. 4. 56, 112., 6. 52· σκ. καθ' ἁρπαγήν, ἐπὶ λαφυραγωγούντων στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 2· ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 7. 9· — ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας, διαχέομαι (πρβλ. **σκίδναμαι**), Αἰσχύλ. Πέρσ. 502· — ἐπὶ φήμης ἢ λόγου, διαφημίζομαι, γίνομαι κοινός, κοινολογοῦμαι, ἐσκεδασμένου τοῦ λόγου Ἡρόδ. 4. 14· ὡσαύτως, ὄψις ἐσκεδασμένη, μὴ περιοριζομένη εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντικείμενον, Ξεν. Κυν. 5. 26.

σκέδασις, ἡ, διασκόρπισις, σκέδασιν θεῖναι = σκεδάσαι, Ὀδ. Α. 116, Υ. 225· σκ. τοῦ ζοφώδεος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 3.

σκεδασμός, ὁ, = **σκέδασις**, Φίλων 1. 686, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 32, κτλ.

σκεδαστής, οῦ, ὁ, ὁ διασκορπιστής, διασκορπίζων, Φίλων 1. 135, Φώτ.

σκεδαστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν δύναταί τις νὰ διασκορπίσῃ, οὐσία σκ., ὕλη εὐδιάλυτος, materia mutabilis Κικέρ., Πλάτ. Τίμ. 37Α, Πλούτ., κλπ.

σκεδάω, μεταγεν. τύπος τοῦ **σκεδάννυμι**.

σκεθρός, ά, όν, ἀκριβής, ἐπιμελής, προσεκτικός, γνώμη σκεθρῇ βασανίσας Ἱππ. 595. 27· ἴησις σκεθροτέρη ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 817· δίαιτα Γαλην., κλπ., ἴδε Foës Oecon.· τάλαντον τρυτάνης Λυκόφρ. 270. Ἐπίρρ., σκεθρῶς προὐξεπίστασθαι Αἰσχύλ. Πρ. 102, πρβλ. 488· ὁρᾶν Εὐρ. Ἀποσπ. 88. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκεθρόν· ἀκριβές».

σκειρός, **σκεῖρος**, **Σκείρων**, κτλ., ἡμαρτημένοι τύποι τῶν **σκῖρός**, κτλ.· ἴδε Schmidt εἰς Ἡσύχ. ἐν λέξ.

σκειρώσασθαι· «σκληροῦσθαι».

σκελε-άγής, ές, (ἄγνυμι) ὁ θραύων, συντρίβων τὰ σκέλη, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 101· τὸ σκελεαγές, κάταγμα τῶν σκελῶν, Γλωσσ.

σκελέαι, αἱ, (σκέλος) περισκελίδες, ἀναξυρίδες, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀνταίῳ» 3· πρβλ. **περισκελίς**, **ἀναξυρίδες**, **σαράβαρα**, καὶ ἴδε Πολυδ. Ζ', 59· «τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα. Πάρθοι σαράβαρα» Ἡσύχ.

σκελέεσθαι· «ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι» Ἡσύχ.

σκελετά· «σκίλλα» Ἡσύχ.

σκελετεία, Ἰωνικ. -**ίη**, ἡ, ξηρότης, ἰσχνότης, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 13.

σκελέτευμα, τό, τὸ ἐξηραμμένον, κάτισχνον, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 696.

σκελετεύω, = **σκέλλω**, Πολυδ. Β', 194, Ζωναρ.— Παθ., ξηραίνω ἢ φθείρω καὶ καταστρέφω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 677. **II.** ξηραίνω ἢ ἁλατίζω κρέας, Διοσκ. 2. 2· πλῆρες σκελ. δι' ἁλὸς ὁ αὐτ. 2. 27· ὡσαύτως ταριχεύω νεκρόν, Τέλης παρὰ Στοβ. 234. 11· καὶ παθ., βαλσαμώνομαι, Γαλην.

σκελετίζω, = **σκελετεύω**, Ζωναρ.

σκελετός, ή, όν, (√ΣΚΕΛ, **σκέλλω**) ὁ ἀπεξηραμμένος, κατάξηρος, Κινησίας σκ., ἄπυγος Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ. 2· σκ. δάκος Νικ. Θηρ. 696. **II.** **σκελετόν** (ἐξυπακ. σῶμα), τό, ἀπεξηραμμένον σῶμα, «μομμία», Πλούτ. 2. 736Α, πρβλ. 148Α· ὡσαύτως ἀρσεν., Λαμπρὸς .. Μουσῶν σκελετὸς Φρύνιχ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 1· ἡμιθανῆ σκελετὸν Ἀνθ. Π. 11. 392· τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότατος αὐτόθι 92· κεῖσαι σκελετὸς καὶ τὸ μηδὲν γεγενημένος Πλουτ. Ἀντών. 75 **2)** «σκελετός», τὸ σύνολον τῶν ὀστῶν, Γαλην. 2. 221, 222, κ. ἀλλ.

σκελετώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἀπεξηραμμένον ἢ τεταριχευμένον σῶμα, ὅμοιος πρὸς «μομμίαν», Λουκ. π. Ὀρχ. 75, Ἐρωτιαν.

σκέλεφερ· «βόλου ὄνομα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σκελίδιον· τό, ὑποκορ. τοῦ **σκελίς**, **σκελλίς**, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 432.

σκελίζω, (σκέλος) = **ὑποσκελίζω**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 159, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΘ', 3).

σκελίς, -**ίδος**, μεταγεν. τύπος τοῦ **σχελίς**, ὃ ἴδε. **II.** ἴδε ἐν λέξ. **σκελλίς**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκελίδες· τὰ περιμήκη τμήματα».

σκελίσκος, ου, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ **σκέλος**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ 1168.

σκέλισμα, τό, καὶ **σκελισμός**, ὁ, τὸ ὑποσκελίζειν, ὑποσκελισμός· παγίς, δόλος, Ἐκκλ.· «δρόμημα» Ἡσύχ.

σκελιστής, οῦ, ὁ, ὁ ὑποσκελίζων, ἀνατρέπων διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ποδός, «πεδικλώνων», Ἐκκλ.

σκελιφρός, (παρὰ τῷ Ἐρωτιαν. **σκελεφρός**), ά, όν, ξηρός, κατάξηρος, κάτισχνος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, π. Ἄρθρ. 785· Ἀττ. **σκληφρός**, ὃ ἴδε.

σκελλίς, -**ίδος**, ἡ, = ἀγλίς (;), Πλούτ. 2. 349Α.

σκελλός, ή, όν, (σκέλος) ὁ ἔχων τὰ σκέλη στρεβλά, στραβοπόδης, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Π. 234· «διεστραμμένος» Ἡσύχ.· κοινὴ λέξις ἀντὶ τοῦ **ῥαιβός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 701. 10.

σκέλλω· μέλλ. **σκελῶ** Γαλην. 6. 558· ἀόρ. α' **ἔσκηλα**, εὐκτ. **σκήλειε** Ἰλ.· **ἔσκειλα** Ζωναρ. 1650. — Παθητ., ἴδε κατωτ. II. (Ἐκ τῆς √ΣΚΕΛ παράγονται καὶ τὰ **ἀ-σκελ-ής**, **περι-σκελής**, **σκελ-ιφρός**, ὡσαύτως **σκλη-ρός**, **σκληφ-ρός**· ἴσως συγγενὲς τῷ Λατ. squal-eo). Ξηραίνω, καταξηραίνω, στεγνόνω, μὴ μένος ἠελίοιο σκήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν Ἰλ. Ψ. 191· πρβλ. **ἐνσκέλλω**. **II.** Παθ., **σκέλλομαι** (**κατα-** Αἰσχύλ. Πρ. 481)· μέλλ. **σκελοῦμαι** Ἡσύχ.· μετὰ πρκμ. ἀμεταβ. ἐνεργ. **ἔσκληκα** ἔχοντος σημασ. ἐνεστ.· — (ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις καὶ μετ' ἀμεταβ. ἀόρ. β' ἐνεργ. **σκλῆναι**. πρβλ. ***ἀπόσκλημι**)· — εἶμαι κατάξηρος, στεγνός, κάτισχνος, ἐσκληκότα κοπνῷ, ἐξηραμμένη εἰς τὸν καπνόν, Χοιρίλ. 4, πρβλ. Νικ. Θηρ. 718· χρὼς ἐσκλήκει Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 201· Ἐπικ. μετοχ. ὀνομαστ. πληθ. **ἐσκληῶτες** αὐτόθι 53· πρβλ. **ἐν-**, **ἐξ-έσκληκα**.

σκελό-δεσμος, ὁ, ὁ περὶ τὰ σκέλη δεσμός, περικνημίς, «καλτσοδέτης», = **περισκελίς**, Γλωσσ.

σκελοκοπία, ἡ, (κόπτω) κάταγμα τοῦ σκέλους, Γλωσσ.

σκελο-πέδη, ἡ, δεσμά, Γλωσσ.

σκέλος, **εος**, τό, ἓν τῶν κάτω ἄκρων ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ ἰσχίον συνδέσμου πρὸς τὰ κάτω, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., πρυμνὸν σκέλος, ὁ γλουτός, Ἰλ. Π. 314· κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλεσι ἔχει τέσσερας μηροὺς καὶ γούνατα τέσσερα Ἡρόδ. 3. 103, πρβλ. 7. 61, 88· τὰ σκέλη τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας Πλάτ. Φαῖδρ. 254Ε, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 5· ἐπὶ ὀρχηστῶν, σκέλη ῥίπτειν, αἴρειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 332, Ἐκκλ. 295· σκ. οὐράνιον ἐκλακτίζειν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1492, πρβλ. 1525· οὐρανῷ σκέλη προφαίνων, ἐπὶ τινος ῥιφθέντος κατακέφαλα, Σοφ. Ἠλ. 753· βαδίζειν ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, ἐφ' ἑνὸς σκέλους πορεύεσθαι Πλάτ. Συμπ. 190D· ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν, ὁ ἔχων τὰ σκέλη μεγάλα, ὁ μακρὰ βήματα ποιῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 241· ἐπὶ ἀνθρώπων συνήθως **τὰ σκέλη**, οὐχὶ **τὰ σκέλη**, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3, σ. 451· ἀλλὰ τὰ σκέλη Λουκ. πρ. Ἀπαίδευτ. 9, **2)** ἐν στρατιωτικῇ φράσει, ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖν, ἀνάγειν, ὑποχωρῶ ἔχων τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἐστραμμένον, ὑποχωρῶ ἡσύχως ἠρέμα, Λατ. pedetentim, Εὐρ. Φοίν. 1400, Ἀριστοφ. Ὄρν. 383· (ὡς τὸ ἐπὶ πόδα παρὰ Ξεν., πρβλ. **πούς** I. 6. 6). **3)** κατὰ σκέλος βαδίζειν, ἐπὶ τοῦ λέοντος καὶ τῆς καμήλου, βαδίζω κινῶν τὸν ὀπίσθιον πόδα μετὰ τὸν πρόσθιον κατὰ τὴν αὐτὴν πλευρὰν (καὶ οὐχὶ σταυροειδῶς ὡς τὰ πλεῖστα τῶν τετραπόδων), pedatim gradi Πλίν. 11. 105), Ἀριστοφ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 15., 9. 44, 3. **4)** παρὰ σκέλος ἀπαντᾷ, συναντᾷ τινα, κόπτει τινὸς τὸν δρόμον, ἐναντιοῦται εἴς τινα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 12, 2 (εἰ μὴ ἀναγνώσομεν π. μέλος). **II.** μεταφορ., τὰ σκέλη, δηλ. τὰ δύο μακρὰ τείχη τὰ ἑνοῦντα τὰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ Πειραιῶς, Στράβ. 395, Πλουτ. Κίμ. 13· τὰ μακρὰ σκέλη Διόδ. 13. 107, Πλουτ. Λύσ. 14· ἃ καλοῦσι brachia ὁ Λίβ. 31. 26, καὶ Προπέρτ. 3. 20, 23· ἴδε Wordsw. εἰς Ἀθήν. καὶ Ἀττ. κεφ. 24· — ὡσαύτως, τὰ μακρὰ τείχη ἀπὸ Μεγάρων εἰς Νίσαιαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1170, πρβλ. Θουκ. 4. 109· τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Λεχαίου, Στράβ. 380. **2)** τὰ πλάγια ξύλα ἢ ὑποστηρίγματα μηχανῆς, Ὀρειβάσ. 122 Mai. **3)** μέρος χειρουργικοῦ ἐπιδέσμου, αὐτόθι 92. **4)** τὰ μέρη περιόδου, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 94.

σκελο-τύρβη, ἡ, χωλότης ἐν τῷ σκέλει, ἀναγκάζουσα τὸν πά-

σχοντα νά περιφέρηται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σφαλλόμενος, συχνὴ ἐν Ἀραβίᾳ, Στράβ. 781· κατὰ τὸν Γαληνόν, εἶδος παραλύσεως.

σκελύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκέλος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 12, 24. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τ. Α', σ. 409.

σκελύθριον, σκέλυθρος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **σκολύθριον, -θρος**, ἃ ἴδε.

σκέμμα, τό, (σκέπτομαι) ὑπόθεσις πρὸς σκέψιν, πρᾶγμα ἄξιον σκέψεως, ζήτημα, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, Πλάτ. Πολ. 435C, 445A. II. σκέψις, θεωρία, ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 48C· τὸ σκ. περὶ δυοῖν ἐστιν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 2· «διάνοια» Ἡσύχ.

σκεμμός, ὁ, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ **σκέψις**, μόνον παρὰ Σουΐδ.

σκενδύλη, ἡ, ἴδε τὸ Ἀττικ. **σχενδύλη**· — ὑποκορ. **σκενδύλιον**, τό, Ἥρων Βελοπ. 123.

σκένος, Αἰολ. ἀντὶ **ξένος**.

σκέπᾰ, ἴδε **σκέπας**.

σκεπάζω, μέλλ. **-άσω**, (σκέπω) πεζὸς τύπος τοῦ **σκεπάω**, καλύπτω, σκέπω, στεγάζω, προφυλάττω, σκ. τὰ δεόμενα σκέπης Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 9, πρβλ. Ἱππ. 12, 8, Ἀριστ. π. Ζώων Πορείας 12, 11· αἱ τρίχες σκεπάζουσι ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 6, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 5·— μέσ. ἀόρ. α', Γαλην. 4. 549.— Παθ., ὑφ' ἱματίου Ἱππ. π. Ἀέρ. 285, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 8. 17· μάλιστα ἐπὶ ὁπλισμοῦ, Πολύβ. 1. 22, 10, κτλ.· ἐσκεπασμένην σκοπαῖς, φυλαττομένην, Λυκόφρ. 1311· σκ. ἀπὸ καύματος Ἑβδ. (Σειράχ ΙΔ', 27)·— πρβλ. **στεγάζω**. II. μετ' αἰτ. πράγμ., ἀποκρούω, Λατιν. defendo, τὸ καῦμα σκ. τινὶ Ἀνακρεόντ. 17 (18). 9.

σκέπᾱνον, τό, σκέπασμα, κάλυμμα, κεφαλῆς Ἀνθ. Π. 6. 298.

σκεπᾱνός, ή, όν, ὁ ἐσκεπασμένος ἢ ὁ σκεπάζων, καλύπτων, κευθμῶνες Ὀππ. Ἁλ. 3. 636· ὑφόρμισις Ἀνθ. Π. 7. 699· πρβλ. **σκεπεινός**.

σκέπᾰνος (οὐχὶ **σκεπανός**), ὁ, ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύννου, Λατιν. umbra, Ὀππ. Ἁλ. 1. 106· ὁ Δωρίων παρ' Ἀθην. 322E **σκέπινος**, ὁ δὲ Ἡσύχ. **σκεπινός**.

σκεπαρνηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἐπιδέσμου τοῦ καλουμένου **σκέπαρνον**, Ἱππ. Ἀγμ. 770.

σκεπαρνίζω, πελεκῶ διὰ σκεπάρνου, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 244.

σκεπάρνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκέπαρνον**, Βυζ.

σκεπαρνισμός, ὁ, ὁ ἀποχωρισμός, διχοτόμησις τοῦ κρανίου, μνημον. ἐκ τοῦ Ἱππ.

σκέπαρνον, τό, ἢ **σκέπαρνος**, ὁ, (τὰ Ὁμηρικὰ χωρία ἀφίνουσι τὸ γένος ἀβέβαιον, ἀλλὰ κατὰ τὸν Φώτ. ὁ ἄρσεν. τύπος ἦτο ὁ ἀρχαιότερος, ὡς παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, Σοφ. Ἀποσπ. 787· παρὰ δὲ μεταγεν. ἐπεκράτησε τὸ οὐδέτ., Λεων. Ταραντ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 205, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 11, Πολυδ. Γ', 146)·— τὸ «σκεπάρνι» τοῦ τέκτονος ἢ ξυλουργοῦ δι' οὗ πελεκᾷ καὶ ἐξομαλίζει τὸ ξύλον, διάφορον τοῦ **πελέκεως** (δι' οὗ κόπτονται τὰ δένδρα), Ὀδ. Ε. 235-7, Ι. 391· ἀμφίξουν Λεων. Ταραντ. ἔνθ' ἀνωτ. II. ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, χειρουργικὸς ἐπίδεσμος ὀλίγον μόνον περιτυλισσόμεος, Λατ. ascia, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 742, κατ' οὐδέτ. τύπον· πληθ. ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 802, πλείους σκεπάρνους, πλειότεροι ἑλιγμοὶ τοῦ ἐπιδέσμου τούτου. III. κωμικῶς, ὡς παιδιὰ ἐν λόγοις λέγεται ἐπὶ δορᾶς ἀρνίου, οἱονεὶ **σκέπ-αρνον**, Ἀρτεμίδ. 4. 24, πρβλ. Διον. Τύρ. παρὰ Παλλαδ ἐν Φωτ. Βιβλ. 532, 28, Α. Β. 734.— Καθ' Ἡσύχ.: «σκέπαρνον· τὸν ἀμφίστομον πέλεκυν». (Ἡ √ΣΚΕΠ φαίνεται ὅτι συγγενεύει πρὸς τὴν √ΣΚΑΠ τοῦ **σκάπτω**, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὴν √ΚΟΠ τοῦ **κόπτω**). [Ὁ Ὅμηρος δὲν μηκύνει τὸ βραχὺ φωνῆεν πρὸ τοῦ **σκ-**, ὥστε ἴσως προὐφέρετο **κέπαρνον**, πρβλ. Σκάμανδρος].

σκέπας, αος, τό, (σκέπω) κάλυμμα, σκέπασμα, σκέπη, Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.)· κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ εἷσαν ἐπὶ σκέπας, ἔθηκαν αὐτὸν ὑπὸ σκέπην, Ζ. 212, πρβλ. 210· σκέπας ἀνέμοιο, σκέπη ἢ προφύλαξις ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, Ε. 443, Η. 281, Μ. 336· ἀπολ. ἐν ποιητικ. ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **σκέπᾰ** (πρβλ. **κρέᾱ**) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 530, πρβλ. Ruhnk. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 12· οὕτω, σκ. ὅρμου Λυκόφρ. 736· ἐπὶ ἐνδυμάτων, Ἀνθ. Π., κλ., ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ πίλου (**καυσίη**), αὐτόθι 6. 335·— ἐν τῷ πληθ., ζωσάμενοι σκέπασι λινοῖς Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 12. — Παρὰ πεζογράφοις συνήθως **σκέπη** (ὃ ἴδε), ἢ **σκέπασμα**.— Καθ' Ἡσύχ.: «σκέπας· σκέπη. ὑποδοχή».

σκέπασμα, τό, (σκεπάζω) κάλυμμα, σκέπασμα, τῶν σκ. ὑποπετάσματα μὲν ἄλλα, περικαλύμματα δὲ ἕτερα Πλάτ. Πολιτικ. 276D· ἐπὶ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἢ πεδίλου, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 942D· ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ καθόλου, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 3· ὡσαύτως, ὄνυχες σκ. τῶν ἀκρωτηρίων εἰσὶν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 28· ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5, 1, 36· ἐπὶ τοῦ περικαρπίου τῶν φυτῶν, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 1, 6· οἰκία σκ. ἐκ πλίνθων καὶ λίθων ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 1.— Ὡσαύτως **σκεπασμός**, ὁ, Ἐτυμολ. Μέγ. 531. 11.

σκεπαστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ καλύψῃ, Γεωπ. 9. 11, 3· **-τέα**, Ἰατρ.

σκεπαστήριος, α, ον, κατάλληλος πρὸς σκέπασμα, πρὸς ὑπεράσπισιν, δοραῖς χρῆσθαι σκ. Διόδ. 1. 25· ὅπλον ὁ αὐτ. 5. 18· τὰ σκ. ὅπλα Διον. Ἁλ. 2. 38, 39· ὡσαύτως, τὸ σκεπαστήριον (ἄνευ τοῦ ὅπλον) ὁ αὐτ. 8. 89· ἐπὶ ἐπανωφορίου, Φίλων 1. 20.

σκεπαστής, οῦ, ὁ, (σκεπάζω) ὁ σκέπων, φρουρῶν, ὑπερασπιστής, προστάτης, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΕ', 2, Γ' Μακκ. Ϛ', 9, κτλ.).

σκεπαστικός, ή, όν, = **σκεπαστήριος**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 12, 5· ἀγγεῖον σκ. σωμάτων ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 8· σκ. ὅπλα Ἀθήν. 193C. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἱππ. 20. 10.

σκεπαστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐσκεπασμένος, ἐστεγασμένος, **σκεπαστή** (ἐξυπακ. κλισία), ἡ, ἐστεγασμένον παράπηγμα, Εὐστ. 1165. 52, κτλ.·— **σκεπαστόν**, τό, ἁμάξιον ἐστεγασμένον, Ἡρωδιαν. σ. 444 Piers · ἐν Γλωσσ., κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, «κουκούλα».

σκεπάστρα, ἡ, χειρουργικὸς ἐπίδεσμος, Γαλην.

σκέπαστρον, τό, συνηρ. ἀντὶ **σκεπαστήριον**, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.

σκεπάω, (σκέπω) ὡς τὸ παρὰ πεζογράφοις **σκεπάζω** καλύπτω, στεγάζω, προφυλάττω, ἀνέμων σκεπόωσι κῦμα (Ἐπικ. ἀντὶ **σκεπάουσι, σκεπῶσι**), σχηματίζουσι σκέπην, προφύλαξιν κατὰ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῶν ἀνέμων διεγειρομένης, Ὀδ. Ν. 99· κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι Θεόκρ. 19. 81.

σκεπεινός, ή, όν, = **σκεπανός**, ὑπὲρ αὐχένος σκεπεινῆς (κοινῶς ταπεινῆς) Σχύμν. 335· ἐν τοῖς σκεπεινοῖς, εἰς τόπους ἐσκεπασμένους, προφυλαττομένους, Ἑβδ. (Νεεμ. Δ', 13).

σκέπη, ἡ, ὡς τὸ Ἐπικ. **σκέπας** (ὃ ἴδε), σκέπασμα, κάλυμμα, ὑπεράσπισις, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14· σκ. ἄκοπος ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· ἐπὶ ἱματίων, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 285· ἐπὶ ὅπλων, Πολύβ. 6. 22, 3, κτλ.· ἐπὶ τῆς σαρκὸς ὡς ἐπικαλύμματος τῶν ὀστῶν, Τίμ. Λοκρ. 100B· ἐπὶ τῆς κόμης, σκέπης χάριν αἱ τρίχες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 3· δεῖσθαι σκέπης αὐτόθι· ἐν σκέπῃ εἶναι αὐτόθι 4. 10, 57· σκ. δερματικὴ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 12. 2· σκ. φλοιῶτις = φλοιός, Λυκόφρ. 1422. II. προφύλαξις, προστασία, τὰ δεόμενα σκέπης, τὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ ἔχοντα ἀνάγκην προφυλάξεως, Ξεν. Απομν. 3. 10, 9· σκιὰν καὶ σκ. παρέχειν Πλάτ. Τίμ. 76D· ἐν σκέπῃ εἶναι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 57· σκέπην ἔχειν Διόδ. 5. 65. 2) μετὰ γεν., σκέπη πνευμάτων, προφύλαξις ἀπὸ τῶν ἀνέμων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 181· οὕτως, ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 7. 172, 215· τοῦ φόβου ὁ αὐτ. 1. 143· τοῦ κρύους Αἰλ. π. Ζ. 9. 57·— ἀλλά, ὑποστέλλειν ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων σκέπην, ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν, Πολύβ. 1. 16, 10. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκέπη· σκέπασμα».

σκεπῖνός, ή, όν, = **σκεπανός**, Ἀρχιγέν. ἐν Cocch. Χειρουργ. σ. 118.

σκέπῖνος, ὁ, = **σκέπανος**, ὃ ἴδε.

σκέπος, εος, τό, = **σκέπη**, Ἐτυμολ. Μέγ. 597. 19.

σκεπόωσι· «σκέπωσι. παρέχωσιν» Ἡσύχ., ἴδε **σκεπάω**.

σκεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **σκέπτομαι**, πρέπει τις νὰ σκεφθῇ ἢ ἐξετάσῃ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 35, Θουκ. 1. 72· σκ. τι ταύτῃ Πλάτ. Θεαίτ. 188C· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 28B· τόδε, εἰ.., Ξεν. Ἱππ. 3, 4· τί ἐστι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 3, 17· ποῖά ποτε .. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 8, 39· ὅπως .. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 3, 11. 2) **σκεπτέος, α, ον**, ὃν πρέπει τις νὰ θεωρήσῃ ἢ ἐξετάσῃ, ἡ ἀλήθεια αὐτῶν σκ. Ἀντιφῶν 124. 10.

σκεπτήριον, τό, = **τεκμήριον**, ἀπόδειξις, Μανέθων 4. 65.

σκεπτικός, ή, όν, (σκέψις) ὁ σκεπτόμενος, διαλογιζόμενος, ἐξετάζων τὰ πράγματα, οἱ σκεπτικοί, ὡς καὶ **ἀπορητικοί, ἐφεκτικοί**, οἱ ἐπέχοντες φιλόσοφοι οἱ μηδὲν ἰσχυριζόμενοι μετὰ βεβαιότητος ἀλλὰ μόνον γνώμην τινὰ ἔχοντες περὶ τῶν πραγμάτων, κατὰ Κικέρωνα opinatores, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πύρρωνος, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 27, Διογ. Λ. ἐν προοιμ. 20., 9. 69 κἑξ., ἴδε Γέλλ. 11. 5· ἡ σκ. φιλοσοφία ἢ ἀγωγὴ Σέξτ. Ἐμπ. π. Η. 1. 5, 7 κτλ. — Ἐπίρρ., σκεπτικῶς ἔχειν, ἀποδέχεσθαι τὰ δόγματα τῆς Σκεπτικῆς φιλοσοφίας, Διογ. Λ. 9. 71· συγκρ. **-ώτερον**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 295, κτλ.

σκέπτομαι, Ὅμ., Θέογν., καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις· ἀλλ' οἱ Ἀττ. (πρὸ τοῦ Ἀριστ.) σχεδὸν οὐδαμοῦ ἔχουσι τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. **σκέπτομαι, ἐσκεπτόμην** (Πλάτ. Λάχ. 185C, Ἀλκ. 2. 140A εἶναι ἐξαιρέσεις· παρὰ Θουκ. 8. 66, ὁ Elmsl. διωρθωσεν ὑπερσ. **προὐσκεπτο**)·— οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τῷ **σκοπῶ** ἢ **σκοποῦμαι** ὡς ἐνεστ., ἐν ᾧ τοὺς λοιποὺς χρόνους παραλαμβάνουσιν ἀείποτε ἐκ τοῦ **σκέπτομαι**, — δηλ. μέλλ. **σκέψομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 29, Θουκ. 6. 40, κτλ.· ἀόρ. **ἐσκεψάμην** Αἰσχύλ. Χο. 229, Σοφ., Εὐρ., Θουκ.. κλπ.· πρκμ. **ἔσκεμμαι**, Εὐρ., Πλάτ., κλπ., ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 148, πρβλ. **σκοπέω**·— ἀλλ' ὁ πρκμ. κεῖται καὶ ἐπὶ παθ. σημασίας ὡς καὶ τινες ἄλλοι χρόνοι, ἴδε κατωτ. II. 4. (Ἐκ τῆς √ΣΚΕΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σκοπ-ή, σκοπ-ιά** (καὶ ἴσως **σκόπ-ελος**), **σκοπ-ός, σκώψ**· πρβλ. Λατ

spec-io (pro-spicio, κτλ.), spec-ula, spec-ulum, spec-to· Σανσκρ. spaś (speculor), spaś-as (speculator)· Ζενδ. śpaś (speculor)· 'Αρχ. Σκανδ. spâ (Σκωτ. spae, προλέγω)· 'Αρχ. Γερμ. speh-ôm, spâh-i (prudens. callidus)· κτλ.). **I.** βλέπω ὁλόγυρα, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, παρατηρῶ, ὡς κατάσκοπος κυττάζω, κατασκοπεύω, σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους 'Οδ. Μ. 247· οὕτω, σκέψασθε δ' ἐς τόνδ' Εὐρ. 'Ιππ. 943· μετ' αἰτ., σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, ἦτο προσεκτικὸς εἰς τὸ σύριγμα τῶν βελῶν ὥστε νὰ ἀποφεύγῃ αὐτά, 'Ιλ. Π. 361· σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον Θέογν. 1095· σκεπτόμενος τοὺς νεκροὺς 'Ηρόδ. 3. 37· σκέψαι .. βόστρυχον τριχός, παρατήρησον καλῶς, Αἰσχύλ. Χο. 230· τὴν ἔγχελυν 'Αριστοφ. 'Αχ. 889· κλόνον Εὐρ. 'Ιων 206· τὰ ἔνδον Ξεν. 'Ελλ. 4. 4. 8· τιν' ἐς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι, παρατηροῦντές σε καὶ βλέποντες .., Εὐρ. 'Ηρακλ. 147· — ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, σκέπτεο νῦν .. αἴ κεν ἴδηαι 'Ιλ. Ρ. 652· σκ. πόθεν ἡ στάσις, ἢ τίς ὁ θρῦλος Βατραχομυομ. 135· τί εἴη τὸ κωλῦον Ξεν. 'Ανάβ. 4. 5, 20· εἰ εἴη ἴχνη ἀνθρώπων αὐτόθι 7. 3, 42· — ἀπολ., παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω, κατασκοπεύω, σκέπτεσθαι 'Ηρόδ. 4. 196· εἰς τὸ σκεφθῆναι, πρὸς παρατήρησιν, ἔρευναν, 'Ιππ. 6. 43· σκέψαι, «κύτταξε», Αἰσχύλ. Χο. 229, κτλ.· σκέψασθε, παῖδες, προσέξατε, παιδιά! 'Αριστοφ. 'Ιππ. 419.

II. βραδύτερον ἐπὶ τοῦ νοῦ, παρατηρῶ διὰ τοῦ νοῦ, ἐξετάζω. κρίνω, σκέψασθε .. τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν Σοφ. Αἴ. 1028· σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 584· ὃ πολλάκις ἐσκεψάμην Θουκ. 6. 38, κτλ.· τὸ δίκαιον Εὐρ. 'Ορ. 494· μηδὲν ἐσκέφθαι δίκαιον Δημ. 576. 27· τι πρὸς ἑαυτὸν Πλάτ. Φαίδων 95Ε· τι ἐκ τῶνδε, ἐκ τῶν πραγμάτων ἢ γεγονότων τούτων, Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 38, Δημ. 23. 1· ὡσαύτως, περί τινος Πλάτ. Λάχ. 185C, Κρατ. 401Α·— ἀπολ., σκέψασθε νῦν ἄμεινον Εὐρ. 'Ορ. 1291· σκεψώμεθα δὴ 'Αριστοφ. Θεσμ. 802· σκέψασθαι ἀπὸ τῶν παίδων, κρίνω ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πράττουσιν οἱ παῖδες, 'Αριστοφ. Πλ. 570· ἐν σοὶ σκεψώμεθα Πλάτ. Σοφ. 239Β·— σκέψασθε δέ· μόνον σκέφθητε .., δι' οὗ διεγείρεται ἡ προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν, 'Αντιφῶν 146. 10, Θουκ. 1. 143·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως διὰ τοῦ **οἷος, ὁποῖος, ὅπως, ὡς,** Αἰσχύλ. Πρ. 1015, Σοφ. Τρ. 1077, Εὐρ. Ι. Α. 1377, κτλ.· διὰ τοῦ ὅτῳ τρόπῳ, Θουκ. 1. 107· διὰ τῶν πῶς .., πόθεν .., πότερον .. ἢ .., Ξεν. 'Αν. 4. 5, 22., 5. 4, 7., 3. 2, 20, κτλ.· διὰ τοῦ **εἰ.** ἔνθα δέον νὰ νοήσωμεν ἢ μή, ἐξετάζω ἂν .. ἢ ὄχι, 'Αριστοφ. Εἰρ. 29, Ξεν. 'Αν. 3. 2, 22· πλῆρες: σκ. τοῦτο, εἰ .., Σοφ. Ο. Τ. 584, πρβλ. 'Ηλ. 442, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1141, κτλ.· σκεπτόμεθα τί ἐστιν ἡ ἀρετὴ 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 2. 2, 1. **2)** σπανίως, σκέπτομαι ἢ νομίζω ὅτι πρᾶγμά τι ἔχει οὕτω καὶ οὕτω, καλλίω θάνατον σκεψάμενος Πλάτ. Νόμ. 854C. **3)** σκέπτομαι περί τινος ἐκ τῶν προτέρων, προνοῶ, τἀναγκαῖα ἑκάστης ἡμέρας Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 28· τὸ ξυμφέρον Πλάτ. Πολ. 342Α· παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, προμελετῶ, προσχεδιάζω, λόγους Δημ. 749. 18· εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένον ἥκει ὁ αὐτ. 9. 6. **4)** ὁ πρκμ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ., πάντα ἐσκεμμένα ἡτοίμασται, μετὰ σκέψεως, μὲ μελέτην, Θουκ. 7. 62· σκοπεῖτε οὖν. 'Απόκρ. ἔσκεπται Πλάτ. Πολ. 369Β, πρβλ. Ξεν. 'Ελλ. 3. 3, 8, Δημ. 576. 27., 1403. 21· οὕτω γ' ἑνικ. μέσ. μέλλ. τετελεσμ. μὲ παθητ. σημασ. **ἐσκέψεται.** Πλάτ. Πολ. 392C· ἀόρ. **ἐσκέφθην** 'Ιππ. 6. 43· ἀόρ. β' καὶ μέλλ. β' **ἐσκέπην** (ἐπ-), **σκεπήσομαι** (ἐπι-), 'Εβδ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471.

σκεπτοσύνη, ἡ, ποιητ., **σκέψις,** Τίμων παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. π Π. 1. 224.

σκέπω, ῥιζικὸς τύπος τοῦ **σκεπάζω,** μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ., 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 789, Πολύβ. 16. 26, 13· ἀλλὰ συχν. παρὰ τῷ Λουκ. καὶ τοῖς ἔτι μεταγεν. πεζογράφοις, Τίμ. 21, 'Αλιεῖς 29, κτλ., 'Ηρωδιαν. 3. 3., 5. 3, κτλ.

σκέρᾰφος ἢ **σχέραφος,** τό, παρ' 'Ησυχ., κλπ., ὅστις ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «λοιδορία, κακολογία, βλασφημία», κτλ.

σκερβόλλω, σκώπτω, ὀνειδίζω, ὑβρίζω, σκ. πονηρά, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, μεταχειρίζομαι ὕβρεις χυδαίας, κακολογῶ, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 822· «σκέρβολλε· λοιδόρει» καὶ «σκερβόλλει· ἀπατᾷ» 'Ησύχ. (ὅστις μνημονεύει τύπον **κερβολέω**).

σκέρβολος, κακολόγος, ὑβριστής, Καλλ. 'Αποσπ. 287· «λοίδορος καὶ τὰ ὅμοια» 'Ησύχ.

σκερός· «αἰδοιολείκτης» 'Ησύχ.

σκευᾰγωγέω, συνάγω καὶ δένω ὁμοῦ καὶ μετακομίζω σκεύη, ἐκ τῶν ἀγρῶν σκ., συνάγω τὰ σκεύη μου ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ τὰ μεταφέρω εἰς τὴν πόλιν, Δημ. 237. 21, Αἰσχίν. 46. 28., 65. 10. — Μέσ., Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 631.

σκευᾰγώγημα, τό, ἁμάξιον πρὸς μεταφορὰν ἐμπορευμάτων, Νικήτ. Χρον. 67Α.

σκευ-ᾰγωγός, όν, (σκεῦος) ὁ μεταφέρων σκεύη, ἅμαξαι Πολυδ. Ι', 14· ἡμίονοι Συνέσ. 118D· τὰ σκευαγωγά, αἱ ἅμαξαι αἱ μεταφέρουσαι τὰ σκεύη, ἔπιπλα κλπ., Πλουτ. Πομπ. 6·— ὡσαύτως καὶ πλοῖα φορτηγά, ἐνεργοῦντα μετακομίσεις, Στράβ. 780. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἀποσκευῶν, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 4. Πρβλ. **σκευοφόρος.**

σκευάζω, μέλλ. **-άσω** 'Αριστοφ. 'Ιππ. 372· ἀόρ. **ἐσκεύασα** 'Αριστοφ., Πλάτ.· Δωρ. **-αξα** (κατ-) Τίμ. Λοκρ. 99Α. — Μέσ., ἀόρ. **ἐσκευασάμην** Δεινάρχ. 'Αποσπ. 31· πρκμ., ἴδε κατωτ. — Παθητ., μέλλ. **-ασθήσομαι** 'Ορειβάσ.· (**κατα-**) Δημ.·— πρκμ. **ἐσκεύασμαι,** 'Ιων. γ' πληθ. **ἐσκευάδαται,** καὶ τοῦ ὑπερσυντ. **-ατο,** 'Ηρόδ.· κεῖται δὲ ἐπὶ μέσ. σημασ., Εὐρ. 'Ικέτ. 1057, Λυσ. 'Αποσπ. 54· (σκεῦος, σκευή). Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, μάλιστα δὲ ἑτοιμάζω τροφήν, μαγειρεύω, πρόβατα 'Ηρόδ. 1. 207, πρβλ. 73· ὅ τι ἂν τις .. σκευάσῃ 'Αριστοφ. 'Ιππ. 53· ἄλφιτα αὐτόθι 1104· ὄψον Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 5, Φιλήμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1· τὸ δεῖπνον Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Διῒ κακουμένῳ» 1· θοίνην Πλάτ. Θεαίτ. 178D· σκ. ἐλλέβορον μετὰ φαρμάκου Στράβ. 418· κρέα ὀπτὰ σκ. Διόδ. 2. 59· μεταφορ., ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς χρὴ σκευάσαι Ἄλεξ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 1· σκ. ἔκ τινος περικόμματα, «κοπανιστὸν» φαγητόν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 372· ὑμᾶς .. φρυκτοὺς σκευάσω ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1331.— Μέσ., παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν· καὶ ἀκολούθως σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., θοίνην Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 956· ἄλφιτα Πλάτ. Πολ. 372Β. **2)** καθόλου, ἑτοιμάζω, σκ. κατὰ οἶκον, ἑτοιμάζω τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ, Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 285· χαλινὸν .. χαλκεῖ ἐκδιδόντα σκευάσαι, νὰ κατασκευάσῃ, Πλάτ. Παρμ. 127Α· σκ ἡδονάς, προπαρασκευάζω, «προμηθεύομαι», ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 559D· ὡσαύτως, τόξα σκ. ἑαυτοῦ παισί, διὰ τὰ τέκνα του (δηλ. ἐναντίον αὐτῶν), Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 969·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς τὸ **μηχανᾶσθαι,** ἐπινοῶ, παρασκευάζω, ἐπιφέρω, πόλεμον, προδοσίην, σκ. 'Ηρόδ. 5. 103., 6. 100· ἐντεῦθεν, ἐξασφαλίζω, ἀπολαμβάνω, Λυσ. 'Αποσπ. 32, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 16· πρβλ. **συσκευάζω.**

II. ἐπὶ προσώπων, χορηγῶ, παρέχω, «προμηθεύω», μόνον ἐν τῷ παθ., σιτίοισι καὶ προβάτοισι εὖ ἐσκευασμένος 'Ηρόδ. 1. 188· ποταμοῖσι οὕτω Σκύθαι ἐσκευάδαται ὁ αὐτ. 4. 58· ἐς πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα Εὐρ. 'Ικέτ. 1047. **2)** ἐνδύω, στολίζω, τὴν γυναῖκα σ. πανοπλίῃ 'Ηρόδ. 1. 60, πρβλ. 80· ἄνδρας τῇ τῶν γυναικῶν ἐσθῆτι ὁ αὐτ. 5. 20· τὴν ἀδελφεὴν ὡς εἶχον ἄριστα αὐτόθι 12· σκ. τινὰ ὥσπερ γυναῖκα 'Αριστοφ. Θεσμ. 591· σκ. τινα [ὡς] χοῖρον ὁ αὐτ. ἐν 'Αχ. 739· σκ. [αὐτὴν] ὡς ἐδύνατο κάλλιστα Ξεν. 'Αν. 6. 1, 12· οὕτω σκευάσαντες ἑαυτοὺς (ἐξυπακ. ὡς οἰκέτας) Πλουτ. Καῖσ. 31· ὡσαύτως, σκ. τινὰς ἐς ὑπηρέτας, ἐς στρατιώτας 'Αππ. 'Εμφυλ. 4. 45, 46·— σκ. εἴδωλόν τινι, ἐνδύω ὁμοίωμά τι κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ, 'Ηρόδ. 6. 58· πρβλ. **ἐνσκευάζω.**— Παθ., **ἐσκευασμένοι,** ἐντελῶς παρεσκευασμένοι, ἐνδεδυμένοι τελείως, Θουκ. 4. 32· εὐνοῦχος ἐσκευασμένος, ἐνδεδυμένος ὡς .., 'Αριστοφ. 'Αχ. 121· σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ προπύλαια τύποισι .. ἐσκευάδαται, εἶναι κεκοσμημένα διά .., 'Ηρόδ. 2. 138.

σκευάκας· «εὐωνύμους» 'Ησύχ.

σκευάριον, τό, ὑποκορ. **I.** τοῦ **σκεῦος,** μικρὸν σκεῦος ἢ ἀγγεῖον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., 'Αριστοφ. 'Αχ. 451, Βάτρ. 172, Πλ. 809, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ ἑνικῷ, αὐτόθι 1139. **2)** ὄργανα παιγνιδίου, Αἰσχίν. 9. 8. **II.** τοῦ **σκευή,** μικρὸν ἔνδυμα, Πλάτ. 'Αλκ. 1. 113Ε.

σκευᾰσία, ἡ, (σκευάζω) τὸ παρασκευάζειν, ἑτοιμασία, μάλιστα φαγητοῦ, ὄψου Πλάτ. Λῦσ. 209Ε, 'Αλκ. 1. 117C, Μίν. 316Ε· καὶ ἀπολ., ἐὰν ἡ σκ. καθάριος ᾖ Μένανδρ. ἐν «Φάσματι» 1· σκ. φαρμάκων Διόδ. 5. 74· ἐν τῷ πληθ., τρόπος παρασκευῆς φαγητῶν, συνταγαί, Ἄλεξ. ἐν «Κρατείᾳ» 1. 24· μεταφορ., σκ. τῆς μουσικῆς 'Αστυδάμ. παρ' 'Αθην. 411Α. **II.** ἔπιπλα, ὄνων Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 200Ε.

σκευᾰσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., ἀμφίβ., Ἄλεξ. ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 24.

σκεύασμα, τό, προπαρασκευή, ἑτοιμασία φαγητοῦ, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Λυσ. 664· ἐπὶ τοῦ τῆς Δηϊανείρας φίλτρου, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 594. **II.** ἐν τῷ πληθ., συσκευή, ἀποσκευή, 'Εβδ. ('Ιουδὶθ ΙΕ', 11).

σκευαστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παρασκευασθῇ ὅπως πράξῃ τι, μετ' ἀπαρεμφ., 'Αριστοφ. Εἰρ. 885. **II.** πρέπει τις νὰ παρασκευάσῃ, συσκευάσῃ φάρμακον, Διόδ. 2. 90.

σκευαστής, οῦ, ὁ, ὁ συσκευάζων, παρασκευάζων, φαρμάκων Τζέτζ. 'Ιστ. 8. 920.

σκευαστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σκευάζω,** παρεσκευασμένος διὰ τέχνης, τεχνητός, ἀντίθετον τῷ **φυτευτός.** Πλάτ. Πολ. 510Α· ἐπὶ φαρμάκων, Λουκ. 'Αλέξ. 31· τὰ σκευαστὰ Πλάτ. Πολ. 515C, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 7.

σκευή, ἡ, (ἴδε **σκεῦος** ἐν τέλ.)·— παρασκευή, ἑτοιμασία, ἐνδυμασία, Λατ. apparatus, 'Ηρόδ. 7. 15, Σοφ. Ο. Κ. 555, Εὐρ., κλπ.· σκ. Μηδικὰς ἐνδύεσθαι Θουκ. 1. 130· σκευήν τινα περιθέσθαι Πλάτ. Κρίτων 53D· σκευῆς ἀνάθεσις, ἐπὶ τοῦ χοροῦ, Λυσίας 162. 2· μάλιστα ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας ἀοιδοῦ ἢ ὑποκριτοῦ, ἐνδὺς πᾶσαν τὴν σκ. 'Ηρόδ. 1. 24, πρβλ. 'Αριστοφ. Βατρ.

108· τραγική σκ. Πλάτ. Πολ. 57Β· ἐπὶ στρατιωτῶν, σκ. ψιλὴ Θουκ. 3. 94· ἐπὶ τῶν χρειωδῶν τῶν ἵππων, «χάμουρα», ὁ αὐτ. 6. 94· ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ τῶν ἱερέων καὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, Ἀνδοκ. 15. 10. **2)** τρόπος τοῦ ἐνδύεσθαι, ἱματισμός, «μόδα», Μηδικὴ αὕτη ἡ σκ. ἐστι Ἡρόδ. 7. 62· τὴν αὐτὴν σκ. ἔχοντες ὁ αὐτ. 7. 66, πρβλ. 73, κ. ἀλλ.· ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκ. κατέσχεν Θουκ. 1. 6· ἡ σκ. τῶν ὅπλων αὐτόθι 8. **II.** ὅλα ὁμοῦ τὰ χρειώδη διά τι, οἷον τὰ τοῦ δικτύου, Πινδ. Π. 2. 145, πρβλ. **ἐνάλιος**· ἐπὶ πλοίου, Διόδ. 14. 79, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 19. **2)**=**αἰδοῖον**, Ἀνθ. Π. 5. 242· πρβλ. **σκεῦος** II.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὅπλισις. στολή».

σκευη-φορέω, -φόρος, ον, =**σκευοφ-**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 14.

σκευο-γρᾰφικός, ή, όν, ὁ περιγράφων ἐργαλεῖα ἢ σκεύη, τὸ σκευογραφικόν, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Ἐρατοσθένους, Πολυδ. Ι', 1.

σκευο-θήκη, ἡ, θήκη ἐν ᾗ ἀποτίθενται παντοειδῆ σκεύη, ἰδίως δὲ ἀποθήκη, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 273, πρβλ. Αἰσχίν. 57. 27, Φιλόχ. 135, Ἀθήν. 460D.

σκευοῦσθαι· «ἑτοιμάζεσθαι» Ἡσύχ.

σκευο-πλαστία, ἡ, τὸ πλάττειν σκεύη ἢ ἀγγεῖα, ἀγγειοπλαστική, Σουΐδ. ἐν λ. **Κωλιάς**·—ἐπίθ., **σκευοπλαστικὸς** τροχός, ὁ, ὁ τροχὸς τοῦ κεραμέως, αὐτόθι.

σκευοποιέω, κατασκευάζω, ὄργανα Πλουτ. Μάρκελλ. 16· ῥυτὸν Ἀθήν. 497Β. **II.** ἰδίως, παρασκευάζω διὰ τέχνης ἢ εὐφυΐας, σκ. τὰς ὄψεις, ἐπὶ γυναικῶν βαπτουσῶν τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα, Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 27· σκ. διαθήκας, πλαστὴν διαθήκην γράφω, πρβλ. Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Ι', 15, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ.·— Παθητ., μεταβάλλομαι τὴν σκευήν, ἀλλάσσω ἔνδυμα, μεταμφιέννυμαι, τοῖς τοῦ φίλου ἐπισήμοις Πλουτ. 2. 59Β· πρβλ. **σκευωρέομαι** II.

σκευοποίημα, τό, ἐν τῷ πληθ., τὸ προσωπεῖον καὶ τὰ ἐνδύματα τραγικοῦ ὑποκριτοῦ, Πλουτ. Κράσσ. 33. **II.** παιγνίδιον, τέχνασμα, δόλος, πανουργία, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ι', 15.

σκευοποιία, ἡ, κατασκευὴ προσωπίδων καὶ ἄλλων τοιούτων σκηνικῶν σκευῶν, Φιλόστρ. 245, Πολυδ. Ι', 15.

σκευο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων προσωπίδας καὶ ἄλλα τοιαῦτα σκηνικὰ σκεύη, Ἀριστοφ. Ἱππ. 232, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 6, 28, Ἀθήν. 621Ε, Πλουτ. 2. 1123C. — Καθ' Ἡσύχ.: «οἱ τὰ πρόσωπα ποιοῦντες».

σκευο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σκεύη, Πολυδ. Ζ', 197.

σκεῦος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.), ἀγγεῖον ἢ ἐργαλεῖον οἱονδήποτε, ἐν τῷ ἑνικ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 402, Θουκ. 4. 128· ἐν τῷ δυϊκ., σκεύη δύο χρησίμω Ἀριστοφ. Ἱππ. 983, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 595Β· καὶ ἐν πληθ.. κλῖναι καὶ τἆλλα σκεύη αὐτόθι 573Α, κ. ἀλλ.· — ἀλλ' ὁ πληθ. πολλάκις κεῖται περιληπτικῶς, = πᾶν ὅ τι ἀνήκει εἰς ὅλον τι πλῆρες, ἔπιπλα οἴκου, σκεύη μαγειρικά, κττ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κτήνη καὶ τὴν ἀκίνητον περιουσίαν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1318, Λυσίας 154. 35, Πλάτ., κλπ.· σκ. γεωργικά, τὰ γεωργικὰ σκεύη ἢ ἐργαλεῖα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 552· σκ. ἱερά, σκεύη καὶ ἐργαλεῖα ἱερά, Θουκ. 2. 13· — ἰδίως ἐπὶ στρατιωτικῶν σκευῶν, καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα σκεύη ὁ αὐτ. 6. 31· τὰ τῶν ἵππων σκ. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 55· οὕτω καὶ αἱ ἀποσκευαὶ στρατεύματος, καὶ καθόλου **ἀποσκευαί, Λατιν.** impendimenta, Ἀριστοφ. Βατρ. 12, 15, Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 6· ὄνοι αὐτοῖς σκεύεσι, ὁμοῦ μὲ τὰ φορτία των, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 17.— τὰ τοῦ πλοίου ἀναγκαῖα, Πλάτ. Κριτί. 117D, Λάχ. 183Ε, Ξεν. Οἰκ. 8, 11· σκ. τριηρικὰ Δημ. 1145. 2· (οὕτω περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 17)·— πάντα τὰ εἴδη τῶν σκευῶν γράφονται ἐν καταλόγῳ ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους (Ι'). **2)** ἄψυχον ἀντικείμενον, πρᾶγμα, ἀντίθετον τῷ **ζῷον, σῶμα,** Πλάτ. Πολ. 601D, Γοργ. 506D·— ὁ Πρωταγόρας ἐκάλει **σκεύη** πάντα τὰ οὐδέτερα οὐσιαστικά, ἄρρενα καὶ θήλεα καὶ σκεύη Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 5· τὰ ἄλλως καλούμενα: τὰ μεταξὺ ὀνόματα, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 14, 4·— οὕτω, σκεῦος ὑπηρετικόν, πρόσωπον ὑπάλληλον ἢ δευτερεῦον, χρησιμεῦον ὡς ἁπλοῦν ὄργανον, Πολύβ. 13. 5, 7·— ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. ἐπὶ καλῆς σημασίας, σκ. ἐκλογῆς, ἐκλεκτὸν ὄργανον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, Πράξ. Ἀποστ. θ', 15. **II. τὸ σκεῦος,** τὸ σῶμα ὡς τὸ περιέχον τὴν ψυχήν· ἡ δὲ μεταφορὰ αὕτη σαφῶς ἐκφέρεται ἐν τῇ πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. δ', 7, ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, πρβλ. Α' πρ. Θεσσ. δ', 4, Α' Πέτρ. γ', 7·— οὕτω τὸ σῶμα καλεῖται: τὸ τῆς ψυχῆς ἀγγεῖον παρὰ Φίλωνι 1. 223, 467· vas animi παρὰ Κικ. Tusc. 1. 22, πρβλ. Λουκρήτ. 6. 17. **III.** =**αἰδοῖον,** Αἰλ. π. Ζ. 17. 11, Ἀνθ. Πλαν. 243· οὕτω vas παρὰ τῷ Πλαύτῳ. (Ἐκ τῆς √ΣΚΥ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σκευ-ή, σκευ-άζω**· πιθαν. ὡσαύτως **σκῦ-τος, κύ-τος** (cutis)·— πρβλ. Σανσκρ. sku, sku-nômi (tego), Λατιν. ob-scurus, scū-tum, cŭ-tis· Ἀγγλο-Σαξον scu-a (umbra), hûd (hide)· Σλαυ. sti-tu (ἀσπίς)· Λιθ. sku-ra (δέρμα)·— πρβλ. ὡσαύτως **σκῦλον, σκύλ-ος**).— Καθ' Ἡσύχ.: «ἀγγεῖον ἅπαν».

σκευό-τριψ, -ῐβος, ὁ, ἡ, (τρίβω) ὁ συντρίβων σκεύη, Ἀρκάδ. 94.

σκευουργία, ἡ, (*ἔργω) = **σκευοποιία,** Πλάτ. Πολιτικ. 299D· ὡσαύτως **σκευουργικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, Πολυδ. Ζ', 210.

σκευοφορεῖον ἢ **-φόριον,** τό, ξύλον στηριζόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἔχον καθ' ἑκάτερον ἄκρον σκεύη ἢ καδίσκους, ἀλλαχοῦ **ἀνάφορον,** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διῒ κακουμένῳ» 8. **II.** πληθ., σκεύη, ἀποσκευαί, Λέων Τακτ. 5. 7.— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Θεογνωστ. Κανόν. 129.

σκευοφορέω, φέρω σκεύη ἢ ἀποσκευάς, εἶμαι σκευοφόρος, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 28, Κύρ. 3. 1, 43., 8. 3. 7. —Παθ., σκευοφορεῖσθαι καμήλοις, ἔχω καμήλους πρὸς μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν μου, Πλουτ. Κράσσ. 21.

σκευοφορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σκευοφορίαν, στρατὸς σκ., τὸ σῶμα τῶν σκευοφόρων, Ξεν. Λακ. 73, 4· βάρος σκ., τὸ βάρος, ὅπερ συνήθως ἐπεβάλλετο εἰς ἕκαστον ζῷον, τὸ φορτίον ἑνὸς κτήνους, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 1, 54.

σκευοφόριον, τό, ἴδε **σκευοφορεῖον.**

σκευοφοριώτης, ου, ὁ, κωμικὸς τύπος τοῦ **σκευοφόρος,** ἐσχηματισμένος κατὰ τὸ **εἰραφιώτης,** Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 9.

σκευοφόρος, ον, ὁ φέρων ἢ μεταφέρων **σκεύη.** αἱ σκ κάμηλοι, αἱ τὰς ἀποσκευὰς μεταφέρουσαι κάμηλοι, Ἡρόδ. 1. 80· ὑποζύγια Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 24· ὄνος Πολυδ. Α', 139· οὕτω, τὰ σκευοφόρα (ἐξυπακ. κτήνη), τὰ ὑποζύγια τὰ ἀκολουθοῦντα τὸν στρατόν, Θουκ. 2. 79, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 45, Ἀν. 1. 3, 7, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ ἑνικ., Πολύβ. 3. 79. 2, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἐπὶ προσώπων, ὁ φέρων σκεύη, ἀχθοφόρος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 497· οἱ σκευοφόροι, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν στρατόν, ἰδίως δὲ οἱ ὑπηρέται τῶν ὁπλιτῶν, οἵτινες ἔφερον τὰς ἀποσκευὰς αὐτῶν καὶ τὰς ἀσπίδας, οἱ σκ. τε καὶ τὰ ὑποζύγια Ἡρόδ. 7. 40, πρβλ. Θουκ. 2. 79, Ξεν. κλπ. Πρβλ. **σκευαγωγός.**

σκευοφῠλᾰκέω, φυλάττω τὰς ἀποσκευάς, Πλουτ. Ἀλέξ. 32. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

σκευοφῠλάκιον, τό, τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ σκεύη (ὡσαύτως φέρεται **-εῖον**), Βυζ.

σκευοφύλαξ [ῠ], **-ᾰκος,** ὁ, ὁ φυλάττων τὰ σκεύη, Πολυδ. Ι', 16, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΖ', 22). **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὑπάλληλος φροντίζων περὶ τῆς φυλακῆς τῶν ἱερῶν σκευῶν· — ὅθεν, ὁ τῆς .. σοφίας σκ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8694.

σκευόω, (σκεῦος) = **σκευάζω,** Ἡσύχ.

σκευύφιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σκεῦος,** Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 2. 7.

σκευωρέομαι· ἀόριστ. **ἐσκευωρησάμην** Δημ. 1116. 8· πρκμ. **ἐσκευώρημαι** ὁ αὐτ. 884. 22., 885. 10, καὶ ἀποθ.· ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. **σκευωρέω** ἀπαντᾷ παρὰ Φίλωνι 2. 569· καὶ πρκμ. **ἐσκευώρημαι** ἐπὶ παθ. σημασίας, Δημ. 1103. 9· (**σκευωρῶ**). Κυρίως, ἐπιμελοῦμαι τῶν σκευῶν, φροντίζω περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ἀπαντᾷ μόνον ἐπὶ τῆς γενικῆς σημασίας, ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, τοὺς τάφους Στράβ. 741· σκ. τὴν Πομπηΐου οἰκίαν, ἐρευνῶ, λαφυραγωγῶ, Πλουτ. Καῖσ. 51, πρβλ. Κάμιλλ. 32., 2. 587F. **II.** παρασκευάζω, κατασκευάζω, μηχανῶμαι, Δημ. 884. 22., 885. 10., 1116. 8., 1134. 7· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀπατᾶν, δολιεύεσθαι, τὰ ἐν Πελοποννήσῳ ὁ αὐτ. 115. 5· σκ. ὑποκρίσεις, ἐπινοῶ μέσον ὅπως κάμω δραματικὴν ἐντύπωσιν, Πλουτ. 2. 711Ε. **III.** ἀμεταβ., σκ. περὶ τὰς νεοττιάς, ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς εἰς αὐτάς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 8· ὡσαύτως πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασ., πρὸς ἀπάτην, ἐπὶ ἀπάτῃ ἐσκευωρημένα Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 131C, 213C, πρβλ. Βίον Κωνστ. 3. 57,— ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ διαφόρ. γραφ. **ἐσκαιωρημένα,** πρβλ. **σκαιωρέω.** **2)** ἐνεργῶ πανοῦργως, Δημ. 217. 16. **3)** ἀπολ., κλέπτω τὰς ἰδέας ἄλλου, ἀντιγράφω ἄλλων τὰ συγγράμματα, Διογ. Λ. 2. 61,

σκευώρημα, τό, ἐπινόημα, τέχνασμα, ἀπάτη, Δημ. 955. 3., 1035. 14. — Καθ' Ἡσύχ.: «πλάσμα. κακουργία. κατασκευή. τὸ γινόμενον κατασκεύασμα εἰς βλάβην».

σκευωρία, ἡ, προσοχὴ ἢ φύλαξις τῶν σκευῶν, κτλ., Πολυδ. Ι', 15· ἀκολούθως καθόλου, μεγάλη φροντίς, ὑπερβολικὴ μέριμνα, σκ. ποιεῖσθαι περὶ τοὺς νεοττοὺς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49, 3, κτλ.· ἡ περὶ ταῦτα σκευωρία ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 7, 3· σκ. γίγνεται περί τι Φιλήμ. ἐν «Παρεισιόντι» 2· λεπτότης κριτικὴ ἢ τεχνικὴ ἐξεργασία, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25· σκ. ποιητικὴ ὁ αὐτ. π. Θουκ. 29· τεχνική αὐτόθι 5. **II.** τέχνασμα, πανουργία, ῥᾳδιουργία, Δημ. 1272. 8, πρβλ. Πλουτ. Λύσανδρ. 25, Διον. 30.

σκευωρός, όν, (ὥρα, οὖρος) = **σκευοφύλαξ,** Κρατῖν. **ἐν** «Πανόπταις» 7.

σκέψις, εως, ἡ, (σκέπτομαι) παρατήρησις, τὸ θεᾶσθαι, παρατηρεῖν διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἡ διὰ τῶν ὀμμάτων σκ. Πλάτ. Φαίδων 83Α· τὸ ἀγρυπνεῖν, φυλάττειν, Ἡρωδιαν. 8. 3. **II.** ἐξέτασις, ἔρευνα, θεωρία, πολλῆς σκέψιος τὸ εὕρημα Ἱππ. **π.**

Ἀρχ. Ἰητρ. 9, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 130D· βραχείας σκέψεως ἐστὶ ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 201Α· νέμειν σκέψιν, σκέπτομαι περί τινος, Εὐρ. Ἱππ. 1323· ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ σκέψιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 974· σκέψιν ποιεῖσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 237D· προβάλλειν σκ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 65D· σκ. λόγων ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 336Ε· σκ. περί τινος, ἐξέτασις, διάσκεψις περί τινος, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 487Ε, κτλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 636D· ἐπὶ σκέψιν τινὸς ἐλθεῖν, ἰέναι, ὁρμᾶν Ξεν. Οἰκ. 7, 13, Πλάτ., κλπ. **2)** ἔρευνα, ζήτησις, τοῦτα ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως Ἀριστ. Πολιτικ. 1, 5, 4· ἔξω τῆς νῦν σκ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 5. 4, 9· οὐκ οἰκεῖα τῆς παρούσης σκ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 8. 1, 7, κτλ. **3)** δισταγμός, ἀμφιβολία, μάλιστα ἐπὶ τῶν σκεπτικῶν ἢ Πυρρωνικῶν φιλοσόφων, Ἀνθ. Π. 7. 576· ἴδε **σκεπτικὸς** II. **4)** ἐν τῇ πολιτικῇ, ἀπόφασις, ψήφισμα, Λατ. consultum, συνεδρίου Ἡρῳδιαν. 4. 3, 21, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 178.

σκῆλαι, ἴδε **σκέλλω**.

σκῆν· «ὅ τινες μὲν ψυχήν, τινὲς δὲ φάλαιναν» Ἡσύχ.

σκηναρχήσας ἐν τοῖς ἐφήβοις, ἀξίωμά τι ἐπὶ τῶν ἐφήβων, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. III. 1096· **ἐσκηνάρχησεν** αὐτόθι 1124.

σκηνάω, = **σκηνέω**, **σκηνῶσιν**, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **-οῦσιν**, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 4, 12. **II**. ἀλλαχοῦ ὡς ἀποθ., μετὰ πρκμ. καὶ ὑπερσ. παθ., κατοικῶ, διαμένω, σκηνᾶσθαι παρὰ τὸν ποταμὸν Πλάτ. Πολ. 621Α· σκηνησάμενος ἐν θαλάττῃ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 866D· ἐσκηνημένοι, πιθ., ἐν κεκαλυμμένοις ἁμαξίοις (ἴδε **σκηνὴ** III), Ἀριστοφ. Ἀχ. 69· τὰ .. ἱερὰ ἐν οἷς ἐσκήνηντο, ἐν οἷς εἶχον καταφύγει, κατασκηνώσει, Θουκ. 2. 52. **2)** μετ' αἰτ., σκηνησαμένου καλύβην, οἰκοδομήσαντος καλύβην, ὁ αὐτ. 1. 133.— Πρβλ. **σκηνέω**.

σκηνεύομαι, ἀποθ., προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, εὐήθειαν Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 1. 31.

σκηνέω, μέλ. **-ήσω**, (σκηνή) εἶμαι ἢ κατοικῶ ἐν σκηνῇ, εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος, συχν. παρὰ Ξεν., ἴδε **σκηνάω**· καθόλου, καταλύω, ἔχω κατάλυμα, ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐν οἰκίαις Θουκ. 1. 89· ἐν κώμαις, κατὰ τὰς κώμας Ξεν. Ἀν. 1. 4. 9., 4. 5, 23· κατὰ ναῦν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 20· σκ. εἰς τὰς κώμας, ἀπερχόμεθα εἰς τὰ χωρία καὶ ἐκεῖ καταλύομεν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 7, 1· πρὸς τῷ ὄρει ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 6, 7· ἐν τῷ ὄρει, ἐν τῷ αἰγιαλῷ πρὸς τῇ θαλάττῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 4. 8, 25., 6. 4, 7, κτλ.· οἴκοι, ἔξω σκ., διατρίβω, λαμβάνω τροφὴν ἐν τῷ οἴκῳ μου, ἔξω, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 5, 2., 15, 4· ἐντεῦθεν, συμποσιάζω, εὐωχοῦμαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 4. 5, 33., 5. 3, 9, κτλ.— Ὁ μέλλ., ὁ ἀόρ., καὶ ὁ πρκμ. τοῦ παθ. δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἴτε εἰς τὸ **σκηνέω**, εἴτε εἰς τὸ **-άω**· ἔχομεν δὲ περιορίσῃ τὴν ἐν εἴδει ἀποθετικοῦ χρῆσιν τῶν παθ. τούτων χρόνων εἰς τὸ **σκηνάω**, διότι μετὰ βεβαιότητος εὕρηται τὸ **σκηνᾶσθαι** παρὰ Πλάτ., καὶ οἱ λοιποὶ ἀποθετικοὶ τύποι δυνατὸν νὰ ἀνήκωσιν εἰς αὐτό· πρβλ. **σκηνόω** I. 2. — Ἡ κυρία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ **σκηνέω** (ἢ -άω) καὶ τοῦ **σκηνόω** εἶναι ὅτι τὸ πρῶτον σημαίνει. εἶμαι ἐν σκηναῖς, εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος· τὸ δὲ δεύτερον: στήνω σκηνάς, στρατοπεδεύομαι, ἂν καὶ ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται μετ' ἀκριβείας, ἴδε Εὐστ. 70 κἑξ., Pul po Indices εἰς Ξεν. Ἀνάβ. καὶ Κύρ.

σκηνευτής, οῦ, ὁ, = **σκηνίτης**, κατὰ τὸ Μέγ. Ἐτυμολ. 743, Δ. Β. 304.

σκηνή, ἡ, (ἴδε **σκιὰ** ἐν τέλ.), τόπος ἐστεγασμένος, ἐσκεπασμένος· (ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον **κλισίη**, ὃ ἴδε)· ἰδίως, **I**. σκηνή, σκιάς, καλύβη, ἐπὶ σκηναῖς .. ναυτικαῖς Σοφ. Αἴ. 3· σκηνῆς ἔνδον αὐτόθι 218· ὑπὸ σκηναῖσιν αὐτόθι 754· σκηνῆς .. ὕπαυλος αὐτόθι 796· σκηνὴν ποιεῖν Θουκ. 2. 34· πήξασθαι Ἡρόδ. 3. 83, πρβλ. Ἀνδοκ. 83. 8· ἵστασθαι Ξεν. Κύρ. 8. 5, 3· τὰς σκηνὰς καταλύειν, διαλύειν Πολύβ. 6. 40, 2, Παυσ. 10. 25, 3·— καλύβη, παράπηγμα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 658, Δημ. 284. 24·— ἐν τῷ πληθ., στρατόπεδον, Λατ. castra, Αἰσχύλ. Εὐμ. 686, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 731, συχν. παρὰ Ξεν. **2)** καθόλου, κατοικία, οἰκία, ναός, Εὐρ. Ἑκ. 1289, Ἴων 806. **II**. ξυλίνη σκηνὴ ἢ παράπηγμα ἐφ' οὗ οἱ ὑποκριταὶ θεάτρου παριστάνουσι, Πλάτ. Νόμ. 817C, πρβλ. Βιτρούβ. 5. 8· σκανὰ ἐμ Πυλαίᾳ ἁ πρῶτα Ἀνέκδ. Δελφ. 45· —ἐν τῷ συνήθει θεάτρῳ ἡ **σκηνὴ** ἦτο ὁ κατὰ τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς νῦν καλουμένης σκηνῆς τοῖχος ἔχων κίονας καὶ θύρας πρὸς εἴσοδον καὶ ἔξοδον· ἡ δὲ νῦν καλουμένη σκηνὴ ἐκαλεῖτο **προσκήνιον** ἢ **λογεῖον**, τὰ δὲ πλάγια ἢ αἱ πτέρυγες αὐτῆς **παρασκήνια**, ὁ δὲ τοῖχος ὁ κάτωθεν καὶ ἐνώπιον τῆς νῦν σκηνῆς ὁ ἔναντι τῆς ὀρχήστρας **ὑποσκήνια**.— Αἱ «σκηναὶ» ἢ σκηνογραφίαι καὶ παραστάσεις μετεβάλλοντο διὰ πολλῶν μηχανημάτων (ἴδε **ἐκκύκλημα**, **ἐξώστρα**, **περίακτος**). — Περὶ τῆς ζωγραφήσεως τῶν σκηνῶν ἴδε **σκηνογραφία**·— τραγικὴ **σκηνὴ** ἦτο ἰδίως εἶδος ὑψηλοῦ πύργου, οἷος ὁ πύργος ἐφ' οὗ ἴσως ἀπηγγέλθη ὁ πρόλογος τοῦ Αἰσχύλ. Ἀγ., πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 54, Πλουτ. Δημήτρ. 44, Σουίδ.— Περὶ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἴδε Πολυδ. Δ', 123-132, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. σ. 1122. **2)** οἱ ἀπὸ σκηνῆς, οἱ ὑποκριταί, ἠθοποιοί, οἱ **σκηνικοί**, ἀντίθετον τῷ **θυμελικοὶ** (μέλη τοῦ χοροῦ), Δημ. 288. 18· ὡσαύτως, οἱ περὶ σκηνὴν Πλουτ. Γάλβ. 16· οἱ ἐπὶ σκ. Ἀλκίφρων 3. 65, Λουκ. Νεκυομ. 16, ἴδε Schäf. Mel. 27· πρβλ. **σκηνικός**. **3)** τὸ ἐπὶ σκηνῆς μέρος, τὸ παριστανόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἀριστ. Ποιητ. 24. 6·— καί, τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς (ἐξυπακ. ᾄσματα), ᾄσματα ἢ ᾠδαὶ ἃ ἔψαλλεν εἷς τῶν ὑποκριτῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς (οὐχὶ ὁ χορὸς ἐκ τῆς ὀρχήστρας), αὐτόθι 12, 2· τὰ μὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς οὐκ ἀντίστροφα, τὰ δὲ τοῦ χοροῦ ἀντίστροφα ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 19. 15, πρβλ. ●. **4)** μεταφορ., σκηνικὴ παράστασις, ὑπόκρισις, οὐχὶ πραγματικότης, σκηνὴ πᾶς ὁ βίος Ἀνθ. Π. 10. 72· θεατρικὸν τέχνασμα, ἀπάτη, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 21, 2, Ἡρῳδ. 3. 12. **III** τὸ ὡς σκηνὴ ἐπικάλυμμα ἁμάξης, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 11· σκ. τροχήλατοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 1000, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 69· ὡσαύτως παραπέτασμα τῆς κλίνης, Δημ. 1031. 10. **2)** ἐν μεγάλοις πλοίοις, ἐπίσημος αἴθουσα ἐπὶ τῆς πρύμνης ἢ ἐπὶ τοῦ δευτέρου καταστρώματος τῆς πρύμνης, Πολυδ. Α', 89. **IV**. εὐωχία παρεχομένη ἐν σκηναῖς, συμπόσιον, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1., 4. 2, 34, κτλ.· σκ. δημοσία ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 15, 4.

σκήνημα, τό, = **σκηνή**, κατοικία. Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 19, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· ἐν τῷ πληθ., φωλεά. Αἰσχύλ. Χο. 251.

σκηνήτης, ου, ὁ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **σκηνίτης**, ὃ ἴδε.

σκηνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκηνή**, Θουκ. 6. 37.

σκηνῐκεύομαι, ἀποθετ., κυρίως, παριστάνω τι ὡς ὑποκριτής· μεταφορ., ἐξαπατῶ τινα εἴς τι, τινί τι Μέμνων 51.

σκηνικός, **ή**, **όν**, (**σκηνὴ** II) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκηνήν, σκηνικός, θεατρικός, Πλούτ. 2. 1142Β· ἀγὼν Συλλ. Ἐπιγρ. 2820Δ. 15· σκ. φιλόσοφος, ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, Ἀθήν. 561Α.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. **2)** ὁ σκηνικός, ὑποκριτής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐκ τοῦ χοροῦ (θυμελικός), Πλουτ. Ὄθων 6· πρβλ. **σκηνὴ** I. 2.

σκηνίπτω, παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνευόμ. **διαφθείρω**· — ὁ Νίκ. ἐν Θηρ. 193 ἔχει τὸ σύνθετ. **διασκηνίπτω**, ἐπὶ τοῦ ἰχνεύμονος καὶ τῶν ᾠῶν τοῦ κροκοδείλου.

σκηνίς, **-ίδος**, ἡ, = **σκηνή**, Πλουτ. Λούκουλλ. 7.

σκηνίτης (ἐν Ἀντιγράφοις ἐνίοτε πλημμελῶς **σκηνήτης**), **ου**, ὁ, ὁ κατοικῶν ἐν σκηναῖς ἢ καλύβαις, ἐπὶ νομαδικῶν φυλῶν, Στράβ. 130, 492, κτλ.· ὁ ἀντὶ ἐργαστηρίου ἔχων σκηνήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 53, ἴδε Keil Inscr. Boeot. σ. 143· ὅθεν ἄνθρωπος πένης, ἄπορος, Ἰσοκρ. 365C. **II**. ὡς ἐπίθετ., ὁ ἐν σκηναῖς ἢ ἀνήκων εἰς σκηνάς, βίος Διόδ. 2. 40· κισσὸς Ἀνθ. Π. 7. 36.

σκηνο-βᾰτέω, πατῶ τὴν σκηνήν, βαδίζω ἐπὶ τῆς σκηνῆς (τοῦ θεάτρου), Συνέσ. 20Α, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 293. **II**. παριστάνω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐκτίθημι δημοσίᾳ, τὴν μοχθηρίαν Ἡράκλειτ. εἰς Ἑρμόδ.— Παθ., ποιήματα σκηνοβατεῖται, φέρονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Στράβ. 233, πρβλ. Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 30, Φίλων 2. 597.

σκηνογρᾰφέω, ζωγραφῶ σκηνογραφικῶς, ὡς ἐν θεάτρῳ, Κλήμ. Ἀλ. 768. **2)** θεατρικῶς παριστάνω, ἐξογκώνω, Ἡλιόδ. 10. 38.

σκηνογρᾰφία. τὸ ζωγραφεῖν τὴν σκηνήν, σκηνικὴ ζωγραφία, Ἀριστ. Ποιητ. 4, 16 (ὅστις ἀποδίδει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὸν Σοφοκλέα). **2)** μεταφορ., ἀπάτη, σκ. καὶ τραγῳδία Πλουτ. Ἄρατ. 15, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 88.

σκηνογρᾰφικός, **ή**. **όν**, κατὰ τὸν τρόπον σκηνογραφίας, θεατρικός, ὄψις Στράβ. 236· θαυματουργία Ἡλιόδ. 7. 7.

σκηνογράφος [ᾰ], ὁ, ὁ ζωγραφῶν σκηνάς, Διογ. Λ. 2. 125.

σκηνο πᾰγής, ές, (πήγνυμι) ὁ συμπεπηγμένος, ἐστημένος ἐν εἴδει σκηνῆς (τέντας), θαλάμαι Ἐπίγρ. παρὰ Σουίδ., (ἀλλ' ἐν Ἀνθ. Π. 6. 239 φέρεται **κηροπαγεῖς**).

σκηνοπηγέω, στήνω σκηνήν, σκ. τὰ καπηλεῖα, στήνω, ἱδρύω αὐτὰ ὡς σκηνάς, Ἀθήν. 442C. **2)** ἐπὶ τῆς ἑορτῆς τῆς σκηνοπηγίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 11, 1.

σκηνοπηγία, ἡ, τὸ στήνειν σκηνάς, ἱδρύειν ἢ κτίζειν φωλεάν, ἡ τῆς χελιδόνος σκ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 1. **2)** ἡ ἑορτὴ τῶν σκηνῶν παρὰ τοῖς Ἰσραηλίταις, Ἑβδ. (Δευτερ. ΙϚ', 16, Β' Μακκ. Α', 9), Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 2· ὁ σύλλογος τῆς σκ. Ἐπιγρ. Αἰγ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5361·— παρὰ τοῖς Ἐκκλ. καὶ **σκηνοπήγια**, τά.

σκηνοποιέω, κατασκευάζω σκηνὴν ἢ καλύβην, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΙΓ', 20, ΚΒ', 15), Γρηγ. Ναζ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Διοσκ. 2. 176·— ἀλλὰ τὸ μέσ. κυρίως, κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν σκηνὴν ἢ καλύβην, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 12, 16, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 522Ε, Διόδ. 3. 27.

σκηνοποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν σκηνάς, στήνειν σκηνάς, Πολύβ. 6. 28, 3· μεταφορ., σκ. τῆς τύχης, ἡ συχνὴ μεταβολὴ τῆς τύχης, ὡς εἰ αὕτη ἦτο νομαδικῆς τινος φυλῆς, Ἡλιόδ. 10. 16. **II**. θεατρικὴ ἐπίδειξις, Ἰουλιαν. 216D.

σκηνο-ποιός, **όν**, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων σκηνάς, φύσις Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1084·— ὡς οὐσιαστ., ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν σκηνοποιίαν, Πράξ. Ἀποστ. ιη', 3. **II**. ὁ κατασκευάζων πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 312.

σκηνορρᾰφεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον τοῦ **σκηνοποιοῦ**, **Ζωναρ.**·

—παρ' Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 306, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **σκιρατεῖον.**

σκηνορρᾰφέω, (ῥάπτω) ῥάπτω ἢ κατασκευάζω σκηνάς, Νικήτ. Χρον. 143Β.

σκηνορράφος, ον, ὁ ῥάπτων σκηνάς· ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐπαγγελλόμενος τὸν σκηνοποιόν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 1· — ὡσαύτως, **σκηνορραφικός, ή, όν,** Νικήτ. Εὐγεν. 1. 115.

σκῆνος, Δωρικ. **σκᾶνος, εως,** τό, ὡς τὸ **σκηνή,** καλύβη, σκηνή, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3071. **II.** τὸ σῶμα (ὡς κατοικητήριον τῆς ψυχῆς), Ἱππ. 269. 22., 916Α, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 133. 40, Πλάτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 703, Τίμ. Λοκρ. 100Α, 101C, Ε, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ε', 1· σκ. μελίσσης Ἀνθ. Π. 9. 404. **2)** νεκρὸν σῶμα, πτῶμα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 97, 226, 422, κ. ἀλλ.· ἔτι καὶ ἐπὶ ζῴου, σκ. μόσχου Νικ. Ἀλεξιφ. 447, πρβλ. Θηρ. 742· πρβλ. **σκεῦος** II.

σκηνουργός, ὁ, δραματουργός, ἐν μεταφορ. σημασίᾳ, Μ. Ψελλὸς ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Δ', σ. 171.

σκηνο-φύλαξ [ῠ], **-ᾰκος,** ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων, φρουρῶν ἐν καλύβῃ, ἐν σκηνῇ, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 5, Διον. Ἁλ. 10. 44.

σκηνόω, στήνω σκηνάς, στρατοπεδεύομαι, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 14., 7. 4, 11. **2)** = **σκηνέω** (ὃ ἴδε ἐν τέλ.), ζῶ, κατοικῶ ἐν σκηνῇ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 1, 25· καθόλου, κατοικίζομαι, καταλύω, κατὰ τὰς κώμας ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 5, 23· ταῖς οἰκίαις αὐτόθι 5. 5, 11· ἐν τῇ ἀκροπόλει ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 56·— ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. πρκμ., ζῶ, εἶμαι, ὑπάρχω, πόρρω ἐσκήνωται (διάφορ. γραφ. ἐσκήνηται) τοῦ θανάσιμος εἶναι Πλάτ. Πολ. 610Ε. **II.** στήνω σκηνήν, Πολύαιν. 7. 21, 6. **2)** κατοικῶ μετὰ σκηνῶν, ἐρείπια Πλουτ. Κάμιλλ. 31.

σκηνύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκηνή,** Πλουτ. Μάρ. 37.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

σκήνωμα, τό, = **σκήνημα,** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἑκ. 616, Ἴων 1133, Κύκλ. 323, Ξεν., κλπ.· τῶν στρατιωτῶν καταλύματα, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 16. **2)** ἐν τῷ ἑνικ. μεταφορ., τὸ σῶμα, = **σκῆνος** II, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 13· — νεκρός, πτῶμα, Βυζ.

σκήνωσις, ἡ, ἡ κατασκευὴ σκηνῆς ἢ οἰκίας, Ἀγαθαρχ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 35. **II.** τὸ κατοικεῖν ἐν σκηνῇ ἢ ἐν οἰκίᾳ, Διόδ. 3. 19.

σκηνωτής, οῦ, ὁ, σύντροφος ἐν σκηνῇ, σύσκηνος, «συσκηνοῦντες» Ἡσύχ.

σκηνωτός, ή, όν, ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παριστανόμενος, σκηνικός, θεατρικός, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 1. 40.

σκηπάνη [ᾰ], ἡ, Α. Β. 794· ὑποκορ. **σκηπάνιον,** τό, Ἰλ. Ν. 59, Ω. 247· «βακτηρία ἢ σκῆπτρον» Ἡσύχ.

σκηπήϊον· «πτύον» Ἡσύχ.

σκηπήνιον· «βακτηρία. τρίαινα. βάκτρον. κηρύκειον. ῥάβδος» Ἡσύχ.

σκηπίων, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **σκίπων,** ὃ ἴδε.

σκηπταρχέω, χειρίζομαι, κρατῶ τὸ σκῆπτρον, ἄρχω, βασιλεύω διὰ τοῦ σκήπτρου, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Φ. 68.

σκηπτεργάτης, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ Θεοῦ, Θ. Λάσκαρ. σ. 768, ἔκδ. Mi.

σκηπτο-δάμων [ᾱ], **ον,** γεν. **-ονος,** ὁ ἐπὶ τοῦ σκήπτρου καθήμενος, ὁ σκ. ἀετός, κύων Διὸς Σοφ. Ἀποσπ. 766, πρβλ. Πινδ. Π. 1. 10.

σκῆπτον, τό, ἀντὶ **σκῆπτρον,** φαίνεται ὅτι εὑρίσκεται μόνον ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **σκᾶπτον,** καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις **σκηπτοῦχος, σκηπτουχία, σκηπτοδάμων.**

σκηπτός, ὁ, (σκήπτω) κεραυνός, (σκηπτοὶ λέγονται τῶν κεραυνῶν ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 20), Σοφ. Ἀντ. 418, Ξεν. Ἀν. 1, 11· οἷα σκ. ἐμπίπτων Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6·— μεταφορ., λοιμοῦ σκ. Αἰσχύλ. Περσ. 715, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 28· ἐπὶ πολέμου, Εὐρ. Ἀνδρ. 1047, πρβλ. Ῥῆσ. 674, Δημ. 292. 28· καλοῦσί μ' οἱ νεώτεροι .. σκηπτόν, λέγει παράσιτός τις, Ἀντιφάν. ἐν «Προγόνοις» 1. 10· σκ. πόθος, ἐμπίπτων ὡς κεραυνός, Ἡρόδικ. παρ' Ἀθην. 219Ε.—Καθ' Ἡσύχ.: «σκηπτός· κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος».

σκηπτουχία, ἡ, τὸ φέρειν ῥάβδον ἢ σκῆπτρον ὡς τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς, στρατιωτικὴ ἀρχή, στρατηγία, μάλιστα μεταξὺ τῶν Περσῶν, ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεὶς Αἰσχύλ. Περσ. 297· καὶ ὡς τεχνικ. ὅρος, τὸ ἀξίωμα ἢ ἐξουσία Πέρσου σκηπτούχου (ἴδε τὸ ἑπόμ. 2), Στράβ. 498. **2)** καθόλου, ἀρχηγία, ἐξουσία, Λυκόφρ. 111, Ἀνθ. Π. παράρτ. 357.

σκηπτοῦχος, Δωρ. **σκαπτ-, ον,** (σκῆπτον, ἔχω) ὁ φέρων ῥάβδον ἢ σκῆπτρον ὡς σημεῖον τῆς ἀρχηγίας, σκ. βασιλεύς, ἔχων σκῆπτρον, σκηπτροφόρος, Ἰλ. Β. 86, Ὀδ. Β. 231, κτλ.· ὅστις σκ. εἴη Ἰλ. Ξ. 93· μετὰ γεν., σκ. θεῶν, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ὀρφ. Ὕμν. 54 (55). 11· Ἄρης ἠνορέης σκ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἄρην 6. **2)** ὡς οὐσιαστ., ὁ φέρων ῥαβδίον, σκῆπτρον, μέγας ἀξιωματικὸς τῆς Περσικῆς αὐλῆς· καθόλου, εὐνοῦχος, ἢ τύραννος ἢ σκ. Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 69, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 3, 16., 8. 1, 38., 8. 3, 15, Ἀνάβ. 1. 6, 11.

σκηπτο-φόρος, ον, = **σκηπτροφόρος,** Ἀνθ. Π. 7. 428.

σκῆπτρον, τό· Δωρ. **σκᾶπτον** (Πινδ. Ο. 7. 50, Π. 1. 9, κτλ.), μεταγεν. **σκᾶπτρον** (Ἀνθ. Π. 7. 428), ἀλλὰ **σκῆπτρον** ἐν λυρ. χωρίοις τῶν Τραγικ., οἷον Σοφ. Φιλ. 140· (σκήπτω)· — ῥάβδος, βακτηρία ἐφ' ἧς στηρίζεται ὁ φέρων, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς προβεβηκόσιν, Ἰλ. Σ. 416, Ὀδ. Ν. 437, Ξ. 31, Ρ. 199, Σ. 103· ἰσχὺν .. νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις Αἰσχύλ. Ἀγ. 75· σκήπτρῳ προδεικνύς, ἐπὶ ἀνθρώπου τυφλοῦ ἐξετάζοντος τὴν ὁδὸν διὰ τῆς προεκτεταμένης ῥάβδου του, Σοφ. Ο. Τ. 456· πρεσβῦται .. σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 5· μεταφορ., ἐπὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Οἰδίποδος, ὦ σκῆπτρα φωτός, βακτηρίαι ἢ στηρίγματα αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1109, πρβλ. 848, Εὐρ. Ἑκ. 281· — **σκίπων** ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ἀλλ' ἡ παρὰ τοῖς πεζογράφοις λέξις εἶναι **βακτηρία.** **II.** ῥάβδος, ῥαβδίον, μάλιστα δὲ ἡ δηλοῦσα ἀξίωμα, ἀρχήν· παρ' Ὁμήρῳ φέρουσιν αὐτὸ οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, μεταβαίνει δὲ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, ὅθεν τὸ χωρίον ἐν Ἰλ. Β. 100 κέξ. καλεῖται: ἡ τοῦ σκήπτρου παράδοσις, Θουκ. 1. 9·— ὡσαύτως φέρουσιν αὐτὸ οἱ δικασταί, Ἰλ. Α. 238, Ι. 156, Ὀδ. Λ. 569· οἱ κήρυκες, Ἰλ. Η. 277, κτλ.· οἱ ἀγορεύοντες, οἱ ὁποῖοι ἐγειρόμενοι νὰ ὁμιλήσωσιν ἐλάμβανον αὐτὸ παρὰ τοῦ κήρυκος, Ἰλ. Ψ. 568, Ὀδ. Β. 37· οἱ ἱερεῖς καὶ μάντεις, Ἰλ. Α. 15, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1265· βραδύτερον δὲ καὶ οἱ ῥαψῳδοί, Ἡσ. Θ. 30· πρβλ. **ῥάβδος, ῥαψῳδός.** Τὸ **σκῆπτρον** ἦτο ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐπίχρυσον, χρύσεον Ἰλ. Α. 15, Β. 268, Ὀδ. Λ. 91, 569· ἕν τι σκῆπτρον εἶχε κατασκευάσῃ ὁ Ἥφαιστος, Ἰλ. Β. 101· χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον Α. 246. Ὀμνύοντες ἢ διαμαρτυρόμενοι ὕψωνον αὐτὸ καὶ ἐπεκαλοῦντο μάρτυρας τοὺς θεούς, αὐτόθι 234, Η. 412, Κ. 321, 328· ὁ δ' ὅρκος ἦν τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12. Ἐχρησίμευε καὶ ὡς τιμωρητικὸν ὄργανον, ὡς ῥάβδος πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ἀτακτούντων, Ἰλ. Β. 199, 265, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 50, Σοφ. Ο. Τ. 811. **2)** συχνάκις ὡς καὶ νῦν, = βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία, ἀρχή, κτλ., Ἰλ. Ζ. 159, Ι. 38· ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας Β. 206, πρβλ. Ι. 156, 298, Αἰσχύλ. Πρ. 171· τὸ θεῖον Διὸς σκ. Σοφ. Φιλ. 140· συνήθως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης, Ἡρόδ. 7. 52· τύραννα σκ. Αἰσχύλ. Πρ. 761, πρβλ. Εὐμ. 626· ὅς .. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει Σοφ. Ο. Κ. 425, πρβλ. 449, κτλ.· οὕτω, σκῆπτρα χώρας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1167· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 600, 1268. **III.** παρὰ τοῖς Ἑβδ., **σκῆπτρον** = **φυλή,** ἐπὶ τῶν Ἰσραηλιτικῶν φυλῶν, ὡς μετάφρασις τῆς Ἑβρ. λέξ. Shevet, (ἀλλ' ἐν Α' Βασιλ. Γ', 20 κέξ., **φυλὴ** εἶναι ὑποδιαίρεσις τοῦ **σκήπτρου**)· ἴδε **δωδεκάσκηπτρον.**—Καθ' Ἡσύχ.: «κυρίως μὲν πᾶσα ῥάβδος. ἀπὸ τοῦ σκηρίπτεσθαι ἐπ' αὐτῇ, ὅ ἐστιν ἐπερείδεσθαι. καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ σκῆπτρον».

σκηπτρο-φόρος, ον, ὁ φέρων σκῆπτρον, βασιλικός, ἔξοχος, σοφία Ἀνθ. Π. 7. 428·— **σκηπτροφορέω,** φέρω σκῆπτρον, γῆς ὁ αὐτ. 12. 56· ἀπολ., Φίλων 2. 363.

σκήπτω, Αἰσχύλ.· μέλλ. **σκήψω (ἐπι-)** Πλάτ. Θεαίτ. 145C· ἀόρ. **ἔσκηψα** Τραγ.· πρκμ. **ἔσκηφα (ἐπ-)** Διογ. Λ. 1. 117· — Μέσ., μέλλ. **σκήψομαι** Ἡρόδ., Ἀττικ.· **ἐσκηψάμην** Ἀττικ.— Παθ., ἀόρ. **ἐσκήφθην** Ἐπιγραφ. ἐν Böckh. Urk. σ. 214, (ἐπ-) Πλάτ.· πρκμ. **ἔσκημμαι (ἐπ-)** Ἰσαῖ. 39. 15. (Ἐκ τῆς √ΣΚΑΠ παράγονται καὶ τὰ **σκᾶπ-ος** (Δωρ.), **σκῆπ-τρον, σκηπ-άνιον, σκήπ-ων (σκηρίπτω),** ὡσαύτως **σκηπ-τός, σκῆψ-ις·** καὶ ἐξ ἑτέρας ῥίζης ΣΚΙΠ, **σκίπ-ων, σκίμπ-τω·** πρβλ. **σκηρίπτω·** Λατιν. scā-pus, scip-io, scōp-us, scam-num· Ἀρχ. Σκανδιν. skap-t·Ἀρχ. Γερμ. scaf-t (shaft)). **I.** ὑποστηρίζω, ὑπερείδω, πιέζω τι ἐπί τινος. Παθ. καὶ μέσ., στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ ἐπί τινος, πτωχῷ .. ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι, σκηπτόμενον Ὀδ. Ρ. 203, 338, Ω. 158· ἐπὶ τετραυματισμένου ἀνθρώπου, αὐτῷ σκηπτόμενον (ἐξυπακ. τῷ ἄκοντι) Ἰλ. Ξ. 457· βάκτρῳ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 198· μεταφορ., ἀκκουμβῶ, στηρίζομαι ἐπί τινος προσώπου ἢ πράγματος, μάρτυρι Δημ. 915. 14., 921. 13. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., προβάλλω πρὸς ὑποστήριξιν, ἀναφέρω πρὸς δικαιολογίαν, τὴν βίαν σκήψασ' ἔχει = σκήπτει, Εὐρ. Ἑλ. 834· — ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη εἶναι συνηθεστάτη ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀναφέρω εἰς ὑπεράσπισίν τινος, ὑπέρ τινος, τὸ σκηπτόμενοι οἱ Πέρσαι Ἡρόδ. 5. 102· σκ. τὸ μὴ εἰδέναι ὁ αὐτ. 7. 28· σκήπτεσθαί τι πρός τινα Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Σοφιστ. 217Β· σκ. ἀσθένειαν, ἀναφέρω ἢ προσποιοῦμαι νόσον, Πολύβ. 40. 6, 11· σκ. πρόφασιν Ba-t Ep. Cr. 201·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι, σκήπτομαι ἔμπορος εἶναι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1027, πρβλ. Πλ. 904, Δημ. 69. 13, κτλ.· σκ. εἶναι φυλῆς τινος Λυσ. 166. 34· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., ἀναφέρω ἢ ἰσχυρίζομαι ὅτι .. , σκ. [τινα] παίζοντα λέγειν Πλάτ. Θεαίτ. 145C, πρβλ. Ἰσαῖ. 57. 25· οὕτω, σκ. τοῦτο ὡς .. Αἰσχίν. 88. 21· σκ. ὅτι .. Πλάτ. Συμπ. 217D· — ἀπολ., σκήπτεσθαι ὑπέρ τινος, συνηγορῶ ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζω τινά, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 864D. **II.** ὡς τὰ **ἐνσκήπτω, ἐνσκίμπτω, ἐπισκήπτω,** ἀφίνω νὰ πέσῃ ἐπί τινος, ἐξακοντίζω κατά τινος, ἐκσφενδονίζω, ἐκτοξεύω, βέλος Αἰσχύλ. Ἀγ. 366· μεταφορ., σκ. ἀλάστορα εἴς τινα Εὐρ. Μήδ.

1333· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σκήψασθαι κότον τῇ γῇ Αἰσχύλ. Εὐμ. 801. 2) ἀμετάβ., πίπτω βαρέως, πέδῳ (ἢ πέδοι) σκήψασα, καταπεσοῦσα εἰς τὴν ὑποκάτω πεδιάδα, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 749· Διὸς ἔριν πέδῳ (ἢ πέδοι) σκήψασαν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 429· ἐπὶ λοιμοῦ, σκήψας ἐλαύνει .. πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 28· λίμνην ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψε φάος, ἔπεσον αἱ ἀκτῖνές του, ἐφώτισε .., ἐπὶ τοῦ φωτὸς τῆς φρυκτωρίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 302, πρβλ. 308, 310.

σκήπων, ωνος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **σκίπων**.

σκηρίπτω, ὡς τὸ **σκήπτω**, στηρίζω, ἐμπήγω, φυτεύω στερεῶς, χηλὰς ἐνὶ γαίῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 667. II. ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ μέσ., δὸς δέ μοι [ῥόπαλον], .. σκηρίπτεσθ', νὰ στηριχθῶ ἐπ' αὐτοῦ, Ὀδ. Ρ. 196· σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, στηριζόμενος, ὠθῶν μὲ χεῖρας καὶ πόδας, Λ. 595· οὕτω, φρίκη ἐν ῥέθεϊ σκ. Νικ. Θηρ. 721· ἐπί τινος Φίλων 2. 274· βακτηρίᾳ αὐτόθι 317· ἀπολ., πῦρ σκηριπτόμενον ὀρθοῦται, ὑποστηριζόμενον, ὑποδαυλιζόμενον, αὐτόθι 512, πρβλ. 1. 352, Ἡσύχ.

σκηρόν· «σκληρόν. τραχύ» Ἡσύχ.

σκῆψις, εως, ἡ, (**σκήπτω** I. 2) πρόφασις, δικαιολογία, τοιάδε μέντοι σκ. οὐ δόλον φέρει Αἰσχύλ. Ἀγ. 886· μὴ σκ. οὐκ οὖσαν τιθῇς Σοφ. Ἠλ. 584, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 122, κτλ.· — μετὰ γεν., κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν, ἐπὶ προφάσει φόνου, Ἡρόδ. 1. 146 (ἔνθα ἡ γεν. σημαίνει τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι οὐχὶ φόνον ἀλλ' ἄλλο τι ἔπραξαν)· ἀλλ' ὡσαύτως, σκ. τοῦ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν, πρόφασις, δικαιολογία περὶ τοῦ μὴ ποιεῖν τι, Δημ. 10. 27· σκ. ἡ νόσος, ἦτο πρόφασις οὐχὶ ἀλήθεια, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 31·— μετὰ ῥημάτων, σκῆψιν ποιεῖσθαί τι, χρῶμαι προφάσει, προφασίζομαι, Ἡρόδ. 5. 30· πρὸς Ἕλληνάς σφι σκ. ἐπεποίητο ὁ αὐτ. 7. 168· σκῆψιν εὐπρεπεστάτην ἔχειν ὁ αὐτ. 3. 72· σκῆψιν εἶχ' ὀλωλότα (ἐξυπακ. τὰ τέκνα) Εὐρ. Ἠλ. 29· σκ. προτείνειν, δεικνύναι αὐτόθι 1067, Μήδ. 744· τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 122· σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ Δημ. 373. 10· ἀντίθετον τῷ σκ. ἐσδέχεσθαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 392· σκ. ἐκδέχεσθαι Ὑπερείδ. Ὑπὲρ Εὐξεν. 22· εὑρίσκειν Δημ. 540· 26· διδόναι Ἀριστ. Τοπ. 5. 3, 7· προβάλλεσθαι, πορίζεσθαι κτλ., Πολύβ. κλπ.

σκιά, ᾶς, Ἰων. **σκιή, ῆς**, ἡ· (ἴδε ἐν τέλ.)·— σκιά, «ἴσκιος», Ὀδ. Λ. 207· σκιᾷ ἀντίστοιχος ὥς, ὡς ἡ σκιά, ἥτις εἶναι σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, Εὐρ. Ἀνδρ. 745· ὑπὸ κίονος σκιὰν ἔπτηξεν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 973· παροιμ., τὴν αὑτοῦ σκιὰν δέδοικεν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 62, Πλάτ. Φαίδων 101D. 2) ἡ σκιὰ νεκροῦ, φάσμα, φάντασμα, Ὀδ. Κ. 495, Αἰσχύλ. Θήβ. 988 (πρβλ. Ἕρμανν. 955), Σοφ. Αἴ. 1257· σποδόν τε καὶ σκιὰν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1159· κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ γῆ καὶ σκιά Εὐρ. Ἀποσπ. 536· σκιᾷ τινι λόγους ἀνέσπα Σοφ. Αἴ. 301· ὡσαύτως, ἐπὶ ἀνθρώπου κατίσχνου, καταντήσαντος ὡς σκιά, Αἰσχύλ. Εὐμ. 302· φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνὴρ Εὐρ. Ἀποσπ. 512· — συχν. ἐν παροιμίαις ἐπὶ τῆς θνητῆς τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεως, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος Πινδ. Π. 8. 136· εἴδωλον σκιᾶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 839· πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 587. 6· ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἴδωλα .. ἢ κούφαν σκιάν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 126· ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 13· οὐδέν ἐσμεν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες αὐτόθι 682· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, εὐτυχοῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1328· οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιὰ Σοφ. Ἀποσπ. 295· ἐπὶ πραγμάτων ἀναξίων λόγου, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1170, πρβλ. Φιλ. 946· καπνοὺς καὶ σκιὰς Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 14·—τὰ πάντ' ὄνου σκιά Σοφ. Ἀποσπ. 308· περὶ ὄνου σκιᾶς μάχεσθαι Ἀριστοφ. Σφ. 191, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 260C· ὁ Ἄρχιππ. ἔγραψε κωμῳδίαν ἐπιγραφομένην Ὄνου σκιά·— ἡ ἐν Δελφοῖς σκιά, τὸ ἐν Δελφοῖς ἐκεῖνο φάντασμα, δηλ. τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, Δημ. 63 ἐν τέλ.· αἱ τοῦ δικαίου σκ., ἁπλαῖ σκιαὶ δικαιοσύνης καὶ οὐδὲν πλέον, Πλάτ. Πολ. 517D· σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασιν εἰκόνες αὐτόθι 510E· σκιαὶ τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκ. αὐτόθι 532C· στιγμὴ ἡ σκιὰ τούτων Δημ. 552. 7· ἂν ἔχῃ φίλου σκιὰν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 24. II. ἡ σκιὰ δένδρου, κτλ., ὡς προφύλαξις ἀπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, πετραίη σκιή, ἡ σκιὰ βράχου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 587 (ἔνθα ὑπάρχει βραχεῖα συλλαβὴ πρὸ τοῦ σκ-)· ἐν σκιῇ ἑζόμενος αὐτόθι 591· εἰ ὑπὸ σκιῇ ἔσοιτο ἡ μάχη Ἡρόδ. 7. 226· ὑπὸ σκιᾶς Εὐρ. Βάκχ. 458, ἴδε **συμμιγής**· ὑπὸ σκιὰν εἰσελθὼν καθίζεσθαι Ἀνδοκ. 6. 14· σκιὰν παρέχειν Πλάτ. Τίμ. 76D· ἐν σκιᾷ, δηλ. ἐν τῇ οἰκίᾳ, Ξεν. Συμπ. 2, 18, πρβλ. 3, 3 (ἴδε ἐν λ. **σκιατροφέω**)· σκιὰν ὑπερτείνασα Σειρίου κυνός, σκιὰν ἀπὸ τῆς θερμότητος αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 967·— ἐν τῷ πληθ., αἱ τῶν δένδρων καὶ αἱ τῶν πετρῶν σκιαὶ Ξεν. Κύρ. 8. 8, 17· ὑπὸ σκιαῖς ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 20, 18, πρβλ. 5, 9. III. σκιὰ ἐν τῇ ζωγραφικῇ, τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τρανότερα ποιοῦσι Πλούτ. 2. 863E, πρβλ. 407A, καὶ ἴδε **σκιαγράφος**. IV. ὡς τὸ Λατ. umbra, ἀπρόσκλητος φίλος, ὃν δηλ. ἄλλος φίλος προσκαλεῖ καὶ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ, Πλούτ. 2. 707A, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ἀπίκιος**, Ἡσύχ. Ἐντεῦθεν **σκι-άω, σκι-άζω, σκι-ερός, σκι-άς, σκι-άδειον**· πρβλ. Σανσκρ. khâ-yâ ἀντὶ skâyâ (σκιά)· Ἀρχ. Σκανδιν. sky, Ἀρχ. Σαξον. sci-o (νέφος)· ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τὰ **σκη-νή, σκό-τος**·— ἐξ ἐπιτεταμένου δὲ τύπου τῆς ῥίζης ὑπάρχει τὸ Γοτθ. skad-us (σκιά), καὶ ἴσως τὸ Λατ. ca-sa, ca-ssis, castrum (ἀντὶ scad-sa, κτλ.)· — **σκέπω, σκέπας, σκέπη** εἶναι ὡσαύτως συγγενῆ πιθανῶς).

σκιᾱγρᾰφέω, ζωγραφῶ μὲ ἀποχρώσεις φωτὸς καὶ σκιᾶς, ζωγραφῶ ἰχνογραφικῶς, Λατ. adumbrare, Φιλόστρ. 728· βέλεσι σκ. τινα ὁ αὐτ. 81. — Παθητ., τὰ πόρρωθεν .. φαινόμενα .. καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα Πλάτ. Πολ. 523B· ὡς ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 165C· μεταφορ., ἐσκ. ἡδονή, ἐζωγραφημένη ἀμυδρῶς, οὐχὶ πραγματική, ἀντίθετον τῷ **παναληθής, καθαρά**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 583B, πρβλ. 586B· πρβλ. **σκιαγραφία**.

σκιᾱγρᾰ́φημα, τό, ἰχνογράφημα διὰ φωτὸς καὶ σκιᾶς, ἁπλοῦν ἰχνογράφημα, Λατ. adumbratio (πρβλ. **σκιαγραφία**), ἐπειδὴ ἐγγὺς ὥσπερ σκιαγραφήματος γέγονα τοῦ γενομένου, ξυνίημι οὐδὲ σμικρὸν Πλάτ. Θεαίτ. 208E, πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 57. 76.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97.

σκιᾱγρᾰφία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ σκιαγράφου, (ὃ ἴδε)· σχέδιον, ἰχνογράφημα πρόχειρον δυνάμενον νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν μακρόθεν θεωρούμενον, σκηνογράφημα, σκ. ἀσαφεῖ καὶ ἀπατηλῷ χρώμεθα Πλάτ. Κριτί. 107C· σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγράφειν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 365C, πρβλ. 602D, Φαίδων 69B· ἡ σκιὰ καὶ τὰ ἐνύπνια, παραβάλλονται ὡς ἀπατῶντα ἀμφότερα, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 29, 2· ἡ δημηγορικὴ λέξις ἔοικε τῇ σκ., δηλ. κατὰ τὸν σκοπὸν ὃν ἔχει ὅπως κάμῃ ἐντύπωσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 12, 5.

σκιᾱγρᾰφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **σκιαγραφίαν**· ἡ σκιαγραφικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), = τῷ προηγ., Πρόκλ. ἐν Wyttenb. Φιλομαθ. 3, σ. 91.

σκιᾱ-γράφος [ᾰ], ον, ὁ ζωγραφῶν διὰ φωτὸς καὶ σκιᾶς, ἰχνογράφος, Θεόδ. Πρόδρ. σελ. 81· πρβλ. **σκιαγραφέω, -γράφημα, -γραφία**. II. ὁ ζωγραφῶν εἰκόνας διὰ τῆς προσηκούσης διανομῆς φωτὸς καὶ σκιᾶς, τὴν ὁποίαν τέχνην πρῶτος ἐποίησεν ὁ ζωγράφος Ἀπολλόδωρος, ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρὼν φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς Πλούτ. 2. 346A· ἐντεῦθεν, 2) καθόλου, **σκιαγράφος**, ὁ, ὁ κατέχων καὶ ἐννοῶν τὰς ἀρχὰς τῆς ζωγραφικῆς, καὶ μάλιστα τῆς προοπτικῆς, ὁ ζωγραφῶν σκηνὰς ἐν θεάτρῳ, (πρβλ. **σκηνογράφος**), ἴδε Müller Ἀρχαιολογ. τῆς Τέχνης § 136.— Οἱ τύποι **σκιογρ-** εἶναι μεταγεν., Φωτ. Βιβλ. 187. 24, Ἑσδ., κλπ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 646, Ἡσύχ.

σκιάδειον [ᾰ], τό, (σκιά) ἀνθήλιον, ἀλεξήλιον, ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκ. καὶ πάλιν ξυνήγετο Ἀριστοφ. Ἱππ. 1348, πρβλ. Ὄρν. 1508, 1550· ὡς σημεῖον ἐκθηλύνσεως, καθήμενον ὑψηλῶς ὑπὸ σκιαδείῳ Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 1· ὁ Βάκχος συχν. παρίσταται οὕτως ἐπὶ ἀγγείων, πρβλ. Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 130, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 6· (οὕτως, Ἀνακρ. 19, παῖς Κύκης .. σκιαδίσκην φορεῖ γυναιξὶν αὔτως)· — πρβλ. **σκιάς, σκιαδίσκη**. 2) εἶδος πίλου ἔχοντος πλατὺν γῦρον, ἄλλως **θολία**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 19. 38, Ἡσύχ. 3) ἅμαξα ἔχουσα σκέπην ἢ στέγασμα, Εὐστ. 613. 43, Φώτ. 4) = **σκιάς** II, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 2, Διοσκ. 3. 58.— Τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **σκιάδιον** παρὰ Φερεκρ., Θεοφρ., κλπ.· ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος τοὐλάχιστον εἶναι μεταγενέστερος, ἴδε Δινδ. εἰς Στεφ. Θησ.

σκιᾰδεύς, έως, ὁ, = **σκίαινα**, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 322F, Ἡσύχ.

σκιᾰδηφορέω, φέρω σκιάδειον, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 1· μεταγεν. **σκιαδοφ-**.

σκιᾰδη-φόρος, ον, (σκιάς) ὁ φέρων σκιάδειον ἢ ἀνθήλιον, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως αἱ θυγατέρες τῶν μετοίκων, αἵτινες ὤφειλον νὰ φέρωσι σκιάδεια καὶ σκιάζωσι τὰς κανηφόρους κατὰ τὴν πομπήν, Πολυδ. Ζ', 134 (ἀλλ' αὐτόθι 174, **σκιαδοφόροι**)· πρβλ. **σκαφηφόρος**. II. καθόλου, ὁ σκέπων, σκιάζων, σκιερός, Αἰλ. π. Ζ. 16. 18.

σκιᾰδίσκη, ἡ, ἴδε **σκιάδειον**.

σκιαδο-φόρος, ἴδε ἐν λέξ. **σκιαδηφόρος**.

σκιάεις, εσσα, εν, = **σκιόεις**, Χοιροβοσκ. σ. 59. 35.

σκιάζω, (πρβλ. **σκιάω**)· μέλλ. Ἀττ. **σκιῶ (κατα-)** Σοφ. Ο. Κ. 406· ἀόρ. **ἐσκίασα** Ὅμ., Ἡσ., Λουκ.— Παθητ., **ἐσκιάσθην** διάφορ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 1115, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2, 4· πρκμ. **ἐσκίασμαι (ἐπ-)** Σοφ.· (σκιά). Ἐπισκιάζω, ἐπισκοτίζω, «σκεπάζω» Ἡσύχ., εἰσόκεν ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν Ἰλ. Φ. 232· Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοὸς Σοφ. Ἀποσπ. 348· σκ. τὰ ἡλιούμενα Ξεν. Οἰκ. 19, 18· σκ. ἔθειραν, ἐστεμμένην, Σιμωνίδ. 150· φάρεα .. περιβαλλόμενα γένυσιν .. ἐσκίαζον Εὐρ. Ι. Τ. 1152, πρβλ. Ἱππ. 134· ἀπολ., ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ῥίπτω σκιάν, σκιάζω, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 17·— ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην, δηλοῖ διὰ τῆς σκιᾶς του, Ἀλκίφρων 3. 4. — Παθ., εἶμαι ἐν σκιᾷ, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2, 4· πρβλ. **σκιάω**· σκιάζεσθαι τοῖς ποσί,

ἐπὶ τῶν **Σκιαπόδων**, Κτησ. παρ' Ἁρποκρ. **II**. καθόλου, ἐπισκιάζω, καλύπτω, Ἰτῆνας βελέεσσιν Ἡσ. Θ. 716· τὸ γένειον, τὴν ἀσπίδα πᾶσαν σκιάζειν Ἡρόδ. 6. 117· σκιάσαι γένυν, ἐπὶ τῆς γενειάδος νεανίου μόλις μελανιζούσης τὴν κάτω σιαγόνα, Ἀνθ. Π. 12. 26· οὕτως ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκ. Εὐρ. Φοίν. 63. **III**. σκιάζω ζωγραφῶν, Λουκ. Ζεῦξις 5· πρβλ. **σκιαγράφος** II. **IV**. καῦμα σκ., ἀποκρούω τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου, Λατ. defendere aestatem, Ἀλκίφρων 3. 12.

σκιᾱθήρας, ου, ὁ, (θηράω) ὁ θηρεύων τὴν σκιάν, δηλ. ἡλιακὸν ὡρολόγιον, Βιτρούβ. 1. 6· διάφορ. γραφὴ **σκιοθήρας**, ἴδε **σκιάθηρον**.

σκιᾱθηρέω, ἐπιζητῶ τὸν μεσημβρινόν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **φρέαρ** (ἔνθα **σκιοθ-**).

σκιᾱθηρικός, ή, όν, ὄργανον, = σκιαθήρας, Βυζ.· τὸ σκιοθηρικὸν παρὰ Κλεομήδ.· καὶ **σκιοθηρικοὶ** γνώμονες παρὰ Στράβ. 125.

σκιά-θηρον (ἐξυπακ. ὄργανον), τό, **= σκιαθήρας**, Διογ. Λ. 2. 1· — ὡσαύτως **σκιόθηρον**, Πλουτ. Μάρκελλ. 19, Διογ. Λ. 2. 1· **σκιόθηρος**, ὁ, Σχόλ. εἰς Πτολ.· καὶ ὡς ἐπίθετ., σκ. ὄργανον Πτολ.— Ὑποκορ. **σκιοθήριον**, τό, Σχόλ. εἰς Λουκ.

σκίαινα, ἡ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, Λατ. umbrina, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 5, πρβλ. Ἀθήν. 322F· — ὡσαύτως **σκιᾰθίς, -ίδος**, ἡ, Ἐπίχ. 28 Ahr.· καὶ παρὰ Γαληνῷ **σκινίς, -ίδος**.

σκιᾰκός, ή, όν, σκιερός, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 126, πιθαν. πλημμ. γραφ. ἀντὶ **σκιαρός**.

σκιᾱ-μᾰχέω, μάχομαι ἐν τῇ σκιᾷ, δηλ. ἐν τῷ σχολείῳ (χάριν ἀσκήσεως), σκ. πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀσκῶ τοὺς βραχίονας δέρων τὸν ἀέρα, Κρατῖν. ἐν «Βουκόλοις» 3, πρβλ. Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 154A, καὶ αὐτόθι Schweigh. **II**. μάχομαι πρὸς σκιάν, Πλάτ. Ἀπολ. 18D· μάχομαι, ἀγωνίζομαι ματαίως, σκ. πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 520C· πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 830C·— Παθ., ἔπη μάτην σκιαμαχούμενα, ῥιπτόμενα ἀλογίστως κατὰ τὴν συζήτησιν, Λουκ. Ἀλ. 35· — **σκιομαχέω** εἶναι τύπος μεταγεν., Φίλων 2. 356, Ἄντυλλ., κλπ.

σκιᾱ-μᾰχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι ὑπὸ σκιάν, δηλ. τὸ γυμνάζεσθαι ἐν τῷ σχολείῳ, Λατ. umbratilis exercitatio· ἰδίως, γυμνάζομαι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, οὐχὶ πολὺ διάφορον τοῦ **χειρονομία**, πρβλ. Παυσ. 6. 10, 3. **II**. τὸ μάχεσθαι πρὸς σκιάν, ψευδὴς μάχη, Πλουτ. 2. 130E, Εὐστ. 663. 16.— **σκιομαχία** εἶναι μεταγεν. τύπος, Γαλην.

Σκιά-ποδες [ᾰ], οἱ, οἱ ἔχοντες τοὺς πόδας ὡς σκιάδεια, μυθικός τις λαὸς τοῦ θερμοτάτου μέρους τῆς Λιβύης, ἔχοντες πόδας ὑπερμεγέθεις, οἷς ἐχρῶντο ἀντὶ σκιαδείων, ὅτε ἀνεπαύοντο, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1553, πρβλ. Σχόλ. ἐν τόπῳ, Κτησ. Ἀποσπ. 89, Ἡσύχ.

Σκιάρα· «ἡ Κεφαλληνία» Ἡσύχ.

σκιᾰρό-κομος, ον, ὁ ἔχων φύλλα σκιάζοντα, «φουντωτός», ὕλη Εὐρ. Βάκχ. 876, ἴδε Elmsl.

σκιᾰρός, ά, όν, ἴδε **σκιερός**.

σκιάς, -άδος, ἡ, (σκιά) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σκιάν, εἶδος εὐρέος σκιαδείου ἐν εἴδει οὐρανοῦ (τὸ σχῆμα ἔχοντος ἀλεξηλίου), «τέντα» μὲ θολωτὴν ὀροφήν, «κιόσκι», Θεόκρ. 15. 119, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 141F, Πλουτ. Θεμιστ. 16· οἷον τὸ τοῦ Διονύσου (πρβλ. **σκιάδειον**), Πολυδ. Ζ', 174, Ἡσύχ. **2) Σκιὰς** = ὁ ἐν Ἀθήναις **θόλος**, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 39· ἐπὶ σκιάδος, tholo praefectus, αὐτόθι 184, 191-4, ἴδε Böckh σ. 326, Ἀμμών. παρ' Ἁρποκρ.· ὡσαύτως, κυκλικόν τι οἰκοδόμημα ἐν Σπάρτῃ ἐν ᾧ ἠθροίζετο ὁ λαὸς ἐν Ἐκκλησίᾳ, Παυσ. 3. 12, 8, Ἀνθ. Π. 9. 488. **II**. ὁ κόρυμβος τῶν κορυμβοειδῶν φυτῶν, Φανίας παρ' Ἀθην. 371D. **III**. = **ἀναδενδράς**, Ἡσύχ.

σκίασμα, τό, (σκιάζω) σκιὰ ἐπιρριπτομένη, πρᾶγμα ἐπιρριπτόμενον πρὸς σκιάν, πᾶν ὅ,τι σκιάζει, τῆς γῆς, ἐπὶ ἐκλείψεων, Διόδ. 2. 31, Πλουτ. 2. 891F· εἰκὼν ἀντανακλωμένη ἐν τῷ ὕδατι, Καλλίστρ. σ. 896, κτλ.· — καθόλου, προκάλυμμα, σκέπη, **= σκιάδειον**, Εὐστ. Πονημάτ. 284. 36.

σκιασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 869.

σκιαστής, οῦ, ὁ, ἀμφίβ. λέξ. παρὰ Γρηγ. Ναζ., ἣν τινες ἑρμηνεύουσιν ὡς σημαίνουσαν «σκιαδηφόρος»· ἕτεροι δὲ ὡς σημαίνουσαν «κεντητής» (πρβλ. **σκιωτός**)· θηλ. **σκιάστρια**, Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ. **II**. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀμφιβ. σημασίας, Λυκόφρ. 562.

σκιαστικός, ή, όν, ὁ σκιάζων, καλύπτων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 318.— Ἐπίρρ. **σκιαστικῶς**, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1703. 13.

σκιᾱτρᾰφέω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **σκιατροφέω**, παρὰ Πλάτ. καὶ Στοβ. ἔνθ. ἀνωτ.

σκιᾱτρᾰφής, ές, (τρέφω) ὁ ἀνατρεφόμενος ἐν τῇ σκιᾷ, δηλ. ζῶν ἐν σκιᾷ, διάγων βίον ἑδραῖον, «καθιστικόν», Λατ. umbratilis, Ἀγαθ. Ἱστ. 1. 7.

σκιᾱτρᾰφία, ἡ, τὸ διάγειν ἐν σκιᾷ, διάγειν βίον καθιστικόν, θηλυπρεπῆ, Πλουτ. Αἰμίλ. 31· ἐν τῷ πληθ., ἕξεις ἐκτεθηλυμμέναι, γυναικώδεις, ὁ αὐτ. 2. 209C· καὶ οὕτως ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει ἀλλαχοῦ παρὰ Πλουτ. καὶ Διοδ. 20. 62, ἔνθα ἕτεροι **σκιατροφία**.

σκιᾱτρᾰφίας, ου, ὁ, = **σκιατραφής**, Πολυδ. Δ', 147, Ϛ', 185 (διάφ. γραφ. **-τροφίας**).

σκιᾱτροφέω, Ἰων. **σκιητροφέω**· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως **σκιᾱτρᾰφέω**, ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 578· (**σκιά, τρέφω**). Ἀνατρέφω ἐν τῇ σκιᾷ ἢ ἐντὸς τῆς οἰκίας, δηλ. ἀνατρέφω τρυφηλῶς, σκ. τὰ σώματα Μάξ. Τύρ. 28. 3.— Παθ., μένω ἐν τῇ σκιᾷ συνεχῶς, ἀποφεύγω τὸν ἥλιον καὶ τὸν κόπον, σκηνάς πηξάμενοι ἐσκιητροφέοντο Ἡρόδ. 6. 12· μὴ σκιατραφούμενος Ποιητὴς παρὰ Στοβ. 520. 38· καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι Ξεν. Οἰκ. 4, 2· ἐσκιατραφημένη σωμάτων ἕξις Πλουτ. 2. 8D· ἐπὶ φυτῶν, φύομαι καὶ αὐξάνομαι ἐν τῇ σκιᾷ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 7, 4. **II**. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., φορῶ καλύπτραν ἢ κουκοῦλαν, ἔχω τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην, σκιητροφέουσι, .. τιάρας φορέοντες Ἡρόδ. 3. 12· ἐντεῦθεν καὶ ὡς τὸ παθητ., πλούσιος ἐσκιατροφηκώς, ἄνθρωπος πλούσιος καὶ ἐκτεθηλυμμένος, ἀντίθετον τῷ, πένης ἡλιωμένος, δηλ. πτωχὸς ἐκτεθειμένος ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸν ἥλιον, Πλάτ. Πόλ. 556D, πρβλ. Φαῖδρ. 239C, Pers. Sat. 4. 18, 33.

σκιᾱτροφία, ἡ, ἴδε **σκιατραφία**.

σκιαυγέω, (σκιά, αὐγή) ἔχω ἀσθενῆ τὴν ὅρασιν, εἶμαι μύωψ, βλέπω ὥσπερ ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου σκιάν, Ἱππ. 57. 11., 558. 22.

σκιάω, = σκιάζω, ἐπισκιάζω, κάμνω τινὰ σκιερόν, Λήμνου.. ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 604, πρβλ. Νικ. Θηρ. 30, Ἄρατ. 864·— Παθητ., γίνομαι σύσκιος, σκοτεινός, δύσε δ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί (Ἐπικ. γ' πληθ. παρατ.), Ὀδ. Β. 388, Γ. 487, κτλ.

σκίγγος ἢ **σκίγκος**, ὁ, εἶδος σαύρας εὑρισκομένης ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, χρησιμευούσης ὡς φάρμακον, Διοσκ. 2. 71, πρβλ. Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5 (διάφορ. γραφ. **σίγγος**).

σκίδνημι, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **σκεδάννυμι** (ὃ ἴδε), διασκορπίζω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5, Πλουτ. 2. 933D· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῷ συνθέτῳ **διασκίδνημι**. **II**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ. **σκίδναμαι**, καὶ σχεδὸν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ. (παρ' Ἱππ. 336. 3 ὁ Littré διώρθωσε **σκεδασθῇ** ἐξ Ἀντιγράφ.)·— σκορπίζομαι, διασκορπίζομαι ὡς πλῆθός τι ἢ συνάθροισις, αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε Ἰλ. Α. 487· ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι Ὀδ. Α. 274· ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος Ἰλ. Τ. 277, Ψ. 3· ἐπὶ νῆας ἕκαστος ἐσκίδναντ' ἰέναι Ω. 2· σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος Ὀδ. Β. 252· ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος αὐτόθι 258· ἐπὶ ἀφροῦ θαλασσίου, ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται Ἰλ. Λ. 308· ἐπὶ νέφους κονιορτοῦ, ὕψι δ' ἄελλα σκίδναται Π. 375· ἐπὶ ῥεύματος ὕδατος, ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται Ὀδ. Η. 130· ὡσαύτως, ὀδμὴ σκίδνατο Ὕμν. εἰς Δήμ. 279· ὄψ σκιδναμένη Ἡσ. Θ. 42· σκιδναμένα γᾶρυς Σιμωνίδ. 51· σκιδνάμεναι ἐν στάθεσιν ὀργαὶ Σαπφὼ 31· σκιδναμένης Δημήτερος, δηλ. κατὰ τὸν χρόνον τοῦ σπορητοῦ, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 14· ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, ὡς ὁ ἥλιος ἄρχεται διασκορπίζων τὸ φῶς του, δηλ. εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ. 8. 23· ὡσαύτως οὐχὶ σπανίως παρ' Ἱππ. ἐπὶ τῆς ἐξαπλώσεως νόσου τινὸς εἰς ὅλον τὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου, 305. 36., 408. 44, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Πλουτ.· ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., εἰ μὴ ἐν τῷ συνθ. **διασκίδναμαι** παρὰ Θουκ. 6. 98· καὶ τὸ ἁπλοῦν **σκίδναμαι** παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ. 55, 56, Ἡσύχ.

σκιερὸς ἢ **σκιᾰρός, ά, όν**, ἀλλ' ἐπικρατεῖ ὁ διὰ τοῦ ε τύπος, ἴδε τὰ χωρία· (σκιά)·— ὁ παρέχων σκιάν, σύσκιος, κατάσκιος, ἐν νέμεϊ σκιερῷ Ἰλ. Λ. 480· ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν Ὀδ. Υ. 278· σκιαρόν τε φύτευμα Πινδ. Ο. 3. 32· σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν Ἴβυκ. 1. 3· σκιερᾷ δάφνᾳ Εὐρ. Ι. Τ. 1246· ὦ σκιερὰ φυλλάς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 310· ὄρος σκιερὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 349· — παραδόξως, σκιεροῖσι πόθοισι, μὲ ἐπιθυμίαν σκιᾶς, Ὀππ. Ἁλ. 4. 438. **2)** ὁ ἐν σκιᾷ, σκιεροὺς θώκους Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 572· ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν Πινδ. Ο. 3. 24· ἀνάπαυλαι σκιαραὶ (διάφ. γραφ. -εραὶ) Πλάτ. Νόμ. 625B. **3)** ὁ ἔχων χρῶμα σκοτεινόν, «σκοῦρον», Ἱππ. 1082A· τὸ σκ. μέλαν φαίνεται Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 1, 5· ἄνθος ὀπώρης Ἀνθ. Π. 6. 154· φρίκη σκ. θάλαττα Ἀλκίφρ. 1. 17· κεῖται ὑπὸ σκ. κόνιν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 212, κτλ., Ἡσύχ.

σκιή, σκιητροφέω, Ἰων. ἀντὶ **σκιά, σκιατροφέω**.

σκιθακός· «ἰχθὺς ὁ καὶ τράχουρος» Ἡσύχ.

σκίλλα, ης, ἡ, «σκιλλοκρόμμυδον», ἄλλως **σχῖνος**, Θέογν. 537, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30. 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 9, 4, Θεόκρ. 7. 107· χρῆσις αὐτῆς ἐγίνετο εἰς τελετὰς ἁγνιστικάς, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 3, Θεοφρ. Χαρακτ. 16, ἔνθα ἴδε Casaub.—Ὑποκορ. **σκιλλάριον**, τό, Ἀέτ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκαμμωνία, θανατηφόρος μυῶν».— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 377.

σκιλλῑτικός, ή, όν, (σκίλλα) ὁ ἐκ «σκιλλοκρομμύδου»· ὄξος σκ. Διοσκ. 2. 202, Ὀρειβάσ. 31 Mai, κτλ.· ἐνίοτε φέρεται ἡμαρτημένως **σκιλλητικός**· — ὡσαύτως **σκίλλινος, η, ον**,

Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 78, Ὀρειβάσ. 65 Mai· καὶ **σκιλλίτης, ου,** ὁ, μεταγεν. Ἰατρ.

σκιλλο-κρόμμυον, τό, = **σκίλλα,** Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 121.

σκίλλος· «ἰκτῖνος» Ἡσύχ.

σκιλλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σκίλλην ἢ «σκιλλοκρόμμυδον», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 3· ἐπὶ γεύσεως, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 7, 4, Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 87C· συγκρ. **-έστερος,** Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121A.

σκιμᾰλίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ.** ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, «μουτζώνω», «φασκελώνω», κτυπῶ μὲ τὸν μεσαῖον δάκτυλον εἰς τὴν μύτην (πρὸς ὕβριν), τινά Ἀριστοφ. Εἰρ. 549· ῥηματίοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 444· σκ. ποδί, λακτίζω, «κλωτσῶ», Διογ. Λ. 7. 17· — ἑρμηνεύεται ὡς Ἀττ. ἰσοδύναμον τῷ κοινῷ Ἑλλην. **καταδακτυλίζω** παρὰ Μοίρ. 360, Α. Β. 48, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἑτέραν ἑρμηνείαν παρέχει ὁ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. ἔνθ' ἀνωτ., δηλ., ὑψώνω τὸν μέσον δάκτυλον (μετ' αἰσχρᾶς σημασίας), ἴδε Ἰουβεν. 10. 53, Μαρτ. 2. 28· καλεῖται digitus infamis παρὰ τῷ Περσ. 2. 33. [Ἡ ποσότης τῆς συλλαβ. **σκι-** δὲν εἶναι ὡρισμένη].

σκιμβάζω, χωλαίνω, ὀκλάζω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 678· ὡσαύτως **κιμβάζω, ὀκιμβάζω,** Ἡσύχ., ὅστις ἀναφέρει καὶ τὸ ἐπίθετον **σκιμβός, ή, όν,** χωλός, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 254.

σκιμβασμός «φιλήματος εἶδος» Ἡσύχ.

σκιμβάδες· «ὕλη εὔθετος εἰς τοίχων ἐπίθεσιν, σκέπης χάριν» Ἡσύχ.

σκιμβόλος· «ἠλίθιος» Ἡσύχ.

σκίμβρον, τό, = **σισύμβριον,** Γεωπ. 12. 35.

σκιμπόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκίμπους,** Φιλήμ. ἐν «Ἐφεδρ.» 1, Λουκ. Ὄν. 3, κτλ.· οὕτω **σκιμποδίσκος.** ὁ, Συνέσ. 23D.

σκίμπους, -οδος, ὁ, = **ὀκλαδίας,** «σκαμνί» διπλωτόν, ὡς τὸ **ἀσκάντης** ἢ **κράββατος,** Ἀριστοφ. Νεφ. 254, 709, Πλάτ. Πρωτ. 310C, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 4. **II.** εἶδος κλινιδίου ἢ φορείου πρὸς μεταφορὰν ἀσθενῶν, Γαλην.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολ. τόμ. Α', σ. 396, Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμμ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σ. 359.

σκίμπτομαι, = **σκήπτομαι,** ἐμπήγομαι, καρφώνομαι, μεθαρμόζομαι, ἄροτρον σκίμψατο καὶ βόας Πινδ. Π. 4. 399, ἴδε Böckh διάφορ. γραφ. εἰς Ο. 6. 101 (171). **II.** Παθ., ἣν [τὸ ῥῆγμα] ἐς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, πέσῃ ἐπὶ τῆς φλεβός, «ἐγγίσῃ, προσπελασθῇ» (Ἡσύχ.), Ἱππ. 455. 16.—Ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ἐνεργ. «**σκίμπτει**· χαλεπαίνει. ἐρείδεται. ἐπιπίπτει», καὶ «**σκίμψαι**· ἐμπαγῆναι. ἐμπελασθῆναι».

σκίμπων, μεταγεν. τύπος τοῦ **σκίπων,** ἐνίοτε εἰσαγόμενος καὶ εἰς τὰ Ἀντίγραφα τῶν δοκίμων συγγραφέων.

σκίναξ [ῐ], **ᾰκος,** ὁ, ἡ, (συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **κινέω**)· ταχύς, εὐκίνητος, πηδητικός, ἐπίθετον τῶν λαγωῶν, σκ. νεαροῖο λαγωοῦ Νικ. Θηρ. 577· οὕτως, σκίναξ, = λαγώς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξιφ. 67· καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὴν λέξ. **κίνδαξ** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

σκίνᾰρ [ῐ], **-ᾰρος,** τό, τὸ σῶμα, Νικ. Θηρ. 694· πρβλ. **σκῆνος** II.

σκινδᾰλᾰμίζω, ἐξετάζω ἐντελῶς, ἐρευνῶ, «ψάχνω», «σκαλίζω», Θεοφυλ. Σιμ. Ἐπιστ. 24.

σκινδᾰλᾰμός, Ἀττ. **σχινδάλαμος,** ὁ, τεμάχιον ξύλου ἐσχισμένον, ξυλάριον, σχίζα λεπτή, πελεκοῦδι, ἀγκίδα, Λατ. scindula, **σχινδαλμὸς** Ἱππ. 649. 49· συγκεκομ. **σκινδαλμὸς** Διοσκ. 1. 17, Ἀλκίφρων 3. 64, Ἡσύχ. **II.** μεταφορ., λόγων ἀκριβῶ σχινδάλαμοι, λεπτολογίαι, σοφίσματα, Ἀριστοφ. Νεφ. 130, πρβλ. Βατρ. 819, Λουκ. Ἡσ. 5·— πρβλ. **ἀνασχινδυλεύω.**

σκινδᾰλᾰμο-φράστης, ου, ὁ, ὁ διασχίζων τὰ ἄχυρα, διυλίζων τὸν κώνωπα, λεπτολόγος, σοφιστής, Ἀνθ. Π. 11. 354.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

σκινδάρ(ε)ιος· «ὄρχησις οὕτω καλουμένη» Ἡσύχ.

σκινδάριον, τό, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Ἀναξανδρ. ἐν «Λυκούργ.» 1. 4.

σκίνδαρος, ὁ, ἀπρεπὲς σχῆμα, τρόπος ἀπρεπής, «φάσκελον», «ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα» Ἡσύχ., Φώτ.· ὁ Ἡσυχ. ὡσαύτως μνημονεύει ῥήμ. **σκινδαρεύομαι** «δακτυλίζεσθαι, σκιμαλίζεσθαι»· **σκινδαρίζω** «ἔνιοι σκα(νδα)ρίζειν· τὸ γὰρ τῷ μέσῳ δακτύλῳ τὴν μυκτῆρα παίειν δηλοῖ, ὡς Δίδυμος»· **σκινθίζομαι** «λακτίζομαι».

σκινδάφος, ἡ, θήλεια ἀλώπηξ, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47· πρβλ. **κίδαφος.**

σκινδαψός, ὁ, μουσικὸν ὄργανον ἔχον τέσσαρας χορδάς, Ἀναξίλ. ἐν «Λυροποιῷ» 2, Θεόπομπ. Κολοφ. κ. ἄλλ. παρ' Ἀθην. 182A, πρβλ. 636B. **2)** λέξις ἄνευ σημασίας, = «πῶς τὸ λένε», τὸ ὁποῖον λέγει τις ὅταν δὲν εἶναι βέβαιος περί τινος λέξεως, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 7. 15, Ἀρτεμ. 4. 2, Γαλην. (οὗτος μάλιστα ἔχει καὶ τὸ ῥῆμα **σκινδαψίζομαι,** 8. 662), Ἰω. Δαμασκ. 1. 12C, κτλ. **II.** δένδρον ὅμοιον κισσῷ, Κλείταρχ. παρὰ τῷ Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 906. **III.** ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἡσύχ.

σκινδιον, τό, = **λεύκωμα,** Λατ. album, Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Α. Β. 2. 15.

σκινθός, ή, όν, δύτης, κολυμβητής, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 9.

σκιο-γράφος, κτλ., μεταγεν. τύποι ἀντὶ **σκια-γράφος,** Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 646.

σκιο-ειδής, ές, ὁ ὡς σκιὰ παρερχόμενος, σκιώδης, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά Ἀριστοφ. Ὄρν. 686 (ἐν παρῳδουμένῳ ἡρωϊκῷ στίχῳ)· σκιοειδῆ φαντάσματα Πλάτ. Φαίδων 81D· θυσίην σκ. Ἀνθ. Π. 11. 34.— Ἐπίρρ. **-δῶς** Ἐκκλ. **2)** ἐπὶ χρωμάτων, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 11· πρβλ. **σκιώδης.**

σκιόεις, εσσα, εν (οὐδέτ. **σκιόειν** χάριν τοῦ μέτρου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 404)· — ὡς τὸ **σκιερός,** σύσκιος, ἔχων σκιὰν πολλήν, οὔρεα, ὄρεα σκ., σύσκια, κατάσκια, Τρυφιόδ. (γραπτ. Τριφιόδ-.) 236. **2)** ἐνεργ., νέφεα σκ., σύννεφα ἐπισκιάζοντα, Ἰλ. Ε. 525, Ὀδ. Θ. 374, κτλ. **II.** οὐχὶ πραγματικός, ἐπὶ ἀνταναλάσεως ἐν κατόπτρῳ, τύπος Ἀνθ. Π. 6. 20., 9. 807· κέρδος ὀνείρου αὐτόθι 11. 366.— Καθ' Ἡσύχ.: «σκιερόν. μέλαν. βαθυ».

σκιο-θήρας, -θήριον, -μαχέω, -μαχία, -τραφέω, -τραφής, κτλ., μεταγεν. τύποι ἀντὶ **σκια-.**

σκιουργέω, (*ἔργω) ἐνασχολοῦμαι εἰς σκιάς, Θεόδ. Μετοχ. σ. 389.

σκί-ουρος, ὁ, (οὐρά) κυρίως ὁ διὰ τῆς οὐρᾶς κάμνων εἰς ἑαυτὸν σκιὰν (πρβλ. **σκιάποδες**), τὸ ζῷον ἡ «βερβερίτσα», Ὀππ. Κυν. 2. 586· πρβλ. Πλίν. 8. 58· καλεῖται καὶ **καμψίουρος, ἵππουρος.** (Ἐντεῦθεν τὸ Ἀγγλ. squirrel, διὰ μέσου τοῦ Λατ. ὑποκορ. sciurolus), Ἡσύχ.

σκιοφᾰνής, ές, ὅμοιος πρὸς σκιάν, πρὸς φάντασμα, Εὐστάθ. 1699, 8.

σκιο-φόρος, ον, ὁ φέρων σκιάν, σκιερός, Γλωσσ.

σκιό-φως, -ωτος, τό, τὸ μετὰ τὴν δύσιν ὀλίγον φῶς, ὡς τὸ **λυκόφως,** Ἡλιόδ. 5. 27, Ἐκκλ.

σκιόψυκτος, ον, ὁ ψυχθεὶς ἢ ξηρανθεὶς ἐν τῇ σκιᾷ, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 97, 693.

σκίπει· «νύσσει» Ἡσύχ.

σκιπός· «σκιφός. ὁ μικρολόγος» Ἡσύχ.

σκίπτω, = **σκίμπτομαι,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 220· **σκίπω** Ἡσύχ.

σκίπων, -ωνος, ὁ, (σκίμπτομαι) = **σκῆπτρον,** «βακτηρία, ῥάβδος» Ἡσύχ., Ἡρόδ. 4. 172, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820, Εὐρ. Ἑκ. 65, Κρατῖν. ἐν «Χειρ.» 2, Ἀριστοφ. Σφ. 727· σκ., γεροντικὸν ὅπλον Καλλ. Ἐπιγράμμ. 1. 7·— Ὁ τύπος **σκίμπων** ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἡροδ., Εὐρ., κλπ.· **σκήπων** ἐν Ἀνθ. Π. 6. 293, 294., 7. 65, 89, κτλ., μνημονεύεται δὲ καὶ παρ' Ἡρωδιαν. ἐν Ἐπιμερ. 127, Θεόγνωστ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 34· τὸ Λατ. κύρ. ὄνομα Scipio ἑρμηνεύεται **Σκιπίων** παρὰ Παυσ. 8. 30, 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 2656b (σ. 1107), **Σκιπίων** ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Πλουτ., κλπ. —Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμμ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σελ. 358.

Σκίρα [ῐ], τά, ἡ ἑορτὴ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς τελουμένης κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα (δηλ. κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ Γρηγ. ἡμερολογ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 834, Ἐκκλ. 18, 59, Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 49· πρέπει δὲ νὰ διακρίνηται ἀπὸ τῶν **Σκιροφορίων.** ἃ ἐτελοῦντο κατὰ τὸν μῆνα Σκιροφοριῶνα (Ἰούνιον), Κλήμ. Ἀλ. 14, Φώτ., κλπ.· ἴδε C. F. Herm. in Dind. Annot. ad Dem. 2. σ. 740.

σκῑραίνω, = **σκιρόω,** Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 651.

Σκῑράς, -άδος, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδε **σκίρον**), Στράβ. 393, Παυσ. 1. 1, 4., 1. 36, 4.

σκῑρᾰφεῖον (ἐν Ἀντιγράφ. ἐνίοτε **σκιράφιον**), τό, τόπος ἔνθα παίζουσι τοὺς κύβους, κυβευτήριον, Ἰσοκρ. 149C, π. Ἀντιδ. § 306, πρβλ. Ἄμφιδα ἐν «Κυβευταῖς» 1, Θεόπομπ. Ἱστ. 254.— Ἐντεῦθεν, **σκῑραφεία,** ἡ, τὸ κυβεύειν, ἡ, κυβεία, Γλωσσ.

σκῑρᾰφευτής, οῦ, ὁ, ὁ παίζων τοὺς κύβους, κυβευτής, Ἄμφις ἐν «Κυβευταῖς» 1.

σκίρᾰφος [ῐ], ὁ, τὸ κιβώτιον τῶν κύβων, δι' οὗ παίζουσι ῥίπτοντες τοὺς κύβους, «ζάρφι», Ἐτυμολ. Μέγ. 717·— μεταφορ., ἀπάτη, δόλος, Ἱππῶν. 84. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ τόπου τοῦ καλουμένου **Σκίρον,** ἴδε **σκίρον** II).

σκῑρᾰφώδης, ες, (εἶδος) ἀπατεών, δόλιος, Α. Β. 101.

σκίρθακος· «ἰχθὺς ὁ καὶ τράχουρος» Ἡσύχ.

σκιρία, ἡ, = **σκῖρος** I. 2, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 14.

σκῑρίδιον, τό, ὄνομα τοῦ ἰχθύος **βασιλίσκου,** Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 129.

Σκῑρῖται, οἱ, διάσημος διαίρεσις τοῦ Σπαρτιατικοῦ στρατοῦ, σῶμα συνιστάμενον ἐξ ἑξακοσίων πεζῶν μαχομένων κατὰ τὸ ἀριστερὸν κέρας πλησίον τοῦ βασιλέως, ἦσαν δὲ (τουλάχιστον κατ' ἀρχὰς) περίοικοι ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως **Σκῖρος,** καὶ ἐκ τοῦ διαμερίσματος ὃ ἐκαλεῖτο **Σκιρῖτις,** Θουκ. 5. 67, 68, 71, Ξεν.

Ἑλλ. 5. 2, 24, πρβλ. Θουκ. 5. 33, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 21: ὡσαύτως, Σκιρίτης λόχος Διόδ. 15. 32. Τινὲς ὑπέθετον ὅτι ἦσαν ἱππεῖς ἐκ τοῦ Ξεν. ἐν Κύρ. 4. 2, 1, ἀλλὰ πλημμελῶς· ἴδε Müller Dor. 3. 12. § 6.

σκῑρίτης, ὁ, (σκῖρος) ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν διὰ γύψου ἐπίχρισιν, μὲ «στόκον», Ζωναρ. 1651.

σκίρον [ῐ], τό, τὸ λευκὸν σκιάδειον ὅπερ ἐφέρετο ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν (Στράβ. 393, Λυσίμαχ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ.), ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, ἥτις ἑορτὴ ἐκαλεῖτο ἕνεκα τούτου **Σκίρα** καὶ **Σκιροφόρια** (ἴδε **Σκίρα**)· ἕτεροι παράγουσι τὰ ὀνόματα ταῦτα ἔκ τινος εἰδώλου τῆς Ἀθηνᾶς πεποιημένου ἐκ γύψου (σκῖρος), πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 925 (921), Α. Β. 304· (ὅτε πρέπει νὰ γράφηται **σκῖρον**). Ἕτεροι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ **Σκίρος**, ὃς ἦν μάντις οἰκοδομήσας ναὸν τῇ Ἀθηνᾷ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν τῷ μέρει τῆς πόλεως τῷ καλουμένῳ **Σκίρον** (ἴδε σημασ. II), Παυσ. 1. 36, 4, Πλουτ. Θησ. 17· — καὶ ἀκρωτήριον δέ τι τῆς Ἀττικῆς ἔναντι Σαλαμῖνος ἐκαλεῖτο **Σκιράδιον**, Πλουτ. Σόλ. 9. **II.** **Σκίρον**, τό, ὡς τὸ Λατ. Suburra, τὸ δυσώνυμον μέρος τῆς πόλεως, ἡ συνοικία τῶν πορνείων καὶ τῶν τοιούτων, Ἀλκίφρων 3. 8, 25, Στέφ. Βυζ.

σκῖρον, τό, = **σκῖρος** (ὃ ἴδε), ὁ σκληρὸς φλοιὸς τοῦ τυροῦ, αἱ ἀκαθαρσίαι τοῦ τυροῦ, Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 5, Ἀριστοφ. Σφ. 925, ἔνθα ἴδε τὸν Δινδ. **II.** οὐλή, πληγὴ ἐπουλωμένη, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 702.

σκιρὸς ἢ **σκιρρὸς** (ἴδε **σκῖρος** ἐν τέλει), ά, όν, σκληρός, νοσήματα Θεμίστ. 110C· μεταφορ. σκιρροὶ θεοὶ (διάφορ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **σκληροὶ**) Πλουτ. 2. 421Ε, παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 188D· γέροντες Schäf. εἰς Λόγγ. σ. 364.

σκῖρος ἢ **σκίρρος** (ἴδε ἐν τέλ.), ὁ, γύψος· ὡσαύτως **λατύπη** II, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 925 (921), Σουΐδ.· παρὰ Σουΐδ. καὶ **σκίρρα**, ἡ· ὡσαύτως γῆ **σκιρρὰς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** σκληρὸν ἐπικάλυμμα, οἴδημα σκληρυνθέν, σκλήρωμα, Λατ. scirrhus, Ἱππ. 598. 48, πρβλ. Foës. Oecon.· ἐπίστρωμα ἀκαθαρσίας, σκῖρον ἠμφιεσμένη Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 5, πρβλ. Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 28. **II.** δάσος, δρυμός, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 144 (ἴδε Franz, σελ. 706a). **2)** ῥίζα ἢ πρέμνον, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ., ὅστις τοὺς δύο στίχους Ἰλ. Ψ. 332, 333 συνεχώνευσεν εἰς ἕνα: ἠὲ σκῖρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς, ἴδε Σχόλ. Victor. ἐν τόπῳ. **III.** **Σκῖρος**, ἡ, πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἴδε ἐν λέξ. **Σκιρῖται**. (Οἱ τύποι **σκίρρος**, **σκεῖρος** ἐγεννήθησαν ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ ι εἶναι φύσει μακρόν· πρβλ. **κνῖσα**, **θρυλέω**· οὕτω, **Σκείρων**, **Σκειρωνίδες**, κτλ., ἴδε Schmidt εἰς Ἡσύχ. ἐν ταῖς λέξ.).

Σκιροφόρια, τά, ἴδε **Σκίρα**, τά, «ὄνομα ἑορτῆς» Ἡσύχ.

Σκιροφοριών, -ῶνος, ὁ, ὁ Σκιροφοριών, ὁ 12ος Ἀττικὸς μήν, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Ἰουνίου καὶ πρῶτον τοῦ Ἰουλίου (Γρηγ. ἡμερολ.), καλούμενος οὕτως ἐκ τῆς ἑορτῆς **Σκιροφόρια**, Ἀντιφῶν 146. 18, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 1., 6. 21, 7, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 5. Συλλ. Ἐπιγρ. 109. 1., 113. 9, κ. ἀλλ.

σκῑρόομαι, Παθ., γίνομαι σκληρός, σκληρύνομαι, Ἱππ. 658. 45, πρβλ. 569. 44· εἰσδύομαι, πρὶν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι Σώφρων παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 718. — Ἐν Νικ. Θηρ. 75, ἀντὶ **σκῑρόωσι**, φαίνεται ὅτι ἀναγνωστέον **σκιρτῶσι**, Ἡσύχ.

σκιρραίνω, **-ρράς**, **-ρρία**, **-ρρίτης**, **-ρρον**, **-ρρος**, **-ρρός**, **-ρρόω**, **-ρρων**, ἴδε **σκῖρ-**.

σκιρτασμός, ὁ, = **σκίρτημα**, τῶν ἀρνῶν Λυβ. κ. Ροδ. σ. 895 ἔκδ. Wr.

σκιρτάω, Ἰων. **-έω** Ὀππ. Κυν. 4. 342· — εἶδος θαμιστικοῦ τύπου τοῦ **σκαίρω**, ἀναπηδῶ, πηδῶ, τινάσσομαι, «τσινῶ», ἐπὶ νέων ἵππων, αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.., ἀλλ' ὅτε δὴ σκ. ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης Ἰλ. Υ. 226 κἑξ.· πῶλοι ἐσκίρτων φόβῳ Εὐρ. Φοίν. 1125· ἐπὶ αἰγῶν, Θεόκρ. 1. 152· ἐπὶ τῶν Βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 446· ὀρχεῖσθε καὶ σκ. καὶ χορεύετε Ἀριστοφ. Πλ. 761, πρβλ. Σφ. 1305· ἄλλεσθαι καὶ σκ. Πλάτ. Νόμ. 653Ε· εἶμαι ἀνυπότακτος, ἀκατάστατος, ἀκυβέρνητος, ἀπεριόριστος, Εὐρ. Ἀποσπ. 364. 31, Πλάτ. Πολ. 571C, κτλ.· — μεταφορ., σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων Αἰσχύλ. Πρ. 1086. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἅλλεται, κινεῖται, ὀρχεῖται, τρέχει, ἀναστρέφεται».

σκιρτηδόν, Ἐπίρρ., διὰ σκιρτημάτων ἢ πηδημάτων, Ὀρφ. Ἀποσπ. 24.

σκιρτηθμός, ὁ, = **σκίρτησις**, Ὀρφ. Λιθ. 218.

σκίρτημα, τό, τίναγμα, πήδημα, μάλιστα ἐπὶ δυσπειθῶν ἢ πεφοβημένων ζώων, σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις λαβρόσυτος ἦλθον Αἰσχύλ. Πρ. 600, πρβλ. 675· ποδῶν σκιρτήματα ἔλαυνε Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 836, πρβλ. Ἑκ. 526, κτλ. — Ἐντεῦθεν ἐπίρρ. **σκιρτηματικῶς**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1125.

σκίρτησις, ἡ, πήδημα, τίναγμα, Πλουτ. Κλεομ. 34., 2. 1091C· — ταραχή, ἐπανάστασις, σκιρτήσεις ἐθνῶν ὁ αὐτ. 2. 341F. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἰσχύς, δύναμις. καὶ τὰ ὅμοια».

σκιρτητής, οῦ, ὁ, ὁ πηδῶν, τινασσόμενος, Σάτυρος Μόσχ. 6. 2· Πὰν Ὀρφ. Ὕμν. 10. 4, κτλ.

σκιρτητικός, ή, όν, ὁ σκιρτῶν, ἀνυπότακτος, Πλουτ. 2. 12B, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 20.

σκιρτο-βατέω, σκιρτῶ, πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τι Ἐκκλ.

σκιρτο-πόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων πόδας σκιρτῶντας, ἐλαστικούς, Σάτυρος Ἀνθ. Πλαν. 15*.

σκιρτο-ποιέω, κάμνω τινὰ νὰ σκιρτήσῃ, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΗ', 6)· ὁ Ἀκύλ. **σκιρτώσει**.

Σκίρτος, ὁ, ὁ Πηδητής, ὄνομα Σατύρου, Ἀνθ. Π. 7. 707, Νόνν.· **Σκίρτοι**, θεράποντες τοῦ Βάκχου, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 30.

σκῑρώδης, ες, (εἶδος) ὁ τὴν φύσιν σκληρός, ἐσκληρυμμένος, τυλώδης, ξηρός, Πολυδ. Δ', 203, Γαλην.

σκίρωμα, τό, = **σκῖρος** I. 2, Διοσκ. 1. 1, Πολυδ. Δ', 108.

Σκίρων [ῑ], -ωνος, ὁ, Ἀττ. ὄνομα τοῦ ἀνέμου τοῦ πνέοντος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν τῶν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 238, Στράβ. 28, 391· ἀλλὰ σημαίνει τὸν βορειοδυσμικὸν ἄνεμον, ὡς τὸ **ἀργέστης**, ἐν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 8· — ὁ τύπος **Σκίρων** βεβαιοῦται ἐξ Ἀττικ. ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 518), πρβλ. **σκῖρος** καὶ ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 860. **II.** μυθολογούμενός τις λῃστὴς συχνάζων εἰς τοὺς βράχους τοὺς μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγάρων, ὃν ὁ Θησεὺς ἐφόνευσε, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 14, Πλάτ., κλπ.· Σκείρωνος ἀκτὴ ἢ ἀκταί, ὁ παρὰ τοὺς βράχους τούτους αἰγιαλός, Σοφ. Ἀποσπ. 19, Εὐρ. Ἱππ. 1208· ἡ πλησίον θάλασσα καλεῖται **Σκιρωνικὸν** οἶδμα θαλάσσης Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 496· αὐτοὶ δὲ οἱ βράχοι **Σκιρωνίδες** πέτραι, Εὐρ. Ἱππ. 979, Ἡρακλ. 860, Στράβ. 391· ἄνευ τοῦ πέτραι, Πολύβ. 16. 16, 4· φέρεται **Σκιρρωνίδες** παρ' Ἀριστ.· Σκιρωνὶς ὁδός, ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Μέγαρα, Ἡρόδ. 8. 71.

Σκιτάλοι [ῐ], οἱ, λάγνα πρόσωπα ἃ ἐπικαλοῦνται ὡς δαίμονας ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 634· ἡ λέξις εἶναι ὅλως ἀγνώστου ἀρχῆς· — ὁ Toup διώρθωσεν **ἐσκιτάλισε**, ἦτο λάγνος, ἀντὶ **ἐσκυτ-**, παρὰ τῷ Λόγγῳ 3. 13, Ἡσύχ.

Σκίτων, ὁ, = Ἀδύνατος, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 50· ἴδε Φώτ.

σκιφο-τόμος, ες, ὁ, ὁ τέμνων τὴν σκίφην, Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 163b, c, d.

σκίφη [ῐ], ἡ, (σκιφός) = **κνιπεία**, Κράντωρ παρὰ Διογ. Λ. 4. 27· — ὡσαύτως **σκιφία**, ἡ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κυμβία**.

σκῐφίας, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **ξιφίας**, ὁ ἰχθύς, Ἐπίχ. 29 Ahr., Ἡσύχ.

σκῐφίζω, Δωρ. ἀντὶ **ξιφίζω**, Ἡσύχ.

σκῐφίνιον, τό, καλάθιον ἐκ φύλλων φοίνικος, Ἡσύχ.

σκίφος [ῐ], τό, Αἰολ. ἀντὶ ξίφος, «σπαθί», Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 220, Ἐτυμολ. Μέγ. 718. 11, Ἡσύχ., κλπ.· **κσίφος** Α. Β. 815. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3. 73.

σκῐφός, ή, όν, = **κνιπός**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

σκῐφύδριον, τό, Δωρ. ἀντὶ **ξιφύδριον**, Ἐπίχ. 23. 5 Ahr.· — «εἶδος κογχυλίου» Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 147.

σκίψ, ὁ, = **σκνίψ**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 400.

σκίψαι· «ὀκλάσαι. Ἀχαιοί» Ἡσύχ.

σκιώδης, ες, συνηρ. ἐκ τοῦ **σκιοειδής**, σκιερός, πέτρα Εὐρ. Ἱκέτ. 759· χωρία Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 2. **2)** ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, σκοτεινός, ἀχλυώδης, θολός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1082· ἐπὶ χρωμάτων, σκοτεινός, μαῦρος, Ἀριστ. π. Χρωμ. 3, 9. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Βυζ.

σκιωτός, ή, όν, (σκιόω) ἔχων σκιάν, σκ. ζώνη, ἔχουσα γραμμὰς μὲ χρώματα κατὰ μικρὸν προσεγγίζοντα ἀλλήλοις καὶ μεταπίπτοντα εἰς ἄλληλα, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 13.

σκλαρός, = **σκληρός**, Τίμ. Λοκρ. 104C, ἔκδ. Stallb.

σκλῆμα, τό, ξηρότης, σκλήρωμα, Γαλην.

σκλῆναι, ἴδε **σκέλλω**.

σκληραγωγέω, ἀνατρέφω μὲ τραχύτητα, μὲ σκληρὰν ἀγωγήν, τὰς θυγατέρας Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 16. 1· σκλ. τὴν λέξιν, ποιῶ τὸ ὕφος τραχὺ καὶ αὐστηρόν, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 30.

σκληρᾰγωγία, ἡ, σκληρά, τραχεῖα ἀνατροφή, γύμνασις εἰς τὴν κακοπάθειαν, Λακωνικὴ Φίλων 2. 482, Σουΐδ.

σκληρ-άργιλλος, ον, ὁ ἐκ σκληρᾶς ἀργίλλου ἢ μὲ σκληρὰν ἄργιλλον, Γεωπ. 9. 4,

σκληρ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σκληρὸν αὐχένα, σκληροτράχηλος, ἀτίθασος, κυρίως ἐπὶ ἵππων, Φίλων 1. 528, Πλουτ. 2. Κλήμ. Ἀλ. 2F, 73· — **σκληραυχενία**, ἡ, σκληρότης τοῦ αὐχένος, πιθαν. γραφ. παρ' Ἐπιφ. — Πρβλ. **σκληροτράχηλος**.

σκληρ-ευνία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἡ χρῆσις σκληρᾶς κλίνης, τὸ ἐπὶ σκληρᾶς εὐνῆς κοιτεσθαι, Ἱππ. 366. 55.

σκληρία, ἡ, = **σκληρότης**. Πλουτ. 2. 376B, Κλήμ. Ἀλ. 488. **2)** σκλήρωμα, σκίρωμα, Διοσκ. 2. 81, Ἀρεταῖ., κλπ. **II.** μεταφορ., = **σκληροκαρδία**, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 24B.

σκληρίασις, ἡ, σκλήρυνσις τῶν βλεφάρων, σκίρωσις, Γαλην.

σκληρό-διος, ον, ὁ διάγων σκληρὸν βίον, σκληροδίαιτος, Τζέτζ.· **-δίοτος**, Α. Β. 62.

σκληρό-γεως, ων, ὁ ἔχων σκληρὰν γῆν, σκληρὸν ἔδαφος, χῶμα· ἡ σκληρ. (ἐξυπακ. γῆ) Φίλων 2. 619.

σκληρο-γνώμων, ον, σκληροκάρδιος, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 146·— οὐσιαστ. **σκληρογνωμοσύνη**, ἡ, Βυζ.

σκληρό-δερμος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 2, κ. ἀλλ.· τὰ σκληρόδερμα, τὰ μαλακόστρακα, ὡς ὁ **κάραβος**, αὐτόθι 1. 5, 10, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 2, κ. ἀλλ.

σκληρο-δίαιτος, ον, ὁ διάγων βίον σκληρόν, ζῶν εἰς κακοπάθειαν, Φίλων 2. 163.

σκληρο-ειδής, ές, ὁ ἔχων φύσιν σκληρὰν ἢ σκληρὸς τὸ εἶδος, Ἡσύχ.

σκληρό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σκληράν, τραχεῖαν τρίχα, «ἀδρὺ μαλλί», πρόβατα Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 3, 19· ἀντίθετον τῷ **μαλακόθριξ**, ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 2, 7.

σκληρο-καρδία, ἡ, σκληρότης καρδίας, ἀσπλαγχνία, Ἑβδ. (Ἱερεμ. Δ', 4), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ις', 14.

σκληρο-κάρδιος, ον, ὁ σκληρὸς τὴν καρδίαν, ἰσχυρογνώμων, ἄσπλαγχνος, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΖ', 20, Ἰεζεκ. Γ', 7).

σκληρο-κέφαλος, ον, ὁ ἔχων σκληρὰν κεφαλήν, ἰσχυρογνώμων, Θεοφάν. Νόνν.

σκληρό-κηρος, ον, ἐπαληλιμμένος διὰ σκληροῦ κηροῦ, δέλτοι Διογ. Λ. 7. 37.

σκληρο-κοίλιος, ον, δυσκοίλιος, Διοσκ. 5. 27.

σκληροκοιτέω, (κοίτη) κοιμῶμαι ἐπὶ σκληρᾶς εὐνῆς ἢ κοίτης, Ἱππ. 338. 23·— **σκληρόκοιτος**, ον, ὁ ἔχων σκληρὰν κοίτην, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 367. 17, ἔκδ. Λ.

σκληροκοιτία, ἡ, = **σκληρευνία**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 2.

σκληρό-κοκκος, ον, ὁ ἔχων σκληροὺς κόκκους, «κουκκούτσια», ῥόαι Ἀντιφάν. ἐν «Βοιωτοῖς» 2.

σκληρο-λέκτης, ου, ὁ τραχύς, σκληρὸς τοὺς λόγους, ἔχων ξηρὸν λεκτικόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1367.

σκληρο-παγής, ές, ὁ σταθερῶς συγκεκολλημένος, συμπαγής, τραχύς, σκληρόσαρκος, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. 8.

σκληρο-παίκτης, ου, ὁ, (παίζω) εἶδος γελωτοποιοῦ καλουμένου καὶ **σκιροπαίκτης**, Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 129D.

σκληρο-πετρό-στερνος. ον, σκληροκάρδιος, ἔχων λίθινον στέρνον, Νικήτ. Εὐγεν. 6. 468.

σκληροποιέω, ποιῶ τι σκληρόν, σκληρύνω, Ξενοκράτ. περὶ Ἐνυδρ. 18.

σκληρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι σκληρόν, ὁ σκληρύνων, Πλούτ. 2. 953C.

σκληρό-πους, -οδος. ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδας σκληρούς, τραχεῖς, Γλωσσ.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. Α', σ. 396.

σκληρο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον σκληρόν, θαρραλέον, ἀπτόητον, Θεόδοτ. ἐν Παλ. Διαθ.

σκλῆρος· «νόσημά τι ἀραχνίδιον ἐν τοῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία» Ἡσύχ.

σκληρός, ά, όν, Δωρικ. **σκλᾱρός** Τίμ. Λοκρ. 104C· (ἴδε ἐν τέλ.)·— τραχύς, σκληρός, ἄκαμπτος, Λατιν. durus, ἀντίθετον τῷ **μαλακὸς** ἐν πάσῃ σημασίᾳ· **1)** τραχὺς εἰς τὴν ἀφήν, ξύλον σκληρὸν ἢ μαλακὸν Θέογν. 1194· ἐλαία Πινδ. Ο. 7. 53· γῆ Αἰσχύλ. Περσ. 319, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 16, 11· κοίτη Πλάτ. Νόμ. 942D, κτλ. **2)** ἐπὶ ἤχου, τραχύς, βαρύς, βαθύς, κρατερός, σκληρὸν ἐβρόντησε Ἡσ. Θεογ. 839· σκλ. βρονταὶ Ἡρόδ. 8. 12· σκληροτέρα ἡ φωνὴ Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 17, 27, κ. ἀλλ.· τόνος ἀπηνὴς καὶ σκ. Πλουτ. Φωκ. 2· πρβλ. **αὖος**, καὶ τὸ τοῦ Οὐεργιλ. aridus fragor. **3)** ἐπὶ γεύσεως καὶ ὀσμῆς, τραχύς, δυσάρεστος, αὐστηρός, δριμύς, πνιγηρός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γλυκὺ καὶ εὐάρεστον, Λατ. asper, σκλ. ὕδατα (ἐκ πετρώδους ἐδάφους ἀναβλύζοντα) Ἱππ. π. Ἀέρ. 280· οὕτω, σκληρότατος ἀνὴρ καὶ τόπος Πολύβ. 4. 21, 5· ἄνεμος Πολυβ. Α', 110, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 9. 57· ἐπὶ οἴνου, τραχύς, βαρύς, στυφός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 563· ὀσμαὶ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 12· μεταφορ., σκ. φράσις Διον. Ἁλ. πρ. Γναῖον Πομπ. 1. 2, 6. **4)** τραχύς, ἄκαμπτος, μὴ ὑποχωρῶν εἰς πίεσιν, Λατ. rigidus, ἀντίθετον τῷ ὑγρὸς (μαλακός, εἰς πίεσιν ὑποχωρῶν), τιτθίων, σκλ. καὶ κυδώνια Ἀριστοφ. Ἀχ. 1199· σκληρότεροι μαστοὶ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 33· σκέλη, χαλινὸς Ξεν. Ἱππ. 1, 5· τί τὸ ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ καὶ τί τὸ σκλ. αὐτόθι 10, 10· ἐπὶ τῆς κόμης (πρβλ. **σκληρόθριξ**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 10, 4, κ. ἀλλ.· σκλ. δέρμα, σάρξ, κτλ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 14, κτλ.· — ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Θεαίτ. 162B· ἐπὶ κυνῶν, σκλ. τὰ εἴδη Ξεν. Κυν. 3, 2· τράχηλος αὐτόθι 5, 30· οἱ τὸ σῶμα σκληροὶ Ἀριστ. Προβλ. 3. 16, κ. ἀλλ. **5)** κοιλία σκλ., δύσκολος, ἐμπεφραγμένη, Ἱππ. Ἀφορ. 1248, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 15. **6)** ἐπὶ παίδων, οἵτινες φαίνονται τὴν ἡλικίαν μεγαλείτεροι ἀφ' ὅ,τι εἶναι, Πλουτ. Ἀγησ. 15, Λουκ. π. Ὀρχ. 21, πρβλ. Stallb. εἰς Πλάτ. Συμπ. 196A. **7)** ἐπὶ φωτὸς ἰσχυροῦ, ἐν σκληρᾷ αὐγῇ ἢ μαλακῇ Ἀριστ. π. Χρωμ. 3, 11. **II.** μεταφορ., **1)** ἐπὶ πραγμάτων, δύσκολος, μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλ. ἔχῃς Ἐπίχ. 121 Ahr.· τροφὴ Σοφ. Ο. Κ. 1615· δίαιτα Εὐρ. Ἀποσπ. 529· ἀγωγαὶ Πλάτ. Νόμ. 645A· βίος Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 5· τὰ σκλ., δύσκολα ἔργα, σκληραγωγία, Σοφ. Ο. Κ. 1408, κτλ.· σκλ. συμφοραὶ Εὐρ. Ἀποσπ. 685· σκληρὰ μαλθακῶς λέγων Σοφ. Ο. Κ. 774· τὸ σκ. = σκληρότης, ἡ δίαιτα.. ὑπερβάλλει ἐπὶ τὸ σκλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 24. **2)** ἐπὶ προσώπων, αὐστηρός, δύσκολος, τραχύς, σκληρός, ἰσχυρογνώμων, σκληροτράχηλος, Σοφ. Ἀποσπ. 19, Πλάτ. Θεαίτ. 155E, Τίμ. Λοκρ. ἔνθ' ἀνωτ. · σκλ. ἀοιδός, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Σοφ. Ο. Τ. 36· σκλ. γὰρ ἀεὶ Εὐρ. Ἄλκ. 500· σκλ. δαίμων Ἀριστοφ. Νεφ. 1264· σκληρὸς τοὺς τρόπους ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 350· ἄγριοι καὶ σκλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 8, 3·— οὕτω, σκλ. ψυχὴ Σοφ. Αἴ. 1361, Τρ. 1260· σκλ. ἄγαν φρονήματα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 473· ἦθος Πλάτ. Συμπ. 195E· σκλ. θράσος, θάρρος ἐπίμονον, Εὐρ. Ἀνδρ. 260· — ἐπὶ ἀνέμου, ἰσχυρός, σφοδρός, Ἐπιστ. Ἰακώβ. γ', 4. **III.** Ἐπίρρ., σκληρῶς καθῆσθαι, δηλ. ἐπὶ σκληροῦ καθίσματος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 783· εὐνάζεσθαι Ξεν. Κυνηγ. 12, 2. **2)** μετὰ δυσκολίας, Εὐρ. Ἀποσπ. 284. 9. **3)** τραχύς, μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἰσχυρογνωμοσύνης, σκλ. διαμάχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 629A· ἀπειλεῖν αὐτόθι 885D· τὰ μαλακὰ σκλ. καὶ τὰ σκληρὰ μαλακῶς λέγειν Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 10· σκλ. αὐλεῖν ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 48. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **σκέλλω, σκλῆναι**, ἴδε ἐν λέξ. **σκέλλω**).

σκληρό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων σκληρὰν σάρκα, τραχὺ κρέας, Ἀριστ. π. τὰ. Ζ. Ἱστ. 1. 1, 7, π. Ψυχῆς 2. 9, 4.

σκληρό-στομος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν στόμα, δυσπειθής, δυσήνιος, ἐπὶ ἵππων, Πολυδ. Α', 197 **II.** ὃν δυσκόλως προφέρει τις, σῖγμα Ἀριστόξ. παρ' Ἀθην. 467B.

σκληρ-όστρακος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν ὄστρακον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 9.

σκληρότηρ. κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἐρετριέων ἀντὶ **σκληρότης**, Πλάτ. Κρατ. 434C.

σκληρό-στρωτος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν στρῶμα, σκληρῶς ἐστρωμένος, κοίτασμα Μανασσ. Χρον. 5843.

σκληρο-σώματος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν σῶμα, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 120.

σκληρότης, -ητος, ἀντίθετον τῷ **μαλακότης**. Πλάτ. Πολ. 523E, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 4, 8, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ γεύσεως, τραχύτης, δριμύτης, στυφότης, οἴνου Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 12. **3)** δυσκαμψία, Ἀριστ. Προλ. 5. 6· ἡ τῆς κοιλίας σκλ., δυσκοιλιότης, Ἱππ. π. Ἀέρ. 284. **II.** ἐπὶ προσώπων, αὐστηρότης, τραχύτης, τοῦ δαίμονος Ἀντιφῶν 122. 44· σκλ. καὶ ἀγροικία Πλάτ. Πολ. 607B, πρβλ. 410D· ὁ Ἀχιλλεὺς φέρεται ὡς παράδειγμα σκληρότητος, Ἀριστ. Ποιητ. 15, 11.

σκληρο-τράχηλος, ον, ὁ ἔχων τὸν τράχηλον σκληρόν, δύσκαμπτον, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΓ', 3, κ. ἀλλ.), Πράξ. Ἀποστ. ζ', 51· πρβλ. **σκληραύχην**·— **σκληροτραχηλέω**, Φώτ., Ἡσύχ.· ὡσαύτως **-ιάω**, Βυζ.·— **σκληροτραχηλία**, ἡ, Ἐκκλ.

σκληρο-τυχία, ἡ, τὸ ἔχειν σκληρὰν τύχην, Μ. Ἀτταλ. σελ. 193. 22, ἔκδ. Β.

σκληρ-ουργός, ὁ, ὡς φαίνεται, ὁ ἀνήκων εἰς σῶμά τι οἰκοδόμων ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ στρατῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4716d. 15, 20, 35.

σκληρουχία, ἡ, (ἔχω) αὐστηρότης, τραχύτης, κακουχία, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 8, 2.

σκληροφθαλμία, ἡ, σκληρότης (ἀκινησία) τῶν ὀφθαλμῶν, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

σκληρ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων τραχεῖς (ἀκινήτους) ὀφθαλμούς, ἀντίθετον τῷ **ὑγρόφθαλμος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 12, π. Ζ. Μορ. 2. 2, 8, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, σκλ. ὄμματα π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2. 10.

σκληρό-φρων, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν νοῦν ἢ ψυχήν, σκληρογνώμων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 926.

σκληρο-φυής, ές, ὁ ἔχων σκληράν, τραχεῖαν φύσιν, τραχύς, Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. 7.

σκληρό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων σκληρὰ φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 2.

σκληρο-χάλῑνος, ον, ὁ ἔχων σκληρὸν χαλινόν, δυσήνιος, σκληρόστομος, Achmes Ὀνειροκρ. 152.

σκληρό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σκληρὰν χεῖρα, Ἡσύχ.

σκληρό-ψῡχος, ον, ὁ ἔχων σκληρὰν ψυχήν, σκληροκάρδιος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 242.

σκληρυντικός, ή, όν, ὁ σκληρύνων, Ἰατρ.

σκληρύνω, [ῡ], ποιῶ τι σκληρόν, ἀντίθετ. τῷ **μαλάσσω**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 7.— Παθ., μετὰ πρκμ. **ἐσκλήρυσμαι** Ἱππ. 427. 20, καὶ **-υμμαι**, γίνομαι σκληρός, ὁ αὐτ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18. **2)** μεταφορ., σκλ. τὴν καρδίαν τινός, ποιῶ τινα σκληρὸν κατὰ τὴν καρδίαν, Ἑβδ. (Ἔξ. Ζ', 3, κτλ.), πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. θ', 18, πρ. Ἑβρ. γ', 8. — Παθ., Ἑβδ. (Σειράχ Λ', 11).

σκλήρυσμα, τό, = **σκλήρωμα**, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 167.
σκληρυσμός, ὁ, τὸ σκληρύνειν, ἐπιφέρειν σκλήρυνσιν, Ἱππ. Προρρ. 68, πρβλ. 131D, κτλ.
σκληρώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκληροειδής**, Μανέθων 4. 325.
σκλήρωμα, τό, ἐσκληρωμένον μέρος, σκίρρωμα, Ἱππ. 1135G, Ὀρειβάσ. 39 Mai.
σκλήρωσις, εως, ἡ, = **σκλήρωμα**, Μοσχίων 133.
σκληφρός, ά. όν, (πιθαν. ἐκ τοῦ **σκέλλω**), ἰσχνός, λεπτός, λαγαρός, «κοκκαλιάρης», Πλάτ. Εὐθύδημ. 271B, καὶ πιθαν. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3, 17, Προβλ. 30. 1, 14· ἐπὶ γυναικός, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 4, Ἡσύχ.
σκλοῖος, α, ον, = **σκολιός**, Ἀρκάδ. 37.
σκνήφη, ἡ, = **ἀσκαλάφη**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κνῖδαι**.
σκνῑπαῖος, α, ον, (**σκνιπὸς** B) ὡς τὸ **κνεφαῖος**, σκοτεινός, σκνιπ. ὁδίτης, ὁ κατὰ τὸ σκιόφως πλανώμενος, ὁδεύων, περιπατῶν, Θεόκρ. 16. 93.
σκνῑπία, ἡ, = **κνιπία**, Βυζ.
σκνῑπὸς (A), ἡ, όν, (σκνίψ) μικρολόγος, γλίσχρος, κυμινοπρίστης, φιλάργυρος, Ἀσπάσ. εἰς Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. φύλλ. 51A, Ἡσύχ.· **σκνιφὸς** παρὰ Φρυνίχ. 398.
σκνῑπὸς (B), ἡ, όν, ὁ ἔχων ἀμυδρὰν τὴν ὄψιν ἢ τὴν ὅρασιν, ἀμυδρῶς ὁρῶν, μύωψ, ἢ τυφλὸς ἤ τις σκνιπὸς Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 17· **σκνιφὸς** παρ' Ἡσυχ. (ὅστις μνημονεύει καὶ «**σκνίφος**· τὸ σκότος»), πρβλ. **σκνιπαῖος**.
σκνῑπότης, ητος, ἡ, μικρολογία, γλισχρότης, φιλαργυρία, ὡς τὸ **κνιπότης**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Δία Τραγ. 15.
σκνῑπο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ ἐσθίων σκνῖπας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 8. 3, 7.
σκνίπτω, «τσυμπῶ», κνίζω, «νύσσω» Ἡσύχ. (Συγγενὲς τῷ **σκνίψ**). Ὁ τύπος **σκηνέπτω** ἀπαντᾷ ὡσαύτως παρ' Ἡσυχ. = **διαφθείρω**, κτλ.).
σκνῑφός, ἡ, όν, ἴδε **σκνιπός**.
σκνῑφότης, -ητος, ἡ, = **σκνιπότης**, Βυζ.
σκνίψ, ὁ, οὐχὶ ἡ, (Λοβ. Παραλ. 114), γεν. **σκνῑπός**· ὀνομ. πληθ. **σκνῖφες** Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 5. 7·— ἔντομον κωνωπῶδες εὑρισκόμενον ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, ὅπερ ἐσθίει ἀνευρίσκων ὁ δρυοκολάπτης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9, 1, π. Αἰσθήσ. 5, 22 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ τῆς διαφόρ. γραφ. **κνίψ**, ὡς παρὰ Θεοφρ.), Πλούτ. 2. 636D· ὡς ἐκ τοῦ ταχέος αὐτοῦ πηδήματος προέκυψεν ἡ παροιμία, ὁ σκνὶψ ἐν χώρᾳ, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 12, Παροιμιογρ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ζῷον χλωρόν τε καὶ τετράπτερον». Πρβλ. τὸ Σλαυ. sknipa = κώνωψ.
σκοίδιον, τό, = **σκιάδειον**, Ἡσύχ.
σκοῖδος ἢ **κοῖδος** (Ἀρκάδ. 47), ὁ, Μακεδ. ἀντὶ **διοικητὴς** ἢ **ταμίας**, Πολυδ. Γ', 16, Φώτ., Ἡσύχ.· ὡς ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, Μένανδρ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 9, ἴδε Hemst. εἰς Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.
σκοιός, ά, όν, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Schneid. εἰς Νικ. Θηρ. 660, ἐκ τοῦ Σχολ. (ὅστις ἑρμηνεύει τὴν κοιν. γραφ. **σκαιοῖς** διὰ τοῦ **σκιεροῖς**, **ἀνηλίοις**), καὶ Ἡσύχ.
σκοῖπος, ὁ, «ἡ ἐξοχὴ τῶν ξύλων ἐφ' ὧν εἰσιν οἱ κέραμοι» Ἡσύχ.
σκοίψ· «ψώρα» Ἡσύχ.
σκόλεφραι· «κατακεκαυμέναι τὰς τρίχας» Ἡσύχ.
σκολιάζω, εἶμαι σκολιός, στραβός, σκ. ταῖς ὁδοῖς, περιπατῶ σκολιὰς ὁδούς, σκολιοδρομῶ, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΔ', 2).
σκολιαίνομαι, αὐξάνομαι σκολιῶς, ἰδίως αὐξάνομαι πρὸς τὸ ἓν μέρος, πλαγίως, στραβώνομαι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812· εἴσω σκ., αὐτόθι 815.
σκολιό-βουλος, ον, ὁ ἔχων σκολιὰν βουλήν, σκολιὰ βουλευόμενος, Α. Β. 329, Σουΐδ.
σκολιό-γνωμος, ον, ὁ σκολιὸς τὴν γνώμην, τὸν νοῦν, Θεόδ. Στουδ.
σκολιό-γραπτος, ον, ὁ μὲ σκολιὰς γραμμὰς σεσημειωμένος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 281.
σκολιο-γρᾰφέω, γράφω σκολιῶς, Βυζ.
σκολιοδρομέω, τρέχω σκολιῶς, διαγράφω σκολιὸν δρόμον, τρέχω λοξῶς, Κύριλλ.
σκολιο-δρόμος, ον, ἐπὶ τῆς σελήνης ὡς διαγραφούσης σκολιόν, λοξὸν δρόμον, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 4, Μανέθων 4. 478.
σκολιό-θριξ, -**τρῐχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κόμην ἑλικτήν, βοστρυχώδη, «σγουράν», Νόνν. Δ. 15. 137· ὁ ἔχων φύλλα οὖλα, «σγουρωτά», ἄκανθα Ἀνθ. Π. 4. 1, 37.
σκολιό-καυλος, ον, ὁ ἔχων καυλὸν στραβὸν ἢ λοξόν, διάφορ. γραφ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8. 2.
σκόλιον, τό, κυρίως οὐδέτ. τοῦ **σκολιὸς** (ἐξυπακ. τοῦ μέλος), εἶδος ᾄσματος, ὅπερ ἔψαλλον πρὸς λύραν οἱ συμποσιάζοντες ἀλληλοδιαδόχως, μάλιστα δὲ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Λέγεται ὅτι εἰσήγαγε τοῦτο ὁ Τέρπανδρος (Πλάτ. Γοργ. 451E κέξ.), σκόλια δὲ μέλη ἀποδίδονται εἰς τὸν Ἀλκαῖον καὶ τὸν Ἀνακρέοντα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 2 (σελ. 530), πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 10· ἀλλὰ τὰ πρῶτα σῳζόμενα παραδείγματα σκολίων ἀπαντῶσι παρὰ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 87. 9, Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 532, Βατρ. 1302, πρβλ. Σφ. 1222-1248. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος εἶναι ἀμφίβολος· τινὲς ἀναφέρουσιν αὐτὸ εἰς τὸ εἶδος τῆς μουσικῆς (νόμος **σκολιὸς** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **ὄρθιον**), ἕτεροι εἰς τὸν ῥυθμὸν **σκολιόν**, ἤτοι τὸν ἀμφιβραχικόν, ὅστις φαίνεται ἐν πολλοῖς σκολίοις· ἀλλ' οἱ πλεῖστοι, ἑπόμενοι τῷ Δικαιάρχῳ, τῷ Πλουτ. κλπ., ἀναφέρουσι τὸ ὄνομα εἰς τὴν ἀκανόνιστον τάξιν, καθ' ἣν ὑπὸ τῶν συνδαιτυμόνων ᾔδετο, ἑκάστου αὐτῶν κρατοῦντος, ἐν ᾧ ᾖδε, κλάδον μυρσίνης (**μυρρίνη**), ἣν μετέδιδεν εἰς ὃν τινα ἤθελεν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἐκεῖνος τὸ ᾆσμα, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1364, καὶ αὐτόθι τὸν Σχολ.— Ὑπάρχει συλλογὴ τῶν σῳζομένων σκολίων ὑπὸ Ilgen., Carm. Conviv. Graec. (Jena 1798), ἴδε καὶ Bgh. Lyr. Gr. σ. 871 κέξ. Περὶ τοῦ εἴδους αὐτῶν ἴδε Ilgen σ. lxxxv. κέξ., Ἀθήν. 649 κέξ., Ἡσύχ.
σκολιόομαι, Παθ., κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, γίνομαι σκολιός, στραβός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807· ἐπὶ φυτῶν ἐχόντων σκολιὰς ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 4.
σκολιο-πλᾰνής, ές, ὁ σκολιῶς πλανώμενος, σκολιῶς, λοξῶς βαίνων, οὐχὶ κατὰ σειράν, κερασταὶ Νικ. Θηρ. 319.
σκολιο-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων σκολιούς, συνεστραμμένους πλοκάμους, Νόνν. Δ. 26. 65.
σκολιο-πόρος, ον, ὁ ἔχων σκολιοὺς πόρους, σκολιὰς ὀπάς, ὦτα Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 126·— **σκολιοπορία**, ἡ, Καισάρ. σ. 944, ἔκδ. Mi.
σκολιός, ά, όν, κεκαμμένος, κυρτός, «στραβός», λοξός, Λατ. obliquus, ἀντίθετον τῷ **ὀρθός**, **εὐθύς**· σκ. σίδηρος Ἡρόδ. 2. 86· σκ. σκίπωνι Εὐρ. Ἑκ. 65· ἐπὶ ποταμῶν ἢ ἀτραπῶν, ἑλικοειδής, ποταμὸς Ἡρόδ. 1. 185., 2. 29· Μαίανδρος σκ. εἰς ὑπερβολὴν Στράβ. 577· οἶμος, ἀτραπιτός, κτλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1541, Νικ. Θηρ. 478, κτλ.· ῥηγμῖνες Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 25· οὕτω, λαβύρινθος Καλ. εἰς Δῆλ. 311· πλέγμα ἕλικος Ἀνθ. Π. 7. 24· πλοκαμῖδες Νόνν. Δ. 14. 182· συνεστραμμένος, συμπεπλεγμένος, «ἐμπερδευμένος», βάτος Ἀνθ. Π. 7. 315, πρβλ. 11. 33· εἰς τὸ σκ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803. **2)** ὁ κεκαμμένος πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, δουλείη κεφαλή, σκολιή (Ὁράτ. capite obstipo), Θέογν. 536· πόδες Πινδ. Ἀποσπ. 217· ἵππος σκ., στραβοκαμωμένος ἢ βαδίζων λοξῶς, Πλάτ. Φαῖδρ. 253D. — Πρβλ. **σκόλιον**.
II. μεταφορ., διεστραμμένος, δηλ. ἄδικος, «στραβός», θέμιστες Ἰλ. Π. 387· μῦθοι, δίκαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 192, 219· λόγος Θέογν. 1147· ἀπάται Πινδ. Ἀποσπ. 232. 2· πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 156· αἰνιγματώδης, σκοτεινός, ἀσαφής, ῥημάτια Λουκ. Δὶς Κατηγ. 16·— σπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἰθύνει σκολιόν, εὐθύνει, εὐθὺ ποιεῖ τὸν οὐχὶ εὐθύν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 7· σκ. καὶ φοβερὸς Πλούτ. 2. 551F· παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ σκολιός, ὁ Πονηρός, ὁ Σατανᾶς·— μετὰ ῥημάτων, σκολιὰ φρονεῖν, ἀντίθετον τῷ εὐθὺς ἔμμεν, Scol. Gr. 15 Bgk.· σκ. πράττειν, εἰπεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 173A· τυφλὰ καὶ σκ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 506C, πρβλ. Γοργ. 525A· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ. **σκολιῶς**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 256, 260· σκ. ἔχειν Διόδ. 16. 91· οὕτως, εἰς σκολιὰ Πλάτ. Θεαίτ. 104B. **III.** τὸ τοῦ Στράβωνος σκολιὰ ἔργα (σ. 640), ὅπερ μεγάλην ἤγειρε συζήτησιν, εἶναι ἁπλῶς ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ Σκόπα ἔργα, καθ' ἃ διώρθωσεν ὁ Tyrwhitt., Ἡσύχ. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **σκαληνός**).
σκολιότης, -ητος, ἡ, τὸ σκολιόν, ἡ κυρτότης, τὸ λοξόν, σκ. καμπῆς, ἐπὶ τοῦ Παρθικοῦ τόξου, Πλουτ. Κράσσ. 24· ἐν τῷ πληθ.. οἱ ἑλιγμοὶ ποταμοῦ, κτλ., Στράβ. 577. **II.** μεταφορ., τὸ ἄνισον, σκολιότητα ἔχειν, ἀνίσως προσβάλλομαι, Ἱππ. 400. 8. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων μὲ διεστραμμένον ἦθος, ἀπιστία, ἀδικία, Ἑβδ. Ἰεζεκ. ΙϚ', 5).
σκολιόφρων, ον, ὁ, ἡ, (**φρὴν**) ὁ σκολιὸς τὰς φρένας, τὸν νοῦν, Ἱππ. 1283. 35, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 8. 128, κτλ.· πρβλ. **σκολιόβουλος**.
σκολιό-χειλος, ον, ὁ ἔχων τὸ χεῖλος σκολιόν, ὁ ἔχων ῥάμφος λοξόν, ὡς τὸ **ἀγκυλοχείλης**, Α. Β. 329.
σκολιώδης, ες, (**εἶδος**) ὁ φαινόμενος σκολιός, λοξός, Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμ.
σκολίωμα, τό, καμπή, κυρτότης, λοξότης, Στράβ. 107, 193.
σκολιωπός, όν, (**ὤψ**) ὁ φαινόμενος λοξός, καὶ καθόλου, πλάγιος, ὡς μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μαξίμου ἐν τῇ Bandin. Bibl. Med.· οὐδέτερ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Μανέθων 4. 78.
σκολίωσις, εως, ἡ, λοξότης, πλαγιότης, ῥινός, τραχήλου Σωραν., κλπ.
σκόλλε· «σκύλλε. Κύπριοι» Ἡσύχ.
σκολλοῖς· «δρεπάνοις» Ἡσύχ.
σκόλλυς, υος, ὁ, (**σκολλύπτω**) τρόπος κουρᾶς, καθ' ὃν ἀφίνεται λόφος τις τριχῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 93· σκόλλυν ἀποκείρειν Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 494F· — ὡσαύτως **σκολλὺς** ὀξυτόν., Ἡσύχ., καὶ **σκόλλις**, Εὐστ. 1528. 18.
σκολλυ-φόρος, ον, ὁ φέρων λόφον τριχῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, Ἡσύχ.
σκολοβράω, δυσαρεστοῦμαι, βαρέως φέρω, ἀγανακτῶ, Ἡσύχ.

σκολόπαξ, -ᾶκος, ὁ, ἴσως ἡ ξυλόκοττα, εἶδος μπεκάτσας, Scolopax rusticola, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8, 12· scolŏpax παρὰ τῷ Nemes an. Aucup. 21· καὶ ὁ Ἀριστ. δὲ ἔχει **ἀσκαλώπας**, ὃ ἴδε, Ἡσύχ.

σκολόπενδρα, ἡ, scolopendra, ἡ «σαρανταπόδαρος», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 6., 4. 7, 4, κ. ἀλλ.· ταξινομεῖται μετὰ τοῦ **ἰούλου**, αὐτόθι 4. 1, 6. 2) θαλασσία σκολόπενδρα, ζῷον ἐκ τοῦ γένους «Νηρηῒς ἢ Ἀφροδίτη», αὐτόθι 2. 14, 2., 9. 37, 9. Αἰλ. π. Ζ. 7. 26, Ἡσύχ. II. **σκολοπένδριον**, Γαλην.

σκολοπένδρειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σκολόπενδραν ἢ ὅμοιος αὐτῇ, Νικ. Θηρ. 684.

σκολοπένδριον, τό, εἶδος πτερίδος (κληθὲν οὕτως ἔκ τινος κατὰ φαντασίαν ὁμοιότητος πρὸς τὴν σκολόπενδραν), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 7, Διοσκ. 3. 151· πρβλ. **ἄσπληνον**.

σκολοπενδρώδης, ες, (εἶδος) βουνὸν ἐκτεῖνον πολλοὺς πρόποδας, δίκην σκολοπένδρας, Στράβ. 583.

σκολοπεύς, έως, ὁ, = **σκόλοψ**, παρὰ τῷ Bandin. Bibl. Med. 1. 231, ἴδε 191.

σκολοπηῒς μοῖρα, ἡ, ἡ μοῖρα τοῦ ἀνεσκολοπισμένου, «παλούκωμα», Μανέθων 4. 198.

σκολοπίζω, (σκόλοψ) «παλουκώνω», πρβλ. **ἀνασκολοπίζω**. — Παθ., **σκολοπισθῆναι**, κεντοῦμαι ὑπὸ σκόλοπος, «παίρνω ἀγκίδα», Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) σ. 477F.

σκολόπιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σκόλοψ** I. 3, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 184 Mai.

σκολοπισμός, οῦ, ὁ, σταύρωσις, «παλούκωμα», Εὐστ. Πονημάτ. 286, 16.

σκολοπο-ειδής, ές, ὁ εἰς ὀξὺ ὡς σκόλοψ ἀπολήγων, «σουβλερὸς σὰν τὸ παλοῦκι», ἄκανθα Διοσκ. 1. 134.

σκολοπο-μαχαίριον, τό, χειρουργικὴ μάχαιρα εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσα, Γαλην., Παῦλ. Αἰγ.

σκολοπώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκολοποειδής**, παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10. 5, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **κορωνοποδώδης**.

σκολοφρή· «κατακεκαυμένη» Ἡσύχ.

σκόλοφρον· «θρανίον» Ἡσύχ.

σκόλοψ, -οπος, ὁ, πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον· μάλιστα δὲ πάσσαλος, «παλοῦκι» ἐφ' οὗ ἐνεπήγνυντο αἱ κεφαλαὶ τῶν ἐχθρῶν, Ἰλ. Σ. 177· ἢ πρὸς ἀνασκολοπισμὸν («παλούκωμα»), Εὐρ. Βάκχ. 983, Ι. Τ. 1430, Ἠλ. 898· ἐπὶ σκόλοψιν ἀναρτᾶσθαι Διοδ. Ἐκλογ. 596. 65·— ὅθεν ἐν τῷ πληθ. **σκόλοπες**, πάσσαλοι πρὸς ὀχύρωσιν ἢ χαράκωμα χρήσιμοι ἔτι παρ' Ὁμήρῳ, τεῖχεα .. σκολόπεσσιν ἀρηρότα Ὀδ. Η. 45· καὶ συχν. ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἐν δὲ [τάφρῳ] σκόλοπας κατέπηξαν Η. 441· διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν Θ. 343, πρβλ. Μ. 63, Ο. 344· οὕτω, σκόλοπας περὶ τὸ ἕρκος κατέπηξαν Ἡρόδ. 9. 97, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 116, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 5·— ἂν καὶ τὸ σύνηθες παρ' Ἀττικ. ὄνομα εἶναι **σταύρωμα**. 2) ἄκανθα, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΛΓ', 55, κ. ἀλλ.), Βάβρ. 122, Διοσκ. 4. 49, πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιβ', 7. 3) ἐργαλεῖον πρὸς χειρουργικὴν ἐγχείρησιν ἐν τῇ οὐρήθρᾳ, Ὀρειβάσ. σ. 187 Mai. 4) τὸ ὀξὺ ἄκρον ἁλιευτικοῦ ἀγκίστρου, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3. II. δένδρον, Εὐρ. Βάκχ. 983, ἔνθα ἴδε Elmsl., Ἡσύχ.

σκόλυβος· «ὁ ἐσθιόμενος βολβὸς» Ἡσύχ.

σκολύβρα· «ἡ σκυθρωπὴ» Ἡσύχ.

σκόλυθρον, τό, κάθισμα χαμηλόν, ἑδώλιον, «σκαμνί», Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτύοσι» 5· — ὑποκορ. **σκολύθριον**, τό, Πλάτ. Εὐθύδημ. 278Β, πρβλ. Πολυδ. Γ', 90, Ι', 48, Ἡσύχ.

σκόλυθρος, ον, χαμηλός, ταπεινός, οὐτιδανός, μικρόφρων, χαμερπής, Φώτ., Σουΐδ.

σκόλυμος, ὁ, εἶδος ἀκάνθου ἐδωδίμου ἀνθοῦντος ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ θέρους, ἴσως ἡ ἀγκινάρα, «λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες» Ἡσύχ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 580, Ἀλκαῖ. 39, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3, κτλ.· — παρὰ Νουμηνίῳ (παρ' Ἀθην. 371C) θηλ.· καὶ παρὰ Ζωναρᾷ **σκόλυμον**, τό.

σκολυμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **σκόλυμον**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 5.

σκολύπτω, = **κολούω, κολοβόω**, «ἐκτίλλω, κολούω» καὶ «σκολύψαι· κολοῦσαι. κολοβῶσαι» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀποσκ-**.

σκολύφρα· «σκυθρωπὴ» Ἡσύχ.

σκομβρίζω, = **γογγύζω**, «καὶ παιδιᾶς ἀσελγοῦς εἶδος» Ἡσύχ., Φώτ.· πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λ. **ῥαθαπυγίζειν**.

σκομβρίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **σκόμβρος**, Ἡσύχ.· — ἴδε ἐν λ. **σκορπίς**.

σκόμβρος, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος κατ' ἀγέλας ζῶντος, κατατασσομένου μετὰ τοῦ θύννου καὶ τῆς πηλαμύδος, Scomber scomber, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 12., 8. 12, 6., 9. 2, 1, πρβλ. Ἐπίχ. 32 Ahr.· ἀγρεύεται δὲ ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1008.

σκόμιον, τό, γεῖσον, προεξοχή, Σχόλ. εἰς Ἄρτ. 970.

σκονθύλλω, ψιθυρίζω, «μουρμουρίζω», γογγύζω, Φώτ.

σκόνυζα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **κόνυζα**, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 15, Ἡσύχ.

σκοπ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων τῶν σκοπῶν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τῶν προσκόπων ἤτοι τῶν ἐνεργούντων κατοπτεύσεις, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 6.

σκοπάω, = **σκοπιάζω**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 679.

σκοπελισμός, ὁ, τὸ τιθέναι μεγάλους λίθους εἴς τινα χώραν ὅπως ἐμποδισθῇ ἡ κατάληψις καὶ καλλιέργεια αὐτῆς· — οἱ τοῦτο ποιοῦντες ἐκλήθησαν **σκοπελισταί**, οἱ, Βυζ.

σκοπελο-δρόμος, ον, ὁ διατρέχων ὑπεράνω σκοπέλων, βράχων, πέρδιξ Ἀνθ. Π. 6. 74.

σκοπελο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος πρὸς βράχον· καθόλου, βραχώδης, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 370.

σκόπελον, τό, = **σκόπελος**, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΚΓ', 17).

σκόπελος, ὁ, ἴσως ἐξ ἀρχῆς ὡς τὸ **σκοπιά**, τόπος κατάλληλος ὅπως παρατηρῇ τις ἐξ αὐτοῦ· ὅθεν, ὑψηλὸς βράχος ἢ κορυφή, ἀπόκρημνον μέρος πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον, Λατ. scopulus, Ὅμηρ., μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ., οἷον Μ. 73, 83, 430, κτλ.· προβλὴς σκ., Ἰλ. Β. 396· φάραγγος σκ. ἐν ἄκροις Αἰσχύλ. Πρ. 142· σκ. πέτρας Εὐρ. Ἴων 274· Θηβᾶν σκ., ἡ τῶν Θηβῶν ἀκρόπολις, Πινδ. Ἀποσπ. 209· Ἀθάνας σκ., ἡ τῶν Ἀθηνῶν, Εὐρ. Ἴων 1434, πρβλ. 871, 1578· σκ. νιφόοντα Μίμαντος Ἀριστοφ. Νεφ. 273, Ἡσύχ.

σκοπελώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκοπελοειδής**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 13. 22, κτλ.

σκοπεύς, έως, ὁ, κατάσκοπος, Ἄννα Κομν.

σκόπευσις, εως, ἡ, κατασκόπευσις, κατόπτευσις, παρατήρησις μετὰ προσοχῆς, Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ., Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 784.

σκοπευτήριον, τό, = **σκοπιά**, τόπος ὑψηλός, ἐφ' οὗ τις ἱστάμενος παρατηρεῖ ἢ κατασκοπεύει ἢ δίδει σημεῖα, Ὠριγέν. 2. 745D, κ. ἀλλ.

σκοπευτής, οῦ, ὁ, = **σκοπὸς** I. 2, φρουρός, Εὐστ. 810. 25.

σκοπευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κατάσκοπον ἢ εἰς κατασκόπευσιν, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 784, Ὠριγέν.

σκοπεύω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **σκοπέω**, Διόδ. 3. 25, Στράβ. 520, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΛΘ', 29, κτλ.)· ἀνεγινώσκετο ἄλλοτε ὁ τύπος οὗτος ἐν Ἡροδ. 1. 8, καὶ ἔτι ἀναγινώσκεται παρὰ Ξεν. ἐν Ἱππαρχ. 7, 6· ἴδε Α. Β. 435, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 591.

σκοπέω, παρὰ τοῖς δοκίμοις εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ μέσ. (ἴδε κατωτ. II), τοὺς δὲ λοιποὺς χρόνους παραλαμβάνει ἐκ τοῦ **σκέπτομαι**, ὃ ἴδε·— ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. συγγραφ. εὑρίσκομεν μέλλοντα **σκοπήσω**, Ῥήτορες (Walz) 1. 615, Γαλην., κλπ.· ἀόρ. **ἐσκόπησα** Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 10, Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 1. 1, Πολύβ., κτλ.· καὶ ἐκ τοῦ μέσου τύπου τὸν ἀόρ. **ἐσκοπησάμην** (**περι-**) Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 32· πρκμ. **ἐσκόπημαι** (**προαν-**) Ἰώσηπ.· (ἴδε ἐν λέξ. **σκέπτομαι**). Βλέπω πρός τι πρᾶγμα, παρατηρῶ ἢ ἐξετάζω τι, βλέπω, θεωρῶ, ἄστρον Πινδ. Ο. 1. 7· πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκόπει Σοφ. Φιλ. 467, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 490· τὰ πόρρω ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 482· τὰ ἔμπροσθεν Ξεν. Ἀν. 6. 3, 14·— ἀπολ., ἄλλοσε σκ. Σοφ. Ἠλ. 1474· σκοπεῖτε, προσέχετε, ἀγρυπνεῖτε, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 232· εὖ σκοπῶν εὕρισκον Σοφ. Ο. Τ. 68· κτλ.· — μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, σκ. ὅπου .. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 16· σκ. ποῦ .. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 1, κτλ.·—μετὰ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, σκ. εἰς .. Εὐρ. Ἀποσπ. 809. 6, Πλάτ. Πολιτικ. 305Β· 2) μεταφορ., προσέχω, θεωρῶ, ἐξετάζω, τὰ ἑαυτοῦ σκ., προσέχω εἰς τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις, Ἡρόδ. 1. 8· τὸ σεαυτοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 232D· τὸ ὑμέτερον Ἀντιφῶν 126. 36· τὸν καιρὸν Θουκ. 4. 23· τὸ συμφέρον Πλάτ. Πολ. 342Β κἑξ.· τὰ πρὸς ποσὶν Σοφ. Ο. Τ. 130· τοὺς νόμους πρὸς τοὺς τῇδε, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἐνταῦθα νόμους, Πλάτ. Τίμ. 24Α· τι πρὸς ἐμαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 9C·— ἀπολ., σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν Σοφ. Ο. Τ. 68, πρβλ. Φιλ. 282·— μετ' αἰτ. καὶ ἐξηρτημένης προτάσεως, σκοπέειν τὴν τελευτὴν κῇ ἀποβήσεται Ἡρόδ. 1. 32, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 506, Ο. Τ. 407· — μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως μόνον, σκ. πόθεν χρὴ ἄρξασθαι Ἀνδοκ. 2. 9· σκ. εἰ .. Σοφ. Ἀντ. 41, Πλάτ. Νόμ. 861Ε· ὅπως .. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26· σκόπει μὴ .., πρόσεχε μήπως .., Σοφ. Ο. Κ. 1179, Πλάτ. Γοργ. 458C·— ἐνίοτε μετὰ γεν. προσώπ. ὡς καὶ μετ' αἰτ. καὶ ἐξηρτημένης προτάσεως, σκόπει δὴ τόδε αὐτῶν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 182Α· πρῶτον αὐτῶν ἐσκόπει πότερα .. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 12·— ὡσαύτως μετὰ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, ἐξ ὧν ἀγγέλλουσι σκοποῦντες λογιεῖσθε τὰ εἰκότα Θουκ. 6. 36, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13· πρὸς τὸ ἄρχειν σκοπῶν λογίζεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 8· πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς σκ. Ἀντιφῶν 114. 37· πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 348Β· σκ. περί τινος αὐτόθι 351Β, κτλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 239Β·— μετ' ἐπιρρ., ἀπολ., ὀρθῶς σκοπεῖν Εὐρ. Φοίν. 155· καιρίως Ῥῆσ. 339· ἄμεινον Πλάτ. Συμπ. 219Α. 3) προσέχω ζητῶν τι, ἀναζητῶ, παῦλαν Ξεν. Ἀν. 5. 7, 32· τι ἀγαθὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρωνι 9, 10· ἐσκόπει γυναῖκά μοι Ἰσοκρ. 2. § 22, πρβλ. Δημ. 1470. 1· σκ. ὄνομα κάλλιον αὐτῇ Πλοῦτ. 2. 991F. 4) ἐρευνῶ, μανθάνω, ἀπό τι-

νος Br. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 286. **II.** Μέσ., ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., σημασ. I. 1 (ἴσως ἡ διαφορὰ κεῖται εἰς τὸ ὅτι τὸ μέσον ἐκφέρει παρατήρησιν μετὰ περισσοτέρας ἐντάσεως τῶν δυνάμεων καὶ σκέψεως), μετ' αἰτ., αὐτόθι 964, Εὐρ. Ι. Τ. 68, Ἑλ. 1537· τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1166. **2)** = I. 2, σκ. τύχας βροτῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 264· καὶ συχν. ἀπαντᾷ συντασσόμενον κατὰ πάσας τὰς συντάξεις τοῦ ἐνεργ. παρὰ Πλάτ., Ξεν., κλπ.· ὡσαύτως ἀπολ., ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν .. Σοφ. Τρ. 296. **3)** = I. 3, ὅτανπερ ἀδικεῖν ἐπιχειρῶσιν, ἅμα καὶ τὴν ἀπολογίαν σκοποῦνται Ἰσοκρ. 403Α. — Ὡς τὰ **θεάομαι**, **θεωρέω** ἀναφέρονται εἰς γενικὴν ἢ καθολικὴν ἐξέτασιν, οὕτω τὰ **σκοπέω**, **σκοπέομαι** ἀναφέρονται εἰς μερικὴν τὴν καθ' ἕκαστα ἐξέτασιν τῶν πραγμάτων, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 30, Θουκ. 1. 1, Πλάτ. Φαίδων 99D. **II.** Παθ., δὲν εἶναι κοινὸν παρὰ τοῖς δοκίμοις· ἀλλ' εὕρηται: σκοπῶν καὶ σκοπούμενος ὑπ' ἄλλων, ἐξετάζων καὶ ἐξεταζόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 772D· καὶ ἴσως οὕτω κεῖται παρὰ Δημ. 473. 13, ὁ λόγος .. αἰσχρὸς τοῖς σκοπουμένοις, εἶναι αἰσχρὸς ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐξεταζομένοις πράγμασι· — παρὰ μεταγενεστ., σκοπεῖται τὸ ἄστρον Ἱερόφιλ. ἐν Ideler Phys. 1. 410· τὸ σκοπηθὲν Ἄννα Κομν. 139Β. — Ἴδε Κόντου Λόγ. Ἑρμῆν σ. 566.

σκοπή, ἡ, = **σκοπιά**, τόπος ὑψηλὸς ἀφ' οὗ τις παρατηρεῖ ἢ κατασκοπεύει, πύργος χρησιμεύων πρὸς κατόπτευσιν, «ἄποψις» Ἡσύχ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 713· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 289, 309, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 11, κτλ.· πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 223. **II.** προσοχή, παρατήρησις μετὰ προσοχῆς, φύλαξις, πατρὸς σκοπαὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 786, πρβλ. Λυκόφρ. 1311· σκοπὰς ποιεῖσθαι ἀπὸ δένδρων Διόδ. 3. 26, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 29.

σκόπησις, ἡ, = **σκέψις**, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ.

σκοπητέον, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **σκεπτέον**, Κλήμ. Ἀλ. 773, κτλ.

σκοπιά, Ἰων. **-ιή**, ἡ, (σκοπός, σκοπέω) τόπος ὑψηλὸς ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ παρατηρῇ ἢ φυλάττῃ ἢ κατασκοπεύῃ, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε σημαίνει κορυφὴν ὄρους, σκοπιὴν εἰς παιπαλόεσσαν Ὀδ. Κ. 97· ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν Ἰλ. Δ. 275, Ὀδ. Δ. 524· ἥμενος ἐν σκοπιῇ Ἰλ. Ε. 771· ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, νὰ ἀπέλθῃ ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν του ὅπως φυλάττῃ, Ὀδ. Ξ. 261· ἄγγελος .. ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκ. Θέογν. 550· ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, Σιμωνίδ. 130· ἐπὶ τοῦ Ἄθω, Σοφ. Ἀποσπ. 229· Ἰλιὰς σκ., ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς ἀκροπόλεως, Εὐρ. Ἑκ. 931, πρβλ. Φοιν. 233, Ἀριστοφ. Νεφ. 281, κτλ., καὶ ἴδε **σκόπελος**. **2)** μεταφορ., τὸ ὕψος ἢ τὸ ὕψιστον σημεῖον παντὸς πράγματος, Πινδ. Ν. 9. 112. **3)** παρὰ πεζογράφοις ἁπλῶς, πύργος ἐν ᾧ ἀγρυπνοῦσι φύλακες, Λατ. specula, Ἡρόδ. 2. 15· ὥσπερ ἀπὸ σκ. μοι φαίνεται Πλάτ. Πολ. 445C. **II.** φυλακή, προσοχή, ἀγρυπνία, σκοπιὴν ἔχειν, φυλάττειν, ἀγρυπνεῖν, Ὀδ. Θ. 302· οὐ κη .. σκ. ἔχοντες τούτων Ἡρόδ. 5. 13· κρυπταὶ σκ. Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 10, πρβλ. Ἄρατ. 883. **III.** **σκοπιαί**, αἱ, = **Ὀρειάδες**. Welcker παρ' Ἰακωψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 421. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἀκρώρειαι. ὑψηλοὶ τόποι».

σκοπιάζω (σκοπιά) ποιητ. ῥῆμα ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., βλέπω περὶ ἐμαυτόν, παρατηρῶ, θεῶμαι ἀφ' ὑψηλοῦ, περιβλέπω ἀπὸ σκοπιᾶς, Ἰλ. Ξ. 58· καθόλου, παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἔτι καὶ ἐπὶ πεδιάδος εὑρισκόμενος ἢ ἐπὶ χαμηλοῦ τόπου, Ὀδ. Κ. 260. **II** μεταβ., μετὰ προσοχῆς ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀνακαλύπτω, μετ' αἰτ., Ἰλ. Κ. 40, Ἀνθ. Π. 9. 606, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, προσέχω εἴς τι, παραφυλάττω, τὼς θύννως Θεόκρ. 3. 26· νῆα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 918, κτλ.· ἀόρ. **σκοπιασάμενος** Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 487. 14.

σκοπιάω, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ πρυηγ., **σκοπίασκον** Κοΐντ. Σμ. 2. 6 (ἕτεροι **-ίαζον**)

σκοπιήτης, **ου**, ὁ, (σκοπιά) ὀρεινός, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 16, 34., 109· ἔνθα ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει: «κατάσκοπος, πρόσκοπος», ἐκ τοῦ **σκοπιάω**.

σκοπικόν, τό, ἔρευνα, ἐξέτασις, θεωρία, ζωῆς καὶ θανάτου παρὰ τῷ Bandin. 3. 168.

σκόπιμος, **ον**, (σκοπὸς) ὁ ἁρμόδιος πρός τινα σκοπόν, Εὐστ. Πονημάτ. 13. 28, κτλ.

σκοπιωρέομαι, ἀποθ., προσέχω διά τι, φυλάττω, Ἕρμιππ. ἐν Ἀδήλ. 9, Ἀριστοφ. Σφ. 361, Ξεν. Κυν. 9, 2, Φιλόστρ. 784, Ἡσύχ.

σκοπιωρός, ὁ, (ὥρα) φύλαξ, σκοπός, Φιλόστρ. 784, Ἀλκίφρ. 1. 17.

σκοπός, ὁ, ὡσαύτως ἡ, Ὀδ. Χ. 396, Καλλ. εἰς Δῆλ. 66: (√ΣΚΕΠ, **σκέπτομαι**)· — ὁ φυλάττων, προσέχων, ὁ παρατηρῶν τὰ γινόμενα, παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν Ἰλ. Ψ. 359· γυναικῶν δμωάων σκ. ἔσσι, ἐπὶ οἰκονόμου ἢ ἐπιτηρητοῦ τοῦ οἴκου, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· παρὰ Πινδ., ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν βασιλέων, μετὰ γεν. τόπου, ὁ φύλαξ καὶ προστάτης αὐτῶν, Ὀλύμπου σκ. Ο. 1. 86· Δάλου 6. 101· Μαγνήτων σκ., ἐπὶ τοῦ Πηλέως, Ν. 5. 61· τὸν ὑψόθεν σκ., φύλακα βροτῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 381· ὡσαύτως, σκοποὶ τῶν εἰρημένων Σοφ. Ἀντ. 215· — ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ παρατηρῶν ἢ παραφυλάττων τι, Ὀδ. Χ. 156· ἄγρυπνος, ζηλωτὴς κύριος, Σοφ. Αἴ. 945. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ ἀγρύπνως ἐπιτηρῶν τι φύλαξ, φρουρὸς ἐπί τινος ὑψηλοῦ τόπου ἱστάμενος (σκοπιὰ) ὅπως ἐποπτεύῃ τὴν χώραν μάλιστα ἐν πολέμῳ, Λατ. speculator, Ἰλ. Β. 792, Ὀδ. Π. 365, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 1., 4. 1, κτλ.· ἐντεῦθεν, ἠέλιον .. θεῶν σκ. ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 62· ὡσαύτως, ὁ παρατηρῶν ἢ παραφυλάττων θήραμα ἢ ὑποδεικνύων αὐτό, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40. **3)** παρ' Ὁμ. ὡσαύτως, κατάσκοπος, πρόσκοπος, Ἰλ. Κ. 324, 526, 561 (ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ξεν. προτιμᾷ **κατάσκοπος**)· σκ. καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψα Αἰσχύλ. Θήβ. 36, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 956· — οὕτως, ἐπὶ ἀγγελιαφόρου, ὅστις ἐπέμφθη ὅπως φέρῃ ἀγγελίας, Σοφ. Ο. Κ. 35, πρβλ. Φιλ. 125· σκοπός, ναῶν κατόπτας Εὐρ. Ῥῆσ. 556. **II.** ἀπέχον τι σημεῖον ἢ ἀντικείμενον εἰς ὅ τις προσηλώνει τὸν ὀφθαλμόν, «σημάδι», Λατ. scopus, σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνήρ, εἴσομαι αἴκε τύχωμι Ὀδ. Χ. 6· ἀπὸ σκ. εἰρηκέναι, εἰρῆσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 179C, Ξεν. Συμπ. 2, 10· οὕτω, παρὰ σκοπὸν Πινδ. Ο. 13. 134· σκοπῷ ἐπέχειν τόξον, σκοπεύω διὰ τοῦ τόξου πρὸς τὸ «σημάδι», αὐτόθι 2. 160· σκοποῦ τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 6. 46· ἔκυρσας ὥστε τοξότης .. σκοποῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 628· ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Σοφ. Ἀντ. 1033· σκοπὸν ἀκοντίσας ἄθλιον ἐμοὶ Ἀντιφῶν 123. 10· ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 29· παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ καὶ ἁμαρτεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 194Α· ἀποτυγχάνειν σκοποῦ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744Α· στοχάζεσθαι σκοποῦ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 519C. **2)** μεταφορ., σκοπός, ἀντικείμενον τῆς ἐνεργείας, τέλος, οὗτος .. δοκεῖ ὁ σκ. εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 507D· τὴν ἡδονὴν σκ. ὀρθὸν πᾶσι ζῴοις γεγονέναι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 60Α· σκοπὸς τυραννικὸς τὸ ἡδὺ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 9· κτλ. **III.** ὄνομα εἴδους ὀρχήσεως, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 131.

σκορᾰκίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, στέλλω τινὰ ἐς κόρακας, στέλλω εἰς τὸν διάβολον, ἀποπέμπω μετὰ περιφρονήσεως, Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 16, Ἀλκίφρων 1. 38. — Παθ., μὲ μεταχειρίζεταί τις περιφρονητικῶς, Λατιν. contumelia affici, Δημ. 155. 15 (ἀλλ' ἴδε Cobet V. LL. σ. 48), Πλουτ. Ἀρτοξ. 27· σκ. εἰς χῶρον ἀσεβῶν Φίλων 1. 139, Ἡσύχ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 5, καὶ Λόγ. Ἑρμῆν σ. 317.

σκορᾰκισμός, ὁ, περιφρόνησις, καταφρόνησις, «χλευασμός, ἀπάτη, ὕβρις, φαυλισμός, ἀποδοκιμασία» Ἡσύχ., Πλούτ. 2. 467Α, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΑ', 19).

σκορακιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ἀπορρίψῃ μετὰ περιφρονήσεως, Φίλων 1. 267, κ. ἀλλ.

σκορδάζειν· «σπᾶσθαι» Ἡσύχ.

σκορδαμυκτεῖ· «πυκνὰ κλείει καὶ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς» Ἡσύχ.

σκόρδαξ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **κόρδαξ**, Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 18.

σκορδῐνάομαι, Ἰων. **-έομαι**, ἀποθ.· — ἐκτείνω τὰ μέλη μου, τεντώνομαι, τανύομαι, χασμῶμαι, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ κυνῶν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγερθέντων, Λατ. pandiculari, Ἱππ. 262. 28, πρβλ. Πολυδ. Ε', 168· ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἀπηυδηκότος ἢ εὑρισκομένου ἐν ἀνίᾳ, στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 30· σκ. καὶ δυσφορεῖς ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 922, πρβλ. Σφ. 642. **II.** παρὰ τοῖς ἰατρικοῖς συγγραφ., ἐπὶ ἀνθρώπου διατεθειμένου πρὸς ἔμετον, ζαλίζομαι, ἀγωνιῶ πρὸς ἔμετον, Ἐρωτιαν.· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας **σκορδίνημα**, τό, **σκορδινησμός**, ὁ, «ξηροτάνυσμα», Ἱππ. 1020F, 1184E· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 511, Ἡσύχ., ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηναίῳ τ. Ζ', σ. 371-374.

σκορδίζω, (σκόρδον) ὁμοιάζω πρὸς τὸ σκόροδον, τῇ ὀσμῇ Διοσκ. 3. 115.

σκόρδιον, τό, φυτόν τι ἔχον τὴν ὀσμὴν σκορόδου, Διοσκ. 3. 125, Ὀρειβ. 196 Mai. [ῑ, Ἀνδρομ. (127) παρὰ Γαλην. 4. 429].

σκορδό-ζεμα, τό, ἀφέψημα σκορόδων, Ἱερόφ. ἐν Ideler Phys. 1. 410.

σκορδο-λάσαρον, τό, παρὰ μεταγεν. **Ἰατρ.**, assafoetida, laserpitium, Δουκάγγ.

σκόρδον, τό, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ **σκόροδον**, «σκόρδον», συχν. ἐν τῷ Γεωπ., κλπ.· καὶ ἐν χρήσει χάριν τοῦ μέτρου παρὰ τῷ Κράτ. ἐν Διογ. Λ. 6. 85· — ὑποκορ. **σκορδόνιον**, τό, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 112.

σκορδό-πρᾰσον, **σκορδοφαγία**, **σκορδοφόρος**, ἴδε ἐν λέξ. **σκοροδ-**.

σκορδύλη [ῠ], ἡ, μικρὸς ἰχθὺς ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύννου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 13, Ἡσύχ.· πρβλ. **κορδύλη III.**

σκόρθοι· «τόρνοι» Ἡσύχ.

σκόρνος· «κόρνος, μυρσίνη τὸ φυτὸν» Ἡσύχ.

σκορόβυλος, ὁ, εἶδος κανθάρου, Ἡσύχ.

σκοροδ-άλμη, ἡ, «τουρσὶ» ἢ καρύκευμα («σάλτσα») ἐκ σκο-

ρόδων καὶ ἅλμης, εἶδος «σκορδαλιᾶς», Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 5, Ἀριστοφ. Ἱππ. 199, 1095, Ἐκκλ. 292.

σκοροδίζω, χορηγῶ σκόροδον, παρέχω εἰς τροφήν, δίδω (ἀναγκαστικῶς) σκόροδον ὡς φάρμακον εἴς τινα, κυρίως ἐπὶ ἀλεκτρυόνων. οὓς ἔτρεφον διὰ σκορόδου πρὶν ἢ κινήσωσιν αὐτοὺς εἰς μάχην κατ' ἀλλήλων, φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκοροδισας Ἀριστοφ. Ἱππ. 946. — Παθ., **ἐσκοροδισμένος**, παρεσκευασμένος, «ταγισμένος» διὰ σκορόδου, αὐτόθι 494, Ἀχ. 166, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 4, 9, καὶ ἴδε **φυσιγγόω**. **II**. παρασκευάζω διὰ σκορόδου, καρυκεύω δι' αὐτοῦ, κάθαλα ποιήσας .. κασκοροδισμένα Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 13, Ἡσύχ.

σκορόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκόροδον**, ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Πλ. 818, Ἀντιφ. ἐν «Βομβυλίῳ» 3.

σκοροδοειδής, ές, ὅμοιος σκορόδῳ, Διοσκ. 3. 47.

Σκοροδο-μάχοι [ᾰ], οἱ, οἱ διὰ σκορόδων μαχόμενοι ἀντὶ λίθων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 13.

σκοροδο-μίμητός, ή, όν, ὁ ὅμοιος πρὸς σκόροδον, φύσις Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 122.

σκόροδον, τό, συγκεκομμ. **σκόρδον** (ὃ ἴδε), «σκόρδον», Λατ. allium, οὗ ἡ ῥίζα συνίσταται ἐκ πολλῶν σκελίδων (γέλγιθες), καὶ οὕτω διακρίνεται ἀπὸ τοῦ κρομμύου καὶ ἀπὸ τοῦ πράσου, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 125., 4. 17, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., σκορόδων κεφαλαὶ Ἀριστοφ. Σφ. 679, πρβλ. Πλ. 718· σκορόδοις ἀλείφειν = σκοροδίζειν, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 502· σκόροδα φαγεῖν = ἐσκοροδίσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 690. **II**. τὰ σκόροδα, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ σκόροδα, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 5.

σκοροδο-πανδοκευτρι-αρτόπωλις, ιδος, ἡ, ξενοδόχος πωλοῦσα σκόρδα καὶ ἄρτον, κωμικὴ λέξ. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 458, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

σκοροδό-πρᾰσον, τό, εἶδος σκορόδου, Διοσκ. 2. 183, ἐν τῷ τύπῳ **σκορδ-**.

σκοροδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σκόροδα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 680, Πολυδ. Ζ', 198.

σκοροδο-φᾰγέω, ἐσθίω σκόροδα, Ἡσύχ.· **σκοροδο-φᾰγία**, ἡ, τὸ ἐσθίειν σκόροδα, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 15· **σκορδ-**, Θεοφρ. Νόνν.

σκοροδο-φόρος, ον, ὁ φέρων (παράγων) σκόροδα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 718, Εἰρ. 245· **σκορδ-**, Εὐστ.

σκοροδόω· «συνουσιάζω» Ἡσύχ.

σκοροδών, -ῶνος, ὁ, μέρος τοῦ κήπου ἐν ᾧ φύονται σκόροδα, Ἡσύχ.

σκόρπαινα, ἡ, εἶδος ἰχθύος, «σκορπιδομάννα», Ἀθήν. 320F· θηλ. τοῦ **σκορπίος**, κατὰ τὸν Εὐστ. 1129. 24, ἴδε Λοβεκ. Παθ. 279.

σκόρπειος, α, ον, Ἰωνικ. -ήιος, η, ον, ὁ τοῦ σκορπίου, Ὀρφ. Λιθ. 504. 616, Μανέθων 1. 35.

σκορπιαίνομαι, Παθ., ἐξοργίζομαι, «λυσσάζω», Προκόπ., Σουΐδ.

σκορπιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σκορπίον, τὸ σκορπιακόν, φάρμακον ἐναντίον τοῦ δήγματος σκορπίου, Βυζ.

σκορπιανός, ή, όν, ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Σκορπίου, Βασίλ.· πρβλ. **κριανός**.

σκορπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκορπίος V**, Πολύβ. 8. 7, 6, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Ϛ', 51).

σκορπίζω, μέλλ. **-ίσω**, διασκορπίζω, διαχέω, ἀπομακρύνω, ἀκριβῶς ὡς τὸ **σκεδάννυμι**, Ἰων. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ (Ἀποσπ. 371), πρβλ. Φρύνιχ. 218, Λοβέκ.· ἀλλ' ἀλλαχοῦ μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον Στράβ. 198, Ἑβδ. καὶ Καιν. Διαθ.

σκορπιό-δηκτος, ον, ὁ ὑπὸ σκορπίου δηχθείς, Διοσκ. 1. 4, Γεωπ. 12. 13, 6.

σκορπιο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σκορπίον, πρβλ. **σκορπιώδης**. **II**. τὸ σκορπιοειδές, φυτόν τι καλούμενον οὕτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σπόρου αὐτοῦ πρὸς τὴν οὐρὰν σκορπίου, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 195· ὡσαύτως **σκορπίουρος**.

σκορπιόεις, εσσα, εν, ὁ ἀνήκων εἰς σκορπίον, ἐκ σκορπίου προερχόμενος, τύμμα Νικ. Θηρ. 654, πρβλ. Ἀλεξιφ. 145.

σκορπιόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ σκορπίου, διὰ σκορπίου, σκ. βεβολημένος Ὀρφ. Λιθ. 755.

σκορπιο-κτόνον, τό, συνώνυμον τῷ **ἡλιοτρόπιον**, παρὰ Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 193.

σκορπιο-μάχος [ᾰ], ον, ὁ πρὸς σκορπίους μαχόμενος, ἀκρὶς Ἀριστ. π. Θαυμασ. 139.

σκόρπιον, τό, ἕτερον ὄνομα ἀντὶ τοῦ **σίκυς ἄγριος**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 152.

σκορπιόομαι, = **σκορπιαίνομαι**, «ἀγριαίνεται, ἐρεθίζεται» Ἡσύχ.

σκορπιό-πληκτος, ον, = **σκορπιόδηκτος**, Διοσκ. 4. 195.

σκορπίος, ὁ, «σκορπιός», Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165, Πλάτ., κλπ.· σκ. ὁ χερσαῖος (ἴδε κατωτ. II) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 26· — παροιμ., ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίον φυλάσσεο Πράξιλλα 4· ἐν παντὶ σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Σοφ. Ἀποσπ. 35· ὥσπερ ἔχις ἢ σκ. ἠρκὼς τὸ κέντρον Δημ. 786. 4· ἐν χρήσει πρὸς τιμωρίαν τῶν μοιχῶν, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1. 21. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **σκοροβαῖος**, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ὡς ἰσοδύναμον τῷ **σκάραβος, κάραβος**). **II**. ἀκανθοφόρος θαλάσσιος ἰχθὺς «σκορπιός» καὶ νῦν καλούμενος, Κωμικοὶ παρ' Ἀθήν. 320, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 36. **III**. ἀκανθῶδές τι φυτόν, ἴσως τὸ Spartium scorpius, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 2, κτλ. **IV**. ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Σκορπίου, Ἄρατ. 85, Ἐρατοσθ. Καταστ. 7, Ἡσύχ. **V**. πολεμική τις μηχανὴ πρὸς ἐκτόξευσιν βελῶν, Πλουτ. Μάρκελλ. 15, Böckh Urkunden σ. 411, κτλ.

σκορπίουρος, ον, (οὐρά) ὁ ἔχων οὐρὰν σκορπίου· μάλιστα ὡς ὄνομα φυτοῦ, Scorpiurus sulcatus (Sprengel), Διοσκ. 4. 28.

σκορπιο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων σκορπίους, Εὐστ. Πονημάτ. 113. 5, Πτολ.

σκορπίς, -ίδος, ἡ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 5· διάφορ. γραφ. **σκομβρίς**.

σκορπισμός, ὁ, διασκορπισμός, Ἀκύλλ., κ. ἄλλ., Παλ. Διαθ.· — **σκόρπισμα**, τό, Βυζ.

σκορπιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σκορπίζω**, διεσκορπισμένος, Ἰω. Χρυσ.

σκορπίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ πρὸς σκορπίον ὅμοιος, ὄνομα λίθου, Πλιν. Ν. Η. 37. 10.

σκορπιώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **σκορπιοειδής**· — μεταφορ., ὅμοιος σκορπίῳ, Φίλων 2. 576· κακός, δυσμενής, ἄγριος, Πολυδ. Ϛ', 125, Εὐστ. 851. 52. **II**. τὸ σκορπιῶδες, ἔντομόν τι εὑρισκόμενον ἐν βιβλίοις, τὸ Chelifer cancroïdes, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 7, πρβλ. 5. 32, 3.

σκορπίων, ὁ, = **σκορπίος V**, Γλωσσ.

σκοτάζω, γίνομαι σκοτεινός, «σκοτεινιάζω», Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΛΑ', 15, κτλ.), πρβλ. **συσκοτάζω**· — οὕτως ἐν τῷ παθ., **σκοτασθήσεται** Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4. 64.

σκοταῖος, α, ον, καὶ παρὰ Διοδ. καὶ Πλουτ. ος, ον· (σκότος)· — ὁ ἐν σκότει ὢν ἢ γινόμενος· συνάπτεται μετὰ ῥήματος, ἐπὶ προσώπων, **1**) ὁ πρὸ τῆς πρωΐας, ἔτι ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, ἐλείπετο τῆς νυκτὸς ὅσον σκοταίους διελθεῖν τὸ πεδίον Ξεν. Ἀν. 4. 1, 5, πρβλ. 10· ἔτι σκ. παρῆλθεν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 5, 18· ἤ, **2**) ὁ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἤδη σκ. ἀναγαγὼν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 1, 45· σκοταῖοι προσιόντες ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 2. 2, 17· πρβλ. **κνεφαῖος**. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, ἀμαυρός, σκοτεινός, νὺξ Διόδ. 3. 48· ἐνέδραι Πλουτ. Φάβ. 7, Ἡσύχ. — Πρβλ. **σκοτιαῖος**.

σκοτᾰρία, ἡ, σκότος, σκοτία, «ζόφος. Ἀχαιοὶ» Ἡσύχ.

σκοτάρχης ἢ **σκόταρχος**, ὁ, ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, ὁ διάβολος, Θεόδ. Στουδ., παρ' ᾧ εἶναι ἐν χρήσει καὶ τὸ ῥῆμα **σκοταρχέω**.

σκοτασμός, ὁ, τὸ νὰ εἶναι ἢ νὰ γίνηταί τις σκοτεινός, «σκοτείνιασμα», τῶν ὀφθαλμῶν Διοσκ. 7. 8.

σκοτάω, = **σκοτάζω**· Ἐπικ. γ' πληθ. **σκοτόωσι**, Νικ. Ἀλεξιφ. 35.

σκοτεία, ἡ, = **σκοτία**, Ἑβδ. (Μιχ. Γ', 6).

σκοτεινίασμα, τό, τὸ νὰ γίνηται σκότος, ἡ ἀρχὴ τοῦ σκότους, Γλωσσ.

σκοτεινοειδής, ές, = **σκοτώδης**, Σχόλ. εἰς Ὀπ. Ἁλ. 3. 163.

σκοτεινό-μορφος, ον, ὁ ἔχων σκοτεινὴν μορφήν, Γερμαν. Β', Κων/πόλεως σ. 224. 664, 672, ἔκδ. Μι.

σκοτεινός, ή, όν, (σκότος) ὡς τὸ **σκότιος**· νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται σκ. Αἰσχύλ. Χο. 661· σκ. τῶν ἐνερτέρων βέλος αὐτόθι 286· σκ. περιβολαί, ἐπὶ τῆς θήκης ξίφους, Εὐρ. Φοίν. 276· τόπος Πλάτ. Πολ. 432C· ὁδοὶ Ξεν. Κυν. 6, 5· τὰ σκ. θεάσασθαι Πλάτ. Πολ. 520C· τὰ σκ. καὶ τὰ φανὰ Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· ἀνὰ τὰ σκ. προϊδεῖν, ἐν τῷ σκότει, Θουκ. 3. 22· — ἐπὶ προσώπων, τυφλός, καίπερ σκ. Σοφ. Ο. Τ. 1326· σκ. ὄμμα Εὐρ. Ἄλκ. 385· — τὰ σκοτεινά, αἱ σκοτειναὶ σκιαὶ ἐν εἰκόνι, Πλούτ. 2. 57C· σκοτεινὸν ζῆν, ζῆν ἐν τῷ σκότει, Πλάτ. Νόμ. 781C. **II**. μεταφορ., ὡς τὸ **σκότιος**, σκοτεινός, ἀσαφής, ἀντίθετον τῷ ἐλλόγιμος καὶ φανὸς (καλῶς γινωσκόμενος), ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 197A· σκ. καὶ δυσδιερεύνητος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 432C, οὕτως ὁ Ἡράκλειτος ἐκαλεῖτο ὁ σκοτεινός, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 5, Κικ. Fin. 2. 5, 15· σκ. προοίμιον Αἰσχίν. 32. 41· σκοτ. ἀκοαί, ἀσαφεῖς φῆμαι Πλάτ. Κριτί. 109E· σκ. μηχανήματα, μυστικά, ἀπόκρυφα, Εὐρ. Ἀποσπ. 290· ὀρκάναι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 611. — Ἐπίρρ., σκοτεινῶς διαλέγεσθαι Πλάτ. Πολ. 558D, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 32. 1· περὶ τοῦ παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 7. 90, ἴδε **σκοτεινός**.

σκοτεινότης, -ητος, ἡ, σκότος, ἀσημότης, Πλάτ. Σοφ. 254A.

σκοτεινο-φόρος, ον, ὁ φέρων σκότος, Ἰω. Χρυσ.

σκοτεινώδης, ες, (εἶδος) = **σκοτώδης**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 28, Ἡσύχ., κλπ.

σκοτερός, ά, όν, = **σκότιος**, σκ. νὺξ Ὀρφ. Ἀργ. 1045· πρβλ. νύκτερος ἀντὶ νύχιος, **ζοφερὸς** ἀντὶ **ζόφιος**, **δνοφερός**, κτλ.

σκοτεύω, (σκότος) κρύπτομαι ἐν τῷ σκότει, Ἡσύχ.

σκοτέω, = **σκοτόω**, παρὰ Φίλωνι τῷ Βυζ. π. τῶν 7 Θαυμ. 2,

Γρηγ. Ναζ. 2. 670Β, ἀλλὰ πιθαν. γραφ. ἀντὶ **σκοτόω,** ἴδε Bast. Ep. Crit. σ. 44.

σκοτία, ἡ, (σκότος) σκότος, γνόφος, ἀχλύς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1698, Γρηγόρ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 187, 190, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγεν.· ἴδε Μοῖρ. σ. 354. **II.** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τὸ ὑπὸ ἐξέχουσαν γραμμὴν βαθὺ ὑπόσκαμμα, cavetto, κληθὲν οὕτως ἐκ τῆς βαθείας ἢ σκοτεινῆς σκιᾶς ἣν σχηματίζει, Ἡσύχ., Βιτρούβ. 3. 3.

σκοτιαῖος, α, ον, τύπος ἰσοδύναμ. τῷ **σκοταῖος,** Ἱππ. 595. 24, Πολυδ. Α', 69· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 552.

σκοτίας, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ σκότει κρυπτόμενος, δοῦλος δραπέτης, Λατ. tenebrio, Ἡσύχ.

σκοτίζω, κάμνω τι σκοτεινόν, Θεμίστ. 153Α.— Παθ., γίνομαι σκοτεινός, Πλούτ. 2. 1120Ε· τῇ διανοίᾳ Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. δ', 18· χολῇ τὰς φρένας Τζέτζ.

σκότιον, τό, = **σκότος,** Χρησμ. Σιβυλλ. 14. 6, ἔνθα ὁ Δινδ. **σκοτίην.**

σκότιος, α, ον, ὡσαύτως **ον, ον,** Εὐρ. Ἄλκ. 125, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19, 7, 1· (σκότος)·— σκοτεινός, **I.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἐν τῷ σκότει διατελῶν, σκοτεινός, μυστικός, σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, δηλ. οὐχὶ ἐν φανερῷ, νομίμῳ γάμῳ, Ἰλ. Ζ. 24· οὕτω πιθανῶς, καὶ σκότιοι φθινύθουσι παῖδες ἐν θανάτῳ (ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, οἱ μὴ γνήσιοι ὄντες τῶν θεῶν παῖδες) Εὐρ. Ἄλκ. 989· οὕτω καί, σκ. εὐναί, ἔρωτες μυστικοί, ἀπόκρυφοι, παράνομοι, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 860· γαμεῖ .. σκ. λέχος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν νόμιμον σύζυγον, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 44· λέκτρων σκότια νυμφευτήρια αὐτόθι 252· λέχη σκότια νυμφεύειν Εὐβουλ. ἐν «Ναννίῳ» 1· σκ. Κύπρις Ἀνθ. Π. 7. 51· σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Χάραξ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 508. **2)** ἐν Κρήτῃ οἱ παῖδες ἐκαλοῦντο **σκότιοι,** ἐπειδὴ διέτριβον ἐν τῷ γυναικῶνι, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, σκοτεινός, μαῦρος, νὺξ Εὐρ. Ἑκ. 68, Ἄλκ. 269, κτλ.· θάλαμοι Εὐρ. Φοίν. 1542· ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 125. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ **σκοτεινός,** ἀσαφής, δύσκολος, ἀκατάληπτος, ἐπὶ διθυράμβων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1389· ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων κρίσις Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 138, Ἡσύχ. —Ἐπίρρ. **-ίως,** Βυζ.

σκοτισμός, ὁ, τὸ σκοτίζειν, ἐπισκοτίζειν, σκ. καὶ φωτισμοὶ ἀέρος Κλεομήδ. Μαθ. σ. 49, πρβλ. Εὐστ. 849. 24· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ πνεύματος, Κλήμ. Ἀλ. 214· = **σκοτοδινία,** Ἡσύχ.

σκοτίτας, ου, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διός, ὡς τὸ **κελαινεφής, νεφεληγερέτης,** κτλ., Παυσ. 3. 10, 6· οὕτω παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., Ζεὺς **Σκοτίνας** ἢ **-νᾶς.**

σκοτο-βῑνῐάω, (βινέω) κωμικὴ λέξις σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ **σκοτοδινιάω,** ἐν τῷ σκότει συγκοιμῶμαι μετὰ γυναικός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1221.

σκοτο-δᾰσῠ-πυκνό-θριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ σκοτεινὸς ἐκ τῆς πυκνότητος καὶ δασύτητος τῶν τριχῶν, κυνῆ σκ., κάλυμμα σκοτεινῶν πραγμάτων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 390.

σκοτό-δειπνος, ον, ὁ ἐσθίων ἐν τῷ σκότει, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ζοφοδερκέας.**

σκοτο-δῑνέω, = **σκοτοδινιάω,** Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 1.

σκοτο-δῑνία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, «ζάλη», σκοτασμός, σκότισις τοῦ ἐγκεφάλου, vertigo, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12. 11., 144Α, 463. 3, Πλάτ. Σοφ. 264C· πρβλ. **ἴλιγγος.**

σκοτο-δῑνίᾱσις, ἡ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Β', 41, Δ', 184, Ἡσύχ.

σκοτο-δῑνιάω, πάσχω ἐκ σκοτοδινίας, «ζαλίζομαι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 1219, Πλάτ. Θεαίτ. 155C, Νόμ. 663Β, κτλ.·— περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 82· «σκοτοῦται» Ἡσύχ.

σκοτό-δῑνος, ὁ, = **σκοτοδινία,** Ἱππ. Ἀφ. 1249, 109Η.— Ἐπίρρ. **-νως,** Ἀρεταῖ.

σκοτο-δότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων τὸ σκότος τοῦ θανάτου, θανατηφόρος, Μανασσ. Χρον. 4459.

σκοτο-ειδής, ές, ὁ φαινόμενος σκοτεινός, Πλάτ. Φαίδων 81D Βεκκῆρ. (ἕτεροι **σκιοειδ-**).

σκοτόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **σκότιος,** σκοτεινός, νέφος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 553· ζόφος Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1106· νὺξ Νικ. Ἀλεξιφ. 188· μεταφορ., σκοτόεσσα θεῶν πέρι δόξα, σκοτεινή, ἀμφίβολος δοξασία, Ἐμπεδ. 388. **II. Σκοτοῦσσα,** ἡ, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, Πολύβ., κτλ.· ἐνίοτε φέρεται **Σκοτοῦσα·** ἀλλὰ τὸ διπλοῦν **σ** ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1936. 23, καὶ ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ ἀσυναιρέτου τύπου **Σκοτόεσσα** ἔν τινι στίχῳ μνημονευομένῳ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου 7. 27, 6.

σκοτο-εργός, όν, ὁ ἐν τῷ σκότει ἐργαζόμενος, κλιβανεὺς Μανέθων 1. 80.

σκοτοιβόρος, ον, (βορά) ὁ κατατρώγων ἐν τῷ σκότει· μεταφορ., ὕπουλος, δόλιος, καταστρεπτικός, βλαπτικός, «συννεφής, σκοτεινὸς» Ἡσύχ., Εὐστ. 1496. 38.

σκοτόμαινα, ἡ, = **σκοτομήνη,** Ἀνθ. Π. 13. 12, Χρησμ. Σιβ. 5. 479· καθόλου, σκότος, Γρηγ. Ναζ.·— πρβλ. Φρύνιχ. 499· «βαθεῖα νὺξ» Ἡσύχ.

σκοτο-μήδης, ες, ὁ ἔχων σκοτεινὰς σκέψεις, δόλιος, πανοῦργος, κρυψίνους, Εὐστ. 1496. 37.

σκοτο-μήνη, ἡ, νὺξ ἀσέληνος, «σκοτάδι», Ἀριστείδ. 1. 570, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 59· ὡσαύτως **σκοτομηνία,** Χρύσιππ. ἐν τοῖς Ἑνετ. Σχολ. εἰς Ἰλ. Φ. 483, Ἀκύλλας ἐν Παλ. Διαθ.

σκοτομήνιος, ον, σκοτεινὸς καὶ ἀσέληνος, νὺξ Ὀδ. Ξ. 457, Ἡσύχ.

σκοτο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, προξενῶν σκότος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 952· — ἐντεῦθεν **σκοτοποιέω,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 38· καὶ **σκοτοποιία,** ἡ, Διον. Ἀρεοπ.

σκότος, ου, ὁ, σπανιώτερον **σκότος, εος,** τό, ἴδε ἐν τέλ.· (ἴσως συγγενὲς τῷ **σκιά**)· — «σκοτάδι», ἔλλειψις φωτός, γνόφος, Ὀδ. Τ. 389, Πίνδ. καὶ Ἀττ.· ἀντίθετον τῷ **φάος,** Αἰσχύλ. Χο. 320, Σοφ. Αἴ. 394, κτλ.· τῷ **ἡμέρα,** Πλάτ. Ὅροι 411Β. **2)** ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν Δ. 461, Ζ. 11, κ. ἀλλ.· στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν Ε. 47, Ν. 672· οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, π. χ., σκότῳ θανεῖν Εὐρ. Ἱππ. 837· ἤδη με περιβάλλει σκ., ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1453· σκ. γίγνεται Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 5· σκότον εἶναι τεθνηκότος (ἐξυπακ. Αἰσχύλου) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 565. **3)** οὕτως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Πινδ. Ἀποσπ. 95· σκότον νέμονται Τάρταρόν τε Αἰσχύλ. Εὐμ. 72, πρβλ. Πέρσ. 223· τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Σοφ. Ο. Κ. 1701· παῖδες ἀρχαίου σκότου αὐτόθι 106· ἰὼ σκ., ἐμὸν φάος ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 394· γῆς σκότῳ κέκρυπται Εὐρ. Ἑλ. 62, πρβλ. Ἱππ. 837· σκότου πύλαι ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1. **4)** τὸ σκότος τῆς μήτρας, φυγόντα μητρόθεν σκότον Αἰσχύλ. Θήβ. 664· ἐν τῷ πληθ., ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 665. **5)** ὡσαύτως ἐπὶ τυφλότητος, σκότου νέφος Σοφ. Ο. Τ. 1313· ὁθούνεκ' .. ἐν σκότῳ .. ὀψοίατο, ὅ ἐστιν, οὐκέτι ὀψοίατο, αὐτόθι 1273· βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον, ὅ ἐστι, μηδέν, αὐτόθι 419· σκότον δεδορκὼς Εὐρ. Φοίν. 377, πρβλ. Ἡρακλ. Μαιν. 563·— ὡσαύτως, ζάλη, σκοτασμός, ἴλιγγος, vertigo, Ἱππ. 1149Β· σκότοι πρὸ τῶν ὀμμάτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 3· πρβλ. **σκοτόδινος, -ιάω.** **6)** μεταφορ., σκότῳ κρύπτειν, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου nocte premere, κρύπτομαι ἐν τῷ σκότει, Σοφ. Ἠλ. 1396, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 171. 5., 252· ἀντίθετον τῷ σκότον ἔχειν, εἶμαι ἐν τῷ σκότει, ἐν ἀφανείᾳ, ἐν ἀσημότητι, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 19, Εὐρ. Ἀποσπ. 1039. 8· ἀπορία καὶ σκ. Πλάτ. Νόμ. 837Α· καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον Εὐρ. Ἴων 1522· οὕτω μετὰ προθέσεων, διὰ σκότους ἐστί, εἶναι σκοτεινόν, ἀσαφές, ἀβέβαιον, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 5, 9· ἐν σκ. καθήμενος Πινδ. Ο. 1. 134· ἐν σκ. τεχνᾶσθαι Σοφ. Ἀντ. 494· κατὰ σκότον ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 578· ὑπὸ σκότου ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 692, Εὐρ. Ὀρ. 1457, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4· ὑπὸ σκότῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1030, Εὐρ. Φοίν. 1214. **7)** ἐπὶ προσώπου, Μητρότιμος ὁ σκ., ὡς τὸ ὁ σκοτεινός, ὁ μυστηριώδης, διάφορ. γραφ. ἐν Ἱππώνακτ. Ἀποσπ. 112· — ὡσαύτως, σκότος, δηλ. ἄγνοια, Δημ. 411. 25· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπάτη, δόλος, σκ. καὶ ἀπάτη Πλάτ. Νόμ. 864C. **8)** τὸ σκοτεινὸν μέρος ἢ ἡ σκιὰ εἰκόνος, Εὐστ. 953. 51, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀπεσκοτωμένα.** — Ὑπάρχει ἐν χρήσει ὡσαύτως καὶ οὐδέτ. **σκότος,** ἂν καὶ ὁ Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1390. 56 ἐθεώρει τὸν ἀρσενικὸν τύπον ὡς Ἀττικόν· τὸ οὐδέτερον οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστοφ., καὶ οὐδαμοῦ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, εἰ καὶ εὕρηται ἐνιαχοῦ παρ' αὐτοῖς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ὡς διάφ. γραφ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 5, Σοφ. Ο. Κ. 40, Εὐρ. Ἑκάβ. 831, Ἡρακλ. Μαιν. 563, 1159, Ἀποσπ. 538· εὕρηται ὅμως ἄνευ ἑτέρας γραφῆς ἐν τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττικῶν πεζογράφων, Πλάτ. Πολ. 516Ε, Κρατ. 418C, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 9., 7. 4, 18, Δημ. 281. 3, κτλ.· ὡσαύτως ἐν Ἡροδ. 2. 121, 5.

σκοτο-φόρος, ον, ὁ φέρων, προξενῶν σκότος, Ευστ. Πονημάτ. 174. 68· **-φορέω,** αὐτόθι 236. 53.

σκοτό-φρων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φρένας σκοτεινάς,— ὄνομα σκωπτικὸν σχηματισθὲν κατὰ μίμησιν τοῦ κυρίου ὀνόματος **Λυκόφρων,** Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1.

σκοτόω, ποιῶ τι σκοτεινόν, σκοτίζω, τυφλώνω, σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα Σοφ. Αἴ. 85.— Παθ., εἶμαι ἐν τῷ σκότει, τυφλοῦμαι, σκοτίζομαι, πάσχω ἐκ σκοτοδινίας, ὡς τὸ **σκοτοδινιάω,** Πλάτ. Πολ. 518Α, Πρωτ. 339Ε, Θεαίτ. 209Ε. **II.** φονεύω, «σκοτώνω», Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

σκοτώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκοτοειδής,** σκοτεινός, μαῦρος, Πλάτ. Φαίδων 81Β, Πολ. 518C. **2)** ἀσαφής, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 412Β. **II.** σκοτοδινιῶν, Ἱππ. 72F· τὰ σκ. = σκοτοδινία, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Α', 948, πρβλ. 948Η.

σκοτωδία, ἡ, σκοτώδης κατάστασις, «σκοτάδι», Φωτ. Βιβλ. 143. 28, Θεολ. Ἀριθμ. 6.

σκότωμα, τό, «ζάλη», σκοτοδινία, ἴλιγγος, Πολύβ. 5. 56, 7 (ἐν τῷ πληθ.), Πλούτ. 2. 137D, κτλ. **II.** φόνος, σφαγή, Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

σκοτωματικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἴλιγγον, «ζάλην», Διοσκ.

5. 43. 2) ὁ πάσχων ἐκ σκοτοδινίας, ὁ αὐτ. 2. 78, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 71, κτλ.

σκότωσις, ἡ, (σκοτόω) σκότισις, ἔκλειψις, μαντικῶν δυνάμεων σκοτώσεις Πλούτ. 2. 414D. II. σκοτοδινία, ἴλιγγος, vertigo, Γαλην., Θεόφιλ. Πρωτοσπ. σ. 133· πρβλ. **σκότωμα**.

σκοῦλαι· «κνῆσαι. Λάκωνες» Ἡσύχ.

σκουτουλᾶτος, ον, Λατ. scutulatus, ὁ κεχρωματισμένος εἰς τετραγωνίδια, «δαμωτός», ἢ ἔχων ἀνοικτὸν χρῶμα, ἐπὶ ἱματίων, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 13, πρβλ. Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 1. 10· — οὐσιαστ. **σκούτλωσις**, εως, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις κεχρωματισμένος εἰς τετραγωνίδια μικρά, Ἥρων· — ἴδε Δουκάγγ.

σκριβλίτης, ὁ, εἶδος πλακοῦντος μετὰ τυροῦ, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D.

σκύβα· «λάχανον ἢ λαψάνη· τινὲς δὲ σκοῦβα» Ἡσύχ.

σκῠβᾰλίζω, θεωρῶ τι ὡς σκύβαλα, ἀπορρίπτω μετὰ περιφρονήσεως, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 1.— Παθ., ἀντίθετ. τῷ **λαμπρίζομαι**, Πέμπελ. παρὰ Στοβ. 460. 51· — ὡσαύτως **σκυβαλεύω**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Νεκυομ. 17, Ἡσύχ.

σκῠβᾰλικτός, ή, όν, ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, ταπεινός, ἄξιος καταφρονήσεως, ἄτιμος, σκ. ἀργύρια, ἐκ δωροδοκίας, Τιμοκρέων 1. 6· τὰ Ἀντίγραφ. **σκυβαλικά**, ἐναντίον τοῦ μέτρου.

σκῠβάλισμα [ᾰ], τό, = **σκύβαλον**, Ψευδο-Φωκυλ. 144.

σκῠβᾰλισμός, ὁ, ἀπόρριψις μετὰ περιφρονήσεως, Πολύβ. 30. 17, 12, Ἡσύχ.

σκύβᾰλον, τό, κόπρος, περίττωμα, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 18, Πλούτ. 2. 352D· πληθ., σκ. λευκὰ καὶ ἀργιλώδεα Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15, πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. γ', 8, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 7. 2) ἀπομεινάριον, ὑπόλοιπον, ἀπόβλημα, «σκουπίδι», ἀποδειπνίδιον σκ. Ἀνθ. Π. 6. 302· ἄνδρα πολύκλαυτον, ναυτιλίης σκ. Ἀνθ. Π. 7. 276· τέφρης λοιπὸν ἔτι σκ. αὐτόθι 382· πληθ., δεῖπνον ἀπὸ σκυβάλων αὐτόθι 6. 303· σκ. ἀνθρώπου Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΖ', 4). (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἐς κύνας βαλεῖν, πρβλ. **σκορακίζω**).

σκῠβᾰλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σκύβαλα ἢ πρὸς ἀκαθαρσίας, Βυζ.· τὸ σκ. = σκύβαλον, Ἐκκλ.

σκυβελίτης οἶνος [ῑ], ὁ, ὁ ἄνευ θλίψεως ἐκ τῶν σταφυλῶν ἐκρέων καὶ λαμβανόμενος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 9, Χρον. 1. 5, Γαλην., κλπ.

σκυδά· «σκιά. Εὔκλος» Ἡσύχ.

σκυδίζω, = **σκινθίζω**, «λακτίζω» Ἡσύχ.

σκύδμαινος, ον, = **σκυθρωπός**, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ.· ἴδε Λοβεκ. Τεχν. 279.

σκυδμαίνω, = **σκύζομαι**, μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν Ἰλ. Ω. 592. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκυθρωπάζειν, νεμεσᾶν, ὀργίζεσθαι».

σκύζα, ἡ, (κύω, κυέω) ὀργασμός, ἐπιθυμία, ἀσέλγεια, Φιλέτ. 32, ἀλλ' ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 4, σ. 648.

σκυζάω, ἔχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, κατέχομαι ὑπὸ ὀργασμοῦ, ἐπὶ κυνῶν (πρβλ. **καπράω**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 8· ἐπὶ γυναικῶν, Α. Β. 12. II. ὑλακτῶ κοιμώμενος, Πολυβ. Ε', 86.

σκύζομαι, Ἐπικ. ἀποθετ., ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐνεστ.· παρατ. **ἐσκύζοντο**, **σκύζοντο** Κόϊντ. Σμ. 3. 133., 5. 338· Ἐπικ. ἀόρ. εὐκτ. **σκύσσαιτο** (ἐπι-) Ὀδ. Η. 306. Ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, εἶμαι ὠργισμένος, «λυποῦμαι, χολοῦμαι, θυμοῦμαι, σκυθρωπάζω» Ἡσύχ., σκυζομένη Διὶ πατρὶ Ἰλ. Δ. 23, Θ. 460· σκύζεσθαί οἱ εἶπε θεοὺς Ω. 113· μή μοι σκύζευ Ὀδ. Ψ. 209· ἀπολ., εἶμαι ὠργισμένος, οὐ σεῦ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω Ἰλ. Θ. 483, πρβλ. Ι. 198. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΚΥΔ (πρβλ. **σκυδ-μαίνω**), ἥτις γίνεται ΣΚΥΘ πρὸ τοῦ ρ, ὡς ἐν τοῖς **σκυθρός**, **σκυθ-ρωπός**, εἰ καὶ δύσκολον εἶναι νὰ εὕρῃ τις ἄλλα παραδείγματα ὁμοίας μεταβολῆς).

Σκύθαινᾰ, ἡ, θηλ. τύπος τοῦ **Σκύθης**, Ἀριστοφ. Λυσ. 184, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 64.

σκῠθάριον, τό, σκυθικὸν ξύλον, = **θάψος**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 88.

Σκῠθ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων τῶν Σκυθῶν, Βυζ.

Σκύθης [ῠ], ου, ὁ· κλητ. **Σκύθᾰ** Θέογν. 829, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1112, κτλ.· — κάτοικος τῆς Σκυθικῆς, πρῶτον παρ' Ἡσ. ἐν Ἀποσπ. 17· παροιμ., Σκυθῶν ἐρημία, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον «Ἀφρικανὴ ἐρημία», Ἀριστοφ. Ἀχ. 704, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 2· — μεταφορ., ἄνθρωπος ἄξεστος καὶ τραχύς, ἐν λόγοις Σκύθ. Πλούτ. 2. 847F· πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 4. 13. 2) ὡς ἐπίθετον, Σκυθικός, Σκ. ὅμιλος Αἰσχύλ. Πρ. 417· σίδηρος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 817 (πρβλ. **Χάλυψ**)· κύανος Θεοφρ. Ἀποσπ. 2. 55. II. ἐν Ἀθήναις, ἀστυνομικὸς ὑπηρέτης ἢ κλητήρ, διότι οἱ τοιοῦτοι κατὰ τὸ πλεῖστον ἦσαν Σκύθαι δοῦλοι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1017, 1026, Λυσ. 451· πρβλ. **τοξότης** III. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 357 κἑξ.

Σκυθία, ἡ, ἡ Σκυθικὴ χώρα, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 174· **Σκυθίηνδε**, αὐτόθι 256· — **Σκυθιάς**, ἡ, ὄνομα τῆς Δήλου, Νικάνωρ παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., πρβλ. Ἡρόδ. 4. 33. — Ἴδε Κόντου **Γλωσσ.** Παρατηρ. σελ. 345.

Σκῠθίζω, μέλλ. -ίσω, φέρομαι ὡς Σκύθης· δηλ., 1) πίνω ἀμέτρως, Ἱερώνυμ. Ῥόδ. παρ' Ἀθην. 499F· πρβλ. **ἐπισκυθίζω**. 2) ἐκ τῆς συνηθείας τῶν Σκυθῶν τοῦ νὰ ἀποσπῶσι τὸ δέρμα ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν ἐχθρῶν (Ἡρόδ. 4. 64), κατήντησε νὰ σημαίνῃ ξυρίζω τὴν κεφαλήν, ἐσκυθισμένος ξυρῷ Εὐρ. Ἠλ. 241· οὕτω, [χαίτην] ἐσκύθιξε, ἔκειρεν αὐτὴν μέχρι τοῦ δέρματος εἰς σημεῖον πένθους, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 970. 8· πρβλ. **ἀποσκυθίζω**, **χειρόμακτρον**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 44.

Σκῠθικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Σκύθας, Αἰσχύλ. Χο. 160, κτλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων ξανθὰς τρίχας καὶ ἐπιδερμίδα, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 64· — ἡ Σκυθική (ἐξυπακ. γῆ), Ἀλκαῖ. 49, Ἡρόδ., κλπ.· — τὸ Σκυθικόν, ἡ Σκυθικὴ φυλή, Ζώσιμ. 4. 20, πρβλ. Λουκ. Τόξ. 54· — θηλ. **Σκυθίς**, -ίδος, αἰτ. -ίν, Αἰσχίν. 78. 19. II. αἱ Σκυθικαί, εἶδος πεδίλων, ὡς αἱ **Περσικαί**, **Σικυώνια**, κτλ., Λυσ. παρ' Ἁρποκρ. III. Ἐπίρρ. -**κῶς**, Στράβ. 513, Πλούτ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 345, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 357 κἑξ.

Σκῠθισμός, ὁ, ὁ Σκυθικὸς αἰών, προηγούμενος τοῦ Ἑλληνικοῦ, Ἐπιφάν.

Σκῠθιστί [τῐ], Ἐπίρρ. (Σκυθίζω) κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, Σοφ. Ἀποσπ. 420. 2) ἐν τῇ Σκυθικῇ γλώσσῃ, Ἡρόδ. 4. 27, 59.

Σκῠθό-γλωσσος, ον, ὁ λαλῶν Σκυθιστί, Μανασσ. Χρον. 6698· — **Σκυθογνώμων**, ον, ὁ ἔχων γνώμην ἢ φρονήματα Σκυθικά, αὐτόθι 3948· — **Σκυθολοιγός**, ὁ, ὁ φονεύων τοὺς Σκύθας, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν τῷ Notices des Mss. 8, 2, σ. 171· — **Σκυθόμητρες**, αἱ, τέκνα Σκυθικῶν μητέρων, Τζέτζ. Πρὸ Ὁμήρ. 22· — **Σκυθοτρόφος**, ον, ὁ ἀνατρέφων Σκύθας, Μανασσ. Χρον. 3754· — **Σκυθογενής**, ές, ὁ γεννηθεὶς ἐκ Σκύθου, Acta Patriarch. Cstpltani ed. Miclos et Mül. τ. II. σ. 573.

σκύθος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **σκύφος**, Παρμένων παρ' Ἀθην. 500B.

Σκῠθο-τοξότης, ου, ὁ, Σκύθης τοξότης, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 3. 4, 15.

σκυθράζω, = **σκυδμαίνω**, «σκυθρωπάζω» Ἡσύχ., Εὐρ. Ἠλ. 830.

σκύθραξ, ὁ, ἴδε **κυρσάνιος**· «μεῖραξ, ἔφηβος» Ἡσύχ.

σκυθρός, ά, όν, (√ΣΚΥΔ, **σκύζομαι**), ὠργισμένος, δυσηρεστημένος, Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 13, Ἄρατ. 1120. — Καθ' Ἡσύχ.: «στυγνὸς τὰς ὄψεις, χαλεπός, ὠμός, σκυθρωπός».

σκυθρωπάζω, ἔχω ὄψιν δυσηρεστημένου ἢ ὠργισμένου, ἔχω ὄψιν κατηφῆ, «κατσουφιάζω», τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐνεστ., μὴ σκυθρώπαζε, ὦ τέκνον Ἀριστοφ. Λυσ. 7, Πλ. 756· ὡς οὐδὲν ᾔδη πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδῃ» 1, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 2· ἀόρ. α', ἐσκυθρώπασαν ἀκούσαντες Ξεν. Κύρ. 6. 2, 21· σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας Αἰσχίν. 33. 5· πρκμ. **ἐσκυθρωπακέναι** Πλάτ. Ἀλκ. 2 ἐν ἀρχ.· **ἐσκυθρωπακὼς** Δημ. 1122. 12· πρβλ. **σκυθρωπός**. 2) ἔχω χρῶμα λυπηρόν, μελαγχολικόν, κλίνω εἰς τὸ μέλαν, Ἰακώψ. εἰς Φιλόστρ. Εἰκόν. σ. 378.

σκυθρωπασμός, ὁ σκυθρωπότης προσώπου, τῶν φιλοσόφων Πλούτ. 2. 49F.

σκυθρ-ωπός, όν, ὡσαύτως ή, Ἱππ. 1114A, Ἐφόρ. Ἀποσπ. 155, Πλούτ. 2. 417C, κλπ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 105· (σκυθρός, ὤψ)· — ὁ φαινόμενος ὡς ὠργισμένος, ἔχων ὄψιν τεθλιμμένην ἢ ὠργισμένην, δυσηρεστημένος, κατηφής, Εὐρ. Μήδ. 271, Ἱππ. 1172· γέλως Αἰσχύλ. Χο. 738· ὄνομα, πρόσωπον Εὐρ. Φοίν. 1333, κτλ.· σκ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 774· ἐπί τινι Ξεν Ἀπομν. 3. 10, 4· ἀντίθετον τῷ **ἱλαρός**, **φαιδρός**, αὐτόθι 2. 7, 12., 3. 10, 4· — ὡσαύτως ἐπὶ προσπεποιημένης σοβαρότητος, Δημ. 1122. 20, Αἰσχίν. 56. 31· — τὸ σκυθρωπόν, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Ἄλκ. 797, πρβλ. Βάκχ. 1252, Πλάτ. Συμπ. 206D. — Ἐπίρρ., σκυθρωπῶς ἔχειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 1. II. ἐπὶ πραγμάτων, κατηφές, μελαγχολικόν, λυπηρόν, γῆρας Εὐρ. Βάκχ. 1252· σκυθρωπότερα ὁδὸς Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 13. 2· μέλη Παυσ. 10. 7· πυλαι Πλουτ. Δημοσθ. 30, κτλ.· — ἐπὶ χρώματος, ὁ ἔχων χρῶμα μελαγχολικόν, σκοτεινὸς καὶ ἀμυδρός, Λατ. tristis, ἀντίθετον τῷ **λαμπρός**, Ἰακώψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 378.

σκυθρωπότης, ητος, ἡ, ὁ σκυθρωπὸς χαρακτήρ, μελαγχολία, κατήφεια, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 152D, Διον. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 8.

σκυλαγωγός, ὁ, ὁ ἄγων τοὺς σκύλους, Κ. Παντεχν. ἐν Χρον. VI, σ. 48, 49.

σκυλαδέψης ἢ -ος, ὁ, = **σκυλοδέψης**, Εὐστ. 450. 6.

σκυλαίας· «τὰ σκῦλα, καὶ λάφυρα. οἱ δὲ τὰς πανοπλίας» Ἡσύχ.

σκῠλάκαινα [ᾰ], ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **σκύλαξ**, Ἀνθ. Π. 9. 604, Ὀρφ. Ἀργ. 982.

σκῠλακεία, ἡ, τὸ τρέφειν κύνας, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 5, Πολυβ. Ε', 51. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

σκῠλάκειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς σκύλακας, εἰς νεογνὰ σκυλάκια, «κουτάβια», κρέα Ἱππ. 536. 10, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 225.

σκῠλάκευμα [ᾰ], τό, «σκυλάκι», τὸ νεογνὸν τοῦ κυνός, περιφραστικῶς ἐπὶ παιδός, Ἐπιγρ. παρὰ Πλουτ. 2. 241A, Ἀνθολ. Π. 3. 7.

σκῠλᾰκεύς, ὁ, = **σκύλαξ**, Ἐπικ. γεν. **-ῆος**, **-ήων** Ὀππ. Κυν. 1. 481., 4. 227.

σκυλᾰκευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνατρέφων κύνας, Ἱμέριος παρὰ Φωτίῳ 373.

σκῠλᾰκευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σκύλακας, Φίλων 1. 202.

σκῠλᾰκεύω, (σκύλαξ) ζευγαρώνω κύνας πρὸς ἀπόκτησιν σκυλάκων, μετ' αἰτ., Ξεν. Κυν. 7, 1, Ἀρρ. Κυν. 31, 3.— Παθ., ὑπὸ λυκαίνης σκυλακεύεσθαι, θηλάζομαι ὑπὸ λυκαίνης, Στράβ. 299.

σκῠλᾰκηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σκύλακος, ὁμοίως πρὸς σκύλακα, Συνέσ. 90A.

σκῠλᾰκῖνος [ᾰ], **η, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς μικροὺς κύνας, Γλωσσ.

σκῠλάκιον [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σκύλαξ**, μικρὸς σκύλαξ, Πλάτ. Πολ. 539B, Ξεν. Κυν. 7, 3. **2)** ἐπὶ τῶν νεογνῶν ἄλλων ζώων, Πολυδ. Ε', 15.

σκῠλᾰκῖτις, ῐδος, ἡ, ἡ προστάτις τῶν κυνῶν, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Ὕμν. 35. 12.

σκῠλᾰκο-δρόμος, ον, ὥρα, αἱ ἡμέραι τῶν κυνικῶν καυμάνων, Ποιητὴς π. Δυνάμ. Βοταν. 140.

σκῠλᾰκο-κτόνος, ον, ὁ τοὺς σκύλακας κτείνων, Γλαύκων παρ' Ἀθην. Ἡφαιστ. 62.

σκῠλᾰκοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν κύνας, ἀνατρέφειν σκύλακας, Ὀππ. Κυν. 1. 436.

σκῠλᾰκοτροφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὴν ἀνατροφὴν ἢ ἀγωγὴν τῶν σκυλάκων, **ἡ σκυλακοτροφική** (ἐξυπακ. τέχνη), Αἰλ. π. Ζ. 6. 8.

σκῠλᾰκο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων κύνας, εὐνὴ Ὀππ. Ἀλ. 719.

σκῠλᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σκύλακα, τὸ σκυλακῶδες, χαρακτὴρ κυνικός, σκυλακώδης, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4.

σκύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, καὶ (ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ.) ἡ·— τὸ νεογνὸν τοῦ κυνός, «σκυλάκι», Λατ. catulus, Ὀδ. Ι. 289, Μ. 86, Ἡσ. Θεογ. 834· κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα Ὀδ. Τ. 14· πλῆρες, σκ. κυνὸς Ἡρόδ. 3. 32· — καθόλου, κύων, ἀρσ. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 338, Πλάτ. Πολ. 375A, 537A· θηλυκ. παρὰ Πλάτ. Παρμ. 128C, Ξεν. Κυν. 7, 6· ᾅδου τρίκρανος σκ., ὁ Κέρβερος, Σοφ. Τρ. 1098. **2)** ἐπὶ τοῦ νεογνοῦ ἄλλων ζώων ὡς τὸ **σκύμνος**, = νεογνὸν «μικρό», ὀρεσκόων σκυλάκων πελαγίων τε Εὐρ. Ἱππ. 1277· ἄρκτου Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1· 5· γαλέης Νικ. Θηρ. 689· τοῦ δελφῖνος, Ἀρίων Bgk. σ. 567·— οἱ γραμματικοὶ καλοῦνται σκύλακες Ζηνοδότου, τῆς φωλεᾶς τοῦ Ζηνοδ. σκυλάκια, ἐν Ἀνθ. Π. 11. 321. **II.** ἅλυσις (πρβλ. canis, catellus, παρὰ Plaut.), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑλλάδι» 5· ἅλυσις ἢ κλοιὸς τοῦ τραχήλου, Πολύβ. 20. 10, 8· ὅθεν ὁ Hermst. διορθοῖ **σκύλακα** ἀντὶ **κόρακα** ἐν Λουκ. Νεκυομ. 11. **III.** σχῆμα ἀφροδισιακόν, Ἡσύχ. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΚΥΛ, **σκύλλω**, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν σκυλάκων· πρβλ. **Σκύλλα**).

σκῠλάω, = **σκυλεύω**, Ἀνθ. Π. 3. 6.

σκυλεία, ἡ, σκύλευσις, λαφυραγωγία, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Δ', 23).

σκύλευμα [ῡ], τό, μάλιστα ἐν τῷ πληθ., τὰ ὅπλα τὰ λαμβανόμενα ἐκ φονευθέντος ἐχθροῦ, λάφυρα, Εὐρ. Φοίν. 857, Ἴων 1145, Θουκ. 4. 44.

σκύλευσις, ἡ, = **σκυλεία**, Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ.·— **σκυλευμός**, ὁ, Εὐστ., κλπ.

σκῦλευτής, οῦ, ὁ, ὁ σκυλεύων, ἀπογυμνῶν τῶν ὅπλων φονευθέντα ἐχθρόν, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ., Βυζ.

σκῦλευτικός, ή, όν, ὁ ἀπογυμνῶν τῶν ὅπλων φονευθέντα ἐχθρόν, ἐπιτήδειος πρὸς τοῦτο, Ἀθηνᾶ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 853.

σκυλεύω, (σκῦλον) ἀπογυμνῶ ἐχθρὸν φονευθέντα λαμβάνων τὰ ὅπλα αὐτοῦ ὡς λάφυρα (δὲν ἐθεωρεῖτο δὲ δίκαιον νὰ ἀφαιρέσῃ τις καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ νεκροῦ, Πλάτ. Πολ. 469C), Λατ. spoliare, πρῶτον παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδ.· μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ πράγμ., Κύκνον σκυλεύσαντες (διάφ. γραφ. συλήσ-) ἀπ' ὤμων τεύχεα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 468· μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ γενικ. πράγμ., σκ. τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτέρ.· ἀμφίσβαιναν δέρματος Νικ. Θηρ. 379· — μόνον μετ' αἰτιατ. προσώπου, σκ. τοὺς νεκροὺς Ἡρόδ. 1. 82, Θουκ. 4. 44, 97· σκ. τὰς πόλεις Πολύβ. 9. 10, 13. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσώπ., ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα ἀπὸ τοῦ νεκροῦ ἐχθροῦ, τὰ ὅπλα σκ. τῶν πολεμίων Λυσί. 123. 44, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 1, 6, Ἑλλ. 2. 4, 19· οὕτως, ἀπὸ τῶν νεκρῶν .. σκ. ψέλια κτλ. Ἡρόδ. 9. 80.— Καθ' Ἡσύχ.: «σκυλεύσας· αἰχμαλωτίσας».

σκυλέω, = **σκυλεύω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3757, 4077, κ. ἀλλ., Εὐστ.

σκυλήτρια, ἡ, ἡ ἀπογυμνοῦσα τῶν ὅπλων τὸν φονευθέντα ἐχθρόν, παρθένος Λυκόφρ. 853.

σκυλη-φόρος, ον, ποιητικ. ἀντὶ **σκυλοφόρος**, Ἀνθ. Π. 9. 428.

σκύλιον, τό, «σκυλόψαρον», Λατ. canicula, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 10, 10 κἑξ.

Σκύλλᾰ, ης, ἡ, Ὀδ. Μ. 235· ἀλλαχοῦ ἐν τῇ Ὀδ. **Σκύλλη**, θυγάτηρ τῆς Κραταιΐδος, τέρας ὑλακτοῦν ὡς κύων, ἔχων δὲ δώδεκα βραχίονας καὶ ἓξ αὐχένας καὶ κατοικοῦν ἐν σπηλαίῳ κατὰ τὰ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενά, Ὀδ. Μ. 85 κἑξ., 108, 230, 245· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1233, κτλ.·— ὁ μῦθος οὗτος μετὰ ταῦτα πολλαχῶς μετεβλήθη, ἴδε Dict. of Biogr. ἐν λέξ.·— Σκύλλαν αὐλεῖν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς δρᾶμά τι φέρον τὸ ὄνομα τοῦτο, Ἀριστ. Ποιητ. 26. 3. (Ἐκ τοῦ **σκύλλω**, διότι αὕτη ἐσπάραττε τὴν λείαν αὐτῆς καὶ ὑλάκτει ὡς **σκύλαξ**, Ὀδ. Μ. 86, 96. 245).

σκυλλανές· «ἡ πολεμική. ἴσως ἀπὸ τοῦ σκυλεύειν» Ἡσύχ.

σκύλλᾰρος, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **κύλλαρος** ἐν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 32.

σκυλλίς· «κληματίς» Ἡσύχ.

σκυλλο-πνίκτης, ου, ὁ, ὁ πνίγων τοὺς σκύλλους ἢ σκύλους, ὡς ἑρμηνεύεται τὸ Λυδικὸν ὄνομα Κανδαύλης (Can-daules), Τζέτζ. Ἱστ. 6. 482· ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀρ. 84.

σκύλλος ἢ **σκύλος**, ὁ, = **σκύλαξ**, Ἐτυμ. Μέγ. 720. 191, Ἡσύχ.

σκύλλω, ἀόρ. ἔσκῡλα. — Παθ., ἀόρ. **ἐσκύλθην** Εὐστ. 769. 41., 1516. 57· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὡσαύτως **ἐσκύλην** [ῠ]· πρκμ. **ἔσκυλμαι**, ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΣΚΥΛ παράγονται καὶ τὰ **σκῦλ-ον, σκύλ-μα, σκυλ-μός, Σκύλ-λα, σκύλ-αξ**· — ὁ Κούρτ. παραβάλλει καὶ τὸ **κο-σκυλ-μάτια**, Λατ. qui-squil-iae). Σπαράττω, διασχίζω, ξεσχίζω, «μαδῶ».— Μέσ., σκύλαιο κάρη, εἴθε νὰ μαδήσῃς τὴν κεφαλήν σου, Νικ. Ἀλεξιφ. 412. — Παθητ., **σκύλλονται**, ἐπὶ νεκρῶν σωμάτων, σχίζονται ὑπὸ τῶν ἰχθύων, σπαράττονται, Αἰσχύλ. Πέρσ. 577· ἔσκυλται .. κίκιννος Ἀνθ. Π. 5. 175· ἔσκυλται δὲ κόμη αὐτόθι 259. **2)** μεταφορ., ταράττω, εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω, δυσαρεστῶ, ἐνοχλῶ, Λατ. vexare, σκύλας καὶ ὑβρίσας Ἡρωδιαν. 7. 3· σκ. τὸν στρατὸν ὁ αὐτ. 4. 13· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 35, Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 49·— Παθ. καὶ μέσ., μὴ σκύλλου, μὴ λάμβανε τὸν κόπον .., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ζ', 6· σκυλῆναι πρός τινα, ἐνοχλοῦμαι, ὑποβάλλομαι εἰς κόπον διά τινα, Ἐκκλ.· ἐσκυλμένοι Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 36.— Καθ' Ἡσύχ.: «σκύλλειν· τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν».

σκύλμα, τό, ἐκτετιλμένη κόμη, κόμης σκύλματα Ἀνθ. Π. 5. 130· σκύλμα κόμης αὐτόθι 248· πρβλ. Ruhnk. Ep. Cr. 73.

σκυλμός, ὁ, (σκύλλω) σπαραγμός, διασπάραξις, «ξέσχισμα», Ἀνθ. Π. 5. 199, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 62·— ἐν τῷ πληθ., ἐνοχλήσεις, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 25, Δ', 6), Ἀρτεμίδ. 2. 30, Μανέθων 4. 364.

σκῦλοδεψέω, κατεργάζομαι δέρματα, Ἀριστοφ. Πλ. 514 (κατὰ τὸν Bent'. **σκῦτοδεψεῖν**).

σκῦλοδέψης, ου, ὁ, (δέφω, δεψέω) ὁ κατεργαζόμενος δέρματα, βυρσοδέψης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 490, Ἐκκλ. 420· πρβλ. **σκῦτοδέψης**, οὗ διαφέρει μόνον κατὰ τὴν ποσότητα τῆς πρώτης συλλαβῆς· οὕτω **σκῦλό δεψος**, ὁ, Δημ. 781. 18· ἴδε **σκυλαδέψης, -ος**, Ἡσύχ.

σκῦλον, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυντ. **σκῦλα**, ὡς τὸ ἔναρα, τὰ ὅπλα ἃ ὁ νικήσας λαμβάνει ἀπὸ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἡττηθέντος ἐχθροῦ, λάφυρα, Λατ. spolia, Σοφ. Φιλ. 1428, 141, Ι. Τ. 74, Ἠλ. 7, 1000, Θουκ. 4, 134· σκῦλα γράφειν, ἐπιγράφειν τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ἐπὶ ὅπλων ληφθέντων ὡς λαφύρων, τὰ ὁποῖα τότε ἀφιεροῦντο εἰς θεόν τινα, Εὐρ. Φοίν. 574, πρβλ. Κύκλ. 9, Θουκ. 2. 13., 3. 57·— σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, ὡς τὸ **ἕλωρ**, λάφυρον, λεία, σκῦλον οἰωνοῖς Εὐρ. Ἠλ. 897, πρβλ. Ῥῆσ. 620· τὰς πτέρυγας .. τῇ Νίκῃ φορεῖν ἔδοσαν, .. σκῦλον ἀπὸ τῶν πολεμίων Ἀντιφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 2. 9· σκῦλον τὴν ὑπατείαν φέρεσθαι Πλουτ. Μάρ. 9. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **σκεῦος**· συγγενὲς τῷ **σῦλον, σύλ-η, συλ-άω**, καὶ τῷ Λατιν. spol-ia· — ἴσως δὲ καὶ τῷ **σκύλος** [ῠ], πρβλ. **σκῦτος, κύτος**).

σκύλος [ῠ], **εος**, τό, δέρμα ζῴου, δορὰ λέοντος, κτλ., τὸ δὲ σκ. ἀνδρὶ καλύπτρη Καλλ. Ἀποσπ. 142, πρβλ. Θεόκρ. 25. 142, Ἀνθ. Π. 6. 35, 165· ὁ ἐξώτερος φλοιὸς καρύου, Νικ. Ἀλεξιφ. 270, Ἡσύχ.·— ἐν Νικ. Θηρ. 422 ἀπαντᾷ ὁ ἑτερόκλ. πληθ. **σκύλα**. (Ἴδε ἐν λέξ. **σκῦλον**).

σκῦλοφορία, ἡ, σκύλευσις, Φιλόδημ. π. Ῥητ.

σκῦλο-φόρος, ον, ὁ λαμβάνων, δεχόμενος τὰ σκῦλα, τὰ λάφυρα, Ἀνθ. Π. 6. 161· Ζεὺς σκ., ὡς μετάφρασις τοῦ παρὰ Ρωμαίοις Jupiter Feretri s, Διον. Ἁλ. 2. 34.

σκῦλο-χάρης, ές, ὁ εὐφραινόμενος εἰς τὰ λάφυρα, Ἀνθ. Πλαν. 214.

σκῦλόω, (σκύλος) καλύπτω, σκεπάζω, Ἡσύχ.

σκύλσις, (σκύλλω) = **σκυλμός**, «θυμός, σάλος, ταραχή» Ἡσύχ., Ἐκκλ.

σκυμν-αγωγέω, ἄγω, ἀνατρέφω ἢ περιφέρω σκύμνους, Εὐστ. 1098. 49, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 133.

σκύμνειος, α, ον, ὁ εἰς σκύμνους ἀνήκων, Σουΐδ.

σκυμνεύω, = **σκυλακεύω**, Φιλοστρ. Εἰκόν. 2. 18.

σκυμνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκύμνος**, σκ. τῆς φώκης, τῆς

ἄρκτου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 9., 9. 6, 1·— **σκυμνίσκος**, ὁ, Θεόδ. Πρόδρ.

σκύμνος, ὁ, (καὶ ἐν Εὐρ. Ὀρέστ. 1493, ἡ), νεογνὸν ζῴου (πρβλ. **σκύλαξ** I. 2), μάλιστα δὲ τὸ νεογνὸν λεαίνης, Ἰλ. Σ. 319· πλῆρες: σκ. λέοντος Ἡρόδ. 3. 32, Εὐρ. Ἱκέτ. 1222, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1431, πρβλ. Ἱππ. 1039· λεαίνης Σοφ. Αἴ. 987· ὡσαύτως καὶ ἄλλων ζῴων, σκ. λύκου Εὐρ. Βάκχ. 699· λυγκὸς Λᾶσος 4 Bgk.· τῆς ἄρκτου, τῆς ἐλέφαντος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 5., 6. 27· ἀλώπεκος Πλουτ. Λυκοῦργ. 18. **2**) παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀχίλλειος σκ. Ἀνδρ. 1171, πρβλ. Ῥῆσ. 382· ἐπὶ γυναικῶν, Ὀρ. 1213, 1388, Ἡσύχ.

σκυμνο-τοκέω, γεννῶ τέκνα ζῶντα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 305.

σκυμνο-τρόφος, ον, ὁ θηλάζων, τρέφων σκύμνους, Μανασσ. Χρον. 5861.

σκυνίζει· «λακτίζει» Ἡσύχ.

σκύνιον [ῠ], τό, (σκύζω) τὸ ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς δέρμα, Νικ. Θηρ. 177, 443, Πολυδ. Β', 66, ἐν τῷ πληθ.· πρβλ. **ἐπισκύνιον**.

σκύπφειος, σκύπφος, ἴδε ἐν λέξ. **σκύφειος, σκύφος**.

σκῠράω, σκιρτῶ, χοροπηδῶ (ὡς τρώγων τὸ φυτὸν **σκύρον**), Νικ. Θηρ. 75.

σκύρδια· «κρόμμυα» Ἡσύχ.

σκυρθαλίας, σκυρθάλιος, σκυρθάνιος, ἴδε **κυρσάνιος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «σκυρθάλια· Θεόφραστος τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι, Διονύσιος δὲ τοὺς μείρακας», καὶ «σκυρθάλιος· νεανίσκος».

σκυρίπτω, = **κυρίττω**, Σουΐδ.

σκύρον [ῠ], τό, φυτόν τι, πιθανῶς ταὐτὸν τῷ **ἄσκυρον**, Νικ. Θηρ. 74· πρβλ. **σκυράω**.

σκυρόομαι, Παθητ., διὰ λίθων στρώνομαι, Ἡσύχ.· καὶ ὁδὸς **σκυρωτή**, via strata, ὁ αὐτ.·— ὡσαύτως **σκυρώδης, ες**, λιθώδης, πετρώδης, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 520.

σκύρος, ὁ, = **λατύπη**, τὰ κατὰ τὴν λάξευσιν τοῦ λίθου ἐκπίπτοντα τεμάχια, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 5. 124, Ἡσύχ.

Σκῦρος, ἡ, νῆσος, μία τῶν Σποράδων οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς Εὐβοίας, καλουμένη οὕτως ἐκ τοῦ πετρώδους αὐτῆς ἐδάφους, (πρβλ. **σκύρος, σκυρόομαι**), Ὅμηρ.· αἰπεῖα Ἰλ. Ι. 688. — Ἐπίρρ. **Σκύριος, α, ον**, ὁ ἐκ Σκύρου, Πινδ. Ἀποσπ. 73, κτλ.· Σκ. ὀργή, παροιμία ἐπὶ ἀξιώματος, Εὐστ. 782. 52, Παροιμιογρ. Ζηνοβ. I. 32, Διογεν. I. 30, κτλ.· — **Σκύριος**, ὁ, κάτοικος τῆς Σκύρου, Ἡρόδ. 7. 183, κτλ.· Σκυρία δίκη, φράσις σημαίνουσα αὐστηρὰν τιμωρίαν οἵα ἦτο ἡ εἰς Σκῦρον ἐξορία, Πολυδ. Η', 81, Ἡσύχ., ἀλλ' ἴδε Π. Σ. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΔ', σ. 109 σημ. α', καὶ 122. — Ἐπίρρ. **Σκῡρόθεν**, ἐκ τῆς Σκύρου, Ἰλ. Τ. 332.

σκυσμός, οῦ, ὁ, (σκύζομαι) ὀργή, θυμός, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 134.

σκύτα· «τὸν τράχηλον· Σικελοὶ» Ἡσύχ., ἴδε **σκύτη**.

σκῠτάλη [ᾰ], ἡ, ῥάβδος, ῥόπαλον, κορύνη, «ματσοῦκα», Διόδ. 3 8· σκ. ἀγριέλαιος, τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνθ. Π. 9. 237· πρβλ. **σκύταλον**·— ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1**) ἐν Σπάρτῃ ἐκαλεῖτο οὕτω ῥάβδος κυλινδρικὴ χρησιμεύουσα πρὸς γραφὴν μυστικῶν παραγγελιῶν, οὕτω: — περιείλισσον ἱμάντα ἐκ δέρματος λοξῶς περὶ αὐτὴν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔγραφον τὴν παραγγελίαν κατὰ μῆκος, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ νοηθῶσι τὰ γεγραμμένα ἐκτυλισσομένου τοῦ ἱμάντος· οἱ δὲ ἀποδημοῦντες στρατηγοὶ εἶχον ῥάβδον τοῦ αὐτοῦ πάχους καὶ οὕτω τυλίσσοντες ἐπ' αὐτὴν τὸν ἱμάντα ἠδύναντο νὰ ἀναγνώσωσι τὰ γεγραμμένα·— ἐντεῦθεν **σκυτάλη** κατήντησε νὰ σημαίνῃ παραγγελίαν τῶν ἐν Σπάρτῃ ἀρχῶν, Θουκ. 1. 131, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 991, Πλουτ. Λύσανδρ. 19, Α. Γέλλ. 17. 9· καὶ καθόλου, παραγγελία, ἄγγελμα, ὡς ὁ Πίνδ. καλεῖ τὸν φέροντα τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ σκυτάλα Μοισᾶν, Ο. 6. 154, ἔνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει τὴν φράσιν ἀχνυμένη σκυτάλη ἐκ τοῦ Ἀρχιλ. (Ἀποσπ. 82), πρβλ. Πλούτ. 2. 152E· — ἡ σκυτάλης περιτροπή, ἐπὶ κόπου ματαίου (ἴδε ἐν λέξ. **ὕπερος**), Πλάτ. Θεαίτ. 209D. **2**) ῥάβδος, ξύλον, οἷον τὸ ξύλον φορείου, Ἑβδ. (Ἔξ. Λ', 4). **3**) κανὼν δι' οὗ «ἔκοπτον» τὸν ἐντὸς μέτρου σῖτον καὶ ἰσοπέδωνον αὐτὸν πρὸς τὰ χείλη τοῦ μέτρου, «κόφτρα», Πολυδ. Δ', 170. **4**) ξύλινον πινάκιον ἢ ἀβάκιον ἐπὶ βαλλαντίου ἢ σακκιδίου χρημάτων, κτλ., Διόδ. 13. 106. **5**) ταινία ἢ ῥάβδος ἐκ μετάλλου, Ἡλιόδ. 9. 15. **II**. βλαστὸς ἢ παραφυὰς ἀπὸ τοῦ κορμοῦ, Γεωπ. 9. 11, 4, κ. ἀλλ. **III**. κύλινδρος ἐφ' οὗ κυλινδούμενα μεγάλα βάρη μετακινοῦνται, Ἀριστ. Μηχαν. 9. 1., 11, 1· οὕτω Λατ. scutula παρὰ τῷ Καίσ. ἐν Γαλ. Πολ. 3. 40. **IV**. ὄφις ἔχων τὸ αὐτὸ πάχος καὶ στρογγυλότητα, Νικ. Θηρ. 384. **2**) ἰχθὺς ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα, Ὀππ. Ἁλ. 1. 184. **V**. = **φάλαγξ** III, Τζέτζ. Ἱστ. 9, 126, Ἡσύχ.

σκῠτἄλη-φορέω, φέρω σκυτάλην, ῥόπαλον, Στράβ. 688· — **-φόρος, ον**, «μαγκουροφόρος», ὁ αὐτ. 776.

σκῠτᾰλίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα σκυτάλης, ῥοπάλου, σκ. σίκυος, μακρὸν ἀγγούριον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 6, Ἀθήν. 74Δ· αὐλὸς σκ. Ἰόβας παρ' Ἀθην. 177Α.

σκῠτᾰλίζω, διὰ τῆς σκυτάλης δέρω, ξυλοκοπῶ, τινὰ Τζέτζ.

σκῠτάλιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σκύτᾰλον**, μικρὰ ῥάβδος, ῥαβδίον, σκυτάλι' ἐφόρουν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1283, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ τὴν ἐξαιρετικὴν ποσότητα σκυτᾱ́λι' ἐφόρουν, μνημονεύων τὸ τοῦ Νικοφ. ἐν «Ἀφρ.» (2) ὡς ἕτερον παράδειγμα· ὁ Πόρσ. ὅμως ἀμφέβαλλε καὶ προὔτεινε τὴν γραφὴν **ἐσκῠτᾰλιοφόρουν** παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἴδε ὡσαύτως Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2, σ. 848. **2**) σωληνίσκος, αὐλός, Πολυδ. Δ', 82. **3**) μοχλός, λαβὴ πρὸς στροφὴν τοῦ κυλίνδρου γεράνου, κλπ., Ἥρων Πνευμ. 230Α. **II**. ὄνομα φυτοῦ, = **κοτυληδὼν** 5, Διοσκ. 4. 92.

σκῠτᾰλίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **σκυτάλη**, ῥαβδίον, Ἡρόδ. 4. 60. **2**) = **σκυτάλιον** I. 3, μάλιστα ὡς χρήσιμον εἰς ἁλιεῖς ὅπως ἕλκωσι τὸ δίκτυον εἰς τὴν ξηρὰν (Λατ. scutula), Αἰλ. π. Ζ. 12. 43. **3**) = **σκυτάλη** I. 2, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6. 3. **4**) = **σκυτάλη** I. 1, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 12, Αἰν. Τακτ. 22 ἐν τέλ., κτλ. **5**) μηχανὴ δι' ἧς ἐρρίπτετο πῦρ, Σουΐδ. **6**) φάλαγξ ἢ κόνδυλος δακτύλου, ὡς τὸ **σκυτάλη** V, Πολυδ. Β', 144, Γαλην. **II**. = **σκυτάλη** II, Γεωπ. 4. 3, 11· ἐντεῦθεν, ῥαβδίον εὔκαμπτον ἐξ ἰτέας, Στράβ. 818. **III**. μικρὸς καρκίνος ἐκ τοῦ εἴδους τῆς καρίδος, Ἡσύχ. **2**) εἶδος κάμπης, Ἐτυμολ. Μέγ. 720. 45.

σκῠτᾰλισμός, ὁ, ξυλοκοπία, ῥαβδισμός, «ξυλοφόρτωμα», ἐν πολλῇ χρήσει ἐν Ἄργει, Διόδ. 15. 57, Πλούτ. 2. 814B, Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 534. 34.

σκύτᾰλον [ῠ], τό, = **σκυτάλη**, ῥόπαλον, «μαγκοῦρα», Πινδ. Ο. 9. 45, Ἡρόδ. 3. 137, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 76, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 4, 15·— οὕτω **σκύταλος**, ὁ, Τζέτζ. **II**. ἴδε **σκύτη**.

σκῠτᾰλόω, «ξυλοκοπῶ», «ξυλοφορτώνω», δέρω, Ἐτυμολ. Μέγ. 720· «σκυταλουμένη· τυπτομένη» Ἡσύχ.

σκῠτᾰλωτός, ή, όν, = **ῥαβδωτός**, «ἀραδωτός», Ἐτυμολ. Μέγ. 720.

σκῡτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκῦτος**, Ἀναξίλ. ἐν «Λυροποιῷ» 1. **II**. μικρὰ ἀσπὶς (scutum), Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σκουτάριον**.

σκῡτεία, ἡ, ὑποδηματοποιία, Ἱππ. 820D (κοινῶς: **σκυτίης**), Πολυδ. Ζ', 80· ὡσαύτως, σκ. τέχνη, Μανέθων 4. 321.

σκῡτεῖον, τό, ἐργαστήριον σκυτοτόμου, ὑποδηματοποιεῖον, Τέλης παρὰ Στοβ. 95. 21, Βίος Ὁμ. 9.

σκῡτεύς, έως, ὁ, (σκῦτος) = **σκυτοτόμος**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 491, Πλάτ. Γοργ. 491A, Ξεν. Ἀγησ. 1, 26, κτλ.

σκύτευσις [ῡ], **εως**, ἡ, = **σκυτεία**, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 2. 1, 6.

σκυτευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σκυτοτόμον, Θ. Λάσκ. σ. 1269, 1345, ἔκδ. Mi.

σκῡτεύω, εἶμαι ὑποδηματοποιός, σκυτοτόμος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 22.

σκύτη, Δωρ. **σκύτα**, ἡ, = **κεφαλή**, Ἡσύχ., πρβλ. Boisson. Ἀνέκδ. 1. 239·— παρ' Ἀρχιλ. 109 φέρεται **σκύταν** (Bgk. **σκύτην**), ὅπερ ἑρμηνεύει ὁ Ἐρωτιαν. ὡς σημαῖνον μέρος τοῦ τραχήλου, ἢ τὸ ἐπὶ τοῦ κρανίου τριχοφόρον δέρμα, ἢ τὸν νωτιαῖον μυελόν· ὁ Ἡσύχ. ὁμοίως ἔχει «**σκύτα**· τὸν τράχηλον, Σικελοί»· καὶ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283, «τὰ σκύταλα (σκύτα;) .., ὅ ἐστι τοὺς τραχήλους».

σκυτίζω, μαστιγώνω, «σπαράττω» Ἡσύχ.

σκῡτικός, ή, όν, (σκῦτος) δεξιός, ἔμπειρος εἰς σκυτοτομικὴν ἢ ὑποδηματοποιίαν, Ἐπιστ. Σωκρ. 13· ἡ σκυτική (ἐξυπακ. τοῦ τέχνη), = **σκυτοτομία**, Πλάτ. Πολ. 374B, κ. ἀλλ.

σκύτινος, η, ον, (σκῦτος) δερμάτινος, ἐκ δέρματος πεποιημένος, μάστιξ Ἀνακρ. 19· ἀναξυρίδες, ἐσθής, σκευὴ Ἡρόδ. 1. 71., 4. 189., 7. 71· πλοῖον 1. 194· ἁμαξὶς Ἀριστοφ. Νεφ. 880· χύτρα Κράτης ἐν «Σαμίοις» 1· ὑποκεφάλαιον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 798· κράνη Ξεν. Ἀν. 5. 4, 13·— σκύτινον καθειμένον, φαλλὸς ἐκ δέρματος, Ἀριστοφ. Νεφ. 538· πρβλ. **σκῦτος** II. ἐν τέλ.· οὕτω, σκυτίνη ἐπικουρία ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 110· φράσις ἧς ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Στράττις ὅπως σημάνῃ τὴν «ἀδυναμίαν» τοῦ Σαννυρίωνος, «Ψυχαστ.» 4· πιθανῶς ἀμφότεροι οἱ συγγραφεῖς ἤθελον νὰ παίξωσιν ἐπὶ τῆς παροιμίας συκίνη ἐπικουρία, ἴδε **σύκινος**. **2**) μεταφορ., ὁ ἔχων μόνον δέρμα καὶ ὀστᾶ, κάτισχνος, «κοκκαλιάρης», σκ. δαιμόνια Ἀνθ. Π. 11. 361.

σκῡτίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **σκῦτος**, Διογ. Λ. 4. 56.

σκῡτο-βρᾰχίων, -ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σκύτινον βραχίονα, ὄνομα σκωπτικὸν Διονυσίου τοῦ ἱστορικοῦ, Ἀθήν. 515D, πρβλ. Sueton. Gramm. 7.

σκῡτοδεψέω, κατεργάζομαι δέρματα, βυρσοδεψῶ, Πολυδ. Ζ', 81.

σκῡτο-δέψης, ον, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος δέρματα, βυρσοδέψης, Θεοφρ. Χαρακτ. 17, Πλουτ. Νουμ. 17· πρβλ. **σκυλοδέψης**.

σκῡτοδεψικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς βυρσοδέψας ἢ τὴν βυρσοδεψικήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 5., 5. 15, 2·— ἡ σκυτοδεψική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ βυρσοδεψική, ἡ τῆς κατεργασίας τῶν δερμάτων.

σκῡτόδεψος, ὁ, = **σκυτοδέψης**, Πλάτ. Γοργ. 517E, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 11.

σκύτον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **σκύτη**.

σκῦτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν δέρματα, Πολυδ. Ζ', 80.

σκῦτορράφος [ᾰ], ὁ, (ῥάπτω) ὑποδηματοποιός, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὴν ῥαφὴν δερμάτων, Ὀρειβάσ. παρὰ Cocch. Χειρουργ. 161· — ῥημ. -ραφέω, Θεόδ. Μετοχ.

σκῦτος, τό, ὡς τὸ **κύτος** [ῠ], δέρμα, μάλιστα δὲ κατειργασμένον δέρμα, βύρσα, «πετσί», «τομάρι», Ὀδ. Ξ. 34, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, Ἀριστοφ. Ἱππ. 868, Εἰρ. 669· εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους Ξεν. Ἱππ. 12, 10· τῶν σκυτῶν ῥυτίδες Πλάτ. Συμπ. 191Α· σκυτῶν τομὴ ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 173D, ἴδε ἐν τέλ. **II**. ἱμὰς ἐκ δέρματος, μάστιξ, Δημ. 572. 27, Πλουτ. Πομπ. 18, κτλ.· σκύτη βλέπειν, βλέπω ὡς ἐὰν πρόκειται νὰ μαστιγωθῶ, Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 12, Ἀριστοφ. Σφ. 643· ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσι (ἀλλὰ μετά τινος ἀναφορᾶς πρὸς Κλέωνα τὸν βυρσοδέψην), ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 667· σκ. τέμνειν εἰς νουθεσίαν ἀφρόνων Σωκρ. Ἐπιστ. σ. 28. **2**) ὁ ἐκ δέρματος φαλλός, ὁ εἰσαχθεὶς εἰς τὴν Ἀττικὴν κωμῳδίαν· πρβλ. **σκύτινος**. (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. sku, sku-nômi (tego)· Λατ. ob-scū-rus· καὶ πρὸς τὸ **σκῦτος, κύτος** [ῠ], πρβλ. scū-tum, cū-tis· — ἴδε **σκεῦος**). [**σκῦτος** μετὰ ῡ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις· ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Πλ. 514 ὁ Bentl. διώρθωσε **σκῦλοδεψεῖν**· οὕτω παρὰ Θεοκρ. 25. 142 ὁ Toup διώρθωσε **σκύλος**, καὶ παρὰ Λυκόφρ. 1316 ὁ Bachm. διορθοῖ **κύτος**].

σκῦτοτομεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτοτόμου ἢ ὑποδηματοποιοῦ, Λυσ. 170. 9, Μάχων παρ' Ἀθην. 581D (διάφορ. γραφ. **-ιον**).

σκῦτο-τομέω, κόπτω δέρμα πρὸς κατασκευὴν ὑποδημάτων, εἶμαι ὑποδηματοποιός, Ἀριστοφ. Πλ. 162, 514, Πλάτ. Πολ. 454C, κ. ἀλλ.· σκ. ὑποδήματα ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 161E.

σκῦτοτομία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, Πλάτ. Πολ. 397Α, πρβλ. Χαρμ. 173D.

σκῦτοτομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σκυτοτόμον, τὸ σκ. πλῆθος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 432· ὁ σκ. = ὁ σκυτοτόμος, Πλάτ. Πολ. 443C· ἡ σκυτοτομικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), = τῷ προηγ., αὐτόθι 333Α, κτλ.· ἡ σκ. τέχνη Αἰσχίν. 14. 1.

σκῦτο-τόμος, ὁ, (√ΤΕΜ, **τέμνω**) ὁ κόπτων δέρματα, ἐργαζόμενος εἰς δέρματα, Ἰλ. Η. 221, Πλάτ. Πολ. 601C, Ξεν., κλπ.· μάλιστα δὲ ὑποδηματοποιός, ἢ διορθωτὴς παλαιῶν ὑποδημάτων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 740, Λυσ. 414, Πλάτ. Γοργ. 447D, κ. ἀλλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «λωροτόμος. σκηνορράφος». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

σκῦτο-τρᾰγέω, τρώγω, «ροκανίζω» δέρματα, κύων Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 25, Ἀλκίφρων 3. 47.

σκῦτο-τρώκτης, ου, ὁ, ὁ τρώγων δέρματα, οὕτως ὠνόμασεν ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος τὸν ἐπ' αὐτοῦ ἄρχοντα τῶν Βουλγάρων, πρὸς δὲ καὶ **διφθερίαν**, Λέων Διάκ. σ. 62. 5, ἔκδ. Β., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη ἐν λέξ.

σκῦτο-φάγος, ον, [φᾰγεῖν] ὁ ἐσθίων δέρματα, διάφορ. γραφ. ἐν Πολυδ. Ϛ', 40.

σκῦτόω, καλύπτω ἢ προφυλάττω διὰ δέρματος, «πετσώνω», ξύλιναι ἐσκυτωμέναι μάχαιραι Πολύβ. 10. 20, 3· τόξα ἐσκ. Böckh Urk. σ. 111, κτλ.

σκῦτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς δέρμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 24.

σκύφειος, α, ον, ὅμοιος πρὸς σκύφον, δέπας Στησιχόρ. Ἀποσπ. 7. [ῠ· ἀλλὰ παρὰ τῷ Στησιχ. ἔνθ' ἀνωτ. ὑπάρχει ῡ (ἂν μὴ ἀναγνώσωμεν μετὰ τοῦ Bgk. **σκυφίον**)· ἴδε ἐν λέξ. **σκύφος**].

σκύφη, ἡ, = **σκύφος**, Γλωσσ.

σκυφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκύφος**, Ἀθήν. 477F·— ὡσαύτως **σκυφίδιον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 549. 13· **σκυφάριον**, Γλωσσ. **II**. Ἰατρ., τὸ κρανίον, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

σκυφισμός, ὁ, ἐγχείρησις ἰατρικὴ ἢ χειρουργία πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Boiss. Ἀνέκδ. 1. 230.

σκυφο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σκύφον, Ἀθήν. 499Α.

σκυφο-κώνακτος, ον, ὁ ἐν ποτηρίοις περιφερόμενος, Ἐπίχ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ.

σκύφος, ου, ὁ, καὶ **σκύφος, εος**, τό· — ποτήριον, μάλιστα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς πενομένοις τῶν ἀγροτῶν, Ὀδ. Ξ. 112 (ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκε δῶκε σκύφον, Ἀριστοφ. δὲ ὁ Βυζ. σκύφος)· τὸ οὐδέτερον εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἐπιχ. 61 Ahr., Εὐρ. Κύκλ. 390, 411, Ἀποσπ. 135, Ἐπιγέν. ἐν «Βακχίδι» 3, Ἄλεξ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 2, Ἄρχιππ. ἐν «Ἀμφιτρύωνι» 3· ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸν παρ' Ἀλκμ. 18, Ἀνακρ. 82, Σιμωνίδ. 247, Εὐρ. Κύκλ. 256, 556, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852, 55, κτλ.·— ἐπὶ ξυλίνων ποτηρίων, «καυκί», Θεόκρ. 1. 143, κισσοῦ σκ., κίσσινον σκ., = κισσύβιον, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀποσπ. 135. (Πιθ. ἐκ τοῦ **κύω**, περιέχω, συγγενὲς τῷ **κύφος** II, **κύπελλον, κύπη**. Λατ. cūpa). [ῠ — μάλιστα ὁ Ἡσ. ἐν Ἀποσπ. 42. 2, 5, ὁ Ἀναξίμανδρ. καὶ ὁ Πανύασ. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ. ἔχουσιν ῡ, ὅτε προτείνεται ἡ γραφ. **σκύπφος**· ἀλλὰ καὶ ἂν οὕτω προεφέρετο ἡ λέξις παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Αἰολεῦσιν, ἡ γραφὴ τοῦ παλαιοῦ τύπου πιθ. ὡς δὲν μετεβλήθη, Scaliger εἰς Εὐσ. Χρον. 119, Wolf προοίμ. εἰς Ἰλ. σ. lxxi· πρβλ. **Ζεφυρίη, ὄφις, φιλόσοφος, βρόχος, ἰαχέω**].

σκύφωμα, τό, = **σκύφος**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 184.

σκωληκίασις, ἡ, = **σκωλήκωσις**. Θεόδοτ. ἐν Παλ. Διαθ.

σκωληκιάω, σκώληκας γεννῶ, «σκωληκιάζω», γίνομαι σκωληκόβρωτος, Achmes Ὀνειροκρ. 60 καὶ 65, Γεωπ. 10. 90, 5.

σκωληκίζω. κινοῦμαι ἑλικοειδῶς ὡς σκώληξ, Ἡσύχ.· ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, ἔχω ἀσθενεῖς καὶ ἀκανονίστους κινήσεις, πάλλω βραδέως καὶ ἀτάκτως, Γαλην.

σκωλήκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σκώληξ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 18., 6. 17, κ. ἀλλ.

σκωληκίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὅμοιος πρὸς σκώληκα, κηρὸς Διοσκ. 1. 79.

σκωληκό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ σκωλήκων φαγωμένος, ἐπὶ δένδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 1· ὁ σκωλήκων πεπληρωμένος, ἐπὶ ἀνθρώπου, Πράξ. Ἀποστ. ιβ', 23· πρβλ. **σκωληκοτόκος**.

σκωληκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σκώληκα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, 3, Γαλην. 2. 730.

σκωληκο-κάμπη, ἡ, εἶδος κάμπης, Ἐκκλ.

σκωληκό-μεστος, ον, πλήρης σκωλήκων, θύλαξ Σωφρόν. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III. σ. 158.

σκωληκόομαι, Παθ., φύω, γεννῶ σκώληκας, γίνομαι σκωληκόβρωτος, «σκωληκιάζω», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 4, κτλ.

σκωληκοτοκέω, γεννῶ, τίκτω σκώληκας· λέγεται ἐπὶ ζῴων, ἅτινα γεννῶσι τὰ τέκνα αὐτῶν κατὰ τὸ σχῆμα ὅμοια πρὸς σκώληκας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 21, 7, κ. ἀλλ. — Παθ., τίκτομαι ἐν τοιούτῳ σχήματι, αὐτόθι 2. 1, 28, κ. ἀλλ.

σκωληκο-τόκος, ον, ὁ τίκτων σκώληκας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 9, κ. ἀλλ.

σκωληκο-φάγος, ον [ᾰ], ὁ τρώγων σκώληκας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 4.

σκωληκώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **σκωληκοειδής**, ᾠὰ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 22· τὰ σκωληκώδη, τὰ ᾠὰ ἢ τὰ ἔμβρυα τῶν σκωλήκων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 6.

σκωλήκωσις, εως, ἡ, τὸ νὰ πληρωθῇ τις ὑπὸ σκωλήκων, τὸ νὰ γείνῃ σκωληκόβρωτος, «σκωλήκιασμα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 6.

σκώληξ, -ηκος, ὁ, «σκουλῆκι», μάλιστα ὁ σκώληξ τῆς γῆς, Λατ. lumbricus, ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίης κεῖτο ταθεὶς Ἰλ. Ν. 654. **2**) τὰ ἔμβρυα τῶν ἐντόμων, Ἀριστοφ. Σφ. 1111, Ἀποσπ. 503, Νικοφῶν ἐν «Ἀφρ.» 1· ἐξ οὗ ὅλου ὅλον γίνεται τὸ ζῷον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ᾠόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 3, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 10, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 2 κέξ., κ. ἀλλ. **3**) ἐπὶ σκωλήκων τῶν ἐν τῇ κόπρῳ, ἐν σεσηπυίαις ὕλαις, ἐν δένδροις καὶ τῷ ξύλῳ, αὐτόθι 5. 19, 3., 9. 19, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 6, κτλ. **4**) ἐν ζῴοις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 10, κ. ἀλλ. **5**) ὁ μεταξοσκώληξ ἢ βόμβυξ, Εὐστ. Πονημάτ. 304. 70. **6**) μεταφορ., οἱ κόλακές εἰσι.. οὐσίας σκώληκες Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 1. **II**. τὸ νῆμα τὸ ἐκ τῆς ἠλακάτης («ρόκας») ἐξελισσόμενον, Ἐπιγέν. ἐν «Ποντ.» 1. **III**. Αἰολ. ἀντὶ **κολόκυμα**, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑλλάδι» 8· πρβλ. Α. Β. 62. 20, Ἡσύχ., Φώτ. **IV**. πλακούντιον ἔχον τὸ σχῆμα σκώληκος, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 10. **V**. σωρὸς ἠλωνισμένου γεννήματος, ὡσαύτως **ἄντλος**, Ἡσύχ.

σκωλοβάτης, ου, ὁ, εἶδος μικροῦ κανθάρου, «ὄνομα θηρίου μικροῦ παραπλησίου ἐρυσίβῃ, τὸ γινόμενον ἐν τῇ ἅλῳ καὶ τῷ σίτῳ λυμαινόμενον» Ἡσύχ.

σκωλο-βατίζω, βαδίζω ἐπὶ ὑψηλῶν ξύλων ἐχόντων προεξοχήν τινα ἐφ' ἧς στηρίζεται ὁ πούς, περιπατῶ μὲ ξυλοπόδαρα, Ἐπίχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 155. 39· πρβλ. **ἀσκωλιάζω**.

σκῶλον, τό, = **σκῶλος**, Ἐτυμολ. Μέγ., Ἡσύχ. **II**. πρόσκομμα, κώλυμα, ἐμπόδιον, ὡς τὸ **σκάνδαλον**, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Γ', 7, κ. ἀλλ.)· — ἐντεῦθεν **σκωλόομαι**, Παθ., πειράζομαι, προσκόπτω, σκανδαλίζομαι, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

σκῶλος, ὁ, ὡς τὸ **σκόλοψ**, πάσσαλος ἀπολήγων εἰς ὀξύ, «παλοῦκι», ὥστε σκ. πυρίκαυστος Ἰλ. Ν. 564· ὡσαύτως, ἄκανθα, κέντρον («κεντρί»), «ἀγκάθι», Ἀριστοφ. Λυσ. 810. **2**) μεταφορ., κακόν, ὄλεθρος, ἀπώλεια, Ἑβδ. (Β' Παραλ. ΚΗ', 13).

σκωλύπτομαι, ἀποθ., κινῶ, σείω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νεάτην σκ. οὐρὴν Νικ. Θηρ. 229.

σκῶμμα, τό, (σκώπτω) παιδιά, ἀστεϊσμός, «πείραγμα», **ἐμπαιγμός**, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 1. 15, ἐν «Προσπαλτίοις» 2, Ἀριστοφ. Νεφ. 542, Εἰρ. 750, Πλ. 316, Πλάτ., κλπ.· ἐν σκώμματος μέρει, ἐν εἴδει ἀστείας παιδιᾶς, Αἰσχίν. 17. 41· εἰς γέλωτα καὶ σκώμματα ἐμβαλεῖν Δημ. 1261. 14· εἰς σκ. καταστῆναι Λυσ. Ἀποσπ. 45· σκ. παρὰ γράμμα, παιδιὰ ἐν λόγοις, «λογοπαίγνιον», Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 6· καθόλου ὑποθέτει βωμολοχικωτέραν γλῶσσαν ἀλλ' οὐχὶ ἀναγκαίως, ἴδε Ἠθικ. Νικ. 4. 8, 9 κέξ.

σκωμματικός, ή, όν, σκωπτικός, ἀστεῖος, Πρόκλ. εἰς Τίμ. 2, σ. 108.

σκωμμάτιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σκῶμμα**, Ἀριστ. Σφ. 1289.

σκωπαῖος, ὁ, παρὰ τοῖς Συβαρίταις, νᾶνος, Τίμων παρ' Ἀθην. 518Ε· ὡσαύτως **στίλπων** ἢ **στίλβων**. (Πιθ. ἐκ τοῦ **σκώπτω**).

σκώπευμα, τό, = σκώψ (2)· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 73, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 613.— Καθ' Ἡσύχ.: «σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων».

σκωπίας, ου, ὁ, = σκώψ (2), Πολυδ. Δ', 103.

σκωπταλέος, α, ον, = **σκωμματικός**, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 4.

σκωπτηλός, όν, = **σκωπτικός**, Ζωναρ. — Ἐπίρρ. **-λῶς**, Ἐπιφάν.

σκώπτης, ου, ὁ, (σκώπτω) ὁ σκώπτων, λέγων ἀστεῖα καὶ πειράζων ἢ περιπαίζων, Ἐτυμολ. Μέγ. 593. 7, Σουΐδ.

σκωπτικός, ή, όν, ὁ δεδομένος εἰς περίγελων, ἐπιτήδειος εἰς ἀστεϊσμούς, Πλουτ. Λούκουλλ. 27· σκ. τι εἰπεῖν Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 33.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Ε', 161, Θ', 149.

σκωπτόλης, ου, ὁ, ἀστεῖος, περιπαίζων, Ἀριστοφ. Σφ. 788, Δίων Κ. 46. 18, κτλ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 618. (Ἐκ τοῦ **σκώπτω**, ὡς τὸ **μαινόλης** ἐκ τοῦ **μαίνομαι**). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 233.

σκωπτο-λόγος, ον, = **σκωπτικός**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 854.

σκώπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **σκώπτης**, Προκοπ. Ἀνέκδ. σ. 41.

σκώπτω· μέλλ. **σκώψομαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 854, ὅθεν ὁ Elmsl. (278) διορθοῖ **σκώψει** ἀντὶ **-εις** ἐν Νεφ. 296· ἀόρ. α' **ἔσκωψα** Ἡρόδ., Ἀττ.— Μέσ., ἀόρ. **ἐσκωψάμην** Ἀλκίφρ. 3. 57.— Παθ., ἀόρ. **ἐσκώφθην** Ξεν. Κύρ. 5. 2, 18· πρκμ. **ἔσκωμμαι**. προστακτ. **ἐσκώφθω (ἀπ-)** Λουκ. Διόνυσος 8· (ἴδε ἐν λέξ. **σκώψ**). Περιπαίζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ τινα, τινά Ἀριστοφ. Νεφ. 540, 992, Βάτρ. 417, κτλ.· σκ. τὴν μανίαν τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 350, πρβλ. Εἰρ. 745· τινὰ τῆς ἀμεριμνίας, διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν του, Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 7· τινὰ εἴς τι Πλουτ. Λυκοῦργ. 19· ὡσαύτως, σκ. εἰς τὰ ῥάκια, ἀστεΐζομαι πρὸς αὐτά, Ἀριστοφ. Εἰρ. 740· εἴς τινα Αἰσχίν. 33. 30· πρός τινα Πλάτ. Θεάγ. 125Ε. β) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀστεΐζομαι μετά τινος, παίζω ἐν λόγοις, «πειράζω», τινὰ Ἡρόδ. 2. 121, 4.— Παθ., γίνομαι ἀντικείμενον ἀστεϊσμῶν ἢ περιγέλωτος, Νικόλ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1. 31. **2)** ἀπολ., ἀστεΐζομαι, λέγω ἀστεῖα, εἶμαι ἀστεῖος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 152, Ἀριστοφ. Ἱππ. 525, Νεφ. 296, κτλ.· σκώψαντα εἰπεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8· σκ. καὶ κωμῳδεῖν Ἀριστοφ. Πλ. 557· σκ. ἀγροίκως ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1320· χλευάζειν καὶ σκ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 12· ὥσπερ Ἀναξανδρίδης ἔσκωψεν, κατὰ τὸν ἀστεϊσμὸν τοῦ Ἀναξ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 11, 3· — ἀστεΐζομαι, λέγω ἀστεῖα, ἀντίθετον τῷ **σπουδάζω**, Εὐρ. Κύκλ. 675, Ξεν. Συμπ. 9, 5· ἐνίοτε ἐπὶ θετικῶς καλῆς σημασίας, εὖ σκώπτειν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 8, 7· ἐμμελῶς σκ. ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 4, 13. — Καθ' Ἡσύχ.: «γελοιάζει, παίζει, ληρεῖ».

σκωπτώδης, ες, = **σκωπτικός**· ἐν τῷ ἐπιρρ. **-δῶς**, Ἐπιφάν.

σκῶρ (οὐχὶ **σκώρ** Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 146), τό· γενικ. **σκατός**. παρὰ Σώφρονι **σκάτους**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 293·— κόπρος, περίττωμα, ἀποπάτημα, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλ. 305, Στράττις ἐν Ἀταλάντῃ» 3. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΚΑΡΤ, (**σκατ-ὸς** ἀντὶ **σκαρ-τὸς** ὡς **ἧπατ-ος** ἀντὶ **ἥπαρτ-ος**)· πρβλ. Σανσκρ. sakrit, Λατ. sterc-us, sterqu-ilinium (πρβλ. **στεργάν-ος**· κοπρών Ἡσύχ.)· ἀλλ' ἡ √ΣΚΑΤ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἀρχ. Σκανδιν. skita, ἐν τῇ Ἀγγλο-Σαξον. scit-an, κτλ.).

σκωραμίς, **-ίδος**, ἡ, οὐροδοχεῖον τῆς νυκτός, «κατουροκάνατον», «καθῆκι», «ἀμὶς μὲν ἐν ᾧ οὐροῦσι, σκωραμὶς δὲ ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 371.

σκωρία, ἡ, (σκῶρ) ἀπότριμμα, ἀπόβλημα, περίττωμα μετάλλου, σκωρία, ὡς ἐν τῇ Λατ. stercus ferri, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 9, π. Αἰσθήσ. 5, 5, Στράβ. 399, Διοσκ. 5. 9, 4.

σκωρίδες· «γραῖες» Ἡσύχ.

σκωριο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σκωρίαν, Γρηγ. Νύσσ.

σκωρνυφίαν· «τὸ σκάνδαλον» Ἡσύχ.

σκώψ, ὁ, γεν. **σκωπός**, ὀνομ. πληθ. **σκῶπες**·— εἶδος μικρῶν γλαυκῶν (**γλαῦξ** εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ γένους), πιθαν. μικρὸς «μπούφος», Strix scops, Ὀδ. Ε. 66, Θεόκρ. 1. 134· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 3., 9. 28, 1. **2)** ὄρχησις καθ' ἣν οἱ ὀρχούμενοι ἐμιμοῦντο γλαῦκα, Αἰλ. π. Ζ. 15. 28, Ἀθήν. 391Α, 629F· — ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ ἑρμηνεύεται ὡς σημαῖνον τὸ μερικὸν κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὴν διὰ τῆς χειρὸς ἐπισκίασιν αὐτῶν ὥστε νὰ ἴδῃ τις καλλίτερον· οὕτω καὶ Πολυδ. Δ', 103, Ἡσύχ.· πρβλ. **σκέπτομαι** ἐν τέλ., **ὑπόσκοπος**. **3)** εἶδος ἰχθύος, Νικ. παρ' Ἀθην. 329Α. (Πιθ. ἐκ τῆς √ΣΚΕΠ, **σκέπ-τομαι**, ὡς ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἀτενῶς βλεπόντων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ (πρβλ. τὰ μνημονευθέντα χωρία ἐν σημ. 2), καθὼς τὸ **κλώψ** ἐκ τοῦ **κλέπτω**, **φώρ** ἐκ τοῦ **φέρ-ω**· — οὕτω δὲ καὶ τὸ **σκώπτω** πρέπει νὰ παράγηται ἐκ τοῦ **σκώψ** (οὐχὶ **σκώψ** ἐκ τοῦ **σκώπτω**), ὥστε ἡ πρώτη σημασία τοῦ **σκώπτω** θὰ εἶναι κραυγάζω ὡς ἡ γλαῦξ.

σκῶψις, ἡ, (σκώπτω) ἐμπαιγμός, περίγελως, χλευασμός, ἀστεϊσμός, Ἄλεξ. ἐν «Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι» 1.

σμᾰλερός, ά, όν, = **μαλερός**, Ποιητὴς π. τῆς τῶν Βοταν. Δυνάμ. 101.

σμαράγδειος, α, ον, ἐκ σμαράγδου, μέταλλα Ἡλιόδ. 2. 32, κτλ.

σμᾰραγδίζω, εἶμαι ἐκ σμαράγδου, πρασινίζω, Διόδ. 2. 52, Διοσκ. 5. 160.

σμᾰράγδῐνος, η, ον, ὁ ἐκ σμαράγδου, λίθος Ἀποκάλ. δ', 3. **II**. πράσινος ὡς σμάραγδος, παρὰ Κέλσ. 5. 18.

σμᾰράγδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σμάραγδος**, Μάρκ. Ἀντωνῖν. 4. 20.

σμαραγδίτης, ου, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμαράγδου ἢ ἔχων τὸ χρῶμα αὐτῆς, λίθος Ἑβδ. (Ἐσθ. Α', 6)· mons Smaragdites, Πλίν. 37. 18.

σμάραγδος, ἡ, (τὸ ἄρσεν. δὲν βεβαιοῦται εἰ μὴ παρὰ μεταγεν., Ὀρφ. Λιθ. 608, Κοσμᾶς), Λατ. smaragdus, πολύτιμος λίθος χρῶμα ἔχουσα ἀνοικτὸν πράσινον, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 44., 3. 41, παρ' ᾧ καλεῖται σμ. λίθος. Συνήθως ταυτίζεται πρὸς τὸ Γαλλ. émeraude (Ἀγγλ. emerald)· ἀλλ' ὁ King (Antique Gems σ. 27 κἑξ.) ἰσχυρίζεται ὅτι τὴν γνησίαν émeraude δὲν ἐγίνωσκον οἱ παλαιοί· — ἡ παρ' αὐτοῖς σμάραγδος ἦτο, φαίνεται, λίθος ἡμιδιαφανής, ὡς ἡ aqua marina, πρβλ. Θεοφρ. π. Λίθ. 23 κἑξ., Πλίν. 37. 5, Lucas Quaest Lexil. § 46· ἢ ἴσως πᾶς πρασινωπὸς κρύσταλλος οὕτως ὠνομάζετο· π. χ. ὑπῆρχε κίων ἐκ σμαράγδου ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Τύρῳ, Ἡρόδ. 2. 44, ὅπερ ὁ Θεόφρ. (ἔνθ' ἀνωτ. 25) ὑποπτεύει ὡς μὴ ἀληθές· — αἱ γιγάντειοι αὗται σμάραγδοι ἦσαν ἴσως πράσινος ἴασπις ἢ μαλαχίτης ἢ (ἔτι πιθανώτερον) πρασίνη ὕαλος. Ὁ Kink ὑποθέτει ὅτι ἡ παρὰ Πλινίῳ Βακτριανὴ ἢ Σκυθικὴ σμάραγδος ἦτο πράσινον ῥουβίνιον.— Τύπος τις **μάραγδος** ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐν Ὀρφ. ἔνθ' ἀνωτ., Νόνν. Δ. 5. 178., 18. 80, πρβλ. Ἀθήν. 94Β. (Ἡ λέξις εἶναι πιθαν. ξενική.— Τὸ Σανσκρ. marakatas ἢ marakt s ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν· ἀλλὰ καὶ τούτου ἡ ἐτυμολογία δὲν δύναται νὰ ἀνιχνευθῇ, Κούρτ. σ. 526).

σμαραγδό-τιμος, ον, πολύτιμος ὡς ἡ σμάραγδος, Βυζ.· — καὶ **σμαραγδώδης**, ες, ὅμοιος πρὸς σμάραγδον, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 443.

σμαραγδόχλοος ὥρα, τὸ ἀπὸ τῶν σμαράγδων χλοάζον κάλλος, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 162. 17, ἔκδ. Β.

σμᾰρᾰγέω, κροτῶ, ἠχῶ ἰσχυρῶς, παταγῶ, ἐπὶ πολλῶν ἰσχυρῶν κρότων, οἷον ἐπὶ βροντῆς, βοῦζω, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ Ἰλ. Φ. 199· σμαραγεῖ πόντος Β. 210· σμ. λειμών, ἀντηχεῖ ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν γεράνων, αὐτόθι 463· ἐπὶ τῆς μάχης τῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θ. 679 (οὕτω **σμαραγίζω** αὐτόθι 693)· ἐπὶ τῶν εντοσθίων, Ἱππ. 658. 29· — σπάνιον ἐπὶ προσώπων, Ἄρης ὑψόθεν ἐσμαρ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 136. (Κατ' ὀνοματοποιίαν ὡς τὸ **σφαραγέω**).— Καθ' Ἡσύχ.: «ἠχῶ. ψοφῶ».

σμᾰρᾰγή, ἡ, κρότος ἰσχυρός, πάταγος, βροντή, Ὀππ. Ἁλ. 5. 245.

σμᾰρᾰγίζω, ἴδε **σμαραγέω**.

σμάραγνα, ἡ, μάστιξ κροτοῦσα, «καμουτσίκι»· «μάστιξ, ῥάβδος. καὶ χωρὶς τοῦ σ» Ἡσύχ.· πρβλ. **μάραγνα**.

Σμάραγος [ᾰ], ὁ, δαίμων τις ἐν Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 14. 9.

σμαράσσω, = **μαράσσω**, **σμαραγέω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 720. 58.

σμάρδικον· «στρουθίον» Ἡσύχ.

σμαρδικοπώλης, ου, «ὁ τοὺς στρουθοὺς πωλῶν» Ἡσύχ.

σμαρίλη [ῑ], ἡ, = **μαρίλη**, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 41.

σμᾰρίς, **-ίδος**, ἡ, σμικρὸν ἰχθύδιον θαλάσσιον, «μαρίδα», Ἐπίχ. 35Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 5, Ὀππ. Ἁλ. 1. 109, κτλ., Ἡσύχ. [ᾰ· μόνον παρὰ Μαρκέλλ. Σιδ. 97, ᾱ].

σμάω, γ' ἑνικ. συνηρ. **σμῇ (ἐπι-)** Κρατῖν. ἐν «Κλεοβουλίναις» 9, Ἀριστοφ. Θεσμ. 389, ἀπαρ. **σμῆν** Λουκ. Λεξιφάν. 3· γ' ἑνικ. παθ. **σμῆται** Ἀντιφάν. ἐν «Μαλθ.» 1· ἀλλὰ παρ' Ἴωσι καὶ μεταγεν. πεζογράφοις **σμᾷ**, **σμᾶται**, Ἡρόδ. 9. 110, Λουκ. Γυμν. 29 (πρβλ. **χράω** C)·— ὁ Ἰων. τύπος **σμέω** εἶναι πιθανῶς εφαρμένος, ἴδε Δινδ. π. Διαλ. Ἡροδ. σ. 29· — παρατατ. **ἔσμων (ἐξ-)** Ἡρόδ. 3. 148· ἀόρ. **ἔσμηξα** Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 3.— Μέσ., ἐνεστ. μετοχ. **σμώμενος** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 326· ἀόριστ. **ἐσμησάμην** Ἡρόδ. 4. 73· Δωρικ. μετοχ. **σμᾱσάμενος** Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 32. (Ἐκ τῆς √ΣΜΑ παράγεται καὶ τὸ **σμή-χω**, πρβλ. **ψάω ψήχω**. **νάω νήχω**). Σπογγίζω ἢ καθαρίζω, πλύνω διὰ σάπωνος ἢ δι' ἀλοιφῆς (**σμῆμα**), ἀποπλύματι τὰς τρίχας Διόδ. 5. 28· μεταφορ., σμήσας τε λεπτοῖς ἄλσι (ἔξυπακ. τὴν σηπίαν) Ἄλεξ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. εὕρηται τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτοις **δια-**, **ἐκ-**, **ἐπισμάω**· — συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σμᾶσθαι τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 4. 73., 9. 110· λιπαρὸν σμασάμενοι πλόκαμον Καλλ. Λουκ. Παλλ. 32· ἀπολ., κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην ἐν τῇ πυέλῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 326, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Μαλθ.» 1, 4· — **σμάομαι**, **σμῆμα** λέγονται παρὰ

Φρυνίχῳ Ἀττικώτερα τῶν **σμήχομαι, σμῆγμα,** ἴδε Λοβέκ. σ. 253· ὁ Μοῖρις ὅμως ἀναφέρει τὰ **ῥύπτομαι, ῥύμμα** ὡς τὰς γνησίας Ἀττ. λέξεις. **II.** καθαρίζω, σπογγίζω, ἀποσπογγίζω, τὴν κάρδοπον Λουκ. Λεξιφάν. 3.

σμερδαλέος, α, Ἰωνικ. **η, ον.** ἐπίθετ. ἐπικ. (διότι τὸ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 553 εἶναι παρῳδούμενος ἡρωϊκὸς στίχος), φοβερὸς ἰδεῖν, φρικτός, φρικαλέος, δράκων Ἰλ. Β. 309· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως ὡς ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐξεβλήθη πρὸς τὴν ξηράν, Ὀδ. Ζ. 137· σμ. κεφαλή, ἐπὶ τῆς Σκύλλης, Μ. 91· χαλκὸς σμ., φρικτῶς ἀκτινοβολῶν, λάμπων φοβερῶς, Ἰλ. Μ. 464, Ν. 192· οὕτως ἐπὶ παντοειδοῦς ὁπλισμοῦ, σάκος, αἰγίς, ἀορτὴρ Υ. 260, Φ. 401, Ὀδ. Λ. 609· οἰκία σμ., ἐπὶ τοῦ Ἅιδου, Ἰλ. Υ. 64· ἔρις Ἡσ. Θ. 710· πόλισμα Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτέρ., κτλ. **2)** τρομερός, φρικτὸς εἰς τὴν ἀκοήν, μάλιστα κατ' οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., σμερδαλέον δ' ἐβόησε Ἰλ. Θ. 92, κτλ.· σμ. κονάβησαν, κανάχιζε Β. 334, Ὀδ. Κ. 399· οὕτω καὶ πληθ., σμερδαλέα κτυπέων, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Η. 497· σμ. ἰάχων Ε. 302. Ἡ ῥίζα φαίνεται πιθανῶς ἐκ τοῦ Σανσκρ. mard, Λατ. mord-ere· Ἀρχ. Γερμαν. schmerz-an· Ἀγγλ. to smart, τινάσσομαι, κεντοῦμαι).

σμερδαλεότης, -ητος, ἡ, φρικαλεότης, τρομερότης, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1702. 46.

σμερδνός, ή, όν, = σμερδαλέος, αἰγὶς Ἰλ. Ε. 742· σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον Αἰσχύλ. Πρ. 355· μυγαλέη Νικ. Θηρ. 815· — ὡς ἐπίρρ., σμερδνὸν βοόων Ἰλ. Ο. 678, 732· δέρκεται Ὁμ. Ὕμν. 31. 9.— Καθ' Ἡσύχ.: «δεινόν, καταπληκτικόν, πολεμικόν, σκυθρωπόν».

σμέρδος· «λῆμα. ῥώμη, δύναμις, ὅρμημα», καὶ «ἰχθύος εἶδος» Ἡσύχ.

σμέω, ἴδε **σμάω.**

σμῆγμα, τό, = **σμῆμα** (ἴδε **σμάω** ἐν τέλ.), Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Πλουτ. Δημήτρ. 27.

σμηγμᾰτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σάπωνα καὶ τὰ ὅμοια, Γλωσσ.

σμηγμᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων καθαριστικὰς ἰδιότητας, χρησιμεύων ὡς σάπων, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 10.

σμήκτης, ου, ὁ, ὁ τρίβων ἢ καθαρίζων, «παστρεύων», Γλωσσ.

σμηκτικός, ή, όν, καθαρτικός, ἐπὶ φαρμάκων τινῶν, Δίφιλ. ὁ ἰατρ. παρ' Ἀθην. 55B, 64E· δύναμις σμ. τῶν ὀδόντων Διοσκ. 2. 4, Ἡσύχ.

σμηκτρὶς (ἐξυπακ. γῆ), **-ίδος,** ἡ, εἶδος κναφευτικῆς γῆς, χώματος ἢ πηλοῦ χρησίμου πρὸς κάθαρσιν ἐνδυμάτων, «πηλός», Νικοχ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1, Κηφισόδ. ἐν «Τροφ.» 4· ὡσαύτως γῆ σμ. Ἱππ. 667. 1 (διάφ. γρ. **σμηκτίς**), 884E·— περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 253.

σμηλακέω, ἐκβάλλω φωνήν, ἦχον, Ἡσύχ.

σμήλη, ἡ, = **σμῆγμα,** ἀμφίβ. παρ' Ἀλεξ. Τραλλ. 6. 86.

σμήλω, = **σμάω, σμήχω,** μόνον παρ' Ἡσυχ.

σμῆμα, τό, (σμάω) κυρίως πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς καθαρισμόν, σάπων, ἀλοιφὴ καθαρτική, «πηλός», Ἀντιφάν. ἐν «Κωρυκ.» 1, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 409E· — **σμῆγμα** λέγεται ἧττον Ἀττικόν, ἴδε **σμάω** ἐν τέλει.

σμημᾰτο-φορεῖον, τό, δοχεῖον σμημάτων, καθαρτικῶν ἀλειμμάτων, κυτίον πρὸς ἐναπόθεσιν σμημάτων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 120·— ὡσαύτως **σμηματο-δοκὶς** καὶ **-θήκη,** ἡ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ῥύμμα.**

σμῆναι· «τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἤτοι αἱ θῆκαι» Ἡσύχ.

σμηνεύω, ὡς σμῆνος καθίζω, φωλεύω, ἐπί τι Ἐπιφάν.

σμηνηδόν, Ἐπίρρ. (σμῆνος) κατὰ σμήνη, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σελ. 127.

σμηνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σμῆνος,** Διοσκ. 2. 106, Ἡσύχ.

σμηνιών, -ῶνος, ὁ, ὁ τόπος πλήρης κυψελῶν μελισσῶν, μελισσών, Ἀπολλων. Ἱστ. σ. 89.

σμηνο-δόκος, ον, ὁ περιέχων σμῆνος μελισσῶν, Ἀνθολ. Π. 9. 438.

σμηνο-κόμος, ον, (κομέω) ὁ περιποιούμενος μελίσσας, «μελισσουργός» Ἡσύχ.

σμῆνος, Δωρ. **σμᾶνος, εος,** τό, = **σίμβλος,** κυψέλη μελισσῶν, «κρηνί», Λατ. alveare, σμήνεσσι (διάφ. γραφ. σίμβλοισι) κατηρεφέεσσι Ἡσ. Θ. 594, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 552C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 6 κἑξ.·— ἐν τῷ Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 16, **σμήνη,** ἡ. **II.** συνήθως = **ἑσμός,** πλῆθος μελισσῶν, ἓν ὅλον βασίλειον ἐξ αὐτῶν, σμ. ὡς μελισσῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 129, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 293D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 44, κ. ἀλλ.· ἐπὶ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 425· ἐπὶ τῶν κερασφόρων σφηκῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 3. **2)** καθόλου, μέγα πλῆθος, βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμ. Σοφ. Ἀποσπ. 693· οἷον σοφιστῶν σμ. Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 2· σμ. θεῶν, τῶν Νεφελῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 297· καὶ μεταφορ., τὸ τῶν ἡδονῶν σμ., σμ. τι ἀρετῶν Πλάτ. Πολ. 574D, Μένων 72A· ἀποικιῶν σμήνη Ἀριστείδ. 1. 115· — ὁ πληθ., σμῆνα μελισσάων ἀπαντᾷ ἐν Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 96B.

σμηνουργέω, εἶμαι μελισσουργός, Σουΐδ. **II.** ἐν τῷ παθ. ἐπὶ μελισσῶν, ἀποτελῶ σμῆνος, συσσωρεύομαι, καθίζω σμηνηδόν, ἐν τοῖς δένδρεσι Στράβ. 509, πρβλ. 73.

σμηνουργία, ἡ, μελισσουργία, μελισσοκομία, Πολυδ. Ζ', 101.

σμηνουργός, ὁ, = **μελισσουργός,** Αἰλ. π. Ζ. 5. 13, Πολυδ.

σμῆξις, -εως, ἡ, καθαρισμός, «πάστρεμα», τῶν ὀδόντων Διοσκ. 2. 5., 5. 116. **II.** ἀπόμαξις, σπόγγισμα, τῶν αἱμάτων Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 453D.

σμηρέα, ἡ, φυτόν τι, ἴσως πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **σπειραία** ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 4, πρβλ. Πλίν. 21. 29· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει «**σμηρία·** κισσός».

σμῆριγξ, -ιγγος, ἡ, = **μῆριγξ,** Λυκόφρ. 37, Πολυδ. Β', 22. — «πλεκταί, σειραί. βόστρυχοι, καὶ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ τοῖς αὐχέσιν ὀρθαὶ τρίχες», καὶ «σμήριγξ· πόα. καὶ εἶδος ἀκάνθης»·

σμηρίζω, στιλβώνω διὰ τῆς τριβῆς, «ὑαλίζω», Ἥρων Πνευμ. 165D, 180D.

σμήρινθος, ἡ, = **μήρινθος,** Πλάτ. Νόμ. 644E.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὄρνις ποιός».

σμηρίον, τό, = **πρόπολις** II, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 14.

σμῆρις, ἡ, ἴδε **σμύρις.**

σμήρισμα, τό, ὁ σωλὴν σίφωνος, ὑποκορ. **σμηρισμάτιον,** τό, Ἥρων Πνευμ. 159, 160.

σμήχη, ἡ, = **σεύτλιον,** Ἡσύχ.

σμήχω, παρατατ. ἔσμηχον Ὀδ. Ζ. 226· ἀόρ. ἔσμηξα Νόνν. Δ. 25. 331, κτλ. — Παθ. **σμήχομαι** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· ἀόρ. ἐσμήχθην (δι-) Ἀριστοφ. Νεφ. 1237. Ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **σμάω,** σπογγίζω καὶ καθαρίζω, ἀποπλύνω τῇ βοηθείᾳ σάπωνος ἢ σαπωνώδους ἀλοιφῆς (πρβλ. **σμῆμα, σμῆγμα**), ἀποπλύνω, ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** ἀποκαθαίρω διὰ λούσεων καὶ χρισμάτων, Διοσκ. 1. 39., 2. 11, κτλ.· καθαρίζω καὶ ἀπορρίπτω, ἀφαιρῶ, τὸ φλέγμα Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 10, Ἡσύχ. **II.** ἀποσπογγίζω καὶ καθαρίζω, Λυκόφρ. 876· ἀσπίδα σμ. Βαβρ. 76. 12· παροιμ., Αἰθίοπα σμ., ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων, ματαιοπονεῖν, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 28, Παροιμιογρ., Αἴσωπ.— Μέσ. καὶ παθ., νίπτω ἐμαυτὸν ἢ πλύνομαι δι' ἄλλου, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· σμηχομένα κρόταφον, ἀπομάττουσα καὶ καθαρίζουσα τὸ μέτωπον, Ἀνθ. Π. 6. 276. — Πρβλ. **σμάω** ἐν τέλ.— Ἴδε Κόντου Λόγ. Ἑρμῆν σ. 435.

σμίγδην, σμίγω, διάφορ. γρφ. ἔσθ' ὅτε ἀπαντῶσα ἀντὶ **μίγδην, μίσγω.**

σμίκρασπις, -ιδος, ὁ, ἴδε **μίκρασπις.**

σμικρίζω, ποιῶ τι λίαν σμικρόν, εἰς κόνιν μεταβάλλω, λειοτριβῶ, Ἡσύχ.

σμῑκρίνης [κρῐ], **ου,** ὁ, ὁ περὶ σμικρῶν σκεπτόμενος, μικρολόγος, φιλάργυρος· κεῖται δὲ ὡς προσηγορικὸν ὄνομα ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ ὡς ἐν τῇ Γαλλικῇ τὸ Harpagon, Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 3, «Ἐπιτρ.» 5, πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 43.

σμῑκρο-, περὶ πάντων τῶν οὕτως ἀρχομένων ἴδε **μικρο-.**

σμῑκρός, ά, όν, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **μικρός,** ὃ ἴδε.

σμῑκρότης, σμικρόφθαλμος, σμῑκρύνω, ἴδε ἐν λ. **μικρ-.**

σμῖλα, ἡ, = **σμίλη,** Ἀνθ. Π. 6. 62, 295.

σμῑλάκῐνος, η, ον, ὁ ἐκ σμίλακος, ξύλον Πολυδ. Ε', 32·— ὡσαύτως **σμιλάκειος, α, ον,** Θεόγνωστ. σ. 55.

σμιλακτεῖ· «φωνὴν ἀποτελεῖ» Ἡσύχ.

σμῖλαξ, παλαιότερ. Ἀττ. **μῖλαξ, -ᾰκος,** ἡ, (ἀλλὰ τοῦ σμίλακος Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 5)·— ἐν Ἀρκαδίᾳ, δένδρον τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πρίνου, αὐτόθι 3. 16, 2, πρβλ. Πλίν. Η. Ν. 16. 6. **II.** = **μῖλος,** Λατ. taxus, ἡ «σμιλακιά», Πλάτ. Πολ. 372B, Διοσκ. 4. 80, Πλούτ. 2. 647F· πρβλ. **σμῖλος.** **III.** σμῖλαξ κηπαία, ὡς τὸ **δόλιχος** ἢ **φάσηλος,** κηπαῖον φυτὸν φέρον ὄσπρια, Phaseolus vulgaris, οὗ ὁ καρπὸς (λόβια) παρεσκευάζετο καὶ ἠσθίετο ὡς τὰ φασόλια, Διοσκ. 2. 176. **IV** εἶδος βοτάνης, convolvulus, σμ. τραχεῖα, ἓν εἶδος αὐτῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 11, Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 142 (144)· σμ. λεία, κατὰ τὸν Sprengel, Convolvulus sepium, αὐτόθι 143 (145).— Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶδος εἶναι πιθανῶς ἡ **σμῖλαξ** ἢ **μῖλαξ** τῶν Τραγ. καὶ Κωμ.· ἴδε Εὐρ. Βάκχ. 108 (ἔνθα ὁ Mr. Sandys νομίζει ὅτι νοεῖται ἡ σμ. τραχεῖα καὶ σχετίζει αὐτὴν πρὸς τὴν μέλαιναν βρυωνίαν ἢ ἀγριάμπελον, black bryony), 703, Ἀριστοφ. Νεφ. 1007, Ὄρν. 216, κτλ.· σμ. ἡ πολύφυλλος Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶν» 1, ἔνθα ἴδε Meineke, Ἡσύχ. (Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.).

σμῑλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σμίλη,** Παῦλ. Αἰγ.

σμῑλεία, καὶ **σμίλευσις,** ἡ, σκάλισμα ἢ γλυφὴ διὰ σμίλης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 127.

σμίλευμα [ῐ], τό, ἔργον γλυφῆς· μεταφορ., σμιλεύματα ἔργων, ἔργα λεπτῶς διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 819, Ἡσύχ.

σμῑλευτός, ή, όν, «σκαλισμένος», γεγλυμμένος (πρβλ. **νεοσμίλευτος**), Ἀνθ. Π. 7. 411.

σμῑλεύω, γλύφω λεπτῶς, «σκαλίζω», Γρηγ. Ναζ.· μεταφορ., σμ. ἐννοίας Εὐστ. Πονημάτ. 106. 29.

σμίλη [ῑ], ἡ, μαχαίριον πρὸς γλυφὴν ἢ κλάδευμα, Λατ. scalpum, Ἀριστοφ. Θεσμ. 779, Πλάτ. Πολ. 353Α, Βατρ. 98. 13· ἐργαλεῖον χαρακτικόν, ἐργαλεῖον γλύπτου, Ἀνθ. Π. 7. 429· χειρουργοῦ μαχαίριον (πρβλ. **φλεβοτόμος**), Λουκ. πρ. Ἀπαίδ. 29, Πολυδ. Δ', 181· μαχαίριον ὑποδηματοποιοῦ, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 129C· μαχαίριον ἀμπελουργοῦ ἐν Γεωπ. 5. 35, 1 (ἀλλ' ἴδε Πλάτ. Πολ. 353Α)· κονδυλομάχαιρον, Ἀνθ. Π. 6. 67, κτλ.· — πρβλ. **σμῖλα**.

σμιλι-γλύφος [ῠ], **ον**, ὁ διὰ τῆς σμίλης γλύφων, χαράττων, τέχναι Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 402. 3.

σμῑλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σμίλη**, Λατ. scalpellum, Πλούτ. 2. 60Α, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 26.

σμῑλιωτός, ή, όν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα σμιλίου, Ἡλιόδ. ἐν Χειρουργ. Cocch. 94, πρβλ. Παῦλ. Αἰγ. 6. 91.

σμῑλοειδής, ές, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σμίλην· ἐν τῷ ἐπιρρ. **-δῶς**, Γρηγ. Νύσσ.

σμῖλος, ὁ, = **μῖλος**, ἡ «σμιλακιά», σμῖλαξ, Νικ. Ἀλεξιφ. 624 (611).— Καθ' Ἡσύχ.: «δένδρον (ἐλάτῃ ὅμοιον). οἱ δὲ πρῖνος. ἄλλοι μίλακα, ᾗ στεφανοῦνται».

σμινθυρίδια (ἐξυπακ. ὑποδήματα), τά, εἶδος πεδίλων, Πολυδ. Ζ', 89, Ἡσύχ. (Περὶ Σμινθυρίδου τοῦ Συβαρίτου ἴδε Ἡρόδ. 6. 127).

σμίνθα· «ὁ κατοικίδιος μῦς» Ἡσύχ.

Σμινθεύς, έως, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Α. 39· ἢ (ἐκ τοῦ **Σμίνθος** ἢ **Σμίνθη** ἥτις ἦν πόλις Τρωϊκή, Ἡσύχ., Στέφ. Βυζ.) = ὁ Σμίνθιος· ἢ (ἐκ τοῦ **σμίνθος**) ὁ μυοκτόνος, ὁ τοὺς ποντικοὺς φονεύων, Σχόλ. Ἐνετ. ἐν τόπῳ, πρβλ. Στράβ. 604, 613· — ὡσαύτως **Σμίνθιος**, ὁ, Αἰλ. π. Ζ. 12. 5, Σχόλ. Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.

σμίνθος, ὁ, μῦς, ποντικός (λέξις Κρητική, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Α. 39), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 226, Λυκόφρ. 1307, Ἀνθ. Π. 9. 410, Στράβ. 613 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **σμίνθιοι**), Ἡσύχ.· — Πρβλ. **Σμινθεύς**.

σμίντα· «παλίουρος» Ἡσύχ.

σμῑνύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372.

σμῑνύη (οὐχὶ **σμινύα**), ἡ, σκαπάνη ἔχουσα δύο μακροὺς πρὸς σκαφὴν ὀδόντας, δίκελλα, «τσάπα», Λατ. bidens, ὡς ἡ **δίκελλα**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1486, 1500, Ὄρν. 602, Εἰρ. 546, Πλάτ. Πολ. 370D· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύχ. 302· **σμινύδας** ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372 (Πολυδ. Γ', 173) ἴσως εἶναι ἁμάρτημα ἀντὶ **σμινύας**, πρβλ. B.k. ἐν Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. σ. 1118, Ἡσύχ.

σμίνυον, τό, = τῷ προηγ., πιθαν. γραφ. ἀντὶ **σμῖνον** ἐν Νικ. Θηρ. 386.

σμιρεύς· «μέτρον οἰνικὸν εἰς Πεντάπολιν Λιβύης. καὶ **σμηρεύς**» Ἡσύχ.

σμιρίς· «ἄμμου εἶδος, ᾗ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων. καὶ δένδρον» Ἡσύχ.

σμίς· «μῦς» Ἡσύχ.

σμογερόν· «σκληρόν. ἐπίβουλον. μοχθηρὸν» Ἡσύχ.

σμοκορδοῦν, = **σπλεκοῦν**· «τὸ σχηματίζεσθαι τὰς γυναῖκας» Ἡσύχ.

σμορδοῦν· «συνουσιάζειν» Ἡσύχ.

σμόρδωνες· «ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων· ὡς πόσθωνες» Ἡσύχ.

σμοιός, ή, όν, Ἀρκάδ. 37, **σμοῖος, α, ον**, Θεόγνωστ. ἐν Ὀξων. Ἀνεκδ. 49, = **σκυθρωπός**· ὡσαύτως **μοιός, σμυός**, Γραμμ.— Καθ' Ἡσύχ.: «χαλεπός, φοβερός, στυγνός».

σμόω, = **σμώγω**, Ἐτυμολ. Μέγ., Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 407.

σμῠγερός, ποιητ. ἀντὶ **μογερός**, ὁ μετὰ κόπου, μετὰ πόνου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 374, Δ. 380· σμυγερὸν σμυγερῶς Σοφ. Φιλ. 166, κατὰ τὸν Brunck ἀντὶ στυγερὸν στυγερῶς· πρβλ. Σχολ. ἐν τόπῳ, Ἡσύχ., Εὐστ. 315. 4.·— ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ σύνθετ. ἐπίρρ. **ἐπισμυγερῶς**, ὃ ἴδε.

σμύδρος· «διάπυρος σίδηρος» Ἡσύχ.

σμυκτήρ· «ὁ μυκτήρ» Ἡσύχ.

σμύλα ἢ **σμύλλα**, ἡ, ἰχθύς, «σαύρα» Ἡσύχ., Ἀλέξ. Τραλλ. 11. 617, Γεωπ. 20. 7, 1.

σμυλίχη, ἡ, ἡ ἐν τῷ ζυγῷ ὀπή, ἐν ᾗ ὁ ῥυμὸς ἦτο ἐμβεβλημένος, Ἡσύχ.

σμύξων, ὁ, = **μύξων**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «σμῦξαι· φλέξαι. ἐμπρῆσαι. μαρᾶναι».

σμυός· «σκυθρωπός» Ἡσύχ., ἴδε **σμοιός**.

σμύραινα, ἡ, = **μύραινα**. Πλάτ. Κωμικ. ἐν Συμμαχίᾳ» 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 5· πρβλ. **σμῦρος**. Ἐπίθ. **-ώδης, ες**, Ἐπιφάν.

σμῡρίζω, ποιητ. ἀντὶ **μυρίζω**, κόμας Ἀρχίλ. 26.

σμύρις, -ιδος, ἡ, κόνις πέτρας σκληρᾶς σιδηροχάλκου, ᾗς ἐποιοῦντο χρῆσιν οἱ λιθοξόοι καὶ τῶν πολυτίμων λίθων ἐργάται, Διοσκ. 5. 165· **σμιρὶς** παρ' Ἡσυχ., ὃ ἴδε· — ὡσαύτως **σμυρίτης** λίθος ὁ, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΜΑ', 7).

σμύρνα, Ἰων. **σμύρνη**, ἡ, ὡς τὸ **μύρρα**, τὸ ῥητινῶδες κόμμι Ἀραβικοῦ τινος δένδρου (ἴσως εἴδους ἀκακίας) οὗ ἐποιοῦντο χρῆσιν εἰς τὴν ταρίχευσιν τῶν νεκρῶν, Ἡρόδ. 2. 40, 73, 86· καλεῖται σμύρνης ἱδρὼς παρ' Εὐρ. ἐν Ἴωνι 1175· ἐκαίετο καὶ ὡς θυμίαμα, βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνης σταλαγμοὺς Σοφ. Ἀποσπ. 340· ὑποθυμίην σμ. Ἱππ. 565. 16· ἐχρησίμευεν εἰς χρῖσιν ἢ ἀλοιφήν, σμύρνῃ κατάλειπτος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1332· ὡς ἀλοιφὴ ἑλκῶν, σμύρνῃσι ἰώμενοι τὰ ἕλκεα Ἡρόδ. 7. 181· πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 2., 9. 4, 3, 10, Διοσκ. 1. 77. (Ὁ ἀρχικὸς τύπος θὰ ἦτο **μύρρα**, ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ morâh· πρβλ. **κιννάμωμον**).

Σμύρνα, Ἰωνικ. **-νη**, πόλις ἐν Ἰωνίᾳ, Ὅμ. Ἐπιγράμμ. 4. 6, Μίμνερμ. 9 (ἔνθα καλεῖται Αἰολική, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 149)·— **Σμυρναῖος, α, ον**, ὁ ἐκ Σμύρνης, Πινδ. Ἀποσπ. 218· **Σμυρναϊκός, ή, όν**, Ἀθήν. 319D· κτλ.— Ἐν Ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτων συχνάκις φέρεται **Ζμύρνα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 247, 1590, κ. ἀλλ.

σμυρναῖος, α, ον, ὁ ἐκ σμύρνης ἢ μύρρας, Ἀνθ. Π. 4. 1, Ἀρρ. Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. σ. 13 κἑξ.

σμυρνεῖον, τό, = **σμυρνίον**, Νικ. Θηρ. 848, Ἀλεξιφ. 405· «τοῦ ἱπποσελίνου ὁ καρπός. καὶ αὐτὴ ἡ βοτάνη» Ἡσύχ.

σμυρνη-φόρος, ον, = **σμυρνοφόρος**, Γρηγ. Νύσσ.

σμυρνιάζω, παρασκευάζω ἢ συσκευάζω διὰ μύρρας, ἀρωματίζω, οἶνος ἐσμυρνισμένος Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 23. **2)** ἀμεταβ., εἶμαι ὅμοιος πρὸς μύρραν, Διοσκ. 1. 79.

σμύρνῐνος, η, ον, (σμύρνα) ὁ ἐκ μύρρας, πεποιημένος ἐκ μύρρας, Ἑβδ. (Ἐσθ. Β', 12).

σμυρνίον, τό, = **ἱπποσέλινον**, Διοσκ. 3. 72 (79)· πρβλ. **σμυρνεῖον**.

σμύρνισις, εως, ἡ, ἡ διὰ μύρρας ταρίχευσις, Ἀέτ. 16.

σμυρνο-βότανον, τό, = **σμυρνίον**, Γραμμ.

σμυρνο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων μύρραν, γῆ Στράβ. 769.

σμῦρος, ὁ, εἶδος ἐγχέλεως διαφόρου τῆς **σμυραίνης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὁ ἄρσην ἰχθύς. καὶ ἡ θήλεια σμύραινα».

σμῦς· «ὁ μῦς» Ἡσύχ.

σμύσσεται· «ἀπομύσσεται» Ἡσύχ.

σμυστία· «ἡ πρόπολις» Ἡσύχ.

σμύχω· ἀόρ. **ἔσμυξα (κατ-)** Ἰλ. Ι. 653, Ἀνθ. Π. 5. 254·— Παθ., ἀόρ. **ἐσμύχθην (κατ-)** Θεόκρ. 8. 90· **ἐσμύγην (ἀπ-)** Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3· πρκμ. **ἔσμυγμαι (κατ-)** Ἡλιόδ. 7. 21· [ῡ, πλὴν ἐν τῷ παθ. ἀορ. **σμῠγῆναι**]. Καίω διὰ βραδέος καὶ ἡσύχου πυρός, κάμνω ὥστε νὰ καῇ τι μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον, «κουφοβράζω», πρβλ. **κατασμύχω**· μεταφ., ἐπὶ θλίψεως, τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 762·— Παθ., βραδέως καιόμενος φθείρομαι, Ἴλιον πυρὶ σμύχοιτο Ἰλ. Χ. 411· διὰ τοῦ πυρὸς τοῦ ἔρωτος, Μόσχ. 6. 4, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 446. — Καθ' Ἡσύχ.: «φθείρω, τρύχω».

σμώγη· «ῥανίς· τὸ τυχόν. Ἀμερίας βούγλωσσον» Ἡσύχ.

σμώγω, πλήττω, μνημονεύεται ὡς ῥίζα τοῦ **σμῶδιξ**, Ἐτυμολ. Μέγ. 721. 23.

σμώδιγξ· «ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος» Ἡσύχ., ἴδε **σμῶδιξ**.

σμωδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σμώδιγγας ἢ οἰδήματα ἐκ κτυπήματος, σμ. φάρμακον, ἔμπλαστρον διὰ τοιαῦτα παθήματα, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

σμῶδιγξ, -ιγγος, ἡ, οἴδημα, πρήξιμον προξενούμενον ἐκ κτυπήματος, μώλωψ, Λατ. vibex, σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη Ἰλ. Β. 267· πυκναὶ δὲ σμώδιγγες .. αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον Ψ. 716.

σμώνη, ἡ, ἀνέμου καταφορά, καταιγίς, Ἀρκάδ. 112, Ἐτυμολ. Μέγ. 721. 28, κ. ἀλλ.

σμώχω, μέλλ. **-ξω**, (σμάω), ψήχω, τρίβω, κατατρίβω, «λιανίζω», καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1309· σμώξας Νικ. Θηρ. 530. **2)** μεταφορ., προσβάλλω δι' ὕβρεων, Διόδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 396 (389). — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς».

σοβᾰρεύομαι, ἀποθ., φέρομαι μετὰ σοβαρότητος ἢ πομπωδῶς ἀλαζονεύομαι, γαυριῶ, «μεγαλοπιάνομαι», Ἀνθ. Π. 5. 273, 280., 11. 382· «ἐπαίρομαι» Ἡσύχ.

σοβᾰρητικός, ή, όν, = **σοβαρός, σφοδρός**, Ἡσύχ.

σοβᾰρο-βλέφᾰρος, ον, ὁ ἔχων βλέφαρα ὑψωμένα καὶ ὑπερήφανα, δηλ. ὑπερήφανος, γαῦρος, πομπώδης, Ἀνθ. Π. 5. 217.

σοβᾰρός, ά, όν, (σοβέω) κυρίως ὁ ἀποδιώκων πτηνά·— ὅθεν, **I.** ὁρμητικός, ταχύς, βίαιος, ἄνεμος φέρεται σ. Ἀριστοφ. Νεφ. 406· σ. κατέχει αὔρα ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 944·— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἀντίθετον τῷ **ἡσύχως, ἠρέμα**, αὐτόθι 83. **II.** ἀλαζονευόμενος, πομπώδης, μεγαλοπρεπής, ὑπερήφανος, σχεδὸν ὡς τὸ **σεμνὸς** III, συκοφάντης ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 872· λίαν ἦν θρασὺς καὶ σ. [ὁ Ἔρως] Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 2· ἐπὶ ἵππου, ὡς τὸ γαῦρος, Ξεν. Ἱππ. 10, 17· σ. καὶ ὀλίγωρος Δημ. 1357. 25· σ. αὐχήν, ὀφρὺς Ἀνθ. Π. 5. 28, 92· σοβαρὸς τῇ χαίτῃ Λουκ. Ζεῦξις 5· ἐπὶ θριαμβευτικῆς πομπῆς, Πλουτ. Σύλλ. 34. — Ἐπίρρ.

-ρῶς, Πολύβ. 3. 72, 13, Πλουτ. Ἀλκιβ. 4. 2) ἐπὶ πραγμάτων, σ. μέλος Ἀριστοφ. Ἀχ. 674· τιάρα Πλουτ. Ἀλέξ. 45· σοβαρωτέρα τιμῇ, εἰς ὑψηλοτέραν τιμήν, ἀκριβότερα, Αἰλ. π. Ζ. 16. 32· σοβαρὸν γελᾶν Πλάτων ἐν Ἀνθ. Π. 6. 1, Θεόκρ. 20. 15.

σοβαρότης, -ητος, ἡ, ἀλαζονεία, ἀγέρωχον ὕφος, καὶ **σοβαρό-φρων, ον**, ἀλαζών, Βυζ.

σοβάς, -άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **σοβαρός**, ἐπὶ βακχῶν καὶ ἑταιρῶν, αὐθάδης, ἀναιδής, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 62. ΙΙ. ἡ σεβάς, εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθήν. 629F. — Καθ' Ἡσύχ. «ὑπερήφανοι. ἄστατοι. μαινόμενοι».

σοβέω, ἀποδιώκω, ἀποσοβῶ πτηνὰ (ἴδε ἐν τέλ.), ἡμεῖς δὲ .., οὐ σοβοῦντος οὐδενός, ἀνεπτόμεθ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 34· ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν (ὀλίγῳ ἀνωτέρω εἶχεν ὀνομασθῆ **στρουθός**), ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 211· σ. τὰς ἀλεκτρυόνας Πλάτ. Κωμ. ἐν «Δαιδ.» 2· οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν; Μένανδρ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 5· τέττιγας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 7· οὕτω καί, ὥσπερ αἰπόλιον .. αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σ. Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύραννος. 3· ἴδε ἐν λέξ. **ἀποσοβέω**. 2) καθόλου, ἀποδιώκω, ἐξελαύνω, ἐκτινάσσω, τὴν κόνιν Ξεν. Ἱππ. 5, 5. ΙΙ γινῶ ὁρμητικῶς ἢ βιαίως (πρβλ. **σοβαρὸς** Ι), ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε Ἀριστοφ. Σφ. 1523· σ. τὴν κύλικα, ὠθῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.· ἔχοντες ξύλα σοβοῦσι τὴν ὕλην, ἀναταράττουσι καὶ κτυποῦσι τὸ δάσος (ὅπως ἀναπτῶσι τὰ πτηνά), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 4. 2) μεταφορ., ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις, ἃς πλήξῃ (τοὺς συνδαιτυμόνας) μὲ ποτήρια (πρβλ. **πατάσσω** ΙΙ. 2), Ἄμφις ἐν «Ἐριθ.» 2. 3) μεταφορ. ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., εὑρίσκομαι ἐν πολλῇ συγκινήσει, σφοδρῶς ταράττομαι, γυνὴ σεσοβημένη Ἱππ. 1278. 4, πρβλ. Φιλόστρ. 519· σεσοβημένος οἴστρῳ Ἀνθ. Π. 6. 219· σεσ. πρὸς δόξαν, ἐνθέρμως ποθῶν δόξαν, Πλουτ. Πομπ. 29· σεσ. περί τι Φίλων 1. 131· ῥυθμὸς σεσ., ταχύς, γοργός, ἄγριος, Λογγῖν. 41. 1· σεσ. κίνησις Φίλων 2. 267. ΙΙΙ. ἀμεταβ., βαδίζω μὲ τρόπον πομπώδη, ἐπίσημον, σείομαι περιπατῶν, βαίνω ὑπερηφάνως καὶ μεγαλοπρεπῶς, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ Δημ. 565 ἐν τέλ.· σεβοῦντες ἐν ὄχλῳ προπομπῶν Πλουτ. Σόλων 27· μετὰ παρασκευῆς καὶ θεραπείας σ. Ἀλκίφρων 1. 38· σόβει ἐς Ἄργος, «τράβα, πήγαινε» εἰς τὸ Ἄργος, Λουκ. Θεῶν Δ. 24. 2· σ. παρὰ τὸν Δρύαντα Λόγγος 3. 29. (Ἐκ τῆς √ΣΟΒ ἢ ΣΟΥ (=ΣΟϜ), ἥτις συγγενεύει πρὸς τὴν √ΣΥ, **σεύω, ἔσσυμαι**·—**σοῦ, σοῦ** ἦτο κραυγὴ πρὸς ἀποσόβησιν πτηνῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 209· ἴσως ὅμως τοῦτο ἦτο ἀνεξάρτητον ἀπὸ τοῦ ῥήματ. **σοβέω**. Ἐντεῦθεν τὸ **σοβ-αρός**, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σοβεῖν· διώκειν. τρέχειν. ἐλαύνειν», καὶ «σοβεῖται· διώκεται».

σόβη, ἡ, ἵππουρις, ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου, Ἱππιατρ.·— ὁ ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφος περικεφαλαίας, «φοῦντα», Σουΐδ.·— τριχωτὸς λόφος, τρίχωμα, Συνέσ. 80D· πρβλ. **φόβη**.

σόβησις, ἡ, ταραχή, τάραχος, ἀνακίνησις, περί τι Πλουτ. 2. 286C, 671F.

σοβητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποδιώκων μακράν, ἀποσοβῶν, Ἐπιφάν.

σόβητρον, τό, ῥιπίδιον δι' οὗ ἀποδιώκουσι τὰς μυίας, «ξεμυιγιαστῆρι», οὐρά, σ. τῶν ἐπιποτωμένων Φίλων 2. 428.

Σόβος, ὁ, (σοβέω) = **Σάτυρος**, Σχόλ. εἰς Δημ. (;)

σογκίτης [ῑ], ὁ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἱερακίου, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 72.

σόγκος, ὁ, = **σόγχος**, ὃ ἴδε.

σογκώδης, ες, (εἶδος) ὄνομα τοῦ φυτοῦ **σόγκος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 5.

σογχίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ἱεράκιον, φυτόν, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 72.

σόγχος, ὁ, σκολυμώδης βοτάνη, «ζοχός», sonchus, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 1· καὶ **σόγκος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 10., 6. 4, 3, κτλ.· «λάχανον ἄγριον» Ἡσύχ.

σοί, ἴδε **σύ**.

σοίθης· «ψίθυρος. ἀλαζών, διάβολος. (Ἀττικοί, λάλος, στωμύλος)» Ἡσύχ.

σοίκιδες· «κώνωπες» Ἡσύχ.

σοῖο, Ἰων. γεν. τοῦ **σός, σόν**.

σοῖς, -ῖδος, ἡ, = **σοβάς**, Ἡσύχ.

σοῖσφα καὶ **σοῦσφα**, πτηνόν τι, τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν ἐγγύτητα τῆς γῆς ἐν τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ, ὅτι πλησίον ἡ ξηρά, Κοσμᾶς Ἰνδ. 2. 132D, 133A.

σοκᾶ· «βροχίζει. ὀχλεύει» Ἡσύχ.

σόκκος, ὁ, εἶδος βρόχου, δι' οὗ ἐμπλέκονται καὶ κατακρημνίζονται οἱ ἱππεῖς, «σκάλα»·— **σοκκεύω, -ίζω**, κάμνω χρῆσιν τοῦ **σόκκου**, Βυζ.· πρβλ. Chilmead. εἰς Μαλαλ. σ. 619. ἔκδ. Βόνν.

σολοικία, ἡ, = **σολοικισμός**, Λουκ. π. Ὀρχ. 80· ἴδε Ἀμμών. περὶ σολοικίας.

σολοικίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ὁμιλῶ ἢ γράφω οὐχὶ ὀρθῶς, ὑποπίπτω εἰς συντακτικὸν ἁμάρτημα, φωνῇ Σκυθικῇ σολ., ὁμιλῶ κακῶς τὴν Σκυθικὴν γλῶσσαν, Ἡρόδ. 4. 117· σ. τῇ φωνῇ Δημ. 1110. 29, πρβλ. Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 14, Ῥητορ. 3. 5, 7· σολοικίζειν, = τῇ λέξει βαρβαρίζειν ὁ αὐτ. π. Σοφ. Ἐλέγχ. 3, 2· σ. καὶ βαρβαρίζειν Πλουτ. 2. 59F· πρβλ. **σολοικισμός**. ΙΙ. σφάλλομαι ὡς πρὸς τὴν διαγωγήν, φέρομαι οὐχὶ μὲ καλὸν τρόπον, ἀγροίκως, περί τι Πλουτ. 2. 45E, ἔνθα ἴδε Wyttenb.· τῇ χειρὶ Φιλόστρ. 542.— Καθ' Ἡσύχ.: «βαρβαρίζω».

σολοικισμός, ὁ, ἔλλειψις ὀρθότητος ἐν τῇ χρήσει τῆς γλώσσης, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 14· βαρβαρισμὸς ἢ σ. Πλουτ. 2. 731F, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 23· καὶ ἴδε **σολοικίζω**· ἀλλ' οἱ γραμματικοὶ ποιοῦνται τὴν ἑξῆς διάκρισιν: **βαρβαρισμός**, ἁμάρτημα περὶ τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων, **σολοικισμὸς** δέ, ἁμάρτημα περὶ τὴν σύνταξιν τῶν προτάσεων, «ὅτε τις ἀτέχνως διαλέγεται» Ἡσύχ., Ἀπολλών. π. Συντάξ. σ. 198, Σουΐδ. ἐν λ. **βαρβαρισμός**, κ. ἀλλ. ΙΙ. τρόπος ἄγροικος καὶ ἄξεστος, ἀπειροκαλία, «χωριατιά», Πλουτ. 2. 520A.— Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σελ. 475 κέξ.

σολοικιστής, οῦ, ὁ, (σολοικίζω) ὁ λαλῶν οὐχὶ ὀρθῶς, ὁ ὑποπίπτων εἰς σφάλματα συντακτικά, ἐπιγραφὴ διαλόγου τινὸς τοῦ Λουκιανοῦ.

σολοικο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σολοικισμόν, φαινόμενος σόλοικος, Εὐστ. 1752. 43, κτλ.· Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ὠριγέν. 3. 438A·- παρὰ Γαληνῷ καὶ **-ώδης, ες**.

σόλοικος, ον, ὁ λαλῶν οὐχὶ ὀρθῶς, ἁμαρτάνων περὶ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, βάρβαρος, φθόγγος Ἀνακρ. 79· οἱ Σόλοικοι, ξένοι, Ἱππῶν. 36· βάρβαρον ἢ σ. τι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 10. ΙΙ. μεταφορ. ὡς τὸ **ἀπειρόκαλος**, ὁ περὶ τοὺς τρόπους σφαλλόμενος, φερόμενος ἀγροίκως, «χωριάτης», σ. τῷ τρόπῳ Ξεν. Κύρ. 8. 3, 21, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 16, 2, Πλουτ. 2. 817A· σολοικότερον ἂν εἴη, μετ' ἀπαρ., θὰ ἦτο ἄγροικον, ἠλίθιον, Ἱππ. Ἀγμ. 763.—Ἐπίρρ. **-κως**, ἀγροίκως, ἀξέστως, χονδροειδῶς, σ. κεκομμένοι, ἐπὶ νομισμάτων, Διογ. Λ. 7. 18. (Λέγεται ὅτι παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τῆς παραφθορᾶς τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀποίκων τῶν ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας, Στράβ. 663, Διογ. Λ. 1. 51).— Καθ' Ἡσύχ.: «σόλοικον· τὸ ἀμαθές», καὶ «σόλοικος· ἐπισεσυρμένος, ἀδιάφορος».

σολοικο-φανής, ές, ὅμοιος πρὸς σολοικισμόν, φαινόμενος σόλοικος, σχηματισμοὶ Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 8.— Ἐπίρρ. **-νῶς**, Εὐστ. 630. 46.

σολοι-τύπος [ῠ], **ον**, ὁ σφυρηλατῶν ὄγκον ἐκ σιδήρου (σόλος), μυδροκτύπος, Ἡσύχ.·— ἀλλ' ὡσαύτως, ΙΙ. ὁ ἐν Σόλοις χαλκευθείς, σφυρηλατηθείς, χαλκὸς αὐτόθι.

σόλος, ὁ, ὄγκος σιδήρου οὗ χρῆσιν ἐποιοῦντο ἐν ἀγῶνι ῥίπτοντες ὡς δίσκον, σόλον αὐτοχόωνον Ἰλ. Ψ. 826· ἐκρατεῖτο δὲ ἐν τῇ παλάμῃ καὶ ἐρρίπτετο μετὰ κυκλοτερῆ τῆς ὅλης χειρὸς κίνησιν, αὐτόθι 840, πρβλ. 844, Συλλ. Ἐπιγρ. 1541, Σωσίθ. παρὰ τῷ Ἑρμάνν. ἐν Ποιηματ. 1. 59· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ πλατέος λίθου ἢ δίσκου, ἀλλ' ἐν τῷ: μέγαν περιηγέα πέτρον,.. σόλον Ἄρεος, τὸ σόλος φαίνεται = **δίσκος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1366.— Καθ' Ἡσύχ.: «σόλον· δίσκον».

σομφός, ή, όν, σπογγώδης, πορώδης, ἀραιός, σ. οἷον σπογγιά Ἱππ. 408. 42· ἐπὶ κισήρεως, Ἄλεξ. ἐν «Λεβ.» 5. 10· ἡ γλῶττα σὰρξ μανὴ καὶ σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12· συχν. περὶ τῶν πνευμόνων, αὐτόθι 1. 17, 7, π. Ἀναπν. 15, 1, κ. ἀλλ.· σομφὴ σάρξ, ἐπὶ ἰχθύων, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 316A· ἐπὶ ἐδάφους, χώρη σ. καὶ ὕπαντρος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 8, πρβλ. 1. 14, 17. ΙΙ. μεταφ., ἐπὶ ἤχου, βαρυηχής, βαθύφωνος, βραχνός, σομφὸν φθέγγεσθαι Ἱππ. 471. 43· τὸ μέσον μεταξὺ τοῦ **λευκὸς** καὶ **μέλας** ἐπὶ ἤχων, ὡς τὸ **φαιὸς** ἐπὶ χρωμάτων, ἴδε Ἀριστ. Τοπ. 1. 13, 6 κέξ.· οὕτως ἐν τῇ Λατ. fusca vox, ἀντίθετον τῷ candid , Κικ. N. D. 2. 146· πρβλ. **ξουθός**.— Καθ' Ἡσύχ.: «σομφόν· χαῦνον». (Ὁ Κουρτ. παραβάλλων τὸ Λατ. fung-us, Γοτ. svamm-s (σπόγγος), Ἀρχ. Σκανδ. svamp-r, Ἀρχ. Γερμ. swam (schwamm) ἄγεται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ **σομφ-ὸς** εἶναι ταὐτὸν τῷ **σφόγγος, σπόγ-γος**).

σομφότης, ητος, ἡ, τὸ σπογγῶδες, πορῶδες, τοῦ πλεύμονος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 4.

σομφώδης, ες, (εἶδος) ὁ σπογγώδης, πορώδης τὴν φύσιν, «αἱ χαυνότεραι τῶν αἰγιαλῶν» Ἡσύχ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 14, 1.

σόος, η, ον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ **σῶος**, **σῶς**· ἴδε ἐν λέξ. **σῶς**.— Καθ' Ἡσύχ.: «σόοι· σωτήριοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, σῳζόμενοι».

σοοῦται· «φεύγει. διώκεται» Ἡσύχ.

σορδισμός· «τὸ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι, ἤτοι ἑλληνίζειν» Ἡσύχ.

σορέλλη, σκωπτικὸν ὄνομα γέροντος ἔχοντος τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ τάφῳ (πρβλ. **σορο-δαίμων, σορό-πληκτος**), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1. 1, ἔνθα ἴδε τὸν Δινδ. Τὸν τύπον **σορέλλην** (Εὐστ. 1289. 15) ἀποδοκιμάζει ὁ Bgk. εἰς Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 1034, Ἡσύχ.

σορίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σορός**, Ἱεροκλ. καθ' ἃ μνημονεύε-

ται παρὰ τῷ Boisson. ἐν τῷ Θησ. τοῦ Στεφ.·— **σόριον**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 2846. 10.

σορίς, ἴδος, ἡ, μάγισσα, Ac' mes Ὀνειρ. 275.

σόρνιξα· «εὔζωμον» Ἡσύχ.

σορόα· «παλιούρου εἶδος» Ἡσύχ.

σορο-δαίμων, -ονος, ὁ, σκωπτικὸν ὄνομα σημαῖνον ἄνθρωπον ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ τάφου ὄντα, «σαράβαλον», Κωμικ. Ἀνώνυμ. 277, πρβλ. Πλούτ. 2. 13Β· πρβλ. **σορέλλη, σοροπλήξ**.

σορο-εργός, όν, (*ἔργω) ὁ κατασκευάζων σορούς, νεκροθήκας, φέρετρα, τεχνάσματα Μανέθων 4. 191.

σορο-πηγός, οῦ, ὁ, (πήγνυμι) ὁ κατασκευάζων, σορούς, νεκροθήκας, φέρετρα, Ἀριστοφ. Νεφ. 846, Ἀνθ. II. 11. 122, 123·— **σοροπήγιον**, τό, τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ, Πολυδ. Ζ', 160·— **σοροπηγέω**, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 186. 16, ἔκδ. Λ.

σορό-πληκτος, ον, =**σοροπλήξ**. ὁ, ἡ, =**σοροδαίμων**, Εὐστ. 1431. 43.

σορο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων σορούς, νεκροθήκας, φέρετρα, Πολυδ. Γ', 150.

σορός, ἡ, σκεῦος πρὸς ὑποδοχὴν πράγματός τινος, ἰδίως κάλπη τεφροδόχος, ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι Ἰλ. Ψ. 91 (πεποιημένη ἐκ χρυσοῦ, ἂν ὁ ἑπόμενος στίχος εἶναι γνήσιος)· — φέρετρον, νεκροθήκη, «κάσσα», Ἡρόδ. 1. 68., 2. 78, Ἀριστοφ. Ἀχ. 691, Λυσ. 600, κτλ.· ἐκ λίθου, Θεοφρ. π. Πυρὸς 45, πρβλ. Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2, σ. 833·— παροιμ., τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ σορῷ ἔχειν Λουκ. Ἑρμότ. 78. II. σκωπτικὸν ὄνομα γέροντος ἢ γραίας, =**σοροδαίμων**, Ἀριστοφ. Σφ. 1365, Μάχων παρ' Ἀθην. 580C.

σός, ἡ, όν, κτητικὴ ἀντωνυμία τοῦ β' ἑνικ. προσώπου (σύ), οἱ δὲ παλαιότεροι τύποι αὐτῆς Ἐπικ. καὶ Δωρικ. εἶναι **τεὸς** (ὃ ἴδε), ἰδικός σου, Λατ. tuus, tua, tuum, Ὅμ., κλπ.· Ἐπικ. γεν., σοῖο Ὀδ. Ο. 511· σὸν δέμας, σὸν ἔργον, λέχος σόν, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 146, 635, κ. ἀλλ.· σὸς ἑταῖρος, φίλος ἰδικός σου, Πλάτ. Λύσ. 204Α, κτλ.· — παρ' Ἀττικ. συχν. μετὰ τοῦ ἄρθρου, δέμας τὸ σόν, τὸ σὸν κάρα, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 1019, Ἀγ. 1615, κ. ἀλλ.· (ἀλλ' οὐδέποτε ὁσάκις χρησιμεύει ὡς κατηγορούμενον, οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον Σοφ. Ἠλ. 296· πάτερ, σός εἰμι Ἀντ. 635)· σὸν ἔργον, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι «ἰδική σου δουλειὰ» νά.., ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν Σοφ. Φιλ. 15· οὕτω, σόν [ἐστι] μόνον καθ' ἑαυτό, σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν Αἰσχύλ. Θήβ. 232, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1470·— σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα, ἐγὼ εἶμαι ἰδική σου καὶ ὅλα τὰ πράγματά μου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 219. 2) ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ἰδικός σου, εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, υἱός σου, Ὀδ. Ι. 529, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 226· σὺ μὲν ἀπάγου τὴν σὴν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37· — οἱ σοί, οἱ συγγενεῖς σου, οἱ ἄνθρωποί σου, Σοφ. Ο. Τ. 416, 1448, κτλ.·— τὸ σόν, τὰ κατὰ σέ, τὰ συμφέροντά σου, ἡ ὠφέλειά σου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 251, Αἴ. 1313· οἱ λόγοι σου, ὁ σκοπός σου, αὐτόθι 99, 1401, κτλ.·— τὰ σά, ἡ περιουσία σου (ἢ «ἡ δουλειά σου», πρβλ. «κάθου 'ς ταὐγά σου», Πανταζίδ. Ὁμ. Λεξ. ἐν λέξ.), ἐπὶ σοῖσι καθήμενος Ὀδ. Β. 369, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 12· εὖ φρονῶ τὰ σά, τὰ συμφέροντά σου, Σοφ. Αἴ. 491· καὶ σὲ καὶ τὰ σὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 522, κτλ. 3) μετὰ προσδιοριστ. γενικῆς, τὰ σ' αὐτῆς ἔργα Ἰλ. Ζ. 490· σῷ δ' αὐτῆς κράατι Ὀδ. Χ. 218· σὸν μόνης δώρημα Σοφ. Τρ. 775· τὸν σὸν τοῦ πρέσβεως [ὀφθαλμὸν] Ἀριστοφ. Ἀχ. 93. 4) ἧττον συχνὸν ἐν παρενθέσει μετ' ἄλλου ἐπιθέτου, ὁ σὸς ὁμώνυμος οὗτος Πλάτ. Θεαίτ. 147C. II. ἀντικειμενικῶς, ὁ διὰ σέ, περὶ σοῦ, σῇ ποθῇ Ἰλ. Τ. 321· σός τε πόθος σά τε μήδεα Ὀδ. Λ. 202· σῇ προμηθίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 332· προνοίᾳ τῇ τε σῇ κάμῃ Εὐρ. Ἀνδρ. 660· εὐνοίᾳ τῇ σῇ Πλάτ. Γοργ. 486Α.

σόσσος, ὁ, γεωμετρικόν τι ἐργαλεῖον, «ἡ διόπτρα. καὶ τὸ σταδιαῖον διάστημα» Ἡσύχ.

σοῦ, γενικ. τοῦ **σύ**· ὡσαύτως τοῦ **σός**· παρ' Ὁμήρ. μόνον τὸ δεύτερον.

σοῦ, σοῦ, κραυγὴ πρὸς ἀποδίωξιν ἢ ἀποσόβησιν πτηνῶν, «ξ̄ου, »ξ̄ου», ἴδε **σοβέω** ἐν τέλ.

σουβίτυλλος, ὁ, εἶδος πλακουντίου, Λατ. savillus, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D.

σοῦβλα, ἡ, Λατ. subula, Ἐκκλ.· — **σουβλίζω**, διατρυπῶ, περῶ εἰς σοῦβλαν, Σουΐδ. ἐν λέξ. **πείρω**.

σοῦβος, ὁ, ἄγνωστόν τι ζῷον, Ὀππ. Κυν. 2. 382, Ἀνέκδ. Ὀξ. 4. 267.

σουγχώρεισις (συγχώρησις), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1569·— **σουνχωρειθὲν (συγχωρηθὲν)** Bull. de cor. hell. III. 462.

σουδάριον, τό, τὸ Λατ. sudarium, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 20, κ. Ἰω. ια', 44, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 71· ἀλλ' ὁ Δωρ. τύπος **σωδάριον** ἀπαντᾷ ἤδη παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Ἀδήλ. 8.

σουκίνος, η, ον, πεποιημένος ἐξ ἠλέκτρου, (succinum), ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «(Βοιωτ.) εὐνοῦχος», Ἀρτεμίδ. 2. 5· πρβλ. **σούχιον**.

σοῦλλαι· «φοινικοβάλανοι. Φοίνικες» Ἡσύχ.

σουλώνθω (=συλώντω, συλώντων, συλούτωσαν) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. de cor. hell. IV. σ. 93.

σοῦμαι, ἴδε **σεύω**· πρβλ. ὡσαύτως **ἀπέσσουα**.

σοὺν (=σὸν) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1569.

σοὔνεκα, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **σοῦ ἕνεκα**, Σοφ. Φιλ. 554 (Aurat. σοῦ νέα).

Σουνι-άρατος, ον, (Σούνιον) ὁ ἐν Σουνίῳ λατρευόμενος, Ποσειδῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 560· παρῳδούμενος ἐν Ὄρν. 868, **Σουνιέρακος**, Ἱέραξ τοῦ Σουνίου.

Σούνιον, τό, ἡ νοτιωτάτη ἄκρα τῆς Ἀττικῆς, πρῶτον ἐν Ὀδ. Γ. 278.— Ἐπίθετ. **Σουνιακός, ή, όν**, Ἡρόδ. 4. 99· ἀνώμαλον θηλ. **-νιάς, -άδος**, Διον. Π. 511·— **Σουνιεύς, -έως**, ὁ, πληθ. **Σουνιεῖς**, ὁ ἐκ Σουνίου, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 17, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀρχιλόχοις» 1.

σούννομοι (=σύννομοι) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. de cor. hell. IV. σ. 3.

σούνεδρυ (=σύνεδροι) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. de cor. hell. IV. σ. 91, 93.

σουρίζει, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **σοι ὁρίζει**, Αἰσχύλ. Χο. 927.

σοῦς, ὁ, κίνησις, ὁρμὴ πρὸς τὰ ἄνω, ὅρος τοῦ Δημοκρίτου, Ἀριστ. π. Οὐραν. 4. 6, 31· Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ ἡ ταχεῖα ὁρμή, κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατ. 412Β·— παρ' Ἡσυχ. **σοῦσις, εως, ἡ.** (Συγγενὲς τῇ √ΣΥ, **σεύω, σοῦμαι**).

σοῦσθαι, σοῦσθε, σοῦσ ω, ἴδε **σεύω**.

Σουσι-γενής, ές, ὁ γεννηθεὶς ἐν Σούσοις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 644.

σούσινος, η, ον, (σοῦσον) ὁ ἐκ κρίνων, ἔλαιον Ἱππ. 573. 28., 582. 36· πρβλ. Θεοφρ. π. Ὀσμ. 27, Διοσκ. 1. 62, Ἡσύχ., καὶ ἴδε **λείρινος**.

σοῦσις, εως, ἡ, ἴδε **σοῦς**.

σοῦσον, τό, κρίνον, παρ' Ἀθην. 513F·— Φοινικικὴ λέξις κατὰ τὸν Ζωναρ.· πρβλ. Ἑβρ. shûshan· **σασᾶ** ἐν Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 116. II. **Σοῦσα**, τά, Susa, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σουσιανῇ ἢ Shushan, Ἡρόδ. 1. 188· ἔνθα διέτριβε κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἔαρ ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὁ αὐτ. 5. 52, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 22, Ἀνάβ. 3. 5, 15·— **Σούσιος**, ὁ, ὁ ἐκ Σούσων, κάτοικος Σούσων, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 1, 1· — **Σουσίς, -ίδος**, ἡ, ἡ ἐπαρχία αὕτη, Αἰσχύλ. Πέρσ. 119, 557· (Σ. γυνή, ἡ ἐκ Σούσων, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 11)· ὡσαύτως **Σουσιάδες** πέτραι, Διόδ. 17. 68· καὶ **Σουσιανή**, ἡ, ὁ αὐτ. 2. 2.

σουστί, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **σοι ἐστί**, ἀλλὰ μόνον ὅταν τὸ **σοι** εἶναι ἐγκλιτικόν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 913, Ἀριστοφ. Ἀχ. 339.

σοῦσφα, ἴδε **σοῖσφα**.

σουτείρ, ὁ, **(σωτήρ)**, Ἐπιγρ. Φαρσαλίων Heuz. et Daum. Expéd. arch. en Macéd. n. 202.

σούχιον, τό, =τῷ Λατ. succinum, Κλήμ. Ἀλ. 443.

σοῦχος, ὁ, ὄνομα τοῦ κροκοδείλου ἔν τινι τόπῳ τῆς Αἰγύπτου, Στράβ. 811.

σοφία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, κυρίως, εὐφυΐα, δεξιότης, ἐμπειρία ἔν τινι τέχνῃ ὡς ἐν τῇ τεκτονικῇ, τέκτονος, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης Ἰλ. Ο. 412· ἐπὶ τῶν Τελχίνων, Πινδ. Ο. 7. 98· ἡ ἔντεχνος σ., τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Πλάτ. Πρωτ. 321D· τοῦ Δαιδάλου καὶ Παλαμήδους, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 33, πρβλ. 1. 4, 3· ἐν μουσικῇ καὶ ᾠδικῇ, τέχνῃ καὶ σ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 483, πρβλ. 511· ἐν τῇ ποιήσει, Πινδ. Ο. 1. 187, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 882, κτλ., Ξεν. Ἀν. 1. 2, 8· ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ, Πλάτ. Θεάγ. 123C· ἐν ἰατρικῇ καὶ χειρουργικῇ, Πινδ. Π. 3. 96· δυσθανατῶν ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο Πλάτ. Πολ. 406Β· σ. δημηγορική, δικανική αὐτόθι 365D· — σ. τινός, γνῶσις πράγματός τινος, ἐμπειρία εἰς αὐτὸ καὶ δεξιότης, αὐτόθι 360D· ἡ περὶ Ὁμήρου σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 542Α· οὐ σοφίᾳ ἀλλὰ φύσει ποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 22C· σημαίνοντες τὴν σοφίαν.., ὅτι ἀρετὴ τέχνη ἐστὶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 7, 1·— σπάνιον ἐν τῷ πληθ., Πινδ. Ο. 9. 161, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 676, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1100. 2) εὐφυΐα καὶ ἐμπειρία εἰς τὰ συνήθη πράγματα τοῦ βίου, ὀρθότης κρίσεως, φρόνησις, πρακτικὴ καὶ πολιτικὴ σύνεσις, κτλ. ὡς ἐχαρακτηρίζετο ἡ σοφία τῶν ἑπτὰ σοφῶν, συνώνυμ. τῷ **φρόνησις**, Θέογν. 1074, Ἡρόδ. 1. 30, 60· ἡ περὶ τὸν βίον σ. Πλάτ. Πρωτ. 321D· ἡ τῶν δεινῶν σ., ἀντίθετον τῷ **ἀμαθία**. αὐτόθι 360D· τὴν τότε καλουμένην σ., οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν Πλουτ. Θεμιστ. 2· ὡσαύτως, ἐπὶ σημασίας οὐχὶ τοσοῦτον καλῆς, εὐφυΐα, πανουργία, συνώνυμον τῷ δεινότης, Ἡρόδ. 1. 68, κτλ.· τὸ λοιδορῆσαι θεοὺς ἐχθρὰ σ. Πινδ. Ο. 9. 57. 3) γνῶσις τῶν ἐπιστημῶν, μάθησις, παιδεία, φιλοσοφία, Θέογν. 790, 876· σοφίᾳ σοφίαν παραμείψειν Σοφ. Ο. Τ. 504· συχν. παρὰ τῷ Εὐρ., π. χ. μόρσιμα.. οὐ σοφίᾳ τις ἀπώσεται Ἡρακλ. 615· τὸ σοφὸν οὐ σοφία (ἴδε **σοφὸς** Ι. 3), Βάκχ. 393, κτλ.· — συχν. παρ' Ἀριστ., ἡ ὑψίστη ἐπιστήμη, ἡ γνῶσις τῶν αἰτίων, φιλοσοφία, μεταφυσική, Ἠθικ. Νικ. 6. 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 17., 1. 2, 1 κἑξ., 2. 1, 6., 10. 1, 1· ἀλλ' ὡσαύτως, αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ τὰ μαθηματικά, αὐτόθι 3. 3, 4.,

10. 4, 3. **4)** παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἡ **Σοφία**, θεωρουμένη πρῶτον ὡς ἰδιότης τοῦ ΘΕΟΥ ἐταυτίσθη πρὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πρβλ. Παροιμ. Η' καὶ Σειρὰχ ΚΔ' κἑξ., καὶ ἴδε Westcott in Dict. of Bible, 3. 1782· — ἐθεωρήθη ὡς ἁγία, «ἁγία Σοφία» παρὰ τοῖς Ἕλλησι Χριστιανοῖς, ἴδε Gibbon, κεφ. 40. — Πρβλ. **σοφός, σοφιστὴς** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.— Καθ' Ἡσύχ.: «πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη».

σοφίζω, ποιῶ τινα σοφόν, ἐκπαιδεύω, διδάσκω, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΘ', 7)· τινὰ εἴς τι Β' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. γ', 15. **2)** Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι σοφός, γίνομαι δεξιὸς ἢ ἔμπειρος περί τι, μετὰ γενικ. πράγμ., ναυτιλίης σεσοφισμένος, πεπειραμένος εἰς ναυτιλίαν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 647 (ὡς τὸ νηῶν πεπείρημαι αὐτόθι 658)· οὕτω, σοφ. ἐν ὀνόμασι Ξεν. Κυν. 13, 6· — ἀπολ., ἐπιδιώκω σοφίαν, καλῶς διδάσκομαι, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 283A, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 46· βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνὴρ Ψευδο-Φωκυλ. 130. **3)** Μέσ., διδάσκω ἐμαυτόν, μανθάνω, τοιαῦτα ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα Ξεν. Ἀπομν. 1. 2. 46· ἐσοφίσατο ὅτι.., ἔμαθεν, ἐπληροφορήθη ἢ ἐσκέφθη ὅτι.., Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Γ', 8). **II. σοφίζομαι**, ὡς ἀποθ., μετὰ μέσ. ἀορ. καὶ παθ. πρκμ. (ἴδε κατ.), μηχανῶμαι τεχνάσματα εὐφυᾶ, εὐφυῶς ἢ δεξιῶς φέρομαι, Θέογν. 19, Εὐρ. Ι. Α. 744, Δημ. 303. 19, κτλ.· οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσι, δὲν ἰσχυριζόμεθα περὶ τῶν θεῶν σοφιστικῶς ἢ μετὰ λεπτολογημάτων, Εὐρ. Βάκχ. 200, ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.·— ἐπὶ ὁμιλίας, μεταχειρίζομαι σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα, σοφιστεύομαι, λεπτολογῶ, περὶ τὸ ὄνομα Πλάτ. Πολ. 509D, πρβλ. Πολιτικ. 299B· σοφιζόμενος φάναι, λέγω σοφιστικῶς, «ὀρθολογιστικῶς», ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 229C· καίπερ οὕτω τούτου σεσοφισμένου, ἂν καὶ οὕτω πανούργως προσηνέχθη, Δημ. 853. 5· σοφίσασθαι πρός τι, πανουργίαν μεταχειρίζομαι πρός τινα σκοπόν, Πολύβ. 6. 58, 12· οἱ ἰητροὶ σοφιζόμενοι ἔστιν οἳ ἁμαρτάνουσι, ὅταν εἰς λεπτὰ ζητήματα ἀσχολῶνται, Ἱππ. 750D· οἱ μυθικῶς σοφ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 14, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 1, Δημ. 942. 26· σ. πρὸς τὸν νόμον, ὅπως ἐκφύγω αὐτόν, Πλουτ. Δημοσθ. 27. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., ἐπινοῶ τι μετὰ πανουργίας ἢ δεξιότητος, Ἡρόδ. 1. 80., 2. 66., 8. 27· καινὰς ἰδέας σοφίζεσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 547· χαρίεντα καὶ σοφὰ ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1401· ἀλλότρια σ., ἀναμιγνύομαι εἰς τὰς πανουργίας ἄλλου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 299· ὅσα .. σοφίζονται πρὸς τὸν δῆμον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 10, 6· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ κερδήσῃ διὰ πανουργίας, Σοφ. Φιλ. 77· σοφ. οἶνον ἀπὸ τῶν φοινίκων, ἐξάγω νόθον οἶνον, Φιλόστρ. 54· πορφύραν παρὰ τῆς κόχλου ὁ αὐτ. 744·— παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ παθητ., σεσοφισμένοι μῦθοι, πανούργως ἐπινοηθέντες, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 16· τὴν σεσοφισμένην μητέρα, τὴν ἀπατηθεῖσαν δι' ὑποβολιμαίου τέκνου, Γρηγ. Νύσσ. 1. 171D. **β)** σ. τὴν ἀλήθειαν, σοφιστικῶς παραμορφώνω, κρύπτω καὶ παραλλάσσω διὰ σοφισμάτων τὴν ἀλήθειαν, Κλήμ. Ἀλ. 547· σ. νόμον, ἐκφεύγω διὰ τεχνάσματος, Φιλόστρ. 92, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 41. **γ)** σ. τὰς τρίχας, βάπτω αὐτάς, Κλήμ. Ἀλ. 262. **3)** μετ' αἰτ. προσώπ., ἀπατῶ, μή με σοφίζου Ἀνθ. Π. 12. 25· οὕτω, σ. τὴν αἴσθησιν Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15, Ἡσύχ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 476.

σοφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σοφίαν ἢ γνῶσιν, Boiss. Ἀνέκδ. 4. 366.

σοφοδότης, ου, ὁ, ὁ δίδων σοφίαν, Θ. Λάσκ. σελ. 770, ἔκδ. Mi.

σοφίς, -ίδος, ἡ, γυνὴ σοφή, μάγισσα, γόησσα, καὶ **σόφισις, εως**, ἡ, εὐφυΐα, ἐπίνοια, Βυζ.

σόφισμα, τό, πᾶσα εὐφυής, δεξιὰ πρᾶξις· ἡ μετὰ δεξιότητος παρασκευὴ τῆς τροφῆς, Ξεν. Ἱέρ. 1. 23. **II.** εὐφυὲς ἐπινόημα, τέχνασμα εὐφυές, ἐφεύρεσις, Πινδ. Ο. 13. 24· σ. μηχανᾶσθαι Ἡρόδ. 3. 85· καὶ μηχαναὶ αὐτόθι 152· ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων Αἰσχύλ. Πρ. 459· σ. ὅτῳ .. πημονῆς ἀπαλλαγῶ αὐτόθι 470· μὴ κάκχεω τὸ πᾶν σ. Σοφ. Φιλ. 14· τὸ Θεσσαλὸν σ., τέχνασμα ἐν τῇ μάχῃ, ἴδε **Θεσσαλός**· πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς Εὐρ. Ἀποσπ. 925· τέχναι .. καὶ σ. Ἀριστοφ. Πλ. 161· τὸ γὰρ σ. δημοτικὸν Ἀριστοφ. Νεφ. 205· πρὸς μὲν Σωκράτη .. τὸ σ. μοι οὐδὲν Πλάτ. Συμπ. 214A· τὸ τοῦ δρεπάνου σ. ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 183D. **2)** ἐπὶ σημασίας ἧττον καλῆς, πανοῦργον τέχνασμα, ἐπινόημα, δίκην δοῦναι σ. κακῶν Εὐρ. Βάκχ. 489, πρβλ. Ἑκάβ. 258· ἐφ' ἡμᾶς ταὐτὰ παρόντα σ. Θουκ. 6. 77, πρβλ. Δημ. 924. 2· τέχνασμα ὑποκριτοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ τοῦ ποιητοῦ ὅπως ἐπευφημηθῇ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 17, πρβλ. 872, 1104· ἐπὶ τεχνασμάτων ἐν τῇ κυβερνήσει, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 4., 6. 8, 12. **3)** ἐπιχείρημα ψευδὲς ἢ ἐσφαλμένον λογικῶς, οἷα οἱ Σοφισταὶ μετεχειρίζοντο, παραλογισμός, σόφισμα, Πλάτ. Πολ. 496A, Δημ. 775. 6, Ἀριστ., κλπ.· σ. ὀλιγαρχικὰ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 13, 5, πρβλ. 5. 8, 4· σ. τῆς ῥητορικῆς Λογγῖν. 17. 2· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἀληθὲς λογικὸν συμπέρασμα, (**φιλοσόφημα, ἐπιχείρημα**), Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 12·— ὁ Ἀριστοφ. καλεῖ τινα σόφισμ' ὅλον, Ὄρν. 431, πρβλ. Casaub. εἰς Ἀθήν. 11B.

σοφισματίας, ου, ὁ, δεξιὸς σοφιστής, Νικήτ. Χρον. 363A.

σοφισματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σοφίσματα, ἐπὶ προσώπου, Γέλλ. 18. 3.

σοφισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σόφισμα**, Λουκ. Παράσ. 43.

σοφισματώδης, ες, σοφιστικός, πλήρης σοφισμάτων, Ἀριστ. Τοπ. 8. 3, 1.

σοφισμός, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **σόφισμα**, Βυζ.

σοφιστεία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ σοφιστοῦ, Διογ. Λ. 2. 113, Πλούτ. 2. 78F, κτλ.· σ. μαντική, ἐπὶ τοῦ Βαλαάμ, Φίλων 1. 609· κατὰ τὸν Πολυδ. Δ', 50, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ **σοφιστική**, ἡ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

σοφιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μηχανευθῇ, ἐπινοήσῃ, ὅπως ἂν .. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 19.

σοφίστευμα, τό, = σόφισμα, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 259C.

σοφιστεύω, φέρομαι ὡς σοφιστής, ἐνεργῶ ἢ συλλογίζομαι ὡς σοφιστής, Δημ. 1415 ἐν τέλ., Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 1, 7, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 9. **2)** διδάσκω ὡς οἱ σοφισταί, μάλιστα τὴν ῥητορικήν, Πλουτ. Λούκουλλ. 22, Καῖσ. 3, κτλ.· ἐπ' ἀργυρίῳ ὁ αὐτ. 2. 1047F·— ὡσαύτως μετὰ συστοιχ. αἰτ., σ. τὰ ῥητορικά, διδάσκω τὴν ῥητορικὴν ἐν πραγματείαις, Στράβ. 614. **II.** μεταβ., ἐπινοῶ ἐντέχνως, τι Ἡλιόδ. 6. 9· ὡσαύτως, ἐντέχνως κρύπτω, ἀποκρύπτω, τὸν ἔρωτα ὁ αὐτ. 1. 10. — Ἴδε Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

σοφιστήριον, τό, σχολὴ σοφιστοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 11.

σοφιστής, οῦ, ὁ, (σοφίζω) ὁ καλῶς κατέχων τὴν σοφίαν ἢ τὴν τέχνην του, ἐπὶ μάντεως, Ἡρόδ. 2. 49· ἐπὶ ποιητῶν, μελέταν σοφισταῖς πρόσβαλον Πινδ. Ι. 5 (4). 36, πρβλ. Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 2)· ἐπὶ μουσικῶν, σοφιστὴς .. παραπαίων χέλυν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 320, πρβλ. Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 73, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφ.» 13· σοφιστῇ Θρῃκὶ (ἐξυπακ. τῷ Ὀρφεῖ) Εὐρ. Ῥῆσ. 924, πρβλ. Ἀθήν. 632C·— μετὰ προσδιορισμῶν, οἱ σ. τῶν ἱερῶν μελῶν Αἰλ. π. Ζ. 11. 1· ἐπὶ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντὸς (ὁ δημιουργός), πάνυ θαυμαστὸν λέγεις σ. Πλάτ. Πολ. 596D· ἐπὶ μαγείρων, εἰς τοὺς σ. τὸν μάγειρον ἐγγράφω Ἄλεξ. ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 14, πρβλ. Εὔφρ. ἐν «Ἀδελφ.» 1. 11· τὴν ἱππείαν, ἔμπειρος, δεξιός, ἠσκημένος εἰς .., Αἰλ. π. Ζ. 13. 9· μεταφορ., σ. πημάτων, «μαθημένος» εἰς ἀθλιότητα, Εὐρ. Ἡρακλ. 993·— ἀκολούθως, **2)** ὡσαύτως, **φρόνιμος**, ὁ δεξιὸς εἰς πράγματα τῆς ζωῆς ταύτης, σοφός, φρόνιμος ἄνθρωπος, συνετὸς πολιτικὸς ἀνήρ, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οἱ ἑπτὰ σοφοὶ καλοῦνται **σοφισταί**, Ἡρόδ. 1. 29, πρβλ. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 251, Ἀριστ. Ἀποσπ. 7, Δημ. 1416. 11, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 208B·— οὕτω καὶ ὁ Πυθαγόρας, Ἡρόδ. 4. 95, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· οὕτως οἱ **Βραχμᾶνες**, Ἀρρ. Ἀν. 6. 16, 5, ἴδε ἐν λέξ. **γυμνοσοφιστής**· ὡσαύτως μετ' εἰρωνικῆς κατά τι σημασίας, ἵνα μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος Αἰσχύλ. Πρ. 62 (ἔνθα ἴδε Blomf.), πρβλ. 944· κρείσσων σοφιστοῦ παντὸς εὑρέτις Σοφ. Ἀποσπ. 88, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 921· παροιμ., μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφὸς Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 332· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἀριστείδ. 2, σ. 311, ἐπὶ τῆς εὐγενεστάτης σημασίας τοῦ **σοφός**, ὁ σοφὸς ἄνθρωπος, φιλόσοφος, ἴδε Valck. εἰς Ἱππ. 921.

II. ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Πλάτωνος, σοφιστής, δηλ. ὁ διδάσκων ἀντὶ χρημάτων γραμματικήν, ῥητορικήν, πολιτικήν, μαθηματικά, οἷοι ἦσαν ὁ Πρόδικος, ὁ Γοργίας, ὁ Πρωταγόρας (τὴν σοφίαν τοὺς ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 13), Θουκ. 3. 38, Πλάτ. Πρωτ. 313C, Εὐθύδ. 272A, Λάχ. 186C, Μένων 85B, πρβλ. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 159, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 2. 6, Ἀριστείδ. 2. 311· σ. ἄχρηστοι καὶ βίου δεόμενοι Λυσ. 912 ἐν τέλ.— Ὁ σοφιστὴς κατὰ τὸν Κικ. de Orat. 3. 16, κατεῖχε dicendi faciendique sapientiam, ἱκανότητα περί τε τὸ λέγειν καὶ τὸ πράττειν· διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὡς ὁ Γοργίας, ἦσαν καὶ δημόσιοι ῥήτορες (oratores) καὶ ῥητοροδιδάσκαλοι (rhetores). Πολλοὶ τῶν σοφιστῶν ἀναμφιβόλως οὐδόλως ἐφρόντιζον περὶ ἀληθείας ἢ ἠθικότητος καὶ ἁπλῶς ἐπηγγέλλοντο νὰ διδάσκωσι τὴν τέχνην, δι' ἧς ὁ ἥσσων λόγος ἠδύνατο νὰ φαίνηται κρείττων· δὲν φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχει λόγος νὰ νομίζωμεν ὅτι ἀπετέλουν ἰδίαν τινὰ αἵρεσιν καὶ διδάσκοντες ἰδιά τινα δόγματα· μάλιστα καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἐκαλοῦντο ἐνίοτε σοφισταί, Ἀριστείδ. 2. 249· καὶ οἱ φιλόσοφοι καθόλου οὕτω καλοῦνται ἔν τινι νόμῳ τοῦ 307 π. Χ.· ἴδε Grote εἰς Πλάτωνα 1, σ. 262 σημ., πρβλ. 177, 541 κἑξ., καὶ πρβλ. Cope ἐν τῷ Journ. of Classical Philol. 1, σ. 145 κἑξ., Jowett Indrod. to Plat. Soph.—Ἐκ τῆς κακῆς φήμης τῶν κατ' ἐπάγγελμα Σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις κατήντησε νὰ σημαίνῃ, **2)** σοφιστὴς (ἐπὶ τῆς κακῆς σημασίας), ἄνθρωπος σοφιστευόμενος, ἀπατεών, Ἀριστοφ. Νεφ. 331, 1111, κ. ἀλλ., Πλάτ. Σοφ. 268D· γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων Δημ. 318. 1. **3)** κατὰ τοὺς μεταγεν. χρόνους τὸ ὄνομα **σοφιστὴς** ἐπανῆλθεν εἰς

τιμὴν λεγόμενον ἐπὶ τῶν ῥητόρων, τῶν διδασκάλων τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῶν πεζογράφων τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων, οἷοι ἦσαν ὁ Φιλόστρατος καὶ ὁ Λιβάνιος· συχνάκις φέρεται ὡς τιμητικὸν ἐπωνυμον ἐν ἐπιταφίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 373b (προσθῆκαι), 397, 424, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 591, 877, κ. ἀλλ.—Πρβλ. **σοφία, σοφὸς** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

σοφιστιάω, φέρομαι ὡς σοφιστής, ἐπιδεικνύομαι σοφιστικῶς, Εὔβουλ. ἐν «Κωμ.» 1, Πλούτ. 2. 42A.

σοφιστικός, ή, όν, (σοφιστής) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σοφιστήν, βίος Πλάτ. Φαῖδρ. 284E· τὸ σ. γένος, ἡ τάξις τῶν σοφιστῶν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 224C· ἡ σοφιστικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη αὐτῶν, αὐτόθι 224D, κ. ἀλλ. **2)** ὅμοιος πρὸς σοφιστήν, μὴ σοφιστικοὺς ποιεῖν ἀλλὰ σοφοὺς Ξεν. Κυν. 13, 7· σοφὸν ἢ σ. ἐροῦμεν Πλάτ. Σοφ. 268B· σ. λόγος, σόφισμα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8. 3.—Ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματείαν περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων —Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πλάτ. Θεαίτ. 154D, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 18, 4.

σοφιστο-μᾰνέω, ἐμμανῶς ἀγαπῶ ἢ ἐπιζητῶ τοὺς σοφιστάς, τρελλαίνομαι διὰ τοὺς σοφιστάς, Γρηγ. Ναζ.

σοφιστο-ρήτωρ, ορος, ὁ, = σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 189.

σοφιστό-τακτος, ον, ὁ σοφῶς τεταγμένος ἢ τοποθετημένος, Ἐκκλ.

σοφίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **σοφιστής,** πιθαν. χαλκευθὲν ὑπὸ τοῦ Πλάτ. ἐν Εὐθυδ. 297D.

σοφο-δότις, ιδος, ἡ, ἡ παρέχουσα σοφίαν, καὶ **-δωρος, ον,** Διον. Ἀρεοπ.

Σοφοκλέης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 787, Εἰρ. 695, συνηρ. **Σοφοκλῆς.** ὁ· γεν. **-έους,** μεταγεν. καὶ **-έος**· αἰτ. **-έα,** μεταγεν. καὶ **-ῆν** Ἐπίγραμμ. ἐν βίῳ Σοφ.—Ἐπίθ. **Σοφόκλειος, α, ον,** Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 9.

σοφό-νοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν,** ὁ ἔχων σοφὸν νοῦν, ἐχέφρων, νουνεχής, Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 17.

σοφο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα σοφόν, **-ποιέω, -ποίησις** καὶ **-ποιία,** ἡ, ἀπαντῶσι παρὰ τῷ Διον. Ἀρεοπ.

σοφός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλ.·—κυρίως ὁ δεξιὸς ἢ πεπειραμένος ἔν τινι τέχνῃ, δεξιὸς ἐν τῇ τέχνῃ του, καθόλου ἐπὶ παντὸς ὑπερέχοντος ἔν τινι τοὺς ὁμοίους ἑαυτῷ, Θέογν. 120· ἁρματηλάτας σ. Πινδ. Π. 5. 154, πρβλ. Ν. 7. 25· κυβερνήτης Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 770· μάντις ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 382· οἰωνοθέτας Σοφ. Ο. Τ. 484· ἐπὶ γλύπτου, Εὐρ. Ἀποσπ. 373· ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ταφροποιῶν καὶ φρακτοποιῶν, ὡς ἐν τῷ Μαργίτῃ παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 6. 7· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν, Πινδ. Ο. 1. 15, Π. 1. 42., 3. 200· ἐν κιθάρᾳ σ. Εὐρ. Ι. Τ. 1238, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 896, κτλ.· πρβλ. **σοφία** Ι., **σοφιστὴς** Ι. 1· σ. τὴν τέχνην αὐτόθι 766· περί τι Πλάτ. Νόμ. 696C· γλῶσσῃ σ. Σοφ. Ἀποσπ. 109·—ὡσαύτως ὁ φύσει δεξιός, εὐφυής, ὁ φύσει ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος πρός τι, ἀντίθετον τῷ ὁ μαθὼν (ὁ τὰ πάντα δηλ. ὀφείλων εἰς τὴν διδασκαλίαν). σοφὸς ὁ πόλλ' εἰδὼς φυᾷ Πινδ. Ο. 2. 154. **2)** ὡς τὸ **φρόνιμος,** εὐφυὴς εἰς τὰ κοινὰ πράγματα τοῦ βίου, σοφός, φρόνιμος, ὁ χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδώς, σοφὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 286a· μάλιστα εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας ταύτης οὕτως οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐκλήθησαν, ἴδε Δικαίαρχ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 40 κέξ., πρβλ. **σοφιστὴς** Ι. 2· ἐντεῦθεν, πανοῦργος, «σοφὸς τοῦ αἰῶνος τούτου», Πινδ. Ι. 2. 19, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 85· σ. ἄνδρες Θεσσαλοί, ἔξυπνοι, πανοῦργοι, ὁ αὐτ. 7. 130· σ. παλαιστής .., ἀλλὰ καὶ σοφαὶ γνῶμαι .. ἐμποδίζονται Σοφ. Φιλ. 431, πρβλ. 440, Αἴ. 1374· πολλὰ σ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1295· ἃ δεῖ σ. Εὐρ. Βάκχ. 655 κέξ.· μείζω σοφίαν σ. Πλάτ. Ἀπολ. 20E·—οὕτω, σ. πραπίδες Πινδ. Ο. 11 (10), νοῦς Σοφ. Ἠλ. 1016· φύσις Ἀριστοφ. Σφ. 1282·—οὕτω καὶ ἐπὶ ζῴων, Ξεν. Κυν. 3, 7., 6, 13· σ. πειθὼ Πινδ. Π. 9. 69· εὐβουλία Αἰσχύλ. Πρ. 1038·—τὸ σοφόν, εὐφυὴς σκέψις, εὐφυΐα, Πλάτ. Πολ. 502D, κτλ.· τἀπ' ἐμοῦ σοφά, δάκρυα, τὰ δάκρυά μου, ἅτινα εἶναι ἅπαν τὸ καταφύγιόν μου, Εὐρ. Ι. Α. 1214· εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε, καλλίτερα πάσης σοφίας, Σοφ. Φιλ. 1246· σοφὸν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἑκ. 228. **3)** ἐπὶ τῶν φιλοσόφων ἀποκλειστικῶς, ὁ γινώσκων τὰς ἐπιστήμας, κατὰ βάθος τὰ πράγματα, πεπαιδευμένος, βαθύς, συχν. παρ' Εὐρ., Πλάτ., κλπ.· ἐντεῦθεν εἰρωνικῶς, λεπτεπίλεπτος, σκοτεινός, ἀσαφής, ἀντίθετον τῷ **σαφής,** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1434, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 293D, (ἐν ᾧ ὁ Εὐρ. ἐν Ὀρ. 397, λέγει: σοφὸν τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές)· τὸ σοφὸν οὐ σοφία, ἡ παραπολλὴ σοφία δὲν εἶναι σοφία, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 392· τό τε μὴ θνητὰ φρονεῖν οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν, δὲν εἶναι περίεργον οὐδὲ μυστηριῶδες, Δημ. 120. 21.—Περὶ τῶν διαδοχικῶν τούτων περιορισμῶν τῆς σημασίας ἴδε Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 7, καὶ πρβλ. **σοφία.**—Τὸ Ἀγγλικὸν cunning ἔχει ἱστορίαν δυναμένην νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν τοῦ **σοφός,** ἢ μᾶλλον τὴν τοῦ **σοφιστής.**—Συντάσσεται μετ' αἰτ. πράγματ., Εὐρ. Βάκχ. 655, Πλάτ. Φιληβ. 17C, κτλ.· ὡσαύτως, σ. ἔν τινι Εὐρ. Ι. Τ. 662, 1238· εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 162· περί τι ἤ τινος Πλάτ. Συμπ. 203A, Ἀπολ. 19C· σπανίως μετὰ μόνης γεν., κακῶν σοφὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 453· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., Πινδ. Π. 8. 104, Σοφ. Ἀποσπ. 470, πρβλ. Valck. εἰς Ἱππ. 921· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον κεῖται ἀπολ. **II.** Παθ., ἐπὶ πραγμάτων, ὁ εὐφυῶς ἐπινοηθείς, ἔντεχνος, φρόνιμος, συνετός, νόμος Ἡρόδ. 1. 196· νοήματα, ἔπεα Πινδ. Ο. 7. 132, Π. 4. 244, κτλ.· γνῶμαι Σοφ. Αἴ. 1091, Φιλ. 431· νοῦς ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1016· πάντα προσφέρων σοφά, παντὸς εἴδους σοφοὺς λόγους, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 702, πρβλ. Φιλ. 1245· χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφηῦρε ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 380· σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη Εὐρ. Μήδ. 675· σ. φυγὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 151· οὐδὲν σοφὸν εἶναι, δὲν δεικνύει πολὺ μεγάλην σοφίαν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 9, 15. **III.** Ἐπίρρ. **σοφῶς,** μετὰ σοφίας, δεξιῶς, συνετῶς, κτλ., πρῶτον παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 423, κ. ἀλλ.· ἀκολούθως παρ' Εὐρ., Ἀριστοφ., κλπ.· πρβλ. **σαφὴς** ἐν τέλ.—Συγκρ. **-ώτερον,** Εὐρ. Ἑκάβ. 1007· μεταγεν. **-ωτέρως,** Σχόλ. εἰς Ἑκάβ. 984· ὑπερθ. **-ώτατα,** Εὐρ. Ἑλ. 1528, Ἀριστοφ. Νεφ. 522. Ἡ λέξις δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. (ἂν καὶ ἐφέρετο ἐκ παλαιοῦ ὡς διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Ψ. 712), εἰ μὴ ἐν τῷ Μαργίτῃ, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ τὰ παράγωγα **σοφία, σοφίζομαι** ἀπαντῶσι. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ἐν τῷ Λατιν. sap-ere, sap-or, sap-iens·—τὸ κύριον ὄνομα **Σί-συφ-ος** (μετὰ τοῦ Αἰολ. **υ** ἀντὶ **ο**) εἶναι πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, = ὁ πανοῦργος·—ἴδε καὶ **σαφ-ής**).

σοφο-τέχνης, ὁ, ὁ σοφός, ὁ δεξιός, ἔμπειρος τὴν τέχνην, «μάστορης», Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 841. 3 (ἔνθα φέρεται ὀνομ. πληθ. **σοφοτεχνήιες**).

σοφουργός, όν, (*ἔργω) ὁ σοφῶς, ὁ δεξιῶς ἐργαζόμενος, «μαστορικά», Ἀνθ. Π. 1. 106·—ὡσαύτως **σοφουργικός, ή, όν,** ἁρμόδιος πρὸς τοῦτο, Ἐκκλ.

σοφόω, = **σοφίζω,** Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΜΕ', 8), Ἐκκλ.

σοφώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων χαρακτῆρα σοφόν, Βυζ.

σόω, σπάνιον Ἐπικ. ῥῆμα ἀντὶ τοῦ **σαόω, σῴζω.** διατηρῶ, σῴζω, λυτρώνω, **σόῃς, σόῃ** Ἰλ. Ι. 424, 681· **σόωσι** Ι. 393.

σο-ωδίνη, ἡ, ἡ σῴζουσα ἐν καιρῷ τῶν ὠδίνων, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1595. 3.

σοω-ναύτης, ὁ, ὁ σῴζων τοὺς ναύτας, ἐπὶ λιμένος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 746.

σπᾶ· «φλοιὸς ῥίζης. ἢ ἐρυθρόδανον. ἢ τὸ φυτὸν τοῦ φοίνικος. καὶ ὄργανον μουσικὸν» Ἡσύχ.

σπάδαξ, -ακος, ὁ, ἡ, ἴδε **σπάκα.**—Καθ' Ἡσύχ.: «σπάδακες· κύνες».

σπαδίζω, (σπάω) ἀποσπῶ, ἐκδέρω, σπαδίξας τὸ δέρμα Ἡρόδ. 5. 25.

σπάδιξ [ᾱ], **-ῑκος,** ἡ, (σπάω) κλάδος ἀπεσπασμένος (πρβλ. **κλάδος** ἐκ τοῦ **κλάω**), μάλιστα κλάδος φοίνικος, ὡς τὸ **βαΐς** (πρβλ. **σπάθη** 7), σπ. φοίνικος Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 7· καὶ οὕτως ἀπολ., Πλούτ. 2. 724A· πληθ. ἐν τῷ Λατιν. spadica (Ammian. 24. 3)· λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλλων φυτῶν, π. χ. ῥυτῆς Νικ. Ἀλεξιφ. 528. **2)** ὡς ἐπίθετ., ὁ ἔχων τὸ χρῶμα φοίνικος (πρβλ. **φοῖνιξ**), Λατ. spadix ἐν Οὐεργιλ. Γεωργ. 3. 82, πρβλ. Α. Γέλλ. 2. 26, 9. **II.** ὄργανον ἔγχορδον ὅμοιον τῇ λύρᾳ ἀλλ' ἔχον τόνους πολὺ ὀξεῖς, Πολυδ. Δ', 49· ὅπερ κατακρίνει ὁ Κοϊντιλιανὸς ὡς ἐκθηλυντικόν, 1. 10, 31. **III.** ὁ φλοιὸς ἀποσπώμενος ἀπὸ τῆς ῥίζης τῆς πρίνου, Γραμμ.

σπάδιον, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **στάδιον** (πρβλ. Λατ. spatium), Ἐπιγρ. Ἀργ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 17· πρβλ. Ahr. D. D. σ. 109, Ἡσύχ.

σπᾰδονίζω, (σπαδών)·—σπ. τὸ ἦχον, ἔχω ἦχον ἀδύνατον, ἐκνενευρισμένον, ἐπὶ τῶν βραχέων φωνηέντων, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 14.

σπᾰδόνισμα, τό· σπαδονίσματα μαστῶν, πιθαν. κατάστασις χαλαρά, ὑγρότης, μαλακότης, Ἀνθ. Π. 5. 204· πρβλ. **σπαδονίζω.**

σπᾰδονισμός, ὁ· παρὰ Διον. Ἁλ. π. Δημ. 40, ἤχων σπαδονισμοὶ θὰ σημαίνῃ ἦχοι δυσάρεστοι, οἷοι παράγονται ἐκ τῆς συνδρομῆς πολλῶν δασέων.

σπάδων [ᾰ], ὁ, **-ωνος** καὶ **-οντος** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 273· (σπάω)· εὐνοῦχος, «μουνοῦχος», Λατ. spado, Διοδ. Ἐκλογ. 580. 46, Φίλων 1. 604, Πλουτ. Δημήτρ. 25, Ἀρτεμίδ. 2. 69. Ἐντεῦθεν παρὰ Ζωναρᾷ **σπαδωνισμος,** ὁ, εὐνουχισμός, ἐκτομή.

σπαδών, -όνος, ἡ, (σπάω) συστροφή, σύσπασις, σπασμός, Ἱππ. 451. 28 κέξ., Νικ. Ἀλεξιφ. 317. **2)** καθόλου, σπάραγμα, ἀπόσπασμα, ῥάκος, τεμάχιον, «**σπαδόνα**· τὸ σπάσμα» Ἡσύχ. (Ἐνίοτε ἡμαρτημένως φέρεται **σπάδων**).

σπάζω, λέξις τῶν Ἀχαιῶν ἀντὶ **σκυζῶ,** Ἡσύχ.

σπᾰθάλιον [ᾰ], τό, ἴδε **σπατάλιον.**

σπᾰθαρία, ἡ, ἀγὼν εἰς ξιφομαχίαν, ξιφομαχία, Ἐτυμολ. Μέγ. 212. 10.

σπᾰθάριος, ὁ, (**σπάθη** 5) παρὰ Βυζαντ. σωματοφύλαξ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8902, κ. ἀλλ.· πρβλ. **πρωτοσπαθάριος.**

σπᾰθᾱτός, ή, όν, Δωρ. ἀντὶ **σπαθητός**, Ἡσύχ.

σπᾰθάω, ἐν τῷ ὑφαίνειν, κτυπῶ πρὸς τὰ κάτω τὸ ὕφασμα διὰ κτενίου ἢ τῆς **σπάθης** (ὃ ἴδε), σπ. τὸν ἱστόν, ὅπως τὸ ὕφασμα γίνηται πυκνὸν καὶ ἰσχυρόν, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσι» 4, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 36. **II.** μεταφορ. ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 55, λίαν σπαθᾶν, καταναλίσκω, καθηδυπαθῶ, ἀσωτεύω, ἰδιόρρυθμος φράσις εἰς δήλωσιν τῆς τῶν χρημάτων σπατάλης (πιθανῶς μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λ. **σπαταλάω**)· οὕτω, τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 27· σπ. τὰ χρήματα Πλουτ. Περικλ. 14, πρβλ. 2. 168Α, Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύρανν. 20, Φιλόστρ. 223, Ἀλκίφρων 3. 34· —μεταφορ. ὡσαύτως παρὰ Δημ. 354 ἐν τέλ., ἐσπαθᾶτο ταῦτα καὶ ἐδημηγορεῖτο, — ἔνθα ἡ ἀρίστη ἑρμηνεία εἶναι ὡς φαίνεται ἡ τοῦ Σχολ. ἐσπαθᾶτο = ἐδαψιλεύετο, ἅπαντα τὰ κέρδη καὶ αἱ ὠφέλειαι ἐσπαταλήθησαν· οὕτως: ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται τὰ τῶν ἀνθρώπων Πλουτ. 2. 168Α. **2)** ὡσαύτως = **ἀλαζονεύομαι**, Μένανδρ. παρὰ Φωτ. («Μισογύνης» 1). **III.** σπ. φυτά, κλαδεύω φυτά, περικόπτω, Ἰακώψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 496. — Καθ' Ἡσύχ.: «σπαθᾷ· τρυφᾷ. ἀναλίσκει ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς, ἀλαζονεύεται».

σπάθη [ᾰ], ἡ, πᾶν πλατὺ ἔλασμα ὡς κοπὶς ἐκ ξύλου ἢ ἐκ μετάλλου· **1)** ἐπίπεδον πλατὺ ξύλον ᾧ ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ ὑφάνται ἐν τῷ ὀρθίῳ αὐτῶν ἱστῷ (ἀντὶ τοῦ κτενὸς ᾧ ἐχρῶντο μετέπειτα ἐν τῷ ὁριζοντίῳ) ὅπως πλήττοντες τὴν κρόκην πυκνὸν καταστήσωσι τὸ ὕφασμα, Αἰσχύλ. Χο. 232, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσι» 4, Πλάτ. Λῦσ. 208D· αἰτ. πληθ. Αἰολ. **σπάθᾱς**, Ἀνθ. Π. 6. 288·— πρβλ. **σπαθάω, κερκίς**. **2)** πλατὺ κοχλιάριον ἐν εἴδει πτυαρίου, Λατ. spatula, δι' οὗ ἀνακυκᾷ τίς τι, Ἄλεξ. ἐν «Δρωπίδῃ» 2· μάλιστα χάριν ἰατρικῶν σκοπῶν, Ὀρειβάσ. 122 Mai., κλπ. **3)** ὡς τὸ **πλάτη**, τὸ πλατὺ μέρος κώπης, Λυκόφρ. 23. **4)** αἱ πλατεῖαι πλευραί, ἐν τῷ πληθ., Πολυδ. Β', 181, Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 256· — παρ' Ἱππ. ὡσαύτως, ἡ ὠμοπλάτη, scapula, 273. 17. **5)** ἡ πλατεῖα κοπὶς ξίφους, Χαλκιδικαὶ σπάθαι Ἀλκαῖ. 15Β· σπάθη κολούων φασγάνου Εὐρ. Ἀποσπ. 374· σπάθην παραφοίνων .. χρυσένδετον Φιλήμ. ἐν «Πτωχῷ» 4. **6)** ξυστρίον ἵππων, Πολυδ. Α', 185. **7)** τὸ στέλεχος φύλλου ἢ κλάδου φοίνικος, Ἡρόδ. 7. 69· ὡσαύτως ὁ μίσχος τοῦ ἄνθους φυτῶν τινων μάλιστα τῶν ὁμοίων πρὸς τὸν φοίνικα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 6., 2. 8. 4, Πολυδ. Α', 244. (Λατ. spatha, Ἰταλ. spada, Γερμαν. spatel, Ἀγγλ. spade, paddle, κτλ.).

σπάθημα, τό, ὕφασμα γινόμενον πυκνὸν διὰ τῆς καταφορᾶς τῆς σπάθης, «κρουστόν», Ἡσύχ. **II.** μεταφ., σπ. φρενῶν, = τὸ πυκινόφρον, ἄνθρωπος εὐφυής, πανοῦργος, Φώτ., Σουΐδ.

σπάθησις, ἡ, τὸ πλήττειν τὸ ὕφασμα διὰ τῆς σπάθης, ἡ διὰ τῆς σπάθης πύκνωσις τοῦ ὑφάσματος, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 4. **II.** σπατάλη, Σουΐδ.· ἐντεῦθεν **σπαθητής, οῦ, ὁ**, Βυζ.

σπᾰθητός, ή, όν, ὁ διὰ τῆς σπάθης κτυπηθείς, πυκνῶς ὑφασμένος, «κρουστός», Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 331, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 36, πρβλ. Ἀθήν. 525D.—Καθ' Ἡσύχ.: «σπαθητόν· γυναικεῖον».

σπαθη-φόρος, ὁ, ὁ φέρων σπάθην, ξίφος πλατύ, ἀστυνομικὸς ἀξιωματικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Φίλων 2. 528.

σπᾰθία, ἡ, κτύπημα διὰ σπάθης, «σπαθιά», Achmes Ὀνειροκρ. 119, 249, Βυζ.

σπᾰθίας, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς **σπάθην, κτένες σπ., αἱ πλατεῖαι πλευραί**, Ὀππ. Κυν. 1. 296.

σπᾰθίζω, (σπάθη 2) ἐξαπλώνω διὰ πλατέος κοχλιαρίου, ἀλείφω, χρίω, Νικόλ. Μυρεψ. — Μέσ., συνηθίζω νὰ χρίωμαι, «μύρῳ ἀλείφεσθαι» Ἡσύχ. **2) (σπάθη 5)** παίζω τὴν σπάθην, κάμνω ξιφασκίαν, διάφ. γραφ. παρὰ Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 4·— πλήττω διὰ τοῦ ξίφους, Νικήτ. Εὐγεν. **II.** = **σπαθάω** II, σπαταλῶ, Βυζ. — Παθ., καταστρέφομαι, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 2. 1.

σπᾰθίνης [ῑ], **ου, ὁ, (σπάθη)** μικρὰ ἔλαφος λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ σχήματος τῶν κεράτων, Εὐστ. 711. 38, Ἡσύχ.· παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 175· **σπαθίνεια, ἡ**.

σπάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπάθη** (σημασ. 1), Ἀνθ. Π. 6. 283· (σημασ. 5), Ἀρχ. Μαθ. 318· (σημασ. 2), Γαλην.· (σημασ. 6), Ἱππιατρ.· (σημασ. 7), Κοσμᾶς Ἰνδ.·— ἡ ἐκφορὰ **σπαθίον** ἐσφαλμένη.

σπαθί-ουρος, ὁ, ἔχων οὐρὰν ὁμοίαν σπάθῃ ἢ ξίφει, ὄνομα ζῴου φονεύοντος τοὺς μῦς, ἴσως ἡ γαλῆ, Ἀέτ.

σπᾰθίς, -ίδος, ἡ, = **σπάθη**, **1)** πλατὺ κοχλιάριον ἐν εἴδει πτυαρίου spatula, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 8, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισι» 7. **2)** μικρὸν ξίφος, Γραμμ. ἐν Βιβλ. Coisl. σ. 514. **II.** ὕφασμα πυκνῶς ὑφασμένον (ἴδε **σπάθη** I), Πολυδ. Ζ', 36, Ἡσύχ.

σπᾰθισμα, τό, = **σπαδόνισμα**, Ἡσύχ.

σπᾰθισμός, ὁ, τὸ πλήττειν διὰ τοῦ ξίφους, Achmes Ὀνειροκρ. 119.

σπᾰθιστήρ, -ῆρος, ὁ, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον. Ἐπιφάν., Βυζ.

σπᾰθίτης οἶνος [ῑ], ὁ, οἶνος ἐκ φοινίκων, Ἀλέξ. Τραλ., κλπ.· ἴδε **σπάθη** 7.

σπᾰθο-μήλη, ἡ, μήλη πλατεῖα, Γαληn.

σπᾰθο-φοῖνιξ, -ικος, ὁ. = **σπάθη** 7, Νικόλ. Μυρεψ.

σπᾰθό-φυλλος, ον, (σπάθη 5) ὁ ἔχων φύλλα ὅμοια πρὸς ξίφη ἢ ἀκάνθας, οἷον ἡ πίτυς, πιθαν. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10. 4, ἀντὶ **σπανόφ-**.

σπαίρω, σπασμωδικῶς κινοῦμαι, «σπαρταρῶ», σφαδάζω, ἀγρυπνῶ, τρέμω, τινάσσομαι, ἐπὶ θνήσκοντος ἰχθύος, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 3, 2, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 874, Ἀνθ. Π. 6. 30, κτλ.· συχνότερον μετὰ προθετικοῦ α, **ἀσπαίρω**, ὃ ἴδε. (Ἐκ τῆς $\surd$ΣΠΑΡ προκύπτει καὶ τὸ **σπαράσσω**· πρβλ. Σανσκρ. sphar, sphur-âmi (mico, tremo)· Ζενδ. śpar (gradior)·— ὁ Κούρτ. δοξάζει ὅτι τὸ **σπείρω** ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν· πρβλ. καὶ τὸ **πάλλω**.— Καθ' Ἡσύχ.: «σπαίρει· ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ. σκορπίζει», καὶ «σπαιρόντων· τὴν ψυχὴν ἐκπνεόντων».

σπάκα, οὕτως οἱ Μῆδοι ἐκάλουν τὸν **κύνα**, Ἡρόδ. 1. 110· ὅθεν οἱ γραμματ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 3. 284 ἐσχημάτισαν **σπάξ, -ακός**, ἡ, πρβλ. **κύων** ἐν τέλ.· καὶ παρ' Ἡσυχ. **σπάδακες** χρησιμεύει ὡς ἑρμηνεία τοῦ **κύνες**.

σπάλαθρον, τό, ἴδε **σκάλευθρον**.

σπᾰλακία, ἡ, ἐλάττωμα τῶν ὀφθαλμῶν, ἀδυναμία τῆς ὁράσεως, «πήρωσις» Ἡσύχ.

σπάλαξ, -ᾰκος, ἡ, καὶ **ἀσπάλαξ** (ὃ ἴδε) ὁ «τυφλοπόντικος», Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 1, 5· ἀλλ' ἀρσεν. ἐν Αἰλ. π. Ζ. 11. 37, Κλήμ. Ἀλ. 71, Χρησμ. Σιβ. 1. 370·— ὡσαύτως φέρεται **σφάλαξ**, Παυσ. 7. 24, 11, Δράκων 51. (Ἴδε ἐν λέξ. **σκάλλω**).

σπᾰλείς, Αἰολ. ἀντὶ **σταλείς**, μετοχ. παθ. ἀορ. τοῦ **στέλλω**.

σπάλιον, τό, Αἰολ. ἀντὶ **ψάλιον, ψέλιον· σπαλὶς** ἀντὶ **ψαλίς**, ἴδε Ahr. D. Aeol. σ. 49.

σπᾰλίων, ὁ, στέγη ἢ σκέπη ἐκ πλέγματος λύγου πρὸς προφύλαξιν στρατιωτῶν, «τσαρδάκι», Λατ. vinea, Βυζ.

σπαλύσσεται· «σπαράσσεται, ταράσσεται» Ἡσύχ.

σπᾰν-άδελφος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγους ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 101, Μανέθων 4. 390, κτλ. — Οὐσιαστ. **σπαναδελφία, ἡ**, Πτολ.

σπανακόν, τό, «σπανάκι», Βυζ.· **σπάρνακα** εἶναι ἡμαρτημ. γραφὴ παρ' Ἡσυχ., ἔνθα νῦν **«σπάνακα»**.

σπᾰν-ανδρία, ἡ, ἔλλειψις ἀνδρῶν ἢ προσώπων, σπάνις ἀνδρῶν, λειψανδρία, Κύριλλ.

σπάνη, ἡ, = **σπάνις**, Ἐκκλ.· διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 8, 3, Παυσ. 10. 33, 8, κτλ.

σπᾰνία, ἡ, = **σπάνις**, Εὐρ. Ῥῆσ. 245, Διοδ. Ἐκλογ. 507. 91, Φώτ.

σπᾰνιάκις, Ἐπίρρ., = τῷ Ἀττ. **ὀλιγάκις**, Λουκ. Ρητ. Διδ. 17, Φώτ., κλπ.

σπᾰνίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**· — ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι σπάνιος, ὀλίγος, ὀλιγοστός, [καλὰ ἔργα] Βασσίδαισιν οὐ σπ. Πινδ. Ν. 6. 54· τοὐλαίου σπανίζοντος Ἀριστοφ. Σφ. 252· τὰ παρ' ἀμφοτέροις σπ. Διόδ. 2. 54, κτλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἔχω ἔλλειψίν τινος, ἀνάγκην τινός, ὑδάτων Ἡρόδ. 2. 108· χρημάτων, βίου ὁ αὐτ. 1. 187, 196· οὐ σπανίζοντες φίλων Αἰσχύλ. Χο. 717· πέπλων, πομπῆς, βωμοῦ, κτλ., Εὐρ. Μήδ. 960, κτλ.· ἀργυρίου Ἀριστοφ. Νεφ. 1285· νεῶν μακρῶν Θουκ. 1. 41· τροφῆς ὁ αὐτ. 4. 6, κτλ.· **ἐπὶ χώρας**, σπ. πεύκης Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 1. **II.** μεταβατ., ποιῶ τι σπάνιον ἢ ὀλίγον, «ὀλιγοστεύω», τὰ μέταλλα Φίλων Βυζ. π. τῶν ἑπτὰ θαυμ. 4.— Παθ., = τῷ ἐνεργ., (σημασ. I), εἶμαι σπάνιος, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΔ', 11)· ἀλλά, **2)** τὸ παθ. κεῖται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις συγγραφεῦσιν ὡς = τῷ ἐνεργ. (σημασ. 2), εὑρίσκομαι εἰς ἀνάγκην τινός, πάσχω ἔλλειψίν τινος, ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1024· ὁρᾷς .. φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα Εὐρ. Ὀρ. 1055· πάντων σπανιζόμενοι Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 16· ἀπολ., εὑρίσκομαι εἰς ἀνάγκην, μὴ σπανιζοίμεσθα Εὐρ. Μήδ. 560. **III.** παρὰ Δικαιάρχῳ (;) ἀντὶ σπανίζειν σίτῳ, καὶ παρὰ Στράβ. 155 ἀντὶ σπανίζονται οἴνῳ, ὁ Δινδ. διορθοῖ σίτου, οἴνου.

σπάνιος [ᾰ], **α, ον**, (ὡσαύτως **ος, ον**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 9, Θεοφρ. π. Λίθ. 3, Πολύβ., κλπ.), ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, σπάνιος, ὀλίγος, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 67., 5. 29· σπ. θήρευμα λαβεῖν .., ὀλιγοστόν, Εὐρ. Ι. Α. 1162· δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλήθρων σπάνιος αὐτόθι 345· σπάνιον ἑαυτὸν παρέχειν, ὡς τὸ Λατ. difficiles aditus habere, Πλάτ. Εὐθύφρων 3D· ὕδατι σπανίῳ χρώμενοι, ἔχοντες ὀλίγον ὕδωρ, ἐφωδιασμένοι μὲ ὀλίγον ὕδωρ, Θουκ. 7. 4· —μετ' ἀπαρ., σπ. ἰδεῖν, σπάνιος εἰς τὸ νὰ τὸν ἴδῃ τις, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3· — ἐπὶ προσώπων μετ' ἐπιρρημ. σημασίας, σπάνιος ἐπιφοιτᾷ, σπανίως ἔρχεται εἰς ἐπίσκεψιν, Ἡρόδ. 2. 73· οὕτω, σπ. φανῆναι, σπανίως φαίνομαι, ὁρῶμαι, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 46, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 953C· σπάνιοι περιπεπλεύκασι Στράβ. 686·— σπάνιόν ἐστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι σπάνιον νά .., Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3, Ἰσοκρ. 210C· σπάνιον εἴ τις, εἶναι σπάνιον πρᾶγμα νά .. τις, Στράβ. 297· — τὸ σπάνιον, = σπάνις, Αἰσχίν. 79. 27, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 8· ὁ ταὧς διὰ τὸ σπ. θαυμάζεται Εὔβουλ. ἐν «Φοίν.» 1. **II.** Συγκρ. **σπανιώτερος**, Ἡρόδ. 8. 25, Θουκ. 33, κτλ.·— ὑπερθετ.

-ώτατος, ὁ αὐτ. 7. 68, Πλάτ., κλπ. **III.** Ἐπίρρ. -ίως, ἀντίθετον τῷ **συχνάκις**. Ξεν. Ἀγησ. 9, 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 30· οὕτω **σπανίᾳ**, Πλάτ. Φαῖδρ. 256C· καὶ **σπάνιον** Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 6. Στράβ. 168, Πλούτ.. κλπ.· συγκρ. **-ιώτερον** Θουκ. 1. 23· -ιαίτερον διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5· ὑπερθ. **-ιώτατα** Αἰν. Τακτ. 37· **-ιαίτατα** Κλήμ. Ἀλ. 202.— Σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, οἷον παρ' Ἴωνι τῷ Χίῳ 3. 4.

σπανιότης, -ητος, ἡ, = τῷ ἑπομ., ἔλλειψις, ὀλιγότης, γῆς Ἰσοκρ. 47C, 68A.

σπάνις, ἡ, γεν. εως, δοτ. ει, Ἰων. ι· (ἴδε ἐν λ. **πένομαι**)· ἐπὶ πραγμάτων, σπανιότης, ὀλιγότης, ἔλλειψις, τόλμης Εὐρ. Ὀρ. 942· ἀνδρῶν Δημ. 779. 16· θηρίων Στράβ. 127· νεκύων Ἀνθ. Π. 9. 53·— οὐ σπάνις .. ἔχειν = οὐ σπάνιον, δὲν ὑπάρχει ἔλλειψις ἢ δυσκολία νά .., Εὐρ. Ι. Α. 1163· σπ. ἐστὶ τυχεῖν τινος, εἶναι σπάνιον πρᾶγμα νὰ ἐπιτύχῃ τις, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 52, 53·— ἀπολ., ἔλλειψις, λιμός, τροφᾶς ἐν τῇ μεγάλῃ σπάνει παρέσχε Συλλ. Ἐπιγρ. 378· ἡ .. σπ. πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά, ἡ ἔλλειψις, ἡ πτωχεία, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 69. **II.** ἐπὶ προσώπων, τὸ μὴ ἔχειν, στερεῖσθαί τινος, μετὰ γενικ., ἐν σπάνι βύβλων Ἡρόδ. 5. 58· σπ. τοῦ βίου, ἡ πτωχεία, Σοφ. Ο. Τ. 1461· βίου Εὐρ. Ἑκ. 12· ἦν δέ του σπάνιν τιν' ἴσχης Σοφ. Ο. Κ. 506, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 678D· σπ. τῶν ἀναγκαίων Ἀντιφῶν 125. 24· τῇ τῶν χρημάτων σπάνει Θουκ. 1. 142· ἀργυρίου Λυσ. 152 ἐν τέλ.· ἐν σπάνει χρημάτων Δημ. 389 6.

σπανισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Νικήτ. 24D.

σπανιστός, ή, όν, (σπανίζω) ἐπὶ πραγμάτων, σπάνιος, ὀλίγος, μικρός, δωρήματα Σοφ. Ο. Κ. 4·— ὀλιγοστός, ἄρωμα Φιλόστρ. 611· ἐν σπανιστοῖς κεῖται ὁ αὐτ. 604. **II.** ἐπὶ χώρας, σπανιστὴ καρποῦ, ἄγονος, ἄφορος, ἐστερημένος καρποῦ, Στράβ. 727.

σπανο-καρπία, ἡ, ἔλλειψις καρποῦ, Διόδ. 5. 39.

σπανό-ουρος, ον, (οὐρά) ὁ ἔχων ὀλίγην, μικρὰν οὐράν, Achmes Ὀνειροκρ. 152.

σπανο-πώγων, -ωνος, ὁ, ὁ ἔχων μικρὸν πώγωνα ἢ ἀραιόν, Ἴων παρὰ Πολυδ. Β', 88.

σπανός, ή, όν, = **σπάνιος**, ἀσυνήθης, «τίμιον, πολλοῦ ἄξιόν ἐστιν» Ἡσύχ.· — ὁ ἔχων ἔλλειψιν, μάλιστα ἐν συνθέσει· παρὰ δὲ Βυζαντ. = **σπανοπώγων**.

Σπανός, ἡ, όν, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **Ἱσπανός**, Schäf. εἰς Πλουτ. Σερτ. 11.

σπανο σιτία, ἡ, ἔλλειψις σίτου ἢ τροφῆς, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8. 7.

σπανό-σπερμος, ον, ὁ ἔχων ὀλίγον σπόρον, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. 4.

σπανό-τεκνος, ον, ὁ μὴ ἔχων τέκνα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 101.

σπανό-φυλλος, ον, ὁ μὴ ἔχων φύλλα· ἴδε **σπαθόφυλλος**.

σπάν-υδρος, ον, ὁ στερούμενος ὕδατος ἢ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 80C. Ἐντεῦθεν **σπανύδριον**, τό, τόπος ἔνθα ὑπάρχει ὀλίγον μόνον ὕδωρ, Ἐκκλ.

σπαρακδάραι· «οἱ γερ(ρ)οφόροι» Ἡσύχ.

σπάραγμα, τό, μέρος ἀπεσπασμένον, τεμάχιον ἐσχισμένον, τεμάχιον, λωρίς, ὅσων σπαράγματα, πάντες ἐκεῖνοι ὅσων τὰ ἐσπαραγμένα πτώματα .., Σοφ. Ἀντ. 1081· σπάραγμα κόμας Εὐρ. Ἀνδρ. 826· γίνεται τὰ μὲν ἀπὸ σπερμάτων τὰ δ' ἀπὸ σπαραγμάτων, ἐκ κλάδων ἀπεσπασμένων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 11· σπ. κρημνῶν, ἀποσπάσματα κρημνῶν, ὄγκοι κρημνώδεις, Πλουτ. Μάρ. 23· σπ. στεφάνων, λόγων, ἀποσπάσματα, τεμάχια .., Πλούτ. 2. 463A, κτλ.· σπ. γραμμάτων, συντετμημέναι λέξεις, αὐτόθι 1011D. **II.** = **σπαραγμός**, τὸ σπαράττειν, ἀποσπᾶν βιαίως, διασπαράττειν, δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν Εὐρ. Βάκχ. 739.

σπαραγματώδης, ες, (εἶδος) σπασμώδης, ὁμοιάζων μὲ σπαραγμόν, κραυγὴ Πλούτ. 2. 130D.

σπαραγμός, ὁ, τὸ σπαράττειν, διασπαράττειν, «καταξεσχίζειν», δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς Εὐρ. Ἑκ. 656· σπ. Βακχῶν, ὑπὸ τῶν Β., ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 735· ἀλλά, σπαραγμοὶ χαίτης, χρωτὸς κτλ., τὸ σπαράττειν, ἀποσπᾶν καὶ «ξεσχίζειν», ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1525, ἐν Τρῳ. 453. **II.** συστροφὴ σπασμωδική, σπασμός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165, Σοφ. Τρ. 778, 1254· — καθόλου, ἀγωνία, Ῥήτορες (Walz) 1. 613.

σπαραγμώδης, ες, (εἶδος) = **σπαραγματώδης**, Ἱππ. 1215F.

σπαράκτης, ου, ὁ, ὁ διασπαράττων, διασχίζων εἰς τεμάχια, Ῥήτορες (Walz) 3. 606. — Θηλ. **σπαράκτρια**, Μανασσ. Χρον. 3552.— Ἐπίθ. **σπαρακτικός**, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐκκλ.

σπάραξις, ἡ, = **σπαραγμός**, Γλωσσ.

σπαράσσω, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -ξω Αἰσχύλ. Πρ. 1018· ἀόρ. **ἐσπάραξα** Βαβρ. 95. 40, (κατ-) Ἀριστοφ. Ἱππ. 729. — Μέσ., μέλλ. **ξομαι** Εὐρ. Ἀνδρ. 1209, (ἐν Ι. Α. 1459 ἤδη φέρεται ἐκ διορθώσεως **σπαράσσεσθαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας).— Παθ., πρκμ. **ἐσπάρακται** (δι-) Εὔβουλος ἐν «Αὐγ.» 1. (Συγγενὲς τῷ **σπαίρω**). Διασπαράττω, «ξεσχίζω», κατακομματιάζω», Λατ. lacerare, μάλιστα ἐπὶ κυνῶν, ἐπὶ σαρκοβόρων ζώων καὶ τῶν τοιούτων, σπ. σάρκας ἀπ' ὀστέων Εὐρ. Μήδ. 1217· ὡσαύτως, σπ. τὰς γνάθους Ἀριστοφ. Βάτρ. 424.— Μέσ., σπαράσσεσθαι κόμας, τίλλω, μαδῶ τὴν κόμην μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1209. **2)** διασχίζω, ἀνοίγω εἰς δύο, φάραγγα βροντῇ .. πατὴρ σπαράξει Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. **3)** μεταφορ., ἐνοχλῶ καθ' ὑπερβολήν, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Λατ. conviciis lacerare, ἄνδρα σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 688· σπ. τινὰ τῷ λόγῳ ὥσπερ σκυλάκια Πλάτ. Πολ. 539B· τὰς ἀρχὰς Δημ. 785. 18, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 641· λώβαις σπ. τινὰ Λυκόφρ. 656. **4)** Ἰατρικ., σπ. στόμαχον, ἐπιφέρω ναυτίαν ἢ ἔμετον, Γαλην.· οὕτω, σπαρακτέον Ὀρειβάσ. 136 Matth, — Παθ., σπ. ἀνημέτως, ἀγωνιῶ χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἐμέσω· Ἱππ. 207H. — Καθ' Ἡσύχ.: «σπαρασσόμεθα· ξεόμεθα. ταραττόμεθα».

σπάργανα· «δεσμά. ῥάκη» Ἡσύχ.

σπαργανάω, = **σπαργανόω**, Πλάτ. Νόμ. 782E.

σπαργανίζω, = **σπαργανόω**, Ἡσ. Θ. 485.

σπαργάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπάργανον**, φυτόν τι ἔνυδρον, ὡς ὁ Λιναῖος ὠνόμασεν εἶδός τι καλάμου (κατ' ἄλλους τὸ βουτόμον), Διοσκ. 4. 21, Πλιν. Ν. Η. 25. 9.

σπαργανιώτης, ου, ὁ, παιδίον ἐν σπαργάνοις, «φασκιωμένον», Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 301· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **εἰραφιώτης**.

σπάργανον, τό, (σπάργω) ταινία μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐν ᾗ περιτυλίσσονται τὰ νήπια, «φασκιά», Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 151, 306, Πινδ. Ν. 1. 58· — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ σπάργανα, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 237, Πινδ. Π. 4. 202· παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις Αἰσχύλ. Χο. 755, πρβλ. 529, 759, Ἀγ. 1606· εἰς σπάργανά μ' αὐτὸς ἔθηκεν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 314. 6· ἐκ πρώτων σπ., ab incunabulis, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 41· τὰ τῆς γενέσεως εὐτελῆ σπ., καταγωγὴ ταπεινή, Ἡρωδιαν. 7. 1·— ἐντεῦθεν, **2)** παρὰ τοῖς Τραγικ., πᾶν ὅ,τι ἀναμιμνήσκει τινὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, τὰ σημεῖα ἐξ ὧν φαίνεται καὶ ἐξακριβοῦται ἡ καταγωγή τινος καὶ οἰκογένεια, Λατ. monumenta, crepundia, πρβλ. Brunck εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1035, Donat. Terent. Eun. 4. 6, 15· ἴσως τῆς χρήσεως ταύτης γίνεται ὑπαινιγμὸς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 431, τούτου (ἐξυπακ. τοῦ Τηλέφου) δὸς .. μοι τὰ σπ. **II.** φυτόν τι, = **ὠκιμοειδές**, ἴδε Διοσκ. 4. 28.

σπαργανόω, ὡς τὸ **σπάργω** (ὃ ἴδε), περιτυλίσσω ἐν σπαργάνοις, σπαργανώνω, «φασκιώνω», σπαργανώσαντες πέπλοις [τὸν παῖδα] Εὐρ. Ἴων 955, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 10, Ἀθήν. 258A· μεταφορ., θρίξ(?)ισι ταύτην (ἐξυπακ. τὴν ἅμιαν) ἐσπαργάνωσα Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλ.» 1. 28· ἀχύροις σπ. τὴν χιόνα Πλούτ. 2. 691C·— Παθ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, 766C· ἐσπαργανωμένος Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 12.

σπαργάνωμα, τό, = **σπάργανον**, Α. Β. 304, Φώτ.· πρβλ. **σπάργωσις**.

σπαργανωτέος, α, ον, δεῖ σπαργανοῦσθαι, πρέπει νὰ περιτυλιχθῇ, Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 114.

σπαργάω, μέλλ. -ήσω, ὡς τὸ **ὀργάω**, εἶμαι πλήρης μέχρι διαρρήξεως, εἶμαι ἐξωγκωμένος, ὥριμος, σφριγῶ, μαστὸς σπαργῶν Εὐρ. Βάκχ. 701, Κύκλ. 55· ἐπὶ γυναικὸς ἐγκύου, Πλάτ. Συμπ. 206D· ἡ ἐχούσης πολὺ γάλα, μητέρες σπαργῶσαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 460C· σπ. τοὺς μαστοὺς ὑπὸ γάλακτος ἢ γάλακτι Διον. Ἀλ. 1. 79, Πλούτ. 2. 320C. **2)** εἶμαι πλήρης ὑγρῶν, τὰ ἄνω.. σπ. Ἱππ. 1053G. **3)** ἐπὶ φυτῶν, Πολυδ. Α', 230. **II.** μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. turgere, ἐξογκοῦμαι ἐξ ἐπιθυμίας ἢ πάθους, εἶμαι πλήρης ἐπιθυμίας ἢ πάθους, Πλάτ. Φαῖδρ. 256A· περί τινος, πρός τι Πλούτ. 2. 585C, 1100A· ἐπί τι, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀρτοξ. 3·— ἀπολ., γίνομαι ἀκόλαστος, αὐθάδης, σπαργῶσαν..τὴν ἀρχὴν ἐρῶν Πλάτ. Νόμ. 692A· ὀλιγαρχία Πλουτ. Λυκοῦργ. 7· δῆμος ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Περ. καὶ Φαβ. 1. (Μεταβεβλημένος τύπος τοῦ **σφριγάω**, καὶ πιθανῶς τὸ Λατιν. turgeo ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχήν, Κούρτ. σ. 653· πρβλ. ὡσαύτως **σφαραγέομαι**). — Καθ' Ἡσύχ.: «σπαργᾶν· ὅτε οἱ μασθοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος».

σπαργέω, = **σπαργάω**, «πλημμυρῶ, ἀποστάζω» Ἡσύχ., διάφ. γραφ. παρὰ Κοΐντ. Σμ. 14. 283.

σπαργή· «ὁρμή, ὀργή» Ἡσύχ.

σπαργνόομαι, Ἐπικ. ἀντὶ **σπαργανόομαι**, κατά τινας ἐν Χρησμ. Σιβ. 8. 478.

σπάργω, μόνον ἅπαξ, ἐν τῷ Ἐπικ. ἀόρ. α', = **σπαργανόω**, σπάρξαν ἐν φάρεϊ λευκῷ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 121. (Αὕτη εἶναι ἡ ῥίζα τοῦ **σπάργανον**, **σπαργανόω**, κτλ.· ἡ δὲ σημασία τοῦ **σπεῖρον**, **σπεῖρα**, **σπειρόω**, σχετίζει καὶ ταύτας τὰς λέξεις πρὸς τὴν αὐτὴν ῥίζαν).

σπάργωσις, ἡ, ἐξόγκωσις, διαστολή, πρήξιμον, μαστῶν Διοσκ. 3. 41, καὶ οὕτω πιθαν. ἐν 2. 129, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **σπαργανώσεις**.

σπαρίζω, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **σκαρίζω**, κατὰ τὸν Εὐστ. 943. 13, Φώτ.

σπάρνιοι· «ἐνθαλάττιοι πέτραι» Ἡσύχ.

σπαρνός, ή, όν, ποιητικ. ἀντὶ **σπανός**, **σπάνιος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 556·— «ἀραιός, διεσπαρμένος» Ἡσύχ.

σπαρνοπόλιος· «ὀλιγοπόλιος» Ἡσύχ.

σπάρξαι· «σπαργανῆσαι. σπαράξαι» Ἡσύχ.

σπάρος [ᾰ], θαλάσσιός τις ἰχθὺς μετὰ χρυσῆς κεφαλῆς, sparus auratus, Ἐπίχ. 24 Ahr., Μάτρων παρ' Ἀθην. 136C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 26.

σπαρτα-γενής, ές, ὁ παράγων τὸν θάμνον σπάρτον, Ἀππ. Ἰβηρ. 12.

Σπαρτάκειος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Σπάρτακον ἀνήκων, Πλουτ. Πομπ. 31.

σπαρτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **σπείρω**, πρέπει νὰ σπείρῃ τις, Κλήμ. Ἀλ. 188.

σπάρτη, ἡ, = **σπάρτον**, σχοινίον ἐκ σπάρτου (ἴδε **σπάρτος**, ὁ), Ἀριστοφ. Ὄρν. 815 (μετ' ἀστείας παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **Σπάρτη**), πρβλ. Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 9, καὶ αὐτόθι Meineke. **II**. ὡς τὸ **στάθμη**, τὸ σχοινίον δι' οὗ ὁρίζεται ἡ κάθετος, Ἡσύχ., πρβλ. Ἀλκίφρονα 2. 4, 15· πρβλ. **σπάρτος** I.

Σπάρτη, Δωρ. **Σπάρτα**, ἡ, ἡ γνωστὴ πόλις ἐν τῇ Λακωνικῇ, Ὅμηρ., κλπ.· ἐντεῦθεν Ἐπίρρ. **Σπάρτηθεν**, ἐκ τῆς Σπάρτης, Ὀδ.· **Σπάρτηνδε**, εἰς τὴν Σπάρτην, αὐτόθι·— **Σπαρτιάτης** [ᾱ], ου, ὁ, κάτοικος τῆς Σπάρτης, Εὐρ. Ὀρ. 457, Θουκ., κλπ.· Ἰων. -**ιήτης**, εω, Ἡρόδ. 1. 65·— θηλ. -**ᾶτις**, -**ιδος**, (ἐξυπακ. τοῦ γυνή), γυνὴ ἐκ Σπάρτης, Εὐρ. Ἀνδρ. 569, κτλ.· (ἐξυπακ. τοῦ χώρα) ἡ Λακωνική, Πλουτ.· ὡσαύτως ὡς ἐπίθετ., Σπ. γυνή, χθών, γῆ Εὐρ. Ἑλ. 115, Ὀρ. 537, κτλ.· ὡσαύτως **Σπαρτιάς**, -**άδος**, Στέφ. Βυζ.·— ἐπίθετ. **Σπαρτιᾱτικός**, ή, όν, Παυσ. 6. 4, 10, Λουκ., κλπ.

σπαρτίνη, ἡ, = **σπάρτη**, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

σπάρτῐνος, η, ον, ὁ πεποιημένος ἐκ σπάρτου, Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 9, ἔνθα ἴδε Meineke.

σπαρτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπάρτον**, μικρὸν σχοινίον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1247· Φιλιππίδ. ἐν «Λακ.» 1· ἐπὶ τῶν σχοινίων κλίνης, Ἀριστ. Μηχαν. 25, 2, Πολυδ. Γ', 36. **II**. ἡ γλῶσσα ζυγοῦ, Λατ. ansa, agina, Ἀριστ. Μηχαν. 2, 1., 9. **III**. = **σπάρτος** I, Διοσκ. 4, 158.

σπαρτιο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων χαίτην διεσπαρμένην, ὀλίγην, ἀραιάν, ἀραιὰ μαλλιά, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Πρεσβ.» 2· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν.662.

σπαρτό-δετος, ον, (δέω) ὁ δεδεμένος διὰ σχοινίου ἐκ σπάρτου, Ὀππ. Κυν. 1. 156., 4. 412.

σπάρτον, τό, σχοινίον, καλώδιον, «γούμενα», «παλαμάρι», Ἰλ. Β. 135, Ἡρόδ. 5. 16· τὰ σπ. ἐκ κλινῶν Θουκ. 4. 48·—κυρίως ὡς τὸ **σπάρτη**, σχοινίον πεποιημένον ἐκ σπάρτου, Λατ. spartum, spartea.—Τὰ παρ' Ὁμήρῳ σχοινία καὶ καλώδια ἦσαν πεποιημένα οὐχὶ ἐκ τοῦ Ἱσπανικοῦ σπάρτου (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ ὁποῖον φυτὸν πολὺ βραδύτερον ἐγένετο γνωστὸν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, Varro ap. Gell. 17. 3, Πλίν. 24. 40· ὁ δὲ Πλίν. ὑποθέτει ὅτι ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ κοινοῦ σπάρτου (Spartium scoparium)· πρβλ. **σπάρτος** I, ἐν ᾗ σημασίᾳ τὸ οὐδέτ. **σπάρτον** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 40. **2**) σχοινίον πρὸς καταμέτρησιν, ὡς ὁ **σχοῖνος**, Καλλ. Ἀποσπ. 158. **II**. = **σπαρτίον** II, Ἀριστ. Μηχαν. 1, 17 καὶ 20.

σπαρτο-πλόκος, ον, ὁ πλέκων, κατασκευάζων σχοινία ἐκ σπάρτου, Πολυδ. Ζ', 181.

σπαρτο-πόλιος, ον, ὁ ἔχων σποράδην τρίχας πολιάς, ὁ ἔχων «ψαρὰ μαλλιά», ὡς τὸ Ὁμηρ. **μεσαιπόλιος**, (Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 361), Μένανδρ. παρὰ Φωτ. (ἴδε Κωμ. Ἀποσπ. 5, σ. 108), Πολυδ. Δ', 133, 134, 151· **σπαρνο-** παρ' Ἡσυχ. **II**. ὄνομα πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 73.

σπαρτο-πώλης, ὁ, ὁ πωλῶν σχοινία ἢ πλέγματα καὶ στρώματα ἐκ σπάρτου, Πολυδ. Ζ', 181.

σπαρτός, ή, όν, ὡσαύτως **ός**, **όν**, Εὐρ. Ἱκέτ. 578· (σπείρω)·— ἐσπαρμένος, φυόμενος ἐκ σπόρου, καλλιεργημένος, Διοσκ. 3. 45, κτλ. **2**) ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ .. σπαρτοί τε καὶ αὐτόχθονες Πλάτ. Σοφ. 247C· σπαρτῶν γένος, «υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων», Αἰσχύλ. Εὐμ. 410· — ἐπὶ τῶν Θηβαίων, **Σπαρτοί**, οἱ, οἱ ἐσπαρμένοι, οἱ ἀξιοῦντες ὅτι ἐφύτρωσαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος οὓς ὁ Κάδμος ἔσπειρεν, οἱ Καδμεῖοι, Πινδ. Ι. 1. 41., 7 (6). 13· Σπαρτῶν στάχυς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 5· λόγχη σπαρτός, ἡ Θηβαϊκὴ λόγχη, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 578· Ἐχίων σπαρτὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 6126β, 6129λ. **II**. διεσπαρμένος, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἀνθ. Π. 7. 338·— Ἐπίρρ. -**τῶς**, Ἐκκλ.

σπάρτος, ὁ καὶ ἡ, ὁ θάμνος «σπάρτον» ἢ «σπαρτί», περιλαμβάνων (κατὰ τὸν Beckmann Hist. of Inventions) τό τε Spartium junceum καὶ τὸ Stipa tenacissima τοῦ Λινν., φυόμενα ἐν Ἱσπανίᾳ (ἔτι δὲ καὶ νῦν ἀμφότερα τὰ εἴδη καλοῦνται ἐκεῖ esparto) καὶ (ὡς ὁ Πλίν. λέγει) οἱ Ἱσπανοὶ κατεσκεύαζον ἐξ ἀμφοτέρων διάφορα πράγματα, ἀλλ' οἱ Καρχηδόνιοι καὶ οἱ Ρωμαῖοι (καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες) σχοινία ἢ καλώδια· τὸ πρῶτον πιθαν. παρὰ Πλάτ. ἐν Πολιτικ. 280C, Ξεν. Κυν. 9, 13, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2· τὸ δὲ δεύτερον παρὰ Πλιν. 19. 7. **2**) τὸ κοινὸν **σπάρτον** ἢ «σπαρτί» (Spartium scoparium), ὁ αὐτ. 24. 40· ἴδε ἐν λέξ. **σπάρτον**. **II**. **σπάρτος**, ἡ, = **σπάρτη** II, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Χαρμ. 154B.

σπαρτο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων τὸν θάμνον **σπάρτον**, Στράβ. 160.

σπαρτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σπάρτον, ὕποπτον παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 1. 19.

σπάσις, εως, ἡ, ἀνάσπασις, τὸ ἀνέλκειν, «τράβηγμα», Ἀριστ. Προβλ. 5. 19. **II**. κατάσπασις, τὸ ἕλκειν πρὸς τὰ κάτω, ἡ τῆς τροφῆς σπ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 10· σπάσει πίνειν, ἀντίθετ. τῷ **λάψει** καὶ **κάψει**, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 8, 1· πρβλ. **σπάω**.

σπάσμα, τό, (σπάω) διάρρηξις μυϊκῆς ἰνός, Ἱππ. Ἀφ. 1254, Πλάτ. Τίμ. 87Ε· σπασμός, σπασμωδικὴ κίνησις, τῶν ὑστερῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 4, 1, πρβλ. Προβλ. 5. 39. **II**. τὸ ἀποσπασθὲν τεμάχιον, σπάραγμα, «λωρίδα», Πλουτ. Λύσ. 12, Σύλλ. 21· πρβλ. Wyttenb. 2. 99C. **2**) σπ. ξίφους, ἡ κοπὶς τοῦ ξίφους ἀνειλκυσμένη ἀπὸ τῆς θήκης, Πλουτ. Ὄθων 17.

σπασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 2 (ἕτεροι **σπάσματα**).

σπασμᾰτώδης, ες, = **σπασμώδης**, Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, 1 (ἴδε **σπερματώδης**), Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 15.

σπασμός, ὁ, (σπάω) = **σπάσμα**, σπασμωδικὴ κίνησις, βίαιος τανυσμός, Ἡρόδ. 4. 187, Ἱππ. Ἀφ. 1245· βρυχώμενον σπασμοῖσι Σοφ. Τρ. 805· παροξυσμὸς ἐπιληψίας, Ἱππ. 174Β·— μεταφορ., ἔθαλψεν ἄτης σπ. Σοφ. Τρ. 1082. **II**. τανυσμὸς τοῦ αἰδοίου, πριαπισμός, Λατιν. tentigo, Ἀριστοφ. Λυσ. 845. **III**. βιαία κίνησις ἢ ταραχὴ ὡς ἡ τῆς θαλάσσης, Διόδ. 3. 44, Πλουτ. Κικ. 32. **IV**. ἐξέλκυσις, ἀνάσπασις, μαχαιρῶν Β' Μακκ. Ε', 3.— Καθ' Ἡσύχ. «ἡ παλίρροια. καὶ τὸ πάθος».

σπασμώδης, ες, σπασμωδικός, Ἱππ. Προρρ. 69· τὰ σπασμώδη, παροξυσμοὶ σπασμῶν, ὁ αὐτ. 173F· ἀλγήματα σπ. ὁ αὐτ. 77Α.

σπαστικός, ή, όν, (σπάω) ὁ συνέλκων, ἀπορροφῶν, πρὸς αὑτὴν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 4· τῆς τροφῆς ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 13.

σπατάγγης, ου, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἐχίνου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 359, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 2· αἰτιατ. πληθ. **πατάγγας**, Πολυδ. Ϛ', 47.— Καθ' Ἡσύχ. «οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι».

σπαταγγίζειν· «ταράσσειν» Ἡσύχ.

σπᾰτᾰλάω, ζῶ ἀκολάστως, ἀσώτως, Πολύβ. ἐν Ἐκλογ. Βατ. σ. 451, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (προσθῆκαι) 646a, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΑ', 15), Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε', 6· τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων, τὰ «κακοανατεθραμμένα», Θεανὼ σ. 741 Gale· πρβλ. **κατασπαταλάω**.

σπᾰτάλη, ἡ, ἀκολασία, ἀσωτία, δαπάνη ὑπερβολική, Ἀνθ. Π. 11. 17, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΖ', 13)· ἐπὶ συμποσίου πλήρους ἡδυσμάτων, Ἀνθ. Π. 7. 206., 11. 402· ἐπὶ κοσμημάτων, χρυσομανὴς σπ. αὐτόθι 5. 302· χρυσόδετος σπ., δηλ. ψέλλιον, αὐτόθι 6. 74· χρυσοφόρος σπ. ταρσῶν, ἐπισφύριος κόσμος, αὐτόθι 5. 27, πρβλ. 271. (Ἐντεῦθεν καὶ **σπαταλάω**, **σπατάλημα**, **σπατάλιον**, κτλ.).

σπᾰτάλημα, τό, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π, 8. 642.

σπᾰτάλιον, τό, φέρεται ὡσαύτως **σπαθάλιον**, εἶδος ψελλίου, Tertull. Cult. Fem. 13· ὡσαύτως, τρόπος κτενίσματος τῆς κόμης εἰς ἕνα μόνον κόμβον ἢ κόρυμβον, Ἀποστ. Διαταγ. 1. 3· ἴδε Salmas. ad Solin. σ. 537.

σπᾰτᾰλιστής, οῦ, ὁ, σπάταλος, ἄσωτος, Ἐκκλ.

σπᾰτᾰλος, ον, ἀκόλαστος, φιλήδονος, κλέμματα Ἀνθ. Π. 5. 18· ἐπὶ προσώπων, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 276Α, Εὐστ., κλπ.·— φέρεται ὀξυτόνως ἐν Ἀνθ. Π. 5. 27.

σπάτειος [ᾰ], ον, (σπάτος) ὁ ἐκ σπάτους, δερμάτινος, Ἡσύχ.

σπατίακτον· «διεσπασμένον» Ἡσύχ.

σπατίζω, μέλλ. -ίσω. (σπάω) μυζῶ, «βυζαίνω», Ἡσύχ.

σπατίλη [ῑ], ἡ, λεπτὸν ἀποπάτημα, ὡς ἐν διαρροίᾳ, «τσίρλα», Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388· καθόλου, κόπρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 48. **II**. (σπάτος) ἀποξύσματα, ἀποκοψίδια τῶν δερμάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως **πατίλη** Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 303· **παστέλη** Ἀρκάδ. 109, Θεογνώστ. Κανόν. 111. 10.— Καθ' Ἡσύχ. «τὸ ὑγρὸν διαχώρημα».

σπατίλ-ουρος [ῑ], ὁ, (οὐρὰ) ὁ ἔχων οὐρὰν ἀκάθαρτον, πλήρη ἀποπατημάτων, «τσιρλίζων» τὴν οὐράν, βδελυρός, ἀκάθαρτος, Ἡσύχ.

σπατο-ληαστής, Δωρικ. -**ληαστάς**, ὁ, βυρσοδέψης, ἐκ διορθώσεως τοῦ Böckh ἔν τινι Ἀργ. Ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 1134).

σπάτος (ᾰ), τό, δέρμα, βύρσα, Βοιωτικὴ λέξις παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 48, Ἡσύχ.

σπάω, Ἀττ.· μέλλ. **σπάσω** [ᾰ], Λυκόφρ. 484, (δια-) Ἡρόδ. 7. 236, (ἐπι-) Σοφ. Αἴ. 769·— ἀόρ. ἔσπᾰσα Ἀττ., Ἐπικ. **σπάσα** Ὅμ.· — πρκμ. ἔσπᾰκα Ἀριστ. Προβλ. 22. 2, (ἀν-) Ἱππ. 262.

35, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1069·— Μέσ., μέλλ. **σπάσομαι** Αἰσχύλ. Θήβ. 1036, κτλ.·— ἀόρ. **ἐσπασάμην**, Ἐπικ. **σπασάμην**, ὅστις εἶναι ὁ συνηθέστατος παρ' Ὁμ. χρόνος, Ἐπικ. **σπάσσασθε, σπασσάμενος** (χάριν τοῦ μέτρου) Ὅμηρ. — Παθ., μέλλ. **σπασθήσομαι** Γαλην., (δια-) Ξεν. Ἀνάβ. 4. 8, 10· — ἀόρ. **ἐσπάσθην** Ἰλ. Λ. 458. Ἀττ.·— πρκμ. **ἔσπασμαι** Ἱππ. 455. 13, (δι-) Θουκ., κλπ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ μέσ. σημασ., Ξεν. Ἀνάβ. 7. 4, 16, Κύρ. 7. 5, 29. (Παραβολὴ πρὸς τὸ ἀρχ. Γερμ. spann-an ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ √ΣΠΑ εἶναι βραχύτερος τύπος τῆς √ΣΠΑΝ· πρβλ. **πένομαι**). Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. (ἀνθ' οὗ οἱ πεζοὶ ἔχουσι τὸ **ἕλκω**), σύρω, «τραβῶ», ὅθεν, **1**) ἐπὶ ξίφους, ἕλκω τὸ ξίφος, ἐκ τῆς θήκης ἐξάγω, φάσγανά τε σπάσσασθε Ὀδ. Χ. 74· σπασσάμενος .. ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ Ἰλ. Π. 473· ἐκ δ' ἄρα σύριγγος .. ἐσπάσατ' ἔγχος Τ. 387· ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατο Ὀδ. Β. 321· σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε Κ. 166· ἀλλ' ἐν τῷ ἐνεργ., ξίφος σπάσαντα Εὐρ. Ὀρ. 1194· φάσγανον σπάσας χερὶ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 322. — Παθ., **σπασθέντος** (ἐξυπακ. ἔγχεος) ἐξ ὠτειλῆς Ἰλ. Λ. 458· ὡσαύτως, ἐσπασμένοι τὰ ξίφη, ἔχοντες τὰ ξίφη «τραβηγμένα» ἐκ τῶν θηκῶν, γυμνά, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 16· ἐσπασμένον ὃν εἶχεν ἀκινάκην ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 29· ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσι Διόδ. 4. 52. **2**) ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, πάλον σπᾶν, ἐξάγω τὸν κλῆρον (ἐκ τῆς περικεφαλαίας, κτλ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 333· — ἀπολ., σπᾶτ' ἀνδρείως, σύρετε, σηκώνετε, «τραβᾶτε» ὡς ἄνδρες, Ἀριστοφ. Εἰρ. 498. **ΙΙ** ἐπὶ βιαίων πράξεων, ἀποτίλλω, «μαδῶ», κόμην Σοφ. Ο. Τ. 1243· λάχνην Τρ. 690. **2**) ὡς τὸ **σπαράσσω**, διασπαράττω, ξεσχίζω, μάλιστα ἐπὶ ἁρπακτικῶν ζώων, ὡς τὸ **σπαράσσω**, Σοφ. Ἀντ. 258, 10 8· λαιμοτόμους κεφαλὰς Εὐρ. Ι. Α. 776· σπ. τοῖς ὄνυξιν [τοὺς νεοττούς], ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 34, 3.— Παθητ., φλέβιον, σάρκα σπασθῆναι Ἱππ. 453. 13 κἑξ. **3**) σύρων συστρέφω, βιαίως τανύω, τὸ σκέλος ἔσπασε Πλουτ. Ἄρατ. 33.— τὸν μηρὸν σπασθῆναι Ἡρόδ. 6. 134· τοὺς πόδας Εὐρ. Κύκλ. 639. **4**) ἁρπάζω, ἀποσπῶ, βιαίως ἀποχωρίζω, πῶλον παρὰ ξυννόμων Πλάτ. Νόμ. 666Ε· ἔλαφον ἀπ' ἐμῶν γονάτων Εὐρ. Ἑκ. 92·— Παθ., ἐκ βραχίονος σπασθεὶς αὐτόθι 408· ὑπὸ πτερῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 441. **5**) μεταφορ., παρασύρω, παραφέρω, ἀλλά σ' ἔσπασε πειθὼ Σοφ. Ἠλ. 561· τὰ πάθη οἷον νεῦρα σπ. ἡμᾶς Πλάτ. Νόμ. 644Ε. **6**) Ἰατρ., προξενῶ συστροφὴν ἢ σπασμόν, πιθαν. γραφὴ ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830, ἴδε Littré·— Παθ., συστρέφομαι, συσπῶμαι, σπασμωδικῶς κινοῦμαι, σπασθεὶς ἀποθνήσκει Ἱππ. Ἀφ. 1252, πρβλ. 1255, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 11, κτλ.· ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ ἀγωνίᾳ του, Σοφ. Τρ. 786· πρβλ. **σπάσμα, σπασμός**· — μεταφορ., στενοχωροῦμαι, ὁ νοῦς μου περισπᾶται εἰς πολλά, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 16. **ΙΙ**. μυζῶ, βυζαίνω, ῥοφῶ, θρόμβον αἵματος Αἰσχύλ. Χο. 533· ἔσπασεν ἄμυστιν ἑλκύσας Εὐρ. Κύκλ. 571· συνεκθανεῖν σπῶντα χρὴ τῷ πώματι αὐτόθι 573· μεστὴν ἀκράτου Θηρικλειον ἔσπασεν Ἄλεξ. ἐν «Ἀγων.» 4, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Ἀδὴλ. 20· οὗτος εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν πίνουσι τὰ συνόδοντα καὶ τὰ πτηνά, ἐν ᾧ τὸ **λάπτω** δηλοῖ τὸν τρόπον καθ' ὃν πίνουσι τὰ καρχαρόδοντα (πρβλ. **σπάσις**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 699· οὕτω, σπ. τὸν μαστόν, μυζῶ, θηλάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 5· σπᾶν ἀμυστὶ Αἰλ. π. Ζ. 6. 51· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ταύρου αἷμα σπασάμενος Ἀπολλόδ. 1. 9, 27·— Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, θηλάζομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 11· πρβλ. **ἕλκω** ΙΙ. 4. **2**) οὕτω καὶ σπᾶν τὸ πνεῦμα ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 5, 6· τὸν ἀέρα τὸν κοινὸν Μένανδρ. ἐν Ἀδὴλ. 2. 7· μετὰ γεν. διαιρετ., σπ. τῆς ὀριγάνου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 7· ἕκαστον τῶν τοῦ σώματος τὸ αὐτῷ οἰκεῖον ἐσπακέναι ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 22. 2, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 7. **3**) μεταφορ., πειθώ τε καὶ ἵμερον ἔσπασεν ἐκ .., ἤντλησεν, ἔλαβεν .., Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 810. 5· σπ. ἔρωτα, ἀπολαύω αὐτοῦ, Ὀππ. Ἁλ. 4. 269· ὀλίγον ὕπνον σπ., «παίρνω» ὀλίγον ὕπνον, Ἡλιόδ. 5. 1· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὁ αὐτ. 2. 16. **IV**. σύρω σφιγκτῶς, ἕλκω τὰ ἡνία, ἵππον, ἵππου στόμα Ξεν. Ἱππ. 7, 1., 9, 5·— ἀλλά, τὸν χαλινὸν ἐκ τῶν ὀδόντων ἵππου Πλάτ. Φαῖδρ. 254Ε. **2**) ἐπὶ ἁλιείας, ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν Ἀριστοφ. Θεσμ. 928· ἐντεῦθεν παροιμ., οὐκ ἔσπασεν τούτη γε, «τίποτε δὲν ἔπιασε» διὰ τῆς προτάσεώς του, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 175. **V**. σπάσαι ἐπωνυμίαν, ἀναλαμβάνω, οἰκειοποιοῦμαι ἐπώνυμον, Φιλόστρ. 590, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 46· ἀρχὴν λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπ. Ἀνθ. Π. 9. 184 ῥίζαν σπ. τινος, ἔχω τὴν ἀρχὴν ἐκ .., Λυκόφρ. 623· σπ. τὴν κλῆσιν ἀπό τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 46· ἔννοιαν θεοῦ ἐκ τῶν κατὰ τοὺς ὕπνους φαντασιῶν αὐτόθι 9. 25.

σπεῖμα· «σχοινίον» Ἡσύχ.

σπεῖν, σπεῖο, ἴδε ἐν λέξ. **ἕπω**.

σπεῖος, τό, Ἐπικ. ἀντὶ **σπέος**.

σπεῖρα, ἡ, Λατ. spira, πρᾶγμα ἑλικοειδῶς συνεστραμμένον ἢ περιτετυλιγμένον, σύστρεμμα, ποιεῖν τι οἷον σπεῖραν, συστρέφων τι σχηματίζω εἰς σφαῖραν, Ἱππ. 471. 44. **2**) ἐν τῷ πληθ., οἱ ἑλιγμοὶ ὄφεως, Σοφ. Ἀποσπ. 480, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 426· πολυπλόκοι σπ. Εὐρ. Μήδ. 481, πρβλ. Ἴωνα 1164· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἑνικῷ, Νικ. Θηρ. 156, κτλ.· ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄφεως, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 151, Ἄρατ. 47, 89, κτλ.· πρβλ. **σπείρημα**. **3**) σχοινίον, Ἱππ. 685. 10, Νίκ. παρ' Ἀθην. 683C· σπείραις δικτυοκλώστοις, μὲ τοὺς ἑλιγμοὺς τῶν δικτύων, Σοφ. Ἀντ. 347· μάλιστα καλώδιον πλοίου, Πλούτ. 2. 507Α· κυκλοτερές τι προσκεφάλαιον, ὅπερ αἱ γυναῖκες αἱ φέρουσαι βάρος τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔθετον ἐπ' αὐτῆς ὅπως μὴ καταπονῆται (ὡς τὰ νῦν οἱ πωλοῦντες τὰς κολλύρας), Ἀπολλόδ. 2. 5, 11. **4**) τρόπος κτενίσματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πολυδ. Β', 31, Δ', 149. **5**) σπεῖραι βόειαι, ἱμάντες ἐκ δέρματος βοὸς δι' ὧν ὁ πύκτης ὥπλιζε τὴν πυγμήν του, caestus, Θεόκρ. 22. 80. **6**) κόμβος ξύλου, ῥόζος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 3, Πλίν. 16. 76, 1. **7**) εἶδος πλακοῦντος ἐκ τυροῦ (ἕτεροι **σπῖρα**), Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D. **8**) = τῷ Λατιν. torus, μία ἐκ τῶν μεγάλων στρογγύλων γλυφῶν τῶν περὶ τὴν βάσιν Ἰωνικοῦ ἢ Κορινθιακοῦ κίονος, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 64., 2713-14, Πολυδ. Ζ', 121, Βιτρούβ. 3. 41 κἑξ. **ΙΙ**. σῶμα ἐνόπλων ἀνδρῶν, ἐν χρήσει πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ manipulus, περιέχοντος δύο λόχους, Πολύβ. 11. 23, 1, κτλ.· κατὰ σπείρας, manipulatim, αὐτόθι 3. 115, 1· — ἀλλ' ἐν Πράξ. Ἀποστ. ι', 1, = cohors, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4, σ. 162 (Indices), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 4, 2. (Πρβλ. **σπάρτον, σπυρίς**, Λατ. sporta).

σπειραία, ἡ, εἶδος θάμνου κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ σχήματος τῶν σπερματοθηκῶν αὐτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14, 2., 6. 1, 4.

σπείραμα, Ἰω. -ημα, τό, (σπειράομαι) ἑλιγμός, ἑλικοειδὴς συστροφή, σπεῖρα, «κουλλούριασμα», ἐχίδνης Αἰσχύλ. Χο. 248· ὄφεων Ἀριστ. π. Θαυμασ. 130, πρβλ. Διόδ. 3. 36, Πλούτ., κλπ.· σπ. περισφυρίοιο δράκοντος, ἐπὶ κοσμήματος ὁμοίου πρὸς ὄφιν, Ἀνθ. Π. 6. 207·— μεταφ., αἰῶνος σπ., περίοδος, κύκλος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 109. **2**) = **σπάργανον**. Νικ. Ἀλεξιφ. 417. **3**) συνεστραμμένον σχοινίον ἢ κλωστή, Φώτ., κλπ.

σπειράομαι, (σπεῖρα) Παθητ., συσπειροῦμαι, τυλίσσομαι, «κουλλουριάζομαι», πέντε ζῶναι ἐσπείρηντο Ἐρατοσθ. παρ' Ἀχιλλ. Τατ. ἐν Εἰσαγ. 153C· πέριξ .. σπειρηθεὶς [δράκων] Νικ. Θηρ. 457· δράκοντα .. ἐσπειραμένον περὶ τὸ ἀγγεῖον Παυσ. 10. 33, 9· σχοινίου ἐσπειραμένου .. ὡς δράκων Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 227· μετὰ δοτ., ὄφεις ἐσπειρημένους τοῖς παισίν, συνεστραμμένους περὶ τοὺς παῖδας, προοίμ. εἰς Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. **2**) μεταφορ., λόγος Δημήτρ. Φαληρ. 8.— Πρβλ. **περισυ-σπειράω**.

σπειρ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων, ἀρχηγὸς **σπείρας** (ΙΙ), spirarches, Orell. Inscr. Lat. 1. 411.

σπείρασις, εως, ὁ, συσπείρασις, συστροφή, συμπίεσις, «κουλλούριασμα», Πλούτ. 2. 1077B.

σπειρ-αχθής, ές, ὁ ἔχων βαρείας σπείρας, κινούμενος σπειροειδῶς, κνώδαλα Νικ. Θηρ. 399.

σπειρηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ σπείρας, ἑλικοειδῶς, Ὀππ. Ἁλ. 1. 516, Ἀνθ. Π. 9. 301· σπ. γράφειν Α. Β. 1170. **ΙΙ**. (**σπεῖρα** ΙΙ) ἐπὶ στρατιωτῶν, κατὰ σπείρας ἢ διλοχίας, manipulatim, Πολύβ. 5. 4, 9, κτλ.· ἡ σπ. μάχη Στράβ. 155.

σπείρημα, Ἰων. ἀντὶ **σπείραμα**.

σπειρικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς σπεῖραν, σπειροειδής, ἑλικοειδής, Πρόκλ. ἐν Εὐκλείδ.

σπειρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπεῖρον**, ἐλαφρόν, θερινὸν ἱμάτιον, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 4. **ΙΙ**. ὑποκορ. τοῦ **σπεῖρα** (8), ἡ βάσις κίονος, Ἥρων Αὐτομ. 246C.

σπειρο-δρακοντό-ζωνος, ον, ὁ ἐζωσμένος μὲ σπείρας δρακοντος, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 182.

σπειρο-ειδῶς, (εἶδος) Ἐπίρρ., ἐν εἴδει σπείρας, ἑλικοειδῶς, Ῥοῦφ. Ἐφέσ. 62.

σπειρο-κέφαλον, τό, (**σπεῖρα** 8) ἡ βάσις καὶ ἡ κεφαλὴ κίονος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148. 19, 29.

σπεῖρον, τό, τεμάχιον ὑφάσματος, Ὅμηρ. (μόνον ἐν τῇ Ὀδ.), εἴλυμα σπείρων, ὕφασμα περιτυλίσσον, Ζ. 179· κακὰ σπεῖρα, ἐλεεινὰ ἐνδύματα, ἐπὶ ἐπαίτου, Δ. 245· αἴκεν ἄτερ σπείρου κῆται, ἄνευ σαβάνου, Β. 102, Τ. 147, Ω. 137· σπεῖρον καὶ ἐπίκριον, ἱστίον καὶ ἀντέννα, Ε. 318· πείσματα καὶ σπεῖρα [ἔνθα ἡ λήγουσα εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει], Ζ. 269· ἴδε Nitzsch εἰς Κ. 32· — παρὰ μεταγεν., ἔνδυμα, φόρεμα, νυμφιδίου σπείροιο καλύπτρη Εὐφορ. 48· πρβλ. **σπειρίον**. — Καθ' Ἡσύχ. «τὸ καλὸν ἱμάτιον καὶ τὸ ῥακῶδες».

σπειρό-πωλις, -ιδος, ἡ, ἡ πωλοῦσα παλαιὰ ἐνδύματα, σπ. ἀγορά, ἡ ἀγορὰ ἔνθα ἐπωλοῦντο παλαιὰ ἐνδύματα, Πολυδ. Ζ', 78. Περὶ τοῦ τονισμοῦ πρβλ. **λαχανόπωλις**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

σπεῖρος, τό, = **σπεῖρον**· μεταφορ., σπείρεα βολβῶν, τὰ περικαλύμματα τῶν κρομμύων, Νικ. Θηρ. 882.

σπειροῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ ἔχων κύκλον ἢ διαγράφων, ἴδε **καρκίνος** V.

σπειρόω, (σπεῖρον) = **σπαργανόω**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 6, εἰς Δία 33. **II.** Παθ., συστρέφομαι, συσπειροῦμαι, συμμαζεύομαι, περί τι Ἱππ. 278. 47., 279. 15.

σπείρω, Αἰολ. **σπέρρω**· Α. Β. 663, Ἐτυμολ. Μέγ. 300. 19· Ἰων. παρατ. **σπείρεσκον** Ἡρόδ. 4. 42· μέλλ. **σπερῶ** Εὐρ. Ἠλ. 79, Πλάτ.· Αἰλ. **σπέρσω** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 202·— ἀόρ. **ἔσπειρα** Εὐρ., Πλάτ.· — πρκμ. **ἔσπαρκα** Πολύαιν. 2. 1, 1, κτλ. — Μέσ., ἀόρ. **σπείρασθαι** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1028· ἀόρ. β' **σπαρέσθαι** ἢ **σπερέσθαι** Πολύαιν. 8. 26.— Παθ., μέλλ. **σπᾰρήσομαι** Ἐβδ., (**δια-**) Διόδ. 17. 69· ἀόρ. **ἐσπάρην** [ᾰ] Σοφ. Ο. Τ. 1498, Θουκ. 2. 27· (οἱ τύποι **σπαρθήσομαι, ἐσπάρθην** διορθοῦνται ἤδη ἐν Ζαχ. 14. 2, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 8, 17)· — πρκμ. **ἔσπαρμαι** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1098, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1206, Πλάτ., κλπ. (Ἐκ τῆς √ΣΠΑΡ ἢ ΣΠΕΡ· πρβλ. **σπαρ-ῆναι, ἔ-σπαρ μαι, σπαρ-τός σπέρ-μα**). «Σπέρνω»: **I.** σπείρω σπόρον, ῥίπτω σπόρον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 389, Ἀριστοφ. Ὄρν. 710, κτλ.· μετ' αἰτιατ., κέγχρος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 399· σῖτον Ἡρόδ. 4. 17· στάχυν Εὐρ. Κύκλ. 121· πρβλ. **Κάδμος**, σπ. γηγενῆ στάχυν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 204· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σπείρασθαι ὀδόντας Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1028· — ἀπολ., ἀντίθετον τῷ **θερίζω**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 710, κτλ.· — μεταφορ., θερ. καὶ σπ. ταῖς γλώσσαις, ἐπὶ τῶν δῶρα δεχομένων ῥητόρων, αὐτόθι 1697· καρπὸν ὧν ἔσπειρε θερίζειν Πλάτ. Φαῖδρ. 260D· αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας κακῶς δὲ ἐθέρισας Ἀριστ. Ρητορ. 3. 3, 4· — παροιμ., σπ. ἐς πέτρας τε καὶ λίθους Πλάτ. Νόμ. 838E· σπ. κατὰ πετρῶν, κατὰ θάλασσαν, κτλ., Λουκ. Ἔρωτ. 20, κτλ. **2)** σπείρω τέκνα, Σοφ. Αἴ. 1293, Τρ. 33, κτλ.· οἱ σπείραντες, οἱ γονεῖς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 145. 5, πρβλ. 713. 3· σπ. ἄθυτα, παλλακῶν σπέρματα Πλάτ. Νόμ. 841D. — Παθ., φύομαι ἢ γεννῶμαι, ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη Σοφ. Ο. Τ. 1498, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 554, Πλάτ. Πολ. 460B· ἴδε κατωτ. II. 2. **3)** διασκορπίζω ὡς σπόρον, διασπείρω, σκορπίζω, χρυσὸν καὶ ἄργυρον Ἡρόδ. 7. 107· σπ. φλόγα Τραγικ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 21, 14· ἐπὶ ὑγρῶν, διασκορπίζω, ῥαντίζω, περιρραίνω, ἐκ τευχέων σπ. δρόσον Εὐρ. Ἀνδρ. 167·— ἐξαπλώνω ἔξω, ἐκτείνω, σπ. ἀγλαΐαν νόσῳ Πινδ. Ν. 1. 16· ἐπὶ φήμης, σπ. ματαίαν βάξιν, ὡς ὁ Οὐεργίλ. spargere voces, Σοφ. Ἠλ. 642· μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα, μὴ ὁμίλει μετ' ἀδιακρισίας περὶ .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 585.— Παθ., διασκορπίζομαι, ἐσπαρμένος .. κατὰ πόλιν, περὶ τῆς τέφρας τοῦ Σόλωνος τῆς διασκορπισθείσης ἀνὰ τὴν Σαλαμῖνα, Κρατῖν. ἐν «Χειρ.» 5· ἔγχη τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1098· ἐπὶ προσώπων, ἐσπάρησαν καθ' Ἑλλάδα Θουκ. 2. 27· ἐσπαρμένοι εἰς ἁρπαγὴν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 22· κατὰ χώραν αὐτόθι 6. 2, 17· ὡσαύτως, ἔσπαρται λόγος Ἀριστοφ. Βάτρ. 1206. **II.** σπείρω ἀγρόν τινα, νειὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 461· γῆν, πεδιάδα, τέμενος Ἡρόδ. 4. 42., 9. 116, 122· ἄρουραν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· ἡ σπειρομένη Αἴγυπτος, τὸ ἀρόσιμον μέρος τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2. 77· τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα Ἀριστοφ. Εἰρ. 1140· ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ Δείναρχ. 93. 14·— παροιμ., πόντον σπείρειν, ἐπὶ ματαίου κόπου, Θέογν. 106, 107·— μεταφορ., σπ. καινοτάταις διανοίαις Ἀριστοφ. Σφ. 1044· σπ. εἰς ἀρετῆς ἔκφυσιν Πλάτ. Νόμ. 777E. **2)** ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ματρὸς .. σπ. ἄρουραν Αἰσχύλ. Θήβ. 754· σπ. τέκνων ἄλοκα Εὐρ. Φοίν. 18· σπ. λέχη ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 64· ἴδε ἀνωτ. I. 2.

σπειρώδης, ες, (σπεῖρος) ὁ ἔχων πολλοὺς φλοιούς, πολλὰ «ντύματα», ἐπὶ τῶν κρομμύων, Νικ. Ἀλεξιφ. 253. 527.

σπείρωσις, εως, ἡ, = **σπείραμα**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σχολ. Ἀράτ.

σπεῖσαι, σπείσασκε, σπείσω, ἴδε ἐν λέξ. **σπένδω**.

σπεῖσις, ἡ, (σπένδω) = **σπονδή**, Ζωναρ.

σπειστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σπένδω**, πρέπει τις νὰ χύσῃ σπονδὴν ἢ προσφορὰν ἐκ ποτοῦ, Πολυδ. Γ', 65.

σπέκλον, τό, = τῷ Λατ. speculum, καθρέπτης, Ζωναρ.· ἐντεῦθεν **σπεκλο-ποιός**, ὁ, specularius, Γλωσσ.

σπεκλόω, σπέκλωμα, ἴδε **σπλεκ-**.

σπεκουλάτωρ, -ωρος, ὁ, ἐν τῷ κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγ. ϛ', 27, ἀντὶ τοῦ Λατ. speculator, = **δορυφόρος**, εἷς τῶν σωματοφυλάκων ἐνεργῶν ὡς ἀγγελιαφόρος καὶ ἀναζητῶν τοὺς προγεγραμμένους ἢ καταδεδικασμένους εἰς θάνατον, πρβλ. Seneca Benef. 3. 25, κτλ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 136.

σπέλεθος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **πέλεθος** ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 595.

σπέλεκτος· «πελεκάν» Ἡσύχ.

σπέλιον ἢ **σπέλλιον**, τό, Αἰολικ. ἀντὶ **ψέλιον**, Α. Β. 815, Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 326.

σπελλάμεναι· «στειλάμεναι» Ἡσύχ.

σπέλληξι· «σπελέθοις» Ἡσύχ.

σπένδαμνον· «ξύλον (σφ-)» Ἡσύχ.

σπενδαυλέω, σπενδεῖον, σπενδοποιέω, ἡμαρτημ. γραφαὶ ἀντὶ **σπονδ-**.

σπένδω, Ἐπικ. ὑποτ. β' ἑνικ. **σπένδῃσθα** Ὀδ. Δ. 591· Ἰων. παρατ: **σπένδεσκον** Ἰλ. Π. 227, Ὀδ. Ζ. 138·— μέλλ. **σπείσω** Χρησμ. Σιβ. 7. 81, (**κατα-**) Ἡρόδ. 2. 151, Εὐρ.·— ἀόρ. **ἔσπεισα** Ὅμ., Τραγικ.· Ἐπικ. **σπεῖσα** Ὅμ.· **σπείσασκε** Ὀδ. Θ. 89· — πρκμ. **ἔσπεικα** (**κατ-**) Πλουτ. Σερτώρ. 14.— Μέσ., ἀόρ. **ἐσπεισάμην** Ἡρόδ., Ἀττ.· Ἐπικ. ὑποτ. **σπείσομεν**, ἀντὶ -ωμεν, Ὀδ. Ζ. 165, 181.— Παθητ., **ἐσπείσθην** Πλουτ. Ρωμ. 19· πρκμ. **ἔσπεισμαι**, ἴδε κατωτ. II. ἐν τέλ. (Ἐκ τῆς √ΣΠΕΝΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σπονδ-ή, σπονδ-εῖος**, κτλ.). Κάμνω σπονδήν, χύνω ἐκ τοῦ ποτηρίου ὡς προσφορὰν εἴς τινα θεόν, διότι πρὶν ἢ πίωσιν οἶνον ἔχεον μέρος αὐτῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῆς ἑστίας ἢ τοῦ βωμοῦ, Λατ. libare (πρβλ. **λείβω**), συχν. παρ' Ὅμ.· — ἀπολ., σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς Ἰλ. Ι. 177, Ὀδ. Γ. 342· ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι αὐτόθι 45, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1033, Εὐρ. Βάκχ. 313, κτλ.·— ὡσαύτως μετὰ δοτ. τοῦ θεοῦ εἰς ὃν ἡ σπονδὴ ἐγίνετο, δέπας ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσι Ὀδ. Θ. 89· οὔ τέ τεῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διί, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Π. 227, πρβλ. Ζ. 259, Ὀδ. Γ. 334, κτλ.· οὕτω, Θέογν. 490, καὶ Ἀττικ.· — τὸ ὑγρόν, ἐξ οὗ ἡ σπονδή, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τίθεται κατ' αἰτιατ., σπ. οἶνον, χέω οἶνον, Ἰλ. Λ. 775, Ὀδ. Σ. 151· λοιβὰς Σοφ. Ἠλ. 270· σπονδάς, χοὰς Εὐρ. Ἠλ. 512, Ὀρ. 1322· ἐλλειπτ., σπ. ἀγαθοῦ δαίμονος (ἐξυπακ. σπονδὴν) Ἀριστοφ. Ἱππ. 106· σπ. οἴνου (γεν. διαιρετ.) Ἡρωδιαν. 5. 5·— σπανίως μετὰ δοτ. πράγματ., ὕδατι σπ., κάμνω σπονδὴν δι' ὕδατος, Ὀδ. Μ. 363· Ὀλυμπίῳ σπ. ἀοιδαῖς, κάμνω σπονδὰς δι' ᾀσμάτων εἰς τὸν Δία, Πινδ. Ι. 5 (6). 13·— ὡσαύτως μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, σπ. δέπαϊ, δεπάεσσι Ἰλ. Ψ. 196, Ὀδ. Ζ. 137· χρυσίδι Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 7· χαλκέῃ φιάλῃ Ἡρόδ. 2. 147· ἐκ χρυσέης φιάλης ὁ αὐτ. 7. 54· καὶ μετὰ γεν., σπ. βαιᾶς κύλικος Σοφ. Ἀποσπ. 49· — ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. (Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. β', 17, πρβλ. Β' πρ. Τιμ. δ', 6) τὸ παθ. κεῖται μεταφορ. ἐπὶ προσώπου, σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ, προσφέρομαι ὡς σπονδὴ ἐπὶ τῆς θυσίας, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **θυσιάζομαι**. **2)** ἡ θρησκευτικὴ σημασία ἣν ἡ λέξις ἀείποτε εἶχε παρ' Ὅμ., ἀπώλετο μετὰ ταῦτα, ὥστε σημαίνει ἁπλῶς χύνω, Ἡρόδ. 4. 187, Πλάτ. Νόμ. 799B, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 1· — μεταφορ., σπ. δάκρυα Ἀνθ. Π. 7. 555, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 559. 6, κ. ἀλλ.· ξίφος αἷμα τυράννων ἔσπ. Ἀνθ. Π. 9. 184. **II.** Μέσ., κάμνω σπονδὰς μετά τινος ἄλλου, καὶ ἐπειδὴ τοιαύτη συνήθεια ἐπεκράτει κατὰ τὴν συνομολόγησιν συνθηκῶν ἢ συμφωνιῶν, κάμνω συνθήκην, συνθηκολογῶ, Ἡρόδ. 3. 144, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 199, Ὄρν. 1534, Θουκ. 4. 99, 119, Ξεν., κλπ.· τὰ μὲν σπενδόμενοι τὰ δὲ πολεμοῦντες Θουκ. 1. 18. — Συντάσσεται: σπένδεσθαί τινι, συνθηκολογῶ, εἰρηνεύω μετά τινος, Εὐρ. Βάκχ. 284, Ἀριστοφ. Ἀχ. 225, Θουκ. 5. 5, κτλ.· πλῆρες, σπένδεσθαί τινι σπονδάς ὁ αὐτ. 5. 14· (ἀλλά, σπένδεσθαι τῇ πρεσβείᾳ, ὑπισχνοῦμαι αὐτῇ ἀσφάλειαν, Αἰσχίν. 62. 39, πρβλ. 42. 27· οὕτω, σπ. τινι, ἐπιτυγχάνω εἰρήνην διά τινος, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 7)· σπένδεσθαι πρός τινα, ἀντί τινι, Θουκ. 5, 17, 30, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 16· — μεταφορ., σπ. ξυμφοραῖς καὶ θεσπίσμασιν Εὐρ. Ὀρ. 1680 κἑξ.· — ὁ σκοπὸς τῆς συνθήκης ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐπὶ τοῖσδε, μὲ τούτους τοὺς ὅρους, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1240· ἐφ' ᾧ .. Ξεν. Ἀν. 4. 4, 6· ὡσαύτως, σπ. τινι ὥστε .., μετ' ἀπαρ., Θουκ. 6. 7· σπ. ἦ μὴν .., μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 4. 118· ἢ μετὰ μόνης ἀπαρ., ὁ αὐτ. 7. 83· σπανιώτερον μετ' αἰτ., λ' ἔτεα εἰρήνην σπεισάμενοι Λακεδαιμονίοισι, ἀφ' οὗ ἔκαμαν (καὶ διὰ σπονδῶν καθιέρωσαν) τριακονταετῆ εἰρήνην, Ἡρόδ. 7. 148· ἐσπεῖσθαι νεῖκος, διαλλάττω διαφοράν, φιλονικίαν, Εὐρ. Μήδ. 1140· πόλεμον Διον. Ἁλ. 9. 36· σπ. ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς, ἐπιτυγχάνω συνθήκην ὅπως λάβω τοὺς νεκρούς, Θουκ. 3. 24· σπ. τινα ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι ὁ αὐτ. 4. 114· σπ. ἀναχώρησίν τινι ὁ αὐτ. 3. 109· σπ. περί τινος Πλούτ. 2. 494D· — ὁ πρκμ. **ἔσπεισμαι** κεῖται ἐν μέσ. σημασίᾳ παρ' Εὐρ. ἐν Μηδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ἐπὶ παθητ. σημασίας, ἐσπεῖσθαι τὰς σπονδὰς Θουκ. 4. 16· οἷς ἔσπειστο ὁ αὐτ. 3. 111· οὕτως ἐν τῷ ἀόρ., ἐσπείσθησαν ἀνοχαὶ Πλουτ. Ρωμύλ. 19. **III.** τὸ ἐνεργ. φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ μέσου παρὰ Θουκ. 4. 98, τοὺς νεκροὺς σπένδουσιν ἀναιρεῖσθαι, ἔνθα ὁ Poppo σπεύδουσιν· καὶ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 422, σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου, ἔνθα ὁ Δινδ. σπεῦσαι· — τοῦ δὲ μέσου τύπου ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ μόνον βέβαιον παράδειγμα εἶναι τὸ τοῦ Εὐμαθ. σ. 254.

σπέος, Ἐπικ. **σπεῖος**, τό, Ἐπικ. ὀνομ., σπήλαιον, βαθύτερον (ὡς φαίνεται) ἢ τὸ **ἄντρον**, Nitzsch εἰς Ὀδ. Ε. 57· χρησιμεύει ὡς μάνδρα προβάτων, Ἰλ. Δ. 279· ὡς κατοικία τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ι. 400· ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι αὐτόθι 114· ὡς νεώσοικος ἢ τόπος ἀσφαλὴς πρὸς ἀνέλκυσιν πλοίου, Μ. 317.— Τοῦ τύπου **σπέος** ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ, Ἰλ. Ν. 32, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀνώμαλ. δοτ. **σπῆι** Σ. 402, Ὀδ. Β. 20, κτλ., πρβλ. Ἡσ. Θ. 297 (**σπεῖ** παρ' Ὀππ. ἐν Κυν. 4. 246)· τοῦ

δὲ Ἐπικ. τύπου σπεῖος, ἑνικ. αἰτιατ. μόνον ἐν Ὀδ. Ε. 194· γεν. σπείους πολλάκις ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.· τοῦ δὲ πληθ. μόνον δοτ. σπήεσσι, ἅπερ ἁπαντῶσι συχν. ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.· ἐν Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 264, καὶ γενικ. σπείων· ἀνώμαλ. δοτ. πληθ. σπεάτεσσι, ὡς ἐξ ὀνομ. σπέας, Ξενοφάν. παρ' Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 30. (Πρβλ. σπήλαιον, σπῆλυξ· Λατ. specus, spelaeum, spelunca).— Καθ' Ἡσύχ. «σπήλαιον. ἄντρον».

σπέρᾰδος, τό, = σπέρμα, Νικ. Θηρ. 649, Ἀλεξιφ. 330· Ἐπικ. δοτ. πληθ. σπεράδεσσι, αὐτόθι 134.

σπεργανῆσαι· «σπαράξαι» Ἡσύχ.

σπέργδην, Ἐπίρρ. (σπέρχω) μετὰ σπουδῆς, βιαστικά, «ἐρρωμένως» Ἡσύχ.

σπέργουλος, ὁ, μικρὸν πτηνόν στρουθίον, «ὀρνιθάριον ἄγριον» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβεκ. Παθ. 24.

σπέργυς· «πρέσβυς» Ἡσύχ.

σπερηδών· «εἴλησις. περιπλοκή» Ἡσύχ.

σπέρμα, τό, (√ΣΠΕΡ, σπείρω) τὸ σπειρόμενον, ὁ σπόρος, τὸ σπέρμα παντὸς πράγματος, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν μεταφορ. σημασίᾳ, ἴδε κατωτ. I. 2. I. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ σπόρος φυτῶν, ἀνιέναι, κρύπτειν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 308, Ἡρόδ. 3. 97· σπέρματα, σπόροι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 444, 469· σπ. τῇ γῇ διδόναι, ἐμβάλλειν Ξεν. Οἰκ. 17, 8 καὶ 10· παροιμ., εἰς πέλαγος σπ. βαλεῖν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1038. 9·— ἐπὶ καρποῦ, Ἀντιφάν. ἐν «Βοιωτοῖς» 1· — πληθ., τοῖς γαίης σπέρμασι, μὲ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, ἐπὶ σταχύων, Ἀνθ. Π. 9. 89. 2) μεταφορ., ἐπὶ τοῦ σπέρματος ἢ τῆς πρώτης ἀρχῆς ἢ στοιχείου πράγματός τινος, σπ. πυρὸς Ὀδ. Ζ. 490· φλογὸς Πινδ. Ο. 7. 87, πρβλ. Π. 3. 65· σπέρματα = στοιχεῖα, semina rerum, Ἀναξαγ. παρ' Ἀριστ. π. Οὐραν. 3. 3, 4· σπ. ὄλβου Πινδ. Π. 4. 453· σπ. κακῶν παρασχεῖν Δημ. 280. 28· συκοφάντου σπ. καὶ ῥίζαν δεῖν ὑπάρχειν τῇ πόλει ὁ αὐτ. 784 ἐν τέλ.· σπ. τῆς στάσεως Πλουτ. Μάρ. 10· τοῦ ὅρκου Λογγῖν. 16. 3. II. ἐπὶ ζῴων, = γονὴ II, Λατ. semen genitale, σπ. θεοῦ φέρειν, ἐγκυμονῶ ἐκ θεοῦ, Πινδ. Π. 3. 27· ἀλλά, σπ. φέρειν Ἡρακλέους, ἐγκυμονῶ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 29· οὕτω, σπ. ἔχειν, δέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 92, Π. 4. 452. μυελὸν .. εἰς σπ. καὶ γόνον μερίζεσθαι Τίμ. Λοκρ. 100Α, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 86C· σπ. παραλαβεῖν Εὐρ. Ὀρ. 543· σπέρματος πλῆσαι Πλουτ. Λυκ. 15·— ἐν τῷ πληθ., κατ' ἀμφότερα τὰ σπ. θεῶν ἀπόγονος Ἱππ. 1271. 41, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 803, 909, Σοφ. Ο. Τ. 1246. 2) γενεά, καταγωγή, τοὐμὸν .. σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι αὐτόθι 1077· τίνος εἶ σπέρματος πατρόθεν; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 215· γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 290, πρβλ. Χο. 236· σπ. ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν Σοφ. Ἀντ. 981· πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 171, κτλ. 3) παρὰ ποιηταῖς πολλάκις, σπέρμα, τέκνα, Χρησμ. παρὰ Θουκ. 5. 16· τὸ βρότειον σπ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 295· σπ. Πελοπιδῶν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 503, πρβλ. 236· ἐνίοτε ἐπὶ ἑνὸς μόνου προσώπου, Πινδ. Ο. 9. 92, Αἰσχύλ. Πρ. 705, Χο. 474, Σοφ. Φιλ. 364, κτλ.· σπανίως ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 290, Εὐμ. 909, Σοφ. Ο. Κ. 600· ἅπαξ ἔτι καὶ παρὰ Πλάτ., ἀνθρώπων σπέρμασι νουθετοῦμεν Νόμ. 853C.

σπερμ-ᾰγοραιο-λεκῐθο-λᾰχᾰνό-πωλις, -ιδος, ἡ, γυνὴ πωλοῦσα εἰς τὴν ἀγορὰν λάχανα, Ἀριστοφ. Λυσ. 457.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

σπερμαίνω, (σπέρμα) σπείρω, γονιμοποιῶ, ἐπὶ τοῦ Νείλου, Πλουτ. 2. 366Α· ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, Ὡραπόλλ. 2. 115· μετὰ συστοιχ. αἰτ., σπ. σπέρμα Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ. 2) μεταφορ., γεννῶ, παράγω, σπ. γενεήν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 734, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 207, Χριστοδ. Ἔκφρ. 210· ἀπολ., Ἀριστ. Προβλ. 4. 4, 2.— Μέσσ., Νόνν. Δ. 3. 295.

σπερμᾰτία, ἡ, σπορά, σπερμάτων συναγωγή, Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.

σπερμᾰτίας σικυός, ὁ, ἀγγούριον ἢ κολοκύνθιον ἀφιέμενον νὰ ὡριμάσῃ πρὸς συλλογὴν σπόρων, ἀντίθετον τῷ εὐνουχίας, Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 8, Ἡσύχ.

σπερμᾰτίζω, σπείρω, τι εἰς γῆν Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 476·— Παθ., ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, ἐγκυμονῶ, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΒ', 2), πρβλ. ἐκσπερματίζω. 2) ἀνατρέχω ζητῶν τὴν καταγωγὴν ἢ οἰκογένειάν τινος, Εὐστ. 1348. 52. II. ἀμεταβ., ἐπὶ φυτῶν, ἀποκτῶ σπόρους, «δένω», Ἑβδ. (Ἔξοδ. Θ', 32).

σπερμᾰτικός, ή, όν, (σπέρμα) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ σπέρμα ἢ εἰς τὴν γονιμοποίησιν, πόροι, ὄργανα Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 3, 2., 1. 4, 1· περίττωμα αὐτόθι 7· ζῷα αὐτόθι 1. 19, 16· ἀπόκρισις ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 55· ἔχων πολὺ σπέρμα, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 16, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 16, 4· σπ. γένεσις, ἡ ἐκ σπέρματος ἢ σπόρου, αὐτόθι 1. 2, 1. 6) ἱκανὸς νὰ παραγάγῃ, νὰ γεννήσῃ, Ἀριστ. Προβλ. 4. 4, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 13. 2) μεταφορ., ὁ περιέχων τὰ στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, ὅθεν ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, σπ. λόγοι, νόμοι τινὲς τῆς γενέσεως περιεχόμενοι ἐν τῇ ὕλῃ, Διογ. Λ. 7. 148, Πλουτ. 2. 637Α, Ritter's Ἱστ. τῆς Φιλοσ. 3, σ. 528·— Ἐπίρρ., σπερματικῶς λέγειν Κλήμ. Ἀλ. 308. III. ὅμοιος πρὸς σπέρμα ἢ σπόρον, διεσπαρμένος, Ulpian. εἰς Δημ. 9. 6, (Ῥήτορες) Walz 4. 414.

σπερμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπέρμα, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 66Ε, Διοσκ. 2. 211.

σπερμᾰτισμός, ὁ, παραγωγὴ σπέρματος, σπόρου, μεταφυτεύουσι πρὸς τοὺς σπερματισμοὺς (ἐξυπακ. τὰ φυτὰ) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 3, ὁπόθεν ἐν τῷ ὁμοίῳ χωρίῳ, αὐτόθι 7. 4, 3 (τοὺς σπ. μεταφέροντες) ὁ Schneid. εἰκάζει ὅτι δέον νὰ παρεμβληθῇ ἡ πρόθεσις πρός. II. συνουσία, σαρκικὴ μῖξις, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΗ', 23).

σπερμᾰτῖτις, -ιδος, ἡ, θηλ. ἐπίθ., σπερματική, φλέβες σπ. (ἕτεροι σπερματίδες) Συέννεσ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 15, Κλήμ. Ἀλ. 126. II. ἀρσ. σπερματίτης λόγος, = σπερματικὸς 2, Νικόμ. παρὰ Φωτ. 143. 32.

σπερμᾰτο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη σπερμάτων, σιτοβολών, Ψελλ.

σπερμᾰτολογέω, ἴδε σπερμολογέω.

σπερμᾰτο-λόγος, ον, = σπερμολόγος, τέτρακες Ἐπίχ. 25 Ahr.

σπερμᾰτόομαι, Παθητ., σπείρομαι, ἐπὶ γῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 2. 2) ἐπὶ φυτῶν, φθάνω εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ σπόρου, φέρω τὸ σπέρμα εἰς τελειότητα, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 2.

σπερμᾰτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σπόρον, Νικοφ. ἐν «Χειρογ.» 1. 5.

σπερμᾰτοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ κρατῶν τὸ σπέρμα, γόνιμος, δύναμις Πορφ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 109C, Ἰω. Λυδ. π. Μηνῶν 4. 85.

σπερμᾰτο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ τρώγων σπέρματα, σπόρους, Διόδ. 3. 24.

σπερμᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σπόρον, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 252· σπ. κίνησις, ἡ κίνησις τοῦ σπέρματος, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ σπασματώδης παρ' Ἀριστ. II. ὁ ἐν σπέρματι ἔτι ὤν, μεταφορ., Χαρώνδ. παρὰ Στοβ. 289 ἐν τέλ.· ὁ ἐν σπέρματι, ἀνανάπτυκτος, στοιχειώδης, Ἀρτεμίδ. 4, ἐν προοιμ.

σπερμάτωσις, εως, τὸ τρέφειν σπέρμα, σχηματίζειν τὸ σπέρμα, σπάρσιμον, Φανίας παρ' Ἀθην. 61F.

σπερμεῖον, τό, = σπέρμα, Νικ. Ἀλεξιφ. 201, Θηρ. 599, 894, κτλ.

σπερμεῖος, α, ον, ὁ εἰς τὰ σπέρματα ἀνήκων, προϊστάμενος αὐτῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 33. 3., 39. 5.

Σπέρμιος, ὁ, μὴν ἐν Κνωσῷ Κρήτης, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Λατοῖ Θιοδαισίῳ καὶ τῷ ἐν Ὀλόντι Ἐλευσινίῳ, Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bull. de corr. hell. II. σ. 292. II. ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Θησ. Στεφ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σπερμοβολέω, ἐκπέμπω, ἐκτινάσσω σπέρμα, Ὡραπόλλ. 1. 46.

σπερμοβόρος, ον, ὁ κατατρώγων τὸ σπέρμα, Καισάρ. σελ. 1096, ἔκδ. Mi.

σπερμογονέω, γεννῶ σπόρον, εἶμαι σπερμογόνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 14, 3.

σπερμογονία, ἡ, ἡ γέννησις, παραγωγὴ σπόρου, Ἐκκλ.

σπερμο-γόνος, ον, ὁ γεννῶν, παράγων σπέρμα, Γρηγ. Ναζ.

σπερμογονικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς σπερμογονίαν, δύναμις Ἀναστ. Σιν. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mi. τ. 89, σ. 749.

σπερμολογέω, συλλέγω σπέρματα, σπόρους, ὡς τὰ πτηνά, Ἱππ. 357. 40, Πλουτ. 2. 473Α· μεταφορ., «σταχυολογῶ», ἀναλέγω, συλλέγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Φιλόστρ. 524 (Kayser ἐξ Ἀντιγράφων σπερματολ-). 2) εἶμαι σπερμολόγος (σημ. 2), δηλ. φλύαρος, λάλος καὶ γελωτοποιός, φλυαρῶ, Φιλόστρ. 203.

σπερμολογία, ἡ, φλυαρία, ἀδολεσχία, Πλουτ. Ἀλκιβ. 36., 2, 65Β, κτλ.

σπερμολογικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς σπερμολόγον (II), ἀνόητος, τὰ σπ. καὶ περίεργα Πλουτ. 2. 664Α.

σπερμο-λόγος, ον, (λέγω) ὁ ἀναλέγων σπόρους, ἐπὶ τῶν ἐχόντων σκληρὸν ῥάμφος πτηνῶν, τῶν κοκκοφάγων, Πλουτ. Δημήτρ. 28, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 387F· βασιλεὺς σπ., δηλ. ὁ τροχίλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 6·— καὶ ὡς οὐσιαστ., σπερμολόγων τε γένη Ἀριστοφ. Ὄρν. 232, πρβλ. 579. II. ὁ συλλέγων ὅ,τι ἀκούει, φλύαρος, ἄνθρωπος Διον. Ἀλ. Ἐκλογ. σ. 2340 Reisk.· ὡσαύτως, σπ. ῥήματα Πλουτ. 2. 456D. III. ὡς οὐσιαστ., ὁ συλλέγων ὅ,τι ἀκούσῃ καὶ ἐπαναλαμβάνων αὐτό, φλύαρος, φυγόπονος, ἀδόλεσχος, Δημ. 269. 19, Ἀθήν. 344C, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 18, πρβλ. Casaub. εἰς Θεοφρ. Χαρακτ. 6· ἐν τῷ ὑπερθ., Διον. Ἀλ. Ἐπιστ. 17. 6.— Καθ' Ἡσύχ. «φλύαρος. καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων. καὶ κολοιώδες ζῷον».

σπερμο-νόμος, ον, = τῷ προηγ. I, Εὐστ. 1547. 54, Ἡσύχ.

σπερμόομαι, Παθ., παράγω σπέρμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 8 (διάφ. γραφ. σπερμουχέω).

σπερμο-ποιέω, παράγω σπέρμα, ἐπὶ ἀνδρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 5.

σπερμουχέω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **σπερμόομαι**, ὃ ἴδε.

σπερμοφαγέω, τρώγω σπόρους, **-φαγία**, ἡ, τὸ ἐσθίειν σπόρους, Βυζ.

σπερμο-φάγος, ον, =σπερματοφάγος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 56, Γρηγ. Νύσσ.

σπερμοφορέω, φέρω σπέρμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 2., 6. 7, 1.

σπερμο-φόρος, ον, ὁ φέρων σπέρμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 21, 1, Ἀνθ. Π. 6. 104.

σπερμοφυέω, παράγω σπόρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 7, κτλ.

σπερμο-φυής, ές, ὁ ἐκ σπέρματος ἀναπτυσσόμενος, Θεοφρ. π Φυτ. Ἱστ. 7. 10, 1.

σπέρξομαι· «ὀργισθήσομαι» Ἡσύχ.

σπερύνειν· «σπείρειν» Ἡσύχ.

Σπερχειός, ὁ, δηλ. ὁ ὁρμητικός, ὁ σπεύδων (ἐκ τοῦ **σπέρχω**), ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, Ἰλ.

σπερχνός, ή, όν, (σπέρχω) σπεύδων, ὁρμητικός, ταχύς, βέλος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 454· καθόλου, ὁ σπεύδων, «βιαστικός», ἄγγελοι Αἰσχύλ. Θήβ. 285· οὕτως ἐπὶ νόσων καὶ ἀλγηδόνων, ὁρμητικός, δεινός, ὀξύς, Ἱππ. 483. 48., 577. 6, κ. ἀλλ. **ΙΙ.** ἐνεργ., σπεύδων, ἐπείγων, «ταχύς. σπουδαῖος. ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἢ ἐπειγόμενος», καὶ «σπερχνόν· εἶδος ἱέρακος» Ἡσύχ.· οὕτω **σπερχνο-ποιός, όν**, ὁ αὐτ.

σπερχυλλάδην, Ἐπίρρ. (σπέρχομαι) «βιαστικά», ὁρμητικῶς, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 387· **σπερχυλλάδην** κέκραγας· «ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν,— παρὰ τὸ σπέρχεσθαι» Ἡσύχ.

σπέρχω, Ὁμηρ.. παρ' Ἀττικ. **ἐπι-, κατα-σπέρχω**· παρ' Ἡροδ., **περι-σπερχέω**·— τὸ ἐνεργ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.— Παθ., Ὁμ.· ἀόρ. μετοχ. **σπερχθεὶς** Ἡρόδ. 1. 32, Πινδ. Ν. 1. 60. (Ἐκ τῆς √ΣΠΕΡΧ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σπερχ-νός, σπέρχ-δην, ἀ-σπερχ-ής, Σπερχ-ειός**· πρβλ. Σανσκρ. sparh, sprih-ayâmi (appetere)· Ζενδ. spar-ez (niti)). Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις), θέτω εἰς ταχεῖαν κίνησιν·— ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη τοῦ ἐνεργ. συμπεραίνεται μόνον ἐκ τοῦ παθ., ὅπερ = κινοῦμαι μεθ' ὁρμῆς ἢ μετὰ σπουδῆς, σπεύδω, «βιάζομαι», μετ' ἀπαρεμφ., ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ .. φέρειν Ἄρηα Ἰλ. Τ. 317, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 211· ὁπότε σπ. ἐρετμοῖς Ὀδ. Ν. 22· σπ. μετά, ποτί τι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1255, Ὀρφ. Λιθ. 700· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κυμαίνομαι λυσσωδῶς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 61·— ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. κατὰ τὸ πλεῖστον ποιεῖται χρῆσιν τῆς μετοχ. τοῦ παθ. ἐνεστ. **σπερχόμενος** ἀντὶ ἐπιρρ., ἐν σπουδῇ, μετὰ σπουδῆς, σπ. δ' ὁ γέρων ἑοῦ ἐπεβήσετο δίφρου Ἰλ. Ω. 322, πρβλ. Ψ. 870, Ὀδ. Ι. 101, κτλ.· νηῦς ἐπέκελσεν σπερχομένη Ν. 115· οὕτω καὶ Εὐρ. ἐν Ἀλκ. 255. **2)** μεταφορ., εἶμαι «βιαστικὸς» καὶ ὠργισμένος (ἀλλ' αἱ ἔννοιαι ταχείας κινήσεως καὶ ταχείας ἐξάψεως ἢ ὀργῆς συχνάκις συνδέονται), σπερχομένοιο γέροντος Ἰλ. Ω. 248, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 72· οὕτω, σπερχθεὶς ὁ αὐτ. Α. 32· σπερχθεῖσα θυμῷ, σπεύδουσα καὶ ὀργιζομένη, Πινδ. Ν. 1. 60· μὴ σπέρχου, «μὴ βιάζεσαι», Εὐρ. Μήδ. 1133· σπ. μέγα τι καὶ οὐ φατὸν Καλλ. εἰς Δῆλ. 60· σπέρχεσθαί τινι, εἶμαι ὠργισμένος πρός τινα, Ἡρόδ. 5. 33, Καλλ. εἰς Δῆλ. 158. **ΙΙ.** ἀμεταβ. = τῷ παθ., ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι, ὁρμητικῶς φέρονται, Ἰλ. Ν. 334, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. 33. 7· ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι (διάφορ. γραφ. σπερχοίατ') Ὀδ. Γ. 283· ἵππος σπέρχων Ὀππ. Κυν. 1. 342· εἰρεσίη σπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἁλ. 5. 295, Ἡσύχ.

σπές, σπέτε, προστ. ἀόρ. τοῦ **εἰπεῖν, ὡς σχές, σχέτε** τοῦ **ἔχω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 740. 11.

σπέσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ **ἕπομαι, ὡς τὸ σχέσθαι** τοῦ **ἔχομαι**· «ἐπακολουθῆσαι» Ἡσύχ.

σπευδόντως, Ἐπίρρ., ἐν σπουδῇ, μετὰ σπουδῆς, Ἡσύχ.

σπεύδω, Ἐπικ. ἀπαρέμφ. **σπευδέμεν** Ὀδ. Ω. 324· μέλλ. **σπεύσω** Ἀττ.· ἀόρ. **ἔσπευσα** Ἀττ., Ἐπικ. ὑποτ. **σπεύσομεν** ἀντὶ -ωμεν, Ἰλ. Ρ. 121· πρκμ. **ἔσπευκα** Παυσ. 7. 15, 11.— Μέσ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 151· μέλλ. **σπεύσομαι** Ἰλ. Ο. 402·— Παθ., πρκμ. **ἔσπευσμαι** Λουκ. Ἔρωτ. 33, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΣΠΕΥΔ παράγεται ὡσαύτως τὸ **σπουδή**· πρβλ. Λατ. stud-eo, stud-ium, κατὰ μεταβολήν τινα ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐν τῷ Αἰολ. **σπαλεὶς** ἀντὶ **σταλείς, σπολὰς** ἀντὶ **στολάς, σπάδιον** ἀντὶ **στάδιον**· ἴσως καὶ ἀρχ. Γερμ. spu-on, spuo-an, spua-tôn, Ἀγγλο-Σαξον. sped-an (speed)). **Ι.** μεταβ., θέτω εἰς κίνησιν, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, ταῦτα δ' ἅμα χρὴ σπεύδειν Ἰλ. Ν. 236· οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν Ὀδ. Τ. 137, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 38, Bornem. εἰς Ξεν. Συμπ. 7, 4· παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις Ἡρόδ. 1. 206· σπ. ἀθλίαν ὁδὸν Εὐρ. Ἴων 1226· σπ. οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον, οἱ δ' ὄξος, ἐπρομηθεύθησαν ταχέως, ἡτοίμασαν, Σόλων 38· κλίμακας Εὐρ. Ι. Τ. 1351· οὕτω παρ' Ἡροδ. 8. 46, Δημοκρίτου σπεύσαντος, δέον νὰ ὑπονοήσωμεν τὸ ἀντικείμενον κατ' αἰτιατ.· — ὡσαύτως ζητῶ προθύμως, ἀγωνίζομαι περί τινος, μηδὲν ἄγαν Θέογν. 335, 401· σπ. βίον ἀθάνατον, ἀρετὰν Πινδ. Π. 3. 110, Ι. 4. 22 (3. 31)· εὐψυχίαν ἀντ' εὐβουλίας Εὐρ. Ἱκέτ. 161· τὴν ἡγεμονίαν Θουκ. 5. 16· χάριν τινὸς Εὐρ. Ἑκ. 1175· θανάτου τελευτὰν Μήδ. 152· πόλεμόν τινι Ἡρ. Μαιν. 1133·— μετὰ ζήλου, προθύμως ἐκτελῶ τι ἢ ἐπισπεύδω, τι τῶν φέρει φρὴν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 599· τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν Σοφ. Ἠλ. 251· ἀγαθόν τινος Εὐρ. Ἑκ. 122· τὸ ἐφ' ἕκαστον Θουκ. 1. 141· σπ. ἀσπούδαστ' ἐπί τινι Εὐρ. Ι. Τ. 200· σπ. τὰ ἐναντία τινὶ Ἀνδοκ. 20. 4· ἐν συζητήσει, σπ. ἑαυτῷ ἐναντία Πλάτ. Πρωτ. 361Α· σπ. τοῦτο, ὅπως.. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 687Ε· μὴ σπεῦδ' ἃ μὴ δεῖ, μηδ' ἃ δεῖ σπεύδειν μένε Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 358·— ἑπομένης ὑποτακτ., εἰς τοὺς πλουσίους σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς Ἀριστοφ. Ἱππ. 926.— Μέσ., σπευδομένα θυσίαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 151.— Παθ., ξυνὸν πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται Ἡρόδ. 7. 53· ἐσπευσμέναι χρεῖαι, ἀνάγκαι βιαστικαί, Λουκ. Ἔρωτ. 33· ἐσπευσμένος, ἐν σπουδῇ, Ἀππ. Καρχηδ. 8. 24. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., σπεύσατε .. Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν, βιάσατε αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ταχέως, Σοφ. Αἴ. 804· σπεῦσον .. κάπετόν τιν' ἰδεῖν, «τρέξε νὰ κυττάξῃς», νὰ εὕρῃς .., αὐτόθι 1165. **ΙΙ.** συνηθέστερον ἀμεταβ., σπεύδω, βιάζομαι, Ἰλ. Θ. 191, Λ. 119, Ψ. 414, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 228, καὶ Ἀττ.· σπ. ἀπὸ ῥυτῆρος, μὲ ἀφειμένον τὸν χαλινόν, Σοφ. Ο. Κ. 900· σπ. δρόμῳ Εὐρ. Ἴων 1556· πεζῇ Ξεν. Ἀν. 3. 4, 49, κτλ.·— ἀγωνίζομαι, καταβάλλω προσπαθείας, προσπαθῶ προθύμως ἢ ζωηρῶς, ἐπὶ πολεμιστῶν μαχομένων, Ἰλ. Δ. 232, Ε. 667, κτλ.· ἐπὶ σιδηρουργοῦ ἐργαζομένου, Σ. 373· ἐπὶ φορτηγῶν ζῴων, Ρ. 745· ἐπὶ μελισσῶν ἐργαζομένων, Ἡσ. Θ. 597· ὡς σὺ σπεύδεις, ὡς σὺ διισχυρίζεσαι, Πλάτ. Πρωτ. 361Β·— παροιμ., ὅταν σπεύδῃ τις χὠ θεὸς ξυνάπτεται Αἰσχύλ. Πέρσ. 742· σπεῦδε βραδέως, festina lente, Γέλλ. 10. 11· σπ. τινί, ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος ἄλλου, Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 65·— Συντάσσεται, **1)** μετὰ μετοχ., σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα (ἀντὶ σπουδαίως ἐπονήσατο) Ὀδ. Ι. 250, πρβλ. 310, Σοφ. Ἠλ. 935, Εὐρ. Μήδ. 761, Ἀριστοφ. Ἀχ. 179· καὶ τἀνάπαλιν **σπεύδων** εὕρηται ὡς ἐπίρρ., μετὰ σπουδῆς, μετὰ προθυμίας, τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην Ἰλ. Ψ. 506· ἵκετο σπεύδων Πινδ. Π. 4. 167· εἰς ἄρθμὸν ἐμοὶ .. σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει Αἰσχύλ. Πρ. 192· σπ. ἐδεήθει Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 1. **2)** μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ .., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 22, 671, Πινδ. Ο. 4. 21, Ν. 9. 50, Ἡρόδ. 8. 41, Αἰσχύλ. Ἀγ. 601, Σοφ., κλπ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σπευδόμεναι ἀφελεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 306. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ .., εἰρήνην ἑωυτοῖσι γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 74· ἔσπευδεν εἶναι μὴ μάχας Ἀριστοφ. Εἰρ. 672, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 361Β· οὕτω, τὸ λεκτικοὺς γενέσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἔσπ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 1. **4)** μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, σπ. ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν Αἰσχύλ. Πρ. 203· σπ. ὅπως μὴ .. Πλάτ. Γοργ. 480Α· ἵνα .., ἵνα μὴ .. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 264Α, Ἰσοκρ. 75Α· ὥστε μή, μετ' ἀπαρεμφ., Θεοφρ. π. Ὀσμ. 57. **5)** μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, σπ. ἐς μάχην Ἰλ. Δ. 225· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σπεύσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἵνα .. Ο. 402· σπ. εἰς ἄφενον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 24· εἰς ἀρετὴν Θέογν. 403· ἐς θαλάμους Εὐρ. Ἱππ. 183· ἐς τὰ πράγματα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 599, κτλ.· εἴς ταὐτό τινι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· δώματος εἴσω Εὐρ. Μήδ. 100· ἐπί τι Λυκοῦργ. 155. 10, Πλούτ., κλπ.· σπ. περὶ Πατρόκλοιο θανόντος, ἀγωνίζομαι περὶ αὐτοῦ, Ἰλ. Ρ. 121· ὑπέρ τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 2147· πρός τινα Ἀριστοφ. Σφ. 1026, κτλ.· ὡσαύτως, σπ. ὁδὸν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 653. 3. **6)** μετ' ἐπιρρ.. σπ. οἷ θέλες Σοφ. Τρ. 334· δεῦρο Ἀριστοφ. Ἀχ. 179· ἔνθα Ξεν. Ἀν. 4. 8, 14, κτλ. **7)** ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι κατὰ τὸ πνεῦμα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΕ', 15, Α' Βασιλ. ΚΗ', 21, κ. ἀλλ.).

σπευστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σπεύσῃ, Ἀριστοφ. Λυσ. 320, Πολύβ. 4. 30, 5.

σπευστικός, ή, όν, σπεύδων, «βιαστικός», Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 34.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 738. 27.

σπευστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ πράξῃ ἢ ἐπιδιώξῃ μετὰ προθυμίας, Α. Β. 63.

σπήεσσι, σπῆι, ἴδε ἐν λέξ. **σπέος.**

σπηλάδιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σπήλαιον**, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παντ.» 1.— Περὶ τοῦ τύπου πρβλ.. **ἐλάδιον** [ᾰ], Ἐτυμολ. Μέγ. 240. 3 (διάφ. γραφ. **σπηλάδιον**).

σπηλαιο-ειδής, ές, =σπηλαιώδης, Εὐστ. 187. 41., 892. 33.

σπήλαιον, τό, (σπέος) ὡς τὸ **σπῆλυγξ**, Λατιν. spelaeum, Πλάτ. Πολ. 514Α, 515Α, 539Ε. **2)** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἀβδ. Β', 15), φαίνεται ὅτι σημαίνει τὰ κρύφια μέλη ἢ αἰδοῖα. **3)** τόπος ὄπισθεν τῆς σκηνῆς ἐν τῷ θεάτρῳ, Πολυδ. Δ', 124.

σπηλαΐτης, ου, ὁ, ὁ ἐν σπηλαίῳ λατρευόμενος, ἐπίθετον θεῶν τινων, Παυσ. 10, 32, 5.

σπηλαιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σπήλαιον, κατάγειος οἴκησις σπ. Πλάτ. Πολ. 514A,

σπηλαιώτης, ου, ὁ, ὁ κατοικῶν ἐν σπηλαίῳ, ἐρημίτης, Ἐκκλ.

σπηλυγγώδης, ες, = τῷ προηγ., Ἐτυμολ. Μέγ. 724. 3.— Ὡσαύτως **σπηλυγγοειδής**, ές, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 405.

σπῆλυγξ, -υγγος, ἡ, (σπέος) = **σπήλαιον**, Λατ. spelunca, οἰκεῖ σπήλυγγα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 2, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 568· Νυμφῶν σπ. αὐτόστεγον Διονύσ. παρ' Ἀθην. 401F· πόντος ἐνὶ σπήλυγξι βαθείαις Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 61.— Καθ' Ἡσύχ.: «σπήλυγγες· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, σπήλαια».

σπίγγος, ὁ, = **σπίνος**, «ἰχθύς» Ἡσύχ.

σπιγνόν· «μικρόν, βραχύ» Ἡσύχ.

σπῖδής, ές, γεν. -έος, μόνον ἐν Ἰλ. Λ. 754, διὰ σπιδέος πεδίοιο, ὅπερ ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Ἑνετικοῖς Σχολ. μνημονευομένων ἑρμηνευτῶν ὡς σημαῖνον ἢ μέγα, ἐκτεταμένον, ἀχανὲς πεδίον, ἢ πετρῶδες, δύσκολον, τραχύ· ἡ πρώτη ἑρμηνεία ἐπιβεβαιοῦται ἐξ ἄλλων τύπων, δηλ. σπίδιον μῆκος ὁδοῦ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 334 (ὅπερ ἑρμηνεύεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. διὰ τοῦ **μακρόν**)· **σπῖδόθεν** = **μακρόθεν**, Ἀντίμ. 74· **σπιδνός** = **πυκνός**, **συνεχής**, καὶ **σπιδόεις** = **πλατύς**, **μέγας**, **πυκνός**, Ἡσύχ.· καὶ **σπίζω** = **ἐκτείνω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 18, Εὐστ. 996. 22 κἑξ. (ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ῥιζικὸς τύπος τοῦ **σπιθαμή**).— Ὅθεν δυνάμεθα νὰ ἀπορρίψωμεν τὴν προτεινομένην ὑπὸ τοῦ Πτολ. Ἀσκαλ. καὶ ἄλλων διόρθωσιν, γραφόντων δι' ἀσπιδέος π. = ἀσπιδοειδοῦς, στρογγύλου·— μάλιστα τοιοῦτος τύπος ἐπὶ τοιαύτης σημασίας εἶναι ἀδύνατος· ἀλλὰ καὶ ἂν δεχθῶμεν τὴν γραφὴν **ἀσπιδέος**, πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὴν λέξιν ὡς = **σπιδής** μετ' α εὐφωνικοῦ προτασσομένου.

σπίζα, ἡ, (σπίζω) πτηνόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπίνου ἢ φρυγίλου, Fringilla caelebs, Σοφ. Ἀποσπ. 382, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 4., 9. 7, 11· ἠύτε γλαῦκα πέρι σπίζαι Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 4. 42.— Ὑποκορ. **σπιζίον**, τό, Ἡσύχ.

σπιζίας, ου, ὁ, μικρὸς ἱέραξ καταδιώκων τοὺς σπίνους καὶ τὰ στρουθία, Falco Nisus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 1., 9. 36, 1.

σπιζίτης, ου, ὁ, πτηνόν τι, Parus major, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 4.— Καθ' Ἡσύχ. «εἶδος αἰγιθάλου ὀρνέου».

σπίζω, κελαδῶ, ὡς ὁ σπίνος, ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἤχου μικρῶν πτηνῶν, ὡσαύτως **πιππίζω**, Λατ. pipio, Ἄρατ. 1024, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 2.

σπίζω, ἐκτείνω, ἴδε ἐν λέξ. **σπιδής**.

σπῖθαμή, ἡ, (ἴδε **σπιδής**), τὸ διάστημα ὃ δύναταί τις νὰ περιλάβῃ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου, «πιθαμή», Λατ. dodrans (Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λέξ. **παλαιστή**), ὡς ὡρισμένον μέτρον ἰσούμενον περίπου πρὸς 0,18 τοῦ μέτρου, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 106, Ἱππ. Μοχλ. 865, ἂν καὶ τὸ σύνθετον **τρισπίθαμος** ἀπαντᾷ παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 424· ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. ἐν Ἀλκ. 1. 126C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 5, Πολιτ. 5. 3, 6·— μεταφορ., σπ. τοῦ βίου Διογένειαν. 8. 17, Ἡσύχ.— Πρβλ. **δοχμή**.

σπῖθαμιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος κτλ. μιᾶς σπιθαμῆς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 4, Πολιτικ. 7. 4, 10 (**σπιθαμαῖος** εἶναι πλημμελὴς γραφή, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 541)·— ὡσαύτως **σπιθαμήσιος**, α, ον, Ἀθανάσ.

σπῖθαμώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ., διάφορ. γραφ. παρὰ Διοσκ. 4. 59.

σπιθίαι· «σανίδες νεώς» Ἡσύχ.

σπίκανον· «σπάνιον» Ἡσύχ.

σπῖλᾰδώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς βράχον, βραχώδης, Στράβ. 777.

σπιλάζω, = **σπιλόω**, Βασίλ.

σπίλαξ· «μῶλος ὁ πλατανώδης» Ἡσύχ.

σπῖλάς (Α), -ἄδος, ἡ, βράχος πρὸς ὃν προσκρούουσι τὰ κύματα, σκόπελος (ἀντίθετον τῷ ὕφαλοι πέτραι ἐν Ἀνθ. Π. 11. 390), νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν κύματα Ὀδ. Γ. 298· δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης Ε. 401 (ἴδε ἐν λ. **πάγος**)· ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι Σοφ. Ἀποσπ. 341· πλαγκται σπ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 932· πέτρα σπ. ὁ αὐτ. Γ. 1294· ῥεῖθρον ἀπὸ σπ. Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 6·— καθόλου, πλάξ, Σοφ. Τρ. 678· βράχος κοῖλος, σπήλαιον, Σιμων. (;) 191. **II.** ὡς ἐπίθετ., πετρώδης, ἀργιλώδης, γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4.

σπῖλάς (Β), -ἄδος, ἡ, = **σπίλος** (ὁ), κηλίς, κατάστικτον σπιλάδεσσι πυρσῇσιν Ὀρφ. Λιθ. 614·— ἐν τῇ Ἐπιστ. τοῦ Ἰούδ. 12 ἀμφότερα ἁρμόζουσιν εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ **σπιλάς** = κηλίς, καὶ τὸ **σπιλάς** = βράχος. — Καθ' Ἡσύχ. «αἱ περιεχόμεναι τῇ θαλάσσῃ πέτραι».

σπίλη, ἡ, = **σπίλος** (ὁ), Ἡσύχ.

σπιλο-λογέω, συλλέγω κηλῖδας, κηλιδώνω, μολύνω, τι Ἐκκλ.

σπίλον, τό, μόνον ἐν τῷ πληθυντ., χορδαὶ ἐξ ἐντέρων, Ἡσύχ. **II.** = **στέμφυλα**, ὁ αὐτ.

σπίλος, ἡ, = **σπιλάς**, βράχος, κρημνός, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 4, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. 12, Λυκόφρ., κλπ. [ῑ ἐν Λυκόφρ. 188, πρβλ. Ἴωνα παρ' Ἡσυχ., ὥστε ὁ τονισμὸς **σπῖλος** εἶναι ἡμαρτημένος].

σπίλος [ῐ], ὁ, κηλίς, στίγμα, ῥύπος, «λέρα», ἐλάττωμα, Δωρίων παρ' Ἀθην. 297C· σπ. αἵματος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 11, 3· σπ. σελήνης Πλούτ. 2. 921F· μάλιστα ἐπὶ τοῦ σώματος, Διόσκ. 1. 39· Λουκ. Ἔρωτ. 15, κτλ.·— μεταφορ., κηλὶς ἀκαθαρσίας ἢ παρανομίας, μίασμα, Λῦσις παρ' Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 162· ἐπὶ προσώπων, Διον. Ἁλ. 4. 24 (ἴσως μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξ. **πῖλοι**), Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. ε', 27. Οἱ Ἀττικ. χρῶνται ἀντ' αὐτοῦ τῇ λέξ. **κηλίς**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 23. [Ἐν τῷ ἰσοδυνάμῳ **σπιλάς** (Β) καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ **ἄσπιλος** τὸ ι εἶναι βραχὺ· ὥστε δὲν τονίζεται **σπῖλος**].

σπῖλόω, κηλιδώνω, μολύνω, μιαίνω, ῥυπώνω, «λερώνω», Διον. Ἁλ. 9, 6, Ἐπιστ. Ἰακώβ. γ', 6, Κλήμ. Ἀλ. 295·— Παθ., μετοχ. πρκμ. **ἐσπιλωμένος** Λουκ. Ἔρωτ. 15, Ἐπιστ. Ἰούδ. κγ', πρβλ. **ψελιόω**.

σπῖλώδης, ες, (**σπιλάς**, **σπίλος**, ἡ) βραχώδης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 19, Πολύβ. 10. 10, 7. Ὁ Λοβέκ. (Φρύν. 28), προτιμᾷ τὴν γραφὴν **σπιλαδώδης**, ἀλλ' ἴδε Λινδ. εἰς Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

σπίλωμα, τό, μίασμα, κηλίς, «λέρα», κόπρος, ἀκαθαρσία, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΚΗ', 8).

σπῖλωτός, ή, όν, (σπιλόω) κεκηλιδωμένος, «λερωμένος», Γλωσσ.

σπίνα ἢ **σπίνη**, ἡ, = **σπίνος**, Ἡσύχ. **II.** εἶδος ἰχθύος, Ἄλεξ. ἐν «Ἐρετρ.» 1.

σπινθαρίς, -ίδος, ἡ, = **σπινθήρ**, «σπίθα», Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 522· **σπινθαρύξ**, -υγος, ἡ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1544.

σπινθεύω, ἐκπέμπω σπινθῆρας, σπινθηροβολῶ, Ἡσύχ.

σπινθήρ, -ῆρος, ὁ, «σπίθα», Ἀριστοφ. Πλ. 1053, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 19, π. Οὐραν. 1. 7, 18· ἐπὶ ἀστέρος, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται Ἰλ. Δ. 77· μεταφορ., σπ. Μεγαρικοῦ ψηφίσματος ἐξεφύσησεν πόλεμον Ἀριστοφ. Εἰρ. 609· ἐκ τούτου τοῦ σπ. ἐξεκαύθη πόλεμος Πολύβ. 18. 22, 2· ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις Ἀνθ. Π. 12. 196. (Πρβλ. Λατ. scintilla).

σπινθῆραξ, -ακος, ὁ, = **σπινθήρ**· τύπος ὑποτιθέμενος ἐκ τῆς λ. **σπινθηράκισμα**, τό, Βυζ.· **σπινθηράκιον**, τό, Γρηγ. Νύσσ.· **σπινθηρακώδης**, ες, Κραμήρου Ἀνέκδ. Παρ. 4. 324.

σπινθηρίζω, ἐκπέμπω σπινθῆρας, σπιθοβολῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 7, π. Σημ. Ὑδάτ. 1. 19· οὕτω **σπινθηριάω**, Θεόδ. Πρόδρ.· **σπινθηρακίζω**, Νικήτ. Χρον. 17D. **II.** προξενῶ τὴν ἐκπομπὴν σπινθήρων, Πλούτ. 2. 893C.

σπινθηρο-βόλος, ον, ἐκπέμπων σπινθῆρας, Ἰω. Χρυσ.·— **σπινθηροβολέω**, Βυζ.

σπινθηρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σπινθῆρα, Ἐπιφάν., κλπ.

σπῑνίδιον [ῐδ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σπίνος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 344. 7· ὡσαύτως **σπινίον**, τό, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 14.

σπίνος, ὁ, (σπίζω) πτηνόν τι μικρόν, ἡ σπίνα, Fringilla spinus, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1079, Εἰρ. 1149, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15a. 5, κτλ.· σπ. στρουθὸς Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 3. 2·— τὸ ὄνομα **σπίνος** ἔτι διατηρεῖται ἐν Χίῳ.— Παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **σπίνα**, **σπίγγος**. **II.** εἶδος λίθου ἀνάπτοντος εὐθὺς ὡς ἐγγίσῃ αὐτὸν ὕδωρ, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 41, Θεοφρ. π. Λίθ. 13.

σπῖνός, ή, όν, = **ἰσχνός**, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 202· οὕτω **σπῖνώδης**, ες, Πτολ.

σπλαγχνεύω, ἐσθίω τὰ ἔγκατα (σπλάγχνα) τοῦ θύματος μετὰ τὴν θυσίαν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 984· πρβλ. Λατ. visceratio, καὶ ἴδε Δίωνα Κ. 37. 30, Δωρόθ. παρ' Ἀθην. 410A.— Παθητ., ἐσπλαγχνευμένων τῶν ἱερῶν Διον. Ἁλ. 1. 40. **II.** προφητεύω ἐκ τῶν σπλάγχνων (πρβλ. **σπλαγχνοσκόπος**), Στράβ. 154· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πολυβ. Α', 27.

σπλαγχνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπλάγχνον**, ἐν τῷ πληθ., Δίφιλ. ἐν «Ἀπλήστῳ» 1. 2.

σπλαγχνίζομαι, ἀποθ., αἰσθάνομαι οἶκτον, συμπάθειαν, ἔλεος, ἐπί τινι Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ς', 34, η', 2, κτλ.· περί τινος Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. θ', 36·— τὸ ἐνεργ. **σπλαγχνίζω** ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ϛ', 8), = **σπλαγχνεύω**.

σπλαγχνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὰ σπλάγχνα, φάρμακα Διοσκ. 1. 81.

σπλαγχνισμός, ὁ, τὸ ἐσθίειν τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων, Λατ. visceratio, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ϛ', 7, κ. ἀλλ.).

σπλάγχνον, τό·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **σπλάγχνα**, τὰ ἐντόσθια, μάλιστα τὰ εὐγενέστερα αὐτῶν, ἡ καρδία, οἱ πνεύμονες, τὸ ἧπαρ, οἱ νεφροὶ (viscera thoracis), τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς θυσίας ἐφυλάσσοντο καὶ ἠσθίοντο ὑπὸ τῶν θυόντων κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς εὐωχίας αὐτῶν (διακρίνονται δὲ ἀπὸ τῶν ἐντέρων ἢ τῆς κοιλίας (viscera abdominis), ὡς ἐν τῇ Λατιν. τὰ viscera ἀπὸ τῶν intestina παρὰ Κέλσ., πρβλ. Ἡρόδ. 2. 40, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1221, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 1 κἑξ.)· σπλάγχν' ἐπάσαντο Ἰλ. Α. 464, Ὀδ. Γ. 9· δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας αὐτόθι 40· σπλάγχνα δ' ὀπτήσαντες ἐνώμων Υ. 252, πρβλ. Ἀριστοφ.

Εἰρ. 1105·— ἐντεῦθεν καὶ ἡ μετὰ τὴν θυσίαν εὐωχία, Λατ. visceratio, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 410, Σφ. 654, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VI. 17., 2656. 11, κ. ἀλλ.·— ὡσαύτως ἐπὶ μαντείας, σπλάγχνων τε λειότητα Αἰσχύλ. Πρ. 493, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 212, Αἰσχίν. 76. 27. 2) ἂν καὶ τὰ **σπλάγχνα** κατὰ τὸ πλεῖστον διακρίνονται ἀπὸ τῶν **ἐντέρων**, ὅμως ἡ λέξις ἐνίοτε ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ἐντέρων, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 828 κἑξ., πρὸς στίχ. 838 κἑξ. 3) οἱονδήποτε μέρος τῶν ἐντοσθίων, ὑπὸ σπλάγχνων ἐλθεῖν, ἔρχομαι ἐκ τῆς μήτρας, ἐπὶ βρέφους, Πινδ. Ο. 6. 73, Ν. 1. 53· τῶν σῶν .. ἐκ σπλάγχνων ἕνα Σοφ. Ἀντ. 1066· μητρὸς ἐν σπλάγχνοις Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 691. 2·— καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, τὸ κοινὸν σπλ. οὗ πεφύκαμεν Αἰσχύλ. Θήβ. 1031· ἐπὶ τῶν πνευμόνων, μόχθοις ἀρθροκμῆσι φυσιᾷ σπλ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 249· τοῦ γείτονος αὐτῷ σπλάγχνου, ἐπὶ τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ σπληνός, Πλάτ. Τίμ. 73C. II. μεταφορ., ὡς παρ' ἡμῖν ἡ καρδία, ἕδρα τῶν αἰσθημάτων, ὀρέξεων, διαθέσεων, μάλιστα τῆς ὀργῆς, σπλ. θερμαίνειν κότῳ Ἀριστοφ. Βάτρ. 844· τὰ σπλ. ἀγανακτεῖ αὐτόθι 1006· μορφὰς ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν Εὐρ. Ἄλκ. 1009· καὶ καθόλου, τῆς στενοχωρίας ἢ ἀνησυχίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 995· σπλάγχνα δέ μου κελαινοῦται ὁ αὐτ. ἐν Χο. 413· ἐπὶ οἴκτου, Ἐπιστ. πρ. Φιλ. α', 8, β', 1, κτλ.·— οὕτως ἐν τῷ ἑνικῷ, Σοφ. Αἴ. 995, Εὐρ. Ὀρ. 1201, Ἱππ. 118· ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν, δηλ. μανθάνω τὴν ἀληθῆ φύσιν του, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 220· ἀνδρὸς πονηροῦ σπλ. οὐ μαλάσσεται Μενάνδρ. Μονόστιχ. 31. (Ἐντεῦθεν **σπλαγχνίζομαι**· ἴδε ἐν λ. **σπλήν**).

σπλαγχν-όπτης, ου, ὁ, ὁ ὀπτῶν, ψήνων σπλάγχνα, ἀλλὰ μόνον ὡς κύριον ὄνομα δούλου τινὸς τοῦ Περικλέους, Πλίν Η. Ν 22. 20., 34. 19.

σπλαγχνο-σκόπος, ον, ὁ ἐξετάζων νὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος ὅπως προφητεύσῃ ἐξ αὐτῶν, Λατ. extispex, Θεοφάν. Χρον. 43C. — ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **σπλαγχνοσκοπέω**, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 13, καὶ οὐσιαστ. **σπλαγχνοσκοπία, ἡ,** Ἑρμείας ἐν Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 109.

σπλαγχνο-τόμος, ον, ὁ ἀνατέμνων, κόπτων τὰ σπλάγχνα, Ἀθήν. 147Α· ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **σπλαγχνοτομία, ἡ,** τὸ κόπτειν τὰ σπλάγχνα· καὶ ἐπίθ. **σπλαγχνοτομικός, ἡ, όν,** Τζέτζ. εἰς Ἰλ. σ. 97, 108.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

σπλαγχνο-τύπος [ῠ], **ον,** ὁ πλήττων, βλάπτων τὸν στόμαχον, κτλ., Βυζ.

σπλαγχνο-φάγος [ᾰ], **ον,** ὁ ἐσθίων **σπλάγχνα**, ἀετὸς Ψευδο-Πλούτ. 2. 1153Α, πρβλ. Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΒ', 5).

σπλαχρός· «μεμιασμένος» Ἡσύχ.

σπλεκόω, ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν, συνουσιάζομαι (ὅθεν **διασπλ-**), φέρεται καὶ **πλεκόω**, **σπεκλόω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 152, Πολυδ. Ε', 93. Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **σπλέκωμα, τό,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1083, Ἡσύχ. (Ῥίζα ὑποτίθεται ἡ τοῦ **πλέκω**, Hemst. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1082).

σπληδός, ὁ, = **σποδός,** Λυκόφρων 483, Νικ. Θηρ. 763·— **σπληδώ, ἡ,** Ἡσύχ.

σπλήν, ὁ, γεν. **σπληνός**·— **ἡ «σπλῆνα»**, Ἡρόδ. 2. 47, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλωτ.» 1. 8· τὸν σπλῆνα ἐκβάλλειν, ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς μερίμνης καὶ στενοχωρίας ἀποθνήσκοντος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 3. 2) πληθ. σπλῆνες, πάθη, ἀσθένεια τοῦ σπληνός, Ἱππ. Ἀφ. 1248. 3. 3) αἰγὸς σπλήν, ὄνομα τῆς μαλάχης, Διοσκ. 2. 144. II. = **σπληνίον**. Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 745. (Συγγενὲς πρὸς τὸ **σπλάγχνον**· πρβλ. Σανσκ. plihan· **Λατιν.** lien· Σλαυ. slezena· Λιθ. bluznis).

σπληνάριον, τό, = **σπληνίον I,** Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 54.

σπληνιάω, ἔχω σπλῆνα, πάσχω ἐξ ἐξογκώσεως τοῦ σπληνός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 15, Προβλ. 9. 5.

σπληνίδιον [ῐ], **τό,** = **σπληνίον**, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 480.

σπληνίζομαι, ἀποθ., = **σπληνιάω**, Γρηγ. Ναζ.

σπληνικός, ή, όν, (σπλήν) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σπλῆνα, ἡ σπλ. ἀρτηρία Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 120. II. ἐπὶ προσώπων, ὁ πάσχων τὸν σπλῆνα, «ὑποχονδριακός», Μάχων παρ' Ἀθήν. 348Ε, πρβλ. Foës. Oec. Hipp. ἐν λέξ. **σπλήν**.

σπληνίον, τό, ἐπίδεσμος ἢ πτύγμα ἐκ λίνου βεβαμμένον εἰς φάρμακον ἢ ἀληλιμμένον μὲ ἀλοιφὴν κ. τ. τ. πρὸς ἐπίθεσιν ἐπὶ πληγῆς, κατάπλασμα, Ἱππ. Ἀγμ. 769, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 25· πρβλ. Foës. Oecon. Hipp. ἐν λέξ. **σπλήν**. II. φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πτερίδος, spleenwort, = **ἀσπλήνιον**, Διοσκ. 3. 151.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Θεόγνωστ. 123. 20.

σπληνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **σπληνίον I,** Ἱππ. 467. 42.

σπληνῖτις, -ιδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν σπλῆνα, φλὲψ σπλ., αἱματοφόρον τι ἀγγεῖον τοῦ σπληνός, Συέννεσ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3, 2, 7, Ροῦφος.

σπληνο-δάπανος, ον, ὁ καταστρέφων, φθείρων τὸν σπλῆνα, Νικόλ. Μυρεψ.

σπληνόομαι, Παθ., ἐπιθέτουσιν εἰς ἐμὲ πτύγμα φαρμάκῳ βεβαμμένον (**σπληνίον** I), φασκιώνομαι διὰ σπληνίου, Ὀρειβάσ. ἐν Coch. Χειρουργ. σ. 90. II. διαστέλλομαι, ἐξογκοῦμαι, [τὸ αἷμα] ὑφ' οὗ σπληνοῦται τὸ ἧπαρ Φιλόστρ. 350.

σπληνώδης, ες, = **σπληνικός,** Ἱππ. Ἀφ. 1257, κτλ.

σπογγάριον [ᾰ], **τό,** ὑποκορ. τοῦ **σπόγγος**, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5. 9. II. εἶδος ἀλοιφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 127.

σπογγεύς, έως, ὁ, = **σπογγοθήρας,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 6, Προβλ. 32. 5.

σπογγιά, Ἰων. **σπογγιή, ἡ,** = **σπόγγος, «σφογγάρι»,** Λατ. spongia, Ἀριστοφ. Βάτρ. 482, 487, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 3, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 10· σπογγιᾶς μαλακώτερον τὸ πρόσωπον Κωμ. Ἀνώνυμ. 285· σπογγιᾶς ἔπαινος, λέγεται ἐπὶ μεθύσου, Αἰσχίν. 42. 40.— Περὶ τοῦ Ἀττ. καὶ Ἰων. τονισμοῦ ἴδε Γρηγ. Κορ. σ. 148, Σουΐδ.

σπογγίας, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστοφ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Αἰσχίν. 42. 40· ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 4. 647.

σπογγιεύς, ἡ, ἀμφιβ. τύπος ἀντὶ **σπογγεύς,** παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 5.

σπογγίζω, μέλλ. **-ίσω,** ἀπομάττω διὰ σπόγγου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 247· τὰ βάθρα Δημ. 313. 12· τὰ ὑποδήματα Ἀθήν. 351Α, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 31. II σπογγίζων ἀποβάλλω, ἀποψήχω, «σφογγίζω», τὸν ἱδρῶτα .. ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον Φερεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 7.

σπογγίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπόγγος,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 463, Ἡσύχ.· ἴδε **σπόγγος** ἐν τέλ.

σπόγγισμα, τό, τὸ διὰ σπόγγου ἀποματτόμενον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

σπογγιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ σπογγίζειν· ἡ σπογγιστική (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Σοφ. 227Α.

σπογγίτης, ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς σπόγγον, ὁ ἐντὸς σπόγγου εὑρισκόμενος, ἢ ὅμοιος πρὸς σπόγγον, ἐπὶ λίθου, παρὰ Πλιν. ἐν Ν. Η. 37. 10, πρβλ. Ψελλ. ἐν Ideler Phys. 1. 244.

σπογγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σπόγγον, σπογγώδης, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17., 274. 41, κ. ἀλλ.· πρβλ. **σπογγώδης**.—Ἐπίρρ. **-δῶς,** Ἐπίκουρ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλ. 1. 532.

σπογγο-θήρας, ου, ὁ, δύτης ἁλιεύων σπόγγους, «σπογγαλιεύς», «σφουγγαρᾶς», Πλούτ. 2. 950Β, 981Ε·—ἡ σπογγοθηρική (ἐξυπ. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 137.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 14.

σπογγο-κολυμβητής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Λυκοῦργ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 137, Α. Β. 301,

σπογγο-λογέω, συνάγω διὰ σπόγγου, «πέρνω μὲ τὸ σφουγγάρι», σφογγίζω, τὰς ψῖχας Παλλαδ. Λαυσ. 41.

σπόγγος, ὁ, «σφογγάρι», σπ. πολυτρήτοισι τραπέζας νίζον Ὀδ. Α. 111, πρβλ. Χ. 439· σπόγγῳ ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ Ἰλ. Σ. 414· ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφὴν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1329· ἐν χρήσει ἐν τῷ λουτρῷ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 50, Κράτης ἐν «Θηρ.» 2· πρὸς καθαρισμὸν ὑποδημάτων, Ἀριστοφ. Σφ. 600, ἴδε ἐν λέξ. **σπογγίζω.** Περὶ τῆς φύσεως αὐτῶν ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 18., 8. 1, 7· περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θηρεύουσιν ἢ ἁλιεύουσιν αὐτούς, αὐτόθι 9. 37, 6. II. πᾶσα σπογγοειδὴς οὐσία, σικυώνης σπ. Ἱππ. 679. 33· οἱ σπόγγοι, οἱ κατὰ τὸν λαιμὸν ἀδένες, ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν πρὸς σπόγγους καὶ ἐκ τοῦ ὅτι εὐκόλως οἰδαίνονται, ὁ αὐτ. 1121Ε, Γαλην. (Τὸν τύπον **σφόγγος** θεωρεῖ ἀμφίβολον ὁ Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 463, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 113, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐτυμολογικοὶ λόγοι, ἐξ ὧν γίνεται πιθανὸν ὅτι ὁ διὰ τοῦ φ τύπος ἦτο ὁ ἀρχαιότερος, ἴδε ἐν λέξ. **σομφός**).

σπογγο-τήρας, ου, ὁ, ὁ τηρῶν, παρατηρῶν ἢ παραφυλάττων τὸν σπόγγον, μικρόν τι ζωΰφιον ὡς ἀράχνη ἐνοικοῦν ἐντὸς τῶν σπόγγων, Πλούτ. 2. 980Β· πρβλ. **πιννοτήρης.**—Ἀλλὰ κατὰ Χ. Χαριτωνίδην ἐν Ποικίλοις **Φιλολογ. τ. Α'**, σελ. 9 κἑξ. **σπογγοτήρης** μόνον ὀρθόν.

σπογγο-τόμος, ου, ὁ, ὁ κόπτων σπόγγους ἐκ τῶν βράχων, Ὀππ. Ἁλ. 2. 436., 5. 612, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 412. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

σπογγώδης, ες, = **σπογγοειδής,** Ἱππ. 270. 30, Ἡσύχ.

σποδά, ἡ, φαίνεται ὅτι εἶναι λέξ. **Λακων.** ἀντὶ **σπουδή,** Ἀριστοφ. Λυσ. 173.

σπόδειος, ἴδε **σπόδιος.**

σποδ-εύνης, ου, ὁ, ὁ κείμενος **ἐπὶ τέφρας, κοιτώμενος,** ἐπὶ τῆς στάκτης, Ἀνθ. Π. 15. 26.

σποδέω, κοπανίζω, τρίβω, συντρίβω, τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 8. 4, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1376, Βατρ. 662, Ὄρν. 1016· σπ. τοῖς κονδύλοις ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 366· πρβλ. **ἀπο-, κατα-σποδέω.** — Παθ., σποδούμενος νιφάδι, χιονιζόμενος, Εὐρ. Ἀνδρ. 1129· πρὸς πέτρας σπ., ῥιπτόμενος κατὰ τῶν βράχων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1238· ἀπολ., στρατὸς κακῶς σπ., ἐν κακῇ καταστάσει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 670. II. = **βινέω,** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 942, 1016.— Παθ., ἐπὶ τῆς γυναικός, αὐτόθι 908, Θεσμ. 492· ἐπὶ παίδων, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 113. III. τρώγω ἀπλήστως, κατατρώγω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1306· ὀβελίαν Φε-

ρεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 1· πρβλ. **παίω** (B). **IV.** παρὰ Διφίλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 12, ἀψινθίῳ σπόδησον (πνῖξέ τους μὲ ἀψίνθιον), φαίνεται ἤδη ἐξ εἰκασίας τοῦ Δινδ. (Οὐδεμία ἔνδειξις ὑπάρχει ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο σχετίζεται πρὸς τὴν λέξιν **σποδός**, πλὴν ἴσως παρὰ Κρατίνῳ, ἔνθ' ἀνωτ.). — Καθ' Ἡσύχ.: «παίειν· συγγίνεσθαι», καὶ «σποδέοντο· ἐμάχοντο, ἐτύπτοντο».

σποδησι-λαύρα, ἡ, ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιφερομένη, πόρνη τοῦ δρόμου, δρομάς, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 106.

σποδιά, Ἰων. -ιή, ἡ, σωρὸς σποδοῦ, τέφρας, Ὀδ. Ε. 488, Εὐρ. Κύκλ. 615, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 9· σποδιῇ κεχρισμένος Καλλ. εἰς Ἄρτ. 69· συχν. ἐν ἐπιταφίοις ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Ἀνθ. Π. 7. 279, 435, κ. ἀλλ.· σκωρία τῶν μετάλλων, Διοσκ. 5. 85, Ἡσύχ. **II.** μεταφορ., πρβλ. **σποδὸς** IV.

σποδιάζω, =**σποδίζω**, ἄρτος σποδιασθεὶς Ψελλ. ἐν τοῖς τοῦ Boiss. Ἀνεκδ. 3. 217.

σποδιαῖος, α, ον, =**σπόδιος**, παρὰ τῷ Salmas. in Solin. 181E.

σποδιακός, ή, όν, ὁ ἐκ σποδίου, ἐκ σκωρίας πεποιημένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ.

σποδιάς, -άδος, ἡ, δένδρον ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κοκκυμηλέας, «ἀγριοδαμασκηνιά», Bullace, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 6, 4· φέρεται **σπονδιὰς** παρ' Ἀθην. 50B.

σποδίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ψήνω ἐντὸς τῆς σποδοῦ, μύρτα καὶ φηγοὺς πρὸς τὸ πῦρ σπ. Πλάτ. Πολ. 372C· ἤ με κεραυνῷ .. σπόδισον, κατάκαυσόν με μέχρι τέφρας, «ὄπτησον, φλέξον» Ἡσύχ., Ἀριστοφ. Σφ. 329· σπ. τὰς τρίχας, κατακαίω, «τσουρουφλίζω», Διόδ. 3. 25· πρβλ. **ποδίζω**. **II.** ἀμεταβ., ἔχω χρῶμα τῆς τέφρας, Διοσκ. 5. 170.

σπόδιον, τό, =**σποδὸς** III, Ποσειδών. παρὰ Στράβ. 163.

σποδιόομαι, μεταφορ., καίομαι βραδέως καὶ κατὰ μικρόν, μεταφορ., Νικήτ. Χρον. 166D.

σπόδιος, α, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς τέφρας, φαιός, «σταχτερός», «ψαρός», ὄνος Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 43 (ἔνθα ὁ Bgk. σπόδειος), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 271. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τέφραν, ἐκ τέφρας, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. 9. 11, 7 (κοινῶς **Σπόνδιος**), 9. 39, 9. **3)** μεταφορ., ἴδε **σποδὸς** IV.

σποδίτης ἄρτος [ῑ], ὁ, ἠψημένος ἐπὶ τῆς θερμῆς σποδιᾶς, Δίφιλ. ἐν «Διαμαστ.» 1.

σποδο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τέφραν, τεφρόχρους, ὡς τὸ σπόδιος, Ἱππ. 1221B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 2., 9. 22, 2·— οὕτω **σποδιώδης**, ες, Ἐρωτιαν.

σποδόεις, εσσα, εν, πλήρης σποδοῦ, κονιορτώδης, τέφρη Χρησμ. Σιβ. 4. 178.

σποδο-κράμβη, ἡ, σποδὸς κράμβης, Συνέσ. ἐν Φαβρικ Ἑλλ. Βιβλ. 8. 245.

σποδόομαι, Παθ., κατακαίομαι καὶ μεταβάλλομαι εἰς σποδόν, εἰς τέφραν, Ἱππ. 667. 10, Λυκόφρ. 178, Ἀνθ. Π. 10. 90. **II.** Μέσ., ἐσποδώσαντο τὰς κεφαλάς, μὲ σποδὸν ἐκάλυψαν τὰς κεφαλάς των, ἐκόκκισαν μὲ στάκτην, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Δ', 11).

σποδόρχης, ου, ὁ, (σποδέω) εὐνοῦχος, «μουνοῦχος», Εὐστ. 1431. 47.

σποδός, ἡ, ἡμίσβεστος τέφρα, «χόβολη», ἡ ἐκ ξύλου τέφρα, Ὀδ. Ι. 375, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 238, Σοφ. Ἀντ. 1007· καθόλου, τέφρα, στάκτη, Ἡρόδ. 2. 140· ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ, ἐπὶ τῆς τέφρας τοῦ βωμοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 21· ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 435, 443, Χο. 687, Σοφ. Ἠλ. 758, κτλ.· ἀμφὶ σποδὸν κάρα κεχύμεθα, εἰς ἔνδειξιν πένθους, Εὐρ. Ἱκέτ. 826, πρβλ. 1160· σποδὸς δὲ τἄλλα Περικλέης, Κόδρος, Κίμων Ἄλεξ. ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 12· — ἦτο Περσικὴ τιμωρία ἡ ἔγκλεισις τῶν καταδίκων εἰς δωμάτιον πλῆρες σποδοῦ μετὰ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἠδύναντο νὰ φθάσωσι, ῥίψαι εἰς οἴκημα σποδοῦ πλέον Ἡρόδ. 2. 100, 7· εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλλεται Κτησ. Περσ. 18, § 48· πρβλ. ἐπὶ πᾶσιν Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΓ', 5 κἑξ.), Val. Μάξ. 9. 2, 7, Ὀβιδ. Ibis 317. — Φαίνεται ὅτι οὐδεμία διαφορὰ ἐννοίας ὑπάρχει μεταξὺ τῶν **σποδὸς** καὶ **τέφρα**· ἀμφότερα ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Τραγικ., τὸ δὲ δεύτερον μόνον παρὰ τοῖς κωμικ. καὶ τοῖς πεζογράφοις. **II.** κόνις, τῆς χαμᾶθεν σποδοῦ Ἡρόδ. 4. 172· μετρεῖν τὴν σποδόν, ἐπὶ ματαίου κόπου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 17. **III.** τὸ ὀξείδιον μετάλλων τινῶν, σπ. Κυπρίη, ὀξείδιον τοῦ χαλκοῦ, σπ. Ἰλλυριῶτις, κτλ., Ἱππ. 877C, πρβλ. Διοσκ. 5. 85. **IV.** μεταφορ., σπ. κυλίκων, πίθων, ἐπὶ γυναικὸς εἰς πολυποσίαν δεδομένης, «μπεκροῦ», Ἀνθ. Π. 6. 291., 7. 455· οὕτω, διψὰς σποδιή 9. 549.

σποδώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **σποδοειδής**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 114, κτλ.

σπολά, ἡ, Αἰολικ. ἀντὶ **στολή**, Σαπφὼ 74 Ahr., ἴδε Διαλ. Αἰολ. σ. 41.

σπολάς, -άδος, ἡ, ἱμάτιον δερμάτινον, διφθέρα, σισύρα, Αἰολ. ἀντὶ **στολὰς** (πρβλ. **σπολά**), ἀλλ' εὕρηται ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 16, Ἀριστοφ. Ὄρν. 933, 935, 944, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 3, 20., 4. 1, 18 (μετὰ διαφ. γραφ. **στολάς**). — Πιθαν. τὸ ὄνομα παρελήφθη μετὰ τοῦ πράγματος ἔκ τινος Αἰολικ. φυλῆς, πρβλ. Πολυδ. Α', 135, Ζ', 70.— Καθ' Ἡσύχ. «χιτωνίσκος βαθὺς σκύτινος, ὁ βύρσινος θώραξ».

σπολεῖσα· «σταλεῖσα (Αἰολ.)» Ἡσύχ.

σπόμενος, μετοχ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ **ἕπομαι**.

σπονδ-ἀγωγός, όν, ὁ προσφέρων σπονδάς, Α. Β. 62.

σπονδ-αρχος, ον, ὁ ἀρχόμενος τῆς σπονδῆς, Α. Β. 62· — **σπονδαρχέω**, Πολυδ. Ϛ', 30·— **σπονδαρχία**, ἡ, ἀντὶ σπονδῆς ἀρχή, ἡ ἔναρξις τῆς σπονδῆς, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἄρχηταί τις πρῶτος αὐτὸς σπενδόμενος, Ἡρόδ. 6. 57.

σπονδαυλέω, παίζω τὸν αὐλὸν **εἰς τὰς** σπονδάς, Ἀρτεμίδ. 1. 58.

σπονδαύλης, ου, ὁ, ὁ παίζων τὸν αὐλὸν **κατὰ** τὰς σπονδάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2915, 2983, κ. ἀλλ.

σπονδειάζω, (σπονδεῖος II) συνίσταμαι ἐκ σπονδείων, Πλούτ. 2. 1137B·— μεταφορ., παρὰ Κικ. πρ. Ἀττ. 7. 2. — Ἐνίοτε φέρεται **σπονδαΐζω** καὶ **σπονδίζω**, ἴδε Δινδ. εἰς Στεφ. Λεξ.

σπονδειακός, ή, όν, =(**σπονδεῖος** II) ὁ ἐκ σπονδείων συνιστάμενος, τρόπος Πλούτ. 2. 1137B· αὐλοὶ Πολυδ. Δ', 81· — Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. 546. 16. **II.** ἀντίσπαστος, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. σ. 160.

σπονδειασμός, ὁ, (σπονδειάζω) ἡ χρῆσις τοῦ σπονδείου, Πλούτ. 2. 1135A, B. **II.** ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ ὕψωσις τῆς φωνῆς κατὰ τὸ διάστημα τριῶν τετάρτων τοῦ τόνου (διέσεων), Ἀριστείδ. Κοϊντ. σ. 28.

σπονδειο-δάκτυλος, ὁ, σπονδεῖος καὶ δάκτυλος, Ῥήτορες (Walz) 6. 103.

σπονδειο-κατάληκτος, ον, ὁ καταλήγων εἰς σπονδεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 243.

σπονδεῖον (ἐξυπακ. σκύφος), τό, ποτήριον ἐξ οὗ ἐχύνετο ἡ σπονδή, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 486B, Φίλων 2. 157, Πλούτ. 2. 377E, Ἡσύχ., κτλ.· Ἰωνικ. **σπονδήιον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2384g (προσθῆκ.).

σπονδειο-παράληκτος, ον, ὁ στίχος ὁ ἔχων σπονδεῖον ἐν τῇ παραληγούσῃ, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 311, πρβλ. Ἡφαιστ. 45.

σπονδειο-πυρρίχιος, ὁ, πούς συνιστάμενος ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου, δηλ. Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 305.

σπονδεῖος, α, ον, ὁ ἐν χρήσει κατὰ τὴν σπονδήν, αὔλημα, μέλος Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 22, Πολυδ. Δ', 79, κτλ. **II.** **σπονδεῖος** (ἐξυπακ. πούς), ὁ, ἐν τῇ μετρικῇ, πούς συνιστάμενος ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 17, Πλούτ. 2. 1135A, κτλ.·— ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τοιοῦτο μέτρον ἥρμοζεν εἰς τὰς ἀργὰς καὶ σοβαρὰς μελῳδίας, ὧν χρῆσις ἐγίνετο ἐν ταῖς σπονδαῖς.

σπονδειο-τρόχαιος, ὁ, πούς συνιστάμενος ἐκ σπονδείου καὶ τροχαίου, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 315.

σπονδή, ἡ, (σπένδω) προσφορὰ ποτοῦ, ὡς τὸ **χοή**, δηλ. ὁ οἶνος ὃν ἔχυνον χάριν τῶν θεῶν πρὶν πίωσιν ἐκ τοῦ ποτηρίου, ὅπως ἁγιασθῇ τὸ πῶμα, Λατ. libatio, σπονδῇ θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 336· οὐ σπονδῇ χρέωνται οἱ Πέρσαι Ἡρόδ. 1. 132· ἦν δὲ κάμπέλου σπονδὴ Σοφ. Ἀποσπ. 464· ἐκ σπονδῆς θεοῦ, μετὰ τὴν προσφορὰν σπονδῆς εἰς τὸν θεόν, Εὐρ. Κύκλ. 469· σπονδὴν ἐγχεῖν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1102, Ἀντιφῶν 113. 25· ἐγκανάξαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 106· σπονδὰς θεοῖς λείβειν, σπένδειν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 982, Εὐρ. Ἠλ. 511· Διοσκόρων μετὰ σπονδῶν μεθέξεις Εὐρ. Ἑλ. 1668, πρβλ. Βάκχ. 45· σπονδὰς ποιεῖν Μένανδρ. ἐν «Κεκρ.» 2· συχνότερον ποιεῖσθαι, Ἀντιφῶν 113. 24, κτλ.· τρίτας σπονδὰς ποιεῖσθαι (ἔνθα ὁ πληθ. κεῖται ἐπὶ μιᾶς μόνης σπονδῆς), Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1, πρβλ. **τριτόσπονδος**, **σωτὴρ** I. 2· ἡ συνήθεια περιγράφεται ἐν Ἰλ. Η. 480· τὴν τελετὴν ταύτην συνώδευεν ὕμνος, ἴδε Ἀριστοφ. Εἰρ. 431 κἑξ.· σπονδῶν μετεῖχε καὶ εὐχῶν, ἦτο μέτοχος τῶν ἑορταστικῶν τελετῶν, Δημ. 380. 24· περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας ἔχειν, ἀσχολοῦμαι εἰς εὐωχίας, Ἡρωδιαν. 4. 11· ἐπὶ τῶν τελετῶν τῆς ξενίας, Δημ. 400. 17. **II.** ὁ πληθ. **σπονδαὶ** σημαίνει ἐπίσημον συνθήκην ἢ ἀνοκωχήν, (ἐπειδὴ ἐπίσημοι σπονδαὶ ἐτελοῦντο κατὰ τὴν συνομολόγησιν αὐτῶν, Διόδ. 3. 71· διαφέρει δὲ τοῦ **εἰρήνη**, Ἀνδοκ. 24. 40)· σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν, ἡ συνθήκη ἡ γενομένη διὰ σπονδῆς ἀκράτου οἴνου, Ἰλ. Β. 341, Δ. 159· σπ. τοῦ πολέμου Αἰσχίν. 51. 15· αἱ Λακεδαιμονίων σπ., αἱ μετ' αὐτῶν συνθῆκαι, Θουκ. 1. 35, πρβλ. 5. 30· αἱ πρός τινα σπ. ὁ αὐτ. 1. 44, κτλ.· σπονδὰς φέρειν, προσφέρω ἀνοκωχήν, Εὐρ. Φοίν. 97· παραδιδόναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1389· προκαλεῖσθαι αὐτόθι 796· σπ. δέχεσθαι Θουκ. 5. 21, 30· ἄγειν ὁ αὐτ. 6. 7· αἱρεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 1· σπονδῶν τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 1, 28· — σπ. ποιεῖσθαί τινι, κάμνω ἀνοκωχὴν πρός τινα, Ἡρόδ. 1. 21· πρός τινα Ἀριστοφ. Ἀχ. 52. 131· σπανιώτερον, σπ. ποιεῖν Ἀριστοφ. Ἀχ. 58, Θουκ. 5. 76· σπ. σπένδεσθαι (ἴδε ἐν λ. **σπένδω**)· ὀμνύειν Θουκ. 5. 23· σπ. γίγνονται Ἡρόδ. 7. 149· ἐπὶ τούτοις, μὲ τούτους τοὺς ὅρους, Θουκ. 4. 16· σπονδέων ἐουσέων Ἡρόδ. 7. 149· αἱ σπ.

προχωροῦσι Θουκ. 1. 87· μένουσι Ξεν. Ἀν. 2. 3, 24· ἔτι καί, σπονδὰς τέμνειν (καθ' ἡμαρτημένην ἀναλογίαν πρὸς τὸ ὅρκια τ.) Εὐρ. Ἑλ. 1235· σπ. ἀπειπεῖν Λυσ. 165. 28· συγχέειν Θουκ. 5. 39, πρβλ. 1. 146· λύειν ὁ αὐτ. 1. 78, κτλ.· παραβαίνειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 461· σπονδῶν σύγχυσις Πλάτ. Πολ. 379Ε· σπονδὰς ἄγειν πρός τινας Θουκ. 6. 7· ἐμμένειν ἐν σπονδαῖς ὁ αὐτ. 5. 18· σπονδὰς ποιεῖσθαι τὰς περὶ Πύλον = σπένδεσθαι τὰ περὶ Π., κάμνω ἀνοκωχὴν ὡς πρὸς.., ὁ αὐτ. 4. 15· σπ. αἰτεῖν τοῖς σώμασι, ὥστε ἀπελθεῖν, ζητεῖν ἐγγύησιν ἀσφαλείας σωματικῆς, Αἰσχίν. 46. 38. 2) ἰδίως ἡ ἐπίσημος εἰρήνη ἢ ἀνοκωχὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, κτλ., αἱ Ὀλυμπιακαὶ σπ. Θουκ. 5. 49, πρβλ. Αἰσχίν. 45. 38· τὰς σπ. ἐπαγγέλλειν εἰς τόπον Θουκ. 5. 49. 3) αὐτὴ ἡ εἰρήνη, τὸ κείμενον αὐτῆς, εἴρηται ἐν ταῖς σπ. ὁ αὐτ. 1. 35, Ἡσύχ.

σπονδήσιμος, η, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σπονδήν, σοὶ φέρω σπονδήσιμα Φιλήμ. ἐν «Πτωχ.» 1 (ἔνθα ὁ Meineke σπονδὴν ἅμα)

σπονδη-φόρος, ον, = σπονδοφόρος, Μεθόδ. σελ. 409Β· — **σπονδηφορέω** Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 42 (ἕτεροι σπονδηνφορ-).

σπονδιάς, -άδος, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **σποδιάς,** ὃ ἴδε.

σπονδίζω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **σπένδω,** Ἐκκλ. **II.** μεταχειρίζομαι σπονδεῖον, Βυζ.

σπόνδιξ, ὁ, ὁ προσφέρων σπονδήν, «οἱ τὰς σπονδὰς χέοντες» Ἡσύχ.

σπονδῖτις, -ιδος, ἡ, ἡ κάμνουσα σπονδήν, τῆς σπονδῆς, Ἀνθ. Π. 6. 190.

σπονδονόμοι, οἱ, οἱ ἐπὶ τῶν σπονδῶν, οἱ ἐπιτηροῦντες τὴν παραφυλακὴν τῶν σπονδῶν, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας Arch. Ztg. 1878, σελ. 101.

σπονδο-ποιέομαι, ἀποθ., συνομολογῶ σπονδήν, εἰρήνην, ἀνοκωχήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 10, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 477Β, Νίκ. αὐτόθι 477Β. **II.** παριστάνω τινὰ ὡς κάμνοντα σπονδάς, σπένδοντα, τινας Ἀθήν. 179C.

σπονδοφορέω, προσφέρω σπονδήν, Πολυβ. Π', 139.

σπονδο-φόρος, ὁ κάμνων προτάσεις ἀνοκωχῆς ἢ εἰρήνης (σπονδαί), Ἀριστοφ. Ἀχ. 217. **II.** κῆρυξ ἢ διάγγελος δημοσιεύων τὰς ἱερὰς σπονδὰς καὶ τὴν ἐκεχειρίαν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἀγῶνας, σπονδοφόροι Ζηνὸς Ἀλεῖοι Πινδ. Ι. 2. 35, ἔνθα ἴδε Dissen. (23)· πρβλ. Θουκ. 5. 49, Schneid. εἰς Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2· οἱ σπ. οἱ τὰς μυστηριώτιδας σπονδὰς ἐπαγγέλλοντες Αἰσχίν. 45. 38· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1240, -49, -52, -53. 2) ὡς ἑρμηνεία τοῦ Λατιν. fetialis, Διον. Ἁλ. 1. 21, Πλούτ.· — οὐσιαστ. **σπονδοφορία,** ἡ, Ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος ἀνέκδοτος.

σπονδοχοΐδιον, τό, ἔνθα αἱ σπονδαὶ σπένδονται, Ἐπιγρ. Δήλου Bull. de cor. hell. VI. σ. 51.

σπονδύλη, -ύλιον, -ύλιος, -υλώδης, -ῦλος, ἴδε **σφονδ-.**

σπόπια· «πέμμα» Ἡσύχ.

σπορά, ἡ, (σπείρω) τὸ σπείρειν, σπερμάτων Πλάτ. Ἀντεραστ. 134Ε· ἐντεῦθεν μεταφορ., σπ. μαθημάτων εἰς ψυχὴν αὐτόθι. 6) ἐπὶ τέκνων, σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε, ἐκ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἢ καταγωγῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 871· τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν; περὶ καταγωγῆς; Σοφ. Αἴ. 1298· παραγωγή, τεκνογονία, Πλάτ. Νόμ. 729C, 783Α. 2) ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, σπορητός, ἀπὸ τῆς σπορᾶς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 6· δεκέτεσιν ἐν σποραῖσιν, κατὰ τὸν δέκατον σπορητόν, δηλ. τὸ δέκατον ἔτος, Εὐρ. Ἠλ. 1153. **II.** τὸ ἐσπαρμένον, ξηρὰ σπ., σπέρμα σπαρὲν ἐν ξηρᾷ γῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 637. 6) ἐπὶ προσώπων, γενεά, ἔκγονοι, ἀπόγονοι, Σοφ. Τρ. 316, 420· σπ. δράκοντος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1125· γυναῖκα καὶ τέκνων .. σποράν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 41·— ἐν τῷ πληθ., «τὰ μικρά», ἀμφίβολ. παρ' Εὐρ. ἐν Κύκλ. 56· καθόλου, θῆλυς σπ., τὸ θῆλυ γένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 659, πρβλ. Τρῳ. 503.

σποράδην [ᾰ], Ἐπίρρ., διεσκορπισμένως, «σκορπιστά», ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Λατ. sparsim, σπ. ἀπόλλυσθαι Θουκ. 2. 4· οἰκεῖν Πλάτ. Πρωτ. 322Α, πρβλ. Ἰσοκρ. 48C· τὰ λεγόμενα σπ. Ἀριστ. Πολιτ. 1. 11, 7· σπ. τὸ πρὶν ἀειδόμενος, ἀναμίξ, ἀτάκτως, Ἀνθ. Π. 11. 442· σπ. ἀναγέγραπται Πλούτ. 2. 269D· οἱ σπ. Πυθαγόρειοι, ἀντίθετον τῷ οἱ ἐλλόγιμοι, Διογ. Λ. 8. 91.

σποραδικός, ή, όν, διεσπαρμένος, κατοικῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τὰ σπ. ζῷα, ἀντίθετον τῷ τὰ ἀγελαῖα, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 8, 5, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 23· ἐπὶ νόσων διεσπαρμένων, δηλ. ἐν παντὶ τόπῳ ὑπαρχουσῶν, οὐχὶ ἐνδημικῶν (ἴδε **σποράς** ἐν τέλ.), Γαλην.

σποράζω, διασκορπίζω, διασπῶ, διασπαράττω, τάμα θέλων σπορᾶσαι (ἐξυπακ. μέλη), ἐπὶ λέοντος, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 96. 3.

σποραῖος, α, ον, = σπόριμος· — **σποραῖα,** τά, σπέρματα, σπόροι, Βάβρ. 13. 2.

σποράς, -άδος, ὁ, ἡ, (σπείρω) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **διεσκορπισμένος,** Ἡρόδ. **4. 113**· ἐπὶ πλοίων διεσκορπισμένων ὑπὸ τρικυμίας ἢ ἥττης, Θουκ. 1. 49., 3. 69, 77· βωκολικαὶ Μοῦσαι σπ. πόκα, δηλ. ποιήματα μὴ συνειλεγμένα ἐν ἑνὶ βιβλίῳ, Ἀνθ. Π. 9. 205, πρβλ. 11. 442· νησιώτης σπ. βίος, πιθαν. ζωὴ πλανητική, Εὐρ. Ῥῆσ. 701· οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων, σποράδες .. τὸ ἀρχαῖον ᾤκουν, δηλ. οὐχὶ ἐν κοινωνίαις, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 2, 7· ἐπὶ ζῴων, ἀντίθετον τῷ **ἀγελαῖος** (πρβλ. **σποραδικός**), ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 25, πρβλ. 1. 1, 23· σπ. ἀστέρες ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 8, 17, 19· σπ. λόγοι, ἄνευ εἱρμοῦ, ἄνευ σχέσεως, ἀσύνδετοι, Πλουτ. 2. 431C· σπ νῆσοι, διεσπαρμέναι καὶ μὴ ἀποτελοῦσαι σύνολόν τι, Διόδ. 3. 44· ἐντεῦθεν, αἱ Σποράδες, αἱ νῆσοι αἱ κατὰ τὴν δυσμικὴν παραλίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς Κυκλάδας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1711, Στράβ. 124· — ἐπὶ νοσημάτων διεσκορπισμένων εἰς πολλοὺς τόπους καὶ οὐχὶ ἐνδημικῶν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384 (ὁ Littré **σποραδέες**).

σποργαί· «ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν» Ἡσύχ.

σπορεύς, έως, ὁ, ὁ σπείρων, Ξεν. Οἰκ. 20, 3.

σπορευτής, οῦ, ὁ, = **σπορεύς,** Ἡσύχ.

σπορευτός, ή, όν, ἐσπαρμένος, σπ. χώρα, πρὸς σπορὰν κατάλληλος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 6.

σπορητός, οῦ, ὁ, σῖτος ἐσπαρμένος, σῖτος φυόμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1392. 2) ἡ σπορὰ γεννημάτων, τοῦ σπ. διακωλύειν Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 13· σπ. ὀσπρίων Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 8.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε **ἄμητος.**

σπόρθυγγες· «αἱ συνεστραμμέναι μετὰ ῥύπου τρίχες» Ἡσύχ.

σπορθύγγια· «τρίβολα. τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν, ἃ τινες σπυράδας καλοῦσιν» Ἡσύχ.

σπόριμος, ον, (σπείρω) ὁ σπειρόμενος, ὃν δύναταί τις νὰ σπείρῃ, κατάλληλος πρὸς σποράν, αὖλαξ Θεόκρ. 25. 219· γῆ σπ., χώρα κατάλληλος πρὸς σποράν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10· οὕτως, ἡ σπ. (ἐξυπακ. γῆ) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 4· τὰ σπόριμα, οἱ ἀγροὶ οἱ πρὸς σπορὰν γεννημάτων κατάλληλοι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 1, Γεωπ. 1. 12, 27· σπορίμων πεδίων βάσιν, δηλ. στερεοὺς σιτοφόρους ἀγρούς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 72. 2) ἐπὶ τοῦ σπόρου, κατάλληλος ὅπως σπαρῇ ἢ ὅπως φέρῃ καρπόν, Ἑβδ. (Γέν. Α', 29). 3) μὴν σπ., ὁ μὴν καθ' ὃν σπείρουσι, Πλούτ. 2. 378Ε. 4) μέτρον σπ., μέτρον σίτου πρὸς σποράν, Ἀνθ. Π. 6. 95. **II.** ἐνεργ., αἰδὼς σπ. = τὸ αἰδοῖον, Μανέθων 3. 396.

σπορολογέομαι, Παθητ., συνάγονται οἱ καρποί μου, ἐπὶ τῆς σιτοφόρου γῆς, καρπολογοῦμαι, Διον. Ἁλ. Ἐπιτ. 15. 3 (διάφορ. γραφ. **ὀπωρολογεῖται**).

σπόρος, ὁ, (σπείρω) τὸ σπείρειν, Ἡρόδ. 8, 109, Ξεν. Οἰκ. 7, 20, Θεόκρ., κλπ.· μετὰ τὸν σπ. Πλάτ. Τίμ. 42D· μεταφορ., ὁ γῆς σπ. καὶ ἄροτος Πλούτ. 2. 144Β· — πληθ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 5. 2) ἐποχὴ κατάλληλος πρὸς σποράν, Ξεν. Οἰκ. 17, 4· ἀπὸ σπόρω Θεόκρ. 10, 14. **II.** σπέρμα, σπορά, σπ. ἐν νειοῖσιν βάλλοντες Θεόκρ. 25. 5, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 413. 2) «γέννημα», «γεννήματα», καρπός, «ἐσοδεία», θερισμός, Ἡρόδ. 4. 53· γᾶς σπ. Σοφ. Φιλ. 706. 3) γενεά, ἔκγονα, τέκνα, Λυκόφρ. 221, 750, κτλ. 4) = **γονή,** semen genitale, Ἱππ. 359. 41, Πλούτ., κλπ.

σπου, ἐν τῇ Σκυθικῇ γλώσσῃ, ὀφθαλμός, Ἡρόδ. **4. 27.**

σπουδάζω· Ἀττ. μέλλ. **-άσομαι** Πλάτ. Εὐθύφρων 3Ε, Δημ. 583. 2, μεταγενέστ. **-άσω** Πολύβ. 3. 5, 8, Διόδ., κλπ. — ἀόριστ. **ἐσπούδασα** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 507, Πλάτ. Φαίδων 114Ε·— πρκμ. **ἐσπούδακα** Ἀριστοφ. Σφ. 694, Πλάτ., κλπ.— Μέσ., ἴδε ἀνωτ., καὶ πρβλ. **διασπουδάζω.**— Παθ., μέλλ. **σπουδασθήσομαι** Αἰλ. π. Ζ. 4. 13· ἀόρ. **ἐσπουδάσθην** Στράβ. 833, Πλούτ.· πρκμ. **ἐσπούδασμαι** Πλάτ. Λύσ. 219Ε, ἴδε κατωτ. **I.** ἀμεταβ., σπεύδω, ἐπείγομαι, 1) ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι πολυάσχολος, ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς καὶ προθύμως ὅπως πράξω τι, μετ' ἀπαρεμφ., Σοφ. Ο. Κ. 1143, Εὐρ. Ἑκ. 817, Πλάτ., κλπ.· ὅτ' ἐσπούδαζες ἄρχειν, ἦσο πρόθυμος νὰ κυβερνήσῃς, Εὐρ. Ι. Α. 337· μετὰ μετοχ., σπ. διδάσκων Ξεν. Οἰκ. 9, 1· συχν. ὡσαύτως, σπ. ὑπέρ τινος ἢ τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 8, Πλάτ. Πολ. 330C, κτλ.· ὑπὲρ τινος Δημ. 1371. 10· εἴς τι ὁ αὐτ. 577. 15· πρός τι ὁ αὐτ. 617. 10· ἐπί τινι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11· μετὰ δοτ., σπ. γάμῳ Ἀρισταίν. 2. 3· σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι τοῖς ὀνόμασι παίζειν Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 12· σπ. ὅπως .., προσπαθῶ νά .., Δημ. 1053. 21. 2) ἐπὶ προσώπων, σπ. πρός τινα, εἶμαι πολὺ ἠσχολημένος εἴς τινα, Πλάτ. Γοργ. 510C, κτλ.· εἴς τινα Ἀνθ. Π. 9. 422· σπ. περί τινα, εἶμαι ἀνυπόμονος ἢ ἀνήσυχος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τινός, ἐνεργῶ ὑπέρ τινος, Ἰσοκρ. 4Α, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 13, κτλ.· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 4, 1· ὑπέρ τινος 583. 2, κτλ.· οὕτω, σπ. τινὶ Πλουτ. Ἀρτοξ. 21, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 11, 27. 3) ἀπολ., εἶμαι σπουδαῖος, σοβαρός, οὐχὶ ἐπιπόλαιος καὶ παιγνιώδης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 813, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ.· ἀντίθετον τῷ σκώπτειν καὶ κωμῳδεῖν, Ἀριστοφ. Πλ. 557· σπουδάζει ταῦτα ἢ παίζει; Πλάτ. Γοργ. 481Β, κτλ.· ἐσπούδακας ὅτι ἐπελαβόμην ἐρεσχηλῶν σε, τὸ ἔλαβες ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν ἐπειδὴ ἐγὼ .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 236Β· ἐσπουδακα-

τον, εἰργάσθησαν σπουδαίως, προθύμως, «δυνατά», Ἀριστοφ. Σφ. 694, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 21C· μάλα ἐσπουδακότι προσώπῳ, μετὰ προσώπου λίαν σπουδαίου, πλήρους σπουδαιότητος, Ξεν. Συμπ. 2, 17· ἐσπουδακυῖα, μετὰ σπουδῆς, «μετὰ βίας», «βιαστικά», Ἀριστοφ. Θεσμ. 572· ἐσπουδακώς, προθύμως, μετὰ σπουδῆς, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 37. **II.** μεταβ., **1)** μετ' αἰτ. πράγματ., πράττω τι μετὰ σπουδῆς ἢ προθυμίας, τὸ αὐτοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 507· ἡδονὰς Πλάτ. Φαίδων 114Ε, κτλ.· ἀντίθετον τῷ παρέργῳ χρῆσθαί τινι, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 273D· τὰ ἑαυτοῦ ἠδέα Ξεν. Συμπ. 8, 17· σπ. τοῦτο, ὅπως .. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 11, 10.— Παθ., σπουδάζεταί τι, μετὰ ζήλου ἐπιδιώκεται, πᾶν ὅ τι σπ. Εὐρ. Ἱκέτ. 761· ἀγὼν σπ. Ξεν. Λακ. 10, 3· χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπ. Πλάτ. 485Ε· ἡ κωμῳδία διὰ τὸ μὴ σπουδάζεσθαι .. ἔλαθεν, ἐπειδὴ δὲν ἀπεδίδετο πολλὴ ἐπιμέλεια εἰς αὐτήν, Ἀριστ. Ποιητ. 5, 3· οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν, δὲν ἐκτιμᾶται πολύ, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 11·— μάλιστα ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρκμ., ἡ τῶν χρημάτων ἐσπουδασμένη σπουδή, ἡ μετὰ σπουδῆς ἐπιδίωξις αὐτῶν, Πλάτ. Λυσ. 219Ε· προοίμια θαυμαστῶς ἐσπουδασμένα, μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐξειργασμένα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 722D, πρβλ. 659Ε· οὕτω, τὰ μάλιστα ἐσπ. σῖτα καὶ ποτά, τὰ ἐκλεκτότατα, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 38· εἰ ταῦτα ἐσπουδασμένα ἐτέθη ἐν γράμμασι, ἂν ἡ ἐπιμέλεια ἐκείνη μετὰ σπουδῆς ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὰ γράμματα, Πλάτ. Ἐπιστ. 344C· αἱ ἐσπουδασμέναι παιδιαὶ Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 15, πρβλ. Πολιτ. 7. 17, 5. **2)** Παθ., ὡσαύτως, ἐπὶ προσώπων, γίνομαι ἀντικείμενον σεβασμοῦ, ἀντίθετ. τῷ **καταφρονεῖσθαι**, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 7· γίνομαι ἀντικείμενον ἔρωτος, Στράβ. 833, Πλουτ. Θεμ. 5, Διογ. Λ. 5. 75· ἐπὶ γυναικῶν, Πλουτ. Κίμ. 4, πρβλ. Ἀρτοξ. 26. **6)** παρὰ τοῖς Ἑβδ., ταράσσω, ἐνοχλῶ τινα, Ἰὼβ ΚΒ', 10, ΚΓ', 16.

σπουδαιο-γέλοιος, ον, = **σπουδογέλοιος**, Εὐστ. Πονημάτ. 89. 47.

σπουδαιο-γραφέω, γράφω μετὰ σπουδαιότητος, σοβαρῶς, Βυζ.

σπουδαιολογέω, ὁμιλῶ μετὰ σπουδαιότητος, ποιοῦμαι λόγον περὶ σπουδαίων ζητημάτων, Ξεν. Συμπ. 8, 41· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 9, 28. — Παθ., ὁ λόγος ἐσπουδαιολογήθη, τὸ πρᾶγμα ἐθεωρήθη σπουδαῖον καὶ σπουδαίως ἐπραγματεύθησαν αὐτό, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4. 50.

σπουδαιολογία, ἡ, σπουδαία, σοβαρά, ὁμιλία ἢ διάλογος, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 318.

σπουδαιο-λόγος, ον, = τῷ ἑπομ., Φωτ. Βιβλ. 205. 14 — Ἐπίρρ. **-γως**, Φίλων 1. 218.

σπουδαιό-μυθος, ον, ὁ ὁμιλῶν σπουδαίως, σοβαρῶς ἢ περὶ σπουδαίων, Δημοκράτ. Πυθαγ. σ. 613 Gale.

σπουδαῖος, α, ον, (σπουδή) κυρίως ὁ μετὰ σπουδῆς, ταχύς, μόνον παρὰ Πολυδ. Α', 197, Γ', 149, πρβλ. Πολύαιν. 6. 24, 1· — ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει σημαίνει ἀείποτε δραστηριότητα ἢ προθυμίαν ἐνεργείας· **I.** ἐπὶ προσώπων, σοβαρός, σπουδαίως φερόμενος, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 16, πρβλ. Συμπ. 8, 3· ἀντίθετον τῷ **παίζων**, Schäf εἰς Πλουτ. 4, σ. 409· δραστήριος, ἐνεργός, πρόθυμος ἐν τῇ ἐνεργείᾳ πρὸς ὑποστήριξίν τινος ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, Πλουτ. Αἰμίλ. 1· ὅθεν, **2)** καλός, χρηστός, ἔξοχος εἰς τὸ εἶδός του, Ἡρόδ. 8. 69· ἀλλ' οὐχὶ συχνὸν μέχρι τοῦ Πλάτ.· ἀντίθετον τῷ **φαῦλος**, Πλάτ. Νόμ. 757Α, 814Ε, Ἀριστ. Ποιητ. 2, 1· σπ. ἀκροατὴς Ἰσοκρ. 289Ε· σπουδ. αὐλητής, ἀλλ' ἄνθρωπος μοχθηρὸς Ἀντισθ. παρὰ Πλουτ. ἐν Περ. 1· κιθαριστὴς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 14· ἀνδράποδον Δημ. 119. 8· σπ. τὴν τέχνην Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 2· περί τι Πλάτ. Νόμ. 817Α. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων βαρύτητά τινα καὶ σημασίαν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24. **4)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἀγαθός, χρηστός, ἀντίθετον τῷ **πονηρός**, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 3, 19· οἱ σπ. τῶν Λακεδαιμονίων αὐτόθι 3. 1, 9· σπ. τὰ ἤθη Ἰσοκρ. 2D· τῷ ἀρετὴν ἔχειν σπ. λέγεται Ἀριστ. Κατηγ. 8, 27, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 9. 4, 2· καὶ ὁ Ἀριστ. ποιεῖται χρῆσιν τῆς λέξεως εἰς δήλωσιν ἀνδρὸς ἐκτελοῦντος τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα, αὐτόθι 5. 3, 3, 6, Πολιτ. 3. 4, 4., 7. 13, 10, κ. ἀλλ.·— οὕτω, **σπουδαῖον** = ἀγαθόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 9, 6., 5. 10, 1· — καὶ καθόλου, ἐπὶ παντὸς καλοῦ καὶ ἀξιολόγου πράγματος ἢ ποιότητος, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 16, 3., 8. 9, 1, Ἠθικ. Νικ. 7. 8, 5, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἄξιος τῆς προσοχῆς τινος, ἄξιος λόγου, ἔχων βαρύτητα καὶ σημασίαν, Θέογν. 65, 70, 116, κτλ.· τὰ σπουδαιέστερα (-έστατα) τῶν πραγμάτων Ἡρόδ. 1. 8, 133, πρβλ. Ἰσοκρ. 24D· ταὐτά ἐστι σπουδαιότατα Δημ. 701. 4, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **γελοῖος**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 390· γελᾶν ἐπὶ σπουδαίοις Πλάτ. Εὐθύδ. 300Ε. **2)** πρᾶγμα καλὸν εἰς τὸ εἶδός του, ἐξαίρετον, σπ. νομαὶ Ἡρόδ. 4. 23· ἡ σπουδαιοτάτη [τῶν ταριχεύσεων], ἡ πολυπλοκωτάτη, ἡ δαπανηροτάτη, ὁ αὐτ. 2. 86· Ιςηγερίη χρῆμα σπουδαῖον ὁ αὐτ. 5. 48· λόγοι σπ. Πινδ. Π. 4. 235· μουσικὴ Πλάτ. Νόμ. 668Β· τιμαὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 519D· σπέρματα Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 23· δῶρον οὐ σπ. εἰς ὄψιν, οὐχὶ καλὸν εἰς τὴν ὄψιν, οὐχὶ ὡραῖον, Σοφ. Ο. Κ. 577· τραγῳδία σπ. Ἀριστ. Ποιητ. 5, 10· σπ. ὑπόδημα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Εὐδ. 2. 1, 6. **III.** Ἐπίρρ. **σπουδαίως**, μετὰ σπουδῆς ἢ ζήλου, μετὰ σπουδαιότητος καὶ σοβαρότητος, καλῶς προθύμως, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, Πλάτ. Κρατ. 406Β, κτλ.· — συγκρ. **-ότερον**, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 20· ὑπερθετ. **-ότατα**, μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, κάλλιστα, ἄριστα, Ἡρόδ. 2. 86.— Παρὰ τὸ ὁμαλὸν συγκρ. καὶ ὑπερθετ. εὑρίσκομεν καὶ ἀνωμάλους τύπους **-έστερος, -έστατος**, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἑκαταῖ. παρ' Εὐστ. 1441. 15.

σπουδαιότης, -ητος, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ σπουδαίου, ζῆλος, προθυμία, χρηστότης, ἤθους Πλάτ. Ὅρ. 412Ε, Διόδ. 1. 93.

σπουδαιο-τριβέω, εἶμαι δραστήριος, ἐνεργητικός, πολυάσχολος, καὶ οὐσιαστ. **-τριβεσις, εως,** ἡ, δραστηριότης, ζῆλος, Βυζ.

σπουδαιό-ψυχος, ον, ὁ ἔχων σπουδαίαν, ἀγαθὴν ψυχήν, Θ. Στουδ. σ. 888 ἔκδ. Mi.

σπούδαξ· «ἀλεκτρίδανος» Ἡσύχ.

σπουδ-αρχαιρεσίας, ου, ὁ, πολυάσχολος ἐκλογεύς, «οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες» Ἡσύχ.

σπουδαρχέω, = **σπουδαρχιάω**, Θεμίστ. 103C, Συνέσ. 240Α, Δίων Κ. 36. 10, κ. ἀλλ.

σπουδάρχης, ου, ὁ, ὁ μετὰ προθυμίας καὶ σπουδῆς ἐνεργῶν διὰ δημοσίαν τινὰ θέσιν ἢ ἀξίωμα, θεσιθήρας, Ξεν. Συμπ. 1, 4· ἀλλ' ὁ L. Dind. ἀπορρίπτει τὴν λέξιν ἀναγινώσκων **σπουδαρχίας** ἐκ τοῦ Ἡσυχ. καὶ τῶν Α. Β. 63. **II.** ὁ μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἀρχόμενός τινος, Θεόδ. Στουδ. 22Β, 39Α.

σπουδαρχία, ἡ, προθυμία πρὸς ἀπόκτησιν δημοσίου τινὸς ἀξιώματος, δραστηρία ἐνέργεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ, θεσιθηρία, Λατ. ambitus, Πλουτ. Αἰμίλ. 38, Δίων Κ. 52. 15, Φίλων 1. 290.

σπουδαρχίας, ὁ, ἴδε **σπουδάρχης**, «κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες» Ἡσύχ.

σπουδαρχιάω, εἶμαι πρόθυμος εἰς ἀπόκτησιν ἀξιώματός τινος πολιτικοῦ ἢ δημοσίας θέσεως, δραστηρίως πρὸς τοῦτο ἐνεργῶ, θεσιθηρῶ, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 5, 10, Δίων Κ. 36. 22., 55. 5, κ. ἀλλ.· — περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 81.

σπουδαρχίδης, ου, κωμικὸν πατρωνυμικὸν τοῦ **σπουδάρχου**, υἱὸς τοῦ ἐπιζητοῦντος θέσεις, μικρὸς θεσιθήρας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 595· πρβλ. Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 5, σ. 38, καὶ ἴδε **στρατωνίδης, μισθαρχίδης**.

σπούδασμα, τό, πρᾶγμα ἢ ἔργον γινόμενον μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας, ἔργον, τὰ ἀνθρώπινα σπ., Λατ. hominum studia, Πλάτ. Φαῖδρ. 249D· μέγα ἔργον, Ἀρρ. Ἀν. 7. 7, 13, Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 3. 279· ἐπὶ φιλολογικοῦ ἔργου, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 18.

σπουδασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., βραχεῖα, σύντομος πραγματεία, δοκίμιον, Φωτ. Βιβλ. 120, κτλ.

σπουδαστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **σπουδάζω**, ὃν πρέπει νὰ ζητήσῃ τις μετὰ ζήλου, μετὰ σπουδῆς, Ξεν. Λακ. 7, 3. **II.** **σπουδαστέον**, πρέπει τις νὰ σπουδάσῃ, νὰ φανῇ σπουδαῖος ἢ δραστήριος ἢ πρόθυμος, περί τινος Εὐρ. Ι. Α. 902· ἐπί τινι Πλάτ. Πολ. 608Α· ὑπέρ τινος Ἰσοκρ. 135Α· ὅπως .. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 21.

σπουδαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιζητῶν τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου, ὑποστηρικτής, φατριαστής, φίλος πολιτικός, θιασώτης, Λατιν. fautor, Πλουτ. Καῖσ. 54, Ἀρτοξ. 26.

σπουδαστικός, ή, όν, ζηλωτής, πρόθυμος, δραστήριος, ἀντίθετον τῷ **φιλοπαίγμων**, Πλάτ. Πολ. 452Ε· σπουδαστικώτεροι Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 3.— Ἐπίρρ., σπουδαστικῶς ἔχειν Πλουτ. 2. 613Α.

σπουδαστός, ή, όν, ὁ ἄξιος νὰ ζητηθῇ μετὰ σπουδῆς ἢ νὰ δοκιμασθῇ μετὰ ζήλου, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 297Β, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 14. 4.

σπούδεργος, ον, (*ἔργω) ὁ ἐπιμελῶς ἐργαζόμενος, Ἄννα Κομν. 2. 346.

σπουδή, ἡ, (σπεύδω) τὸ σπεύδειν, «βία», ταχύτης, σπουδὴν ἔχειν, ποιεῖσθαι, = σπεύδειν, Ἡρόδ. 9. 89.' 3. 4, Θουκ. 4. 30· σπ. τῆς ὁδοῦ, σπεύδω εἰς τὴν ὁδοιπορίαν, ὁ αὐτ. 7. 77· σπ. τίθεσθαι Σοφ. Αἴ. 13, πρβλ. Ἀποσπ. 235· ἕκως σπουδῆς ἔχει τις, μετὰ τὴν σπουδὴν ἣν δεικνύει τις, Ἡρόδ. 9. 66·— χωρίον .., οἱ σπουδὴν ἔχω, πρὸς ὃ σπεύδω, Ἀριστοφ. Λυσ. 288·— σπουδῇ, ἐσπευσμένως, μετὰ σπουδῆς, ἴδε κατωτ. IV· οὕτω, σὺν σπουδῇ ταχὺς Σοφ. Φιλ. 1223· διὰ σπουδῆς Εὐρ. Βάκχ. 212, Ξεν., κλπ.· ἐκ σπουδῆς Ἀριστ. π. Θαυμασ. 86· μετὰ σπουδῆς Ἡρωδιαν. 6. 4, κτλ.· κατὰ σπουδὴν Θουκ. 1. 93., 2. 90, Ξεν., κλπ.· (ἀλλ' ἐκ τῆς σημασίας ταύτης συχνάκις μεταπίπτει εἰς τὴν ἑπομένην). **II.** ζῆλος, προθυμία, προσπάθεια, δραστηριότης, ἄτερ σπουδῆς Ὀδ. Φ. 409· σῆς ὑπὸ σπουδῆς Αἰσχύλ. Θήβ. 585· σπουδῆς ἄξιος Σοφ. Ο. Τ. 778, Πλάτ. Πολ. 604C, κτλ.· συχν. μετὰ δοτικ., **σπουδῇ**, μετὰ σπουδῆς, μετὰ ζήλου, προθύμως, ἴδε κατωτ. IV. 2·— οὕτω, σὺν σπουδῇ Πλάτ. Νόμ. 818C, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 4· ἐπὶ μεγάλης σπ. Πλάτ. Συμπ. 192C· μετὰ πολλῆς σπ. ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 175Ε·— σπουδὴν ποιεῖσθαι, μετ' ἀπαρ., σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ .., Ἡρόδ. 7. 205· πολλὴν σπ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 6. 107· σπ. ποιεῖσθαι περί τινος Πλάτ.

Συμπ. 177C, κτλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 179D· ὡσαύτως μετὰ γεν., σπουδήν τινος ποιήσασθαι, ἐπιδείκνυμι πολλὴν προθυμίαν περί τι, Ἡρόδ. 1. 4· σπ. λόγων κατατεινομένων, ζῆλος διὰ τὰ ἀντιμαχόμενα ἐπιχειρήματα, προθυμία πρὸς συζήτησιν, Εὐρ. Ἑκάβ. 132· σπ. ἐπί τινι Λουκ. π. Ὀρχ. 1· πρός τι Διόδ. 17. 114· — οὕτω, σπ. τιθέναι ἀμφί τινος Πινδ. Π. 4. 492· σπ. θέσθαι χάριν τινὸς Σοφ. Αἴ. 13·— σπ. ἔχειν, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 6. 120, πρβλ. 7. 149· σπ. ἔχειν τινὸς Εὐρ. Ἄλκ. 778, 1014· περί τινος Πλάτ. Ἀντεραστ. 136C· εἴς τι Εὐρ. Μήδ. 557· ὅπως τι γένηται Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22·— σπ. γίγνεται περί τι Πλάτ. Φαῖδρ. 276E· σπ. ἐστι περί τινος Δημ. 90. 10· — σπουδῆς καὶ βουλῆς προσδεῖσθαι Δημ. 123. 3·— ἡ σπ. τῆς ἀπίξιος, ἡ προθυμία μου εἰς τὸ νὰ ἔλθω, Ἡρόδ. 5. 49· σπουδῇ ὅπλων, μετὰ μεγάλης προσοχῆς εἰς τὰ ὅπλα, Θουκ. 6. 31, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 855D· ἐρώτων αὐτόθι 632A· σπ. πλήθους γεννημάτων, προθυμία διά.., αὐτόθι 740D· — ἐν τῷ πληθ., μετὰ ζήλου προσπάθειαι, Ἡρόδ. 5. 5, Εὐρ. Ἴων 1061, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 4. **2)** ἐκτίμησις πρός τινα, σεβασμός, διὰ τὴν ἐμὴν σπ. Ἀντιφῶν 146. 13· πάνυ πολλῆς σπ. ἄξιος Ξεν. Συμπ. 1, 6·— ἐν τῷ πληθ., φατριαστικὰ αἰσθήματα καὶ συμπάθειαι, ἀντιζηλίαι, σπ. ἰσχυραὶ φίλων περί τινος Ἡρόδ. 5. 5· κατὰ σπουδὰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1370, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 8· σπουδαὶ ἐρώτων Πλάτ. Νόμ. 632A·— μάλιστα δὲ σπουδαρχία, Λατ. ambitus, Πλουτ. Λούκουλλ. 42, Κράσσ. 7. **3)** φιλονικία, συζήτησις, Φιλόστρ. 167, 252. **III.** ζῆλος, προθυμία, σοβαρότης, σπουδὴν ἔχειν, ποιεῖσθαι, = σπουδάζειν, Εὐρ. Φοίν. 901, Ἀριστοφ. Βάτρ. 522· σπουδῆς μὲν μεστοί, γέλωτος δὲ ἐνδεέστεροι Ξεν. Συμπ. 1, 13·— συχν. μετὰ προθέσ., ἐν ἐπιρρημ. σημασίᾳ, ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύειν, μετὰ σπουδῆς, σπουδαίως, μετὰ σπουδαιότητος, σπουδάζων, Ἰλ. Ζ. 359, Μ. 233· — μετὰ σπουδῆς, ἀντίθετον τῷ ἐν παιδιαῖς, Ξεν. Συμπ. 1, 1· μετά τε παιδιᾶς καὶ μετὰ σπουδῆς Πλάτ. Νόμ. 887D· οὐ σπουδῆς χάριν ἀλλὰ παιδιᾶς ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 288C, πρβλ. Συμπ. 197E· χωρὶς σπουδῆς Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 2. **2)** ἀντικείμενον προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, σπουδαία ἀσχολία, σπουδὴν ἐπ' ἄλλην Ἡρακλῆς ὡρμώμενος Εὐρ. Ἱκέτ. 1199· πληθ., ἔν τε παιδιαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς Πλάτ. Νόμ. 647D, πρβλ. 732D, κ. ἀλλ. **IV.** **σπουδῇ**, ὡς ἐπίρρ., ἐν σπουδῇ, μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, «βιαστικά», προερέσσαμεν Ὀδ. Ν. 279· ἀνάβαινε Ο. 209· στρατιὴν ἄγειν Ἡρόδ. 9. 1, κ. ἀλλ., πρβλ. 89· συχν. παρ' Ἀττ., σπ. πάνυ Θουκ. 8. 89, κτλ.· σπουδῇ ποδὸς Εὐρ. Ἑκ. 216. **2)** μετὰ μεγάλης προσπαθείας καὶ δυσκολίας, ὅθεν, δυσκόλως, χαλεπῶς, σχεδόν, μόλις, σχεδὸν ὡς τὸ σχολῇ, Ἰλ. Β. 99, Ε. 893, Ὀδ. Γ. 297· σπ. παρπεπιθόντες Ἰλ. Ψ. 37, Ὀδ. Ω. 119. **3)** σπουδαίως, σοβαρῶς, ἐπειγόντως, σπουδῇ καλεῖν τινα Εὐρ. Φοίν. 849· πλεῖν Θουκ. 3. 49· ἀκούειν Πλάτ. Πολ. 388D· σπ. χαριεντίζεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 24C· πάνυ σπουδῇ, μετὰ προσοχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 98B· πολλῇ σπ., μετὰ πολλῆς ἀσχολίας, Ἡρόδ. 1. 88, Ξεν., κλ.· πάσῃ σπ. μανθάνειν Πλάτ. Νόμ. 752A, κτλ.

σπουδο-γέλοιος, ον, ὁ συγκιρνῶν τὸ σπουδαῖον μετὰ τοῦ γελοίου, Στράβ. 759, Διογ. Λ. 9. 17.

σπύγγας· «ὄρνις (πρβλ. πίγγαν)» Ἡσύχ.

σπύρᾰθος [ῠ], ὁ ἢ ἡ, = **σπυράς**, μόνον ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. 571. 18., 575. 48, Διοσκ. 2. 98· οὕτω **σπυράθιον**, τό, Διοσκ. 6. 55· **σπυραθία**, ἡ, Πολυδ. Ε', 91.

σπῠρᾰθώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς τὴν τῶν προβάτων ἢ αἰγῶν κόπρον, τὰ σπυραθώδη Ἱππ. Προρρ. 70, πρβλ. 217C, κτλ.· σπ. κοιλίαι ὁ αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 194.

σπῠράς, Ἀττ. **σφυράς, -άδος,** ἡ, σφαιρίδιον κόπρου, ὡς εἶναι ἡ κόπρος τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν, «κακαράντζα», ὅθεν ἐν τῷ πληθ., σφυράδων ἀποκνίσματα, ἀποξύσματα ἐκ κόπρου προβάτων ἢ αἰγῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 790, ἔνθα ἴδε Σχόλ. καὶ πρβλ. Ἡσύχ.· μεταφορ., καταπότιον ἰατρικόν, τρεῖς σπυράδας Ἱππ. 657. 24. — Πρβλ. **σπύραθος.**

σπυρθίζω, = **πυδαρίζω,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 681.—Καθ' Ἡσύχ. «σπᾶσθαι καὶ αγανακτεῖν. πυδαρίζειν. καὶ σφύζειν».

σπῠρίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σπυρίς**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 453, 469, Φερεκρ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 3· — ὡσαύτως παρὰ Βυζ., **σπυριδάλιον,** τό.

σπῠρῐδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σπυρίδος, Α. Β. 783· — ἑτέρα γραφὴ **σπυρηδόν.**

σπῠρῐδώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σπυρίδα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1096.

σπῠρίς, -ίδος, ἡ· **σφυρὶς** παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347k (προσθῆκ.), 2956·— μέγα καλάθιον ἢ κοφίνιον (ἴδε **κόφινος**), Ἡρόδ. 5. 16, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1005, πρβλ. Ἀποσπ. 368, 464, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀνταίῳ» 1, κτλ. **2)** εἶναι ἐν χρήσει πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Λατ. sporta, sportula, κάλαθος περιέχων ἐδώδιμα, σπυρίσι δειπνίζειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 21· δεῖπνον ἀπὸ σπυρίδος, cena e sportula, Ἀθήν. 365A, Συλλ. Ἐπιγρ. II. c. — «τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος» Ἡσύχ.

σπῡρίχνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σπυρίς**, Πολυδ. Ϛ', 94.— Καθ' Ἡσύχ. «πλεκτόν τι ἐξ οἰσυῶν».

σπῡρός, ὁ, Συρακόσιος τύπος τοῦ **πυρός**, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 362, Ἡσύχ.

στ ἀντὶ **σθ** εὕρηται ἐν Ἐπιγρ. τῶν καλῶν χρόνων ὄχι σπανίως, οἷον **ἀρέσται, ποταμοφαγεῖσται, χρῆσται καὶ ἐλέσται,** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

στᾰβατίνης, ου, ὁ, καὶ **σταβεύς, έως, ὁ, = κωπεών, κωπεύς,** Ἡσύχ.

στάγδην, Ἐπίρρ. (στάζω) κατὰ σταγόνας, Ἱππ. 1174H, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

Στάγειρος, ἡ, πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡρόδ. 7. 115, κτλ.· ὡσαύτως **Στάγειρα.** τά, Ἀριστ. Ἀποσπ. 6!9, κτλ.·— **Σταγειρείτης,** ὁ, ὁ ἐκ Σταγείρων, μάλιστα ἐπὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, Στέφ. Βυζ.·— **Σταγειρόθεν,** ἐκ Σταγείρων, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 4. 131, 32, Εὐστ.—Ἀλλ' ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. **Στάγιρα,** ἴδε Ζηκ. Χρηστ. Λεξ. ἐν λέξ.

στάγες, ἴδε **σταγών** I. ἐν τέλ.

στᾰγετός, ὁ, (στάζω) σταγών, «σταλαγματιά», Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ., Νεῖλος.

στάγμα, τό, τὸ σταζόμενον, σταγών, ἀπόσταγμα, τῆς ἀνθεμουργοῦ στ., δηλ. μέλι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 612· μίλτειον στ. Ἀνθ. Π. 6. 103.

στᾰγονίας, ου, ὁ, ὁ ῥέων κατὰ σταγόνας, Διοσκ. 1. 81.

στᾰγονό-θαλπος, ὁ, ὁ τήκων καὶ καθαρίζων μέταλλα, Ἡσύχ.

στᾰγών, όνος, ἡ, (στάζω) «στάλα», «σταλαγματιά», κροκοβαφῆς στ., ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1122, πρβλ. Χο. 400· φόνου Σοφ. Ο. Τ. 1278, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 767· ὡς ἐκ πέτρας ὑγρὰ ῥέουσα σταγών, ἐπὶ ὕδατος, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 81· δίψιοι στ., ἐπὶ δακρύων, Αἰσχύλ. Χο. 186, πρβλ. Ἀγ. 888· σταγόνες οἴνου Εὐρ. Κύκλ. 67· Λεσβία στ., ὁ οἶνος ὁ Λέσβιος, Ἔφιππ. ἐν Ἀδήλ. 1· τῆς .. ἀπὸ Λέσβου .. σταγόνος Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμ.» 1· σπονδῖτις στ. = σπονδή, Ἀνθ. Π. 6. 190· στ. μαζῶν, τὸ γάλα, αὐτόθι 7. 552· στ. πίσσης Στράβ.· στ. τοῦ κόσμου, ἡ θάλασσα, Μᾶρκ. Ἀντων. 6. 36· μεταβάλλεται εἰς σταγόνας [ἡ ἀτμίς] Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 1, 10· ψυχραῖς σταγόνεσσι, μὲ σταγόνας δρόσου, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 551. 7· σταγόσι κατέστικται, εἶναι κατάστικτος μὲ σταγόνας, Αἰλ. π. Ζ. 12. 24· κατὰ σταγόνα, guttatim, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 90·— ἀνώμαλ. ὀνομ. πληθ. **στάγες** ὥσπερ ἐξ ὀνομ. **στάξ,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 626. **II.** μέταλλόν τι, = **ὀρείχαλκος,** Τίμ. Λοκρ. 99C, ἴδε Σχόλ.

στάδα. κατὰ μεταπλ. αἰτ. θηλ. τοῦ **στάδιος** (ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. στάς), λίμνην στ., ἱσταμένην, ὕδωρ στάσιμον, Δράκων 36. 15.

στᾰδαῖος, α, ον, (στάδην) ὁ ἱστάμενος ὄρθιος, Ζεὺς στ., ἕτοιμος νὰ ἐξακοντίσῃ τὸν κεραυνόν του, Αἰσχύλ. Θήβ. 513· στ. ἔγχη, δόρατα πρὸς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μακρόθεν βαλλόμενα (πρβλ. **στάδιος** I), ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 240· στ. σῶμα, σταθερόν, εὐσταθές, ἐπὶ τοῦ κυβου, Τίμ. Λοκρ. 98C, Ἡσύχ.

στάδην [ᾰ], Ἐπίρρ. (ἵστημι) ἱστάμενος, ὄρθιος, στάδην ἑστῶτες, ἱστάμενοι ὄρθιοι καὶ ἀκίνητοι, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Σκευ.» 1. **II.** (ἵστημι Α. IV) = κατὰ τὸ βάρος, ἀναλόγως τοῦ βάρους, Νικ. Ἀλεξιφ. 327· πρβλ. **στήδην.**

σταδία· ἡ, «ἡ λυχνία» Ἡσύχ.

στᾰδιάζω, μετρῶ κατὰ στάδια· — μεταφορ., ὁ σταδιάζων (ἔξυπνακ. λόγος), εἰκασία, Mar. Victor. εἰς Κικ. Ρητ.

στᾰδιαδρομέω, -δρόμος, ἴδε **σταδιοδρ-.**

στᾰδιαῖος, α, ον, (στάδιον) ὁ ἔχων μῆκος, πλάτος ἢ ὕψος ἑνὸς σταδίου, στ. βάθος Πολύβ. 34. 11, 14· ὁ στ. δρόμος Διον. Ἀλ. 7. 73· πυραμίδες σταδιαῖαι τὸ ὕψος Διόδ. 1. 52· διφθέραι στ. τοῖς μεγέθεσιν Ἀθήν. 539C.

στᾰδιασμός, ὁ, τὸ μετρεῖν διὰ σταδίων, κατὰ στάδια, Στράβ. 47. 75, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758 (πλεονάκις).

στᾰδιεύς, έως, ὁ, = **σταδιοδρόμος,** Πολύβ. 40. 1, 1, Ἀνθ. Π. 9. 557· παῖς στ., ἐν τῇ ἐπιγραφ. τοῦ Πινδ. ἐν Ο. 14, πρβλ. Ν. 8.

στᾰδιευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., ἵππος Νικήτ. Χρον. 158B.

στᾰδιεύω, (σταδιεύς) τρέχω ὡς ἐν τῷ σταδίῳ, δρόμους Ἀριστ. Ἀποσπ. 13· βίον Φίλων 1. 328· δόλιχον βιότου Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 311. 4.

σταδίη, ἡ, ἴδε **στάδιος.**

σταδινόν· «πολίτην» Ἡσύχ.

στᾰδιοδρομέω, τρέχω ἐν τῷ σταδίῳ, ἀγωνίζομαι εἰς τὸν δρόμον, Πλάτ. Θεάγ. 129A, Δημ. 1386. 10· — ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 863, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι τὸν ἀνώμαλον τύπον **σταδιοδραμοῦμαι,** ἂν καὶ ὁ ὀρθὸς τύπος **σταδιοδρομήσω** ἐξ ἴσου θὰ ἥρμοζεν εἰς τὸ μέτρον, ὁ Ἕρμανν. προτείνει στάδια δραμοῦμαι· ἀλλ' ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 618.

στᾰδιο-δρόμος, ὁ, ὁ τρέχων ἐν τῷ σταδίῳ, ὁ περὶ βραβείου

διαγωνιζόμενος εἰς τὸν δρόμον, Σιμωνίδ. 154, Πινδ. Ο. 13 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ), Πλάτ. Νόμ. 833A, Αἰσχίν. 22. 30·— ὁ παράλλ. τύπος **σταδιαδρ-**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758. 7 κἑξ., Παυσ. 6. 20, 9, κτλ.· **στᾰδιοδρόμης, ου,** ὁ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 682.— Πρβλ. **σταδιεύς.**

στάδιον [ᾰ], τό· πληθ. **στάδια** καὶ ἑτερογεν. **στάδιοι**· ὁ Ἡρόδ. ποιεῖται χρῆσιν ἀμφοτέρων, **στάδιοι** 1. 26., 2. 149, 158, κ. ἀλλ., **στάδια** 4. 101., 5. 53., 9. 23· οὕτως ὁ Θουκ. ἐν τῷ αὐτῷ κεφ. (7. 78) ἔχει **στάδια** ἅπαξ καὶ **σταδίους** δίς· **στάδια** Εὐρ. Ἴων 497, Ἀριστοφ. Ὄρν. 6, Ἀντιφάν. ἐν «Ἐφεσίοις» 1, Πλάτ. Φαῖδρ. 228A, κτλ.· — **στάδιοι** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1319, Πλάτ. Κριτί. 113C, 117E, κτλ.· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει παράδειγμα τοῦ ἑνικοῦ ἀρσ.· — κυρίως, τὸ ἱστάμενον ἀκίνητον (ἴδε ἐν τέλει), ὅθεν, **I.** ὡς ὡρισμένον μέτρον μήκους, = 100 ὀργυιαῖς ἢ 6 πλέθροις (Ἡρόδ. 2. 149), δηλ. ἴσον πρὸς 600 ἑλληνικοὺς καὶ 606 $^{3}/_{4}$ ἀγγλικοὺς πόδας ἢ πρὸς 184, 87 γαλλ. μέτρ. ἢ περίπου $^{1}/_{8}$ τοῦ Ρωμαϊκοῦ μιλίου, Πολύβ. 3. 39, 8, Στράβ. 322· — μακρότερον δὲ στάδιον ὧν 7 $^{1}/_{2}$ ἀπετέλουν ἓν Ρωμαϊκὸν μίλιον μνημονεύεται τὸ πρῶτον παρὰ Δίωνι Κ. 52. 21· πρβλ. Ideler ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημείας, 1812-13, σ. 187 κἑξ., Hussey Weights and Measures, παράρτ. 11 κἑξ. **2)** παρὰ τῷ Ἀριστοφ. εὑρίσκομεν: ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστος, κατὰ .. ἄριστος, δηλ. εἰς ὑπερβολήν, Νεφ. 430· πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερος Βάτρ. 91. **II.** δρόμος ἢ ἀγὼν δρόμου, (ἐπειδὴ ὁ ἐπισημότατος δρομικὸς ἀγὼν ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ εἶχεν ἀκριβῶς ἑνὸς σταδίου μῆκος), ἀντίθετον τῷ **δίαυλος** (πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 232), Πινδ. Ο. 13. 50· σταδίου πόνος (ἢ τόνος), δρόμος, τιμᾷ ὁ αὐτ. ἐν Ο. 10 (11). 76., 13. 41, 49· γυμνὸν στ., ἀντίθετον τῷ ὁπλίτης δρόμος, Π. 11. 74· ὠκύτερον σταδίου Θέογν. 1306· ἀγωνίζεσθαι στ., ἀγωνίζομαι εἰς τὸν δρόμον, Ἡρόδ. 5. 22· ἁμιλλᾶσθαι Πλάτ. Νόμ. 833A· νικᾶν Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 1, πρβλ. Πινδ. Ν. 8. 26· ἀσκεῖν Πλάτ. Θεάγ. 128E·— ἐν σταδίοις, δηλ. ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4377. **2)** πᾶς τόπος ἐπίπεδος καὶ ἀνοικτός, οἷον πρὸς ὄρχησιν, Εὐρ. Ἴων 497·— ξύλινον στ., ἐπὶ τοῦ ἀβακίου τῶν πεσσῶν, Ἀνθ. Π. 15. 18. (Ἐκ τῆς √ΣΤΑ, **ἵ-στη-μι, στῆ-ναι·** πρὸς τὸν Δωρικ. τυπον **σπάδιον** (ὃ ἴδε), πρβλ. τὸ Λατ. spatium).

σταδιο-νίκης [ῑ], **ου,** ὁ, ὁ νικῶν ἐν τῷ σταδίῳ, Βυζ.

στάδιος [ᾰ], **α, ον,** (√ΣΤΑ, **ἵστημι**) ὁ ἱστάμενος, σταθερός, εὐσταθής, σταδίη ὑσμίνη, μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, Λατιν. pugna stataria, Ἰλ. Ν. 314, 713, πρβλ. Θουκ. 4. 38· ἐν σταδίῃ (ἐξυπακ. ὑσμίνῃ) Ἰλ. Η. 241, Ν. 514· ἡ στ. μάχη Ἀθήν. 273E· πρβλ. **σταδαῖος**· — πῖδαξ σταδίη μένει, ἐπὶ πηγῆς ἐξ ἧς δὲν ῥέει υδωρ, Ὀππ. Κ. 4. 326. **2)** σταθερός, συμπαγής, ἰσχυρός, θάλαμοι Πινδ. Ο. 5. 29·— τὸ στάδιον, τὸ ἀκίνητον, Δίων Κ. 39. 43. **3)** ὁ ἱστάμενος ὄρθιος ἢ εὐθύς, στ. χιτὼν = ὀρθοσταδίας, χιτὼν ἄζωστος, κρεμάμενος κατ' εὐθείας πτυχάς, Καλλ. Ἀποσπ. 59, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 238· θώραξ στ., ἄκαμπτος θώραξ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **στρεπτὸς** ἢ **ἁλυσιδωτός**, Müller Archäol. d. Kunst. § 337. 3., 342. 4. **II.** (**ἵστημι** A. IV) «ζυγισμένος», Νικ. Ἀλεξιφ. 402.

στάζω, Ἀττ.· μέλλ. **στάξω** Ἰλ., Δωρ. α' πληθ. **σταξεῦμες** Θεόκρ. 18. 46· ἀόρ. **ἔσταξα** Εὐρ., Ἐπικ. **στάξα** Ὅμ. — Παθ., ἀόρ. α' **ἐστάχθην (ἐπ-)** Ἱππ. 880E, **(ἐν-)** Διοσκ. 2. 210· ἀόρ. β' **ἐστάγην (ἐπ-, ἐν-)** ὁ αὐτ. 1. 18., 2. 37. (Ἐκ τῆς √ΣΤΑΓ, πρβλ. **στᾰγ-ῆναι, στᾰγ-ών,** καὶ ἴσως Λατ. stagnum). **I.** ἐπὶ προσώπων, **1)** μετ' αἰτ. πράγματ., στάζω, σταλάζω, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἢ στάξῃ, χύνω κατὰ σταγόνας, Πατρόκλῳ .. νέκταρ στάξε κατὰ ῥινῶν Ἰλ. Τ. 39, πρβλ. 348, 354· σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ στάξεν Πινδ. Ν. 10. 151· στ. αἷμα Αἰσχύλ. Χο. 1059· ἱδρῶτα σώματος ἄπο Εὐρ. Βάκχ. 620, πρβλ. Τρῳ. 1199· βότρυν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 230· πέτρα στ. ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 122· μάλιστα ἐπὶ δακρύων, στ. δάκρυ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1467. ἀπ' ὀμμάτων ἔσταξα πηγὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1355· καὶ μεταφορ., στ. πόθον κατ' ὀμμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 526· χάριτας Ἀνθ. Π. 5. 13· ἵμερον κτλ., Ἰακώψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 728. **2)** μετὰ δοτ. πράγματ., αἵματι στάζοντα χεῖρας, ἔχοντα τὰς χεῖράς του βεβαμμένας μὲ αἷμα καὶ σταζούσας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 42· κάρα στάζων ἱδρῶτι Σοφ. Αἴ. 10· δακρύοισι στ. κόρας Εὐρ. Ἀνδρ. 234· ἀφρῷ γένειον ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 308· — ὡσαύτως, ἄνευ τινὸς αἰτ., ὅτε τὸ πάσχον μέρος ἐκφέρεται κατ' ὀνομαστ., στάζουσι κόραι δακρύοισι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 876· ὡσαύτως, ἐν αἵματι στάζουσαν χέρα ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1164·— σπανίως μετὰ γενικ., χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος Σοφ. Ἠλ. 1423. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, στάζω, πίπτω κατὰ σταγόνας, Ἡρόδ. 6. 74· στάζει φοίνιον τόδ' αἷμα Σοφ. Φιλ. 783· μεταφορ., στ. δ' ἐν ὕπνῳ πρὸ καρδίας .. πόνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 178· ψόφος στ. δι' ὤτων Εὐρ. Ῥῆσ. 566· — μετὰ γενικ., ὀπὸν στάζοντα τομῆς, ἐκ τῆς τομῆς, Σοφ. Ἀποσπ. 479· ἐκ κρατὸς αἷμα στ. Εὐρ. Μήδ. 1199, κτλ.· σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξε Ἱππ. 951E. **2)** ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, οἷον ἐπὶ ὡρίμου καρποῦ, πίπτω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1001.— Πρβλ. **καταστάζω.**

στάθεν, στᾰθέν, ἴδε ἐν λ. **ἵστημι.**

στᾰθερο-ποιέω, ποιῶ τι σταθερόν, στερεώνω, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 7.

στᾰθερός, ά, Ἰων. **ή, όν,** (ἴδε ἐν τέλ.), ὁ στερεῶς ἱστάμενος, ἀμετακίνητος, στερεός, σταθ. γαῖα, terra firma, ἀντίθετον τῷ **ἄστατος**, Ὀππ. Κυν. 2. 412· ἡ σταθερὰ (ἐξυπακ. γῆ) Ἀνθ. Π. 7. 393., 8. 159· — ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἥσυχος, γαλήνιος, στ. χεῦμα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 274 (ἂν μὴ ἀναγνωστέον χεῖμα)· βύθος Διον. Ἁλ. 1. 71· ἡ στ. (ἐξυπακ. θάλασσα) Ἀνθ. Π. 10. 17, πρβλ. Πολυδ. Α', 106· στ. ὕδωρ, στάσιμον, Ἀππ. Καρχηδ. 99· στ. μέλαν, ἐπὶ μελάνης, Ἀνθ. Π. 6. 66. **2)** στ. μεσημβρία, ἀκριβῶς μεσημβρία, ὅτε, οὕτως εἰπεῖν, ὁ ἥλιος ἵσταται ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ κύκλου, Πλάτ. Φαῖδρ. 242A· οὕτω, στ. ἦμαρ, μεσημβρία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 450· τὸ σταθερώτατον τῆς μεσημβρίας Συνέσ. 202C· νυκτὸς τὸ σταθερώτατον Εὐνάπ. σ. 74· θέρος σταθερόν, τὸ μέσον τοῦ θέρους, Ἀντίμ. 76. **3)** σταθερός, ἀμετάβλητος, ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἀὴρ εὔδιος καὶ στ. Διον. Ἁλ. π. Δημ. 7· στ. εὐδία Πλουτ. Διον. 37, πρβλ. Μᾶρκ. Ἀντων. 12. 22· οὐ σταθερὸν φῶς οὐδ' ἠρεμοῦν ὁ αὐτ. 2. 934E. **4)** μεταφορ., στ. κάλυξ ἥβης Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 74· στ. ἡλικία Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 1, 3· ἡ ἀρετή στ. τι Ἀνθ. Π. 10. 74· σωφροσύνη Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 910. 2· στ. βάδισμα, βλέμμα, κτλ., Φίλων, κλπ.· ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας, ἥσυχος, μετὰ περισκέψεως λαλούμενος, τὸ βραδὺ καὶ στ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 23. **5)** δὲν εἶναι ἐν χρήσει (κυρίως) ἐπὶ προσώπων, Φρύνιχ. 215, Θωμ. Μάγιστρ. 301, ἀλλ' ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ. 277. 49.— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ὡς καὶ νῦν, Κρατῖν. ἐν «Σεριφίοις» 4. (Ἡ √ΣΤΑΘ ἐμηκύνθη ἐκ τῆς √ΣΤΑ, **ἵ-στη-μι, στῆ-ναι,** ὡς ἐν τοῖς **σταθ-μός, σταθ-μή, ἀ-σταθ-ής,** Λατ. stab-ulum).

στᾰθερότης, -ητος, ἡ, εὐστάθεια, ἀκινησία, Εὐστράτ. εἰς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1, Θεόδ. Πρόδρ.

στᾰθερόω, ποιῶ τι σταθερόν, ἱδρύω, Θεόδ. Στουδ.

στάθευσις, ἡ, ὑπερβάλλουσα θέρμανσις, καῦσις, «τσουρούφλυσμα», «καψάλισμα», Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 2, 1., 4. 3 ἐν τέλ. (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **στάτευσις**, πρβλ. **σταθεύω**).

σταθευτός, ή, όν, εἰς ὑπερβολὴν θερμανθείς, κεκαυμένος, «καψαλισμένος»·— «πεφλογισμένος ἠρέμα» Ἡσύχ., Αἰσχύλ. Πρ. 22.

σταθεύω, διαθερμαίνω, ψήνω, τηγανίζω, ὀπτῶ, μάλιστα ἰχθύν, «καψαλίζω», Ἀριστοφ. Ἀχ. 1041, πρβλ. Ἐκκλ. 127, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 21, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 3· στ. τινὰ τῇ λαμπάδι Ἀριστοφ. Λυσ. 376. — Καθ' Ἡσύχ.: «σταθεύειν· πυροῦσθαι», καὶ «σταθεῦσαι· τὸ τῷ πυρὶ ἡσυχῇ χλιᾶναι κρέας, καὶ τὸ ὀπτῆσαι».

στᾰθηρός, σταθηρότης, μεταγενέστ. τύποι τῶν **σταθερός, σταθερότης,** Schäf. εἰς Διον Ἁλ. π. π. Συνθ. σ. 338.

στᾶθι, Δωρ. ἀντὶ **στῆθι,** προστακτ. ἀόρ. β' τοῦ **ἵστημι.**

σταθμάω, μετρῶ διὰ τοῦ κανόνος (**στάθμη**), πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον (ἐξυπακ. τὴν σκηνήν) Εὐρ. Ἴων 1137· στ. τὸ ὕδωρ, μετρῶ ἢ ζυγίζω αὐτό, Ἀθήν. 43B.— Παθ., μετροῦμαι, ἐκτιμῶμαι, σταθμεόμενα Ἱππ. 246. 24· μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημ., ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 797· ὑπερσ. παθητ., ἐπὶ τρισὶν ἐστάθμητο πλευρῇσιν Ἄρατ. 234, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 94. **II** συνηθέστερον ὡς ἀποθετ. **σταθμάομαι** Σοφ., Πλάτ.· Ἰωνικ. **σταθμόομαι** (ὡς τὸ **ἑσσόομαι** ἀντὶ **ἡττάομαι**), ἴδε ἐν λέξ. **σταθμόω**·— μετρῶ, καταμετρῶ, σταθμᾶτο .. ἄλσος πατρὶ Πινδ. Ο. 10 (11). 53·— ὡσαύτως, ὑπολογίζω, ἐκτιμῶ ἀπόστασιν ἢ μέγεθος ἄνευ πραγματικῆς καταμετρήσεως, κατ' εἰκασίαν, Ἡρόδ. 2. 150· στ. ὅκως ἐξελεύσεται .. 9. 37· μετρεῖν ἢ σταθμᾶσθαι Πλάτ. Νόμ. 643C, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 94· σταθμῇ στ. τι Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 63. **2)** μεταφορ., μετρῶ, ἐκτιμῶ τι, τινι, ἔκ τινος ἰδιότητος, τὸ σῶμα .. στ. ταῖς χάρισι Πλάτ. Γοργ. 465D· εἴ τι δεῖ σταθμᾶσθαι τούτῳ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 9· ἀπολ., εἰκάζω, Σοφ. Ο. Τ. 1111. **2)** προσάπτω βαρύτητα εἴς τι πρᾶγμα, ἐκτιμῶ, θεωρῶ πολλοῦ ἄξιον, στ. ὧν ὅδε λέγει Πλάτ. Λῦσ. 205A.

σταθμεύω, (σταθμὸς) σταθμὸν ποιοῦμαι, κατασκηνῶ, καταλύω, Ἀππ. Μιθρ. 20· ἐπὶ τοῦ ῥεύματος Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· ἐπὶ λίμνῃ Ἀππ. Καρχηδ. 99.

στάθμη, ἡ, (ἴδε **σταθερὸς** ἐν τέλ.)·— τὸ σχοινίον τοῦ τέκτονος ἢ κανών, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν ἢ σημαδεύουν οἱ κτίσται καὶ ξυλουργοί, «στάφνη», Λατ. amussis, ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν [δοῦρα] Ὀδ. Ε. 245, πρβλ. Ρ. 341, Φ. 44, Ψ. 197· οὕτω, τάφρον ἐπὶ στ. ἰθ. Φ. 121· ὡσαύτως, στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει Ἰλ. Ο. 410· τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος .. εὐθύτερον Θέογν. 805· ἐπὶ στ. θεῖναι μίαν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 20· — κυρίως **στάθμη** ἦτο σχοινίον λεπτὸν ἐπαληλιμμένον διὰ κιμωλίας γῆς ἢ ἐρυθρᾶς ὤχρας, Λατιν. linea rubricata, πρὸς σημείωσιν εὐθείας γραμμῆς χρησιμεῦον, καὶ ῥητῶς διακρίνεται ἀπὸ τοῦ κανόνος παρὰ Πλάτ.

ἐν Φιλήβ. 56Β, Ξεν. Ἀγησ. 10, 2, Πλούτ., κλπ.· ἐντεῦθεν παροιμιωδῶς, τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη, ἥτις, ἐννοεῖται, οὐδὲν ἀφίνει σημεῖον, Σοφ. Ἀποσπ. 307· οὕτως ἐλλειπτικῶς, ἀτεχνῶς λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρὸς τοὺς καλοὺς Πλάτ. Χαρμ. 154Β, πρβλ. Πλούτ. 2. 513F. **2)** ὡσαύτως παροιμ., παρὰ στάθμην, πλησίον τοῦ κανόνος, Λατ. ad amussim, εἶμι παρὰ στ. ὀρθὴν ὁδὸν Θέογν. 939, πρβλ. 543· τέκτονος παρὰ στ. ἰόντος Σοφ. Ἀποσπ. 421· (ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1045, παρὰ στ. φαίνεται ὅτι σημαίνει πλησίον ἢ πέραν τῆς γραμμῆς, πέραν τοῦ μέτρου)· ὡσαύτως, κατὰ στάθμην ἵστασθαι Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 929C· κατὰ στ. νοεῖν, εἰκάζω ὀρθῶς, Θεόκρ. 25. 194· ὡς ἀπὸ στάθμης Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 23· στάθμη Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11· πρὸς στάθμη τίθεσθαι Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 75F· — στάθμα πατρῷα, τὸ μέτρον [τῆς εὐσεβείας, τοῦ σεβασμοῦ] πρὸς τὸν πατέρα του, Πινδ. Π. 6. 45· — περὶ τοῦ ἐν Πινδ. Π. 2. 166, ἴδε ἐν λ. ἕλκω Β. 3. **II.** τὸ σχοινίον τῶν κτιστῶν τὸ ἔχον βάρος τι εἰς τὸ ἄκρον πρὸς καθορισμὸν τῆς καθέτου, «στάφνη», μολιβαχθὴς Ἀνθ. Π. 6. 103· κατὰ στάθμην φέρεσθαι, καταβαίνω καθέτως, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 6. **III.** ὡς τὸ **γραμμή**, ἡ γραμμὴ ἡ περιορίζουσα τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου, τὸ τέρμα, Λατ. meta, πρὸς στάθμαν δραμεῖν, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, Πινδ. Ν. 6. 13· οὕτω, παρ' οἵαν ἥκομεν στ. βίου Εὐρ. Ἴων 1514· — ὡσαύτως, τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, Λατ. carceres, στάθμης ὁρμηθέντες ἀπόσσυτοι Ὀππ. Ἀλ. 4. 102. **IV** μεταφορ., κανών, νόμος, ὑπὸ στάθμα νέμεσθαι Πινδ. Ἀποσπ. 4. 5· Ὑλλίδος στάθμας ἐν νόμοις, κατὰ τοὺς νόμους τῆς Δωρικῆς κυβερνήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 120, πρβλ. Ἀποσπ. 4. 4. **V.** δοράτων στάθμαι, τὰ ὄπισθεν ἄκρα, οἱ οὐρίαχοι, ἄλλως **σαυρωτῆρες**, Διόδ. 17. 35.

σταθμηλάται· «ἐξῶσται νεῶν» Ἡσύχ.

στάθμησις, ἡ, (σταθμάω) μέτρησις ἢ «ζύγισμα», Γλωσσ., περὶ σταθμήσεως ὑδάτων παρ' ἀρχαίοις ἴδε Μ. Κ. Στεφανίδου «Περὶ τῶν ποτίμων ὑδάτων» ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 380 κἑξ.

σταθμητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ «ζυγίσῃ», νὰ ἐκτιμήσῃ, νὰ κρίνῃ, Εὐστ. Πονημάτ. 170. 96., 171. 2.

σταθμητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μέτρησιν, στ. τῆς ἰσότητος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 442· στ. λέξις, ξυλουργοῦ λέξις, Εὐστ. 81. 17.

σταθμητός, ή, όν, (σταθμάω) ὃν δύναταί νὰ μετρήσῃ τις, τινι, διά τινος μέτρου, Πλάτ. Χαρμ. 154Β, πρβλ. Πολυδ. Δ', 93· οὐ στ., ἀμέτρητος, ἀνυπολόγιστος, Νικήτ. Χρον. 81D· οὐ στ. τὸ μέγεθος Ἀρρ. παρὰ Σουΐδ.

Σταθμία· «ἐπίθετον Ἀθηνᾶς» Ἡσύχ.

σταθμίδιον, τό, παρὰ Γαληνῷ φαίνεται ὅτι σημαίνει μικρὸν κιβωτίδιον, «κουτάκι».

σταθμίζω, = **σταθμάω**, «ζυγίζω», Ἀκύλας ἐν Παλαιᾷ Διαθ., Εὐστ. 114. 6, Σουΐδ.

σταθμίον ἢ **στάθμιον**, τό, ὑποκορ. (κατὰ τύπον) τοῦ **σταθμὸς** III, τὸ βάρος πρὸς ὃ ζυγίζει τις, τὸ βαρῦδι, τὰ δράμια (ζυγαριᾶς), Ἱππ. Ἀγμ. 756. **II.** ἐπίσημον βάρος ἀνεγνωρισμένον κοινῶς καὶ ἰσχῦον, «ζύγι», «στατέρι», «καντάρι», στ. ἃ ὁ δῆμος σηκῶσαι ἐψήφισαντο Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 45., 151. 40.

σταθμιστής, οῦ, ὁ, ὁ ζυγίζων, ζυγιστής, Γλωσσ.

σταθμο-δότης, ου, ὁ, ὁ διορίζων τὰ καταλύματα εἰς τοὺς στρατιώτας, καταλυματίας, Πλουτ. Δημήτρ. 23.

σταθμόνδε, Ἐπίρρ., πρὸς τὸν σταθμόν, πρὸς τὴν μάνδραν, πρὸς τὸ κατάλυμα, Ὀδ. Ι. 451.

σταθμός, ὁ, παρ' Ἀττ. μεθ' ἑτερογεν. πληθ. **σταθμά**, Σοφ. Φιλ. 489, Ο. Τ. 1139, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 909, Ξεν. Ἱππ. 4, 3, κτλ.· ἀλλὰ **σταθμοὶ** ἀπαντᾷ οὐ μόνον παρ' Ὁμ., ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐρ. ἐν Ἀνδρ. 280, ἐν Ὀρ. 1474· (περὶ τῆς √ΣΤΑΘ ἴδε **σταθερὸς** ἐν τέλ.). Τόπος σταθερὸς πρὸς διαμονὴν ζῴων, Λατ. stabulum, στάβλος, μάνδρα, «στάνη», ἱππόστασις, τὸ δὲ ἰδιαίτερον εἶδος δηλοῦται ἐκ τῶν συμφραζομένων ἢ διὰ προσδιορισμοῦ, τὼ μὲν (οἱ δύο λέοντες) ἄρ', ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον Ἰλ. Ε. 557· κατὰ σταθμοὺς δύεται [ὁ λέων] αὐτόθι 140, πρβλ. Μ. 304, Σ. 589· κατὰ στ. ποιμνήιον Β. 470· σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ Τ. 377· ἐπὶ χοίρων, Ὀδ. Ξ. 32, 504, κτλ.· ὁ στάβλος τοῦ γρυπὸς τοῦ Ὠκεανοῦ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 396· ἐπὶ τῆς φωλεᾶς ἢ κοίτης ἐλάφου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 29, 4., 9. 5, 2· — ἐπὶ ἀνθρώπων, κατοικία, διαμονή, πρῶτον παρ' Ἡσ., ἀπὸ σταθμῶν [Χείρωνος] Θεογ. 294, πρβλ. Πινδ. Ο. 5. 21· Ἀΐδα ὁ αὐτ. ἐν Ο. 10. 110· οὐρανοῦ ἐν Ι. 7 (6). 65, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 489, Εὐρ. Ῥῆσ. 293. **2)** κατάλυμα πρὸς διαμονὴν ὁδοιπόρων ἢ στρατιωτῶν, Λατ. statio, mansio, castra, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 1, κ. ἀλλ. **3)** ἐν Περσίᾳ, **σταθμοὶ** ἐκαλοῦντο τὰ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς ὁδοῦ οἰκήματα, ἐν οἷς κατέλυεν ὁ βασιλεὺς ὁδοιπορῶν, σταθμοὶ βασιλήιοι Ἡρόδ. 5. 52., 6. 119, πρβλ. 7. 119, Πλουτ. Ἀρτοξ. 25· ὅθεν ἐν σχέσει πρὸς τὴν Περσικὴν χώραν εἶναι ἡ λέξις ἐν χρήσει ἐπὶ ἀποστάσεως σημαίνουσα γενικῶς μιᾶς ἡμέρας ὁδόν, μιᾶς ἡμέρας πορείαν ἰσοδυναμοῦσαν κατὰ μέσον ὅρον πρὸς 5 περίπου παρασάγγας ἢ 150 στάδια, ἐπειδὴ τὸ μῆκος τοῦ σταθμοῦ ἦτο μικρότερον ἢ μεγαλείτερον κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 53, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 10-20, καὶ Sturz Λεξ. Ξεν. **4)** ὡς τὸ Λατ. statio, σταθμὸς πλοίων, Εὐρ. Ῥῆσ. 43, Λυκόφρ. 290, 1371. **II.** στῦλος ὄρθιος ἱστάμενος, συχν. παρ' Ὁμ.· ἐνίοτε λέγεται ἐπὶ τοῦ κυρίου στύλου τοῦ ὑποβαστάζοντος τὴν στέγην, παρὰ σταθμὸν τέγεος Ὀδ. Α. 333, Θ. 458, Σ. 209· παρὰ στ. μεγάροιο Ρ. 96, πρβλ. Χ. 120, 257· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ι. Τ. 49· — ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ τοῦ παραστάτου τῆς θύρας, Ὀδ. Δ. 838, Ρ. 340· καὶ ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ **παραστάδες**, ἀργύρεοι σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἔστασαν οὐδῷ Ὀδ. Κ. 62, Ἰλ. Ξ. 167, κτλ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 179, Σοφ. Ἠλ. 1331, Εὐρ. Ὀρ. 1474· βραδύτερον ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἐτίθετο ὁ πληθ. **σταθμά**, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 999, Ἀριστοφ. Ἀχ. 449· στ. θυράων Θεόκρ. 24. 14. **III.** (ἵστημι Α. IV) ὁ ζυγός, ἡ «ζυγαριά», «στατέρι», καντάρι», γυνή.. σταθμὸν ἔχουσα Ἰλ. Μ. 434· ἱστᾶν σταθμῷ τι πρός τι, ζυγίζω τι πρός τι ἄλλο, Ἡρόδ. 2. 65· ἄγειν ἐπὶ τὸν στ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1365· ἐμβὰς ἐς τὸν στ. αὐτόθι 1407· ἕλκειν σταθμόν, βαρύνω, «ζυγίζω» τόσον, Ἡρόδ. 1. 50, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 1. **2)** βάρος, «δράμια», στ. σίτου Ἡρόδ. 2. 168· σταθμὸν ἔχειν τάλαντον, ἔχω βάρος ταλάντου, ὁ αὐτ. 1. 14· διαφέρειν ἐν τῷ σταθμῷ Ἱππ. π. Ἀέρ. 280· ἀπολ. κατ' αἰτ., ἀναθήματα ἴσα σταθμὸν τοῖς.., ἴσα κατὰ τὸ βάρος πρός.., Ἡρόδ. 1. 92· ἡμιπλίνθια σταθμὸν διτάλαντα, κατὰ τὸ βάρος ἴσα πρὸς δύο τάλαντα, αὐτόθι 50· σταθμὸν Βαβυλώνιον τάλαντον, ἓν τάλαντον, κατὰ τὸ Βαβυλωνιακὸν βάρος, ὁ αὐτ. 3. 89, πρβλ. Θουκ. 2. 13· μυρίος χρυσοῦ σταθμὸς Εὐρ. Βάκχ. 811· σταθμός τινος ἦν τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 7· νόμισμα.. ὁρισθὲν μεγέθει ἢ σταθμῷ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 1. 9, 8· — ἐν τῷ πληθ., βάρη, «ζύγια», ἐφηῦρε.. σταθμῶν ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Σοφ. Ἀποσπ. 379, πρβλ. Ψήφισμ. παρ' Ἀνδοκ. 11. 25, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 10, κτλ.· μέτρα.. καὶ μέρη σταθμῶν Εὐρ. Φοίν. 541, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1040, Πλάτ. Νόμ. 757Β· μέτρα.. καὶ σταθμὰ αὐτόθι 746Ε. **3)** βάρος ὡρισμένον καὶ ἐπίσημον πρὸς στάθμησιν τηρούμενον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ δημοσίου, «καντάρι», Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 38, κ. ἀλλ.· πρβλ. Böckh σ. 165, § 2, Ἡσύχ.

σταθμόνες· «φυλαί» Ἡσύχ.

σταθμοῦχος, ὁ, (ἔχω) ὁ ἔχων σταθμόν, οἶκον, οἰκοδεσπότης, «ξενοδόχος» Ἡσύχ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 125, Ἀντιφάν. ἐν «Ὀβρίμῳ» 1· μάλιστα δὲ ὁ ἔχων οἰκίαν τινὰ ἐπὶ ἐνοικίῳ καὶ ὑπενοικιάζων αὐτὴν κατὰ χωριστὰ δωμάτια, Böckh P. E. 1. 188., 2. 15.

σταθμόω· — ὁ μέσ. ἀόρ. **σταθμώσασθαι** κεῖται συχν. παρ' Ἡροδ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **σταθμήσασθαι** (ἴδε **σταθμάω** II), «ἐκτιμῶ», κρίνω ἢ συμπεραίνω ἔκ τινος πράγματος, τινι Ἡρόδ. 7. 11, 214· στ. τινι, ὡς.. ἢ ὅτι.., συμπεραίνω ἔκ τινος ὅτι.., ὁ αὐτ. 3. 15, 38., 4. 58., 102· — ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **σταθμησάμενος** ἐν 2. 2., 9.37· οὕτω καὶ μετοχ. ἐνεστ. **σταθμώμενος** ἢ **σταθμεόμενος** φαίνεται ἐν 2. 150., 7. 237· ἀλλ' ἐν 8. 130 **σταθμεύμενος**.

σταθμώδης, ες, (εἶδος) πλήρης καθιζημάτων, θολός, τὸ σταθμωδέστατον τοῦ ὕδατος Ἱππ. π. Ἀέρ. 285.

στάθμωμα, τό, συμπέρασμα, κρίσις, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 148. 95, ἔκδ. Taf.

σταθμών, -όνος, ἡ, = **σταθμὸς** II, Ἡσύχ.

σταῖμεν, **σταῖτε**, **σταῖεν**, Ἀττ. ἀντὶ **σταίημεν**, **σταίητε**, **σταίησαν**, εὐκτ. ἀόρ. β' τοῦ **ἵστημι**.

σταινίον· «τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, καὶ τὸ ὑπογάστριον» Ἡσύχ.

σταῖς ἢ **σταίς** (οὐχὶ **στᾶς**), τό, γεν. **σταιτός**· — ἄλευρον ἔκ τινος εἴδους σίτου (ζειᾶς) μεθ' ὕδατος ἀναμεμιγμένον καὶ εἰς φύραμα πεποιημένον, «ζυμάρι», Ἡρόδ. 2. 36, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 805, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 16, Προβλ. 21. 8, 1· εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 40· πρβλ. **ζειά**. **II.** = **στέαρ**, ἄλειμμα, «ξύγγι», Ἱππ. 585. 3., 631. 41.

σταίτινος, η, ον, ὁ ἐξ ἀλεύρου ἢ φυράματος ζειᾶς, Ἡρόδ. 2. 47, Πλουτ. Λουκουλλ. 10· — οὕτω, **σταιτήια**, τά, πλακούντια ἢ ἀρτίσκοι ἐξ ἀλεύρου ζειᾶς, Ἡσύχ.

σταιτίτης [ῑ], ου, ὁ, = τῷ προηγ., Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 110Β.

σταιτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φύραμα, ζυμώδης, τὸ στ. τοῦ ἄρτου, τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ ἄρτου, ἡ «ψῖχα», Πολυδ. Ϛ', 93.

στακτή, ἡ, (στάζω) Λατιν. stacte ἢ stacta, τὸ ἔλαιον τὸ κατασταλάζον ἐκ νωπῆς μύρρας ἢ κινναμώμου, «τὸ ἀπὸ σμύρνης γινόμενον» Ἡσύχ., Ἀντιφάν. ἐν «Φρεαρρ.» 1, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 10, π. Ὀσμ. 29, κτλ.

στακτικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., μνημονεύεται ἐκ Παύλ. τοῦ Αἰγ. **2)** κατάλληλος πρὸς διήθησιν, διυλιστικός, ἀγγεῖα Ἡσύχ.

στακτός, ή, όν, (στάζω) ὁ βραδέως ἐκρέων κατὰ σταγόνας, σταλάζων, ἀποστάζων, μύρον Ἀριστοφ. Πλ. 529· χυλοὶ Πλάτ. Κριτί. 115Α· στακτὸν ἔλαιον, τὸ ἐκρέον ἄνευ μηχανικῆς πιέ-

σεως, παρθένον ἔλαιον καλούμενον, «διυλισμένον» Ἡσύχ., ὡς τὸ **σταχτή**, Γεωπ. 7. 12, 20· στ. ἅλμη αὐτόθι 20. 46, 5· στ. κονία, «ἀσβεστόνερον», αὐτόθι 6. 7, 1. **2)** **σταχτά**, τά, ἴσως ἀγγεῖα χρήσιμα πρὸς διήθησιν, διυλιστικά, Ἀθήν. παρ' Ὀρειβασ. 54 Matth.

σταχτώδης, ες. (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς τέφρας, τεφρόχρους, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 214.

στάλα, Δωρ. ἀντὶ **στήλη**.

σταλαγέω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **σελαγέω** ἐν Χρησμ. Σιβ. 5. 117· «μαρμαρύσσει» Ἡσύχ.

στάλαγμα, τό, (σταλάσσω) τὸ πῖπτον κατὰ σταγόνας, σταγών, Αἰσχύλ. Εὐμ. 802· πνοὴ φοινίου σταλάγματος Σοφ. Ἀντ. 1239· πόματος Φιλόστρ. 116.

στᾰλαγμιαῖος, α, ον, ὁ κατὰ σταγόνας πίπτων, Παῦλ. Αἰγ.

σταλαγμίας, ου, ὁ, ὁ σταλάζων, στάζων, Πλιν. Ν. Η 34. 32.

στᾰλάγμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στάλαγμα**· ἐν τῷ πληθ., ἐνώτια, παρὰ Πλαύτ. Men. 3. 3, 18.

στᾰλαγμός, ὁ, (σταλάσσω) τὸ σταλάζειν, στάλαξις, «στάξιμον», ἐκ τοῦ στόματος ἵππων καὶ ἐν θήρᾳ διωκομένων ζῴων, «σταγών, ῥανίς» Ἡσύχ., Αἰσχύλ. Θήβ. 61, Εὐμ. 247, πρβλ. 783· στ. φόνου Εὐρ. Ἑκ. 241· αἵματος ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 351, 1003· ἐπὶ ἀφθόνου ἱδρῶτος, Ἱππ. Ἀφ. 1261, πρβλ. Προγν. 38· ὁ στ. κατατρίβει τοὺς λίθους Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 5· κίονες πεπήγασιν ἀπό τινων στ., σταλακτῖται, ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 59· — ὡσαύτως, στ. σμύρνης Σοφ. Ἀποσπ. 340· στ. εἰρήνης, ἡ ἐλαχίστη ἐλπὶς εἰρήνης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1033· τύχης στ. Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 240· — σκωπτικῶς ἐπὶ ἀνθρώπου μικροῦ τὸ ἀνάστημα, Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδ.» 2. 3.— Παρὰ τῷ Ἀράτ. 966, ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει **στᾰληδμὸς** χάριν τοῦ μέτρου παραβάλλων τὸ παρ' Ἡσυχ. **σταληδών**. **2)** κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 576, Αἰολ. = **ὀδύνη**.

στᾰλάζω, = **σταλάσσω**, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ.

σταληδόνες· «σταλαγμοὶ» Ἡσύχ., ἴδε **σταλαγμὸς Ι**.

στᾰλακτικός, ή, όν, ὁ σταλάζων, στάζων, χάλκανθον Διοσκ. 5. 114· πρβλ. **σταλαγμίας**.— Ὡσαύτως **σταλακτός**, ή, όν, καὶ **σταλακτίς**, -ίδος. ἡ, αὐτόθι.

στᾰλάσσω, μεταγενέστ. -ττω (Πορφύρ., Θεόδ. Πρόδρ.)· ἀόρ. **ἐστάλαξα** Λυκόφρ. 37, Ἑβδ. (Μιχ. Β', 11)· **I.** ἐπὶ προσώπων, ἀφίνω νὰ καταπέσῃ, νὰ στάξῃ, δάκρυ στ. Εὐρ. Ἑλ. 633· δακρύων αὐγὰς εἰς οἶδμα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 741· ἡμιτύδιον σταλάσσων, ἔχων χειρόμακτρον κάθυγρον, στάζων ἐκ τῆς ὑγρασίας, Σαπφὼ 116. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, στάζω, σταλάζω, Εὐρ. Φοίν. 1388·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., στ. φόνον, στάζω αἷμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1047, Ἡσύχ. Πρβλ. **στάζω**, **καταστάζω**, **σταλάω**.

στᾰλάω, = **σταλάσσω**, **I.** ἐπὶ προσώπων, ἀφίνω νὰ στάξῃ, δάκρυ Ἀνθ. Π. 7. 552· αἴγειροι τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δάκρυον σταλάουσιν Λουκ. π. τῆς Ἀστρολ. 19· στ. γόον Χριστ. Ἔκφρ. 160· — παραλειπομένου τοῦ **δάκρυα**, στάζει ὄμματα Ἀνθ. Π. 5. 237. **II** ἐπὶ πραγμάτων, στάζω, σταλάζω, πίπτω κατὰ σταγόνας, Ἄρατ. 962· ὅθεν ἀμβρόσια στ. Συνέσ. 337Β.

στάλιξ, -ῐκος, ἡ, (√ΣΤΑΛ, **στέλλω**) πάσσαλος εἰς ὃν δίκτυα προσδένονται, «πάσσαλοι. ξύστραι. στῆλαι» Ἡσύχ., Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 3, Πλουτ. Πελοπ. 8, Ἀνθ. Π. 6. 109, κτλ.· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **σχαλίς**, Ὀππ. Κυν. 1. 150, 157, Πολυδ. Ε', 19, 31, Ι', 141.

στᾰλίς. -ίδος, ἡ, = **στάλιξ**. «κάμαξ ἢ χάραξ» Ἡσύχ., διάφ. γραφ. παρὰ Ξεν. ἐν Κυν. 2. 8., 6. 7, ἀντὶ **σχαλίς**.

σταλῖτις. -ιδος. ἡ, Δωρ. ἀντὶ **στηλῖτις**.

στάλλα, Αἰολ. ἀντὶ **στήλη**. Συλλ. Ἐπιγρ. 4923. 9.

στᾱλουργός. **όν**. Δωρικ. ἀντὶ **στηλ-**. (*ἔργω)· — ὁ ἔχων στήλην ἢ λίθον ἐπιτάφιον, τύμβος Ἀνθ. Π. 7. 423· ἀλλ' ἡ πιθ. γραφ. εἶναι **σταλοῦχος**, ἴδε Ἰακώψ.

στάλσις, -εως, ἡ, (στέλλω) περιστολή, περιορισμός, Γαλην.

σταλτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **στέλλω**, πρέπει τις νὰ περιστείλῃ ἢ ἀναχαιτίσῃ, Γαλην. **II.** πρέπει τις νὰ κοσμήσῃ, στολίσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 277.

σταλτικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ περιστείλῃ ἢ συστείλῃ, συσταλτικός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 33· οἶνος κοιλίας σταλτικώτατος Στράβ. 237· δύναμις στ. τῶν ἐκσαρκούντων Διοσκ. 5. 102.

στάλυξ, ἡ, = **σταλαγμός**, πιθαν. γραφ. ἀντὶ **στάληξ** Ζωναρ.· — ἐντεῦθεν **νεοστάλυξ**. καὶ (ἐκ τοῦ **σταλύζω**, ὅπερ ὅμως δὲν εὑρίσκεται) **ἀσταλύζω**, **ἀνασταλύζω**.

στᾱμαγορίς, -ίδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ **στημαγ-**. (**στήμων Ι**, **ἀγείρω**) ἡ συστροφὴ ἢ σύγκλωσις πολλῶν κλωστῶν τῆς κρόκης εἰς μίαν, Ἡσύχ.

στᾶμεν, Δωρ. ἀντὶ **στῆναι**, ἴδε ἐν λ. **ἵστημι**, Πίνδ.

στᾰμὶν ἢ **στᾰμίς**, ὁ· Ἐπικ. δοτ. πληθ. **στᾰμίνεσσι** εἶναι ἡ μόνη ἐν χρήσει ἀπαντῶσα πτῶσις· (√ΣΤΑ, ἵ-στη-μι)· — ἐν τῷ πληθ., τὰ «πλευρὰ» τοῦ πλοίου, τὰ ξύλα ἅπερ ἐγείρονται ἑκατέρωθεν στηριζόμενα ἐπὶ τῆς τρόπιδος, Λατίν. statumina, (ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμοσιν ἐοικότα Ἀρίσταρχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 724· ἴδε ἐν λέξ. **ἴκρια**), Ὀδ. Ε. 252, πρβλ. Νόνν. Δ. 40. 446, Πολυδ. Α', 92, Ἡσύχ.· — ὁ Ἀθήν. 207Β, ὅστις ποιεῖ τὴν λέξιν γέν. θηλ., φαίνεται ὅτι ὑπέλαβεν αὐτὴν ὡς σημαίνουσαν ὅ,τι καὶ **ἐπηγκενίδες**, πλημμελῶς ὅμως.

σταμνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στάμνος**, Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 17, Ἔφιππ. ἐν Ἀδήλ. 3.

σταμνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στάμνος**. «στάμνα» οἴνου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 22, Λυσ. 196, 199, Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 3, Ἡσύχ. **2)** = **ἀμίς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234, πρβλ. Φρύνιχ. 400. — Ὡσαύτως **σταμνίσκος**, ὁ, Πολυδ. Ζ', 162.

στάμνος, ὁ, ὡσαύτως ἡ, Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 2. 7, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 499Ε· (√ΣΤΑ, ἵ στη-μι).— πήλινον ἀγγεῖον, εἰς ὃ συνήγετο ὁ οἶνος μεταγγιζόμενος πρὸς καθαρισμόν, Ἀριστοφ. Πλ. 545, Λυσ. 196, Ἀποσπ. 448, Ἕρμιππ. ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 933. 25, κτλ.· ἡ πρᾶξις ἐλέγετο **καταστᾰμνίζειν**· — καθόλου, «στάμνα», «λαγῆνα», Ἱππ. 1234Β. Ἡ λέξις εἶναι ἧττον Ἀττικὴ τοῦ ὀνόματος **ἀμφορεύς**. Μοῖρ. 44· φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο ὄνομα γένους καὶ **ἀμφορεὺς** ὄνομα εἰδικώτερον ἀνῆκον εἰς τοὺς στάμνους τοὺς ἔχοντας λαβάς, Letronne Vases grecques σ. 12. — Καθ' Ἡσύχ. «ὑδρία. κάλπη. κάλαθος».

στᾰμνοῦρος. ὁ, ὁ φυλάττων τὰς στάμνους τοῦ ἐλαίου ἐν τῇ παλαίστρᾳ, Ἡσύχ.

στάν. Αἰολικ. γ' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **ἵστημι**. **2)** οὐδ. μετοχ. ἀόρ. β'.

στανύω, Κρητ. ἀντὶ **ἵστημι**. — Μέσ., στανύεσθαι πόλιν Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2556, ἴδε Böckh σ. 416.

στάξ, ἴδε **σταγών**.

στάξις, ἡ, (στάζω) τὸ στάζειν, «στάξιμον», π. χ. αἵματος ἐκ τῆς ῥινός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 125, πρβλ. 80Ε· 171Ε, στ. αἵματος ἐκ ῥινῶν ὁ αὐτ. 183Η.

στάρτοι· «αἱ τάξεις τοῦ πλήθους (= στρατοὶ)» Ἡσύχ.

στασάμενον· «δανεισάμενον» Ἡσυχ.

στάς, ἴδε **σταῖς**.

στᾰσάνη [ᾰ], ἡ, (ἵστημι) ἐγγύησις, ἐνέχυρον, ὑποθήκη, Ἡσύχ.

στᾰσιάζω, μέλλ. -άσω, (στάσις)· **I.** ἀμεταβ., ἐπαναστατῶ, ἀφίσταμαι, ἐγείρομαι εἰς ἀποστασίαν, τινί, ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 4. 160, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 28, κτλ.· πρός τινα αὐτόθι 6. 1, 29, Πλάτ. Πολ. 545D, κτλ. **2)** ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, σχηματίζω φατρίας ἢ μερίδα πολιτικήν, σπουδαρχῶ (ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλης ὁρίζει ὡς ὑπάρχον ὅταν ἑκάτερος ἑαυτὸν [ἄρχειν] βούληται Ἠθικ. Νικ. 9. 6, 2), Ἡρόδ. 1. 59., 7. 2, Κρατῖν. ἐν «Δραπέτ.» 5, Πλάτ. Πολ. 488Β, κ. ἀλλ.· ἀλλήλοις Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 17· ἐπ' ἀλλήλοισι Ἡρόδ. 1. 60· περὶ τῆς ἡγεμονίης ὁ αὐτ. 8. 3· ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας Λυσ. 196. 18· πρός τινα ὑπὲρ τοῦ δήμου Ἀνδοκ. 23. 2· — καθόλου, ἐρίζω, τάξιος εἵνεκεν Ἡρόδ. 9. 27· διά τι Πλάτ. Πολ. 464Ε· ἐν ἑαυτοῖς αὐτόθι 465Β· στ. τοῖς ἐχθροῖς μεθ' ἡμῶν, λαμβάνει τις μέρος μεθ' ἡμῶν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 590· στ. κατ' ἀλλήλους περί τινος Θουκ. 4. 84· πρὸς ἀλλήλους περί τινος Πλάτ. Πολ. 488Β. **3)** ἐπὶ τῶν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὑρισκομένων πολιτειῶν, διχογνωμῶ, διχονοῶ, σπαράττομαι ἐκ φατριαστικῶν ἐρίδων καὶ μερίδων πολιτικῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1014, Θουκ. 4. 1, 66, Πλάτ., κλπ. **4)** καθόλου, εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει ἀσυμφωνίας, δὲν συμφωνῶ, περί τινος Πλάτ. Εὐθύφρ. 8D. κ. ἀλλ. **5)** σῶμα στ. αὐτὸ αὑτῷ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 556Ε, πρβλ. 352Α· ἡ ψυχὴ στ. αὐτόθι 586Ε, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 4, 9. **II.** μεταβ., διεγείρω εἰς στάσιν, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, τὴν πόλιν Λυσ. 151. 4· τὰ πράγματα Ψευδο-Δημ. 157. 10· τοὺς οἴκους Ἀνώνυμ. παρὰ Στοβ. 510. 1, κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ παθ. = σημασ. Ι. 3, διὰ τὸ τὰ ἐν Ῥώμῃ στασιάζεσθαι Δίων Κ. 40. 32· τὸ **ἐστασιασμένον**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 346. — Ἡ μεταβατικὴ αὕτη σημασία ἐκφέρεται διὰ τοῦ στασιάζειν ποιῶ παρ' Ἰσοκρ. 68Β, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ. «θόρυβον κινεῖ. ἀτακτεῖ».

στασί-αρχος, ου, ὁ, (**στάσις Β. ΙΙ**) ὁ ἀρχηγὸς σώματος στρατιωτικοῦ, ἀποσπασματάρχης, Αἰσχύλ. Ἱκ. 13. **2)** ὁ ἀρχηγὸς μερίδος, ὁ ἡγούμενος εἰς ἀποστασίαν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 2, Δίωνος Κ. Ἐκλογ. 109 Sturz. — Ὡσαύτως **στασιάρχης**, ὁ, Δίων Κ. 60. 31.

στᾰσιασμός, ὁ, ἡ ἐξέγερσις ἐπαναστάσεως, Θουκ. 4. 130., 8. 94, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 388.

στᾰσιαστής. **οῦ**, ὁ, ὁ ἐξεγείρων εἰς ἐπανάστασιν, Διον. Ἁλ. 6. 70, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 1, 3. — **Ἡ παρ'** Ἀττικοῖς λέξις ἦτο **στασιώτης**, Μοῖρ. 359.

στᾰσιαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς στασιασμόν, ἀντίθετον τῷ **πολιτικός**, Πλάτ. Πολιτ. 303C· λόγοι Αἰσχίν. 83. 34· πράττειν οὐδὲν στ. Πλουτ. Κοριολ. 6.— Ἐπίρρ., στασιαστικῶς ἔχειν, εἶμαι στασιαστικός, διάκειμαι εὐκόλως εἰς στάσιν, περί τι Πλάτ. Φαῖδρ. 263Α· πρός τινα Δημ. 116. 9., 245. 20·

στ. χρῆσθαι τοῖς ὀστρακισμοῖς, μὲ πνεῦμα στασιαστικόν, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 13, 23.

στασίζοντι (=**στασιάζοντι**), μετοχ. δοτ. πτῶσ., Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Rang. Ant. hell. 2477.

στάσιμος, ον, (στάσις): **I.** ἐνεργ., ὁ κάμνων τι νὰ σταθῇ, «σταματῶν», τὰ στάσιμα τοῦ αἵματος, στυπτικά, Ἱππ. 638. 18. **II.** Παθ., ὁ περιερχόμενος εἰς στάσιν, ἀκίνητος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388 ἐπὶ ὕδατος, ἀκίνητον, λιμνάζον ὕδωρ, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 283, Ξεν. Οἰκ. 20, 11, κτλ.· στασιμώτατος ποταμῶν Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 290· στ. αἷμα ὁ αὐτ. 397. 34· στ. ὕδατα, ἀντίθετ. τῷ **φυτά**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 5. **β)** σταθερός, εὐσταθής, ἀκίνητος, δυσκίνητος, στερεός, ὡς τὸ **στρυφνός**, ἀντίθετ. τῷ **ὑγρὸς** καὶ **ῥοώδης**, Ἱππ. 638. 36, πρβλ. 563. 36· τὸ ψυχρὸν ἔοικε στ. εἶναι, ἀντίθετον τῷ **κινητικόν**, Πλούτ. 2. 945F· στ. κίνησις Πλάτ. Σοφιστ. 256B, πρβλ. Θεαίτ. 180B, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 4, 5· πνεῦμα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 11· στ. ἄστρα, οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες, Πολυδ. Δ', 156.— Ἐπίρρ. **-μως**, Ἱππ. 388, 41· συγκρ. **-ωτέρως** Πλάτ. Τίμ. 55E. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, στερεός, εὐσταθής, ἀκλόνητος, Λατιν. constans, φύσεις κόσμιοι καὶ στ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 539D· τὰ στ. γένη ἐξίσταται εἰς νωθρότητα Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 3· φρένιμοι καὶ στ. Πολύβ. 27. 13, 10· **-ώτερος**, ἀντίθετον τῷ **τολμηρότερος**, ὁ αὐτ. 21. 5, 5· τὸ στάσιμον, ἡ εὐστάθεια, ὁ αὐτ. 6. 58, 13· τὸ στ. τοῦ ἵππου, τὸ βαρὺ ἱππικόν, ὁ αὐτ. 6. 65, 6· οὕτως, οἱ στασιμώτατοι τῶν ἀνδρῶν ὁ αὐτ. 15. 16, 4. **3)** ἐπὶ μουσικῆς, ἡ Δωριστὶ στασιμωτάτη καὶ μάλιστ' ἦθος ἔχουσα ἀνδρεῖον Ἀριστ. Πολιτ. 8. 7, 12, πρβλ. 8. 5, 23, Πρβλ. 19. 48· μέτρον στασιμώτατον, ἐπὶ ἡρωϊκοῦ στίχου, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 24, 9· λέξις στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 34·— ἀλλά, **β)** **στάσιμον** (μετὰ τοῦ **μέλος** ἢ ἄνευ αὐτοῦ), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 17, Ἀθήν. 592B, Πολυδ. Δ', 53, ἐν τῇ τραγῳδίᾳ λέγεται χορικὸν ᾆσμα συνεχὲς μὴ διακοπτόμενον διὰ τοῦ διαλόγου ἢ ἀναπαιστικῶν μέτρων καὶ κληθὲν οὕτως ἴσως ἕνεκα τῆς ὁμαλῆς καὶ κανονικῆς ὑφῆς· ἤ, κατ' ἄλλους, ἐπειδὴ τὸ **στάσιμον** ᾔδετο ἀφ' οὗ πλέον ὁ χορὸς ἐλάμβανε τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ μετὰ τὴν **πάροδον**, Ἀριστοφ. Σφ. 270, Ἀριστ. Ποιητ. 12, 8· τὸ **στάσιμον** καλεῖται ὡσαύτως στάσις μελῶν παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1281·— ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ δὲν ὑπῆρχον **στάσιμα**, Ἕρμανν. εἰς Ἀριστ. Ποιητ. ἔνθ' ἀνωτ. **4)** ἀργύριον στ., χρήματα δοθέντα ἐπὶ τόκῳ, Σόλων παρὰ Λυσ. 117. 39. **III.** (**στάσις** A. II) ὁ ζυγισθείς, ὃν δύναταί τις νὰ ζυγίσῃ, τὰ στάσιμα, = σταθμία, Κηφισόδ. ἐν Ἀδήλ. 2· τὸ τῆς πράξεως στ. Πολύβ. 8. 21, 1.

στᾰσιοκοπέω, (κόπτω) διεγείρω στάσιν, ἐπανάστασιν, Νικήτ. Χρον. 157B.

στᾰσιο-ποιός, όν, ὁ διενεργῶν στάσιν, στασιαστικός, ἀνταρτικός, Ἰωσήπ. Βίος 27·— **στασιοποιέω,** ὁ αὐτ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 17. 5, 5· καὶ **στασιοποιΐα,** ἡ, Ὀλυμπιόδ. ἐν τοῖς Α. Β. 1419.

στάσις [ᾰ], **εως, ἡ,** (√ΣΤΑ, ἵ-**στημι**) τοποθέτησις, τὸ νὰ στήσῃ ἢ νὰ στήσῃ τις, τῶν δικτύων Ξεν. Κυν. 2, 8., 9, 16 (ὅπερ ἕτεροι ἑρμηνεύουσι διὰ τῆς σημασ. Β. 1)· τῶν κλιμάκων Πολύβ. 5. 60, 7. **II.** (**ἵστημι** A. **IV**) ζύγισις, ζύγισμα, αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις Ἀριστοφ. Βάτρ. 1401· ἡ στ. τοῦ μισθοῦ, τὸ ζυγίζειν ἢ πληρώνειν μισθόν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

B. (**ἵσταμαι**) τὸ ἵστασθαι, ὁ τρόπος καθ' ὃν ἵσταταί τις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36 (ἕτεροι **βάσιν**)· τὸ ἵστασθαι ἀκίνητον, ἀκινησία, ἀπόφασις τοῦ ἰέναι κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατ. 426D· ἀντίθετον τῷ **φορά**, **κίνησις**, αὐτόθι 437A, 438C, Σοφιστ. 250A, 251D, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 4, κ. ἀλλ.· ὀμμάτων στάσιες, ἀτενὲς βλέμμα, Foës. Ἱππ. 597. 7· στ. ὤτων, ἀνόρθωσις τῶν ὤτων, Πολυδ. Ε', 61. **2)** ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵσταταί τις ἢ πρέπει νὰ ἵσταται, θέσις, ἔχοντες στάσιν ταύτην ἐς τὴν ἐστήκεσαν Ἡρόδ. 9. 21· λέξης .. φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 1· ἰδέσθαι .., τίν' ἔχει στάσιν Εὐρ. Ἀποσπ. 310, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 953· τὴν Ἰνοῦς στάσιν ἑστάναι Εὐρ. Βάκχ. 925· περὶ στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνίζεσθαι Αἰσχίν. 83. 22· τῆς αὐτῆς ἀξιοῦσθαι στάσεως Δημ. 428. 19· στ. ἵππων = **ἱππόστασις**, **σταθμός**, στάβλος, Εὐρ. Ἀποσπ. 445· ὄνων ἵππων τε στάσις Ἔφιππ. ἐν «Πελταστῇ» 3· τῆς στάσεως παρασύρων .. τὰς δρῦς Ἀριστοφ. Ἱππ. 528· κατὰ τὴν στ. δὴ στάντες, ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει, Ἀντίδ. ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1. **β)** σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, ἡ στ. ἤλλακτο τῶν ὡρέων Ἡρόδ. 2. 26· ἡ στ. τοῦ νότου καὶ τῆς μεσαμβρίης αὐτόθι· πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 18. **3)** ἡ θέσις ἢ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, Λατ. status, ἐν τῇ καλλίονι στάσει εἶναι Πλάτ. Φαῖδρ. 253D·— μάλιστα ἐπὶ ἠθικῆς, κοινωνικῆς, πολιτικῆς καταστάσεως, μειρακιώδης Πολύβ. 10. 33, 6· ἰδιώτου Ἐπικτ. Ἐγχ. 48· φιλοσόφου Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 15, 13· στ. ἔχειν ἐν τῷ βίῳ αὐτόθι 1. 21, 1. **4)** στάσις μελῶν, ἴδε ἐν λ. **στάσιμος** II. 3. **II.** σῶμα στρατιωτικόν, συμμορία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1118, Χο. 114, 459, Εὐμ. 311· αἵρεσις φιλοσοφική, Πλουτ. Κικ. 4, καὶ συχν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ.· — ἐντεῦθεν φιλοσοφικὴ θέσις ἢ γνώμη, ὁ αὐτ. π. Π. 2. 48., 3. 33, κτλ. **III.** μάλιστα μερὶς ἢ συμμορία ἐσχηματισμένη ἐπὶ σκοπῷ φατριαστικῷ, παράνομος σύνδεσμος ἔχων πολιτικὰ σχέδια, φατρία, Θέογν. 51, 779, Σόλων 3. 19, Ἡρόδ. 1. 59, 60· ἐπεκράτησε τῇ στάσει αὐτόθι 173· αἱ τῶν Μεγαρέων στάσεις Θουκ. 7. 41·— ὅθεν, **2)** ἐπανάστασις κατὰ τῶν καθεστώτων, πολιτικὴ ἐξέγερσις, διχόνοια, ἔρις ἐμφύλιος, οἴκων Πινδ. Ν. 9. 31, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 5. 28, κ. ἀλλ.· στ. ἀντιάνειρα Πινδ. Ο. 12. 23· σκεπτομένων πόθεν ἡ στ., πόθεν ἤρξατο ἡ ἐπανάστασις, Βατραχομ. 135· στάσις ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο, μάχη, ἀγών, Αἰσχύλ. Πρ. 200· εἰς λόγου στάσιν ἐπελθεῖν Σοφ. Τρ. 1180· στ. γλώσσης ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 634· στάσει νοσοῦσα πόλις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 34· στάσιν ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 56D· στάσεις παύειν Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 14· καταλύειν Ἀριστοφ. Βάτρ. 359· πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλειν Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 11· εἰς στάσεις καθιστάναι Λυσ. 174. 6· κατὰ στάσιν ἀποκτείνειν ὁ αὐτ. 184. 21· ἀντίθετ. τῷ **πόλεμος**, Πλάτ. Πολ. 470B, πρβλ. Φαίδωνα 66C· στάσεις καὶ διαστάσεις Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 12. **3)** διαίρεσις, διαφορά, διαφωνία, στάσιν ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ Θουκ. 2. 20· οὐκ ἔνι στάσις, δὲν ὑπάρχει φιλονικία, Αἰσχύλ. Πέρσ. 738. **4)** μεταφορ., στ. τῶν ἀνέμων Ἀλκαί. Ἀποσπ. 18· ἀνέμων πνεύματα .. στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα Αἰσχύλ. Πρ. 1088· γίγνεταί τις ἀνέμου στ. Πολύβ. 1. 48, 2· στ. κυμάτων Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 2. **IV.** **στάσεις** = τὰ πεφυκότα σπέρματα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 683. **V.** ἀπόφασις, ψήφισμα, Ἑβδ. (Δαν. Ϛ', 7, Α' Μακκ. Ζ', 18).

στᾰσιώδης, ες, (εἶδος) στασιαστικός, Ἀριστ. Προβλ. 30. 11, 3· τὸ κινητικὸν καὶ στ. Πολύβ. 1. 9, 6.—Ἐπίρρ. στασιωδῶς ἔχειν Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 128. **2)** ἐριστικός, φιλοτάραχος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 4.

στᾰσιωρός, ὁ, (ὤρα) ὁ φυλάττων τὸν σταθμὸν ἢ τὴν μάνδραν, ὡς τὰ **θυρωρός**, **πυλωρός**, Εὐρ. Κύκλ. 53, ἴδε Ἕρμαννν.

στᾰσιωτεία, ἡ, κατάστασις ἐν ᾗ ἐπικρατεῖ στάσις, ἔρις, ἀνταρσία, φατριασμός, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **πολιτεία**, Ἀνδοκ. 30. 4, Πλάτ. Νόμ. 715B, 832C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 131.

στᾰσιώτης, ου, ὁ, (**στάσις** B. III) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ μέλη πολιτικῆς μερίδος, οἱ ἀνήκοντες εἰς φατρίαν, ὀπαδοί, οἱ τοῦ Μεγακλέους στ. Ἡρόδ. 1. 60, πρβλ. 59, 173, κ. ἀλλ.· ὁ ἐνεργῶν ὡς σωματοφύλαξ, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ.·— οἱ στ. τοῦ ὅλου, οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν θεωρίαν ταύτην, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξ. **στάσιμοι**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ῥέοντες, Πλάτ. Θεαίτ. 181A, ἴδε παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 46.— Πρβλ. **στασιαστής**. — Καθ' Ἡσύχ. «οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως».

στᾰσιωτικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς στάσεις, στασιαστικός, κατὰ τὸ στ. Θουκ. 4. 130· καιρὸς 7. 57· λόγοι 8. 92.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 6, 15.

στάσκε, Ἰων. γ' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **ἵστημι**, Ἰλ. Γ. 217.

στᾰτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ἵστημι**, πρέπει τις νὰ διορίσῃ, ἄρχοντα Πλάτ. Πολ. 503A.

στάτευσις, ἴδε **στάθμευσις**.

στᾰτήρ, -ῆρος, ὁ, √ΣΤΑ, **ἵ-στημι** A. IV) βάρος τι, = **λίτρα**, κρόκης πέντε στατῆρες Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 7, πρβλ. Πολυδ. Δ', 173, Φώτ. **II.** νόμισμα ὡρισμένου βάρους ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐξ ἀργύρου, κυρίως τὸ ἓν τρισχιλιοστὸν τοῦ ταλάντου (ἴδε **τάλαντον** Π. 2)· **1)** ὁ χρυσοῦς στατὴρ ὁ μάλιστα γνωστὸς ἐν Ἀθήναις ἦτο ὁ Περσικὸς (Ἡρόδ. 3. 130), ὅστις ἔλαβε τὸ ὄνομα στατὴρ Δαρεικὸς ἢ ἁπλῶς Δαρεικός, κατὰ τὰς πλείστας μαρτυρίας ἐκ τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος ὃ καθιέρωσε Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπους (πρβλ. Louis d'or, Napoléon, ὡς ὀνόματα νομισμάτων Γαλλικῶν), ἂν καὶ ὁ Περσικὸς στατὴρ εἶναι ἀρχαιότερος τοῦ Δαρεικοῦ, Ἡρόδ. 7. 28, Θουκ. 8. 28, πρβλ. Ἁρποκρ.· ἐζύγιζε δὲ τὸ ἓν τρισχιλιοστὸν τοῦ Εὐβοϊκοῦ χρυσοῦ ταλάντου καὶ εἶχεν ἀξίαν περίπου δραχμῶν νέων 27,50. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔκοπτον ἐνίοτε χρυσοῦς στατῆρας ὀλίγον βαρυτέρους τῶν Περσικῶν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἔχοντας, ἀμφότεροι δὲ ἐκαλοῦντο **στατῆρες** ἢ **στατῆρες** χρυσοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1041, Πλ. 816, Πλάτ. Εὐθύδ. 299E· Φίλιππος ὁ Μακεδὼν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔκοψαν στατῆρας χρυσοῦς τοῦ αὐτοῦ βάρους πρὸς τοὺς Ἀττικούς, οἱ ἐκλήθησαν **Φιλίππειοι** καὶ **Ἀλεξάνδρειοι**, Πολυδ. Θ', 59, 84. Οἱ στατῆρες οὗτοι εἶχον βάρος δύο δραχμῶν Σολωνικῶν (ἴδε **τάλαντον** II. 2. β)· καὶ παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 1. 7, 18 εὑρίσκομεν ὅτι 10 Ἀττικὰ τάλαντα (60,000 δραχμαὶ) ἐπληρώθησαν διὰ 3000 Δαρεικῶν (ὑπολογιζομένου τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὸν ἄργυρον ὡς 10 : 1). **2)** οἱ ἀρχαιότατοι χρυσοῖ στατῆρες ἦσαν πιθανῶς οἱ τῆς Κυζίκου καὶ Φωκαίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (**Κυζικηνοὶ** καὶ **Φωκαῖται**), οἵτινες ἀμφότεροι εἶχον βάρος διπλοῦν τοῦ Δαρεικοῦ, ἀλλὰ πολλάκις τοσοῦτον μετ' ἄλλων μετάλλων μεμιγμένοι ὥστε ἡ τιμὴ αὐτῶν ἦτο πολὺ μικρά· παρὰ Δημ. 914. 11 ὁ **Κυζικηνὸς** λέγεται ὡς δυνα-

μενος μόνον 28 δραχμὰς Ἀττικὰς (ἀντὶ 40), πρβλ. 1019, 16, Θουκ. 4. 52, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 6, 23· οἱ στατῆρες τοῦ Κροίσου (Ἡρόδ. 1. 54) ἦσαν πιθανῶς τοιοῦτοι ἀλλ' ἀμιγέστεροι, εὐδόκιμος ὁ Γυγάδας χρυσὸς καὶ οἱ Κροίσειοι στατῆρες Πολυδ. Γ', 87. **3)** ὑπῆρχεν ἐν χρήσει ἀργυροῦς στατὴρ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἔχων βάρος ἓν τρισχιλιοστὸν τοῦ Βαβυλωνιακοῦ ταλάντου (ἢ 1/3 τοῦ Δαρεικοῦ)· ἀργυροῦν δὲ νόμισμα ἔχον τὸ ἥμισυ τοῦ βάρους τούτου ἦτο ὁ **σίγλος** (ὃ ἴδε) ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν δραχμὴν (δηλ. τὸ ἓν ἑξακισχιλιοστὸν) τοῦ Βαβυλωνιακοῦ ταλάντου, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6. **4)** ὑπῆρχεν ὡσαύτως Ἑλληνικὸς ἀργυροῦς στατὴρ (ὀλίγῳ βαρύτερος τοῦ προμνησθέντος (3)), ὅστις ἦτο τὸ ἓν τρισχιλιοστὸν τοῦ Αἰγινητικοῦ ταλάντου κατὰ τὸ βάρος, αὐτόθι 5. 2, 22. **5)** Ὁ Κορίνθιος ἀργυροῦς στατὴρ ἐκόπτετο κατ' εὐθεῖαν συμφώνως πρὸς τὴν Περσικὴν νομισματικὴν μονάδα (ὡς τὰ Σολώνεια ἀργυρᾶ νομίσματα)· τὸ βάρος αὐτοῦ καὶ ἡ ἀξία ἀμφισβητοῦνται, ἴδε Jowett εἰς Θουκ. 3. 70. **6)** μεταγενέστεροι συγγραφεῖς καλοῦσι τὸν Ἀττικὸν ἀργυροῦν στατῆρα τετράδραχμον (ὅπερ εἶναι τὸ συχνότατον ἀργυροῦν νόμισμα τῶν Ἀθηνῶν) στατῆρα Α. Β. 307. 13, πρβλ. Φώτ. ἐν λέξ. **στατήρ**. **III.** ὁ ὀφείλων χρήματα, χρεώστης, πολλοὶ στατ., ἀπεδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς Ἐπίχ. 79 Ahr. — Καθ' Ἡσύχ.: «στατήρ· τετράγραμμος».

στατηριαῖος, α, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν ἑνὸς στατῆρος, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Καλλ.» 3.

στατιαῖον· «τὸ πενταμνοῦν. καὶ διστάτους τυροὺς τοὺς δεκάμνους» Ἡσύχ.

στατίας, ου, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **σταιτίτης**, Ἡσύχ.

στατίζω, ποιητ. ἀντὶ **ἵστημι**, τοποθετῶ· Παθ. = **ἵσταμαι**, Εὐρ. Ἄλκ. 90. **II.** τὸ ἐνεργ. ὡσαύτως κεῖται ἀμεταβ., ἵσταμαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 315. — Καθ' Ἡσύχ. «ἱερῶνται. αὐλίζονται. ἵστανται».

στατικός, ή, όν, (ἵστημι) ὁ φέρων στάσιν, ἀναγκάζων τινὰ νὰ σταθῇ ἀκίνητος, Ἀριστ. Προβλ. 13. 5· ἄρτου γένος στ. κοιλίας Στράβ. 824· ὅθεν, στυπτικός, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 80F· ἡ στατική, στυπτική τις βοτάνη, statice, Διοσκ. π. Εὐποριστ. 2. 82. **II.** (**ἵστημι** Α. IV) ἔμπειρος εἰς ζύγισιν, Πλάτ. Περὶ Δικ. 373C, Ε·—ἡ στατική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ζυγίζειν, ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 166Β· ἀντίθετ. τῷ **μετρητική**, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 55Ε· ἀρχὴ στ., ἀντίθετ. τῷ **κινητική**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 1, πρβλ. 4. 2, 5, Τοπ. 4. 6, 6. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ', 171.

στατίνη· «ἡ ἐκ στέατος πεποιημένη καὶ ἁπλῆ» Ἡσύχ.

στάτινος, στατίτης, (στάς) Ἀττ. ἀντὶ **σταιτ-** [ᾱ].

στατιών, ἡ, = τῷ Λατ. statio, Συλλ. Ἐπιγρ. 5853. 3, κ. ἀλλ.· καὶ **στατιωνάριος**, ὁ, = stationarius, αὐτόθι 32.

στατός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ἵστημι**, τοποθετημένος, στατὸς ἵππος, ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῷ σταύλῳ μένων ἀργὸς καὶ τρεφόμενος, Ἰλ. Ζ. 506, Ο. 263· στατὸν ὕδωρ, στάσιμον ὕδωρ, Σοφ. Φιλ. 716· στατοῖς λίκνοισι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 724· στ. λίθος, ἑστημένος, ἱδρυμένος, ὄρθιος, Ἀνθ. Π. 9. 806· — στατὸς χιτὼν = ὀρθοσταδίας ἢ στάδιος χιτὼν (ἴδε **στάδιος** Ι. 3), Πλουτ. Ἀλκιβ. 32· καὶ μόνον **στατός** (ἄνευ τοῦ χιτών), Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 16, 9· στ. θώραξ = στάδιος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1227. **II.** οἱ στατοί, = ἀγαθοεργοί, Α. Β. 305, πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ.

στάτρια· «ἐμπλέκτρια» Ἡσύχ.

στάτωρ, -ορος, ὁ, = τῷ Λατ. stator, Συλλ. Ἐπιγρ. 4956. 23. — Ἀλλὰ κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 135 **στάτωρος** ἡ γενική.

σταῦ, ἴδε **δίγαμμα**.

σταυρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ὅμοιος πρὸς σταυρόν, διὰ σταυροῦ, σημεῖον, θάνατος, σχῆμα Βυζ.

σταυρίον καὶ **σταυρίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **σταυρός**, Βυζ.

σταυρο-γράφέω, γράφω, σχηματίζω τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σημειώνω σταυροειδῶς, Τζέτζ. ἐν τοῖς Κραμήρ. Παρ. Ἀνεκδ. 1. 63.

σταυρο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος τὸν σταυρόν, Ἐκκλ.·— οὐδ. ὡς οὐσιαστ., τὸ μέρος ἔνθα στήνεται ὁ σταυρός, αὐτόθι.

σταυροειδῶς, (εἶδος) Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἢ σχῆμα σταυροῦ, Ἡσύχ.

σταυρο-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὸν σταυρόν, Ἐκκλ.

σταυρό-μορφος, ον, (μορφή) ὁ ἔχων μορφὴν σταυροῦ, Πισίδ.

σταυροπαγής, ές, (πήγνυμι) ὁ σταυρωθείς, Εὐδοκία.

σταυροπάτης [ᾰ], ὁ, ὁ πατῶν τὸν σταυρόν, ἀποστάτης· ἐντεῦθεν **σταυροπατέω**, καταπατῶ τὸν σταυρόν· καὶ **-πατία**, ἡ, τὸ καταπατεῖν τὸν σταυρόν, ἀποστασία ἀπὸ τῆς πίστεως, μάλιστα δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπιορκούντων, Ἐκκλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 289.

σταυρο-πήγιον, τό, τὸ ἐμπήγειν ἢ στήνειν σταυρόν, οἷον κατὰ τὰ ἐγκαίνια ἐκκλησίας· ὡσαύτως τὸ δικαίωμα τοῦ ποιεῖν οὕτω, Βυζ. **II.** σταυρὸς ἢ ὄργανον βασανιστικόν, Βυζ.

σταυρο-προσκύνησις, εως, ἡ, ἡ προσκύνησις τοῦ σταυροῦ, Βυζαντ.

σταυρός, ὁ, ὄρθιος πάσσαλος ἢ ξύλον μακρόν, σταυροὺς ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα πυκνοὺς καὶ θαμέας Ὀδ. Ξ. 11, πρβλ. Ἰλ. Ω. 453, Θουκ. 4. 90, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 21· ἐπὶ πασσάλων ἐμπεπηγμένων ὅπως χρησιμεύωσιν ἀντὶ θεμελίου, Ἡρόδ. 5. 16, Θουκ. 7. 25· πρβλ. **σταύρωμα**. **II.** δύο ξύλα σταυροειδῶς προσηρμοσμένα, οἷον τὸ Ρωμαϊκὸν ὄργανον θανατώσεως, Διόδ. 2. 18, πρβλ. Πλούτ. 2. 554Α· ἐπὶ τὸν στ. ἀπάγεσθαι Λουκ. Περεγρ. 34· στ. λαμβάνειν, αἴρειν, βαστάζειν, μεταφορ. ἐπὶ ἑκουσίων παθημάτων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 38, κατὰ Λουκ. θ', 23, ιδ', 27· τὸ σχῆμα αὐτοῦ παρίσταται διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ γράμματος **Τ**, Λουκ. Δίκη Φων. 12, πρβλ. **σταυρωτός**· — ὡσαύτως πάσσαλος ἢ σκόλοψ πρὸς ἀνασκολόπισιν, Πλουτ. Ἀρτοξ. 17. **2)** τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὡς σφραγὶς εἰς συμβόλαια, ὁμόλογα, κτλ., Βυζ. **3)** τὸ σκῆπτρον τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Βυζ. **4)** διακριτικόν τι σημεῖον ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις Böckh εἰς Σχολ. Πινδ. σ. 3. (Ἡ √ΣΤΑΥ ἢ ΣΤΑϜ προέκυψε κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς √ΣΤΑ, **ἵ-στη-μι**· πρβλ. Σανσκρ. sthâv-aras (σταθερός)· Ζενδ. st ıv-ra (strong)· Λατ. stiv-a in-stau-ro· Γοτθ. stiur-jan (**ἱστάναι, διαβεβαιοῦσθαι**).)

σταυρό-τῠπος, ον, σεσημειωμένος διὰ τοῦ σταυροῦ, ἔχων σχῆμα σταυροῦ, Ἐκκλ. Ἐπίρρ. **-πως**. Ἡσύχ.

σταυροφάνεια, ἡ, (φανῆναι) ἡ ἐπιφάνεια ἢ ἐμφάνισις (φανέρωσις) τοῦ Σταυροῦ, Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. **σταυροφανῶς**, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ, Ἀνθ. Π. 1. 60.

σταυρο-φόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων τὸν σταυρόν, Ἀνθ. Π. 8. 146, Βυζ.—**σταυροφορέω**, φέρω (βαστάζω) τὸν σταυρόν, Νικήτ. Χρον. 253Α.

σταυρο-φύλαξ [ῠ], **-ᾰκος, ὁ,** ὁ φυλάττων τὸν σταυρόν, Ἐκκλ.

σταυρο-χάρής, ές, (χαρῆναι) ὁ χαίρων διὰ τὸν σταυρόν, ἀγαπῶν τὸν σταυρόν, Εὐδοκία.

σταυρόω, (σταυρός) περιφράττω διὰ σκολόπων ἢ πασσάλων, περιχαρακῶ τόπον τινά, Θουκ. 7. 25· στ. τὰ βάθη ξύλοις Διόδ. Ἐκλογ. 507. 69.— Παθητ., Θουκ. 6. 100. **II.** σταυρώνω, ἀνασκολοπίζω, ἐπὶ σταυροῦ προσηλώνω, Πολύβ. 1. 86, 4, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κ', 19, κτλ.· πρβλ. **ἀναστ-**· — μεταφορ., στ. τὴν σάρκα, σταυρώνω αὐτήν, καταστρέφω τὴν δύναμιν αὐτῆς, Ἐπιστ. πρ. Γαλ. ε', 24, πρβλ. ϛ', 14.

σταύρωμα, τό, περίφραγμα διὰ πασσάλων, χαράκωμα, Λατιν. vallum, Θουκ. 5. 10., 6. 64, 74, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 3, κτλ.

σταυρώσιμος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σταύρωσιν, ἡμέρα στ. Ἐκκλ. **2)** ὁ ἄξιος σταυρώσεως, Λατ. fur if r, Ἡσύχ.

σταύρωσις, ἡ, ἡ τοποθέτησις σταυρωμάτων ἢ χαρακωμάτων, ἡ διὰ σκολόπων περίφραξις, Θουκ. 7. 25. **II.** προσήλωσις εἰς σταυρόν, ἀνασκολόπισις, Ἐκκλ.

σταυρωτής, οῦ, ὁ, ὁ σταυρώνων, Εὐστ. Πονημάτ. 162. 11.

σταυρωτός, ή, όν, ὁ πεποιημένος εἰς σχῆμα σταυροῦ, ἔχων τὴν μορφὴν σταυροῦ, Βυζ.

στᾰφῐδευταῖος, α, ον, (σταφίς) ὁ ἐκ ξηρῶν σταφυλῶν ἤτοι σταφίδων, ὡς τὸ **στεμφυλίτης**, Ἱππ. 497. 8· **σταφίδιος** οἶνος, ὁ ἐξ ἀσταφίδων, αὐτόθι 7· **σταφιδίτης** οἶνος Γλωσσ., ἑτέρα γραφὴ **σταφιδευτέος**, ἴδε Θ. Παπαδημητρακόπουλον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 111.

σταφῐδο-ποιία, ἡ, ἡ παρασκευὴ σταφίδων, ξήρανσις αὐτῶν, Γεωπον. 5. 52.

σταφῐδόω, ξηραίνω σταφυλάς, μεταβάλλω αὐτὰς εἰς ἀσταφίδας, Διοσκ. 5. 27.— Παθ., Γεωπ. 5. 45, 4.

σταφίς, -ίδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἀσταφίς**.

στάφος· «σκάφος. λεκάνη» Ἡσύχ.

στᾰφῠλάγρα, ἡ, (σταφυλή, ἀγρεύω) λαβὶς δι' ἧς λαμβάνεται ἡ (πρὸ τοῦ φάρυγγος) σταφυλή, ὁ σταφυλίτης, Ἱππ. 21. 20. Παῦλ. Αἰγ. 6.31· ὅστις ἔχει καὶ (3. 26) **σταφυλεπάρτης**, ὁ, (ἐπαίρω) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

σταφῠλή, ἡ, βότρυς, «τσάμπουρο», «σταφύλι», σταφυλῇσι μέγα βριθουσαν ἀλωὴν Ἰλ. Σ. 561· ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι Ὀδ. Ε. 69, πρβλ. Η. 121· σταφυλαὶ παντοῖαι Ω. 343, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 844Ε, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 11· πυρραίαις στ. Θεόκρ. 1. 46· ἐπὶ ὡρίμων, προσφάτων σταφυλῶν, ἀντίθετον τῷ **ὄμφαξ** καὶ τῷ **σταφίς**, Ἀνθ. Π. 5. 304. **II.** ἡ πρὸ τοῦ φάρυγγος κατὰ τὸν λαιμὸν σταφυλή, ὁ σταφυλίτης, uvula, ὅταν κατὰ τὸ ἄκρον οὕτως οἰδαίνηται ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς σταφυλὴν κρεμαμένην ἐκ τῆς κληματίδος, Ἱππ. Προγν. 45, Νικοφ. ἐν Ἀδήλ. 8, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12· πρβλ. F ës Oe on., καὶ ἴδε ἐν λ. **κατάρροος**. **III.** παροξ. **σταφύλη**, στάθμη ἢ κανὼν μολύβδινος δεικνύων τὴν εὐθεῖαν γραμμήν, τὸ «μολύβι» τῆς στάθμης, Ἵπποι.. σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, κατὰ τὸ ὕψος ἴσας μέχρι τοῦ ἐπιπέδου τοῦ κανόνος, Ἰλ. Β. 765· πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 159, Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. 742. 44.

στᾰφῠληκόμος, ον, (κομέω) ὁ καλλιεργῶν σταφυλάς, ἀμπελουργός, Νόνν. Δ. 9. 29., 12. 21.

σταφῠλητομία, ἡ, ἡ τομὴ τῆς σταφυλῆς (τῆς πρὸ τοῦ φάρυγγος), τοῦ σταφυλίτου, Πολυδ. Δ', 185.
σταφῠλη-τόμος, ον, ὁ κόπτων σταφυλάς, Νόνν. Δ. 7. 165. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.
σταφῠληφόρος, ον, (φέρω) ὁ φέρων σταφυλάς, Πλανούδ.
σταφῠλίζω, (σταφύλη) ποιῶ τι ἐπίπεδον, ἰσοπεδῶ· «συνδυάζειν τὰς ᾤας τοῦ ἱματίου» Ἡσύχ.
σταφῠλῖνος, η, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ σταφυλῶν, «σταφυλένιος», ἀμφίβολ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 858.
σταφῠλῖνος, ὁ, καὶ (Νουμήν. παρ' Ἀθην. 371C) ἡ, εἶδος δαυκίου ἢ ἴσως κοκκινογουλίου, Ἱππ. 686. 37, Νίκ. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 5. 2) = **βρυωνία**, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 858. II. **σταφυλῖνος**, ὁ, ἔντομον ἔχον περίπου τὸ μέγεθος τῆς **σφονδύλης** (ὁ Sundev. νομίζει ὅτι εἶναι ἡ Meloë), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 6, Ἡσύχ.
σταφύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σταφυλή**, Μᾶρκ. Ἀντων. 6. 13.
σταφῠλίς, -ίδος, ἡ, ὡς τὸ **σταφυλή**, βότρυς, «σταφύλι», Θεόκρ. 27. 9. II. ἡ ἐν τῷ στόματι σταφυλὴ ἐξῳδηκυῖα, ὁ σταφυλίτης πρησμένος, Ἱππ. 471. 4, Ἡσύχ.
σταφῠλίτης, ὁ, ὁ τὰς σταφυλὰς φυλάττων, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 41.
σταφῠλο-δοχεῖον, τό, Πολυδ. Ζ', 151, Γ', 129, Ἡσύχ.· καὶ **-δόχιον**, ὁ αὐτ. Α', 245, Α. Β. 303, τόπος ἢ δοχεῖον ἐν ᾧ αἱ σταφυλαὶ ἐμβάλλονται πρὸς πάτησιν, ληνός, «πατητῆρι».
σταφῠλό-δενδρον, τό, ὄνομα δένδρου παρὰ Πλιν. Ν. Η. 16. 27.
σταφῠλο-δρόμης, Δωρ. -ας, ὁ, ὁ τρέχων κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Καρνείων (πιθαν. κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τρυγητοῦ), Ἐπιγραφ. Λακων. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1387-8· **-δρόμος** ἐν τοῖς Α. Β. 305· «παρορμῶν τοὺς ἐπὶ τρύγῳ» Ἡσύχ.
σταφῠλο-κάτοχον, τό, = **σταφυλάγρα**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀετίου.
σταφῠλο-καύστης, ὁ, ὄργανον πρὸς καῦσιν ἢ καυτηρίασιν τῆς ἐν τῷ στόματι σταφυλῆς, τοῦ σταφυλίτου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 31.
σταφῠλοκλοπίδης, ὁ, ὁ κλέπτων σταφυλάς, Ἀνθ. Π. 9. 348.
σταφῠλοτομέω, κόπτω σταφυλάς, ἢ κόπτω τὴν (ἐν τῷ στόματι πρὸ τοῦ φάρυγγος) σταφυλήν, τὸν σταφυλίτην· αἱ δύο σημασίαι φαίνονται συγχεόμεναι παρὰ τῷ Ἀρτεμιδ. 3. 46.
σταφῠλο-τόμον, τό, μαχαίριον πρὸς τομὴν τῆς σταφυλῆς (τῆς ἐν τῷ στόματι), τοῦ σταφυλίτου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 31.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.
σταφῠλο-φόρος, ον, ὁ φέρων σταφυλάς, κόφινοι Εὐστ. 1625, 14. II. τὸ στ. μόριον, = **σταφυλὴ** I. 2, ἡ uvula, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 12.
σταφύλωμα, τό, πάθημα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔσωθεν τοῦ κερατοειδοῦς, Διοσκ. 1. 137.
σταχάνη, ἡ, (ἵστημι, στήκω) ζυγός, Δωρ. λέξ., «δικαιότερος σταχάνης: ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. Σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν· ἴσως παρὰ τὴν στάσιν» Παροιμιογρ. τ. Α', σ. 62, Σουΐδ., κτλ.· ἴδε Λοβεκ. Παθ. 176.
στάχι, -ιος, τό, εἶδος μίλτου, Χοιροβ. 1. 373.
στάχος, τό, Ἰνδικὴ ἢ Συριακὴ νάρδος, Ἱερόφιλ. παρὰ τῷ Ideler Phys. 1. 409 κέξ., πρβλ. Salmas. in Solin. σελ. 746 κέξ.
σταχυηκομάω ἢ -έω, εἶμαι κατακεκαλυμμένος ὑπὸ σταχύων σίτου, φέρω, παράγω στάχυας σίτου, ἐπὶ ἀγρῶν, Ὀππ. Κυν. 2. 150· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 629.
σταχυη-κόμος, ον, ὁ καλλιεργῶν στάχυας σίτου, ἐπιμελόμενος τῶν «γεννημάτων», Δημήτηρ Νόνν. Δ. 1. 104.
σταχυη-λόγος, ον, ὁ συλλέγων στάχυας σίτου, Εὐστ. 100. 14.
σταχυηρός, ά, όν, ὁ φέρων στάχυας σίτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 4· τὰ σταχυηρά, τὰ φυτὰ ὅσα φέρουσι στάχυας, τὰ σιτηρά, τὰ δημητριακά, τὰ «γεννήματα», ὁ αὐτ. 1. 11, 4, κτλ.
σταχυη-τόμος, ον, ὁ κόπτων στάχυας σίτου, θερίζων, ὅπλον Ἀνθ. Π. 6. 95.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 319.
σταχυη-τρόφος, ον, ὁ τρέφων στάχυας σίτου, αὖλαξ Ἀνθ. Π. 7. 209.
σταχυη-φόρος, ον, ὁ φέρων στάχυας σίτου, Ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 948, Φίλων 2. 583, Μανέθων 4. 454.
σταχύϊνος, η, ον, ὁ ἀνήκων εἰς στάχυν σίτου ἢ ὅμοιος αὐτῷ, ἐκ σταχύων, Λατ. spiceus, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ.
σταχυίτης [ῑ], ὁ, συνώνυμ. τῷ **ποταμογείτων**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 4. 101, 135.
στάχυ-μήτωρ, -ορος, ἡ, μήτηρ τῶν σταχύων, τοῦ σίτου, ἐπὶ τῆς Ἴσιδος, Ἀνθ. Πλαν. 264.
στάχυο-βολέω, ἐκβάλλω, ἀναδίδω στάχυας, «ξεσταχώνω», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 2.
σταχυο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα στάχυος, ὅμοιος πρὸς στάχυν, Διοσκ. 4. 15·— οὕτω **σταχυόθριξ**, **-τρίχος**, ὁ, ἡ, νάρδος Ἀνθ. Π. 4. 1, 45.
στάχυολογέω, συλλέγω στάχυας σίτου, «σταχολογῶ», Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 32, Σουΐδ.· καὶ **-λογία**, ἡ, Γλωσσ.
στάχυόομαι, Παθ., αὐξάνομαι εἰς στάχυν, σχηματίζω στάχυν, «ξεσταχώνω», σπέρμα Διοσκ. 4. 1.
στάχυο-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων πλοκάμους ἐκ σταχύων, Ὀρφ. Λιθ. 240.
στάχυο-στέφᾰνος, ον, ὁ ἐστεμμένος διὰ σταχύων, Δηώ Ἀνθ. Π. 6. 104.
στάχυο-τόμος, ον, ὁ κόπτων στάχυας σίτου, θερίζων, Γραμμ.· —**σταχυοτομέω**, θερίζω σῖτον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 982. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.
στάχυο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων στάχυας σίτου, Ὀρφ. Ὕμν. 39. 3.
στάχυο-φόρος, ον, ὁ φέρων στάχυας σίτου, Γλωσσ.· — **σταχυοφορέω**, φέρω στάχυας, Φίλων 2. 400·— καὶ **-φορία**, ἡ, τὸ φέρειν στάχυας, Φώτ. παρὰ Maii Coll. Vat. 1. 307 (ἔνθα **-εία**).
σταχυο-φυέω, παράγω στάχυας, Γλωσσ.
στάχυς [σταχῡς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 5], -υος, ὁ· πληθ., Ἐπικ. δοτ. **σταχύεσσι** Ἰλ. Ψ. 598· αἰτ. **στάχῡς** Ἀριστοφ. Ἱππ. 393· — στάχυς σίτου, Λατ. spica, ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 471, κτλ.· τοὺς ὑπερέχοντας τῶν στ. Ἀριστ. Προβλ. 3. 13, 17· ἐν τῷ ἑνικῷ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 761, Ἀποσπ. 304, 305, Σοφ. Ἀποσπ. 462b, καὶ συχν. παρ' Εὐρ·— μεταφορ., στ. ἄτης Αἰσχύλ. Πέρσ. 821· ἐκ καλάμης .. στάχυες, ἐπὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Βακχυλίδου, Ἀνθ. Π. 4. 1, 34·— παρ' Εὐρ., ἐπὶ τῶν Θηβαίων Σπαρτῶν, Φοίν. 939, Ἡρ. Μαιν. 5, Βάκχ. 264· καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 393, ἐπὶ τοῦ θερισμοῦ τοῦ Κλέωνος συλλαβόντος τοὺς Σπαρτιάτας ἐν Σφακτηρίᾳ. 2) καθόλου, τέκνον, βλαστός, ἔκγονον, στ. ἄρσην Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 22, πρβλ. Λυκόφρ. 214· δισσὸν Βερέου στ. Ὀρφ. Ἀργ. 216· τέκνων Μανέθων 6. 304· ἀνδρῶν Νόνν. Δ. 18. 267· Ἑλλάδος ὀμώων ἄγαμον στ. Ἀνθ. Π. 9. 362. 3) ὄνομα ἀστέρος ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῆς Παρθένου, spica Virginis, Ἄρατ. 97· ἐν τῷ πληθ., Μανέθων 2. 134. II. τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὑπογαστρίου, Λατ. pubes, Πολυδ. Β', 168, Εὐστ. 194. 4. III. τὸ φυτὸν stachys, Διοσκ. 3. 120, Πλίν. 24. 86. IV. νάρδου στάχυ = στάχος, Γεωπ. 7. 13, 1. V. χειρουργικός τις ἐπίδεσμος, ὃν περιγράφει ὁ Ὀρειβάσ. 106 Mai., Ἡσύχ. Ἡ √ΣΤΑΧ προῆλθεν ἴσως κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς √ΣΤΑ, ἵ-στη-μι· ὁ δὲ τύπος ἀ-σταχυς ἔχει προτεταγμένον τὸ εὐφων. α).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 121.
σταχυώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς στάχυν σίτου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν δημητριακῶν, τὰ σταχυώδη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14, 2., 8. 3, 3·— στ. κούρη, ὁ ἀστερισμὸς τῆς Παρθένου, Νόνν. Δ. 2. 655.
στεάζω, παχύνω, Θεόδοτ. ἐν Παλ. Διαθ.
στέᾱρ, τό, γεν. **στέατος** [ἴδε ἐν τέλ.]· συνηρ. **στῆρ** (Ἀρχιγέν. παρὰ Γαλην. 13. 476· γενικ. **στηρὸς** Afr. Cest. 294D· ὡσαύτως **στεῖαρ**, Χοιροβ. 1. 281· (√ΣΤΑ, ἵ-στη-μι)·—πάχος σκληρόν, πάχος, «ξύγγι», οἷον ἔχουσι τὰ μηρυκαστικὰ ζῶα, Λατιν. sebum, ἀντίθετον τῷ **πιμελὴ** (Λατιν. adeps, τὸ μαλακὸν πάχος), ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν, στρογγύλον πλακοῦντα ἐκ στέατος, Ὀδ. Φ. 178, 183· οὔτε πιμελὴν οὔτε στέαρ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 5, 2· τὸ τῶν ἰχθύων στ. πιμελῶδες ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 17, 3, κ. ἀλλ.·— ἀλλ' εὑρίσκομεν τὸ **στέαρ** ἀντὶ τοῦ **πιμελὴ** παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 5. 4, 28, κτλ.· οὕτω, στ. χήνειον, ὀρνίθειον Διοσκ. 2. 93. II. = **σταῖς**, φύραμα ἐξ ἀλεύρου ζειᾶς, Ἱππ. 570. 6., 610. 19, Ἀριστ. Προβλ. 4. 21, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2, ἔνθα ἴδε Schneid. εἰς Στράβ. 823 (ὅστις μνημονεύει Ἡρόδ. 2. 36, ἔνθα παρ' ἡμῖν κεῖται **σταῖς**), πρβλ. Ἑβδ. (Δευτ. ΛΒ', 14, Ψαλμ. ΠΑ', 16, κ. ἀλλ.)· ὡς τἀνάπαλιν **σταῖς** (ὃ ἴδε) εὕρηται ἀντὶ τοῦ **στέαρ**. [Ἡ γενικὴ κεῖται ὡς δισύλλ. **στέατος** ἐν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ **στέᾱτι** τρισύλλαβ., Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 38· **στεάτιον** [ᾰ] ὡς τετρασύλλ., Ἄλεξ. ἐν «Ἐρετρ.» 1].
στεάτῐνος, η, ον, (**στέαρ** II), = **σταΐτινος**, Αἴσωπ. 36 (Furia)·— ὡσαύτως **στεατίτης** (ἐξυπακ. πλακοῦς), ὁ, Ἡσύχ.
στεάτιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στέαρ**, ὃ ἴδε ἐν τέλ. II. = **ζύμη**, Παῦλ. Αἰγ. 3. 28.
στεᾱτο-κήλη, ἡ, στεατώδης τις σχηματισμὸς κατὰ τὸν σάκκον τῶν ὄρχεων, Γαλην.
στεᾱτόομαι, Παθ., παχύνομαι, πιαίνομαι, μόσχοι **ἐστεατωμένοι** Ἑβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΛΘ', 18). II. ἔχω στεάτωμα, Ἱππιατρ.
στεᾱτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στέαρ ἢ «ξύγγι», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 17, 2, κ. ἀλλ.· ζῷα στ., τὰ ἔχοντα στέαρ ἢ «ξύγγι», ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 6, 2, Διοσκ., κλπ.
στεάτωμα [ᾰ], τό, στεατῶδες οἴδημα, Γαλην., κλπ., ἴδε Πολυδ. Δ', 103· — ὡσαύτως ὑποκορ. **στεατωμάτιον**, τό, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. 37 Mai.
στεγάζω, μέλλ. -άσω, = **στέγω**, σκεπάζω, ἀσπίδες τὰ σώματα στεγάζουσι Ξεν. Κύρ. 7. 1, 32· τὸ στεγάζον, ἐπὶ τοῦ σώματος ὅπερ σκεπάζει τὴν ψυχήν, Διογ. Λ. 10. 65· καλύπτω διὰ στέγης οἰκοδόμημά τι, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2056c, κ. ἀλλ.·

μεταφορ., ὕπνος στ. τινα, καλύπτει, περιλαμβάνει, Σοφ. Ἠλ. 817.—Παθ., στεγάζεσθαι τῇ γῇ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 3· πλοῖον ἐστεγασμένον, ἔχον κατάστρωμα, Ἀντιφῶν 132. 8, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 13.

στεγάνη [ᾰ], ἡ, σκέπασμα, Ἀνθ. Π. 6. 294. Ἐντεῦθεν, **στεγανέω**, εἶμαι ὑπὸ σκέπασμα, Ἡσύχ.

στεγανί(ῆ)σαι· «στέγῃ ὑποδεχθῆναι» Ἡσύχ.

στεγᾱ-νόμιον, ἐνοίκιον οἰκίας, Ἀθήν. 8D, Πολυδ. Α', 74, Γ', 20, Ἡσύχ.· **στεγονόμιον**, Εὐστ. 1761. 25, Ἐκκλ.

στεγᾱνόμος, **ον**, (**στέγη**, **νόμος** III) ὁ κατοικῶν οἰκίαν τινά, Λυκόφρ. 1095· ὁ στεγανόμος, ὁ οἰκοδεσπότης, Πολυδ. Α', 75, Γ', 20· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 641.

στεγᾰνό-πους, **-οδος**, ὁ, ἡ, ὁ καλύπτων ἑαυτὸν διὰ τῶν ποδῶν του, Ἀλκμὰν 56 (Welck.)· πρβλ. **σκιάποδες**. **II**. ὁ ἔχων πόδας στεγανοὺς ἢ διὰ μεμβράνης ἡνωμένους τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν, ἀντίθετον τῷ **σχιζόπους**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 3., 8. 3. 15, κ. ἀλλ.· τὰ στεγανόποδα ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 8, κ. ἀλλ., Ἡσύχ.· πρβλ. **στεγνός**.

στεγᾰνός, **ή**, **όν**, (στέγω) ὁ καλύπτων οὕτως ὥστε νὰ ἀποκλείῃ ὑγρασίαν, ἀδιάβροχος, ἀδιαπέραστος ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ, τρίχες Ξεν. Κυν. 5, 10· πλοῖα Ἀριστ. Ἀποσπ. 513· κλῶνες .. κεράμων στεγανώτεροι Ἀνθ. Π. 9. 71· πυκνὸν καὶ στεγανὸν Πλούτ. 2. 692A· προβλημάτων στεγανώτατον πρὸς οἰστοὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 49· πρβλ. **στεγνός**. **2**) καθόλου, καλύπτων, περικλείων, περιορίζων, δίκτυον Αἰσχύλ. Ἀγ. 358. **II**. καλῶς ἐστεγασμένος, λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός, ἐπὶ τοῦ Πολυνείκους παριστανομένου ὡς ἀετοῦ κεκαλυμμένου διὰ τῆς λευκῆς αὐτοῦ Ἀργείας ἀσπίδος (ἴδε **λεύκασπις**), Σοφ. Ἀντ. 114· ἐπὶ οἰκοδομήματος, ἄνωθεν στ., ἐπικεκαλυμμένος διὰ στέγης, Θουκ. 3. 21, πρβλ. Καλλ. εἰς Δήμ. 55, Ποιητὴς παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 586, Διον. Ἀλ. 1. 26· οὓς [ναοὺς] .. δοκὲς στεγανοὺς παρέχει Εὐρ. Ἀποσπ. 475a. 6. **2**) μεταφορ., διὰ τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, διὰ τὴν ἀκρασίαν αὐτοῦ καὶ ἀκολασίαν, Πλάτ. Γοργ. 493B· καὶ ἐπὶ προσώπων, συγκεκλεισμένος, πεφυλαγμένος, προσεκτικός, Λατ. tectus homo· παροιμ., Ἀρεοπαγίτου στεγανώτερος Ἀλκίφρων 1. 13, πρβλ. Θεμίστ. 263A, 323D, κτλ., ἴδε κατωτ. III. 2. **III**. Ἐπίρρ. **-νῶς**, περιωρισμένως, διὰ μέσου κεκαλυμμένης διόδου ἢ σωλῆνος, ἡ πνοὴ ἰοῦσα στ. Θουκ. 4. 100· πωμάζειν στ., καλύπτειν ἑρμητικῶς, σκεπάζειν κλειστά, Διοσκ. 2. 91· στ. πρὸς τὰς τῶν ὑετῶν φορὰς ἀντέχειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος. **2**) μεταφορ., στεγανώτερον φρονεῖν Ἀνθ. Π. 5. 216· στεγανώτατα τὴν αὐτοῦ γνώμην ἔνδον κατεῖχε Μέμνων 6. — Πρβλ. **στεγνός**.

στεγᾰνότης, **-ητος**, ἡ, τὸ ἀδιάβροχον, τὸ ἀδιαπέραστον, Διον. Π. 1166· ἀσφάλεια, στερεότης, τῶν ὅπλων Νικήτ. Χρον. 265C.

στεγᾰνόω, = **στέγω**, Εὐστ. Πονημ. 273. 46., 289. 57, Γαλην.

στεγάνωμα, τό, ξυλεία πρὸς κατασκευὴν τῆς στέγης, Ἐτυμολ. Μέγ. 739· «τὰ ἐν τοῖς τοίχοις, οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι» Ἡσύχ.

στεγάνωσις, **εως**, ἡ, κάλυμμα, σκέπασμα, προστασία, ὑπεράσπισις, Εὐστ. Πονημάτ. 50. 46.

στέγ-αρχος, ὁ, οἰκοδεσπότης, Ἡρόδ. 1. 133, Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμβρίμῳ» 1.

στεγάσιμος, **ον**, κεκαλυμμένος· σκιερός, Ἡσύχ.

στέγᾰσις, ἡ, (στεγάζω) κάλυμμα, σκέπασμα, στέγης κατασκευή, Γλωσσ.

στέγασμα, τό, πᾶν τὸ καλύπτον ἢ προφυλάττον τι, σκέπη, κάλυμμα, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10· ἐν τεύτλου κρύπτεται στεγάσμασιν Ἀντιφάν. ἐν «Παιδεραστῇ» 1. **2**) στέγη, Λατιν. tectum, ἀντίθετον τῷ **σκέπασμα**, Πλάτ. Πολιτικ. 279D, πρβλ. Κριτί. 111C.

στεγαστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ στεγάσῃ, καλύψῃ, τί τινι Ξεν. Ἱππ. 12, 7.

στεγαστήρ, **-ῆρος**, ὁ, ὁ καλύπτων ἢ στεγάζων, κέραμος, «κεραμίδι», «τὸ θριωτὸν ἔψημα» Ἡσύχ., ἐν λ. **σωλῆνες**· κέραμος στ. Πολυδ. Ζ', 124, Γ', 182· ὁ στ. ὄροφος Γ', 172.

στεγαστής, **οῦ**, ὁ, ὁ στεγάζων, σκεπάζων, Γλωσσ.

στεγαστός, **ή**, **όν**, κεκαλυμμένος, ἐστεγασμένος, Στράβ. 773, Πολυδ. Γ', 52.

στεγαστρίς, ἡ, τὸ χρησιμεῦον ὡς κάλυμμα, διφθέρα Ἡρόδ. 1. 194. **II**. ὡς οὐσιαστ. πιθαν., τὸ γεῖσον, ἡ «κορνίζα» οἰκοδομήματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4712, ἴδε Franz. ἐν τόπῳ.

στέγαστρον, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, εἴλημα, περιτύλιγμα, Αἰσχύλ. Χο. 984, Ἀποσπ. 355· μάλιστα ἐκ δέρματος, Λατ. segestre, Πλουτ. Κράσσ. 3. **2**) τόπος ἐν ᾧ δύναταί τις νὰ κρύψῃ ἢ φυλάξῃ τι, ἀποθήκη, δοχεῖον, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφρ.» 1. 9. **3**) ἐστεγασμένη ἅμαξα, πρβλ. Varro L. L. 5. 166.

στέγη, ἡ, (στέγω) ὀροφή, στέγασμα, «σκεπή», Λατ. tectum, Ἡρόδ. 6. 27, Αἰσχύλ. Ἀγ. 897, Ξεν., κλπ.· παρέχειν τινὶ στέγην, στέγασμα, καταφύγιον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 588. **II**. τόπος κεκαλυμμένος διὰ στέγης, θάλαμος, δωμάτιον, Ἡρόδ. 2. 2, 148, 175, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 13, Ξεν., κλπ.· ἕρκειος στ., ἐπὶ σκηνῆς, Σοφ. Αἴ. 108· φωλεὰ ἢ κοίτη λαγωοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 184· ἐκ κατώρυχος στ., ἐκ τοῦ τάφου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1100, πρβλ. 888·— «πάτωμα» οἰκίας, Βυζ. **2**) συχν. ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. tecta, οἰκία, κατοικητήριον, Ἀλκαῖ. 15, Αἰσχύλ. Ἀγ. 3. 518, κ. ἀλλ.· κατὰ στέγας, οἴκοι, ἐν τῷ οἴκῳ, Σοφ. Ο. Τ. 637, κ. ἀλλ. **III**. τὸ κατάστρωμα πλοίου, stega παρὰ Plaut. Bacch. 2. 3, 44, Stich. 3. 1, 12.

στεγ-ήρης, **ες**, ὁ ἔχων στέγην, ἐστεγασμένος, οἶκος Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 242.

στεγῖτις, **ιδος**, ἡ, (**στέγος** IV) πόρνη, Πολυδ. Ζ', 201, Ἡσύχ.

στεγνο-πᾰθέω, πάσχω ἐκ δυσκοιλιότητος, στεγνότητος, Σωραν. 213 Dietz.

στεγνο-ποιέω, προξενῶ δυσκοιλιότητα, Ἑρμῆς ἐν Ideler. Phys. 1. 395· **-ποίησις**, Σωραν. 162.

στεγνός, **ή**, **όν**, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **στεγανός**, ἀδιάβροχος, ἀδιαπέραστος ὑπὸ ὑγροῦ, πῖλος Ἡρόδ. 4. 23· οἰκήματα στεγ. πρὸς ὕδωρ καὶ πρὸς χιόνα Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 19, 3· στέγν' ἔχω οἰκήματα, ἐπὶ σπηλαίου, Εὐρ. Κύκλ. 324. **2**) ὡς οὐσιαστ., **στεγνόν**, τό, κεκαλυμμένον, ἐστεγασμένον οἴκημα, Ξεν. Οἰκ. 7, 19, πρβλ. 9, 3, Ἀν. 7. 4, 12, Διόδ. 18. 25, κτλ.· ἐν στεγνῷ ποιεῖσθαι τὰς νεοττιάς, ὑπὸ στέγην ἢ σκέπην, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 30, 2· ἐν τῷ στ. φυλάττειν ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 138. **II**. συγκεκλεισμένος, στεγνός, δυσκοίλιος, Ἱππ. 604. 21, Διοσκ. 5. 17· τὰ στ. πάθη ὁ αὐτ. 1. 3. **III**. στεγνὰ πτερά, πτέρυγες ἀποτελούμεναι ἐκ μεμβράνης ὡς τὰ τῆς νυκτερίδος, Νικ. Θηρ. 762· πρβλ. **στεγανόπους** II.

στεγνότης, **-ητος**, ἡ, τὸ στεγνόν, ξηρόν, ξηρότης, στ. γαστρός, δυσκοιλιότης, Ἱππ. 404. 27.

στεγνο-φυής, **ές**, ὁ πυκνὸς τὴν φύσιν, σφιγκτός, Ἀνθ. Π. 11. 354.

στεγνόω, (στεγνὸς) καλύπτω στεγνῶς, ἑρμητικῶς, κλείω καλά, τί τινι Γαλην. **II**. κάμνω τινὰ δυσκοίλιον, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1, ἐν προοιμ.—Παθ., ἐμποδίζω, σταματῶ αἱμορραγίαν ἢ ἄλλας ἐκκρίσεις χυμῶν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ. **2**) κολλῶ μέταλλα διὰ κολλήσεως μεταλλικῆς (τηκομένης), πρβλ. **συστεγνόω**.

στέγνωσις, ἡ, τὸ ποιεῖν τινα δυσκοίλιον, προξενεῖν δυσκοιλιότητα, ἡ παρεμπόδισις τῶν φυσικῶν κενώσεων, κοιλίας Διοσκ. 1. 160· ἔμφραξις τῶν πόρων, Ὀρειβάσ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 175. 32, Γαλην.· ἀντίθετ. τῷ **χαύνωσις**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 238.

στεγνωτικός, **ή**, **όν**, ὁ προξενῶν δυσκοιλιότητα, στυπτικός, Διοσκ. 1. 160· στ. κοιλίας ὁ αὐτ. 1. 164.

στεγο-νόμιον, τό, = **στεγανόμιον**, Βυζ.

στεγο-ποιέω, στέγην ποιῶ, οἰκοδομῶ οἶκον, αὐλὰς Σχόλ. εἰς Τζέτζ. Πρὸ Ὁμ. 262.— Μέσ., οἰκοδομῶ δι' ἐμαυτὸν οἶκον, Πρόκλ. παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 569.

στέγος, **εος**, τό, = τῷ Ὁμηρ. **τέγος**, κυρίως στέγη, «σκεπή», Διόδ. 19. 7, 45, Πολυδ. Α', 81. **II**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς τὸ **στέγη**, οἰκία, οἴκημα, μέγαρον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 141, Ἀγ. 310, Σοφ. Αἴ. 307, κτλ. **III**. δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν στ., δηλ. εἰς τὴν κάλπην τὴν περιέχουσαν τὴν τέφραν σου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1165· οὕτως ἐπὶ τάφου, Λυκόφρ. 1098. **IV** = **τέγος**, πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον, **στεγέεσσι** Μανέθων 2. 430, πρβλ. 6. 533. — Ποιητ. ὄνομα ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομαστ. ἑνικ., πλὴν παρὰ Μανέθ.

στέγω, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις κυρίως ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.· μέλλ. **στέξω** Διόδ. 11. 29· ἀόρ. **ἔστεξα** Πολύβ. 8. 14, 5, Πλούτ., κλπ., ἴδε ἐν τέλ.— Μέσ., ἀόρ. **ἐστέξατο** Ἀνθ. Π. 13. 27.— Παθ., ἀόρ. **ἐστέχθην** Σιμπλίκ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΓ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στέγ-η**, **στέγ-ος**, **στεγ-ανός**, **στεγ-νός**· πρβλ. Σανσκρ. sthag, sthag-âmi Λιθ. steg-iu (tego), stog-as (tectum).—Ἡ ῥίζα αὕτη ἀποβάλλει τὸ ἀρκτικὸν **σ** ἐν τοῖς **τέγ-ος**, **τέγ-η**· Λατ. teg-o, teg-imen, teg-ula, tug-urium, tec-tum· Ἀρχ. Σκανδ. pek-ja· Ἀγγλο-Σαξον. pecc-an· Ἀρχ. Σκανδ. pak (Σκωτ. thack, Ἀγγλ. thatch)· Ἀρχ. Γερμ. dak-ju (decke)). Καλύπτω ἑρμητικῶς, στενώτατα, καὶ οὕτως ἀποκλείω ἢ ἐγκλείω τὸ ὑγρόν· **A**. στεγάζω, σκεπάζω οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται τὸ ὕδωρ νὰ εἰσέλθῃ, δόμος ἄλα στέγων, οἰκία ἀποκλείουσα τὸ ὕδωρ, δηλ. καλὸν πλοῖον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 134· ἀπολ., νῆες οὐδὲν στέγουσαι, μὴ ἀποκλείουσαι τὸ ὕδωρ, πλοῖα «κάμνοντα νερά», Θουκ. 2. 94· εὐνὰς τοιαύτας ὥστε .. στέγειν .. ἱκανὰς εἶναι Πλάτ. Πολ. 415E, πρβλ. Τίμ. 45C, Κρατ. 412D· τῇ .. στεγούσῃ γῇ, ἐν τῇ ἀδιαβρόχῳ, ἀδιαπεράστῳ γῇ, ὁ αὐτ, ἐν Κριτί. 111D· ξύλα .. συμμύει καὶ στέγει Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 4, πρβλ. 5. 4, 5· οἰκία στέγουσα καὶ ὀρθή, (ὡς ἤδη ἀνεγνώσθη), Συλλ. Ἐπιγρ. 103 ἐν τέλ.·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, στέγεσθαι ὄμβρους, ἀποκλείω τὴν βροχήν, Πινδ. Π. 4. 144· ναῦς οὐκ ἐστέξατο κῦμα Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἀνωτ.· παρέχειν στεγόμενα (ἐξυπακ. τὰ οἰκοδομήματα) Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 142. **2**) ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ἀποκλείω, ἀποκρούω, ἀπωθῶ, πῖλοι οὐκ ἔστεγον τοξεύματα Θουκ. 4. 34· δόρυ πολέμιον στέγειν

Αἰσχύλ. Θήβ. 216· στέγων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἷλετ' αὐτόθι 1009· στ. τὰς πληγὰς Ἀριστοφ. Σφ. 1295. **3)** μεταγεν., ἀνέχω, βαστάζω, ὑποστηρίζω, ὑποβαστάζω, ἡ θάλαττα.. στ. τὰ βάρη Ἀριστ. Ἀποσπ. 209· στ. τὸν ὄροφον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 12· ὁ κρύσταλος στ. τὰς διαβάσεις στρατοπέδων Διόδ. 3. 34· βαστάζω· ὑπομένω, ἐμμένω, ἀνθίσταμαι, Πολύβ. 3. 53, 2., 18. 8, 4, κτλ.· στ. νόσον Ἀνθ. Π. 11. 340· βάρος αὐτόθι 6. 93· τὸ δυσῶδες Μέμνων παρὰ Φωτ. Βιβλ. § 224· τὰς ἐνδείας Φίλων 974C ἔκδ. Hæschel· ἡ ἀγάπη στ. πάντα Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ιγ', 7, πρβλ. θ', 12·— ἀπολ., συνέχω, συγκρατῶ ἐμαυτόν, ὑπομένω, Α' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. γ', 1 καὶ 5·— ἐν Σοφ. Ο. Τ. 11 Ἀντιγραφεύς τις ἔγραψε **στέξαντες** ἐπὶ τῆς μεταγενεστ. ταύτης σημασ. ἀντὶ **στέρξαντες**. **II.** μετ' αἰτ. τοῦ καλυπτομένου πράγματος, καλύπτω, στεγάζω, σκεπάζω, προστατεύω, ὑπερασπίζω, πύργοι πόλιν στέγουσιν Σοφ. Ο. Κ. 15, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 797, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 33·— μεταφορ., ὅρκος στ. τὴν ὁμόνοιαν αὐτῶν Διόδ. 11. 29· ἡ γῆ ἔστεξε ξύλον, τὸ ἐκράτησε καὶ τὸ ἔθρεψεν ὥστε ἀπέκτησε ῥίζας, Πλουτ. Ρωμ. 20, πρβλ. Ἀλέξ. 35. **2)** καλύπτω, συγκαλύπτω, συγκρύπτω, κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ Εὐρ. Φοίν. 1214· ἥξει .., κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω Σοφ. Ο. Τ. 341· τί χρὴ στέγειν ἢ τί λέγειν; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 136· τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ χρὴ στέγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 609· στ. τἀμὰ καὶ σ' ἔπη Εὐρ. Ἠλ. 273.— Παθητ., τηροῦμαι μυστικός, Θουκ. 6. 72· παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ', τὸ σχέδιόν μου ἂς τηρηθῇ μυστικὸν παρ' ὑμῶν, Σοφ. Τρ. 596.

Β. συγκρατῶ ὕδωρ, ἐγκλείω ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξέλθῃ· «κρατῶ», δάκρυον ὄμματ' οὐκέτι στέγει Εὐρ. Ι. Α. 888· οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ γεμίσω ἀγγεῖα μὴ συγκρατοῦντα τὸ ὕδωρ (δηλ. τὰ ὁποῖα γλείφουν), ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 891· ὕδωρ στ., ἐπὶ ἀγγείου, Πλάτ. Πολ. 621Α· ὡσαύτως, στ. τὸ πῦρ, τὸ συγκρατῶ, τὸ φυλάττω ἐντός μου, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 78Α, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 8. 19·— μεταφορ., τὴν ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπείκασε .. τετρημένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέγην δι' ἀπιστίαν καὶ λήθην Πλάτ. Γοργ. 493C· [ψυχὴν] στέγουσαν οὐδὲν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 714Α· τὸ οὐ στέγον ἑαυτῶν, τὸ ἀκρατὲς μέρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 586Β, ἀκολούθως, **II.** καθόλου, περιέχω, κρατῶ, «βαστῶ», «χωρῶ», περιλαμβάνω, ἄγγος στ. σῶμα τοὐκείνου Σοφ. Ἠλ. 1118, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1412· ὄχλον στ. δῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 843.

στεία, ἡ, ἀδόκιμον ἀντὶ **στία**.

στειβεύς, στειβία, = **στιβεύς, στιβία**, ἀμφίβ.

στείβω· Ἐπικ. παρατ. **στεῖβον** Ὅμ., Ἰωνικ. **στείβεσκον** Κόϊντ. Σμ. 1. 352· μέλλ. **στείψω** Ἀπολλιν. ἐν Παλ. Διαθ.· ἀόρ. **ἔστειψα (κατ-)** Σοφ. Ο. Κ. 467. (Ἐκ τῆς √ΣΤΙΒ παράγονται ὡσαύτως **στιβ-έω, στίβ-ος, ἀ-στιβ-ής, -στιβ-άς, στιβ-αρός, στιπ-τός**, καὶ μετὰ μακρᾶς παραληγ. **στῖφ-ος, στοιβ-ή, στοιβάζω**· πιθανῶς συγγεν. τῇ √ΣΤΕΜΦ, **στέμβω**). Πατῶ, καταπατῶ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, «τσαλαπατῶ», ἐπὶ ἵππων, στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας Ἰλ. Λ. 534, πρβλ. Υ. 499· στεῖβον ἐν βόθροισιν εἵματα, ἐπάτουν τὰ ἐνδύματα ἐντὸς τῶν βόθρων (πρβλ. τὸ Γερμαν walken), ὅπως ἀποπλύνωσι καὶ καθαρίσωσιν αὐτὰ (πρβλ. τὸ κοινὸν «στείβω τὰ ῥοῦχα», ὅπερ ὅμως δυνατὸν νὰ εἶναι «στύβω ..» ἐκ τοῦ στύφω, μεταφρ.), Ὀδ. Ζ. 92· στ. δόμον ποσὶ Ἀνθ. Π. 9. 327. **2)** μετὰ συστοιχ. αἰτ., πατῶ ἢ βαδίζω ὁδόν τινα, κέλευθον ποδὶ Εὐρ. Ἑλ. 869· πέδον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 836· ὡσαύτως, χοροὺς στείβουσι ποδοῖν, ἐρρύθμως κινοῦντες τοὺς πόδας, Εὐρ. Ἴων 495· νομὸν στ. Νικ. Θηρ. 609. **3)** ἀπολ., πατῶ, βαδίζω, κατὰ τόπον Ὕμν. Ὁμ. 18. 4· ποδὶ στ. ἀνοσίῳ Εὐρ. Ἑλ. 689· ἵνα στείβουσι κύνες ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 217, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 1. 456. **II.** καταπατῶ, ἐν τῷ παθ., κονία στειβομένα Θεόκρ. 17. 122· αἱ στειβόμεναι ὁδοί, αἱ συχναζόμεναι, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 13.

στειλαιός, ὁ, = **στειλειή**, Ἱππ. Ἀγμ. 757, πρβλ. 633. 34.

στειλειή, ἡ, Ἰων. λέξις δηλοῦσα τὴν ὀπὴν τοῦ πελέκεως, εἰς ἣν εἰσέρχεται τὸ ξύλον, τὸ στειλεὸν («στειλιάρι»), Ὀδ. Φ. 422, Νικ. Θηρ. 387· **στελεὴ** παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 957· Ἀττ. **στειλεὰ** (ἑτέρα γραφ. **στειλέα** παρ' Ἡσυχ.), παρ' Ἀντιφάν. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 4, ἴδε Αἰν. Τακτ. 18.

στειλεόν, τό, τὸ ξύλον δι' οὗ κρατεῖται ὁ πέλεκυς, τὸ «στειλιάρι», εἰσερχόμενον εἰς τὴν ὀπὴν τὴν καλουμένην **στειλειή**, Ὀδ. Ε. 236·— ὡσαύτως **στειλειός**, ὁ, Αἴσωπ. 420 de Fur. (πρβλ. **στειλαιός** καὶ **στειλάριον**, τό, Εὐστ. 1531. 39. Πρβλ. **στελεόν, στέλεχος**.

στειν-αύχην, -ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στενὸν αὐχένα, λαιμόν, Ἰων. ἀντὶ **στεν-**, λάγυνος Ἀνθ. Π. 6. 248.

στεινό-πορος, στεινός, στεινότης, Ἰων. ἀντὶ **στεν-**.

στεῖνος, εος, τό, (στείνω) μέρος στενόν, περιωρισμένον, στείνει ἐν αἰνοτάτῳ Ἰλ. Σ. 476· μάχης ἐν στ. τῷδε Υ. 426· ἐν στ. Ὀδ. Χ. 460· στεῖνος ὁδοῦ κοίλης Ἰλ. Ψ. 419. **II.** καθόλου, στενοχωρία, δυσκολίαι, πόνοι καὶ στείνεα, Λατ. angustiae, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 533· οὕτω **στένος** παρ' Αἰσχύλ., σωφρονεῖν ὑπὸ στένει, γίνομαι φρόνιμος διὰ τῶν συμφορῶν, Εὐμ. 520.— Καθ' Ἡσύχ. «στένωμα. στενοχώρημα».

στείνω (ἴδε ἐν λ. **στένω**)· κάμνω τι στενόν, στενεύω, στενοχωρῶ, περιορίζω, συμπυκνῶ, συστέλλω, **στείνοντες** Νόνν. Δ. 23. 5· Ἐπικ. παρατ. **στεῖνον** Ὀρφ. Ἀργ. 112. **2)** ποιητ. ἀντὶ **στένω**, στενάζω, Συλλ. Ἐπιγρ. 4749. 8. **II.** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόνον ἐν τῷ παθητ., καὶ τοῦτο μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., γίνομαι στενός, στενοῦμαι, θύρετρα στείνεται φεύγοντι Ὀδ. Σ. 386· ἐπὶ προσώπων, συμπυκνοῦμαι, στενοχωροῦμαι, δι' ἔλλειψιν τόπου, στείνοντο δὲ λαοὶ Ἰλ. Ξ. 34, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 128. **2)** εἶμαι ἢ γίνομαι πλήρης, γέμω, πληθύνομαι, γαῖα στεινομένη Ἡσ. Θ. 160· μετὰ γεν., στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων Ὀδ. Ι. 219· νεκρῶν ἐστείνετο γαῖα Κόϊντ. Σμ. 7. 100· μετὰ δοτ., ποταμὸς στεινόμενος νεκύεσσι, πλήρης νεκρῶν, Ἰλ. Φ. 220· νῆσοι στεινόμεναι Κόλχοισι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 335· πώεσι .. αὐλὴ στ. Ὀππ. Ἁλ. 4. 397· στείνοντο .. ἀγροὶ μυκηθμῷ, ἦσαν πεπληρωμένοι μέ.., Θεόκρ. 25. 97. **3)** ἐντεῦθεν μεταφορ., στενοχωροῦμαι, ὑποφέρω στενοχωρίαν, ἀρνειὸς λαχνῷ στεινόμενος, βαρυνόμενος μὲ τὰ ἔρια αὐτοῦ, Ὀδ. Ι. 445· μεταφορ., στ. πυκινῇσι μεληδόσιν Χριστοδ. Ἔκφρ. 16. — Καθ' Ἡσύχ. «ὀδυνῶμαι. στένω», καὶ «στείνοντο· ἐστενοχωροῦντο».

στεινωπός, ἴδε **στενωπός**.

στείομεν, Ἐπικ. α' πληθ. ὑποτ. ἀόρ. β' τοῦ **ἵστημι**, Ἰλ. Ο. 297· πρβλ. **βείομεν** ἀντὶ **βῶμεν, τραπείομεν** ἀντὶ **τραπῶμεν**, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «στείοντες· ἱστάμενοι».

στειπτός, ή, όν, ἴδε **στιπτός**.

στεῖρα (Α), ἡ, (στερεός) ἡ ἰσχυρὰ δοκὸς ἡ ἀποτελοῦσα τοῦ πλοίου τὴν τρόπιν, μάλιστα δὲ τὸ κεκαλυμμένον μέρος αὐτῆς τὸ διασχίζον τὰ κύματα, Λατ. carina, ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε Ἰλ. Α. 482, Ὀδ. Β. 428, πρβλ. Πολυδ. Α', 85· πρβλ. **στείρωμα, στερέωμα, στήριγμα**· — τύπος τις **στείρη** μόνον ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 3. 396, Ἡσύχ. **II.** παρὰ Πολυδ. Β', 31, πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **σπεῖρ** (ὡς νῦν διωρθώθη ἐν τελευταίαις ἐκδόσεσιν).

στεῖρα (Β), ἡ, βοῦς μὴ τεκοῦσα μόσχον, βοῦν στεῖραν .. ῥέξειν Ὀδ. Κ. 522, Λ. 30, — ἔνθα τὸ στεῖραν εἶναι οὐσιαστικὸν τιθέμενον κατὰ παράθεσιν καὶ προσδιορίζον εἰδικώτερον τὸ βοῦν, ὡς τὰ βοῦς ταῦρος, σῦς κάπρος, κτλ.· διότι ἂν ἦτο ἐπίθετον ὁ Ὁμηρικὸς αὐτοῦ τύπος θὰ ἦτο **στείρη**· πρβλ. **στεῖρος**.

στειρεύω, εἶμαι στεῖρος, ἄγονος, Βυζ.

στειρόομαι, σκληρύνομαι, γίνομαι ἄγονος, στειρεύω, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΒ', 10), Φίλων 1. 564.

στεῖρος, ον Εὐρ. Ἀνδρ. 711, ὡς τὸ **στέριφος** II, στεῖρος, ἄγονος, Λατ. sterilis, ἐπὶ τοῦ θήλεος, ἢ στεῖρος οὖσα μόσχος Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ εὐνούχων, Μανέθ. 1. 125. **2)** θηλ. **στεῖρα**, ἐπὶ γυναικός, Ἑβδ. (Γένεσ. ΙΑ', 30, ΚΕ', 21), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 7, 36, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 468, Λυκόφρ. 670· στείρῃσι γυναιξὶ Ὀρφ. Λιθ. 453.

στειρο-φυής, ές, (φυή) ἐκ φύσεως στεῖρος, ἄγονος, Ἰω. Δαμασκ. **II.** ὁ ἐκ στείρας γεννηθείς, στειροφυὴς γόνος Θ. Στουδ. σ. 757.

στειρώδης, ες, (εἶδος) οἱονεὶ στεῖρος, ἄγονος, Ἱππ. 659. 44, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 73. **II.** = **στεῖρος**, Μανέθων 1. 49.

στείρωμα, τό, (στεῖρος) = **στεῖρα** (Α), **στερέωμα**, «τρόπις» Ἡσύχ.

στείρωσις, ἡ, (στεῖρος) ἔλλειψις γονιμότητος, ἀκαρπία, Φίλων 2. 310, Ἐκκλ.

στειρωτικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τινα ἄγονον, ἐπιφέρων στείρωσιν, Ἐκκλ.

στείχω, Ὅμ., Ἀττ.· ὡσαύτως **στίχω** Ἡσύχ. (τὸν ὁποῖον τύπον χάριν τοῦ μέτρου ἀπεδέξατο ὁ Δινδ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 1129)· παρατ. **ἔστειχον** Ἰλ. Ι. 86, κτλ.· ἀόρ. α' **ἔστειξα** (μόνον ἐν συνθέσει, **περίστειξας** Ὀδ. Δ. 277)· ἀόρ. β' **ἔστιχον** Ἰλ. Π. 258, Θεόκρ. κλπ., ἀλλ' οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΙΧ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στίχ-ος, στιχ-άομαι, στοῖχ-ος, στοιχ-άς, στοιχ-άομαι, στοιχ-εῖον**· πρβλ. Σανσκρ. stigh (ascendere)· Λατιν. ve-stig-ium, fa-stig-ium· Γοτθ. steig-a (ἀναβαίνειν), staig-a (ὁδός)· Ἀρχ. Γερμ. steg-a (ascensus, πρβλ. steigen)· Σλαυ. stiz-a (semita)· Λιθ. staig-us (Ἀγγλ. hasty, σπεύδων, ἐσπευσμένος).) Ἰωνικ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, βαδίζω, περιπατῶ, βαίνω, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, ὁριζομένης τῆς διευθύνσεως ἐκ τῶν συμφραζομένων, **α)** ἐπὶ κινήσεως πρός τι ἢ εἴς τι, πρὸς οὐρανὸν Ὀδ. Λ. 17· ποτὶ πύργους Αἰσχύλ. Θήβ. 297· πρὸς δόμους ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1657· πρὸς Ἅιδην Εὐρ. Ὀρ. 97· στείχ' εἰς ἀγορὰν πρὸς τοὺς Ἑρμᾶς Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 2· ἐπὶ τὴν εὐνὴν Ἡρόδ. 1. 9· στ. ἀνά, κατὰ ὁδὸν Ὀδ. Ψ. 136, Ρ. 204· ἀνὰ ἄστυ Η. 72· δι' ἄστεως Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 496· ἐς Ἄργος ὁ αὐτ. ἐν

Χο. 675· ἐς Ἅιδαν κατὰ γᾶς Εὐρ. Ἱππ. 1366· θύραζε Ὀδ. Ι. 418· ἔσω Αἰσχύλ. Χο. 554· δεῦρο Σοφ. Ο. Κ. 1151· — μετ' αἰτ. τόπου, ὑπάγω πρός τι μέρος, πλησιάζω, γύας, πόλιν, δόμους Αἰσχύλ. Πρ. 708, Ἱκέτ. 955, Σοφ. Ο. Κ. 643· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 179, Εὐρ. Ρῆσ. 992. 6) ἐπὶ κινήσεως ἐκ τόπου, ἀπ' Ἄργεος στ. Ἰλ. Β.287· ἀπ' Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 690· ἐκ δόμων Σοφ. Ο. Τ. 632· οἴκοθεν Πινδ. Ν. 9. 46· καὶ ἀπολ., ὑπάγω, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, στείχωμεν Αἰσχύλ. Πρ. 81, πρβλ. Χο. 98, Σοφ. Ἀντ. 98, Ἀποσπ. 47. **2**) βαίνω κατὰ σειράν, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐν γραμμῇ ἢ τάξει (ὅθεν **στίχος**, **στίχες**, **στοῖχος**), ἐς πόλεμον στ., βαίνω εἰς πόλεμον, Ἰλ. Β. 833· οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ ἔστιχον Π. 258· στ. ἐπὶ τοὺς ξείνους, ἐναντίον τῶν ξένων, Ἡρόδ. 9. 11· στ. ἐν εὐθείαις ὁδοῖς Πινδ. Ν. 1. 37. **3**) μετὰ συστοίχ. αἰτ., στ. ὁδὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 81, Σοφ. Ἀντ. 808· οὕτως, ἀνὴρ ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις στείχει, ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 467, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα. **4**) μεταβ., ἀοιδὰ στ. ἀπ' Αἰγίνας Πινδ. Ν. 5. 6· ῥιπὴ ἐπ' ἐμοὶ Αἰσχύλ. Πρ. 1090· ἴουλος ἄρτι οἵα παρηΐδων ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 534· πρὸς τοὺς φίλους στίχοντα.. κακὰ Σοφ. Ἀντ. 10· τὴν ἄτην .. στείχουσαν ἀστοῖς αὐτόθι 186· ἀκτὶς ἡλίου Εὐρ. Ρῆσ. 992.

στεκτικός, **ή**, **όν**, (στέγω) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀπόκλεισιν τοῦ ὕδατος, παρασκευάζων τι ἀδιάβροχον, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέγειν, τέχναι ῥευμάτων στεκτικαί, δηλ. ἡ οἰκοδομικὴ τέχνη, Πλάτ. Πολιτ. 280C.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μεταφορ., πεφυλαγμένως, προσεκτικῶς, Πολυδ. Ε', 147.

στελγῖδο-λήκῠθος, ὁ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **στλεγγιδο-**.

στελγῖδο-ποιός, όν, = **στλεγγιδοποιός**, Ἐτυμολ. Μέγ. 730. 36.

στελγίς, **-ίδος**, (καὶ κατὰ τὸν Ἡσύχ. **-εως**), ἡ, = τῷ συνήθ. **στλεγγίς**, Πολύβ. 26. 7, 10, Σουΐδ.

στέλγισμα, τό, **στέλγιστρον**, τό, = **στλέγγ-**.

στελεά, Ἰων. **-εή**, ἴδε ἐν λ. **στειλειή**.

στελεόν, τό, = **στειλειόν**, «χεροῦλι», «στειλιάρι» πελέκεως, κτλ., Βάβρ. 139, Ἀνθ. Π. 6. 297, Ἡσύχ.·— ὡσαύτως **στελεός**, ὁ, Ἐτυμολ. Μέγ. 339, 57, κτλ. **2**) σκεῦος μαγειρικόν, Ἀνάξιππ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1. 3. (Πρβλ. **στέλεχος**).

στελεόω, ἐφοδιάζω μὲ στειλειόν, μὲ «στειλιάρι» ἢ «χεροῦλι», Ἀνθ. Π. 6. 205.

στελεφοῦρος, ὁ, ποώδης βοτάνη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 2.

στελεχηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ στελέχη, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1004 (ἕτεροι **στοιχηδόν**).

στελεχη-τόμος, **ον**, ὁ κόπτων στελέχη, τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, Ἀνθ. Π. 6. 103.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

στελεχιαῖος, **α**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς στέλεχος ἢ πρέμνον, φλὲψ στ., vena port·, ἡ φλὲψ τῶν πυλῶν, ἐξ ἧς κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ λοιπαὶ ἐφύοντο ὡς κλάδοι, Γαλην.· πρβλ. Greenhill εἰς Θεόφιλ. σελ. 78.

στελέχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στέλεχος**, «πρεμνία» Ἡσύχ.

στελεχο-ειδής, **ές**, = **στελεχιαῖος**, Στεφάν. de Urin.

στελεχόκαρπος, **ον**, ὁ φέρων καρπὸν ἐπὶ τοῦ στελέχους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 4.

στέλεχος, τό, καὶ ὁ, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 8, Πολυδ. Γ', 166· (ἴδε ἐν λέξ. **στέλλω**)· — ἡ κορυφὴ ἢ στεφάνη τῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ πρέμνον ἢ ὁ κορμὸς ἄρχεται φυόμενος, Λατ. codex, δρυὸς ἐν στελέχει Πινδ. Ν. 10. 115, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 55. **2**) καθόλου, κορμός, ξύλον, στελέχη φέρειν, 'portare fustes', Ἀριστοφ. Λυσ. 336· ἐκπρεμνίζειν στελέχη Δημ. 1073, 27· εἰσδύεσθαι εἰς τὰ στ., ἐπὶ κοίλων κορμῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 7. **3**) μεταφορ., ἄνθρωπος βλάξ, «κούτσουρο», «γομάρι», (ὡς τὸ Λατ. stipes), Λύσιππ. ἐν Ἀδήλ. 1.

στελεχόω, σχηματίζω στέλεχος.— Παθ., γίνομαι, μεταβάλλομαι εἰς στέλεχος, Στράβ. 694. **II**. μεταφορ., φέρω εἰς πλήρη αὔξησιν, ἐνεργῶ, ἀρετὰς Φίλων 2. 456. — Παθ., αὐτόθι 348.

στελεχώδης, **ες**, (εἶδος) ὁ ἔχων στέλεχος ἢ κορμόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 1., 3. 17, 1, Σουΐδ.

στελίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στελεόν**, Βαβρίου Μῦθ. 21.

στελίς, **-ίδος**, ἡ, παράσιτόν τι φυτόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 1· αἰτ. stelin παρὰ Πλιν. 15. 93, Ἡσύχ.

στελλάνδρα· «ἡ κόρη» Ἡσυχ.

στέλλω Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· μέλλ. **στελῶ** Τραγικ., Ἐπικ. **στελέω** Ὀδ. Β. 287·— ἀόρ. **ἔστειλα** Ἀττ., Ἐπικ. **στεῖλα** Ὀδ. Ξ. 248·— πρκμ. **ἔσταλκα** Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 11, (ἀπ-, ἐπ-) Εὐρ., κλπ.·— ὑπερσ. **ἐστάλκει** Ἀρρ., (ἐπ-) Θουκ.— Μέσ., Ὅμ., Ἀττ.· μέλλ. **στελοῦμαι** Λυκόφρ. 604·— ἀόρ. **ἐστειλάμην** Ἰλ. Α. 433, Τραγικ. — Παθητ., μέλλ. **στᾰλήσομαι** (**ἀπο-**) Αἰσχίν. 69. 34, Δημ. 730. 4· — ἀόρ. **ἐστάλθην** (ἐν συνθέσει **ἀποσταλθέντες**) Συλλ. Ἐπιγρ. 3053λ. 4, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 21· ἀλλὰ συνήθως **ἐστάλην** [ᾰ] Ἡρόδ., Ἀττικ.· — πρκμ. **ἔσταλμαι** Ἡρόδ., Ἀττ.· ὑπερσ. **ἐστάλμην**, γ' πληθ. **ἐστάλατο** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 288· **ἐσταλάδατο** (ὅπερ εἶναι τυπος ἀμφίβολ.) Ἡρόδ. 7. 89. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΛ, ΣΤΑΛ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στάλ-ιξ**, **στάλ-ις**, **στόλ-ος**, **στελ-εόν**, **στέλ-εχος**, **στειλ-ειή**, καὶ ἴσως **στήλ-η** πρβλ. Λατιν. prae-stol-ari, stol-idus. stul-tus (πρβλ. stipes)· Ἀρχ. Γερμ. stil (stel, stal-k)· stell-an (stellen)· Λιθ. stel-uti (bestellen).) Ῥιζικὴ σημασία: στήνω, τοποθετῶ· μάλιστα δὲ στήνω ἐν τάξει, διευθετῶ, παρατάττω, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, ἑτάρους στέλλων Ἰλ. Δ. 294· στ. τινὰς ἐς μάχην Μ. 325· στ. νῆα, καταρτίζω, παρασκευάζω, ἐξαρτύω, Ὀδ. Β. 287, Ξ. 247· πλοῖον Ἡρόδ. 3. 52· ναῦς τριάκοντα Θουκ. 7. 20· τὰ ἐκ νεὼς Σοφ. Φιλ. 1077· ὡσαύτως, στρατιήν, στόλον, στρατὸν στεῖλαι, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἐξοπλίζω, Ἡρόδ. 3. 141., 5. 64, Αἰσχύλ. Πέρσ. 177, κτλ.· ᾧ δὴ τοῦτον πλοῦν ἐστείλαμεν Σοφ. Αἴ. 1045·— ὡσαύτως, στέλλειν τινὰ ἐσθῆτι, ἐφοδιάζω τινὰ μὲ ἐνδύματα, ἐνδύω τινά, Ἡρόδ. 3. 14· χιτῶνι Σοφ. Τρ. 612· ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτ., στολὴν στ. τινὰ Εὐρ. Βάκχ. 827 κἑξ.· στ. τινὰς ὡς δεσποίνας Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 5· στ. ἕλκος, ἑτοιμάζω, ἀλείφω, περιποιοῦμαι αὐτό, Ἱππ. Κεφ. 908· θάπτω, ἐνὶ γαίῃ στ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 205· υἱέας δ' ὡς ἔστειλε Ἀνθ. (;).— Μέσ., στείλασθαι πέπλους, ἐνδύομαι, Εὐρ. Βάκχ. 821· μεταφορ., ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλου, ἔκλινας τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν θήραν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 234· μετὰ δοτικ., ἐσθῆτι στειλάμενος, ἐνδυθείς.., Λουκ. Φιλοψ. 32· μεταφορ., στ. κιθάρην Ἑρμησιάν. 5. 2.— Παθ., παρασκευάζω ἐμαυτὸν ἐντελῶς, γίνομαι ἕτοιμος, ἄλλοι δὲ στέλλεσθαι κατὰ στρατὸν Ἰλ. Ψ. 285· στρατὸν κάλλιστα ἐσταλμένον Ἡρόδ. 7. 26, πρβλ. 3. 14, κ. ἀλλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἱππάδα στολὴν ἐσταλμένος, ἐνδεδυμένος μέ.., ὁ αὐτ. 1, 80, πρβλ. 7. 62, 89, 93· ὡσαύτως μετὰ δοτ., πρεπούσῃ στολῇ ἐστ. Πλάτ. Νόμ. 833D· — μετὰ προσδιορισμοῦ ἐμπροθέτου, ἐστ. ἐπὶ πόλεμον Ξεν. Ἀν. 3. 2, 7· ἐς, ἐπ' ἄγραν Λυκόφρ. 604, Ἀνθ. Π. 7. 535· περὶ ὄργια Εὐρ. Βάκχ. 998· μεταφορ., ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης Ἀριστοφ. Σφ. 487· πρὸς κρίσιν Πλάτ. Φίληβ. 50Ε· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἐστέλλετο ἀπιέναι, ἡτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, Ἡρόδ. 3. 124· κινεῖν κώπας Εὐρ. Τρῳ. 181. **II**. ἐκ τῆς σημασίας τοῦ παρασκευάζειν πλοῖον ἢ στρατὸν προκύπτει ἡ σημασία τοῦ ἀποστέλλειν εἰς πόλεμον ἢ ἐκστρατείαν, καὶ καθόλου τοῦ ἀποστέλλειν, πέμπειν, ἐς οἶκον πάλιν Αἰσχύλ. Πρ. 387, κτλ.· ἐξ ἑνὸς στείλαντες Σοφ. Ο. Κ. 737· μετ' ἀπαρ., παραγγέλλω εἴς τινα νὰ πράξῃ τι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 495. — Παθητ., γίνομαι ἕτοιμος πρὸς ἐκστρατείαν, ἐκκινῶ, ἀναχωρῶ, Ἡρόδ. 1. 165., 5. 53, 124, κ. ἀλλ.· καὶ οὕτω (μάλιστα ἐν τῷ παθητ. ἀορ. 6'), ἐκκινῶ, εἶμαι καθ' ὁδὸν πορευόμενος πρὸς τὸν σκοπόν μου, ὁ αὐτ. 4. 159., 5. 92, 2., 125· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὁδὸν στέλλεσθαι Σοφ. Φιλ. 1416, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 296· στ. πρὸς θάλασσαν Εὐρ. Ἑλ. 1527· ἐπί τι, διά τινα σκοπόν, Ἡρόδ. 3. 102, Σοφ. Ο. Κ. 550· τούτων γὰρ εἵνεκ' ἐστάλην ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 328· ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς Πινδ. Ο. 13. 69· οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ Σοφ. Ἠλ. 404· οἴκαδε ἀπὸ Τροίας Εὐρ. Τρῳ. 1264· κατὰ γῆν (ἕτεροι γῆς) Ξεν. Ἀνάβ. 5. 6, 5·— ἀπολ., στέλλου, κομίζου, «νὰ χαθῇς», Αἰσχύλ. Πρ. 392·— μετ' αἰτ. τόπου, ὀμφαλὸν γῆς στ. Εὐρ. Μήδ. 668· μέλαθρα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 109·— ἐπὶ πραγμάτων, πέμπομαι, «στέλλομαι», Σοφ. Τρ. 776. **2**) παρ' Ἀττικ. τὸ ἐνεργ. ἔχει ἐνίοτε τὴν ἀμετάβ. σημασ. τοῦ παθητ., ὡς τὸ Λατιν. trajicere, ἑτοιμάζομαι νὰ ἀπέλθω, ἀναχωρῶ, ἐκκινῶ, ἔνθα δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν τὴν σύστοιχ. αἰτ. **στόλον**, ἔστελλε ἐς ἀποικίην Ἡρόδ. 4. 147, πρβλ. 148, 5. 125, Σοφ. Φιλ. 571, 640, Εὐρ. Ἱκ. 646·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., κέλευθον τήνδε .. ἔστειλα Αἰσχύλ. Πέρσ. 609. 6) τἀνάπαλιν, ἡ ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλει, ἄγει εἰς Κόρινθον, Λουκ. Ἑρμότ. 27. **3**) ἐπιχειρῶ ἔργον, Πλάτ. Ἐπιστ. 313Ε· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, στέλλεσθαι πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 50Ε· ἐπί τι ὁ αὐτ. Σοφ. 230Β. **III**. ὁ Σοφοκλ. ἔχει τὸ μέσον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ **μεταστέλλομαι**, **μεταπέμπομαι**, στέλλω καὶ προσκαλῶ, Ο. Τ. 434 — ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὁμοίας σημασίας τοῦ φέρω τινὰ εἴς τινα τόπον, αὐτόθι 860, πρβλ. Ο. Κ. 298, Φιλ. 60, 495, 623, 983· ὑμᾶς ἔστειλ' ἱκέσθαι Ἀντ. 165. **IV** φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω, συμπυκνῶ (πρβλ. **συστέλλω**), μάλιστα ὡς ναυτικὸς ὅρος, ἱστία .. στεῖλαν, «ἐμάζεψαν τὰ πανιά», Ὀδ. Γ. 11, Π. 353· στείλασα λαῖφος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 723· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἱστία μὲν στείλαντο Ἰλ. Α. 433, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 320, Ἀριστ. Μηχαν. 7, 1·— καὶ ἀπολ., **στέλλεσθαι** (ἐξυπακ. τοῦ ἱστία) Πολύβ. 6. 44, 6, Τέλης παρὰ Στοβ. 5. 67· οὕτως, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατο, ἀνέστειλαν τοὺς χιτῶνας, «ἀνεσκουμπώθησαν» πρὸς ἐργασίαν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 288, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 45. **2**) παρὰ τοῖς Ἰατρ. συγγραφ., συστέλλω, ποιῶ τινα δυσκοίλιον, στ. τὴν κοιλίαν Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. ἐν προοιμ.— Παθ., φλέβες στέλλονται, συστέλλονται, συμμαζώνονται, Νικ. Ἀλεξιφ. 193. **3**) καθόλου, ἀναχαιτίζω, ἀναστέλλω, ἐμποδίζω, Φίλων 2. 274, κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πολύβ. 8. 22, 4· λόγον στέλλεσθαι, περιστέλλω τοὺς λόγους μου, δηλ. δὲν λέγω τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, Εὐρ. Βάκχ. 669, πρβλ. Ἀνθ.

Π. 11. 149· στ. τὸ συμβεβηκός, παρασιωπῶ, δὲν λέγω, Πολύβ. 3. 85, 7·— πρόσωπον στέλλεσθαι, συστέλλω τὸ πρόσωπόν μου, φαίνομαι τεθλιμμένος, οἰκτρός, Α. Β. 62. 4) ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀπέχομαι ἀπό τινος πράγματος, ἀπομακρύνομαι, οὔτ' ἂν ἀπόσχοιντο ὧν ἐπιθυμέουσιν, οὔτε στείλαιντο Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· στελλόμενοι τοῦτο, ἀποφεύγοντες, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. η', 20.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 519 κἑξ. 825.

στέλμα· «στέφος. στέμμα» Ἡσύχ.

στελμονίαι, αἱ, εὐρεῖαι ζῶναι δι' ὧν περιέβαλλον τοὺς κύνας ὁσάκις ἀπήρχοντο εἰς θύραν ἀγρίων ζῴων, Ξεν. Κυν. 6, 1, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ **στέλμα** = **στέφος**.

στελύπην· «ἀσφόδελος» Ἡσύχ.

στεμβάζω, = τῷ ἑπομ., «στεμβάζειν· λοιδορεῖν. χλευάζειν» Ἡσύχ.· ἀόρ. ἀπαρ. **-άξαι**, Ἐτυμολ. Μέγ. 158. 37.

στέμβω, κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σείω, ἀνακινῶ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 412· κακῶς μεταχειρίζομαι, μετὰ τραχύτητος χειρίζομαι, Εὐστ. 235. 8. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΜΒ ἢ ΣΤΕΜΦ, πρβλ. **ἀ-στεμφ-ής, στέμφυλον**, Σανσκρ. stambh, stambh-nômi, stambh-nâmi (fulcio, munitor), stamb'-as (postis)· Ἀρχ. Γερμαν. stamph (pilum), stamph-ôn (stampfen, stamp)· ἢ √ΣΤΙΒ, **στείβω** εἶναι πιθαν. συγγενής, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **στέμφυλον** καὶ τῶν μνημονευθεισῶν Τευτον. λέξεων).

στέμμα, τό, (στέφω) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. (ἑνικ. ἐν Ἰλ. Α. 28, Ἀριστοφ. Εἰρ. 498), στέφανος, «στεφάνι», ἰδίως ὁ τοῦ ἱκέτου ἐκ δάφνης στέφανος περιειλημμένος περὶ βακτηρίαν, στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶ . χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ Ἰλ. Α. 14, 373· σκῆπτρον καὶ στ. θεοῖο αὐτόθι 28, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 894· ἐνίοτε ἐφέρετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, στέμμασι πυκασθεὶς Ἡρόδ. 7. 197· στ. ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐχούσας Πλάτ. Πολ. 617C· Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων, ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ διὰ στεμμάτων κεκοσμημένου, Ἀριστοφ. Πλ. 39, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1310, Θουκ. 4. 133· στ. πάλας, ὡς ἀμοιβή, ὡς βραβεῖον, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 247· στέμματ' Ὀλυμπιάδων αὐτόθι 881, κτλ.· ὁ ἐπὶ στεμμάτων, πρβλ. **στέφανος** II. 2. 2) ὁ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 3 λέγει ὅτι τὰ **στέμματα** ἦσαν ἐξ ἐρίων περιειλημμένα περὶ κλάδον ἐλαίας· ὅθεν στέμματα ξαίνειν, Εὐρ. Ὀρ. 12. II. παρὰ Πλουτ. ἐν Νομ. 1, **στέμματα** = Λατ. stemmata (Ἰουβεν. 8. 1, Πλίν. Ν. Η. 35. 2), γενεαλογίαι. 2) οὕτω, **στέμμα** = σύλλογος, συντεχνία, σύνδεσμος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3995b· = **φυλή**, αὐτόθι 9897.

στεμματηφόρος, ον, ὁ φέρων στέμμα, κεκοσμημένος διὰ στέμματος, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 447· οὕτω **στεμματιαῖος, α, ον**, Ἡσύχ., Α. Β. 305.

στεμματίας, ου, ὁ, ὁ φέρων στέμμα, ἐστεμμένος, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. 3. 20, 9.

στεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στέμμα** Γλωσσ.

στεμματο-φόρος, ον, ὁ φέρων στέμμα, Πτολ. Τετρ. 176· **-φορέω**, Τζέτζ.

στεμματόω, ἐφοδιάζω ἢ κοσμῶ διὰ στέμματος, στεφανώνω, Εὐρ. Ἡρακλ. 529.

στεμφυλίς, -ίδος, ἡ, ἀμφίβ. ἀντὶ **στεμφυλῖτις**, Ἀθήν. 56C.

στεμφυλίτης [ῑ], **ου**, ὁ, θηλ. **-ῖτις, -ιδος**, ὁ πεποιημένος ἐκ σταφυλῶν, αἵτινες ἤδη ἐπατήθησαν, τρύγες στεμφυλίτιδες, ὁ οὕτω λαμβανόμενος οἶνος, Λατ. lora, Ἱππ. 359. 8., 497. 8.— Ὡσαύτως **στεμφυλίας**, ὁ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λάκυρος**.

στέμφυλον, τό, (στέμβω) ὄγκος ἐλαιῶν ἐξ ὧν ἐξεπιέσθη τὸ ἔλαιον, τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, Λατ. fraces (ἐκ τοῦ frango), Ἀριστοφ. Ἱππ. 806· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Ἀριστοφ. Νεφ. 46 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Ἀποσπ. 345· λιπῶσι στεμφύλοις Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Ποαστρ.» 1, πρβλ. Ἀνδροκλ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 2. 23, 22, Ἀθήν. 56D. II. ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ὄγκος σταφυλῶν, ἐξ ὧν ἐξεπιέσθη ὁ οἶνος, «τσίπουρα», Λατ. floces, Ἱππ. 485. 39., 523. 29, Λυκόφρ. 678· σταφυλῆς στέμφυλα Ἀριστ. Ἀποσπ. 102.— Ἡ προτέρα σημασία λέγεται ὅτι εἶναι ἡ παρ' Ἀττ., Φρύνιχ. 405.

στέναγμα, τό, στεναγμός, γογγυσμός, Σοφ. Ο. Τ. 5, Εὐρ. Ὀρ. 1326, Ἡρακλ. 478, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 367, κτλ.

στεναγμός, ὁ, τὸ στενάζειν, «ἀναστεναγμός», γογγυσμός, Πινδ. Ἀποσπ. 150. 4, Αἰσχύλ. Πέρσ. 896, Ἀποσπ. 382, Σοφ. Ο. Τ. 30, 1284, Εὐρ. Ὀρ. 959, Πλάτ. Πολ. 578A.

στεναγμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στεναγμόν, συνοδευόμενος μὲ στεναγμόν, ἀναπνοὴ Νεμέσ. π. Φύσεως ἀνθρώπου 28.

στενάζω, Τραγικ.· μέλλ. **-άξω** Λυκόφρ. 973, (ἀνα-) Εὐρ. Ι. Τ. 656·— ἀόρ. **ἐστέναξα** Ἀττ.— Παθητ., πρκμ. **ἐστέναγμαι** Λυκόφρ. 412. Κυρίως θαμιστικὸν τοῦ **στένω**, ἀναστενάζω συχνάκις, βαρέως, καθόλου, στενάζω, γογγύζω, οἰμώζω, Αἰσχύλ. Πρ. 696, Πέρσ. 1046, Εὐμ. 789, Σοφ. Φιλ. 916· ἐπ' ἄτῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1299· στ. κακοῖς Εὐρ. Ἄλκ. 199, πρβλ. Φοιν. 1035· συχν. μετ' οὐδ. ἐπιθ., οἰκτρόν, δεινὸν στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 104, ἐν Μηδ. 1184· πολλά, μέγα στ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1143, ἐν Ι. Τ. 957· τί ἐστέναξας τοῦτο; διὰ τί γογγύζεις οὕτω; αὐτόθι 550· ἐντεῦθεν μετὰ συστοιχ. αἰτιατ., παιᾶνα στ. ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 578, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 753· ἀρὰς τέκνοις ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 334· πηλίκον τί ποτ' ἂν στενάξειαν; Δημ. 690. 18. 2) μεταβ., ἀναστενάζω διά τι, θρηνῶ τι, πότμον Σοφ. Ἀντ. 882, πρβλ. Ο. Κ. 1672, Εὐρ. Ι. Τ. 550, κτλ.· τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1640, ἐν Βάκχ. 1028, Δημ. 835. 12.

στενακτέον, πρέπει τις νὰ στενάξῃ, νὰ θρηνήσῃ, τὰ τούτων Εὐρ. Ἱκέτ. 291.

στενακτικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Θεόδ. Στουδ., Ἡσύχ.

στενακτός, ή, όν, δι' ὃν στενάζει τις, ὁ παρέχων αἰτίας πρὸς στεναγμόν, ἀνὴρ Σοφ. Ο. Κ. 1663· ἄτη Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 917. 2) θλιβερός, λυπηρός, θρηνητικός, ἰαχὴ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1302.

στεν-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στενὸν αὐχένα, στενόλαιμος, πρβλ. **στειν-**.

στεναχέω, -χή, = **στοναχέω, στοναχή**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 208. 20., 707· πρβλ. **στεναχίζω**.

στεναχίζω ἢ **στοναχίζω**, (τὸ δεύτερον φαίνεται μᾶλλον βέβαιον παρ' Ὁμήρ., La Roche Text-Kr. σ. 354)·— Ἐπικ. κατ' ἐπέκτασιν τύπος τοῦ **στενάχω** (ὃ ἴδε), ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., στενάζω, ἀναστενάζω, θρηνῶ, Ἰλ. Τ. 304, Ὀδ. Ι. 13, Λ. 214, Ἡσ. Θ. 858· μεγάλα στ. Ἰλ. Ψ. 172· ἀδινά, ἀδινὸν στ. Ἰλ. Ψ. 225, Ὀδ. Ω. 316·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἰλ. Β. 784, Η. 95. II. μεταβ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, μετ' αἰτ., Ὀδ. Α. 243· ἴδε Buttm. Λεξίλ. ἐν λέξ.

στενάχω [ᾰ], ποιητικ. κατ' ἐπέκτασιν τύπος τοῦ **στένω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἀναστενάζω, ὀδύρομαι, θρηνῶ, συχν. παρ' Ὁμήρ., ὅστις συνάπτει ἀδινὰ στενάχων Ἰλ. Ω. 123, κτλ.· βαρέα στ. Θ. 334, κτλ.· βαρὺ στ. Ὀδ. Θ. 95, 534· μεγάλα Ὀδ. Δ. 516, κτλ.· πυκνὰ μάλα στ. Ἰλ. Σ. 318, Φ. 417·— παρ' αὐτῷ ὡσαύτως εὕρηται τὸ μέσον ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, **στενάχοντο** Τ. 301, Ψ. 1, κτλ.· ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 99, Σοφ. Ἠλ. 141, 1076· μεταφορ., ἐπὶ τῆς μετὰ κρότου ὁρμῆς καὶ τοῦ πατάγου τῶν χειμάρρων, Ἰλ. Π. 391· ἡ ἠχηρὰ ἀναπνοὴ τῶν ἵππων τρεχόντων, αὐτόθι 393· θήρ.. στενάχων βρέμει Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1247· στοᾶς στεναχούσης, στεναζούσης ἐκ τοῦ πολλοῦ πλήθους (πρβλ. **γέμω**, γέμο), Ἀριστοφ. Ἀχ. 548·— παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ. 1076, πατρὸς φαίνεται παρεφθαρμένον. II. μεταβ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω, τὴν αἰεὶ στενάχεσκε Ἰλ. Τ. 132· τὸ παρὸν .. πῆμα στενάχω Αἰσχύλ. Πρ. 99· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοὺς δὲ στενάχοντο Ὀδ. Ι. 467. Ὡς ἀόρ. τοῦ **στενάχω** καὶ **στεναχίζω** εἶναι τὸ ἐστονάχησα· οὗτοι δὲ εἶναι οἱ τρεῖς τύποι οἱ βεβαιούμενοι ἐκ τῶν δοκιμωτάτων συγγραφέων· ἐκ δὲ τούτων μόνον τὸ **στενάχω** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικ.— Πρβλ. **στεναχίζω**.

στενό-βουλος, ον, ὁ ἔχων στενὴν βουλήν, μὲ περιωρισμένην θέλησιν, ἀμήχανος, inops consilii, Χρησμ. Σιβ. 5. 241.

στενό-βρογχος, ον, ὁ ἔχων στενὸν βρόγχον, στενόλαιμος, ἐπὶ ἀγγείων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 9, 22.

στενο-επι-μήκης, ες, ὁ ἔχων σχῆμα στενὸν καὶ ἐπίμηκες, Εὐστ. 849. 8.

στενο-θώραξ, -ᾱκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στενὸν θώρακα, στενὸν στῆθος, Γαλην.

στενο-κοίλιος, ον, ὁ ἔχων στενὴν κοιλίαν, Αἰλ. παρὰ Πτολ. Ἁρμον.

στενο-κορίασις, ἡ, (**κόρη** III) παρὰ φύσιν συστολὴ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, Veget.

στενο-κύμων, -ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν στενοῖς κυμαινόμενος, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθήν. 313A.

στενο-κώκῡτος, ον, ἐπὶ τῶν τριχῶν, αἵτινες τοσοῦτον βαθέως εἶναι ἐρριζωμέναι, ὥστε κραυγάζει τις ὅταν μία ἐξ αὐτῶν ἀποσπᾶται, κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 448, Σουΐδ.

στενο-λεσχέω, ὁμιλῶ μετὰ περισσῆς λεπτότητος, σοφιστεύομαι, λεπτολογῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 320.— Καθ' Ἡσύχ. «στενολογεῖ».

στενο-λέσχης, ου, ὁ, λαλῶν ἢ ὁμιλῶν μετὰ πανουργίας, σοφιστευόμενος, μικρολόγος, λεπτολόγος, Σουΐδ.

στενολεσχία, ἡ, τὸ σοφιστεύεσθαι, Κύριλλ.· «μικρολογία, λεπτολογία, ὀλίγη ὁμιλία» Ἡσύχ.

στενο-λογέω, Ἡσύχ.· καὶ **-λόγος**, Εὐστ. 25. 33, = **-λεσχέω, -λέσχης**.

στενό-μακρος, ον, στενὸς καὶ μακρός, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 98·— ὡσαύτως **-μήκης, ες**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 29.

στενο-μονία, ἡ, (μονή) στενὴ κατοικία, στενόχωρον οἴκημα, Βυζαντ.

στενο-παθέω, πάσχω, ὑποφέρω, Κασσ. Προβλ. (Ideler **στεγνοπ-**).

στενό-πορθμος, ον, ὁ πλησίον στενοῦ, ἔχουσα στενὸν πορθμόν, Χαλκὶς Εὐρ. Ι. Α. 167·— ἀνώμαλον θηλ. **στενοπορθμίς, ίδος**, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθήν. 92D.

στενο-πορία, ἡ, στενὸς δρόμος ἢ διάβασις, πέραμα, Ξεν. Ἑλλ.

3. 5, 20 (διάφορ. γραφ. **-χωρία**, πρβλ. 1. 3, 7), Δίων Κ. 48. 41· πρβλ. **δυσπορία**.

στενό-πορος, ον, Ἰων. **στειν-, ον**, ὁ ἔχων στενὸν πέραμα ἢ ἔξοδον, χῶρος Ἡρόδ. 7. 211· πύλαι Αἰσχύλ. Πρ. 729· ἔξοδοι Εὐρ. Ἀνδρ. 1144· ὅρμοι Αὐλίδος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1497· διὰ κυανέας στ. πέτρας ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 899· ἀκτὴ Λυκόφρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 3, 1· ὦτα Σέξτ. Ἐμπ. π. 1. 126. **2)** ὡς οὐσιαστ. **στενόπορα**, Ἰων. **στειν-**, τά, στενὰ περάματα, «στενά», Ἡρόδ. 7. 223· τὰ στ. τῶν χωρίων Θουκ. 7. 73· — καθ' ἑνικ. **στενόπορον, τό**, στενόν, διάβασις στενή, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 12, Ἀθήν. 2. 13.

στενό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στενὸν πόδα (ἕτεροι **στεγανόπους**), Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 2.

στενο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων στενόν, μικρὸν πρόσωπον, Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 5, ἐν τῷ συγκρ.

στενό-πρωκτος, ον, ὁ ἔχων στενὸν πρωκτόν, Φώτ.

στενόρ-ρῑνος, ον, (ῥίς) ὁ ἔχων στενὴν ῥῖνα, λεπτήν, Θεόφ. Πρωτοσπ. σελ. 149.

στενορ-ρύμη [ῡ], ἡ, (**ῥύμη** II) στενὴ δίοδος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 123.

στενός, Ἰων. **στεινός, ή, όν**· (ἴδε ἐν λ. **στένω**)· — στενός, δύσκολος, ἀντίθετον τῷ **εὐρύς, πλατύς**, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 8., 4. 195, κ. ἀλλ.· ψαλὶς Σοφ. Ἀποσπ. 336· δίαυλος Εὐρ. Τρῳ. 435· ἐσβολὴ Ἡρόδ. 7. 175· πόρος αὐτόθι 176· ἡ ἔσοδος Θουκ. 7. 51· οὔτ' εὐρεῖα οὔτε στενὴ διαφυγὴ Πλάτ. Νόμ. 737Α· ἐν στενῷ, Ἰων. στεινῷ, ἐν στενῇ περιοχῇ, Ἡρόδ. 8. 60, 2, Αἰσχύλ. Πέρσ. 413· ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 720· ὡσαύτως, **στ.** ποδεῶν Ἡρόδ. 8. 31· ἔντερον Ἀριστοφ. Νεφ. 161· πόροι, φλέβες Τίμ. Λοκρ. 101Α, Πλάτ. Τίμ. 66Α· κεφαλή, πόδες Ξεν. Κυν. 5, 30. **2)** ὡς οὐσιαστ., τὰ στενά, στενὸν μέρος, δίοδος στενή, πέραμα, Ἡρόδ. 7. 223· ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, Θουκ. 2. 86, κτλ.· τὰ στ. τοῦ πορθμοῦ Στράβ. 257· οὕτω, τὸ στενόν, (ὁ Ἑλλήσποντος), Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 9. 1· ἐπὶ στ. τῆς ὁδοῦ Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 29· ὡσαύτως, ἡ στενή, στενὴ λωρὶς γῆς, Θουκ. 2. 99. **II.** μεταφορ., στενός, συγκεκλεισμένος, περιωρισμένος, ἀπειληθῆναι ἐς στεινόν, σπρώχνομαι εἰς γωνίαν, Ἡρόδ. 9. 34· στ. ζῶμεν χρόνον Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 9· ἐς στ. κομιδῇ τὰ τῆς τροφῆς τινι καταστήσεται Δημ. 15. 24· εἰς στ. τοῦ καιροῦ φθείρεσθαι Ἀλκίφρων 1. 24. **2)** ὀλίγος, ὀλιγοστός, «παραμικρός», Πλάτ. Γοργ. 497C· ὑποθέσεις Πολύβ. 7. 7, 6· ἐλπίδες Διον. Ἁλ. 4. 52. **3)** ἐπὶ ἤχου καὶ ὕφους, λεπτός, ἀδύνατος, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 57, Ρητορ. 3. 12, 2. — Οἱ παλαιοὶ γραμμ. λέγουσιν ὅτι τὸ **στενός**, ὡς τὸ **κενός**, σχηματίζει τὸ συγκρ. καὶ ὑπερθετ. **στενότερος, στενότατος**, ἴσως ἐκ τῶν παλαιοτέρων Ἰων. τύπων **στεινότερος, -ότατος**, (**στεινότερος** ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ. 1. 181., 7. 175, **στενότερος** παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 111D (ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ἀντιγράφων), Ξεν. Κύρ. 2. 4, 3), Χοιροβοσκ. 550. 17 Gaisf., Ἐτυμολ. Μέγ.· καὶ **στενοτάτου** ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον παρὰ τῷ Σκύμν. 709· ὁ ὁμαλὸς τύπος **στενώτερος** εὕρηται παρ' Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Πλάτ. Τιμ. 66D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 29, κ. ἀλλ. **III.** Ἐπίρρ., στενῶς διακεῖσθαι, εὑρίσκομαι ἐν δυσχερείαις, Διογ. Λ. 8. 86.

στένος, εος, τό, πρβλ. Ἰων. **στεῖνος**.

στενό-σημος, ον, ὁ ἔχων στενὴν παρυφήν (οὔγιαν), στενὸν κράσπεδον, ἡ στενόσημος, τὸ παρὰ Ῥωμαίοις tunica angusti-clavia, ἀντίθετον τῷ **πλατυσ-**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 24, 12.

στενό-στομος, ον, ὁ ἔχων στενὸν στόμα, ἢ στόμιον, τεῦχος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 107, πρβλ. Ἀρτεμ. 1. 66· ἐπὶ λιμένος, Στράβ. 308.

στενότης, Ἰωνικ. **στειν-, -ητος, ἡ**, (στένος) τὸ στενόν, Ἑλλήσποντον, ἐόντα στεινότητα μὲν ἑπτὰ σταδίους Ἡρόδ. 4. 85· τῇ τοῦ λιμένος στ. Θουκ. 7. 62, πρβλ. 4. 24· θώρακος Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· διὰ τὴν στ. τῶν χωρίων, ἐπὶ τῶν Θερμοπυλῶν, Λυσ. 193. 29· τοῦ οἰσοφάγου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 8· πληθ., ῥέουσα κατὰ τὰς στ., διὰ μέσου τῶν στενῶν μερῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 1, 9. **II.** μεταφορ., ὀλιγότης, σπάνις, δαπανημάτων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 7, 5.

στενο-τράχηλος, ον, ὁ ἔχων στενὸν τράχηλον, στενόλαιμος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ.

στενό-φλεβος, ον, ὁ ἔχων στενὰς ἢ μικρὰς φλέβας, Γαλην.

στενο-φλεβο-τόμος, ον, ὁ, στενὴ φλεβοτόμος, στενὸν μαχαίριον φλεβοτομίας (νυστέριον), Παῦλ. Αἰγ. 6. 8.

στενο-φυής, ές, στενὸς ἐκ φύσεως, Ἀλεξ. ἐν Ἀδηλ. 30. 5.

στενο-φυλλία, ἡ, στενότης τῶν φύλλων, λεπτότης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 8.

στενό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων στενά, λεπτὰ φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 1, Διοσκ. 2. 131.

στενό-φωνος, ον, ὁ ἔχων ἀσθενῆ, ἀδύνατον ἦχον, ὄργανον Πολυδ. Β', 111.

στενο-χωρέω, εἶμαι ἐστενοχωρημένος, δυσκολεύομαι δι' ἔλλειψιν χώρου, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 582Β· μεταφορ., εἶμαι ἐν στενοχωρίᾳ, δυσκολεύομαι διά τι πρᾶγμα, τινι Ἱππ. 27. 35. **II.** μεταβ., πληρῶ, γεμίζω, στενὸν ποιῶ, συμπυκνῶ, τοὺς ἀπαντῶντας Λουκ. Νιγρῖν. 13· τὰς πύλας, τὰς ὁδοὺς Χαρίτων 5. 3, κτλ. — Παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ. (Θεμίστ. 310D), συμπυκνοῦμαι, συνέρχομαι στενῶς ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 1, 11, Διόδ. 20. 29· ἐν ταὐτῷ στ. Λουκ. Τόξ. 29· ἐστ. τὰ κολαστήρια Συνέσ. 147Α· ἐπὶ εἰκόνος, περιορίζομαι, Θεμίστ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** μεταφορ., πιέζω πολύ, τινα Ἑβδ. (Ἰουδὶθ ΙϚ', 16)· — Παθ., συμπιέζομαι, στενοχωροῦμαι, αἰσθάνομαι στενοχωρίαν, ἐν τοῖς σπλάγχνοις Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ς', 12· τῷ κακῷ Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 57· τῷ βίῳ Γρηγ. Νύσσ.

στενοχώρημα, τό, στενοχωρία, δυσκολία, Ἡσύχ.

στενοχωρής, ές, = **στενόχωρος**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 4, 5, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 185.

στενοχώρησις, εως, ἡ, = **στενοχωρία**, Εὐσταθ. Πονημάτ. 166. 76.

στενοχωρητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στενοχωρίαν ἢ εἰς τὸ στενοχωρεῖν, ὁ ἐπιφέρων στενοχωρίαν· τὸ στενοχωρητικόν, θλῖψις, στενοχωρία, Θεόδ. Στουδ. **2)** ἐστενοχωρημένος, βίος ὁ αὐτ.

στενοχωρία, ἡ, στενότης χώρου, στενός, περιωρισμένος χῶρος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791· στ. παρέχειν φάρυγγι αὐτόθι 807· ἔλλειψις χώρου κατὰ θάλασσαν ἢ κατὰ γῆν, Θουκ. 2. 89., 4. 26, 30, Πλάτ. Νόμ. 708Β· ὑπὸ στενοχωρίας ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 195Α· στ. βίου, τὸ βραχὺ ὑπόλοιπον τοῦ βίου, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 41· ἀντίθετον τῷ **εὐρυχωρία** καὶ **ἄνεσις**, Πλάτ. 2. 679Ε. **II.** μεταφορ., στενοχωρία, δυσκολία, δυσχέρεια (πρβλ. **στενοπορία**), ἡ στ. τοῦ ποταμοῦ, δυσχέρεια εἰς τὸ διαβῆναι τὸν ποταμόν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 182Β· θλῖψις, ἡ τῆς πόλεως Πολύβ. 1. 67, 1, κτλ.· ἡ τοῦ καιροῦ Δίων Κ. 39. 34· πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ς', 4.

στενό-χωρος, ον, ὁ ἔχων στενὸν χῶρον, στενός, Ἱππ. 589. 19· πλήρης πολλοῦ πλήθους, Γρηγ. Ναζ.

στενό-ψυχος, ον, ὁ ἔχων στενὴν ψυχήν, «στενόχωρος», Θεόδ. Στουδ.

στενόω, Ἰωνικ. **στεινόω**, στενὸν ποιῶ, περιορίζω, συστέλλω, Λιβάν. 4. 205· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., στενοῦσθαι ἐς στενώτερον Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17· τὰς διεξόδους ἐστένωται, ἔχει στενὰς ἐξόδους, Ἡρῳδ. 8. 1· στεινούμενον αὐλαῖς .. ἄλσος Ἀνθ. Π. 9. 656, 13· — μεταφορ., εὑρίσκομαι ἐν δυσκολίᾳ ἢ δυσχερείᾳ, Βυζ.

Στέντωρ, -ορος, ὁ, εἷς τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἰσχυρὰν του φωνήν, Ἰλ. Ε. 785· παροιμ., μεῖζον ἐμβοᾶν τοῦ Στ. Λουκ. π. Πένθ. 15· — Ἐπίθ. **Στεντόρειος, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Στέντορα, ἔχων φωνὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ Στέντορος, κῆρυξ Ἀριστ. Πολιτ. 7. 4, 11· βοᾶν Στεντόρειον Ἀριστείδ. 2. 28· — ὡσαύτως **Στεντορόφωνος, ον**, Βυζ.

στενυγρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ **στενός**, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 13· **στενυγρή**, ἡ, στενὴ διάβασις ἢ πορθμός, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 210C, 211Α. — Καθ' Ἡσύχ. «εὐριπῶδες, στενόν, καὶ συριγγῶδες».

στενυγρο-χωρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **στενοχωρία**. Ἱππ. (791G) ὡς μνημονεύεται παρὰ Γαλην.· οὕτω **στενυγρόω**, Ἰων. ἀντὶ **στενόω**, συστέλλω, Ἱππ. (1168F) ὡς μνημονεύεται παρὰ Γαληνῷ.

στένω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· Ἐπικ. παρατ. **στένον** Ὅμηρ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΝ παράγονται καὶ τὰ **στεν-άχω, στόν-ος**, καὶ (μετά τινος περιορισμοῦ τῆς ἐννοίας) **στεν-ός, στειν-ός, στεῖν-ος, στείν-ομαι, περι-στέν-ομαι** (σύγκρινον τὸ γέμω πρὸς τὸ Λατ. gemo)· πρβλ. Σανσκρ. stan, stanâmi (sono, gemo)· Ἀρχ. Σκανδιν. styn-ja, styn (Γερμ. stöhn-en)· Ἀρχ. Γερμ. stun-ô (suspirium)· Λιθ. sten-eti καὶ Σλαυ. stenati). Ποιητικ. ῥῆμα (οὗ ἡ πρώτη σημασία «στενεύω», ποιῶ τι στενόν, ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **στείνω**, ἂν μὴ τὸ παρ' Εὐρ. ἐν Ἴωνι 721 θεωρηθῇ ὡς ἐξαίρεσις), ἀναστενάζω, γογγύζω, «βογγῶ», μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ Ἰλ. Κ. 16, Ὀδ. Φ. 247, κτλ.· ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στ. ἄλκιμον ἦτορ Ἰλ. Υ. 169· ἐπὶ προσώπων, συχν. παρὰ τοῖς Τραγικ.· ἐπὶ τῆς θαλάσσης (πρβλ. **στόνος**). ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων Ἰλ. Ψ. 230· στένει βυθὸς Αἰσχύλ. Πρ. 432· ἐκοίμισεν στένοντα πόντον Σοφ. Αἴ. 675· ἐπὶ τῶν θρηνητικῶν κραυγῶν τῆς τρυγόνος, Θεόκρ. 7. 141· παρὰ τοῖς Τραγικ. ἐπὶ προσώπων, θρηνῶ μεγαλοφώνως, ὀδύρομαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 285, 295, Ἀγ. 445, κ. ἀλλ. — Μέσ., κλάω, στένομαι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 872· στενόμενα πόλις (ὁ Ἕρμαν. πενόμενα) Εὐρ. Ἴων 721. **2)** μεθ' Ὅμηρ. μετὰ γεν., στενάζω, γογγύζω, βογγῶ διά τι, Ἑλλάδος Εὐρ. Ι. Α. 370· κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1425· ὑπέρ τινος Αἰσχύλ. Πρ. 66, 68· τινί, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 295· ἐπί τινι Εὐρ. Ἱππ. 903· ἀμφί τινι Σοφ. Ἠλ. 1180· μετὰ συστοιχ. αἰτ., πένθος οἰκεῖον στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1249. — Μέσ., στ. περί τινα Αἰσχύλ. Πέρσ. 62. **3)** παρὰ τοῖς Τραγικ. ὡσαύτως μετ' αἰτ., θρηνῶ, κλαίω,

πένθῶ, Αἰσχύλ. Πρ. 435, Σοφ. Ο. Κ. 64, Φιλ. 338, κ. ἀλλ.· σπανίως παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 46?, Εὔβουλ. ἐν «Νανν.» 1. 10, Μένανδρ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1. 2· στένειν τινὰ τῆς τύχης, οἰκτίρω τινὰ διὰ τὴν δυστυχίαν του, Αἰσχύλ. Πρ. 398· στ. τινὰ ἤ τι δακρύοις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1045, Ἀποσπ. 44.— Μέσ., στένεσθαί τινα ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1371.

στενώδης, ες, (στένος) κάπως στενός, ὁμοιάζων πρὸς στενόν, «στενούτσικος», Ἀνων. Περίπλ. 1, σ. 8 Huds.

στένωμα, τό, στενὸς τόπος ἢ δίοδος, πέραμα, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ., ἐν ἀρχ.

στενώπ-αρχος, ὁ, ὁ ἐπόπτης τῶν στενωπῶν καὶ τῶν ὁδῶν, Δίων Κ. 55. 8.

στενωπεῖον, τό, =**στενωπός**, ἡ, Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 9 (ἴδε Ἰακώψ. σ. 962).

στενωπή, ἡ, =**στενωπός**, «ἡ Σαμιακὴ λαύρα στενωπὴ ἦν παρὰ Σαμίοις, ἐν ᾗ τὰ πέμματα ἐπιπράσκετο» Παροιμιογρ. τ. Α', σελ. 330, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 106, ἀλλ' ἴσως μεταγραπτέον **στενωπὸς** κατὰ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. 16, σ. 66.

στενωπός, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **στεινωπός**, όν· (στενός, ὤψ)· — ὁ φαινόμενος στενός, περιωρισμένος, δύσκολος, στενωπὸς ὁδὸς Ἰλ. Η. 143, Ψ. 416· στενωπότεραι αἱ διέξοδοι τροφῆς Ἱππ. 355. 30· στειν. πόντος Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1191· στειν. παλάμαι Ἐμπεδ. 36· ἐν οὕτω στενωπῷ, ἐν θέσει τοσοῦτον στενῇ, Διοδ. Ἐκλογ. σ. 516. 45. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ., **στενωπὸς** (ἐξυπακ. ὁδός), ἡ, στενὴ δίοδος, πέραμα, πορθμός, ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης, στεινωπὸν ἐπλέομεν Ὀδ. Μ. 234· στενωποῦ πλησίον θαλασσίου Αἰσχύλ. Πρ. 364· στ. ἅλος Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 333, πρβλ. 549· (οὕτως ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, στ. ὕδωρ Ἕλλης Διον. Π. 515)· στενὴ δίοδος μεταξὺ ὀρέων, «δερβένι», Σοφ. Ο. Τ. 1399, Ἀρρ. Ἀν. 6. 22, κτλ.· στενὴ ὁδός, δρομίσκος ἐν τῇ πόλει, Λατ. angiportus, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 4, Νικόστρ. ἐν «Συρ.» 1, Διόδ. 12. 10, Παυσ. 5. 15, 2· στ. Ἄιδου, ἡ στενὴ εἴσοδος τοῦ Ἄιδου, παρ' Οὐεργιλ. fauces, Σοφ. Ἀποσπ. 716· ἐπὶ τῶν αἱματηφόρων ἀγγείων, Πλάτ. Τίμ. 70Β. Ὁ Λουκ. ἐν Νιγρ. 22 ἔχει ἀρσ.· καὶ **στενωπὴ** δὲ ὡσαύτως μνημονεύεται, ἴδε ἐν λέξ. ἄνωτ.

στένωσις, ἡ, τὸ στενοῦσθαι, τὸ γίνεσθαι στενώτερον, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΜΘ', 24), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 355.

στεπτήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στέψιν, τὰ στεπτήρια =στέμματα, «ἃ οἱ ἱκέται ἐκ τῶν κλάδων ἐξῆπτον» Ἡσύχ.

στεπτός, ή, όν, (στέφω) ἐστεμμένος, πιθαν. γραφ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 306.

στεργᾶνος, ὁ, =**κοπρών**, Λατ. sterquilinium, Ἡσύχ.

στέργηθρον, τό, (στέργω) φίλτρον, θέλγητρον, «μάγια», ὡς ὄνομα βοτάνης τινός, ἥτις ἐνομίζετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς διέγερσιν ἔρωτος, Διοσκ. 4. 92. **II.** αὐτὸς ὁ ἔρως ἢ ἡ ἀγάπη, στοργή, ἐν τῷ ἑνικῷ, Αἰσχύλ. Χο. 241· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 492· στέργηθρα ἔχειν τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 192· στέργηθρα φρενῶν Εὐρ. Ἱππ. 256, Ἡσύχ.· «στέργηθρον· ὁ πόθος» Σουΐδ.

στέργημα, τό, φίλτρον, φυλακτήριον ἔρωτος, «μάγια», τινός, ὅπως ἐπιδράσῃ εἴς τινα, Σοφ. Τρ. 1138.

στεργίς, -ίδος, ἡ, =**στλεγγίς**, Ἀρτεμ. 1. 66.

στεργο-ξύνευνος [ῠ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν σύνευνον τῆς κλίνης του, τὴν σύζυγόν του, Λυκόφρ. 935.

στέργω, μέλλ. **στέρξω**, ἀόρ. **ἔστερξα**, ἅπαντα συχνὰ παρ' Ἀττ.· **ἔστοργα**, Ἡρόδ. 7. 104.— Παθ., μέλλ. (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) **στέρξομαι** Χρησμ. Σιβ. 3. 437· ἀόρ. **ἐστέρχθην** Λυκόφρ. 1190, Πλούτ., κλπ.· πρκμ. **ἔστεργμαι** Ἐμπεδ. 190 Stein, Ἀνθ. Π. 6. 120. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΡΓ παράγεται ὡσαύτως τὸ **στοργ-ή**). Ἀγαπῶ, μάλιστα ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης τῶν γονέων καὶ τέκνων, Σοφ. Ο. Τ. 1023, Ο. Κ. 1529, κτλ.· παῖς στέργει τε καὶ στέργεται ὑπὸ τῶν γεννησάντων Πλάτ. Νόμ. 754Β· στ. τὰ νεογνὰ βρέφη Ξεν. Οἰκ. 7, 24· τὸ πατέρα, τοὺς γονεῖς Εὐρ. Ἠλ. 1102, Δημ. 790. 7, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 2· — ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν λαὸν καὶ τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν βασιλέα, Ἡρόδ. 7. 104., 9. 113, Σοφ. Ἀντ. 292· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῆς ἐκ μέρους θεοῦ προστάτου πρὸς τὸν λαὸν τὸν προστατευόμενον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 911· οὕτως, ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν .. Μοῦσαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 229· ἐπὶ δημαγωγοῦ κολακεύοντος τὸ πλῆθος, ὦ Δῆμ', εἰ μή σε .. στέργω ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 769· ἐπὶ χώρας καὶ τῶν ἀποικιῶν αὐτῆς, Θουκ. 1. 38· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν κυνῶν πρὸς τὸν κύριον αὐτῶν, Ξεν. Κυν. 7. 12. **2)** σπανιώτερον ἐπὶ τῆς ἀγάπης συζύγου πρὸς σύζυγον, Ἡρόδ. 2. 181., 7. 69, Σοφ. Τρ. 577, Αἴ. 210· ἄλλην τιν' εὐνὴν Εὐρ. Ἀνδρ. 907· πόσιν στέργοντ' ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 34· ἐπὶ ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 502· ἐπὶ φίλων, Σοφ. Ἀντ. 543, Τρ. 486, κτλ. **3)** σπανίως ἐπὶ τοῦ σαρκικοῦ ἔρωτος, τῆς μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἀγάπης, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 8, 14 καὶ 21, Σωσικρ. ἐν Ἀδήλ. 3· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ μετὰ γεν., δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται Κωμικ. Ἀνώνυμ. 89. **II.** καθόλου, ἀγαπῶ σφοδρῶς, δεικνύω στοργὴν πρός τινα, στ. τινα ἔπεσιν Θέογν. 87· οὐδεὶς στ. ἄγγελον κακῶν ἐπῶν Σοφ. Ἀντ. 277, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1054, κτλ.· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, εὐνοίην .. οὐ διωθέεσθαι, ἀλλὰ στ., ἀποδέχομαι μετὰ χαρᾶς, Ἡρόδ. 7. 104· μακράν γε .. ῥῆσιν οὐ στ. πόλις Αἰσχύλ. Ἱκ. 273, πρβλ. Θήβ. 717· ὕβριν γὰρ οὐ στ. οὐδὲ δαίμονες Σοφ. Τρ. 280· ἔστερξε τὴν ἁπλῶς δίκην ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 709· τὴν ἀλήθειαν Πλάτ. Πολ. 485C, κτλ.· — τἀνάπαλιν, σωφροσύνη στ. τινὰ Εὐρ. Μήδ. 635. **III.** εἶμαι εὐχαριστημένος ἢ ἱκανοποιημένος, ἀρκοῦμαι, συναινῶ, ὡς τὰ **ἀγαπᾶν**, **αἰνεῖν**, Σοφ. Ο. Τ. 11 (ἴδε κατωτ. IV), Ο. Κ. 7· στεργέτω Πλάτ. Νόμ. 849Ε· στέρξω καὶ σιωπήσομαι Δημ. 264. 8· στέρξον, κάμε μοι τὴν χάριν, θὰ με ὑποχρεώσῃς .., Σοφ. Ο. Κ. 518. **2)** μετ' αἰτ., στ. τὰ παρεόντα, ἀρκοῦμαι εἰς τὰ παρόντα, εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἀνέχομαι, ὑπομένω, Ἡρόδ. 9. 117· στ. τὴν τυραννίδα, ὑποφέρω αὐτήν, Αἰσχύλ. Πρ. 11· ἐθέλω τάδε μὲν στ. δύστλητά περ ὄντα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1570, πρβλ. Εὐμ. 673· ἀνάγκῃ προὔμαθον στ. κακὰ Σοφ. Φιλ. 538, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1685· στ. τὴν γυναῖκα Σοφ. Τρ. 486, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 180, 469· τὴν τύχην Δημ. 1278. 1. **3)** μετὰ δοτ., στ. τοῖσι σοῖς Εὐρ. Ἱκέτ. 257, πρβλ. Valck. εἰς Φοιν. 1679· τοῖς παροῦσι Ἰσοκρ. 411Α· τῇ ἐμῇ τύχῃ Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 295Β· ὡσαύτως, στ. ἐπὶ τούτῳ Δημ. 996. 15· ἐν μικροῖς Εὐρ. Ἠλ. 407. **4)** μετὰ μετοχ., πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων Σοφ. Τρ. 992· στ. ξυμφορᾷ νικώμενοι Εὐρ. Ἱππ. 458· στ. εἴκοντες Δημ. 802. 7· Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης ὀνομαζόμενος στέργεις, εἴτε Ζεὺς προτιμᾷς νὰ ὀνομασθῇς (liben ius audis) εἴτε Ἅιδης, Εὐρ. Ἀποσπ. 904. **5)** σπανίως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἔστεργέ σοι ὅμοιος εἶναι Εὐρ. Ἴων 817. **6)** στ. εἰ .., ἐάν .. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 789, Πλάτ. Νόμ. 849Ε, κτλ. **IV.** ὡς τὸ **εὔχομαι**, παρακαλῶ, ἱκετεύω, δέομαι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν .. στέργω μολεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1094, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 769· καὶ πολλοὶ οὕτως ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ἐν Σοφ. Ο. Τ. 11, δείσαντες ἢ στέρξαντες, μὲ φόβον ἢ μὲ ἱκετείαν· ἀλλ' ὁ Schneidewin (ἑπόμενος τῷ Σχολ.) ἑρμηνεύει: ἐκ φόβου περὶ τοῦ μέλλοντος ἢ ἐξ ὑποταγῆς εἰς τὰς παρελθούσας δυστυχίας· (πρβλ. **στέγω** ἐν τέλει).— Ἴδε Σουΐδ., καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 7.

στερεμνιόομαι, Παθητ., γίνομαι στερεός, στερεώνομαι, Ζήνων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 498.

στερέμνιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 10, Εὐστ.· — μεταγεν. τύπος τοῦ **στερεός**, σκληρός, στερεός, σταθερός, ἔμπεδος, ἰσχυρός, οὐρανὸς Ἐμπεδ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 500· φύσις Πλάτ. Ἐπιν. 981D· ὠτειλαὶ Ἀρετ. ἔνθ' ἀνωτ. σιτίον Ἀθήν. 10C· ἡ πίστις στερεμνιωτέρα τῆς ἀκοῆς Κλήμ. Ἀλ. 120· τὰ στερέμνια, στερεὰ πράγματα, τὰ ὄντως ὄντα, πραγματικά, Ἐπίκουρος παρὰ Διογ. Λ. 10. 46, 48· τὰ στερεμνιώτερα Διόδ. 1. 7, Ἡσύχ., Σουΐδ.—Ἐπίρρ. -**ίως** Ἱππ. 380. 50.

στερεμνιότης, -ητος, ἡ, σταθερότης, στερεότης, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθ.

στερεμνιώδης, ες, (εἶδος) ὁ στερεὸς τὴν φύσιν (κοινῶς -**νώδης**) Πορφ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 1012.

στερεο-βαρής, ές, ἴδε **στερροβ-**.

στερεο-βάτης, ου, ὁ, ὁ βαίνων στερεῶς, σταθερῶς, λέξις ἀρχιτεκτονική, Vitruv. de archit. III. 4. 1.

στερεο-βόας, ου, ὁ, ὁ ἰσχυρῶς βοῶν, μεγαλόφωνος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1046.

στερεό-δερμος, ον, ὁ ἔχων στερεὸν δέρμα, σκληρόν, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 376.

στερεο-ειδής, ές, ὁ στερεὸς τὴν φύσιν, κόσμος Πλάτ. Τίμ. 32Β.

στερεο-κάρδιος, ον, σκληροκάρδιος, Ἑβδ. (Ἰεζεκιὴλ Β', 4, διάφορ. γραφ.).

στερεο-μετρέω, μετρῶ τὰ στερεά, Ὀνησάνδρ. Στρατ. 8.

στερεο-μέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν στερεά, Γαληn.

στερεομετρία, ἡ, ἡ καταμέτρησις τῶν στερεῶν, γεωμετρία τῶν τριῶν διαστάσεων, Ἀριστ. Ἀναλ. Ὕστ. 1. 13, 7.

στερεο-μετρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν στερεῶν, πούς στ., κυβικὸς πούς, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Διδύμ. Μεδιολ.

στερεο-ποιέω, ποιῶ τι σκληρόν, σταθερὸν ἢ στερεόν, Ἀθανάσ.· — οὐσιαστ. **στερεοποίησις**, ἡ, Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 119.

στερεό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδας στερεούς, Σχόλ. εἰς Ὅμηρ., ὡσαύτως συνώνυμ. τῷ **χαλκόπους**.

στερεός, ά, όν, (ἴδε ἐν τέλ.), ἀκίνητος, ἄκαμπτος, σκληρός, σταθερός, στ. λίθος ἠὲ σίδηρος Ὀδ. Τ. 494· βόεαι Ἰλ. Ρ. 493· αἰχμὴ στερεὴ πᾶσα χρυσέη, ὅλη ἐκ χρυσοῦ στερεοῦ, Ἡρόδ. 1. 52, πρβλ. 183· ἔρμα στ. γῆς Εὐρ. Ἑλ. 854, πρβλ. Ξεν. Κυν. 9, 16· στ. ὀστέα, ἀντίθετον τῷ **ἀραιά**, Ἱππ. Ἀγμ. 774· στ. σῶμα, ἀντίθετ. τῷ **μανόν**, **μαλθακόν**, Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Φυσ. 1. 5, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 9, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C· κυσὶ στ. καὶ ἰσχνοῖς, ἀντίθετ. τῷ πίοσι καὶ ἁπαλοῖς, ὁ αὐτ. ἐν

Πολ. 422D· ἀθλητής Διογ. Λ. 2. 132· βραχίονες Θεόκρ. 22. 48· δέρματα Πλάτ. Πρωτ. 321Α· νῆμα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 282Ε· στ. κέρατα, στερεά, πλήρη, ἀντίθετ. τῷ **κοῖλα**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 36· οὕτω, στ. κάλαμος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 10· στερεὰ τροφή Διόδ. 2. 4, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ε', 12, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 39· στ. κοιλίη, δυσκόλως ἐνεργοῦσα, ἐμφρακτική, Ἱππ. 406. 7.— Ἐπίρρ. **-εῶς**, ἰσχυρῶς, δυνατά, καταδῆσαι Ὀδ. Ξ. 346· ἐντετάσθαι Ἰλ. Κ. 263· νῶτα .. ἑλκόμενα στ., ἐπὶ παλαιστῶν, Ψ. 715. 2) μεταφορ., δύσκαμπτος, ἰσχυρογνώμων, τραχύς, στερεοῖς ἐπέεσι, ἀντίθετον τῷ **μειλιχίοις**, Ἰλ. Μ. 267· κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο Ὀδ. Ψ. 103· οὕτως, ὡσαύτως ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἐπιρρ., οἷον, **στερεῶς** ἀρνεῖσθαι, ἀποειπεῖν Ἰλ. Ι. 510, κτλ.·— οὕτω, 3) μετέπειτα, σκληρός, τραχύς, ἀκατάβλητος, πῦρ Πινδ. Ο. 10 (11). 45· ὀδύναι ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 394· ἀπειλαί Αἰσχύλ. Πρ. 174· ἁμαρτήματα Σοφ. Ἀντ. 1261· ἦθος Πλάτ. Πολιτ. 309Β· οὕτω στ. τι χρῆμα θερμὸν ἐσθ' ὕδωρ Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 9· στ. φωνή Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) 490· τοῦτο ἤδη στερεώτερον, βαρύτερον, δυσκολώτερον, Πλάτ. Πολ. 348Ε· τὸ εὔτονον καὶ στ., στερεότης γλώσσης, Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 8· στερεῶς ἐκθερμανθῆναι, ἐντελῶς, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14. II. ἐπὶ σωμάτων καὶ ποσῶν, στερεός, κυβικός, ἀντίθετον τῷ **ἐπίπεδος** (ἐπὶ ἐπιφανειῶν), Πλάτ. Φίληβ. 51C· στ. γωνία, στερεοῦ σώματος, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 54Ε, κέξ., πρβλ. Εὐκλ. 11, ὁρισμ. 1· — στ. ἀριθμός, κυβικὸς ἀριθμός, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 12, 8· τὰ στερεά, κυβικοὶ ἀριθμοὶ παριστάνοντες στερεὰ σώματα (ἢ σώματα καὶ τῶν τριῶν διαστάσεων), Πλάτ. Θεαίτ. 148Β. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται τὰ **στερ-ρός**, **στέρ-ιφος**, **στεῖρ-α**, καὶ **στηρίζω**, **στῆρ-ιγξ**· Σανσκρ. sthir-as (fiim), star-î (vacca sterilis, robur)· Λατ. ster-ilis· Γοτθ. stair-o (στεῖρα)· Ἀγγλο-Σαξον. stear-c (stark)· Ἀρχ. Γερμ. star (starr)· Αἰθ. styr-u (rigeo)· ster-va (cadaver).)

στερεό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων τραχεῖαν ἢ σκληρὰν σάρκα, σφιγκτὸν κρέας, Ἱππ. 589. 5.

στερεότης, **-ητος**, ἡ, δυσκαμψία, σκληρότης, σταθερότης, Πλάτ. Τίμ. 74Ε, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 5.

στερεό-φρων, **-ονος**, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ ἔχων στερεάν, ἰσχυρογνώμονα διάθεσιν, ἰσχυρογνώμων, Σοφ. Αἴ. 926.

στερεό-φωνος, ον, ὁ ἔχων τραχεῖαν, ἰσχυρὰν φωνήν, Βυζ.

στερεόω, ποιῶ τι στερεὸν ἢ σταθερόν, τοὺς πόδας Ξεν. Ἱππ. 4, 3, πρβλ. 5.— Παθητ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 2, 2. 2) στερεώνω, ἰσχυρὸν ποιῶ, ἐνισχύω, τινα Πράξ. Ἀποστ. γ', 16.— Παθ., γίνομαι ἰσχυρός, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 8, Πράξ. Ἀποστ. γ', 7· μεταφορ., στερεώνομαι, ἱδρύομαι σταθερῶς, βεβαιοῦμαι, Διόδ. 17. 57, Ἑβδ.

στερέω, γ' ἑνικ. προστ. **στερείτω** Πλάτ. Νόμ. 958Ε· ἄλλως ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ τύπῳ **στερίσκω** καὶ ἐν τῷ συνθέτ. **ἀπο-στερῶ**·— μέλλ. **στερήσω** Σοφ. Ἀντ. 574, ἀλλὰ **στερῶ** Αἰσχύλ. Πρ. 862· — ἀόρ. **ἐστέρησα** Εὐρ. Ἀνδρ. 1213, Πλάτ., ἀλλ' ἀπαρ. **στερέσαι** Ὀδ. Ν. 262· **ἐστέρεσεν** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 325. 14· **στερέσας** αὐτόθι 624. 6· — πρκμ. **ἐστέρηκα** Πολύβ. 31. 19, 7, (ἀπ-) Θουκ., κλπ.— Παθ., ὁ ἐνεστ. σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται εἰ μὴ ἐν τοῖς τύποις **στέρομαι**, **στερίσκομαι** (ἴδε Δινδ. εἰς Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14, Ἀν. 1. 9, 13)· μέλλ. **στερηθήσομαι** Διόδ. 4. 23, Δίων Κ. 41. 7, κτλ.· καὶ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἰσοκρ. 121C (πρβλ. 146C), ἀλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις **στερήσομαι** ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ. 1210, Θουκ. 3. 2, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 8., 4. 5, 28, Ἀπομν. 1. 1, 8·— ἀόρ. **ἐστερήθην**, ἴδε κατωτ.· ποιητ. ὡσαύτως ἐν τῷ αορ. μετοχ. **στερείς** Εὐρ. Ἄλκ. 622, Ἑκ. 623, Ἑλ. 95, Ἠλ. 736· — πρκμ. **ἐστέρημαι**, ἴδε κατωτ.· ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. **ἐστέρεσμαι**·— ὑπερσ. **ἐστέρητο** Θουκ. 2. 65. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στερ-ίσκω**, **στέρ-ομαι**· πρβλ. Γοτθ. stil-a (steal).) Ἀποστερῶ, ἁρπάζω, ἀπογυμνῶ τινος, μετ' αἰτ. προσώπ. καὶ γεν. πράγματ.. οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε Ὀδ. Ν. 262· ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ Αἰσχύλ. Πρ. 862, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 574, Εὐρ. Ἡρακλ. 807, κτλ.· στ. τῆς σωτηρίας, τῆς ψυχῆς, κτλ., Θουκ. 7. 71, Πλάτ., κλπ., μὴ στερείτω τὸν ζῶνθ' ἡμῶν Πλάτ. Νόμ. 958Ε.— Παθητ., στεροῦμαι, ἀπογυμνοῦμαι ἀπό τινος, μετὰ γεν., ὅπλων στερηθείς Πινδ. Ν. 8. 46· τῶν ὀμμάτων, τῆς ὄψιος στερηθῆναι Ἡρόδ. 6. 117., 9. 93· φροντίδος στερηθείς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1530· τῆς βασιληίης ἐστέρημαι Ἡρόδ. 3. 65, πρβλ. 5. 84· τοῦ παιδὸς ἐστερημένος ὁ αὐτ. 1. 46· γῆς πατρῴας Αἰσχύλ. Εὐμ. 755· μετοικίας τῆς ἄνω Σοφ. Ἀντ. 890· φίλων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 741· τῆς πόλεως Ἀντιφῶν 117. 18, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 8· ἀγαθῶν Ἀνδοκ. 24. 25· οὕτω καὶ Πλάτ., κλπ.·— ἀπολ., τὸ ἐστερῆσθαι, κατάστασις ἀρνήσεως ἢ στερήσεως, Ἀριστ. Κατηγ. 10, 10. II. σπανίως μετ' αἰτ. πράγματ., ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, μισθὸν Ἀνθ. Π. 9. 174, 12.— Παθ., ἀφαιρεῖταί τι παρ' ἐμοῦ, πλούτου .. κτῆσιν ἐστερημένη Σοφ. Ἠλ. 960 (ἂν καὶ ἡ αἰτ. αὕτη δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ **στένειν**)· βίον στερείς Εὐρ. Ἑλ. 95· πρβλ. **ἀποστερέω**.

στερεώδης, ες, (εἶδος) ὁ τὴν φύσιν σταθερὸς ἢ στερεός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ.

στερέωμα, τό, (στερεόω) στερεὸν σῶμα, Ἀναξαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 891C· κύβος, Νεμέσ. π. Φύσ. ἀνθρώπου 5. 2) θεμέλιον· π. χ. τὸ σκελετόν, ἐφ' οὗ τὸ σῶμα εἶναι οἱονεὶ ἐπῳκοδομημένον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 12· μεταφορ., τὸ στερεὸν μέρος, ἰσχὺς στρατεύματος, Ἑβδ. (Α' Μακκ. ΙΘ', 14)· ὡσαύτως νομιμοποίησις, αὐτόθι (Ἐσθ. Θ', 29)· ἀκινησία, ἀταραξία, Ἐπιστ. πρ. Κολ. β'. 5. 3) ὡσαύτως = **στεῖρα** (ἐπὶ πλοίου), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 3. 4) παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὁ ἄνωθεν οὐρανός, τὸ κοῖλον τοῦ οὐρανοῦ, Γέν. Α', 6, Ἰεζεκ. Α', 22.

στερέωσις, ἡ, (στερεόω) στερεοποίησις, ἐπιστήριξις, ἐπιβεβαίωσις, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. 2) ἡ στ. τῆς μάχης, ἐπιμονὴ τοῦ ἀγῶνος, Ἑβδ. (Σειραχ ΚΗ', 10).

στερεωτής, οῦ, ὁ, ὁ στερεώνων, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 4. 421.

στερεωτικός, ή, όν, ὁ στερεώνων, στερεοποιῶν, τῆς σαρκὸς Ἄντυλλ. παρὰ Ma th. Medic. 123.

στέρημα, τό, (στερέω) τὸ ἀφαιρούμενον, ἀποστερούμενον, νοὸς στ., ἡμαρτημ. γραφ. πιθαν. ἀντὶ τέρεμνα, Σοφ. Ἀποσπ. 226. II. =τῷ ἑπομ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Καλλισθένους.

στέρησις, ἡ, (στερέω) ἀποστέρησις, ἀφαίρεσις, ἀπώλεια πράγματός τινος, ἀρχῆς Θουκ. 2. 63· πνεύματος Πλάτ. Νόμ. 865Β. 2) ἄρνησις, στέρησις, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 6, 7, Κατηγ. 8, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 3, 11, κ. ἀλλ., ἴδε Bonitz Ind. Arist. σ. 699.· τὰ κατὰ στέρησιν λεγόμενα, ἀρνητικῶς, Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 190.

στερητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει τις νὰ στερήσῃ, τινὸς Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390.

στερητικός, ή, όν. ὁ στερῶν, ἀποστερῶν, τὰ στερητικά = στερήσεις, Πλούτ. 2. 947D. II. = **ἀποφατικός**, ἀρνητικός, ἐπὶ προτάσεων, ἀντίθετον τῷ **κατηγορικός**, **καταφατικός**, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 1. 18, 1, κ. ἀλλ.·— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀρνητικῶς, αὐτόθι 1. 4, 14, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 5, 8.

στέριπο, ἀντὶ **στέριφος**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185.

στερίσκω, Ἀττ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **στερέω**, τινά τινος Θουκ. 2. 43, Διόδ., κλπ.— Παθ., μετὰ γεν., Εὐρ. Ἱκ. 1093, Ἀγάθων παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 6. 2, 6, Θουκ. 1. 73., 2. 49, Πλάτ., κλπ.· ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 4. 159., 7. 162.

στεριφεύομαι, ἀποθ., εἶμαι ἄγαμος, «παρθενεύομαι» Ἡσύχ.

στεριφνός, ή, όν, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἐρωτιαν. ἐκ τοῦ Ἱππ. 337. 36 (ἔνθα τὸ κείμενον ἔχει **στρυφνούς**), καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 180 (ἔνθα **στιπτοί**).

στεριφόομαι, Παθητ., γίνομαι σκληρὸς ἢ στερεός, στερεώνομαι, Φίλων 2. 117.

στεριφο-ποιέω, ποιῶ τι στερεόν, σκληρόν, «ἀντὶ τοῦ στερεῶ» Σουΐδ.

στέριφος, η, ον. = **στερεός**. **στερρός**. σταθερός, στερεός, ἐπὶ ἐδάφους, διὰ τοῦ ἕλους ᾗ ἦν .. στεριφώτατον Θουκ. 6. 101, πρβλ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ.· τὰς πρῴρας στεριφωτέρας ἐποίησας Θουκ. 7. 36· στερίφοις .. τοῖς ἐμβόλοις, μὲ τὰ ἔμβολά των πεποιημένα στερεά, αὐτόθι. II **στεῖρος**, Λατιν. sterilis, ἄγονος, ἄκαρπος, ἐπὶ γυναικῶν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 641, Πλάτ. Θεαίτ. 149Β, πρβλ. Ruhnk. Tim.· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 4· ἐπὶ καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 2. III. ὡς οὐσιαστ., **στέριφος**, ἡ, = **στεῖρα** (Β), κοινῶς «στέρφος», Σουΐδ.—Καθ' Ἡσύχ., «στεῖρα, μὴ τεκοῦσα, μηδὲ τίκτουσα», καὶ «στερίφοις· ἀνισχύροις, ἀγόνοις», καὶ «στεριφώτερον· ἀνισχυρότερον. μὴ στερεώτερον».

στεριφότης, **-ητος**, ἡ, σκληρότης, τραχύτης, τὸ στερεόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 256.

στερίφωμα, τό, στερεὸν θεμέλιον, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 109.

στερκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **στέργω**, πρέπει τις νὰ ἀρκεσθῇ, συναινέσῃ, τινί, εἴς τι πρᾶγμα, Δείναρχ. 101, 42, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀνάγκη**.

στερκτικός, ή, όν, (στέργω) διατεθειμένος πρὸς ἀγάπην, τρυφερός, πλήρης στοργῆς, πρὸς τὰ συνήθη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2· στ. τέκνων Πλούτ. 2. 7Ε· τὸ στερκτικὸν = στοργή, αὐτόθι 769C· ἔχομεν φύσει τι στ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10, 23.

στερκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **στέργω**, ἀγαπητός, ἄξιος ἀγάπης, ἠγαπημένος, Σοφ. Ο. Τ. 1338· στ. κακὸν Ἰω. Πεδιασ. de Mul. Mal 5.

στερνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στέρνον**, Γλωσσ. II. = **προστερνίδιον**, ἀμφ. παρὰ Walz ἐν Ῥήτορσι 1. 531.

στερνίζομαι, ἀποθ., δέχομαι ἐπὶ τοῦ στήθους μου, λαμβάνω εἰς τοὺς κόλπους μου, ἀγκαλιάζω, Κλήμ. Ῥώμ. 1. 2.

στέρνιξ, **-ικος** ἡ, **ἐντεριώνη**. Ἡσύχ.

στερνίον, τό, εἶδός τι φαγητοῦ, συχν. παρ' Ἀλεξ. Τραλλ.

στερνίτης [ῑ], **ου**, ὁ, θηλ. **-ῖτις**, **-ιδος**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στῆθος, ὁ τοῦ στήθους, Πολυδ. Β', 182.

στερνο-βριθής, **ές**, ὁ ἔχων ἰσχυρὸν στῆθος, ἵππος Πολύαιν. 4. 7, 12.

στερνο-κοπέομαι, ἀποθ., τύπτω τὸ στῆθός μου ἐκ θλίψεως, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 195.

στερνο-κτυπία, ἡ, ὁ ἦχος τυπτομένων στέρνων, κοπετός, Μανασσ. Χρον. 3024, 3324· — περὶ τοῦ **στερνοκτυπέω** ἴδε ἐν λ. **στερνοτυπέομαι**.

στερνό-μαντις, **εως**, ὁ, ἡ, = **ἐγγαστρίμυθος**, Σοφ. Ἀποσπ. 52, Ἡσύχ., πρβλ. **θυμόμαντις**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

στέρνον, τό, τὸ στῆθος, τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ θώρακος (τοῦ σώματος), συχν. παρ' Ὁμ. ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ.· καὶ ἀείποτε παρ' αὐτῷ ἐπὶ ἀρρένων (τὸ δὲ **στῆθος** ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων), βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο Ἰλ. Δ. 528, κτλ.· κρήδεμνον ὑπὲρ στέρνοιο τανύσσαι Ὀδ. Ε. 346, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 127, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 26· καὶ ἐν τῷ πληθ., εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν Ἰλ. Γ. 194· ἐν δέ τέ οἱ κραδίη.. στέρνοισι πατάσσει Ν. 282· στέρνα λαχνάεντα Πινδ. Π. 1. 34· ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ν. 365, 508· καὶ ἐπὶ προβάτων, Ὀδ. Ι. 443·— παρὰ Τραγικ. ὡσαύτως ἐπὶ γυναικῶν, ἐν τῷ ἑνικῷ, Σοφ. Τρ. 482, Εὐρ. Ἑκάβ. 563· ἐν τῷ πληθ., μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ' αὐτόθι 560· στέρνων πληγαί, ὡς τὸ Λατ. plectus, Σοφ. Ἠλ. 90· ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 632· στέρν' ἄρασσε Αἰσχύλ. Πέρσ. 1054· πρβλ. **στερνοτυπής**· — ὁ Ξεν. χρῆται τῷ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς μόνον ἀνθρώπου, Κύρ. 1. 2, 13· παῖσας εἰς τὰ στέρνα .. παῖδα αὐτόθι 4. 6, 4. 2) παρὰ Τραγικ. ὡσαύτως ὡς τὸ **στῆθος**, **στήθεα**, θεωρουμένου τοῦ στήθους ὡς ἕδρας τῶν διαθέσεων καὶ ὁρμῶν, οἷον ἡ «καρδιά», ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται Σοφ. Ἀποσπ. 203· τὸ σὸν μὴ στ. ἀλγύνοιμι αὐτόθι 482· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα Αἰσχύλ. Χο. 746, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 792· οὕτω χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, οὕτω πρέπει νὰ αἰσθάνηταί τις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 639· στέρνοις ἐγκαταθέσθαι τι Σοφ. Ο. Κ. 487. II. μεταφορ., στέρνα γῆς, χώρα εὐρεῖα καὶ ἠρέμα ἐξογκουμένη, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ. ἐν λ., πρβλ. **στερνοῦχος**. 2) ὑπὸ στέρνοισι καμίνου, ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς, Νικ. Θηρ. 924.— Τὴν λέξιν ὀλίγον μεταχειρίζονται οἱ πεζογράφοι πλὴν τοῦ Ξενοφ.

στερνό-πληκτος, **ον**, πεπληγμένος κατὰ τὸ στῆθος, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 396.

στερνο-σώμᾰτος, **ον**, ἴδε ἐν λέξ. **στερροσώματος**.

στερνο-τῠπέομαι, = **στερνοκοπέομαι**, Λατιν. plangere, Ἱππίας παρ' Ἀθην. 259E, Πλούτ. 2. 114F, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 48·— ἐντεῦθεν καὶ ἐνεργ., **στερνοτυπέω**, Βυζ.· καὶ παρὰ τῷ Αἰσώπ. 159, **στερνοκτυπέω**, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 593, Ἡσύχ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 266, 298.

στερνο-τῠπής, **ές**, (τύπτω) ὁ ἀνήκων εἰς τυπτόμενα στήθη ἢ ἐξ αὐτῶν προερχόμενος, κτύπος Εὐρ. Ἱκέτ. 604· πάταγος στ. Ἀνθ. Π. 7.711· πρβλ. **στέρνον** I. 1.— Παρ' Ἡσυχ. **στερνοτύπτης**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 266.

στερνο-τῠπία, ἡ, κτύπημα (δαρμὸς) τοῦ στήθους ἕνεκα θλίψεως, Λατιν. planctus, Λουκ. π. Πένθ. 19, Φίλων 2. 579· — ὡσαύτως **στερνοκτυπία**, ὃ ἴδε.

στερνοῦχος, **ον**, (ἔχω) ἔχων εὐφόρους καὶ εὐρυχώρους πεδιάδας, χθὼν στ., ἐπὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς πεδιάδος, Σοφ. Ο. Κ. 691· πρβλ. **στέρνον** II.

στερν-οφθαλμος, **ου**, ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς κατὰ τὸ στῆθος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 202.—Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 496.

στερνώδης, **ες**, (εἶδος) ὁ ἔχων εὐρὺ καὶ ἀναπεπταμένον στῆθος, πλατύστηθος, Γλωσσ.

στέρξις, **εως**, ἡ, (στέργω) ἀγάπη, στοργή, Κλήμ. Ἀλ. 451· πρβλ. **στοργή**.

στέρομαι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **στερέομαι** (ἴδε τὴν λέξιν)·— εἶμαι ἄνευ τινὸς πράγματος, ἔχω ἔλλειψίν τινος, χάνω, Λατ. carere, νίκης τε στέρεται Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 209· στέρεσθαι τῆς χώρης Ἡρόδ. 8. 140, 1· στερομέναν φίλων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1429, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 889· στέρεσθαι κράτος Αἰσχύλ. Πέρσ. 371· στέρομαι δ' οἴκων στ. παίδων Εὐρ. Ἴων 865· φίλτρων στέρομαι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1309· στερόμενος ὧν ὁ θεὸς ἔδωκεν Ἀντιφῶν 125. 27· στερέσθω τῆς ἀρχῆς Πλάτ. Νόμ. 948A· ὅπως ἂν .. τῶν αὐτῶν στέρωνται ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 433E, κτλ.· — ἀπολ., χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Σοφ. Τρ. 136· ὑπὸ Ἀγησιγάου στέρεσθαι οὐδεὶς οὐδὲν πώποτε ἐνεκάλεσε Ξεν. Ἀγησ. 4, 1.

στεροπεύς, ὁ· — ἀντὶ τοῦ πληθ. **στεροπῆς** Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 1129D, ὁ Wytt. διώρθωσεν **ἠεροπῆας**.

στεροπή, ἡ, ποιητ. λέξ. ὡς τὸ **ἀστεροπή**, **ἀστραπή**, λάμψις ἀστραπῆς, «αὐγή» Ἡσύχ., στ. πατρὸς Διὸς Ἰλ. Λ. 66, 184, Ἡσ. Θ. 845· ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι Πινδ. Π. 4. 353· στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανις, δηλ. ὁ Ζεύς, αὐτόθι Ζ. 24· ἕλικες .. στεροπῆς ζόπυροι Αἰσχύλ. Πρ. 1084· βροντῇ στεροπῇ τε ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 35, κτλ.·— καθόλου, ἐπὶ ἐξαστράπτοντος, ἀκτινοβολοῦντος φωτός, λάμψις, ἀκτινοβολία, χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς Ἰλ. Λ. 83, πρβλ. Ὀδ. Δ. 72· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων Σοφ. Τρ. 99.

στεροπ-ηγερέτα, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **στεροπηγερέτης**, ἢ (ἐκ τοῦ **ἀγείρω**, πρβλ. **νεφεληγερέτα**), ὁ συνάγων τὰς ἀστραπὰς ἢ (ἐκ τοῦ ἐγείρω) ὁ ἐξεγείρων τὴν ἀστραπήν, Ζεὺς Ἰλ. Π. 298, Κόϊντ. Σμ. 2. 164, Ἡσύχ. [ᾰ, εἰ μὴ θέσει μακρόν].

Στερόπης, **ου**, ὁ, ὁ ἀστράπτων, ὄνομα ἑνὸς τῶν τριῶν Κυκλώπων, Ἡσ. Θ. 140, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 68.

στέροψ, **-οπος**, ὁ, ἡ, ὁ ἀστράπτων, ἐξαστράπτων, στ. λιγνὺς Σοφ. Ἀντ. 1127· κατὰ τοὺς γραμμ. καὶ ὡς οὐσιαστ. = **στεροπή**.

στερρο-βᾰρής, **ές**, σκληρὸς καὶ βαρύς, πιθαν. γραφὴ παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **στερεοβαρής**.

στερρο-βόας, ὁ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **στερεοβόας**, ὃ ἴδε.

στερρο-βρᾰχίων [ῐ], **-ονος**, ὁ, ἡ, ὁ ἰσχυρὸν ἔχων βραχίονα, Μανασσ. Χρον. 5242.

στερρό-γυιος, **ον**, ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη, εὔρωστα, Ἀνθ. Πλαν. 52.

στερρο-κάρδιος, **ον**, ὁ στερρὰν ἔχων καρδίαν, σκληράν, Cod. Coisl. 94, fol. 212 r° et 213 v°. — οὐσ., **στερροκαρδία**, ἡ, αὐτόθι 27 v'.

στερρό-νους, **ουν**, ὁ ἔχων στερεὸν (γερόν), αὐστηρὸν νοῦν, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 129.

στερρόομαι, Παθ., = **στερεόομαι**, Βάκχιος παρ' Ἐρωτιαν.

στερρο-ποιέω, σκληρύνω, τραχύνω, στερεὸν ποιῶ, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 393· μεταφορ., φίλον Ἀππ. Καρχηδ. 61· Μέσ., οὐραγίαν Πολύβ. 5. 24, 9.

στερρό-πυργος, **ον**, ὁ ἔχων στερεοὺς πύργους, Μανασσ. Χρον. 1442, κτλ.

στερρός, **ά**, **όν**, ὡσαύτως **ός**, **όν**, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 147, πρβλ. 296·— ἰσοδύναμον τῷ **στερεός**, δύσκαμπτος, σταθερός, στερεός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **μαλακός**, **εὔκαμπτος**, **ὑγρός**, Τίμ. Λοκρ. 101A· ἐπί τινων ζῴων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 7· ἐπὶ γῆς, ἀντίθετον τῷ **χαῦνος**, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 23. 29· ἐπὶ ὕδατος πεπηγότος, ῥεῖθρον Ἡρωδιαν. 6. 7, 16· ἀλλ' ὡσαύτως, τραχύς, σκληρός, Πλούτ. 2. 725D·— δύσκαμπτος, ἰσχυρός, δόρυ Εὐρ. Ἰκ. 711· σῶμα Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8· στ. ἀντικνήμιον, δύσκαμπτον, δυσκίνητον ἐκ τῆς ἡλικίας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 218.

2) τραχύς, μὴ παρέχων ἡσυχίαν, λέκτρα Εὐρ. Τρῳ. 114· στ. τροφή, σκληρὰ τροφή, σκληραγωγία, Λουκ. Λεξιφάν. 23· Ἐπίρρ., στερρότατα βῶσαι ὁ αὐτ. ἐν Μακροβ. 8. 3) μεταφορ., δύσκαμπτος, ἰσχυρογνώμων, σκληρός, ἄκαμπτος, ἀνάγκης στερραὶ δῖναι Αἰσχύλ. Πρ. 1052, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 1295· στ. δαίμων, ἀλγηδόνες, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 98, ἐν Μηδ. 1031· ψυχὴ Ἀριστοφ. Νεφ. 420· — Ἐπίρρ., **στερρῶς**, ἀκάμπτως, ἐπιμόνως, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 1, 22· στερρῶς φέρειν χρὴ συμφοράς, ἀκάμπτως εὐσταθῶς, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 480·— ὑπερθ., στερρότατα Κλήμ. Ἀλ. 183.

στερρο-σώματος, **ον**, ὁ ἔχων στερεὸν σῶμα, Ξέναρχ. ἐν «Βουτ.» 1, κατὰ τὸν Λοβέκ. ἀντὶ **στερνοσώματος**, ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

στερρό-τειχος, **ον**, ὁ ἔχων ἰσχυρὸν τεῖχος, Μανασσ. Χρον. 3170.

στερρότης, **-ητος**, ἡ, σκληρότης, σταθερότης, ἡ στ. τοῦ πάγου, τὸ δύσκαμπτον αὐτοῦ ὅτε δύναται νὰ βαστάσῃ βάρος, Πλούτ. 2. 969A, κτλ. II. τὸ στερεόν, ἡ στερεότης, ἀντίθετον τῷ **ὑγρότης**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 6. III. ἡ σὴ στ., ὡς προσωνυμία τιμητική, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 6, 1.

στερρό-ψῡχος, **ον**, ὁ στερρὰν, εὐσταθῆ ἔχων ψυχήν, Ἰω. Εὐγενικός, Cod. Par. 2075, fol. 16 v°.

στερρῶνυξ, **-υχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὄνυχας, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 233, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 204.

στέρφῑνος, **η**, **ον**, καὶ **στέρφνιος**, **ον**, σκληρός, ἄκαμπτος, ξηρός, Ἡσύχ.

στερφό-πεπλος, **ον**, ὁ ἐνδεδυμένος, σκεπασμένος μὲ δέρμα, δοράν, Λυκόφρ. 652.

στέρφος, **εος**, τό, δέρμα, δορά, «βύρσα» Ἡσύχ., στέρφεσιν αἰγείοις Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1348, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 298· στέρφος ἐγχλαινούμενον Λυκόφρ. 1347· πρβλ. **τέρφος**, **ἔρφος**. II. = **κεράμιον**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔνθ' ἀνωτ.

στερφόω, καλύπτω διὰ δορᾶς ἢ δέρματος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1348, κτλ.— Οὐσιαστ. **στέρφωσις**, ἡ, Ἡσύχ.· καὶ **στερφωτήρ**, **-ῆρος**, ὁ, ὁ ἐνδεδυμένος, δέρματα, δοράς, στ. στρατὸς Ἴβυκ. 55.

στέρχανα· «περίδειπνον. Ἠλεῖοι» Ἡσύχ.

στέρφανον· «ἀξίνη. πέλεκυς» Ἡσύχ.

στέρω, ἄχρηστον ἐν τῷ ἐνεργ., ἴδε **στέρομαι.**

στεῦμαι, Ἐπικ. ἀποθ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τῷ γ' ἑνικ. τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., **στεῦται, στεῦτο**, καὶ ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ. ἐν τῷ γ' πληθ. **στεῦνται**· α' ἑνικ. **στεῦμαι** μόνον ἐν τοῖς Ὀρφ. Λιθ. 82. Ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., προσποιοῦμαι ὡς ἐὰν ἤθελον.., ὑπόσχομαι ἢ ἀπειλῶ ὅτι θά.., στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἰλ. Γ. 83· στεῦτο γὰρ .. νικησέμεν Β. 597· στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα Ι. 241· στεῦτο γὰρ . οἰσέμεν ἔντεα καλὰ Σ. 191· στεῦτο.. ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ Φ. 455· ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων Τρωσὶ μαχήσεσθαι Ε. 832· ἅπαξ μετ' ἀπαρ. ἀορ., στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι Ὀδ. Ρ. 525· οὕτω, στεῦται .. ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι Αἰσχύλ. Πέρσ. 49· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., στεῦται δ' Ἡλίου γόνος ἔμμεναι, καυχᾶται ὅτι εἶναι .., Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1204· — ἀπολ., ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, κατέβαλλε προσπαθείας ἐν τῇ δίψῃ του, Λ. 584. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ΣΤΥ, ΣΤΕϜ, ἴδε ἐν λέξ. **στύω, στῦλος**· ὥστε ἡ πρώτη σημασία θὰ ἦτο, ὑψοῦμαι, ἀνεγείρω ἢ ἀνορθώνω ἐμαυτόν, ἀγωνίζομαι, καταβάλλω προσπαθείας· καὶ οὕτως ἐλαμβάνετο παρ' Ἀριστάρχῳ, κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο, οὐκ ἐπὶ τῆς τῶν ποδῶν στάσεως Σχόλ. Ἑνετ. εἰς Ἰλ. Β. 597, πρβλ. Ἀπολλων. Λεξ., Ἡσύχ.).

στεφάνη [ᾰ], ἡ, (στέφω) πᾶν ὅ,τι περικυκλοῖ, περιβάλλει τὴν κεφαλήν, πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῆς ἢ κόσμησιν: **I.** τὸ χεῖλος τῆς περικεφαλαίας προεξέχον ὄπισθεν ὡς καὶ ἔμπροσθεν, βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου Ἰλ. Η. 12· στ. χαλκοβάρεια Λ. 96· αὐτὴ ἡ περικεφαλαία, ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας θήκατο χαλκείην Κ. 30, πρβλ. Πλούτ. 2. 726F. **2)** μέρος τοῦ κεφαλοδέσμου γυναικός, διάδημα, στέμμα, Ἰλ. Σ. 597, Ὕμν. Ὁμ. 5. 7, Ἡσ. Θεογ. 578, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034· εὕρηται δὲ ἐπὶ ἀγαλμάτων τῆς Ἥρας, Müller Archäol. d. Kunst § 532. 5· διακρίνεται δὲ μεταξὺ τῶν ἀναθημάτων ἀπὸ τοῦ **στεφάνου**, Συλλ. Ἐπιγρ. 140. 43 κἑξ., 141. 39, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, στεφ. χρυσέη, ἐπὶ στεφάνου τιμητικοῦ, Ἡρόδ. 8. 118· ὡς μέρος ξενικῆς πολυτελείας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 968· — μεταφορ., ἐπὶ πόλεως, ἀπὸ στεφάναν κέκαρσαι πύργων, ἔχουσι κουρευθῇ αἱ στεφάναι τῶν πύργων σου, Εὐρ. Ἑκάβ. 910, πρβλ. Τρῳ. 779, Ἀνθ. Π. 9. 97·— στ. τριχῶν, ἡ περὶ φαλακρὰν ἢ κεκαρμένην κορυφὴν βοστρυχώδης σειρὰ τριχῶν, οἵα ἡ παριστανομένη ἐπὶ κωμικῶν προσωπείων, Πολυδ. Δ', 144, πρβλ. Β', 40· ἐπὶ τῆς τῶν κληρικῶν κουρᾶς, Βυζ. **3)** παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς συγγραφεῦσιν, ἡ μετωπικὴ ῥαφή, sutura coronalis, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 12, Πολυδ. Β', 39. **β)** ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἶρις, Γαλην.· κατ' ἄλλους ἡ ἄκρα ἢ τὸ χεῖλος τῶν βλεφάρων, Ῥοῦφ. Ἐφ., Ἡσύχ. **γ)** κυκλοτερὴς μῦς, οἷος ὁ σφιγκτὴρ τῆς ἕδρας, Πολυδ. Β', 211, πρβλ. Ὀρειβάσ. σ. 183, Mai, κτλ. **δ)** ἐπὶ ζῴων, τὸ ἀνώτατον χεῖλος τῆς ὁπλῆς, Ὀππ. Κυν. 1. 232·— ὡσαύτως, αἱ ταινίαι ἐπὶ τῆς δορᾶς τοῦ ὀνάγρου, αὐτόθι 3. 187. **4)** εἶδος δάφνης, ἐξ ἧς κατεσκευάζοντο στέφανοι, Διοσκ. 4. 147. **II.** τὸ χεῖλος, ἡ ἄκρα πράγματός τινος, ἡ ὀφρὺς ὄρους, τὸ χεῖλος κρημνοῦ, Ἰλ. Ν. 138, πρβλ. Πολύβ. 7. 16, 6· — καὶ καθόλου, ἡ ἄκρα, τὸ κράσπεδον παντὸς πράγματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 2· ταλάροιο Μόσχ. 2. 55· τύμβου Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 918· βωμοῦ Ἡσύχ. **2)** μέρος τῆς **ποδοστράβης**, Ξεν. Κυν. 9, 12, πρβλ. Πολυδ. Ε', 32.

στεφᾰνηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον στεφάνης, ὁμοίως πρὸς στεφάνην, Μανέθων 4. 429, Νόνν. 10. 6, 8.

στεφᾰνη-πλοκέω, πλέκω στέφανον, Σαπφὼ 33, Ἀριστοφ. Θεσμ. 448.

στεφᾰνηπλόκια, τά, τόπος ἔνθα πλέκονται ἢ πωλοῦνται στέφανοι, Ἀνθ. Π. 12. 8.

στεφᾰνη-πλόκος, ον, ὁ πλέκων στεφάνους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 1, Πλούτ. 2. 645F· ὡσαύτως **στεφανοπλόκος**, Παρμεν. παρ' Ἀθην. 608A· — ἀλλ' ἐν ἅπασι τοῖς συνθέτοις τούτοις ὁ διὰ τοῦ η τύπος εἶναι ὁ ἄριστος, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 650.

στεφᾰνη-φορέω, Δωρικ. **στεφαναφ-**, φορῶ στέφανον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 781, Δημ. 530 ἐν τέλ.· συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, Συλλ. ἐπιγραφ. 3595. 32. κ. ἀλλ.· μετὰ συστοιχ. αἰτ., στ. κιττοῦ στέφανον αὐτόθι 2144. 7. **II.** εἶμαι **στεφανηφόρος** (σημασ. II), αὐτόθι 2264. m. 11 (σ. 1034).— Ὡσαύτως **στεφανοφορέω**, Ἱππ. 1285. 6, Ἡφαιστ.

στεφᾰνη-φορία, Δωρικ. **στεφαναφ-**, ἡ, τὸ φορεῖν στέφανον, μάλιστα νίκης, Πινδ. Ο. 8. 13· νίκης στ. Εὐρ. Ἠλ. 862. **II.** τὸ δικαίωμα τοῦ φορεῖν στέφανον, τὸν ὁποῖον εἶχόν τινες τῶν ἀρχόντων (ἴδε **στεφανηφόρος** II), Δημ. 525. 2· ταῖς κοιναῖς στ. Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 4. 1· πολλὰς .. στ. πεποιηκὼς Συλλ. Ἐπιγρ. 2771. 4, πρβλ. 2814, κ. ἀλλ.

στεφᾰνηφόρια, ων, τά, τῷ προηγ., Κύριλλ.

στεφᾰνη-φόρος, ον, ὁ φορῶν στέμμα ἢ στέφανον, θίασος Εὐρ. Βάκχ. 531· ἵπποι Θεόκρ. 16. 47· στ. ἀγὼν -στεφανίτης, καθ' ὃν ὡς βραβεῖον ἐδίδετο στέφανος, Ἡρόδ. 5. 102, Ἀνδοκ. 29. 11· ὅθεν, Ἀλφειέ, Διὸς στ. ὕδωρ Ἀνθ. Π. 9. 362· στ. ὧραι Σχολ. παρ' Ἀθην. 694C· νίκη Ἀνθ. Πλαν. 62. **II. στεφανηφόρος**, ὁ, ἐπώνυμον ἀρχόντων τινῶν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, οἵτινες εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ φορῶσι στέφανον ἐν ὅσῳ ἦσαν ἐν ἀξιώματι, ὡς οἱ ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, Αἰσχίν. 3. 33· οὗτοι παραβάλλονται πρὸς τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις flamines ὑπὸ Διον. τοῦ Ἁλ. 2. 64, πρβλ. Ἀθήν. 215B, 533D· συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, Φοίβου στ. ἱρεὺς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 823, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2671-73, -74, κ. ἀλλ.· καὶ ἐπὶ γυναικῶν, αὐτόθι 2162., 2331. **2·** ὁ ἄρχων τὴν στ. ἀρχὴν αὐτόθι 2330. 6., -32, -33, κ. ἀλλ.· δραχμαὶ τοῦ στ., δηλ. μόλις ἐκκοπεῖσαι, Lenormant Monn. Ant. 2. 238.

στεφᾰνιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς στέφανον ἢ ὅμοιος πρὸς στέφανον, κάλαμοι στ. τὸ πάχος Διόδ. 2. 59 (ἂν ἡ γραφὴ ὀρθή)· — στ. ῥαφή, sutura coronalis, Γαλην., Ῥοῦφ., κλπ.

στεφανίας, ου, ὁ, = στεφανηφόρος, Ὑπόθεσις Εὐρ. Ἱππ.

στεφᾰνίζω, Δωρ. ἀόρ. α' **ἐστεφάνιξα**, στεφανώνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1225, Ἡσύχ.

στεφᾰνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στέφανον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3971, V, Θεόδ. Στουδ., ἴδε Σουΐδ. ἐν λ.

στεφάνιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στέφανος**, Ἀλκίφρων 1. 36.

στεφᾰνίς, -ίδος, ἡ, = **στεφάνη** II, τοῖχος χαμηλὸς χρησιμεύων ὡς προμαχών, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 922.

στεφᾰνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **στέφανος**, Ἀνακρ. 54, Ἀνακρεόντ. 45. 15· ὡσαύτως **-ίσκη**, ἡ, Θεογνώστ. Καν. 110.

στεφᾰνίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς στέφανον, συνιστάμενος ἐκ στεφάνου, στ. ἀγών, ἐν ᾧ ὡς βραβεῖον ἐδίδετο στέφανος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 1, Δημ. 500. 5, Λυκοῦργ. 154. 22, Ἴστρος 60B· μάλιστα οἱ τέσσαρες μεγάλοι ἀγῶνες, πρβλ. **ἀργυρίτης**. **2)** παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἕλλησιν, ἐπὶ προσώπων, ἐστεμμένος νικητής, Εὐμάθ. σ. 141, Συλλ. Ἐπιγρ. 2931, 5906, κ. ἀλλ., Σουΐδ. **3)** θηλ., **στεφανῖτις**, εἰς στεφάνους πεποιημένη, μυρσίνη Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 51. **4)** ἡ στ. (ἐξυπακ. ῥαφή), sutura coronalis, Πολυδ. Β', 37.

στεφᾰνίων, -ωνος, ἡ, εἶδος κολοιοῦ φέροντος λόφον ἐπὶ κεφαλῆς, Ἡσύχ.

στεφᾰνο-δότης, ου, ὁ διδοὺς στεφάνους, ἀνταμείβων, βραβευτής, Θεόδ. Στουδ.

στεφᾰνο-ειδής, ές, = στεφανώδης, Εὐστ. Πονημάτ. 179. 4.

στεφᾰνό-κοσμος, ον, ὁ διὰ στεφάνων κοσμούμενος, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Ideler Phys. etc. II. σ. 206.

στεφανο-κράτωρ, -ορος, ὁ κρατῶν τὰ στέφανα τῶν νυμφίων ἐν τῇ τελετῇ τοῦ γάμου, Παναρ. Χρον. Τραπεζ. παρὰ τῷ Taf ἐν Εὐστ. Πονηματ. σ. 369, 33.

στεφᾰνο-πλοκέω, -πλοκία, -πλόκιον, -πλόκος, ἀδόκιμα ἀντὶ **στεφανηπλ-**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 650.

στεφᾰνο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν στεφάνους, Ἀριστ. Μ. Ἠθικ. 2. 7, 30, Α. Β. 602.

στεφᾰνο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν στεφάνους, Πολυδ. Ζ', 199, Σουΐδ.·— θηλ. **-πωλις, -ιδος**, Πλούτ. 2. 646E, 972E· **Στεφανοπώλιδες**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Εὐβούλου·— ὡσαύτως **-πωλήτρια**, ἡ, Πολυδ. Ζ', 199. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 533, 534.

στέφᾰνος, ὁ, (στέφω) κυρίως, ὁ περικυκλῶν, περιβάλλων, στ. πολέμοιο, τὸ κύκλῳ μαχόμενον πλῆθος, Ἰλ. Ν. 736· ἐπὶ τοῦ τείχους τοῦ περιβάλλοντος πόλιν, Πινδ. Ο. 8. 42· πόλιος στ. Ἀνακρ. 76, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 762, 895· ἴδε **στεφάνη, εὐστέφανος**· καλλίπαις στ., κύκλος ὡραίων τέκνων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 839. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, στέμμα, στέφανος, «στεφάνι» ὡς βραβεῖον νίκης, ὡς σημεῖον τιμῆς ἢ ὡς κόσμημα ἑορταστικόν, Ὕμν. Ὁμ. 6. 42· χρύσεος αὐτόθι 32. 6· στ. ποίης Ἡσ. Θεογ. 576, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 426· κίσσινος Εὐρ. Βάκχ. 702· ῥόδινος, ῥοδόεις Ἀνακρ. 83, Θεόκρ. 7. 64· ἀνθεμεῦντες Ἀνακρ. 61, πρβλ. 95· στ. πλεκτὸς ἐκ λειμῶνος Εὐρ. Ἱππ. 73, πρβλ. Ξενοφάν. 1. 2· στ. δρυὸς Εὐρ. Βάκχ. 703· μύρτων Ἀριστοφ. Βάτρ. 330· κιττοῦ καὶ ἴων Πλάτ. Συμπ. 212E· φιλύρας Ξέναρχ. ἐν «Στρατ.» 1, κτλ.· στεφάνωσεν δρακόντων στεφάνοις Εὐρ. Βάκχ. 102· στ. εἴρειν, πλέκειν, ἀνείρειν Πινδ. Ν. 7. 113, Ι. 8 (7). 148, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1006· ὑφαίνειν Πλούτ. 2. 646E· περιθέσθαι φόβαισι Σαπφὼ 44, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 984· θεῖσα ἀμφὶ βοστρύχοις αὐτόθι 1160· περιθεῖναι στ. τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1227· χρυσῷ στ. ἀναδεῖν τινα Θουκ. 4. 121· στεφάνῳ στεφανωθῆναι Πλάτ. Ἴων 530D·— **στέφανοι** ἦσαν ἀναπόσπαστοι ἀπὸ ἑορτῆς καὶ εὐωχίας, μύρα, στεφάνους ἑτοίμασον Μένανδρ. ἐν «Κεκρυφ.» 2, πρβλ. Ἀμφ. ἐν «Γυναικομ.» 1, Ἀλεξ. ἐν «Φιλίσκ.» 1, κτλ.· καὶ ἐν ἑορταῖς ἀνηρτῶντο ὑπὲρ τὴν θύραν, Ἔφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 2. 2. **β)** ἐν τῷ πληθ., οἱ στέφανοι, ἡ ἀγορὰ τῶν στεφάνων, τὸ μέρος ἔνθα οἱ στεφανοποιοὶ εἶχον τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν, Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 4, ἴδε Meineke. **2)** ὁ στέφανος τοῦ νικητοῦ κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, ὁ στέφανος τῆς νίκης, Πινδ. Ο. 8. 99· στ. τῆς ἐλαίης Ἡρόδ. 8. 26, πρβλ.

Εὐρ. Ἴωνα 1433· καλεῖται καὶ στ. θαλλοῦ, Πλάτ. Νόμ. 943C, Αἰσχίν. 34. 12., 80. 37· στ. θαλλοῦ χρυσοῦς, στέφανος ἐξ ἐλαίας εἰργασμένος ἐκ χρυσοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 151. 33, ἴδε Böckh σ. 242, πρβλ. Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 198A, 201D· ὡσαύτως, στ. χρυσοῦς διάλιθος αὐτόθι 199C·— ὅθεν καθόλου, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ὡς τὸ Λατ. palma, τοῦδε γὰρ ὁ στέφ. Σοφ. Φιλ. 841· νικᾶν παγκρατίου στέφανον Πινδ. Ν. 5. 9, πρβλ. Ι. 1. 29· στέφανον προτιθέναι, προτείνω βραβεῖον, Θουκ. 2. 46· στ. λαχεῖν, δέχεσθαι, λαμβάνω, αἴρομαι τὸ βραβεῖον, Πινδ. Ο. 10 (11). 73, Π. 1 ἐν τέλ. — Οἱ ὡς βραβεῖα οὗτοι στέφανοι ἦσαν τὸ πλεῖστον ἐκ φύλλων (ἴδε ἀνωτ.), οἷον **κοτίνου** μὲν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι (Ἀριστοφ. Πλ. 586), **δάφνης** δὲ ἐν τοῖς Πυθικοῖς, **σελίνου** ἐν τοῖς ἐν Νεμέᾳ, καὶ **κισσοῦ** ἢ **πίτυος** ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς· — ὁ ἐπὶ τοῦ στεφάνου, ἐκαλεῖτο ὁ ὑπάλληλος ὁ ἐπιμελούμενος τῶν πραγμάτων τούτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3151, πρβλ. 4705. **3)** καθόλου, στέφανος δόξης, δόξα, τιμή, Ἐπιγραφ. παρ' Ἡροδ. 4. 88, Λυκοῦργ. 154. 17· ἐλευθερίας ἀμφέθετο στ. Σιμωνίδ. 105· στ. εὐκλείας μέγας Σοφ. Αἴ. 465, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 315, κτλ.· ἀνδρὸς στέφανος παῖδες Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 13, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 194. **4)** κατὰ τοὺς μετὰ τὰ Πελοποννησιακὰ χρόνους ἐν Ἀθήναις δημόσιος ὑπάλληλος ἐτιμᾶτο διὰ χρυσοῦ στεφάνου εἰς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας τῆς διαγωγῆς του· ἴδε τοὺς περιφήμους λόγους τοῦ Αἰσχίνου κατὰ Κτησιφῶντος καὶ τοῦ Δημοσθένους Περὶ τοῦ στεφάνου. **5)** στέφανος ὡς σημεῖον ἀρχῆς, ἀξιώματος, πρὸς διάκρισιν δηλ. τοῦ ἔχοντος τὸ ἀξίωμα, Δημ. 524. 24· πέπαυνται ἄρχοντες καὶ τοὺς στ. περιῄρηνται ὁ αὐτ. 802. 5· ἴδε **στεφανηφόρος, στεφανόω** ἐν τέλ. **6)** ἀστερισμός τις καλούμενος Στέφανος, Ἀριστ. Μετεωρ. 5, 14, Ἄρατ. 71.— Πρβλ. **στεφάνη.**

στεφᾰνοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ φορῶν στέφανον, Διογ. Λ. 1. 73.

στεφᾰνο-φορέω, -φορία, -φόρος, ἀδόκιμα ἀντὶ **στεφανηφ-,** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 650, Ἡσύχ.

στεφᾰνόω, μέλλ. **-ώσω·** Ἰωνικ. παθ. ἐνεστ. **στεφανεῦμαι** ἀντὶ **στεφανοῦμαι,** Ἡρόδ. 8. 59· (στέφανος)· **I.** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. μόνον ἐν τῷ παθ., περιτίθεμαι ὡς στέφανος καὶ ἁπλῶς περιτίθεμαι, περίκειμαι, Λατ. circumdari, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται, φόβος εἶναι περιτεθειμένος, σχηματίζει κύκλον, Ἰλ. Ε. 739· οὕτω, τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ ἐστεφάνωτο Λ. 36· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο, περὶ αὐτὸν ὑπῆρχε νέφος, Ο. 153· περὶ νῆσον πόντος ἐστεφάνωται, ἡ θάλασσα κεῖται ὀλόγυρα περὶ τὴν νῆσον, Ὀδ. Κ. 195· σπανίως μετ' αἰτιατ., τείρεα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, ἀστερισμοί, οὓς ἔχει περὶ ἑαυτὸν ὁ οὐρανός, Ἰλ. Σ. 485, Ἡσ. Θ. 382· ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων περικυκλούντων τι, ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 120· περὶ δ' ὄλβος ἐστεφάνωτο, ὀλόγυρα ὑπῆρχον πλούτη ἐν κύκλῳ τεθειμένα, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 204· — ἡ παλαιὰ αὕτη Ἐπικ. χρῆσις ἀπαντᾷ παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 1214, Κοΐντ. Σμ. 5. 99, Ὀρφ. Ἀργ. 45, Διον. Π. 4, κτλ.· οὕτω δὲ κεῖται τὸ ἐνεργ. παρὰ τῷ Ὀππ. Κυν. 4. 90, περίτροχον ἐστεφάνωσεν αἱμασιήν, κατεσκεύασε φραγμὸν ὀλόγυρα. **2)** περικυκλοῦμαι, Λατ. cingi, ἐστεφανωμένος τιήρῃ μυρσίνῃ, ἔχων τὴν τιάραν αὐτοῦ ἐστεμμένην διὰ μυρσίνης, Ἡρόδ. 1. 132· πεδία ὄρεσιν ἐστεφάνωται, εἶναι περικεκυκλωμένα ὑπὸ ὀρέων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· ὅπλοισιν πόλις Ἐπίγραμμ. παρὰ Παυσ. 9. 15· χθὼν ἐν ὠκεανῷ Διον. Π. 4·— οὕτω τὸ ἐνεργ., [Βαβυλῶνα] τείχεσιν ἐστεφάνωσε Διον. Π. 1006. **II.** μεθ' Ὅμ. ἐν τῷ ἐνεργ., στέφω, στεφανώνω, περιστέφω, χαίτην Πινδ. Ο. 14. 35· στ. τινα ὅς .. Εὐρ. Ὀρ. 924· κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 177· στεφάνῳ αὐτόθι 101, Ἀριστοφ., κλπ.· ῥόδοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 966· στ. τινα ὡς σωτῆρα Ἀνδοκ. 7. 13· πόλιν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. 32. 28· τὸν νικῶντα θαλλῷ Πλάτ. Νόμ. 946B· τοῖς ἀριστείοις Διόδ. 4. 32, πρβλ. 20. 84 (ἀλλά, τὰ ἀρ. στεφανοῦσθαι Φιλόστρ. 711)· νῖκαι στ. τινα Πινδ. Ν. 11. 26· — ἐπὶ στέψεως νεκροῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 538· τάφου, Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 22· πλοίων, Πλούτ. 2. 981E· μεταφορ., στ. τινα μολπᾷ Πινδ. Ο. 1. 162· χρηστοῖς ἤθεσι Ἀριστοφ. Νεφ. 960· — ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν. πράγμ., στ. τινα πίτυος Φιλόστρ. 720, Schäf. εἰς Λόγγ. σ. 369, Φάλαρ. 149· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Δίων Χρ. 1. 291·— στεφανοῦν εὐαγγέλια, στεφανώνω τινὰ διὰ καλὴν ἀγγελίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 647· — Παθ., στεφανώνομαι, ἀνταμείβομαι διὰ στεφάνου, Ἡρόδ. 7. 55., 8. 59· ἐλαίᾳ Πινδ. Ο. 4. 19· πόᾳ Π. 8. 27· φυτὸν (ἕτεροι φυτῷ) στεφανούμενος Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 5· στ. καὶ ἀνακηρύττεσθαι Ἀνδοκ. 22. 4.— Μέσ., στεφανώνω ἐμαυτόν, στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ .. σπειραῖσι δρακόντων Σοφ. Ἀποσπ. 480· στεφανοῦσθε κισσῷ Εὐρ. Βάκχ. 106· στεφανωσάμενος καλάμῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 1006· ὡσαύτως ἀπολ., ἐπὶ ἀνθρώπου μέλλοντος νὰ θυσιάσῃ, Θουκ. 4. 80· τῷ θεῷ Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 21· ἐν εὐωχίᾳ ἢ ἑορτῇ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1145, Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 15, κτλ.· ἐπὶ Σπαρτιάτου εἰς μάχην πορευομένου, πρβλ. Ξεν. Λακ. 13, 8. **2)** στεφανώνω, τιμῶ, Ἑλλάδα Εὐρ. Τρῳ. 1030, πρβλ. Κριτίαν 3. 1· ἐπὶ δωρεᾶς χρημάτων, στ. τινα ταλάντοις, μναῖς Πολύβ. 13. 9, 5, Διόδ. 14. 53, Πλουτ. Τιμολ. 16. **3)** ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, λαμβάνω στέφανον ὡς βραβεῖον, ἐπὶ τοῦ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ο. 7. 29, 146., 12. 25, Ν. 6. 33. **4)** στεφανώνω τινὰ πρὸς τιμὴν ἢ ἀμοιβὴν (πρβλ. **στέφανος** II. 4), δοκιμάσαντες τὸν ἄξιον στεφανοῦν Λυσ. 176. 1· καθόλου, τιμῶ, Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **5)** στέφω ἢ τιμῶ διὰ σπονδῶν, στ. τύμβον αἵματι Εὐρ. Ἑκ. 128· πρβλ. **στέφω** II. 3. **III.** Παθ., φορῶ στέφανον ὡς σημεῖον ἀξιώματος, μάλιστα δὲ ἐπὶ προσώπων θυόντων, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 40· ἐπὶ ἀρχόντων ἐν ἀξιώματι, ὁ ἄρχων ὁ ἐστεφανωμένος Δημ. 520. 16.— Ἴδε πλείω παρὰ τῷ Spitzn. Excurs. 28 εἰς Ἰλ.—Ἐν Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 110 εὕρηται γραφὴ **στεφανωέτω = στεφανοέτω -ούτω.**

στεφᾰνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στέφανον, ἐστεμμένος, χλόη Εὐρ. Ι. Α. 1058.

στεφάνωμα [ᾰ], τό, τὸ περιβάλλον, περικυκλοῦν, στέμμα, στέφανος, Θέογν. 995· βωμῶν Πινδ. Ι. 4. 106· μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στ. Σοφ. Ο. Κ. 684· στ. πύργων, οἱ πύργοι τῆς πόλεως οἱ περιστέφοντες αὐτήν, Σοφ. Ἀντ. 122, πρβλ. Ο. Κ. 14. **2)** στέφανος ὡς βραβεῖον νίκης, Πινδ. Π. 12. 9· σελίνων Ι. 2. 22. **3)** ἐν τῷ πληθ., ὁ τόπος ἔνθα στέφανοι ἐπωλοῦντο, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 503, Φερεκρ. Ἀγ. 2. **4)** ἐπὶ φυτῶν ὧν ἐγίνετο χρῆσις εἰς κατασκευὴν στεφάνων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 1, πρβλ. Ἀθήν. 672A, F, Ἡσύχ. **II.** ἀνταμοιβή, κόσμημα, τιμή, δόξα, πλούτου, Κυράνας Πινδ. Π. 1. 96., 9. 5, πρβλ. Ι. 4 (3). 76· παῖδα Διὸς ὑμνῆσαι, στ. μόχθων, ὡς ἀμοιβή, ἀνταπόδοσις .., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 355.

στεφᾰνωματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στέφανον, χρησιμεύων ὡς στεφάνωμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 4, Διοσκ.

στεφάνωσις, ή, τὸ στεφανώνειν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b. c. 27, Ἀθήν. 673A κἑξ.· μετὰ τὴν στ. τῶν δήμων, ἀφ' οὗ ἐστεφανώθης ὑπὸ τῶν δ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3067. 24, πρβλ. 3068A. 20.

στεφᾰνωτής, οῦ, ὁ, ὁ στεφανώνων, ἐπιστέφων, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 211, Κύριλλ.

στεφᾰνωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στεφάνωσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 13, 3, κτλ. **II. στεφανωτικόν,** τό, χρήματα διὰ διαθήκης ὁρισθέντα πρὸς στεφάνωσιν τάφου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3912, -16.

στεφᾰνωτρίς, -ίδος, ἡ, ἀνήκουσα ἢ ἁρμόζουσα εἰς στέφανον ἢ στέμμα, ἡ χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν στεφάνων, Ἀπολλοφάν. ἐν «Κρητ.» 1· βύβλος Θεοπόμπ. Ἱστ. 168, πρβλ. Πλουτ. Ἀγησ. 36· ὡσαύτως **στεφανωτίς,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 8, 3· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 255.

στεφη-πλόκος, ον, = στεφανηπλόκος, Πλούτ. 2. 41E· οὕτω **στ-φηφόρος = στεφανηφόρος,** Λυκόφρ. 327, Συλλ. Ἐπιγρ. 8695, κ. ἀλλ.· **-φορέω,** Διον. Ἀλ. 3. 21· **-φορία,** Βυζ.·— Λοβέκ. εἰς Φρύν. 680.

στεφίτην· «ἱκέτην» Ἡσύχ.

στεφο-δότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων στεφάνους, Ἐκκλ.·— **στεφοκόσμητος,** Μανασσ.

στέφος, εος, τό, (στέφω) ποιητ. ἀντὶ **στέφανος,** «στεφάνι», Ἐμπεδ. 402, Εὐρ. Ι. Α. 1512, κτλ.· — πληθ. **στέφη, = στέμματα,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1265, Θήβ. 101, Σοφ. Ο. Τ. 913. **2)** ἐπὶ σπονδῶν, Αἰσχύλ. Χο. 95· πρβλ. **στέφω** II. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «στέφεα· στεφῶνες. ἐν Ὀποῦντι τόπος στεφάνων (Στεφανὼν ;) καλεῖται» Ἡσύχ.

στέφω, Ὀδ. Θ. 170, Σοφ. Ἀντ. 431, Ὑπερείδ.· παρατ. **ἔστεφον** Ἰλ. Σ. 205, Αἰσχύλ. Θήβ. 50· μέλλ. **στέψω** Σοφ. Αἴ. 93, Εὐρ. Τρῳ. 576·— ἀόρ. **ἔστεψα** Ἀττ. — Μέσ., μέλλ. **στέψομαι** Ἀθήν. 676D· ἀόρ. **ἐστεψάμην** Ἀνθ. Π. 9. 363, 3, Διον. Ἀλ., κλπ., (ἐπ-) Ἰλ. Α. 470.— Παθ., μέλλ. **στεφθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐστέφθην** Εὐρ. Ἑλ. 1360· πρκμ. **ἔστεμμαι** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 344, Πλάτ., κλπ.— **στεφανόω** εἶναι συνηθέστερον, μάλιστα παρὰ πεζογράφοις. (Ἐκ τῆς √ΣΤΕΦ (περὶ τῆς √ΣΤΕΠ ἴδε κατωτ.) παράγονται καὶ τὰ **στέφ-ος, στεφά-νη, στέφ-ανος·** πρβλ. Σανσκρ. sthâp-ayâmi (stare facio, colloco)· Λατ. stip-s, stip-o, stip-ulor, stip-es· Ἀρχ. Γερμ. stif-t. Παραβάλλοντες τὰς Λατ. λέξεις πρὸς τὴν Ὁμηρικὴν χρῆσιν τοῦ **ἐπεστέψαντο** (ἴδε ἐν λέξ. **ἐπιστέφω**), καὶ πρὸς τὸ **ἐπιστεφής** παρ' Ἀρχίλ. δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξ. ἦν τοῦ πληροῦν, γεμίζειν καλῶς, «πατητά», τὸ στέφειν πλήρωσίν τινα σημαίνει Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 108· πρβλ. stipatores ἐκ τοῦ stipo). Ἐν τῇ χρήσει ἡ λέξις σημαίνει περιτίθημι, Λατ. circumdare, ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων Ἰλ. Σ. 205· ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει Ὀδ. Θ. 171· μνημεῖα χερσὶν ἔστεφον πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου, ἀνήρτων ὀλόγυρα περὶ αὐτό, Αἰσχύλ. Θήβ. 50· λάφυρα δαΐων .. ἁγνοῖς δόμοις στέψω πρὸ ναῶν αὐτόθι 278·— Μέσ., βάλλω περὶ τὴν κεφαλήν μου, ποίην, ῥόδα Ἀνθ. Π. 9. 363, Ἀθήν. 676D, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 323· στ. ἰούλους Μελίτη, εἰς Ἀνακρ. 32. 10· — πρβλ. **ἀμφιπεριστέφω.**

II περιβάλλω, περικυκλῶ, περιστέφω, τινὰ ἄνθεσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 75· παγχρύσοις λαφύροις Σοφ. Αἴ. 93· μυρσίνης κλάδοις Εὐρ. Ἄλκ. 759· ἐρίῳ Πλάτ. Πολ. 398A· κάρα κισσῷ Εὐρ. Βακχ. 341· στ. τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου Πλάτ. Φαίδων 58C· νεκρὸν Λυκόφρ. 799· στήλην Καλλ. Ἐπιγράμμ. 7, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 657.— Μέσ., στέφου κόρα, στέψον τὴν κεφαλήν σου, Εὐρ. Βάκχ. 313· στέψασθαι φύλλοις, στεφανώνω ἐμαυτὸν μέ.., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1124· κεφαλὰς τινι Νικ. Ἀποσπ. 38.— Παθ., στεφανώνομαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 344· τινι, μέ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. Εὐμ. 44· τινος Νόνν. Δ. 5. 282· μετ' αἰτιατ. τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀγῶνος καθ' ὃν τὸ βραβεῖον ἐλήφθη, στεφθεὶς παγκράτιον Συλλ. Ἐπιγρ. 4380. 10· ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 13· ἐστέφθη δρόμον [ὁ ἵππος] Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 625· στεφθεὶς στάδιον αὐτόθι 947. 3· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, στέψασθαι Ἴσθμια, καὶ Νεμέους .. πίτυσιν Ὀρφ. Ἀποσπ. 15· στεψάμενοι σταδίοις Ἀνθ. Πλαν. 371. **2)** στεφανώνω ποτήριον ἢ φιάλην μὲ φύλλα, Ἀλεξ. ἐν «Κύκν.» 1. 6, πρβλ. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 479C, καὶ ἴδε **ἐπιστέφω** I. **3)** στεφανώνω, δηλ. τιμῶ διὰ σπονδῶν, λοιβαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στ. Σοφ. Ἀντ. 431· τύμβον λοιβαῖσι .. στέψαντες ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 53· ὅπως .. αὐτὸν ἀφνεωτέραις χερσὶν στέφωμεν αὐτόθι 458· πρβλ. **στεφανόω** II. 5, **στέφος** 2, Εὐρ. Ὀρ. 1322. **III.** Παθητ., στέφανος ἐκ βύβλου στεφόμενος, συνεστραμμένος ἐκ βύβλου, Ἀθήν. 676D, πρβλ. Πλίν. 34. 19.

στεφών· «ὑψηλός. ἀπόκρημνος» Ἡσύχ.

στέψις, εως, ἡ, στεφάνωσις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 159.

στέωμεν. Ἰωνικ. α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ **ἵστημι**, δισύλλ. ἐν Ἰλ. Λ. 348, Χ. 231.

στηβύσσειν· «ἀδολεσχεῖν» Ἡσύχ.

στήδην, Ἐπίρρ. = **στάδην** II, κατὰ τὸ βάρος, «μὲ τὸ ζύγι», Νικ. Ἀλεξιφ. 327.

στήῃς, στήῃ, Ἐπικ. β' καὶ γ' ἑνικ. ὑποτακτ. ἀορίστ. β' τοῦ **ἵστημι**.

στηθάριον, τό, προστερνίδιον πολεμικοῦ ἵππου, Βυζ. **2)** προτομή, Βυζ.

στηθεῖος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς στῆθος, Εὐστ. 1189. 54·— **στηθεῖον**, τό, ὀχύρωμα μέχρι τοῦ στήθους ὑψούμενον, Μοσχόπ.· **στηθαῖον** παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1180.

στηθιαῖος, α, ον, ὁ εἰς τὸ στῆθος ἀνήκων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 765.

στηθίας, ου, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, Ἡσύχ.

στηθικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στῆθος, τοῦ στ. τόπου Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4. 19.

στηθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στῆθος**, Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 13, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 11·— **στηθίδιον**, Σουΐδ.— Ἴδε Κόντου Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. Α', σ. 407.

στηθιστήρ, -ῆρος, ὁ, = **στηθάριον** I, Γλωσσ.·— **στηθιστήριον**, τό, Βυζ.

στηθο-δέσμη, ἡ, δεσμός τις περὶ τὸ στῆθος τῶν γυναικῶν πρὸς ὑποβάστασιν τῶν μαστῶν, «κορσές», Ἐτυμολ. Μέγ. 749. 44· **στηθόδεσμος**, ὁ, Πολυδ. Ζ', 66· — ὡσαύτως ὑποκοριστ. **-δέσμιον**, τό, Ἐτυμολ. Μέγ.· καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἱερεμ. Γ', 22), Γαλην., — **-δεσμίς, -ίδος**, ἡ·— ἴδε Müller Arch. d. Kunst 339. 3.

στηθο-ειδής, ές, στρογγύλος ὡς τὸ στῆθος, Ἱππ. 476. 53.

στηθό-κυρτος, ον, ὁ κυρτὸς τὸ στῆθος, πάσχων κύρτωσιν κατὰ τὸ στῆθος, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ.

στηθο-μελής, ές, ὁ ᾄδων ἐκ τοῦ στήθους, ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Γρηγ. Ναζ. παρὰ Valck. εἰς Θεόκρ. 7. 139· πρβλ. Κραμήρ. Ἀνέκδ. Παρ. 4. 350.

στῆθος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.)·— τὸ στῆθος, Λατ. pectus, ὅπερ εἶναι τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ θώρακος διαιρούμενον εἰς τοὺς μαστοὺς (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 12, 2, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 32 κἑξ.)· ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν (ἐν ᾧ λέγει **στέρνον** μόνον ἐπὶ τοῦ ἄρρενος), βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν Ἰλ. Δ. 400· ἔβαλε στ. μεταμάζιον Ε. 19· κληὶς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε Θ. 326· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. pectora, διὰ στήθεσφιν (Ἐπικ. γεν.) ἔλασσεν Ε. 41, Ὀδ. Χ. 93· στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν (ἐπὶ τῆς Βρισηίδος), Ἰλ. Τ. 285· ἐπὶ ζῴων, Λ. 282, Μ. 202, κ. ἀλλ., πρβλ. Ξεν. Κυν. 4, 1·— ὡς ἕδρα τῆς φωνῆς καὶ τῆς πνοῆς, Ἰλ. Γ. 221, Ι. 610· ἀλλὰ συνηθέστερον ὡς ἕδρα τῆς καρδίας, Α. 189, Ὀδ. Α. 341, κτλ., πρβλ. Σαπφ. 2. 6·— ἐντεῦθεν, **II.** μεταφορ., τὸ στῆθος ὡς ἕδρα τῶν αἰσθημάτων, τῶν παθῶν καὶ τῆς διανοίας, συχν. παρ' Ὁμήρ., ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ πληθ., θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔρινεν Ἰλ. Β. 142· κτλ.· θάρσος ἐνὶ στ. ἐνῆκεν Ρ. 570· ἔχει κότον .. ἐν στ. ἑοῖσιν Λ. 83· ἐν γάρ τοι στ. μένος πατρῷιον ἧκα Ε. 125· νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στ. ἔχοντες Δ. 309· μῆτιν ἐνὶ στ. κέκευθεν Ὀδ. Γ. 18, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 239· δὶς παρ' Αἰσχύλ. (λυρ.), διά, ἐκ στηθέων Θήβ. 563, 865· οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ. ἢ Εὐρ.· παρὰ πεζογράφοις, εἰπεῖν ἃ ἔφησθα ἐν τῷ στήθει ἔχειν Πλάτ. Φαῖδρ. 236C· πλῆρες τὸ στ. ἔχειν αὐτόθι 236C· — παροιμ., ἀπὸ ἢ ἐκ στήθευς, «ἀπ' ἔξω», Βυζ. **III** παρ' Ἱππ. = **στέρνον**, τὸ ὀστοῦν τὸ κατὰ τὸ στῆθος, 791H· ἀλλ' ὡσαύτως καθόλου, τὸ στῆθος ὡς περικλεῖον τὰ ὄργανα τῆς ἀναπνοῆς, Ω. 5, κτλ. **2)** τοῦ ποδὸς τὸ ἄνωθεν προέχον μέρος τὸ πρὸς τὴν κνήμην, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 822, 824, πρβλ. 276. 9, 1120B· τὸ σαρκῶδες τοῦ ποδὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 6· ὡσαύτως **προστηθίς**. Πολυδ. Β. 198. **3)** οἴδημα, «πρήξιμον», ἐν τῷ ἥπατι Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6. **IV.** λόφος ἢ ὕψωμα τὸ σχῆμα μαστοῦ ἔχον, ὕψωμα ἐξ ἄμμου ἢ χώματος παρὰ ποταμὸν ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, Λατ. dorsum, Πολύβ. 4. 41, 2, πρβλ. **ταινία** II. (Πιθαν. ἐκ τῆς **√ΣΤΑ, ἵ-στη-μι**, καθ' ὅσον ἡ λέξις ὑπονοεῖ σταθερότητα καὶ δύναμιν).

στηθύνιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στῆθος**, Ἔφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 2. 7, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΘ', 26, κ. ἀλλ.), κλ.· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 384.

στήκω, μεταγεν. ἐνεστ. σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ **ἕστηκα** (πρκμ. τοῦ **ἵστημι**), «στέκομαι», ἵσταμαι, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Η', 11), Ἐπιστ. πρ. Ῥωμ. ιδ', 4, Α' πρ. Κορινθ. ις', 13· οὕτως **ἐστήκω** ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 65.

στήλη, Δωρ. **στάλα**, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.)·— ὀγκώδης λίθος χρησιμεύων ὡς προστήριγμα ἢ ἀντηρὶς τοίχου, στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον Ἰλ. Μ. 259· ὡς εἰκὼν σταθερότητος, ἴδε κατωτ. II. 1· — ὡσαύτως ὀγκώδης λίθος ἐκ βραχώδους κρυστάλλου, ἐν ᾧ οἱ Αἰγύπτιοι ἔθαπτον τοὺς ταριχευμένους νεκρούς, Ἡρόδ. 3. 24·— ὅθεν καθόλου, ὀγκώδης λίθος, «στήλη», Λατιν. cippus, (μᾶλλον ἢ στῦλος, **κίων**, Λατιν. columna), μεταξὺ τοῦ κίονος καὶ τῆς στήλης ἐφ' ἧ ἔστιν ὁ στρατηγὸς ὁ χαλκοῦς Ἀνδοκ. 6. 15. **II.** λίθος ὀγκώδης ἢ πλὰξ μετ' ἐπιγραφῆς, μνημεῖον· ὅθεν, **1)** ἐπιτύμβιος λίθος, Ἰλ. Λ. 371, Π. 457, Ὀδ. Μ. 14, Ἱππῶν. 9, Σιμωνίδ. 6· ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἑστήκῃ Ἰλ. Ρ. 434· πρβλ. Ν. 437 ὥστε στήλην ἀτρέμας ἑσταότα·— στῆλαι ἀπὸ σημάτων Θουκ. 1. 93· οὐ στηλῶν μόνον .. ἐπιγραφὴ ὁ αὐτ. 2. 43· μήτε στήλαις μήτε ὀνόμασι δηλοῦντας τοὺς τάφους Πλάτ. Νόμ. 873D· στάλαν θέμεν (ἐπὶ ποιητοῦ), Πινδ. Ν. 4. 130. **2)** ὀγκώδης λίθος ἢ πλὰξ ἐστημένη ἐν δημοσίῳ τόπῳ καὶ φέρουσα ἐπιγεγραμμένας ἐξιστορήσεις μαχῶν, ἀφιερώσεις, εὐχαριστίας, συνθήκας, ψηφίσματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα, Ἡρόδ. 2. 102, 106., 4. 87, Ἀριστοφ. Ἀχ. 727, Θουκ. 5. 49, 56· στήλη λιθίνη, χαλκῆ αὐτόθι 47· τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι; Ἀριστοφ. Ἀχ. 513· ἐκ κύρβεων καὶ στηλῶν Λυσίας 184. 38, πρβλ. Ἀνδοκ. 13. 1., 27. 43·— γράφειν τινὰ εἰς στήλην, ἀναγράφειν ἐν στήλῃ, εἴτε πρὸς τιμήν, οἷον Ἡρόδ. 6. 14· εἴτε πρὸς ἀτιμίαν καὶ ὄνειδος, οἷον παρ' Ἀνδοκ. 7. 45, Δημ. 121. 21, κτλ. (πρβλ. **στηλίτης, στηλιτεύω**)·— ὡσαύτως αὐτὸ τὸ ἐπιγεγραμμένον πρᾶγμα, συμβόλαιον, συμφωνία, στήλας ἀναγράφειν Λυσ. 185. 12· κατὰ τὴν στήλην, κατὰ τὴν συμφωνίαν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1051· στ. αἱ πρὸς Θηβαίους Δημ. 209. 5· μάτην ἐν ταῖς στ. ἐστὶν Ἰσοκρ. 77D· τῆς στ. τὰ ἀντίγραφα Δημ. 495. 23· παραβῆναι τὰς στ. Πολύβ. 26. 1, 4. **3)** ὀγκώδης λίθος τεθειμένος ἐπὶ ἠνεχυρασμένου κτήματος πρὸς βεβαίωσιν τοῦ γενομένου, Πολύβ. 3. 85· ἴδε ἐν τέλ. **στίζω**. **4)** στήλη δι' ἧς σημειοῦται τὸ ὅριον, «σύνορον», στήλας ὁρίζεσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 5. 13· στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 278. 23·— ὁ κατὰ τὸ τέλος τοῦ σταδίου κατατεθειμένος λίθος, περὶ ὃν ἔπρεπε νὰ κάμψωσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, Λατιν. meta, Σοφ. Ἠλ. 720, 744. Ξεν. Συμπ. 4, 6·— ἐντεῦθεν, περὶ τὴν στ. διαφθείρεσθαι Λυσ. Ἀποσπ. 2. 3. **5)** περὶ τοῦ **Στῆλαι** Ἡρακλῄαι ἴδε ἐν λέξ. **Ἡράκλειος**, καὶ πρβλ. Στράβ. 170 κἑξ.· — οὕτω, στ. Διονύσου, ὄρη ἐν τῇ Ἰνδικῇ, δι' ὧν σημειοῦνται τὰ ὅρια τῆς περιηγήσεως τοῦ Βάκχου, Διον. Π. 623, πρβλ. 1164. (Ἐκ τῆς **√ΣΤΑ, ἵ-στη-μι**, ὡς τὸ **στῦλ-ος** ἐκ τῆς **√ΣΤΥ, στύω**· — ἀλλ' ὁ Αἰολικ. τύπος **στάλλα** (ὃ ἴδε) παρεκίνησε τὸν Κούρτ. (ἀρ. 218) νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν εἰς τὴν **√ΣΤΑΛ, στέλ-λω**· πρβλ. καὶ **στήλλη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3627. 1., 3902b. 10., 3982. 17, κ. ἀλλ.), Ἡσύχ.

στηλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στήλη**, μικρὰ στήλη, μικρὸν μνημεῖον, Θεοφρ. Χαρακτ. 21· λίθος ὁρίου, «σύνορον», Ἡσύχ.

στηλίς, -ίδος, ἡ· αἰτιατ. πληθ. **στηλῖδας** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 425. 7·—ὑποκορ. τοῦ **στήλη**, Στράβ. 171·—ὄνομα πύργου μικροῦ παρὰ τὸ Ῥήγιον, ὁ αὐτ. 257 (ἑτέρα γραφὴ **στυλίς**), κτλ. **II.** = **στυλὶς** II, Πολυδ. Α', 90 (ἔνθα ὅμως νῦν **στυλίς**).

στηλίτευσις [ῑ], ἡ, τὸ ἀναγράφεσθαι εἰς στήλην ἐπὶ δυσφημίᾳ, Βυζ.·— **στηλίτευμα**, τό, ἐπίπληξις βαρεῖα, ὀνειδισμός, στιγματισμός, Πολυδ. ϛ', 181.

στηλιτευτής, ὁ, ὁ στηλιτεύων, τῆς πλάνης Ἀρσέν. Κερκύρας ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκδ. ἔκδ. Λ. σ. 21, 22.

στηλῑτευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς βαρεῖαν ἐπίπληξιν, ὀνειδιστικός, λόγος Ἐκκλ.

στηλῑτεύω, ἀναγράφω ἐπὶ **στήλης**, τὴν κατάραν Πλούτ. 2. 354B· σημειῶ, μνημονεύω, τὰς ἀρετὰς ἐν ταῖς γραφαῖς Φίλων 2. 2, πρβλ. 1. 206. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, δημο-

σία ἀναγράφω καὶ ἐκθέτω, καὶ μεταφορ., ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω βαρέως τινά, στιγματίζω, Ἐκκλ.· **ἐστηλιτευμένος**, ἐστιγματισμένος ὡς ἄτιμος, Πολυδ. Η', 73, Ἡσύχ.

στηλίτης [ῑ], ου, ὁ, θηλ. -ῖτις. -ιδος, ὁ ἀνήκων εἰς στήλην ἢ ὅμοιος στήλῃ. λίθος Λουκ. Φιλοψ. 11· ἐπὶ σταλίτιδι πέτρᾳ (Δωρ.) Ἀνθ. Π. 7. 424. **II**. ἐπιγεγραμμένος ἐπὶ στήλη-, δημοσίᾳ ἀναγεγραμμένος ὡς ἄτιμος, στηλίτην τινὰ ἀναγράφειν, ποιεῖν Ἰσοκρ. 348D, Δημ. 122. 24· στ. γεγονὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 2. 23, 25· πρβλ. **στήλη** II. 2, **στηλιτεύω**.

στηλο-βάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ ἀναβαίνων ἐπὶ στήλης, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 330.

στηλο-γρᾰφέω, ἐπιγράφω ἐπὶ στήλης, ἢ οἱονεὶ ἐπὶ στήλης, Φίλων 1. 477, Ἰώσηπ., Ἐκκλ.· καθόλου, περιγράφω, Βυζ.

στηλο-γράφημα, τό, εἰκὼν ἐν στήλῃ γεγραμμένη, Μανασσ. Χρον. 4789.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97.

στηλο-γρᾰφία, ἡ, ἐπιγραφὴ ἐπὶ στήλης, Ἐκκλ.· ὡσαύτως= **στηλογράφημα**, αὐτόθι.

στηλο-γρᾰφικός, ή, όν, ἐπιγεγραμμένος ἐπὶ στήλης ἢ οἱονεὶ ἐπὶ στήλης, Βυζ.

στηλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς στήλην, ἔχων σχῆμα στήλης, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **στυλ-**.

στηλο-κόπας, ου, ὁ, ὁ τὰς στήλας κτυπῶν, ἐπίθετ. τοῦ Πολέμωνος, ὅστις περιήρχετο περιγράφων τὰς ἐπὶ δημοσίων μνημείων (στηλῶν) ἐπιγραφάς, Ἀθήν. 234D.

στηλο-κοπέω, ἐπιγράφω ἐπὶ στήλης, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Π', 73.

στηλουργός, ἴδε **σταλουργός**.

στηλόω, στήνω ὡς στήλην ἢ μνημεῖον, πέτρον ἐπ' ἠρίῳ Ἀνθ. Π. 7. 394· σωρὸν λίθον ἐπί τινα Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΗ', 17).— Παθητ., στήνομαι, ἀνεγείρομαι, ἱδρύομαι, ἵσταμαι στερεός, αὐτόθι (Ἰουδὶθ ΙΗ', 16, κτλ.). —Μέσ., στηλοῦσθαί τινι, ἀφοσιοῦμαι εἴς τινα, Ἐκκλ.

στηλύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στήλη**, μικρὰ στήλη, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d cor. hell. II. σ. 323, 325.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

στήλωμα, τό, στῦλος, διάφορ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ.

στήλωσις, ἡ, ἡ ἐπὶ στήλης ἀναγραφή, τοῦ ψηφίσματος Συλλ. Ἐπιγρ. 3600. 20.

στῆμα, τό, τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, Πολυδ. Β', 171. **II**. ὁ στήμων ἄνθους, Ἡσύχ. **III** ὡς ναυτικὸς ὅρος, πιθαν. = **σταμίν**, ὁ αὐτ.

στημ-ᾰγορίς, -ίδος, ἡ, ἴδε **σταμ-**.

στῆμεν, **στήμεναι**, Ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ **ἵστημι**.

στημνίον· «ὁ ἡμεῖς κατάστημον ἢ πολύστημον» Ἡσύχ.

στημονάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στήμων**, μηχανὴ ἐν χρήσει κατὰ τὴν οἰκοδομήν, Ἀρχ. Μαθ. 320C.

στημονίας, ου, ὁ, παρὰ Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 96, στ. κίκιννος, βόστρυχος ὅμοιος πρὸς κλωστήν, Ἡσύχ.

στημονίζομαι, ἀποθετ., βάζω τὸ στημόνι εἰς τὸν ἐργαλειόν· ἐπὶ τῆς ἀράχνης, ἀρχίζω νὰ ὑφαίνω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 3.— Τὸ ἐνεργ. **στημονίζω** ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **λεπτύνω** παρὰ τῷ Ζωναρᾷ· ἀλλ' ὁ Εὐστ. 1770. 64 ἔχει τὴν μετοχ. **στημονίζων** οὐδετέρως = **τρίβων**, τετριμμένος ὥστε νὰ διακρίνηται τὸ στημόνι.

στημόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στήμων** (σημασ. I), Ἀριστ. Πολ. 2. 6, 14. **2)** πληθ., ἐν πλέγματι, τὰ ὄρθια ξύλα εἰς ἃ τὰ εὔκαμπτα κλωνάρια ἐμπλέκονται, Ἀρχ. Μαθ. 30.

στημόνιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν στήμονα, ὅμοιος πρὸς στημόνι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 11.

στημονο-νητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν στήμονα ἢ τὸ στημόνι, τέχνη στ., ἡ τέχνη τοῦ κλώθειν, κλωστική, Πλάτ. Πολιτ. 282E, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 30, 209.

στημονοφυής, ές, (φυή) ὁ ὅμοιος πρὸς τὰς κλωστὰς τοῦ στήμονος, Πλάτ. Πολιτ. 309B.

στημονώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τοὺς στήμονας, πρὸς τὰς κλωστὰς τοῦ στήμονος, ἐπὶ τετριμμένου κρασπέδου τοῦ ἱματίου, Πλούτ. 2. 966E.

στημορραγέω, (√ΡΑΓ, **ῥήγνυμι**) ἀμεταβ., σχίζομαι εἰς τεμάχια, εἰς ῥάκη, στ. λακίδες ἐσθημάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 836.

στήμων, -ονος, ὁ, (**ἵ-στημι**) τὸ «στημόνι» ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἱστῷ ἐν ᾧ ὁ ὑφαίνων ἵστατο ὄρθιος ἀντὶ νὰ κάθηται (τὸ δὲ «ὑφάδι» καλεῖται **κρόκη**, ἴδε τὴν λέξ.), στήμονι δ' ἐν παυρῷ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 536· ἄττεσθαι Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 5· ἀκλώστους στ. Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 53· πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 281A, 282D, Κρατ. 388B. **II** κλωστή, νῆμα, στ. νεῖν Βατραχομ. 183, Ἀριστοφ. Λυσ. 519, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 301· στήμων ἐξεσμένος, σκωπτικὸν ὄνομα ἀνθρώπου παραπολὺ ἰσχνοῦ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 684.

Στήνια, τά, ἑορτὴ καθ' ἣν ἑωρτάζετο ἡ ἐκ τοῦ Ἅιδου ἐπάνοδος τῆς Δήμητρος ὑπὸ γυναικῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς δι' ἀμοιβαίας λοιδορίας καὶ βωμολοχιῶν, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 834, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 25·— ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **στηνιῶσαι**, εἶμαι λοίδορος, Ἡσύχ. **II**. τόπος τις ἐν Ἀθήναις, Ἀλκίφρων 2. 3.

στήνιον, τό, «στῆθος» Ἡσύχ.

στῆρ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **στέαρ**, ὡς **κῆρ** ἀντὶ **κέαρ**.

στῆρα· «τὰ λίθινα πρόθυρα» Ἡσύχ.

στήριγμα, τό, ὑποστήριγμα, θεμέλιον, χερὸς στ., ἔρεισμα, ὑποστήριξις, Εὐρ. Ι. Α. 617· θνητῶν στ. κραταιὸν Ὀρφ. Ὕμν. 17. 7· στηρίγματος δεῖσθαι Πλούτ. 2. 649B. **2)** = **στῆριγξ** 2, Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 11, Πλουτ. Κοριολ. 24. **3)** = **στεῖρα** (A), **στερέωμα**. Νόνν. Δ. 40. 451.

στηριγμός, ὁ, τὸ στηρίζειν ἀσφαλῶς, ὑποστηρίζειν, τινος Ἐκκλ. **II**. Παθ., τὸ νὰ εἶναί τις ἐστηριγμένος, ἡσυχία, ἀκινησία, τῶν πλανητῶν Διόδ. 1. 81, πρβλ. Πλούτ. 2. 76D. **2)** σταθερότης, εὐστάθεια, ἐπὶ φωτὸς εὐσταθοῦς ἢ ὁμαλοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐξαστράπτον, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23· ἐκπεσεῖν τοῦ ἰδίου στ., ἐκ τῆς προσηκούσης εὐσταθείας σας, Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 17. **3)** ἐν τῇ Ῥητορ., ἡ διάρκεια τῆς φωνῆς ἐπί τινων λέξεων ἢ συλλαβῶν πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτῶν, αἱ μακραὶ συλλαβαί, στηριγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσματα Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 20, πρβλ. Λογγῖν. 40. 4· οὕτως, **ἀντιστηριγμός**, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 16.

στῆριγξ, -ιγγος, ἡ, ὑποστήριγμα, ἀντηρίς, στ. τοῦ σώματος, ἐπὶ τῆς κνήμης ἢ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ τῆς κνήμης, Ξεν. Ἱππ. 1, 5· αἱ στ. τῶν πύργων Διόδ. 18. 70. **2)** τὸ δικρανοειδὲς ξύλον, ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁ ῥυμὸς τοῦ διτρόχου δίφρου ἕως οὗ ζευχθῶσιν οἱ ἵπποι, Λατ. furca, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Γ', 157, πρβλ. Πλούτ. 2. 280E, Ἡσύχ.

στηρίζω Σοφ. κλπ.· μέλλ. **-ίξω**, **-ίσω**, **-ιῶ** — ἅπαντα παρὰ τοῖς Ἑβδ.·— ἀόρ. **ἐστήριξα** Ἰλ., Ἐπικ. **στήριξα**, ἀπαρ. **στηρίξαι** Ὀδ. Μ. 434, Θουκ. 2. 49· μεταγενέστ. **ἐστήρισα** Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 98, **στηρισάτω** Ἀνθ. Π. 14. 72.— Μέσ., ἀόρ. **ἐστηριξάμην** Ἰλ., Ἱππ., κλπ., ἴδε κατωτ.— Παθ., μέλλ. **στηριχθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐστηρίχθην** Τυρταῖ. 8. 22, Ἱππ. 898B· πρκμ. **ἐστήριγμαι** Ἡσ. Θ. 779, Ἱππ., κλπ.· ὑπερσ. **ἐστήρικτο** Ἰλ. Π. 111, Ἡσίοδ., κλπ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΑ, ἵ-στη-μι). Στηρίζω ἀσφαλῶς, στερεώνω, ὑποστηρίζω, τοποθετῶ, ἴριδας ἐν νέφεϊ στήριξε, ἔστησεν ἴριδας εἰς τὸ σύννεφον, Ἰλ. Λ. 28· οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, περὶ τῆς Ἔριδος, Δ. 443· στηρίζειν αὐτὸ αὑτό φησι τὸ ἄπειρον (δηλ. ὁ Ἀναξαγόρας) Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 17· στ. σήματ' ἐν οὐρανῷ Ἄρατ. 10·— οὕτω πιθ., λίθον κατὰ χθονὸς ἐστ., ἔστησε στερεῶς εἰς τὸ ἔδαφος, Ἡσ. Θ. 498· βάσιν ἐστήριξαν Νικ. Ἀποσπ. 2. 49. **2)** ὑποστηρίζω, ἐνδυναμώνω, σίτῳ τινὰ Ἑβδ. (Γέν. ΚΖ', 37)· μεταφορ., ἐνισχύω, στερεώνω, τὴν ἀρχὴν Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 98· τοὺς ἀδελφοὺς Εὐαγγ. κ. Λουκ. κβ', 32, πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. β', 17. **3)** Μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ., στηρίζω, θεμελιώνω, στερεώνω δι' ἐμαυτόν, κόσμον ἑαῖς στηρίξατο βουλαῖς Ὀρφ. Ἀποσπ. 5· πόδα ἐπὶ γαίης Ἀνθ. Π. 14. 72· στηρίξατο κῦμα νήνεμον, καθησύχασε τὸ κῦμα εἰς γαλήνην, αὐτόθι 9. 271.

B. Παθ. καὶ μέσ., στερεῶς τοποθετοῦμαι, ἐμπήγομαι, ἵσταμαι στερεῶς ἢ εὐσταθῶς, οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, δηλ. δὲν εἶχε μέρος στερεὸν νὰ στηρίξῃ τοὺς πόδας του, Ἰλ. Φ. 242, πρβλ. Πλουτ. Εὐμ. 11· οὐδαμῇ ἐστήρικτο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 218· δώματα κίοσιν πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται, ὁ οἶκος ὑψοῦται πρὸς τὸν οὐρανὸν στηριζόμενος ἐπὶ κιόνων, ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 779· οὕτως, ὀρθῇ δ' ἐς ὀρθὴν αἰθέρ' ἐστηρίξατο Εὐρ. Βάκχ. 1073· στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς Τυρταῖ. 7. 32· πρὸς τῇ γῇ Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 5, 15· στηρίζεσθαι ἰσχυρῶς τῇ πτέρνῃ, στηρίζω ὅλον μου τὸ βάρος εἰς τὴν πτέρναν πηδῶν, Ἱππ. Ἀγμ. 759, π. Ἄρθρ. 840· ὕδον, ἐφ' οὗ ἐστήρικται τὸ ἄλλο σῶμα, εἶναι ἐστερεωμένον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 24· ἄμπελος κάμακι στ. Ἀνθ. Π. 7. 731·— ἐπὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, Ἄρατ. 230, 274, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **ἀκοντίζεσθαι**. Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4, 23· — πέτρος ἐστήρικται Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 23· χάσμα μέγα ἐστ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 26· ἐπὶ τόπων ἁπλῶς, κεῖμαι, εὑρίσκομαι, Διον. Π. 204, κτλ. **2)** μεταφορ., κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, εἶχε στηριχθῆ, ἐπισωρευθῆ, Ἰλ. Π. 111· τί τοι χόλος ἐστήρικται; Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 816· δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο, ὁ δέκατος μὴν εἶχε τεθῆ εἰς τὸν οὐρανόν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 11· ἐπὶ προσώπου, ὅπου .. στηρίζει ποτέ, ὁπουδήποτε παραμένεις, Σοφ. Αἴ. 195. **II**. τὸ ἐνεργ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἀμεταβάτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, οὐδέ πῃ εἶχον στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον Ὀδ. Μ. 434 (ὡς τὸ **στηρίξασθαι** ἐν Ἰλ. Φ. 242, ἴδε ἀνωτ.)· κῦμα οὐρανῷ στηρίζων, ὑψούμενον πρὸς τὸν οὐρανόν, Εὐρ. Ἱππ. 1207· καὶ μεταφορ., κλέος οὐρανῷ στηρίζον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 972, ἴδε Elmsl.· πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς αὐτόθι 1081, πρβλ. Πλουτ. Σύλλ. 6. **2)** ἐπὶ νόσων, καταλήγω, ἀπολήγω, ἐκφαίνομαι εἴς τι μέλος τοῦ σώματος, καταντῶ που, ὁπότε εἰς τὴν καρδίαν στηρίξαι (ἐξυπακ. ἡ νόσος) Θουκ. 2. 49· ἐνοῦθα στ. ἡ νοῦσος Ἱππ. Ἀφ. 1250· βέλος ὁ αὐτ. ἐν Κεφ. Τρωμ. 904, κτλ.· πρβλ. **στήριξις** 2·— ὁ Ἀρετ. (π. Αἰτ. Ὀξ.

Παθ. 1. 5) ἔχει τὸ ῥῆμα ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ἐν τῷ παθητ. **3)** ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, παύομαι κινούμενος, «σταματῶ», ἡσυχάζω, Πλούτ. 2. 76D, κτλ. **4)** μεταφορ., στ. ἐπὶ δόγματος Διογ. Λ. 2. 136.

στηρικτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ στηρίξῃ, στερεώσῃ, Πολυδ. Α', 213.

στηρικτής, οῦ, ὁ, ὁ στηρίζων, ἐμπήγων, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3. 373.

στηρικτικός, ή, όν, ὁ σταθερῶς ἐμπεπηγμένος, ἀκίνητος, Πρόκλ.·— ὡσαύτως **στηρικτός, ή, όν**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 73, Ἰσίδ. 4. 26.

στήριξις, εως, ἡ, θέσις ἐστηριγμένη, ἀκίνητος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1509. **2)** τὸ ἀπολήγειν ἢ καταλήγειν εἴς τι ἰδιαίτερον μέρος τοῦ σώματος, ἐπὶ νόσου, ἐς ὀφθαλμὸν Ἱππ. 1134Α· πρβλ. **στηρίζω** Β. ΙΙ. 2.

Στησίλειον ποτήριον καὶ σκάφιον, κληθὲν ἀπό τινος **Στησίλεω**, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de corr. hell. VI. σ. 33, 34, 36, 43-46, 48.

στήσιος, ὁ, (ἵστημι) Ζεὺς στ., ὁ παρὰ Ρωμαίοις Jupiter Stator, Πλουτ. Κικ. 16·— καλούμενος **Ἐπιστάσιος**, ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 18.

στησί-φυλλον [ῐ], τό, = **τηλέφυλλον**, τὸ «φυτὸν» Ἡσύχ.

στησί-χορος [ῐ], ον, ὁ «στήνων» ἢ ὁδηγῶν χορούς·— ἐντεῦθεν ὡς κύριον ὄνομα **Στησίχορος**, Δωρ. **Στᾱσ-**, ὁ, λυρικὸς ποιητής οὗ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ἦτο Τισίας, Σιμωνίδ. 19, Πλάτ. Φαῖδρ. 243Α· — παροιμ., οὐδὲ τὰ τρία Στησιχόρου (δηλ. στροφήν, ἀντιστροφήν, ἐπῳδὸν) γνῶναι, ἐπὶ ἀγραμμάτων ἀνθρώπων, Παροιμιογρ. — Ἐπίθετ. **Στησιχόρειος, ον**, Πλούτ. 2. 1135D, κττ. **2)** βόλος τῶν κύβων καθ' ὃν ἐφαίνοντο ὀκτὼ στίγματα, κατὰ τὸν Πολυδ. Θ', 100, ἐκ τοῦ ὀκτωπλεύρου μνημείου τοῦ ποιητοῦ ἐν Ἱμέρᾳ. **ΙΙ. Στησιχόρη** εὕρηται ὡς = **Τερψιχόρη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8185d.

στήτη ἢ **στήτα**, ἡ, σπανία Δωρ. λέξις ἀντὶ γυνή, Ἀνθ. Π. 1. 15, 21, 26· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 429, Ἡσύχ. (Ἴσως ἡ γραφὴ προέκυψεν ἐκ πλημμελοῦς ἀναγνώσεως τοῦ στίχου τῆς Ἰλ. Α. 6, διὰ στήτην ἐρίσαντε, φιλονικήσαντες περὶ γυναικός, Εὐστ. ἐν τόπῳ, Α. Β. 735).

στητώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **στεατώδης**, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

στῖ, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχ. **Σσ**.

στία, ή, ὡς τὸ **ψῆφος**, μικρὸς λίθος, ψηφίς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1176 (ἔνθα ἴδε Σχολ.)· ὡσαύτως **στῖον**, τό, Ἱππ. παρὰ Γαλην., Ἡσύχ.· πρβλ. **στιάζω, στιώδης**. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Γοτθ. stains, Ἀγγλ. store, λίθος, κτλ.). [ῑ· μεταγενέστεροι δὲ συγγραφεῖς ἀγνοοῦντες τοῦτο ἔγραψαν **στεία, στεῖον**].

στιάζω, βάλλω διὰ ψηφίδων, λιθοβολῶ, Ἡσύχ.

στῐβαδεύω. μεταχειρίζομαι ὡς στρωμνὴν διὰ ζῶα, ἐκτείνω ὡς στρωμνὴν ἢ ὑπόστρωμα, οἷον ἄχυρα, φύλλα, χόρτον, Διοσκ. 3. 29.

στῐβάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στῐβάς**, Πλουτ. Φιλοπ. 4, Λουκ. Τόξ. 31.

στῐβᾰδο-κοιτέω. κοιμῶμαι ἐπὶ στρωμνῆς ἐκ χόρτου, ἀχύρων, φύλλων, Πολύβ. 2. 17, 10· ἐν σάγοις Στράβ. 155.

στῐβᾰδο-ποιέομαι, ἀποθετ., ὑποστρώνω δι' ἐμαυτὸν ἄχυρα, φύλλα, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 4., 9. 7, 2· — οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 1108.

στῐβάζω, πατῶ, καταπατῶ, «**ἐστίβακα**· πεπάτευκα» Ἡσύχ. **2)** ἐξαπλώνω ὡς στρωμνὴν ἢ ὑπόστρωμα, ἐν τῷ παθ., Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 67. **3)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη, ἀνιχνεύω, Ἀρέσας παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 848, 854· — πρβλ. **στιβίζομαι**.

στῐβᾰρός, ά, όν, (ἴδε ἐν τέλ.) ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος, ἀκμαῖος, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἐπί τε τῶν μελῶν τοῦ ἀνδρικοῦ σώματος, ὦμος, αὐχήν, βραχίονες Ἰλ. Ε. 400, Σ. 415, Ὀδ. Σ. 68· μέλεα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 76· οὕτω, στ. πλευραὶ Πινδ. Ἀποσπ. 77· καὶ ἐπὶ ὅπλων, ἔγχος, σάκος Ἰλ. Ε. 746, Γ. 335, κτλ.· δίσκος στιβαρώτερος, βαρύτερος, ὀγκωδέστερος, Ὀδ. Θ. 187·— μετέπειτα ἐπὶ προσώπων, στ. τις καὶ καρτερὰ Ἀριστοφ. Θεσμ. 639· στ. τὸ σῶμα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 8· στ. τῇ γλώσσῃ Ἑβδ. (Ἰεζεκ. Γ', 6)· μοῖρα στ. Ἀνθ. ΙΙ. (παράρτ.) 101· εὐεπίη (ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου) Ἀνθ. ΙΙ. 7. 39· λέξις Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 24.— Ἐπίρρ., πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι .. πύλαι, καλῶς, στενῶς κεκλεισμέναι, Ἰλ. Μ. 454· στ. φρόντιζε Μᾶρκ. Ἀντων. 2. 5. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΤΙΒ, **στείβ-ω**, ὥστε ἡ πρώτη σημασ. ἦτο: συμπαγής, στερεός· συγγενὴς τῇ √ΣΤΙΦ, **στιφ-ρός**, πιθανῶς δὲ καὶ τῇ √ΣΤΥΦ, **στυφ-ελός**).

στιβᾰρότης, ἡ, σταθερότης, εὐστάθεια·— ὡς προσωνυμία ἀξιωματικοῦ ἢ ἄρχοντος, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 9, 11.

στιβᾰρό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στιβαρὰν χεῖρα, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. 1008, 55.

στιβᾰρόω, ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω, Βυζ.

στῐβάς, -άδος, ἡ, (στίβω) στρωμνή, ὑπόστρωμα ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων (πρβλ. **στιπτὴ** φυλλάς, Σοφ. Φιλ. 33), ἢ χύδην ἐξηπλωμένων (ἴδε Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ια', 8, ἔνθα ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **στιβάς** ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **στοιβάς**), ἢ κατεσκευασμένων εἰς στρῶμα ἐρραμμένον, Εὐρ. Ἑλ. 798· χαμαιπετὴς ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 507· χὰ στ. ἐσσεῖται πεπυκασμένα .. κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε Θεόκρ. 7. 67, πρβλ. 13. 34. **2)** στρῶμα, Ἡρόδ. 4. 71, Ἀριστοφ. Πλ. 663· μάλιστα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς στρατιώταις, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 4 (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἀριστοφ. Εἰρήν. 348, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 16· σχοίνων Ἀριστ. Πλ. 541· ἐπὶ στιβάδων σμίλακι καὶ μυρρίναις ἐστρωμένων Πλάτ. Πολ. 372Β. **3)** καθόλου, στρωμνή, κοίτη, κλίνη, Θεοπόμπ. Ἱστ. 190. **4)** ἡ φωλεὰ μυῶν, «ποντικοφωλεά», Ἄρατ. 1139· ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 4, Ἡσύχ.

στῐβεία, ἡ, τὸ πατεῖν, περιπατεῖν· ὅθεν, δρόμος, ἀτραπός, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 128· — πρβλ. **στιβείη**. **ΙΙ.** ἡ διὰ κυνῶν ἀνίχνευσις, Διόδ. 4. 13.

στῐβεύς, έως, ὁ, (στιβέω) ὁ περιπατῶν, ὁδοιπόρος, ταξειδιώτης, Ἡσύχ.· — μάλιστα δὲ κναφεὺς (Γερμ. walker), ὁ λευκαίνων καὶ πλύνων τὰ ἐνδύματα πατῶν αὐτὰ διὰ τῶν ποδῶν του, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 30, Νικ. Θηρ. 376· — πρβλ. **στείβω** Ι. 1 ἐν τέλ. **ΙΙ.** ὁ περιπατῶν ἔξω, περιερχόμενος, στ. κύων Ὀππ. Κυν. 1. 462.

στῐβευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., στ. κύων Σώστρ. παρὰ Στοβ. 403. 56.

στῐβεύω, ἀνιχνεύω, Διόδ. 5. 3, Πλούτ. 2. 966C· ἐξερευνῶ, τὸ μέλλον αὐτόθι 399Α.— Παθ., στιβευόμενος τόπος αὐτόθι 918Β. **ΙΙ.** ἀμετάβ., βαδίζω, ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω, Ἡσύχ.

στῐβέω, (στίβος) πατῶ, περιπατῶ, διέρχομαι, μόνον ἅπαξ ἐν τῷ παθ., πᾶν ἐστίβηται πλευρόν, πᾶσα πλευρὰ ἔχει πατηθῇ, ἐρευνηθῇ, Σοφ. Αἴ. 874· πρβλ. **ἀστιβής, ἀστίβητος**.

στίβη [ῐ], ἡ, πεπηγυῖα δρόσος, πάχνη, Ὀδ. Ε. 467, Ρ. 25, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 32. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **στείβω**, ὡς τὸ **πάγος, πάχνη**, ἐκ τοῦ **πήγνυμι**).

στιβή, ἡ, = **στίμμι**, Α. Β. 68, 114.

στῐβήεις, εσσα, εν, παγετώδης, πλήρης πάχνης, Σουΐδ.

στίβι, τό, Λατ. stibium, = **στίμμι**, ὃ ἴδε.

στῐβίη, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ **στιβεία** Ι, Ὀππ. Κυν. 1. 37.

στῐβῐάω, (στίβη) παγώνω ἐκ τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους, πήγνυμαι, Ἡσύχ.

στῐβίζομαι, μέσ. ἢ παθ., βάπτω τὰ βλέφαρα καὶ τὰς ὀφρῦς μου μὲ μέλαιναν βαφὴν (στίβι), Στράβ. 775, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΓ', 40), Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 18.— Ἡμαρτημένως φέρεται **στιβάζομαι** παρὰ τῷ Mai's Spicil. 2. 189Β, κτλ.

στίβος [ῐ], ὁ, (στείβω) πεπατημένη ὁδός, ἀτραπός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 352· ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος Σοφ. Ἀντ. 773, πρβλ. Φιλ. 157, Εὐρ. Ι. Τ. 67, Ὀρ. 1274· οὕτω, ξύμβλητο κατὰ στ. Ἡρακλῆι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1253· ἴδε ἐν λ. **ὀγμεύω**. **ΙΙ.** ἴχνος, πάτημα τοῦ ποδός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 353, Ἡρόδ. 4. 140, Αἰσχύλ. Χο. 210, 228, Σοφ. Φιλ. 29, 48, κτλ.· ἕπεσθαι κατὰ στίβον, κατὰ τὰ ἴχνη, Ἡρόδ. 5. 202, πρβλ. 4. 122., 9. 59· ὡσαύτως, στίβοι ποδῶν Αἰσχύλ. Χο. 205· ἵππων Ξεν. Ἀν. 1. 6, 1· λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες, ἴχνη τῶν κοιμηθέντων ἐν τῇ κλίνῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 411· ῥινῶν στίβος, ἐπὶ κυνῶν ὀσφραινομένων τὰ ἴχνη, Ἀνθ. Π. 9. 516. **ΙΙΙ** = **στιβεία**, τὸ πορεύεσθαι, βαδίζειν, πορεία, ὡς ὁ Ἕρμανν. λαμβάνει τὸ στίβον κατ' ἀνάγκαν ἐν Σοφ. Φιλ. 206.

στιβόω, θλίβω· καὶ **στίβωσις**, ἡ, θλῖψις, Ἐκκλ.

στῐγεύς, έως, ὁ, (στίζω) ὁ ποιῶν στίγματα, στίζων, Ἡρόδ. 7. 35. **ΙΙ.** παρὰ Σουΐδ. = **κεντήριον**, βελόνη πρὸς κέντησιν ἢ ποίησιν στιγμάτων.

στίγμα, τό, (στίζω) τὸ κέντημα τῆς αἰχμῆς ὀξέος ἐργαλείου, σημεῖον ὅπερ ἀφίνει, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 6, 6· στ. ἐγγράφειν κεφαλῇ Πολύαιν. 1. 24· μάλιστα δὲ σημεῖον ἀνεξίτηλον διὰ καυτηριασμοῦ, στ. ἱρά, δεικνύοντα ὅτι οἱ φέροντες αὐτὰ ἀνῆκον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ναοῦ, Ἡρόδ. 2. 113, πρβλ. 5. 35 καὶ ἴδε **στίζω**· μάλιστα ἐπὶ δραπέτου δούλου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 2 (πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Γαλ. ϛ', 17). **2)** καθόλου, σημεῖον, οἷον ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ δράκοντος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 166 (ἔνθα ὁ Ἕρμανν. προκρίνει τὴν γραφὴν στιγμαὶ δ' ὡς ἐπέφαντο.. κυάνεαι κατὰ νῶτα).

στιγμάρχης ὁ Θεός, ὁ τῆς νῦν τοῦ χρόνου στιγμῆς ἄρχων, Θ. Λάσκ. σ. 768, ἔκδ. Mi.

στιγματηφορέω, φέρω στίγματα, εἶμαι κατάστικτος, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 59.

στιγμᾰτη-φόρος, ον, ὁ φέρων στίγματα, ἐστιγμένος (ἴδε **στιγματοφ-**).

στιγμᾰτίας, ου, Ἰων. **-ίης, εω, ὁ**, ὁ φέρων σημεῖα ἢ στίγματα διὰ καυτηριασμοῦ, ἐστιγμένος κακοῦργος, δραπέτης δοῦλος, Ἄσιος 1, Ψευδο-Φωκυλ. 212, Ἀριστοφ. Λυσ. 331, Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 19, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 24· στ. οἰκέτης Λυσ. παρ' Ἀθην. 612C· καθόλου, βδελυρὸς ἄνθρωπος, Βυζ.· πρβλ. **στίγων**. **2)** παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἄνθρωπος, οὗ ἡ περιουσία εἶναι σεση-

μειωμένη ὡς ἐνεχυρασθεῖσα, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 140· πρβλ. **στίζω.** **II** κριτικὸς φιλόλογος μεγάλως προσέχων περὶ τὴν στίξιν, λέγεται ἐπὶ τοῦ Νικάνορος, Εὐστ. 20. 12, Σουΐδ.· ἴδε **στιγμὴ** II.

στιγμᾰτίζω, ὡς τὸ **στίζω**, κεντῶ, Χρον. Πασχ.· σημειῶ διὰ κεκαυμένης βελόνης, μεταφορ., ψυχὴν διὰ κληῗδων Βασίλ.

στιγμᾰτο-φόρος, ον, =στιγματηφόρος, Πολύαιν. 1. 24· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 682.

στιγμή, ἡ, (στίζω) ὡς τὸ Λατ. punctum, σημεῖον γενόμενον δι' ὀξέος ὀργάνου, κέντημα, στίγμα, σημεῖον, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 398D. **2)** μαθηματικὸν σημεῖον, Ἀριστ. Τοπ. 1. 18, 8, Ἠθικ. Νικ. 10. 3, 4, π. Ψυχ. 3. 2, 20, κ. ἀλλ.· ὅσον στ. αἱματίνη, ὅσον μία σταγὼν αἵματος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 2. **3)** μεταφορ., πρᾶγμα μικρὸν πολύ, σμικρότατον μέρος, εἴ γε εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων Δημ. 552. 7, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 389·— ἐπὶ χρόνου, Σιμωνίδ. 201· ἐν στ. χρόνου, ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 5· στιγμὴ χρόνου ὁ βίος Πλούτ. 2. 13D, πρβλ. 111C, Ἀνθ. Π. 7. 472. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ., **στιγμὴ** ἢ **τελεία στιγμὴ** ἡ κάτω στιγμή, ἡ διακρίνουσα τὴν περίοδον, **μέση στ.**, ἡ ἄνω λεγομένη στιγμή, ἡ δηλοῦσα τὸ κῶλον, **ὑποστιγμὴ** ἢ κόμμα, τὸ διακρῖνον πρότασιν, κτλ., Α. Β. 758· ὁ Νικάνωρ διέκρινεν ὀκτὼ **στιγμάς**, αὐτόθι.

στιγμιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων μόλις μιᾶς στιγμῆς μέγεθος, διάρκειαν, ἀκαριαῖος, Πλούτ. 2. 1084B, Κλεομήδ. σελ. 72· ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐπὶ μίαν στιγμήν, Πλούτ. 2. 117E· **στιγμαῖος** εἶναι ἡμαρτημένη γραφή, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 544.

στιγμικῶς, Ἐπίρρ., μὲ τελείαν στιγμήν, Εὐστ. 399 ἐν τέλ.

στιγμός, οῦ, ὁ, κέντημα, κέντησις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 839.

στίγων, -ωνος, ὁ, =στιγματίας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 46, Ἡσύχ.· πρβλ. **πέδων.**

στίζω, Σιμωνίδ. 78· μέλλ. **στίξω** Ἡρόδ. 7. 35, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 11· ἀόρ. **ἔστιξα** Ἡρόδ. 5. 35.— Μέσ., Λουκ., κλπ.· ἀόρ. **ἐστιξάμην** Νόνν.— Παθ., ἀόρ. μετοχ. **στιχθεὶς** Πορφ. ἐν Βίῳ Πυθ. 15· πρκμ. **ἔστιγμαι** Ἡρόδ., Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΙΓ, πρβλ. **ἔ-στιγ-μαι, στιγ-μή, στίγ-μα**, ὡσαύτως **στικ-τός**· πρβλ. Λατιν. di-sting-uo, in-stinc-tus, in-stig-o, sti-lus (ἀντὶ stig-lus)· Γοτθ. stik-s (στιγμή), stak-s (στίγμα)· Ἀγγλο-Σαξον. stic-ian (to stick)· Ἀρχ. Γερμ. stih-u (stechen)· stach-ila (stachel), stich-ila (stichel), κτλ., ἐν τῇ Σανσκρ. ἄνευ τοῦ s, tig, têg-âmi (acuo), tig-mas (acutus), tik-tas (amarus)· οὕτω Ζενδ. tigh-ra (acutus), tigh-ri (sagitta).) Σημειῶ δι' ἐργαλείου ὀξέος, κεντῶ, πλήττω, νύσσω, Λατιν. pungere, στίζω σε βελόναισιν τρισὶν Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 11. **II.** ποικίλλω διὰ στιγμάτων (διὰ καυτηριάσεως), ὡς οἱ Θρᾶκες συνείθιζον νὰ πράττωσι, παρ' οἷς τὸ ἐστίχθαι εὐγενὲς κέκριται Ἡρόδ. 5. 6· ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν ἔστιξε αὐτόθι 35· οὕτως, ἐστιγμένους ἀνθέμιον Ξεν. Ἀν. 5. 4, 32· ἐπὶ τῶν Βρεττανῶν, τὰ σώματα στίζονται γραφαῖς ποικίλων ζῴων Ἡρωδιαν. 3. 14. **2)** ἐπιθέτω στίγμα ὡς σημεῖον καταισχύνης, στιγματίζω, Ἡρόδ. 7. 35, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1511· τοὺς δὲ .. ἔστιζον στίγματα βασιλήια, ἐστιγμάτιζον μὲ τὰ βασιλικὰ σημεῖα, Ἡρόδ. 7. 233· μάλιστα ἐπὶ δούλων δραπετευσάντων, δραπέτης ἐστιγμένος Ἀριστοφ. Ὄρν. 760, πρβλ. Ἀνδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1001· οὕτως, ἐστ. αὐτόμολος Αἰσχίν. 38. 26 (πρβλ. **στιγματίας**)· κατὰ τοῦ προσώπου Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 9, πρβλ. Δίφιλ. ἐν «Πολυπρ.» 1. 7. **3)** ἁπλῶς ὅπως σημειώσῃ τις τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα πράγματα, τὴν περιουσίαν του, ὡς στίξαι ἵππον Φώτ.· πρβλ. **κοππατίας, σαμφόρας**·— στίζειν χωρίον, σημειῶ μέρος γῆς ὡς ὑποθηκευμένον στήνων ἐν αὐτῇ ἐνεπίγραφον στήλην δηλοῦσαν τὸ πρᾶγμα, Πολυδ. Γ', 85· πρβλ. **ἄστικτος, στιγματίας** 2. **4)** σπανίως μετὰ διπλῆς αἰτ., στίγματα στίζειν τινά, στιγματίζω τινά, ἐπιβάλλω εἴς τινα στίγμα διὰ καυτηριασμοῦ, Ἡρόδ. 7. 233· στ. ἵππον εἰς τὸ μέτωπον, διὰ στιγμάτων σχηματίζω τὴν εἰκόνα ἵππου ἐπὶ τοῦ μετώπου τινός, Πλουτ. Νικ. 29· στ. εἰς τὰ μέτωπα γλαῦκας ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 26· πρβλ. Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ. **5)** μεταφορ., εἰς ἅλα στίζοισα πνοᾷ Σιμωνίδ. 78· βακτηρίᾳ στ., δέρω μέχρι μελανώσεως, Ἀριστοφ. Σφ. 1296. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ., θέτω τελείαν στιγμήν, Λατ. interpungere, Ἀνθ. Π. 15. 38· πρβλ. **στιγμὴ II.**

στικτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ θέσῃ στιγμήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 173, κ. ἀλλ.

στικτό-πους, ουν, ὁ ἔχων πόδας καταστίκτους, ἔλαφοι Ὀππ. Κυν. 1. 307.

στικτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **στίζω**, κεκεντημένος, ἐστιγμένος, βραχίονες Ἀνθ. Π. 7. 10·— καθόλου, πλήρης στιγμάτων, κατάστικτος, ἐπὶ τῶν κιτρινωπῶν ἐλάφων (πρβλ. **λάσιος**), Σοφ. Φιλ. 184, Ἠλ. 568· νεβρίδες Εὐρ. Βάκχ. 111, πρβλ. 835· ἔλαφος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1082. 4· ὕαιναι Ὀππ. Κυν. 3. 288· ταὼς Φιλόστρ. 856·— ὡσαύτως, στ. πτέρυξ, δηλ. τοῦ ἔποπος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 7· καὶ οὕτως, Εὐρ. Φοίν. 1115, στικτοῖς ὄμμασιν δεδορκότα, ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει ποικίλοις.

στίλβη, ἡ, (στίλβω) λαμπηδών, λάμψις· λύχνος, «λάμπα», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 470, Ἕρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 8, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 15. **II.** κάτοπτρον, Ἡσύχ.

στιλβηδόν, Ἐπίρρ., μετὰ στίλψεως, στιλπνῶς, λαμπρῶς, Σουΐδ.

στιλβηδών, όνος, ἡ, λαμπρότης, στιλπνότης, «γυαλάδα», «λοῦστρον», στ. λαβεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 2· ὀφθαλμῶν Πλούτ. 2. 889D.

στιλβόντως, Ἐπίρρ. τοῦ **στίλβω**, λαμπρῶς, μετὰ στίλψεως, «γυαλιστερά», Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 330.

στιλβο-ποιέω, κάμνω τινὰ νὰ λάμπῃ, νὰ στίλβῃ, «γυαλίζω», Διοσκ. 1. 90.

στιλβός, ή, όν, =στιλπνός, Γαλην., Ἐκκλ.

στιλβότης, ητος, ἡ, =στιλπνότης, Πλουτ. Ἀλέξ. 57, Ἐκκλ.

στιλβόω, =στιλπνόω, Διοσκ. 5. 173, Ἑβδ. (Ψαλμ. Ζ', 13). Παθ., ἀκτινοβολῶ, λάμπω, Ἐκκλ.

στίλβω, ἐν χρήσει κυρίως ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.· ἀόριστ. **ἔστιλψα** Χαρίτων 2. 2, ἴδε ἐν τέλ. (Ἡ √ΣΤΙΛΒ γίνεται ΣΤΙΛΠ ἐν τῷ **στιλπ-νός**). Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ἀπαστράπτω, ἐπὶ ἐπιφανειῶν ἐστιλβωμένων, λαμπουσῶν, «γυαλίζω», ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ Ἰλ. Σ. 596· κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασιν Γ. 392· κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων Ὀδ. Ζ. 237· λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ αἰγλῆεν στίλβουσιν, ἀκτινοβολοῦσιν, ἐξαστράπτουσιν, Ὕμν. Ὁμ. 31. 11· στ. ὅπλοις Εὐρ. Ἀνδρ. 1146· ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα, δηλ. τὸ γράμμα **λ** ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων ἀσπίδων, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 37· στ. νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν Ἀριστοφ. Ὄρν. 697· στ. ἄνθει .. ἐπωμίδας Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 414D· στ. ἐν χρωμάτων ποικιλίᾳ Πλάτ. Φαίδων 110D· ἀπολ., ἐπὶ ἵππων ἐχόντων τὴν δορὰν στιλπνήν, Εὐρ. Ῥῆσ. 618· ἐπὶ ἐπιδερμίδος λαμπρᾶς καὶ λείας, Θεόκρ. 2. 79, κτλ.· ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐν κινήσει, Πλάτ. Τίμ. 59B, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 18· ἐπὶ τῆς λευκῆς λάμψεως τῆς ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 6· ἐπὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πλανήτας, ἀπαστράπτω, ἀκτινοβολῶ (ἀλλὰ πρβλ. **στίλβων**), ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 13, 2, π. Οὐρ. 2. 8, 10· μετὰ συστοίχ. αἰτ., στ. ἀστραπάς, ἐξακοντίζω ἀστρ., ἀστράπτω, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 480· καὶ οὕτω μεταφορ., στ. ὁμηλικίην ἐρατεινὴν Ὀρφ. Ἀργ. 1113. **2)** μεταφορ., λάμπω, εἶμαι λαμπρός, Εὐρ. Ἱππ. 195. **II.** μεταβ. =**στιλπνόω**, στίλβειν τὸ πρόσωπον Διοσκ. 111· στίλψασα τὰς παρειὰς Ἀρισταίν. 1. 25.

στίλβωμα, τό, **στίλβωτρον**, Διοσκ. 1. 57. **II.** ἀπαστράπτον κόσμημα, Βυζ.

στίλβων, -οντος, ὁ, ὁ λαμπρός, ὁ λάμπων, ὁ ἀκτινοβόλος, ὄνομα τοῦ πλανήτου Ἑρμοῦ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 9, Πλούτ. 2. 430A, καὶ (κατ' αἰτ. **στίλβωνα**) 1029B, Κικ. Nat. D. 2. 20. **II.** ἴδε **στίλπων.**

στίλβωσις, ἡ, τὸ στιλβώνειν, κάλλυνσις, λάμπρυνσις, «γυάλισμα», γενέσθαι εἰς στ., στιλβώνομαι, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΔ', 10), Ἐκκλ.

στιλβωτής, οῦ, ὁ, ὁ στιλβώνων, λαμπρύνων, «γυαλιστής», Γλωσσ.

στίλβωτρον, τό, ἐργαλεῖον ἢ ὕλη πρὸς στίλβωσιν, καλλυντικὸν μέσον, μυρωδικόν, «βερνίκι», Διοσκ. 1. 33.

στίλη [ῑ], ἡ, σταγών, «στάλα», Λατ. stilla· μεταφορ. ὡς τὸ **στιγμή**, μικρόν τι, ὀλίγον τι, κατεκοιμήθημεν ὅσον στίλην Ἀριστοφ. Σφ. 213.

στιλπνός, ή, όν, λαμπρός, λάμπων, «γυαλιστερός», ἔερσαι Ἰλ. Ξ. 351· ὀφθαλμοὶ Ἀριστ. Φυσιογ. 6, 38· μαργαρῖται Λουκ. Εἰκόν. 9· ἐπὶ μέσων καλλυντικῶν, Διοσκ. 5. 99.

στιλπνότης, -ητος, ἡ, =στιλβότης, Πλούτ. 2. 921A, κτλ.

στιλπνόω, κάμνω τι στιλπνόν, στιλβώνω, «γυαλίζω», Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 8, 25, Γαλην.

στιλπνωτής, οῦ, ὁ, =στιλβωτής, ὅπλων Ἰω. Λυδὸς π. τ. Ρωμ. πολ. Α', 45.

στίλπων, ἢ στίλβων, ὁ, Συβαρ. ὄνομα =νᾶνος, Ἀθήν. 518E.

στίλψις, εως, ἡ, (στίλβω) λάμψις, ἀκτινοβολία, «γυάλισμα», Ὠριγέν., Τζέτζ.

στίμμι ἢ στῖμι, -ιος ἢ -εως, ἢ ιδος, τό, Λατ. stimmi ἢ stibium, ἀντεμώνιον μετὰ θείου, ἐξ οὗ ἐλαμβάνετο μελανόν τι χρῶμα δι' οὗ αἱ γυναῖκες μάλιστα ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἔβαπτον τὰ βλέφαρα αὐτῶν ὅπως ἐπαυξήσωσι τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ὡραιότητα, Διοσκ. 5. 99, πρβλ. Πλίν. 33. 33· — ὡσαύτως, **στίμμις ἢ στῖμις, ἡ**, αἰτ. **στῖμιν** Ἀντιφάν. ἐν «Παροιμ.» 2, Ἴων παρὰ Πολυδ. Ε', 101.—Ἔτι δὲ καὶ νῦν εἶναι ἐν χρήσει ἐν Ἀσίᾳ ἔχον τὰ ὀνόματα cohel, surmeh.

στιμμίζω, βάπτω τὰ βλέφαρα, μελανίζω αὐτὰ μὲ **στίμμι**, Δημόκρ. παρὰ Φαβρικ. ἐν Ἑλλ. Βιβλ. 5. 337. — Μέσ., βάπτω τὰ βλέφαρά μου μαῦρα, Γαλην. 6. 439· στ. τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Θ', 30, Ἰεζεκ. ΚΓ', 40).

στίμμις, ἡ, ἴδε **στίμμι.**

στίμμισμα, τό, μέλαινα ἀλοιφὴ ἢ βαφὴ παρεσκευασμένη μὲ **στίμμι**, Ἡσύχ.

***στίξ**, ἡ, λέξις ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ γεν. **στιχὸς** Ἰλ., αἰτ. **στίχα** Σιμωνίδ. 136· καὶ ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **στίχες**, **στίχας**· — αἱ λοιπαὶ πτώσεις παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **στίχος**, ὅπερ ἐν πάσῃ πτώσει εἶναι ὁ συνηθέστατος τύπος παρὰ τοῖς πεζογράφοις, (ἴδε ἐν λέξ. **στείχω**)· — σειρά, γραμμή, μάλιστα στρατιωτῶν, τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος Ἰλ. Π. 173· στιχὲς εἰμὶ διαμπερὲς Υ. 362, πρβλ. Σιμωνίδ. ἔνθ' ἀνωτ., — ἀλλαχοῦ ἐν τῷ πληθ., στίχες ἀνδρῶν, Τρώων, Δαναῶν Ἰλ.· ἀσπιστάων Ἰλ. Π. 173· οὕτως, Ἀσπ. Ἡρ. 170· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πεζῶν, ἀλλ' ὡσαύτως, στ. ἡρώων τε καὶ ἵππων Ἰλ. Υ. 326·— κατὰ στίχας, κατὰ σειρὰς ἢ γραμμάς, ἵζοντο κατὰ στ. Γ. 326· ἀλλά, ἦλθε κατὰ στ., διὰ μέσου τῶν τάξεων, Π. 820, πρβλ. Ε. 590, Λ. 91· ἐπὶ ὀρχηστῶν, θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν Σ. 602· — ὡσαύτως παρ' Ἀττικ. ποιηταῖς, στίχες ξένων Αἰσχύλ. Θήβ. 925· πολεμίων, Καδμείων Εὐρ. Ἡρακλ. 676, Ἱκέτ. 669· τῶν λαῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 163· συῶν καὶ λεόντων Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 170· γεράνων Ἄρατ. 1031. 2) μεταφ., ἀνέμων στίχες Πινδ. Π. 4. 373· ἐπέων στίχες, στίχοι, στροφαί, Πινδ. Π. 100· μεταγεν., νήσων στ. Διον. Π. 514· βίβλων Ἀνθ. Π. 7. 56.— Πρβλ. **στίχος**, **στοῖχος**, **στόχος**.

στίξις, ἡ, (στίζω) τὸ στίζειν, σημειοῦν δι' ὀξέος ὀργάνου, κέντημα, σημείωσις, π. χ. ἡ σημείωσις μουσικῶν φθόγγων, Auctt. Mus. 2) ἡ θέσις στιγμῶν, Βυζ. 3) καθόλου, στιγμὴ ἢ σημεῖον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 221.

στῖον, τό, ἴδε **στία**.

στιπτός, ή, όν, κυρίως πατηθείς, πεπατημένος, Λατ. stipatus, στιπτὴ φυλλάς, = στιβάς, Σοφ. Φιλ. 33· καὶ οἱ Ἀχαρνεῖς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 180, καλοῦνται στιπτοὶ γέροντες, τραχεῖς, ἐσκληραγωγημένοι· ἴσως μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ἄνθρακες στιπτοί, εἶδος σκληρῶν ἀνθράκων μνημονευομένων παρὰ Θεοφρ. π. Πυρ. 37· διότι οἱ Ἀχαρνεῖς ἦσαν γνωστοὶ ὡς ἀνθρακεῖς, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀχ. 34, 333 κέξ. (Ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφων τοῦ Σοφ. φέρεται **στειπτός**, ὡς καὶ **ἀ-στειπτος** ἀντὶ **ἄστιπτος**).

στιτθόν· «εἶδος ἀκρίδος» Ἡσύχ.

στῖφος, εος, τό, (στείβω) σῶμα καλῶς συμπεπυκνωμένον καὶ συμπαγές· σῶμα ἀνδρῶν ἐν πυκνῇ παρατάξει, φάλαγξ, Ἡρόδ. 9. 57, Αἰσχύλ. Πέρσ. 20· νεῶν στῖφος, ἡ πυκνὴ παράταξις τῶν πλοίων, αὐτόθι 366· στῖφος ποιήσασθαι Ἡρόδ. 9. 70 πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 852, Εἰρ. 564, Θουκ. 8. 92, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 19, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., πλήθη, ὁμάδες, Πολύβ. 2. 68, 4, Φίλων 2. 455.

στιφράω, σκληρύνω, Ἀθήν. 323F, Εὐστ. 1913. 45.

στιφρός, ά, όν, (ἴδε ἐν λ. στιβαρός), στερεός, συμπαγής, ἐπὶ ἐλαιῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190· σκέλη Ξεν. Κυν. 4, 1, πρβλ. 5, 30· πλεκτάνη Κρώβυλ. ἐν «Ψευδ.» 2· καυλὸς σαρκώδης καὶ στ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 24· ἀντίθετ. τῷ **μαδαρός**, ἐπὶ σαρκός, αὐτόθι 4. 6, 9· τῷ **ὑγρός**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 2, 5, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 6, 2· τῷ **σομφός**, π. Ζ. Γεν. 2. 1, 16· ᾠὸν στερεὸν καὶ στ. αὐτόθι 3. 3, 3· ἐπὶ προσώπων, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, δυνατός, νεανίας Φιλόστρ. Νεώτ. 887, πρβλ. 863, 866. 2) μεταφορ., ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, Εὐστ. Πονημάτ. 115. 49.— **στρυφνὸς** ἀπαντᾷ συχν. ὡς διάφ. γραφή.

στιφρότης, ητος, ἡ, στερεότης, ἰσχύς, Τιμοκλ. ἐν «Μαραθ.» 1. 3.

στῐχ-άοιδος, ὁ, ὁ ᾄδων στίχους, ποιητής, Ἀνθ. Πλαν. 316, ἔνθα διάφ. γραφ. **στιχαοιδός**.

στῐχάομαι, Ἐπικ. ἀποθ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. γ' πληθ. τοῦ παρατ. **ἐστιχόωντο**· (***στίξ**, **στιχάς**, **στείχω**)·— βαίνω κατὰ σειρὰς ἢ κατὰ τάξεις, μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, Ἰλ. Β. 92, Δ. 432, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πλοίων παρατεταγμένων ἢ ἐν γραμμῇ, Β. 516, 602, κτλ.· ἐπὶ ποιμένων μετὰ τῶν ποιμνίων αὐτῶν, Σ. 577· ἐπὶ βοσκημάτων, Θεόκρ. 25. 126·— ἐπὶ δύο ἀνθρώπων ὁμοῦ, Ἰλ. Γ. 266, 341. — Παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. εὑρίσκομεν τὸ ἐνεργ. **στιχόωσι** ἀμεταβάτως, ἀκριβῶς ὡς τὸ **στιχάομαι**, ἐπὶ δένδρων ἱσταμένων κατὰ σειράς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 30, Μόσχ. 2. 142, Ἄρατ. 191, Ὀρφ. Λιθ. 269· μετοχ. οὐδετ. **στιχόωντα**, Ἄρατ. 372.

στῐχάριον [ᾰ], τό, χιτὼν πεποικιλμένος ὡς ἔνδυμα ἱερατικόν, Ἐκκλ.

στιχάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **στίχος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 26, ἐν τῇ δοτ. **στιχάδεσσι**.

στίχες, αἱ, ἴδε ***στίξ**.

στίχη, ἡ, εἶδος χιτῶνος, οὗ τὸ ὑποκορ. **στιχάριον** γνωστότατον καὶ παρ' ἡμῖν ἔτι, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535.

στῐχηδόν, κατὰ σειρὰς ἢ γραμμάς, ἐπὶ στίχων, «ἀραδιαστά», Ἡρωδιαν. 4. 9, Α. Β. 784· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

στιχήρης, ες, ὁ κατὰ σειρὰς ἢ γραμμάς, «ἀραδιαστός», Ἡλιόδ. 3, 2· ὁ κατὰ στίχους, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 514B·— ὡσαύτως **στιχηρός, ά, όν**, Ἐκκλ.·— περὶ τοῦ βίβλοι στιχηραὶ ἢ στιχηδὸν γεγραμμέναι, ἴδε Ritschl περὶ Ἀλεξανδρ. Βιβλιοθ. σ. 106.

στῐχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στίχος**, Πλούτ. 2. 60A, 668A, κτλ.

στῐχίζω, διευθετῶ κατὰ στίχους, «ἀραδιάζω», Ἀνώνυμ. παρὰ Φαβρικ. ἐν Ἑλλ. Βιβλιοθ. 8. 613 σημ. (ἔκδ. Harles.).— Παθητ., διάφ. γραφ. ἀντὶ **στοιχίζομαι** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΜΒ', 2).

στῐχῖνος, η, ον, ὁ ἐκ γραμμῶν ἢ στίχων ἀποτελούμενος, στ. θάνατος, προξενηθεὶς ἐκ στίχων, Ἀνθ. Π. 11. 135.— οὕτω **στιχικός, ή, όν**, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 317.

στῐχισμός, ὁ, ἡ ἀρίθμησις τῶν στίχων βιβλίου, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 291.

στῐχιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **στιχίζω**, Τζέτζ. 9. 292.

στῐχιστής, οῦ, ὁ, ὁ γράφων στίχους, στιχουργός, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 425, ἴδε Θωμ. Μάγιστρ. 463.

στῐχο-γράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων στίχους, στιχουργός, Ἀνθ. Π. παράρτ. 321.

στῐχο-μυθέω, διαλέγομαι διὰ μονοστίχων, ἀποκρίνομαι ἐναλλὰξ διὰ στίχων, Πολυδ. Δ', 113.

στῐχο-μυθία, ἡ, διάλογος διὰ μονοστίχων, Πολυδ. Δ', 113.— — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 393.

στῐχο-πλόκος, ὁ, (πλέκω) ὁ πλέκων στίχους, στιχογράφος, στιχουργός· λέξις κακόζηλος κατὰ τὸν Θωμ. Μάγιστρ. ἐν λέξ. **ἰάμβων ἐργάτης**·— **στιχοπλοκέω**, συντίθημι στίχους, Βυζ.

στῐχο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν στίχους, στιχογράφος, Ἐκκλ.· **στιχοποιέω**, Γλωσσ.· καὶ **στῐχοποιΐα**, ἡ, τὸ ποιεῖν στίχους, στιχογραφία, Πλούτ. 2. 45B.

στίχος [ῐ], ὁ, (√ΣΤΙΧ, **στείχω**) σειρὰ ἢ γραμμὴ στρατιωτῶν, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 9, κτλ.· δένδρων, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 4, 21· ἀριθμῶν, Πλάτ. Φαίδων 104B· τῶν κυψελίδων ἐν τῇ κηρήθρᾳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 9· πρβλ. ***στίξ**, **στοῖχος**. II. γραμμὴ ποιήματος, «στίχος», Ἀριστοφ. Βάτρ. 1239· στ. ἡρωικὸς Πλάτ. Νόμ. 958E· τὸν βίον ἔθηκας εἰς στίχον, δηλ. περιέγραψας τὸν βίον ἐν ἑνὶ μόνῳ στίχῳ, Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 2· — γραμμὴ πεζοῦ συγγράμματος, «ἀράδα», Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 19.

στῐχ-ουργός, ὁ, στιχογράφος, Θωμ. Μάγιστρ. ἐν λ. **ἰάμβων ἐργάτης**.

στῐχ-ουργέω, ποιῶ στίχους, Εὐστ. 32. 22.

στῐχ-ούργημα, τό, καὶ **-γία**, ἡ, ποίησις στίχων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 324. 817.

στίχω [ῑ], ἴδε **στείχω**.

στῐχ-ῳδός, ὁ, συνηρ. ἀντὶ **στιχάοιδος**, Μέναιχμος παρὰ τῷ Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 2. 1.

στιώδης, ες, (στῖον) πετρώδης, σκληρός, Λατιν. scrupulosus, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

στλεγγίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στλεγγίς**, Θεοπόμπ. Ἱστ. 282.

στλεγγῐδο-λήκῠθος, ὁ, ὁ δοῦλος ὁ φέρων τὴν τοῦ κυρίου του στλεγγίδα καὶ λήκυθον εἰς τὸ λουτρόν, Πολυδ. Γ', 154 (ὅστις καὶ ψέγει τὴν λέξιν)· πρβλ. **ξυστρολήκυθος**.

στλεγγῐδο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων στλεγγίδας, ξύστρας, Σουΐδ.— πρβλ. **ἀποστλ-**.

στλεγγίς, ίδος, ἡ, ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς **ξύστρας**, (Ἐρωτιαν. Γλωσσ. Ἱππ.), «ξυστρί» δι' οὗ ἀπέξεον τὸ ἔλαιον μετὰ τοῦ κονιορτοῦ (γλοιὸς) ἀπὸ τοῦ δέρματος ἐν τῷ λουτρῷ ἢ μετὰ τὰς ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἀσκήσεις, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 189, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 368C, πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. σ. 141·— παροιμ. ἐπὶ πενίας, οὐδ' ἔστιν αὐτῇ στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 14, πρβλ. Κικ. Fin. 4. 12, Πλουτ. 2. 59F·— ἐν Σπάρτῃ ἐχρῶντο καλάμῳ, ἀλλὰ συνήθως ἦτο ἐκ μετάλλου, Πλούτ. 2. 239A, πρβλ. Διόδ. 13. 81. II. εἶδος τιάρας ἐπικεκοσμημένης διὰ μετάλλου (ἐπίτηκτος), Συλλ. Ἐπιγρ. 159. 9 καὶ 10, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 179· ἐκ χρυσοῦ, Πολύβ. 26. 7, 10, Ἀθήν. 128D· προβαλλομένη ὡς βραβεῖον, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 10· ἐφόρουν δὲ αὐτὴν οἱ θεωροὶ οἱ πεμπόμενοι εἴς τι μαντεῖον κατ' ἐπίσημόν τινα ἑορτήν, Ἡρακλείδ. Ταρ. παρ' Ἐρωτιαν., Γλωσσ. Ἱππ., Σωσίβ. παρ' Ἀθην. 674B· παρ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 556, αἱ γυναῖκες λέγονται ἀντλοῦσαι οἶνον διὰ τῶν στλεγγίδων· οὕτω, τῇ στλ. κἂν ἀρύσαιτό τις Ἀριστ. Τοπ. 6. 6. 18.— Τῆς λέξεως ἀπαντῶσι πολλοὶ τύποι, **στελγὶς** Πολύβ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουΐδ., Ἐτυμολ. Μέγ.· **στλέγγος** Α. Β. 793· **στεργὶς** Ἀρτεμ. 1. 66· **στρεγγὶς** Ἡρακλείδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Λατιν. strigil (stringo)· ὑποκορ. **στλεγγίον**, Α. Β. 793.

στλέγγισμα, τό, ὡς τὸ **γλοιός**, τὸ ἔλαιον καὶ ὁ ῥύπος, τὰ ἀποξέσματα διὰ τῆς στλεγγίδος, Λατ. strigmentum, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 105· ἐν τῷ τύπῳ **στέλγισμα**, Λυκόφρ. 874.

στλέγγιστρον, τό, = **στλεγγίς**, Γλωσσ. ἐν τῷ τύπῳ **στέλγ-**.

στοά, ᾶς, ἡ, ὡσαύτως **στοιά** (ἐν ἀναπαιστ. στίχῳ) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 684, 686, καὶ ἔν τινι Δωρ. ἐπιγραφῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2483. 22·— ἐστεγασμένος τόπος μετὰ κιόνων, piazza, περίπατος ὑπόστεγος, Λατιν. porticus, Ἡρόδ. 3. 52, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 29., 7. 4, 31· τοιαῦται στοαὶ ἀπετέλουν συχνάκις μέρος τοῦ ναοῦ, ἀλλ' ἦσαν καὶ χωριστὰ οἰκοδομήματα ὡς τόποι συνδιαλέξεων κατὰ τὰς θερ-

μᾶς ὥρας τῆς ἡμέρας, πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. **II**. ἐν Ἀθήναις τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον πολλὰ τοιαῦτα δημόσια οἰκοδομήματα, οἷον, **1**) ἀποθήκη τις τροφίμων μάλιστα σίτου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 548· στοιὰ ἀλφιτόπωλις ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 686, πρβλ. 14. **2**) ἡ βασίλειος στ., τὸ δικαστήριον ἔνθα ἥδρευεν ὁ ἄρχων βασιλεύς, αὐτόθι 684· ἡ τοῦ βασιλέως στ. Πλάτ. Θεαίτ. 210D, πρβλ. Εὐθύφρ. 2A, Παυσ. 1. 3, 1., 1. 14, 6, Πολυδ. Η', 85-7. **3**) ἡ Ποικίλη, Ἀνδοκ. 11. 37· ἴδε **ποικίλος** II. 3.— Ζήνων ὁ Κιτιεὺς καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ ἐδίδασκον ἐν ταύτῃ τῇ στοᾷ, ὅθεν οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἐκλήθησαν οἱ ἀπὸ (ἐκ) τῆς στοᾶς ἢ **Στωϊκοί**, Πλούτ. 2. 879A, Λουκ. Ἁλ. 43· καὶ σκωπτικῶς, **Στώᾱκες** Ἑρμέας παρ' Ἀθην. 563C· — πρβλ. ὡσαύτως Πλάτ. ἐν Θεάγ. 121A, Δημ. 918. 10, Αἰσχίν. 80. 5. **III**. μακρὰ στέγη ἢ παράπηγμα ἐστεγασμένον πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν πολιορκούντων, ὡς τὸ Λατιν. vinea, testudo, Πολύβ. 1. 48, κτλ. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΣΤΕΓ, **στέγ-ω**, ὥστε **στοιὰ** κεῖται ἀντὶ **στογιά**, ὡς Λατιν. mai-or ἀντὶ magi-or, ai-o ἀντὶ agi-o (πρβλ. ne-g-o, ad-ag-ium), ἴδε Philolog. Soc. Transact. 6. σ. 138· — δύσκολον νὰ σχετίσῃ τις τὴν λέξιν πρὸς τὸ **στῦλος**, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κουρτίου. Τὸ **ο** γίνεται **ω** ἐν τοῖς **στωΐδιον**, **Στωικός**).

στοβάζω, ἐπιπλήττω, ὑβρίζω, κακολογῶ, καὶ **στόβασμα**, τό, ἐπίπληξις, λοιδορία, Ἡσύχ.

στοβέω, ἐπιπλήττω, λοιδορῶ, ὑβρίζω, Ἐτυμολ. Μέγ. 385. 19.

στόβος, ὁ, λοιδορία, ὄνειδος, κακολογία, Ἡσύχ. (ἐκ τοῦ **στόμφος**). **II**. = **φλυαρία**, ἀλαζονεία, κόμπος, Λυκόφρ. 395.

στοιά, ἡ, ἴδε **στοά**.

στοιβάζω, ἐπισωρεύω, συσσωματῶ, συμπυκνῶ, Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύρανν. 5, Ἑβδ. (Λευιτ. Α', 7)· πρβλ. **διαστοιβάζω**· — μεταφορ., ἐστοιβασμένη διάνοια Συνέσ. 42A.

στοιβάς, -άδος, ἡ, = **στιβάς**, Ζωναρ.· ἴδε **στιβάς**.

στοιβᾰσία, ἡ, «στίβαγμα», ἐπισώρευσις, Ἐτυμολ. Μέγ. 727. 37.

στοιβάσιμος, ον, ὁ σεσωρευμένος ὁμοῦ, Γλωσσ.

στοιβασμός, ὁ, συσσώρευσις, Νικήτ. Χρον. 102C.

στοιβαστής, οῦ, ὁ, ὁ συσσωρεύων, ἐπισωρεύων, Γλωσσ.

στοιβή, ἡ, (στείβω) θαμνῶδες φυτὸν ταὐτὸν τῷ φέως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3· οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἐχρησίμευον εἰς κατασκευὴν σαρώθρων, τὴν στέγην ὀφέλλοντα .. πυθμένι στοιβῆς Ἱππῶν. 42· ὡσαύτως πρὸς περιφύλαξιν στάμνων οἴνου, A. B. 515. **2**) προσκεφάλαιον, στρωμάτιον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 6. **3**) «γέμισμα», Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 132· καὶ μεταφορ., «παραγέμισμα», παραπλήρωμα, λέξις τιθεμένη μόνον διὰ νὰ κατέχῃ τόπον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1179. **4**) καθόλου, σωρός, ὄγκος, λίθων, βοτρύων Εὐστ. Πονημάτ. 184. 39., 309. 41· ἐν στ. 55. 67· στ. κρεάτων 127. 77.

στοιβηδόν, Ἐπίρρ., σωρηδόν, «στοιβακτά», Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. 4, σ. 30. 43 ἔκδ. Berl.

στοιβο-ειδής, ές, ἀραιός, χαῦνος, πορώδης, σπογγώδης, σὰρξ Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 72.

στοΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στοά**, Στράβ. 396· ἀλλ' ἴδε ἐν λ. **στῴδιον**.

Στοϊκός, ἴδε **Στωϊκός**.

στοιχᾰδικός, ή, όν, παρεσκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ **στοιχάς**· στ. ὄξος Διοσκ. 5. 53 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

στοιχαδίτης [ῑ], ὁ, παρεσκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ **στοιχάς**· οἶνος Διοσκ. 5. 54.

στοιχάς, -άδος, ὁ, ἡ, (στοῖχος) κατὰ στοίχους ἢ σειράς, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὁλκάδες Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 22· — αἱ Στοιχάδες (ἐξυπακ. νῆσοι) σειρὰ νήσων παρὰ τὴν Μασσαλίαν, τὰ νῦν les Isles d'Hières, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 554, Στράβ. 184· πρβλ. **Κυκλάδες, Σποράδες**. **2**) ἐλαῖαι στοιχάδες, ἐλαιόδενδρα (ἴσως ὡς πεφυτευμένα εἰς σειράς), τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἱερὰ ὡς αἱ **μορέαι**, Σόλων παρὰ Πολυδ. Ε', 36, Φιλόχ. 62. **II**. **στοιχάς**, ἡ, ἀρωματικόν τι φυτόν, Lavandula stoechas, Ὀρφ. Ἀργ. 916, Διοσκ. 3. 31.

στοιχειᾰκός, ή, όν, (**στοιχεῖον** II. 1), ὁ κατὰ γράμματα, κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν, Εὐστ. 35. 24. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. 83. 39. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 415.

στοιχειο-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὰ στοιχεῖα, Ἀθανάσ.

στοιχεῖον, τό, (στοῖχος) κυρίως, ἓν ἐκ πολλῶν ἀποτελούντων σειράν· ὅθεν, **I**. ἐν τῷ ἡλιακῷ ὡρολογίῳ, ἡ σκιὰ τοῦ γνώμονος ἡ χωροῦσα κανονικῶς ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στ., ὅταν ἡ σκιὰ εἶναι δέκα ποδῶν τὸ μέγεθος, δηλ. ὅταν ὁ ἥλιος δύῃ, ὅτε περίπου εἶναι καιρὸς δείπνου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 652, ἴδε Σχολ.· οὕτως, ὁπηνίκ' ἂν εἴκοσι ποδῶν .. τὸ στ. ᾖ Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 1· στοιχεῖον· ἡ σκιὰ Φιλήμ. παρὰ Φωτ. **II**. καθόλου, μέρος τι σειρᾶς, μέρος στοιχειῶδές τινος, στοιχεῖον (ἀδιαίρετον τῷ εἴδει Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 3, 1, πρβλ. π. Οὐρ. 3. 3, 1)· — ἐντεῦθεν, **1**) ἁπλοῦς τις ἦχος τῆς φωνῆς θεωρούμενος ὡς μέρος στοιχειῶδες τῆς γλώσσης, Πλάτ. Κρατ. 424D· τὸ ῥῶ τὸ στ. αὐτόθι 426D· γραμμάτων στ. καὶ συλλαβὰς ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 202E· στ. ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος Ἀριστ. Ποιητ. 20, 2· — ὅθεν κυρίως εἰπεῖν τὰ **στοιχεῖα** ἦσαν διάφορα τῶν **γραμμάτων**, ὡς ὁ Πρισκιανὸς διακρίνει τὰ elementa (ἢ elementa litterarum) ἀπὸ τῶν litterae, στοιχειώδεις ἦχοι καὶ γράμματα· — κατὰ στοιχεῖον, κατὰ τὴν τάξιν τῶν γραμμάτων, ἀλφαβητικῶς, Ἀνθ. Π. 11. 15, Πλούτ. 2. 422E. **2**) ἐν τῇ Φυσικῇ, **στοιχεῖα** ἐκαλοῦντο τὰ στοιχειώδη μέρη τὰ ἀποτελοῦντα τὰ ὑλικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἠλάττωσεν εἰς τέσσαρα καλέσας αὐτὰ **ῥιζώματα**, ἴδε Sturz εἰς Ἐμπεδ. σ. 255 κἑξ.· τὴν δὲ λέξιν **στοιχεῖα** μετεχειρίσθη πρῶτος ὁ Πλάτων, τὰ πρῶτα οἱονπερεὶ στ., ἐξ ὧν ἡμεῖς τε ξυγκείμεθα καὶ τἆλλα Θεαίτ 201E· τὰ τῶν πάντων στ. Πολιτ. 278C· αὐτὰ τιθέμενοι στ. τοῦ παντὸς Τίμ. 48B, πρβλ. Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 2, Διογ. Λ. 3. 24, Bentl. εἰς Φάλ. σ. 523· στ. σωματικὰ Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 1, 1· ἰσοδύναμον τῷ **ἀρχαί**, Θαλῆς παρὰ Πλουτ. 2. 875D, Ἀναξίμ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 1, Ἀριστ. Φυσ. 1. 5, 6, Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 10, 5, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὁ Ἀριστ. διακρίνει καὶ **στοιχεῖον** ἀπὸ τοῦ **ἀρχὴ** ὡς ἧττον περιληπτικόν, καὶ λαμβάνει τὸ **στοιχεῖον** ὡς σημαῖνον τὴν ὑλικὴν αἰτίαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν **ἀρχὴν** (τὴν μορφοῦσαν ἢ κινοῦσαν), Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 1, 1., 4. 3, 1., 6. 17, 12· αἰθήρ, κόσμου στ. ἄριστον Ὀρφ. Ὕμν. 4. 4· ἀνηλεὲς στ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Βάβρ. 71. 4. **3**) ὡσαύτως τὰ στοιχεῖα τῆς γνώσεως καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ, σημεῖα, γραμμαί, ἐπιφάνειαι, Ἀριστ. Κατηγ. 12, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 3· ἐν τῇ ἀριθμητικῇ, ἡ μονάς, αὐτόθι· ἐν τῇ γραμματικῇ, στ. τῆς λέξεως, τὰ μέρη τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20, 1, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 2· ἐν τῇ Λογικῇ, αἱ μείζονες προτάσεις τῶν συλλογισμῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 3, 3· ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κοινοὶ τόποι, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 6, 1., 2. 22, 13. **4**) καθόλου, ἁπλῆ ἢ στοιχειώδης ἀρχή, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν στ., ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρχῶν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 1· χρηστῆς πολιτείας στ. Ἰσοκρ. 18A· τὸ πολλάκις εἰρημένον μέγιστον στ. Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 5· τὸ νόμισμα στ. καὶ πέρας τῆς ἀλλαγῆς, πρώτη ἀρχὴ ἢ ὅρος, αὐτόθι 1. 9, 12· στ. τῆς ὅλης τέχνης Νικόλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 30. **5**) παρὰ τοῖς μεταγεν. οἱ πλανῆται ἐκαλοῦντο **στοιχεῖα**, Ἐκκλ., ἴδε Vales. εἰς Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 31, Μανέθων 4. 624· μάλιστα δὲ οἱ ἀστερισμοὶ τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου, Διογ. Λ. 6. 102· πρβλ. **στοιχείωμα**. — Ἴδε πλείονα παρὰ τῷ M. Müller, Science of Lang. 2, σελ. 97 κἑξ., καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 42.

στοιχειόω, διδάσκω τὰ πρῶτα στοιχεῖα, καταρτίζω ἢ διδάσκω στοιχειωδῶς, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1036A. — Παθητ., ἀσκοῦμαι, παιδεύομαι, Ἐκκλ. **II**. μαγεύω, «στοιχειώνω», Τζέτζ. εἰς Ἰλ. σ. 93.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 42.

στοιχειώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στοιχεῖον, ἀποτελῶν τὴν ἀρχικὴν βάσιν, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 1, 15· ὑπερθετ. **στοιχειωδέστατος** ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 3· συγκρ. **-έστερος** Πλούτ. 2. 1004A· μάλιστα τῆς γραμματικῆς, τὰ στ. μόρια Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 22.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Διογ. Λ. 7. 131., 10. 34.— Πρβλ. **στοιχώδης**.

στοιχείωμα, τό, στοιχεῖον, ἀρχή, προπαίδευμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 36. **II**. ἐν τῷ πληθ., τὰ σημεῖα τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου· — ὅθεν **στοιχειωματικοί**, οἱ, οἱ ἐκ τῶν ζῳδιακῶν σημείων προλέγοντες τὴν τύχην κατὰ τὴν γέννησίν τινος, Πτολεμ., Βυζ.

στοιχείωσις, εως, ἡ, στοιχειώδης, προκαταρκτικὴ διδασκαλία, στοιχειώδης πραγματεία, Διογ. Λ. 10. 37· αἱ στοιχειώσεις, σύγγραμμά τι τοῦ Ἐπικούρου, αὐτόθι 44· — τὸ ἀλφάβητον, Ἐπιφάν. **II**. μάγευμα, μαγεία, Βυζ.

στοιχειωτής, οῦ, ὁ, διδάσκαλος τῶν στοιχείων, προπαιδευτής, ἐπὶ τῶν γραμματικῶν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 303, Ῥήτορ. (Walz.) 7, 2, σελ. 903.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 42.

στοιχειωτικός, ή, όν, στοιχειώδης, Διογ. Λ. 10. 30· διδαχή, φιλοσοφία Κλήμ. Ἀλ. 673, 771. **II**. μαγικός, Βυζ. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Ζ', σ. 46.

στοιχέω, μέλλ. -ήσω, (στοῖχος) πορεύομαι κατὰ στοῖχον ἢ γραμμήν, ἐπὶ κυμάτων, Ἀλκαῖ. 11 Ahr.· μὴ ἐγκαταλιπεῖν τὸν παραστάτην, ᾧ στοιχοίη, παρ' ᾧ ἔπρεπε νὰ βαδίζῃ ἢ ἵσταται μαχόμενος,— εἰλημμένον ἐκ τοῦ ὅρκου τοῦ Ἀθηναίου πολίτου, παρὰ Στοβ. 243. 21, Πολυδ. Η', 105· — ἐντεῦθεν, βαίνω ἐν τάξει μάχης, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 34, Ἱππαρχ. 5. 7·— ὀρχοῦμαι κατὰ στοίχους ἢ σειράς, Ἰακώψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. 647· εἶμαι διηυθετημένος κατὰ σειράς, ἐπὶ φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 5, πρβλ. 3. 5, 3· κατὰ τὸ στοιχοῦν, ἐν συνεπείᾳ, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 10, 3. **II**. μετὰ δοτ., ἀποτελῶ στοιχεῖον ἢ γραμμήν, βαδίζω παρά τινι, ὑποτάσσομαι εἴς τινα, τῇ προθέσει τῆς συγκλήτου Πολύβ. 28. 5, 6· ταῖς πλείοσι γνώμαις Διον. Ἁλ. 6. 65· τῷ νομίσματι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 178· τοῖς προειρημένοις φιλοσόφοις αὐτόθι 11. 59· τῷ κανόνι τούτῳ Ἐπιστ. πρ. Γαλ. ε', 25,

πρβλ. πρὸς Φιλιππ. γ', 16· τοῖς ἴχνεσι 'Επιστ. πρ. Ρωμ. δ', 12· μιᾷ στ., ἀρκοῦμαι εἰς μίαν σύζυγον, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 773. **III**. στοιχεῖς φυλάσσων τὸν νόμον, φυλάττεις αὐτὸν κανονικῶς, τακτικῶς, Πράξ. 'Αποστ. κα', 24.

στοιχ-ηγορέω, λέγω ἐν κανονικῇ τάξει, κατὰ σειράν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 430.

στοιχηδίς, 'Επίρρ. = τῷ ἑπομ., Θεογνώστ. Καν. 163.

στοιχηδόν, 'Επίρρ., κατὰ σειράν, «ἀραδιαστά», 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 12, 7, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 1004.

στοίχημα, τό, συμφωνία, ὑπόσχεσις, Βυζ.· — παρακαταθήκη, Εὐστ. 1312. 21.

στοιχητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει νὰ συμφωνήσῃ, Εὐστ. Πονημάτ. 49. 80.

στοιχιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς μίαν σειρὰν ἢ στρῶμα, ἐν τοιχοδομίᾳ, 'Επιγρ. παρὰ Müller Munim. Ath. σ. 36.

στοιχίζω, θέτω εἰς στοῖχον, «ἀραδιάζω», ἰδίως, ἐμπήγω κατὰ σειρὰν πασσάλους μετὰ βρόχων ὅπως ἐγκλείσω τὸ θήραμα εἰς αὐτούς, Ξεν. Κυν. 6, 8· πρβλ. **στοῖχος** II, **περιστοιχίζω**.— Παθ., τίθεμαι κατὰ σειράς, γραμμάς, 'Εβδ. ('Ιεζεκ. ΜΒ', 3) **II**. κατατάσσω, διατάσσω, διευθετῶ συστηματικῶς, τρόπους μαντικῆς Αἰσχύλ. Πρ. 484· πρβλ. **διαστοιχίζομαι**.

στοιχισμός, ὁ, ἡ διὰ βρόχων θηρευτικῶν κύκλωσις, Πολυδ. Ε', 36.

στοιχο-μυθέω, = **στοιχηγορέω**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 429, Φώτ.— Καθ' 'Ησύχ. «τὸ ἐφεξῆς λέγειν. καὶ ἀδολεσχεῖν».

στοῖχος, ὁ, (**στείχω**, πρβλ. **στίχος**) σειρά, «ἀράδα», στοῖχοι τῶν ἀναβαθμῶν, σειρὰ βαθμίδων, κλῖμαξ, 'Ηρόδ. 2. 125· ἰδίως, σειρὰ ἀνθρώπων ἱσταμένων τοῦ ἑνὸς ὄπισθεν τοῦ ἄλλου, οἷον ἐν πομπῇ, ἐπὶ στοίχου = στοιχηδόν, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 756· κατὰ στοῖχον Θουκ. 2. 102· κατὰ στοίχους 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 45·— οὕτως, ἐπὶ πλοίων, γραμμή, ἐν στοίχοις τρισὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 366· ἐπὶ στρατιωτῶν, γραμμή, Θουκ. 4. 47· διὰ στοίχων παρατάσσεσθαι Δίων Κ. 63. 4· ἐπὶ ἐλάφων νηχομένων, 'Οππ. Κυν. 2. 226· ἐπὶ τῶν σειρῶν τοῦ χοροῦ ἐν 'Ελληνικοῖς δράμασι, Πολυδ. Δ', 108, 109·— σειρά, ζώνη ἢ στρῶμα πλίνθων, κτλ., ἐν τοιχοδομίᾳ, 'Επιγραφὴ παρὰ τῷ Müller Munim. Ath. σ. 36, ἴδε **στοιχιαῖος**· — ἀριθμητικὴ σειρά, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 6, 2. **III** σειρὰ πασσάλων μετὰ βρόχων πρὸς σύλληψιν τοῦ θηράματος, Ξεν. Κυν. 6. 10 καὶ 21.

στοιχώδης, ες, (εἶδος) ὁ κατὰ στοίχους ἢ σειρὰς τεταγμένος, «ἀραδιαστός», κριθὴ στ., ἔχουσα τοὺς κόκκους κατὰ σειρὰν τὸν ἕνα ὑπὸ τὸν ἄλλον, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 4, 2 (κοινῶς **στοιχειώδης**).

στολ-άρχης, ου, ὁ, = **στόλαρχος**, 'Ανθ. Π. παράρτ. 204, 'Ησύχ.

στολαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ στολάρχου, Μανασσ. Χρον. 2911.

στόλ-αρχος, ὁ, ὁ διοικητὴς στόλου, ναύαρχος, Πολυδ. Α', 119.

στολάς, -άδος, ἡ, (**στόλος** I. 3) ἡ ἐν πυκνῇ παρατάξει κινουμένη, «ἀραδιαστά», Λίβυες οἰωνοὶ στολάδες Εὐρ. 'Ελ. 1480· ὁ Ald. στοχάδες, ἐν γραμμῇ.— Πρβλ. **σπολάς**.

στολή, ἡ, Αἰολ. **σπολὰ** δ' ἴδε· (στέλλω)·— στολισμός, παρασκευή, καταρτισμός, στρατοῦ Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 764. **2)** ὡς τὸ **στόλος** I. 3, ὁπλισμός, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1018. **II** στολισμός, ἐνδυμασία, ἔνδυμα, ἱματισμός, αὐτόθι 192· συχν. παρὰ Σοφ. καὶ Εὐρ.· στολὴν ἱππάδα ἐσταλμένοι 'Ηρόδ. 1. 80· στ. ἱππικὴ 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 846· Σκυθικὴ 'Ηρόδ. 4. 78· Θρῃκία Εὐρ. Ρῆσ. 313· Μηδικὴ Ξεν. Κύρ. 8. 1, 40· γυναικεία 'Αριστοφ. Θεσμ. 851, πρβλ. 92· τοξικὴ Πλάτ. Νόμ. 833Β, κτλ.· πρβλ. **'Ελλην** II·— μεταφορ., ἐπὶ πτηνῶν, στ. πτερῶν 'Αχιλλ. Τάτ. 1. 15. **2)** ἔνδυμα, φόρεμα, ἐσθής, Λατ. stola, Σοφ. Ο. Κ. 1357, 1597, Εὐρ., κλπ.· στ. θηρός, ἡ λεοντῆ ἣν ἐφόρει ὁ 'Ηρακλῆς, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 465· ἐν στ. περιπατεῖν, ἐνδεδυμένος τελείως, Μᾶρκ. 'Αντωνῖν. 1. 7, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ιϛ', 38.

στολίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στολίς**, Αἰν. Τακτ. 29.

στολίδόομαι, μέσ., ἐνδύομαί τι, «στολίζομαι» μέ τι, νεβρίδα στολιδωσαμένα Εὐρ. Φοίν. 1754.

στολιδώδης, ες, ὁ πλήρης πτυχῶν, συνεπτυγμένος, «σουφρωτός», 'Ιππ. π. "Αρθρ. 826, ἐν τῷ συγκρ. -έστερος.

στολίδωμα, τό, πτυχή, «σοῦφρα», «λόξα», πέπλου 'Ανθ. Π. 5. 104.

στολιδωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **στολιδόομαι** (**στολὶς** II), στ. χιτών, μακρὺς χιτών, σχηματίζων πολλὰς πτυχάς, ὡς βλέπομεν ἐν πολλοῖς τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2· πρβλ. Πολυδ. Ζ', 54.

στολίζω, μέλλ. **-ίσω**, (στολίς) ὡς τὸ **στέλλω**, παρασκευάζω, ἐξοπλίζω, ἑτοιμάζω· στολίσας νηὸς πτερά, περιστείλας, συστείλας τὰ ἱστία, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 626. **2)** παρασκευάζω, ἐνδύω, στολίζω, τινά τινι 'Ανακρεόντ. 15. 29· τινὰ Πλούτ. 2. 366F.— Παθητ., ἐστολισμένος δορί, ὡπλισμένος μὲ δόρυ, Εὐρ. 'Ικέτ. 659· νῆες σημείοις ἐστ. Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 255· νυμφικῶς ἐστ. 'Αχιλλ. Τάτ. 3. 7· ἐστ. στολὴν βασιλικὴν 'Εβδ. ('Εσθ. Η' (Θ'), 15)· ἀπολ., ἐστολισμένος, ἐνδεδυμένος τελείως, αὐτόθι (Α' "Εσδρ. Α', 2, κτλ., πρβλ. 'Εσθ. Δ', 4, Ϛ', 9). **3)** μεταφορ., κοσμῶ, στολίζω, τί τινι 'Ανθ. Π. 9. 214. **II**. εἶμαι στολιστής, Συλλ. 'Επιγρ. 481. 9. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

στόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στολὴ** II, ἐλαφρὸν καὶ πενιχρὸν ἔνδυμα, ἐπὶ τοῦ ἱματίου τῶν φιλοσόφων, 'Ανθ. Π. 11. 157, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3. 23, 35.

στολίς, -ίδος, ἡ, = **στολὴ** II, ἔνδυμα, ἐσθής, Εὐρ. Φοίν. 1491, 'Ανθ. Π. 7. 27, κτλ.· νεβρῶν στολίδες, δηλ. νεβρίδες φορούμεναι ὡς ἐνδύματα, Εὐρ. 'Ελ. 1539. **2)** νηῶν στολίδες, ἱστία, 'Ανθ. Π. 10. 6·— ἀλλά, **στολὶς** ἄκρα = **ἀκροστόλιον** (ὃ ἴδε), 'Ερατοσθ. Καταστ. 35. **II**. ἐν τῷ πληθ., πτυχαί, «τσακίσματα» ἐνδύματος, πέπλων Εὐρ. Βάκχ. 936· τῶν ἀνδριάντων 'Αριστ. π. 'Ακουστ. 35· πρβλ. **στολιδωτός**· οὕτως, ἐπὶ τῶν ῥυτίδων ἢ πτυχῶν τῆς μήτρας καὶ ἄλλων μερῶν, 'Ιατρ.· ὡσαύτως αἱ πτυχαὶ ἢ ῥυτίδες συνωφρυωμένου μετώπου, Πλούτ. 2. 64Α, πρβλ. Πολυδ. Β', 46.

στόλισις, εως, ἡ, ἔνδυμα, ἀμφίεσις, Φίλων 2. 157.

στόλισμα, τό, ἔνδυμα, μανδύας, Εὐρ. 'Εκ. 1156.

στολισμός, ὁ, τὸ στολίζειν, περιβάλλειν δι' ἐνδύματος, στ. θεῶν 'Επιγρ. Rosett. ἐν Συλλ. 'Επιγρ, 4697. 6, πρβλ. 8795. **2)** ἐνδυμασία, ἱματισμός, 'Εβδ. (Β' Παραλ. Θ', 4, κ. ἀλλ.).

στολιστήριον, τό, τόπος ἔνθα οἱ ἱερεῖς περιβάλλονται τὰς ἱερατικὰς των στολὰς ἢ ἐνδύουσι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, Πλούτ. 2. 359Α, πρβλ. Wytt. 352Β.

στολιστής, οῦ, ὁ, = **ἱεροστόλος**, Πλούτ. 2. 366Ε, Κλήμ. 'Αλ. 758·— θηλ. **στολίστρια**, ἡ, Μανασσ. Χρον. 6096.— Πρβλ. **πρωτοστολιστής**.

στολμός, ὁ, = **στολή**, ἔνδυμα, ἐνδυμασία, «στολισμὸς» 'Ησύχ., Εὐρ. 'Ικέτ. 1055· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ προσδιορισμοῦ, πρόστερνοι στ. πέπλων Αἰσχύλ. Χο. 29· μέλανα στ. πέπλων Εὐρ. "Αλκ. 215, πρβλ. 819, 923· ὡσαύτως, στ. τε χρωτὸς τῶνδε .. πέπλων Εὐρ. 'Ανδρ. 148· ὡσαύτως, ἐπὶ στεφάνων, στεφέων ἱεροὺς στ. ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 258, πρβλ. 'Ηρ. Μαιν. 526· — ὡσαύτως, ἐπὶ ἱστίων, στολμοί τε λαίφους Αἰσχύλ. 'Ικ. 715.

στολο-δρομέω, πλέω εἰς μίαν γραμμήν, "Ηρων ἐν 'Αρχ. Μαθ. 26 Α.

στόλοκρος, ον, ἐπὶ ἐριφίου ἔχοντος ὄγκους τινὰς ἀντὶ κεράτων, «κουτσοκέρης», 'Ησύχ., 'cui frons turgida cornib s'· τὸ στόλοκρον, τὸ ὄγκωμα τοῦ μικροῦ κέρατος, ἔκφυσις κέρατος, Φώτ. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, φαλακρός, 'Ησύχ.· μεταφορ., ἄσχημος, ἄξεστος, ὁ αὐτ.

στόλος, ὁ, (στέλλω) παρασκευή, ἑτοιμασία, ἰδίως ἡ εἰς πόλεμον, ἐξοπλισμὸς καὶ ἐκστρατεία κατὰ γῆν ἢ (συνηθέστερον) κατὰ θάλασσαν, συχν. παρ' 'Ηροδ., στόλον .. οὐκέτι κατὰ θάλασσαν .., ἀλλὰ κατ' ἤπειρον 5. 64· συχν. μετὰ τῆς **ἐπὶ μετ'** αἰτ., ὁ ἐπ' Αἰθίοπας στ. 3. 25· ἐπὶ Λυδίην στρατιῆς μέγας στόλος 4. 145· ὡσαύτως, ὁ στ. ἐστὶν εἰς Πισίδας Ξεν. 'Αν. 3. 1, 9, πρβλ. Εὐρ. 'Εκ. 1141· οὕτως, ὁ πρὸς "Ιλιον στ. Σοφ. Φιλ. 247· οὔτε τοῦ πρώτου στ. αὐτόθι 73· στόλον αἴρειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 795, Εὐρ. 'Εκ. 1141· τεθριπποβάμων στ., παρασκευὴ καὶ συνοδεία μὲ τέθριππον, ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ. 989. **2)** καθόλου, ὁδοιπορία ἢ (συχνότερον) ταξείδιον, Σοφ. Φιλ. 499· εὖ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στ. αὐτόθι 490· στ. ποιεῖσθαι Ξεν. 'Αν. 1. 3, 16· πλεῦσαι Σοφ. Φιλ. 1037· ἰδίῳ στόλῳ, ταξειδεύων ἰδιαιτέρως, ἀναλαβὼν τὸ ταξείδιον τοῦτο μόνος, αὐτοβούλως, ἀντίθετον τῷ δημοσίῳ ἢ κοινῷ στ., 'Ηρόδ. 5. 63., 6. 39, πρβλ. Θουκ. 8. 9· μεταφορ., εὐανθέα στ. ἀναβαίνειν Πινδ. Π. 2. 114· ἐλευθέρῳ στόλῳ, ἐλευθέρως πορευόμενος, αὐτόθι 8. 141· πατρῷον στόλον, ἐπιρρηματικῶς, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός, Schäf. εἰς Σοφ. Τρ. 562. **β)** ὁ σκοπὸς ἢ ἡ αἰτία τοῦ ταξειδίου, ἀποστολή, Σοφ. Ο. Κ. 358· τινὶ στόλῳ προσέσχες .., πόθεν πλέων; πρὸς ὃ ὁ Νεοπτόλεμος ἀποκρίνεται, ἐξ 'Ιλίου .. ναυστολῶ Σοφ. Φιλ. 244· ὁ δὲ στ. νῷν ἐστὶ παρὰ τὸν Τηρέα 'Αριστοφ. "Ορν. 46. **3)** ὁπλισμός, ἐξοπλισμός, στρατιά, 'Ηρόδ. 5. 64· τὸν ἑπτάλογχον στ., ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Σοφ. Ο. Κ. 1305, πρβλ. Τρ. 226, 496, κτλ.·— ἡ, θαλασσία δύναμις, στόλος πλοίων, 'Ηρόδ. 1. 4., 5. 43· στ. χιλιοναύτης, ἐπὶ τῆς ἐναντίον τῆς Τροίας ἐκστρατείας, Αἰσχύλ. 'Αγ. 45, πρβλ. 577· ναυβάτῃ στόλῳ Σοφ. Φιλ. 270· οὐ πολλῷ στόλῳ, δηλ. μὲ ἓν μόνον πλοῖον, αὐτόθι 547, πρβλ. 561· νεῶν στ. Θουκ. 1. 31· στ. ἀγείρειν αὐτόθι 9· συναγείρειν 'Ηρόδ. 1. 4· ἀντίθετ. τῷ **καταλύειν**, ὁ αὐτ. 7. 16, 2· καθόλου, συνοδεία συμμορία, στρατός, συχν. ἐν ταῖς 'Ικέτισι τοῦ Αἰσχύλ., οἷον 2, 29· παίδων, γυναικῶν, πρεσβυτίδων ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 1027, πρβλ. 856· νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, ἅπας ὁ λαός, Σοφ. Ο. Τ. 169. **4)** παγκρατίου στ., περιφρ. ἀντὶ τοῦ **παγκράτιον**, Πινδ. Ν. 3. 27· στ. λόγων, διήγημα, 'Εμπεδ. 87. **II** παράρτημα, ἔκφυμα, στ. ὀμφαλώδης 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 6· τὸ

ὑπολειπόμενον μικρὸν τεμάχιον μετὰ τὴν ἐκτομὴν τῆς οὐρᾶς ἐν τοῖς ζῴοις, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 5· σμικροῦ γ' ἕνεκεν [κέρκου] ἔχουσί τινα στόλον αὐτόθι 4. 10, 52. **2)** = ἔμβολον, τὸ ἔμβολον πλοίου οὗ τὸ ἔσχατον ἄκρον ἐκαλεῖτο **ἀκροστόλιον**, Πινδ. Π. 2. 114· ἦτο δὲ κεκαλυμμένον διὰ πλακῶν χαλκοῦ, χαλκήρης στόλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 408, πρβλ. Ἑρμην. εἰς Εὐρ. Ἰ. Τ. 1135· δώδεκα στόλοι ναῶν, ἀντὶ δώδεκα νᾶες, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 277· δρυοπαγὴς στ. = πάσσαλος, Σοφ. (Ἀποσπ. 629) παρ' Ἡσυχ.

στολυξώδης· «μικρολόγος» Ἡσύχ.

στόμα, τό, Δωρικ. **στύμα** Θεόκρ. 29. 25· (ἴδε ἐν τέλ.)·— τὸ στόμα, Λατ. os, Ἰλ. Ξ. 467, κτλ.· σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι Ὀδ. Λ. 425· ἱμείρου γκυκεροῦ στ. Σόλων 21· ἐπὶ ζῴων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 146, 389, κτλ., Σοφ. Φιλ. 1156· — ὁ πληθ. εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ὡς τὸ Λατ. ora, ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἐπὶ φιλήματος, Σοφ. Τρ. 938, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1607, Νικ. Ἀλεξιφ. 210, 240, κτλ.·— μεταφορ., στόμα πτολέμοιο, ὑσμίνης, τὸ στόμα, τὰ «δόντια» τῆς μάχης, οἷον ἀγρίου τινὸς θηρίου, Ἰλ. Κ. 8, Υ. 359 (ἀλλὰ πρβλ. κατωτ. III. 1). **2)** ἰδίως, τὸ στόμα ὡς ὄργανον τῆς φωνῆς τῆς γλώσσης, δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' Β. 489· βραχύ μοι στ. πάντ' ἀναγήσασθαι Πινδ. Ν. 10. 35· συχν. παρὰ Τραγικ., στ. θηλυνθῆναι Σοφ. Αἴ. 651 (ἴδε κατωτ.)· στ. τὸ δῖον, τὸ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Πρ. 1032· τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 281, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 603· τὸ στρογγύλον τοῦ στόματος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 397· ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, τὸ στόμα, τὸ ὄργανον τῶν Μουσῶν, Θεόκρ. 7. 37, πρβλ. Μόσχ. 3. 73· Πιερίδων τὸ σοφὸν στ., ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου, Ἀνθ. Π. 7. 4, πρβλ. 7. 6., 7. 75., 9. 184·— ἀκολούθως ἐνίοτε ἐπὶ τῆς σημασίας λαλιά, ὁμιλία, λόγοι, Σοφ. Ο. Τ. 426, 706, Ο. Κ. 132, κτλ.· εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στ. αὐτόθι 981· κἂν φέρῃ καλὸν στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 669· τὸ σὸν.. στ. ἐλεινὸν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 671· διδόναι στ καὶ σοφίαν Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 15· ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς προσώπου ὁμιλοῦντος, Σοφ. Ο. Τ. 1219·— ἰδιαίτεραι φράσεις: οἴγειν στ. Αἰσχύλ. Πρ. 611· λύειν, δαίρειν στόμα Εὐρ. Ἱππ. 1060, Ἰσοκρ. 252C, Δημ. 375. 15· κοιμᾶν στόμα, δηλ. τηρεῖν σιγήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1247. 293· ἴσχε δακὼν στ. σὸν Σοφ. Τρ. 977· ὀξόντι πρῖε τὸ στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 777· οὕτω, στόμα κλείειν, ἐπέχειν Εὐρ. Φοίν. 865, Ἑκ. 1283· σῖγ' ἔχειν στ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 660· εὖ ἔχειν = εὐφημεῖν, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 117· δάκνειν στ., τηρῶ ἐξ ἀνάγκης σιωπὴν (πρβλ. **ὀδάξ**), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 293·— ἴδε ἐν λ. **θηλύνω**· συγκλείσας Ἀριστοφ. Θεσμ. 40. **3)** μετὰ προθ., **α)** ἀνὰ στόμα ἔχειν, ἔχω συνεχῶς εἰς τὸ στόμα μου εἴτε πρὸς καλὸν εἴτε πρὸς κακόν, Εὐρ. Ἠλ. 80· ἀνὰ στ. καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 95. **β)** ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, ὡς τὸ ἀπὸ γλώσσης, ἀπὸ τὸ στόμα, δηλ. ἐκ μνήμης (πρβλ. ἀπὸ χειρός), Πλάτ. Θεαίτ. 142D, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 9, Φιλήμ. ἐν «Νεμ.» 1, κτλ. **γ)** διὰ στόμα λέγειν Αἰσχύλ. Θήβ. 579, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 103· (οὕτω, κατὰ τὸ στ. ᾄδειν Ἀριστοφ. Νεφ. 158)· διὰ στόμα ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 855· οἶκτος ἦν διὰ στόμα, ἦτο εἰς τὸ στόμα ἑκάστου, Αἰσχύλ. Θήβ. 51· πᾶσι διὰ στόματος, εἶναι ἡ κοινὴ ὁμιλία, Θεόκρ. 12. 21, πρβλ. Θέογν. 18. **δ)** ἐν στόμασιν ἢ στόματι ἔχειν Ἡρόδ. 3. 157, 6. 136· πολλῶν κεῖσθαι ἐν στόμασιν Θέογν. 240· ἐν τῷ στ. λέγειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 198. **ε)** ἐξ ἑνὸς στ., μιᾷ φωνῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 670, Πλάτ. Πολ. 364A· οὕτως, ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος Ἀνθ. Π. 11. 159. **ζ)** ἐπὶ στόμα, κατὰ πρόσωπον, «κατάμουτρα», ἐξεκυλίσθη πρηνὴς.. ἐπὶ στ. Ἰλ. Ζ. 43, Π. 410· ἐπὶ στ. πίπτειν Πλουτ. Ἀρτοξ. 29, κτλ.·— ὡσαύτως, ὅ τι ἦλθεν ἐπὶ στ., ὅ,τι ἦλθεν ὑπεράνω πάντων, Λατ. quicquid in buccam venerit, Πλάτ. Πολ. 563C, Schäf. εἰς Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 13· περὶ τοῦ ως ἐπὶ στ., ἴδε **βοῦς** IV. **η)** κατὰ στόμα, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Λατιν. adversa fronte, Ἡρόδ. 8. 11, Εὐρ. Ἡρακλ. 801, Ῥῆσ. 409, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 2, 26· κατὰ στ. τινός, συγκρουόμενος πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 855D· ἴδε ἀνωτέρ.

II. στ. ποταμοῦ, τὸ στόμιον, αἱ ἐκβολαὶ ποταμοῦ, Λατ. ostia, Ἰλ. Μ. 24, Ὀδ. Ε. 441, Αἰσχύλ. Πρ. 847, κτλ.· οὕτως, ἠιόνος στ. μακρόν, τὸ ἐκτεταμένον στόμιον τῆς παραλίας, Ἰλ. Ξ. 36, πρβλ. Ὀδ. Κ. 90, Ἡρόδ. 2. 17· στ. τοῦ Πόντου, Λατιν. fauces Ponti, ὁ αὐτ. 4. 86, πρβλ. Θουκ. 4. 49, 102· τὸ στ. τῆς ἐσβολῆς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1107· — ἀλλ' ὡσαύτως, χάσμα ἢ ῥῆγμα ἐν τῇ γῇ ἢ ἐν βράχῳ, ἐξ οὗ ἐκρέει ὕδωρ, ῥυάκιον, Ἡρόδ. 1. 202· τὸ ἄνω, τὸ κάτω στ. τοῦ ὀρύγματος, τὸ πλάτος τῆς τάφρου εἰς τὸ ἄνω μέρος, εἰς τὸν πυθμένα, (πρβλ. gape, gap), ὁ αὐτ. 7. 23, 37. **2)** ἄνοιγμα, ἔξοδος ἢ εἴσοδος, ὀργαλέον στ. λαύρης Ὀδ. Χ. 137· στ. τῆς ἀγυιᾶς Ξεν. Κύρ. 2, 4, 4· στ. φρέατος ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 5, 25· καδίσκου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 231, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 251· χθόνιον Ἄιδα στ. Πινδ. Π. 4. 44· διεξόδων Πλάτ. Φαῖδρ. 251D· ἑπτάπυλον στ., αἱ ἑπτὰ πύλαι τῶν Θηβῶν, Σοφ. Ἀντ. 119· — ἰατρικ., στ. τῶν μητρέων, τῶν ὑστερέων Ἱππ. 604. 24., 1254 ἐν τέλ., κ. ἀλλ., τῆς κοιλίας Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 11, 5· γαστρὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 20. **III.** τὸ πρόσθιον μέρος, ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον, μέτωπον: **1)** ἐπὶ ὅπλων, τὸ ἄκρον, ἡ αἰχμή, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ Ἰλ. Ο. 389· ἡ ἀκμὴ ξίφους, Λατ. acies, τὸ στ. τῆς αἰχμῆς Φιλόστρ. 732, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 24, κτλ.· (ἀλλὰ ἡμαρτημένως λαμβάνεται οὕτω παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 651)·— ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. acies, αἱ κατὰ μέτωπον τάξεις τῆς μάχης, τὸ μέτωπον, οἱ ἀπὸ στόματος (ἀντίθετον τῷ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς) Ξεν. Ἀν. 3. 4, 42 καὶ 43, πρβλ. Ἑλλ. 4. 3, 4· τὸ στ. τοῦ πλαισίου ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 4, 43, πρβλ. 5. 4, 22, Πολύβ. 10. 12, 7· (οὕτως ἴσως δέον νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ στ. πολέμοιο, ὑσμίνης, ἴδε ἀνωτ. I. 1). **2)** καθόλου, ἄκρον στ. πύργων, ἡ ἄκρα, τὸ χεῖλος ἢ ἡ κορυφὴ τῶν πύργων, Εὐρ. Φοίν. 1166· στ. πέπλου Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 257· στ. σιδηροῦν κριοῦ Ἀρχ. Μαθ. 6C· — παρὰ Ξεν. ἐν Ἀγησ. 11, 15, πρὸς τῷ στόματι τοῦ βίου, εἰς τὸ χεῖλος ἢ ἀκρότατον σημεῖον τῆς ζωῆς. (Πρβλ. Ζενδ. staman (os). Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης γίνονται τὰ **στόμαχος, στόμιον, στωμύλος**, κτλ.).

στομᾰκάκη [ᾰ], ἡ, νόσημα, καθ' ὃ ἅπαντες οἱ ὀδόντες ἐκπίπτουσι, νόσημα τοῦ στόματος ἢ τῶν οὔλων, «σκορβοῦτον», Στράβ. 781 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **στομακάκκη**), πρβλ. Πλιν. Η. Ν. 25. 6· ὁ τύπος **στομοκάκη** κατ' ἀναλογίαν γραμματικὴν ἐσχηματισμένος δὲν ὑποστηρίζεται ἔκ τινος μαρτυρίας, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 668.

στομαλγέω, ἔχω πόνον εἰς τὸ στόμα, Πολυδ. Δ', 185.

στομαλγία, ἡ, (ἄλγος) ἄλγος τοῦ στόματος, Πολυδ. Δ', 185· — μεταφορ., ἀχαλίνωτος φλυαρία, ὁ αὐτ. Β', 101. — Πρβλ. **γλωσσαλγος**. (**στόμαργος, στομαργία, στομαργέω** εἶναι πιθαν. ἁπλῶς Ἀττ. τύποι ἀντὶ **στομαλγ-**, ἴδε Pott Et. Forsch. 2. 98).

στομᾰ-λίμνη, ἡ, ὡς τὸ **λιμνοθάλαττα**, λίμνη ἐκ θαλασσίου ὕδατος, λίμνη παρὰ τὴν παραλίαν, ἰχθυοτροφεῖον, Στράβ. 184, 595· ὑπῆρχε παλαιά τις γραφὴ ἐν Ἰλ. Ζ. 4, μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίμνης, ἴδε Σχόλ. Ἐνετ.· — ὁ τύπος **στομάλιμνον**, τό, ἀπαντᾷ παρὰ Θεοκρ. 4. 23.

στομαργία, ἡ, ἀτελεύτητος φλυαρία, ἀπεραντολογία, Φίλων 2. 219.

στόμαργος, ον, ὁ ἀτελευτήτως ὁμιλῶν, φλύαρος, λάλος, μεγαλόφωνος πολυλόγος, Αἰσχύλ. Θήβ. 447, Σοφ. Ἠλ. 607· στ. γλωσσαλγία, φλυαρία ἀηδής, Εὐριπ. Μήδ. 525. — Πρβλ. **γλώσσαλγος**.

στομᾰτικός, ή, όν, (στόμα) καλὸς διὰ τὸ στόμα, τοῦ στόματος, φάρμακον Διοσκ. 3. 7, πρβλ. Ἄντυλλ. ἐν Ἀρχ. Ἰατρ. 336.

στομᾰτο-διαστολεύς, έως, ὁ, χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρησιμεῦον ὅπως τηρῇ τὸ στόμα ἀνοικτόν, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. ἐν Mai Class. Auct. σ, σ. 10.

στομᾰτουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ποιῶν λέξεις, γλῶσσα Ἀριστοφ. Βάτρ. 826.

στομ-αυλέω, μιμοῦμαι αὐλὸν διὰ τῶν χειλέων, Πλάτ. Κρατ. 417E, πρβλ. Πολυδ. Β', 101.

στομᾰχέω, ἀηδίζομαι, σικχαίνομαι, δυσκόλως εὐχαριστοῦμαι, πάσχω τὸν στόμαχον, Γρηγ. Νύσσ.· παρὰ Βασιλ. τῷ Μεγ. **στομαχάω**, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **-έω**.

στομᾰχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν στόμαχον, πάθος Ἀρετ. Χρον. Νοῦσ. Θεραπευτ. 2. 6· συγκοπὴ Γαλην. **2)** ὁ πάσχων τὸν στόμαχον, Διοσκ. 4. 38, Ἀρεταῖ., κλπ.· μνημονεύεται μετὰ τοῦ **μελαγχολικός**, Πλούτ. 2. 732A.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γαλην.

στόμᾰχος, ὁ, (**στόμα** II) κυρίως, στόμα, ἄνοιγμα· ὅθεν, **1)** ἐν τῇ παλαιοτάτῃ γλώσσῃ, ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ Ἰλ. Γ. 292, Τ. 266· κατὰ στομάχοιο θέμεθλα νύξε Ρ. 47· τὸ αὐτὸ καὶ **οἰσοφάγος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 8 κἑξ., ἐν παραβολῇ πρὸς 1. 12, 1. **2)** παρ' Ἱππ. ὡσαύτως, ὁ λαιμὸς τῆς οὐροδόχου κύστεως, π. Ἀέρ. 286· ἡ τῆς μήτρας, 598. 45., 677. 32, κτλ. **3)** μετὰ τὸν Ἀριστ., τὸ ἄνοιγμα τοῦ στομάχου, = στόμα γαστρὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 22, Πλούτ. 2. 687D, Γαλην.· καὶ παρὰ μεταγενεστ., αὐτὸς ὁ στόμαχος, Πλούτ. 2. 698A, Ἀθήν. 79F. — Πρβλ. Foës. Oecon., Greenhil εἰς Θεόφιλ. σ. 56. 10.

στόμβος, η, ον, = **βαρύηχος, βαρύφθογγος**, Ἱππ. (471. 43) παρὰ Γαλην., ἐν ᾧ ἐν τῷ κειμένῳ ὑπάρχει, φθέγγεται σομφόν.

στομήρης, ες, ἴδε **στομώδης**.

στομίζομαι, ἀποθετ., λαμβάνω διὰ τοῦ στόματος, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

στόμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στόμα**· καθόλου, στόμα, Ποσείδιππ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 16· στομίοισι δυσαλθὲς Νικ. Ἀλεξιφ. 12· ἐπὶ δηλητηριώδους ζῴου, αὐτόθι 524, Θηρ. 233. **II.** τὸ στόμα ἀγγείου, κέρασι χρυσᾶ στ. προσβεβλημένοις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 183· τὸ στόμα σπηλαίου χρησιμεύοντος ὡς τάφου, Σοφ.

Ἀντ. 1217· ἐντεῦθεν, σπήλαιον, ὑπόγειον χάσμα, οἱονεὶ εἴσοδος εἰς τὸν κάτω κόσμον, Αἰσχύλ. Χο. 807 (περὶ τῶν Δελφῶν), πρβλ. Πλάτ. Πολ. 615D, Ε·— ἐπὶ παντὸς ἀνοίγματος, Τίμ. Λοκρ. 101D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 2· κοιλότης ἐξ ἧς αἴρονται ἄνεμοι, ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 4, 28· στ. γαστρὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 509· ἡ θήκη μοχλοῦ, στομίοις κλῇθρα δέχεσθε Ἀνθ. Π. 7. 391. **III.** τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον σιδήριον τοῦ χαλινοῦ, χαλινοὺς καὶ στόμια ἐμβαλεῖν Ἡρόδ. 4. 72, πρβλ. 1. 215· χάλυβος .. στόμιον παρέχουσα Σοφ. Τρ. 1261· γνώμη στομίων ἄτερ εὐθύνων Αἰσχύλ. Πρ. 287· δακὼν δὲ στ. ὡς νεοζυγὴς πῶλος αὐτόθι 1009· στόμιον δέχεσθαι Σοφ. Ἠλ. 1462· στ. ἐνδακεῖν Εὐρ. Ἱππ. 1223· συνδάκνειν Ξεν. Ἱππ. 6, 9· στ. Τροίας, «χαλινάρι» τῆς Τροίας, βασανιστήριον αὐτῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 133. **2)** = φορβειά, Εὐστ. 539. 16. **3)** γυναικεῖον κόσμημα τοῦ τραχήλου, Πολυδ. Ε', 98.

στόμις, ὁ, σκληρόστομος, σκληροτράχηλος, δυσπειθὴς ἵππος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 346, ἔνθα ἴδε τὸν Ἕρμανν. (386)· **στομέας** παρὰ τῷ Σουΐδ. — Καθ' Ἡσύχ.: «στόμις· ὁ ἀπειθής· μέγα στόμα ἔχων. καὶ τοὺς ἵππους δὲ στομίας λέγουσι τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς».

στομίς, -ίδος, ἡ, = **στόμιον** III. 2, Πολυδ. Γ', 56.

στομο-δόκος, ον, = **στωμύλος**, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 71, Ἡσύχ.

στομο-κάκη, ἡ, ἴδε **στομακάκη**.

στομο-κοπέω, μασῶμαι, «κοκκαλίζω», Λατ. maxillo, Γλωσσ.

στομο-ποιέω, (ὥσπερ ἐξ ἐπιθ. **στομοποιὸς**) = **στομόω** III, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 393.

στομόω, μέλλ. **-ώσω**, (στόμα) φιμώνω, κλείω τὸ στόμα, ἐμφράττω, Ἡρόδ. 4. 69·— Παθ., πώλους .. φιμοῖσιν .. ἐστομωμένας, ἐχούσας τὰ στόματα ἠσφαλισμένα διὰ φιμώτρου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 341. **II.** (**στόμα** II) σχηματίζω στόμα ἢ ἄνοιγμα, λιμένα Πολυδ. Β', 100· ὡσαύτως, **2)** ἀναστομόω, ἀνοίγω, πλατύνω, ἐπὶ ἰατρικῆς σημασίας, εἴτε διὰ μαχαιρίου εἴτε διὰ φαρμάκων, Ἱππ. π. Ἀέρ. 805. **III.** (στόμα III. 1) ἐπὶ σιδήρου, σκληρύνω αὐτὸν ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ, νὰ ὀξυνθῇ, κάμνω αὐτὸν χάλυβα, Πλούτ. 2. 943D, 946C, Φίλων Βελοπ. 104B. Παθ., ἔγχος ἐστομωμένον Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 790. 5. **2)** μεταφορ., σκληρύνω, παρασκευάζω πρός τι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1098, 1110· στ. στομάχου Μουσών. παρὰ Στοβ. 160 ἐν τέλ.— Παθ., στομοῦται φύσις πρός τι Φίλων 1. 625· στομοῦσθαι καὶ κρατύνεσθαι [τὰ βρέφη] Πλουτ. Λυκοῦργ. 16. **IV.** ἀκοντισταῖς τὴν οὐραγίαν καὶ τὰς πλευρὰς στ., σχηματίζω στόμα, φραγμὸν μὲ ἄνδρας ἀκοντιστάς, Πλουτ. Ἀντών. 42· οὕτως ἴσως ἐν τῷ παθ., [δράκαινα] ἐχίδναις ἐστομωμένη Εὐρ. Ι. Τ. 287.

στομφάζω, μέλλ. **-άσω**, (στόμφος) ὁμιλῶ μὲ τὸ στόμα πλήρες, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, Ἀριστοφ. Σφ. 721. **2)** ὁμιλῶ διάλεκτον τραχεῖαν, ἄξεστον, Ἑρμογέν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 3. 224. — Καθ' Ἡσύχ.: «στομφάσαι· στομφολογῆσαι. κομπάσαι. ἀλαζονεύεσθαι», πρβλ. ἑπόμ.

στόμφαξ, -ἄκος, ὁ, ἡ, (στόμφος) ὁ ὁμιλῶν μὲ λέξεις πληρούσας τὸ στόμα, κομπαστής, μεγαλορρήμων, μάλιστα δὲ μὲ λέξεις ἐχούσας τὰ στοιχεῖα α καὶ ω (π. χ. **στομφάζω**)·— ὡς καλεῖται ὁ Αἰσχύλος παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 1367, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ· πρβλ. **ὄμφαξ** ἐν τέλ.

στομφασμός, ὁ, κομπασμός, μεγαλαυχία, ὑψηγορία, πομπώδης ἔκφρασις, Νικήτ. Χρον. 17D. **II.** τὸ μηκύνειν τὰς λέξεις διὰ προσθήκης γραμμάτων, ὡς **ἀμφασία**, **γνάμπτω** ἀντὶ **ἀφασία**, **γνάπτω**, Εὐστ. 1123. 41., 1350. 26.

στομφαστής, οῦ, ὁ, ὁ μετὰ στόμφου ὁμιλῶν, κομπαστής, Τιμαρίων ἐν Notices des Mss. 9. 229.

στομφαστικός, ή, όν, ὁ μεταχειριζόμενος μακροὺς τύπους λέξεων πληροῦντας τὸ στόμα, πομπώδεις λέξεις, Εὐστ. 12. 4, κτλ.

στομφο-λογέω, = **στομφάζω**. Ἡσύχ.

στόμφος, ὁ, καὶ **στόβος** Λυκόφρ. 395· (στόμα)·— στόμα πεπληρωμένον, φουσκωμένον· ὅθεν, **1)** ὑψηλαὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς φράσεις, συνώνυμ. τῷ ὄγκος, Λατ. ampullae, Λογγῖν. 3. 1· ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς μᾶλλον σημασίας, πομπώδεις φράσεις, ὁ αὐτ. 32. 7. **2)** ὕβρις, κακολογία, ὡς τὸ **λοιδορία**, Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.

στομφός, όν, καὶ ή, όν, ἠχηρός, πομπώδης, κομπαστικός, Ῥήτορες (Walz) 7. 2, 963· — ὡσαύτως **στομφώδης**, ες, αὐτόθι 6. 225· τὸ στ. Γρηγ. Νύσσ.

στομώδης, ες, (εἶδος) = **εὔστομος**, **εὔφημος**, Σοφ. Ἀποσπάσμ. 947.

στόμωμα, τό, (στομόω) ὡς τὸ **στόμα** II, Πόντου Αἰσχύλ. Πέρσ. 878. **II.** (**στομόω** III) σίδηρος ἐσκληρυμμένος ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀκονηθῇ καὶ ὀξυνθῇ, χαλυβδικὸν στ., σίδηρος σκληρυνθεὶς εἰς χάλυβα, Κρατῖν. ἐν «Χείρ.» 14, πρβλ. Πλούτ. 2. 326B· σιδήρου τὸ στόμωμα, ἡ σκλήρυνσις τοῦ σιδήρου εἰς χάλυβα, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 9, Πλούτ. 2. 625B, πρβλ. 510F, 625C, 693A· ὀξεῖ διαπύρου σιδήρου στ. κατασβέσαι ὁ αὐτ. ἐν Λυκοῦργ. 9. **2)** λεπὶς στομώματος, λεπὶς ἐκτινασσομένη ἀπὸ τοῦ σφυρηλατουμένου σιδήρου, Λατ. squama ferri, Διοσκ. 5. 90· **στόμωμα** μόνον, Πλιν. Ν. Η. 34. 25, Ὀρειβάσ., κλπ. **3)** μεταφορ., ἐπὶ στρατοῦ (πρβλ. acies), στ. συνόμεως Διόδ. 19. 30·— ἐντεῦθεν, στ. εἰς μάχην ἢ ἀρχὴ Πλουτ. Φλαμ. 2·— ὡσαύτως, στ. τοῦ οἴνου ὁ αὐτ. 2. 692D· τῆς ἀνδρείας 988D.

στόμωσις, εως, ἡ, (στομόω) ἡ σκλήρυνσις τοῦ σιδήρου ὥστε νὰ δύνηται νὰ ἀκονηθῇ, ἡ μεταβολὴ τοῦ σιδήρου εἰς χάλυβα, πελέκεως Πλούτ. 2. 156B· δεῖσθαι στομώσεως Μουσών. παρὰ Στοβ. 160. 55· δέχεσθαι τὴν στόμωσιν Πλούτ. 2. 73C, κτλ.·— μεταφορ., στόμα πολλὴν στόμωσιν ἔχον, πολλὴν ὀξύτητα γλώσσης, Σοφ. Ο. Κ. 795· πρβλ. ὀξῦναι στόμα ἐν Τρ. 1176, καὶ ἴδε **ἀναστομόω**.

στομωτής, οῦ, ὁ, (**στομόω** III) ὁ σκληρύνων καὶ μετατρέπων τὸν σίδηρον εἰς χάλυβα, Γλωσσ.· **στομωτήρ, -ῆρος**, Βυζ.

στομωτός, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐσκληρυμμένος, κοπτερός, ὀξύς, σκληρός (;) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 248.

στονᾰχέω, γ' πληθ. **-εῦντι** Μόσχ. 3. 28· μέλλ. **-ήσω** Χρησμ. Σιβ. 10. 297· ἀόρ. **ἐστονάχησα**, ὅστις εἶναι ὁ μόνος παρ' Ὁμήρ. χρόνος, (ἐπ-) Ἰλ. Ω. 79, ἀπαρέμφ. **στοναχῆσαι** Σ. 124, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 1. 573· ἴδε ἐν **στενάχω**)· — Ἐπικ. τύπος τοῦ **στενάχω** (παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ. 133 ὁ Elmsl. διώρθωσε **στενάχειν**), στενάζω, ἀναστενάζω, «βογκῶ», Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· στ. πόντος Ὀρφ. Ὕμν. 37. 17. **II.** μεταβ., στενάζω «βογκῶ» διά τι, τινα Σοφ. Ἠλ. 133, Μόσχ. 3. 28.

στονᾰχή, ἡ, (στενάχω) ὡς **στόνος**, στεναγμός, θρῆνος, Ἰλ. Ω. 512, 696, Ὀδ. Π. 144· στ. ἀνακαλεῖσθαι Εὐρ. Φοίν. 1500· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., στεναγμοί, θρῆνοι, Ἰλ. Β. 39. κ. ἀλλ. (πρβλ. **ὅρμημα**)· οὕτω παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 10. 141, Σοφ. Αἴ. 203· στοναχὰς μέλπεσθαι τεκέων Εὐρ. Ἀνδρ. 1037·— οὕτω, στοναχὴ θαλάσσης Ἀνθ. Π. 7. 142.

στονάχησις, εως, ἡ, = **στοναχή**, Θεόδ. Στουδ.

στονᾰχίζω, ἴδε **στενάχω**.

στόνᾰχος, ὁ, = **στοναχή**, Σουΐδ.

στονόεις, εσσα, εν, (στόνος) ὁ παρέχων στεναγμούς, βέλεα Ἰλ. Θ. 159· ὀϊστοὶ Ὀδ. Φ. 60· κήδεα Ι. 12· ἄεθλοι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 127· πλαγὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 1053· σίδαρος Σοφ. Τρ. 887, κτλ. **2)** καθόλου, τεθλιμμένος, μελαγχολικός, ἄθλιος, ἐλεεινός, ἀϋτή, εὐνὴ Ὀδ. Λ. 382, Ρ. 102· ἀοιδὴ Ἰλ. Θ. 159· ὅμαδος Πινδ. Ι. 8 (7). 55· γῆρυς Σοφ. Ο. Τ. 187· ἁ στ. ὄρνις, ἡ ἀηδών, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 147· **στονόϝεσσαν ἀϝυτὰν** Ἐπιγρ. Κερκ. ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 180· — οὐδ. ὡς ἐπίρρ. στονόεν λέλακε χώρα Αἰσχύλ. Πρ. 406.

στόνος, ὁ, (στένω) στεναγμός, γογγυσμός, θρῆνος, Ἔρις ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν Ἰλ. Δ. 445· αἷμα καὶ ἀργαλέος στ. ἀνδρῶν Τ. 214· τῶν δὲ στέρνων ὤρνυτ' ἀεικὴς Κ. 483, Ὀδ. Χ. 308· στόνον .. ἄκουσα κτεινομένων Ψ. 40· διήκει δὲ καὶ πόλιν στ. Αἰσχύλ. Θήβ. 900· στόνον σαυτοῦ ποιεῖς Σοφ. Φιλ. 752· ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Θήβ. 146· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, στόνῳ .. βρέμουσιν ἀκταὶ Σοφ. Ἀντ. 592· — σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Θουκ. 7. 71.

στόνυξ, ὔχος, ὁ, πᾶσα ὀξεῖα ἄκρα, οἷον ὀξὺ ἄκρον βράχου, πρὸς ὀξὺν στόνυχα πετραίου λίθου Εὐρ. Κύκλ. 401· πετραίῳ στόνυχι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1679· νησιωτικὸς στ., Πάχυνος Λυκόφρ. 1181· Οὐταῖος στ., ὁ χαυλιόδους ἀγριοχοίρου, Λυκόφρ. 486· Λοίγιος στ., τὸ κέντρον τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου **τρυγών**, ὁ αὐτ. 795· ἐπὶ τῶν ὀνύχων ζῴου σαρκοβόρου καὶ ἁρπακτικοῦ, Ὀππ. Κυν. 3. 232· κονδυλομάχαιρον, τοὺς συλόνυχας στόνυχας Ἀνθ. Π. 6. 307.— Πρβλ. **σπόρθυγξ**.—Καθ' Ἡσύχ.: «στόνυχες· τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων», καὶ «στόνυξι· κέρασι».

στοργέω, = **στέργω**, Ἡσύχ.

στοργή, ἡ, (στέργω) ἀγάπη θερμή, μάλιστα ἐκ μέρους τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα, Ἐμπεδ. 380, Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Α. Β. 78· ἡδύ γε πατὴρ τέκνοισιν, εἰ στοργὴν ἔχει Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 108· γονέων πρὸς ἔκγονα στ. Πλούτ. 2. 1100D· ἐν τῷ πληθ., Μανέθων 4. 378, κτλ. **2)** σπανίως ἐπὶ σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἢ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 5. 166, 191., 7. 476.— Πρβλ. **στέργω**, **φιλόστοργος, -έω, -ία**.

στορέννῡμι δὲν εἶναι εὔχρηστον, εἰ καὶ τὸ παθ. **στορέννυμαι** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Θεόκρ. 7. 59·— συντετμημένον **στόρνῡμι** Εὐρ. Ἡρακλ. 702, (**κατα-**) Ὀδ. Ρ. 32· προστ. **στόρνυ** Ἀριστοφ. Εἰρ. 844· μετοχ. **στορνύντες**, **στορνύντα** Ἡρόδ. 7. 54, Σοφ. Τρ. 902· σύνθετ. **καστορνῦσα** Ὀδ. Ρ. 32· κατὰ μεταθ., **στρώννῡμι** Αἰσχύλ. Ἀγ. 909, πρβλ. Κωμικ. Ἀνώνυμ. 17· ὡσαύτως **στρωννύω**, Ἀριστείδ. 1. 216, πρβλ. Ἀθήν. 481D· προστ. **στρώννῡ** Κωμικ. Ἀνών. 17· παρατατ. **ἐστρώννυον** Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 8, κ. Μᾶρκ. ια', 8· — μέλλ. **στορέσω** Θεόκρ. 6. 33· Ἀττ. **στορῶ** (**παρα-**) Ἀριστοφ. Ἱππ. 481, (**ὑπο-**) Εὔβουλ. ἐν «Προκρ.» 1· ὡσαύτως **στρώσω** (**ὑπο-**) Εὐρ. Ἑλ. 59, Ἄμφ. ἐν

Ἀδήλ. 10· καὶ στρωννύσω (ἐπι-) Λουκ. Φιλόπατρ. 24· — ἀόρ. ἐστόρεσα, Ἐπικ. στόρεσα Ὅμ., Ἀττικ.· ὡσαύτως ἔστρωσα Ἡρόδ. 6. 139, Τραγικ.· — ὑπερσυντ. ἐστρώκειν Ἡλιόδ. 4. 16, (κατ-) Βάβρ. 34. — Μέσ., στόρνῠμαι (ὑπο-) Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16· παρατατ. ἐστόρνυντο Θεόκρ. 22. 33· — μέλλ. στρώσομαι Ἑβδ.·— ἀόρ. ἐστορεσάμην, Ἐπικ. στ-, Θεόκρ. 13. 33, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 375, (ὑπ-) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1030· ὡσαύτως ἐστρωσάμην Θεόκρ. 21. 7.— Παθ., ἀπαρ. στόρνυσθαι (ὑπο-) Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16· μέλλ. στρωθήσομαι Χρησμ. Σιβ. 5. 437·— ἀόρ. ἐστορέσθην Πλούτ. 2. 787Ε, Δίων Κ. 74. 13, (κατ-) Ἱππ. 16. 26· ἐστορήθην Ἡσύχ.· ἐστρώθην (κατ-) Διόδ. 14. 114·— πρκμ. ἐστόρεσμαι Θεόδ. Πρόδρ.· ἔστρωμαι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 159, Εὐρ. Μήδ. 380, Θουκ., κλπ.· — ὑπερσ. ἐστόρεστο Δίων Κ. 74. 13, Ἱμέρ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 369. 22· ὡσαύτως ἔστρωτο Ἰλ. Κ. 155, Ἡρόδ. (Ἐκ τῆς √ΣΤΟΡ, ἴδε κατωτ., ὅθεν πιθ. τὸ στρατός· πρβλ. Σανσκρ. star, stri-nômi, stri-nâmi, star-as (torus)· Ζενδ. star (sternere), stair-is (στρῶμα)· Λατ. ster-no, stra-men, stramentum, καὶ (ἐκπεσόντος τοῦ s) tor-us· Γοτθ. strau-ja (στρώννυμι)· Ἀρχ. Γερμ. strâo (strew), stro-wes (straw)· Λιθ. str -je (straw)· Σλαυ. po-stel-ja (στρωμνή). Κυρίως, ἐξαπλώνω ἐπὶ κλίνης τὰ σκεπάσματα, λέχος στορέσαι, Λατ. lectum sternere, «στρώνω τὸ κρεββάτι», Ἰλ. Ι. 621, 660· οὕτω, δέμνια, τάπητας, κώεα στ. Ὀδ. Δ. 301, Ν. 73, Ἰλ. Ω. 798· στορνὺς δέμνια Σοφ. Τρ. 902· κλίνην ἔστρωσαν Ἡρόδ. 6. 139· στ. τινὶ λέχος Ἀριστοφ. Εἰρ. 844· λέκτρα σοι ἀντὶ γάμων ἐπιτύμβια Ἀνθ. Π. 7. 604·— ὡσαύτως ἀπολ. ἄνευ τοῦ λέχος ἢ δέμνια, στρώνω κλίνην, χαμάδις στορέσας Ὀδ. Τ. 599· στρῶσον ἡμῖν ἔνδον Μάχων παρ' Ἀθην. 581Β, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. θ', 34· πρβλ. στρῶμα, στρωμνή. β) καθόλου, καταστρώνω, ἐξαπλώνω, διασπείρω, ἀνθρακιὴν στ. Ἰλ. Ι. 34· φιτροὺς στ. καθύπερθεν ἐλαίης Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 405· στιβάδας εἰς ὁδὸν Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ια', 8· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συχν. παρὰ Θεοκρ. οἷον 13. 33, κ. ἀλλ. 2) ἐξαπλώνω ὁμαλῶς, ἐξομαλύνω, ἐπιπεδώνω, πόντον στ., Λατ. sternere aequor, Ὀδ. Γ. 158, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. 33. 15, Θεόκρ. 7. 57, κτλ.· τὸ κῦμα ἔστρωτο Ἡρόδ. 7. 193· αἰθὴρ ἐστόρεσεν δίνας Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1155· καὶ τὸ μοναδικὸν: ἡ θάλαττα τὴν γαλήνην ἐστ. Ἀλκίφρων 1. 1 (ἔνθα ἐπὶ πᾶσι πρβλ. Wagner)·— μεταφορ., πραΰνω, καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν Αἰσχύλ. Πρ. 190· [φθόνου] στορεσθέντος Πλούτ. 2. 787Ε. β) καταβάλλω εἰς τὸ ἔδαφος, ἐξαπλώνω, καταρρίπτω, πλάτανον δαπέδῳ Ἀνθ. Π. 9. 247· καὶ μεταφορ., Μήδων στ. δύναμιν Σιμωνίδ. 93· λῆμα στόρνυσι χρόνος τὸ σὸν Εὐρ. Ἡρακλ. 702· ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα Θουκ. 6. 18. 3) ὁδὸν στ., καταστρώνω δρόμον, Λατ. viam sternere, viam stratam facere, λίθοις Δίων Κ. 67. 14, πρβλ. Λουκ. Ἔρωτ. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148. 11, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 818. 7.— Παθ., ἐστρωμένη ὁδὸς Ἡρόδ. 2. 138. II. στρώνω τι μέ τι πρᾶγμα, μυρσίνῃσι τὴν ὁδὸν ὁ αὐτ. 7. 54, πρβλ. 8. 99· πετάσμασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 209, πρβλ. 921, Πλάτ. Πολ. 372Β· — Παθητ., ἐπὶ δωματίου, εἶμαι ἐστρωμένος, ἔχω στρώματα, Εὐαγγ. κ. Μᾶρκ. ιδ', 15. III. ἀμεταβ., ἐκτείνομαι μέχρι τινός, στορέσας Νικ. Θηρ. 25, Ἀνακρεόντ. 30. 3. — Πρβλ. Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 774.

στορεστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ. I., ζάλης Ἀνθ. Π. 1. 118.

στορεύς, έως, ὁ, ὁ καταστρώνων, καταπραΰνων, καθησυχάζων, «γαληνοποιός. καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ σιδήρου τρύπανον ἐμβαλλόμενον ξύλον ῥάμνου, ἢ δάφνης» Ἡσύχ. II. ἡ κατωτέρα ἐκ δύο ὑλῶν, διὰ τῆς τριβῆς τῶν ὁποίων παράγεται πῦρ (πρβλ. πυρεῖον), «ἴσκα», Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α', 1184.

στόρθυγξ, -υγγος, ὁ, ἢ ἡ (ἀμφότερα παρὰ τῷ Λυκόφρ.), ὀξὺ ἄκρον, αἰχμή, ἀκωκή, μάλιστα δὲ τὸ «δόντι» τοῦ κέρατος ἐλάφου, Σοφ. Ἀποσπ. 110· δικέρατος στ. Ἀνθ. Π. 6. 111· ὁ χαυλιόδους ἀγριοχοίρου, Λυκόφρ. 492· ἄκρα ἢ γλῶσσα γῆς, ὁ αὐτ. 761, 865, 1406· κόσμημα κόμης, Κωμικ. Ἀνών. 313·— παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Ν. 443, = σαυρωτὴρ (μετὰ διαφ. γραφ. στρόφιγξ). — Πρβλ. στόνυξ. (Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει στόρθη· ὡς φαίνεται συγγενὲς τοῖς στόρθυγξ, στύραξ).

στόρνη, ἡ, = ζώνη, Καλλ. Ἀποσπ. 1330, Ἡσύχ.

στόρνῡμι, = στορέννυμι, ὃ ἴδε· — ῥηματ. ἐπίθετ. στορνυτέος, α, ον, «καταστρωτέος, περιοικοδομητέος» Ἡσύχ.

στορπάν· «τὴν ἀστραπὴν» Ἡσύχ.

στορύνη [ῠ], ἡ, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν μετ' ὀξείας αἰχμῆς, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2. (Ὡς φαίνεται συγγενὲς τῷ στόρθυγξ).

στορχάζειν· «εἰς σηκοὺς κατακλείειν τὰ βοσκήματα», καὶ «στορχάσω· συγκλείσω» Ἡσύχ. (Ἴσως τὸ κοινολεκτούμενον στρεχιάζω).

στουμνά· «(Λακων. Βοιωτ.). αὐστηρὰ» Ἡσύχ.

στοχάζομαι, ἀποθ., Ἀντιφῶν, κλπ.· παρατ. ἐστοχαζόμην Πλάτ. Εὐθύδ. 277Β· — μέλλ. -άσομαι Ἰσοκρ. 420Α, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 12, 6· — ἀόρ. ἐστοχασάμην Πλάτ. Γοργ. 464C· Ἱππ. 11. 24·— πρκμ. ἐστόχασμαι Πλάτ. Νόμ. 635Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 15·— ὁ Γαληνὸς ἔχει τοῦτον τὸν πρκμ., ὡς καὶ τὸν ἀόρ. ἐστοχάσθην, ἐπὶ παθ. σημασίας (στόχος). Σκοπεύω, «σημαδεύω» ἢ τοξεύω κατά τινος, μετὰ γεν., τοῦ σκοποῦ Πλάτ. Πολ. 519C, Ἰσοκρ. 420Α· δίκην τοξότου στ. τινος Πλάτ. Νόμ. 705Ε· ἄλλου στοχαζόμενος ἔτυχε τούτου, ἐν ᾧ ἐσκόπευεν ἐναντίον ἄλλου, ἐκτύπησε τοῦτο, Ἀλκίφρων 115. 19· στ. ἀνθρώπων Ξεν. Κύρ. 1. 6, 29. 2) μεταφορ., σκοπεύω πρός τι, καταβάλλω προσπαθείας ὑπέρ τινος, μέτρου Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· τοῦ ἡδέος Πλάτ. Γοργ. 465Α· τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 462Α· τῆς σωτηρίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 961Ε· τοῦ γέλωτα ποιῆσαι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 8, 3· τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γινομένου ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. ἔνθ' ἀνωτ.· στ. τῶν μάλιστα φίλων κριτῶν, καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ ἔχω αὐτοὺς κριτάς, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 27· στ. τοῦ συμβουλευομένου, προσπαθοῦντες νὰ εἰκάσωσι τὴν γνώμην τοῦ ζητοῦντος συμβουλήν, Πλάτ. Λάχ. 178Β· οὕτω, τῆς τοῦ δήμου βουλήσεως Πολύβ. 6. 16, 5· — ὡσαύτως, πρός τι Πλάτ. Νόμ. 693D, 962D· οὕτω στ. ὅπως.. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782. II. προσπαθῶ νὰ εὕρω, νὰ ἐπιτύχω, νὰ εἰκάσω τι, μετὰ γεν., τοῦ τιθέντος αὐτὰ ἐστοχάσθαι Πλάτ. Νόμ. 635Α· στ. τῆς τῶν θεῶν διανοίας Ἰσοκρ. 12Ε·— ἀπολ., σχηματίζω εἰκασίας, εὖ γε στοχάζει Σοφ. Ἀντ. 241· στοχαζομένη τὰ συμφέροντα ἐκπληροῦν, ἐξ εἰκασίας, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5· οὐ γνοῦσα, ἀλλὰ στοχασαμένη Πλάτ. Γοργ. 464C, Φίληβ. 56Α.

στοχανδόν, Ἐπίρρ., δι' εἰκασίας, Θεόγνωστ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 162.

στοχάς, -άδος, ἡ, μηχάνημά τι δι' οὗ ἐνέπηγον πασσάλους θηρευτικῶν δικτύων (παγίδων) ἢ βρόχων (στοῖχοι II) ἐπὶ ἀνωμάλου ἐδάφους, Πολυδ. Ε', 36.

στόχᾰσις, εως, ἡ, = στοχασμός, Πλάτ. Φίληβ. 62Β.

στόχασμα, τό, τὸ ἀντικείμενον τοῦ στοχασμοῦ, βέλος, ἀκόντιον, Εὐρ. Βάκχ. 1205.

στοχασμός, ὁ, τὸ σκοπεύειν ἢ σημαδεύειν ἐναντίον τινός· ὅθεν, εἰκασία, μελέτης στοχ. Πλάτ. Φίληβ. 56Α· τοῦ πρέποντος Πλούτ. 2. 616Β· ὡς τεχνικὸς ὅρος ἐν τῇ Ρητορ., Ἑρμογέν., κλπ.· — προσπάθεια, ἐνέργεια, ἀγὼν πρός τι, τινος Πλούτ. 2. 981Β. II. τὸ στήνειν θηρευτικὸν δίκτυον (παγίδα), Πολυδ. Ε', 30.

στοχαστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ σκοπεύῃ πρός τι, τοῦ μέσου Ἀριστ. Πολιτ. 2. 7, 7. II. πρέπει τις νὰ σχηματίσῃ εἰκασίαν, ἔκ τινος Πολύβ. 9. 15, 13.

στοχαστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰκάζων, συμπεραίνων, μάντις, τῶν πιθανῶν καὶ εἰκότων Φίλων 1. 10· τῶν μελλόντων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 6.

στοχαστικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ κτυπήσῃ, μετὰ γεν., τοῦ ἀρίστου Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 7, 6· ἀρετὴ μέσου στ. αὐτόθι 2. 6, 9, 13. 2) ἱκανὸς νὰ συμπεράνῃ, νὰ εἰκάσῃ, ἡ στοχαστικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) Πλάτ. Φίληβ. 55Ε· — ἐπιτυχής, εὐφυής, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 463Α· — Ἐπίρρ., στοχαστικῶς ἔχειν πρός τι Ἀριστ. Ρητορ. 1. 1, 11.

στόχος, ὁ, σκοπός, «σημάδι», Εὐρ. Βάκχ. 1100 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Reiske ἀντὶ τ ὄχον)· στοχῷ (οὕτω) βάλλειν Αἰλ. π. Ζ. 1. 31. 2) εἰκασία, Αἰσχύλ. Ἱκ. 243. II. = στοχάς, Πολυδ. Ε', 36. (Δὲν σχετίζεται πρὸς τὸ στοῖχος, στίχος, ἀλλὰ παράγεται ἐκ τῆς √ΣΤΕΧ ἢ ΣΤΑΧ· πρβλ. Γοτθ. aus-stigg-an (ἐξαιρεῖν)· Ἀρχ. Σκανδ. sting-a· Ἀγγλο-Σαξον. stingan, κτλ.· πρβλ. M. Müller Sc. of Lang. 2. σ. 79. — Ἡ ῥίζα αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι συγγενὴς τῇ √ΣΤΙΓ, στίζω).

στρᾰβᾰλο-κόμας, α, ὁ, ὁ ἔχων κόμην βοστρυχώδη, οὐλήν, «σγουρομάλλης», Σοφ. (Ἀποσπ. 948) παρὰ Πολυδ. Β', 23 (ὅστις ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν), Ἡσύχ. (Πρὸς τὸ στραβαλός, ὅπερ παρ' Ἡσυχ. εὕρηται, πρβλ. στράβηλος, στρεβλός).

στραβαλός· «ὁ στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἄνθρωπος. Ἀχαιοὶ» Ἡσύχ., ἴδε προηγ.

στραβεύς· «κωπεύς» Ἡσύχ.

στράβηλος [ᾰ], ὁ καὶ ἡ, (στρέφω) ζωΰφιον συνεστραμμένον καὶ ἑλικοειδῶς βαῖνον (πρβλ. στρόβιλος), κοχλίας, Σοφ. Ἀποσπ. 209, Ἀριστ. Ἀποσπ. 287, Ἀθήν. 86C κἑξ. II. ἀγρία ἐλαία, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρ.» 2.

στραβίζω, (στραβός) ἔχω διεστραμμένους ὀφθαλμούς, εἶμαι «στραβός», ἀλλοίθωρος, Ἡσύχ.

στραβισμός, ὁ, ἀλλοιθώρισμα, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 11.

στρᾰβο-πόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τοὺς πόδας συνεστραμμένους, στραβούς, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 5 καὶ 212.

στρᾰβός, ή, όν, (στρέφω) ὡς τὸ στρεβλός, διεστραμμένος, ἐστρεβλωμένος, λοξός·— ἰδίως, λοξῶς βλέπων, παραβλώψ, ἀλλοίθωρος, Λατ. strabus, Γαλην.· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Β', 51, Φρύνιχ. ἐν Δ. Β. 62.

στρᾰβότης, -ητος, ἡ, διαστροφή, ὀφθαλμῶν Εὐστ. 915. 31.

στράβων [ᾰ], ωνος, ὁ, = στραβός, Λατιν. strabo, Κωμικ.

Ἀνώνυμ. 314, ἴδε Πολυδ. Β', 51. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 10).

στρᾰγᾰλῖνος, ὁ, = **ἀστραγαλῖνος,** Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 359.

στραγγᾰλάω, = **στραγγαλίζω,** Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 390. — Παθ., Διόδ. 1. 68.

στραγγάλη, ἡ, (ἴδε **στράγξ**), σχοινίον ἀγχόνης, Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 3. 15· ἐπὶ τὴν στρ. πορεύεσθαι, ἐπὶ τὴν ἀγχόνην, ἐπὶ τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον, Πλουτ. Ἆγις 20.

στραγγάλια, τά, σκιρρώματα τῶν μελῶν, ἰδίως ἕνεκα ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται κυρίως περὶ τοὺς ἁρμούς, Ἱππιατρ.

στραγγᾰλιά, ἡ, = **στραγγαλίς.** Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σελ. 278, Ἡσύχ.·— μεταφορ., Ἑβδ. (Ἠσαΐ. ΝΗ', 6).

στραγγᾰλιάω, δένω κόμβους, προβάλλω δυσκολίας, παγιδεύω, Πλούτ. 2. 618F· πρβλ. **στραγγαλίς.**

στραγγᾰλίζω, δι' ἀγχόνης πνίγω, ἀπαγχονίζω, Λατιν. strangulare, Στράβ. 260, Πλούτ. 2. 530D· τὸν τράχηλον Ἀλκίφρων 3. 49.

στραγγᾰλίς, -ίδος, ἡ, κόμβος πολύπλοκος, Στράττις ἐν «Φοιν.» 5· ὑμεῖς .. ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε, ἐδένετε, ἐσφίγγετε τοὺς κόμβους (πρβλ. **στραγγαλιάω**), Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 12· ἐντεῦθεν τὸν Χρύσιππον ἐκάλει ὁ Ἀριστοκρέων στραγγαλίδων Ἀκαδημαϊκῶν κοπίδα, μάχαιραν κόπτουσαν τὰς Ἀκαδημαϊκὰς δυσκολίας, παρὰ Πλουτ. 2. 1033E. **2)** σκίρρωμα, σκλήρωμα κατὰ τὸ στῆθος ἢ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 11, 1· πρβλ. **στραγγάλια.** **3)** εἶδός τι κοσμήματος, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Η', 29).

στραγγᾰλιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόμβον· μεταφορ., περίπλοκος, πολύπλοκος, οὐδὲν σκολιὸν οὐδὲ στρ. Ἑβδ. (Παροιμ. Η', 8), «διεστραμμένος» Σουΐδ.

στραγγᾰλόομαι, Παθ. (ἴδε **στράγξ**), συστρέφομαι, συνδέομαι εἰς κόμβους, περιπλέκομαι, Φίλων Βελοπ. 47D· ἡ οὐρὰ στρ., εἶναι σφιγκτῶς συνεστραμμένη, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 76. **II.** στραγγαλίζομαι, πνίγομαι, Ἑβδ. (Τωβ. Β', 3).

στραγγαλωτὴ μάστιξ, συνεστραμμένη, Σουΐδ.

στραγγεία, ἡ, δισταγμός, ὄκνος, μέλλησις, «χρονοτριβή», ἀδόκιμον παρὰ Πολυδ. Θ', 137· ἀλλ' οὕτως ἀναγνωστέον παρὰ Μάρκ. Ἀντων. 4. 51.

στραγγεῖον, τό, χειρουργικὸν ὄργανον δι' οὗ ἀπομυζᾶται αἷμα ὡς διὰ σικύας («βεντούζας), Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 59· πρβλ. **σικύα.**

στράγγευμα, τό, δισταγμός, ὄκνος ἢ βραδύτης, ἀργοπορία, πιθαν. γραφ. παρὰ Πλουτ. ἐν Ἀλεξ. 58.

στραγγεύομαι, μέσ., (**στράγξ**) συμπιέζομαι, συστρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' εὕρηται μόνον μεταφορ., βραδύνω, ἀργοπορῶ, παραμένω, ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 126· τί ταῦτ' ἔχων στρ. ; τί μοῦ στρηφογυρίζεις ἐδῶ ; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 131· στρ. περί τι Μάχων παρ' Ἀθην. 580E· ἐκ διορθώσεως ἀντὶ στρατευομένῳ ἐν Πλάτ. Πολ. 472A· ἴδε Kuster εἰς Σουΐδ. ἐν λ. **ἢ δεῖ χελώνης.** Πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν **στρεύγομαι.** **II.** τὸ ἐνεργ. μνημονεύεται παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 17, Ἐτυμολ. Μέγ. 330 ἐν τέλ., ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέσ.

στραγγίας πυρός, ὁ, εἶδος σίτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 2.

στραγγίζω, (στράγξ) διὰ τῆς πιέσεως ἐξάγω, ἐκπιέζω, ὕδωρ Διοσκ. 1. 32· στραγγιεῖ τὸ αἷμα Ἑβδ. (Λευ. Α', 15·— πιέζω, ἐκπιέζω, ἐλαίας Γεωπ. 9. 32. Ἡσύχ. **II.** Μέσ. = **στρεύγομαι,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 511, Ἐτυμολ. Μέγ.· ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Μ. 351.

στραγγίς, -ίδος, ἡ, = **στράγξ,** ἀμφίβ. παρὰ Φωτ.

στραγγός, ή, όν, (ἴδε **στράγξ**), συνεστραμμένος, σκολιός, διεστραμμένος, Φώτ., «στρεβλός, ἄτακτος» Ἡσύχ., Σουΐδ. **II.** μεταφορ., συνεστραμμένος, πολύπλοκος, ἀνώμαλος, Ἰατρ. **2)** ἀναιδής, Βασίλ.—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε φέρεται ἡμαρτημένως **στραγός.**

στραγγουρία, ἡ, (οὐρέω) ἐπίσχεσις τῶν οὔρων (ὅταν ταῦτα πίπτωσι κατὰ σταγόνας), «δυσουρία» Ἡσύχ., Ἱππ. Ἀφ. 1247, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Σφ. 810, Πλάτ. Ἐπιστ. 358E·— καὶ **στραγγουρέω,** πάσχω ἐκ στραγγουρίας, Ποιητὴς π. τῆς τῶν Βοτ. Δυν. 38· ὡσαύτως **στραγγουριάω,** Ἀριστοφ. Θεσμ. 616, Πλάτ. Νόμ. 916A.

στραγγουρικός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς στραγγουρίαν, πάσχων ἐξ αὐτῆς, Ἱππ. 513. 23· τὰ στραγγουρικὰ = στραγγουρία, ὁ αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 190· πάθη Πλουτ. 2. 1089E.

στραγγουριώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὴν φύσιν τῆς στραγγουρίας, ὁμοιάζων πρὸς στραγγουρίαν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 943, 947, κτλ.

στράγξ, ἡ, γεν. **στραγγός,** τὸ διὰ πιέσεως λαμβανόμενον, σταγών, Μένανδρ. ἐν «Θησαυρῷ» 4, Ἀνθ. II. 4. 1, 38· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 131· κατὰ στράγγα ῥεῖν Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 14, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 9. (Ἡ √ΣΤΡΑΓΓ, Λατ. STRING, ἔχει δύο κυρίας σημασίας, **I.** ἐκθλίβω, ἐκπιέζω, διὰ πιέσεως λαμβάνω, ὡς ἐν τοῖς **στράγξ, στραγγ-ουρία, στραγγίζω,** ἢ συστρέφω, σφίγγω, ὡς ἐν τοῖς **στραγγ-άλη, στραγγ-αλίς,** κτλ., καὶ μεταφορ. ἐν τοῖς **στραγγ-εύομαι, στρεύγ-ομαι.** **II.** σφίγγω, περισφίγγω, ὡς ἐν τοῖς Λατ. string-o, stric-tus.

στραγότερος, συγκρ. τοῦ **στραγὸς** (ἴδε **στραγγὸς** ἐν τέλ.), ἀναιδέστερος, Μέγας Βασίλ. ἐν τῷ κατὰ Μεθυόντων, Σουΐδ.

στρᾰπή, ἡ, = **ἀστραπή,** Ἐτυμολ. Μέγ. 514.

στράπτω, μέλλ. -ψω, σπανιώτερον καὶ νεώτερον τοῦ **ἀστράπτω,** Σοφ. Ο. Κ. 1515, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 544· μεταφορ., νόῳ Ἀνθ. II. 8. 23· σοφίῃ αὐτόθι 125. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., αἴγλην Ὀρφ. Ὕμν. 19. 2· μαρμαρυγὴν Ὀππ. Κυν. 3. 349.

στρατᾱγέω, στρατᾱγός, Δωρ. ἀντὶ **στρατηγ-,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1702, -57, 1841, κ. ἀλλ.

στρᾰταρχέω, εἶμαι στρατάρχης, διοικῶ στρατόν, **τινι,** ὑπέρ τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 1, 10.

στρᾰτ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ, = **στρατηγός,** Ἡρόδ. 3. 157., 8. 44, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 181.

στρᾰτ-αρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ὁ βαθμὸς τοῦ στρατηγοῦ, Φίλων 2. 90.

στράτ-αρχος, ὁ, = **στρατάρχης,** Πινδ. Π. 6. 31. I. 5 (4). 50, «στρατηγὸς» Ἡσύχ.

στρᾰτάω, λαμβάνεται ὡς ἐνεστ. τοῦ Ἐπικ. παρατατ. **ἐστρατόωντο,** ἐστρατοπεδεύοντο, Ἰλ. Γ. 187, Δ. 378.

στρᾰτεία, Ἰων. **-ηΐη, ἡ,** (στρατεύω) ἐκστρατεία, στρατοπέδευσις, στρατηΐην ἢ -είαν ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 71, 171, Θουκ. 2. 11, κτλ.· ἐπί τινας Ἡρόδ. 5. 77, κτλ.· στρ. γίγνεται ἔς .. ὁ αὐτ. 7. 174, Πλάτ. Συμπ. 219E, κτλ.·— ἀπὸ στρατείας, ἐπιστρέφων μετὰ τὴν ἐκστρατείαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 603, Εὐρ. 631· κατὰ τὴν Σιτάλκου στρατείαν, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐκστρατείας αὐτοῦ, Θουκ. 2. 101· εἰς στρ. ἄγειν τινὰς Εὐρ. Ἰκ. 229· ἐπὶ στρατείας εἶναι, εἶμαι εἰς ἐκστρατείαν, ἐκστρατεύω, Ἀνδοκ. 21. 29, Πλάτ. Συμπ. 220A· οὕτως, ἐν στρατείᾳ εἶναι Ξεν. Κύρ. 5. 2, 19· παραγγέλλειν τινὶ στρατείαν κατὰ γῆν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 13· στρατείας ἐκδήμους οὐκ ἐξῄεσαν Θουκ. 1. 15· στρατείαν ξυνελθεῖν 1. 3· οἴκοι καὶ ἐπὶ στρατείας, Λατιν. domi militiaeque, Πλάτ. Φαῖδρ. 260B, ἔνθα ἴδε St lib.· στρ. δ' οὐ φέρει περιουσίαν Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 2· — ὡσαύτως συχν. ἐν τῷ πληθ., ὑπηρεσία ἐν τῷ στρατῷ, πόλεμος, Πλάτ. Πολ. 404A· πρὸς ταῖς αὑτοῦ στρατείαις, ἐκτὸς τῶν ἐκστρατειῶν ἃς ὤφειλε νὰ κάμνῃ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 878C· ἀφίεσθαι στρατείας, Λατ. exauctorari, Πλουτ. 2. 274A. **2)** στρ. ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, στρατολογία ἐξ ἐκείνων ὅσοι ὤφειλον νὰ ὑπηρετήσωσιν ὡς στρατιῶται κατὰ τὰ ἔτη τῶν διαφόρων ἐπωνύμων ἀρχόντων, Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **3)** στρ. ἡ ἐν τοῖς μέρεσιν, ἐκστρατεία πρὸς ἰδιαιτέραν τινὰ ὑπηρεσίαν, πρὸς ἄσκησιν τῶν νέων ὅσοι ὑπηρέτησαν ἤδη ὡς περίπολοι, Αἰσχίν. 50. 34 κἑξ., πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **τερθρεία,** C. F. Hermann Pol Ant. 152. 13. **4)** στρατιωτικὴ ἀγωγή, ἡ ἀκριβὴς στρ. Δίων Κ. 78. 36. — **στρατιὰ** εὕρηται συνεχῶς ὡς διάφορ. γραφ. καὶ ἐνίοτε ἀναμφιβόλως κεῖται ὡς = τῷ **στρατεία.** ἴδε **στρατιὰ** II καὶ πρβλ. Meneke εἰς Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 63· ἀλλὰ **στρατεία** = **στρατιὰ** εἶναι λίαν σπάνιον καὶ μόνον χάριν τοῦ μέτρου, οἷον Εὐρ. Ῥῆσ. 263, I. A. 495.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. Α', σ. 533 κἑξ., 870, Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 88.

στράτειος, ὁ, ὡς ὄνομα τοῦ Διός, πολεμιστής, Συλλ. Ἐπιγρ. 5935· οὕτω **στρατεία.** ἡ, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, 2693f.

στράτευμα, τό, (**στρᾰτεύω**) ὡς τὸ **στρατεία.** ἐκστρατεία, συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ., στρ. ἐπὶ Σάμον Ἡρόδ. 3. 49· ἐφ' Ἑλλάδα Αἰσχύλ. Πέρσ. 758· διέφυγον τὸ στρ., τὴν ἐπικειμένην εἰσβολήν, Ἡρόδ. 8. 112· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Λυσ. 1133. **II.** ὡπλισμένη στρατιά, δύναμις στρατιωτική, Ἡρόδ. 1. 6., 7. 48, καὶ Τραγικ.· στρ. πεζὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 469· διαπόντιον στρ., δηλ. συνιστάμενον ἐκ μισθοφόρων Ἀσιανῶν, Ἕρμιππ. ἐν «Στρατ.» 1· ἱππικὸν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 26· πολιτικὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 41·— ὡσαύτως, κόσμημα ναυτικόν, Θουκ. 6. 74· τὸ ναυτικὸν στρ. — Ἀχαιῶν Σοφ. Φιλ. 59. **2)** = **στρατὸς 2,** ὁ λαός, στρ. Παλλάδος Εὐρ. Ἱκέτ. 653.

στρᾰτευσείω, ἐφετ., ἐπιθυμῶ τὴν ἐκστρατείαν, τὸν πόλεμον, Δίων Κ. 53. 25.

στρᾰτεύσιμος, ον, κατάλληλος πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἡλικία Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 12· στρ. ἔτη ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 2, 4· οἱ στρατ. Πολύβ. 6. 19, 6.

στράτευσις, ἡ, ἐκστρατεία, συνώνυμ. τῷ **στρατεία,** Ἡρόδ. 1. 189, Διον. Ἀλ., κλπ.

στρατευτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐκστρατεύσῃ, κινήσῃ πόλεμον, ἐπί τινας Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 41.

στρατευτής, οῦ, ὁ, ἀξίωμά τι, «ἀπρόσβατον εἶναι κριταῖς τε καὶ πράκτορσι καὶ στρατευταῖς» Μ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Α', σ. 58.

στρᾰτευτικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν εἰς τὸν πόλεμον, φιλοπό-

λεμος, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 562F· **στρατευτικώτατος** Ἄλεξ. ἐν «Τραυμ.» 2.

στρατεύω· Βοιωτ. παρατ. **ἐστροτεύαον** Keil Inscrr. 11. 6· (στρατός). Ὑπηρετῶ εἰς πόλεμον, εἶμαι στρατιώτης, κάμνω ὑπηρεσίαν στρατιωτικήν, ἐκστρατεύω, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός, πρῶτον παρ' Ἡροδ., ἐπὶ τοὺς Πέρσας, ἐπὶ τὴν Μίλητον 1. 77., 6. 7, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 825, Θουκ. 3. 7, κτλ.· ἐς Πλάταιαν, ἐς Σικελίαν, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 6, Ξεν., κλπ.· πρὸς Ἄβυδον ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 2, 16· στρ. ὅποι Κῦρος ἐπαγγέλλοι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 4, 9· μετὰ συστοιχ. αἰτ., στρ. στρατείαν Εὐρ. Ἱκέτ. 116· πόλεμον Θουκ. 1. 112. **2**) ὡς ἀποθ. **στρατεύομαι**· μέλλ. **-εύσομαι** Ἡρόδ. 7. 11, Δημ. 95. 19· ἀόρ. **ἐστρατευσάμην** Ἡρόδ. 1. 204, Σοφ. Αἴ. 1111, Ἰσοκρ. 111C, κτλ.· ὡσαύτως **ἐστρατεύθην** Πινδ. Π. 1. 98, Ἀπολλόδ. 1. 9, 131, Βοιωτ. **ἐστροτευάθη** Ussing Inscr. ἀρ. 52· πρκμ. **ἐστράτευμαι** Ἰσαῖ. 49. 28, κτλ., ἴδε κατωτ.·— ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ἐκστρατεύω, Λατιν. militari, Ἡρόδ. 7. 61, 64, 66, κ. ἀλλ.· **ἐστρατευμένος**, ὑπηρετήσας ὡς στρατιώτης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1113, πρβλ. Λυσίαν 114. 33· ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 232, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 15. 8· στρ. ὁπλίτης Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 1· στρ. ἐκ καταλόγου (ἴδε ἐν λ. **κατάλογος** 2). **3**) ὁδηγῶ στρατόν, βαδίζω, ἐπέρχομαι, στρ. ἐπὶ τοὺς Πλαταιέας, ἐπὶ τὰς Θήβας Ἡρόδ. 6. 108., 9. 86· ἐπὶ κρυστάλλου ὁ αὐτ. 4. 28, κτλ.· μετά τινος Εὐρ. Ι. Α. 967· ὑπέρ τινος Πλάτ. Πολ. 429B, κτλ.· ἕνεκά τινος Σοφ. Αἴ. 1111· ὑπό τινος Πλουτ. Κάμιλλ. 2· ἐπί τινα Ἡρόδ. 3. 139, κτλ.· ἐς τὴν Ἀσίην ὁ αὐτ. 1. 4, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 79), Ἀνδοκ. 27. 20, κτλ.· πρός .. Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 3· στρ. μισθοῦ Ξεν. Κύρ. 3. 2, 7· στρ. ἔξω Πλάτ. Νόμ. 814A· ἀντίθετον τῷ ἐπιδημεῖν, Λυσ. 160. 2· τῷ δημηγορεῖν, Ἀνδοκ. 32. 4· μετὰ συστοιχ. αἰτ., Ἰσαῖ. 82. 25, κτλ.— Παρ' Ἡροδ. τὰ Ἀντίγραφα ἄλλοτε ἔχουσι τὸν ἐνεργ. τύπον καὶ ἄλλοτε τὸν μέσον, ὡς ἐν 1. 204., 6. 7· παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ μέσος τύπος κατέστη κατὰ πολὺ συνηθέστερος. **ΙΙ**. παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ ἐνεργ., δέχομαι ὡς στρατιώτην, ἐγγράφω ὡς στρατιώτην, στρατολογῶ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 42., 2. 141., 5. 137, Ἡρωδιαν. 2. 14.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 348.

στρατηγεῖον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **στρατήγιον**, ὃ ἴδε.

στρατηγέτης, ου, ὁ, = **στρατηγός**, Βυζ.· τὸ θηλ. **-ηγέτις**, **-ιδος**, Νικήτ. Χρον. 99D. Τζέτζ.· **-ηγεσία**, ἡ, = **στρατηγία**, Βυζαντ.

στρατηγέω, Αἰολ. **στροταγέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2189. Εἶμαι **στρατηγός**, Ἡρόδ. 5. 27, Εὐρ. Ἡρακλ. 391·— μάλιστα ἐν Ἀθήναις (ἴδε **στρατηγὸς** ΙΙ), Ἀριστοφ. Ἱππ. 288, Νεφ. 586, Θουκ. 1. 57, κτλ.· προγόνων τῶν ἐστρατηγηκότων υἱὲς Αἰσχίν. 4. 38, πρβλ. Δημ. 922. 7· καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν Ἰσοκρ. 110D· στρ. ἀπὸ μεγάλων τιμημάτων, ἐκλέγομαι στρατηγὸς κατὰ τὸ ποσὸν τῆς περιουσίας μου, Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 16·— οὕτως ἐν Ῥώμῃ, εἶμαι ὕπατος, Πολύβ. 2. 21, 7, κτλ.· ἢ (συνηθέστερον) εἶμαι praetor, Πλουτ. Ἀντ. 6· στρατηγῶν καὶ ὑπατεύων ὁ αὐτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβυτ. 4, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 149. **β**) μετὰ γενικ., εἶμαι ἀρχηγὸς στρατεύματός τινος, τῶν Λυδῶν, Ἐρετριέων, κτλ., Ἡρόδ. 1. 34., 5. 102., 7. 82, 161· συχνάκις οὕτω παρ' Ἀττικ., ὡς Θουκ. 1. 29, Ξεν., κλπ.· οὕτω, στρ. Σάμου Πλουτ. Περικλ. 26· πολέμου Διον. Ἁλ. 3. 22 (διάφ. γραφ. -ον). **γ**) ὡσαύτως ὡς τὸ **ἡγεῖσθαι**, μετὰ δοτ., ἐστρατήγησε Λακεδαιμονίοισι ἐς Θεσσαλίην Ἡρόδ. 6. 72, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 25, Εὐρ. Τρῳ. 926, Ἀνδρ. 324, Λυσ. 135. 29· ἀλλά, στρ. Ξέρξῃ, εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Ξέρξου, Παυσ. 9. 1, 2. **δ**) μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, στρ. ἐπὶ τόπῳ Ἀνδοκ. 30. 39· ἐν Τροίᾳ Σοφ. Ἠλ. 1· ἐς Θεσσαλίην Ἡρόδ. 6. 72· στρ. ὑπέρ τινων, ὑπηρετῶ ὡς στρατηγὸς ἀντί τινος, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, Δημ. 482. 14, Ἰσοκρ. 73A. **ε**) μετ' ἀπαρ., ἐνεργῶ, διευθύνω ὡς στρατηγός, ἐνεργῶ οὕτως ὥστε .., μάχην θέσθαι Πλουτ. Πύρρ. 21, πρβλ. Κράσσ. 25, κτλ. **Ι**. μετὰ συστοίχου αἰτ., στρ. στρατηγίας Ἀνδοκ. 19. 11· ναυμαχίαν, πόλεμον Δημ. 172. 15., 1191. 21· — ἀλλ' ὡσαύτως μετ' οὐδετ. ἐπιθ., πράττω τι ὡς στρατηγός, τοῦτο Ξεν. Ἀν. 7. 6, 40· πάντα στρ. ὑπὲρ Φιλίππου, διοικῶ, διευθύνω ὅλον τὸν πόλεμον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Φιλίππου, Δημ. 30. 13· τοιαῦτα στρ., οὕτω διευθύνω τὰ πράγματα ὡς στρατηγός, Ἡρόδ. 9. 106· εἰ μὲν ἄλλο τι καλῶς ἐστρ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 51· ἐντεῦθεν ἐνίοτε ἐν τῷ παθητ., ἡ πόλις .. ὑπὸ ὑμῶν .. στρατηγεῖται Πλάτ. Ἴων 541C, Πρβλ. Δημ. 52. 2· στρατιὰ στρατηγουμένη ὑπό τινος Ἰσοκρ. 79E· δυοῖν στρατηγεῖται φυγὴ Εὐρ. Ἡρακλ. 39· τὰ στρατηγούμενα Δημ. 47. 5· στρατηγηθῆναι, ὑπηρετῆσαι ὑπὸ στρατηγόν, Πολύβ. 3. 4, 14. **2**) μεταφορ., ἡ τύχη ἐστρ. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 13, πρβλ. 3. 2, 27· ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Σοφ. Αἴ. 1100· ἐστρ. ἡ σιωπὴ τὸν ἀγῶνα Πλουτ. 2. 506E. **ΙΙ**. μετ' αἰτ. προσώπ., ὑπερβαίνω τινὰ εἰς στρατηγικὴν δεινότητα, στρατηγικῶς ὑπερβάλλω, νικῶ, Σωκρ. Ἐπιστ. 28 (ἐν τῷ παθ.), Πολύβ. 9. 25, 6 (μετὰ διαφ. γραφ. **καταστρατηγέω**), πρβλ. Διον. Ἁλ. 5. 29· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου, δημαγωγῶν καὶ στρατηγῶν τὰ πλήθη Στράβ. 20.

στρατήγημα, τό, πρᾶξις στρατηγοῦ, ἰδίως, πρᾶξις εὐφυΐας στρατηγικῆς, τέχνασμα στρατηγικόν, πανουργία, δόλος, Ξεν. Ἀπομν. 5. 5, 22, Ἰσοκρ. 248C, Πολύβ. 3. 18, 9, κτλ.· — **στρατηγήματα** ἐπιγράφεται ἔργον τι τοῦ Πολυαίνου· οὕτω **στρατηγηματικὰ** ἕτερον τοῦ Φροντίνου.

στρατήγησις, εως, ἡ, ἡ διοίκησις στρατεύματος, Νικήτ. Χρον. 99B.

στρατηγητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐνεργήσῃ ὡς στρατηγός, νὰ διευθύνῃ, Πλάτ. Σίσυφ. 389D.

στρατηγητικός, ή, όν, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **στρατηγικὸς** παρὰ Πλάτ. ἐν Φιλήβ. 56B.

στρατηγία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, τὸ ἀξίωμα, ἡ, θέσις, ὁ βαθμός, τὸ ἔργον τοῦ στρατηγοῦ, διοίκησις, Ἡρόδ. 1. 59., 5. 26, Εὐρ. Ἀνδρ. 678. 704, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 13, ἐν «Μονοτρόπῳ» 4, Θουκ., κλπ.· παραλύειν τινὰ τῆς στρ. Ἡρόδ. 6. 94· ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας, ὧν ὁ πρῶτος στρατηγὸς τῆς Ἑλλάδος, Εὐρ. Ι. Τ. 17· τυραννίδος μίμησις μᾶλλον ἢ στρ. Θουκ. 1. 95·— ἐπὶ ναυτικῆς ἀρχηγίας, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 13. **2**) τὸ ὑπούργημα τοῦ στρατηγοῦ, ὅπερ ἦτο ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, οἱονεὶ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, Ἀριστοφ. Πλ. 192, Αἰσχίν. 33. 28· οὕτως ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Ἀπολ. 36B, Πολ. 599C, κτλ.· ἐν ταῖς ἐνιαυσίοις στρ. Πλουτ. Περ. 16· ἡ προεδρία τῆς τῶν Ἀχαιῶν συμπολιτείας, Πολύβ. 4. 37, 1, κτλ.·— ἐν Ῥώμῃ τὸ ὑπούργημα τοῦ πραίτωρος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 39, κτλ.· πρβλ. **στρατηγὸς** ΙΙ. 3. **3**) περίοδος καθ' ἣν διατελεῖ τις στρατηγός, καθ' ἣν ἔχει τὴν ἀρχηγίαν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 39. **ΙΙ**. ἡ ἱκανότης ἢ ἡ εὐφυΐα τοῦ στρατηγοῦ, στρατηγικὴ δεινότης, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14, Ἀπομν. 3. 1, 5, Πλάτ., κτλ.· ἐπινόημα, τέχνασμα στρατηγικόν, Διόδ. 17. 23· πρβλ. **στρατήγημα**. **ΙΙΙ**. ἐπαρχία ἣν διοικεῖ εἷς **στρατηγός**, παρὰ τῷ Πλιν. 6. 9.

στρατηγιάω, ἐφετ. τοῦ **στρατηγέω**, ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι στρατηγός, ἐπιθυμῶ νὰ πολεμήσω, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 33, Δημ. 435. 27· ἐξέρχομαι εἰς πόλεμον, ἐπί τινα Στράβ. 309, Ἡσύχ.

στρατηγικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στρατηγόν, πρᾶξις Πλάτ. Πολιτ. 304E· ἐπιστήμη, δύναμις Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 1, 2., 1. 6, 4, κτλ.· ἔργα Ξεν. Οἰκ. 20, 6· σκηνὴ Πλουτ. Λούκουλλ. 16·— ἡ στρατηγικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) **στρατηγία** ΙΙ, Πλάτ. Εὐθύδ. 290D, κτλ.·— οὕτω, τὰ στρατηγικὰ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 12, Ἰσοκρ. 103C· ὡσαύτως, πραγματεία περὶ στρατηγίας, Διογ. Λ. 5. 80. **ΙΙ**. ἐπὶ προσώπων, ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος εἰς στρατηγίαν, πεπειραμένος εἰς τὸ στρατηγεῖν καὶ πεπαιδευμένος, Πλάτ. Γοργ. 455C, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 7, Ἀπομν. 1. 1, 8, κτλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, εὖ καὶ στρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 362· συγκρ. **-ώτερον**, Πολύβ. 10. 32, 7. **2**) ἐν Ῥώμῃ, πραιτωριανός, Στράβ. 684, Πλουτ. Ὄθων 9.

στρατήγιον (ἐν Ἀντιγράφοις ἐνίοτε **-εῖον**), τό, ἡ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ, Λατιν. praetorium, Σοφ. Αἴ. 721, Δημ. 1043. 11. **2**) ἐν Ἀθήναις, ὁ τόπος ἔνθα συνηδρίαζον οἱ στρατηγοί, Αἰσχίν. 39. 24., 74. 21, Πλουτ. Περικλ. 37, κλ. **3**) στρατόπεδον, Βυζ. (οὕτω δὲ ἐκλαμβάνουσί τινες τὴν λέξιν καὶ ἐν τῷ προμνησθέντι χωρίῳ τοῦ Σοφοκλ.), Σουΐδ.

στρατηγίς, -ίδος, ἡ, θηλ. ἐπίθετ., ἡ τοῦ στρατηγοῦ, σκηνὴ Παυσ. 4. 19, 1· πύλαι στρ., ἡ πύλη ἢ εἴσοδος εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ στρατηγοῦ, Σοφ. Αἴ. 49· ναῦς στρ., τὸ πλοῖον τοῦ ναυάρχου, ἡ ναυαρχίς, Θουκ. 2. 84, πρβλ. Ἀνδοκ. 2. 31· οὕτω μόνον, ἡ στρατηγὶς Ἡρόδ. 8. 92·— ἐν Ῥώμῃ, σπεῖρα στρ., cohors praetoria, Πλουτ. Ἀντ. 39, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 45., 5. 3. **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ., θηλ. τοῦ **στρατηγός**, γυνὴ διοικοῦσα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 835, 870, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 53.

στρατήγισσα, ἡ, ἡ γυνή, σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ, Βυζ.

στρατηγός, ὁ, Δωρικ. **στρατāγός**, Αἰολ. **στροταγός**, ἴδε τὰς λέξ.· (τὸ θηλ. παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλ. 491, 500, εἶναι ἁπλῶς κωμικόν)· — ὁ ἀρχηγὸς ἢ διοικητὴς στρατεύματος, στρατηγός, Ἀρχίλ. 52, καὶ συχν. ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς· ἀνὴρ στρ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1627, Πλάτ. Ἴων 540D· ἀντίθετ. τῷ **ναύαρχος**, Σοφ. Αἴ. 1232 (ἴδε κατωτ. ΙΙ. 1). **2**) καθόλου, διοικητής, κυβερνήτης, πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν Σοφ. Ἀντ. 8, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6. 11. **3**) μετὰ γεν., στρατηγὸς τοῦ πεζοῦ Ἡρόδ. 7. 83· τῶν παραθαλασσίων 2. 25, κτλ.· Ἀχαιῶν Σοφ. Αἴ. ἔνθ' ἀνωτ.· στρατεύματος Ξεν. 1. 7, 12. **4**) μεταφορ., παραλαβὼν .. οἶνον στρατηγὸν Ἀντιφάν. ἐν «Ἀκεστρ.» 1· στρατηγοὶ κυνηγεσίων, κύριος τῶν κυνῶν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 10· οὕτω, strategum te facio huic convivio, Plaut. Stich 5. 4, 20. **ΙΙ**. ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο οὕτω δέκα ἄρχοντες ἐκλεγόμενοι ἐτησίως διὰ ψήφου ὡς διοικηταὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου καὶ ὡς διευθυνταὶ τῶν στρατιωτικῶν πραγμάτων, δηλ. στρατηγοί, ναύαρχοι καὶ ὑπουργοὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 6. 109,

ἔνθα παρίστανται ἅπαντες ἐν ἐκστρατείᾳ ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν πολέμαρχον, πρβλ. **πολέμαρχος**, καὶ ἴδε Ἑρμάνν. Pol. Ant. § 152· οἱ στρ. οἱ εἰς Σικελίαν Ἀνδοκ. 2. 30· μετὰ τὴν ἐς Ἀμφίπολιν στρ., ἀφ' οὗ ἐπορεύθην ὡς στρατηγὸς εἰς τὴν Ἀμφίπολιν, Θουκ. 5. 26· στρατηγοὺς εἵλοντο δέκα Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 16, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 15. 4 κέξ., Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 5, κτλ.· ὁσάκις διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ναυάρχου** καὶ τοῦ **ἱππάρχου** ὁ στρατηγὸς εἶναι διοικητὴς τοῦ πεζικοῦ, Δημ. 290. 3· ἀναγινώσκομεν ὅτι ἕνδεκα στρατηγοὶ ἐστάλησαν εἰς Ποτίδαιαν, Θουκ. 1. 57· πέντε εἰς Μακεδονίαν, αὐτόθι 61· τρεῖς εἰς Σικελίαν, ὁ αὐτ. 4. 2, κτλ.· πρβλ. Δημ. 47. 13. **2)** οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες τῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ἡρόδ. 5. 38· ὡσαύτως τῶν Ἀχαιῶν καί τινων ἐκ τῶν παλαιῶν Ἑλληνίδων πολιτειῶν, Πολύβ. 2. 43, 1, κτλ. **3)** στρ. ὕπατος, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Consul, ὁ αὐτ. 1. 52, 5· οὕτω μόνον **στρατηγός**, ὁ αὐτ. 1. 7, 12, κτλ.· πρβλ. **ὕπατος** II· στρ. ἑξαπέλεκυς, ὁ Praetor, ὁ αὐτ. 3. 106, 6· ἔτι δὲ καὶ ὁ Praetor urbanus, ὁ αὐτ. 33. 1, 5· καλούμενος καὶ στρ. κατὰ πόλιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 2· καὶ μόνον στρατηγὸς ὁ Praetor, Διον. Ἀλ. 2. 6, κτλ.· πρβλ. **στρατηγέω** I. 1, **στρατηγία** I. 2· — ὡσαύτως οἱ duumviri ἢ ἀνώτατοι ἄρχοντες τῶν Ῥωμαϊκῶν ἀποικιῶν, οἷον τῶν Φιλίππων, Πράξ. Ἀποστ. ις', 20 κέξ.· ἐν Ἀκράγαντι, Ἀθήν. 37C· ἐν Αἰγύπτῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4721, 4723, 5078. **4)** ἀξιωματικὸς ἔχων τὴν φυλακὴν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, ὁ στρ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. κβ', 52, Πράξ. Ἀποστ. δ', 1, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 5, 3. **5)** στρ. νυκτερινός, διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ. 797.

στρατηίη, ἡ, Ἰων. τοῦ **στρατεία**, Ἡρόδ.

στρᾰτηλᾰσία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἐκστρατεία, ὁδηγία στρατοῦ εἰς πόλεμον, Ἡρόδ. 4. 105., 7. 14, κ. ἀλλ.· στρ. ἐπὶ Αἴγυπτον ἐποιέετο 2. 1· ὡσαύτως ἐν Πλουτ. 2. 326C. **II.** καταχρηστικῶς, αὐτὸς ὁ στρατός, οἷον παρ' Ἡροδ. 8. 140, 1.

στρᾰτηλᾰτέω, ὁδηγῶ στρατὸν εἰς τὴν μάχην, εἰς πόλεμον, ἐπί τινα, ἐπὶ χώραν Ἡρόδ. 1. 124., 5. 31, κ. ἀλλ.· στρ. ἐκεῖσε Αἰσχύλ. Πέρσ. 717· δεῦρο Εὐρ. Ἡρακλ. 465· ἀπολ., Ἡρόδ. 7. 108, Αἰσχύλ. Εὐμ. 687. **II.** μετὰ γεν., εἶμαι διοικητής, διοικῶ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 61, Ῥῆσ. 276· μετὰ δοτικ., ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 52, Ἠλ. 321, 917.

στρᾰτ-ηλάτης [ᾰ], ου, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ὁδηγῶν στρατόν, στρατηγός, διοικητὴς στρατοῦ, Πρατίν. 1. 11, Σοφ. Αἴ. 1223, Εὐρ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Ἑλλάδοςὸ αὐτ. ἐν Ὀρ. 970· ὡσαύτως ἐπὶ ναυάρχου, στρ. νεῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 637.

στρᾰτ-ηλᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στρατηλάτην, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 247. — Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 254. 60.

στρᾰτιά, Ἰων. -ιή, ἡ, = **στρατός**, στράτευμα, Πινδ. Ο. 6. 28, Αἰσχύλ. Πέρσ. 534, Ἀγ. 799, κτλ.· στρ. ναυτική, πεζὴ Θουκ. 6. 33, κτλ.· παρ' Ἡροδ. 6. 12, ἀπολ., ἡ κατὰ ξηρὰν δύναμις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ναύτας· οὕτω, τῆς στρ. κάκιστος ἦν ἀνὴρ Εὔπολ. ἐν «Ἀστρατ.» 1. **2)** καθόλου, δύναμις, σῶμα στρατιωτικόν, ὁμιλος, Πινδ. Π. 11. 75, Ν. 11.45. **II.** ἐνίοτε = **στρατεία**, ἐκστρατεία, Ἀριστοφ. Ἱππ. 587, Θεσμ. 828, 1169, Λυσ. 592, Θουκ. 8. 108· ἴτε .. ἐπὶ στρατιάν, ὑπάγετε .. νὰ ὑπηρετήσητε ὡς στρατιῶται, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1143· ἴδε ἐν λ. **στρατεία**.

στρᾰτί-αρχος, ὁ, = **στράταρχος**, Ξεν. Λακ. 13, 4, Ἀνθ. Π. 1. 98· — ὡσαύτως, **στρατιάρχης**, Δίων Κ. 55. 28, κτλ.· — **στρατιαρχία**, ἡ, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 118, 4 ἔκδ. Β.

στρᾰτικός, ή, όν, διάφ. γραφ. ἀντὶ **-ωτικός**. Ξεν.

στράτιος [ᾰ], α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς στρατὸν ἢ εἰς πόλεμον, φιλοπόλεμος, πολεμικός, Ἄρευς στρατιώτερος Ἀλκαῖ. 29· ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ἡρόδ. 5. 119, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 7, 3· τοῦ Ἄρεως, Πλουτ. 2. 757D· **στρατία**, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 1· — **στράτιον** ὡς ἐπίρρ., στρατιωτικῶς, γενναίως, μέγα καὶ στρ. κατέπαρδεν Ἀριστοφ. Σφ. 618.

στρᾰτιώτης, ου, ὁ· κλητ. **στρατιῶτα** Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 63a· (στρατιά)· — πολίτης ὑπόχρεως εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν· ἀκολούθως καθόλου, στρατιώτης, Ἡρόδ. 4. 134, κ. ἀλλ., Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 5, κτλ.· στρατιώτας καταλέγειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1065· ἄνδρες στρ., ἐν ἀγορεύσει, Θουκ. 7. 61· περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ πολὺς ὅμιλος καὶ στρ. ὁ αὐτ. 6. 24· ὡσαύτως ἐπὶ στρατιωτῶν ὑπηρετούντων ἐν πλοίοις, ὁ αὐτ. 2. 88. **2)** βραδύτερον ἔτι, στρατιώτης κατ' ἐπάγγελμα, μισθοφόρος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 8, 9, πρβλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 4E. **II.** ποτάμιος στρ., Αἰγύπτιόν τι φυτὸν φυόμενον ἐν τῷ ποταμῷ, Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 102· στρ. χιλιόφυλλος, Achillea millefolium, αὐτόθι 103.

στρᾰτιωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στρατιώτην, οἰκήσεις Πλάτ. Πολ. 415E· σκηνὴ Ξεν. Κύρ. 4. 5, 39, κτλ.· ὅρκος Διον. Ἀλ. 6. 23· χρήματα Δημ. 14. 18· — τὸ στρατιωτικὸν (ἐξυπακ. ἀργύριον), ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν, Δημ. 167. 16· ἀλλά, τὸ στρατιωτικὸν (ἐξυπακ. πλῆθος), οἱ στρατιῶται, Θουκ. 8. 83· τὰ στρατιωτικὰ (ἐξυπακ. ἔργα, πράγματα), στρατιωτικαὶ ὑποθέσεις, Πλάτ. Ἴων 540E, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22. **II.** ὁ ἁρμόζων εἰς στρατιώτην, ὡς τὸ **στρατεύσιμος**. στρ. ἡλικία αὐτόθι 6. 2, 37· φίλον εἶχόν τινα στρατιωτικὸν Φοινικίδ. ἐν Ἀδήλ. 1. 5. **III.** πολεμικός, φιλοπόλεμος, ἐμπρέπων στρατιώτῃ, ἀρειμάνιος, γένη Ἀριστ. Πολιτ. 2. 9, 7, πρβλ. Πολύβ. 23. 17, 3· ἀντίθετον τῷ **πολιτικός**, αὐτόθι 10. 4· ἀλλὰ καὶ τοῦ **στρατηγικός**, ὁ αὐτ. 3. 105, 9. **B.** Ἐπίρρ., ὡς στρατιώτης, **στρατιωτικῶς** ζῆν Ἰσοκρ. 248E· ὡς ἄξεστος στρατιώτης, ἀγροίκως, κτηνωδῶς, Πολύβ. 22. 21. 6. **2)** ἐπὶ πλοίων. στρατιωτικώτερον παρεσκευασμένοι, μᾶλλον πρὸς μεταφορὰν στρατιωτῶν ἢ πρὸς ναυμαχίαν, Θουκ. 2. 83.

στρᾰτιῶτις, -ιδος, θηλ. τοῦ **στρατιώτης**· ὡς ἐπίθετ. στρ. ἀρωγά, ἡ πολεμικὴ βοήθεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 47· τέχνη Πλουτ. Μάρκελλ. 14· λεχὼ στρ., γυνὴ στρατιώτου, Εὔπολ. ἐν «Ταξιάρχοις» 9. **2)** στρατιῶτις (ἐξυπακ. ναῦς), ὁπλιταγωγόν, μεταφέρον στρατιώτας, Θουκ. 1. 116., 6. 43,, 8. 63, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 36. **3)** (ἐξυπακ. **μυῖα**). ἀλλαχοῦ **κύων**, Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 12.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

στρᾰτό-κηρυξ, -ῡκος, ὁ, ὁ κῆρυξ στρατοῦ ἢ στρατοπέδου, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. ΚΒ', 36), Ἀρρ. Τακτ. 10. 4.

στρᾰτολογέω, (λέγω) στρατολογῶ, ἐγγράφω στρατιώτας, Διον. Ἀλ. 11. 24, κτλ.— Παθητ., συμμάχων στρατολογηθέντων Διόδ. 12. 67, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 35.

στρᾰτολόγημα, τό, στρατός, δύναμις ἐστρατολογημένη, Νικήτ. Χρον. 57D, Ἐκκλ.

στρᾰτολογία, ἡ, ἐγγραφή, σύναξις στρατοῦ, Διον. Ἀλ. 6. 44, κτλ.· — ὡσαύτως, **στρᾰτολόγησις**, ἡ, Βυζ.· — **στρατολόγιον**, τό, ἱερὸν Γερμ. Κων/πόλεως σ. 737 ἔκδ. Mi.

στρᾰτό-μαντις, εως, ὁ, μάντις στρατοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 122. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

Στρατονίκεια, τά, πανήγυρις ἢ ἀγῶνες εἰς τιμὴν τῆς βασιλίσσης Στρατονίκης, Ἐπιγρ. Δήλου Bull. de cor. hell. VI, σ. 144.

στρᾰτο-νομάρχης, ου, ὁ, στρατιωτικὸς νομάρχης, Συλλ. Ἐπιγρ. 8617.

στρατοπεδαρχέω, = **στρατηγέω**, Εὐστ. Πονημάτ. 273. 92.

στρᾰτοπεδ-άρχης, ου, ὁ, στρατιωτικὸς διοικητής, Λατιν. tribunus legionis, Διον. Ἀλ. 10. 36, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22.

στρᾰτοπεδ-αρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατοπεδάρχου, Διον. Ἀλ. 10. 36.

στρᾰτοπεδ-αρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στρατοπεδάρχην, Φώτ.

στρᾰτοπεδεία, ἡ, = **στρατοπέδευσις**, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 24, Διον. Ἀλ. 10. 36.

στρᾰτοπέδευμα, τό, στρατόπεδον, στράτευμα, Διόδ. 15. 83 (Δινδ. **στράτευμα**), Εὐστ. Πονημάτ. 210. 50.

στρᾰτοπέδευσις, ἡ, τὸ στρατοπεδεύειν, στρατόπεδον, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 6, Πλάτ. Πολ. 526D. **2)** ἡ θέσις στρατοῦ τινος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 25.

στρᾰτοπεδευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς στρατόπεδον, σχήματα Πολύβ. 6. 30, 3.

στρατοπεδεύω, καταλαμβάνω θέσιν τινὰ μετὰ τοῦ στρατοῦ καὶ καταλύω, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 24, πρβλ. Poppo εἰς Κύρ. 4. 2, 6· — συχνότερον ὡς ἀποθ. **στρατοπεδεύομαι**, Ἡρόδ. 1. 62, 76., 2. 141, Θουκ. 1. 30, κτλ.· **ἐστρατοπεδεῦσθαι**, εἶναι ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 2, 15· ἐπὶ στόλου, ναυλοχῶ, Ἡρόδ. 7. 124.

στρᾰτό-πεδον, τό, τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ οἱ στρατιῶται καταλύουσιν, Ἡρόδ. 5. 63, Αἰσχύλ. Θήβ. 79· οὕτως ἐν Ἡροδ. 2. 154, **Στρατόπεδα** καλεῖται μέρος τι τῆς Αἰγύπτου, πρβλ. 112· — ἐντεῦθεν, στρατὸς καταλύσας που, ἐστρατοπεδευμένος, ὁ αὐτ. 4. 114, Σοφ. Φιλ. 10, κτλ.· ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν, Θουκ. 3. 81. **2)** ἐν Ῥώμῃ, τὰ Castra Praetoriana. **II.** καθόλου, στρατός, στράτευμα, Ἡρόδ. 1. 76., 9. 51, 53· ὡσαύτως, στόλος πλοίων, ναυτικὴ μοῖρα, ὁ αὐτ. 8. 94, Θουκ. 1. 117, Λυσ. 162. 9· στρ. ναυτικὰ καὶ πεζικὰ Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 18. **2)** τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα τῆς παρὰ Ῥωμαίοις λεγεῶνος, Πολύβ. 1. 16, 2, κτλ. **III.** ἡ ἀκολουθία τοῦ αὐτοκράτορος ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, Βυζ.

στρᾰτό-πλωτος, ον, (πλέω) ὁ μεταφέρων διὰ θαλάσσης στρατόν, ῥῆτραι στρ., διαταγαὶ πρὸς ἔκπλουν, Λυκόφρ. 1037.

στρᾰτός, ὁ, (ἴδε **στορέννυμι**)· — κυρίως, ἐστρατοπεδευμένον στράτευμα, καθόλου, στρατός, δύναμις στρατιωτική, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὅστις ἔχει συχνότατα, ἀνὰ στρατὸν ἢ κατὰ στρ., καθ' ὅλον τὸ στράτευμα· Ἐπικ. γενικ. **στρατόφι** Ἰλ. Κ. 347· στρ. ἀνδρῶν, στρατιωτικὴ δύναμις, Ἡρόδ. 1. 53· ἐπὶ ναυτικῆς δυνάμεως, στρ. ναυβάτης, χιλιόναυς, νηΐτης, ναυτικὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 987, 634, Εὐρ. Ὀρ. 341, Θουκ. 4. 85., 7. 71· παρὰ τοῖς πεζογράφοις συμπληροῦνται διὰ τῶν προσδιορισμῶν, ὁ πεζός,

ὁ ναυτικός, Ἡρόδ. 8. 130, κτλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 728. **2)** παρ' Ὁμήρ. **στρατὸς** ἀείποτε σημαίνει τοὺς στρατιώτας,— τὸν λαόν, χωρὶς τῶν ἀρχηγῶν· οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, = **λαός, δῆμος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς **σοφούς**, Πινδ. Π. 2. 160, πρβλ. Ο. 9. 143, Αἰσχύλ. Εὐμ. 683, 762, Σοφ. Ἠλ. 749· οὕτω, **στόλος** Ι. 3. **3)** οἱονδήποτε σῶμα ἀνδρῶν, οἷον τῶν Ἀμφικτυόνων, Πινδ. Π. 10, 12· τῶν Κενταύρων, αὐτόθι 2. 86· μεταφορ., ἐριβρόμου νεφέλας στρ. ἀμείλιχος αὐτόθι 6. 11.

στρᾰτο-φύλαξ [ῠ], **-ᾰκος**, ὁ, ὁ διοικῶν τὸν στρατόν, Στράβ. 567.

στρᾰτόω, ἄγω εἰς πόλεμον, Ἀρκάδ. 157· ἄλλως εὕρηται μόνον κατὰ μετοχ. παθ. ἀόρ. α' **στρατωθέν**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 135. Περὶ τοῦ **ἐστρατόωντο**, ἴδε **στρατάω**.

στρᾰτύλλαξ, ὁ, κωμικ. ὑποκορ., Λατ. imperatorculus, Κικ. πρ. Ἀττ. 16. 15.

Στρᾰτωνίδης, **ου**, ὁ, κωμικ. πατρωνυμικόν, στρατευόμενος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 596· πρβλ. **Σπουδαρχίδης**.

στράτωρ [ᾱ], **-ωρος**, ὁ, = τῷ Λατ. strator, πωλοδάμνης, ἱπποκόμος, Κωνστ. Πορφ. 452· — «εἶδος ἀξιώματος» Σουΐδ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 136.

στρέβλευμα, τό, ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **στρεβλεύω**, διαστροφή, στρέβλωμα, στρεβλὸς τρόπος, «ἀναποδιά», Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.· ἴδε ἐν λέξ. **στρεβλός**.

στρέβλη, ἡ, (στρεβλός) ὄργανον πρὸς συστροφὴν ἢ περιαγωγήν, στροφεῖον, ὄνος, «μάγγανον», «ἀργάτης», Ἀριστ π. Ζ. Κινήσ. 7, 7 κἑξ.· τοιαῦτα δέ τινα μηχανήματα θὰ ἦσαν καὶ αἱ στρέβλαι ναυτικαὶ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἰκ. 441·—κοχλίας, Πλούτ. 2. 950A. **ΙΙ.** ὄργανον βασανιστήριον, Πολύβ. 18. 37, 7, Ἰωσήπ. Μακκ. 7, 4, Λουκ., Ἡσύχ., κλπ. **2)** μεταφορ., βάσανος, λύπας, μερίμνας, ἁρπαγάς, στρέβλας, νόσους Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 5.

στρεβλο-κάρδιος, **ον**, διεστραμμένος τὴν καρδίαν, ἔχων στρέβλην καρδίας, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.· — ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **στρεβλοκαρδιάω**, Βυζ.

στρεβλό-κερως, **ων**, καὶ **-κέρᾱτος**, **ον**, ὁ ἔχων στρεβλὰ (στραβὰ) κέρατα, Εὐστ. 1394. 39, Ἡσύχ.

στρεβλολογία, ἡ, τὸ στρεβλῶς ὁμιλεῖν, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 752 ἔκδ. Mi.

στρεβλό-νοος, **ον**, συνῃρ. **-νους**, **-ουν**, ὁ διεστραμμένος τὸν νοῦν, Βυζ.

στρεβλό-πους, **ουν**, ὁ ἔχων στρεβλοὺς (στραβούς), διεστραμμένους πόδας, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 623.

στρεβλόρ-ρῑν, **-ῖνος**, (ῥίς) ὁ ἔχων στρεβλήν, στραβὴν ῥῖνα, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 663·— ὡσαύτως **-ρῖνος**, **ον**, Βυζ.

στρεβλός, **ή**, **όν**, (στρέφω) συνεστραμμένος, διεστραμμένος, «στραβός», κύτταρον Ἀριστοφ. Θεσμ. 516· στρεβλὸν ὀρθῶσαι κλάδον Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 163· λεξοβάται στρεβλοί, ἐπὶ καρκίνων, Βατραχομυομ. 307· μυκτὴρ Νικ. Ἀλεξιφ. 442· κανὼν Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 1, 5· ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς διεστραμμένους, παραβλὼψ, ἀλλοίθωρος, ὡς τὸ **στραβός**, Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 6· πρβλ. Α. Β. 62, Ἱππ. π. Ἀέρ. 289· ἐπὶ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου, συνωφρυωμένος, ἐρρυτιδωμένος, Ἀνθ. Π. 7. 440. **ΙΙ.** μεταφορ. ὡς τὸ **σκολιός**, διεστραμμένος, «ἀνάποδος», πανοῦργος, στρεβλοῖσι παλαίσμασι, διὰ πανούργων τεχνασμάτων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 878·— διεστραμμένος, αὐθάδης, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 26, Σειρὰχ Λ', 20).

στρεβλό-στομος, **ον**, ὁ ἔχων διεστραμμένον στόμα, «στραβόστομος», διεστραμμένα ὁμιλῶν, Βυζ.

στρεβλότης, **-ητος**, ἡ, διαστροφή, συστροφή, τὸ νὰ εἶναί τις διεστραμμένος, ἐστρεβλωμένος, κεκαμμένος, τῆς αἰχμῆς Πλουτ. Μάρ. 35· καμπαῖς καὶ στρεβλότησι, ἐπὶ ὁδῶν, ὁ αὐτ. 9. 968A.

στρεβλό-χειλος, **ον**, ὁ ἔχων στρεβλά, δηλ. ἀπατηλὰ χείλη, Νικήτ. Χρον. 16. 3.

στρεβλόω, μέλλ. **-ώσω**, Πλουτ. Φωκ. 35· ἀόρ. **ἐστρέβλωσα** Δείναρχ. 98. 14. Συστρέφω ἢ ἐκτείνω ἰσχυρῶς, τὰ ὅπλα ὄνοισι ξυλίνοισι, ἕλκοντες τὰ καλώδια διὰ ξυλίνων ὄνων ἢ κυλίνδρων μετὰ μοχλῶν (πρβλ. **στρέβλη**), Ἡρόδ. 7. 36· ἐκτείνω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦν τὰς χορδὰς Πλάτ. Πολ. 531B. **ΙΙ.** συστρέφω ἢ βιαίως τινάσσω ἐξηρθρωμένον μέλος ὅπως ἐπαναφέρω αὐτὸ εἰς τὴν θέσιν του, στρ. τὸν πόδα Ἡρόδ. 3. 129· ὡσαύτως ἐπὶ παλαιστῶν, Ἰακώβ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. σελ. 435.— Μέσ., ἐς τοὐπίσω τὰς χεῖρας στρ. Ἀλκίφρ. 3. 43·— Παθ., στρεβλοῦσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπω διαστρόφως, εἶμαι παραβλώψ, «ἀλλοίθωρος», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Ἀφρ. **2)** ἐκτείνω τὸ σῶμα ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἢ τοῦ βασανιστηρίου, τεντώνω, ἐξαρθρῶ, στρεβλώνω, βασανίζω· ἐγίνετο δὲ τοῦτο εἰς τοὺς δούλους ὅπως ἐξαναγκάσωσιν αὐτοὺς εἰς μαρτυρίαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 620, Βάτρ. 620, Ἀντιφῶν 133. 17· στρεβλοῦν .. τοῦτον ὡς κατάσκοπον Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 17.— Παθητ., στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τροχοῦ Ἀριστ. Λυσ. 846, Πλ. 875· στρεβλωθεὶς ἀπέθανε Λυσίας 134. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 2.— Ὁ Πλάτων ὡσαύτως ἔχει τὸν μέσον μέλλ. **στρεβλώσομαι** ἐπὶ παθ. σημασίας, Πολ. 361E. **3)** μεταφορ., διαστρέφω, μεταστρέφω, μεταβάλλω τοὺς λόγους, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 16.— Παθητ., Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΒ', 27).

στρέβλωσις, **εως**, ἡ, βάσανος, βασανισμός, «στραγγούλισμα», Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 5, Πλούτ. 2. 1070B· — ὡσαύτως **στρέβλωμα**, τό, Γρηγ. Ναζ.

στρεβλωτήριος, **α**, **ον**, βασανίζων, βασανιστικός, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λύγος**· — **στρεβλωτήριον**, τό, βασανιστήριον, στρέβλη, Ἰωσήπ. Μακκ. 8.

στρεβλωτής, **οῦ**, ὁ, = **στρεβλωτήριον**, Γλωσσ.

στρέμμα, τό, τὸ συνεστραμμένον· κλωστή, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ ΙϚ', 9)· — συνεστραμμένος ἄρτος ἢ πλακοῦς, = **στρεπτὸς** 3, Ἡσύχ. **2)** στροφή, καμπή, ἑλιγμός, παραφρ. Διον. Π. σ. 395 Bern. **ΙΙ.** διεστραμμένον, ἐξηρθρωμένον μέλος, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 748· ῥῆγμα ἢ στρέμμα Δημ. 24. 6., 156. 1.

στρέπταιγλος, **α**, **ον**, (αἴγλη) ὁ περιδινῶν, περιστρέφων τὴν λάμψιν, Νεφελᾶν στρεπταίγλαν (ἢ -ᾶν) .. ὁρμὰν Ἀριστοφ. Νεφ. 335· κατὰ μίμησιν διθυραμβικῆς ποιήσεως, ἴδε Σχόλ., Σουΐδ.· — ὁ Bentl. ἀναγινώσκει στραπταίγλαν, ἀπαστράπτουσαν φῶς, πρβλ. στράπτων αἴγλην Ὀρφ. Ὕμν. 18. 2.

στρεπτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ στρέψῃ, Θεόδ. Πρόδρ. σελ. 390.

στρεπτήρ, **-ῆρος**, **ὁ**, (στρέφω) = **στροφεύς**, Ἀνθολ. Π. 5. 294.

στρεπτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς στροφήν· τὸ στρεπτικόν, ὡς μέρος τῆς ὑφαντικῆς, Πλάτ. Πολιτ. 281D, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 209.

στρεπτίνδα, Ἐπίρρ. (στρέφω) παιδιά, καθ' ἣν νόμισμα, ὄστρακον ἤ τι τοιοῦτον ἐτίθετο κατὰ γῆς καὶ ἐπλήττετο δι' ἑτέρου ὅπως ἀναστραφῇ, Πολυδ. Θ', 110, 117.

στρεπτόλῡτον, τό, (λύω) γραμματικὸν σχῆμα καθ' ὃ αἱ προτάσεις εἶναι διαπεπλεγμέναι, Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. σ. 105.

στρεπτός, **ή**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **στρέφω**, εὐκόλως στρεφόμενος, εὔκαμπτος· **στρεπτὸς** χιτὼν ἦτο (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ.) θώραξ ἁλυσιδωτός, Λατ. lorica annulata, ἄλλως λεγόμενος ῥητῶς ἁλυσιδωτὸς χιτών, Ἰλ. Ε. 113, Φ. 31· στρεπταὶ λύγοι, εὔκαμπτοι πρὸς συστροφὴν κλάδοι λυγαριᾶς, Εὐρ. Κύκλ. 225· στρ. κάλωες, κεκλωσμένοι, Ὀρφ. Ἀργ. 626· ἀρπεδόνη Ἀνθ. Π. 6. 160· ξύλον στρ. καὶ ἑλιττόμενον, συνεστραμμένον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 2· στρ. κεκρύφαλοι, ἔχοντες συστροφὰς καὶ ἑλιγμοὺς στεφανοειδεῖς, Ἀνθ. Π. 6. 219· θύσανοι αὐτόθι 225· ῥυτίδες αὐτόθι 5. 204. **2)** **στρεπτός**, ὁ, (παρὰ Διοδ. 5. 45, στρ. κύκλος), περιλαίμιον, κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, περιδέραιον ἐκ συνεστραμμένου μετάλλου ἢ ἐξ ἁλύσεως, Λατ. torques, μάλιστα μεταξὺ βαρβαρικῶν ἐθνῶν, χρύσεος στρ. περιαυχένιος Ἡρόδ. 3. 20., 9. 80, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 553C, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, κτλ.· — ὡσαύτως, **στρεπτόν**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 27., 151. 38· πληθ., Πλουτ. Ἀρτοξ. 13. **3)** εἶδος πέμματος συνεστραμμένου ἢ κολλικίου, Δημ. 314. 1, πρβλ. Ἱππόλ. παρ' Ἀθην. 130D, Πολυδ. Ϛ', 77. **ΙΙ.** μεταφορ., στρέφομαι, κάμπτομαι, μεταβάλλομαι, στρεπτοὶ καὶ θεοὶ αὐτοί, καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ δύνανται νὰ καμφθῶσι (διὰ τῆς προσευχῆς), Ἰλ. Ι. 497· στρ. φρένες Ο. 203· ὡσαύτως, στρ. γλῶσσα, εὔστροφος, Υ. 248. **ΙΙΙ.** κεκαμμένος, κυρτός, στρ. σίδηρος, ἐπὶ σκαπάνης, «τσάπας», Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 946· κορώνη, ἐπὶ τόξου, Θεόκρ. 25. 212· ἄγκιστρα Ἀνθ. Π. 6. 27.

στρεπτο-φόρος, **ον**, (**στρεπτός**, Ι. 2) ὁ φορῶν περιδέραιον, Λατ. torquatus, Ἡρόδ. 8. 113.

στρευγεδών, **-όνος**, ἡ, θλῖψις, πάθημα, στενοχωρία, Νικ. Ἀλεξιφ. 313.

στρεύγομαι, Παθ., ἐκθλίβομαι, ἐκπιέζομαι κατὰ σταγόνας· — Ὁμηρικὸν ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον μεταφορ., στραγγίζομαι, ἐξαντλοῦμαι, χάνω τὴν δύναμίν μου, καταπονοῦμαι, δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι Ἰλ. Ο. 512· δηθὰ στ. αἰὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ Ὀδ. Μ. 351· στρ. καμάτοισι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 384· νόσῳ Καλλ. εἰς Δήμ. 68·— ἀπολ., θλίβομαι, πάσχω, ἀλγῶ, Νικ. Ἀλεξιφ. 291, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 621, 1058, Ἡσύχ.— Πρβλ. **στραγγεύομαι**.

στρέφανον· «ἀξίνη καὶ πέλεκυς» Ἡσύχ.

στρεφε-δῑνέω, περιστρέφω τι, περιδινῶ. — Παθ., περιστρέφω ὁλόγυρα, ὄσσε οἱ στρεφεδίνηθεν (ἀντὶ -νήθησαν), περιεστρέφοντο ὁλόγυρα, ἐπὶ ἀνθρώπου ζαλισθέντος ἐκ κτυπήματος ἐπὶ τοῦ αὐχένος, Ἰλ. Π. 792. **ΙΙ.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., περιδινῶ, στριφογυρίζω, κλώθω, Κόϊντ. Σμ. 13. 6. — Πρβλ. **στροφοδινέομαι**.

στρεφοδικοπανουργία, ἡ, «συντέθειται ἡ λέξις παρὰ τὸ στρεβλὸν ἦθος καὶ συκοφαντικόν. Ἀριστοφ. Ὄρνισι πικρὰν τάχ' ὄψει στρεφοδικοπανουργίαν» Σουΐδ., ἴδε **στρεψοδικέω**.

στρέφος, **εος**, τό, = στρέμμα, «δέρμα, βύρσα. Δωριεῖς» Ἡσύχ.

στρέφος, τό, = **στέρφος**, καὶ **στρεφόω**, = **στερφόω**, Ἡσύχ.

στρέφω, Ἰλ., Ἀττ.· Ἐπικ. παρατ. **στρέψασκον** Ἰλ. Σ. 546· — μέλλ. **στρέψω** Ἀττ.· — ἀόρ. α' ἔστρεψα, Ἐπικ. **στρέψα**· — πρκμ. ἔστροφα (ἀν-) Θεόγνητ. ἐν «Φάσματι» 1. 8, (ἐπ-) Πολύβ. 5. 110, 6, (μετ-) Ἀριστείδ. — Μέσ., Ὅμ., Ἀττ.· μέλλ. **στρέψομαι** αὐτόθι· ἀόρ. **ἐστρεψάμην** Σοφ. Ο. Κ. 1416, (κατα-) Θουκ.· — παθ. πρκμ. **ἔστραμμαι** (ἐν μέσῃ σημασίᾳ), ἴδε **καταστρέφω**. — Παθητ., μέλλ. **στραφήσομαι** (ἀνα-) Ἰσοκρ. 95Α, (δια-) Ἀριστοφ. Ἱππ. 175, Ὄρν. 177, (μετα-) Πλάτ. Πολ. 518D, (συσ-) Ἱππ. 242. 33· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **ἀποστρέψομαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 36· — ἀόρ. α' **ἐστρέφθην** συχν. παρ' Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον κατὰ μετοχ.)· Ἰων. καὶ Δωρ. **ἐστράφθην** Σώφρων 81, Θεόκρ. 7. 132, καὶ Ἡρόδ. 1. 130 ἐν συνθέσει, (ἀλλὰ **στραφῆναι** ὁ αὐτ. 3. 129)· — ἀόρ. β' **ἐστράφην** [ᾰ] Σόλων 36. 6, ἀείποτε παρὰ τοῖς Τραγικ. καὶ σχεδὸν ἀείποτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καθόλου, ἀλλὰ πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1128, Πλάτ. Πολιτ. 273Ε. (Ἐκ τῆς √ΣΤΡΕΦ παράγονται ὡσαύτως τὰ **στροφ-ή, στρόφ-ιγξ, στροφ-άλιγξ**, κτλ.· γίνεται ΣΤΡΕΒ ἐν τοῖς **στρεβ-λός, στρέβ-λη, στρόβ-ος, στρόβ-ῑλος, στράβ-ων**. καὶ λαμβάνει μ πρὸ τοῦ β ἐν τοῖς **στρόμβ-ος, στρομβ-έω**. — Εἰ καὶ μεγάλη ἡ πρὸς τὸ **τρέπω** ὁμοιότης, ἡ σύγκρισις τῶν παραγώγων τοῦ **στρέφω** (**στρεβλός, στρόβος**, κτλ.) πρὸς τὰ τοῦ **τρέπω** (μάλιστρα Λατιν. torqueo) δεικνύει ὅτι αἱ ῥίζαι εἶναι διάφοροι). Στρέφω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἢ κατὰ μέρος, ἄψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν Ὀδ. Δ. 520· ἵππους στρ., στρέφω τοὺς ἵππους, Ἰλ. Θ. 168, Ὀδ. Ο. 205, κτλ.· (ἀντὶ Ἰλ. Σ. 544, 546, ἴδε κατωτ. Δ)· οὕτω, στρ. πηδάλιον Πινδ. Ἀποσπ. 15· τὸν οἴακα Ἀναξανδρ. ἐν «Ἀγχ.» 1. 5, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 3. 4· σάκος Συφ. Αἴ. 575· ἐπὶ προσώπων, ἡλίου πρὸς ἀντολὰς στρέψασα σαυτὸν Αἰσχύλ. Πρ. 707· πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε Εὐρ. Φοίν. 457, πρβλ. Ἑκ. 344· πάλιν στρέψεις κάρα ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1152· ὄμμα πανταχῇ στρέφων ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 68· στρ. ἀνταυγεῖς κόρας Ἀριστοφ. Θεσμ. 902· ἑαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγματα ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1455· πόλιν πρὸς κέρδος ἴδιον Εὐρ. Ἱκέτ. 413· στρατὸν πρὸς ἀλκὴν Ἀνδρ. 1149· διατάττω στρατιώτας νὰ κάμωσι στροφήν, Ξεν. Λακ. 11, 9· ἴδε κατωτ. **Δ**. **2)** κάμνω τι νὰ στραφῇ περὶ τὸν ἄξονά του, κεραμικὴν γαῖαν στρ., δηλ. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, Σαννυρ. ἐν «Γέλωτι» 4· τὸν κόσμον μήτε αὐτὸν στρέφειν ἑαυτόν, μήτε .. ὑπὸ θεοῦ στρέφεσθαι διττὰς περιαγωγὰς Πλάτ. Πολιτικ. 269Ε, πρβλ. Πολ. 617Α, Ἐπιν. 977Β. **II.** πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρ., στρέφω ἄνω κάτω, ἀνακατώνω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 651· οὕτω, κάτω στρ. Σοφ. Ἀντ. 717, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 733· στρ. λόγους ἄνω καὶ κάτω Πλάτ. Γοργ. 511Α, πρβλ. Εὐθύδ. 276D· ἄνω κάτω στρ. Δημ. 544. 2· οὕτω, δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται Εὐρ. Μήδ. 411· καὶ μόνον στρέφειν, ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1166, Ἀποσπ. 548· γῆν στρ., ἀνοίγω, ἀνασκάπτω διὰ τῆς σκαπάνης ἢ τοῦ ἀρότρου, Ξεν. Οἰκ. 16. 25· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., πάσας στρ. στροφάς, δοκιμάζω πᾶν εἶδος στροφῆς, Πλάτ. Τίμ. 43D· — στρ. πανταχῇ τὰ γράμματα, μεταβάλλω καὶ τροποποιῶ, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 414C· μετ' ἀπαρ., μετατρέπω τι οὕτως ὥστε .., εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν στρέψουσι φᾶμαι Εὐρ. Μήδ. 416. **III.** συστρέφω, κλώθω σχοινίον, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 15· στρ. τὸν σφυρόν, ἐξαρθρῶ, στρεβλώνω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 15, 4· (οὕτω, στραφῆναι τὸν πόδα Ἡρόδ. 3. 129, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 789Ε). **2)** μεταφορ., ἐπὶ πόνου στρεβλώσεως ἢ συστροφῆς, συστρέφω, βασανίζω, κακὸν στρέφει με περὶ τὴν γαστέρα Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμφάλῃ» 2, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1131, Ἀποσπ. 80, Αἰλ. π. Ζ. 2. 44· ἴδε ἐν λέξ. **στρόφος** II, **στροφέω**· οὕτω, στρ. τὴν ψυχήν, βασανίζω, ἐξεγείρω, ἐκφοβῶ, πτοῶ, Πλάτ. Πολ. 330D. **3)** ἐπὶ διαφθορῶν ἐν τῇ μουσικῇ, ἴδε **κάμπτω** III. **IV.** συστρέφω, περιστρέφω, κλώθω, πλέκω, σπάρτα ἐστραμμένα Ξεν. Ἀνάβ. 4. 7, 15, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 411· κλώθω, νήθω, ὑπὸ μακρῷ λίνῳ στρεφομένη Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 7· μεταφορ., στρ. μεγάλας περιόδους Πλούτ. 2. 235Ε. **V.** ὡς τεχνικὸς ὅρος, ἐπὶ παλαιστῶν, συστρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνατρέπω τὸν ἀντίπαλον, Πολυδ. Γ', 155, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 264· — μεταφορ., ἔριδα στρέφειν Πινδ. Ν. 4. 151. **VI.** μεταφορ., ἀναστρέφω τι κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, σκέπτομαι, Λατιν. consilium animo volvere, ἀπολ., τί στρέφω τάδε; Εὐρ. Ἑκ. 750· πρὸς ἀλλήλους Λουκ. Ἀλέξ. 8· βουλὴν ἐν ἑαυτῷ Αἰλ. π. Ζ. 10. 48· τὸ πρᾶγμα πανταχῇ στρέφων ἀγαγεῖν εἴς τινα Δημ. 552. 13. **VII.** στρέφω μακρὰν τῆς πρεπούσης φορᾶς, μεταστρέφω, ἰδιοποιοῦμαι ξένα χρήματα, Λυσ. 905. 4.

Β. Παθ. καὶ μέσ., συστρέφομαι ἢ περιστρέφομαι, στρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἰλ. Ε. 40, 475, κτλ.· ἔν τε κύνεσσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται Μ. 43· ἔνθα καὶ ἔνθα στρέφεσθαι, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνησύχως ἀναστρεφομένου ἐν τῇ κλίνῃ, Ω. 5· τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; Ἀριστοφ. Νεφ. 36, πρβλ. Ἄμφ. ἐν «Ἰαλέμῳ» 1. **2)** στρέφομαι πρός τι πρᾶγμα ἢ ἀπό τινος πράγματος, ὡς δηλοῦσι τὰ συμφραζόμενα, ἔμελλεν στρέψεσθ' ἐκ χώρης Ἰλ. Ζ. 516· στρέφω ὀπίσω, Ο. 645· ἐπιστρέφω, Σοφ. Ο. Κ. 1648, Ἀντ. 315, κτλ.· στραφέντες ἔφευγον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 63, πρβλ. Ἀν. 3. 5, 1, κτλ.· ποῖ στρέφει; ποῦ φεύγεις; Ἀριστοφ. Θεσμ. 230, 610. **3)** ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, περιστρέφομαι ἐν κύκλῳ, Ὀδ. Ε. 274, Πλάτ. Τίμ. 40Β· ἐπὶ τῆς ἀτράκτου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 617Α· ἐπὶ ἄρθρου ἢ ἁρμοῦ, ἐν ἄρθροις στρ. κοτυληδὼν Ἀριστοφ. Σφ. 1495. **II.** περιστρέφομαι, συστρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ παλαιστοῦ πειρωμένου νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἀντίπαλον· καὶ οὕτως ἐν συζητήσει, περιστρέφομαι καὶ ἐκκλίνω, τί ταῦτα στρέφει; ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 385· τί δῆτα ἔχων στρέφει; Πλάτ. Φαῖδρ. 236Ε, κτλ.· πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, κατὰ πάντα τρόπον, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 405C, ἴδε ἀνωτ. II. 1, Εὐθύδ. 302C, **στροφή** I. 2. **2)** μεταστρέφομαι καὶ μεταβάλλομαι, κἂν σοῦ στραφείη θυμὸς Σοφ. Τρ. 1134· στρεφόμενα λέγων, λέγων λόγους ἔχοντας δύο σημασίας, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 15· μετὰ γενικ. τῆς αἰτίας, τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην, δὲν ἤθελον στραφῇ δι' οἱονδήποτε θόρυβον ἰδικόν σου (ὅσον καὶ ἂν ἤθελες θορυβήσῃ), ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1117· πρβλ. **ἐπιστρέφω** I. 3. **III.** προσκολλῶμαι, προσάπτομαι, νωλεμέως στρεφθεὶς Ὀδ. Ι. 435, Π. 362· — ἀκολούθως ἁπλῶς ὡς τὸ Λατιν. versari, εἶμαι ἀείποτε ἐνησχολημένος, ἔν τινι Πλάτ. Θεαίτ. 194Β, πρβλ. 181C· περί τι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 20. **2)** καθόλου, περιφέρομαι, ἀνειμένη στρέφει Σοφ. Ἠλ. 516· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἄφθονος, ἐπιπολάζω, ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά Σόλων 15. 23. **3)** **ἐστραμμένος**, η, ον, ἐπὶ τόπων, ἐστρ. ἐπὶ τόπον, κείμενος πρός .., Πολύβ. 2. 15, 8. κτλ.

Γ. ἐν κυρίως μέσῃ σημασ., περιφέρω μετ' ἐμαυτοῦ, λαμβάνω ὀπίσω, Σοφ. Ο. Κ. 1416.

Δ. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς τὸ παθητ., περιστρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἰλ. Σ. 544, 546, — ἔνθα ὅμως ἠδυνάμεθα νὰ νοήσωμεν τὴν αἰτ. **ζεύγεα** ἐκ τοῦ στίχ. 543, ὡς δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν τὸ ὄϊς ἐν Ὀδ. Κ. 528, καὶ ἵππους ἐν Ξεν. Ἱππ. 7, 18· ἐπὶ στρατιωτῶν, κάμνω κλίσιν, στροφὴν ἢ μεταβολήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 3, 26, καὶ 32· στρέψαντες ἀπεχώρουν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 2, 3· ὁ στρέφων κύκλος ἡλίου Σοφ. Ἀποσπ. 771, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1154· στρέψαι δεῦρ', ἐπὶ τοῦ κωμικοῦ χοροῦ, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Παιδαρίῳ» 1.

στρέφωσις, εως, ἡ, (στρεφόω) = **στέρφωσις**, «κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη» Ἡσύχ.

στρεψαῖος, ὁ, ἴδε **στροφαῖος**.

στρέψασκον, ἴδε **στρέφω**.

στρεψ-αύχην, -ενος, ὁ, ἡ, ὁ στρέφων, περιστρέφων τὸν αὐχένα, ἴδε ἐν λέξ. **κώθων**.

στρεψίκερως, -ωτος, ὁ, ἡ, Ἀφρικανὴ δορκὰς μετὰ συνεστραμμένων κεράτων, Πλιν. Ν. Η. 11. 45.

στρεψί-μαλλος, ον, ὁ ἔχων συνεστραμμένα ἢ περιπεπλεγμένα ἔρια, στρ. τὴν τέχνην, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου ἐν ἀναφορᾷ, ὡς λέγουσι, πρὸς τὰς περιπλόκους αὐτοῦ φράσεις, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 542, πρβλ. Εὐστ. 1638. 17, Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ., ἀλλ' ὁ Δινδ. διορθοῖ **στρεψίμελος**, ὡς ἔχει ὁ Σχολ. ἐν Νεφ. 787.

στρέψις, εως, ἡ, στροφή, περιστροφή, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 21· μεταβολή, μετατροπή, Βυζ. **2)** μεταφορ., ἀπάτη, Ἡσύχ.

στρεψο-δῐκέω, διαστρέφω, μεταβάλλω, τροποποιῶ τὸ ὀρθόν, Ἀριστοφ. Νεφ. 435· καὶ **στρεψο-δῐκο-πᾰνουργία**, ἡ, πανουργία ἐν τῇ διαστροφῇ τοῦ δικαίου, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1468, ἴδε **στρεφοδικοπανουργία**.

στρῆνα, ἡ, = Λατ. strana, Ἀθήν. 97D· πρβλ. **ἐπινομὶς** II.

στρηνής, ές, ἰσχυρός, δυνατός, ὀξὺς καὶ δυσάρεστος, ἐπὶ ἤχων, συνώνυμ. τῷ **τραχύς**, **ὀξύς**· ὅθεν οὐδ. ὡς ἐπίρρ., στρηνὲς βρέμει ἀκτὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 323· στρηνὲς φωνεῦσα θάλασσα Ἀνθ. Π. 7. 287· στρηνὲς φθέγγεσθαι, ἐπὶ τῆς ὀξείας καὶ διαπεραστικῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, ὁ αὐτ. 6. 350· πρβλ. **στρηνός**, **στρηνύζω**. (Ἴσως σχετίζεται πρὸς τὴν √ΣΤΕΡ, **στερ-εός**, Λατ. strenuus).

στρηνιάω, μέλλ. **-άσω**, (στρηνής) ἀσωτεύω, ἀκολασταίνω, λέξις τῶν ποιητῶν τῆς νέας κωμῳδίας ἀντὶ τοῦ **τρυφάω**, Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 1 (ἔνθα ἴδε Meineke), Σώφιλ. ἐν «Φυλ.» 1. 3, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 48, ὡσαύτως ἐν τῇ Καιν. Διαθ., Ἀποκάλ. ιη', 7 καὶ 9, πρβλ. Φρύνιχ. 381. **II.** ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, τινι Λυκόφρ. παρ' Ἀθήν. 420Β· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. ἔνθ' ἀνωτ. — Καθ' Ἡσύχ.: «στρηνιῶντες· πεπλεγμένοι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διὰ πλοῦτον ὑβρίζειν, καὶ βαρέως φέρειν».

στρῆνος, ὁ, Λυκόφρ. 438, καὶ Ἐπιφάν.· ἀλλ' ἐν Ἀνθ. Π. 7. 686, Ἑβδ., καὶ Καιν. Διαθ., εος, τό, (στρηνής)· — ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, ὡς τὸ **ὕβρις**, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΘ', 28), Ἀποκ. ιη', 3, Σουΐδ., κλπ. **II.** μετὰ γεν., θερμὴ ἐπιθυμία, πόθος, μόρου Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.

στρηνός, ή, όν, = **στρηνής,** Νικόστρ. ἐν Meineke εἰς Κωμ. Αποσπ. 5. σ. 84, Θεόδ. Στουδ., Ἡσύχ.

στρενό-φωνος, ον, ὁ ἔχων τραχεῖαν ἢ ὀξεῖαν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. 5.

στρηνύζω, (στρηνής) ἠχῶ ὡς σάλπιγξ, φωνάζω τραχέως καὶ ἠχηρῶς, ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων, Ἰόβας παρὰ Πολυδ. Ε', 88 (μετὰ διαφόρ. γραφ. **στρυνύζω**).

στρῐβῐλῖκίγξ, κωμικὴ λέξις, οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ, οὐδ' ἐλάχιστον μέρος, οὐδὲ γρῦ, οὐδόλως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1035· ὁ Σχολ. ἐν τόπῳ μνημονεύει καὶ **στρίβος,** ἀσθενής, λεπτὴ φωνή· παραβάλλων καὶ τὸ **λίκιγξ,** φωνὴ πτηνοῦ.

στριγγίζω, κραυγάζω, «ξεφωνῶ», Βυζ.

στρίγλος, ὁ, μάγος, γόης, καὶ **στρίγλα,** ἡ, μάγισσα· ἴδε Δουκάγγ. — Καθ' Ἡσύχ.: «στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος: νυκτίφοιτον. καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα. οἱ δὲ νυκτοκόρακα».

στριγχός· «τειχίον. στρικτόριον. στεφάνη δώματος» Ἡσύχ.

στρικτόν· «οὕτω καλεῖται παρὰ Ρωμαίοις τὸ ἐστενωμένον καὶ ἀπλατὲς ἐπὶ παντὸς εἴδους, κυρίως δὲ ἐπὶ ὑποδήματος» Σουίδ.

στρίξ, ἡ, γεν. **στριγός,** νυκτερινόν τι πτηνὸν καλούμενον οὕτως ἐκ τῆς ὀξείας αὐτοῦ κραυγῆς, Λατ. strix, Ἀντών. Λιβερ. 21, Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 41, 132 (ἔνθα μνημονεύεται καὶ τύπος **στλίξ**).— Πρβλ. **σῦριγξ** II. 8.

στριφνός, ή, όν, (ἴδε **στιβαρός**)· — σταθερός, τραχύς, στερεός, σφιγκτός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλούτ. 2. 642Ε· ὀστέα στριφνότατα Ἱππ. 249. 42.

στρίφνος, ὁ, σὰρξ τραχεῖα, ἰνώδης καὶ τενοντώδης, Ἑβδ. (Ἰὼβ Κ', 18).—Κατὰ Σουίδ. «τὸ νευρῶδες κρέας τῶν βοῶν. ἔστι δὲ καὶ βοτάνη ἄβρωτος».

στροβάζων· «συνεχῶς στρεφόμενος» Ἡσύχ.

στροβάνῖκος, ον, παρ' Ἡσυχ. «ἡ τῷ στροβεῖν νικῶσα».

στροβανίσκος, ὁ, τρίπους, Ἡσύχ.

στροβελός· «σοβαρός, τρυφερός», καὶ «σκολιός, καμπύλος» Ἡσύχ.

στροβεύς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον τῶν κναφέων χρήσιμον εἰς ἀναστροφὴν ἢ ἀνακύκησιν, «μέγγενες», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.

στροβέω· μέλλ. **στροβήσω** Λυκόφρ. 756·— ἀόρ. **ἐστρόβησα** Πλουτ. Νουμ. 13·— Παθ. καὶ μέσ., ἴδε κατωτ.· πρκμ. **ἐστρόβημαι** Λυκόφρ. 172· (**στρόβος,** πρβλ. **στρόμβος**). Συστρέφω, περιστρέφω, περιδινῶ, πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει Ἀριστοφ. Νεφ. 700· στρόβει (ἐξυπακ. σεαυτὸν) ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 386, Σφ. 1528·— μεταφορ., με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1215· τίνες σε δόξαι .. στροβοῦσι; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1052· ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ, νόσος ἐστρόβησε τὴν Ῥώμην Πλουτ. Νουμ. 13.— Μέσ., μανίας ὑπὸ δεινῆς ὄμματα στροβήσεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 817.— Παθ., περιδινοῦμαι (πρβλ. **στρόβος**), οἵοισιν ἐν χειμῶσι στροβούμεθα Αἰσχύλ. Χο. 203· ἐνοχλοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν Πολύβ. 24. 8. 13· — τὸ ἀπαρ. **στροβοῦσθαι** (**-εῖσθαι**;) μνημονεύεται παρὰ Μοίρ. σ. 196.

στρόβησις, εως, ἡ, διαστροφή, σύγχυσις, διατάραξις, Ἐπιφάν. 1. 35.

στροβητός, ή, όν, γυμνστός, στρημμένος, Λουκ. Τραγ. 12.— Ἐπίρρ. **στροβητῶς,** «τεταραγμένως» Ἡσύχ.

στροβῖλέα, ἡ, = **στρόβιλος** I. 6, Γλωσσ.

στροβῖλέω, = **στροβιλίζω,** ἀμφίβ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 396 κἑξ.

στροβῖλεών, -ῶνος, ὁ, (**στρόβιλος** I. 6), Λατ. pinetum, Γλωσσ.

στροβίλη [ῑ], ἡ, μοτὸς ἐκ λίνου περιεστραμμένος εἰς σχῆμα ᾠοειδὲς ὡς κῶνος πίτυος, ὡς φυτῆλι, Ἱππ. 884D κἑξ.· πρβλ. Foës. Oecon.

στροβῖλίζω, περιστρέφω, στρέφω ὀλόγυρα, στρηφογυρίζω, αὐχένα Ἀνθ. II. 6. 94.

στροβίλινος [ῑ], **η, ον,** ὁ ἐκ κώνου πίτυος, ῥητίνη Διοσκ. 1. 92.

στροβίλιον [ῑ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στρόβιλος,** μικρὸς κῶνος πίτυος, Διοσκ. π. Εὐποριστ. 2. 108. **2)** κωνοειδὲς ἐνώτιον, Πολυδ. Ε', 97.

στροβῖλίτης, παρεσκευασμένος διὰ κώνων πίτυος, οἶνος Διοσκ. 5. 44.

στροβῖλο-βλέφᾰρος, ον, = **ἑλικοβλέφαρος,** Ὀρφ. Λιθ. 666· ὁ Tyrwhitt, χάριν τοῦ μέτρου, **στροβελοβλέφαρος,** ἀλλ' ἴδε **στρόβιλος** ἐν τέλ.

στροβῖλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς στρόβιλον, κωνικός, σχῆμα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 9· ὕφος Στράβ. 795.— Ἐπίρρ. **-ῶς,** Ῥοῦφ. Ἐφέσ. σ. 189 ἐκδ. Ruelle.

στρόβιλος, ὁ, (στρόβος, στρέφω)·— πρᾶγμα συνεστραμμένον (πρβλ. **στροβιλός**), ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ ἀκανθοχοίρου, στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας Ἴων παρ' Ἀθην. 91Ε· ὀστράκου στρ., ἐπὶ ὀστράκου ἢ φλοιοῦ ᾠοῦ, Λυκόφρ. 506, πρβλ. 89. **II.** ὡς ὄνομα πολλῶν συστρεφομένων ἢ περιδινουμένων πραγμάτων: **1)** εἶδος θαλασσίου κοχλίου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 864. **2)** ῥόμβος, «σβοῦρα», Πλάτ. Πολ. 436D, Πλουτ. Λύσανδρ. 12. **3)** δίνη, ἀνεμοστρόβιλος περιδινούμενος πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 16, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 7· τρικυμίαι καὶ στρ. Λουκ. Τόξ. 19· πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 164, Πολυδ. Δ', 159. **4)** στροφὴ ἐν τῇ μουσικῇ (πρβλ. **καμπή** III), Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 14, Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 57. **5)** ὄρχησις συνισταμένη εἰς περιστροφὴν ταχεῖαν, «βάλς», Καρκίνου στρόβιλοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 864, πρβλ. Σφ. 1502, Ἀθήν. 630Α. **6)** = **κῶνος,** ὁ κῶνος τῆς πίτυος ἢ «κουκουνάρας», «κουκουνάρα», Λατιν. nux pinea, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 1· κόκκοι στροβίλου Συλλ. Ἐπιγρ. 5980. 12· πρβλ. Schneid. in Indic., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 397· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ δένδρου πίτυος, «κουκουνάρα», Πλούτ. 2. 684D, Διοσκ. 1. 86. [ῑ κανονικῶς, ὡς ἐν τῇ Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ῐ ἐπὶ τῆς σημασίας 6, Ἀνθ. II. 6, 232, πρβλ. **στροβῖλοβλέφαρος**].

στροβῖλός, ή, όν, ὁ περιδινούμενος, περιστρεφόμενος, Ἀνθ. II. 15. 25.

στροβῖλόω, περιστρέφω, περιδινῶ, ταχέως κινῶ, τὴν γλῶσσαν Πλούτ. 2. 235Ε.

στροβῖλώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **στροβιλοειδής,** Πλουτ. Σύλλ. 17.

στρόβος, ὁ, συστροφή, δίνη, περιστροφή· παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 657, αἱ λέξεις ποιμένος κακοῦ στρόβῳ ἀναφέρονται εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον ὅστις διεσκόρπισε τὰ πλοῖα ἀντὶ νὰ τὰ φυλάξῃ ἡνωμένα ὡς καλὸς ποιμὴν (πρβλ. **στροβόω** (Παθ.), **στρόμβος** 2)· ἀλλὰ πρβλ. Ἱκέτ. 767.

στρογγῠλαίνω, ποιῶ στρογγύλον ἢ σφαιρικόν, στρογγυλεύω, Πλούτ. 2. 894Α, ἐν τῷ παθητ.

στρογγῠλίζω, = **στρογγύλλω·** τὰ νοήματα Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 13.

στρογγύλισμα, τό, ἔκφρασις στρογγύλη, ἰσχυρά, Ῥήτορες (Walz) 8. 619.

στρογγῠλιστής, οῦ, ὁ, ὁ ποιῶν τι στρογγύλον, ἢ περιστρέφων τι, Mai Spicil. 2. 205.

στρογγύλλω, (**στρογγύλος,** πρβλ. **στωμύλλω, στωμύλος**), ποιῶ τι στρογγύλον, στρογγυλεύω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 8, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 96 (ἀμφότερα ἐν τῷ παθ.). **II.** περιστρέφω, κλώθω, χειρὶ στρ. κρόκην Ἀνθ. II. 7. 726.

στρόγγυλμα, τό, σφαιρικὸν τεμάχιον, κόκκος, Βυζ.

στρογγῠλό-γλῠφος, ον, γεγλυμμένος στρογγύλως, Ἥρων Αὐτόμ. 269Β.

στρογγῠλο-δίνητος [ῑ], **ον,** ἐστραμμένος εἰς σχῆμα στρογγύλον, ἐστρογγυλευμένος, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112Α.

στρογγῠλο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα στρογγύλον ἢ ὄψιν στρογγύλην, Πλούτ. 2. 1121C. — Ἐπίρρ. **-δῶς,** Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 107.

στρογγῠλό-καυλος, ον, ὁ ἔχων στρογγύλον καυλὸν (κοτσάνι), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 5.

στρογγῠλο-ναύτης, ου, ὁ, ἐμπορικοῦ πλοίου ναύτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 685.

στρογγῠλό-πλευρος, ον, ὁ ἔχων στρογγύλας πλευράς, ἐπὶ τῆς ἐγχέλεως, Στράττις ἐν «Φιλ.» 1.

στρογγυλό-πους δίφρος, ὁ ἔχων στρογγύλους πόδας, ἄξονας, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ancien gr. inscr. in the brit. Mus. XXXII. στ. 12-13, Michaelis Parthenon σ. 297.

στρογγῠλο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων στρογγύλον πρόσωπον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 4, Φυσιογν. 3, 5.

στρογγύλος [ῠ], **η, ον,** (στράγγω) στρογγύλος, κυκλοτερής, σφαιρικός, ἀντίθετον τῷ **πλατύς.** Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 171, Ἡρόδ. 2. 92, Ἀριστοφ. Νεφ. 676, 751, 1127, Πλάτ., κλπ.· ἄτομα στρογγυλώτατα Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 66· λίθοι στρ., «χαλίκια», Ξεν. Ἱππ. 4, 4· ξύλα στρ., τεμάχια ξύλων, κορμοὶ μὴ πελεκηθέντες, ἀντίθετον τῷ **σχιστὰ** καὶ **πελεκητά,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 6· ἐπὶ τῆς σφαιρας, στρ. τὴν ὄψιν Ἕρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 1· ἐπὶ κολοκύνθης, Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 25. **2)** κυκλοτερής, περιφερής, ἀντίθετ. τῷ **εὐθύς,** Πλάτ. Μένων 74D· στρ. καὶ προμήκη σχήματα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 73D· τὸ στρ. καὶ εὐθὺ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 75Α. **3)** ἐπὶ προσώπων, στρογγύλος, κυκλοτερῶς ἐσχηματισμένος, Ξέναρχ. ἐν «Πεντ.» 1, 8, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 189Ε· οὕτως ἐπὶ λεόντων, ἀντίθετον τῷ **μακρός,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 7· ἐπὶ κυνῶν, σκέλη Ξεν. Κυν. 4, 1. **4)** ἐπὶ πλοίων, στρ. ναῦς, στρ. πλοῖον, = **γαυλός, ὁλκάς,** ἐμπορικὸν πλοῖον, ὡς ἐκ τοῦ στρογγυλοειδοῦς αὐτοῦ σχήματος, χάριν πολλῆς χωρητικότητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μακρὸν καὶ στενὸν πολεμικὸν πλοῖον (μακρὰ ναῦς), Ἡρόδ. 1. 163, Θουκ. 2. 97, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 21· — οὕτως ἐπὶ ποτηρίων καὶ σκευῶν, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 12, Μένανδρ. ἐν «Ἀνατιθ.» 1· — ἐπὶ ἱστίου, πλήρες, «φουσκωμένον», Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 86. **II.** μεταφορ., ἐπὶ λέξεων καὶ ἐκφράσεων, στρογγύλος, συμπαγής, συμπεπυκνωμένος, ἐπιμεμελημένος, τετορνευμένος, γλαφυρός, στρ. ῥήματα Ἀρι-

στοφ. 'Αχ. 686· στρ. ὀνόματα ἀποτετόρνευται Πλάτ. Φαῖδρ. 234Ε, πρβλ. Πλούτ. 2. 45Α· στρ. λέξις Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 7 ἐν τέλ.· αὐτοῦ τὸ στρ. τοῦ σώματος, τὸ ἀπεστρογγυλωμένον, τετορνευμένον ὕφος (τοῦ Εὐριπίδου), 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 397· συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, ἐκφράζεσθαι γλαφυρῶς καὶ ἐπιμελῶς, Διον. 'Αλ. π. 'Ισοκρ. 11· οὕτω παρὰ Κικέρ., apte et rotunde, de Fin. 4. 3· verba ἢ oratio pressa, de Or. 2. 23, Brut. 55· προστιθεὶς τὸ διότι στρογγυλώτατα, ὡς οἷόν τε γλαφυρώτατα, 'Αριστ. Ρητορ. 2. 21, 7· οὕτω Γερμ. gedrungen. **2)** στρογγύλως βιοῦν, δηλ. ζῆν ἁπλῶς καὶ λιτῶς, Πλούτ. 2. 157Β. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 109.

στρογγυλό-στεγος, ον, ὁ ἔχων στέγην στρογγύλην ἢ θολοειδῆ, Βυζ.

στρογγῠλότης, ητος, ἡ, τὸ στρογγύλον, τὸ περιφερές, Πλάτ. Μένων 73Ε, 74Β, 'Αριστ., κλπ.

στρογγυλο-τομία, ἡ, ὄνομα ἐγχειρήσεως ἐν ἀποστήμασι, Cas. Felix de med. XVIII, ἔκδ. Val. Rose.

στρογγύλ-οψις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων στρογγύλον πρόσωπον, Βυζαντ.

στρογγυλόω, κάμνω τι στρογγύλον, μόνον παρὰ Βυζ.· ἀλλά, **ΙΙ.** Παθ. **στρογγυλόομαι,** εἶμαι ἢ γίνομαι στρογγύλος, σφαιρικός, 'Αναξαγ. παρὰ Στοβ. παράρτ. σ. 6 Gaisf. **2)** φαίνομαι ὡς στρογγύλος, ἀντίθετ. τῷ εἶμαι ὄντως στρογγύλος, Πλούτ. 2. 1121Α.

στρογγύλωμα [ῠ], τό, σύμπλεγμα, κόμβος, δεσμός, «κατσάρωμα», τριχῶν Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΓ', 16).

στρογγύλωσις [ῠ], ἡ, τὸ στρογγυλοῦν, ποιεῖν τι στρογγύλον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827.

στρογγυλ-ώψ, -ῶπος, ὁ ἔχων στρογγύλους ὀφθαλμούς, συνώνυμ. τῷ **Κύκλωψ,** ἐν τοῖς Σχολ. Βεργιλ.

στροιβάω, στροιβός, ὁ, = **στροβέω, στρόβος,** Ἡσύχ.

στροίβηλος· «ἔπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ» Ἡσύχ.

στρομβεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στρόμβος** (4), θύμβρης Νικ. Θηρ. 629.

στρομβέω, = στροβέω, συστρέφω, Φώτ.

στρόμβη, ἡ, = **στρόμβος Ι,** Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 887.

στρομβηδόν, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς στρόμβον, «σβοῦραν», περιστροφικῶς, 'Ανθ. Πλαν. 300.

στρόμβιλον· «περιδεδινημένον» Ἡσύχ.

στρομβο-ειδής, ές, συνηρ. **-ώδης, ες,** ὅμοιος πρὸς στρόμβον (2)· τὰ στρομβώδη, σπειροειδὲς ὄστρακον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ζωΰφια, κοχλίαι καὶ τὰ τοιαῦτα, συχν. παρ' 'Αριστ., οἷον π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 2, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 2, κ. ἀλλ.· τὰ στρομβοειδῆ, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 18.

στρόμβος, ὁ, (στρέφω) ὡς τὰ **στρόβος. στρόβιλος,** σῶμα κυκλοτερὲς ἢ σπειροειδές, ὅθεν, **Ι.** στρόβιλος, «σβοῦρα», Λατ. turbo, Ἰλ. Ξ. 413· ὥσπερ στρ. στρέφεσθαι Λουκ. Ὄν. 42. **2) = στροφάλιγξ,** ἀνεμοστρόβιλος, Αἰσχύλ. Πρ. 1085. **3)** σπειροειδὲς ὄστρακον κοχλίου, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 1, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 16, κτλ.· ὄστρακον χρησιμεῦον ὡς σάλπιγξ, κόγχη, Λυκόφρ. 250, Πλούτ. 2. 713Β· — ὡσαύτως, κοχλίας, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 22, πρβλ. 4. 4, 35, Θεόκρ. 9. 25. **4) = στρόβιλος ΙΙ.** 6, Νικ. Θηρ. 884. **5)** ἄτρακτος, Λυκόφρ. 585.

στρομβόω, περιστρέφω, περιδινῶ, στρομβούσης αὐτὸν τῆς δίνης Φιλόστρ. 815.

στρομβώδης, ες, ἴδε **στρομβοειδής.**

στροπά· «ἀστραπή. Πάφιοι» Ἡσύχ.

στροτᾱγέω, στροτᾱγός, Αἰολ. ἀντὶ **στρατηγ-,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2189, -86, -91.

στροτιώτης (= στρατιώταις), δοτ. πτ. Ἐπιγρ. Θηβῶν, ἐν 'Αθηναίου τ. Γ', σ. 483.

στρουθάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στρουθὸς** (Ι), Εὔβουλ. ἐν 'Αδήλ. 14.

στρούθειον μῆλον, τό, εἶδος κυδωνίων, 'Ανθ. ΙΙ. 6. 252· καὶ οὕτως ἄνευ τοῦ μῆλον, Νικ. 'Αλεξιφ. 234, πρβλ. Διοσκ. 160· ὡσαύτως φέρεται **στρούθιον** (διάφ. γραφ. -ειον) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 5, πρβλ. Φιλήμ. ἐν «'Αγρ.» 1. **ΙΙ.** ἴδε **στρουθίον ΙΙ.**

στρουθίας, ου, ὁ, = στρουθός, Κωμικ. 'Ανώνυμ. 172, ἔνθα ἴδε Meineke.

στρουθίζω, λαλῶ ὡς στρουθός, ᾄδω, κελαδῶ, 'Αριστοφ. 'Αποσπάσμ. 717. **ΙΙ.** καθαρίζω διὰ τῆς βοτάνης τῆς καλουμένης **στρουθίον,** Διοσκ. 2. 84.

στρουθίον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **στρουθὸς** (ΙΙ), 'Αναξανδρ. ἐν «'Αντ.» 1, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 4., 9. 7, 10. **ΙΙ.** ὑποκορ. τοῦ **στρουθὸς** (ΙΙ), σμηκτρὶς βοτάνη, «σαπουνόχορτον», φυτὸν χρήσιμον εἰς κάθαρσιν ἐρίων, «τσουένι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3, κ. ἀλλ., Ἡσύχ.· στρουθίου ῥίζα Ἱππ. 571. 54· κλαδίσκος ἢ στέφανος ἐκ τοῦ φυτοῦ τουτου, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισι» 2 (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **στρουθὸς ΙΙΙ**), πρβλ. 'Αθήν. 679Β· φέρεται **στρούθειον,** (-εῖον διάφ. γρ.), 'Ορφ. 'Αργ. 963.

στρουθίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **στρουθὸς Ι,** Εὐστ. Πονημ. 312. 1, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Μανδρ.» 1, καὶ αὐτόθι Meineke·— ὡσαύτως **στρουθίσκος,** ὁ, Θεόδ. Πρόδρ.

στρουθίων, -ωνος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. Ναζ.

στρουθο-κάμηλος [ᾰ], ὁ, ὡσαύτως ἡ, τὸ γνωστὸν ζῷον κληθὲν οὕτως ἐκ τοῦ καμηλοειδοῦς λαιμοῦ του, Διόδ. 2. 50, Στράβ. 772, (πρβλ. 'Οππ. Κυν. 3, 483, μετὰ στρουθοῖο κάμηλον)· struthio-camelus παρὰ Πλιν. Ν. Η. 10. 1, 1. **ΙΙ. = στρουθίον ΙΙ,** Διοσκ. 2. 192.

στρουθο-κέφᾰλος, ον, ἔχων τὴν κεφαλὴν στρουθοῦ, Πλούτ. 2. 520C.

στρουθο-κόμος, ὁ, ὁ περιποιούμενος στρουθούς, Κ. Παντεχν. ἐν Annu. etc. VI. σ. 48.

στρουθοπιαστής, οῦ, ὁ, (πιάζω) ὁ πιάνων στρουθία, ὀρνιθοθήρας, Ἡσύχ.

στρουθό-πους, ουν, ὁ ἔχων πόδας στρουθίου ἢ στρουθοκαμήλου (ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν ἀμφότεραι αἱ ἑρμηνεῖαι, καθ' ὅσον ὁ μὲν Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. 876 ἑρμηνεύει αὐτὸ ὡς σημαῖνον τὸν ἔχοντα μεγάλους πόδας, ὁ δὲ Πλίν. (7. 2) τὸν ἔχοντα μικροὺς πόδας).

στρουθός, ὁ, καὶ ἡ, ὁ σπουργίτης, Fringilla domestica, Ἰλ. Β. 311 κἑξ. (ἔνθα εἶναι θηλ.), Ἡρόδ. 1. 159, 'Αριστοφ. Σφ. 207, Ὄρν. 578, κτλ.·— ἐν τῷ χωρίῳ, κατάμεμφά τε φάσματα στρουθῶν (Αἰσχύλ. 'Αγ. 145) ἡ γεν. στρουθῶν παρεισέφρησε πιθανῶς ἐπειδὴ ὁ 'Αντιγραφεὺς ἐνεθυμεῖτο τοὺς στρουθοὺς τοὺς ἀναφερομένους ἐν τῷ μνησθέντι χωρίῳ τῆς Ἰλ.· διότι ἡ λέξις καταστρέφει τὸ δακτυλικὸν μέτρον καὶ εἶναι τοσοῦτον ξένη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ χωρίου, ὥστε ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ τῶν ἀετῶν, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς στίχ. 136 κἑξ. **2)** ὁ μέγας στρουθ., τὸ μέγα πτηνόν, ἡ στρουθοκάμηλος, Struthio, Ξεν. 'Αν. 1. 5, 2· καλούμενος καὶ στρουθὸς κατάγαιος (ὁ στρουθὸς ὁ τρέχων, ὁ μὴ πετόμενος), Ἡρόδ. 4. 175, 192, Schneid. εἰς Ξεν. 'Αν. 1. 5, 2· ἢ **χερσαῖος.** Αἰλ. π. Ζ. 14. 13· ὁ στρ. ὁ Λιβυκὸς 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 14, 1., 4. 12, 34, κτλ.· ὁ ἐν Λιβύῃ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 15, 2· ὁ 'Αράβιος 'Αθήν. 145D· καὶ ἁπλῶς **στρουθὸς** (θηλ.), ὡς τὸ **στρουθοκάμηλος,** 'Αριστοφ. 'Αχ. 1106, Ὄρν. 875· ἀρσ., Λουκ. Διψ. 6·— ἡ λέξις κεῖται ὡσαύτως ἐπὶ τῶν μυθικῶν πτηνῶν τῆς Στυμφαλίδος λίμνης, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1082. 5. **3)** στρ. κατοικάς, «ὄρνιθα», «κόττα», Νικ. 'Αλεξιφ. 535, πρβλ. 60. **ΙΙ. στρουθός,** ἡ, βοτάνη τις, = **στρουθίον ΙΙ,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 5. **ΙΙΙ. στρουθός,** ὁ, λάγνος ἄνθρωπος, αἰσχρὸς (ὡς παρὰ τῷ Ἰουβεναλ. passer), Ἡσύχ.· πρβλ. **στρουθίον ΙΙ.** (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει Γοτθ. sparv-a, 'Αρχ. Γερμ. sparo (sparrow)· τὰ p καὶ t ἐναλλάσσονται, ὡς ἐν τοῖς **σπουδή,** studium· — ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τύπον στρους, ὃ ἴδε).

στρουθο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων στρουθούς, πτηνά, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 320 ἔκδ. Mil.

στρουθο-φάγος, ον, ὁ τρώγων πτηνά, μάλιστα στρουθοκαμήλους, διὰ πτηνῶν τρεφόμενος, Διόδ. 3. 28, Στράβ. 772.

στρουθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς στρουθόν, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. 877.

στρουθωτός, ή, όν, ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **στρουθόω,** ἐζωγραφημένος ἢ κεντημένος μὲ εἰκόνας πτηνῶν, Σώφρων παρ' 'Αθήν. 48C.

στροῦς· «ὁ στροῦθος, καὶ ὄσπριον» Ἡσύχ.

στροφάδην, Ἐπίρρ., περιστροφικῶς, Νικήτ. Χων. σ. 256. 22 ἔκδ. Β.

στροφαί· «ἀστραπαί» Ἡσύχ.

στροφαῖος, α, ον, (στροφεὺς ΙΙ) ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ ἱστάμενος ὡς θυρωρὸς κατὰ τοὺς στροφεῖς τῆς θύρας, 'Αριστοφ. Πλ. 1153, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς ἐτυμολογ. σημασίας, εὐκόλως στρεφόμενος, πανοῦργος, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ· ὡσαύτως στρεψαῖος, ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 174,— ὅπερ ἕτεροι θεωροῦσιν ὡς κύρ. ὄνομα.

στροφάλιγξ [ᾰ], **-ιγγος,** ἡ, (στρέφω, στροφαλίζω)· δίνη, περιστροφή, μετὰ στροφάλιγγι κονίης Ἰλ. Π. 775, Φ. 505, Ὀδ. Ω. 39· ἀελλάων 'Οππ. 'Αλ. 1. 446· καπνοῖο 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 140· ἐπὶ ὕδατος ἐντὸς ἀντλήματος, αὐτόθι Γ. 759·— μὲ ἀφορ., στρ. μάχης 'Ανθ. Π. 7. 226. **ΙΙ.** καμπή, Διον. Π. 162, 584· ὡσαύτως, ἡ τροχιὰ ἀστέρος, Ἄρατ. 443. **ΙΙΙ.** πρᾶγμα ἔχον στρογγύλον σχῆμα, π. χ. τυρός, Νικ. Θηρ. 697. **IV.** ὡς τὸ στρόφιγξ, πρᾶγμα, ἐφ' οὗ στρέφεταί τι, Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Κραμὴρ. ἐν 'Ανεκδ. Παρ. 4. 385, Ἡσύχ.

στροφαλίζω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **στρέφω,** ἠλάκατα στρ., στρέφω τὴν ἄτρακτον, κλώθω, νήθω, Ὀδ. Σ. 315· πρβλ. 'Ανθ. Π. 6. 218, Ἡσύχ.

στρόφᾰλος, ὁ, στρόβιλος, πρᾶγμα περιστρεφόμενον, στρ. Ἑκατικός, στρόβιλος ἢ τροχὸς ἐν χρήσει κατὰ τὰς γοητείας ἢ μαγείας, Σχόλ. εἰς Συνέσ. 361D. **ΙΙ.** κεκαμμένη λαβὴ ἢ «χεροῦλι» καταπέλτου, «ῥοδάνι», Νικήτ. Χρον. 88Β, κτλ.

στροφάς, -άδος, ὁ, ἡ, (στρέφω) ὁ περιστρεφόμενος ὁλόγυρα, περιδινούμενος, περιφερόμενος κυκλικῶς, ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν, ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι, ἡ κυκλικὴ τροχιὰ τῆς Ἄρκτου, Σοφ. Τρ. 131, (οὕτως, ἄρκτου στροφαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 379)· πρβλ. Διον. Π. 594·— ἄελλα στρ., ἀνεμοστρόβιλος, Ὀρφ. Ἀργ. 675· — ἐπὶ τῶν γεράνων ἐπανερχομένων, Ἄρατ. 1032· ἐπὶ ἰχθύων, στροφάδες περὶ πέτρην Νουμήν. παρ' Ἀθην. 319Β. **II.** **Στροφάδες** (ἐξυπακ. νῆσοι), αἱ, αἱ περιστρεφόμεναι, μικραί τινες νῆσοι οὐ μακρὰν τῆς Ζακύνθου, αἵτινες ἐνομίζοντό ποτε ἐπιπλέουσαι, πρβλ. Θουκ. 2 ἐν τέλ.· ἐν παλαιοτέροις χρόνοις ἐκαλοῦντο **Πλωταί**, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 295·— πρβλ. **Σποράδες, Κυκλάδες.**

στροφεῖον, τό, (στρέφω) συνεστραμμένος βρόχος, «θηλειά», σχοινίον, Ξεν. Κυν. 2, 6, πρβλ. Πολυδ. Ε', 29. **II.** ὄργανον δι' οὗ στρέφεταί τι, ἰδίως ἐν τῷ θεάτρῳ μηχανὴ δι' ἧς ὁ ὑποκριτὴς ἐξηφανίζετο ἀπὸ τῆς ὄψεως τῶν θεατῶν, ὁ αὐτ. 4. 127, 132. **2)** ξύλινος ὄνος, κύλινδρος μετὰ μοχλῶν, ἐφ' οὗ περιτυλίσσεται καλώδιον, «μποζαργάτης», Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 5.

στροφεύς, έως, ὁ, (στρέφω) εἷς τῶν σπονδύλων τοῦ τραχήλου ἢ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Πολυδ. Β', 130. **II.** θήκη ἐν ᾗ ὁ στρόφιγξ τῆς θύρας περιεστρέφετο, Ἀριστοφ. Θεσμ. 487, Ἀποσπ. 251, Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 4, Πολύβ. 7. 16, 5.

στροφέω, ἔχω πόνους κατὰ τὴν γαστέρα, κωλικόπονον (ἴδε **στρόφος** II), Ἀριστοφ. Εἰρ. 175.

στροφή, ἡ, (στρέφω) τὸ στρέφειν, π. χ. ἵππον, Ξεν. Ἱππ. 7, 15 καὶ 17., 10, 15· τὸ στρέφεσθαι, περιστρέφεσθαι, ἴδε ἐν λέξει **στροφάς**· τῶν ὡρῶν Πλάτ. Νόμ. 782Α· ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων, στρέφων τὰ ὄμματα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 932. **2)** συστροφή, ἑλιγμός, καμπή, οἵας οἱ πολεμισταὶ ἐμηχανῶντο πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἀντιπάλου, πάσας στροφὰς στρέφεσθαι Πλάτ. Πολ. 405C· — μεταφορ., τέχνασμα πρὸς διαφυγὴν ἢ ἐξολίσθησιν, οὐ δεῖ στροφῶν Ἀριστοφ. Πλ. 1154, Ἐκκλ. 1026, πρβλ. Βατρ. 775· οὕτω, δημηγόρους εὐπιθὴς στρ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 623· πρβλ. **στρέφω** Β. II. **3)** οὕτως ἐν τῇ μουσικῇ, συστροφή, κάμψις, κατακάμπτειν τὰς στρ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 68· πρβλ. **καμπή** III. **II.** ἡ στροφὴ τοῦ χοροῦ, τὸ ὀρχεῖσθαι πρὸς τὸ ἓν μέρος τῆς ὀρχήστρας· τὸ μέλος τὸ ᾀδόμενον κατὰ τὴν κίνησιν ταύτην, ἡ **στροφὴ** τοῦ ᾄσματος, εἰς ἣν ἀνταποκρίνεται ἡ **ἀντιστροφή**, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 9, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 19, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Γραμμ.

στροφίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στρόφιγξ**· θύρας Ζωναρ.

στροφιγγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς στρόφιγγα, Ἀπολλ. Πολιορκ. 44Β ἐν τῷ ἐπιρρ. **-δῶς.**

στρόφιγξ, -ιγγος, ὁ, καὶ παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 446. 31, κτλ., ἡ· (στρέφω)·— ὡς τὸ **στροφεύς**, ὁ ἄξων ἢ τὸ σημεῖον ἐφ' οὗ τι περιστρέφεται, «στροφεὺς» Ἡσύχ., Εὐρ. Φοίν. 1126. **2)** **στρόφιγγες** ἐκαλοῦντο μοχλίσκοι στρεφόμενοι ἐντὸς θηκῶν ἀκινήτων, Λατιν. scapi cardinales, κατὰ τὸ ἄνω καὶ κάτω μέρος τῆς θύρας, ἐφ' ὧν αὕτη ἐστρέφετο· ἦσαν δὲ πεποιημένοι ἐκ λωτοῦ, πύξου ἢ πρίνου, ὁ δὲ **στροφεὺς** κατασκευαζόμενος ἐκ πτελέας, ἦτο ἡ θήκη ἐν ᾗ ὁ **στρόφιγξ** ἐστρέφετο, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 4 κἑξ., πρβλ. Βιτρούβ. 4. 6, Πλουτ. Ρωμ. 23·— ἐντεῦθεν ἡ λέξις λαμβάνεται ἐπὶ τῶν σπονδύλων θεωρουμένων ὡς στροφίγγων, ἐφ' ὧν τὸ σῶμα στηριζόμενον κινεῖται, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 71b, Πλάτ. Τίμ. 74Α, Β. **3)** τὸ πῶμα σωλῆνος ὕδατος, ἐπιστόμιον, «κάνουλα», κτλ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 450. **4)** μεταφορ., στρ. γλώττης, ἐπὶ γλώσσης εὐχερῶς κινουμένης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 892.

στροφικός, ή, όν, ἁρμόδιος εἰς στροφήν, στρεφόμενος, ἴδε ἐν λέξ. **λίσχροι.**

στρόφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στρόφος**, ταινία ἣν ἐφόρουν γυναῖκες περὶ τὸ στῆθος, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 1, Ἀριστοφ. Λυσ. 931, Θεσμ. 139, 255, Ἀποσπ. 509, Συλλ. Ἐπιγρ. 151. 8· πρβλ. **στρόφος** I, Müller Archäol. d. Kunst § 339. 3. **II.** ταινία ἣν ἐφόρουν περὶ τὴν κεφαλὴν οἱ ἱερεῖς, Πλουτ. Ἄρατ. 53, πρβλ. Φιλόχ. 141Β, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 16·— «στρογγύλη ζώνη» Ἡσύχ.

στρόφις, -ιος, ἡ, ἄνθρωπος εὔστροφος, εὐκόλως διολισθαίνων, πανοῦργος, «σκολιός, οὐχ ἁπλοῦς, πολύπλοκος» Ἡσύχ., Ἀριστοφ. Νεφ. 450, Πολυδ. Ϛ', 130· πρβλ. **στρέφω** Β. II.

στροφίς, -ίδος, ἡ, = **στρόφιον**, Εὐρ. Ἀνδρ. 718.

στροφο-δινέομαι, Παθητ., περιδινοῦμαι, περιστρέφομαι, ἐπὶ τῶν γυπῶν περιιπταμένων περὶ τὴν φωλεάν των, «κλωθογυρίζω», Αἰσχύλ. Ἀγ. 51.— Πρβλ. **στρεφεδινέω.**

στροφόομαι, μέλλ. **-ώσομαι**, Παθ.· (**στρόφος** II)· κυρίως, ἔχω κωλικόπονον, Διοσκ. 1. 30, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 9, 4· — μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ. ὡς ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ.

στρόφος, ὁ, (στρέφω) συνεστραμμένος ἱμὰς ἢ σχοινίον χρησιμεῦον ὡς ζώνη ξίφους, «συνεστραμμένος λῶρος» Ἡσύχ., ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ, ἐκρέματο πλησίον σχοινίου συνεστραμμένος, Ὀδ. Ν. 438, Ρ. 198· καθόλου, σχοινίον, Ἡρόδ. 4. 60. **2)** = **στρόφιον**, ζώνη παρθένου, Αἰσχύλ. Θήβ. 871· ὁ δὲ Spanh. διώρθωσε στρόφους ἀντὶ στρόδους ἐν Ἱκέτ. 457. **3)** «φασκιά», ὕφασμα χρησιμεῦον εἰς σπάργανα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 122, 128· συνώνυμ. τῷ **σπάργανα.** **II.** συστροφὴ τῶν ἐντοσθίων, κωλικόπονος, Λατιν. tormina, στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 484, πρβλ. Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 1. 25, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, Ἀφ. 1249· κοιλίας ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389· ἴδε **στρέφω** Α. III. 2, **στροφέω.**

στροφώδης, ες, (εἶδος) κωλικόπονος (**στρόφος** II), Ἐρωτιαν. Γλωσσ. Ἱππ.· ἀλλὰ παρ' Ἱππ. ἐν Προρρ. 81, ἡ πιθανὴ γραφὴ εἶναι **τροφιώδες** (Kuhn **τρομώδες**).—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἀρχιγέν. παρὰ Γαλην. 7. 415Ε.

στρόφωμα, τό, = **στρόφιγξ** 2, Ἥρων Βελοπ. 130Α.

στροφωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἥρων Πνευμ. 166Α.

στροφωτός, ή, όν, (ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **στροφόω**), ἐφωδιασμένος μὲ στρόφιγγας, στρεφόμενος ἐπ' αὐτῶν, γυριστός, θυρώματα Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΜΑ', 24)· πρβλ. **στρόφιγξ** 2.

στρύζω, σπάνιος ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **τρύζω**, Ἐρωτιαν. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΕ', σ. 444.

στρυθίον, τό, Αἰολ. ἀντὶ **στρουθίον** (II), Γαλήνη ἡ Σμυρναία παρ' Ἀθην. 679C.

Στρυμονίας, Ἰων. **-ίης** (ἐξυπακ. ἄνεμος), ὁ, ἄνεμος πνέων ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος πρὸς τὴν Ἑλλάδα, δηλ. ΒΒΑ., Ἡρόδ. 8. 118, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 192· Στρ. Βορέας Καλλ. εἰς Δῆλ. 26.

στρύμοξ· «ξύλον μεμηχανημένον ἐν τοῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκθλιψιν» Ἡσύχ.

Στρυμών, -όνος, ὁ, ποταμὸς τῆς Θράκης, Ἡσ. Θ. 339, Ἡρόδ., κλπ.· — ἐπίθ. **Στρυμόνιος, α, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Στρυμόνα, Αἰσχύλ. Περσ. 869, Εὐρ., Ἡσύχ., κλπ., ἀνώμαλ. θηλ. **Στρυμονίς, -ίδος**, Στέφ. Βυζ.· — ὡσαύτως **Στρυμονικός, ή, όν**, Στράβ. 330, Φώτ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 207-211.

στρυνίζω, ἴδε **στρηνίζω.**

στρυφνός, ή, όν, (στύφω) ἐπὶ χυμοῦ ὅστις συσπᾷ τὸ στόμα, «στυφός», δριμὺς τὴν γεῦσιν, αὐστηρός, στυπτικός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, Πλάτ. Τίμ. 65D, Ξεν. Ἱέρ. 1, 22· τὸ στρυφνὸν συνάγεν τὰν γεῦσιν Τίμ. Λοκρ. 101C· στρ. μῆλα Ἀντιφάν. ἐν «Παροιμιαζομένῳ» 1· βόλβαν Ἀνθ. Π. 11. 410. **II.** μεταφορ., ἐπὶ τρόπου ἢ ἤθους, τραχύς, αὐστηρός, δύσκολος, δύστροπος, στρ. ἦθος Ἀριστοφ. Σφ. 877, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 1· ἄνθρωποι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 11· οὐ στρ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 5, 2· ἐν τοῖς στρ. καὶ πρεσβυτικοῖς αὐτόθι 8. 6, 1· — οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου στρυφνὸς εἶ Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 1. **III.** ὡς τὸ **στριφνός**, δύσκαμπτος, τραχύς, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282· οὐρὴ Ὀππ. Κυν. 1. 411· — Ἐπίρρ. **-νῶς**, Εὐστ. 931. 45, Ἡσύχ., κλπ.· — **στριφνός, στιφρὸς** συχνάκις ἀπαντῶσιν ὡς διάφοροι γραφαί.

στρυφνότης, -ητος, ἡ, τραχεῖα, στρυφνὴ γεῦσις, «στυφάδα», «ξινάδα», Ἀριστ. Κατηγ. 8, 8, Προβλ. 1. 42, 4. **II.** μεταφορ., τραχύτης ὕφους, Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 34· στρ. περὶ τὸ ἦθος Πλουτ. Μάρ. 2.

στρυφνόω, (στρυφνός) ἐνεργῶ ὡς στυπτικόν, τοῦ στρυφνοῦντος πικροῦ Πλούτ. 2. 624Ε. **II.** μεταφορ., ἐπὶ ὕφους, ποιῶ τι στρυφνόν, τραχύ, δύσκολον, Εὐστ. 1181. 28. κτλ.

στρύχνον, τό, = τῷ ἑπομ., Νικ. Θηρ. 878, Διοσκ. 4. 72· — **στρύχνη**, ἡ, εἶναι ἀμφίβολ.

στρύχνος, ὁ, καὶ ἡ, solanum, οἰκογένεια φυτῶν ὧν οἱ παλαιοὶ ἐγίνωσκον τρία ἢ τέσσαρα εἴδη, τινὰ αὐτῶν δηλητηριώδη, ἓν δὲ (**στρύχνος** κηπαῖος) φέρον καρπὸν ἐδώδιμον, ῥᾶγας μετὰ χυμοῦ οἰνώδους καὶ ὑποξίζοντος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 15, 4, Διοσκ. 4. 71-4.

στρῶμα, τό, (στρώννυμι) πρᾶγμα, ὕφασμα ἐκτεινόμενον, ἐξαπλωνόμενον, τάπης, ἐφ' οὗ τις πλαγιάζει ἢ κοιμᾶται, στρωμνή, κοίτη, Λατ. stragulum, vestis stragula, ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὅμοιον στρῶμα θανόντι Θέογν. 1193· — ἐν τῷ πληθ., τὰ ὑφάσματα τῆς κλίνης, τὰ σκεπάσματα ἀνακλίντρων πρὸς δεῖπνον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1090, Νεφ. 37, 1069, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀθήν. 48Β κἑξ. (**στρωμνὴ** εἶναι λέξις τῶν Τραγικῶν)· στρ. πορφυρόβαπτα Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 8· κατακεῖσθαι ὑπὸ στρ. Λυσ. 142. 5· στρ. ἱμάτια, ἔπιπλα ὁ αὐτ. 903. 5· στρ. αἴρεσθαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 596· στρ. ὑποσπᾶν, σύρω, «τραβῶ» τὰ στρώματα κάτωθέν τινος, Δημ. 762. 4· περισπᾶν Λουκ. Ὄν. 38· πρβλ. **στρωματεύς.** **2)** κάλυμμα, σκέπασμα ἵππου, ἐπίσαγμα, «τσοῦλι», Ξεν. Κύρ. 8. 8, 19, Ἀντιφάν. ἐν «Ἱππεῦσιν» 1, πρβλ. Πολυδ. Α', 183. **II.** πάτωμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2266. 24, 4957b (Προσθῆκαι). **III.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ὄγκοι ἐφ' ὧν θεμελιοῦνται ξύλιναι γέφυραι, «παλούκια», Λατ. sublicae, Πολύαιν. 8. 23, 9.

στρωματεύς, έως, ὁ, σκέπασμα τῆς κλίνης, πρῶτον παρὰ τοῖς ποιηταῖς τῆς νέας κωμῳδίας, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀποκαρτ.» 1, Ἄλεξ. ἐν «Κρατεύᾳ» 4, κτλ., πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 7·— ὡσαύτως = **στρωματόδεσμος**, Πολυδ. Ζ', 79, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 401. **2)** ἐν τῷ πληθ. **στρωματεῖς**, ἔργον ἐκ πολλῶν συνηρ-

μολογημένον (ὡς τὰ σκεπάσματα ταῦτα συχνάκις ἐρράπτοντο ἐκ πολλῶν τεμαχίων ποικίλων ὑφασμάτων)· ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω συγγράμματα ποικίλα τὴν ὕλην καὶ τὰς πηγάς. Gell. Epil. § 7· οἱ **στρωματεῖς** τοῦ Πλουτ. μνημονεύονται παρὰ τῷ Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 22Α· τὰ μάλιστα γνωστοὶ εἶναι οἱ **στρωματεῖς** τοῦ Κλήμ. Ἀλεξ. ‖ πλατὺς ἰχθὺς ἔχων ποικίλα χρώματα, Φίλων παρ' Ἀθην. 322Α, Ἡσύχ.

στρωμᾰτίζω, = **στρώννυμι**, Πολυδ. Γ', 14, Ἡσύχ.

στρωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στρῶμα**, ἐν τῷ πληθ., σκεπάσματα τῆς κλίνης, Μᾶρκ. Ἀντων. 5. 1.

στρωμᾰτίτης ἔρανος [ῑ], ὁ, συμπόσιον ἐξ ἐράνου (ἐν ἐξοχῇ), καθ' ὃ ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὸ ἑαυτοῦ στρῶμα, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 88, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ.

στρωμᾰτό-δεσμον, τό, δερμάτινος ἢ λινοῦς σάκκος ἐν ᾧ οἱ δοῦλοι ἐτύλισσον καὶ ἔδενον τὰ στρώματα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 249, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 9, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 4, 13, Αἰσχίν. 41. 10· στρ. συσκευάζεσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 175Ε· δῆσαι Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 8· ἱμάντι συνδῆσαι Πλουτ. Καῖσ. 49.— Ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ εἶναι ἀρσ., πρβλ. Α. Β. 113, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 401.

στρωμᾰτο-θήκη, ἡ, τὸ ἐφ' οὗ τίθενται τὰ στρώματα, «μισάντρα», Νικήτ. Χρον. 189D.

στρωμᾰτο-φθορέω, φθείρω τὰ στρώματα, κτλ., πρβλ. **σωματοφθ-**.

στρωμᾰτο-φύλαξ [ῠ], -ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων τὰ στρώματα, τραπεζομάνδηλα, κτλ., Πλουτ. Ἀλέξ. 57.

στρωμνή, ἡ, ἐστρωμένη κλίνη ἢ παρεσκευασμένη· καθόλου, κλίνη, ἀνάκλιντρον, Πινδ. Π. 1. 54, κτλ., καὶ Ἀττ., ὡς Αἰσχύλ. Χο. 671, Εὐρ. Φοίν. 421, Θουκ. 8. 81, Ξεν. Συμπ. 4, 38· στρῶμα, στρώματα καὶ σκεπάσματα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 30· στρ. ἄφθιτος, ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ δέρατος, Πινδ. Π. 4. 410.

στρωμνη-φόρος, ον, ὁ φέρων τὴν στρωμνήν, Θεόγνωστ. 96. 31.

στρώννῡμι καὶ -ύω, ἴδε **στορέννυμι**.

στρῶσις, εως, ἡ, τὸ στρωννύναι, ἐξαπλώνειν, καλύπτειν, Ἀθήν. 48D· ἡ στρωμνή, Ἐκκλ. ‖ κατάστρωσις, στρώσιμον, ὁδῶν Διον. Ἀλ. 3. 67· λίθου στρώσει πεποικιλμένα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 3, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5578.

στρωτήρ, -ῆρος, ὁ, (στρώννυμι) δοκὸς τῆς στέγης πλαγία προσηλωμένη ἐπὶ τῆς μεγάλης ἢ κεντρικῆς δοκοῦ· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 54 (ἔνθα ὑπάρχει ἀναφορὰ εἰς τὴν ἐν τοῖς Α. Β. παροιμίαν περὶ ἀνθρώπου μεμεθυσμένου, ὅταν μὴ δύνηταί τις τοὺς στρωτῆρας ἢ τὰς δοκοὺς ἀριθμεῖν), Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 12, Πολύβ. 5. 89, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2454, πρβλ. Böckh Inscr. 1. 281· καθόλου, δοκὸς ἐγκαρσία, σταυροειδῶς ἐπικειμένη ἑτέρᾳ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783. 838· — πρβλ. Α. Β. 302, ἔνθα λέγεται ὅτι **στρωτῆρες** καλοῦνται καὶ αἱ σανίδες ἢ τὰ «πέτουρα» τὰ προσηλούμενα ἐπὶ τῶν μικροτέρων ἢ πλαγίων δοκῶν τῆς στέγης· ἀντίθετ. τῷ **δοκοί**, Στράβ. 773. ‖ = **στρώτης**, Γρηγ. Ναζ.

στρωτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἐτυμολ. Μέγ. 228. 49· — **στρωτηρίδιον**, Ἡσύχ.

στρώτης, ου, ὁ, (στρώννυμι) ὡς τὸ **στρωτήρ**, ὁ στρωννύων, μάλιστα ὁ παρασκευάζων τὰς κλίνας καὶ τὰ δειπνητήρια ἀνάκλιντρα, Λατ. strator, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 48D, Πλουτ. Πελοπ. 30.

στρωτός, ή, όν, (στρώννυμι) ἐκτεταμένος, ἐξηπλωμένος, ἐστρωμένος, κεκαλυμμένος, Λατιν. stratus, λέχος Ἡσ. Θ. 798, Εὐρ. Ὀρ. 313· λέκτρα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1261· στρωτὰ φάρη = στρώματα Σοφ. Τρ. 916.

στρωφάω, ποιητ. καὶ Ἰων. θαμιστ. τοῦ **στρέφω**, ὡς τὸ **τρωπάω** τοῦ **τρέπω**, στρέφω συνεχῶς, στρ. ἠλάκατα, στρέφω συνεχῶς τὴν ἄτρακτον, δηλ. νήθω, κλώθω, Ὀδ. Ζ. 53, 306, κτλ.· πηδάλιον παλάμῃ, διοικῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, Ἀνθ. Π. 9. 242· μεταφορ., βουλὴν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 424.— Παθ., στρέφομαι πέριξ, συνεχῶς στρέφομαι ὥστε νὰ ἔχω τὸ μέτωπον πρὸς τὸν πολέμιον, κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτ' Ἰλ. Ν. 557· περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, ξηρὸν ἑκὰς στρ. Υ. 422· στρ. ἐπὶ πόλεις, ἐπισκέπτομαι διαφόρους πόλεις καὶ μένω ἐν αὐλαῖς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 526· καθ' Ἑλλάδα .. ἀνὰ νήσους Θέογν. 247· ἀνὰ τὴν πόλιν Ἡρόδ. 2. 85· ἄλλῃ κἄλλῃ δωμάτων Σοφ. Τρ. 907· ὅθεν, ὡς τὸ Λατ. versari in loco, κινοῦμαι ἐλευθέρως ἔν τινι τόπῳ, διαμένω, κατοικῶ, κατὰ μέγαρα Ἰλ. Ι. 463 (459), πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826 (ἔνθα κακῶς φέρεται **στροφάομαι**)· ἐν λέχει στρωφώμενος, δηλ. ἔχων τὰς ἀξιώσεις συζύγου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1224· ἐν νέοις στρωφωμένη Εὐρ. Ἄλκ. 1052· — ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, περιστρέφομαι, κινοῦμαι, Μανέθων 2. 34. ‖ ἀμεταβ., **στρωφᾶν** ἀντὶ **στρωφᾶσθαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 893.

στῠγ-άνωρ [ᾰ], -ορος, ὁ, ἡ, (στυγέω) ὁ μισῶν τὸν ἄνδρα ἢ τοὺς ἄνδρας, τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 724.

στύγαξ, ὁ, παρ' Εὐστ., ἁπλῶς ἁμάρτημα, ἀντὶ τοῦ **στύπαξ**, ὃ ἴδε.

στῠγερός, ά, όν, (στυγέω) ποιητ. ἐπίθ., μεμισημένος, ἐβδελυγμένος, ἢ μισητός, βδελυκτός, συχν. παρ' Ὁμ., Ἡσ. καὶ τοῖς Τραγικ., ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων, στ. Ἀΐδης Ἰλ. Θ. 368, Ὀδ. Β. 135· δαίμων, πόλεμος, γάμος, πένθος, κτλ., Ὀδ. Ε. 396, Ἰλ. Δ. 240, κτλ.· μοῖρα, μοῦσα Αἰσχύλ. Πέρσ. 909, Εὐμ. 308· γαῖα Σοφ. Φιλ. 1174· μάτηρ Εὐρ. Μήδ. 113·— μετὰ δοτ., πλήρης μίσους κατά τινος, στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ, ἦτο πλήρης μίσους κατ' αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ, Ἰλ. Ξ. 158· ἀλλά, λάθα Πιερίσι στ., μισητὴ εἰς αὐτούς, Σοφ. Ἀποσπ. 146. **2)** μεμισημένος, μισητός, ἄθλιος, ἐλεεινός, βίος ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1016· στ. πάθεα, στ. ἐγὼ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1191, 1207 (πιθανῶς παρῳδία)· πλοῦτος .. θνάσκοντι στυγερώτατος Πινδ. Ο. 11 (10). 108. ‖ Ἐπίρρ. -ρῶς, πρὸς λύπην τινός, ἀθλίως, Ἰλ. Π. 723, Ὀδ. Ψ. 23, Σοφ. Φιλ. 166.— Παρ' Ἡσύχ. «στυγηρὸς» διάφ. γραφ.

στῠγερ-ώπης, ες, (ὤψ) ὁ ἔχων μισητόν, φοβερὸν τὸ ὄμμα, τρομερός, ἀποτρόπαιος, ἐπίθετον τοῦ **ζῆλος**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 194· — ὡσαύτως **στῠγερ-ωπός, όν**, στ. ἰδέσθαι χῶρος Ἀνθ. Π. 9. 662.

στῠγέω, Ἰλ. Ζ. 112, Ἡρόδ., Τραγικ.· ἀόρ. **ἐστύγησα** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 528, Εὐρ. Τρῳ. 705, (ἀπ-) Σοφ.· πρκμ. **ἐστύγηκα** Ἰώσηπ., (ἀπ-) Ἡρόδ. — Παθ., μέλλ. **στυγήσομαι** μὲ παθ. σημασίαν, Σοφ. Ο. Τ. 672· ἀόρ. **ἐστυγήθην** Αἰσχύλ., Εὐρ.· πρκμ. **ἐστύγημαι** Λυκόφρ. 421. — Τὸ ποιητικ. τοῦτο ῥῆμα προκύπτει κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς √ΣΤΥΓ (ὅθεν καὶ τὰ **Στύξ, Στύγ-ος, στυγ-ερός, στυγ-νός**), καὶ πιθανῶς ἀμέσως ἐκ ταύτης τῆς ῥίζης σχηματίζονται οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει χρόνοι, δηλ. ἀόρ. α' **ἔστυξα**, εὐκτικ. **στύξαιμι** Ὀδ. Λ. 502· ἀόρ. β' **ἔστῠγον** Κ. 113, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 694. Μισῶ, βδελύσσομαι, ἀποστρέφομαι, μετ' αἰτ., συχν. παρ' Ὁμήρ., Ἡσ. καὶ τοῖς Τραγικ.· ὡσαύτως παρὰ Θεόγν. 278, Πινδ. Ἀποσπ. 217. 2, Ἡρόδ. 7. 236, καὶ τρὶς παρ' Ἀριστοφ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττικ.· εἶναι δὲ λέξις ἰσχυροτέρα τοῦ **μισέω**, διότι σημαίνει καὶ δεικνύω μῖσος οὐχὶ μόνον αἰσθάνομαι αὐτό, τὸ πρᾶγμα .. , ἣν μὲν ἀξίως ἔχῃ, στυγεῖν δίκαιον Εὐρ. Ἠλ. 1016·— μετ' ἀπαρ., ὡσαύτως, μισῶ, ἀποστρέφομαι ἢ φοβοῦμαι νὰ πράττω τι, Ἰλ. Α. 186, Θ. 515, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 87, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 628·— Παθητ., εἶμαι ἀντικείμενον ἀποστροφῆς, μισοῦμαι, τὸν μέγα στυγούμενον Αἰσχύλ. Πρ. 1004· Φοίβῳ στυγηθὲν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 791· τί δ' ἐστὶ .. πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον ; Σοφ. Τρ. 738. ‖ ἐν τῷ ἀόρ. α', κατέστησά τινα μισητόν, τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας, τότε ἤθελον καταστήσῃ τὸ θάρρος μου καὶ τὰς χεῖράς μου πράγματα μισητὰ καὶ φοβερὰ εἰς πολλούς, Ὀδ. Λ. 502· — ἀλλ' ὁ ἀόρ. οὗτος εὕρηται μὲ τὴν συνήθη σημασίαν παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 512, Ἀνθ. Π. 430, Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 531.

στύγημα [ῠ], τό, βδέλυγμα, Εὐρ. Ὀρ. 480· ὦ στύγημα, πρὸς πρόσωπον λεγόμενον, Βάβρ. 95. 62.

στῠγητός, όν, μεμισημένος, μισητός, Ἥρα στ. Αἰσχύλ. Πρ. 592· ἀπολ., Ἐπιστ. πρ. Τιμ. γ', 3· στ. ἔρως Ἡλιόδ. 5. 29. — Ὡσαύτως **στυγητέος**, Βυζ.

Στύγιος [ῠ], α, ον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 668· ὡσαύτως, ος, ον, Εὐρ. Μήδ. 195, Ἑλ. 1355· (**Στύξ**)· — ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Στύγα, ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, ἀχλὺς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· δόμος Σοφ. Ο. Κ. 1564· ποταμὸς Πλάτ. Φαίδων 113C. ‖ = **στυγητός**, μισητός, βδελυκτός, ἀπεχθής, λῦπαι, ὀργαὶ Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἡμέρα Πλουτ. 2. 828Α.

στυγνάζω, μέλλ. -άσω, (στυγνὸς) ἔχω ὄψιν σκοτεινήν, κατηφῆ, ἐπὶ τῷ λόγῳ Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ι', 22· στ. τὸ πρόσωπον Εὐμάθ. 98·— ἀπολ., ἐπὶ ἐπικειμένης θυέλλης, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 3· πρβλ. **στυγνότης**.

στύγνᾰσις, εως, ἡ, = **στυγνότης**, Ἀπολλόδ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐ.. ογ. 1. 1012.

στυγνηγόρος, ον, ὁ ἀγορεύων σκοτεινὰ καὶ μελαγχολικὰ καὶ δυσάρεστα· καθόλου, ἀπαίσιος· κακὸν προοιωνιζόμενος, Γρηγ. Ναζ.

στυγνία, ἡ, μελαγχολία, κατήφεια, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 253.

στυγνοποιέω, ποιῶ τινα στυγνόν, θλίβω, λυπῶ, ἐπιφέρω κατήφειαν, Γλωσσ.

στυγνο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα στυγνόν, μελαγχολικὸν ἢ κατηφῆ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 158.

στυγνο-πρόσωπος, ον, ὁ κατηφὴς τὸ πρόσωπον, μελαγχολικὸς τὴν ὄψιν, σκυθρωπός, Γρηγ. Ναζ.

στυγνός, ή, όν, (συνηρ. ἐκ τοῦ **στυγανὸς = στυγερός**), μεμισημένος, βδελυκτός, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Ἀρχίλ. 74· ἄτη, δαίμων Αἰσχύλ. Πρ. 886, Πέρσ. 472· ὦ στυγνὸς αἰὼν Σοφ. Φιλ. 1348· λῶβαι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 561, κτλ.· — μετὰ δοτ., ὁ μισῶν τινα, ἐχθρικὸς πρός τινα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 286, Σοφ. Ἠλ. 918. ‖ κατηφής, δυσηρεστημένος, ὡς τὸ Λατ. tristis, πρόσωπον Αἰσχύλ. Ἀγ. 679, Εὐρ. Ἄλκ. 777· ὀφρύων νέφος Εὐρ. Ἱππ. 173, πρβλ. 290· στυγνοὶ κλαίουσιν Ἔρωτες Μόσχ. 3. 67· ὁρᾶν στυγνός, ἀντίθετον τῷ **φαιδρός**, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 9 καὶ 11 (ἀλλὰ σπάν. παρὰ πεζογράφοις)·— στυγνὸς μὲν εἰκὼν δῆλος εἶ, μετὰ δυσαρεσκείας ἢ δυστροπίας,, Σοφ. Ο. Τ. 673.

οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., στυγνὸν οἰμώξας ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτὸν 'Αντ. 1226.

στυγνότης, ητος, ἡ, κατήφεια, σκυθρωπότης, Λατ. tristitia, "Αλεξις ἐν «Πυθαγοριζούσῃ» 3· βλέμματος Πλουτ. Μάρ. 43· ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, Πολύβ. 4. 21, 1· πρβλ. **στυγνάζω.**

στυγνό-χροος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα στυγνόν, κατηφές, Νικήτ. Χρον. 352D.

στυγνόω, καθιστῶ τινα στυγνόν, κατηφῆ, περίλυπον, ἐν τῷ παθ.: κλαίοντι καὶ ἐστυγνωμένῳ, κατηφεῖ, περιλύπῳ, 'Ανθ. Π. 9. 573.

στῠγό-δεμνος, ον, ὁ στυγῶν, μισῶν τὸν γάμον, νόος 'Ανθ. Π. 10. 68.

στύγος [ῠ], εος, τό, (√ΣΤΥΓ, **στυγέω**), μῖσος, ἀποστροφή, ἀντιπάθεια, μάλιστα ὡς ἐκφαίνεται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ προσώπου, ἀπέχθεια, δυσαρέσκεια, κατήφεια, τὸ δύσφρον στ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 547· φρενῶν στ. αὐτόθι 1308, Χο. 81. **II.** ἀντικείμενον ἀπεχθείας, βδέλυγμα, ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 558, Χο. 392· ἐπὶ προσώπου, δεσπότου στύγ., ὁ ἀπεχθὴς κύριός σου, αὐτόθι 770· στύγη θεῶν, αἱ 'Ερινύες, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 644, πρβλ. Θήβ. 653· θεῶν στ., ἐπὶ πατροκτόνου, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1028· τοῦτ' ἐμήσατο στ., τὴν τρομερὰν ἢ ἀπεχθῆ ταύτην πρᾶξιν, αὐτόθι 991. — Σπάνιον πλὴν παρ' Αἰσχύλῳ.

*__στύγω__, ἴδε **στυγέω.**

στῡλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στῦλος,** 'Αρχ. Μαθ. 119Α· **στυλίδιον,** Στράβ. 49.

στῡλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **στῦλος,** Διον. 'Αλ. 3. 21·— παράδοξός τις τύπος τῆς αἰτ. **στυλλεῖδαν** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ.'Επιγρ. 3293. **II.** ὡς τὸ **στηλίς,** ἱστὸς μεθ' ἑνὸς ἱστίου κατὰ τὴν πρύμναν πλοίου, Πλουτ. Πομπ. 24, πρβλ Πολυδ. Α', 90.— Καθ' 'Ησύχ.: «στυλίς· μέρος τι τῆς ἡμιολίας νεώς». **III.** ὁ χόνδρος ὁ μεταξὺ τῶν ρωθώνων, «τὸ δὲ τὰ τρυπήματα διαιροῦν ὥσπερ τειχίον κίων καὶ διάφραγμα καὶ στυλὶς» Πολυδ. Β', 79.

στῡλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **στῦλος,** βακτηρία ἢ ῥάβδος,'Ιππ. Μοχλ. 865, Στράβ. 164. **2)** μέρος χειρουργικοῦ ἐργαλείου, 'Ορειβάσ. 128 Mai. **II.** = **στυλὶς** II, Εὐστ. 1039. 38.

στῡλίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ ἱστάμενος ἢ κατοικῶν ἐπὶ στύλου, Εὐαγρ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 1. 13 (ἐν τῇ ἐπιγρ.), πρβλ. 5. 21· — ἐπίθετ. **στυλιτικός, ή, όν,** Εὐστ. Πονημάτ. 97. 78, κτλ.

στῡλο-βάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ἡ βάσις στύλου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «'Εορτ.» 12, "Ηρων ἐν «Αὐτομ.» 259Β, Βιτρούβ. 3. 3., 4. 7.

στῡλο-γλύφος [ῠ], **ον,** ὁ γλύφων, σκαλίζων, κατασκευάζων στύλους, Φίλων Βυζ. π. τῶν 'Επτὰ Θαυμ. 1.

στῡλο-ειδής, ές, ὅμοιος στύλῳ ἢ γραφίδι, Γαλην. 4. 43Β, Στέφ. Διάκον. 1148C.

στῡλο-πινάκιον, τό, στῦλος ἔχων εἰκόνας,'Ανθ. Π. 3, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

στῦλος, ὁ, (ἴδε ἐν τέλει) ὡς καὶ νῦν, ἰδίως ὡς ὑποστήριγμα, 'Ηρόδ. 2. 169 στέγης Αἰσχύλ. 'Αγ. 898· δόμων Εὐρ. Ι. Τ. 50· στ. οἴκων .. εἰσὶ παῖδες ἄρσενες αὐτόθι 57. **2)** ἁπλῶς στῦλος χωρὶς νὰ ὑποστηρίζῃ τι, 'Ιππ. π. "Αρθρ. 813, Εὐρ.'Αποσπ. 202, Πολύβ. 1. 22, 4. **II.** = τῷ Λατ. stilus (πρβλ. **στυλοειδής**)· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ δοκιμώτατοι μεταξὺ τῶν Λατίνων γράφουσι stilus οὐχὶ stylus, ἡ δὲ παραλήγουσα εἶναι βραχεῖα stĭlus, ἐν ᾧ τὸ υ εἶναι ἀείποτε μακρὸν ἐν τῷ 'Ελλην. **στῦλος** (Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., 'Ανθ. Π. 7. 648, 'Επιγραφ. παρὰ Παυσ. 5. 20, 7), εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ Λατ. stilus ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν λέξ. **στέλεχος,** ἥτις καὶ εἶναι μία τῶν σημασιῶν αὐτῆς. ('Εκ τῆς √ΣΤΥ, ἥτις εἶναι τροποποίησις τῆς √ΣΤΑ, ἵ-στη-μι, παράγεται καὶ τὸ **στύω·** πρβλ. Σανσκρ. sthû-nâ (pillar), sthû-las (stupidus))· Ζενδ. stu-na (pillar)· Λιθ. stu-lys (stump).)

στῡλόω, ὑποστηρίζω διὰ στύλων, στυλώνω, 'Απολλ. Πολιορκ. 17Β· μεταφ., ζωὴν στυλοῦμαι, παρέχω στήριγμα εἰς τὴν ζωήν μου (διὰ μέσου τῶν τέκνων), 'Ανθ. Π. 7. 648.

στύλωμα, τό, στήριγμα, ὑποστήριγμα, 'Απολλ. Πολιορκ. 17Α.

στῡλωτός, ή, όν, ὁ ἔχων στύλους, ὑποστηριζόμενος διὰ στύλων, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Υ. 11.

στύμα, τό, Αἰολ. ἀντὶ **στόμα,** Θεόκρ. 29. 25.

στῦμα, τό, (στύω) πριαπισμός, ἡ ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1, 11.

στύμμα, τό, (στύφω) τὸ στῦφον, στυπτικόν τι, μάλιστα χρησιμεῦον πρὸς σύμπηξιν ἐλαίου ὥστε νὰ διατηρῇ τὴν εὐωδίαν καλλίτερον, Διοσκ. 1. 76, Γαλην.· πρβλ. **στῦψις** III. **II.** μεταφ., στύμματι αὐστηροτάτῳ τῷ φόβῳ Κλήμ. 'Αλεξ. 144.

στυμνός, ή, όν, (στύφω) σκληρός, 'Ηρωδιαν. Καθολ. Προσῳδ. σ. 174, 17, 'Ησύχ.

Στύμφαλος, 'Ιων. **-ηλος,** ἡ, (καὶ ὁ, Πολύβ., Στράβ.), πόλις καὶ ὄρος 'Αρκαδίας, 'Ιλ. Β. 608, κτλ.·— ἐπίθετ. **Στυμφάλιος. α, ον,** 'Ιων. **-ήλιος, α, ον,** 'Ηρόδ. 6 76, Πίνδ., κτλ.· θηλυκ. **Στυμφαλίς, ίδος,** 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1054, Στράβ. 371, 389, κτλ.

Στύξ, ἡ, γεν. **Στυγός,** (ἴδε **στυγέω**) δηλ. ἡ στυγουμένη, ποταμὸς ἤ, κατὰ τὸν Σχολ. 'Ομήρου, «κρήνη ἐν "Αιδου», 'Ιλ. Θ 369, εἰς ἣν ὤμνυον οἱ θεοὶ τοῦ 'Ομήρου τοὺς φρικωδεστάτους αὐτῶν ὅρκους, ἴδε ἐν λ. ὅρκος·— ὡσαύτως, ἡ νύμφη τοῦ ποταμοῦ τούτου, πρεσβυτάτη τῶν θυγατέρων τοῦ 'Ωκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, 'Ησ. Θ. 361. **2)** πηγή τις λίαν ψυχρὰ ἐν 'Αρκαδίᾳ καὶ ἐκ τούτου θανατηφόρος, ἴδε 'Ηρόδ. 6. 74, Στράβ. 389, Παυσ. 8. 18. **II.** ὡς προσηγορ., τρομερὸν τέρας, ἑρπετόν, ἄτρωτον .. ὑπὸ στυγὸς Αἰσχύλ. Χο. 532 (ἔνθα ὅμως ὁ Schütz διώρθωσε **στύγους**). **2)** παγερὸν καὶ διαπεραστικὸν ψῦχος, ἐν τῷ πληθ., αἱ στύγες εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 4. **3)** μῖσος, ἀποστροφή, μάλιστα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, 'Αλκίφρων 3. 34.

στῡπάζω, (στύπος) «στυπάζει· βροντᾷ. ψοφεῖ. ὠθεῖ» 'Ησύχ.

στῡπο-γλύφος, ον, «ξυλογλύφος· στύπος γὰρ ὁ στέλεχος, ἤγουν τὸ πρέμνον» 'Ησύχ.

στύπος [ῠ], εος, τό, στέλεχος, κορμός, πρέμνον, Λατ. stipes, στιβαρὸν στ. ἀμπέλου 'Απολλ. Ρόδ. Α. 1117· δρύϊνον Πολύβ. 22. 10, 4.— ὡσαύτως = **κύτος·** ὅλμου στ. Νικ. Θηρ. 952,'Αλεξιφ. 70, 'Ησύχ. ('Εκ τῆς √ΣΤΥΠ, πρβλ. Σανσκρ stûp-as (c mulus)· Λατ. s'ip-a, stup-eo, stip-es· πιθανῶς συγγεν. τῇ √ΣΤΥΦ, ἴδε ἐν λ. **στυφ-ελός**).

στύππαξ, ὁ, = **στυππειοπώλης,** σκωπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ Εὐκράτους, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 540, 'Ησύχ.

στυππεΐνος, η, ον, ὁ ἐκ στυππείου, 'Εβδ. (Λευιτ. ΙΓ', 27)· ὁ Βατικαν. κῶδ. **στυππύϊνος·** — ὁ ὀρθότερος τύπος **στύππινος** εὕρηται παρὰ τῷ Κωμ. 'Ανων. 261, Διόδ 1. 35, Α. Β. 33. **II.** μεταφορ., ὅμοιον πρὸς στυππεῖον, ἀσθενής, ἀδύνατος, Παροιμιογράφ.

στυππεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «στουππί», Λατ. stuppa, 'Ηρόδ. 8. 52, Ξενοφ. Κύρ. 7. 5, 23, Δημ. 1145. 6, κτλ. ('Εν τοῖς 'Αντιγράφοις φέρεται ὡσαύτως **στυπεῖον** καὶ **στυππίον·** ἀλλ' ἡ παλαιὰ 'Αττ. 'Επιγραφὴ ἐν τῷ Böckh's Urkunden ü. d Seewesen, σ 533, ἐπιβεβαιοῖ τὴν γραφὴν **στυππεῖον**).

στυππειο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν στυππεῖον, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 129· πρβλ. **στύππαξ.**—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

στύππη, ἡ, = **στυππεῖον,** 'Ιώσηπ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ., Σχόλ. εἰς Λουκ. "Ονον 31.

στύππινος, ἴδε **στυππεΐνος,** πρβλ. καὶ Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Δ', σ. 367.

στυπτηρία, 'Ιων. **-ίη** (ἐξυπακ. γῆ), ἡ, στυπτικόν τι χῶμα γινόμενον ἐκ **χαλκίτιδος** (ὃ ἴδε), καὶ περιέχον ὡς φαίνεται ἀλουμίνιον καὶ βιτριόλιον, κοινῶς «στύψη», 'Ηρόδ. 2. 180, Τίμ. Λοκρ. 99D, καὶ συχν. παρ' 'Ιππ. (π. χ. 877), 'Αριστ., κλπ.· ἴδε Foës. Oecon., Beckm εἰς 'Αριστ. π. Θαυμασ. 139.

στυπτηριώδης, ες, ὅμοιος πρὸς **στυπτηρίαν,** περιέχων στυπτηρίαν, ὕδατα 'Ιπποκρ. περὶ 'Αέρ. 286, 'Αριστ. Προβλ. 24. 18, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5. 1.

στυπτικός, ή, όν, (στύφω) ἔχων τὴν δύναμιν νὰ στύφῃ, δύναμιν δὲ ἔχει (ἡ ἀχρὰς) στυπτικωτέραν ἀπίου Διοσκ. 1. 168, κλπ.· τὰ στυπτικά, τὰ ἔχοντα δύναμιν στυπτικήν, 'Ιππ. 'Αφ. 1259.

στυρακᾶτον, τό, εἶδος οἴνου περιέχοντος στύρακα (ἴδε **στύραξ** Α), 'Ορειβάσ. Ι, 435.

στῠρακίζω, (στύραξ Β) κεντῶ, πλήττω διὰ τοῦ στύρακος, «κεντρίζω», «στυρακίζει· κεντρίζει» 'Ησύχ., κλπ. **II.** (στύραξ Α) εἶμαι ὅμοιος πρὸς τὸ κόμμι τοῦ δένδρου στύρακος μάλιστα κατὰ τὴν ὀσμήν, πρόπολιν .. εὐώδη καὶ στυρακίζουσαν Διοσκ. 2. 106.

στῠράκῐνος [ᾰ], **η, ον,** (στύραξ) πεποιημένος ἐκ στύρακος· χρῖσμα στυράκινον Διοσκ. 1. 79. **2)** πεποιημένος ἐκ ξύλου τοῦ δένδρου στύρακος· ἀκοντίσματα Στράβ. 570.

στῠράκιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **στύραξ** (Β), ἀκοντίου Θουκ. 2. 4.

στύραξ (Α), ᾰκος, ὁ, storax, ἡδύοσμόν τι ῥητινῶδες κόμμι χρησιμεῦον ὡς θυμίαμα, ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρσ δονεῖ λιβάνου .. σμύρνης .. στύρακος Μνησίμαχος ἐν «'Ιπποτρόφῳ» 1. 62,'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 8, 27, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 7, 3; Διοσκ. 1. 79. **II. στύραξ,** ἡ, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸ κόμμι τοῦτο, 'Ηρόδ. 3. 107· ἀλλ' ἀρσ. παρὰ Στράβ. 570, Πλουτ. Λύσανδρ. 28.

στύραξ (Β), **-ᾰκος,** ὁ, συνώνυμ. τῷ **σαυρωτήρ,** τὸ ὀπίσθιον ὀξὺ ἄκρον τοῦ δόρατος, Ξεν. 'Ελλ. 6, 2, 19, Πλάτ. Λάχ. 183Ε· πρβλ. **ἐπιδορατίς.**

στυρβάζω,=**τυρβάζω,** Α. Β. 303.

στῦσις, ἡ, = **στῦμα,** μεταγεν.

στῡτικός, ή, όν, (στύω) ὁ προξενῶν πριαπισμόν, διεγείρων ἢ ἐρεθίζων τὸ ἀνδρικὸν μόριον, στ. δυνάμεις, τὰ ἀφροδισιακὰ φάρμακα, Φύλαρχ. παρ' 'Αθην. 18Ε.

στυφάλειον (;) χωρείδιον 'Επιγρ. 'Υητοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. II, σ. 503 (= CIG. 1755, ἔνθα ὅμως ἡ λέξις δὲν κεῖται ὁλόκληρος), Συναγ. Λέξ. 'Αθησ. Κουμαν.

στυφαλμεῖν· «σκυβαλίζειν» 'Ησύχ.

στυφᾶν· «βροντᾶν» Ἡσύχ.

στῠφεδᾶνός, ὁ, ἴδε **τυφεδανός**.

στῠφελιγμός, ὁ, κακὴ χρῆσις, κατάχρησις, Ἀριστοφ. Ἱππ. 537 (κατὰ τὸ Ραβ. Ἀντίγραφον· κοινῶς -**ισμός**).

στῠφελίζω, (στυφελός) κτυπῶ τι ἰσχυρῶς καὶ διασείω αὐτό, τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε.. ἀσπίδ' Ἀπόλλων,«διέσεισε,διεκίνησε» (κατὰ τὸν Σχολ.),Ἰλ. Ε. 437· πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξαν Π. 774· στυφέλιξε δέ μιν (ἐξυπ. ἐγχείη) Η. 261· ὡς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ,«διασείσῃ, πλήξῃ» (Σχόλ.), Λ. 305· εἰ .. κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος .. ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, ἐκ τῆς ἕδρας ἀποκινῆσαι, ἀνατρέψαι, Α. 581· τὸν δ'.. ἐκ δαιτύος ἐστ. Χ. 496· οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστ. Ὀδ. Ρ. 234· τινα κορύνῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 115· κῦμα .. ναύτας ἐς κοίλην ἐστυφέλιξεν ἅλα Ἀνθ. Π. 7. 665· ἄνακτας ἐκ θεμέθλων αὐτόθι 15. 22. 2) καθόλου, κακῶς μεταχειρίζομαι, Ἰλ..Φ. 380, 512, Ὀδ. Σ. 416· τινὰ ὀνείδεσι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 273, Ἡσύχ.—Ἐπὶ λέξει, ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 247, Σοφ. Ἀντ. 139 (ἔνθα κεῖται ἀπολ.), ὡσαύτως, στ. στρώματα Ἱππ. Ἀποσπ. 772.

στῠφελός, ή, όν, καὶ ός, όν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 964, καὶ **στυφλός, όν**·— ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος εἶναι ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς Τραγικ. ἐν τριμέτροις ἰαμβ., ὁ δὲ πρῶτος δὶς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν λυρικοῖς χωρίοις καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς· ἴδε κατωτ.·— σκληρός, τραχύς, στυφελοῦ .. ἐπ' ἀκτᾶς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· στυφλοὺς παρ' ἀκτὰς αὐτόθι 303· τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 748· στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος Σοφ.'Αντ. 250· ὑπὸ στυφλοῖς πέτραις Εὐρ. Βάκχ. 1137·— οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ἀκτή στ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 323, κτλ.· σκόπελος Ἀνθ. Π. 11. 31· ὀδοὺς Ὀππ. Κυν. 3. 442· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1755. II ἐπὶ γεύσεως, στυφός, ὄξινος, «ξινισμένος», μέλι Ἀνθ. Π. 4. 1. 22· σταγὼν αὐτόθι 9. 561. III μεταφορ., τραχύς, αὐστηρός, σκληρός, ἐφέται Αἰσχύλ. Πέρσ. 80· Κόλχοι Ὀρφ.'Αργ. 1010. (Ἐκ τῆς √ΣΤΥΦ παράγονται καὶ τὰ **στυφ-λός, στύφ-ω, στῦψ-ις, στῦμ-μα**· πιθαν. συγγενὴς τῇ √ΣΤΥΠ, καὶ ἴσως τῇ √ΣΤΙΒ, **στείβ-ω**· πρβλ. **στιβ-αρός, στιφ-ρός**). — Καθ' Ἡσύχ.: «στυφλὸν ἢ στυφελόν· τραχύ, σκληρόν. βαρύ. ἀργόν. στερρόν».

στυφλώδης, ες, (εἶδος) = **στυφλός**, Κόϊντ. Σμ. 12. 449.

στῠφόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **στυπτικός**, διάφορ. γραφ. ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 375.

στῠφοκόπος, ον, (στύπος, κόπτω) ὁ κτυπῶν διὰ ξύλου· κεῖται ὡς τὸ **ὀρτυγοκόπος**, ἐπὶ τῆς ἀγαπητῆς τοῖς Ἀθηναίοις παιδιᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο **ὀρτυγοκοπία**, ἐν ᾗ ἔθετον ὄρτυγας ἐντὸς κύκλου τινὸς καὶ προσεπάθουν μὲ ξυλάρια νὰ τύψωσιν αὐτὰς κατὰ τὴν κεφαλήν· ἄν τις τῶν ὀρτύγων ἀπέφευγε τὸ κτύπημα καὶ ἐξήρχετο τοῦ κύκλου, ὁ ἐπιχειρήσας νὰ τύψῃ ἐθεωρεῖτο ἡττημένος,'Αριστοφ. Ὄρν.1299 (τὰ Ἀντίγραφα καὶ ὁ Σχολ. **στυφοκόμπου**, ἀλλὰ πρβλ. **ὀρτυγοκόπος** καὶ ἴδε Brunck. ἐν τόπῳ).

στῡφός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἀρίστ. π. Φυτ. 2. 10, 2, Γεωπ. 6, 11, 2.

στῡφότης, ητος, ἡ, πυκνότης, στερεότης, Πλούτ. 2. 96F. 2) ἐπὶ γεύσεως, «στυφάδα», Συνέσ. 53C, κλπ.

στύφω [ῡ], μέλλ. -**ψω** (ἴδε ἐν λέξ. **στυφελός**)·— συστέλλω, συμμαζεύω, στύφω, κοιλία στύφεται, γίνεται δύσκολος, δὲν ἐνεργεῖ κανονικὰς κενώσεις, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 285· μάλιστα ἡ διὰ στυπτικῶν μέσων προπαρασκευὴ τῶν ἐρίων πρὸς βαφήν, στ. τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων Λῦσις παρ' Ἰαμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. σ. 162, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 429D·— μάλιστα ἐπὶ στυφούσης γεύσεως, χείλεα στυφθεὶς Ἀνθ. Π. 9. 375· ὡσαύτως, ἄνδρες ἐστυμμένοι,= στυφελοί, Ἐκκλ.· μεταφορ., ἐπὶ ἤχων, φωναὶ στύφουσαι τὴν ἀκοήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διαχέουσαι, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. 15. II. ἀμεταβ. (ἂν καὶ εὐκόλως δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν αἰτιατικήν), προξενῶ στυφότητα (στυφάδα) ἢ εἶμαι στυφός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 38, Φιλωνίδ. παρ' Ἀθην. 675Ε, Διοσκ. 1. 169, 172, Ἱκέσιος παρ' Ἀθην. 321Α. 2) μεταφορ., εἶμαι τραχύς, αὐστηρός, κατηφής, Θεμίστ. 339Α. [ῠ, Νικ. Ἀλεξιφ. 375].

στυφρόν· «στερέμνιον· βαρύ» Ἡσύχ.

στυφωνία, ἡ, φυτόν τι, = **στοιχάς**, πρβλ. Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 31.

στῦψις, εως, ἡ, στυφάδα, τῶν δὲ πεπόνων εὐχυλότερα μὲν εἶναι τὰ γλυκέα καὶ εὐεκκριτώτερα διὰ τὸ στῦψιν μὴ ἔχειν Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην.80Ε· ἐπὶ τροφῆς ἐχούσης στυπτικὴν δύναμιν καὶ προξενούσης δυσκοιλιότητα,Ἱππ. περὶ Διαίτ.'Οξ. 385· συστολὴ τοῦ δέρματος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 216. II. ἐν τῇ βαφικῇ τὸ ἐμβάπτειν τὸ πρὸς βαφὴν ὕφασμα εἰς στυπτικήν τινα διάλυσιν, οἷον στυπτηρίας, ὅπως καλῶς προσλάβῃ τὴν βαφήν,'Αριστ. π. Χρωμ. 4. 4, Κλήμ. Ἀλ. 237, 792·— sufficere lanam medicamentis, ut purpuram combibat, Κιχ. III. ἐν τῇ μυρεψικῇ, ἡ συμπύκνωσις ἢ σύμπηξις ἐλαίου διὰ στυπτικῶν φαρμάκων ὥστε νὰ δύνηται νὰ συγκρατῇ τὴν εὐωδίαν τοῦ ἀρωματακοῦ μίγματος ἐπὶ μακρότερον χρόνον, Διοσκ. 1. 5 πρβλ. **στῦμμα**

στύω, μέλλ. **στύσω** [ῡ] Ἀνθ. Π. 10. 100· ἀόρ. **ἔστῡσα** Ἀριστοφ. Λυσ. 598· (ἴδε ἐν λ. **στῦλος**). Κάμνω τι νὰ σηκωθῇ, νὰ σταθῇ ὄρθιον, νὰ «τσιτωθῇ», ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., δηλ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρ. μορίου, penem erigere, ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀ ωτ.— Παθ., μετὰ πρκμ. ἀμεταβ. ἐνεργ. **ἔστῡκα** (Λακων. γ' πληθ. -**αντι** Ἀριστοφ. Λυσ. 996)· ὥστε θαυμάζειν ὅπως οὕτω γέρων ὢν στύομαι τριέμβολον Ἀριστοφ. Ὄρν. 1256· ἐπί τινα Λουκ. Ἀλέξ. 11..

Στωᾶξ, ᾶκος, ὁ, (στοά) εἷς τῶν τῆς Στοᾶς, (σκωπτικὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ **Στωϊκός**), Ἑρμίας παρ' Ἀθην. 563D.

στῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **στοιά**, στοά, Διογ. Λ. 5. 51, Ἐτυμολ. Μέγ. 486. 20., 550. 6· φέρεται **στωΐδιον** ἐν τῇ Ἀρχ. Μαθ. 9Α· (ὅπερ ἐν παλαιοτέρᾳ Ἑλληνικῇ θὰ ἦτο **στοίδιον**), ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 88.

στωικεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ὡς στωικός, πρός τινα Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 736C.

στωικός, ή, όν, (στοά) ὁ ἀνήκων εἰς στοάν·— ἐντεῦθεν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς στωικοὺς φιλοσόφους ἢ τὸ σύστημα αὐτῶν (ἐπειδὴ ὁ Ζήνων ἐδίδασκεν ἐν τῇ **Ποικίλῃ στοᾷ**)· οἱ τῆς Στ. αἱρέσεως ἡγεμόνες Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. 2· ἡ Στωικὴ Διογ. Λ. 6. 14· Στωικὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 880, Διογ. Λ. 7. 5· οἱ Στ. φιλόσοφοι Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 18·— ἐν Ἀνθ. Παλατ. 9. 496, χάριν τοῦ μέτρου, **Στοϊκός**.

στῶμιξ, ικος, ἡ, ξυλίνη δοκός, Ἡσύχ. (ἔνθα **στῶμιξ**).

στωμῠλεύομαι, ἀποθ. = **στωμύλλομαι**,'Αλκίφρ. 2. 2, Κλήμ. Ἀλ. 297· τι περί τινος Φωτ. Βιβλ. 415 —Ἀλλ' ὁ Κόβητος ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ (Κόντου) τόμ. Α', τεῦχ. Β', σ. 236, ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον τοῦτον.

στωμῠλήθρα, ἡ, = **στωμυλία**, Νουμήν. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 735C: **στωμυλλήθρα** Α. Β. 5.

στωμύληθρος [ῠ], ον, λάλος, ἀδόλεσχος, φλύαρος, Ἀρισταίν. 1. 1·— ὁ Ἀθήν. 381Β ἔχει ὦ στωμυλῆθραι δαιταλεῖς, ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. **στωμυλήθρας**, ὁ,— ἐκτὸς ἂν θεωρηθῇ ὡς τὸ ἀφηρ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμ., ἐκ τοῦ προηγ.

στωμῠλία, ἡ, εὐτραπελολογία, πολυλογία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1069, Πολύβ. 9. 20, 6· ὁμιλία ἐπὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, φληνάφημα, μωρολογία, Ἀνθ. Π. 7. 222· στ. Ἀττικὴ Πλουτ. Κίμ. 4.

στωμῠλιο-συλλεκτάδης, ου, ὁ, συλλέγων πολυλογίας, ἢ τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς φλυαρήματα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 841

στωμύλλω, ἐκ τοῦ **στωμύλος**, ὡς τὸ **στρογγύλλω**, ἐκ τοῦ **στρογγύλος**)·— εἶμαι λάλος, πολυλόγος, λέγω πολλά, λαλῶ τραγῶς, φλυαρῶ, οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελα Ἀριστοφ. Νεφ. 1003· ἀστείως ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1310. II. συνηθέστερον ὡς ἀποθετ. **στωμύλλομαι** ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 1073, Βατρ 1071· μέλλ. **στωμυλοῦμαι** Ἱππ. 1376· ἀόρ. **ἐστωμυλάμην** Ἀχ. 579, Θεσμ. 461· ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, λέγω, ὁμιλῶ ἐν ἐκ ἄστει, εἰς ἀλλήλους Εἰρ. 995.

στώμυλμα, τό, = **στωμυλία**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 943.— Καθ' Ἡσύχ.: «στωμύλματα· περιλαλήματα». II ἐπὶ προσώπων, ἀδόλεσχος, λάλος, «πολυλογᾶς,», αὐτόθι 92· πρβλ. Διον.'Αλ. Τέχνη Ρητ. 18.

στωμύλος [ῠ], ον, καὶ παρὰ τῷ Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 10, **η, ον**· (στόμα) — εὔστομος, εὔγλωττος, λάλος, πολυλόγος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 429, Θεόκρ. 5. 79, Πλάτ. Ἐρυξ. 397D, κτλ.· μετ' ἀπαρ., λαλῆσαι στωμύλος Ἀλκίφρων 3. 65· ἐμιλῆσαι στ. Λουκ. περὶ Εἰκ. 15· τὰ στ. ταῦτα, τὰ φληναφήματα, Ἀνθ. Π. 9. 39 — ἐπὶ καλῆς σημασίας, στ. εὐτυχίη αὐτόθι 187·— οὕτω, τὸ στ. Δημήτρ. Φαληρ. 151. Ἐπίρρ. -**ύλως**, Πολυβ. Ε', 161· -**ωτέρως** Ἰω. Λυδ.

σύ, προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσώπου ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἐσύ»· Ἐπικ. ὀνομ. **τύνη** Ἰλ. Ε. 485, κ. ἀλλ. (Λακων. **τούνη**, Ἡσύχ.)· Αἰολ. καὶ Δωρ. **τὺ** Σαπφ. 1. 13, Πίνδ., Ἐπίχ., Θεόκρ. κλπ.· Βοιωτ. **τού**, ἴδε ἐν λ. Ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος αὐτῆς ἦτο **τύ**, αἰτ. **τὲ** (ἀντὶ **τϜέ**)· πρβλ. Σανσκρ. tva, tvam, Ζεν. tum (tu) ὅθεν **τε-ὸς** δηλ. **τεϜὸς** (σός), Σανσκρ. tav-as, Ζεν. thva (tu-u) Λατ. tu, tu-s· Λιθ. tu, tavàs· Σλαυ. ty, tvoj· Γοτθ. thu, theins (thine)· Ἀρχ. Σκανδιναυ. καὶ Ἀγγλο-Σαξονικ. þu, κλπ.) [ῠ, πλὴν ἐν τῇ Ἐπικ. ὀνομ. **τύνη**· Δωρικ. δοτ. **τῖν** Θεόκρ. 2. 20., 3. 33, κτλ., καὶ (αἰτ. κατὰ τὴν παλαιὰν γραφήν,—Ἕρμανν. κλπ. **τίν γ'**) Πινδ. Ι. 6 (5). 5· ἀλλὰ **τῖν**, Ἀλκμὰν 19, Πινδ. Π. 1. 56., 8. 97, κλπ. —Ἔτι καὶ παρ' Ἐπιχ. φαίνεται ὅτι δὲν ἔπασχεν ἔκθλιψιν ἡ δοτ. **σοὶ** ἢ **τοί**, Heyne Ἰλ. Τ. 7, σ. 401[1]. Ὀνομ. **σύ**, Ὀδ. Σ 31, κτλ.· κλητ., Φ. 193, Ἀριστοφάν. Πλ. 1069.— Γεν. **σοῦ**, ἐγκλιτ. **σου**, οὐδέποτε παρ' Ὁμ. ὅστις ἔχει **σεῦ, σέο, σεῖο**· ὡσαύτως **σέθεν** (ὅπερ ὁμοίως ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Λυρ. καὶ Τραγ.), καὶ ὡς ἐγκλιτ. **σεο, σευ**· ὁ Πρόδ. ἔχει μόνον **σεο** (ἐγκλιτ.), **σεῦ**·— Δωρικ. **τεῦ, τευ** Θεόκρ. 5. 19, κλπ.· σπανίως **τέο**, Ἀλκμὰν 51· ἐκτεταμ. **τεοῦ** Ἐπίχ. 157 Ahr., Σώφρων 76, καὶ (ἐν Ἰλ. Θ. 37, 468) **τεοῖο**·— Αἰολ. καὶ Δωρ. **τεῦς** Κόριννα 24· καὶ **τεοῦς** Σώφρονος Ἀποσπ. 76· ἐγκλιτ. **τεος** ὁ αὐτ. 77· Κρητ. **τέορ**, «τέορ· σοῦ Κρῆτες» Ἡσύχ.·— ἕτεροι Δωρ. τύποι εἶναι **τίω, τίως, τίος**,

Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντωνυμ. 96C, πρβλ. Ahrens D. Dor. σ. 250. — Δοτ. σοί, Ἰωνικ. καὶ Δωρ. τοί· ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡρόδ. χρῶνται τῇ δοτ. τοι μόνον ὡς ἐγκλιτ., σοὶ δὲ ὅταν τονιζομένη προσλαμβάνῃ ἔμφασιν· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀμφότερα σοὶ καὶ σοι (ἐγκλιτ.) — Δωρ. τεΐν, τίν, ὧν ὁ πρότερος τύπος καὶ ἐν Ἰλ. Λ. 201, Ὀδ. Δ. 619, Ἐπιγραφ. παρ' Ἡροδ. 5. 60, 61, κτλ.· τὸ δεύτερον παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 19, Πινδ. Ο. 10 (11). 114, Θεόκρ., κλπ., πρβλ. Ahrens σελ. 254.— Αἰτ. σέ, ἐγκλιτ. σε, Ὅμηρ. κλπ.· Δωρικ. τὲ Ἀλκμὰν 36, Θεόκρ. 1. 5· ἢ (ἐγκλιτ.) τυ, πρβλ. Ἀρισ οφάν. Ἱππ. 1225, Θεόκρ 56, 78, κτλ. 2) ἐπεκτείνεται συντιθέμενον μετὰ τοῦ ἐγκλιτ. γε, σύγε, σοῦγε, κτλ., (ὡς τὸ ἔγωγε), πολλάκις παρ' Ὁμηρ. καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττικ.· Δωρικ. τύγε Ἐπίχαρμ. 125 Ahr., Τιμόκρ. 1· τύγα Θεόκρ. 5. 69, 71· δοτ. σοίγε· αἰτ. σέγε Ὅμ.·— ὡσαύτως σύπερ, Ἰλ. Ω. 398. 3) ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἡροδ. σὺ κεῖται μετ' ἀπαρ., ὡς μετὰ προστ., Γ. 134., Δ. 163. II. Δυϊκ. ὀνομ. καὶ αἰτ. σφῶϊ (ἴδε τϜέ, ἐν λ. σύ), σεῖς οἱ δύο, «οἱ δυό σας», Ὅμ. καὶ Ἰων.· σφὼ (οὐχὶ σφῷ) Ἰλ. Α. 574., Λ. 782, κτλ., καὶ Ἀττ.·— γενικ. καὶ δοτικ. σφῶϊν συχν. παρ' Ὁμ.· συνηρ σφῷν ἅπαξ παρ' Ὁμήρ., Ὀδ. Δ. 62, καὶ ἀεὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 12, πρβλ. Piers. εἰς Μοῖρ. 266. Οὐδεὶς τῶν τύπων τούτων εἶναι ἐγκλιτικό,·— ἐνομίσθη ὑπό τινων ὅτι τὸ σφῶϊ καὶ σφῶϊν ἐναλλάσσονται· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Δ. 286, σφῶϊ εἶναι ἡ αἰτ. ἡ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ κελεύω· καὶ ἐν Ὀδ. Ψ. 52, σφῶϊν εἶναι δοτικ. χαριστικὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ἦτορ· ἴδε Buttm Lexil. ἐν λ. νῶϊ 7, 8. III. Πληθ. ὀνομ. ὑμ ῖ; (πρβλ. Σανσκρ. yushme, Γοτθ. καὶ Λιθ jus)· Ἀγγλ. ye, you, Ὅμ., κλπ.· Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ὔμμες Ὅμηρ., Σαπφὼ 26· Δωρικ. ὑμὲς Σώφρων 33, πρβλ. Ἀριστοφάν. Ἀχ. 760, 761, 862· Βοιωτ. οὑμὲς Κόριννα 6·— ἀσυναίρετος Ἰων. τύπος ὑμέες μνημονεύεται ἔν τινι ἑξαμέτρῳ τοῦ Παρθενίου (παρ' Ἀπολλωνίῳ περὶ Ἀντωνυμ. 378) καὶ ἕτερος παρὰ τῷ Τζέτζῃ (Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3. 333), ἀλλὰ πιθ. προῆλθεν ἐξ ἁμαρτήματος τῶν ἀντιγραφέων, ἴδε Dind. D al. Ildt. σ. xx.— γεν. ὑμῶν, Ἀττ.· παρ' Ὁμ ὑμέων (δισύλλ.) καὶ ὑμείων, Ἰλ. Η. 159, κτλ., Δ. 348., κτλ.· Αἰολ. ὐμμέων Ἀλκαῖ. 93· Βοιωτ. οὑμίων Κόριννα 22.— Δοτ. ὑμῖν, Ὁμ., κτλ.· παρὰ Τραγικ. ὡσαύτως ὑμὶν [ĭ] Σοφ. Αἴ. 864, Ἠλ. 1328, κτλ., ἤ, ὥς τινες τῶν γραμμ. ἔγραφον, ὗμιν· οἱ αὐτοὶ γραμμ. ἔγραφον ὕμιν (ὡς ἐγκλιτ.) ἐν Ὀδ. Α. 376, Β. 141, κτλ., ἴδε Ἐτυμ. Μέγ. 432. — Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ὔμμι, ὔμμιν Ὀδ. Β. 316., Λ. 335, κτλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 328, Σαπφὼ 17, καὶ Πίνδ.— Αἰτ. ὑμᾶς, Ἀττ.· ἀλλ' ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ Ἰωνικ. τύπῳ ὑμέας (δισύλλ.) Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ὔμμε Ἰλ. Λ. 781, κ. ἀλλ.· Πινδ. Ι. 5 (6). 28· ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ Εὐμ. 620 (τρίμετρ. ἰαμβ.), καὶ Σοφ. Ἀντ. 864 (Λυρ.) Δωρ. ὑμὲ Ἀλκμὰν 37, Σώφρων 99.—Ὁ πληθυν. ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ὅταν ᾖ ὁ λόγος πρὸς ἓν πρόσωπον, ἐν ᾧ ὁ λέγων περιλαμβάνει καὶ ἑτέρους ἐν τῇ διανοίᾳ του, οἷον Ὀδ. Μ. 81 κἑξ., πρβλ. Böckh Expl. Pind. II. 7. 17, Tibull. 1. 3. 1· καὶ ἴδε ἐν λ. ὑμέτερος ἐν τέλ.— Ἐν τῷ παρηκμακότι Ἑλληνισμῷ ἀπαντᾷ τὸ σᾶς = ὑμᾶς, ὑμῶν ὡς καὶ νῦν, τὴν ἁγίαν βασιλείαν σας Κ. Πορ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 36· Θεὸς φυλάξῃ σας, εὐλογῶν τὸν γάμον σας 380, πάντα ἐχθρόν σας δουλώσῃ 383, κτλ.

συάγρειος, ον, ὁ τοῦ συάγρου, τοῦ ἀγριοχοίρου, συάγρ. στέαρ Διοσκ. 2. 90· οὕτω δὲ καὶ τὰ συάγρεια (δηλ. κρέα) Λυγκεὺς ὁ Σάμιος παρ' Ἀθην. 402Α.

συαγρεσία, ἡ, (σῦς, ἄγρα) κυνήγιον ἀγριοχοίρων, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 34.

συ-αγρευτής, ου, ὁ, ὁ κυνηγῶν ἀγριοχοίρους, Τζέτζ. Ἱστορ. 7. 69.

συαγρίς, ίδος, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ συναγρίς, ὃ ἴδε.

σύαγρος, ὁ, (σῦς, ἄγρα) ὁ ἀγρεύων ἀγρίους χοίρους, ἐπὶ θηρευτικοῦ κυνός, Σοφ. Ἀποσπ. 166. II. = σῦς ἄγριος, ἀγριόχοιρος, Ἀντιφάνης ἐν «Ἁρπαζομένῃ» 1, Διονύσ. παρ' Ἀθην. 401F, κτλ.· ἀλλ' οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 381. III. εἶδος ξανθοῦ λιβάνου, ὅστις καλεῖται καὶ ἔντομος, Διοσκ. 1. 81.

συαγρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἀγριόχοιρον, Πολύβ. 34. 3, 8.

σύ-αγχος, ον, ὁ πνίγων, ἀπάγχων χοίρους, «ῥίζα ἐν ᾗ οἱ σῦς θηρεύονται», Ἡσύχ.

σύαινα, ἡ, (σῦς) κυρίως θῆλυς χοῖρος·— ὄνομα ἰχθύος θαλασσίου, Ὀππ. Ἁλ. 1. 129.

συάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σύαξ, Ἱεροφ. ἐν Ideler Phys. 1. 412.

συανία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ συηνία, ὃ ἴδε.— Καθ' Ἡσύχ.: «λοιδορία καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη».

σύαξ, -ᾶκος, ὁ, «φασηλοειδὲς ὄσπριον» Χοιροβ. 305, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 276. II. σύαξ, ακος, ὁ, κοινῶς «συάκι», καὶ «σαλάχι», Τουρκ. «καλκὰν μπαλήκ», ἴδε ῥόμβος, καὶ Κοραῆ σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 90 «ἰχθύας σύακα καὶ λαύρακα ὡς μὲν μεγίστους ὡς δὲ πίονας» Νικήτ. Χρον. 39Β.

σύαρον· «τὸν κλῶνα» Ἡσύχ.

σύαρτον· «βούγλωσσον» Ἡσύχ.

συάς, άδος, ἡ, ὗς, θῆλυς χοῖρος, «γουροῦνα», Ἡσύχ.

σύβαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, (σῦς) «σύβακα· συώδη» Ἡσύχ.· ὡσαύτως, **συβάλλας**, **συβάς**, «ὁ καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια» ὁ αὐτ.· πρβλ. Λατ. subare.

Σῠβάρειος, α, ον, = Συβαριτικός, Ἐπίχ. παρὰ Σουΐδ.

Σῠβᾰρίζω. μέλλ. -ίσω, ζῶ ὡς Συβαρίτης, ζῶ φιληδόνως, τρυφῶ, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 269. 52·— συβαρίζειν ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 344, καὶ συβαρισμὸς παρὰ Φρυνίχῳ τῷ Κωμικῷ κατὰ τὸν Σχολιαστ. Ἀριστοφ., ἔνθ' ἀνωτ., μετὰ ῠ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις, ἐνῷ τὸ υ τοῦ Σύβαρις καὶ τῶν παραγώγων εἶναι βραχύ· ἐντεῦθεν ὁ Meineke διώρθωσε παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. συβριάζειν (ἴδε τὴν λέξ.), καὶ παρὰ Φρυνίχ. ἔνθ' ἀνωτ. Συβαριασμός.

Σύβᾰρις [ῠ], ἡ· γεν. εως, Διοδ. Ἐκλογ. 550. 93, Ἀθήν. 521Α· δοτικ. ει Ἀριστοφ. Σφ. 1435· Ἰων. γεν. -ιος Ἡρόδ.· καὶ -ιδος Στράβ. 386, Φιλόστρ. 166·— πόλις ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἑλλάδι κειμένη ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου καὶ διάσημος ἐπὶ τῇ φιληδονίᾳ καὶ ἀβρότητι τῶν κατοίκων αὐτῆς, Ἡρόδ. 5. 44, κτλ. II. ὡς προσηγορικόν, πολυτέλεια, φιληδονία, τρυφηλότης, συβάριδος μεστοὶ Φιλόστρ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. Πλουτ. Κράσσ. 32. (Ἐκ τοῦ σοβαρός, κατὰ τὸν Valck. εἰς Καλλίμ. σ. 182. Ἀλλ' ἀναμφιβόλως τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἦτο παλαιότερον τῆς ἡδυπαθείας καὶ ἀλαζονείας τῶν κατοίκων της, ἂν καὶ ἔτι κατὰ τοὺς παλαιοτάτους χρόνους ἦτο γνωστὴ ἡ ἀβρότης τοῦ Συβαριτικοῦ βίου, ὅθεν, φαίνεται, παρήχθησαν αἱ λέξεις Συβαρίζω, Συβαριασμός).

Συβᾰρίτης [ῑ], ου, ὁ, κάτοικος τῆς Συβάρεως, Ἡρόδ. 5. 44, Ἀριστοφ. Σφ. 1427·— θηλ. Συβαρῖτις, ιδος, αὐτόθι 1438· καὶ ὡς ἐπίθετ., Συβαρίτιδες εὐωχίαι, συμπόσια Συβαριτικά, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 3· Συβ. κράνα Θεόκρ. 5. 146.

Σῠβᾰρῑτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Σύβαριν· λόγοι Σ., τάξις τις μύθων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, Ἀριστοφ. Σφ. 1529, ἔνθα ἴδε Σχόλ., Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14, 20. Ἐπίρρ. -κῶς παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. ᾄδην.

συβαρνές· «περίκομμα» Ἡσύχ.

συβάς, άδος, ὁ, ἡ, ἴδε σύβαξ.

συβαύδαλος, ὁ, πρβλ. συοβ-.

συβήνη ἢ **συβίνη** [ῑ], ἡ, θήκη αὐλοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1197, 1215 (ἔνθα βάρβαρος εἶναι ὁ λαλῶν)· ὁ δεύτερος τύπος παρὰ Πολυδ. Ζ', 153, Γ', 153, Ἐτυμολ. Μέγ. — Καθ' Ἡσύχ.: «συβήνη· αὐλοθήκη, ἢ τοξοθήκη, ἢ ναυτικὸς χιτών».— «συβίνη· καπροβόλον. ἐμβόλιον» ὁ αὐτ.

συβόσιον, τό, (σῦς, βόσκω) ἀγέλη χοίρων, Ἰλ. Λ. 679, Ὀδ. Ξ. 101 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐν τῷ πληθ. συῶν συβόσια, ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ συβόσεια, ὡς φέρεται ἐν τῷ Ἀντιγράφῳ Townley), Πολύβ. 12. 4, 8. II. χοιροστάσιον, στάβλος χοίρων, Σουΐδ., Ἡσύχ.

Σύβοτα, τά, ἐν Θουκ. 1. 47, 50, 52, ὄνομα νησυδρίων τινῶν παρὰ τὴν Κέρκυραν μετὰ μέρους τῆς ἀπέναντι παραλίας· κατ' ἀρχὰς ἀναμφιβόλως νομαὶ χοίρων, τὰ ἐν τῇ νήσῳ Σ. αὐτόθι 54.

συβότης, ου, ὁ, = συβώτης, Ἀριστ. Ποιητ. 16, 4· «συβότας· χοιροβοσκούς» Ἡσύχ.: πρβλ. Ἰακὼβ. εἰς Αἰλ. 8. 19.

συβριάζω· «σοβαρεύομαι, τρυφάω» Ἡσύχ., καὶ συβριασμός, ὁ, «ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος» ὁ αὐτ.·— ὅθεν ἐσκέφθησάν τινες νὰ διορθώσωσι συβριάζω ἀντὶ Συβαρίζω (ὃ ἴδε) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 344· καὶ ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. συβριάζω ἑρμηνεύεται ὡς κατὰ μετάθεσιν γεγενημένον ἐκ τοῦ συβαρίζω· ἀλλ' εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ συβριάζω παράγεται οὐχὶ ἐκ τοῦ Σύβαρις, ἀλλ' ἐκ τῆς √ΣΥΡΒ = ΤΥΡΒ, ἴδε ἐν λ. τύρβη.

συβριακός, ή, όν, = πολυτελής, Ἡσύχ.

συβριασμός· «ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος» Ἡσύχ.

συβροί· «ἰσχνοί, λαγαροί» Ἡσύχ.

σύβρος· «κάπρος» Ἡσύχ.

σῠβωτέω, εἶμαι συβώτης, χοιροβοσκός, Μοῖρ. 355 (ἕτεροι συβοτέω).

σῠβώτης, ου, ὁ, (σῦς, βόσκω) χοιροβοσκός, Ὀδ. Δ. 640, Ξ. 420, Ἡρόδ. 2. 47, 48, Πλάτ., κλπ.· πρβλ. συβότης, ὑφορβός.

σῠβωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συβώτην, μέλος συβ., τὸ ᾆσμα συβώτου, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 12, πρβλ. Πλουτ. 2. 776D.

σῠβώτρια, ἡ, θηλ. τοῦ συβώτης, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 12.

συγγάλακτος, ον, (γάλα) = ὁμογάλακτος, Θεοφ. 500.

συγγᾰληνιάω, εἶμαι ἥσυχος, γαλήνιος ὁμοῦ μετά τινος, ποταμῷ Εὐστ. 1233 ἐν τέλ.

σύγγαμβροι, οἱ, ὡς καὶ νῦν, ὁμόγαμβροι, «οἱ δὲ δύο ἀδελφὰς γήμαντες ὁμόγαμβροι ἢ σύγγαμβροι ἢ μᾶλλον συγκηδεσταὶ» Πολυδ. Γ', 32, κτλ.·— ἐντεῦθεν ἐπίθετ. συγγαμβρικός, ή, όν, Βυζ.·— συγγαμβρία, ἡ, αὐτόθι· — συγγαμβρεύω, «μὴ συγγαμβρεύειν αἱρετικοῖς ἢ Ἰουδαίοις» Καν. τῆς Δ' Συνόδου ιδ' (ἐν τῷ Ἀναλυτ. Πίνακι τῶν Ἱερῶν Κανόν. τ. 2, σ. 722).

συγγαμέτας, ὁ, σύγγαμος, Ἐπιγρ. Ἔμμετρ. Πάρου, Bul. de cor. h. I. IV, σ. 287.

συγγᾰμέω, ἔρχομαι εἰς γάμον ὁμοῦ ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 99·— **συγγᾰμία**, ἡ, ἡ διὰ γάμου ἕνωσις, Γλωσσ.

σύγγᾰμος, ον, ὁ διὰ γάμου ἡνωμένος, ἔγγαμος, ἄλλῳ, ἡνωμένος μὲ ἄλλον, Εὐρ. Ἠλ. 212· σ. δάμαρ Λυκόφρ. 1220·— ὡς οὐσιαστ. **σύγγαμος**, ὁ, ἢ ἡ, ἀνὴρ ἢ γυνὴ ἔγγαμος Ὀρφ. Ἀργ. 893, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. καθόλου, ὁ διὰ γάμου ἐσχετισμένο , Εὐρ. Φοίν. 428 (ἀλλ' ὁ στίχος πιθ. εἶναι νόθος). 2) ξύγγαμός σοι Ζεύς, ὁ μετέχων τῆς συζυγικῆς κοίτης σου, ἐπὶ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 149· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἀντίζηλοι σύζυγοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 182.

συγγᾰνύσκομαι, ἀποθ., = **συγχαίρω**, τινὶ Θεμίστ. 57D. — προσέτι: **συγγάνυμαι**, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 85, 20 ἔκδ. Λ.

συγγαυριόω, γαυριῶ σύν τινι, Βασιλ. Σέλευκ. σ. 136, Ἐκκλ.

συγγείτων, **ονος**, ὁ, ἡ, γειτνιάζων, ὅμορος, συγγείτον' οἰκῶν γαῖαν Εὐρ. Ἱκ. 386.

συγγελάω, μέλλ. **-άσομαι**, γελῶ μετά τινος, Εὐρ. Ἀποσπ. 364. 22· οἴνῳ καίρια σ. Καλλ. Ἐπιγράμμ. 32.

συγγελοιάζω, παίζω καὶ γελῶ μετά τινος, τινὶ Ἰω. Χρυσ. τ. 6, 979.

συγγεμίζω, γεμίζω, φορτώνω ὁμοῦ μετά τινος, συγγέμιζε μετ' αὐτοῦ τὴν κάμηλον Ἀποφθέγμ. Πατέρων 281A.

συγγένεια, ἡ, (συγγενής) ταυτότης γένους, κοινὴ καταγωγή, ὡς καὶ νῦν, συγγένεια, Εὐρ Ι. Α. 492, Θουκ. 3. 65, κτλ.· πρὸς ξυγγενείας καὶ κηδεστίας Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 21· μετὰ γεν., συγγένεια μετά τινος ἢ πρός τινα, ἡ ξ. τοῦ θεοῦ Πλάτ. Πρωτ. 322A· διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλέους ξ. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 205C, πρβλ. Χαρμ. 155A·— οὔ·ω μετὰ δοτ , κατὰ τὴν αὐτῶν ἑκατέροις ξ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3 7D· ξ. ἔχειν τινὶ αὐτόθι 257D· ὡσαύτως, ἡ πρὸς τοὺς παῖδας σ. Ἰσοκρ. 1. 9D ἡ πρὸς ἀλλήλους σ. αὐτόθι 49B, κτλ.·— κυρίως δὲν λέγεται ἐπὶ τῆς σχέσεως τῶν γονέων καὶ τέκνων (ἴδε **συγγενὴς** II, 1, 6), γένος γάρ, ἀλλ' οὐχὶ συγγένεια, τοῦτ' ἔστιν Ἰσαῖος 72. 32, ἀλλ' ὅμως πρβλ. Διόδ. 13. 20. 2) δεσμοὶ συγγενείας, οἰκογενειακαὶ σχέσεις, οἰκογενειακὴ ἰσχύς, Πλάτ. 491C, Συμπ 178C. 3) ἡ σχέσις ἀποικίας πρὸς τὴν μητρόπολιν, Wolf εἰς Δημ Λεπτ. σ. 328. 4) μεταφ., κατὰ σ. τῆς μορφῆς Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 5· ἡ πρὸς τὸ .. ἱερὸν πῦρ σ. παντὸς πυρὸς Πλούτ. 2. 702E ὤτων καὶ γλώττης Λουκ. Ἡρακλ. 5. II. συγγενεῖς, ἡ οἰκογένεια, Εὐρ. Ὀρ. 733· ἐπὶ ἑνὸς συγγενοῦς μόνου, αὐτόθι 1233·— περιληπτικῶς, ἅπαντες οἱ συγγενεῖς τινος, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 749· ἡ Περικλέους ὅλη οἰκία ἢ ἄλλη συγγένεια Πλάτ. Γοργ. 472B, πρβλ. Χαρμ. 155A· ἐν τῷ πληθ., οἰκογένειαι, Δημ. 25. 87., 796. 17. 2) ἐπὶ ζῴων, παρὰ τὰς συγγενείας συνδυάζεσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 11, 7, πρβλ. 5. 1·— καθόλου, εἶδος, τάξις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὑστ. 1. 9, 2.

συγγένειος, ον, συγγενικός, συγγένειος Ζεύς, «ὁ τὰ τῆς συγγενείας δίκαια ἐφορῶν» Εὐριπ. παρὰ Πολυδ. Γ', 5 (Εὐρ. Ἀποσπ. 983):— **συγγενειάζω**, εἶμαι συγγενὴς πρός τινα, συγγενεύω, τινὶ Ἐπιφάν. τ. 1, σελ. 986.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 324.

συγγενέτειρα, ἡ, (πρβλ. **γενέτης**) συγγενὴς γυνή, Εὐρ Ἠλ. 746.

συγγενεύς, έως, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἑπομ., Ἰω. Μαλαλ. 326. 14.

συγγενής, ές, (γενέσθαι) ὁ ὁμοῦ γεγεννημένος, συμπεφυκώς, συνυπάρχων ἐκ γενετῆς μετά τινος, φυσικός, ἔμφυτος, σύμφυτος, ἦθος Πινδ. Ο. 13. 16· εὐδοξία Ν. 3. 69· νόσημα σ. ἐστί τινι Ἱππ. Προρρ 83· φόβος Αἰσχύλ. Εὐμ. 691 παύροις . ἐστι συγγενὲς τόδε, ἔμφυτον, φυσικὸν εἰς αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 832· ἡ τύχη προσγίγνεθ' ἡμῖν σ. τῷ σώματι Φιλήμων ἐν «Ἀποκαρτεροῦντι» 1· ἐσσόμενον προϊδεῖν συγγενὲς οἷς ἕπεται Πινδ. Ν. 1. 41· συγγενεῖς μῆνες, οἱ ὁμογέννητοι μῆ ες τοῦ φυσικοῦ μου βίου, Σοφ. Ο. Τ. 1082· σ. τρίχες, ἡ κόμη ἣν γεννᾶταί τις ἔχων, δηλ. αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γενειάδα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3 11, 7., 7. 4, 7· σημεῖα σ. τὰ σημεῖα ἃ γεννᾶταί τις ἔχων, αὐτόθι 7. 6, 5· δυνάμεις αἱ σ., ἀντίθ. τῷ αἱ ἔθει καὶ αἱ μαθήσει, ὁ αὐτ με·ὰ τὰ Φυσ 8 5, 1· τὸ συγγενὲς αὔξει, αὐξάνει τὴν φυσικήν του δύναμιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικομ. 3. 12, 7·— οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., συγγενῶς δύστηνος, ἐκ γενετῆς μου δυστυχής, ἄθλιος, Εὐρ. Ἡρ Μαιν 1293 ἴδε ἐν λ. **σύμφυτος**. II. ὁ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς ἢ οἰκογενείας, συγγενής, τινὶ Ἡρόδ. 1. 109., 3. 2, Ἀττ.·— ἀπολ. συγγενής, ἐσχετισμένος διὰ συγγενείας, 4 236· θεὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 14· γυνὴ Εὐρ. Ἀνδρ. 887· χεὶρ Σοφ. Ο. Κ 1387 συγγενέστατος, πλησιέστατος συγγενής, Ἰσαῖ 85 25 σ. γάμος, γάμος μετὰ συγγενοῦς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 885· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 6, π. Ζ. Γεν. 2. 8. 2, κ ἀλλ ·— ἐντεῦθεν 6) ὡς οὐσιαστ. συγγενής, οὖσα σ. ἐκείνου Ἀριστοφάν. Εἰρήν. 618· τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενῆ καὶ φυλέτα (δυϊκ., πρβλ. **περικαλλῆ** ἐν Θεσμ. 282) ὁ αὐτ. ἐν Ὀρν. 368· φίλος καὶ ξ. τινος Πλάτ. 487A, πρβλ. 378C· ἔργον εὑρεῖν συγγενῆ πένητός ἐστιν Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 7· γάμει τὴν συγγενῆ ὁ αὐτ. ἐν Ἀδήλ. 224· συχν. ἐν τῷ πληθ. **οἱ συγγενεῖς**, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν, Πινδ. Π. 4 236, Ἡρόδ. 2. 91, κ. ἀλλαχ.· καταχρηστικῶς λέγεται ἐπὶ τῶν τέκνων (**ἔκγονοι**) ἐν σχέσει πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν, Ἰσαῖ. 72. 12, ἴδε ἐν λέξει **συγγένεια** I, ἀλλ' ὅμως πρβλ. Ἀνδοκ. 3. 31· παροιμ., τοῖς συγγενέσι τὰ τῶν συγγενῶν ὁ αὐτ. 48. 40. γ) **τὸ συγγενές**, = **συγγένεια**, συγγενικὴ σχέσις, Αἰσχύλ. Προμ. 289, Σοφ. Ἠλ. 1469, Θουκ. 3. 82, κτλ.· τὸ πνεῦμα τῆς γενεᾶς τινος, Πιν. Π. 10. 20, Ν. 6. 15· εἰ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι σ., ἂν ἔχῃ συγγένειάν τινα πρὸς αὐτόν, Σοφ. Ο. Τ. 814· ἐπὶ φυλῶν, κατὰ τὸ ξ. Θουκ. 1. 95. 2) μεταφορ., συγγενής, ὁμοειδής, ὅμοιος, τοὺς τρόπους οὐ συγγενὴς Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1280, πρβλ. Θεσμ. 574· συγγενὴς ὁ κύαθος αὐτῆς θατέρα (ἀντὶ τῷ τῆς ἑτέρας) ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 789, πρβλ. **ὅμοιος** Β. 2 συχν. παρὰ Πλάτ., ἡ ψυχὴ σ. οὖσα τῷ σώματι Πολ. 611. 8· τῇ πολεμικῇ σ. ἡ πάλη Νόμ 814D· τοῖς .. λόγοις τὴν αἰτίαν συγγενῆ δεῖ νομίζειν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν 5. 8, 1, πρβλ. Ρητ. 2. 23, 8·— σπανίως μετὰ γεν., νοῦς αἰτίας ξ. Πλάτ. Φίληβ. 31A, πρβλ. Φαίδωνα 79D, Πολ. 403A· ἀπολ., σ. τιμωρία, ἁρμόζουσα, προσήκουσα τιμωρία, Λυκοῦργ. 165. 10· συγγενῆ, πράγματα τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους, ὁμογενῆ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1 9, 1· τὰ σ. καὶ τὰ ὁμοειδῆ ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 2, 12· ἐν γαίῃ μὲν σῶμα τὸ συγγενές, τὸ ὁμογενές, ὁμοειδές, Ἑλλ. Ἐπιγ ἀμμ. 261 7.—Ἐπίρρ., ξυγγενῶς ἔρχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 897C· ξ. τρέχων Πλάτωνι Ἄλεξις ἐν «Ἀγκυλίωνι» 1. III. ἐν τῇ Περσικῇ αὐλῇ, συγγενής, ἦτο προσωνυμία ἣν ὁ βασιλεὺς ἀπένεμεν ὡς σημεῖον τιμῆς (οἷον τὸ παρ' Ἄγγλοις Cousin, παρὰ Γερμ. Vetter, ἴδε **ὅμοιος** II), Schneid. εἰς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27, αὐτόθι 2. 2, 31, Διόδ. 16. 50· συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, π. χ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2285, 2622 κ. ἀλλ.

συγγένησις, ἡ, τὸ συγγίγνεσθαι, συνάντησις, συνέντευξις, Πλάτ. Νόμ. 948E· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 352.

συγγενικός, ή, όν, σύμφυτος, συμπεφυκὼς ἢ κληρονομικός, ἐπὶ προδιαθέσεως εἰς νόσον, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1074, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 22, Διογ. Λ. 10. 129· σ τρίχες Ἀριστ. Προβλ. 4. 18, 1. II. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συγγενεῖς, Λατιν. gentilicius, σ. φιλία, ἡ μεταξὺ συγγενῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἑταιρική**, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 8. 14, 1· σ. ἱερωσύναι Διονύσ. Ἁλ. 2. 21· τὰ .. πρὸς ἀλλήλους σ. δίκαια Συλλ. Ἐπιγραφ. (προσθῆκαι) 215 b.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον συγγενικόν, ὡς συγγενεῖς, Δημ. 797 2. 2) μεταφ., ὁμογενής, ὁμοειδής, ὅμοιος, ἔχειν τὴν μορφὴν σ. Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστορ. 9 40, 1· τὰ κοινὰ καὶ σ., πράγματα κοινὰ καὶ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἡμετέραν φύσιν, Ἄλεξις ἐν «Ἀχαΐδι» 1. 7· εἴδη πρὸς ἄλληλα σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1·— Ἐπίρρ., ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ., Διογ. Λ. 10. 72. 3) ὁ ἀνήκων εἰς **συγγενεῖς** (III), Ἀθήν. 48E.

συγγενίς, ίδος, θηλ τοῦ **συγγενής**, Πλούτ. 2. 265C, Συλλ. Ἐπιγρ. 2995, 5852 — κατὰ τὸν Πολυδ. Γ', 36, ἐσχάτως βάρβαρον·— **συγγένισσα**, Ἐπιφάν. 728B.

συγγεννάω, βοηθῶ τινα εἰς γέννησιν ἢ παραγωγήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ 9 50, 7, πρβλ 3 1, 18· μεταφορ., ξ. τὸ χρῶμα, βοηθῶ εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ χρ , Πλάτ. Θεαίτ. 156E.

συγγεννήτωρ, ορος, ὁ βοηθῶν εἰς τὴν γέννησιν, κοινὸς γονεύς, ξ. τέκνων (ἔνθα ἐκ τῶν συμφραζομένων φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν γυναῖκα), Πλάτ. Νόμ. 874C.

συγγενο-κτό ος, ον, (κτείνω) ὁ ἀποκτείνων τοὺς ἰδίους συγγενεῖς, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 391.

συγγεραίρω, γεραίρω ὁμοῦ, Καισάρ. σ. 1137, ἔκδ. Mi.

συγγέρων, οντος, ὁ, ὁμοίως γέρων, γηραιός, νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει βλέπειν ἐραστήν, συγγέροντα δ' ἡ γραῖα Βαβρ. 22. 7.

συγγεύομαι, γεύομαι μετά τινος, ἐσθίω μετά τινος, μετὰ γεν. προσ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ Εἰρ. 1115.

συγγεωργέω, εἶμαι συγγεωργός τινος, Ἰσαῖ. 76. 25. 2) μεταβ., γεωργῶ ὁμοῦ μετά τινος, συγκαλλιεργῶ, τοῖς συγγεωργοῦσι τὸ χωρίον Εὐνάπ. σ. 32.

συγγέωργος, ὁ, συνεργάτης, γεωργός, Ἀριστοφ. Πλ. 223 (περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Σχολ.).

συγγηθέω, πρκμ. **-γέγηθα**ι χαίρω μετά τινος, τινὶ Εὐριπ. Ἑλλ. 727· συγγήθω, Θεόδ. Στουδ. 369D.

συγγηράσκω, μέλλ. **-γηράσομαι**, ἀόρ. **-εγήρασα**. Γηράσκω ὁμοῦ μετά τινος, γηράσκοντι τῷ σώματι συγγηράσκουσι καὶ αἱ φρένες Ἡρόδ. 3, 134· ἐγὼ σ' ἔθρεψα σὺν δὲ γηρᾶναι θέλω (ἴδε ἐν λ. **γηράσκω**) Αἰσχύλ. Χο. 918 πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 1044, Ἰσοκρ. 2C, καὶ ἴδε **συννεάζω**· — ὁ ἐνεστ. **συγγηράω** ἀπαντᾷ ἐν Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 5.

σύγγηρος, ον, ὁ ὁμοῦ γηράσκων, Ἀνθ. Π. 7. 260. 635.

συγγίγνομαι, Ἰωνικ. καὶ παρὰ μεταγεν. Λυρ. **συγγίν-** [ῑ]· μέλλ. **-γενήσομαι**, ἀόρ. **-γενόμην**, πρκμ. **-γέγονα**· ἀποθ. Γεννῶμαι μετά τινος, ἅμα συγγενομένοις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 18, πρβλ. Διόδ. 2. 56, Μανέθων 1. 200·— ἀλλὰ συνηθέστατα, **II**. εἶμαι μετά τινος, συναναστρέφομαι, συνδιατρίβω μετ' αὐτοῦ, τινι Ἡρόδ. 3. 55, Εὐρ. Ἠλ. 603, Ἀριστοφ. Νεφ. 1317, Σφ. 1468, Θουκ. 2. 12, Πλάτ., κτλ.· χαλεποὶ ξυγγενέσθαι Πλάτ. Πολ. 330C· πᾶσαν τὴν συνουσίαν ξ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 672A·— ὡσαύτως, σ. ἐς λόγους τινὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 253.

2) ἐπὶ μαθητῶν ἢ ὀπαδῶν, συναναστρέφομαι μετὰ τοῦ διδασκάλου, συμβουλεύομαι αὐτόν, μαθητεύω, περί τινος Πλάτ. Φαίδων 61D, πρβλ. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 113, Ἱππ. 1291, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 91E, Ξενοφ. Ἀπομνημ. 1. 21, 27· ἐπὶ τοῦ διδασκάλου, Πλουτάρχ. Περικλ. 4. **3)** σ. γυναικί, ὡς τὸ **συνουσιάζειν**, ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν μετ' αὐτῆς, συνευρίσκομαι, Ἡρόδ. 2. 121, 5, Ξεν. Ἀν 1. 2, 12, κτλ.· ἐπὶ τῆς γυναικός, Πλάτ. Νόμ 930D **4)** ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, τινι Αἰσχύλ. Χο. 245, 456· ἀπολ., Σοφ. Ἠλ. 411· ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθροὺς Αἰσχύλ. Χο. 460. **5)** ἀπολ., συνέρχομαι, συναντῶ, Θουκ. 4. 83., 5. 37· σ. ἐς πόσιν Ἡρόδ. 1. 172· οἱ συγγιγνόμενοι, σύντροφοι, Ξεν. Ἀπομν 1. 2, 16· ἀριθμὸς συγγ. Πλάτ. Ἐπιν. 978A. **III**. ἐπὶ πραγμάτων, συναντῶ τι, ἀποκτῶ γνῶσίν τινος, ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 22· ξυνεγιγνόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν ὁ αὐτ. ἐν «Ἀστρατεύτοις» 6· ἐνδείᾳ Πλάτ. Φίληβ. 45B· ὑβροποσίαις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 674A· λόγῳ Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1. 10.

συγγιγνώσκω, Ἰων. καὶ μεταγεν. **συγγῑν-**· μέλλ. **συγγνώσομαι**, ἀόρ. β' **συνέγνων**, πρκμ. **συνέγνωκα**. Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, φρονῶ τὰ αὐτά, συμφωνῶ, τινι Ξεν. Κύρ 7. 2, 27· τινί τι Ἰσαῖ. 73. 21· μετὰ πολλῶν τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν, μετέσχον τῆς πλάνης, τοῦ σφάλματος πολλῶν, Θουκ. 8. 24· — ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. consentire, συναινῶ, συμφωνῶ, Ἡρόδ. 4. 5, Θουκ. 2. 60· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ 3. 99., 7. 12.

2) παρὰ μεταγεν., γινώσκω τι μυστικὸν μετ' ἄλλου, λαμβάνω μέρος εἰς συνωμοσίαν μετά τινος, τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 6, Δίων Κ. 44. 13, κτλ.· συνεγνωκότες, συνωμόται, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 5. **II**. συγγιγνώσκω ἐμαυτῷ, ἔχω τὴν συναίσθησιν ὅτι .. , μετὰ μετοχ. κατ' ὀνομ., σ. καὶ αὐτοὶ σφίσιν ὡς ἠδικηκότες Λυσ. 115. 11· σ. ἑαυτοῖς κακῶς βουλευόμενοι Διον. Ἀλ 2. 55· ἀλλὰ μετὰ μετοχ. κατὰ δοτ., σ. αὐτοῖσιν ὑμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς Ἡρόδ. 5. 91, πρβλ. Διον. Ἀλ. 3. 60·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συνεγινώσκετο ἑωυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς Ἡρόδ 3. 53· καὶ ἄνευ τοῦ **ἑαυτῷ**, εἰ συγγινώσκεται εἶναι ἕσσων ὁ αὐτ. 4. 120, πρβλ. 1. 45., 5. 86. **2)** ἀναγνωρίζω, παραδέχομαι, ὁμολογῶ, τι ὁ αὐτ. 4. 3, Ἀριστοφ. Ἱππ. 427, Θουκ. 7. 73· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀναγνωρίζω, παραδέχομαι, ὁμολογῶ ὅτι .. , συγγνόντες ποιέειν σε δίκαια Ἡρόδ. 1. 89· συνέγνω ἑωυτοῦ εἶναι τὴν ἁμαρτάδα αὐτόθι 91, πρβλ 4. 43· — οὕτω μετὰ μετοχ., παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες Σοφ. Ἀντ. 926· ὡσαύτως, σ. ὡς .. Πλάτ. Νόμ. 71?D — ἀπολ., ὁμολογῶ τὸ σφάλμα μου, νῦν συγγνοὺς χρήσομαι τῇ ἐκείνου γνώμῃ Ἡρόδ. 7. 13, πρβλ. 9. 122·— οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, οὔτε συγγινωσκόμενοι (ἐνν. τοῦτο) ὁ αὐτ. 5. 94, πρβλ. 6. 92· μετ' ἀπαρ., οὐ συνεγινώσκετο αὐτὸς .. εἶναι αἴτιος ὁ αὐτ. 6. 61, πρβλ. 140. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., παραχωρῶ, Ξεν. Ἀθην 2, 20. **III**. συνάγω ἢ συμπεραίνω ἐκ δεδομένων, ἔκ τινος ὅτι .. Διον. Ἀλ. 4. 4. **IV**. ἔχω τὰ αὐτὰ καὶ ἄλλος τις αἰσθήματα, ὅθεν συμπαθῶ πρός τινα, συγχωρῶ, Σοφ. Ἠλ. 257, Εὐρ. Ἴων 1440, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 13· τινι Σοφ. Τρ. 279, Εὐρ. Ἠλ. 1105, κτλ.· σ. τινι τὴν ἁμαρτίαν, Λατ. ignoscere alicui culpam, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 840, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 215· τινὶ τῆς ἐπιθυμίας Πλάτ. Εὐθύδ. 306C· τινὶ ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 244B· ξ. εἰ .. Ἀριστοφ. Σφ. 959· ὡσαύτως, ξ. τοῖς εἰρημένοις Εὐρ. Ἠλ. 348, Πλάτ. Συμπ. 218B· κλοπαῖς Εὐρ. Ι. Τ. 1400, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1299· ξ. ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις Εὐρ. Ἑλ. 82·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 216.— Παθ., ἐν ἀπροσώπῳ χρήσει, συγγιγνώσκεταί μοι, Λατ. ignoscitur mihi, διάφ. γραφ. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 44, καὶ μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ —Ἡ τελαυταία αὕτη τοῦ ῥήματος σημασία ἀπαντᾷ πρῶτον παρ' Ἀττ., ἂν καὶ ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῇ λέξει **συγγνώμη** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἄφεσις, «συγχώρησις».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 999-201.

συγγλίχομαι, γλίχομαι ὁμοῦ, Ν. Χῶν. θησ. ὀρθοδ. σ. 280, ἔκδ. Mi.

συγγλῠκαίνω, γλυκαίνω ὁμοῦ, ἢ προσέτι, «Μοῦσαι γὰρ αὐταὶ νέκταρ ἐγχέουσαί σοι καὶ σὸν μελιχρὸν συγγλυκαίνουσι στόμα» Νικ. Εὐγ. 5. 202.

σύγγνοια, ἡ, = **συγγνώμη** 2, μόνον ἐν Σοφ. Ἀντ. 66.

συγγνώμη, Ἀττ. **ξυγγν-**, ἡ, ὁμολογία, ἀναγνώρισις, συγγνώμην ἔχειν, ὅτι .. , παραδέχομαι, ὁμολογῶ ὅτι .. , Ἡρόδ. 7. 13, Πλάτ. Πολ. 472A **II** συμπάθεια πρός τινα, αἴσθημα ὅμοιον πρὸς τὸ αἴσθημά τινος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 997· καὶ ὑπονοεῖ ἠθικὴν ἐκτίμησιν τῆς φύσεως πράξεώς τινος, ἐπιεικὴς κρίσις περί τινος, τὸ ἐπιτρέπειν ἢ χαρίζεσθαι, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 11, 1, πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ζ', 6. **2)** συγχώρησις, ἄφεσις πλημμελήματος (ἴδε **συγγιγνώσκω** IV), **α)** συγγνώμην ἔχω, συγχωρῶ, Εὐρ. Ὀρ. 661, Ἀριστοφ. Εἰρ. 668, κλπ.· σ. ἔχειν τινὶ Ἡρόδ. 1. 116, 155, Σοφ. Φιλ 1319, Ἀριστοφ. Νεφ. 138, Ξεν., κλπ.· ἑαυτῷ κακῷ ὄντι Πλάτ. Πολ. 391E· τινος, διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 6. 86, 3, Σοφ. Ἠλ. 400, Ἀριστοφ. Σφ. 368, Πλάτ., κλπ.· περί τι Ἀριστ. Ἠθικ Νικ. 6. 11, 1· ἑπομένου εἰ .. , Εὐρ. Ἱππ. 117, κτλ.· μετ' ἀπαρ., Σοφ. Αἴ. 1322· μετὰ γεν. ἀπολ., σ. ἔχε ἐμοῦ παρανοήσαντος Ἀριστοφ. Νεφ 1480·— οὕτω, σ. ποιήσασθαι Ἡρόδ. 2. 110· διδόναι Πολύβ. 8. 1, 2· νέμειν, ἀπονέμειν Παυσ. 2. 27, 4, Λουκ. Νιγρῖν. 14·— τοὐναντίον τοῦ

β) συγγνώμης τυγχάνειν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 4, πρβλ. Ἀνδοκ. 18. 30, Λυσί. 92. 7· παρά τινος ὁ αὐτ. 190. 22, Ἰσοκρ. 240C, κτλ.· τινός, ὑπέρ τινος, διά τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ἱππ. 1326, Ἰσοκρ. 289D ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν .. λήψονται, θὰ συγχωρηθῶσι διὰ τὸ πλημμέλημά των, Θουκ. 3. 40· συγγνώμην αἰτεῖσθαι Πλάτ. Κριτί. 106B. **γ)** γίγνεταί τινι ἔκ τινος συγγνώμη Ἡρόδ. 9. 58· ἐστί τοι ξυγγνώμη, παρέχω σοι συγγνώμην, σὲ συγχωρῶ, ὁ αὐτ. 1. 39, πρβλ. Θουκ. 8. 50 — ξυγγνώμη [ἐστὶ] μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶναι συγγνωστέον .. , ὁ αὐτ. 4. 61., 5. 81, Δημ. 415. 16· τὸ πεπεῖσθαι .. ξυγγνώμη ὁ αὐτ. 1443· 27· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., σ. [ἐστί τινι] πλοῦτον ἀγειρομένῳ Ἀνθ. Π. 11. 389· σ. [ἐστὶ] εἰ .. ἐάν .. , Θουκ. 1. 24, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 372A. **3)** ἐπὶ πράξεων, κλπ., κακὰ μέν, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει, ἐπιδέχονται συγχώρησιν, εἶναι συγγνωστά, Σοφ. Τρ. 328· ἔχειν τι ξυγγνώμης Θουκ. 3. 44, πρβλ. Πλούτ. 2. 1118E· τὰ ῥηθησόμενα ξυγγνώμης δεῖται Πλάτ. Κριτί. 107A.

συγγνωμονέω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **συγγιγνώσκω** IV, Ἀπολλόδ. 2. 7, 6, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 126, κτλ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 382.

συγγνωμονητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συγγνωμονῶ**, δεῖ συγγνωμονεῖν, συγγιγνώσκειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Ρητ. σ. 73.

συγγνωμονικός, ή, όν, πρόθυμος εἰς τὸ παρέχειν συγγνώμην, ἀγαπῶν νὰ συγχωρῇ, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 19, Ἠθικ. Νικ. 6. 11, 1.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 165D. **II** ἐπὶ πράγμ., ἄξιος συγγνώμης, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 8, 12· οὐ θαυμαστόν, ἀλλὰ σ. αὐτόθι 7. 8, 6.

συγγνωμοσύνη, ἡ, = **συγγνώμη**, θέσθαι σ. Σοφ. Τρ. 1265.

συγγνώμων, Ἀττ. **ξυγγν-**, ον, γενικ. **-ονος**· (**συγγιγνώσκω** I)·— ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁμογνώμων, σύμφωνος, Πλάτ. Νόμ. 770C· τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 122· τινος, περί τινος πράγματος, Πλουτ. Κλεομ. 10. **II**. (**συγγιγνώσκω** IV), διατεθειμένος νὰ παράσχῃ συγγνώμην, ἐπιεικής, Εὐρ. Ἀποσπ. 1030, Πλάτ. Νόμ. 921A· συγγν. εἰμί τινι, χαρίζομαι πρός τινα, δεικνύω εὔνοιαν πρός τινα, εἶμαι εὐμενής, Ξεν. Ἀπομν, 2. 2, 14· σ. εἰμί τινος, εἶμαι διατεθειμένος νὰ συγχωρήσω τι, Εὐρ. Μήδ. 870, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 37· σ. τινί τινος Διον Ἀλ. 1. 58· — ξυγγνώμονες δὲ ἔστε τῆς μὲν ἀδικίας κολάζεσθαι τοῖς ὑπάρχουσι προτέροις, τῆς δὲ τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφέρουσι νομίμως Θουκ. 2. 74· — τὸ ξύγγνωμον, συγγνώμη, τὸ χαρίζεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 757D. **2)** Παθ., ἄξιος συγγνώμης, ξ. ἐστὶ τὸ ἀκούσιον Θουκ. 3. 40· ξ. τι γίγνεται, παρέχεται συγγνώμη, ὁ αὐτ. 4. 98.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

συγγνωρίζω, μετέχω τῆς γνώσεως, γνωρίζω ὁμοῦ, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 12, 5,

σύγγνωσις, ἡ, (**συγγιγνώσκω** I) πλήρης γνῶσις, Κλήμ. Ἀλ. 327.

συγγνωστέον ἢ **-έα**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγγιγνώσκω**, δεῖ συγγιγνώσκειν, τινὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 236A.

συγγνωστός, όν, καὶ ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Σοφ. Τρ. 729 ή, όν· — ῥημ. ἐπίθετ., συγχωρητός, ἄξιος συγγνώμης, δυνάμενος νὰ συγχωρηθῇ, Εὐρ. Ἡρακλ. 435, 981, Βάκχ. 1039, Ἀριστοφ. Θεσμ. 418, κτλ.·— συγγνωστὸν ἢ συγγνωστά ἐστι, μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἀποσπ. 323, Εὐρ. Ἄλκ. 140, Μήδ. 491, 703, κτλ.· μετὰ μετοχ., αὐτοῖς συγγνωστὸν πλάττουσιν .. , εἶναι συγχωρητοὶ διά .. , Πλούτ. 2. 1083F. **2)** ἐπὶ προσώπων, σ. τῆς φιλοτιμίας Φιλόστρ. 491, πρβλ. Μάξ. Τύρ. 4. 3· μετὰ μετοχ., σ. ἐπικλασθείς, ἐπὶ τῷ ὅτι ... Πλουτ. Κοριολ. 36, πρβλ. Λουκ. Ἀνάχ. 34· σ. εἰ .. , Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 3.—Ἐπίρρ. **-τῶς**, μεταγεν., Θεόδ. Μετοχ. σ. 498B.

συγγογγύζω, γογγύζω ὁμοῦ μετά τινος, Ἐκκλ.

συγγογγῠλίζω, στρέφω ὀλόγυρα, ἴδε ἐν λ. **γογγύλλω**.

συγγομὴ αὐτῷ ἐπιπεφόρτισται, πρόσθετον φορτίον, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 410.

συγγομφόω, συνάπτω, συναρμόζω διὰ γόμφων, Διόδ. 14. 72, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6, Πλουτ. Νουμ. 9· μεταφορ., ὥσπερ

ἓν σῶμα συγγεγομφωμένον ἑαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Πύρρ. 33.— συγγομφιάζω, Μιχ. Ἀκομ.

συγγονή, ἡ, = σύστασις, Δημόκρ. παρ' Ἡσυχ.

σύγγονος, ον, ποιητ. ἐπίθ. = συγγενής, σύμφυτος, ἔμφυτος ἐκ γενετῆς, φυσικός, ἀτρεμία Πινδ. Ν. 11. 15· ξύγγονόν [ἐστι] βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 885. **II.** ἐσχετισμένος δι' αἵματος, συγγενής, Λατ. cognatus, Πινδ. Π. 9. 190, Εὐρ. Ἱππ. 1379, κτλ.· σ. ἑστία Πινδ. Ο. 12. 21· σ. τέχναι, αἱ κατάλληλοι εἰς τὸ γένος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 86· συγγόνῳ φρενὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 1034· συγγόνων Ἐρινύων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1190· — ὡς οὐσιαστ., ἀδελφός, ἀδελφή, Εὐρ. Ι. Τ. 795, 805· ξ. Διοσκόροιν Ἑλένη ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 441, κτλ.· σύγγονοι, συγγενεῖς, Πινδ. Ο. 8. 105, Π. 3. 69, Εὐρ. **III.** ἐγχώριος, ὁ ἐκ τῆς χώρας τινός, ὕδωρ Σοφ. Ἀποσπ. 758.

συγγονυκλιτέω, κλίνω ὁμοῦ τὸ γόνυ, Θεόδ. Στουδ. σ. 387Α.

σύγγραμμα, τό, (συγγράφω) τὸ συγγεγραμμένον, χάρτης γεγραμμένος, Ἡρόδ. 1. 48, Πλάτ., κλ.· — ὡς καὶ νῦν, βιβλίον, λόγος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21, Πλάτ. Γοργ. 462Β, Θεαίτ. 166C, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ συγγράμματος ἢ πραγματείας ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τὰ κατὰ λόγον ἢ καταλογάδην σ., ἀντίθετ. τῷ **ποιήματα**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 810Β, Ἰσοκρ. 16Β, πρβλ. 23Β· γραπτὸς λόγος, ὁ αὐτ. 405C. **II.** ἔγγραφος διάταξις, κανονισμός, Πλάτ. Πολιτ. 299D κἑξ.· σ. πολιτικὸν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 258C· — ἄγραφον νόμου, Αἰσχίν. 71. 30. **2)** συνταγὴ ἰατροῦ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 10, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 9, 21. Πρβλ. **συγγραφεύς**.

συγγραμματεύω, εἶμαι γραμματεὺς ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, C. I. A. 1, 237.

συγγραμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Λουκιαν. Ἡρόδ. 1, Λογγῖν. 1. 1.

συγγραμματο-φύλαξ, ὁ, φύλαξ συγγραμμάτων, βιβλιοφύλαξ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀπολογ. 2, Σουίδ. ἐν λ. ῥητροφύλαξ.

σύγγραφα, τά, ἔγγραφος συμφωνία, Ἐπιγρ. Ἐρετρίας, Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 417.

συγγρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ συλλέγων καὶ καταγράφων ἱστορικὰ γεγονότα, ἱστοριογράφος, Ξεν. Ἑλλην. 7. 2, 1, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Θουκ. 5· ἀκολούθως, καθόλου, πεζογράφος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ποιητής, Πλάτ. Φαῖδρ. 235C· τῶν λόγων αὐτόθι 278Ε, Ἰσοκρ. 37C καὶ ἁπλῶς, συγγραφεύς, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1150, Πλάτ. Φαῖδρ. 272Β· πρβλ. Hemsterh. εἰς Πλάτ. Λύσιν 204D, Schäf. εἰς Διονύσ. Ἁλ. π. Συνθέσ. 105. **II.** συγγραφεῖς, οἱ, ἐν Ἀθήναις οἱ ἐκλεχθέντες (κατὰ τὸ 21ον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου) ὅπως παρασκευάσωσι σχέδιον πρὸς μεταβολὴν τοῦ πολιτεύματος, Θουκ. 8. 67, πρβλ. Ἰσοκρ. 151D — Κατὰ τὰ Α Β. σ. 301, 13: «συγγραφεῖς: οἱ ᾑρημένοι παρὰ τῆς πόλεως ἄνδρες, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν τετρακοσίων ἀρχῆς, οἱ δ' αὐτοὶ ἐναλοῦντο καὶ καταλογεῖς».

συγγρᾰφή, ἡ, τὸ καταγράφειν ἢ σημειοῦσθαι, Ἡρόδ. 1. 93· ἔχει συγγραφήν, παρέχει ὕλην πρὸς συγγραφήν, Ἀριστείδ. 1. 274. **II.** τὸ γεγραμμένον, γράμμα, βιβλίον, μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: ἱστορία, διήγημα, ἡ Ἀττικὴ ξ. Θουκ. 1. 97, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 1. 16, 5, Παυσ. 10. 19, 5, κτλ. **2)** ἔγγραφος συμφωνία συμβόλαιον, Λατ. syngrapha, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **συνάλλαγμα**, Ἱππ. Ὅρκος, Θουκ. 5. 35, κτλ.· συγγ. ναυτικαί, συμβόλαια ἢ ὁμόλογα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν χρημάτων ναυτικοῦ δανείου ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ πλοίου, Δημ. 932. 3., 882. 7., 883, 16· οὕτω καθ' ἑνικ. 908. 21., 923. 4· κατὰ τὰς συγγραφάς, κατὰ τὰ συμβόλαια ἢ τὰς συμφωνίας, Λυσί. 184. 38 ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν, διὰ συμβολαίου, Δημ. 268. 10· μὴ κατὰ συγγραφεῖς Αἰσχίν. 23. 3· δοκιμασθῆναι κατὰ τὴν σ. ταύτην Συλλ. Ἐπιγρ. 2266, 15· ξ. ἔχω παρά τινος, ἔχω ἐλθεῖ εἰς συμφωνίας ἐγγράφους πρός τινα περὶ ἐκτελέσεως ζωγραφίας τινός, Ἀνδοκ. 31. 17· πρβλ. **συγγράφω** IV. **3)** ἔγγραφον ἢ συμβόλαιον καθόλου, μαρτυρικόν, κτλ.· δισμολογούμενος ἐν συγγραφῇ καὶ ἐναντίον μαρτύρων Πλάτ. Νόμ. 953Ε.

συγγρᾰφικός, ή, όν, ὁ καταγινόμενος εἰς συγγραφὰς μάλιστα ἐν πεζῷ λόγῳ, ἣν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ, κτλ. Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. Συνόντ. 35· δεινότης συγγραφικῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἁλιεῖ 23· ἀρετὴ καὶ κακία Πῶς δεῖ Ἱστορ. Συγγρ. 42· συγγραφικώτερον εἶδος, μᾶλλον ἁρμόζον εἰς πεζὸν λόγον, Ῥήτορες (Walz) τ. 9 σ. 279. — Ἐπίρρ., συγγραφικῶς ἐρεῖν, ὁμιλεῖν ὡς βιβλίον ἢ ὡς συμβόλαιον, δηλ. μετὰ μεγάλης ἀκριβείας, Πλάτ. Φαίδων 102D.

σύγγρᾰφος, ἡ, = **συγγραφή**, Ἐπιγραφ. Ὀρχομ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 1569. 4.

συγγρᾰφο-φύλαξ, [ῠ], ὁ, ὁ φυλάττων ἔγγραφα ἢ συμβόλαια, Πάπυρ. παρὰ τῷ Reuvens Trois. Lettre, σ. 21.

συγγράφω [ᾰ], μέλλ. -ψω, καταγράφω, σημειοῦμαι, Λατιν. conscribere, Ξεν. Κύρ. 8. 4 16· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, φροντίζω νὰ καταγραφῇ τι, Ἡρόδ. 1. 47, 48., 7, 142, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 432. **2)** περιγράφω, τὸ μὲν δὴ εἶδος ὁκοῖόν τι ἔχει ἡ κάμηλος, ἐπισταμένοισι τοῖσι Ἕλλησι οὐ συγγράφω Ἡρόδ. 3. 103, πρβλ. 6. 14. **II.** ὡς καὶ νῦν, συγγράφω, Λατ. conscribere, (πρβλ. **συγγραφεύς**, **σύγγραμμα**), περί τινος Ξεν. Ἱππ. 1. 1, Πλάτ. Μίν. 316C· μετ' αἰτ., πόλεμον ξ., τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου, Θουκ. 1. 1, πρβλ. 6. 7· ξ. τὴν ὀψοποιίαν, βιβλίον ἢ πραγματείαν περὶ ὀψοποιίας ἢ μαγειρικῆς, Πλάτ. Γοργ. 518Β· ξυμβουλὴν περὶ βίου ξ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 858C· περιγράφω, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 4 (ἔνθα λέγεται περὶ τῆς ποιήσεως, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 165), ἰδίως, γράφω ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ποίησιν (ποιεῖν), Πλάτ. Λύσ. 205Α· ξ. ἐπαίνους καταλογάδην ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 177Β, πρβλ. Schäf. εἰς Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. 25, 70, 105, 185. **2)** ἰδίως συγγράφω ἢ συντίθημι λόγον, ὃν ἄλλος τις μέλλει νὰ ἀπαγγείλῃ, Ἰσοκρ. 1C, 230Α, καὶ Πλάτ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ξ. λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια, βάλλω νὰ συνθέσωσι δι' ἐμὲ λόγους, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 272Α· καὶ ἐν τῷ παθ., λόγος ξυγγεγραμμένος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 258Α. **III.** συλλέγω καὶ ὁρίζω, τοὺς πατρίους νόμους Ξεν. Ἑλλην. 2. 3, 2, πρβλ. Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 3.— Μέσ., συγγράφεσθαί τι, γράφω, παρασκευάζω συμβόλαιον ἢ ὁμόλογον (πρβλ. **συγγραφή** II. 2), συγγραψάμενος ἃ δεήσει ἀποδοῦναι Ξεν. Ἱππ. 2. 2, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 451Β· συγγράφεσθαι εἰρήνην πρός τινα, κάμνω συνθήκην, γράφω τοὺς ὅρους εἰρήνης πρός τινα, Ἰσοκρ. 265Ε· σ. περί τινος ὁ αὐτ. 78Β· οὕτως ἀπολ., ὑπογράφω, συνομολογῶ συνθήκην, Θουκ. 5. 41· σ. γάμον, κάμνω συμβόλαιον ἢ συμφωνίαν γάμου, Πλούτ. 2. 1034Α· — μετ' ἀπαρ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 5, 5 καὶ μάλιστα, συγγράφεσθαι ἐς ἐμπόριον, κάμνω συμφωνίαν ὅπως φέρω πλοῖον εἰς λιμένα, Δημ. 1286. 19., 1297. 3.— Παθ., ὁ συγγεγραμμένος, ὁ διὰ συμβολαίου ὑποχρεούμενος, διὰ συμβολαίου δεδεμένος, Ἱππ. Ὅρκ.· — ἀλλὰ **πατέρες συγγεγραμμένοι** = τῷ Ρωμαϊκῷ Patres conscripti, «καὶ γὰρ ἄχρι νῦν τοὺς ἐν συγκλήτῳ τελοῦντας, οἱ μὲν ἔξωθεν ἄνδρας ἡγεμόνας καλοῦσιν· αὐτοὶ δὲ Ρωμαῖοι Πατέρας συγγεγραμμένους» Πλουτ. Ρωμ. 13. **2)** γράφω σχέδιον ψηφίσματος μέλλοντος νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐπιψήφισιν, παράνομα συγγεγραφέναι Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 12· ἀλλαχοῦ ἡ ἔννοια αὕτη περιορίζεται εἰς τὸν μέσ. τύπον, τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως συγγράψομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 432, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 451Β. **IV.** ζωγραφῶ κατὰ παραγγελίαν ἢ διὰ συμβολαίου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 805 πρβλ. **εὐτέλεια**. **2)** ζωγραφῶ ὁμοῦ, τινὰς ἐν γραφαῖς Δίων Κ. 58. 4, πρβλ. 50. 5.

σύγγροφος, ἡ, συγγραφή, ἔγγραφος, δηλ. συμφωνία, Ἐπιγρ. Ἐμμόνης L. et F. 159b.

συγγυμνάζω, ἐξασκῶ ὁμοῦ, τὴν φάλαγγα ἐπί τι Πολύβ. 5. 65. 3· ἑαυτὸν πρός τι Διογ. Λ. 6. 90, πρβλ. 5. 3. — Παθ., γυμνάζομαι ὁμοῦ, μετά τινος, Πλάτ. Συμπ. 217Β, C, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 12, 2, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., 173. 8.

συγγυμνασία, ἡ, κοινὴ γυμνασία, ἄσκησις, αἰσθήσεων Πλούτ. 2. 898Β, 905Β, κλπ.

συγγυμναστής, οῦ, ὁ, σύντροφος ἐν σωματικαῖς ἀσκήσεσι, Πλάτ. Σοφιστ. 218Β, Νόμ. 830Β, κτλ.· ἐν παλαίσματι Ξεν. Λακ. 9. 4.

σύγε, ἴδε **σύ**.

συγκαθαγίζω, κατακαίω ὁμοῦ, συγκαίω, Πλουτ. Αἰμίλ. 24· καίω ὁμοῦ, τινί τι ὁ αὐτ. 2. 141Ε.

συγκαθαιρέω, Ἰων. **συγκατ** · ἀόρ. **συγκαθεῖλον**· — καθαιρῶ ὁμοῦ, καταβάλλω ὁμοῦ, τὸν βάρβαρον Θουκ. 1. 132· τὴν ἐκείνων δύναμιν ὁ αὐτ. 6. 6· τοὺς κρατοῦντας ὁ αὐτ. 8. 46. **2)** καταβάλλω μετ' ἄλλων, ἐκείνην τοῖς ὑπηρέταις συγκαθεῖλε, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὑπηρετῶν τὴν κατεβίβασε, Πλουτ. Ἆγις 20· φορτίον σ., βοηθῶ ὅπως ἀφαιρέσῃ τις, ἀντίκειται τῷ τιθέναι, Πυθαγ. ἐν Πορφ. Βίῳ Πυθαγ. 42, πρβλ. Διογ. Λ. 8. 17. **II.** ἐκτελῶ τι μετά τινος, σ. τινι ἀγῶνας τοὺς μεγίστους Ἡρόδ. 9. 35.

συγκαθᾰρεύω, εἶμαι καθαρὸς ὁμοίως, καθαρεύοντι τῷ ἐνεστῶτι συγκαθαρεύειν καὶ τὸν μέσον παρακείμενον, οἷον φύω πέφυα ἀκούω ἀκήκοα Ἡρωδιαν. παρ' Εὐστ. 143. 6.

συγκαθαρμόζω, βοηθῶ εἰς τὴν περιστολὴν τῶν μελῶν ἀνθρώπου τινὸς νεκροῦ, βοηθῶ εἰς τὴν ἑτοιμασίαν νεκροῦ πρὸς ταφήν, πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, «περιστεῖλαι» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 922.

συγκαθαρπάζω, ἁρπάζω, διαρπάζω ὁμοῦ, Νικήτ. Εὐγ. 1. 28.

συγκαθεδρία, ἡ, οὐσιαστ. ἀφηρ. τοῦ **συγκάθεδρος**.

συγκάθεδρος, ὁ, τὴν αὐτὴν καθέδραν κατέχων, πάρεδρος, Μακάρ. 604D, Παλλαδ. Λαυσ. 1233C, κλπ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 165.

συγκαθέζομαι, μέλλ. -εδοῦμαι, καθέζομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Θεαίτ. 162D, Πρωτ. 317Ε, Ἰσοκρ. 236D· ἐπὶ σωματείου, γερουσία Πλουτ. Μάρκελλ. 23· τοῖς ἄρχουσι συγκαθεσθείς, γενόμενος πάρεδρος αὐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4266e. **II.** ὑποπιέζω, «ζαρώνω», Πλούτ. 2. 970Ε.

συγκαθείμαρμαι, Παθητ. πρκμ. μ. σημασ. ἐνεστ., συνδέομαι μετά τινος διὰ τῆς αὐτῆς τύχης, ζεῦγος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς

συγκαθειμαρμένων ἀλλήλοις Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ 416. 3· ἀπροσ., ἐγκαθείμαρταί τινι, εἶναι ἡ ἡνωμένη μοῖρα ἢ τύχη τινός, μετ' ἀπαρ., Νεμέσ. σ. 302 ἐν τέλει, Boiss.

συγκαθείργω, Ἀττ. ἀντὶ **συγκατείργω**, συγκλείω μετά τινος, τινά τινι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 36, Πλούτ., κλπ.— Παθ., συγκλείομαι μετά τινος, τινι Αἰσχίνης 26. 9, Λουκ. περὶ Δ αβολ. 18.

συγκαθέλκω, μέλλ. -ξω· ἀόρ. -είλκυσα (πρβλ. ἕλκω)·— καθέλκω ὁμοῦ, συγκαταβιβάζω, μετ' ἀπαρ. τὸ γεῶδες πρὸς τὴν γῆν Ἰώβιος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 206. 4·— μέλλ. παθ., **συγκαθελκυσθήσεται** Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 614.

συγκάθεσις, ἡ, = **συγκατάθεσις**, διάφ. γραφ. ἐν Πλουτ. Ἀντων. 24.

συγκαθεύδησις, ἡ, σαρκικὴ μῖξις, συνουσία, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ψ. 346.

συγκαθεύδω, μέλλ. -ευδήσω, συγκοιμῶμαι, κοιμῶμαι μετά τινος, τούτῳ θανοῦσα ξ. Αἰσχύλ. Χο. 906· μάλιστα ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συνουσιάζομαι, σ. τινι Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 174, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1009, Πλάτ. Νόμ. 828B.

συγκαθέψω, ἢ **συγκαθεψέω**, μέλλ. -εψήσω, συμβράζω, δεῖ δὲ τὸ ὄξος ἐπιμελῶς συγκαθεψεῖν αὐτῷ Διοσκ. 2. 129.

συγκάθημαι, κυρίως πρκμ. τοῦ **συγκαθέζομαι**, κάθημαι πλησίον τινὸς ἢ παραπλεύρως, Ἡρόδ. 3. 68, Εὐρ Βάκχ. 810 ἐπὶ πολλῶν προσώπων ὁμοῦ καθημένων, Ξεν. Ἀν., 5. 7, 21· μάλιστα ἐπὶ πολλῶν συγκαθημένων ὅπως συσκεφθῶσι περί τινος, συνέρχομαι, συσκέπτομαι ἐν ἐκκλησίᾳ, συνεδριάζω, ἐν τῇ Πυκνὶ Ἀριστοφ. Σφ. 32· ἐν συνεδρίῳ Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 23· περὶ εἰρήνης Θουκ. 5. 55 ἀπ λ., Αἰσχίν. 69. ἐν τέλει. **II.** κοντοκαθίζω, κάθημαι στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν μου, ἐπὶ ζῴων, κάθημαι ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, τελέως δὲ τὰ ὄπισθια ταπεινότερα τῶν ἐμπροσθίων ἐστὶν ὥστε δοκεῖν συγκαθῆσθαι τῷ οὐραίῳ μέρει (περὶ καμηλοπαρδάλεως), Λατ. considere, Στράβ. 775· ἐς γόνυ συγκαθήμενος Λουκ. Ψευδολογιστ. 20.

συγκαθιδρύω, στήνω, ἱδρύω, ἀφιερώνω εἴς τινα, τὸν Ἑρμῆν ταῖς Χάρισιν Πλούτ. 2. 44E. — Παθ., οἱ συγκαθιδρυμένοι θεοὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 1444. 6, πρβλ. Στράβ. 411.

συγκαθιερόω, καθιερῶ ὁμοῦ, ἀφιερῶ μετά τινος ἄλλου, Πλουτ. Κάμιλλ. 8, Συλλ. Ἐπιγρ (Προσθῆκ.) 3827q.

συγκαθίζω, μέλλ. -ιζήσω, κάμνω τινὰ νὰ καθίσῃ ὁμοῦ ἢ ἐν σώματι, τὸν λαὸν Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΗ', 13).— Μέσ. ἢ παθ., καθίζω ἐν συνελεύσει, συνέρχομαι πρὸς διάσκεψιν, σ. τὸ δικαστήριον Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 35, πρβλ. Δημ. 1434. 6. **II.** ἀμεταβ., = τῷ μέσῳ, καθίζω μετά τινος, πλησίον τινός, παρά τινι Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 33. **2)** καθίζω κάτω, ἐπὶ τῶν τετραπόδων ὅσα καθίζουσι κάμπτοντα ἢ συμπτύσσοντα τοὺς πόδας ὑπὸ τὸ σῶμά των, οἷον ἡ γαλῆ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 9· σ. ἐπὶ τῶν ὄπισθεν αὐτόθι 6 27, πρβλ. Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 27), καὶ ἴδε **συγκάμπτω**· σῶμα συγκεκαθικός, συγκεκλιμένον, κεκυρτωμένον, Ἀριστ. Προβλ. 3. 2· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑποπτήσσω, «ζαρώνω», Πλουτ. Ἄρατ. 21· ὡσαύτως, τὰ νέφη σ. εἰς τὰ κοῖλα Θεοφρ. π. Σημ. Ὑδάτ. 1. 3.

συγκαθίημι, μέλλ. -καθήσω, καθίημι, ῥίπτω ὁμοῦ, εἶτ' ἐγὼ συμπλεύσομαι καὶ συγκαθήσω κόσμον ἐν ταὐτῷ σκάφει, δηλ. ἐν τῷ αὐτῷ σκάφει συμπλεύσομαι καὶ συγκαθήσω κόσμον, Εὐρ. Ἑλ. 1068·— ἐκ τοῦ ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθιεῖσα Πλάτ. Θεαίτ. 174A· ὁμοῦ σ. ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν, ῥίπτεσαι μετ' αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν, Πλούτ. 2. 163C· Φρύνιχος ἐν Μούσαις, ἃς συγκαθῆκε τοῖς Βατράχοις, παρουσίασεν εἰς τὴν σκηνὴν συγχρόνως μὲ τοὺς Βατράχους (τοῦ Ἀριστοφάνους), Ὑπόθεσις β' εἰς Σοφ. Ο. Κ.— Παθ., κύπτω καὶ εἰσέρχομαι, εἴς τόπον, ἐπ' ἐνέδρας, Πολύβ. 8. 26, 1. **II.** (ἐξυπακ. ἑαυτόν), ὀκλάζω, ὑποπτήσσω, κατακλίνομαι, Ἀριστ. Προβλ. 2. 31, 2, Διόδ. 20, 51· συγκαθείσης τῆς θηλείας ἐπιβαίνει τὸ ἄρρεν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 4. **2)** κύπτω, συγκατανεύω, συγκαταβαίνω, οἱ.. γέροντες συγκαθιέντες τοῖς νέοις Πλάτ. Πολ. 563A· εἰς.., Διον. Ἁλ. 6. 56, κτλ.· ἀπολ., Πλάτ. Πρωτ. 336A, Θεαίτ. 168B· πρβλ. **συγκαταβαίνω** 6, καὶ ἴδε Λοβέκ εἰς Φρύνιχ. 398. **3)** καταβαίνω λόφον, σ. τῇ τιμῇ, καταβαίνω εἰς τὴν τιμήν, Λυγκ. παρ' Ἀθην. 313F.

συγκάθισις, εως, ἡ, τὸ συγκαθίζειν, συνεδριάζειν, συνεδρία, Παχυμέρ. Μελέται. B iss·— ὡσαύτως, **συγκάθισμα**, τό, Ἐφραὶμ ὁ Σῦρος τ. 1, σ. 215C, 223B.

συγκαθίστημι, καθίστημι εἴς τινα τόπον ὁμοῦ, τὸν στόλον μετὰ τῶν ἄλλων τριηράρχων παρὰ Δημ. 569. 6. **2)** ἐγκαθιστῶ, Λατιν. constituere, τὴν τυραννίδα Αἰσχύλ. Πρ. 305· τὰς μοναρχίας Ἰσοκρ. 67A· πρβλ. Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 13, Πλάτ. Πολ. 567A, Ξεν. Ἀγησ. 2. 31· ἢ ἐπὶ τῆς καθησυχάσεως τεταραγμένων χωρῶν, Θουκ. 4. 107· — βοηθῶ εἰς τακτοποίησιν ἢ θεραπείαν, νόσον Εὐρ. Ἱππ. 294, πρβλ. Θουκ. 8. 68· κυνὸς κόμιστρ' ἐς Ἄργος ξ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1387. **II.** ἐν τῷ παθ. καὶ τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις τοῦ ἐνεργ., κατέρχομαι (εἰς τὴν κονίστραν) μετά τινος ἄλλου, καταλαμβάνω τὴν θέσιν μου ὅπως ἀγωνισθῶ πρός τινα, συγκ. τοῖς πολεμίοις εἰς τὴν μάχην, τοῖς ὑπεναντίοις κατὰ πρόσωπον Πολύβ. 11. 23, 4., 9. 3, 6· πρός τινα ὁ αὐτ. 31. 20, 8· οἱ συγκαθεστῶτες, τὰ ἀνταγωνιζόμενα ἢ ἁμιλλώμενα μέρη, ὁ αὐτ. 4. 12, 6.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 371.

συγκαθοράω, βλέπω ἀμέσως ἢ ὁμοῦ, Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 54A.

συγκαθορμίζομαι, Παθ., καθορμίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, Πολύβ. 5. 95, 3.

συγκαθοσιόω, καθοσιῶ ὁμοῦ μετά τινος, Πλούτ. 2. 636E, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 2, 4.

συγκαθυβρίζω, ὑβρίζω ὁμοῦ μετά τινος, τινὰ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 305D.

συγκαθυφαίνω, καθυφαίνω ὁμοῦ, καὶ συγκαθυφανεῖς ἐν αὐτῷ ὕφασμα κατάλιθον κτλ. Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 17), καὶ Ἐκκλ.— Παθ., σὺν χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ συγκαθυφασμένα Ἑβδ. (Ἠσαΐ. Γ', 23).

συγκαινοτομέω, καινοτομῶ μετά τινος, Σεβῆρος ἐν Mai Coll. Vat. τ. 7. σ. 71.

σύγκαιρος, ον, ἔγκαιρος, ὁ κατὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν ἢ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἐποχὴν φαινόμενος, ἄνθη Ἀλκίφρων 3. 16· ἁρμόδιος, κατάλληλος, πρόσφορος, χειμῶνος ὥρα ἦν, καὶ πῦρ ἐξέκαυσε τῇ ὥρᾳ σύγκαιρον Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

συγκαίω, Ἀττ. -κάω [ᾱ], μέλλ. -καύσω. Καίω ἢ θερμαίνω μετά τινος ἢ ἀμέσως. Λατ. comburere, Πλάτ. Τίμ. 22C· ὁ οἶνος σ. τὰς φλέβας Ἱππ. 286. 45.— Παθ., κατακαίομαι, εἰς τέφραν ἢ κόνιν μεταβάλλομαι, Πλάτ. Τίμ. 49C, Ἱππ. 976E, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, Διογ. Λ. 2. 118. **2)** ἀμεταβ., κοιλίαι ξυγκαίειν ἀγαθαί, ὑποκείμεναι εἰς φλόγωσιν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 284, πρβλ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12.

συγκᾰκοπᾰθέω, μετέχω τῆς κακοπαθείας, τῶν παθημάτων τινός, Β' Ἐπιστ. πρ. Τιμόθ. α', 8· συμπάσχω, συμπαθῶ, τινι Βασίλ. III, 208, κλπ.

συγκακοπράγημα, τό, τὸ κακοπραγεῖν σύν τινι, Νικήτ. Εὐγ. 7. 47.

συγκᾰκουργέω, κακοποιῶ τινα μετ' ἄλλου, τινί τινα Διον. Ἁλ. 1. 78, πρβλ. 6. 41· ἀπολ., βοηθῶ, ἐνεργῶ εἰς τὴν βλάβην, Δημ. 881. 19 (ἐν τῇ ὑποθέσει).

συγκακοῦργος, ὁ, συνεργὸς ἐν τῇ κακουργίᾳ ἢ βλάβῃ, Εὐστ. Πονημάτ. 280. 5.

συγκᾰκουχέομαι, Παθ., πάσχω κακὰ μετά τινος, τινι Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ια', 25, Ἐκκλ.

συγκᾰκόω, βλάπτω, ζημιῶ, διαφθείρω ὁμοῦ, συνεργῶν μετά τινος, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 281. — Παθ., βλάπτομαι ὡσαύτως, ὁμοίως, ἐπ' ἴσης, Ἱππ. Μοχλ. 854. — Ὡσαύτως **συγκακύνω**, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 56.

συγκᾰλεστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συγκαλέω**, δεῖ συγκαλεῖν, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ῥοδάνθ. καὶ Δοσικλ. σ. 414.

συγκᾰλέω, μέλλ. έσω, Ἀττ. -καλῶ Ξεν. Ἀν. 3. 1, 46. **1)** ὡς καὶ νῦν, καλῶ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, καλῶ εἰς συνεδρίαν, Ἰλ. Β. 55., Κ 302· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 1. 206, Αἰσχύλ. Ἱκ. 517, Ἀριστοφ. Ὄρν. 201, Ξεν., κλπ.· τὰς γυναῖκας ἐπί τι Ἀριστοφ. Λυσ. 22· σ. τινας παρεῖναι Λουκ. Βίων Πρᾶσις 1· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 2. 160, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 1, κτλ. **2)** προσκαλῶ μετ' ἄλλων εἰς συμπόσιον, σ. αὐτοῖς καὶ Ἀρτάβαζον Ξενοφ. Κύρ. 8 4, 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 315.

συγκαλλιερέω, καλλιερῶ ὁμοῦ, Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 197, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συγκᾰλινδέομαι, διάφορ. γραφ. παρὰ Ξενοφ. ἀντὶ **συγκυλ-**, Πλούτ. 2. 902C.

συγκαλλοποιός, ὁ, ὁ ὁμοῦ ποιῶν τὸ καλόν, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 105, ἔκδ. Mi.

συγκαλλύνω, καλλύνω, σαρώνω ὁμοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 1· πρβλ. **καλλύνω**.

συγκάλυμμα, τό, = **κάλυμμα**, σκέπασμα, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΒ', 30., ΚΖ', 20)·— **συγκαλυμμός**, ὁ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ ἐγκαλ- ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1496.

συγκᾰλυπτέος, α, ον, ὃν δεῖ συγκαλύπτειν, λόγος Αἰσχύλ. Πρ. 523.

συγκᾰλυπτός, ή, όν, περικεκαλυμμένος, περιτετυλιγμένος, κνίσῃ κῶλα σ. Αἰσχύλ. Πρ. 496.

συγκᾰλύπτρα, ἡ, καλύπτρα, κάλυμμα, Θεόδωρ. Στουδ. σελ. 606, μδ'.

συγκᾰλύπτω, μέλλ. -ψω, καλύπτω, σκεπάζω ἐντελῶς, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν Ὀδ. Ε. 293· σ. τι χρόνῳ Εὐρ. Φοίν. 872, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 452D· ἐξάγει συγκεκαλυμμένην, κεκαλυμμένην ἐντελῶς, Πλουτ. Νουμ. 10.— Μέσ., ἀόρ. **συγκαλύψασθαι**, συγκαλύψαι ἑαυτόν, καλύψαι τὸ πρόσωπόν μου, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 28, Συμπ. 1. 14. **2)** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., λόγος συγκαλύψας ἀχλὺϊ Θεμίστ. 59B.

συγκάλυψις, ἡ, τὸ συγκαλύπτειν, ἢ κατακαλύπτειν, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 96Α.

συγκάμνω, συμπάσχω, συμπαθῶ, τινι Αἰσχύλ. Πρ. 413, 1059, Εὐρ. Ἄλκ. 614, κτλ. **2)** ἐργάζομαι, κοπιῶ μετά τινος, ὑποφέρω μετά τινος, τινὶ Σοφοκλ. Ἠλ. 987, Εὐρ. Ῥῆσ. 396· ἔν μοι .. σύγκαμνε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ Μαιν. 1386· τὰ πολλὰ Παυσ. 8. 14, 9, πρβλ. Πλούτ. 2. 95Ε· ἡ ψυχὴ σ. τῷ σώματι ὁ αὐτ. 2. 137D· ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 988· σ. δορί, διὰ τοῦ δόρατος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 326.

συγκαμπή, ἡ, σύγκαμψις, ἄρθρωσις, «κλείδωσις», ἁρμός, αὐχὴν λαγαρὸς κατὰ τὴν σ. Ξενοφ. Ἱππ. 1, 1· αἱ σ., ἐπὶ τῶν δακτύλων, Πόλυβος παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 3. 3, 4· αἱ τῶν ἄρθρων σ. Πολυδ. Β', 234.

συγκαμπτός, ή, όν, συγκεκαμμένος, κεκαμμένος, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 9. 11.

συγκάμπτω, μέλλ. **-ψω**, κάμπτω ὁμοῦ, ἰδίως κάμπτω τὸ γόνυ, τὸ σκέλος Ἱππ. Ἀγμ. 791, Πλάτ. Φαίδων 60Β· τὸν νῶτόν τινος Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΗ', 22)· καὶ ἀμεταβ., συνέκαμψεν ἐπὶ τὸ παιδάριον αὐτόθι (Δ' Βασιλ. Δ', 35)·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ἀντίθετον τῷ ἐκτείνεσθαι, Ξενοφ. Ἱππ. 12, 5· συγκεκαμμένῳ τῷ σκέλει, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντος ἵππον, αὐτόθι 7, 2· συγκεκαμμένος τοῖς δακτύλοις, μὲ τοὺς δακτύλους συγκεκαμμένους, Διογ. Λ. 6, 29· μάλιστα ἐπὶ τοῦ καθίζεσθαι, ξυγκαμφθεὶς κάθημαι Πλάτ. Φαίδων 98D, πρβλ. Ἱππ. π. Ἰητρ. 743, Ἀριστ. Προβλ. 6, 3· ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 7. 8, 2· ἐπὶ ζῴων καθημένων μὲ τὰ γόνατα συγκεκαμμένα πρὸς τὰ ἔσω, σ. ἡ βοῦς αὐτόθι 6. 21, 1· πρβλ. **συγκαθίζω** II.

σύγκαμψις, ἡ, τὸ συγκάμπτειν, Ἱππ. π. Ἰητρ. 746· ἐν συγκάμψει, κατὰ τὴν καμπὴν τοῦ βραχίονος, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 752· ἡ σ. τοῦ σκέλους Ἀριστ. περὶ Ζ. Πορείας 12, 5· τοῦ σώματος ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 2. 38, 2· τῶν κώλων Πολυδ. Β', 234.

συγκᾰνηφορέω, βοηθῶ ὡς κανηφόρος, κανηφορῶ ὁμοῦ, Σχόλ. παρ' Εὐστ. 1574. 21 (ἀλλὰ **συστεφανηφορέω** παρ' Ἀθην. 695D).

συγκᾰπηλεύομαι, ἀποθετ., καπηλεύομαι ὁμοῦ, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 18.

σύγκαπνος, ὁ, καπνὸς ὁ σὺν φλογί, ἢ πολὺς καπνός, Βελθ. κ. Χρυσ. Ϛ', 413, ἔκδ. Μαυρ.

συγκαρδιώσσω, πάσχω ὁμοῦ κατὰ τὴν καρδίαν, Θεόδ. Πρόδρ εἰς Ἀνδρόν. Κομνην. στ. 283.

συγκαρκῖνόομαι, παθ., ῥιζοῦμαι, ἐπὶ σίτου, «τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον, συγκαρκινοῦσθαι ἔλεγον» Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 8, ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λ. **καρκίνος**, Πολυδ. Ζ', 150.

σύγκαρπος μυρσίνη, ἡ μετὰ τοῦ καρποῦ, ἡ φέρουσα ἔτι τὸν καρπόν, Λυβ. κ. Ροδ στίχ. 2790, ἔκδ. Μαυρ.

συγκαρτερέω, καρτερῶ, ὑπομένω ὁμοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. 83.

συγκᾰσιγνήτη, ἡ, αὐταδέλφη, Εὐρ. Ι. Τ. 800.

σύγκᾰσις, ὁ καὶ ἡ, αὐτάδελφος, αὐταδέλφη, σύγκασί μοι κούρα Εὐρ Ἄλκ. 410.

συγκαταβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**· ἀόρ. **-έβην**. Καταβαίνω ἢ κατέρχομαι μετά τινος, τᾷ σᾷ πτέρυγι Εὐρ. Ἀνδρ 505· ἅμα τοῖς ᾠοῖς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 13·— μεταφορ., σ. ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 16, 2· πρβλ. αὐτόθι 9·— ἐπὶ τῶν τριχῶν τῶν κατὰ τὰ πλάγια τοῦ προσώπου, ὡς τὸ **συγκάτειμι**, Ἰακώψ. εἰς Φιλόστρ. σελ. 266 **2)** κατέρχομαι ὁμοῦ, ἀντίθετον τῷ **ἀνέρχομαι**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρολογ. 2. 3, 32· μάλιστα εἰς τὴν παραλίαν, Θουκ. 6. 30· εἰς ὁμαλοὺς τόπους Πολύβ. 1. 39, 12· ἀπὸ τοῦ λόφου Πλουτ. Κράσσ. 31. **3)** κατέρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, Ζεὺς .. Μοῖρά τε συγκατέβα Αἰσχύλ Εὐμ. 1046, πρβλ. Χο. 727. **4)** ὡς τὸ Λατ. descendere in arenam, σ. εἰς κίνδυνον, εἰς πόλεμον, κτλ., Πολύβ. 3. 89, 8., 5. 66, 7, Διόδ., κτλ.· εἰς παράταξιν Διόδ. 17. 98, κτλ. **5)** κατέρχομαι εἴς τι, συμφωνῶ μέ τι, εἰς κρίσιν, εἰς συνθήκας, κτλ., Πολύβ. 3. 90, 5., 4. 4, 5. κτλ. **6)** μεταφ., καταβαίνω μέχρι τινός, ὑποβάλλω ἐμαυτόν, εἴς τι ὁ αὐτ. 4. 45, 4, κτλ.· σ. εἰς πᾶν, συμφωνῶ ὡς πρὸς πάντας τοὺς ὅρους, ὁ αὐτ. 3. 10, 1· καθόλου, κύπτω πρὸς τὰ κάτω, συναινῶ, συγκατανεύω, ὁ αὐτ. 26. 10, 4· μάλιστα παρὰ τοῖς ἐκκλ., ἐπὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὁ θεὸς φέρεται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς δήλωσιν δηλ. τῆς μακροθυμίας αὐτοῦ καὶ εὐσπλαγχνου ἀγαθότητος. **7)** κάμνω συγκατάβασιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μου ἢ εἰς τὴν τιμὴν ἣν ἀπαιτῶ, ὁ αὐτ. 22. 9, 12. Πρβλ. **συγκαθίημι**.

συγκαταβρώξας, καταβροχθίσας ὁμοῦ, μετοχ., Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 512.

συγκαταβάλλω, καταβάλλω, καταρρίπτω ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς ἀναστῆσαι δυναμένοις συγκαταβάλλων ἑαυτὸν Πλουτ. Λούκουλλ. 23· τὰ χρήματα σ., συνεισφέρω, Δίων Κ. 48 53· τὸ πλέον Ἀνθ. II 4. 3, 24.

συγκατάβασις, ἡ, τὸ συγκαταβαίνειν, τὸ εἶναι ἐπιεικῆ, μακρόθυμον καὶ συγκαταβατικόν, ἐπὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ θεὸς φέρεται πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἡ πρὸς πάντας σ. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 24· ἡ πρὸς τὸ ταπεινὸν σ. Γρηγ. Ναζ.· μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς ἐνσαρκώσεως, Suiccer ἐν λ.

συγκαταβάτης, [βᾰ], ου, ὁ, συγκαταβαίνων, προσκλίνων, κύπτων, Θεόδ. Στουδ. σ. 448Β.

συγκαταβᾰτικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, συγκαταβαίνων, ἐπιεικής, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 4, σ. 148.— Ἐπίρρ **-κῶς**, μὲ τρόπον συγκαταβατικόν, μετ' ἐπιεικείας, Ὠριγέν. 1, 992, Καισάριος 908, κλπ.

συγκαταβῐβάζω, παρπλανῶ, προσελκύω καὶ ἄγω μετ' ἐμαυτοῦ, Πολύβ. 5. 70, 8.

συγκαταβιόω, μέλλ. **-βιώσομαι**, ζῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 754Α, Ἀλκίφρων 1. 32· ἡ κακία τοῖς πολλοῖς σ. Πλούτ 2. 500F.

συγκαταγήρᾱσις, ἡ, συγκαταγηράσκειν, καταγηράσκειν ὁμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 930Β.

συγκαταγηράσκω, μέλλ. **-γηράσομαι**, ἀόρ. **-εγήρᾱσα**.— Καταγηράσκω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου 7· «(ἡ λύπη) ἀπόρῳ συγκαταγηράσκει βίῳ», διαμένει ἀναπόσπαστος ἀπ' αὐτοῦ μέχρι τέλους, Μένανδρ. ἐν «Κιθαριστῇ» 1· οὕτως ἐπὶ ἀνεξιτήλων χρωμάτων, σ. τῷ εἰρίῳ Ἡρόδ. 1. 203· πάθος σ. τινὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 3, πρβλ. π Ζ. Γεν. 4. 7, 3· ἀπολ., οἱ μεταφύντες (ὀδόντες) συγκαταγηράσκουσιν Ἱππ. 251. 54, πρβλ. 641. 27.

συγκαταγιγνώσκω, βραδύτερον **-γῑνώσκω**, καταγιγνώσκω, καταδικάζω ὁμοῦ μετά τινος ἢ ἀμέσως, σ. ὑμῶν παθεῖν τι Ἀριστείδ. 1. 495.— Παθ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 62.

συγκατάγνυμι, κατασυντρίβω ὁμοῦ, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΞΖ', 24, Ἰουλιαν. Λόγ. 60Α.

συγκαταγομφόω, γομφῶ ὁμοῦ, συνάπτω, συνδέω, Πλούτ. 2. 426C.

συγκαταγράφω [ᾰ] μέλλ. **-ψω**, καταγράφω ὁμοῦ, εἴς τι Πρόκλ. Σφαιρ. σ. 19.

συγκατάγω, μέλλ. **-ξω**, κατάγω ὁμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 2, Μετεωρ 3. 1, 8. **2)** βοηθῶ εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ τίς τινα, τὸν τύραννον Ἀριστοφ. Θεσμ. 339, πρβλ. Ἰσοκρ. 349D· τὸν δῆμον Αἰσχίν. 38. 21· ἐκ τῆς ἐξορίας, Πλάτ. Ἐπ στ. 333Ε.

συγκαταγωγή, ἡ, τὸ συγκατάγειν, Φίλων Βελοπ. 74.

συγκαταδαρθάνω, καταδαρθάνω ὁμοῦ, συγκαθεύδω, συγκοιμῶμαι, Ἀριστοφ Ἐκκλ. 613, 622.

συγκαταδέχομαι, καταδέχομαι ὁμοῦ, Ἀστερ. Ἀμασ. ἐν Mi. P.. gr. τ. 40, σ. 280.

συγκαταδηόω, καταδηόω, λεηλατῶ ὁμοῦ, Κύριλλ. 741D.

συγκαταδῐκάζω, καταδικάζω ὁμοῦ, τινά τινι Ἐκκλ.

συγκαταδιώκω, καταδιώκω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Θουκ. 8. 28, ἐν τῷ παθ.

συγκαταδουλόω, ὑποδουλώνω μετά τινος, βοηθῶ εἰς ὑποδούλωσιν, τινά τινι Θουκ. 8. 46· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 3. 64, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 81.

συγκαταδύνω [ῡ] καὶ **-δύω**· ἀόρ. **-κατέδυν**. Καταβυθίζομαι ἢ δύνω («βασιλεύω») ὁμοῦ μετά τινος, Πλειάδι συγκατέδυς Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 9·— καταβυθίζομαι, πνίγομαι ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 599Β, Λουκ. Τόξ. 18. **II.** μεταβ., συγκαταδύων, καταδύομαι ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸν ἥλιον Εὐστ. 182. 28.

συγκατάδῡσις, εως, ὁ, τὸ συγκαταδύειν, ἡ σύγχρονος δύσις, Στράβ. 12, Πτολ.

συγκαταζάω, διέρχομαι τὸν βίον σύν τινι, συζῶ, τινι Πλούτ. 2. 74D, 1129Β.

συγκαταζεύγνῡμι, μέλλ. **-ξω**, συζευγνύω, συνδέω, εἰς γάμον, τινά τινι Πλουτ. Κάμιλλ. 2.— Παθ., ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, συνέζευκται δεινῇ ἄτῃ, εἶναι συνεζευγμένος μετὰ δεινῆς δυστυχίας, Σοφ. Αἴ. 123· πρβλ **συγκεράννυμι**.

συγκαταθάπτω, καταθάπτω ὁμοῦ μετά τινος, Ἡρόδ. 2. 81., 5. 92, 7, Λυσί. 196, 12.

συγκατάθεσις, ἡ, ἐπιδοκιμασία, συναίνεσις, συγκατάνευσις, Πολύβ. 2. 58, 11, κτλ.·— συμφωνία, πρὸς Κορινθ. Δευτ. Ἐπιστ. ϛ', 16. **2)** ἐν τῇ στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, ἡ συναίνεσις ἢ συγκατάνευσις τοῦ νοῦ πρὸς τὰς διδασκαλίας αὐτῆς, assensus ἐν Κικ. Acad. Pr. 2. 47, πρβλ. Πλούτ. 2. 1055F, 1056C, κτλ.· τὸν ὅρον τοῦτον εἰσήγαγεν εἰς τὴν Λατινικὴν ὁ Κικέρων, Πλουτ. Κικ. 40· πρβλ. **συγκατατίθημι**. **II.** ὑποταγή, Πλουτ. Ἀντών. 24, Εὐσ. Ἐκκλ. 7. 24.— Συγκαταθέσεως ἐπιρρήματα, οἷον **ναί**, **ναίχι**, Διονύσ. Θρᾷξ 642, 5.

συγκαταθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκατατίθεμαι**, δεῖ συγκατατίθεσθαι, τινὶ Διοσκ. ἐν τῷ προοιμίῳ.

συγκαταθετικός, ή, όν, ὁ συγκατατιθέμενος, ἐπιδοκιμάζων, συγκατανεύων, Πλουτ 2. 1122Β· καταφατικὸς ἢ βεβαιωτικός, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀππαπαί**. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 14, 4.

συγκαταθέω, καταθέω, ἐφορμῶ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, κάμνω ἐπιδρομὴν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 1.

συγκαταθλάω, κατασυντρίβω ὁμοῦ, ποτήριον Μάχων παρ' Ἀθην. 348F.

συγκαταθνήσκω, συναποθνήσκω, τινὶ Μόσχ. 3, 65, 'Ανθ. Π. 7. 139.

συγκαταθύω, καταθύω, θυσιάζω ὁμοῦ, Εὐστ. 1875. 10.

συγκαταίθω, καταίθω, κατακαίω ὁμοῦ, συγκατακαίω, Σοφ. 'Αντ. 1202.

συγκαταινέω, συναινῶ, συμφωνῶ μετά τινος τινι Ξεν. Κύρ. 3. 3, 20, Πολυβ. 'Εκλογ. Βατ. σ. 444. **ΙΙ.** μετ' αἰτιατ. πράγμ., ἐπικυρῶ, ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω, 'Ιππ. 25. 49, Πολύβ 15. 8, 9, Πλουτ. Κάμιλλ. 6. **2)** παρέχω, χορηγῶ, «χαρίζω», Λυκόφρ. 1223.

συγκατάινος, ον, ὁ συμφωνῶν μετά τινος, συναινῶν, συγκατανεύων, τινι Φίλιππ. παρὰ Δημ. 284. 3, Διόδ. 15. 92· πρός τι 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 4. 8, 23.

συγκαταιρέω, 'Ιωνικ. ἀντὶ **συγκαθαιρέω**, 'Ηρόδ.

συγκαταίρω, προσορμίζομαι ὁμοῦ, τὰ σιτηγὰ συγκαταίροντα πρὸς τὸ στραπόπεδον Πλουτ. Κράσσ. 20, διάφ. γραφ· ἐν Πολυβ. 1. 52. 6· μεταφορ., αἱ νῖκαι .. συγκαταίρουσι τῷ βασιλεῖ εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν τροπαίων Θεμίστ. 42Β.

συγκαταιτιάομαι, ἐν τῷ ἀόρ. α' **συγκαταιτιαθῆναι** ἐπὶ παθ. σημασ., κατηγορηθῆναι ὁμοῦ μετά τινος, συγκατηγορηθῆναι, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 15. 7, 10.

συγκατακαίνω, =**συγκατακτείνω**, 'Αππ. 'Εμφυλ. 4. 42.

συγκατακαίω, 'Αττ. **-κάω** [ᾰ]·— κατακαίω ὁμοῦ μετά τινος πράγματος, τὰς σκηνὰς Ξεν. 'Αν. 3. 2, 27, 'Ανθ. Π. 11. 133.— — Παθητ., καίομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι 'Ηρόδ. 4. 69, Διόδ. 2. 28, 19. 33.

συγκατακᾰλύπτω, περικαλύπτω σύν τινι, σῶμα τρίβωνι Διόδ. 18. 46.

συγκατάκειμαι, παθητ., συγκοιμῶμαι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ἀνδράσι 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 614· ἀπολ., Πλάτ. Συμπ. 191Ε, Φαῖδρ. 255Ε. **2)** ἀνάκειμαι ὁμοῦ ἐν δείπνῳ, οἱ συγκατακείμενοι, οἱ συνδαιτυμόνες, Πλούτ. 2. 660Α.

συγκατακεράννυμι, συναναμιγνύω, συγκεράννυμι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ 135 ἐν τέλει: ἐν τῷ παθητ., 'Αρέσας ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 1. 856.

συγκατακερματίζω, κατακερματίζω εἰς μικρὰ τεμάχια, Εὐστ. Πονημάτ. 206. 65.

συγκατακλάω, καταθραύω, κατασυντρίβω ἀμέσως, Νικήτ. Εὐγ. 1. 26.

συγκατακλειστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συγκατακλείω**, δεῖ συγκατακλείειν Γεωπ. 6. 2, 7.

συγκατακλείω, 'Ιωνικ. **-κληΐω**, κατακλείω ὁμοῦ, 'Ηρόδ 1. 182, 'Αλκαῖος Κωμικ. ἐν «Παλαίστρᾳ» 2· ἄνδρας λέουσι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 14. 4· μεταφορ., σ. τινὰ ἀπορίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Βίων Πράσει 9.— Παθ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 32, 1.

συγκατακληρονομέομαι, ἀποθ., κληρονομῶ ὁμοῦ μετά τινος, 'Εβδ. ('Αριθμ. ΛΒ', 30).

συγκατακληρόω, κατακληρῶ προσέτι, 'Εφραὶμ Σύρος τ. 3, σ. 199D.

συγκατακλίνω [ῑ], κατακλίνω τινὰ σύν τινι, τινὰ γαμετῇ Πλούτ. 2. 665Α.—Παθ., πλαγιάζω μετά τινος, κατακλίνομαι ὁμοῦ, 'Αριστοφ. Νεφ. 49· συγκατακλιθέντες πλησιάζειν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 14, 23· τινι, μετά τινος, Πλούτ. 2. 138D, Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 516Β. **2)** Παθ., ὡσαύτως, κατακλίνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνακλίντρου μετ' ἄλλου κατὰ τὸ δεῖπνον, ᾄσεται ξυγκατακλινεὶς 'Αριστοφ. 'Αχ. 981.

συγκατάκλῐσις, ἡ, τὸ συγκατακλίνεσθαι, ψαῦσιν ἀνδρὸς ἀλλοτρίου καὶ συγκατάκλισιν Πλούτ. 2. 768Β.

συγκατακλύζω, καταπλημμυρῶ ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς, Ψελλὸς ἐν Ideler Phys. 1. 238.

συγκατακοιμάω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ μετά τινος, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 12. 4, 6.

συγκατακολουθέω, ἀκολουθῶ ὁμοῦ, Στράβ. 809.

συγκατακομίζω, κατακομίζω ὁμοῦ εἴς τινα τόπον, σκάφαις σ. τι εἰς πόλιν Διον. 'Αλ. 7. 12.

συγκατακόπτω, κατακόπτω ὁμοῦ μετά τινος, Matthaei Medic. σ. 36.— Παθ., Πλουτ. Σύλλ. 22, Καῖσ. 18, κτλ.

συγκατακοσμέω, κατακοσμῶ ἢ διευθετῶ ὁμοῦ, Πλούταρχ. 2. 938F.

συγκατακόσμησις, εως, ἡ, τὸ συγκατακοσμεῖν ἢ διευθετεῖν ὁμοῦ, Φιλόδημ. ἐν Vol. Hercul. 1. 38, 39.

συγκατακρημνίζω, κατακρημνίζω ὁμοῦ μετά τινος, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Πόλ. 4. 1, 9, ἐν τῷ παθ. τύπῳ.

συγκατακρίνω [ῑ], κατακρίνω, καταδικάζω ὁμοῦ, 'Εφραὶμ Σύρος τ. 2, σ. 89Ε, κλπ.

συγκατάκρῐτος, ον, ὁ ὁμοῦ κατακεκριμένος, καταδεδικασμένος, Σχόλ. 'Ιω. Κλίμακ. σ. 114.

συγκατακροτέω, κατακροτῶ ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Annu. etc. XIII, σ. 277, 21.

συγκατακρύπτω, κατακρύπτω ὁμοῦ, Μ. Φιλῆς τ. Β' σ. 361, ἔκδ. Mil.

συγκατακτάομαι, ἀποθετ., κατακτῶμαί τι σύν τινι, σ Φιλίππῳ τὴν ἀρχὴν Δημ. 246. 3, πρβλ. Στράβ. 287, Διόδ. 14 98.

συγκατακτείνω, κτείνω, φονεύω ὁμοῦ, μετοχ. ἀορ. β', ξυγκατακτὰς .. βοτὰ καὶ βοτῆρας Σοφ. Αἴ. 230· ἀλλὰ **-έκτανον** Εὐρ. 'Ορ. 1089.

συγκατακῠλίνδομαι, παθ., πρκμ. **-κεκύλισμαι**, κατακυλίομαι ὁμοῦ μετά τινος, Διον. 'Αλ. π. Συνθ. σ. 168.

συγκαταλαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**, καταλαμβάνω ὁμοῦ, λαμβάνω καὶ κατέχω ὁμοῦ, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 42· καταλαμβάνω, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου συγχρόνως, ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, τὸ χωρίον Θουκ. 7. 26· τὴν πόλιν 'Ισοκρ. 488Α. **2)** συμπεριλαμβάνω, τινὶ Διογ. Λ. 9. 97, ἐν τῷ παθ. **3)** συμπεραίνω ἐκ δεδομένων, Πολυβ. 'Εκλογ. Βατ. σ. 394.

συγκαταλγύνω, καταλγύνω, προξενῶ ἄλγος ὁμοῦ, Κύριλλ. 384Ε.

συγκαταλέγω, ἐκλέγω καὶ τακτοποιῶ, διευθετῶ, 'Αριστ. Ρητ. πρὸς 'Αλέξ. 23, 2. **2)** ἐκλέγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 5 819Α· τινά τινι Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 235Α. **3)** ὡς καὶ νῦν, ὑπὸ τῷ "Εκτορι καὶ τούτους συγκαταλέγων Στράβ. 620, πρβλ. 619· τινὲς συγκαταλέγουσι τοῖς ἑπτὰ 'Ετέοκλον 'Απολλόδ. 3. 6, 3. **ΙΙ.** Παθ., ἀνακλίνομαι μετά τινος, ἐν τῷ συγκεκομμ. ἀορ. **συγκατέλεκτο**, συγκατέλ. ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος Λουκ. Χαρίδ. 4.

συγκαταλείπω, καταλείπω ὁμοῦ, συγκαταλιπόντες ἅπαντες τῷ τειχίσματι φρουρὰν Θουκ. 5. 75.

συγκαταλήγω, καταλήγω ὁμοῦ, Δημήτρ. Φαληρ. § 2, Γρηγ. Νύσσ. ἐν Mai. Nov. Coll. Vat. τ. 8, μέρος 2, σ. 14D.

συγκαταλογίζομαι, ἀποθετ., ὑπολογίζω ὁμοῦ, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν ὡσαύτως, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 15. 7, 4., 16. 4, 1.

συγκαταλύω, καταλύω, καταστρέφω ὁμοῦ, τὸν δῆμον Θουκ. 8. 68, 'Ανδοκ. 13. 39, Λυσί. 146. 7, κτλ.· μετ' αἰτιατ. προσώπ., Πλουτ. Πομπ. 67· τελειώνω ὁμοῦ, ἅμα τοῖς ἀγαθοῖς τῆς πόλεως συγκαταλῦσαι τὸν ἑαυτοῦ βίον Διονύσ. 'Αλ. περὶ 'Ισοκρ. 1. **ΙΙ.** ἀμεταβ., καταλύω μετά τινος ἐν τῷ αὐτῷ πανδοκείῳ, ὥσπερ νῦν πολλοὶ φίλοι λεγόμενοι συμπιόντες ἅπαξ ἢ συγκαταλύσαντες ἐκ πανδοκείου .. φιλίαν συλλέγουσιν Πλούτ. 2. 94Α.— "Ιδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 532.

συγκαταμένω, διαμένω, περιμένω ὁμοῦ, Συνέσ. 149D.

συγκαταμετρέω, καταμετρῶ ὁμοῦ, 'Ιω. Τζέτζ. 'Αλληγ. 'Ιλ. Γ. 141.—'Ετέρα γραφὴ παρὰ τῷ Matranga (An. gr. II, σ. 718) ἐγκαταμετρέω, Συναγ. Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

συγκαταμίγνῡμι, καὶ **-ύω**, μέλλ. **-μίξω**, καταμιγνύω ὁμοῦ, συνενώνω, Χάριτας Μούσαις συγκαταμιγνὺς Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 674, πρβλ. Στράβ. 570.— Παθ., ᾠδαῖς καὶ θαλίαις τὴν ψυχὴν συγκαταμίγνυνται, ἡ ψυχή του εἶναι ὅλη δεδομένη εἰς .., Ξεν. 'Ιέρ. 6, 2· ὅσα εἰς τὸ σῶμα συγκαταμιγνύμενα, συνενούμενα, Πλάτ. Πολιτικ. 288Ε· τῷ ὑγρῷ 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13.

συγκαταμύω, ἐντελῶς συγκλείομαι, 'Ανθ. Π. 9. 311. **2)** μεταβ., συγκλείω τι, τὰ χείλη συγκαταμύσαι Εὐθύμ. παρὰ τῷ Tafel. De Thessal. 394.

συγκαταναγκάζω, καταναγκάζω ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ)πόλεως σ. 500, ἔκδ. Mi.

συγκαταναυμᾰχέω, καταναυμαχῶ ὁμοῦ, τινα Αἰσχίν. 38. 23, Διόδ. 5. 52.

συγκατανέμω, ἀποδίδω, ἀπονέμω ἐπ' ἴσης ἢ ὁμοίως, Λογγίνου 'Αποσπ. 5. 5. **ΙΙ.** Μέσ., ἀπὸ κοινοῦ διανέμομαι, «μοιράζομαι» (μετ' ἄλλων), τὴν γῆν Θουκ. 6. 4.

συγκατανευσῐ-φάγος, ον, ὁ τρώγων συγκατάνευσιν, ὁ τρεφόμενος μὲ τὸ νὰ λέγῃ πάντοτε **«ναί»**, κωμικὸν ἐπίθετ. παρασίτου, Κράτης παρὰ Στοβ. 150. 40.

συγκατανεύω, συναινῶ, συμφωνῶ εἴς τι, τοῖς λεγομένοις Πολύβ. 3. 52, 6, κτλ.· ἀπολ., 'Ανθ. Π. 5. 287. **2)** παρέχω, χορηγῶ, παραχωρῶ συγχρόνως, τινί τι Πολύβ. 7. 4, 9.

συγκατανοέω, κατανοῶ ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 666Β.

συγκαταπαίζω, παίζω, ἀστειεύομαι περί τινος πράγματος συγχρόνως, «τὸ Αἰθέρα, Διὸς δωμάτιον, καθ' οὗ 'Αριστοφάνης ἔπαιξε, συγκαταπαίξας ἅμα καὶ τὸ Χρόνου πόδα» Εὐστ. 1653. 26.

συγκαταπᾰτέω, καταπατῶ ὁμοῦ, ἀλλήλους συγκατεπάτουν Διόδ. 17. 34.

συγκαταπαύω, καταπαύω, φέρω εἰς πέρας συγχρόνως, Εὐστ. 1393. 5.

συγκαταπέμπομαι, πέμπομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 18. 1, 1.

συγκαταπίμπλημι, μέλλ. **-πλήσω**, καταπίμπλημι, πληρῶ ὁμοίως (μιασμάτων), συγκαταμολύνω, (ἴδε **ἀναπίμπλημι** ΙΙ. 2), τοὺς ἀναιτίους 'Αντιφῶν 116. 13.

συγκαταπίμπραμαι, ἀόρ. **-επρήσθην**, κατακαίομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Φίλων 2. 21, Παυσ. 2. 35, 4, Δίων Κ. 44. 50.

συγκαταπίνομαι [ῑ], Παθ., καταπίνομαι ὁμοῦ, Φίλων 2. 178, Κλήμ. 'Αλεξ. 14.

συγκαταπίπτω, μέλλ. -πεσοῦμαι, καταπίπτω ὁμοῦ μετά τινος, συγκαταπίπτω ταῖς τύχαις, μετὰ τῆς εὐτυχίας χάνω καὶ τὸ θάρρος μου, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Ἰσοκρ. 9.

συγκαταπλέκω, συμπλέκω, συναναμιγνύω, συγκαταπλέκει τοῖς κάρφεσι πηλὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 2· τοῖς ἐπαίνοις νόμους Διονύσ. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 1, πρβλ. Πλουτ. Σόλωνα 3, κτλ.— Παθ, ὁ αὐτ. 2. 648B.

συγκαταπλέω, καταπλέω ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 321.

συγκαταπλήσσω, καταπλήττω, κτυπῶ ὁμοῦ μετά τινος, συγκαταπλήττουσι τῆς μάχης τὸν ἀρχηγόν, μνημονεύεται ἐν Mai Bibl. Uffenb. τ. 1, σ. 667A.

συγκαταπνίγω [ῑ], καταπνίγω ὁμοῦ, Ψελλ. ἐν Ἄσματι Ἀσμάτων β', 2.

συγκαταπολεμέω, καταπολεμῶ ὁμοῦ, τοὺς Ἀθηναίους Διόδ. 16. 22· τινὶ τὴν Ἀσίαν ὁ αὐτ. 19. 15, πρβλ. Σ-ρὰβ. 624

συγκαταποντόω, καταποντίζω εἰς τὴν θάλασσαν ὁμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 92.

συγκαταπράσσω, Ἀττ. -ττω, ὁμοῦ κατορθώνω, ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργῶ, Δημ. 63. 2, Δίων Κ. 59. 10.— Μέσ., Δημ. 96. 21.

συγκαταρῐθμέω, συμπεριλαμβάνω εἰς τοὺς ἀριθμούς, συγκαταλέγω, τινί τι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2.41, κτλ.— Μέσ., συνυπολογίζω, συγκατατάττω, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 38. — Παθ., συγκαταλέγομαι, Φίλων 1. 83, Πλούτ. 2. 120B.

συγκαταρῐθμητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συγκαταριθμῶ**, δεῖ συγκαταριθμεῖν, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου 1, σ. 9.

συγκαταρραίνω, καταρραίνω ὁμοῦ, Ἰγνατ. βίος Νικηφ. Κωνσταν/λεως σ. 206, 2, ἔκδ. De Boor.

συγκαταρρέω, καταρρέω ἢ πίπτω ὁμοῦ, Ὀνήσανδρ. 4, Φωτ. Ἐπιστ. 164, κτλ.

συγκαταρρίπτω, καταρρίπτω ὁμοῦ, Διοδ. Ἐκλογ. 577. 30, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 5.

συγκαταρροφέω, ἢ **-άω**, καταρροφῶ ὁμοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 257B.

συγκαταρτίζω, καταρτίζω ὁμοῦ, Νικηφ. Χοῦμν. Boiss. Ἀν. Ἑλλ. τ. 2. σ. 24, 9.

συγκατάρχω, ἄρχω, κυβερνῶ σύν τινι, ὁ υἱὸς .. συγκατάρχει παντὸς γενητοῦ τῷ θεῷ καὶ πατρὶ Κύριλλ.'Αλ. III, 240. 2) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἄρχομαι τῆς θυσίας ὁμοῦ, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Η', 83.

συγκατασβέννυμαι, Παθητ., κατασβέννυμαι ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 973D.

συγκατασείομαι, Παθ., κατασείομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 77B· μεταφορ., συνταράσσομαι, συγκατεσείσθη τῇ ψυχῇ ἐπὶ τῷ γεγονότι Μανασσ. Χρον. 4826.

συγκατασημαίνω, κατασημαίνω σύναμα, συγχρόνως, Κύριλλ. Ἀλ. IX, 904D.

συγκατασκάπτης, ου, ὁ, ὁ συγκατασκάπτων, Λυκόφρ. 222.

συγκατασκάπτω, κατασκάπτω, κατακρημνίζω, καταστρέφω ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἢ παντελῶς, Εὐρ.'Ορ. 735, Φοίν. 884, Ῥῆσ. 391, Ἀνδοκ. 13. 38.

συγκατασκεδάννῡμι, ἐπιχέω συγχρόνως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 32· ἀλλ' ἴδε Schneid.

συγκατασκευάζω, συμπαρασκευάζω, συντελῶ πρὸς διευθέτησιν, τὴν ἀρχὴν Θουκ. 1. 93, πρβλ. Ξεν. Λακ. 8, 3· πάνθ' ὁπόσα σ. τὸν ἀνθρώπινον βίον Πλάτ. Πολιτ. 274D, πρβλ. Ἰσοκρ. 27E, κτλ.· [δημιουργοί] τὸν βίον ἡμῖν σ. τέχναις Πλάτ. Νόμ. 920D· σ. τὸ ἐπιτήδειον Ξεν. Πόρ. 4, 38· σ. τὸν ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, βοηθῶ, συνεργῶ εἰς τὴν διεξαγωγὴν αὐτοῦ, Δημ. 275. 16· πάντα σ. τινί, βοηθῶ τινα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του, ὁ αὐτ. 33. 4· ἀπολ., ὁ αὐτ. 215, 27.

συγκατασκηνόω, βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετ' ἄλλων, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 17.

συγκατασκήπτω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐπιπίπτω ὁμοῦ, σ. ἀετοὶ δύο Πλουτ. Βροῦτ. 37.

συγκατάσκοπος, ὁ, ὁ κατασκοπῶν μετ' ἄλλων, ὁ πεμπόμενος εἰς κατασκοπὴν μετ' ἄλλων κατασκόπων, δέκα ἄνδρες οἱ συγκατάσκοποι Γεώργ. Σύγκελλ. σ. 260, 3.

συγκατασμικρύνω, καταμικρύνω ὁμοῦ, Νικηφ. Κων]πόλεως σ. 241D, ἔκδ. Mi., Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ω. 781.

συγκατασπάω, συμπαρασύρω, τὸν ἥρωα Λουκ. Νιγρῖν. 11· τινὰ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλιεῖ 32.— Παθητ., συμπαρασύρομαι, τινι Πλουτ. 2. 914E· τὰ φρούρια τὰ εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα, τὰ ὁποῖα συγχρόνως ὑπήχθησαν εἰς τὴν κυριαρχίαν των, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 24. II. καταπίνω, καταβροχθίζω, ἄγκιστρον δελέατι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 8.

συγκατασπείρομαι, Παθητ., κατασπείρομαι ὁμοῦ, Ἐπιφάν. 188A.

συγκαταστᾰσιάζω, διεγείρω ὁμοῦ εἰς στάσιν, τὴν πόλιν Πλουτ. Φιλοπ. 13.

συγκατάστᾰσις, ἡ, συμπλοκή, συνάντησις ἐχθρικὴ καὶ σύγκρουσις, σ. τῶν θηρίων, ἀγὼν πρὸς θηρία, Πολύβ. 4. 8, 9 (ἔνθα ὁ Σουΐδ. ἔχει **συγκατάσπασις**).

συγκαταστέλλω, καταστέλλω, περιορίζω, καταπαύω πως, οὕτως τὰ θαυμάσια τῶν θεαμάτων καὶ βαρβαρικὸν συγκαταστέλλει θράσος Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ῥοδάνθ. καὶ Δοσικλέα 1, σ. 9, στίχ. 69.

συγκαταστενάζω, θρηνῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Νικήτ. Εὐγ. 1. 73.

συγκαταστερίζω, καταστερίζω ὁμοῦ, Νικ. Παφλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 212.

συγκαταστορέννυμι, καταστορέννυμι ὁμοῦ, συγκατεστρωμένοι αἰχμάλωτοι Εὐστ. Πονημάτ. σ. 295, 5, ἔκδ. Taf.

συγκαταστρέφω, φέρω ὁμοῦ εἰς πέρας, τελειώνω ὁμοῦ, τὸν βίον Πλουτ. Δημοσθ. 3. II. Μέσ., καθυποτάσσω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Θουκ. 6. 69, Ἰσοκρ. 107E, κτλ.· σ. τὴν ἀρχὴν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 18.

συγκατασύρομαι [ῡ], συμπαρασύρομαι πρὸς τὰ κάτω, τινι Φίλων 2. 666.

συγκατασφάττω, κατασφάζω ὁμοῦ, Ζωναρ. Χρον. τ, 2, σ. 224.

συγκατασχημᾰτίζομαι, Παθ., συμμορφοῦμαι, λαμβάνω τὸ αὐτὸ σχῆμα πρός τι, τινι Πλούτ. 2. 442D.

συγκατασχίζω, κατασχίζω, σχίζω συγχρόνως, τί τινι Γαλην. 8. 323.

συγκατατάσσω, Ἀττικ. **-ττω**, κατατάσσω ὁμοῦ, συγχρόνως, τινὰς εἰς τὴν φάλαγγα Ξεν. Κύρ. 6. 3, 32· μεταφορ., σ. τινὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ φιλίαν Πολύαιν. 5, 2, 22.— Παθ., κατατάσσομαι ἁρμονικῶς, Μᾶρκ. Ἀντων. 7. 9.

συγκατατεθειμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ., μετὰ συγκαταθέσεως, ἢ ἁρμοδίως, κοσμίως, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀθέτως**.

συγκατατείνω, ἐκτείνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τὸ σκέλος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833.

συγκατατήκομαι, Παθ., τήκομαι ὁμοῦ μετά τινος, συγκατατήκεσθαι τοῖς ἔργοις, Λατ. intabescere rei, φθείρομαι, φθίνω, «λυώνω» διά τι πρᾶγμα, Μᾶρκ. Ἀντων. 5. 1.

συγκατατίθημι. καταθέτω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἐμαυτὸν συγκατέθηκα τάφῳ Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 367, πρβλ. Πολυδ. Η', 157· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἰσαΐ. 59. 28. 2) Μέσ., σ. τινι τὴν αὐτὴν δόξαν περί τινος (ἔνθα τὸ δόξαν σημαίνει ψῆφον), κατατίθημι τὴν αὐτὴν καὶ ἄλλος τις ψῆφον ἢ γνώμην, συμφωνῶ ἐντελῶς μετά τινος, Πλάτ. Γοργ. 501C.— ἀκολούθως μετὰ μόνης δοτ., συμφωνῶ, συναινῶ μετά τινος, τοῖς παρακαλουμένοις Φίλιππ. παρὰ Δημ. 283 22· ταῖς ἐπιβολαῖς σ. τινὶ Πολύβ. 3. 71, 5, κτλ.· σ. ὅτι .., συμφωνῶ .., Ἀριστ. Τοπ. 3. 1, 1·— πρβλ. **συγκατάθεσις**.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 86.

συγκατατρέχω, τρέχω ὁμοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, συμπίπτω, συνενοῦμαι, ἄλληλα Λεύκιππος παρὰ Διογ Λ. 9 31.

συγκατατρίβω [ῑ], κατατρίβω ὁμοῦ, Πλουτ. Κλεομ. 26.

συγκατατρυφάω, κατατρυφῶ ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 313, 18, ἔκδ. Λ.

συγκατατρώγω, ἀόριστ. **-ετρᾰγον**, κατατρώγω συγχρόνως, Πλουτ. Σόλων 20.

συγκαταυγάζω, καταυγάζω, φωτίζω ὁμοῦ μετά τινος, Κύριλλ.

συγκαταυλίζομαι, καταυλίζομαι μετά τινος, Κύριλλ. Ἀλεξ. 1, 693A.

συγκαταφᾰγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ **συγκατεσθίω**.

συγκαταφέρω, φέρω πρὸς τὰ κάτω ὁμοῦ, τί τινι Πλούτ. 2. 994D.— Παθ., φέρομαι πρὸς τὰ κάτω ὁμοῦ, συγκατέρχομαι, Ἀριστ. Προβλ. 23. 4, 1 καὶ 5, 4, πρβλ. Μετεωρ. 2 3, 10 καὶ 13 σ. τῷ βάρει τῆς πληγῆς, καταπίπτω ἐκ τῆς σφοδρότητος κτυπήματος, Διόδ. 16. 12· μεταφ., σ. δόξῃ περί τινος, συνενοῦμαι, συμβαδίζω, συμφωνῶ, Πολύβ. 10. 5, 9, κτλ.

συγκαταφεύγω, καταφεύγω χάριν ἀσφαλείας πρός τι, εἰς τὸ ἱερὸν Ἀθήν. 593B· πρὸς τὰς ἁμάξας Δίων Κ. 38. 33.

συγκαταφθείρω, καταστρέφω, καταφθείρω ὁμοῦ, Πολύβ. 9. 26, 6.

συγκαταφλέγω, καταφλέγω, κατακαίω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Λουκ. Νιγρῖν. 30· τὸν κόσμον ὁ αὐτ. π. Πένθ. 14.— Παθητ., σ. τῷ ἀνδρὶ Πλουτ. 2. 499C· αὐτὸς καὶ πόλις ὁμοῦ συγκατεφλέγησαν Πολύαιν. 7. 24.

συγκαταφοιτάω, κατέρχομαι ὁμοῦ, Κύριλλ. Ἀλεξ. IX, 724D.

συγκαταφονεύω, φονεύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πολύαιν. 8 69.

συγκατάφυρτος, ον, (φύρω) συμπεφυρμένος, γάλακτι καὶ μέλιτι συγκατάφυρτος ἄμυλος Φιλόξεν. παρ' Ἀθήν. 643C.

συγκαταχορεύω, χορεύω ἐπί τινι, καθυβρίζω, ἐμπαίζω ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 298. 29.

συγκαταχράομαι, ἀποθ., καταχρῶμαι σύναμα, Κλήμ. Ἀλεξ. 615.

συγκαταχρώννῡμι, καταχρώννυμι, καταχρωματίζω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 515D.

συγκαταχώννῡμι, μέλλ. **-χώσω**, θάπτω, «παραχώνω» μετά τινος, τινὶ Γεωπ. 1. 6, 3, ἐν τῷ παθ. τύπῳ.

συγκαταψέγω, ψέγω, κατακρίνω ὁμοῦ, τινά τινι Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 188Β, Ὠριγ. VII, 25C.

συγκαταψεύδομαι, καταψεύδομαι ὁμοῦ, συγκατηγορῶ ψευδῶς κατά τινος, τινος Αἰσχίν. 49. 21.

συγκαταψηφίζομαι, ἀποθετ., καταψηφίζω ὁμοῦ, συγκαταδικάζω, Πλουτ. Θεμιστ. 21. II. Παθ., συγκαταλέγομαι, συγκαταριθμοῦμαι, συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων Πράξ. Ἀποστ. α', 26.

συγκαταψύχομαι [ῡ], παθητ., καταψύχομαι ὁμοῦ, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 12. 422, κτλ.

συγκατέδομαι, μέλλ. τοῦ **συγκατεσθίω**.

συγκάτειμι, (εἶμι, ibo) κάτειμι, κατέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7· ὡς τὸ **συγκαταβαίνω**, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῶν κατὰ τὰ πλάγια τοῦ προσώπου, σ. τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς Φιλόστρ. 779· — ἀπολ., καταβαίνω, κατέρχομαι ὁμοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 12. 12.

συγκατείργω, μέλλ. -ξω, Ἀττ. **συγκαθείργω**.

συγκατεξανίσταμαι, παθητ. μετ' ἀμεταβ. ἐνεργ. ἀορ. **συγκατεξανέστην**, κατενίσταμαι κατά τινος σύν τινι, Πλουτ. Καῖσ. 8.

συγκατεπείγω, ἐπείγω, ἐπισπεύδω ὁμοῦ, Εὐστ. 682. 61, ἐν τῷ Παθ.

συγκατεργάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**· παθητ. πρκμ. **-είργασμαι**· ἀποθ. Βοηθῶ τινα εἰς ἐπιτέλεσιν ἔργου, συνεργῶ. σ. τινι τὴν βασιληίην Ἡρόδ. 1. 162, Εὐρ. Ὀρ. 33· τὸ πᾶν ξ. Θουκ. 1. 132· μετὰ μόνης δοτικ., εἶμαι χρήσιμος εἴς τινα, βοηθῶ τινα, ἐπικουρῶ, Ἡρόδ. 2. 154., 8. 142, κτλ. 2) βοηθῶ εἰς τὴν καθυπόταξιν χώρας, Πλουτ. Πύρρ. 18. 3) φονεύω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς τὸν φόνον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1024.

συγκατέρχομαι, ἀποθ., μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνερ.·— κατέρχομαι ἐν συνοδείᾳ ἢ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3. 10, II. ἐπανέρχομαι ὁμοῦ, ὑποστρέφω ἐκ τῆς ἐξορίας ὁμοῦ, Λυσί. 187. 33, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 15, 15, κτλ.· τινι, μετά τινος, Λυσί. 188. 6· μετά τινος Πλουτ. Δίων 29.

συγκατεσθίω, μέλλ. **-έδομαι**, Ἀθήν. 386Ε· πρκμ. **-εδήδοκα** Πλούτ. 2. 94Α· ἀόρ. **-έφαγον**· — κατεσθίω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλουτ. ἔνθ' ἀνωτ., Θησ. 22, Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 357Ε, κτλ.· τοῖς ἄρτοις τὰς τρίχας Ἰουλ. 338C.

συγκατευθύνω, κατευθύνω ὁμοῦ, τὴν γνώμην ἐπί τι Πλούτ. 2. 778F.

συγκατευνάζομαι, παθ., πλαγιάζω μετά τινος, συγκοιμῶμαι, τινι Ζωναρ.· — ὡσαύτως, **συγκατεύνᾰσις, εως**, ἡ, Καισαρ Διάλ. 1, 48.

συγκατεύχομαι, ἀποθ., κατεύχομαι ὁμοῦ, ἀλλ' ὧν ἐρῶ μέν, ταῦτα συγκατευξάμην Σοφ. Ἀντ. 1336. II. προσεύχομαι εἴς τινα μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλουτ. 2. 492D.

συγκατέχω, κατέχω ὁμοῦ, Πλάτ. Κρατ. 404Α.

συγκατηγορέω, κατηγορῶ ὁμοῦ, τινος μετά τινος Δημ. 434. 22., 1232. 24· τινι, μετά τινος, ὁ αὐτ. 302. 25· ἀπολ., Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 26. II. ἐν τῇ λογικῇ, κατηγορῶ ὁμοῦ, δηλ. ὁμοῦ μετ' ἄλλων λέγω τι περί τινος προσώπου ἢ πράγματος· — ὅθεν **συγκατηγόρημα**, τό, ὃ λέγεται κοινῶς μετ' ἄλλων (λόγος ἢ ἰδέα) περί τινος προσώπου ἢ πράγματος, ὅπερ πολλοί τινες λέγουσιν ὁμοῦ περί τινος ἢ κατά τινος, κτλ. καὶ **συγκατηγορηματικός, ή, όν**, ὁ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς **συγκατηγόρημα**.

συγκατηγόρησις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ κατηγορία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 826.

συγκατήγορος, ὁ, ἀπὸ κοινοῦ κατήγορος, ὁ δικηγόρος ἢ πληρεξούσιος τοῦ κατηγόρου, Ὑπερείδης ὑπὲρ Εὐξενίππου 27.

συγκατηρεφής, ές, πανταχόθεν κατηρεφής, κεκαλυμμένος, Λυκόφρ. 1280.

συγκατοικέω, κατοικῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλουτ. Περικλ. 20· μεταφ., γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος Σοφ. Ο. Κ. 1259.

συγκατοικία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἐπιγρ. Χονδριανῶν Λυδίας, Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 97.

συγκατοικίζω, κατοικίζω ὁμοῦ, βοηθῶ εἰς τὸ κατοικίζειν, τὴν Σάμον Ἡρόδ. 3. 149, πρβλ. Θουκ. 6. 4., 8. 79. II. τοποθετῶ τινα πλησίον τινός, βάλλω αὐτὸν νὰ μένῃ μετ' αὐτοῦ ὡς σύνοικος, χρῆν δ' ἐς γυναῖκα πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν, ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη, δὲν πρέπει δὲ νὰ βάλλῃ τις πλησίον εἰς τὰς γυναῖκας προσπόλους, ἀλλὰ νὰ συγκατοικίζῃ μὲ αὐτὰς ζῷα μὴ δυνάμενα νὰ ὁμιλῶσι, Εὐρ. Ἱππ. 646. III. μεταφ., ἀπὸ κοινοῦ ἱδρύω, μνημεῖα κακῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἀΐδια Θουκ. 2. 41· ἔρωτα τοῖς λογισμοῖς Μάξιμ. Τύρ. 7. 5.

συγκάτοικος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ὁμοῦ κατοικῶν, Θεοδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδάνθ. καὶ Δοσικλέα σ. 41.

συγκατοικτίζομαι, Μέσ., κατοικτίζομαι, θρηνολογῶ ὁμοῦ, Σοφ. Τρ. 535.

συγκατοιμώζω, = τῷ προηγ., Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόν. Κομνην. στ. 224.

συγκατοίχομαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, φθείρομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Εὐστ. Πονημάτ. 289. 34.

συγκατολισθαίνω, ἢ -άνω, ὀλισθαίνω ὁμοῦ, Διόδ. 1. 30.

συγκατονομάζω, τῷ αὐτῷ ὀνόματι ὀνομάζω, παθ., συγκατονομάζομαί τινι, ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα μέ τινα, Ἀθαν. τ. 1, σ. 218.

συγκατορθόω, συνεργῶ εἰς ἐπανόρθωσιν ἢ διόρθωσιν, τι Ἰσοκρ. 112Ε· τινι πάσας τὰς πράξεις Στράβ. 617, πρβλ. Διον. Ἁλ. 6. 86.

συγκατορύσσω, Ἀττ. **-ττω**, θάπτω ὁμοῦ, κατορύσσω, τί τινι Πλουτ. Λύσανδ. 30, πρβλ. Λουκ. περὶ Πένθ. 14· τινά τινι Πλούτ. 2. 1113·— Παθ., σ. τινι Σάτυρος παρ' Ἀθην. 249Α.

συγκάττῡσις, ἡ, σύρραψις, ἐμβάλωμα· καθόλου, παρασκευή, ἑτοιμασία, μαγείρευμα, βρωμάτων Κλήμ. Ἀλ. 852. Ἐντεῦθεν **συγκαττυστής, οῦ**, ὁ, ἐν Γλωσσ., concinnator.

συγκαττύω, συρράπτω, ἐπὶ ὑποδηματοποιῶν, σελλοποιῶν καὶ τῶν τοιούτων, θώραξ ἐκ δερμάτων συγκεκαττυμένος Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγ. 23, πρβλ. Κρον. 28·— μεταφ., ψεύσματα συγκαττύειν, συρράπτειν ψεύδη, Κλήμ. Ἀλ. 893.

σύγκαυσις, ἡ, (συγκαίω) τὸ συγκαίειν, κατακαίειν, Πλάτ. Τίμ. 83Α· τὸ καίειν, ὀπτᾶν, μάλιστα πλίνθους, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 37.

συγκέας, ἴδε ἐν λ. **συγκαίω**.

σύγκειμαι, Παθ., κεῖμαι ὁμοῦ, τρεῖς ὁμοῦ ξ. Σοφ. Αἴ. 1309· μετά τινος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 1· νεκρὸς μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκείμενος, οὗ τὰ ὀστᾶ κεῖνται ὁμοῦ εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν ἕκαστον, Λουκ. Φιλοψ. 31. II. ὡς παθ. τοῦ **συντίθημι**, ἔχω συντεθῆ, συναποτελοῦμαι, εἶμαι συντεθειμένος, σύγκειται τὸ σῶμα ἐξ ὀστῶν καὶ νεύρων Πλάτ. Φαίδων 98C· ἐκ στοιχείων ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 201Α, πρβλ. Ξεν. Κυν. 5. 29· τὴν φύσιν ἡμῶν ἔκ τε τοῦ σώματος συγκεῖσθαι καὶ τῆς ψυχῆς Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 193· χορὸς ἐξ ἀνθρώπων ξ. Ξεν. Οἰκ. 8. 3· μέλος ἐκ τριῶν σ., λόγου, ἁρμονίας, ῥυθμοῦ Πλάτ. Πολ. 398D, πρβλ. Φαίδωνα 92Α· πολιτεία σ. ἐκ δημοκρατίας καὶ τυραννίδος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 18· ἐπὶ ἀπατεώνων ἰατρῶν, ἐξ ἀδοξίας συγκείμενος Ἱππ. Νόμ. σ. 2· ἐξ ὀνομάτων σ. ἄνθρωπος Αἰσχίν. 86. 27· σ. τὴν ψυχὴν ἐξ ἀσελγείας καὶ ὠμότητος Πλουτ. Σύλλ. 13·— μετὰ μόνης γεν., ἅρμα ἵππων σ. τεττάρων Φιλόστρ. 788· εἰς ἓν σ., συντεθειμένος, σύνθετος εἰς ἓν σῶμα, Πλάτ. Φίληβ. 29D. 2) ἐπὶ γραπτοῦ λόγου, κτῆμα ἐς ἀεὶ .. ξύγκειται [ὁ λόγος] Θουκ. 1. 22, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 286Α· σ. ποίημα ὁ αὐτ. ἐν Λύσει 221D· λόγος πρὸς Δημοσθένην αὐτῷ συγκείμενος Αἰσχίν. 34. 18· συμφοραὶ ὑπὸ ποιητῶν συγκείμεναι, συμφοραὶ συντεθειμέναι ἢ ἐπινοηθεῖσαι ὑπὸ ποιητῶν, Ἰσοκρ. 76Α· οὔπω σ. τέχνη περὶ αὐτῶν, δὲν ἔχει ἀκόμη ὁρισθῆ (ἢ κανονισθῆ) ῥητορικὴ τέχνη, Ἀριστ. Ρητ. 3. 1. 5, πρβλ. 2. 24, 11· ὁ μῦθος σ. ἐκ θαυμασίων ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 10·— ὡσαύτως, λόγος λαμπρὸς καὶ συγκείμενος, συντεθειμένος ἁπλῶς, τεχνικός, ὡς τὸ Λατ. compositus, Σουΐδ., ἐν λ. **Μεθόδιος**· καὶ ἐπὶ προσώπων, τὴν γλῶτταν σ. Φιλόστρ. 176. 3) ἔχω ἐπινοηθῆ, παρασκευασθῆ, τῇδε σ. δόλος Εὐρ. Ρῆσ. 215· πιστότερον ἢ ἀληθέστερον σ. Ἀντιφῶν 122. 41· πάντα αὐτῷ σύγκειται καὶ μεμηχάνηται Λυσί. 98. 34· τὰ ὑπὸ τῶν τριάκοντα πλασθέντα .., συγκείμενα ἐπὶ τῇ τῶν πολιτῶν βλάβῃ, παρασκευασθέντα, ὁ αὐτ. 124. 33. 4) ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστοτ., **τὸ συγκείμενον** = **τὸ σύνθετον** (ἴδε **σύνθετος** I. 2), Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 10, 1 κἑξ., πρβλ. 9. 3, 4. III. συμφωνοῦμαι ὑπὸ τῶν δύο μερῶν, σημεῖον ὃ ξυνέκειτο Θουκ. 4. 111· ταῦτα ἡμῖν οὕτω ξυγκείσθω Πλάτ. Νόμ. 822C· ὡσαύτως, σπονδαὶ οὐ καλῶς ξύγκεινται Θουκ. 8. 43·— συχν. ἐν τῇ μετοχ., ὁ συμπεφωνημένος, ἀπὸ κοινοῦ προσδιωρισμένος, αἱ συγκείμεναι ἡμέραι Ἡρόδ. 3. 157· ἡμέρῃ μιῇ τῆς σ., μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν συμπεφωνημένην, ὁ αὐτ. 6. 89· φλογὸς σημεῖα τὰ ξ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 6· ὁ σ. χρόνος, ὁ συμπεφωνημένος χρόνος, Ἡρόδ. 4. 152· τὸ σ. χωρίον ὁ αὐτ. 8. 128, πρβλ. 5. 50· κατὰ τὰ σ., συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας, ὁ αὐτ. 3. 158, κτλ.· κατὰ τὰ σ. πρός τινα, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα πρὸς αὐτόν, ὁ αὐτ. 6. 14· πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 5. 8, 4· ἐκ τῶν ξ. Θουκ. 5. 25· παρὰ τὰ σ. Λουκ. ἐν Διῒ Τραγῳδῷ 37· ἀπὸ ξ. λόγου Θουκ. 8. 94. 2) ἀπρόσ. **σύγκειται**, ἔχει συμφωνηθῆ ἢ εἶναι συμπεφωνημένον, τῆς ὥρης ἐς τὴν συνεκέετό σφι ἀπαλλάσσεσθαι Ἡρόδ. 9. 52· ἀπολ., καθάπερ ξυνέκειτο Θουκ. 4. 23· ὥσπερ σ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 10, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 433Ε· καθάπερ ἦν ξυγκείμενον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 61· οὕτω, συγκειμένου σφι, μετ' ἀπαρεμφ., ἀφ' οὗ εἶχον συμφωνήσῃ, μείνῃ σύμφωνοι .., Ἡρόδ. 5. 62.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 511 - 512.

συγκειμένως, Ἐπίρρ., συνεχῶς, ἄνευ διαλείμματος, Εὐστ. 1634. 54.

συγκεκαλυμμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συγκαλύπτω**, λάθρᾳ, κρυφίως, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 281.

συγκεκομμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συγκόπτω**, κατὰ συγκοπὴν ἢ

συντόμως, Α. Β. 751. II. ἐν λιποθυμίᾳ ἢ συγκοπῇ τῆς καρδίας, Ψελλ. ἐν Ideler. Phys. 1. 231. 2) παρὰ τοῖς Γραμμ., κατὰ συγκοπήν, ἐν συγκεκομμένῳ τύπῳ, Ἐτυμολ. Γουδ. 631. 57.

συγκεκροτημένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συγκροτέω**. κατὰ τρόπον τέλειον, συμπαγῶς, σταθερῶς, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 15.

συγκελᾰρύζω, κελαρύζω ὁμοῦ, Ποιητὴς ἐν Κραμήρου Παρισιν. Ἀν. τ. 4, σ. 323.

συγκελεύω, κελεύω ὁμοῦ, κτλ., Εὐρ. Ι. Α. 892, Θουκ. 8. 31.

σύγκελλος, ὁ, ὁ ὑπηρέτης ἐπισκόπου ἢ ἡγουμένου, Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ., ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν χρόνων κατέστη ἁπλοῦς Ἐκκλησιαστικὸς τίτλος, Χρον. Πασχάλ. 721, Θεοφάνης 3, κλπ.

συγκέλλω, ὠθῶ ὁμοῦ, συνωθῶ, σπρώχνω, Ὀππ. Ἁλ. 5. 602.

συγκενόω, ἐκκενῶ ὁμοῦ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ. καὶ Πορφ.

συγκεντέω, κεντῶ ὁμοῦ, διατρυπῶ συγχρόνως, Λατ. telis confodere, Ἡρόδ. 3. 77, Πολύβ. 4. 22, 11, κτλ.· — Παθ., ἔμελλε συγκεντηθήσεσθαι Ἡρόδ. 6, 29· πρβλ. **συνακοντίζω**.

συγκέντρωσις, εως, ἡ, ἀστρονομικὸς ὅρος παρὰ Πτολ., ὅστις ἑρμηνεύεται ὡς σημαίνων τὴν σύγχρονον σχέσιν τῶν κέντρων.

συγκεράννῡμι ἢ **-ύω**, ποιητ. συγκεράω, Νικ. Ἀλεξιφ. 321· μέλλ. **-κεράσω** [ᾰ]· πρκμ. **-κέκρᾱκα**. — Παθ., μέλλ. **συγκρᾱθήσομαι** Εὐρ. Ἴων 406· ἀόρ. α' **συνεκράθην** [ᾱ], Ἰων. **-εκρήθην**· ὡσαύτως **-εκεράσθην** Πλάτ. Νόμ. 889C· πρκμ. **συγκέκρᾱμαι**. Ἀναμιγνύω μετά τινος, συγκιρνῶ, πολλὰ ἐνὶ ἢ εἰς ἓν ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 424D, Τιμ. 68D· λύπῃ τὴν ἡδονὴν ξ., συγκιρνῶ, μετριάζω τὴν ἡδονὴν ἀναμιγνύων αὐτὴν μετὰ λύπης, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 50Α· τὸ πικρὸν μέλιτι Ἀνθ. Π. 12. 154. 2) ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω, πολλὰ Πλάτ. Κρατ. 424Ε· τὸν πέμπτον [κύαθον] Ἀνθ. Π. 12. 168· μέλος συγκεράσας τις ἐγχέοι Ἀνακρεόντ. 20· ἐξ ἀμφοτέρων ξ., κάμνω μῖγμα ἐξ ἀμφοτέρων, Πλάτ. Πολ. 397C. 3) συγκιρνῶ, συνθέτω, συναποτελῶ, τὸ σῶμα Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιβ', 24. II. συχνότερον ἐν τῷ παθ., συναναμίγνυμαι, συμμιγνύομαι, συναυξάνομαι, συνενοῦμαι, τινὶ ἢ πρός τι Πλάτ. Τίμ. 68Ε, Φίληβ. 46Α. 2) συμμίγνυμαι, τὰ παλαιὰ συγκεκρ. ἄλγη, τὰ συνηνωμένα παλαιὰ ἄλγη, Αἰσχύλ. Χο. 744· παίδων ὅπως νῷν σπέρμα Εὐρ. Ἴων ἔνθ' ἀνωτ.· ὁμοῦ τό τε φαῦλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πάνυ ἀκριβῶς .. ξυγκραθὲν Θουκ. 6. 18· τῇ τῶν ἐναντίων κράσει ξ. Πλάτ. Νόμ. 889C· ἔκ τινων ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 37Α· ἀπό τινων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 59Α· παιδεία εὐκαίρως συγκεκραμένη Δημ. 1414. 7· συγκέκραται αὐτῶν ἡ φύσις, ἐπὶ τοῦ κυνὸς καὶ τῆς ἀλώπεκος, Ξεν. Κυν. 3, 1. 3) ἐπὶ φιλίας, σχηματίζομαι ἐκ τῆς στενῆς ἑνότητος καὶ σχέσεως, φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν Ἡρόδ. 4. 152, ἔνθα ἴδε Wess.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συγκεράσασθαι φιλίαν, ἀποτελῶ στενὴν φιλίαν, πρός τινα, μετά τινος, Ἡρόδ. 7. 151· πρβλ. Διον. Ἁλ. 6. 7, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 138. 4) ἐπὶ προσώπων, ποιῶ στενὴν φιλίαν μετά τινος, γίνομαι στενὸς φίλος τινός, τινὶ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 1. 6) ἔρχομαι εἰς στενὴν συνάφειαν μέ τι, συγκέκραμαι δύᾳ Σοφ. Ἀντ. 1311· πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι Ἀριστοφ. Πλ. 853· οὕτω, πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ Σοφ. Ἀποσπ. 681· οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένη, βαρέως πάσχουσα ἐκ .., ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 895· περὶ τοῦ χωρίου τοῦ ἐν Τρ. 662, ἴδε ἐν λ. **πάγχριστος**. 5) ἐπὶ φωνηέντων, συγχωνεύομαι, συνενοῦμαι εἰς ἕν, πάσχω συναλοιφήν, κρᾶσιν, Δράκων. III. Μέσ., ἀναμιγνύω, συγκιρνῶ δι' ἐμαυτόν, πάντα εἰς μίαν ἰδέαν Πλάτ. Τίμ. 35Α, πρβλ. 69D· σ. αἰσθήσεις νῷ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 961Α.

συγκέρασμα, τό, συγκεκραμένον ποτόν, Ἐφραὶμ Σύρ. τόμ. 1, σελ. 16.

συγκερασμός, ὁ, σύγκρασις, μῖξις, μετρίασις, Γλωσσ.

συγκεραστός, ή, όν, συγκεκρᾱμένος, μετριασμένος διὰ τῆς μίξεως, τὸ σ., μεμιγμένον ποτόν, Γλωσσ.

συγκερατίζομαι, ἀποθετ., διαπληκτίζομαι, μάχομαι διὰ τῶν κεράτων, Ἑβδ. (Δαν. ΙΔ', 40).

συγκεραυνόω, πλήττω διὰ κεραυνοῦ ἢ ὡς διὰ κεραυνοῦ, κατασυντρίβω, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 8, Εὐριπ. Βάκχ. 1103, ἔνθα ἴδε Elmsl. — Παθ., ξυγκεραυνωθείς, πληγεὶς ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ, Λατ. attonitus, οἴνῳ ξ. φρένας Ἀρχίλοχ. 72.

συγκεράω, ἴδε ἐν λ. **συγκεράννυμι**.

συγκερκίζω, συνυφαίνω, Πλάτ. Πολιτικ. 310Ε.

συγκεφᾰλαιόω, ὡς καὶ νῦν, ὑπάγω τι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, κάμνω περίληψιν, τὰ λεχθέντα Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 8, 1· συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, βούλει συγκεφαλαιωσώμεθα ἑκάτερον Πλάτ. Φίληβ. 11Β, πρβλ. Σοφιστ. 219Β· τὰς πράξεις Ξενοφ. Κύρ. 8. 1, 15· συγκεφαλαιωσαμένους εἰπεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21. — Παθ., ὑπάγομαι εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, ἐκτίθεμαι περιληπτικῶς, συγκεφαλαιοῦμαι, Αἰσχίν. 62. 9, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 9, 1· σ. πολλαὶ πράξεις ὀλίγοις ἐπιστάταις, πολλὴ ἐργασία ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόντων ἐκτελεῖται ἐν περιλήψει, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 14· ἐκ πολλοῦ ὀλίγον σ., μικρὰ ποσότης λαμβάνεται ἐκ μεγάλης, Ἀριστ. Προβλ. 4. 12, 2.

συγκεφᾰλαίωμα, τό, τὸ ὁλικὸν ἄθροισμα, Ἰαμβλ. Ἀριθμ. 90C, κτλ.

συγκεφᾰλαίωσις, ἡ, τὸ συγκεφαλαιοῦν, ἀνακεφαλαίωσις, περίληψις, Πλάτ. Ὅροι 415Β, Πολύβ. 9. 32, 6· σ. τῶν ἐπὶ μέρους εἰς τὸ καθόλου Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 244.

συγκεφᾰλαιωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκεφαλαιῶ**, δεῖ συγκεφαλαιοῦν, Ἰάμβλ.

συγκεφᾰλαιωτικός, ή, όν, ὁ συγκεφαλαιῶν, ὁ περιληπτικῶς ἐκτιθέμενος τὰ σπουδαιότατα καὶ κύρια, ἡ ῥηθεῖσα προέκθεσις ὀκτὼ ῥαψῳδιῶν συγκεφαλαιωτικὴ Εὐστ. 1521. 19.

συγκεχῠμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συγχέω**, ὡς καὶ νῦν, φύρδην μίγδην, ἀτάκτως, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 1, 6, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 171, Πλούτ., κλπ.

συγκηδεστής, οῦ, ὁ, σύγγαμβρος, ὁμόγαμβρος, παρὰ Δημ. 949. 6 ὁ πενθερός τινος, Διοδ. Ἐκλογ. 594. 57, Πολύβ. Γ', 32.

συγκηδεύω, κηδεύω ὁμοῦ, συνθάπτω, Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606F· μεταφορ., κακὰ συγκηδευόμενά τινι Πλούτ. 2. 114Ε, πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. **δανάκη**.

συγκηρύσσω, κηρύττω ὁμοῦ, μετά τινος, τινὶ Κλήμ. Ἀλ. 683.

συγκινδυνευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκινδυνεύω**, δεῖ συγκινδυνεύειν, τινὶ Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 4, 2, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 32. 3.

συγκινδῡνεύω, κινδυνεύω ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, τινὶ Θουκ. 8. 22, Πλούταρχ., κλπ.· τῷ φράζειν σ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 969Α· μετά τινος Πολύβ. 2. 3, 5 — ἀπολ., μετέχω τοῦ κινδύνου, Ξεν. Ἀγησ. 11. 13, Πλάτ. Φίληβ. 29Α, Δημ. 196. 3, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, τῷ ναυτικῷ, διὰ τοῦ ναυτικοῦ των, Ἰσοκρ. 179Α.

συγκῑνέω, κινῶ ὁμοῦ, συγκινῶ ἢ συνταράσσω, Πολυβ. 15. 17, 1, Πράξ. Ἀποστ. ς', 12. — Παθ., κινοῦμαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἀριστ. Τοπ. 2. 7, 5, Προβλ. 18. 42, 4, κτλ.· σ. κινήσεις ἀνελευθέρους Πλούτ. 2. 704D· — τὸ συγκεκινημένον, ἡ συγκίνησις, Λογγῖν. 15· συγκεκ. λόγοι ὁ αὐτ. 29. II. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., Ἀριστ. Προβλ. 27. 11, 2.

συγκίνημα [ῐ], τό, συγκίνησις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 170 (διάφ. γραφ. **κίνημα**).

συγκίνησις [ῐ], ἡ, σύγχρονος κίνησις, συγκίνησις, συμπάθεια, τοῦ θερμοῦ Ἀριστ. Προβλ. 26. 48. 1· τῆς ψυχῆς Λογγῖν. 20.

συγκῑνητικός, ή, όν, ὁ συγκινῶν, διεγερτικός, Κασσ. Προβλ. 16 (κοινῶς **συγκριτικός**).

συγκίρνημι, = **συγκεράννυμι**, Ἀθήν. 38F· ὡσαύτως **συγκιρνάω** Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Λυκόφρ. — Μέσ., Ἀθήν. 476Α, Διογ. Λ. 7. 158. — Παθητ., Τίμ. Λοκρ. 96Α, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 159.

συγκλαίω, κλαίω ὁμοῦ, τινὶ Λουκ. Ὄνος 22, Ἀνθ. Π. 9. 573.

σύγκλᾰσις, ἡ, σύνθλασις, «τσάκισμα», Θεοδοτ. Π. Δ (Παροιμ. ΙΘ', 29)· — ὡσαύτως **συγκλασμός**, οῦ, ὁ, τριγμός, τρίξιμον, ὀδόντων Ἑβδ. (Ἰωὴλ Α', 7)· καὶ **σύγκλασμα** (νῦν **σύγκαμμα**), τό, «λυγίσμασι, συγκάμμασι» Ἡσύχ.

συγκλάω, μέλλ. **-κλάσω**, συνθλῶ, συγκάμπτω, λυγίζω, «τσακίζω», κλήματα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1031, πρβλ. Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608C — Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων ἐνησχολημένων εἰς δουλικὰς ἐνασχολήσεις, συνθλῶμαι, κατατσακίζομαι, συγκάμπτομαι, τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας Πλάτ. Πολ. 495Ε· οἱ δοῦλοι .. κάμπτονται καὶ συγκλῶνται ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173Α· πρβλ. **ἐκκλάω**. II. ἀμεταβ., συγκρούομαι, Ἀθήν. 608C.

σύγκλεισις, ἀρχ. Ἀττ. **ξύγκλησις**, εως, ἡ· (συγκλείω)· — τὸ συγκλείειν, ἐπὶ σώματος μαχομένου), Θουκ. 5. 71· τῆς φάλαγγος ἡ ξ. Ἀρρ. Ἀν. Ἀλ. 1. 4· συγκλείσει κωλύειν τὴν δίοδον Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 36. II. τὸ συγκλείεσθαι, ἀποκλείεσθαι, ἀποκλεισμός, σύγκλεισιν ἔχειν, συγκεκλεῖσθαι, Ἱππ. 310, ἴδε Foes.· ἰσχυρὰν .. τὴν ξ. αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται, στενῶς πρὸς ἄλληλα εἶναι συγκεκλεισμένα, Πλάτ. Τίμ. 81Β· συναφῆς καὶ συγκλείσεως χάριν Ἀριστ. περὶ Πνευμ. 7. 3. 2) συγκλείσεις, στεναὶ δίοδοι, «κλεισοῦραι», Πολύβ. 5. 44, 7, Πλουτ. Κάμιλλ. 41 (Reiske καὶ Schäfe, **συγκλίσεις** ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **συγκλινεῖαι**).

σύγκλεισμα, τό, περίκλεισμα, τὸ περικλεῖον οἱονεὶ περιθώριον, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 29)· πρβλ. **συγκλειστὸς** 3.

συγκλεισμός, ὁ, τὸ συγκλείεσθαι ἢ συγκλεισθῆναι, περιορισμός, Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΚΔ', 22, Ἰεζεκιὴλ Δ', 3, 7)· μεταφ., σ. καρδίας, τὸ κλειστὸν ἢ ἡ σκληρότης τῆς καρδίας, αὐτόθι Ὠσηὲ ΙΓ', 8).

συγκλειστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., κατάκλειστος, συγκεκλεισμένος, λόφῳ συγκλειστὸς ἡλίου δίχα Λουκ. Τραγῳδοποδάγρα 64. 2) ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συγκλείεσθαι, ὄστρακα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 11. 3) παρὰ τοῖς Ἑβδ. Γ' Βασιλ. Ζ', 28) ἔργον συγκλειστὸν = **σύγκλεισμα**.

συγκλείω, μέλλ. **-κλείσω**· Ἰων. **-κληΐω**, μέλλ. **κληΐσω**· ἀρχ. Ἀττ. **ξυγκλῄω**, μέλλ. **-κλῄσω**· Ἐπικ. ἀόρ. **συνεκλήϊσα** Νόνν. Δ. 48. 309. — Παθ., ἀόρ. **συνεκλείσθην**, ἀρχ. Ἀττ. **ξυνεκλῄ-**

σθην· πρκμ. **συγκέκλειμαι** Ἰσοκρ. 342D, ἀλλὰ **-εισμαι** Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 124, Διόδ. 15. 63, κτλ.· ἀρχ. Ἀττ. **ξυγκέκλημαι**, Ἰων. **συγκεκλήιμαι** (ἴδε κατωτ). Κλείω ὁμοῦ, περικλείω, ἐγκλείω, κλείω ἐντός, κατακλείω, Ἡρόδ. 4. 157., 7. 41· ξ. τὴν ἐκκλησίαν ἐς τὸ ἱερὸν Θουκ. 8. 67· πρὶν συγκλεῖσαι (ἐνν. ἰχθῦς τοῖς δικτύοις) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 14· αἱ συγκλείουσαι πλευραὶ τὸ στῆθος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 8· σ. τινὰς ἐντὸς τειχῶν Πολύβ. 1. 17, 8· εἰς πολιορκίαν ὁ αὐτ. 1. 8, 2· σ. θεοὺς ὕλῃ, περιλαμβάνω αὐτοὺς εἰς τὴν ὕλην, Πλούτ. 2. 426B· [ἡ πολεμία] ξυνέκλῃε διὰ μέσου, ἀπέκλειε καὶ ἀπεχώριζεν αὐτούς, Θουκ. 5. 64.—Παθ., λίμνη συγκεκλῃμένη πάντοθεν οὔρεσι Ἡρόδ. 7. 129· σ. εἰς στενὴν ἐντομὴν Διόδ. 1. 32· συγκεκλῃμένη πέπλοις, περικεκαλυμμένη, Εὐρ. Ἑκ. 487. **2)** καθόλου, ἐπὶ δυσχερειῶν, τινὰ εἰς ἢ πρὸς καιρὸν Πολύβ. 3. 63, 3., 11. 2, 10.— Παθ., συγκλείεσθαι ὑπὸ καιρῶν, πραγμάτων ὁ αὐτ. 2. 60, 4., 11. 20 7· εἰς χαλεπὸν .. συγκεκλεισμένος βίον, περιωρισμένος, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 124. **3)** ἐμπλέκω καὶ ἐξεγείρω εἰς μάχην, οἵ σε καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι.. ξυνέκλῃσαν Εὐρ. Ἀνδρ. 122· πρβλ. συνέηκε μάχεσθαι Ἰλ. Α. 8. **II.** κλείω στενῶς, στόμα Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 292, Εὐρ. Ἱππ. 498· ὄμμα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 430, Ἴων 241· τὰ βλέφαρα Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6· ξ. τὰς πύλας Θουκ. 4. 67, κτλ.· τὰς θύρας Αἰσχίν. 11. 5· ἀπολ., σύγκλειε, κλεῖσον τὰς θύρας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1096· οὕτω, σ. τὰ δικαστήρια, κλείω τὰ δικ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1317· τὰ καπηλεῖα Λυσί. Ἀποσπ. 2. 5· σ. τοὺς ὀφθαλμοὺς Δημ. 1259. 13.— Παθ., τὸ δεσμωτήριον συνεκέκλῃτο Ἀνδοκ. 7. 26· ἐπὶ διθύρου ὀστρακοδέρμου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 4. **2)** ὥσπερ ἀμετάβ., ὥρας ἤδη συγκλειούσης, ὅτε ἡ ὥρα ἦτο πρὸς τὸ τέλος της, δηλ. ὅτε αἱ ἡμέραι ἐγίνοντο βραχύτεραι, Πολύβ. 17. 7, 3. **III.** κλείω ὁμοῦ, συνανοιγόντων καὶ συγκλειόντων Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 17. **IV.** σ. τὰς ἀσπίδας, συμπυκνῶ, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 3· ἐντεῦθεν ἀπολ., συμπυκνῶ, οἷον ὅτε στρατός τις συμπυκνοῖ τὰς τάξεις αὐτοῦ, Θουκ. 4. 35· τὸ οὐ ξυγκλῃσθέν, τὸ μέρος τὸ ὁποῖον δὲν συνεπυκνώθη, ἔμεινε κενὸν ἢ ἀραιόν, ὁ αὐτ. 5. 72. **2)** συνδέω στενῶς ὁμοῦ, ἐν ἄρθροις συγκεκλῃμένον καλῶς, συγκεκροτημένον, συμπαγές, Εὐρ. Βάκχ. 1301· σ. (δηλ. τὴν πόλιν) εἰς ταὐτὸν Πλάτ. Κριτί. 117E, πρβλ. Τίμ. 76A, κτλ.· σ. τὴν ἀρχὴν τῶν ῥηθήσεσθαι μελλόντων τῇ τελευτῇ τῶν προειρημένων Ἰσοκρ. 238A, πρβλ. 342D.— Παθ., συγκλεισθήσεται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παρ' ἀλλήλοις Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19. Πρβλ. **κλείω.**

συγκλέπτης, ου, ὁ συγκλέπτων, σύντροφος κλέπτου, Πολυδ. Ϛ', 158.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 435.

συγκλέπτω, κλέπτω ὁμοῦ, μετά τινος Ἀντιφῶν 145. 27· τὰς ψήφους Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 39. **II.** ἐξαπατῶ, ἀπατῶ, αἱ ῥαφαὶ σ. καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὴν γνώμην Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 903.

συγκληρία, ἡ, σχέσις, ὁμοιότης, παθημάτων Ἱππ. 1194D· ἴδε Foës Oecon.

συγκληρονομέω, κληρονομῶ ὁμοῦ, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΒ', 26).

συγκληρονόμος, ον, ὁ μετά τινος μέτοχος κληρονομίας, τινος Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. η', 17, πρὸς Ἐφεσ. γ', 6, κτλ.

σύγκληρος, ον, ὁ συμμεριζόμενος τὸν αὐτὸν κλῆρον, συνορεύων, γειτνιάζων, γειτονικός, χθὼν Εὐρ. Ἡρακλ. 32· τείχεα Νικ. Ἀλεξιφ. 1. **II.** ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κλήρου ὁριζόμενος, τὴν αὐτὴν τύχην ἔχων, ὁμόκληρος, σ. θνητῷ βίῳ Πλούτ. 2. 103F· μετὰ γεν. Λυκόφρ. 995.

συγκληρόω, συνενῶ ἢ περιλαβάνω εἰς ἕνα κλῆρον, συγκληρῶσαι δύο τμήματα Πλάτ. Νόμ. 745C. **2)** ἐκλέγω διὰ κλήρου, δικαστήριον Πλουτ. Ἀλκιβ. 19. **II.** ἀπονέμω διὰ τοῦ αὐτοῦ κλήρου, τινί τι Δημ. 183. 1· ἑνώνω, συνδέω, συνάπτω, τινά τινι Αἰσχίν. 52. 35. — Παθητ., τὰ ἄλογα πολλὰ τῶν ἀνθρωπίνων πλεονεκτημάτων.. ἔχει συγκεκληρωμένα, συγκέκτηνται, Αἰλ. περὶ Ζῴων ἐν τῷ προοιμ.· τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ, τοὺς δὲ καταδικασθῆναι σιωπᾶν, αὐτόθι 15. 28.

συγκλήρωσις, ἡ, κοινότης, ἡ τῆς αὐτῆς τύχης συμμετοχή, Λατ. consortium, τοῦ βίου Πανδέκτ.

σύγκλησις, συγκλῄω, ἴδε **συγκλείω.**

συγκλητικός, ή, όν, (σύγκλητος) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σύγκλητον, ὁ ὢν μέλος τῆς συγκλήτου, γερουσιαστής, Λατ. senatorius, Διόδ. 20. 36, Πλουτάρχ. Γάλβ. 9, Λουκ. Ἀλέξ. 25, καὶ συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, οἷον Συλλ. Ἐπιγραφ. 423, 2782, κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ τρόπον τῶν συγκλητικῶν, Νικήτ. Χων. σελ. 351, 3, ἔκδ. B.

σύγκλητος, ον, ὁ συγκεκλημένος ὁμοῦ, συγκληθείς, στράτευμα διάφ. γραφ. ἐν Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 301 (ἴδε **σύγκλυς**), σύγκλητον τήνδε γερόντων .. λέσχην Σοφοκλ. Ἀντ. 159· οἱ σ, προσκεκλημένοι δαιτυμόνες, Πολυδ. Ϛ', 12. **II.** σ. ἐκκλησία, ἐν Ἀθήναις, ἰδιαιτέρα ἔκτακτος συνέλευσις ἣν συνεκάλει ὁ στρατηγὸς (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς συνήθεις (τακτικὰς) συνελεύσεις αἵτινες ἐκαλοῦντο αἱ κύριαι), Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 2, πρβλ. 249. 12, καὶ Λεξ. Ἀρχαιοτ. **2)** καθόλου, **σύγκλητος** (δηλ. ἐκκλησία), ἡ, νομοθετικὸν σῶμα, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 10· ἐν Ἄργει, Συλλ. Ἐπιγρ. 1124· ἐν Καρχηδόνι, Πολύβ. 10. 18, 1· καὶ ἐν τῇ συμπολιτείᾳ τῶν Ἀχαιῶν, ὁ αὐτ. 29. 9, 6· συχν. ἐπὶ τῆς Ρωμαϊκῆς γερουσίας Senatus, ὁ αὐτ. 20. 12, 3, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἐν Ἐπιγραφαῖς, οἷον Συλλ. Ἐπιγρ. 1711. 7., 2222, κ. ἀλλαχοῦ.

συγκλῑνής, ές, (κλίνω) συγκλίνων ὁμοῦ, τὸ σ. ἐπ' Αἴαντι, ἴσως = ἡ ἡνωμένη δύναμις ἡ φερομένη κατὰ τοῦ Αἴαντος, ὁ κατ' αὐτοῦ συνασπισμός, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 77.

συγκλῑνίαι, αἱ, ἡ γραμμὴ ἔνθα καταλήγουσιν αἱ κλιτύες δύο ὀρέων ἢ ὑψωμάτων, αἱ ξ. τῶν τόπων, στεναὶ κοιλάδες ἢ φάραγγες, στενά, Πλουτ. Πομπ. 32, Πύρρ. 28.

σύγκλῑνος, ον, ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κλίνης μετά τινος, = **συγκλίτης,** Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 393.

συγκλίνω [ῑ], κλίνω τι εἰς τὸ αὐτό, συνευνάζω.— Παθ., κατακλίνομαι, πλαγιάζω μετά τινος, γυναικὶ Ἡρόδ. 2. 181· ἐπὶ γυναικός, Εὐρ. Ἄλκ. 1090. **2)** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., προσκλίνομαι, «ἀκκουμβῶ» ὁμοῦ, Πολύβ. 7. 12, 4. **II.** κλίνω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. σ. 107.

σύγκλῐσις, ἡ, τὸ συγκλίνειν, κλίνειν ὁμοῦ, πρβλ. **σύγκλεισις** ἐν τέλ.

συγκλίτης [ῐ], **ου,** ὁ, ἀνακλινόμενος μετά τινος, ὁμοτράπεζος σύνδειπνος, Πλουτ. 2. 149B, 503A —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

συγκλονέω, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, συνταράσσω, κλονῶ ὁμοῦ, συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοὶ [τοὺς Τρῶας] Ἰλ. Ν. 722· νέας Ἀνθ. Π. 9· 755 ἀκολασίη ψυχήν, ὥσπερ νῆα ἄνεμοι .., σ. Εὐσ. παρὰ Στοβ. 79. 18· τοὺς καρποὺς Ἐτυμολ. Μέγ. 378. 48.

συγκλῠδάζομαι, = τῷ ἑπομέν.· μεταφορ., Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 65.

συγκλῠδωνίζομαι, ἀποθ., συνταράσσομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Εὐμάθ. σ. 254.

συγκλύζομαι, παθ., κλύζομαι πανταχόθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐπὶ πλοίου, Πλούτ. 2. 206C, 467D. **II.** μεταφ., καταβυθίζομαι εἰς χρέος, αὐτόθι 831B. **2)** διατελῶ ἐν συγχύσει ἢ ταραχῇ, τὰ τῆς Ἀσίας ξυγκεκλυσμένα πράγματα Φιλόστρ. 509.

σύγκλῠς, ῠδος, ὁ, ἡ, συγκεκλυσμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον μεταφορ., ἄνθρωποι σύγκλυδες, ἀνάμικτον πλῆθος ἀνθρώπων τοῦ κατωτάτου φυράματος, χυδαῖος ὄχλος, Λατ. colluvies hominum, Θουκ. 7. 5· οὕτω μόνον **σύγκλυδες,** Πλάτ Πολ. 569A, Στράβ. 190, κτλ.· σ. ὅμιλος Πλουτάρχ. Μάρ. 45·— ὡσαύτως μετ' οὐδ. οὐσιαστ., συγκλύδων καὶ μιγάδων ἠθῶν ἀνάπλεοι Φίλων 2. 312· οὕτω, σ. στράτευμα, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **σύγκλητον** παρὰ τῷ Ψευδο-Εὐριπ Ι. Α. 301·— ὡσαύτως **σύγκλῠδος, ον,** Κλήμ. Ἀλ. 796 (ἂν μὴ τὸ **συγκλύδου** θεωρηθῇ ὡς ἡμαρτημένον ἀντὶ **σύγκλυδος**)· καὶ ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει οὐδ. πληθ. **σύγκλυδα,** ὃ ἑρμηνεύει: «συγκεχυμένα».— Πρβλ. Dorv. Charit. σ. 612, καὶ ἴδε ἐν λ. **σύνηλυς.**

συγκλυσμός, ὁ, συνάντησις κυμάτων, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 7, Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 130, 2.

συγκλώθω, κλώθω ὁμοῦ· μεταφ., ἡ ἐπιπλοκὴ τῶν αἰτίων συνέκλωθε τὴν σὴν ὑπόστασιν ἐξ ἰδίου Μ. Ἀντων. 10 5· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐστ. Πονημάτ. 276. 37.— Παθ., Πλωτῖν. 145E· συγκεκλωσμένον ἦν αὐτῷ, μετ' ἀπαρ., Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 1. 38.

σύγκλωσις, εως, ἡ, τὸ κλώθειν ὁμοῦ· — ἡ διὰ τῆς μοίρας ἕνωσις, Μ. Ἀντων. 2. 3., 3. 11.

συγκνῑσόομαι, παθ., μαγειρεύομαι ὁμοῦ ἐν κλειστῷ ἀγγείῳ, συγκεκνισωμένων .. κρεῶν ζωμῷ Ἀθήν. 395F.

συγκοιλαίνω χεῖρα, ὁμοῦ κοιλαίνω, ἐκτείνω τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς ὁμοῦ, ἐπὶ ἐπαίτου, Φωτίου Νομοκάν. σ. 865.

συγκοιμάομαι, παθ., μετὰ μέλλ. **-ήσομαι,** πρκμ. **-κεκοίμημαι,** κοιμῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, σ. γυναικὶ Ἡρόδ. 3. 69, Λυσί. παρ' Ἀθην. 535A· ἐπὶ τῆς γυναικός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1258, Σοφ. Ἠλ. 274, Εὐρ. Φοίν. 54, κλπ.·— ἀπολ., μετέχω τῆς αὐτῆς κλίνης, ἐπὶ τέκνου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 13. **II.** μεταφ., σ. τοῖς πράγμασι, ἐπὶ ἱστοριογράφου, rebus gestis indormire, Πολυβ. Ἐκλ. Βατ. σ. 401.

συγκοίμημα, τό, τὸ συγκοιμώμενον πρόσωπον, σύνευνος, ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἀνδρ. 1273, πρβλ. Monk εἰς Εὐρ. Ἱππ. 11.

συγκοίμησις, εως, ἡ, τὸ συγκοιμᾶσθαι, κοιμᾶσθαι ὁμοῦ, ἡ τῶν γυναικῶν ξ. Πλάτ. Φαῖδρ. 255E, πρβλ. Πολ. 460B· μετά τινος Δίων Κ. 79. 13.

συγκοιμητής, οῦ, ὁ, ὁ συγκοιμώμενος μετά τινος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐπευνα(κ)ταί.

συγκοιμίζω, κοιμίζω ὁμοῦ, συνδέω διὰ γάμου, νυμφεύω, τινά τινι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1734.

συγκοινόομαι, Μέσ., κοινοποιῶ, κοινολογῶ, ἀνακοινῶ, τινι τι Θουκ. 8. 75.

σύγκοινος, ον, ἴδε **σύγκωμος**.

συγκοινωνέω, εἶμαι συγκοινωνός, ἔχω μερίδιον, συμμετέχω, τινος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 840, διάφορ. γραφ. Ἰσαῖ. 70. 28, Δημ. 1299. 20· σ. τινί τινος, μετέχω τινὸς ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, ἐπιτρέπω εἰς αὐτὸν νὰ λάβῃ μερίδιον, δύο δ' αὐτοῖς συγκοινωνοῦμεν μάζης μικρᾶς Ἄλεξις ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 1. 5. 2) ἐν τῇ Καιν. Διαθ. μετὰ δοτικ., λαμβάνω μέρος εἴς τι, μετέχω, κοινωνῶ, ταῖς ἁμαρτίαις Ἀποκάλ. ιη', 4· τοῖς ἔργοις Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. ε', 11· σ. μου τῇ θλίψει Ἐπιστ πρ. Φιλ. δ', 14.

συγκοινωνητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκοινωνῶ**, δεῖ συγκοινωνεῖν, τινὸς Θεόδ. Στουδ. 594B: — καὶ **συγκοινωνία**, ἡ, τὸ μετέχειν, κοινωνεῖν, Θεόδ. Στουδ. σ. 257C.

συγκοινωνός, ὁ, ἡ, ὁ μετέχων τινὸς μετά τινος ἄλλου, τινος Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ια', 17, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. θ', 23· ἐν τῇ θλίψει Ἀποκάλ. α', 9.

συγκοιτάδιος, ον, = σύγκοιτος, Ἡσύχ. (ἀντὶ **-τάλιος**) ἐν λ. **συγκοιτάλιον**.

συγκοιτάζω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ μετά τινος, συγκοιμίζω, τινά τινι Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 848 — Παθητ., = **συγκοιμάομαι**, ἣν ἡ κόρη συγκοιταζομένη τῷ βασιλεῖ Ζωναρ. Χρον. τόμ. 1, σ. 80C.

συγκοίτιον (ἐξυπακ. ἀργύριον), τό, μίσθωμα ἑταίρας συγκοιμηθείσης, Ἡσύχ.

σύγκοιτις, -ιδος, ἡ, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ ἑπομ., Γλωσσ.

σύγκοιτος, ὁ, ἡ, σύνευνος, μέτοχος τῆς αὐτῆς κοίτης, Κωμικ. ἀνώνυμ. 305, Ἀνθολ. Π. 5. 152, 191, κτλ.· μεταφορ., ὕπνον σ. γλυκὺν Πινδ. Π. 9. 42· ἡ κακία σ. ὀδυνηρὰ Πλούτ. 2. 100F. **II**. ὡς ἐπίθετ., ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σαρκικὴν μῖξιν, φίλτρα Ἀνθ. Π. 5. 196.

συγκολάζω, τιμωρῶ τινα μετά τινος ἄλλου, βοηθῶ εἰς τὴν τιμωρίαν, τινί τινα Πλάτ. Νόμ. 730D.

συγκολάπτω, = **ἐκτέμνω**, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ. (Λευ. ΚΒ', 24).

συγκολλάω, κολλῶ ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 1041, Πλάτ. Μενέξ. 236B· τινὰ εἰς ταὐτὸ ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 43A· τινί τι Λουκ. Ἀλεξ. 14.

συγκόλλησις, ἡ, τὸ συγκολλᾶν, κολλᾶν ὁμοῦ, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 393A· μεταφορ., προσκόλλησις, Θεμίστ. 268A.

συγκολλητής, οῦ, ὁ, ὁ συγκολλῶν, συγκατασκευάζων, ἐπινοῶν, ψευδῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 446.

σύγκολλος, ον, (κόλλα) συγκεκολλημένος, βάρη Νικ. Ἀποσπ. 9· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐπιρρ., **συγκόλλως**, συμφώνως, ἐν συμφωνίᾳ πρός .., τινὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 310· σ. ἔχω, συμφωνῶ, συναινῶ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 542· σ. κολλᾶν τι ἐπί τινι Ἀνθ. Π. παράρτ. 117· — ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., λόγος σύγκολλα .. τεκταίνεται Σοφ. Ἀποσπ. 746.

συγκολυμβάω, κολυμβῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἀντισθέν. παρὰ Διογ. Λ. 6. 6, Ἀντικλείδ. παρ' Ἀθην. 11. 15.

συγκομῐδή, ἡ, τὸ συγκομίζειν τοὺς καρποὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰς ἀποθήκας, ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ εἶναι, εἶμαι ἠσχολημένος εἰς τὴν συγκομιδήν, Θουκ. 3. 15· ξ. τῶν ἐκ γῆς καρπῶν Πλάτ. Θεαίτ. 149E, κτλ.· τῶν ὡραίων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 845E· σίτου Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 14· ἀπολ., θερισμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 355, 12· πρβλ. **συγκομίζω** I. 2. 2) ἐπὶ παθ. σημασ., τὸ συγκομίζεσθαι, συνέρχεσθαι ἢ συσσωρεύεσθαι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἐξ ἀγρῶν ἐς ἄστυ Θουκ. 2. 52. 3) σ. ἱστορίας, συγγραφὴ ἱστορίας, Ἡρωδιαν. ἐν ἀρχ.

συγκομίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, κομίζω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συνάγω, συλλέγω, συναθροίζω, Ἡρόδ. 1. 21., 2. 121, 4., 9. 80. — Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., φέρω ὁμοῦ πρὸς ἐμαυτόν, συλλέγω, συνάγω περὶ ἐμαυτόν, ἰατροὺς ἀρίστους πρὸς αὑτὸν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 24· συγκεκόμισθε κάλλιστον κτῆμα εἰς τὰς ψυχάς, ἔχετε ἀποθησαυρίσῃ εἰς τὰς ψυχάς σας, αὐτόθι 1. 5, 12· ὀλίγα τῇ μνήμῃ Λουκ. Νιγρῖν. 10· σ. πρὸς ἐμαυτόν, οἰκειοῦμαι ὡς ἰδικόν μου, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 17. — Παθ., ἐκέατο ἀλέες συγκεκομισμένοι, σεσωρευμένοι ὁμοῦ, Ἡρόδ. 8. 25· μεταφορ., ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται, διότι ἐνταῦθα (δηλ. ἐν τῷ θάπτεσθαι) συγκεφαλαιοῦνται ἐκεῖνα (δηλ. τὰ ἐν μέσῳ), Σοφ. Ο. Κ. 585 2) ἐπὶ τοῦ ἐκ τοῦ θερισμοῦ καρποῦ, συνάγω τὸν καρπόν, βάλλω αὐτὸν εἰς τὴν ἀποθήκην, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3, κτλ.· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 4. 6, 37, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 94.— Παθ., ἐπὶ τοῦ καρποῦ πρὶν θερισθῇ, ὀργᾷ συγκομίζεσθαι, εἶναι ὥριμος πρὸς συγκομιδήν, ὁ αὐτ. 4. 199· ἐλαχίστοις πόνοις συγκομίζεται Διόδ. 1. 36· πρβλ. **συγκομιδή**. **II**. κομίζω, σηκώνω πρὸς ταφήν, τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει Σοφ. Αἴ. 1048· ἔφθη τὸ σῶμα συγκομισθέν, ἡ ταφὴ τοῦ σώματος συνετελέσθη, Πλουτ. Σύλλ. 38.

συγκομισμός, ὁ, = **συγκομιδή**, Εὐστ. Πονημ. 178. 58.

συγκομιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκομίζω**, δεῖ συγκομίζειν. — Καθ' Ἡσύχ.: «συγκομιστέον· συνακτέον».

συγκομιστήρια, (ἱερὰ) τά, «θυσία ἐπὶ καρπῶν συγκομιδῇ» Ἡσύχ.· ὡσαύτως: «θαλύσια· αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί», πρβλ. Εὐστ. 772, 23.

συγκομιστής, οῦ, ὁ, ὁ συγκομίζων, συνάγων, καρποῦ Εὐστ. 1488. 59, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8751.

συγκομιστός, ή, όν, ὁ συγκομισθείς, συναχθείς, Λατ. collatitius, συγκομιστὰ δεῖπνα, δηλ. δεῖπνα ἐκ συμβολῆς, ἤτοι δι' ἐράνου ἐπιτελούμενα, δεῖπνον ἐξ ἐράνου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθ. **II**. ἄρτος συγκομιστὸς = **αὐτόπυρος**, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, π. Διαίτ. Ὀξ. 389, Τρύφ. παρ' Ἀθην. 109F, πρβλ. 115D· σ. διαιτήματα, τροφὴ ἀνάμικτος, ἴδε Foës. Oec. Hipp.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 489.

σύγκομμα, τό, (συγκόπτω) εἶδός τι τροφῆς ἢ φαρμάκου, παρὰ Ἀλεξ. Τραλλ. 9. 525· — ὡσαύτως ὑποκορ. **συγκομμάτιον**, τό, «σκευασία τις παρὰ τοῖς ὀψαρτυταῖς» Ἡσύχ.

συγκονίομαι [ῑ], Παθ., κυλίομαι εἰς τὴν κόνιν μετά τινος ἄλλου, δηλ. συμπαλαίω μετ' αὐτοῦ, τινι Πλούτ. 2. 52B, 97A, Μάξ. Τύρ. 7. 6 (ἔνθα τινὰ τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι **-ιόομαι**).

συγκοπή, ἡ, τὸ συγκόπτειν, κόπτειν εἰς μικρὰ τεμάχια, Σχόλ. εἰς Λουκ. Βίων Πρᾶσιν 19, πρβλ. Πλούτ. 2. 912E· τὸ κόπτειν μέταλλον εἰς τεμάχια πρὸς ἐκτύπωσιν νομισμάτων, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 6· μεταφ., ἐσχάτη βραχύτης, ἀντίθ. τῷ **συντομία**, Λογγῖν. 42. 2) ἐν τῇ Γραμματικῇ, ἡ συντόμευσις λέξεως διὰ τῆς ἐκκρούσεως ἑνὸς γράμματος ἢ πλειόνων ἐκ τοῦ μέσου αὐτῆς, ὡς π. χ. πατέρος πατρός, ἤλυθον ἦλθον Τρυφ. 23, Δράκ. 56, 156, Ἀπολλώνιος περὶ Ἐπιρρ. 550, 25, κτλ., Πλούτ. 2. 1011E· κατὰ συγκοπὴν καλεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 11· ἀλλὰ Λογγῖν· 39, = **ἀποκοπή** II. **II**. σύγκρουσις, αἱ σ. τῶν ἤχων Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22. **III**. ἀθρόα τῆς δυνάμεως κατάπτωσις συνοδευομένη ὑπὸ λιποθυμίας καὶ περιψύξεως τῶν ἄκρων, Ἀρετ. περὶ Ὀξ. Παθ. 2, 3, Γαλην. II, 263, Ὀρειβ. I, 387, Παῦλ. Αἰγιν. 3, 34, κλπ.· ἡ τοῦ πνεύματος σ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 15 — πρβλ. **σύγκοπος, συγκόπτω** III.

συγκοπιάω, κοπιῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἀλλήλοις Ἰγνάτ. παρὰ Πολυκ. 6, Βυζ.

σύγκοπος, ον, (**συγκοπή** III) ὁ πίπτων κάτω ἐκ συγκοπῆς ἢ λιποθυμίας, λιπόθυμος, Διόδ. 3. 57.

συγκοπτικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων, προξενῶν συγκοπήν, λιποθυμίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 9. 10· σ. πάθος = **συγκοπή** III, Ψελλ. παρὰ τῷ Ideler Phys. 1. 231.

συγκοπτός, ή, όν, κατακεκομμένος εἰς μικρὰ τεμάχια, «λιανισμένος», λάχανα Ἀθήν. 373A· περὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Lob. Paral. 489.

συγκόπτω, μέλλ. **-ψω**· πρκμ. **-κέκοφα** Πλάτ. Θεαίτ. 169B, κτλ. Κτυπῶ ὁμοῦ, κατακόπτω, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 3· χειμὼν .. συνέκοψε πάντα καὶ διέλυσε Ἡρόδ. 7. 34 — Παθ., διακόπτομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 1· μεταφ., πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν Λουκ. περὶ Διαβολ. 1. 2) δέρω ἰσχυρῶς, καλῶς, κτυπῶ δυνατά, τινὰ Λυσί. 97. 42, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρὸς τῶν θεῶν ὦ Ἀντίσθενες, μόνον μὴ συγκόψῃς με Ξεν. Συμπ. 8, 6· «συγκόψαι· ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι, Μεταγένης ἐν Θουριοπέρσαις», Ἀντιαττικιστὴς ἐν Ἀν. Βεκ. 114, 1· ἐπὶ ἀλεκτρυόνων μαχομένων, Αἴσωπ. 16 de Fur.— Παθ., **συγκεκομμένος**, πυρέσσω συγκεκομμένος τάλας Εὐρ. Κύκλ. 228, πρβλ. οἱ συγκεκομμένοι τοῖς νάρθηξιν ἀνέκραγον Ξεν. Κύρ. 2. 3, 20 συγκεκόφθαι, «τυφθῆναι ἡμᾶς, κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1426, κτλ. 3) Μέσ., κτυπῶ ἐμαυτόν, «χτυπιοῦμαι», θρηνῶ, ὀδύρομαι, Εὐμάθ. 390, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 23 **II**. βραχύνω ἦχον ἢ λέξιν (ἴδε **συγκοπή** I. 2), Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. Ὀνομ. 16, Ἐτυμ. Μέγ. 299, 28, κτλ. **III**. ἐν τῷ παθ., καὶ μάλιστα τῷ πρκμ., ἀποκάμνω, πάσχω **συγκοπήν** (III), Θεφρ. Ἀποσπ. 7. 2· συγκεκομμένοι τὰ πνεύματα Διον. Ἁλ. 5. 44· συγκεκ. ὑπὸ τῶν ἀγώνων Πλουτ. Κίμ. κ. Λουκ. Σύγκρ. 3· συχν. παρὰ Γαλην.

συγκοπώδης, ες, (εἶδος) συνοδευόμενος ὑπὸ συγκοπῆς, Γαλην. 7. 686.

συγκορδῠλέομαι, Παθ., περιτυλίσσομαι στενῶς, συγκεκορδυλημένος Φώτ.· καὶ τοῦτο ἀναγνωστέον παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **-λισμένος**, «συγκεκορδυλισμένα· συνηθροισμένα, συνειλημ[μ]ένα· συνεστραμμένα».

συγκορῠβαντιάω, ὁμοῦ μετ' ἄλλων κορυβαντιῶ, μετέχω τοῦ τῶν Κορυβάντων ἐνθουσιασμοῦ ἢ τῆς μανίας, Πλάτ. Φαῖδρ. 228B, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 737C, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

συγκορῠφαῖος, ὁ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου κορυφαῖος, Γερμαν. Κωνσταντινουπόλεως 368C.

συγκόρῠφος, ον, οὗ ἡ κορυφὴ ἑνοῦται μετ' ἄλλης κορυφῆς, ὡς π. χ. αἱ κορυφαὶ δύο κώνων, Ἀριστ. Προβλ. 15. 11, 2.

συγκορῠφόω, φέρω, συνάπτω εἰς τὴν αὐτὴν κορυφήν, Λογγῖν. 24· συγκεφαλαιῶ, συμπληρῶ, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 9. 5.

συγκορύφωσις, ἡ, = **συγκεφαλαίωσις**, Θεολογ. Ἀριθμ. σ. 25.

συγκοσμέω, συναρμόζω ὁμοῦ, συντάττω, διαθέτω, Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 13. 2. — Παθ., ἐξ ἐναντίων συγκεκ. Μᾶρκ. Ἀντων.

7. 48. **II.** περιποιῶ τιμὴν εἴς τινα, κοσμῶ τινα, τιμῶ Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26.

συγκόσμησις, ἡ, τὸ συγκοσμεῖν, Ἐπιγρ. Σάμου, Bul. de cor. hel. V, σ. 479 (ἐπὶ τοῦ λίθου· **συνκόσμ-**).

συγκοττᾰβίζω, παίζω ὁμοῦ τὸν κότταβον, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 74.

συγκουφίζω, ὁμοῦ σηκώνω ἢ ἐλαφρύνω, τὸ βάρος Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 3. 15· βοηθῶ τινα ὥστε νὰ μένῃ ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, συμπαρανήχεσθαι καὶ συγκουφίζειν Λουκ. Τόξ. 20, πρβλ. Θεῶν Διαλόγ. 20. 6.

συγκρᾰδαίνω, κραδαίνω, σείω ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 29. — Παθ., σείομαι, τρέμω ὁμοῦ, Ὑψαῖος παρὰ Στοβ. 505. 50.

συγκράζω, ἴδε **συγκρέκω**.

συγκραιπᾰλάω, κραιπαλῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἐφραὶμ Καισ. 6965, σ. 167, κτλ.

σύγκρᾱμα, τό, κρᾶμα, μῖγμα, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 33, Πλούτ. 2. 943E.

συγκρᾱμᾰτικός, ή, όν, συμμεμιγμένος, συγκεκραμένος, σύμμικτος, Πλούτ. 2. 904F.

σύγκρᾱσις, εως, ἡ, τὸ συγκεραννύναι, σύμμιξις, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Εὐρ. Ἀποσπ. 21. 4, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 2. 10, Πλάτ., κλπ.· ἡ σ. τῶν χρωμάτων ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 277C· ἥ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξ., κρᾶμα ὀλιγαρχίας καὶ δημοκρατίας, Θουκ. 8. 97· ἡ.. ὑγρότης μὴ φέρουσα τὴν πρὸς τὸ φῶς σ. Πλουτ. Ἄρατ. 10·— ἐπὶ φιλίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 31· πρβλ. **συγκεράννυμι**. **II.** κρᾶμα, μῖγμα, οὐ θνητὸς οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ σύγκρασιν, ἀλλ' οὕτως εἰπεῖν σύνθετος ἐξ ἀμφοτέρων, Ἄλεξις ἐν «Ὕπνῳ» 1· τὸν καιρὸν .. τῆς συγκράσεως, δηλ. κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ ἔδεσμα οὔτε πολὺ θερμὸν εἶναι οὔτε πολὺ ψυχρόν, ὁ αὐτ. ἐν «Παννυχίδι» 2. 10· τὴν τοῦ βίου σ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 468.

συγκρᾱτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συγκεράννυμι**, δεῖ συγκεραννύναι, Πλάτ. Φίληβ. 62B.

συγκρᾰτέω, ὡς καὶ νῦν, κρατῶ ὁμοῦ, ἡ ψυχὴ σ. ἡμᾶς Πλούτ. 2. 876A· διατηρῶ ὁμοῦ στρατεύματα, ὁ αὐτ. ἐν Φωκ. 12. **2)** ὑποστηρίζω, ἐνισχύω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5. **3)** διατηρῶ, κρατῶ ἐντός, τὸ πνεῦμα Διογ. Λ. 6. 76· ἀπορρήτους λόγους .. οὐ συγκρατοῦσιν Πλούτ. 2. 508D.

συγκράτησίς ἐστιν ἡ σύλληψις Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Ἑρμ. σ. 57· — «συνεοχμὸν κεφαλῆς, ταὐτὸν εἰπεῖν συνοχήν, συγκόλλησιν, συγκράτησιν» Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ξ. 465.

συγκρᾰτικός, ή, όν, = **συγκραματικός**, Πτολ. Τετράβιβλ. 80, κλπ.

σύγκρᾰτος, ον, συμμεμιγμένος, ἀνάμικτος, Λουκ. Ἔρωτ. 12, Ἡλιόδ. 3. 15, κτλ.· στενῶς ἡνωμένος, συνδεδεμένος, σ. ζεῦγος Εὐρ. Ἀνδρ. 494.

συγκρᾰτύνω, κρατύνω συγχρόνως, ποιῶ ἐντελῶς ἰσχυρόν, τὸ πῦρ σ. τὸν κέραμον Πλούτ. 2. 656E.— Παθητ., κρατύνομαι, γίνομαι ἰσχυρός, Ἱππ. 1006.

συγκρέκω, ᾄδω ὁμοῦ, Αἰλ. π. τὰ Ζ. 11. 1, μετὰ διαφ. γραφ. **συγκράζω**.

συγκρέμᾰμαι, κρέμαμαι ὁμοῦ, Ἀνδρέας Κρήτ. σ. 300.

συγκρημνίζω, κατακρημνίζω ὁμοῦ, Πολύβ. 8. 34, 7.

συγκρητίζω, ἑνοῦμαι, συνασπίζομαι μετὰ κοινοῦ ἐχθροῦ, «συγκρητίσαι λέγουσιν οἱ Κρῆτες, ὅταν ἑνωθεῖσιν αὐτοῖς γένοιτο πόλεμος· ἐστασίαζον γὰρ ἀεί» Ἐτυμολ. Μέγ. 732. 54· — **συγκρητισμός**, ὁ, ἕνωσις Κρητῶν κατὰ ξένων πολεμίων, Πλούτ. 2. 490B.

σύγκρῖμα, τό, σῶμα σύνθετον, σύγκραμα, Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 17, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 2. 24, Ἀναξαγ. παρὰ Πλουτ. 892A, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 883A, Πολύβ. 8. 34, 7, Πλούτ. 2. 898D, κλπ. **2)** σ. μουσικῶν, μουσικὴ συναυλία, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΛΕ', 5). **II.** ἀπόφασις, κρίσις, αὐτόθι (Α' Μακκ. Α', 57), πρβλ. Θεοδοτ. Δαν. Δ', 21. **III.** = **σύγκρισις III**, Ἑβδ. (Δαν. Ε', 26).

συγκριματικός, ή, όν, = **συγκραματικός**, Γαλην.

συγκρῖμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σύγκριμα**, Μᾶρκ. Ἀντων. 8. 25.

συγκρίνω [ῑ], χωρίζω καὶ ἐκ νέου συντίθημι, καθόλου, σχηματίζω διὰ συμπήξεως, συντίθημι, ἀντίθετον τῷ **διακρίνω**, Ἐμπεδ. ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 6, πρβλ. 1. 3, 8, Ἐπίχ. 126 Ahr., Τίμαιος Λοκρ. 101C, Πλάτ. Τίμ. 67D, κτλ.· μάλιστα ἐν τῇ φυσικῇ, τὰ συγκρινόμενα, εἶναι σώματα ἐν τῷ σχηματίζεσθαι διὰ συμπήξεως, Ἀναξαγ. 3, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 72C, Παρμ. 157A· συνεκρίθη, συνέστη Ἱππ. 1170H· συγκρίνεσθαι εἰς ὕδωρ, ἐπὶ ἀτμῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 20, πρβλ. 1. 13, 12· ἐξ οὗ συνεκρίθη, ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη, Πλούτ. 2. 905A. **II.** παραβάλλω, τι πρός τι Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 38, Πολιτ. 4. 11, 1, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 17, Λοβ. εἰς Φρύν. 278· τινί τι Ἀνθ. Παλατ. 12. 204· ἑαυτόν τινι Πλουτ. Γ. Γράκχ. 4, Κ. Δ.· συγκρ. τι ἐκ παραθέσεως Πολύβ. 12. 10, 1· σ. τὰ λεγόμενα, παραβάλλω καὶ ἐξετάζω, ὁ αὐτ. 14. 3, 7, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 2, 9· μή με τάφῳ σύγκρινε, μὴ κρῖνέ με ἐκ τοῦ τάφου, Ἀριστ. Π. 7. 137·— Παθητ., μετρῶ ἐμαυτὸν πρὸς ἕτερον, παραβάλλω ἐμαυτὸν πρὸς ἄλλον, ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι, τινι Διόδ. 4. 14· εἰς ἅμιλλαν ὁ αὐτ. 1. 58·— τὴν χρῆσιν ταύτην ψέγει ὁ Λουκ. ἐν Σολοικ. 5, Θωμ. Μάγιστρ. σ. 821. **III.** σ. ἐνύπνια, ἑρμηνεύω ἐνύπνια, Ἑβδ. (Γέν. Μ', 8).

σύγκρῐσις, ἡ, ὁ διὰ συνενώσεως στοιχείων σχηματισμός, ἀντίθετον τῷ **διάκρισις**, Τίμ. Λοκρ. 100E, Πλάτ. Τίμ. 64E, 65C, Ἀριστ. Φυσ. 8. 9, 6 κἑξ., μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 9, κτλ.· ἐπὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς γεννήσεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διάλυσιν (διάκρισις), Διον. Ἁλ. 2. 56· γεώδους ἀντεχόμενα συγκρίσεως, γεώδους συστάσεως, Διον. 1. 7. **2)** μετὰ συγκεκριμένης σημασίας, = σύνθετος οὐσία, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 16, κ. ἀλλ., π. Ζ. Γεν. 1. 20, 9. **II.** παραβολή, σύγκρισις, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 17· πρὸς ἄλληλα Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 9, πρβλ. Πολύβ. 15. 11, 9· τινός τινι ὁ αὐτ. 6. 47, 10· οὐκ ἔχων σ. πρός τι, μὴ ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν, ἀνώτερος συγκρίσεως, ἀσυγκρίτως καλλίτερος, Δημ. Σκήψ. παρ' Ἀθην· 658B· συγκρίσει, διὰ συγκρίσεως, Βαβρ. 101. 8· κατὰ σύγκρισιν Γραμμ.· — συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον παρὰ Λουκ. καὶ Πλουτάρχῳ. **III.** σ. ἐνυπνίου, ἑρμηνεία, ἐξήγησις, Ἑβδ. (Γένεσ. Μ', 12, κ. ἀλλ.)· τῆς γραφῆς αὐτόθι (Δαν. Ε', 7, 17).

συγκρῐτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ συγκρίνῃ, νὰ παραβάλῃ, Ἀριστ. Πολ. 4, 12, 3, Ὠριγέν.

συγκρίτης [ῐ], ου, ὁ, πάρεδρος δικαστοῦ, κριτοῦ, Ἐτυμ. Μέγ. 779. 17, Ἐκκλ.— Κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. 429 τὸ **συγκρίτης** δὲν ἔχει ὑγιῶς παροξυτονούμενον.

συγκρῐτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σύγκρισιν ἢ σχηματισμὸν συνθέτου σώματος, ἀντίθετ. τῷ **διακριτικός**, Πλάτ. Πολιτ. 282B κἑξ., Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 21· **ἡ συγκριτική** (ἐξυπακ. τέχνη) Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. B, C. **II.** ὡς καὶ νῦν, ὁ εἰς σύγκρισιν ἀνήκων, Πλούτ. 2. 616D· **ὁ συγκριτικὸς** (ἐξυπακ. τρόπος), ὁ συγκριτικὸς βαθμός, αὐτόθι 677D, Γραμμ.· **τὰ συγκριτικὰ** (ἐξυπακ. ὀνόματα) Γρηγ. Κορίνθ. σ. 110.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Διογ. Λ. 9. 75.

σύγκρῐτος, ον, (συγκρίνω) ἐσχηματισμένος διὰ συμπήξεως, συμπαγής, ἀντίθετον τῷ **λελυμένος** (ἐπὶ σαρκός), Ξενοκράτ. περὶ Ἐνυδρ. 1. 38. **II.** ὁ δυνάμενος νὰ παραβληθῇ, τινι Πολύβ. 12. 23, 7, πιθαν. γραφὴ ἐν Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 61. 3.— Ἐπίρρ. **-τως**, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 239.

συγκροτᾰλίζω, = τῷ ἑπομ. I· «οἱ δὲ ἐξεκάγχασαν καὶ τὰς χεῖρας συνεκροτάλισαν» Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 712A.

συγκροτέω, κροτῶ, κρούω, κτυπῶ ὁμοῦ, σ. τὼ χεῖρε, κροτῶ τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς, Ξεν. Κύρ. 2. 2. 5, Ἀθήν. 420C· ἀλλ' ὡσαύτως κρούω αὐτὰς ὁμοῦ ἐν θλίψει ἢ ὀργῇ, Λουκ. Ἐνύπν. 14· οὕτω, σ. τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τρόμου, ὑπὸ τοῦ κρύους ὁ αὐτ. ἐν Διῒ Τραγῳδ. 45, ἐν Κατάπλ. 20. **2)** ἀπολ., κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω, Ἰσίδωρ. 3. 353·— καὶ ἐν τῷ παθ., χειροκροτοῦμαι, ἐπευφημίας τυγχάνω, Ξεν. Συμπ. 8, 1. **II.** σφυρηλατῶ, διὰ σφυρηλασίας ἑνώνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 471· ἀσπὶς συγκεκροτημένη Πλουτ. Νικ. 28. **2)** μεταφορ., σ. ὀνόματα, συνάπτω λέξεις (διὰ συνθέσεως), Πλάτ. Κρατ. 409C, 415D, 416B· — ἐπὶ ὕφους, λέξις συγκεκροτημένη, τετορνευμένον καὶ νευρῶδες ὕφος, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 18, π. Ἰσαί. 2, κτλ. **β)** χαλκεύω, «φτειάνω», ἀνάπαιστα Λουκ. Συμπ. 18· κατηγορίαν ὁ αὐτ. ἐν Εὐνούχ. 13· ἔριν ὁ αὐτ. ἐν Διῒ Τραγῳδ. 33. **γ)** γυμνάζω, καταρτίζω, ὀργανῶ, σχηματίζω, τὸν χορὸν Δημ. 520. 11· σύνδειπνον Πλούτ. 2. 528B· πότον Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 12· ξυνωμοσίαν ὁ αὐτ. ἐν Φαλ. 1. 4· γάμους Ἀχιλ. Τάτ. 2. 11· — μάλιστα ἐπὶ στρατιωτικῆς ἢ ναυτικῆς δυνάμεως, στρατολογῶ, συνάγω, συγ. δύναμιν, στράτευμα Ἡρωδιαν. 1. 9, κτλ., πρβλ. Ἀριστείδ. 2. 157· — ὡσαύτως ἐπὶ φιλοσοφικῆς ἀγωγῆς, Διογ. Λ. 7. 32. 185·— συχν. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. **συγκεκροτημένος**, καλῶς ἠσκημένος, γεγυμνασμένος, ἡτοιμασμένος, ναῦς συγκεκρ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 12· συγκεκροτημένος τὰ τοῦ πολέμου Δημ. 23. 3· εἰς πολεμικὴν ἄσκησιν Ἡρωδιαν. 7. 2· συγκεκρ. πληρώματα Πολύβ. 1. 61, 3· ἑταιρίαι Πλουτ. Λύσ. 13. **δ)** συγκεκρότηται ἡ μάχη, συνήφθη, Κύριλλ.

συγκρότημα, σῶμα συμπαγές, κατηρτισμένον, καλῶς συγκεκροτημένον, συνάθροισμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 325, Γρηγόρ. Νύσσ., κλπ.· ἐπὶ ἑνὸς μόνον ἀνδρός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 499·— ἐκστρατεία, Κύριλλ. **II.** μεταφορ., ὡσαύτως, ἐπινόημα, πανουργία, Σχόλ., Δημ.

συγκρότησις, ἡ, (συγκροτέω) ἡ διὰ σφυρηλασίας εἰς ἓν σῶμα ἕνωσις, μεταφορ., διοργάνωσις, σχηματισμός, Εὐστ. εἰς Διον. II. 558, ὁ αὐτ. ἐν Πονημ. 199. 62.

συγκροτησμός, ὁ, τὸ συγκροτεῖν τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ἐπαίνου, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 519, 12, ἔκδ. B.

συγκροτητικός, ή, όν, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ συνάπτειν καὶ συναρμόζειν, συνθετικός, ἀντίθετον τῷ **διαλυτικός**, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 898, 43.

σύγκρουμα, τό, «χρέος, δάνειον. τινὲς τὴν σύμμικτον λοπάδα» Ἡσύχ.

συγκρούσιος γέλως, ὁ, «ἄκοσμος καὶ ἄτακτος. παρ' ὅσον τινὲς γελῶντες τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας συγκρούουσιν» Ζηνόβ. Β', 100 (Παροιμιογράφ.)· παρὰ Σουΐδ. γέλως **συγκροτούσιος**.

σύγκρουσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἀνέμων Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 54· νεφῶν Διογ. Λ. 2. 9· νεῶν Δίων Κ. 49. 1· τῶν φωνηέντων ἡ σύγκρουσις Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 3, Πλούτ. 2. 1047Β. **2)** μεταφορ., σύγκρουσις, ἔρις, μάχη, ἀγών, ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 17· πρός τινα Ὑπόθεσις 3 (ἐν τέλει) εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. **II.** ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ ταχεῖα ἐναλλαγὴ καὶ ἐπανάληψις δύο μουσικῶν φθόγγων, trillio, Πτολ. Ἁρμον. 2, 12. **III.** ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἡ σύγκρουσις ἀντιφατικῶν προτάσεων, Ῥήτορες (Walz) 9. 509.

συγκρουσμός, ὁ, = τῷ προηγ., νεῶν Πλουτ. Μάρκελλ. 16· νεφῶν ὁ αὐτ. 2. 893Ε, κτλ.

συγκρουστέον, δεῖ συγκρούειν, Δημήτρ. π. ἑρμ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 307, 15.

συγκρουστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **σύγκρουσιν** III, Οὔλπιαν.

συγκρουστός, ή, όν, «συγκρουστά· ἱμάτια, ὧν ἡ κροκὶς ἀνατέτριπται» Ἡσύχ. **II. συγκρουστόν**, τό, φαίνεται ὅτι σημαίνει περίβολον ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3900 (σ. 25), 3902i, ο.

συγκρούω, κρούω ὁμοῦ τὸ ἓν πρὸς τὸ ἕτερον, Λατ. collido, σ. τὼ χεῖρε, κροτῶ τὰς χεῖρας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1029· πλοῖα ἀλλήλοις Πλουτ. Λούκουλ. 12· τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας Ἀπολλόδ. 1. 1, 7· τὰ φωνήεντα Δημήτρ. Φαληρ. 68 κἑξ., πρβλ. Φιλόστρ. 594. **2)** μεταφορ., φέρω εἰς σύγκρουσιν, ὁ Φίλιππος .. πάντας συνέκρουε Δημ. 231. 12, πρβλ. 282. 1· σ. τινὰς ἀλλήλοις Θουκ. 1. 44· σ. φίλους φίλοις καὶ τὸν δῆμον τοῖς γνωρίμοις Ἀριστ. Πολιτ. 5.11, 8· διάλυε, μὴ σύγκρουε μαχομένους φίλους Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 122· σ. τινὰ πρός τινα Λουκ. Ἰκαρομ. 20, κτλ., πρβλ. Βάβρ. 44. 4· τὰ δοξάσματα πρὸς ἄλληλα Ἰάμβλ. παρὰ Στοβ. 472. 29· σ. πόλεμον Διόδ. 17. 3·— σ. τι τῶν ἐκείνου πραγμάτων, φέρειν εἰς σύγχυσιν, συνταράσσειν, Ἰσοκρ. 68Β. **3)** ἀμετάβ., ἔρχομαι εἰς σύγκρουσιν, συγκρούομαι, τὸ ἀντίπρῳρον ξυγκροῦσαι Θουκ. 7. 36· ἐπὶ τῶν προσθίων καὶ ὀπισθίων ὁπλῶν τοῦ ἵππου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24. 2· νῆες ἀλλήλαις συγκρούουσαι Πολύβ. 1. 50, 3, πρβλ. Διόδ. 3. 51, κτλ.· μεταφ., Θεοφρ. Χαρακτ. 12, Πλουτ. Ἀλέξ. 47. **III** = **συγκροτέω**, σφυρηλατῶ ὁμοῦ·— μεταφ., προσπαθῶ νὰ συμβιβάσω ἀσυμφωνίας, Στράβ. 510.

συγκρυβή, ἡ, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Ο. 30.— Οὕτως ἐξέδωκεν ὁ Boisson. ὁ δὲ Matranga **συντριβή**. Ἐγὼ δ' ἔθεσα τὴν **συγκρυβὴν** ἐνταῦθα, ἐπειδὴ ἡ **σύγκρυψις** κεῖται ἐν τῷ Θησ. Στεφάν. ἄνευ μαρτυρίου, ὑπάρχει δ' ἄλλως ἐν τοῖς λεξικοῖς ἡ **ἀποκρυφή**, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συγκρύπτω, συγκαλύπτω, καλύπτω ἐντελῶς, ὅπλοις δέμας Εὐρ. Ἡρακλ. 721·— κρύπτω παντελῶς, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 765, Εὐρ. Ι. Τ. 1052, Ἀποσπ. 684, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 40, Δημ. 23. 29· πενίαν Ἄμφις ἐν «Ἐρίθοις» 1· τῷ λόγῳ σ. τι Δημ. 1446. 8 (ἔνθα ὁ Schäfer **συγκρύψεται**)· δυσμένειαν Πλουτ. Γάλβ. 18. **II.** συντελῶ, συνεργῶ εἰς ἀπόκρυψιν, σ. τινὶ τὴν ἁμαρτίαν Ἀνδοκ. 9. 34, πρβλ. Ἀντιφῶντα 118. 19, Ἰσοκρ. 37Ε, 362Β.

συγκτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, τί τινι Θουκ. 6. 69., 7. 57· τὴν ὅλην χώραν συγκτήσασθαι Ἀριστ. Πολιτ. 5. 7, 9.

συγκτερεΐζω, μέλλ. **-ΐξω**, ἀποδίδω ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου τὰς τελευταίας τιμὰς εἰς νεκρόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 838.

συγκτησείδιον, ἢ **-ίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἰουλιαν. 426D.

σύγκτησις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ κτῆσις ἢ κατοχὴ κτημάτων, Νικήτ. Χρον.— ὡσαύτως **συγκτησία**, ἡ, Ἐκκλ., ὅπερ ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 504 ἀποδοκιμάζει.

συγκτητορίας ἰσότης, Δίδ. Ἀλέξ. σ. 897, ἔκδ. Mi.

συγκτήτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ κατέχων τι, Γλωσσ.

συγκτίζω, μέλλ. **-ίσω**· πρκμ. **-έκτικα**·—βοηθῶ τινα ἢ συνεργῶ μετά τινος εἰς κτίσιν πόλεως, ἢ ἵδρυσιν ἀποικίας, συγκτίζουσι Βάττῳ Κυρρήνην Ἡρόδ. 4. 156, πρβλ. Θουκ. 7. 57· τῶν συνεκτικότων τὴν πατρίδα Συλλ. Ἐπιγρ. 2771. 1. 6, πρβλ. 2814. **2)** αὐλῶνες εὖ συνεκτισμένοι, καλῶς κεκαλλιεργημένοι, Στράβ. 206. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., συνεργῶ εἰς τὴν δημιουργίαν.— Παθ., δημιουργοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, Ἐδδ. (Σειρὰχ Α', 14).

σύγκτισις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ κτίσις πόλεως, πρὸς πόλεών τε καὶ ἱερῶν συγκτίσεις Νικομ. Ἀριθμ. 1. 3, σ. 71.

συγκτίστης, ου, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ κτίζων ἢ θεμελιώνων ἀποικίαν ἢ πόλιν, Ἡρόδ. 5. 46.

συγκτυπέω, κτυπῶ ὁμοῦ, συγκρούω, κύμβαλα Νόνν. Διονυσ. 3. 240.

συγκυβερνάω, κυβερνῶ ὁμοῦ, καὶ **συγκυβέρνησις, εως**, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ κυβέρνησις, Ἐκκλ.

συγκυβευτής, οῦ, ὁ, ὁ μεθ' οὗ τις παίζει τοὺς κύβους, συμπαίκτωρ, Αἰσχίνης 8. 41., 9. 6.

συγκυβεύω, παίζω τοὺς κύβους μετά τινος, τινὶ Ἡρόδ. 2. 122, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 12, 2.

συγκυδάζομαι, συνονειδίζω, Μ. Ἀκομ. τόμ. **Α'**, σ. 173, 23, ἔκδ. Λ.

συγκυέομαι, κυοφοροῦμαι, γονιμοποιοῦμαι ὁμοῦ, τινὶ Πορφ. Ἄντρ. Νυμφ. 28.

συγκυκάω, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, συνταράσσω, τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Ἀχ. 531· ἀναμιγνύω καὶ συγχέω, ὁ Ζεὺς .. βούλεται ἐς ταὐτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον .. ἐς βάραθρον ἐμβαλεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1107· τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγκυκῶντες, φέροντες σύγχυσιν, Πλάτ. Νόμ. 669D.

συγκυκλέω, συνεργῶ εἰς συγκύλισιν, συστρέφω, Πλάτ. Πολιτ. 269C.

συγκυκλόομαι, Μέσ., περικυκλώνω ἐντελῶς, συγκλείω διὰ τοῦ δικτύου τοὺς ἰχθῦς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 12.

συγκύκλωψ, -ωπος, ὁ, ὁ σύντροφος Κύκλωπος ἢ ὁ ἐπίσης Κύκλωψ, Εὐστ. 1622. 49.

συγκυλινδέομαι, Παθ., κυλίομαι ὁμοῦ ἢ κυλινδοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀκρασίᾳ Ξεν. Συμπ. 8. 32· οὕτω **συγκυλίνδομαι** παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 291.

συγκυλίομαι [ῑ], Παθ., = τῷ προηγ., Διόδ. 5. 32· Διογένει, μετὰ τοῦ Διογ., παρ' Ἀθην. 588Ε. **2)** ἐπὶ ἀετοῦ, ἐπιπέτομαι ἐν κύκλῳ, ἐπὶ γῆν Διόδ. 16. 27.

συγκυμαίνομαι, Παθ., εἶμαι ὅλως τρικυμιώδης, πλήρης κυμάτων, ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, Σέλευκ. παρὰ Στοβ. παράρτημ. σ. 79. 4, Gaisf.

συγκυνηγετέω, κυνηγῶ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 97Α, κλπ.

συγκυνηγέτης, ου, ὁ, = **συγκυνηγός**, Ξεν. Κυν. 10, 3, Αἰσχίνης 90. 6.

συγκυνηγέω, = **συγκυνηγετέω**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9, 12, 2, Δ όδ. 4. 34.

συγκυνηγός, Δωρικ. καὶ Ἀττ. **συγκυναγός**, ὁ, ἡ, σύντροφος ἐν τῷ κυνηγεῖν, Εὐρ. Ι. Τ. 709, Βάκχ. 1146, Πλούτ. 2. 749Ε· θηλ. σύντροφος κυνηγός, Εὐρ. Ἱππ. 1093.

συγκυνίζω, φέρομαι ὡς κύων (δηλ. κυνικὸς φιλόσοφος), Κράτης ἐν τῇ Notices des Mss. 11, 2, σ. 34.

συγκύπτης, ου, ὁ, ὁ κύπτων πρὸς τὰ ἐμπρός· ἐν τῇ Μηχανικῇ, εἶδος ὑποστηρίγματος ἢ στυλώματος, Λατιν. capreolus, Βιτρούβ. 4. 2.

συγκύπτω, μέλλ. **-ψω**, κύπτω πρὸς τὰ ἐμπρός, κύπτω ὁμοῦ καὶ συνενῶ τὴν κεφαλήν μου μετὰ τῶν ἄλλων, κύπτω πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, παιδάρια συγκύψανθ' ἅμ' μεληχᾶται Ἀριστοφ. Σφ. 570· σ. πρὸς ἀλλήλας, ἐπὶ φορβάδων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 11·— μεταφορ., οἱ κακοῦντες τὰ κοινὰ συγκύψαντες ποιοῦσι, πράττουσι τοῦτο ἐκ συμφώνου, καὶ ἐν συνεννοήσει, Ἡρόδ. 3. 82, πρβλ. 7. 145· καὶ συγκύψαντας ἅπαντας γελῶσιν Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 1· τοῦτο δ' ἐς ἕν ἐστι συγκεκυφὸς Ἀριστοφάν. Ἱππ. 854· — καθόλου, κύπτω πρὸς τὸ μέσον, ἣν μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα τοῦ πλαισίου Ξεν. Ἀν. 3. 4, 19, πρβλ. 21. **II.** κάμπτομαι, συγκλίνομαι, ὡς ὑπὸ φορτίον, Φιλόστρ. 843, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 11· συγκεκυφὼς Θεμίστ. 90Β· σ. τῷ προσώπῳ Ἐβδ. (Ἰὼβ Θ', 27)· ἐντεῦθεν, ἐργάζομαι μετὰ κόπου, Συνέσ. 273Α.

συγκυρέω· ἀόρ. **-εκύρησα** καὶ **-έκυρσα**· — συντυγχάνω, συμπίπτω, μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι, «συμπέσειαν καὶ συγκρούσειαν ἐν τῇ ὁδῷ οἱ μονώνυχες ἵπποι» (Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 435· οὕτως ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. 8. 92· συντυγχάνω, ἀπαντῶ τι δυσάρεστον, τῇδε συγκύρσαι τύχῃ Σοφ. Ο Κ. 1404· κήτεσι πολλοῖς συγκεκυρηκέναι Διόδ. 17. 106· τραγικοῖς πάθεσι ὁ αὐτ. 20. 21· εἰς ἓν μοίρας ξυνέκυρσας, περικλείεσαι εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν, τύχην, Εὐρ. Ἀνδρ. 1172. **2)** μετὰ μετοχ. ὡς τὸ **τυγχάνω**· συνέκυρσε θέων, συνέπεσε νὰ τρέχῃ, Ἐμπεδ. 260· εἰ συνεκύρησε .. παραπεσοῦσα νηῦς, ἂν κατὰ τύχην συνέπεσε .., Ἡρόδ. 8. 87. **II.** ἐπὶ γεγονότων καὶ συμβάντων, ὡς τὸ **συμβαίνω**, κατὰ τύχην συμβαίνω, ἣν δέ τι δεινὸν συγκύρσῃ Θεόγν. 698Β· τάδε οἶδα .. τοῖς ἐν Ἰταλίῃ συγκυρήσαντα Ἡρόδ. 4. 15· σ. μοι ἀδονὰ Εὐρ. Ἴων 1448· τίς τύχα μοι ξυγκυρήσει; ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 874· ἀπρόσ., μετ' ἀπαρ., συνεκύρησε γενέσθαι, συνέβη ὥστε νὰ .., Ἡρόδ. 9. 90· τὰ συγκυρήσαντα, ὅσα εἶχον συμβῆ, ὁ αὐτ. 1. 119· ὃ καὶ συνεκύρησε Πολύβ. 2. 65, 7, πρβλ. Διόδ. 1. 1· παρά τινος, ἐκ μέρους τινός, Διον. Ἀλ. 5. 56· οὕτως ἐν τῷ παθητ., τὸ ἐς Λακεδαιμονίους συγκεκυρημένον Ἡρόδ. 9. 37. **III.** ἐπὶ τόπων, γειτνιάζω πρός τινα, τινὶ Πολύβ. 3. 59, 7, κτλ.· πρὸς τόπον Πλουτ. Ἀριστείδ. 11.

συγκύρημα [ῡ], τό, σύμπτωσις, Πολύβ. 4. 86, 2, Διον. Ἀλ. 9. 38, κτλ.· περίπτωσις, τυχαῖον περιστατικόν, Εὐστ. 1363. 15.

συγκύρησις, ἡ, σύμπτωσις, κατὰ συγκυρήσεις καιρῶν Διογ. Λ. 10. 98· συνδρομὴ περιστάσεων, Πολύβ. 9. 12, 6.

συγκῡρία, ἡ, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ προηγ., τὰ ἀπὸ συγκυρίης, τὰ τυχαῖα συμβάντα, Ἱππ. 49. 28· διὰ συγκυρίαν ὁ αὐτ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· κατὰ σ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 31, Εὐστ. 376. 12.

συγκῡριολογέομαι, παθητ., λέγομαι κύριος ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, «τελείως ἐνταῦθα καὶ συμπροσκυνεῖται καὶ συγκυριολογεῖται τῷ υἱῷ» Ἀθαν. τ. 2, σ. 514.

συγκυρκανάω, = **συγκυκάω**, συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου Ἐπίνικος ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1, 8.

σύγκυρμα, τό, = **συγκύρημα**, Boisson. Anecd. 3. 57.

συγκῡρόω, ἐπικυρῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ῥήτορες (Walz) 9. 271.

σύγκυρσις, ἡ, = **συγκύρησις**, Συνέσ. 134B.

συγκωθωνίζομαι, ἀποθεμ., κωθωνίζομαι, συμπίνω, «σβανάρω μαζί», Ἀθήν. 19D.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 45.

σύγκωλος, ον, εὐπαγής, σκέλη Ξεν. Κυν. 5. 30.

συγκωμάζω, μέλλ. -άσω, Δωρ. -άξω. βαίνω ὁμοῦ ἐν κώμῳ, Πινδ. Ο. 11 (10). 16· τινὶ πρός τινα Ἀντίγ. Καρύστ. παρ' Ἀθην. 603E· καθόλου, παραδίδομαι ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου εἰς κραιπάλην, τινὶ Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 414E, Λουκ. π. Ὀρχ. 11.

σύγκωμος, ὁ, ἡ, ὁ συγκωμάζων, ὁ συμμετέχων κώμου μετά τινος, Εὐρ. Βάκχ. 1171, Ἀριστοφ. Ἀχ. 264· μετὰ δοτ., σ. Διονύσῳ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 392 (κατὰ τὸν Πόρσ. ἀντὶ **σύγκοινος**)· — ὁ Τζέτζ. ἔχει καὶ **συγκωμαστής, οῦ**, ὁ.

συγκωμῳδέω, ἐμπαίζω ἢ περιγελῶ ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, τινί τι Λουκ. Ἁλ. 26.

συγξαίνω, ξαίνω ἔρια μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Κράτης παρὰ Πλουτ. 2. 830C.

συγξενῑτεύω, ζῶ ἐν τῇ ξένῃ ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6341, Νικήτ. Εὐγεν. 9. 247, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 307, 4.

συγξέω, μέλλ. -ξέσω, ποιῶ τι λεῖον ἢ ὁμαλὸν διὰ τῆς ξέσεως ἢ ῥυκανήσεως.— Παθ., μεταφ., ἐπὶ ὕφους, λειαίνω, ὁμαλύνω, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22 περὶ τὸ τέλος, πρβλ. Ἀλκιδάμ. περὶ Σοφιστ. 20, Πλούτ. 2. 853D.

συγξηραίνω, ξηραίνω ὁμοῦ, Γαλην. τ. 2, σ. 19B, 1.

συγξῡρέομαι, ξυρέομαι, ξυρίζομαι ὁμοῦ, τήμερον τῷ γενείῳ καὶ αἱ λέξεις συνεξυρήθησαν Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 119.

συγξύω, μέλλ. -ύσω, ξύω ὁμοῦ, ὅταν δὲ ξηρὸν γένηται (τὸ φάρμακον) συγξύσας τρῖψον λεῖον Ἱππ. 893A· κατασχίζω, πάντα (δηλ. τὰ συγγράμματα) συγξύσας Διογ. Λ. 4. 47.

συγχάζω, = **συγχωρέω**, Ἡσύχ.

συγχαίρω, μέλλ. -**χαρήσομαι**· ἀόρ. -εχάρην (Πολύβ. 30. 16, 11., 15. 5. 13), προστακτ. -**χάρηθι** Ἀνακρεόντ. 34. 30. Ὡς καὶ νῦν, χαίρω μετά τινος, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν χαράν τινος, μετέχω τῆς χαρᾶς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 793, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1317· χαῖρε .. καὶ ξυγχαίρομεν ἡμεῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1333· σ. ἐπί τινι, ἐπί τινι πράγματι, Ξεν. Ἱέρ. 11, 12· σ. ἀγαθῷ γενομένῳ Πλάτ. Ἐπιν. 988B· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., τὸν συναλγοῦντα καὶ σ. τῷ φίλῳ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 4, 1· οὐ σ. οὐδὲ συναλγεῖν ἑαυτοῖς αὐ-όθι 9. **II.** ἐκφράζω τινὶ φιλικῶς τὴν χαράν μου, συγχαίρω, «προσφέρω συγχαρητήρια», σ. τινὶ τῶν γεγενημένων, συγχαίρω αὐτῷ διὰ τὰ γεγενημένα, Δημ. 194. 23· οὕτω, σ. τινὶ ἐπί τινι Πολύβ. 30. 16, 1· σ. τινὶ ὅτι .. Αἰσχίν. 31. 9 —Ὁ μέσ. τύπος **συγχαίρομαι** ἀντὶ **συγχαίρω** ἀπαντᾷ παρὰ Νικηφόρῳ ἐν Μουστοξύδου Ἀνεκδ. σ. 2, καὶ ἐν Dittenb.[2] 807, 5, τοῦ δήμου παρεστῶτος καὶ συγχαιρομένου.

συγχᾰλάω, χαλαρώνω μετά τινος ἢ συγχρόνως, Ἀρχύτ. ἐν Στεφ. Ἐκλογ. σ. 81· παθητ., σ. τῷ ἦρι Κλήμ. Ἀλ. 221.

συγχᾰλεπαίνω, χαλεπαίνω ὁμοῦ, Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 224, σ. 237, 41.

συγχαλκεύομαι, Παθητ., χαλκεύομαι ὁμοῦ, ἕνα πυθμένα .. συγχαλκευόμενον τῷ ὅλῳ ποτηρίῳ Ἀθήν. 488F.

συγχᾰρακτηρίζω, χαρακτηρίζω ὁμοῦ, Ἀμφιλόχ. σ. 49.

συγχᾰράσσω, χαράσσω συγχρόνως, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

συγχᾰρητικός, ή, όν, = **συγχαρτικός**, ὃ ἴδε.

συγχᾰρίζομαι, ἀποθετ., χαρίζομαι συγχρόνως ἢ μετ' ἄλλων, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 221· τὸ συγκεχαρισμένον τοῦ λόγου Πλούτ. 2. 44E (διάφορ. γραφ. κεχαρ-).

συγχαρίκια ἢ **συγχαρίκεια**, ὡς καὶ νῦν, δῶρα συγχαρητικά, «ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν πέμπει συγχαρίκια τῷ Ἡρακλείῳ ἐν τῇ Περσῶν νίκῃ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους ἱκανούς» Θεοφάν. 514. 17.

συγχαρτικός, ή, όν, συγχαρητήριος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 10, 6, μετὰ τῆς διαφόρ. γραφ. **συγχαρητικός**, ὃς τύπος εὕρηται παρὰ Ζωναρᾷ καὶ Φίλωνι 1. 81 (ἔνθα ὁ Κῶδ. ἔχει **συγχαριτικόν**).

συγχάσκειν θηριωδῶς, χάσκειν ὁμοῦ θηριωδῶς, Εὐστ. Πονημ. σ. 292, 57, ἔκδ. Taf.

συγχαυνόομαι, χαυνοῦμαι συγχρόνως, τινι Τζέτζ. Ἱστ. 10. 932.

συγχειλίαι, αἱ, αἱ ἄκραι ἔνθα συνάπτονται τὰ χείλη, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 18.

συγχειμάζω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ὁμοῦ, τινὶ Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 27.— Μέσ., διέρχομαι τὸν χειμῶνα μετά τινος, Ἀριστοφ. Πλ. 847.

συγχειρίζω, διαχειρίζομαι, διοικῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Πολύβ. 6. 2, 14.

συγχειροπονέω, κοπιάζω διὰ τῶν χειρῶν ὁμοῦ μετά τινος, ὀλίγα συγχειροπονήσας Λουκ. Λεξιφ. 2.

συγχειροτονέω, χειροτονῶ ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 144A.

συγχειρουργέω, ἐκτελῶ τι διὰ τῶν χειρῶν μετ' ἄλλου, συμπράττω, τὰ ἱερὰ Ἰσαῖ. 70. 28· ἀδίκημα Φίλων 2. 15.

συγχειρουργοί, οἱ, οἱ συγχειρουργοῦντες, Δίδ. Ἀλέξ. σ. 565, ἔκδ. Mi., Ἰω. Σχυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 733, 2, ἔκδ. Β.

συγχέρεια, ἡ, ἡ διὰ χειρὸς βοήθεια, τὸ νὰ δίδῃ τις χεῖρα βοηθείας εἴς τινα, Λέων Βουλγαρίας ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 411.

συγχέω, μέλλ. -χεῶ, εῦς, εῖ (ἴδε ἐν λέξ. **χέω**)· ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ Ἐπικ. ἀόρ. **συγχέας**, ἀλλὰ συνηθέστερον ἔχει τὸν Ἐπικ. τύπον **συνέχευα**, ἀπαρ. **συγχεῦαι**· καὶ γ' ἑνικ. παθ. ἀορ. μετὰ συγκοπῆς **σύγχῠτο**· παθ. ἀόρ. -**εχύθην** [ῠ] καὶ παρὰ μεταγεν. -**εχέθην**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 731. Χέω ὁμοῦ, συμμιγνύω, ἀνακατώνω, συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν [τὰ ἀθύρματα] Ἰλ. Ο. 364, πρβλ. 366, 373· σ. τὰ διακεκριμένα Πλάτ. Φίληβ. 46E· σ. τὰς ψήφους, ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω, Ἰσαῖ. 52. 26· τὰ σύμβολα Δημ. 570. 18· τὰς τάξεις Πολύβ. 1. 40, 13· τὰς ὄψεις Πολυβ. Α', 118.— Παθ., ἡνία δέ σφιν σύγχυτο Ἰλ. Π. 471· μεταλλεῖα συγκεχυμένα Πλάτ. Νόμ. 678D· τοὺς στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 388B. 2) ὡς τὸ **συγχώννυμι**, καταστρέφω, ἀφανίζω, κατασκάπτω, σ. τοὺς τάφους Ἡρόδ. 4. 127· τὴν ὁδὸν ὁ αὐτ. 7. 115 (πρβλ. Bähr ἐν τόπῳ)· δῶμα, δόμους, κτλ., Εὐρ. Ἴων 615, κτλ. 3) συγχέω ἄνω κάτω, ἀνακατώνω, τὰ γράμματα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 37· συγκεχυμένον μέλαν, μέλαν σημεῖον ἀμαυρόν, ἀσαφές, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 6, 6, ἴδε ἐν λέξ. **ἀμυδρός**· φωνὴ σ. Διόδ. 1. 8·— οὕτως ἐπὶ ὕφους, Ῥήτορες. **II.** ἐπὶ τοῦ νοῦ, φέρω εἰς σύγχυσιν, ταράττω, μή μοι σύγχει θυμὸν Ἰλ. Ι. 612, πρβλ. Ν. 808· σὺν τῷ γέροντι νόος χύτο Ω. 358· συνεχέοντο αἱ γνῶμαι τῶν φαμένων Ἡρόδ. 7. 142· ὡσαύτως μετὰ τοῦ προσώπου ὡς ἀντικειμένου, ἄνδρα γε συγχεῦαι Ὀδ. Θ. 139, πρβλ. Ἡρόδ. 99.— Παθ., τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας Εὐρ. Μήδ. 1005. 2) συγχέω, κάμνω ἀνωφελές, ματαιώνω, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν συγχέας Ἀργείων Ἰλ. Ο. 366, πρβλ. 473· τὴν πάρος συγ. χάριν Σοφ. Τρ. 1229· μάλιστα ἐπὶ συμβολαίων συμφωνιῶν καὶ τῶν τοιούτων, ματαιώνω, παραβιάζω, ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν Τρῶες Ἰλ. Δ. 269, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 379E, Ἱππ. Ὅρκ., Εὐρ. Ἱππ. 1063· τὰ πάντα ἀνθρώπων νόμιμα Ἡρόδ. 7. 136, πρβλ. Ἀντιφῶν 125. 26· ἄνω κάτω τὰ πάντα σ. ὁμοῦ Εὐρ. Βάκχ. 349· τὴν πολιτεῖαν Δημ. 729· 14· συγκέχυκε νῦν τὴν πίστιν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος Μένανδρος ἐν Ἀδήλ. 286· συνουσίαν Λουκ. Δὶς Κατηγορ. 17. — Παθ., λέλυται πάντα, συγκέχυται Δημ. 777. 10. **III.** πόλεμον συγχ., διεγείρω πόλεμον, Λατ. conflare bellum, Πολύβ. 4. 10, 3, κτλ.

συγχήρα, ἡ, ἡ ὁμοίως χήρα, Ἐκκλ.— **συγχηρεύω**, χηρεύω ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συγχῑλίαρχος, ὁ, συνάρχων χιλιάρχου, μετέχων τῆς ἐξουσίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 5.

συγχίς, ίδος, ἡ, εἶδος ὑποδήματος ἢ περιποδίου («κάλτσας»), Ἀνθ. Π. 6. 294, Σουίδ.· ὁ τύπος **συκχάς, άδος**, ἀπαντᾷ παρὰ Πολυδ. Ζ', 86 ἔνθα: «ἡ δὲ συκχὰς κρηπῖδι μὲν ἔοικεν, ὠνόμασται δὲ ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα»· — καθ' «Ἡσύχ.: «συκχάδες· εἶδος ὑποδήματος»· παρὰ τῷ αὐτῷ εὕρηται καὶ τύπος **σύκχοι**· «σύκχοι· ὑποδήματα Φρύγια».

συγχλευάζω, χλευάζω ὁμοῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 537. 14.

συγχλοάζομαι, βόσκομαι ἐν τῇ αὐτῇ χλόῃ μετά τινος, μεταφ., συνευωχοῦμαι, Ψευδοχρυσόστ. τ. 7, σ. 480, 18.

συγχόνδρωσις, ἡ, τὸ συμφύεσθαι εἰς χόνδρον, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 32, 130.

συγχορδία, ἡ, ἁρμονία, συμφωνία, Σοφ. Ἀποσπ. 361, Ἀριστόξεν. σ. 22.

σύγχορδος, ον, ἁρμονικός, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ, ἐπὶ μουσικῶν χορδῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντίχορδα**.

συγχορεία, ἡ, = **συνῳδία**, Ἡσύχ.

συγχορευτής, οῦ, ὁ, ὁ συγχορεύων, Πλάτ. Νόμ. 653E, 665A, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 20.

συγχορεύτρια, θηλ. τοῦ προηγ., ἡ μετέχουσα τοῦ χοροῦ, ὁμοῦ χορεύουσα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 399.

συγχορεύω, ὁμοῦ χορεύω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1761. **II.** ἀνήκω εἰς τὸν αὐτὸν χορόν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 21, Πλούτ. 2. 94B.

συγχορηγέω, συμπαρέχω βοηθείας εἰς τροφὰς καὶ ἄλλα, τινὶ εἰς τοὺς παρεστῶτας καιροὺς Πολύβ. 4. 46, 5· τινὶ ὁ αὐτ. 5.

55, 1, κτλ.· μετ' αἰτ. πράγμ., σ. τροφάς τινι Πλουτ. Ρωμ. 6· ἀπολ., σ. ἀφειδῶς ὁ αὐτ. ἐν Κλεομ. 6. II. συνεισφέρω πρός τι, τοῖς γάμοις ὁ αὐτ. ἐν Φωκ. 30.

συγχορηγός, όν, ὁ συγχορηγῶν, συμβοηθῶν χρηματικῶς, Δημ. 853. 1.

σύγχορος, ον, ὁ συγχορεύων μετά τινος, Νυμφῶν Ὀρφ. Ὕμν. 10. 9.

σύγχορτος, ον, ὅμορος, συνορεύων, χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 5· Οἰνόῃ σύγχορτα .. πεδία Εὐρ. Ἀποσπ. 179· ὡσαύτως μετὰ γενικ., σύγχορτοι Ὁμόλας ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 371· Φθίας .. καὶ πόλεως Φαρσαλίας σύγχορτα πεδία, δηλ. τὰ μεθόρια, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 17.

συγχόω, ἴδε ἐν λ. **συγχώννυμι**.

συγχραίνομαι, μολύνομαι διὰ συγχρωτισμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 34. 38.

συγχράομαι, μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθετ., ποιοῦμαι χρῆσιν ἀπὸ κοινοῦ, καθόλου, μεταχειρίζομαί τι, ὠφελοῦμαι ἔκ τινος, τῇ συμμαχίᾳ, τοῖς καιροῖς, κτλ., Πολύβ. 1. 8, 1., 18. 34, 6, κτλ.· ταῖς ναυσὶ πρός τι ὁ αὐτ. 4. 6, 2· τινι συναγωνιστῇ, μεταχειρίζομαι ὡς βοηθόν, ὁ αὐτ. 3. 14, 5· ἐπὶ ἐμπορικῶν σχέσεων, σ. τῇ νήσῳ Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σελ. 159· καθόλου, ἔχω σχέσεις, ἢ συναναστρέφομαι, Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 9· ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Βυζ. II. δανείζομαι ἀπὸ κοινοῦ, τί τινος, παρά τινος, Πολύβ. 1. 20, 14.

συγχρηματίζω, καλοῦμαι διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος μετά τινος ἄλλου, συμνημονεύομαι, τινὶ Ὠριγέν. τ. 1, 1. 91B· — συνδέομαι, ἐν συζυγίᾳ εἰμί, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 79, 8· πρβλ. **χρηματίζω**.

σύγχρησις, ἡ, κοινὴ ἢ ἀπὸ κοινοῦ χρῆσις, τῶν ἐμπορίων Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 15· ἀρετῶν Κλήμ. Ἀλ. 376. II. σ. ὀνομάτων, ἡ χρῆσις λέξεων ὡς συνωνύμων, Ἀθήν. 477C (Casaub. **συγχύσει**).

συγχρηστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συγχρῶμαι**, δεῖ συγχρῆσθαι, Κλήμ. Ἀλ. 853.

συγχρηστηριάζομαι, ἀποθ., χρηστηριάζομαι, συμβουλεύομαι μαντεῖον ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1091, Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 369.

συγχρίμπτω, = **συγκρούω**, «συγχριμφθέντα· συνενεχθέντα» Ἡσύχ.

σύγχρισμα, τό, χρῖσμα, ἀλοιφή, Διοσκ. 1. 131, Ὀρειβάσ. 67 Mai.

συγχριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ χρίσῃ, ἀλείψῃ, Ἀλέξ. Τραλλ.

συγχριστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ χρησιμεύων ὡς σύγχρισμα, ἀλοιφή, Παῦλ. Αἰγ. 3 18.

συγχρίω [ῑ], ἐπιχρίω ὁμοῦ ἢ πανταχοῦ, τὼ χεῖρε Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 2· τὴν κεφαλὴν μύρῳ Ἀθήν. 46A.— Παθητ., ἐπιχρίομαι, ἐντρίβομαι, Διοσκ. 1. 18.

συγχροΐζω, = **συγχρώζω** II· Κράτων χρώματά φησιν ἀπὸ τῶν σωμάτων φέρεσθαι συγχροΐζοντ' αὐτοῖς τὸν μεταξὺ ἀέρα, διδόντα εἰς τὸν μεταξὺ ἀέρα τὸ ἴδιον χρῶμα, Στοβ. ἐν τῷ Παραρτ. (appendix) σ. 24, ἐκδ. Gaisford.

συγχρονέω, εἶμαι σύγχρονος, τινι Κλήμ. Ἀλ. 382, Σουΐδ.· ἐπὶ πολλῶν προσώπων, Ἀθήν. 599C. II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κεῖμαι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον (γραμμ.), Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ 205.

συγχρονίζω, = τῷ προηγ. I, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 245, Εὐστ. Πονημάτ. 334. 21. II. (ὥσπερ ἐκ τοῦ **χρονίζω**), διέρχομαι χρόνον τινὰ ἔν τινι τόπῳ, Ἑβδ. (ἐν τῷ Προλόγῳ Σοφίας Σειράχ).

συγχρονισμός, ὁ, τὸ σύγχρονον εἶναι ἢ συγχρονίζειν, A. Gell. 17. 21.

σύγχρονος, ον, ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ζῶν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 14.

σύγχροος, ον, συνῃρ. -χρους, ουν, (χρόα) ὁ ἔχων ὁμοίαν χροιάν, ὅμοιον ἐξωτερικόν, ὡς τὸ **ὁμόχροος**, Πολύβ. 3. 46, 6. II συγχρωτιζόμενος, Ποσειδιππ. παρ' Ἀθήν. 596D, Νικ. Ἀποσπ. 19.

συγχρώζω, χρωματίζω τι.— Παθ., λαμβάνω τὸ αὐτὸ ἢ ὅμοιον χρῶμα, Διόδ. 2. 52, Πλουτ. 2. 934D. II. ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως, εἶμαι στενῶς συνημμένος, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 333, πρβλ. Schäf. εἰς Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. σελ. 366, Valck. εἰς Εὐριπ. Φοιν. 1619.

συγχρωματίζομαι, = **συχρώζομαι**, Ἑρμῆς Τρισμέγιστ.· -**μάτισμός**, ὁ, Ἡσύχ. ἐν λ. **Ἀχρο(ι)ίην**.

συχρῶτα ἢ **σύγχρωτα**, (Λοβέκ. εἰς Φρύν. 414), ἐπίρρ. ὥσπερ ἐξ ἐπιθ. **σύγχρως**, σῶμα μὲ σῶμα, κολλητά, Ἀρτεμίδ. 1. 82.

συγχρωτίζομαι, παθητ., = **συγχρώζομαι**, ἔχω σχέσιν πρός τινα, πλησιάζω αὐτόν, «Ζήνωνι γὰρ τῷ Κιττιεῖ, πυνθανομένῳ περὶ βίου, πῶς ἂν εὐδαίμων γένοιτο, ἐχρήσθη, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς, ὅ ἐστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων» Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 2, πρβλ. Ἰουστ. Μάρτ. Ἐπιστ. εἰς Διογ. 12· ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Εὐστ. 1069. 1.

συγχῡλόομαι, παθ., μετατρέπομαι εἰς χυλόν, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστων 2. 137.

σύγχῡμος, ον, ὁ εὐχερῶς μετατρεπόμενος εἰς θρεπτικὸν χυμόν, Ἐτυμ. Γουδ. 571. 34.

συγχύνω, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, εἰς ἀπορίαν διὰ λογικῆς συζητήσεως, Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους Πράξ. Ἀποστ. θ', 22.

σύγχῠσις, εως, ἡ, (συγχέω) τὸ συγχέειν, σύμμιξις, ἡ τῶν ὅλων σ. Ἱππ. 1174F· σ. ποιεῖσθαι Πολύβ. 30. 13, 7· σύγχυσιν λαβεῖν Πλουτ. 2. 990A· σ. ὅρων αὐτόθι 122B· σ. literularum, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 6. 9, 1· πολιτικὴ ταραχὴ καὶ ἀκαταστασία, τῆς σ. πολιτείας αὐτόθι 7. 8, 4. 2) σύγχυσις, ὄλεθρος, καταστροφή, βίου, δόμων Εὐρ. Ἀνδρ. 292, 959. 3) παρὰ τοῖς γραμμ., ἐπὶ ὕφους, σύγχυσις, ἀσάφεια. II. ἐπὶ προσώπων, ταραχή, σύγχυσις, Λουκ. Νιγρῖν. 35, πρβλ. Πολύβ. 14. 5, 8· σ. ἔχειν, συγχεῖσθαι, συνταράττεσθαι. Εὐρ. Ι. Α. 354, 1128. σ. ὀμματίων Ἀνθ. Π. 5. 130. III. ἐπὶ συνθηκῶν καὶ τῶν ὁμοίων, παράβασις, τῶν σπονδῶν Θουκ. 1. 146, 5. 46· νόμων Ἰσοκρ. 64C· σ. ὁρκίων Πλουτ. Ἀλκιβ. 14, — ἐπιγραφὴ τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ Δ. τῆς Ἰλ., πρβλ. στίχ. 269, Πλάτ. Πολ. 379E. 2) διατάραξις, ὄλεθρος, καταστροφή, Συλλ. Ἐπιγρ. 1543.

συγχῠτικός, ή, όν, ὁ συγχέων, τινος Πλουτ. 2. 918D. 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἐπὶ αἱρετικῶν συγχεόντων τὰς δύο φύσεις τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, Ψευδοαθανάσ. IV, 544D, Ταράσ. 1432, κλπ.

συγχωλαίνω, χωλαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ.· — παρὰ Βασιλ. τῷ Μεγ. (τ. 2, σ. 139D) καὶ -**χωλεύω**.

σύγχωμα, τό, τὸ ὁμοῦ συσσωρευόμενον, σωρός, Χρησμ. Σιβ. 1. 508.

συγχωνεύω, καταχωνεύω, τήκω, Λυκοῦργ. 164. 29, 39, Δημ. 615. 12.

συγχώννυμι, καὶ **-ύω**, παρὰ τοῖς παλαιοτέροις συγγραφεῦσι **συγχόω**· ἀπαρ. **συγχοῦν** Ἡρόδ. 4. 120, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 18· μέλλ. **-χώσω**· παθ. πρκμ. **-κέχωσμαι** Ἡρόδ. 8. 144. Ἐπισωρεύω ὁμοῦ, ἐπισωρεύω χῶμα, καλύπτω διὰ σωροῦ χώματος, τὴν σορόν, τοὺς τάφους Ἡρόδ. 1. 68· σ. τὰς κρήνας, τὰ ὕδατα, πληρῶ αὐτὰ διὰ χώματος, ὁ αὐτ. 4. 120, 140, Ξενοφ., κλπ.·— ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, σ. τοὺς ἀποσφαγέντας εἰς τάφρους, θάπτειν αὐτούς, Διόδ. 19. 107, πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 77. II. μεταβάλλω εἰς σωρὸν ἐρειπίων, καταστρέφω, κατεδαφίζω, τὸ ἔρυμα Ἡρόδ. 7. 225· τὰ τείχεα καὶ τὰ οἰκήματα ὁ αὐτ. 9. 13· τὴν ὁδὸν ὁ αὐτ. 8. 71· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., οἰκήματα συγκεχωσμένα αὐτόθι 144. 2) καθόλου, ἐπιφέρω σύγχυσιν, κῦμα .. τῶν τ' ἄστρων διόδους Αἰσχύλ. Πρ. 1049.

συγχωρέω, μέλλ. **-ήσω** Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 12, Ἰσοκρ. 118D, **-ήσομαι**, Εὐριπ. Ι. Τ. 741, Μένανδρ. ἐν «Ἥρωϊ» 5, Πλάτ., κλπ. Χωρῶ ἐπὶ τὸ αὐτό, συναντῶμαι, πέτραι συγχωροῦσαι, αἱ Συμπληγάδες, Εὐριπ. Ι. Τ. 124· συνάπτομαι, ἀντίθετον τῷ **ἐκχωρέω**, Ἀναξαγ. 19· σ. ἕτερον ἑτέρῳ Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 14, 9· — συγχωρῶ λόγοις, συναντῶμαι μετά τινος ἐν τῇ συζητήσῃ, βαίνω ὁμοῦ, συμφωνῶ εἰς τοὺς λόγους, λέγω τὰ αὐτά, Εὐρ. Ἱππ. 703· οὕτως ἴσως ἐν Ἀντιφῶντι 132. 35. II. παραμερίζω, ἀποσύρομαι, τραβιοῦμαι ὀπίσω, κάμνω τόπον, τινι Ἀριστοφάν. Σφ. 1516· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Λατιν. concedere, τινι ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 1111, Θουκυδ. 1. 140, Πλάτ., κλπ.· ξ. ἀνάγκῃ Εὐρ. Ἀποσπ. 956· εἰ Συρακοσίοισι .. συγχωρήσομεν τῆς ἡγεμονίης, ποιήσομεν παραχωρήσεις ὡς πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, Ἡρόδ. 7. 161· ξ. ἀλλήλοις, ὑποχωρεῖν, συμβιβάζεσθαι, Θουκ. 3. 75· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι σύμφωνος εἰς τὸ κακόν, παραβλέπω, τοῖς πονηροῖς Δημ. 922. 17· ξ. πρός τινας, συμβιβάζομαι, ἔρχομαι εἰς ὅρους πρός τινας, Θουκ. 2. 59., 3. 27·— ἀπολ., ὑποχωρῶ, Ἡρόδ. 5. 40, Σοφ. Φιλ. 1343, Πλάτ., κλπ.· οὐ συγχωρῶ, ἀρνοῦμαι νὰ συμβιβασθῶ, Θουκ. 2. 66, πρβλ. 3. 96, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 27. 2) συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατανεύω, τῇ γνώμῃ Ἡρόδ. 4. 148, Θουκ. 7. 72· γνώμῃ μιᾷ ξυνεχωρείτην, μετ' ἀπαρεμφ., συνεφώνουν, Εὐρ. Ἑκάβ. 127, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 2· τοῖς εὖ λεχθεῖσι σ. λόγοις Εὐρ. Ἱππ. 599· ξ. τῇ αἰτίᾳ Πλάτ. Φαίδων 100A· ἀντίθετον τῷ **ἐναντιοῦσθαι**, Ἀνδοκ. 23. 32· οὕτω, ξ. παθήμασιν ἢ ἐναντιουμένην Πλάτ. Φαίδων 94B·— ἀπολ., συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατατίθεμαι, συγχώρει θέλων Σοφ. Φιλ. 1343, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 83., 4, 43, Δημ. 303. 23· τὸ συγκεχωρηκὸς τῆς εὐσεβείας, ὑποχωροῦσα, ἠπία διάθεσις εὐσεβείας, ὁ αὐτ. 433. 17. 3) μετ' αἰτ. πράγματ., ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, παραδέχομαι, συγχωρησάντων ταῦτα τῶν Λακεδαιμονίων Ἡρόδ. 9. 35· ταῦτα συγχωρήσεται; Εὐρ. Ι. Τ. 741· ξ. τούτοισι τἀπιεική Ἀριστοφ. Νεφ. 1438, πρβλ. Ὄρν. 1685· σ. τινι τὴν εἰρήνην Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 10· σ. τι περὶ τῆς χώρας Ἰσοκρ. 130D· σ. θάνατον ἑαυτῷ τὴν ζημίαν, συγκατατίθεται νὰ εἶναι θάνατος ἡ τι-

μωρία του, Δείναρχ. 91. 11.— Παθητ., τὰ συγχωρηθέντα χρήματα Δημ. 985. 22· εἰρήνη, ἡμέρα συγχωρηθεῖσα ὁ αὐτ. 231 ἐν τέλ., 1042. 26. **4)** παραχωρῶ ἐν συζητήσει, παραδέχομαι, Πλάτ. Νόμ. 811B, πρβλ. Πολ. 383C, κτλ.· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., παραδέχομαι ὡς δεδομένον ὅτι .., αὐτόθι 489D, Θεαίτ. 169D, 183B, κ. ἀλλ.· σ. ὅτι .. Νόμ. 705E· σ. τάδε, ὡς .. Πολ. 543B· σ. τοῦτο, ὡς .., Εὐθύφρων 13C, κτλ.— Παθ., τὰ συγκεχωρημένα ὑπὸ πάντων Φίληβ. 14D. **5)** συγχωρῶ χρέος, ὀφειλήν, Διογ. Λ. 1. 45· σ. ἁμαρτήματα 'Εκκλ.· ἀπολ., **συγχώρησον** Βυζ. **6)** ἀπροσ., **συγχωρεῖ**, εἶναι συμπεφωνημένον, δύναται νὰ γείνῃ, ὅπῃ ἂν ξυγχωρῇ, ὡς συμφωνηθῇ, Θουκ. 5. 40· εἰ συγχωροίη, ἂν θὰ ἦτο δυνατόν, διάφορ. γραφ. παρὰ Ξεν. ἐν 'Ιππ. 9. 11.

συγχώρημα, τό, παραχώρησις, συναίνεσις, Πολύβ. 5. 67, 8, κτλ.· συγχ. λαβεῖν παρά τινος 4. 73, 10· περί τινος 1. 85, 3· σ. γίγνεταί τινι 6. 13, 3· σ. τιμῆς Πλουτ. Ποπλ. 20.

συγχώρησις, ἡ, παραχώρησις, συγκατάθεσις, συναίνεσις, Πλάτ. Νόμ. 770C· τὴν σιγὴν σ. θεῖναι, θεωρῆσαι ὡς συγκατάθεσιν, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435B· τὴν τῷ λόγῳ σ., ἀποδοχήν, συγκατάθεσιν δηλουμένην διὰ τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 837E **2)** ὡς καὶ νῦν, συγχώρησις, ἄφεσις, 'Ιω. Χρυσ. IX, 502D, 678E, κλπ.

συγχωρητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ τις, εἴπερ δεκτέα καὶ εἰ συγχωρητέα Λουκ. 'Ερμότ. 74. **2)** οὐδ., **συγχωρητέον**, δεῖ συγχωρεῖν, παραχωρεῖν, Πλάτ. Φαῖδρ. 234E κτλ.· οὕτως ἐν τῷ πληθ. **συγχωρητέα**, Σοφ. Ο. Κ. 1426, Πλάτ. Νόμ. 895A, κτλ.

συγχωρητής, οῦ, ὁ, ὁ συγχωρῶν, 'Εφραὶμ Σύρος τ. 3, σελ. 248B, κτλ.

συγχωρητικός, ή, όν, ὁ κλίνων εἰς ὑποχώρησιν, ἐνδοτικός, συγχωρῶν, 'Ωριγέν. III, 1193C, κτλ.

συγχωρία, ἡ. = **συγχώρησις**, 'Ιππ. 28. 36.

σύγχωρος, ον, (χώρα) ὁ τῆς αὐτῆς χώρας, αἱ πόλεις αἱ σ. Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκ.) 2561. 44.

σύγχωσμα, τό, (συγχώννυμι) τὸ ἐπισωρευθέν, συσσωρευθέν, ἀμφίβ. παρὰ Γρηγ. Ναζ.· — **συγχωσμός, ὁ,** Φώτ. ἐν Mai Coll. Vat. 1. 305.

σύδην [ῠ], 'Επίρρ. (σεύω) ταχέως καὶ ὁρμητικῶς, μετὰ σπουδῆς, σ. αἴρεσθαι φυγὴν Αἰσχύλ. Πέρσ. 480.

σύειος, α, ον, (σῦς) χοίρειος, χοίρινος, Λατ. suillus, χρῖσμα σ., λίπος χοίρειον, Ξεν. 'Αν. 4. 4, 14 (ἔνθα ὁ Mur. t. **σούσινον**)· τὰ σύεια (ἐξυπακ. κρέα) Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 20· σ. δίκτυα, θηρευτικὰ δίκτυα, βρόχοι, Αἰν. Τακτ. 11.

συζάω, ζῶ μετά τινος, χαλεπὴ συζῆν Πλάτ. Πολιτ. 302B, πρβλ. 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 4. 6, 1., 9. 9, 10, κ. ἀλλ.· μετὰ δοτ. προσ., σ. τινι 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 231b, Δημ. 363. 4· μετά τινος 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 8. 3, 4· μετὰ δοτ. πράγμ., σ. φιλοπραγμοσύνῃ, διέρχομαι τὴν ζωήν μου ἐν πολυπραγμοσύνῃ, ἀναμιγνυόμενος εἰς ὑποθέσεις, Δημ. 13. 10· βίῳ αὐχμηρῷ σ. Λουκ. περὶ 'Ορχ. 1· ἀλλά, θηρίον ὕδατι συζῶν, ζῶν ἐν τῷ ὕδατι, Αἰσχύλ. (;) ἐν Α. Β. 5. **2)** ἀπολ., ζῶ ὁμοῦ, συζῶ, 'Αριστ. Πολ. 3. 6, 3, πρβλ. 3. 9, 13, 'Ηθ. Νικ. 8, 3, 5· οἱ συζῶντες αὐτόθι 8. 5, 1.

συζεύγνῡμι, μέλλ. **-ζεύξω**, ὑποβάλλω ὁμοῦ εἰς ζυγόν, ζευγνύω ὁμοῦ, ἑνώνω, ἵππους 'Ηρόδ, 4. 189, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26· μάλιστα εἰς γάμον, Εὐρ. "Αλκ. 166, Ξεν. Οἰκ. 7. 30· σ. νέους καὶ νέας 'Αριστ. Πολιτ. 7. 16, 6, κέξ.· τὸν "Αρη πρὸς τὴν 'Αφροδίτην αὐτόθι 2. 9, 8.— Μέσ., ζευγνύω δι' ἐμαυτόν, ἅρμα Ξεν. Κύρ 6. 1, 51. — Παθ., ζευγνύομαι μετά τινος, γίνομαι ζεῦγος, ἑνοῦμαι ὡς ζεῦγος, μετ' ἀλλήλων 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστορ. 7. 6, 1· πρὸς ἀλλήλας Πολύβ. 8. 6, 2· μεταφορ., τῷ συνέζευξαι πλάνῳ; Εὐρ. "Αλκ. 482· τὸν ἐμὸν δαίμον', ᾧ ξυνεζύγην ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 98, πρβλ. "Ιωνα 313· τίνι πότμῳ ξυνεζύγην; ὁ αὐτ. ἐν 'Ελ. 255· οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης! ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππολύτῳ 1389· συζυγέντες ὁμιλοῦσι, ζῶσιν ἐν στενῇ οἰκειότητι, Ξεν. Λακ. 2. 12. **2)** σπανιώτερον ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι στενῶς ἡνωμένος, πεμπάδι συζυγείς Πλάτ. Πολ. 546C· συνέζευκται ἡ φρόνησις τῇ τοῦ ἤθους ἀρετῇ 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 10. 8, 3, πρβλ. 10. 4. 20.

σύζευξις, εως, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ὁμοῦ συνεζευγμένος, μάλιστα ἐπὶ τῆς διὰ γάμου ἑνώσεως, Πλάτ. Νόμ. 930B, 'Αριστ. Πολιτ. 1. 3, 2., 7. 16. 10. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, στενὴ ἕνωσις, συναφή, συνένωσις, 'Ιππ. περὶ "Αρθρ. 792, Πλάτ. Πολ. 508A· ὁ τῆς συζ. τῆς τούτων ἀριθμός, ὁ ἀριθμὸς τῶν συζυγιῶν ἢ συνδυασμῶν αὐτῶν, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 4, 8· τοσαῦτ' εἴδη .. ὅσαιπερ αἱ συζ. τῶν μορίων αὐτόθι πρβλ. **διάμετρος, συνδυασμός.**

συζέω, μέλλ. **-ζέσω**, βράζω ὁμοῦ, σύζεσον τρὶς Διοσκ. 2. 91.

συζηλόω, ζηλόω ὁμοῦ, Γ. Παχ. τ. Α', σ. 315, 11, ἔκδ. Β.

σύζησις, ἡ, τὸ συζῆν, ζῆν ὁμοῦ, 'Αθαν. τ. 1, σ. 2E.

συζητέω, ἐρευνῶ ἢ ἐξετάζω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλάτ. Κρατ. 384C, κτλ.· τινὶ καὶ μετά τινος, περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 90B. **II.** σ. τινὶ ἢ πρός τινα, ὡς καὶ νῦν, συζητῶ ἢ φιλονεικῶ μετά τινος, Πράξ. 'Αποστ. ϛ', 9., θ', 29· σ. πρὸς αὐτοὺς Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α', 27, πρβλ. κατὰ Λουκ κβ', 23.

συζήτημα λογικόν, συζήτησις λογική, Βασιλ. Πεδιαδ. ἐν Κερκυραϊκ. 'Ανεκδ. ἔκδ. Λ. σ. 49, 16.

συζήτησις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ζήτησις, ἔρευνα, Κικ. Fam. 16. 21, 4. **II.** ὡς καὶ νῦν, συζήτησις, Φίλων 11 (Hoeschel), Πράξ. 'Αποστ. ιε', 7, κτλ.

συζητητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ συζητῇ, φιλόνεικος, Α' 'Επιστ. πρ. Κορινθ. α', 20.

συζοφόω, ζοφόω ἐντελῶς, συσκοτάζω, ὅλως σκοτεινὸν ποιῶ, "Αννα Κομν. 1. 35.— Παθητ., συνεζοφώθη πόντος 'Ανθολ. Π. 9. 290.

συζυγέω, εἶμαι ἐζευγμένος εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν, εἶμαι ὁμόζυγος, ἐπὶ ὑποζυγίων ζῴων· ἀκολούθως, μεταφορ., ὅπου γὰρ ἰσχὺς ξυζυγοῦσι καὶ δίκη Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 311a. **2)** ἐπὶ στρατιωτῶν, ἵσταμαι ἐν μιᾷ γραμμῇ ἢ τάξει, εἰς ἕνα ζυγὸν ἢ στίχον, Πολύβ. 10. 21, 7. **3)** ἔχω ἀμοιβαίαν σχέσιν, Πλούτ. 2. 1022E, Σέξτ. 'Εμπ., κλπ.· — παρὰ τοῖς γραμμ. ἐπὶ τύπων, εἶμαι ἀντίστοιχος, 'Ετυμ. Μέγ. 416, 6.

συζῠγής, ὁ, ἡ, σύζυγος, 'Εβδ. (Γ' Μακκ. Δ', 8).

συζῠγία, ἡ, = **σύζευξις**. Εὐριπ. 'Ηρ. Μαιν. 674· ἕνωσις τῶν κλάδων μετὰ τοῦ κορμοῦ, σ. τῶν φλεβῶν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 8, 6· οὕτως ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 11, 3, κτλ. **II.** ζεῦγος ζῴων συνεζευγμένων εἰς ζυγόν, σ. πώλων Εὐρ. 'Ιππ. 1131, πρβλ. Πλουτ. Δημήτρ. 1· καθόλου, ζεῦγος, ζευγάρι, Πλάτ. Φαίδων 71C, Παρμ. 143D, 'Αριστ., κλπ.· κατὰ συζυγίας, κατὰ ζεύγη, μάλιστα ἐπὶ ζῴων, κατὰ συζυγίας φωλοῦσιν .. οἱ ἄρρενες θήλεσιν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 15, 3, πρβλ. 9. 48, 6· ὅθεν, **2)** «ζευγάρωμα», 'Ανθ. Π. 5. 221., 10. 68· σ. πτερύγων, δονάκων αὐτόθι 5. 268, 6, κτλ. **3)** ἐν πολέμῳ, δύναμις τεσσάρων πολεμικῶν ἁρμάτων = δύο ζυγαρχίαις, 'Ασκληπιοδ. Τακτ. 8. **III.** σύνδεσμος λέξεων ἢ πραγμάτων κατὰ ζεύγη, 'Αριστ. Τοπ. 2. 7, 3, περὶ Γεν. κ. Φθορ. 2. 5, 7, Μετεωρ. 4. 1. 1· ἀλλὰ καὶ σχέσις ὅρων πρὸς ἀλλήλους, Κικέρ. Τοπ. 3. **2)** ἐν τῇ γραμμ. ἡ κλίσις τῶν ῥημάτων, Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 14, 'Αθήν. 392B. **3)** ἐν τῇ προσῳδίᾳ, = διποδία· πρβλ. **τετράμετρος.**

συζύγιος. α, ον, ποιητ. ἀντὶ **σύζυγος**, συνημμένος, ἡνωμένος, χάριτες Εὐρ. 'Ιππ. 1147. **II.** ἐνεργ., ὁ συζευγνύων, συνάπτων, ὡς τὸ **ζυγία**, ἐπίθ. τῆς "Ηρας ὡς προστάτιδος τοῦ γάμου, Στοβ. 'Εκλ. 2. 54, πρβλ. Πολυδ. Γ', 38.

συζυγοστατῶν τινὶ τὰ βασιλικὰ χρήματα, ζυγοστατῶν μετ' ἄλλου, Θ. Στουδ. σ. 808, ἔκδ. Mi.

συζῠγίτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. 343A.

σύζῠγος, ον, (συζεύγνυμι) συνεζευγμένος, συνδεδεμένος, συνηνωμένος εἰς ζεῦγος, μάλιστα διὰ τοῦ γάμου, σ. ὁμαυλίαι, ἕνωσις διὰ γάμου, Αἰσχύλ. Χο. 599· ζῷα σ., ζῶντα κατὰ ζεύγη, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 2, 2. **2)** ὡς οὐσ., θηλ. γυνὴ ἔγγαμος, Εὐρ. "Αλκ. 314, 342· ἀρσεν., συνεζευγμένος, σύντροφος, ὁ αὐτ. ἐν 'Ιφ. ἐν Ταύρ. 250, 'Αριστοφ. Πλ. 945· ἀδελφός, Εὐρ. Τρῳ. 1001· ἐπὶ πραγμάτων, ἀδελφὰ τούτοις καὶ σ. ποιεῖν Πλούτ. 2. 10D. **II.** κοινός, σ. πᾶσα πατρὶς 'Επίγραμμ. ἐν Brunck. Anal. 2. σ. 57.— 'Επίρρ. **-γως**, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τινὶ 'Απολλώνιος περὶ 'Αντωνυμ. 324C, κτλ.

συζῡμόω, ἀναμιγνύω τὸ φύραμα μετὰ τῆς ζύμης, ἐνεργῶ ζύμωσιν, διάφ. γραφ. τοῦ **ζυμόω** ἐν Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 640.

σύζυξ, ῠγος. ὁ, ἡ, = **σύζυγος**, Πλάτ. Φαῖδρ. 254A· ἐπὶ ζευγῶν διὰ γάμου ἡνωμένων, Εὐρ. "Αλκ. 921, πρβλ. Συλλ. 'Επιγραφ. 4175. **II.** ἡνωμένος, ἐπιμέλειαι 'Ισοκρ. π. 'Αντιδ. § 182.

σύζωμα, τό, ζώνη, Αἰσχύλ. 'Ικ. 462.

συζώννῡμι, μέλλ. **-ζώσω**, ζώνω ὁμοῦ, ζώνω, τι 'Αριστοφ. Θεσμ. 255· — Μέσ., περιζωννύω ἐμαυτόν, «ζώνομαι», αὐτόθι 656, Λυσιστρ. 536. **2)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, περιζώννυμαι τὴν πανοπλίαν μου, 'Εβδ. (Α' Μακκ. Γ', 3).

συζωογονέω, ζωογονῶ συγχρόνως, Εὐστ. Πονημ. 263. 9.

συζωοποιέω, ζωοποιῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι 'Επιστ. πρ. 'Εφεσ. β'. 5.

σύζωος, ον, ὁ ζῶν ὁμοῦ ἢ σύν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 30D.

συη-βόλος, ον, ὁ βάλλων ἢ φονεύων χοίρους, 'Οππ. Κυνηγ. 2. 27.

συήλη, ἡ, χοιροστάσιον, στάβλος χοίρων, Λατ. suile, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **θυήλη, ἀνθήλη**· «συῆλαι· τόποι βορβορώδεις» 'Ησύχ.

συηνέω, συηνία, ἴδε **ὑηνέω, ὑηνία.**

σύθην, σύθι ἢ **σῦθι,** ἴδε **σεύω.**

συΐδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σῦς**, χοιρίδιον, «γουρουνόπουλον», Μᾶρκ. 'Αντων. 10. 10.

σύϊνος, η, ον, διάφορ. γραφ. ἐν Ξεν. 'Αναβ. 4. 4, 13 ἀντὶ **σύειον.**

σύϊος τόπος, = **σύειος**, 'Επιγρ. 'Υηττοῦ Βοιωτίας, Bul. de cor.

hel. II, σ. 503 (= CIG.1755, ἔνθα ὅμως ἀτελὲς τὸ κείμενον καὶ λίαν ἐσφαλμένον), Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

σῡκάζω, (συκῆ) συλλέγω, δρέπω ὥριμα σῦκα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1699 (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λ. **συκοφαντέω**, πρβλ. **συκαστής**), Πολυδ. Α', 242, κτλ.· σ. σῦκα Ξεν. Οἰκ. 19, 19· σ. ἀπὸ δένδρων Δίων Κ. 56. 30· σ. τὰς συκᾶς, συλλέγειν σῦκα ἐκ τῶν συκῶν, Πολυδ. Α', 226. **II.** ἐρευνῶ μετὰ περιεργίας καὶ προσοχῆς, ἐξετάζω, Ἀρισταίν. 1. 22, Ἡσύχ.· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Λαγίσκαν τὴν Ἱπποκράτους παλλακὴν εὑρεῖν με συκάζουσαν Στράττις ἐν «Ἀταλάντῃ» 1. 2· πρβλ. **συκοφαντέω** II.

σῡκᾰλίς, ίδος, ἡ, (σῦκον) πτηνόν, ὁ συκοφάγος ἢ «συκοφαγᾶς», Sylvia ficedula, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, Αἰλ., κλπ.· ἐν Ἐπιχ. Ἀποσπ. 49 ὁ Ahr. γράφει **συκαλλίς**, χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. **μελαγκόρυφος**.

σῡκᾰμῑνέα, ἡ, = **συκάμινος**, Διοσκ. 1. 180.

σῡκᾰμίνῐνος [μῐ], **η, ον**, ὁ ἐκ συκαμίνου, ἢ ἀνήκων εἰς **συκάμινον**, τρῖμμα συκαμίνινον (πρβλ. **συκάμινον**) Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 4.

σῡκάμῑνον [ᾰ], τό, ὁ καρπὸς τῆς συκαμίνου, τὸ μόρον, κοινῶς «μοῦρον», Λατ. morum, Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 15, Ἑβδ. (Ἀμὼς Ζ', 14)· τὸν ὀπὸν αὐτῶν μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες πρὸς ἐντριβὴν τοῦ προσώπου ἀντὶ φύκους, Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1. 2, Φιλιππίδ. ἐν «Φιλαθηναίῳ» 1· ὑπῆρχον δύο εἴδη, ἐρυθρὸν (ἢ μέλαν) καὶ λευκόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 4.

σῡκάμῑνος [ᾰ], ἡ, σπανιώτερον, ὁ, «σκαμνιά», «μουργιά», morus, ὁ συκάμινος συκάμιν', ὁρᾷς, φορεῖ, ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6, κτλ. **II.** σ. ἡ Αἰγυπτία, = **συκόμορος**, ἴδε τὴν λέξ. ταύτην.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 571.

σῡκᾰμῑνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς συκάμινον, σφαῖρα Φανίας παρ' Ἀθην. 51E.

σῡκάριον [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **σῦκον**, μικρὸν σῦκον, «συκάκι», Εὔπολις ἐν «Λάκωσιν» 1.

σῡκάς, άδος, ἡ, = **συκίς**, Πολυδ. Α', 242.

σῡκάσιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ σῦκα, Ζεὺς συκάσιος = καθάρσιος (ἐπειδὴ τὰ σῦκα μετεχειρίζοντο ἐν καθαρμοῖς), Εὐστάθ. 1572. 58· ἢ (ἔκ τινος κωμικοῦ ποιητοῦ) ὁ θεὸς τῶν συκοφαντῶν, Ἡσύχ.

σῡκαστής, οῦ, ὁ, = **συκοφάντης**, Ἐτυμ. Μέγ.·— θηλ. **συκάστρια**, Ἡσύχ.

σῡκέα, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **σῡκέη** ὡς ἀεὶ παρ' Ἡροδ., ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδ. ἡ ὀνομαστ. τοῦ ἑνικοῦ εἶναι συνῃρ. **σῡκῆ, ῆς**, ἐν ᾧ ἡ ὀνομαστ. πληθ. εἶναι ἀσυναίρετος, **συκέαι** Ὀδ. Η. 116, αἰτιατ. **συκέας** Ω. 341 (καὶ ταῦτα πρέπει νὰ προφέρωνται ὡς δισύλλαβα)· Ἰωνικ. γεν. πληθ. **συκέων** (ἄμεινον **συκεέων**, Δινδ. Διάλ. Ἡροδ. σ. xii), Ἡρόδ. 1. 193· Δωρ. **συκία**, ὃ ἴδε. Ἡ συκῆ, τὸ δένδρον, Λατιν. ficus (ὁ δὲ καρπὸς **σῦκον**), ὁ Ὅμηρ. μόνον ἐν Ὀδ.· γλυκερή Η. 116· ὁ Θεόφρ. μνημονεύει δύο εἴδη, πρβλ. Schneid. Index ἐν λ., Ἀθήν. 74C κέξ.·— ἱερὰ σ., τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα ἡ Δημήτηρ κατὰ πρῶτον παρήγαγε τὴν συκῆν, αὐτόθι D, πρβλ. Παυσ. 1. 37, 2. **2)** = **σῦκον** I, Ἀριστοφ. Ὄρν. 590. **II.** ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος ἢ τῆς πεύκης, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3, Πλίν. 16. 19. **III.** εἶδος «γαλατσίδας», ἥτις ἐκαλεῖτο καὶ **πέπλος** ἢ **πεπλίς**, Διοσκ. 4. 186, Πλίν. 27. 93. **IV.** = **σῦκον** II, αἱμορροΐς, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος, Διοσκ. 2. 200·— ὁμοίως, ἔκφυμά τι ἐπὶ τῆς ὁπλῆς ἵππου, Πολυδ. Δ', 203, Ἱππιατρ. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 571, καὶ τόμ. Δ', σ. 312.

σῡκηγορία, ἡ, (σῦκον, ἀγορεύω) = **συκοφαντία**, Ἡσύχ.

σῡκία, Δωρ. **συκέη**, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 172· ἀλλὰ **συκέα** ἔν τινι ἐπιγραφῇ.

σῡκίδιον [κῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σῦκον**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 598.

σῡκίζω, μέλλ. **-ίσω**, πιαίνω διὰ σύκων, Ἀνθ. Π. 9. 487 πρβλ. **συκόομαι**.

σύκῐνος, η, ον, (σῦκον) ὁ ἐκ συκῆς, κοινῶς «συκένιος», σ. ξύλον Ἀριστοφ. Σφ. 145 (ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ δριμέος καπνοῦ ὃν παράγει καιόμενον)· κλῳὸς σ. αὐτόθι 897· τορύνη Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 290D κέξ.·— τὸ ξύλον τῆς συκῆς ὡς σπογγῶδες ἦτο παροιμιωδῶς ἄχρηστον (τὸ τοῦ Ὁρατίου inutile lignum), Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεοφρ. π. Πυρὸς 72, Πλούτ., κλπ.·— ἐντεῦθεν, **2)** μεταφορ., σύκινοι ἄνδρες, ἀνάξιοι, μηδαμινοί, Θεόκρ. 10. 45· σ. σοφιστής Ἀντιφάνης ἐν «Κλεοφάνει» 1. 4· παροιμ., συκίνη (-ῦν σκυτίνη) ἐπικουρία, ἐπὶ ἀχρήστου, ἀνωφελοῦς βοηθείας, Ἡσυχ.· σ. γνώμη Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 6· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 946, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ καὶ σύκινον, ἐὰν δὲ λάβω τινὰ σύντροφον ἀκόμη καὶ ἐκ ξύλου συκῆς, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **συκοφαντικός**. **II.** ὁ ἐκ σύκων, πόμα σ., οἶνος ἢ ποτὸν ἐκ σύκων, Πλούτ. 2. 752B. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 315.

σῡκινό-φυλλον, τό, συκόφυλλον, Γλωσσ.

σῡκίον, τό, σύκων ἀφέψημα, Ἱππ. 470. 50., 471. 28.

σῡκίς, ίδος, ἡ, (συκέη) νέον βλάστημα συκῆς, νέα συκῆ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 996.— Κατὰ Πολυδ. Ζ', 152: «τὰ δὲ φυτευτήρια τῶν σύκων συκίδας Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Λημνίαις».

σῡκίτης [ῑ], **ου**, θηλ. **-ῖτις, ιδος**, ὁ ἐκ σύκων, οἶνος συκ., οἶνος ἐκ σύκων, Διοσκ. 5. 41. **2)** πολύτιμος λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ σύκου, Πλίν. 37. 73. **II.** Λακωνικὸν ὄνομα τοῦ Διονύσου, Ἀθήν. 78C.

σῡκο-βᾰσίλεια, τά, «βασιλικὰ σῦκα», ἄριστον εἶδος σύκων, Ἀθήν. 78A· πρβλ. **σῦκον**· — ταῦτα ξηραινόμενα ἐκαλοῦντο βασιλίδες ἰσχάδες, ὁ αὐτ. 76E.

σῡκό-βιος, ον, ὁ ζῶν διὰ σύκων, δηλ. διὰ τῆς συκοφαντίας, «συκασταὶ τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον καὶ συκοβίους καὶ συκωροὺς κτλ.» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 873, Ἐτυμολ. Μέγ.· πρβλ. **συκολόγος**.

σῡκολογέω, συλλέγω σῦκα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1346. **II.** ὁμιλῶ περὶ σύκων, Ἀθήν. 79A.

σῡκο-λόγος, ον, ὁ σῦκα συλλέγων· ὁ ἐξευρίσκων συκοφαντίας, συκοφάντης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 873, Ἐτυμολ. Μέγ.· πρβλ. **συκόβιος**·— ἀμφότεραι αἱ λέξεις αὗται προσυπονοοῦσι τὸ **συκοφάντης**.

σῡκομᾰγίς, ἡ, μᾶζα ἐκ σύκων καὶ ἄλλων καρπῶν, Εὐστ. Πονημάτ. 259. 12.

σῡκομάμμας, ὁ, ὁ ἐσθίων εὐήθως σῦκα, εὐήθης, μαμμάκυθος, Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 73 (387)· πρβλ. **βλιτομάμμας**.

σῡκομορέα ἢ **-αία**, ἡ, = **συκόμορος**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 4. — Ὁ Κόντος ὅμως (Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 573 - 4) ψέγει τὸν τύπον **συκομοραία** ὡς πλημμελῆ.

σῡκομορίτης [ῑ], ὁ, ὁ παρασκευαζόμενος ἐκ **συκομόρων**, οἶνος Διοσκ. 5. 42.

σῡκό-μορον, τό, ὁ καρπὸς τῆς συκομόρου, Στράβ. 823, Διοκ. 1. 181, Ἀθήν. 51B.

σῡκό-μορος, ἡ, (μόρον) ἡ συκῆ ἅμα καὶ μορέα, Αἰγύπτιον μέγα δένδρον, φέρον τὸν καρπὸν ἐπὶ τῶν κλάδων καὶ ἔχον φύλλα οἷα καὶ ἡ λευκὴ συκάμινος, Ficus sycomorus, Διοσκ. 1. 181, Πλίν. 13. 14· παρὰ Θεοφρ. καλεῖται **συκάμινος** ἡ Αἰγυπτία, π. Φυτ. Ἱστ. 1, 1, 7., 14. 2· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ **συκόμορος** πολλάκις ἁπλῶς **συκάμινος**, ὡς παρὰ Στράβ. 823, Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ., Διόδ. 1. 34, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 6. (Τὸ Ἑβραϊκὸν ὄνομα εἶναι s'kemah).

σῦκον, Βοιωτικ. **τῦκον** (Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3), τό, ὁ γνωστὸς καρπὸς τῆς συκῆς, Λατ. ficus, Ὀδ. Η. 121, Ἡρόδ. 2. 40, καὶ Ἀττικ.· βασίλεια σ. ἦσαν τὰ μεγάλα, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 130a·— τὸ ἐσθίειν σῦκα κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἐνομίζετο πρόξενον πυρετοῦ, Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 76, Νικοφῶν ἐν «Σειρῆσιν» 1· ξηρὰ σ. Πλάτ. Νόμ. 845B·— παροιμ., ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων, ὅσων ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, Ἡνίοχ. ἐν «Τροχίλῳ» 1. 2· σῦκα αἰτεῖν, παροιμ. = τρυφᾶν, Ἀριστοφ. Σφ. 303.— Καθ' Ἡσύχ.: «σῦκον αἰτεῖν· κολακεύειν».—σῦκον χειμῶνος ζητεῖν, ἐπὶ ἀνοήτου ἐπιχειρήσεως, Μᾶρκ. Ἀντων. 11. 33). **II.** ὡς ἐκ τοῦ σχήματος, σαρκώδης ἐπίφυσις ἐπὶ τοῦ βλεφάρου, Ἀριστοφ, Βάτρ. 1247, πρβλ. Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1085· ὡσαύτως, αἱ αἱμορροΐδες, Γαλην., πρβλ. Foës. Oecon. Hipp., καὶ ἴδε **σύκωσις**, **συκέα** IV. **III.** ὡς καὶ νῦν, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1349, πρβλ. 1346.

σῡκόομαι, Παθ., τρέφομαι διὰ σύκων, Ἀνθ. Π. 9. 487· πρβλ. **συκίζω**.

σῡκο-πέδῑλος, ὁ, ὁ ἔχων σύκινα πέδιλα, παρῳδία τοῦ Ὁμηρικοῦ **χρυσοπέδιλος**, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **συκοφάντης**, Κρατῖνος ἐν «Εὐνείδαις» 2.

σῡκο-πρατέω, πωλῶ σῦκα, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 4, σ. 77.

σῡκό-πρωκτος, ον, (σῦκον II) ὁ ἔχων αἱμορροΐδας κατὰ τὸν πρωκτόν, Ἡσύχ. ἐν λ. **συκιδαφόρος**.

συκοσκόπος, ὁ, (= **συκωρός**), Ζηνόδωρ. ἐν ἐπιτομῇ τῶν περὶ συνηθείας ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σελ. 412, Συναγ. Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σῡκο-σπαδίας, ὁ, (σπάω) μνημονεύεται ὡς = **συκοφάντης** ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 874, ἴδε καὶ Ἡσυχ. ἐν λ.

σῡκοτρᾰγέω, τρώγω σῦκα, Θεοφρ. Χαρακτ. 10, Πολυδ. Ϛ', 40 καὶ 49.

σῡκοτρᾰγίδης [ῐ], **ου, ὁ**, ὁ τρώγων σῦκα, συκοτρώκτης, κωμικὸν ὄνομα φιλαργύρου, Ἀρχιλ. Ἀποσπ. 183, Ἱππῶν. Ἀποσπ. 117, Εὐστ. 1828, 11.

σῡκο-τράγος, ον, (τρᾰγεῖν) ὁ τρώγων σῦκα, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 31.

σῡκοτρώκτης, ὁ, = **συκοφάγος**, παρὰ Schneiden ἄνευ μαρτυρ.

σῡκοφαγέω, ἐσθίω σῦκα, Ἐκκλ.· — **σῡκοφάγος, ον**, = **συκοτράγος**, Ἡσύχ.

σῡκοφαντέω (συκοφάντης). **1)** μετ' αἰτιατ. προσώπ., ὡς καὶ νῦν, συκοφαντῶ, κατηγορῶ ψευδῶς, διαβάλλω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 519, Σφ. 1096, Ὄρν. 1431, Πλάτ., κλπ.· συκ. καὶ σείειν τινά

'Αντιφῶν 146. 22· σ. τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας 'Αριστ. Πολ. 5. 5, 1· πρβλ. **συκοφάντης**. — Παθ., ψευδῶς κατηγοροῦμαι, διαβάλλομαι, συκοφαντοῦμαι, Λυσί. 152. 36, Ξεν., κλπ.· ὑπό τινος συκοφαντοῦμαι Λυσί. 'Αποσπ. 26. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., παριστάνω ψευδῶς, κακῶς παριστάνω, Δημ. 639. 17·— ἀλλά, σ. τρ άκοντα μνᾶς, λαμβάνω αὐτὰς διὰ ψευδῶν κατηγοριῶν, Λυσί. 177. 32· εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 8. **3)** ἀπολ., ἀσχολοῦμαι εἰς συκοφαντίας, εἰς ψευδεῖς κατηγορίας ἢ διαβολάς, 'Αριστοφάν. Ὄρν. 1452, Πλάτ. Πολ. 341Β, Λυσί. 164. 15· συκοφαντῶν κατ' ἀγορὰν Δίφιλος ἐν «'Εμπόρῳ» 1. 16· καθόλου, ψευδολογῶ, ψευδῆ γνώμην ἢ συμβουλὴν παρέχω, Δημ. 475. 26. **II**. σκέπτομαι ὡς συκοφάντης, συζητῶ σοφιστικῶς, 'Αριστ. Τοπ. 6. 2, 1., 8. 2, 2· πρβλ. **συκοφάντημα** II, **συκοφαντία** II. **III** = κνίζω ἐρωτικῶς, Meineke εἰς Πλάτ. Κωμικ. Ἄδηλα 36, Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 439. **IV**. **συκοφαντητέον** ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραπονεθῇ, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βάτρ. 1044.

συκοφάντημα, τό, συκοφάντου τέχνασμα, ψευδὴς κατηγορία, διαβολή, Αἰσχίν. 33. 19, Συλλ. 'Επιγρ. 4957. 40. **II**. σοφιστικὸν τέχνασμα, σόφισμα, 'Αριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 15. 5.

συκοφάντης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ψευδῶς κατηγορῶν τινα, ἢ διαβάλλων, 'Αριστοφάν., κλπ.· [οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἔχει τὴν σημασίαν ἣν ἐν τῇ 'Αγγλικῇ ἔχει τὸ sycophant, δηλ. κόλαξ)·— καθόλου, ψευδής, ἀπατηλός, σύμβουλος, Δημ. 475. 27. — Οἱ συκοφάνται ἤρχισαν νὰ πληθύνωνται ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους καὶ ἦσαν ἀντικείμενον κοινῆς προσβολῆς ἐκ μέρους τῶν κωμῳδιοποιῶν, 'Αριστοφ. 'Αχ. 559, 818 κἑξ., κ. ἀλλ.· ἴδε Σχόλ. εἰς Πλοῦτ. 31, 'Αντιφῶν 138. 32, 'Ανδοκ., κλπ. (Ἡ λέξις παρήχθη κατὰ τὸν Ἴστρον καὶ τὸν Φιλόμνηστον παρ' 'Αθην. 74Ε, καὶ F, Πλουτ. Σόλωνα 24. 2, 523Β, ἐκ τοῦ **σῦκον**, **φαίνω**, καὶ κυρίως ἐσήμαινε τὸν καταγγέλλοντά τινα εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἐξάγοντα σῦκα ἐκ τῆς 'Αττικῆς, ἢ ὡς καρπούμενον τὰς ἱερὰς συκᾶς. —'Αλλὰ τὸ **συκοφάντης** ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ καταγγέλλοντος οὐδαμοῦ ἅπα τᾷ καὶ ἡ ἑρμηνεία αὕτη εἶναι πιθανῶς ἁπλοῦν ἐπινόημα, πρβλ. Λυσί. 171. 14 (τῶν συκοφαντῶν ἔργον ἐστὶ καὶ τοὺς μηδὲν ἡμαρτηκότας εἰς αἰτίαν καθιστάνειν), Δημ. 1309. 12 (τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ σ., αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν). Ὁ κ. Lancelot Shadwell ὑπέδειξεν ὅτι ἡ λέξις κυρίως ἐσήμαινε τὸν φανερώνοντα σῦκα, δηλ. τὸν φανερώνοντα τὴν ὕπαρξιν τῶν σύκων διὰ τῆς σείσεως τοῦ δένδρου (ἅτινα σῦκα ἐκρύπτοντο εἰς τὸ πυκνὸν αὐτοῦ φύλλωμα)· ἀκολούθως δὲ μεταφορ., τὸν ἀναγκάζοντα τοὺς πλουσίους δι' ἀπειλῶν περὶ ψευδῶν κατηγοριῶν καὶ ἄλλων τοιούτων μέσων νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν χρήματα· εἰς ὑποστήριξιν δὲ ποιεῖται μνείαν τῆς χρήσεως τοῦ **σείω** ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ concutio (**σείω** I. 4), παραβάλλων τὰς φράσεις **ἔσειον**, **ᾔτουν χρήματ'**, **ἠπείλουν**, **ἐσυκοφάντουν**, 'Αριστοφάν. 'Αποσπ. 20, πρβλ. 'Ιππ. 840, Εἰρ. 639· ἑτέρους .. ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει 'Αντιφῶν 146. 22· μηδένα διασείσητε μηδὲ συκοφαντήσητε Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 14· οὕτω καὶ ἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν ὅστις .. 'Αριστοφάν. 'Ιππ. 259 κἑξ.· ἀμέλγει τῶν ξένων τοὺς καρπίμους αὐτόθι 324.

συκοφάντησις, ἡ, = **συκοφαντία**, Νικήτ. Χρον. 74Α.

συκοφαντητός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς ψευδῆ κατηγορίαν ἢ διαβολήν, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 53.

συκοφαντία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ψευδὴς κατηγορία, διαβολή, Λυσί. 102. 5., 180. 2, Ξεν. 'Ελλ. 2. 3, 12, Δημ., κλπ.· σ. τινὶ διδόναι, παρέχειν ἀφορμὴν εἰς ψευδῆ κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 612. 11· συκοφαντίας γραφή 'Αριστ. 'Αθηναίων Πολιτ. 87. 3 (ἔκδ. Blass). **II**. λογικὴ ἀπάτη, σόφισμα, 'Αριστ. Ῥητ. 2. 24, 10, πρβλ. 'Ηθ. Εὐδ. 2. 3, 11· σ. τοῖς πράγμασι προσάγειν, διαστρέφειν τὰ πράγματα. Δημ. 372. 25.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

συκοφαντίας, ου, ὁ, ἐν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 437, πνεῖ καικίας καὶ συκοφαντίας, πνέουσιν οἱ ἄνεμοι Καικίας καὶ Συκοφαντίας· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ παιδιὰ ἐπὶ τοῦ κακίας καὶ συκοφαντίας, πνέει ἄνεμος κακίας καὶ συκοφαντίας.

συκοφαντικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς διαβολήν, ἢ ψευδῆ κατηγορίαν, Δημ. 967. 11, Φιλόστρ. 307. 'Επίρρ. **-κῶς**, 'Ισοκρ. π. 'Αντιδ. § 330, Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 10.

συκοφάντρια, ἡ, θηλ. τοῦ **συκοφάντης**, 'Αριστοφ. Πλ. 970.

συκοφαντώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς συκοφάντην, Λυσί. 'Αποσπ. 2. 1, Διόδ. 15. 40.

συκόφασις, ἡ, ἐν χρήσει χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ τοῦ **συκοφαντία**, 'Ανθ. Π. 7. 107.

συκοφορεῖον, τό, καλάθιον πρὸς μεταφορὰν σύκων, Γλωσσ.

συκοφορέω, φέρω, «κουβαλῶ» σῦκα, 'Ανθ. Π. 9. 563.

συκο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων σῦκα, γῆ Στράβ. 178.

συκό-φυλλον, τό, ὡς καὶ νῦν, φύλλον συκῆς, 'Ησύχ. ἐν λέξ. **ἀποτεθρίακεν**.

συκχάς, **συκχίς**, **σύκχος**, ἴδε **συγχίς**.

συκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σῦκον, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστορ. 9 40, 5· ἐπαναστάσεις σ., ἐπὶ σαρκωδῶν ἐκφυμάτων, 'Ορειβάσ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 176. 3, πρβλ. **σῦκον** II. **II**. συκοφαντικός, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 873.

σύκωμα [ῡ], τό, = **σύκωσις**, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 1247.

συκών, ῶνος, ὁ, κῆπος πλήρης συκῶν, 'Εβδ. ('Ιερεμ. Ε', 17)· ὡσαύτως, **συκεών**, αὐτόθι ('Αμὼς Δ', 9).

συκωρέω, φυλάττω σῦκα, Πολυδ. Ζ', 143· — **συκωρός**, **όν**, (ὥρα) ὁ φυλάττων σῦκα, ὁ αὐτ. Ζ', 140. 143, Φώτ.· ἀλλὰ παρὰ τῷ Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 874, = **συκοφάντης**.

σύκωσις [ῡ], ἡ, ἕλκος ὁμοιάζον πρὸς σῦκον ὥριμον καὶ ἀρξάμενον νὰ σχίζηται, ἔχον δηλ. χείλη προεξέχοντα, μάλιστα ἐπὶ τῶν βλεφάρων, Foës. Oecon. Hipp.· πρβλ. **σῦκον** II· «τὰ τραχώματα ἐπιτεινόμενα, ὥστε καὶ οἷον ἐντομὰς ἔχειν καλοῦνται συκώσεις» Παῦλ. Αἰγιν. 7, 22.

συκωτός, ή, όν, ὁ διὰ σύκων τρεφόμενος, καὶ παχυνόμενος, ἧπαρ συκ., τὸ ἧπαρ ζῴου οὕτω παχυνθέντος, Λατιν. jecur ficatum, 'Ορειβάσ., πρβλ. Salmas. Solin. 743F. [Οἱ Ἕλληνες τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων ἔλεγον ἧπαρ χοίρων συκωτῶν καὶ ἧπαρ συκωτόν, οἱ δὲ μεταγενέστεροι μετεχειρίσθησαν τὸ **συκωτὸν** ἀντὶ τοῦ **ἧπαρ**, καὶ ἀκολούθως συκώτιον, ὅπερ ἔμεινε μέχρι τοῦ νῦν]. **II**. πεποιημένος ἐκ σύκων, **συκωτά**, τά, Γαλην.

σῦλα, τά, ἴδε ἐν λ. **σύλη**.

συλ-ᾰγωγέω, (σῦλον) ἀποκομίζω ὡς λάφυρον, ἀπάγω αἰχμάλωτον, τινα 'Ηλιόδ. 10. 35, 'Επιστ. πρ. Κολ. β', 8. **II**. κλέπτω, διαρπάζω, τὸν οἶκον 'Αρισταίν. 2. 22.

συλαγωγία, ἡ, διαρπαγή, ληστεία, 'Επιφάν. 56D.

συλάω, παρατατ. συνηρ. ἔτι καὶ παρ' 'Επικοῖς **ἐσύλα**, **σύλα** 'Ιλ. Ζ. 28., Δ. 116, 'Ιωνικ. γ' παρατ. **σύλασκε** 'Ησ. 'Ασπ. 480. — Παθητ., μέλλ. **συληθήσομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 761, καὶ **συλήσομαι** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Παυσ. 4. 7, 10. ('Εκ τοῦ **σῦλον**, **σύλη**, ἴδε ἐν λέξ. **σκῦλον**). 'Αφαιρῶ, ἀπογυμνῶ, μάλιστα δὲ ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα φονευθέντος ἐχθροῦ, Ὅμηρ. (μόνον ἐν τῇ 'Ιλ.), Πίνδ. κλπ.— Σύνταξις: **1)** μετ' αἰτιατικῆς προσώπου καὶ πράγματος, ἀπεκδύω, ἀπογυμνῶ τινα, ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα του (πρβλ. **σκυλεύω**), μή μιν 'Αχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι 'Ιλ. Ο. 428., Π 500· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ (ἐξυπακ. ἔναρα) .. νεκρούς ἂμ πεδίον συλήσετε Ζ. 71· συλᾷς με κασίγνητον Εὐρ. Ι. Τ. 157· σ. τὴν θεὸν τοὺς στεφάνους Δημ. 616. 19.— Παθ., μετ' αἰτ. πράγματος, σκῆπτρα συληθήσεται Αἰσχύλ. Πρ. 761· ταῦτ' (ἐξυπακ. τὰ τόξα) ἐσυλήθην ἐγὼ Σοφοκλ. Φιλ. 413· λέκτρα συλᾶσθαι βίᾳ Εὐριπ. Ι. Α. 1275· συληθεὶς τὰς βοῦς 'Ισοκρ. 119D· σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα ὑπὸ τούτων Δημ. 931. 21. **2)** μετ' αἰτ. προσ. μόνον, ἀπογυμνῶ, ἀπεκδύω τινὰ ἀφαιρῶν τὰ ὅπλα, ἤ τινα συλήσων νεκύων 'Ιλ. Κ. 343, 387· λαφυραγωγῶ, λεηλατῶ, διαρπάζω, τὰ ἱρά, τοὺς θεούς, κτλ., 'Ηρόδ. 6. 101, Πλάτ., κλπ.· θεῶν βρέτη Αἰσχύλ. Πέρσ. 810· νεκρὸν Πλάτ. Πολ. 469D.— Παθ., συλᾶσθαι βαρβάρων ὕπο Εὐρ. 'Ελ. 600. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, ἀφαιρῶ, ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε 'Ιλ. Δ. 466, κτλ.· συχνάκις μετὰ προσδιορισμῶν, ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα Ζ. 28, κτλ.· τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς .. συλήσας Ν. 640 — ἀκολούθως, **β)** ἐξάγω, ἐσύλα τόξον, ἐξῆγε τὸ τόξον [ἐκ τῆς θήκης του], 'Ιλ. Δ. 105· σύλα πῶμα φαρέτρης, ἀφῄρει τὸ σκέπασμα ἐκ τῆς φαρέτρας, αὐτόθι 116· μετὰ τῆς ἐννοίας ὁρμῆς ἢ τοῦ αἰφνιδίου, σ. κρᾶτα Μεδοίσας Πινδ. Π. 12. 28. **γ)** ἀποκομίζω, λαμβάνω καὶ φεύγω, τοὺς πολεμίους οὐ συλήσειν αὐτὰ (δηλ. τὰ χρήματα), δὲν θὰ τὰ λάβωσιν ὡς λάφυρον, 'Ηρόδ. 5. 36, πρβλ. 9. 116· σ. θεῶν γέρα Αἰσχύλ. Πρ. 83, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 922, Φιλ. 1363· συλ. τῷ λόγῳ τὰ τῶν προγόνων ἔργα Δημ. 422. 7.— Παθ., σεσυλημένον ἄγαλμα 'Ηρόδ. 6. 118· οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος; Εὐρ. 'Ιππ. 799· μεταφ., οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων Βακχυλ. 'Αποσπ. 4 [13] 13. **4)** μεθ' Ὁμηρ. μετ' αἰτιατικῆς προσ. καὶ γεν. πράγματος, τίς σε δαίμων συλᾷ πάτρας; τίς σε φέρει μακρὰν ἀπὸ τῆς πατρίδος; Εὐρ. 'Ελ. 669.— Παθ., συλαθεὶς ἀγενείων, ὑπεξελθὼν ἐκ τῆς τάξεως τῶν παιδίων καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας χωρήσας, ἤτοι καταταχθεὶς μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, Πινδ. Ο. 9. 135. — Πρβλ. **συλεύω**, **συλέω**.

συλεύω, 'Επικ. τύπος τοῦ προηγουμ., ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα τινός, τὸν μὲν ἄρ' .. ἐσύλευον 'Ιλ. Ε. 48· ὡσαύτως, κρυφίως λαφυραγωγῶ, ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων, Ω. 436. **2)** ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ, σ. βλεφάρων φάος 'Ανθ. Π 5. 231. Πρβλ. **σκυλεύω**.

συλέω, = **συλάω**, Κόϊντ. Σμ. 1. 717· ῥήματα σ. ἀλλήλους Ξάνθ. 1.— Μέσ., κλέπτω δι' ἐμαυτόν, κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενος Θεόκρ. 19. 2. **II**. ἀπελευθερώνω, συλέων τινὰ ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἢ ἐπ' ἐλευθερίᾳ, τύπος τις καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἡ ἀπελευθέρωσις δούλου ἐν Δελφοῖς, 'Επιγραφ. Δελφικ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 1699, 1701-6.

σύλη, ἡ, ἢ **σῦλον**, τό· (ἴδε **σκῦλον**)· — τὸ δικαίωμα τοῦ

καταλαμβάνειν τὸ πλοῖον ἢ τὸ φορτίον ξένου ἐμπόρου πρὸς ἀποζημίωσιν βλάβης ὑπ' ἐκείνου γενομένης (πρβλ. **σύμβολον** II), καθόλου, τὸ δικαίωμα τῆς «κατασχέσεως» κυρίως ἐμπορευμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνδροληψία**· σῦλον ἔχειν κατά τινος Ἀριστ. Οἰκ. 2. 11, 1· ἐν σύλῳ, ἐν ᾧ ἠσχολούμην εἰς κατάληψιν καὶ παραλαβὴν πραγμάτων πρὸς ἀποζημίωσιν, Συλλ. Ἐπιγραφ. (προσθῆκ.) 2447b, 11·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **σῦλαι** ἢ **σῦλα**, διὰ τὰς σύλας Δημ. 1232. 4· σύλας διδόναι τινὶ κατά τινος ὁ αὐτ. 931. 23· ὅπου σῦλαι μὴ ὦσιν Ἀθηναίοις, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι οὐδένα φόβον θὰ ἔχωσιν ὅτι θὰ ἐνεργηθῇ κατ' αὐτῶν τὸ δικαίωμα κατοχῆς, παρὰ Δημ. 927. 4· διδομένων σύλων Φασηλίταις κατὰ Ἀθηναίων ὁ αὐτ. 931. 23· [ὁρῶν] Βοιωτοὺς σῦλα ποιουμένους, [βλέπων] ὅτι οἱ Βοιωτοὶ ἐξήσκουν τὸ δικαίωμα τῆς κατασχέσεως, Λυσί. 185. 18· σῦλα συλᾶσθαι, διαρπάζεσθαι, Βαβρ. 2. 12·— Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐξασκούμενον ἐναντίον ὁλοκλήρου κράτους ἐν καιρῷ πολέμου ἦτο κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὅ,τι καὶ νῦν, ἡ ἄδεια πρὸς σύλησιν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ἴδε Böckh P. E. 1. 185., 2. 575. **II**. **σῦλον** εἶναι τὸ κατασχεθὲν φορτίον πλοίου ἐν Ἐπιγραφῇ παρὰ Hicks 31, 5.

σύλημα [ῠ], τό, λάφυρον, διαρπαγή, Θεόδ. Πρόδρ. 34A.

σύλησις, ἡ, (σῡλάω) λεηλασία, διαρπαγή, Πλάτ. Νόμ. 853D, Μάξιμ. π. καταρχ. 583.— Ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ χωρίῳ τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὸ **συλήσιος** ὡς ἐπίθ., κλοπιμαῖος.

σῡλήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., ὥσπερ ἐξ ἀρσεν. **συλητήρ**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 377.

σῡλητής, οῦ, ὁ, κλέπτης, λῃστής, Ἐπιφάν. 336B.

σῡλήτωρ, ορος, ὁ, = συλητής, Αἰσχύλ. Ἱκ. 927, Νόνν. Δ. 24. 306.

συλλᾰβή, ἡ, (**συλλαμβάνω IV**) σύλληψις, ἐγκυμοσύνη, μόνον παρὰ Μενάνδρ. ἐν Κλήμ. Ἀλ. 505. **II**. ἐνεργ., τὸ συγκρατοῦν, κατέχον ὁμοῦ, συλλαβαὶ πέπλων, δηλ. ζώνη, Αἰσχύλ. Ἱκ. 457. **2**) Παθ., τὸ συγκρατούμενον· κυρίως ἐπὶ γραμμάτων ὁμοῦ λαμβανομένων ὥστε νὰ σχηματίζωσιν ἕνα ἦχον, συλλαβή, βοᾷ.. γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 468· ἄφωνα καὶ φωνᾶντα συλλαβάς τε θεὶς Εὐρ. Ἀποσπ. 582. 2· συχν. παρὰ Πλάτ., Ἀριστ., κλπ., γράψαντος τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἅσπερ.. νῦν γέγραφε, verbatim et literatim, Δημ. 253. 5· σ. βραχεῖα καὶ μακρὰ Ἀριστ. Κατηγ. 6, 3· — παρὰ Βυζ. **συλλαβαὶ** = τῷ Λατ. literae, γράμμα, ἐπιστολή. **III**. ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ χορδὴ ἡ καλουμένη τετάρτη, Böckh Philolaos σ. 68.

συλλᾰβίζω, συνάπτω τὰ γράμματα εἰς συλλαβάς, προφέρω γράμματα ὁμοῦ, Πλούτ. 2, 496F, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 23.

συλλᾰβικός, ή, όν, εἰς συλλαβὴν ἀνήκων, Πορφ. ἐν Villois. An. τ. 2, σ. 111. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 820, 18.

συλλᾰβο-μᾰχέω, μάχομαι περὶ συλλαβῶν, Φίλων 1. 526.

συλλᾰβοπευσῐλᾰλητής, οῦ, ὁ, (συλλαβή, πεύθομαι, λαμβάνω)· — ὁ ἐξετάζων ἑκάστην συλλαβὴν πρὶν ἢ προφέρῃ αὐτήν, Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθην. 162A.

συλλαγνεύω, = συμπορνεύω, Ἡσύχ.

συλλαγχάνω, μέλλ. **-λήξομαι**· πρκμ. **-είληχα**. Συνάπτομαι διὰ κλήρου μετά τινος, τινὶ Πλάτ. Πολιτ. 266C, E, Τίμ. 18E· ὁ ταῖς ὥραις ἐκείναις συνειληχὼς μεσοβασιλεύς, ὁ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον διὰ κλήρου ἐκλεχθεὶς νὰ γείνῃ μεσοβασιλεύς, Πλουτ. Νουμ. 7.

συλλᾰλέω, λαλῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τινι Πολύβ. 4. 22, 8· ἐπὶ τὸν δῆμον ὑπέρ τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 1337. 23· μετά τινος Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 3, κτλ.· πρός τινα Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 36· ὑπὲρ τοῦ ἐνδοῦναι Πολύβ. 1. 43, 1.

συλλάλημα, τό, τὸ λαλεῖν ὁμοῦ, ἢ ἐρώτημα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συναιρήματα**·— οὕτω **συλλάλησις**, ἡ, Φιλόδημ.· καὶ **συλλαλία**, ἡ, Ἐκκλ.

συλλαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**· πρκμ. **-είλημμαι**· ἀόρ. **συνέλᾰβον**· ἀπαρ. **συλλᾰβεῖν**· — ὁ μέσος ἐνεστ. ἀπαντᾷ παρὰ Φιλήμ. ἐν «Παγκρατιαστῇ» 1· ὁ μέσος ἀόρ. συχνάκις· (παρὰ Ξεν. ἐν Ἀναβ. 7. 2, 1 **συλληφθήσεται** ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **συλλήψεται**). Λαμβάνω καὶ φέρω ὁμοῦ, φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω, συναθροίζω, ἰδίως συναθροίζω διεσπαρμένα στρατεύματα, τῆς στρατιῆς τοὺς περιγενομένους Ἡρόδ. 5. 46· τὸ στράτευμα Ξεν. Κύρ. 3. 3, 1· τὰς δυνάμεις Πλάτ. Γοργ. 456A· ουτω, ξ. θοινάτορας Εὐρ. Ἴων 1217. **2**) ἁπλῶς, λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ, ἀπάγω, Σοφ. Τρ. 1153, κτλ.· ξυλλαβὼν κατέκλινεν εἰς Ἀσκληπιοῦ Ἀριστοφ. Σφ. 122, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 53· ξυλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται παρ' Ἅιδῃ, μετὰ πάντων τῶν θεσπισμάτων, Σοφ. Ο. Τ. 971· ἔρρε, τάσδε συλλαβὼν ἀρὰς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1384· ἔκπλει σεαυτὸν συλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς, πάρε τὸν ἑαυτόν σου καὶ φύγε, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 577. **2**) συνάπτω, ἑνώνω, κλείω, τὸ στόμα καὶ ὀφθαλμοὺς (ἐπὶ νεκροῦ) Πλάτ. Φαίδων ἐν τέλ.· σ. αὐτοῦ τὸ στόμα, κλείω τὸ στόμα του, Ἀριστοφ. Ἀχ. 926, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 7. **4**) ἐν ὁμιλίᾳ, περιλαμβάνω, περικλείω, ἑνὶ ἔπεϊ πάντα συλλαβὼν εἰπεῖν Ἡρόδ. 3. 82· πᾶν.. συλλαβὼν εἴρηκας ὁ αὐτ. 7. 16, 3· ξ. εἰς ἓν πάντα Πλάτ. Σοφ. 234B, πρβλ. Θεαίτ. 147D· τὰ ἄλλα εἰς ταὐτὸ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 263D. — Παθ., περιλαμβάνομαι (λογικῶς), μετὰ τοῦ γένους αἱ συλλαμβανόμεναι διαφοραὶ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 12, 5, πρβλ. 2. 3, 8· συνειλῆφθαι τῇ ὕλῃ, εἶμαι συγκεκριμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφῃρημένον, αὐτόθι 6. 10, 9, πρβλ. 6. 15, 1, κ. ἀλλ. **II**. ἐπιθέτω χεῖρα, λαμβάνω, πιάνω, ἁρπάζω, ἐπιλαμβάνομαι, Ἡρόδ. 6. 26· κόμην ἄπριξ ὄνυξι συλλαβὼν χερὶ Σοφοκλ. Αἴ. 310· συλ. τέττιγα τοῦ πτεροῦ, συλλαμβάνω καὶ κρατῶ ἐκ τῆς πτέρυγος, Ἀρχίλ. παρὰ Λουκ. Ψευδολ. 1· σ. τῶν σχοινίων, ἐπιλαμβάνομαι αὐτῶν, κρατῶ τὰ σχοινία, βοηθῶ σύρων αὐτά, Ἀριστοφ. Εἰρ. 437· ὅθεν ἐν τῇ μετοχ. ξυλλαβὼν ποιῶ τι, κάμνω τι ταχέως, ἐν σπουδῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 21· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ξυλλαβέσθαι τοῦ ξύλου ὁ αὐτ. ἐν Λυσιστρ. 313, ἐν Εἰρ. 465·— ἀγοράζω ἀμέσως, τὰ τρύβλια ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 650. **2**) ὡς καὶ νῦν, συλλαμβάνω τινά, Ἡρόδ. 1. 80., 2. 114, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 206, Ἀντιφῶν 133. 3, Ἀνδοκ., κλπ.· σ. ζῶντα, ὅμηρον Εὐρ. Ῥῆσ. 513, Ὀρ. 1189· τινὰ ἐπὶ θανάτῳ Ἰσοκρ. 73A.—Παθ., πρὶν ξυλληφθῆναι Θουκ. 1. 20. **3**) ἐπὶ τῆς διανοίας, συναρπάζω τὴν σημασίαν τινός, ἀντιλαμβάνομαι ὀξέως, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, τὸ χρηστήριον, τὸ ῥηθέν, τὸν λόγον, τὴν φωνὴν Ἡρόδ. 1. 63, 91., 2. 49., 4. 114· παρκείμενον συλλαβὼν τέρας Πινδ. Ο. 13. 103, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 218C. **III**. δέχομαι, λαμβάνω συγχρόνως, ὁμοῦ ἀπολαύω, Ἡρόδ. 1. 32. **IV**. συλλαμβάνω ἐν γαστρί, ἐγγαστρώνομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 16, π. Ζ. Γεν. 1. 19, 19, κ. ἀλλ.· ἐν γαστρὶ Ἱππ. Ἀφ. 125· σ. ἔμβρυον Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 22·—ἐπὶ τῆς μήτρας, σ. τὸ σπέρμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 1, κ. ἀλλ. **V**. λαμβάνω ὁμοῦ ἢ προσέτι, λαμβάνω ὡς βοηθόν, τὴν δίκην σ. Εὐρ. Ἀποσπ. 588· ἄτεγκτον ξ. καρδίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαν. 883. **VI**. μετὰ δοτ. προσ., λαμβάνω μέρος μετά τινος ἄλλου, βοηθῶ τινα, οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξ. Σοφ. Ἀποσπ. 666, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 813, Ἡρόδ. 6. 125, κτλ.· τὰ δυνατὰ τῇ πόλει ξ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 861· σ. τινί τι, λαμβάνω μέρος μετά τινος, βοηθῶ τινα εἴς τι, ὁ αὐτ. ἐν Λυσιστρ. 540, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 49, κλπ.· οὕτω, σ. τινί τινος Εὐρ. Μήδ. 9. 6, Ἀριστοφ. Σφ. 734· σ. τινί τινι Δημ. 231. 25· ὡσαύτως μετὰ προθ., συνέλαβε γὰρ ἄλλα.. ἐς τὸ πείθεσθαι, συνετέλεσεν εἰς κατάπεισιν, Ἡρόδ. 7. 6, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 28·— ἀπολ., συντελῶ, βοηθῶ, Αἰσχύλ. Χο. 812, Σοφ. Τρ. 1019, Ἀριστοφ. Ἱππ. 229, Θουκ. 1. 118, κλπ. **VII**. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μετὰ γεν. πράγμ., λαμβάνω μέρος εἴς τι, συνελάβετο τοῦ στρατεύματος Ἡρόδ. 3. 49· ὅστις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Σοφ. Φιλ. 282· ξυνελάβοντο τοῦ τοιούτου, οὐχ ἥκιστα ὥστε.., ἰδιαιτέρως συντέλεσαν εἰς τοῦτο, Θουκ. 4. 47·— σπανίως μετ' αἰτ., σ. κυβερνητικὴν Πλάτ. Νόμ. 709C — ἐνίοτε ἐν τμήσει ἔτι καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 237A, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 559 — Πρβλ. **συνεπιλαμβάνομαι**.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 157 - 158.

συλλάμπω, λάμπω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Συνεσ. Ὕμν. 5. 13, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 6.

σύλλαμψις, ἡ, ἕνωσις λάμψεως, φωτός, συναυγασμός, Πλούτ. 2. 625F· ἀντίθ. τῷ **ἔλλαμψις**.

συλλανθάνω, διαλανθάνω, διαφεύγω, συγχρόνως, «συλλαθεῖν ἐπειρᾶτο (ὁ Ζεὺς δηλ.) τὴν Ἥραν καὶ τὸν ἔλεγχον» Γεωπ. 11, 22, 1.

συλλατρεύω, λατρεύω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Πλούτ. 2. 941E.

συλλᾰφύσσω, συναρπάζω, Λυκόφρ. 1267.

συλλεαίνω, Ἰων. **συλλειαίνω**, λεαίνω τρίβων ὁμοῦ, καθιστῶ λεῖον, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 1090. **II**. κοπανίζω τι ὁμοῦ καὶ καθιστῶ αὐτὸ λεῖον, τι μετά τινος Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1· Παθ., Γαλην. 9. 432.

συλλέγδην, Ἐπίρρ., συλλήβδην, ὁμοῦ, Γ. Ἀκροπ. Ἱστ. σ. 93A.

σύλλεγμα, τό, συλλογή, σωρός, Ἡσυχ. ἐν λ. **ἄμοργμα**.

συλλέγω· μέλλ. **-λέξω**· ἀόρ. **-έλεξα** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1297, κλπ.· πρκμ. **-είλοχα** Δημ. 328. 11., 522. 12.— Μέσ., μέλλ. **-λέξομαι**, ἀόρ. **-ελεξάμην** Ὅμ., Ἀττ.· πρκμ. ἴδε ὀλίγον κατωτ.— Παθ., μέλλ. **-λεγήσομαι** Αἰσχίνης 68. 1·— ἀόρ. **-ελέχθην** Ἡρόδ. 1. 97, κλπ., ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 526, Πλάτ. Νόμ. 784A· ἀντ' αὐτοῦ προτιμᾶται ὁ ἀόρ. β' **-ελέγην** Ἀριστοφ. Σφ. 1107, Ἐκκλ. 116, Θουκ. κλπ., ἀλλ' ἐνίοτε παρ' Ἡροδ. 7. 173., 9. 27· — πρκμ. **-είλεγμαι** Ἀριστοφ. Ὄρν. 294, Θουκ. 3. 94, κτλ., (ὡσαύτως εὔχρηστος ἐν μέσ. σημασίᾳ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 1, Ὑπερείδ. σ. 14 Schneidew., Δημ. 1351. 10)· **-λέλεγμαι** Ἡρόδ. 7. 26., 9. 41, σπάν. παρ' Ἀττ., οἷον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 58. — Φέρω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συναθροίζω, συνάγω, κτέατα Ἰλ. Σ. 301· ξύλα Σοφ. Ἀποσπ. 218· τὰ ὀστέα, τὸν λιβανωτὸν Ἡρόδ. 1. 68., 3. 107· σ. σφίσι φερνὰς ὁ αὐτ. 1. 93· βίον ἄνευ πόνου Εὐρ. Ἠλ. 81· ἐράνους Δημ. 574. 12· ἔρανον παρὰ φίλων Ἀντιφῶν. 117. 9, Ξεν.·— σ. μονῳδίας μέλη, συνθέτω ἢ μᾶλλον συναρμόζω ἐκ πολλῶν ἀποσπασμάτων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 849, 1297, πρβλ. 398· ῥήματα καὶ λόγους Δημ. 328. 11· σ. ὕβρεις αὐτοῦ ὁ αὐτ. 522. 12· ἀπολ., ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ συλλέγει, συλ-

λέγει δι' ἑαυτόν, Μένανδρ. ἐν «Κόλακι» 6· περιϊόντα συλλέγειν, (δηλ. πληροφορίας), Δημ. 525. 23.— Μέσ., συλλέγω δι' ἐμαυτόν, πρὸς χρῆσίν μου, ὅπλα τε πάντα λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο Ἰλ. Σ. 413, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1327, Πλάτ., κλπ. — Παθ., αἷμα συλλέγεταί τινι ἐπὶ τοὺς τιτθούς, συνάγεται, συσσωρεύεται, Ἱππ. 1056G· ἁμαρτήματα .. συνειλεγμένα Δημ. 131. 5, κτλ. **2)** σ. σθένος, συλλέγω τὰς δυνάμεις μου, Εὐρ. Φοίν. 850· οὕτω, ἐκ τῆς ἀσθενείας σ. ἑαυτὸν Πλάτ. Εἰρ. 370Ε.— Παθ., ψυχὴν εἰς αὐτὴν συλλέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 83Α. **3)** παθ., ἔρχομαι ὁμοῦ, γίνομαι συνήθης, ἡ πολυλογία σ. αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3. **II.** ἐπὶ προσώπων, συγκαλῶ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἑταίρους συλλέξομαι Ὀδ. Β. 292, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 4, 8, κτλ.— Παθ., συνέρχομαι, συναθροίζομαι, μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. β', Ἡρόδ. 1. 81., 7. 8, 1, κτλ. ἐκεῖσε σ' Ἀνδοκ. 17. 25· εἰς ταὐτὸ σ. Πλάτ. Νόμ. 961Α· συλλέγεσθαι ὡς ἐμὲ Λυσίας 170, 3. **2)** συναθροίζω, στασιώτας Ἡρόδ. 1. 59 συλλέγων τ' ἐγχωρίους Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 303· χορὸν Ἀντιφῶν 142. 34· ἐκκλησίαν Ξεν. Ἑλλην. 3. 3, 8· σ. στρατόν, συνάγω στράτευμα, στρατολογῶ, Λατιν. conscribere, Θουκ. 4. 77, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 6, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 477.

συλλείβω, ἀφίνω νὰ πίπτωσι κατὰ σταγόνας, «οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι, οἷον σπόγγος πυκνὸς ἐπικρεμάμενος κατὰ μικρὰ μέν, πολλαχῇ δὲ διαπιδῶσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ» Ἀριστ. Μετεωρ 1. 13, 12. — Παθ., λείβομαι ὁμοῦ, συρρέω κατὰ σταγόνας, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, «συλλείβεται δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων μελῶν σώματος ἐς ταύτην» Ἱππ. 278. 53, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 24.

συλλειόω. λειόω ὁμοῦ, ποιῶ τι λεῖον τρίβων ὁμοῦ, καύσας ἐλάφου οὐρὰν καὶ συλλειώσας, καὶ λειώσας ὁμοῦ, Γεωπον. 17. 5, 3· σκίλλα συλλειωθεῖσα ὄξει, λειωθεῖσα ὁμοῦ μετὰ ὄξους, αὐτόθι 13. 14, 1.

συλλειτουργέω, λειτουργῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἀθαν. Ι, 333C, Δαμασκ. II, 261D, κλπ.·— εἶμαι συλλειτουργός, Φίλων II, 227, 14.

συλλειτουργός, όν, ὁ λειτουργῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον λειτουργόν, ὁ ὢν ἐπίσης λειτουργός, Πέτρ. Ἀλεξ. Καν. 14, Ἀλέξ. Ἀλ. 572Α, Εὐσέβ. II, 1136, VI, 824, κλπ.· συνάδελφος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, Θεοδοτ. Παλ. Διαθ., Ἐκκλ.

σύλλεκτος, ον, ὁ συνειλεγμένος, ὁμοῦ συνηθροισμένος, «συγκλύδων· συλλέκτων ἢ τινῶν μεμιγμένων» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συγκλύδων**.

σύλλεκτρος, ον, ὁ συμμετέχων τοῦ αὐτοῦ λέκτρου, σύνευνος, ἐπὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικός, Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 1268· τὸν Διὸς σύλλεκτρον, τὸν συγκοινωνοῦντα τῆς κοίτης [τῆς Ἀλκμήνης] μετὰ τοῦ Διός, περὶ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, αὐτόθι 1· οὕτω περὶ τοῦ Ἰξίονος, σ. τῷ Διὶ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 5.

σύλλεξις, εως, ἡ, συνεισφορά, ἔρανος, Ἀντιφάνης ἐν «Τυρρηνῷ» 1, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 179.

συλλεσχηνεύω, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ μετά τινος, τινὶ Ἀπκ. Ἐμφυλ. 2. 98.

συλλήβδην, Ἐπίρρ., περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει, ἐν συνόλῳ, ἢ ὅλα ὁμοῦ, ἐν συντόμῳ, Θέογν. 147, Φωκυλ. 18· βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα σ. μάθε Αἰσχύλ. Πρ. 505· ἀγαθὰ σ. ἅπαντά σοι φέρω Ἀριστοφάν. Πλ. 646· τὸν φόρον .. σ. τὸν προσιόντα ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 657· ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀσέβεια καὶ ξ. πᾶν τὸ ἐναντίον .. τῆς ἀρετῆς Πλάτ. Πρωτ. 323Ε, πρβλ. 325C· σ. διδάσκειν Ἰσοκρ. 46C· ἀντίθετον τῷ κατὰ σμικρὸν (ὀλίγον κατ' ὀλίγον), Πλάτ. Πολ. 344Α· τῷ καθ' ἕκαστον, Ξεν. Οἰκ. 19. 14.

συλλήγω, λήγω, τελευτῶ ὁμοῦ, συντελευτῶ, συγκαταστρέφομαι, εὖ τε τελευτὴν εὕρετο συλλήξας ὁλκάδι καιομένῃ Ἀνθ. Παλατ. 7. 585. **II.** λήγω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, συνάρξασθαι καὶ συλλῆξαι Ἀπολλ. π. Συντ. 168. 13.

συλληίζομαι, ἀποθ., ληίζομαι, λεηλατῶ ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 22, 2.

σύλληξις, εως, ἡ, (λαγχάνω) τὸ συλλαγχάνειν ἢ συλλαχεῖν, συνδυασμός, συνένωσις κατὰ τύχην, Πλάτ. Τίμ. 18Ε, Μᾶρκ. Ἀντων. 3. 11, κτλ.· σ. πυκτῶν, ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ πυγμάχων, Πλάτ. Νόμ. 819Β, πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 390Β.

συλληπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συλλαμβάνω, δεῖ συλλαμβάνειν, συμβοηθεῖν, τι Εὐρ. Κύκλ. 472. **2) συλληπτέος, α, ον**, ὃν δεῖ συλλαμβάνειν, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλογ. 6. 3.

συλληπτικός, ή, όν, περιληπτικός, ὀνόματα Εὐστ. 219, ἐν τέλ.· περιεκτικός, Πορφ. Εἰσαγ. 2· σ. σχῆμα = **σύλληψις I**, Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σελ. 666.— Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Α. 424, κλπ. **II.** ἐπιτήδειος ἢ ἱκανὸς εἰς σύλληψιν, συλληπτικὰ τὰ θήλεα ἐκ τῶν ἀρρένων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 15·—ὁ συντελῶν εἰς σύλληψιν, συνεργῶν εἰς κυοφορίαν, Λέτ. παρὰ Φωτ. ἐν Βιβλ. 180. 25.

συλλήπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 32.

συλλήπτωρ, ορος, ὁ, βοηθός, συνεργός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1506· τινός, εἴς τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ὀρ. 1229, Ἀντιφῶν 123. 35, Πλάτ. Συμπ. 218D, κτλ.

συλληρέω, ληρῶ, φλυαρῶ μετά τινος, τινι Γρηγ. Ναζ.

συλληστεύω, ληστεύω μετά τινος, Εὐνάπ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **γιγαντῶδες**· σ. τινι Εὐστ. εἰς Διονύσ. Π. 680.

συλληστής, οῦ, ὁ, ὁ συλληστεύων, σύντροφος λῃστοῦ ἢ λῃστρικῆς συμμορίας, Ξεν. Ἐφέσ. 1, Χαρίτων 3. 3·— θηλ. **συλλῄστρια**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 399.

σύλληψις, εως, ἡ, τὸ λαμβάνειν ὁμοῦ, συνδέειν, σύνδεσις, σύναψις ἤχων, Νικομ. Ἁρμ. σελ. 16, ἐν τέλ.· ἐπὶ δύο συμφώνων, Γαμμ. **2)** ἐν τῇ ῥητορικῇ, σχῆμα καθ' ὃ κατηγορούμενον ἀνῆκον εἰς ἓν ὑποκείμενον ἀποδίδοται εἰς πολλά, «σύλληψις δὲ ὅταν τὸ τῷ ἑτέρῳ συμβεβηκὸς κἀπὶ θατέρου λαμβάνηται, οἷον: «Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον (Ἰλ. Ι. 5), μόνος γὰρ ὁ Βορέας ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἐκπνεῖ» Ῥήτορες (Walz) 8 604, κτλ. **II.** ὡς καὶ νῦν, τὸ συλλαμβάνειν, ποιεῖσθαι ξύλληψιν Θουκυδ. 1. 134· σ. κατασκευάζειν τινὸς Αἰσχίν. 85. 37, πρβλ. Λυσί. 152. 29· σ. νεὼς Πολύβ. 1. 46. 9. **III.** σύλληψις, ἐγκυμοσύνη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 3, κ. ἀλλ.· τὴν ἐν μητρὶ τοῦ Ῥωμύλου .. σύλληψιν Πλουτ. Ῥωμ. 12. **IV.** τὸ συμβοηθεῖν, βοήθεια, ὁ αὐτ. 2. 808F.

συλλιπαίνομαι, τήκομαι ὁμοῦ, «συλλιπαίνεσθαι οὐ δύναται (σίδηρος) καμινευόμενος ἐν τῇ νήσῳ» Στράβ. 223, Πλούταρχ. 2. 1011Β.

συλλογεύς, έως, ὁ συλλέγων, Πολύαιν. 2. 34·— ἐν Ἀθήναις, ὁ εἰσπράττων φόρους, εἰσπράκτωρ, Συλλ. Ἐπιγρ. 99 (ἔνθα ἴδε Böckh), 157. 20· πρβλ. **συλλογή**.

συλλογευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ συλλέγειν, εἰσπράττειν, τὸ **συλλογευτικὸν** (ἐξυπακουομ. ἀργύριον) Συλλ. Ἐπιγρ. 2448v. 10., VII. 11.

συλλογή, ἡ, (συλλέγω) ὡς τὸ **σύλλεξις**, τὸ συλλέγειν, κοινῶς «μάζωμα», φρυγάνων Θουκ. 3. 111· τῶν καρπῶν Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 1, 11· συλλογὰς .. τοῦ βίου, δηλ. τῶν μέσων τοῦ βίου, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 7· μεταφορ., ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος, δηλ. κατὰ τὴν πρώτην ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Αἰσχύλ. Θήβ. 666. **2)** ἐν Ἀθήναις, ἡ εἴσπραξις τῶν φόρων, Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ. (ἔνθα ὁ Meier **συλλογῆς**, ἀρχ. Ἀττ. ὀνομαστ. πληθ. τοῦ **συλλογεύς**). **3)** τὸ συλλέγειν στρατιώτας, στρατολογία, Λατ. conscriptio, συλλογὴν ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 1. 1, 6. **4)** περίληψις, ἀνακεφαλαίωσις, Δημ. 522. 14. **II.** (ἐκ τοῦ παθ., σύλλογος, συνάθροισις, συνέλευσις, Ἡρόδ. 5. 105, Συλλ. Ἐπιγρ. 112. 14· ποιεῖν συλλογήν, συγκαλεῖν συνέλευσιν, Λυσί. 160. 23· ἐπὶ πραγμάτων, ἐπισώρευσις, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 42.

συλλογίζω, συλλέγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐκ διαφόρων μερῶν, Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 1 ἐν τέλ. **II.** ἀλλαχοῦ μόνον ὡς ἀποθετ. **συλλογίζομαι**· ἀόρ. **-ελογισάμην** Πλάτ. Πολ. 618D, κ. ἀλλ.· σπανίως **-ελογίσθην** αὐτόθι 531D· πρκμ. **-λελόγισμαι**, ἴδε κατωτ.· συλλέγω καὶ παρουσιάζω ὁμοῦ εἰς τὸν νοῦν, ὑπολογίζω ὁμοῦ, συγκεφαλαιῶ, τὰ ἐξ Ἑλλήνων .. τείχεα Ἡρόδ. 2. 148· ἕτερα σ. πρὸς τὸ κεφάλαιον Λυσί. 906 10· τὰς ἑορτὰς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν Πλάτ. Νόμ. 799Α· ταῦτα πάντα σ. ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 160D· τὰ κατηγορημένα ἐξ ἀρχῆς σ., ἀνακεφαλαιῶ, Δημ. 396. 28· τοὺς καιρούς, τὰς ὑποσχέσεις ὁ αὐτ. 356. 1 κέξ.· ἐκ τῶν εἰρημένων σ. τὸ κεφάλαιον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 1· μανθάνειν καὶ σ. τι ἕκαστον ὁ αὐτ. ἐν τῇ Ποιητ. 4. 5· τὰς χρείας Πολύβ. 1. 44, 1· τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος Πλουτ. Πομπ. 60· σ. ὅτι .., Πλάτ. Νόμ. 670C. **III.** συνάγω, συμπεραίνω ἐκ δεδομένων, Λατ. colligere, τὰ συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου Πλάτ. Γοργ. 479C, κ. ἀλλ.· σ. τι ἐκ τῶν ὡμολογημένων αὐτόθι 498Ε· σ. περί τινος, ὅτι .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 516Β· σ. ἐξ αὐτῶν ποῖός τις .., αὐτόθι 365Α· σ. ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ἔπραττε Δημ. 285 23· καὶ ἐπὶ παθητ. ἐννοίας, συλλελογισμένον ἦν αὐτῷ, μετ' αἰτ. ἀπαρ., εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ .., Πολύβ. 14. 4, 4·— ὅθεν, **2)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. συμπεραίνω διὰ συλλογισμοῦ, λογικῶς συμπεραίνω διὰ συλλογιστικοῦ τύπου, συλλ. τι κατά τινος, συμπεραίνω τι περί τινος, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 23. 3· τὸ .. ἄκρον τῷ μέσῳ σ. αὐτόθι 2. 23, 2· τι ἔκ τινος Ρητ. 1. 2, 13· συλλ. τι εἶναι Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 16, 1·— ὁ πρκμ. κεῖται ἐπὶ παθ. σημασίας, οὗτος ὁ λόγος οὐ συλλελόγισται, δὲν εἶναι συλλογιστικός, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 25· συλλελογισμένα, ἃ συμπεραίνει τις λογικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἀσυλλόγιστα**, Ρητ. 1. 2, 18, κτλ.· πρβλ. **συλλογισμὸς** II. 2.

συλλογιμαῖος, α, ον, διατεθειμένος εἰς ἕνωσιν, συνειλεγμένος ἐκ διαφόρων τόπων, ὕδατα (ἀντίθετον τῷ **πηγαῖα**) Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 6· ἄνθρωποι Λουκ. Τόξ. 19. Ἐπίρρ. **συλλογιμαίως**, «ἅπερ οἱ πρότερον βασιλεῖς ... συλλογιμαίως ἀπεθησαύρισαν χρήματα» Νικήτ. Χρον. σ. 150Β.

συλλογισμός, ὁ, τὸ ὑπολογίζειν ἅπαντα ὁμοῦ, ὑπολογισμός, κατὰ τοὺς τῶν πατέρων σ., κατ' ἀναλογίαν πρὸς ὅσα ἐλάμβανον οἱ πατέρες αὐτῶν, Διόδ. 17. 94. **2)** καθόλου, τὸ συλλογίζεσθαι, σκέπτεσθαι λογικῶς, Ἱππ. 24. 38, Πλάτ. Θεαίτ. 186D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 12, 8, κτλ. **3)** τὸ συλλογίζεσθαι, σκέ-

πτεσθαι μετ' ἄλλων, βουλεύεσθαι, Πολύβ., κτλ. **ΙΙ.** συμπέρασμα ἐκ δεδομένων (παρὰ Κικέρωνι ratiocinatio) Πλάτ. Κρατ. 412Α· σ. ἐστιν, ὅτι τοῦτο ἐκεῖνο Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 23·— ἐντεῦθεν, **2)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., συλλογισμὸς ἡ ἀποδεικτικὴ ζήτησις καθ' ἣν τὸ συμπέρασμα συνάγεται διὰ συγκρίσεως τῶν δεδομένων ὅρων πρὸς τρίτον ἢ μέσον ὅρον, ἐπινοηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους (Σοφιστ. Ἔλεγχ. 33) καὶ ἐπεξεργασθεῖσα ἐν τῷ Ὀργάνῳ· ὁ τρόπος οὗτος κυρίως ἀντίκειται τῇ ἐπαγωγῇ, Ἀναλυτ. Ὕστερ. 2. 23, 1, Ρητ. 1. 2, 8, Ἠθικ. Ν. 6. 3, 3· ἀλλ' ἡ λέξις κεῖται πολλάκις ἐν εὐρυτέρᾳ ἐννοίᾳ, ὁ ἐξ ἐπαγωγῆς συλλ., κατὰ τὴν μέθοδον τῆς ἐπαγωγῆς, Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 23, 2· τὸ ἐνθύμημα σ. τις Ρητ. 1. 1, 11. πρβλ. **συλλογίζομαι** III. 2. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 4

συλλογιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **συλλογίζομαι**, ὃν πρέπει νὰ συμπεράνῃ τις, Πλάτ. Πολ. 517C. **ΙΙ.** οὐδ. **συλλογιστέον**, πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 2· πρέπει τις νὰ εἰκάσῃ περίπου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 11, 5.

συλλογιστία, ἡ, τὸ συλλογίζεσθαι, τὸ ὑπολογίζειν, Ἐπιφάν. τ. 1, τ. 975Β.

συλλογιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ συλλογίζεσθαι, «ἀπόδειξις λόγος συλλογιστικὸς ἀληθής» Πλάτ. Ὅροι 414Ε. **2)** ὁ διὰ συλλογισμοῦ γινόμενος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1, 25, 9, κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **συλλογιστικῶς**, «ἔστι δὲ εἰς τὸ τῇ λέξει συλλογιστικῶς λέγειν χρήσιμον, τὸ συλλογισμῶν πολλῶν κεφάλαια λέγειν» ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 24, 2.

σύλλογος, ὁ, συνέλευσις, συνάθροισις ἀνθρώπων εἴτε νόμιμος εἴτε ὀχλαγωγική, στασιώδης, σ. ἐγένετο Ἡρόδ. 8. 74· Ἀχαιῶν ξ., ὄνομα δράματος τοῦ Σοφοκλ.· ξ. γυναικοπληθεῖς Εὐρ. Ἄλκ. 951· σ. στρατεύματος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 514, πρβλ. 825· σ. ἐστι περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 878· σ. ποιεῖν Θουκ. 1. 67., 4. 114 (πρβλ. **ἐκκλησία**)· σ. ποιήσασθαι, ἀντίθετον τῷ **διαλύειν**, Ἡρόδ. 7. 10, 4, πρβλ. 7. 8 ἐν ἀρχ., 8. 24, Εὐρ. Ἡρακλ. 335, κτλ.· ἐπὶ τοῦ λαοῦ, διαλύεσθαι ἐκ τοῦ σ. Ἡρόδ. 3. 73·— παρ' Ἀττ., ἐπὶ πάσης ἐκτάκτου τοῦ λαοῦ συνελεύσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν συνήθη συνέλευσιν ἢ ἐκκλησίαν, Θουκ. 2. 22, Πλάτ. Νόμ. 704Α· ἐκκλησίᾳ καὶ ἄλλῳ ξ., ὅστις ἂν πολιτικὸς ξ. γένηται ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 452Ε, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 7, 2, Δημ. 378. 24·— συχνάκις ἐπὶ συλλογῆς στρατευμάτων ἢ στρατολογίας, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 11, κ. ἀλλ.· οὕτω, σ. νεῶν Ἀνδοκ. 28. 17· — σ. θεραπείης, συμβούλιον ἰατρικόν, Ἱππ. 28. 28. **ΙΙ** μεταφορ., σύ τ', ὦ γύναι μοι, σύλλογον ψυχῆς λάβε, ἀναθάρρει, λάβε θάρρος, ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου καὶ λάβε θάρρος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 626.

συλλογχεύομαι, λογχεύομαι ὁμοῦ μετά τινος, συσταυρωθῆναι, συλλογχευθῆναι δοῦλος δεσπότῃ (δηλ. τῷ Χριστῷ) Θεόδ. Στουδ. σ. 311Β.

συλλοιδορέω, λοιδορῶ ὁμοῦ, ὑβρίζω ὁμοῦ, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΚΘ', 22).

συλλοξοβλεπτέω, βλέπω λοξῶς ὁμοῦ, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. 95.

συλλούομαι, μέσ. ἢ παθ., λούομαι ὁμοῦ, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 20, κτλ.

συλλοχάω, ἐνεδρεύω ὁμοῦ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συνελόχησε**. **ΙΙ** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Α' Μακκ. Δ', 28), Πλουτ. Γάλβ. 15, **συλλοχῆσαι** εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **συνελοχίσθαι**.

συλλοχία, ἡ, ἄθροισμα στρατιωτῶν εἰς **λόχους**· κατὰ τὰς συλ., κατὰ σώματα, Ἱππ. 259. 34 (ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **ἀθροίσματα**).

συλλοχίζω, συγχωνεύω εἰς λόχους, συνενώνω, εἰς ἓν τάγμα Πλουτ. Γάλβ. 15· εἰς ἑκατοστύας ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 8, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 3· κατὰ φῦλα Πλούτ. 2. 761Β· — ἴδε **συλλοχάω**.

συλλοχίτης [ῑ], ου, ὁ, στρατιώτης τοῦ αὐτοῦ λόχου, Ἡρόδ. 1. 82, Πλούτ. 2. 858D.

συλλῡπέω, λυπῶ ὁμοῦ μετά τινος, πικραίνω ὁμοίως, οἱ μὲν ἀνδρώδεις τὴν φύσιν εὐλαβοῦνται συλλυπεῖν τοὺς φίλους αὐτοῖς, λυπεῖν τοὺς φίλους σὺν ἑαυτοῖς, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 4. **ΙΙ.** Παθ., μετὰ μέλλ. **-λυπηθήσομαι** Ἡρόδ. 6. 39, ἀλλὰ μέσ. **-λυπήσομαι** Πλάτ. Πολ. 462Ε·— αἰσθάνομαι λύπην ἢ ὀδύνην διά τινα, συμπαθῶ, συλλυποῦμαι, μετέχω τῆς λύπης τινός, τινι Ἡρόδ. 9. 94, πρβλ. 6. 39, Ἀντιφῶν 122. 4, κτλ.

σύλλῦσις, εως, ἡ, λύσις δυσκολιῶν, συμφωνία, συνθήκη, Διόδ. 12. 4 καὶ 25, Συλλ. Ἐπιγρ. 2139b. 18 (προσθῆκαι), 2265. 15, 2561b. 34 (προσθῆκαι).

συλλυσσάομαι, Παθ., εἰς λύσσαν περιέρχομαι μετά τινος, λυσσάζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, τινι Ἀνθ. Πλαν. 83.

συλλύω, μέλλ. **-ύσω**, βοηθῶ εἰς τὴν λύσιν, λύω ὁμοῦ, ξύλλυε δεσμὰ μητρὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 723. — Μέσ., τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ', λυτρωσόμενοι ὁμοῦ, Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 21F. **ΙΙ.** λύω δυσκολίας, καθησυχάζω, θέτω τέρμα εἴς τι,, τὰ νείκη, τὸν πόλεμον Διόδ. 3. 63, Ἐκλογ. 623, 23· σ. τινάς, νὰ συνδιαλλάξωσιν αὐτούς, Ἐπιγραφ. Μεγαρ. IV. b. 8 Keil. καὶ οὕτω πιθ. ἐν Σοφ Αἴ. 1317, εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει, ἐὰν ἦλθες ἐδῶ οὐχὶ νὰ φέρῃς ταραχήν, ἀλλὰ νὰ συνδιαλλάξῃς (ἢ δύναται νὰ ληφθῇ ἐπὶ τῆς σημασ. Ι, οὐχὶ διὰ νὰ δέσῃς, ἀλλὰ διὰ νὰ βοηθήσῃς εἰς τὴν λύσιν τοῦ κόμβου, πρβλ. Ἀντιγ. 40, Εὐρ. Ἱππ. 671).— Μέσ. καὶ παθ., ἔρχομαι εἰς συμβιβασμόν, πρός τινα Διόδ. 12. 4· ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΑ', 14). **ΙΙΙ.** παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 294, δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά, ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὸ συλλύειν διὰ τοῦ συγκαταλύειν, συνοικεῖν, καταλύειν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην.

σῡλο-λωπία, ἡ, τὸ κλέπτειν ἐνδύματα, Πολυδ. Ζ', 42· κοινῶς **συλωπία**.

σῦλον, τό, ἴδε **σύλη**.

σῡλ-όνυξ, ῠχος, ὁ, ἡ, (συλάω) ὁ περικόπτων τοὺς ὄνυχας, Ἀνθ. Π. 6. 307.

σῡλο-χρηματέω, συλῶ χρήματα, κλέπτω, Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 132.

σῦμα, Λακων. ἀντὶ θῦμα, Θουκ. 5. 77.

συμβάδην [ᾰ], Ἐπίρρ., μὲ τοὺς πόδας ἠνωμένους, ἀντίθετ. τῷ **περιβάδην** (μὲ διεστηκότας τοὺς πόδας, οἷον ὅταν τις ἱππεύῃ), Νικήτας 41Α· πρβλ. **συστάδην**.

συμβαδίζω, βαδίζω ὁμοῦ, βαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 20, 3, Δίων Κ. 77. 13, Αἰλ.

συμβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**· πρκμ. **-βέβηκα**, γ' πληθ. συγκεκομμ. **-βεβᾶσι** Εὐρ. Ἑλ. 622· Ἰων. ἀπαρ. **-βεβάναι** Ἡρόδ. 3. 146· παθ. πρκμ. ἀπαρ. **-βεβάσθαι** Θουκ. 8. 98· ἀόρ. β' **συνέβην**, ἀπαρ. **συμβῆναι**· παθ. ἀόρ. α' ὑποτ. **ξυμβαθῇ** Θουκ. 4. 30. Ἵσταμαι ἔχων τοὺς πόδας ἠνωμένους, ἀντίθετον τῷ **διαβαίνειν**, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740· διαβαίνοντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες Ξεν. Ἱππ. 1. 14· συμβεβηκὼς ἄμφω τὼ πόδε Πολυδ. Γ', 91· συμβᾶσα τὼ πόδε, ἀντίθετον τῷ **περιβάδην** (πρβλ. **συμβάδην**), Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 1· ἀνδριὰς συμβεβηκώς, ἔχων τοὺς πόδας κλειστούς, ἠνωμένους, ὡς τὰ παλαιότερα ἀγάλματα κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, Müller Archäol. d. Kunst § 68 3. **2)** ἵσταμαι ὁμοῦ ἢ πλησίον ὥστε νὰ βοηθήσω, βοηθῶ, συμβῆναι ποδὶ Σοφ. Αἴ. 1281, πρβλ. 1237· σ. κακοῖς, ἑνοῦμαι μετ' αὐτῶν, συνεργῶ εἰς αὔξησιν τῶν κακῶν, Εὐρ. Ἑλ. 37. **3)** βαίνω ὁμοῦ ἢ συναντῶ, τὸν συμβαίνοντά σοι Εὔπολις ἐν «Διαιτῶσι» 1· σ. αὐτοῖ αὐτοῖς Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 17· ἡ Κύπρις δέ μοι ἵλεως μὲν εἴη, συμβέβηκε δ' οὐδαμοῦ, οὐδαμοῦ συνηντήθη μετ' ἐμοῦ, οὐδεμίαν σχέσιν ἔσχον μετ' αὐτῆς, Εὐρ. Ἑλ. 1007. **ΙΙ.** συνηθέστατα μεταφορ., ἔρχομαι ἢ βαδίζω ὁμοῦ, ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν ἢ συνεννόησιν, συμφωνῶ, Λατ. convenire, Ἡρόδ. 1. 13, 82, Εὐρ. Φοίν. 71, κτλ.· τινί, μετά τινος, Ἡρόδ., κτλ.· Τίρυνθι συμβέβηκε, συνεφώνησε πρὸς τοὺς Τιρυνθίους, Σοφ. Τρ. 1152 πρός τινα Θουκ. 4. 61, κτλ.· μετ' οὐδετ. ἐπιθέτου, ἤν ξυμβῶ τί σοι Ἀριστοφ. Βάτρ. 175· ἤν τι ξυμβαίνωσι Θουκ. 2. 5· ξ. τὰ πλείω, οὐδὲν ὁ αὐτ. 4. 117., 5. 36· τἆλλα τοῖς Λακεδαιμονίοις ὁ αὐτ. 8. 98·— μετ' ἀπαρ., συνέβησαν ἐς τὠυτὸ .., τὸν δὲ βασιλεύειν Ἡρόδ. 1. 13· σ. ὑπήκοοι εἶναι Θουκ. 1. 117· ξ. ἤν τις ἁλίσκηται .., δοῦλον εἶναι αὐτόθι 103· σ. τοῖς Πλαταιεῦσι παραδοῦναι σφᾶς αὐτοὺς Θουκ. 2. 4· σ. πρὸς Νικίαν .. ἐπιστρέψαι ὁ αὐτ. 4. 54· ὡσαύτως, συνέβησαν .. ὥστε τριηκοσίους μαχέσασθαι Ἡρόδ. 1. 82· σ. εἰς τὸ μέσον, συμφωνῶ πρός τινα συμβιβασμόν, Πλάτ. Πρωτ. 337Ε· λόγοις σ., ἐπὶ προφορικῆς συμφωνίας ἢ συνεννοήσεως, Εὐρ. Μήδ. 737· ἀλλ' ἐν Ἀνδρ. 233, πιθ. συμφωνῶ μὲ τοὺς λόγους αὐτῆς· — καθόλου, συμφιλιοῦμαι, διαλλάττομαι, τινὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 807· ἐκ πολέμου ξυμβ. ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 867 ἀπὸ τοῦ ἴσου Θουκ. 4. 19· ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις Εὐρ. Φοίν. 590·— ἐν τῷ πρκμ. **συμβεβάναι** καὶ παθ. ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς συμφωνίας, ἔχω συμφωνηθῆ, δοκέοντες πάντα συμβεβάναι (ἂν καὶ τὸ **πάντα** δύναται νὰ εἶναι οὐδέτ. ἐπίθετ. ἀποδιδόμενον εἰς τὸ **σ.**), Ἡρόδ. 3. 146· ἐπὶ τούτοις ξυμβεβάσθαι Θουκ. 8. 98 ἕως ἄν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ ὁ αὐτ. 4. 30, πρβλ. Πολυδ. Η', 140. **2)** συμφωνῶ μετά τινος, διάκειμαι φιλικῶς, διατελῶ ἐν φιλίᾳ, οὐ .. Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος Ἀριστοφ. Βάτρ 807· σ. ἑκατέρᾳ τῶν στάσεων, λαμβάνω τὸ μέρος τῆς μιᾶς τῶν μερίδων, Διον. Ἀλ. 2. 62. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀντιστοιχῶ πρός τι, Λατ. quadrare, ὁ χρόνος τῇ ἡλικίῃ συμβαίνει Ἡρόδ. 1. 116· ἐθέλων εἰδέναι εἰ [οἱ ἐκείνων λόγοι] συμβήσονται τοῖσι λόγοισι τοῖσι ἐν Μέμφι Ἡρόδ. 2 3, πρβλ. Λυσί. 113. 10· ἐς ταὐτὸ σ. τοῖς ἐμοῖς στίβοις Αἰσχύλ. Χο. 210· τῷ παντὶ Πλάτ. Νόμ. 903D — ἀπολ., ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε Αἰσχύλ. Χο. 580· οἱ λόγοι σ. Εὐριπ. Ἑλ. 622· χρησμοί τε συμβαίνουσι, συμφωνοῦσι, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 220, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1164· μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, συμβαίνει αὐτὸ εἰς ταὔτην εἶναι πέμπτην Δημ. 360. 5 τοῦτο σ. οὐ πλέον ἢ εἰς δώδεκα, καταντᾷ εἰς 12, Ξεν. Ἑλ. 6. 4, 12, πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 1. 343·— ἐπὶ τοιχοδομίας, ἁρμόζω, προσαρμόζομαι ἀκριβῶς, «τοὺς τετραγώνους λίθους ἐν τοῖς τείχεσι .. συμβαίνειν οἱ τεχνῖται λέγουσι, συναρμόζοντες ἀλλήλοις τῇ ποιᾷ συνθέσει» Μᾶρκ. Ἀντων. 5. 8. **4)** πίπτω εἰς τὸν κλῆρον τινός, μετὰ δοτικ. προσ., ἅται σ. μοι Εὐρίπ. Ι. Τ. 148· ἡδοναί τινι

Ἰσοκρ. π.'Αντιδ. § 222 τριηραρχία μοι Δημ. 1154, 11· ἀτυχία ὁ αὐτ. 1319. 10· εὐεργεσιῶν συμβαίνειν καιρὸν ὁ αὐτ. 493, ἐν τέλει. **III.** ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω, γίνομαι, Λατ. contingere, συμβαίνει δ' οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ Αἰσχύλ. Πέρσ. 802 τῶνδε ναμέρτεια σ. Σοφ. Τρ 173· ἐὰν μὴ θεία τις ξ. τύχη Πλάτ. Πολ. 592Α· αἱ ἀεὶ συμβαίνουσαι τύχαι ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 120Ε· εἰ καιρὸς σ. Ξεν. Ἱππαρχ. 2, 5· χρηστόν τι σ. παρὰ θεῶν Δημ. 12. 15·— ὡσαύτως εὐφημ., ἄν τι ξυμβῇ (δηλ. κακόν τι), ὁ αὐτ. 551. 15·— καθόλου, συμβαίνω, εὑρίσκομαι, ὑπάρχω, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἡμετέρᾳ φωνῇ Πλάτ. Κρατ. 398Β·— ἀλλά, 6) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπροσ., ἐνίοτε μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ, συνέβη αὐτῷ Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι Ἡρόδ. 6. 103, πρβλ. 3. 50, Θουκ. 1. 1· ἄλλοτε μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., συνέβη Γέλωνα νικᾶν Ἡρόδ. 7. 166, πρβλ. Θουκυδ. 8. 25, κτλ.· παρὰ Πλάτ. συχνάκις συμβαίνει εἶναι ἢ γίγνεσθαι, συμβαίνει νὰ εἶναι, δηλ. εἶναι, κάθαρσις εἶναι τοῦτο σ. Φαίδων 67C, πρβλ. Κρατ. 396Β· ὅσα ξυμβαίνει γίγνεσθαι καὶ ὅσα ξυμβήσεται ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 301Ε· σ. τῷ οἰκοδόμῳ μουσικῷ εἶναι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 7, 1· μετὰ τοῦ **ὥστε**, Σοφ. Τρ. 1152, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 2, 5· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ μετοχ., σ. ὄν, γιγνόμενον Πλάτ. Σοφ. 234D, Φίληβ. 42D. γ) τὸ συμβεβηκός, τὸ κατὰ τύχην συμβαῖνον, Πλάτ. Παρμ. 128C, Δημ. 89. 27· οὕτω, τὰ συμβαίνοντα Ξεν. Κύρ. 1. 6. 43· τὰ συμβάντα Ξενοφ. Ἀν. 3. 1, 13· ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος εἰληφέναι τὴν προσηγορίαν Πολύβ. 10. 28, 7·— κατὰ συμβεβηκός, ἐκ συμβεβηκότος, τυχαίως, ἀντίθετον τῷ καθ' αὑτό, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 5, κ. ἀλλ. (ἴδε κατωτ. IV)· οὕτω, τοῦ συμβαίνοντός ἐστι, εἶναι ὑπόθεσις καθημερινή, Ἰσαῖ. 47. 40. **2)** συνάπτεται μετὰ ἐπιρρημάτων ἢ ἐπιθέτων, ἀποβαίνω κατά τινα τρόπον, ὀρθῶς σφι συνέβαινε ἡ φήμη ἐλθοῦσα Ἡρόδοτ. 9. 101· κακῶς, καλῶς ξυμβῆναι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 63, Κύρ. Παιδ. 5. 4, 11, Εὐρ. Ι. Τ. 1055 τὰ ματρὸς ἔχθιστα συμβέβηκε Σοφ. Ἠλ. 262· ταῦτα .. λαμπρὰ σ. αὐτόθι 1164· συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι .. ἀληθεῖς Εὐριπ. Ἑλ. 622· ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ σ. βροτοῖς Ποιητὴς ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 1· σ. μέγιστον κακὸν ἡ ἀδικία Πλάτ. Γοργ. 479C, πρβλ. Ἀλκ. 1. 130C, Κρατ. 398Ε· τὸ μαντεῖον τοὐναντίον ξυνέβη Θουκ. 2. 17· τοιούτου ξυμβαίνοντος τοῦδε ὁ αὐτ. 1. 74· ξυνέβη τι αὐτοῖς ὥστε .., ὁ αὐτ. 4. 79· — ἀπολ., ἀποβαίνω καλῶς, Λατιν. succedere, ἢν ξυμβῇ ἡ πεῖρα ὁ αὐτ. 3. 3· εἴ μοι σ. τοῦτο Πλάτ. Νόμ. 744Α. **3)** ἐπὶ ἐπακολουθήματος, ἐπακολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα, δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει Θουκ 8. 45· κάλλιστον δ' ἔργων ἡμῖν ξυμβήσεται ὁ αὐτ. 6. 33. **6)** ἐπὶ λογικῆς ἀκολουθίας, ἀκολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα, ἕπομαι ὡς συμπέρασμα, συχνάκις παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., ὡς ἐν Φαίδωνι 74Α, Γοργ. 459Β, κτλ.· σ. ἐκ τῶν κειμένων Ἀριστ. Τοπ. 8. 1. 17, κ. ἀλλ.·— ἀπροσ., ἕπεται, ἀκολουθεῖ, μετ' ἀπαρεμφ., Πλάτ. Θεαίτ. 170C, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 12, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. Δημ. 792. 7· ὡσαύτως, σ. ὅτι ἀδύνατον [ἐστί τι] Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 3. **IV.** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὸ **συμβεβηκὸς** ἔχει πολλὰς σημασίας: **1)** τὸ κατὰ τύχην συμβαῖνον, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 4, 6, Τοπ. 1. 5, 8, κ. ἀλλ.· κατὰ συμβεβηκός, τυχαίως, ἀντίθετον τῷ καθ' αὑτό, Φυσ. 2 1, 2, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 1, 1, κ. ἀλλ.· τῷ ἁπλῶς, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 2, 1, κ. ἀλλ.· τῷ φύσει, π. Ψυχ. 1. 3, 4. **2)** πᾶν τὸ ἐνυπάρχον ἔν τινι, εἴτε ποιότητα ἐκφέρον εἴτε τυχαίαν ἰδιότητα ἀναγκαίως ἐπακολουθοῦσαν ἐκ τῆς ἐννοίας πράγματός τινος, ὥστε νὰ μὴ εἰσέρχηται εἰς τὴν οὐσίαν ἢ τὸν ὁρισμὸν αὐτοῦ, οἷον τῷ τριγώνῳ τὸ δύο ὀρθὰς ἔχειν Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 30, 4· διακρίνεται δὲ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ καθ' αὑτό, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 22, 8, Τοπ. 1. 8, 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. Trendel. de An. 1. 1. 1.

συμβακχεύω, συνενθουσιῶ, ἢ συνεορτάζω ἐν Βακχικῇ ἑορτῇ, ἀντηχῶ εἰς τὰ βακχεύματα, πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' ὄρος καὶ θῆρες Εὐρ. Βάκχ. 725· μετά τινος Πλάτ. Φαῖδρ 234D.

σύμβακχος, ὁ, καὶ ἡ, ὁ συμβακχεύων, συμμετέχων βακχικῶν ὀργίων, Φιλόδημ. παρ' Ἀθην. 445Β· Κασσάνδρα ξ. θεοῖς Εὐρ. Τρῳ. 500.

συμβᾰλᾰνεύομαι, μέσ., λούομαι μετά τινος, πορνῶν ταῖς ἀκολάστοις συμβαλανευόμενος Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτ. 3. 62.

συμβαλλο-μάχος, ον, «μάχιμος πρὸς φιλονεικίαν» Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λ., Κύριλλ. ἐν Κραμ. Παρισ. Ἀν. τ. 4, σ. 191, 19, κλπ.

συμβάλλω, μέλλ -βαλῶ, ἀόριστ. -έβαλον. ἀπαρ. βαλεῖν· πρκμ. -βέβληκα· παθ. ἀόρ. α' -εβλήθην·— τῶν χρόνων τούτων ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεργ. ἀόριστ., ἐνεργ. ἀόριστ. καὶ μέσ., ἀλλὰ συνηθέστατα τὸν ἀμετάβ. Ἐπικ. ἀόριστ. συμβλήτην, -βλήμεναι, μέσ σύμβλητο, -βληντο, -βληται, -βλήμενος, μέλλ. συμβλήσομαι, β' ἑνικ. συμβλήσεαι (Ἰλ. Υ. 335)·— οἱ τύποι **συμβαλλεόμενος**, **συμβαλεόμενος**, παρ' Ἡροδ. φαίνονται ἡμαρτημένοι Ἰωνικ., πρβλ. 1. 68 πρὸς τὰς διαρ. γραφάς. Συγκρούω, σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν πυκνῇ τάξει μάχης, Ἰλ. Δ. 447., Θ. 61· τὰς ἀσπίδας Εὐρ Φοιν. 1405, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1274, Ξεν., κλπ.· βάλλω, χύνω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συμμίσγω, ἐπὶ ποταμῶν, ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕδωρ Ἰλ. Δ. 453· ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος Ε. 774·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πολλοὶ ποταμοὶ σ. τὸ σφέτερον ὕδωρ. Ἡρόδ. 4. 50 (πρβλ. δάκρυα δάκρυσι σ. Εὐρ. Ὀρ. 336)· ὁ Ἀκεσίνης σ. τῷ Ὑδραώτῃ (ἐξυπακ. τὸ ὕδωρ) Ἀρρ. Ἀν. 6. 1· συμβάλλουσι κάτω τὰ ὦτα πρὸς τὴν γῆν, ἔχουσι τὰ ὦτα των κρεμάμενα κάτω πρὸς τὴν γῆν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 5. **2)** βάλλω ὁμοῦ, συνάγω, συλλέγω, Ξεν. Κύρ. 2, 1, 5, κτλ.· οὕτω, διαφέροντα σ. εἰς ταὐτόν, πράγματα διαφέροντα πραγματεύομαι ὡσεὶ ἦσαν ὅμοια, Πλάτ. Πολιτ. 285Α. **3)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., συνέρχομαι, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 41· ἔνθα δίστομοι .. σ. ὁδοί, ὅπου δύο ὁδοὶ συνέρχονται, ἑνοῦνται, Σοφ. Ο. Κ. 901· ἡ φλὲψ σ. τῇ ἀποσχίσει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 21· αἱ φλέβες σ. εἰς ἓν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 17, κτλ. **4)** σ. βλέφαρα, συνάπτειν, κλείειν τὰ βλέφαρα, κλείειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν ὕπνῳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 15· σ. ὄμμα, κλείειν τὰ ὄμματα ἐν θανάτῳ, αὐτόθι 1294 (ἀλλά: ποῖον ὄμμα συμβαλῶ; πῶς θὰ συναντηθῇ τὸ β' ἔμμα μου πρὸς τὸ ἰδικόν της; Εὐρ. Ι. Α. 455). **5)** καθόλου, συνάπτω, ἑνώνω, σ. σχοινία, κοινῶς: «στρήβω σχοινιά» (πρβλ. **συμβολεύς**), Ἀριστοφ. Εἰρ. 37· ξ. δεξιὰς ἀλλήλοισι, συνάπτω χεῖρας, Εὐρ. Ι. Α. 58· σ. λόγους τινὶ αὐτόθι 830· κριθὰς ἵπποις συμβεβλημένας, ἐρρ μμένας σωρηδὸν ἔμπροσθεν αὐτῶν, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 4, 31· σ. τὰ χέδροπα εἰς τὰς νέας Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 7. **6)** σ. συμβόλαιά τινι ἢ πρός τινα, κάμνω συμβόλαιον μετά τινος, μάλιστα δὲ δανείζω χρήματα διὰ συμβολαίου ἢ ὁμολόγου μετὰ ἐνεχύρου, Δημ. 907. 5, Πλάτ. Πολ. 425C, πρβλ. Θουκ. 5. 77· συμβόλαιον εἰς τἀνδράποδα συμβεβλημένον, δάνειον γενόμενον ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν δούλων, Δημ. 822. 4, πρβλ. 8· ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἰσοκρ. 402D, Πλάτ. Ἀλκ. 1, 125D· προτείνω, παρέχω, δανείζω, πέρα μεδίμνου κριθῶν Ἰσαῖ. 80. 30· ἐπί τισι, ἐπὶ ὅροις, Διον. Ἁλ. 6. 29· σ. δανεισμῷ Πλάτ. Νόμ. 921C· ὁ συμβαλών, ὁ δανειστής, Δημ. 1283. 15, πρβλ. Διον. Ἁλ. 5. 63 (ἀλλά, οἱ συμβαλ., οἱ δανειζόμενοι, οἱ ὀφειλέται, ὁ αὐτ. 4. 9).— Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., προσφέρω ἢ προστίθημι ἐπὶ πλέον, πρὸς δὲ ἐς τὰ δῶρα ὁλκάδα οἱ ἔφη συμβαλέεσθαι, πρὸς δὲ εἶπεν ὅτι εἰς τὰ δῶρα θὰ προσθέσῃ καὶ ὁλκάδα, Ἡρόδ. 3. 135, πρβλ. Λυσί. 908. 1, Ξεν. Ἀγησ. 2, 27· συνεισφέρω, σ. χρήματά τινι εἰς τροφὴν τῶν στρατιωτῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 1. 1, 9· τριήρεις εἰς κίνδυνον Ἰσοκρ. 61Α. **7)** καθόλου, συνεισφέρω, δανείζω, ἱμάτια, χρυσία, κτλ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 446, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5· καὶ ἐν τῷ παθ., συντελῶ, συμβάλλεταί τις .. μερὶς Ἄλεξις ἐν «Μιλησίοις» 1. 4·— ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι, «καὶ τὸ σὸν δὲ τέμενος, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ ἐν Φυλάκῃ, συγκαταριθμοῦμαι ταῖς τοῦ Ἡροδότου νίκαις» (Σχόλ.), Πινδ. Ι. 1. 84· ἡ τύχη οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν Θουκ. 3. 45, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 281· τὸ μὴ ἀγανακτεῖν..ἄλλα τέ μοι πολλὰ συμβάλλεται, καὶ .., πολλαὶ περιστάσεις συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ ἀγανακτῶ, καὶ μάλιστα .., Πλάτ. Ἀπολ. 36Α· συνεισφέρω, σ. βοήθειαν οὐ σμικρὰν πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 836Β· σ. τιμήν τινι Ἰσοκρ. 425D· οὐ δεῖ λογίζεσθαι, πότερος πλείω συμβέβληται Ξεν. Οἰκ. 7, 13· συχν. μετὰ τῆς αἰτ.: μέρος, ὡς ἀντικειμ., σ. μέρος ἔργων Ἀνδοκ. 18. 38· μέρος σ. πρὸς ἀρετὴν Πλάτ. Νόμ. 836D, πρβλ. Πολ. 331Β, Δημ. 1031. 14· οὐκ ἐλάχιστον μέρος πρός τι Ἰσοκρ. 156Β· μεγίστην μοῖραν εἴς τι Πλάτ. Τίμ. 47C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 28·— οὕτω καὶ ἀπολ., οὔτε ποταμὸς οὔτε κρήνη οὐδεμία ἐσδιδοῦσα ἐς πλῆθός οἱ συμβάλλεται, συντελεῖ εἰς τὸ μέγεθος αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 50· συμβάλλεσθαι πρός τι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 21, Ἰσοκρ. 143Ε· — πολλά ἐστι τὰ συμβαλλόμενα τοῖς βουλομένοις Ἀντιφῶν 138. 38, ἔνθα σχεδὸν σημαίνει βοηθῶ, ὠφελῶ, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 905Β, Δημ. 558. 13· μετὰ μετοχ., ξ. φθείρουσα, συντελεῖ εἰς τὴν καταστροφήν, Αἰσχύλ. Χο. 1012· σπανίως μετὰ γεν. διαιρετ., ξυμβάλλεται πολλὰ τοῦδε δείματος, πολλὰ συντελοῦσιν ὥστε νὰ προκύψῃ οὗτος ὁ φόβος, Εὐρ. Μήδ. 284, ἔνθα ἴδε σημ. Paley. **8)** συμβάλλεσθαι γνώμας, προστιθέναι γν., Ἡρόδ. 8. 61· περί τινος Πλάτ. Πολιτ. 298C· συμβαλοῦ γνώμην, δὸς τὴν γνώμην σου, Σοφ. Ο. Κ. 1151· σ. τὴν γνώμην τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον, διακοινῶ, κοινολογῶ, λέγω, Συλλ. Ἐπιγρ. 85b. 12 (προσθῆκαι), πρβλ. 108. 25., 2270. 26. **9)** συμβάλλειν λόγους, διαλέγεσθαι, συνομιλεῖν, καὶ ἁπλῶς, συμβάλλειν, ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. conferre ἀντὶ conferre sermonem, σ. τινὶ ἢ πρός τινα Πλούτ. 2. 222C, Πράξ. Ἀποστ. δ', 15· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συμβάλλεσθαι λόγους περί τινος Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21· ἀλλά, λόγον σ. περὶ βίου, δίδω λόγον περὶ τῆς ζωῆς μου, Πλάτ. Νόμ. 905C·— ὡσαύτως, συμβάλλεσθαί τι, ἔχειν τι εἰπεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 532C, 533Α· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 185C, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 14. **II.** ὡς τὸ συνίημι, ἄγω εἰς σύγκρουσιν, ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες

θεοὶ ὀτρύνοντες σύμβαλον Ἰλ. Υ. 55· ἐμὲ .. καὶ Μενέλαον συμβάλετε .. μάχεσθαι Γ. 70· σ. σκύμνον λέοντος σκύλακι κυνός, βάλλω τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου, βάλλω νὰ πολεμήσωσιν, Ἡρόδ. 3. 32· ἄνδρα ἀνδρὶ καὶ ἵππον ἵππῳ σ. ὁ αὐτ. 5. 1· σ. τινὰς εἰς ἔριν περί τινος Ξεν. Λακ. 4, 2· σ. ἀλεκτρυόνας ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 9· ἄνδρας φίλους ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 1, 32· εἰς χεῖρα δοῦλον δεσπότῃ μὴ συμβάλῃς Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 111b·—μεταφορ., ἀναισχυντίᾳ ξυμβάλ ω τινὰ καὶ προσγυμνάζειν κτλ., κάμνω τινὰ νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τῆς .., Πλάτ. Νόμ. 647C. β) μέσ., ἑνοῦμαι εἰς μάχην μετά τινος, σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον Ἰλ. Μ. 377. γ) ἀμεταβ., συνέρχομαι, σύμβαλον μάχεσθαι Π. 565· ὡσαύτως καὶ μόνον συμβ., ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, συχν. παρ' Ἡροδ., εἴτε ἀπολ. ἢ μετὰ δοτ. προσ., οἷον Λ. 77, 80, 82, 103· Ἄρης Ἄρει ξυμβαλεῖ, δίκα δίκᾳ Αἰσχύλ. Χο. 461· Ἕλληνες Μήδοισι σ. Σιμωνίδ. 138· ὡσαύτως, σ. πρός τινα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 20, Ἰσοκρ. 54D· εἰς μονομαχίαν πρός τινα Στράβ. 676· ξυμβάλλων, συγκρουόμενος, Πλάτ. Πολιτ. 273A. 2) ἐν ἀμφ. τινὶ χωρίῳ ἐν Ἰλ. Μ. 181, ἔχομεν σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηιοτῆτα, ἦλθον εἰς πόλεμον· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., σ. μάχην τινί, Λατ. committere pugnam, Εὐρ. Βάκχ. 837· ἔχθραν, ἔριν σ. τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 44, 521·— οὕτω, μεταφορ., ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά, ἐγὼ παρέχω συγγνώμην εἰς ἄνδρα ὅστις ὑβριζόμενος ἀντικρούει διὰ κακῶν λόγων, Σοφ. Αἴ. 1323· αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους Εὐρ. Ι. Α. 830. 3) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συναντῶ τινα, ἀπαντῶ κατὰ τύχην, μετὰ δοτικ. συχν. παρ' Ὁμήρ., ὅστις ἔχει τὸν Ἐπικ. ἀόρ ξύμβλητο καὶ τὸν μέλλ. συμβλήσομαι, Νέστορι δὲ ξύμβληντο Ἰλ. Ξ. 27, πρβλ. 39· εἰ δ' ἄρα τις .. ξύμβληται ὁδίτης Ὀδ. Η. 204· ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης Λ. 127· ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ Ἰλ. Υ. 335 ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν Ὀδ. Φ. 15, πρβλ. Ἰλ. Φ. 578. 4) οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., συμβαλών, συναντήσας, Αἰσχύλ. Χο. 677· οἱ συμβάλλοντες, οἱ ἐρχόμενοι εἰς ἐπαφὴν μετά τινος, Πλουτ. Μάρκελλ. 20· ἡμᾶς οἱ ἡγεμόνες .. πρὸς ἐμὲ πάντας συμβάλλετε Ξεν. Κύρ. 6. 2, 41. ΙΙΙ. ἐν τῷ παθ., φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται, συνάδει, συμφωνεῖ, Αἰσχύλ. Χο. 1012. 2) παραβάλλω, σμικρὰ μεγάλοισι Ἡρόδ. 2. 10· ἑωυτόν τινι ὁ αὐτ. 3. 160· ἔν πρὸς ἓν ὁ αὐτ. 4. 50· τι πρός τι Λυκοῦργ. κ. Λεωκρ. § 68· πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Θεαίτ. 186B οὐδὲν ἦν τούτων .. πρὸς ἀτταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων Φοινικίδης ἐν «Μισουμένῃ» 1. 5·— οὕτως ἐν τῷ παθητ., Ἡρόδ. 2. 10., 3. 125· τὸ Βαβυλώνιον τάλαντον συμβαλλόμενον πρὸς τὸ Εὐβοεικόν, παραβαλλόμενον πρὸς τὸ Εὐβ. κόν, ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτό, ὁ αὐτ. 3. 95·— ὅθεν, β) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βάλλω ὁμοῦ, ὑπολογίζω, λογαριάζω, ὁ αὐτ. 6, 63, 65, πρβλ. 2. 31., 4. 15· οὕτως ἐν τῷ παθ., ἡ ὁδὸς ἀνὰ διηκόσια στάδια συμβέβληταί μοι ὁ αὐτ. 4. 101· ἴδε ἐν λ. δάκτυλος Ι. 1. γ) παραβάλλω τὴν ἰδίαν μου γνώμην πρὸς τὰ γεγονότα, ὅθεν, συμπεραίνω, εἰκάζω, ἑρμηνεύω, συμβαλεῖν τι εἶναι Πινδ. Ν. 11. 43 σ. ὅτι .. Πλάτ. Κρατ. 412C· ξ. τοῦτο Σοφ. Ο. Κ. 1474· τοῦτο σ., ὅτι .· Ἀριστοφ. Σφ. 50· τὰ πρὶν οὐκ εὔγνωτα σ. Εὐρ. Ὀρ. 1394. εὖ ξυνέβαλεν αὐτὰ Ἀριστοφ. Ἱππ. 427· ἣν [νόσον] οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ' οὐδ' ἂν ξυμβάλοι ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 72· σ. ἔπη Εὐριπ. Μήδ. 675· τοὔναρ ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 55· τὴν μαντείαν Πλάτ. Κρατ. 384A· τὸν χρησμὸν Ἀριστοφάν. Ἀποσπάσ. 489, πρβλ. 66· σήματα σ., εἰ .. ἢ Ἄρατ. 1146·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἀπολ., συχνάκ. παρ' Ἡροδ., οἷον 4. 15, 45, 87· μετ' αἰτ., εὑρίσκω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, τὸ πρῆγμα 4. 111· σ. τι ἔκ τινος 6. 107· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμ., 1. 68., 2. 33, 112, κ. ἀλλ.· συμβάλλεσθαι ὅτι .., 3. 68. IV. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συμφωνῶ, ὁρίζω, προσδιορίζω ἀπὸ κοινοῦ, λόφον εἰς ὃν .. ἁλίζεσθαι Ξεν. Ἀν. 6. 3. 3.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 484, 485.

σύμβαμα, τό, (συμβαίνω III) τὸ κατὰ τύχην συμβαῖνον, συμβεβηκός, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 21 (ἀλλ' ὡς παρῳδία ἐπὶ τῆς σημασίας II), Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 58. II. ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος τῶν Στωϊκῶν, = κατηγόρημα, πλῆρες ῥηματικὸν κατηγορούμενον, τέλειον (μὴ χρῇζον προσδιορισμῶν), οἷον τὸ ἀμετάβατον ῥῆμα, π. χ. Σωκράτης περιπατεῖ· τὸ δὲ ἀπρόσωπον ῥῆμα ἐνομίζετο ὡς ἀτελὲς κατηγορούμενον, οἷον Σωκράτει μέλει, καὶ ἐκαλεῖτο παρασύμβαμα, παρακατηγόρημα, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. σ. 36 ἴδε Menag. εἰ. Διογέν. 7. 64. [Ἂν εἶναι Δωρ. ἀντὶ σύμβημα, θὰ ἔχῃ σύμβᾱμα· ἀλλ' ὁ Λοβεκ. Παραλ. 423 ἀμφιβοβεῖ τοῦτο].

συμβαματικός, ή, όν, = κατηγορικός, Πτολεμ. Τετράβ. 4. σελ. 203.

συμβάπτω, βάπτω ὁμοῦ, Cod. Par. 2260, fo, 119, vº.—Μέσ., **συμβαπτίζομαι**, βαπτίζομαι, βυθίζομαι ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, τῷ πάθει Ἡλιόδ. 4. 20.

συμβαρβαρίζω, βαρβαρίζω ἐπίσης, οὐ γὰρ συνεβαρβάριζεν ὁ τρόπος τῷ τῆς γλώττης ὀργάνῳ Βασίλ. Μέγ. τόμ. 2, σελ. 139C, κτλ.

συμβάρβαρος, ον, ὁ ὢν καὶ αὐτὸς ὡς ἄλλος τις βάρβαρος, Εὐστ. Πονημάτ. 292. 28.

συμβαρύνομαι, βαρύνομαι ἐπίσης, λαμβάνω ἐπίσης τὸν βαρὺν τόνον, ἔνθεν καὶ τὸ συνὸν ἐπίρρημα συμβαρύνεται Α. Β. 581, 20.

συμβασείω, ἐφετικὸν τοῦ συμβαίνω II, ἐπιθυμῶ νὰ κάμω σύμβασιν ἢ συνθήκην μετά τινος, τινι Θουκ. 8. 56.

συμβασιλεύς, ὁ, ὁ ὁμοῦ βασιλεύων, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10, 8, σ. 395, κλπ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 172.

συμβασιλεύω, βασιλεύω ἢ κυβερνῶ ὁμοῦ μετά τινος, συμβασιλεύει τἀδελφῷ Πολύβ. 30. 2, 4, Πλουτάρχ. Λυκοῦργ 5, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 2, κλπ.

σύμβασις, εως, Ἰων. -ιος, ἡ, (συμβαίνω) τὸ κινεῖν τὸν ἕνα πόδα πρὸς τὸν ἕτερον ἐν τῷ βαδίζειν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 824D. II. (συμβαίνω II) συμφωνία, συνεννόησις, συνθήκη, συμβάσιες .. οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν Ἡρόδ. 1. 74· ξ. ποιεῖσθαι Εὐρ. Ἱκ. 739· δὸς ξύμβασιν τέκνοις, διάλλαξον αὐτά, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 85 εἰς ξ. ἄγειν τινὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 423· ἡ ξ. ἐγένετο Θουκ. 3. 28· ἀπὸ ξυμβάσεως, διὰ συμφωνίας, ὁ αὐτ. 4. 130. III. (συμβαίνω III) ὡς τὸ σύμβαμα, τυχαῖον συμβεβηκός, Πλάτ. Ἐπιστ. 359B.

συμβαστάζω, βαστάζω, φέρω ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 27. II. παθ., παραβάλλομαι πρός τινα, συγκρίνομαι, τινι Ἑβδ. (Ἰὼβ ΚΗ', 19).

συμβατέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., πρὸς ὃν πρέπει νὰ συμφωνήσῃ τις, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1426.

συμβατεύω, βατεύω, συνουσιάζομαι μετά τινος, Λατ. coïre, ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβατεύειν Παλαίφ. 40, 3.

συμβατήριος, ον, = τῷ ἑπομ., λόγοι Θουκ. 5. 76, Διον. Ἁλ. 2. 45, κ. ἀλλ.· σπονδαὶ Φίλων 1. 392, κ. ἀλλ.

συμβατικός, ή, όν, (συμβαίνω II) ὁ τείνων ἢ ἄγων εἰς συμφωνίαν, συμβιβαστικός, συμβ. λόγοι Θουκ. 6. 103· οὐδὲν πράξαντες ξυμβατικόν, οὐδὲν πράξαντες τεῖνον πρὸς συμφιλίωσιν, πρὸς συμβιβασμόν, ὁ αὐτ. 8. 91, πρβλ. 71. — Ἐπίρρ. συμβατικῶς ἔχω, εἶμαι διατεθειμένος εἰς συμβιβασμόν, Πλουτ. Φλαμιν. 5, κτλ. II. (συμβαίνω III) Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τύχην, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 248C.

συμβατόν ἐστι = συμβαίνει, Πολύβ. 9. 2, 4.

συμβδελύσσω, ὁμοῦ μυσάττομαι, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδάνθ. καὶ Δοσικλ. Β', 310.

συμβεβαιόω, ἐπιβεβαιῶ τι ὁμοῦ, ἔργῳ σ. τι Κλήμ. Ἀλεξ. 205. 47.

συμβεβηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ συμβαίνω, = κατὰ συμβεβηκός, ἐκ τύχης, κατὰ τύχην, μνημονεύεται ἐκ Νικομ. Ἀριθμ.

συμβεβηλόω, βεβηλῶ ὁμοῦ, ποιῶ βέβηλον, Νεμέσ. περὶ Φύσ. Ἀνθρώπ. σ. 356.

συμβελής, ές, (βέλος) ὁ ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ βελῶν πεπληγμένος, συμβελῆ γιγνόμενα τὰ θηρία διεταράχθη Πολύβ. 1. 40, 13· ἀλλαχοῦ καταβελής.

συμβελτιόομαι, Παθ., βελτιοῦμαι ἐπίσης, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 94, 14.

συμβία, ἡ, ἐν μεταγενεστ. ἐπιγρ. ἀντὶ σύμβιος (ἡ), ἡ σύζυγος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5870, 8767, 9297, ἴδε σύμβιος.

συμβιάζομαι, ἀποθετ., συνάπτω διὰ τῆς βίας, στρημώνω, εἰς ἀλλήλας Λογγῖν. 10. 6·— πρκμ. μετὰ παθ. σημασ., πάντα τὰ νῦν συμβεβιασμένα, τὰ διὰ τῆς βίας γενόμενα, Δημ. 100. 3.

συμβιβάζω, μεταβατικὸν τοῦ συμβαίνω, φέρω εἰς τὸ αὐτό· παθητ., φέρομαι εἰς τὸ αὐτό, συμπλέκομαι, σχηματίζομαι, ἔκ τινος Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. δ', 16, πρ. Κολοσ. β', 19. 2) μεταφορ., ὡς καὶ νῦν, διαλλάττω, συμφιλιώνω, Ἡρόδ. 1. 74· σ. τινά τινι, διαλλάττω τινὰ πρός τινα, Θουκ. 2. 29· σ. τινὰς εἰς τὸ μέσον, ὡς μεσίτης, Πλάτ. Πρωτ. 337E. — Παθ., συμβιβασθέντας ὁμοίως, διὰ κοινῆς συμφωνίας, διὰ συμβιβασμοῦ, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 24, 1. II. ὡς τὸ συμβάλλω III, βάλλω ὁμοῦ, παραβάλλω, ἐξετάζω, τὰ λεγόμενα Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 369D· σ. περί τινων ὃ ἕκαστον εἴη ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 501A (ἂν καὶ ἐνταῦθα ὁ Τίμαιος ἡρμήνευσεν ἀμεταβ., συμφωνῶ, ἴδε Ruhnk.). III. ἀποδεικνύω λογικῶς (πρβλ. συμβαίνω III. 3. β), Ἀριστ. Τοπ. 7. 5, 10, Σοφιστ. Ἔλεγχ. 28· τι ἔκ τινων ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 8. 11, 9 σ. ὅτι .. αὐτόθι 7. 5. 2· σ. ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Ῥητορ. πρ. Ἀλ. 4. 9., 36. 8· σ. πότερον .. ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 8. 3, 4· ὅτι .. Πράξ. Ἀποστ. θ', 22· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., Ocell. εἰς Λουκ. 3. 2) διδάσκω, τινὰ καὶ τινά τι, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Μ', 14), Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. β', 16·— οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐχρῶντο τῷ προσβιβάζειν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας.

συμβίβασις [ῐ], ἡ, τὸ φέρειν ὁμοῦ εἰς τὸ αὐτό, διαλλαγή, συμφιλίωσις, συμβιβασμός, Σουΐδ. ἐν λ. συμβιβάσαι.— Καθ' Ἡσύχ.: «συμβίβασις· πεῖσις, διδαχή, πίστις»· — συμφωνία, ἕνωσις, Πολ. Τετρ. 4, σ. 182· φιλίαι καὶ σ. Ἀρτεμίδ. 1. 67. II. διδασκαλία, Ἡσύχ.

συμβῐβασμός, ὁ, ἕνωσις, Γ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1409. ‖ ὡς καὶ νῦν, συμβιβασμός, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 69· σ. εἰρήνης Ἐπιφάν. Αἱρ. 66, 14 (τ. 1, σ. 631C).

συμβῐβαστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ συμβιβάσῃ, Μαν. Παλαιολ. Λογ. 3, σ. 220,

συμβῐβαστής, οῦ, ὁ, ὁ συμβιβάζων, ἢ ὁ παραβάλλων, Γλωσσ.

συμβῐβαστικός, ή, όν, ὁ ἄγων εἰς συμβιβασμόν, εἰς συνδιαλλαγήν, Πλουτ. Ἀλκιβ. 14.

σύμβιος, ον, ὁ ζῶν μετά τινος, τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17. 5. ‖ ὡς οὐσιαστ., ὁ καὶ ἡ, σύντροφος, ἑταῖρος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 1· σύζυγος ἀνήρ, Ἀνθ. Π. παράρτημα 331. 4· σύζυγος γυνή, αὐτόθι 282, Διόδ. 4. 46· πρβλ. **συμβία**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 152.

συμβιότευσις, ἡ, τὸ συμβιοτεύειν, Εὐστ. Πονημάτ. 16. 14, πρβλ. **συμβίωσις**.

συμβιοτεύω, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. παράρτημα 39, Συνέσ. σ. 178B, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 206, κτλ.

συμβιόω, μέλλ. **-βιώσομαι**· πρκμ. **-βεβίωκα**· ἀόρ. **-εβίων**, ἀπαρ. **-βιῶναι**, ἀλλ' ὡσαύτως ἀόρ. α' **-βιῶσαι** Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 1, 2, Διόδ. 4, 54. Ζῶ μετά τινος, τινι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 97, Δημ. 313. 5· μετά τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 15, 9· πρός τινα (ἴδε **συμβιωτέον**)· ἥδιστος συμβιῶναι Ἰσοκρ. 414A· χείρους πρὸς τὸ συμβ. οὖν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 11, 12· ὡς κοινῇ συμβιωσόμενοι Πλάτ. Συμπ. 181D· ἐπὶ ζεύγους διὰ γάμου ἡνωμένου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἁπλῆν συγκατοίκησιν, (συνοικεῖν), Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 142F. 2) ἐπὶ φυτῶν, ἐλαία πρὸς κιττὸν σ. Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ. 3) μεταφορ., σ. τῷ φρονεῖν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 548D· ἀγαθῇ τύχῃ Δημ. 315. 18· χαρᾷ σ. τινι Πλούτ. 2. 1099F· σ. μέσφι θανάτου, ἐπὶ νόσου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 4.

συμβίωσις, ἡ, τὸ ζῆν μετά τινος, συνδιαίτησις, συνδιαμονή, Πολύβ. 5. 81, 2, Κικ. πρ. Ἀττ. 13, 23, κτλ.· μετά τινος Πολύβ. 32. 11, 10· ἐπὶ βίου ἐγγάμου, Διόδ. 4. 54, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1433, κ. ἀλλ. ‖ = **συμβία**, αὐτόθι 5006

συμβιωτάριον, τό, ὄνομα καθαρτικοῦ, Ὀρειβάσ. ἔκδ. Dar. τ. 5, σ. 152.

συμβιωτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συμβιόω**, δεῖ συμβ. οὖν, ἀνδρὶ πρὸς γυναῖκα Ἀριστοφ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 8.

συμβιωτής, οῦ, ὁ, ὁ ζῶν μετά τινος, σύντροφος, ἑταῖρος, πιθ. γραφὴ ἐν Εὐπόλ. «Κόλακι» 26, πρβλ. Πολύβ. 8. 12, 3, C c. Fam. 9. 10, κτλ. ‖ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταίρων ἢ εὐνοουμένων τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, Πλούταρχ. 2. 207C, ὁ αὐτ. ἐν Ἰουλ. Καίσ. 21, πρβλ. Becker. Röm. Alt. 2. 3, σ. 231.

συμβιωτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συμβίωσιν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 588C.

συμβλάπτομαι, παθητ., βλάπτομαι ὡσαύτως ἢ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 65, Εὐστ. 1946. 32.

συμβλαστάνω, βλαστάνω ὁμοῦ, κλάδος ὁ ἀπ' ἀρχῆς συμβλαστήσας Μᾶρκ. Ἀντων. 11. 8· «ἡ τῶν νεύρων φύσις .. ἅμα τῷ πνεύματι συμβλαστάνουσα» Γαλην. τ. 19, σ. 169, 13.

συμβλασφημέω, βλασφημῶ, κακολογῶ ὁμοῦ, Ἀνέκ. Ὀξ. τόμ. 3, σ. 221.

συμβλήδην, Ἐπίρρ. = **συλλήβδην**, παρ' Ἀρετ. ἐν Χρον. Νούσ. Θερ. 1. 2.

σύμβλημα, τό, ἕνωσις, συναφή, ῥαφή, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΜΑ', 7).

συμβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, ὁ συμβαλλόμενος, συγκρουόμενος, ξυμβλῆτες πίπτουσιν (δηλ. αἱ Κυάνεαι) ἐπ' ἀλλήλῃσιν ἰοῦσαι Ὀρφ. Ἀργ. 684.

σύμβλησις, ἡ, = **συμβολή**, ἕνωσις, συναφή, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚϚ', 24). ‖ παραβολή, σύγκρισις, κατὰ σύμβλησιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 375, κτλ.· ἡ πρὸς ἄλληλα σ., σύγκρισις, ἀναφορά .., Διογ. Λ. 9. 87. 2) ἑρμηνεία, τοῦ σημείου Ἀρρ. Ἀν. 1. 18, 12. ‖‖ βοήθεια, ἐπικουρία, συνδρομή, πρὸς βίον ὁ αὐτ. 7. 105.

συμβλητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραβάλῃ, Γλωσσ.

συμβλητικός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ δυνάμενος συμβάλλεσθαι, συντελεστικός, πρός τι Ἀριστ. Προβλ. 30. 14.

συμβλητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ., παραβλητός, δυνάμενος νὰ παραβληθῇ ἢ συγκριθῇ, ἀπολ. ἢ μετὰ δοτικ., Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 19, Φυσ. 7. 4, 1 κἑξ., Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 6, 2., 12. 8, 4, Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 10· πᾶν πρὸς πᾶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 13, 6, πρβλ. Θεόκρ. 5. 92· τὸ πλῆθος Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 4· οὐ σ. κατὰ τοῦτο, πότερον .., Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 8· κατὰ τὸ μᾶλλον ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 15, 19. ‖ καταληπτός, ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ οὐ σ., παρὰ Σουΐδ. ἐν λ.

συμβλύζω, Ἐκκλ., καὶ παρὰ Νόνν. Δ 4. 330, **συμβλύω**, συμπηγάζω, ἀναβρύω ὁμοῦ.

συμβοάω, μέλλ. **-ήσομαι**, βοῶ ἰσχυρῶς, κραυγάζω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ξεν. Κύρ. 7. 5, 26· τισὶ τὸ πολέμιον Δίων Κ. 41. 58. ‖ σ. ἀλλήλους, βοῶ, καλῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 6· καὶ οὕτω πιθ. ἐν Κύρ. Παιδ. 3. 2, 6.

συμβοήθεια, ἡ, ἡνωμένη ἢ ἀπὸ κοινοῦ βοήθεια, ἐπικουρία, Θουκ. 2. 82.

συμβοηθέω, βοηθῶ ὁμοῦ, ὡς καὶ νῦν, παρέχω τινὶ βοήθειαν, γίνομαι συμβοηθὸς αὐτοῦ ἢ βοηθῶ ὁμοῦ, μετὰ δοτ., συνεβοήθησαν τῇ Λακεδαίμονι Ξεν. Ἀγησ. 1, 38· ἐπί τινας Ἀριστοφ. Λυσ. 247· οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες οἱ μὲν ἐς Ἄργος ξυνεβοήθουν Θουκ. 3, 105· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 80, 81, κλπ.

συμβοηθός, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ συμβοηθῶν, Ἑβδ. (Βασιλ. Τρίτ. Κ', 16).

συμβολαιογρᾰφέω, γράφω συμβόλαια, Εὐσταθ. Πονημάτ. 71. 94.

συμβολαιο-γράφος, [ᾰ], ὁ, ὁ γράφων συμβόλαια, Συλλογ. Ἐπιγρ 8855· «συμβολαιογράφος· ὁ τὰ συμβόλαια γράφων» Ἡσύχ.

συμβόλαιον, τό, ὡς τὸ **σύμβολον**, σημεῖον ἐξ οὗ τις συμπεραίνει τι, τεκμήριον, μαρτυρία, Ἡρόδ. 5 92, 7· σύμπτωμα, Σοφ. Φιλ. 884. ‖ ἐν Ἀθήναις, συμβόλαιον, ὁμόλογον εἰς ἀναγνώρισιν ὀφειλῆς ἢ δανείου, «χρεωστικὸν» (ἴδε **συμβάλλω** I. 6), συμβολαίου λαγχάνω (ἐξυπ. δίκην), λαμβάνω τὴν ἄδειαν νὰ κινήσω ἀγωγὴν ὅπως ἐπιβάλω τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὅρων τοῦ συμβολαίου, Λυσ. 148. 21· οὐ τὸ παράπαν σ. ἐξαρνοῦνται μὴ γενέσθαι Δημ. 907, ἐν τέλ.· συμβολαίου .. οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου, ὁμόλογον ἄνευ ἐνεχύρου εἴτε πλοίου εἴτε κτήματος ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὁ αὐτ. 893. 14· ἀπώλλυτο ἂν τῷ πατρὶ τὸ σ., τὸ δάνειόν του ἤθελεν ἀπολεσθῇ, ὁ αὐτ. 1185. 11· ποιεῖσθαι τὸ σ. Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 14, 2·— ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλήθ., ἔτι καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνον συμβολαίου, τὰ πρὸς ἀλλήλους συμβ. Πλάτ. Πολιτ. 294E· σ. ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλομεν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 425C· σ. συμμῖξαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 958C· τὰ Ἀθήναζε καὶ τὰ Ἀθήνηθεν συμβ., ὁμόλογον διὰ χρήματα δανεισθέντα ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν φορτίων τῶν εἰς Ἀθήνας φερομένων καὶ τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἐξαγομένων, Δημ. 822. 6· τὰ σ. διαλύειν Ἀριστ. Πολιτικ. 3 3, 2·— τὰ χρήματα ταῦτα ἠδύνατό τις νὰ λάβῃ ὀπίσω δι' ἀγωγῆς, αἱ τῶν συμβολαίων δίκαι Δημ. 882. 6, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 1, 10· ἀντίδικος ἐκ συμβολαίων, ὁ ἀντίδικος ἐν τοιαύτῃ δίκῃ, Ἰσαῖ. 54. 16· συμβόλαια ἀποστερεῖν, ἀποστερεῖν τὴν ἀπότισιν τῶν δανεισθέντων διὰ συμβολαίου χρημάτων, Ἰσοκρ. 283D, Δημ. 884. 9· πράξεις συμβολαίων, εἰσπράξεις τοιούτων δανείων, Ἀνδοκ. 12. 8· μικρῶν ἕνεκα σ., ἕνεκα μικρῶν δανείων, Λυσί. 129. 24· τὰ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου συμβ., δηλ. αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, κοινωνικά, ἢ κοινὰ πολιτικὰ δικαιώματα, Δημ. 298. 3· τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν σ. Ἀριστοτέλ. Πολιτικ. 4. 15, 22.— Πρβλ. **συγγραφή, συνάλλαγμα, συνθήκη**. 2) καθόλου, συμφωνία, ὑποχρέωσις, ὦ πότνια Φοίβου μῆτερ, εἰ γὰρ αἰσίως ἔλθοιμεν, ἅτε νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν ἐς παῖδα τὸν σόν, μεταπέσοι βελτίονα Εὐρ. Ἴων 411. ‖‖ «συνάλλαγμα, κοινωνία» (Κοραῆς), τί γὰρ εὐπρεπὲς ἀνδρὶ νέῳ πρὸς ἐχθροῦ γυναῖκα μέχρι τιμῆς τοσαύτης συμβόλαιον; Πλουτ. Ἀλέξ. 30 (ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ), πρβλ. Ἀντων. 25.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 484, 485.

συμβόλαιος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβόλαιον, αἱ ξ. δίκαι, παρὰ Θουκ. 1. 77, εἶναι = τῷ αἱ τῶν συμβολαίων δίκαι (δηλ. δίκαι πρὸς ἐπιβολὴν τῶν ἐκ τῶν συμβολαίων ὑποχρεώσεων) καὶ οὐχὶ τῷ αἱ ἀπὸ τῶν συμβόλων δίκαι, δηλ. δίκαι γινόμεναι συμφώνως πρὸς τὰς συνθήκας (ἴδε **σύμβολον** II) κατὰ τὸν Grote H. of Gr. 6, σ. 57 σημ. Goodwin ἐν Amer J. of Philology, ἀρ. 1· ἀλλ' ἴδε κατ' αὐτῶν Jowett εἰς Θουκ. 2, σ. lxxxv. —Ἀλλ' ὁ Κόβητος ἀνελλήνιστον θεωρεῖ τὸν τύπον **συμβόλαιος** ἀντὶ τοῦ **συμβολιμαῖος**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 485.

συμβολᾱτεύω, Ἐπιχ. παρ' Ἡσυχ.: «συμβολατεύειν· συναλλακτεύειν», πρβλ. **συναλλακτεύω**.

συμβολεὺς σχοινίων, ὁ, «σχοινίων δὲ συμβολεῖς οἱ ψιαθοπλόκοι» Γρηγ. Κορίνθ. 551. 2) «ἁλιευτικὸν σκεῦος, περὶ ὃ τὰ λίνα πλέκουσιν» Ἡσύχ. ‖ σ. φίλων, ὁ ἐγείρων φίλους εἰς ἔχθραν, Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 62, 1, ἔνθα «συμβολεὺς τῶν φίλων· κατὰ τῶν τοὺς φίλους εἰς ἔχθραν συμβαλλομένων». ‖‖ γλώττης συμβολεύς, ἑρμηνευτής, διερμηνεύς, Πολυδ. Ε', 154.

συμβολέω, ὡς τὸ **συμβάλλομαι**, συναντῶ, ξυμβολεῖ φέρων φέροντι Αἰσχύλ. Θήβ. 352 (πρβλ. **σύμβολος**), Ἀπ. Ἐμφυλ. 4. 65, 85.

συμβολή, ἡ, (συμβάλλομαι) τὸ συμβάλλειν, συνάντησις, ἕνωσις, συμβολὰς τριῶν κελεύθων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 171, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 29· τὸ μέρος ἔνθα δύο ποταμοὶ συμβάλλουσι, Διόδ. 17. 97, Ἀρρ. Ἀν. 6. 4, 6, Ussing. Inscr. σ. 3· συμβολαὶ τῶν νεύρων Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 36· σ. φωνηέντων, συνάντησις φωνηέντων ἐν συνθέτοις λέξεσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 24. 1, πρβλ. Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 40. 2) ἐπὶ συγκεκριμένης ἐννοίας, τὸ μέρος τὸ συναπτόμενον, ὁ σύνδεσμος, τὸ ἄκρον, Λατιν. commissura, τοῦ ζωστῆρος Ἡρόδ. 4. 10· τῶν ἀξόνων Ξεν. Ἱππ. 10, 10· τῶν ὀστέων ἐπὶ τῶν ἁρμῶν ἢ ἀρθρώσεων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 98D· τοῦ ἰσχίου Ἱππ. 1143G· ἡ ῥαφὴ τοῦ κρανίου, Ἀριστ. περὶ Πνεύματ. 5, 10, Πολυδ. Β', 36,

τῶν χειλῶν σύμβολαί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τῆς γλώσσης προσβολαί, ἐπὶ τῆς προφορᾶς τῶν χειλοφώνων καὶ γλωσσοφώνων γραμμάτων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 15. **ΙΙ.** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συνάντησις ἐχθρική, συμπλοκή, μάχη, συμβολὴ γίγνεται Ἡρόδ. 1. 74., 7. 210· συμβολὴν ποιέεσθαι ὁ αὐτ. 6. 110· τῇ σ. νικᾶν, ἑσσωθῆναι ὁ αὐτ. 4. 159., 1. 66· ἐπὶ πλοίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 350· ἀλεκτρυόνων σ. Ἡρωδιαν. 3. 10. **ΙΙΙ.** =**συμβόλαιον** II, συνθῆκαι καὶ σ. πρός τινας Ἀριστ. Ρητ. 1. 4. 11· (ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1210, 1211, ὑπάρχει παιδιὰ ἐπὶ τῶν σημασιῶν II καὶ III. ΛΑΜΑΧ. τάλας ἐγὼ ξυμβολῆς βαρείας.— ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;).

IV. ἐν τῷ πληθ., **συμβολαὶ** ἐκαλοῦντο τὰ συνεισφερόμενα πρὸς κοινὸν συμπόσιον, ἔρανος, Κικ. collectae, ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον καλέσας ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο Εὔβουλ. ἐν «Οἰδίποδι» 1. 4· τὰς ξ. κατατίθημι, καταβάλλω, πληρώνω τὸ μέρος μου, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀλιευομένῃ» 1, 8, Δίοδωρ. Κωμῳδιοποιὸς ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 13· σ. φέρειν, εἰσφέρειν Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 4, Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθην. 365D· πίνειν ἀπὸ συμβολῶν, ὡς τὸ symbolis esse παρὰ Terent. Eun. 3. 4, 2, Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 2· πρβλ. συνάγω II. 3, σύμβολον I, 8, **συμβολικὸς** 2·— ὡσαύτως αὐτὸ τὸ ἐξ ἐράνων δεῖπνον, Ξεν. Συμπ. 1. 16. **2)** καθόλου, ἔρανος, συνεισφορά, συμβολὰς διδόναι τῇ πολιτείᾳ Πλουτ. Ἆγις 9, πρβλ. Ἄρατ. 11· εἰς τὸν πόλεμον σ. παρασχέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Δίωνος καὶ Βρούτου Συγκρίσει 1·— σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7.

συμβόλησις, ἡ, (συμβολέω) = τῷ προηγουμ. I. 2, δηλ. ῥαφὴ κρανίου, Πολυδ. Β', 37.

συμβολικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβολὴν ἢ εἰς σύμβολον, ἰδίως, **1)** ὁ δεικνύων, σημαίνων διὰ σημείου ἢ συμβόλου, συμβολικός, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 59·— Ἐπίρρ. **συμβολικῶς** φράζειν, διὰ σημείων συμβολικῶν, Πλούτ. 2. 511B, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 66. **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβολήν, εἰς ἔρανον, μάλιστα πρὸς κοινὸν συμπόσιον, πρόποσις Ἀνθ. Π. 5. 134, πρβλ. Ἀθήν. 547D.

συμβολιμαῖος, α, ον, = **συμβόλαιος**, Ἡσύχ. ἔνθα: **ξυμβολ-**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 485.

συμβολογραφέω, συμβολικῶς γράφω, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 96, 95., 179, 51., 195, 19, κτλ.

συμβολογράφημα, τό, τὸ συμβολικῶς γραφέν, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 193, 5.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97.

συμβολογραφία, ἡ, συμβολικὴ γραφή, Ἰω. Δαμασκ. Ὕμν. Πεντηκοστ. ἐν Maii Spi il. Rom. τ. 5, σ. 331.

συμβολο-γράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων σύμβολα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 228A.

συμβολο δείκτης, ου, ὁ, ὁ ἑρμηνεύων σύμβολα, Διαταγ. Ἀποστολ. 8, 32. σ. 413, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ὁ διὰ συμβόλου τι ὑποδεικνύων πονηρόν».

συμβολοκοπέω, συνεισφέρω εἰς εὐωχίας (ἴδε **σύμβολον** I. 8), εἶμαι παραδεδομένος εἰς εὐωχίας, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΑ', 20, Σειρὰχ ΙΗ', 33), Φίλων 1. 359.

συμβολο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ εἰς εὐωχίας παραδεδομένος, Ἀκύλ. ἐν Παροιμ. ΚΗ', 7, κτλ.

συμβολομαντεία, ἡ, ἡ ἐκ συμβόλων ἢ σημείων μαντεία, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 36D.

συμβολόμαντις, εως, ὁ, ὁ ἐκ συμβόλων ἢ σημείων μαντευόμενος, ὡς οἱ τότε συμβολομάντεις ἐμαντεύοντο Ἄννα Κομν. σ. 284C.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

σύμβολον, τό, (**συμβάλλω** III. 2, γ) σημεῖον ἐξ οὗ τις γνωρίζει ἢ συμπεραίνει τι, φυλάσσω λαμπάδος τὸ σ., τὸ σημεῖον τοῦ πυρσοῦ τοῦ κατὰ συνθήκην καιομένου, τὸ τῆς φρυκτωρίας σημεῖον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 8· τέκμαρ τοιοῦτον ξ. τέ σοι λέγω αὐτόθι 315· σ. σαφὲς λύπης Σοφ. Φιλ. 403, πρβλ. Ο. Τ. 221, Εὐρ. Ὀρ. 1130, κτλ.· σ. ποιεῖσθαι τῆς σωτηρίας, ἐάν.. Δημ. 191. 22· συχν. ἐν τῷ παθητ., σ. τινι τίθεσθαι Θέογν. 1146· εὑρεῖν Πινδ. Ο. 12. 10· ἐπὶ σημείων τοῦ σώματος, Εὐρ Ἠλ. 577· ἐπὶ οἰωνῶν ἢ σημείων προφητικῶν, Ἀρχίλ. 41, Αἰσχύλ. Ἀγ. 144. **2)** τεκμήριον, σημεῖον, γνώρισμα, σ. νίκης Ἰσθμιάδος, ὁ ἐκ κισσοῦ στέφανος, Καλλ. Ἀποσπ. 103· ἐπὶ σημαίας, Ἡρωδιαν. 4. 7· ἐπὶ τῶν συμβόλων θεοτήτων, Διον. Ἁλ. 8. 38· τῆς βασιλείας Πλουτ. Κίμ. καὶ Λουκούλλ. Σύγκρισις 3· εἰράνας ξ. καὶ πολέμου, ἐπὶ σάλπιγγος, Ἀνθ. Π. 6. 151· νόμισμα ξ. ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται Πλάτ. Πολ. 371B· ὄνομα ξ., ὡς τὸ κατὰ συνθήκην σημεῖον πράγματός τινος (notae rerum verba, Κικ.), Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1, 11.

3) ἐνέχυρον, ἐφ' ᾧ γίνεται δάνειον, Λυσί. 154. 1· ὡσαύτως, = ἀρραβών, σημεῖον, ἐγγύησις, χρυσίον φιλίας συμβ. Πλουτ. Πύρρ. 20, πρβλ. Ἀρτοξέρξ. 18, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 145. **4)** ἐπὶ ἰατρ. σημασίας, σύμπτωμα, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 4, κ. ἀλ. **5)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, λίσπαι, Λατ. tesserae hospitales, δηλ. τὰ ἡμίση, ἢ δύο καλῶς πρὸς ἄλληλα ἁρμόζοντα τεμάχια ἀστραγάλου ἢ νομίσματος, τὰ ὁποῖα δύο διὰ ξενίας συνδεόμενα πρόσωπα ἢ εἰς συμφωνίαν τινὰ ἐλθόντα ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος τὸ ἑαυτοῦ τεμάχιον, εἰς ἀναγνώρισιν, (διαπεπρισμένα ἡμίσε' ἀκριβῶς ὥσπερεὶ τὰ σύμβολα Εὔβουλος ἐν «Ξούθῳ» 1), ἴδε Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 600, Ἡρόδ. 6. 86, 2, Εὐριπ. Μήδ. 613, Συλλ. Ἐπιγραφ. 87 (καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ τὸ ἥμισυ ἢ τὸ ἀντίστοιχον μέρος, ζητεῖ.. τὸ αὑτοῦ ἕκαστος ξ. Πλάτ. Συμπ. 191D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 4. 9, 1)· ὥσπερ σύμβολα ὀρέγεται ἀλλήλων τὰ ἐναντία ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Εὐδ. 7. 5, 5· ὥσπερ ἐκ συμβόλων ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 4, 8· ἔχειν σύμβολα πρὸς ἄλληλα, σχέσεις ὡρισμένας.., ὁ αὐτ. π. Γενεσ. καὶ Φθορ. 2. 4, 4, πρβλ. Ἐμπεδ. ἐν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 9, Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 145) κτλ. παρὰ Πολυδ. Θ', 71 κἑξ., καὶ ἴδε ἐν λέξ. **λίσπος** II οὕτως, ἐπὶ σημείων χρησίμων πρὸς ἀναγνώρισίν τινος, ἅτινα ἄλλως ἐκαλοῦντο γνωρίσματα, Εὐριπ. Ἴων 1386, Ξενοφ. Κύρ. 6. 1, 46· οὕτω καί, ἐς ξύμβολ' ἐλθόνθ', παραβαλόντες, συγκρίναντες τὰ γνωρίσματα, Εὐρ. Ἑλ. 291·— παρὰ τοῖς κωμικοῖς, τί δράσω σύμβολον κεκαρμένος; δηλ. ἔχων τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς κεκαρμένον; Ἕρμιππος ἐν «Δημόταις» 1. **6)** Λατ. tessera, «εἰδικῶς δὲ τὸ σύμβολον δηλοῖ γραμματεῖόν τι, ὃ ἐλάμβανε τῶν δικαστῶν ἕκαστος εἰσιὼν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅ ἐστι πινάκιον» (Ἀν. Βεκ. σελ. 300, 32)· τοῦτο δὲ τὸ σύμβολον δεικνύοντες οἱ δικασταὶ ἐλάμβανον τὸν δικαστικὸν μισθόν, Δημ. 298. 6, Ἀριστ. Ἀποσπάσ. 420, Πολυδ. Η', 16· ὡσαύτως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 297· πρβλ. Böckh P. E. 1. 315. **7)** ἄδεια πρὸς κατοικίαν διδομένη εἰς τοὺς ξένους, σ. ἐπιβάλλω τινί, ἀναγκάζω τινὰ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1214, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολιαστ. **8)** σημεῖον ἢ ἀπόδειξις, ἣν παρέδιδεν ἕκαστος τῶν εἰς κοινὸν συμπόσιον συνεισφερόντων, καὶ ἥτις ἐπεστρέφετο εἰς αὐτὸν πρὸ. πληρωμὴν μετὰ τὴν εὐωχίαν, πρβλ. **συμβολὴ III**· τὰ σημεῖα ταῦτα ἦσαν συνήθως ἐσφραγισμένα, ἢ σφραγῖδες ἀντ' αὐτῶν ἐδίδοντο, ὅθεν **σύμβολον** καὶ **σφραγὶς** εἶναι πολλάκις συνώνυμα, Ἀριστοφάν. Ὄρν. ἔνθ' ἀνωτ. **9)** ἐν Ῥώμῃ, = tessera frumentaria, σημεῖον, ἢ ἀπόδειξις, ἢ δελτίον, ὁ κάτοχος τοῦ ὁποίου ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ ποσόν τι σίτου ἢ χρημάτων δωρεάν· πρβλ. Δίωνα Κ. 49. 43·— ὡσαύτως, μικρὸν νόμισμα, «εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον, ἡμίτομόν τι νομίσματος. ὁ γοῦν Ἕρμιππος ἐν Φορμοφόροις λέγει: παρὰ τῶν καπήλων λήψομαι τὸ σύμβολον» Πολυδ. Θ', 71 (Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 4, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 145).

10) ὡς τὸ Λατ. tessera, σημεῖον πολεμικόν, «σινιάλο», ἐπιχειρήσεως Πλουτάρχ. Ῥωμ. 14· σημεῖον διὰ λέξεων, ὡς τὸ **σύνθημα**, ἴδε Εὐρ. Ῥῆσ. 573, Ὀρ. 1130. **11)** σύμβολον, ἐξωτερικὸν σημεῖον σκέψεως ἢ αἰσθήματος, Ἀριστοφάν. περὶ Ἑρμην. 1. 2., 2. 2., 14, 14· τὰ σ. Πυθαγόρου, τὰ ἀλληγορικὰ αὐτοῦ παραγγέλματα, Ἀριστ. Ἀποσπάσ. 192, Πλούτ. 2. 727C κἑξ.· σ. τῶν ὀργιασμῶν, τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα, αἱ ἐξωτερικαὶ ἐκφράσεις αὐτῶν, αὐτόθι 611D· οὕτως, ἐπὶ ἀλληγορικοῦ ὕφους, Δημ. Φαληρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9, σ 102· διὰ συμβόλων μηνύειν Φίλων, κτλ. **12)** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. τὸ σύνθημα ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, Λατιν. symbolum·— ἀλλ' ὡσαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν συμβολικῶν ἢ ἐξωτερικῶν σημείων τῶν τελετῶν. **13)** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 8, σύμβολα φαίνεται ὅτι ἐννοοῦνται τὰ ἐπίσημα σταθμὰ πόλεως. **II.** ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ **σύμβολα** ἐκαλοῦντο αἱ συνθῆκαι αἱ μεταξὺ δύο πόλεωνν πρὸς ἀμοιβαίαν προστασίαν τοῦ ἐμπορίου, δυνάμει τῶν ὁποίων πᾶσαι αἱ ἐμπορικαὶ ἀμφισβητήσεις καὶ δυσκολίαι ἐδικάζοντο ἐν τῇ πόλει τοῦ κατηγορουμένου (πρβλ. **συνάλλαγμα**), ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λέξ.· εἰσὶ.. αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων καὶ σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 7· σύμβολα ποιεῖσθαι πρὸς πόλιν, συνάπτω ἐμπορικὴν σύμβασιν, Δημ. 79. 17, πρβλ. Ἀνδοκ. 31. 28, Συλλ. Ἐπιγρ. 87. 10· τὰ σ. συγχέειν, παραβιάζω τοιαύτην σύμβασιν, Δημ. 570. 18·— ἡ σχέσις αὕτη ἥτις ἀντικατέστησε τὴν παλαιοτέραν μέθοδον τοῦ τιμωρεῖσθαι τὸν ἄρξαντα ἀδίκων ἔργων, τοῦ καταγγέλλειν ῥυσιά τινι (πρβλ. **σῦλα, ῥύσια**), ἐκαλεῖτο ἀπὸ συμβόλων κοινωνεῖν, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 1, 4· ἡ δίκας λαμβάνειν καὶ διδόναι (πρβλ. **λαμβάνω II. 1**, δ)· αἱ δίκαι αὗται ἐκαλοῦντο αἱ ἀπὸ συμβόλων δίκαι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 378 (πρβλ. **συμβόλαιος**)· καὶ ἡ τοιαύτη δίκη ἐλέγετο ἀπὸ συμβόλων δικάζεσθαι δίκας, Ἀντιφῶν 135. 31·— ἐν Ἀθήναις ὅμως αἱ φράσεις αὗται συχνάκις ἀναφέρονται εἰς τὰς συνθήκας δι' ὧν ἡ πόλις αὕτη ἠνάγκαζε τὰς ὑποτελεῖς αὐτῇ πόλεις νὰ ἐκγωσι τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν διαδικασίαν ἐν τοῖς Ἀθηναϊκοῖς δικαστηρίοις, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 16.— Πρβλ. Böckh P. E. 2, σελ. 141, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **2)** ἐν τῷ ἑνικῷ, συνθήκη, συνεννόησις, συμφωνία, ἡ κατὰ τὸ σ. δικαιοδοσία πρός τινα Πολύβ. 24. 1, 2, πρβλ. 32. 17, 3· κατὰ τὸ σ. Συλλογ. Ἐπιγραφ. 1607, 1707· κατὰ τὸ δοχθὲν κοινᾷ σ. αὐτόθι 2556. 70, Ἀπ. Ἐφημ. 2. 132.

σύμβολος, ον, (συμβάλλω) ὁ κατὰ τύχην συναντῶν, (ἀλλ' ὁ Valck. διώρθωσε ξυμβολοῦσιν, ἀντὶ -οισιν), Αἰσχύλ. Ἱκ. 502.

II. σύμβολος (ἐξυπακ. οἰωνός), ὁ, = **σύμβολον**, I. 1,

σημεῖον, οἰωνός, Αἰσχύλ. Πρ. 487, Ξεν.'Απολογ. 13, πρβλ. Σοφ. 'Αποσπ. 161, 'Αριστοφ. "Ορν. 721.

συμβόσκομαι, Παθ., βόσκομαι ὁμοῦ, καὶ συμβοσκηθήσεται λύκος μετὰ ἀρνὸς 'Εβδ. ('Ησαΐ. ΙΑ', 6).

συμβολοσκοπέω, ἡ τρήρων πέλεια τὴν ἐκείνων δειλίαν συμβολοσκοπεῖ καὶ ἀγγέλλει Εὐστ. εἰς 'Οδ. σ. 1790, 11.

σύμβοτος,ον,ὁ ὁμοῦ βοσκόμενος, «σύμβοτον· σύννομον» 'Ησύχ.

συμβούλευμα, τό, συμβουλή, Ξεν. 'Απολ. 13, 'Ιππ. 9. 12· σ. Περιάνδρου πρὸς Θρασύβουλον 'Αριστ. Πολ. 5. 10, 13.

συμβούλευσις, ἡ, «παραίνεσις ἑτέρῳ πρὸ πράξεως» Πλάτ."Οροι 413C.

συμβουλευτέος,α,ον, πληθ. τοῦ οὐδέτ. **συμβουλευτέα**, ἃ πρέπει τις νὰ δώσῃ ὡς συμβουλήν, ὁρῶ δὲ καὶ νῦν ὁμοῖα καὶ παραπλήσια συμβουλευτέα μοι ὄντα Θουκ. 1. 140. **ΙΙ**. **συμβουλευτέον**, δεῖ συμβουλεύειν, τοῖς νεωτέροις συμβουλευτέον 'Ισοκρ. π. 'Αντιδ. § 187.

συμβουλευτής, οῦ, (συμβουλεύω) ὁ συμβουλεύων, Λατιν. auctor, Πλάτ. Νόμ. 921A. **ΙΙ**. (βουλευτής) σύντροφος βουλευτής, ὁ ὁμοῦ ὢν βουλευτής, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 159, Δίων Κ. 59, 26.

συμβουλευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ συμβουλεύειν, παραινετικός, ἀντίθ. τῷ **βιαστικός**, Πλάτ. Νόμ. 921F·— ἐπὶ ῥητορ. λόγου, ἐπὶ προτροπῆς ἢ ἀποτροπῆς, ἀντίθ. τῷ **δικανικὸς** καὶ **ἐπιδεικτικός**, 'Αριστ. Ρητ. 1. 3, 3·— ἡ **συμβουλευτικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη) Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 2. 90· οὕτω καὶ τὸ **συμβουλευτικὸν** καὶ τὰ **συμβουλευτικά**, 'Αριστ. Ρητ. 2. 18. 1, Πλούτ. 2. 744D, Φιλόστρ. 731.—'Επίρρ. -κῶς, Πολυδ. Δ', 26.

συμβουλεύω, ὡς καὶ νῦν, δίδω συμβουλήν, τινί, ὡς τὸ Λατ. consulere alicui, μάλιστα ἐν χρήσει ἐπὶ ῥητόρων προτεινόντων γνώμην τινὰ εἰς τὸν λαόν, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., συμβουλεύω τινὰ νὰ πράξῃ τι, 'Ηρόδ. 1. 53, 59., 2. 107, Θουκ. 1. 65, κτλ.· οὐ συμβουλεύων Ξέρξῃ στρατεύεσθαι. συμβουλεύων νὰ μή.., 'Ηρόδ. 7. 46·— σπανίως μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., συμβουλεύω.. συμβῆναι ὑμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων Πλάτ. Πρωτ. 337E. **2)** καὶ ἄνευ τοῦ ἀπαρ., σ. τινί τι 'Ηρόδ. 1. 71, κτλ.· τινὶ περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 319D, κτλ.· εὖ σ. τινι Θέογν. 38·— σ. τι, συνιστῶ τι, τὰ ἄριστα 'Ηρόδ. 7. 237· χρηστόν τι 'Αριστοφ. Νεφ. 793· πορείαν Ξεν. 'Αν. 5. 6, 12, κτλ.· ἀλλὰ μετ' αἰτιατ. συστοίχου, σ. συμβουλάς, παρέχω συμβουλάς, Πλάτ. Γοργ. 520D. — Παθητ., συμβουλεύεταί τι, παρέχεται συμβουλή, Πλάτ. 'Επιστ. 330D· τὰ παρὰ τοῖς θεοῖς συμβουλευόμενα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2· τὰ συμβουλευθέντα 'Ισοκρ. 29C. **3)** ἑπομένου ἀναφορικοῦ, σ. περί τινος ὡς.. Ξεν. Πόροι 4, 30· σύμ μοι βούλευσον ποτέρην ἄγω Καλλ. 'Επιγράμμ. 1. 5. **4)** ἀπολ., δίδω συμβουλήν, συμβουλεύω, Σοφ. Ο. Τ. 1370, κτλ.· ὁ συμβουλεύων ἢ -εύσας, ὡς καὶ νῦν, Λατ. auctor, suasor sententiae, Νόμ.. παρ' 'Ανδοκ. 13. 8, 'Αριστ. Ρητορ. 1. 1, 10· τὰ συμβουλεύοντα τῶν ποιημάτων, διδακτικὰ ποιήματα, 'Ισοκρ. 23B. **ΙΙ**. Μέσ., ζητῶ συμβουλὴν παρά τινος, ζητῶ τὴν γνώμην αὐτοῦ, τινι, Λατιν. consulere aliquem, 'Ηρόδ. 2. 107, Πλάτ., κλπ.· τι Θουκ. 8. 68· σ. τι μετά τινος, συζητῶ τι μετά τινος, 'Αριστοφ. Νεφ. 475· ἀπολύτως, συσκέπτομαι, ἀλλ' εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν.. εἴτε καὶ μὴ αὖθις συμβουλευσόμεθα Ξεν. Κύρ. 2. 1, 7. κτλ.—"Εχομεν τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον παρ' ἄλληλα, συμβουλευομένου τε ἂν συμβουλεύσειε τὰ ἄριστα, καὶ ἂν τὸν συμβουλευθῇ, θὰ τὸν συμβουλεύσῃ τὰ ἄριστα (ὁ φίλος), 'Ηρόδ. 7. 237· [τοῖς "Ελλησι] ξυμβουλευομένοις ξυνεβούλευσεν αὐτοῖς τάδε Ξεν. 'Αν. 2. 1, 17. **2)** = τῷ ἐνεργ., πολλάκις παρὰ τοῖς μεταγεν., ἴδε Δινδ. εἰς Διόδ. τ. 3, σ. 57.

συμβουλή, ἡ, = **συμβουλία**, 'Ηρόδ. 1. 157, Ξεν. 'Αν. 5. 6, 4, Πλάτ., κλπ.· — παροιμ., ἱερὸν συμβουλή, ἡ συμβουλὴ εἶναι ἱερὸν πρᾶγμα, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 104, πρβλ. Πλάτ.'Επιστ. 321C· — πληθ., συμβουλὰς συμβουλεύειν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 520D, κ. ἀλλ. **ΙΙ**. σύσκεψις, συζήτησις, εἰς ξ. παρακαλεῖν τινα ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 313A· ξ. πολιτικῆς ἀρετῆς, συζήτησις περὶ πολ. ἀρετῆς, αὐτόθι 322E· ὅταν περί τινος ξ. ᾖ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455C· ἕνεκά τινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 942A· εἰς ξ. καλεῖν τινας ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 313A.

συμβουλία, ἡ, 'Ιων. **-ίη**, ἡ, συμβουλὴ ἢ συμβουλὴ δοθεῖσα, μάλιστα περὶ δημοσίων πραγμάτων, 'Ηρόδ. 3. 1, 125., 4. 97, κ. ἀλλαχ., Ξεν 'Απομν. 1. 3, 4· ἡ Περιάνδρου Θρασυβούλῳ σ. 'Αριστ. Πολ. 3. 13, 16· ἐν τῷ πληθ., συμβουλαί, νουθεσίαι, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2, Δημ. 342. 29. **ΙΙ**. σύσκεψις, λαβεῖν τινα εἰς σ. Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 355. Πρβλ. **συμβουλή**.

συμβούλιον, συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν, «Κωνσίλιον γὰρ ἔτι νῦν τὸ συμβούλιον καλοῦσι καὶ τοὺς ὑπάτους Κωνσούλας, οἷον προβούλους» Πλουτ. Ρωμ. 14· μάλιστα πρὸς κακὸν σκοπόν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϛ', 14, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. γ', 6. **ΙΙ**. συνέδριον, Συλλ. 'Επιγρ. 1543. 11, Πλουτ. Λούκουλλ. 26., 2. 169D.

συμβούλομαι, ἀποθ., μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. πρκμ.:—θέλω ἢ ἐπιθυμῶ ὁμοῦ μετά τινος, συμβούλου δέ μοι θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν, «σὺν ἐμοὶ δὲ βούλου θανεῖν ἐμὲ πρὸ οὗ τυχεῖν αἰσχρῶν παρ' ἀξίαν» (Σχόλ.), Εὐρ.'Εκ 373. **2)** συμφωνῶ μετά τινος, τινι Πλάτ. Κρατ. 414E, Λάχ. 189A **3)** ἀπολ., συγκατατίθεμαι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 718B, ἐν Εὐθυδ. 298B.

σύμβουλος, ὁ, (βουλή) ὁ παρέχων συμβουλήν, παραινῶν, συμβουλεύων, μάλιστα εἰς δημόσια πράγματα καὶ πολιτικὰς ὑποθέσεις, 'Ηρόδ. 5. 24., 7. 50, 2, Σοφ. Φιλ. 1321, Θουκ. 3. 42, κτλ.· σ. πονηρὸς 'Αντιφῶν 137. 41· ὡς θηλ., Ξεν.'Ελλ. 3. 1, 13·— μετὰ γενικ. προσ., ὁ παρέχων συμβουλὴν εἴς τινα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 175, 'Αριστοφ. Θεσμ. 921, κτλ.· οὕτω, σ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1481, Ξεν. Συμπ. 8. 39· οὐδὲ μωρίᾳ ξύμβουλος ἔσομαι τοῦ κασιγνήτου ποτὲ Εὐρ.'Ελ 1019, πρβλ.'Ισοκρ. 23C·— ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγμ., σ. λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε Αἰσχύλ. Πέρσ. 170· περιμείνατέ νυν, ἵνα τῆς ἀρχῆς.. ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν χρήσωμαι 'Αριστοφ 'Εκκλ. 518· σ. περί τινος Αἰσχύλ. Χο 86, Πλάτ. Πρωτ. 319B· ὑπέρ τινος 'Ισοκρ. 9D·— ξύμβουλός εἰμι = συμβουλεύω, ἐκφέρω γνώμην, δίδω συμβουλήν, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 712, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 930E — ἀντίθετ. τῷ **συκοφάντης**, Δημ. 291. 16. **ΙΙ**. ὡς προσωνυμία, **1)** ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ "Αγιδος ἐνομοθετήθη, δέκα ἄνδρες νὰ ἐκλέγωνται σύμβουλοι τῶν στρατηγῶν, «ἄνευ ὧν μὴ κύριον εἶναι ἀπάγειν στρατιὰν ἐκ τῆς πόλεως» Θουκ. 5. 63. **2)** ἄρχοντές τινες ἐν Θουρίοις, 'Αριστ. Πολ 5. 7, 13. **3)** = τῷ Ρωμαϊκῷ legatus, Πολύβ. 6. 35, 4·— ὡσαύτως εὕρηται καὶ ὡς μετάφρασις τοῦ Ρωμαϊκοῦ consul, Διον. 'Αλ. 4. 76.

συμβραβεύω, συνδιοικῶ, τινὶ 'Εβδ. (Α' "Εσδρ. Θ', 14).

συμβράσσομαι, Παθητ., βράζομαι ὁμοῦ, Γαλην. 14. 333, 14: μεταφ., καγχασμῷ συμβράττομαι, «σκοτώνομαι ἀπὸ τὰ γέλοια», Νικήτ. Χρον. 10. 9. **ΙΙ**. ἐκβράζομαι, εἰς Αἴγυπτον συνεβράσθη 'Εβδ. (Β' Μακκ. Ε', 8).

συμβρέμω, βρέμω, παταγωδῶς ἠχῶ ὁμοῦ, Δίων Κ. 66. 22.

συμβρέχω, βρέχω ὁμοῦ, τῷ ὄξει ἐν ἀγγείῳ ξυλίνῳ συμβρέξας Γαλην. 14. 399, 14, κτλ.

συμβριακόν, τό, «τὸ πολυτελὲς» 'Ησύχ.

συμβριάζει· «σοβαρεύεται, τρυφᾷ» 'Ησύχ.

συμβριασμός· «ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος» 'Ησύχ.

συμβροί· «ἴ(σ)χνοί, λαγαροί, †τάφροι» 'Ησύχ.

σύμβρος, ὁ, = **κάπρος**, 'Ησύχ.

συμβροχθίζω, βροχθίζω ὁμοῦ, Νείλου 'Επιστ. 117, 7, Παλλάδ. ἐν βίῳ 'Ιω. Χρυσ. σ. 102, 23.

συμβρύκω [ῡ], τρίζω, συγκρούω, συμβρύξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς ὀδόντας 'Ιάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 194.

συμβύω, μέλλ. **-ύσω**, συνωθῶ, στρυμώνω, οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις ξυμβεβυσμένοι, στρυμωγμένοι, 'Αριστοφ. Σφ. 1110.

σύμβωμος, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ βωμῷ λατρευόμενος, θεοὶ Στράβ. 512· σύμβωμός ἐστιν 'Ιόλαος αὐτῷ (δηλ. τῷ 'Ηρακλεῖ) Πλούτ. 2. 492C, κτλ.· πρβλ. **σύνναος**.

συμμᾰθητής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἐκεῖσε ἄλλους συμμαθητάς μοι φοιτᾶν Πλάτ. Εὐθύδ. 272C· ἐγένονθ' ἑαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης, μανθάνοντες ἢ διδασκόμενοι ὁμοῦ τὴν τέχνην, 'Ανάξιππος ἐν «'Εγκαλυπτομένῳ» 1. 2.

συμμᾰθητιάω, ἐφετικὸν τοῦ **συμμανθάνω**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. τοῦ 'Αρεοπ.

συμμαίνομαι, μετὰ πρκμ. β' **συμμέμηνα**· ἀόρ. **συνεμάνην** [ᾰ]. — Παθητ., μαίνομαι ὁμοῦ, συγκοινωνῶ τῆς μανίας τινός, τινι, μετά τινος ἄλλου, Λουκ. π. 'Ορχ. 83· σ. τοῖς μαινομένοις, παροιμ. παρὰ Σουίδ.· ἀπολ., Μένανδρ. ἐν «Πωλουμένοις» 2.

συμμᾰκᾰρίζω, μακαρίζω ὁμοῦ, 'Αθανάσ. τ. 2, σ. 423.

συμμᾰλάσσω, μαλάσσω ὁμοῦ, «ἔνιοι δὲ κηρὸν ἢ στέαρ ἀρωματίσαντες συμμαλάσσουσιν ἐν τοῖς ὀξυτάτοις ἡλίοις στύρακι» Διοσκ. 1. 79, πρβλ. Χρύσιππ. Τυαν. παρ' 'Αθην. 647E· σ. εἰς ἓν 'Ετυμολ. Μέγ. 793. 9.

σύμ(μ)αλ(λ)ος κάρα προβάτου, μετὰ τοῦ μαλλοῦ, Μ. Πλανούδ. ἐν Ideler Phys. etc. II, σ. 322.

συμμανθάνω, μανθάνω ὁμοῦ μετά τινος, μετέχω ἐν τῇ μαθήσει ἢ ἐν τῇ γνώσει, τινὶ Ξεν. Συμπ. 2, 21· ὁ συμμαθών, ὁ ἐθισθεὶς εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν 'Αν. 4. 5, 27· — ἐν Σοφ. Αἴ. 869 τὸ συμμαθεῖν ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. διὰ τοῦ διδάξαι, ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἐφθαρμένη· ὁ Ellms'. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ὥστε με σ., ὥστε νὰ συμμετάσχω τῆς γνώσεως, νὰ μάθω τὸ μυστικόν, ὁ δὲ Jebb προτείνει ἀντὶ τοῦ συμμαθεῖν τὸ συνναίειν, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ.

σύμμαντις, εως, ὁ, συμπροφήτης, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 429.— "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

συμμᾰραίνομαι, Παθ., μαραίνομαι ὁμοῦ, αὐτῷ συμμαρανθεῖσα 'Επιφάν. τ. 1, σ. 549B, κτλ.

συμμάρπτω, ἁρπάζω ἢ πιάνω ὁμοῦ, σπάνω, συμμάρψας δόνακας μυρίκης τ'.. ὄζους, «συμμάρψας, συλλαβών, κλάσας» (Σχόλ.), 'Ιλ. Κ. 467· πᾶσαν γενεὴν Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 6. 86,

3· σὺν δὲ δύω μάρψας, «ἁρπάσας, συλλαβὼν» (Σχόλ.), 'Οδ. Ι. 289, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 397.

συμμαρτῠρέω, μαρτυρῶ μετά τινος, φέρω μαρτυρίαν εἰς ὑποστήριξίν τινος, ξυμμαρτυρῶ σοι Σοφ. Φιλ. 438, Εὐριπ. 'Αποσπ. 321, πρβλ. Θουκ. 8. 51· τι, πρὸς ὑποστήριξιν γεγονότος, Σόλων 35, πρβλ. Ξενοφ. 'Ελλ. 3. 3, 2· συμμ. τὰ ῥηθέντα τοῖς ἔργοις 'Ισοκρ. 47Α· μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως, σ. μοι ξ. οἷα πέφυκα Εὐριπ. 'Ιππ. 286· σ. ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν 'Ιφιγ. ἐν Αὐλ. 1158· σ. τινὶ πάντα ὡς ἀληθῆ λέγει Ξενοφ. 'Ελλ. 7. 1, 35· σ. τινὶ ὅτι .., Πλάτ. 'Ιππ. Μείζ. 282Β·— ἀπολ., Σοφ. Φιλ. 438, 'Ηλέκ. 1224, Θουκ. 8. 51.—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 463.

συμμαρτύρομαι [ῡ], ἀποθ. = **συμμαρτυρέω**, 'Αποκάλ. κβ', 18.

συμμάρτῠρος, ον, = **συμμάρτυς**, Μανέθων 6. 393.

συμμάρτῠς, ῠρος, ὁ, ἡ, ὁ συμμαρτυρῶν, Σοφοκλ. 'Αντ. 864· τινός, ὁ ὁμοῦ μαρτυρῶν τι, Πλάτ. Φίληβ. 12Β, πρβλ. Συλλ. 'Επιγραφ. 3194.

συμμασάομαι, ἀποθετ., μασῶμαι ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. τόμ. 2, σελ. 192.

συμμαστῑγόω, μαστιγώνω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Λουκιαν. πρὸς 'Απαίδ. 9.

συμμᾰχέω, εἶμαι σύμμαχος, εἶμαι συνδεδεμένος διὰ συμμαχίας, τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ; Αἰσχύλ. Πέρσ. 793, Θουκ. 1, 35., 7. 50· οὐ ξ., ἀλλὰ ξυναδικεῖν, συμμαχεῖν οὐχὶ πρὸς πόλεμον ἀλλὰ πρὸς κακοποιίαν, ὁ αὐτ. 1. 39·— καθόλου, βοηθῶ, συντρέχω, σ. τινὶ Σοφ. 'Αντ. 740, Φιλ. 1366, Πλάτ., κλπ.· τοῖς εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη Κριτίας 13· σ. ὥστε.., βοηθῶ ὥστε .., 'Ηρόδ. 1. 98.— Παθ., συμμαχοῦμαι ὑπό τινος Λουκ. π. Διαβολ. 22. Πρβλ. **συμμάχομαι**.—"Ιδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Δ', σ. 192 κέξ., 859.

συμμᾰχία, 'Ιων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συνασπισμὸς ἐπιθετικὸς ἢ ἀμυντικὸς (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπιμαχία** ὅπερ σημαίνει τὴν πρὸς ἄμυναν μόνον συμμαχίαν, Θουκ. 1. 44), 'Ηρόδ. 2. 181., 4. 120· σ. ποιέεσθαι πρός τινα ὁ αὐτ. 5. 73, πρβλ. 63, Ξεν., κλπ.· τινὶ Θουκ. 1. 44, 57· ἡ ἔξω ξ. ὁ αὐτ. 3.65· ἔξωθεν ἐπάγεσθαι ξ. Πλάτ. Πολ. 556Ε· ξ. παρέχεσθαι αὐτόθι 474Β. 2) καθόλου, τὸ καθῆκον τοῦ συμμάχου, ξυμμαχίας ἁμαρτὼν Αἰσχύλ. 'Αγ. 214 (ὅπερ ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν εἰς τὴν σημασία ΙΙ). 3) συμμαχίαν φρουρεῖν, δηλ. συμμάχων χώραν Θουκ. 5. 33. ΙΙ. = **τὸ συμμαχικόν**, τὸ σύνολον τῶν συμμάχων, 'Ηρόδ. 1. 77, 82, Εὐριπ. Ῥῆσ. 994, Θουκ. 1. 119., 2. 9· συμμαχίας συνελθούσης Αἰσχίν. 32. 26· πρβλ. ἐπικουρία ΙΙ. 2) συμμαχικὴ ἢ ἐπικουρικὴ δύναμις, Θουκ. 6. 73· σ. πέμπειν Ξεν. 'Ελλ. 4. 8, 24· καθόλου, τὸ σύνολον τῶν φίλων, πολλοὶ φίλοι ὁμοῦ, Πινδ. Ο. 10 (11). 88.

συμμᾰχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμμαχίαν, θεοὶ ξ., οὓς ἐπεκαλοῦντο κατὰ τὴν σύναψιν συμμαχίας, Θουκ. 3. 58· σ. αἵρεσις, νόμος, κτλ., Πολύβ., Πλούτ., κλπ. ΙΙ. **τὸ συμμαχικόν**, αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις, τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα, 'Ηρόδ. 6. 9., 9. 106, 'Αριστοφάν. 'Εκκλ 193, Θουκ. 4. 77. 2) συνθήκη συμμαχίας, Θουκ. 3 91., 5. 6· τὰ -κά, τὰ ἀποβλέποντα εἰς συμμαχίας, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 12. ΙΙΙ. 'Επίρρ. **-κῶς**, ὡς σύμμαχος, 'Ισοκρ .62C, 186Α.

συμμᾰχίς, -ίδος, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **σύμμαχος**, ἡ σύμμαχος, ἡ συμμαχική, νῆες Θουκ. 6. 23, Ξεν. 'Ελλ. 1. 6, 29· ξυμμαχὶς πόλις Θουκ. 1. 98, 'Ισοκρ. 126Ε, κτλ.· ὡσαύτως, ἡ συμμαχὶς (ἄνευ τοῦ πόλις) Θουκ. 2. 2, Ξεν. 'Ελλ. 7. 3, 11. ΙΙ = **τὸ ξυμμαχικόν**, τὸ σύνολον τῶν συμμάχων, Θουκυδ. 5 36. 110.

συμμάχομαι [ᾰ], μέλλ. **-οῦμαι**· ἀόρ. **συνεμαχεσάμην**· πρκμ. **συμμεμάχημαι**· ἀποθ. Μάχομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, εἶμαι σύμμαχος, ἐπίκουρος, βοηθός, Πλάτ. Νόμ. 699Α, καὶ Ξεν· καθόλου, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, συντρέχω, τινὶ ὁ αὐτ. ἐν 'Αν. 5. 4, 10· τὸ οἰκὸς ἐμοὶ συμμάχεται, ἡ πιθανότης εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ, 'Ηρόδ. 7. 239, πρβλ. 'Αντιφῶντα 134. 24· σ. πρὸς τὸν δῆμον, ἐναντίον τοῦ δήμ., 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 15, 15· σ. τὴν μάχην Αἰσχίν. 59. 38. — λέξις τῶν πεζογράφων, ἀνθ' ἧς οἱ ποιηταὶ ἔχουσι τὸ **συμμαχέω**.

σύμμαχος, ον, (μάχη ὁ μαχόμενος ὁμοῦ μέ τινα, συναγωνιστής, τινι 'Ηρόδ. 1. 22, καὶ 'Αττικ., οἷον Αἰσχύλ. Πέρσ. 792, Χο. 2. 19, κτλ.· συχν. καὶ ἀπολ. ὡς οὐσιαστ., σύμμαχος καὶ ἐν τῷ πληθ., **σύμμαχοι**, 'Ηρόδ. 1. 102, κ. ἀλλ.· σ. ἐπί τινα Ξενοφ. 'Αν. 5. 5, 22. 2) ὡς ὄντως ἐπίθ., ἐπὶ πραγμάτων, τόπων, περιστάσεων, συμμάχῳ δορὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 773· συντυχίη ἐπεγένετό τινι σ. 'Ηρόδ. 5. 65· νόμον σ. τῷ θέλοντι ὁ αὐτ. 3. 31· σ. τὸ εἰκός ἐστι 'Αντιφῶν 134. 24, πρβλ. 'Ηρόδ. 4. 129· τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον ξύμμαχον γίγνεται Θουκ. 4. 10· πολλά ἐστι τὰ ξύμμαχα Ξενοφ. 'Αν. 2. 4, 7· σ. ἔχειν τὸ δίκαιον Λυσί. 191. 21· ὅρκοι καὶ ξυνθῆκαι ὁ αὐτ. 196. 24· τάχος σ. εἰς τὸ πραχθῆναι Ξεν. Κύρ. 3. 2, 4· μετὰ γεν. πράγμ., ἀρετὴ τῶν ἐν πολέμῳ σ. ἔργων ὁ αὐτ. ἐν 'Απομν. 2. 1. 32. — "Ιδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σ. 435 κέξ.

συμμεγαληγορεῖσθαι, μεγαληγορεῖσθαι ὁμοῦ, Γερμ. Κων/λεως σ. 745, ἔκδ. Mi.

συμμεγεθύνομαι, παθ., μεγεθύνομαι, μεγαλώνω ὁμοῦ, συναυξάνει δὲ τῷ δεσπότῃ καὶ συμμεγεθύνεται (ἡ ψύλλα) Ψελλοῦ 'Εγκώμ. εἰς Ψύλλαν, σ. 82, ἔκδ. Boiss.

συμμεθάλλομαι, ἀποθ., πηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 540C.

συμμεθαρμόζομαι, μέσ., μεθαρμόζομαι ὁμοῦ, Διον 'Αλ. π. Δημ. 1906.

συμμεθέλκομαι, παθ., ὁμοῦ μετά τινος ἕλκομαι, σ. τοῖς ἕλκουσι Εὐμάθ. σ. 258.— Μέσ., σύρω μετ' ἐμαυτοῦ, ὁ αὐτ. 421.

συμμέθεξις, ἡ, τὸ ὁμοῦ μετέχειν, συμμετοχή, τινος 'Αριστ. 'Ηθικ. Εὐδ. 7. 12, 20.

συμμεθέπω, συνδιέπω, συνδιευθύνω, χειρίζομαι ὁμοῦ, σκῆπτρα 'Ανθ. Π. 15. 15.

συμμεθίστημι, συμμεταβάλλω, 'Αριστ. Προβλ. 26. 2, 2· γ' ἑνικ. **συμμεθιστᾷ** (ἐκ τοῦ **-ιστάω**), Στράβ. 56. ΙΙ. Παθ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἄνδρα κατιδὼν 'Ιταλὸν ἐπέχοντα τῷ Πύρρῳ, καὶ τὸν ἵππον ἀντιπαρεξάγοντα, καὶ μεθιστάμενον ἀεὶ καὶ συγκινούμενον, ἀλλάσσοντα συγχρόνως μετ' αὐτοῦ θέσιν καὶ κινούμενον ὅπως καὶ ἐκεῖνος, Πλουτ. Πύρρ. 16, κτλ.

συμμεθύσκομαι, παθ., = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 97Α, 124C.

συμμεθύω, ὁμοῦ μεθύω, Φανίας παρ' 'Αθην. 6F, Κλήμ. 'Αλ.

συμμειόομαι, παθητ., μειοῦμαι, ἐλαττοῦμαι ὁμοῦ, Γαλην. 4. 128, Εὐστ. 834, 59, κλπ.

συμμειρᾰκιώδης, ες, ὅλως παιδαριώδης, Λουκίλ. παρὰ Γελλ. 18. 8, ἀμφίβ.

συμμεῖραξ, ὁ, ἡ, συνηλικιώτης ἔφηβος, Τζέτζ. 'Ιστορ. 4. 673, Νικήτ. Εὐγεν. 'Επιστ. τ. 2, σ. 8.

συμμελαίνομαι, Παθ., γίνομαι ὅλως μέλας, γίνομαι ὁλόμαυρος, καπνῷ συμμελανθῆναι τὸ οἰκητήριον Πλούτ. 2. 587C.

συμμελᾰνειμονέω, μελανειμονῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλων, Βασίλειος ὁ Μέγας ΙΙΙ, 257Α.

συμμελᾰνόομαι, = τῷ **συμμελαίνω**, 'Ωριγένης ΙΙΙ, 492Α.

συμμελετάω, μελετῶ, ἐξασκοῦμαι, γυμνάζομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, 'Αντιφῶν 124. 26, 'Ανθ. Π. 12. 206.

συμμελής, ές, συνᾴδων, σύμφωνος, ἔνρυθμος, ὅ ἐστι συμμελὲς τοῖς λόγοις τοῖσδε Αἰλ. π. Ζ. 9. 29· ποσὶ κρούων συμμελὲς Φιλόστρ. 779.

συμμέλπω, μέλπω ὁμοῦ μετά τινος, Πλανούδ.

συμμελῳδέω, μελῳδοῦ ὁμοῦ, Καισάριος 1073.

συμμέμαα, εἶμαι πρόθυμος ὁμοῦ μετά τινος, τινι Κόϊντ. Σμ. 5. 105

συμμεμετρημένως, 'Επίρρ. μετοχῆς παθ. πρκμ. τοῦ συμμετρέω, ἐν προσηκούσῃ ἀναλογίᾳ, 'Ιππ. Μοχλ. 864, Πολυδ. Δ', 167.

συμμεμιγμένως, 'Επίρρ., συμμίκτως, ἀναμίξ, συγκεχυμένως, Σχόλ. εἰς Νικάνδρου Θηρ. 677.

συμμένω, μένω ὁμοῦ, διατηροῦμαι, αἴτιον τοῦ ἓν εἶναι καὶ συμμένειν 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 2, 13· ἐπὶ στρατοῦ, Θουκ. 7. 80, 'Ισοκρ. 71C, Δημ. 101. 7· ἐπὶ δύο πόλεων, οὕτω .. μάλιστα συμμένοιμεν ἂν (δηλ. ἡ φιλία) Ξεν. 'Ελλ. 7. 1, 2. 2) ἐπὶ συνθηκῶν ἢ συμφωνιῶν, διαμένω, διαρκῶ, συμβάσεις ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν 'Ηρόδ. 1. 74· ξυνέμεινεν ἡ ὁμαιχμία Θουκ. 1. 18· ἡ ἀρχὴ ἐς τοῦτο ξυνέμεινεν ὁ αὐτ. 8. 73· χαλεπὸν φιλίαν συμμένειν Πλάτ. Φαῖδρ. 232Β, πρβλ. 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 5. 5, 6· τῷ ἀντιποιεῖν .. σ. ἡ πόλις αὐτόθι 8. 5, 5· πρβλ. **μένω** Ι. 5.

συμμερίζω, διαμοιράζω, μερίζω εἰς μέρη, τισί τι Βυζ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Διογ. Λ. 6. 77, Συλλ. 'Επιγρ. 3916. 11, κτλ.— ἀλλὰ 2) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, λαμβάνω μέρος μετά τινος, συμμετέχω, ἑκατέραις ταῖς γνώμαις Διοδ. 'Εκλογ. 540. 96· τῷ θυσιαστηρίῳ Α' 'Επιστ. πρ. Κορ. θ', 13. 3) Παθ., διατίθεμαι κατ' ἀναλογίαν, διανέμομαι ἀναλόγως, εἰς ἀπόλαυσιν τῶν καλῶν συνεμερίσθη αὐτῷ ὁ χρόνος Διον. 'Αλ. Τέχνη Ῥητ. 5.

συμμεριμνάω, μεριμνῶ ὁμοῦ, Βασιλ. Σελευκ. εἰς 'Ιωνᾶν σελ. 112.

συμμεριστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συμμερίζω** ἢ **συμμερίζομαι**, δεῖ συμμερίζειν ἢ συμμερίζεσθαι, Γρηγ. Ναζ. 1. 880D.

συμμεριστής, οῦ, ὁ, συμμεριζόμενος, συμμετέχων, 'Ιω. Χρυσ. τ. 4, σ. 797Β, κλπ.

συμμερίστρια, θηλυκ. τοῦ **συμμεριστής**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 707.

συμμερίτης [ῑ], = **συμμεριστής**, Εὐστ. Πονημάτ. 140, 69, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ.

συμμεσουρᾰνέω, εἶμαι ἐν τῷ αὐτῷ μεσημβρινῷ, Πτολεμ. Τετράβ. 2, σ. 79Β.

συμμεσουράνησις, ἡ, τὸ μεσουρανεῖν, Στράβ. 12.

συμμεσουράνιος, α, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ μεσημβρινῷ, Πτολεμ.

συμμεταβαίνω, μεταβαίνω ὁμοῦ, Στράβ. 455, Λουκιαν. Νιγρῖν. 38.

συμμεταβάλλω, μεταβάλλω ὁμοῦ, τύχας χρώμασι καὶ πέπλοις Ἀνθ. ΙΙ. 15. 46· ταῖς ὥραις τὰς διαίτας Πλουτ. Λούκουλ. 39· σ. τοὺς τόπους, ἀνταλλάσσω συγχρόνως θέσιν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 32· σ. τὰς χώρας, ἀνταλλάσσω κατοικίαν, Πλούτ. 2. 424F.— Παθ., μεταβάλλω θέσιν καὶ λαμβάνω μέρος μετά τινος, τινὶ Αἰσχίν. 77. 18, πρβλ. Ἀνθ. ΙΙ. 10. 35, 4. **ΙΙ.** ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργητ., μεταβάλλομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τινὶ ἢ ἀπολ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 2, 8, π. Ζ. Κινήσ. 9, 3, Ἠθικ. Νικ. 1. 10. 5.

συμμετάγω, μεταφέρω, συμμεταφέρω, συμπαρασύρω, τὸν ἀκροατὴν ἑαυτῷ Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. Περ. σ. 75. 32· τινὰ εἰς τὸ καλὸν ὁ αὐτ. ἐν τοῖς Ποιήματ. 289. 50.

συμμεταδίδωμι, μεταδίδωμι ἢ ἀνακοινοῦμαι ὁμοῦ, σ. τινί τινος ἢ περί τινος Πολύβ. 5. 36, 2., 23. 14, 7.

συμμεταίτιος, ον, ὁ ἀπὸ κοινοῦ συντελῶν, συνεισφέρων, πρός τι Πλάτ. Τίμ. 46Ε· πρβλ. **μεταίτιος, συναίτιος.**

συμμετακῑνέω, μετακινῶ συγχρόνως, Γαλην. 12. 101, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 627Β.

συμμετακίρναμαι, παθ., συμμίγνυμαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 899Α.

συμμετακλίνομαι [ῑ], παθητ., ἀνακλίνομαι κατὰ τὰ δεῖπνα ὁμοῦ μετά τινος, Κλήμ. Ἀλ. 1201.

συμμετακοσμέομαι, Παθ., συμμεταβάλλω τὰς ἕξεις μου, συμμορφοῦμαί τινι, ἐπεὶ τῶν φίλων ἑώρα Ἡφαιστίωνα μὲν ἐπαινοῦντα καὶ συμμετακοσμούμενον αὐτῷ, Κράτερον δὲ τοῖς πατρίοις ἐμμένοντα κτλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 47.

συμμεταλαμβάνω, λαμβάνω μέρος εἴς τι πρᾶγμα μετά τινος ἄλλου, συμμετέχω τινὸς μετά τινος, τινί τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 9. 1· ὡσαύτως, συμ. τινός, ἔκ τινος πράγματος, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 9. 41.

συμμεταμορφόω, μεταμορφώνω ὁμοῦ, μεταβάλλω, τῇ πτωχευούσῃ .. ὕλῃ συμμεταμορφοῦται τὸ ὁμοιούμενον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 72D.

συμμετανίσταμαι, Παθητ., μετανίσταμαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ.

συμμετανοέω, μετανοῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 819D.

συμμεταπίπτω, ὁμοῦ μεταπίπτω, συμμεταβάλλομαι, τοῖς αὐτομολοῦσιν Αἰσχίν. 64. 22· τῷ συμφέροντι Ἀριστ. Μεγ. Ἠθ. 2. 11, 18· τῷ μεταβαλλομένῳ συμμετέπιπτε θρόῳ Ἀνθ. Π. 9. 584, 14.

συμμεταπλέκω δεσμόν, μεταπλέκω ὁμοῦ, ἀλλ' ἐκ τέκνων εἰς τέκνα συμμετεπλάκη δεσμὸς οὗτος Γεώργ. Πισίδ. Ἡρακλ. 2, 185.

συμμεταποιέω, συμμεταβάλλω, Γρηγ. Νύσσ. ἐν Mai. Nov. Coll. Vat τ. 8, μέρ. 2, σ. 11C.

συμμεταποιόομαι, Παθ., μεταποιοῦμαι ὁμοῦ, συμμεταβάλλομαι Νικήτ. Χρον. 152Β.

συμμεταρρέω, ἐκρέω ὁμοῦ, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 81.

συμμεταρρυθμίζω, μεταρρυθμίζω, φέρω εἰς ἁρμονίαν πρός τι, τινί τι Μενάνδρ. Ἱστ. σ. 351, 6, ἔκδ. Βόννης.

συμμεταστέλλομαι, ὁμοῦ μεταπέμπομαι, πάντας Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3, 12, σ. 584, 7.

συμμετασχημᾰτίζω, μεταβάλλω τὸ σχῆμα πράγματός τινος μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ὀνήσανδρ. 13.— Παθ., συμμεταβάλλομαι (κατὰ τὸ σχῆμα), τοῖς καιροῖς Αἴσωπ.· πρός τι Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 121Α.

συμμετατίθημι, μετατίθημι συγχρόνως, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 928.— Μέσ., τὸν θυρεὸν συμμετατίθεμαι πρὸς τὸν τῆς πληγῆς καιρόν, μεταθέτω, μετακινῶ συγχρόνως τὴν ἀσπίδα μου ὥστε νὰ ἀπαντήσω τὸ κτύπημα, Πολύβ. 18. 13, 7.— Παθ. συμμεταβάλλομαί τινι, ταῖς γραμμάτων μεταβολαῖς ὁ αὐτ. 9. 23, 4.

συμμετατρέπω, μετατρέπω, μεταβάλλω ὁμοῦ, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτα (Misc.), σ. 303.

συμμεταφέρω, μεταφέρω συγχρόνως, Πλούτ. 2. 901C· σ. τὴν ἀτοπίαν τῷ λόγῳ, μεταφέρω ὁμοῦ μετά τινος, αὐτόθι 1071Β. —Παθ., μεταφέρομαι ὁμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 66.

συμμεταχειρίζομαι, ἀποθ., φροντίζω περί τινος ὁμοῦ μετά τινος, μεθ' ἡμῶν τὸ σῶμα Ἰσαΐ. 71. 17.

συμμεταχωρεῖν, μεταχωρεῖν ὁμοῦ, Φωτ. λόγ. π. σώμ. Χειρογρ. τῆς μονῆς Ἰβήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ρόκκου.

συμμετέρχομαι, ἀποθετ., ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἔρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς ἡ ἀκηδία καὶ ἡ χολὴ Βασίλ. τ. 2, σ. 782Α.

συμμετέχω, μετέχω, λαμβάνω μέρος μετά τινος εἴς τι, μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., Βάκχαις συμμετασχήσω χορῶν Εὐρ. Βάκχ. 63· τινὶ τῆς μάχης, τῆς ἀριστείας Πλουτ. Πύρρ. 4, κτλ.· μετὰ μόνης γενικῆς, δορὸς Εὐρ. Ἱκέτ. 648· τοῦ ἔργου Ξεν. Ἀνάβ. 7. 8, 17· βουλῆς Ἀριστ. Πολιτ. 7. 10, 12· ἀπολ., Πλάτ. Θεαίτ. 181C· πρβλ. **συμμετίσχω.**

συμμετεωρίζομαι, Παθητ., μετεωρίζομαι, ὑψοῦμαι ὁμοῦ, τῷ μετεωρισμῷ τοῦ ἐδάφους συμμετεωρισθεῖσαν καὶ τὴν θάλασσαν Στράβ. 56. **2)** χαριεντίζομαι ὁμοῦ, Νείλου Ἐπιστ. σ. 277, 23.

συμμετεωροπολέω, μετεωροπολῶ, διέρχομαι τὰ ὕψη ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Φιλόστρ. 249.

συμμετεωροπορέω, μετεωροπορῶ, βαδίζω ὑψηλὰ ὁμοῦ μετά τινος, συμμετεωροποροῦσι τῇ ἀσωμάτῳ φύσει Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 640Β.

συμμετίσχω, =συμμετέχω, τῆς αἰτίας Σοφ. Ἀντ. 537.

συμμετοικέω, μετοικῶ ὁμοῦ μετά τινος, συμμετῴκησαν εἰς Ῥώμην αὐτῷ Πλουτ. Νουμ. 21.

συμμετοικίζομαι, μετοικίζομαι ὁμοῦ εἰς ἄλλο μέρος, εἰς ἄλλον τόπον, συμμετοικισθέντες εἰς Φθίαν Εὐστ. 77. 4.

συμμετοχή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ συμμετέχειν, συμμέθεξις, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 934D.

συμμέτοχος, ον, ὁ μετέχων εἴς τι ὁμοῦ μετά τινος, τινί τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 24, 6· ὁ συμμέτοχός τινος, ὁ σύντροφός τινος, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 1, 22, πρβλ. Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. ε', 7.

συμμετρέω, μετρῶ ἀπὸ κοινοῦ, ἢ ὁμοῦ μετά τινος, Ἡρακλεωτ. Πίναχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 11., 5775. 10. **ΙΙ.** μετρῶ ἐν συγκρίσει ἢ παραβολῇ πρός τι.— Παθητ., μετροῦμαι ἐν συγκρίσει καὶ παραβολῇ, Ἀριστ. Μηχαν. 20· ἦμαρ συμμετρούμενον χρόνῳ, ἡ ἡμέρα αὕτη ὑπολογιζομένη πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 73· ἔφθιτο .. μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ, ἀπέθανε μετρούμενος πρὸς μακρὸν χρόνον (δηλ. ἀφ' οὗ ἔζησεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον), αὐτόθι 963· ἀπολ., οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη, ὧν ὁ βίος ὑπῆρξε σύμμετρος πρὸς .. , Θουκ. 2. 44· πρὸς εὐωχίαν δὲ αἱ τοιαῦται τροφαὶ συμμετροῦνται, ὑπολογίζονται, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 3· σ. πρὸς ἀνδρὸς πνεῦμα Διον. Ἁλ. π. Δημ. 43· οὕτω, σ. τινι Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 27· εἴς τι Φιλόστρ. 804. **ΙΙΙ.** Μέσ., μετρῶ πρὸς ἐμαυτόν, συμμετρήσασθαι τὴν ὥρην τῆς ἡμέρης, εἰκάζω, συμπεραίνω, ὑπολογίζω τὴν ἀκριβῆ ὥραν τῆς ἡμέρας, Ἡρόδ. 4. 158· ξυνεμετρήσαντο [τὸ τεῖχος] ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων, ὑπελόγισαν τὸ ὕψος μετρήσαντες τὰς σειρὰς τῶν πλίνθων, Θουκ. 3. 20· σ. πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Τίμ. 39C· σ. τὴν δαπάνην, τὰς ἐφόδους Διον. Ἁλ. 4. 19., 7. 10· τὰ διανύσματα Πολύβ. 9. 15, 3. **IV.** περιορίζω, μετριάζω, φιλοχρηματίαν συμμετρῆσαι Πολυδ. Δ', 39.— Παθητ., **συμμεμετρημένον,** περιωρισμένον κατὰ τὸ μέγεθος, σύμμετρον, ὁ αὐτ. Γ', 88, πρβλ. Θ', 24.

συμμέτρησις, ἡ, τὸ μετρεῖν διὰ συγκρίσεως ἢ παραβολῆς, ἡ τῶν κλιμάκων ξ., ὑπολογισμὸς τοῦ μήκους αὐτῶν (ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὕψος τοῦ τείχους), Θουκυδ. 3. 20· τῇ σ. καὶ συμφερόντων καὶ ἀσυμφόρων Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 130.

συμμετρητής, οῦ, ὁ, ὁ μετρῶν, ὑπολογίζων, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. εἰς Ψαλμ. ς', 38.

συμμετρία, ἡ, ἡ ἀναγωγὴ εἰς κοινόν τι μέτρον, τὸ νὰ δύναταί τι νὰ ἀναχθῇ εἰς κοινόν τι μέτρον, ἀντίθετον τῷ **ἀσυμμετρία,** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 3, 7, πρβλ. 3. 2, 18, Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 14. **ΙΙ.** ἡ προσήκουσα ἀναλογία, ἀντίθετον τῷ **ἀμετρία,** εἴς τῶν χαρακτήρων τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, Πλάτ. Φίληβ. 64Ε κέξ.· ἡ νυκτὸς πρὸς τὴν ἡμέραν ξ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 530Α· ἡ πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 228C· παρὰ τὴν σ., ἐκτὸς ἀναλογίας, χωρὶς ἀναλογίας, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 12· ἀλλά, ξ. πρός τι, ὡσαύτως, ἀναλογία ἁρμόζουσα ὅπως παραχθῇ τι, Πλάτ. Τίμ. 66D· ξ. τῶν καλῶν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 235Ε· ὑγίειαν ἐν .. σ. θερμῶν καὶ ψυχρῶν τίθεμεν Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 7· τὴν δὲ τοῦ τῶν γάμων χρόνου συμμετρίαν τε καὶ ἀμετρίαν ὁ δικαστὴς σκοπῶν κρινέτω, τὴν καταλληλότητα τῆς ἡλικίας, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 925Α·— ἐν τῷ πληθ., αἱ ξ., αἱ ἀναλογίαι, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 87D, Σοφιστ. 235D, 236Α. **2)** ἐπὶ γυναικείας ἐσθῆτος ἄνευ οὐρᾶς, «ἡ δὲ συμμετρία χιτὼν ἐστι ποδήρης, ἔστε πρὸς τοὺς ἀστραγάλους καθήκων» Πολυδ. Ζ', 54. — Καθ' Ἡσύχ.: συμμετρία· ἔνδυμα γυναικεῖον ποδῆρος οὐκ ἔχον σύρμα».

συμμετριάζω, τηρῶ συμμετρίαν, τὸ ἁρμόζον μέτρον, Διονύσ. Ἁλ. π. Συνθ. 11, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 150Β.

συμμετρικός, ή, όν, ὁ μέτριος τὸ μέγεθος, Πολυδ. Θ', 24.

σύμμετρος, ον, (μέτρον)· — ἰσόμετρος, ἀνάλογος, ξύμμετρος σῷ ποδὶ (ἐξυπακ. ἡ βάσις) Εὐρ. Ἠλ. 533· ὡσαύτως μετὰ γεν., ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον ἢ μέγεθος μετά τινος, ἰσόμετρος, ἰσομεγέθης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπάσ. 677· σκέψαι κόμῃ προσθεῖσα βόστρυχον τριχὸς σαυτῆς ἀδελφοῦ ξύμμετρον τῷ σῷ κάρα, ἀκριβῶς ὅμοιον πρὸς τὴν κεφαλήν σου, Αἰσχύλ. Χο. 229 — ἐπὶ χρόνου, μεμετρημένος πρός τι, ἰσόχρονος, δαλὸν ἥλικα σύμμετρόν τε διαὶ βίου αὐτόθι 612· τῷδε τἀνδρὶ ξ., ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καί τις ἄλλος, Σοφ. Ο. Τ. 1113· ποίᾳ σύμμετρος προὔβην τύχῃ; ἐν συμπτώσει πρὸς ποίαν τύχην; δηλ. ἀκριβῶς εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 387, πρβλ. Εὐριπ. Ἀλκ.

26 (κατωτ. III). 2) παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς, ὁ ἔχων κοινόν τι μέτρον, σύμμετροι αἱ τῷ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμεναι (ἐξυπακ. γραμμαί) Ἀριστ. π. Ἀτόμων γραμμῶν· συχνάκις λέγεται ἐπὶ τῆς σχέσεως τῆς διαμέτρου τοῦ κύκλου πρὸς τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 23, 9, Φυσ. 4. 12, 16, Ρητ. 2. 19, 5· [τὸ νόμισμα] πάντα ποιεῖ σύμμετρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 15· μήκει οὐ ξύμμετροι τῇ ποδιαίᾳ Πλάτ. Θεαίτ. 147D, πρβλ. 148A, ἴδε ποδιαῖος 2. 3) ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ μέτρον, παρὰ τῷ B. k. Lyr. σ. 152. II. ἀνάλογος πρός τι, ἀκριβῶς κατάλληλος, λόγοι ἀνδρὶ σ. Ἰσοκρ. 57C, πρβλ. 104D, 260D· γῇ θηρίοις σ. Στράβ. 697· σ. πρός τι Πλάτ. Νόμ. 625D, Τίμ. 67C. 2) ἀπολ., ὁ ἔχων τὸ προσῆκον μέτρον, τὴν προσήκουσαν ἀναλογίαν, μέτριος, ἀντίθετον τῷ ὑπερβάλλων καὶ τῷ ἐλλείπων, συχν. παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ.· τὸ ξ. καὶ καλὸν Πλάτ. Φίληβ. 66B. 3) καθόλου, ἁρμόζων, κατάλληλος, προσήκων, πρέπων, ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω Αἰσχύλ. Εὐμ. 531· δένδρον πολυκαρπότερον τοῦ συμμέτρου Πλάτ. Τίμ. 86C·— σύμμετρος ὡς κλύειν, εἰς προσήκουσαν ἀπόστασιν ὥστε νὰ ἀκούῃ τις, Σοφ. Ο. Τ. 84. 4) μέτριος, πόνοι Ἰσοκρ. 4C· ὥστε σύμμετρον .. τὸ πνεῦμα .. ποιεῖν Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 26· σ. στέγη, μετρία τὸ μέγεθος, Ξεν. Οἰκ. 8, 13· δένδρον Πλάτ. Τίμ. 86C. III. Ἐπίρρ. -τρως, Ἰσοκρ. 9B, κτλ.· κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, Εὐρ. Ἀλκ. 26· σ. πρός τι, προσφόρως, καταλλήλως, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740 σ. ἔχειν πρός τι, ἐν προσήκοντι μέτρῳ .., Ξεν. Ἱππ. 1, 16· εἴς τι Ἀριστ. π. Θαυμασ. 51· σ. ἔχειν πάχους Πλάτ. Τίμ. 85C· τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 36. — Συγκρ. -ότερον, ἁρμοδιώτερον, τινι Δημ. 1409. 22.

συμμετρότης, ητος, ἡ, = **συμμετρία,** Γαλην. 3. 152.

συμμηκίζομαι, παθητ., εἶμαι ἴσος τὸ μῆκος, Νικήτ. Χρον. 347D.

συμμηνία, ἡ, (μήνη) ἡ περίοδος καθ' ἣν ἡ σελήνη δὲν φαίνεται, κοινῶς: «χασοφεγγαριά», Λατ. interlunium, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 27.

συμμηρία, ἡ, ἡ συνάντησις τῶν μηρῶν, τὸ μέρος ἔνθα συναντῶνται, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 77.

σύμμηρος, ον, ὁ ἔχων τοὺς μηροὺς κεκλεισμένους, μηροὶ σ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837.

συμμηρύομαι, ἀποθετ., συγκλώθω, συστρέφω, συνάπτω, συντίθημι, Μᾶρκ. Ἀντων. 8. 23.

συμμήρυσις, ἡ, σύγκλωσις, σύνθεσις, συσχέτισις, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 4. 40· οὕτω, παρὰ τοῖς Ἐκκλ.

συμμηρυσμός, ὁ, = **συμμήρυσις,** συμμηρυσμὸς τῶν λογισμῶν Δωρόθ. 1709A.

συμμήστωρ, ορος, ὁ, σύμβουλος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 228.

συμμητιάομαι, ἀποθ., σκέπτομαι ὁμοῦ, συσκέπτομαι, αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι, «κοινῇ γνώμῃ σκέψασθαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 197.

συμμηχανάομαι, ἀποθ., ὁμοῦ μηχανῶμαι, φροντίζω ὁμοῦ νὰ εὑρίσκω, νὰ προμηθεύω, τὰ ἐπιτήδεια τοῖς στρατιώταις Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 11· τὰ πρὸς τὸν βίον ἀλλήλων συμμηχανᾶσθαι Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 412. 44. 2) μηχανῶμαι, σχηματίζω σχέδια μετά τινος, τινι Πλουτ. Ἀλέξ. 72. II. Παθ., μηχανικῶς ἁρμόζω, εἶμαι ἡρμοσμένος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10. 25.

συμμιαίνω, μιαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 6, 3, Ἑβδ. (Βαρούχ Γ', 10).

συμμιαιφονέω, φονεύω ὁμοῦ, συνεργῶ εἰς μιαιφονίαν, Ἡρακλείτου Ἐπιστ. σ. 58.

σύμμῑγα, Ἐπίρρ., συμμίκτως, μίγδην, ὁμοῦ μετά τινος, σύμμιγα τῇσι γυναιξὶ κόπτονται Ἡρόδ. 6. 58.

συμμίγδην, Ἐπίρρ., = τῷ προηγ., Νικ. Θηρ. 677, Μανέθων 4, 266, Ἄννα Κομν. σ. 229B, 299C, κλπ.

συμμῑγή, ἡ, = **σύμμιξις,** πονηρὰν συμμιγὴν Ἀποφθέγμ. Πατέρων, Cotel. Mon. τ. 1, σ. 366A.

συμμῑγής, ές, μεμιγμένος ὁμοῦ, συμμεμιγμένος, σύμμικτος, τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα Σοφ. Τρ. 762· ἔνθ' αἱματηρὸς πέλανος ἐς γαῖαν Σκύθης ἠντλεῖτο λόγχῃ, Θρῄξ τε συμμιγὴς φόνος Εὐρ. Ῥῆσ. 431· τεύχη τε τυρῶν συμμιγῆ ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 226· συμμιγῆ βοὴν πτεροῖς κρέκοντες Ἀριστοφ. Ὄρν. 771· ἠχὴ ἄκριτος καὶ σ. Πλουτ. Τιμολ. 27· ἐν συμμιγεῖ σκιᾷ, ἐν συμμίκτῳ σκιᾷ σχηματιζομένῃ ὑπὸ δένδρων φυομένων πλησίον ἀλλήλων, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 20· ἐπὶ ὕδατος, σ. καὶ θολερὸς ὁ αὐτ. 2. 725E. 2) μετὰ δοτ., ἀνάμικτος μετά τινος, μελίσσης νάμασιν .. συμμιγῆ μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουν θρόμβον, γάλα ἀναμεμιγμένον μετὰ μέλιτος, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 7· πόνοι .. νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 741, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 464· ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ σ. κακά, κοινὰ εἰς ἀμφοτέρους, Σοφ. Ο. Τ. 1281.

σύμμιγμα, τό, μῖγμα, τὴν ἔγγιστα γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σύμμιγμα καὶ συμφόρημα γεγενημένην Πλουτ. 2. 955A, πρβλ. 922A.

συμμίγνῡμι, Πλάτ., κλπ.· σπανιώτερον **-ύω** Ξεν. Ἀν. 4. 6, 24, κλπ.· προστ. **συμμίγνυ** Πλάτ. Φίληβ. 25D·—Ἐπικ. καὶ Ἰων., ἐνεστ. **συμμίσγω,** ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμ., Θεόγν., Ἡροδ., ἐνίοτε παρ' Ἀττικ. (Θουκ. 7. 6, Πλάτ. Νόμ. 678C, Φιλήβῳ 23C), καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις·— μέλλ. **-μίξω·** πρκμ. **-μέμῑχα** Πολύβ. 38. 5, 5.— Μέσ., μέλλ. **-μίξομαι,** μετὰ παθητ. σημασίας, Θέογν. 1245· χαλκὸς γὰρ χαλκῷ συμμίξεται Χρησμὸς Βάκιδος παρ' Ἡροδ. 8. 77. Μιγνύω ὁμοῦ, ἀναμιγνύω· τὸ ἐνεργ. πρῶτον ἐν Ὕμνῳ Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 81, εἰ καὶ τὸ παθητ. ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἰλ. (ἴδε κατωτ.)· ἐπὶ δύο πραγμάτων, ἀμφοτέρων κατ' αἰτιατ., συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους Ὕμν. Ὁμ. ἔνθ' ἀνωτ.· βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν ξυμμῖξαι Πινδ. Ο. 3. 12, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ δοτ. πράγμ., τοῦτο .. γάλακτι συμμίσγοντες Ἡρόδ. 4. 23· κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; Αἰσχύλ. Ἀγ. 648, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 222, 224, Πλάτ. Πολ. 415A, κτλ.· ἢ μετὰ μόνης αἰτ., ὀργὴν συμμίσγων, ἀναμιγνύων, προσθέτων, Θέογν. 214· συμμίξαντες τὰ στρατόπεδα σ., συνενώσαντες, Ἡρόδ. 4. 114· ἐς τὠυτὸ ῥέεθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες ὁ αὐτ. 7. 127·— σπάνιον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, χρώματα συμμίξασθαι Πολυδ. Ζ', 128.— Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. (ἴδε ἀνωτ.), συναναμιγνύομαι, ἀνακατώνομαι, οὐδ' ὅ γε (δηλ. ὁ ποταμὸς Τιταρήσιος) Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον Ἰλ. Β. 753· συμμίσγεται τῷ Ἴστρῳ Ἡρόδ. 4. 48· σ. ὕδωρ καὶ πῦρ Θέογν. 1245· θαλίαισι σ. νέκταρ Σαπφὼ 6· οὐρανὸς σ. τῇ γῇ Εὐρ. Κύκλ. 578· ἀπὸ πλείστων Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· τινι ἢ πρός τι Πλάτ. Τίμ. 83C, 57D· συνάπτω, συγχωνεύω δυνάμεις, ἐπὶ δύο στρατευμάτων ἑνουμένων εἰς ἕν, Θουκ. 2. 31·— σχηματίζομαι δι' ἑνώσεως, ἀντίθετον τῷ διακρίνομαι, ὅρος ᾧ ἐχρήσατο ὁ Ἀναξαγ.· ἐξ ἀμφοῖν συμμιχθεὶς Πλάτ. Φίληβ. 22A, πρβλ. 23C·— μεταφ., οὐδείς [ἐστι] τῷ κακὸν οὐ συνεμίχθη, οὐδεὶς ὑπάρχει, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι ἀναμεμιγμένον τὸ κακὸν ὡς μέρος τῆς φύσεως αὐτοῦ, Ἡρόδ. 7. 203· πρβλ. **συγκεράννυμι·** συμμεμιγμένος παιάν, ἐπὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, Λυσίας 194. 16· συμμιγέντων τούτων πάντων, ὅτε πάντα ταῦτα συνέβησαν ὁμοῦ, Ἡρόδ. 8. 38. 2) συνενώνω τινά τινι (πρὸς σαρκικὴν μῖξιν), ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξὶ Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀφρ. 50· ὥς τε θεὰς συνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις αὐτόθι 52, πρβλ. 250· οὕτω, λέχος τινὶ συμμ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 891, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 222, 224.— Παθ., συμμιχθῆναι γυναικὶ Ἡρόδ. 4. 114· ξυμμιγῆναι ἀλλήλοις Πλάτ. Συμπ. 207B· ὅταν .. συμμιχθῆτον εἰς ταὐτὸν δύο Εὐρ. Ἀποσπ. 890. 11· Ἔρως ξυνέμιξεν ἅπαντα. ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις γένετ' οὐρανὸς Ἀριστοφ. Ὄρν. 700. 3) συσχετίζομαι, Ἡρόδ. 6. 138· ἀνοσίοισι συμμιγείς, ἀναμιχθείς, σχετισθεὶς πρὸς ἀνοσίους, Αἰσχύλ. Θήβ. 611, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1017. 4) μεταφ., καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ, ἤγαγεν εἰς ἀνθηρὰν τύχην, καταστήσας ἐπιφανῆ (δηλ. τὴν Κυρήνην), Πινδ. Π. 9. 128· χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν σπουδαῖον, εἰς μηδένα μὴ ἀνακοινώσῃς οἱονδήποτε σπουδαῖον πρᾶγμα, Θέογν. 64· κοινόν τι πρῆγμα συμμῖξαί τινι, ἀνακοινῶσαί τινι πρᾶγμα κοινῆς φροντίδος, Ἡρόδ. 8. 58· συμ. συμβόλαια, συνάπτω ἀμοιβαίας συμφωνίας, Πλάτ. Νόμ. 958C. II. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργητ. ἐν τῇ αὐτῇ καὶ τὸ παθητ. σημασίᾳ, ἔχω σχέσεις μετά τινος, συγκοινωνῶ μετά τινος, κακοῖσι, ἀγαθοῖς Θέογν. 36. 1165, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 151, κτλ.· πονηροῖς ἀνθρώποις Δημ. 885. 8· σ. πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 7·— καθόλου, συναντῶ πρὸς συνομιλίαν ἢ χάριν ἐμπορικῆς ἐργασίας Ἡρόδ. 2. 64., 4. 151., 6. 23, κτλ.· σ. τινι, ὁμιλῶ, διαλέγομαι μετά τινος, ὁ αὐτ. 1. 123, Εὐρ. Ἠλ. 324, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 516, καὶ Ξεν.· διὰ λόγων σ. τινι Πλάτ. Πολιτικ. 258A· πρός τινα Ξεν. Κύρ. 7. 4, 11. 2) ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως ἢ συνουσίας, Ἡρόδ. 2. 64, Πλάτ. Συμπ. 207B, Νόμ. 930D. 3) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, μάχομαι ἐκ τοῦ συστάδην, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, τινι, πρός τινα, Ἡρόδ. 1. 127., 6. 14, Θουκ. 1. 49., 7. 6, κτλ.· ὡσαύτως, συμμ. τῇ ναυμαχίῃ Ἡρόδ. 1. 166· συμμ. τινι εἰς μάχην ὁ αὐτ. 4. 127, κτλ.· σ. ὁμόσε τινὶ Ξεν. Κύρ. 7. 1, 26· (πλήρες: σ. χεῖράς τινι αὐτόθι 2. 1, 11)· ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 2. 84· ἀπολ., 8. 104, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 24. 4) καθόλου. συναντῶ, εἰς τόπον αὐτόθι 6. 3, 24· πρὸς ἀλλήλας Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 8· ἀλλήλοις Διόδ. 2. 37.

συμμικτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συμμίγνυμι,** δεῖ συμμιγνύναι, Πλάτ. Φίληβ. 62E, Νόμ. 828C.

σύμμικτος, ον, ὡσαύτως **η, ον,** Στοβ. 17. 29·— ἀναμεμιγμένος, ἀνάμικτος, καρπὸς Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 561· σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Σοφ. Αἴ. 53 (περὶ τῆς συντάξεως τοῦ λείας ἴδε Ἕρμανν. καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ)· θρῴμενοι ξύμμικτα μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ Εὐρ. Ἀποσπ. 423· σ. εἶδος, περὶ τοῦ Μινωταύρου, αὐτόθι 383· μάλιστα ἐπὶ ἀτά-

κτων στρατευμάτων, σύμμ. στρατὸς Ἡρόδ. 7. 55· ἄνθρωποι, ὄχλος Θουκ. 6. 4, 17· οὕτω κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀληθεῖς πολίτας, ὁ αὐτ. 4. 106· σ. χαλκώματα, ἀνάμικτα, ποικίλα, διάφορα, Λυσί. 154. 22· χρυσία σ. διάλιθα Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 12, ἔνθα ἴδε Böckh.— Ἐπίρρ. -τως, Στράβ. 33. **2**) μετὰ δοτ., θυσίαι τελεταῖς ξ. Πλάτ. Νόμ. 738C. **3**) σύνθετος, ἐκ γῆς τε καὶ ὕδατος ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 61B, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Νόμ. 692A.

συμμῑμέομαι, ἀποθετ., μιμοῦμαι ἀπὸ κοινοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 274D.

συμμῑμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μιμητής, Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. γ', 17.

συμμιμνήσκομαι, Παθητ., ἀναμιμνήσκομαι ὁμοῦ μετά τινος, τι Δημ. 1129. 15.

συμμῐνύθω [ῠ], ἐλαττώνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Φιλόστρ. 189.

συμμῐνῠρίζω, μινυρίζω, χαμηλοφώνως θρηνῶ ὁμοῦ μετά τινος, Νικήτ. Εὐγ. 1, 32.

σύμμιξ, ιγος, ὁ, ἡ, = **συμμιγής**, Ἀνέκδ. Ὀξον. τόμ. 3, σ. 285.

σύμμιξις, εως, ἡ, συνανάμιξις, μῖξις, τινος πρός τι Πλάτ. Φίληβ. 23D, πρβλ. Πολιτ. 309B· τινος καί τινος ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 264B· ἡ τῶν γάμων ξ. καὶ κοινωνία ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 721A· ἐκ συμμίξεως, δι' ἀναμίξεως, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 5, 8, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 60D. **II**. ἐπιμιξία, σχέσις, Πλουτ. Νουμ. 4 — μῖξις σαρκική, Πλάτ. Νόμ. 839A.— Παρὰ Φωτίῳ καὶ **συμμιξία**, ἡ.

συμμίσγω, ἴδε **συμμίγνυμι**.

συμμῑσέω, μισῶ τινα ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τοῖς φίλοις τοὺς ἐχθροὺς Πολύβ. 1. 14, 4.

συμμῑσοπονηρέω, αἰσθάνομαι κοινὸν μῖσος πρὸς τὸ πονηρόν, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Δ', 36).

συμμνημόνευσις, εως, σύγχρονος μνημόνευσις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 279, Π. 3, 108.

συμμνημονεύω, ἐνθυμοῦμαι συγχρόνως, τῶν ὁμοίων Πλούτ. 2. 460A. **II**. μνημονεύω, ἀναφέρω συγχρόνως, Γαλην. 12, 155, ἐν τῷ παθητ.

συμμνηστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐνθυμηθῇ συγχρόνως, Εὐστάθ.

συμμογέω, μοχθῶ, κοπιῶ ὁμοῦ μετά τινος, μεμογηότι συμμογέουσα Ὀππ. Ἁλ. 5. 567.

συμμοιράω, μλέλ. **-άσω** [ᾱ], μεταδίδω, μοιράζω συγχρόνως· —τὰ συμμεμοιρασμένα, τὰ ὑπὸ τῆς μοίρας ἀποφασισμένα, Μᾶρκ. Ἀντων. 2. 5.

συμμοιχεύω, μοιχεύω ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ, τῷ μοιχῷ συμμοιχεύσαντες Θεόδ. Στουδ. σ. 278D.

συμμολπάζω, μολπάζω ὁμοῦ, συμμέλπω, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 392, 37, ἔκδ. Λ.

σύμμολπος, ον, = **συνῳδός**, Εὐρ. Ἴων 165.

συμμολύνω [ῡ], μολύνω ἐπίσης, ἐν τῷ παθ., ἵνα μὴ συμμολυνθῇ τῷ Ἀρείῳ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 722B.

συμμονάζω, μονάζω ὁμοῦ μετά τινος, Εὐστ. Πονημ. 161. 24.

συμμοναρχέω, μοναρχῶ, βασιλεύω ὡς μονάρχης ὁμοῦ μετά τινος, ἀπὸ κοινοῦ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 54.

συμμονή, ἡ, τὸ παραμένειν ὁμοῦ, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1054F, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 72, κτλ.· τὸ ὁμοῦ ζῆν, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 425. 20.

συμμονόομαι, Παθητ., εἶμαι ἢ μένω μόνος μετά τινος, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 4, 1, κτλ.

συμμορία, ἡ, (μέρος) κυρίως συμμετοχὴ ἢ «συντροφία», ὅρος ἐν χρήσει ἐν Ἀθήναις μετὰ τὴν ἀπογραφὴν ἢ τίμησιν τοῦ 377 π. Χ., ὅτε οἱ 1200 πλουσιώτατοι τῶν Ἀθηναίων πολῖται διηρέθησαν εἰς 20 **συμμορίας** ἤτοι σωματεῖα (δύο ἐξ ἑκάστης φυλῆς), ὧν ἕκαστον περιεῖχεν 60 μέλη· εἰς ἑκάστην δὲ συμμορίαν ἐπεβάλλετο κατὰ σειρὰν ἡ πληρωμὴ ἐκτάκτων δαπανῶν πολεμικῶν εἰσπραττομένου παρ' αὐτῶν τοῦ ἐπὶ τῆς περιουσίας φόρου (εἰσφορά)· — ἡ λέξις ἀπαντᾷ πρῶτον ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 32· ἀλλ' ἡ κυριωτάτη μαρτυρία περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως εἶναι ὁ τοῦ Δημοσθένους λόγος περὶ τῶν Συμμοριῶν· πρβλ. **συντέλεια** II, καὶ ἴδε Böckh. P. E. 2. 285 κἑξ., Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **εἰσφορά**. **2**) καθόλου, συμμετοχὴ εἴς τι, τινὸς Ἀριστείδ. 2. 20· ἀπολ., «συντροφία», Συλλ. Ἐπιγρ. 3065 - 6· δειπνεῖν κατὰ σ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 7, 3. **II**. τῆς λέξεως ποιεῖται χρῆσιν Διον. ὁ Ἁλ. 4. 18, ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν τάξεων (Classes) κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σερουΐου.

συμμοριάρχης καὶ **-αρχος**, ὁ, ὁ πρόεδρος συμμορίας, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 53· ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους καλεῖται ἡγεμὼν συμμορίας, 565. 12., 836 ἐν τέλ.

συμμοριάω, ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν συμμορίαν, «συμμοριῶντας, τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας» Ἡσύχ., πρβλ. **συμμορίτης**.

συμμορίτης [ῑ], ου, ὁ, μέλος συμμορίας, Πολυδ. Γ', 53.

σύμμορος, ον, ὡς τὸ **συντελής**, ἡνωμένος ἐπὶ σκοπῷ φορολογίας, Θηβαῖοι καὶ οἱ ξύμμοροι αὐτοῖς, ἐπὶ τῶν ἐλασσόνων πολιτειῶν τῆς Βοιωτίας, Θουκ. 4. 93, πρβλ. Arnold 76.

συμμορφίζω, = **συμμορφόω**, Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. γ', 10, Βασίλ. ἐν Ὁμιλ. 22, σ. 549 ἐν τῷ Παθ.

συμμορφόομαι, = σύμμορφός εἰμι ἢ γίνομαι, τινι Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. γ', 10, ὡς διάφ. γραφ.

σύμμορφος, ον, ὁμοιόμορφος πρός τινα, Νικ. Θηρ. 321, Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. γ', 21· τινος Ἐπιστ. πρ. Ῥωμ. η', 29· ἀπολ., ὅμοιος, παρόμοιος, Λουκ. Ἔρωτ. 39.

συμμόρφωσις, εως, ἡ, ἡ κατὰ τὴν μορφὴν ὁμοίωσις, Θεόδ. Στουδ. 171E.

συμμοσχεύω, μοσχεύω ὁμοῦ, Θ. Βαλσ. ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 119, σ. 1181· πρβλ. **μεταμοσχεύω**.

συμμουσουργέω, μουσουργῶ μετ' ἄλλου, συμμουσουργεῖ καὶ συμψελλίζει ἡδέως Ψευδο-Χρυσ. τ. 8, σ. 909A.

συμμοχθέω, συμμετέχω εἰς τοὺς κόπους τινός, μοχθῶ μετά τινος, τινι Εὐρ. Ι. Τ. 690.

σύμμοχθος, ον, ὁ μετέχων μόχθων μετ' ἄλλου, συμφυλακῖται, σύμμοχθοι, συναιχμαλωτισθέντες Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. καὶ Καλλιθέαν 1, 52.

συμμυέω, μυῶ ὁμοῦ, τῇ Ὀλυμπιάδι συμμυηθεὶς Πλουτ. Ἀλέξ. 2.

συμμυο-λόγος, ον, ὁ συγκλείων τοὺς λόγους του, «συμμυολόγους· ἀντὶ τοῦ σιωπῶντας» Ἡσύχ.

συμμυολο-γραφέω, γράφω οὕτως ὥστε νὰ ἀποκρύπτηται ἡ σημασία τῶν γραφομένων, Γερμ. Κων/πόλεως.

σύμμῠσις, εως, ἡ, σύγκλεισις, οἷον τῆς μήτρας, «κλείσιμον», Ἱππ. 263. 53· σ. καὶ δίοιξις, ἐπὶ ἀνθέων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 3.

συμμυσταγωγός, οῦ, ὁ, ὁ μυσταγωγῶν ἐπίσης ἢ μετ' ἄλλου, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 342, 11.

συμμύστης, ου, ὁ, ὁ μεμυημένος ὁμοῦ μετ' ἄλλων, Φωτ. Βιβλιοθ. 97. 20, Βυζ.· θηλ. **συμμύστις** ἢ **σύμμυστις, ιδος**, ἡ, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 79, 13 ἔκδ. Βόννης.

συμμύω, μέλλ. **-ύσω**, συγκλείομαι, κλείομαι, ἐπὶ τραυμάτων ἢ ἑλκῶν, σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκε Ἰλ. Ω. 420· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν βλεφάρων καὶ τῶν χειλέων, Πλάτ. Φαῖδρ. 251B, Τίμ. 45E· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, κάτω συμμεμυκώς, ἐστραμμένος πρὸς τὰ κάτω μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 529B (ἐντεῦθεν, σιωπῶ, Πολύβ. 31. 8, 8)·— ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων ἀνοιγμάτων, οἷον ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς μήτρας ἐγκύων γυναικῶν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 1255, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 4, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῶν πόρων, Πλάτ. Φαῖδρ. 251B· ἐπὶ διθύρου ὀστρακοδέρμου, Ἐπίχ. 23 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 32· ἐπὶ φυτῶν καὶ ἀνθέων, Θεόφρ., κλπ.

συμμωραίνω, μωραίνω, εἶμαι μωρὸς ἐπίσης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 394.

σῡμός, Λακων. ἀντὶ **θυμός**, Ahrens D. Dor. σ. 66.

συμπᾰγής, ές, ὁμοῦ ἡνωμένος, συμπεπηγμένος, σύνθετος, ὅμοιος πρὸς ὅμοιον Πλάτ. Τίμ. 45C, πρβλ. 46B, 56E.

συμπᾰγία, ἡ, = **σύμπηξις**, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1100· πρβλ. **συμπηγία**.

συμπαθαίνομαι, παθαίνομαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 197, 10., 262, 3, τ. Β', 133, 29., 148, 12., 327, 5, ἔκδ. Λ.

συμπάθεια, ἡ, ὁμοία διάθεσις, ὅμοιον αἴσθημα, συμπάθεια Ἀριστ. Προβλ. 7. ἐν τῇ ἐπιγρ., Πολύβ. 22. 11, 12, Στωϊκὸς παρὰ Πλουτ. 2. 906E, πρβλ. 119C, κτλ.· **τινος πρός τινα**, συμπάθεια ἐλαίας πρὸς ἄμπελον Γεωπ. 9. 14, 1· περὶ συμπαθειῶν φυσικῶν αὐτόθι 15, 1. **2**) ἐν τῇ μουσικῇ λέγεται ἐπὶ χορδῶν, αἵτινες πάλλονται ὁμοῦ, Θέων Σμυρν. 6, σ. 80. **II**. κληρονομία, κληροδότημα, Βυζ.

συμπᾰθέω, αἰσθάνομαι ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, αἰσθάνομαι τὰ αὐτά, εὑρίσκομαι εἰς συμπάθειαν, συμπαθεῖν δοκεῖ ἀλλήλοις ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα Ἀριστ. Φυσιογν. 4, 1· ξ. κεφαλῇ τὰ μέσα Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4. **2**) μετὰ δοτ. πράγμ., συμπαθῶ διά τι, ἀτυχίαις Ἰσοκρ. 64B, πρβλ. Πλουτ. Κλεομ. 1, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. δ', 15, κτλ. **3**) ἀπολ., αἰσθάνομαι συμπάθειαν, Πλουτ. Τιμ. 14· ἐκ τοῦ παθεῖν γίγνωσκε καὶ τὸ συμπαθεῖν· καὶ σοὶ γὰρ ἄλλος συμπαθήσεται παθὼν (ἔνθα ὁ μέσος μέλλων κεῖται ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας) Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 51b.— Πρβλ. **συμπάσχω**. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 191 - 192.

συμπᾰθής, ές, ὁ ὑπὸ ὁμοίων αἰσθημάτων κατεχόμενος, συμπαθὼν πρός τινα, συμπαθητικός, οὐδεὶς ὁμαίμου συμπαθέστερος φίλος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 19· νεῦρα ἀλλήλοις σ. Ἀνθ. Π. 11. 352· σ. ἐστι ὁ ἀκροατὴς τῷ ᾄδοντι Ἀριστ. Προβλ. 19. 40, πρβλ. Πολ. 8. 5, 13· ἡ ψυχή τε καὶ τὸ σῶμα συμπαθῆ ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 4, 2· ἀπολ., **συμπαθέστατον** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 19. **2**) ὁ διεγείρων συμπάθειαν, Διον. Ἁλ. 2. 45. **II**. Ἐπίρρ. **-θῶς**, ἐν συμπαθείᾳ, τῇ σελήνῃ Στράβ. 173· σ. ἔχειν πρός τινα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 10, 5· συμπαθέστερον ἐρᾷ.

σθαι 'Αριστ περὶ Θαυμασ. 163, πρβλ. Πλούτ. 2. 3C· **συμπαθέστατα** Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκαι) 2167d.

συμπαθητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ συμπαθέω, δεῖ συμπαθεῖν, Θεόδ. Στουδ. σ. 334B.

συμπᾰθητιάω, εἶμαι διατεθειμένος νὰ συμπαθῶ, συμπαθῶ, συμπαθητιῶ ἐν ῥήμασι τοῖς πεπειραμένοις ἐν πράγμασι τοῦ κακοῦ Νικήτ. Χρον. 218D.

συμπαθητικός, ή, όν, = συμπαθής, 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 224 τὸ συμπαθ. 'Αθαν. τ. 2, σ. 311, κλπ.

συμπᾰθία, 'Ιων. -ίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **συμπάθεια**, 'Ανθ. Πλανούδ. 143, Συλλ. 'Επιγρ. 3546. 19.

συμπᾰθοπρεπῶς, μὲ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς συμπαθὲς πρόσωπον, Θεόδ. Στουδ. σ. 450B.

συμπαθῶς, μετὰ συμπαθείας, ἴδε **συμπαθής**.

συμπαιᾱνίζω, παιανίζω, ᾄδω τὸν παιᾶνα ὁμοῦ, τινι Δημ. 380. 27· καθόλου, κραυγάζω ὁμοῦ, Πολύβ 2. 29, 6.

συμπαιγμός, ὁ, ἀπατηλὸν ἀπὸ κοινοῦ τέχνασμα, εἴ τινα συμπαιγμὸν ποιεῖται Peyron Pap. Gr. 1. σ. 36.

συμπαίγμων, ον, ὁ παίζων ὁμοῦ· ὡς οὐσιαστ., συμπαίκτωρ, Νικήτ. 146B.

συμπαιγνία, ἡ, = **συμπαιγμός**, Γλωσσ.

συμπαιδᾰγωγέω, παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω ὁμοῦ μετά τινος, συμπαιδαγωγήσουσι δέ σε ἐμὸς Πλάτων καὶ 'Αριστοτέλης Θεμίστ. 124A, 225A.

συμπαιδεύω, παιδεύω, διδάσκω ὁμοῦ, τοὺς υἱοὺς 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 16. 8, 3·— Παθητ., ἐκπαιδεύομαι μετ' ἄλλων, 'Ισοκρ 193B· μετά τινος 'Ισαῖ. 77. 32· τινὶ ὁ αὐτ. 78 37. 2) ἐκπαιδεύω συγχρόνως, εἴς τι Ξεν. Οἰκ. 5, 14.— Παθ., Πολύβ. 6. 41. 9.

συμπαίζω, μέλλ. **-ξομαι** Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 3·— παίζω μετά τινος, ὦναξ, ᾧ .. Ἔρως καὶ Νύμφαι .. συμπαίζουσι, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, 'Ανακρ. 2. 4, πρβλ. 13. 4, Σοφ Ο. Τ. 1109· ἀπολ., 'Ηρόδ. 1. 114· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., μετ' ἐμοῦ σύμπαιζε τὴν ἑορτήν, ἑόρταζε μετ' ἐμοῦ, 'Αριστοφ. Εἰρ. 817.

συμπαίκτης, ου, ὁ, ὁ συμπαίζων μετά τινος, πρβλ. **συμπαίκτωρ**, **συμπαιστής** 'Ανθ. Π. 5. 214·— θηλ. **συμπαίκτρια**, ἡ, 'Αντών. Λιβερ. 21, κτλ.· **συμπαίκτειρα** 'Ορφ. Ὕμν. 28. 9.

συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, = **συμπαίκτης**, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14, 'Ανθ. Π. 6. 154. 162.

συμπαίσδεν, Δωρ. ἀντὶ **συμπαίζειν**, Θεόκρ 11. 77.

συμπαιστής, οῦ, ὁ, συμπαίκτης, συμπαίκτωρ, Πλάτ. Μίνως 319E, Αἰλ. π. Ζ. 14. 28.

συμπαίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **συμπαιστής**, συμπαίκτρια, 'Αριστοφ. Βάτρ. 411.

συμπαίστωρ, ορος, ὁ, = **συμπαίκτωρ**, συμπαίκτης, Ξενοφ. Κύρ. 1. 3, 14.

συμπαίω, μέλλ. **παιήσω**, παίω ὁμοῦ, συγκρούω, πῶλοι μέτωπα συμπαίουσι .. ὄχοις Σοφ. 'Ηλ. 727. II. ἀμεταβ., ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων Εὐρ. 'Εκ. 118, ἔνθα ἴδε Pors.

συμπαιωνίζω, = **συμπαιᾱνίζω**, Λιβάν. 2, σ. 49.

συμπᾰλαίω, παλαίω μετά τινος, Πλουτ. 'Αλκιβ. 4, Γαλην. τ. 6, σ. 316, 12, κλπ.

συμπᾰλᾰμάομαι, ἀποθ., βοηθῶ, συνεργῶ εἰς ἐπινόησιν, συμμηχανῶμαι, Συνέσ. 21C, 148B.

Συμπανέλληνες, οἱ, πάντες ὁμοῦ οἱ Ἕλληνες, Συλλ. 'Επιγρ. 3833.

συμπᾰνηγῠρίζω, πανηγυρίζω ὁμοῦ, συνεορτάζω, Διον. 'Αλ. Τέχνη Ρητ. 2 5· μετὰ δοτικ. προσ., Διον. 'Αλ. 4. 25, Πλουτ. Δημήτρ. 25, 'Ηρωδιαν. 4. 9.

συμπᾰνηγῠρισταί, οἱ, ὁμοῦ πανηγυρίζοντες, συνεορτασταί, Πολυδ. Α', 34.

συμπαννῠχίζω, παννυχίζω ὁμοῦ, συνδιανυκτερεύω, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς 'Ανδρ. Κομν. στ. 280.

συμπᾰνουργέω, πανουργῶ ὁμοῦ, συνεργεῖν δεῖ τῷ φίλῳ μὴ συμπανουργεῖν Πλούτ. 2. 64C.

συμπάντιμος δοξολογία Χρύσιπ. 'Ιεροσ. εἰς τ. ἅγ. 'Ιω. τ. Πρόδρ. Cod. Par. 513, fol. 111 r°, Συναγωγὴ Λέξεων 'Αθησ. Κουμανούδη (ἄνευ ἑρμηνείας).

συμπάντως, 'Επίρρ., πάντως, ὅλως, πρὸ πάντων καὶ συμπάντως καὶ διὰ πάντων χρὴ τὸν ἀληθῆ Χριστιανὸν ἐπιγνῶναι, τίς θεὸς Compendum Hist. V. T. ap Lambec Bibl. Caes. τ. Ϛ', σ. 47B.

συμπαραβᾰδίζω, βαδίζω πορεύομαι ὁμοῦ, Θεμίστ. 272B.

συμπαραβαίνω, παραβαίνω ὁμοῦ, Θεοφύλ. πρὸς Αὐτόλυκ. 2, 27, σ. 96.

συμπαραβάλλω, παραβάλλω πρός τι ἢ ὁμοῦ, 'Εφραὶμ Σύρ. τ. 3, 318A, κλπ.

συμπαραδύω, στρυμώνω ὁμοῦ ἢ πλησίον τινός, τινά τινι Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 32.— Παθ., ξυμπαραδυσθῆναι μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν 'Αλιεῖ 12.

συμπαραγγέλλω, συμβοηθῶ τινα εἰς ἐπίδειξιν ἀξιώματος (ἴδε παραγγέλλω 3), τινι Διον. 'Αλ. 10. 58, Πλουτ. Κράσσ. 7.

συμπαραγίγνομαι, ἀποθ., εἶμαι συγχρόνως ἕτοιμος, ἐπὶ καρπῶν ὡριμαζόντων, 'Ηρόδ. 4. 199. II. συμπαραστατῶ, συμπαρευρίσκομαι, τινι Δημ. 1369. 17· ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, Θουκ. 2. 28., 6 92.

συμπαραγράφω, γράφω ὁμοῦ πλησίον, ὁ Μωυσῆς εὐθὺς τῇ Γενέσει συμπαραγράψας τὴν ἔξοδον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 431B.

συμπαράγω, μέλλ. **-ξω**, παράγω ὁμοῦ, χαλαρὴν τὴν γνάθον ἔχειν καὶ συμπαράγειν 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 797. II. ὁδηγῶ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ παραλλήλως, σ. τὴν πεζὴν σ. παραπλεούσαις ταῖς ναυσὶν Διόδ. 14. 59.— Παθ., μνημονεύομαι ὡς ὁμοία ἢ παράλληλος περίστασις, 'Απολλώνιος περὶ 'Αντων. 300A.

συμπαραγωγεύς, ὁ παράγων ὁμοῦ, 'Ισιδ. Θεσσαλ. σελ. 105, ἔκδ. Mι.

συμπαραδείκνυμι, δεικνύω ὁμοῦ ὡς παράδειγμα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 815B.

συμπαραδέχομαι, ἀποθ., δέχομαι συγχρόνως, ὁ τὸν πατέρα νοήσας καὶ τὸν υἱὸν τῇ διανοίᾳ συμπαρεδέξατο Βασίλ. Μέγ. τόμ. 3, σ. 118C.

συμπαραδηλόω, δηλῶ συγχρόνως, προσέτι δεικνύω, Στράβ. 118.

συμπαραδίδωμι, παραδίδω ὁμοῦ, Εὐμάθ σ. 258, Πρόκλ.

συμπαραζεύγνυμι, ζευγνύω πλησίον, Ψευδοϊουστ. 1292B, Κύριλλ. 'Αλ. ΙΧ, 984A.

συμπαραθέω, τρέχω ὁμοῦ παραπλεύρως, ἄνω καὶ κάτω Δημ. 52. 2· πεζῇ Λουκ. Πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 45, πρβλ. Πλουτ Θεμ. 10, κτλ.

συμπαρ-αθύρω [ῠ], συμπαίζω, παίζω ὁμοῦ, Νικήτ. Χρον. 282C.

συμπαραινέω, μέλλ. **-έσω**, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου παραινῶ, συμβουλεύω, χρηστὰ τῇ τῇ πόλει ξ. 'Αριστοφ. Βάτρ. 687· καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι Σοφ. 'Αποσπ. 14. 2) ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδοκιμάζω, 'Αριστοφ. Ὄρν. 852.

συμπαραιτέομαι, ἀποθετ., παραιτοῦμαι ἢ ἀποστέργω ὁμοῦ, 'Απολλώνιος περὶ Συντάξ. 296, 19.

συμπαραίτιος, ον, παραίτιος μετά τινος ἄλλου, συναίτιος, Κύριλλ.

συμπαρακαθίζω, παρακαθίζω τινὰ ὁμοῦ, τινὰ ἐν θρόνῳ Θεμίστ. 189C· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, καθίζω τινὰ πλησίον τινός, Δημ. 840. 9. II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὡσαύτως, **συμπαρακαθέζομαι**, κάθημαι πλησίον, συμπαρεκαθέζετο μετὰ τοῦ Μενεξένου Πλάτ. Λύσ. 207B.

συμπαρακᾰλέω, μέλλ. **-έσω**, καλῶ ἐπί τι ἢ παρακινῶ ὁμοῦ, ἐπὶ συμμαχίαν Πλάτ. Πολ. 555A προσκαλῶ συγχρόνως, εἰς τὴν θήραν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 38· ἐπικαλοῦμαι προσέτι, συμπαρεκάλει δὲ καὶ ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας αὐτόθι 3. 3, 21· μετ' ἀπαρ., θεοῖς οὓς κἀγὼ συμπαρακαλῶ σῶσαι τὴν πατρίδα Δείναρχ. 98. 28. II. προσκαλῶ συγχρόνως, συμπαρεκάλεσαν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συμμάχων πρέσβεις Ξεν. 'Ελλ. 4. 8, 13.

συμπαρακατακλίνω [ῑ], κατακλίνω τινὰ πλησίον τινός, ἐκείνοις θεραπαινίδιά τινα συμπαρακατέκλινε Δίων Κάσσ 60. 18.

συμπαρακαταμίγνυμι, καταμιγνύω προσέτι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 395B.

συμπαρακατέχω, παρακατέχω ὁμοῦ, Γρηγ. 'Ακραγ. σ. 784, ἔκδ. Mι.

συμπαράκειμαι, παθ., κεῖμαι πλησίον τινός, 'Επίκουρ. παρὰ Διογ. Λ 10, 107, κλπ.

συμπαρακελεύομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ παρακινῶ, παρορμῶ, 'Ισοκρ 295D.

συμπαρακῑνέω, παρακινῶ ὁμοῦ, συγχρόνως, Βυζ.

συμπαράκλητος, ὁ, = **παράκλητος**, 'Επιφάν. τ. 1, σ. 902C.

συμπαρ-ακμάζω, παρακμάζω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Διοσκ. 2. 211.

συμπαρ ᾰκολουθέω, παρακολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον ἢ παραλλήλως, συμβαδίζω μετά τινος, τινι Πλάτ. Πολιτικ. 308D, κτλ.· ἡ τύχη σ. τῷ ἀνθρώπῳ Αἰσχίν. 87. 12· ἡ μνήμη σ. τῷ χρόνῳ 'Ισοκρ. 109C· σ. τῷ λόγῳ Πλάτ. Πολιτικ. 271C· ἀπολ., συμπ. φόβος Ξεν. 'Ιέρ 6. 6.

συμπαρακομίζω, παρακομίζω ὁμοῦ, ὁδηγῶ ὁμοῦ παραπλεύρως (πρὸς τὴν ἀκτήν), τὰς ναῦς, ἐπὶ ναυάρχου, Θουκ. 8. 41· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐπὶ τῶν πλοίων, αὐτόθι 39. II. Μέσ., βοηθῶ εἰς μετανόμισιν, Διόδ. 3. 21.

συμπαρακύπτω, παρακύπτω συγχρόνως ἢ κύπτω πλησίον ἄλλου, Λουκ. 'Ικαρομ. 25.

συμπαραλαμβάνω, παραλαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ, λαμβάνω ὡς μέτοχον ἢ βοηθόν, προσλαμβάνω, περιλαμβάνω, κοινωνόν τι σ. Πλάτ. Φαίδων 65A, πρβλ. 84D, Λάχ. 179E· σ. τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν, περιλαμβάνω εἰς τὸν ὑπολογισμόν, 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 1. 8, 6· τὰς τῶν προτέρων δόξας ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 1

σ. τοὺς ἐκτὸς τῆς πολιτείας, περιλαμβάνω εἰς τοὺς ἔχοντας δικαίωμα ἐκλογῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 4, 7.— Παθ., προσκαλοῦμαι, Ἀντικλείδης παρ' Ἀθην. 157F· σ. ἐπὶ τὰ πράγματα, καλοῦμαι νὰ δώσω γνώμην, Διον. Ἁλ. 7. 55.

συμπαραληπτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συμπαραλαμβάνω**, δεῖ συμπαραλαμβάνειν, Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 37, 4, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 19, 2. II. -έος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ συμπαραλάβη, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 2. 11, 1.

συμπαραληπτικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ συμπαραλάβη, μετὰ γεν., συμπαραληπτικὸς ἑτέρων Φιλόδημ. ἐν Voll. Hercul. μέρ. 1, σ. 15A.

συμπαραληπτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ συμπαραλάβη, συμπαραλαμβάνοντες τὰ μὴ συμπαραληπτὰ Ὠριγέν. τ. 1, σ. 724F.

συμπαράληψις, εως, ἡ, =τὸ συμπαραλαμβάνειν, Φίλων I. 17, 26., 134, 10, Βασίλ. IV, 252B.

συμπαραλύω, παραλύω ὁμοῦ, Ἄννα Κομνην. σ. 406B, ἐν τῷ παθητ.

συμπαραμένω, παραμένω ὁμοῦ, Ἱππ. Προρρ. 100· μετὰ δοτ., Θουκ. 6. 89· [γυνὴ] ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 1. 11.

συμπαραμετρέω, μετρῶ ὁμοῦ προσέτι, Βασίλ. τόμ. 3, σελ. 60C, κλπ.

συμπαραμιγνύω, μιγνύω ὁμοῦ προσέτι, Ἀριστοφ. Πλ. 719.

συμπαρ-ἀνᾱλίσκω, ἀόρ. -ανάλωσα, καταστρέφω ὁμοῦ, Δίων Κ. 47. 39.

συμπαρανεύω, δηλῶ ὡσαύ ως συναίνεσιν, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 5, 4.

συμπαρανέω, =τῷ ἑπομ., τοῖς ἰχθύσι συμπαρανεῖν Ἀριστείδ. τ. 2, σ. 423.

συμπαρανήχομαι, νήχομαι πλησίον ὁμοῦ, Λουκ. Τόξ. 20.

συμπαρ-ανομέω, παραβαίνω τοὺς νόμους ὁμοῦ μετά τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 5, 5.

συμπαραπέμπω, παραπέμπω ὁμοῦ, συνοδεύω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, τὴν παραπομπὴν Αἰσχίν. 50. 34· τὸν κῶμον Πλουτ. Ἀλέξ. 67· τὴν ὄψιν σ. τινί, παρακολουθεῖν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 23.

συμπαραπέπηγα, εἶμαι παραπεπηγμένος πλησίον, Ῥήτορες (Walz) τ. 6, σ. 59.

συμπαραπίπτω, ὁμοῦ συμπίπτω, συμβαίνω, Παλλαδ. Λαυσ. σ. 137B.

συμπαραπλέω, παραπλέω προσέτι, Πολύβ. 5. 68, 9, Διόδ., κτλ.

συμπαραπληρωματικός, ή, όν, =**παραπληρωματικός**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1.

συμπαρ-απολαύω, ἀπολαύω ὁμοῦ τινος, ἵνα μὴ συμπαραπολαύσῃ τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ Βασίλ. τ. 2, σ. 587C.

συμπαραπόλλῡμι, καταστρέφω ὁμοῦ μετά τινος.— Παθ. καὶ μέσ., καταστρέφομαι, χάνομαι ὁμοῦ μετά τινος ἢ προσέτι, δεδιώς, μὴ συμπαραπόλωμαι διὰ τούτους Δημ. 396 7.

συμπαραρρέω, παραρρέω ὁμοῦ, Φώτ. ἐν Maii Coll.Vat. τ. 9, σ. 100, κλπ.

συμπαρασκαίρω, σκαίρω, συσκιρτῶ πλησίον, Ἄννα Κομν. σ. 143D, κλπ.

συμπαρασκευάζω, βοηθῶ εἰς τὴν παρασκευὴν ἢ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύασεν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 81, πρβλ. Δημ. 280. 18· σ. τὰ ἔνδον Ξεν. Κύρ. 5. 3, 14· πλοῖα ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 1, 10· σ. τὸν ἀγῶνα, βοηθῶ εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ ἑτοιμασίας, Ἀνδοκ. 17. 16· σ. τόπον κατά τινος Δημ. 681. 22· σ. ὁπλίτας ὅπως γένωνται ὁ αὐτ. 413. 5. — Μέσ., συμπαρασκευασάμενος δύναμιν Ἰσοκρ. 102D.

συμπαρασπείρω, παρασπείρω ὁμοῦ, τῷ πλήθει συμπαρέσπαρται καὶ τὸ νόθον Βασίλ. ἐν Coteler Monum. τόμ. 1, σ. 29A, κλπ.

συμπαρ-ασπίζω, συμπολεμῶ, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 227.

συμπαρ-ασπονδέω, παρασπονδῶ, παραβαίνω τὰς συνθήκας ὁμοῦ, Εὐστ. 479. 31.

συμπαραστᾰτέω, παρίσταμαι δηλ. ἵσταμαι πλησίον τινὸς καὶ τὸν βοηθῶ, ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 218, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 15· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 385.

συμπαραστάτης, ου, ὁ, ὁ ἱστάμενος πλησίον ὅπως βοηθήσῃ, συμβοηθός, ἀρωγός, Σοφ. Φιλ. 675, Ἀριστοφ. Πλ. 336.

συμπαρασύρω [ῡ], παρασύρω ὁμοῦ, Vol. Hercul. 1, κεφ. 14.

συμπαράταξις, ἡ, τὸ συμπαρατάττεσθαι, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 633· ἀγὼν κρατερὸς μεταξὺ τῆς νόσου καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἴδε Foës Oecon. Hipp.

συμπαρατάσσομαι, Ἀττ. -ττομαι, Παθ.— ὁμοῦ μετ' ἄλλων παρατάττομαι, μάχομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 22· μετά τινων διάφορ. γραφ. παρὰ Δημ. 304. 10, πρβλ. 300. 15· τισι Ἰσοκρ. 271A·— τὸ ἐνεργ. ἐν Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 59.

συμπαρατείνω, παρατείνω ὁμοῦ, τινί τι Γαλην. 4. 318 — Παθ., παρατείνομαι ὁμοῦ, συμπαραταθῆναι τῷ βίῳ τὴν μνήμην Βασίλ. τ. 1, σ. 184C, κλπ.

συμπαρατηρέω, ἵσταμαι πλησίον καὶ παρατηρῶ ὁμοῦ, Δημ. 204. 20, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 100.

συμπαρατήρησις, εως, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ παρατήρησις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 8. 154.

συμπαρατίθημι, παρατίθημι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, πεζοὺς Πολύβ. 2. 66, 7.— Μέσ., Φωτίου Ἐπιστ. σ. 2, κλπ.

συμπαρατρέφω, ἀνατρέφω ἢ διατηρῶ συγχρόνως, καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τῆς τροφῆς παρέχουσα, καὶ θηρία συμπαρατρέφουσα Ξεν. Οἰκ. 5, 5, πρβλ. Schäf εἰς Γρηγ. Κορίνθ. σ. 1040.

συμπαρατρέχω, παρατρέχω, δηλ. τρέχω ὁμοῦ ἐκ παραλλήλου μετά τινος, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 5, κτλ.

συμπαρατροχάζω, =τῷ προηγ., τοῖς ζεύγεσι .. συνανέστρεφε καὶ συμπαρετρόχαζεν Πλούτ. 2. 970B.

συμπαρ-αύξομαι, Παθ., αὐξάνομαι ὁμοῦ, τὸ δὲ ἀργύριον .. τῷ χρόνῳ συμπαραύξεται Βασίλ. τ. 3, σ. 496C.

συμπαραφέρω, παραφέρω, παρασύρω ὁμοῦ μετά τινος, Πτολ. 1, 22, 6.— Παθ., ὁρμῶ, φέρομαι ὁρμητικῶς ὁμοῦ μετά τινος, Ξεν. Κυν. 3. 10, Πλουτ. Καῖσ. 34.

συμπαρᾰφυλάσσω, παραφυλάσσω ἐπιμελῶς ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 393D.

συμπαραφύομαι, Παθητ., παραφύομαι ὁμοῦ, συμπαρέφυ δὲ καὶ ἕτερα (δηλ. τυραννίς) ἐν Ἰλλυριοῖς Θεμίστ. 56A· ἄκανθαι τῷ ἄνθει συμπαραφυεῖσαι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 526B, κλπ.

συμπαραχωρέω, παραχωρῶ ὁμοῦ, τῶν καρπῶν πάντων συμπαραχωρήσειν Φίλων ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 360D.

συμπαρεδρεύω, παρακάθημαι ὁμοῦ, τοῖς ἀθανάτοις Σχόλ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 1, 1, Πλανούδ. Ὀβίδ. Μετάρ. 2, 485, κλπ.

συμπάρεδρος, ον, ὁ ὁμοῦ παρεδρεύων, συμπαρέδρους αὐτῇ καὶ συμψήφους Φωτ. Ἐπιστ. σ. 60, 29, κλπ.

συμπάρειμι, (εἰμί, sum) εἶμαι ὡσαύτως ἢ συγχρόνως παρών, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀνδοκ. 2. 42, Ξεν. Λακ. 2, 2., 12, 3, κτλ. 2) παρίσταμαι ὡς βοηθός, βοηθῶ, τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 6, 1· ἐπὶ συνηγόρου, Δημ. 749. 16.

συμπάρειμι, (εἶμι, ibo) πορεύομαι πλησίον ὡσαύτως ἢ ὁμοῦ, παρατ. **συμπαρῄει**, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 28, Αἰσχίν. 42. 37.

συμπαρεισάγω, παρεισάγω ὁμοῦ προσέτι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 88A.

συμπαρεισέρχομαι, ἀποθετ., παρεισέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος Λουκ. Τίμ. 28, κλπ.

συμπαρεισφθείρομαι, Παθητ., παρεισδύομαι ὁμοῦ ἐπὶ κακῷ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 3, 3· πρβλ. φθείρω II.

συμπαρέκτᾰσις, εως, ἡ, ὡς τὸ ἀντέκτασις καὶ ἀντιπαρέκτασις, συμπαραβολή, ἀντιπαράθεσις, μνημον. ἐκ Γρηγ. Ναζ.

συμπαρεκτείνω, ἐκτείνω παραλλήλως, παραβάλλω, συγκρίνω, τινί τι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 30, Ἐκκλ.·— Παθητ., ἔχω τὴν αὐτὴν ἔκτασιν μετά τινος, Γαλην. 4. 605, Κλεομήδ. σελ. 93, 94, κτλ.· παραβάλλομαι, συγκρίνομαι, τινι Σουΐδ. ἐν λέξ **τὴν κατὰ σαυτόν**.

συμπαρενεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συμπαραφέρω**, δεῖ συμπαραφέρειν, Θεμίστ. 275A.

συμπαρενύλησις ἄτιμος μετὰ τῶν κτηνῶν Μάξ. Ὁμολογ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 91, σ. 1348.— Μήτι ἀναγνωστέον **συμπαρενείλησις**; Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συμπαρέπομαι, παρέπομαι ὁμοῦ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 1, 8, κτλ.· μεταφορ., ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλαι τιμαὶ συμπαρείποντο αὐτόθι 2. 1, 23, Ἱέρ. 8. 5· ὅσοις σ. τις χάρις Πλάτ. Νόμ. 667E· αἱ σ. ὀσμαὶ Ἀριστ. Προβλ. 12. 4.

συμπαρέρπω, παρέρπω ὁμοῦ, συμπαρέρπων ὁ χρόνος Γεώρ. Πισίδ. Ἀβαρ. Πόλεμ. στ. 42, Τζέτζ. Ἱστ. 5, 90.

συμπαρέρχομαι, ἀποθ., παρέρχομαι ὁμοῦ, Φίλων 2. 513 μετ' αἰτιατ., καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἔννοιαν συμπαρέρχεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 657B.

συμπάρευνος, ον, =**πάρευνος**, ὄφις ἐστὶ συμπάρευνος, ἐγκάτοικος σκορπίος Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. κ. Καλλιθέαν 2, 16.

συμπαρέχω, παρέχω, προξενῶ, ἐμποιῶ ὁμοῦ, ὥστε καὶ τοῦτο φόβον συμπαρέσχε τοῖς πολεμίοις Ξεν. Ἀν. 7. 4, 19· ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ παρέχω, ὁ συμπαρέχων ἡμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν αὐτόθι 7. 6, 30· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σ. εὔκλειαν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 8, 43.

συμπαρηγορέω, παρηγορῶ ὁμοῦ, συμπαρηγοροῦντες αὐτὸν Ἐκκλ.

συμπαρήκω, εἶμαι παρὼν μετά τινος, συνοδεύω τινά, τῷ αἰσθητῷ τὸ αἰσθανόμενον σ. Πλούτ. 2. 1024C, πρβλ. 1032B.

συμπάρθενος, ἡ, ἡ ὁμοίως παρθένος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1.

συμπαριππεύω, παριππεύω, ἱππεύω παραπλεύρως ὁμοῦ μετά τινος, καὶ αὐτῷ καὶ γυνὴ συμπαρίππευσε Δίων Κάσσ. 63. 2.

συμπαρίπταμαι, ἀποθ., παρίπταμαι ὁμοῦ, συμπαριπτάμην αὐτῷ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 6.

συμπαρίστημι, θέτω πλησίον τινὸς ὁμοῦ, τᾷ μὲν ὁ Χρυ-

σοκόμος πραΰμητίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρέστησέν τε Μοίρας, «τῇ μὲν (δηλ. τῇ Εὐάδνῃ ἀποκυούσῃ) παρέστησεν ὁ Χρυσοκόμης Ἀπόλλων τὴν Εἰλείθυιαν, κεχαρισμένα φρονοῦσαν, καὶ τὰς Μοίρας» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 6. 72· παριστῶ, ἐκφέρω ὁμοῦ, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 234. II. Παθ., μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἵσταμαι πλησίον καὶ βοηθῶ, τινι Σοφ. Ο. Κ. 1340, Συλλ. Ἐπιγρ. 2056. 8· ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται εὐθὺς γενομένῳ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 18.

συμπαροδεύω, παροδεύω ὁμοῦ, οἱ τοῦ αἵματος ὀχετοὶ..τῷ θερμῷ πνεύματι πανταχῇ κατὰ τὸ σῶμα συμπαροδεύουσι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 130D.

συμπαροικέω, παροικῶ ὁμοῦ, διαμένω ἔν τινι τόπῳ ὁμοῦ, τὴν προθύμως συμπαροικήσασαν Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 178C (περὶ τῆς Σάρας).

συμπάροικος, ον, ὁ συμπαροικῶν, Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 26 (Πολυδ. Θ', 37).

συμπαροίχομαι, ἀποθ., ἔχω συμπαρέλθει ὁμοῦ, συμπαρῆλθον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 201, 202.

συμπαρολισθαίνω, ὀλισθαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Πλούτ. 2. 699A.

συμπαρομαρτέω, = **συμπαρέπομαι**, Ξεν. Κύρ. 1. 6. 24· ἐπὶ πραγμάτων, συνοδεύω, συνακολουθῶ, σ. πάσῃ ἡλικίᾳ τὸ κάλλος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4. 17· φόβος σ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 7, 7· ὀσμὴ ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 4. 4.

συμπαροξύνω, παροξύνω, διεγείρω ὁμοίως, τινὰ Πλούτ. 2. 859F, κτλ.· τινὰ εἴς τι Ξεν. Οἰκ. 6, 10.

συμπαρορμάω, παρορμῶ, παρακινῶ ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Πλουτ. Κικ. 3 πρός τι Ἀριστ. Ἠθ. κ. Μεγ. 2. 10, 3.

συμπαροτρύνω, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 301.

συμπαροχέω, διαρρέω ὁμοῦ, τῷ χρόνῳ συμπαρωχηκὸς παρὰ Γρηγ. Ναζ. σ. 84, 7.

συμπαρυφίσταμαι, παθ., παρυφίσταμαι, ὑπάρχω ὁμοῦ μετά τινος, τῇ κενοδοξίᾳ γὰρ τὸ τῆς ἀπονοίας συμπαρυφίσταται πάθος Ψευδοχρυσ. τ. 10, σ. 873C.

συμπαρυφόω, ῶ, παρυφόω ὁμοῦ, Γερμ. Κστ/πλεως σελ. 716, ἔκδ. Mi.

σύμπᾱς, σύμπᾱσα, σύμπᾱν, Ἀττικ. **ξύμπας** (ξύμπαντα ἐν Ὀδ. Η. 214, Ξ 198, ἂν καὶ τὸ μέτρον δὲν ἀπαιτεῖ τοῦτο)· —ὅλος ὁμοῦ, ἅπας, ὅλος συγχρόνως, ὡς ἓν σῶμα, κατὰ τὸ πλεῖστον (καὶ παρ' Ὁμ. ἀείποτε) ἐν τῷ πληθ.· υἷας Ἀχαιῶν σύμπαντας Ἰλ. Α. 241, κτλ.· σύμπασιν δ' ὑμῖν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἷς ἕκαστος, Σόλων 10. 8, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 123· ξύμπαντά τ' εἰπών Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281· ξ. ἡμέραι Ἀντιφῶν 146. 30· ξ. τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων Πλάτ. Συμπ. 197E· παρὰ τοῖς Ἀττικ. τὸ ἄρθρον συνήθως προστίθεται ἐπὶ ἀριθμητικῶν, οἷον πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες Σοφ. Ο. Τ. 752, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 2, 9, Πλάτ. Πρωτ. 317C· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ξ. ἐγένοντο τετρακισχίλιοι Θουκ. 1. 107. II. καθ' ἑνικὸν μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, = ἐν ὅλῳ, τὸ ὅλον, ὁ σ. στρατὸς Ἡρόδ. 7. 82 στρατὸς σ. Σοφ. Φιλ. 387· στρατῷ σ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1055· τῷ σ. στρατῷ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1257· ξ. λαὸς αὐτόθι 1243· ξύμπασα πόλις, δηλ. ὡς ἓν ὅλον, Θουκ. 2. 60, 3. 62· οὕτω, σ. ἡ πόλις Πλάτ. Πολ. 423D, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετὰ τινων ἄλλων ὀνομάτων, χρόνῳ σύμπαντι Πινδ. Ο. 6. 94· αἰῶνα τὸν ξύμπαντα Εὐρ. Ἑκάβ. 757· ἡ ξ. (ἐξυπακ. γῆ) Σοφ. Ἀποσπ. 360, Ἀριστοφ. Νεφ. 204· ξ. γνώμη, ἡ ὅλη ἔννοια (τοῦ λόγου), Θουκ. 1. 22· σ. ἡ ὁδὸς Ξεν. Ἀν. 7. 8, 25· σ. ἀρετή, σ. πονηρία Πλάτ. Νόμ. 630B, Γοργ. 477C σ. ἀριθμὸς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 525A, κτλ.·— ἀλλ' ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, ὁ σύμπας,—τὸ ὅλον.— Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἄρθρου παρ' Ἀττ., ἴδε **πᾶς** B. 2) τὸ σύμπαν, τὸ ὅλον ὁμοῦ, τὸ σύνολον τῆς ὑποθέσεως, Ἡρόδ. 7. 143 τὸ ξύμπαν εἰπεῖν Θουκ. 7. 49, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281. 3· ὁ κόσμος ὅλος, Ἰσοκρ. 223E· τὸ ὅλον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέρος, Πλάτ. Φαῖδρ. 246C, Ἀριστ. Τοπ. 5. 5, 9. 6) **τὸ σύμπαν**, ὡς ἐπίρρ., καθόλου, γενικῶς, Θουκ. 4. 63, Ἰσοκρ. 18B, κτλ.· οὕτω, σύμπαντας Πλάτ. Νόμ. 679E.— Πρβλ. **συνάπας**.

σύμπασμα, τό, κόνις πρὸς ἐπίπασιν, Cael. Aur. Chron. 3. 5. 7.

συμπάσσω, ἐπιπάσσω, πασπαλίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Πλούτ. 2. 891D, 638E.

συμπασχάζω, πασχάζω ὁμοῦ, ἑορτάζω ὁμοῦ τὸ πάσχα, Βασίλ. τ. 2, σ. 1005B.

συμπάσχω, πάσχω τὸ αὐτό, παθαίνω τὸ ἴδιον πρᾶγμα, οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρὺ ὁρῶντες ταὐτὸν τοῦτο ξυμπάσχουσιν Πλάτ. Χαρμ. 169C. II. μετὰ δοτ., ὁμοίως διατίθεμαι, τὰ αὐτὰ αἰσθάνομαι, ἀλλήλοις Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 27, 9 τοῖς τῆς ψυχῆς παθήμασι τὸ σῶμα σ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 1, 2 τοῖς ἀναπνευστικοῖς ὀργάνοις τὸ ἧπαρ σ. Γαλην. εἰς Ἱππ. Ἀφορ. 6. 16. III ἔχω κοινὸν αἴσθημα, αἰσθάνομαι συμπάθειαν, συμπαθῶ πρός τινα, Πλάτ. Πολ. 605D· ἐλεῶ, Ἀντιφάνης ἐν «Διδύμοις» 5.— Πρβλ. **συμπαθέω**.

συμπαταγέω, παταγῶ, κροτῶ ὁμοῦ, συγκροτῶ, χειρῶν συμπαταγουσῶν Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 20· ἴδε **συμπλαταγέω**.

συμπατάσσω, πατάσσω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, καὶ συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν ἔκτεινον ἐκτείνοντο Εὐρ. Ἱκέτ. 699.

συμπατέω, πατῶ ὁμοῦ, καταπατῶ, οἷον ἐνδύματα ἢ ὑφάσματα κατὰ τὴν πλύσιν, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 116 καταπατῶ ὑπὸ τοὺς πόδας, γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων Βαβρ. 28. 1· συμπατήσαντες (τὰς σταφυλὰς) Γεωπ. 8. 23, 1· μεταφορ., σ. κόσμον Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 681C.— Παθητ., καταπατοῦμαι, οἷον ὑπὸ ἵππων, Αἰσχίν. 77. 10, Πολύβ. 1. 34, 7, κτλ.

συμπατήρ, έρος, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ πατήρ, Ἰω. Δαμασκ. ἔκδ. Major σ. 80, 7.

συμπάτησις, εως, ἡ, τὸ συμπατεῖν, τῇ συμπατήσει τῶν βοτρύων Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλυψ. σ. 402, 11, Grammer.

συμπατριώτης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, Λατ. concivis, Ἄρχιππος ἐν Ἀδήλ. 5.

συμπαύομαι, Παθ., παύομαι, λήγω ὁμοῦ μετά τινος, ἀεὶ δὲ συμπαυόμενος ὁ μυελὸς τῇ ῥάχει Γαλην. 4. 59.

σύμπαχον πλινθίνης οἰκοδομῆς τεχνούργημα Ἀνών. ἢ Ἥρων ἐν Wesch. P lio. c. d Gr. σ. 221, αὐτόθι σ 244: τὸ σύμπαχον τοῦ καταστρώματος τῶν στεγῶν. — Ἡ σύνθεσις τῆς λέξεως οὖσα ἐκ τοῦ **σὺν** καὶ **παχύς**, δὲν φαίνεται κανονική, διότι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὡς ἡ τοῦ **σύνοξυς**.—Ἄλλως πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας **σύχαρος, τὰ σύγκαλα** καὶ εἴ τι τοιοῦτο, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συμπαχύνω, παχύνω ὁμοῦ, συμπυκνώνω, Ἱππ. 510. 11, Δημήτρ. Φαλ. ἢρ. § 158.

συμπεδάω, δένω ὁμοῦ, δένω χεῖρας καὶ πόδας, Ὀνησάνδρ. Στρατηγ. 11, Νικήτ., κλπ.· Παθητ., Πλούτ. 2. 921F — μεταφορ., ἐπὶ παγετοῦ, κάμνω τι ἀνίκανον νὰ κινηθῇ, παραλύω, ναρκώνω, τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν ἡ χιὼν Ξεν. Ἀνάβ. 4. 4, 11 (ἀλλ' ἡ γραφὴ συνεπόδισεν εἶναι προτιμοτέρα).

συμπείθω, πείθω ὁμοῦ, συγκαταπείθω, Πλάτ. Νόμ. 720D, Λυκοῦργ. 162. 2· μετ' αἰτ. πράγμ., τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6 σ. τἀναντία Διον. Ἁλ. 6. 49· — μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ ἀπαρεμφ., σ. πολλοὺς ὁμογνωμονεῖν Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24, πρβλ. Αἰσχίν. 73. 40· σ. τινὰ Πλουτ. Κάμιλλ. 23·— ὁμοίως, σ. τοῦ μὴ ἀθυμεῖν Θουκ. 7. 21.— Παθητ., πείθομαι συγχρόνως, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 7, 13· ποιεῖν τι αὐτόθι 4. 11, 19, Πολύβ. 17. 13, 4· τι, εἴς τι πρᾶγμα, Αἰσχίν. 64. 1· ἀπολ., Δημήτρ. ἐν Ἀδήλ. 2· συμπεπεισμένοι καθ' ἡμῶν Λουκ. ἐν Διτ Τραγῳδ. 45.

συμπεινάω, ὁμοῦ, συγχρόνως πεινῶ, Κλημέντια 13. 18.

συμπειράζομαι, πειράζομαι ὁμοῦ, Καλλ. καὶ Χρυσ. στ. 1354, ἔκδ. Λ.

σύμπειρος, ον, ὁ πεπειραμένος εἴς τι, καλῶς γινώσκων τι, ἔμπειρος, Λατ. expertus rei, μετὰ δοτ., Πινδ. Ν. 7. 15.

— **συμπείρω**, διατρυπῶ ὁμοῦ, Κόϊντ. Σμ. 1. 612, τοὺς δὲ θυρεοὺς συμπεπάρθαι Πλουτ. Κάμιλλ. 44.

συμπειστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συμπείθω** ἢ **συμπείθομαι**, Ῥοῦφ. Ἐφέσ. σ. 44, ἔκδ. Ruelle.

συμπέμπω, πέμπω, ἀποστέλλω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον Πινδ. I 5 (4) ἐν τέλ.· ὀπάονας Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 493· μετὰ δοτ. προσώπ., νεηνίας καὶ κύνας σ. ἡμῖν Ἡρόδ. 1. 36 τοῖσι παισὶ φύλακον ὁ αὐτ. 8. 104, πρβλ. 5. 80· ἀγωγοὺς τινι Θουκ. 2. 12· τινὰ σύν τινι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7, πρβλ. Ἑλλ. 1. 4, 21. 2) παρακολουθῶ, συνοδεύω, ἐτόλμησε συμπέμψαι τὴν πομπὴν Ἰσαῖ. 61. 17, Λυσί. 137. 23.

συμπένης, ὁ, ἡ, ἐν πενίᾳ σύντροφος, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 16 ἐν ἀρχῇ Boiss. Ms ap. Pasin. Codd. Taurin τ. 1, σ. 90B.

συμπενθέρα ἢ **συμπενθερά**, ἡ, ἡ μήτηρ τῆς συζύγου ἐν σχέσει πρὸς τὴν μητέρα τοῦ συζύγου, αἱ δύο αὗται μητέρες εἶναι συμπένθεραι πρὸς ἀλλήλας, διότι ἡ μία μὲν εἶναι πενθερὰ τοῦ γαμβροῦ ἡ δὲ ἄλλη τῆς νύμφης, Ἰω. Νηστευτὴς 1893D.

συμπενθερία, ἡ, κοινῶς «συμπεθεριὰ» ἢ «συμπεθεριό», ἐπιγαμία, συμπενθερίας μετὰ τοὺς Τούρκους καὶ ἀγάπας ἔχοντας Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 144, 11.

συμπενθεριάζω, ὡς καὶ νῦν, ἔρχομαι εἰς ἐπιγαμίαν, μετά τινος Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 87, 86.

συμπένθερος ἢ **συμπενθερός**, ὁ πατὴρ τοῦ συζύγου ἐν σχέσει πρὸς τὸν πατέρα τῆς συζύγου, οὕτως ὁ πατὴρ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς εἶναι συμπένθεροι πρὸς ἀλλήλους, Κ. Πορφυρ. περὶ Θεμάτ. 20, 16, Τὰ Μετὰ Θεοφάν 372, 16. κλπ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 173.

συμπενθέω, μεταβατ., πενθῶ σύν τινι, οὐ συμπενθήσονται τοὺς τεθνεῶτας Ἰσοκρ. 176C, Λυκοῦργ. 153. 23. II. μεταβ., θρηνῶ ὁμοῦ μετά τινος, ξυμπενθεῖν ἐμοὶ Αἰσχύλ. Χο. 199· ἀπολ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1390, Δημ. 1399 29.

συμπενθής, ὁ, ἡ, ὁ συμπενθῶν, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 16, ἐν τῇ ἀρχῇ.

συμπένομαι, ἀποθ., εἶμαι πένης ὁμοῦ μετά τινος εἴς τι πρᾶγμα, συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος Πλάτ. Μένων 71A.

σύμπεντε, πέντε ὁμοῦ, κατὰ πεντάδας, Ὑπερείδ. παρ' Ἀρποκρ. 172. 12.

συμπεπαίνομαι, Παθητ., ὡριμάζω κατ' ὀλίγον, φύματα τὰ ὁμαλῶς συμπεπαινόμενα Ἱππ. 1165B, Ὀρειβ. σ. 75 ἔκδ. Mai.

συμπεπλεγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ., κατὰ συμπεπλεγμένον τρόπον, περιπλόκως, Γαλην. 19. 489, Ἀθανάσ.

συμπεπνιγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ὡς συμπνιγόμενός τις, Ψελλ.

συμπεπτικός, ή, όν, ὁ βοηθῶν, συντελῶν εἰς πέψιν, Γαλην. 14. 694, 764.

συμπεραίνω, βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς τελείωσιν ἢ ἐκτέλεσιν, ὁμοῦ περαίνω, συναποτελειώνω, τι Εὐρ. Μήδ. 886, Ἰσοκρ. 76C.— Μέσ., συμπεραίνεσθαί τινι ἔχθραν, συγκοινωνῶ τῆς ἔχθρας μετά τινος, Δημ. 281. 27· σ. ἀπέραντα Λουκ. Φιλοψ. 9. — Παθητ., συγχρόνως ἐκτελοῦμαι, τὰ ξυμπερανθέντα τάχη (;) **II**. φέρω εἰς πέρας, ἀποφασίζω, σ. φροντίδα, κάμνω ἀπόφασιν, Εὐρ. Μήδ. 341· σ. καὶ κλώθειν ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 4· κλῆθρα μοχλοῖς σ., ἐξασφαλίζω ἐπὶ πλέον τὰς θύρας διὰ μοχλῶν, Εὐρ. Ὀρ. 1551.— Παθ., φέρομαι εἰς πέρας ἐντελῶς, ἀποτελειώνομαι, Πλάτ. Τίμ. 39D, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 30. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, μέσ., **συμπεραίνεσθαι**, συνάγειν λογικὸν συμπέρασμα ἐκ δεδομένων προτάσεων, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 5, 1, Ἠθικ. Νικ. 1. 3, 4.—Παθητ., συμπεραίνομαι, συνάγομαι ὡς συμπέρασμα, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 3, 4· τὸ συμπερανθέν, τὸ ἐξαχθὲν συμπέρασμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 2, 8· ἔστι συμπεπερασμένον ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 25, 3· σ. τι κατά τινος αὐτόθι 2. 19, 2. **III**. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐκτείνομαι ἐξ ἴσου μακράν, ἔχω τὰ αὐτὰ πέρατα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 7.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 388.

συμπεραιόω, μετά τινος ἢ ὁμοῦ τελειώνω, συμπληρῶ, συμπεραιοῦν ὅλην τὴν διάνοιαν Δημήτρ. Φαλ. § 2, πρβλ. Στοβ. τ. 108. 74. — Παθητ., ὁμοῦ τελειώνομαι, εἰς πέρας ἄγομαι, Φίλων 2. 374, κτλ.· εἴς τι Κλήμ. Ἀλ. 452· ἔν τινι Φώτ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 387 - 389 κἑξ.

συμπεραίωσις, ἡ, κοινὸν τέλος, συμπεραίωσις τοῦ βίου Κλήμ. Ἀλ. 623.

συμπέρανσις, ἡ, συγκεφαλαίωσις ἢ συντέλεσις, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ 419C.

συμπεραντέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ συμπεραίνειν, Γαλην. 5. 66.

συμπεραντικός, ή, όν, ὁ εἰς συμπέρασμα τείνων, Φωτ. Βιβλ. 154. 15.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ συμπεραντικὸν τρόπον, λέγειν Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 15. 11.

συμπέρασμα, τό, ἀποπεράτωσις, τέλος, τὸ συμπέρασμα τῆς μεταβολῆς Ὄκελλος Λευκανὸς 1. 3, Εὐστ., κτλ. **II**. ἐν τῇ λογικῇ, τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 8, 3., 1. 25, 2 κἑξ., Τοπ. 8. 1, 3, κ. ἀλλ. **2)** ἡ ἐν τῷ συμπεράσματι ἔννοια, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 2. 1, 4.

συμπερασματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμπέρασμα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 511. Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον συμπερασματικόν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2.

συμπερασμός, ὁ, = **συμπέρασμα**, Ἀρτεμίδ. 3. 58.

συμπεραστικός, ή, όν, = **συμπεραντικός** (ὃ ἴδε), σχήματι συμπεραστικῷ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 695D.—Ἐπίρρ. **συμπεραστικῶς**, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 1, 297.

συμπερατόω, = **συμπεραίνω**, Φιλόπονος εἰς Ἀριστ. π. Ψυχ. σ. 588 Hayd, κτλ.

συμπεράω, συνενῶ, συνδέω, συγκλείω, Πλωτῖν. σ. 134 Creuz· «κλεῖθρα συμπεραίνοντες, ἀντὶ τοῦ συμπερῶντες, συνδέοντες, συγκλείοντες» Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1551.

συμπέρθω, καταστρέφω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐρ. Ἑλ. 106, ἐν τμήσει.

συμπεριάγω, περιάγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ξεν. Οἰκ. 8, 12·— Παθητ., περιάγομαι, ἄγομαι πέριξ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 4. 3, 1, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 3· τῇ στρατιᾷ Ἀρρ. Ἀν. 4. 14.— Μέσ., ἄγω μετ' ἐμαυτοῦ, Ξεν. Ἱέρ. 2. 8, Δίων Κ., κτλ.

συμπεριᾰγωγός, ὁ, ἡ, ὁ συνεργῶν εἰς τὸ περιάγειν, Πλάτ. Πολ. 533D.

συμπεριαιρέω, περιαιρῶ ὁμοῦ, Θεόδωρος Στουδ. σ. 304B.

συμπεριακολουθέω, περιακολουθῶ ὁμοῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 122 (τ. 10, σ. 204, ἔκδ. Βενεδ.).

συμπεριαυγάζω, περιαυγάζω ὁμοῦ, E. Mil. (ἄνευ μαρτυρίας) ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868, σ. 257.

συμπεριβαίνω, περιβαίνω ὁμοῦ, Cod. Coisl. 384, fol. 18 v⁰.

συμπεριβάλλω, περιβάλλω, περικαλύπτω ὁμοῦ, Γαλην. 14. 402.

συμπεριβομβέω, περιβομβῶ ὁμοῦ, Θεμίστ. 233A.

συμπεριγίγνομαι, περιγίγνομαι, ὑπερτερῶ, ὑπερισχύω ὁμοῦ, Ἡσύχ.

συμπεριγράφω, περιγράφω ἢ ἐξαλείφω ὁμοῦ μετά τινος, τί τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 14, Κλήμ. Ἀλ. 927, κτλ.

συμπεριδῑνέομαι, Παθητ., περιδινοῦμαι, περιστρέφομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Τίμ. Λοκρ. 96D, Φωτ. Βιβλιοθ. 210, 29· — οὕτω, **συμπεριδονέομαι**, Κασσ. Προβλ. 60.

συμπερίδοξος, ον, περίδοξος ὁμοῦ, E. Mil. (ἄνευ μαρτυρίας) ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868, σ. 257.

συμπεριειλέω, περιτυλίσσω ὁμοῦ, Ὀρειβάσ. 170 Mai.

συμπεριειλημμένως, Ἐπίρρ., περιληπτικῶς, Ἐπιφάν. 987A.

συμπερίειμι (εἶμι ibo) περιέρχομαι μετά τινος, συμπεριιέναι τῇ κυνὶ Ξεν. Κυν. 10, 4.

συμπεριέλκω, περιέλκω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 190B, Γαλην. 19. 276.

συμπεριενεκτέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσαρμόσῃ ἑαυτὸν πρός τι, τινὶ Σωκράτ. παρὰ Στοβ. 456. 50.

συμπεριέρχομαι, ἀποθετ., περιέρχομαι ὁμοῦ, τὰς Ἄλπεις Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 20· σ. τινι, περιέρχομαι μετά τινος.., Κλεομήδ. σελ. 74.

συμπεριέχω, περιέχω, περιλαμβάνω (ἐν τῷ αὐτῷ κύκλῳ), Διον. Ἁλ. 3. 43, ἐν τῷ παθ.

συμπεριζώννῡμαι, μέσ., ζωννύω περὶ ἐμαυτόν, περιζώνομαι, Κινησίαν σανίδα συμπεριζώννυσθαι Ἀθήν. 551D.

συμπεριθάλπω, περιθάλπω ὁμοῦ, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868, σ. 257.

συμπεριθέω, περιθέω, περιτρέχω μετά τινος, Μ. Ἀντων. 7. 47· ἄνω καὶ κάτω Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 24.

συμπεριίπταμαι, ἀποθετ., περιίπταμαι ὁμοῦ, ταῖς ἀκρίσι συμπεριιπτάμεναι Ζώσιμ. 1. 57.

συμπεριίσταμαι, παθ., περιίσταμαι ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συμπερικῑνέω, κινῶ ὁλόγυρα ὁμοῦ, Κασσ. Προβλ. 27.

συμπερικλείω, περικλείω ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀνάχ. 17, Τζέτζ. Ἱστ. 6, 399.

συμπερικλώθω, κλώθω ὁμοῦ, κἂν ὁ βάσκανος μίτος τῆς ἀλάστορος τύχης ἀεὶ τὰ λυπρὰ συμπερικλώθειν θέλῃ Νικήτας Εὐγεν. 7, 206.

συμπεριλαμβάνω, ὡς καὶ νῦν, περιλαμβάνω ὁμοῦ, περικλείω, περιέχω ὁμοῦ, [τοῖς νεύροις] τὰ ὀστᾶ καὶ τὸν μυελὸν Πλάτ. Τίμ. 74D· τὰ ᾠὰ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 5· πολλὴν ἀναθυμίασιν ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρολογ. 2. 3, 25. — Παθ., Πλάτ. Τίμ. 83D. **2)** περιλαμβάνω συγχρόνως, διὰ μιᾶς, τὰ γένη αὐτόθι 58A· περιλαμβάνω ἐν συνθήκῃ ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ταῖς συνθήκαις Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 9, πρβλ. Ψήφισμα παρὰ τῷ αὐτῷ 235. 16 περιλαμβάνω ἐν τῇ αὐτῇ ἱστορίᾳ, τι Πολύβ. 8. 13, 4, Διόδ., κλπ.·— Παθ., **συμπεριειλῆφθαι** Ἀριστ. Τοπ. 6. 4, 13. **II**. Μέσ., λαμβάνω μέρος εἴς τι, μετέχω ὁμοῦ, τινος Λουκ. περὶ Οἴκου 4.

συμπεριληπτέον, ρηματ. ἐπίθετ. τοῦ **περιλαμβάνω**, πρέπει τις νὰ συμπεριλάβῃ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεοφράστου.

συμπεριληπτικός, ή, όν, = **τῷ περιληπτικός**, Ἐπιφάν. II, 689D.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον περιληπτικόν, Ἰω. Καντακουζ. Θέσπ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 161, σ. 1116.

συμπερινήχω, περινήχω ὁμοῦ, Βασίλ. Σελευκ. Ὁμιλ. εἰς Δαβὶδ 120.

συμπερινοέω, περινοῶ ὁμοῦ, ἐξετάζω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, μὴ συμπερινόει ἐπίπονα ὅσα πιθανὸν ἐπιγεγενῆσθαι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 8, 36.

συμπερινοστέω, περινοστῶ, περιέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Λουκ. Τόξ. 56, κτλ.· σ. τῇ σκιᾷ ἡ γῆ Κλεομήδ. σ. 60· σ. ἡμῖν ὁ λόγος Παυσ. 5. 14, 10.

συμπεριοδεύω, περιοδεύω ὁμοῦ μετά τινος, ἀμπώτεις σ. τῇ σελήνῃ Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 35. **II**. περιοδεύω ὁμοῦ καὶ περιγράφω, Στράβ. 785, 821.

συμπεριπᾰτέω, περιπατῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλάτ. Πρωτ. 314E, Μένανδρ. ἐν «Διδύμοις» 1· ἀπολ., τοὺς συμπεριπατοῦντας, τοὺς μετ' αὐτῶν περιπατοῦντας, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 9, 6.

συμπεριπέτομαι, περιπέτομαι ὁμοῦ, Θεμίστ. 233A.

συμπεριπίπτω, περιπίπτω ὁμοῦ, Ὑψαῖος παρὰ Στοβ. 505. 50.

συμπεριπλανάομαι, Παθ., περιπλανῶμαι ὁμοῦ, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3, σ. 167.

συμπεριπλέκω, πλέκω ὁλόγυρα μετά τινος, περικυκλῶ μετά τινος, Ἀκύλας ἐν Παροιμ. Η', 8. — Παθ., συνουσιάζομαι μετά τινος, ἐν παρθύστῳ αἰσχρότητι συμπεριπλεκόμενος τῷ γυναίῳ ὁ γόης Ἐπιφάν. τ. σ. 56E.

συμπεριπλέω, περιπλέω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 96, Βίος Ὁμήρ. 8

συμπεριπλοκή, ἡ, ἡ ἀμοιβαία περιπλοκή, ἡ μετ' ἀλλήλων πλοκή, τῶν πραγμάτων Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 55.

συμπεριποιέω, ὁμοῦ περιποιῶ, συμπρομηθεύω, τὴν ἀρχὴν τινι Πολύβ. 3. 49, 9, πρβλ. Διόδ. 11. 81.

συμπεριπολέω, περιπολῶ, περιφέρομαι ὁμοῦ, οἱ δὲ ὑπὸ χαρᾶς ἕπονται καὶ συμπεριπολοῦσιν Πλούτ. 2. 2. 745E, Φίλων

1, 16, κλπ.· — οὐσιαστ. **συμπεριπόλησις**, ἡ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 138.

συμπερίπολος, ον, ὁ περιπολῶν ὁμοῦ μετά τινος, συμπεριπόλῳ Πανὶ Νύμφαις Συλλ. Ἐπιγρ. 1728, Θεμίστ.

συμπεριπτύσσομαι, μέσ., περιπτύσσομαι ὁμοῦ, συμ. τοὺς παρόντας Βασίλ. τ. 1, σ. 620D.

συμπερισκοπέω, περισκοπῶ, ἐξετάζω, παρατηρῶ ὁμοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 389

συμπερισπάω, περισπῶ ὁμοίως, συμπερισπᾶσθαι γὰρ ἔδει τῇ γενικῇ τῶν πληθυντικῶν Ἐτυμολ. Μέγ. 171, 39, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 329.

συμπεριστέλλω, περιστέλλω, περικαλύπτω ὁμοῦ, συμπεριστέλλοντας ἁμαρτίας Πολύβ. 10. 25, 9.

συμπεριστρέφομαι, περιστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τῷ οὐρανῷ σ., ἐπὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 7· τὸ πῦρ τῇ δίνῃ Πλούτ. 2. 927D.

συμπερισύρω [ῡ], περισύρω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 146C

συμπερισφίγγω, περισφίγγω ὁμοῦ, καὶ πάντα πᾶσι συμπερισφίγγων μέρη Θεοδ. Προδρ. Ἀπόδημος Φιλία σ. 85, στ. 63.

συμπερισώζεσθαι, περισώζομαι ὁμοῦ, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ο. 496.

συμπεριτείνω, ἐκτείνω ὁλόγυρα ὁμοῦ, τῇ ἐπιφανείᾳ συμπεριτείνεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 136A.

συμπεριτειχίζω, περιτειχίζω ὁμοῦ, Πλουτ. Τιμολ. 9.

συμπεριτέμνω, περιτέμνω ὁμοῦ, «μὴ συμπεριτεμνόμενον (τὸ γένος τῶν Ἰσμαηλιτῶν) τῇ σαρκὶ καὶ τὰ πάθη» Ἄννα Κομν. σ. 284D.

συμπεριτίθημι, περιτίθημι ὁμοῦ, ὁ μάλιστα ταῦτα συντραγῳδῶν καὶ συμπεριτιθεὶς ὄγκον αὐτῷ καὶ δόξαν Πλουτ. Νικ. 5.

συμπεριτορνοῦσθαι, περιτορνοῦσθαι ὁμοῦ, Καισάρ. σ. 1053, ἔκδ. Mi.

συμπεριτρέπω, περιτρέπω, καταρρίπτω, ἀνατρέπω ὁμοῦ μετά τινος, ἑαυτὴν ἐκείνοις συμπεριτρέπει Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 2. 188, πρβλ. 193, κτλ.

συμπεριτρέχω, περιτρέχω ὁμοῦ, πανταχοῦ συμπεριτρέχει Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 37.

συμπεριτυγχάνω, περιτυγχάνω, συναντῶ ὁμοῦ συγχρόνως, νεανίσκοι τρεῖς κακούργοις συμπεριτυγχάνουσι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 44, καὶ διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 7. 8, 22.

συμπεριφαντάζομαι, μέσ., ὁμοῦ φαντάζομαί τι, σχηματίζω εἰκόνα τινὸς ὁμοῦ, μηδέποτε συμπεριφαντάζου τὸ περικείμενον ἀγγειῶδες κατὰ τὰ ὀργάνια ταῦτα Μ. Ἀντων. 10. 38.

συμπεριφέρω, περιφέρω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Πλάτ. Πολ. 404C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 22. **II.** Παθ., περιφέρομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Πολ. 617B· συμπεριφέρεσθαι περιφορὰν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 248A· τινι, μετά τινος, Διογ. Ἀπ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 53 τὰ ἀπλανῆ συμπεριφέρεται τῷ οὐρανῷ Διογ. Λ. 7. 144. **2)** συμπεριφέρεσθαί τινι, περιφέρομαι μετά τινος, ἔχω σχέσεις μετά τινος, ζῶ μετά τινος, Πολύβ. 2. 17, 12, πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 124B, Ἀθήν. 548A· ἐπὶ συνουσίας μετὰ γυναικός, Διόδ. 17. 77. **3)** ἐπὶ περιστάσεων, προσαρμόζω ἐμαυτὸν εἰς τὰς περιστάσεις, τοῖς καιροῖς σ. πρὸς τὸ κράτιστον Αἰσχίν. 50. 17· τοῖς πράγμασιν ἐλαφρῶς καὶ μετρίως Πλούτ. 2. 468E· ἀπολ., δεικνύω ἐπιείκειαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058A, 31, 57 καὶ B 69., 2356, ἴδε Böckh σελ. 124· πρβλ. **συμπεριενεκτέον**, **συμπεριφορά** 2. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐννοῶ καὶ παρακολουθῶ τι, καλῶς γινώσκω τι, τοῖς λεγομένοις, τοῖς παραγγελλομένοις Πολύβ. 3. 10, 2., 10. 21, 9.

συμπεριφθείρομαι, παθ., περιφέρομαι μετά τινος πρὸς ἰδίαν μου βλάβην ἢ καταστροφήν, Λουκ. Ψευδολ. 18, Ἀθήν. 289C· πρβλ. φθείρω II.

συμπεριφορά, ἡ, σχέσις, συναναστροφή, Πολύβ. 5. 26, 15, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ **συνουσία**, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Διόδ. 3. 64 — ἀσωτία, κραιπάλη, Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 124B. **2)** διάθεσις συμβιβαστική, συμμόρφωσις, ἐνδοτικότης, ὑποχώρησις, Πολύβ. 1. 72, 2, πρβλ. 24. 2, 10· σ. ποιοῦμαι χρημάτων, εἶμαι ἐνδοτικὸς περὶ τὴν ἀπαίτησιν πληρωμῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 14.

συμπεριφόρητος, ον, ὁ συμπεριφερόμενος, συμβιβαστικός, ἐνδοτικός, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμηρ. σ. 620, ἔνθα τὸ θηλ. **συμπεριφορητή** ὡς ἐξ ὀνομαστ. **συμπεριφορητός**.

συμπεριφράσσω, περιφράττω ὁμοῦ, φράττω ὁλόγυρα, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 16.

συμπεριφύομαι, παθητ., φύομαι ὁλόγυρα ὁμοῦ, τὸ τὴν γεννωμένην (σάρκα) συμφύεσθαί τε καὶ συμπεριφύεσθαι πᾶσι τοῖς τῶν ὀστῶν μέρεσι Ὀρειβ. περὶ Ἀγμ. σ. 109, 12.

συμπεριχέω, περιχέω, χύνω ὁλόγυρα ὁμοῦ, Βασίλ. Σελευκ. σ. 227.

συμπεριχορεύω, χορεύω ὁλόγυρα ὁμοῦ, συμπ. περὶ τὴν τριάδα Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 194.

συμπερονάω, περονάω ὁμοῦ, διὰ περονῶν συνάπτω, ἐπεδείκνυσαν ἑαυτῶν χεῖρας θυρεοῖς συμπεπερονημένας Πλουτ. Κράσσ. 25· οἷαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερόνηνται ἐκ ῥακίων Θεμίστ. 253A.

συμπερσομαχέω, περσομαχῶ ὁμοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. Cod. Par. 2087. fol. 211 v°.

συμπέσσω, Ἀττ. -ττω, μέλλ. **-πέψω**. Μαλακώνω ὁμοῦ διὰ τῆς θερμότητος, συναπαλύνω, κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι, ὥριμον ποιῶ, παρασκευάζω, κατασκευάζω, Λατιν. concoque, ὁμαλῦναι καὶ συμπέψαι Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 17· ἡ γῆ σ. τῇ θερμότητι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 16, πρβλ. 11, κτλ.· — ἐκκολάπτω, ἐκλεπίζω ᾠά, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 7, πρβλ. 6. 2, 22., 9. 40, 23, π. Ζ. Γεν. 3. 2, κ. ἀλλ. — Παθ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Μορ. 4. 3. 5· **ἐπὶ** τροφῆς, «χωνεύομαι», ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 2, 3.

συμπετάννυμι, πετάννυμι, ἁπλώνω ὁμοῦ, Αἰν. Τακτ. 37, ἐν τέλει.

συμπέτομαι, ἀποθ., πέτομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 6, Αἰλ. π. Ζ. 2. 48, Φιλοστρ. Εἰκόνες σ. 812 ἐν τέλει.

συμπέττω, ἴδε **συμπέσσω**.

συμπεφορημένως. Ἐπίρρ., «στρυμωχτά», «μαζευτά», Γλωσσ.

συμπεφυρμένως. Ἐπίρρ., συγκεχυμένως, φύρδην, γράφουσιν ὡς γράφουσιν συμπεφυρμένως Ἀνέκ. Ὀξων. 3. 345, (ἀλλ' ἐν σελ. 347, 26 ἐμπεφυρμένως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας)

σύμπεψις, ἡ, πέψις, χώνευσις, Γαλην. 2. 12, Ἀλέξ. Τραλλ. 4, σ. 222, 8, 441.

συμπηγία, ἡ, = **συμπαγία**, σύμπηξις, Γαλην. 8. 129, Ὀρειβ.

σύμπηγμα, τό, κατασκεύασμα ὁμοῦ συμπεπηγμένον, στερεῶς συγκεκολλημένον, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 28C.

συμπήγνυμι καὶ **-ύω**· μέλλ. **-πήξω**. Πήγνυμι ὁμοῦ, συναρμόζω, κατασκευάζω, τάφον Εὐρ. Ἱκέτ. 938· ψεῦσταν λόγον Πινδ. Ν. 5. 53· στέγασμα Πλάτ. Τίμ. 73D· σύριγγα Θεόκρ. 8. 23, κτλ.· σ. τὴν οὐσίαν ἐκ.., Πλουτ. 2. 1118D. — Μέσ., κατασκευάζω δι' ἐμαυτόν, σ. δίφρον Κριτίας 1. 10, πρβλ. Λουκ. Θεῶν Διαλ. 25. 3, Ἔρωτ. 53. **2)** Παθ., μὲ ἀ' β' πρκμ. **σύμπέπηγα**, συντίθεμαι, σύγκειμαι, Ἀναξαγ. 4, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 46B· ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16. **II.** ποιῶ τι στερεόν, συμπαγές, «πήζω», συμπυκνῶ, Ἰλ. Ε. 902 (ἴδε ἐν λέξ. ἐπείγω III. 2)· σ. τὸ σῶμα Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 4, 8, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 85D· — Παθ., μετὰ β' πρκμ., γίνομαι στερεός, συμπυκνοῦμαι, αὐτόθι 59E, 81B, 91A, κτλ.· ἐπὶ λιθαρίων ἐν τῇ κύστει, Ἱππ. π. Ἀέρ. 286.

συμπήδημα, τό, πήδημα γινόμενον ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Ἡσύχ. ἐν λ. **σύναλμα**.

σύμπηκτος, ον, ὁ ὁμοῦ συντεθειμένος, κατεσκευασμένος, ἐστερεωμένος, οἰκήματα σ. ἐξ ἀνθερίκων Ἡρόδ. 4. 190· πλαίσια ξ., στερεά, συμπαγῆ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 800 (διάφ. γραφ. **ξύμπτυκτα**, καὶ ἀντιθέτως, τὸ **συμπηκτόν** (ὀξυτόνως) εἶναι διάφορ. γραφ. ἀντὶ **συμπτυκτὸν** ἐν Διφύλ. Ἀδήλ. 7). **2)** ἐπὶ γάλακτος, σύμπηκτον γάλα, πεπηγμένον, Φιλόξ. 2. 37.

συμπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., «τὰ εἰς ηξ σύνθετα παρὰ τὸ πήσσω, κλινοπήξ, συμπήξ» Θεογνώστ. Κανόν. 40. 23.

σύμπηξις, ἡ, τὸ συμπηγνύναι, συντιθέναι, κατασκευή, συγκόλλησις, ξύλων Ἡρῳδιαν. 4. 2· σύγκρισις καὶ σ. Πλούτ. 2. 433D, πρβλ. 95B. **2)** συμπύκνωσις, στερεοποίησις, πῆξις, γόνου Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· τοῦ ὑγροῦ Ἀριστ. π. Κόσμου 4. 7, πρβλ. π. Φυτ. 2. 1, 2.

συμπήσσω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **-πήγνυμι**, Διοσκ. 4. 9.

συμπιέζω, πιέζω ἢ συνθλίβω ὁμοῦ, πιάνω σφικτά, ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας Πλάτ. Φαίδων 89B· τι ταῖς χερσὶ ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 247C· ἐφίλησεν οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα, οὐχὶ συγκλείσασα σφικτὰ τὸ στόμα, Ἕριππος ἐν «Ἐμπ.» 1. 3· σ. χείλεα χείλεσι Ἀνθ. Π. 5. 128· τὸ ἔλαττον σ. τὸ πλέον Ἀριστ. Προβλ. 21. 26. — Παθ., συμπιέζομαι, ἀντίθετον τῷ **διέλκεσθαι**, Ξενοφ. Ἀπομν. 3. 10, 7· σ. τὰς ἀκοὰς Ἀριστ. Προβλ. 11. 44· ἡ κοιλία σ. ταῖς πλευραῖς αὐτόθι 34. 11· συμπιασθῆναι, ἐπὶ τοῦ σώματος, ἰσχνανθῆναι, Ἱππ. 1228. 5· ἐπὶ στρατιᾶς, συνεπιέζετο τὰ μέσα Δίων Κ. 36. 32.

συμπίεσις, ἡ, πίεσις, σύνθλιψις, Πλάτ. Κρατ. 427A.

συμπίεσμα, τό, τὸ ὁμοῦ συμπιεζόμενον, δεμάτι, «ἀμάλλη, τὸ ὑπ' ἀγκάλῃ συμπίεσμα τῶν δραγμάτων» Εὐστ. 1162. 26.

συμπιεσμός, ὁ, = **συμπίεσις**, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 1, 11, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 82.

συμπικραίνομαι, πικραίνομαι ὁμοῦ, Λυβ. κ. Ροδ. στ. 3683, ἔκδ. Wr.

συμπιλέω, συμπιέζω ὡς π. χ. τὸ μαλλίον πρὸς κατασκευὴν πιλήματος, Τουρκ. «κετσέ», Πλάτ. Τίμ. 45B καὶ συχνότερον ἐν τῷ παθ., αὐτόθι 49C, Πολιτικ. 281A· θρὶξ ξυνεπιλήθη, διὰ συμπιέσεως ἀπετέλεσε στρῶμα, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 76C· κόμη αὐχμηρὰ καὶ συμπεπιλημένη Λουκ. Τόξ. 30· τὸ αὐτὸ μέγεθος οὐ δοκεῖ συμπιληθὲν γενέσθαι βαρύτερον Ἀριστ. π. Οὐρ. 3· ἀναπνοαὶ συμπεπιλημέναι, ἐπὶ τοῦ Οὐεσουβίου, Δίων Κ. 66. 21· πορφύρα ἄκρατος συμπεπ. Πλουτ. Δημήτρ. 41.

συμπίλησις, ἡ, συμπίεσις, σύνθλιψις, τῆς ὑγρότητος Ἀριστ.

π. Φυτ. 2. 4, 12, π. βλ. Πολυβ. ϛ', 171.— **συμπίλημα**, τό, Boisson. 'Ανέκδ. 2. 446. — **συμπιλητικός**, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς σύνθλιψιν ἢ κλείσιμον, τῶν πόρων Τίμ. Λοκρ. 100E.

συμπῑλόω = **συμπιλέω**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Φ. 122.

συμπίνω [ῑ], μέλλ. -**πίομαι**· πίνω ὁμοῦ (πρβλ. **συμπόσιον**), μετά τινος Ἡρόδ. 2. 121, 4, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 277· παρά τινι Ξεν. Κύρ. 5. 2, 28· σ. ἀλλήλοις εἰς μέθην Πλάτ. Μίνως 320Α· ἀπολ., κατά τις εἶπε τῶν ξυμπινόντων Φερεκράτης ἐν «Χείρωσι» 3. 5· συμπίεσθε, ἢ οὔ; «θὰ πίητε μαζί μας ἢ ὄχι»; Πλάτ. Συμπ. 213Α· συμπιεῖν δεινὸς Αἰσχίν. 34. 42, κτλ.

συμπιπράσκω, πωλῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 4, ἐν τῷ παθ.

συμπίπρημι, πίμπρημι ἢ καίω ὁμοῦ μετά τινος, Θεόδ. Πρόδρ. σελ. 5.

συμπίπτω, Ἰων. παρατ. **συμπίπτεσκον** Ἐμπεδ. 311· μέλλ. -**πεσοῦμαι**· πρκμ. -**πέπτωκα**. Πίπτω ὁμοῦ, μεθ' ὁρμῆς συγκρούομαι, Λατ. concurrere, ἐπὶ ἀνέμων, σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τε πέσον Ὀδ. Ε. 295· ἐπὶ δύο προμάχων ἀρχομένων τῆς μάχης, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, σύν ῥ' ἔπεσον Ἰλ. Η. 256. Φ. 387· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μακρόθεν μάχεσθαι, αἰχμῆσι καὶ ἐγχειριδίοισι Ἡρόδ. 1. 214, πρβλ. 5. 112, Πινδ. Ι. 4. 86 (3. 69)· σ. ἐς νείκεα Ἡρόδ. 3. 120., 9. 55· μετὰ δοτικ. προσ., ξυμπεσὼν μόνος μόνοις Σοφ. Αἴ. 467· εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν ὁ αὐτ. ἐν Τρ 20. σ. τοῖς πολεμίοις Ξενοφ. Κύρ. 2. 1, 11· εἰς μάχην Διόδ. 3. 35· σ. ἀντίοι τινὶ Πολύβ. 3. 51, 5· συμπεσόντες μάχεσθαι Λουκ. Τόξ. 36·— ἐπὶ πλοίων, λάβρῳ κλύδωνι σ. Εὐρ. Ι. Τ. 1393· ξυμπεσούσης νηὶ νεὼς Θουκ. 7. 63· ξ. πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς ὁ αὐτ. 2. 84. **2)** καθόλου, συμπίπτω, συναντῶ, εὑρίσκω μάλιστα ἀτυχήματα, δυστυχίας, κτλ., μετὰ δοτικ. πράγμ., ἀσιτίῃσι Ἡρόδ. 3. 52· φόνῳ Σοφ. Ο. Τ. 113· κακοῖς τοῖσδε ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 429. **II.** ὡσαύτως ἐπὶ ἀτυχῶν περιστάσεων, πόνων, κινδύνων, γεγονότων, ἐπιπίπτω, συμβαίνω εἴς τινα, τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσι μάταιοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 336· καιρὸς ξ. τινὶ Ἰσοκρ. 9Α· νοσήματα, ἀσθένεια σ. τινὶ Πλάτ. Τίμ. 17Α, 82C· πάθη Δημ. 805. 24· σ. τι ἔς τινας Ἡρόδ. 7. 137· φιλία σ. πρός τινας Πλάτ. Νόμ. 698C. **2)** ἀπολ., συμβαίνω ἢ γίνομαι συγχρόνως, κατὰ τύχην συμπίπτω, τῆς αὐτῆς ἡμέρας συμπεσούσης τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι καὶ τοῦ ἐν Μυκάλῃ..τρώματος Ἡρόδ. 9. 100· ξυμπεσόντων καιρῶν Λυσί. 154. 11· τῶν κακῶν τῶν σ. Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 16. 4. **3)** μετὰ μετοχ., ὡς τὸ **τυγχάνω**, καὶ τόδε ἕτερον συνέπεσε γενόμενον Ἡρόδ. 9. 101· σ. ἐοῦσα ἔρις ὁ αὐτ. 1. 82· Ἀρισταγόρῃ συνέπιπτε..ταῦτα συνελθόντα ὁ αὐτ. 5. 36· ἀλλ' ἡ μετοχ. ἐνίοτε παραλείπεται, ἐὰν ἴσοι συμπέσωσιν (ἐξυπακουομ. ὄντες) Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 3, 6. **4)** συχν. ἀπροσώπως, συμπίπτει, συνέπιπτε, συνέπεσε, ὡς καὶ νῦν, συμβαίνει κατὰ τύχην, συγχρόνως, «τυχαίνει νά.», μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 139· μετὰ τοῦ ὥστε καὶ ἀπαρ., 8. 15, 132, 141· ξυνέπεσεν εἰς τοῦτο ἀνάγκης ὥστε.., τὰ πράγματα περιῆλθον εἰς τοιαύτην στενόχωρον θέσιν ὥστε.., Θουκ. 1. 49· ἢ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ., συνέπιπτε [αὐτὸν] ἀπῖχθαι Ἡρόδ. 5. 35, πρβλ. Θουκ. 4. 68, κτλ.· μὲ ἃ δοτ. καὶ ἀπαρ., ὅσαις ἂν συμπέσῃ..ἐμέσαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 11, 3· ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ Φιλιππίδ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 1. — ἀπολ., ἀπὸ ταὐτομάτου, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην σ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 5, Ῥηη. 2. 7, 5, Πολιτικ. 2. 9, 2·— τὰ συμπίπτοντα, ὁ κλῆρός τινος, ἢ ἡ τύχη του, Εὐριπ. Ἀποσπ. 576, πρβλ. Ἰσοκρ. 22Α· πρὸς τὸ συμπῖπτον διαττάτον Ξεν. Κύρ. 8. 5, 16· οὕτω, τὸ συμπεσὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 17. **III.** συμπίπτω, συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος μετά τινος, σ. τούτοισι τόνδε τὸν λόγον Ἡρόδ. 7. 151· ὥστε σ. τὸ πάθος τῷ χρηστηρίῳ, ἀπέβη συμφώνως πρὸς τὸν χρησμόν, ὁ αὐτ. 6. 18· ἀπολ., συμφωνῶ ἀκριβῶς, ὁ αὐτ. 2. 49· εἰς ταὐτὸν σ., συμφωνῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 160D, Πολ. 473D, κτλ.· ἐμοὶ σὺ συμπέπτωκας ἐς ταὐτὸν λόγου, περιῆλθες εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, Εὐρ. Τρῳ. 1036. **IV.** πίπτω ὁμοῦ, καταπίπτω, κατακρημνίζομαι, μάλιστα ἐπὶ οἰκίας, Λατ. concidere, συμπ. στέγη ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 905· πόλις ὑπὸ σεισμοῦ ξυμπεπτωκυῖα Θουκ. 8. 41· ἡ οἰκία σ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 2, 24, κτλ.·— ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος, καταπίπτω, καταβάλλομαι, Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 745· μυκτῆρες συμπεπτωκότες, ἀντίθετον τῷ ἀναπεπταμένοι, Ξεν. Ἱππ. 1, 10· σῶμα συμπεσόν, καταβεβλημένον ἕνεκα νόσου, μεμαραμμένον, Πλάτ. Φαίδων 80C· ὀφθαλμοὶ σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 3· αἱ κοιλίαι σ. ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 26. 6, κ. ἀλλ. **V.** πίπτω ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐπ' ἀλλήλων συμπεπτωκότα .. ὑπὸ στενοχωρίας Πλάτ. Θεαίτ. 195Α· συγκλίνω πρὸς τὸ αὐτό, συναντῶμαι, τὸ τὰς παραλλήλους σ. οἴεσθαι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 4· οἱ πόροι παρ' ἀλλήλους εἰσὶ καὶ οὐ σ. ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 7· ἐπὶ τῶν πλευρῶν τριγώνου, Πολύβ. 2. 14, 5· ἐπὶ ποταμοῦ, σ. τῷ Κηφισῷ Πλουτ. Σύλλ. 16. **VI.** σ. τινὶ πρὸς τὰ γόνατα, πίπτω εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιόν τινος, Πολύβ. 39. 3, 1.

συμπιστεύω, πιστεύω ἢ «ἐμπιστεύομαι» ὁμοῦ μετά τινος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 26, 5.

συμπιστόομαι, μέσ., ἐπιβεβαιῶ, τὸ δόγμα Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 271.

συμπίτνω, ποιητ. ἀντὶ **συμπίπτω** ὅταν ἡ λήγουσα πρέπῃ νὰ εἶναι βραχεῖα (ἴδε ἐν λ. **πίτνω**), ἐπὶ κυμάτων συμπιπτόντων κατ' ἀλλήλων, Αἰσχύλ. Πρ. 432. **II.** βοηθῶ, συνεργῶ, συντρέχω, πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι Αἰσχύλ. Χο. 299· δίκα .. οὐ ξ. κακὸν Εὐρ. Ἑκ. 1030· δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα σ. αὐτόθι 846· ἐς ταυτὸν ἧδε συμπίτνει δμωὶς σέθεν, μὲ συναντᾷ ἀκριβῶς ἐδῶ, αὐτόθι 966.

συμπλάζομαι, = τῷ ἑπομ., Σοφ. Ἀποσπ. 342 (Δινδ., τὰ Ἀντίγραφα Διον. τοῦ Ἀλ. ἔχουσι **συνοπάζεται**), Νικήτ. Χρον. 240.

συμπλᾰνάομαι, μέλλ. -**ήσομαι**, περιπλανῶμαι μετά τινος, τινὶ Διόδ. 3. 59, κτλ.· μεταφορ., πλανῶμαι ὁμοῦ, ταῖς ἀγνοίαις τῶν συγγραφέων Πολύβ. 3. 21, 10.

συμπλανήτης, οῦ, ὁ, θηλ. -**ῆτις**, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. Χρον. 210, 93Α.

σύμπλᾰνος, ον, ὁ ὁμοῦ πλανώμενος, περιπλανώμενος, κώμων σ. Νύξ, ἡ περιπλανωμένη μετὰ τῶν κωμαστῶν, ἡ σύντροφος τῶν κώμων, Ἀνθ. Π. 5. 162, πρβλ. 191., 6. 248.

σύμπλᾰσις, εως, ἡ, πλάσις, ἐπινόησις, Γρ. Νύσσ. τ. 2, σ. 241Β.

συμπλάσσω, Ἀττ. -**ττω**, πλάττω ὁμοῦ, γαίης, ἐκ χώματος, Ἡσ. Θεογ. 571· λέγεται ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 10, π. Ζ. Γεν. 3. 10, 28. — Παθ., σησαμῇ ξυμπλάττεται Ἀριστοφ. Εἰρ. 869. **2)** ἐπὶ ῥητόρων ἢ συγγραφέων, ξυνομολογοῦντες καὶ ξ., συμφωνοῦντες εἰς ὑποθέσεις καὶ εἰς πλαστὰ πράγματα, Πλάτ. Χαρμ. 175D.—Μέσ., συγγράφεσθαι καὶ συμπλάττεσθαι Δίων Κ. 50. 5. **3)** μεταφορ., πλάττω, κατασκευάζω, ἐφευρίσκω, αἰτίας καὶ ἐγκλήματα Δημ. 949. 13· σ. τι ἑαυτῷ Αἰσχίν. 64. 34.

συμπλάστης, ὁ, ὁ συμπλάσας, Ἰσίδ. Θεσσαλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 139, σ. 105.

συμπλαστουργέω, πλαστουργῶ ὁμοῦ, Φώτ. ἐν Maii Coll. Vat. 9. 3.

συμπλάστουργος (ἢ ὀρθότερ. **συμπλαστουργός**), ὁ, ὁ ὁμοῦ πλαστουργῶν, πνεῦμα, ἄκτιστον, συμπλαστουργὸν Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 680Ε, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 330.

συμπλᾰτᾰγέω, πλαταγῶ ὁμοῦ, ποιῶ ψόφον διὰ συγκρούσεως, χερσί τε συμπλατάγησεν, «ψόφον ἐποίησε, συνεκρότησε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 102 (διάφορ. γραφ. **συμπατάγησεν**)· χεῖρας Τζέτζ. Ἱστ. 9, 631.

συμπλατύνομαι, Μέσ., πλατύνομαι, εὐρύνομαι ὁμοῦ, Βασίλ. Σελευκ. σ. 40 καὶ 43.

συμπλέγδην, Ἐπίρρ., συμπεπλεγμένως, Νόνν. Δ. 10. 158.

σύμπλεγμα, τό, ὡς καὶ νῦν, ἔργον γλυπτικῆς παριστάνον ζεῦγος παλαιστῶν ἐχόντων τὰ μέλη συμπεπλεγμένα, Λατ. symplegma, Plin. 36. 4, 6 καὶ 10· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 126. 4.

συμπλείονες, οὐδέτ. -**ονα**, πλείονες ὁμοῦ, Λατ. complures, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 16· σύντρεις καὶ σ. Ἀριστείδ. 1 525.

συμπλεκής, ές, ὁ συμπεπλεγμένος, «ἐμπερδευμένος», Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 38.

συμπλέκτειρα, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **συμπαίκτειρα**, ὃ ἴδε.

συμπλεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ συμπλέκειν, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 131.

συμπλεκτῐκός, ή, όν, ὁ συμπλέκων, πλέκων ὁμοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 282D· ἡ σ. τέχνη Πολυδ. Ζ', 207· ἐπὶ συνδέσμων, συμπεπλεγμένων δέ ἐστιν ἀξίωμα, ὃ ὑπό τινων συμπλεκτικῶν συνδέσμων συμπέπλεκται Διογ. Λ. 7. 72. Ἐπίρρ. -**κῶς**, Ἀπολλώνιος περὶ Συντάξ. 15.

σύμπλεκτος, ον, ὁ ὁμοῦ συμπλεκόμενος, ἔρνεσι Ἀνθολ. Π. 4. 1, 18.

συμπλέκω, μέλλ. -**ξω**, πλέκω ὁμοῦ, ξυνδεῖν καὶ ξ. Πλάτ. Πολιτικ. 309Β, κτλ.· στέφανον Πλουτ. Εὐμ. 6· σὺν δ' ἀναμὶξ πλέξας Ἶριν, συμπλέξας εἰς στέφανον, Ἀνθ. Π. 4. 1, 9· τι ἔκ τινος Δείναρχ. 92. 30· τινί τι Θεόκρ. 18. 34· συμπλέκοντες τὼ χεῖρε εἰς τοὐπίσω Θουκ. 4. 4· ἀλλά, συμπλέκω τινὶ τὰς χεῖρας, συνάπτω χεῖρας, γίνομαι σχετικός, φίλος, Πολύβ. 2. 45, 2, πρβλ. 47. 6· — οὕτω, σ. σπέρμα καὶ γάμους τέκνων Εὐρ. Ἀποσπ. 328. 5. **2)** σ. τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι Πλάτ. Σοφιστ. 262D, πρβλ. Θεαίτ. 202Β·— συνάπτω ἐννοίας λογικῶς εἰς ἕνα μόνον ὅρον, σ. εἰς τὸ αὐτὸ κίνησιν καὶ ἀριθμὸν Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 3, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 4. 1, 3· ἴδε κατωτ. II. 4. **3)** καθόλου, σ. τοῖς ὀνόμασι τοὺς νόμους, συμπλέκω τοὺς νόμους διὰ πολυπλόκων λέξεων, Δημ. 1335. 17· οὕτω, σ. τὰς πίστεις Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητορ. 5· πρβλ. **συμπλοκή**· — σ. πράξεις, συνδέω αὐτὰς ἢ συσχετίζω ἀμοιβαίως, Πολύβ. 5. 105, 4, Διόδ. 16. 42·— ἀλλά, σ. τὰς πράξεις ἀλλήλαις, περιπλέκω, συγχέω αὐτὰς ἐν τῇ διηγήσει, Πολύβ. 5. 31, 4. **II.** Παθ., πλέκομαι ὁμοῦ, συνάπτομαι, ἔκ τινος Πλάτ. Πολ. 533C,

Δείναρχ. 92. 28· πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Τίμ. 80C· λύγοισι σῶμα συμπεπλεγμένοι Εὐριπ. Κύκλ. 225· ὅταν συμπλακῇ [τὰ στελέχη], ὅταν ὁμοῦ συμπλακῶσι, περιπλεχθῶσι. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 5. 4· ἴχνη συμπεπλεγμένα, διασταυρούμενα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀντίθετον τῷ ὀρθά, Ξεν. Κυν. 5. 6. **2)** ἐπὶ παλαιστῶν, συμπλέκομαι, περιπλέκομαι ἐν τῇ πάλῃ (πρβλ. **σύμπλεγμα**), συμπλακέντος Γωβρύεω τῷ μάγῳ Ἡρόδ. 3. 78· καθόλου, ἐπὶ μαχομένων πολεμιστῶν, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, μάχομαι ἐκ τοῦ συστάδην, συμπλακέντες διαγωνίζεσθαι, μάχεσθαι Δημ. 124. 10, πρβλ. Πολύβ. 1. 28, 2, Λουκ. Συμπ. 44· σ. τοῖς πολεμίοις Πολύβ. 3. 69, 13· πρὸς τὴν οὐραγίαν ὁ αὐτ. 4. 11, 7· οὕτως ἐπὶ πλοίου συμπλεκομένου μετὰ τοῦ ἐχθρικοῦ, Ἡρόδ. 8. 84, Πολύβ. 1. 23, 6·— ἀκολούθως μεταφορ., περιπλέκομαι εἴς τι, τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ συμπλακῆναι Ἀριστοφ. Ἀχ. 704 (οὐχὶ χωρὶς ἀναφορᾶς πρὸς τὸν κατὰ τοῦ Κηφισοδήμου ἀγῶνα)· συμπεπλέγμεθα ξένῳ, περιεπλέχθημεν μετ' αὐτοῦ, Εὐρ Βάκχ. 800, πρβλ. Αἰσχίν. 48. 33· καὶ ἐπὶ πολέμου, ἐὰν συμπλακῇ πόλεμος Δημ. 24. 10, πρβλ. **συνάπτω**· οὕτως ἐπὶ φιλονικιῶν καὶ ἐρίδων, λοιδορίαις ξ. Πλάτ. Νόμ. 935C· σ. τινι περὶ τὸ βῆμα Πλουτ. Περ. 11· σ. τοῖς Στωικοῖς Λουκιαν. Συμπ 30· σ. καὶ μεμψιμοιρεῖν Πολύβ. 17. 8, 3. **3)** ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Θέτιδι συμπλακεὶς Σοφ. Ἀποσπ. 548· συμπλέκεσθαι ἀλλήλοις Πλάτ. Συμπ. 191A, πρβλ. 192A· παρ' Ἀριστ. ἐπὶ ζῴων, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 6, 1., 5. 8, 4, κ. ἀλλ. **4)** στενῶς συνδέομαι, ἡ ψυχὴ συμπέπλεκται πρὸς τὸ σῶμα Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 13· ἐπὶ λέξεων, ἀντίθετον τῷ ἁπλῶς λέγεσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 3, 12, πρβλ. 1. 6, 5, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 13 κατηγορία συμπεπλεγμένη, πολύπλοκος, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἁπλῆ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 37, πρβλ. περὶ Ἑρμην. 2, 2, περὶ Ζ. Μορ. 1. 3, 18· ἴδε **σύμπλεξις**. **5)** ἐπὶ κατασκευῆς ἐδεσμάτων, συμμαλάσσω, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647E (;) **III**. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. = τῷ παθητ. (II. 2), ναυσὶν ἐσχάταις ξ. Εὐρ I. A. 292.

σύμπλεξις, ἡ, συμπλοκή, ἕνωσις, συμπεπλεγμένος ὅρος, Ἀριστ. π. Φυτ. Ἱστ. I. 3, 20· πρβλ. **συμπλέκω** II. 4.

σύμπλεος, α, ον, ὅλως πλήρης, τινος, ἔκ τινος πράγματος, ἅπαν τὸ μεταξὺ γῆς τε καὶ οὐρανοῦ πνεύματος σύμπλεόν ἐστι Ἱππ. 296. 35· Ἀττ. **σύμπλεως** Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22 (κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα ἀντὶ **ἔμπλεως**).

σύμπλευρος, ον, ὁ πλευρὸν μὲ πλευρόν, ὁ παραπλεύρως κείμενος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 768D.

συμπλέω, μέλλ. **-πλεύσομαι**· Ἰων. **-πλώω**, **-πλώσομαι**·— πλέω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 4. 149., 5. 46, Εὐρ. I. A, 102, Ἀντιφῶν 131. 40, Θουκ., κλπ.· ἐν τῇ Ἀργῷ Ἡρόδ. 4. 179· μετὰ τῶν ὁλκάδων Θουκυδ. 6. 44, ἀπολ., ὁ αὐτ. 1. 27· τῶν συμπλεόντων Πλάτ. Γοργ. 511E· συμπλέοντες ναῦται Συλλ. Ἐπιγρ. 495· — μεταφ., ξ. τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1225.

συμπληγάς, **άδος**, ἡ, ἡ ὁμοῦ πληττομένη, συγκρουομένη, ξυμπληγάδες πέτραι, αἱ συγκρουόμεναι πέτραι, δηλ. αἱ Κυάνεαι νῆσοι, περὶ ὧν ἐπιστεύετο ὅτι συνέκλειον πάντα ἐπιχειροῦντα νὰ πλεύσῃ διὰ μέσου αὐτῶν (ἐκαλοῦντο καὶ συνδρομάδες), Εὐρ I. T. 355, Στράβ 21, 149· Κυάνεαι σ. π. Εὐριπ. Μήδ. 1263· καὶ Ξυμπληγάδες (ἐξυπακ. πέτραι) αὐτόθι 2, I. T. 260, 1389·— ἐν τῷ ἑνικῷ, γῆν κυανέαν Ξυμπληγάδα (Ald. κυανεᾶν Ξυμπληγάδων) αὐτόθι 242· Ἄξενον..ἐκπερᾶσαι ποντίαν Ξυμπληγάδα, ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ Εὐξείνου ἐξόδου (ὁ Herm. ποντιᾶν Ξυμπληγάδων), ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 796. **II**. ὡς οὐσιαστ., σύγκρουσις, συμπλοκή, μάχη, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 2, 10· συμπληγάδας ἐθνῶν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 23C.

συμπλήγδην, Ἐπίρρ μετὰ κροτήσεως τῶν χειρῶν, συμπλήγδην ἰάχησαν Θεόκρ. 24. 55.

συμπληθύνω [ῡ], πληθύνω ἢ αὐξάνω ὁμοῦ, Ξεν. Οἰκ. 18, 2. **II**. Παθ., λαμβάνω τὸν πληθυντικὸν ἀριθμόν, Ἀπολλών. π Συντάξ. 205.

συμπληθύω, συνεργῶ εἰς πλήρωσιν ἢ αὔξησιν, ποταμὸν Ἡρόδ. 4. 48, 50· τὰς ἀτυχίας Λογγῖν. 23. 3· τὸ γένος, τὴν πατρίδα Δίων Κ. 52. 42, κτλ.

συμπλημμελέω, πλημμελῶ, ἁμαρτάνω ὁμοῦ μετά τινος, μετὰ δοτ. μὴ συμπλημμελήσῃ Ἰούδα Ἀκύλας ἐν Ὠσηὲ Δ', 15 (Παλ. Διαθ).

συμπλημμῡρέω, πλημμυρῶ ὁμοῦ, τῆς τρεφούσης χορηγίας τῇ τῶν αὐξανομένων ἐπιδόσει συμπλημμυρούσης Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 230B.

σύμπληξις, ἡ, σύγκρουσις, φευκτέον τὰς τῶν μακρῶν στοιχείων συμπλήξεις Δημ. Φαληρ. § 207, 299· πρβλ. **συμπίλησις**.

συμπλήρης, ες, = **σύμπλεος**, Πλάτ. Ἐπινομ. 985Α, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 10.

συμπληρόω, συνεργῶ εἰς πλήρωσιν, συνεπλήρουν τοῖσι Ἀθηναίοισι τὰς νέας, ἀπὸ κοινοῦ παρεῖχον τὰ πληρώματα αὐτῶν, Ἡρόδ. 8. 1. **II**. πληρῶ ἐντελῶς, ξυμπληρώσαντες ἑξήκοντα ναῦς, πληρώσαντες μὲ τέλειον πλήρωμα, Θουκ. 6. 50, Πλουτ. Συμπ. 202E· σ. τὸ περιηγηθὲν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 770B· τὸν μεταξὺ τόπον, τὸ μ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 14· π. Ζ. Μορ. 4. 12, 24· τοὺς πόρους Θεοφρ. π Ὀσμ. 45· ἔρανον Πλούτ. 2. 694D·— οὕτως, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σ. τὰ διαστήματα Πλάτ. Τίμ. 35C, πρβλ. 36B·— Παθ., πάντα συμπεπλήρωται σαρξὶ αὐτόθι 75A· σ. ἔκ τινων Τίμ. Λοκρ. 105A, Διόδ. 1. 2. **2)** συμπληρῶ, γεμίζω ἐντελῶς, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 2. 10, 11·— Παθ., χωρῶ εἰς συμπλήρωσιν, συμπληροῦμαι, ὁ αὐτ. π. Φυτ. 1. 2, 19, Ἀθήν 671A.

συμπλήρωμα, τό, τὸ εἰς συμπλήρωσιν προστιθέμενον, Τίμ. Λοκρ. 96B, Ἀριστ. Προβλ. 11. 18.

συμπλήρωσις, ἡ, ἐντελὴς πλήρωσις, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 12· τῆς εὐδαιμονίας Πολύβ. 5. 90, 4· ἐτῶν Ἑβδ. (Β' Παραλ. ΛϚ', 21)· σ. ἀπὸ πάντων, ἐντέλεια ἐν πᾶσι.., Λογγῖν. 12. 2.

συμπληρωτικός, ή, ον, ὁ εἰς συμπλήρωσιν ἐπιτήδειος, τινος Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 131, Πλούτ. 2. 1060C, κτλ. Ἐπίρρ. **-κῶς**. Διονύσ. Ἀρεοπ.· οὕτω, **συμπληρωματικῶς**, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 41.

συμπλοϊκός, ή, όν, ὁ πλέων μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συμπλ. φιλία, ἡ τῶν συμπλεόντων, τῶν συντρόφων ναυτῶν φιλία, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 1.

συμπλοκή, ἡ, ἡ μεθ' ἑτέρου πλοκή, συνδυασμός, τῇ [τῶν ἀτόμων] συμπλοκῇ..πάντα γενέσθαι Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 3. 4, 6· κεῖται παρὰ Πλάτ. ὡς γενικὸν ὄνομα τῆς ὑφαντικῆς καὶ τῶν ὁμοίων τεχνῶν, Πολιτικ. 281A, 305E, κ. ἀλλ.· ἡ ἁπάντων πρὸς ἄλληλα σ. Πολύβ. 1. 4, 11. **2)** ἀγών, μάλιστα τῶν παλαιστῶν, ἡ ἐν ταῖς συμπλοκαῖς μάχη, ἐκ τοῦ συστάδην, Πλάτ. Νόμ. 833A, πρβλ. Πολύβ. 1. 15. 3· ὡσαύτως, ἐπὶ πλοίων, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον σύγκρουσις, ναυμαχία, ὁ αὐτ. 1. 27, 12., 1. 28, 11. **3)** ἐναγκαλισμός, σαρκικὴ μῖξις, Πλάτ. Συμπ. 191C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5. **4)** συνδυασμὸς γραμμάτων πρὸς σχηματισμὸν λέξεως, ἢ λέξεων πρὸς σχηματισμὸν προτάσεως, Πλάτ. Πολιτικ. 278B, κέξ.· λόγος ἐγένετο..ἡ πρώτη σ. ὁ αὐτ. εἰς Σοφ. 262C, πρβλ. Θεαίτ. 202B ὡσαύτως συνδυασμὸς ἐνεργειῶν διανοητικῶν εἰς σχηματισμὸν μιᾶς ἐννοίας, οὐδὲ σ. δόξης καὶ αἰσθήσεως φαντασία ἂν εἴη Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 3. 3. 9, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 15, Τοπ, 2. 7, 2·— ὁ συνδυασμὸς ἢ σύνδεσις ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, σ. γὰρ νοημάτων ἐστὶ τὸ ἀληθὲς ἢ ψεῦδος ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 3. 8, 6· κατὰ συμπλοκὴν λέγεσθαι, ἀντίθετ. τῷ ἄνευ συμπλοκῆς, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 2, 1, κτλ. **5)** παρὰ τοῖς γραμμ., σύνδεσμος.

σύμπλοκος, ον, ὁ συμπεπλεγμένος, περίπλοκος, περιπεπλεγμένος, Ἀνθ. Π. 5. 255, 290, Νόνν., κλπ.

σύμπλοος, ον, συνηρ. **-πλους**, **ουν**· (πλέω)·— ὁ ὁμοῦ μετά τινος πλέων ἔν τινι πλοίῳ, Ἡρόδ. 2. 115., 3. 41· τινι Εὐρ. Ἑλ. 1907, Ἀντιφῶν 132. 2, κτλ.· ξύμπλοι ἢ ξυστρατιῶται Πλάτ. Πολ. 556C· — ποιητ· ἐπὶ πλοίων, ναῦς σ. εἰς ἄγρην Ἀνθ. Π. 7. 381, πρβλ 585. **2)** μεταφ., μέτοχος ἢ σύντροφος εἴς τι, ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη Σοφ. Ἀντ. 541.

συμπλουτέω, γίνομαι ὁμοῦ πλούσιος, πλουτοῦντι αὐτῷ συνεπλούτησεν ἡ δικαιοσύνη Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 955, 10.

συμπλουτίζω, πλουτίζω τινὰ ὁμοῦ, καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν τόκον ἐπλούτισε, καὶ αὐτὴ συνεπλουτίσθη τῇ χάριτι Ψευδοχρυσ. τ. 7, σελ 519, 35· ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 586, τὸ σὺν ἐν τῷ: σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ, κεῖται ἐπιρρηματικῶς.

συμπλωτήρ, ὁ, = **σύμπλοος**, τοὺς συμπλωτῆρας, τοὺς συμπλέοντας, Γερμαν. ἐν Cotel. Mon. τ. 2, σ. 472A.

συμπλώω. Ἰων. ἀντὶ **συμπλέω**.

συμπνευσμός, ὁ, = **σύμπνοια**, ὁμόνοια, Ἡσύχ.

σύμπνευσις, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀθαν. τ. 1, 445 (τ. 2, σ. 29, ἔκδ. Βενεδ.).

συμπνέω, μέλλ. **-πνεύσομαι**, πνέω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἀνθ. Π. 7. 595, Μᾶρκ. Ἀντων. 8. 54· μεταφ., ὡς τὸ Λατ. conspirare, συμφωνῶ μετά τινος, Πλάτ. Νόμ. 708D· ἐμπαίοις τύχαισι σ., παραφέρομαι μὲ αἰφνιδίους ὁρμὰς τῆς τύχης, ὑποχωρῶ, ὑποκύπτω εἰς αὐτήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 187. **2)** ἀπολ., συμφωνῶ μετά τινος, συνωμοτῶ, συμπνευσάντων ἡμῶν καὶ Θηβαίων Δημ. 284. 17, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 11· εἴς τι Αἰλ. π. Ζ. 3. 44.

συμπνῐγής, ές, ὁ συμπνίγων, πνιγηρός, Διόδ. 3. 51.

συμπνίγω [ῑ], πνίγω, πιέζω, ἰσχυρῶς συνθλίβω, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον (διάφ. γραφ. συνέθλιβον) αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 42· συνέπνιξαν αὐτὸ (δηλ. τὸ σπέρμα), συνέθλιψαν καὶ ἐκώλυσαν τὴν αὔξησιν αὐτοῦ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ 4. 7·— μεταφ., ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον Εὐαγγ. κ. Ματθ ιγ', 22, πρβλ. Λουκ. 8. 14. — Παθ., δένδρα συμπνιγόμενα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 6.

σύμπνιξις, ἡ, τὸ συμπνίγειν, Στέφ. Διάκον. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100, σ. 1077.

σύμπνοια, ἡ, τὸ συμπνεῖν, συμφύσημα, τῶν φυσῶν Ἀρτεμίδ. 2. 37·— μεταφ., ὡς καὶ νῦν, συμφωνία, ὁμόνοια, Διογ. Λ. 2. 137· ἡ ἁπάντων σύμπνοια, ἕνωσις, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 5.

σύμπνοος, ον, συνηρ. -πνους. συν. (πνοή) ὁ ζωογονούμενος διὰ τῆς αὐτῆς πνοῆς, Πλούτ. 2. 574E· ὁ συμφωνῶν μετά τινος, σύμφωνος, τινι Ἀνθ. Π. 6. 227., 11. 372· σύμφωνος, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 10, Πλούτ., κλπ.

συμποδηγέω, ὁδηγῶ ὁμοῦ, τὸ πᾶν τόδε τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς συμποδηγεῖ Πλάτ. Πολιτικ. 269D· τοτὲ μὲν ὑπ' ἄλλης συμποδηγεῖσθαι θείας αἰτίας αὐτόθι 270A.

συμποδίζω, δένω ὁμοῦ τοὺς πόδας, δένω χεῖρας καὶ πόδας, στίξας αὐτοὺς καὶ συμποδίσας, καὶ δέσας χειροπόδαρα, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1512· συμπ. τινὰ χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν Πλάτ. Πολ. 615E· πρβλ. συμπεδάω. — Παθ., περιπλέκομαι ἐν δικτύῳ, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 8· ἀμφοῖν ποδοῖν σ. Λουκ. Ὠκύπ. 149. **ΙΙ.** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. impedire, περιπλέκω, ἐμπλέκω, μέθῃ τινὰ Πλάτ. Πολ. 488C. — Παθ., ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 482D, πρβλ. Θεαίτ. 165E.

συμποδισμός, ὁ, τὸ συμποδίζειν, «πεδίκλωμα», τῷ συμποδισμῷ τῶν σκελῶν Νικήτ. Εὐγεν. 7, 280, Εὐστ. Πονημάτ. 26, 23, κτλ.

συμποδιστής, οῦ, ὁ, ὁ συμποδίζων, προξενῶν συμποδισμόν, πόδας διὰ δεσμῶν, εἶχον γὰρ αὐτοὶ συμποδιστὰς καὶ τόπους Θεοδ. Ἀκρ. 1, 243, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 735A, κλπ.

συμποιέω, βοηθῶ, συνεργῶ εἰς τὸ ποιεῖν τι, τι Ἀνδοκ. 9. 8, Ἰσαῖ. 70. 29, κλπ.· ἴδε σύν Γ. **ΙΙ.** ποιῶ ποίημα ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τοὺς Ἱππέας ξυνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ (δηλ. ὁ Εὔπολις ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ἀριστοφ.) Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 16· Εὐριπίδη..συνεποίεις..τὴν μελῳδίαν Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 231b, πρβλ. Θεσμ. 158 (ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφέλ. 550)·— ἐπὶ ἀγαλματοποιοῦ, συμποιεῖσθαι ἄγαλμα μετά τινος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 857.

συμποικίλλομαι, παθητ., ποικίλλομαι ὁμοῦ, συνυφαίνομαι, ὑφανθεὶς (δηλ. ὁ ἐφώδης)..ἔκ τε χρωμάτων παντοίων καὶ χρυσοῦ συμπεποικιλμένου Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5.

συμποικιλτής, ὁ συμποικίλλων, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 105, ἔκδ. Mi.

συμποιμαίνομαι, παθ., ποιμαίνομαι ὁμοῦ, συμβόσκομαι, Εὐρ. Ἄλκ. 579.

συμποίμην, ενος, ὁ, ὁ ὁμοῦ ποιμαίνων, βοηθὸς ποιμήν, Νικήτ. Εὐγ. 6, 436, Θεόδ. Στουδ. σ. 223C, κλπ.

συμπολεμέω, πολεμῶ ὁμοῦ μετά τινος, μάχομαι ὁμοῦ, συναγωνίζομαι, Θουκ. 1. 18., 8. 46, Ἀνδοκ. 26. 27, Ξεν., κλπ.· τινι, πρός τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 3, 1, κτλ.· μετά τινος Πλάτ. Πολ. 422D· σ. τὸν πόλεμον Δημ. 354. 24. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 414, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 128, 857.

συμπολεύω, συμπεριπολῶ, συμπεριφέρομαι, ἐκεῖνος μὲν ἔστιν ἐν οὐρανῷ συμπολεύων τοῖς ὁμοταγέσιν Θεόδ. Στουδ. 467A. — Μέσ., Ἡσύχ.

συμπολίζω, ἑνώνω εἰς μίαν πόλιν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 4, 2. — Παθητ., τῶν ἑπτὰ λόφων συμπεπολισμένων τῇ Ῥώμῃ Διον. Ἀλ. 1. 71, πρβλ. 32· Αἴγιον ἐξ ἑπτὰ δήμων συνεπολίσθη Στράβ. 337.

συμπολιορκέω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος πολιορκῶ, Ἡρόδ. 1. 161, Θουκ. 3. 20, Δημ., κλπ. — Παθ., οἱ συμπολιορκούμενοι Πολύβ. 2. 7, 8.

συμπολῖτεία, ἡ, ἕνωσις πολλῶν πολιτειῶν εἰς ὁμοσπονδίαν ἐν συγκοινωνίᾳ ἢ ἐναλλαγῇ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὁμοσπονδία, Λακεδαιμονίων τῆς τῶν Ἀχαιῶν συμπολιτείας ἀποστάντων Πολύβ. 3. 5, 6, πρβλ. 2. 41, 12., 44. 5, κτλ.· ἴδε Nieb. R. H. 2. σ. 51.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131, 392.

συμπολῖτεύω, ζῶ ὡς συμπολίτης, ὡς πολίτης τῆς αὐτῆς πόλεως, τισί, μετ' ἄλλων, Θουκ. 6. 4., 8. 47, 73· νόμοις τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι καὶ σ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 12·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συμπολιτεύομαι Λυσί. 116. 6, κλπ.· μηδενί, πρὸς οὐδένα, Δημ. 1431. 22· μετὰ τῶν Ἀχαιῶν Πολύβ. 23. 8, 9· οἱ συμπολιτευόμενοι, οἱ συμπολῖται, Ἰσοκρ. 27C, 238E· σ. καὶ κοινωνεῖν πόλεως Ἀριστ. Πολιτ. 7. 2, 3· — μεταφορ., τὰ σύντροφα καὶ συμπολιτευόμενα ἀδικήματα Πλουτάρχ. Κάτων Νεώτ. 47.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 414.

συμπολίτης [ῑ], ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τῆς αὐτῆς πόλεως πολίτης, Λατ. concivis, Εὐρ. Ἡρακλ. 826, Συλλ. Ἐπιγρ. 6446· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου (σ. 172) «πολίτης λέγε μὴ συμπολίτης»·— θηλ. συμπολῖτις, Διοδ. Ἐκλογ. 528. 97, Σχολ.

σύμπολλοι, αι, α, πολλοὶ ὁμοῦ, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 114B, Πολιτ. 261E, κ. ἀλλ.

συμπολυπραγμονέω, πολυπραγμονῶ ὁμοῦ, Θεόδ. Μετοχ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. ηδ'.

συμπομπεύω, συνοδεύω ἐν πομπῇ, Αἰσχίν. 6. 43, Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 3, 5 καὶ 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 1193. 1.

συμπονέω, πονῶ ὁμοῦ ἢ μετά τινος, συνταλαιπωροῦμαι, κοπιάζω, ἐργάζομαι ὁμοῦ, τινι, μετά τινος, συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι Αἰσχύλ. Πρ. 276· συμπόνει πατρὶ Σοφ. Ἠλέκ. 986, κτλ.· σ. καὶ συγκινδυνεύειν τινὶ Ξεν. Κύρ. 7. 5, 55· τοῖς κακοπαθοῦσι Πλουτ. Ἀντών. 43· σ. τινι πόνους Εὐρ. Ὀρ. 1224· ἀλλ' ὡσαύτως, σ. κακοῖς, λαμβάνω μέρος εἰς.., ὁ αὐτ. 683 — ἀπολ., πάσχω, ὑποφέρω ὁμοῦ, Σοφ. Ἀντ. 41, κτλ.· σ. πολλὰ Ἀριστοφ. Ἀχ. 695· ἐάν τι συμπονήσῃ μέρος, συμπονεῖ τὸ ὅλον Ἀριστ. Προβλ. 5. 22.

συμπονηρεύομαι, ἀποθ., ὁμοῦ πονηρεύομαι, συμμετέχω τῆς πονηρίας, τῆς ἀχρειότητος, τισι Ἀριστοφ. Λυσ. 404, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. § 240.

συμπορεύομαι, μέλλ. -εύσομαι· ἀόρ. -επορεύθην· ἀποθ. Πορεύομαι ὁμοῦ, συνοδοιπορῶ, «πηγαίνω μαζί», Εὐρ. Ι. Τ. 1488· τινι, μετά τινος, Πλάτ. Φαῖδρ. 249C, Ξενοφ. Ἀν. 1. 3, 5, κτλ.· ἐπί τινι συμφέροντι, πρός τι κέρδος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 9, 4. **ΙΙ.** συνέρχομαι, ἐπὶ τῆς Συγκλήτου, Πολύβ. 6. 16, 4. — μεταφ., συνέρχομαι, συνουσιάζομαι, ὅπως ἂν ἐν καιρῷ καὶ λανθάνοντες ἀλλήλοις συμπορεύοιντο Πλουτ. Λυκοῦργ. 15. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙϚ', σ. 540.

συμπόρευσις, ἡ, τὸ συμπορεύεσθαι, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 87, 3, σ. 3305.

συμπορθέω, ὡς τὸ συμπέρθω, πορθῶ ὁμοῦ, συγκαταστρέφω, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας Εὐρ. Ὀρ. 888· οἱ συμπεπορθημένοι, οἱ εἰς ὅμοιον ὄλεθρον περιπεσόντες, Στράβ. 353.

συμπορθητής, οῦ, ὁ, ὁ συμπορθῶν ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ καταστρέφων, συγκαταστροφεύς, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 222.

συμπορθμεύω τινά, πορθμεύω τινὰ ὁμοῦ, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 96, σ. 716.

συμπορίζω, προμηθεύομαι, λαμβάνω, ἐκ τῶν ἄλλων συμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἴποθέν τι εἶχον ἐπιτήδειον ἐς τὸν πόλεμον ξυμπορίσαντες, «λαβόντες» (Σχόλ.), Θουκ. 7. 20·— Μέσ., πορίζομαι, εὑρίσκω, ξύλα ξυμποριζαμένους καὶ χρήματα ὁ αὐτ. 8, 1, Ἰσοκρ. 47A. — Παθ., ταχὺ πάντων συμπορισθέντων Πλουτ. Μάρ. 40.

συμπορισμός, ὁ, τὸ ἀπὸ κοινοῦ πορίζειν, παρέχειν, συμπ. τῶν ἐπιτηδείων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 20, 8.

συμπορνεύω, πορνεύω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, Κλήμ. Ἀλεξ. 1, 160B, Βασίλ. IV, 729B.

σύμπορνοι, οἱ, οἱ ὁμοίως πόρνοι, Κ. Μανασσ. ἐν Χρον. ΙΧ, σ. 57.

σύμπορος, ον, ὁ συνοδεύων τινά, συνοδοιπόρος, «τὸ σιγῶντα ἕπεσθαι δαιμόνιόν ἐστι, καὶ γὰρ τὸν ἀγαθὸν δαίμονα σύμπορον ἡμῖν εἰώθασι λέγειν» Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. α' 165.

συμπορπάομαι, παθ., διὰ πόρπης συνάπτομαι ὁμοῦ, τοὺς λίθους σμαράγδου συμπεπορπημένους Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛϚ', 9), Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. θώραξ.

συμπορσύνω [ῠ], ὁμοῦ τακτοποιῶ, διενεργῶ, διευκολύνω, συμπαρασκευάζω, συμπορσύνοι ἂν τὴν κατόρθωσιν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792· σὺν γάρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ', 549.

συμπορφυροβαφέω, πορφυροβαφῶ ὁμοῦ, Ἀναστ. Σιναΐτ. Ὁδηγ. σ. 306.

συμποσία, ἡ, τὸ ὁμοῦ πίνειν, τὸ συμπίνειν, συμπόσιον, Ἀλκαῖ. 46· συμποσίας ἐφέπων Πινδ. Π. 4. 524.

συμποσιάζω, πίνω ὁμοῦ ἐν συμποσίῳ, ὅπως οὖν μὴ αὐτός τε ἀνήκοος..συμποσιάζοις Ἠλιόδ. 5. 28.

συμποσιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. 770. 15.

συμποσιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμπόσιον, εἰς συμποσιάζοντας, λόγους λαλῶν συμποσιακοὺς Εὐστ. 89, ἐν τέλει· τὰ σ., διακρίνονται τῶν συμποτικῶν ὑπὸ τοῦ Πλουτ. 2. 629D.

συμποσιακῶς, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., ὡς ἔπαιξε συμποσιακῶς Εὐστ. 1376, 42.

συμποσιαρχέω, ἴδε **συμποσίαρχος.**

συμποσιάρχης, ἴδε **συμποσίαρχος.**

συμποσιαρχία, ἡ, ἴδε **συμποσίαρχος.**

συμποσί-αρχος, ὁ, ὁ πρόεδρος συμποσίου ἢ συμποτῶν, Λατ. rex convivii ἢ magister bibendi, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 30· οὐ συμποσίαρχος ἦν γὰρ ἀλλὰ δήμιος ὁ Χαιρέας, κυάθους προπίνων εἴκοσιν Ἄλεξ. ἐν «Ἀποκοπτομένῳ» 2, Συλλ. Ἐπιγραφ. 4485. 15, Πλούτ., κλπ.· ὡσαύτως, **συμποσιάρχης,** ου, ὁ, ὁ αὐτ. 2. 620E, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2163· — ὅθεν **συμποσιαρχέω,** εἶμαι **συμποσίαρχος,** Ἀριστ. Πολιτ. 2. 12, 12, Πλουτ. 2. 620C· καὶ **συμποσιαρχία,** ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ συμποσιάρχου, αὐτόθι 620A· — Πρβλ. **συμποτικός.**

συμποσιασμοί, οἱ, τὸ συμποσιάζειν, Θεοφ. Χρονογρ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 108, σ. 892.

συμποσιαστικός, ή, όν, = **συμποσιακός,** Νικήτ. Εὐγ.

συμπόσιον, τό, (συμπίνω) ὡς καὶ νῦν, συμπόσιον, εὐωχία, συνδιασκέδασις, «φαγοπότι», Θέογν. 298, 496, Φωκυλ. 11, Ἡρόδ.

2. 78, Πίνδ., κλπ.· σ. κατασκευάζειν, παρασχεῖν τινι, συνάγειν Πλάτ. Πολ. 363C, Πλούτ., κλπ.· — κυρίως ἐγίνετο μετὰ τὸ δεῖπνον, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1142· πρβλ. **συμποτικός**. Περὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν συμποσίων, ἴδε Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ.—Ὁ Πλάτ., ὁ Ξεν. καὶ ὁ Πλούτ. ἔγραψαν διαλόγους φέροντας τὸ ὄνομα τοῦτο. **II.** οἱ ἀποτελοῦντες τὸ συμπόσιον, οἱ συμπόται, Πλούτ. 2. 157D, 704D. **III.** ἡ αἴθουσα ἐν ᾗ τὰ συμπόσια ἐγίνοντο, τοῦ σ. στέγη Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 196B· σαίρειν τὸ συμπόσιον Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24, 1, κτλ.·— ἐν Ξενοφ. Κύρ. 8. 8, 10, ἡ σημασία εἶναι ἀμφίβ.

συμπόσιος, α, ον, = **συμποτικός**, «συμπότις, συμπόσιος» Ἐτυμ. Μέγ. σ. 139, 49.

συμποσόω, συγκεφαλαιῶ, παθητ. **συμποσοῦμαι**, ὡς καὶ νῦν, φθάνω εἰς τὸ δεῖνα ποσόν, εἰς εἴκοσι καὶ δύο Ἀθαν. τ. 2, σ. 101, Ἰω. Σχολ. 654, 21.

συμποτάζω, = **συμποσιάζω**, Ἐκκλ.

συμπότης, ου, ὁ, ὁ ὁμοῦ πίνων, σύντροφος ἐν πότῳ, Ἡρόδ. 2. 78, 173, Πινδ. Ο. 1. 99, Εὐρ. Ἄλκ. 343, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1135, Ἀντιφῶν 115. 18, Πλάτ., κλπ.

συμποτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμπότην ἢ εἰς συμπόσιον, φαιδρός, σ. πρήγματα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1142· νόμοι σ., οἱ νόμοι οἱ ἰσχύοντες κατὰ τὸ συμπόσιον ἐπιβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ συμποσιάρχου, Πλάτ. Νόμ. 671C (ὅθεν ἡ φράσις συμπόσιον παιδαγωγεῖν, αὐτόθι 641B)· σ. ἁρμονίαι, μελῳδίαι ἁρμόζουσαι εἰς ᾄσματα τοῦ συμποσίου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 398E· σ. προβλήματα, ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος τοῦ Πλουτάρχου (ἴδε ἐν λ. **συμποσιακός**)· σ. ὑπομνήματα Διογ. Λ. 7. 1· — συμποτικός φαιδρός, «ἀνοιχτόκαρδος» ἄνθρωπος, παῦ', ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός Ἀριστοφ. Σφ. 1209, πρβλ. Πολύβ. 31. 21, 8.— Συγκρ. **-ώτερος**, Λουκ. Κρον. Ἐπιστ. 32· ὑπερθ. **-ώτατος**, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 46. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολύβ. Ϛ', 20.

συμπότις, συμπότρια, θηλυκὰ τοῦ **συμπότης**, Γλωσσ.

συμποτνιάω, (ποτνιάομαι) θρηνῶ, πονῶ ὁμοῦ, συμπέπονθα, συνεποτνίασα καὶ συνήλγησα Θεόδ. Στουδ. 300C.

συμπότρια, ἡ, ἴδε **συμπότις**.

σύμπους, οδος, ὁ, ἡ, ὁ τοὺς πόδας ἔχων συνηνωμένους ἢ συγκεκλεισμένους, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ Ϛ', 159· «τῶν πάλαι δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῷα ἔχοντα οὐ διεστηκότας τοὺς πόδας, ἀλλ' ἐσ ῶτα σύμποδα» Σχόλ. εἰς Πλάτ. Μέν. σ. 367, ἐν τέλει.— Οὐδ. πληθ. **σύμποδα** ὡς ἐπίρρ. «ὑποδύνει (ὁ Ἰνδὸς θηρευτής) τῷ ἀγρίῳ (δηλ. ἐλέφαντι) καὶ σύμποδα δεσμεῖ» Στράβ. 704.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 396.

συμπραγματεύομαι, μέλλ. **-εύσομαι**· ἀόρ. **-επραγματεύθην** Διογ. Λ. 5. 71· ἀποθ. Καταγίνομαι ὁμοῦ, συνδιεξάγω, ἀσχολοῦμαι ὁμοῦ εἴς τι, τινι Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 21· σ. τι ὁ αὐτ. ἐν Λυκούρ. 5· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 417A, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 1997d.

συμπράκτωρ, Ἰων. **-πρήκτωρ, ορος, ὁ**, ὁ συμπράττων, βοηθός, συνεργός, Ἡρόδ. 6. 125· σ. γενέσθαι τινὶ Ξεν. Κύρ. 3. 2, 29· μετὰ γεν. πράγμ., σ. ὁδοῦ, συνοδοιπόρος, Σοφ. Ο. Τ. 116· συμπράκτορες τῆς αἰτίας, περιλαμβανόμενοι ὡς συνεργοὶ εἰς τὴν κατηγορίαν, Ἀντιφῶν 124. 33.

συμπραξία, ἡ, = **σύμπραξις**, «θαρρῶν τῇ τῆς Ἀθηνᾶς συμπραξίᾳ» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 10, 6.

σύμπραξις, εως, ἡ, βοήθεια, Πλούτ. 2. 478D.

συμπράσσω, Ἀττικ. **-ττω**· Ἰωνικ. **-πρήσσω**. Ἀπὸ κοινοῦ πράττω, συμβοηθῶ εἰς τὴν πρᾶξιν, τινί τι Αἰσχύλ. Πρ. 295, Εὐρ. Ι. Τ. 980, Ἡρακλ. 451, Ξεν., κλπ.· συμ. τινὶ τἀγαθά, βοηθῶ τινα εἰς τὸ ἀγαθόν, Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 4, 25, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 9. 5, 2 — μετ' αἰτ. πράγματος μόνον, σ. τὰ ἄλλα Σοφ. Αἴ. 1396· σ. τὰ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 4. 74· σ. εἰρήνην, συνεργῶ εἰς διαπραγμάτευσιν, συνδιεξάγω, Ξεν. Ἀγησ. 7, 7· μετὰ δοτ. προσ. μόνον, ἐνεργῶ μετά τινος, συνεργῶ, συντελῶ, τινι Θουκ. 3. 101, Λυσί. 128. 5, Ἰσοκρ. κλπ.· τινὶ περί τινος Ξεν. Ἀν. 5. 4, 9· ὑπέρ τινος Πολύβ. 28 7, 2· σ. ὥστε γενέσθαι τι Ξεν. Κύρ. 3. 2, 28, κτλ.· σ. τινὶ ὅπως ἕξει Ἰσοκρ. 67B. 2) ἀπολ., παρέχω βοήθειαν, βοηθῶ, ἀντίθετον τῷ **ἀντιπράσσω**, Σοφ. Τρ. 1177, Ξεν., κλπ.· οἱ ξυμπράσσοντες, οἱ σύμμαχοι, Θουκ. 4. 67., 8. 14, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 10. **II.** ἀμεταβ., σὺν κακῶς πράσσοντι συμπράσσω κακῶς, μετέχω τῆς δυστυχίας αὐτοῦ, Εὐρ. Ἡρακλ. 27. **III.** Μέσ., βοηθῶ εἰς ἐκδίκησιν, συνεπρήξαντο Μενέλεῳ τὰς Ἑλένης ἁρπαγὰς Ἡρόδ. 5. 94· πρβλ. **συνεκπράσσομαι**.

συμπρατήρ, ὁ, «ὁ τὰ πωλούμενα ὑφ' ἑτέρου βεβαιῶν» Ἀν. Βεκ. σ. 193, 16.

συμπράτης [ᾱ], **ου, ὁ**, ὁ σὺν ἄλλῳ πιπράσκων, συμπωλητής, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Ζ', 12.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

συμπρεπής, ές, ἁρμόζων, ἐμπρέπων, τύχη γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλει Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 458· ὥστε συμπρεπὲς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 13.

συμπρεπόντως, Ἐπίρρ., πρεπόντως, ἁρμοδίως, ποιεῖ ὃ βούλεται συμπρεπόντως τῇ αὐτοῦ θεότητι Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 654D.

συμπρέπω, ἐμπρέπω, ἁρμόζω, βοᾷ δὲ νικηφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει, «ἡ βοὴ τοῦ ὕμνου συμπρέπει τῷ νικηφόρῳ Ἀριστοκλείδᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 3. 119, πρβλ. Πλουτ. Φιλοπ 11· σχῆμα συμπρέπων τῇ σωφροσύνῃ Ἀρισταίν. 1. 12.

συμπρεσβευτής, οῦ, ὁ, ὁ συμπρεσβεύων, ὁ ἀποσταλεὶς ὡς πρεσβευτὴς μετ' ἄλλου πρεσβευτοῦ, Λυσί. 177. 41, Αἰσχίν. 24 12.

συμπρεσβεύω, ἀποστέλλομαι μετ' ἄλλων πρεσβευτῶν ὡς συμπρεσβευτής, εἶμαι συμπρεσβευτής, Δημ. 400. 11, Αἰσχίν. 50 ἐν τέλ. — Μέσ., συναποστέλλω πρεσβείαν, Θουκ. 3. 92., 5. 44.

σύμπρεσβυς, εως, ὁ, = **συμπρεσβευτής**, ἀλλὰ πιθανῶς μόνον ἐν τῷ πληθ. (πρβλ. **πρέσβυς** II), Θουκ. 1. 90 κἑξ., Δημ. 400. 6, κτλ.· σ. τινι Ξεν. Ἀν. 5. 5, 24.

συμπρεσβύτερος, [ῠ], **ὁ**, ὁ καὶ πρεσβύτερος ὤν, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. ε', 1, Κυπριαν. Ἐπιστ. 5, 4, Εὐσ. II, 465, κτλ.

συμπρεσβύτης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν πρεσβύτης, γέρων, Θεόδωρος Πρόδρομος σ. 413, Μεθόδ., κλπ.

συμπρήκτωρ, συμπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ **συμπράκτωρ, συμπράσσω**.

συμπρίασθαι, ἀπαρεμ. ἀόρ. β' (ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, πρβλ. ***πρίαμαι**), ἀγοράζω ὁμοῦ, ἀγοράζω ἐντελῶς, εἰ ὁμολογεῖς πλείω σῖτον συμπρίασθαι πεντήκοντα φορμῶν Λυσίας 164 33· συνεπρίατο πάντα τὸν σίδηρον ἐκ τῶν σιδηρείων Ἀριστ. Πολιτικ. 1 11, 11.

συμπροάγω [ᾰ], προάγω ὁμοῦ, συντελῶ, εἰς αὔξησιν Διον. Ἁλ. π. Δημ. 48. **II.** ἀμετάβ., προχωρῶ ὁμοῦ, Πλουτ. Φιλοπ. 21· συμπορεύομαι, συμπροῆγον ἅμα διαλεγόμενοι Ἆγις 19.

συμπροαιώνιος, α, ον, ὁ ὁμοῦ μετά τινος ὢν καὶ αὐτὸς αἰώνιος, Εὐστ. ἐν Mai. Spicil. 5. 212.

συμπροαύξομαι, προαύξομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τοῖσι προαυξέσιν ὁποῖα συμπροαύξεται Ἱππ. 1006C.

συμπροβαίνω, προβαίνω ὁμοῦ, Γλωσσ.

συμπροβάλλω, προβάλλω ὁμοῦ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 175C·—οὐσιαστ. **συμπροβολή, ἡ**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ 94B.

συμπρόβουλος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν πρόβουλος, Ὑπόθεσις εἰς Ἀριστοφ. Λυσιστράτην, ἴδε **πρόβουλος**.

συμπρογιγνώσκω ἢ **-προγινώσκω**, προγνωρίζω ἢ προβλέπω ὁμοῦ μετά τινος, Ἰάμβλ. περὶ Μυστηρίων 4. 6,

συμπροδίδωμι, ὁμοῦ προδίδω, ὁμοίως προδότης γίγνομαι, «Χίου μελλούσης προδίδοσθαι τῶν ἀρχόντων τις συμπροδιδοὺς καὶ ἀπατῶν τοὺς ἄρχοντας» Αἰν. Τακτ. 40.

συμπρόεδρος, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ πρόεδρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 96, 97 (ἔνθα ἴδε Böckh), 105, 111-113, κ ἀλλ., Αἰσχίνης 39. 21, Ψήφισμ. Ἀττ. ἐν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14 8, 5.

συμπρόειμι, (εἶμι, ibo) προβαίνω, προχωρῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἡρωδιαν. 1. 16, Ἀθήν. 272E, Φώτ.

συμπροαιρεῖσθαι, προαιρεῖσθαι ὁμοῦ, συμπροαιρεῖσθαι πορεύεσθαί τινι Ἰγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. σ. 190. 4, ἔκδ. De Boor.

συμπροέρχομαι, = τῷ προηγ., Σάτυρ παρ' Ἀθην. 248F, Γαλην, 4. 136, κτλ.

συμπροθυμέομαι, ἀποθ. — ἔχω ὁμοίαν ἢ τὴν αὐτὴν προθυμίαν μετά τινος, δείκνυμαι καὶ ἐγὼ πρόθυμος ὡς αὐτός, τινι Θουκ. 2. 80· τινι περί τι Δίων Χρ. 2. σ. 307· οὕτω, καὶ ἀπολ., Ξεν. Ἑλλ. 5 1, 14., 5. 4, 5. 2) μετ' αἰτ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, προάγω, διευκολύνω, τὸν ἔκπλουν Θουκ. 8. 1, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 19, Ἀν. 7. 1, 5. 3) μετὰ δοτ. πράγμ., λαμβάνω ἐνεργὸν μέρος εἴς τι μετὰ προθυμίας, τῇ προαιρέσει, τῇ ἁλώσει Διόδ. 14. 41, Λουκ. π. Διαβολ. 21. 4) μετ' ἀπαρ., ἔχω ὅμοιον ζῆλον, τὴν αὐτὴν προθυμίαν νά.., Θουκ. 8. 2, Πλάτ. Εὐθύφρων 11E, Ξεν. 3. 1, 9, κτλ.· οὕτω, σ. ὅπως.. αὐτόθι 7. 1. 5.

συμπροθυμοποιέομαι, Μέσ., παραθαρρύνω ὁμοῦ, χρὴ ἀλλήλους συμπροθυμοποιεῖσθαι Θεόδ. Στουδ. 368E.

συμπροΐημι, συμπροπέμπω, προπέμπω, Ἀριστ. Μηχαν. 4. 3, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 2, σ. 439.

συμπροικίζω, προικίζω ὁμοῦ, «συνεξέδωκα, συνεπροίκισα», Σχόλ. εἰς Δημ. 316 4.

συμπροκόπτω, προκόπτω, προβαίνω ἢ αὐξάνομαι μετά τινος, τινι Νικομ. Ἀριθμ. 97.

συμπροκύπτω, κύπτω πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὁμοῦ μετά τινος, Συνέσ. 17C, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 217, 72.

συμπρομνάμων [ᾱ], **ονος, ὁ**, συνάρχων προμνήμονος (ἴδε τὴν λέξ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 1793.

συμπρονοέω, προνοῶ ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4051.

συμπρονομεύω, προνομεύω ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, διαρπάζω μετ' ἄλλων ὁμοῦ, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 9, 3.

συμπροξενέω, βοηθῶ παρέχων τὰ μέσα, συμπράττω εἴς τι, συμπροξένησον ὡς τύχω μαντευμάτων Εὐρ. Ἑλ. 146. ἔνθα ὁ Jacobs διώρθωσε: σὺ προξένησον, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

συμπροορίζω, προορίζω ὁμοῦ, Γεννάδ. Σχολάρ. περὶ Προορισμοῦ σ. 31, 3.

συμπροπέμπω, προπέμπω, συνοδεύω ὁμοῦ, τινὰ Ἡρόδ. 9. 1, Ἀριστοφ. Βάτρ. 403, 413, Ξεν., κτλ.· σ. τινὰ ναυσὶν Θουκ. 1· 27· τὸ σῶμά τινος, ἐν νεκρικῇ πομπῇ ἢ κηδείᾳ, Διονύσ. Ἁλ. 8. 59.

συμπροπηλακίζω, προπηλακίζω ὁμοῦ, Φώτ. ἐν τοῖς τοῦ Wolf. Ἀνεκδ. 3. 183.

συμπροπίπτω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς μετά τινος, τινι Πολύβ. 31. 22, 1.

συμπροπορεύομαι, ἀποθ., προπορεύομαι ὁμοῦ, πρὸς τὰ ἐμπρός, διάφ. γραφ., Ἑβδ. (Δευτ. ΛΔ', 8).

συμπροσάγω, προσάγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Αἰν. Τακτ. 10, Γαλην.

συμπροσβάλλω, προσκρούομαι μετά τινος, ἐπιπίπτω κατ' αὐτοῦ, τινι Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 557.

συμπροσγίγνομαι, Δωρ. **συμποτιγ-**, προστίθεμαι ἢ συνάπτομαι ὁμοῦ, Ross. Inscr. 1. 67.

συμπροσδέχομαι, ἀποθετ., παραδέχομαι, ἀποδέχομαι ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συμπρόσειμι, (εἰμί, sum), προσυπάρχω συγχρόνως, μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας Ἑβδ. (Ψαλμ. ϞΓ', 20).

συμπροσέρχομαι, ἀποθ., προσέρχομαι ὁμοῦ, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 260.

συμπροσεύχομαι, ἀποθ., προσεύχομαι, ἱκετεύω ὁμοῦ, Ἰωάνν ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 432.

συμπροσίεμαι, ῥῆμ. μέσ. διαθ., προσίεμαι ὁμοῦ, Νικόλ. Μεθών. ἔκδ. Α Δημ. σ. 67.

συμπροσίσχομαι, παθ., προσκολλῶμαι εἴς τι, τινος Πλούτ. 2. 322F.

συμπροσκυνέω, προσκυνῶ, λατρεύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Μεθόδ. 397B, κλπ — Οὐσιαστ. **-κύνησις**, ἡ, Λεόντ. ἐν Maii Coll. Vat. τ. 9, σ 466· ἐπίθ., **-κύνητος**, ον, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 986D.

συμπροσλαμβάνω, προσλαμβάνω ὁμοῦ, Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 4, σελ. 54.

συμπροσμίγνυμι, ἀμεταβ., συναναστρέφομαι μετά τινος, προσέμιξα τῷ ἀνδρὶ Πλάτ. Θεαίτ. 183E.

συμπροσπίπτω, συμβαίνω, συμπίπτω συγχρόνως, Γαλην. 2. 306 **II**. ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν, τινι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 7. 22.

συμπροσπλέκομαι, παθητ., προσπλέκομαι, συγκρούομαι, Ἑβδ. (Δαν. ΙΑ', 10).

συμπροστάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ προστάτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 4157, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 248.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28.

συμπροστίθημι, προστίθημι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, πιθαν. γραφ. ἀντὶ νῦν προστιθείς, Στράβ. 598, Ἐπιγρ. Μυκόνου ἐν Ἀθηναίῳ τ. Β', 235.

συμπροσφέρω, προσφέρω ὁμοῦ, Βασίλ. Σέλευκ. σ. 35.

συμπροσψαύω, προσψαύω ὁμοῦ, τινι Αἴσωπ. 329.

συμπροτείνω, προτείνω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔμπρὸς ὁμοῦ, Pasin. Cod Taur. 1. 328A.

συμπροτερέω, προηγοῦμαι ἢ ὑπερτερῶ ὁμοῦ, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ἡσίοδος**.

συμπροστρέπω, προτρέπω ἢ παρορμῶ ὁμοῦ, Διον. Ἁλ. Ρητ. 7. 6.

συμπροφαίνω, προφαίνω, φέρω εἰς φῶς ὁμοῦ, Πλωτῖν. 2.1009.

συμπροφέρω, φέρω πρὸς τὰ ἔμπρὸ. ὁμοῦ, «τῷ πατρὶ συμπροφέρων ἐφ' ἱκανὸν τὴν πλάνην κατὰ τὰ βόρεια» Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλαιολ. 4, 25, σ 226B.— Παθ. **συμπροφέρομαι**, προφέρομαι ὁμοῦ, «τὰ εὐκτικὰ τῶν ῥημάτων τὰ εἰρημένα μόρια (ἄν, εἰ) συμπροφερόμενα ἔχουσι» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 3. 81.

συμπροφητεύω, προφητεύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 860D.

συμπροφήτης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν προφήτης, Γεώργ. Σύγκελλ 406. 6.

συμπροχέω, προχέω ὁμοῦ, διάφ. γραφ. ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 573.

συμπροχωρέω, προχωρῶ ὁμοῦ, ῥύμῃ συμπροχωρῶν [ἵππος] Πολυβ. Α', 215·

συμπρυτανεύω, πρυτανεύω ὁμοῦ, συνδιευθύνω, συγκυβερνῶ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 11. 1.

συμπρύτανις, εως, ὁ, ὁ συμπρυτανεύων, συνάρχων πρυτάνεως, Δείναρχ. παρὰ Πολυβ. Ϛ', 159, Συλλ. Ἐπιγρ. 132, 5763, 5771.

συμπρῶτα, Ἐπίρρ. πρῶτον πάντων, πρώτιστα, πρὸ πάντων, Ἐμπεδ. 218.

συμπρωτεύω, πρωτεύω ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 246, 85.

***συμπταίω**, Εὐστ. Πονημάτ. σελ. 64, 92, ἔκδ. Taf.— Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀνεγράφη μόνον ὡς διάφορος γραφὴ τοῦ **συμπαίω**, ἐκ τῆς Σοφοκλέους Ἠλέκτρας καὶ ἀπεδοκιμάσθη Ἀλλὰ παρ' Εὐσταθίῳ ὑγιῶς ἔχει, Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθησ. Κουμανούδη.

συμπτερόομαι, Παθ., πτεροῦμαι ὁμοῦ, Λογγῖν 15 4. Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 189, 6.

συμπτερύσσομαι, ἀποθ., πτερύσσομαι, πτερυγίζω ὁμοῦ μετά τινος, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. σ. 75. 33.

σύμπτυγμα, τό, πτυχή, «ἠριθμοῦντο εἰς νη' καὶ πλείω τὰ τοῦ ὑφάσματος συμπτύγματα» Νικήτ. Χρον. 247A.

συμπτυκτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος συμπτύσσειν, Διονύσ. Ἀρεοπ. 949A.

σύμπτυκτος, ον, ὁ συμπτυσσόμενος, ἄρνα σ., ἀρνίον διασχισθὲν ὅπως παραγεμισθῇ καὶ πάλιν εἶτα συρραφέν, διάφ. γραφ., Δίφιλος ἐν Ἀδήλ. 7· σ. ἀνάπαιστοι, συνεπτυγμένοι, δηλ. σπονδειακοί, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 5, ἔνθα ἴδε Meineke· πρβλ. **σύμπηκτος**.

σύμπτυξις, εως, ἡ, τὸ συμπτύσσειν, συγκλείειν, δίπλωσις, κλείσιμον, Βασίλ. I, 153B, Διονύσ. Ἀρεοπ. 424C, Δράκ. 157.

συμπτύσσω, πτύσσω, διπλώνω ὁμοῦ, διπλώνω καὶ θέτω κατὰ μέρος, Σοφ. Τρ. 691.— Παθ., ἀντίθετον τῷ **ἀνατείνομαι**, Ἰωανν. Διακ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσ. Θεογ. σ. 450.

σύμπτωμα, τό, (συμπίπτω) τὸ συμπῖπτον, συμβαῖνον εἴς τινα, κατὰ σύμπτωσιν, συμβὰν κατὰ σύμπτωσιν, τὰ σ. καὶ τὰ ἀπὸ τύχης Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 32· ἀπὸ συμπτώματος, σχεδὸν ὡς τὸ ἀπὸ τύχης ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 8, 5, πρβλ. Πολυβ. Β'. 12, 5· ἀντίθετ. τῷ **αἰτία**, ὁ αὐτ. περὶ τῆς Καθ' Ὕπν. Μαντικ. 1· 5, κτλ.· ἴδε Trendel. εἰς Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 12, 3. **2)** συχν. ἐπὶ κακῆς σημασίας, δυστύχημα, ἀτυχία, Θουκ. 4. 36, Ἀριστ. Πολ. 5. 4, 5· ἀκούσιον σ. Δημ. 1295. 20· ὅταν τις .. ἀδίκοις περιπέσῃ σ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 63· τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν σ αὐτόθ: 281c. **II**. ἐπὶ νόσων, «σύμπτωμα», σημεῖον τῆς νόσου, Πλάτ. Εἰρ. 364C· σ. κεφαλῆς Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 3. **III**. κατάπτωσις, ἐπὶ τῆς λίμνης Φουκίνης, Δίων Κάσσ. 60. 33.

συμπτωματικός, ή, όν, ὁ κατὰ σύμπτωσιν, τυχαῖος, Θεόδ. Στουδ. σ. 414B Ἐπίρρ **-κῶς**, ἀντίθετ. τῷ **ἀνάγκῃ**, τὰ μὲν συμπτωματικῶς, τὰ δ' ἀνάγκῃ Θεοφρ. Μετὰ τὰ Φυσ. 320, 13· ἀντίθετ. τῷ **παρατηρητικῶς**, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 105.

συμπτωσία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀρχιμήδ. 94 (239).

σύμπτωσις, ἡ, (συμπίπτω) τὸ πίπτειν ὁμοῦ, κατάπτωσις, καταδύθισις, Ἱππ. Ἀφ 1243· τῆς οἰκίας Σ ράβ. 670, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3293. **II**. συμβολή, συνάντησις, ποταμῶν Πολύβ. 3. 49, 6· ὀρῶν ὁ αὐτ. 2 14, 8· τῶν εὐθειῶν Πτολ. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐπίθεσις, Πολύβ. 1. 57, 7· κτλ. **3)** = **συνέμπτωσις**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 21, Α. Β. 561. **III**. «σύμπτωσις», τυχαῖον συμβάν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 7. 6, 4.

σύμπτωχος, ον, ὁ συμπτωχεύων, ὁ ὁμοίως πτωχός, ἐπαίτης, Συνέσ. 214D — **συμπτωχεύω**, Ψευδοθχσ. τ. 3, σ. 614B.

συμπυκάζω, συγκαλύπτω, αὐλῶνος στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένου δένδρεσιν Διόδ. 17. 116.

σύμπυκνος, ον, πολὺ πυκνός, κατάπυκνος, σφικτός, Ξεν. Ἱππ. 10, 10.

συμπυκνόω, πυκνώνω, συμπιέζω ἰσχυρῶς, καθιστῶ τι συμπαγές, συμπυκνῶσαι καὶ πιλῶσαι Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 2. λόχους συμπυκνώσαντες Τζέτζ. Ἱστ. 5, 332.

συμπυκτεύω, πυκτεύω ὁμοῦ, ἀγωνίζομαι ἀγῶνα πυγμῆς, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 2 452.

συμπυνθάνομαι, ἐρωτῶ περί τινος ὁμοῦ μετ' ἄλλου, ζητῶ πληροφορίας μετά τινος, τινί τι Εὐρ. Ἑλ. 328.

συμπυρόω, κατακαίω, συγκατακαίω, μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 307, Ρῆσ. 960 — Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1071.

συμπυρπολέω, = πυρπολῶ ὁμοῦ, συγκαίω, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 86.

συμπωλέω, πωλῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Δίων Κ. 59. 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 114.

συμπωρόομαι, παθ., συνενοῦμαι διὰ πωρώσεως, Ἱππ. 539. 45.

συμφαγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ **συνεσθίω**, Πλάτ. Νόμ. 881D.

συμφαιδρύνω, φαιδρύνω ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ 52.

συμφαίνομαι, φαίνομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Εὐνάπ. σ. 18, Ἐπιφάνης τ. 1, σ. 919A.

συμφάνεια, ἡ, ἐμφάνισις, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. 113B.

συμφανερόω, φανερώνω ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα σ. 60.

συμφανής, ές, ὁ συγχρόνως φανερός, κατάδηλος, καταφανής, σ. ποιεῖν τι Ἀριστ. Προβλ. 19. 43· συμφανές ἐστιν ἐκ τοῦ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 1 9, 7, π. Ψυχ. 1. 2, 25, κ. ἀλλ.· σ. γενέσθαι ἢ γεγονέναι Πολύβ. 2. 25, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 3025·— Συγκρ. **-έστερος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 2.

συμφαντάζομαι, παθητ, μὲ φαντάζεταί τις ὁμοῦ μετά τινος, παρίσταμαι ἐν τῇ φαντασίᾳ ὁμοῦ, κινητόν τι καὶ κινουμένη συμφανταζόμενον ὕλῃ Πλούτ. 2. 392E.

σύμφασις, ἡ, συγχρόνως ἐμφάνισις, φασὶν εἶναι τοὺς κομήτας σ. τῶν πλανήτων ἀστέρων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 1.

συμφατικός, ή, όν, σύμφωνος, συμφωνῶν, Εὐνάπ. σελ. 112· διάφ. γραφ. **συμφαντικός**.

συμφατνιάσας ἐν Βηθλεέμ, φατνιάσας ὁμοῦ, Θεόδ. Στουδ. σ. 737, ἔκδ. Νi.

συμφατριάζω, φατριάζω ὁμοῦ, συμφωνῶ, τινὶ ἢ μετά τινος Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 6, σ. 15, κλπ.· **-φατριαστής**, ὁ, Γλωσσ.

σύμφαυσις πολλῶν ἀστέρων, σύγχρονος λάμψις, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1060, 55.

συμφέναξ, ακος, ὁ, συγκοινωνὸς ἐν τῇ ἀπάτῃ, ὁμοῦ ἀπατῶν, συναπατεών, Γεώργ. Ἀλεξ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 221, 20.

συμφερόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **συμφέρω**, ὠφελίμως, **τινὶ** Πλάτ. Νόμ. 662A, Ἰσοκρ. 19E, κτλ.· οὔτε δικαίως οὔτε σ., οὔτε λόγῳ δικαιοσύνης, οὔτε λόγῳ συμφέροντος, Ἀντιφῶν 116. 8· σ. ἔχει Ἰσοκρ. 186C, κτλ.

συμφερτός, ή, όν, ὡς τὸ **συμφορητός**, δηλ. συνάξιμος ἐκ πολλῶν, συμφερτὴ ἀρετὴ Ἰλ. Ν. 237· ἠχώ, θάλασσα, λιβάδες, κτλ., Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4, 145.

συμφέρω, μέλλ. **συνοίσω**· ἀόρ. α' **συνήνεγκα**, Ἰων. **-ήνεικα**· ἀόρ. β' **συνήνεγκον**· πρκμ. **συνενήνοχα** Δημ. 294. 15. **A.** Ἐνεργ. **I.** φέρω ὁμοῦ, ἐπὶ τὸ αὐτό, συνάγω, συναθροίζω, τὰ κακὰ ἐς μέσον Ἡρόδ. 7. 152· τάλαντα ἐς τωὐτὸ ὁ αὐτ. 3. 92, πρβλ. Δημ. 724. 20· δαπάνην σ. Θουκ. 1. 99· ἰδίως, ὡς τὸ **συγκομίζω**, ἐπὶ νεκρῶν σωμάτων, πρβλ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 6. 4, 9, Λυκοῦργ. 153. 29.— Παθ., **συμφέρεσθαι**, ἀντίθετον τῷ **διαφέρεσθαι**, Ἡράκλειτ. παρ' Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 5. **2)** φέρω ὁμοῦ, συνεισφέρω, βουλεύματα Αἰσχύλ. Πέρσ. 528· ἐκ πάντων γόους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 488· πολλοὶ πολλὰ συνενηνόχασι μέρη Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 33. 15.— Μέσ., ἐπὶ ποταμοῦ, Φάσιδι σ. ῥόον Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 134. **3)** ὡς τὸ **συμβάλλω** II, φέρω εἰς σύγκρουσιν, ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεοὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 510· ἴδε κατωτ. B. I. 2. **4)** φέρω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ὁ ἵππος ὅπλον σ. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 13· ἐγώ σοι ξυμφέρω (ἐξυπακ. τὴν παμπησίαν) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 869· ἐπὶ παθημάτων, κόπων καὶ τῶν τοιούτων, φέρω ἀπὸ κοινοῦ, βοηθῶ ὥστε νὰ φέρῃ τις, ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω Σοφ. Ἠλ. 946· σ. κακὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1366· πένθος τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 369· τὰς τούτων ἁμαρτίας Ἀντιφῶν 122. 21 — ἐντεῦθεν, ἀνέχομαι, ὑπομένω, συγχωρῶ, ὀργὰς συνοίσω σοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 848.

II. ἀμεταβ., παραλειπομένης τῆς αἰτ. πράγματος, φέρω ὠφέλειαν, εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, συμφέρων, οὔ οἱ συνήνεικε τὸ ἔχθος, δὲν ἀπέβη εἰς καλόν, δὲν ἔφερε καλὸν ἀποτέλεσμα, δὲν ὠφέλησεν αὐτόν, Ἡρόδ. 9. 37· τὸ καὶ συνήνεικε ποιησάσῃ ὁ αὐτ. 8. 87· καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 753, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 252· τοῦτο σ. τῷ βίῳ ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 38· ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ξ., ἀποβαίνουσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 457, πρβλ. Νεφ. 595· βρῶμα, οἷον ἂν ἐς πολιορκίαν συμφέρῃ Θουκ. 4. 26· πάντα ὅσα ἂν οἴηται συμφέρειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5· ὃ συμ. πρὸς τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 10, κτλ. **2)** ἀπροσ., ὠφελεῖ, εἶναι ὠφέλιμον, χρήσιμον, καλόν, συμφέρον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἀπαρεμφ., ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει Αἰσχύλ. Εὐμ. 520, ἠπίως ἐννέπειν· .. συμφέρει Σοφ. Ἠλ. 1440, Θουκ. 2. 63, κτλ.· μετὰ τοῦ ἄρθρου προτασσομένου εἰς τὸ ἀπαρ., τὸ περιγίγνεσθαι .. αὐτοῖς σ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 10· συχνάκις τὸ ἀπαρέμφατον πρέπει νὰ νοηθῇ, Θουκ. 1. 1231, Ξεν. Ἀθην. 3. 11· οὕ ως, ὡς νομίζω συμφέρειν ἡμῖν γενομένων τούτων Πλάτ. Φαῖδρ. 230E· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, συμφ. τῷ κοινῷ, ἣν .. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 875A· σ. ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἐπὶ τὸ ἄμεινον Ξεν. Ἀν. 7. 8, 4, Ἀνδοκ. 10. 35. **3)** μετοχ. **συμφέρων, ουσα, ον**, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἁρμόδιος, καλός, Σοφ. Ο. Τ. 875, κτλ.· βίος .. ἐκεῖσε συμφέρων, καὶ πέραν τοῦ τάφου ὠφέλιμος, Πλάτ. Γοργ. 527B· ἔστιν ἡσυχία .. συμφέρουσα τῇ πόλει Δημ. 328. 3.

β) ἐν τῷ οὐδετ. ὡς καὶ νῦν ὡς οὐσιαστ., **συμφέρον, οντος**, τό, χρησιμότης, τὸ ὄφελος, ἡ ὠφέλεια, τὸ κέρδος, τὸ συμφέρον, Λατ. utile, Σοφ. Φιλ. 926, Ἀντιφῶν 135. 18, κτλ.· ἐς τὸ ξ. καθίστασθαί τι Θουκ. 4. 60· ἥδιω τοῦ συμφέροντος, εὐχαριστότερα παρ' ὅσον συμφέρει ἢ εἶναι καλὸν διά τινα, Ξεν. Συμπ. 4, 39· περαιτέρω τοῦ ἡμετέρου σ. Αἰσχίν. 65. 8· τὸ σ. τινός ἢ τινὶ Πλάτ. Πολ. 341A, B, 342D, E, κτλ.· ἐν Ἀριστ. Τοπ. 3. 3, 7, ἀντὶ **συμφερώτερον**, ἡ πιθαν. γραφ. φαίνεται ὅτι εἶναι **συμφορ-**· — ὡσαύτως συχν. καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ συμ. Σοφ. Φιλ. 13., πρβλ. Ο. Τ. 875, κτλ.· τὰ μικρὰ σ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὅλα Δημ. 234. 26· τὰ ξυμφέροντα ἀνθρώποις Πλάτ. Νόμ. 875A· ἀλλὰ καί, τὰ τῆς πατρίδος σ. Δείναρχ. 102. 40, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 297A, Δημ. 267. 16, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ ἀορ. μετοχ., τό τῳ ξυνενεγκὸν Θουκ. 2. 51· (ἐντεῦθεν ἐπίρρ. **συμφερόντως**, ὃ ἴδε)· συμφέρον ἐστί, = συμφέρει, Ἡράκλειτος ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 1, 6, Ἀριστοφ. Πλ. 49, Ξεν., κλπ.· εἰ μὴ ξυμφέρον (ἐξυπακ. ἐστὶ) Θουκ. 3. 44. **III.** ἀμεταβ. ὡσαύτως, **1)** ἐργάζομαι μετά τινος, βοηθῶ, συνεργῶ, σφῷν ὅπως ἄριστα συμφέροι θεὸς Σοφ. Φιλ. 627, πρβλ. 1085· πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι Εὐρ. Μήδ. 13· συμφέροντι Ἡρακλεῖ Συλλ. Ἐπιγρ. 146, ἐν τῷ μετωπίῳ (περιθωρίῳ). **2)** συμφωνῶ μετά τινος, τοὔμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Σοφ. Αἴ. 431· εἴ τι ξυνοίσεις .. τοῖς θεσφάτοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233· ἂν μὴ τῇ γυναικὶ συμφέρῃ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 166· — ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν, εἰς συμφωνίαν μετά τινος, ὑποχωρῶ εἴς τινα, τοῖς κρείσσοσι Σοφ. Ἠλ. 1465, ἴδε κατωτ. B. II. **3)** ἁρμόζω, «ταιριάζω», ἢ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα συμφέρει (ἴδε ἐν λέξ. **χλαῖνα**) Ἀριστοφ. Βάτρ. 1549· γυνὴ σιμὴ ἂν σοι ἰσχυρῶς συμφέροι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 4, 21. **4)** ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω, γίνομαι, ἀποβαίνω, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 3. 129., 6. 23, 117, κ. ἀλλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. 1. 73, κτλ.· μετὰ τοῦ **ὥστε** .. 1. 75· τὰ ἄλλα .. συνήνεικε αὐτῇ ἐς εὐτυχίην γενόμενα, ἀπέβησαν εἰς εὐτυχίαν της, ὁ αὐτ. 8. 88· ἴδε κατωτ. B. III. 2.

B. Παθητ., **συμφέρομαι**· μέλλ. **συνοίσομαι**· ἀόρ. παθ. **συνηνέχθην, -είχθην** Ἡρόδ.· πρκμ. **συνενήνεγμαι** (Ἕρμανν. εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 440), ἴδε **συνενείκομαι**. Ἔρχομαι ὁμοῦ, ἀντίθετον τῷ **διαφέρεσθαι**, Ἡράκλειτος ἐν Πλάτ. Συμπ. 187A, πρβλ. Σοφιστ. 242D, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 5· ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, σ. γυναικὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 166, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 34. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συναντῶ ἐν μάχῃ, συγκρούομαι, Λατ. congredi, πόλεμόνδε Ἰλ. Θ. 400· μάχῃ Λ. 736· τινι, μετά τινος, Αἰσχύλ. Θήβ. 636· ἀπολ., Θουκ. 7. 36· οὕτω, συνοισόμεθα πτολεμίζειν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 358· πεζῇ σ. τινι Πλουτ. Σόλ. 9. **II.** συνεννοοῦμαι, συμφωνῶ, ὁμοφωνῶ, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 4. 173., 2. 80, κτλ.· ἀντίθετ. τῷ **διαφέρεσθαι**, Ἀντιφῶν 134. 19·— διάγω φιλικῶς μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 4. 114· ἁπλῶς εἶμαι μετά τινος, ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνοίσει [σὺ] Σοφ. Φιλ. 1085· — ἀπολ., συμφωνῶ ὁμοῦ, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, συναινῶ, τῇδέ σοι ξυνοίσομαι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 641· εἰ δὲ μὴ συμφεροίατο, ἐὰν δὲν ἤθελον δυνηθῇ νὰ συμφωνήσωσιν, Ἡρόδ. 1. 196· ἐὰν δὲ ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῇ ξυμφέρωσι Πλάτ. Νόμ. 997E· ὡσαύτως, σ. ὥστε ἀπαλλάσσεσθαι τοῦ πολέμου Θουκ. 4. 65· καθ' ἑαυτοὺς ξ., ἐξομαλύνουσι τὰς μεταξὺ των ὑποθέσεις καθ' ἑαυτούς, ὁ αὐτ. 6. 13.

2) μετὰ δοτικ. πράγμ., προσαρμόζω ἐμαυτὸν εἴς τι, συναινῶ, συγκατανεύω, εὖ τοῖς πράγμασι ξ. Πλάτ. Κρατ. 419D· τοῖς παροῦσιν Πλουτ. Τιμολ. 15· μετ' ἀπαρεμφ., ἐγὼ δὲ τούτοις κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρομαι Πλάτ. Πρωτ. 317A· ξυμφέρεται ὠυτὸς εἶναι, εὑρίσκεται ὅτι εἶναι ὁ αὐτός, Ἡρόδ. 2. 79· οὐ συμφέρεται περί τινος, δὲν συμφωνεῖ μετ' αὐτῶν περὶ .., ὁ αὐτ. 4. 13· ξ. τὰ πολλὰ πολλοῖς, ἀντιστοιχεῖ, εἶναι ὅμοιος, Εὐρ. Ἡρακλ. 919· χαίτης .. ξυμφέρεται πλόκοι, ἀντιστοιχεῖ, ὁμοιάζει, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 527. **3)** συμβουλεύομαί τινα, συσκέπτομαι μετά τινος, ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 7. **III.** ἐπὶ γεγονότων, συμβαίνω, γίνομαι, ἀποβαίνω, ἔμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι Ἡρόδ. 8. 86· οὐδέν σφι σ. χρηστὸν ὁ αὐτ. 4. 157· οὐδέν σοι ἀνάρσιον πρῆγμα ὁ αὐτ. 3, 10· ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα .. συνοίσεται Ἀριστοφ. Νεφ. 594· οὐδὲ πυθέσθαι ῥᾴδιον ἦν .., ὅτῳ τρόπῳ ἕκαστα ξυνηνέχθη Θουκ. 7. 44· ξ. θόρυβος ὁ αὐτ. 8. 84· μεταβολαὶ Πλάτ. Πολιτ. 270B, κτλ.·— ὡσαύτως, **2)** ἀπροσώπ., συμφέρεται εἰς τὸ ἄμεινον, συμβαίνει, ἀποβαίνει, Ἡρόδ. 7. 8, 1· ἄμεινον συνοίσεσθαι ὁ αὐτ. 4. 15· αὐτῷ συνεφέρετο παλιγκότως, ἀπέβαινεν εἰς αὐτὸν πάλιν κακῶς, μετ' ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. 4. 156· οὕτως συνηνείχθη γενέσθαι ὁ αὐτ. 1. 19., 6. 86, Θουκ. 1. 23, κ. ἀλλ.· σ. οἱ τυφλὸν γενέσθαι Ἡρόδ. 2. 111· οὕτω, σ. ὥστε, μετ' ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. 1. 74· ἴδε ἀνωτ. A. III. 4. **IV.** κυριολεκτικῶς φέρομαι ὁμοῦ μετά τινος, ἀστράσι μήνη σ. Μανέθων 6. 313· κύδεα .. ψυχαῖς οὐ μάλα σ., δὲν παρακολουθοῦσι πέραν τοῦ τάφου, Ἀνθ. Π. 4. 4, 4.

συμφερώτερος, α, ον, μᾶλλον συμφέρων, ὠφελιμώτερος, καλλίτερος, Ἀριστ. Τοπ. 3. 3, ἀλλὰ **συμφορώτερος** εἶναι ὁ ἀνάλογος τύπος.

συμφεύγω, μέλλ. **-φεύξομαι**, φεύγω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἡρόδ. 4. 11, Εὐρ., κλπ.· σὺν φεύγουσι συμφεύγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 26. **2)** ἐξορίζομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Λυκοῦργ. 151. 13· ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην, μετέσχε ταύτης τῆς ἐξορίας, Πλάτ. Ἀπολ. 21A.

σύμφημι· μέλλ. **-φήσω** Πλάτ. Πρωτ. 357B, κ. ἀλλ.· ἀόρ. α' **συνέφησα** ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 342E, Σοφιστ. 236D, κ. ἀλλ.· ἀόρ. β' **συνέφην** συχν. παρὰ Πλάτ. Ἐπιδοκιμάζω, συναινῶ ἢ συμφωνῶ ἐντελῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 40, Σοφ. Φιλ. 1310, κτλ.· ξύμφημι κἀγὼ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1257· ξ. δή σοι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 278, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 266, Πλάτ., κλπ. **2)** μετ' αἰτιατ. πράγμ., παραχωρῶ, παραδέχομαι, συμφωνῶ εἴς τι, δέχομαί τι ὡς δεδομένον, ταῦτα .. πάντες ἄρα ξυνέφασαν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 177E, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Σοφιστ. 247A, ἐν Πρωτ. 330D, Ξεν., κλπ.· ἐντεῦθεν ἀπολ., ξύμφημί σοι, συμφωνῶ μετὰ σοῦ, παραδέχομαι τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα, Πλάτ. Πολ. 403C, 608B, καὶ συχν. ἐν τοῖς Πλατωνικοῖς διαλόγοις, ξύμφαθι ἢ ἄπειπε, εἰπὲ ναὶ ἢ οὔ, αὐτόθι 523A, πρβλ. Γοργ. 500E· συνέφη ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 102D, κτλ. **3)** μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., συμφωνῶ ὅτι .., Σοφ. Ο. Τ. 553, Πλάτ. Νόμ. 831B,

κτλ.· οὕτω, σ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 64Β· σ. τῷ νόμῳ ὅτι καλὸς = σ. τὸν νόμον καλὸν εἶναι Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ζ', 16. 4) μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., ὑπισχνοῦμαι, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5.

συμφημος, ον, ὁ συμφωνῶν μετά τινος, τινι Μεθόδ. 423.

συμφήτωρ, ορος, ὁ, μάρτυς, Ἡσύχ.

συμφθάνω [ᾰ], προφθάνω, συμβαδίζω, παρακολουθῶ, τινι Σουΐδ. ἐν λέξ. **Σίβυλλα**· ὡσαύτως **συμφθάζω**, Σύγκελλ. 144C.

σύμφθαρσις, ἡ, σύγκρασις καὶ σύμμιξις, ἐπὶ χρωμάτων, Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. Ἀριθμ. 44· τῶν ἰδεῶν Ῥήτορες (Walz) τ. 7, μέρ. β', σ. 1042.

σύμφθασις, ἡ, σύμπτωσις, χρόνου Θεόδ. Στουδ. σ. 434Β.

συμφθέγγομαι, ἀποθετ., ἠχῶ μετά τινος ἐν συμφωνίᾳ, ἀποτελῶ συμφωνίαν, τὴν λύραν τῷ χρωμένῳ συμφθέγγεσθαι καὶ συνᾴδειν Πλάτ. Ἀλκιβ. 2, κτλ.· τῶν κύκνων ἐπιβοώντων καὶ συμφθεγγομένων Δίων Κ. 74. 3.

συμφθείρω, καταστρέφω ὁμοῦ ἢ ἐντελῶς, Εὐρ. Ἀνδρ. 947, Λουκ. Προμ. εἰ ἐν λόγ. 5, κτλ.— Παθ., καταστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἀριστ. Τοπ. 6. 13, 4, Πολύβ. 6. 5, 6· συμφθείρομαι εἰς τὸ αὐτό, συναντῶμαι κακῇ τύχῃ εἰς τὸ αὐτό, Πλούτ. 2. 708Ε· ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Λουκ. Φιλόπατρ. 9, Ἐκκλ. II. ἐπὶ χρωμάτων, συγχωνεύομαι εἰς ἕτερον χρῶμα, βαθμηδὸν μεταβάλλομαι καὶ ἐναλλάσσομαι πρὸς ἕτερον, Πλούτ. 2. 436Β· οὕτως ἐπὶ ἤχων, ἀπαγγελίας κλπ., Διον. Ἁλ. π. Δημ. 48.

συμφθίνω [ῐ], φθίνω ὁμοῦ, συμφθίνει γὰρ (τὰ ὀστᾶ) τῷ σώματι καὶ τοῖς μέρεσι Ἀριστ. περὶ Ζ. Γενέσ. 2. 6, 49, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 12. 13· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. **συνέφθῖτο**, Ἀνθολ. Π. 8. 135.

σύμφθογγος, ον, ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, συνεκπέμπων τὸν αὐτὸν φθόγγον, χορὸς ξύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος, ὁμόφθογγος, ἀλλ' οὐχὶ ἐναρμόνιος, ὁμόηχος, ἀλλ' οὐχὶ ἁρμονικός· — ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1187.

συμφῐλέω, φιλῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλου, οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν, δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρός μου νὰ συμμισῶ, ἀλλὰ νὰ συναγαπῶ, Σοφ. Ἀντ. 523.

συμφῐλία, ἡ, ἀμοιβαία φιλία, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **συμφυλία.**

συμφῐλιάζω, καὶ **-φιλιόομαι,** γίνομαι φίλος, Ἐφρ. III, 369F, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν Υἱὸν Ρωμαν. 171, 21. 2) συμφιλιώνω, Ὠριγέν. VII, 176C.

συμφῐλοδοξέω, φιλοδοξῶ ὡς καὶ ἄλλος τις, φιλοδοξῶ ὁμοίως, συμφιλοδοξῶ σοι Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 17, 2· τινι Συλλ. Ἐπιγρ. 2815.

συμφῐλοκᾰλέω, φιλοκαλῶ ἐπίσης, εἶμαι ὁμοίως φιλόκαλος, Πλούτ. 2. 53C· τινι, μετά τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. ἐν τῷ προοιμ. 5· εἴς τι Διόδ. 3. 59. 2) εἶμαι ὑποψήφιος μετά τινος ἄλλου εἴς τι, Πλουτ. Σερτώρ. 14.

συμφῐλολογέω, φιλολογῶ ὁμοῦ ἢ καταγίνομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν φιλολογίαν, Κικ. Fam. 16. 21, 8.

συμφῐλόλογος, ὁ, λέξις τῶν Ἀλεξανδρίνων ἀντὶ τοῦ **συμφοιτητής**, Λεξικ. Βαρίνου ἐν λ. **συμφοιτητής**, ἔνθα «συμφοιτητὴν τὸν συμμαθητὴν λέγει ὁ Σόλων· συμφιλόλογον δέ, δεινῶς βάρβαρον καὶ Αἰγύπτιον».

συμφῐλομᾰθέω, εἶμαι καὶ ἐγὼ φιλομαθής, ἀγαπῶ ἐπίσης τὴν μάθησιν, Δικαίαρχ. σ. 2. 23.

συμφῐλονεικέω, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν φιλονεικίαν μετά τινος, λαμβάνω τὸ μέρος τινὸς ἐν τῇ φιλονεικίᾳ, τινι Ἀνδοκ. 31. 39, Πλάτ. Πρωτ. 336Ε, Στράβ. 381, κτλ. 2) ἀπολ., λαμβάνω μέρος εἰς συζήτησιν, Πλουτ. Ἄρατ. 3.

συμφῐλοπονέω, φιλοπονῶ σύν τινι, συμπράττω φιλοπόνως, Ὠριγέν. I, 681A.

συμφῐλοσοφέω, φιλοσοφῶ σύν τινι, σπουδάζω μετ' αὐτοῦ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 12, 2, Πλουτ. Κικ. 24, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 18. 2, κτλ.· σ. τινὶ τὰ Ἀριστοτέλεια, σπουδάζω τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους φιλοσοφίαν ὁμοῦ μετά τινος, Στράβ. 757, πρβλ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 17.

συμφιλόσοφοι, οἱ, οἱ ὁμοῦ φιλοσοφοῦντες, Συντίπ. ἐν Fab. roman. ἔκδ. Eberh. τ. 1, σ. 140.

συμφῐλοτῑμέομαι, φιλοτιμοῦμαι ὁμοίως, Διόδ. 2. 18, Πλουτ. Λούκουλλ. 6, κτλ.· τινι εἴς τι Διόδ. 19. 52· ἀπολ., Πλούτ. 2. 813D.

συμφλάω, συνθλάω, κατασυντρίβω, Ἱππ. 914F, 1159Β.

συμφλεγμαίνω, φλεγμαίνω ὁμοίως ἢ ἔχω συγχρόνως φλεγμονήν, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 8.

συμφλέγω, φλέγω, καίω ὁμοῦ, κατακαίω μέχρι τέφρας, Εὐρ. Βάκχ. 595· σ. κεραυνῷ Θεόκρ. 22. 211.— Παθητ., συμφλέγεσθαι ὑπὸ τῶν κεραυνῶν Πλουτ. Ἀλέξ. 60· ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθολ. Π. 5. 111.

συμφλογίζω, = τῷ προηγ., Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ϛ'. 11).

συμφλυᾱρέω, φλυαρῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 9. 41, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 442.

συμφοβέω, ὁμοῦ φοβῶ, ἐμβάλλω εἴς τινα φόβον ἐπίσης, συμφοβήσας ἐκείνους Δίων Κ. 51. 26. — Παθ., φοβοῦμαι συγχρόνως, προσπεσόντων αὐτῶν ξυνεφοβήθη καὶ ἡ πρώτη φυλακὴ Θουκ. 6. 101.

συμφοιτάω, Ἰων. **-έω,** φοιτῶ, συχνάζω ὁμοῦ εἴς τινα τόπον, Ἡρόδ. 2. 60., 4. 180· κυρίως φοιτῶ εἰς σχολεῖον ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 988, Πλάτ. Εὐθύδ. 272D, Δημ., κλπ.· τινί, μετά τινος, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 3· παρά τινα Πλάτ. Εὐθύδ. 304Β, κτλ.· εἰς ταὐτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ Ξεν. Συμπ. 4. 23· εἴς τινος Ἀριστείδ. 1. 520. Πρβλ. **φοιτάω** 1. 5, **φοιτητής.**

συμφοίτησις, ἡ, τὸ συμφοιτᾶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα, Αἰσχίν. 2. 23· εἰς τὴν Σύγκλητον, Δίων Κ. 55. 3. 2) τὸ συνέρχεσθαι, συνουσία, ἐπὶ τῆς μίξεως ζῴων, πρὸς ἀλλήλους Αἰλ. π. Ζ. 6. 60.

συμφοιτητής, οῦ, ὁ, συμμαθητής, Πλάτ. Εὐθύδ. 272D, Φαῖδρ. 255A, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 20, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 8. Πρβλ. **φοιτητής.**

συμφονευτής, οῦ, ὁ, ὁ φονεύων σύν τινι, ὁ συμφονευτὴς τοῖς φονευταῖς Στεφάνου Ἀνώνυμ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀν. τ. 4, σ. 312, 1.

συμφονεύω, φονεύω σύν τινι, ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε Εὐριπ. Ἑκ. 391· συμφονεύειν παῖδα Ἴων 851. 1044.

συμφορά, Ἰων. **-ρή,** ἡ, (συμφέρω) συμφόρησις, συσσώρευσις, βελῶν Πολέμων 4. 12· περιπλοκή, νούσων Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11·— εἰς σχολαστικὸν ὕφος ἀντὶ τοῦ **συμβολή**, ἔρανος, συνεισφορά, Λουκ. Λεξιφ. 6. II. συνήθως (ἐκ τοῦ **συμφέρω** Α. III. 4, καὶ Β. III), γεγονός, περίστασις, τύχη, συμβεβηκός, πᾶν ἐστιν ἄνθρωπος συμφορὴ Ἡρόδ. 1. 32· αἱ σ. τῶν ἀνθρώπων ἄρχουσι, καὶ οὐκὶ ὥνθρωποι τῶν σ. ὁ αὐτ. 7. 49, 1· συμφορὰς βίου Αἰσχύλ. Εὐμ. 1020, πρβλ. 897· ἔν τε συμφοραῖς βίου Σοφ. Ο. Τ. 33· αἱ ξ. τῶν βουλευμάτων, τὰ ἀποτελέσματα, αἱ ἐνβάσεις αὐτῶν (τὰς συντυχίας καὶ ἀποβάσεις Σχόλ.), αὐτόθι 44· οἴμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν, ἀλλοίμονον, τώρα βλέπω εἰς ποῖον σημεῖον συμφορᾶς εὑρίσκομαι, Τρ. 1145· ξυμφορᾶς τινος κυρῆσαι Εὐρ. Ἴων 530· πρὸς τὰς ξ. καὶ τὰς γνώμας τρέπεσθαι Θουκ. 1. 140· αἱ ξ. τῶν πραγμάτων αὐτόθι. 2) εἰς δήλωσιν κακοῦ συμβάντος ἢ δυστυχήματος οἱ παλαιότεροι συγγραφεῖς συνήθως προσέθετον προσδιορισμὸν ἐπιθετικόν, σ. ἄχαρις Ἡρόδ. 1. 41., 7. 190· οἰκτρά, κακή, τάλαινα, κτλ., Πινδ. Ο. 7. 141·— ἀλλὰ κατήντησεν ἡ λέξις νὰ εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς καὶ νῦν, συμφορᾷ δεδαιγμένοι ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 125· ὑπὸ τῆς σ. ἐκπεπληγμένος Ἡρόδ. 3. 64· συμφορῇ χρῆσθαι, εἶμαι δυστυχής, ἀτυχής, ὁ αὐτ. 1. 42, πρβλ. Ἀντιφῶντα 122. 2· ἐπὶ συμφορὴν ἐμπίπτειν, ἐπὶ πάθους ἢ νοσήματος, Ἡρόδ. 7. 88, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 885· οὕτως ἐπὶ ὑπερμέτρου ὀργῆς, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 37·— κατ' εὐφημισμ. ἀντὶ τοῦ **ἄγος**, Σοφ. Ο. Τ. 99· ἀντὶ τοῦ **ἀτιμία**, Ἀνδοκ. 11. 41· ἀντὶ ἐξορίας, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1. 27· ἀντὶ καταδίκης, Ἰσοκρ. 94Α· οὕτω σπανίως καὶ ἐπὶ ἠθικῆς σχέσεως, ἁμάρτημα, παράβασις, Πλάτ. Νόμ. 854D, 934Β· — συμφορὴν ἢ μεγάλην σ. ποιεῖσθαί τι, νομίζειν τι ὡς μέγα δυστύχημα, Ἡρόδ. 1. 83., 4. 79., 5. 35, κτλ., ἐπιφερομένης προτάσεως διὰ τοῦ **ὅτι**, ὁ αὐτ. 1. 216. κτλ.· οὕτω, σ. νομίζειν, κρίνειν, ἡγεῖσθαι Ξεν. Ἀγησ. 7, 4., 11, 9, Πλάτ. Φαίδων 84Ε· παροιμ., πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς Σιμωνίδ. (7) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 406· — ἐπὶ προσώπου, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα, δηλ. ὡς ὄντα σ., Σοφ. Αἴ. 68· τὸν ἄνθρωπον .. κοινὴν τῶν Ἑλλήνων σ. Αἰσχίν. 89. 39· σ. τῆς πόλεως Δείναρχ. 98. 24. 3) σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀγαθὴ τύχη, εὐτυχὴς ἔκβασις, καλὸν ἀποτέλεσμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 24, Χο. 1064, Εὐμ. 1031, Σοφ. Ἠλ. 1280· σ. ἐσθλαί, εὐδαίμονες Εὐρ. Ἄλκ. 1155, Ἠλ. 457· σ. ἀγαθὴ Ἀριστοφ. Ἱππ. 655.

συμφοράζω, θρηνῶ ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ μου, ὡς τό: συμφορὰν ποιεῖσθαι Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 528, Ψευδοδιονυσ. Ἐπιστ. ἐν Notitt. Ms. τ. 10, μέρ. 2, σ. 262.

συμφοραίνω, = τῷ προηγ., Βίος Ὁμ. 14.

συμφορεύς, ὁ, Λακεδαιμόνιος ἀξιωματικός, οἱονεὶ ἀκόλουθος, ὑπασπιστής, οἱ συμφορεῖς τοῦ πολεμάρχου καλούμενοι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 14.

συμφορέω, = **συμφέρω**, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, φέρω ὁμοῦ, συλλέγω, συνάγω, ἐπισωρεύω, τὰ ὀστᾶ ἐς ἕνα χῶρον Ἡρόδ. 5. 92, 7., 9. 83· τὰ χρήματα 9. 81· τὰ γέρρα 9. 99· λίθους καὶ ξύλα Θουκ. 6. 99· εἰς μίαν οἴκησιν πάντα χρήματα Πλάτ. Νόμ. 805Ε· καλιὰν ἐκ δένδρων Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 40· πνεῦμα σ. τὴν χιόνα Ξεν. Κυν. 8, 1· αἰτίας καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας σ. Δημ. 230. 6· λόγους Λουκ. Ἁλιεὺς 22. — Μέσ., συλλέγω δι' ἐμαυτόν, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 25· ἐπὶ πτηνῶν κτιζόντων φωλεάς, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 7.— Παθ., συνάγομαι, συλλέγομαι, ἀντίθετ. τῷ **διαφορεῖσθαι**, Πλάτ. Νόμ. 693Α· ἵππος εἰκῇ ξυμπεφορημένος, κακῶς ἐσχηματισμένος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 253Ε· ξυμπεφορημένη, συγκεχυμένη (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξεως **συμφορά**), ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 64Ε· — ἐπὶ ποταμῶν, ἔνθα μὲν Ἀπιδανὸς μέγας καὶ δῖος

Ἐνιπεὺς ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 39, πρβλ. Δ. 134.

συμφορηδόν, Ἐπίρρ., σωρηδόν, ὁμοῦ, Νικήτ. Χρον. 243B, 403A.

συμφόρημα, τό, τὸ ὁμοῦ συμπεφορημένον, συναγωγὴ πολλῶν πραγμάτων εἰς ἓν μέρος, σωρός, Πλούτ. 2. 955A, Φίλων 1. 184. σύμφυρμα, ὁ αὐτ. 1. 654.

συμφόρησις, ἡ, τὸ φέρειν ὁμοῦ. συσσώρευσις, συμφόρησις εἰς τὸ ἄστυ τοῦ χωρικοῦ πλήθους Πλουτ. Περικλ. 34, Ὄθων 14. **II**. =τῷ προηγ., Πλωτῖν. 2. 1009.

συμφορητός, ή, όν, ὁ ὁμοῦ συμπεφορημένος, ἀναμὶξ συνειλεγμένος, συνηθροισμένος, πόλις ἐκ πολλῶν σ. ἐθνῶν Διον. Ἁλ. 3. 10· χρησμοὶ ἐκ πολλῶν συμφορητοὶ τόπων ὁ αὐτ. 4. 62· σ. ὄχλος ὁ αὐτ. π. Δημ. 36· λόγος ἐκ ποικίλων πτερῶν σ. Λουκ. Ψευδολ. 4. **2)** σ. δεῖπνον, σ. ἑστίασις, δεῖπνον, εἰς ὃ ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων συνεισφέρει τὸ μέρος του, δεῖπνον δι' ἐράνου, Λατιν. coena collatitia, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 11, 2., 3. 15, 7· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 493.

σύμφορος, ον, (συμφέρω) ὁ ὁμοῦ μετά τινος φερόμενος, ὁ συνοδεύων αὐτόν, λιμὸς ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί, ἡ πεῖνα εἶναι σύντροφος τοῦ ἀργοῦ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 300· μετὰ γεν., πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιο ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 593. πρβλ. Ruhnk. Ep. Cr. σ. 83. **II**. χρήσιμος, ὠφέλιμος, πρόσφορος, ἁρμόδιος, κατάλληλος, καλός, μετὰ δοτικ., κούρη οὐ σύμφορός ἐστιν ἕκτη, ἡ ἕκτη ἡμέρα δὲν εἶναι καλὴ διὰ κοράσιον, «κόρη δὲ οὐ συμφέρουσά ἐστι» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 781· γυνὴ νέα .. οὐ σύμφορον ἀνδρὶ γέροντι Θέογν. 457· ἡ πενίη κακῷ σύμφορον ἀνδρὶ φέρειν ὁ αὐτ. 526· πολλῷ ξυμφορώτερον ἔς.. Θουκ. 3. 47· πρός.. Πλάτ. Νόμ. 766E, Ἰσοκρ. 131C·— σύμφορόν ἐστι = συμφέρει, μετ' ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 8. 60, 1·— Πλούτῳ .. τοῦτο συμφορώτατον Ἀριστοφ. Πλ. 1162, πρβλ. Θουκ. 2. 36·—τὰ σύμφορα, τὰ συμφέροντα, Σοφ. Ο. Κ. 464, 592, Θουκ., κλπ.· τῶν ἀναγκαίων ξυμφόρων διαναστάς, ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων (δηλ. τῶν φυσικῶν) του συμφερόντων, ὁ αὐτ. 4. 128· δρᾶν τὰ ξυμφορώτατά τινι Εὐρ. Μήδ. 876· τὸ ὑμέτερον ξ., ἡ περὶ τοῦ συμφέροντος δικαιολογία σας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δίκαιον, Θουκ. 5. 98, πρβλ. 3. 47. — Ἐπίρρ., συμφόρως ἔχειν, σκοπίμως ἔχειν, Ἰσοκρ. 102E, Ξεν.· συγκρ. συμφορώτερον, Θουκ. 3. 40, Ξεν· ὑπερθ. -ώτατα, Εὐρ. Μήδ. 876, Θουκ. 8. 43, Ξεν., κλπ. **2)** σπανίως ἐπὶ προσώπων, ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι, προσφορώτατοι ὅπως πολεμήσῃ τις κατ' αὐτῶν, Θουκ. 8. 96.

συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, σύμβουλος, αἳ γὰρ.. τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἰλ. Β. 372· σ. θέσθαι τινὰ Ναυμάχ. 22. **II**. ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἠχῶν, ἐν συμφωνίᾳ ὤν, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ ἠχῶν, ἵσταται σμφαφόων κα ὁλας συμφράδμονας αὐλῶν Ἀνθ. Π. 9. 365· θυμὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. παρ' Ἀθην. 283F.

συμφράζομαι, μέλλ. -άσομαι. Ἐπικ. -άσσομαι· πρκμ. **συμπέφρασμαι** (Σοφ. Ἀντ. 364)· Μέσ.·— Ῥῆμα ποιητικ., σκέπτομαι κατ' ἐμαυτόν, συλλογίζομαι, μετὰ δοτ., ἐῷ συμφράσσατο θυμῷ, ὅππως.. Ὀδ. Ο. 202· ὡσαύτως, τίς νύ τοι θεῶν συμφράσσατο βουλάς; τίς μετέδωκε τὰς σκέψεις του εἰς σέ; τίς μετὰ σοῦ συνεσκέφθη; Ὀδ. Δ. 462, πρβλ. Ἰλ. Α. 537, Ι. 374 — ἀλλά, μῆτιν συμφράσσασθαι (ἐξυπακ. ἑαυτῷ) ἐπινοεῖν σχέδιον, μηχανᾶσθαι, Ἡσ. Θεογ. 471· νόσων φυγὰς ξυμπέφρασται Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **II**. παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις ἅπαν ἃ τὸ ἐνεργ. **συμφράζω**, μνημονεύω, ἀναφέρω συγχρόνως, Στράβ. 376. — Παθ., Πλούτ. 2. 22A.

σύμφραξις, εως, ἡ, τὸ συμφράττειν, συγκλείειν, ἐμποδίζειν, κωλύειν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 11, 3.

σύμφρᾰσις, ἡ, ἡ συνέχεια τοῦ λόγου, τὰ συμφραζόμενα, Φωτ. Βιβλ. 107.

συμφράσσω, Ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω· — φράσσω πανταχόθεν, συμπυκνώνω, Ἡρόδ. 4. 73· τὰς ναῦς Ξενοφ. Ἑλλ. 1. 1, 7· τὰς σαρίσας Πολύβ. 2. 69. 9. **2)** ἀπολ., ἐπὶ στρατευμάτων, συμπυκνώνω τὰς τάξεις, σχηματίζω πυκνὴν παράταξιν ἢ φάλαγγα, ὁ αὐτ. 4. 64, 7., 10. 14, 12, Πλουτ. Ἀγησ. 18· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Δίων Κ. 62. 12, Νικήτ. **3)** ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, συνωμοτῶ, Ἐκκλ. **II**. περικλείω, περιείργω πανταχόθεν, ὀλόγυρα, λιθοειδεῖ περιβόλῳ Πλάτ. Τίμ. 74A, πρβλ. Ε. **2)** ἀποκλείω, κλείω, συγκλείω, τὰ παράδρομα Ξεν. Κυν. 6. 9.— Παθητ., ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς οὐροδόχου κύστεως, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 286· ἔλυσε τὰ συμπεφραγμένα, τοὺς ἐμπεφραγμένους πόρους, Πλάτ. Φαῖδρ. 251E, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 7· ἡ ἀναπνοὴ συμφράττεται (οἱ κώδικες συμφράττει) Ἀριστ. Προβλ. 34. 9.

συμφρονέω, ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα μετά τινος, φρονῶ τὰ αὐτά, συναινῶ, συμφωνῶ, ὁμοφρονῶ, σ. ἀλλήλοις εἴς τι Πολύβ. 4. 60, 4· ἐπί τι ὁ αὐτ. 3. 2, 8· πρός τινα ἤ τινι περί τινος ὁ αὐτ. 4. 81, 3., 7. 16, 3· σ. ταὐτὰ ὁ αὐτ. 6. 46, 8· ἀπολ., συμφωνῶ ὁμοῦ, Λατ. conspirare, ὁ αὐτ. 2. 22, 1, κτλ. **2)** σκέπτομαι ὁμοῦ, τῷ νοερῷ Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 8. 54. **II**. σ. τῇ διανοίᾳ, ἐννοῶ ὁμοῦ μὲ.., Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 2. **III**. καλῶς ἐξετάζω, θεωρῶ, ἃ δέον ἦν ποιεῖν ὁ αὐτ. 18. 9, 2, πρβλ. Διον. Ἁλ. 5. 9, Πλουτ. Ἀλέξ. 71, κτλ. **2)** συνέρχομαι, ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, ἔρχομαι εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, ὡς οὖν ἀνήνεγκεν ὁ Κάτων καὶ συνεφρόνησεν ὁ αὐτ. ἐν Κάτ. Νεωτ. 70, ἐν Ἀλεξ. 73.

συμφρόνημα, τό, τὸ συμφρονεῖν, τὸ ἔχειν τὸ αὐτὸ φρόνημα, συμφωνία, Θεόδ. Στουδ. σ. 230B.

συμφρόνησις, Δωρ. -ᾱσις, ἡ, τὸ συμφρονεῖν, σύμπνοια, ὁμοφροσύνη, συμφωνία, Πολύβ. 2. 37, 8, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19, 8, 1, Θέων Σμυρν. Μαθ. σ. 15B, κτλ.

συμφροντίζω, φροντίζω ὁμοῦ ἢ μετά τινος, τινὸς Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 25· **τινι περί τινος**, ὅταν ταῖς Ῥωμαίων πόλεσι συμφροντίζῃ περὶ τῶν καθεστώτων Συνέσ. 23C.

συμφροσύνη, = ἡ, **συμφρόνησις**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 9.

συμφρουρέω, φρουρῶ ὁμοῦ, ὁ συμφρουρούμενός μοι Θεόδ. Στουδ. 257D.

σύμφρουρος, ον, ὁ φρουρῶν μετά τινος, χαῖρ' ὦ μέλαθρον σύμφρουρον ἐμοί, χαῖρε, ὦ κατοικία μου, ἡ διελθοῦσα πολλὰς ἀγρύπνους μετ' ἐμοῦ νύκτας, Σοφ. Φιλ. 1453.

συμφρυάττομαι, ἀποθετ., ὁμοῦ φρυάττομαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἀθαν. 2, σ. 4.

συμφρύγω [ῡ], μέλλ. -ξω, φρύγω ὁμοῦ ἢ ὅλως διόλου, κατακαίω, φλέγω, Θεοφρ. π. Πυρ. 62· καταξηραίνω, ἐπιθυμία ὕδατος σ. τινα Ἰωσήπ. Μακκ. 3. 11.— Παθητ., ἀόρ. **συνεφρύγην** [ῠ], Ἑβδ. (Ἰώβ. Λ', 30. κ. ἀλλ.)· γλῶσσα συμπεφρυγμένη Ψελλ. ἐν Ideler Phys. 1. 222.

σύμφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φρόνημα, ὁμόφρων, σύμφωνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 110 — εὐνοϊκός, εὔνους, εὐμενής, κλύετε, σύμφρονες θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 802.

συμφυάς, ἄδος, ἡ, (συμφύω) τὸ συμφύεσθαι, συναύξησις, σύμφυσις διὰ φυσικῆς αὐξήσεως, οἵα ἡ τῶν ἁρμῶν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 778· θάμνῳ τῇ συμφυάδι τῶν μικρῶν δένδρων Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Χ. 191.

συμφῠγᾰδεύω, συγχρόνως φυγαδεύω, ἐξορίζω, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 35, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 316, 22.

συμφῠγάς, άδος, ὁ, ἡ, ὁ συμφυγαδευθείς, συνεξόριστος, Εὐρ. Βάκχ. 1382, Θουκ. 6. 88, Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 13.

συμφυή, ἡ, = **σύμφυσις**, Αἰλ. π. Ζ. 14. 6.

συμφυής, ές, ὁ μετά τινος φυεὶς ὁμοῦ, φύσει συνημμένος, σ. γενέσθαι τινὶ = συμπεφυκέναι, Πλάτ. Σοφ. 247D, Τίμ. 45D, 64D, κτλ. ὕδωρ.. εἴτ' ἐπακτὸν εἴτε συμφυὲς Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 5· συμφυέστερον ἀνελευθερία.. τῆς ἀσωτίας ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 4. 1, 37· σ. κακὰ Πολύβ. 6. 4, 8, κτλ.·— Ἐπίρρ., συμφυῶς ἔχειν πρὸς ἄλληλα Ἀριστ. Φυσιογν. 1. 2, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 12. 27. **2)** ἁρμόζων, προσηρμοσμένος ἐκ φύσεως, ἀκοῇ σ. ἀὴρ Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 7· τῷ κοινῷ σ., φύσει προσηρμοσμένος εἰς κοινωνίαν ἢ κοινωνικὸν βίον, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Πλουτ. Λυκοῦργ. 25. **II**. ὁ ὁμοῦ αὐξανόμενος ἢ αὐξηθείς, φύσει ἡνωμένος, ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 2· ἐπὶ τῶν ὀστράκων τῶν διθύρων ὀστρακοδέρμων, ἀντίθετον τῷ **μονοφυής**, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 28, Ἀποσπ. 287· ἐπὶ δένδρων ἢ ῥιζῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 5. 2, 4, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, σ. λίθος, στερεός, συμπαγής, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 5· τοῖχος Διόδ. 2. 49. **2)** μετὰ δοτ., προσκεκολλημένος, προσπεφυκώς, ἡ γλῶττα τῇ κάτω σιαγόνι σ., ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 10· μῆλον σ. ἀκρέμοσιν Ἀνθ. Π. 6. 252. **3)** συνεχής, ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ τέττιγος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 12· ἐπὶ ὕλης, ὁ αὐτ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 9, 2, Φυσ. 8. 4, 8. **III**. σπανίως μετὰ γεν., ξ. τοῦ παντὸς χρόνου, σύγχρονος.., Πλάτ. Νόμ. 721C.— Πρβλ. **σύμφυτος**.

συμφυΐα, ἡ, = **σύμφυσις**, Πλούτ. 2. 1080F, 1112A, Σέξτ. Ἐμπ., κλπ.

συμφῠλᾰκίζω, φυλακίζω ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ., συμπεφυλακίσμεθα Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλ. 14, Νικ. Εὐγεν. 2. 8, 56, κλπ.

συμφυλακίτης [ῑ], ὁ, ὁ συμπεφυλακισμένος τινί, ὁ ὢν ἐν τῇ αὐτῇ φυλακῇ μετ' ἄλλου, συμφυλακῖται, σύμμιχθοι κτλ., Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀριστανδρ. κ. Καλλ. 1, 51· θηλ. **συμφυλακῖτις**, ιδος, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 74, 134.

συμφύλαξ [ῠ], ακος, ὁ, ὁ συμφυλάσσων, ὁ ὁμοῦ φυλάττων ἢ φρουρῶν, Θουκ. 5. 80, Πλάτ. Πολ. 463B, C· σ. τινὶ τῆς ἀρχῆς, τῆς εὐδαιμονίας. Ξεν. Κύρ. 8. 6, 11, κτλ.

συμφυλάσσω, φυλάττω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συμφρουρῶ, Ἡρόδ. 7. 172· τὴν οὐσίαν Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 8, 3, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 451D.

συμφῡλέτης, ου, ὁ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, Λατ. contribulis· καθόλου, συμπατριώτης, συμπολίτης, Α' Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. β', 14, Ἐκκλ.· θηλ. -φυλέτις, ιδος, Ἰσ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1, 7, σ.

3Α. — οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον **φυλέτης**, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 471, πρβλ. **συμπολίτης**.

συμφυλία, ἡ, συμφωνία, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 115 (κοινῶς **συμφιλία**).

σύμφυλος, ον, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς μετά τινος ἄλλου, ὁμόφυλος, αἱ μέλιτται καὶ τὰ σ. ζῷα ταύταις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 3, πρβλ. π. Κόσμου 4. 3· οἱ σύμφυλοι, οἱ ὁμόφυλοι αὐτοῦ, οἱ ὁμογενεῖς, Βαβρ. 101. 3. **II**. μεταφ., σύμφυτος, φυσικός, προσφυής, ἁρμόζων, τροφὴ Πλούτ. 2. 729Β, 991Β τὸ σύμφυλον αὐτόθι 661Ε, κτλ.· τὰ σύμφυλα τῷ σώματι αὐτόθι 137Β.

συμφυράω, = **συμφύρω**, Ἀθήν. 464Β καὶ λίθῳ παντὶ καὶ χαλκῷ συμφυράσσομεν (τὸν θεὸν) Πλούτ. 2. 398Β.

συμφύρδην, Ἐπίρρ., συμμεμιγμένως, ἀναμίξ, τὰ δὲ μυρία πάντα ταράσσειν συμφύρδην Νικήτ. Θηρ. 110· βαρβαρικαῖς τε φωναῖς καταχρώμενοι συμφύρδην ὑμῶν πεποιήκατε τὴν διάλεκτον Τατιαν. σ. 244Α.

σύμφυρσις, ἡ, σύμμιξις, ἀνάμιξις, καθαροὺς ποιεῖν τῆς αἱρετικῆς συμφύρσεως Θεόδ. Στουδ. 593D.

συμφύρτης, ὁ, ὁ συμφύρων, ἀνακατώνων, Νικόλ. Μεθών. 11. σ. 7 Voemel.

σύμφυρτος, ον, συμπεφυρμένος, σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα Εὐρ. Ἱππ. 1234.

συμφύρω [ῡ], παθητ. ἀόρ. β' **συνεφύρην** [ῠ], Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 10· μέλλ. παθ. **συμφυρήσομαι** Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 1. 100· ἀλλὰ συνηθέστατον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. Φύρω, ζυμώνω ὁμοῦ, σ. κόμμι αἵματι Διοσκ. 2. 26· πλαγαῖς συνέφυρε προσώπων Θεόκρ. 22. 111· σ. εἰς ἓν Πλάτ. Φίληβ. 15Ε· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., σιτίον συμπεφυρμένον Πλούτ. 2. 94D· μεταφ., αἷμα συμπεφυρμένον πυρὶ Εὐρ. Μήδ. 1199· πλούτῳ δ' ἐκεῖν' ἦν πάντα συμπεφυρμένα Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1· ἡδοναὶ συμπ. λύπαις Πλάτ. Φίληβ. 51Α· ψυχὴ συμπεφ. μετὰ τοῦ κακοῦ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66Β· — ὡσαύτως, τὴν πόλιν συμπεφ. ταῖς οἰκήσεσιν Πλουτ. Κάμιλλ. 32· αἵματι συνεπέφυρτο τὴν κεφαλὴν ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 16.

συμφυσάω, φυσῶ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 5, 7, ἐν τῷ παθ.· — ἐντεῦθεν ὡς τὸ Λατιν. conflare, μηχανῶμαι, κατασκευάζω, ταῦτ' ἐφ' οἷσίν ἐστι συμφυσώμενα, «κατασκευαζόμενα· ἐπὶ τίνι συμπνέουσι καὶ ὁμοφωνοῦσιν ὅτι Κλέων καὶ Λακεδαιμόνιοι, φησὶν αὐτοὺς οὐκ ἀγνοεῖν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 468. **II**. μεταφ., εἰς ταὐτὸν (τὸ λεγόμενον) ξυμφυσῆσαι, νὰ φυσήσῃ τις (ὡς λέγει ἡ παροιμία) εἰς τὸ αὐ ὁ κέρας, δηλ. νὰ συνεργασθῇ τις, Πλάτ. Νόμ. 708D. **2**) ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, φυσῶ, πνέω συγχρόνως, Πλουτ. Σερτώρ. 17.

συμφυσιόομαι, παθητ., συνενοῦμαι φυσικῶς, συσσωματοῦμαι, συνδυάζομαι, συνάπτομαι μετά τινος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 889Β.

σύμφυσις, ἡ, (συμφύω) τὸ συμφύεσθαι, τὸ συναυξάνεσθαι, φυσικὴ συνένωσις, μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀστῶν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 776, περὶ Ἄρθρ. 800· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἁφή, ἐπειδὴ σημαίνει οὐχὶ τὴν ἁπλῆν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα ἐπαφὴν ἀλλὰ συνέχειαν οὐσίας, Ἀριστ. Μεταφυσ. 4. 4, 2, πρβλ. 10. 12., 15, Φυσ. 5. 3, 9· σ. ὀστῶν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 11· οὕτως ἐπὶ ἑνώσεως ὀστῶν, κατὰ σύμφυσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἄρθρωσιν (κατ' ἄρθρον), Γαλην. 2. 734· ἡ σ. τοῦ δέρματος καὶ τῆς σαρκὸς Πλάτ. Τίμ. 77D, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 4· ἔντερον συμφύσεις ἔχον, διῃρημένον εἰς μέρη διὰ συσφίγξεως, αὐτόθι 2. 17, 16, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 17· ἡ σ. τοῦ πνεύματος κατὰ ῥάχιν Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 9 ἐπὶ τῆς γλώσσης, αὐτόθι 1. 7.

συμφυτεύω, φυτεύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν Πινδ. Ι. 6 (5) 16· μεταφ., συμμηχανῶμαι, συναπεργάζομαι, ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ συμφυτεῦσαι τοὔργον Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 347. — Παθ., ἐν τῷ αὐτῷ σώματι συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 23.

συμφυτικός, ή, όν, ὁ συμφυόμενος, κλείων, ἐπὶ τραύματος, οὕτω γὰρ ἂν ἀφλέγματον εἴη καὶ συμφυτικὸν Ἀριστ. Προβλ. 1. 33· φάρμακον, Γαλην.

σύμφυτον, τό, φυτόν τι κληθὲν οὕτως ἐκ τῆς θεραπευτικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος τοῦ κλείειν τὰ τραύματα (ἴδε προηγ.), symphytum officinale, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 4, Διοσκ. 4. 10, Ἀρεταῖ., κλπ.

σύμφυτος, ον, (συμφύω) ὁ φυεὶς μετά τινος, φυσικός, ἔμφυτος, ἀρετὰ Πινδ. Ι. 3. 33· κακόν, πονηρία, ἐπιθυμία Πλάτ. Πολ. 609Α, Πολιτ. 272Ε, κτλ.· σ. αἰών, ἡ φυσικὴ ἡμῶν ἡλικία, δηλ. ἡ γεροντικὴ (κατὰ τὸν Σχολ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 107 (ἀλλ' ἴδε τοὺς ἑρμηνευτάς)· νεικέων σ. τέκτων, ὁ φυσικὸς πρωταίτιος τῆς ἔριδος, δηλ. αἰτία ἔριδος φυσικὴ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, αὐτόθι 152 (καὶ ἐνταῦθα οἱ ἑρμηνευταὶ διαφωνοῦσιν)· ἐς τὸ σ., κατὰ τὴν φύσιν τινός, Εὐρ. Ἀνδρ. 954· σ. ὕδωρ ἐν γάλακτι, ἀντίθ. τῷ **ἐπακτόν**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 6· τὸ μιμεῖσθαι σ. τοῖς ἀνθρώποις ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 4. 2· — τὰ σύμφυτα, φυσικαὶ ἰδιότητες ἢ ποιότητες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 15, Φυσ. 8. 2, 8· πρβλ. π. Πνεύμ. 2. 9, κέξ. **2**) μετὰ δοτ., ἔμφυτος εἴς τινα, σ. δειλία τινὶ Λυσί. 118. 31· ἀϋδρία σ. τόποις τισὶ Πλάτ. Νόμ. 844Α· τὰ ὑγρὰ σ. τοῖς ζῴοις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑστερογενῆ (οἷον τὸ γάλα), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 2· σ. ἐμποιεῖν τινί τι Πλάτ. Φαίδων 81C. **3**) μετὰ γεν., ἡδοναὶ ξ. τῶν φθόγγων ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 51D· ἀρετὴ λογισμοῦ ξ. ὁ αὐτ. ἐν Ὅροις 413C· πρβλ. **συγγενής, σύγγονος**. **4**) ὅμοιος ἐκ φύσεως, ἔμφυτος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 246Α, πρβλ. Φίληβ. 16C. **II**. ὁ ὁμοῦ ηὐξημένος, διάστασις τῶν σ. μερῶν Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 20, κέξ.· σ. τῷ χιτῶνι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 4. — Πρβλ. **συμφυής**.

συμφύω, μέλλ. -φύσω, κάμνω νὰ αὐξηθῇ τι ὁμοῦ, συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ Πλάτ. Συμπ. 192Ε, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 4, 6· σ. τὰ ὁμογενῆ ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρολ. 4. 1, 1· σ. τοὺς ἄνωθεν ὀδόντας, φύω αὐτοὺς ὁμοῦ, «βγάζω» ὁμοῦ, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 16· σ. τινὰς εἰς φιλότητα, ἑνώνω, συνάπτω, Πλάτ. Ἐπιστ. 323Β. **II**. Παθ., μετὰ ἐνεργ. πρκμ. **συμπέφυκα**, ἀόρ. β' **συνέφυν**· ὡσαύτως συνεφύην Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 5, 3, Πλούτ., κλπ.: μέλλ. συμφυήσομαι Γεωπ.· — αὐξάνομαι, φύομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Συμπ. 191Α, Τίμ. 76Ε, Ξεν., κλπ.· ἐπὶ ὀστῶν συνάπτομαι, συνδέομαι στενῶς, οὐσιωδῶς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791· σ. ψυχὴ καὶ σῶμα Πλάτ. Φαῖδρ. 264D· ἐπὶ πολιτικοῦ συστήματος ἢ πολιτεύματος, Πολύβ. 4. 32, 9. **2**) αὐξάνομαι ὁμοῦ, συγκλείομαι, οἷον ἐπὶ τραύματος, Ἱππ. Ἀφ. 1257· ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς μήτρας καὶ ἄλλων ἀνοιγμάτων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4, 4, πρβλ. 2. 7. **3**) φύεται ὁμοῦ, οὐ τῷ τυχόντι συμφύεται τὸ τυχὸν Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2· σ. ἀλλήλοις, φύομαι εἰς ἓν μετ' ἄλλου, Πλάτ. Πολιτ. 588C· οὕτω, σ. εἰς ἕν, εἰς ταὐτὸ αὐτόθι 503Β· σ. πρός τι Πλούτ. 2. 924Ε· σ. τοῖς χωρίοις, εἶμαι προσκεκολλημένος εἰς τὸν τόπον, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 27. **4**) εἶμαι σύμφυτος, συμφυής, μετά τινος, [τὰ ἔντομα] πολλοῖς ζῴοις σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2· αὐξάνομαι μετά τινος, καθίσταμαι φυσικὸς καὶ ἀχώριστος, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 7, 3, 8.

συμφωνέω, εἶμαι ὁμότονος, ὁμόηχος, ὁμόφθογγος, (πρβλ. **συμφωνία**), ἐκ πασῶν μία ἁρμονία ξυμφωνεῖ Πλάτ. Πολ. 617Β, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 19. 23· κιθαρισταὶ σ. Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 201F, πρβλ. Ἀνθ. Π. παραρτ. 327· — Παθ., τὰ συμφωνούμενα, τὰ σύμφωνα, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 43. **II**. μεταφ., ὡς καὶ νῦν, συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος μετά τινος, ἔχω ἢ ἐκφέρω τὴν αὐτὴν γνώμην μετά τινος, τινὶ Πλάτ., κτλ.· ἀντίθετ. τῷ **διαφωνέω**, Φαίδων 101D, κτλ.· σ. τοῖς εἰρημένοις Πολ. 398C· τὰ ἔργα οὐ ξ. τοῖς λόγοις Λάχ. 193Ε· ἐπιθυμίαι οὐ σ. ἀλλήλαις Ἰσοκρ. 99D· ὡσαύτως, ταῦτα πρὸς ἄλληλα σ. συμφωνίαν τὴν ἀρίστην Ἀριστ. Πολ. 7. 15, 7· — σ. τι, εἴς τι πρᾶγμα, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 9, 2· ἔν τινι Πλάτ. Φαῖδρ. 263Β, κτλ.· ἐπί τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 2. 7, 1· περί τινος Διον. Ἁλ. 2. 47 — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 1, 1, Διόδ. 3. 65. — Παθ., συμφωνοῦμαι, ὁμολογοῦμαι, παρὰ πᾶσι Διόδ. 1. 20· μετ' ἀπαρ., ἡ ἔφοδος σ. γενέσθαι Διον. Ἁλ. 1. 71· ἀπροσ., συμπεφώνηται τὴν ἁρπαγὴν γενέσθαι Διόδ. 5. 69· σ. ὅτι.., ὁ αὐτ. 1. 26. **2**) κάμνω συμφωνίαν μετά τινος, πρός τινα ὑπέρ τινος δοῦναι.., Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 8· περί τινος Πολύβ. 2. 15, 5· σ. τινι δηναρίου, ἀντὶ ἑνὸς δηναρίου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 13. — Παθ., συνεφωνήθη πειράσαι Πράξ. Ἀποστ. ε'. 9· ὥστε.., Διόδ. 14. 26· τὸ συμφωνηθέν, ἡ συμφωνία, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 580. 60. **3**) ἑνοῦμαι ἐπὶ κακῷ σκοπῷ, συνωμοτῶ, τοῖς πένησιν ἐπὶ τοὺς μέσους Ἀριστ. Πολ. 4. 12, 5. **II**. συμφωνῶ λέγων, ὡς πάντα καλῶς κεῖται Πλάτ. Νόμ. 634Ε· ὅτι οὐκ ἀσφαλές ἐστι Ἀριστ. π. Θαυμασ. 101.

συμφώνημα, τό, συμφωνία, τὸ συμφωνηθέν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 7. 33, Εὐρ. Ὀρ. 1130.

συμφώνησις, εως, ἡ, συμφωνία, Ἐκκλ.· συμβόλαιον, συμφωνητικόν, Βυζ. **II**. = **συνίζησις**, Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 326.

συμφωνία, ἡ, ἁρμονία ἤχου, ὁμοφωνία, τὴν ἐν ᾠδῇ ἁρμονίαν, ἣ δὴ σ. καλεῖται Πλάτ. Κρατ. 405D· ἡ γὰρ ἁρμονία σ. ἐστί, σ. δὲ ὁμολογία τις ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 187Β, πρβλ. Πολ. 430Ε· λόγος ἀριθμῶν ἐν ὀξεῖ ἢ βαρεῖ Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 2, 3, πρβλ. π. Ψυχ. 3. 2, 11· συμφ. κρᾶσίς ἐστι λόγων ἐχόντων ἐναντίως πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 19. 38. **2**) κυρίως ἐπὶ δύο μόνον ἤχων ἢ φθόγγων, μουσικὴ συμφωνία ἁρμονία, οἷον ἡ τετάρτη, ἡ πέμπτη καὶ ἡ ὀγδόη (ἴδε ἐν λέξ. **διαπασῶν**), Πλάτ. Πολ. 531Α, C, Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, κτλ.· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τῆς ἁπλῆς **ὁμοφωνίας**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 2. 5, 14, Πλούτ. 2. 389D· πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. σ. 593. **3**) ἡ ἁρμονικὴ ἕνωσις πολλῶν ὁμοῦ φωνῶν ἢ ἤχων, συναυλία (concert), οἱ τῶν σ. λόγοι, ἡ Πυθαγ. θεωρία τῆς μουσικῆς ἁρμονίας τῶν κύκλῳ φερομένων οὐρανίων σωμάτων, Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 9, 3. **II**. μεταφορ., ἁρμονία, συμφωνία, Πλάτ. Νόμ. 689D, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 15, 7· σ. τῷ λόγῳ Πλάτ. Πολ. 401D· ξ. τῆς ψυχῆς ἑαυτῇ ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 47D· μίξας πάντα κατὰ συμφωνίαν, ἁρμονικῶς καὶ συμμέτρως, ἐπὶ μαγείρου, Δαμόξεν. ἐν «Συντρόφοις» 1. 54· πρβλ. **συμφωνέω II**. **III**. πιθαν. ὡς ὄνομα μουσικοῦ ὀργάνου, Πολύβ. 26. 10, 5, πρβλ. 31. 4. 8, Διοδ. Ἐκλογ. σ. 577·

οὕτω παρὰ τῷ Prudent. symphonia φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Αἰγυπτιακὸν σεῖστρον, sistrum, ἴδε Ἰσιδ. Ἐτυμ. 3. 22, Δουκάγγ. ἐν λέξ. symphonia.

συμφωνιᾰκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμφωνίαν, pueri symphoniaci, παῖδες ᾄδοντες ὁμοῦ, Κικ. Mil. 21. **II.** ἡ **συμφωνιακή**, ἕτερον ὄνομα τοῦ ὑοσκυάμου, Apulei. Herb. 4 ἐν ἀρχ.· οὕτως ἴσως καὶ **σύμφωνος**, ή, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5, Γαλην. 2. 265.

σύμφωνος, ον, ὁ συμφωνῶν ὡς πρὸς τὸν ἦχον, ἁρμονικός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 221, 659· χορδαὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 51· καθόλου, ὁ ἀντηχῶν εἰς τοὺς θρήνους καὶ τὰς κραυγάς, Σοφ. Ο. Τ. 421· — ἐπὶ μουσικοῦ ἢ μουσουργοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 584. **2)** ὡς μουσικὸς ὅρος, ὁ ὢν ἐν συμφωνίᾳ, ἐν ὁμοφωνίᾳ πρός τινα, ἐν ἁρμονίᾳ ὤν, Πλάτ. Τίμ. 80Α, Νόμ. 812D· ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ὁμόφωνος**, Ἀριστ. Προβλ. 19. 16, καὶ 39· **τὸ σύμφωνον = συμφωνία**, Πλάτ. Φίληβ. 56Α. **3)** **τὰ σύμφωνα**, ὡς καὶ νῦν, Γραμματ., πρβλ. **ἄφωνος** 2. **II.** μεταφορ., ἁρμονικός, ἐν ἁρμονίᾳ ἢ ἀναλογίᾳ πρός τινα, τίνες ξ. ἀριθμοί, καὶ τίνες οὔ Πλάτ. Πολ. 531C· σ. φοραὶ Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 11· ὁ βίος σ. τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα Πλάτ. Λάχ. 188D· ἐπὶ προσώπου, σ. ἑαυτὸν κατασκευάσαι κατὰ τὸν βίον Πολύβ. 32. 11, 8· — τὸ σύμφωνον, ἁρμονικὴ τάξις, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 5, 4. **2)** ἁρμονικός, σύμφωνος, φιλικός, ἡσυχία Πινδ. Π. 1. 136· δεξιώματα Σοφ. Ο. Κ. 619· σ. τινί, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ ἢ συμφωνίᾳ πρός τινα, ξ. αὐτὰ αὑτοῖς Πλάτ. Πολ. 380C· ξύμφωνα οἷς ἔλεγες ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 457C· ξ. τῷ ὀνόματι ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 395Ε, πρβλ. 436C· ἡδοναὶ .. ξ. τοῖς ὀρθοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 696C, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 13· σπανίως πρός τινα, οἷον ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 332D· — μετὰ γεν., ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τούτου ξύμφωνα Πλάτ. Φίληβ. 11Β, πρβλ. Διόδ. 1. 98· — σύμφωνόν ἐστι, μετ᾽ ἀπαρεμφ., εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον, λογικόν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 3· σ. ἐγένετό τισι, συνεφώνησαν, περί τινος Πολύβ. 24. 4, 8· σ. ἐστί τινι πρός τινα, ὁ αὐτ. 6. 36, 5· — σπανίως ἐπὶ προσώπων, σ. γενέσθαι περί τινος ὁ αὐτ. 17. 9, 5· σ. εἶναί τινι ὁ αὐτ. 30. 8, 7. — Ἐπίρρ. -νως, Πλάτ. Ἐπιν. 974C, Διόδ. 15. 18· τινὶ ὁ αὐτ. 1. 98· σ. ἔχειν τινὶ Πτολ. **3)** Παθητ., ὁ ἐφ᾽ οὗ συνεφώνησέ τις, σ. ὅροι Διόδ. 5. 6 (ἀλλ᾽ ἴδε Wessel.)· — τὸ σύμφωνον, συμφωνία, συμβόλαιον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 19, 27. **III.** **σύμφωνος**, ή, ἴδε ἐν λέξ. **συμφωνιακός**.

συμφωνούντως, Ἐπίρρ., συμφώνως, ἐν συμφωνίᾳ, ξ. ἑαυτῷ λέγειν Πλάτ. Νόμ. 662Ε.

συμφώνως, Ἐπίρρ. τοῦ **σύμφωνος**, ἴδε **σύμφωνος** ἐν τέλει.

συμφωτίζομαι, μέσ., ὁμοῦ παρέχω φῶς, πολλῶν ἀστέρων συμφωτιζομένων ἀλλήλοις συναυγασμὸν Πλούτ. 2. 893Α.

συμφωτιστικόν, τό, τὸ συμφωτίζον, Εὐστ. σ. 550, ἔκδ. Mi

συμψάλλω, ψάλλω ὁμοῦ ἐν συμφωνίᾳ ἢ ἁρμονίᾳ, συμψαλλόντων πάντων Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 654Α, κλπ.

σύμψαλμα, τό, τὸ ᾄδειν ἢ ψάλλειν ἐν ἁρμονίᾳ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 11, κλπ.

συμψαλτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συμψάλλω**, δεῖ συμψάλλειν, Θ. Στουδ. 259Ε.

σύμψαυσις, εως, ἡ, τὸ συμψαύειν, συνεπαφή, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 9, Πτολ.

συμψαύω, ἀμοιβαίως ψαύω τινὰ καὶ ψαύομαι ὑπ᾽ αὐτοῦ, συνεφάπτομαι, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 744, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 5, 18, Ἀποσπ. 202· τοῖς στόμασι Ξεν. Συμπ. 4. 26· ἀλλήλοις Πολύβ. 6. 29, 3· — μετὰ γεν., Στράβ. 514, Ἰάμβλ.

συμψάω, περισυνάγω, συμψήσασα τἀργυρίδιον Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 42· συμψῆσαι, ἐξαλεῖψαι, Ἀριστοφ. Νεφ 975· ἐπὶ ποταμοῦ ὁρμητικῶς φερομένου, παρασύρω, ὁ ποταμὸς τὸν ἵππον συμψήσας ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων Ἡρόδ. 1. 189, πρβλ. Ἰάμβλιχ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ, Εὐσ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 416 — Παθ., ἀόρ. **-εψήσθην**, παρεσύρθην, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΚΒ', 19., ΛΑ', 33).

συμψέλια, τά, τὸ Λατιν. subsellia, ἑδώλια, Ἀθαν. Ι, 760D, κλπ· **συψέλλια**, ἐν Ἀνθ Π. παράρτ. 385, «χαίρετ᾽ Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος ἑπτὰ μαθηταί, τέσσαρες οἱ τοῖχοι καὶ τρία συψέλλια». — Ἐν Βασιλικ. 44. 13, 3 γράφεται **σουβσέλλιον**.

συμψελλίζω, ψελλίζω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συμψ. τοῖς παιδίοις Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24, 18· συμψελλίζειν ἔθνει παίδων ἀνοητοτάτῳ Μαξ. Τυρ. Λόγ. 7, 8, κλπ.· — οὐσιαστ. **-ισμός**, Προκόπ.

συμψεύδομαι, ἀποθ., ὁμοῦ ψεύδομαι, Πολύβ 6. 3, 10· τινί, μετά τινος, Πλούτ. 2. 508Ε.

συμψευδομαρτῠρέω, ὁμοῦ ψευδομαρτυρῶ, φέρω ψευδῆ μαρτυρίαν μετά τινος, Βυζ.

συμψηφίζω, συγκαταλέγω, Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 19. — Παθητ., Ἐπιφάν., κλπ. **II.** Μέσ., ψηφίζω μετά τινος, ψηφοφορῶ, τινὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 142, πρβλ. Πολύβ Π', 15· — ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., Βυζ.

συμψηφισμός, ὁ, ὑπολογισμός, Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ. 670.

σύμψηφος, ον, ὁ συμψηφίζων, τινὶ Πλάτ. Γοργ. 500Α, Λάχ. 184D, κτλ.· σ. τινί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 380C, Κρατ 398C· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., σ. τῷ ἐπαίνῳ, τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 811Ε, 907Β· ὁ λόγος. , σ. ὧν (δηλ. τοῖς πάθεσιν) Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 2. 7, 37, πρβλ. 2. 6, 48· — ἀπολ., ὁ ὁμοῦ ψηφίζων, τὴν αὐτὴν ἔχων γνώμην, λαβεῖν τινα σύμψηφον Πλάτ. Νόμ. 929Β, Δημ. 206. 15· — προτιμᾶται παρὰ τοῖς Ἀττικίζουσι τοῦ **ὁμόψηφος**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 2. **II.** παθ., ὁ ἐκλεγόμενος διὰ κοινῆς ψήφου (τοῦ τε κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ), ἀπὸ κοινοῦ ἐκλεγόμενος, Ἐκκλ.

συμψήχω, τρίβω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

συμψῐθῠρίζω, ψιθυρίζω μετά τινος, τινὶ Πλούτ. 2. 519F.

συμψῑλόω, ψιλόω, γράφω μετὰ ψιλῆς ὁμοίως, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 132, Ἐτυμ. Μέγ. 317, 46.

συμψοφέω, κάμνω ψόφον ἢ κρότον ὁμοῦ, τοῖς ὅπλοις Πολύβ. 1. 34, 2· σ. τοὺς θυρεοὺς ταῖς μαχαίραις, κάμνω κρότον κτυπῶν τὰς μαχαίρας ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὁ αὐτ. 11. 30, 1, πρβλ. 15. 12, 8.

συμψυχέω, εἶμαι σύμψυχος, ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, ὁμοφρονῶ, Θεόδ. Στουδ 305 1, κτλ.

συμψυχία, ἡ, τὸ συμψυχεῖν, σύμπνοια, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σελ. 26Β.

σύμψῡχος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ψυχήν, τὸ αὐτὸ φρόνημα, τὸ αὐτὸ πνεῦμα, Ἐπιστ. πρ. Φιλ. β', 2.

συμψύχομαι [ῡ], παθητ., ψύχομαι, ψυχραίνομαι ὁμοῦ, Ἱππ. 244. 15.

συμψῡχόω, ἑνώνω μετὰ τῆς ψυχῆς, Εὐμάθ. 7. 316.

***σὺν γυναικός**, Ἐπιγρ. Παντικαπαίου τοῦ ἔτους 130 μ. Χ. CIG. 2114c d. ἐν δὲ 2131 b, ἣν ἐπιγραφὴν κατ᾽ εἰκασίαν ὁ ἐκδότ. δέχεται ὡς ἀρχαιοτέραν κατὰ ἕνα αἰῶνα, ἀναγινώσκεται ὡσαύτως τό, σὺν ἀδελφῆς Ἥλιδος. Ἔτι δὲ καὶ ἐν ἐπιγρ. Φαναγορίας (αὐτόθι ἀρ. 2127) φαίνεται ὅτι πρέπει ν᾽ ἀναγνώσωμεν· σὺν ἡρώων, καὶ ὄχι συνηρώων (ἥτις λέξις ἄλλοθεν δὲν εἶναι γνωστή). Ἴδε Kaib. epigr. gr. 539. — Παρὰ Κωνστ. Πορφυρ. ἐν Ἐκθ. βασ. τάξ. 1. 776 ἔκδ. Β.: σὺν τῶν μητροπολιτῶν· οὕτω καὶ σ. 672: σὺν τῶν ἱμανταρίων, καὶ εἴ που ἀλλαχοῦ. — Αὕτη ἡ ἔκνομος σύνταξις δὲν εἶναι πλέον συνήθης παρ᾽ ἡμῖν, (διότι καὶ ἁπλῶς ἡ πρόθ. σὺν μόνον ἐν συνθέσει νῦν ἀκούεται), ἐνῷ ἡ τῆς **ἀπὸ** καὶ τῆς **ἐκ** (= ὀκ, ὀχ) μετ᾽ αἰτιατικῆς καὶ σήμερον ἔτι εὐχρηστεῖ, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σύν [ῠ], ἀρχ. Ἀττ. **-ξύν**· Βοιωτικός τις τύπος **-σούν** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1569· πρόθ. μετὰ δοτικ., ἴσως συγγενὴς τῷ Σανσκρ. sa-, sam, ἅμ-α, sim-ul, **κοιν-ός** (ξυνός), καὶ δύσκολον νὰ ἀμφισβητήσῃ τις τὴν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὸ Λατ. cum, — ἀφ᾽ οὗ ἡ ῥιζικὴ σημασία αὐτῶν εἶναι τὸ **ὁμοῦ**. — Ὡς πρὸς τὸν τύπον δὲ **ξύν**, οὗτος σπανίως ἀπαντᾷ παρ᾽ Ὁμ., ἂν καὶ δὲν εἶναι σπάνιος ἐν τοῖς συνθέτοις, ἔτι καὶ ὅταν δὲν ἀπαιτῇ αὐτὸν τὸ μέτρον, οἷον ἐν ταῖς λέξ. **ξυνέαξα, ξυνόχῃσιν, ξύμβλητο, ξύμπαντα**· ὁ Ἡσ. ὡσαύτως ἔχει ξύν, **ξύμπας, ξυνιέναι**· — παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις πιθανῶς οὐδαμοῦ· παρὰ δὲ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. σπανιώτατα, ἴδε Ahr. D. Aeol. σελ. 49, D. Dor. σελ. 360· ἀλλ᾽ ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι εἶναι ὁ μόνος τύπος (ἐξαιρουμένων ἴσως τῶν συνθέτων μετὰ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ ξ)· βαθμηδὸν ὅμως ὑποχωρεῖ εἰς τὸν τύπον σύν, ὥστε παρὰ Ξενοφ. οὗτος ἀποβαίνει ὁ μόνος ἐν χρήσει τύπος, ἴδε L. Dind. προλεγόμ. εἰς Ξεν. Ἀν. σ. viii. Παρὰ τοῖς Τραγ. ἀμφότεροι οἱ τύποι ἀπαντῶσιν· ἀλλαχοῦ δὲ τὰ Ἀντίγραφα δεικνύουσι πολλὴν ἰδιοτροπίαν· καὶ πιθανῶς ὁ κανὼν τοῦ Πόρσωνος εἶναι τόσον καλὸς ὅσον καὶ πᾶς ἄλλος, ὅτι δηλ. πανταχοῦ πρέπει νὰ γραφῇ ξύν, ἐκτὸς ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **σύν**· (περὶ περιορισμῶν ἐφαρμογῆς τοῦ κανόνος τούτου ἴδε Δινδ. Λεξ. Αἰσχύλ. σελ. 340). — Ἡ πρόθεσις **σὺν** βαθμηδὸν ὑπεχώρησεν εἰς τὴν **μετὰ** μετὰ γενικῆς, ὥστε ἐν ᾧ ὁ Αἰσχύλ. ἔχει 67 παραδείγματα τῆς **σὺν** καὶ 8 τῆς **μετὰ** μετὰ γεν , ἡ ἀναλογία ἀναστρέφεται καὶ εἶναι παρὰ μὲν Θουκ. 400 τῆς **μετὰ** πρὸς 37 τῆς **σύν**, παρὰ δὲ Δημοσθ. 346 τῆς **μετὰ** πρὸς 15 τῆς **σύν**, καὶ παρ᾽ Ἀριστ. 300 τῆς **μετὰ** πρὸς 8 τῆς **σύν**· ἴδε T. Momms. progr. Francof. 1874. **I.** ὁμοῦ μετά τινος, ἐν συνοδείᾳ τινός, ὁμοῦ, δεῦρ᾽ ἤλυθε..σὺν Μενελάῳ Ἰλ. Γ. 206· ξὺν παισὶ..πύργῳ ἐφεστήκει Ζ 372· σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον Ὀδ. Ι. 286· καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ Β. 183· ἀπελαύνειν σὺν τῷ στρατῷ Ἡρόδ. 8. 101· ἐπαιδεύετο σὺν τῷ ἀδελφῷ Ξεν. Ἀν. 1. 9, 2, κτλ. **2)** μετὰ παραλλήλου ἐννοίας βοηθείας ἢ ἀρωγῆς, σὺν θεῷ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ θεοῦ, θεοῦ θέλοντος, (θεωρεῖται δὲ ὁ θεὸς ὡς παριστάμενος ἢ ἱστάμενος μετὰ τοῦ βοηθουμένου), Ἰλ. Ι. 49, Ὀδ. Ν. 391· πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν Ἰλ. Ω. 430· σὺν θεῷ φευτευθεὶς ὄλβος Πινδ. Ν. 8. 28 σὺν θεῷ εἰρημένον, λαληθὲν ὡς διὰ θείας ἐμπνεύσεως, Ἡρόδ. 1. 86· σ. θεῷ δ᾽ εἰρήσεται Ἀριστοφ. Πλ. 115· σὺν θεῷ εἰπεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 151Β· οὕτω, σὺν δαίμονι, σὺν Δ ί, σὺν Ἀθήνῃ Ἰλ. Λ. 792, Υ. 192, κτλ.· σὺν Χαρίτεσσιν Πινδ. Ν. 9. 129· πρβλ. Böckh ad P. 9. 2· σὺν τῷ θεῷ πᾶς

καὶ γελᾷ κώδύρεται Σοφ. Αἴ. 383· οὕτω καί, σὺν θεοῦ παλάμᾳ, τύχᾳ Πινδ. Ο. 11 (10). 25, Ν. 6. 40· — καθόλου, ἐπὶ προσωπικῆς ἐνεργείας ἢ συμπράξεως, σὺν σοὶ φραζέσθω, ἂς σκεφθῇ μετὰ σοῦ, Ἰλ. Ι. 346· λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ Ὀδ. Ν. 268· οὕτω παρ' Ἀττικ., σύν τινι μάχεσθαι, πλησίον τινός, ὡς σύμμαχος, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 5, πρβλ. Ἑλλ. 4. 1, 34 (ἂν καὶ τοῦτο ἐκφέρεται συνηθέστερον διὰ τοῦ **μετά τινος**)· σύν τινί εἰμι ἢ γίγνομαι, εἶμαι μετά τινος, δηλ. μὲ τὸ μέρος τινός, ἐκ τῆς φατρίας ἢ μερίδος τινός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 3. 1, 21· οἱ σύν τινι, οἱ ὀπαδοὶ ἢ φίλοι τινός, αὐτόθι 1. 2, 15, κτλ. **3**) πεπροικισμένος μέ τι, ἄκοιτις σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ Ὀδ. Ω. 193· πόλιν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ ἔκτισσ' Πινδ. Π. 1. 118. **4**) ἐπὶ πραγμάτων ἀνηκόντων εἴς τινα ἢ ὄντων ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν ἢ κατοχὴν αὐτοῦ, σὺν νηὶ ἢ σὺν νηυσί, δηλ. ἐπὶ πλοίων, Ἰλ. Α. 389, 179, κτλ.· σὺν νηυσὶν ἀλαπάζειν, ἀντίθετ. τῷ **πεζός**, Ι, 328· (οὕτω παρ' Ἀττικ., σὺν ναυσὶ προσπλεῖν Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 7, κτλ.)· σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν Ἰλ. Γ. 219· μάλιστα ἐπὶ ὅπλων, μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι Ζ 418· στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ Ο. 541· ἀντίβιον σὺν ἔντεσι, ἢ σὺν τεύχεσι πειρηθῆναι Ε. 220, Λ. 386· σὺν ἔντεσι μάρνασθαι Ν 719· σκῆπτρον, σὺν τῷ ἔδη Β. 47· ἄγγελος ἦλθε .. σὺν ἀγγελίῃ Β 787. **5**) ἐπὶ δύο ἢ πλειόνων πραγμάτων ὁμοῦ λαμβανομένων ἢ ἐπὶ συνενεργουσῶν περιστάσεων, θύελλαι σὺν βορέῃ, ἄνεμος σὺν λαίλαπι Ἰλ. Ο. 26, Ρ. 57· ἐν τοιαύταις καὶ ὁμοίαις περιστάσεσιν ἡ **σὺν** κεῖται σχεδὸν παραπληρωματικῶς, οἷον, σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Θ. 530, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ συμπτώσεως χρονικῆς, ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ Πινδ. Π. 11. 17· καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ αὐτόθι 8. 7· σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι Ξεν. Κύρ. 8. 7, 6.

6) ἐπὶ ἀναγκαίας σχέσεως ἢ ἀκολουθίας, σὺν μεγάλῳ ἀποτίνω, πληρώνω μὲ μεγάλην ζημίαν, δηλ. πάσχω πολύ, Ἰλ. Δ. 161· σὺν δημοσίῳ κακῷ, μὲ ζημίαν τοῦ δημοσίου, Θέογν. 50· σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, πρὸς ὠφέλειάν σου, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατιν. tuo cum commodo publico cum incommodo, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 15 σὺν μιάσματι Σοφ. Ἀντ. 172· — οὕτω δὲ καθόλου, εἰς δήλωσιν συμφωνίας, συμφώνως πρός τι, σὺν τῷ δικαίῳ καὶ καλῷ Ξεν. Ἀν. 2. 6, 18· σὺν δίκᾳ Πινδ. Π. 9. 170· σὺν κόσμῳ, σὺν τάχει, κτλ., ἅπερ σχεδὸν ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ ἐπιρρήματα **δικαίως, κοσμίως, ταχέως**, κτλ.· ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς Ἀττ. **7**) τὸ δι' οὗ γίνεταί τι, σὺν νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν καὶ πόντον Ὀδ. Ε. 293· σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσαισα Πινδ. Π. 4. 394· διήλλαχθε σὺν σιδήρῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 885· πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 755· ἡ [τῶν φίλων] κτῆσίς ἐστιν οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ Ξεν. Κύρ. 8 7, 13, πρβλ. Θουκ. 1. 84. **8**) μετὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν, ἐγὼ δέ γ' ἄνδρας ἓξ σὺν ἐμοὶ ἑβδόμῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 282. **II.** Παρ' Ἀττ. τίθεται μόνον ἡ δοτ. ὅπου παρὰ τοῖς Ἐπικ. προστίθεται ἡ πρόθεσις **σύν**, μάλιστα ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς: αὐτοῖς συμμάχοισι, πρὸς ἣν παράβαλε ἀνόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι Ἰλ. Ι. 194· αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ Ὀδ. Ν 118· ἴδε ἐν λ. **αὐτὸς** Ι. 5.

Β. Θέσις: — Ἡ **σὺν** ἐνίοτε τίθεται μετὰ τὴν πτῶσιν αὐτῆς, εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο Ἰλ. Κ. 19· ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας Ὀδ. Ι. 332, Ο. 410, Πινδ. Ν.10. 90. Συχν. τίθεται μεταξὺ τοῦ ἐπιθέτ. καὶ τοῦ οὐσιαστ., οἷον πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ Ὀδ. Λ. 359· αὐτῇ σὺν φόρμιγγι Ἰλ. Ι. 194, κτλ.· σπανιώτερον μεταξὺ τοῦ οὐσιαστ. καὶ τοῦ ἐπιθ., χρήμασι σὺν τοίσδεσσι Ὀδ. Ν. 258, Πινδ Π. 8. 9· οὕτω, δρόμῳ σὺν ποδῶν δηλ σὺν δρόμῳ ποδῶν, ὁ αὐτ. Ν. 10. 90. **2**) συχν. ἐν τμήσει παρ' Ὁμ., οἷον σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων Ἰλ. Δ. 447., Ψ. 687, κτλ.

Γ. σὺν ὡς ἐπίρρ., ὁμοῦ, ἐν τῷ ἅμα, ἀπὸ κοινοῦ, κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες Ὀδ. Κ. 42· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιφερομένου δὲ ἢ **τε**· σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν Ἰλ. Ψ. 879· σύν τε δύ' ἐρχομένω Κ. 224 (πρβλ. **σύνδυο**)· σύν τε διπλοῖ βασιλῆς Σοφ. Αἴ. 960. Εἶναι ἐνίοτε δύσκολον νὰ διακρίνῃ τις τοῦτο ἀπὸ ἁπλῆς τμήσεως, π. χ. ἐν Ἰλ. Ψ. 879· οὕτω, ξὺν κακῶς ποιεῖν = ξυγκακοποιεῖν παρὰ Θουκ. 3. 13· — παρὰ τοῖς Ἑλληνισταῖς τίθεται ἰδιοτρόπως μεταξὺ τοῦ μεταβατικοῦ ῥήματος καὶ τῆς συντακτικῆς αὐτοῦ πτώσεως, οἷον ἐμίσησα σὺν τὴν ζωήν, ὅλως, παντελῶς, Ἐϐδ. (Ἐκκλ Β' 17)· οὕτω παρ' Ἀκύλᾳ Γεν. Α', 1, ἔκτισεν ὁ θεὸς σὺν τὸν οὐρανὸν καὶ σὺν τὴν γῆν, κτλ. **2**) προσέτι, ὡσαύτως, ὁμοίως, σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμὲ Αἰσχύλ Ἀγ. 586· Δίρκα τε .. σύν τ' Ἀσωπιάδες κόραι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 785· παρὰ μεταγεν. Ἐπικ σὺν καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 74, Διον. Π. 843· σὺν δ' αὔτως ἐγὼ Σοφ. Ἀντ. 85, κτλ.· σὺν δ' ἐγὼ παρὼν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1288, πρβλ. Ἠλέκ 299.

Δ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ. **1**) μετά τινος, ὁμοῦ μετά τινος, ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ, συγχρόνως, ἅμα, ὅθεν τίθεται ἐπὶ παντὸς εἴδους ἑνώσεως, συναφῆς, σχέσεως ἢ μετοχῆς εἴς τι πρᾶγμα, καὶ μεταφορ. ἐπὶ συμφωνίας ἢ ἑνότητος, ὡς τὸ Λατιν. cum. Ἐν συνθέσει μετὰ ῥήματος μεταβατικοῦ ἡ σὺν δύναται νὰ ἀναφέρηται εἴτε εἰς τὸ ἀντικείμενον εἴτε εἰς τὸ ὑποκείμενον, οἷον ἐν τῷ ῥήματι **συγκτείνειν** δύναται νὰ σημαίνῃ ἢ κτείνειν τινὰ ὡς καὶ ἄλλον τινὰ ἢ κτείνειν τινὰ ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἐν συνεργίᾳ μετ' ἄλλου. **2**) ἐπὶ συμπληρώσεως πράξεως ἢ συνεργίας, **συμπληρόω, συνάγνυμι, συγκόπτω, συμπατέω, συντέμνω**· ἐνίοτε δὲ φαίνεται ὅτι ἁπλῶς ἐνισχύει ἢ ἐπιτείνει τὴν δύναμιν τῆς ἁπλῆς λέξεως· πρβλ. **συναναιρέω** II. 2. **3**) συντίθεται μετ' ἀριθμητικῶν, **σύνδυο**, δύο ὁμοῦ, «δυὸ μαζί», ἥτις ἔννοια συχνάκις εἶναι διανεμητική, ἀνὰ δύο, δύο δύο· οὕτω **σύντρεις, σύμπεντε**, κτλ., ὡς τὰ Λατ. bini, terni, κτλ. **II.** τέλος σημειωτέον ὅτι ἡ σὺν ἐν συνθέσει πρὸ τῶν χειλεοφώνων **β μ π φ ψ**, γίνεται **σ μ**-· πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων **γ κ ξ χ, συγ**-· πρὸ τοῦ **λ συλ**-· πρὸ τοῦ **σ** συνήθως **συσ**-· ἀλλὰ γίνεται **συ**- πρὸ τοῦ **σ** ἐὰν ἕπηται μετ' αὐτὸ σύμφωνον (π. χ. **συστῆναι**), ὡσαύτως πρὸ τοῦ **ζ** καὶ ἴσως ἐνίοτε καὶ πρὸ τοῦ **ξ**. Ἔν τινι ποιητικῷ χωρίῳ παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 237Α, ἔχομεν **ξὺμ** μόνον ἐν τμήσει, ξύμ μοι λάβεσθε ἀντὶ συλλάβεσθέ μοι.

συνᾰᾰρών, ὁ, = **συνιερεύς**, Γρηγ. Ναζ. III, 1451Α (Ἀνθ. Π. 8. 83, 4).

συναγκαλλιάομαι, = **συναγάλλομαι**, Εὐστ. Πονημ. 221. 80.

συναγαλλίασις, εως, ἡ, τὸ συναγάλλεσθαι, Θεόδ. Στουδ. σ. 482C.

συνᾰγάλλομαι, ἀποθετ., ἀγάλλομαι, χαίρω ὁμοῦ, πάντα γὰρ εἰς καλὸν τῇ πανηγύρει συντρέχει καὶ συναγάλλεται Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 703Α.

συνάγᾰμαι, ἀποθετ., συνθαυμάζω, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 7, σ. 443, 2.

συνᾰγᾰνακτέω, ἀγανακτῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πολύβ. 4. 7, 3, Διον. Ἁλ. Ρητ. 10, 6 ἐν τέλ., κλπ.· τινι ἐπί τινι Πολύβ. 2, 59, 5, κτλ.· ἀπολ., Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 13.

συνᾰγᾰνάκτησις, εως, ἡ, κοινὴ ἀγανάκτησις, ὀργή, δυσαρέσκεια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 4, Διον. Ἁλ. 7. 45.

συνᾰγᾰπάω, ἀγαπῶ ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς φίλοις τοὺς φίλους Πολύβ. 1. 14, 4.

συναγγέλλω, ἀναγγέλλω ὁμοῦ, διάφ. γραφ. παρὰ Διον. τῷ Ἁλ. 10. 26.

συνάγγελος, ὁ, ὁ συναγγέλλων, ἢ ὁ συμπρεσβευτής, Ἡρόδ. 7. 230.

συναγγία, ἡ, (ἄγγος) λακκῶδες μέρος, λάκκωμα, ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ Βαβρ. 27. 2.

συνᾰγείρω, μέλλ. -αγερῶ· ἀόρ. **συνήγειρα**, Ἐπικ. **ξυνάγειρα** Ἰλ. Υ. 21· Ἐπικ. ἀόριστ. α' παθητ. **συνάγερθεν** (ἀντὶ -ησαν) Θεόκρ. 22. 76. Συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζω, συγκαλῶ, ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα (ἐξυπακ. τοὺς θεούς) Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐκκλησίην Ἡρόδ. 3. 142, πρβλ. 1. 206· τὸν Ὀλυμπικὸν .. ἀγῶνα, ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας .. ξυναγείρει Ἀριστοφ. Πλ. 584, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 121C· ὡσαύτως, σ. ἀγῶνα Λυσί. 911. 3· σ. κύκλους Ἀντιφάν. ἐν «Πλουσίοις» 1. 9· — ἰδίως, συλλέγω στρατόν, συναθροίζω στρατιώτας, ἀγωνιστάς, κτλ., στόλον, στράτευμα Ἡρόδ. 1. 4., 4. 4, Πολύβ., κλπ.· σ. στρατιὰν εἰς Βαβυλῶνα Ξεν. Κύρ. 8. 6, 19· τοὺς ἀριστέας ἐπὶ τὸν σῦν Ἀντών. Λιβερ. 2. — Παθ., συνέρχομαι, συναθροίζομαι, **συναγειρόμενοι**, οἱ συναθροιζόμενοι, Ἰλ. Ω. 802· ἀλλά, **συναγρόμενοι**, Ἐπικ. συγκεκομμ. μετοχὴ ἀορ. β' παθ., οἱ συναθροισθέντες συνάθροισις, σύλλογος, Ἰλ. Λ. 687. **2**) συλλέγω τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα, βίοτον Ὀδ. Δ. 90· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συλλέγω δι' ἐμαυτόν, καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεὺς Ξ. 323, Τ. 293· περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Ο. 680, ἴδε ἐν λέξ. **συναείρω**. **3**) μεταφορ., μόγις πως ἐμαυτὸν .. συναγείρας, συνελθὼν εἰς ἐμαυτόν, Πλάτ. Πρωτ. 328D· — οὕτως ἐν τῷ παθητ., ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, συνέρχομαι, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 67C, Χαρμ. 156D, Θεόκρ. 15. 57· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συναγείρατο θυμὸν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1233.

συνᾰγελάζομαι, ἀγελάζομαι ὁμοῦ, πορεύομαι ὁμοῦ ἐν ἀγέλῃ, ἐπὶ συναγελαστικῶν ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1, Ἀποσπ. 291, 297, 318· μετ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. π. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. ἔνθ' ἀνωτ.· σ. εἰς τὸ ὁμόφυλον, ἐπὶ ἀνθρώπων, Πολύβ. 6. 5, 7· ὡσαύτως, συν. τοῖς ἄρρεσι, ἐπὶ χοίρων θηλέων, Πλούτ. 2. 917D· — μεταφορ., ἡ διάνοια συναγελάζεται τοῖς ψέγουσιν, λαμβάνει μέρος μετὰ τῶν .., αὐτόθι 40Α.

συνᾰγελασμός, ὁ, τὸ συναγελάζεσθαι, Πλούτ. 2. 980Α, Γεωπ. 16. 1, 10· ἐπὶ ἀνθρώπων, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. 22. 9· ἐν τῷ πληθ., συναθροίσεις, παίδων Πλουτ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 4.

συνᾰγελαστικός, ή, όν, ὁ κατ' ἀγέλας ζῶν, ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 302, πρβλ. Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 3. 11· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 414. 40· τὸ συναγελαστικόν, τὸ κατ' ἀγέλας ζῆν, Ἀρτεμίδ. 2. 20.

συνᾰγένητος, ον, (γίγνομαι), ἢ **συνᾰγέννητος**, ον, (γεννάω)· — ὁμοίως ἀγέννητος, ἀδημιούργητος, ὁμοῦ αἰώνιος, συνάναρχος, Ἐκκλ.

συναγερμός, οῦ, ὁ, τὸ συναγείρειν, συναθροίζειν, συναθροι-

σμός, συνάθροισις, Πολυδ. Γ', 129., Θ', 142· ὁ λογισμὸς σ. τῆς μνήμης Πορφύρ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 1036.

συνᾰγερτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συνάθροισιν, ἐπιτήδειος εἰς συνάθροισιν, συναθροιστικός, τῶν καθ' ἡδονὴν συναγερτικῶν Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 154.

συνᾰγιάζω, ὁμοῦ ἁγιάζω, τῇ ἀφθαρσίᾳ συναγιάζει τὸ κοινὸν τῆς φύσεως Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 663C.

συναγιαστικόν, τό, τὸ συναγιάζον, Εὐστ. Θεσ σ. 520, ἔκδ. Mi.

συνᾰγινέω, συναθροίζω, ἐς τὴν Ἰνδῶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην Ἀρρ. Ἰνδ. 8.

συνάγιος, α. ον, ὁ μετά τινος ἢ ὁμοῦ ἅγιος, τρία ἅγια, τρία συνάγια Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 891B.

συνάγκεια, ἡ, μεταγενέστερος τύπος τοῦ Ὁμηρικοῦ μισγάγκεια, φάραγξ, κοῖλος τόπος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 8, Ἀνθολ. Π. 6. 188, Πολύβ. 18 14, 5, Διόδ., κλπ.· πρβλ **συναγγία**.

σύναγκος, εος, τό, = **συνάγκεια**, Θεμίστ. 151D.

συναγλαΐζω, ἀγλαΐζω, καλλωπίζω συγχρόνως, Εὐστ. Ἰλ. 1053. 45, κτλ.

σύναγμα, τό, (συνάγω) τὸ συναγόμενον ἐν τῇ κύστει ἢ ἐν τοῖς νεφροῖς ἀμμῶδες ὑλικόν, ὑποστάθμη, «σύναγμα, ἤτοι ἐπίπαγός τις ἢ ἐναιώρημα ἢ ὑπόστασις ἢ πῶρος» Γαλην. τῶν Ἱππ. γλωσσῶν ἐξήγησις 572, Ἱππ. 1175C, 1230D· συνάθροισις, σ. στρατοῦ Ἑβδ. (Ἐκκλ. ΙΒ', 11, ἐν τῷ Ἀλεξ. κώδ.).

συναγνεύω, ἁγνεύω ὁμοῦ, εἶμαι ἁγνός, καθαρὸς ὁμοῦ, **πρός τι** πρὸς τὰς ἀναγκαίας συναγνεύουσι χρείας Πορφύρ. π. Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 4, 6, σ. 311, 1.

συναγνοέω, ἀγνοῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης, Ἱεροκλ. ἐν Πυθ. σ. 153.

συνάγνῡμι· ἀόρ. **συνέαξα** (ὅστις εἶναι ὁ μόνος ἐν χρήσει χρόνος)·— θραύω, συντρίβω ὁμοῦ, συντρίβω εἰς τεμάχια, καταθραύω, ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε Ἰλ. Ν. 166· νῆας.., τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι Ὀδ. Ξ. 383· ἐλάφοιο τέκνα..ξυνέαξε, ἔθραυσε τοὺς τραχήλους αὐτῶν, Ἰλ. Λ. 114· ἴδε **σὺν** ἐν ἀρχῇ.

συνᾰγοράζω, μέλλ. **-άσω**, ἀγοράζω ὁμοῦ ἢ ὁλικῶς, τὸν σῖτον πάντα Ἀριστ. Οἰκ. 2. 9, 1, πρβλ. Ἀθήν. 6A, 214E.

συνᾰγόρευσις, ἡ, συνηγορία, ἀπὸ κοινοῦ ὑπεράσπισις, Πολυδ. Δ', 26.

συνᾰγορεύω (ὁ ἐν χρήσει μέλλων εἶναι **συνερῶ**, ἀόρ. **συνεῖπον**, πρκμ **συνείρηκα**). Ἀπὸ κοινοῦ ἀγορεύω, συνηγορῶ, μετά τινος περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ξ. τί τινι Θουκ. 7. 49· τι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21, Πλούτ., κλπ.· μετ' ἀπαρ., σ. ποιεῖν τι Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 20· ἐπιφερομένης προτάσεως διὰ τοῦ **ὡς**, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 2, 24. **2**) ἀπὸ κοινοῦ συμβουλεύω, τινί, ἀντίθετ. τῷ **ἀντιλέγω**, Λυσί. 122. 23. **3**) σ. τινί, ὁμιλῶ μετά τινος ἢ ὑπέρ τινος ἐπὶ προσώπου, ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζω τινά, Θουκ. 6. 6., 8. 84, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 16, κτλ.— Παθ., βάλλω τινὰ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, Πλούτ. 2. 841E. **4**) μετὰ δοτ. πράγμ., σ. τινὸς σωτηρίᾳ Δημ. 194. 22· σ. νόμῳ Ἀρστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 3. 20· τῇ συμμαχίᾳ αὐτόθι 24· ταῖς ἐπιθυμίαις Ἰσοκρ. 82C· σ. τοῖς λεγομένοις, συναινεῖν ἢ συμφωνεῖν τοῖς λεγομένοις, ὁ αὐτ. 69B.

συναγραυλέω, ἀγραυλῶ ὁμοῦ, ζῶ ἐν τῷ ἀγρῷ ὁμοῦ μετά τινος, τοὺς εἰωθότας αὐτῷ συναγραυλεῖν συνεκάλει Διον. Ἁλ. 1. 39.

συναγρεύω, ἀγρεύω, κυνηγῶ ὁμοῦ μετά τινος, συναγρεύω καὶ κυσὶ καὶ καλάμοις Ἀνθ. Π 9. 337.

συναγριαίνω, ἀγριαίνω, γίνομαι ἄγριος ὁμοῦ μετά τινος, ὁ στρατὸς.. οὐ συνηγρίαινε πρὸς τὸν Χρύσην τῷ Ἀγαμέμνονι Θεμίστ. 191C.

συναγρίς, ίδος, ἡ, ὁ γνωστὸς ἰχθύς, κοινῶς «συναγρίδα», Ἐπίχ. 47 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 8., 2. 15, 14.—Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 102.

συναγρυπνέω, ἀγρυπνῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἀρισταίν. 2, ἐν τέλ., Φιλόστρ. 934.

συναγρώσσω, = **συναγρεύω**, Νόνν. Δ. 11. 75, 302.

συνᾰγυρμός, ὁ, τὸ συναγείρειν, συναθροίζειν ἐπὶ τὸ αὐτό, συλλέγειν, συλλογή, ἄθροισις, τροφῆς Διον. Ἁλ. Ἐκλογ. σελ. xxxi Didot.· τῆς φρονήσεως Πλάτ. Πολιτ. 272C.

συναγυρτός, όν, συναθροιστός, ὕδωρ συναγυρτόν, ἀντίθετ. τῷ **πηγαῖον**, ὕδωρ..εἴτε πηγαῖον εἴτε καὶ συναγυρτὸν Πλάτ. Νόμ. 845E.

συνάγχη, ἡ, (ἄγχω) ὡς καὶ νῦν, εἶδος φλεγμονῆς τοῦ λάρυγγος, κοινῶς «συνάχι», Δημάδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 104, Πλούτ. κλπ.· ἴδε ἐν λ. **κυνάγχη**.

συναγχικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἢ προσβαλλόμενος ἐκ συνάγχης, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 7, Διοσκ 1. 66, κτλ.

συνάγχομαι, παθ., ἄγχομαι ὁμοῦ, συναγχομένη τῇ συνειδήσει διάφ. γραφ. Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΖ', 11).

σύναγχος, ὁ, = **συνάγχη**, Ἱππ. 397. 28.

συνάγω· παρατ. **συνῆγον**, Δωρικ. **-ᾶγον** Αἰσχύλ. Θήβ. 756, Ἐπικ **σύνᾰγον** Ἰλ.· μέλλ. **συνάξω**· ἀόρ. α' **συνῆξα**, μετοχ' **συνάξας**, μόνον παρὰ μεταγεν. (παρ' Ἡροδ. 7. 60 πλημμελ. γρ' ἀντὶ **συννάξας**), μέσ. **συνηξάμην** Συλλ. Ἐπιγρ. 2271. 10· ἀλλ. ὁ συνήθης ἀόρ. εἶναι **συνήγαγον**· Ἀττικ. πρκμ. **συνῆχα** Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 2, 8· **συναγήοχα** Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 10, Διοσκ., κλπ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 121· ἐν Δωρ. ἐπιγραφῇ **συναγάγοχα**, Ahrens D. Dor. 331, 337· π θητ. πρκμ. **συνῆγμαι**, Δωρ. **-ᾶγμαι**, Τίμ. Λοκρ. 101B.—Ἀρχ. Ἀττ. **ξυνάγω**, ὅπερ καὶ ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται χάριν τοῦ μέτρου. Ἄγω ἐπὶ τὸ αὐτό, συναθροίζω, κοινῶς «συνάζω», Λατ. colligere· **I**. ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, κλπ., ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ, ἀντὶ ἐς νηόν, δηλ. εἰς τὸν ναόν, Ἰλ. Ζ. 87, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 111., 3. 150, κτλ.· ἐς ἕνα χῶρον σ. μυριάδα ἀνθρώπων ὁ αὐτ. 7. 60· ἔνθα ποτ' Ὀρφεὺς σύναγεν δένδρεα Μούσαις, σύναγεν θῆρας Εὐρ. Βάκχ. 562· σ. ποίμνας Ὀλύμπου Σοφ. Ἀποσπ. 408· Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξ. Εὐρ. Ὀρ. 1640, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 585· σ. ἐς ὀλίγον, συναθροίζω εἰς στενὸν χῶρον, Θουκ. 2. 84· σ. εἰς ταὐτὸν Πλάτ. Φαῖδρ. 256C, πρβλ. Θεαίτ. 194B· εἰς ἕν, εἰς μίαν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτ. 3. 11, 4., 4. 15, 8· σχεδὸν ὅμοιον τῷ **συνοικίζω**, αὐτόθι 3. 14, 12· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Πλουτ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 4. **2**) ἄγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρὸς σύσκεψιν ἢ πρὸς ἑορτὴν καὶ πανήγυριν, συναθροίζω, συγκαλῶ, βουλὴν Βατραχομυομ. 134· τὸ δικαστήριον Ἡρόδ. 6. 85· τοὺς στρατηγοὺς ὁ αὐτ. 8. 59· τὴν ἐκκλησίαν τινὸς ἕνεκα Θουκ. 2. 60· ἔς τι, περί τινος ὁ αὐτ. 1. 120. Ξεν., κλπ.· οἱ νόμοι σ. ὑμᾶς, ἵνα .. Δημ. 341. 12· τὴν βουλήν, τὸν δῆμον Ἀριστ. Ἀποσπ. 394, κέξ.· σ. πανηγύρεις, ἑταιρείας, ξυσσίτια, κτλ., Ἰσοκρ., Πλάτ., κλπ. **3**) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συνάγω Ἄρηα, ἔριδα Ἄρηος, ὑσμίνην, πόλεμον, συνάπτω μάχην, ἀρχίζω τὴν μάχην, τὸν ἀγῶνα, τὴν ἔριν, κτλ., Ἰλ. Β. 381, Ε. 861, Ξ. 448, κ. ἀλλ.· οὕτω, πόλεμον σ. Ἰσοκρ. 57D· — ὡσαύτως, β) ὡς τὸ **συμβάλλω**, **συνίημι**, ἄγω δύο μαχητάς, τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου, Αἰσχύλ. Θήβ. 508· σ. τινὰς εἰς χεῖρας Πλουτ. Ποπλ. 9·— ἐντεῦθεν ἀμεταβ., σ. εἰς μέσσον, ἔρχομαι εἰς μάχην, εἰς χεῖρας, Θεόκρ. 22. 82, πρβλ. Πολύβ. 11. 18, 4. γ) συλλέγω, συναθροίζω στρατιώτας, στρατολογῶ, Ξεν. Ἑλλην. 3. 1, 5, κτλ. **4**) ἄγω εἰς τὸ αὐτό, ἑνώνω, συνάπτω, ἄμφω ἐς φιλότητα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 507· παράνοια σ. νυμφίους φρενώλεις Αἰσχύλ. Θήβ. 756· τὸ κακὸν σέ τε κἀμὲ σ. Εὐρ. Ἑλ. 644, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 991· τινὰς εἰς κηδείαν Ξεν. Ἀπομν. 2· 6, 36·— ἐντεῦθεν, σ. γάμους, συνάπτω εἰς γάμον, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 64· σ. ἑταιρείας, συσσίτια, διοργανῶ, σχηματίζω, Πλάτ. Πολ. 365D, Νόμ. 625A. **5**) συνδιαλλάττω, συμφιλιώνω, Ἐμπεδ. ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 18, Δημ. 1335 ἐν τέλει, 1360. 6, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 311C·— φέρω πρόσωπα εἰς τὸ αὐτό, ἐν μυθολογικοῖς ἔργοις, Κρέοντα καὶ Τειρεσίαν Πλάτ. Ἐπιστ. 311A· Σειληνὸν καὶ Μαρσύαν .. εἰς ἓν Στράβ. 470. **6**) συνάγω ἐμαυτόν, συνέρχομαι εἰς ἐμαυτόν, εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, Πλουτ. Φιλοπ. 20, κτλ.· τὸν λογισμόν, τὸν νοῦν Ἰω. Χρυσ. **7**) ὁδηγῶ μετ' ἐμαυτοῦ, δέχομαι, σ. εἰς τὸν οἶκον Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΑ', 27, πρβλ. Κριτ. ΙΘ', 15)· οὕτω μόνον **συνάγω**, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κε', 35. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, σύναγεν νεφέλας Ὀδ. Ε. 291· ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι Ξ. 296· κήρυκες ὅρκια σύναγον (ἴδε **ὅρκιον** II)· τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν Ξεν. Ἀνάβ. 6. 2, 8· τὸ ἔλαιον ἐν ἀγγηίοις Ἡρόδ. 6. 119· τὰς εἰσφορὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 14· καρποὺς Πολύβ. 12. 2, 5· εἰς ἀποθήκας Εὐαγγ. κ. Ματθ. ϛ', 26· κοινὸν ξ. τὸν βίον Πλάτ. Πολιτ. 311C· σ. ἐκ δικαίων τὸν βίον Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 196· ἀπὸ συμβολῶν σ. (ἐξυπακ. τὸ δεῖπνον) Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 28, πρβλ. Εὔφρονα ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 10 (πρβλ. **συναγώγιμον**)· ἐπὶ ζωγράφου, σ. τὰ κάλλιστα ἐκ πολλῶν Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 2, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 488A. β) ἐπὶ ἱστοριογράφου, σ. τὰς πράξεις Ἰσοκρ. 285B, 319B· ἀλλ' ὡσαύτως, ἔχω εἰς τὸ αὐτό, εἰς μικρὰν περιοχὴν συνάγω, συστέλλω, Πλάτ. Νόμ. 811A, πρβλ. Σοφιστ. 251D· σ. εἰς ταὐτὸν τὰ κάλλιστα τοῖς αἰσχίστοις Αἰσχίν. 47. 26· — συνηγμένος, ἀκριβὴς τὸ ὕφος καὶ βραχυλογικός, Διογ. Λ. 4. 33. **2**) ἕλκω ὁμοῦ ὥστε νὰ συναντηθῶσι τὰ ἄκρα, τὰ κέρατα (στρατιᾶς) Ἡρόδ. 6. 113· Αἴας δὲ .. δεξιὸν κέρας πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε Εὐρ. Ι. Α. 290· σ. ἐς τετράγωνον τάξιν τοὺς ὁπλίτας Θουκ. 4.125, πρβλ. 1. 63, κτλ.· σ. τὰ τέρματα, ἐπὶ δύο ποταμῶν, οἵτινες βαθμηδὸν πλησιάζουσι πρὸς ἀλλήλους, Ἡρόδ. 4.52· οὕτω, σ. τοὺς πόρους Τίμ. Λοκρ. 101B· σ. ἑαυτόν, ἐπὶ ὄφεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 4, 3, κτλ. β) φέρω πλησίον τὰ ἄκρα ἀνοίγματος, συστέλλω, στενεύω, τὴν διώρυχα Ἡρόδ. 7. 23· τὸν δὴ τοῦ φενακίζεσθαι χρόνον ὡς εἰς μικρότατον συνάγοντες σωφρονεῖν ἔμοι γε δοκεῖτε Δημ. 1445. 26· τὴν πόλιν Πολύβ. 5. 93, 5, κτλ.— Παθ., συνάγεται καὶ διοίγεται ὁ φάρυγξ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 11· ἐς ὀξὺ συνῆχθαι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 3· εἰς μικρὸν ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 1, 9· εἰς στενὸν Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 477E· ποτήριον συνηγμένον εἰς μέσον Καλλίξ. αὐτόθι 474E. γ) σ. τὰς ὀφρῦς Σοφ. Ἀποσπ. 752· τὸ ἐπισκύνιον Ἀριστοφ. Βάτρ. 823· τὰ ὄμματα Ἀριστ. Προβλ. 31. 7, 6· ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος

ἀμβλεῖαν τὴν ὄψιν, ἢ μύωπος, σ. τὰ βλέφαρα αὐτόθι 16· οὕτω, σ. τὰ ὦτα, τεντώνω, ἀνορθῶ τὰ ὦτα, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3, 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1348. **δ)** μεταφορ., σ. τινὰς εἰς κίνδυνον ἔσχατον Ἀππ. Ἀνν. 60· **συνάγεσθαι**, στενοχωρεῖσθαι, ὑποφέρειν, λιμῷ, σιτοδείᾳ Πολύβ. 1. 18, 7 καὶ 10. **3)** συλλέγω πράγματα δι' ἐράνου πρὸς κοινὸν δεῖπνον· ὅθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν, εὐωχεῖσθαι ἐξ ἐράνου (πρβλ. **συμβολὴ** IV). Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 28· πρβλ. Meineke εἰς Μένανδρ. 58, Schweigh. εἰς Ἀθήν. 142C. **4)** συνάγω ἐκ δεδομένων, συμπεραίνω, ἐξάγω συμπέρασμα, Λατ. colligere, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 2, 13., 2. 22, 15, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 1, Πολιτ. 4. 15, 8, κτλ.· σ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 15, 33· μετ' ἀπαρεμφ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16· μετὰ γενικ., ἀπολ., σ. ὥς τινος γενομένου, συμπεραίνω περί τινος ὅτι ὑπῆρξε .., Ἀριστ. Πολιτ. 2. 12, 7·—ὡσαύτως ἐπὶ προσθέσεως ἀριθμῶν, Διον. Ἁλ. 4. 6, Βυζ. **5)** Παθ., συνάγεται τῇ περιφορᾷ, συμπαρασύρεται, Τίμ. Λοκρ. 98E. **6)** φέρω, ἐπιφέρω, τὸ τέλος τῆς νίκης Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 101· ὡσαύτως, σ. τι εἰς τέλος αὐτόθι 5. 145.

συνᾰγωγεύς, ὁ, ὁ συνάγων ἐπὶ τὸ αὐτό, ὁ συναθροίζων, τῶν πολιτῶν Λυσί. 124. 13, πρβλ. Λουκ. Περεγρ. 11· λόγος σ. τῶν ἀνθρώπων Μάξ. Τύρ. 7. 3. **II.** ὁ ἑνώνων, συνδέων, συνάπτων, ἔρως τῆς ἀρχαίας φύσεως ξ. Πλάτ. Συμπ. 191D· τῆς φιλίας Γρηγ. Νύσσ. **III.** **οἱ συναγωγέες**, οἱ συστελλόμενοι μύες, Ἱππ. 278. 35.

συνᾰγωγή, ἡ, τὸ συνάγειν εἰς τὸ αὐτό· **I.** ἐπὶ προσώπων, ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς Πλάτ. Θεαίτ. 150A· συνάθροισις, ὄχλων, ἀνδρῶν, κτλ., Πολύβ. 4. 7, 6, Διογ. Λ. 2. 129, κτλ.· συμποσίου Ἀθήν. 192B· συνέλευσις, τῶν λογιωτῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 9, πρβλ. 2448 IV. 7. **2)** συνέλευσις λαοῦ, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 3, κτλ.)· τόπος συναθροίσεως, συναγωγὴ Ἑβραϊκή, («συναγῶγι» παρὰ τοῖς ἐν Ἰωαννίνοις Ἑβραίοις, Μ.), Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 41, Πράξ. Ἀποστ. θ', 2, κτλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, σ. τῶν ἐκπεπτωμένων Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 744· ἀντίθετ. τῷ **διαίρεσις**, Πλάτ. Φαῖδρ. 266B· σ. πολέμου, στρατολογία πρὸς πόλεμον, Θουκ. 2. 18· ἡ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν, τοῦ σίτου, οἴνου, κτλ., Πολύβ. 1. 17, 9, κτλ.· χρημάτων, ὑδάτων, κτλ., ὁ αὐτ. **2)** τὸ συμπτύσσειν, συναγωγὸς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς, συμπτύξεις καὶ ἐξελίξεις στρατοῦ, Πλάτ. Πολ. 526D· σ. τοῦ προσώπου, σύμπτυξις τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου, ῥυτίδες, Ἰσοκρ. 197D· τῶν ὀφθαλμῶν Ἀριστ. Προβλ. 4. 2· ἀντίθετ. τῷ **διαστολή**, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 9, 9· σ. ἔχειν, σ. λαμβάνειν = συνάγεσθαι, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 5, Στράβ. 335, 536, κτλ. **3)** συλλογή, τῶν νόμων καὶ τῶν πολιτειῶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 9, 21, πρβλ. Πολιτ. 6. 1, 3· ἐπὶ συγγραμμάτων, Διον. Ἁλ. 2. 27, Κικ. πρ. Ἀττ. 9. 13, 3, 16. 5, 5. **4)** συμπέρασμα, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 23, 30, 3. 9, 8, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 143, 170.

συνᾰγωγία, ἡ, = τῷ προηγ. II, Πλούτ. 2. 63?E, ἀμφίβ. ἀντὶ **προαγωγεία**.

συνᾰγώγιμον δεῖπνον τό, = τῷ ἑπομ., Ἄλεξις ἐν «Φιλοκάλῳ» 1, Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 3.

συνᾰγώγιον, τό, (**συνάγω** II. 3) συμπόσιον ἀπὸ συμβολῶν, δηλ. δι' ἐράνου, Μένανδρος ἐν «Ἐμπιπραμένῃ» 6· ὡσαύτως, τὸ μέρος ἔνθα γίνεται τὸ δι' ἐράνου συμπόσιον, Πολυδ. Ϛ', 7. **II.** συναγωγὴ Ἑβραϊκή, κοινῶς «χάβρα», Φίλων 1. 675.

συνᾰγωγός, όν, ὁ ἄγων ἐπὶ τὸ αὐτό, ἑνώνων, συνδέων, ἀμφοῖν Πλάτ. Τίμ. 31C· δεσμοὶ φιλίας σ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 322· τὸ σ. ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν Πλούτ. 2. 632E.— ἀπολ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 10, κτλ. **II.** ὁ ζῶν ὁμοῦ, συναγελαστικός, Φίλων 2. 255.—Καθ' Ἡσύχ.: «συνέστιοι· συναγωγοί, ὁμοτράπεζοι».

συνᾰγωνιάω, μετέχω τῆς ἀγωνίας, ἀγωνιῶ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, Πολύβ. 3. 43, 8, Πλούτ., κλπ.· τινι Διόδ. 17. 100· ὑπέρ τινος Πλούτ. 2. 486B. **II.** βοηθῶ εἰς τὸν ἀγῶνα, συναγωνίζομαι, Χρησμ. Σιβ. 3. 712.

συνᾰγωνίζομαι, ἀποθετ., ἀγωνίζομαι σύν τινι βοηθῶν αὐτῷ καὶ ἐπικουρῶν, ἀγωνίζομαι μετ' αὐτοῦ πρός τινα, τινι, μετά τινος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1061, πρβλ. Ἀντιφῶντα 140. 26, Θουκ. 1. 143, κτλ.· **τινι πρός τινα**, συναγωνίζεσθαί σοι πρὸς τοὺς πολεμίους Πλάτ. Ἀλκ. α', 119E· **ἐπί τινα**, συναγωνιζομένων ἀλλήλοις ἐφ' ἡμᾶς Δημ. 1053. 2· σ. ἐν μάχῃ Πάριον Χρον. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 64. **2)** καθόλου, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, συντρέχω, ὑποστηρίζω, τινι Δημ. 576. 7· τινί τι, βοηθῶ τινα εἴς τι, ὁ αὐτ. 233. 19, 872. 20· τινι πρός τι, βοηθῶ τινα διά τι, ὁ αὐτ. 231. 20· εἴς τι Διον. Ἁλ. 4. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 106. 6· σ. μετά τινος κοινῇ Δημ. 1179. 5. **3)** ἀπολ., μάχομαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους, οἱ ξυναγωνιούμενοι Θουκ. 5. 109, πρβλ. 1. 123, Ξεν., κλπ.· ἐπὶ τραγικοῦ χοροῦ, λαμβάνω μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἀριστ. Ποιητ. 18, 21.—Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 113, 114 κἑξ.

συνᾰγώνισμα, τό, βοήθεια, σύμπραξις ἐν ἀγῶνι· βοήθεια, ὑποστήριξις, πρός τι Πολύβ. 10. 43, 2·— οὕτω **συναγωνισμός**, ὁ, ἐκεῖνος μόνος γενναῖος ὢν τὴν ψυχὴν εἰς συναγωνισμὸν τῆς ἀληθείας, εἰς ὑποστήριξιν αὐτῆς, Ἰω. Μοναχ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 4, σ. 234.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 417-419.

συνᾰγωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ συμμετέχων μετά τινος ἐν τῷ ἀγῶνι, συνεργός, σύμμαχος συμβοηθός, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 119D, Ἰσοκρ. 70B, Δημ. 238. 21, κτλ.· τινος, περί τινος πράγματος, Αἰσχίν. 52. 37., 66. 24, Δημ. 239. 21· πρός τι Πολύβ. 10. 34, 2. **2)** οἱ συναγωνισταί, οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα περὶ τοῦ βραβείου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3068B. I· ἐπὶ ἑταιρείας τεχνιτῶν, αὐτόθι 3082, Ἰσοκρ. 70B, κτλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 415.

συνάδελφος, ον, ὁ ἔχων ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν, ἀντίθετον τῷ **ἀνάδελφος**, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 4. **2)** ὡς καὶ νῦν, συνέταιρος, μέλος τῆς αὐτῆς ἑταιρείας, ὁμότεχνος, συντεχνίτης κτλ., Ἰω. Μόσχ. 3060C, Λεόντ. Κύπρ. 1709B· οἱ τεχνῖται οἱ ψέγοντες τὰς τέχνας τῶν συναδέλφων αὐτῶν Νομοκάνων Cotel. 475 (ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι συγγράμμασιν ἡ λέξις φέρεται ὀξυτόνως: **συναδελφός**).

συναδέσποτος, ον, ὁμοίως ἀδέσποτος, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 336.

συναδηλέομαι, παθ., γίνομαι ὁμοίως ἄδηλος, ἀσαφής, μηδενὸς ὄντος σαφοῦς κριτηρίου κατ' ἀνάγκην συναδηλεῖται καὶ τὸ ἀληθὲς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 2.

συνᾰδῐκέω, ἀδικῶ σύν τινι, ἵνα μὴ συναδικήσωσιν ἑτέροις, μετ' ἄλλων, Θουκ. 1. 37· τοῦ συναδικεῖν αὐτοῖς Ξεν. Ἀν. 2. 6, 27· ἀπολ., οὐ ξυμμαχεῖν, ἀλλὰ ξυναδικεῖν Θουκ. 1, 39, Πλάτ. Πολ. 496D, Ξεν., κλπ.— Παθητ., ἀδικοῦμαι ὁμοίως, Δημ. 1296, 8, κτλ. ἐπί τινι ὁ αὐτ. 556. 6, 10.

συνᾳδόντως, Ἐπίρρ. μὲ σχ. ἐνεστ. τοῦ **συνᾴδω**, συμφώνως, συνᾳδόντως τούτῳ τῷ λόγῳ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 60A, κλπ.

συνᾰδοξέω, ἀδοξῶ ὁμοίως, μετέχω τῆς ἀδοξίας, τῆς δυσφημίας, μὴ συναδοξεῖν καὶ συναπεχθάνεσθαι Πλούτ. 2. 96A, Ἀγαθ. Ἱστ. 5. 24.

συνᾴδω, μέλλ. **-ᾴσομαι**. ᾄδω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνοδεύω τὸ ᾆσμα, Αἰσχίν. 50. 3· συναδέτω δὲ Χαῖρις ᾠδὰν Ἀριστοφ. Ὄρν. 858· σ. παιᾶνά τινι ἢ μετά τινος Αἰσχίν. 49. 42, 50. 7· ὡσαύτως ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, Πλούτ. Ἀλκ. 2. **2)** καθόλου εἶμαι ἐν συμφωνίᾳ ἢ ἁρμονίᾳ μετά τινος, συμφωνῶ **τινι** αὕτη ξυνᾴδει χἀτέρᾳ ταύτῃ νόσος Ἀριστοφάν. Λυσ. 1088, Πλάτ. Φαίδων 92C, κτλ.· τι, εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 432A· ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ σύμμετρος Σοφ. Ο. Τ. 1113·— ἐνεργῶ ἐν συμφωνίᾳ μετά τινος, τινι Πλούτ. 2. 55D·— ἀπολ., εἶμαι ἐν ἁρμονίᾳ, ἀντίθετ. τῷ **διᾴδειν**, Ἡράκλ. ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 5, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 322A. **II.** μεταβ., συνεξυμνῶ, τινὰ Θεόκρ. 10. 24.

συναεθλεύω, = **συναθλεύω**, Θεόδωρ. Μετοχ. ἐν Συμμίκτοις (Misc.) 753, 3· **-αεθλευτής**, ὁ, ὁ συναθλεύων, Εὐστ. Πονημάτ. 307. 12.

συνάεθλος, ον, = **σύναθλος**, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 195· γνωστὸν ἐμὸν συνάεθλον Νόνν. Διον. 2, 338, κλπ.

συναείδω, ποιητ. ἀντὶ **συνᾴδω**, Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι παῖδα Θεόκρ. 10. 24, Ἄρατ. 752.

συναείρω, = **συναίρω**, ὁμοῦ αἴρω, σηκώνω, ἀναβιβάζω, σὺν δ' ἕταροι ἤειραν [αὐτὸν] ἐπ' ἀπήνης Ἰλ. Ω. 590. **II.** συζευγνύω (πρβλ. **συνήορος**, **συνωρίς**), σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι Κ. 499.— Μέσ., ἐκ πολέων πίσυρας συναείρεται ἵππους Ο. 680· κοινῶς **συναγείρεται**.

συναηδίζομαι, ὁμοῦ ἀηδίζομαι, «ἀηδιάζω», δυσαρεστοῦμαι, διὰ τοῦ ὁμοφώνου συνήδετο καὶ συναηδίζετο Φίλων 1. 40?, 45.

συνᾰθετέω, ἀθετῶ ὁμοίως, κηρύττω τι ὡσαύτως νόθον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 150?, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 512. 9.

συναθλέω, = **συναγωνίζομαι**, αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. δ' 3· ἀγωνίζομαι ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου αὐτόθι α' 27. **II.** δι' ἀσκήσεως ἐντυπώνω, μεταφορ. δὲ μνήμη συνηθλημένης Διόδ. 3. 4.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 416, ὁ τύπος **συναθλεύω** εἶναι μεταγεν.

συναθλητής, ὁ, = **συναγωνιστής**, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 4·—οὕτω **σύναθλος**, ὁ, Νικήτ. Εὐγ. 5. 346, Συλλ. Ἐπιγρ. 8717· Ἀθανάσιον τὸν σύναθλον λαβὼν Φωτ. Βιβλ. 475, 30.

συναθρέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω ὁμοῦ, συναθροῦσα τῷ νῷ.. ὅσα κατερρέθη αὐτῆς Νικήτ. Χρον. 315A.

συναθροίζω, ὡς καὶ νῦν, ἀθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτό, μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 8, Πλάτ., κλπ.· τὸ ναυτικὸν Λυσί. 194. 2· ἀγέλην Βαβρ. 124. 8· τοῦτο ὃ νῦν κεφαλὴν ἐπονομάζομεν..ᾧ καὶ πᾶν τὸ σῶμα παρέδοσαν ὑπηρεσίαν αὐτῷ ξυναθροίσαντες θεοὶ Πλάτ. Τίμ. 44D, πρβλ. Πολύβ. Ε' 168· ξ. ἐπὶ τὴν πόλιν .. Ἕλληνάς τε καὶ βαρβάρους Πλάτ. Μενέξ. 243B.— Παθ., Ξεν. Ἀν. 6. 5, 30. **2)** ἐπὶ πραγμάτων συνάγω αὐτὰ εἰς ἕν, τὸ κάταγμα εἰς ἓν Ἀριστοφ. Λυσ. 585.—

Παθ., ἐάν εἰς μίαν..πόλιν..συναθροισθῆ τά..χρήματα Πλάτ. Πολ. 422D· τὸ κεφάλαιον τούτων ξυνηθροισμένων, τὸ ὅλον τούτων τῶν ὁμοῦ συναθροισθέντων ποσῶν, αὐτόθι 563D· ξ. εἰς ἓν ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 25B· εἰς ταὐτὸ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 15. 15· δόξα τῇ πόλει ξυνήθροισται Λυσί. 163. 34. **3)** ἐπὶ μόνου ἑνὸς προσώπου, οὐ ξυνήθροισται στρατῷ, δὲν συνηνώθη μετὰ τοῦ στρατοῦ, Εὐρ. Ῥῆσ. 613.

συνάθροισις, ἡ, τὸ συναθροίζειν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 27. **II.** συνέλευσις ἢ ὁμήγυρις, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 232A· πλῆθος, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιστροφῆς**.

συνάθροισμα, τό, συνάθροισις, Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμηρ. ἐν λ. **ἀγορά**· συνάθροισμα τῶν Ἰουδαίων, συνέλευσις, συμβούλιον, Ἀθαν. τ. 2, σ. 224B.

συναθροισμός, ὁ, συλλογή, ἕνωσις, Βαβρ. 28, Πλούτ. 2. 884D. **II.** ὡς ῥητορικὸν σχῆμα, «συναθροισμὸς δέ ἐστι συναγωγὴ τῶν πεπραγμένων ἢ πραχθῆναι δυναμένων εἰς ἓν κεφάλαιον» Ἀλεξ. π. Σχημάτων ἐν Ῥήτορ. (Walz) τ. 8, σ. 439, Κυντιλ. 8. 4, 27.

συναθροιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συναθροίζω**, δεῖ συναθροίζειν, Ψελλ. 121, ἐν τέλει.

συναθροιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ συναθροίζων, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀγρέτας**.

συναθροιστικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συνάθροισιν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀγυρτικός**.

συνᾰθύρω [ῡ], συμπαίζω, παῖδας ἐπεδίζεθ' ἑταίρας τῆσιν ἀεὶ συνάθυρεν Μόσχ. 2. 30.

συνᾱΐγδην, Ἐπίρρ., μετὰ βιαίας ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, ἐν κοινῇ ὁρμῇ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 189· ἄλλοτε ἐφέρετο **συναΐκτην**.

συναΐδιος, **ον**, ὡσαύτως, ἀΐδιος, αἰώνιος, συνάναρχος, σ. καὶ ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 8959, Ἐπιφάν. τ. 1, 984D, Μεθόδ. 333B, Πέτρ. Ἀλεξ. 517, κλπ. — Ῥῆμ. **συναϊδιάζω**, τὸ συναϊδιάζον τοῦ λόγου Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 554C.

συναιθριάζω, αἰθριάζω συγχρόνως, διάφορ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 4. 4, 10.

συναιθύσσω, ὁμοῦ ταχέως κινοῦμαι, συγχρόνως κυμαίνομαι, λιγυρῷ ἀήτῃ Νόνν. Δ. 10. 183.

συναικλέα, ἡ, (αἶκλον) Λακων. ἀντὶ **σύνδειπνον**, Ἀλκμὰν 57,

σύναιμος, **ον**, (αἷμα) ὅμαιμος, συγγενὴς ἐξ αἵματος, γονᾷ ξ. Σοφ. Ἠλεκ. 156· σ. ὄμμα, λέχος ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 977, Εὐρ.π. Φοιν. 817. **2)** ὡς οὐσιαστικόν, συγγενής, ἰδίως, ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, Σοφ. Ἀντ. 198, 488, κτλ.· οἱ σύναιμοι, οἱ συγγενεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 943. **3)** Ζεὺς ξ., ὡς προστάτης τῆς συγγενείας, Σοφ. Ἀντ. 659· νεῖκος ξ., ἔρις μεταξὺ συγγενῶν, αὐτόθι 794.— Λέξις ποιητική.

συναίμων, **ον**, γεν. **-ονος**, = τῷ προηγ., μηδ' ἀμφὶ κτεάνων γε συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς Φωκυλ. 194.

συναινετέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐπιδοκιμάσῃ, Φίλων 2. 343, 19. **2)** δεῖ συναινεῖν, λέγοντι συναινετέον αὐτόθι 3. 344.

συναινέω, μέλλ. **-έσω**, ἀπὸ κοινοῦ αἰνῶ, ἀνυμνῶ, ἐπαινῶ, χάριν Αἰσχύλ. Ἀγ. 484. **II.** συγκατανεύω, συμφωνῶ, ἀπολ., αὐτόθι 1208, Σοφ. Φιλ. 122, Ἠλ. 1279, Πλάτ. Πολ. 393E, κτλ.· σ. τινι, συμφωνῶ μετά τινος, Ἡρόδ. 5. 92 ἐν τέλ., Σοφ. Ἠλ. 402. **2)** μετ' οὐδετ. ἐπιθ., συμφωνῶ, ὑπισχνοῦμαι, ἅπερ ξυνήνεσα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1058· σ. ταῦτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 337, Ξεν. Κύρ. 4, 2, 47 κτλ.· — σ. τινί τι, παρέχω, χορηγῶ ἀμέσως, Εὐρ. Ῥῆσ. 172. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 20, Ἀνάβ. 7. 7, 3. **3)** μετ' ἀπαρεμφ., συμφωνῶ ἢ συγκατανεύω νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 4, 9., 7. 2, 14.

συναίνησις ἢ **-εσις**, ἡ, τὸ συναινεῖν, συγκατάθεσις, Πλούτ. 2. 258B.

συναινέττομαι, ἀποθ., αἰνίττομαι ὁμοῦ ἢ ταυτοχρόνως, Ἄννα Κομν. 55D.

σύναινος, **ον**, συναινῶν, συμφωνῶν μετά τινος, ὁμόδοξος, σύμφωνος, οἷς ἐγὼ οὐ σύναινός εἰμι Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 265 = 143A· «σύναινος· ὁμόδοξος» Ἡσύχ.

συναίνυμαι, ἀποθετ., συνάγω, συναθροίζω, Λητὼ δὲ συναίνυτο τόξα Ἰλ. Φ. 502.

συναίρεμα, τό, ἕνωσις, ὅτι οὐ τὸ συναίρεμα τῶν τριῶν μονάδων ἔστιν ἡ μία ἀρχὴ Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Φίληβ. 162. **II.** **συναίρεσις** II, Εὐστ. 1447, 52.

συναιρεσιώτης, **ου**, ὁ, ὁ ὁμοίως αἱρεσιώτης, ὀπαδὸς αἱρεσιώτου, τοῖς συναιρεσιώταις Εὐνομίου Φωτ. Βιβλ. 97. 2, κλπ.

συναιρεσιῶτις, **ιδος**, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Φιλοστόργ. 5, 4, σ. 494., 5, 5, σ. 499.

συναίρεσις, **εως**, ἡ, τὸ λαμβάνειν ἢ ἑλκύειν πρὸς τὸ αὐτό, ἡ τῶν ἄκρων εἰς ταὐτὸ σ. Λογγῖν. 10. 3· σ. καρπῶν Ἀθήν. 489F, Πλούτ. 2. 924F. **II.** συστολή, Πτολ. 1. 8, 4, Εὐστ. Πονημάτ. 143. 43. **2)** παρὰ γραμμ., ἡ συγχώνευσις δύο φωνηέντων ἢ φωνήεντος καὶ διφθόγγου ἐν μιᾷ λέξει εἰς μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον, οἷον: **γέα**, **γῆ**, **ἀληθέϊ**, **ἀληθεῖ**, **τιμάεις**, **-ᾶς**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **διαίρεσις**, Κυντιλ. 1. 5, 17.

συναιρετέον, ῥηματ. ἐπίθετ, πρέπει τις νὰ λάβῃ ὁμοῦ, Πλωτῖν. 1. 605.

συναιρετίζω, ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν αἵρεσιν μετ' ἄλλου, εἶμαι συναιρεσιώτης αὐτοῦ, τινὶ Νικήτ. Χρον. 54B· — οὐσιαστ. **συναιρετιστής**, = **συναιρεσιώτης**, Prideaux ad marm. Oxon. part 1, p. 29 ἐν τέλει.

συναιρετικίζω, εἶμαι καὶ ἐγὼ αἱρετικός, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ἰάμβλ.

συναιρετικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁμοῦ λαμβάνειν, Δαμάσκ. περὶ Ἀρχῶν σ. 209, κλπ.

συναιρέω, μέλλ. **ήσω**, μέλλ. β' **συνελῶ**· ἀόρ. **συνεῖλον**· ὁ Ὅμηρ. ἔχει ἀείποτε γ' ἑνικ. ἀόριστ. **σύνελεν**, καὶ μετοχ. **συνελών**. Συνάγω, μαζεύω, τυλίσσω καὶ σηκώνω, λαμβάνω ὁμοῦ, χλαῖνα μὲν συνελὼν καὶ κώεα, «ἀντὶ τοῦ συνάξας, συνειλήσας» (Εὐστ.), Ὀδ. Υ. 95· — καταλαμβάνω ὁμοῦ πάντα ξυνήρει ἡ νόσος Θουκ. 2. 51· ἐπὶ τῆς διανοίας, λογισμῷ σ. τὸ πρᾶγμα Πλουτ. Λύσανδρ. 22. — Παθ., φέρομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀντίθετον τῷ **διαιρεῖσθαι**, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 31, 2· οὕτως, εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον, εἰς ἓν συμπέρασμα διὰ τοῦ συλλογισμοῦ φερόμενον, Πλάτ. Φαῖδρ. 249B· τὸ **συνῄρηται** κεῖται ὁμοίως ἐν Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 1, 7 (ἀλλὰ **συνήρτηται** δὲν εἶναι ἀπίθανος διόρθωσις). **2)** φέρω ὁμοῦ, συστέλλω, περιορίζω, πόλεως περίβολον Πολύβ. 10. 11, 4· τὸν χρόνον Διόδ. 17. 116· — μάλιστα ἐπὶ λόγων ἢ δημηγορίας, ξυνελὼν λέγω, ἐν συντόμῳ, συντόμως, «ἐν ἑνὶ λόγῳ», Θουκ. 1. 70., 2. 41, κτλ.· ὡς συνελόντι εἰπεῖν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 38, Ἀπομν. 3. 8, 10, κτλ.· οὕτω, συνελόντι μόνον, Ἰσαῖ. 48. 36· συνελόντι ἁπλῶς Δημ. 42. 10· συνελόντες τὰ ἐν μέσῳ Λουκ. Φάλ. 1. 6. — Παθητ., συστέλλομαι, Πολύβ. 10. 11, 4. **3)** γραμματ., συναιρῶ δύο συλλαβὰς εἰς μίαν, ὡς π. χ. ἰχθύας ἰχθῦς, ῥέει ῥεῖ, Ἀπολλων. Δύσκ. περὶ Συντάξ. 238, 14, π. Ἀντωνυμ. 380, 386C, κλπ., ἴδε τὴν λέξ. **συναίρεσις** II, 2. **II.** φέρω ὡς μακράν, παρασύρω ἐντελῶς (ἴδε **σύν** Δ. I. 2), ὅθεν ἐξαλείφω πᾶν ἴχνος, καταστρέφω, ἀφαιρῶ παντελῶς, ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος Ἰλ. Π. 740· — μεταφορ., περιτέμνω, συντέμνω, συντελῶ, φέρω εἰς τέλος, συν. τὰς ἀσπίδας, καταστρέφω, Διόδ. 15. 44· τὸν πόλεμον Πλουτ. Μάρκελλ. 3· καῦμα, πῦρ, φάρμακον, κτλ., Δίων Κ. — Παθητ., τὰ τῶν Ἀθηναίων τάχα ξυναιρεθήσεσθαι Θουκ. 8. 24, πρβλ. **συναναιρέω**· τὸ διάστημα συνῄρητο, εἶχεν ἀποκτηθῆ, Πλουτ. Λύσανδρ. 11, πρβλ. 2. 759C. **2)** βοηθῶ, συνεργῶ εἰς κατάληψιν ἢ κατάκτησιν, τὴν Σύβαριν Ἡρόδ. 5. 44 κἑξ.· βουλόμενοί σφισι .. ξυνελεῖν αὐτό, ἐπιθυμοῦντες αὐτὸς νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς νὰ καταλάβωσι .., Θουκ. 2. 29.

συναίρω, ποιητικ. **συναείρω** (ὃ ἴδε) — αἴρω, σηκώνω ὁμοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 26. 46, Πλούτ. 2. 659A· σ. λόγον μετά τινος, κάμνω, θεωρῶ λογαριασμὸν μετά τινος., Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 23., κε', 19 καὶ ἀπολ., **συναίρειν** ιθ', 24. **II.** Μέσ., λαμβάνω μέρος εἴς τι πρᾶγμα, μετὰ γενικ. πράγματος, συναίρεσθαι τοῦ πολέμου, τοῦ κινδύνου Θουκ. 5. 28., 4. 10· σ. τινὶ τοῦ πολέμου Διονύσ. Ἀλ. 6. 3· σ. τινι, βοηθῶ τινά, Παυσ. 7. 7, 7, κ. ἀλλ. **2)** βοηθῶ τινα νὰ σηκώσῃ ἢ φέρῃ τι, οὐ ξυναίρεται δόρυ Εὐρ. Ῥῆσ. 495· ξυναίρεσθαι κίνδυνον Θουκ. 2. 71· τὰ πράγματα Δημ. 16. 6 ὡσαύτως, ξ. Κύπριν, ἀσχολοῦμαι εἰς ἔρωτα μετά τινος, Αἰσχύλ. Πρ. 650· φόνον τινι Εὐρ. Ὀρ. 767· σ. τὴν χάριν τινός, ἀπὸ κοινοῦ προσπαθῶ νὰ κερδήσω τὴν εὔνοιάν τινος, Δίων Κ. 45. 15· ἀλλά, πᾶν ὅ τι ἔχομεν σ. τῷ κάλλει, τὸ ὑπολογίζομεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κάλλους, Λουκ. Χαρίδ. 12. **3)** τῶν σκελῶν σ., ὡς φαίνεται σημαίνει, λαμβάνω τινὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν σκελῶν, ἀνατρέπω, Πλουτ. Λύσανδρ. 15. **III.** Παθ., συναίρομαι εἰς τὸ αὐτό, ἑνοῦμαι ὁμοῦ, συνενοῦμαι, Ξεν. Ἀθην. 2. 2· μηδενὸς ὑμῶν οὐδὲν συναραμένου, κατ' οὐδὲν βοηθήσαντος, Δημ. 1449. 16, πρβλ. 1443. 5· σ. τινι, μετά τινος, Πλουτ. Γάλβ. 18, κτλ.· τινι ἔς τι Πλουτ. 3. 1, 7· σ. πρός τι, κατά τινος Δίων Κ. 37. 49· ἐπί τινα, ἐναντίον τινός, ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ, Πλουτ. Δίων. καὶ Βρούτ. Σύγκρ. 3. **IV.** ἐνίοτε τὸ ἐνεργ. κεῖται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, σ. τινι Δίων Κ. 46, 3, Ἐκλογ. 55. 66 ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ. β' πρκμ.. **συναρηρώς**, συνηνωμένος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 497., 2. 1112.

συναισθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι ὡσαύτως ἢ συγχρόνως, μάλιστα διὰ τῶν ὀργάνων τῆς αἰσθήσεως, διὰ τῶν αἰσθητηρίων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 26· μετὰ γενικ. πράγμ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 9. 9, 10· μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 59· σ. ἀλλήλοις Πλουτ. Σόλ. 18.

συναίσθησις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ αἴσθησις, ἀντίληψις, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 12, 18, Ἀρετ., κλπ.· πρός τι Πλούτ. 2. 75A, 76B.

συναΐσσω, ὁρμῶ ὁμοῦ, σπεύδω πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὁμοῦ, συνήϊξαν δὲ γυναῖκες Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1112, Κοΐντ. Σμυρν. 2. 456.

συναισχύνω, καταισχύνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Μάξ. Τύρ. 18. 9.

συναιτιάομαι, παθητ., συγκατηγορῶ, συναιτιώμενος ἅμα καὶ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν τρεῖς δυνατωτάτους ἐπεγεγίσθαι τὸν πόλεμον Πλουτ. Φαβ. 8.

συναίτιος, ον, ὡσαύτως **α, ον** (ἴδε κατωτ. 3)· 1) μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., ὁ ὢν αἴτιος πράγματός τινος ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, σ. τινι ἀθανασίας, σωτηρίας, βοηθῶν τινα πρὸς.., Ἰσοκρ. 89Α, 91Β· σ. τινος γενέσθαι τινί, μετέχω τῆς ἐνοχῆς πράγματός τινος μετὰ τινος ἄλλου, ὁ αὐτ. περὶ Ἀντιδ. § 96, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15, κτλ. 2) μόνον μετὰ γεν. πράγμ., ὁ ὢν ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου αἴτιός τινος, συνεργός, συντελῶν εἴς τι, Πλάτ. Πολιτ. 281Ε, Δημ. 246. 11, κτλ.· σ. τούτου συνειπὼν Φιλοκράτει, ἐπειδὴ ἐνήργησεν ὡς συνήγορος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 372. 29 — ὡς οὐσιαστ., ἡ ξυναιτία φόνου, συνεργὸς εἰς τὸν φόνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1116· δοξάζεται.. οὐ ξυναίτια, ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων Πλάτ. Τίμ. 46D. 3) ἀπολ., ὁ ὢν ἀπὸ κοινοῦ αἴτιος, δευτερεύουσα αἰτία, οὐκ αἰτίων, ἀλλ' ἴσως ξυναιτίων Πλάτ. Γοργ. 519Β, πρβλ. Πολιτ. 287Β, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 4, 13· ἀναγκαῖον λέγεται, οὗ ἄνευ οὐκ ἐνδέχεται ζῆν ὡς συναιτίου ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 5, 1.— Πρβλ. **μεταίτιος.**

συναιχμάζω, συμπολεμῶ, συμμάχομαι, Ἀνθολ. Π. 15. 50, Νόνν. Δ. 2, 201.

συναιχμαλωτεύω, = τῷ ἑπομ., Λὼτ τοῖς Σοδομίταις συνηχμαλωτεύετο Ζωναρ. Χρον. τ. 1, σ. 22Β.

συναιχμᾰλωτίζω, αἰχμαλωτίζω, λαμβάνω αἰχμάλωτον ὁμοῦ μετά τινος, Δημάδης πολλοῖς τῶν Ἀθηναίων συναιχμαλωτισθεὶς Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 295.

συναιχμαλωτίς, ίδος, οὐχὶ **συναιχμάλωτις, ιδος,** ἡ, θηλ. τοῦ **συναιχμάλωτος,** Κόνων. Διηγήσ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. σελ. 133, 8.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ σ. 340-1.

συναιχμάλωτος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς αἰχμάλωτος, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ις', 7, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 27.

σύναιχμος, ον, ὅμαιχμος, σύμμαχος, Σουΐδ., Ἡσύχ., Φωτ.— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 178.

συναιώνιος, α, ον, ὁμοίως αἰώνιος, Εὐστ. Πονημάτ. 126. 63.

συναιωνίζω, αἰωνίζω ὁμοῦ, γνῶσιν .. συναιωνίζουσαν καὶ συμπαρεκτεινομένην ἀεὶ Lex. Ms. cod. Paris. 2562 fol. 202 verso, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 6.

συναιωρέομαι, παθ., αἰωροῦμαι ὁμοῦ, ξυναιωρούμενον τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα Πλάτ. Φαίδων 112Β, πρβλ. Πλούτ. 2. 564D.

συναιώρησις, ἡ, τὸ αἰωρεῖσθαι ὁμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 80D.

συνακαταληπτέομαι, παθ., εἶμαι ὁμοίως ἀκατάληπτος, τῷ μὴ γιγνώσκοντι τοῦτον (δηλ. τὸν βοῦν) συνακαταληπτεῖται καὶ τὸ μυκᾶσθαι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 243, 11. 38.

συνᾰκέφαλος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ἀκέφαλος, ὁ ὁμοίως ἀκέφαλος, Θεόδ. Στουδ. σ. 64Β.

συνακινητέω, ἀκινητῶ, μένω ἀκίνητος ὁμοῦ, Φωτ. Ἀμφιλ. σ. 136, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συνακμάζω, ἀκμάζω συγχρόνως, ἐπὶ φυτῶν, Ἀνθ. Π. 11· 417· ἐπὶ προσώπων, Ἰφίτῳ σ., μετὰ τοῦ Ἰφ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 420, πρβλ. Πολύβ. 32. 12, 3, Πλουτ. Λυκοῦργ. 1·— ἀπολ., ἀκμάζω ὁμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Τ. Γράκχ. 3. II. συνακμάζω ταῖς ὁρμαῖς πρός τι, εἶμαι εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ζηλωτής διά τι πρᾶγμα, Πολύβ. 16. 28, 1.

συνᾰκολασταίνω, ζῶ ἀκολάστως ἢ ἀσώτως μετά τινος, τινι Πλουτ. Δημήτρ. 24· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Σύλλᾳ 2, πρβλ. 2, 140Β, κτλ.

συνακμαστής, οῦ, ὁ, ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμάζων, σύγχρονος ἦν καὶ συνακμαστὴς τοῦ προειρημένου Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 716D.

συνᾰκολουθέω, ἀκολουθῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, συνοδεύω, ἐπὶ προσώπων ἐν κινήσει, τινι Θουκ. 6. 44, κτλ.· σ. τινι οἴκαδε Ἀριστοφ. Ἱλ. 43· πρὸς τὴν θεὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 399· μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ἰσοκρ. 71Β· μεταφορ., σ. ταῖς τύχαις Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 10, 8. 2) ἀκολουθῶ λογικόν τι ἐπιχείρημα ἐντελῶς, λόγῳ Πλάτ. Φίληβ. 25C, Νόμ. 629Α· σ. τινί τι, ἀκολουθῶ τινα εἴς τι πρᾶγμα, αὐτόθι 792C. 3) ἀκολουθῶ ἢ εὑρίσκομαι σύμφωνος μετά τινος, ἀλλήλοις Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 1, 14·— ἀπολ., ἀκολουθῶ ἢ συμφωνῶ ἐντελῶς, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 5, 7. 4) ἀκολουθῶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ὑπακούω,** Πλάτ. Νόμ. 711C, 716Β. II. ἐπὶ ἀποτελεσμάτων ἀκολουθούντων ἀμέσως μετὰ τὴν αἰτίαν, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, πάντα ξ. τῷ τοῦ παντὸς παθήματι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 274Α· μετὰ τοῦ ῥήματος .. ξ. τὰς ἡδονὰς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 464Α· τοῖς πλούτοις σ. ἄνοια καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία Ἰσοκρ. 140 ἐν τέλει. III. ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἀκολουθῶ ἀναγκαίως ἔν τινι ὅρῳ, περιέχομαι ἔν τινι ὅρῳ (πρβλ. **συνεπιφέρω** II), Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 46, 15· σ. αἱ ἀρχαὶ Μετὰ τὰ Φυσ. 12 9, 3. 2) ἐπὶ γεγονότων, παρακολουθῶ, ἕπομαι, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 1, 2.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 127.

συνᾰκόλουθος, ον, ὁ συνακολουθῶν, συνοδεύων τινά, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 26, 2.

συνᾰκοντίζω, ἀκοντίζω συγχρόνως μετ' ἄλλων, Ἀντιφῶν 124. 31. II. πλήττω διὰ πολλῶν ἀκοντίων, Λατ. telis confodere, οἱ λοιποὶ συνηκοντίσθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἱππέων Πολύβ. 1. 34, 7., 40. 12., 43. 6.

συνᾰκούω, μέλλ. **-ούσομαι,** ἀκούω ὁμοῦ μετά τινος ἢ συγχρόνως, τι Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 36· τινὸς Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 9, 4· ἀλλ' ἀλλήλων συνήκοον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως Ξεν. Ἀν. 5. 4, 31· σ. τινί τι, ἀκούειν τι μετά τινος ἄλλου, Δίων Κ. 46. 41· ἀπολ., Πλουτ. Πύρρ. 5, κτλ. II. ἐννοῶ τι ἔξωθεν εἰς συμπλήρωσιν φράσεως, Λατ. subaudire, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 239.

συνακρατίζομαι, ἀποθετ., ἀκρατίζομαι, προγευματίζω μετά τινος, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 26 (Ἀθήν. 11C).

συνακροάομαι, ἀποθετ., ἀκροῶμαι ὁμοῦ, εἶμαι συνακροατής, συμμαθητής, ξένοι τινὲς ἕπονται καὶ ξυνακροῶνται Πλάτ. Μενέξ. 235Β· ὅπως ἂν ξυνηκροῷ ἡμῖν ἀνδρὸς σοφοῦ ὁ αὐτ. ἐν Σισύφ. 387Α.

συνακτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνάγω,** δεῖ συνάγειν, μαθήματα εἰς σύνοψιν Πλάτ. Πολ. 537C, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 19. II. πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 15, 33, πρβλ. Ἱπποκρ. 51. 29.

συνακτήρ, ῆρος, ὁ, τὸ περισυνάγον ἢ περιζωννύον τινά, «ποδιά», Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 1.

συνακτήριον, τό, τόπος συνάξεως, Ἐκκλ., Ἡσύχ.·— **συνακτήριος, α, ον,** ὁ συνάγων, συναθροίζων, τῶν τῆς ἐκκλησίας συνακτηρίων κωδώνων Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρον. Παλαιολ. 1, σ. 9Α, 2.

συνακτικός, ή, όν, ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συναγάγῃ τις ὁμοῦ, **τὸ συνακτικόν,** ἡ δύναμις ἢ ἱκανότης τῆς ἐπισωρεύσεως ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὡς ὁ Λουκιανὸς μνημονεύει τὸ σ. καὶ κρουστικὸν τοῦ Δημοσθένους ἐν Δημ. Ἐγκωμ. 32·— μετὰ γεν., ἃ δικαιότας κοινωνίας συνακτικὰ καὶ συνεκτικὰ Διωτογ. Πυθαγ. παρὰ Στοβ. 331, 51. II. ὁ ἄγων εἰς συμπέρασμα, λόγοι Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 44, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 137, 143, κτλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ συναγωγήν, τουτέστι συνακτικῶς αὐτόθι 170.

συνακτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., συνηγμένος, ὕδωρ ὀλίγον συνακτόν, ἐάν τι δέξηται ῥυπαρόν, εὐθέως μιαίνεται Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 42.

συνᾰλᾰλάζω, ἀλαλάζω ὁμοῦ, ποιῶ μετ' ἄλλων ἀλαλαγμόν, Πολύβ. 1. 34, 2, Πλουτ., κλπ.·— ἦν .. ὑμεναίοισι Καδμεῖοι .. συνηλάλαξαν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 11.

συνᾰλάομαι, ἀποθετ., συμπλανῶμαι, περιπλανῶμαι ὁμοῦ, Μανέθων 4. 290· σ. τινι, πλανῶμαι ἐν ἐξορίᾳ μετά τινος, συναλᾶσθαι τῷ πατρὶ Διογ. Λ. 6. 20.

συναλγέω, ἀλγῶ, πονῶ, λυποῦμαι μετά τινος, μετὰ τοῦδε Σοφ. Αἴ. 253· μετὰ δοτ. προσώπου, μετά τινος προσώπου, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 4. 1, κτλ. 2) ἀπολ., δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας, φανέρωσον εἰς ἡμᾶς τοὺς μετέχοντας τῆς θλίψεως αὐτοῦ, Σοφ. Αἴ. 283· πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 633, Ἡρ. Μαιν. 1202, Ἀντιφῶντα 122.4, Πλάτ. Πολ. 462D· τῇ ψυχῇ Δημ. 321, 19· τῇ διανοίᾳ Ἀριστ. Προβλ. 6. 7·— ἀλλά, 3) μετὰ δοτ. πράγμ., συμπαθῶ, αἰσθάνομαι συμπάθειαν πρός τι ἢ διά τι πρᾶγμα, ταῖς σαῖς τύχαις Αἰσχύλ. Πρ. 288· σοῖς κακοῖς Εὐρ. Ρῆσ. 807· τοῖς λυπηροῖς Ἀριστ. Ρητ. 2. 4. 3.

συναλγηδών, όνος, ἡ, κοινὴ θλῖψις, ἀλγηδών·— ἐν τῷ πληθ., =**αἱ συναλγοῦσαι,** μέτοχοι ἐν τῇ θλίψει Εὐρ. Ἱκέτ. 74.

συνάλγησις, εως, ἡ, τὸ συναλγεῖν, Θεόδ. Στουδ. 358Ε.

σύναλγος, ον, ὁ συναλγῶν, Ἐκκλ.

συναλγύνω, ἀλγύνω ἢ λυπῶ ὁμοῦ, Ὀππ. Ἁλ. 1. 726 — παθ., τίς οὐ συμποτνιάσεται καὶ συναλγυνθήσεται ἐπὶ τῷ τεμνομένῳ Θεόδ. Στουδ. σ. 210Β

συναλδής, ές, ὁ ὁμοῦ αὐξανόμενος, καρπὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 544.

συνᾰλεαίνω, ἀλεαίνω, θερμαίνω ὁμοῦ, συνθερμαίνω, Πλουτ. 2. 691Ε.

συνάλειμμα, τό, ἀλοιφή, Σωραν. 50Β, 274Α.

συναλειπτικός, ή, όν, ὁ συγκεραννύμενος διὰ συναλοιφῆς· **τὸ συναλειπτικὸν** Εὐστ. 25. 33. Ἐπίρρ. **-κῶς,** διὰ συναλοιφῆς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 165, Εὐστ. 834, 5.

συνᾰλειπτός, όν, ὁ πάσχων συναλοιφήν, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 412.

συνᾰλείφω, μέλλ. **-ψω,** ἀλείφω ὁμοῦ, ἀποκρύπτω δι' ἐπιχρίσεως, ἐπιχρίω, τὰ φαῦλα Ἀριστ. Ρητορ. 2. 6, 8· γῇ ὑγρᾷ .., ἐὰν ξηρανθῇ, ξ. τὸ σπέρμα, καλύπτει αὐτὰ ὡς δι' ἀλοιφῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23. 1. — Παθ., τὰ μὲν ἄνω [τῆς γῆς] συνηλῖφθαι διὰ τοὺς ὄμβρους, ἔχουσι συγκαλυφθῇ ὡς δι' ἐπιχρίσματος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 2. 2) παρὰ τοῖς γραμμ., συγχωνεύω δύο συλλαβὰς εἰς μίαν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22, κλπ.·— Παθητ., συγχωνεύομαι εἰς μίαν συλλαβήν, ἐπὶ δύο συλλαβῶν, ὁ αὐτ. π. Δημοσθ. σ. 1070Β· ἴδε **συναλοιφή.** II. βοηθῶ τινὰ εἰς τὸ ἀλείφειν, συγχρίω, τινὰ Πλουτ. Πομπ. 73, πρβλ. 2. 1094.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

συνᾰλέω, ἀλέθω ὁμοῦ, ὁμοῦ ταῖς σαρξὶ τὰ ὀστέα συναλοῦντες Γεωπ. 15. 2, 23.

συνᾰληθεύω, ἀληθεύω ὁμοῦ, οὐχ ὁμοίως τὰς κατὰ διάμετρον ἐνδέχεται συναληθεύειν Ἀριστ. π. Ἑρμην. 10. 5. **II.** ἀπὸ κοινοῦ λέγω ἢ ζητῶ τὴν ἀλήθειαν, Πλούτ. 2. 53B.

συνᾰλήθω, = **συναλέω**, Γλωσσ.

συναλητεύω, ἀλητεύω, περιπλανῶμαι μετά τινος, Ἡλιόδ. 6. 7.

συνάλθομαι, ἀόριστ. **-αλθεσθῆναι**, παθητ.— θεραπεύω, ἐπὶ τραύματος ἢ κατάγματος, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 792· ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **συναλθάσσομαι**, ὁ αὐτ. περὶ Ἀγμ. 758.

συνᾰλιάζω, μέλλ. -ξω. (ἁλία) = τῷ ἑπομ., Ἀριστοφ. Λυσ. 93.

συναλίζω, ἀόρ. **συνήλισα**· — ἄγω εἰς ταὐτόν, συνάγω, συναθροίζω, τινὰς Ἡρόδ. 1. 125· σ. ἐς τὴν ἀκρόπολιν τὰς γυναῖκας αὐτόθι 176, πρβλ. 2. 111· τοὺς ἐπιεικεστάτους..πρὸς τὴν σκηνὴν Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30.— Παθ., ἔρχομαι ὁμοῦ, συνέρχομαι, συναθροίζομαι, Ἡρόδ. 1. 62., 5. 15, 102, Ξεν., κλπ.· σ. εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 1. 2, 15· ἐπὶ ἑνὸς μόνου προσώπου, συνεταιρίζομαι μετά τινος ἄλλου, Πράξ. Ἀποστ. α', 4.— ἐπὶ πραγμάτων, τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ μυελοῦ σ. Ἱππ. 278. 55· βορβόρου περὶ αὐτὰ συναλισθέντος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 31.

συνᾰλίσκομαι, μέλλ. **-ᾰλώσομαι**, πρκμ. **-εάλωκα**, παθ.·— συλλαμβάνομαι, αἰχμαλωτίζομαι ὁμοῦ, Πλουτ. Δίωνος καὶ Βρούτ. Σύγκρ. 3, Αἰλ. περὶ Ζ. 11. 12· τινι, μετά τινος Διογέν. Λαέρτ. 2. 105.

συναλῐφή, ἡ, = **συναλοιφή**, ὃ ἴδε.

συναλλᾰγή, ἡ, φιλικὴ ἀνταλλαγὴ λόγων, μάλιστα ἐπὶ σκοπῷ φιλιώσεως, ἐν ξυναλλαγῇ λόγου, διὰ διαλλακτικῶν λόγων, Σοφ. Αἴ. 732· ἐν λόγων ξυναλλαγαῖς Εὐρ. Ἱκ. 602· ἀπολ., διαλλαγή, συμφιλίωσις, εἰρήνευσις, Θουκ. 4. 20· ὅρκοι ξυναλλαγῆς ὁ αὐτ. 3. 82· ἐν τῷ πληθ., ξυναλλαγαί, συνθήκη εἰρήνης, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 8. **2)** καθόλου, διαπραγμάτευσις, ἐπιμιξία, λέκτρων ἐλθεῖν εἰς ξυναλλαγὰς Εὐριπ. Ἱππ. 652· ἐπὶ συναλλαγαῖς γάμου Διον. Ἁλ. 1. 60· ἡ κατὰ γάμον σ. Κλήμ. Ἀλ. 538·— συνθήκη, συμφωνία, συμβόλαιον, Διον. Ἁλ. 6. 22. **II.** τὸ εἰς πέρας φερόμενον διὰ τῆς συνεργίας ἢ τῆς μεσιτείας ἑτέρου, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, δι' ἰδιαιτέρων ἐπεμβάσεων τῶν θεῶν, ἀντίθετ. τῷ συμφοραῖς βίου, Σοφ. Ο. Τ. 34· νόσου ξυναλλαγῇ, τῇ ἐπεμβάσει νόσου, δηλ. διὰ τῆς νόσου ὡς διὰ συνεργοῦ, αὐτόθι 960· καθόλου, τὸ ἀποτέλεσμα τοιαύτης ἐπεμβάσεως, σύμπτωσις, συμβάν, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 410· μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλ., ἐλθόντα μὲ καταστρεπτικὰ ἀπὸ ελέσματα, ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 845.

συναλλάγιον, τό, **συναλλαγὴ** I. 2· γαμικὸν συναλλάγιον Κωνστ. Πορφυρ. πρ. τὸν υἱὸν Ῥωμ. 13.

συνάλλαγμα, τό, ἐπιμιξία, τινι πρό τινα Ἱππ. 19. 24. **II.** ἀμοιβαία συμφωνία, συνθήκη, συμβόλαιον, Δημ. 766. 3, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 10, κτλ.· σ. ποιεῖσθαι Δημ. 869. 22· διαλύειν Διον. Ἁλ. 6. 22. **2)** ὁ Ἀριστ. ἐν τοῖς Ἠθικ. Νικ. 5. 2, 13 λαμβάνει τὰ συναλλάγματα ἐν τῇ εὐρυτάτῃ σημασίᾳ ἐπὶ πάσης πράξεως μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἀνθρώπου καὶ διαιρεῖ εἰς ἑκούσια σ., δηλ. συμβόλαια, συνθήκας, συμφωνίας κτλ. (πρβλ. **συγγραφὴ** II. 2, **συμβόλαιον** II, **σύμβολον** II, **συνθήκη** II)· καὶ ἀκούσια, ἅπερ περιλαμβάνουσι παντοειδῆ κακουργήματα, πρβλ. Ρητ. 1. 15. 22.

συναλλαγμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβόλαια, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 77, κ. ἀλλ.

συναλλαγμός, ὁ, ἐναλλαγή, συναλλαγή, Θεόδ. Σ ουδ. 580E.

συναλλακτεύω, παρ' Ἡσυχ. εἰς ἑρμηνείαν τοῦ **συμβολατεύω**, ποιῶ ἀνταλλαγήν, δι' ἀνταλλαγῆς ἐμπορεύομαι.

συναλλακτής, οῦ, ἢ **συναλλάκτης**, ου, ὁ, μεσίτης, ὁ τὰς διαπραγματεύσεις ἑτέρων, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 753.

συναλλακτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμβόλαια, οἱ νόμοι οἱ σ. Διον. Ἁλ. 4. 13· ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔμπειρος ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, Πτολ. Τετράβ. 2, σ. 66B —Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 330.

συνάλλαξις, ἡ, **συνάλλαγμα**, Πλάτ. Νόμ. 850A.

συναλλάσσω, Ἀττικ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· — φέρω εἰς σχέσιν μετά τινος, σχετίζω, δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις Αἰσχ. Θήβ. 597. — Παθητ., Ἑλένῃ συναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις Εὐριπ. Ἀνδρ. 1245· ἡ [εὐνὴ] ξυνηλλάχθης ἐμοὶ Σοφ. Αἴ. 493. **2)** διαλλάττω, συμφιλιώνω, τινά τινι Θουκ. 1. 24· τινὰς Ξενοφ. Πόροι 5. 8· ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 930A. — Παθητ. καὶ μέσ., συνδιαλλάττομαι, ἢ ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν μετά τινος, συμμαχῶ ἢ συνεταιρίζομαι μετά τινος, πρός τινα Θουκ. 8. 90, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1. 2, 1· ἀπολ., κάμνω εἰρήνην, Θουκ. 5. 5, Ξεν., κλπ.· μετρίως, ἐπὶ δικαίοις ὅροις, Θουκ. 4. 19. **II.** ἀμεταβ., ἔχω σχέσεις μετά τινος, συναντῶ αὐτόν που, μή συναλλάξαντά που Σοφ. Ο. Τ. 1110, Εὐρ. Ἡρακλ. 4, Δημ. 760. 12· ὡσαύτως, ἤ ξυνήλλαξας τί πω ; ἔσχες σχέσεις μετ' αὐτοῦ ποτέ ; Σοφ. Ο. Τ. 1130. **2)** ἔρχομαι εἰς σχέσεις ἢ συμφωνίας μετά τινος (ἴδε **συνάλλαγμα** II), Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 10. 8, 7, πρβλ. 8. 13, 5 κἑξ.· μετὰ σ. στοιχ. αἰτ., τοιοῦτο πρᾶγμα συναλλάττων Δημ. 867. 11, πρβλ. 8. 9. 21.

συναλληγορέω, ἀλληγορῶ ὁμοῦ, συναλληγορουμένους Ὠριγέν. τ. 1, σ. 181D.

συναλλοιόω, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω συγχρόνως, Ἀριστ. Φυσιογν. 4. 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 14, 3· συναλλοιοῦντες ἑαυτοῖς τοὺς κατὰ τὸ σῶμα χυμοὺς Γαλην. τ. 2, σ. 229.

συνάλλομαι, ἀποθ., ἅλλομαι, πηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενος Λουκ. Ἀνάχ. 4: ἐπὶ ἵππου, τοῖς ἄλλοις (δηλ. ἵπποις) συνήλλετο Πλούτ. 2. 970D. **II.** πηδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ φόβου, συνάλλεσθαι φαμὲν καὶ τοὺς ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνιδίοις Ἀρτεμίδ. 1. 29.

συναλλοτριόω, ἀπαλλοτριῶ, ἀποξενώνω, τινος, ἀπό τινος, τῆς τοῦ ἀγαθοῦ ἐπωνυμίας.. συνηλλοτρίωται Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 2, σ. 690D.

σύναλμα, τό, συμπήδημα, «συνάλματα· συμπηδήματα» Ἡσύχ.

σύναλμος, ον, (ἅλμα) μετὰ ἅλμης, ἁλμυρός, λοπάδας συνάλμους (ἔνθα νῦν ἐνάλμους) Μάχων παρ' Ἀθην. 580D.

συνᾰλοάω, Ἐπικ. ἀόρ. **-ηλοίησα**· — ἀλωνίζω ὁμοῦ, συντρίβω, κατασυντρίβω (διὰ βοῶν), Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 524A. **2)** κατασυντρίβω, μέχρι συνηλοίησε παρήια Θεόκρ. 22. 128, Κόϊντ. Σμ. 11. 472, Ὀππ. Κυν. 1. 268, Πλούτ., κλπ.

συνᾰλοιφή, ἡ, ἡ συγχώνευσις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν διὰ συναιρέσεως ἢ κράσεως ἢ ἐκθλίψεως (ἴδε **θλῖψις**), Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 6, 22, Σεξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 161· ὁ Δράκων σ. 157 ἀπαριθμεῖ ἑπτὰ εἴδη **συναλοιφῆς**· ὁ Εὐστ 1561. 6 παραδέχεται μόνον κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν· κατὰ συναλοιφὴν Στράβ. 370. **2)** καθόλου, συνδυασμός, συγχώνευσις, τινὸς πρός τινα Ἐκκλ. — παρὰ τοῖς μεταγεν. τούτοις συγγραφεῦσιν ὁ τύπος **συναλιφὴ** συχνάκις ἀπαντᾷ.

σύνᾰλος, ον, ὁ συνεσθίων ἅλας μετά τινος, φίλος τινός, Γλωσσ.

συνᾰλύω, ἀλύω, περιφέρομαι μετά τινος, συνεπλανᾶτο καὶ συνήλυε Πλουτ. Ἀντώνιος. 29.

συνᾰλωνιάζω, (ἅλων) συνεορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀλωνίσματος, καθ' ἣν «ἑορτὴν ἦγον, καὶ θυσίας ἐποίουν» Σουίδ.

σύναμᾰ, Ἐπίρρ. ἀντὶ σὺν ἅμα, ὁμοῦ συγχρόνως, Ἀνθ. Π. 7. 9 (ἔνθα φέρεται **σὺν ἅμ'**), Λουκ. Ἁλ. 51, Δὶς Κατηγ. 11, κτλ.· τινι, μετά τινος, Θεόκρ. 25. 126· σ. τοῖς φύλλοις Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 7, 1· συχνάκις ἐν τμήσει, σὺν δ' ἅμα Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Παλατ. 217, 795· οὕτω παρ' Εὐρ. Μηδ. 1143, σὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην,— ὅπερ εἶναι τὸ πρῶτον ἴχνος τῆς συνθέσεως τῶν δύο μορίων εἰς μίαν λέξιν. — Ὁ τύπος **συνάμα** εἶναι πλημμελής, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 889.

συνᾰμᾰθύνω, συναφανίζω, συγκαταστρέφω, σύν κάρφεα πάντ' ἀμ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 295.

συνᾰμάομαι, Μέσ., συνάγω ὁμοῦ, συσσωρεύω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 154, Ἐτυμ. Μέγ. 83. 3.

συνᾰμαρτάνω, ἁμαρτάνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, οὐ συναμαρτάνειν Πλούτ. 2. 53· μὴ παρόντος τοῦ συναμαρτήσαντος σώματος Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 92B.

συναμείβω, συναλλάσσω, ἐναλλάσσω, ἀνταλλάσσω, θηρίοις μάχεσθαι καὶ συναμείβειν τὴν φυσικὴν ἡμερότητα εἰς θηριώδη ὠμότητα Ἰω. Ἱεροσ. ἐν βίῳ Ἰω. Δαμασκ. σελ. 273. 3, ἔκδ. Major., Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 102D.

συνᾰμιλλάομαι, ἀποθ., ἁμιλλῶμαι, ἢ ἀγωνίζομαι ὁμοῦ, δακρύοις συναμιλλᾶται Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1205 (ἔνθα ὁ Ἕρμαν. διορθοῖ δακρύοισιν ἁμιλλᾶται), ἴδε σημ. Paley, Πλούτ. 2. 86E.

συνάμιλλος, ον, ὁ ἀπὸ κοινοῦ συναγωνιζόμενος, τῶν πνευματικῶν ἀγώνων συνάμιλλον Act. SS. Maji τ. 5, σ. 359A.

σύναμμα, τό, (συνάπτω) συνένωσις, σύνδεσμος, δεσμός, κόμβος, εἰ μέλλει ἰσχυρῶς ὥσπερ σύναμμα ἰσχυρὸν συνδεῖν Ἀριστ. π. Ζ. Μορίων 4. 10, 26, π. Ζ. Γεν. 5. 7, 22.

συναμμᾰτίζομαι, Παθ., δένομαι ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 382.

συναμπέχω καὶ **-ίσχω**, περικαλύπτω στενῶς ἢ ὁμοῦ, περικαλύπτω, περιτυλίσσω, ἤ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχειν Αἰσχύλ. Ικ. 521.—Μέσ., τί συναμπίσχει κόρας ; διὰ τί καλύπτεις τοὺς ὀφθαλμούς σου ; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1111.

συναμπρεύω, συνέλκω, σύρω ὁμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 6. 24, 3.

συνᾰμύνω [ῡ], συμβοηθῶ, τινὶ Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 62, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 20, 7.— Μέσ., Ἐρατοσθ. 12, Αἰλιαν. π. Ζ. 3. 30.

συναμφιάζω, περιενδύω, περικαλύπτω, τοὺς τοῦ μειρακίου πόδας ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ γόνασι λεπτῷ ληδίῳ συνημφιακὼς Κλέαρχος παρ' Ἀθην. 256F.

συναμφιβάλλομαι, Παθ., ὁμοῦ ἀμφιβάλλομαι, εἶμαι ὡσαύτως ἀντικείμενον ἀμφιβολίας, Εὐστ. 316. 26.

συναμφότεροι, αι, α, ἀμφότεροι ὁμοῦ, Θέογν. 818, Ἡρόδ. 1. 147., 3. 97, κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ.· τὰ ξ. Πλάτ. Φίληβ. 46C, κτλ. **2)** ἑνικ., ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας, ὁ ξ. βίος αὐτόθι

22Α· τὸ ξ. συναμφότεροι, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 209Β, ἐν Τιμ. 87Ε· ἢ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 400C· τοῦτο συναμφότερον, ἡ ἡνωμένη αὕτη δύναμις, Δημ. 22. 6.

συνάμφω, οἱ, αἱ, οἱ δύο ὁμοῦ αἱ δύο ὁμοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 278C, κτλ.· οἱ συνάμφω Πολύβ. 1 63, 5, κτλ.· μετὰ γεν., Ἰαπύγων καὶ Μεσσαπίων συνάμφω ὁ αὐτ. 2. 24, 11, πρβλ. 65, 9. 2) μετὰ τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ ὅροι τοῦ συνάμφω Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 9, πρβλ. περὶ Ἑρμην. 11, 4· τοῦ συνάμφω, τῆς τε Λιβύης καὶ τῆς Ἀσίας Στράβ. 107, πρβλ. 82· κατὰ τὸν συνάμφω χρόνον ὁ αὐτ. 44.

συναναβαίνω, ἀναβαίνω ὁμοῦ μετά τινος, μάλιστα ἐπὶ τῆς εἰς τὴν μέσην Ἀσίαν ἀναβάσεως, Ἡρόδ. 7. 6, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 4, 16, Ἰσοκρ. 71Β· τινι, ὁμοῦ μετά τινος, αὐτόθι 70Ε, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 3, 18· οὕτω, συν. μέχρι Συήνης Στράβ. 118, πρβλ. 504, κτλ. 2) συναναβαίνω ἅρμα, ἀναβαίνω ὁμοῦ εἰς τὸ ἅρμα, Λουκ. Χαρίδ. 19.

συναναβακχεύω, ὁμοῦ βακχεύω, συναναβακχεύσας τοῖς Ἑρμοῦ τε καὶ Διὸς ὀπαδοῖς Λιβάν. τ. 1, σ, 546, 24.

συναναβιβάζω, μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ **συναναβαίνω**, ἀναβιβαζομένη ἡ χελώνη συναναβιβάζει τὴν σπάθην Ὀρειβάσ. 161 ἐν τέλει, ἔκδ. Mai.— Παθ., ἐπὶ τοῦ τόνου, ἀναβιβάζομαι ὁμοῦ, Ἀπολλών. περὶ Ἐπιρρ. 545.

συναναβλαστάνω, ἀναβλαστάνω ὁμοῦ, περὶ δένδρων, τὰ μὲν συναναβλαστάνει τοῖς ἡμέροις Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 2, Φίλων τ. 1, σ. 344, 12, καὶ 444, 42.

συναναβλύζω, ἀναβλύζω ὁμοῦ, τῷ συναναβλύζοντι αἵματι Εὐστ. Πονημάτ. 171. 69.

συναναβοάω, ἀναβοῶ, ἀνακράζω ὁμοῦ, συνανεβόησαν δὲ καὶ αἱ δμωαὶ Ξεν. Κύρ. 5. 1, 6.

συναναβόσκομαι, ἀναβόσκομαι, αὐξάνομαι ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς Δελφοῖς ἡ Πυλαία συνηβᾷ καὶ συναναβόσκεται Πλούτ. 2. 409Α.

συναναγαργαρίζω, ἀναγαργαρίζω, μεταχειρίζομαι ὁμοῦ ὡς γαργάραν, Γαλην. 14. 439.

συναναγιγνώσκω, ἀναγινώσκω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 180D· τινὶ αὐτόθι 97Α κτλ.

συναναγκάζω, ἀναγκάζω ὁμοῦ, συμπιέζω, συνθλίβω, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 802· τὰς προθέσεις Λογγῖν. 40. 6. **II**. ἀπὸ κοινοῦ ἀναγκάζω, ἡ χρεία σ. Ἀριστ. Πολιτ. 1. 8, 9· σ. τινὰ ποιεῖν τι Δημ. 1324. 3., 1425. 19· ὥστε, μετ' ἀπαρεμφ., Ἰσοκρ. 58D. — Παθητ., ἀναγκάζομαι συγχρόνως, μετ' ἀπαρεμφ., Ξεν. Ἱέρ. 3, 9, Δημ. 803. 24. **III**. ἐκτελῶ ἐπίσης διὰ τῆς βίας, Ἰσοκρ. 58Ε.— Παθητ., ὅρκοι συνηναγκασμένοι, διὰ τῆς βίας ἐπιβληθέντες (ἀλλὰ παρὰ Στοβ. κατηναγκ.), Εὐρ. Ι. Α. 395.

συναναγκασμός, ὁ, ἀπόδειξις ἀναγκάζουσα, πείθουσα, Ἰαμβλ. Προτρ. 326.

συνανάγνωσις, εως, ἡ, τὸ συναναγινώσκειν, τὸ ὁμοῦ ἀναγινώσκειν, Πλούτ. 2. 700Β· τὰς τῶν ῥητορικῶν λόγων συναναγνώσεις Φωτ. Κῶδ 150, σ 99, 4.

συναναγορεύω, ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἀναγορεύω, διακηρύττω, Boisson. Ἀνέκδ. 2. 42.

συναναγράφω, ἀναγράφω ἐπίσης ἢ ὁμοῦ, Διόδ. 17. 1.— Παθ., συναναγραφῆναι ἐν τοῖς συμμάχοις Αἰσχίν. 39. 10.

συναναγυμνόω, γυμνόω ὁμοῦ, ἀφίνω τι γυμνὸν συγχρόνως, Πλουτ. Λυκούργ. Σύγκρ. 9. — Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 274.

συνανάγω, μέλλ. -ξω, φέρω ὀπίσω, συν. τι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.— Παθ., ἀποχωρῶ ὁμοῦ, Πολύβ. 1. 66. 10, Αἰλ. περὶ Ζ 10. 34. **II**. ὡσαύτως παθ., ἀνάγομαι, ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος ὁμοῦ, Δημ. 910. 17.

συναναδείκνῡμι, ἀναδεικνύω, ἀναγορεύω ὁμοῦ, βασιλέα Ζώσιμ. 1, 24, σ. 34, Γρηγ. Νύσσ. 1, 6C, 88D, κλπ.

συναναδέχομαι, ἀποθ., ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω ὁμοῦ, συναναδεξαμένου τὸν ἐνεστῶτα κίνδυνον εὐψύχως Πολύβ. 16. 5. 6.

συναναδίδωμι, δίδω ὀπίσω ὁμοῦ, δραχμὰς δύο συναναδέδωκα μετὰ τῆς φιάλης Λουκ. Συμπ. 15· χωνεύω ὁμοῦ, Ἀλεξ. Ἀφρ. ἐν Προβλ.

συναναδίπλωσις, εως, ἡ, ἀναδίπλωσις, διπλασιασμός, Γλωσσ.

συναναζεύγνῡμι, ἀναζεύγνυμι, ἐκκινῶ ὁμοῦ μετά τινος, Πλουτ. Εὐμέν. 3 ἐν τέλει.

συναναζέω, ἀναζέω τι ὁμοῦ, κάμνω τι νὰ βράσῃ ὁμοῦ, Διοσκ. 1. 33· ἀμεταβ., αὐτόθι 65.

συναναζητέω, ἀναζητῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἕπεσθαι καὶ συναναζητεῖν Ἡλιόδ. 6. 7.

συναναζῡμόομαι, Παθ., ἀναζυμοῦμαι ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 105. 1.

συναναζωπῡρέω, ἀναζωπυρῶ ὁμοῦ, Μενάνδρ. Βυζ. Ἀποσπ. σ. 367. 14.

συναναθάλλω, ἀναθάλλω, αὐξάνομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Γρηγ. Νύσσ. 1, σ. 172C.

συναναθεμᾰτίζω, ἀναθεματίζω ὁμοῦ, τοῖς ἄλλοις αἱρετικοῖς συναναθεματίζεται ὁ Σύρος Ἰάκωβος Φωτ. Βιβλιοθ. 286. 26.

συναναθρηνέω, θρηνῶ ὁμοῦ, θρηνῶ μεγάλως, Ξεν. Ἐφέσ. 3. 3.

συναναθῡμιάομαι, Παθ., ἀναθυμιῶμαι, καίομαι ὁμοῦ ὡς θυμίαμα, Ἀριστ. Προβλ. 12. 11.

συναναίρεσις, εως, ἡ, τὸ συναναιρεῖν, καταστρέφειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 267.

συναναιρέω, ἀναιρῶ, ἀναλαμβάνω, σηκώνω ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι Ἀντιφῶν 131. 23. **II**. καταστρέφω ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι Πολύβ. 5. 11, 5, κτλ.— Παθητ., καταστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Λυκοῦργ 155 32· τι ἅμα τινὶ Πολύβ. 6. 46, 7. 2) καταστρέφω ἐντελῶς, ὁλοκλήρως, τὴν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 407C. — Παθ., τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναιρεθήσεσθαι Θουκ. 8 24. 3) ἐν τῇ Λογικ. τοῦ Ἀριστ., σ. τὸ γένος καὶ ἡ διαφορὰ τὸ εἶδος, ὅταν ἀναιρεθῇ τὸ γένος καὶ ἡ διαφορά, ἀναιρεῖται ὡσαύτως καὶ τὸ εἶδος, Τοπ. 6. 4, 7, πρβλ. 4. 2, 17, Μετὰ τὰ Φυσ. 10 1, 13· τὸ ... αἰσθητὸν ἀναιρεθὲν συναναιρεῖ τὴν αἴσθησιν· ἡ δὲ αἴσθησις τὸ αἰσθητὸν οὐ σ. Κατηγ. 7, 23· πρβλ. Σχόλ σ. 65a 3. **III**. δίδω τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, τὸν αὐτὸν χρησμόν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία συναναιρῇ Πλάτ. Πολ. 540C, πρβλ. **ἀναιρέω** III. 2.

συνανακάμπτω, ἀμεταβ., ἀνακάμπτω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω ὁμοῦ μετά τινος Πολύβ. 8. 29, 6· περιπατῶ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω μετά τινος, τινὶ Διογ. Λ. 2. 127, πρβλ. 139.

συνανάκειμαι, Παθητ., ἀνάκειμαι ὁμοῦ, συνανακλίνομαι, παρὰ τὴν τράπεζαν ἐν τῷ δείπνῳ, ἐλθόντες συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 10, κλπ.

συνανακεράννῡμαι, ἀόρ. -εκράθην [ᾱ], παθ., ἀνακεράννυμαι, ἀναμιγνύομαι ὁμοῦ μετά τι ος, τινι Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 26· μεταφ., Πλουτ. Θεμ. 29·— Μέσ., Φίλων 2. 315. **II**. παρὰ τοῖς γραμμ., πάσχω συνίζησιν, Εὐστ. 11. 32.

συνανακεφαλαιόω, ἀνακεφαλαιώνω συντόμως, συνανακεφαλαιῶν τοὺς χρόνους Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 12.

συνανακηρύσσω, ἀνακηρύσσω ὁμοῦ, Φωτ. Βιβλ. 255. 22.

συνανακῑνέω, ἀνακινῶ ἢ ἀνασαράττω ὁμοῦ, Γεωπ. 8. 41, 2.

συνανακίρνημι, ἀνακίρνημι, ἀναμιγνύω ὁμοῦ, συνανακεράννυμι, τινί τι Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 3. 59.— Μέσ., Γρηγ. Νύσσ. ἐν Mai Coll. Vat. 8. 2, σ. 19·— παθητ. τις τύπος **συνανακιρνάομαι**, εὑρηται παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 684Β.

συνανακλίνομαι [ῑ], παθ., πλαγιάζω ὁμοῦ μετά τινος, ἰδίως ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ παρὰ τὴν τράπεζαν, τινι Κλήμ. Ἀλ. 271· μετά τινος Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄν. 3.

συνανάκλῐσις, ἡ, τὸ συνανακλίνεσθαι, Εὐστ. Πονημ. 153 40.

συνανακοινολογέομαι, ἀποθ., συμφωνῶ μετά τινος ἐν σύσκεψιν, ἀμφίβ. γραφ. παρὰ Δεινάρχῳ 93 41· ὁ Βεκκὴρ **συνεκοινολογεῖτο**· ὁ Sauppe **συνωμολογεῖτο**.

συνανακομίζω, ὁμοῦ ἀνακομίζω, συνεργῶ ὥστε νὰ ἔλθῃ τι εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν, Πολύβ. 4 25, 8, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

συνανακόπτω, κόπτω εἰς τεμάχια ὁμοῦ, συγκοπανίζω, συνανακοπτομένης λιβανωτοῦ μάννης Ὀρειβάσ. σελ. 10, ἔκδ. Mai.

συνανακουφίζω, ὁμοῦ μετά τινος ἀνακουφίζω, ἀνυψῶ, τάχα που καὶ τοῖς πτεροῖς (ὁ Ἔρως) Ἱππομένει συνανεκούφιζον Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 470.

συνανάκρᾱσις, εως, ἡ, ἡ μετ' ἄλλων πραγμάτων ἀνάμιξις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 75D, κλπ.

συνανακρᾱτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συνανάκρασιν, ἀνάμιξιν, τινος Λεόντ. ἐν Mai Coll. Vat. 9. 447.

συνανακράω, μεταγεν. τύπος τοῦ **συνανακίρνημι**, Θεόδ. Στουδ 575Β.- Κατὰ Φώτ. «συμφύρεται, συμμίγνυται, συνανακρᾶται».

συνανακρίνω [ῑ], ἀνακρίνω ὁμοῦ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 407, Θεόδ. Στουδ. σ. 460Β, κλπ. — Ἴδε Π. Σ. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ 52 κἑξ.

συνανακτίζω, ἀνακτίζω, ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω ὁμοῦ, Ἀθαν. τ. 2, σ. 455.

συνανακυκλέομαι, παθ., ἀνακυκλοῦμαι, ἐπανέρχομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Πολιτικ. 271Β.

συνανακῠλίομαι, [ῑ], παθ., κυλίομαι ὁμοῦ μετά τινος, Διογ. Ἐπιστ. ἐν Notices Mss. τ. 10, σ. 245.

συνανακύπτω, ἀνακύπτω ὁμοῦ μετά τινος, τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ καὶ συνανακύπτει Θεμίστ. 223C.

συναναλαμβάνω, ἀναλαμβάνω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλούτ. 2. 214Ε, Ἀθήν. 113D.

συναναλάμπω, ἀναλάμπω ὁμοῦ, Φίλων 2. 141· τινι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 136D.

συναναληψία, ἡ, ἡ ἐπάνοδος εἰς ὑγείαν, ἀνάρρωσις, Σωραν. σ. 33 Ermerins.

συνᾰνᾱλίσκω, μέλλ. -ανᾱλώσω, ἀναλίσκω ὁμοῦ ἢ παρομοίως, τοὺς λεγομένους ἅλας σ., καταναλίσκω ὁμοῦ τὸ παροιμιῶδες

ἅλας, δηλ. ζῶ ἐν στενῇ σχέσει μετά τινος, ὡς σύντροφος αὐτοῦ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 3, 8· ὅσα ἔκειτο εἰς τὴν ναῦν συνανήλισκον Δημ. 1220. 2 μεταφ., συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν ὁ αὐτ. 12. 12. **II.** βοηθῶ δαπανῶν καὶ ἐγὼ χρήματα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6,

συναναλογίζομαι, ἀναλογίζομαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σελ. 184, 19, ἔκδ. Λ.

συνανάλογος, ον, ἀνάλογος ἢ ἀντίστοιχος πρός τινα, τινος Κλήμ. Ἀλ. 787.

συνανάλυσις, ἡ, τὸ ἀναλύειν τι ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 31.

συναναμαλάσσω, μαλάσσω ὁμοῦ, Διοσκ. π. Εὐποριστ. 2. 20.

συναναμέλπω, ἀναμέλπω, ᾄδω ὁμοῦ, ἐνταῦθα οἱ κύκνοι συναναμέλπουσι Αἰλ. π. Ζ. 11. 1.

συναναμίγνυμι, μέλλ. **-μίξω**, ἀναμιγνύω ὁμοῦ, Ἀθήν. 177Β. — Παθ., συναναστρέφομαι, τισι ὁ αὐτ. 256Α, Πλουτ. Φιλοπ. 21· τούτων ἡ ἄγνοια ξυναναμέμικται αὐτοῖς Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 15.

συναναμιμνήσκω, ἀναμιμνήσκω ὁμοῦ, τινος, περί τινος πράγματος, Πλούτ. 2. 397Ε.— Παθ., ἐνθυμοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλάτ. Νόμ. 897Ε.

συνανάμιξις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἀνάμιξις, συγκοινωνία, Δανιὴλ (Θεοδοτίων) ΙΑ', 23 (Παλ. Διαθ.).

συναναμίσγω, = **συναναμίγνυμι**, Σχόλ. εἰς Ἱππ. σ. 170 Dietz.

συνανανεόομαι, μέσ., ἀνανεώνω ἐν ταὐτῷ, ξενίας Πολυβ. Ἐκλογ. Βατ. 383.

συνανανεύω, ἀνανεύω ὁμοῦ, Ταράσ. Κωντ/πόλεως σελ. 1460, ἔκδ. Mi.

συναναπάλλομαι, παθητ., ἀναπάλλομαι, ἀνατινάσσομαι ὁμοῦ μετά τινος, Φιλόστρ. 799· ἔνθα διάφ. γραφ. **συναναβάλλεσθαι, συνεφάλλεσθαι.**

συναναπαύομαι, παθ., ἀναπαύομαι ὁμοῦ μετά τινος, συγκοιμῶμαι, τῇ γυναικὶ Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 9. 4, Πλούτ. 2. 125Α· — ἀναπαύομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιε', 32·— εὕρηται ἀόρ. **συνανεπάην**, ἐν Ἡγησίππ. παρ' Εὐσ. (Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 22).

συναναπείθω, ἀναπείθω ὁμοῦ, τινὰς ποιεῖν τι Θουκ. 6. 88, Ἰσοκρ. 50Α· τινὰ Πλουτ. Ποπλ. 21.

συναναπέμπω, ἀναπέμπω, πέμπω πρὸς τὰ ἄνω ὁμοῦ, Πλούτ. Ρωμ. 28. **II.** συναναπέμπεται, τουτέστιν ἐξ ἴσου κληρονομεῖ, Θεοφίλ. Ἰνστιτοῦτα 3. 3, 95.

συναναπηδάω, ἀναπηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἀππ. Ἰβηρ. 88.

συναναπιέζω, ἀναπιέζω ὁμοῦ, Ἥρων Πνευμ. 161D.

συναναπίμπλημι, πληρῶ, γεμίζω ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 7, ἐν τῷ παθ. τύπῳ.

συναναπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**, = **συνανάκειμαι**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 344C, κτλ.

συναναπλάσσω, ἀναπλάττω ἢ σχηματίζω συγχρόνως, Μάξιμ. Τύρ. 24. 5, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 550Α.

συναναπλέκω, ἀναπλέκω ὁμοῦ, συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ κόμαι Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 13, πρβλ. Ἀνάχαρσ. 15· μεταφορ., Λογγῖν. 20. 1. **II.** συμπλέκομαι, ἡ Ροδόπη συνανεπλάκη μοι καὶ κατεφίλησε Εὐμάθ. 345.

συναναπληρόω, ἀναπληρῶ ὁμοῦ, συγχρόνως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 4, ἐν τῷ παθ.· παρέχω εἰς ἀναπλήρωσιν, τινί τι Πολύβ. 23. 18, 7, Πλούτ.

συναν-απλόω, ἁπλόω, ἐκτείνω ὁμοῦ, Δαμάσκιος π. Ἀρχῶν σ. 196 ἐν τέλει.

συναναπνέω, ἀναπνέω ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συναναπράσσω, Ἀττ. **-ττω**, εἰσπράττω ὁμοῦ, συνεισπράττω, μισθὸν παρά τινος Ξεν. Ἀν. 7. 7, 14.

συναναπτερόω, βοηθῶ ἢ κάμνω τινὰ νὰ πετάξῃ ὁμοῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 108 (τ. 10, σ. 180, ἔκδ. Βενεδ.), κλπ.

συναναπτύσσω, ἀναπτύσσω ὁμοῦ, Φωτ. ἐπιστ. ΟΑ', ἔκδ. Ἰω. Βαλ. σ. 396.

συναναρπάζω, ἀναρπάζω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τὸ νῦν συνανηρπάγης Ἐφραὶμ Σύρος τ. 1, σ. 221D.

συναναρριπτέω, ἀναρρίπτω ὁμοῦ, ἐλέφαντες συμπατοῦντες καὶ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις Λουκ. Ζεῦξις 10.

συναναρτάομαι, Παθ., ἀμοιβαίως ἐξαρτῶμαι ἢ συνδέομαι στενῶς, Δίων Κ. 38. 24.

συνάναρχος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ἄναρχος, συνάναρχε τεῷ πατρὶ Ἀνθ. Π. 1. 24· πῶς γέννημα δυνατὸν εἶναι συνάναρχον τῷ γεννήτορι; Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 31Β, κλπ.

συνανασκάπτω, ἀνασκάπτω ὡσαύτως, προσέτι, τοὺς τάφους συνανασκάπτοντες Στράβ. 381.

συνανασκευάζω, ἀνασκευάζω ὁμοῦ μετά τινος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 214, Γαλην. τ. 2, σ. 303.

συνανασκευή, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἀνασκευή, ἀναίρεσις, Σέξτ. Ἐμπ. ὡς ἐν τῷ προηγ.

συνανασκιρτάω, ἀνασκιρτῶ, ἀναπηδῶ ὁμοῦ, Κυρίλλ. Ἀλ. Ὁμιλ. 9. σ. 95.

συνανασπάω, ἀνασπῶ, ἀνασύρω ὁμοῦ, Λουκ. Κατάπλ. 18.

συνανάσσω, ἀνάσσω, βασιλεύω, ἄρχω ὁμοῦ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 336. 20, Συλλ. Ἐπιγρ. 8749. 20.

συναναστεφανόω, στεφανώνω ὁμοῦ, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 195.

συναναστομόομαι, Παθητ., συνάπτομαι διὰ στομίου ἢ ἀνοίγματος, ἀνοίγομαι ὁμοῦ πρὸς.., τὸ ἔξω [πέλαγος] συνανεστόμωται τῇ Προποντίδι Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 10, πρβλ. Γαλην. 4. 76, 78·— οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., λίμνη Μαιῶτις εἰς τὸν Ὠκεανὸν συναναστομοῦσα Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 37·— πρβλ. **συστομόομαι.**

συναναστρέφω, ἀναστρέφομαι, στρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω ὁμοῦ, ἀμεταβ., Πλουτ. Γάλβ. 10. 25. **II.** Παθ. καὶ μέσ., ὡς καὶ νῦν, ἀναστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Διόδ. 8. 58, Πλουτ. Λυκοῦργ. 17· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Ἀγαθαρχ. παρ' Ἀθήν. 168D.
 2) ἀγωνίζομαι κατά τινος, συνανεστράφην τῇ ἀδελφῇ μου καὶ ἠδυνάσθην Ἑβδ. (Γέν. Λ', 8).

συναναστροφή, ἡ, ἐν τῷ πληθ., τὸ συναναστρέφεσθαι, συνδιατριβή, ἐπιμιξία, Διόδ. 4. 4, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 9, 5, κτλ.

συνανασώζω, ἀνασώζω, ἀποκαθίστημι ὁμοῦ, τινί τι Πολύβ. 3. 77, 6., 4. 25, 6.— Παθ., Στράβ. 480.

συνανατάττεσθαι, συντάττεσθαι ὁμοῦ, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 385, 6, ἔκδ. Β.

συνανατέλλω, καὶ ποιητ. **συναντέλλω**, ἀνατέλλω ὁμοῦ, ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡλίῳ σελάγιζε συναντέλλουσα σελήνη Νόνν. Δ. 1. 175., 3. 431· βλαστάνω, φαίνομαι ὁμοῦ, ἐπὶ ἀνθέων, συνανέτελλε δὲ αὐτοῖς καὶ ὑάκινθος καὶ ἄλλη πολλὴ χροιὰ ἀνθέων Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 1.

συνανατήκω, τήκω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλουτ. Πομπ. 8.

συνανατίθημι, ἀνατίθημι ὁμοῦ, φορτώνω ὁμοῦ, φορτίον τοῖς βαστάζουσιν Πορφ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 18. 87. **II.** ἀφιερώνω ὁμοῦ μετά τινος, Λουκ. Φάλ. 2. 7.

συνανατολή, ἡ, ἡ σύγχρονος ἀνατολή, Στράβ. 12, Πτολ.

συνανατρέπω, ἀνατρέπω ὁμοῦ, Ἀμφιλόχ. 42.

συνανατρέφω, ἀνατρέφω ὁμοῦ μετά τινος, Κόνων ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 134, 1, κλπ.

συνανατρέχω, ἀνατρέχω ὁμοῦ μετά τινος, Πλουτ. Ἀλέξ. 15.

συνανατρίβομαι, Παθ., τρίβομαι ἐπί τινος, τινι Διογ. Λ. 7. 22· συνδιατρίβω τινί, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33. 6.

συναναφαίνομαι, Παθητ., ἀναφαίνομαι ὁμοῦ μετά τινος, Δημήτρ. Φαλήρ. § 6, Λουκ. π. Ὀρχ. 7, κτλ.

συναναφέρω, μέλλ. **-ανοίσω**, ἀναβιβάζω ὁμοῦ, Ἑβδ. (Γένεσ. Ν', 25). — Παθ., φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἀναβαίνω ὁμοῦ μετά τινος, [ὁ ἀνὴρ] σ. τῷ.. πυρὶ Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 27. **II.** μεταφορ., ἀναφέρω ὁμοῦ μετά τινος, Πλουτ. 2. 451Α· συν τὴν ἀρχήν, ἀναφέρω εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πράγματος συγχρόνως, Πολύβ. 5. 32, 4.

συναναφεύγω, φεύγω ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. ἔκδ. Taf. σελ. 293, 10.

συναναφθέγγομαι, ἀναφθέγγομαι, ὁμιλῶ ὁμοῦ δυνατά, Πλουτ. Μάρ. 19.

συναναφλέγω, ἀναφλέγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Φίλων 1. 345., 2. 27.

συναναφορά, ἡ, τὸ ἀναφέρειν συγχρόνως, ἡ ἐπὶ τὰ θεῖα σ. Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 13. **II.** σύγχρονος ἀναφορά, ἀνατολή, Πτολ.

συναναφυράω, = τῷ ἑπομ., τι μετά τινος Διοσκ. 1. 65.

συναναφύρω [ῡ], ζυμώνω, ἀναμιγνύω ὁμοῦ, τινί τι Βυζ. — Παθητ., κυλίομαι ὁμοῦ, ἐν τῷ πηλῷ Λουκ. Ἀνάχαρσ. 1· σ. ἐν καπηλείοις μεθ' ἑταιρῶν Ὑπερείδ. παρ' Ἀθήν. 567Α· παισὶν ἢ γυναιξὶν συναναφυρέντες Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 28.

συναναφύομαι, παθ., μετ' ἀόρ. β' **συνέφυν**, ἀναφύομαι ὁμοῦ μετά τινος, συνανέφυσαν τῷ πυρῷ Κλήμ. Ἀλ. 648· τοῖς κηπευομένοις λαχάνοις συναναφύονται καὶ πόαι ὁ αὐτ. 888.

συναναχαλάω, χαλαρώνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἡ περὶ τὰ γυναικεῖα μόρια συγκίνησις ἐν τοῖς ἀφροδισίοις συναναχαλᾷ τὸν ὄγκον ὅλον Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. 9. 26.

συναναχέω, μέλλ. **-χεῶ**, ἐπιχέω ὁμοῦ μετά τινος, λόγων ἥδυσμα τῷ πότῳ συναναχέων Ἡλιόδ. 5. 76.

συναναχορεύω, ἀποτελῶ χορὸν μετά τινος, ὁ οὐρανὸς συναναχορεύει.. τοῖς ἄστροις Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 2.

συναναχρέμπτομαι, ἀποθ., ἀποχρέμπτομαι ὁμοῦ, συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 10.

συναναχρώννυμι, (καὶ **συναναχρώζω** μεταγενέστ.), μέλλ. **-χρώσω**, μεταδίδωμι χρωματισμὸν ἢ ὀσμὴν δι' ἐπαφῆς· μεταφ., μεταδίδωμι, τινος, μέρος πράγματός τινος, Γεωπ. 6. 2, 9. — Παθ., συνενοῦμαι μετά τινος πράγματος, Διόδ. 3. 15· μεταφορ., ἔρχομαι

εἰς ἐπαφήν, συναναχρωννύμενοι βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς Πλούτ. 2. 4Α· τοῖς ἀνθρωπίνοις ἤθεσιν αὐτόθι 975Ε· τοῖς πολίταις ὁ αὐτ. ἐν Ἄγ. 10.

συναναχρωσις, ἡ, τὸ συναναχρώννυσθαι, ἐπαφή, Πλούτ. 2. 680Ε.

συναναχρωτίζω, = **συναναχρώννυμι**, συναναχρωτίζεσθαι καὶ συνανακιρνᾶσθαι τοῖς πλησιάζουσι ζῳδίοις Γεμίν. Εἰσαγ. εἰς τὰ Φαινόμ. 7Ε.

συναναχωρέω, ἀναχωρῶ ἢ ὑποχωρῶ ὁμοῦ, ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ μετ' ἐμοῦ συνανεχώρει Πλάτ. Λάχ. 181Β.

συνανδάνω, προξενῶ τέρψιν ὁμοίως, οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναὶ Φωκυλ. 178, ἴδε **συνεύαδον**.

συνανδρᾰγᾰθέω, ἀνδραγαθῶ ὁμοῦ, ἡ συνανδραγαθήσασα δύναμις Διόδ. 1. 55.

συνανδρίζομαι, παθητ., ἀναστρέφομαι μετ' ἀνδρός, Λαοδάμεια..κατάγει πρὸς ᾅδην αὐτήν· ἐκεῖ..συνανδρίζεται καὶ συζυγεῖ τῷ συνεύνῳ Ἱστ. Τρωϊκ. Πολ. ἐν Mai Bibl. Uffenb. 1. σ. 678.

συνανδρόομαι, παθητ., αὐξάνομαι ὁμοῦ μετά τινος, ὁκόσοισι ἂν συνανδροῦται τὸ νόσημα Ἱππ. Προρρ. 92.

συνάνειμι, (εἶμι, ibo) ἀνέρχομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 278Β· συνανιόντες τὴν ἡλικίαν, συναυξανόμενοι κατὰ τὴν ἡλικίαν, Αἰλ. π. Ζ. 6. 63.

συνανείργω, ἐμποδίζω ὁμοῦ, συναναχαιτίζω, συγκωλύω, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2. 3.

συνανέλκω, ἀνέλκω ὁμοῦ, ἕλκω πρὸς τὰ ἄνω, Φίλων 2. 513, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ 706.

συνανέρχομαι, ἀποθ., ἀνέρχομαι ἢ ἀναβαίνω ὁμοῦ, δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ἡρακλῆς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 913, Ἄρατ. 561.

συνανέχω, ἀνέχω ὁμοῦ, κρατῶ ὑψηλὰ ὁμοῦ, συγκρατῶ, συνανέχοντι κράτος Ἀνώνυμ. παρὰ Δουκαγγ. ἐν λ. **σανάδιον**. **II**. ἀμεταβ., συνανατέλλω, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 6· τινί, μετά τινος, Θεμίστ. 42Β. **III**. ἀπέχομαι ὁμοῦ, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 3.

συνανηβάω, ἀνηβῶ ὁμοῦ, νεάζω ὁμοῦ, τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ Θεμίστ. 223C.

συνανήκω, ἀνήκω ὁμοίως εἴς τι, παραινέσεις εἰς τὸν πνευματικὸν συνανήκουσαι βίον Φωτ. Βιβλ. 162. 22.

συνανθέω, ἀνθῶ ὁμοῦ, συνακμάζω, ἅμα τινὶ Θεοφρ. π. Ὀσμ. 63· ἡ Ἀθηναίων πολιτεία..τῇ Θεμιστοκλέους ἀρετῇ συνανθήσασα Πολύβ. 6. 44, 2. **II**. ἐπὶ ὑφάσματος, ὕφος ἦν πορφύρας καὶ φοίνικος σὺν ὑακίνθῳ καὶ βύσσῳ πεποιημένον, πολλῶν αὐτῷ συνανθούντων καὶ ποικίλων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2.

συνανθομολογέομαι, Μέσ., συμμετέχω συμφωνίας, προσχωρῶ εἰς συνομολόγησιν συμφωνίας, Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδ.

συνανθρωπεύομαι, ἀποθ., ζῶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἢ μεταξὺ αὐτῶν, ἐν ταῖς οἰκήσεσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 14, 1· ζῷα συνανθρωπευόμενα, κατοικίδια ζῷα, αὐτόθι 5. 8, 6, κτλ.—Τὸ ἐνεργ. **συνανθρωπεύω** ἀπαντᾷ παρὰ Πορφυρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 36., 4. 22· ἀλλ' ὁ αὐτὸς λέγει **συνανθρωποῦντα** θηρία, 1. 14 καὶ 20., 3. 9· οὕτω καὶ ὁ Πλούτ. 2. 823Β χρῆται τῷ τύπῳ **συνανθρωπέω**.

συνανθρωπέω, ἴδε τὸ προηγ.

συνανθρωπίζω = **συνανθρωπεύομαι**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 30· τὸ σ. καὶ οἰκουρὸν Ἀθήν. 611C.

συνανθρωπιστικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀγαπῶν νὰ ζῇ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, συνανθρωπιστικοί τινες τῶν ὀρνίθων εἰσὶ Βασίλ. τ. 1, σ. 73C.

συνάνθρωπος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὤν, Εὐστ. Πονημάτ. 117. 57· **συνανθρωπότης**, **ητος**, ἡ, ἡ ἡνωμένη φύσις τοῦ ἀνθρώπου, Ἀναστ. Σιν. Bandin Bibl. Med. τ. 1, σ. 311C.

συνανιάομαι, παθ., ἀνιῶμαι σύν τινι, συλλυποῦμαι, Πολυδ. Ε', 129, Συνέσ. 186C, κλπ.

συνανίημι, χαλαρώνω ὁμοῦ, Φίλων 2. 23.

συνανίπταμαι, ἀποθ., ἀνίπταμαι, πέτομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσ ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. Ἐγκώμ. εἰς Ἀθαν. (Ἀθαν. τ. 1, σελ. XCVIII E).

συνανίστημι, ἀνίστημι, ἐγείρω ὁμοῦ, ὁ Διονύσιος ἀνιστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην Ξεν. Συμπ. 9, 5· βοηθῶ εἰς ἀνέγερσιν, συνανεγείρω, λέγοντες ὅτι συναναστήσοι τὰ μακρὰ τείχη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 8. 9. **II**. παθ., μετ' ἀορ. β' ἐνεργ., ἐγείρομαι συγχρόνως, συνεγείρομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 3, 34· τινι μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 5. 1, 4.

συνανίσχω, = **συνανέχω**, συνεξέρχομαι, Αἰλ. περὶ Ζ. 14. 23, πρβλ. 10. 15· πώλου ἐφαπτομένη συνανίσχοντος, ἐξερχομένου μετ' αὐτῆς ἐκ τῆς θαλάσσης, Φιλόστρ. 831.

συνανιχνεύω, ἀνιχνεύω ὁμοῦ μετά τινος, ἐπειρῶντο συνανιχνεύειν αὐτῇ τὸν παῖδα Αἰλ. π. Ζ. 10, 45.

συνανοηταίνω, ἀνοηταίνω ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, ὁμοῦ ἀνοήτως φέρομαι, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 394, Θεοδ Μετοχ. Σύμμ. (Mi-c.) σ. 68, 1, 638, 1, κλπ.

συνανοίγω, ἀνοίγω ὁμοῦ, συνανοιγόντων τὰς θύρας, ἀντίθετον τῷ **συγκλείω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 16.— Παθ., **συνανοίγνῠμαι**, Θεμίστ. 235C.

συνανοιμώζω, οἰμώζω μετά τινος, συνθρηνῶ, ἀνῴμοζον ὡς ἐπ' ὀλέθρῳ· καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ τείχους ἀκούοντες συνανῴμοζον αὐτοῖς Ἀππ. Καρχηδ. 91.

συνανολολύζω, ὀλολύζω ὁμοῦ, στρουθίον μουσικὸν .. συνανωλόλυζε περὶ τοῦ νεανίου Κ. Μανασσ. Χρον. 5345

συνανομολογέομαι, ἐπιδοκιμάζομαι, ἐγκρίνομαι, ἀνεδείχθη καὶ συνανωμολογήθη παρὰ πάντων Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 23.

συνανορθόω, ἀνορθόω ὁμοῦ, Ἰω. Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 232.

συνανορύττω, ἀνορύττω ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σ. 425, ἔκδ. Mi.

Συνανουβισταί, οἱ, θίασος ἀνδρῶν σεβόντων ἐν κοινῷ τὸν Ἄνουβιν, Ἐπιγρ Σμύρνης ἐν Ἀμαλθείᾳ Σμύρνης τῇ 3 Μαΐου 1868. Πρβλ. τὸ ἐν τῷ Pape-Bensel. λεξικῷ τῶν κυρ. ὀνομ. τῆς Ἑλλην. **Συλλουκιανιστής**, ἔτι δὲ τὰ **Διονυσιασταί**, **Ἑρμαϊσταί**, **Σαραπιασταὶ** κτλ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνανταίρω, συνεξανίσταμαι, συναντῆρέ τε ὁ λαὸς καὶ συνεστασίασε Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 282. 10.

συναντάρτης, ὁ, σύντροφος ἀντάρτης, Θεοφάν. Χρονογρ. σελ. 477, 17, ἔκδ. Β.

συναντάω (πρβλ. **συνάντομαι**)· Ἰωνικ. παρατατ. **-ήντεον** Ἀπολλ. Ῥόδ Δ. 1485, Ἐπικ. γ' δυϊκ. **συναντήτην** Ὀδ. Π. 333 (Ἴδε Veitch Gr. Verbs ἐν λέξ.)· μέλλ. **-ήσω** Ξεν. Ἀν. 7. 2, 5 (πρβλ. **ἀπαντάω**)· ἀόρ. **-ήντησα** αὐτόθι 1. 8, 15· πρκμ. **-ήντηκα** Πολύβ. 1. 52, 6, Λουκ. Φιλοψ. 1·— Μέσ., ἅπαξ ἐν τῇ Ἰλ.· ἀλλαχοῦ μόνον παρὰ μεταγενεστ. πεζολόγοις· μέλλ., Ἑβδ. (Ἐκκλ. Β', 15, κτλ.)· παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασίας, Ἡρῳδιαν. 1. 17. Συναντῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐπὶ δύο προσώπων, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ πολλῶν προσώπων, συναντῶμαι, συνέρχομαι, συναθροίζομαι, εἴς τόπον Φίλιππος παρὰ Δημ. 280. 10· συναντῶ ἐν μάχῃ, Πολύβ. 3. 92, 9. **II**. ἐπιτεταμένον ἀντὶ **ἀντάω**, συναντῶ, τινι Εὐρ. Ἴων 787, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1187, Πλ. 41, 44· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ᾧ .. συναντήσωνται ἐν ὕλῃ ἄνδρες Ἰλ. Ρ. 134· ἀπολ., τὰ συνηντηκότα τῶν πλοίων Πολύβ. 1. 52, 6· σ. συνάντησιν Εὐρ. Ἴων 535. **3)** μετὰ δοτικ. πράγμ., ἔρχομαι εἰς ἐπαφὴν μετά τινος, φόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1209. **2)** μετ' αἰτ., μόνον παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς Ἕλλησιν, Ἰάμβλ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 76. 21, Λεσβῶναξ περὶ Σχημάτων σ. 182. **III**. συμβαίνω, ἐπὶ συμβεβηκότων, κινδύνων, κλπ., εἰώθει δὲ λέγειν τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι Διογ. Λ. 6. 38, Πλουτ Σύλλ. 2, Πράξ. Ἀποστ. κ', 22 — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σ. τι παρά τινος Πολύβ. 22. 7, 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 3045. 14.

συναντή, ἡ, = **συνάντησις**, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ε', 26).

συνάντημα, τό, συμβεβηκός, συμβάν, τυχαῖον συμβάν, Ideler Phys. 2. 370, Ῥήτορες (Walz) 1. 646·— παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἔξοδ. Θ', 14) ἐπὶ τῶν πληγῶν τῆς Αἰγύπτου.

συναντηματικὸν βιβλίον, τὸ ἐν ᾧ ἑρμηνεύονται τὰ διάφορα συναντήματα, εἰ καλὸν ἢ κακὸν σημαίνουσιν (ἄνευ μαρτυρίας), Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνάντησις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συνάντησις, Εὐρ. Ἴων 535· κατὰ τὰς σ. Διον. Ἁλ. 4. 66· ἐς σ. προάγειν τινάς, ἐπὶ στρατιωτῶν, Πλουτ. Πύρρ. 16.

συναντιάζω, = **συναντάω**, ἐνταῦθά μοι κῆρυξ τε κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς .. ξυνηντίαζον Σοφοκλ. Ο. Τ. 804

συναντιβάλλω, συμπαραβάλλω, συνέπνευσαν αἱ πᾶσαι ἑρμηνεῖαι συναντιβληθεῖσαι Κλήμ. Ἀλ. 410, ἐν τῷ παθητ.

συναντιλαμβάνομαι, μέσ., συμβοηθῶ εἴς τι, μετὰ γεν., Διόδ. 14. 8, Ἐπιγρ. Δελφ. 68· βοηθῶ εἰς ὑποστήριξίν τινος, τι Ἑβδ. (Ἀριθ. ΙΑ', 17). **II**. μετὰ δοτικ., συναντιλήψονταί σοι αὐτόθι (Ἔξοδ. ΙΗ', 22, Ψαλμ. ΠΗ', 21).

συναντιλήπτωρ, **ορος**, ὁ, ὁ συναντιλαμβανόμενος, συμβοηθός, συνεργός, συναντιλήπτορα καὶ συναγωνιστὴν αἱροῦμαί σε Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 252D.

συναντίληψις, ἡ, τὸ συναντιλαμβάνεσθαι, συμβοηθεῖν, ὑποστηρίζειν, Εὐστ. Πονημάτ. 7. 23.

συναντιτίθημι, ἀντιτίθημι, ἀντιτάσσω ὁμοῦ μετά τινος, Ματθ. Καμαρ. Λόγ. 2, σ. 216Α.

συναντλέω, ἀντλῶ, ὑποφέρω τι μετά τινος, συναυλεῖν πόνους τινί, Λατ. una exhaurire labores Εὐρ. Ἴων 200.

συνάντομαι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ **συναντάω**, συναντῶ τινα, ἀπαντῶ, ἀπολ., Ὀδ. Ο. 538· τινι Δ. 367, Φ. 31, Ἀρχίλ. 82. 5· ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῷ Ἰλ. Η. 22, Ἡσ. Θ. 877· ὡσαύτως ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, συναντῶ ἐν μάχῃ, Ἰλ. Φ. 34, πρβλ. Πινδ. Ο. 2. 71· κόρος οὐ δίκᾳ συναντόμενος, οὐχὶ δικαίως, αὐτόθι 175,

ἔνθα ἴδε Σχόλ. καὶ ἑρμηνευτάς· μεταφορ., κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι, μετέχοντες τῆς κλυτῆς λύρας, πλησιάζοντες (δηλ. (μετα)χειριζόμενοι) τὴν λύραν, ὁ αὐτ. ἐν I. 2. 4.—Ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 288.

συνανυμνέω, ἀνυμνῶ ὁμοῦ, συνεισάγει δὲ μᾶλλον καὶ συνανυμνεῖ Ἰώβιος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 182. 13.

συνᾰνύτω [ῠ], = **συνανύω** (ἀλλ' ἐπὶ ἀμεταβ. σημασίας), ἔρχομαι εἰς τέλος ὁμοῦ μετά τινος, ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1123.

συνανυψόω, ἀνυψώνω ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συνανύω, ἐκτελῶ ὁμοῦ, φέρω ὁμοῦ εἰς πέρας, δρόμον Ἀππ. Καρχηδ. 47. **2)** ἀπολ., φθάνω ὁμοῦ, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 54, Πλουτ. Ἀλκιβ. 27, κτλ. — Ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **συνάνεσθαι**.

συνανωθέω, ἀνωθῶ, ὠθῶ πρὸς τὰ ἄνω ὁμοῦ, ἀνυψώνω ὁμοῦ, ἡ σὰρξ .. ἀπὸ τῆς φθορᾶς συνανωθεῖσα ἐπὶ τὸ ἄφθαρτον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 590B.

συναξάριον, τό, ὡς καὶ νῦν, βιογραφικὸν ἀπάνθισμα ἁγίου ἢ μάρτυρος συναχθὲν ἐκ πολλῶν πηγῶν, Ἐκκλ.

συναξαριστής, **οῦ**, ὁ, ὁ γράφων συναξάρια, ἀπομνημονεύματα, Ἐκκλ.

συνάξιμος, **ον**, = **συνακτός**, «συμφερτή .. , ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν» Εὐστ. 929. 32.

συναξιόω, κρίνω ὁμοῦ ἄξιον, ἀξιόω ὁμοῦ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., συνηξίωσέ σε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστάτας εἶναι τῶν συμμάχων Ξεν. Κύρ. 7. 1, 15.

σύναξις, ἡ, (συνάγω) τὸ συνάγειν, ἢ συνάγεσθαι ἐπὶ τὸ αὐτό· συνέλευσις, συνάθροισις, Achmes Ὀνειροκρ. 210, Εὐστ. 1335. 55, κτλ. **2)** ἐπὶ Χριστιανῶν, συνάθροισις πρὸς τέλεσιν τοῦ Κυριακοῦ δείπνου ἢ αὐτὸ τὸ Κυριακὸν δεῖπνον, Ἐκκλ., ἴδε Suicer.

συναοιδός, **όν** (ἢ **συνάοιδος**, Ἀρκάδ. 18), = **συνῳδός**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 787.

συνᾱορέω, συνοδεύω, συνακολουθῶ, ἐλπίς οἱ συναορεῖ Πινδ. Ἀποσπ. 233.

συνάορος, **ον**, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **συνήορος**, ὃ ἴδε.

συναπαγορεύω, ἀπαγορεύω ὁμοῦ, Νικηφ. Χούμν. Ἐπιστ. 89.

συναπάγω, μέλλ. -ξω, ἀπάγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τινὶ Ξενοφ. Κύρ. 8. 3, 23· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 23. **II.** παθ., ἀπάγομαι, ἀποπλανῶμαι ὁμοίως, Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. β', 13., Β' Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 17. **2)** μεταφ., = **συμπεριφέρομαι** (**συμπεριφέρω** II. 3), Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιβ', 16.

συναπαγωγή, ἀπαγωγὴ μετ' ἄλλου, Θεόδ. Στουδ. σελ. 1448, ἔκδ. Mi.

συναπᾰθᾰνατίζω, ἀπαθανατίζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Βυζ.

συναπαθίζω, ποιῶ τι ὁμοῦ ἀπαθές, συναπαθίζει αὐτὴν ἑαυτῷ (θεὸς σάρκα) Λεόντ. ἐν Mai Vat. 9. 424.

συναπαιδευτέω, φέρομαι ὁμοῦ ἀπαιδεύτως, μωρῶς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 394.

συναπαίρω, ἀμεταβ., ἀποπλέω ἢ ἀπέρχομαι ὁμοῦ, Διόδ. 5. 49, 59, Λουκ. Τόξ. 18· τινί, μετά τινος, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 27, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 36. **2)** ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι συγχρόνως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 11.

συναπαιωρέομαι, αἰωροῦμαι ὁμοῦ, Καισάρ. σ. 1093, ἔκδ. Mi.

συναπαλλάσσομαι, παθ., ἀπαλλάσσομαι ὁμοῦ, τινος, ἀπό τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 252D· σ. τινι, συναπέρχομαι, συναποθνήσκω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 22.

συναπαντάω, ἔρχομαι εἴς τινα τόπον συγχρόνως, συναπαντήσαντος εἰς τὸν τόπον ὄχλου πολλοῦ Ἀριστ. π. Θαυμ. 56.

συναπαμφιάζω, ἀπαμφιάζω, ἀπεκδύω ὁμοῦ, Λέοντ. νεαρὰ ΝΕ'.

συναπαριθμεῖσθαι. ῥῆμ. μέσ. διαθ., ἀπαριθμεῖσθαι ὁμοῦ, Ζων. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 437.

συναπαρνέομαι, ἀποθ., ὁμοῦ ἀρνοῦμαι, διὰ τῶν εἰκόνων ἀριδήλως συναπαρνούμενοι τὰ πρωτότυπα Θεόδ. Στουδ. σ. 360E.

συναπαρτάω, ἀπαρτῶ, κρεμῶ ὁμοῦ, κοσύμβους συναπηρτημένους τοῖς κώδωσι Βασίλ. τ. 1, σ. 466D.

συναπαρτίζω, ἀπαρτίζω, καθιστῶ τι πλῆρες ὁμοῦ, τι Σωραν. σ. 208.— Παθ., εἶμαι ἀκριβῶς ἴσος, Κλήμ. Ἀλ. 544.— Οὐσιαστ. **συναπαρτισμός**, ὁ, Γλωσσ. **II.** ἀνταποκρίνομαι ἀκριβῶς πρός τι, τινι Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 26 ἐν ἀρχ.· πρβλ. **συναρτίζω**: κεῖμαι ἀπέναντι, τινὶ Στράβ. 617.

συναπαρτισμός, ὁ, τὸ συναπαρτίζειν, Φωτ. ἐπιστ. ΟΛ', ἔκδ. Ἰω. Βαλ. σ. 397.

συναπάρχομαι, μέσ., ἄρχομαι συγχρόνως, τοῦ θρήνου συναπάρχεσθαι Μιχαὴλ Νικήτ. παρὰ Tafel de Thessalon. σ. 386, ἐν τέλει.

συνάπᾱς, **ᾱσα**, **ᾰν**, ὡς τὸ **σύμπας**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **πᾶς**, **πᾶσα**, **πᾶν**, ἅπας ὁμοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., μετὰ τοῦ ἄρθρου ἢ ἄνευ αὐτοῦ, κύκλων ἐόντων τῶν συναπάντων ἑπτὰ Ἡρόδ. 1. 98, 134, 178., 5. 49., 9. 28· αἱ ξυνάπασαι ἐπιστῆμαι Πλάτ. Φίληβ. 13E, κλπ. **II.** ἐν τῷ ἑνικῷ μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, τὸ συνάπαν στράτευμα Ἡρόδ. 7. 187· μάλιστα ἐπὶ χωρῶν, ὁ χῶρος ὁ σ. ὁ αὐτ. 2. 112· Αἰγύπτῳ τῇ σ. αὐτόθι 39, πρβλ. 9. 45· μουσικὴ συνάπασα Πλάτ. Σοφιστ. 224A.

συναπαστράπτω, ἀπαστράπτω ὁμοῦ, Φωτ. ἐπιστ. ΞϚ' ἔκδ. Ἰω. Βασ. 380.

συναπᾰτάω, ἀπατῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης, οὐ συνηπατήθη ταῖς ἐλπίσι τῶν πολιτῶν Πλουτ. Νικ. καὶ Κράσ. Σύγκρ. 4, ἐν τῷ παθ.

συναπαυγάζομαι, παθ., ἀπαυγάζομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 36B.

συναπαυξίφως Σελήνη Ἄρει ἐκτεύοντι Ὑπόθ. τ. Μανέθ. ἀποτελεσ. ἔκδ. Ludw. σ. 99, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συναπειλέω, ἀπειλῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἀγανακτήσαντος καὶ συναπειλήσαντος Λουκ. Δημώνακτ. Βίος 15.

συνάπειμι, (εἰμί, sum) μέλλ. **συναπέσομαι**, εἶμαι ἀπὼν μετά τινος ἢ συγχρόνως, συναπέσται καὶ ὁ λοιπὸς ὁρμαθὸς τῶν κακῶν Θεόδουλ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 2, σ. 210, 1.

συνάπειμι, (εἶμι, ibo) συναπέρχομαι, εἰ βούλεσθε συναπιέναι Ξεν. Ἀν. 2. 2, 1· ἕτοιμοι ἦσαν συναπιέναι Ξεν. Ἀν. 134. 34. **2)** συναποδημῶ, συναποθνήσκω, Ἀριστ. Προβλ. 1. 28· συναπήει τῷ συμπτώματι ὁ ἄνθρωπος Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys. 2. 163.

συναπειπεῖν, ἀπαρ. ἀορ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, συναπαρνοῦμαι, Βυζ. **II.** ἀμεταβ., συναποκάμνω, ὡς ξύν τ' ἀπειπεῖν.. μέλη (κατὰ τὸν Markl ἀντὶ ὥστε ξυνάπτειν) Εὐρ. Ι. Τ. 1371.

συναπείργω, ἀπείργω ὁμοῦ, τινος, ἀπό τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 690C.

συναπεκδύω, ἀπεκδύω, ἀποβάλλω ὁμοῦ, Ὠριγέν. I, 617C. — Μέσ., οἱ γυμνῆται οἱ τῷ ἱματισμῷ καὶ περιεργίαν πᾶσαν συναπεκδυσάμενοι Εὐστ. Πονημάτ. 189. 82.

συναπελαύνω, ἀπελαύνω, ἀποδιώκω ὁμοῦ, ξυναπηλάθη πάντα τῆς νούσου τὰ ἴχνια Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 35 (Ideler **συναπολαύουσα**), Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.

συναπελέγχω, ἐξελέγχω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, τῆς πονηρίας φωραθείσης καὶ τὰ λοιπὰ πάντα συναπελέγχεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 316C.

συναπελεύθερος, **ον**, ὁ μετά τινος ἄλλου ἀπελευθερωθείς, ὁ καὶ αὐτὸς ἀπελεύθερος ὤν, Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σ. 183.

συναπέλευσις, ἡ, τὸ συναπέρχεσθαι, ἀπέλευσις ἐν συνοδείᾳ μετ' ἄλλων, Θ. Βλασ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 415.

συναπεμπολάω, πωλῶ τι ὁμοῦ, τὸ ξύριον καὶ τὸ καυτήριον οὐ συναπεμπολᾶται Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Nottit. Mss. τ. 8, μέρ. 2, σ. 141.

συναπέραντος, **ον**, ὁ ὁμοῦ ἀπέραντος, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 303, 26, 36, 37, Μεθόδ. σ. 342, 344.

συναπεργάζομαι. ἀποθετ., ἀπεργάζομαι ὁμοῦ, τελειώνω ὁμοῦ, Πλάτ. Πολ. 443E, Τίμ. 38E. **II.** σ. τοὺς μύθους τῇ λέξει, τοῖς σχήμασι, βοηθῶ διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῶν κινήσεων τοῦ σώματος τὴν ἐξιστόρησιν τῶν μύθων ὥστε νὰ φέρωσιν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοὺς ἀκούοντας, Ἀριστ. Ποιητ. 17, 1, πρβλ. 3· οὕτως ἐπὶ ῥήτορος, σ. σχήμασι καὶ φωναῖς καὶ ἐσθῆτι καὶ ὅλως τῇ ὑποκρίσει ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 8, 14.

συναπερείδω, ἐμπηγνύω σταθερῶς ὁμοῦ, ἴδε **συνεπερείδω**.

συναπέρχομαι, ἀποθ., ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 53· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 6, 5, κ. ἀλλ.

συναπευθύνω, ποιῶ τι ὁμοῦ εὐθύ, ὁμοῦ ἰσάζω, συνεργῶ εἰς ὁδηγίαν, Πλούτ. 2. 426C, Ὀρειβάσ. 101 Mai, πρβλ. Πλούτ. 2. 1027A.

συναπεχθάνομαι, ἀποθ., γίνομαι ὁμοῦ ἐχθρός, Πλούτ. 2. 96A.

***συναπηχεῖν**, Θεόφ. Κεραμ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 132, σελ. 953. —Ἐκ τοῦ Πολυαίνου μόνον ἐτέθη ἓν παράδειγμα τοῦ ῥήμ. τούτου ἐν τῷ Θησ. Στεφ., ὅπερ ὁ L. Dindorf ἄνευ λόγου ἀποχρῶντος ἐθεώρησε μετατρεπτέον εἰς **συνεπηχεῖν**, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συναπίσταμαι, Ἰων. ἀντὶ **συναφίσταμαι**.

συναπλόω, ἀναπτύσσω, ἁπλώνω ὁμοῦ, ἐκτείνω ὁμοῦ, μεταφ., Ῥήτορες (Walz) 8. 609.— Παθ., ἐπὶ μετάλλου, διὰ τῆς σφυρηλατήσεως ἁπλοῦμαι, Καλλιστρ. Στρατ. 904.

συναποβαίνω, ἀποβαίνω εἰς τὴν ξηρὰν ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἡρόδ. 6. 92· σ. τῆς γῆς, ἀπέρχομαι ἀπ' αὐτῆς ὁμοῦ, συναπέρχομαι, Φιλόστρ. 105.

συναποβάλλω, ἀποβάλλω, «χάνω» συγχρόνως, Διόδ. 3. 7, Πλουτ. Φιλοπ. 21.— παρὰ μεταγεν. τὸ μέσον προτιμᾶται.

συναποβιάζομαι, μέσ., βοηθῶ εἰς ἀναχαίτισιν ἢ περιστολὴν διὰ τῆς βίας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 4, Προβλ. 33. 5.

συναπόβλητος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. ἀντὶ **δυσαπόβλητος**, Ἀθαν. τ. 2, σ. 377C.

συναποβράσσω, ἀποβράσσω ὁμοῦ, σταφίδας καὶ τζίντζιφα συναποβράσας ζουλάπιον ποίησον καὶ πότιζε τὸν πάσχοντα Μάξιμ. Πλαν. ἐν Ideler Phys. 2. 321.

συναποβρέχω, βρέχω, μουσκεύω ὁμοῦ μετά τινος, ἀντὶ κυπείρου ξυλοβάλσαμον συναποβρέχουσιν Διοσκ. 1. 57.

συναπογεννάω, γεννῶ ὁμοῦ, τὴν αἰτίαν συναπογεννῶσαν ἕκαστον μέρος ἑκάστου εἶναι Πλωτῖν. 672B, 749B, κ. ἀλλ.

συναπογίγνομαι, ἀποθετ., συνεκλείπω, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 607.

συναπογιγνώσκω, ἀπογιγνώσκω ὁμοῦ, χάνω ὁμοῦ τὴν ἐλπίδα. ἔρχομαι εἰς ἀπόγνωσιν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεοδ. τοῦ Προδρ.

συναπογράφομαι, μέσ., ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου μετ' ἄλλων ὡς ὑποψήφιος καὶ ἐγώ, Πλουτ. Αἰμίλ. 3. 2) ὁμοίως, σ. τινι, ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου μετὰ τοῦ ὀνόματος ἑτέρου τινὸς ὡς ὑποστηρίζων τὴν γνώμην του, ὑποστηρίζω τινά, εἶμαι ὀπαδός τινος, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 214, 385C, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 45· — οὕτω ῥηματ. ἐπίθ. **συναπογραπτέον**, πρέπει τις νὰ ὑποστηρίζῃ, τοῖς ἀρίστοις Κικ. πρ. Ἀττ. 9. 4, 2. II. ἀπογράφω ἢ ἀντιγράφω ὁμοῦ, παριστάνω ἀκριβῶς, πάντα Πλωτ. 1. 1, 1· οὕτω τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐστ. εἰς Διον. Π. σ. 78. 30.

συναπογυμνόομαι, ἀπογυμνοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, «μὴ δεῖν συναπογυμνοῦσθαι γυναιξὶ τοὺς ἄνδρας» Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ κ. Ἡμ. 751.

συναποδείκνυμι, ἀποδεικνύω ὁμοῦ, Πτολ. Μαθημ. τ. 1, σελ. 60A, κλπ.— Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 216.

συναπόδειξις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἀπόδειξις, ὑποτιθέμενος αὐτὰ συναποδείξει (ὁ Πλάτ.) Πλούτ. 2, 740C.

συναποδεκατόω, δεκατίζω ὁμοῦ, «τοῦτον ἀφιέρωσα τῷ θεῷ, συναποδεκατώσας αὐτῷ πάντα τὰ ὑπάρχοντα καὶ ἀναθέμενος τῷ θεῷ» Ἐκκλ.

συναποδέρω, ἀποδέρω ὁμοῦ, εἰσὶν ἴδιαι ῥίζαι τῶν ἐπιπολῆς νεύρων, ἃς συναποδέροντες τῷ δέρματι διαφθείρουσιν Γαλην. τ. 4, σ. 83, πρβλ. 73, 92, κλπ.

συναποδέχομαι, ἀποδέχομαι ὁμοῦ, Ἐπιγρ. Δελφῶν Bul. de cor. hel. V. σ. 375.

συναποδημέω, ἀποδημῶ, μένω μακρὰν τῆς πατρίδος μου ὁμοῦ μετά τινος, λείπω εἰς ταξίδιον μετά τινος, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 11, 20, Πλούτ., κλπ.· τινι, μετά τινος, Διόδ. 4. 4., Πλουτ. Κράσσ. 3· μετά τινος Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 1.

συναπόδημοι, οἱ, οἱ συναποδημοῦντες, οἱ ἐν τῇ ξένῃ ὁμοῦ διαμένοντες, αἱ τῶν συναποδημούντων κοινωνίαι Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 4931.

συναποδιδράσκω, ἀποδιδράσκω ὁμοῦ μετά τινος, ξυναποδρᾶναί τινι (ἀόρ. β'), Ἀριστοφ. Βάτρ. 81· ἀόρ. α' **συναποδράσαντος**, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 27.

συναποδίδωμι, ἀποδίδωμι ὁμοῦ, τῇ μὲν χωρογραφίᾳ συναποδιδόναι καὶ τὰ μικρομερέστερα τῶν ἰδιωμάτων, κτλ., Πτολ. 1. 2, 4· συναποδόντες αὐτοῖς καὶ τὴν ἄνωθεν ἱστορίαν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 1, κτλ.· τῇ ἐννοίᾳ συναποδέδοται, ἔχει ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἔννοιαν, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 11. II. Μέσ., πωλῶ ὁμοῦ, Δίων Κ. 59. 21, Ἐπιγραφ.

συναποδιΐσταμαι, ἀποδιΐσταμαι ὁμοῦ, Φωτ. ἐπιστ. Ε', ζ', ἔκδ. Ἰω. Βαλ. σ. 190.

συναποδοκῐμάζω, ἀποδοκιμάζω ἀπὸ κοινοῦ, συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας Ξεν. Οἰκ. 6, 5.

συναποδοκιμαστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συναποδοκιμάζω**, δεῖ συναποδοκιμάζειν, Εὐστ. 185, ἐν τέλει.

συναποδύομαι, ἀποδύομαι ὁμοῦ, συναποβάλλω, ὥσπερ ξυναποδυόμενοι τὸ Αἰθίοπες εἶναι Φιλόστρ. 246, πρβλ. Πλούτ. 2. 406E· «ὡς καὶ τὸν φαινόλην ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουνεχὲς» Μένανδρ. Βυζ. σ. 429· — ἀπολ., συναποδύεσθαί τινι εἴς ἢ πρός τι Πλούτ. 2. 94C (ἔνθα ἴδε Wyttenb.), πρβλ. Ἀθήν. 15C.

συναπ-οδύρομαι, ἀποθ., ὀδύρομαι ὁμοῦ, «πᾶσι τοῖς παριοῦσι θαπτομένου τινὸς καὶ συνελθεῖν καὶ συναποδύρασθαι ἐποίησε νόμιμον» Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 2. 26

συναποθεόω, ἀποθεῶ ὁμοῦ, διὰ τῆς ἀναληφθείσης παρ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Χριστοῦ) καὶ συναποθεωθείσης σαρκὸς Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 96D.

συναποθλίβω [ῑ], ἀποθλίβω ὁμοῦ, «ζουλίζω μαζί», ἔνιοι δὲ καὶ τὰ φύλλα συναποθλίβουσι Διοσκ. 4. 157.

συναποθνήσκω, μέλλ. -θᾰνοῦμαι, ἀποθνήσκω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἡρόδ. 3. 16., 5. 47· ἀπολ., ἀποθνήσκω ὁμοῦ, συγχρόνως, αἱ δυνάμεις Ἰσοκρ. 425C· τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχὴ Πλάτ. Φαίδων 88D· ὅσα δ' ἂν αὐτέοισι χρόνια νοσήματα γένηται, τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει, δηλ. παραμένουσι μέχρι θανάτου, Ἱππ. Ἀφ. 1246, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 3, π. Ζ. Γεν. 4. 7, 3.

συναποθρηνέω, θρηνῶ ὁμοῦ, Βχσίλ. III, 225A.

συναποικίζω, ἀπέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος ὡς ἄποικος εἰς σχηματισμὸν ἀποικίας, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 3.

συναποίχομαι, ἀποθετ., ἀποίχομαι ὁμοῦ, ἔχω ἀπέλθει ὁμοῦ, συναποίχεται τῷ πρόσθεν ἤθει Ἀρετ. Χρον. Νουσ. Θεραπ. 1. 4.

συναποκαθαίρομαι, ἀποκαθαίρομαι ὁμοῦ, διὰ τοῦ καθαρισμοῦ ὁμοῦ μετά τινος ἀπορρίπτομαι, οὐ γὰρ συναποκαθαίρεται τῷ ἀχυρώδει καὶ ἀλλοτρίῳ τὸ εὔχρηστον Διοσκ. 1. 7.

συναποκαθιστάω, ἢ -άνω, ἀποκαθιστῶ ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 503, ἔκδ. Βερολ. — Παθ., αἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτίων βλάβαι ταχὺ συναποκαθίστανται Γαλην. τ. 8, σ. 324C.

συναποκαλέω, = ἀποκαλῶ, Πλουτ. Ἀποσπ. 712C.

συναποκάμνω, ἀποκάμνω ὁμοῦ, Εὐρ. Ι. Τ. 1371.

συναποκατάστασις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἀποκατάστασις, ἐπιστροφή, τῶν πλανωμένων Πτολ. Μαθημ. τ. 2, σ. 121B.

συναπόκειμαι· — περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1752, συναπόκειται (ξύν' ἀπόκειται Reisig.), ἴδε ἐν λ. **ξυνός**, καὶ σημ. Jebb. ἐν τόπῳ.

συναποκείρω, ἀποκείρω, ἀποκόπτω ὁμοῦ ἢ ἐντελῶς, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸ πλεῖστόν τε καὶ ἄριστον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς συναποκειράμενος Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 17.

συναποκηρύσσω, ἀποκηρύσσω ὁμοῦ, πωλῶ ἢ προσφέρω εἰς πώλησιν διὰ κήρυκος, συναποκηρυχθήσεται αὐτῷ καὶ ἡ ὑπάρχουσα κτίσις Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 406D.

συναποκινδῡνεύω, ἀποκινδυνεύω, εἰς κίνδυνον ἐμβάλλω ἐμαυτὸν μετά τινος, ἀλλοτρίαις τύχαις .. συναποκινδυνεύειν Ἡλιόδ. 6. 8, Λογγῖν. 22 ἐν τέλει.

συναποκλαίομαι, μέσ., θρηνῶ ὁμοῦ, συναπεκλαύσαντο τὴν δυστυχίαν Νικήτ. Εὐγ. 4, 329.

συναποκλείω, ἀποκλείω ὁλοσχερῶς, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Α', 6 κατὰ τὸν Ἀλεξ. Κώδ.).

συναποκληρόω, ἐκλέγω ἢ διορίζω ὁμοῦ διὰ κλήρου, τούτοις συναπεκληρώθη ἀνὴρ σχῆμα ἠμφιεσμένος μοναδικὸν Ἰω. Ἱεροσ. ἐν Βίῳ Ἰω. Δαμασκ. σ. 237 ἐν τέλει, ἔκδ. Major.

συναποκλίνω [ῑ], ὁμοῦ μετά τινος ἀποκλίνω, ἀποστρέφω, παθ., ἡ δὲ οἱ δειρὴ τῷ παντὶ συναπεκλίνη προσώπῳ Λιβάν. 4. 1088, 14, κλπ. II. ἀμεταβ., συναποκλίνων ἐπ' ἀμφότερα Πλούτ. 2. 790E· ἀπολ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 24, 2.

συναποκλύζω, ἀποπλύνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, πολὺ αἷμα προχεόμενον δύναταί τι καὶ τοῦ ἰοῦ συναποκλύζειν Διοσκ. π. Ἰοβόλ. κεφ. 6', σ. 61, ἔκδ. Kühn.

συναποκομίζω, ἀποκομίζω ὁμοῦ, ἐπανελθόντα εἰς τὴν Αἴγυπτον συναπακομίσαι δῶρα πανταχόθεν τὰ κράτιστα Διόδ. 1. 20., 3. 15.

συναποκόπτω, ἀποκόπτω ὁμοῦ, εὐλαβεῖται μὴ λάθη τούτοις συναποκόψας τὸ αἰδούμενον Πλούτ. 2. 529C· εἰ συνεπεκόπτετο τὸ ρ Ἀνέκδ. Βεκκ. 523, 6.

συναποκρίνομαι [ῑ], Παθ., ἀποκρίνομαι. ἀποχωρίζομαι ὁμοῦ μετά τινος καὶ ἀποκομίζομαι, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 12, Σωραν., κλπ. II. ἀποκρίνομαι (δίδω ἀπόκρισιν) ὁμοῦ μετά τινος ἢ ἀμέσως, Καισαρ. Ἐρωτήμ. 78, σ. 186,

συναποκρύπτω, ἀποκρύπτω ὁμοῦ, τὸ δὲ στέρνον Ἀνταίῳ συναποκρύπτεται Λιβάν. τ. 4, σ. 1082, 20, κλπ.

συναποκτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω ὁμοῦ, Ἀντιφῶν 134. 8, Αἰσχίν. 48. 3· τινι, μετά τινος, ἀπειλήσας δούλῳ τινὶ συναποκτενεῖν Δίωνος Κ. Ἀποσπ. σ. 12. 67 Peiresc.

συναποκτίννῡμι, = τῷ προηγ., τοὺς ἐρωμένους συναποκτινύασι Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 12, 26, Διον. Ἀλ. 8. 80.

συναποκυέω, παράγω, γεννῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἐν τῷ παθητ., πτερνιστὴς ἐκ τοῦ σχήματος, ᾧ συναπεκυήθη, προσηγορεύθη Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 789D.

συναποκῠλίνδω, ἀόρ. -εκύλῖσα, ἀποκυλίω ὁμοῦ, συναπεκύλισεν ἑαυτῷ τὸν ἀντίπαλον Σχόλ. Ἑνετικ. εἰς Ἰλ. Ψ. 730.

συναπολαμβάνω, μέλλ. -λήψομαι, λαμβάνω ἀπὸ κοινοῦ ἢ συγχρόνως, μάλιστα πρᾶγμα ἐφ' οὗ ἔχω δικαίωμα, ὄμνυμι δέ σοι μηδὲ ἀποδιδόντος (δηλ. τὸν μισθὸν) δέξασθαι ἄν, εἰ μὴ καὶ οἱ στρατιῶται ἔμελλον τὰ ἑαυτῶν συναπολαμβάνειν Ξεν. Ἀν. 7. 7, 40.

συναπολάμπω, ἀπολάμπω, ἐκπέμπω ὁμοῦ λάμψιν, τὴν ὠλένην στιλπνοτέραν φαίνεσθαι συναπολάμπουσαν τῷ χρυσῷ Λουκ. π. Οἴκ. 7· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 13.

συναπολαύω, μέλλ. -σομαι, μετέχω τῆς ἀπολαύσεώς τινος, ἀπολαύω ὁμοῦ μετά τινος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 5, Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 12, 4· τινὸς Διοδ. Ἐκλογ. σ. 22 Mai, Λουκ., κλπ.· τινί, μετά τινος (ἐπὶ προσώπου), Θεμίστ. 57D, κτλ. 2) μετέχω τοῦ ἀγαθοῦ ἢ τοῦ κακοῦ πράγματός τινος, τὸ ἀσύμμετρον.. οὐ σ. τῶν μερῶν Ἀριστ. Προβλ. 5. 22, 1· ὅλως ἐπὶ κακῆς σημασίας, αἱ στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι τὴν ὅλην πόλιν, κάμνουσι τὴν πόλιν νὰ πάσχῃ μετ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 5. 4, 4· σ. νόσου, κακοῦ Θεμίστ., κλπ.· πρβλ. **ἀπολαύω** I. 3. 3) ἁπλῶς μετέχω, τινὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 8, 3.

συναπολείπω, ἀπολείπω ὁμοῦ, συναπέλιπε δ' αὐτῷ πεζοὺς μὲν ξένους μυρίους, Μακεδόνας δὲ δισχιλίους Διόδ. 19. 69. II. ἀμεταβ., ἐκλείπω ἢ χάνομαι ὁμοῦ, συναπολείπει καὶ τὸ θερμὸν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 3.

συναπολήγω, λήγω ὁμοῦ μετά τινος, τὴν κεφαλὴν μὲν πρὸς

τὴν ἤπειρον ἔχων, τοὺς δὲ πόδας συναπολήγων τῷ ἀκρωτηρίῳ, τοὺς δὲ πόδας φθάνοντας μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου, Φιλόστρ. 670· ὁ ταρσὸς καὶ ἡ συναπολήγουσα αὐτῷ χάρις ὁ αὐτ.841.
συναπολιθοῦσθαι, ἀπολιθοῦσθαι ὁμοῦ, Θ. Σιμοκ. Ἱστορ. IV, 3, σ. 162, 18, ἔκδ. B — Σχόλ. Λυκόφρ στ. 842, ἔκδ. Kink.
συναπόλλῡμι, ἀπολλύω, καταστρέφω ὁμοῦ, μετά τινος Ἀντιφῶν 139. 7· σ. τοὺς φίλους, καταστρέφω τοὺς φίλους μου μετ' ἐμαυτοῦ, Θουκ. 6 12· συνηγόρους καλεῖν τοὺς συναπολοῦντάς τινα Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 15· σ. τὰ χρήματα, χάνω ὁμοίως καὶ τὰ χρήματα, Δημ. 907. 14· τινί τι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 38.— Παθ., ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι ὁμοῦ, Θουκ. 2 60, Λυσί. 128 20 τινι, μετά τινος, Ἡρόδ. 7. 221, Πλάτ. Κριτί. 121Α.
συναπολογέομαι, ἀποθ., ἀπὸ κοινοῦ ἀπολογοῦμαι, Δημ. 749. 9, 23, κτλ.· σ. τινα τοῖς νόμοις, παρὰ τῷ αὐτῷ 707. 15· μισθοῦ Λυκοῦργ. 167. 23.
συναπολούομαι, Μέσ., ἀπολούομαι ὁμοῦ, συναποβάλλω, τὴν λέπραν Med. Act. SS. Maji τ. 5, σ. 389B.
συναπολοφύρομαι, ἀπολοφύρομαι, θρηνῶ ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 531.
συναπολύω, ἀπολύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, Θεοδωρήτ. Ἐκκλ.Ἱστ. 1, 31.— Παθ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 66.
συναπομᾰλάσσω, μαλάσσω, μαλακώνω ὁμοῦ, συναπομαλάττεται τῇ σαρκὶ πάντα (δηλ. τὰ μέλη τῆς Λαΐδος) Ἀρισταιν. Ἐπιστ. 1, 1, σ. 6.
συναπομᾰραίνομαι, Παθ., μαραίνομαι καὶ ἐκλείπω ὁμοῦ,«τοῦ τῆς ὥρας ἄνθους ἀπολείποντος ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι» Ξεν. Συμπ. 8. 14· τινι Πλουτ. Φιλοπ. 18.
***συναπομειόω**, ἀπομειόω ὁμοῦ, Ἰουστίν. νεαρὰ ΡΞΓ', α'. — Ὄχι ὀρθῶς ἀμφιβάλλεται ἡ γραφὴ τῆς λέξ. ἐν τῷ Θησ. Στεφ. καὶ τῷ λεξ. τοῦ Passow-Rost., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθαν. Κουμανούδη.
συναπομένω, ἀπομένω ὁμοῦ, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 229.
συναπομερίζω, ἀπομερίζω, ὁμοῦ, Σωτήριχος ἐν Mi. Pa. gr. τ. 140, σ. 145.
συναπομετρέω, ἀπομετρῶ ὁμοῦ, Μ. Φιλῆς τόμ. Α', σελ. 346, ἔκδ. Mil.
συναπονεκρόω, ἀπονεκρόω ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 27, σ. 255, 35, κλπ.
συναπονεύω, ἀποκλίνω ὁμοῦ, τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ..ξυναπονεύοντες, κλίνοντες τὰ σώματα αὐτῶν ἐν συμπαθείᾳ πρὸς τὰς σκέψεις καὶ προσδοκίας αὐτῶν (ἐπὶ τῶν θεωμένων τὴν ἐν Συρακούσαις ναυμαχίαν), Θουκ 7. 71· εἰς ὃ ἀναφέρεται καὶ ὁ Δίων Κ. 49. 10 καὶ ὁ Πλούτ. 2. 347Β (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα **συμπνέοντες**)·— κλίνω, ἀποκλίνω ἐκ τῆς εὐθείας γραμμῆς ἢ ἐκ τῆς καθέτου ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, αὐτόθι 780Α· κάμπτω καὶ συνάπτω, ταῖς τοῦ ἰούλου ἀρχαῖς Φιλόστρ. ὁ Νεώτ. 886· πρβλ. Πολυδ. Δ', 95.
συναπονίνᾰμαι, λαμβάνω κέρδος ἢ ὠφέλειαν ἔκ τινος ὁμοῦ, Θεμίστ. 58Β.
συναπονοέομαι, ἀποθ., συναμύνομαι ἀπεγνωσμένως, τινι Διοδ. Ἐκλογ 598. 72· ἐνεργῶ ἐν ἀπογνώσει ὁμοῦ μετά τινος, Φίλων 2. 160, κτλ.· ἐν τῷ παθ. ἀορ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 2, 9, κτλ.
συναποξενόομαι, Παθ., ἀποξενοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, Θεόδ. Πρόδρ σ. 14 (1, 40).
συναποξηραίνεσθαι, ἀποξηραίνεσθαι ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σ. 23, 16, ἔκδ. De Boor.
συναποξύω, ἀποξύω, ἀφαιρῶ τι συγχρόνως, τὸ γῆρας Θεμίστ. 223C.
συναποπαύομαι, μέσ., παύομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, τοῦ πυρετοῦ συναποπαυομένου Matthaei Med. σ. 103.
συναποπέμπω, πέμπω ὁμοῦ, καὶ κόσμον δὲ συναπέπεμπε Ξεν. Κύρ. 3, 1, 2 (διάφορ. γραφ. συνέπεμπε).
συναποπερατόω, ἀποπερατῶ ὁμοῦ, Φώτ. Ἀμφιλ. σ. 182, ἔκδ. Σ Κ. Οἰκ., Γρηγ. Ἀκραγ. σελ. 1161, ἔκδ. Mi., Μιχ. Ψελλ. ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἐκδ. τοῦ Ἀρχιμήδ. τ. β', ἐν τῷ προοιμ. σελ. VII.
συναποπέτομαι, ἀποθετ., ἀποπέτομαι ὁμοῦ μετά τινος, καὶ αὐτὴ συναπέπτη Βασίλ. τ. 3, σ. 519Α, κλπ.
συναποπετρόομαι, Παθητ., ἀποπετροῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς λίθον, ὁμοῦ μετά τινος, Νικηφ. μετὰ Μαυρικ. σ. 43D
συναποπήγνῡμαι, Παθ., ἀποπήγνυμαι ὁμοῦ, ἰχθύων γένη .. συναποπαγῆναι τῇ ἰλύϊ .. συνέβη Γ. Σύγκελλ. σ. 85C.
συναποπλέω, ἀποπλέω ὁμοῦ μετά τινος, συναπέπλει δὲ αὐτῷ καὶ ἡ μήτηρ Ζώσιμ. 4, 43 ἐν ἀρχῇ, Κ. Μανασσ. Χρον. 2816, κλπ.
συναποπλύνω, ἀποπλύνω ὁμοῦ, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως Cod. Coisl. 278, fol 18 v°.
συναποπνέω, ἐκπνέω ὁμοῦ, συναποπνεύσει καὶ ἡ βασιλὶς τὴν ψυχὴν Ἄννα Κομν. 504Β.
συναποπνίγομαι, ἀποπνίγομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Ἀκραγ. σ. 1089, ἔκδ. Mi.
συναποπτύω, ἀποπτύω ὁμοῦ, Γαλην. 7. 467, Ὀρειβάσ. Maji σελ. 67.

συναπορέομαι, Παθ., εἶμαι ἀντικείμενον ἀπορίας ὁμοῦ μετά τινος, δοκεῖ γάρ πως συναπορεῖσθαι τούτῳ καὶ τὰ λοιπὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 2. 71, π. Μ. 10. 5·—***συναπορηθῆναι**, ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινὸς γενέσθαι ἐν ἀπορίᾳ βιοτικῇ, Εὐριπίδης ἐν ῥήσει τραγῳδίας εὑρεθείσης ἐσχάτως, Ἀθηναίου τ. Η', σ. 348, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.
συναπορρέω, ἐκρέω ὁμοῦ, χάνομαι, ἐκλείπω, τὸ ὕδωρ συναπορρεῖ διὰ τὴν ἀνωμαλίαν Πλούτ. 2. 1005Ε, Ἐκκλ.
συναπορρήγνῡμι, ἀπορρηγνύω, συναποσπῶ, συναποκόπτω, σπεύδοντες ἀφελέσθαι βίᾳ τὸ χρυσοῦν ἐλλέβιον ἅμα τὸν λοβὸν συναπέρρηξαν Πλουτ. Μάρ. 12, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 6, 4, κλπ.
συναπορριζόω, ἀπορριζόω ὁμοῦ, Μάξιμ. Ὁμολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 19, σ. 397.
συναπορρίπτω, ἀπορρίπτω ὁμοῦ μετά τινος, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 101.
συναπορρύπτομαι, μέσ., ἀποπλύνομαι ὁμοῦ μετά τινος, συναποπλύνομαι, Φιλόστρ. 676.
συναποσβέννῡμι, σβήνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τί τινι Ἀνθολ. Π. 7. 367· σ. τὰς ψυχὰς Θεμίστ. 59D.— Παθ., μετ' ἀορ. -έσβην, πρκμ. -έσβηκα, σβήνομαι ὁμοῦ, Διοδ. Ἐκλογ. 541. 22, Πλουτ. Μάρκελλ. 24, κτλ.· πυρσὸς συναπέσβετο λύχνῳ Ἀνθ. Π. 5. 279.
συναποσείω, ἀποσείω ὁμοῦ, Γερμ. Κωνστ/πόλεως Cod. Coisl. fol. 130 v°.
συναποσεμνύνω, ἀποσεμνύνω, μεγαλύνω, ἐκθειάζω ὁμοῦ, Διόδ. 1. 92.
συναποσμήχω, ἀποσμήχω ὁμοῦ, Μακάρ. Μαγν. σ. 222, ἔκδ. Blond.
συναποσπάω, ἀποσπῶ ὁμοῦ, συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτῷ Ἀπολλόδ. 2. 7, 7· ἐνεργ., μή τις αὐτὸ (τὸ μικρὸν δένδρον) μετὰ τοῦ μεγάλου συναποσπάσῃ Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 17, σ. 384Β.
συναποστάζω, στάζω, σταλάζω ὁμοῦ μετά τινος, Πειθὼ .. τὴν ἑαυτῆς χάριν συναποστάζει τοῖς ῥήμασιν Ἱμερ. Λόγ. 1. 19.
συναποστάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν ἀποστάτης, σύντροφος ἐν τῇ ἀποστασίᾳ, Διόδ. 15. 66.— Ῥῆμα: **συναποστατέω** καὶ **-στασιάζω**, Ἐκκλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28.
συναποστᾰτικός, ή, όν, ὁ συναποστατῶν, Ἐκκλ.
συναποστέλλω, ἀποστέλλω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Θουκ. 6. 88, Ἰσαῖ. 59. 9, Ξεν., κλπ.
συναποστενόω, ποιῶ τι ὁμοίως στενόχωρον, Λιβάν. 4. 806.
συναποστερέω, ἀποστερῶ δι' ἀπάτης, ἀπατῶ ὁμοῦ, τινά τινος, δι' ἀπάτης στερῶ τινά τινος ὁμοῦ μετά τινος, Δημ. 872. 21, πρβλ. 864. 16. II. συνεργῶ εἰς ὑπεξαίρεσιν, εἰς κλοπήν, πολλὰ χρήματα Πλάτ. Νόμ. 948C.
συναπόστολος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν ἀπόστολος, Ἱππόλυτ. τ. 1, σ. 248F.
συναποσχίζω, ἀποσχίζω ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συναποσχίζεται τὴν ψυχὴν (ἑκάστῳ τῶν τικτομένων), διαμερίζει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν εἰς ἕκαστον τῶν τικτομένων τέκνων του, Ψευδοβασίλ. τ. 3, σ. 610Β, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 121Β.
συναποσώζω, σώζω ὁμοῦ, συνδιατηρῶ, Μάξιμ. Ὁμολογ. σ. 2, σ. 125C.
συναποτείνω, συνεπεκτείνω, ποιῶ τι ἴσον τὸ μῆκος, τινί τι Ἱμερ. Λόγ. 2. 22.
συναποτελέω, ἀποτελειώνω ὁμοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 258Ε, Ἐπιν. 986C.
συναποτέμνω, ἀποκόπτω ὁμοῦ ἀπό τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 675Β, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 192.
συναποτερμᾰτίζομαι, παθητ., καταλήγω εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα, «τερμιόεντα, οἱ μὲν τέλειον συναποτερματιζόμενον ὅλῳ τῷ σώματι, ποδήρη» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Τ. 242.
συναποτεφρόω, μεταβάλλω ὁμοῦ εἰς τέφραν, ὁμοῦ ἀποτεφρώνω, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 70.
συναποτίθεμαι, μέσ., ὁμοῦ ἀποθέτω, ἀποβάλλω, τὸ αἰδεῖσθαι καὶ τὸ φοβεῖσθαι Πλούτ. 2. 37D. II. ἀπολ., «παραιτοῦμαι» ὁμοῦ, Ἀπп. Ἐμφυλ. 2. 32.
συναποτίκτω, γεννῶ συγχρόνως, Πλάτ. Θεαίτ. 156Ε, Πλούτ., κ. ἄλλ.
συναποτίλλω, ἀποτίλλω, μαδῶ ὁμοῦ, συναποτιλλομένης αὐτῷ πόας Διοσκ. 1. 7.
συναποτίνω, ἀποτίνω, πληρώνω ὁμοῦ, τὰ δάνεια Ussing. Ἑλλην. Ἐπιγραφ. 2. 18.
συναποτρέπω, ἀποτρέπω ὁμοῦ, Σωκρ. Ἐπιστ. σ. 6 Orell.
συναποτροχάζω, ἀποτρέχω, ἐκφεύγω ὁμοῦ, Α. Β. 427.
συναποτυπόω, ἀποτυπόω ὁμοῦ, Ἰω. Φιλοπ. π. ψυχ. f l. 5 r°.
συναποφαίνω, ἀποφαίνω, ἀποδεικνύω ὁμοῦ, Φωτ. Βιβλ. 172. 38, Θεόδ. Στουδ. σ. 95D. II. παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποφαίνομαι ὁμοίως ἢ ὁμοῦ, σ. τι τοιοῦτον,

ὡς .. Αἰσχίν. 33. 32· συμφώνως, ἀπὸ κοινοῦ ἀποφαίνομαι, Ἰσοκρ. 288C· σ. τῷ λόγῳ Στράβ. 686· τινὶ περί τινος ὁ αὐτ. 77· σ. τινι, μετ' ἀπαρεμφ., Πολύβ. 4. 31, 5, κτλ.· σ. οὕτως (ἐξυπακ. εἶναι) Στράβ. 689.

συναπόφᾰσις, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἄρνησις, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 5, 10.

συναποφέρω, ἀποφέρω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1086· τὰς λύπας ἑαυτῷ Ἀλκίφρων 2. 3, 74.— Παθ., ἀποφέρομαι, παρασύρομαι ὁμοῦ μετά τινος, τῷ ῥεύματι Δημάδ. 180 17.— Μέσ., παραφέρω, παρασύρω, ἀποφέρω μετ' ἐμαυτοῦ, Ἀθήν. 273F.

συναποφεύγω, ἀποφεύγω, διαφεύγω ὁμοῦ, συναπέφυγεν ἅμα καὶ τὴν ἐκ τῆς ὑποθέσεως φυομένην κακίαν Ψευδοβασίλ. τ. 3, σ. 611B.

συναποφθίνω, ἀόρ. α' **-απέφθῐσα**, καταστρέφω ὁμοῦ, παῖδά τε καὶ γενέτειραν ὁμῇ συναπέφθισαν ἄτῃ Ὀππ. Ἁλ. 5. 576. — Παθητ., καταστρέφομαι, χάνομαι ὁμοῦ, συναποθνήσκω, δελφῖνι νέῳ συναπέφθιτο μήτηρ αὐτόθι 587.

συναποφύομαι, Παθ., ἀποφύομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Γαλην. 4. 530

συναποχράομαι, ἀποθ., ἀποχρῶμαι ὁμοῦ, Σουΐδ. ἐν λ. ἀποχρησάμενος.

συναποχωρέω, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι ὁμοῦ, τοὺς ἅμα τούτῳ συναποχωρήσαντας πρὸς αὐτοὺς Πολύβ 20. 10, 5, Διόδ. 19, 80.

συναποψύχω, ἀποψύχω ὁμοῦ, συναπέψυξας τῇ σοφίᾳ Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 304, 27, τ. Β', σ. 76. 12., 321. 5., 323, 16, ἔκδ. Λ.

συναπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συνάπτω**, δεῖ συνάπτειν, τοῦτ' ἤδη συναπτέον πρὸς τοὺς πάλαι λόγους Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 11.

συναπτήριον, τό, τὸ συνάπτον, τὸ συνδέον, σταυρὸς οὐρανοῦ καὶ γῆς συναπτήριον Θεόδ. Στουδ. 231D.

συναπτήριος εὐλογία, (ἡ τοῦ γάμου δηλ.) Λέοντ. νεαρ. ΡΙΒ'.

συνάπτης, ου, ὁ συνάπτων, ὁ ἑνώνων, Θεόδ. Στουδ. 216E.

συναπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς σύναψιν, συνδετικός, συμπλεκτικός, σ. σύνδεσμος ἢ μόνον ὁ σ., σύνδεσμος συμπλεκτικός, Πλούτ. 2. 385E, Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 501. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 189· διάφ. γραφὴ ἀντὶ **συναπτῶς**, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Β. 169.

συναπτός, όν, ἢ **ή, όν**, ῥημ. ἐπίθ., ὁ ὁμοῦ συνημμένος, ἡνωμένος, συνδεδεμένος, συνεχής, χάλα συναπτοὺς ἡνίας Ἀριστοφ Ἐκκλ. 508· συναπτὰς ποιεῖν τὰς πράξεις Ἀριστ Ῥητορ. πρ. Ἀλέξ. 32, 2· χρόνος Ψελλ.·— ἡ συναπτὴ (ἐξυπακ. εὐχὴ) = **τὰ εἰρηνικὰ** ἢ **τὰ διακονικὰ** Στουδ. 1688C, 1717D, Κ. Πορφυρ Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 94, 19, 609.—Ἐν τῷ Εὐχολογίῳ, ἡ **μεγάλη συναπτὴ** ἄρχεται οὕτως: «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ κυρίου δεηθῶμεν», ἡ δὲ **μικρὰ συναπτὴ** οὕτως: «ἔτι καὶ ἔτι τοῦ κυρίου δεηθῶμεν».— Ἐπίρρ. **συναπτῶς**, «ἄφαρ, ἤγουν εὐθέως καὶ ὡς εἰπεῖν συναπτῶς (ἔνθα διάφ. γραφ. «συναπτικῶς»)» Εὐστ. εἰς Ὀδ Β. 169, πρβλ. τοῦ αὐτ. εἰς Ἰλ. Α. 594. **ΙΙ**. ὃν δύναταί τις νὰ συνάψῃ ἢ ἑνώσῃ, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. περὶ Φυσικ. Ἀκροάσ. 4, σ. 128.

συνάπτω, μέλλ. **-άψω**, συνενώνω, συνδέω, συναρμόζω, σχετίζω, **1**) ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, σ. χειρὶ χεῖρα ἐπὶ χορευτῶν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 955· σ. καὶ ξυνωρίζου χέρα, εἰς σημεῖον φιλίας, Εὐρ. Βακχ. 198, πρβλ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 832, Πλάτ. Νόμ. 698D· ἰδού, ξύναψον (ἐνν. τὴν χέρα) Εὐρ. Φοίν. 105 ἀλλά, οὐδέ σου συνῆψε χεῖρα δεσμίοισιν ἐν βρόχοις; οὐδὲ συνέδεσε τὴν μίαν χεῖρα μετὰ τῆς ἄλλης διὰ δεσμῶν; ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 615, πρβλ. 545·— συνάπτειν πόδα ἢ ἴχνος τινί, συναντᾶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 538, 663· πόδα ἐς ταὐτὸν ὁδοῦ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 37· σ. δρόμῳ αὐτόθι 1101· σ. κῶλον τάφῳ, πλησιάζω τὸν τάφον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 544· οὕτω, φόνος σ. τινὰ γᾷ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 674·— ξ. βλέφαρα, κλείειν τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 747· σ. στόμα, φιλῶ τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 375·— σ. κακὰ κακοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1212· (ἀλλά, συνάπτω κακόν τινι, συνδέω αὐτὸν πρὸς τὴν δυστυχίαν, ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ κακὰ ξυνάπτειν ἐνδίκως Ἰάσονι ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1232)· παροιμ., σ. λίνον λίνῳ, συνδέω κλωστὴν πρὸς κλωστήν, δηλ. παραβάλλω πράγματα ὁμοειδῆ, Πλάτ. Εὐθύδ. 298C· «λίνον λίνῳ συνάπτεις: ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων· Στράττις Ποταμίοις» Φώτ. σ. 284, 23, Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 12· ἴδε Σχόλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὡσαύτως, σ. τι ἔκ τινος Εὐρ Ἰφ. ἐν Ταύρ. 488, πρβλ. Ἱππ. 515· κοινῇ ξ. τινὶ δαῖτα, παρέχω εἴς τινα κοινὸν φαγητόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 807. **2**) μεταφ., ἐπὶ συνάψεως ἢ συνδέσεως κατὰ διάνοιαν γιγνομένης, σ. αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα Πλάτ. Πολ. 588D· σ. ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 252C· ἔχουσί τι κοινὸν [αἱ ἀρχαὶ] τὸ συνάπτειν αὐτὰς Ἀριστ. Ἀποσπ. 16· εἴ τι σ. ἢ ἀφαιρεῖ ἡ διάνοια ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 4, 3· ἀδύνατα σ. ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 22, 5· ὡσαύτως, σ. τὸ γίγνεσθαί θ' ἅμα καὶ τὴν τελευτὴν τοῦ βίου Ἄλεξ. ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 18·— σ. μηχανήν, σχηματίζω σχέδιόν τι, ἐπινοῶ τι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1609, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1034· σ. ὄναρ εἴς τινα, σχετίζω τὸ ὄνειρον μέ τινα, ἀναφέρω τὸ ὄνειρον εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 59· οὕτω, σ. λόγον πρός τι Δημ. 1392. 21· ἀλλὰ σ τὸν λόγον, συντέμνω αὐτόν, «συντομεύω», Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Καλλαίσχρῳ» 2.— Παθ., συνάπτεται ἕτερον ἐξ ἑτέρου Πλάτ. Σοφ. 245E, πρβλ. Φαίδωνα 60B. **ΙΙ**. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρόσωπα, **1**) σ. τὰ στρατόπεδα ἐς μάχην, φέρω αὐτὰ εἰς μάχην, εἰς σύναψιν μάχης, Ἡρόδ. 5. 75 ἐλπὶς .. ἢ πολλὰς πόλεις ξυνῆψε, ἤγειρεν εἰς πόλεμον, Εὐρ. Ἱκέτ. 480· οὕτω, συνῆψε πάντας ἐς μίαν βλάβην, περιέπλεξεν, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1304· περὶ τοῦ παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 1317, ἴδε **συλλύω** ΙΙ·— ὡσαύτως, **6**) σ. μάχην, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 6. 108 τινί, πρός τινα, ὁ αὐτ. 1. 18, Αἰσχύλ. Πέρσ. 336, πρβλ. Helmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 808· πρός τινα Θουκ. 6. 13, κ. ἀλλ.· συνάψαι πόλεμον Ἑλλήνων μέγαν Εὐρ. Ἑλ. 55· σοφῷ ἔχθραν ξυνάπτειν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 459· σ. ἀλκὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 683·— ὡσαύτως (ἄ ευ τοῦ μάχην), μάχομαι, πολεμῶ, Ἡρόδ. 4. 80, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 686·— αἱ φράσεις αὗται προέκυψαν ἐκ τῆς ἁπλουσ έρας ἐννοίας τοῦ σ. φάσγανα, Λατ. conserere manus, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1482, Φοίν 1192. — Παθ., νεῖκος συνῆπταί τινι πρός τινα Ἡρόδ. 7. 158, πρβλ 6. 95 **2**) ἐπὶ φιλικῆς σημασίας, σ. ἑαυτὸν εἰς λόγους τινί, ἔρχεσθαι εἰς συνομιλίαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 468 (πρβλ. κατωτ. Β. 3)· φιλίᾳ σ. τοὺς κακούς τε κἀγαθοὺς Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22. — Παθητ., συνάπτεσθαί τινι, ἔχειν σχέσιν μετά τινος, συναναστρέφεσθαί τινα, Ἀνθολ. Π. παράρτημα 321. **6**) μετ' αἰτιατ. πράγματος, σ. μῦθον Εὐρ. Ἱκέτ. 566· σ. ὅρκους ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1241· κοινωνίαν Ξεν. Λακ. 6, 3· φιλίαν πρός τινα Διον. Ἁλ. Ἐκλογ. σ. 2345 Reiske, καὶ συχν. παρ' Εὐρ., σ. τινὶ γάμους, λέκτρα, κῆδος, συνάπτω σχέσεις διὰ γάμου, Φοίν. 1049, 49, Ἀνδρ. 620, κτλ.· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ξυνάπτομαι κῆδος τῆς θυγατρός, ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα μου, Θουκ. 2. 29. **ΙΙΙ**. παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς συγγραφ., σ. ἑαυτούς, προσκλίνειν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον καὶ συναντᾶσθαι, Εὐκλ.· ἀναλογία συνημμένη, συνεχὴς (ἴδε **συνεχὴς** Ι. 3), Νικομ. Ἀριθμ. 2. 21. **2**) ἐν τῇ μουσικῇ, ἴδε ἐν λ. **συναφὴ** ΙΙΙ. **3**) ἐν τῇ λογικῇ, συνημμένον ἀξίωμα ἢ τὸ σ., Λατ. connexum, ὑποθετικὸς συλλογισμός, ὡς π. χ. εἴπερ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 109, Α. Γέλλ. 16. 8, 9, πρβλ. Πλούτ. 2. 43C (ἔνθα ἴδε Wytt.)· οὕτω, κοῖα συνῆπται; ποῖον συμπέρασμα ἀκολουθεῖ; Καλλ. Ἀποσπ. 70 3·— πρβλ. **συνάρτησις** ΙΙ.

Β. ἀμεταβ. **Ι**. ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, συνορεύω, κεῖμαι πλησιέστατα πρός., τὸ πεδίον τοῦτο συνάπτει τῷ Αἰγυπτίῳ πεδίῳ Ἡρόδ. 2. 75· Τήνῳ..συνάπτουσ' Ἄνδρος Αἰσχ. Πέρσ. 885· γεώλοφοι συνάπτοντες τῷ ποταμῷ, ἐξικνούμενοι μέχρι.., Πολύβ. 3. 67, 9 — ἀκολούθως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, οὐ σ. αὗται αἱ φιλίαι, δὲν ἑνοῦνται, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 4, 5· αὗται μὲν σ., αἱ δ' ἄλλαι ἀσύναπτοι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 6· οἱ πόροι σ. αὐτόθι 2. 17, 4· τὰ βράγχια σ. ἀλλήλοις αὐτόθι 2· ἡ κοιλία σ. πρὸς τὸ στόμα αὐτόθι 6, πρβλ. Κατηγ. 6, 2, Πολυβ. Γ', 2. 5. **2**) ἐπὶ χρόνου, ἐγγίζω, εἶμαι ἐγγύς, πλησίον, ὥρα συνάπτει Πινδ. Π. 4. 440· σ. πρὸς τὸν χειμῶνα Ἱππ. Ἀφ. 1245· χρόνου συνάψαντος Πολύβ. 2. 2, 8· συνάψαντος τοῦ καιροῦ ὁ αὐτ. 6. 36, 1, κτλ.· οὕτως, ἐπὶ γεγονότων, λύπη σ. τινι Εὐρ. Ἱππ. 188, πρβλ. Ἐπίκουρ παρὰ Πλουτ. 2. 1054C. **3**) μεταφ., κατὰ διάνοιαν, σ. ἐν αὐτῇ πάνθ' ὅσα δεῖ, συναντῶνται, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8 4, 7· τῷ γένει αἱ ἰδέαι σ. ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 3·— ὡσαύτως, σχετίζομαι πρός τι, σ. πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 3, 1· ἀλλ' ὁμοίως, πλησιάζω, ὁμοιάζω, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 1· σ. εἴς τι, ἔχω σχέσιν ἢ ἀναφορὰν πρός τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 1, 2. **ΙΙ**. ἐπὶ προσώπων, σ. λόγοισι, ἔρχομαι εἰς συνομιλίαν, Σοφ. Ἠλέκ. 21· οὕτω, ἐς λόγους ξ. τινι Εὐρ. Φοίν. 702· ὡσαύτως, σ. εἰς χορεύματα, λαμβάνω μέρος εἰς τὸν χορόν, ὁ αὐτ. ἐν Βακχ. 133· σ. ἐς χεῖρα γῇ, δηλ. ἔρχομαι πολὺ πλησίον τῆς γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. 429· σ. εἰς τὸν καιρόν, ἔρχομαι ἀκριβῶς κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, Πολύβ. 3. 19, 2· σ. τοῖς ἄκροις, φθάνω μέχρι τῶν ἄκρων, ὁ αὐτ. 3. 93, 5, κτλ.· σ. εἰς Σελεύκειαν ὁ αὐτ. 5. 66, 4· πρὸς τὴν παρεμβολὴν ὁ αὐτ. 3. 53, 10, κτλ. **2**) τύχα δέ μοι ξυνάπτοι ποδὸς ἅλματι..τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας, εἴθε ἡ τύχη νὰ ὁδηγήσῃ τὸ πήδημα τοῦ ποδός μου ἀπὸ ταύτης τῆς πέτρας, Εὐρ. Ἰκ. 1014.

Γ. Μέσ., συνάπτω δι' ἐμαυτόν, φιλίαν Διόδ. 13. 32 κῆδος Δίων Κ. 41. 57· ἴδε ἀνωτ. ΙΙ. 2. **2**) ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς γεωργίας, Ξεν. Οἰκ. 5. 3. **3**) ἐπιλαμβάνομαί τινος, ἐὰν μὴ συνάψωνται τοῦ καιροῦ Πολύβ. 15. 28, 8 — συμβοηθῶ, τινὶ Εὐρ. Ἑλ. 1444· ἀπολ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 742· τινος αὐτόθι 724, Σοφ. Ἀποσπ. 710. **4**) ἐπιφέρω εἰς ἐμαυτόν, πληγὰς Δημ. 1018. 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 457, Χ Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 145.

συναπωθέω, ἀπωθῶ ὁμοῦ, τοῦ κύματος συναπώσαντος Λουκ. Τόξ. 19.— Παθητ., Ἀριστ. Προβλ. 33. 18.

συνᾰνᾰρίσκω, ἀόρ. συνῆρσα Ἐπικ. σύναρσα, συνάπτω, συνδέω, συναρμόζω, ἑνώνω ὁμοῦ, γάμον .. Πηλῆι συνάρσαμεν Κόϊντ. Σμ. 3. 100. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ πρκμ., συνάρηρεν ἀοιδή, καλῶς συνηρμόσθη ἡ ᾠδή, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 164· φάλαγξ συναραρυῖα, ἀντὶ συντεταγμένη, Λο κ. Ζεῦξ. 8 σ. ἐπ' ἀλλήλοις Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1112.

συνᾰράσσω, Ἀττικ. -ττω· ὁμοῦ κτυπῶ, συγκρούω, συντρίβω, παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τμήσει, σὺν κεν ἄραξ' ἡμιέων κεφαλὰς Ὀδ. Ι. 498· σὺν δ' ὀστέ' ἄραξεν πάντ' ἀμυδὶς Ἰλ. Μ. 384· σ. οἶκον, πόλιν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1142, Ἡρακλ. 378· σ. τινὰ λίθοις, ὀδοῦσι Διον. Ἁλ. 8. 59, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 30· σ. τοὺς ἵππους Διον. Ἁλ. 5. 15· — Παθητ., συντρίβομαι, σὺν τ' ὀστέ' ἀράχθη Ὀδ. Ε. 426· συναραχθέντων τῶν πλοίων, ἐκ τῆς τρικυμίας, Ἡρόδ. 7. 170· συναράσσεσθαι κεφαλὰς ὁ αὐτ. 2. 63· νῆσοι σ. ἀλλήλαις Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 4, 1. **2)** ἀμεταβ., συγκρούομαι, Λατ. collidi, ἐπὶ ἀνέμων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 10· ἐπὶ πολεμίων, Δίων Κ. 73. 15. **II.** σφυρηλατῶ ὁμοῦ, συνάπτω στερεῶς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 614, Γ. 1318· ἀλλὰ συνάρηρε εἶναι ἡ πιθαν. γραφή, ἴδε Ὀδ. Ε. 248, Ἐτυμολ. Μέγ. 237. 58.

συναραχνόομαι, καλύπτομαι ὡς δι' ἱστοῦ ἀράχνης, ἴδε **συναρθμόομαι.**

συνᾰρέσκω, ἀρέσκω ἢ εὐαρεστῶ ὁμοῦ, συνήρεσκέ μοι ταῦτα Δημ. 404. 12, — Παθητ., ἀρέσκομαι, εὐαρεστοῦμαι μετά τινος, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 60. **2)** ἀπροσ.. ὡς τὸ Λατιν. placet, συναρέσκει μοι, ἀρέσκει μοι ὁμοίως ἢ ὡσαύτως, καὶ ἐγὼ εὐαρεστοῦμαι, μετ' ἀπαρεμφ., Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 42. **II.** παραχωρῶ, παρέχω, τινί τι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 901, πρβλ. Δ. 373·— ἢ ἄνευ αἰτ., συμφωνῶ μετά τινος, τινὶ αὐτόθι Γ. 1100.

συνᾰρήγω, συμβοηθῶ, συναρηγούσης αὐτῆς Νικήτ. Χρον. σ. 5D, Ἀνώνυμ. ἐν Κραμ. Παρισ. Ἀν. τ. 4, σ. 382. 33.

συναρθμέω, ὁμοῦ ἁρμόζω, συναρθμῆσαι ἐπέεσσι, συμφωνῆσαι .., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 418.

συνάρθμιος, ον, ἰσχυρότερος τύπος τοῦ ἄρθμιος», Ὀππ. Ἁλ. 5. 424.

συναρθμόομαι, Παθ., συναρμόζομαι, ὡς μνημονεύεται Ἱππ. 662. 34 παρὰ Γαληνῷ καὶ Ἐρωτιαν., ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ἱππ. ἔχουσι: **συναραχνοῦται.**—(«συναρθμοῦται, συναρμόζεται» Γαληνοῦ Ἱπποκράτους γλωσσῶν Ἐξήγ. σ. 572).

συναρθρόομαι, Παθ., συνάπτομαι, συνδέομαι δι' ἄρθρων, Ἱππ. Μοχλ. 841, Γαλην. 4. 169. **II.** συνάπτομαι μετὰ τοῦ ἄρθρου, «συναρθροῦμεν, οἷον τοῦ λεοντομάχου» Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 1, σ. 49, 3.

σύναρθρος, ον, ὁμοῦ συνηρμοσμένος, συνδεδεμένος, διάφορ. γραφ. παρ' Αἰσχύλῳ ἀντὶ **ξύνορθρον.** **II.** ὁ μετ' ἄρθρου ἐκφερόμενος, Γραμματ.

συνάρθρωσις, ἴδε **διάρθρωσις.**

συνᾰριθμέω, ἀριθμῶ ὁμοῦ, συγκαταριθμῶ, τὰς ψήφους Ἰσαῖ. 52. 26· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Φίληβ. 23D, Αἰσχίν. 41. 22., 45. 19.— Παθ., συγκαταριθμοῦμαι, ἑκατέροις Ἀριστ. Πολιτ. 6. 4. 5· ὑπολογίζομαι, καταριθμοῦμαι, «λογαριάζομαι», ὁ αὐτ. ἐν Ῥητορ. 1. 7, 3, ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 5, 5, ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 8, ἐν Ἠθικ. Μεγ. 1. 2, 7.

συνᾰρίθμησις, ἡ, τὸ συναριθμεῖν, Ἀθήν. 490C· ἡ τούτων τῷ πατρὶ σ. Φωτ. Βιβλ. 193. 11.

συναρίθμιος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. περὶ Φυτ. ἐν τῷ Προλόγῳ 11.

συνάριθμος, ον, ὁ ὑπολογιζόμενος μετά τινος, περιεχόμενος εἰς ἀριθμόν τινα μετά τινος, μετὰ γεν., Φαλάρ. Ἐπιστ. 95. **II.** ὁ ἔχων ὅμοιον ἢ ἴσον ἀριθμόν, ἰσάριθμος, Ἀνθ. Π. 2. 431, ἐν τῷ τύπῳ **συνήριθμος,** αὐτόθι 389.

συνᾰριστάω, ἀριστῶ, προγευματίζω ἢ γευματίζω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1486, Αἰσχίν. 7. 1· συναριστᾶν τισι .. προχείρως Ἄλεξις ἐν «Φιλεταίρῳ» 2, Λουκ. Ὄν. 50·— **Συναριστῶσαι,** ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Μενάνδρου.

συνᾰριστεύω, ἀριστεύω σύν τινι, ἅμα τινὶ Εὐρ. Τρῳ. 803.

συνάριστος, ον, (ἄριστον) ὁ συναριστῶν, προγευματίζων μετά τινος, δεδιὼς ἐμὲ τὸν συνάριστον Λουκ. Ὄν. 21.

συναρκέομαι, ἀποθετ., συνδιατρίβω εὐχαρίστως, ἔργον γὰρ συναρκεῖσθαι τοῖς μήτε σχολὴν μήτε σπουδὴν οἰαγιγνώσκουσιν Θεόφρ. Χαρακτ. 3 ἐν τέλει.

συναρματηλατήσας, μετοχ., ὁ ἁρματηλατήσας ὁμοῦ, Ψευδο-Καλλισθέν. Α', 20, ἐν σημ. τῆς ἐκδ. Müller.

συναρμογή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συνάφεια, τὰ καττὰν ἀρίσταν ἀναλογίαν συντιθέντα ἐν ἰσοδυναμίᾳ .. μένει ἐν συναρμογᾷ ἀδιαλύτῳ κατὰ λόγον ἄριστον Τίμ. Λοκρ. 95B, Διωτογέν. παρὰ Στοβ. 331. 7, Πλούτ., κλπ.

συναρμόζω, Ἀττ. -όττω· Δωρικ. μέλλ. -όξω Πινδ. Ν. 10. 22·— Παθ. πρκμ. συνήρμοσμαι, ἀόρ. -ηρμόσθην· **1)** ἐπὶ φυσικῆς σημασίας, ὡς καὶ νῦν, ἁρμόζω ὁμοῦ, συναρμόζω, συνάπτω ἀκριβῶς, ἑνώνω, κεραίαν δίχα πρίσαντες ξ. πάλιν ὥσπερ αὐλὸν Θουκ. 4. 100· συναρμόζειν βλέφαρα χειρί, κλείειν αὐτὰ διὰ τῆς χειρός, Εὐρ. Φοίν. 145, πρβλ. Ι. Τ. 1167· τι πρός Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 6. 1.— Παθ., λίθοι εὖ συνηρμοσμένοι Ἡρόδ. 1. 163· ἀλλήλοιν ξυναρμοσθῆναι Πλάτ. Πολ. 411E· συναρμόζομαι, συνδέομαι διὰ γάμου, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 109. **2.** **6)** συναρμολογῶ οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελέσω σύνολόν τι, οἷον σκάφος, ἵππον Εὐρ. Ἑλ. 233, Τρῳ. 11· ξ. πόλιν Πλάτ. Νόμ. 628A· ξ. τοὺς πολίτας πυθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 519E· τὰ τῆς ἀρχῆς οὐ καλῶς συνηρμοσμένα Δημ. 154. 16. **2)** ἐπὶ συναρμογῆς ἔργῳ γινομένης ἢ κατὰ διάνοιαν, συν. βίαν καὶ δίκαν Σόλων 35. 14· καρπὸν δίκᾳ Πινδ. Ν. 10. 22· πρὸς ἑαυτό τι Ἱππ. π. Ἀέρ. 286· σ. εἰς ταὐτὸν Πλάτ. Τίμ. 35B· τρία ὄντα σ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 443D· ἀλλήλων ἀφεστώσας ἰδέας Ἰσοκρ. 312C· — συντίθημι λέξιν, ἀπὸ τοῦ θεῖν καὶ ἄλλεσθαι Πλάτ. Κρατύλ. 414B. **3)** μεταφ., συμμορφώνω, εὐχερείᾳ σ. βροτούς, δηλ. κάμνω αὐτοὺς νὰ ἀδιαφορῶσι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 495 (πρβλ. εὐχέρειαν ἐντίκτειν τοῖς νέοις τῆς πονηρίας Πλάτ. Πολ. 391E)· ὅταν γὰρ εὖ συναρμόσῃ τις τοῖς συνοῦσι τὸν τρόπον, τόθ' ἡ μεγίστη τέρψις ἐξευρίσκεται Ἔφιππος ἐν «Ἐμπολῇ» 2. 4. — Παθ., πρὸς παρόντα συνηρμοσμένος Ξεν. Ἀπολ. 16· μάλιστα ἐπὶ μουσικῆς, λύρα συνηρμοσμένη πρὸς τὸν αὐλὸν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 3, 1. **II.** ἀμεταβ., ἁρμόζω, εἶμαι ἁρμόζων, κατάλληλος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2, 8, 3, π. Ζ. Μορ. 2. 9, 5. **2)** μεταφορ., συμφωνῶ, ἀλλήλοις Πλάτ. Πρωτ. 333A· σ. εἰς φιλίαν τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 20· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 60, Πλάτ. Θεαίτ. 204A, κτλ.· ξ. εἰς ἅπαντα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 729A. **III.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σχεδὸν ὡς ἐν τῷ ἐνεργητ., συνάπτω ὁμοῦ, συνδέω, ἑνώνω, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 53C, Πολιτικ. 309C· τι πρός τι Καλλικρ. παρὰ Στοβ. τ. 85. 18, Πλούτ. **2)** προσαρμόζω ἐμαυτόν, συμμορφοῦμαι, ἅπαντι καιρῷ Διογ. Λ. 4. 37, πρβλ. Σωκρ. παρὰ Στοβ. 56. 7.

συναρμολογέω, = **συναρμόζω,** συναρμολογῶν καὶ συμβιβάζων τοὺς πάντας εἰς ἃ πέφυκεν ἕκαστος Γρηγ. Νύσ. τ. 2, σ. 16A, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, 656D.— Παθ. **συναρμολογέομαι,** ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. β', 21, δ', 16.

συναρμονιάω, συναρμόζω, «γόμφοι γὰρ οἱ σφῆνες οἱ συνείροντε καὶ συναρμονιῶντες καὶ συνέχοντες» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 461.

σύναρμος, ον, συνηρμοσμένος, Φίλων Βελοπ. 64B, κλπ.

συναρμοστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συναρμόζω,** δεῖ συναρμόζειν, ὡς τὰς φύσεις τοῖς ἀνδράσι παραπλησίως εἴη συναρμοστέον Πλάτ. Τίμ. 18C.

συναρμοστής, οῦ, ὁ, ὁ συναρμόζων, λίθον ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστὴν Λουκ. Ἐνύπν. 2. **II.** ὁ ἀπὸ κοινοῦ συμβουλεύων, ὁ συμφιλιώνων, Γρηγ. Ναζ., κλπ. **III.** ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἁρμοστής, βοηθὸς αὐτοῦ, συγκυβερνήτης, Λουκ. Τόξαρ. 32.

συναρμοστικός, ή, όν, ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συναρμόζειν, τινος Διωτογέν. παρὰ Στοβ. 331 ἐν τέλ., Ἰαμβλ. Μυστ. 4. 12.

συναρμοττόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ., ἁρμοδίως, πρεπόντως, Πλάτ. Νόμ. 967E.

συναρμόττω, Ἀττικ. ἀντὶ **συναρμόζω.**

συναρνέομαι, ἀποθετ., ἀρνοῦμαι ὁμοῦ, Χριστὸν δυσειπεῖν καὶ συναρνεῖσθαι νόει Θεόδ. Στουδ. σ. 137C.

συναρπαγή, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἁρπαγή, ἀπάτη, Σύμμαχ. ἐν Ψαλμ. ΛΔ, 20, Ἐκκλ. **II.** ἀπερισκεψία, ἀπροσεξία, ἀδιαφορία, Ἐκκλ.

συναρπάζω, μέλλ. -άσω Λουκ., κλπ.,— -άσομαι Ἀριστοφ. Λυσ. 437, Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 2. Ἁρπάζω ὁμοῦ καὶ ἐν σπουδῇ, παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἔξω τάχα Σοφ. Ο. Κ. 819, Εὐρ., Ξεν., κλπ.· ξ. τινὰ βίᾳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 195· σ. τινὰ βίᾳ ἐκ τῆς ὁδοῦ Λυσί. 100 28, πρβλ. 129. 12· σ. πάντα ὥσπερ θύελλα Σοφ. Ἠλ. 1150· ὁ κρατῶν ἅμα πάντα σ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 26· ἀετὸς τὸν λαγὼ σ. αὐτόθι 2. 4, 19· σ. γόνον Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 292· μεταβατ., καταπείθω ἐκ συναρπαγῆς, συναρπάξας στρατὸν Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 531, πρβλ. Καλλ. Ἐπιγράμμ. 31. 5, Λογγῖν. 16. 2, κτλ. - Παθητ., ἁρπάζομαι καὶ φέρομαι μακράν, βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Σοφ. Αἴ. 498· ξ. βουκόλων ὕπο ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 587. **2)** ξ. χεῖρας, ἁρπάζω καὶ δένω αὐτὰς ὁμοῦ, Εὐρ. Ἑκ. 1163, πρβλ. Λυσίου Ἀποσπ. 45. 4.— Μέσ., σ. τινα μέσον, ἐπὶ παλαιστοῦ, Ἀριστοφ. Λυσ. 437. **3)** μεταφ.ρ., ταχέως ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω ἀμέσως, κατανοῶ εὐθύς, φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ Σοφ. Αἴ. 16, Ἀριστοφ. Νεφ. 775· τὸ ῥηθὲν Σίμυλος παρὰ Στοβ. 378 23· σ. τὸ ζητούμενον, ἐν συζητήσει, ὑποπίπτω εἰς τὸ σφάλμα νὰ λαμβάνω ὡς ἀποδεδειγμένον τὸ

ζητούμενον (petitio principii) Λουκ. ἐν Διῒ Τραγῳδ. 38, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 35, κτλ.· σ. τὰ φαινόμενα αὐτόθι 1. 90. **4)** ἁρπάζω καὶ φθείρω, καταστρέφω, ἐξαλείφω πᾶν ἴχνος πράγματός τινος, τι Λουκ. π. Οἴκου 16, Ῥήτορες (Walz) 5. 518, 519, κτλ.

συναρπακτικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ συναρπαγήν, δι' ἀπάτης, Δίδυμ. Ἀλεξ. 476. 445B.

συναρρωστέω, ἀρρωστῶ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, συμπάσχω, «συναρρωστεῖν (δηλ. τῇ κεφαλῇ) καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μελῶν» Κύριλλ Ἀλ. I. 324B, κτλ.

σύναρσις, ἡ, βοήθεια, ὑποστήριξις. Δίδυμ. Ἀλεξανδρ. 573C, Βεκκήρ. Ἀνέκδ. 795, 24.— Καθ' Ἡσύχ.: «σύ αρσις· συναφή, ἁρμονία».

συναρτάω, συνάπτω, σ. γένος Εὐρ Μήδ. 564 (οὕτω, ξυνῆψε γένος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 562)· τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 21. 21. — Παθητ., συμπλέκομαι, δύο περὶ μίαν καὶ ἔστιν ἣ καὶ πλείους ναῦς .. ξυνηρτῆσθαι, «συμπεπλέχθαι» (Σχόλ.), Θουκ. 7. 70· σ. τινι, εἶναι συγκεκολλημένον εἴς τινα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 12· πρός τι αὐτόθι 1. 17, 8· σ. εἰς ἓν ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 7, 7· ἀφ' ἑνός, ἐξ ἑνὸς περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 1, Προβλ. 31. 7. **3)** μεταφορ., συνηρτημέναι ἀρεταὶ τοῖς πάθεσι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 10. 8, 3· τῷ ἀθανάτῳ τὸ ἀθάνατον σ. ὁ αὐτ. περὶ Οὐρ. 1. 3, 10· συνηρτῆσθαι πολέμῳ, ἐμπλέκεσθαι, περιπλέκεσθαι εἰς .., Πλουτ. Νουμ. 20· σ. διώξεσι καὶ φυγαῖς, εἶμαι ἀεὶ ἠσχολημένος εἰς .., ὁ αὐτ. ἐν Σερτ. 12· συνηρτῆσθαί τινι, συμπλέκεσθαι μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 24· παρακολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἐχθρὸν ὄπισθεν, ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 51. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ νόμ. Α', σ. 146.

συνάρτησις, ἡ, σύνδεσις, σύναψις, συνάφεια, τῶν φλεβῶν καὶ νεύρων Ἀριστ. Προβλ. 5. 26· συμπλοκή, συνδυασμὸς λέξεων, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 16. 19. **II.** εἶδος λογικοῦ ἐπιχειρήματος, (ἴδε **συνάπτω** III. 3), Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 111, π. Μ. 8. 430, Πλούτ. 2. 387A.

συναρτίζω, συμπληρῶ, περιόδους συναρτιζούσας τὸν νοῦν Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22, πρβλ. π. Δημ. 39 (ἔνθα ὁ Reiske συναρπαζούσας· ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις **συναπαρτίζω** εἶναι πιθα ὡς ὁ γνήσιος τύπος).— Καθ' Ἡσύχ.: «συνηρτίζοντο· συνηθροίζοντο».

συναρτύνω [ῡ], συναρμόζω, ἢ ἐξοπλίζω, ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β 1077.—Μέσ., συμπαρασκευάζω, βοηθῶ πρὸς ἐκτέλεσιν, τι ὁ αὐτ. Δ. 355.

συναρτύω, = τῷ προηγ., Ἰατρικ., Matth. Med. σ. 23 ἐν τέλ.

συναρχαιρεσιάζω, βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχῶν, Πλούτ. 2. 97A.

συναρχάριος, ὁ, ὁ ὁμοίως ἀρχάριος, οἱ συναρχάριοι Ἐφραὶμ Σύρος τ. 1, σ. 305A.

συναρχία, ἡ, κοινὴ διοίκησις ἢ κυβέρνησις, τινῶν Δίων Κ. 53 2· πρός τινα ὁ αὐτ. 47. 7· περὶ τὰ στρατιωτικὰ Στράβ. 708. **II.** ἐν τῷ πληθ., αἱ συναρχίαι, οἱ ἄρχοντες ὁμοῦ, συλλήβδην, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 14, 4, Ψήφισμ. Αἰτωλ. παρ' Εὐστ. 279. 40, Πολύβ., κλπ.

συναρχιεράομαι, ἀποθετ., συμμετέχω τῆς ἀρχιερωσύνης, συναρχιερατεύω, τινι, μετά τινος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4385. 12.

συναρχιερατεύω, ἀρχιερατεύω ὁμοῦ, Σύνοδ. Β' Νικαίας 804C.

συναρχιερεύς, ὁ, ὁ ὁμοῦ ἀρχιερατεύων, Φωτ. Ἐπιστ. ΡΛ', ἔκδ. Ἰω. Βαλ.

συναρχίνη [ῑ], ἡ, θηλ. τοῦ **σύναρχος**, Ross. Insc. 2. praef. σελ. 2.

συναρχομένως, Ἐπίρρ., μετὰ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς, Ἐτυμ. Μέγ. σ 306, 48 ἐν λέξ. **εἴωθα**, Ἀνέκδ Ὀξων. 2. 412.

σύναρχος, ον, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἄρχων, μέτοχος ἐν τῷ ἀξιώματι, σύντροφος ἐν τῇ ἀρχῇ, συνάρχων, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 16 12, Ἐπιγραφ Λακων. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1345, Κερκυρ. αὐτόθ. 1847-49b, Δίων Κ. 67. 15.

συναρχοστατεῖσθαι, ἀπαρέμφατον κείμενον ὁμοῦ μετὰ τοῦ συνεκκλησιάζειν, ἐν Ἐπιγρ. Στιρίων, Bul. de cor. hel. V. σελ. 45, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνάρχω, μέλλ. **-ξω**, ἄρχω, κυβερνῶ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 8. 130. **2)** ἀπολ., εἶμαι συνάρχων ἢ σύντροφος ἐν τῷ ἀξιώματι, Θουκ. 7. 31· ὁ συνάρχων, ὁ μετέχων ἐν τῷ ἀξιώματι, «συνάδελφος» ἐν τῇ ἀρχῇ, ὁ αὐτ. 6. 23, 8 27, Λυσί. 125 6, Πλάτ., καὶ συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, οἷον Συλλ. Ἐπιγρ. 138-150· στεφανοῦσθαι ὑπὸ τῶν συναρχόντων Ὑπερείδ. Ὑπὲρ Λυκόφρ. 13· τῶν τουτονὶ συναρχόντων Λυσί. 127. 27. **II.** ἀποθετ., **συνάρχομαι**, ἄρχομαι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀρχίζω ὁμοίως, Γρηγ. Κορίνθ. 404 § XXIII, ἔνθα ἴδε ὑποσημ., Φιλόπονος εἰς Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς σ. 588 Hayd.

συνᾰρωγός, όν, συμβοηθός, συναρωγὲ Θέμιστος Ὕμν. Ὁμ. 7. 4· συναρωγὸς ἐν σταδίοις Ἀνθ. Π. 6. 259, 3.

συνᾰσεβέω, ἀπὸ κοινοῦ ἀσεβῶ, ἀσεβῶ ὁμοῦ μετά τινος, Ἀντιφῶν 125. 29, Διόδ. 16 61.

συνᾰσελγαίνω, ἀσελγαίνω μετά τινος, τῶν συνασελγαινόντων αὐτῷ Δίων Κ. 79. 19.

συνασθενέω, ἀσθενῶ ὁμοῦ, συνασθενεῖ γὰρ καὶ λόγος τῷ σαρκίῳ Ἰω. Εὐχαΐτ. παρὰ Φαβρικίῳ τ. 8, σ. 632 ἐν τέλ.

συνασιτέω, ἀσιτέω ὁμοῦ, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 122, ἔκδ. Mil.

συνασκέω, ἐξασκῶ, ἀσκῶ ὁμοῦ, τὴν τῶν πολιτικῶν ἐπιμέλειαν Ἰσοκρ. 295D· βοηθῶ εἰς ἄσκησιν, Δημ. 450 6. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀσκῶ ἢ παιδεύω ὁμοῦ, γυμνάζω, Διογ. Λ. 4. 67, κτλ.· σ. τὴν αἴσθησιν Διον. Ἁλ περὶ Λυσί. 11· τινα εἴς τι ὁ αὐτ. περὶ Ῥητόρ. 7. 4· ἔν τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 190· ἐπί τι Φαλάρ Ἐπιστ. 1· περί τι Εὐνάπ. σ. 78· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Διογ. Λ. 2. 72. — Παθ., συνασκοῦμαι, συγγυμνάζομαι οὕτως ὥστε ἐνεργῶ ὁμοῦ, ἐπὶ στρατιωτῶν, Πλουτ. Κλεομ. 20. **3)** ὁμοῦ κατεργάζομαι, «ἀνακατώνω», «δουλεύω» (ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀνακατώνω συνεχῶς), λίπασμα σὺν ἐλαίῳ Μανέθων 4. 345.

συνάσκησις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ, ἡνωμένη ἄσκησις, συνεχὴς ἄσκησις, Διον. Ἁλ. 2. 74, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 146, κτλ.

συνασκητής, οῦ, ὁ, ὁ ὁμοῦ ἀσκούμενος, Boisson. Ἀνέκδ. 4. 160· ὁ ἀσκητεύων μετ' ἄλλου, σύντροφος ἀσκητοῦ, Ἀθην. II, 924C.

συνασμενίζω, εὐφραίνομαι ὁμοῦ μετά τινος, «συνασμένιζε, τὸ συνευφραίνου» Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 155, 25. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 9.

συνασμενισμός, ὁ, πλήρης συγκατάθεσις, Φίλων 2. 659.

συνᾰσοφέω, ἀσοφῶ, γίνομαι ἄσοφος ἢ μωρὸς ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς μὴ σοφοῖς Εὐρ. Φοίν. 394· ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἴδε Λοβέκ εἰς Φρύν. 630.

συνασπάζομαι, ἀποθετ., ἀσπάζομαι, παραδέχομαί τι προθύμως μετά τινος, τὸν αὐτὸν βίον αὐτῷ συνασπαζόμενοι Ἡλιόδ. ἐν Ἀποφθ. Πατέρ. 152A.

συνασπῐδόω, κρατῶ τὰς ἀσπίδας πλησίον ἀλλήλων, ἵσταμαι ἐν πυκνῇ παρατάξει, Ξεν. Ἑλλην. 7. 4, 23· μάχομαι πλησίον τινός, παραπλεύρως, αὐτόθι 3. 5, 14 (μετὰ διαφόρ. γραφ. συνασπιοῦντες). —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11.

συνασπίζω, μέλλ. **-ιῶ** (ἴδε προηγούμ.)· εἶμαι συνασπιστής, συστρατιώτης (ἴδε **συνασπιστής**), Εὐρ. Κύκλ. 39· ὑποστηρίζω, τινὶ Ῥήτορες (Walz) 7. 355.— Μέσ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 328. **II.** = **συνασπιδόω**, Πολύβ. 4. 64, 6, κτλ.· μάχομαι πλησίον τινός, παραπλεύρως, ἐπί τινα Λουκ. Ἁλ. 1· σ. τισί, ἵσταμαι ἐν γραμμῇ μετ' αὐτῶν, Διόδ. 17. 84, πρβλ. 4. 16. **2)** μεταβατ., σ. τοὺς μετ' αὐτοῦ, σχηματίζει αὐτοὺς εἰς πυκνὴν παράταξιν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 1, 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11.

συνασπισμός, ὁ, τὸ συνασπίζειν, ἔχειν τὰς ἀσπίδας πλησίον ἀλλήλων, τὸ μάχεσθαι ἐν πυκνῇ παρατάξει, Διόδ. 16. 3, Ἀρρ. Τακτ. 11. 4, Πλούτ., κλπ. **II.** = **ὁμαιχμία**, Πολυβ. Α', 152.

συνασπιστής, οῦ, ὁ, συμπολεμιστής, συναγωνιστής, Σοφ. Ο. Κ. 379· σ. τινι Ἀνθ. Πλαν. 184.

συνασπιστικὴ ἄμυνα, ἡ διὰ συνασπισμοῦ, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ. 864, 24.

συναστατέω, εἶμαι ὁμοίως ἄστατος, Γεωργ. Πισίδ. Περσ. 3. 162.

συναστᾰχύω, εἶμαι πλήρης σταχύων σίτου, συνασταχ. ἄρουραι Ἄρατ. 1050.

συνάστερος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστέρα γεννηθείς, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 167, 19·— Ῥῆμα: **-αστρέω**, Ψευδοκαλλισθ. σ 4, Διδότ. (ἔνθα διάφορ. γραφ. **συναστρόω**).

συναστρᾰγᾰλίζω, παίζω τοὺς ἀστραγάλους μετά τινος, συναστραγαλίζων τοῖς παισὶ Μάξ. Τύρ. 9. 6.

συναστράπτω, ἀστράπτω ὁμοῦ, λάμπω ὁμοῦ ὡς ἀστραπή, Νόνν. Δ. 1. 457, κλπ.

συναστρία, ἡ, ἀστερισμός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, 77A. **II.** μικρὰ διαφορὰ ἢ διαφωνία μεταξὺ φίλων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 267, Τετράβ. 4. 193.

συνασφᾰλίζομαι. ἀποθετ., ἀσφαλίζω ὁμοῦ μετά τινος, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολογ. 1, 67B, Γραμματ.

συνασχᾰλάω, ἀγανακτῶ ὁμοῦ μετά τινος, τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσι; Αἰσχύλ. Πρ. 161, πρβλ. 243· ἀλλ' ἐν στίχ. 303, θεωρήσων τύχας ἐμάς .., καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς,— τὸ ξυνασχαλῶν θὰ εἶναι μέλλ. τοῦ **συνασχάλλω**· ἴδε ἐν λέξει **ἀσχαλάω**.

συνασχημονέω, ἀσχημονῶ μετά τινος, Πλούτ. 2. 64C, Δίων Κ. 79. 13.

συνασχολέομαι, Παθ., ἀσχολοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, μετέχω τῶν ἀσχολιῶν τινος, τινι Πλουτ. Φιλοπ. 4, ὁ αὐτ 2. 95D, E.

συνᾰσώμᾰτος, ον, ὁμοίως ἀσώματος, ὥσπερ τι σῶμα ἢ ἀσώματος τὰ συνασώματα αὐτῇ μέλη συμφυῆ ἔχουσα Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 30B.

συνᾰσωτεύομαι, ἀποθετ., ἀσωτεύομαι, ζῶ ὁμοῦ ἐν ἀσωτίᾳ, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου 3, σ 152 (157, 492).

συνατάλλω, ἀτάλλω ὁμοῦ, Μ Ψελλ. ἐν Σάθ Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 411, ἴδε **ἀτάλλω**.

συνᾰτενίζω, ἀτενίζω, βλέπω ἀτενῶς ὁμοῦ, Γλωσσ.

συνᾰτῑμάζομαι, Παθ., ὁμοῦ ἀτιμάζομαι, εἰς ἀτιμίαν ἢ ὄνειδος περιπίπτω ὁμοῦ, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 1. 26 τινι Πλουτ. Ἄγις 17.

συνᾰτῑμόομαι, =τῷ προηγ., Πλουτ. Φλαμ. 19· καὶ **συνᾰτῑμάομαι**, Εὐστ. 66. 21.

συνατμίζομαι, Παθητ., λαμβάνω μορφὴν ἀτμοῦ ὁμοίως, ἢ ἔξα μίζομαι ὁμοῦ, Διογ. Λ. 6. 73.

συνᾰτονέω, ὁμοῦ ἀτονῶ, χαλαροῦμαι, Ideler. Phys. 2. 370.

συνᾰτροφέω, γίνομαι ὡσαύτως ἀτροφικός, φθείρομαι, τήκομαι συγχρόνως, Γαλην. 12. 322, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 184, 2.

συνᾰτῠχέω, ἀτυχῶ ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν συνατυχοῦντες Λυκοῦργ. 166. 28· τινι Διόδ. 13. 52, κτλ.· ἀπολ., Πλούτ. 2. 64C.

συνᾰτῠχής, ές, ὁ μετέχων ἐπιτυχίας ἢ κακῆς τύχης, ὁμοῦ δυστυχής, ὁ ἐμοὶ συνατυχὴς Ὅμηρος Τζέτζ. Ἰλ. Σ. 78.

συναυαίνω, καταξηραίνω, μαραίνω, Ἱππ. π. Ἀέρ 286, Εὐρ. Κύκλ. 463.— Παθητ., ὡσαύτως ξηραίνομαι, Ἱππ. 420. 36, Πλάτ. Φαῖδρ. 251D.

συναυγάζω, αὐγάζω, φωτίζω ὁμοῦ, ἐν νυκτὶ τῆς σελήνης συναυγαζούσης Μαυρικ. Στρατηγ. 203B, κτλ.

συναυγασμός, ὁ, συγκέντρωσις ἀκτίνων φωτός, ὡς τὸ **σύλλαμψις**, Πλούτ. 2. 893A, 929B.

συναύγεια, ἡ, =τῷ προηγ.· ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ, ἡ συνάντησις τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων τοῦ ὀφθαλμοῦ (ὄψις) μετὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς τῶν ἐκπεμπομένων ἐκ τοῦ ὁρωμένου πράγματος, ὧν ἡ ἕνωσις ἐνομίζετο ὅτι παρῆγε τὸ φῶς, Πλούτ. 2. 901C, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1108· πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 45C.

συναυδάω, αὐδῶ, ὁμιλῶ ὁμοῦ· ὅθεν, ὡς τὸ **σύμφημι**, συμφωνῶ, ὁμολογῶ, παραδέχομαι, Σοφ. Αἴ. 943, πρβλ. Θεοφρ. Με ἀ τὰ Φυτ. 315. 11 Bandis.

συναυλέω, συνοδεύω ᾆσμα διὰ τοῦ αὐλοῦ, Λουκ. περὶ Οἴκ 16, Ἀθήν. 617B. **II.** ᾄδω πρὸς αὐλόν, ἢ τονίζω διὰ τὸν αὐλόν, νόμους Χρον. Παρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ 2374. 49.

συναυλία, ἡ (αὐλός) τὸ ὁμοῦ τονίζειν τὸν αὐλόν, συμφωνία αὐλῶν πολλῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 79· συμφωνία αὐλοῦ καὶ λύρας, Ἀθήν. 617F· καθόλου, μουσικὴ ἐνόργανος, ἀντίθετον τῷ **μονῳδία**, Πλάτ. Νόμ. 765B· συν. ᾄδειν Ἀντιφῶν ἐν «Αὐλητῇ» 1 ξυναυλίαν κλάω Οὐλύμπου νόμον, κλαίω ἢ θρηνῶ λέγων ἢ ὑποτονθορύζων ἐν συναυλίᾳ μίαν τῶν μουσικῶν συνθέσεων τοῦ Ὀλύμπου Ἀριστοφ. Ἱππ. 9. **2)** μεταφορ., δύσορνις ἅδε ξ. δορός, ἡ δυσοίωνος αὕτη συναυλία μάχης, ἐπὶ τῆς μονομαχίας τῶν δύο ἀδελφῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 839· σ. θρήνου, πένθους, κ λ. Φιλοσ ρ. Εἰκόν. 781, πρβλ. Ἰακώψιον σ. 275. **II.** (πιθαν. ἐκ τοῦ **αὐλή**, πρβλ. **συναυλίζομαι, μοναυλία**) τὸ συνοικεῖν ἐν συζυγίᾳ ὡς συνοικεῖ ἀνὴρ γυναικί, συν. ποιεῖσθαι Ἀριστ. Πολιτ 8. 16 10.

συναυλίζομαι, Παθ., αὐλίζομαι, κατοικῶ ὁμοῦ, ἔχω σχέσιν με ά τινος, συναναστρέφομαι, τινι Ἐκκλ.· ἀπολ., συνέρχομαι εἰς ταὐ όν, συναθροίζομαι, θηρῶν ὅμιλος συνηυλίσθη Βαβρ. 106 6· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., Φαλάρ. Ἐπιστ. 34· — συχνάκις ἀπαντᾷ ὡς διάφορ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **συναλίζομαι**, ὡς π. χ. ἐν Ξεν. Κύρ 1. 2, 15, Πράξ. Ἀποστ. α', 4.

συναυλισμός, ὁ, τὸ συναυλίζεσθαι, συνοικεῖν, Τζέτζ. Ἰλ. Σ. 44· **-αύλισις**, ἡ, Γεώργ. Παχυμ. εἰς Ἀνδρόν. Παλαιολ. 5, σ. 283D.

σύναυλος, ον, (αὐλός) ὁ ἐν συμφωνίᾳ ὢν πρὸς αὐλόν· ἀκολούθως καθόλου, ὁ ἠχῶν ἐν ἁρμονίᾳ ἢ ὁμοφωνίᾳ, ἁρμονικός, ξύναυλος βοᾷ Ἀριστοφ. Βάτρ. 212·— ἀκολούθως γενικώτερον, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ ἢ συμφωνίᾳ πρός τινα ὢν ἢ γιγνόμενος, βοᾷ ξ. χαρᾷ Εὐρ. Ἑλ. 879· ἀνέμῳ σύναυλος ἤχθη, παρεσύρθη ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀνέμου, δηλ. ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἀνακρεόντ. 62. 10 (ἔνθα: ἀνέμου σύναυλον ἠχὴν Κῶδ.).

σύναυλος, ον, (αὐλή) ὁ συναυλιζόμενος, συχνάζων εἴς τι μέρος, χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλον ὤν; Σοφ. Ο. Τ. 1126· μεταφορ., θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος, συναυλιζόμενος μετὰ θείας μανίας, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 611.

συναυξάνω καὶ **-αύξω**, μέλλ. **-αυξήσω**· — αὐξάνω τι μετά τινος ἢ ὁμοῦ (ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 268, ὁ Ilgen διορθοῖ **συνάξουσι**)· συναύξειν τῇ γῇ τὰ χρήσιμα Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 6. — Παθ., αὐξάνομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, «μεγαλώνω» ὁμοῦ, αὐξανομένῳ δὲ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες Ἡρόδ. 3. 134, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789· εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι Εὐρ. Ἠλ 544· ἀνδρὶ γενομένῳ ταῦτα πάντα συνηυξήθη Ἰσοκρ. 193C, πρβλ. 3C **2)** βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς αὔξησιν, συναύξειν οἴκους Ξεν. Οἰκ. 3, 10· συναύξει τὴν ἐνέργειαν ἡ ἡδονὴ Ἀριστ Ἠθ. Νικ. 10. 5, 2· συναυξάνειν τὴν ἀρχὴν Ξεν. Κύρ. 8. 3, 21· ἀπὸ κοινοῦ μεγαλοποιῶ, τι Πολύβ. 6. 15, 7.— Παθ., συναυξανομένην .. τὴν δύναμιν Ξεν. Κύρ. 8. 7, 6· συναύξεσθαι πρός τι, κατ' ἀναλογίαν.., ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1, 16.

συναύξημα, τό, τὸ συναῦξον, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. III, 30.

συναύξησις, εως, ἡ, τὸ ὁμοῦ αὐξάνεσθαι, κοινὴ αὔξησις, τῶν ὀστέων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 821· τοῦ ὀστράκου Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 37, 31· ἀπολ., Πολύβ. 1 6, 3.

συναυξομειόομαι, Παθητ., αὐξάνομαι καὶ ἐλαττοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, κρήνη συναυξομειουμένη τῷ ποταμῷ Νείλῳ Στράβ. σ. 1311 Almelov.— Ἀλλ' ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 301, ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον τοῦτον.

συναυτοκρατορέω, αὐτοκρατορέω ὁμοῦ μετά τινος, συμβαλεύω, συγκυβερ ῶ, ἐπὶ θρόνῳ καθίσας συναυτοκρατορεῖ τῷ πανασφήλικι βασιλεῖ Νικήτ. Χων Χρον. σ. 173D.

συναυτουργέω, αὐτουργῶ ὁμοῦ, Κ. Παντεχν. ἐν Annu. etc. VI, σ. 48.

συναυχμέω, εἶμαι ὁμοῦ αὐχμηρός, ῥυπαρός, συναυχμεῖ (ἡ κόμη τῷ γενείῳ) Λιβάν. τ. 4, σ. 1170 (1117, 20 κατὰ τὸν Θησ. Στεφ.).

συναφαιρέω, ἀφαιρῶ ὁμοῦ, τι Α Β. 523· τί τινος Μάξ. Τύρ. 2. 1.— Μέσ., βοηθῶ εἰς διάσωσιν, ἑτοῖμος ἔφη εἶναι ξυναφαιρησόμενος ἰέναι ἤδη Θουκ. 8. 92.

συνᾰφᾰνίζομαι, Παθ., ἐξαφανίζομαι ἢ ἀπόλλυμαι ὁμοῦ, μνημεῖα .. ἃ μὴ συναφανισθήσεται τοῖς σώμασιν Διον. Ἀλ. 1. 1, Στράβ 257, 578, κτλ.· ἀπολ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 51.

συνᾰφᾰνιστής, ὁ, ὁ συναφανίζων, συγκαταστρέφων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 222.

συναφαρπάζω, ἀφαρπάζω ὁμοῦ, Μ. Ἄταλ. σ. 210, 13, ἔκδ. B.

συνᾰφαυαίνω, ἀποξηραίνω ὁμοῦ, Μεθόδ 128B.

συνάφεια, Ἰων. **ξυναφίη** (Ἀρετ. περὶ Σημ. Ὀξ. Παθ. 1. 10), ἡ, =**συναφή** (ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 497), σύναψις, συνένωσις, συνδυασμός, συνάφεια, πραγμάτων καὶ τόπων Πλουτ. Δημήτρ. 5, κτλ.· γένους Φαλάρ. Ἐπιστ. 142· πρὸς γένος Ῥήτορες (Walz) 8. 126· — ἡ γραμματικὴ συναφή, σύναψις, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 501. **2)** ἐν τῇ προσῳδίᾳ, ἡ σύναψις ἢ συνέχεια πάντων τῶν στίχων ἐν τῷ ἀ απαιστικῷ συστήματι, δι' ἣν ἅπαντες με ροῦνται ὡς εἷς. Καθ' Ἡσύχ.: «συ άφεια· σύζευξις. ἕνωσις».

συνάφεσις, ἡ, σύγχρονος ἄφεσις, τῶν ἁρμάτων συνάφεσις Ἡσύχ. ἐν λ. ἁματροχεῖν. **II.** ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐκβολή, ἐπὶ ποταμῶν ἑνουμένων πρὸς τὰς ἐκβολάς, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 515.

συναφέψω, μέλλ. -ήσω. βράζω ὁμοῦ καλῶς, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 2, 23, ἔνθα διάφορ γραφ. **συνέψω**.

συναφή, ἡ, σύναψις, σχέσις, ἕνωσις, σύνδεσις, Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 7, 3, Θεοφρ. περὶ Πυρ. 33, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 1080F· — σαρκικὴ μῖξις, Μοσχίων περὶ Γυναικ. Παθ. 25· ἡ συνδρομὴ τῶν ἀστέρων, Μανέθων 1. 74, κλπ.· ἡ πρὸς ἀλλήλους σ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 8· τινος πρός τι Πτολ., κλπ. **II.** τὸ σημεῖον ἢ ἡ γραμμὴ τῆς ἑνώσεως, ἕνωσις, ὡς π. χ. ἐν τοῖς διθύροις ὀστρακοδέρμοις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 30· τὸ σημεῖον τῆς ἐπαφῆς περιφερείας κύκλου καὶ ἐφαπτομένης εὐθείας γραμμῆς, ὁ αὐτ. περὶ Ἀτόμων Γραμμῶν 45· ἡ τοῦ βέλους πρὸς τὸ ξύλον σ. Πολύβ. 6, 23, 11· τῶν μισθοφόρων καὶ τῶν ἱππέων ὁ αὐτ. 12. 18, 10· κατὰ τὴν συν. κεκλιμέναι, συγκλίνουσαι, Πλούτ. 2. 1079 **III.** ἐν τῇ Μουσικῇ, ἡ σύναψις δύο τετραχόρδων, ἀντίθετ. τῷ **διάζευξις** (ἴδε **διαζεύγνυμαι** 2), Πλούτ. 2. 491A ὅθεν, τετράχορδα συνημμένα, ἡ συν. νήτη αὐτόθι 1029A, 1137C· πρβλ. Chapell. Hist. of Muss. σ. 95 κἑξ.

συναφής, ές, ἔχων συνάφειαν, συνημμένος, συνεχόμενος, Ἀριστ. περὶ Ζ Μορ. 3. 4, 26· κόλποι σ. ἀλλήλοις ὁ αὐτ. περὶ Κόσμ. 3, 8· τὰ ξυναφέα, τὰ συνεχόμενα, τὰ πλησίον ἀλλήλων, Ἀρετ π Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7.—Ἐπίρρ. **συναφῶς**, ἕτερ' ἄττα πολίσματα ἐπὶ τῷδε συναφῶς ἐχειρώσατο Νικήτ. Χρον. σ. 331B.

συναφιδρύομαι, Παθ., ἀφιεροῦμαι, καθιεροῦμαι ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν 1. 3.

συναφίημι, συμπέμπω, μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ γῆν Ἀριστ. Προβλ. 23. 38, πρβλ. 20. 22· ἐς τὸ μέσον Πλούτ. 2. 674C.
2) ἐπαφίνω ὁμοῦ ἐναντίον τῶν πολεμίων, Πολύβ. 11. 12, 7.

συναφικνέομαι, ἀποθετ., ἀφικνοῦμαι, φθάνω ὁμοῦ, Διογ. Λ. 10. 47· τινι, μετά τινος, Ideler Phys. 2. 353.

συναφίπταμαι, ἀποθετ., ὁμοῦ ἀφίπταμαι, οἷς .. συναφίπταται καὶ ὁ πρὸς ταῦτα πόθος Γεώργ. Λαπίθ. ἐν Notices τ. 13, 1. 61. 1255.

συναφίστημι, Ἰων. **συναπ-**· ἀόρ. α **συναπέστησα**, συναπομακρύνω, συναποσπῶ, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 24, 2· συναφιστάνειν τὸ σῶμα τῆς γῆς Κλήμ. Ἀλ. 854. **II.** κινῶ ὁμοῦ εἰς ἀποστασίαν, Θουκ. 1. 59. — Παθητ., Ἰων. **συναπίσταμαι**, μετ' ἀόρ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἐπαναστατῶ, ἐξεγείρομαι εἰς ἀποστασίαν ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 5. 37, 104, Θουκ. 1 56, κ. ἀλλ.· ὁ δῆμος ξυναφίσταται τοῖς ὀλίγοις ὁ αὐτ. 3. 39· οἱ ξυναποστάντες ὁ αὐτ. 1. 104· τὰ ξυναφεστῶτα χωρία αὐτόθι 59.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28.

συναφομοιόω, ποιῶ τι ἐντελῶς ὅμοιον πρός τι, ἑαυτόν τινι Πλούτ. 2. 52E, πρβλ. 51D.

συναφορίζω, συναποχωρίζω, ξεχωρίζω ὁμοῦ, ἅμα τινὶ Πλούτ. 2. 425B.

συναφοσιόω, ἀφοσιῶ ὁμοῦ, Γ. Παχυμ. τόμ. Β', σελ. 196, 11, ἔκδ. Β.

συναφραίνω, συνανοηταίνω, συναφραίνειν αὐτοῖς καὶ ἡμᾶς Κύριλλ. 'Αλ. κατὰ 'Ιουλιαν. 7, σ. 233B.

συνάφραστος, ον, ὡσαύτως ἄφραστος, ἀπερίγραπτος, τὸν σὸν υἱὸν τὸν συνάφραστον λόγον Πισίδ. περὶ 'Αρχ. Πολ. 1767.

συναφυπνίζομαι, Παθητ., ἀφυπνίζομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 819D.

συνάχθομαι, μέλλ. **-αχθέσομαι**, ὡσαύτως **-αχθεσθήσομαι** Αἰσχίν. 88. 22· ἀόρ. **-αχθεσθείην** Δημ. 491. 10, κτλ.· ἀποθετ. Ἄχθομαι ὁμοῦ μετά τινος, συμπαθῶ, συλλυποῦμαί τινα, μετὰ δοτ. προσ., πιεζομένοισι ὑμῖν συναχθόμεθα 'Ηρόδ. 8. 142, πρβλ. 'Ισοκρ. 64B, 137B, Δημ. 491. 10, κτλ.· μετὰ δοτικ. πράγμ., διά τι πρᾶγμα, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5, Δημ. 1340. 24· ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 2, Δημ. 1248. 14· περὶ ἢ ὑπέρ τινος Φαλάρ. 'Επιστ. 85, Θεοφρ. Χαρακτ. 29· ὡσαύτως μετὰ γενικ. πράγμ., ἐξ αἰτίας τινὸς πράγματος, 'Αλκίφρων 1. 31· σ. ἦν .. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 24, Συμπ. 8, 18.

συναχθοφορέω, ἀχθοφορῶ ὁμοῦ, Μ. 'Ακομ. τόμ. Β', σ. 244, 6, ἔκδ. Λ.

συνάχνῦμαι, Παθ., θλίβομαι, λυποῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Κόιντ. Σμ. 2. 625, Νόνν. Δ. 11, 213.

συναχρειόω, ποιῶ τι ἄχρηστον ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ. 430A.

συνάχρονος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ἄχρονος ὤν, ἀθανάτου πατρὸς υἱὲ συνάχρονε 'Ανθολ. Π. 1. 23.

σύναψις, ἡ, = **συναφή**, συνάφεια, σύνδεσις, ἕνωσις, ἐπαφή, 'Αριστ. Φυσ. 5. 3, 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 12, 14· ἡ σ. τινος πρός τι Πλάτ. Θεαίτ. 195C· — ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 40C, Πλούτ., κλπ. **2)** ὁ τοῦ γάμου δεσμός, Θεόδ. Στουδ. σ. 13E. **ΙΙ.** τὸ σημεῖον ἢ ἡ γραμμὴ τῆς ἑνώσεως, ἡ σ. τῶν στιγμῶν 'Αριστ. π. 'Ατόμ. Γραμμ. 46· τῶν πλευρῶν ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. 23, 5· τῆς θερμαστρίδος αὐτόθι 21, 2· τοῦ ἥπατος τῇ μεγάλῃ φλεβὶ ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 32· τῆς ἀορτῆς (δηλ. τῷ πλεύμονι) ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 3, 14. **ΙΙΙ.** ὡς συγκεκριμένον, ἕνωσις, συλλογὴ (ἐπὶ ἀστέρων), ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 6, 11. **IV.** σύνδεσμος, συνεννόησις, 'Εβδ. (Γ' Βασ. ΙϚ', 20).

συνάωρ, ἴδε **συνήωρ**.

συνδαΐζω, μέλλ. **-ξω**, φονεύω μετὰ τῶν ἄλλων, συναποκτείνω, ἀλλά με συνδάϊξον Σοφ. Αἴ. 361.

συνδαίνῦμι, μέλλ. **-δαίσω**, ὁμοῦ εἰς εὐωχίαν καλῶ, σ. γάμους τινί, συνεορτάζω δι' εὐωχίας τοὺς γάμους μετά τινος, Εὐρ. 'Ελ. 1439. — Μέσ., συνευωχοῦμαι, Σάτυρ. παρ' 'Αθην. 248F.

συνδαιτἄλεύς, ὁ, συνδαιτυμών, 'Αθήν. 354D, Σουΐδ. ἐν λέξ. **δαιταλεύς**.

συνδαίτης, ου, ὁ. = **συνδαίτωρ**, Λουκ. 'Επιστ. Κρον. 36· θηλ. κλητ. **σύνδαιτι**, 'Ορφ. Ὕμν. 55. 10.

συνδαιτῦμών, όνος, ὁ, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 2, 3 ἀντὶ **σύνδειπνος**.

συνδαίτωρ, ορος, ὁ, σύνδειπνος, οὐδέ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετάκοινος Αἰσχύλ. Εὐμενίδ. 351.

συνδάκνω, μέλλ. **-δήξομαι**, δάκνω ὁμοῦ, συνδάκνοντι τὸ στόμιον, ἐπὶ ἵππου δάκνοντος τὸν χαλινὸν καὶ φεύγοντος, Ξενοφ. 'Ιππ. 6, 9· συντρίβω διὰ τῶν ὀδόντων (συγκλείων αὐτούς), 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστορ. 9. 6, 6., 9. 37, 13· σ. τὸ πνεῦμα, κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου, Κερκίδ. παρὰ Διογ. Λ. 6. 77. — Παθ., αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν πόνον, 'Εβδ. (Τωβὶτ ΙΑ', 12).

σύνδακρυς, υος, ὁ, ἡ, ἔνδακρυς, πλήρης δακρύων, 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 74, Σωκράτ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 4, 23.

συνδακρύω, δακρύω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐρ. Ι. Α. 1242· τῷ πάθει Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 619D. **ΙΙ.** μετ' αἰτ., συνθρηνῶ, Πλουτ. Λούκουλλ. 29.

συνδᾰμάζω, δαμάζω, καταπονῶ ἐντελῶς, καταβασανίζω, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 268· — ποιητ. παθ. **συνδάμνᾰμαι**, καταδαμάζομαι ἐντελῶς, καταπονοῦμαι, καὶ γὰρ δὴ πνοιαῖς συνδάμναται ἐχθραῖς Νικ. 'Αλεξ. 173, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 62.

συνδᾰνείζομαι, μέσ., δανείζομαι παρὰ πολλῶν, ἐσκήψατο χρημάτων δεῖσθαι καὶ συνεδανείσατο τάλαντα πολλὰ παρὰ τῶν μάλιστα μισούντων αὐτὸν Πλουτ. Εὐμέν. 13.

συνδᾰπᾰνάω, δαπανῶ εἴς τι ὁμοῦ μετά τινος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 195D· ὁ αὐτ. τ. 1, σ. 206B ἐν τῷ παθητ.

συνδᾰσύνω, δασύνω ἐπίσης, παθητ. **συνδασύνομαι**, λαμβάνω ἐπίσης δασεῖαν, «τὸ πρὸ φωνήεντος πλεονάζον, ψιλουμένου αὐτοῦ συμψιλοῦται, δασυνομένου δὲ συνδασύνεται, οἷον οἶκα, ἔοικα, ὥρων, ἑώρων» 'Ετυμ. Μέγ. 317, 45.

συνδεδεμένως, 'Επίρρ., συνημμένως, ἀντίθετ. τῷ **ἀσυνδέτως**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 344.

συνδείδω, φοβοῦμαι ὁμοίως, πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ **συνδέδια**, 'Αππ. 'Εμφυλ. 2. 141.

συνδειπνουμένη φράσις φοβερῶς τῇ τῶν πραγμάτων σκυθρωπότητι, δειπνουμένη ὁμοῦ, Εὐστ. εἰς 'Οδ. Μ. σελ. 1711, 53, Συναγωγὴ Λέξ 'Αθην. Κουμανούδη.

συνδειπνέω, δειπνῶ μετά τινος, Λατ. coenari apud aliquem, συνδειπνέω τῷ λῶντι 'Επίχ. 19 Ahr., πρβλ. Ξεν. 'Ελλ. 4. 1, 6, Λυσί. 93. 43· μετά τινων 'Ισαῖ. 39. 26, Δημ. 554. 19· — ἀπολ., δειπνῶ μετ' ἄλλων, Πλάτ. Συμπ. 174E, 217C, Ξεν Κύρ. 4 5, 9, κλπ.· οἱ ξυνδειπνοῦντες, οἱ δειπνοῦντες ὁμοῦ, οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς δεῖπνον ἐξ ἐράνου, ὁ αὐτ. ἐν 'Απομν. 3. 14, 2.

σύνδειπνον, τό, κοινὸν δεῖπνον ἢ συμπόσιον, Λατ. convivium, 'Αριστοφ. 'Αποσπάσ. 204, Πλάτ. Συμπ. 172B, Λυσί. παρ' 'Αθην. 365B, κλπ.· — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως **συνδείπνιον**, Καλλ. εἰς Δήμ. 73, Διόδ. 14. 42, 'Αθήν. 140C.

σύνδειπνος, ὁ, ἡ, ὁ συνδειπνῶν, συνδαιτυμών, Λατ. conviva, Εὐρ. Ἴων 1172, Ξενοφ. Κύρ. 3. 2, 25., 8. 2, 3· ξ. τινα ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν 'Αν. 2. 5, 27· ξ. τινα ἄγομαι, λαμβάνω τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ εἰς δεῖπνον ὅπως συμφάγῃ εἰ καὶ αὐτὸς δὲν ἐκλήθη, Λατ. umbra (σκιά), ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 2. 2, 28· σ. τῇ γαστρί, οὐ τῇ ψυχῇ Πλούτ. 2. 660B. — Σατυρικόν τι δρᾶμα τοῦ Σοφ. ἐκαλεῖτο **Σύνδειπνοι**, 'Αποσπ. 146 κέξ.

συνδεισῐδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ μετέχων τῆς δεισιδαιμονίας, ὁ ὁμοίως δεισιδαίμων, Κύριλλ. 'Αλεξ. κατὰ 'Ιουλιαν. 3, σελ. 84C., 4, σ. 125B.

συνδεκάζω, δεκάζω, διαφθείρω διὰ δώρων πάντας ὁμοῦ, τοὺς δικαστὰς Ξεν. 'Αθην. 3. 7· τὴν ἡλιαίαν Νόμ. παρὰ Δημ. 1137. 1· τὰ δικαστήρια Αἰσχίν. 12. 25, κτλ.· τὸ **συνδικάζω** εἶναι ἡ συνήθως ἀπαντῶσα πλημμ. γραφ.

συνδενδρία, ἡ, τόπος σύνδενδρος, κατάφυτος ἐκ πυκνῶν δένδρων, «ἔστι δὲ δρυμὰ ἡ συνδενδρία, ὡς ἀπὸ δρυὸς» Εὐστ. 1652 16.

συνδενδρόομαι, παθ., γίνομαι ὁμοῦ δένδρον, Λιβάν. 4. 1020.

σύνδενδρος, ον, ὁ πυκνὰ δένδρα ἔχων, κατάφυτος ἐκ δένδρων, Πολύβ. 12. 4, 2, Δείναρχ. σελ. 12· ὕλη Βάβρ. 43· ἔν τινι συνδένδρῳ, δασώδει, πλήρει δένδρων πυκνῶν τόπῳ, Πλούτ. 2. 310E.

συνδέομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ δέομαι, παρακαλῶ, ζητῶ, σ. τινι ἵνα .. Πλάτ. Παρμ. 136D· σ. τινος μὴ ποιεῖν τι Πλάτ. 'Επιστ. 318C· τί τινος Δημ. 962. 1· σ. περί τινος Πλουτ. Καῖσ. 66.

σύνδερμον, τό, κοινὸν δέρμα, δέρμα ἀνῆκον καὶ εἰς ἄλλους ἀπὸ κοινοῦ, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 88.

συνδέρω, δέρω ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, ἐν τῷ δέρεσθαι συνδερόμενόν σοι τῇ διαθέσει Θεόδωρ. Στουδ. σ. 379A.

σύνδεσις, ἡ, τὸ συνδεῖν, δένειν ὁμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 43D, Πλούτ. 2. 697B· τινος πρός τι αὐτόθι 793A· πρὸς τὴν τῆς κονίας σ. Διόδ. 13. 113. **ΙΙ.** (ἐκ τοῦ παθ.), σύμπτυξις, σύμφραξις, τοῦ δέρματος 'Ιππ. 1174F· «σύνδεσις δηλοῦται ποτὲ καὶ ἡ οἷον πυκνότης καὶ ἡ σφίγξις» Γαλην. 'Ιπποκράτ. Γλωσσῶν 'Εξήγ. 572.

συνδεσμεύω, δεσμεύω, δένω ὁμοῦ, συμπηγνύντες τῶν ξύλων, τὰ δὲ συνδεσμεύοντες Πολύβ. 3. 42, 8· **-δεσμέω**, Α. Β. 954, κλπ.

συνδεσμικός, ή, όν, ὁ εἰς σύνδεσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, συνδετικός, Α. Β. 502, 510, κλπ.

συνδέσμιος, ον, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου δέσμιος, συνδεσμώτης, συναιχμάλωτος, Μεθόδ. παρὰ Lambec Bibl. Caes τ. 5, σ. 443C.

συνδεσμοειδής, ὁ, ἡ, ὅμοιος συνδέσμῳ, «εἰ δεόντως αἱ .. προθέσεις .. προθετικοὶ σύνδεσμοι καλοῦνται ἢ κατ' ἐνίους συνδεσμοειδῆ μόρια» 'Απολλώνιος ἐν 'Αν. Βεκ. τ. 2, 480, 8.

σύνδεσμος, ὁ, ἑτερογεν. πληθ. **σύνδεσμα** Εὐρ. ἔνθα κατωτ.· — ὁ ὁμοῦ συνδέων, μέσον συνδέσεως ἢ ἑνώσεως, δεσμός, σύσφιγξις, σ. ἦν .. τὰ ξύλα, τοῦ μὴ ἀσθενὲς εἶναι τὸ οἰκοδόμημα Θουκ. 2. 75· ἀραρότως ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε, τὸ χρυσοῦν διάδημα ἦτο στερεῶς προσηλωμένον, Εὐρ. Μήδ. 1193· ἁμμάτων σύνδεσμα, τῶν ἐνδυμάτων σύνδεσμοι, κόμβοι, κομβώματα, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 697· μελέων σύνδεσμα, οἱ τένοντες, δι' ὧν τὰ ἄρθρα ἢ μέλη συνδέονται πρὸς ἄλληλα, ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 199, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 100B, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 6, 7, π. Ζ. Πορείας 13. 1· ἴδε Foës. Oecon. Hipp. **2)** μεταφορ., δεσμὸς ἑνώσεως· οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες καλοῦνται ὁ ξ. τῆς πόλεως, ὁ δεσμὸς ὁ φυλάττων τὴν πόλιν ἡνωμένην, Πλάτ. Πολ. 520A, πρβλ. Πολιτικ 310A· οὕτω, νόμος ὁ βοηθῶν .. τῷ τῆς πόλεως συνδέσμῳ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 921C· ξ. τοῦ οὐρανοῦ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 616C· σ. τὰ τέκνα δοκεῖ εἶναι 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 8, 12, 7. **3)** ἐν τῇ γραμματικῇ, μόριον χρησιμεῦον εἰς σύνδεσιν λέξεων πρὸς ἀλλήλας, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 5, 2· σ. ἐν ποιεῖ τὰ πολλὰ αὐτόθι 3. 12, 4, πρβλ. Ρητορ. πρ. 'Αλ. 23, 5, Ποιητ. 20, 6· πρβλ. **ἀσύνδετος** ΙΙ. **ΙΙ.** = **σύνδεσις** Ι, Πλάτ. 'Επιν. 984C· συνδέσμῳ ἐν 'Αριστ. 'Αναλυτ. Ὕστ. 2. 10. 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 6, 2. **ΙΙΙ.** ἕνωσις· τὸ ὁμοῦ συνδεδεμένον, δέμα, δεμάτιον, 'Ηρωδιαν. 4. 12. **IV.** ὡς ἀστρονομικὸς ὅρος (1) = τῷ Λατ. nodus, Γεμῖνος ἐν Εἰσαγωγῇ.

εἰ: τὰ Φαινόμενα 69A. (2) = **συναφή**, Κλεομήδης 2, 5, σελ. 138 Bake.

συνδεσμώτης, ου, ὁ, ὁ σύντροφος δεσμώτης, ὁ καὶ αὐτὸς δεσμώτης ἢ δέσμιος, Θουκ. 6. 60, Πλάτ. Πολ. 516C.

συνδεσποτεία, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ δεσποτεία, ἐξουσία, συγκυριότης, Ἐκκλ.

συνδετέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνδέω**, ὃν δεῖ συνδεῖν, ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 785· οἱ μηροὶ συνδετέοι πρὸς ἀλλήλους Ἱππ. 837E.

συνδεσποτεύω, δεσποτεύω ὁμοῦ, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 799, ἔκδ. M.

συνδέτης, ου, ὁ, (συνδέω) ὁ συνδεδεμένος, συνδεσμώτης, Ἀθήν. 213B, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **II**. ἐνεργ., ὁ ὁμοῦ συνδέων, συνδετικός, ὅσα καὶ λίθος τῶν διεστώτων συνδέτης ἀκρόγωνος Νικήτ. Χων. Χρον. 317B.

συνδετικός, ή, όν, ὁ συνδέων, ὁμοῦ δένων, εἰς σύνδεσιν ἁ ήκων, Πλούτ. 2. 908B, κτλ.· τὸ συνδετικόν, ἑνωτικὸς δεσμός, ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργου καὶ Νουμ. Συγκρ. 4 ἐν τέλει· — νεῦρα σ., = **σύνδεσμα**, Γαλην. **2)** παρὰ γραμματ., συμπλεκτικός, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 23.

σύνδετος, ον, συνδεδεμένος, δεδεμένος ὁμοῦ, συνδέτους αἰκίζεται Σοφ. Αἴ. 65· συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους, κύνας βοτῆρας αὐτόθι 296. **2)** ὁ συνδεδεμένος τινί, συνηνωμένος, τινι Πλάτ. Πολιτ. 279E. **3)** ὁ συμπεπλεγμένος μετά τινος, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 3. **II**. ὡς οὐσιαστ. **σύνδετον**, τό, δεσμός, Εὐρ. Ἴων 1390.

συνδεύω, ὑγραίνω καὶ ἀναμιγνύω ὁμοῦ, συνδεύσαντες ἀλείφουσιν Κοΐντ. Σμ. 4. 213.

συνδέω, Ἀττ. **ξυνδέω**, μέλλ. **-δήσω**· — δένω ὁμοῦ, ἐπὶ δύο ἢ πλειόνων πραγμάτων, συνέδεσα πόδας δεινοῖο πελώρου Ὀδ. K. 168· σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον X. 189· οἶνος σ. πόδας χεῖράς τε γλῶσσάν τε νόον τε Ἡσ. Ἀποσπ. 43· τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας Πλάτ. Εὐθύφρων 4C· γαυλούς τε Φοινικηΐους συνέδεε Ἡρόδ. 8. 97, πρβλ. Πολύβ. 1. 22, 9· δέλτον λύειν καὶ σ. Εὐρ. I. A. 110. — Παθ., τὰς χεῖρας συνεδέθησαν Δημάδ. 180. 8· ἰσχία μὴ συνδεδεμένα, μὴ συνεσταλμένα, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 1, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 3. 16. **2)** ἐπὶ προσώπων, δένω χεῖρας καὶ πόδας, ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι Ἰλ. A. 399, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 119, Σοφ. Αἴ. 62, Φιλ. 1016, Εὐρ., κλπ.· λαγὼς αὐτὸς σ. ἑαυτόν, περιπλέκει ἑαυτόν, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40. — Παθ., συνδεδεμένος, συμπεπλεγμένος, συνεσφιγμένος, Ἰακώψιος εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. σ. 522. **6)** δένω τραῦμα, σφενδόνη, διὰ σφενδόνης (ἴδε **σφενδόνη** II, 1), Ἰλ. N. 599. **3)** δένω μετά τινος, συνάπτω στενῶς, ἰσχυρῶς, τὴν ψυχὴν τῷ σώματι Πλάτ. Τίμ. 84A, πρβλ. 73B, Συμπ. 202E, Θεαίτ. 160B· ὡσαύτως, τι ἀπό τινος Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 29. **4)** καθόλου, συνδέω, ἑνόνω, ἰσότης φίλους φίλοις πόλεις τε πόλεσι ξ. Εὐρ. Φοίν. 538· τὸ κοινὸν ξυνδεῖ τὰς πόλεις Πλάτ. Νόμ. 875A· ἡδονῆς καὶ λύπης κοινωνία ξυνδεῖ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 462B· σ. καὶ συνέχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 99C· σ. τινα πενίᾳ, δεσμεύω μὲ τὴν πενίαν, Ἀλκίφρων 3. 49. **II**. Μέσ., σύνδησαι πέπλους, περίζωσαι τὰ ἐνδύματά σου, Εὐρ. Ἀνδρ. 832 (κοινῶς **πέπλοις**)· εἰ ἐπίπεδον εἴη τὸ συνδεόμενον Τίμ. Λοκρ. 99A, Θεμίστρ. 59A. **2)** συνδέομαι ἀμοιβαίως μετ' ἄλλων, ἀποτελῶ σύνδεσμον ἢ ἕνωσιν, Πλάτ. Πολιτ. 310B.

σύνδηλος, ον, κατάδηλος, «ὁλοφάνερος», μέχρι τοῦ σύνδηλος εἶναι Ἀριστ. Ποιητ. 7. 12, Πλουτ. Πύρρ. 34 ἐν τέλει.

συνδηλόω, ποιῶ τι ἐμφανές, κατάδηλον, δεῖ δὲ τῇ λέξει τὴν προαίρεσιν συνδηλοῦν Ἀριστ. Ρητορ. 2. 21, 14. — Παθ., ἐξ ὧν ἡ ὅλη μορφὴ συνδηλοῦται Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 8.

συνδημᾰγωγέω, δημαγωγῶ ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ δημαγωγῶ, συνδημοκοπῶ, Πλουτ. Πομπ. 2· συνεδημαγώγησε τῷ πάθει τοὺς πολλούς, ἐδημαγώγησε διὰ τοῦ πάθους του τὰ πλήθη, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 5. — Παθ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 24.

συνδημηγορέω, δημηγορῶ ὁμοῦ, δημηγορῶ ἐνώπιον τοῦ πλήθους, Σιμοκ. Ἱστ. σ. 11B, ἔκδ. Βόννης.

συνδημιουργέω, δημιουργῶ ὁμοῦ, Ἱεροκλ. 284, Ἰάμβλ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1068.

συνδημιουργός, ὁ, ὁ συνδημιουργῶν, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου δημιουργῶν τι, Πλάτ. Νόμ. 671D, Ἐπιφάν, τ. 1, σ. 616A.

συνδημότης, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, Ἀττ. **δημότης**, τὸ **συνδημότης** ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Θωμ. Μαγίστρ. 96, 292, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 909.

συνδηόω, δηόω ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 1, 6.

συνδιαβαίνω, διαβαίνω, διέρχομαι ὁμοῦ, Θουκ. 6. 101, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 4· τινι, μετά τινος, Πλουτ. Σερτώρ. 12.

συνδιαβάλλω, μεταφέρω, διαβιβάζω διὰ μέσου τινὸς ὁμοῦ· καὶ ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. una trajicere, συνδ. τὸν κόλπον, διέρχομαι τὸν κόλπον ὁμοῦ, Θουκ. 6. 44. **II**. κατηγορῶ, διαβάλλω, συκοφαντῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Δημ. 1404, ἐν τέλ. — Παθ., συνδιαβάλλομαι, Θουκ. 6. 61, Λυσί. 128. 10, Δημ. 1000. 1.

συνδιαβαπτίζομαι. Παθητ., ἐμβάπτομαι, βαπτίζομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 188C.

συνδιαβαστάζω. ὁμοῦ βαστάζω, διαβαστάζω ὁμοῦ, «συνδιενεγκεῖν τὸ συνδιαβαστάσαι φορτίον ἢ καὶ φροντίδα τινά» Εὐστάθ. 1603. 62.

συνδιαβῐβάζω, μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ **συνδιαβαίνω**, διαβιβάζω ὁμοῦ διὰ μέσου τινὸς ἢ ἀπέναντι, Πλάτ. Νόμ. 892E, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 10.

συνδιαβιόω. διαβιῶ ὁμοῦ, M. Ἀκομ. τ. A', σ. 304, 26, ἔκδ. Λ. N. Χων. θησ. ὀρθοδ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 140, σ. 208.

συνδιαβρέχω, διαβρέχω, βρέχω ἐντελῶς ὁμοῦ, Γαλην. τ. 6, σ. 176 Chart.

συνδιαγίγνομαι, ἀποθετ., συναντῶ, τινι Σχόλ. Burd. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 19.

συνδιαγιγνώσκω, ὁμοῦ μετά τινος ἀποφασίζω, συναποφασίζω, ἐμὲ δι' ὀργῆς ἔχετε ᾧ καὶ αὐτοὶ ξυνδιέγνωτε πολεμεῖν Θουκ. 2. 64.

συνδιαγνωμονέω, διαγνωμονῶ ὁμοῦ, συναποφασίζω, Εὐστ. 341. 8.

συνδιαγράφω [ᾰ], διαγράφω, ἐξαλείφω, ἀποδοκιμάζω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. Ἀντιρρ. 133 (τ. 2, σ. 203B).

συνδιάγω [ᾰ], διάγω ὁμοῦ, διέρχομαι ὁμοῦ, «τὴν ἡμέραν συνδιήγαγον» Ἡσύχ. ἐν λέξ **συνδιημέρευσαν**· ἀπολ. (ἐξυπακ. τὸν βίον) ἔτι τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 12· σ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 9. 4, 5· μετά τινος αὐτόθι 8. 5, 3· ἐπιθυμίαις ἀνέμοις συνδ. Πλούτ. 2. 993C.

συνδιαγωγή, ἡ, τὸ ὁμοῦ διάγειν, συνδιατρίβειν, συνδιατριβή, τῆς μετὰ πολλῶν συνδιαγωγῆς Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 172A. — Ἐν Διογ. Λαερτ. 10, 6, ἐν τέλει ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ συναγωγὴ ὑπὸ Usener (Epicurea σ. 362).

συνδιάγωγος, ἐπίθ., ὁ σύν τινι διάγων, Γερμ. Κωνστ/πόλεως σ. 357. ἔκδ. Mi.

συνδιαδέχομαι, ἀποθετ., ὁμοῦ διαδέχομαί τινα, Ἀριστείδ. 2. 353.

συνδιαδίδωμι, διαδίδω, μεταδίδω ὁμοῦ, Γαλην. 2. 9. **II**. συνδιανέμω, συνδιαδοθήσεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 515B.

συνδιαδορᾰτίζω, διαδορατίζω, διατρυπῶ διὰ δόρατος ὁμοῦ, Ἐκκλ.

συνδιαδύομαι, διαδύομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. διάλ. π. ψυχ. κ. ἀναστ. ἔκδ. Krab. σ. 70.

συνδιαζάω, διέρχομαι ὁμοῦ τὴν ζωήν μου, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 409, Ἐφραίμ. Σύρ. τ. 1, σ. 192A.

συνδιαθερμαίνω, διαθερμαίνω ὁμοῦ, Ἱππ. 458. 10.

συνδιάθεσις, ἡ, κοινὴ διάθεσις, συμφωνία ὁμοθυμία, Διονύσ. Ἀλεξ. 1241B.

συνδιαθέω. θέω, τρέχω ὁμοῦ, μετὰ τῆς ἀγέλης συνδιαθέων Πλάτ. Πολιτικ. 266C.

συνδι-αθλεύω ἢ -έω, διαθλεύω, ἀγωνίζομαι μέχρι τέλους ὁμοῦ, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 1, 13, σ. 267, 39, οὕτω **συνδιαθλέω**, Μιχ. Συγκελλ. Ἐγκωμ. Διον. Ἀρεοπ. σ. 383.

συνδιαθλέω, = **συνδιαθλεύω**, ὃ ἴδε.

συνδιαιρέω, διαιρῶ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 425B, κλπ.· Μέσ., Ζωναρ. Χρον. τ. 1, σ. 31B.

συνδίαιτα, ἡ, τὸ συνδιαιτᾶσθαι, ὁμοῦ ζῆν, Θεόφιλ. πρὸς Αὐτολ. 2. 28.

συνδιαιτάομαι, παθ., διαιτῶμαι ὁμοῦ, συγκατοικῶ, Θουκ. 2. 50, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 87, Πλάτ. Νόμ. 929D· μετ' ἀλλήλων ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 18B· τινι Πλουτ. Νουμ. 4, κτλ. **II**. ἐνεργ. **συνδιαιτάω**. ἀποφασίζω ὁμοῦ ὡς διαιτητής, Πολυδ. H', 129, Θεμίστ. 146B.

συνδιαιτήματα τὰ πρότερα (μετὰ τῶν Ῥωμαίων) Ἀγαθίας Ἱστορ. Γ', 13, σ. 169, 15, ἔκδ. B., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνδιαίτησις, ἡ, τὸ συνδιαιτᾶσθαι, συζῆν, συμβίωσις, συνοίκησις, ἐπιμιξία, Πλουτ. Αἰμίλ. 1, Δίων 16, κτλ.· μετά τινος Κλήμ. Ἀλ. 297· σ. εἴς τινα, τρόπος συνήθης πρός τινα, Ἀρρ. Ἀν. 4. 7.

συνδιαιτητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργῶν ὡς διαιτητής (ὅρα **διαιτητής**), Δημ. 898. 25., 902. 25. **II**. ὁ μετά τινος διαιτώμενος ἢ συζῶν, σύνοικος, σύντροφος, Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 36, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 602.

συνδίαιτος, ὁ, = **συνδιαιτητὴς** II, Ἀντών. Λιβ. 30· τινος Τζέτζ. Ἱστ. 5. 464· τινι Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 461. 40.

συνδιαιωνίζω, διέρχομαι τὴν ζωήν μου μετά τινος, τινὶ Εὐστ. Πονημάτ. 69, Ἡσύχ. **II**. εἶμαι καὶ ἐγὼ αἰώνιος, ἄναρχος μετά τινος ἄλλου, Ἐκκλ.

συνδιακαίω, ἐντελῶς καίω ἢ θερμαίνω συγχρόνως, Πλούτ. 2. 752D.

συνδιάκειμαι, Παθ., διάκειμαι ὁμοίως, τινι Θεμίστ. 270B.

συνδιακινδῡνεύω, συμμετέχω τοῦ κινδύνου, διακινδυνεύω ὁμοῦ, Ἡρόδ. 7. 220· μετά τινος Πλάτ. Λάχ. 189B.

συνδιακομίζω, διακομίζω, διαβιβάζω διὰ μέσου τινὸς ἢ ἀπέναντι ὁμοῦ. — Παθητ., διαβαίνω ὁμοῦ, Πολύβ. 3. 43, 4, Πλουτ. Βροῦτ. 37.

συνδιάκονος [ᾰ], ὁ, συνυπηρέτης, Ποσείδιππος ἐν «Χορευούσαις» 1. 1· ὡς θηλ., Κλήμ. Ἀλ. 536. ‖ ὁ καὶ αὐτὸς ὢν διάκονος, Ἐκκλ.— οὕτω τὸ ῥῆμα **συνδιακονέω**, συνδιακονεῖν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Ἐπιφάν. τ. 1, σ, 892A.

συνδιακόπτω, διακόπτω ὁμοῦ, συνδιακοπτομένου τοῦ περικρανίου ὑμένος Ὀρειβάσ. περὶ Ἀγμ. 7, σ. 86.

συνδιακοσμέω, διακοσμῶ, εἰς τάξιν βάλλω ὁμοῦ, τὴν πόλιν καὶ τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμ. 712B, πρβλ. Πλουτ. Νουμ. 1, Σόλων 26.

συνδι-ακρῑβόω, ἀκριβόω ὁμοῦ, ποιῶ τι ἀκριβῶς ὁμοῦ, Ἀθαν. τ. 1, σ. 695.

συνδιακρίνω [ῑ], διακρίνω, ὁρίζω ὁμοῦ, Τίμ. Λοκρ. 104E. ‖ Παθητ., διαχωρίζομαι ὁμοῦ ἀμέσως, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 2. 29.

συνδιάκτορος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς διάκτορος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 1.

συνδιακῠβερνάω, διακυβερνῶ ἀπὸ κοινοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 304A.

συνδιαλαμβάνω, ἐξετάζω ὁμοῦ, Πτολ. Τετρ. σ. 8 ἐν τέλει· περί τινος Πολύβ. 16, 25, 1.

συνδιαλάμπω, διαλάμπω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 477A.

συνδιαλέγομαι, ἀποθ., ὡς καὶ νῦν, συνομιλῶ, ἐξονυχίζεις πάντα τοῖς συνδιαλεγομένοις Ἀθήν. 97D.

συνδιάληψις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ διάσκεψις, σύσκεψις, συνεξέτασις, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 10.

συνδιαλικμάω, διαλικμῶ, λικμίζω ὁμοῦ ἐντελῶς, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόν. Κομνην. στ. 224.

συνδιαλλᾰγή, ἡ, διαλλαγή, συμφιλίωσις, διάφορ. γραφ. παρὰ Διον. τῷ Ἀλ. 6. 22.

συνδιαλλάσσω, Ἀττικ. -ττω, διαλλάττω τινὰ μετ' ἄλλου, συμφιλιώνω, ἵνα συνδιαλλάττωσιν αὐτῷ τοὺς Ἀλεύας πρὸς τοὺς Φαρσαλίους Δημ. 352. 17, πρβλ. Πλουτ. Λύσανδρ. 8, κτλ. ‖ μεταβάλλω ὁμοῦ, Ἀπολλ. ἐν τοῖς Α. Β. 372.

συνδιαλοιδορέω, λοιδορῶ, ὑβρίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, ταύτην λοιδοροῦντες συνδιαλοιδορεῖτε κἀκείνας Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2, σ. 142D.

συνδιαλῡμαίνομαι, ἀποθετ., διαλυμαίνομαι ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, συγκαταστρέφω, Διον. Ἀλ. 1. 23.

συνδιαλύω, μέλλ. -λύσω, βοηθῶ εἰς διάλυσιν, καθησυχάζω ὁμοῦ, καταπαύω, τὰς ταραχὰς Ἰσοκρ. 68C, 2) συνδιαλλάττω, συμφιλιώνω, Δημ. 897. 28. 3) Μέσ., συνεισφέρω πρὸς ἐξόφλησιν, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 45. ‖ ἐν τῷ παθ., διαλύομαι, ἐξαφανίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, συναναλίσκομαι, ὁμοῦ τινι Πλούτ. 2. 823E.

συνδιαμάχομαι [ᾰ], ἀποθ., μάχομαι μέχρι τέλους ὁμοῦ, τινι πρός τινα ὑπέρ τινος Πλάτ. Φίληβ. 66E.

συνδιαμείψομεν καὶ ἡμεῖς τοῖς προλαβοῦσι τὸν χρόνον Θεόδ. Στουδ. 849, ἔκδ. Mi., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνδιαμένω, διαμένω, παραμένω ὁμοῦ, συγκαρτερῶ, τηρῶ τὴν θέσιν μου, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 53, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 1, 13.

συνδιαμνημονεύω, διαμνημονεύω ὁμοῦ, Δημ. 347. 3, Αἰσχίν. 3, 25.

συνδιαναβάλλω, ἀναβάλλω ὁμοῦ, Γεώργ. Νικομηδ. σ. 1484, ἔκδ. Mi.

συνδιαναπαύω, ἀναπαύω ὁμοῦ, Μ. Ἄτταλ. σελ. 166, 16, ἔκδ. B.

συνδιανέμομαι, Παθ., διανέμομαι, διαμοιράζομαι ὁμοῦ, τινι Πλούτ. 2. 1024C, 1082B.— ἀπολ., Κλήμ. Ἀλ. 702.

συνδιανεύω, διανεύω ὁμοῦ, Πολύβ. 1. 23, 10· μεταφορ., σ. τῇ διανοίᾳ ἐπί τι ὁ αὐτ. 3. 38, 5.

συνδιανήχομαι, ἀποθετ., διανήχομαι ὁμοῦ, συγκολυμβῶ, οἱ δελφῖνες μέχρι τοῦ κλύδωνος συνδιανήχονται τοῖς κολυμβῶσι Σωτίων παρὰ Στοβ. τ. 14. 10.

συνδι-ανίστημι, συνδιεγείρω, συνεξεγείρω, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 186.

συνδιανοέομαι, ἀποθετ., διασκοποῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, «συσκέπτομαι», τινι περί τινος Πολύβ. 2. 54, 14· σ., πῶς ἂν .. ὁ αὐτ. 31. 20, 7.

συνδιανυκτερεύω, διανυκτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα ὁμοῦ, σύν τινι Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4. 57.

συνδιαπείρω, διαπείρω, διατρυπῶ ὁμοῦ, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 12. 331.

συνδιαπεραίνω, διαπεραίνω, φέρω ὁμοῦ εἰς πέρας, ἀπὸ κοινοῦ φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, τὸν λόγον Πλάτ. Γοργ. 506B.

συνδιαπεραιόομαι, Παθητ., διαπεραιοῦμαι ὁμοῦ, διέρχομαι ὁμοῦ, Βασιλ. Ἐπιστ. 223, 337D.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 389.

συνδιαπεράω, = συνδιαπεραιόομαι, διαπερῶ ὁμοῦ, συνδιαπερῶν ὁ Αἰγύπτιος (τὴν θάλασσαν) ὑποβρύχιος ἦν Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 165A.

συνδιαπέτομαι, ἀποθετ., διαπέτομαι, πέτομαι διὰ μέσου τινὸς ὁμοῦ ἢ ὡσαύτως, Πλάτ. Θεαίτ. 199E.

συνδιαπήγνῡμαι, Παθ., πήγνυμαι ἐντελῶς, καθίσταμαι συμπαγής, μέχρις οὗ συνδιαπαγῇ τὸ νήπιον, μόνῳ διατρεφέσθω τῷ γάλακτι Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 199 Dietz.

συνδιαπιπράσκω, διαπιπράσκω, πωλῶ ὁμοῦ, Θεοφίλου Ἰνστιτοῦτα 2. 12, 282.

συνδιαπίπτω, διαπίπτω ὁμοῦ, Φωτ. Βιβλ. 120 13.

συνδιαπλέκομαι, Παθ., διαπλέκομαι ὁμοῦ, Ἰάμβλ. ἐν Στοβ Ἐκλογ. 1. 864, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 167, 29.

συνδιαπλέω, διαπλέω ὁμοῦ, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 27.

συνδιαπληκτίζομαι, ἀποθ., διαπληκτίζομαι μετά τινος, τινι Βασίλ. τ. 2, σ. 351.

συνδιαπνέω, πνέω διὰ μέσου ὁμοῦ, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 54, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 42.

συνδιαποικίλλω, διαποικίλλω ὁμοῦ, Φώτ. Ἀμφιλ. σ. 161, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συνδιαπολεμέω, συμπολεμῶ μέχρι τέλους, τὸν πόλεμον Κουρτ. Ἐπιγραφ. σ. 29· νῆες αἱ μετὰ Γυλίππου ξυνδιαπολεμήσασαι, αἱ διαμείνασαι μετ' αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸν πόλεμον, Θουκ. 8. 13.

συνδιαπονέω, διαπονῶ ὁμοῦ, συγκοπιάζω, συνεργάζομαι, μετά τινος Πλάτ. Σοφιστ. 218B· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 842E.

συνδιαπορεύομαι, διαπορεύομαι ὁμοῦ, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 87, 3, σ. 3313.

συνδι-ᾰπορέω, διαπορῶ ὁμοῦ, ἐγείρω ἀπορίας ἢ ἐρωτήσεις ὁμοῦ, Πλουτ. Ἀριστείδ. 11· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 75· ὑπέρ τινος Διονύσ. Ἀλ. 11, 25 μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως, Πλουτ. Καῖσ. 32.

συνδιαπράσσω, Ἀττικ. **-ττω**, διαπράσσω ὁμοῦ, Ἰσοκρ. 48A, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24. 1, κλπ. ‖ Μέσ., διαπραγματεύομαι συγχρόνως, ὑπέρ τινος Ξεν. Ἀν. 4 8, 24.

συνδιαρθρόω, διαρθρόω, ἐκφράζω εὐκρινῶς συγχρόνως, συνεκφράζω, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 11, πρβλ. Φωτ. Βιβλ. 468. 23.

συνδιαρκέω, μέλλ. -έσω, διαρκῶ σύν τινι, οἱ Χέοπος νόμοι καὶ οἱ Καμβύσου μόγις τοῖς θεμένοις αὐτοὺς συνδιήρκεσαν Θεμίστ. 68B.

συνδιαρρέω, μέλλ. -ρεύσομαι, διαρρέω ὁμοῦ, μὴ δύνασθαι τοῖς ὑγροῖς συνδιαρρεῖν Διόδ. 3. 22. ‖ καταρρέω, ἐκπίπτω, καταρρέω ὁμοῦ, Θεοφύλ. Βουλγαρ. τ. 3, σ. 572C.

συνδιαρρήγνῡμι, διαρρηγνύω μετά τινος, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστορ.

συνδιασείω, διασείω, διαταράττω ὁμοῦ, τὸ τῆς ψυχῆς γαληναῖον καὶ ἥσυχον..συνδιεσείσθη Γρηγ. Νύσσ.

συνδιασήπω, διασήπω ὁμοῦ, ἐπιφέρω ὁμοῦ σῆψιν, συνδιασήποντας ὅσων ἂν ἐφάψωνται Γαλην. 7. 114.— Παθ., συνδιασήπομαι, αὐτόθι 146.

συνδιασκοπέω, μέλλ. -σκέψομαι, συνδιασκέπτομαι, συνεξετάζω, τί τινι ἢ μετά τινος Πλάτ. Πρωτ. 349B, 361D — οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἐστι, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 458B· — ὁ τύπος **συνδιασκέπτομαι** ἀπαντᾷ ἐν Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 38.

συνδιασπᾰράσσω, διασπαράττω ὁμοῦ μετά τινος, Βασίλ. Σελευκ. σ 205.

συνδιασπάω, διασπῶ, βιαίως χωρίζω ὁμοῦ μετά τινος, Φώτ. ἐν Wolf. Anecd. Gr. τ. 2, σ. 167, κλπ.

συνδιαστέλλω, διαστέλλω, διακρίνω ὡσαύτως, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 108.

συνδιαστρέφω, διαστρέφω ὁμοῦ, συνδιαφθείρω, τοὺς ὁμιλητὰς Εὐστ. Πονημάτ. 224 43.— Παθητ., διαστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Πλουτ. Λύσανδ. 17, κλπ.

συνδιασύρω [ῡ], διασύρω, χλευάζω ὁμοῦ, Λεόντ. ἐν Mai Coll. Vat. 7. 150.

συνδιασχημᾰτίζομαι, μέσ., διασχηματίζομαι συγχρόνως πρός τινα σκοπόν, Μελέτ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 117.

συνδιασχίζω, διασχίζω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 827D, κλπ.

συνδιασῴζω, διασῴζω ὁμοῦ, συνεργῶ εἰς διάσωσιν, εἰς διατήρησιν, Θουκ. 4. 62, 7. 57· συνδιασῶσαί μοι τὴν οὐσίαν Δημ. 840. 16· συνδιέσωσε καὶ τὰ ὅπλα καὶ αὐτὸν ἐμὲ Πλάτ. Συμπ. 220E.— Μέσ., Φωτ. Βιβλ. 491. 42.

συνδιαταλαιπωρέω, ὑπομένω ταλαιπωρίας μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα Πλάτ. Κρίτων 45D.

συνδιατᾰράσσω, διαταράσσω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Πλουτάρχ. Δημήτρ. 28.

συνδιατείνω, διατείνω, ἐκτείνω σύν τινι, συνδιατείνεσθαι τοῖς σώμασι Πλουτ. 2. 63C.

συνδιατελέω, Ἀττ. μέλλ. **-τελῶ**, διατελῶ, ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους, Πλάτ. Φαίδων 91B, Δημ. 1412, ἐν τέλει.

συνδιατέμνω, διατέμνω ὁμοῦ, συνδιαχωρίζω, τὸ ἀΐδιον τῆς θείας ζωῆς..τῇ διαφορᾷ τῶν ὀνομάτων συνδιατέμνεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 831B, κλπ.

συνδιατηρέω, ὁμοῦ διατηρῶ, συνεργῶ εἰς διατήρησιν, Πολύβ. 2. 58, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 65, κτλ.

συνδιατίθημι, βοηθῶ εἰς τακτοποίησιν, διευθετῶ ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ, Ἰφίτῳ συνακμάσαι καὶ συνδιαθεῖναι τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκεχειρίαν Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 490, πρβλ. Πλουτ. Τιμολ. 24.— Μέσ., Ἱεροκλ. π. Προνοίας ἐν ἀρχ. **II**. συντελῶ ὅπως διατεθῇ τις κατά τινα τρόπον, τὴν ψυχὴν κατά τι Λογγῖν. 7, πρβλ. 39.— Παθ., διατίθεμαι ὁμοῦ, συμπάσχω, Πλούτ. 2. 443B, Διογ. Λ. 4. 18, κτλ.

συνδιατρανόω, ἐξηγοῦμαι, διασαφηνίζω ὁμοῦ, συνδιευκρινῶ, Φωτ. Βιβλ. 277. 3.

συνδιατρέπομαι, παθ., διατρέπομαι, ἐντρέπομαι ὁμοῦ μετά τινος, τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνδιατρεπομένου Πλούτ. 2 528E.

συνδιατρέφω, διατρέφω ὁμοῦ μετά τινος, τοὺς ἄρρενας τὰ νεόττια συνδιατρέφειν (συνεκ- Herch.) ταῖς θηλείαις Αἰλ. π. Ζ. 3. 45.

συνδιατριβή, ἡ, τὸ συνδιατρίβειν, τὸ ὁμοῦ διέρχεσθαι τὸν χρόνον, συναναστροφή, Φίλων 6. 671, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 158D, κλπ.

συνδιατρίβω [ῐ], μέλλ. -ψω, διέρχομαι τὸν χρόνον μετά τινος ἢ ὁμοῦ, σύν..Κίμωνι αἰῶνα πάντα συνδιατρίψειν Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 1. 5· σ. διατριβὰς ἀλλήλοις Αἰσχίν. 21. 1· τὸν ἄλλον σ. χρόνον (ἐξυπακουομ. τοῖς τεθνηκόσι) Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 2. **2)** συνηθέστερον ἀπολ. (ἐξυπακ. τοῦ βίον) ζῶ διαρκῶς μετά τινος, μάλιστα μετὰ κυρίου ἢ δεσπότου, τινὶ καὶ μετά τινος Πλάτ. Συμπ. 172C, Ἰσοκρ. 20B· οἱ τῷ Σωκράτει συνδιατρίβοντες, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 3., 4. 1, 1. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, μύθοις Ἰσοκρ. 73E, πρβλ. 23C, 206D. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 127.

συνδιατριπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνδιατρίβω**, δεῖ συνδιατρίβειν, Κλήμ. Ἀλεξ. I, 592B.

συνδιατυπόω, διατυπῶ ὁμοῦ, σχήματα συνδιατυποῦντά πως αὐτοῖς τὸν ἀέρα Στοβ. τ. 4, παράρτ. σ. 24, ἔκδ. Gaisf.

συνδιαφαίνομαι, Παθητ., ὁμοῦ διαφαίνομαι, Σχόλ. εἰς Ἱππ. 107 Dietz.

συνδιαφέρω, φέρω ὁμοῦ, συμπαρασύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45. **II**. φέρω μέχρι τέλους ὁμοῦ μετά τινος, συντελῶ εἰς διατήρησιν, οἱ Μιλήσιοι τοῖσι Χίοισι τὸν .. πόλεμον συνδιήνεικαν Ἡρόδ. 1. 18, πρβλ. 5. 79, 99· ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν ἐσβολάς τε καὶ μάχας Ἀριστοφ. Ἱππ. 597· σ. πάθος Πλουτ. Βροῦτ. 13.

συνδιαφεύγω, μέλλ. ξομαι, διαφεύγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μεθ' οὗ συνδιέφευγον Δίων Κ. 48, 44.

συνδιαφθείρω, διαφθείρω, καταστρέφω συγχρόνως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ, 7. 4, 18.— Παθητ., διαφθείρομαι καταστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἰσοκρ. 167D, Δείναρχ. 110. 37· τῷ σώματι συνδιαφθαρεὶς τὰς φρένας, διαφθαρεὶς τὰς φρένας μετὰ τοῦ σώματος, Διον. Ἁλ. 3. 36· πρκμ. **συνδιέφθορα** μετὰ παθ. σημασίας, Διοδ. Ἐκλογ. 541. 45.

συνδιαφθορά, ἡ, ἀμοιβαία διαφθορά, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 3, 45.

συνδιαφορέω, διασκορπίζω ὁμοῦ, Λογγῖν. 40. 1.

συνδιαφυλάσσω, διαφυλάσσω ὁμοῦ, συντελῶ εἰς διαφύλαξιν, Λυκοῦργ. 168. 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 3048. 31. 3058· σ. τινὶ τὴν ἀρχήν, τὰ πράγματα Πολύβ. 7. 3, 7, κτλ.

συνδιαχαράττω, διαχαράττω ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σ. 433, ἔκδ. Μι.

συνδιαχειμάζω, διαχειμάζω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνδιαχειμάσας μετ' αὐτοῦ Πλουτ. Ἀγησ. 40, κλπ.

συνδιαχειρίζω, διαχειρίζω ὁμοῦ, συνεκτελῶ, τὰ λοιπὰ συνδιεχείριζον Ἡρόδ. 9. 103.

συνδιαχέω, μέλλ. -χεῶ, διαλύω τι οὕτως ὥστε νὰ μεταβάλληται εἰς ἄλλο τι, Πλούτ. 2. 953D· φωνὴ τῷ φθόγγῳ συνδιαχεομένη Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 760B.

συνδιαχρώννυμαι, Μέσ., συνδιαχρώζω, συγχρωματίζω τι ἑνῶν δύο ἢ πολλὰ χρώματα, «ἔοικεν ὡς ἔμιξε γάλα καὶ ῥόδα καὶ συνδιεχρώσατο .. ταύτης τὸ σῶμα λευκέρυθρον ἡ φύσις» Νικήτ. Εὐγεν. 1. 148.

συνδιαψελλίζομαι, ἀποθ., συνομιλῶ ψελλίζων, οἷά τις μήτηρ .. τοῖς ἀσήμοις τῶν νηπίων κνυζήμασι συνδιαψελλιζομένη Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 818A.

συνδιδασκαλίτης, [ῑ], ὁ, = **συνδιδάσκαλος**, ὑμῖν προσλαλῶ ὡς συνδιδασκαλίταις μου (διότι ὁ πρῶτος διδάσκαλος ἦν ὁ Χριστὸς) Ἰγνατ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. 3, σ. 12C, ἔκδ. Cotel.

συνδιδάσκαλος, ὁ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου διδάσκων, συνάδελφος διδασκάλου, Κύριλλ. Ἀλεξ. Χ, 336D.

συνδιδάσκω, διδάσκω ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ., «συνδεδίδακται γὰρ τῇ Ἑλένῃ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1021.

συνδίδωμι, δίδω ὁμοῦ, συνεισφέρω, τινί τι Πλούτ. 2. 660B, τι ἔς τι Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 8. **2)** παρέχω, χορηγῶ, παραχωρῶ ὡσαύτως, Ἀπολλών. περὶ Ἐπιρρ. 587. **II**. ἀμεταβ., συνεργάζομαι, συνεργῶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797. **2)** ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, χαλαροῦμαι, ἐπὶ συμπτωμάτων νόσου, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ γ' 1079· κλονοῦμαι, βυθίζομαι, ἀντίθετ. τῷ **συντείνω**, ὁ αὐτ. 748D. Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, βυθίζομαι, βαθύνομαι, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2. **3)** ἐκτείνομαι, ἁπλώνομαι, ξυνδιδοῖ τὸ κακὸν ἐς τὸ πᾶν Ἀριστ. Ὀξ. Παθ. Σημειωτ. 1. 6.

συνδιεκβάλλω, διεκβάλλω, ἐκρίπτω ὁμοῦ, Γαλην. 4. 516.

συνδιεκκύπτω, ἐκκύπτω ὁμοῦ, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν συνδιεκκύψασα τῇ κεφαλῇ Εὐστ. 1114. 25.

συνδιεκπίπτω, διεκπίπτω ὁμοῦ, συνεξορμῶ, τρεῖς τινες οἰκέται συνδιεκπεσόντες ἔσῳζον αὐτὴν Πλουτ. Ποπλικ. 19, Γαλην. τ. 7, σ. 455.

συνδιελαύνω, διελαύνω, διαπείρω, διατρυπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ, τῇ ῥύμῃ τῆς χειρὸς ὁ δήμιος μιᾷ τοῦ ξίφους ὁρμῇ τὸ τέκνον τῇ μητρὶ συνδιήλασε Γρηγ. Νύσσ. 3, 351A. **II**. ἀμεταβ., μεταβαίνω ἔκ τινος εἴς τι σύν τινι, ἐκ .. εἰς Θεμίστ. .. σ. 40 Mai.

συνδιενεργέω, διενεργῶ ὁμοῦ, Μ. Ἄτταλ. σ. 181, 4, ἔκδ. Β.

συνδιεξάγω, ἐξάγω διὰ μέσου ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ. 295D.

συνδιεξαπλόω, διεξαπλόω ὁμοῦ, Φώτ. Ἀμφιλ. σ. 221, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συνδιέξειμι, διεξέρχομαι ὁμοῦ, συνεπεσκόπει καὶ συνδιεξῄει τοῖς συνοῦσι Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 8· — οὕτω **συνδιεξέρχομαι**, «συνδιεξέρχου, συνεκπέρα» Ἡσύχ.

συνδιεξυφαίνω, ὑφαίνω ἐντελῶς μέχρι τέλους ὁμοῦ, τελειώνω ὁμοῦ, λόγον Συμεὼν Μεταφρ. ἐν Boss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 468, 9.

συνδιέπω, ὁμοῦ διέπω, διευθύνω, κυβερνῶ, Ἐκκλ., Βυζ.

συνδιερευνάω, διερευνῶ ὁμοῦ, τῷ συνδιερευνῶντι ἡμῖν ἀδελφῷ Βασίλ. τ. 3, σ. 3C, Λιβάν. 1, 516, κλπ.— Μέσ., Πολυδ. Ε', 85.

συνδιέρχομαι, ἀποθετ., διέρχομαι ὁμοῦ, Γαλην. 8. 83, Σουΐδ. ἐν λ. **παραγγέλλων**.

συνδιευθετέω, διευθετῶ ὁμοῦ, Μ. Ἄτταλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 43.

συνδιηθέομαι, Παθητ., διηθέομαι, διυλίζομαι, στραγγίζομαι, «σουρώνομαι» ὁμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 66E.

συνδιήκω, συμπαρομαρτῶ, συνακολουθῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 201. 18, κ. ἀλλ.

συνδιημέρευσις, ἡ, τὸ συνδιημερεύειν, τὸ διέρχεσθαι τὴν ἡμέραν ὁμοῦ, Πλουτ. Δημήτρ. 32.

συνδιημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν μετά τινος, τινι Ξεν. Συμπ. 4. 44, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 4, 12, Ἠθικ. Νικ. 8. 13, 1· μετά τινων αὐτόθι 9. 4, 9.

συνδιιθύνω, διιθύνω ὁμοῦ, Νικηφ. Γρηγορ. τ. Α', σ. 551, 22, ἔκδ. Β.

συνδιικνέομαι, ἀποθ., διικνέομαι ὁμοῦ, συνδιέρχομαι, Εὐστ. Πονημάτ. 205. 79, κτλ.

συνδιίστημι, διίστημι, διαχωρίζω ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Συνεσ. Ἐπιστ. 137, Βυζ.

συνδικάζω, μέλλ. -άσω, ἀπὸ κοινοῦ δικάζω, Πλάτ. Νόμ. 798B· εἶμαι πάρεδρος δικαστοῦ, Λυσί. 184. 11, 24· πεῖρα σ. Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 11.

συνδικασία, ἡ, κοινὴ διαδικασία, δίκη, Πολυδ. Η', 24

συνδικαστής, οῦ, ὁ, ὁ συνδικάζων, ὁ καὶ αὐτὸς δικαστὴς ἢ ἔνορκος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 197, 215, κ. ἀλλ.

συνδικέω, ἐνεργῶ ὡς σύνδικος, συνήγορος ἢ δικηγόρος τινός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 579, Ξενοφ., κλπ.· σ. τινι Πλάτ. Νόμ. 937A, Δημ. 885. 24, κ. ἀλλ.· Ζεύς σοι τόδε συνδικήσει, εἰς τοῦτο θὰ εἶναι ὁ συνήγορός σου, Εὐρ. Μήδ. 157. **2)** εἶμαι εἷς τῶν συνδίκων ἢ δημοσίων συνηγόρων (**σύνδικος** I 2), οἱ φυλέται οἱ ἡρημένοι μοι συνδικεῖν Ἀνδοκ. 19. 31, πρβλ. Δημ. 583. 18 σ. τῷ δήμῳ Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3. 33. **3)** σ. ἐπὶ τοὺς νόμους, Ἐπιγρ. Σπάρτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1241. 28.

συνδικία, ἡ, συνηγορία, ὑπεράσπισις τῆς δίκης, ξ. κακὴ Πλάτ. Νόμ. 938B· εἰς συνδικίας δημοσίων πραγμάτων Συλλ. Ἐπιγ. 2768.

σύνδικος, ὁ, ἡ, (δίκη) ὁ βοηθῶν τινα ἐν δικαστηρίῳ, συνήγορος, Λατ. patronus, ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥκω λαβὼν Αἰσχύλ. Ἱκ. 726· μητρὸς τάσδε σ. ὀρῶν ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 761· τύμβος Ἰολάου σ. αὐτῷ Πινδ. Ο. 9. 148· ξύνδικοί τε καὶ μάρτυρες Πλάτ. Νόμ. 929E· τὸν νόμον σύνδικον ἔχων, ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ συνήγορον καὶ προστάτην τὸν νόμον, Ἰσοκρ. 387A· σ. ὑπέρ τινος Δημ. 271. 22 **2)** Ἐν Ἀθήναις οἱ σύνδικοι ἦσαν συνήγοροι τοῦ δημοσίου διοριζόμενοι ὅπως ἀντιπροσωπεύωσι τὴν

πόλιν καὶ συνηγορῶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτῆς, Συλλ. Ἐπιγραφ. 126, κτλ.· ἥρηνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλισθ' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες Δημ. 501. 22, πρβλ. 503. 15· μάλιστα ὅπως συνηγορῶσιν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐνώπιον ξένων δικαστηρίων, οἷον ἐνώπιον τῶν Ἀμφικτυόνων, ὁ αὐτ. 271. 23· — παρόμοιοι ἄρχοντες ὑπῆρχον καὶ ἐν Σπάρτῃ, Böckh C. I. 1. σ. 610· καὶ ἐν Δελφοῖς, Δημ. 271. 22, πρβλ. 272. 7· — ὡσαύτως συνήγοροι οὓς ἐξέλεγον αἱ φυλαὶ ὅπως συνηγορῶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτῶν, ὁ αὐτ. 689. 7· — οἱ ὑπὲρ τῶν ἰδιωτῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις συνηγοροῦντες ἐκαλοῦντο συνήγοροι (ἴδε ἐν λ.), ἢ (ἐν περιπτώσει εἰσαγγελίας) κατήγοροι, ἴδε Herm. Pol. Antt. § 132 κἑξ. **3)** μετὰ τοὺς 30 τυράννους σύνδικοι ἐκαλοῦντο δικασταὶ διοριζόμενοι ὅπως ἀποφασίζωσι περὶ φιλονικιῶν ἐγειρομένων ἐν σχέσει πρὸς τὴν δημευθεῖσαν περιουσίαν, Λυσί. 146. 12, κἑξ.· πρβλ. Ἁρποκρ. ἐν λ., Att. Process σ. 110. **II.** ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἀνήκων εἴς τινα, χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτέανον Πινδ. Π. I. 3· οὕτως ἐπίρρ. **συνδίκως**, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως, ἀπὸ κοινοῦ, (Herm. communi justitia), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1601.

συνδῑνέω, ἐν τῷ παθ. συνδινοῦμαι, περιδινοῦμαι, συστρέφομαι, Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σ. 5Α.

συνδιογκόομαι, παθ., ἐξογκοῦμαι, φουσκώνω ὁμοῦ, Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. 12. 6 Dietz, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 629Α.

συνδιοίγω, ἀνοίγω ὁμοῦ, Θεόδωρ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόν. Κομν. στ. 144.

συνδιοικέω, διοικῶ ὁμοῦ, Ἰσαῖ. 64. 15, Πολύβ., κλπ.· τινι, μετά τινος, Δημ. 750. 11. — Μέσ., συνδιοικήσασθαι μετὰ τῶν πρυτάνεων Θεοφρ. Χαρ. 21.

συνδιοικονομέω, διοικονομῶ, διευθύνω, κανονίζω ὁμοῦ, πᾶσαν αὐτῇ συνδιῳκονόμει τὴν ἐπικειμένην φροντίδα Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 181Β.

συνδιόλλῡμι, διόλλυμι, καταστρέφω, φονεύω ὁμοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 555. — Παθητ., καταστρέφομαι ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. ἐν Καταλόγῳ Clark σ. 39, 5.

συνδιοπτάνομαι, ἀποθ., συνεξετάζω ὑπερακριβῶς, περιεργάζομαι ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 164. 22.

συνδιοράω, ἐξετάζω ὁμοῦ, μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, Ἰσοκρ. 80C Βεκκῆρ.

συνδιορθόω, διορθώνω συγχρόνως, ἐπανορθῶ, τοποθετῶ ἐξηρθρωμένον μέλος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 753. **2)** διορθώνω, βελτιῶ συγχρόνως, τι Ἀριστ. Τόπ. 6. 14. 4· τινα Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 19.

συνδιορθρίζω, διορθρίζω, ἐγείρομαι πρωῒ ὁμοῦ, πῶς ἐπ' ἔργα σε διεγείρει ὁ σύνοικος ὄρνις. ὁδοιπόροις συνδιορθρίζων Βασίλ. τ. 1, σ. 77Ε.

συνδιορίζομαι, παθητ., ὡσαύτως ὁρίζομαι, τοῖς ἀμφισκίοις οὕτως ἂν ἄριστα διοριζομένοις συνδιορίζεται καὶ τὰ περὶ τὴν θέαν τῶν ἄστρων Στράβ. 96.

συνδιπλόω, συγχρόνως διπλώνω, Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 572 ἐν λ. **συνδεαίνεται**, ἣν ἑρμηνεύει **συνδιπλοῦται**.

συνδισκεύω, δισκεύω, παίζω τὸν δίσκον ὁμοῦ μετά τινος, δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 14. 2.

συνδιυλίζω, διυλίζω ὁμοῦ, Θεόδοτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 979.

συνδιψάω, διψῶ ὁμοῦ μετά τινος, διψῶντι συνδιψῆν Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 7. 9, 6.

συνδιωκομένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. ἐνεστ., μετὰ σπουδῆς, ἐν σπουδῇ, συνδιωκομένως καὶ τροχαλῶς ὁμιλεῖν Κλήμ. Ἀλεξ. 205.

συνδιώκω, μέλλ. Ἀττικ. **-ξομαι**, διώκω, καταδιώκω ὁμοῦ, Θουκ. 1. 135, 8. 17, Πολύβ. 1. 17. 13, κτλ. — Παθητ., διώκομαι ὁμοῦ, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης Λογγῖν. 43. 5· τὸ συνδεδιωγμένον, σπουδή, ὁρμή, βία, ὁ αὐτ. 21. 1. **II.** ὡς νομικὸς ὅρος, ἀπὸ κοινοῦ κατηγορῶ, Νόμ. παρὰ Δημ. 1068, ἐν τέλ., Λουκ., κλπ.

συνδίωξις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ δίωξις, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 597.

συνδογματίζω, δογματίζω, ὁρίζω, ἀποφασίζω ὁμοῦ, Φώτ. ἐν Maji Col. Vat. τ. 1, σ. 270.

συνδοιάζω, συνδοιασμός, μεταγεν. τύποι ἀντὶ **συνδυάζω, συνδυασμός**.

συνδοκέω, μέλλ. **-δόξω** καὶ μεταγεν. **-δοκήσω**· — φαίνομαι ὁμοίως ἢ ἐπίσης εὔλογος, ταῦτα κἀμοὶ συνδοκεῖ, καὶ εἰς ἐμὲ φαίνονται εὔλογα, καὶ ἐγὼ τὰ ἐγκρίνω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 811· εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, κἀμοὶ ξυνδοκεῖ αὐτόθι 1630, πρβλ. Λυσ. 167· ταῦτα ξυνέδοξε τοῖς ἄλλοις Θουκ. 8. 84· ὅ τι ἂν καὶ τοῖς ἄλλοις .. ξυνδοκῇ ὁ αὐτ. 6. 44· εἰ σοὶ συνδοκεῖ ὅπερ ἐμοὶ Πλάτ. Πρωτ. 340Β· πᾶσι συνέδοξε ταῦτα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28· συνδοκεῖ μοι μέτριος χρόνος Πλάτ. Πολ. 460Ε· διάνοιαν ἢ σ. τοῖς πολλοῖς Ἀριστ. Πολιτ. 2. 11, 8· τοῦτο οὕτω σ. περί τινος Πλάτ. Σοφιστ. 235Β· — ἀπολ., ἐν ἀποκρίσεσι, ξυνεδόκει ἡμῖν .. ταῦτα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 289Β· ξυνεδόκει αὐτόθι C· κ. ἀλλ. **2)** ἀλλὰ συνηθέστερον ἀπροσ., φαίνεται ὁμοίως καλόν, σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών Εὐρ. Ι. Τ. 71· εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις Ἀριστοφ. Ὄρν. 197, πρβλ. 811· ἢ καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ οὕτως Πλάτ. Πρωτ. 331Β· σ. ὅτι.. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 283Β· μετ' ἀπαρ., Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 8· ξυνέδοξε.. τὸν ἐλάττονα αἱρετέον (ἐξυπακ. εἶναι) Πλάτ. Τίμ. 75C. **3)** μετοχ., συνδοκοῦντά τινι, πράγματα ἃ καὶ εἰς αὐτὸν ἀρεστά εἰσι, Διον. Ἁλ. 6. 44· ἀλλ' ἡ μετοχ. εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπολ., ὡς τὸ **ἐξόν, παρόν**, κτλ., συνδοκοῦν ἅπασιν ὑμῖν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 51· συνδόξαν τῷ πατρί, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 5, 28, πρβλ. 8. 1, 8. **6)** ὁ Πλάτων ποιεῖται χρῆσιν καὶ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ., λόγος τοῖς ἐπιεικεστάτοις συνδεδογμένος, ὃν καὶ οἱ ἐπιεικέστατοι ἐπιδοκιμάζουσιν, ἐγκρίνουσιν, Νόμ. 659D, πρβλ. 719C, Φαῖδρ. 267D· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, συνδεδογμένοι τινί, ἔχοντες τὴν αὐτὴν γνώμην μετά τινος, Νουμήν. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 727D.

συνδοκῐμάζω, ἐξετάζω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνεξετάζω, ὃ δοκεῖ ἀκούσας συνδοκίμαζε Πλάτ. Θεαίτ. 197Β, Ἰσοκρ. 20C· ὃν λόγον καὶ νῦν λέγει ἵνα ξυνδοκιμάσῃ πρὸς τὴν ἐπίταξιν εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτήδειός ἐστιν Πλάτ. Τίμ. 20D.

συνδολῐχεύω, τρέχω ὁμοῦ μετά τινος, τῷ παντὶ αἰῶνι συνδολιχεύειν πεποίηκε Ἰω. Δαμασκην. τ. 2, σ. 908C.

συνδολοπλοκέω, δολοπλοκῶ, πλέκω δόλους ὁμοῦ, συσκεψάμενος αὐτοῖς καὶ συνδολοπλοκήσας Κ. Μανασσ. Χρον. 5519.

συνδονέω, δονῶ, σείω ὁμοῦ, συνταράσσω, Ἱππ. 1289. 36· ἐν δ' ὑπέρῳ μίξας συνδονέων μυχόθεν αἴνυσο Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην. 13. 876.

συνδοξάζω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδοκιμάζω, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, νόμοι συνδεδοξασμένοι ὑπὸ πάντων Ἀριστ. Πολιτ. 5. 9, 12. **2)** συμφωνῶ μετά τινος, τῷ σώματι Πορφ. παρὰ Στοβ. 22. 25. **II.** δοξάζω ἢ ἐξαίρω ἀπὸ κοινοῦ, «συνεδόξασαν αὐτὸ (τὸ Πνεῦμα) τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ ἐν τῇ μετὰ τῇ ἁγίας Τριάδος πίστει» Θεοδωρήτ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4, 3, σ. 151, 33. — Παθητ., ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. η', 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 8960.

συνδοξολόγησις, τὸ συνδοξολογεῖν, Χρύσιπ. Ἱεροσ. Cod. Pa. 513, fol. 111 r°.

συνδοξολογέω, = τῷ **συνδοξάζω**, ἀγγέλων συνδοξολογούντων τὴν σὴν ἀγαθότητα Ms. ap. Mai Bibl. Uffenbach τ. 1, σελ. 507D. — Παθ., Ὠριγέν. τ. 1, σ. 271Β, κλπ.

σύνδορπος, ον, = **σύνδειπνος**, Λυκόφρ. 135· ἡμετέρῃ σύνδ. ἀπεσκίρτησε τραπέζῃ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 13, 84.

συνδορῡφόρος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς δορυφόρος ὤν, συνδορυφόροι τοῦ μεγίστου βήματος Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 758.

συνδοσία, ἡ, συνεισφορά, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρόν. Παλαιολόγ. 3, σ. 142C, 4, σ. 202Β.

σύνδοσις, ἡ, = **συνδοσία**, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασιλ. Τάξ. 660, 6, κλπ. **II.** ἔγχυσις, ὑγρῶν κατὰ κοιλίην Ἱππ. Ἀφορ. 1251· ἴδε Ermerius εἰς Ἀρεταῖον σ. 496.

συνδοτήρ, -ῆρος, ὁ, ὁμοίως διδούς, ὁ ἐπίσης δοτήρ, «συνδοτὴρ καὶ συγχορηγὸς ὑπάρχει τῷ ἰδίῳ γεννήτορι τῶν θείων καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων» Κύριλλ. Ἀλεξ. VII, 460D, 481D.

συνδότης, ὁ, ὁ συνεισφέρων, Κ. Πορφυρογ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 695, 20, Νεαρ. 265.

συνδοτικός, ή, όν, ἐνδοτικός, συνενδοτικός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812, ἴδε Littré.

συνδουλαγωγέω, συνυπάγω εἰς δουλείαν, ὑποδουλώνω ὁμοῦ, Εὐμάθ. 4. 134.

συνδουλεύω, εἶμαι σύνδουλος, δουλεύω, διατελῶ ἐν δουλείᾳ ὁμοῦ, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 81· τινί, μετά τινος, Εὐρ. Ἑκ. 204.

συνδουλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σύνδουλον, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 694.

συνδουλογραφέω, ἐγγράφω ὡς σύνδουλον, Εὐμάθ. 11. 413.

σύνδουλος, ὁ, ἡ, ὁ συνδουλεύων, ὁ ὁμοίως δοῦλος, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς δουλεύων τῷ αὐτῷ δεσπότῃ, ὁμόδουλος, Εὐρ. Ἴων 1109, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 745, Λυσίας, κλπ.· ὡς θηλ., Ἡρόδ. 1. 110., 2. 134, Εὐρ. Μήδ. 65, κτλ.· ἀλλὰ ἰδιαίτερον **συνδούλη** ἀπαντᾷ παρὰ Βαβρ. 3. 6, διάφορ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 1. 110. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 176.

συνδρᾱματουργέω, δραματουργῶ ὁμοῦ μετά τινος, «συμπαρῆν δ' ἄρα τούτῳ ἐν πᾶσι καὶ συνεδραματούργει καὶ ὁ τοῦ βασιλέως ἐξάδελφος» Ἄννα Κομν. σ. 488Α.

συνδρᾱπετεύω, δραπετεύω ὁμοῦ, Φωτ. Ἐπιστ. 5, σ. 222.

συνδράσσω, ἁρπάζω, πιάνω ὁμοῦ, «ἀδράχνω», τῇ μὲν ἄορ συνέδραξε θοὸν Κόϊν. Σμυρν. 13. 185· — Μέσ., μετὰ γεν., Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. 3. 325.

συνδράω, μέλλ. **-άσω** [ᾱ], συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, τοῖς δρῶσι καὶ ξυνδρῶσι Σοφ. Ἠλ. 498, πρβλ. 1025, Θουκ. 6. 64· σ. τινί τι Εὐρ. Ἀνδρ. 40· ξ. αἷμα καὶ φόνον, βοηθεῖν εἰς χύσιν αἵματος καὶ εἰς φόνον, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 406· τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει χρέος, ἡ κοινή, ἡνωμένη ἀνάγκη, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 337.

συνδρήστειρα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **συνδράστειρα**, συνεργός, συμ-

πράττουσα, βοηθός, σύν τε ἐρήστειρα πέλεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 700.

συνδρομάς, άδος, ἰδιότυπον θηλυκ. τοῦ **σύνδρομος,** αἱ σ. πέτραι, = συμπληγάδες, Εὐρ. Ι. Τ. 422· σ. Κυάνεαι Θεόκρ. 13. 22.

συνδρομή, ἡ, ταραχώδης συρροὴ ὄχλου, Κηφισόδοτος ἐν Ἀριστ. Ῥητ. 3. 10. 7, Πολυδ. 1. 67, 2· ἐπί τινα, κατά τινος Διόδ. 3. 71., 15. 90· σ. τῶν ὄχλων εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 212Ε· ἀπὸ συνδρομῆς, μετὰ θορύβου, Διόδ. 13. 87. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, σ. αἵματος εἰς τὸν πληγέντα τόπον, συρροή, συμφόρησις αἵματος, Ἀριστ. Προβλ. 9. 3· σ. πορθμοῦ (ἴδε **συνδρομάς**), Λυκόφρ. 649· σ. ἀγαθῶν Στράβ. 235· ἡ σ. τοῦ λόγου, τὸ συμπέρασμα, ἡ διδασκαλία, Ἀνθολ. Π. 203· —παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς, συρροὴ συμπτωμάτων, Γαλην., Foës. Oecon. Hipp.· σ. τοῦ θερμοῦ Πλουτ. 2. 695Α. **3)** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, σύστασις, συνωμοσία, συνεννόησις πρὸς βλάβην τινός, Ἑρμογ. περὶ Ἰδεῶν ἐν Ῥήτορσι (Wa z) τ. 3, σ. 396, Ἀριστείδ. Τεχνῶν Ῥητ. αὐτόθι τ. 9, σ. 383, ἴδε **συγχώρησις.**

σύνδρομος, ον, ὁ ὁμοῦ τρέχων, συναντῶν, σύνδ. πέτραι, = συνδρομάδες, Πινδ. Π. 4. 370· σύνδρομα πετράων Ἀπολλ. Ῥόδ. Θ. 346. **2)** ὡς οὐσιαστ., τόπος ἔνθα πολλοὶ δρόμοι συναντῶσιν ἀλλήλοις, Στράβ. 705. **II.** ὁ τρέχων ὁμοῦ μετά τινος, ὁ ἀκολουθῶν τινα ἐκ τοῦ πλησίον, Ἀνθ. Π. 6. 251., 8. 67, κτλ.· σ. Ἀρτέμιδος Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 110· ἐπὶ χρόνου, τὴν ὥραν τὴν τοῦ τρυγᾶν Ἀρκτούρῳ ξ., συμπίπτουσαν μετὰ τοῦ.., Πλάτ. Νόμ. 844Ε. — Ἐπίρρ., ἴχνος συνδρόμως ῥινηλατεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1184· σ. ἔχειν πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 1· οὕτω, σύνδρομά τινι πορεύεσθαι, πορεύεσθαι ὁμοῦ μετά τινος, τρέχειν μετ' αὐ οὗ ἐπ' ἴσης ταχέως, Πλάτ. Πολιτ. 266C, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 276. **2)** μεταβατ., βοηθῶν, βοηθός, Ἐκκλ., Βυζ.

συνδυάζω, μέλλ. -άσω.— Παθ., ἀόρ. -εδυάσθην Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 38· **συνδεδύασμαι** αὐτόθι 1. 21, 7. Συνάπτω δύο ὁμοῦ, συνδέω ἀνὰ δύο ὁμοῦ, ζευγαρώνω, συζεύγνυμι, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ.κ. Νικ. 5. 3, 11· τι πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 6. 7, 2, πρβλ. 6. 1, 1, κτλ.·— Παθ., λαμβάνομαι ἀνὰ δύο, κατὰ ζυγάδας, ὁ αὐτ. Ῥητ. 1. 15, 32, Πολυδ. Δ', 15, 16· συνάπτομαι μετ' ἄλλου προσώπου ἢ πράγματος, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 3. 3· ἀπολ., συνάπτομαι μετά τινος ἄλλου, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 15, 32. **2)** ἐν τῷ παθ., συχνάκις ἐπὶ γάμου ἢ ἁπλῶς ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συζεύγνυμαι, ζευγαρώνομαι, συνουσιάζομαι, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 1. 2. 2, κτλ.·— σ. τῷ τυχόντι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Εὐδ. 7. 10, 1· μάλιστα ἐπὶ ζῴων, Ξεν. Κυν. 5, 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 9, κ. ἀλλ.· μετὰ δοτ., συνδυασθέντες ἄρρην θηλείᾳ καὶ θήλεια ἄρρενι Πλάτ. Νόμ. 840D, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 4, π. Ζ. Γεν. 2. 7, 13, κ. ἀλλ. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., συνάπτω ἐμαυτὸν μετά τινος, συζεύγνυμαι μετά τινος, τινι Πολύβ. 4. 38, 6, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 9. 254· ἀπολ., συνδυάζομαι, συνενοῦμαι, Πολύβ. 30. 5, 8. **III.** ὡς νομικὸς ὅρος, συνδυάζεσθαί τινι, συνωμοτεῖν μετά τινος, Βυζ.· πρβλ. **συνδυασμὸς II.**

συνδυαίνω, (δύω) συνδιπλῶ, Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσῶν Ἐξήγ. σ. 572 (ἔνθα: **συνδεαίν-**).

συνδυάς, άδος, ἡ, συνδεδυασμένη, κοινῶς «ζευγαρωμένη», σ. ἄλοχος, νόμιμος σύζυγος, γυνή, Εὐρ. Ἀλκ. 473.

συνδύασις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Βυζ.

συνδυασμός, ὁ, ἕνωσις ἀνὰ δύο ὁμοῦ, πάντες οἱ ἐνδεχόμενοι σ., αἱ δυναταὶ ἑνώσεις ἀ ἀ δύο, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4, 8, πρβλ. 4. 9, 3., 6. 1. 4· ἴδε **σύζευξις.** **2)** σύζευξις, «ζευγάρωμα», Ἱππ. 657. 3, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 6, π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 1, 6· μάλιστα ἐπὶ ζῴων, αὐτόθι 5. 2, 3, κ. ἀλλ.· ἐκ συνδυασμοῦ γίνεσθαι αὐτόθι 5. 1, 6· σ. πρὸς τὴν θήλειαν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 15, 3· τὸ ὄργανον τὸ πρὸς τὸν σ. αὐτόθι 1. 5, 1. **II.** ἡ συνεννόησις τοῦ δικαστοῦ πρὸς τὸν ἕτερον τῶν δικαζομένων, Λατ. compactum, Casaub. Suet. Jul. 20.

συνδυαστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συνδυάζω,** δεῖ συνδυάζειν, Act. SS. Maji τ. 5, σ. 320D.

συνδυαστικός, ή, όν, ἐπιρρεπὴς πρὸς συνδυασμόν, πρὸς συζυγικὴν ἢ κατὰ ζεύγη ζωήν, ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 7, πρβλ. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. σ. 414. 41.

συνδυνᾰμέω, ἔχω κοινήν, ἡνωμένην δύναμιν, Herenn. ἐν Mai Auctar. 9. 580.

συνδυνᾰμόω, ἐνισχύω ὁμοῦ, συνδυναμώσας σῶμα γήινον τῇ θεότητι εἰς μίαν δύναμιν ἥνωσεν Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 86C.

συνδυναστεύω, δυναστεύω ἢ ἔχω τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Νικόλ. Δαμασκ. παρ' Ἀθην. 249Β, Achmes Ὀνειροκρ. 94.

σύνδυο, οἱ, αἱ, τά, δύο ὁμοῦ, ἀνὰ δύο, κατὰ ζεύγη, Λατ. bini, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 71, Πινδ. Π. 3. 146, Ἡρόδ. 4. 66, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 29, Πλάτ., κλπ.· σύνδυο ἀρετάων ἐν τῇ δοτ., Πολύβ. 8. 6, 2.— Περὶ τοῦ χωρίου τῆς Ἰλ. Κ. 224, ἴδε ἐν λ. **συνέρχομαι I.**

συνδυστῠχέω, μετέχω τῆς δυστυχίας τινός, **δυστυχῶ μετ' αὐτοῦ,** Εὐρ. Ὀρ. 1099, Ἠσαΐ. 57. 17.

συνδυστῠχής, ές, ὁ συνδυστυχῶν ἐπίσης, **ὁ δυστυχὴς ὡς καὶ** ἄλλος τις, Τζέτζ. Ἰλ. σ. 78.

συνδυσφημέω, δυσφημῶ, κακολογῶ ὁμοῦ, **Φώτ. κατὰ Μανιχ.** 3, 17 (ἐν Wolf Anecd. Gr. τ. 2, σ. 93).

συνδυσχεραίνω, δυσχεραίνω ὁμοῦ, συναγανακτῶ, **κἀμοῦ** συνδυσχεραίνοντος ἐπὶ τῇ ἀμελείᾳ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 203D.

συνδυσωπέω, ὁμοῦ παρακαλῶ, ἱκετεύω, ἐνοχλῶ, αἰτῶ φορτικῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 320. 72.

συνδύω, καταδύω, καταβυθίζω ὁμοῦ, τινὰ τοῖς κύμασιν Εὐμάθ. 11. 258.

συνδώδεκα, οἱ, αἱ, τά, δώδεκα ὁμοῦ, σελᾶναι συνδώδεκα πλήθει Εὐρ. Τρῳ. 1076.

συνεαρίζω, διέρχομαι τὸ ἔαρ μετά τινος, συνεαρίζων τοῖς μειρακίοις Πλουτ. 2. 959C· διάφ. γραφ. **συνοαρίζω.**

συνεβάλονθο (= **συνεβάλοντο**), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang. Ant. hel 898, Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνεγγίζω, ἔρχομαι πλησίον ὁμοῦ, συμπλησιάζω, Πολύβ. 1. 23, 8· τινί, πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 3. 69, 13, Διόδ., κλπ.

συνεγγισμός, ὁ, τὸ συνεγγίζειν, πλησιάζειν ὁμοῦ, ἐπὶ ἀστερισμῶν, Στράβ. 174, Π ολ., κλπ.· τῆς ἀποτέξεως Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. σ. 78· πρὸς τὴν ἀρετὴν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4, 8.

συνέγγονος, ὁ, ἔγγονος, ἑαυτῷ καὶ τοῖς συνεγγόνοις Συλλ. Ἐπιγρ. 2210.

συνεγγράφω [ᾰ], ἐγγράφω ὁμοῦ μετά τινος, Λατ. adscribere, εἰς θεοὺς Πλουτ. 2. 763Ε· τῷ ψηφίσματι συνεγγραφήσονται Διον. Ἁλ. 6. 84.

συνεγγυάω, ἀπὸ κοινοῦ ἀρραβωνίζω, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 25. — Μέσ., ἀπὸ κοινοῦ ἐγγυῶμαι διά τι, τι Φίλων 2. 60.— Οὐσιαστ. -υητής, ὁ, Θεοφίλου Ἰνστιτοῦτα 3, 20, 344.

σύνεγγῠς, Ἐπίρρ.· **1)** τόπου, πλησίον ὁμοῦ, πολὺ πλησίον, πλησιέστατα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Θουκ. 4. 24, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 17, κτλ.· σ. ἀλλήλων, πολὺ πλησίον ἀλλήλων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 8, κτλ.· ἀλλήλοις ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 2. 11, 1, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 42, κτλ.·— τὸ σύνεγγυς, ἐγγύτης, τὸ πλησίον, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 1. 9, 15· τὸ μὴ σ., ἡ μὴ ἐγγύτης, τὸ μὴ εἶναι πλησίον, αὐτόθι 3. 9, 11· τὰ σύνεγγυς = τὰ συνεχῆ, Ἀριστ.· — ὑπερθετ. **συνέγγιστα,** Πλουτ. 2. 2. 619D. **2)** χρόνου, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 5, 1, Ἠθικ. Νικ. 8. 4, 12, κ. ἀλλ. **3)** ποιότητος, οἱ σύνεγγυς, οἱ ἀνήκοντες εἰς ὁμοίαν τάξιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 11· ἡ σ. αἰτία, ἡ πλησιεστάτη αἰτία, αὐτόθι 6. 11, 9, Δικαίαρχ. παρ' Ἀθην. 594F· τὰ σ. τοῖς ὑπάρχουσιν, τὰ πλησιάζοντα εἰς τὰς πραγματικὰς ποιότητας, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 9, 28, πρβλ. 2. 9, 3· σ. εἰσὶ τοῖς ὀστοῖς .. ὄνυχές τε καὶ ὁπλαὶ κτλ. ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 9, 16· τὰ σ. ἀλλήλοις ἀντίθετ. τῷ· τὰ πολὺ διεστῶτα, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 3. 1, 1· καὶ ἐνίοτε κεῖται ἁπλῶς ὡς ἐπίθετ., καὶ τούτοις ἄλλα ὀνόματα σ. (= ὅμοια) ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 6. 8, 7, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 3. 2, 7.

συνεγείρω, ὁμοῦ ἐγείρω, βοηθῶ εἰς ἀνέγερσιν, κτῆνος Ψευδο-Φωκυλ. 132· νεκροὺς Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. β', 6·— ἀφυπνίζω ὁμοῦ, θρήνους Πλουτ. 2. 117C.— Παθητ., ἐγείρομαι ὁμοῦ, Ἐπιστ. πρ. Κολ. β', 12, κτλ.

συνεγερτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔγερσιν ἢ ἀφύπνισιν.

συνεγκηδεύω, κηδεύω ὁμοῦ, Ἐπιγραφ. Λυκίας, CIG. Add. 4303 h [6].

συνεγκλείω, ἐγκλείω ὁμοῦ, τὸν συγκεκλεισμένον Νικήτ. Εὐγεν. 2. 38.

συνεγκλίνω [ῑ], κλίνω ἢ κάμπτω πρός τι ὁμοῦ, ἴδε **συνεκκλίνω.** **II.** γράφω ὁμοῦ ὡς ἐγκλιτικόν, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 11· **συνεγκλιτικός, ή, όν,** Α. Β. 1142.

συνεγχῡλίζω, μεταβάλλω ὁμοῦ εἰς χυλόν, Matthaei Med. σελ. 42.

συνέδρα, ἡ, = **συνεδρία,** Ἐπιγρ. Κερκ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 95, Ἡσύχ.

συνεδρεία, ἡ, ἴδε **συνεδρία.**

συνεδρευτής, οῦ, ὁ, = **σύνεδρος,** Ψευδοϊγνάτ. 788Α.

συνεδρεύω, (σύνεδρος) συγκάθημαι ὡς σύνεδρος, συνεδριάζω, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνεδρεύειν Ἀθήνησι Χαλκιδέας Αἰσχίν. 66. 39, πρβλ. 67. 35· οἱ συνεδρεύοντες, τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου, Δημ. 215. 21, Αἰσχίν. 64. 13. **2)** συνέρχομαι ἐν συνεδρίῳ, συσκέπτομαι, ὑπέρ τινος Δημ. 133. 7, πρβλ. Πολύβ. 2. 26, 4· σ. τινί, συσκέπτομαι μετά τινος, ὁ αὐτ. 3. 68, 15· — σ. τῷ λόγῳ, παρίσταμαι, λαμβάνω μέρος εἰς συζήτησιν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 14. **3)** τὰ συνεδρευόμενα, τὰ ἐν συνεδρίῳ ἀποφασιζόμενα, ψηφίσματα τῆς Συγκλήτου, Διον. Ἁλ. 10. 13. **II.** ἐνεδρεύω, ἐνέδραν ποιῶ, παραφυλάττω ὁμοῦ, Ἡσύχ. ἐν λ. **συνελόχησε.** **III.** μεταφορ., συνυπάρχω ἢ παρακο-

λουθῶ, συνοδεύω, ἐπὶ συμπτωμάτων, Γαλην. 7. 214· οἱ πυρετοὶ συνεδρεύουσιν Ὀρειβάσ. σελ. 32, ἔκδ. Mai· ἕλκος, ᾧ συνεδρεύει φλεγμονὴ αὐτόθι 197. **2)** παρὰ τοῖς γραμμα.., τὰ συνεδρεύοντα αὐτοῖς, αἱ παρακολουθοῦσαι σχέσεις αὐτῶν, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 5 καὶ 16.

συνεδρία, ἡ, τὸ ὁμοῦ καθῆσθαι, ὁμὰς συγκαθημένων φίλων, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 3· — συναγελασμός, ἐπὶ πτηνῶν συναγελαζομένων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διεδρία, Αἰσχύλ. Πρ. 492· «ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι· διέδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 10. **II.** τὸ συγκαθέζεσθαι ἐν συνεδρίῳ, τὸ συνεδρεύειν, συνέδριον, Αἰσχίν. 67. 1 καὶ 7· συνεδρία («συνεδρίασις» κοινῶς) τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου, Δίων Κ. 55. 3.— Ὑπάρχει συνεχὴς διακύμανσις μεταξὺ τῶν γραφῶν **συνεδρία** καὶ **-εία**· ὁ δεύτερος τύπος ἐγένετο δεκτὸς ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 2, 13. ἐν Πολυβ. 18. 37, 2, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3832. 7., 3833. 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 405.

συνεδριάζω, = **συνεδρεύω**, Ἑβδ. (Παροιμ. Γ', 32), Ἐκκλ.· τινι, μετά τινος, Φωτ. Β.βλ. 480. 28· — τὰ συνεδριασθέντα, τὰ ἐν συνεδρίᾳ ψηφισθέντα, βασιλικῷ κράτει συνεδριασθέντα Θεόδ. Στουδ. 461Ε.

συνεδριακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **συνέδριον**, ἀήθεις .. συνεδριακῆς πολιτείας Πολύβ. 31. 12, 12.

συνεδριάομαι, ποιητ. ἀντὶ **συνεδρεύω**, τοὺς δ' ἀγορῆνδε συνεδριάασθαι ἄνωγεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 328.

συνεδρίασις, ἡ, Ἰω. Τζέτζ. ἐπιστ. ΜϚ', ἔκδ. Pressel, σ. 39. —Ἡ λέξ. ἀπὸ πολλοῦ χρόνου εἶναι ἐν πολλῇ χρήσει παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς σημασίας séance, Sitzung. Μόνον δ' ἐσχάτως ἤρχισάν τινες νὰ τὴν σιχαίνωνται, προτιμῶντες ἀντ' αὐτῆς τὴν παρ' ἐνδοξοτέροις συγγραφεῦσιν ἀπαντῶσαν καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς λεξικοῖς κατακεχωρισμένην **συνεδρίαν**, ἥτις ὅμως τὸ πάλαι καὶ κατ' εὐρυτέραν σημασίαν ἦτο εὔχρηστος, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη. —Ἴδε Γ. Ν. Χατζιδάκι Περὶ τοῦ Γλωσσικοῦ Ζητήματος ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ε', σ. 194.

συνέδριον, τό, ὡς καὶ νῦν, σῶμα ἀνδρῶν ὁμοῦ συνηγμένων ἐν συμβουλίῳ, συμβούλιον, σ. κατασκευάζειν, συνάγειν Πλάτ. Πρωτ. 317D, κτλ.· ἐπὶ πολεμικοῦ συμβουλίου, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 31, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου, Αἰσχίν. 13. 11, Δείναρχ. 97. 9, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 402· ἐπὶ συμβουλίου ἢ συνεδρίου ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, Δημ. 1324. 11· ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου, Πολύβ. 1, 11, 1, κτλ.· ἐπὶ τῆς ἐν Καρχηδόνι γερουσίας, ὁ αὐτ. 1. 31, 8 ἐπὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Sanhedrim, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 22, κτλ.· — μάλιστα δὲ ἐπὶ συνελεύσεως ἀντιπροσώπων συμμάχων ἢ ὁμοσπόνδων πολιτειῶν, Ἡρόδ. 8. 56, 75, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 39, Δημ. 232. 16, Αἰσχίν. 37. 12, 61 ἐν τέλει κτλ. **2)** ὁ τόπος ἔνθα τὸ σ μβούλιον συνέρχεται, τὸ βουλευτήριον, Λατ. curia, Ἡρόδ. 8. 79, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 23 ἐν τῷ σ., ἐν τῷ συμβουλίῳ, Λυσί. 114. 39 κέξ.

σύνεδρος, ον, (ἕδρα) ὁ συνεδρεύων, μέλος συνεδρίου, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 3. 34, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 192· ἐκ..ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου, = ἐκ κύκλου τῶν συνεδρευόντων τυράννων Σοφ. Αἴ. 749. **2)** ἐπὶ πτηνῶν, σύνεδρα πτηνά, τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα, ἴδε ἐν λ. **συνεδρία**. **II.** ὡς οὐσιαστ., **σύνεδρος**, ὁ, ἡ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων καθήμενος, ὁ μετά τινος συνεδρεύων, Δίκη ξ. Ζηνὸς ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τύρ. 1382 σύνεδροι, ἐκλεκτοὶ ἐπίτροποι ἢ ἀντιπρόσωποι, Θουκ. 4. 22. πρβλ 5. 85· ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τῶν συμμάχων ὅπως συνέρχωνται ἐν κοινῷ συμβουλίῳ καὶ συσκέπτωνται, Ἰσοκρ. 165Α, Ὅρκ. παρὰ Δημ. 747. 4.

συνεείκοσι, Ἐπικ. ἀντὶ **συνείκοσι**, εἴκοσιν ὁμοῦ, ἀνὰ εἴκοσι, Λατ. viceni, ξυνεείκοσι Ὀδ. Ξ. 98.

συνεέργαθον, συνεέργω, ἴδε ἐν λ. **συνέργω**.

συνεέρραισα, Αἰολικ. ἀντὶ **συνείρασα**, Σαπφοῦς Ἀποσπ. 78 [44].

συνεζευγμένως, Ἐπίρρ. μετ. παθ. πρκμ. τοῦ **συζεύγνυμι**, κατὰ ζεύγη, «ζευγαρωτά», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 305

συνέζομαι, μέσ., συγκάθημαι, Γραμμ.

συνεθέλησις, ἡ, ἴση θέλησις, τὸ ἰσογνωμεῖν, Κύριλλ. Ἀλεξ. VI, 661C.

συνεθελητής, οῦ, ὁ, συνθελητής, ὁ θέλων τὰ αὐτά, ἰσογνώμων, τινὶ Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ὠσηὲ 4, 12, σ. 74.

συνεθέλω, ἔχω τὴν αὐτὴν θέλησιν, συναινῶ. Ἀντιφῶν 122. 4, Ξεν. Ἱππαρχ. 9, 7· τινί, εἴς τι πρᾶγμα, Αἰν. Τακτ. 11· — παρὰ ποιηταῖς **συνθέλω**, Σοφ. Ο. Κ. 1344, Ἀποσπ. 435, Εὐρ. Τρῳ. 62, Ἡρ. Μαιν. 832, Ἀριστοφ. Ὄρν. 851· ὡσαύτως παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 9. 5, 2.

συνεθίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, συνηθίζω τινά, ἐξοικειώνω, ἕτερον ἑτέρῳ Πλάτ. Πολ. 589Α· σ. τινὰ ποιεῖν τι, συνηθίζω τινὰ νὰ ποιῇ τι, Δημ. 119 ἐν τέλει, Αἰσχίν. 4. 17, κτλ.· συνεθίζω τινὰ πρὸς τὰ ψύχη, συνηθίζω, γυμνάζω τινὰ νὰ ὑπομένῃ τὰ ψύχη, Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 2· σ. κατὰ μικρὸν ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 12, 9.— Παθ., συνειθισμένοι μᾶλλον μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι Θουκ. 4. 34, Πλάτ. Θεαίτ. 146Β, Πολιτ. 285Α, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 5, 17· μετ' ἀπαρεμ., συνειθίσθην ποιεῖν τι Ἰσοκρ. 22C, Ξενοφ. Ἀπομν. 3. 14, 6· τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Ἀριστ. Προβλ. 18. 6· — ὡσαύτως ἀπροσ., συνειθισμένον ἦν, εἶχε καταστῆ σύνηθες, συνήθεια, Λυσί. 92. 31.

συνεθισμός, ὁ, συνήθεια, ὁ μετά τινος ἢ πρός τι ἐθισμός, Πλωτῖν. 20G, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 468.

συνεθιστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ συνηθίσῃ ἑαυτόν, Πλάτ. Πολ. 540C. **II.** πρέπει τις νὰ συνηθίσῃ τινὰ πρός τι Πλούτ. 2. 522D· τινὰ ποιεῖν τι αὐτόθι 11C.

συνειδέναι, ἴδε **σύνοιδα**.

συνείδησις, ἡ, γνῶσις ἐσωτερική, ἐπίγνωσις τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ σκέψεων, οὐδεμιᾶς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης Λουκ. Ἔρωτ. 49. 2, Ἐπιστ. πρ Κορ. δ', 2, ε', 11, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 19· τινος, περί τινος πράγματος, Διόδ. 4. 6, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. κ', 2·— ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθ. Ἐπιστ. η', 7, νῦν διορθοῦται, τῇ συνηθείᾳ τοῦ εἰδώλου, ἀντὶ, τῇ συνειδήσει. **2)** συναίσθησις τῆς καλῆς ἢ κακῆς πράξεως, ἐπίγνωσις ἐσωτερικὴ τῶν ἑαυτοῦ πράξεων, Περίανδρος καὶ Βίος παρὰ Στοβ. σ. 192. 21 κέξ.· βροτοῖς ἅπασιν ἡ σ. θεὸς Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 654, Διονύσ. Ἁλ. π. Θουκ. 8, Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΖ', 11)· σ. ἀγαθὴ Πράξ. Ἀποστ. κγ', 1· ἀπρόσκοπος πρὸς τὸν θεὸν αὐτόθι κδ', 16· καθαρὰ Α' Ἐπιστ. πρὸς Τιμ. γ', 9.— Αἱ δύο σημασίαι πολλάκις ἐναλλάσσονται ἢ συγχέονται, ἴδε Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. η', 7, ι', 28 κέξ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 256, 257.

συνεῖδον, ἀπαρέμφ. **-ιδεῖν**, ἀόρ. β' τοῦ **συνοράω**.

συνειδοποιέομαι, Παθ., γίνομαι ὅμοιος, Δαμάσκιος περὶ Ἀρχῶν σ. 319 Osann.

συνεικάζω, συγκρίνω, συμπαραβάλλω, Πτολ. Τετράβ. 3. 120. **II.** ἀπομιμοῦμαι, Ἀθήν. 391Β.

συνείκασις, εως, ἡ, τὸ συνεικάζειν, Καλλ. κ. Χρυσ. στ. 1061, ἔκδ. Λ.

συνείκω, ὑπείκω, ὑποχωρῶ, Λατ. concedere, τῷ καιρῷ Πολύβ. 32. 19, 3, πρβλ. 5. 71, 10· — ἐπὶ πραγμάτων, σ. τὸ ξύλον ὁ αὐτ. παρὰ Σουίδ., πρβλ. Διόδ. 2. 8, κτλ.

συνειλαπινάζω, συνευωχοῦμαι, συμποσιάζω, συνεορτάζω, εἰλαπίνης ψαύοντι συνειλαπίναζε Λυαίῳ Νόνν. Δ. 11. 76.

συνειλέω, συσσωρεύω ὁμοῦ, στρυμώνω εἰς ἓν μέρος, τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοίκους σ. Ἡρόδ. 3. 45· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, συνδέω, δένω εἰς ἓν δέμα, ῥάβδους ὁ αὐτ. 4. 67.— Παθ., συσσωρεύομαι, ἢ συμπιέζομαι ὁμοῦ, εἰς ἔλαττον, εἰς μικρότερον χῶρον συμπυκνοῦμαι, Ξεν. Ἑλλην. 7. 2. 8 περὶ τὸν ναὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 3, 1· ἀπολ., Πλουτ. Ἀλέξ. 60· (οὕτω, συνειλεῖν ἑαυτὸν Αἰλ. π. Ζ. 6. 64)· τροφὴ συνειληθεῖσα, συμπεπιεσμένη, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 14, 8· κύστις σ. εἰς ἑωυτὴν Ἀρετ. Χρον. Παθ. Σημειωτ. 1. 7· ἐς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται Λουκ. Βίων Πρᾶσις 14· μεταφορ., σ. ἀπορίᾳ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 304.

συνειλημμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὀνομάτ.

συνείλησις, ἡ, τὸ συνειλεῖσθαι, ἐπὶ χερσαίου ἐχίνου ὅταν συνειλῆται, κουβαριάζεται, «ὁ δὲ ἀποπνίγεται, τοῦ πνεύματος ἔνδον ἐκ τῆς συνειλήσεως κατεσχημένου» Αἰλ. π. Ζ. 6. 64.

συνειλύω, τυλίσσω ὁμοῦ, Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 333, 42, ἐν λέξ. **ἔλυτρον**.

συνείμαρται (μείρομαι) εἶναι ὑπὸ τῆς μοίρας ὁμοῦ προωρισμένον, Ἀριστείδ. 1. 571· τὰ συνειμαρμένα, τὰ ὁμοῦ ὑπὸ τῆς μοίρας προωρισμένα, Πλούτ. 2. 569Ε.

σύνειμι, μέλλ. **-έσομαι** (εἰμί) — εἶμαι μετά τινος, ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ, «συνεῖναι τῇ ταλαιπωρίᾳ» Σχόλ.), Ὀδ. Η. 270· συχνάκις περιφρ. ἀντὶ ῥήματος, νυκτέροις ὀνείρασι ξύνειμ', ὀνειρεύομαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 177· σ. νόσῳ = νοσεῖν, Σοφ. Ο. Τ. 303· σ. σὺν δίκῃ = δίκαιος εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 611· κακοῖς πολλοῖς ξ., εἶμαι ἀναμεμιγμένος μὲ πολλὰ κακά, ἔχω πεῖραν πολλῶν δυστυχημάτων, Σοφ. Ἠλέκ. 600· ξ. τῷ κόπῳ Ἀριστοφ. Πλ. 321· γνώμαις καὶ μερίμναις ὁ αὐτ. ἐν Νεφέλ. 1404· σ. πράγμασι, ἀσχολοῦμαι εἰς ὑποθέσεις, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 957· ξ. ᾧπερ ἥδεσθον βίῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 503· τρυφερῷ βίῳ σύνεστιν Μένανδρ. ἐν «Κιθαριστῇ» 1. 9· γεωργίᾳ σ. Ξεν. Οἰκ. 15, 12· εὐωχίαις, ἡδοναῖς, λύπαις, δείμασι Πλάτ. Πολ. 586Α, Β, Νόμ. 791Β· ἀπορίᾳ, εὐδαιμονίᾳ Λουκ. Κρον. 11, Δὶς Κατηγ. 3 — ὡσαύτως τἀνάπαλιν, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι Σοφ. Ἀντ. 372· ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 946· ἐμοὶ ξύνεστιν ἐλπὶς Εὐρ. Τρῳ. 677· καὶ ἀπολ.· ἆται ἀεὶ ξυνοῦσαι Σοφ. Ο. Κ. 1244· τὰ πάλαι νοσήματα σ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 338· ὁ χρόνος ξυνὼν μακρὸς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 7. **II.** ἐν σχέσει πρὸς πρόσωπα, ζῶ μετά τινος, συζῶ, τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 264, Εὐρ., κλπ.· μετά τινος Ἀριστοφ. Πλ. 504, Πλάτ., κλπ.· σ. ἑαυτῷ, ζῶ μόνος, Πλάτ. Πρωτ. 347Ε, Ξεν. Ἱέρ. 6, 2· φιλικῶς, οἰκείως σ. τινι Ξεν. Ἀν. 6. 6, 35, κτλ.· σ. ἀλλήλοις ἐν τῷ

πότῳ Πλάτ. Πρωτ. 347C·— ὡσαύτως, ξυνῆμεν..ἐγώ τε καὶ σὺ 'Αριστοφ. Σφ. 236·— ἀπολ., τὸν νεανίσκον συνὼν διέφθορεν Εὔπολις ἐν 'Αδήλ. 51. **2)** ἐπὶ γυναικός, ζῶ μετ' ἀνδρός, =συνοικέω, 'Ηρόδ. 4. 9, Σοφ. 'Ηλέκ. 276, κτλ.. καὶ ἀκολούθως ἁπλῶς ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συνουσιάζομαι, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 619, 'Αριστ. Πολιτ. 2. 4, 2· ἐπὶ ζῴων, «ζευγαρώνομαι», ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 2, 7· πρβλ. **συνουσία** I. 4. **3)** φοιτῶ, συχνάζω, συναναστρέφομαι, ἐπὶ μαθητοῦ, Πλάτ. Θεαίτ. 151A, Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 24, κτλ.· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ διδασκάλου, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 14, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἀκολούθου ἐν πολέμῳ, σ. Βρασίδᾳ 'Αριστοφ. Σφ. 475·— οἱ συνόντες, οἱ ὀπαδοί, ἀκόλουθοι, ἑταῖροι, μαθηταί, 'Αντιφῶν 137. 21, Πλάτ. 'Απολ. 25E, Θεαίτ. 168A, κ. ἀλλ.· συνδαιτυμόνες, 'Αριστοφ. Σφ. 1300, Ξεν. Συμπ. 1. 15, κτλ.· συμπολεμισταί, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 2, 2. **4)** ἔχω σχέσεις μετά τινος, τινὶ Θουκ. 4. 83· σ. ἵπποις, ἀσχολοῦμαι εἰς ἵππους, Πλάτ. 'Απολ. 25D. **5)** εἶμαι μετά τινος, λαμβάνω μέρος μετά τινος, δεικνύω εὔνοιαν πρός τινα, δίκη ξυνοῦσα φωτὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 671, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 275, Αἴ. 700, κτλ.· εἴ μοι ξυνείη μοῖρα ὁ αὐτ. Ο. Τ. 863· σ. τινι πόλεμος Θουκ. 4. 18. **III.** ἐπὶ ἀστέρων, εἶμαι ἐν συζυγίᾳ, Μανέθων 1. 78, κτλ.

σύνειμι, (εἶμι, ibo) πορεύομαι ὁμοῦ, συνέρχομαι, συναθροίζομαι, ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο 'Ιλ. Δ. 446., Θ. 60· ἐς τωὐτὸ 'Ηρόδ. 1. 62· ἐς τὸν 'Ισθμὸν Θουκ. 2. 10. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασ., συναντῶμαι μετά τινος ἐν μάχῃ, συγκρούομαι, 'Ιλ. Ξ. 393· ἐς μέσον..συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι Ζ. 120., Υ. 159, πρβλ. 'Ησ. Θεογ. 686, κτλ.· ἔριδι ξυνιόντες 'Ιλ. Υ. 66, 'Ησ. Θεογ. 705· ἔριδος πέρι θυμοβόροιο 'Ιλ. Π. 476· σ. ἐς τὴν μάχην 'Ηρόδ. 1. 80· ὡσαύτως ἐπὶ πόλεων, ἔρχομαι εἰς πόλεμον, πολεμῶ, Θουκ. 2. 8. **3)** ἐπὶ εἰρηνικῆς σημασίας, συνέρχομαι πρὸς σύσκεψιν, αὐτόθι 15, Λυκοῦργ. 165. 32, κτλ.· σ. περὶ νόμων θέσεως 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 14, 4· ἐπὶ συνωμοτῶν, συν. ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου Δημ. 745. 15, πρβλ. Δείναρχ. 102. 15·— ὡσαύτως ἐπὶ πανηγύρεων ἑορταστικῶν, ξυνιέναι ξυνόδους Πλάτ. Συμπ. 197D. **6)** ἐπὶ τῆς συνελεύσεως αὐτῆς, ξύλλογος σύνεισι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 962C. **4)** σ. εἰς κοινωνίαν, ἐπὶ γάμου, 773A· ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Λατ. coïre, Διόδ. 17. 77· ἐπὶ ζῴων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 2, 2. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, συνάγομαι, συλλέγομαι, σ. ἀὴρ Πλάτ. Τίμ. 49 Λ· τὸ ὑγρὸν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 3· ἐπὶ νεφῶν, 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 6. 22· ἀντίθετον τῷ **χωρίζεσθαι**, ὁ αὐτ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 6· σ. πρὸς αὐτήν, ἐπανέρχεται, Πλάτ. Τίμ. 58A, πρβλ. 76A. **2)** ἐπὶ χρημάτων, ἔρχομαι ὁμοῦ, συνάγομαι, ἐπὶ προσόδου, 'Ηρόδ. 1. 64., 4. 1. **3)** συστέλλομαι, σ. καὶ ψύχεσθαι 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 4, 12, πρβλ. 2. 9, 4, κτλ. **4)** ἐπὶ ἀστέρων, ἔρχομαι εἰς συζυγίαν, Μανέθων 2. 423, κτλ.

σύνειξις, εως, ἡ, ὑποχώρησις, Σωραν. περὶ Σημ. Καταγμάτ. σελ. 51.

συνεῖπον, προστ. σύνειπε 'Υπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 16, ἀόρ. τοῦ **συναγορεύω** ἢ **σύμφημι**· — ὁμιλῶ μετά τινος, ἐπιβεβαιῶ ὅ,τι ἄλλος τις λέγει, 'Ισοκρ. 399, ἐν τέλ.· συμφωνῶ μετά τινος, τινι Ξεν. Κύρ. 4, 2, 46, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **ἀντειπεῖν**, Λυσί. 123. 12. **2)** συνηγορῶ ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζω τινά, 'Ισαῖ. 46. 25, Δημ. 580, ἐν τέλ.· καὶ καθόλου, βοηθῶ, προστατεύω, ὑποστηρίζω, σ. ταῖς ἐπιθυμίαις τινὸς 'Ισοκρ. 412B. **3)** λέγω ὁμοῦ, συνεκφράζω, ὦ Θήβας ἱερὸν τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας, συνείπατ' ἂν ἁ Κύπρις οἷον ἕρδει Εὐρ. 'Ιππ. 557. **4)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **συνείπασθαι**, συναινῶ, συγκατανεύω, Διον. 'Αλ. 5. 48, 51.

συνείργνυμι, =**συνέργω**, τινὰς ἐς θάλαμον Πλουτ. 'Αλέξ. 2· τινὰ ἐν δεσμῷ ὁ αὐτ. 2. 493D ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ 5, ἐν Κράσσ. 8.

συνείργω, 'Αττικ. ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου τύπου **συνέργω**, ὃ ἴδε.

συνειρμός, ὁ, τὸ συνείρειν, συνάφεια, ἀλληλουχία, συνένωσις, σύναψις, ἐπὶ λέξεων, ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων Δημήτρ. Φαληρ. § 180.

συνείρω, συνάπτω κατὰ σειράν, «ἀραδιάζω», Λατ. connectere, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1079· ᾠδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλοις συνείρονται, χορούς τε ὠνομακέναι τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς ἔμφυτον ὄνομα Πλάτ. Νόμ. 654A· συν. [ὀνόματα], σχετίζω αὐτὰ μετὰ τῶν ῥιζῶν αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κρατύλ 425B ξ. ἐπανελθόντες ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μέχρι τῆς τελευτῆς τὸν λόγον, ἀναζητεῖν κατὰ σειρὰν τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 267A· σ. τοὺς κύνας ἀπό τινος, ἄγω αὐτοὺς συνημμένους ἀπό τινος σημείου, Ξεν. Κυν. 6, 21· σ. στεφάνους 'Αριστ. 1. 143, κτλ.— **Παθ.**, συνείρεται τὸ ἐφεξῆς, στενῶς σχετίζεται, ἀκολουθεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 9, πρβλ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 10, 11· συνειρομένη πραγματεία, συνεχὲς σύστημα, 1. 5, 3. **II.** ἐπὶ τρόπου ὁμιλίας, συχνάκι, ὡς ὀνειδισμός, συν. λόγους ἀπνευστὶ (ἴδε ἐν λ. **ἀπνευστί**), Δημ. 328. 12· συνείρουσι μὲν τοὺς λόγους, ἴσασι δ' οὔ 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 7. 3, 8· ὑπὸ τὴν ἀναπνοὴν ἑπτὰ καὶ πέντε στίχους σ., μὲ μίαν ἀναπνοήν, Πολύβ. 10. 47, 9· συν. λήρους Λουκ. Τίμ. 9, πρβλ. Νιγρ. 8, Διόνυσ. 7·— ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐπὶ διηγήσεως λεπτομεροῦς, σ. καθ' ἓν ἕκαστον 'Ισοκρ. περὶ 'Αντιδ. § 184· σ. τὰς ἑξῆς πράξεις Διόδ. 16. 76· τὴν κατηγορίαν Λουκ. 'Αλιεὺς 22· τὸ γνῶθι σεαυτὸν πολλάκις ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 2. 2. **2)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ λόγους), συναρμολογῶ τὸν συλλογισμόν, ἐξακολουθῶ νὰ ὁμιλῶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, μετὰ μετοχ., συνεῖρον ἀπιόντες, δηλ. ἀπῆλθον χωρὶς νὰ σταθῶσί που, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 6· σ. κινούμενος, συνεχῶς κινοῦμαι, ἐξακολουθῶ κινούμενος, 'Αριστ. Φυσ. 8. 8, 5·— ἀπολ., εἶμαι συνεχὴς ἢ συνημμένος, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 'Ελέγχ. 16, 5, Μετεωρ. 2. 5, 17, π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 13, 11, κ. ἀλλ.

συνεισάγω, εἰσάγω ὁμοῦ, τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. Κύρ. 3. 2, 24 ἡ ἔχθρα σ. τῷ μίσει φθόνον Πλούτ. 2, 91B.— **Παθ.**, συνεισάγεται, ἀκολουθεῖ συγχρόνως, ἐπὶ ἐπιδράσεως, Σέξτ. 'Εμπ. π. Π. 2, 86· — ῥηματ. ἐπίθετ. **συνεισακτέον**, δεῖ **συνεισάγειν**, 'Ωριγέν. τ. 1, σ. 181A.

συνείσακτος, ον, ὁ ὁμοῦ εἰσαγόμενος.—'Ως οὐσιαστ. **ὁ συνείσακτος** παρὰ τοῖς 'Εκκλ. (α) = **ἀγαπητός**, ἤτοι πνευματικὸς ἀδελφός, Γρηγ. Ναζ. IV, 88. 91. — (β) **ἡ συνείσακτος**, δηλ. **παρθένος** = **ἀγαπητή**, πνευματικὴ ἀδελφή, Μαλχίων 256, Βασίλ. II, 820, Γρηγ. Ναζ. IV, 89, κλπ., Λατ. subintroducta, Heinichen Eus. H. E. excurs. 13· θυγατέρες συν., νόθοι, Εὐστάθ. 1954. 8.

συνεισάλλομαι, ἀποθετ., εἰσπηδῶ ὁμοῦ, Συνεσ. 'Επιστ. 35, σ. 175B.

συνεισβαίνω, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι ὁμοῦ, ξυνεισβὰς πλοῖον.. ναύταισι Αἰσχύλ. Θήβ. 602· ὅσοι ταὐτὸν ξυνεισέβησαν 'Αργῷον σκάφος Εὐρ. Μήδ. 477· συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον 'Αντιφῶν 139. 7.

συνεισβάλλω, ἀμετάβ., εἰσβάλλω εἰς χώραν τινὰ ὁμοῦ, ὁμοῦ κάμνω εἰσβολήν, ἐς 'Αθήνας 'Ηρόδ. 9. 17· τινὶ ἢ μετά τινος Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30, 'Ελλ. 6. 5, 22· ἀπολ., Θουκ. 2. 31., 4. 94, κτλ.

συνεισβολή, ἡ, τὸ συνεισβάλλειν, μάχη ἡ τῶν ἀνδρῶν συνεισβολὴ Εὐστ. 76. 10.

συνεισδύω, εἰσδύω ὁμοῦ, 'Αριστ. π. Θαυμ. 99, Νικήτ. Ευγεν. 7, 148., 8, 42, κλπ.

συνείσειμι, (εἶμι, ibo) εἴσειμι, εἰσέρχομαι ὁμοῦ, 'Αριστ. π. 'Αναπν. 4, 3, π. Χρωμ. 4. 3· δεῦρο σὺ ξυνείσιθι ἐμοὶ 'Αθηνίων ἐν «Σαμόθραξιν» 1. 45.

συνεισελαύνω, ἐλαύνω, ἄγω ὁμοῦ, συνεισελαύνει τοὺς γυρευτὰς εἰς μέσον Θεόδ. Στουδ. **II.** ἀμεταβ., εἰσελαύνω, εἰσέρχομαι ὁμοῦ, εἰς τὸ στρατόπεδον Πλουτ. 'Αρτοξ. 13, κτλ.

συνεισεπενεγκεῖν, 'Ησαΐας (πατριάρχ. Κωνστ/πόλεως) περὶ συνεισφορῶν ὑπὲρ τῆς μεγ. ἐκκλησίας, ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 136, Συναγωγὴ Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

συνεισέρχομαι, ἀποθ. εἰσέρχομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, θέλω δὲ κἀγὼ σοὶ συνεισελθεῖν δόμους Εὐρ. 'Ελ. 327· ἐς οἴκους σοὶ συνεισελθεῖν αὐτόθι 1083· ξυνεισελθεῖν ἐς τὸ τεῖχος οὐκ ἠθέλησαν Θουκυδ. 4. 57· οἴκαδε 'Ανδοκ. 31. 15· — ἐπὶ πραγμάτων, Σέξτ. 'Εμπ. π. Π. 1. 10, κτλ.

συνεισευπορέω, παρέχω πρὸς τούτοις, χορηγῶ προσέτι, ἡμεῖς οὖν σοι τοσαῦτα ζητοῦντι συνεισευπορήσαμεν 'Αθήν. 367B.

συνεισηγέομαι, ἀποθ., εἰσηγοῦμαι ὁμοῦ, λόγους Πλούτ. 2. 795B.

συνεισθέω, εἰσθέω, εἰσορμῶ ὁμοῦ, Κύριλλ. 'Αλεξ. IV, 669C.

συνεισκατοικέω, κατοικῶ ἐντὸς ὁμοῦ, ἀμφίβ. γραφ. ἐν 'Ιππ. 1289. 6.

συνεισκομίζω, εἰσκομίζω, εἰσάγω ὁμοῦ, Κύριλλ. 'Αλ. II, 18C, IX, 948.

συνεισκρίνομαι [ῑ], Παθ., εἰσκρίνομαι, εἰσάγομαι, (οἷον εἰς τὸ σῶμα, πρβλ. **ἐκκρίνω**) μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 902A.

συνεισοδεύω, ποιοῦμαι ὁμοῦ τὴν εἴσοδον, Γ. Παχυμ. τ.. Β', σ. 85, 12, ἔκδ. Β, Νικήτ. Θεσσαλον. ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 382.

συνεισοικίζομαι, εἰσοικίζομαι ὁμοῦ, Μ. 'Ακομ. τ. Α', σελ. 325, 26, ἔκδ. Λ.

συνείσομαι, ἴδε **σύνοιδα**.

συνεισπέμπω, μέλλ. -**ψω**, εἰσπέμπω ὁμοῦ μετά τινος, ἔνθα ὁ Κοραῆς διώρθωσε: **συνεκπέμπω**, Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 12, 43, ἴδε σημ. Κοραῆ (σ. 332 ἐν τέλει), ἴδε καὶ Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

συνεισπηδάω, εἰσπηδῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἐς τὸ στρατόπεδον συνεισεπήδησαν 'Αππ. Μιθρ. 98.

συνεισπίπτω, εἰσπίπτω ἢ ῥίπτομαι μέσα εἴς τι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνεισέπεσον καὶ ἡμῶν αὐτῶν τινες [εἰς τὴν θάλατταν] Ξεν. 'Αν. 5, 7, 25. **II.** εἰσορμῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν καταδιωκόντων τοὺς πολιορκουμένους μέχρι τῶν πυλῶν καὶ εἰσορμώντων μετ' αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν, σ. ἐς τὸ τεῖχος 'Ηρόδ. 3. 55., 9. 102· τινί, μετά τινος, ὁ αὐτ. 3. 78, Θουκ. 6. 100, Ξεν., κλπ.· μετά τινος 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1095· σ. εἴσω τῶν πυλῶν σύν τινι Ξεν. 'Αν. 7. 1, 18· κατὰ τὰς πύλας ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 4. 7, 6· ἀπολ., Λυσί. 97. 38.

συνεισπλέω, εἰσπλέω ὁμοῦ, Καλλικρατίδας ξυνεισέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 16.

συνεισποιέω, ἕλκω πρὸς τὸ μέρος μου, πρὸς τὴν μερίδα μου, τινα Πλούτ. 2. 482E, 484D.

συνεισπορεύομαι, Παθ., εἰσπορεύομαι, πορεύομαι ἐντὸς ὁμοῦ, συνεισέρχομαι, Διον. Ἁλ. 9. 52,

συνεισπράσσω, Ἀττικ. **-ττω**, βοηθῶ τινα εἰς τὴν εἴσπραξιν χρημάτων, δέομαι ὑμῶν συνεισπρᾶξαί μοι τοὺς ὀφείλοντας ἅ μοι ὁ πατὴρ κατέλιπεν Δημ. 1205. 9· τιμωρίας παρά τινος Διον. Ἁλ. 10. 11.

συνεισρέω, εἰσρέω ὁμοῦ, Αἰλ. π. Ζ. 1. 2, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 17, 6.

συνειστρέχω, εἰστρέχω, εἰσορμῶ ὁμοῦ, Ἀππ. Καρχηδ. 113, Αἰν. Τακτ. 39.

συνεισφέρω, εἰσφέρω, πληρώνω ὁμοῦ τὸν πολεμικὸν φόρον (εἰσφορά), Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 5, Διον. Ἁλ., κλπ.· μεταφορ., σ. τι πρός τι, ἐπί τι Θεμίστ. 88A, Πτολ. — Μέσ., συν. κριὸν Ἀλκίφρων 3. 35.

συνεισφορά, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ εἰσφορά, τὸ συνεισφέρειν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4422, 4551, Πολυδ. Η', 157.

συνεισφρέω, συνεισφέρω. «συνεισέφρησεν· συνεισήνεγκεν» Ἡσύχ.

συνεκβαίνω, ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι ὁμοῦ, ἐδόων μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλὰ συνεκβαίνειν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἐβόων νὰ μὴ μένωσιν ὀπίσω, ἀλλὰ συνεκβάντες νὰ ἀναβαίνωσι ταυτοχρόνως ἐπὶ τὸ ὄρος, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 22, πρβλ. Στράβ. 726.

συνεκβάλλω, ἐκβάλλω ὁμοῦ μετά τινος, τίκτουσα γὰρ (ἡ λέαινα) συνεκβάλλει τῷ τέκνῳ τὰς μήτρας Ἡρόδ. 3. 108· Περίανδρον συνεκβαλὼν τοῖς ἐπιθεμένοις ὁ δῆμος, ἐκβαλὼν τὸν Περίανδρον ὁ δῆμος μετὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐπιτεθέντων, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 9· δασεῖαί εἰσι τῶν φωνῶν ὅσαις ἔσωθεν τὸ πνεῦμα εὐθέως συνεκβάλλομεν μετὰ τῶν φθόγγων Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 70. **2)** συνεργῶ εἰς ἐκβολὴν ἢ ἔξωσιν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 13., 6. 5, 33, Ἀριστ. Πολιτ. **II.** ἀμεταβ.. ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, ἐκρέω, χύνομαι ὁμοῦ μετά τινος, Αἰλ. π. Ζ. 14, 23.

συνεκβῐβάζω, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ **συνεκβαίνω**, βοηθῶ τινα νὰ ἐκβιβάσῃ, νὰ ἐξαγάγῃ, τὰς ἁμάξας ἐκ τοῦ πηλοῦ Ξεν. Ἀν. 1. 5, 7.

συνεκβλύζω, ἀναβλύζω ὁμοῦ, Συμεὼν Μεταφρ. ἐν Boisson. Ἀνεκδ. 5. 475.

συνεκβοάω, ἐκβοῶ, φωνάζω ὁμοῦ, συνεξεβόησαν καὶ Σεβαστὸν προσεῖπον τὸν Περτίνακτα Ἡρῳδιαν. 2. 2, 21· ἵνα συνεκβοῶεν ὅτι .. Δίων Κ. 39. 19.

συνεκβοηθέω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐξέρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, συνεκβοηθήσαντος τοῦ βασιλέως τοῖς πολιορκουμένοις Διοδ. Ἐκλογ. 511, 70.

συνεκβράσσω, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, **συνεκβάλλω**, συνεκρίπτω εἰς τὴν ξηράν, στρατηλάτην ναύταις συνεκβράσσουσι βοραῖαι πνοαὶ Λυκόφρ. 898· — ἐν τῷ παθ., «συνεξεβράσθη· συνεξεβλήθη» Ἡσύχ.

συνεκδᾰπᾰνάω, δαπανῶ ὁμοῦ, μήπως τῷ μοχθηρῷ χυμῷ συνεκδαπανήσῃς καὶ τὸν χρηστὸν Γαλην. 10. 342.

συνεκδέχομαι, ἀναδέχομαι ὁμοῦ, συναποδέχομαι, ὀργὴν Πλούτ. 2. 482E· ἡδονὴ σ. τὸν κάμνοντα, καταλαμβάνει αὐτὸν ὁλοκλήρως, αὐτόθι 662B. **II.** ἐννοῶ λέξιν τινὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 200, 202.

συνεκδημέω, ἐκδημῶ, ἀπέρχομαι ἢ διαμένω μακρὰν τῆς πατρίδος μου μετά τινος ἄλλου, Ἔφορος 155 (Ἀθήν. 233A), Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 5.

συνεκδημητικός, ή, όν, ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ ἔφεσιν νὰ ἀποδημῇ μετά τινος· ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἴωνος, Πολυδ. Β', 88.

συνεκδημία, ἡ, τὸ συνεκδημεῖν, διαμένειν ἢ ἀπέρχεσθαι μακρὰν τῆς πατρίδος, Γλωσσ.

συνέκδημος, ὁ, ὁ συνεκδημῶν, ὁ ὁμοῦ ἐκδημῶν, συνταξιδιώτης, Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 29, Πλουτ. Ὄθων 5, κτλ.

συνεκδῐδάσκω, διδάσκω ὁμοῦ, Φώτ. ἐν Mai Coll. Vat. 1. 266.

συνεκδίδωμι, ἐκδίδω ὁμοῦ, παραδίδω ὁμοῦ, τινὰ Πλουτ. Δημοσθ. 23 ἐν τέλει· ἐκρίπτω ὁμοῦ, ὁ αὐτ. 2. 699B. **2)** βοηθῶ πτωχὸν ἄνθρωπον εἰς προίκισιν τῆς κόρης αὐτοῦ πρὸς γάμον, συνεισφέρω πρὸς ἔκδοσιν αὐτῆς εἰς γάμον (πρβλ. **ἐκδίδωμι** I. 2), συν. τινὶ τὴν θυγατέρα Λυσί. 157. 18, Δημ. 316. 4· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Διον. Ἁλ. 2. 10. **II.** ἀμεταβ., λήγω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Ἐτυμ. Μέγ.

συνέκδοσις, εως, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἔκδοσις, μέχρι τῆς παρούσης τῶν ἀνεγνωσμένων ὡς ἐν τύπῳ συνεκδόσεως Φωτ. Βιβλιοθ. 545 15.

συνεκδοχή, ἡ, τὸ ἐννοεῖν τι ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου· ὅθεν ἐν τῇ Ῥητορικῇ συνεκδοχὴ καλεῖται πλάγιος τρόπος ἐκφράσεως, καθ' ὃν τὸ ὅλον τίθεται ἀντὶ τοῦ μέρους καὶ τἀνάπαλιν, Κυντιλ. Instit. 8. 6, 19, Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. 671, ἔνθα ἀριθμοῦνται 13 εἴδη συνεκδοχῶν.

συνεκδοχικός, ή, όν, ὁ ποιούμενος χρῆσιν τῆς συνεκδοχῆς, Ἀθαν. τ. 2, σ. 418.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῆς συνεκδοχῆς, Διόδ. 5. 31· ἐν τῷ Σχολ. εἰς Θουκ. 1. 10, **συνεκδοχικῶς** εἶναι ἡ πιθανὴ γραφὴ ἀντὶ **-δρομικῶς**. — Καθ' Ἡσύχ.· «συνεκδοχικῶς· συλληπτικῶς».

συνεκδρομή, ἡ, τὸ συνεκτρέχειν μεταφ., ὁ κατ' ἀναλογίαν ἄλλης λέξεως σχηματισμός, Α. Β. 552, Εὐστ. 431. 23, Ἐτυμ. Μέγ, 66, 50-2., 44, 16· ἴδε **ἀκαμαντοχάρμας**.

συνέκδρομος, ον, ὁ ἐκτρέχων ὁμοῦ ἢ ὁμοῦ τελειώνων, τὸ σύνδρομόν τε καὶ συνέκδρομον σέλας .. τῆς τοῦ λόγου θεοργίας Γ. Πισίδ. π. Ἀρχ. Πολιτ.

συνεκδύομαι, μέσ., ἐκδύομαι συγχρόνως, ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνὴ Ἡρόδ. 1. 8. **II.** Παθητ., ἐξέρχομαι ὁμοῦ, συνεξέρχομαι, Πολύαιν. 2, 31, 2, Νικήτ. Εὐγεν. 7, 155· μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 3, 107.

συνεκθειάζω, θεοποιῶ τι, καθιστῶ αὐτὸ συγχρόνως θεῖον, Πλούτ. 2. 492E.

συνεκθερμαίνω, θερμαίνω ὁμοῦ, συνεκκαίω, Πλουτ. Πομπ. 8, Γαλην. τ. 7, σ. 146.

συνεκθέω, τρέχω ἔξω ὁμοῦ μετά τινος, οἱ ἡγεμόνες αὐτῷ κινδυνεύοντι συνεξέθεον ἐκ τῶν ἰδίων τάξεων Ἀππ. Μιθρ. 49.

συνεκθηλύνω, συνεργῶ εἰς ἐκθήλυνσιν, ὁμοῦ ἐκθηλύνω, θηλυπρεπῆ ποιῶ, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 687A.

συνεκθλίβω [ῑ], ἐκθλίβω ὁμοῦ, ἐκπιέζω, διὰ τῆς πιέσεως ἐξάγω, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 1. **2)** γραμμ., ἐκθλίβω ὁμοῦ, ἀποκόπτω, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. σ. 20.

συνεκθνήσκω, ἀποθνήσκω, ἐκλείπω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, σ. τῷ πώματι, δηλ. πίνειν μέχρις οὗ ὁ οἶνος καὶ ὁ πίνων ἐκλείψωσι ὁμοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 571.

συνεκθρώσκω, ἐκπηδῶ, ἐκτινάσσομαι ὁμοῦ, συνεξέθορον ἔνοπλοι Ἰσ. Πορφυρογ. ἐν Allatii Exc. σ. 292.

συνεκκαίδεκα, δεκαὲξ ὁμοῦ, κατὰ δεκαέξ, Δημ. 260, ἐν τέλ.

συνεκκαίω, μέλλ. **-καύσω**, ἐκκαίω ὁμοῦ, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 1, Πλουτ. Ἀλέξ. 35·— μεταφορ., ἀπὸ κοινοῦ ἐξάπτω, ἐκθερμαίνω, τινὰ Πολύβ. 3. 14, 3, Πλουτ. Πελοπίδ. 19, ἐν τέλ.

συνεκκᾰλέομαι, μέσ., καλῶ τινα παρορμῶν αὐτόν, συνεκκαλουμένων τοὺς Ἰταλικοὺς πρὸς τὴν χρείαν Πολύβ. 18. 2, 11· συνεκκαλεῖται τὴν ὄρεξιν Πλούτ. 2. 917C.

συνεκκάμνω, ἐξεργάζομαι ὁμοῦ, τι Θεμίστ. 42D.

συνεκκαρποῦσθαι, ἐκκαρποῦμαι ὁμοῦ, Φωτ. Ἀμφιλ. σ. 155, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

συνέκκειμαι, Παθ., ἔκκειμαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος, ὁμοῦ μετά τινος παιδίου, συνεξέκειτο δὲ αὐτῷ καὶ λίθων ὅρμος Ἡλιόδ. 2. 31, Λόγγος, 4. 18.

συνεκκενόω, ἐκκενῶ ὁμοῦ, Ἐκκλ. — Παθ., ματαιοῦμαι ὁμοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 286. 78.

συνεκκεντέω, κεντῶ ἢ πλήττω ὁμοῦ, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ε', 26), βρέφη συνεκκεντοῦμενα ταῖς φερούσαις ἀγκάλαις Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 269, 5, κλπ.

συνεκκλέπτω, ἀπὸ κοινοῦ ἐκκλέπτω, κλέπτω καὶ φεύγω, Εὐρ. Τρῳ. 1018, Ἑλ. 1370· σ. γάμους, βοηθῶ εἰς ἀπόκρυψιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 364.

συνεκκλησιάζω, συχνάζω εἰς τὴν ἐκκλησίαν (τοῦ δήμου) ὁμοῦ, Πλουτ Σόλ. 18·— ὅθεν **συνεκκλησιαστής**, ὁ, Πολυδ. Ϛ', 157. **II.** εἶμαι κοινωνὸς τῆς ἐκκλησίας (τῆς Χριστιανικῆς), μέλος, Ἐκκλ.·— ἐντεῦθεν **συνεκκλησίασις**, ἡ, Ἐκκλ.

συνεκκλίνω [ῑ], ἐκκλίνω, κάμπτω κατὰ μέρος ἢ πλαγίως ὁμοῦ, Διόδ. 3. 26· ἀλλ' ὁ Διvδ. **συνεγκλ-**.

συνεκκλύζω, ἐκπλύνω ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5. 12.— Παθ., ὁ αὐτ. π. Γεν. Ζ. 1. 19, 20.

συνεκκολυμβάω, κολυμβῶν ἐξέρχομαι ὁμοῦ, Γαλην. II, 15C. —Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', 29.

συνεκκομίζω, ἐκκομίζω, κομίζω ἔξω ὁμοῦ, αὐτῷ τὴν μητέρα Ἰσοκρ. 388C· ἐπὶ κηδείας, Φύλαρχ. 25, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 14, πρβλ. **συνεκφέρω**. **II.** βοηθῶ εἰς ἐκτέλεσιν, συνεργῶ εἰς κατόρθωσιν, συντελῶ, Εὐρ. Ἱππ. 465· χρὴ .. οὕτω τῶν δαιμόνων κακὰ συνεκκομίζειν, ἐξάγειν ὁμοῦ, συνεξάγειν ἢ ὑποφέρειν ὁμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρέστ. 685· συνεκκομίζειν σοι πόνους Ἠλ. 73.

συνεκκόπτω, ἐκκόπτω ὁμοῦ, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 8· σ. τὴν πίστιν Πλούτ. 2. 1101C.

συνεκκουφίζω, ἐκκουφίζω ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 68, 16., 184, 14., 339, 13, τ. Β', σ. 92, 9, ἔκδ. Λ.

συνεκκρίνω [ῑ], συνεργῶ εἰς τὴν διὰ τῆς ἐκκρίσεως κάθαρσιν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 5· — Παθητ., ὁμοίως διὰ τῆς ἐκκρίσεως ἀπαλλάττομαι, σ. ἡ περίττωσις αὐτόθι 1. 19, 13· ἱδρῶτι, ὁμοῦ μὲ τὸν ἱδρῶτα, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 3, 13, πρβλ. 3. 1, 3.

συνεκκρούομαι, παρασύρομαι ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μου ὁμοῦ μετά τινος, Πλουτ. Καῖσ. 33.

συνεκλᾰλέω, ἐκλαλῶ, προφέρω, λέγω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐστ. 728. 55.

συνεκλαμβάνω, λαμβάνω ἔξω ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Πτολεμ. Ἁρμον. 2. 3. **II**. ἐκλαμβάνω, ἐννοῶ ὁμοῦ, Βυζ.

συνεκλάμπω, ἐκλάμπω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 627D, Λογγῖν. 44. 3.

συνεκλεαίνω, λεαίνω ὁμοῦ, ποιῶ λεῖον, «στουμπίζω» ὁμοῦ, Διοσκ. Ἀλεξ. 4, Ὀρειβάσ.

συνεκλέγομαι, μέσ., λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, «παίρνω» ἀσθένειαν, Λουκ. Κρον. Ἐπιστ. 28· διάρ. γραφ. **συνελέξαντο**.

συνεκλειόω, = **συνεκλεαίνω**, Γαλην. 2. 101, Ἀλέξ. Τραλλ.

συνεκλείπω, ἐκλείπω ὁμοῦ, Στράβ. 455· τινί, μετά τινος, Πλούτ. 2. 777A, κτλ.· Νουμᾷ συνεξέλιπεν ἐν εἰρήνῃ τὴν Ῥώμην εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργ. κ. Νουμᾶ Συγκρ. 4.

συνεκλεκτός, ή, όν, ὁ ἐκλεχθεὶς μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. ε', 13.

συνεκλύομαι, παθ., ἀπολύομαι, ἀπελευθεροῦμαι ὁμοῦ, μεριμνῶν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 184D. **II**. διαλύομαι ὁμοῦ, συνεκλελυμένος τὴν ψυχὴν τῷ σώματι Πλούτ. 2. 596A· πάντα συνεκλέλυται Ἀνθολ. Π. 6. 56· ἐπὶ γλώσσης, Λογγῖν. 39. 4.

συνεκμαίνω, ὁμοῦ ἐμμανῆ ποιῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 278. 25.

συνεκμαρτυρέω, ἐκμαρτυρῶ ὁμοῦ, συνεγμεμαρτύρηκεν τῷ βασιλεῖ ὁ ἀρχηγέτης τοῦ γένους τῶμ βασιλέων Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 174. 5.

συνεκμᾰχέω, ἐξέρχομαι ὁμοῦ εἰς μάχην, Ἀριστοφ. Λυσ. 1154

συνεκμοχλεύω, ἐκμοχλεύω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, προσπαθῶ μετ' ἄλλου ἢ συγχρόνως ν' ἀνοίξω διὰ τοῦ μοχλοῦ, Ἀριστοφ. Λυσ. 430.

συνεκνεάζω, ῥῆμ. οὐδετ. διαθ., νεάζω ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 260, 27, ἔκδ. Λ.

συνεκνήχομαι, ἀποθ., ἐκνήχομαι ὁμοῦ, συνεκκολυμβῶ, ἀρετῆς ἡμῖν ἐπιμελητέον, ἣ καὶ ναυαγήσαντι συνεκνήχεται Βασίλ. τ. 3, σ. 471E.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σ. 29.

συνεκπαιούσης πολλῆς μοίρας τοῦ λαοῦ Γ. Παχ. τ. Β', σ. 368, 10, ἔκδ. Β., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνεκπέμπω, ἐκπέμπω ὁμοῦ, τοὺς ἀχρείους συνεκπέμψαι εἰς Πελλήνην Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18· τοὺς οἰκέτας ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 7. 35· τινὰ ἅμα τινὶ ἐπὶ Θερμοπύλας Διόδ. 11. 4· ἐκπέμπω κρυφίως, Πλουτ. Μάρ. 40. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐκπέμπω ἢ ἐκρίπτω ὁμοῦ, τὸ πῶμα Πλάτ. Τίμ. 91A· «τὸ στόμα τῇ χειρὶ φιμώσασα τοῦ ἐσφαγμένου μή τινα τῇ ψυχῇ συνεκπέμψειε φωνὴν» παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **φιμοῖ**.

συνεκπεπαίνω, βοηθῶ ἢ συνεργῶ εἰς ὡρίμασιν, περὶ τῶν ἀγρίων ἐρινεῶν τῶν περιαπτομένων ταῖς ἡμέροις συκαῖς, Πλούτ. 2. 700F.

συνεκπεράω, ἐξέρχομαι ὁμοῦ, συνδιεξέρχομαι, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11· μετά τινος Ξεν. Κυν. 4, 5.

συνεκπέσσω, Ἀττικ. **-ττω**, μέλλ. **-πέψω**· βοηθῶ εἰς τὴν ἐντελῆ χώνευσιν, Ἀριστ. Προβλ. 2. 21, 1, Πλούτ. 2. 647D. **II**. βοηθῶ εἰς ὡρίμασιν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 9, 5· συντελῶ εἰς χώνευσιν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 37· — μεταφορ., ποιῶ τι μαλακὸν ἢ ὥριμον ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 648F, 644E, 676B, κτλ.

συνεκπηδάω, ἐκπηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, ὁ θυμὸς τῇ γνώμῃ Φιλόστρ. 733.

συνεκπιέζω, διὰ τῆς πιέσεως ἐξάγω ὁμοῦ· ῥηματ. ἐπίθ. **συνεκπιεστέον**, Γεωπον. 3. 7, 1.

συνεκπικραίνομαι, Παθητ., πικραίνομαι ὡσαύτως, συνεκπικραίνεσθαι τοῖς ἐκείνων πάθεσι καὶ νοσήμασι Πλούτ. 2. 468B.

συνεκπίμπλημι, πληρῶ, γεμίζω ἕως ἄνω ὁμοῦ, συναπογεμίζω, Ἀθηναγόρας περὶ Ἀναστάσ. σ. 54, 47.

συνεκπίμπρημι, καίω, ἀναφλέγω ὁμοῦ, συνεκπίμπρησι γὰρ τὸν ἀέρα τῇ πυρώσει χρωματίζων Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 9.

συνεκπίνω [ῑ], ἐκπίνω, συνεξέπιε τὸ κέρας Ξεν. Ἀναβ. 7. 3, 32.

συνεκπίπτω, ἐκπίπτω, ἐξέρχομαι ἢ ἐκβάλλομαι ὁμοῦ, ἐὰν καὶ τὸ ὕστερον συνεκπέσῃ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 2· μετά τινος Πλάτ. Θεαίτ. 156B. **II**. μετὰ δοτικ., ἐξορμῶ ὁμοῦ κατά τινος, συνεξέπεσον εἰς τὸ πεδίον τοῖς φεύγουσι Πλουτ. Πελοπ. 32, Λύσανδρ. 28. **2)** ἐξελαύνομαι ἢ ἐξορίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 32. **3)** ἐξαφανίζομαι ὁμοῦ, ἀτμὸς σ. ἀπιόντι τῷ θερμῷ ὁ αὐτ. 2. 496A, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 62. **III**. ἐπὶ τῶν ψήφων ἐξερχομένων ἐκ τῆς κάλπης, ἐν ᾗ ἦσαν ἠθροισμέναι, ἐξέρχομαι ἐν συμφωνίᾳ, συμβαίνει νὰ συμφωνῶ, κατὰ τὠυτὸ αἱ γνῶμαι συνεκπίπτουσιν Ἡρόδ. 1. 206· αἱ πλεῖσται γνῶμαι σ. ναυσιμαχέειν, ἦσαν σύμφωνοι ὅπως γείνῃ ἡ ναυμαχία, ὁ αὐτ. 8. 49· οἱ πολλοὶ συν. Θεμιστοκλέα κρίνοντες, συνεφώνουν προτιμῶντες τὸν Θεμ., αὐτόθι 123. **2)** μετὰ δοτ., ἐξέρχομαι ἴσος μὲ ἄλλον, ἀποδείκνυμαι ἴσος, ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ ὁ αὐτ. 5. 52, πρβλ. Πλούτ. 2. 1045D. **IV**. ἐκρίπτομαι ἢ ἀποτυγχάνω ὁμοῦ, ἔν τινι Δημάδ. 179. 29 (ὁ Βεκκῆρος συμβουλεύει τὴν ἀπαλοιφὴν τοῦ ἐν)· ἐπὶ δράματος, ἀποδοκιμάζομαι, Λουκ. Νιγρῖν. 8. **V**. ἐκσπῶμαι, ἀποσπῶμαι ὁμοῦ, ἐκ τῶν ῥιζῶν Πλάτ. Τίμ. 84B. **VI**. ἐκπίπτω, καταπίπτω ὁμοῦ, εἴς τι Λογγῖν. 41. 1.

συνεκπλέω, Ἰων. **-πλώω**· μέλλ. **-πλευσεῖσθαι** Λυσί. 132. 7. Ἐκπλέω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 1. 5, Θουκ. 4. 3, κτλ.· μετά τινος Λυσί. 132. 16· ἀπολ., αὐτόθι 7 καὶ 10·— **Συνεκπλέουσα** ἢ **-αι**, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Φιλιππίδου.

συνεκπληρόω, γεμίζω ἐντελῶς, συμπληρῶ, τὸ ἐλλιπὲς Πολύβ. 16. 28, 2· τὰς ἐπιβολὰς 14. 4, 3· ἐκπληρῶ, τὰς ὁρμὰς 3. 78, 5.

συνεκπλήσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐκπλήσσω, καταπλήσσω ὁμοῦ, τὰ πηδήματα τῶν παρόντων συνεκπλήσσει τὸν ἄπειρον ἀκροατὴν καὶ νέον Πλούτ. 2. 41C.

συνεκπνέω, μέλλ. **-πνεύσομαι**, ἐκπνέω ὁμοῦ μετά τινος, χρή συνεκπνεῦσαί μέ σοι Εὐρ. Ι. Τ. 684· τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι Λουκ. περὶ Πένθ. 3.

συνεκποιέομαι, Παθ., ἀρκοῦμαι, μένω εὐχαριστημένος, ἐπαρκῶς προμηθεύομαι ὅ,τι χρειάζομαι, τινι Πολύβ. 6. 49, 7· πρβλ. **ἐκποιέω** III.

συνεκπολεμέω, ἐκπολεμῶ, κυριεύω, νικῶ ὁμοῦ, καταβάλλω ὁμοῦ, Διόδ. 15. 25., 16, 43, Εὐστ. Πονημάτ. 307. 29.

συνεκπολεμόω, ἐξεγείρω, παρακινῶ τινα ὅπως καταστῇ πολέμιός τινι, διεγείρω αὐτὸν εἰς πόλεμον ἐναντίον τινός, τινά τινι παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **πολεμῶσαι**· — Παθ., γίνομαι πολέμιος, πρὸς ἀλλήλους Πλούτ. 2. 380B.

συνεκπονέω, συνδιενεργῶ, συνεκτελῶ, ὡς τῷ θανόντι χάριτα δεῖ συνεκπονεῖν Εὐρ. Ἑλ. 1378· συνεργῶ, συμπράττω εἴς τι, φυγὰς ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1063· τάδε ἐν Ἑλ. 1406. **2)** ἄνευ αἰτ., σ. τινι, συνεργῶ προθύμως, βοηθῶ τινα τὰ μέγιστα, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 850, ἐν Ἀποσπ. 132. **II**. βοηθῶ εἰς ὑποστήριξιν, ὁμοῦ ὑποστηρίζω, συνεκπονοῦσα κῶλον ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 740.

συνεκπονητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνεκπονῶ**, δεῖ συνεκπονεῖν, Κλήμ. Ἀλεξ. 453.

συνεκπορεύομαι, Παθητ., ἐκπορεύομαι, ἐξέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἑβδ. (Κριτ. ΙΓ', 25).

συνεκπορίζω, βοηθῶ, συνεργῶ εἰς πορισμὸν ἢ παροχήν, εἰ δέ τῳ ἢ ἀσθενοῦντι ἢ ἀποροῦντι συνεξεπόρισά τι Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 25· προφάσεις εὐσχήμονας ἁμωσγέπως συνεκπορίζειν Πλούτ. 2. 73E.

συνεκποτέα, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συνεκπίνω**, πρέπει τις νὰ ἐκπίῃ συγχρόνως, ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, πρέπει νὰ πίῃς ὁμοῦ καὶ τὴν τρύγα, Ἀριστοφ. Πλ. 1085.

συνεκπράσσομαι, Ἰων. **-πρήσσομαι**, μέσ., βοηθῶ εἰς ἐκδίκησιν, συνεξεπρήξαντο αὐτῷ τὸν..θάνατον Ἡρόδ. 7. 169, πρβλ. **συμπράσσω** III.

συνεκπτύω, ἐκπτύω ὁμοῦ, τοῦ φαρμάκου τοῦ συνεκπτυομένου μετὰ τοῦ μέλιτος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ. 423D, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Ἐπιστ. σ. 74, κλπ.

συνεκπῡρόω, ἐκπυρόω, ἀναφλέγω ὁμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 65E.

συνεκραίνειν ὑγρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3, 13, 2.

συνεκρέω, ἐκρέω ὁμοῦ, καὶ αἱμάλωψ κοτὲ τῷ πύῳ συνεκρέει Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11, Κλήμ. Ἀλ. 375· — μεταφ., συνεκλείπω, συνεξαφανίζομαι, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 72. 39.

συνεκρήγνῡμαι, παθ., ἐκρήγνυμαι ὁμοῦ, συνεκρήγνυται δὲ.. καὶ ἡ ψυχὴ τῷ πάθει Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys. 2. 413, 21.

συνεκριζόομαι, παθητ., ἐκριζοῦμαι ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 208D.

συνεκροφέω, ἐκροφῶ ὁμοῦ, τοῦ οἴνου ἄδην συνεκροφεῖν Μαξ. Τυρ. 20. 4 (τ. 1, σ. 385), κλπ.

συνεκσπάω, ἐκσπῶ, ἀποσπῶ, σὰρξ τοῖς ἀμφίοις συνεκσπασθεῖσα Acta SS. Junii τ. 5, σ. 276E.

συνεκστρᾰτεύω, ἐκστρατεύω ὁμοῦ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 10, 1, Γεώρ. Παχυμ. Ῥήτορ. (Walz) τ. 4, σ. 565, 30, κλπ.

συνεκστρέφω, ἐκστρέφω ὁμοῦ, Εὐστ. Θεσ. σ. 752, ἔκδ. Mi.

συνεκσφίγγω, συσφίγγω, δένω σφιγκτὰ ὁμοῦ, καὶ συνεξέσφικτο δεσμοῖς ἀλύτοις Νικήτ. Εὐγεν. 1, 72.

συνεκσώζω, βοηθῶ εἰς διάσωσιν ἢ διατήρησιν, ξένον συνεκσώζειν Σοφ. Ο. Κ. 566· τὸ σῶμα ἡ ψυχὴ συνεξέσωσεν, ἔσωσεν αὐτὸ μεθ' ἑαυτῆς, Ἀντιφῶν 140. 28.

συνεκτανύω, = **συνεκτείνω**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823.

συνεκτᾰπεινόω, ταπεινώνω ἐντελῶς, ταπεινώνω μετὰ πολλῆς συγκαταβάσεως, τοῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκδιδόναι καὶ συνεκταπεινοῦν Πλούτ. 2. 529E.

συνεκτάσσω, Ἀττ. **-ττω**, διευθετῶ, παρατάττω εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετά τινος, συνεξέττατον γὰρ παρὼν αὐτοῖς Ξεν. Κύρ. 6. 3, 18.

συνεκτείνω, ἐκτείνω, ἐξαπλώνω συγχρόνως πλησίον, «ἐνίκησε

δὲ Ἀθηνᾶ τὸν Ἄρην καὶ κατὰ γῆς ἐξέτεινεν.. ἀμέλει συνεξέτεινεν αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην» Ἡρακλ. Ἀλληγ. Ὁμ. 54· ποιῶ τι παράλληλον πρός τι, τινί τι Ζώσιμ. 4. 33. II. ἀμεταβ., ἐκτείνομαι παραλλήλως πρός τι, εἶμαι ἴσος, συνεκτεινομένου (τοῦ φωτὸς) τῷ πυρώδει τῆς ὄψεως Πλούτ. 2. 901B κ. ἀλλ.— Παθ, ὡς παρὰ Γρηγ. Νύσσ.

συνεκτελέω, ὁμοῦ συμπληρῶ, τὰ πράγματα Ἀριστείδ. 1. 442· συντελῶ εἰς ὡρίμασιν, Θεοφράστ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 9 (Schneid).

συνεκτέμνω, ἐκτέμνω, καταστρέφω, ἀφανίζω ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Πλούτ. 2. 159C.

συνεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συνέχω**, δεῖ συνέχειν, συγκρατεῖν, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 70.

συνεκτίθημι, ἐκτίθημι, ἐξάγω ὁμοῦ, συνεξάγω, Πλούτ. 2. 27C· καὶ αὐτὰ συνεκτίθησιν, καὶ ἑαυτὰ συνεξάγουσιν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 480.

συνεκτιθηνέομαι, ἀποθετ., συνεκτρέφω, συναναστρέφω, συμπεριθάλπω, Πλούτ 2. 321D, 662C.

συνεκτικός, ή, όν, (συνέχω) ὁ συνέχων, συγκρατῶν, συγκρατητικός, ἡ τῶν ὅλων σ. αἰτία Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 1· σ. αἴτια, αἴτια ἀποτελεσματικά, δραστικά, κύρια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **συναίτια**, **συνεργά**, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. II. 3. 15, πρβλ. Kik Fat. § 19, Ideler Phys. 2. 441, Κλήμ. Ἀλεξ. 376, 929, 931· συνεκτικώτατα, οὐσιωδέστατα, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. § 226 σ. τῆς σωφροσύνης Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 27· ἴδε **συνακτικός** 2. II. Ἐπίρρ. -κῶς. ἐν συνόψει, συνοπτικῶς, συντόμως, κεφαλαιωδῶς, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 52. — Κατὰ Ζωναρ. σελ. 1694 «συνεκτικῶς, προδήλως, ἀληθῶς, ἢ κεφαλαιωδῶς».

συνεκτίκτω, τίκτω, γεννῶ ὁμοῦ, τροφὴν σ. τοῖς τέκνοις, τίκτειν τροφὴν μετὰ τοῦ τικτομένου ζῴου, ὡς γίνεται παρὰ τοῖς ᾠοτόκοις τῶν ζῴων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 9, πρβλ. Πολιτικ. 1. 8, 10.

συνεκτίλλω, ἐκτίλλω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. διάλ. περὶ ψυχ. κ. ἀναστάσ. ἔκδ. Krab. σ. 54, Ἰσίδ. Πηλ. ἐπ. Α', 195.

συνεκτῑμάω, τιμῶ ὁμοῦ, ἀλλ' ὅγε πᾶς τῶν ἀποστόλων συνεκτιμᾶται χορὸς Ἀθαν. τ. 2, σ. 466C.

συνεκτινάσσω, ἐκτινάσσω ὁμοῦ, Πανταλ. διακ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 98, σ 1253.

συνεκτείνω [ῐ], μέλλ. **-τίσω** [ῑ], ἐκτίνω, πληρώνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, βοηθῶ εἰς πληρωμήν, Πλάτ. Νόμ. 855B, Δημ. 1254. 27, Πλουτ. Ρωμ. 13 (διάφ. γραφ. **συνεκτιννύοντες**), κτλ.

συνεκτοκίζω, βοηθῶ εἰς τὸν τοκετόν, Σύμμ. ἐν Ἡσαΐᾳ ΞϚ', 9 (π Διαθ.).

συνεκτρᾰχηλίζομαι, Παθ., ἐκτραχηλίζομαι ὁμοῦ, βίᾳ φερόμενος εἰς Σικελίαν καὶ συνεκτραχηλιζόμενος Πλούτ. 2. 802D.

συνεκτρᾱχύνομαι, Παθητ., γίνομαι ὁμοῦ τραχύς, ὁρμητικός, βίαιος, ἐπὶ χειμάρρων, ὁ Ἄσσος συμπίπτων τῷ Κηφισῷ καὶ συνεκτραχυνόμενος Πλουτ. Σύλλ. 16.

συνεκτρέπω, ἐκτρέπω, παρεκτρέπω, τὰ τοῦ δήμου θράση συνεκτραπέντα τοῦ τυράννου τῇ μέθῃ Πισίδ. Ἡρακλ. 2, 35.

συνεκτρέφω, μέλλ. -θρέψω, ἀνατρέφω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τὸ γεννηθὲν κοινῇ μετ' ἐκείνου Πλάτ. Συμπ. 209C· ξ. τοὺς παῖδας, συνεργῶ, βοηθῶ εἰς ἀνατροφὴν αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 249A. — Παθητ., ἐκτρέφομαι, αὐξάνομαι μετά τινος, «μεγαλώνω» ὁμοῦ, συνεκτραφεὶς ἐμοὶ Εὐρ. Ι. Τ. 709, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 29, Λουκ. Ἔρωτ. 32.

συνεκτρέχω, ἀόρ. **-έδρᾰμον**· — ἐκτρέχω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἐξέρχομαι, κάμνω ἔξοδον ὁμοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 17, Ἀγησ. 2. 11· σ. λόγῳ Πλούτ. 2. 933F· γίνομαι συνεργός, βοηθός, ἰδὼν ποτ' αἰσχρὸν ἔργον μὴ συνεκδράμῃς Μενάνδρ. Μονόστ. 272. 2) ἐπὶ φυτῶν, ἐκβλαστάνω ὁμοῦ, Θεοφρ π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 11, Πλούτ. 2. 723B. II. ἀποβαίνω καλῶς, εὐτυχῶ, Πολύβ. 12. 3, 5, πρβλ. 10. 40, 6. III. ἔχω τὸ αὐτὸ μῆκος μετά τινος ἄλλης γραμμῆς, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 26· ἔχω τὴν αὐτὴν κατάληξιν, A. B. 587, Εὐστ. 769. 28.

συνεκτρίβω [ῑ], καταστρέφω τελείως ὁμοῦ, ἡ βλάβη ἠδύνατο συνεκτρῖψαι αὐτοὺς Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΒ', 19), Βυζ.

συνέκτροφος, ον, ὁ ὁμοῦ ἀνατραφεὶς ἢ παιδευθείς, Ἑβδ (Α' Μακκ. Α', 7, Κῶδ. Βατ. **συντρόφους**).

συνεκτυποῦσθαι, ἐκτυποῦσθαι ὁμοῦ, Ἰσιδ. Πηλ. ἐπιστ. Α', 319.

συνεκτυφλόω, ἐκτυφλώνω ὁμοῦ, φιλονεικοῦσι πάντας συνεκτυφλωθῆναι αὐτοῖς Θεόδ. Στουδ. σ. 391B.

συνεκφαίνω, ἐκφαίνω, φανερώνω ὁμοῦ, δεικνύω ὁμοῦ, ἅπαντα τὰ ἔθνη .. συνεξέφανε τὴν παρασκευὴν (ἀντὶ συνεξέφηνε) Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 39· σημαίνω ὁμοῦ, τινί τι Πλούτ. 2. 33D. — Παθ., ἐκλάμπω ὁμοῦ, συνεκλάμπω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 776B.

συνεκφαντικός, ή, όν, ὁ συνεκφαίνων τι, «εἴδη τοῦ κτητικοῦ τρία, .. συνεκφαντικὸν τὸ συνεκφαῖνόν τι μεθ' ἑαυτοῦ· οἷον, γραμματικός· συνεκφαίνει γὰρ τὴν γραμματικήν» Ἐτυμολ. Μέγ. 30. 8, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 436.

συνεκφάντωρ, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ἐκφάντωρ, Μιχ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 70, 14, ἔκδ. Λ.

συνεκφαυλίζω, ἐκφαυλίζω ὁμοῦ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σελ. 780, ἔκδ. Mi.

συνεκφέρω, ἐκφέρω ὁμοῦ, μάλιστα εἰς ταφήν, τινὰ Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606F· παρακολουθῶ κηδείαν, Θουκ. 2, 34, Δίων Κ. 56. 42· — ἐκβάλλω ὁμοῦ, τῷ νοσήματι τὸν λόγον Πλούτ. 2. 453D. II. ὑπομένω μέχρι τέλους μετά τινος, τινὶ ἔρωτας Εὐρ. Ἀποσπ. 340. III. ἐκφράζω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, σ. τῇ μορφῇ τὴν ἀρετὴν Πλούτ. 2. 335B, πρβλ. 23C· οὕτω, ἔργα ὕψος τι διανοίας σ. ὁ αὐτ. ἐν Δημ. 20. IV. Παθ., ἐκφέρομαι, παρασύρομαι ὁμοῦ, συμπαρασύρομαι, τῇ δυνάμει τῶν λεγόντων Διόδ. 1. 76· τοῖς θυμοῖς ὁ αὐτ. 17. 70· τῇ νίκῃ, φιλοτιμίᾳ, κτλ., Πλούτ.. κλπ.

συνεκφεύγω, ἐκφεύγω ὁμοῦ, θεὸν ὅσα καὶ συνεκφεύγοντας Φιλόστρ. 813.

συνεκφλεγμαίνω, ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἐκφλεγμαίνω, φλογίζομαι, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 12.

συνέκφοβος, ον, ὁ ὁμοῦ ἔκφοβος, πλήρης φόβου, ὅτι μὲν καὶ ἡ ὀπτασία συνέκφοβος Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 219C.

συνεκφοιτάω, φοιτῶ, συχνάζω ὁμοῦ εἴς τι μέρος, συνεκφοιτᾶν εἰς τὰ συνήθη σφίσι θέατρα Θεμίστ. 304B.

συνεκφορά, ἡ, τὸ ἐκφέρειν ὁμοῦ εἰς ταφήν, τὸ συνοδεύειν κηδείαν, Αἰν. Τακτ. 17. II. τὸ ἐκφέρειν ἢ προσφέρειν ὁμοῦ, Διον Ἀλ. π. Συνθ. 14, σ. 166.

συνεκφορέω, = **συνεκφέρω**, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐπίπλων .. συνεκφορήσαντες Ἡλιόδ. 4. 17.

συνέκφρᾰσις, εως, ἡ, συνωνυμία, Ἀθανάσ. IV, 932B, (ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἡ λέξις κεῖται ἀνερμήνευτος, ὁ Σοφοκλ. ἑρμηνεύει ὡς ἀνωτέρω, ἐν ἄλλοις λεξικ. ἑρμηνεύεται: «ἡ σύναμα γενομένη ἔκφρασις» κτλ.).

συνεκφροντίζω, ὁμοῦ φροντίζω, «Εὐαγρίῳ τῷ διακόνῳ πολλά μοι συγκαμόντι καὶ συνεκφροντίσαντι..χάριν ὁμολογῶ» Γρηγ. Ναζ. ἐν τῇ ἑαυτοῦ διαθήκῃ (ἐν παραρτήμ. τοῦ πρώτου τόμου τῶν ἔργων αὐτοῦ).

συνεκφύομαι, Παθ., μετ' ἀόρ. β' ἐνεργ., ἐκφύομαι, γεννῶμαι ὁμοῦ, Φιλόστρ. 852.

συνεκφωνέω, ἐκφωνῶ συγχρόνως, Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 12.—Παθ., ἐκφωνοῦμαι ὁμοῦ, προφέρομαι ὁμοῦ, Λογγῖν. 38.

συνεκφώνησις, ἡ, τὸ συνεκφωνεῖν, ἡ σύγχρονος ἐκφώνησις, Κλήμ. Ἀλεξ. 374, 854·— παρὰ τοῖς γραμμ., = **συνίζησις** 2, Εὐστ. σ. 11. 32.

συνεκφωτίζω, ἐκφωτίζω ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, Πλούτ. 2. 806A.

συνεκχέω, ἐκχέω ὁμοῦ, ἰὸν τῷ γάλακτι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13· υἱέος ὠκυμόρου θάνατον πενθοῦσα Μενίππη κωκυτῷ μεγάλῳ πνεῦμα συνεξέχεεν Ἀνθ. Π. 7. 608.—Παθ., χύνομαι ὁμοῦ ἔξω, μεταφορ., ἐπὶ ἀνδρῶν ἐξορμῶ, Λακεδαιμόνιοι τῇ πρώτῃ εἰσαγγελίᾳ συνεκχυθέντες τὴν Σπάρτην ἔσωσαν Πολύβ. 9. 9, 7, πρβλ. 11. 14, 7.

συνεκχῡμόω, βοηθῶ τὴν φύσιν εἰς τὴν κένωσιν τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος, Ἱππ. 1168G. — Κατὰ Γαλην. ἐν Ἱππ. **Λεξ.** Ἐξηγ. σ. 572· «συνεκχυμοῦν, συμμιγνύειν καὶ κατακεραννύναι τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς», ἴδε Foës. Oecon.

συνεκψύχω, ἐκψύχω ὁμοῦ, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 362, ἔκδ. Mil.

συνέλᾰσις, εως, ἡ, τὸ συνελαύνειν, Γλωσσ.· — **συνελασία**, ἡ, Μαυρικ. Στρατηγ. 86, ἐν τέλει.

συνελαύνω, μέλλ. -ελάσω [ᾰ] Ἐπικ. ἀόριστ. **συνέλασσα**· μετοχ. πρκμ. **συνεληλάμενος** Ἄρατ. 176 (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀπολλ. ἐν τοῖς A. B. 500, 544, 549), ἀλλὰ **συνεληλαμένος** Πολύβ. 4. 48, 2, Ἀρεταῖ.· ὑπερσ. -ηλάσμην Ἑβδ., παθητ. ἀόρ. -ηλάθην [ᾰ] Πολύβ. 18. 5, 6, -λάσθην Ἑβδ., Πλουτ. Καῖσ. 17. Παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ Ἐπικ. ἀορ. (ἐκτὸς μόνον ὅπου ὑπάρχει σὺν δ' ἤλασε ἐν τμήσει)· ποιεῖται δὲ ὁ Ὅμ. χρῆσιν τοῦ Ἀττ. τύπου ξυν- ὅπου ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον. Φέρω πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ὁδηγῶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, συνάγω, ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν Ἰλ. Λ. 677· τὰς μὲν [βοῦς] συνέλασσεν ἐς αὔλιον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 106, πρβλ. Ξενοφ. Κύρ. 1. 4, 14· σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας, συνέκρουσε τοὺς ὀδόντας του, Ὀδ. Σ. 98· σφυρηλατῶ ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 567E — ὁρμητικῶς ὠθῶ ὁμοῦ, συνέλασσε κάρη χεῖράς τε Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 240· τινὰ εἰς ὀλοὴν κῆρα Ἀνθολ. Π. 7. 601· σ. εἰς στενὸν Λουκ. Ἑρμοτ. 63.— Παθ., ἄγομαι ἢ ὠθοῦμαι βίᾳ ὁμοῦ, Πολύβ. 4. 48, 2, κτλ.· εἰς βραχὺ διάζωμα σ., συστέλλομαι εἰς.., Πλουτ. Φωκ. 13 συνεληλαμένοι σφυγμοὶ Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 1. II. ἄγω εἰς συμπλοκήν, παρορμῶ εἰς πόλεμον, ὡς τὸ **συνίημι**, **συμβάλλω**, Λατ. co mittere, θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι Ἰλ. Υ. 134· θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις Φ. 394· ἀπολ., ξυνελάσσαμεν ὦκα Ὀδ. Σ. 39.

2) ἀμεταβ., ἔριδι ξυνελαυνέμεν, συναντᾶν εἰς ἔριν, ἐρίζειν, Ἰλ. Χ. 129.

συνελαφρίζω, βοηθῶ ἢ συντελῶ εἰς ἀνακούφισιν, πόνους Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 8D.

συνελέγχω, ὁμοῦ ἐλέγχω, καταπείθω, Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 29 (ἐν τῷ παθ.). **II.** ἀποδεικνύω προσέτι, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 206, κλπ.

συνελευθερόω, ἀπὸ κοινοῦ ἐλευθερώνω ἀπό τινος, αὐτοὺς τοῦ μουνάρχου Ἡρόδ. 5. 42. **2)** ἀπολ., ἐλευθερώνω ὁμοῦ, τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. 7. 51, 157, Θουκ. 2. 72.

συνέλευσις, ἡ, τὸ συνέρχεσθαι, συναθροίζεσθαι, συνάθροισις, βουλή, ἐν συνελεύσει δικαίων Ἀκύλας Ψαλμ. Α', 5 (ἔνθα κατὰ τοὺς Ἑβδ. ἐν βουλῇ δικαίων)·— σαρκικὴ μῖξις, συνουσία, Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 9, 5· τὴν τῶν ἀφροδισίων συνέλευσιν ὁ αὐτ. ἐν Τετραβ. 4, 205C· τινι ἢ πρός τινα Εὐρ. Φοίν. ἐν τῇ Ὑποθέσει 2, Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σ. 320, VII. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, συνδυασμός, ἕνωσις, Πλούτ. 2. 1112C, Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 3. 40, 90, π. Μ. 9. 370. κτλ.· συναγωγή, συλλογή, ὁμοῦ τοποθέτησις, κιόνων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 3.

συνελευστικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος πρὸς συνέλευσιν, πρὸς συναναστροφὴν ἢ κοινωνίαν, τὸ συνελευστικὸν Πλούτ. 2. 757C· — ὁ τύπος οὗτος πρέπει πιθανῶς νὰ ἀποκατασταθῇ ἀντὶ τοῦ **συνέλευστος** ἐν Λεξικῷ Κυρίλλου.

συνέλευστος, ὁ, ἡ, ὁ συνερχόμενος ἢ συνελθών, ἀλλ' ἴδε **συνελευστικὸς** ἐν τέλει.

συνέλιξις, ἡ, συντύλιξις, συνδυασμός, φρουραὶ καὶ περὶ ἑαυτὰς .. συνελίξεις Διον. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὀνομ. 4. 2, σ. 356A.

συνελίσσω, Ἰων. **συνειλ-** (ὡς καὶ ἐν Εὐρ. Ἴωνι 1164), Ἀττ. **-ττω**·— περιτυλίσσω ὁμοῦ, τυλίσσω, εἴριον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785. — Παθ., σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι Σοφ. Ἠλ. 746· ἐπὶ τινων ἐντόμων, ἅτινα συνελίσσουσιν ἑαυτὰ εἰς σχῆμα σφαίρας ὅταν τὰ ἐγγίσῃ τις, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4, 6, 6, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 2. **3)** ἀμεταβ., συσπειρῶμαι, ἐπὶ ὄφεως, σπείραις σ. Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.

συνελκυστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ συνέλκειν, συνελκύειν, συνελκυστέον αὐτῷ (δηλ. τῷ βαρβάρῳ) ἀπὸ περάτων τῆς γῆς τὰ τέρψοντα Ξεν. Ἀγησ. 9. 4.

συνέλκω, μέλλ. **-ξω**· ἀόρ. **-είλκυσα** (ἴδε **ἕλκω**). Ἕλκω ὁμοῦ, σ. τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα Πλάτ. Συμπ. 190E· συν. μετ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτοὺς (ἐν τῇ παιδιᾷ διελκυστίνδα), ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 181A· σ. τὰς ὀφρῦς, ἐπὶ συνοφρυώσεως, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 90.— Παθητ., [τὰ ὕδατα] σ. πρὸς τὸ βάθος Στράβ. 173. **2)** συστέλλω, θρυελλίδ' εἰς ἑαυτὸν ξυνελκύσας, συστείλας, Ἀριστοφ. Νεφ. 585. **II.** σύρω ἔξω ὁμοῦ μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 417· τοὺς νεκροὺς εἴσω τῆς φάλαγγος Ξεν. Ἀγησ. 2, 15.

συνελπίζω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐλπίζω, Σουΐδ. ἐν λ. **λύκος ἔχανεν**, Φώτ.

συνεμβαίνω, ἐμβαίνω εἰς πλοῖον, ἐμβιβάζομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 15· σ. τινι εἰς τὴν θάλατταν Πολύβ. 1. 20, 7· τινὶ εἰς πόλεμον, ἐμβαίνω μετά τινος εἰς.., εἰσέρχομαι ἢ κατέρχομαι εἰς.., ὁ αὐτ. 29. 3, 8· εἰς ἀπέχθειάν τινι ὁ αὐτ. 16. 26, 6· σ. εἰς ἡρωϊκὰ πάθη, ἀσχολοῦμαι εἰς.., ἐπὶ ποιητοῦ, Λογγῖν. 9. 10, πρβλ. 13, 4.

συνεμβάλλω, ἐμβάλλω, ὁμοῦ, τοὺς μοχλοὺς Ἀριστοφ. Λυσ. 246. **II.** ὡσαύτως, ἐπιπίπτω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτίθεμαι, ἀπὸ κοινοῦ προσβάλλω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 22· σ. εἰς τὴν Ἀττικήν, ἐνεργῶ ἀπὸ κοινοῦ εἰσβολὴν εἰς τὴν Ἀττ., Δημ. 299. 10, πρβλ. 304. 9.

συνεμβιβάζω, μεταβατ. τοῦ **συνεμβαίνω**, ἐμβιβάζω εἰς τὸ πλοῖον ὁμοῦ, Διόδ. 20. 68.

συνεμβλητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συνεμβάλλω**, δεῖ συνεμβάλλειν, Ὀρειβάσ. τ. 4, σ. 573, ἔκδ. Dar.

συνεμβολή, ἡ, τὸ ἐμβάλλειν ὁμοῦ, συνεμβολὴ κώπης, ἡ σύγχρονος καὶ ῥυθμικὴ ἐμβολὴ πασῶν τῶν κωπῶν ὁμοῦ εἰς τὸ ὕδωρ ἅμα τῷ κελεύσματι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 396· — παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Ἀγαμ. 984 τό: πρυμνησίων ξυνεμβολαῖς συνήθως λαμβάνεται (ἀντὶ τοῦ ξυνεμβόλοις), μετὰ τῆς ἑρμηνείας: σὺν τῇ ἐπιδέσει τῶν πρυμνησίων· ὁ Ἕρμανν. ξὺν ἐμβολαῖς·— ἀλλὰ πιθαν. τὸ χωρίον εἶναι ἐφθαρμένον.

συνέμεν, ἀντὶ συνεῖναι, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ **συνίημι**, Πίνδ.

συνεμέω, ἐξεμῶ ὁμοῦ, συνεμέσας χολὴν Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Nottit. Mss. τ. 6, σ. 547.

συνεμπάσσω, ἐπιπάσσω, «πασπαλίζω» μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Διοσκ. 5. 85.

συνεμπείρω, διατρυπῶ ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ., «τῷ μετώπῳ πληγήσεσθαι μέλλοντι τὴν δεξιὰν ἐπιτέθεικε καὶ τῷ μετώπῳ ἡ χεὶρ συνεμπείρεται» Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 12. 387.

συνεμπίπρημι, ἐμπίπρημι, καίω ὁμοῦ, συνεμπρῆσαι νεῶν πρῴρας Εὐρ. Ῥῆσ. 489.— Παθ., συνεμπρησθῆναι ἐν τῷ ναῷ Στράβ. 640, πρβλ. 717.

συνεμπίπτω, ἐμπίπτω ὁμοῦ, πίπτω ἐντὸς ὁμοῦ, συνεμπεσὼν ἐς τὸ πῦρ Λουκ. Περεγρ. 24, πρβλ. Νεκρ. Διαλ. 10. 4. **2)** ἐπιπίπτω, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι ὁμοῦ, Πλουτ. Βρούτ. 42· ἐπὶ νόσων, σ. τινὶ Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390, Ἀρεταῖ. **3)** συμβαίνω συγχρόνως, τινὶ Ἀριστ. Ῥητ. πρ. Ἀλέξ. 37, 32, Πλούτ., κλπ.· πρὸς ἄλληλα τῶν γραμμάτων συμπεσόντων ἀπετελέσθη τὸ βιβλίον ὁ αὐτ. 2. 399E. **4)** εἶμαι ὅμοιος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 651, Α. Β. 814, κτλ.

συνεμπλέκω, ἐμπλέκω ὡσαύτως, τὴν γυναῖκα ταῖς αἰτίαις συνεμπλέξαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 11, 2· συνεμπλέκων τῷ ἐγκλήματι Πλούτ. 2. 71F.

συνεμπνέω, ἐπιπνέω εὐνοϊκῶς, ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὲν ἐνθάδε οὔριος συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσιν Λογγῖν. 9. 11.

συνέμπνοος, ον, συνῃρ. **-πνους, -ουν**, ὁμοῦ συμπεπνευσμένος, ὦ συνεργοὶ καὶ συνέμπνοοι φίλαι Νικήτ. Εὐγεν. 4, 372.

συνεμπολάω, ἐμπολῶ, πωλῶ ὁμοῦ, τοῖς ἀγοραίοις βίοις συνεμπολη θησόμενον Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 150.

συνεμπορεύομαι, ἀποθετ., ἐμπορεύομαι ὁμοῦ, Συνέσ. 145C, 147D.

συνεμπορία, ἡ, τὸ συνοδοιπορεῖν, συνοδοιπορία, Μάξιμ. Πλανούδ. μεταφρ. Βοηθίου (Boethii metre. 1, 6, ἔκδ. Web.).

συνέμπορος, ὁ, ἡ, συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης, σύντροφος, θεράπων ἢ ἀκόλουθος, Αἰσχύλ. Χο. 208, 713, Σοφ. Τρ. 318, Φιλ. 542· μετὰ γεν. προσ., οἱ ξ. σέθεν Αἰσχύλ. Ἱκ. 939· ἀντίθετον τῷ ἡγεμὼν (ὁδηγός), Πλάτ. Φαίδων 108B· μετὰ δοτ., ξυνεμπόρους ἐμοὶ Εὐρ. Βάκχ. 57, πρβλ. Ἑλ. 1538. **2)** μεταφορ., λύπη δ' ἀμισθός ἐστί σοι ξ. Αἰσχύλ. Χο. 733· μετὰ γεν. πράγμ., συν. χορείας, μέτοχος, λαμβάνων μέρος εἰς.., Ἀριστοφ. Βάτρ. 396· σ. ἀνέρι κέρδους, μέτοχος τοῦ κέρδους, Ἀνθ. Π. 9. 415.

συνέμπτωσις, ἡ, σύμπτωσις, μέτρων Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 4· νοημάτων Εὐστ. Πονημ. 169. 79· ἢ οὖν ἐπίτηδες .. ἢ συνέμπτωσις Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ ἐγένετο, κατὰ σύμπτωσιν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 21· σ. ἱστορικὴ Πτολ. εἰς Φωτ. Βιβλ. 148, 25. **II.** παρὰ τοῖς γραμματ., ὁμοιότης τύπου, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 57, κτλ.

συνεμφαίνω, ἐμφαίνω, δεικνύω, δηλῶ ὁμοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 1, Ἀθήν. 663C· σ. ὅτι .. Διόδ. 3. 3.— Παθ., ἐμφαίνομαι, φαίνομαι ὁμοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 2.

συνεμφανίζω, ὁμοῦ ἐμφανίζω, ποιῶ ἐμφανές, φανερόν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. περὶ Μουσικῆς 84B.

συνέμφασις, ἡ, κοινὴ ἢ δευτερεύουσα ἔμφασις, Κλήμ. Ἀλεξ. 680· τινος, πράγματός τινος, Ἀθήν. 325B, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 239.

συνεμφέρω, φέρω ἐντὸς ὁμοῦ μετά τινος, εἰσάγω ὁμοῦ, ἡ γὰρ ἑκάστῳ νεμομένη μοῖρα συνεμφέρεταί τε καὶ συνεμφέρει Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 4· ἴδε Gataker.

συνεμφορεῖσθαι, ἐμφορεῖσθαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 366, 8, ἔκδ. Λ.

συνεμφύω, ἐμφυτεύω ὁμοῦ, αἱ .. τῶν νεύρων εἰς ἕκαστον μῦν ἐκφύσεις συνεμφυομένην ἔχουσιν ἑκατέρας αὐτῶν ἀπόφυσιν Γαλην. τ. 4, σ. 76.

συνενδείκνυμι, ἐνδεικνύω ὁμοῦ, Γαλην. 10. 210. **II.** ἀμεταβ., ὁμοῦ φαίνομαι, οὐδὲ Χριστῷ συνενδείκνυσθαι πέφυκεν ὁ διάβολος Ἀθαν. Montef. Coll. Nov. τ. 2, σ. 31A.

συνενδείξεων δύναμιν κέκτηται ἡ σχέσις Μάξιμ. Ὁμολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 90, σ. 884, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνενδεκατίζω, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἐνδεκάζω** παρὰ Δημ. 1335. 7· ἴδε Ἁρποκρ.

συνένδεσις, ἡ, τὸ ὁμοῦ συνδεῖν, σύνδεσις, «διὰ τὴν πρὸς τὸ σῶμα σύνδεσιν τοῦ χαλκοῦ θώρακος» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 133, ἔνθα: **σύνδησις**.

συνενδημέω, ἐνδημῶ ὁμοῦ, Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 298, 6, ἔκδ. Β.

συνενδιάω, διατρίβω, διαμένω ἔν τινι τόπῳ ὁμοῦ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20. 14.

συνενδίδωμι, ἐνδίδω ἢ ὑποχωρῶ ὁμοῦ, τοὺς δ' ἐκ τῶν πετροβόλων φερομένους λίθους δεχόμενοι μαλακαῖς τισι καὶ συνενδιδούσαις κατασκευαῖς ἐπράϋνον Διόδ. 17. 43, Στράβ. 51, Πλουτ. Καῖσ. 31· ὑπείκειν καὶ συνδιδόναι ταῖς ἐπιθυμίαις ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 15.

συνένδοσις, ἡ, τὸ συνενδιδόναι, ὑποχωρεῖν, ἐπὶ μαλακοῦ πράγματος, τὴν συνένδοσιν τῆς στρωμνῆς Πλουτ. 2. 680A.

συνενδύομαι, μέσ. μετ' ἀόρ. β' **-ενέδυν**, ἐνδύομαι ὁμοῦ, τὸν θώρακα συνενέδυ Ἀρρ. Ἀν. 1. 25.

συνενείκομαι, Ἐπικ. ἀντὶ **συμφέρομαι**, ὁρμῶ, ἐπιφέρομαι ὁμοῦ μετά τινος, τῷ δὴ συνενείκεται Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 440· Βοιωτικὸς τύπος κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 691.

συνένεξις, εως, ἡ, τρόπος ὑποχρεωτικός, καλὴ συμπεριφορά, Εὐστ. Πονημ. 7. 26.

συνενεργέω, ἐνεργῶ ὁμοῦ, Πλωτ. ἔκδ. Kirch. τ. 2, σ. 51, 10.

συνενεχυράζω, ἐνεχυράζω ὁμοῦ, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς, CIA. II, 628.

συνενθάπτομαι, Παθ., ἐνθάπτομαι ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4244. 4247.

συνενθουσιάζω, ἐνθουσιῶ ὁμοῦ, μετέχω τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐπὶ τῶν Βακχῶν, Διόδ. 4. 3· — οὕτω, **συνενθουσιάω**, Πολύβ. 38. 4, 7, Στράβ. 147, κτλ.· τινι, μετά τινος, Πλουτ. Κοριολ. 17· ἢ πρός τι πρᾶγμα, Λογγῖν. 13. 2.

συνενίζεσθαι πρός τι Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 530, ἔκδ. Stallb. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνεννοέω, ἔχω ἐν τῷ νῷ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Νικήτ. Εὐγεν. — Μέσ., Εὐστ. 71. 29, κτλ.

συνεννοητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συνεννοέω**, δεῖ συνεννοεῖν, Εὐστ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. ἐν Spicil. Rom. τ. V, σ. 313.

συνενόομαι, πρκμ. **συνένωμαι** ἢ **-ήνωμαι**·— Παθητ., συνενοῦμαι, ἑνοῦμαι εἰς ἕν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 10, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 130, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 4, 3, κτλ.

συνέντᾰσις, ἡ, τὸ συντείνειν, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἔντασις ἢ πίεσις, Πλουτ. 2. 589A, 901D,

συνεντάσσω, συγκατατάσσω, ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι, συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ Φωτ. Βιβλιοθ. 100. 21.

συνεντᾰφιάζω, ἐνταφιάζω ὁμοῦ, συνθάπτω, Θεοδώρου Προδρ. Ἐπιστ. 9.

συνεντείνω, ἐντείνω ὁμοῦ, παραινετέον αὐταῖς συνεντείνειν τὸ πνεῦμα Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθῶν 88 ἐν τέλει, ἔκδ. Dietz.— Παθ., ὁμοῦ ἐκτείνομαι, τὴν ψυχὴν συνεντεινομένην τῷ σώματι Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 370. 34.

συνέντευξις, ἡ, = **συντυχία**, Ἡσύχ.

συνέντας· «γνόντας» Ἡσύχ.

συνέντης, ὁ, = **συνεργός**, Ἡσύχ.· πρβλ. **αὐθέντης**.

συνεντρῠφάω, ἐντρυφῶ ὁμοῦ, Θεοφύλ. Βουλγαρίας τ. 3, σ. 706.

συνεντυμβεύω, ἐνθάπτω ὁμοῦ, συνθάπτω, συνεντυμβεύοντες αὐτοῖς ἱππάρια Νικήτ. Ἄλ. σ. 409A.

συνενυπόστατος, ον, ὁ ὁμοῦ ἐνυπόστατος, ὁ ὄντως ἐνυπαρχων ὁμοῦ, τῆς σαρκός, ταὐτὸν δέ ἐστι καὶ τοῦ ἀνθρώπου, συνενυπόστατος ἡ θεότης ἐν Χριστῷ Λεόντιος ἐν Maji Coll. Vat. τ. 9, σ. 596.

συνένωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς ἓν ἕνωσις, μίαν ἑνότητα σημαίνων τῆς τοῦ λόγου συνενώσεως Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 487A, 485A.

σύνεξ, ἓξ ὁμοῦ, σύμπεντε καὶ σύνεξ τριηραρχοῦντες μέτριον ἀνήλισκον Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **συμμορία**.

συνεξαγγέλλω, ἐξαγγέλλω ὁμοῦ, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 354, ἔκδ. Mi.

συνεξαγριαίνων ὁ ποιητὴς τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν παραβολικὸν λέοντα Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. σ. 1275, 62, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνεξαγριοῦσθαι, ἐξαγριοῦσθαι ὁμοῦ, Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. σελ. 1702, 45.

συνεξάγω, ἐξάγω ὁμοῦ, στρατιὴν Ἡρόδ. 5. 75· ἕως ἂν εἰς φῶς τὸ σὸν δόγμα ξυνεξαγάγω Πλάτ. Θεαίτ. 157D. **II**. συντελῶ πρὸς ἐξαγωγήν, οἱ ἔμετοι συν. τὸ γλίσχρον Ἀριστ. Προβλ. 2. 22, πρβλ. 37. 2· ἥλιος σ. τὴν ὑγρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 13, 5· τοὺς συναγωνιστὰς Πλούτ. 2. 787· συν. ἑαυτόν, ἐπὶ αὐτοκτονίας, Ἀπγ. Ἐμφυλ. 4. 23. **2)** Παθητ. ὡσαύτως, σ. μανίῃ, παραφέρομαι, συμπαρασύρομαι, Ἀνθ. Πλαν. 128.

συνεξαιθερόω, μεταβάλλω ὁμοῦ εἰς αἰθέρα, ὅτι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἔκαιον συνεξαιθεροῦντες αὐτὰ τῇ ψυχῇ Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3. 27, Συνέσ. 141B.

συνεξαιθριάζω, ἐκθέτω ὁμοῦ εἰς αἴθριον τόπον, Διοσκ. 3. 163.

συνεξαιματόω, αἱματόω ὁμοῦ, συνεξαιματοῦνται δ' αὐτῷ λίμναι Φίλων 2. 96.

συνεξαιρέω, ἐξάγω ὁμοῦ, συνεκβάλλω, συνεξελέειν ὑμῖν τὸ θηρίον ἐκ τῆς χώρης Ἡρόδ. 1. 36. — Μέσ., συμφόνευε καὶ συνεξαίρει δόμων Εὐρ. Ἴων 1044· σ. τὸ διανοεῖσθαι, ἀφαιρῶ ὁμοίως, Ξεν. Κυν. 5, 28. **2)** βοηθῶ εἰς κατάληψιν ἢ κυρίευσιν, συγκυριεύω, σ. τινι πόλιν Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 12· μετά τινος Αἰσχίν. 32. 28· οὕτω, σ. δορὶ Εὐρ. Ἴων 61· Φρύγας ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 24· Τροίαν Ἰσοκρ. 192C. **II**. διασώζω, ἀπολυτρώνω ὁμοῦ, Πολύβ. 5. 11, 5.

συνεξαίρω, ὁμοῦ ἐξαίρω, ὑψώνω, κάμνω νὰ ὑψωθῇ, συνεξαίροντα μὲν ἐκείνην (δηλ. τὴν θάλασσαν) ὥστε πλημμυρεῖν Στράβ. 173· συνεξαρθεὶς ὑπό τινων, ὑψωθεὶς ἐν τῷ ἅμα, Πλουτ. Ἀντων. 12. **2)** μεταφ., συνεξαίρω τὴν ἠχώ, συνεργῶ εἰς ἐξέγερσιν τῆς ἠχοῦς, Φιλόστρ., ἴδε Ἰακώψιον σελ. 321, πρβλ 219· σ. τὴν φιλοτιμίαν Πλούτ. 2. 819F· τοῦ βασιλέως συνεξαρθέντος τοῖς λόγοις, ἐξαρθεὶς συγχρόνως διὰ τῶν λόγων.., Διόδ. 17. 72· πρός τι Λουκ. π. Οἴκ. 4. **II**. ἀμεταβ., ὑψοῦμαι ὁμοῦ, ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, Στράβ. 51·— ἐξέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ ὁ αὐτ. 760· ἐπὶ ἀποικιῶν, Πολύβ. 12. 5, 8 (τὸ 3. 68, 8 νῦν μετεβλήθη).

συνεξᾰκολουθέω, ἐξακολουθῶ ἀπαύστως, παρακολουθῶ, πανταχοῦ, συνεξακολουθεῖ τινι ὄνειδος Πολύβ. 2. 7, 3, πρβλ. 58, 11· τὸ νικᾶν σ. τινι 3. 63, 11, κτλ.· συνεξηκολούθει αὐτῷ ἀσέλγεια, κατέστη συνήθης εἰς αὐτόν, 37. 2, 4· τὰ συνεξακολουθοῦντα τούτοις, τὰ ἐπακόλουθα, τὰ ἀποτελέσματα, 3. 109. 9. **2)** ἐπὶ γεγονότων, ἀποβαίνω συμφώνως πρός τι, τινι 18. 15, 12· τὸ σ. τούτοις, τὰ ἐπακόλουθα αὐτῶν, τὰ ἀποτελέσματα, 3. 55, 3. **3)** παρὰ τοῖς γραμμ. = **συνεκτρέχω**, Εὐστ. 630. 20, Ἀνέκδ. Ὀξ. 1. 97· ὡσαύτως οὐσιαστ. **-ησις**, εως, ἡ, παρ' Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ.

συνεξᾰκοντίζομαι, Παθ., ἐξακοντίζομαι, ἐκτινάσσομαι ὁμοῦ μετά τινος, «ἐγκέφαλος δὲ συνεξηκοντίσθη τῇ προμήκει ῥύσει τοῦ αἵματος» Εὐστ. 1108 3.

συνεξᾰκούω, μέλλ. **-ούσομαι**, ἀκούω περί τινος πράγματος ὁμοῦ, καὶ ταῦτα πολλοὶ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ Σοφ. Τρ. 372· τινος Πλούτ. 2. 720D. **II**. συνυπονοῶ ἐκ τῶν συμφραζομένων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 241· «ὅρα ὅτι ἐν τῷ «παραρρητοὶ ἐπέεσσι' περιττῶς κεῖνται τὰ ἔπη, ὡς συνεξακουόμενα τῷ παραρρητοί» Εὐστ. 769. 58, κτλ.·— ῥημ. ἐπίθ. **συνεξακουστέον**, δεῖ συνεξακούειν, Σχόλ. εἰ. Στράβ. σ. 427 Falc.

συνεξᾰλείφω, ἐξαλείφω ὁμοῦ, ἡδομένων πάντων καὶ νομιζόντων συνεξαλείφεσθαι τὴν τότε τυραννίδα Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 17, ἐν τέλει, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 657D, κτλ.

συνεξαλλάσσω, ἀλλάσσω ὁμοῦ μετά τινος, συνεξαλλάσσει τῷ χρόνῳ τὸ ἄνθος Γρηγ. Ναζ. 3, 157A, κτλ.

συνεξάλλομαι, ἀποθ., ἐκπηδῶ ὁμοῦ μετά τινος, συνεξαλλόμενος ἐκείνῳ Εὐστ. 837. 26.

συνεξᾰμαρτάνω, ἁμαρτάνω, σφάλλομαι ὁμοῦ μετά τινος, Θουκ. 3. 43, Λυσί. 97. 29, κτλ.· τινι, μετά τινος, Ἰσοκρ. 119E, Δημ., κλπ.· μετά τινος Ἀντιφῶν 138. 18· σ. τοῖς ἀσεβήμασί τινος Πολύβ. 5. 11, 1.

συνεξᾰμείβω, μετακινοῦμαι, μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον ὁμοῦ, συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμιοις Βαβρ. 59. 15.

συνεξᾰμιλλάομαι, ἀποθετ., ἁμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι, ἔρχομαι εἰς ἀγῶνα πρός τινα, Πλούτ. 2. 137C (διάφ. γραφ. **συναμ-**).

συνεξᾰνᾰλίσκομαι, Παθ., καταναλίσκομαι, καταδαπανῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Διον. Ἁλ. 4. 23.

συνεξαναπληρόω, ἀναπληρῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ἱππ. 915H.

συνεξανάστασις, ἡ, τὸ συνεξανίστασθαι, Νικ. Παφλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 293.

συνεξανθέω, ἀνθῶ ἢ ἀναθάλλω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 434B.

συνεξανίεμαι, Παθ., χαλαροῦμαι ὁμοῦ, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. 19B.

συνεξανίστημι, ἐξανίστημι, διεγείρω ἢ ἐξεγείρω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 44C. **II**. Παθ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἐγείρομαι συγχρόνως, ἐγείρομαι καὶ προσέρχομαι μετά τινος, διάφ. γραφ. παρὰ Ξεν. Κύρ. 8. 4, 27, Πλουτ. Ἀγησ. 12, κτλ.· ἅμα τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Πύρρῳ 11· σ. τοῖς καιροῖς Πολύβ. 16. 9, 4. **2)** ἐγείρομαι ἐν ἀποστασίᾳ, ἀποστατῶ, ἐπαναστατῶ ὁμοῦ μετά τινος, ὁ αὐτ. 5. 39, 4, κτλ.· τινι Δίων Κ. 71. 28· πρός τι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 59, κλπ.

συνεξανοίγω, ἀνοίγω ὁμοῦ, τινὶ Λεόντ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 506. 1.

συνεξᾰνύω, Ἀττ. **-ανύτω** [ᾰ], ἀνύτω, ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας ὁμοῦ, Δίων Χρυσ. 1. 395. **II**. καταφθάνω ἢ εἶμαι ἴσος ἐν τῷ δρόμῳ, Πλούτ. 2. 137C, 298A.

συνεξᾰπᾰτάω, ἐξαπατῶ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, εἰ μὴ ξυνηπάτουν αὐτοὶ Δημ. 673. 2. — Παθητ., ξυνηπατημένων ὑμῶν ὁ αὐτ. 202. 14.

συνεξαπολήγω, ἀπολήγω ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 126.

συνεξαποστέλλω, ἐξαποστέλλω, ἐκπέμπω ὁμοῦ, τῆς νυκτός, ἐν ᾗ συνεξαποστέλλειν ἔφη τοὺς φίλους Πολύβ. 8. 21, 6· ἕνα τῶν υἱῶν τῷ Κύρῳ συνεξαπέστειλε Διόδ. 14. 20. — Παθ., μέλλ. **-στᾰλήσομαι** ἅμα τινὶ Πολύβ. 23. 15, 11.

συνεξάπτω, ἀνάπτω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 433D, 929B· τὸν ἔρωτα Ἡλιόδ. 7. 9.— Παθ., Μᾶρκ. Ἀντων. 9. 9.

συνεξᾰριθμέω, καταριθμῶ ὁμοῦ, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας συνεξαριθμούμενος Διόδ. 14. 53, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 4, 2.

συνεξαρκέω, μέλλ. **-έσω**, ἐξαρκῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, τοῦ πλάτους τῆς βάσεως μὴ συνεξαρκοῦντος Στράβ. 648.

συνεξαρνέομαι, ἀποθ., ἐξαρνοῦμαι ὁμοίως, Ἀθαν. τ. 1, σ. 512 (2, σ. 44C, Βενδικτ.).

συνεξάρχω, ἐξάρχω ὁμοῦ, μαινομένῳ δήμῳ συνεξάρχειν Πλάτ. Ἀξ 368D.

συνεξαστράπτω, ἐξαστράπτω ὁμοῦ, ἡ τῶν πραγμάτων λαμπρότης οὐ πάντως ποιεῖ συνεξαστράπτειν καὶ τὰ πράγματα Φωτ. Βιβλ. 195. 27., 469. 11.

συνεξατμίζω, ἐξατμίζω ὁμοῦ, εἰς ἀτμὸν μεταβάλλω ὁμοῦ, τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5. 8. **2)** ἀμεταβ., ἐξατμίζο-

μαι, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 5., 5. 3, 30, π. Ζ. Μορ. 2. 4, 1·— οὕτως ἐν τῷ παθ., Ideler Phys 2. 401.

συνεξᾰτονέω, ἀτονῶ ὁμοῦ, χάνω τὴν ζωηρότητά μου μετ' ἄλλου τινός, τρόπον τινὰ τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνεξατονοῦντος Πλούτ. 2. 528Ε.

συνεξᾰφᾰνίζω, ἐξαφανίζω ὁμοῦ, Ἀθαν. ἀσ. τ. 1. 581., 2. 235.

συνεξεγείρομαι, Παθ., ὁμοῦ ἐξεγείρομαι, Πολύβ. 4. 47, 3.

συνέξειμι, (εἶμι, ibo) ἐξέρχομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μετά τινος Θουκ. 3. 113· τινὶ Ξεν. Κύρ. 1. 4. 15, κτλ. **II.** παρέρχομαι ὁμοῦ, νόσος σ. τῷ κάλλει τῆς ὥρας Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 4.

συνεξεῖπον, ἀόρ. τοῦ **συνεξαγορεύω**, Βυζ.

συνεξελαύνω, μέλλ. **-ελάσω**, ἐξελαύνω, ἐκδιώκω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἀθλίῳ πατρὶ συνεξελαύνει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1606· βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος βοίδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς Ἀνθ. Π. 9 715.

συνεξελέειν, Ἰων. ἀορ. β' ἀπαρ. τοῦ **συνεξαιρέω**.

συνεξελεύθερος, ὁ, ὁ ὁμοῦ ἀπελευθερωθείς, ὁ καὶ αὐτὸς ἀπελεύθερος ὤν, Συλλ. Ἐπιγραφ. 418· οἱ συνεξελεύθεροι αὐτοῦ Δίων Κ. 60. 15.

συνεξελίττομαι, Παθ., ἐξελίσσομαι, ἐκτυλίσσομαι ὁμοῦ, «ὁ χαλκὸς καὶ πρὸς τὴν τῆς τριχὸς μίμησιν μεθηρμόζετο, ὅτε μὲν βοστρύχων οὔλων πλοκαῖς συνεξελιττόμενος» κτλ., Καλλίστρ. 904.

συνεξέλκομαι, Παθητ., ἐξέλκομαι, ἐκμηκύνομαι ὁμοῦ, συνεξειλκυσμένα τισὶ παραγωγαῖς Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 377Β.

συνεξεμέω, ἐξεμῶ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 10.— Παθ., Ideler Phys. 2. 397.

συνεξεργάζομαι, ἀποθετ., καταστρέφω ὁμοῦ, συγκαταστρέφω, Ἀριστείδ. 1. 412.

συνεξερεύθομαι, Παθητ., ὁμοῦ φλογίζομαι, Ἱππ. Προγν. 45. ἀόρ. εὐκτ. -ερευθείην ὁ αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 175.

συνεξερευνάω, μέλλ. **-ήσομαι**, ἐξετάζω ἐντελῶς ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Ἐκκλ.· ἐν τῷ μέσ. ἀορ., Πλάτ. Θεαίτ. 155Ε.

συνεξερύω, ἐξέλκω, σύρω ἔξω ὁμοῦ, Ἀνθ. Π 6. 57.

συνεξέρχομαι, ἐξέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 5. 74, Εὐρ. Ἐκ. 1012, Θουκ. 8. 61, κτλ.· ἰδίως, ἐπιτίθεμαι, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 2. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 2, π. Ζ. Γεν. 5. 3, 23, κτλ. **3)** καταλήγω ἢ ἀπολήγω, ἀποβαίνω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 421.

συνεξετάζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ὁμοῦ μετά τινος, Πλάτ. Νόμ. 900D — Παθ., οἱ συνεξεταζόμενοι μετά τινος ἢ τινι, οἱ τῆς αὐτῆς μερίδος, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ, Δημ. 556. 16, 576. 12, πρβλ. Λουκ. Εἰκόν. 15· — ὡσαύτως, συνεξετάζομαί τινι, ἐξετάζομαι ὁμοῦ μετά τινος, μετροῦμαι πρός τινα, ἁμιλλῶμαι πρός τινα, Ἀντιφῶν 3. 54.

συνεξέτᾰσις, **εως**, ἡ, ἡ ἐκ παραλλήλου διὰ συγκρίσεως ἐξέτασις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 427C, κλπ.

συνεξεταστής, ὁ, ὁ συνεξετάζων, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 529, ἔκδ. Stallb.

συνεξευπορέω, ἢ **-ίζω**, πλημμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **συνεκπορίζω** παρὰ Ξεν.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 525 κέξ., Schäf. Mel. σ. 6· ἀόρ **-ῆσαι** Πρόκλ. παρὰ Mai Auct. Class. i. xiv.

συνεξευρίσκω, ὁμοῦ ἐξευρίσκω, τινὶ Ἀριστοφάν. Θεσμ. 601· πάντα Ἰσοκρ. 50Β· τινί τι, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος εὑρίσκω, Διον. Ἁλ. 3. 70· σ. ὅπως σωθήσεσθε Εὐρ. Ἡρακλ. 420.

συνεξεύχομαι, ἀποθ., μεγάλως καυχῶμαι ὁμοῦ, Φιλόδημ. π. Ὀργ. σ 60.

συνεξηγέομαι, ἀποθ., ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω ὁμοῦ, συνεξηγούμενον γὰρ ἔχει τὸ γένος ἡ δεῖξις Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 273Α, 306Β

συνεξημερόομαι, Παθ., ὁμοῦ ἐξημερώνομαι, ἐκπολιτίζομαι, τρέπων ἐπὶ γεωργίαν τὸν δῆμον ἅμα τῇ γεωργίᾳ συνεξημερούμενον Πλουτ. Νουμ. 16.

συνεξηχέω, ἠχῶ ὁμοῦ, συμψάλλω, ὡς ἑνὸς μετὰ ῥυθμοῦ κοσμίως ἐπιψάλλοντος οἱ λοιποὶ καθ' ἡσυχίαν ἀκροώμενοι τῶν ὕμνων τὰ ἀκροτελεύτια συνεξηχοῦσιν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 2. 17.

συνεξιάομαι, ἀποθετ., θεραπεύω ὁμοῦ, ἅπαντα ταῦτα τὰς διαθέσεις ἰώμενα συνεξιᾶται τὰς ὀδύνας αὐτῶν Γαλην. τ. 10, σ. 276.

συνεξιδρόω, ἐξιδρόω ὁμοῦ, διὰ τί τὰ πολλὰ τῶν μύρων συνεξιδρῶσαι δυσώδη; ἐκπέμπουσι κακὴν ὀσμὴν μετὰ ἱδρῶτος; Ἀριστ. Προβλ. 13. 11.

συνεξικμάζω, συνεκβάλλω ἐν εἴδει ἰκμάδος, διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν τοῦ σώματος ἡ κίνησις .. συνεξικμάζει τὰ περιττώματα μετὰ τοῦ ἱδρῶτος Ἀριστ. Προβλ. 5. 27· πρβλ. Θεοφρ. π. Ἱδρώτ. 13.

συνεξιππάζομαι, Παθ., συναπέρχομαι ἐφ' ἵππου, Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 231 (Orell. 34).

συνέξις, **εως**, ἡ, ἕνωσις, τῇ συνέξει τοῦ θεορρύτου λόγου Γεώργ. Πισίδ. ἐν Ἑξαημ. 185.

συνεξισάζω, = τῷ ἑπομ., οὐκ αἰδεῖσθε τὰ δοῦλα συνεξισάζοντες τῇ εὐγενείᾳ τῆς Τριάδος;

συνεξισόω, ἐξισόω, ποιῶ τι ἴσον πρός τι, τινί τι Διον. Ἁλ. πρ. Πομπ. 5. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἐντελῶς ἴσος, ὁ αὐτ. 10. 16, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2167d. 7.

συνεξίσταμαι, Παθητ., συνεξανίσταμαι, εὐθύμως δὲ τῶν ὄχλων αὐτῷ συνεξισταμένων Πολύβ. 3. 34, 9, πρβλ. 5. 39, 4.

συνεξιχνεύω, ἐξιχνεύω ὁμοῦ μετά τινος, πολλοὺς ἔχων ἔξωθεν ἐπισκοποῦντας τὰ πραττόμενα καὶ συνεξιχνεύοντας αὐτῷ Πλουτ. Κικ. 18.

συνεξογκόω, ἐξογκώνω ὁμοῦ, τυμπάνου δίκην συνεξογκοῦντος..Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys. 2. 407.

συνεξοδεύω, ἐξέρχομαι ὁμοῦ μετά τινος, σκάζων συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 248F. **II.** συνοδεύω πομπὴν (ἐξοδείαν), Μάρμαρον Ροζέττης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραφ. 4697. 43.

συνεξόζω, ὄζω ἔκ τινος πράγματος προσέτι, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 62.

συνεξοικίζω, ἐξοικίζω ὁμοῦ, ὅπως τέ μοι συνεξῴκισται (ὁ αὐτάδελφος) εἰς Τριβαλοὺς Ἰω. Καντακουζ. Γ', 53, σ. 319, 1, ἔκδ. Β.

συνεξοκέλλω, ἀμεταβ., ἐξοκέλλω ὁμοῦ, μεταφ., πορρωτέρω τοῦ πιθανοῦ συνεξοκείλας εἰς τὸν Ὀδυσσέα Πλούτ. 2. 985C.

συνεξολισθάνω, ἐξολισθαίνω ὁμοῦ μετά τινος, Μανέθων 5. 43, ἐν τῷ ἀόρ. **-ώλισθεν**.

συνεξόλλῡμι, συνεξαφανίζω, συγκαταστρέφω, ἀσέβεια δὲ πᾶσα ἀνθρώπου συνεξόλλυται Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 761Α.

συνεξομοιόω, ποιῶ τι ἐντελῶς ὅμοιον πρός τι, τί τινι Πλούτ. 2. 1054Β· τὰ ἤθη αὐτόθι 97Α· τι πρός τι, μικρὰ ζύμη .. ὅλον τὸ φύραμα πρὸς ἑαυτὴν συνεξομοιοῖ Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 102C. — Παθητ., ἐξομοιοῦμαι, γίνομαι ὅλως ὅμοιος, καὶ γὰρ ταῦτα τριγονήσαντα συνεξομοιοῦται Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 3, κτλ.· συνεξομοιοῦσθαι τῷ περιέχοντι, συνεγκλιματίζεσθαι, Πολύβ. 4. 21, 1.

συνεξομοίωσις, ἡ, ἐντελὴς ἐξομοίωσις, πλήρης ἀφομοίωσις, πρός τι Εὐστ. 1541. 39, κτλ.

συνεξοπλίζομαι, Παθ., ἐξοπλίζομαι ὁμοῦ, ἑτοιμάζομαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως εἰς πόλεμον, Βυζ.

συνεξορθιάζω, ἐξορθριάζω ὁμοῦ, συνδιεγείρω, «σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην ... ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ συνεξορθιάζουσα φόβῳ» Πλούτ. 2. 998Ε.

συνεξορίζω, ὁμοῦ ἐξορίζω,, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1673.

συνεξορμάω, συμπαρορμῶ, συμπροτρέπω, ὅμως αὐτοὺς συνεξώρμησαν καὶ συνέπεμψαν Ἰσοκρ. 216C· τινα πρός τι Πλουτ. 2. 685Ε· ὁ ἥλιος καὶ παύει καὶ συνεξορμᾷ τὰ πνεύματα, βοηθεῖ, συντελεῖ καὶ εἰς παῦσιν καὶ εἰς ἐξέγερσιν τῶν ἀνέμων, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 1. **II.** ἀμεταβ., ἐξορμῶ, ἐξέρχομαι, ποιῶ ἔξοδον ὁμοῦ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20., 7. 1, 29· ὕλη συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, ἐκβλαστάνει, φύεται ὁμοῦ μετὰ τοῦ σίτου, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 17, 12 καὶ 14· — οὕτως ἐν τῷ παθητ., Δίων. Κ. 41. 9.

συνεξορούω, συνεξορμῶ τινι, συνεξορούσας τῷ κύματι Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332D.

συνεξορύσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐξορύσσω ὁμοῦ, Βυζ.

συνεξορύττω, ἴδε **συνεξορύσσω**.

συνεξορχέομαι, ἀποθ., θεατρίζω, χλευάζω ὁμοῦ, Συνέσ. 69Α, Θεόδωρ. Μετοχ. 334. 5, Φώτ. ἐν Wolf's Anal. 2. 153.

συνεξοστρᾰκίζω, ἐξοστρακίζω ὁμοῦ, συνεξορίζω, Βυζ.

συνεξουδενέω ἢ **-ουθενέω**, ὁμοῦ ἐξουθενῶ, χλευάζω, ἐμπαίζω, εἰς οὐδὲν λογίζομαι, Al at. Graec. Orthod. τ. 2, σ. 79Α.

συνεξουθενέω, ἴδε **συνεξουδενέω**.

συνεξουρέω, συνεκβάλλω μετὰ τῶν οὔρων, Ἱππ. Ἀφ. 1252, ἐν τῷ παθ.

συνεξυβρίζω, ὁμοῦ ἐξυβρίζω, Φωτ. ἐν Wolf's Anal 2. 95, 207

συνεξυγραίνω, ὑγραίνω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ., ὁ χαλκὸς ὑπὸ τοῦ πεπυρωμένου χαλκοῦ ἀνατήκεται καὶ ῥεῖ συνεξυγραινόμενος, γινόμενος ὁμοῦ ὑγρός, Πλουτ. 2. 752D.

συνεξυμνέω, ἐξυμνῶ ὁμοῦ, συνεξυμνῶν τὸν θεὸν τὸν μηκύνοντα τὴν εὐπραγίαν Θεμίστ. 102Β.

συνεξυπάγομαι, μέσ., ὑπάγομαι ὁμοῦ, ὁδηγῶ ὁμοῦ μετ' ἐμουτοῦ, συνεξυπήγετο καὶ τὴν βασιλίδα Ἄννα Κομν. σ 354Α.

συνεξυπηρετέω, ἐξυπηρετῶ ὁμοῦ, Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 706. 7, ἔκδ. Β. Μ. Ἀτταλ. σ. 181. 3, ἔκδ Β.

συνεξυφαίνω, ἐξυφαίνω ἢ συντίθημι ὁμοῦ, σ. μέλος Βρυεν. Ἁρμον. σ. 362Β· ἐκ τῶν λόγων τοῦ θεολόγου συνεξυφανῶ σοι ῥήματα Μελέτ. ἐν Κραμ. Ἀν. τ. 3, σ. 140. 23.

συνεξωθέω, ἐξωθῶ ὁμοῦ, συνεκβάλλω, ἱδρῶτα Ἱππ. 364, ἐν τέλ.· τινί τι Πλούτ. 2. 819F· [τὸν Ἀρίονα] ἐπὶ τὴν γῆν αὐτόθι 984F· τινὰ ἐκ τοῦ ζῆν αὐτόθι 1110Ε· τὴν συνοδίαν εἰς τὰς φάραγγας Στράβ. 204.

συνεξωραΐζω, ἐξωραΐζω ὁμοῦ, καλλύνω ὁμοῦ, «χρυσήνιον δὲ

τὸν "Αρην λέγει συνεξωραΐζων αὐτὸν οὕτω τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ» Εὐστ. 1598. 49.

συνέορσις, ἡ, ἀμφ. γραφ. παρὰ Πλουτ. 2. 449Α· ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ **συνέπαρσις** ἢ ὁμοίαν τινὰ λέξιν.

συνεορτάζω, ἑορτάζω ὁμοῦ, Διόδ. 4. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 2820. 19 τινί, μετά τινος, Πλούτ. 2. 666D, κτλ.· σ. γάμους τινὶ Δίων Κ. 59. 8.

συνεορταστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συνεορτάζω**, δεῖ συνεορτάζειν, Ματθ. Βλαστ. ἐν Συντ. καν. τ. 6. σ. 407.

συνεορταστής, οῦ, ὁ, ὁ συνεορτάζων, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἑορτάζων, Πλάτ. Νόμ. 653D

συνεοχμός, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ **συνοχμός**, = **συνοχή**, συναφή, σύνδεσις, ἄρθρωσις, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ Ἰλ. Ξ. 465, ἔνθα ἴδε Spitzner.· πρβλ. **ὄχμα**.

συνεπαγάλλομαι, ἐπαγάλλομαι ὁμοῦ, Προκόπ Διάκον. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100 σ. 1188, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 133, 30, ἔκδ. Λ.

συνεπάγω, μέλλ. -ξω, εἰσάγω, ὁδηγῶ ὁμοῦ ἐναντίον, **ἐπί τινας**, τὰ κράτιστα ἐπὶ τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους συνεπῆγον Θουκ. 3. 11. **2**) ἀπὸ κοινοῦ ἐπάγω ἐναντίον τινός, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν καλούντων ξένην δύναμιν ὅπως βοηθήσῃ αὐτούς, ὁ αὐτ. 4. 1. 79, 84 οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ 17, Δίων Κ. 41. 7.

συνεπαγωνίζομαι, ἀποθ., ἐπαγωνίζομαι ὁμοῦ, συνεπιφέρω νέον ἀγῶνα, τοῖς γεγονόσι, ἐκτὸς τῶν ἤδη γενομένων, Πολύβ. 3. 118, 6.

συνεπᾴδω, ποιητ. **-αείδω**, συνεξυμνῶ, συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν Εὐρ. Ι. Α. 1492. **II**. ᾄδω ἐπῳδὰς ἢ μαγικὰς ἐπικλήσεις συγχρόνως, ἐπῳδὰς συνεπᾴδειν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 4.

συνεπαινέω, μέλλ. -έσω, Ἐπικ. -ήσω — συνεπιδοκιμάζω, συναινῶ, συγκατανεύω, ξ. πόλις καὶ τὸ δίκαιον Αἰσχύλ. Θήβ. 1073, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 3, 23, Δημ. 288. 6· — μετ' ἀπαρ., σ. μάχεσθαι, καὶ ἐγὼ προτείνω ἢ συμβουλεύω νὰ γίνῃ ἡ μάχη, Θουκ. 4. 91, πρβλ. Ξεν Κύρ. 5. 3, 34 — σ. τι, ἐπιδοκιμάζω, συναινῶ ἢ συμφωνῶ εἴς τι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 3, 36, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. ἐν τῇ ἀρχ.· σ. τινι ὅ,τι πράττῃ, συμφωνῶ μετά τινος εἰς πᾶν ὅ,τι πράττει, Δημ. 1438, 9. **II**. ἀπὸ κοινοῦ ἐπαινῶ, τινα Ξεν. Ἱππαρχ. 5. 14, Πλάτ. Μενέξ. 246Α· — Παθητ., Ἀριστ. Ῥητ. 3 14, 11.

συνέπαινος, ον, ὁ συνεπαινῶν, ἀποδεχόμενος, ἐπιδοκιμάζων τι, συν. εἶναι, συνεπαινεῖν, συνεπιδοκιμάζειν, τινι Ἡρόδ. 3. 119· ἀπολ., 5. 20, 31· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., 7 15.

συνεπαίρω, αἴρω. ὑψώνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἑαυτὸν Ξενοφ. Ἱππ. 7. 2· τὰ πρόσθια σκέλη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 15· ἦχον σάλπιγγι σ. Γρηγ. Νύσσ.— Παθ., ἐξυψοῦμαι ὁμοῦ, ἡ λέξις τῷ μεγέθει σ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45. **II**. παρακινῶ, προτρέπω, παρορμῶ ὁμοῦ ἢ ὡσαύτως, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Συμπ. 8. 24, πρβλ. Οἰκ. 5. 5. — Παθητ., ἐγείρομαι, ἐξεγείρομαι ὁμοῦ μετά τινος, συνεπανίσταμαι, τινι, ἐπὶ ἐπαναστατῶν, Πλουτ. Κοριολ. 12, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. Προοίμ. 2.

συνεπαισθάνομαι, ἀποθετ., ὁμοῦ αἰσθάνομαι, καὶ αἱ δυνάμεις αἱ οὐράνιοι καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γρηγ. τοῦ Ναζ.

συνεπαιτιάομαι, ἀποθετ., ἐπαιτιῶμαι ὁμοῦ, κατηγορῶ ὡσαύτως τινά, Μηδισμοῦ ξ. καὶ τὸν Θεμιστοκλέα Θουκ. 1. 135· Λακωνισμοῦ σ. τινα Πλουτ. Περικλ. 10· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 23.

συνεπαιωρέομαι, Παθ., ἐπαιωροῦμαι ὁμοῦ, ἐξακολουθῶ αἰωρούμενος ὑπεράνω τινός, ἀετὸν ὑπὲρ κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου συνεπαιωρούμενον Πλουτ. Ἀλέξ. 33.

συνεπᾰκολουθέω, ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, συνοδεύω, Πλάτ. Φαίδων 81Ε· τινι Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 426. 15, Στράβ. 380· ἐπὶ πραγμάτων, Ἱππ. 274. 40, Πλούτ., κλπ.

συνεπακτήρ, ῆρος, ὁ, συγκυνηγός, «καλέσασα τὸν συνεπακτῆρα ἐρωτᾷ» Εὐστ. Ὀδ. 1688. 24.

συνεπᾰλᾰλάζω, ἀλαλάζω ὁμοῦ, ὁμοῦ φωνάζω τὴν πολεμικὴν κραυγήν, οἱ δὲ ζηλωταὶ τοῖς Ἰδουμαίοις συνεπηλάλαζον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 5, 1.

συνεπᾰλείφω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπαλείφω, παρακινῶ, «συνεπαλείφουσαν αὐτοὺς πρὸς τόδε δυάδ' ἀδελφῶν» Ἐφραὶμ Χρον. 5781.

συνεπᾰμύνω [ῡ], ἀπὸ κοινοῦ ἐπαμύνω, ἀπωθῶ, τινὰ Θουκ. 6. 56. **II**. ἀπὸ κοινοῦ βοηθῶ, συμβοηθῶ, τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 32.

συνεπανατίθεσθαι, Παθ., Ἰωσ. Ὑμνογρ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 1013, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνεπάνειμι, ἴδε **συνεπανέρχομαι**.

συνεπανέρχομαι, ἀποθ., ἐπανέρχομαι μετά τινος, τινι Συνέσ. 21Β· — οὕτω **συνεπάνειμι**, ἐπανιόντι τῷ βασιλεῖ συνεπανήει καὶ ὁ τοῦ τελευτήσαντος κόντου Κεφαλληνίας υἱὸς Νικηφ. Γρηγ. Βυζ. Ἱστ. 11. 9, σ. 342Α.

συνεπανθέω, ἐπανθῶ ὁμοῦ, Βυζ.

συνεπανίστημι, συνεπεγείρω, κάμνω τινὰ νὰ ἐγερθῇ ἐναντίον ἄλλου ὁμοῦ, ἐξεγείρω, Θεοδοτ. ἐν Παλ. Διαθ. (Ναοὺμ Α', 11).

II. Παθ. μετ' ἀορ. β' ἐνεργ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπαναστατῶ, συνεπαναστάντες .. ἅμα Πεισιστράτῳ ἔσχον τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 3. 84, Θουκ. 1. 132· τινι, μετά τινος, Ἡρόδ. 3. 61· ἅμα τινὶ ὁ αὐτ. 1. 59· τινι μετά τινος, ἐναντίον τινὸς μετά τινος ἄλλου, συνεπαναστάντες τοὺς μὲν ἐξηλάσαμεν Διον. Ἀλ. 6. 74.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 30.

συνεπανορθόω, ἀόρ. **συνεπηνώρθωσα** (ἴδε **ἀνορθόω**) Δημ. 140. 14· — ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἄλλου ἐπανορθώνω, διορθώνω, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., Πολύβ. 30. 18, 4.

συνεπάπτομαι, Ἰων. ἀντὶ **συνεφάπτομαι**.

συνεπᾰρήγω, βοηθῶ ὁμοῦ, δοκοῦσιν οὗτοι συνεπαρήγειν τι τοῖς τοξεύμασι Εὐστ. 40. 25, Ἄννα Κομν. σ. 91Β.

συνέπαρσις, εως, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἔπαρσις, ἀνύψωσις, Θεόδ. Στουδ. σ. 453· πρβλ. **συνέορσις**.

συνεπαρῶμαι, ἐπαρῶμαι ὁμοῦ, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1750, 42.

συνεπασκέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπασκῶ, ἐξασκῶ, Ἀριστείδ. 1. 451.

συνεπαυγάζω, ἐπαυγάζω, φωτίζω ὁμοῦ, ᾧ συνεπαυγάσασα τῷ πρόσθεν βίῳ κτλ. Θεόδ. Πρόδ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. 2, σελ. 207.

συνεπαυλέω, ἐπαυλῶ ὁμοῦ, Μιχ. Ἀκομ. τ. Α', σελ. 46, 11, ἔκδ. Λ.

συνεπαύξω, βοηθῶ εἰς αὔξησιν, ἐπαυξάνω ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2347e. 58 (Προσθῆκαι), 3045. 23., 3050. 10, Δίων Κ. 39. 25.

συνεπαυξάνω, = τῷ προηγ., τὸ τῆς ψυχῆς μέγεθος τὸ σῶμα συνεπηύξανεν Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 2, σ. 35, 7.

συνεπαφίημι, ἐπαφίημι, ἐπιρρίπτω ὁμοῦ, συνεπαφιέντες καὶ τὰ ἀγγεῖα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 28.

συνεπεγείρω, ἐπεγείρω ἀπὸ κοινοῦ ἐναντίον τινός, τοὺς λοιποὺς συνεπήγειρας Βασίλ. τ. 3, σ. 228Α· συνεπηγείροντο δ' ἄηται Χρησμ. Σιβ. 1, 220, Νικήτ., κλπ.

συνέπεια, ἡ, (ἔπος) συναφή, συνειρμὸς λέξεων ἢ στίχων Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 23 (ἕτεροι **συνέχεια**), Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 41· «τί ἐστι συνέπεια; ἡ σύμφρασις καὶ συνακολούθησις τοῦ λόγου» Σχόλ. εἰς Διονύσ. ἐν Viloison Ἀνεκδ. τ. 2, σ. 112, 13, κλπ.

συνεπείγω. ἀπὸ κοινοῦ ἐπείγω, προτρέπω, παρορμῶ εἴς τι, ἐπὶ τὸ κάλλιον Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 946· ἐς τὸν κίνδυνον Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4· ἀπολ., αὐτόθι 10, κτλ.· καὶ ἀμεταβ., σπεύδω πρός τι, αὐτόθι 2. 2. — Παθητ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 1. 10. **II**. συνεπείγεσθαί τινι, συναύξεσθαι μετά τινος, Αἰλ. περὶ Ζ. 14. 23.

συνέπειμι, (εἶμι, ibo) ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, μετά τινος ξ. τινὶ Θουκ. 3. 63.

συνέπειξις, εως, ἡ, μεγάλη σπουδή, ὑπὸ τῆς ὁδοιπορικῆς ἀκαταστασίας καὶ συνεπείξεως Νικομάχ. Ἁρμον. σ. 2.

συνεπείσειμι, (εἶμι, ibo) ἐπείσειμι. ἐπεισέρχομαι ὁμοῦ εἴς τι, συνεπεισιόντες τὴν σκηνὴν ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις Πολύβ. παρ' Ἀθην. 615D.

συνεπεισκυκλέω, εἰσάγω προσέτι, Φωτ. Βιβλ. 145. 41.

συνεπεισπίπτω, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω ὁμοῦ, εἰς πόλιν ἅμα τινὶ Πλουτ. Φάβ. 17, πρβλ. Κοριολ. 8.

συνεπεισρέω, εἰσρέω ἐπί τινος ὁμοῦ, Ἑρμ. Τρισμ. 9, σ. 24.

συνεπεισφέρομαι, Μέσ., συνεισάγω, συντελῶ ὅπως εἰσέλθῃ τις εἴς τι, συνεπεισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι Ξεν. Ἑλλ. 5. 5, 43· διάφορ. γρ. **ἐπεισφέρεσθαι**.

συνεπεκπίνω, ἐκπίνω ὁμοῦ, ἅμα τινὶ Ἀνθ. Π. 6. 292.

συνεπεκτείνω, ἐκτείνω, ἐπεκτείνω ὁμοῦ μετά τινος, καί μοι συνεπεκτείνουσα τῶν ἀφροδισίων τὴν τέρψιν Ἀρισταίν. 2. 15·— Παθ., Ἀριστ Φυσ. 4. 9, 3· ἐξαπλοῦμαι, συνεπεκτείνεται παντὶ τῷ κατ' ἐπιγάστριον χωρίῳ Γαλην. τ. 4, σ. 119.

συνεπελαφρίζω, = τῷ ἑπομ., ἐν ταῖς νόσοις συμπάσχει καὶ ἐν ταῖς ἰάσεσι συνεπελαφρίζει Matthaei Med σ. 204Α.

συνεπελαφρύνω, συνεργῶ, βοηθῶ εἰς ἐλάφρυνσιν, Μιλησίοισι οὐδαμοὶ Ἰώνων τὸν πόλεμον τοῦτον συνεπελάφρυνον ὅτι μὴ Χῖοι μοῦνοι Ἡρόδ. 1. 18. [ῡ].

συνεπεμβαίνω, ἐπεμβαίνω ὁμοῦ, συνεπωφελοῦμαι, συν. τοῖς καιροῖς, ταῖς ἀτυχίαις, ἐπιλαμβάνομαι τῶν εὐκαιριῶν, συναρπάζω, κτλ., Πολύβ. 20. 11, 7., 30. 9, 21. **II**. σ. τινί, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος καταπατῶ ἕτερον, Ἀριστείδ. 1. 471.

συνεπεξάγω, ἐπεξάγω, ὁδηγῶ ἐναντίον τινὸς ὁμοῦ, ἐν Mai Coll. Vat. 2. 604.

συνεπεξεργάζομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ ἐπεξεργάζομαι, συγκατορθώνω, συνεκτελῶ, Ἀριστείδ. 2. 175.

συνεπερείδω. ἐπιφέρω μεθ' ὁρμῆς ὁμοῦ, μετ' αἰτ. πράγματ., Πλούτ. 2. 939Β· καταφέρω ὁμοῦ, πληγὴν ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 52· τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συνεπερείσαντος, συνυποστηρίξαντος, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 8, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κικ. 21. **II**. μετ' αἰτ. προσ., διαπερῶ, διατρυπῶ, περιτρέπει τὸν ἄνδρα συνεπερείσας ὁ αὐτ. ἐν Φιλοποίμ. 10· συνεπερείσας τῇ ῥύμῃ

τοῦ ἵππου, προσβαλὼν αὐτόν, ἐπιτεθεὶς κατ' αὐτοῦ μεθ' ὅλης τῆς ὁρμῆς του, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 7.

συνεπερίζω, συναμιλλῶμαι, συνδιαφιλονεικῶ, τινι 'Ανθολ. Π. 9. 709.

συνεπέρχομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι ὁμοῦ, κἀμοὶ δὲ μῖξις συνεπῆλθε καὶ μάχη Γ. Πισίδ. 'Αβαρ. Πόλεμ. 413.

συνεπευδοκέω, ὁμοῦ μετά τινος ἐπευδοκῶ, συνευδοκῶ, συναινῶ, συγκατατίθεμαι, συνεπευδοκεῖν τοῖς τελουμένοις Νικήτ. Χρον. 250C, κτλ.

συνεπεσπόμην, 'Ιων. ἀόρ. τοῦ **συνεφέπομαι**.

συνεπευθύνω, ἐπευθύνω, διευθύνω ἢ ὁδηγῶ ὁμοῦ, θεοῦ συμπαρόντος καὶ συνεπευθύνοντος ἀρχὰς μεγάλων πραγμάτων Πλουτ. Ρωμύλ. 7, κτλ.

συνεπευφημέω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπευφημῶ, Διόδ. 1. 72., 17. 72.

συνεπεύχομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος προσεύχομαι, συνεύχομαι, Θουκ. 6. 32 ἅμα τινὶ Πλούτ. 2. 708C·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὑπισχνοῦμαι προσέτι ὅτι .., καυχῶμαι ὅτι.., 'Αριστοφ. Θεσμ. 952· ἀλλὰ μετ' ἀπαρ μέλλ., εὔχομαι, «κάμνω τάξιμον», «τάζω» προσέτι νά ., σ. θῦσαι Ξεν. 'Αν. 3. 2, 9.

συνεπέχω, ὁμοῦ ἐπέχω ἢ ἀναφέρω εἴς τι, συνακολουθῶ, 'Ιάμβλ. ἐν Νικομ. 8C.

συνεπηρεάζω, ὁμοῦ διαβάλλω, συκοφαντῶ, ὑβρίζω, Φωτ. Βιβλ. 481. 31.

συνεπηχέω, ὁμοῦ ἠχῶ, συνοδεύω παιᾶνα μὲ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου, συμψάλλω, ὁ μὲν ἐξῆρχε παιᾶνα, οἱ δὲ πάντες συνεπήχησαν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58, πρβλ. 7. 1, 25· κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν 'Αριστ. π. Κόσμ. 6. 20·— μεταφ., ἀποτελῶ συνήχησιν, συμφωνίαν μετά τινος, Πλούτ. 2. 44D, Θεμίστ. 218A. **II**. ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ, οἶκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος..ἠρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν Λουκ. π. Οἴκ. 3, πρβλ. Δίωνα Κ. 66. 22, κλπ.

συνεπιβαίνω, ἐπιβαίνω ὁμοῦ. «ὁ σάργος .. τοὺς ἀσθενεστέρους ἑαυτοῦ κωλύει συνεπιβαίνειν» 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 2, 31· τοῦ τείχους, ἐπὶ τοῦ τείχους, Πλουτ. Τ. Γραχχ. 4· ἀναβαίνω ὁμοῦ κλίμακα, Πολύβ. 10. 13, 8. **II**. ἐπιχειρῶ τι ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι 'Αντιφῶν 117. 41.

συνεπιβάλλω, (ἐπιβάλλω II. 3), ἐπασχολῶ τὸ πνεῦμά μου ὡσαύτως, ἐξετάζω ἢ θεωρῶ τι ὁμοῦ, 'Αριστ. 'Αποσπ. 24, Πολύβ. 3. 38, 4, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 7. 348., 8. 161· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, Μᾶρκ. 'Αντων. 3. 11. **II**. συμπίπτω μετά τινος, καιροῖς Πολύβ. 2. 56, 4.—"Ιδε ἐν λ. **συνεπιλαμβάνω**.

συνεπιβλάπτομαι, Παθ., βλάπτομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9, 20.

συνεπιβλέπω, ἐπιβλέπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ συμπαρατηρῶ, 'Αντίπατρ. παρὰ Στοβ. 418. 27, Γαλην. τ. 8, σ. 320.

συνεπιβοάω, ἐπιβοῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συνεπιβοᾶν πείθει Θεοφύλ. Βουλγαρ τ. 3, σ. 678D.

συνεπιβοηθέω, ἐπιβοηθῶ ὁμοῦ, ἔρχομαι ὁμοῦ εἰς βοήθειαν, Γρηγ. Θαυματουργ. 1068A.

συνεπιβουλεύω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπιβουλεύω, ὡς καὶ τούτους συνεπιβουλεύοντας Ξεν. 'Ελλ. 5. 4, 22, Διόδ. 5. 50, κλπ.· τινὶ 'Ισαῖ. 61. 40, Διον. 'Αλ., κλπ. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 15.

συνεπίβουλος, ον, ὁ συνεπιβουλεύων, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 18, 6, 6.

συνεπιγαυρόω, συνεπιθαρρύνω, ἐγκαρδιώνω ἀπὸ κοινοῦ, Πλούτ. 2. 746D, 796A.

συνεπιγελάω, ἐπιγελῶ χαιρεκάκως, «ἐπιχαίρειν μὲν γὰρ ἐστι τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς» 'Αμμών. σελ. 57, ἐν λέξ. **ἐπιχαίρειν**.

συνεπιγίγνομαι, ἀποθ., ἐπιγίγνομαι, ἐπέρχομαι ὁμοῦ, ἐπὶ πυρετῶν, Διοδ. 'Εκλογ. 520. 25.

συνεπιγραφεύς, ὁ, ὁ σὺν ἑτέρῳ ἐπιγραφεύς, συγγραμματεύς, 'Ισοκρ. 367A.

συνεπιγράφω [ᾰ], μέλλ. **-ψω**, ἐπιγράφω ἢ ἀποδίδω ὁμοῦ ἢ προσέτι, συναποδίδω, τύχην πράγμασι Πλούτ. 2. 816D. - Παθ., δίδω τὸ ὄνομά μου εἴς τι, λαμβάνω μέρος εἴς τι μετά τινος, τινι Φίλων 1. 464, "Ιππαρχ. εἰς 'Αράτ. Φαινόμ. 172B, Κλήμ 'Αλεξ. 860, κτλ.

συνεπιδείκνυμι ἢ -ύω, ἐπιδεικνύω ὁμοῦ, ἐν τῷ παθητ. «ἐπὶ τοὺς τόπους ἀεὶ τοὺς διὰ λόγου συνεπιδεικνυμένους» Πολύβ. 3. 38, 5.

συνεπιδεσμέω, ἐπιδεσμέω ὁμοῦ, Σωρ. 'Εφ. ἔκδ. Erm. σ. 125, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 400.

συνεπιδέχομαι, ἀποθετ., ἐπιδέχομαι, δέχομαι ὁμοῦ, Θεόδωρ. Μοψουεστ. ἐν Maji Coll. Vat. τ. 6, σ. 306.

συνεπιδέω, ἐπιδένω ὁμοῦ μετά τινος, τὸ ἕτερον σκέλος τῷ ὑγιεῖ συνεπιδεῖν 'Ιππ. π. 'Ιητρ. 748.

συνεπιδηλόω, ἐπιδηλόω ὁμοῦ, Ρύθ. Ζυγ. ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 129, σελ. 1081, ἔνθα ὅμως φέρεται καὶ διάφορ. γραφ. **συμπαραδηλόω**.

συνεπιδημέω, ἐπιδημῶ, διαμένω ὁμοῦ μετά τινος, συνοικῶ, Στράβ 685. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, συνεπιδημησάντων αὐτῇ (δηλ. τῇ κιβωτῷ) τῶν δεινῶν 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 6. 1, 2.

συνεπιδίδωμι, παραδίδω ὁλοκλήρως ἢ ἑκουσίως, ἑαυτόν τινι ἢ εἴς τι Πολύβ. 32. 10, 5., 21. 10· τὰ σώματα προκινδυνεῦσαι Διον. 'Αλ. 3. 15. **2)** προσφέρω ὁμοῦ, τὴν χεῖρά τινι Θεμίστ. 90A. **II**. ἀμεταβ., ἐπιδίδω ὁμοῦ, προάγομαι ὁμοῦ μετά τινος, Πλούτ. 2. 448D.

συνεπιδράσσομαι, μέσ., ἐπιδράττομαι, ἐπιλαμβάνομαι, «ἀδράχνω», πιάνω ὁμοῦ, τῶν αὐτῆς ἡνιῶν συνεπιδράξασθαι Εὐστ. Πονημάτ. 279. 30.

συνεπιζητέω, συνερευνῶ, συνεξετάζω τι μετά τινος, τινί τι 'Αρισταίν. 2. 3.

συνεπιθειάζω, ἀποδίδω εἰς θείαν παρέμβασιν, Πλουτ. Σύλλ. 6, κτλ.· σ. τὸ χρηστήριον, ἀναγνωρίζω αὐτὸ ὡς θεῖον, ὁ αὐτ. 2. 409C.

συνεπίθεσις, εως, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἐπίθεσις, συνέφοδος πρὸς ἀπάτην, ἀπάτη, δόλος, 'Ακύλ. ἐν Ψαλμ. ΡΙΗ', 118 (Παλ. Διαθ.).

συνεπιθεωρέω, θεωρῶ ὁμοῦ μετά τινος, συνεξετάζω, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 7. 46· τινί τι, πρᾶγμά τι μετά τινος ἄλλου, Ideler Phys. 2. 62· ἢ πρᾶγμά τι μετά τινος προσώπου, 'Ιώβιος ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 188. 29.

συνεπιθήγω, ἀκονῶ ὁμοῦ, συμπαροξύνω, τῆς ψυχῆς τὸ μαντικὸν..δεῖται τοῦ συνεξάπτοντος καὶ συνεπιθήγοντος Πλούτ. 2. 433D.

συνεπιθορυβέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιθορυβῶ, μεγαλοφώνως ἐπιδοκιμάζω, ἐπαινέσεις καὶ συνεπιθορυβήσεις τοῖς κολακεύουσι; Πλούτ. 2. 531C.

συνεπιθρηνέω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος θρηνῶ, συνοδύρομαι, Πλούτ. 2. 56A, κτλ.· τινι αὐτόθι 541A, κτλ.

συνεπιθρήνησις, εως, ἡ, τὸ συνθρηνεῖν, τὸ ἀπὸ κοινοῦ θρηνεῖν, συνοδύρεσθαι, Πλούτ. 2. 610B, ἐν τῷ πληθ.

συνεπιθρυψις, ἡ, τὸ ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ θρύπτεσθαι, μετέχειν τῆς τρυφῆς καὶ χλιδῆς, συνηδυπάθεια, Πλούτ. 2. 1092D, ἐν τῷ πληθυντ.

συνεπιθυμέω, ἐπιθυμῶ ὁμοῦ μετά τινος, συνεπιθυμεῖν σοι τῶν καλῶν τῷ ἱππικῷ Ξεν. 'Ιππαρχ. 1. 8.

συνεπιθυμητής οῦ, ὁ, ὁ συνεπιθυμῶν, ὁ τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶν, συνεραστής, Πλάτ. Κλειτοφ 480D.

συνεπιθωΰσσω, διὰ φωνῶν συμπαρορμῶ, θηρεύουσιν ἀγρότερός τις συνεπιθωΰσσει καὶ συνεξορμᾷ θεὸς Πλούτ. 2. 757D.

συνεπικάθημαι, Παθ., ἐπικάθημαι ὁμοῦ, συνεπεκάθητο τῷ φρέατι περὶ τὸ στεφάνωμα Εὐμάθ. σ. 10.

συνεπικαίω, ἐπικαίω ὁμοῦ, τινί τι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17. 6.

συνεπικαλέομαι, Μέσ., ἐπικαλοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινά τινι 'Αρρ. 'Αν. 6. 3, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 611B.

συνεπίκειμαι, Παθ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπιτίθεμαι, συνεπίκεισθ' ὑμεῖς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 267.

συνεπικεράννυμι, ἐπικεράννυμι, ἀναμιγνύω ὁμοῦ προσέτι, Φιλοστοργ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 4. 9· οὕτω **-κιρνάω**, Πρόκλ. Παράφρ.

συνεπικερδαίνω, κερδαίνω ὁμοῦ μετά τινος, «ἢ ἄλλο τι τῶν χαμαιπετῶν καὶ προσκαίρων συνεπικερδήσοντες τῷ παιδὶ» 'Αθαν τ. 2, σ. 417C.

συνεπικλάω, ἐπικλῶ ἔτι, κάμπτω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, μεταφ., τῆς αἰσθήσεως συνεπικλώσας τὴν διάνοιαν Πλουτ. Φιλοπ. 9.

συνεπικλύζομαι, Παθ., ἐπικλύζομαι ὁμοῦ, «τῶν ἐν τῇ μήτρα συνεπικλυζομένων χυμῶν καὶ ὑδάτων» Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 38.

συνεπικοινωνέω, ἐπικοινωνῶ μετά τινος εἴς τι, κἂν συνεπικοινωνῶσι τῷ ἥπατι τοῦ πάθους οἱ νεφροὶ 'Ιω. 'Ακτουαρ. π. Διαγνώσ. ἐν Ideler Phys 2. 376.

συνεπικομίζω, ἐπικομίζω, φέρω πρός τι ὁμοῦ, Φωτ. 'Επιστ. 5, σ. 233, ἐν τέλει.

συνεπικόπτω, ὁμοῦ ἐπικόπτω, διακόπτω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 393B.

συνεπικοσμέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικοσμῶ, στολίζω, Ξεν. 'Ιέρ. 8. 6· τὸν λόγον 'Αριστ. Τοπ. 8. 1, 18· τὸν βίον ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθ. Νικ. 1. 10, 12.

συνεπικουρέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικουρῶ, ὡς ἐπίκουρος προσέρχομαι, βοηθῶ, ἀνακουφίζω, Ξεν. 'Ιέρ. 3. 2· τινι Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 5. 32· ταῖς ἀπορίαις τινὸς Ξεν. Κύρ. 1. 6, 24.

συνεπικουρία, ἡ, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικουρία, βοήθεια, Λέοντ. Αὐτοκρ. Πανηγυρ. εἰς Χρυσόστ. σ. 272.

συνεπικουφίζω, ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω συγχρόνως, Πλουτ. Κάμιλλ. 25. **II**. βοηθῶ εἰς ἀνακούφισιν, Φίλων 2. 364, Πλουτ. Εὐμέν. 9.

συνεπικραδαίνω, κινῶ, ἐπισείω πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω ὁμοῦ μετά τινος, σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα συνεπι-

κραδαίνουσι, ἐπὶ κυνῶν, ὅταν ὦσι περὶ τὸ θήραμα, Ξεν. Κυν. 6, 16.

συνεπικρίνω [ῑ], βοηθῶ εἰς τὸ κρίνειν ἢ ἐπικρίνειν τινά, ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ κρίνω, ξυνεπέκρινεν ἡμᾶς, τὰς θεωρίας ἢ τὰ φρονήματα ἡμῶν, Πλάτ. Νόμ. 792C. 2) βοηθῶ ὅπως ἀποφασισθῇ ὑπόθεσίς τις, συναποφασίζω, Πλούτ. 2. 53B, Λογγῖν. 1. 2.

συνεπικροτέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικροτῶ, ἐπαινοῦσι καὶ συνεπικροτοῦσι Πλούτ. 2. 66B· θεάτρου συνεπικροτοῦντος 63A.

συνεπικρύπτω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικρύπτω, ὁμοῦ ἀποκρύπτω, Πλούτ. Ἀλκιβ. 28, Τιμολ. 10, Νικίου καὶ Κράσσ. Σύγκρ. 1.

συνεπικύπτω, πρκμ. **συνεπικεκυφέναι**, ἐπικύπτω ὁμοῦ, Μεταγεν.

συνεπικτᾶσθαι, ἐπικτᾶσθαι ὁμοῦ, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. 1868 Mai, σ. 314 (ἀμάρτ.).

συνεπικῡρόω, ἀπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ ἐπικυρῶ, ἂν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος Πολύβ. 6. 16, 2· τὸ δόγμα 4. 30, 2, κτλ.

συνεπικωκύω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπικωκύω, θρηνῶ, συνεπεκώκυον Ἄννα Κομν. σ. 504A.

συνεπικωμάζω, κωμάζω ὁμοῦ μετά τινος, λαμβάνω μέρος εἰς κῶμον, Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 534E, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 8.

συνεπιλαμβάνομαι, Μέσ.· — ἐπιλαμβάνομαι ὁμοῦ, λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος, συμβοηθῶ, μετὰ γεν. πράγμ., τοῦ στρατεύματος, τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 3. 48, 5. 45, ἴδε Θουκ. 8. 26· οὕτως ἀπολ., ὁ αὐτ. 1. 115 (πρβλ. **συλλαμβάνω** VI, **προσεπιλαμβάνω** II. 2). 2) σ. τινί τινος, λαμβάνω μέρος μετά τινος, ἢ βοηθῶ τινα εἴς τι πρᾶγμα, σ. τινι τοῦ ἔργου Λουκ. Πρ 13, πρβλ. Εἰκ. 8· σ. τινι σωτηρίας, βοηθῶ τινα ὥστε νὰ σωθῇ, Πολύβ. 11. 24, 8, κτλ.· σ. τινι τοῦ φόβου, συντελῶ εἰς αὔξησιν τοῦ φόβου, Θουκ. 6. 70·— μετὰ δοτ. προσ. μόνον, λαμβάνω μέρος μετά τινος, ὑποστηρίζω τινά, ὁ αὐτ. 3. 74, Πολύβ. 5. 90, 2, κτλ. 3) μετὰ γεν. προσ., λαμβάνω τὸ μέρος τινός, Πλουτ. Θεμιστ. 12.

II. ἐνίοτε τὸ ἐνεργ. κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης, οἷον, λόγῳ καὶ ἔργῳ σ. τινι, λαμβάνω μέρος μετά τινος λόγῳ καὶ ἔργῳ, Θουκ. 2. 8· τινί τινος Μάξ. Τύρ. 14. 7· τινὶ πρός τι ὁ αὐτ. 16. 8· μετὰ δοτ. πράγμ., βοηθῶ τινὰ εἰς.., ὁ αὐτ. 21. 4·— ἀπολ., βοηθῶ, Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 3, 3. — Πρβλ. **προσεπιλαμβάνω** II. 2.

συνεπιλαμπρύνω, ἐπιλαμπρύνω συγχρόνως, συνανυψῶ, συνεξορμῶν πρὸς τὰ καλὰ καὶ συνεπιλαμπρύνων τὸ φρόνημα Πλούτ. 2. 795C.

συνεπιλάμπω, συγχρόνως ἐπιλάμπω, ἐὰν ἥλιοι συνεπιλάμψωσιν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 13.

συνεπιλέγομαι, ἀποθ., συναναγινώσκω, πλησίον παρεῖναι καὶ συνεπιλέγεσθαι τοὺς Γυμνοσοφιστὰς παρακαλέσας, ἐπῄει τὴν γραφὴν Ἡλιόδ. 10. 13. II. ὡς παθ., ἀναγινώσκομαι ὁμοῦ μετά τινος, καὶ τὰ τούτοις συνεπιλεγόμενα Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 224D.

συνεπιλείπω, ἐκλείπω ὁμοῦ, τότε συνεπιλιπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην τοῖς ἐπισταμένοις Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. σ. 202, Πλωτῖν. τ. 2, σ. 1228, 2, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 184C.

συνεπιλεκτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ **συνεπιλέγω** (ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ), προσθετέον ἔτι, Εὐστ. 1406. 50.

συνεπιλογίζομαι, ἀποθ., ἐπιλογίζομαι ὡσαύτως, συνυπολογίζω, Πτολ. Μαθ. τ. 1, σελ. 73B· ῥημ. ἐπίθ. **συνεπιλογιστέον**, Πτολ., αὐτόθι τ. 2, σ. 405C, Εὐστ. 366. 34.

συνεπιμαρτῠρέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιμαρτυρῶ, συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 31· τινι, μετά τινος, Πολύβ. 26. 9, 4, Ἀθήν. 595E, κτλ. II. ἀπὸ κοινοῦ συνιστῶ, φέρω καλὴν μαρτυρίαν περί τινος, Πλούτ. 2. 486C, 539D, κτλ.

συνεπιμαρτύρησις [ῠ], ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ μαρτυρία ἢ ἐπιδοκιμασία, ἐπιβεβαίωσις, ἐν τρόπῳ ἀποκρίσεως ἢ συνεπιμαρτυρήσεως Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 10.

συνεπιμαρτύρομαι [ῡ], ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ ἐπιβεβαιῶ, αἱ ἐπιγραφαὶ συνεπιμαρτύρονται τοῖς εἰρημένοις Φώτ. 128. 26., 199. 20.

συνεπιμαχέω, ἔρχομαι εἰς ἐπιμαχίαν, συνεπιβοηθῶ, οὐ δυνήσονται οἱ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον συνεπιμαχεῖν τῷ ἐπισκόπῳ Ἀποστ. Διαταγ. 2, 17, σ. 227D.

συνεπιμειδιάω, μειδιῶ ἐπί τινι ὁμοῦ, συνεπιμειδιᾶν τοῖς πάθεσι Πλούτ. 2. 672E.

συνεπιμελέομαι, ἀποθετ. (μέλομαι) ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος ἢ προσέχω εἴς τι, τινος Θουκ. 8. 39· Ξεν.· σ. τῆς στρατιᾶς, ἔχειν κοινὴν ἐπιμέλειαν ἢ φροντίδα περὶ αὐτῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 6. 1, 22· σ. τινος μετά τινος Δημ. 1168. 17· ἀπολ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3· μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, ξυνεπιμεληθῆναι ὅπως τι ἔσται Πλάτ. Νόμ. 754C· σ. ὡς .. Συλλ. Ἐπιγρ. 115.

συνεπιμελητής, οῦ, ὁ, ὁ ὁμοῦ φροντίζων περί τινος, συμβοηθὸς ἐπιμελητοῦ, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 109.

συνεπιμερίζω, ἐπιμερίζω ὁμοῦ, συναπονέμω, Εὐστ. 100. 4, 828, 13, Ποιημάτ. 226. 48, κτλ.

συνεπιμεριστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνεπιμερίζω**, δεῖ συνεπιμερίζειν, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1770, 1.

συνεπιμετρέω, προστίθημι εἰς τὸ μέτρον, προστίθημι ὡς ἐπίμετρον, Βυζ., Lex. Gr. Lat, ap. P. Baldvin 1611.

συνεπιμίγνυμι, ἐπιμιγνύω προσέτι, Ideler Phys. 2. 389· οὐ μόλυβδον ἂν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ Ἀρισταίν. 1. 10.

συνεπινεύω, = ἐπινεύω, συγκατανεύω, Ἀριστοτ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 7. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2114bb. 15· τινί, εἴς τι πρᾶγμα, αὐτόθι 3524, 20· ἐξ ὅλης ψυχῆς ταῖς ἡδοναῖς συν. τινι Πλούτ. 2. 446A.

συνεπινήχομαι, ἀποθετ., ἐπινήχομαι, ἐπιπλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὁμοῦ, συνεπινηχομένων καὶ διαπλεκομένων ἐπαφροδίτως ἀλλήλοις Ἀρισταίν. 1. 3· τινὰ συνεπινηχόμενα ἐρυθρὰ ψήγματα Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideler Phys 2. 181.

συνεπινοέω, ἐπινοῶ ἢ μηχανῶμαι ὁμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 101· συνεπινοήσας πῶς καὶ τίνι τρόπῳ δύναται σῶσαι τὸν Ἀχαιὸν Πολύβ. 8. 17, 2. II ῥηματ. ἐπίθ. **συνεπινοητέον**, πρέπει τις νὰ ἐπινοήσῃ ὡσαύτως, Εὐστ. 821. 1.

συνεπιορκέω, ἐπιορκῶ ὁμοῦ μετά τινος, κάμνω ψευδῆ ὅρκον μετ' αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 808A.

συνεπιπάσχω, ὁμοῦ πάσχω, ὁμοῦ αἰσθάνομαι συγκίνησιν, ὥσπερ ἐν δίκῃ μετὰ πάθους τινὸς συνεπιπάσχων Πλούτ. 2. 1037A.

συνεπιπλέκω, ἀπὸ κοινοῦ πλέκω, Εὐήνῳ δάφνην συνεπίπλεκε Ἀνθ. Π. 4. 2, 13, — Παθ., στενῶς συμπλέκομαι, συνεπιπλάκη γὰρ ἀλλήλοις τὰ γένη Ἀφρικαν. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 7.

συνεπιπλέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιπλέω ἐν ναυτικῇ ἐκστρατείᾳ, οὐ μόνον τὴν οὐσίαν ἀναλίσκων, ἀλλὰ καὶ τῷ σώματι κινδυνεύων συνεπιπλέων Δημ. 1224, 27.

συνεπιπνέω, ἐπιπνέω ὁμοῦ, E. Mil. ἐν Journ. de Sav. 1868 Mai, σ. 314 (ἀμάρτυρ.).

συνεπιπολάζω, ἐπιπολάζω, εἶμαι ὁμοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Βασίλ. Σελευκ. σ. 46.

συνεπιπονέω, συγκοπιάζω, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 47 (διάφορ. γραφ. **ἐπιπονεῖν**).

συνεπιπρεσβεύω, ὑπάγω ὁμοῦ ὡς πρεσβευτής, Θεόδ. Στουδ.

συνεπιρρᾰπίζω, ῥαπίζω, κολάζω, τιμωρῶ συγχρόνως, Φωτ. Βιβλιοθ. 208. 19.

συνεπιρραίνω, ἐπιρραίνω ὁμοῦ, E. Mil. ἐν Journ. des Sav. 1868 Mai. σ. 314.

συνεπιρρέπω, ἐπιρρέπω πρός τι ὁμοῦ, συνεπιρρέπει τούτῳ (δηλ. τῷ ὀφθαλμῷ) καὶ ἡ διάνοια Πλουτ. Φωκ. 2.

συνεπιρρέω, συρρέω, τρέχω πρός τι ὁμοῦ, συνεπιρρέοντος καὶ τοῦ κατ' ἀγροὺς διατρίβοντος ὄχλου Διον. Ἁλ 10, 16· τὸ ἔλαιον συνεπιρρεῖ πορρωτάτω δι' ὑγρότητα τῶν μερῶν κινουμένου Πλούτ. 2. 696D.

συνεπιρρώννῡμι, συμβοηθῶ ἐνισχύων, ὑποστηρίζων, παρεκάλει τοὺς θεοὺς .. ἀμῦναι καὶ συνεπιρρῶσαι τοὺς Ἕλληνας Πλουτ. Ἀλέξ. 33, κτλ.— Παθητ., ἐπὶ τῆς γλώσσης, ὡσαύτως ἐνισχύομαι, Λογγῖν. 11. 2.

συνεπισείω, ἐπισείω ὁμοῦ ἀπειλητικῶς, Γρ. Ναζ. τ. 3, σ. 590A.

συνεπισημαίνω, ὁμοῦ ἐπισημαίνω, δεικνύω, φανερώνω, Πλούτ. 2. 398A·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐκφράζω γνώμην περί τινος πράγματος (μετ' αἰτ.), εἴτε ἀποδοκιμάζων, Πολύβ. 4. 24, 4· εἴτε ἐπιδοκιμάζων Διόδ. 17. 25.

συνεπισκεπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ἐπισκοπῶ**, δεῖ συνεπισκοπεῖν, Φίλων II. 335, 6.

συνεπισκέπτομαι, συνυπολογίζω, συναριθμῶ, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, τὴν φυλὴν Λευὶ οὐ συνεπισκέψῃ, καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν οὐ λήψῃ ἐν μέσῳ υἱῶν Ἰσραὴλ Ἑβδ. (Ἀριθμ. Α', 49)· οὐ συνεπεσκέπησαν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ αὐτόθι Α', 47, ἴδε **συνεπισκοπέω** ἐν τέλει.

συνεπισκευάζω, παρασκευάζω ἢ διαπλάττω ὁμοῦ μετά τινος, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 1. 2.

συνεπίσκεψις, ἡ, σύγχρονος ἐπίσκεψις, Λέοντος Νεαρὰ πϛ'.

συνεπισκιάζω, ἐπισκιάζω ὁμοῦ, Φώτ. Ἀμφιλ. σελ. 291, ἔκδ. Σ Κ. Οἰκ.

συνεπισκιρτάω, ἐπισκιρτῶ ὁμοῦ, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. 1868 Mai, σ. 314 (ἀμάρτυρ.).

συνεπισκοπέω, μέλλ. **-σκέψομαι**, ἐπισκοπῶ, ἐξετάζω ὁμοῦ μετά τινος, τί τινι Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 8, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 296B· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Κρατύλ. 422C· (ἀλλά, σ. τινί τι, παραβάλλειν τι πρός τι, Γαληνὸ.) τι ἔκ τινος Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 6, 1· τι Στράβ. 349, κτλ.· μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, σ. ἢ .. Πλάτ. Ἀπολ. 27A. — Ὁ μὴ Ἀττικ. ἐνεστ. **συνεπισκέπτομαι** παρὰ Γαληνῷ τ. 2, σ. 201, Παλ. Διαθ. καὶ μεταγενεστέροις.

συνεπίσκοπος, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐπισκοπῶν, ἐπιβλέπων, ὁ καὶ αὐτὸς ἐπίσκοπος ὤν, συνάδελφος ἐπισκόπου, Ἀθαν. τ. 1, σ. 444, 567, κλπ.

συνεπισκοτέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπισκοτίζω, διὰ σκότους καλύπτω,

νυκτὸς συνεπισκοτεῖ τὴν ὄψιν Ἰω. Ἀκτουάρ ἐν Ideler Phys 2. 447.

συνεπισκυθρωπάζω, σκυθρωπάζω, γίνομαι σκυθρωπὸς ἐπί τινι ἢ μετά τινος, Πλούτ. 2 672E.

συνεπισπάω, ἐπισπῶ, ἐπισύρω ὁμοῦ, ἵππος βίᾳ συνεπισπάσας τὸν ἡνίοχον εἰς τὸ ῥεῖθρον Πλουτ. Κράσσ 19. **II**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συμπαρασύρω μετ' ἐμαυτοῦ, μάλιστα πρὸς καταστροφήν, τοὺς φίλους Πλάτ. Πολ. 451A, πρβλ. Δημ. 411. 2· καὶ ἄνευ κακῆς τινος σημασίας, Πλάτ. Τίμ. 44A, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24. **2)** ἐφελκύω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, δηλ. πρὸς τὴν ἰδίαν μου γνώμην, τινα πρὸς τὸ ξυμφῆσαι Πλάτ. Σοφ. 236D· πρὸς τὴν αὐτῶν γνώμην Πολύβ. 30. 6, 7. **3)** σ. τὸν ἀέρα, εἰσπνέω συγχρόνως, Ἀριστ. Προβλ. 11. 62.

συνεπισπεύδω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω τι, τὰς ἁμάξας Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8.

συνεπίσταμαι, ἀποθ., γινώσκω καλῶς μετά τινος, μετέχω τῶν μυστικῶν αὐτοῦ, τὼ δύω στρατηγώ, οἳ συνηπιστάσθην τὴν τοῦ Μίλωνος ἐπὶ τοὺς περὶ Λεοντιάδην ἐπανάστασιν Ξεν. Ἑλλην. 5. 4, 19· συνεπίσταμαί σοι πονηρὰ δράσαντι Λουκ. Κατάπλ. ἢ Τύραννος 23, πρβλ. 27· οὐδὲν ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην ὁ αὐτ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 31, πρβλ. περὶ Διαβολ. 9. **2)** γινώσκω ἀπὸ κοινοῦ, γινώσκω καλῶς, τὸν ἥλιον καὶ σελήνην δρῶντας ταῦθ' ἃ ἀεὶ πάντες ξυνεπιστάμεθα Πλάτ. Νόμ. 812C· οὐκ ἄρα σ. ὅτι ἐπίστανται Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 19, 3.

συνεπίστασις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ παρατήρησις, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. σ. 390 Kiessl., πρβλ. **συνεπίτασις**.

συνεπιστατέω, ἐνεργῶ ὡς κοινὸς ἐπιστάτης ἢ προστάτης, εἰ δὲ πόλις ὅλη συνεπιστατοῖ Πλάτ. Πολ. 528C· συνεπιστατοῦσα τοῖς φύλαξι Εὐστ. 797, 43.

συνεπιστέλλω, ἐπιστέλλω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἐπαχθὲς δὲ μηδὲν συνεπιστελλέτω Λουκ. Κρονοσ. 15.

συνεπιστενάζω, ἐπιστενάζω ὁμοῦ, στενάζω ἐπί τινι ὁμοῦ, μὴ ὄκνει καὶ συνεπιστενάξαι Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 16.

συνεπιστένω, =τῷ προηγ., Πλουτ. Γάλβ 23.

συνεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ συνεπιστάμενός τι, Ζωναρ. Λεξ. ἐν λέξ. **συνίστωρ**.

συνεπιστρατεύω, ἀπὸ κοινοῦ στρατεύω, ἐκστρατεύω ὁμοῦ, συνεκστρατεύω, τινὶ Θουκ. 5. 48, Δημ. 61. 10, κτλ.

συνεπιστρέφω, μέλλ. -ψω, στρέφω συγχρόνως, περιστρέφω ὁμοῦ, Κλωθὼ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφορὰν Πλάτ. Πολ. 617C, πρβλ. Τίμ. 84C. **2)** ἀπὸ κοινοῦ στρέφω πρός τι, καθιστῶ τινα προσεκτικόν, Πλουτ. Νουμ. 14· τὸν ἀκροατὴν πρὸς ἑαυτὸν ὁ αὐτ. 2. 542C, κτλ.— Παθ., οὐ πρὸς ἓν τέλος ὀφείλοντας ἐξ ἀρχῆς ἄγεσθαι καὶ συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσι ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργ. καὶ Νουμ. Συγκρ. 4. **II**. ἀμεταβ., στρέφομαι ὁμοῦ πρός τι, πρὸς ἀλλήλας ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 13.

συνεπισύρομαι [ῡ], μέσ., ἐπισύρω πρὸς ἐμαυτὸν ἢ μετ' ἐμαυτοῦ, Ἰω. Ἀκτουάρ ἐν Ideler Phys 1. 331, Γαλην. τ. 4, σ. 494.

συνεπισφάζω, σφάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μετά τινος, πυρὰν νήσας καὶ ἐπιθεὶς τὸν Δρύαντα, ᾤετο συνεπισφάξειν καὶ τὴν Παλλήνην Παρθέν. 6. 4.

συνεπισφραγίζω, ἐπισφραγίζω, ἐγκρίνω ὁμοῦ, Θεόδ. Στουδ. 461D.— Μέσ., τοῦ πατρὸς συνεπισφραγιζομένου Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 179B.

συνεπισχύω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπισχύω, ὑποστηρίζω, βοηθῶ, συμβοηθῶ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6· τινὶ Πολύβ. 6. 6, 10, κτλ.· κατά τινος αὐτόθι 6. 8, 1· σ. ταῖς πλεονεξίαις τινὸς ὁ αὐτ. 28. 5, 5 ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἑνώνω τὰς δυνάμεις μου μετά τινος ἄλλου ἐπὶ κακῷ, συνωμοτῶ, τινὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 6.

συνεπίτασις, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐπίτασις, ἔντασις, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. § 69.

συνεπιταχύνω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιταχύνω, ὡς τὸ **συνεπισπεύδω**, Πλουτ. Ἆγις 8, κτλ.

συνεπιτείνω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτείνω, συντελῶ πρὸς αὔξησιν, τὴν ὀργήν τινος Πολύβ. 3. 13, 1· τὴν ψυχρότητα Πλούτ. 2. 691B· τὰ ἀλγεινὰ Βασίλ., κλπ.— Παθ., συναυξάνομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Πλούτ. 2. 1020C. **2)** ἀμεταβ., συμφωνῶ κατὰ τὴν ἔντασιν πρός τι, τινὶ Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 2, 17, πρβλ. Πλούτ. 2. 451E.

συνεπιτελέω, συνεργῶ, συντελῶ εἰς ἐπιτέλεσιν, εἰς ἐκτέλεσιν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 2, 3 (ἐν τῷ Παθητ), Πλουτ. Περικλ. 13. **2)** ἐπιτελῶ ὁμοῦ, παιᾶνα θεῷ Ξεν. Ἀγησ. 2, 17.

συνεπιτέλλω, ἀνατέλλω ὁμοῦ μετά τινος, ἅμα συνεπιτέλλοντα τῷ ἡλίῳ Ἰω. Διακ. εἰς Ἡσιόδ. Θεογ. Ἀλληγορ. σ. 472 Gaisf.

συνεπιτέμνω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτέμνω, συντέμνω, συντομώτερον ποιῶ, Εὐστ. 1167. 62.

συνεπιτίθημι, ἐπιτίθημι προσέτι, μηδενὸς ἀφαιρεῖν βάρος, συνεπιτιθέναι Πλούτ. 2. 748C. **II**. Μέσ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ἐπιτίθεμαι, ἐπιπίπτω, προσβάλλω, τῷ Μήδῳ Θουκ. 3. 54, πρβλ. 6. 17· ξ. τινὶ μετά τινος ὁ αὐτ. 1. 23., 6. 10, Πλάτ. Φίληβ. 16A, ἀπολ., Ξεν. Κύρ. 4. 2, 3. **2)** ξ. τῷ ἔργῳ, ἐπιδίδομαι ὁμοῦ εἰς τὸ ἔργον, Θουκ. 6. 56, πρβλ. Ἰσαῖον 59. 17· **3)** μεταχειρίζομαί τι πρὸς ἰδίαν μου ὠφέλειαν, «Θηβαῖοι μὲν γὰρ τῇ Λακεδαιμονίων ἀγνοίᾳ καὶ τῷ τῶν συμμάχων πρὸς αὐτοὺς μίσει συνεπιθέμενοι» Πολύβ. 6. 43, 4· οὕτως, ἐφοβεῖτο δὲ τὸν Ἀχαιὸν μὴ συνεπίθηται τοῖς καιροῖς ὁ αὐτ. 5. 87, 2· τοῖς καιροῖς συνεπιθέμενοι πρότερον ὁ αὐτ. 3. 15, 10.

συνεπιτιμάω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτιμῶ, ψέγω, οὐ συνηγανάκτησεν ὁ Λύσανδρος, ἀλλὰ καὶ συνεπετίμησε Πλουτ. Λύσανδρ. 15.

συνεπιτρέπω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιτρέπω, συνεπιτρέπειν αὐτοῖς χρῆσθαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 6, 7.

συνεπιτρέχω, ἐπιτρέχω ὁμοῦ, τῷ καιρῷ συνεπιτρέχων Σχόλ. εἰς Ἰλ. Η. 256.

συνεπιτρίβω [ῑ], καταστρέφω συγχρόνως ἢ παντελῶς, συγκαταστρέφω, ἱκανὰ καὶ μικρὰ ἁμαρτηθέντα πάντα συνεπιτρῖψαι Ξεν. Ἀν. 5. 8, 30.

συνεπιτροπεύω, ἐνεργῶ ὡς κοινὸς ἐπίτροπος, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1, σ. 60, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2114b καὶ bb.

συνεπίτροπος, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐπίτροπος, ὁ καὶ αὐτὸς ἐπίτροπος ὤν, τινι Δημ. 818. 2 καὶ 21.

συνεπιτροχάζω, σπεύδω ὁμοῦ μετά τινος, «συνεπιτροχασθέντος τοῦ λόγου τῷ τε καιρῷ καὶ τῇ τοῦ λαλοῦντος .. σπουδῇ» Εὐστ. 1719. 13.

συνεπιτυφόω, ἐπιτυφόω, πληρῶ τύφου συγχρόνως, ἐπαινέσαι καὶ συνεπιτυφῶσαι βουλόμενος Πλούτ. 2. 58B.

συνεπιφαίνομαι, Παθ., ὁμοῦ μετά τινος ἐπιφαίνομαι, ἡ χάρις συνεπεφαίνετο τοῖς κινήμασι τοῦ προσώπου Πλουτ. Ἀντών. 83 ἐν τῇ ἀρχῇ, 2. 767C, κτλ.

συνεπιφάσκω, ἐπιφάσκω ὁμοῦ, ἐπιβεβαιῶ ὅ,τι λέγει τις, λέγω ναὶ εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ, τὸν κόλακα φωράσας ἀεὶ συνεπιφάσκοντα Πλούτ. 2. 63C.

συνεπιφέρω, ἐπιφέρω ὁμοῦ, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, πίστιν Διον. Ἁλ. περὶ Λυσίου 18· συνεφαρμόζω, ἢ καὶ τοὔνομα (δηλ. τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου) πολλῶν ἐν ἀρχῇ συνεπιφερόντων οὐκ ἔφευγε Πλουτ. Πομπ. 2.— Παθ., φέρομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Διόδ. 13. 45. **II**. ἐπὶ λέξεως, ἐπιφέρω ὁμοῦ, δηλ. περιέχω ὁμοῦ καὶ ἄλλο τι, σημαίνω ὁμοῦ προσέτι (οἷον ἡ λέξις **τετράπουν** περιλαμβάνει καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ζῴου), Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 12., 8. 2, 6, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 46, 15.

συνεπιφθέγγομαι, ἀποθ., ἐπιφθέγγομαι ὁμοῦ, εἴτε δαιμονίου τινὸς συνεπιφθεγξαμένου Πλουτ. Τιμολ. 27· συνεπιφθέγγεται (ὁ αὐλὸς) τῷ παιᾶνι τὸ θεῖον ὁ αὐτ. 2. 713A.

συνεπιφορτίζω, ἐπιφορτίζω ὁμοῦ, φορτώνω ἔτι μᾶλλον, συνεπιτιθέναι καὶ συνεπιφορτίζειν (βάρος) Πλούτ. 2. 728C.

συνεπιφωνέω, ἐπιφωνῶ, ἐγείρω φωνὴν ὁμοῦ, συνεπιφωνησάντων δὲ πάντων, χαρᾶς ἐπληρώθη τὸ συμπόσιον Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδ.

συνεπιχαίρω, χαίρω ἐπί τινος ὁμοῦ, Achmes Ὀνειροκρ. 151.

συνεπιχειρέω, ἐπιχειρῶ ὁμοῦ, ἐπιτίθεμαι ὁμοῦ, συνεπεχείρει πανταχόθεν ἅμα τοῖς πολεμίοις Πολύβ. 3. 84. 1.

συνεπιχειρονομέω, ἐπαναλαμβάνω τι διὰ νέας βίας, τοῖς ἑαυτῶν παρανομήσασι συνεπιχειρονομοῦντες ἄλλην ἐπιβουλὴν Διόδ. Ἐκλογ. 593. 14 Wess (ἴσως ἔπρεπε νὰ ᾖ ἐπιχειρ-).

συνεπιχωρέω, συγκατατίθεμαι, συναινῶ, συνεπιχωρῆσαι τοῖς ἐψηφισμένοις Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 34.

συνεπιχωριάζω, ἐνδιατρίβω ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, συνεπιδημῶ, τὰ ἀλλήλοις ἀντικείμενα ἐν τῷ αὐτῷ μετ' ἀλλήλων συνεπιχωριάζειν φύσιν οὐκ ἔχει Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 619C.

συνεπιψεύδομαι, ἀποθετ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος ψεύδομαι, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 223, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλογ. 13. 5.

συνεπιψηφίζω, ἐπιψηφίζω καὶ ἐγώ, σ. τὰ δόξαντα τοῖς γέρουσι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 7, πρβλ. Πολύβ. 22. 15, 1.

συνεποδύρομαι, ἐποδύρομαι ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', 103, 14., 249, 14., 322, 12, ἔκδ. Λ.

συνεποκέλλω, ἐποκέλλω, ἔρχομαι πλησίον εἰς τὴν ξηρὰν ὁμοῦ, «συνεποκείλαντες (δελφῖνες) ἐξέθηκαν ἐπὶ τὴν γῆν ἄνθρωπον ἔμπνουν καὶ κινούμενον» Πλούτ. 2. 161A.

συνέπομαι, ἀόρ. -εσπόμην· ἀποθ. Ἀκολουθῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς (ἔνθα ὅμως τὸ σὺν δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐπίρρ.), Ὀδ. Κ 436, πρβλ. Θουκ. 1. 60, Ξεν., κλπ.· σ. τινι Ἡρόδ. 5. 57., 7. 39, Αἰσχύλ. Ἀγ. 955, κτλ.· ποίμναις..ξυνειπόμην, ἠκολούθουν τὰ ποίμνια, δηλ. ἐποίμαινον αὐτά, Σοφ. Ο. Τ. 1125· οὗ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο (ἡ τύχη), δὲν διέμεινε σταθερὰ εἰς τὸν βίον σου, αὐτόθι 1523· (ταῦρος) σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυνείπετο, ἠκολούθει ἐκ τοῦ πλησίον (μηδόλως ὑπολειπόμενος), Εὐρ. Ἱππ. 1231· οὕτω, τῷ χρόνῳ ξ. Πλάτ. Νομ. 721C. **2)** συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος, τῷ νόμῳ ξυνεπόμενος αὐτόθι 916D· μὴ ξυνέ-

πεσθαι ἐθέλειν Θουκ. 3. 38. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, μουσικῇ ξυνεπόμεναι τέχναι, αἱ παρακολουθοῦσαι τὴν μουσικήν, Πλάτ. Φίληβ. 56C· τὰ τούτοις ξυνεπόμενα, τὰ ἐπακόλουθα, τὰ ἀποτελέσματα τούτων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 679E, πρβλ. 760A, Φίληβ. 24D, Τίμ. 52D· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν., ὡς τὸ Λατιν. consequentia, ὅσαπερ τούτων ξυνεπόμενα εἴπομεν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 899C. **4)** σ. τῷ λόγῳ, παρακολουθῶ τὸν λόγον μέχρι τῶν ἀποτελεσμάτων του, αὐτόθι 695C· σ. τοῖς ἀποβαίνουσι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 12· — ἀπολ., ξυνέπομαι, ἀκολουθῶ, δηλ. σὲ ἐννοῶ, Πλάτ. Σοφ. 238E· συνέψεσθε ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 53C. Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 857.

συνεπόμνῦμι, ἐπόμνυμι, ὁρκίζομαι πρὸς τούτοις ἢ προσέτι, ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι; Ἀριστοφ. Λυσ. 237· μετ' ἀπαρεμ., συνεπόμνυμι μηδὲ ἃ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἔλαβον εἰληφέναι Ξεν. Ἀν. 7. 6, 19.

συνεποπτεύω, ἐποπτεύω ὁμοῦ, συνεπιτηρῶ ὡς ἐπόπτης, συνεπιβλέπω, Θεμίστ. 235C.

συνεπορθρίζω, ἐπορθρίζω ὁμοῦ, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 404.

συνεποτρύνω, ἀπὸ κοινοῦ παροτρύνω, παρορμῶ, τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρὼν Σοφ. Ἠλ. 299, ἐν τμήσει.

συνεπούλωσις, ἡ, ἡ ἐντελὴς ἐπούλωσις, θεραπεία τοῦ ἕλκους, τὰ δὲ καθαρὰ (ἕλκη) συνεπουλώσεως δεῖται μόνον Ἀριστ. Προβλ. 1. 49.

συνεπουρίζω, βοηθῶ τινα πρὸς τὰ πρόσω, ἐκ μεταφορᾶς οὐρίου ἀνέμου, Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 3. 2, 17, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8 13, 9· Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. 23, 7

συνεποχέομαι, Παθητ., ἐποχοῦμαι μετά τινος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος, συνεποχούμενος τῷ ὑπάρχῳ Φωτ. Βιβλ. 475. 22 ἐπίθ. **συνέποχος, ον**, ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος ὀχούμενος, συνταξιδιώτης, Εὐστ. Πονημάτ. 174. 77.

συνεπτυγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ., ἐν συμπτύξει, κατὰ τρόπον συνεπτυγμένον, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 376B.— Κατὰ Ζωναρ. (Λεξικ. σ. 1694) «συνεπτυγμένως, ἡ ωλένως, συνηγμένως».

συνεπῳάζω, ἐπῳάζω, κάθημαι ἐπὶ τῶν ᾠῶν ὁμοῦ, συνεπῳάζει γὰρ τῇ θηλείᾳ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 27, 4.

συνεπωθέω, ἀπὸ κοινοῦ ὠθῶ τι, συνεπωθεῖ τὸ σιτίον Πλούτ. 2. 1005A, κτλ.· σ. τινα ἐπί τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 28.

συνερᾰνίζω, ἀπὸ κοινοῦ συνεισφέρω, τὰς χρείας ἀλλήλοις συνηράνιζον Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 9, πρβλ. Διογ. Λ. 4. 38.— Μέσ., δέχομαι συνεισφοράς, Πλουτ. Ἀγ. 35. **II.** συλλέγω, συνάγω, συναθροίζω, «μαζεύω», τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας κατήντλησάς μου Λουκ. Λεξιφ. 17· παραδείγματα Πλούτ. 2. 963B, κτλ.— Παθητ., συνηρανισμένος ἐκ συγκλύδων ὄχλος, συνηθροισμένος τυχαίως ἐκ.., Πλάτ. Ἀξ. 369A, παρ. Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 295, Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 3.

συνερᾰνισμός, ὁ, τὸ συνερανίζειν, συλλέγειν, χαίρειν ἐῶσα τὸν παρ' ἑτέρων διὰ μαθήσεως τοῦ φρονεῖν συνερανισμὸν Πλούτ. 2. 992A.

συνερᾰνιστής, οῦ, ὁ, μέλος συλλόγου (ἐράνου), ἑταῖρος ἐρανιστῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b. 46, ἴδε **ἔρανος** II.

συνερᾰνιστός, όν, ὁ ὑπὲρ οὗ ἄλλος συνεισφέρει αὐτὸς δὲ οὐδέν, παράσιτος, Κρώβυλ. ἐν «Ἀπαγχομένῳ» 1 (ὡς ὁ Pors. ἀντὶ **συνερανιστής**).

συνεραστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐραστής, Τιμολ. ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 6· σ. τινός τινι, ὁ ἐρῶν τινος ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, Ξεν. Συμπ. 8. 41.

συνεράω (Α), συλλέγω, συναθροίζω, συνερᾶσαι τοὺς λόγους ἅπαντας Ἰσοκρ. 110B· πολλὰ συνεράσας ᾠὰ εἰς κύστιν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 38· συνερᾶν καὶ συμφέρειν, εἰς ἑρμηνείαν τοῦ **ἔρανος**, Ἀθήν. 362E.— Πρβλ. **ἐξεράω**.

συνεράω (Β), ἐρῶ, ἀγαπῶ ἀπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ μετά τινος, σοὶ καὶ ξυνήσων Εὐρ. Ἀνδρ. 223· σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα Σκόλιον παρ' Ἀθην. 695D, πρβλ. Πλουτ. Ἀγησ. 20, Ἀλέξ. 41· οὕτω καί, **II.** ὡς ἀποθετ., καλὸν δὲ τ' ἐρασσαμένῳ συνέρασθαι Βίων 16. 8· ὅσα συνηράσθησαν, ὅσης ἀγάπης ἀπέλαυσαν ὁμοῦ, Δίων Κ. 51. 8.

συνεργάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**, ἀποθετ., ἐργάζομαι ὁμοῦ, συμπράττω, Σοφ. Ἀντ. 41, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 16· σ. πρός τι, συμπράττω, συντελῶ πρός τι, Ξενοφ. Κύρ. 7. 1, 33, Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, 2· μετ' οὐδετ. ἐπιθ., πολλά τινι ξυνειργασμένη Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 38, πρβλ. Προμ. 3. **II.** ὡσαύτως ἐπὶ παθητ. σημασίας, γῆ συνεργαζομένη, συγχρόνως καλλιεργουμένη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 3· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν παρῳχημένοις χρόνοις, γῆ συνεργασθεῖσα ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 12, 1· λίθοι ξυνειργασμένοι, εἰργασμένοι οὕτως ὥστε νὰ συναρμόζωνται ἀλλήλοις, εἰργασμένοι πρὸς οἰκοδομήν, πελεκητοί, Θουκ. 1. 93· ἐκ χρυσοῦ συνειργασμένος, εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐκ χρυσ., Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 24· τοῦτο συνειργάσθη ἔργον, κατεσκευάσθη, ἐποιήθη, συνετελέσθη, Ἀνθ. Π. 9. 807.

συνεργᾰσία, ἡ, ἑταιρεία, ἀδελφότης ἢ σύνδεσμος ἐργατῶν, ἡ σ. τῶν ἀργυροκόπων Συλλ. Ἐπιγρ. 3154, πρβλ. 3304· ἡ τῶν γναφέων σ. αὐτόθι (προσθῆκαι) 3858e. **II.** τόπος ἔνθα πολλοὶ ἐργάται ἐργάζονται ὁμοῦ, ἐργαστήριον, Λατ. ergastulum, εἰς σ. ἐμβαλεῖν Διόδ. 20. 13, κτλ.

συνεργάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ὁμοῦ συνεργαζόμενος, συμβοηθός, πεμφθείς σοι ξυνεργάτης Σοφ. Φιλ. 93· σκότον ξ. Εὐρ. Ἱππ. 417· μετὰ γεν. πράγματος, βοηθός, συνεργὸς εἴς τι, ἄγρας ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1146· οὕτως ἐν τῷ θηλ. **συνεργάτις, ιδος**, ἡ, συνεργάτις φόνου ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 100.

συνεργᾰτένης [ῐ], **ου**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **συνεργάτης**, συνεργατίνης ἰχθυβόλων θίασος Ἀνθ. Π. 7. 295.

συνέργεια, εὕρηται ἐνίοτε ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ **συνεργία**. — Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατηρ. 399) ὁ τύπος **συνέργεια** εἶναι ἡμαρτημένος.

συνεργεῖον ἢ **-ειον**, ἢ **συνέργιον**, τό, ἐργαστήριον ἢ ἐργοστάσιον, Ἰω. Μαλαλ. **II.** = **συνεργασία** I, Συλλ. Ἐπιγρ. 4346 (ἴδε προσθήκας).

συνεργέω, παρατ. **συνήργουν**· (*ἔργω)· — ἐργάζομαι ὁμοῦ μετά τινος, βοηθῶ, συντελῶ, συνεργάζομαι, Εὐρ. Ἑλ. 1427, Ξεν., κλπ.· ἀλλήλοιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 18, πρβλ. 2. 9, 8· μετ' ἀλλήλων Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγάλ. 2. 3. 16·— καθόλου, συνεργάζομαι μετά τινος, βοηθῶ, τινι Δημ. 799. 11· συν. τινι συμφέροντα, ὑπηρετῶ τινι πρεπόντως, ὡς συμφέρει αὐτῷ, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 16· σ. τινι ἔς ἢ πρός τι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 6, Πολύβ. 3. 97, 5· σ. πρός τι, συντελῶ ἢ συνεργῶ πρός τι, Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 1. 4, 11, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 3· σ. τινί τι, εἴς τι πρᾶγμα, Ἡλιόδ. 9. 11. — Παθητ., λαμβάνω βοήθειαν, βοηθοῦμαι, Διον. Ἁλ. 9. 23.

συνέργημα, τό, βοήθεια, ὑποστήριξις, Πολύβ. 2. 42, 4· πρός τι ὁ αὐτ. 3. 99, 9.

συνεργής, ές, ὁ μετά τινος ἐργαζόμενος, συνεργὲς εὐλόγως γενόμενον Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδομ. σ. 125.

συνεργητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνεργῶ**, δεῖ συνεργεῖν, Σωραν. περὶ Γυναικ. παθῶν σ. 266A.

συνεργήτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **συνεργάτης**, Ἀνθ. Π. 7. 693· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 437.

συνεργητικός, ή, όν, ὁ συνεργῶν, βοηθῶν, συντελῶν, συντελεστικός, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 6. 42, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 20· τὸ συνεργητικὸν αὐτόθι 4. 4, 18.

συνεργία, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐργασία, συνεργασία, βοήθεια, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 4· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Οἰκον. 1. 3, 2, Πολύβ. 8. 35, 10. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, συνωμοσία, συνεννόησις ἐπὶ κακῷ, Δημ. 1285. 17· περί τι Δείναρχ. 104. 33.

συνέργιον, τό, ἴδε **συνεργεῖον**.

συνεργο-λάβος [ᾰ], **ον**, ὁ ἀναλαμβάνων ἐργασίαν ἢ συνάπτων συμφωνίας περὶ ἐργασίας ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, συνέταιρος ἐργολάβου, Στράβ. 354.

συν-εργο-πονέω, βοηθῶ εἰς ἐργασίαν ἢ κοπῶδες ἔργον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 41.

συνεργός, όν, ὁ ὁμοῦ ἐργαζόμενος, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἐργαζόμενος ἢ βοηθῶν εἰς τὸ ἔργον, καὶ ὡς οὐσιαστ., ὁ, ἡ, ὁ βοηθὸς εἴς τι ἔργον, συνεργάτης συμβοηθός, Εὐρ. Ὀρ. 1446, Μηδ. 395, Θουκ. 8. 92, Πλάτ., κλπ.· μετὰ δοτικ. προσώπ., Εὐρ. Ἱππ. 523, Θουκ. 3. 63, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 17, κτλ.· συνεργὸς θρήνοις ἐμοῖς, σὺν ἐμοὶ θρηνῶν, Εὐρ. Ἑλ. 1112· σπανίως μετὰ γενικ. προσώπ., Πλουτ. Περικλ. 31· μετὰ γενικ. πραγματ., ὁ λαμβάνων μέρος εἴς τι ἔργον ἢ εἰς τὴν κατασκευὴν πράγματός τινος, συν. τείχεος, βοηθὸς εἰς τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ, Πινδ. Ο. 8. 43· σ. ἀδίκων ἔργων, ἀρετᾶς, ὁ βοηθῶν πρὸς αὐτά, Εὐρ. ἐν Ἱππ. 676, ἐν Μηδ. 845· σ. τινί τινος, ὁ βοηθῶν τινα εἴς τι, Πλάτ. Συμπ. 180E, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 21· σ. εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 3, 10, ἐν Συμπ. 8, 38· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 3, 7· ἔν τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 588· — μετ' ἀπαρ., σ. τῷ παιδὶ μὴ ἐκπεσεῖν Εὐρ. Ἴων 48. **II.** ὁ τὰ αὐτὰ καί τις ἄλλος ἐργαζόμενος, συνεργάτης ἢ σύντροφος, μετὰ γεν. προσ., Δημ. 385. 23, Ἐπιγρ. παρὰ Ραγκαβῆ 56A.— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τινὲς γράφουσι **σύνεργος**, Ἀμμών. 131, Θωμ. Μάγιστρ. 339.

συνέργω, ἀρχ. τύπος τοῦ Ἀττ. **συνείργω**, μέλλ. **συνείρξω**· Ἐπικ. **συνεέργω**, παρατατ. **συνέεργον** ἢ **συνεέργαθον**· παρὰ μεταγεν. Ἀττ. **συνειργνῦμι** (ὃ ἴδε). Συγκλείω, κλείω ὁμοῦ ἢ συνδέω, [ὄϊας] ξυνέεργον λύγοισι, «συνέδεον» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 427· ὅσον ξυνεέργαθον ἄκραι, «ὅσον ἦν διάστημα, ὃ συνέκλειον καὶ συνεδέσμουν αἱ τοῦ Ἑλλησπόντου ἄκραι τὸ Ῥοίτειον καὶ Σίγειον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 36· οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος; δὲν θὰ κλείσητε ἀμέσως τὰς θύρας; τί περιμένετε καὶ δὲν κλείετε ἀμέσως τὰς θύρας; Σοφ. Αἴ. 593· οὐδὲ συνέρξοντι (-έρξουσι) τὰς ὁδοὺς Ἡρακλ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5574. 133. **II.** συνδέω, συνάπτω, δένω ὁμοῦ, συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστὸν Ὀδ. Μ. 424· ζωστῆρι..ξυνέεργε χιτῶνα Ξ. 72·— συνάπτω, ἑνώνω, τινὰς Πλάτ. Τίμ. 31C· μάλιστα ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ

γυναικός, ὁ αὐτ. ἐν Πολ 461B, πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 138B.

συνέρδω, μέλλ. -ξω, συμπράττω εἴς τι ἔργον, συνεργῶ, βοηθῶ, τινι Σοφ. Ἠλ. 350, Τρ. 83.

συνερείδω, μέλλ. -σω, ἐρείδω ὁμοῦ, συναρμόζω, συγκλείω, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι χερσὶ Ὀδ. Λ. 426· σ. ὀδόντας, συγκλείω, συστηρίζω πρὸς ἀλλήλους, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 157, πρβλ. 670. 11., 671. 9, ἴδε καὶ κατωτ. II· συ δέω, δένω ὁμοῦ ἰσχυρῶς, τινὰ περόνες Εὐρ. Βάκχ. 97. — Παθητ., ξυνερηρίσθαι τοὺς ὀδόντας, ἔχειν αὐτοὺς συγκεκλεισμένους, συνεσφιγμένους, Foës Oec. Hipp.· συνερεισθεὶς χέρας δεσμοῖς, ἔχων τὰς χεῖρας δεδεμένας, δεθεὶς ἰσχυρῶς διὰ δεσμῶν, Εὐρ. Ι. Τ. 457, πρβλ. Θεόκρ. 22. 68· διὰ τὸ μὴ σ. τὴν ἀρτηρίαν Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 13· χεῖρες ξυνηρεισμέναι, ἰσχυρῶς συγκεκλεισμέναι, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6. **2)** σ. τὸν λογισμόν, κάμνω συλλογισμὸν αὐστηρόν, αὐστηρῶς συλλογίζομαι, Πλουτ. 2 600D. **II.** ἀμετάβ., εἶμαι συνεσφιγμένος, συγκεκλεισμένος ἰσχυρῶς, συνερείσουσιν οἱ ὀδόντες Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ Παθ. 1. 5· γένυς ξ. τῇ ἄνω αὐτόθι 6· — ὁμοίως ἐπὶ στρατιωτῶν, σ. πρὸς ἀλλήλους Πολύβ. 12. 21, 3. **2)** συμπλέκομαι ἐκ τοῦ πλησίον, τοῖς ἐναντίοις Πολύβ. 5. 84, 2· συγκρούομαι, ἐπὶ πλοίων, Διόδ. 13. 46, Πλουτ. Θεμίστ. 14.

συνερείπω, συγκρούω, συναράσσω, καταστρέφω, Ἀλκιδάμ. περὶ Σοφιστ. 25.

συνέρεισις, ἡ, σύγκλεισις, σύσφιγξις, τῶν ὀδόντων Ἱππ. 1215F· καμάρωσίς ἐστι δυοῖν ὀστέων ἀνάκλασις πρὸς ἄλληλα τὴν συνέρεισιν ποιησαμένων Σωραν. ἐν Cocchii Chirurgis σ. 47, σλθ'.

συνερειστικός, ή, όν, ὁ ὁμοῦ συγκεκλεισμένος, σταθερός, συνεσφιγμένος, σφιγκτός, Πλούτ. 2. 946C, 954D.

συνερέω, Ἀττ. -ερῶ, πρκμ. -είρηκα, μέλλ. καὶ πρκμ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (ἴδε **συναγορεύω**)·— συνηγορῶ, ὑποστηρίζω διὰ τοῦ λόγου ἢ δ' ἀγορεύσεως, Ξενοφ. Κύρ. 2. 2. 22, 8. 1, 6· τινι Λυσί. 1?8, 9, Δημ. 202. 4., 605. 27· τοὺς δὴ συνεροῦντας νόμῳ ὁ αὐτ. 503. 19. Πρβλ. **συνεῖπον**.

συνερίζω, ἐρίζω ὁμοῦ, τῶν περὶ Τιμόθεον καὶ Βακχίδην συνεριζόντων Ἑβδ. (Μακκ. Β', κεφ. Ι', 30).

συνέριθος, ἡ, συνεργάτις, βοηθός, μάλιστα ἐργάτις μεμισθωμένη ὅπως βοηθῇ εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας, οἷον εἰς τὸ νήθειν καὶ ὑφαίνειν, καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι, «συνέριθος κυρίως ὥσπερ καὶ ἔριθος, ἡ συνεργαζομένη ἔριον, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ ἁπλῶς συνεργαζομένη» (Σχόλ.), Ὀδ. Ζ. 32, Ἀνθ. Π. 9. 89, κτλ.· Μοῦσα, μὴ ἔλθῃς σ. αὐτοῖς Ἀριστοφ Εἰρ. 786· Κύπρις σ. ἀέθλων Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 942· σ. τέχναι, βοηθητικαί, Πλάτ. Πολ. 533D· ὅσαι ταύταις εἰσὶ σ. τέχναις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 889D — ἧττον συχνάκις ὡς ἀρσ., σ. ἄτρακτος Ἀνθ. Π. 7. 726. λύχνος Μουσαῖ. 11.

συνερκτικός, ή, όν, (συνέργω) ἐπὶ ῥήτορος συγκλείοντος τὸν ἀντίπαλον εἰς ἀδιέξοδον ἐπιχείρημα, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1378· πρβλ. **συνακτικός, συνεκτικός**· — ἀλλὰ αἱ τοῦ Σχολ. λέξεις συνείρων τοὺς λόγους ὑποδεικνύουσιν ἑτέραν γραφὴν συνερτικὸς (**συνείρω** II).

συνερμηνεύω, ἑρμηνεύω ὁμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ. 418A· παθ. παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τ. 2, σ. 559A.

σύνερξις, ἡ, (συνέργω) σύγκλεισις, συμπύκνωσις, ἐν τῇ σ., ἐν πυκνῇ παρατάξει, Δίων Κ. 50. 32· τὴν τῶν γάμων σύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισίν; τὴν διὰ τῶν γάμων σύνδεσιν, Πλάτ. Τίμ 18D· οὕτως, ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 460A.

συνέρομαι, μόνον ἐν τῷ ἀπαρ. **συνηρόμην**, ἀπαρ. **συνερέσθαι**· ἀποθ.·— συνερωτῶ, «συνερέσθαι· συνερωτᾶν» Φώτ., Ἡσύχ.

συνερπύζω, ἕρπω ὁμοῦ, Ὀππ. Ἁλ. 1. 328·— ὡσαύτως, **συνέρπω**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24, 18, Ἀνθ. Π. 4. 4, 5.

συνέρπω, ἴδε τὸ προηγ.

συνέρρωγα, πρκμ. β' τοῦ **συρρήγνυμι** (II)·— τὸ δὲ **συνέρρωσε**, ἐν Ἡρακλ. Ἀλληγ. 52, ἢ μεταβλητέον εἰς **συνέρρωγε**, ἢ νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **συρρώννυμι** ἐπὶ ἀμετ. σημασ.

συνέρχομαι, μέλλ. **-λεύσομαι** (Φίντυς παρὰ Στοβ. 444 33), ἀλλ' ὁ Ἀττ. μέλλ. εἶναι **σύνειμι** (εἶμι)· ἀποθετ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ. Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὁμοῦ, ἢ ἐν συνοδίᾳ, σύν τε δύ' ἐρχομένω Ἰλ. Κ. 224 (ἔνθα ἡμαρτημένως ὑποτίθεται ὅτι ἐγένετο τμῆσις τοῦ **σύνδυο**). **II** ἔρχομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, Ἡρόδ. 1. 152., 7. 97, Εὐρ. Βάκχ. 714, Θουκ., κλπ.· σ. ἐς τωὐτὸ Ἡρόδ. 1. 202· εἰς ταὐτὸ εἰς μίαν νῆσον Ξεν. Ἀθην. 2, 2· εἰς τὸ κοινὸν Πλάτ. Νόμ. 680E· εἰς ἓν ἱερὸν αὐτόθι 767C· ἐνθάδε Ἀριστοφ. Λυσ. 39· δεῦρο ἐς Κλεισθένους αὐτόθι 621· ἐκ τῶν ἀγρῶν ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 632· ἀπὸ τῶν πόλεων Θουκ. 5. 55· σ. ἐς λόγους τινὶ Ἡρόδ. 1. 82, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1300· ἐπὶ τὸν ἀγῶνα Δημ. 532. 8· καὶ ἁπλῶς, σ. τινι, ἔχω σχέσεις μετά τινος, Σοφ. Ο. Τ. 572· σ. χοροῖς, λαμβάνω μέρος εἰς αὐτούς, Εὐρ. Ἑλ. 1469. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι εἰς μάχην, σ. τινι ἐς πεδίον Ἡρόδ. 1. 80· εἰς μάχην Πλάτ. Θεαίτ. 154D· ἐπὶ ἀγῶνα Δημ. 532. 8· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μάχης, μάχη ὑπό τινων ξυνελθοῦσα, γενομένη, διεξαχθεῖσα, Θουκ. 5. 74. **3)** ἔρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό, συνενοῦμαι ἢ συνδέομαι, φίλος φίλῳ εἰς ἓν σ. Εὐρ. Φοίν. 462· δύο οἰκίαι σ. εἰς ταὐτὸν Πλάτ. Χαρμίδ. 157E· σ. τοῦ ζῆν ἕνεκεν Ἀριστ. Πολιτ. 3. 6, 4· σ. ἐπὶ κοινωνίᾳ βίω Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 33· αἱ πόλεις σ., ἐσχημάτισαν σύνδεσμον ἢ συμμαχίαν, Δημ. 231. 18· συμφιλιοῦμαι, διαλλάττομαι μετὰ προηγηθεῖσαν ἔριν, ἀδελφοὶ οὐ ῥᾳδίως σ. Πλούτ. 2. 481D. **6)** ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, σ. γυναικὶ Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 4, Στράβ. 735· σ. εἰς ὁμιλίαν τινί, ἐπὶ γυναικός Διόδ. 3. 58, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 192E· οὕτως ἀπολ., Πλουτ. Θησ. 3, κτλ.· ἐπὶ ζῴων, συνουσιάζομαι, ζευγαρώνομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8. 1. **4)** μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ταύτην τὴν στρατείαν ξ. (ὡς τὸ ὁδὸν ἔρχ.), λαμβάνω μέρος εἰς ταύτην τὴν ἐκστρατείαν, Θουκ. 1. 3· οὕτω, τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κλίνην σου, εἰς τὴν κοίτην σου, Σοφ. Αἴ. 491· λέχος συστᾶσα ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 28, πρβλ. Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Φοιν. 831.

III. ἐπὶ πραγμάτων, συνδέομαι εἰς ἕν, χάρις κείνου τε κἀμοῦ ξ. Σοφ. Τρ. 619· τἀπ' ἐμοῦ τε κἀπό σου εἰς ἓν ξ. Εὐρ. Τρῳ. 1155· οὕτω, σ. ἐς τωὐτὸ Ἡρόδ. 4. 120· σ. εἰς ἓν Ἀριστ. περὶ Οὐραν. 2, 6, 1· ἐπὶ ποταμοῦ συναπτομένου μετ' ἄλλου εἰς ἓν ῥεῖθρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 198. 12· ἐπὶ ἀστέρων, εἶμαι ἐν συζυγίᾳ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 15· ἐπὶ ἀριθμῶν, συναποτελῶ ἓν ποσὸν ἢ κεφάλαιον, Ἡρόδ. 3. 159 ἐπὶ χάσματος, συγκλείομαι, Πλούτ. 2. 306E. **2)** ἐπὶ γεγονότων, συντρέχω, συμβαίνω ὁμοῦ, Ἡρόδ. 6. 77· τῆς τύχης οὕτω σ. Πλουτ. Κάμιλλ. 13.

συνερωτάω, ἐρωτῶ μετά τινος ἢ συγχρόνως, ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε Λουκ. Δὶς Κατηγ. 22. **II** συνερωτῶ λόγον, συμπεραίνω δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, τὸ τοῦ Κικέρωνος interrogatione concludere, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 131, πρβλ. Διογ. Λ. 2. 119· — Παθ., διὰ τοιούτου τρόπου συλλογισμοῦ ἐπιβεβαιοῦμαι, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 17, πρβλ. **ἐρωτάω** II. 2.

συνερωτητέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ συνερωτᾶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 251.

συνερώτησις, ἡ, συλλογισμὸς γινόμενος δι' ἐρωτήσεων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 160, κτλ.

συνεσθίω, ἀόρ. β' **συνέφαγον**, ἐσθίω ὁμοῦ, συντρώγω, Χάρων ἐν Ἀποσπ. 10, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 12, 9· τινί, μετά τινος, Πλάτ. Νόμ. 881D.

σύνεσις, Ἀττ. **ξύνεσις**, εως, ἡ· (ἴδε ἐν τέλει)·— ἐπὶ ποταμῶν ἢ ῥευμάτων, συμβολή, πέτρη τε ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν, «λέγει ξύνεσιν κατὰ τοὺς παλαιοὺς συνάφεσιν καὶ εἰς ταὐ ὁ συμβολὴν ποταμῶν» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 515 (ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ χάριν τοῦ μέτρου)· ἡ τῶν δύο γραμμῶν σ. εἰς ἓν Ἰάμβλ. εἰς Ν κομ. 133B· ἡ τῶν ὅλων σ. Κλήμ Ἀλεξ. 674. **II.** ἡ δύναμις τοῦ ταχέως ἀντιλαμβάνεσθαι, εὐφυΐα, ὀξύνοια, Θουκ. 2. 62., 3. 82, κτλ.· οἰκείᾳ ξυνέσει, ἀντίκειται τῇ μαθήσει (ἐπὶ τοῦ Θεμιστοκλέους) ὁ αὐτ. 1. 138, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 412A, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 10, καὶ ἴδε **συνετός**· ὅθεν ἐπὶ ζῴων, ὃ [ζῷον] συνέσει .. ὑπερέχει τῶν ἄλλων Πλάτ. Μενέξ. 237D. πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 2· — φράσεις: εἴ τις σύνεσιν ἔχει Ἡρόδ. 2. 5, πρβλ. 7. 49· ἀρκεῖν ξυνέσει Εὐρ. Τρῳ. 669 ξ. καὶ σοφία ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 655· φρόνησίς τε καὶ ξ. Πλάτ. Κρατ. 411A· σ. λαβεῖν, ἐπὶ παιδίων, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12. 2· — ὡσαύτως προστιθεμένου προσδιορισμοῦ, σ. φρενῶν Πινδ. Ν. 7. 88· ξ. γνώμης Θουκ. 1. 75· σ. πολιτικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 14· ἡ περὶ διάνοιαν σ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 8. 1. 2. **2)** μετὰ γεν. ἀντικειμένου, εὐφυΐα πρός τι πρᾶγμα, ὀξύνοια, ταχύτης ἀντιλήψεως ὡς πρός τι, Πλάτ Κρατ. 412C, Διόδ. 1. 1· περί τινος Θουκ. 2. 97 οὕτω, σ. πολιτικὴ Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4, 14. **III.** =**συνείδησις**, Εὐρ. Ὀρ. 396, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 86, Πολύβ. 18. 26, 13. **IV.** ἐπὶ ἀντικειμενικῆς ἐννοίας, κλάδος τέχνης ἢ ἐπιστήμης, οἱ περὶ τὴν σ. ταύτην, δηλ. τὴν μουσικήν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 11· — ὡσαύτως, γνῶσις, ἀντίθετον τῷ **ἄγνοια**, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 1. 5, 13. (Ἡ σημασία I ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος γενομένην ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ **συνιέναι** (σύνειμι), συνέρχεσθαι· ἀλλ' αἱ ἄλλαι σημασίαι ἀποκλίνουσι μᾶλλον πρὸς τὸ **συνίημι** II, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 10, 4).

***σύνεσις**, ἡ. Εἰς τὰς μέχρι τοῦδε γνωστὰς σημασίας τῆς λέξεως προστεθήτω καὶ ἡ τῆς προφορικῆς ἢ ἐγγράφου γνωστοποιήσεως εἴτε ἐκθέσεως (rapport), ἣν εὑρίσκομεν ἐν τῇ Ἐπιγρ. Ἀνδανίας παρὰ L. et F. 326a, ἔνθα § 23 ἀναγινώσκονται τά: συνέσιος ἀναφορᾶς· οἱ ἱεροὶ ὅσα κα διοικήσωντι ἐν τᾷ παναγύρει ἢ κατακρίνωντί τινας, σύνεσιν ἀνενεγκάντω εἰς τὸ πρυτανεῖον, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνεσκευασμένως, Ἐπίρρ., διὰ κοινῆς παρασκευῆς, ἑτοιμασίας, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεσκευασμένως (διάφ. γραφ. -μένοις) χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι Ξεν. Οἰκ. 11. 19.

συνεσκιασμένως, Ἐπίρρ., σκοτεινῶς, ἀμυδρῶς, σκιωδῶς, προφητεία ἦν τὸ λεγόμενον καὶ συνεσκιασμένως ἐπαγγεῖλαι ἔδει Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 1076, 43.

συνεσπαρμένως, Ἐπίρρ., σποράδην, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 46, ἔκδ. Βασιλ.

συνεσπειραμένως, Ἐπίρρ., πεπυκνωμένως, Πρόκλ. εἰς Παρμεν. 2, 88, Ἄννα Κομν. σ. 450D.

συνεσπουδασμένως, Ἐπίρρ., μετ' ἐπιμελείας καὶ ζήλου, τὴν δὲ στολὴν τῆς ἐσθῆτος..φιλοφρόνως αὐτῇ καὶ συνεσπουδασμένως παρέδοσαν Εὐνάπ. ἐν Βίοις Σοφιστ. 35 (62).

συνεσταλμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συστέλλω**, μετὰ συστολῆς: **I.** παρὰ τοῖς γραμμ., μετὰ βραχέος φωνήεντος, Ἀθήν. 106B, 393B. **II.** ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν ἢ τῆς διαίτης, ἁπλῶς, λιτῶς, σ. ζῆν Πλούτ. 2. 216F, κτλ.· ταπεινῶς, Πολυδ. Γ', 137.

συνεσταλμενώτερον, μᾶλλον συνεσταλμένως, Τριχᾶς παρὰ τῷ Nauck ἐν Lexic. Vindob. σ. 256.

συνεστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **σύνειμι** (εἰμί), δεῖ συνεῖναι, ὡς ἤδη ἐγνωκὼς ὅτι πάντως συνεστέον Πρωταγόρᾳ Πλάτ. Πρωτ. 313B.

συνεστηκότως, Ἐπίρρ., σταθερῶς, σοβαρῶς, σ. ἔχειν Ἀριστ. Πολιτ. 8. 5, 22.

συνεστίασις, ἡ, συνευωχία, συμπόσιον, τὸ ὁμοῦ ἑστιᾶσθαι, θυσίας τε συντελεῖσθαι κοινὰς..καὶ συνεστιάσεις Διον. Ἀλ. 4. 49.

συνεστιάτωρ, [ᾱ], ὁ, ὁ μετέχων ἑστιάσεως, συνδαιτυμὼν ἐν ἑστιάσει, Γεώργ. Σύγκελλ. σ. 437, 12, κτλ.

συνεστιάω, μέλλ. -άσω, [ᾱ], ἑστιῶ, φιλεύω ἐν τῷ οἴκῳ μου, Ἀνθ. Π. 4. 3, 24.— Παθ., εὐωχοῦμαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Λυσίου Ἀποσπ. 31. 2, Ἰσαῖ. 45. 7, Δημ.. κλπ.· τινι Πλούτ. 2, 121F, κτλ.· μετά τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 101. 14.

συνεστίη, ἴδε **συνεστώ**.

συνέστιος, ον, ὁ μετέχων τῆς ἑστίας, κατοικῶν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ μετά τινος, σύνοικος, ξένος παραμένων μετά τινος, Λατιν. contubernalis, Σοφ. Ο. Τ. 249, Εὐριπ. Ἄλκ. 1151· σύσσιτος καὶ σ. Πλάτ. Ἐπιστ. 350C· — ξυνέστιοι πόλεος, οἱ συμπολῖται αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 773· συνέστιε δαιτὸς ἐΐσης, ἐπὶ λαγύνου οἴνου, Ἀνθ. Π. 6. 248·— μετὰ δοτ. προσ., σ. σοὶ καὶ ὁμοτράπεζος Πλάτ. Εὐθύφρ. 4B, πρβλ. Νόμ. 868E· ἀθανάτοισι σ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1319· Μούσαις Ἀνθ. Π. 7. 41· ὄρνις σ. ἀνθρώποισι Ὀππ. Κυνηγ. 3. 118· μετὰ δοτ. προσ., ξ. ἐμοὶ θοίνη γενέσθαι Εὐρ. Ἠλ. 784. **2)** ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ προστάτης τῆς ἑστίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 704.

συνεστραμμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συστρέφω**, κατὰ τρόπον συνεστραμμένον, σ. εἰπεῖν, συντόμως, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2.

συνεστώ, οῦς, ἡ, (σύνειμι) = **συνουσία** II, συναναστροφή, συμπόσιον, εὐωχία, ἐν τῇ συνεστοῖ Ἡρόδ. 6. 128·— οὕτως ὁ Schäf. καὶ Schweigh. (ἑπόμενοι τῷ διορθωτῇ ἑνὸς ἀντιγράφου), ἀντὶ **συνεστίῃ**, ὅπερ τοὐλάχιστον ὤφειλε νὰ ᾖ **συνιστίῃ** (Ἰων.)· πρβλ. **ἀπεστώ, εὐεστώ**.

συνεσφιγμένως, Ἐπίρρ., «ἐπεὶ μὴ ἀποχρώσης τῆς πεδιάδος συνεσφιγμένως τὰς σκηνὰς ἐπήξαντο», δηλ. «στρυμωκτά» τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης, Ἄννα Κομν. σ. 476D.

συνεταίρα, ἡ, ὁμοίως ἑταίρα, ταῖς συνεταίραις ταύτην συνεῖναι φήσασα Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Maji Spicil. τ. 2, σ. 219D.

συνεταιρέω, συνοικῶ ἀθεμίτως μετά τινος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσχίν.

συνεταιρίζω, προσοικειοῦμαι, ποιῶ τινα ἑταῖρόν μου, φίλον, Ἀκύλ. Ψαλμ. ΡΖ', 11 (Παλ. Διαθ.), ἐν τῷ παθ.·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τινὰ Φωτ. Βιβλ. 473. 30.

συνέταιρος, ὁ, σύντροφος, μέτοχος, φίλος, Ἡρόδ. 7. 139, Ἑβδ. (Γένεσ. ΚϚ', 26, Δανιὴλ Β', 14)· θηλ. **συνεταιρίς, ίδος**, Ἤριννα Μυτιλην. ἐν Ἀνθ. Παλατ. 7, 710. —Ἴδε Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τ. Ε', τεῦχ. Α', σ. 71.

συνετέω, ἐννοῶ, τὰ πολλὰ ξυνετέει τῆς προφάσιος Ἱππ. 273. 12.

συνετίζω, ποιῶ τινα συνετόν, κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ' 27, 34, κτλ.), Ἐκκλ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 103, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 196.

συνετός, ή, όν, (συνίημι) ὡς καὶ νῦν, φρόνιμος, νοήμων, ἀγχίνους, κρίνων ὀρθῶς, κοινῶς «γνωστικός», Λατ. prudens, Ἡρόδ. 1. 185, Πινδ. Π. 5. 144, Θουκ. 3. 82, κτλ.· φωνᾶντα συνετοῖσι Πινδ. Ο. 2. 152· μάλιστα ἐκ φύσεως, ἀντίθετ. τῷ ὁ μαθὼν (πρβλ. **σύνεσις**), Θουκ. 1. 84, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ξυνετοὶ καὶ τὰ βροτῶν εἰδότες Σοφ. Ο. Τ. 498. ξ. φρένες Ἀριστοφ. Βάτρ. 876· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 10· σ. ἡλικία, ἡ ἡλικία τῆς φρονήσεως, Ἀνθ. Π. 5. 112, κτλ.· οὕτω μόνον ἡ συνετή, αὐτόθι 11. 25· ὡσαύτως, τὸ συνετόν = σύνεσις, Εὐρ. Ὀρ. 1180, Θουκ. 2. 15· τὸ πρὸς ἅπαν ξ. ὁ αὐτ. 3. 82· — μετὰ γεν. πράγμ., συνετός, δεξιός, ἄξιος εἴς τι, ξ. πολέμου Εὐρ. Ὀρ. 1406· καὶ μετ' αἰτ., τὰ οἰκτρὰ ξ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1255· τὰ πολεμικὰ Διον. Ἀλ. 4. 45. **II.** Παθ., εὐνόητος, οὐ ξ. θνητοῖς πείρατα Θέογν. 1078· συνετὰ αὐδᾶν, λέγειν Ἡρόδ. 2. 57, Εὐρ. Φοίν. 498, κτλ.· μάλιστα εἰς ὀξύμωρα σχήματα, ἀναβοᾶν οὐ συνετὰ συνετῶς ὁ αὐτ. Ι. Λ. 466· δυσξύνετον συνετὸν μέλος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1507 — ἡ ἐνεργ. καὶ ἡ παθητ. σημασ. ὁμοῦ συνημ., εὐξύνετος ξυνετοῖσι βοὰ ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1092· — φωνὴ σ., σημαίνουσα, σημαντική, Ἀριστ. Ποιητ. 20. 2. **III.** Ἐπίρρ., **-τῶς**, μετὰ συνέσεως, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Σφ. 633. **2)** εὐνοήτως, σαφῶς, διαλέγεσθαι Ἀριστ. Προβλ. 11. 27· φθέγγεσθαι Πλουτ. Σύλλ. 27· συνετὰ ὁμιλεῖν, εὐνόητα, εὐκατανόητα, Βαβρ. ἐν τῷ προοιμ. 11.— Καθ' Ἡσύχ. «συνετός· σοφός, συγκεκροτημένος».

συνετυμολογέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐτυμολογῶ λέξιν, «καθὰ συνετυμολογοῦντες ἔφημεν» Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 54.

συνεύαδον, Ἐπικ. ἀόρ. τοῦ ἀχρήστου **συνανδάνω**, εὐχαριστῶ, τέρπω, εὐαρεστῶ ὁμοίως, πυκινὴ δὲ συνεύαδε μῆτις Ἀθήνῃ, «ἀντὶ τοῦ πυκνὴ καὶ συνετὴ ἤρεσεν αὐτῇ εἶναι ἡ βουλή» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 30, Ψευδο-Φωκυλ. 178.

συνευαρεστέω, συναινῶ, συγκατανεύω, Συλλ. Ἐπιγρ. 1608d, 2 48 i. 5·— ἐν τῷ παθητ., Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 131.

συνευαστήρ, ῆρος, ὁ, συνεορταστὴς τῶν ὀργίων τοῦ Βάκχου, συμβακχικός, Βάκχου τε συνευαστῆρας ἅπαντας Ὀρφ. Ὕμν. 1. 34.

συνευγνωμονέω, ἀπὸ κοινοῦ εὐγνωμονῶ, δεικνύω καλὰ αἰσθήματα, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 110.

συνευδαιμονέω, εὐδαιμονῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐδαιμονίας, ἵν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1. 16· ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, μετ' αὐτοῦ, Λουκ. Ἑρμότ. 10.

συνευδοκέω, ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδοκιμάζω, παρέχω τὴν συναίνεσίν μου, Δημάδ. 180 ἐν τέλει, Πολύβ. 7. 1, 3, Διόδ. 4. 24, συνευδοκέοντος τοῦ δεῖνα, ἐν τύποις πωλητηρίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1699, 1700, -2, -5, κ. ἀλλ. **2)** μετὰ δοτ. πράγματ., συναινῶ ἢ συγκατανεύω εἴς τι, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Α', 57), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 48, η', 1. **3)** μετὰ γεν. προσώπου, συναινῶ ἢ ἔχω συμπάθειαν πρός τινα, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 32. **II.** ὁ Διόδωρ. μεταχειρίζεται τὸν παθ. ἀόρ. **συνευδοκήθην** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, 18, 49· ἀλλά, συνευδοκεῖταί τι, ὡς παθητ., συνεγκρίνεται, Θεάγ. παρὰ Στοβ. σ. 8. 53.

συνεύδω, μέλλ. -ευδήσω·— συγκοιμῶμαι μετά τινος, γυναικὶ Ἡρόδ. 3. 69· ἀνδρὶ Σοφ. Ἠλ. 587, Εὐρ. Ἠλ. 1145· τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου, τοῦ χρόνου τοῦ συμπίπτοντος μὲ τὸν ὕπνον, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 894.

συνευημερέω, εὐημερῶ ὁμοῦ, συνευτυχῶ, Πλουτ. Κοριολ. 4.

συνευθυδρομέω, εὐθυδρομῶ ὁμοῦ, Μιχ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Δ', σ. 444.

***συνευθύνεσθαι**, εὐθύνεσθαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων, Γεώργ. Παχυμ. τ. Α', σ. 267, 11, ἔκδ. Β.

συνευκοσμέω, ἀπὸ κοινοῦ διευθετῶ, διατάττω, διακοσμῶ, συγκαθορίζω, τοὺς ἀγῶνας Συλλ. Ἐπιγρ. 6819. 24.

συνευκτέον, δεῖ συνεύχεσθαι, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἄνευ μαρτυρίας.

συνευλογέω, ὁμοῦ εὐλογῶ, συνεξυμνῶ, συνεπαινῶ, Θεόδ. Στουδ. σ. 258E, κτλ.

συνευνάζω, κατακλίνω, βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ μετά τινος, συγκοιμίζω, τινά τινι Ἀπολλόδ. 2. 4, 10, κτλ. — Παθ., συγκοιμῶμαι μετά τινος, ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Πινδ. Π. 4. 452, Σοφ. Ο. Τ. 982.

συνευνάομαι, Παθητ., = **συνευνάζομαι**, Ἡρόδ. 6. 69, 107, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 46.

συνεύνασις, ἡ, σαρκικὴ μῖξις, τὸ τῆς συνευνάσεως φίλτρον Νικήτ. Χρον. σ. 353· οὕτω, **συνευναστήρια**, τά, Εὐτεκνίου Παράφρασις τῶν Ὀππιανοῦ Ἰξευτικ. σ. 13.

συνεύνεια, ἡ, = συνεύνασις, Καισάρ. ο. 1045, ἔκδ. Mi.

συνευνετέω, συνευνάζομαι, συγκοιμῶμαι, τινὶ Τζέτζ. Ἱστ. 9. 36.

συνευνέτης, ου, ὁ, σύνευνος, ὁμόλεκτρος, σύζυγος, σύμβιος, Εὐρ. Μήδ. 240, Ἱππ. 416, κτλ.—**συνευνέτις**, ιδος, ἡ, θηλ., ἡ σύζυγος, ἡ παλλακή, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 908.

συνεύνιος, ον, = **σύνευνος, σύγκοιτος**, Φώτ., Ἡσύχ., Σουΐδ.

συνευνομέομαι, εὐνομοῦμαι ὁμοῦ, ζῶ μετά τινος ὑπὸ καλοὺς νόμους, ἴδε **συννομέομαι**.

σύνευνος, ὁ, ἡ, (εὐνή) ὁ συγκοιμώμενος, σύντροφος τῆς εὐνῆς, σύζυγος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς γυναικός, Πινδ. Ο. 1. 143, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1116, 1442, Σοφ. Αἴ. 1301, Εὐρ. Μήδ. 1001, κτλ.· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, Αἰσχύλ. Πρ. 866, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 953, Ἀνθ. Π. 7. 699, 700 — τὸ θηλ. συνεύνα αὐτόθι 5. 195 βεβαιοῦται ἐξ ἐπιγραφῆς ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2198.

συνευπάσχω, λαμβάνω ἐνδείξεις εὐνοίας ἢ χάριτος ὁμοῦ μετά

τινος, συναπολαύω εὐπαθείας, συνευφραίνομαι ἢ ὠφελοῦμαι ὁμοῦ, Δημ. 105. 23, 26·— ἀλλὰ κάλλιον, σὺν εὖ πεπονθότων Λοβέκ. εἰς Φρύν. 619, πρβλ. **ἀντευπάσχω**· διότι κατ' ἀναλογίαν τὸ σύνθετον θὰ ἦτο **συνευπαθέω**, ὡς παρὰ Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 418A.

συνευπορέω, ἀπὸ κοινοῦ συνεισφέρω, συμπαρέχω, συμπορίζω, μετ' αἰτ., τριάκοντα μνᾶς ἐδεῖτό μου .. συνευπορῆσαι Δημ. 894, 10· ἀπολ., σ. ἐκ τῶν ἰδίων πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν Λυκοῦργ. 167. 34. **2**) μετὰ γεν. πράγμ., συνεργῶ ἢ βοηθῶ συνεισφέρων πρός τινα, σ. τινι προικὸς Ἰσαῖ. 87. 40· χρημάτων, ἀναλωμάτων Δημ. 94. 21., 1369. 18. **3**) καθόλου, βοηθῶ, συνεργῶ, τινι Δείναρχ. 97. 32 — ἀπὸ κοινοῦ ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, συνευπ. ὅπως .. Πλουτ. Λυκοῦργ. 15.

συνευρίσκω, ἐξευρίσκω ὁμοῦ, τί πράττοιμεν ἄν; ξυνευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος Λουκ. Ζεὺς Τραγῳδ. 5· παθητ., εὑρίσκομαι ὁμοῦ, «τοῖς τραχέσι συνευρισκόμενα (τὰ ὑγρὰ γράμματα)» Ἀν. Βεκ. 817, 1· συνέρχομαι, «τῇ τοιαύτῃ γυναικὶ τὸν τοιοῦτον συνευρεθέντα» Βασιλ. Αὐτ. Πρόχειρ. σ. 244, 10, κλπ.

συνευρυθμίζομαι, Παθ., εὐρυθμίζομαι σύν τινι, εἶμαι ἐν ἁρμονίᾳ πρός τι, «συνευρύθμισται ταῖς ἐντολαῖς ὡς χορδαῖς κιθάρας» Ἰγνάτ. σ. 26 = 31, 5.

συνευρύνω, εὐρύνω ἢ ἐκτείνω ὁμοῦ, τοῖς πέρασι τοῦ παντὸς συνευρύνεται Φίλων 1. 209, Βασίλ. Σελευκ. σ. 252.

συνευσχημονέω, εὐσχημονῶ, εἶμαι εὐσχήμων πρός τι, τὰ μέρη συνευσχημονοῦντα τῇ κρίσει Πλούτ. 2. 442F.

συνευτελίζω, εὐτελές τι καθιστῶ, ἐξευτελίζω, ὑποβιβάζω ὁμοῦ, τινί τι Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 69A.

συνευτονεῖν, εὐτονεῖν ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 134.

συνευτροφεῖν, εὐτροφεῖν ὁμοῦ, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 152.

συνευτυχέω, ὁμοῦ εὐτυχῶ, εἶμαι ὁμοῦ εὐτυχής, ἀεὶ βίον συνευτυχοίην, καθ' ἅπαντα τὸν βίον μου, Εὐρ. Ἱππ. 1119· τινί, μετά τινος, Στράβ. 478, 623.

συνευφημέω, ποιοῦμαι χρῆσιν λέξεων καλὸν προοιωνιζουσῶν, ἐπιβοῶ εἰς ἐπιδοκιμασίαν, Πλούτ. 2. 272A, Φίλων 2. 58, κτλ.

συνευφράζομαι, μέσ., σκέπτομαι, συσκέπτομαι καλῶς μετά τινος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 918· ἀλλὰ κάλλιον φέρεται διῃρημένως, σὺν εὖ φρ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 624.

συνευφραίνομαι, Παθ., εὐφραίνομαι ὁμοῦ, «μὴ αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῶν εὐφραινομένων, ἀλλ' ἐχόντων καὶ τοὺς συνευφραινομένους» Διον. Ἁλ. Ῥητ. 2. 5· τινι, μετά τινος, Ἡρῳδιαν. 2. 8.

συνευχαριστέω, εὐχαριστῶ, ἀπονέμω εὐχαριστίας ὁμοῦ, εὐχαριστῶ καὶ συνευχαριστῶ σοι Θεόδ. Στουδ. 514D.

συνευχή, ἡ, ἡ ἀπὸ κοινοῦ γινομένη εὐχή, ἀμοιβαία εὐχή, ἐν τῷ πλήθει, Χαρίτων 6, 2., 8. 6.

συνεύχομαι, μέλλ. **-ξομαι**. ἀποθ., εὔχομαι, προσεύχομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Εὐρ. Ι. Τ. 1221· ταὐτὰ δὴ ξ., τὴν αὐτὴν εὐχὴν ἐκφέρω, Εὐρ. Ἑλ. 646· τινι, μετά τινος, Πλάτ. Νόμ. 687E, κτλ.· μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἀπαρεμφ., ξ. τέλεα πόλει γενέσθαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 352· σ. σοι ταῦτα γενέσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 257B· καὶ ἐμοὶ ταῦτα ξ. αὐτόθι 279C, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 7. 8· σ. μετά τινος Πλάτ. Νόμ. 909E· ἀλλ' ὡσαύτως, τινί τι, εὔχομαί τι ὑπέρ τινος, αὐτόθι 687D, Δίων Κ. 52. 4.

συνευωδιάζω, ὁμοῦ εὐωδιάζω, Κύριλλ. Κατηχ. εἰς Ψαλμ. τ. 1, σ. 681, 48.

συνευωχέομαι, Παθ., εὐωχοῦμαι ὁμοῦ ἢ πολυτελῶς, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 12, 14, Ἀθήν. 152B· τινι, μετά τινος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 15, κτλ.

συνευωχητής, ὁ, ὁ συνευωχούμενος μετά τινος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 477.

συνεφαιρεῖσθαι, ῥῆμ. μέσ. διαθ., ἐφαιρεῖσθαι, ἐκλέγεθαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 167.

συνεφάπτομαι, Ἰων. **συνεπ-**· μέλλ. **-άψομαι**· ἀποθ. **1**) μετὰ γεν. πράγμ., ἐφάπτομαι ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τινος Πλουτ. Βροῦτ. 52· ἐπιθέτω τὴν χεῖρά μου εἴς τι ὁμοῦ μετά τινος, λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἔργου Πινδ. Ο. 10 (11). 117· οὐδὲ γιγνώσκειν τῶν συμμάχων τοὺς συνεφαπτομένους, ὥσπερ ἐν τοῖς σπένδουσι τῶν ἱερῶν, οὐδὲ γινώσκειν τῶν συμμάχων τοὺς λαμβάνοντας μέρος [εἰς τὸν πόλεμον], ὡς γίνεται ἐν τῇ περιστάσει τῶν προσφερόντων σπονδάς, Αἰσχίν. 39. 17· οὕτω, σ. τῆς στρατείας Λουκ. Ἐρωτ. 6· τῆς διακονίας, τοῦ φόνου, κτλ., Πλούτ., κλπ. **2**) μετὰ γενικ. προσ., λαμβάνω μέρος μετά τινος εἰς ἐπίθεσιν, Ἡρόδ. 7. 158.

συνεφαρμόζω, ἐφαρμόζω τι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, «εἰ γὰρ καθ' ὁμοιότητα κτίσεως καὶ τὴν τοῦ μονογενοῦς ὕπαρξιν ἔκ τινος καταλαμβανομένης ἀρχῆς ὑποτίθεσθαί τις ἀξιώσειε, κατ' ἀνάγκην πάντα κατὰ τὴν τῶν λοιπῶν ἀκολουθίαν τῷ περὶ τούτου λόγῳ συνεφαρμόσει» Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 639A, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 424.

συνεφεδρεύω, ἀναμένω ὡς ἔφεδρος ὁμοῦ, ἀναμένω νὰ προσβάλω τὸν νικητὴν ἐν περιπτώσει ἥττης τῶν ἡμετέρων, Πολύβ. 1. 27, 9. **II**. σ. τινί, παραφυλάττω, παρατηρῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον, 2. 12, 2· σ. τοῖς καιροῖς 31. 13. 6.

συνεφέλκω, ἀόρ. **-είλκυσα** (πρβλ. **ἕλκω**)· — σύρω κατόπιν μου ἢ πλησίον μου ὁμοῦ, Πλάτ. Φαίδων 80E, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 3, 12.— Παθ., σύρομαι ὁμοῦ ἢ πλησίον μετά τινος, τινι ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 7. 2, 8, Μετεωρ. 1. 3, 26· ὁμοῦ ἢ ὁμοίως ἐφέλκομαι, ἀνασύρομαι, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 27. 11· — Μέσ., σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., Ἱππ. 617. 43, Ἀρετ. περὶ **Αἰτ.** Χρον. Παθ. 1. 13, Πλούτ. 2. 5.9C, κλπ.

συνεφέπομαι, ἀόρ. στ. **-εφεσπόμην**, Ἰωνικ. **-επεσπόμην**· ἀποθετ.·— ὡς τὸ **συνεπακολουθέω**, ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, Ἡρόδ. 5. 47., 9. 102, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 10, Πλάτ. Νόμ. 701A, κτλ.· τινι, μετά τινος, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 8, 18, κτλ.· μὲ ἀφορ., σ. τῷ λόγῳ Πλάτ. Σοφιστ. 254C. Πρβλ. **συνέπομαι**.

συνεφευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Γρηγ. Νύσσ.

συνεφηβεύω, διέρχομαι ὁμοῦ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, **Πλούτ.** 2. 816A.

συνέφηβος, ὁ, ὁ συνομῆλιξ ἐφήβου, σύντροφος τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, Αἰσχίν. 7. 37., 50. 53, Συλλ. Ἐπιγρ. 266, 269, 285, 287, κ. ἀλλ.·— **Συνέφηβοι**, ὄνομα κωμῳδιῶν τοῦ Μενάνδρου καὶ ἄλλων.

συνεφιζάνω, κάθημαι πλησίον τινός, Εὐμάθ. 1, 10.

συνεφίστημι καὶ **-ιστάνω** (Πολύβ.)· μέλλ. **-επιστήσω**· ἀόρ. **-επέστησα**. Ἐφίστημι, βάλλω ἢ τοποθετῶ ὡς φρουροὺς ἢ φύλακας, τοὺς ἱππεῖς Διόδ. 17, 84· μεταφορ., ποιῶ τινα προσεκτικὸν εἴς τι, ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἴς τι, τοὺς ἀναγινώσκοντας Πολύβ. 10. 41, 6· τινὰ ἐπί τι 11. 19, 2· περί τινος 3. 59, 6. **2**) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ τὸν νοῦν), προσέχω, παρατηρῶ ὁμοῦ μετά τινος, ἐπί τι 3. 9, 4· τινὶ 9. 2, 7, πρβλ. 4. 40, 10, κτλ. **II**. Παθητ., **συνεφίσταμαι**, μετ' ἀορ. β' ἐνεργ., ἐπιστατῶ, ἐπιβλέπω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Θουκ. 2. 75. **2**) ἐγείρομαι ὁμοῦ, τινι, μετά τινος, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. ἐν τῷ προοιμ., Γρηγ. Νύσσ.· κατά τινος, ἐναντίον τινός, Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 22.

συνεφοδιάζω, ὁμοῦ ἐφοδιάζω ἢ βοηθῶ, Πτολ. Τετράβ. 1. 47C.

συνεφοράω, ἐφορῶ, ἐπιβλέπω ὁμοῦ, Θεμίστ. 122D, κτλ.

συνεφορμάω, παρορμῶ ὁμοῦ, Ἡσύχ.·— ἀμεταβ., Βυζ.

συνέφορος, ὁ, ὁ ὁμοῦ ἐφορεύων, συνάδελφος ἐφόρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4157.

συνέχεια, ἡ, συνειρμός, ἀκολουθεία, ἐξακολούθησις, ἀδιάκοπος συνοχὴ ἢ διαδοχή, τῆς κινήσεως Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 18· τῶν νεύρων ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 4· [ἡ ῥάχις] μία μὲν διὰ τὴν σ., πολυμερὴς δὲ τῇ διαιρέσει τῶν σπονδύλων ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 5, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 6· σ. ἔχειν πρός τι ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 7, 4· σ. τῶν ἀκροβολισμῶν, τῆς μάχης Πολύβ. 5. 100. 2, Ἡρῳδιαν. 8. 5. **2**) σχέσις ἢ ἀκολουθία λέξεων ἐν τῇ προτάσει, Πλάτ. Σοφιστ. 261E, 262C· τῶν ὀνομάτων Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 5. 2· ἀποδείξεων Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 32· ἡ ἐν τῷ λογίζεσθαι σ. Πλούτ. 2. 792D. **3**) ἐπὶ χρόνου, Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 1. **4**) τὸ τῆς οὐσίας συνεχὲς ἢ συμπαγές, πυκνότης, ἐλαίου Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 18· τῶν φυτῶν Ἡρῳδιαν. 7. 2. **II**. συνεχὴς προσοχή, ἐπιμονή, Δημ. 301. 14.

συνεχής, ές, (συνέχω) ὁ συνέχων, ὁ συγκρατῶν: **II**. ἐπὶ τόπου, ὁ ἀποτελῶν σειρὰν ἀδιάρρηκτον, συνημμένος, ἀδιάσπαστος, Παρμεν. 79, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 29, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 12, 14, Φυσ. 3. 1, 1, κ. ἀλλ.· ἀντίθετ. τῷ **διωρισμένος**, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 6, 1· σ. νῶτον Πλάτ. Πολ. 616E· ξυνεχὲς ποικίλον, συνέχεια ποικιλίας, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 110D· συν. οἰκήματα Θουκ. 3. 21· θέσις Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 2, 9. **β**) μετὰ δοτ., ὁ ἔχων συνέχειαν μετά τινος, συνημμένος μετά τινος, ἀποτελῶν τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετά τινος, Ἡρόδ. 4. 22, Εὐρ. Ἱππ. 226, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 2, 2, κ. ἀλλ.· σπανιώτερον μετὰ γεν., ὁ αὐτ. περὶ Κόσμ. 3, 9· ὡσαύτως μετ' ἀκολουθούσης προθέσεως, σ. πρός τι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 16· τομαὶ σ. ἀπὸ μιᾶς μέχρι τῶν δέκα Πλάτ. Νόμ. 738A· μεθ' οὓς Μυσοὶ .. σ. ἦσαν Πολύβ. 31. 3, 3. **2**) ἐπὶ λόγων, κτλ., ξ. ῥῆσις Θουκ. 5. 85· πᾶς ὁ σ. λόγος Πολύβ. 1. 5, 5· τὸ συνεχές, συνέχεια ἢ συνάφεια λόγων, Πλουτ. Λύσανδρ. 19· μετὰ δοτικ., λόγος σ. τῷ νῦν γενομένῳ Πλάτ. Ἐπιστ. 318A· σκέψις συν. τοῖς πρότερον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 3. **3**) ἐπὶ μαθηματικῆς ἀναλογίας, Ἀρχιμήδ.· κατὰ τὸ σ. ἀνάλογον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, τὸ διαιρετόν, Εὐκλείδ. **4**) ἐπὶ πραγμάτων, συνεχής, συνημμένος, συνδεδεμένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 5· κτλ.· ἐπὶ οὐσίας ἢ ὕλης, πυκνός, ἀήρ, ἔλαιον Πλούτ. 2. 396A· τὸ πυκνὸν καὶ σ. αὐτόθι 701F. **II**. ἐπὶ χρόνου, συνεχής, ἄνευ διαλείμματος, συν. πυρετός, ἀντίθετον τῷ διαλείπων, Ἱππ. Ἀφ. 1248, κ. ἀλλ., ἴδε Foës. Oecon.· πόνος ξυνεχέστερος Θουκ. 7. 81· καύματα Πλάτ. Τίμ. 86A· πόλεμος διὰ βίου ξυνεχὴς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 625E· συνουσία, βασιλεία Ξεν. Συμπ. 8, 18, Ἀγησ. 1, 4· πότοι Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 350, πρβλ. Σόφιλ. ἐν «Ἐγχειριδίῳ» 1· σ. γίνεσθαι, πνεῖν, ἐπὶ ἀνέμων, Ἀριστ. Μετεωρ. 2.

5, 8 καὶ 10·— τὸ συνεχές, =**συνέχεια**, Θουκ. 7. 71· τὸ συν. ἔργου (οὕτως ὁ Meineke ἐν προσθήκ.) Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀδήλ. 12· τοῦ δήμου τὸ σ., συνεχὴς σχέσις μετὰ τοῦ .., Πλουτ. Περικλ. 7. **2)** συνεχῶς ὁρατὸς ἢ φαινόμενος, ὄρνις ὁ αὐτ. 2. 286A. **III.** ἐπὶ προσώπων, εὐσταθής, ἐπιμένων, ὑπομονητικός, Ξεν. Οἰκ. 21, 9 ἔν τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Πλούτ. 2. 74C, πρβλ. Πολυδ. Δ', 20, Ϛ', 147.

B. Ἐπίρρ. **σῠνεχῶς**, Ἰων. **-έως** (ἴδε ἐν τέλει)· **1)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χρόνου, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἄνευ διαλείμματος ἢ διακοπῆς, ἀδιακόπως, Ἡσ. Θεογ. 636, Ἡρόδ. 7. 16, 3, Εὐρ. Ι. Α. 1008, κτλ.· σ. πολεμεῖν Θουκ. 2. 1. πρβλ. 1, 11., 5, 24, Ἀντιφῶν 146. 26· συνεχέως αἰεὶ Ἡρόδ. 1. 67, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 706A· ἀεὶ σ. αὐτόθι 807E· συγκρ. **-έστερον** Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 342C· ὑπερθ. **-έστατα** Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 6. **2)** συχν. μετ' ἀριθμ., ὁρμαθοὺς μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας σ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 915· ἡμέρας δὲ ἔχουν ἑβδομήκοντα καὶ νύκτας ξυνεχῶς Θουκ. 2. 75, πρβλ. 5. 24 τοὺς δ' ἄλας αὐτῷ ζεύγη προσάγειν μηνῶν ὀκτὼ συνεχῶς ἑκατὸν Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 15. **3)** σπανίως ἐπὶ τόπου, σ. εἶναι (ἔχειν;) Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 17· σ. μέχρι .., Πολύβ. 2. 14, 6, πρβλ. Στράβ. 744. **II.** παρ' Ἐπικοῖς ἔχομεν τὸ οὐδέτ. **συνεχὲς** ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Μ. 26 καὶ ἐπιτεταμ., συνεχὲς αἰεί, ἀδιαλείπτως πάντοτε, Ὀδ. Ι. 74· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. ἐν Ἰσθμ. 4. 110 (3. 83), Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 21, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. Ἐπικ.· — οὕτω, κατὰ τὸ σ. Πολύβ. 2. 2, 7., 3. 2, 6, κ. ἀλλ. [σῡνεχὲς παρ' Ὁμ., καὶ **σῡνεχέως** παρ' Ἡσιόδ., ἐκτεινομένης τῆς α' συλλαβῆς ἐν ἄρσει εἰ καὶ δὲν διπλασιάζεται τὸ ν ἐν τῇ γραφῇ· οὕτω καὶ Θεόκρ. 20. 12, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1271].

συνεχθαίρω, μισῶ ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ μισῶ, ἧς γὰρ ἰδεῖν στυγέει . μορφὴν .. τῇσδε συνεχθαίρει καὶ σκιόεντα τύπον Ἀνθ. Π. 6. 20.

συνεχθραίνω, =τῷ προηγ., τὸ συμφιλεῖν καὶ συνεχθραίρειν Πλούτ. 2. 490F· τινὶ Βασίλ. τ. 2, σ. 708B.

συνέχθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **συνεχθαίρω**, οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφην Σοφ. Ἀντ. 523.

συνεχίζω, (συνεχής) ποιῶ συνεχές, συνάπτω, συνδέω, συνενώνω, Ἰω Ἀκτουάρ. περὶ Διαγνώσ. ἐν Ideler Phys. 2. 365, Βυζ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ, σ. 82, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 196.

συνεχισμός, ὁ, = **συνέχεια**, Math. Med. σ. 285, 13.

συνεχόντως, Ἐπίρρ. = **συνεχῶς**, Ἱππιατρ. σ. 106, 15.

συνέχω, μέλλ. **-ξω**· ἀόρ. **συνέσχον**·— μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθητ. σημασίας, Δημ. 1484. 23· οὕτω μέσ. ἀόρ. **συσχόμενος**, Πλάτ. Θεαίτ. 165B.— Παθ. ἀόρ. **συνεσχέθην** Διογ. Λ. 7. 185. Κρατῶ ὁμοῦ, συγκρατῶ, συσφίγγω, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον (ἐξυπακ. θώρηκα) Ἰλ. Δ. 133, Υ. 415· ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, ὅπου συγκρατοῦσι [τὴν χεῖρα] ὁμοῦ οἱ τένοντες τοῦ ἀγκῶνος, Ἰλ. Υ. 478, (ἂν καὶ δύνανται ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις νὰ εἶναι ἀμετάβ., συναντῶ, συνδέομαι, ἑνοῦμαι)· Ὠκεανὸς .. πᾶν συνεῖχε σάκος, περιέβαλλε, περιέκλειεν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 315· Αἴτνα σ. [Τυφῶνα] Πινδ. Π. 1. 35· σ. τοὺς δακτύλους τῷ μηρῷ Ἀριστοφ. Σφ. 95, Νεφ. 966· τὸ δέρμα σ. τὰ ὀστᾶ Πλάτ. Φαίδων 98D· Ἄτλας συν. ἅπαντα αὐτόθι 99C.— Παθητ., ἐν φρέατι συνέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 165B. **2)** τηρῶ ὁμοῦ ἡνωμένους, ἐμποδίζω ἀπὸ διασκορπισμοῦ, ἐπὶ στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 8, Δημ. 108. 30, κτλ.· σ. ἐν τῷ χάρακι, ἐντὸς τοῦ τείχους, κτλ., Λατ. continere, Πολύβ. 10 39, 1, κτλ.· — ἀκολούθως. **β)** ἐπὶ κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τάξεως, σ. πόλιν, συγκρατῶ τὴν πόλιν ὁμοῦ, διαφυλάττω αὐτὴν ἀπὸ πτώσεως ἢ καταστροφῆς, πόλιν Εὐρ. Ἱκέτ. 312, πρβλ. Ἀνδοκ. 2. 20· τὸ φρονεῖν ξ. δώματα Εὐρ. Βάκχ. 392, πρβλ. 1309· καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους ἡ κοινωνία ξ. Πλάτ. Γοργ. 508A· δίκη ξ. πολιτεύματα εἰς ἓν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 945D, πρβλ. Πολιτ. 311C· σ. τὴν πολιτείαν Δημ. 700. 15· τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν Ἀριστ. Πολιτ. 3. 6, 4, πρβλ. 2. 9, 21· ὡσαύτως, σ. τὸν ὅλον κόσμον Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 3, 13· οὕτω, ξ. τὴν εἰρεσίαν, τηρῶ ἡνωμένους τοὺς κωπηλάτας, κάμνω αὐτοὺς νὰ κωπηλατῶσιν ἐν ῥυθμῷ, Θουκ. 7. 14.— Παθ., τὸ ὂν ξυνέχεται .. φιλίᾳ Πλάτ. Σοφ. 242E· τὰ πράγματα ὑπ' εὐνοίας Δημ. 154. 7. **γ)** τηρῶ ὁμοῦ ἡνωμένους ἐν φιλίᾳ, τινὰς Ἀριστοφ. Λυσ. 1265· μετ' ἀλλήλων ξυνέχεσθαι Πλάτ. Τίμ. 43E. **δ)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, συνάπτω μάχην ἐκ τοῦ συστάδην, ἔρχομαι εἰς χεῖρας ἐκ τοῦ πλησίον, αἰχμῇσι Ἡρόδ. 1. 214· — καί, = συμπλέκεσθαι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 10, π. Ζ. Γεν. 1. 23, 5. **ε)** ἐπασχολῶ, ἑαυτὸν ἔν ἢ ἐπί τινι Πλουτ. Κλεομ. 34, κτλ.· τοὺς ἐρωμένους Ἀθήν. 563E. **3)** περιέχω, περιλαμβάνω, εἷς λόγος ξ. πάσας τὰς αἰσθήσεις Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττων 374D· τὸ συνέχον, τὸ περιέχον τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, Πολύβ. 2. 12, 3, κτλ.· τὰ συνέχοντα ὁ αὐτ. 6. 46, 6· μετὰ γεν., τὸ σ. τῆς ἐκκλησίας, ἡ κυρία αἰτία διά.., ὁ αὐτ. 28. 4, 2· τῆς σωτηρίας, τὰ κυριώτατα μέσα τῆς .., κτλ., ὁ αὐτ. 10 47, 11, κτλ. **4)** ἐξαναγκάζω ἢ βιάζω τινὰ εἴς τι, Ἐπιστ. Β' πρὸς Κορινθ. κ. ε', 14· συμπυκνῶ, συνθλίβω, καταθλίβω, συμπιέζω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 45., ιθ', 43· — ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον ἐν τῷ παθ., συνέχομαί τινι, ἀναγκάζομαι, στενοχωροῦμαι, πιέζομαι, θλίβομαι, καὶ καθόλου ἐνοχλοῦμαι ἔκ τινος πράγματος εἴτε κατὰ τὸ πνεῦμα εἴτε κατὰ τὸ σῶμα, πατρὶ συνέχετο .. χαλεπῷ Ἡρόδ. 3. 131· ἵνα μὴ ξυνέχῃ τοῖσι Λυκούργου πατριώταις Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 5· σ. πολέμῳ δουληίῃ Ἡρόδ. 5. 23., 6. 12· ὀνείρασι Αἰσχύλ. Πρ. 656· φροντίδι Εὐρ. Ἡρακλ. 634· δίψῃ, πόνῳ Θουκ. 2. 49., 3. 98· κακῷ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1096· μεγάλοις καὶ ἀνιάτοις νοσήμασι Πλάτ. Γοργ. 512A, πρβλ. 479A· πάσῃ ἀπορίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 250D· γέλωτι Διογ. Λ. 7. 185. **5)** παρεμποδίζω, ἐμποδίζω, παρακωλύω, Εὐρ. Ρῆσ. 59 (ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἀμφίβ.). **6)** συνεχῶς τηρῶ, ἔχω συνεχῶς, δύο σχολὰς Στράβ. 650, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 1 — Παθητ., εἶμαι συνεχής, Παρμεν. 77. **II.** ἀμετάβ., συνέρχομαι, εἰς ἓν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 6· πρός τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 145. **2)** παύομαι, λήγω, Ἰω. Χρυσ.

συνέψημα, τό, τὸ ὁμοῦ ἑψημένον, βεβρασμένον, καὶ χωρὶς τοῦ συνεψήματος ὠμὰ τὰ κρόμμυα προσφέρονται Γαλην. τ. 6, σ. 531, 17.

συνεψητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συνέψω**, δεῖ συνέψειν, συνεψητέον αὐτοῖς κέγχρον Γεωπ. 14. 24, 2.

συνεψιάω, παίζω ὁμοῦ, συμπαίζω, πίνοντι συνεψιάουσα Ἀνθ. Π. 5. 288.

συνέψω, μέλλ. **-εψήσω**, ἕψω, βράζω ὁμοῦ, οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ ξυνέψεται Λουκ. Ζεὺς Τραγῳδ. 30, Γαλην. τῶν κατὰ Τόπ. 7, Διοσκ. 2. 148, κτλ.·— ἐπὶ τῆς ἀφομοιώσεως τῶν χυμῶν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· ἐπὶ οὔρων διαμενόντων ἐν τῇ κύστει καὶ θερμαινομένων, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 286· — ἐπὶ θερμότητος, προξενῶ ζύμωσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 2', 2, κτλ. — Παθητ., βράζομαι ὁμοῦ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 105· βράζομαι ἢ χωνεύομαι, τήκομαι ὁμοῦ, χαλκῷ ὁ αὐτ. π. Θαυμ. 62.— Ὁ ἐνεστ. **συνεψέω** ἢ **-άω** ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ἴδε ἐν λ. ἑψέω· ὁ πλημμελὴς ἀόρ. **συνῆψας** ἐν Τιμοκλ. «Λήθῃ» 1, διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Δινδ. **ἧψες**, ἐν αἷσιν ἧψες ἀντὶ τοῦ ἐν αἷς συνῆψας.

συνηβάω, διέρχομαι τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ παραδίδομαι εἰς ἐφηβικὰς ἢ νεανικὰς διασκεδάσεις, οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν Ἀνακρ. 23· πρβλ. Σκόλ. παρ' Ἀθήν. 695D, Ὀππ. Ἁλ. 5. 471· ἡ Πυλαία τοῖς Δελφοῖς σ. Πλούτ. 2. 409A.

συνηβολέω, συναντῶ, συντυγχάνω, ἀλλήλοις Βάβρ. 61.

συνηβολίη, ἡ, συμβολή, ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1159.

σύνηβος, ὁ, ἡ, (ἥβη) ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Καδμείων τε σύνηβοι Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 438.

συνηγεμονικός, **ή**, **όν**, ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα συνηγεμόνος, οὐ συνηγεμονικὸν οὐδὲ ὁμότιμον Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 741D.

συνηγεμών, **όνος**, ὁ, συμμέτοχος ἡγεμονίας, ἡγεμὼν καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μετ' ἄλλου, συνάρχων, Νικήτ. Χρον. 179C.

συνηγέομαι, ἀποθ., ὁμοῦ ἡγοῦμαι, διευθύνω, στρατηγῶ, λαβεῖν εἰς τὸν πόλεμον συνηγησόμενον ὃν ἂν προαιρῆται, νὰ λάβῃ συστράτηγον ὃν ἂν θέλῃ, Διόδ. 14. 81.

συνηγήτωρ, **ορος**, ὁ, = **συνηγεμών**, οἱ συστρατιῶται καὶ συνηγήτορες Θεόδ. Βαλσ. ἐν Cotel. Monum. τ. 3, σ. 492C.

συνηγμένως, Ἐπίρρ., περιληπτικῶς, ἀθρόως, ὁμοῦ, συνημμένως, Ἀνέκδ. Ὀξων. 4. 407, Τζέτζ., κλπ.

συνηγορέω, εἶμαι συνήγορος, Πλάτ. Νόμ. 937A, κτλ.· ἐπὶ μισθῷ σ. Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 37, 33· σ. τινι, εἶμαι συνήγορός τινος, ὑπερασπίζω τινὰ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 685, Αἰσχίν. 30. 12, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτικ. πράγμ., σ. πονηρῷ πράγματι Ἰσοκρ. 10C· οὕτως, σ. ὑπὲρ τοῦ δικαίου Δημ. 1233. 18· ὑπὲρ Εὐκτήμονος Ἀριστ. Ρητ. 1. 14, 3· σ. περὶ τῶν ἀριστείων τῇ ἡδονῇ, ὑποστηρίζω τὰ δικαιώματα αὐτῆς ἐπὶ τῆς πρώτης θέσεως, Ἠθ. Νικ. 1. 12, 5. **2)** σ. τῷ κατηγόρῳ, ὑποστηρίζω τὸν κατήγορον, Σοφ. Τρ. 814.

συνηγόρημα, τό, = **συνηγορία**, ὁ Κικέρων .. ἐκ τῶν συνηγορημάτων τοὺς μὲν οἰκειούμενος, τοὺς δὲ ἐκφοβῶν Δίων Κ. 37. 33.

συνηγορητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνηγορῶ**, δεῖ συνηγορεῖν, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 11.

συνηγορία, ἡ, τὸ συνηγορεῖν ὑπέρ τινος, ἀγόρευσις ὑπέρ τινος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Αἰσχίν. 54. 33· περὶ τῶν συμμάχων Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 3. 26· ἐν τῷ παθητ., Συλλ. Ἐπιγρ. 279...

συνηγορικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συνήγορον, Πολυδ. Δ', 25, κτλ.· ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 26. **II.** τὸ συνηγορικόν, ὁ μισθὸς τοῦ συνηγόρου ἢ δικηγόρου, ὅστις ἦτο μία δραχμὴ τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἐδίδετο (ὡς φαίνεται) μόνον εἰς τοὺς δημοσίους συνηγόρους, Ἀριστοφ. Σφ. 691, πρβλ. Böckh P. E. 1,

σ. 317·— διότι εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς συνηγόρους ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ λαμβάνωσι μισθόν, οἱ δὲ παραβαίνοντες ἐτιμωροῦντο, Νόμ. παρὰ Δημ. 1137. 5.

συνήγορος, ον, (ἀγορὰ) σύμφωνος, μαντεῖα καινὰ τοῖς πάλαι ξυνήγορα, ἐπικυροῦντα τὰ παλαιά, Σοφ. Τραχ. 1165. **II**. ὡς οὐσιαστ., ὁ συνηγορῶν ὑπέρ τινος, ὁ ὑπερασπίζων αὐτόν, ῥήτωρ βοηθός, ξυνήγορόν μ' ἔχεις Αἰσχύλ. Ἀγ. 831·— ἐν Ἀθήναις οἱ συνήγοροι ἦσαν δύο εἰδῶν, **1**) δημόσιοι συνήγοροι, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῆς πόλεως ὅπως ὑπερασπίζωσι τοὺς νόμους ἐναντίον προτεινομένων μεταβολῶν ἐνώπιον τῶν νομοθετῶν, Δημ. 711. 19· ἢ πρὸς διεξαγωγὴν εἰσαγγελίας (ἔνθα ὁ προσήκων ὅρος εἶναι **κατήγορος**), Ψήφ. παρὰ Πλουτ. 2. 833F· πρβλ. **σύνδικος**·— δέκα τοιοῦτοι διωρίζοντο κατ' ἔτος ὅπως ἀντιπροσωπεύωσι τὴν πολιτείαν κατὰ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 407· ἐν δὲ Βοιωτίᾳ οἱ ἄρχοντες οἱ φροντίζοντες περὶ τῶν εὐθυνῶν ἐκαλοῦντο **συνήγοροι**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570. 26, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ 6 8, 16·— οἱ παρ' Ἀττικ. **συνήγοροι** συχνάκις προσβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ., ἴδε Ἀχαρν. 705, 715, Ἱππ. 1358, Σφῆκ. 482. **2**) ἰδιωτικοὶ συνήγοροι ἢ δικηγόροι καλούμενοι ὑφ' ἑκατέρων τῶν διαδίκων ὅπως ὑποστηρίξωσι τὴν οἰκείαν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων (ὁπότε τήν τε κατηγορίαν καὶ τὴν ὑπεράσπισιν οἱ κρινόμενοι ἔπρεπε νὰ ἀρχίσωσι), Δημ. 922, 21., 1349 28 οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσι μισθόν, ἴδε **συνηγορικὸς** II· ὁ Δημοσθένης ἀπήγγειλε τὸν περὶ τοῦ στεφάνου λόγον του ὡς συνήγορος τοῦ Κτησιφῶντος.—Ἴδε Π. Σ. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 47 κέξ.

συνηγούμενος, ὁ, ὁ μετ' ἄλλου ἡγούμενος, Μ. Ἀκομ. τ. Ε', σ. 311, 19, ἔκδ Λ.

συνηδέατε, ἴδε **σύνοιδα**.

συνήδομαι· μέλλ. **-ησθήσομαι**· ἀόρ. **-ήσθην**· ἀποθ. Ἥδομαι, χαίρω, τέρπομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Πολ. 462E, Ξεν., κλπ.·— σ. τινι, χαίρω μετά τινος, ἐν συμπαθείᾳ πρὸς αὐτόν, Εὐρ. Ἴων 728, Δημ. 579. 19, κτλ.· σ. τινι περιεόντι Ἡρόδ. 3. 36· ἀντίθετον τῷ **συλλυπεῖσθαι**, Ἀντιφῶν 122 4, Πλάτ. Πολ. 462E τῷ **συνάχθεσθαι**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 24, Ἀριστ. Ἠθικ Νικ. 9. 10, 5· τῷ **συναλγεῖν**, αὐτόθι 9. 4, 5· σ. ὅτι .. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 5, 8, κτλ. **2**) μετὰ δοτ. πράγματ., χαίρω ἐπί τινι, τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι διά τι, χαίρω, ἐπιχαίρω, σ. τοῖς ἀγαθοῖς Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 3· ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 2, κτλ.· τινος, ἐξ αἰτίας τινός, Ἀππ. Μακεδ. 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 3832. **3**) μετὰ δοτ. προσ. καὶ πράγμ., Σοφ. Ο. Κ. 1398. **II**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνφέρει χαρὰν ἐπὶ εὐτυχίᾳ, ἐν ᾧ τὸ ἐφήδομαι ἐκφέρει κακεντρεχῆ χαρὰν ἐπὶ δυστυχίᾳ· ἀλλ' ὑπάρχουσι παραδείγματα τοῦ ἀντιθέτου, οἷον οὐδὲ συνήδομαι .. ἄλγεσι δώματος Εὐριπ. ἐν Μηδ. 136 τί τάλας τοῖσδε συνήδει ..; ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ 1286· θανόντι γ' οὐδαμῶς ξ. ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 958· συνησθησόμενοι ταῖς συμφοραῖς Ἰσοκρ. 176C Βεκκῆρ (κοινῶς **ἐφησθ-**).

συνηδύνω, ἡδύνω, «γλυκαίνω», ποιῶ εὐάρεστον, ἡδὺ εἰς τὴν γεῦσιν, τὸν ἄρτον Πλουτ. 2. 668E, πρβλ. 661B·— καθόλου, εὐφραίνω τινά, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 6, 6.

συνήθεια, ἡ, συναναστροφή, σχέσις, γνωριμία, φιλία, Λατιν. consuetudo, πρός τινα Ἰσοκρ. 2A, κτλ.· μετά τινος Αἰσχίν 31. 18· ἡ τῶν φίλων σ. ὁ αὐτ. 48. 27· σ. καὶ φιλία Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 12, 15· ἡ πολιτικὴ σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ 10. 9, 19· πληθ., αἱ στεναὶ γνωριμίαι καὶ σχέσεις, τῶν φαύλων σ. ὀλίγος χρόνος διέλυσεν Ἰσοκρ. 2A· ὅπως αἱ σ. διαζευχθῶσιν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 4, 19· —σαρκικὴ συνουσία, μῖξις, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 31· σ. ἔχειν μετὰ γυναικὸς Σώστρ. παρὰ Στοβ. τ. 64 34· ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 7. **2**) ἐπὶ ζῴων, συναγελασμός, ἀγέλη, νέμεσθαι κατὰ συνηθείας, κατὰ ἀγέλας, αὐτόθι 9. 4, πρβλ. Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 2. 31· — οὕτως ἐπὶ στρατιωτῶν, κατὰ συνηθείας, κατὰ συσσίτια, Πολύβ. 35 4, 14. **II**. ἕξις, ἔθος, συνήθεια, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 485, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Πλάτ. Πολ. 516A· κατὰ συν. τοῦ προτέρου βίου αὐτόθι 620A· τοῖς ἤθεσι τῆς ἑαυτοῦ συνηθείας, εἰς τοὺς συνήθεις τόπους ἔνθα διατρίβει, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 865E· σ. τοῦ ἔργου, ἕξις, ἐξοικείωσις πρὸς αὐτό, Ξεν Κυν. 12, 4· λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων Δημ. 342. 11, πρβλ. 1397. 13 τῇ σ. τοῦ εἰδώλου ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσιν Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. η', 7·— ἐφαρμογή, ἄσκησις, γυμνασία, Πολύβ. 1. 42, 7, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 656D· — μετὰ προθέσεων, διὰ συνήθειαν ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 248B· διὰ τὴν σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ 1. 16. 1· κατὰ ἢ παρὰ συνήθειαν, ἐναντίον τῆς συνηθείας, Πλάτ. Πολ. 620A, Νόμ. 655E ὑπὸ συνηθείας ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 157A·— σ. ἔχω τινί, εἶμαι συνηθισμένος εἴς τι, Πολύβ. 40. 10, 2· σ. κτᾶσθαι πρός τι Πλουτ. 2. 791A. **2**) ἡ κατὰ συνήθειαν χρῆσις τῆς γλώσσης, ἐκ σ. ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Πλάτ. Θεαίτ. 168B· εἰς συνήθειαν ἐποίησε τοῦ λόγου τούτου τὴν πόλιν καταστῆναι, ἔκαμε τὴν πόλιν εἰς συνήθη χρῆσιν τῆς φράσεως ταύτης, Αἰσχίν 23. 37· σ. Ἀθηναίων Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 228·— ἰδίως ἡ κοινὴ καὶ συνήθης γλῶσσα, ἐν τῇ συνηθείᾳ Πλούτ. 2. 22F, πρβλ. αὐτόθι C, 1113A, καὶ Γραμμ. **III**. παρὰ τοῖς Βυζαν., **1**) φόρος. **2**) πληρωμή, μισθός.

συνηθέομαι, Παθητ., διηθοῦμαι, στραγγίζομαι ὁμοῦ, συνηθεῖταί τι καὶ ταχύτερον Γαλην. τ. 19, σ. 649, 17.

συνήθης, ες, γεν. **εος**, συνῃρ. **ους**, γεν. πληθ. **συνηθέων**, συνῃρ. **συνήθων** (Ἀρκάδ. 136, 24)· — ὁ συνδιατρίβων, συνδιαιτώμενος, οἰκεῖος, σχετικός, φίλος, συνήθεες ἀλλήλοισιν Ἡσιόδ. Θεογ. 230· ὅμοιος πρὸς ἄλλον κατὰ τὰ ἤθη ἢ τοὺς τρόπους, Θουκ. 1. 71· συνήθεις καὶ γνώριμοι, οἰκεῖοι καὶ σ., γνώριμοι, φίλοι, Πλάτ. Πολ. 375E, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 6, 5, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 1. 13· — σ. τινί, λίαν γνώριμος πρός τινα, Πλάτ. Κρίτων 43A, Λάχ. 188A· σπανιώτερον μετὰ γενικ. ὡς οὐσιαστ., ὁ σ. τινός, ὁ στενωτάτην ἔχων σχέσιν ἢ φιλίαν πρός τινα, Διόδ. 19. 47, Πλούτ. **II**. ὁ συνηθισμένος, τινί, εἴς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Πολ. 517D, κτλ.· σώματα πᾶσι πότοις καὶ πόνοις ξ. γιγνόμενα αὐτόθι 797E· ἐπὶ ζῴων, χειρὶ σ. = χειροήθης, Ἀνθ. Παλ. 9. 287· καὶ ἀπολ., τὰ σύντροφα καὶ συνήθη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2· οἱ σ. τόποι, τὰ μέρη ἔνθα συνήθως συχνάζουσιν, αὐτόθι 8. 12, 3·— μετ' ἀπαρεμφ., σ. ᾄδειν γενόμενος Πλάτ. Νόμ. 666D. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ καθ' ἕξιν γινόμενος, συχνός, ἔθος, πότμος Σοφ. Φιλ. 894, Τρ. 88· ψυχῇ σύνηθες ὄμμα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 903, πρβλ. Ἱππ. Ἀφορ. 1246· δίαιτα Θουκ. 6. 17· σημεῖα τῷ γένει ξυνηθέστερα Ἀνδοκ. 23. 2· τὸ ξύνηθες ἥσυχον, ἡ κατὰ συνήθειαν ἡσυχία σας, Θουκ. 6. 34· τὸ ξύνηθες φοβερὸν αὐτόθι 55· σύνηθές [ἐστι] ταῦτα βαστάζειν ἐμοὶ Εὐρ. Ἄλκ. 40, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 6· διὰ τὸ μὴ ξ. νομοθέτῃ Πλάτ. Νόμ. 739A·— τὸ σύνηθες, ἔθος, ἔθιμον, Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 6, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 10, 18, κ. ἀλλ.· τὸ τῆς ἑορτῆς ξ. Πλάτ. Τίμ. 21B. **III**. Ἐπίρρ. -θως, ὡς καὶ νῦν, κατὰ τὸ σύνηθες, συν. παρακολουθεῖν Αἰσχίν. 45. 28, Πλούτ., κλπ.

συνηθία, ἡ, = συνήθεια, «συνήθεια καὶ συνηθία» Ἀρκάδ. 195· μισθὸς στρατιώτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5817. b. 29.

συνηθίζω, ὡς καὶ νῦν, πρκμ. **σεσυνήθικα** = **εἴωθα** Ἰουστιν. Κῶδ. 1. 17, 3, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. 697A, 887A, 900D, 1025D. —Ἴδε Κίντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 82.

συνηθικός, ή. όν, συνήθης, τακτικός, Δημητρ. Ἱερακοσοφ. σ. 39, 7. κλπ.: —Ἐπίρρ. **-κῶς**, = **συνήθως**, Μᾶρκ. Ἐρημ. σ. 914A.

συνακολουθητικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ συνακολούθησιν, κατ' ἀκολουθίαν, Χρύσιππος παρὰ Γαλην. τ. 1, σ. 274, ἔκδ. Βασιλ.

συνήκοος, ον, (ἀκοή) ὁ ὁμοῦ ἀκούων, οἱ συν. τῶν λόγων Πλάτ. Νόμ. 711E. τῷ κορυφαίῳ σ., ἱκανὸς νὰ ἀκούσῃ ὅσον καὶ ὁ κορυφαῖος, Πλούτ. 2. 678D. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 276.

συνήκω, ἔχω ἔλθῃ ὁμοῦ, εἰ λογιούμενοι ξυνήκετε Θουκ. 5. 87. **II**. σ. εἰς ἕν, ἐπὶ τειχῶν, συνάπτομαι, συναντῶμαι εἰς ἕν, συνήκοι ἂν τὰ ἔργα εἰς ἓν ἐξ ἁπάντων τῶν τειχῶν Ξεν. Πόροι 4. 44· τὰ δ' ὄπισθεν κοῦφα καὶ συνήκοντα πάλιν εἰς στενόν, γενόμενα πάλιν στενά, Ἀριστ. περὶ Ζ. Πορείας 10. 10· οὕτω, σ. εἰς ὀξὺ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 13, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 1.

συνηλικιώτης, ου, ὁ, συνομῆλιξ, κοινῶς συνομήλικος, Διον. Ἁλ. 10. 49, Διόδ. 1. 53, Ἀλκίφρων 1. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 4929· — θηλ. **-ῶτις**, **ιδος**, παῖδα τὴν συνηλικιῶτιν Γεώργ. Νικομ. ἐν Combefis Auct. Patr. τ. 1, σ. 1122A

συνῆλιξ, **ἴκος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, συνομῆλιξ, Λατιν. aequalis, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδιον, σύντροφος, φίλος, ἐμοὶ ξυνήλικες Αἰσχύλ. Πρ. 784· ἠκούσατ', ὦ συνήλικες Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 5. 5· συνήλικα (αἰτ. ἑνικ.) Ἀναξίλ. ἐν «Βοτρυλίωνι» 2· ὡς θηλ., Ἀνθ. Π. 7. 711.

συνήλικος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, συνομῆλιξ, ὑπό τινος συνηλίκου μειρακίου Βίος Ἠλίου Σπηλαιώτου ἐν Actt. SS. Sept. σ 852, 21.

συνηλόω, καρφώνω ὁμοῦ, συνήλωσε πρὸς ἀλλήλας Πολύαιν. 7. 21. 3, Φίλων Βελοπ. σ. 57, κτλ.

σύνηλυς, **υδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἐρχόμενος ὁμοῦ μετά τινος, συνερχόμενος, αὐτὸς ὁμοῦ γνωτοί τε συνήλυδες Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 65, 17, 75. κτλ.· πρβλ. **σύγκλυς**.

συνηλυσίη, ἡ, συνέλευσις, συνδρομὴ ἐπὶ τὸ αὐτό, Ἀνθ. Π. 9. 665· οὕτω, **συνήλυσις**, ἡ. αὐτόθι παράρτημα 92.

συνήλωσις, ἡ, (συνηλόω) τὸ συνηλοῦν, συγκάρφωσις, Γλωσσ.

συνημέρευσις, ἡ, τὸ συνδιημερεύειν, συνδιημέρευσις, ἀλλήλοις Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 7. 5, 3.

συνημερευτής, οῦ, ὁ, ὁ συνδιημερεύων τινί, καθημερινὸς σύντροφος, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 14.

συνημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλάτ. Συμπ. 217B, Φαῖδρ, 240C· σ. καὶ συζῆν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 3. 5· τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 1, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 5, 2, κ. ἀλλ.· μετά τινος αὐτόθι 9. 4, 9· ἔν τινι, εἴς τινα ἀσχολίαν, αὐτόθι 10. 12, 2· πρβλ. **συνδιημερεύω**.

συνημερόομαι, Παθητ., ἡμερώνομαι ὁμοῦ, συγκαλλιεργοῦμαι, ἐπὶ γῆς, Θεοφρ π Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 3.

συνημμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **συνάπτω**, ἐν συναφείᾳ, Ἀλεξ. Ἀφρ , Γαλην.· τινός, μετά τινος, Schneid. Ecl. Phys. 1. 479.

συνημοσύνη, ἡ, ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθυντ. ὡς τὸ **συνθῆκαι**, συμφωνίαι, συνθῆκαι, ὑποσχέσεις ἐπίσημοι, μή μοι .. συνημοσύνας ἀγόρευε, «μή μοι περὶ συνθηκῶν διαλέγου» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 261· πρβλ. **συνθεσία**. **II**. δεσμοὶ φιλίας ἢ συγγενείας, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1105· ἐν τῷ ἑνικῷ, Θέογν. 284, μετὰ διαφ. γρ. **φιλημοσύνη**.

συνήμων, **ον**, ὁ συνηνωμένος, σύντροφος, ἁ δὲ συνήμων λάθα, ἡ συντροφός μου λήθη, ἐπὶ νεκροῦ, Ἐπιγρ. Δωρ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2445· πληθ., συνήθεις, ἑταῖροι, δέχθαι μειλίξαντο συνήμονας Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1210.

συνήνεμος, **ον**, ὁ ὅλως ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ἀνεμώλιος, Πολυδ. Ε΄, 110· τὰς συνηνέμους ἐλπίδας, τὰς ὅλως ἀσταθεῖς, ἀστάτους, κενάς, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. Ὁμ. (;)

συνηνιοχέω, ἡνιοχῶ ὁμοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 25· συγκυβερνῶ, συνδιοικῶ, συνηνιοχοῦσα τῷ βασιλεῖ τὴν τοσαύτην ἀρχὴν Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 532D.

συνηνωμένως, Ἐπίρρ μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συνενόω**, συνδεδεμένως, ἡνωμένως, τῇ ὁμοουσιότητι ἐκ τοῦ τετάχθαι συνηνωμένως Ἐπιφάν. τ 1, σ. 936A, Τζέτζ. Ἱστ. 12, 60.

συνήορος, Δωρ. καὶ Ἀττικ. **συνάορος**, **ον**· (συναείρω)· — ποιητ. ἐπίθετ., συνδεδεμένος πρός τινα, συνεζευγμένος μετά τινος, ἡ [φόρμιγξ] δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, «τουτέστιν ἥτις συνήρμοσται καὶ συνέζευκται προσεταιριζομένη τῇ εἰλαπίνῃ» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 99· εὐλογία φόρμιγγι σ. Πινδ. Ν. 4. 9· ὁ κοινωνῶν μετά τινος, ξυνάορον ξυναῖς γυναιξὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 87. 9 **2)** ἀπολ., ὁ συνδεδεμένος διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου, καὶ ὡς οὐσιαστ., σύζυγος, εἴτε ἀνήρ, Εὐρ. Ὀρ. 1136· εἴτε, ὅπερ συνηθέστερον, γυνή, ἡ σύζυγος, αὐτόθι 654, 1556, 1566, Ἄλκ. 824, κτλ.· πρβλ. **συνωρίς**· — καθόλου, συνδεδεμένος, ἡνωμένος, Νόνν. Εὐαγγ. κ Ἰω. 4, στίχ. 23. Πρβλ. **συνήωρ**.

συνηπειρώτης, **ου**, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς Ἠπειρώτης ὤν, Varro R. R. 2. 5, ἐν ἀρχῇ.

συνηπεροπεύω, ἀπὸ κοινοῦ ἐξαπατῶ, διὰ τεχνασμάτων πλανῶ, καὶ μὴν ἐγὼ ξυνηπεροπεύσω Ἀριστοφ. Λυσ. 843.

συνηρεμέω, ἠρεμῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἠρεμήσει ἄρα· ὥστε καὶ τὸ ἐν τῷ σίφωνι (δηλ. ὑγρὸν) συνηρεμήσει αὐτοῖς (δηλ. τοῖς ἐν τοῖς ἀγγείοις ὑγροῖς) Ἥρων Πνευμ. 154D.

συνηρετέω, συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, τινι Σοφ. Αἴ. 1329 (ὡς ὁ Λοβέκ. ἐκ τοῦ Ἡσυχ. (ἐν λέξ. **συνηροτήσεις**) ἀντὶ **ξυνηρεμεῖν**)· ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς .. ξυνηρετεῖ; Εὐρ. Ἀποσπ. 773 (ὡς ὁ Dobree ἀντὶ **συνηρεφεῖ**)· — **ξυνηρέτης**, **ου**, ὁ, «σύμφωνος· ὡς ὁ ἐναντίος, ἀντηρέτης» Φώτ.

συνηρέφεια, ἡ, πυκνὴ καὶ περίπλοκος σκιὰ δένδρων, Νικήτ. Εὐγ. 4. 39· πλημμελῶς **συνηρεφία** παρ' Ἀπ. Ἐμφυλ. 4. 103.

συνηρεφέω, ἐπιρρίπτω πυκνὴν σκιάν, συσκέπω, ἐπὶ δένδρων, τῷ τρίτῳ ἔτει συνηρεφεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3· πρβλ. **συνηρετέω**.

συνηρεφής, **ές**, (ἐρέφω) ὁ πυκνῶς συνεσκιασμένος ἢ κεκαλυμμένος (πρβλ. **συννεφής**), χώρη ὑψηλή τε καὶ ἴδῃσι συνηρεφὴς Ἡρόδ. 1 110· οὔρεα .. ἴδῃσι καὶ χιόνι συνηρεφέα ὁ αὐ . 7. 111, πρβλ. Στράβ. 244· σᾶμα δέ τοι πτελέῃσι συνηρεφὲς ἀμφικομεῦσι Νύμφαι (περὶ τοῦ μνημείου τοῦ Πρωτεσιλάου) Ἀνθ. Π. 7. 141· σ. λόφος, ὁδὸς Πλουτ. Λούκουλλ. 32, κτλ.· ἐν τῷ σ. Λουκ. Ἀνάχ. 18· μεταφορ., ξυνηρεφὲς πρόσωπον ἐς γῆν βαλοῦσα Εὐρ. Ὀρ. 957. **2)** ὁ καλῶς ἐπικαλύπτων, ἐπικάλυμμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 3. 8, 5. 7, 3· ὄστρακον ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 23· ὕλη Πλουτ. Δημήτρ. 49. — Ἐπίρρ. **συνηρεφῶς**, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 9.

συνῃρημένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συναιρέω**, περιληπτικῶς, Φωτ. Βιβλ. 323. 9· καθόλου, γενικῶς, Ἀμμώνιος σ. 63 ἐν τέλει **2)** διὰ συναιρέσεως, κατὰ συναίρεσιν, Ἡσύχ ἐν λέξ. **ἄλιον**, ἔνθα: «ἄλιον ... συνῃρημένως ἀπὸ τοῦ ἀλήϊον».

συνήρης, **ες**, συνημμένος, συνηρμοσμένος, δαῖτα συνήρεα Νικ. Ἀλεξιφ. 512. — Καθ' Ἡσύχ : «σύνηρες· (συνηρμοσμένον)». **II**. = **συνηρεφής**, ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 69.

συνήριθμος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **συνάριθμος**.

συνηρμοσμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **συναρμόζω**, προσφυῶς, καταλλήλως, συνηρμοσμένως συντέτακται τὰ ὄντα Μᾶρκ. Ἀντων. 4. 45.

συνήρωες, οἱ, σύντροφοι ἥρωες, Συλλ. Ἐπιγρ. 2127.

συνησθημένως, Ἐπίρρ., μετὰ συναισθήσεως, νηφαλίως καὶ συνησθημένως Εὐσ. Κατ. εἰς Ψαλμ. τ. 1, σ. 115, 11, Ὠριγέν. τ. 1, σ. 440.

συνήσθησις, ἡ, τὸ συνήδεσθαι, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 69· ἀλλ' ὁ Musgr. διώρθωσε **συνθέσει**.

συνησκημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συνασκέω**, κομψῶς, κεκαλλωπισμένως, Γλωσσ.

συνησσάομαι, Ἀττ. -**ττάομαι**, Παθητ., ὁμοῦ ἡττῶμαι, νικῶμαι, τῶν πολεμίων οἱ πολλοὶ μὲν συνήττηνται μεθ' ἑαυτῶν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 10, κλπ.

συνησῠχάζω, ἡσυχάζω ὁμοῦ, καὶ τὸ κατὰ μέρος ὡς εἰκὸς συνησυχάζειν Φίλων 2. 168, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 835.

συνηχέω, ἠχῶ ὁμοῦ ἢ ἐν ὁμοφωνίᾳ, ἐν ἁρμονίᾳ, τὰ χαλκεῖα καὶ τὰ κέρατα Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 22, πρβλ. Πλουτ. Γ. Γράκχ. 3, Ἀντών. 18· τοὺς σαλπιγκτὰς σ. κελεύσας Δίων Κ. 51. 9. **II**. ἠχῶ μετά τινος, ἀντηχῶ, ὥστε συνηχεῖν αὐτοῖς τὴν στοὰν Θεοφρ. Χαρακτ. 6, πρβλ. Πολύβ. 2. 29, 6.

συνήχησις, ἡ, τὸ συνηχεῖν, ἠχεῖν ἐν ὁμοφωνίᾳ, Φίλων 2. 226, Πλούτ. 2. 1021B, Ζωναρᾶ Λεξικ. ἐν λέξ. **Ὑμέναιος**.

συνήωρ, **ἡ**, = **συνήορος**, αἰτ. **συνήορα** Χρησμ. παρ' Εὐναπ. σ. 27· πληθ. **συνήορας** ἐκ διορθώσεως τοῦ Mützell ἀντὶ **ξυνήονας** ἐν Ἡσ. Θεογ. 595, 601· «**ξυνάωρ**· εὐναία δάμαρ ..» Ἡσύχ.· γεν. **συνάορος**, Σουΐδ.

συνθᾱκέω, κάθημαι ὁμοῦ μετά τινος, συγκάθημαι, σ. νυκτί, συσκέπτομαι μετὰ τῆς νυκτός, Εὐρ. Ἡρακλ. 994, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 204. — Ὡσαύτως **συνθακεύω**, Νικήτ. Εὐγεν. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276, 277.

σύνθᾱκος, **ον**, ὁ καθήμενος μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ἔστι γὰρ Ζηνὶ σ. θρόνων Αἰδώς, μέτοχος τοῦ θρόνου αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1267, πρβλ. **σύνεδρος**, **σύνθρονος**· — καθόλου, μέτοχος, κοινωνός, Εὐρ. Ὀρ. 1637.

συνθαλᾰμεύομαι, μέσ., συνδιαιτῶμαι ἐν θαλάμῳ, θαλαμεύομαι ὁμοῦ, μετατάξομαι καὶ πρὸς Ἀφροδίτην καὶ ξυνθαλαμεύσομαι Νικηφόρ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 470, 4.

συνθάλλω, θάλλω ὁμοῦ, θάμνον βάτου πυροειδῶς ἐξάπτοντα καὶ τοῖς κλάδοις ὡς ἐν δρόσῳ συνθάλλοντα Γεώργ. Σύγκελ. σ. 122A.

συνθαλπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **συνθάλπω**, δεῖ συνθάλπειν, συνθαλπτέον αὐτὸν Γεωπ. 16. 4, 3.

συνθάλπω, θερμαίνω ἀμοιβαίως, ἡσυχίαν ἄγουσι κατακείμενοι (οἱ λύκοι ..) καὶ συνθάλποντες ἑαυτοὺς Πλούτ. 2. 974C· — μεταφορ., θάλπω ἢ καταπραΰνω διὰ κολακευτικῶν λόγων προσέτι, μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν Αἰσχύλ. Πρ. 685.

συνθαμβέω, ἐκθαμβοῦμαι, ἐκπλήττομαι ὁμοῦ μετά τινος, συνθαμβοῦντας τοῖς λεγομένοις Πλάτ. Ἴων 535E.

συνθᾰνᾰτόω, θανατώνω ὁμοῦ, συνθαπτόμενον, ἀλλ' οὐ συνθανατούμενον Εὐλόγ. ἐν Combefisii Auctar. Patr. novo σ. 664C, Νικήτ. Εὐγεν. 9, 213.

συνθάπτω, θάπτω μετ' ἄλλου, θάπτω ὁμοῦ, ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ Αἰσχύλ. Θήβ. 1027, Σοφ. Αἴ. 1378, Εὐριπ., Πλάτ., κλπ.· κόσμος γ' ἕτοιμος ᾧ σφε συνθάψει πόσις Εὐρ. Ἄλκ. 149, κτλ. — Παθ., θάπτομαι ὁμοῦ ἢ μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 5. 5, Θουκ. 1. 8, Πλάτ., κλπ.

συνθαυμᾰτουργέω, ἀπὸ κοινοῦ θαυματουργῶ, κάμνω θαύματα καὶ ἐγώ, Ἰσίδ. Πηλουσ. 1. 16, σ. 5D.

συνθαυμάζω, ἀπὸ κοινοῦ θαυμάζω, ἆρα οὐ συνθαυμάζεις εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσει μηδὲν χείρων; Πλάτ. Θεαίτ. 162C.

συνθεάζω, καὶ ἐγὼ καταλαμβάνομαι ὑπὸ θείας μαντείας ἢ ἐνθουσιασμοῦ, Διόδ. 4. 51.

συνθεάομαι, ἀποθ., θεῶμαι ἢ βλέπω ὁμοῦ, ἐπὶ θεατῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πλάτ. Λάχ. 178A, Ξεν. Οἰκ. 3, 7· οἱ ξυνθεώμενοι, οἱ συνθεαταί, Ἀντιφῶν 124. 27. **2)** ἐξετάζω ὁμοῦ, τὰ ἱερὰ Ξεν. Ἀν. 6. 4, 15· σ. τὰ κατὰ τὴν μοῦσαν Πλάτ. Νόμ. 967E.

συνθεᾱτής, **οῦ**, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς θεατὴς ὤν, ὁ καθήμενος ὁμοῦ μετά τινος ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ θεωμενος, Πλάτ. Πολ. 523A, Λάχ. 179E· — θηλ. **συνθεάτρια**, ἡ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 399.

συνθεΐα, ἡ, (θεῖος) ὁμοθεΐα, ἰσότης ἐν τῇ θεότητι, Ἐκκλ.

συνθελητής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν καὶ ἄλλος τις θέλησιν, ἰσογνώμων, ὥσπερ ὁ υἱὸς ὁμοούσιός ἐστιν, οὕτω καὶ συνθελητὴς τῷ ἰδίῳ γεννήτορι Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰω. 14, 21, σελ. 228, κλπ.

συνθέλω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **συνεθέλω**.

σύνθεμα, τό, ποιητ. ἀντὶ **σύνθημα**, Ἀνθ. Π. παράρτημα 30 (ἔνθα ἀμφότεροι οἱ τύποι ἀπαντῶσι). **2)** σύνθετος λέξις, Εὐστ. 340. 35. **3)** ποσόν, κεφάλαιον, Διοφάντ. Ἀριθμ. 5. 19. **4)** συνέλευσις, συνάθροισις, Ἑβδ. (Ἐκκλ. ΙΒ΄, 11).

συνθεμιστεύω, θεμιστεύω ὁμοῦ, ὁμιλῶ νομίμως, Τιμαρίων ἐν Notices des MSS. 9. 215.

συνθεολογέω, ἐν τῷ παθ., **συνθεολογοῦμαι**, θεωροῦμαι ἐξ ἴσου ὡς θεός, συνθεολογουμένου .. τοῦ ἁγίου πνεύματος Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰω. 1, 2, σ. 15. **II**. συζητῶ θεολογικῶς μετά τινος, τινί τι Ἐκκλ.

σύνθεος, **ον**, ὁ μετέχων τῆς θείας φύσεως, Λεόντιος 1, 1708B, Ἀναστ. Σιν. 281B.

συνθεότης, ἡ, ἀλλότριον τῆς τοῦ πατρὸς συνθεότητος ἀποφαίνονται τὸν υἱὸν Δίδ. Ἀλεξ. σ. 321, ἔκδ. Mi., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνθεράπων [ᾰ], **οντος**, ὁ, σύνδουλος, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 2. 92·— θηλ. **συνθεράπαινίς, ίδος**, ἡ, Κλήμ. Ἀλ. 335.

συνθεραπεύω, θεραπεύω, περιποιοῦμαί τινα μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Φιλόστρ. 270.

συνθερίζω, θερίζω ὁμοῦ, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστ. **1, 7**, σ. 16, 17· ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 948, ὁ Meineke νῦν θέριζε, ἀντὶ σύνθεριζε.

συνθερμαίνω, θερμαίνω, ζεσταίνω ὁμοῦ, συνθερμαίνουσι τοὺς νεοττοὺς ἀμφότεροι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 3, 4.— Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 8. 16.

συνθεσία, ἡ, = **σύνθεσις**· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ **συνθῆκαι**, συμφωνία, σύμβασις, συνθήκη, πῇ δὴ συνθεσίαι ..; Ἰλ. Β. 339· οὐδ' .. ἐλήθετο συνθεσιάων, οὐδ' ἐλησμόνησε τὰς παραγγελίας, Ε. 319· οὕτω παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 340, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ αὐτ.· περὶ συνθεσίης, ἐπὶ στοιχήματος, Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 412Ε. — Πρβλ. **σύνθεσις III, συνθήκη II, συνημοσύνη**.

σύνθεσις, ἡ, τὸ συντιθέναι, τιθέναι ὁμοῦ, σύνθεσις, συνδυασμός, συνένωσις, Πλάτ. Φαίδων 92Ε, Πολ. 611Β· τῶν λίθων Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 2, κτλ. β) ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, συναφή, συναρμογή, σύνδεσις, ἁρμός, ὀστῶν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 15, 2· συνθέσεις λέγω τὰς γωνίας ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 15. 1. **2**) ὡς τεχνικὸς ὅρος πολυειδῶν ἐννοιῶν. **α**) ἐν τῇ γραμματ., σύνθεσις, συμπλοκή, γραμμάτων τε συνθέσεις, δηλ. συλλαβὰς καὶ λέξεις, Αἰσχύλ. Πρ. 460, πρβλ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 5, 4· σ. ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων, ὅ ἐστι πρότασις, Πλάτ. Σοφιστ. 263D, πρβλ. Κρατύλ. 431Β, Ἀριστ. Ποιητ. 22. 5, Διον. Ἁλ. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων·— ὡσαύτως σύνθεσις λέξεων Ἀριστ. Ῥητορ. περὶ Ἀλέξ. 24. 1·— ὁμοίως, ἐπὶ συνθέσεως ἔργου συγγραφέως, Ἰσοκρ. 210Β· οὕτως, ἡ τῶν μέτρων σ., μετρικὴ σύνθεσις, Ἀριστ. Ποιητ. 6, 6· ἡ τῶν ἐπῶν σ. Διόδ. 5. 74· ἐπὶ μουσικῆς συνθέσεως, Πλούτ. 2. 1143Β, D·— καὶ ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, σύγγραμμα, πραγματεία, Ἱππ. 562. 24. β) ἐν τῇ Ἀριθμ., πρόσθεσις, Διοφάντ. Ἀριθμ. 1, ὅρ 10, Πλούτ., κλπ. γ) ἐν τῇ Λογικῇ, ἡ σύνδεσις, ἡ σύμπτυξις τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 1, 4, π. Ψυχῆς 3. 6, 1·— ὡσαύτως, παραλογισμὸς συνθέσεως, καθ' ὃν τὸ ἀληθεῦον ἐπὶ τῶν μερῶν λαμβάνεται ὡς ἀληθεῦον ἐπὶ τοῦ συνθέτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **διαίρεσις**, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 20 1. δ) ἐν τῇ Φυσικῇ, ὁ συνδυασμὸς τῶν στοιχειωδῶν μορίων εἰς σχηματισμὸν οὐσίας, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 1, 2, Τοπικ. 6. 14, 1 κέξ. ε) ἐν τῇ Ἰατρικῇ, σύνθεσις ἢ σύμμιξις οὐσιῶν καὶ φαρμάκων, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 47, Διόδ. 4. 45. **II**. συνδυασμὸς τῶν μερῶν εἰς σχηματισμὸν τοῦ ὅλου, κατασκευή, γενέσεις καὶ σ. Πλάτ. Πολ. 533Β· ἡ τῶν στρωμάτων σ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 280Β, κτλ. β) ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, κοινωνικὸς ἢ πολιτικὸς συνδυασμός, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 3, 8. **III**. μεταφορ., ὡς τὸ **συνθεσία**, συμφωνία, συνθήκη, Πινδ. Π. 4. 299, Ἀποσπ. 221· ἐκ συνθέσεως, κατὰ τὸ συντεταγμένον, ἐκ παρασκευῆς, Λατ. ex composito, Διόδ. 13. 112, κτλ.· συνθέσεις περὶ γάμων Πλουτ. Σύλλ. 35. **IV**. κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους synthesis ἐκαλεῖτο, **1**) συλλογὴ ἱματίων, ἱματιοθήκη, Δίγεστα (Digesta) 34. 2, 39· — ἀλλὰ καὶ ἱματισμός, «ἀλλαξιά», Mart. 2. 46, 4· μάλιστα δὲ εὐρὺ καὶ χαλαρὸν ἱμάτιον ὃ ἐφόρουν ἐν τοῖς δείπνοις, ὁ αὐτ. 5. 79, 2, πρβλ. Suet. Ner. 51, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. **2**) ἐπὶ ἐπιτραπεζίων σκευῶν, Mart. 4. 46, 15, Stat. Sylv. 4. 9, 44.

συνθεσπιῳδέω, θεσπιῳδῶ ὁμοῦ, συμπροφητεύω, Μιχ. Χωνιάτ. Ἐγκώμ. Ἰσαὰκ Ἀγγέλου § 8, σ. 22. ἔκδ. Tafel.

συνθετέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ συντίθημι, δεῖ συντιθέναι, ἔστι δὲ ἐξ ὧν συνθετέον στοιχεῖα; Πλάτ. Κρατύλ. 434Β, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 9, 1, Γεωπον. 14. 7. 11.

συνθέτης, ου, ὁ, ὁ συντιθείς, συγγραφεύς, Πλάτ. Νόμ. 722Ε· σ. ὀνομάτων Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 36· σ. λόγων, πεζογράφος, ὡς τὸ **συγγραφεύς**, ἀντίθετον τῷ **ποιητής**, Παυσ. 10. 26, 1.

συνθετίζομαι, ἀποθετ., διευθετῶ, κόμας συνθετιζόμενοι Ἰωσήπ. Ἰουδ Πόλ. 4. 9, 10, πρβλ. **εὐθετίζω**.

συνθετικός, ή, όν, ἔμπειρος εἰς τὸ συντιθέναι, κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 47· σ. ἐπιστῆμαι, ἐπιστῆμαι ἢ τέχναι δημιουργικαὶ ἢ παραγωγικαί, Πλάτ. Πολιτικ. 308C· ἡ συν. ἐπιστήμη, ἡ τέχνη τῆς συνθέσεως, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 6, κ. ἀλλ.

συνθετισμός, οῦ, ὁ, τὸ τιθέναι ὁμοῦ, τοποθέτησις, συναρμογή, ἐπὶ ὀστῶν, συνθετισμὸς τῶν κατεαγότων ὀστέων Γαλην. τ. 14, σ. 781, 4.

σύνθετος, ον, ὁμοίως θηλ. **συνθετή** (οὕτω) Λυσίου Ἀποσπ. 18, Ἀριστ. Φυσ. 8. 9. 2, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 10, 6, Ποιητ. 16, 10., 20, 5· (συντίθημι). Συντεθειμένος, ἐκ μερῶν συγκείμενος, σύνθετος, οὐχὶ ἁπλοῦς, Πλάτ. Φαίδων 78Β, κ. ἀλλ.· ἐπὶ κενταύρου, ὥστε τί ἄλλο ἢ διαιρετὸς ἱπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίνομαι; Ξεν. Κύρ. 4. 3, 20, πρβλ. Λυσίαν ἔνθ' ἀνωτ.· σ. ἐκ πολλῶν Πλάτ. Πολ. 611Β· ἐκ τῶν αὐτῶν ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 29Ε· — σ. ἀναγνώρισις, πολύπλοκος, Ἀριστ. Ποιητ. 16, 10. **2**) **σύνθετον**, τό, ἐκ πολλῶν συγκείμενον, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 4, 6· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στοιχεῖον**, ὁ αὐτ. περὶ Οὐραν. 3. 8, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 4, 3· οὕτως, ἡ σύνθετος (μετὰ τοῦ οὐσία ἢ ἄνευ αὐτοῦ), αὐτόθι 7. 3, 1, κ. ἀλλ. **3**) ὡς τεχνικὸς ὅρος πολυειδῶν ἐννοιῶν, **α**) ἐν τῇ γραμματ., φωνὴ σ., δηλ. συλλαβή, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητικ. 20, 5· φωνῶν αἱ μὲν ἁπλαῖ (δηλ. φωνήεντα), αἱ δὲ σ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8.135· σ. ὀνόματα, σύνθετα, οὐχὶ ἁπλᾶ, Ἀριστ. Ῥητ. πρ. Ἀλέξ. 24. 1, Δημήτρ. Φαληρ. § 91, Ἀθήν. 445Β· ἐντεῦθεν ἐπίρρ. **-τως**, Στράβ. 618· λίνου σπέρματος, ὃ καὶ συνθέτως ὀνομάζουσι λινόσπερμον Γαλην. τ. 6, σ. 549. 1·— ὁμοίως, β) σ. ῥυθμός, σύνθετος πούς (ἐν τῇ μετρικῇ), Πλάτ. Πολ. 400Β· οὕτως ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 92Α, Πλούτ. 2. 1135Β, κτλ. γ) ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, σ. ἀριθμός, ὁ συγκείμενος ἐκ πολλῶν παραγόντων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 14, 2, Εὐκλείδ. δ) ἐν τῇ Ἰατρικῇ, **ξύνθετα**, στερεά, σκληρὰ περιττώματα, Ἱππ. 133Α. **II** ὁ ὁμοῦ συντεθειμένος, πεπλασμένος, πλαστός, λόγοι Αἰσχύλ. Πρ. 686. **III**. μεταφορ., συμπεφωνημένος, κατὰ συμφωνίαν ἢ συνθήκην ποιούμενος, ὥσπερ ἐκ συνθέτου, κατὰ συμφωνίαν, Λατιν. ex composito, Ἡρόδ. 3. 86· ὄνομά ἐστι φωνὴ σ., κατὰ συνθήκην, Ἀριστ. Ποιητ. 20, 8 κέξ.· πρβλ. **σύνθημα** I. 1.

συνθέω, μέλλ **-θεύσομαι**, θέω, τρέχω ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς ἀνέμοις Ποιητὴς παρὰ Πολυδ. Α', 196 μεταφορ., ἐπὶ πραγμάτων, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἧδε γε βουλή. «οὐ γὰρ συνδραμεῖται ἡμῖν τὸ βουλευθέν, ἀλλὰ δηλονότι σκεδασθήσεται ἀφ' ἡμῶν καὶ ἂν ἴδοιμεν αὐτὸ» (Εὐστ.), Ὀδ. Υ. 245.—Καθ' Ἡσύχ.: «συνθεύσεται· συνδραμεῖται, συνοίσει». **II**. τρέχω ὁμοῦ, δηλ. εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, εἰς ταὐτὸ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8. 13· πρὸς τὸ μέσον ὁ αὐτ. περὶ Οὐραν. 2. 14, 12· ἀπολ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. **3**, 4. **2**) ἐπὶ γραμμῶν καὶ τῶν τοιούτων, συνέρχομαι ὁμοῦ, συντρέχω, συναντῶμαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, Ξεν. Ἱππ. 10, 11. **3**) μεταφορ., συμφωνῶ, τῷ Ἐφόρου λόγῳ Ἀριστείδ. 2. 350. **4**) συστέλλομαι, μύες Ἱππ. π. Ἀγμ. 755.

συνθεωρέω, θεωρῶ, ἐπισκοπῶ ἢ παρατηρῶ συγχρόνως, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 5, 5, Ἀναλυτ. Πρ. 2. 21, 8. **II** ἐνεργῶ ὡς θεωρός, ἢ πορεύομαι εἰς ἑορτὴν ἢ πανήγυριν ὁμοῦ, Ἐλευσῖνάδε Λυσίας 112. 35· τινί, μετά τινος, Ἀριστοφ. Σφ. 1187· σ. καὶ συνευωχεῖσθαι Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 7. 12, 24.

συνθεωρητέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **συνθεωρῶ**, δεῖ συνθεωρεῖν, καὶ ὧδε τοὺς οἰκείους ἀλλήλοις τρόπους συνθεωρητέον Διογέν. Λαέρτ. 10. 96.

συνθέωρος, ὁ, ὁ ὁμοῦ μετά τινος πεμπόμενος εἰς **θεωρίαν**, καὶ τῶν ἄλλων συνθεώρων Συλλ. Ἐπιγρ 2270, Πολυδ. Β', 55, ἔνθα **συνθεωρός**.

συνθήγω, συνακονῶ, μεταφ. συμπαροξύνω, ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας Εὐρ. Ἱππ. 689.

συνθηκάριος, ὁ, ὁ στοιχηματίζων, ὁ βάλλων στοίχημα, Σύνοδ. Κων/πόλεως (5 6) 1176D.

συνθήκη, ἡ, (συντίθημι) σύνθεσις, μάλιστα λέξεων καὶ προτάσεων, καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγράφ. 46, πρβλ. Α. Β. 368, Φωτ. Βιβλ. 127·— ἀλλὰ συνήθως, **II**. κατὰ συναίνεσιν συμφωνία, σύμβασις, σ. καὶ ὁμολογία Πλάτ. Κρατ. 384Ε, πρβλ. 433Ε· ὁ νόμος σ. καὶ ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων Ἀριστ. Πολιτ. 3. 9, 8, πρβλ. Ῥητ. 1. 15, 21· ἐκ συνθήκης, ex composito, κατὰ ἀμοιβαίαν συνεννόησιν, συμφωνίαν, Πλάτ. Νόμ. 879Α· διὰ συνθήκης Ἀριστ. Ἀν. Πρότ. 1. 44, 1· κατὰ συνθήκην, κατ' ἀμοιβαίαν συναίνεσιν, ἀντίθετ. τῷ φύσει, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 12, κ. ἀλλ.· οὕτω, συνθήκῃ αὐτόθι 5. 7, 4. **2**) ἄρθρον συμφωνίας ἢ συνθήκης, τὴν ξ. προφέροντες, ἐν ᾗ εἴρητο Θουκ 1. 78·— ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ ἄρθρα τῆς συμφωνίας, καὶ περιληπτικῶς, συμφωνία, συνθήκη, σύμβασις μεταξὺ προσώπων ἢ πόλεων (πρβλ. **συνάλλαγμα** II), Αἰσχύλ. Χο. 555, Ἀριστοφ. Λυσ. 1268, Ἰσοκρ. 77Ε, κλπ.· συνθῆκαι περὶ εἰρήνης Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 17 γάμων σ. Πλουτ. Λούκουλλ. 18· σ. κύριαι, ἄκυροι Λυσ. 150. 35· σ. εἰσὶ .. βοηθεῖν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ταῖς σ. στρατεύειν Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 4, πρβλ. Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Saupp. Inscr. Maced. iv. σ. 15· ξυνθῆκαι Λακεδαιμονίων πρὸς βασιλέα .. σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε Θουκ. 8. 37, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 54C, Δημ. 199. 9· συνθήκας ποιέεσθαί τινι Ἡρόδ. 6. 42, Ἀριστοφ Εἰρ. 1063, Ξεν., κλπ.· ὑπέρ τινος Ἰσοκρ. 78Α· ποιεῖν τινι πρός τινα, μεταξὺ τῶν δύο, Ξενοφ. Λακ. 15 1· σ. συνθέσθαι Λυσί. 138. 17· γράφειν, γράφεσθαι Δημ. 1170. 9, Διόδ. 1. 76 ἀναιρεῖν, λύειν Ἰσοκρ. 365Α, 37Β· παραβαίνειν Πλάτ. Κρίτ. ἔνθ'

ἀνωτ.· ὑπερβαίνειν Αἰσχίν. 23. 20· παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι Δημ. 282. 12· συνθήκαις ἐμμένειν Ἰσοκρ. 57A· ἐκ τῶν σ., κατὰ τὰς συνθήκας, ὁ αὐτ. 78C· κατὰ τὰς σ. Θουκ. 1. 144, Πλάτ. Θεαίτ. 183C· ἀντίθετ. τῷ παρὰ τὰς σ., ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52D. — Πρβλ. **συνθεσία, σύνθεσις III, συνημοσύνη.** **3)** συμφωνία ἢ ὑπόσχεσις μοναχοῦ ἢ μοναχῆς, τάξιμον εἰς τὸν Χριστόν, αὐτὰς ἀπαρνῇ τὰς πρὸς τὸν ἀληθινὸν νυμφίον συνθήκας Βασιλ. τοῦ Μεγ. Ἐπιστ. πρ. παρθένον ἐκπεσοῦσαν.

III. = **θήκη**, νεκροθήκη, εἰ γὰρ δὴ μήτε ὄψεται τοὺς ἐν ταῖς συνθήκαις ἐκείνους μήτε λεγόντων τι καὶ παραινούντων ἀκούσεται Λιβάν. I, 253. 12.

συνθηκίζω, στοιχηματίζω, Σύνοδ. Κων/πόλεως (ἐν ἔτει 536), 1176E, Βαλσαμ. ἐν Φωτ. Νομοκ. 13. 29.

συνθηκογράφος, ὁ, ὁ γράφων συνθήκας, Ἐπιγραφ. ἐν Hicks 149, 30.

συνθηκο-ποιέομαι, ἀποθ. = συνθήκας ποιέομαι Ἡσύχ. ἐν λ. **σύνθεο** καὶ ἐν λ. **περιδώσομαι**, Ἐτυμ. Μέγ. 663. 51, ἐν λ. **περιδώμεθα.**

συνθηκο-φύλαξ, ὁ, ὁ τὰς συνθήκας φυλάσσων, μάρτυς συνθηκῶν, Σχόλ. Ἰλ. Ψ. 486.

σύνθημα, τό, τὸ συμπεφωνημένον, περὶ οὗ ἐγένετο συμφωνία, σημεῖον συμπεφωνημένον ἐκ τῶν προτέρων, Ἡρόδ. 8. 7· σημεῖον γινόμενον διὰ πυρῶν ἢ φρυκτωρίας, Θουκ. 4. 112 συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, ὅτι τὰ ὀνόματα εἶναι σημεῖα κατὰ συνθήκην ἢ συμφωνίαν, Πλάτ. Κρατ. 433E· τὰ παρὰ φύσιν σ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 492C· οὕτω, δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήμαθ', ἔχουσαν γράμματα ἢ σημεῖα συνθηματικά, Σοφ. Τρ. 158· ἐπιστολαὶ συνθηματικῶς γεγραμμέναι, Πολύβ. 8. 17, 9· πρβλ. **συνθηματικός.**

2) λέξις χρησιμεύουσα ὡς σημεῖον πρὸς συνεννόησιν, λέξις προσυμπεφωνημένη, σύνθημα, Ἡρόδ. 9. 98 (ἔνθα ἡ λέξις τοῦ συνθήματος εἶναι Ἥβη), Θουκ. 7. 44, κτλ.· τὸ σύνθημα παρέρχεται, μεταδίδοται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα (ἐνταῦθα τὸ σύνθημα ἦτο «Ζεὺς σωτὴρ καὶ Νίκη») Ξενοφ. Ἀν. 1. 8. 16, πρβλ. 6. 6, 25· σ. παραδιδόναι, μεταβιβάζειν, αὐτόθι 7. 3, 34· οὕτω, σ. παραφέρειν Εὐριπ. Φοιν. 1140· παραγγέλλειν, παρεγγυᾶν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 16, Κύρ. Παιδ. 7. 1, 10· διδόναι πρὸς τὴν μάχην Πλουτ. Σύλλ. 28· ἐνδιδόναι Λουκ. π. Ὀρχ. 10· ἀντίθετ. τῷ παρασύνθημα (πᾶν ἄλλο στρατιωτικὸν σημεῖον), ἴδε Stanl. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 21· — παρὰ Διοδ. 1. 86, στρατιωτικὰ σημεῖα. **3)** πᾶν σημεῖον, συμφορᾶς ξ. ἐμῆς Σοφ. Ο. Κ. 46· τὰ Θησέως Πειρίθου τε .. ξυνθήματα, τὰ σημεῖα ἢ αἱ ἐγγυήσεις τῆς συμφωνίας αὐτῶν, αὐτόθι 1594. **4)** = **συνθῆκαι**, σύμβασις, συνθήκη, συμφωνία. Πλάτ. Γοργ. 492C· σ. ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 4. 6, 20· σ. ἦν .. παίειν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλην. 5. 4, 6· ἀπὸ συνθήματος, κατὰ συμφωνίαν ἢ συνεννόησιν, Λατ. ex composito, Ἡρόδ. 5. 74, Θουκ. 4. 67., 6. 61, κτλ.· οὕτως, ἐκ σ. Ἡρόδ. 6. 121· ἀφ' ἑνὸς σ. Πλουτ. Αἰμίλ. 19· ἐφ' ἑνὶ σ. Ἡρωδιαν. 2. 13. **II.** σχέσις, τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρίᾳ; τί κοινὸν ἀσπίδι καὶ βακτηρίᾳ; Ἀθήν. 215D.

συνθημᾰτιαῖος, α, ον, συμπεφωνημένος, ὡρισμένος ἐκ τῶν προτέρων, πλέξαι στεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσιν Ἀριστοφ. Θεσμ. 458. — Κατὰ τὸν Ἀθήν. 680C: «συνθηματιαῖοι στέφανοι, ἠργολαβημένοι καὶ ἐκδόσιμοι».

συνθημᾰτίζω, δίδω σύνθημα, κάμνω σημεῖον, κατὰ σάλπιγγας μάχην συνθηματιζούσας Εὐστ. 700. 12· τὸ μὲν ἀνακλητικὸν ἡ σάλπιγξ διατόρως συνεθημάτιζε Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 102D. — Μέσ., συμφωνῶ περί τινος, ὁρίζω, διορίζω, παιδιᾶς ἡμέραν συνθηματίζεται δι' ἀσιδήρων δορατισμῶν Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 71C.

συνθημᾰτικός, ή, όν, ὁ κατὰ προηγουμένην συνεννόησιν ἢ συμφωνίαν, γράμματα συν., ἐκ τῶν προτέρων συμπεφωνημένα, ἰδιαίτερα, οὐχὶ συνήθη, Πολύβ. 8. 18, 9. — Ἐπίρρ. **συνθηματικῶς**, συνθ. γράφειν, διὰ συνθηματικῶν σημείων γράφειν, αὐτόθι 19. 4, πρβλ. **σύνθημα** I.

συνθημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σύνθημα**, Γλωσσ.

συνθηρᾱτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος θηρεύων, τί οὐ σύ μοι ἐγένου συνθηρατὴς τῶν φίλων; Ξεν. Ἀπομν. 3, 11, 15.

συνθηράω, κυνηγῶ ὁμοῦ, συνεξέρχομαι εἰς θήραν μετά τινος, συγκυνηγῶ, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 10· τινι, μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ 3. 1, 14 καὶ 38. **2)** συλλαμβάνω ἢ εὑρίσκω ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, σὺν δέ νιν θηρώμεθα Σοφ. Ἀντ. 433· — οὕτως ἐν τῷ παθητ., χεῖρες συνθηρώμεναι, συνειλημμέναι καὶ ὁμοῦ δεσμευθεῖσαι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1005.

συνθηρευτής, οῦ, = **συνθηρατής**, συγκυνηγός, Ξεν. Κύρ. 2. 4. 15, Θεμίστ. 254D.

συνθηρεύω, = **συνθηράω**, συγκυνηγῶ, Πλάτ. Πολ. 451D· σ. ὥσπερ κύνες αὐτόθι 466C. **2)** συλλαμβάνω ἢ κερδαίνω ὁμοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 971· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα, μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται Ἀριστοφ. Θεσμ. 156.

σύνθηρος, ον, (θήρα) ὁ συνθηρεύων μετά τινος, συγκυνηγός, Τιγράνης, ὃς καὶ σύνθηρός ποτε ἐγένετο τῷ Κύρῳ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 7· ἀπολ., σ. κύνες, οἱ ὁμοῦ θηρεύοντες, Ἀνθ. Π. 9. 303 — ὡς οὐσιαστ., σ. Ἀρτέμιδος, μετ' αὐτῆς θηρεύουσα, σύντροφος ἐν τῇ θήρᾳ, Ἀπολλόδ. 3. 8, 2. **2)** μετὰ γεν. ἀντικειμ., ὁ ὁμοῦ μετά τινος θηρεύων, ἀναζητῶν τι, σύνθηρος τῶν ἀγαθῶν φίλων Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 35.

συνθητεύω, θητεύω ὁμοῦ μετά τινος, ἐργάζομαι ὁμοῦ ὡς μισθωτὸς δοῦλος, συνδουλεύω, μετὰ Ποσειδῶνος συνθητεύσας τῷ Λαομέδοντι Εὐστ. 1338. 62.

συνθιᾰσεύω, ὁμοῦ ἄγω τὸν **θίασον**, συνθιασεύοντι τῇ μητρὶ Στράβ. 471.

συνθιᾰσώτης, ου, ὁ, μέτοχος θιάσου, Ἀθήν. 362F, Θεμίστ. 53D· καθόλου, σύντροφος, φίλος, ἑταῖρος, δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν, σύντροφοι εἰς τὴν φλυαρίαν, Ἀριστοφ. Πλ. 508· τοὺς συνθιασώτας τοῦ Μωϋσέως Κλήμ. Ἀλ. 67.

συνθιγγάνω, θιγγάνω, ἐγγίζω ὁμοῦ, Χάριτες συνεθίγγανον τῆς τελετῆς Θεμίστ. 235B.

συνθλασμός, ὁ, τὸ συνθλᾶν, συγκρούειν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **γομφιασμόν**, ἣν ἑρμηνεύει: «συνθλασμὸν ἢ συντριμμὸν ὀδόντων».

συνθλάσσω, = τῷ ἑπομ., Ἀρισταίν. 1. 16· «συνέθλαττον πάντα κωπήρη στόλον» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 412· συνέθλαττε κεφαλὴν Λέων Διάκον. 9, 2, σ. 89D.

συνθλάω, μέλλ. **-άσω** [ᾰ], ὁμοῦ θλῶ, συντρίβω, Ἐρατοσθ. Καταστερ. 11, Διόδ. 1. 57 — Παθ., ποτήριον ὦτα συντεθλασμένον Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 12· βίῃ συνθλώμενος ὀστᾶ Μανέθων 5. 201· ἀπολ., συντρίβομαι, κατατρίβομαι, Ἀριστ. Προβλ. 1. 38 (κατὰ τὸν Prantl. ἀντὶ συντεθῇ), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 44.

συνθλίβω [ῑ], μέλλ. **-ψω**, θλίβω ὁμοῦ, πιέζω, συμπιέζω, Ἀριστ. Ρητορ. 1. 5, 5, 12, περὶ Οὐραν. 3. 8, 14, κ. ἀλλ. — Παθ., Πλάτ. Τίμ. 91E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28, 2· σ. εἰς τὴν κοιλίαν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 10. 43, 1· πρὸς ἄλληλα αὐτόθι 21. 16.

σύνθλιψις, ἡ, θλῖψις, συμπίεσις, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 4, 9· μεταφορ., ἔπους Λογγῖν. 10. 6. **II.** θλῖψις, λύπη, στενοχωρία, Θεόδ. Στουδ. σ. 301A.

συνθνήσκω, μέλλ. **-θᾰνοῦμαι**, ἀποθνήσκω μετά τινος ἢ ὁμοῦ, ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην Αἰσχύλ. Ἀγ. 1139, Χο. 979, Σοφ. Τρ. 720, κτλ.· μετὰ δοτικ., θανόντι συνθανεῖν αὐτόθι 798, Ἀποσπ. 690· — ἐπὶ πραγμάτων, συνθνήσκουσα δὲ σποδὸς, ἐκπνέουσα (μετὰ τῶν φλογῶν), Αἰσχύλ. Ἀγ. 819· ἡ γὰρ εὐσέβεια σ. βροτοῖς, συνοδεύει αὐτοὺς ἔτι καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, Σοφ. Φιλ. 1443· ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι Ἀριστοφ. Βάτρ. 868.

συνθοινάτωρ [ᾱ], **ορος, ὁ**, μέτοχος ἐν τῇ εὐωχίᾳ, λαμβάνων μέρος εἰς αὐτήν, συνδαιτυμὼν ἐν εὐωχίᾳ, Εὐρ. Ἠλ. 638.

σύνθοινος, ον, = **σύνδειπνος**, τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα .. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις .. τῷ συνθοίνῳ παρόμοιον Πολέμων παρ' Ἀθην. 234D.

συνθολόω, θολώνω ὅλως διόλου, καταθολώνω, τὸν οἶνον Γεώργ. Πισίδ.· τὴν πηγὴν Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 425· συνεθολώθη τοὺς λογισμοὺς Ἄννα Κομν. σ. 119C· — οὐσιαστ. **-θόλωσις, ἡ**, Τζέτζ.

συνθορῠβέω, ὁμοῦ θορυβῶ, ἀπὸ κοινοῦ διὰ θορύβου καταβάλλω, τοὺς ἀπολογουμένους συνθορυβοῦντες οὐκ ἠνείχοντο τῶν λόγων Διόδ. 13. 101.

συνθρᾱνόομαι, Παθ., συντρίβομαι εἰς τεμάχια, κατασυντρίβομαι, συντεθράνωται δ' ἅπαν δῶμα Εὐρ. Βάκχ. 633.

συνθράσσω, = **συνθραύω**, τὰ σκέλη .. πανταχόθεν συνθράττει Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 9. 38.

συνθραύω, συντρίβω, κατασυντρίβω, Εὐρ. Ὀρ. 1569, Πλουτ. Ἀριστείδ. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 989-91. — Παθ., Ξεν. Ἀγησ. 2, 14, Πολύβ. 8. 7, 11, κλπ.

συνθρηνέω, θρηνῶ ὁμοῦ ἢ μετά τινος, συνθρηνεῖ τοῖς πάσχουσιν Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 27D, Συλλ. Ἐπιγρ. 9438, 6, Ἐκκλ.

συνθρηνήτρια, ἡ, ἡ συνθρηνοῦσα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1514, παράφρασις Ὀρέστ. Εὐριπ. 126 παρὰ Βεκκ. τ. 3, σ. 1033.

σύνθρηνος, ον, ὁ μετά τινος θρηνῶν, ὁ συνθρηνῶν, Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἀφροδίτη σύνθρηνος Ἀνθ. Π. 7. 407· ὁ συμμετέχων θρήνου, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 4.

συνθρησκευταί, οἱ, οἱ ὁμοῦ θρησκεύοντες, Cod. Justin. I, 5, 20, Βασιλικ. ἐκδ. Heimb. τ. 1, σ. 25.

συνθριαμβεύω, λαμβάνω μέρος ἐν θριάμβῳ, Πλουτ. Μάρ. 44, Λούκουλλ. 36.

συνθρίζω, συγκεκ. ἀντὶ **συνθερίζω**, «συνέθρισε· συνέτεμε, λεπτὰ ἐποίησε» Ἡσύχ.

συνθρόησις, ἡ, (θροέω) συγκεχυμένη θρόησις, σύγχυσις, συντάραξις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 169.

συνθρονισθῆναι τῷ Διΐ, σύνθρονος αὐτῷ γενέσθαι, Ψευδοκαλλισθέν. Β', 22, ἐν σημ. ὑπὸ τὸ κείμ. τῆς ἐκδ. Müller.

σύνθρονον, τό, τὸ στασίδιον τῶν κληρικῶν ἐν τῷ ναῷ, ὁ δὲ θρό-

νος τῶν ἐπισκόπων κεῖται ἐν τῷ μέσῳ, Σωφρ 3984A, Ψευδογερμ. 409C, Φώτ. IV, 1229C, Κεδρ II, 487, κλπ.

σύνθρονος, ον, ὁ ἐνθρονισμένος ὁμοῦ μετά τινος, συγκάθεδρος, ὁμόθρονος, σύνθρονος Ἡφαίστῳ Χρησμ. ἐν Λουκ. Περεγρ 29, πρβλ. Ἀνθ. Π. 1. 24, κτλ.· σ. τέρμασιν εὐμαθίας αὐτόθι 12. 257· ὡσαύτως μετὰ γενικ., σ. τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θεῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 6006 καὶ -7, πρβλ. Φίλωνα 1. 136· — ἀπολ., σύν. Δίκη Ἀνθ. Π. 9. 445.

σύνθροος, ον, ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, τὸν αὐτὸν ἦχον ἐκπέμπων, ἠχώ Νόνν. Δ. 16. 335· [Ἀρίων] σ. κιθάρῃ Ἀνθ. Π. 9. 308.

συνθρύπτω, συντρίβω, κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν Πράξ. Ἀποστ. κα', 13· ἀόρ. β' παθ. **συν-εθρύβη** Θεόδ. Πρόδρ. 4. 325.

σύνθρυψις, ἡ, σύντριψις, Στέφ. Διάκον. ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 100, σ. 1077.

συνθρώσκω, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι, ὁρμῶ ὁμοῦ, Αἰλ. π. Ζ. 5. 7, ἐν τῷ ἀορ. β' **συνέθορον.**

συνθῡμέω, εἶμαι ὁμόθυμος, ὁμοφρονῶ, «συνθ.: συμπείθεσθαι. οὕτως Ἐπίχαρμος» (Φώτ.), Ἐπίχαρμ. 115.— Καθ' Ἡσύχ.: «συνθυμεῖν· συμπείθεσθαι», κατὰ δὲ Σουΐδ.: «συνθυμεῖν, συνοργίζεσθαι ἢ συμψυχεῖν».

συνθῡμόομαι, ὡς παθ., θυμοῦμαι, ὀργίζομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνθυμοῦται τῷ δεσπότῃ Χορίκιος σ. 165.

συνθῡραυλέω, ἐπὶ στρατιωτῶν, θυραυλῶ, ἀγραυλῶ ὁμοῦ, μένω ὁμοῦ ἐν ὑπαίθρῳ, στρατιῶται τὰ πολλὰ συνθυραυλοῦντες Συνέσ. 15E.

σύνθῡρος, ον, γείτων, ὁ οἰκῶν εἰς τὴν πλησίον θύραν, σύνθυρον αὐτῇ Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5, 19, σ. 446, 25.

συνθυσία, τὸ συνθυσιάζειν, Ἐπιγρ. Ἐφέσου Wood, Discov. etc. Append. 5, No 2.

συνθῡσιάζω, θυσιάζω ὁμοῦ, Ἄβελ τῷ Κάϊν .. συνεθυσίαζε Εὐλόγ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 536. 33.

συνθύτης [ῠ], ου, ὁ, ὁ ὁμοῦ θυσιάζων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1193 16, Ἀπολλόδ. 2. 7, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

συνθύω, προσφέρω θυσίαν ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ θυσιάζω, συνθυσιάζω, Ἰσαῖ. 70. 23, Αἰσχίν. 61. 2· οἱ συνθύοντες Πολύβ. 4. 49, 3· τινί, μετά τινος, Ξεν. Οἰκ. 7, 8, κτλ.· εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι συνθύειν χρεὼν Εὐρ Ἠλ. 795· ὡσαύτως, μετά τινος Δημ. 1313. 26.

συνθωκέω, = συνθακέω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 3, 7 — **συνθωκεύω,** Νικήτ. Χρον. 86D.

σύνθωκος, ον, = σύνθακος, Οἰνόμαος ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 223C. **II.** κάθισμα, ἕδρα, «θῶκοι καὶ ὡς Σώφρων φησὶ σύνθωκοι» Πολυδ. Θ', 46

συνιαίνω, συνευφραίνω, θυμὸν δ' ἑσπομένοιο συνιαίνουσι νομῆος Ὀππ. Κυνηγ. 3. 167, Γρηγ. Ναζ.

συνιατρεύω, ἰατρεύω, ὁμοῦ, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 234.

συνίατρος, ὁ, ὁ συνιατρεύων ἢ ὁ συνάδελφος ἰατροῦ, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 317.

συνῐδιάζω, συνοικειοῦμαι, τινί τι Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 47. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι ἰδιάζων, αὐτόθι 54.

συνιδρόω, ἱδρώνω ὑπερβαλλόντως, ταχὺ συνιδρουσῶν τῶν πτερύγων Διόδ. 3. 28, Γεωπον. 18. 8, 5.

συνιδρύω, ἱδρύω ὁμοῦ, συναφιερώνω ἄγαλμα ἢ βωμόν, κλπ., καὶ αὐτὸν (δηλ. τὸν Καίσαρα) αἱ πόλεις τοῖς σφετέροις θεοῖς συνίδρυον Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 132. — Παθ., συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ Ἀθήν. 561D.— Μέσ., Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 3. 137.

συνιεράομαι, ἀποθ., συμμετέχω τῆς ἱερωσύνης, συνιερατεύω, γίνομαι καὶ ἐγὼ ἱερεύς, τινι, μετά τινος, Πλούτ. 2, 276E, Φώτ.· — οὕτω, **συνιερᾱτεύω,** Θεόδ. Στουδ. σ. 288D· **συνιερῑτεύω,** Συλλ. Ἐπιγρ 5130 **συνιερεύω,** Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 31B.

συνιερεύς, έως, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ἱερεὺς ὤν, Πλουτ. Αἰμίλ. 3, Δίων Κ. 40. 62·— θηλ. **συνιέρεια,** Πρόκλ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 322. 4.

συνιερολογέω, ἱερολογῶ ὁμοῦ, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως Cod. Coisl. 287, fol. 203 r°.

συνιεροποιέω, ὁμοῦ μετά τινος ἱεροποιῶ, συνθυσιάζω, τινι Ἰσαῖ. 71. 5.

συνιεροποιός, όν, ὁ ὁμοῦ μετά τινος θυσιάζων, συνθύτης, Δειναρχ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 159, Ἀρχαιολογ. Ἐφημ. 1883, σελ. 125, στίχ. 3. 7.

συνίερος, ον, ὁ ἔχων κοινὰ ἱερά, ἢ κοινὰς θυσίας, Πλούτ.· ἴδε ἐν λέξ. σύνναος.

συνιερουργέω, = συνιεροποιέω, Διον. Ἁλ. 4. 14. Τὰ ὀνόματα **συνιερουργία, ἡ,** καὶ **συνιερουργός, ὁ,** παρὰ Θεοδ. Στουδ. 239, 271.

συνιζάνω, κατακαθίζω, καταπίπτω, τὸ σύμφυτον πνεῦμα ἀναφυσώμενον καὶ συνιζάνον φαίνεται Ἀριστ. περὶ Ὕπνου καὶ Ἐγρηγόρσ. 2, 16· σάρκες δ' ἱδρῶτι συνίζανον Θεόκρ. 22. 112 πηλὸν ἐν πυρὶ .. συνιζάνειν Πλουτ. Ποπλικ. 13· τὸν ἄργυρον συνιζῆσαι τακέντα ὁ αὐτ. 2. 665B· συν. τὰ στήθη Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλεξ. 264. **2)** βυθίζομαι, συνιζάνειν δ' εἰς βυθὸν τὴν σμύρναν Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 29· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος καὶ καθιζάνοντες ἐπὶ τὴν θάλασσαν κατετέθημεν Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 29. **II.** μεταβ ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ κατακαθίσῃ, νὰ βυθισθῇ, συνιζάνοντες δὲ καὶ καταπνίγοντες ὥσπερ ἐκεῖ τὰς φύσας Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 7.

συνίζησις, ἡ, κατακάθισμα, καταβύθισις, «βούλλιασμα», τῶν δὲ σεισμῶν οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοῖλα, χασματίαι λέγονται Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4. 30· ἐπὶ οἰκοδομῶν, συνιζήσεις διὰ βάρος καὶ πλῆθος οἰκοδομημάτων Πλουτ. Κράσσ. 2. **2)** γραμματ., συνεκφώνησις δύο φωνηέντων, Ἐτυμολ. Μέγ. 279, 8, Γραμμ.

συνίζω, μέλλ. **-ιζήσω,** καθίζω ὁμοῦ, συγκάθημαι, συνεδριάζω (πρὸς διεξαγωγὴν ὑποθέσεων), ἐπὶ συνεδρίου ἀρχόντων ἢ δικαστηρίου, Ἡρόδ. 6. 58. **2)** συνιζάνω, καταπίπτω, ἀντίθετον τῷ αἴρεσθαι, Ἀριστ. Προβλ. 2. 20., 21. 9, περὶ Ἀναπν. 19. 2· οὕτω, ἐς ταυτὸν σ. Πλάτ. Τίμ. 72D· ἡ κεφαλὴ συνιζηκυῖα εἰς τὸ στῆθος Κλήμ. Ἀλ. 187 **II.** μεταβατικὸν ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ βυθισθῇ ἢ καταπέσῃ, τὸν πνεύμονα αἴρειν καὶ σ. Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 17, 9, πρβλ 9, 3.

συνίημι, Ἀττικ. ξυν-, β' πρόσωπ. ξυνίης Σοφ. Ἠλ. 1347, Ἀριστοφ. Πλ. 45, Πλάτ. Σοφιστ. 238E (διάφορ. γραφ. **ξυνιεῖς**)· γ' ἑνικ. καὶ πληθ. **συνιεῖ, συνιοῦσι** Ἑβδ., Καιν. Διαθ.· προστ. **ξυνίει** Ὀδ. Λ. 271, κτλ.· γ' ὑποτακτ. **συνίῃ** (κοινῶς **-ιῇ**) Πλάτ. Πρωτ. 325C· ἀπαρ. **συνιέναι,** Ἐπικ. **-ῑέμεν** Ἡσ. Θεογ. 831· μετοχ. **συνιεὶς** Ἀριστοφ. Λυσ. 1016, Πλάτ., κλπ· ἡμαρτημένως **συνίων** παρὰ Θεοδ. Στουδ.·— παρατ. **συνίην** (ἢ μᾶλλον **συνίειν** Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 442), Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 2, Φιλοψ. 39· γ' ἑνικ. **συνίει,** Ξεν. Ἀν. 7. 6, 8· γ' πληθ. **ξυνίεσαν** Θουκ. 1. 3, Ἐπικ. **ξύνιεν** Ἰλ. Α. 273 — μέλλ. **συνήσω** Ἡρόδ. 9. 98, Ἀττικ. — ἀόρ. α' **συνῆκα** (ἐν τῇ ὁριστικ.) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1112, 1243 κλπ.· Ἐπικ. **ξυνέηκα** Ὅμ.· **ἐξυνῆκα, ἐσυνῆκα** Ἀλκαῖ. 126, Ἀνακρ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ.· ἀλλὰ προστ. ἀορ. β' **ξύνες,** Σοφ. Τρ. 868· μετοχ. **συνείς,** Ἡρόδ. 1. 24., 5. 92, 3 καὶ 7, Αἰσχύλ. Πέρσ. 361·— πρκμ. **συνεῖκα** Πολύβ. 5. 101, 2, κλπ.— Παρ' Ὅμ. εὑρίσκομεν τοῦ ἐνεστῶτος μόνον τὴν προστ. **ξυνίει·** τοῦ δὲ παρατ. τὸ γ' πληθ. **ξύνιεν** ἀντὶ **ξυνίεσαν,** Ἰλ. Α. 273· τοῦ ἀορ. α', Ἐπικ. γ' ἑνικ. **ξυνέηκε·** τοῦ ἀορ. β' προστ. **ξύνες** Ἰλ. Β. 26, κ. ἀλλ.· τοῦ μέσου ἀορ. β', γ' ἑνικ. **ξύνετο** Ὀδ. Δ. 76· ὑποτ. α' πληθ. **συνώμεθα** Ἰλ. Ν. 381·— ἅπαντα ταῦτα πλὴν τοῦ τελευταίου τύπου μετὰ τοῦ Ἀττικ. ξυν-, ἂν καὶ σπανίως τοῦτο ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον.— Προσέτι δύναται νὰ σημειωθῇ ἀρχαῖόν τι ἀπαρέμφατ. ἐνεστ. **συνιεῖν** Θέογν. 565· Δωρ. ἀπαρ. ἀορ. β' **ξυνέμεν** Πινδ. Π. 3. 141. [Ὡς ἐν τῷ ἵημι, ἡ α' συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα παρ' Ἐπικ., μακρὰ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ.· ὁ Ἡσίοδ. ὅμως ἔχει **συνῑέμεν** (χάριν τοῦ μέτρου) ὁ δὲ Σοφ. **ξυνῐημι** ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Ἠλ. 131 καὶ ὁ Ἀριστοφ. **ξυνῐημ'** ἐν ἰαμβικ. τριμέτρῳ, Ὄρν. 946].

I πέμπω ὁμοῦ, συνελαύνω, συγκρούω, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ὡς τὸ **συμβάλλω,** Λατ. committere, τίς τ' ἄρ' σφωε.. ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; Ἰλ. Α. 8· οὓς ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι Η. 210· ἀλλά, ἀμφοτέρης .. ἕνα ξυνέηκεν ὀϊστόν, ἐξεσόξευσεν ἓν βέλος ἐναντίον ἀμφοτέρων ὁμοῦ, Μουσαῖος 18. **2)** Μέσ., ἔρχομαι ὁμοῦ, ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν, καταλήγω εἰς συμφωνίαν, ὄφρα .. συνώμεθα .. ἀμφὶ γάμῳ Ἰλ. Ν. 381· ἐντεῦθεν τὰ ὀνόματα: **συνήμων, συνημοσύνη.** **II.** μεταφορ., (ἴδε ἐν τέλει), ἀντιλαμβάνομαι, ἀκούω, συχν. παρ' Ὁμήρ. (ὅστις ἔχει καὶ τὸ μέσον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· ἀγορεύοντος ξύνετο, «συνῆκεν, ἤκουσεν, ᾔσθετο» (Σχόλ.), Ὀδ Δ. 76)· ὣς φάθ', ὁ δὲ ξυνέηκε Ἰλ. Ο. 442· εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει Ὀδ. Λ. 271.— Συντάσσεται δὲ περίπου ὡς τὸ **ἀκούω,** μετ' αἰτιατ. πράγμ., ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης Ἰλ. Β 182· ἐμέθεν ξυνίει ἔπος Ὀδ. Ζ. 289, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1218, Ἀριστοφ. Εἰρ. 603· μετὰ γενικ. προσ., νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα Ἰλ. Β. 26· καὶ κωφοῦ ξυνίημι Χρησμὸς παρ' Ἡροδότῳ 1. 47· σπανίως μετὰ γεν. πράγμ., μεῦ βουλέων ξύνιεν Ἰλ. Α. 273. **2)** καταλαμβάνω, μανθάνω τι, παρατηρῶ, τοῖϊν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο Ὀδ. Σ. 34· τῶν δὲ σὺ μὴ σύνιε Θέογν. 1240B· μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, ξύνες δὲ τήνδ', ὡς .. χωρεῖ Σοφ. Τραχ. 868· ἀπολ., πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται Θέογν. 419.

3) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἐπεὶ δὲ συνῆκαν ἀλλήλων, ὅτε δὲ ἐδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσι τὴν γλῶσσαν ἀλλήλων, Ἡρόδ. 4. 114, Θουκ. 1 3· εὖ λέγοντος .. τοῦ Δελφικοῦ γράμματος οὐ ξ. Πλάτ. Ἀλκ. 132C, πρβλ. Νόμ. 791E· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μόνης αἰτιατ. πράγματ., Ἡρόδ 3, 46, Πινδ. Π. 3. 141, Αἰσχύλ. Πέρσ. 361. κτλ.· ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων ὁ αὐτ. ἐν Χο. 887. πρβλ. Ἀγ 1243, Σοφ. Ἠλ. 1479· ξ. δὲ αὐτὸς Ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα Ξεν. Ἀνάβ. 7. 6. 8 δι' ἑρμηνέων ξ. τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 2· συνιέντες τὰ ναυτικὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 6, 4 — ἀπολ., τοῖς ξυνιεῖσι, εἰς τοὺς ἐννοοῦντας, εἰς τοὺς νοήμονας, Θέογν 904· ἐν κωμικοῖς διαλόγοις παρενθετικῶς, συνίης;

ὡς τὸ μανθάνεις, Λατ. tenes? καταλαμβάνεις; ὄξος λαβὼν ἦν εἰς λεκάνην τιν' ἐγχέας ψυχρόν, ξυνίης (διάφ. γρ. ξυνιεῖς); Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5, 6· οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ καλοῦ τινος τοῦτον· συνίης (διάφ. γρ. συνιεῖς); Δίφιλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 13· — ὁμοίως μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, ξυνίημ', ὅτι βούλει Ἀριστοφ. Ὄρν. 946· σ. τὸ γράμμα ὃ βούλεται Πλάτ. Παρμ. 128A, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 110 — παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις ὁμοίως πρὸς ἄλλα ῥήματα κατανοήσεως σημαντικὰ μετὰ κατηγορημ. μετοχῆς, οὐ συνίης καταναλίσκων Πλούτ. 2. 231D· συνῆκα ἡδὺς γεγενημένος Λουκ. Θεῶν Διάλ. 2, 1, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Τίμ. 8. — Ἡ λέξις ἐν τῇ μεταφορ. ταύτῃ ἐννοίᾳ φαίνεται ὅτι σημαίνει φέρω τὸ ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον εἰς σχέσιν πρὸς τὴν ἐσωτερικήν μου ἀντίληψιν. — Ἴδε Κόντου Διορθωτικὰ ἐν Ἐπετηρίδι τοῦ Εθν. Πανεπιστημίου 1906 σ. 19 κέξ., καὶ Κόδητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τόμ. Α', σ. 485.

συνϊκετεύω, ἱκετεύω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Πλουτ. Ἀριστείδ. 4· ἀπολ., Φωτ. Βιβλ. 446, 39, κλπ.

συνϊκέτης, ου, ὁ, ὁ συνικετεύων μετ' ἄλλου, συνικέτας γενέσθαι πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ὑπὲρ τοῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος Ἰω. Μαλαλ. σ. 124, 5, 7.

συνικμάζομαι, Παθ., ὁμοῦ ὑγραίνομαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4, 13, 6, π. Λίθων 11.

συνικνέομαι, ἀποθετ., ἱκνοῦμαι, φθάνω ἐντελῶς, ἐκτείνομαι, πρός τι Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4 (Schneid διικνεῖσθαι)· παρέχω ἐνδιαφέρον, τῶν μὲν μᾶλλον συνικνουμένων τῶν δ' ἧττον, τῶν μὲν παρεχόντων περισσότερον ἐνδιαφέρον τῶν δὲ ὀλιγώτερον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 11, 2.

συνίλλομαι, Παθητ., συνειλοῦμαι, ἀμφίβ. παρ' Εὐβούλῳ ἐν «Στεφανοπώλισι» 2. 3.

συνιππάζομαι, ἀποθετ., ἱππάζομαι, ἱππεύω ὁμοῦ μετά τινος, τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 20. 3, Πλούτ. 2. 1043C.

συνίππαρχος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν ἵππαρχος, συναρχηγὸς ἱππικοῦ, Ἡρόδ. 7. 88.

συνιππεύς, έως, ὁ, ὁ συνιππεύων, σύντροφος ἱππέως, ὁμοῦ ὑπηρετῶν ἐν τῷ ἱππικῷ, ὁ συστρατευόμενος ἱππεύς, Δημ. 558. 13.

συνιππεύω, = **συνιππάζομαι**, Δίων Κ. 50. 5, κτλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

συνιππία, ἀγέλη ἵππων, Γλωσσ.

συνίπταμαι, ἵπταμαι, πέτομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Σαγχωνιάθων ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 39E.

σύνϊσαν, Ἐπικ. γ' πληθ. παρατατ. τοῦ **σύνειμι** (εἶμι, ibo), ὑπῆγον ὁμοῦ. **II**. Ἐπικ. γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **σύνοιδα**.

συνίσημι, ἴδε τὸ ῥῆμα **σύνοιδα**.

συνισθμίζω, συνάπτω, συνδέω δι' ἰσθμοῦ, τι πρός τι Σκύμν. 370.

συνϊσόομαι, Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος, Θεόδ. Στουδ. σ. 406C.

συνίστημι, καὶ **συνιστάνω** (Πολύβ. 3. 82, 5, κτλ.)· **συνιστάω** (Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 12, Πρβλ. 21. 11, Κόνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 141. 26, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ς', 4) παρατατ. **συνίστα**, (Πολύβ. 3. 43, 11, Διον. Ἁλ. 8. 18): παρατατ. **συνίστην**· μέλλ. **συστήσω**, ἀόρ. α' **συνέστησα** — παρὰ μεταγεν. καὶ ὁ πρκμ. **συνέστακα** εἶναι ὁμοίως μεταβ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 261, Ἀνθ. Π. 11. 139. Στήνω ὁμοῦ, συνάπτω, συνδυάζω, τὰς χορδὰς ἀλλήλαις Πλάτ. Πολ. 412A· τὰς ἄρκυς καὶ τὰ δίκτυα Ξεν. Κυν. 6, 12. **II**. συνάπτω, συνδέω, ἑνώνω, σ. τοὺς Ἀρκάδας ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ Ἡρόδ. 6. 74, πρβλ. 3. 84· Πελοποννήσου .. τὰ δυνατώτατα ξυστήσας Θουκ. 6. 16· τὰς πόλεις Ἰσοκρ. 88C, κτλ.· τοὺς ἐπιτηδείους ἐς ξυνωμοσίαν Θουκ. 6. 48· τοὺς γνωρίμους Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5. 5. β) ὁ τὴν Ἅλυος ποταμοῦ ἄνω Ἀσίην πᾶσαν συστήσας ἑωυτῷ, συνενώσας τῷ ἑνὶ οὗ κράτει, καθυποτάξας, Ἡρόδ. 1. 103· μαντικὴν ἑωυτῷ συστῆσαι, ὅτι κατώρθωσε νὰ ἑνώσῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μαντικὴν τέχνην, δηλ. ὅτι ἐγένετο κάτοχος αὐτῆς, ὁ αὐτ. 2. 49. σχηματίζω, ὁ δὲ Κῦρος γιγνώσκων ὅτι οἴχοιτο συστήσων εἴ τι δύναιτο ἀντίπαλον ἑαυτῷ Ξεν. Κύρ. 6. 1, 26· σ. τισὶν ἡγεμόνα Πολύβ. 2. 24, 6, πρβλ. 3. 42, 6, 15. 5, 5. **III**. βάλλω ὁμοῦ, συνάπτω, συνενῶ εἰς ἓν ὅλον, συνδέω, συνθέτω, σχηματίζω, πλάττω, ζῷον ἔμψυχον Πλάτ. 91A· τέχνην ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 186E· πρᾶγμα ὁτιοῦν ἐκ χρηστῶν καὶ πονηρῶν συν. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 308· σ. τὴν ὀλιγαρχίαν Θουκ. 8. 48· ἐκ δημοκρατίας καὶ μοναρχίας τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτ. 2. 6, 22, πρβλ. 3. 13, 22· ἑταιρείαν Δημ. 1137. 4. **2)** μηχανῶμαι, σ. θάνατον ἐπί τινι Ἡρόδ. 3. 71· πόλεμον ἐπί τινα Δημ. 191. 13· ἐπίθεσιν ἐπί τινα Ἀριστ. Πολιτ. 5. 7, 3. σ. τινάς, ὁρίζω τὰς τιμάς, Δημ. 1285. 8. **3)** ἐν ταύταις ταῖς σημασίαις καὶ τὸ μέσον εἶναι ἐν χρήσει, τὸ ὅλον ξυνίστασθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 269C· τὸ δεῖπνον Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 5· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστο ἐν τῷ ἀορ., μὴ ἐκ χρηστῶν καὶ κακῶν ἀνθρώπων συστήσηται πόλιν Πλάτ. Πολ. 308D· συστήσασθαι οὐρανὸν ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 32B· πᾶν τόδε αὐτόθι 69C· πόλεμον, πολιορκίαν, κίνδυνον, ἐπιβουλήν, κτλ., Ἰσοκρ. 215D, Πολύβ. 2. 1, 1, κτλ. συν. ἀγῶνα, ἑορτήν, εὐωχίας, κτλ., Πλουτ. Φάβ. 19, Ἀπολλόδ., κλπ.· ναυτικὰς δυνάμεις, ξενικόν, μισθοφόρους Πολύβ. 1. 25, 5, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, διευθετῶ εἰς παράταξιν πρὸς μάχην, συντάσσω, παρατάσσω, ὁ αὐτ. 3. 43, 11, Διον. Ἁλ. 8. 18 — κατασκευάζω σχῆμα μαθηματικόν, Εὐκλείδ. **4)** ἐπὶ συγγραφέως, συνθέτω, μύθους, τὴν Ὀδύσσειαν, κτλ., Ἀριστ. Ποιητ. 17, 1., 8. 3, κτλ. **IV**. ἵστημι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς φίλους, εἰσάγω, συνιστῶ τινα πρὸς ἄλλον, «συσταίνω», τινά τινι Πλάτ. Λάχ. 200D, Ξενοφ., κλπ.· ἵνα τῳ τῶν .. σοφιστῶν συστήσω τουτονί, ὡς μαθητήν, Πλάτ. Θεάγ. 122A· σ. τινὰ ἰατρῷ περὶ τῆς ἀσθενείας ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 155B· καὶ ἐν τῷ παθ., συνεστάθη Κύρῳ Ξεν. Ἀν. 3. 1, 8, πρβλ. 5. 9, 23· συσταθεὶς συνήγορος, συνεστημένος ἢ διωρισμένος συν., Πλούτ. 2. 840E. **2)** ἐπὶ ὀφειλέτου, παρέχω, παρουσιάζω ἐγγυητήν, τινί τινα Ἰσοκρ. 366B· μετ' ἀπαρεμφ., Δημ. 1032. 27, πρβλ. 1029. 26. **V**. ποιῶ τι στερεόν, τὸ σῶμα Ἱππ. π. Ἀφορ. 1247· σ. τὰ ἴχνη, συμπηγνύει αὐτά, τὰ στερεοποιεῖ, Ξεν. Κυν. 5, 3, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 3 — συστέλλω, συμπυκνῶ, ἀντίθετ. τῷ **διακρίνω** ἢ **διαλύω**, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 9, 11, περὶ Οὐραν. 1. 10. 9, κτλ.· ἐπὶ ὑγρῶν, πηγνύω, «πήζω», στερεοποιῶ, γάλα Πολυδ. Α', 251· — μεταφορ., συστῆσαι τὸ πρόσωπον, vultu composito, Πλούτ. 2. 152B. **VI**. ἐνδείκνυμι, δεικνύω, εὔνοιαν Πολύβ. 4. 5, 6· συν. ὅτι .. ὁ αὐτ. 3. 108, 4· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., Διόδ. 14. 45· μετὰ μετοχ., σ. τινὰ ὄντα ὁ αὐτ. 13, 91.

B. Παθητ., μετ' ἀόριστ. β' ἐνεργ. **συνέστην**· πρκμ. **συνέστηκα**. μετοχ. **συνεστηκώς**, συνηρ. **συνεστώς, ῶσα**, ὡς ἤ ὅς. — Περὶ τῆς διὰ τοῦ ο ἐκφορᾶς τοῦ **συνεστώς**, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 73 κέξ (Εὐρ. Ἄλκ. 797, Πλάτ. Τίμ. 56B), Ἰωνικ. **συνεστεώς, -εῶσα, -εώς**· οὕτω μέσ. μέλλ. **συστήσομαι** Αἰσχύλ. Θήβ. 435, 508, 672. Ἵσταμαι ὁμοῦ, περὶ τὸν τρίποδα Ἡρόδ. 8. 27· ἀντίθετον τῷ **διεστάσθαι**, Ξεν. Κυνηγ. 6, 16· ἐπὶ στρατιωτῶν, σχηματίζω παράταξιν μάχης, παρατάσσομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 7, 16, 6. 5, 28, κ. ἀλλ.· συστάντες ἀθρόοι αὐτόθι 7. 3, 47· τηρῶ τὴν τάξιν μου, Ἡρόδ. 6. 29. **II**. ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἀντεπεξέρχομαι κατά τινος, συναντῶ τινα ἐχθρικῶς, συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμήρ., πολέμοιο συνεσταότος, τοῦ πολέμου συνεστῶτος, Ἰλ. Ξ 96· τῆς μάχης συνεστεώσης Ἡρόδ. 1. 74· πόλεμος ξυνέστη Θουκ. 1. 15, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 144., 8. 142· μάχη τις ξυνέστηκε Πλάτ. Σοφιστ. 246C — ἀκολούθως, **2)** ἐπὶ προσώπων, συνίσταμαί τινι, συναντῶ τινα ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι μετά τινος, Ἡρόδ. 6. 108, Αἰσχύλ. Θήβ. 435, 509, Ἀριστοφ. Σφ. 1031· θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συστήσομαι Ἀνθ. Π. 5. 93· ἐν μάχῃ σ. τινι Εὐρ. Ἱκέτ. 847· συσταθεὶς διὰ μάχης ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 755· συνεστάναι μαχομένους Ἡρόδ. 1. 214· καὶ μόνον συνέστασαν ὁ αὐτ. 6. 29· — μεταφορ., συνεστήκεε δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω, ἦτο ἐναντία πρὸς ταύτην τὴν γνώμην ἡ τοῦ .., ὁ αὐτ. 4. 132· — ἀπολ., συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν, ὅτε οἱ στρατηγοὶ διεφώνουν, ὁ αὐτ. 8. 79· γνῶμαι μὲν αὗται συνέστησαν ὁ αὐτ. 1. 208, πρβλ. 7. 142. **3)** ὡς τὸ **σύνειμι**, περιπλέκομαι, ἐμπλέκομαι εἴς τι, λιμῷ, πόνῳ, λιμῷ καὶ καμάτῳ ὁ αὐτ. 7. 170., 8. 74., 9. 89· ἀλγηδόνος ἀ ξυνέστας Σοφ. Ο. Κ. 514· συνεστῶτες ἀγῶνι ναυτικῷ Θουκ. 4. 55· καρτερᾷ μάχῃ αὐτόθι 96. **III**. ἐπὶ φίλων, ἀποτελῶ σύνδεσμον ἑνότητος, συνδέομαι ὁμοῦ, ὁ αὐτ. 6. 21, 33, κτλ.· κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ξ. ὁ αὐτ. 2. 88· ἀλλήλοις Ξεν. Ἑλλην. 2. 1, 1· συνίστασθαι πρός τινα, σχηματίζειν συμμαχίαν μετά τινος, Θουκ. 1. 1, 15· μετά τινος Δημ. 917, 13, κτλ.· ἐπί τινας, ἐναντίον αὐτῶν, Λυσί. 165. 40, πρβλ. 184. 7· τὸ ξυνιστάμενον, ἡ συνωμοσία, Ἀριστοφ. Ἱππ. 863, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· οἱ ξυνιστάμενοι, οἱ συνωμόται, Ἀριστοφ. Λυσ. 577· οὕτως, οἱ ξυνεστῶτες, τὸ συνεστηκὸς Θουκ. 8. 66, Αἰσχίν. 14. 23. **2)** καθόλου, σχετίζομαι ἢ συνδέομαι στενῶς, ὡς π. χ. διὰ γάμου, μετὰ συστοίχου αἰτ., λέχος Ἡρακλεῖ ξυστᾶσα Σοφ. Τρ. 28 (πρβλ. λέχος ξυνῆλθον ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 491) — σ. τινι, εἶμαι συνέταιρός τινος ἢ συνεργός, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 4. 8, Μάξ. Τύρ. 10, 8. **IV**. συνίσταμαι, συντίθεμαι, σχηματίζομαι, Εὐσ. Ἀποσπ. 902, Πλάτ. Πολ. 530A, κτλ.· ἐπειδὴ πάντα ξυνειστήκει Ξεν. Κύρ. 6. 1, 54· ξ. ἐξ ὀλιγίστων μερῶν Πλάτ. Τίμ. 56B, πρβλ. 54C· ἡ πόλις ἐξ οἰκιῶν σ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 14· ἐξ ὧν ὁ κόσμος σ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 7, 4, κτλ. β) ἐπὶ δράματος, συντίθεμαι, ποιοῦμαι, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητικ. 14, 2· — ἐντεῦθεν, γ) γίνομαι, συμβαίνω, συνίσταμαι, τὸ συνιστάμενον κακὸν Δημ. 245. 24· πόλις οὕτως συστᾶσα Πλάτ. Πολ. 546A· ἐνταῦθα συνίστανται [ψύλλαι] Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 2, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 10, π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 6, κτλ. δ) ἐν τῷ πρκμ. ἢ ἀορ. β', ὑπάρχω, εἶμαι ἢ γίνομαι κατά τινα τρόπον, ἡ πολιτεία ξυνέστηκε μίμησις τοῦ καλλίστου βίου Πλάτ. Νόμ. 817B, πρβλ. Τίμ. 25A· συμμαχία ἡ περὶ Κόρινθον συστᾶσα Ἰσοκρ. 70C. ε) τηρῶ ὁμοῦ, ὑπομένω, ἐπιμένω, ἐξακολουθῶ, τοῦτο συνεστήκεε μέχρις οὗ .. Ἡρόδ. 7.

225 — μάλιστα ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, ξυνεστὼς στρατός, καλῶς ἠσκημένος, συγκεκροτημένος, Εὐρ. Ι. Α. 87· ἱππικὸν συνεστηκός, συγκεκροτημένον, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 26·— τὸ στράτευμα συνεστηκός, συγκεκροτημένον καὶ διαρκές Δημ. 93 ἐν τέλ., πρβλ. 92. 23., 101. 8. **V** εἶμαι συμπαγής, εὐ ραφής, σώματα συνεστηκότα, ἐπὶ ζώων εὑρισκομένων ἐν καλῇ καταστάσει, Ξεν. Κυν. 7, 8, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 83Α· — κτῶμαι οὐσίαν ἢ σύστασιν, σχηματίζομαι, ἐπὶ ᾠῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 3· ἐπὶ αἵματος, μέλιτος, κτλ., αὐτόθι 3. 6, 2., 5. 22, 7· ἐπὶ ἐμβρύου, συνίσταται καὶ λαμβάνει τὴν οἰκείαν μορφὴν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 26· ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου, αὐτόθι 2. 6. 36. κτλ.· ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, ἴδε **κοιλία** Ι καὶ Foës Oecon. ἐν λ. **ξυνίστημι, ξυνίστασθαι, συνεστηκός**· συνεστηκυῖα χιών, πεπηγυῖα, Πολύβ. 3. 55, 2. **VI**. συστέλλομαι, συσπῶμαι, συνεστὼς πρόσωπον, συνωφρυωμένον, Πλουτ. Δημήτρ. 17· τὸ ξυνεστὸς φρενῶν= **σύστασις** Β. II. 3, Εὐρ. Ἄλκ. 797.

συνιστορέω, ὁμοῦ γινώσκω, σύνοιδα, σ. αὐτῷ τι, ἔχω συνείδησιν πράγματός τινος, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 86. **II**. ἱστορῶ, διηγοῦμαι ὁμοῦ, Κλεάνθης παρ' Ἀθην. 471Β, Πτολεμ. 1. 17, 5· ὡς δὲ καὶ ἀγελαῖοι ἐκαλοῦντό τινες ἄρτοι ... συνιστορεῖ καὶ Ἀθήναιος Εὐστ. 265, 35.

συνιστουργέω, ἱστουργῶ ὁμοῦ, Νικηφ. Γρηγορ. τ. Β', σ. 194, ἔκδ. Β.

συνίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ γινώσκων ὁμοῦ μετά τινος, ἔχων γνῶσιν, ὡς θεοὶ ξυνίστορες, ὡς οἱ θεοὶ γινώσκουσιν, εἶναι μάρτυρες, Σοφ. Φιλ. 1293, πρβλ. Ἀντ. 542, Εὐρ. Ἱκέτ. 1174, Θουκ. 2. 74. **2)** ὁ ἔχων τὴν συναίσθησιν ἐγκληματικῆς πράξεως, μετὰ γεν., Ἀνθ. Π. 5. 4 καὶ 5, Πολύβ., κλπ.· ἢ μετ' αἰτ. (ὅτε συντάσσεται ὡς ῥῆμα), πολλὰ συνίστορα .. κακὰ (ἐξυπακ. τὴν στέγην) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1090, πρβλ. **φύξιμος**.

συνισχναίνω, ὁμοῦ ἰσχναίνω, ἰσχνὸν ποιῶ.— Παθητ., ἰσχναίνομαι, συστέλλομαι, ξηραίνομαι, Ἱππ. 306 19 — μεταφορ., ἀπὸ κοινοῦ ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, συντελῶ εἰς περιστολήν, ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ ξυνισχνανεῖ Εὐρ. Ι. Δ. 694 (ἴδε ἐν λέξ. **ἰσχναίνω**).

συνισχῡρίζω, συνεργῶ, συντελῶ ὥστε νὰ γείνῃ τις ἰσχυρός, ἀνθρώπους .. οἳ ἂν ὑμῖν δοκοῦσι μάλιστα συνισχυριεῖν τε ὑμᾶς καὶ συγκοσμήσειν Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.85.

συνισχύω [ῡ], εἶμαι ἰσχυρὸς μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνίσχυεν ἐν αὐτῷ τὸ σῶμα Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 65F.

συνίσχω, = συνέχω· — Παθητ., **συνίσχομαι**, συνέχομαι, ὑποφέρω, πάσχω, τοῖς μεγίστοις νοσήμασι συνισχόμενος Πλάτ. Γοργ. 479Α· κοιλιακῷ συνισχόμενοι νοσήματι Νικήτ. Χρον. 7. 116Δ.

συνῐτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος συνιέναι, συνιτικώτερον εἰς αὐτό, δυνάμενον εἰς αὐτὸ συνιέναι, Ἀριστ. Προβλ. 11. 58, 4, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, **διετικώτερον**.

συνιχνεύω, ἀνιχνεύω ὁμοῦ, τίπτε σὺ μοῦνος παρθένον ἰχνεύοντι συνιχνεύεις Διονύσῳ; Νόνν. Δ. 16. 193.

Σύνκλητον θεόν, deum Senatum (τὴν Γερουσίαν τῆς Ρώμης) ἔχουσι τὰ νομίσματα πόλεών τινων τῆς Ἐλάσσονος Ἀσίας, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνναίω, κατοικῶ ὁμοῦ, συνοικῶ, τοιαῦτα δ' ἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις Αἰσχύλ. Θήβ. 195· κρεῖσσον θανεῖν ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ Σοφ. Τρ. 1237, πρβλ. Ἠλ. 241· ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί, ἐπαρκής βάσανος θὰ εἶναι εἰς αὐτοὺς νὰ συνταξιδεύσωσι μετ' ἐμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 892. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σελ. 368.

σύνναντος, ον, συμπεπιλημένος, συνεστώς, ἴδε ἐν λ. **ναντός**.

σύνναος, ον, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ναόν, θεοῖς σ. καὶ συμβώμοις Συλλ. Ἐπιγραφ. 2230, πρβλ. 2293, 2297, 2302, κ. ἀλλ.· Πλούτ. 2. 708C· μετὰ γεν., συνίερος καὶ σ. τοῦ Ἔρωτος αὐτόθι 753Ε, πρβλ. Δίωνα Κ. 55. 1· μετὰ δοτ. ἐπὶ μεταφ. σημασίας, τῆς συννάου ταύτῃ (ἐξυπακ. τῇ φιλοσοφίᾳ) ποιητικῆς, τῆς συνδεδεμένης μετ' αὐτῆς, Συνεσ. Ἐπιστ. 1· πρβλ. Ernest Ind c. Ci .

συννάσσω, μέλλ. -ξω, νάσσω ὁμοῦ, συμπιέζω πυκνῶς, συναγαγόντες εἰς ἕνα χῶρον μυριάδα ἀνθρώπων καὶ συννάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον, καὶ συσφίγξαντες αὐτοὺς ὅσον πολὺ ἠδύναντο περιεχάραξαν ἔξωθεν κύκλον, Ἡρόδ. 7 60, ἐκ διορθώσεως τοῦ Reiske ἀντὶ **συν-άξαντες**.

συνναυᾰγέω, ναυαγῶ ὁμοῦ, εἷς δέ τις τῶν συννεναυαγηκότων παρανηχόμενος ἔφη Αἰσώπ. Μῦθοι 300 (Κορ. 246), Βυζ.

συνναυβάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, συνεπιβάτης πλοίου, συνταξιδιώτης ἢ συνναύτης, φοῖνιξ τε χοἱ ξυνναβάται Σοφ. Φιλ. 565.

συνναύκληρος, ὁ, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **σύγκληρος**, ἐν Λουκ. Τραγῳδ. 325.

συνναυμᾰχέω, ναυμαχῶ ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Ἡρόδ. 8. 44, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 702· ἐν Σαλαμῖνι ξυνναυμαχῆσαι Θουκ. 1. 73.

συνναυσθλόομαι, Παθητ., διαπεραιοῦμαι διὰ πλοίου ὁμοῦ, Ἡσύχ.

συνναυστολέω, ναυστολῶ μετά τινος, χρησιμεύω ὁ ναύτης αὐτοῦ ἐν τῷ πλῷ, σοὶ .. συννεναυστοληκότες (οὕτως ὁ Dobree ἀντὶ **οἱ νεναυστοληκότες** τῶν ἀντιγράφων), Σοφ. Φιλ. 550. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 273.

συνναύτης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ναύτης ἐν τῷ αὐτῷ πλοίῳ, ὁ συνυπηρετῶν ἐν τῷ αὐτῷ πλοίῳ μετ' ἄλλου ναύτου, συνταξιδιώτης, Σοφ. Αἴ. 902, Εὐρ. Κύκλ. 425, Πλάτ. Πολ. 389C.

συννεάζω, εἶμαι νέος ὡς καὶ ἄλλος τις ἢ διέρχομαι τὴν νεότητά μου μετ' ἄλλου τινός, συννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρὶ Εὐρ. Ἀποσπ. 319· ἀπολ., σ. καὶ συγγηράσκειν Ἀλκίφρων 2. 3, 9· ὁμοῦ διάγω βίον ἁρμόζοντα εἰς νεάζοντα, τινί, μετά τινος, Φιλόστρ. 603.

συννεᾱνίας, ου, ὁ, ὁ νεανίας σύντροφος, καὶ αὐτὸς ὢν νεανίας, Νικητ. Εὐγ. 3, 109., 9, 45.

συννεᾱνιεύομαι, ἀποθ., ὁμοῦ νεανικῶς φέρομαι, Δίων Κ. 51. 8., 72. 4.

συννεκρόω, νεκρώνω ὁμοῦ, νεκρὸν ὁμοῦ ποιῶ, Καισάρ. 1048, Γρηγ. Ναζ. I, 397, III, 213, κτλ.

συννέκρωσις, ἡ, = τὸ **συννεκροῦν** ἢ **συννεκροῦσθαι**, Γρηγ. Ναζ. II, 401Β.

συννέμησις, εως, ἡ, σχέσις, **πρός τι**, κατὰ τὴν πρὸς τὸν χρόνον συννέμησιν Πλουτ. 2. 393Α.

συννέμω, νέμω, βόσκω ὁμοῦ, ἐπὶ ποιμένος. — Παθητ., βόσκομαι ὁμοῦ μετά τινος, τοῖς θήλεσι, ἐπὶ βοσκημάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 17. **2)** καθόλου, κάμνω τινὰ μέτοχόν τινος ἢ ἑταῖρον, προσποιεῖν ἑαυτῇ καὶ συννέμειν τινὰς Πλουτ. Ρωμ. 16.— Παθ., ὁ αὐτ. 2. 424Α, 744F. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστοτ. Ἀθην. Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σελ. 397.

συννενέαται, ἴδε **συννέω**.

σύννευμα, τό, νεῦμα συναινέσεως, σημεῖον συγκαταθέσεως, συννεύματ' οὐ προβλήμαθ' οἷς σημαίνεται ἕκαστα Ἀντιφάνης ἐν «Αὐλητῇ» 1. 7.

συννεύρωσις, ἡ, ἡ διὰ νεύρων σύμφυσις, Γαλην. 4. 11·— **συννευρία**, ἡ, χρή σε διδόναι κρέας ἐκ τῆς τοῦ τραχήλου συννευρίας Δημητρ. Ἱερακ. σ. 70.

σύννευσις, ἡ, τὸ συννεύειν, συγκλίνειν, πρός τι Στράβ. 199, Πλούτ. 2. 428Α·— μεταφ., συμφωνία, ἕνωσις, ἑνότης, πρὸς ἀλλήλας Πολύβ. 2. 40, 5. **II**. διὰ νεύματος πρόσκλησις, μνημονεύεται ἐκ Θωμ. τοῦ Μαγίστρ. (277 ;).

συννεύω, συστέλλω, «σουφρώνω», τὰς ὀφρῦς Ψευδο-Λουκ. Φιλόστρ. 1. **II**. ἀμετάβ., κλίνω πρός τι μέρος ἢ πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, εἰς ὀξὺ Θεοφρ. π. Πυρ. 51· εἰς ἓν κέντρον Πλουτ. Νουμ. 9· εἰς ταὐτὸ ὁ αὐτ. 2. 666C· πρὸς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν Πολύβ. 3. 32, 7· πάντων πρὸς ἄλληλα τῶν μερῶν συννευόντων Γρηγ. Νύσσ. 2, 66Β. **2)** κύπτω ὁμοῦ, ὠθοῦσιν ἀλλήλους συννενευκότες Λουκ. Ἀνάχ. 1· ὅσοι αὐτῶν κάτω συννενευκότες παλαίουσι αὐτόθι 24. **3)** συναινῶ, συγκατανεύω, ξύννευσον Σοφ. Ο Τ. 1510, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 121· πρὸς ἓν ἔργον Μουσῶν. παρὰ Στοβ. 413. 4, Πλούτ. **III**. = πειρῶ, Θωμ. Μάγ. 700 κ. 701, ἔνθα ἴδε σημ.

συννέφεια, ἢ -ία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ «συννεφιά», Ἀριστοτέλ. Προβλ. 26 38 (γλώσσημα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπίνεψις**), Σχόλ. Ἀριστοφ Νεφ. 573, Ἐτυμολ. Μέγ. 236, 29, Ἐκκλ.

συννέφελος, ον, = **συννεφής**, τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξύννεφα ὄντα Θουκ. 8. 42, Ἀντιφῶν 1. 10.

συννεφέω, (ἢ κατὰ Κόβητ. Var. Lect. σελ. 134 **συννέφω**), πρκμ. **συννένοφα**·— συνάγω νεφέλας, συννέφειαν ποιῶ, Ζεὺς ξυννεφεῖ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1502· σ. τὸ περιέχον Πλούτ. 2. 641D· — ὡσαύτως ἀπροσ., συννεφεῖ, εἶναι «συννεφιά», (ὡς τὸ ὕει, νίφει, κτλ), εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὗσαι Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 24· ξυννένοφε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 142.— Καθ' Ἡσύχ.· «συννένοφεν· ἐσκυθρώπακεν». **II**. μεταφ., ἐπὶ προσώπων, συννεφοῦσαν ὄμματα, ἔχουσαν βλέμμα σκοτεινὸν καὶ κατηφές, Εὐρ. Ἠλ. 1078· κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 349, πρβλ. Φιλόστρ. 508· ἤρετο διὰ τί συννένοφεν Δίων Κ. 55. 11. **2)** εἶμαι ὑπὸ νέφος, διατελῶ ἐν δυστυχίᾳ, ἀντίθετ. τῷ **εὐτυχεῖν**, Εὐριπ. Ἀποσπ. 332. 7, πρβλ. Εὐστ. 127. 27.— Ἴδε Χαριτωνίδ. Ποικ. Φιλολ. τόμ. Δ', σ. 760 κέξ

συννεφής, ές, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, «συννεφιασμένος» (πρβλ. **συνηρεφής**), ἀὴρ Θεόφραστ. π. Ἀνέμ. 2· νὺξ Πολύβ. 9. 15, 12., 16. 3· ἡμέρα Διόδ. 5. 25· καιρὸς Στράβ. 455· — ἐπὶ προσώπων, κατηφής, Εὐρ. Φοίν. 1307· σ. μέτωπον ἔχειν Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 29· ὄμμα Ἀνθ Π. 12. 159· ὀφρὺς Φιλόστρ.· κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.· «συννεφές· σκοτεινόν».

συννεφῖτις, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, ὁ καὶ **γαλακτίτης**, Plin. h. n. XXXVII, 162. Γράφεται καὶ **συνοφίτης**.

σύννεφος, ον, =**συννεφής**, εἰ καὶ σύννεφόν ποτε θεάσαιντο τὸν οὐρανὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 8, 6.

συννεφόω, =συννεφέω, τί τὸ πρόσωπον συννεφοῖς; Εὐστ. Πονημάτ. 339. 27.

συννέω, (πρβλ. νέω Δ)· μέλλ. **-νήσω**· συσσωρεύω, [τὰ ἀκόντια] ἐς τοὺς θαλάμους συνένησε Ἡρόδ. 1. 34· συννήσας πυρὴν αὐτόθι 86., 7. 107· Ἰων. παθ. πρκμ. γ' πρόσ. ἑνικ. **συννενέαται** Ἡρόδ. 2. 135., 4. 62 τῶν νεκρῶν ὁμοῦ ἀλλήλοις ξυννενημένων Θουκ. 7. 87.

συννέω, μέλλ. **-νεύσομαι**, νέω, κολυμβῶ ὁμοῦ, Λουκ. Τόξ. 20, Αἰλ. π. Ζ. 1. 17· τινὶ Λουκ. Φιλοψ. 34.

συννεωκόρος, ὁ, ὁ ὢν νεωκόρος μετ' ἄλλου, συνάδελφος νεωκόρου, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 46 ἐν τέλει.

συννεωτερίζω, ὁμοῦ νεωτερίζω, νεωτερίζω μετ' ἄλλου, τινὶ Στράβ. 287, 668.

συννήθω, μέλλ. **-νήσω**, συγκλώθω ὡς ἡ μοῖρα, προορίζω, τινά τινι Μάρκ. Ἀντων. 4. 34.

συννηπιάζω, εἶμαι νήπιον συγχρόνως μετ' ἄλλου, ἢ φέρομαι ὡς νήπιον πρός τινα, Ἀθαν. τ. 1, σ. 612, κτλ.

σύννησις, ἡ, τὸ νῆθειν ὁμοῦ, σύγκλωσις, Μάρκ. Ἀντων. 4. 40.

συννηστεύω, νηστεύω ὁμοῦ μετά τινος, συννηστευόντων τῷ κυρίῳ Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 654Α· ἡμῶν συνευχομένων καὶ συννηστευόντων αὐτοῖς Ἰουστῖν. Μάρτ. τ. 1, σ. 558, 1.

συννήχομαι, ἀποθετ., νήχομαι ὁμοῦ, συγκολυμβῶ, ὅστις τοιούτοις θηρίοις ξυννήξομαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1104, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 33, Πλούτ. 2. 984Ε, κλπ.

συννικάω, νικῶ ὁμοῦ μετά τινος, νικῶντι μέντοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοὶ Εὐρ. Ἄλκ. 1103· μετά τινος Ξεν. Κύρ. 6. 4, 14· ἀπολ., Ἀνδοκ. 27. 2. **II**. μεταβατ., Δίων Κ. 37. 21· παθητ., ὁ αὐτ. 49. 10.

συννοέω, παραβάλλω κατὰ διάνοιαν, σκέπτομαι, μελετῶ κατ' ἐμαυτόν, συννοῶν τε τάξ ἐμοῦ παλαίφατα Σοφ. Ο. Κ. 453, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 220C, Φαῖδρ. 241C, Νόμ. 712D φοβηθῆναι ξυννοήσαντα τί τις χρήσεται τῇ τοιαύτῃ πόλει, τί εἰμπορεῖ τις νὰ κάμῃ μὲ τοιαύτην πόλιν, αὐτόθι 835D· — οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος Εὐρ. Ὀρ. 634, πρβλ. 644. **II**. ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 164Α, Σοφιστ. 280Β, κ ἀλλ.· μετὰ μετοχ., ξ. τινα μανθάνοντα ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιν. 976Β, πρβλ. Πλουτ. Πομπ. 74· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, σ. ὅτι .., ἐννοῶ ὅτι .., Πλάτ. Πολιτ. 280Β, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 13, 17· σ. ὡς .. Πλάτ. Σοφιστ. 238C, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 598.

συννοητέον, δεῖ συννοεῖν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σελ. 333, ἔκδ. Βασιλ., Εὐστ. εἰς Ἰλ. Θ. 108, ὁ αὐτ. σ. 689, ἔκδ. Mi.

συννοητικός, ή, όν, δυνάμενος συννοεῖν, συννοητικὴ καὶ ζωτικὴ (κίνησις) Πλωτῖν. 1. 200.

συννοητός, ή, όν, καταληπτός, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλογ. σ. 15', 10 = 109, ἔκδ. Βενεδ.

σύννοια, Ἰων. -η, ἡ, (σύννοος) μελέτη, θεωρία, βαθεῖα σκέψις, συννοίῃ ἐχόμενος, βεβυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις. Ἡρόδ. 1. 88 ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι, ἡ σκέψις μου ἀπὸ πολλοῦ μοὶ λέγει, μήπως .., Σοφ. Ἀντ. 279· εἰς σύννοιαν αὐτὸς αὑτῷ ἀφικόμενος Πλάτ. Πολ. 571D, πρβλ. Νόμ. 790Α· ἐπὶ συννοίᾳ ἢ -ας βαδίζειν Λουκ. Ἁλιεὺς 13, Κρονοσ. 11· ἐπὶ συννοίας γενέσθαι Ἀλκίφρων 3. 67· μετὰ συννοίας ποιεῖν τι Ἀριστ. Προβλ. 18. 4. **2**) σκέψις ἀνήσυχος, ἀνησυχία, στενοχωρία, συννοίᾳ δάπτομαι κέαρ Αἰσχύλ. Πρ. 437· ἐπὶ συννοίᾳ πόδα κυκλεῖν Εὐρ. Ὀρ. 632· σύννοιαν ὄμμασιν φέρων ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 381. **II**. συννοίᾳ .. οἷον δέδρακε, ἐκ τῆς τύψεως τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν πρᾶξιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 805 ἑρμηνεύεται ἐν τοῖς Ὅροις τοῦ Πλάτ. 415Α, διὰ τοῦ: διάνοια μετὰ λύπης.

συννομέομαι, ἀποθετ., =**σύννομός εἰμι**, Πλουτ. 2. 1065Ε· διάφορ. γραφ. **συνευνομ-**.

συννομεύς, έως, ὁ, σύντροφος βοσκοῦ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου νομέως βόσκων ποίμνια, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 9. 28.

συννομή, ἡ, κοινὴ νομή, τὸ συννέμεσθαι, Πλάτ. Πολιτ. 268C· διάφορ. γραφ. **συννομική**. **II**. ἐν Πλάτ. Νόμ. 737Ε, ὁ Βεκκῆρ. ἀναγινώσκει, γενόμενα ἀνὴρ καὶ κλῆρος ξυννομὴ (ἀντὶ ξύν νομῇ), πρᾶγμα ἀλληλένδετον· ἀλλ' ἡ τοῦ Ast γραφὴ ξύννομα εἶναι εὐκολωτέρα.

συννομίζω, συμφωνῶ μετά τινος, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τινὶ Πλάτ. Μίνως 316D.

συννομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν νομήν, ἴδε ἐν λέξ. **συννομή**.

συννομοθετέω, ὁμοῦ νομοθετῶ, Πλάτ. Νόμ. 833Ε, Δημ. 708 ἐν τέλει.

συννομοθέτης, ὁ, ὁ συννομοθετῶν, ὁ συνεργάτης νομοθέτου, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 12, σ. 146D.

σύννομος, ον, (νέμω, νομή) ὁ ὁμοῦ βοσκόμενος, ὁ ἀγεληδὸν βοσκόμενος, ταῦροι, κριοί, τράγοι, ἵπποι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 4., 6. 9, 4 μᾶλα Θεόκρ. 8. 56· ἀγέλη Πλούτ. 2. 329Β· σημαίνει δὲ στενωτέραν σχέσιν τοῦ ἀγελαῖος, αὐτόθι 93Α· φῦλα πάντα συννόμων, ἐπὶ πτηνῶν ὁμοῦ συναγελαζομένων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1756, πρβλ. 209, 678· πάνθ' ὅσα ξύννομαι, ὅσα ὁμοῦ βόσκονται, Πλάτ. Κριτί. 110Β, πρβλ. Νόμ. 666Ε· — μετὰ δοτικ., ὁ ζῶν μετά τινος, τινὶ Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 54· μεταφορ., ἔρωτες ἄταισι σ., συνόντες, Αἰσχύλ. Χο. 598· πνεύματα τόπῳ σ. Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 281. **2**) μετὰ γενικ. πράγματος, ὁ μετέχων ἢ λαμβάνων μέρος εἴς τι, σ. τινί τινος, ὁ συγκοινωνός τινος εἴς τι, Πινδ. Ι. 3. 27· τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομε, ἡ μετέχουσα τῆς ἐμῆς εὐνῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 704· τῶν ἐμῶν ὕμνων Ἀριστοφ. Ὄρν. 678· μεταφορ., θαλάσσης σύννομοι πέτραι, ἐπὶ τῶν Συμπληγάδων, αἵτινες κεῖνται μεταξὺ δύο θαλασσῶν, Εὐρ. Ἱππ. 979· ποταναὶ σύννομοι νεφέων δρόμου, πτερωταὶ μέτοχοι τοῦ δρόμου τῶν νεφῶν, δηλ. ταχεῖαι ὡς τὰ νέφη, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1488. **3**) ἀπολ., ὡς οὐσιαστ., **σύννομος**, ὁ, σύντροφος, ἑταῖρος, ἐπὶ στρατιωτῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 354, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1131· ὡς λέοντε συννόμω αὐτόθι 1436· ἐπὶ συζύγων (γυναικῶν), αἱ δὲ σ. τάξω .. τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 340 ἐπὶ ἐραστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 600· ἐπὶ λεαίνης, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1339· θήλεια καὶ ἄρρην οἷον ξύννομοι ἴτωσαν εἰς τὸν οἶκον Πλάτ. Νόμ. 925C, πρβλ. 943Β· τὰς θηλείας τὰς σ., ἐπὶ φορβάδων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 15, πρβλ. 9. 4. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, ὅμοιος, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, [τέχναι] ὅσαι ξύννομοι Πλάτ. Πολιτικ. 287Β, πρβλ. 289Β ἤθη ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 930Α· ἄστρον ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 42Β· φωνή, ὀσμή, Διον. Ἁλ. 1. 39· λίθοι σ., τετμημένοι οὕτως ὥστε νὰ ἁρμόζωσιν εἰς ἀλλήλους, λαξευτοί, πελεκητοί, Πολύβ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ., Στράβ. 235, 817.

σύννομος, ὁ, ὁ ὁμοῦ ζῶν, ζεῦγος ἀποτελῶν, καί ἔστον κατὰ λύκους συννόμω Αἰλ. π. Ζ. 15. 3, ἀλλ' ἴδε Ἰακώψ.

σύννοος, ον, Ἀττικ. συνῃρ. **-νους**, **ουν**, ὁ βεβυθισμένος εἰς σκέψιν, σκεπτικός, Ἰσοκρ. 5Α, Πλούτ. 2. 206Β, κλπ.· σ. πρὸς ἑαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 3. **2**) ἐστενοχωρημένος, κατηφής, βλέμμα Ἀριστ. Προβλ. 31. 7, 5, πρβλ. Ἱππ. 1277 30, Διον. Ἁλ. 4. 66, κτλ. **3**) περίφροντις, σ. γενέσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 17.

συννοσέω, νοσῶ ἐπίσης, νοσῶ καὶ ἐγώ, Ἱππ. π. Ἀφορ. 1244, Εὐρ. Ι. Α. 407· νενοσηκότος τοῦ δέρματος καὶ ἡ θρὶξ σ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 2· τινί, ὁμοῦ μετά τινος ἄλλου, Εὐρίπ. Ἀνδρ. 948, Λουκ. Ἐρωτ. 46, κτλ.· νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι Εὐρ. Ἀποσπ. 901. 11.

συννυκτερεύω, διανυκτερεύω ὁμοῦ, μετεπέμψατο τοὺς φίλους καὶ παραμένειν ἐδεῖτο καὶ συννυκτερεύειν Πλουτ. Δίων 55.

συννυμφαγωγέω, νυμφαγωγῶ ὁμοῦ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 83, 21, ἔκδ. Λ.

συννυμφεύομαι, Παθ., νυμφεύομαι μετά τινος, ᾧ ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πατέρων συνενυμφεύθη Βασίλ. τ. 1, σ. 853D.

συννυμφοκόμος, ον, νυμφαγωγὸς μετ' ἄλλων, σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως πέμπει .. συννυμφοκόμον Εὐρίπ. Ι. Α. 48.

σύννυμφος, ἡ, πληθ. **αἱ σύννυμφοι**, αἱ σύζυγοι δύο ἀδελφῶν, κοινῶς «συννυφάδες», «Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω φράζει: 'εἰνάτερες ἐν ταῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, ἃς συννύμφους τινές φασιν'» Εὐστ. 648 43, Βυζ.

συννυμφοστολέω, βοηθῶ εἰς καλλωπισμὸν τῆς νύμφης καὶ ὁμοίως συνοδεύω αὐτήν, Εὐμάθ. 438.

συνογκάομαι. ἀποθ., ὀγκῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, ὄνῳ δέ τίς προθυμεῖται συμπαίζειν ἢ συνογκᾶσθαι; Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24. 18.

συνογκόομαι, ἀποθ., ὁμοῦ ἐξογκοῦμαι, συνογκοῦται μετὰ βουβώνων (τὸ ἐφηβεῖον) Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 78, Λιβάν. 4. 1092.

συνόδευσις, ἡ, τὸ συνοδεύειν, συνοδοιπορεῖν, συνταξιδεύειν, Εὐστ. 1789. 35.

συνοδεύω, ὁδεύω ὁμοῦ, συνοδοιπορῶ, συμπορεύομαι, Πλουτ. Πομπ. 40, κτλ.· τινί, μετά τινος, ὁ αὐτ. 2. 609D, κτλ.· ἐπὶ ἀστέρος, σ. τῷ ἡλίῳ αὐτόθι 891F, Κλεομήδ., κλπ.· μεταφορ., διαμένω μετά τινος. «συντροφεύω» τινά, συναναστρέφομαι μετά τινος, τινὶ Ἀπολλ. π. Συντάξ. 54, κτλ.

συνοδία καὶ **συνοδεία**, ἡ, τὸ συνοδεύειν, συνοδοιπορεῖν, συνοδοιπορία, Κικ. πρὸς Ἀττ. 10. 7, 2, Πλούτ. 2. 48Α, ἔνθα ἴδε τὸν Wyttenb.· καθόλου, «συντροφιά», συναναστροφή, Πλουτ. Γάλβ. 20· ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεὶ Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 24. **II**. ἐπὶ συγκεκριμένης ἐννοίας, συνοδεία ταξιδιωτῶν, καραβάνιον, Στράβ. 204, 528, Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 44· συνοδίαν ἀνακομίσαι Συλλ. Ἐπιγρ. 1485 6· πρβλ. **συνοδιάρχης**.

III. οἰκογένεια, Ἑβδ. (Νεεμ. Ζ', 5, κ. ἀλλ.)·— παρὰ Σουίδ. ὁμοίως **συνοδεία**, αὕτη δὲ ἡ γραφὴ φαίνεται ἡ ὀρθοτέρα, ἴδε Ζηκίδ. Λεξικ. Ὀρθογραφ. ἐν λ.

συνοδιάζω, συγκαλῶ σύνοδον, συνέλευσιν, Βασίλ. τόμ. 2, σελ. 740Β.

συνοδιάρχης, ὁ, ὁ ἡγεμὼν ἤτοι ὁδηγὸς συνοδείας, Νεσῆ Ἀλᾶ.. συνοδιάρχην οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ ἔμποροι Συλλ. Ἐπιγρ. 4489.

συνοδικάριος, ὁ, ἐπίσκοπος ἀπερχόμενος εἰς σύνοδον ἢ μέλος συνόδου, Μάξιμ. Ὁμολογ. II, 216Β, Ἕκτη Σύνοδ. III, 1136C.

συνοδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σύνοδον, πρβλ. **συνοδίτης** I. 4. II. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συζυγίαν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, (**σύνοδος** II. 3), νὺξ συνοδικὴ = ἀσέληνος νύξ, Συνέσ. 166C.

συνοδίτης [ῑ], ου, ὁ, μέλος συνόδου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 252. 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ., **συνοδῖται**, οἱ, α) οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀνήκοντες εἴς τι μοναστήριον διαφέροντες τῶν μοναχῶν. β) οἱ ἀποδεχόμενοι ὡς ἔγκυρον τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον καλούμενοι καὶ συνοδικοί. II. συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης, συνοδῖτα Ἐπιτάφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 2264r. III. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν **σύνοδον** (II. 3) τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 349. 27.

συνοδοιπορέω, ὁδοιπορῶ ὁμοῦ, τινί, μετά τινος, Λουκ. Ἑρμότ. 13·— **συνοδοιπορία**, ἡ, τὸ ὁμοῦ ὁδοιπορεῖν, Βάβρ. 110·— **συνοδοιπόρος**, ὁ, ὁ ὁμοῦ ὁδοιπορῶν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 12, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7.

συνοδοντίς, ίδος, ἡ, (συνόδους) εἶδος θύννου ἀγρευομένου ἐν τῷ Νείλῳ, Ἀθήν. 312Β, Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 356F· — **συνοδοντῖτις** (λίθος) ιδος, ἡ, λίθος μικρὸς εὑρισκόμενος ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, Πλίν. 37. 67.

σύνοδος, ὁ, ἡ, = **συνοδοιπόρος**, Ἀνθ. Π. 7. 635, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 14, 8., 3. 21, 5, Μανέθων 5. 58.

σύνοδος, ἡ, συνέλευσις, συνάθροισις μάλιστα πρὸς σύσκεψιν, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 9. 43, πρβλ. 27, Ἀνδοκ. 7. 18, Θουκ. 1. 96, 119, κτλ.· σ. Ἀχαιῶν Εὐρ. Ἑκ. 109· σ. συλλέγειν Ἡρόδ. 9. 27· ποιεῖν Ἀριστοφάν. Θεσμ. 301· ἀπὸ κοινῶν ξ. βουλεύειν Θουκ. 1. 97· ἐκ τῶν ξ. ὁ αὐτ. 5. 17· σ. πρὸς τῷ διαιτητῇ, ἐνώπιον τοῦ διαιτητοῦ, Δημ. 1266. 9·— ξύνοδοι, πολιτικοὶ σύλλογοι ἢ συνελεύσεις, Θουκ 3. 82, πρβλ. Σόλωνα 3. 22, Ἀριστοφ Ἱππ. 477, Πλάτ. Θεαίτ. 173D· ἑταιρείας μὴ ποιεῖσθε μηδὲ συνόδους ἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης Ἰσοκρ 38Α. 2) ἐθνικὴ συνέλευσις, ὡς τὸ **πανήγυρις**, Θουκ. 3. 104, Πλάτ. Θεαίτ. 173D, Συμπ. 197D· αἱ ἀρχαῖαι θυσίαι καὶ σ. Ἀριστ. Ἠθικ. 8. 9, 5·— ὅθεν σύλλογος ἑορταζόντων, τοῦ Διὸς τοῦ ξενίου, τῶν ἐρανιστῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 124. 126, 349· —ὁμοίως, σ. διαλεκτικὴ Ἀριστ. Τοπ. 8. 5, 1. 3) = **θίασος**, σύλλογος, ἑταιρεία, συντεχνία, Συλλ Ἐπιγρ. 123. 15, πρβλ. 126, Böckh i. σ. 170. 4) σύνοδος, ἐν τῇ ἐκκλ. σημασίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8953-64· ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, σύγκρουσις δύο στρατευμάτων, Λατ. concursus, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1532, Θουκ. 3. 107., 5. 70, Ξεν., κλπ. 5) = **συνουσία**, Λατ. coïtus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 14, Κλέαρχ. παρ' Ἀθήν. 555D, Πλούτ., κλπ. II. ἐπὶ πραγμάτων, συνάθροισις, πρόσοδος, χρημάτων σύνοδοι Ἡρόδ. 1. 64· πρβλ. **πρόσοδος** II. 2) ἕνωσις, κυάνεαι σύνοδοι θαλάσσης, ἐπὶ τῶν στενῶν τοῦ Ἑλλησπόντου, Εὐρ. Ι. Τ. 393 ἡ ὕδατος ξ. Πλάτ. Τίμ. 61Α· αἱ περὶ τὸ στόμα ξ. αὐτόθι 60Β ἡ τῆς πιλήσεως ξ., ἡ διὰ τῆς συμπυκνώσεως ἕνωσις, αὐτόθι 58Β· ἡ ξ. τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 97Α· αἱ σ. τῶν μηνῶν, ὅ ἐστι τὸ τέλος τοῦ ἑνὸς μηνὸς καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἄλλου, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 9. 3) συζυγία πλανητῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 15· ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Πλούτ. 2. 269C· σ. ἐλλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 12· πρβλ. **συνοδίτης** III. 4) καθόλου, συναφή, ἕνωσις, Πλάτ. Φαίδων 97Α· τοῦ εἴδους καὶ τῆς ὕλης Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 8, 5.

συνόδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τοὺς ὀδόντας συνεχεῖς, πυκνοὺς καὶ πρὸς ἀλλήλους συνημμένους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καρχαρόδους** (ὃ ἴδε), τὰ συνόδοντα, ζῷα ἔχοντα τοιούτους ὀδόντας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1. II. ὡς οὐσιαστ. **συνόδοντες**, οἱ (καὶ αἱ, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 322Β), ἰχθύες ἔχοντες τοιούτους ὀδόντας, Λατ. dentices, Ἐπίχ. 47 Ahr., Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 50, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἐνικ. ὀνομ. **συνόδων** ἀπαντᾷ παρ' Ἀντιφ. ἐν «Κύκλωπι» 1. 3, Φιλοξ. 2. 15. Πρβλ. **σινόδους**, **συνώδοντα**.— Περὶ **συνοδόντων** ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 101, 102, κλπ.

συνοδυνάομαι, Παθητ., ὀδυνῶμαι, πάσχω ὀδύνην, ἀλγῶ μετά τινος ἄλλου, Ἑβδ. (Σειρὰχ Λ', 10).

συνοδύρομαι [ῡ], ἀποθ., ὀδύρομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Μενέξ. 247C, Πλούτ., κλπ.· τινὶ μετά τινος, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 145Β.

συνόζω, ὄζω ἢ ὀσμὴν ἐκπέμπω ὁμοῦ. τὰ μεμιγμένα αὐτοῖς συνόζει ἐν οἷς ἐστιν Ἀριστ. Προβλ. 12. 4.

σύνοιδα, πρκμ. μετὰ σημ. ἐνεστ. (μὴ ὑπάρχοντος ἐνεστῶτος **συνείδω**), α' πληθ. **ξύνισμεν** Εὐριπ. Ἱκέτ. 1176, κτλ., γ' πληθ **συνίσᾱσι** Σοφ. Ἠλ. 93, Ἰσοκρ. 182Α, Ξεν., κλπ. (σπανίως **συνοίδασι** Λυσί. 119. 5)· προστ. **ξύνισθι** Εὐρ. Ἑκάβ. 869· ἀπαρ. **συνειδέναι** Σοφ., κ. ἀλλ.· — ὑπερσ. μετὰ σημασ. παρατ. **συνῄδειν**, Ἀττ. **συνῄδη**, δυϊκ. **συνῄστην**, πληθ. **-ῇσμεν**, **-ῇστε**, **-ῇσαν**, Ἰων. γ' πληθ. **συνῃδέατε** Ἡρόδ. 9. 58· εἰς τοῦτο ἀνήκει καὶ ὁ μέλλ. **συνείσομαι** (σπανίως **συνειδήσω**, Ἰσοκρ. 5Β) Ἀριστοφ. Σφ. 999, κτλ. Ὁμοῦ γινώσκω τι, μετέχω τῆς γνώσεώς τινος πράγματος, ἔχω γνῶσιν πράγματός τινος, Λατ. conscius esse, ἀπολ., τὰς δὲ μαντηΐας τὰς γινομένας τούτους φυλάσσειν, συνειδέναι δὲ καὶ τοὺς Πυθίους Ἡρόδ. 6. 57· τί φῄς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις; Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 330, Ἀριστοφ. Θεσμ. 475, 553 πλῆθος δ' ξυνῄδει Θουκ. 4. 68· αὐτὸς ξυνειδὼς ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα Σοφ. Ο. Κ. 704· κτλ.·— σ. τι Ἡρόδ. 5. 24., 6. 39·— σ. τινί τι Εὐρ. Ἴων 956, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 21. 2) συχνάκις μετὰ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας κατὰ δοτ., ἔχω συνείδησιν περί τινος, συναισθάνομαι, ἀναγνωρίζω ἐνδομύχως, ξυνειδέναι .. ἐμαυτῷ τι καλὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 184· ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δεινὰ ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 477, πρβλ. 999, Πλάτ. Πρωτ. 348Β· εἰς τὴν πατρίδα εὔνοιαν ἐμαυτῷ σ. Δημ. 1472. 16 σ. ἑαυτοῖς ἄγνοιαν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 4. 3· σ. αὐτῷ τὴν δειλίαν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 29. 3· μηδὲν ἑαυτῷ συνειδέναι μηδὲν αἰσθανόμενος βάρος ἐν τῇ ἑαυτοῦ συνειδήσει, Στοβ. τίτ. 24, πρβλ. Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. κ. δ', 4, καὶ ἴδε κατωτ. 5. 3) μετὰ δοτ. προσ. ὡσαύτως, γινώσκω τι περί τινος, Ἡρόδ. 9. 58, Πλάτ. Πρωτ. 348Β, κτλ.· οὕτω, σ. περί τινος, γινώσκω πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ, Ἰσοκρ. 360D· σ. φόνῳ, γινώσκω τὸ περὶ αὐτοῦ μυστικόν, Ρήτορες (Walz) 4. 355. 4) μετὰ μετοχῆς, ἥτις δύναται νὰ εἶναι α) κατ' ὀνομ.. ἐσθλὸς ὢν αὐτῷ σύνοιδε Σοφ. Ἀποσπ. 669 ξ. ἐμαυτῷ οὐδ' ὁτιοῦν σοφὸς ὢν Πλάτ. Ἀπολ 21Β, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 1. 3, 10, κτλ.· ἄνευ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἔχω ἐνδόμυχον συναίσθησιν ὅτι .., ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὢν Εὐρ. Μήδ. 495, πρβλ. Ὀρ. 396. β) κατὰ δοτ., συνοίδαμεν ὑμῖν .. ἐοῦσι προθυμοτάτοισι, καὶ ἡμεῖς γινώσκομεν ὅτι εἴσθε.., Ἡρόδ. 9. 60· τίνα σύνοισθά μοι καλουμένῃ .. ; τίνα γινώσκεις ὅτι καλῶ .. ; Αἰσχύλ. Χο. 217, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 266· ξ. ἐμαυτῷ οὐδὲν ἐπισταμένῳ, συναισθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ ὅτι οὐδὲν γινώσκω, Πλάτ. Ἀπολ 22C, πρβλ. Συμπ. 193Ε, 216Β· τοῖς λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσι, συναισθάνομαι ὅτι εἶναι ἀλαζονικοί, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 92D· ξυνειδόθ' αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 51d. γ) κατ' αἰτ., εἴ .. τι χρηστὸν συνῄδεε πεποιημένον Ἡρόδ. 8. 113, πρβλ. 7. 164· σ. Ὀρέστην πολλὰ σ' ἐκπαγλουμένην Αἰσχύλ. Χο. 218, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 948, Ἀντιφῶντα 122. 25, Πλάτ. Νόμ. 773Β, κτλ. 5) ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, συνίσασ' εὐναὶ .. ὅσα θρηνῶ Σοφ. Ἠλ 93· σ. ἑαυταῖς ὅτι .. Ξεν. Κύρ. 3. 7, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 257D, Συμπ. 216Α, κτλ.· ξύνισμεν, ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 232C· ξύνοιδέ μοι, εἰ .. Ξεν. Ἀν. 7. 6, 18· ποῖός [ἐστι] .. συνειδέναι ἰχθῦς .. χρησιμώτατος Δαμόξενος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν «Συντρόφοις» 1. 19. 6) μετοχ. **ξυνειδώς**, συνένοχος, συνεργός, ξ. τις Θουκ. 4. 68 ὁ ξ. καὶ μὴ φράζων Πλάτ. Νόμ. 742Β ὡσαύτως, ὁ ξ. τινι Θουκ. 1. 20· ὁ σ. πεποιηκότι τι δεινὸν Ἀριστ. Ρητορ. 2. 5, 7. β) οὐδ., τὸ συνειδός, = **συνείδησις**, συνείδησις, συναίσθησις, Δημ. 263. 18· τὸ σ τῶν πραγμάτων Πλουτ. Ποπλικ. 4, πρβλ. 2. 84Β· συν. ἀγαθοῦ Παυσ. 7. 10, 10, πρβλ. Ἀλκίφρονα 1. 10, 5, Ἡλιόδ. 6. 7.— πρβλ. **συνεῖδον**.

συνοιδάω, οἰδαίνομαι, ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς, Διόδ. 1. 7, Φίλων, κλπ.

συνοίδησις, εως, ἡ, ἐξόγκωσις, πρήξιμον, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. 273, Μνησίθεος ἐν Matthiaei Med. σ. 221 ἐν τέλ.

συνοικειόω, ποιῶ τι οἰκεῖον πρὸς ἕτερον· συνάπτω, συνδέω, συσχετίζω, τινί τινα Πολύβ. 5. 21, 5, Πλουτ. Νουμ. 8, Ἀντών. 75, κτλ., πρβλ. Wyttenb. 2. 355Β· προσοικειώνω ἀκριβῶς, προσαρμόζω, τὰ σώματα ταῖς ὥραις Λουκ. Ἀνάχαρσ. 24, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ 5. 95. — Παθητ., συνδέομαι διὰ δεσμῶν συγγενείας, στενῶς συνδέομαι, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 4· τινι, πρός τινα, αὐτόθι 8. 12, 2· συνῳκείωται ἡδονὴ τῷ γένει ἡμῶν αὐτόθι 10. 1, 1, πρβλ. 10 5, 2., 10 8, 2, Πλουτ. Λυκοῦργ. 4.

συνοικείωσις, ἡ, τὸ συνοικειοῦν, συνάπτειν, συνδυασμός, ἐπὶ ἀστρολογικῆς σημασίας, Πτολ. Τετράβ. 1, σ. 50, κτλ. 2) σχῆμα ῥητορικόν, δι' οὗ ἑτερογενῆ πράγματα συνδέονται ἢ ἀποδίδονται εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, Ἀριστ. Ρητορ. πρ. Ἀλέξ. 4, 1, Rutil. Lup. 2. 9, Quintil, 9. 3, 64.

συνοικεσία, ἡ, = **συνοίκησις**, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγρ. 208, κλπ.

συνοικέσιον, τό, = **συνοίκησις**, ἰδίως γάμος, ὡς καὶ νῦν, Ρήτορες (Walz) τ. 9, σ. 204, κτλ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 516. II. ἴδε **συνοικία**.

συνο.κέτης, ου, = **συνοικητήρ**, Νικήτ. Εὐγεν. 6. 110. — Καθ' Ἡσύχ.: «συνοικέται· σύνοικοι».

συνοικέω, κατοικῶ ἢ ζῶ ὁμοῦ, οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἤλθομεν Ὁμήρ.Ἐπιγράμμ. 15. 15, Πλάτ. Πολ. 577A, κτλ.· σ. τινι, ζῶ μετά τινος, Αἰσχύλ. Χο. 909, Ἀριστοφ. Ὄρν. 414, κτλ.· σ. τῇδ' ὁμοῦ Σοφ. Τρ. 545· σ. μετά τινος Πλουτ. Ρωμ. 9·— ἐπὶ λαῶν, ζῶ ὁμοῦ, σχηματίζω κοινωνίαν ἢ κοινότητα, συνοικήσων τούτοισι Ἡρόδ. 4. 148· ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 58, Θουκ. 2. 68., 6, 63. πρβλ. **συνοίκια**, τά. 2) ζῶ ὁμοῦ ἐν συζυγίᾳ γάμου ἢ ἁπλῶς, κατοικῶ ὁμοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, σ. γυναικὶ Ἡρόδ. 1. 91, 196, Εὐρ. Μήδ. 242, κτλ.· ἐπὶ γυναικός, νέῳ γεραιτέρα Σαπφὼ 49 (20), πρβλ.. Ἡρόδ. 1. 37, 108, Εὐρ. Ἀνδρ. 18, κτλ.· καὶ ἀπολ., ζῶ ὡς ἔγγαμος, Ἡρόδ. 1. 93., 4. 168, Πλάτ., κλπ.· τούτων συνοικησάντων γίνεται Κλεισθένης, ἐκ τοῦ γάμου τούτων γεννᾶται ὁ Κλεισθ., Ἡρόδ. 6. 131. 3) μεταφορ., ἐπὶ αἰσθημάτων, περιστάσεων, κτλ., μυρίον ἄχθος ᾧ ξυνοικεῖ Σοφ. Φιλ. 1168· οὕτω, σ. φόβῳ Εὐρ. Ἡρακλ. 996· ἡδοναῖς, ἀμαθίᾳ Πλάτ. Πολ. 587C, Ἀλκ. 1. 118B· ὁμοίως, ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι πολὺς ξ., εἰθισμένος πολὺ εἰς.., Εὐρ. Ἱππ. 1220·— ἀκολούθως, 6) τἀνάπαλιν, τοῦ πράγματος τιθεμένου ὡς ὑποκειμένου, γῆρας ἵνα πάντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ Σοφ. Ο. Κ. 1238· ἢ ἂν ξυνοικίᾳ μήτε πλοῦτος ξυνοικῇ μήτε πενία Πλάτ. Νόμ. 679B· βαρυτάτη ξυνοικῆσαι (ἐξυπακ. ἄνομος μοναρχία) ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 302E· ὅπου συν. ἐρημίᾳ Λυκόφρ. 957· ἐπὶ τοῦ δηλη-ηριώδους χιτῶνος τοῦ Ἡρακλέους, προσκολλῶμαι στερεῶς, Σοφ. Τρ. 1055. **II.** μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ, καταλαμβάνω ὁμοῦ ἢ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, Κυρηναίοισι συν. Λιβύην Ἡρόδ. 4. 159· Τροιζηνίοις Ἀχαιοὶ συνῴκησαν Σύβαριν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 3, 10.— Παθ., ἐπὶ χώρας, πυκνῶς κατοικοῦμαι, Ξέν. Οἰκον. 4, 8, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 117E, Στράβ. 270, Πλούτ., κλπ.

συνοίκημα, τό, τὸ μεθ' οὗ ζῇ τις, νομίζων δῆμον εἶναι συν. ἀχαριτώτατον, ὑπερβαλλόντως δυσάρεστος σύνοικος, Ἡρόδ. 7. 156.

συνοίκησις, ἡ, τὸ συνοικεῖν, ὁμοῦ κατοικεῖν, Πλάτ., κλπ.· μάλιστα ἐπὶ γάμου, πωλέεσθαι ἐπὶ συνοικήσι (Ἰων. ἀντὶ -ήσει) Ἡρόδ. 1. 196· ξ. ποιεῖσθαι Πλάτ. Νόμ. 930A. **II.** πόλεων ξυνοικήσεις, συναθροίσεις ἀνθρώπων ὁμοῦ ἀποτελούντων πόλεις (πρβλ. **συνοικίζω** II), ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 713A· κοινωνία, κοινότης, τόπος κατῳκημένος, αὐτόθι 735B, 739B, 752A.

συνοικητήρ, ῆρος, ὁ, σύνοικος, συγκάτοικος, Λατιν. contubernalis, λιμός, ἐχθρὸς σ. Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 102· — οὕτω **συνοικήτωρ** ἐμοὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 833.

συνοικία, ἡ, = **συνοίκησις**, Παλλάδος δέξομαι ξυνοικίαν, θὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν της νὰ συνοικήσω μετ' αὐτῆς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 916. **II.** ἄθροισμα ἀνθρώπων ὁμοῦ κατοικούντων, κοινότης, πόλισμα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 267· ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα Πλάτ. Πολ. 369C, πρβλ. Νόμ. 679B· ἀργύριον.. τοῦτ' ἐὰν ἔχῃς.. πάντα σοι γενήσεται, φίλοι, βοηθοί, μάρτυρες, συνοικίαι Φιλήμ. ἐν «Πτερυγίῳ» 1. **III.** οἰκία, ἐν ᾗ πολλαὶ ὁμοῦ οἰκογένειαι συζῶσιν· οἰκία διῃρημένη εἰς διαμερίσματα ἢ πατώματα, ὡς τὸ Λατ. insula, ἀντίθετον τῷ **οἰκία** (οἴκημα ὑπὸ μιᾶς μόνης οἰκογενείας κατεχόμενον), Θουκ. 3. 74, Ξενοφ. Ἀθην. 1. 17, Ἰσαῖ. 53. 30., 58. 21, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 273· ὅπου πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσιν, συνοικίαν καλοῦσιν Αἰσχίν. 17. 29· —ἐν Ἀθήναις πολλοὶ χάριν κέρδους ᾠκοδόμουν τοιαύτας συνοικίας πρὸς μίσθωσιν, τὸ πλεῖστον εἰς ξένους ἢ εἰς τοὺς μετοίκους, Δημ. 946. 6., 1110. 12· πρβλ. Böckh P. E. 1. 90, Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. 2) παρακείμενον οἴκημα, δωμάτιον παρὰ τὴν οἰκίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1001 (ἂν μὴ καὶ ἐνταῦθα θεωρηθῇ ὡς μεμισθωμένον δωμάτιον), ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ. 3) καθόλου, συνοικία ὡς καὶ νῦν, Τουρκ. «μαχαλᾶς», Πλούτ. 2. 280E, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., χωρίον ὡς ἀποτελούμενον ἐκ πολλῶν πτωχῶν οἰκίσκων συνηνωμένων εἰς ἕν, Πολύβ. 16. 11. 1.

συνοίκιον, τό, ἡνωμένον οἴκημα, Πετρών. 33 (ἐν τῷ Λατιν. τύπῳ synoecium). **II.** πληθ. **συνοίκια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἐν Ἀθήναις δημοσίᾳ ἑορτὴ ἀγομένη τῇ 17ῃ τοῦ Βοηδρομιῶνος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Θησέως συνοικισμοῦ πασῶν τῶν πόλεων τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. 2. 15, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1019 «ὁ Θησεὺς τὰς ἕνδεκα πόλεις τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ συνοικίσας εἰς Ἀθήνας συνοίκια ἑορτὴν κατεστήσατο» Χάραξ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀθῆναι**· πρβλ. τὸ ῥῆμα **συνοικίζω** (σημασ II)· — **συνοικέσια** εἶναι τύπος μεταγενέστερος· πρβλ. καὶ **μετοίκιον** II.

συνοικίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **συνοικία** III, Ἀριστ. παρὰ Στοβ. τ. 118. 29.

συνοικίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ Διόδ. 2. 6· πρκμ. -ῴκικα Στράβ. 544. Κάμνω τινὰ νὰ συνοικήσῃ μετά τινος, δίδω εἰς γάμον, συνοικίζων νέῳ σ' ὄλεσσα πολὺ παλαιτέραν Ἐπίχ. 1.8 Ahr., Ἰσοκρ. 391C· συνοικίζω τινὶ τὴν θυγατέρα, δίδω εἴς τινα τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Ἡρόδ. 2. 121, 6· σ. νύμφας νυμφίοις Πλάτ. Πολ. 546D, πρβλ. Σοφ. 242D· οὕτως, ἐμὲ .. εὐνὴν Ἡρακλεῖ συνοικίσας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 68 σπανίως κατὰ τὴν ἀντίθετον τάξιν, τοὺς δούλους ταῖς γυναιξὶ σ. Πολύβ. 16. 13, 1.— Μέσ., Γρηγ. Νύσσ. **II.** συνενῶ εἰς μίαν πόλιν, συνάπτω ὑπὸ τὴν διοίκησιν μιᾶς πρωτευούσης ἢ μητροπόλεως, ξ. πάντας (ἐξυπακ. ἐς τὰς Ἀθήνας) Θουκ. 2. 15· Θησεὺς .. τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν Χρον. Πάρ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. 2374. 35 (πρβλ. **συνοίκιον** II)· ξ. τὴν Λέσβον ἐς τὴν Μυτιλήνην Θουκ. 3. 2· Ἐρέτρια συνῴκισε τὰς περὶ Παλλήνην πόλεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 560.— Παθ., ξυνοικισθείσης πόλεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ κώμας οἰκίζεσθαι, Θουκ. 1. 10, πρβλ. 2. 16., 3. 93· ἐκ μικρῶν πόλεων συνοικισθέντες Ξεν. Ἀθην. Πολ. 2. 2· Χαλκιδέων εἰς ἓν συνῳκισμένων Δημ. 425. 18· ξ. κατὰ πόλεις Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 88 (82)· ἐκ τῶν τυχόντων σ. Λυκοῦργ. 155. 43. **III.** κατοικίζω χώραν ἢ πόλιν ἐρημωθεῖσαν διὰ νέων κατοίκων, ἔδεισα μὴ σοὶ πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς Τροίαν ἀθροίσῃ καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν Εὐρ. Ἑκ. 1139· ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων οἰκίζω, Θουκ. 1. 24., 6. 5. **IV.** καθόλου, συνδέω, συνάπτω, σχετίζω, οἵῳ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν Θεόγνητ. ἐν «Φάσμασι» 1. 6· λιμὸν σ. τινὶ Ἀλκίφρων 1. 20· ἀλλοτρίῳ δαίμονι συνοικίζεσθαι Πλουτ. Κοριολ. 13.

συνοίκισις, ἡ, ἡ ὑπὸ μίαν πόλιν συνένωσις, Θουκ. 3. 3, Ἀρρ. Ἀν. 1. 4· πρβλ. τὸ προηγ. II.

συνοικισμός, ὁ, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, συνοικέσιον, Διόδ. 18. 23· ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς Πλουτ. Σόλ. 20. **II.** = **συνοίκισις**, Πολύβ. 4. 33, 7, Πλουτ. Ρωμ. 9, κτλ.

συνοικιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ συνοικίζων πόλιν, θεμελιωτὴς πόλεως, Πινδ. Ο. 6. 8, Ἀποσπ. 185· — **συνοικιστής, οῦ**, ὁ Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Αἱμονία.**

συνοικοδεσπότης, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν κύριος τοῦ οἴκου, ἐπὶ ἀστέρος, Πτολ. Τετράβ. σ. 63· οὕτω, **-δεσποτέω**, αὐτόθι 61. 66.

συνοικοδομέω, οἰκοδομῶ ὁμοῦ, ἐκ πολλῶν ἓν οἰκητήριον Πλουτ. Θησ. κ. Ρωμ. Σύγκρ. 4· οἰκίαι ἐκ πλίνθων συνῳκοδομημέναι, ᾠκοδομημέναι ἐντελῶς, Δίων Κ. 39. 61·— μεταφορ. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῶν πιστῶν, ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ θεοῦ Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. β'. 22. 2) Παθ., οἰκοδομοῦμαι ὁμοῦ, ξυνῳκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι καὶ ἐν τομῇ ἐγγώνιοι Θουκ. 1. 93· σ. οἱ κίονες τοῖς τοίχοις Διόδ. 13. 82. 3) ἀποτειχίζω, ἀποκλείω, ὁ αὐτ. 3. 37.

συνοικονομέω, οἰκονομῶ, διευθύνω ἀπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ, ἐπὶ ἐκτελεστῶν διαθήκης, κτλ., Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5, 56· αἱρεῖσθαι δὲ καὶ ἀγορανόμον .. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ συνοικονομεῖν ὠνησιν καὶ πρᾶσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 3597b.

σύνοικος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ συνοικῶν, συγκάτοικος, σύντροφος, Λατιν. contubernali, τῷ γυναικείῳ γένει Αἰσχύλ. Θήβ. 188, πρβλ. Χο. 1005· οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ξύνοικος εἴσειμ', ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἰσέλθω εἰς τὸν οἶκον νὰ συνοικήσω μετ' αὐτῶν, Σοφ. Ἠλ. 818· ἐπὶ κατοικιδίων ζῴων, Πλουτ. 2. 974D, Ἡρωδιαν. 1. 12. 6) ἐπὶ ἀνθρώπων ζώντων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἢ χώρᾳ, ὁ ὁμοῦ κατοικῶν, πολίτης, συμπολίτης (κυρίως ἐπὶ τῶν ἀπὸ κοινοῦ σχηματιζόντων που ἀποικίαν, ἀντίθετον τῷ ἔποικοι, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 3, 11), σ. ἐγένοντο Ἀθηναίοισι (ἐξυπακ. οἱ Πελασγοὶ) Ἡρόδ. 1. 57, πρβλ. 2. 51., 7. 73· ξ. ἐπαγαγέσθαι τινὰς Θουκ. 2. 68· ξ. δέχεσθαι ἢ προσδέχεσθαι Ἀριστοφ. Πλ. 1147, Πλάτ. Νόμ. 708A· σ. ἔχειν τῇ πόλει Ἰσοκρ. 270B· σ. τινι ἐν τῇ πόλει Πλάτ. Νόμ. 920A· ἐν τῇ χώρᾳ σ. τινος γενέσθαι Λυκοῦργ. 168. 33·— οὕτως ἐπὶ θεῶν λατρευομένων ἐν τῇ χώρᾳ, τὸν θεὸν βαρὺν ξ. θησόμεσθα Αἰσχύλ. Ἱκ. 415, πρβλ. Ἰσοκρ. 218C· ὡσαύτως, ἡ σ. τῶν κάτω θεῶν Δίκη Σοφ. Ἀντ. 451. 2) μεταφορ., συνδεδεμένος μετά τινος, ἐξῳκειωμένος πρός τι, ἐπὶ προσώπων, ἐν πόνοις ξ. ἀλλαγᾷ βίου ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1206· ξ. ἐνδείᾳ, κακῷ Πλάτ. Συμπ. 203D, Πολ. 367A. 6) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ δυσφιλεῖ σκότῳ λιμὸς ξύνοικος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1642· ᾧ τίς οὐ κηλὶς κακῶν ξ.; Σοφ. Ο. Κ. 1134· ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδονὰς ξ. εἶναι Πλάτ. Φίληβ. 63D· ὁ ἀεὶ σ. ἐμοὶ ἔρως Ξεν. Συμπ. 8. 24.

συνοικουρέω, οἰκουρῶ, μένω ἐν τῷ οἴκῳ ὁμοῦ, συνδιαμένω, Διον. Ἁλ. 8. 46.

συνοικουρός, όν, ὁ συνοικουρῶν μετά τινος, ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται ξένους κομίζων καὶ ξυνοικουροὺς κακῶν, «κακῶν συγκομιστὰς» (Δούκας), Εὐρ. Ἱππ. 1069·— ἐκφέρεται καὶ προπαροξυτόνως: **συνοίκουρος.**

συνοικτίζω, λαμβάνω οἶκτον πρός τινα, ὁ πατὴρ αὐτοῦ συνῴκτισέ με Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5.

συνοίμιος, ον, (οἴμοι) ὁ συνᾴδων μετά τινος, ὡς τὸ **σύμφωνος**, μετὰ δοτ., Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἀείδειν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 161· — οὐδέτ. **συνοίμιον**, τό, = **προοίμιον**, Σουΐδ.

συνοιμώζω, οἰμώζω ὁμοῦ, συνθρηνῶ, ἦρξε μὲν τῆς οἰμωγῆς

'Αχιλλεύς, οἱ δὲ συνώμοξαν Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ψ. 14, Θεόδ. Πρόδρ. εἰς 'Ανδρόν. Κομν. στ. 252.

συνοινοχοεύω, οἰνοχοεύω ὁμοῦ, εἶμαι ὁμοῦ οἰνοχόος, 'Ισμήνη τῇ συνοινοχοευούσῃ συνέπαιζον Εὐμάθ. σ. 377.

συνοίομαι, ἀόρ. -ῳήθην, ἀποθετ., ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, συναινῶ, ἐγὼ .. ξ. Πλάτ. Πολ. 500Α· εἰ .. αὐτὲς μὲν ᾤετο, τὸ δὲ πλῆθος μὴ συνοίεται ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 171Α· μετ' οὐδετ. ἀντων., καὶ ἐγὼ ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίομαι. οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει, τοῦ .., συναινεῖς ὅτι .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 500Β· καὶ τόδε ξυνοήθητι αὐτόθι 517C.

συνοιστός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συμφέρω**, σύμφωνος, 'Απολλών. π. 'Επιρρ. 533, 521.

συνοίσω, μέλλ. τοῦ **συμφέρω**.

συνοίχομαι, οἴχομαι, ἀπέρχομαι ὁμοῦ, «ἡ 'Ισμήνη τῇ Ροδόπῃ παρείπετο καὶ ταύτῃ συνῴχετο» Εὐμάθ. 377.

συνοκλάζω, ὀκλάζω, καθίζω στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν, ζαρώνω κάτω, πρὸς τὸ πλῆθος τῶν βελῶν συνοκλάσαντες καλύπτεσθαι 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Πόλ. 3. 7, 25, Γρηγ. Νύσσ. τόμ. 1, σελ. 281Β.

συνόκτω, οἱ, αἱ, τά, ὀκτὼ ὁμοῦ, ἀνὰ ὀκτάδας, συνόκτω λαμβάνειν ἐπίσταμαι Σώπατρος παρ' 'Αθην. 702C.

συνοκωχή, ἡ, ὡς τὸ **συνοχή**, ἄχρι σ ήθεος συνοκωχῆς 'Ιππ. 275. 24.—"Ιδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσεις ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 383.

συνολισθαίνω ἢ ὀρθότερον -άνω, ὀλισθαίνω καὶ πίπτω ὁμοῦ, Στράβ. 182, Πλουτ. Περικλ. 6, κτλ.· σ. αὐτοῖς παραβαίνουσιν ὁ αὐτ. 2. 807D.

συνολκή, ἡ, τὸ συνέλκειν, ἕλκειν ὁμοῦ, «ἔστι μὲν οὖν συνολκὴ σωμάτων φύσει καμπτομένων καὶ ἐκτεινομένων» 'Ορειβάσ. σ. 44, ἔκδ. Mai.

σύνολκος, ον, συνειλκυσμένος, συνεσταλμένος, κατέχει σύνολκον τὴν τροφὴν 'Αριστ. Προβλ. 20. 8.

συνολοθρεύω, ἐξολοθρεύω ὁμοῦ, καταστρέφω ὁμοῦ, Θεοδ. Προδρ. 'Επιστ. σ. 67.

συνόλλυμι, ὄλλυμι, καταστρέφω ὁμοῦ, ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος Βίων 1. 29.— Μέσ., ὄλλυμαι, καταστρέφομαι ὁμοῦ μετά τινος, ὁθούνεκ' αὐτῷ γ' οὐ ξυνωλόμην ὁμοῦ Εὐρ. 'Ελ. 104.

συνολολύζω, ὀλολύζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἐπεὶ δὲ καλὰ ἦν τὰ σφάγια ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται καὶ ἀνηλάλαζον, συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες, συνεξέπεμπον ὀλολυγμὸν χαρᾶς, Ξεν. 'Αν. 4. 3, 19, πρβλ. **ὀλολύζω**.

σύνολος, ον, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 11, 17· ὡσαύ ως η, ον αὐτόθι 15, Πλάτ. Πολιτ. 299D·— ὅλος ὁμοῦ, Πλάτ. καὶ 'Αριστ.· τὸ σῶμα τὸ σ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 7, 1, κτλ.· **ἡ σ. οὐσία** ἢ **τὸ σύνολον**, «λέγω δὲ τὸ σύνολον ὅταν κατηγορηθῇ τι τῆς ὕλης· ἢ οὐθέν» 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 42, 9· «ἅμα δὲ καὶ πῶς γίνεται ἡ ὕλη τούτων ἕκαστον καὶ ἔστι τὸ σύνολον ἄμφω ταῦτα;» 52. 11· «λέγω δὲ τὴν ὕλην, οἷον τὸν χαλκόν· τὴν δὲ μορφήν, τὸ σχῆμα τῆς ἰδέας· τὸ δὲ ἐκ τούτων, τὸν ἀνδριάντα, τὸ σύνολον» 6. **II.** τὸ σύνολον, ὡς ἐπίρρ., ἐν συνόλῳ, γενικῶς, Πλάτ. Σοφιστ. 220Β, Νόμ. 654Β, Δημ. 1407. 24, Φιλήμ. ἐν «'Αγύρτῃ» 1, κτλ.· ὡς τὸ σ. εἰπεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 3. 3. **2)** τὸ κανονικὸν ἐπίρρ. **συνόλως** ἁπαντᾷ παρ' 'Ισοκρ. 278Β, 'Αθήν. 31Β.

συνολοφύρομαι [ῡ], ἀποθ., ὀλοφύρομαι, θρηνῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Ρήτορες (Walz) 10. 1, 238.

συνόλως, ἴδε **σύνολος** ἐν τέλει.

συνόμαιμος, ον, = τῷ ἑπομ., 'Ορφ. 'Αργ. 1191.

συνομαίμων, ον, γεν. ονος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, Ψευδοφωκυλ. 194· — ὡς οὐσιαστ., ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, Αἰσχύλ. Πρ. 410, Εὐρ. 'Ελ. 640, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 848.

συνομαλύνω, ἐντελῶς ὁμαλὸν ποιῶ, τὸν τόπον συνομαλύνας ἐνῳκοδόμησε τὰ δικαστήρια Πλουτ. Τιμολ. 22, Σύλλ. 14.

συνομαρτέω, συνακολουθῶ, τινι Σόλων 5. 55· συγγενέσι τε καὶ φίλοισι ξυνομαρτέουσα Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 488. 56· ἀπολ., ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι Εὐρ. 'Ορ. 950.

συνομβρίζω, πληρῶ ὀμβρίων ὑδάτων προελθόντων ἐκ πολλῆς βροχῆς, ῥεῦμα δὲ ἦλθε πολὺ καὶ συνώμβρισε καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα Πλουτ. 'Αποσπ. 9. 7.

σύνομβρος, ον, συνωδευμένος μετὰ βροχῆς, σύνομβρον πνοήν, ἀνεμοζάλην μὲ βροχήν, Μέγ. 'Ετυμολ. 407, 31 ἐν λέξ. ζάλη.

συνόμευνος, ὁ, ἡ, ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς κλίνης, σύνευνος, 'Ανθ. II. 3. 3, παράρτ. 244. 384.

συνομήθης, ες, = **συνήθης**, συνομήθεις ἄλικες οὐρανίη δῶρα Κυθηριάδι 'Ανθ. II. 6. 206.

συνομῆλιξ, Δωρ. -ᾶλιξ, -ῑκος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ **συνῆλιξ**, κοινῶς «συνομήλικος» Θέογν. 1059 (ὁ Bgk, σὺν ὁμήλικι), Θεόκρ. 18. 22, 'Ανθ. II. 7. 203.

συνομηρεύω, εἶμαι ὅμηρος μετά τινος, τοὺς ἅμα τούτῳ συνομηρεύοντας νεανίσκους Πολύβ. 21. 9, 9.

συνομήρης, ες, συνηθροισμένος, ἔνθα δὲ καὶ κοίλοιο κατὰ δρυὸς ἐκτίσσαντο πρῶτόν που θαλάμας συνομήρεες (διάφ. γραφ. συνομηρέες), «φησὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ 'Υμηττῷ πρῶτον ἐγένοντο μέλισσαι, συνομήρεες, συνερχόμεναι βοτρυδὸν» (Σχόλ.), Νικ. 'Αλεξιφ. 449.

συνομῑλέω, ὡς καὶ νῦν, ὁμιλῶ μετά τινος, μετά τινος Κέβης 13· τινι Πράξ. 'Αποστ. ι', 27· δι' ἑρμηνέως δὲ αὐτοῖς πολλὰ συνομιλήσας Τζέτζ. 'Ιστ. 3. 377.

συνομῑλία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ συνομιλεῖν, συναναστρέφεσθαι, τῆς τοῦ θεοῦ συνομιλίας ἀξιούμενοι Ideler Phys 2.242, κλπ.

συνόμῑλος, ον, ὁ ἀναστρεφόμε ος μετά τινος, φίλος, σύντροφος, Κλήμ. 'Αλ. 52, 'Ησύχ.· τῷ θεῷ συνόμιλον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 157D — θηλ., **συνομιλήτρια**, 'Ησύχ. ἐν λ. **συνεψιά**.. (**συνεψιάτρια**).

συνόμνῡμι ἢ **-ύω**· μέλλ. **-ομόσω**. 'Ορκίζομαι ὁμοῦ, ἦ μὴν τὸν παῖδα .. φιλεῖσθαι Ξενοφ. Συμπ. 9. 6· ὅρκον Πλουτ. Βροῦτ. 12. **2)** μετ' αἰτ. πράγματος, βεβαιῶ τι δι' ὅρκου, ὑπισχνοῦμαι ἐ ὅρκως, ἅ μοι ξυνώμοσας Σοφ. Φιλ. 1367· ξυνώμοσαν μὲν θάνατον .. πατρί, ἀπὸ κοινοῦ ὡρκίσθησαν νὰ θανατώσωσιν αὐτόν, Αἰσχύλ. Χο. 978. — Παθ., τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν συνομώμοται 'Αριστοφ. Λυσ. 1007. **II.** συνέρχομαι εἰς σύνδεσμον ἢ συμμαχίαν, Θουκ. 5. 48., 6. 18· ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρίν, πῦρ καὶ θάλασσα Αἰσχύλ. 'Αγ. 650· πρβλ. **συνωμότης**. **2)** σ. τινί, ἀποτελῶ σύνδεσμον ἔνορκον μετά τινος, Θουκ. 1. 71., 2. 72· πρός τινα 'Υπερείδ. σ. 25 Schneidew. **3)** μάλιστα ἐπὶ κακῆς σημασίας, κάμνω συνωμοσίαν μετά τινος πρός τινα σκοπόν, τισί, μετά τινων, 'Αριστ. Ρητορ. 2. 23, 23· ἐπί τινι, ἐναντίον τινός, 'Ηρόδ. 7. 235, 'Αριστοφάν. 'Ιππ. 236· ἐπί τινα Δημ. 1319. 1· οὕτω καί, σ. ὅρκους 'Ηρόδ. 1. 176· μετ' ἀπαρ., σ. ἀποκτείνειν (ἀνάγνωθι ἀποκτενεῖν) Λυκοῦργ. 165. 34 — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλουτ. 'Αλκιβ. 14, κτλ.· οἱ συνομοσάμενοί τινι, οἱ μετ' αὐτοῦ συνομόσαντες, ὁ αὐτ. ἐν Σερτ. 27.

συνομογνωμονέω, ὁμογνωμονῶ τινι, Θ. Στουδ. σελ. 1580, ἔκδ. Mi, Θ. Βλασ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 19.

συνομοδίτης [ῑ], ὁ, συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης, δότε μοι συνομοδίτην τὸν ἔρωτα συλλαλοῦντα Ποιητ. ἐν Κραμήρ. Παρ. 'Ανέκδ. τ. 4, σ. 483.

συνομοζῠγέω, φέρω τὸν αὐτὸν ζυγὸν ὁμοῦ, εἶμαι ὁμόζυγος, τοῦ συνομοζυγοῦντος, τοῦ συζύγου, Κωνσταντίν. Μανασσ. Χρον. 2446.

συνομόθρονος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρόνου ὁμοῦ καθήμενος, Βυζαντ.

συνομοιόομαι, Παθ., γίνομαι ἐντελῶς ὅμοιος, Διον. 'Αλ. 4. 3· τὸ σῶμα .. συνομοιούμενον Πλούτ. 1003Α.

συνομοιοπαθέω, ὁμοιοπαθῶ, συνδιατίθεμαι, συμπάσχω τὰ αὐτά, τινι 'Αριστ. Ρητ. 3. 7, 5.

συνομολογέω, λέγω τὰ αὐτά, συμφωνῶ μετά τινος, σύμφημι, τινι 'Ηρόδ. 2. 25, Ξεν., κλπ.· — ὁμολογῶ ὁμοῦ, ὁμολογῶ τὸ πᾶν, παραδέχομαι, αὐτὰ ταῦτα Θουκ. 1 133· — συχν. ἐπὶ συζητούντων, παραχωρῶ τι, λαμβάνω τι ὡς δεδομένον, συμφωνῶ περί τινος, ὅσα ἂν συνομολογῶμεν Ξεν. Συμπ. 4. 56, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 342D, Γοργ. 504Β, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., περὶ δικαιοσύνης σ. πάντα εἶναι ταῦτα καλὰ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 859D, πρβλ. Φαίδωνα 91D· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 280Α, ἐν Νόμ. 660D. — Παθ., τὰ ἄλλα συνωμολόγηται Ξεν. 'Ελλ. 7. 1, 2· οὐκοῦν καὶ τόδε ξυνομολογοῖτο; Πλάτ. Φίληβ. 60Β· συνωμολογημένον τοῦτο κεῖται αὐτόθι 41D· τοῦτο ἡμῖν .. μενέτω ξυνομολογηθὲν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 248Α, πρβλ. Πολιτικ. 284C· τὸ συνομολογούμενον ἀντίθετον τῷ τὰ ἀμφισβητούμενα, 'Ισοκρ. 25Α· ἔστω συνωμολογημένον 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 1, 10. **II.** συναινῶ νὰ πράξω τι, ὑπισχνοῦμαι, τινί τι Ξεν. 'Ανάβ. 4. 2, 19, κτλ.· μετ' ἀπαρ. μέλλ. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 3. 1, 10. **III.** ἔρχομαι εἰς συνεννόησιν μετά τινος, συνθηκολογῶ, αὐτόθι 5. 3, 15, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. 'Επιστ. 356Β.

συνομολογία, ἡ, τὸ συνομολογεῖν, παραχώρησις, συμφωνία, ταχὺ ταύτῃ τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα γέγονεν Πλάτ. Σοφιστ. 252Α, Νόμ. 966Α.

συνομολογουμένως, 'Επίρρ., κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, Εὐστ. 'Αντιοχ. 669Β.

συνομόλογος, ον, σύμφωνος πρός τι, συνομόλογος τοιᾶσδε δόξης καὶ ὁ Κυζικηνὸς Νεάνθης Κλήμ. 'Αλεξ. 673.

συνομονοέω, ὁμονοῶ μετά τινος, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην μετ' αὐτοῦ, Νικήτ. 316Α.

συνομοπαθέω, **συνομοιοπαθέω**, διάφορ. γραφ ἐν 'Αριστ. Ρητορ. 3. 7, 5. Πλούτ. 2. 95F, κτλ.

συνομόπλοος [μὸ], ον, ὁ ὁμοῦ πλέων, συνταξιδιώτης, 'Επιγρ. ἔμμετρ. Πάρου τῶν Ρωμ. χρόνων, Bul. de cor. hel. VI, σ. 246.

συνομορέω, εἶμαι ὅμορός τινι, συνορεύω μέ τινα, Τιτίου Ἰούστου.. οὗ ἡ οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ Πρξ. Ἀποστ. ιη', 7· τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀνησιφόρου συνομοροῦσαν εἶχε τὴν οἰκίαν Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Maji Spicil. τ. 2, σ. 58. 4.

συνόμορος, ον, ὁ συνομορῶν, συνομόρους καὶ γείτονας Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 203D.

συνομοτἄγέω, συντελῶ πρὸς ὑγείαν, Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 25.

συνομοφρονέω, εἶμαι ὁμόφρων τινί, συνομονοέω, οἷς συνομοφρονοῦσι δηλαδὴ πάντες οἱ ἅγιοι Θεόδ. Στουδ. σ. 398E.

συνομοψυχία, ἡ, τὸ ὁμοψυχεῖν ὁμοῦ, Καλ. κ. Χρυσ. στ. 760, ἔκδ. Λ.

συνομωνῠμέω, εἶμαι συνώνυμος, ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα, συνομωνυμεῖ τὸ δεῦρο Ἀριστοφ. Βάτρ. 494 (;)

συνομώνῠμος, ον, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα μετά τινος ἄλλου, συνονόματος, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 173D, Ἀνθ. Π. 6. 206, Χρησμ. ἐν Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 11 Mai.

συνονειρώσσω, ὀνειρεύομαι ὁμοῦ, Βασίλ. τ. 3, σ. 601C.

συνονομάζω, Παθητ., **συνονομάζομαι**, λαμβάνω τὸ αὐτὸ ὄνομα μετά τινος, οὐ συνωνομάσθη τῷ κτίσματι νῦν ὁ Ἀδὰμ Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 88, κλπ.

συνοξύνω, κάμνω τι νὰ ἀποληγῇ εἰς ὀξύ, Πολύβ. 6. 22, 4. **II.** τονίζω δι' ὀξείας ἐπίσης, τί τινι Ἰω. Ἀλεξ. Τονικὰ Παραγγέλμ. σ. 38, 1, Ἀπολλών. περὶ Ἐπιρρ. 559, 12, κλπ.

σύνοξυς, υ, ὁ εἰς ὀξὺ σημεῖον ἀπολήγων, σουβλερός, «μυτερός», ἡ μὲν ῥίζα λεπτοτέρα πρὸς τὸ πόρρω καὶ ἀεὶ σύνοξυς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 8.

συνοπᾰδέω, ἀκολουθῶ κατὰ πόδας τινά, εἶμαι πιστὸς ὀπαδός, τινι Γεωργ. Παχυμ. Μιχαὴλ Παλαιολ. 4, 199A.

συνοπᾱδός, όν, συνακόλουθος, συνοδεύων τινά, ψυχὴ θεῷ ξ. γενομένη Πλάτ. Φαῖδρ. 248C ξείνῳ συνοπαδὸς ἐοῦσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 745· ὄνειρα σ. ἀοιδῆς Πανύασις 1. 13· ἐν αὐλοῖς σ. Τελέστ. παρ' Ἀθην. 626A· — ἀπολ., σύντροφος, Πλάτ. Σοφιστ. 216B.

συνοπάζομαι, Παθ., = **συνοπαδέω**, ἴδε **συμπλάζομαι**.

συνοπάων [ᾱ], ονος, ὁ, ἡ, συνοπαδός, σύντροφος, Ἑρμῆς.. Νυμφάων σ. Συλλ. Ἐπιγρ. 457, πρβλ. Ὀρφ. Ὕμν. 30. 5.

συνοπλίζομαι, Παθητ., ὁπλίζομαι ὁμοῦ, εἶμαι σύντροφος ἐν ὅπλοις, Πολυβ. Α', 152, Νεῖλος ἐν Φωτ. Βιβλ. 512. 6.

συνοπλῑτεύω, ὑπηρετῶ ὡς ὁπλίτης μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Συνέσ. 12C· τοῖς Λατίνοις συνοπλιτεύοντες Ζωναρ. Χρον. 330A.

σύνοπλος, ον, ὁ συμπολεμῶν τινι, σύμμαχος, σύνοπλα δόρατα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 128.

συνοπλοφορέω, ὁμοῦ φέρω ὅπλα, συνοπλοφοροῦντα, συνασπίζοντα Θεμίστ. 59A.

συνοπτάω, ὀπτῶ ὁμοῦ, ἦσαν γὰρ αὐτῷ συνωπτημέναι κίχλαι καὶ μῆτραι Ἱππόλοχος παρ. Ἀθην. 129B, πρβλ. 333B.

συνοπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συνορῶ**, πρέπει τις νὰ συμπαρατηρήσῃ, νὰ συνεξετάσῃ, Ἱππ. 19. 31.

συνοπτικός, ή, όν, ὁ βλέπων ἅπαντα ὁμοῦ, ὁ βλέπων ὅλα διὰ μιᾶς, περιληπτικός, ὁ μὲν οὖν συνοπτικὸς διαλεκτικός, ὁ δὲ μὴ οὔ Πλάτ. Πολ. 537C· ἐρεύνῃ σ. Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 10.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Μαρῖνος ἐν Βίῳ Πρόκλ. 13, Ἀθανάσ. τ. 2, σελ. 66, κλπ.

σύνοπτος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς, κάτοπτος, τάφος σ. πρὸς τόπον Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 9· τοῖς μακρὰν ἀπέχουσι σ. ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 130· ὅρος, ἐξ οὗ σ. ἐστιν ἡ Ῥώμη Διον. Ἀλ. 9· 24· κίνδυνος ἅπασι σ. Πολύβ. 2. 28, 9· σ. οὐδὲν ἦν ἀπό τινος Πλουτ. Τιμολ. 27· ἐν συνόπτῳ εἰμί, γῆν ὁρῶ, εἶμαι εἰς τοιαύτην ἀπόστασιν ὥστε νὰ βλέπω γῆν, Αἰσχίν. Ἐπιστ. 1, πρβλ. **εὐσύνοπτος**. **II.** «σύνοπτα· εὐνόητα» Ἡσύχ.

σύνοπτρον, τό, «σύνοψις ἄστρων» Ἡσύχ.

συνόρᾱσις, ἡ, = **σύνοψις**, κατὰ ἐνόρασίν τε καὶ περιόρασιν καὶ συνόρασιν, περιεκτικὴν ὅρασιν, Κλήμ. Ἀλεξ. 821.

συνορατέον, δεῖ συνορᾶν, Cod. Pa. 2501, fol. 121 v°.

συνορᾱτικός, ή, όν, = **συνοπτικός**, ὁ δυνάμενος συνορᾶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 6, 1, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 6,

συνοράω, μέλλ. **συνόψομαι**· ἀόρ **συνεῖδον**, ἀπαρ. **-ἰδεῖν**· πρβλ. **σύνοιδα**. Βλέπω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, συνεώρων ἀλλήλους Ξεν. Ἀν. 4. 1, 11., 5. 2, 13.— Παθ., δεῖ συνορᾶσθαι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος Ἀριστ. Ποιητ. 24, 5 **II.** βλέπω διὰ μιᾶς, ὡς ἐν συνόλῳ, εἴτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἴτε διὰ τῆς διανοίας, ταῦτα πάντα ξυνιδὼν Πλάτ. Νόμ. 904B, Δημ. 17. 7· συνορῶντα .. τὰ πολλαχῇ διεσπαρμένα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 265D· δεινὸς συνορᾶν τὰ πράγματα Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλ. 223. 23· καὶ συνιδεῖν δ' ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν ἡ βασιλέως ἀρχὴ πλήθει μὲν χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρὰ οὖσα (συνιδεῖν δ' ἦν .. ἡ βασιλέως ἀρχή, ἀνακολούθως ἀντί: συνιδεῖν δ' ἦν .. τὴν βασιλέως ἀρχὴν .. ἰσχυρὰν οὖσαν), καὶ ὁ προσέχων τὸν νοῦν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς, κτλ., Ξεν. Ἀν. 1. 5, 9 τὸ αἴτιον ἐκ τῶν νῦν λεχθέντων σ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 4, 38·— ἐπὶ λόγου, οὐ διὰ πολλῶν συνορᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ῥητορ. 1. 2, 12· τὸν βίον συνεορακέναι καὶ λελογίσθαι ὅτι .. Δημ. 1122. 16· συνιδεῖν ὅτι .. Ἰσοκρ. 93D· ὡς .. Λουκ. ἐν Δὶς Τραγῳδ. 42 χαλεπὸν συνιδεῖν εἰ .. Ἰσοκρ. 16B· σ. ποία πολιτεία ἀρίστη Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 9, 23· πότερον .. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 7. 1, 1.— Παθ., οὐδέν πω συνῶπται ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 2, κτλ.· συνοφθῆναι τὴν δύναμιν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 19, 2· πρὸς τὰ συνεωραμένα Μέμνων ἔνθ' ἀνωτ. **III.** ἀποφασίζω, Βυζ.

συνοργιάζω, ὀργιάζω ὁμοῦ, τελῶ ὁμοῦ ὄργια, Πλούτ. 2. 944C, Θεμίστ. 236C

συνοργίζομαι, μέλλ. **-ισθήσομαι**, Δημ. 547. 6, **-ιοῦμαι** Λ βάν.· ἀόρ. **συνωργίσθην**· ἀποθετ. Ὀργίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι, μετά τινος, Ἰσοκρ. 78E, Δημ. 516. 7, ἔνθ' ἀνωτ., Πλούτ. 2. 63C· καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος Καλλ. εἰς Δήμητρ. 72, κλπ.

συνορέγομαι, μέσ., ὀρέγομαι ὁμοῦ μετά τινος, ὅταν τοιοῦτον ἔχῃς ἡγεμόνα καὶ τοιούτῳ συνθέλῃς καὶ συνορέγῃ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 17, 23., 4. 7, 20.

συνορέω, εἶμαι ὅμορος, συνορεύω, Πολύβ. **1. 8, 1., 5. 55, 1**· τινι, μετά τινος, Στράβ. 388.

συνορθιάζω, ἐγείρομαι ὁμοῦ ὄρθιος, Φίλων **1. 319.**

συνορθοδοξέω, εἶμαι ὁμοῦ ὀρθόδοξος, ὀρθοδοξῶ ὁμοῦ, Χριστοφ. Πατρικ. Μηνολ. Cod. Par. 1578, σ. 187.

συνορθόομαι, συνευδοκιμῶ, τινι Ἀρρ. Ἀν. 3. 9, 8.

σύνορθρος, ον, ὁ συγχρόνως μετά τινος ἀνατέλλων, τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς, ὁμοῦ μετὰ τῶν πρώτων ἀκτίνων τῆς ἡμέρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 254, ἐκ διορθώσεως τοῦ Wellauer καὶ τοῦ Ἑρμάνν. ἀντὶ σύνορθον αὐταῖς· τὸ ἀντίγραφον ἔχει **σύναρθρον.**

συνορία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, τὸ ὅμορον, «ἡ πλησιότης» (κατὰ Σουίδ.), Αἰγύπτου καὶ Αἰθιόπων Συλλ. Ἐπιγρ. 5100· πρβλ. Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 37 Huds.

συνοριγνάομαι, ἀποθ., ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι ὁμοῦ, «τοῦ πλείονος» Συγγραφ. παρὰ Σουίδ.

συνορίζω, μέλλ. **-ίσω**, ὁρίζω, περιορίζω ἢ περιλαμβάνω ἐντὸς τῶν αὐτῶν ὁρίων, Ἀριστ. π. Οὐραν. 3. 8, 12. — Παθητ., Πτολεμ. Ἁρμ. 22C **II.** ἀμεταβ. = **συνορέω**, συνορεύω, εἶμαι ὅμορος, τινὶ Διόδ. 1. 30, Ἀρρ.· ἀπολ., Διόδ. 14. 44., 17. 4.

συνορίνω [ῑ], συνδιεγείρω, συνεξεγείρω, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς Ἰλ. Ω. 467, πρβλ. 568. — Παθητ., συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες, αἱ φάλαγγες συνταρασσόμεναι ἐκινοῦντο ἢ ἐκινοῦντο μιᾷ ὁρμῇ, Δ 332· κέαρ συνορίνεται ἄτῃ, διεγείρεται, συνταράττεται, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 56.

συνόριον, τό, = **συνορία**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 173, 4.

σύνορκος, ον, συνδεδεμένος δι' ὅρκου, ὡρκισμένος ὁμοῦ, Ξεν. Πόροι 5. 9.

συνορμάς, άδος, ἡ, = **συνδρομάς, συμπληγάς**, «τὰς δὲ συμπληγάδας ὁ Σιμωνίδης συνορμάδας φησίν» Σχόλ. εἰς **Εὐριπ.** Μήδ. 2.

συνορμάω, θέτω εἰς κίνησιν, κινῶ, παρορμῶ ὁμοῦ, τινί τι (τι μετά τινος), Πλούτ. 2. 1129E. **II.** ἀμεταβ., ὁρμῶ ἀπὸ κοινοῦ, συνορμῆσαι τυραννοκτονεῖν Φάλαρ. **15,** μετὰ διαφ. γρ. **συνορμηθῆναι.**

συνόρμενος, ἴδε **συνόρνυμαι.**

συνορμέω, εἶμαι ἠγκυροβολημένος μετά τινος, ὁμοῦ συνορμούσης αὐτῷ καὶ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως Πολύβ. 5. 68, 6., 110. 2.

συνορμίζω, ὁμοῦ προσορμίζω, ἔφυγον πρὸς τὴν γῆν καὶ συνορμίσαντες τὰς ναῦς ἐμάχοντο ἐπιπλέουσι τοῖς ἐναντίοις Ξενοφ. Ἑλλην. 1. 1. 17 αὐτοῦ συνορμίσας τὸν στόλον Πολύβ. 3. 96, 14. κτλ.

συνόρνυμαι, Παθ. **συνορίνομαι**, ξεκινῶ ὁμοῦ, ἀφ' Ἑλλανος αἴας συνορμένοις (μετοχ. ἀορ. β') Αἰσχύλ. Ἀγ. 429.

σύνορος, Ἰων. **σύνουρος, ον**, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὅριον, συνορεύων, ὅμορος, τῇ Ἀττικῇ ἢ τῆς Ἀττικῆς Πλουτ. Λύσ. 29, Δημοσθ. 17· μεταφορ., κόνις πηλοῦ κάσις ξύνουρος, ἡ κόνις ἀδελφὴ τοῦ πηλοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 495· σύνοροι πολιτεῖαι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 10, 3· σ. ἡ πραγματεία τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ φυσικοῦ ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 21. 7.

συνορούω, ὁμοῦ ἐφορμῶ, συνόρουσαν ἐναντίοι ἀντὶ ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 88.

συνοροφόω, ἐπιστεγάζω δι' ὀροφῆς, τὸν πέριξ ἀέρα Λουκ. Ἐρωτ. 12.

συνορχέομαι, ἀποθετ., ὀρχοῦμαι ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 52B, κλπ.· τινι, μετά τινος, αὐτόθι 13A, κτλ.

συνοσφραίνω, παρέχω εἰς ὄσφρησιν ὁμοῦ, δίδω νὰ ὀσφρανθῇ ὁμοῦ, ἀρτίδιον συνοσφραίνοντες Γαλην. τ. 13, σ. 578.

συνοτρύνω, παροτρύνω ὁμοῦ, Θεμίστ. 295B.

συνουλόω, ἐπιφέρω πλήρη ἐπούλωσιν, ἐντελῶς θεραπεύω ἐλ-

κος, τραῦμα, Γαλην. 1. 344, Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. 217A — μεταφορ., σ. τὸ τραῦμα τῆς πόλεως Εὐστ. Πονημάτ. 293. 89.

συνούλωσις, τελεία ἐπούλωσις, θεραπεία τραύματος ἢ ἕλκους, Ἑβδ. (Ἱερεμ. Μ', 6), Ἰατρικ.

συνουλωτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν εἰς ἐπούλωσιν, εἰς θεραπείαν τραυμάτων ἢ ἑλκῶν, Ἡσύχ.

συνουρίζω, σύνουρος, Ἰων. ἀντὶ **συνορ-**.

συνουσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ· (**συνών, συνοῦσα** μετοχ. τοῦ **σύνειμι**)· — τὸ εἶναι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μάλιστα χάριν εὐωχίας ἢ συνομιλίας, συναναστροφή, σχέσις, κοινωνία, συνομιλία, Ἡρόδ. 6. 128, Αἰσχύλ. Εὐμ. 285, Σοφ. Ο. Κ. 648, κτλ.· κομψὸς ἐν συνουσίᾳ Ἀριστοφ. Νεφ. 649· σ. τινός, συναναστροφὴ μετά τινος, σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ Σοφ. Ἀποσπ. 12, πρβλ. Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 289· γυναικῶν σ. (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς σημ. 4), ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 110· ἡ τοῦ θεοῦ σ., κοινωνία μετὰ τοῦ.., Πλάτ. Φαίδων 83D ἡ σὴ ξ., ἡ μετὰ σοῦ σχέσις, συναναστροφή, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 318A· ἡ τῶν καλῶν σ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 838A, κτλ.· οὕτω, τῆς νόσου ξυνουσία, ἕνεκα μακρᾶς μετὰ τῆς νόσου σχέσεως, Σοφ. Φιλ. 520· ὡσαύτως, ἡ πρὸς Σωκράτην σ. αὐτοῖν, ἡ σχέσις, ἡ συναναστροφὴ αὐτῶν μετὰ τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 2. 13· προϊούσης τῆς ξ., καθὼς ἡ συνομιλία προέβαινε, Πλάτ. Θεαίτ. 150D· σ. ποιεῖσθαι, ἔχειν συνομιλίαν, συναναστροφήν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 217D, Συμπ. 176E, κ. ἀλλ.· σ. συγγενέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 672D· τὴν σ. διαλῦσαι ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 201C — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἀποσπ. 325, Ἰσοκρ. 49E, συχν. παρὰ Πλάτ.· ξυνουσίαι θηρῶν, = οἱ ξυνόντες θῆρες, Σοφ. Φιλ. 936. **2**) οὐ λόγοις.., ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ, διὰ συνεχοῦς συναναστροφῆς, σχέσεως, Σοφ. Ο. Κ. 63. **3**) ἀκρόασις τῶν μαθημάτων διδασκάλου, μισθὸς τῆς σ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 60, πρβλ. 6. 11· ἡ περὶ γράμματα σ. τῶν μανθανόντων Πλάτ. Πολιτικ. 285C. **4**) σαρκικὴ μῖξις, Λατ. coïtus, διάφορ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 1, 31, κτλ.· ἡ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ξ. Πλάτ. Συμπ. 206E· ἀνδρῶν Ξεν. Οἰκ. 9, 11· ἡ πρός τινα σ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 7· ἡ τῶν ἀφροδισίων σ. Πλάτ. Συμπ. 206C· ἡ τῆς παιδογονίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 838E· — ἐπὶ ζῴων, ζευγάρωμα, ὀχεία, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 47, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. **σύνειμι** II. 2. **II**. ὡς συγκεκριμένον, «συναναστροφή», δηλ. οἱ ἀποτελοῦντες τὴν συναναστροφήν, ἡ «συντροφιὰ» ἢ «παρέα», Ἡρόδ. 2. 78, Πλάτ., κλπ.· ἡ ἐν οἴνῳ σ., = **συμπόσιον**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 652A, πρβλ. Ἰσοκρ. 9A· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτ. περὶ Ἀντιδ. § 305· αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι, συναναστροφαὶ πεπαιδευμένων, conversazioni, Ἀριστοφ. Θεσμ. 21· εἰς τὰς σ... παραλαμβάνουσι τὴν μουσικὴν Ἀριστ. Πολιτ. 8. 5, 11.

συνουσιάζω, συγγίγνομαί τινι, συναναστρέφομαι μετά τινος· κυρίως, ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν, συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι, Θεοπόμπ. Ἱστ. 65, Πλουτ. Ἀλέξ. 22, κτλ. **II**. μεταβ., φέρω τινὰ εἰς τοιαύτην συνουσίαν, τινά τινι Ξεν. Ἐφέσ. 2. 9, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1067· μεταφορ., σ. περόνας τῷ πυρὶ Θεοφύλ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 195 ἐν τῷ μέσῳ.

συνουσιασμός, ὁ, = **συνουσία** I, 4, Πλούτ. 2. 1E, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΓ', 5).

συνουσιαστής, οῦ, ὁ, σύντροφος, ἑταῖρος, Πλουτ. Μίνως 319E· μαθητής, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 1, Πλούτ., κλπ. **II**. οἱ συνουσιασταί, αἵρεσίς τις Χριστιανῶν δοξαζόντων ὅτι ἡ θεία καὶ ἀνθρωπίνη φύσις ἦσαν ἐν Χριστῷ ἡνωμέναι κατ' οὐσίαν, Ἐκκλ.

συνουσιαστικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς συνουσίαν, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφήν, κοινωνικός, Ἀριστοφ. Σφ. 1209. **II**. ὁ συντελῶν εἰς σαρκικὴν μῖξιν, ἀφροδισιακός, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 335D. **2**) λάγνος, ἀσελγής, Φίλων 2. 22, κτλ.

συνουσιόομαι, Παθητ., οὐσιωδῶς ἑνοῦμαι μετά τινος, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 121.

συνουσιοουσιωτής, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, Θεόδ. Λάσκ. σ. 769, ἔκδ. Mi.

συνούσιος, ον, ὁ συνυπάρχων, Ἐπιφάν.

συνουσίωσις, ἡ, οὐσιώδης σχέσις ἢ ἕνωσις, Ἑρμίας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 131, Ἐκκλ.

συνουσιωτής, οῦ, ὁ, = **συνουσιαστής**, Θεοφύλ.

συνουτάομαι, Παθ., οὐτάομαι, τραυματίζομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Νόνν. Δ. 29. 150.

συνοφείλω, εἶμαι ἀπὸ κοινοῦ ὀφειλέτης, ὑπόχρεως, δοῦναι τὴν δίκην Συλλ. Ἐπιγρ. 3059, 16 (ἔνθα **συνοφελείτω**).

***συνοφελέω** (= **συνοφείλω**), συνοφελείτω δοῦναι τὴν δίκην Ἐπιγρ. Τέω, CIG. 3059, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συνοφρυόομαι, συστέλλω τὰς ὀφρῦς, σουφρώνω τὰ φρύδια μου, σκυθρωπάζω, ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη Σοφ. Τρ. 869· ξυνωφρυωμένῳ προσώπῳ Εὐρ. Ἄλκ. 777, πρβλ. 800· συνωφρυῶσθαι Πολυβ. Β', 50.

σύνοφρυς, υ, γεν. **-υος**, ὁ ἔχων ὀφρῦς συναντωμένας ἢ ἑνουμένας κατὰ τὸ μέσον ἄνω τῆς ῥινός, ὅπερ ἔτι καὶ νῦν θεωρεῖται ὡς προσὸν καλλονῆς ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὁ ἔχων «τσατμαλίδικα φρύδια», Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 41· ἐπὶ κορασίων Θεόκρ. 8. 73· σύνοφρυν βλεφάρων ἴτυν κελαινὴν Ἀνακρεόντ. 15. 16, πρβλ. Πολυδ. Β', 49. **II**. = **συνωφρυωμένος**, Ἡσύχ.

συνοφρύωμα, τό, ἡ τῶν ὀφρύων συνάντησις ἢ ἕνωσις, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 136, Ἐτυμολ. Μέγ.

συνοχεύς, έως, ὁ, ὁ ὁμοῦ συνέχων, συγκρατῶν, τῶν ἐνύλων εἰδῶν συν. ὁ θεὸς Ἰουλιαν. 165D· ὁ τῶν οὐρανῶν συν. Ἰω. Δαμασκ.

συνοχέω, φέρω ὁμοῦ. — Παθητ., ταξιδεύω ὁμοῦ ἐντὸς ἁμάξης, ὀχοῦμαι ὁμοῦ, Πλουτ. Γάλβ. 20· μετά τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 11. **II**. φέρω ὁμοῦ, τι Εὐστ. Πονημ. 349, 57.

συνοχή, Ἀττ. ξυν-, ἡ, (συνέχω) συγκράτησις, τὸ κατέχειν ἐν τῇ χειρί, τινος Φιλόστρ. 168. **II**. (συνέχομαι, τὸ συνέχεσθαι, συγκρατεῖσθαι, **1**) συστολή, σμίκρυνσις, ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, ἔνθα ἡ ὁδὸς συστέλλεται, στενεύει, Ἰλ. Χ. 330· ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσιν, εἰς τὰ στενὰ τῆς θαλάσσης, ἐν τοῖς πορθμοῖς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 318· ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος ὁ αὐτ. 1. 1006. **2**) συμπλοκή, ξυνοχῇσιν ἀγῶνος Κόϊντ. Σμ. 4. 342· ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 160. **3**) συνέχεια, Ἀριστ. Τοπ. 4. 2, 13, πρβλ. Ἀλέξ. Ἀφρ. παρὰ Σουίδ. **4**) γραμμὴ ἢ σημεῖον ἑνώσεως ἢ συναντήσεως, βλεφάρων Κόλουθ. 73· ξυν. χιτῶνος, ἡ κατὰ τὸν ὦμον σύνδεσις τοῦ χιτῶνος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 744· ἡ κατὰ ἐσθῆτα σ., ἡ εἰς τὸ σῶμα συναρμογὴ τοῦ ἐνδύματος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 12. **5**) ἐμπόδιον, κώλυμα, τῆς κινήσεως Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 2, 4, πρβλ. 1. 3, 8· σ. ἑαυτοῦ, ἡ ἐφ' ἑαυτοῦ συγκράτησις, κυριότης, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1054F· προνοίᾳ καὶ συν. θεοῦ αὐτόθι 886E, πρβλ. 881B. **6**) μεταφορ., ἀνάγκη, στενοχωρία, θλῖψις, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 25. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. β', 4· — ἐπὶ φυλακίσεως, εἱρκτῆς, Μανέθ. 1. 313, κ. ἀλλ.

συνοχηδόν, Ἐπίρρ., μετὰ συνοχῆς, σφιγκτῶς, Ἀνθολ. **Π**. 9. 343.

συνοχικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συνέχῃ, νὰ συγκρατῇ, συνεκτικός, Διονύσ. Ἀρεοπ. π. Θείων Ὀνομάτ. 4, 10, σελ. 361D, κτλ.

συνοχίτης [ῑ], ὁ, ἢ **-ῖτις**, ἡ, πολύτιμός τις λίθος, Plin. 37. 73.

συνοχλεῖν τὸν κύριον, συνενοχλεῖν, Εὐστ. Πονημάτ. ἔκδ. Taf. σ. 22, 96.

συνοχμάζω, = **ὀχμάζω**, συνέχω, συνδέω, διόπερ κραταιῶς συνοχμάσας δεσμῷ πόδα Λουκ. Τραγῳδ. 215.

συνοχμός, ἴδε ἐν λ. **συνεοχμός**,

σύνοχος, ον, (συνέχω) ὁ συνεχόμενος, ὁ ὁμοῦ συνδεδεμένος· μεταφορ., ὁ συμφωνῶν μετά τινος, ἁρμόζων εἴς τι, λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ παίγματα βρέμῃ σύνοχα φοιτάσιν, σύνοχα = συνῳδά, Εὐριπ. Βάκχ. 161· κακοῖς.. ξ. δάκρυα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 171. **2**) ἀδιάκοπος, ἀδιάλειπτος, ὁ ἄνευ διαλείμματος, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 10· «σύνοχον πυρετὸν οὕτως ὀνομάζουσι τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης συστάσεως ἄχρι τῆς κρίσεως ὁμότονον, χωρὶς αἰσθητῆς παρακμῆς, ἢ οὐ διὰ τρίτης μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς μέσαις αὐτῶν ἡμέραις» Γαλην. π. Κρισίμ. Ἡμερ.

συνοχυρόω, ὀχυρῶ ὁμοῦ, Ἡρακλείτ. Ἀλληγ. Ὁμηρ. σελ. 85, ἔκδ. Mehler.

συνόχωκα, ἀρχ. Ἐπικ. ἀμεταβ. πρκμ. τοῦ **συνέχω** (ἀντὶ **συνόκωχα**). ὤμω ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, «ἐπισυμπεπτωκότες· συνοκωχὴ γὰρ ἡ σύμπτωσις» (Ἡσύχ. ἔνθα συνοκωχότε), «συμπεπτωκότες, συνηγμένοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 218· πρβλ. **συνοκωχή**. **II**. πίπτω ὁμοῦ, καταπίπτω, καταχώνομαι, δέος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιοὺς τείχεος ὡς ἤδη συνοκωχότας ἐν κονίῃσιν Κόϊντ. Σμ. 7. 502. — Περὶ τοῦ τύπου ὅρα Buttm. Ausf. Gr. § 85 Anm. 5. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 383 κἑξ.

συνοψιασμός, = **συνοψισμός**, Τυπικ. Ἁγ. Σάβ. σ. 70.

συνοψίζω, φέρω ἐνώπιόν τινος, παρουσιάζω, Μετὰ Θεοφάν. 694, 12., 692, 20. — Μέσ. **συνοψίζομαι**, εἰς ὄψιν ἔρχομαι, παρουσιάζομαι, Θεοφ. 509, Στουδ. 1069C — συνοψίσαι = ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, Δίδυμ. Ἀλ. 781C· — ἐκθέτω συνοπτικῶς, περιληπτικῶς, συγκεφαλαιῶ, ὅταν τὰ κεφάλαια.. τῆς ὑποθέσεως συνοψίσας θεωρήσῃ Ρήτορες (Walz) τ. 6, σελ. 29· — ἐντεῦθεν **συνόψισις** καὶ **συνοψισμός**, Θεόδ. Στουδ. 482C, 339C.

σύνοψις, ἡ, ἡ διὰ μιᾶς πολλῶν πραγμάτων ἐπισκόπησις ἢ περιληπτικὴ ἐπισκόπησις εἴτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν γινομένη εἴτε διὰ τῆς διανοίας, ἡ σ. τῶν νόμων Πλάτ. Νόμ. 858C· συνακτέον εἰς σ., πρέπει τις συναγάγῃ ὑπὸ μίαν ἔποψιν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 537C· ὑπὸ μίαν σ. ἀγαγεῖν Πολύβ. 1. 4, 1· τόπος ἐπιτηδειότατος εἰς σ. ὁ αὐτ. 6. 27, 1· ἐν σ. ἀλλήλων, εἰς ὄψιν ἀλλήλων, ὁ αὐτ. 40. 5, 6· ἐς σ. ἐλθεῖν (ἐξυπακ. ἀλλήλων) Διοδ. Ἐκλογ. 508. 28· πεσεῖν εἰς σ. λογισμοῦ Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 6. **2**) πίναξ τῶν περιεχομένων, περίληψις, Πλούτ. 2. 1057D· κατὰ σύνοψιν παραγράφεσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 58.

3) συνοπτικὴ πραγματεία, ἐπιτομή, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 35.

συνοψοφᾰγέω, ὀψοφαγέω ὁμοῦ, ἐσθίω νόστιμα ἐδέσματα μετά τινος ἢ ὁμοῦ, Πλούτ. 124C.

συνσ-, συνσκ-, συνστ- — περὶ τῶν οὕτω πλημμελῶς φερομένων λέξεων ἴδε ἐν **συσσ-, συσκ-, συστ-**.

συνταγή, ἡ, διαταγή, προσταγή, κατὰ συνταγὴν Συλλ. Ἐπιγραφ. 1874b· ἰατροῦ παραγγελία, συνταγή, Ἀρτεμίδ. 2. 44 ἐν τέλει. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ **συνθῆκαι**, συνθήκη, συμφωνία, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 185.

σύνταγμα, τό, τὸ ὁμοῦ συντεταγμένον, εἰς τάξιν τεθειμένον: **1)** σῶμα στρατιωτῶν, ἐν τάξει παρατεταγμένων, τὸ σ. τῶν συμμάχων, ἡ παρατεταγμένη δύναμις αὐτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 2, πρβλ. 5. 2, 20, Ἀγησ. 1, 7· σ. ἱππέων, σῶμα ἢ ἴλη ἱππέων, Πολύβ. 9. 3, 9· τὸ σ. τῶν πεζῶν, τὸ παρὰ Ρωμαίοις cohors, ὁ αὐτ. 11. 23, 1·— μάχαι αἱ κατὰ τὸ σ., τακτικαί, ἐκ παρατάξεως μάχαι, Ἔφορ. παρὰ Στράβ. 480· — μεταφ., σ. τῶν οἰμωζομένων, ὁλόκληρος στρατιὰ αὐτῶν, Λουκ. Τίμ. 58. **2)** τὸ σύνταγμα πολιτείας τινός, σ. πολιτείας, εἶδος πολιτεύματος, Ἰσοκρ. 145B, 264C· τὸ Λακωνικὸν κατάστημα καὶ σ. Πολύβ. 6. 50, 2· σ. τῆς πολιτείας τρία, τρεῖς τάξεις ἀνθρώπων ἐν τῇ πολιτείᾳ, Διόδ. 1. 74. **3)** ἐν τῇ μουσικῇ, ἦχος, ἁρμονία, συντάγματα τὰ μὲν Δώρια τὰ δὲ Φρύγια καλοῦσι Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 3, 7· μουσικῷ σ. Συλλ. Ἐπιγραφ. 2722 πρβλ. **ἁρμονία IV. 3.** **4)** σύγγραμμα, βιβλίον, Διόδ. 1. 3, Πλούτ. 2. 1036C, κτλ.· — διδασκαλία, ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 22 **5)** = **σύνταξις II. 3**, Αἰσχίν. 67. 16.

συνταγματαρχέω, εἶμαι συνταγματάρχης, Φίλων 2, σ. 66, 28

συνταγμᾰτ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς **συντάγματος** (I), Λουκ. Διόνυσ. 2, Ψευδολ. 18, Ἀρρ. Τακτ. 10. 3.

συνταγματαρχία, ἡ, = **σύνταγμα**, Ἀρρ. Τακτ. σ. 31.

συνταγμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σύνταγμα ἢ ὅμοιος πρὸς **σύνταγμα** (4)· τὰ συνταγματικά, διεξοδικὴ καὶ τακτικὴ πραγματεία, ἀντίθετ. τῷ **ὑπομνηματικά**, Ἀμμών.

συνταγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σύνταγμα**, συγγραμμάτιον, Ἀθαν. τ. 1, σ. 160, 684, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 33. 34.

συντακής, ές, ἀσθματικός, ἐξ ἄσθματος πάσχων ἢ φθισικός· ἐτελεύτα μὲν οὖν ἀμφὶ τὰ ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα συντακὴς γενόμενος Φιλόστρ. ἐν Βίῳ Σοφιστ. 565.

συντακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συντάσσω**, πρέπει τις νὰ διευθετήσῃ, τακτοποιήσῃ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 367. **2)** πρέπει τις νὰ συντάξῃ, Εὐστ. Ὀδ. 20, 48, ἔκδ. Βασ., Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 914, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 949.

συντακτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ συντάσσων, διευθετῶν, Ἐ υμολ. Μέγ. 241, 24· ὡσαύτως **συντάκτης, ου**, ὁ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 398C.

συντακτικός, ή, όν, (συντάσσω) ὁ συντάσσων, συνθέτων, Θέων Σμυρν. 15B, Σουΐδ. **II.** (**συντάσσω IV**), ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀναχώρησιν, ὁ σ. (ἐξυπακ. λόγος), ἢ ἡ σ. (ἐξυπ. ῥῆσις), ἀποχαιρετιστικὸς λόγος, ὁμιλία, Ῥήτορες (Walz) 9. 309., 313· σ. ὁμιλίαν παρέχειν Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 21·— οὕτω **συντακτήριος, ον**, Φωτ. Βιβλ. 108. 14.

συντακτός, ή, όν, συντεταγμένος μετά τινος· (πρβλ. **συντάσσω** II 5), ὀρθῇ πτώσει Διογ. Λ. 7. 64, πρβλ. 58.

συντᾰλαιπωρέω, ταλαιπωροῦμαι μετά τινος, μετέχω τῆς ταλαιπωρίας τινός, τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε Σοφ. Ο. Κ. 1136· χἠμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν Ἀριστοφ. Λυσ. 1221· ξυνταλαιπωρέει ἡ ἀρτηρίη τῷ στομάχῳ, συμπάσχει μετ' αὐτοῦ, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 2.

συντᾰλαίπωρος, ον, ὁ μετέχων τῆς ταλαιπωρίας καὶ κακουχίας, ὁ ἐπίσης ταλαιπωρούμενος, Κλημέντια 316B, Τερτυλλ. II, 374E.

συντᾰλᾰσιουργέω, ταλασιουργῶ, ἐργάζομαι ἔρια ὁμοῦ, τοῦ Μίδου ταῖς γυναιξὶν ἐν τοῖς ἱστοῖς συνταλασιουργοῦντος Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 516B.

συντᾰμίας, ου, ὁ, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου ταμίας, Δίων Κ. 48. 21· κοινῶς: **συνταμιείας**.

συντάμνω, Ἰων. ἀντὶ **συντέμνω**, τοῦ χρόνου συντάμνοντος, ἀντὶ συντεμνομένου, πλησιάζοντος, Ἡρόδ. 5. 41, κλπ.

συντᾰνύω, = **συντείνω**, τανύω ὁμοῦ, πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ, περιλαβὼν τὰς ἐκβάσεις πολλῶν γεγονότων ἐντὸς μικρᾶς περιοχῆς, συντεμὼν εἰς ἓν καὶ συμπλέξας αὐτάς, Πινδ. Π. 1. 158.

σύνταξις, εως, ἡ, ἡ κατὰ τάξιν διευθέτησις, τακτοποίησις, παράταξις, μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, σ. ποιεῖσθαι τοῦ στρατεύματος, διευθετεῖν εἰς τελείαν τάξιν, Θουκ. 6. 42, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 1· σύν. στρατιωτικὴ αὐτόθι 8. 1, 14· ἄνευ συντάξεως ἄχρηστον τὸ ὁπλιτικὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 10. **2)** καθόλου, σύστημα, τακτοποίησις, τάξις, Λατ. constitutio, Πλάτ. Πολ. 462D, 591D, Τίμ. 24C· ἡ συσταθεῖσα σ., ὁ ὀργανισμός, συνδιάταξις, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 685C· τῆς πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 16· ἐπὶ τοῦ συστήματος τῶν συμμοριῶν, Δημ. 182. 25· μίαν εἶναι τὴν σ. τοῦ τε λαμβάνειν καὶ τοῦ ποιεῖν, τὸ αὐτὸ σύστημα, ὁ αὐτὸς κανὼν τοῦ.., ὁ αὐτ. 14. 27, πρβλ. 168. 22· τὰ μέρη δ' ἡμῶν χἠ σύνταξις τοῦ βίου ἐστὶν κύαμος, θέρμος, λάχανον Ἄλεξις ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 1. 10· — τὸ σύστημα, ἡ τάξις τοῦ σύμπαντος, ἐν περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 31· σύν. βιβλιοθήκης Στράβ. 608·— ὡσαύτως ὡς συγκεκριμένον, εἰς τὰς σάρκας καὶ τὴν ἄλλην σ. τῶν μερῶν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 14. **3)** συστηματικὴ πραγματεία, συγγραφή, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 39, 10· βιβλίον, διήγημα, Πολύβ. 1. 3, 2., 4. 2, κ. ἀλλ., Διογ. Λ. 7. 193 κέξ. **4)** γραμματικὴ σύνταξις, αἱ πρὸς ἄλληλα σ. Πλούτ. 2. 731E, πρβλ. Λουκ. Δίκ. Φωνηέντ. 3· ἴδε τὴν τοῦ Ἀπολλωνίου πραγματείαν περὶ συντάξεως. **II.** ὡς τὸ **σύνταγμα**, σῶμα στρατιωτῶν, τὴν εἰς μυρίους σύνταξιν αὐτός τε καὶ ἅπαντες συνεξέπεμπον Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 37· σ. Ἑλληνική, αἱ Ἑλληνικαὶ δυνάμεις ὁμοῦ ἡνωμέναι, Πλουτ. Ἀριστείδ. 21. **2)** συνθήκη, συμφωνία, συμβόλαιον, Δημ. 1334. 12, Πολύβ., κλπ.· ὥσπερ ἀπὸ συντάξεως, tanquam ex composito, Πλούτ. 2. 813B. **3)** ἐπιβαλλομένη συνδρομή, συνεισφορά, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ **φόρος**, Δημ. 60. 11., 305. 16· σ. τελεῖν, ὑποτελεῖν Αἰσχίν. 67. 21, Ἰσοκρ. 140B· δοῦναι ὁ αὐτ. 165A· εἰσήχθη δὲ ὑπὸ Καλλιστράτου, Θεοπόμπ. Ἱστ. 97, Böckh P. E. 2. 162, πρβλ. **συντάσσω** II. 2. **4)** πληρωμή, σύνταξις, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ **μισθός**, Δημ. 95. 9 καὶ 20, Διόδ. 5. 46, Πλουτ. Ἀλέξ. 21 κλπ.· συντάξεις τῶν ἀναγκαίων Διόδ. 1. 75. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 29.

συντᾰπεινόομαι, Παθ., ταπεινοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Στράβ. 817, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 189C, κλπ.

συντάραξις, ἡ, παντελὴς διατάραξις, ἐπὶ ἰατρικῆς σημασίας, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Ἀριστ. Προβλ. 1, 4.

συντᾰράσσω, Ἀττικ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω.** Ταράσσω ὁμοῦ, εἰς σύγχυσιν ἐμβάλλω, διαταράσσω, ἀνακατεύω, κάμνω ἄνω κάτω, Λατιν. conturbare, σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε Ἰλ. Θ. 86 σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταρ. Α. 579· συν. τὴν κρήνην, διαταράσσω τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης, Ἡρόδ. 9. 49, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8, 2· σ. τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 3. 138· τιμὰς τὰς ἐούσας συνταράσσω, μεταβάλλω αὐτάς, ὁ αὐτ. 1. 59· σ. πόλιν Εὐρ. Ἡρακλ. 378, Ἀνδοκ. 9. 49· τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας Αἰσχίν. 42. 8· τὸ στρατόπεδον Ἰσοκρ. 71C· σ. πάντα, συγχέω πάντα τὰ ἐπιχειρήματα, Ἀριστοφ. Νεφ. 1037· τὰ πράγματα Δημ. 714. 26· τὴν εὐπρέπειαν ὁ αὐτ. 1404. 24, κτλ.— Παθ., αἰθὴρ πόντῳ ξυντετάρακται Αἰσχύλ. Προμ. 1088· ἐμπίπτω εἰς σύγχυσιν, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 7. 81· ἐπὶ διαταράξεως τῆς κοινωνικῆς τάξεως, συνταράσσονται πόλεις Σοφ. Ἀντ. 1080, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 557, Ξεν., κλπ.· συνταραχθέντος τοῦ βίου τῇ πόλει Θουκ. 3. 84· νόμοι πάντες ξυνεταράχθησαν, ἐπῆλθε σύγχυσις καὶ ἀνατροπὴ παντὸς νόμου, ὁ αὐτ. 2. 52· σ. ὁ τῶν νόμων κόσμος Δημ. 775. 18· ἐπὶ ὑπολογισμῶν, συγχέομαι, εἰς σύγχυσιν ἐμπίπτω, Ἡρόδ. 5. 65· — μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, συντεταραγμένος τῷ θανάτῳ ὁ αὐτ. 1. 44· συνταραχθεὶς ὑπὸ νόσων Πλάτ. Νόμ. 798A· τί συντετάραξαι; Ἀριστοφ. Λυσ. 7. **II.** μετ' αἰτ. πράγματ., συνταράσσω πόλεμον, ἀνακινῶ πόλεμον, Πολύβ. 4. 14, 4, Πλουτ. Ἀριστείδ. 20.

συντᾰργανόομαι, Παθ., συγκλείομαι, συμπλέκομαι, ἐν ἀμφιβλήστρῳ συντεταργανωμένας Λυκόφρ. 1101.

συνταρρόομαι, Παθ., πληροῦμαι συμπεπλεγμένων ῥιζῶν, ὥστε συνταρροῦσθαι (κοινῶς φέρεται συνταράττεσθαι) τὰ χωρία Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 7.

σύνταρρος, ον, (ταρρός, ταρσός) συμπεπλεγμένος, περίπλοκος, σύνταρρα δένδρα, ἔχοντα συμπεπλεγμένας τὰς ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ 3. 7, 2., 10, 7.

σύντᾰσις, ἡ, τὸ ὁμοῦ ἐντείνεσθαι, ἔντασις, Λατιν. contentio, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 969, Ἀριστ. Προβλ. 4. 26, 4. **2)** σφοδρὰ προσπάθεια, ἔντασις ἰσχυρὰ τῶν δυνάμεων, προσπάθεια, Πλάτ. Συμπ. 206B, Φίληβ. 46D. **II.** διαστολή, διάστασις, τέντωμα, καὶ ὑποχονδρίου ξύντασις μετ' ὀδύνης γίγνεται Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 948 περὶ τὸ τέλος.

συντάσσω, Ἀττ **-ττω**· μέλλ. **-ξω** — διευθετῶ ἐν τάξει, θέτω εἰς τάξιν, μάλιστα ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, παρατάσσω, ὡς τὸ **διατάσσω**, Ἡρόδ. 7. 78, Θουκ. 8. 28, Ξεν., κλπ.· σ. πεζοὺς τῷ ἱππικῷ, παρατάσσω τὸ πεζικὸν εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μετὰ τοῦ ἱππικοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 5, 24, πρβλ. 4. 8, 28· — Παθ., παρατάσσομαι εἰς γραμμήν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 191, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 18, κτλ.· οὗτοι δὲ μάλιστα συντεταγμένοι παντὸς τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησαν Θουκ. 3. 108· μεθ' ὅπλων συντεταγμένοι Δημ. 585. 27· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παρατάσσομαι εἰς γραμμήν, ὁμόσε χωρῶμεν συνταξάμενοι Ἀριστοφ. Λυσ. 452· τισι ἢ μετά τινων Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 15, Πόροι 2. 3, πρβλ. Ἀνάβ. 6. 4. 21, κτλ.· — ἀλλὰ τὸ μέσ. εἶναι καὶ μεταβ., συνταξάμενος βαθεῖαν τὴν φάλαγγα, παρατάξας τὴν φάλαγγα εἰς μέγα βάθος,

ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 4, 34· ἴδε κατωτ. II. 1, 2. **2)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ μεμονωμένων προσώπων, εἶμαι σταθερός, ἀποφασισμένος, συντεταγμένος στρατηγὸς αὐτόθι 4. 8, 22· περί τινος Διογ. Λ. 5. 65· οὕτως, ἐπὶ τῆς διανοίας, πρὶν ξυνταχθῆναι .. τὴν δόξαν, πρὶν ἢ συλλέξωσι τὰς σκέψεις των, Θουκ. 5. 9· ἡ ἐπὶ τοῦ συντετάχθαι .. φρόνησις οὖσα, πρὸς τὸν σκοπὸν τακτικῆς διευθετήσεως ἢ συγκροτήσεως, Ἄμφις ἐν «Φιλαδέλφοις» 1. 4· ἔφοδος ἐνεργὸς καὶ σ. Πολύβ. 3, 19, 5. **II.** διευθετῶ, τακτοποιῶ, συγκροτῶ, διοργανῶ, Λατ. constituere, τὸ σῶμα Πλάτ. Γοργ. 504Α· τὰ ξυσσίτια ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 625C· ἐνιαυτοὺς τε καὶ ὥρας καὶ μῆνας ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 30C· σύνοδον Πλουτ. Ἀντών. 71·— ἐπὶ κακῆς σημασίας, συσκευάζω, συμπλέκω, ψευδῆ κατηγορίαν Αἰσχίν. 52. 37, πρβλ. Δημ. 888. 26. — Παθ., ψυχὴ συντεταγμένη σώματι, ὀργανικῶς ἡνωμένη μετὰ τοῦ σώματος Πλάτ. Νόμ. 903D, πρβλ. 817Ε· ὀλιγαρχικῶς συντετ. Ἀριστ. Πολιτ. 6. 1, 4· τί σημεῖον πολιτείας συντεταγμένης; ὠργανωμένης, συγκεκροτημένης, αὐτόθι 2. 11, 2· Τροιζήνιοι σ. εἰς τοὺς Ἀχαιούς, ἡνώθησαν μετὰ τῆς συμπολιτείας τῶν Ἀχαιῶν, Πλουτ. Ἄρατ. 24· οἱ συντεταγμένοι, οἱ συνωμόται, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 7.— Μέσ., τακτοποιῶ, διευθετῶ δι' ἐμαυτόν, κάμνω τὰ σχέδιά μου περὶ τοῦ βίου μου, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· ὡσαύτως διευθετῶ, διοργανῶ, τακτοποιῶ τὰς ὑποθέσεις, ἢ ἁπλῶς, διατάσσω, διευθετῶ, τὰ νόμιμα ἡμῖν συνετάξατο [ὁ νομοθέτης] Πλάτ. Νόμ. 626Α, πρβλ. 625Ε, 781Β· τὴν περὶ τοὺς νέους ἐπιμέλειαν Λυκοῦργ. 162. 23. **2)** ἐπὶ φορολογίας, ὁρίζω τὸν φόρον, ἐπιβάλλω, σύνταγμα συντάξας εἰς ρ΄ ταλάντων πρόσοδον Αἰσχίν. 67. 16. — Παθ., διοργανοῦμαι πρὸς πληρωμὴν συνεισφορῶν, αὐτόθι 28, Δημ. 167. 6., 168. 21· ἀλλά, τὸ συντεταγμένον, τὸ διωρισμένον ποσόν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 10, 10.— Μέσ., παραδέχομαι τὸν τοιοῦτον διορισμὸν συνεισφορᾶς, Δημ. 815. 11., 838. 9· σ. τι εἴς τι, συνεισφέρω, Αἰσχίνης 14. 33 πρβλ. **σύνταξις** II. 3. **3)** συντίθημι, συντάττω διήγημα, Πολύβ. 2. 40, 4, Πλουτ. Βροῦτ. 4· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. ἐν «Φαίδρῳ» 263Ε, Πολύβ. 1. 3, 8· ἀπολ., γράφω βιβλίον, ὁ αὐτ. 9. 2, 2· σ. ὑπόθεσιν, πραγματεύομαι περὶ .., Schäf. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 70.— Παθ., προοίμιον ξυντεταγμένον εἴς τι Πλάτ. Νόμ. 930Ε, πρβλ. Αἰσχίν. 82. 33. **4)** μετ' ἀπαρ., διατάττω, παραγγέλλω, τινὰ ποιεῖν τι Ξεν. Κύρ. 8. 6, 8, Αἰσχίν. 31. 8.

5) μετ' αἰτ. πράγμ., παραγγέλλω, ἐπὶ ἰατροῦ, θεραπείαν σ. τινὶ Πλουτ. Περικλ. 13· νοσοῦντι κίχλην ὁ αὐτ. 2. 204B, πρβλ. Διόδ. 1. 70· ὡσαύτως, συντάξαι τί πρῶτον οἰστέον Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 1. 3. — Παθ., καθόλου, παραγγέλλομαι, ὁρίζομαι, διατάσσομαι, ποῦ δὴ τοῦτ' ἔστι ταὐτὸν περὶ τὰς ἡδονὰς συντεταγμένον ἐν τοῖς νόμοις; Πλάτ. Νόμ. 634Β, πρβλ. 817Ε· ταῦτα τῷ ναυάρχῳ συνετάχθη Δημ. 251. 11. **5)** παρὰ τοῖς γραμμ., συντάσσω λέξιν τινά, συνάπτω αὐτὴν ἑτέρᾳ, γενικὴ ἢ μετὰ γενικῆς, Bast. and Schäf. Γρηγ. Κορινθ. 45·— Παθ., Διογ. Λ. 7. 64· πρβλ. **συντακτός**, **σύνταξις** I. 4.

III. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συμφωνῶ ὁμοῦ, πάντα συνταξάμενοι καὶ οὐδὲν ἀπὸ ταὐτομάτου Δημ. 708. 18· σ. πρὸς ἀλλήλους Πολύβ. 3. 67, 1· μετ' ἀπαρεμ., συνετάττετο κοινῇ πρεσβεύειν Δημ. 344, ἐν τέλ., πρβλ. Αἰσχίν. 14. 33·— οὕτως ἐν τῷ παθ. τύπῳ, τὸ συντεταγμένον, τὸ συνταχθέν, συμφωνία, Πολύβ. 3. 42, 9, κτλ.· πρβλ. **σύνταξις** II. 2. **IV.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποχαιρετίζω τινά, τινι Ἀνθολ. Π. 9. 171, Ῥήτορες (Walz) τ. 9. σ. 309, πρβλ. **ἀποτάσσω** II. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α΄, σ. 140 κἑξ.

συντᾰτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συντείνω**, δεῖ συντείνειν, πρέπει τις νὰ βάλλῃ τὰ δυνατά του, Πλάτ. Ἐπιστ. 340C.

συντᾰτικός, ή, όν, (συντείνω) ὁ δυνάμενος συντείνειν, τονικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **χαλαστικός**, Γαλην. Μεθ. 4.

σύντᾰφος, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ τεθαμμένος, τάφους εἶναι κατὰ μόνας μηδὲ μεθ' ἑνὸς ξυντάφου Πλάτ. Νόμ. 873D.

συντᾰχύνω, ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, τὴν ἐπιχείρησιν μὴ οὕτω συντάχυνε Ἡρόδ. 3. 71. **II.** ἀμετάβ., ταχύνω, σπεύδω, ὁ αὐτ. 3. 72· ὁ βίος συνταχύνει, σπεύδει πρὸς τὸ τέλος, ὁ αὐτ. 2. 133.

συντεθειμένως, Ἐπίρρ., ἐν κανονικῇ τάξει, μνημονεύεται ἐκ τῶν Μελετῶν Παχυμ.

συντείνω, ἐντείνω ὁμοῦ, σ. τὰ νεῦρα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χαλάω, Πλάτ. Φαίδων 98D· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, Εὐρ. Ἱππ. 257· ἁρμονίαις σ. τὰς ψυχάς, ζωογονεῖν, Πλάτ. Νόμ. 800D — Παθ., εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει ἐντάσεως, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 784· διαστέλλομαι, ἐντείνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ γ΄, 1070. **2)** ἐντείνω μέχρις ἐσχάτων, ἐπισπεύδω, ἐνισχύω, ποδὸς ὁρμὴν Εὐρ. Ἠλ. 112· δρόμημα κυνῶν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 872· λόχιαι στερρὰν παιδείαν Μοῖραι συντείνουσι, ἐπὶ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 207· ἑαυτὸν Πλάτ. Εὐθύφρων 12Α. Παθ., ἐντείνω πάσας μου τὰς δυνάμεις, πᾶν ποιεῖν συντεινομένους ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 504Ε· ξυντεταμένον τε καὶ σπουδάζοντα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 288D· γνώμη συντεταμένη, μὲ σκοπὸν σοβαρόν, σπουδαῖον, εἰλικρινῆ, Ξεν. Οἰκ. 2, 18. **3)** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, Πλάτ. Σοφιστ. 239Β· σ. τόξῳ Ἱππ. π. Ἀέρ. 292·— ὅθεν, ὡς τὸ Λατ. contendere, σπεύδω, σ. δρόμῳ εἰς ἄστυ Πλουτ. Νικ. 30 — ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτείνομαι, συντείνοντος τοῦ κακοῦ ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 45. **II.** διευθύνω προθύμως πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, πάντα τὰ αὑτοῦ εἰς τοῦτο Πλάτ. Πολ. 591C, πρβλ. Γοργ. 507D· ἐπὶ τὸ μαθεῖν ξ. τὸν λόγον ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 641Ε· ἐπὶ πόλεμον τὰς αὑτῶν ξ. πόλεις ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 308Α· καὶ ἐν τῷ παθ., συντετάσθαι πρὸς τὸ μέλλον Πλουτ. 2. 473C. **2)** ἀμεταβ., διευθύνω ἁπάσας μου τὰς δυνάμεις πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, σπεύδω πρός τι, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τείνω ὁμοῦ πρός τι, Λατιν. contendere ad .., μετ' ἀπαρεμφ., σφάξαι σ' Ἀργείων .. συντείνει .. γνώμα Εὐρ. Ἑκάβ. 190· εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν σ. Πλάτ. Θεαίτ. 184D, πρβλ. Κρατύλ. 403Β· ἕν, εἰς ὃ πάντα σ. Δημ. 145. 23· εἰς ἀδικίαν ἢ δικαιοσύνην Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 7, 7· ἐπὶ τὴν ἀνδρείαν Πλάτ. Πολιτικ. 309Β· πρὸς ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 731Α, Ἰσοκρ. 342Α· πρὸς τὸν σκοπόν, πρὸς τὸ τέλος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 12, 9, κ. ἀλλ. **5)** ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, σ. πρὸς τὸν ἄνω τόπον, πρὸς τὴν καρδίαν ὁ αὐτ. π. Νεότ. κ. Γήρ. 3, 8 καὶ 10· τὰ συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς Ἀθηνίων ἐν «Σαμόθραξιν» 1. 43.

συντειχίζω, ἀπὸ κοινοῦ τειχίζω, τειχίζω ὁμοῦ μετά τινος, Θουκ. 4. 57· συνετείχιζον ἀμφότεροι προθύμως ὡς κοινὸν φρούριον Ξεν. Κύρ. 3. 2, 24.

συντεκμαίρομαι, ἀποθετ., εἰκάζω ἐκ σημείων ἢ συμπτωμάτων, Ἱππ. Προγν. 37· τεκμαίρομαι ὁμοῦ, ὑπολογίζω καὶ αὐτὸ μετ' ἄλλων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1243· ξυντεκμηράμενοι ἡνίκ' ἂν ᾤοντο ὁρμηθέντες κατανύσαι, ὑπολογίσαντες τὸν χρόνον καθ' ὅν.., Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 15· ὑπόνομον ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες καὶ ξυντεκμηράμενοι ὑπὸ τὸ χῶμα ὑφεῖλκον αὖθις παρὰ σφᾶς τὸν χοῦν, ὑπολογίσαντες τὸ διάστημα, κτλ., Θουκ. 2. 76, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 2, 8, Ἀππ. Μιθρ. 36.

συντεκμηριόομαι, =τῷ προηγ., ἀφ' ὧν ἦν δυνατὸν συντεκμηριώσασθαι Εὐνάπ. ἐν Βίῳ Σοφιστ. σ. 6, ἔκδ. Bois.

συντέκνη, ἡ, =**συντέκνισσα**, Νομοκάνων Cotel. Mon. τ. 1, σ. 95Α.

συντεκνία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἡ πνευματικὴ συγγένεια συντέκνων, κοινῶς «κουμπαριά», Νικηφ. Κωνστ/πόλεως 1064Α· συντεκνίαν μετ' αὐτοῦ ποιησάμενοι, γενόμενοι σύντεκνοι αὐτοῦ, Κ. Πορφύρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 157, Κεδρ. II, 353.

συντέκνισσα, ἡ, θηλ. τοῦ **σύντεκνος**, κουμπάρα, Ἰω. Μοναχ. ἐν Κανοναρ., κλπ.

συντεκνοποιέω, τεκνοποιῶ ὁμοῦ, ὁ ἀνὴρ τὴν συντεκνοποιοῦσαν ἑαυτῷ τρέφει Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5.

σύντεκνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ὁμοῦ ἀνατεθραμμένος, ὡς ἀδελφὸς ἢ ὡς ἀδελφὴ ἐν σχέσει πρὸς τὰ τέκνα τοῦ ἀναθρέψαντος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2015. **2)** ὡς καὶ νῦν, σύντεκνος, «κουμπάρος» ἐν σχέσει πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ βαπτισθέντος τέκνου, Θεόδ. Στουδ. 961C, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 117, 156, κλπ.

συντεκνόω, ἀνατρέφω, ζῷα Ἀριστοφ. Θεσμ. 15. **II.** γεννῶ ἢ ἀνατρέφω τέκνα μετά τινος ἄλλου, συντεκνοποιῶ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4180.

συντεκταίνομαι, ἀποθετ., τεκταίνομαι, κατασκευάζω ὁμοῦ, βοηθῶ εἰς τὴν κατασκευήν, τὸ πᾶν Πλάτ. Τίμ. 30Β, πρβλ. 45Β. **2)** μεταφορ., βοηθῶ εἰς ἐπινόησιν, ὁμοῦ μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο Ἰλ. Κ. 19· σ. δόλον Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1295.

συντελέθω, =συντελέω III, συντελέθειν ἔννομον, «συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9. 100.

συντέλεια, ἡ, (συντελέω II), τελεῖν ἀπὸ κοινοῦ, κοινὴ συνεισφορὰ ὑπὲρ τῶν δημοσίων ἀναγκῶν, χρημάτων σ. ποιεῖν Δημ. 306, 18· σ. φόρου Δίων Κ. 42. 6· εἰς σ. ἄγειν τὰς χορηγίας, δηλ. νὰ γίνωνται διὰ κοινῆς πολλῶν συνεισφορᾶς καὶ οὐχὶ ὑπὸ ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, Δημ. 463. 24· μικρᾶς σ. ἑκάστῳ γιγνομένης ὁ αὐτ. 464. 1· πρὸς σ. χρημάτων Ἀριστ. Ῥητορ. πρ. Ἀλέξ. 3, 5. **2)** μεταφορ., ἡ παρὰ τοῦ διδασκάλου συν., ἐν Ἀθήναις, σῶμα ἐκ 5, 6, 10 ἢ πλειόνων πολιτῶν, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ συνεισέφερον εἰς ἐξοπλισμὸν πλοίου πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου· ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι **συντελεῖς**, καὶ ἀπετέλουν μέρος τῆς **συμμορίας** (ὃ ἴδε), Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ. (ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι σκοτεινόν· ἴδε Böckh. P. E. 2. 344 κἑξ.)·— πᾶσα ὁμοία συμμετοχὴ εἰς δημοσίας δαπάνας, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 261. 16., 262. 8· ἡ πρός τινα σ. Παυσ. 7. 15, 2·— πρβλ. **τέλος** III. 3. **2)** καθόλου, ὁμήγυρις, ἄθροισμα, ὦ ξυντέλεια (ξύμπαν. θεῶν), ἐπὶ τῶν θεῶν, οἵτινες ἰδίως ἐκαλοῦντο **τέλειοι**, Αἰσχύλ. Θήβ. 251, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ. **3)** σύνδεσμος πόλεων ἐχουσῶν ἓν κοινὸν ταμεῖον, συμπολιτεία, ὁμοσπονδία, Πολύβ. 5. 94, 1, πρβλ. Διόδ. 5. 80, Πλουτ. Φιλοπ. καὶ Φλαμιν. Σύγκρ. 1. **III.** συνηνωμένη ἐνέργεια, ἀπὸ κοινοῦ ἐνέργεια, Πλάτ. Νόμ. 905Β·— ἡ συντέλεσις σχεδίου, συμπλήρωσις, ἀντίθετον τῷ **ἐπιβολή**, Πολύβ. 1.

3, 3., 3. 1, 5· σ. ἐπιθεῖναί τινι ὁ αὐτ. 11. 33, 7· συν. ἔχειν, λαμβάνειν ὁ αὐτ. 1. 4, 3., 4. 28, 3· εἰς σ. ἐλθεῖν ὁ αὐτ. 2. 40, 5· ἡ συν. τῆς ἐπιβολῆς ὁ αὐτ. 5. 32, 3· ἡ σ. τοῦ ἀγῶνος Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 59 καὶ 63. **IV.** τελεία πονηρία, φαυλότης, κακία, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Η', 3), «συντελείας· κακίας» Ἡσύχ. **V.** ἐν τῇ γραμματ., ὁ παρακείμενος χρόνος, Δημήτρ. Φαληρ. § 214, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παράτασις**, Ἐτυμολ. Μέγ. 472, 23. **VI.** παρὰ μεταγεν. φιλοσόφοις, ὡς τὸ **ἐντελέχεια**, ἡ πραγματικότης, τὸ πραγματικόν, Ὄκελλ. Λευκαν. 2. 3.

συντελειόομαι, Παθητ., γίνομαι ὅλως τέλειος, Κλήμ. Ἀλεξ. 644· **συντελεόομαι** παρὰ Πολυαίν. 8, προοίμ.

συντελείωσις, ἡ, τελειοποίησις, Κλήμ. Ἀλεξ. 623. **II.** συντελεσθεῖσα πρᾶξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παράτασις**, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 77, πρβλ. **συντέλεια** V.

συντελεσιουργία, ἡ, πλήρης τελεσιουργία, Πολυδ. Θ', 157.

συντέλεσις, ἡ, = **συντελείωσις**, Ἑβδ (Δανιὴλ Θ', 27, Ἀμὼς Α', 14), Ἀκύλ. Ψαλμ. ΡΙΗ', 96.

συντέλεσμα, τό, κοινὴ συνδρομή, συνεισφορά, Ἔσδρ. Δευτερ. Δ', 13 (Συμπλ.). **II.** συμπλήρωσις, Βρούτ. Ἐπιστ. ἐν Προοιμ.

συντελεστής, **οῦ**, ὁ, ὁ δασμολογίαν συντελῶν, ὁ συνεισφέρων φόρον, Συνεσ. Ἐπιστ. 19, Μαυρικ. Στρατ. 1, 7. κλπ. **II.** ὁ συμπληρῶν, τελειοποιῶν, Fabric. Cod. Pseud. 2. 362· — ὅθεν **συντελεστέω**, Πτολ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 3. 429.

συντελεστικός, **ή**, **όν**, ὁ συμπληρῶν, συμπληρωτικός, Πτολ. **II.** γραμμ., ὁ συντελεστικὸς (ἐξυπακ. χρόνος), ὁ παρακείμενος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **παρατατικόν**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 91, κτλ.·— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 101.

συντελέστρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ **συντελεστής**, παρὰ Πρισκιαν. 5. 7, 40.

συντελευτάω, τελευτῶ, ἀποθνήσκω ὁμοῦ **μετά τινος**, **τινι** Διόδ. 3. 7, Λιβάν. τ. 4, σ. 781, 22, κτλ.

συντελέω, μέλλ. **-έσω**, φέρω εἰς τέλος ὁμοῦ, παντελῶς τελειώνω, συμπληρῶ, τελειώνω, σ. τὴν δαπάνην, συμπληρῶ τὴν ὅλην δαπάνην, Δημ. 183. 13· σ. εἰς τὰ ἑκατὸν ἅρματα, συμπληρῶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἁρμάτων εἰς 100, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 50· — ἐπὶ ἐργάτου, σ. γεῖσον, ἀποτελειώνω αὐτό, Λυσί. παρὰ Πολυδ. Ζ', 120· στέφανον παρὰ Δημ. 522. 4· ναῦς Πολύβ. 1. 21, 3· συντελῶ ταχύ, τελειώνω τι ἐν σπουδῇ, ταχέως, ἐπὶ ὀψοποιοῦ, Ἄλεξις ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 12· — ὡσαύτως, σ. τὴν ἐπίνοιαν, ἀποτελειώνω, φέρω εἰς πέρας, Πολύβ. 4. 81, 3· τὴν νομοθεσίαν, εἰρήνην Διόδ. 12. 26, κτλ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πολύβ. 1. 9, 6, Διόδ. 1. 59· καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., Πολύβ. 5. 100, 9. **2)** ἐκτελῶ ἱερὰς τελετάς, ἁγιστείας Πλάτ. Ἀξίοχ. 371D· τὸν ἀγῶνα, τὴν πανήγυριν Διόδ. 11. 29., 17. 16· τὰ Ἴσθμια Πλουτ. Ἀγησ. 21· τοὺς κόσμους παρὰ τῇ μητρὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 3657. 3.— Παθ., θυσία τῷ Διὶ σ. Ἀριστ. π. Θαυμασ. 137. **II.** συνεισφέρω πρὸς δημοσίας δαπάνας, σ. ἑξήκοντα τάλαντα Αἰσχίν. 67. 17· εἰσφορὰς τοῖς Ἀχαιοῖς Πολύβ. 4. 60, 4· — ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ ποσοῦ ῥητῶς ἐκφερομένου, σ. εἰς τὸν πόλεμον ἐν ταῖς εἰσφοραῖς, συνεισφέρω, πληρώνων τὰς εἰσφορὰς διὰ τὸν πόλεμον, Δημ. 465. 23. **2)** καθόλου, συνεργῶ, βοηθῶ, πρὸς ἢ εἰς τὴν γένεσιν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 1, 2, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 1· εἰς μίαν ἀρχὴν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 2· πρὸς ἓν ἅπαντα σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 6, 12· — ὡσαύτως μετὰ δοτικ., εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, τῷ βίῳ Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 31· τινὶ πρός τι Λουκ. Ἀλέξ. 36, κτλ. — Παθ., συνεισφέρομαι, πληρώνομαι ἀπὸ κοινοῦ, εἴς τι Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 43, κ. ἀλλ. **III.** ἐπειδὴ ἅπαντες οἱ πολῖται ἐν Ἀθήναις ἦσαν διηρημένοι κατὰ τὴν ἐκτιμητὴν αὐτῶν περιουσίαν, καὶ αἱ συνεισφοραὶ εἰς ἅς ὑπέκειντο ἦσαν ἀναλόγως διωρισμέναι, διὰ ταῦτα ἡ φράσις, σ. εἰς.., ἐσήμαινεν, ἀνήκω εἴς τινα διαίρεσιν φορολογικήν, κατατάσσομαι εἰς αὐτὴν (πρβλ. **τελέω** II. 3), σ. εἰς ἄνδρας Ἰσοκρ. 277B· εἰς τοὺς νόθους Δημ. 691. 18· ἐς τὸ μετοικικόν, ἐς τὸ συνέδριον Λουκ. Δὶς Κατηγ. 9, Θεῶν Συμβουλ. 15· μετὰ δοτ., σ. τῷ χορῷ Ἀλκίφρων 3. 71. **2)** σ. εἰς Ἀθήνας, εἰς Ὀρχομενόν, εἰς τὸ Ἀρκαδικόν, λέγεται ἐπὶ μικρῶν πόλεων ὑποτελῶν φόρου εἰς μεγαλειτέρας ἢ διατελουσῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν, Θουκ. 2. 15., 4. 76, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 12· μετὰ δοτ., σ. Θηβαίοις Ἰσοκρ. 298B, πρβλ. Πλουτ. Ἄρατ. 34· ἀπολ., οἱ συντελοῦντες, οἱ φόρον τελοῦντες, οἱ φόρου ὑποτελεῖς, αὐτόθι 54, πρβλ. **συντελής** II.

συντελής, ὁ, ἡ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ τελῶν, πληρώνων φόρους, συνεισφέρων εἰς πληρωμήν, Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ.· ἕκτος καὶ δέκατος σ. Δημ. 261· 3· συντελεῖς αὐτόθι 5. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν **συντέλειαν** (II) ἢ σύλλογον, ὁ αὐτ. 561. 27, πρβλ. Πολυδ. Η', 156· σ. τινος, μετά τινος ἄλλου, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh's Urkund. σελ. 547, 550 κἑξ.· — μεταφ., [οὔτε] Πάρις.., οὔτε σ. πόλις, οὔτε ὁ Πάρις.. οὔτε ἡ μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένη πόλις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 532. **II.** καθόλου, συνεργῶν μετά τινος, ἡ κοιλία καὶ τὰ σ. μόρια Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 3, πρβλ. **συντελέω** II. **III.** ὁ πληρώνων φόρον εἰς ἕτερον, ὑποτελής, πόλιν εἰς αὐτοὺς συντελῆ ποιεῖν Δημ. 198. 15· οἱ συντελεῖς Ἀριστείδ. 1. 141, πρβλ. **συντελέω** III 2.

συντελικός, **ή**, **όν**, (**συντελής** II) ὑποκείμενος εἰς πληρωμὴν εἰσφορῶν, τὸ μετὰ τούτων συντελικὸν = **συντέλεια** II, σῶμα ἢ ἄθροισμα πολλῶν προσώπων ἀπὸ κοινοῦ τελούντων φόρους, Πολύβ. 40. 3. 4. **II.** τέλειος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 190· — παρὰ τοῖς γραμμ., χρόνος σ., ὁ παρακείμενος· ῥῆμα σ. verbum perfectum· στάσις σ. status facti seu praeteriti et consummati, Quintil. 3. 6, 46· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀπολλ. Λεξικ. 93. 32, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 578, κτλ.

συντέμνω, Ἰωνικ. **-τάμνω**, Ἡρόδ.· μέλλ. **-τεμῶ**· ἀόρ. **-έτεμον**. Τέμνω εἰς τεμάχια, κατακόπτω, Πλάτ. Πολιτικ. 261A. **II.** περικόπτω, Λατ. concidere, συντ. τὰς πρῴρας ἐς ἔλασσον Θουκ. 7. 36· σ. χιτῶνας, περικόπτω, σχῆμα ἴζω, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5· ξυντέμνει δ' ὅρος ὑγρᾶς θαλάσσης, ἡ θάλασσα περικόπτει, περιορίζει (τὸ κράτος μου), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 258· σ. τὰς πλεκτάνας, ἀποκόπτω, Ἄλεξ. «Πον.» 3, πρβλ. «Ἐρετρ.» 1. **2)** μεταφορ., εἰς ἓν.. πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 1262· τὸν ἐνιαυτὸν σ. εἰς μῆν' ἕνα Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 1· ξ. τιμάς, περικόπτω, ἐλαττώνω, σμικρύνω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 227· πόνους Εὐρ. Ῥῆσ. 450· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πάντα τοι ξυντέμνεται Κύπρις.. βουλεύματα Σοφ. Ἀποσπ. 678. 16. **3)** μάλιστα ἐπὶ δαπάνης, σ. τὴν μισθοφορὰν Θουκ. 8. 45· σ. τὰς δαπάνας εἰς τὰ καθ' ἡμέραν, περικόπτω τὰς δαπάνας μου εἰς τὰς καθ' ἡμέραν ἀνάγκας μου, περιορίζω, Ξεν. Ἱέρ. 4. 9.— Παθητ., εἰ.. ἐς εὐτέλειαν συντέτμηταί τι (ἴδε **εὐτέλεια** II), Θουκ. 8. 86. **4)** ἐπὶ προσώπων, ἀποκόπτω τινά, ἀπορρίπτω, συντέμνουσι γὰρ θεῶν.. τοὺς κακόφρονας βλάβαι Σοφ. Ἀντ. 1103. **5)** διαιρῶ λογικῶς, Πλάτ. Σοφ. 227D, Πολιτικ. 261A. **III.** ἐπὶ γλώσσης, σ. πολλοὺς ἐν βραχεῖ λόγους Ἀριστοφ. Θεσμ. 178, πρβλ. Αἰσχίν. 32. 23· σύντεμνέ μοι τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυτέρας ποίει Πλάτ. Πρωτ. 334D· ὅθεν (παραλειπομένου τοῦ λόγον), συντόμως λέγω, περικόπτω τὴν ὑπόθεσιν, ἐν συντομίᾳ λέγω, ὡς δὲ συντέμω Εὐρ. Τρῳ. 441· ἅπαντα συντεμὼν φράσω ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1180· σύντεμνε, κάμε σύντομα, φέρε εἰς πέρας, Μνησίμ. ἐν «Δυσκόλῳ» 1. 4· οἶνον εἶπε συντεμὼν Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 12· συντεμόντι, ὡς τὸ συνελόντι εἰπεῖν, συντόμως, βραχέως, Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 1. 30: οὕτω προσέτι, συντ. (δηλ. τὴν ὁδόν), συντομεύω τὸν δρόμον, σ. ἀπ' Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραίην ἄκρην Ἡρόδ. 7. 123. **IV.** ὄντως ἀμεταβ., συγκόπτομαι συντέμνομαι, σύντομος γίνομαι, περιορίζομαι, τοῦ χρόνου συντάμνοντος, συντομωτέρου γινομένου, ἐλαττουμένου, Λατ. instante tempore, Ἡρόδ. 5. 41· πρβλ. **σύντομος** II.

συντερᾰτεύομαι, ἀποθ., τερατεύομαι, τερατολογῶ ὁμοῦ, συντερατευόμενοι αὐτῷ (δηλ. τῷ Ἀρριανῷ) Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 204. 13.

συντερετίζω, ὁμοῦ τερετίζω, αὐλούμενος.. συντερετίζειν Θεοφρ. Χαρ. 21, Schneid.

συντερμονέω, εἶμαι συντέρμων, συνορεύω, τινι Πολύβ. 1. 6, 4., 2. 21, 9.

συντέρμων, **ον**, ὁ ὁμοῦ καταλήγων, συνορεύων, πλησιόχωρος, γείτων, Ἀνθ. Πλαν. 18ο.

συντέρπομαι, Παθ., ἀπὸ κοινοῦ αἰσθάνομαι τέρψιν, τέρπομαι ὁμοῦ μετά τινος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 227.

συντεταγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **συντάσσω**, ἐν τάξει, συμπεφωνημένως, κατὰ συμπεφωνημένους ὅρους, Μ. Φιλῆς τ. Β' σελ. 105, ἔκδ. Mil., Ἁγ. Ἐπιφαν. ἅπαντα τ. II, σελ. 130, Λεόντιος ἐν Spicil. Rom. Mai τ. X, σ. 28 τοῦ β' μέρους, ἴδε τὸ ἑπόμ.

συντετᾰμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **συντείνω**, συντόνως, μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου, Ἀριστοφάν. Πλ. 325, Πλάτ. Ἀπολ. 23E, Πολ. 499A, Φίληβ. 59A (παρὰ Πλάτ. ἀείποτε μετὰ διαφ. γραφ. **συντεταγμένως**).

συντετελεσμένως, Ἐπίρρ. ἐντελῶς, παντελῶς, πληρέστατα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοδήμου.

συντετηρημένως, Ἐπίρρ., μετὰ πλείστης φροντίδος, προσοχῆς, ἐπιμελῶς, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 333.

συντετμημένως, Ἐπίρρ., ἐν συντομίᾳ, συντόμως, Σχόλ. εἰς Θουκ. 8. 52, Τζέτζ.

συντετραίνω· μέλλ. **-τρήσω**, ἀόρ. **-έτρησα**· παθητ. πρκμ. **-τέτρημαι**. Διατρυπῶ καὶ ἑνώνω, σ. τοὺς μυχοὺς ἀλλήλοις, συνενῶ τὰ ὕδατα αὐτῶν, Ἡρόδ. 2. 11 (πρβλ. **παραλλάσσω** II. 1)· τὴν τοῦ ποτοῦ διέξοδον συνέτρησαν εἰς τὸν μυελόν, τρυπήσαντες ἐποίησαν ἀγωγὸν μέχρι τοῦ μυελοῦ, Πλάτ. Τίμ. 91A, πρβλ. Κριτί. 115D· ἕτερον [μέταλλον] συντρῆσαι εἰς τὰ τῶν πλησίον, διατρυπῆσαι ὑπογείως καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὰ μεταλλεῖα τῶν γειτόνων, Δημ. 977. 22.— Παθ., οὐρητῆρες συντετρημένοι εἰς τὰ αἰδοῖα Ἱππ. π. Ἀέρ. 286· εἰς ἀλλήλους Πλάτ. Φαίδων 111D· εἰς ὃν ἡ θάλαττα συντέτρητο ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 115E συντέ-

τρηνται [αἱ κοιλίαι] πρὸς τὸν πλεύμονα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3. 11· συντέτρηται ἡ ὄσφρησις τῷ στόματι ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 13. 2, πρβλ. 33. 17, 2· οὐκ εἰς τὴν ψυχήν, ἀλλ' εἰς τὴν γλῶτταν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται Πλούτ. 2 502D· συντετρημένων τῶν μυκτήρων, ἡνωμένων διὰ τρήματος, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 8, πρβλ. **σύντρησις**. **II**. μεταφορ., δι' ὤτων δὲ συντέτραινε μῦθον, διακόμιζε διὰ τῶν ὤτων τὸν λόγον, Αἰσχύλ. Χο. 451 (ἔνθα ὁ Blomf. δι' ὤτων δὲ σῶν τέτραινε, ὁ Ἕρμανν. δέ σοι, ὁ Bamberger δ' ἔσω), πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 737.— Ἴδε Κόντου Παντεῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς -όμ. ΙΖ', σ. 284 - 285.

σύντευξις, ἡ, (συντυγχάνω) συντυχία, τὴν τοιαύτην σύντευξιν καὶ τύχην Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 11, Φώτ. ἐν λέξ.

συντεχνάζω, ἀπὸ κοινοῦ τεχνάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, ἀπάτην Πλουτ. Τιμολ. 10· ἀπολ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος σχεδιάζω καὶ ῥᾳδιουργῶ, τινὶ Μάρκελλ. 11.

συντεχνάομαι, ἀποθετ., βοηθῶ εἰς τὴν τέχνην (τῆς ναυπηγίας), Πλουτ. Δημήτρ. 43.

συντεχνία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, σύλλογος ὁμοτέχνων, Ἐπιγραφ. ἐν Hell. J. τ. 11, σ. 241.

συντεχνιτεύω, ἐξασκῶ τὴν αὐτὴν τέχνην, ἣν καὶ ἄλλος τις ἀσκεῖ, εἶμαι συντεχνίτης αὐτοῦ, Ἡρακλείτου Ἐπιστ. 7.

συντεχνικῶς, ἐντέχνως, ἐπιτηδείως, Φλώρ. κ. Πλ. Φλ. στ. 1412, ἔκδ. Μαυρ.

συντεχνίτης [ῑ], ου, ὁ, =τῷ ἑπομ., Γλωσσ.

σύντεχνος, ὁ, ἡ, ὁμότεχνος, τὴν αὐτὴν τέχνην ἀσκῶν, σύντροφος ἐν τῇ τέχνῃ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 226· μετὰ γεν., ὁ σύντροφος ἢ συνεργάτης τινός, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 763 ἡ Ἀθηνᾶ λέγεται **σύντεχνος** τοῦ Ἡφαίστου, Πλάτ. Πολιτ. 274C. Ἐν Ideler Phys. 2. 210, ὡς ἐπίθετ. **σύντεχνος, η, ον**.

σύντηγμα, τό, «λέγω δὲ περίττωμα, τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα· σύντηγμα δέ, τὸ ἀποκριθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως» Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 40 κἑξ., π. Ὕπνου 3, 10, Προβλ. 1. 41, 3· καὶ εἶναι τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἔκρυθμός τις νοσηρὰ λειτουργία τοῦ σωματικοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ ἀποκριθὲν .. ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως περὶ Ζ. Γεν. ἔνθ' ἀνωτ.

συντηκτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ συντήξῃ, τὸ ἁλμυρὸν σ. τῆς γλώττης Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 2. 10, 2, περὶ Ὕπνου 3, 10, π. Ἀναπν. 20, 2. **II**. ἀμεταβ., ὁ εὐκόλως ὑγροποιούμενος, τηκόμενος, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 23, Στράβ. 317. **2**) ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς λιποθυμίαν, ἐπὶ νοσούντων ἀνθρώπων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13, Πλίν.

συντηκτός, όν, ὁ εὐκόλως ὑγροποιούμενος, τηκόμενος, εὐδιάλυτος, ἐπὶ τοῦ πολύποδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 11, 3.

συντήκω, μέλλ. **-ξω**, τήκω, «λυώνω» ὁμοῦ εἰς ἓν μῖγμα, συγχωνεύω, Λατιν. conflare, ὑμᾶς σ. καὶ ἐμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ Πλάτ. Συμπ. 192Ε· τὰ μόρια γόμφοις σ. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 43Α· συμμιγνύειν καὶ σ. τὰς ψυχὰς τοῖς σώμασι Πλούτ. 2. 156D. **2**) τήκω, ὑγροποιῶ, διαλύω ὁμοῦ, καίειν τὴν γῆν καὶ σ. Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ.· σ. καὶ διακρίνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 13, 2 ὑγροποιῶ ὁμοῦ, αὐτὰ ἑαυτὰ Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 5, 10. **3**) μεταφορ., κατατήκω, φθείρω, «λυώνω», ἐμὲ συντήκουσι νύκτες ἡμέραι τε δακρύοις Εὐρ. Ι. Α. 398· τὸν πάντα χρόνον συντήκουσι δακρύοις ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 25. **II**. Παθ., **συντήκομαι**. ἀόρ. α' **συνετήχθην**, ἀόρ. β' **συνετάκην** [ᾰ] καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., ἀμεταβ. πρκμ. ἐνεργ. **συντέτηκα**· — τήκομαι καὶ σχηματίζω μίαν μᾶζαν, Πλούτ. 2. 395Β μεταφορ., σ. τινι, συνενοῦμαι μετά τινος εἰς ἓν σύνολον, γαμέτας συντηχθεὶς ἀλόχῳ Εὐρ. Ἱκέτ. 1029· κακὸς κακῷ συντέτηκε ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 298· ἀγαθὴ γυνὴ ἀνδρὶ συντέτηκε Τραγικ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 621· συντακεὶς τῷ ἐρωμένῳ Πλάτ. Συμπ. 192Ε, πρβλ. 183Ε. **2**) τήκομαι, ἐξαφανίζομαι, «χάνομαι», ἴχνη οὐ ταχὺ συντήκεται Ξεν. Κυν. 10, 1· σ. ὑπὸ τοῦ πυρὸς Πλάτ. Τίμ. 83Β. **3**) φθείρομαι, καταστρέφομαι, «λυώνω», συντήκεσθαι ὑπὸ λιμοῦ Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12· σ. λύπαις, νόσῳ Εὐρ. Ἠλ. 240, Ὀρ. 34, πρβλ. αὐτόθι 283, Μήδ. 689· πυρετοῖσι Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

σύντηξις, ἡ, τὸ συντήκεσθαι, ἀντίθετον τῷ **περίττωμα** (πρβλ. **σύντηγμα**), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 2, 7, π. Ζ. Γεν. 1. 18, 63., 1. 19, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 22, 6· μάλιστα ὡς νόσος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 946, Προγν. 40, κ. ἀλλ. **2**) μεταφορ., σ. στοργῆς Κικ. πρὸ. Ἀττ. 19. 8, 10

συντηρέω, τηρῶ ἢ διαφυλάττω καλῶς, ἀσφαλῶς, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 1. 12· ἡ σύγκλητος οὐκ ἐξέφαινε τὴν ἑαυτῆς γνώμην ἀλλὰ συνετήρει παρ' ἑαυτῇ Πολύβ. 31. 6, 5, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 19. **2**) διαφυλάττω, διατηρῶ ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3052. 21 ἀλλὰ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινούς, καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται, διατηροῦνται, Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 17, κ. Λουκ. ε', 38.— Παθητ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 44. **3**) παρατηρῶ μετ' ἀκριβείας, αὐτόθι 6819. 18 **4**) καιροφυλακῶ, περιμένω εὐκαιρίαν, συντηροῦντα παίειν Πλουτ. Μάρκελλ. 12.

συντήρησις, ἡ, διατήρησις, εἰς μνήμης συντήρησιν Εὐμάθ. 445· τὰ μέγιστα πρὸς τὴν τῆς ὑγιείας συντήρησιν λυσιτελούσης Συμεὼν Σὴθ ἐν Bandin. Bibl. Med. τ. 1, σ. 264 ἐν τέλ.

συντηρητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συντηρῇ, νὰ διαφυλάττῃ, μετὰ γενικ., συντηρητικὴν τῆς ζωῆς ἡμῶν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 794Β, κλπ.

συντίθημι, μέλλ. **συνθήσω** (ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἴδε κατωτ.)·— τὸ παθητ. εἶναι εὔχρηστον (ἴδε κατωτ.), ἀλλὰ συνηθέστερον εἶναι τὸ **σύγκειμαι** ὡς παθ. Θέτω ἢ τοποθετῶ, ὁμοῦ, τὴν οὐρὴν καὶ τὸν σπλῆνα καὶ τὸν ἐπίπλοον συνθεὶς ὁμοῦ Ἡρόδ. 2. 47, πρβλ. 4. 67· ἀνακομίσαντες (τὰ ὅπλα) εἰς τὴν ἀκρόπολιν ξυνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ Ξεν. Ἑλλ. Ἱστ. 2. 3, 20, κτλ.· σ. ἱμάτια, ἀντίθετον τῷ ἀνασείειν, διπλώνω, ἱμάτια καὶ στρώματα ἀνασεῖσαι καὶ συνθῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Οἰκον. 10. 11· σ. σκέλη, ἀντίθετ. τῷ ἐκτείνειν, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 5, 10 ἀντίθετον τῷ διαιρεῖν, Πλάτ. Σοφιστ. 252Β· σ. ἄρθρα στόματος, κλείω τὰ χείλη, Εὐρ. Κύκλ. 625. **2**) ὡς ποικίλος τεχνικὸς ὅρος, **α**) ἐν τῇ Ἀριθμ., προσθέτω ὁμοῦ, ἐπὶ ἀριθμῶν, Ἡρόδ. 3. 95· ἅπαντα εἰς ἓν Εὐριπ. Ι. Α. 1016· ἐν ὀλίγῳ πάντα ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1126· τό τε ἀρχαῖον καὶ τὸ πρόσεργον, τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον, Δημ. 819. 2, πρβλ. 853. 19. **β**) ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ ὁμοίως, συνδυάζω τοὺς ὅρους τῆς ἀναλογίας, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 3, 11. **γ**) ἐν τῇ Λογικῇ, συνάπτω τοὺς ὅρους προτάσεως, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 7, 4., 4. 29, 1·— ὡσαύτως, ποιοῦμαι χρῆσιν τοῦ διὰ συνθέσεως σοφίσματος (πρβλ. **σύνθεσις** I, 2. γ), ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 24, 3, πρβλ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 20, 3. **δ**) ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, συνημμένον μετὰ τοῦ **ἐποικοδομεῖν** (σχηματίζειν κλίμακα), Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 31. **II**. συναρμόζω πρὸς κατασκευὴν ὅλου τινός, λίθους, πλίνθους, ξύλα, ἐπὶ οἰκοδόμων, Θουκ. 4. 4, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 7, κτλ.· συλλαβὰς Πλάτ. Κρατ. 424Ε. **2**) κατασκευάζω, ποιῶ, οἰκοδομῶ, σ. πεντηκοντέρους καὶ τριήρεας Ἡρόδ. 7. 36· τὸ θνητὸν γένος Πλάτ. Τίμ. 69D ὁ συνθείς, ὁ δημιουργός, ὁ αὐτ. 33D.— Παθ., κατασκευάζομαι, δημιουργοῦμαι, ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, ἀντίθετ. τῷ **διαλύεσθαι**, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 6, 2. **β**) σ. τι ἀπό τινος, συνθέτω ἢ σχηματίζω τι ἐξ ἑτέρου, Ἡρόδ. 4. 32· τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον ὁ αὐτ. 7. 184· ἐξ ὧν [συλλαβῶν] τὰ ὀνόματα συντίθεται Πλάτ. Κρατ. 425Α, πρβλ. 434Α· συνθεὶς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 262Ε· εἴδωλον οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ἄπο (κοινῶς φέρεται ὕπο) Εὐρ. Ἑλ. 34· — μεταφορ., συντεθεὶς γέλων πολὺν Σοφ. Αἴ. 303· σ. δυοῖν ἅμιλλαν, ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι περὶ δύο πραγμάτων ὁμοῦ, Εὐρ. Ἠλ. 95. **3**) κατασκευάζω, πλάττω διήγησιν, συνθέντες λόγον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 297, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 65, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1052, Πλάτ. Φαῖδρ. 260Β· σ. τέχνην λόγων Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 3· — ἐπὶ συγγραφέως, συντάττω συγγράφω, τὰ Ἑλληνικὰ Θουκ. 1. 97, πρβλ. 21· σ. μύθους, ποίησιν, μελῳδίαν, ὄρχησιν Πλάτ. Πολ. 377D, Φαῖδρ. 278C· αἴνιγμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 27Α.—Παθ., περὶ ὀλίγας οἰκίας αἱ .. τραγῳδίαι σ. Ἀριστ. Ποιητ. 13, 7. **4**) σχηματίζω διάγραμμα, ἀντίθετον τῷ **ἀναλύω**, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 16, 5. **5**) κατασκευάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, ὁ συνθεὶς τάδε, ὁ ἐπινοήσας καὶ παρασκευάσας ταῦτα, Σοφ. Ο. Τ. 401· ἐξ ἐπιβουλῆς σ. ταῦτα Ἀντιφῶν 132. 26 πρβλ. Θουκ. 8. 68· σ. λόγους ψευδεῖς Ἀντιφῶν 142. 22· ψευδεῖς αἰτίας Δημ. 778. 22· τὴν κατηγορίαν Ἀνδοκ. 1. 32, κτλ.· — σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, εὖ πρᾶγμα συντεθὲν ὄψεσθε Δημ. 275. 26. **6**) θέτω ὁμοῦ, περιλαμβάνω, παιδὸς μόρον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 65· ὄμνυ .. θεῶν συντιθεὶς ἅπαν γένος Εὐρ. Μήδ. 747· πάσας ξυντιθεὶς ψέγει γυναῖκας ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 658, πρβλ. Ἑκ. 1184· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λόγῳ Σοφ. Ἠλ. 673. **III**. παραδίδωμι εἰς τὴν φρονίδα τινός, ἐμπιστεύω τινί, τινί τι Πολύβ. 5. 10, 4., 8. 19, 4, κτλ. **IV**. συνάγω, συμπεραίνω, ὁ αὐτ. 28. 15, 14· σ. λογισμῷ Ἀρρ. Ἰνδ. 34.

Β. Μέσ. **συντίθεμαι**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. I. **I**. συνάπτω ἐν ἐμαυτῷ, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, κατανοῶ, σύνθετο βουλὴν θυμῷ Ἰλ. Η. 44· φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν, «ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς ἤκουσεν» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 328· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον Ρ. 153· καὶ ἄλλως ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι, ἀκούω, κλαιούσης ὄπα σύνθετο Ὀδ. Υ. 92· οὕτω, συνθέμενος ῥῆμα Πινδ. Π. 4. 494· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει τὸ ῥῆμα ἀπολ., σὺ δὲ σύνθεο, νόησον, Ἰλ. Α. 76, Ὀδ. Ο. 318, κτλ.· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ αὐτόθι 27. **2**) τακτοποιῶ, διευθετῶ, διοργανῶ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 20., 6. 1, 17. **II**. συμφωνῶ, συνάπτω, κάμνω (πρβλ. **συνθήκη**), ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην Θέογν. 306· οὕτω, συντίθεσθαι συμμαχίην, ὁμαιχμίην Ἡρόδ. 2. 181, 8. 140, 1· εἰρήνην Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 109· σ. ναῦλον, συμφωνῶ

ὡς πρὸς τὸ ναῦλον, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 12· ταῦτα συνθέμενοι, συμφωνήσαντες περὶ τούτων, Ἡρόδ. 1. 87, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 178, Θουκ. 3. 114, κτλ.· ξυνέθεσθε κοινῇ τάδε Εὐρ Βάκχ. 807, πρβλ. 808· οὕτω, συντίθεμαί τινί τι, μετά τινος, Ἡρόδ. 3. 157· σ. ξεινίην τινὶ ὁ αὐτ. 1. 27· μισθόν τινι Πλάτ. Γοργ. 520C· ὡσαύτως, σ. τι πρός τινα Ἡρόδ. 7. 145, Ξεν., κλπ.— Παθητ., τοῦ συντεθέντος χρόνου, τοῦ συμπεφωνημένου, Πλάτ. Φαῖδρ 254D. **2)** μετ' ἀπαρεμφ., κάμνω συμφωνίαν, συμφωνῶ μετά τινος νὰ πράξω τι, μισθῷ συντίθευ παρέχειν Πινδ. Π. 11. 64· σ. ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 359A· μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., ξυνέθεντο ἥξειν Θουκ. 6. 65· σ. τινι, ἑπομένου ἀπαρ. μέλλ., συνθέμενον ἡμῖν τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι Ἡρόδ. 9. 7, 2, πρβλ. Ἀνδοκ. 6. 30· πρέπει δὲ νὰ ἐξυπακούηται ἀπαρέμφ. ἐν ταῖς φράσεσι: κατὰ (δηλ. καθ' ἃ) συνεθήκαντο, καθ' ὅτι ἂν συνθῶνται, κτλ., Ἡρόδ. 3. 86, Θουκ. 5. 18· — ὡσαύτως, σ. ὡς .. ὁ αὐτ. 6. 84. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 2. **3)** ἀπολ., κάμνω ἰδιαιτέραν συμφωνίαν, ἕδαν συνθέμενος Πινδ. Ν. 4. 122· τινι, μετά τινος, Ἡρόδ. 6. 115, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 7· αὐτὸς σαυτῷ συνέθου Πλάτ. Κριτ. 435A· συνθέσθαι πρός τινα, ἔρχομαι εἰς ὅρους μετά τινος, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 291. 3, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 8· περί τινος πρός τινα Διόδ. 1. 98· ὡσαύτως, στοιχηματίζω, πρός τινα Πλουτ. Ἀλκιβ. 8. **4)** ψηφίζω ὑπέρ τινος, ὑποστηρίζω αὐτὸν διὰ τῆς ψήφου μου, Λυσίας παρ' Ἁρποκρ., Καλλ. Ἐπιγράμμ. 1. 14.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 144.

συντέκτω, γεννῶ ὁμοῦ, συντίκτει ἥδε (φύσις) τὰ οἰκεῖα τῇ ἑκάστῃ ἡλικίᾳ Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1, 4, Πρόκλ. παράφρασ. Πτολεμ. σ. 139.

συντίλλω, τίλλω, «μαδῶ» ὁμοῦ, ἐν τῷ παθ., συντιλλέσθω .. καὶ Πολέμων Ἀνθ. Π. 12. 27.

συντῑμάω, τιμῶ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, Λυσί. 189. 40· τινι, μετά τινος, Ἀπολλόδ. ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 56. **II.** ἐκτιμῶ ὁμοῦ. — Μέσ., συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ ταύτην τὴν εἰσφοράν, ὥρισαν ταύτην ὡς εἰσφοράν μου, Δημ. 815. 19, πρβλ. 838. 26. — Παθητ., συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον, ηὔξησεν ἡ τιμὴ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 1285. 15.

συντίμησις [ῐ], ἡ, ἐκτίμησις ἀξίας, τιμή, Ἑβδ. (Λευ. ΚΖ', 18, Δ' Βασιλ. ΙΒ', 4).

συντῑμωρέω, λυσιτελῶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815· τῷ πνεύμονι Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 7, κτλ.

συντῑνάσσω, μέλλ. -ξω, διασείω μέχρι θεμελίων, Λατ. concutere, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4, 29· σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, δηλ. ἦλθεν εἰς χεῖρας πρὸς αὐτόν, συνεπλάκη μετ' αὐτοῦ, Θεόκρ. 22. 90.— Παθ., πῶς οἷόν τε τῆς βάσεως τιναττομένης μὴ συντινάττεσθαι τὸν ἐνόν; Πλούτ. 2. 1089E.

συντείνω [ῐ], συνεκτίνω, πληρώνω ὁμοῦ, τῷ δὲ ξυνεξέτινε χρέος ἀναγκαῖον Θεμίστ. 461. 22 Δινδ.

συντῑταίνω, = **συντείνω**, Ἱππ. 637. 40, Ἀρετ. Χρον. Παθ. Σημ. 2. 11.

συντιτρώσκω, εἰς πολλὰ μέρη τιτρώσκω, αὐτόν τε συνέτρωσαν καὶ δύο ἀπέκτειναν Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 18, Πλουτ. Ἀλέξ. 63· ἐπὶ πλοίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 27. **II.** τιτρώσκω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, τὰ συντιτρωσκόμενα (ἐξυπακουομ. τοῖς ὀστέοις) νεῦρα Ἱππ. π. Ἀγμ. 775.

συντληπαθέω, τληπαθῶ ὁμοῦ, Μιχ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 307, 9, ἔκδ. Λ.

συντολμάω, τολμῶ ὁμοῦ, δεινότερα Εὐνάπ. σ. 481 Boiss., πρβλ. Συγγραφ. παρὰ Σουΐδ. 3766D Gaisf.· — Δωρικ. ἀόρ. συνέτλας, Εὐρ. Ἄλκ. 411.

συντολμητής, ὁ, ὁ συντολμῶν τι μετά τινος, Ἰσιδ. Πηλ. Ἐπιστ. Α', 292.

συντολῡπεύω, ἀπὸ κοινοῦ τολυπεύω, συγκατορθώνω, συναπεργάζομαι, Νικήτ. Χρον. 4A.

συντομάς, άδος, ἡ, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **σύντομος** (II), ὁδὸς Συλλ. Ἐπιγρ. 162. 14.

συντομεύω, ὡς καὶ νῦν, συντέμνω, σύντομον ποιῶ, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀποσχεδιάσας**, Ζωναρ.· — ὡσαύτως **συντόμισον**, «συνάγαγε συντόμως» Σουΐδ., προσέτι ἐν λέξ. **κεφαλαίωσον**, ἣν ἑρμηνεύει: «συντόμισον, συνάγαγε».

συντομή, ἡ, (**σύντομος** II) ἐλάττωσις, τῆς μισθοφορᾶς Δίων Κ. **II.** διάταγμα, Ἀκύλ. Ἡσ. ΚΗ', 22 (Παλ. Διαθ.).

συντομία, ἡ, (**σύντομος** II) ὡς καὶ νῦν, βραχύτης, λόγων Πλάτ. Φαῖδρ. 267B, πρβλ. Λυκοῦργ. 161. 44, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 6, 1. **II.** ἀμφίβ. ὅρος ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀθήν. 638A.

συντομίζω, = **συντέμνω**, Σουΐδ. ἐν λ. **συντόμισον**, Φώτ.

συντομόδακρυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ ὀλίγον μόνον δακρύων, Τζέτζ.

συντομολογία, ἡ, τὸ συντόμως λέγειν τι, διὰ τὴν συντομολογίαν, χάριν συντομίας, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 243A.

συντομολόγος, ον, ὁ συντόμως ὁμιλῶν, διὰ βραχέων λέγων, Τζέτζ.

σύντομος, ον, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατιν. concisus, ὡς καὶ νῦν, συντετμημένος, βραχύς, κοινῶς κοντός, μάλιστα ἐπὶ ὁδοῦ, ἀτραπὸς ξύντομος, σύντομον «μονοπάτι», Ἀριστοφ. Βάτρ. 123· ἡ κατάβασις συντομωτέρη Ἡρόδ. 7. 223· τὰ σύντομα τῆς ὁδοῦ ὁ αὐτ. 1. 185., 4. 136· συντομώτατον ὁ αὐτ. 2. 158., 4. 183· τὰ ξυντομώτατα Θουκ. 2, 97· ἡ σύντομος (ἐξυπακουομ. ὁδὸς) Ἡρόδ. 5. 17, Ξεν., κλπ.· ἡ συντομωτάτη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 5, 21, πρβλ. **συντέμνω** II, III. **2)** ἐπὶ ὁμιλίας, λόγου, κτλ., σύντομος, βραχύς, ὀλίγος, μῦθος Αἰσχύλ. Πέρσ. 698, Εὐρ.. κλπ.· συντομώτερος ὁ λόγος Ἰσοκρ. 32C· σ. λέξις Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 12. 6· ἐπεισόδιον ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 17, 9· σ. ἀνάμνησις, σύντομος περίληψις, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητορ. πρ. Ἀλέξ. 21, 1· φανῶ .. σημεῖα τῶνδε σ. Σοφ. Ο. Τ. 710· τὸ σύντομον, συντομία, Διον. Ἁλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 3. 1. **3)** ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ξυντομωτάτη διαπολέμησις Θουκ. 7. 42· σ. ἐμβολή, παρουσία Πολύβ. 3. 78, 6, κτλ. **4)** ἐπὶ ἀναστήματος, βραχύς, «κοντός», Καλλ. Ἐπιγράμμ. 12. **II.** Ἐπίρρ. **συντόμως**, ἐν συντομίᾳ, βραχέως, διὰ βραχέων, σ. φημίζειν, λέγειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 629, Εὐμ. 585, Σοφ., κλπ.· πεύσει τὰ πάντα σ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 415· ὡς σ. εἰπεῖν Πλάτ. Τίμ. 25E·— οὕτως οὐδέτ. πληθ., σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα Σοφ. Ἀντ. 446. — Συγκρ. **-ώτερον**, Ἰσοκρ. 53D, κτλ. — Ὑπερθ. -ώτατα ὁ αὐτ. 214A· συντομώτατόν γ' εἰπεῖν Ἄλεξις ἐν «Φαίδρῳ» 1. 4· — ἀλλ' εὑρίσκομεν καὶ **-ωτέρως**, Ἰσαῖ. 83. 11· **-ωτάτως**, Σοφ. Ο. Κ. 159. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἐν βραχεῖ, ταχέως, ἀμέσως, ἀπολλύναι Ἱππ. Ἀφορ. 1247· οὕτω καὶ Σοφ. ἐν Ο. Τ. 810, Ξεν., κλπ.

συντομουργός, όν, ὁ συντόμως ἐργαζόμενος, Πισίδ.

συντονέω, ἐκτείνω ἰσχυρῶς, ἐντείνω, τεντώνω δυνατά, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 493, κλπ.

συντονία, ἡ, ἔντασις, ἐπὶ τοῦ σώματος ἢ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, Ἱππ. 401. 28, Πλάτ. Τίμ. 84E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 2, 6, κ. ἀλλ. **2)** ἔντασις τῆς διανοίας, σύντονος ἐνέργεια αὐτῆς, δραστικότης, ἀντίθετον τῷ **ἄνεσις**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 7, 3, Ῥητορ. 1. 11, 4· σ. ψυχῆς πρὸς τὸ καταμαθεῖν Πλάτ. Ὅροι 413D. **II.** ἐπίτασις, φλεγμονῆς Ἱππ. Προγν. 38. **III.** συμφωνία, Διογ. Λ. 7. 140.

συντονολῡδιστὶ ἁρμονία, ἡ, τρόπος ἢ ἦχος μουσικὸς καλούμενος καὶ **ὑπερλύδιος**, Πλάτ. Πολ. 398E· πρβλ. Πολυδ. Δ', 78, Böckh εἰς Πινδ. I, μέρ. 2. 237.

σύντονος, ον, ὁ ἰσχυρῶς τεταμένος, τανυσμένος δυνατά, ὅπως ἂν .. ἔχωσι τὸ σύντονον, διὰ νὰ τεντώνωνται δυνατά, Ξενοφ. Κυν. 6. 7· κατατείνας χορδὴν σ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 18. **II.** συντεταμένος, ὀξύς, πόνος Ἱππ. Κωακ. Προγν. 143· ἐπιθυμίαι τε καὶ ἔρωτες Πλάτ. Νόμ. 734A· ὀργαί, δείματα Τίμ. Λοκρ. 102E, 104C· βὴξ Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2. **2)** ἐπὶ ἐνεργειῶν καὶ τῶν τοιούτων, ὁρμητικός, σφοδρός, πρόθυμος, συντόνῳ χερὶ λύει τὸν αὑτῆς πέπλον Σοφ. Τρ. 919· συντόνῳ .. αὐλῶν πνεύματι Εὐρ. Βάκχ. 126· σ. δρομήματα αὐτόθι 1091· σ. πῦρ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 6. 2, 18· σ. πορεία, ἐσπευσμένη, Πολύβ. 5. 47, 4. **3)** ἐπὶ προσώπων, σπουδαῖος, αὐστηρός, σφοδρός, ὁρμητικός, ἀνδρεῖος ὢν .. καὶ ξ. Πλάτ. Συμπ. 203D, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 34· ἀκριβὴς καὶ σ. περί τι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 3· οὕτω καί, συντονώτερον ποιεῖν τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 4, 8. **4)** ἐπὶ μουσικῆς, Μοῦσα σ., σπουδαία, σφοδρά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνειμένη**, Πρατίνας 5· Μοῦσαι συντονώτεραι, ἀντίθετον τῷ μαλακώτεραι, Πλάτ. Σοφιστ. 242E· σ. ἁρμονίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνειμέναι καὶ μαλακαί, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 3, 8, πρβλ. 8. 7, 7. **5)** ἐπὶ ἤχου, ὡσαύτως, ἰσχυρός, ἐπιτεταμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βαρύς, ὀξύς, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 6, πρβλ. Προβλ. 11. 50, Ἀρχ. Μουσ. **III.** ὁ ἐν ἁρμονίᾳ ἢ συμφωνίᾳ πρός τινα, σύμφωνος, μόνον παρὰ τῷ Ψευδοευρ. I. A. 116. **IV.** Ἐπίρρ. **-νως**, κατὰ τρόπον σύντονον, βλέπειν, μένειν Πλάτ. Φαῖδρ 253A, Πολ. 539D· σ. ἰέναι, προθύμως ἢ ὁρμητικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 88A· τρέχειν, βαδίζειν Ἀριστ. Προβλ. 5. 16, κ. ἀλλ.· σ. ζῆν, αὐστηρῶς, Πλάτ. Πολ. 629B·— ὡσαύτως, σύντονα Εὐρ. Ἱππ. 1361. — Συγκρ. **-ώτερον**, Ἀριστ. Πολ. 5. 10. 34, κτλ.· ὡσαύτως **-ωτέρως**, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 58.

συντονόω, ποιῶ σύντονον, ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 493, κτλ. **II.** τονίζω διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 342, A. B. 585.

συντορμόω, συνάπτω διὰ γόμφων, Φίλων Βελοπ. σ. 75.

συντορῡνάω, συνταράσσω διὰ τορύνης, ἀνακατώνω μὲ χουλιάραν, Φιλουμενὸς ἐν Matthaei Med. σ. 223.

συντοξεύω, τοξεύω ὁμοῦ, Εὐνάπ. 29. 465.

συντρᾰγῳδέω, λαμβάνω μέρος εἰς τραγῳδίαν, συνυποκρίνομαι μετ' ἄλλων ἐν τραγῳδίᾳ, συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος Λουκ. Ἀλέξ. 12· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., σ. τὴν ἱκεσίαν Πλουτ. Θεμ. 24, πρβλ. Νικ. 5. **II.** παριστάνω ἐν συμφωνίᾳ πρός τινα, τινι ὁ αὐτ. 2. 771A.

συντρᾱνόομαι, Παθ., ὁμοῦ γίνομαι σαφής, διακρίνομαι ὁμοῦ, Φίλων 2. 271.

συντράπεζος, [ᾰ], ον, ὁμοτράπεζος, ἐκ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἐσθίων, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 31· βίον σ. ἔχειν, συζῆν μετά τινος, Εὐρ. Ἀνδρ. 658· ἐπὶ κυνός, Βαβρ. 74. 7.

συντραυλίζω, τραυλίζω ὁμοῦ μετά τινος, συντραυλίζων νηπίοις Κλήμ. Ἀλ. 117.

σύντρεις, οἱ, αἱ, -τρια, τά, τρεῖς ὁμοῦ, ἀνὰ τρεῖς, σύντρεις αἰνύμενος Ὀδ. Ι. 429· κατὰ σύντρεις Πλάτ. Τίμ. 54E, πρβλ. **σύνδυο**.

συντρέπω, τρέπω ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ, Ἀρετ. π. Χρον. Παθ. 1. 5, Ἰάμβλ.— Παθ., τρέπομαι ὁμοῦ, τινι Ἀρεταῖ. ἔνθ' ἀνωτ., Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 10. 24·— παρὰ Διοδ. 15. 17, ὁ Reiske **συνετέτριπτο**.

συντρέφω, τρέφω ὁμοῦ ἢ προσέτι, ἵππους Ξενοφ. Οἰκ. 5. 5, Ἀπομν. 4. 3, 6. **II**. Παθ., ἀνατρέφομαι ὁμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 752C· ἐν τῷ αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 6 4, 14· τινι, μετά τινος, Εὐρ. Ἑλ. 1036· τινι ἐκ παιδίου Ἰσαῖ. 78. 2· ἀπολ., τὰ συντρεφόμενα ζῷα, οἷον οἱ κύνες, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 42. **2**) ἐπὶ αἰσθημάτων, ἀναπτύσσομαι ὁμοῦ μετά τινος, τὸ ἡδὺ ἐκ νηπίου ἡμῖν συντέθραπται Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 3, 8· ἐμπεφυκὼς καὶ συντεθραμμένος αὐτῷ ζῆλος Πλουτ. Ἀλέξ. 8, πρβλ. Μάρ. 14, Ἀ θ. ΙΙ. 12. 42· ἐπὶ νόσων, Ἱππ. 306. 24, 307. 23. **3**) ἀναρέφομαι, παιδεύομαι ἔν τινι, ταῖς γεωργικαῖς ἐπιμελείαις, τοῖς μαθήμασι, πονηροῖς ἐθισμοῖς Διόδ. 1. 74., 2. 29, 60. **4**) ἀναπτύσσομαι διὰ τῆς συνθέσεως διαφόρων οὐσιῶν, διοργανοῦμαι, ἐπὶ σωμάτων, Πλάτ. Φαίδων 69B, Τίμ. 75A.

συντρέχω, μέλλ. -θρέξομαι, συνήθως -δρᾰμοῦμαι· ἀόρ. β', **συνέδρᾰμον**. Τρέχω ὁμοῦ καὶ συναντῶ ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι, ἀντεπέρχομαι, Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον Ἰλ. Π. 335· ξιφέεσσι σ. αὐτόθι 337· σ. εἴς τινα Πολύβ. 2 7. 6· ἐς χεῖρας σ. ὁ αὐτ. 2. 33, 5· σ. τινὶ Πλουτ. Ἀρτοξ. 7·— μεταφ., εἶπε τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει, εἰπέ, ὦ γύναι, μὲ τί θάνατον ἀπέθανεν, Σοφ. Τραχ. 880. **2**) συνέρχομαι, συναθροίζομαι, Ἡρόδ. 8 71· ἐς τὴν ὁδὸν ὁ αὐτ. 2. 121, 4· εἰς τὴν ἐκκλησίαν Λυκοῦργ 149. 40·— ἐπὶ νεφῶν, συναθροίζομαι, ὁ αὐτ. 1. 87· ἐπὶ ὑγρῶν, κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει, ἀναμιγνύεται μετὰ τοῦ ῥεύματος, Σοφ. Ο. Κ. 160. **3**) ἔρχομαι εἰς τὸ αὐτό, συναντῶμαι, συμφωνῶ, ἀμφοτέρων ἐς τὠυτὸ αἱ γνῶμαι συνέδραμον Ἡρόδ. 1. 53· συντρέχειν τοῖς κριταῖς, συμφωνεῖν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν κριτῶν, Ξεν Κύρ. 8. 2, 27, **4**) καθόλου, τρέχω ὁμοῦ, συναντῶ, εἰς μίαν βάσιν Εὐρ. Ἀποσπ. 385 12. **5**) συνέρχομαι, συμπίπτω, ἐπὶ χρόνου, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 299· τοῦ. χρόνου μῆκος αὐτὸ σ., ἀνρ ἔως συμπίπτει, Εὐρ. Ὀρ. 1215· εἰς ταὐτὸ τὸ δίκαιον ἅμα καὶ ὁ καιρὸς καὶ τὸ συμφέρον συνδεδράμηκε Δημ. 214, 7, πρβλ. Ἰσοκρ. 130B· ἀπροσ., συντρέχει εἰς ἓν τόδε, εἰς τοῦτο μόνον τὸ σημεῖον γίνεται ἡ συνδρομή, Εὐρ. Ἀποσπ. 584·— σ. τινι, βοηθῶ, συμφωνῶ, Σοφ. Τρ. 295· σ. τῇ διαβολῇ, ὑποστηρίζω, Λουκ. Ἐλλ. Δ ἀλ 10. 4· σ. βασιλῆι, ἁμιλλῶμαι πρὸς τὸν β., Ἀνθ. Π. 7. 420. **6**) συνέρχομαι ὁμοῦ, συστέλλομαι, «συμμαζώνομαι», μύες Ἱππ. π. Ἀγμ. 775· τρίχες Ξεν Κυν. 10, 17, πρβλ. Ἀριστ. π Ζ. Γεν. 5. 3, 14· πλεκτάνη σ. εἰς ἑαυτὴν Πλουτ. 2. 978D. **7**) ἐπὶ γεγονότων, γίνομαι ταυτοχρόνως, συμπίπτω, γίνομαι, ὡς τὸ **συμβαίνω**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 178, Πολύβ. 3. 43, 11.

II. τρέχω ἐν τῷ σταδίῳ μετά τινος, τινὶ Πλάτ. Πολιτικ. 266C. **2**) τρέχω παραλλήλως ἢ πλησίον, Ξεν. Κύρ. 2 2, 9

σύντρησις, ἡ, ἡ διὰ τρήματος ἢ ἀγωγοῦ συγκοινωνία, ἐκ τῶν μυκτήρων σ. εἰς τὸ στόμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 1. 16, 9, πρβλ. 2. 17, 13· ἡ καρδία τὴν σ. ἔχει πρὸς τὸν πλεύμονα ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 16 1· ἴδε **συντετραίνω**.

σύντρητος, ον, διάτρητος, ἡνωμένος διὰ τρήματος ἢ ἀγωγοῦ, Σουΐδ. (ἄνευ ἑρμηνείας)

συντριαινόω, συνταράσσω διὰ τριαίνης, φέρω ἄνω κάτω, ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑλλάδι» 2· καθόλου, συντρίβω, καταστρέφω, στρεπτῷ σ. δήρῳ συντριαινώσω πόλιν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 946.

συντρῑβή, ἡ, κατασύντριψις, τινος Ἡλιόδ. 17. 28, Εὐστάθ. **II**. = **συντριμμός**, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙϚ', 18). **III**. = **μετάνοια**, Ἀποφθέγμ. Πατέρων 208C.

συντρῑβής, ές, συνδιατρίβων, συνών, «συντριβής· συνδιατρίβουσα, συνοῦσα» Ἡσύχ.· εἰθισμένος εἴς τι, τινι Προκόπ.

συντρίβω [ῑ], μέλλ. -ψω, τρίβω ὁμοῦ, συντρίβω τὰ πυρεῖα, τρίβω ξηρὰ ξυλάρια ὅπως παραγάγω πῦρ, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστορ 1. 32· φάρμακα Πλουτ. 2. 436B. **II**. συντρίβω, κατασυντρίβω, συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χόας Κρατ. ἐν «Πυτίνῃ» 8· τὴν χύτραν Ἀριστοφ. Ἀχ. 284, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 290E· τὰ σκευάρια Αἰσχίν. 9. 8· σ. τὰς ναῦς, κατασυντρίβω διὰ προσαράξεως, Θουκ. 4. 11 (ἴδε κατωτ. 2), πρβλ. Διόδ. 13. 16 τὰ δόρατα, τὴν ἀσπίδα Ξενοφ. Ἑλλ. 3. 4, 14, κτλ.· τὰ ποτήρια Εὔβουλ. ἐν «Λάκωσι» 4· τὰ ᾠὰ Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 9, 3. — Παθ., συντριβέντων τῶν σκευῶν, ἐπὶ πλοίου, Δημ. 292. 3. **2**) ἐπὶ προσώπων, κατασυντρίβω, κάμνω τι συντρίμματα, ἐπεί σε τῇσδ' ἀπορρήξας πέτρας αὐτοῖσι σὺν ναύταισι συντρίψω βαλὼν Εὐρ. Κύκλ. 705, κτλ.· ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, κατασυντρίβω, «κατατσακίζω», λίθῳ σ. τὸ μέτωπον, τὸ σκέλος Λυσί. 97. 10, κτλ.— Παθητ., τὰ.. τῶν σωμάτων μέρη συντετρίφθαι Πλάτ. Πολ. 611D· συντετριμμένοι σκέλη καὶ πλευρὰς Ξεν. Ἀν. 4. 7, 4· συνετρίβην τὴν κλεῖν Ἀνδοκ. 9. 6· συντριβόμεθα τὰς κεφαλὰς Λυσί. 98. 7. **6**) μετὰ γενικ. τοῦ μέρους, συντρίβειν τῆς κεφαλῆς Ἰσοκρ. 381B. — Παθητ., συντριβῆναι τῆς κεφαλῆς, (ὡς τὸ **καταγῆναι**, ἴδε **κατάγνυμι** ἐν τέλει), Ἀριστοφ. Εἰρ. 71·— οὕτω τινὲς ἑρμηνεύουσι τὸ χωρίον, Θουκ. 4. 11, φυλασσόμενοι τῶν νεῶν μὴ ξυντρίψωσιν, ἴδε ἀνωτ. II, 1. **3**) μεταφορ., κατασυντρίβω, ἀφανίζω, τὴν ἐπίνοιαν Ἀριστοφ. Σφ. 1050· τὴν ἐλπίδα Δημάδ. 180. 6, πρβλ. Δημ. 142. 22· ὅταν πέσῃ.., πλεῖστα συντρίβει καλὰ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ 2 16· σ. τοὺς Ἀχαιοὺς Πολύβ. 5. 47, 1· δέος σ. τὸν ἄνθρωπον Πλουτ. 2. 165B. — Παθητ., τῇ διανοίᾳ Πολύβ. 21. 10, 2· ταῖς ἐλπίσιν Διόδ. 4. 66 τὴν καρδίαν Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 18.

συντριηραρχέω, εἶμαι συντριήραρχος, Λυσί. 107. 21, Ἰσοκρ. 382D.

συντριήραρχος, ὁ, ὁ διορισθεὶς ὁμοῦ μετ' ἄλλου τριήραρχος, συμμέτοχος τῶν δαπανῶν ἐν τῷ ἐξοπλισμῷ τριήρους, Δημ. 566. 21., 1145. 23· — **συντριηράρχημα**, τό, ἡ ἀνάλογος συνεισφορὰ ἑκάστου συντριηράρχου, Böckh Seewesen, σ. 209, 484.

συντρίκλῑνος, ον, ὁ παρὰ τὴν αὐτὴν τράπεζαν ἀνακείμενος, Συλλ. Ἐπιγρ. 269 (ἔνθα ὅμως **συντρίκλεινος**).

σύντριμμα, τό, κάταγμα, ἐὰν μή τι ἔχῃ σύντριμμα τὸ ξύλον Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 34, Ἑβδ. (Λευϊτ. ΚΑ', 19). **II**. καταστροφή, ὄλεθρος, αὐτόθι (Ἡσαΐ. ΝΘ', 7, Ἱερεμ. Γ', 22).

συντριμμός, ὁ, = **σύντριμμα** II, ὄλεθρος, Ἑβδ. (Σοφον. Α', 10). **II**. συντριμμοὶ θανάτου, θλίψεις, ἀθλιότητες, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΚΒ', 5).

συντριπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ συντρίβειν, Εὐστάθ. σ. 584, ἔκδ. Mi.

συντριπτικός, ή, όν, κατασυντρίβων, καταστρεπτικός, ὀλέθριος, ἵνα συντριπτικὸς ἀποκαταστὰς Εὐστ. Πονημ. 222. 21.

σύντρῐχος, ον, κεκαλυμμένος διὰ τριχῶν, ὁ μετὰ τῶν τριχῶν, Σχόλ. εἰς Φιλόστρ.

σύντριψ, -ῖβος, ὁ, ἡ, ὁ συντρίβων, κακός τις δαίμων συντρίβων τὰς χύτρας καὶ λοιπὰ σκεύη τοῦ μαγειρείου, «καλλικάντζαρος», Ὁμηρ. Ἐπιγράμμ. 14. 9.

σύντριψις, ἡ, καταστροφή, ὄλεθρος, συνέτριψεν αὐτοὺς κύριος συντρίψει μεγάλῃ ἐν Γαβαὼν Ἑβδομ. (Ἰησοῦς Γ', 10), Ἐκκλ.

συντρομάζω, τρέμω ὁμοῦ, τρέμω ὁλοκλήρως, συνετρόμαζε τὸ σῶμα αὐτῆς Φαβρικ. Κῶδιξ Ψευδεπίγραφ. Παλ. Διαθ. 2. 94.

σύντρομος, ον, ὁ ὅλος τρέμων, σύντρομος γενόμενος Γρηγ. Νύσσ. 3, σ. 603D, κλπ.

συντροφέω, συντρέφομαι, ἀμφιβ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 2.

συντρόφη, ἡ θετὴ ἀδελφή, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3857 i.

συντροφία, ἡ, τὸ συντρέφεσθαι, τρέφεσθαι ὁμοῦ, πολλάκι δὲ καὶ τὰ τῶν δούλων παιδάρια τῷ μαστῷ προσιεμένη, κατεσκεύασεν εὔνοιαν ἐκ τῆς συντροφίας πρὸς τὸν υἱὸν Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 20, κτλ. **2**) καθόλου, συγκοινωνία, συναναστροφή, σχέσις, Πολύβ. 6. 5, 10, Διον. Ἀλ., κλπ.· τινός, μετά τινος, Διοδ. Ἐκλογ. 580. 46· ἡ πρὸς ἡμᾶς σ Στράβ. 337. **II**. θρέμμα, τίς παρὰ πόντῳ πίστις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης; περὶ δελφῖνος ὃν τὸ κῦμα ἔρριψεν εἰς ξηράν, Ἀνθολ. Π. 7. 216.

συντροφικός, ή, όν, = τῷ **σύντροφος**, Συντίπ. σ. 123.

συντρόφιον, ἢ **συντρόφυλλον** (;), τό, ὄνομα ἄλλο τῆς βάτου, Apul. herb. 87 (88).— Τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν τὸ **συντρόφι** εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἄλλο ὄνομα διὰ τὸ **'σώβρακον**, ἴσως κατ' εὐφημισμόν. Ἴδε Κοραῆ Ἀτάκτων τόμ. Β', σ. 338, Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σύντροφος, ον, ὁ ὁμοῦ ἀνατεθραμμένος μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 1. 99· ὦ Κύπριδι.. καὶ Χάρισι.. ξύντροφε Διαλλαγὴ Ἀριστοφ. Ἀχ. 989· ὡσαύτως μετὰ γεν., ὁ ὁμοῦ μετά τινος ἀνατραφεὶς ὡς ἀδελφός, οἱ μόθακες σ Λακεδαιμονίων Φύλαρ παρ' Ἀθην 271E· καὶ ἐν κωμικ. φράσει, τηγάνων τε σύντροφα.. μειρακύλλια Εὔβουλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 2, πρβλ. Πολύβ 5. 9, 4, κτλ. — συχν. ἐπὶ κατοικιδίων ζῴων, σ. αὐτοῖσι ἀνθρώποισι Ἡρόδ. 2. 65· τοῖς θηρίοις πόθος τῶν σ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 4· ἐστὶ λέων πρὸς τὰ σ. καὶ συνήθη λίαν φιλοπαίγμων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2· σ. κυνίδιον, ὄρνις Πλουτ., κλπ.· — ἀπολ., τὸ σ. γένος, οἱ μετ' ἐμοῦ ἀνατραφέντες, λέγει ὁ Αἴας περὶ τῶν Ἀθηναίων, Σοφ. Αἴ. 861· ὁ ἔχων ἕξεις ὁμοίας πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 949C·— συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, Ζωτίκῳ συντρόφῳ,

τῷ θετῷ ἀδελφῷ, Συλλ.'Επιγραφ. 3109, πρβλ. 3142. 3., 3268, κ. ἀλλ., πρβλ. **συντρόφη· — τὸ σύντροφον = συντροφία** I, 1, 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 8. 12, 4. **2)** καθόλου, ὁ μετά τινος συζῶν, τοῖς φονεῦσι Σοφ. 'Ηλέκ. 1190· σ. ὄμμα, τὸ ὄμμα ἢ ἡ παρουσία συντρόφου, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 171· ὁ συνῳκειωμένος, ἐξῳκειωμένος, εἰθισμένος εἴς τι, σ. ὢν (ἐξυπακ. ἀνάγκαις) Εὐριπ. Ι. Τ. 1119· γυμνασίῳ Πλούτ. 2. 13 C· φιλοσοφίᾳ, πενίᾳ, κολακείᾳ Λουκ. Νιγρῖν. 12. 15· — καὶ μετὰ γενικῆς, σ. τῆς τόλμης Πολύβ. 1. 74, 9· ἁρμονίης, μέθας 'Ανθ. Π. 6. 26, 423. **3)** ἐπὶ πραγμάτων ὁ ἀναπτυχθεὶς μετά τινος, ἔγγενής, φυσικός, συνήθης, νόσημα 'Ιππ. π. 'Αέρ. 283· φάρμακον ὁ αὐτ. π. 'Αγμ. 770· οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος Σοφ. Αἴ. 639· τὰ ξύντροφα, τὰ καθ' ἡμέραν συμβαίνοντα κακά, Θουκ. 2. 50· τὰ τῆς φύσεως ξ., τὸ ἐν αὐτῇ ἐνυπάρχον, Πλάτ. Πολιτικ. 273B· — σ. τινι, φυσικὸς ἢ συνήθης εἴς τι, 'Ιππ. π. 'Ιητρεῖον 741· τῇ 'Ελλάδι πενίη ἀεὶ σύντροφος 'Ηρόδ. 7. 102· μετὰ γενικ., κτύπος φωτὸς σύντροφος Σοφ. Φιλ. 203· — 'Επίρρ., συντρόφως ἔχειν τινὶ 'Ιππ. π. 'Αγμ. 773. **II.** ἐνεργ., ὁ ἀπὸ κοινοῦ ποιμαίνων ἢ φυλάσσων, τῆς ἀγέλης Πλάτ. Πολιτ. 267E. **2)** σ. ζωῆς, ὁ συντελῶν εἰς διατήρησιν τῆς ζωῆς, Ξενοφ. 'Απομν. 4. 3, 8· ξ. τινί τινος, ὁ βοηθῶν τινα εἰς τὸ νὰ τρέφῃ τινά, Πλάτ. Νόμ. 845D.

συντροχάζω, ὡς τὸ **συντρέχω**, τρέχω ὁμοῦ, 'Ανθ. Π. 7. 417, 'Αλεξανδρεόντ. 32. 3, Πλάτ. 'Αγησ. 36, κτλ.· — καὶ **συντροχάω**, Μ[ανέ]θων 2. 492.

συντρῡγάω, τρυγῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ἐρροσαλλὶς (ἢ δρόσαλλις) ἦν καὶ συντρυγῶσί τινες τῇ ἀμιν(ν)ίῳ Γεωπ. 5. 17. 3.

συντρῡφάω, τρυφῶ ὁμοῦ, ζῶ τρυφηλῶς μετά τινος, τινι Δίων Κάσσ. 48. 27.

συντρώγω, τρώγω ὁμοῦ, ἄρτον τυχόντα .. συντρώγοντα Τζέτζ. 'Ιστ. 10. 638.

συντυγχάνω, μέλλ. **-τεύξομαι· ἀόρ. β' συνέτῠχον.** **I.** ἐπὶ προσώπων, συναντῶ τυχαίως τινά, τινὶ 'Ηρόδ. 4. 14, 'Αριστοφάν. Νεφ. 608, κτλ.· οὕτω, μοίρῃ τοῦδ' ἐχθίονι σ. Σοφ. Φιλ. 683· σ. νεκροῖς ἀσπαίρουσι 'Αντιφῶν 119. 38· ξυνέτυχεν ἐξιόντι μοι ἄνθρωπος ἀποφρὰς Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 22· ἀπολ., παραλειπομένης τῆς δοτ., αὐτῷ Σοφ. Ο. Κ. 1122· ἀλλά, οἱ συντυχόντες, ἐπὶ δύο προσώπων συναντωμένων, 'Ηρόδ. 1. 134, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 56D. **2)** σπανίως ὡς τὸ **τυγχάνω**, μετὰ γεν., ἡ δὲ πρόθ. **συν** λαμβάνεται κυριολεκτικῶς, συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν, τυχὼν κακῶν ἀνδρῶν ὁμοῦ δηλ. 'Ατρειδῶν καὶ τῆς τ' 'Οδυσσέως βίας Σοφ. Φιλ. 320, πρβλ. Ο. Κ. 1484. **3)** ὁ συντυχών, ὡς τὸ ὁ τυχών, ὁ πρῶτος τυχών, πᾶς τις, Εὐρ π. Ρῆσ. 864· ὁ ἀεὶ ξυντυχὼν ὁ αὐτ. ἐν 'Ικέτ. 1182· σπαν. ἐν τῷ ἐνεστ., ὁ συντυγχάνων Πλάτ. Νόμ. 762D· (ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τὸ συντυχόν, τὸ τυχόν, τὸ παρατυχόν, κοινόν, πρόστυχον, κακόν, 'Ηρόδ. 1. 51, Ξεν. 'Αγησ. 9, 3). **II.** ἐπὶ γεγονότων καὶ συμβάντων τυχαίων, συμβαίνω, γίνομαι, τὰ συντυχόντα σφι 'Ηρόδ. 8. 136· ὅσα δεῖ χώρᾳ ξυντυχεῖν Πλάτ. Νόμ. 709C· — ἀπολ., συμβαίνω, ἀποβαίνω, εὖ ξυντυχόντων, ἂν τὰ πράγματα ἀποβῶσι καλῶς, Αἰσχύλ. Θήβ. 274· πᾶν τὸ ξυντυχὸν πάθος Σοφ. Αἴ. 313· ὁ ξ. κίνδυνος Θουκ. 3. 59· πρὸς τὰ σ., κατὰ τὰς περιστάσεις, Πλουτ. 'Αθην. 13, πρβλ. 9· — ἀπρος., συνετύγχανε, συνέτυχε, συνέβη, ἔτυχε νά.., μετ' ἀπαρ., Θουκ. 7. 70, Πλουτ. Λύσ. 12, Πελοπ. 18· καὶ μετὰ μετοχῆς, ἡ οὐσία συντέτευχε τὸν μέσον κατειληφυῖα τόπον Χρύσιππ. παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 1054C.

σύντυμβος, ον, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τύμβῳ, ὁ ὁμοῦ τεθαμμένος καὶ **συντυμβία**, ἡ, μνημονεύεται ἐκ Νικ. τοῦ Εὐγεν.

συντυμβωρῠχέω, τυμβωρυχῶ ὁμοῦ, σκάπτω ἢ ἀνασκάπτω μετ' ἄλλου τάφον, Λουκ. Λεξιφ. 2.

συντῠπόομαι, Μέσ.· — συντυποῦσθαι τὰς ψυχὰς τοῖς παροῦσι, συνδιατίθεσθαι τὰς ψυχὰς πρὸς τὰς παρούσας περιστάσεις, Σιμπλίκ.

συντῠραννέομαι, τυραννοῦμαι ὁμοῦ, Μ. 'Ακομ. τ. Β', σ. 307, 30, ἔκδ. Λ.

συντῠραννέω, μετέχω τῆς τυραννίδος ἢ τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας μετά τινος, τῷ δεσπότῃ Στράβ. 618.

συντῠραννοκτονέω, συνεργῶ εἰς τὸν φόνον τῶν τυράννων, γίνομαι τυραννοκτόνος μετ' ἄλλου, συντετυραννοκτονηκότος Λουκ. Τυραννοκτ. 7.

συντύραννος, ὁ, καὶ ἡ, ὁ συντυραννῶν, ὁ ὢν τύραννος μετ' ἄλλου, Πλούτ. 2. 105B.

συντῡρευτής, ὁ, ὁ συντυρεύων τι μετ' ἄλλου, συμπράκτορα, συντυρευτὴν τῶν δολοπλοκημάτων Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 4169.

συντῡρεύω, = **συντυρόω**, Θεοδωρήτ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 1, σ. 555.

συντῡρόω, ὁμοῦ τυροποιῶ, ὅθεν κωμικῶς, τὰκ Βοιωτῶν συντυρούμενα, συμπηγνύμενα, μηχανώμενα, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 479.

συντῠχία, 'Ιων. **-ίη**, ἡ, σύμπτωσις, τυχαία περίπτωσις, συγκυρία, τύχη, τὸ δὲ εἶδος τῆς συντυχίας ὁρίζεται δι' ἐπιθέτου, ἀγαθὴ Θέογν. 590, Σόλων 13. 70· σ. κρυόεσσα Πινδ. Ι. 1, 54· δεινὴ καὶ μεγάλη 'Ηρόδ. 3. 43· κατὰ σ. ἀγαθὴν 'Αριστοφάν. Ὄρν. 544· καλὴ ἡ ξ., ἡ περίπτωσις εἶναι καλή, Θουκ. 1. 33· ἐρωτικὴ ξ., συμβὰν ἐρωτικόν, ὁ αὐτ. 6. 54· — ἀκολούθως ἄνευ προσδιορισμοῦ, μεταλλαγαὶ ξυντυχίας, μεταβολαὶ τῆς τύχης, Εὐριπ. 'Ηρακλ. Μαιν. 766· σ. τις τοιαύτη ἐγένετο 'Ηρόδ. 3. 121· συντυχίῃ ταύτῃ χρᾶσθαι ὁ αὐτ. 5. 41· θυμοῦμαι τῇ ξ. 'Αριστοφάν. Βάτρ. 1006· ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας .. ἔσχεν, κατὰ τὴν τύχην ἢ τὰς περιστάσεις ἑκάστου, Θουκ. 7. 57· ἅμα τοῦ ἔργου τῇ ξ., κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας, ὁ αὐτ. 3. 112· ἀπὸ τοιαύτης ξ. ὁ αὐτ. 5. 11· κατὰ συντυχίην, ἐκ τύχης, κατὰ τύχην, τυχαίως, 'Ηρόδ. 3, 74., 9. 21· κατά τινα σ. Πολύβ. 10. 32, 3 — ἐν τῷ πληθ., τὰ συμβεβηκότα, αἱ τύχαι τοῦ βίου, αἱ περιστάσεις, Θουκ. 3. 45. **2)** ἀπολ., ὡσαύτως, κατὰ τὴν τοῦ λόγου συνέχειαν ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς τύχης, ἐπὶ εὐτυχίας ἢ δυστυχίας, **α)** εὐτυχὲς συμβάν, ἐπιτυχία, Πινδ. Π. 1. 70· συντυχίῃ χρᾶσθαι καὶ σοφίῃ 'Ηρόδ. 1. 66· θεῶν ἐπὶ συντυχίαις, ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις, αἱ ὁποῖαι ἐξ αὐτῶν προέρχονται, Σοφ. 'Αντ. 158. **β)** δυστυχία, δυστύχημα, συντυχίᾳ βαρυνόμενοι Κρατῖν. ἐν «Πλούτῳ» 7, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 1119, ἐν 'Ηλ. 1358, 'Ηρ. Μαιν. 766. Πλάτ. Φαῖδρ. 248C. **II.** μεταγεν., συναναστροφή, γνωριμία, Συνεσ. 'Επιστ. 100, κτλ.

συντυχίζω, «συντυχίζειν· συσσωρεύειν» 'Ησύχ.

συντῠχικός, ή, όν, τυχαῖος, κατὰ τύχην γινόμενος, Πλούτ. 2. 611A. — 'Επίρρ. **-κῶς**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 394D.

συνυβρίζω, ὑβρίζω ἢ βλάπτω ὁμοῦ, Πλούτ. 2. 631F, 'Ιω. Χρυσ. τ. 2, σ. 714. 14, κλπ.

συνυγραίνομαι, Παθ., ὑγραίνομαι ὁμοῦ, Γαλην. τ. 2, σ. 19B.

συνυθλέω, φλυαρῶ ὁμοῦ, Λουκ. Λεξιφ. 14.

συνῠλακτέω, ὑλακτῶ ὁμοῦ, Νόνν. Δ. 3. 176, κλπ.

συνῡμεναιόω, ἀπὸ κοινοῦ ψάλλω τὸν ὑμέναιον, δηλ. τὸν γαμήλιον ὕμνον, Πλούτ. 2. 138B.

συνυμνέω, ὑμνῶ ὁμοῦ, Κλήμ. 'Αλεξ. 92, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 24.

συνυμνῳδός, ὁ, ὁ συνυμνῶν ἐν ᾠδαῖς μετ' ἄλλων, Συλλ.'Επιγρ. 3170. 16.

συνυπάγω, ὑπάγω, ὑποτάσσω ὁμοῦ. — Παθ., ὁμοῦ ὑποτάσσομαι, Κύριλλ. ἐν βίῳ Σάβα ἐν Monum. Eccl. Gr. τ. 3, σ. 227C. **II.** ποιῶ τι ὁμοῦ ὑποτεταγμένον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 854.

συνυπακούω, μέλλ. **-σομαι**, ὁμοῦ ὑπακούω, τινὶ Πολύβ. 5. 56, 9, κτλ.· πρός τι, εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 1. 66, 7. **II.** ἐννοῶ προσέτι σὺν τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, Στοβ. 'Εκλογ. 2. 120· — ἐννοῶ, ὑπονοῶ [λέξιν τινὰ] ὁμοῦ, συνυπονοῶ, Γραμματ.· καὶ ῥημ. ἐπίθετ., **συνυπακουστέον**, Στράβ. 431.

συνυπαλλάττομαι, ὑπαλλάττομαι ἀμοιβαίως, Θ. Στουδ. σελ. 460, ἔκδ. Mi.

συνύπαρκτος, ον, ὁ ὁμοῦ ὑπάρχων, συνυπάρχων, τρία ὑπαρκτά, τρία συνύπαρκτα 'Επιφάν. τ. 1, σ. 891B.

συνύπαρξις, ἡ, ὁμοῦ ὕπαρξις, τὸ συνυπάρχειν, Σέξτ. 'Εμπ. π. Π. 2. 199, π. Μ. 1. 267, 'Ελκλ.

συνύπαρχος, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς ὢν ὕπαρχος, συνδιοικητής, παρὰ Ρωμαίοις, ὁ καὶ αὐτὸς praefectus ὤν.

συνυπάρχω, ὑπάρχω ὁμοῦ, 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 7. 9, 3, Πολύβ. 12. 18, 3, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 1, 2· τινί, μετά τινος, Φίλων 2. 620.

συνύπᾰτος, ὁ, ὁ ὑπατεύων ὁμοῦ μετ' ἄλλου, ὁ καὶ αὐτὸς ὕπατος ὤν, Διον.'Αλ. 6. 22, Δίων Κ. 78. 14. — Ρῆμα **συνυπατεύω**, Πλουτ. Ποπλικ. 1, Φάβ. 25, κτλ.

συνύπειμι, (εἰμί, sum) συνυπάρχω, Ὄκελλος Λευκαν. 3.

συνυπεξούσιος, ον, ὁ καὶ αὐτὸς ὑπεξούσιος ὤν, δηλ. ὑποκείμενος εἰς ἐξουσίαν, Θεοφίλου 'Ινστιτοῦτα, 2. 10, 246.

συνυπερβάλλω, ὑπερβάλλω, διαβαίνω ὑπεράνω ὁμοῦ, τὸν Ταῦρον Πολύβ. 4. 48, 6.

συνυπερεύχομαι, ὑπερεύχομαι ὁμοῦ, Μιχ. 'Ακομ. τ. Β', σ. 227, 17, ἔκδ. Λ.

συνῡπηρετέω, ὁμοῦ ὑπηρετῶ, συμβοηθῶ, τινὶ Πλάτ. Νόμ. 934B· σ. πρὸς τὸ φέρειν 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 10.

συνυπηχέω, ὑπηχῶ ὁμοῦ, ᾄδοντι αὐτῷ συνυπηχεῖν τὰ πάντα 'Ιμερίου Λόγ. 18. 4· πρὸς τὰς ἐξεχούσας δυνάμεις συνυπηχοῦσα Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 340B.

συνυπνόομαι, κοιμῶμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ 'Επιφάν. τ. 1, σ. 418A.

συνυποβάλλω, ὑποβάλλω συγχρόνως, ζητήσει σ. τι Πλουτ. 'Αποσπ. 1. 1 (Wytt.). **II.** συνεισφέρω, πρός τι Κλήμ. 'Αλ. 924.

συνυπογράφω [ᾰ], ὑπογράφω ὁμοῦ, Φωτ. Βιβλιοθ. 93. 9. — Παθ., συμφωνῶ μετά τινος, Φίλων 2. 600.

συνυποδείκνῡμι καὶ **-ύω**, ὑποδεικνύω ὁμοῦ, τινί τι Πολύβ. 3. 48, 7· σ. ὅτι .., πῶς .., 1. 27, 1., 5. 98. 11· ἀπολ., 17. 15, 12· καὶ οὕτω ῥημ. ἐπίθετ. **συνυποδεικτέον**, 5. 21, 4.

συνυποδύομαι, Παθ. καὶ μέσ., ὑπεισχωρῶ, εἰσδύομαι, τινι

Πλούτ. 2. 542Β. II. μετ' αἰτ., ὑφίσταμαι ὁμοῦ, κίνδυνον ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 18.

συνυποζεύγνῡμι, ὑποζευγνύω ὁμοῦ, ζευγνύω εἰς τὸν ζυγὸν ὁμοῦ, ἑταίρας δ' συνυπέζευξεν ὡς ἵππους Ἀθήν. 533D.

συνυπόκειμαι, Παθητ., ὑπόκειμαι ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3063. 12, Λιβάν. τ. 4, σ. 38, 3.

συνυποκλίνομαι, ὑποκλίνομαι ὁμοῦ, Γ. Παχ. τ. Α', σ. 437, 14, τ. Β', σ. 70, 18, ἔκδ. Β.

συνυπόλανψις, ἡ, = **συνυπόληψις**, βοήθεια, Ἐπιγρ. Γυθείου, L. et. F. 242a.

συνυποκορίζω, ὑποκορίζω ὁμοῦ, «τὰς ἀγκάλας ἀγκαλίδας εἰπὼν συνυποκορίζει αὐτὰς τῇ βραχύτητι τοῦ ἐγκοιμωμένου αὐταῖς βρεφυλλίου» Εὐστ. 1283. 43· **συνυποκορίζομαι**, 1390. 19.

συνυποκουφίζω, ἀνακουφίζω ὁμοῦ, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιτάφ. εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, σ. 66.

συνυποκρίνομαι, ἀποθετ., ὑποκρίνομαι μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνυπεκρίθη τίθεσθαι φιλίαν πρὸς αὐτοὺς Πολύβ. 3. 52, 6, πρβλ. 31, 7·— σ. τινι τὸ προσποίημα, βοηθῶ τινα ὅπως προσποιηθῇ, Πλουτ. Μάρ. 14.

συνυπολαμβάνω, ἀπὸ κοινοῦ ὑποστηρίζω, συνυποβοηθῶ, Γεωπον. 15. 3, 8.

συνυπολήγω, λήγω, τελειώνω ὁμοῦ μετά τινος, τῆς παρασκευῆς ταῖς τοῦ ἡλίου δυσμαῖς συνυποληγούσης Φώτ. ἐν Mai Coll. Vat 9. 717.

συνυπονοέω, ὑπονοῶ ὁμοῦ, Λατιν. subintelligo, Ἀριστ. π. Σοφ. Ἐλέγχ. 17, 15, Πολύβ. 4. 24, 2.

συνυποπίπτω, ὑποπίπτω ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνομαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 174

συνυποπτεύω, ὑποπτεύω ὁμοῦ, Πολύβ. 14. 4, 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 19.

συνυπόπτωσις, ἡ, τὸ συνυποπίπτειν, συμπεριλαμβάνεσθαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 174.

συνυποσπάομαι, Παθητ., ἀποσπῶμαι ὁμοῦ βαθμηδόν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 416Β.

συνυπόστᾰσις, ἡ, συνύπαρξις, τὸ συνυπάρχειν, Πλωτῖν. 695Β, 732Β.

συνυπόστᾰτος, ον, ὁ συνυπάρχων, τρία ἐνυπόστατα, τρία συνυπόστατα ἀλλήλοις συνόντα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 891Β.

συνυποστέλλομαι, Παθ., ὑποστέλλομαι, συστέλλομαι ὁμοῦ, Μάξ. Τύρ. 21. 10. II. βραχύνομαι ὁμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 262.

συνυποστηρίζω, ὑποστηρίζω ὁμοῦ, Βασίλ. τ. 3, σ. 191Α.

συνυποστρέφω, ὑποστρέφω ὁμοῦ, τῶν ἀδελφῶν δεδιότων συνυποστρέφειν αὐτῷ Ζωναρ. Χρον. τ. 2, σ. 31C.

συνυποτάσσομαι, Παθ., ὁμοῦ ὑποτάσσομαι ἢ ὑπακούω, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀτιμαγέλας**.

συνυποτίθεμαι [ῐ], μέσ., ὑπολαμβάνω ὁμοῦ, λαμβάνω ὡς δεδομένον ἐν ζητήσει, Πλάτ. Ἀξίοχ. 370Α. II. ἀπὸ κοινοῦ ἢ ὁμοῦ συντίθημι, σ. τινι λόγον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 66.

συνυποτῡπόομαι, μέσ., παριστάνω εἰς ἐμαυτὸν ὁμοῦ, φαντάζομαι ὁμοῦ, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 2 § 5.

συνυπουργέω, συνυπηρετῶ, συμβοηθῶ, τινι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 824, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 17, Καιν. Διαθ.

συνυποφαίνω, συνυποδεικνύω, Φωτ. Βιβλ. 119. 26.

συνυποφέρω, ὑποφέρω ὁμοῦ μετά τινος, συνυποφέρει τῷ ἀδελφῷ τὴν τύχην Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1.

συνυποφύομαι, Παθητ., ὑποφύομαι ὁμοῦ μετά τινος, ἐκ τῆς αὐτῆς .. ῥίζης συνυποφυομένην Πλούτ. 2. 554Α.

συνυποχωρέω, ὑποχωρῶ ὁμοῦ, ἀποσύρομαι, τὸ κῦμα Πλούτ. 2. 248Ε.

συνυφαίνω, πρκμ. **συνύφαγκα**·— ὑφαίνω ὁμοῦ, συνάπτω δι' ὑφῆς, ἐπὶ τῆς ἀράχνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 3. — Μέσ., πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς συνυφήνασθαι Πλάτ. Τίμ. 78Β, πρβλ. Φωτ. Βιβλ. 186. 31.— Παθ., περὶ τῶν κεράτων βοῶν τινων, εἶμαι ὁμοῦ συμπεπλεγμένος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 321. 2. μεταφ., ὑφαίνω ὁμοῦ, ἐντέχνως σχηματίζω, μηχανῶμαι δεξιῶς ἢ πανούργως, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφαίνω Ὀδ. Ν 303· ἡ πάντα ξυυφαίνουσα πολιτική, ἥτις τὰ πάντα περιπλέκει εἰς ἓν ὕφασμα, Πλάτ. Πολιτικ. 305Ε. σ. τὸν λόγον Ἀριστ. Ῥητορ. πρ. Ἀλ. 33 8· τοὺς ῥυθμοὺς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 18· ὑπόμνημά τι Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ 18. — Παθ., ὥστε ταῦτα συνυφανθῆναι Ἡλιοδ. 5. 105· ἐπὶ τῶν μερῶν προτάσεως ἢ περιόδου, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 23 θύννοι ἀλλήλοις συνυφασμένοι, πολὺ πλησίον ἀλλήλων, συμπεπλεγμένοι, Αἰλ. π. Ζ. 15. 3. II. ὑφαίνω ὁμοῦ, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, Μένανδρ. ἐν «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 3.

συνυφαιρέομαι, Μέσ., ὑφαιρῶ ὁμοῦ, ἀφαιρῶ ὁμοῦ κρυφίως, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 416Β.

συνύφανσις [ῠ], ἡ, τὸ ὁμοῦ ὑφαίνειν, συνυφή, Πλάτ. Πολιτ. 310Ε.

συνύφασμα, τό, τὸ συνυφασμένον, ὕφασμα, Γλωσσ.

συνύφειαι [ῠ], αἱ, τὰ συνυφασμένα κύτταρα τῶν μελισσῶν, ἡ κηρήθρα, «μελόπηττα», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 9· ἃς ὡσαύτως καλεῖ ἱστοὺς συνυφεῖς, αὐτόθι 8.

συνυφεστώτως, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 460. 808, 822, ἔκδ. Mi, Συναγωγὴ Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἄνευ ἑρμηνείας.

συνῠφή, ἡ, = **συνύφασμα**, ὕφασμα, Πλάτ. Νόμ. 734Ε. 2) μεταφορ., κατασκευή, οἰκήσεων ὁ αὐτ. ἐν Ἐπινομ. 975Β· σ. ἐρωτικὴ Μάξ. Τύρ. 265.

συνῠφής, ές, ὁ ὁμοῦ ὑφασμένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 8 (πρβλ. **συνύφειαι**)· συνυφές τι, εἶδος ὑφάσματος, αὐτόθι 37. 30.

συνῠφίστημι, φέρω εἰς ὑπόστασιν ὁμοῦ, τινί τι Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 730Α.— Παθητ., μετὰ πρκμ. καὶ ἀορ. β' ἐνεργ., συνυπάρχω, Σέξτ. Ἐμπ. π. Η. 3 26, π. Μ. 8. 273. II. Μέσ., ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Πολύβ. 4. 32, 7.

συνυψόομαι, Παθητ., ὑψοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινι Κλήμ. Ἀλεξ. 780.

συ ῳδέω, συνᾴδω, ἀνθ' οὗ εὕρηται τοῦτο ὡς διάφορ. γραφ. ἐν Ἐκφάντῳ παρὰ Στοβ. 334. 24, ἀντὶ **συνᾴδω**.

συνῳδία, ἡ, συμφωνία, καὶ μεταφορ., συναίνεσις, Πλάτ. Νόμ. 837Ε, Κλήμ. Ἀλεξ., κλπ.· — ὡσαύτως **συναοιδία**, Ὀλάτας ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 96· **συνῳδή**, Σουΐδ.

συνωδίνω [ῑ], ὠδίνω, κοιλοπονῶ ὁμοῦ, σ. κακοῖς, συνυποφέρω, συμπάσχω, Εὐρ. Ἑκάβ. 727· οἱ συνωδίνοντες ὄρνιθες Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 6, 5.

συνώδοντα, τά, ἀδόκιμος τύπος τοῦ **συνόδοντα** παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 11. 37.

συνῳδός, όν, (ᾠδή) ὁ ᾄδων ἢ ἠχῶν ἀπὸ κοινοῦ ἢ ἐν συμφωνίᾳ μετά τινος, ἀντηχῶν ἢ ἀνταποκρινόμενος εἴς τι, ὄρνις ἄχεσι ξ. Εὐρ. Φοίν. 1518· θρηνήμασι φίλαι ξυνῳδοὶ ὁ αὐτ. ἐν. Ὀρ. 133, πρβλ. Ἑλ. 174· ὦ ξυνῳδοὶ κακοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 73. 2) ἀπολ., ἁρμονικός, σύμφωνος (μουσικ.), Πλάτ. Φαίδων 92C, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22· ῥῆμα Ἀνθ. Πλαν. 226. II. μεταφ., σύμφωνος ἢ ἐν ἁρμονίᾳ πρός τινα ἢ πρός τι, τινι Ἡρόδ. 5. 92, 3, Εὐρ. Μήδ. 1007, κτλ.· ἐμοὶ φρονῶν ξυνῳδά Ἀριστοφάν. Ὄρν. 634· λόγοι σ. τοῖς ἔργοις Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 1, 4, πρβλ. 1. 8, 8.

συνωθέω, μέλλ. -ωθήσω καὶ -ώσω, ὠθῶ ὁμοῦ, στρυμώνω, σπρώχνω ὁμοῦ, τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα Πλάτ. Τίμ. 58Β εἰς ταὐτὸν αὐτόθι 53Α· εἰς μικρὸν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 20. 2 πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στενώτατον Ξενοφ. Οἰκον. 18, 8· ἐπὶ τὸ στρατεύεσθαι Ἀριστοκλ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 791Β· — Παθητ., ξυνέωσται εἰς αὐτὸ Πλάτ. Τίμ. 59Ε· ξυνωσθεῖσα αὐτόθι 85Ε. II. ἀμετάβ., διὰ τῆς βίας διέρχομαι ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 99.

συνωθίζω, = **συνωθέω**, Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σελ. 94, 38, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Boiss. Ἀν. τ. 5, σ. 330 ἐν τέλει.· ὡσαύτως **συνωθισμός**, ὁ, = **συνώθησις**, Βυζ.

συνώθησις, ἡ, = **σύνωσις**, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 10.

συνώμεθα, ἴδε ἐν λέξ. **συνίημι**.

συνωμία, ἡ, (ὦμος) ἡ συναφή, συναρμογὴ τῶν ὠμοπλατῶν, Πολύβ. 12. 25, 3. II. ἐπὶ ἵππου, ἐξάρθρωσις τῶν ὠμοπλατῶν, Ἱππιατρ.

συνωμίασις, ἡ, = τῷ προηγ. II, Ἱππιατρ.

σύνωμος, ον, ὁ ἔχων, καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν, τὼ ὤμω συνοχωκότε, Βασιλικ. ἔκδ. Heimb. τ. 2, Supplem. σελ. 275, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συνωμοσία, (ἐνίοτε φέρεται πλημμελῶς **συνομ-**)· ἡ· (συνόμνυμι) — τὸ ἀποτελεῖν σύνδεσμον δι' ὅρκου, συνωμοσία, Ἀριστοφ. Ἱππ. 476, Θουκ. 6. 60, κτλ.· ξ. δήμου καταλύσεως, πρὸς κατάργησιν τῆς δημοκρατίας, ὁ αὐτ. 6. 27· οἱ ἐν τῇ ξ. ὁ αὐτ. 8. 49· οἱ ἐκ τῆς σ. Πλουτ. Ἀντωνῖν. 13· ἡ ἐπί τινα, ἡ κατά τινος σ. ὁ αὐτ. ἐν Σερτωρ. 26, ἐν Κάτωνι Νεωτ. 29. 2) ὁμοσπονδία, ἡ πρὸς Ἀργείους γενομένη ξ. Θουκ. 5. 83. II. σωματεῖον ἀνδρῶν δι' ὅρκου συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλους, πολιτικὸς σύλλογος ἢ ἑταιρεία, ὁ αὐτ. 8. 54, 81, Πλάτ. Ἀπολ. 36Β, Πολ. 365D· ἴδε ἐν λ. **ἑταιρεία**.

συνωμόσ-ον, τό, ὁρκωμοσία, ὅρκος ἑταίρων συλλόγου ἢ συνωμοτῶν, ἢ συνωμοσία, Διον. Ἁλ. 10. 41, Λόγγος 4. 137.

συνωμόσιος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1075.

συνωμότης, ου, ὁ, ὁ δι' ὅρκου συνδεδεμένος, ὁ ἔχων μέρος εἰς συνωμοσίαν, σύμμαχος (πρβλ. **συνόμνυμι** II), Σοφ. Ο. Κ. 1302, Ἀριστοφ. Ἱππ. 257, 453, κ. ἀλλ., Σφ. 507, Ἀνδοκ. 29. 29, κτλ.· οἱ σ. ἐπὶ τῷ Πέρσῃ Ἡρόδ. 7. 148· σ. τινὸς Πλουτ. Ἀντών. 2· σ. τῆς ἐπιβουλῆς, ἔχων μέρος ἐν τῇ συνωμοσίᾳ, Ἡρωδιαν. 4. 14·— μεταφορ., ὕπνος πόνος τε, κύριοι ξυν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 126.

συνωμοτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συνωμοσίαν, Ἐπίρρ. -κῶς, διὰ συνωμοσίας, ὡς συνωμότης, Πλουτ. 2. 813Α.

συνωμότις, ιδος, θηλ. τοῦ **συνωμότης**, Νικήτ. Χρον. 340D.

συνώμοτος, ον, ὁ δι' ὅρκου συνδεδεμένος, **ξυνώμοτον**, τό,

σύνδεσμος δι' ὅρκου γενόμενος, ὁμοσπονδία, Θουκ. 2. 74· συνωμοσία, Δίων Κ. 37. 39. ‖ ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἐνόρκως συμπεφωνημένος, Θωμ. Μάγιστρ. 825 (ἔνθα εἶναι τρικατάληκτον -ος, η, ον).

συνωνέομαι, μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθ., ἀγοράζω ὁμοῦ, συλλέγω διὰ χρημάτων, νησιῶται ἵππον συνωνέονται μυρίην, συγκαταβάλλουσι χρήματα καὶ καταρτίζουσι σῶμα δεκακισχιλίων ἱππέων, Ἡρόδ. 1. 27. ‖ ἀγοράζω ὁμοῦ, Λατ. coëmere, σῖτον Λυσί. 164. 36, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 56· μαθήματα Πλάτ. Σοφιστ. 224B· θηρία Πλουτ. Βρούτ. 21, κτλ.· — ὁ πρκμ. **συνεώνημαι** εἶναι ἐν χρήσει ὡς παθητ., ὁ συνεωνημένος σῖτος, ἠγορασμένος σῖτος, Λυσί. 165. 17· ἀλλ' ἐπὶ ἐνεργ. σημασ. παρὰ Δημ. 175. 11., 689. 22, πρβλ. **ὠνέομαι** ἐν τέλ.

συνωνή, ἡ, τὸ συνωνεῖσθαι, ἡ ὁλικὴ ἀγορὰ τῶν πωλουμένων, Λατ. coëmptio, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 3. 70, Προκόπ., κλπ.

συνωνητής, οῦ, ὁ, ὁ συνωνούμενος, Γλωσσ.

συνώνητος, ον, συνεωνημένος, συνηγορασμένος, Κῶδ. Θεοδ. σ. 819, ἔκδ. Βερολ.

συνωνῠμέω, = τῷ **συνώνυμός εἰμι**, τινι Ἀθήν. 11E, Φίλων 1. 304, κτλ.

συνωνῠμία, ἡ, ὁμοιότης ὀνόματος ἢ τῆς σημασίας λέξεώς τινος πρὸς ἄλλην, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 2, 7, κτλ., πρβλ. **ὁμωνυμία**.

συνώνῠμος, ον, ἔχων ταυτόσημον ὄνομα, σημαίνων τὸ αὐτό, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 2, 6, κτλ.· μετὰ γενικ., συνώνυμος τῆς ἔνδον οὔσης ἔγχελυς Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 1, πρβλ. Εὐρ. Ἑλλ. 495· τινι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 3. ‖ ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. **συνώνυμα** λέγονται τὰ ὀνόματα γενῶν τὰ κοινὰ εἰς πάντα τὰ ὑπ' αὐτὰ ὑπαγόμενα εἴδη (ὧν τό τε ὄνομα κοινὸν καὶ ὁ .. λόγος τῆς οὐσίας ὁ αὐτὸς Κατηγ. 1, 3, πρβλ. Τοπ. 4. 3, 2., 6. 10, 3 κἑξ.), δηλ. λέξις ἀντίθετος πρὸς τὰ **ὁμώνυμα**, ἴδε Trendelenb. de Arist. Ideis σ. 33· — οὕτως ἐπίρρ. **-μως**, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 5, 15, περὶ Ψυχῆς 2. 1, 8. ‖‖ ἐν τῇ Ῥητορικῇ, **τὰ συνώνυμα** εἶναι λέξεις ἔχουσαι διάφορον μὲν τὸν τύπον ἀλλὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἷον αἱ λέξ. **πορεύεσθαι** καὶ **βαδίζειν**, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 3. 2, 7.

συνωριαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐλαύνων, διοικῶν συνωρίδα, ἁρματηλάταις καὶ συνωριασταῖς Λουκ. ἐν Ζεύξ. 9.

συνωρίζω, ζευγνύω ὁμοῦ, Αἰλ. περὶ Ζ. 15. 24. — Μέσ., ἰδού, ξύναπτε καὶ ξυνωρίζου χέρα Εὐρ. Βάκχ. 198. ‖ ἀμεταβ., τίθεμαι ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὁμοῦ, Μανέθων 4. 453, καὶ οὕτως ἴσως ἐν Νικ. παρ' Ἀθήν. 683D.

συνωρικεύομαι, ἀποθετ., ὁδηγῶ, διευθύνω συνωρίδα, ἅμαξαν συρομένην ὑπὸ ἑνὸς ζεύγους, ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται, «νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δ' ἐπὶ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 15.

συνωρίς, ίδος, ἡ, (συνήορος) ζεῦγος ἵππων, Εὐρ. Ῥῆσ. 987, Ἀριστοφ. Νεφ. 1302, Πλάτ. Φαῖδρ. 246B· τέθριππα καὶ ξυνωρίδες Κωμικ. Ἀνώνυμ. 98· ἔξιππα καὶ τέθριππα καὶ σ. Ποιητὴς παρ' Εὐσταθ. 1539. 31· συν. πωλικὴ Παυσ. 10. 7, 8, πρβλ. 5. 8, 10· ὡσαύτως ἡμιόνων, ὁ αὐτ. 5. 9, 2· ἐλεφάντων ἅρμα καὶ σ. Πολύβ. 31. 3, 11· νόμισμα φέρον εἰκόνα ἢ τύπον συνωρίδος (πρβλ. **πῶλος** II), Εὐρ. Ἀποσπ. 676· — πρβλ. **ζεῦγος** I. 2. **2)** καθόλου, ζεῦγος οἱονδήποτε, ὡς τὸ Λατ. biga, δίλοχον ἄτην. φοινίαν ξυνωρίδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 643, Ἀποσπ. 298, Σοφ. Ο. Κ. 895, Εὐρ. Μήδ. 1145. ‖ ἐπὶ πραγμάτων, πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα, δεσμὰ διὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, δεσμὰ δένοντα κατὰ ζεύγη, Αἰσχύλ. Χο. 982· ὅπου γὰρ δεσμὰ συζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξ. τῆσδε καρτερωτέρα; ποῖον ζεῦγος ἰσχυρότερον τούτου; ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 311. (Ἡ λέξις αὕτη συνηθέστατα κεῖται ἐν τῷ ἀρχαίῳ Ἀττικῷ τύπῳ ξυνωρίς).

σύνωρος, ον, συμφωνῶν, σύμφωνος, «σύνωρον· σύμφωνον. ὁμολογούμενον» Ἡσύχ.

σύνωσις, ἡ, (συνωθέω) τὸ συνωθεῖν, συνώθησις, στρύμωγμα, Πλάτ. Τίμ. 62B· διώσεις ἢ σ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 4, πρβλ. **ἄπωσις, ἄντωσις, δίωσις**.

συνωφελέω, ἀπὸ κοινοῦ ὠφελῶ, συμβοηθῶ, συναναχουφίζω, τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 16, Οἰκ. 18, 2, κτλ.· τινα εἴς τι αὐτόθι 2, 14· σπανιώτερον τινι, Σοφ. Φιλ. 871· — ἀπολ., ὠφελῶ ἢ βοηθῶ ὁμοῦ, ἔν τινι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794· εἴς τι Ξεν. Ἀν. 3. 2, 27.— Παθ., ὁμοῦ ὠφελοῦμαι, κερδαίνω, Λυσί. 128. 40.

συνωχᾰδόν, Ἐπίρρ. (συνέχω) ποιητ. ἀντὶ **συνοχηδόν**, ἐπὶ χρόνου, συνεχῶς, διαρκῶς, ἀδιακόπως, Ἡσ. Θ. 690, Κόϊντ. Σμ. 14. 517· — κατ' ἄλλους, τοῦ λοιποῦ, ἐν τῷ μέλλοντι, εὐθύς. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Α. Β. 609, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 701.

συνωχριάω, ὠχριῶ ὁμοῦ, Θεοδ. Πρόδρ. Ἐπιστ. 95.

συο-βαύβᾰλος, ὁ ἐκ συφεοῦ ἢ συβώτου προερχόμενος, λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθὴς συοβαύβαλος Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 33, ἔνθα ἴδε Meineke· — ὡς οὐσιαστ. (ξυνακ. τοῦ σταθμός) «συοβαύβαλοι· συῶν αὐλιστήρια ἢ κοιμητήρια» Ἡσύχ. «συοβαύβαλοι ἐν οἷς οἱ σύες εὐνάζονται» Φώτ.

Συο-βοιωτοί, οἱ, δηλ. οἱ Χοιρο-βοιωτοί, οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτοί, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν, «ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕες ἐκαλοῦντο» (Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 6, 152), Κρατῖν. (ἐν Ἀδήλ. 153), ἐκ διορθώσεως τοῦ Πόρσ. ἐν προοιμ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. lvii, πρβλ. **σῦς**.

συοβοσία, ἡ, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως σ. 493, ἔκδ. Mi. — Ἐν λέξει **συβόσιον** τοῦ Θησ. Στεφ. ἀναφέρεται γραφὴ λέξεως **συβωσία** παρὰ Πολυδεύκει, ἀλλὰ δὲν ἐγκρίνεται, ὡς θηλ. γένους. Παρὰ τῷ Νικηφόρῳ ὅμως κεῖται βεβαίως καὶ σαφῶς τῆς συοβοσίας, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

συοβόσιον, τό, = **συβόσιον**, Γρηγ. Ναζ.

συοβόσκης, ὁ, συβώτης, χοιροβοσκός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑοβόσκης**.

συοβοσκός, ὁ, χοιροβοσκός, Γλωσσ.

συο-δήλητος, ον, ὁ βλαφθεὶς ἢ φονευθεὶς ὑπὸ συός, τοῦ συοδηλήτου, «τοῦ ὑπὸ συὸς διεφθαρμένου· οὗτος δέ ἐστιν ὁ Ἄδωνις» Ἀγλαΐ. Βυζ. Revue de Philologie τ. 2, σ. 17, 10.

συο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων ἀγριοχοίρους, Φιλόστρ. 838·— **Συοθῆραι**, οἱ, ἦτο ποίημα τοῦ Στησιχ., ἴδε Ἀθήν. 95D.

συο-θρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, ἐπὶ τροφῆς, ἡ τρέφουσα, παχύνουσα τοὺς χοίρους, συοθρέμμονα φορβὴν Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 119.

συο-κτᾰσία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 421, 12.

συοκτονία, ἡ, φόνος, σφαγὴ χοίρων, Διονύσ. Π. 853. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 99

συο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων χοίρους ἢ κάπρους, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 216, Νόνν. Δ. 1. 27.

συο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων χοίρους, χώρα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 21, 13· — ὡς οὐσιαστ., συβώτης, χοιροβοσκός, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ν 404.

συο-φόντης, ου, ὁ, ὁ φονεύων χοίρους· θηλυκ. **συοφόντις**, Ἀνθ. Π. 11. 194.

συοφορβέομαι, Παθ., τρέφομαι ὡς οἱ χοῖροι, τοὺς ἐκ Κίρκης συοφορβουμένους Λογγῖν. 9. 14.

συοφόρβιον, τό, ἀγέλη χοίρων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 3, Διον. Ἁλ. 1. 79· — περὶ τοῦ τύπου ἴδε Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 2. 309.

συο-φορβός, όν, μεταγεν. τύπος τοῦ **συφορβός**, Πολύβ. 12, 4, 6, Διον. Ἁλ. 1. 84 (Βατικ. Ἀντιγραφ.)· «συοφορβός· σῦς τρέφων» Ἡσύχ.

σύρα ἢ **συρία**, ἡ, ὡς φαίνεται ταὐτὸν τῷ **σισύρα**, Πολυδ. Γ', 64, Ἡσύχ.

Σῠράκουσαι, αἱ, πόλις τῆς Σικελίας· Ἰωνικ. **Συρήκουσαι**, Ἡρόδ.· Δωρικ. **Συράκοσαι**, Πινδ. Π. 2. 1 καὶ χάριν τοῦ μέτρου **Σῠράκοσσαι**. Böckh διάφορ. γραφ. παρὰ Πινδ. Ο. 6. 6 **Σῠράκουσα**, ἡ, ἀπαντᾷ παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., Διόδ. 13. 75., 14. 11· **Συράκοσα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 490. 58· ὡσαύτως **Συρακώ, οῦς**, ἡ, Ἐπίχαρμ. 166 Ahr.— Ἐπίθ. **Σῠρακόσιος, α, ον**, ἐκ Συρακουσῶν· καὶ ὡς οὐσιαστ., ὁ κάτοικος τῶν Συρακ., Ἰωνικ. **Συρηκούσιος**, Ἡρόδ. 7. 154, κτλ.· ποιητ. **Συρηκόσιος**, Ἀνθ. Π. 5. 192· τύπος τις **Συρακόσσιος** μνημονεύεται ἐν Θεογνώστου Κανόσι σ. 56· θηλ. **Συρακοσσίς** [γλῶσσα] Νόνν. Δ. 9. 22· — ἡ **Συρακοσία** [χώρα] Θουκ. 6. 52 (καὶ οὕτως ὁ L. Dind. ἀναγιγώσκει ἀντὶ ἡ **Συράκουσα** ἢ **Συράκοσα** παρὰ Διοδ. (ἴδε ἀνωτ.)· Σ. τράπεζα, παροιμία ἐπὶ πολυτελοῦς διαίτης, Λατιν. Siculae dapes, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 3, Παροιμιογρ.

σύρβᾰ, ἡ, ἴδε **τύρβα**.

σύρβη, ἴδε **τύρβη**. ‖ = **αὐλοθήκη**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συρβηνεύς**.

συρβηνεύς, ὁ, θορυβώδης, ταραχώδης, Λατ. turbulentus, συρβηνέων χορός, ὁ τεταραγμένος καὶ ᾠδικός, Κρατῖνος ἐν «Θράτταις» 13, πρβλ. Ἀθήν. 669B, 671C, 697F, Παροιμιογρ. 376, Ἡσύχ.

σύρ-γαστρος, ὁ, κυρίως **συρόγαστρος**, ὁ σύρων κατὰ γῆς τὴν γαστέραν, ἕρπων ἐπὶ τῆς κοιλίας ὡς σκώληξ ἢ ὄφις, Ἀνθ. Π. 15. 26 ‖ μεταφορ., κοινός, βάναυσος ἄνθρωπος, ἐργάτης, χειρῶναξ, χυδαῖος, Ἀλκίφρων 3, 19, 63· οὕτω καὶ **συργάστωρ, ορος**, ὁ, ὁ αὐτ. 3. 63.— Ἀμφότεραι αἱ λέξεις ἑρμηνεύονται διὰ τοῦ **συοφορβός** ἢ **ὑοφορβός** παρ' Ἡσυχ., Φωτ., Ἐτυμολ. Μεγ. ἐν λέξ. **ἑρπετόν**· — πιθαν. ἕνεκα τῆς ταπεινότητος τῆς ἀσχολίας.

σύρδην, Ἐπίρρ. (σύρω) ἐν μακρᾷ σειρᾷ ἢ γραμμῇ, Λατ. tractim ἢ agmine longo, Βαβυλὼν .. πάμμικτον ὄχλον πέμπει σ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 54, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει· «ὁμοῦ». ‖ ὥσπερ συρόμενος μακράν, βιαίως, σφοδρῶς, Νικήτ. Χρον. 119C· — Τὸ ἐν Εὐρ. Ῥήσῳ 58, σ. ἅπαντα.. ἀναλῶσαι δορί, πρέπει νὰ ἔχῃ ὁμοίαν σημασίαν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ **φύρδην** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 812.

σύρεον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ **τορδυλίου**, Plin. h. n. XXIV, 177.

Συρι-άρχης, ου, ὁ, ἄρχων, κυβερνήτης τῆς Συρίας· — **-αρχία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, Βυζ.

σῡριγγιᾰκός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς σύριγγα, Βυζ.

σῡριγγίας κάλαμος, ὁ, κοῖλος κάλαμος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 10, Διοσκ. 1. 114.

συρίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σῦριγξ, μικρὸς κάλαμος, μικρὰ σῦριγξ, παρὰ Πλουτ. 2. 456Α, ἐπὶ μικρᾶς σύριγγος δι' ἧς ὁρίζεται ἡ φωνή· ὡσαύτως **συριγγίδιον**. Ἥρων Πνευμ. 170Α. **2)** ἡ ἐν τῷ τροχῷ κεντρικὴ ὀπή, Ἡσύχ. **3)** τὸ ἕλκος συρίγγιον, Λατ. fistula, Ἱππ. 1201D.

σῦριγγίς, ἴδος, ἡ, ὁμοία πρὸς σύριγγα, κασία Γαλην.'Αντιδ. 1. 14.

σῦριγγίτης [ῑ], **ου**, ὁ, θηλ. **-ῖτις, ιδος**, πολύτιμός τις λίθος, Ψελλὸς ἐν Ideler Phys. 1. 244, Πλίν. 37. 67.

σῦριγγο-ἐμβολος, ὁ, σειρὰ σωλήνων συνεχομένων πρὸς μετοχέτευσιν ὕδατος μάλιστα εἰς πολιορκουμένους, Εὐστ. 1189. 48.

σῦριγγο-τόμος, ον, ὁ τέμνων σύριγγας, ἐπὶ ἐργαλείου χειρουργικοῦ πρὸς διατομὴν συριγγίων, Παῦλ. Αἰγ. 6, 78· — **συριγγοτόμον**, τό, μαχαίριον χειρουργικὸν πρὸς τομὴν συριγγίου, Γαλην. τ. 10, σ. 140, Ὀρειβάσ. σ. 23, ἔκδ. Mai·—syringotomium παρὰ τῷ Veget. 3. 27, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319

συριγγό-φωνος, ον, ὁ ἠχῶν ὡς σῦριγξ, Καισαρ. Ζητήμ. 78, σελ. 218.

σῦριγγόω, σχηματίζω σύριγγα, ἀποτελῶ συρίγγιον, σ. φλέβα Ἱππ. 277. 55., 279. 17.— Παθητ., σχηματίζομαι εἰς συρίγγιον, ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 43, πρβλ. 883D· σεσυριγγωμένος τόπος Διοδ. Ἐκλογ. 521. 11.

σῦριγγώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σύριγγα ἢ σωλῆνα, Ὀρειβάσ.·— διάτρητος, τετρημένος, κοῖλος, ὀστέα Ἱππ. 1153Α, πρβλ. 1210C, 1222D.

συρίγγωμα, τό, συρίγγιον (νόσος), Boiss n Ἀνέκδ. 1. 234.

συρίγγωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς συριγγίου, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 16 Mai.

σῦριγκτής, οῦ, ὁ, **συρικτής**, ἴδε **συριστής**.

σύριγμα, [ῡ], τό, ὁ ἦχος σύριγγος, Εὐρ Βάκχ 952, Ἀριστοφ. Ἀχ. 554· «σφύριγμα», ἀνέμων Ὀρφ Ὕμν. 34. 25.

σῦριγματώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τὸν ἦχον τῆς σύριγγος, συρίζων, Κασσίου Προβλ. 82.

σῦριγμός, ὁ, τὸ συρίζειν, σφύριγμα ὡς π. χ. τοῦ ὄφεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 9, πρβλ. Σ ράβ. 422· ἐν τῷ ἑνικῷ, ἐπὶ περιγέλωτος, Ξεν. Συμπ. 6, 5· τοὺς συριγμοὺς .. καὶ τοὺς χλευασμοὺς Πολύβ. 30. 20, 6· σ. κάλων, συριγμὸς τῶν σχοινίων, Λατ stridor rudentum, Διον.'Αλ. π. Συνθ. 14· ἐπὶ τοῦ ἦχου ὃν παράγουσί τινα τῶν γραμμάτων προφερόμενα, αὐτόθι 14 ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν ἐλεφάντων, Ἀρρ. Ἀν. 5. 17 βοὴ τῶν ὤτων, Διοσκ. 2 96.

σῦριγξ, ιγγος, ἡ, σωλὴν οἱοσδήποτε· **I.** μουσικὸν ὄργανον κυρίως ποιμενικόν, οὗ εὑρέτης ἐνομίζετο ὁ Πάν· κατεσκευάζετο δὲ ἡ σῦριγξ ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ καλάμων διαφόρου μεγέθους, οὓς συνεκόλλων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ· περὶ τοῦ σχήματος τοῦ ὀργάνου τούτου ἴδε εἰκόνας Πα όι, αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ Ἰλ. Κ. 13· νεμῆες τερπόμενοι σύριγξι Σ. 526· συρίγγων ἐνοπὴ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 512· ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 278· οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων Σοφ Φιλ. 213· καλαμίνη σ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 622· κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σῦριγξ ἂν εἴη Πλάτ. Πολ. 399D. **2)** συριγμὸς εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας· οἷον ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 700C, πρβλ. **συρίζω** II. 2, **συριγμός**·— τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ Πυθικοῦ νόμου ἐκαλεῖτο **σύριγγες**, πιθανῶς ἐπειδὴ ἦχει κατὰ μίμησιν τῶν συριγμῶν τοῦ ἀποθνήσκοντος ὄφεως Πύθωνος, Στράβ. 421. **3)** τὸ στόμιον τοῦ αὐλοῦ, Πλούτ. 2. 1138Α, πρβλ. 1096Α. **4)** ὁ σωλὴν τῆς κασσίας, Ἀνδρόμ. παρὰ Γαλην. Ἀντιδ. 1. 14, Ἀκτουάρ, πρβλ. **συριγγίς**. **II** πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς σωλῆνα: **1)** θήκη δόρατος, = **δορατοθήκη**, Ἰλ. Υ. 387. **2)** ἡ ὀπὴ ἡ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ τροχοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 205, Ἱκέτ. 181, Σοφ. Ἠλ. 721, Εὐρ. Ἱππ. 1234· «τὸ δὲ κενὸν τοῦ τροχοῦ τὸ ἐναρμοζόμενον τῷ ἄξονι σῦριγξ» Πολυδ Α', 144 ἐν τέλει. **3)** τὸ κοῖλον μέρος στρόφιγγος θύρας, Παρμενίδ. 19. **4)** ἐν τῇ ἀνατομικῇ καλοῦνται **σύριγγες** οἱ πόροι ἢ τὰ τρήματα τῶν πνευμόνων (πρβλ. **σήραγξ**), Ἀριστ. περὶ Ἀναπν 15, 1., 21, 4, περὶ τὰ Ζ Ἱστ 1. 17, 7., 3. 3, 15 κἑξ· μερίζεται τὸ πνεῦμα κατὰ τὰς ἀρτηρίας εἰς τὰς σ. ὁ αὐτ. π. Ζ Μορ. 3 3, 3·— ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων σωληνοειδῶν ἀγωγῶν ἐν τῷ σώματι, σύριγγες σαρκῶν Ἐμπεδ. 344 σ. αἱματόεσσα, εἰς τὰ σφυρά, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ 1646· ἡ σωληνοειδὴς κοιλότης τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Πολυδ. Β', 180 ἡ συριγγώδης ὀπὴ ἡ διήκουσα διὰ τῆς τοῦ ἐλέφαντος προβοσκίδος, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρο. Παθ. 2. 13· — ἐν Σοφ Αἴ. 1412, σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος, ἡ λέξις δύναται νὰ σημαίνῃ ἢ τοὺς ἀεροφόρους πόρους τῶν πνευμόνων ἢ τοὺς μυκτῆρας. **5)** συριγγοειδὲς ἀπόστημα, συρίγγιον, Ἱππ. 200D, κ. ἀλλ. **6)** σ. πτεροῦ· ἴδε πτερόν I. 1. **7)** τὸ κοῖλον καταπέλτου, Βιτρούβ. 10. 15, Ἥρων Βελοπ. 135D. **8)** ὑπόγειος δίοδος, ὑπόνομος, ὄρυγμα ὑπόγειον, Λατιν. cuniculus Πολύβ 9. 41, 9., 22. 11, 8, κτλ.·— ὡσαύτως ἐπὶ τῶν νεκρικῶν θόλων τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων ἐν Θήβαις, Αἰλ π. Ζῴων 6. 43, Παυσ 1. 42, 3, Ἐπιγρ. Αἰγυπτ. ἐν Συλλ Ἐπιγρ. 4768-71,-89, -91, κ. ἀλλ. **9)** ἐστεγασμένη στοὰ ἢ διάδρομος, **Πολύβ. 15.** 30, 6, Ἀθήν. 205D.

σύριγξις, εως, ἡ, τὸ παίζειν τὴν σύριγγα, **Σχόλ. εἰς Εὐρ.** Ὀρ. 144.

σῡρίζω, μεταγεν. Ἀττικ. **συρίττω**, Λοβέκ. **εἰς Φρύνιχ. 192** (παρὰ τοῖς λίαν μεταγεν. συγγραφεῦσι **συρίσσω**), Δωρ. **συρίσδω** Θεόκρ. 1. 3, κτλ.·— μέλλ **συρίξομαι** Λουκ. Δὶς Κατηγ. 12, κτλ.· **συρίσω** Ἥρων Πνευμ. 194D, Λόγγος 2. 23· **συριῶ** Ἑβδ.·— ἀόρ. **ἐσύριξα** Ἀριστοφ. Πλ. 689· μεταγενέστ. **ἐσύρισα**, Βαβρ. 114, Λουκ. Ἁρμον. 2. (Πρβλ. **σῦρ-ιγξ, σύρ ιγμα, συρ-ιγμός**· Σανσκρ. svar, svrî, svar âmi (cant), svar-as (sonus)· Λατιν. su-sur-rus, absurdus (πρβλ. absonus)· Σλαυ. svir-ati (tibia canere)· Λιθ. sur-me (tibia)). Παίζω τὴν σύριγγα, αὐλῶ διὰ τῆς σύριγγος, ὅταν .. συρίζῃς, ὦ Πὰν Εὐρ Ἴων 500· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες Θεόκρ. 1. 3· συρίζων κισσοδέτας ὁ κάλαμος Εὐρ. Ι. Τ. 1125· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., συρίζων ποιμνίτας ὑμεναίους ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 579. **II.** συρίζω ὡς ὄφις (πρβλ. **συριγμός**), συρίξας ἐγὼ Ἀριστοφ Πλ. 689· ψόφος .. οἷον συριττούσης τῆς γλώττης, ἐπὶ τῆς γλώσσης προφερούσης τὸ σ, Πλάτ. Θεαίτ. 203Β φιμοὶ δὲ συρίζουσι (ἴδε φιμὸς II), Αἰσχύλ. Θήβ 463 συριζόντων κατὰ πρύμναν .. πηδαλίων Εὐρ. Ι. Τ. 431· ἐπὶ ἀνέμου, πνέω ἰσχυρῶς· συρίζων, Βαβρ. ἔνθ' ἀνωτ.·— μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., συρίζων φόνον, συριγμὸν φόνου, Αἰσχύλ. Πρ. 355. **2)** ἀποδοκιμάζω ὑποκριτὴν διὰ τοῦ συριγμοῦ (πρβλ. **σῦριγξ** I. 2), σὺ γ' ἐξέπιπτες ἐγὼ δ' ἐσύριττον Δημ. 315. 10, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 10, κτλ. **β)** μετ' αἰτ. προσώπ., ὡς τὸ Λατ. explodere, συρίζων ἐκδιώκω, ἐνθάλω τῆς σκηνῆς διὰ συριγμῶν, Δημ. 586. 16 καὶ ἐν τῷ παθ., Αἰσχίν. 64. 29., 86. 41, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D.

Σῡρίζω, ὁμιλῶ ὡς Σύρος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 314, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 10.

Σῦρι-γενής, ές, Συριακῆς καταγωγῆς, Συριηγενὲς ἅρμα Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140, Ὀρφ Λιθ. 259.

Σῦρικός, ή, όν, ὁ ἐκ Συρίας, Σύριος, Στέφ. Βυζ.

σῦρικτήρ. συρικτής, ἴδε ἐν λ. **συριστής**.

Σύριος [ῠ], **α, ον**, ὁ ἐκ Συρίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 83, κτλ., πρβλ. **Σύρος**. **II. Σύριος** [ῠ], ὁ ἐκ τῆς νήσου Σύρου, Στράβ. 487, Στέφ. Βυζ, ἐν λέξ. **Σῦρος.**

συρίσδω, Δωρ ἀντὶ **συρίζω**, Θεόκρ. 1. 3, κτλ.

συρίσκος, σύρισσος, ἴδε **ὑρισός**.

Συρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **Σύρος**, μικρὸς Σύριος, Ἀνάξιππος ἐν «Φρέατι» 1.

σύρισμα, τό, καὶ **σῦρισμός**, ὁ, μεταγεν. τύποι τοῦ **σύριγμα, -μός**, τὸ πρῶτον παρ' Ἡσυχ., Βασιλ.· τὸ δεύτερον ἐν Λουκ.'Αναχάρσ. 32, Νόνν.

σῦριστής, οῦ, ὁ, ὁ παίζων τὴν σύριγγα (ἴδε **σῦριγξ**). αὐλητής, Λουκ περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 43 ὡσαύτως **συρικτής**, Ἀριστ. Προβλ 18. 6, 1· Δωρικ. **συρικτάς**, Θεόκρ. 7. 28, Ἀνθ. Π. 6. 73, 237· καὶ **συριστήρ. ῆρος**, αὐτόθι 206. **II.** «γέρανος ἄρρην» Ἡσύχ., πρβλ Εὐρ. Ελ. 1483

Σῦριστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ τῶν Συρίων γλώσσῃ, Σ. ἐπίστασθαι, ἐπίστασθαι, γινώσκειν Συριακὴν γλῶσσαν, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 31, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 46, Λουκ. Ἀλέξ 51.

σῦριστική (ἐξ ὑπακ. **τέχνη**), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ συρίζειν, παίζειν τὴν σύριγγα, Α ιθ. 653.

συρίτης, ὁ, λίθου ὄνομα εὑρισκομένου ἐν τῇ κύστει τοῦ λύκου, Pl n. h. n. XI, 208.

σῦρίττω, ἴδε **συρίζω**.

σύριχος, ὁ, ἴδε **ὑριχός**.

σαρκίζω, καὶ **σαρκίζω**, Αἰολ. ἀντὶ **συρκάζω** καὶ **σαρκάζω**, Ἡσύχ

σύρμα, τό, (σύρω) πᾶν τὸ συρόμενον κατὰ γῆς: **1)** θεατρικὴ ἐσθὴς μετὰ μακρᾶς οὐρᾶς, Πολυδ. Ζ', 67, Κραμήρ. Ἀνέκδ. Παρ 1 19 syrma παρὰ Ἰουβεν 8 229, Μαρτιάλ., πρβλ. **σύρω** I, **συρτός** II·— περίφρ., σύρμα πλοκάμων, μακρὰ καὶ κυματίζουσα κόμη, Ἀνθ. Π. 5 13· σ τερηδόνος, μακρὸς σκώληξ, ἕρπων σκώληξ τοῦ ξύλου, αὐτόθι 12. 190. **2)** σωρὸς ἀχύρων ἢ χόρτων χρησιμευόντων ὡς στρωμνή, ὄνον σύρματ' ἂν ἕλεσθαι μᾶλλον ἢ χρυσὸν Ἡρακλείδ. ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 5, 8. πρβλ. **συρφετός**. **3)** παρὰ τοῖς Ἰατρ., μέρος τοῦ σώματος, ἐξ οὗ τὸ δέρμα ἀπεσπάσθη, Λατ. desquamatum, Ἱππ. 1133 C, πρβλ. **ἀπόσυρμα** I. **II.** τὸ σύρειν ἢ σύρεσθαι, ἡ διὰ τοῦ σύρειν ἢ σύρεσθαι κίνησις, τὸ ἕρπειν, μόσχων Διον Ἀλ. Ἀπολλ. 23· ἐπὶ ὄφεων, Αἰλ. π Ζ. 9. 61, Δίων Χρυσ. 1. 193·— σ. Ἀντιγόνης, τόπος ἐν Θήβαις, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἡ Ἀντιγόνη εἷλκε σύρη τὸ σῶμα τοῦ Πολυνείκους πρὸς τὴν νεκρικὴν πυρὰν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους, Παυσ. 9. 25, 2. **2)** ἐν τῇ Μουσικῇ, τὸ σύρειν ἢ ἐπιμηκύνειν τοὺς τόνους ἢ φθόγγους, Πτολεμ. Ἁρμ 2 12.

συρμαία, Ἰωνικ. **-αίη**, ἡ, (**συρμὸς** II) καθαρτικὸν φυτόν, ᾧ ἐχρῶντο οἱ Αἰγύπτιοι (ἴδε **μελανοσυρμαῖος**), Ἡρόδ. 2. 125,

'Αριστοφ. Εἰρ. 1254, Διόδ. 1. 64, πρβλ. Γαλην. Ἱπποκράτ. Λεξ. Ἐξήγ. 574, ἔνθα: «συρμαία ἡ μετρίως γενομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις»· — ὁ ὀπὸς αὐτοῦ ἀναμιγνυόμενος μεθ' ἅλμης ἐδίδοτο ὡς καθαρτικὸν καὶ ἐμετικὸν φάρμακον (πρβλ. **συρμαΐζω, συρμαϊσμός**), Ἡρόδ. 2. 88, Δίδυμ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** καθάρσιον, Ἱππ. 626. 37· — παροιμ., συρμαίαν βλέπειν, ἔχειν ὄψιν μέλλοντος ἐμέσαι, παρὰ Φαβωρίν. **II.** ὡσαύτως κατὰ τὸν Ἡσύχ., «βρωμάτιον διὰ στέατος καὶ μέλιτος» διδόμενον ὡς ἔπαθλον ἐν Σπάρτῃ εἰς ὁμώνυμόν τινα ἀγῶνα.

συρμαΐζω, ποιοῦμαι χρῆσιν ἐμετικοῦ ἢ καθαρσίου, ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων, συρμαΐζουσι τρεῖς ἡμέρας ἐπεξῆς μηνὸς ἑκάστου, ἐμετοῖσι θηρώμενοι τὴν ὑγιείην καὶ κλύσμασι Ἡρόδ. 2. 77, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 5. 46.

συρμαιο-πώλης, ου, ὁ ὁ πωλῶν ἐμετικὰ ἢ καθαρτικὰ φάρμακα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 252.

συρμαϊσμός, ὁ, ἡ χρῆσις ἐμετικοῦ φαρμάκου, ἐμεῖν ἀπὸ σ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805.

συρμάς, **άδος**, ἡ, (σύρω) σωρὸς σχηματιζόμενος διὰ τοῦ σύρειν ἢ σύρεσθαι, οἷον σωρὸς χιόνος σχηματιζόμενος διὰ τῆς ἐπιπνοίας τοῦ ἀνέμου, χιονοσ ιβάς, ἀεὶ ἐν τῷ πληθ., Ρήτορες (Walz) τ. 3, σ. 579, Πισίδ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **συμφορά**, κτλ.

συρμᾰτῖτις κόπρος, ἡ, κόπρος μεμιγμένη μετὰ συρμάτων, δηλ. μὲ σκουπίδια (ἴδε **σύρμα** I. 2), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 7. 4., 7. 5, 1. **II.** **συρμᾰτίς**, **ίδος**, ἡ, «συρματὶς στρατιά· ἡ τὰ συμψήγματα καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα» Ἡσύχ. (πρβλ. τὸ Λατ. syrmaticus).

συρμή, ἡ, = **συρμός**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἑρμότ. 79.

συρμιστήρ, ὁ, ὁ πωλῶν «ῥοκανίδια» καὶ ξυλάρια χρήσιμα πρὸς καῦσιν· «συρμιστήρ· ξυλοπώλης» Ἡσύχ.

συρμός, ὁ, (σύρω) κίνησις μακρὰ διὰ τοῦ σύρειν ἢ σύρεσθαι γινομένη, ὡς τὸ **ὁλκός**, Λατιν. tractus, ἡ γραμμὴ ἣν σχηματίζουσι τὰ μετέωρα, πρηστήρων Πλάτ. Ἀξίοχ. 370C, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 130. 1· ἐπὶ τῶν κυμάτων ὅταν σύρωνται, ἡ ὁρμητικὴ κίνησις αὐτῶν, Φίλων 1. 298· ἐπὶ τρικυμιῶν καὶ ἰσχυρῶν ἀνέμων, Ἀνθ. Π. 7. 8, 498· χαλαζήεις αὐτόθι 6. 221· ἡ συρμὴ πορεία τοῦ ὄφεως, Πλουτ. Ἀντών. 86. **II.** ἔμετος ἢ κάθαρσις ἰατρικὴ (πρβλ. **συρμαία**). Νικ. Ἀλεξιφ. 256.

σύρξ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **σάρξ**.

Σῠρο-γενής, ές, ὁ ἐν Συρίᾳ γεννηθείς, Ἐκκλ.

σῡρομένως, Ἐπίρρ. μετοχ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ **σύρω**, = **σύρδην**, Ἰουστῖν. Μάρτ.

Σῠρο-μέτοικος, ὁ, μέτοικος ἐν Συρίᾳ, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 36, 18.

σῠρο-πέρδιξ, **ῑκος**, ὁ, = **Σύρος**, **πέρδιξ**, Αἰλ. περὶ Ζῴων 16. 7.

συρόποδες (;) στίχοι, fistulares ve sus, Diom. ἐν Gram. Lat. d. Keil, I, σ. 498, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Σῦρος, ἡ, νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, Στράβ. 487· καλουμένη Συρίη ἐν Ὀδ. Ο. 403· παρὰ δὲ μεταγεν. ὡς καὶ νῦν ἔτι **Σύρα**, Διογ. Λ. 1. 119 — **Σύριος**, ὁ, ὁ τῆς Σύρου κάτοικος, αὐτόθι 116.

Σύρος [ῠ], ὁ, κάτοικος τῆς Συρίας, Ἡρόδ. 2. 104, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 264, Σοφ., κλπ.· συχν. ἐν χρήσει ὡς ὄνομα δούλου, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην., Δημ. 1127. 25, κλπ., πρβλ. **Συρίσκος**· — θηλ. **Σύρα**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1146, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 30 — Τὸ ὄνομα τῆς χώρας ἦν **Συρία**, Ἰων. **-ίη**, ἡ, Ἡρόδ., κλπ.· Σ. ἡ Παλαιστίνη ὁ αὐτ. 3. 91., 4. 39, Συλλ. Ἐπιγρ. 4029. 22· ἡ Φοινίκη Σ. Διόδ. 19. 93· Κοίλη Σ., ἡ μεταξὺ τοῦ Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, Στράβ. 133, κλπ. ἡ ἄνω Σ. αὐτόθι.— Οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο καὶ **Σύριοι**, — ὅπερ ὄνομα κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους εἶχον οἱ Ἀσσύριοι, Ἡρόδ. 7. 63 πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 83· καὶ οἱ Καππαδόκαι ἢ **Λευκόσυροι** (ἴδε ἐν λ.), **Σύροι** ἢ **Σύριοι** Ἡρόδ. 1. 6, 73· Σ. Καππαδόκαι (ἔνθα ἡ δευτέρα λέξις εἶναι ἴσως γλώσσημα) ὁ αὐτ. 1. 72., 2. 104, κλπ. — Ἐπίθ. **Σύριος**, **α**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Συρίαν ἢ ἐκ τῆς Συρίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1312, Εὐρ., κλπ.· Σ. πόα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40· Σ. πύλαι (ἴδε ἐν λ. **πύλη**)· — ὡσαύτως **Συριᾰκός**, **ή**, **όν**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 17, 3, Στράβ., κλπ. — Ἐπίρρ. **Συρίηθεν**, ἐκ τῆς Συρίας, Διον. Π. 895· **Συρίοθεν** Ἄννα Κομν. σ. 414D.

Σῠρο-φοῖνιξ, **ῑκος**, ὁ, ὁ ἐκ Φοινίκης τῆς Συρίας, διότι ὑπῆρχον καὶ Φοίνικες τῆς Λιβύης, Λουκ. Θεῶν Ἐκκλησ. 4, πρβλ. Ἰουβεν. 8. 159· — **Σῠροφοίνισσα**, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ζ', 26.

σύρραγμα, τό, σύγκρουσις, Πλούτ. 2. 346E — **συρρᾰγή**, ἡ, ὁπλιζομένου τοῦ στρατοῦ πρὸς συρραγὴν πολέμου Τζέτζ. Ἱστ. 3. 721.

συρράδιος, **ον**, «νόθος. μικτός. εἰκαῖος» Ἡσύχ., πρβλ. **ὑράδιος**.

συρρᾳδιουργέω, ὁμοῦ μετά τινος ῥᾳδιουργῶ, ἐγκληματῶ ὁμοῦ, τινὶ Φίλων 2. 196, Πλούτ. 2. 53C.

συρραθᾰγέω, κάμνω ὁμοῦ θόρυβον, συνθορυβῶ, Νικ. Θηρ. 194.

σύρραξις, ἡ, σύγκρουσις, τῶν κλυδώνων πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. π. Θαυμασ. 130. 2· ὅπλων Πλούτ. 2. 337B, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Καίσ. 44.

συρρᾰπίζω, ῥαπίζω, κτυπῶ ὁμοῦ, τὴν τῆς θαλάσσης συρραπίζοντες ῥάχιν, ἐπὶ κωπηλατῶν, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 15.

συρραπτός, **όν**, ὁ ὁμοῦ ἐρραμμένος, συνερραμμένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

συρράπτω, μέλλ. **-ψω**, ῥάπτω ὁμοῦ, Λατ. consuo, δέρματα νεύρῳ βοὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 542· οὕτως, Ἡρόδ. 2. 86., 4. 64· ῥαφίδα καὶ λίνον λαβὼν τὸ ῥῆγμα σύρραψον τόδε Ἄρχιππος ἐν «Πλούτῳ» 4· ἀτεχνῶς μὲν τῷ ὄντι ξύρραπτε τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων, κάμνε τα νὰ μὴ ὁμιλῶσι, Πλάτ. Εὐθύδ. 303E· ποθεῖ τὰς ἐπιθυμίας συρράψαι ταῖς ἀπολαύσεσι, νὰ τὰς συνάψῃ μετὰ τῶν ἀπολαύσεων, δηλ. νὰ ἐκπληροῖ αὐτὰς ἀμέσως, Πλούτ. 2. 565D· σ. τί πρός τι Θεμίστ. 252D· Βάκχον μηρῷ συνέρραφεν, δηλ. ὁ Ζεύς, Νόνν. Δ. 7. 152. **II.** μεταφορ., σ. τοιαῦτα, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, πλέκω τοιαῦτα, Δίων Κ. 38. 14.

συρράσσω, Ἀττ. **-ττω**, = **συρρήγνυμι** II, (πρβλ. **σύρραγμα**), συγκρούομαι, μάχομαι πρός τινα, Λατ. confligere cum aliquo, ἄδηλον ὂν ὁπότε σφίσιν αὐτοῖς ξυρράξουσι Θουκ. 8. 96· ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς Θηβαίοις Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 19, πρβλ. 7. 5, 16· σ. εἰς τὴν μάχην Διόδ. 16. 4· ἐπὶ πλοίων, αὐτόθι 20. 51· ἐπὶ ποταμῶν, ὧν τὰ ὕδατα μετὰ πατάγου ἑνοῦνται, αὐτόθι 17. 97.

συρρᾰφεύς, ὁ, ὁ συρράπτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 446.

συρρᾰφή, ἡ, τὸ συρράπτειν, συναρμογή, συνειρμός, Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 743, Ὀρειβάσ.

συρρέζω, μέλλ. **-ξω**, τελῶ ὁμοῦ ἱερά, Ἀνθ. Π. παράρτ. 164.

συρρέμβομαι, ἀποθ., ὁμοῦ περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, διάφ. γραφ. Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΓ', 21), Διογ. Λ. 9. 63 ἔκδ. Cobet, Ἡσύχ. Μιλήσ. περὶ τῶν ἐν Παιδείᾳ λαμψάντων σοφῶν σ. 35.

συρρέπω, ῥέπω, κλίνω ὁμοῦ, σ. τῇ διανοίᾳ ἐπί τι Πολύβ. 3. 38, 5.

σύρρευσις, ἡ, τὸ συρρέειν, συρροή, τὸ ὁμοῦ χύνεσθαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 4· φέρεται **σύρρυσις** παρὰ Πολυβ. 6. 43, 5, Διόδ. 1. 39, κλπ.

συρρέω, μέλλ. **-ρεύσομαι**· πρκμ. **ερρύηκα**· παθ. ἀόρ. **-ερρύην**, Ἀριστ. Προβλ. 4. 34., 8. 14· (παρὰ μεταγεν. **-έρρευσα**, Ἀλέξ. Τραλλ.). Ῥέω ὁμοῦ, ἓν ῥεῦμα σχηματίζω, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος χύνομαι, εἰς τοῦτο τὸ χάσμα συρρέουσι .. πάντες οἱ ποταμοὶ Πλάτ. Φαίδων 112A, πρβλ. 109B, C· — μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φέρομαι ὁμοῦ ὡς ἓν ῥεῦμα, συνέρρεον εἰς τὴν ἀγορὴν Ἡρόδ. 5. 101, πρβλ. 8. 42, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 3· καὶ ἐπὶ χρημάτων, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου § 34· ἐπὶ νόσων, Πλουτ. Σύλλ. 13· πάντα τὰ χαλεπὰ σ. εἰς τὸ γῆρας Ξεν. Ἀπολ. 8, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 708D. **II.** ῥέω ὁμοῦ μετά τινος, κατὰ ῥοῦν συρρέοντα τὰ ὕδατα Λουκ. Ἑρμότ. 86.

σύρρηγμα, τό, = **σύρραγμα**, σ. φάλαγγος Πλούτ. 2. 550E.

συρρήγνῡμι ἢ **-ύω**· μέλλ. **-ρήξω**· παθ. πρκμ. β' **-έρηγμαι**· παθ. ἀόρ. **-ερράγην** [ᾰ]· ἀμεταβ. πρκμ. β' **-έρρωγα**· (**συρράσσω** (ὃ ἴδε) εἶναι ἕτερος τύπος παράλληλος τούτῳ). **I.** μεταβ., διαρρηγνύω εἰς τεμάχια, θραύω, συντρίβω, τὴν κεφαλὴν Πλουτ. Τιμολ. 34. — Παθ., κακοῖσι συνέρρηκται, ἔχει συντριβῆ ἕνεκα τῶν δυστυχημάτων, Ὀδ. Θ. 137. **2)** συρρῆξαι εἰς ἓν ἅπαντα, νὰ τὰ κατασυντρίψῃ εἰς ἓν ὅλα ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 674. **3)** συγκρούω, μεταφορ., συρρ. πόλεμον, ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκραγῇ πόλεμος, Πλούτ. 2. 1049D — Παθητ., πολέμου συρραγέντος αὐτόθι 322B· κραυγὴ συνερρήγνυτο ὁ αὐτ. ἐν Ἀράτῳ 21· πότου νεανικοῦ συρραγέντος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 50· ὡσαύτως, συνερρωγότων .. αὐτῶν ἐς τὸν πόλεμον Δίων Κ. 48. 28. **II.** ἀμεταβ., ἐκρήγνυμαι, ἐξέρχομαι, ἐκβάλλω, ἐπὶ ποταμῶν, ποταμοὶ καὶ ἄλλοι καὶ Ὕλλος συρρηγνῦσι ἐς τὸν Ἕρμον, ἐμβάλλουσι, χύνονται εἰς τὸν Ἕρμον, ἑνοῦνται μετὰ τοῦ Ἕρμ., Ἡρόδ. 1. 80· ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη κυρίως περιορίζεται εἰς τὸν πρκμ. **συνέρρωγα** (ἔχοντα σημασ. ἐνεστ.) καὶ τὸν ὑπερσ. (μὲ σημασ. παρατ.), ὁ πόλεμος ξυνερρώγει Θουκ. 1. 66· πρβλ. Δίωνα Κ. 38. 47. **2)** ὡς τὸ **συρράσσω**, συγκρούομαι ἐν μάχῃ, συμπλέκομαι, αἱ δυνάμεις συνερράγησαν Πλουτ. Σύλλ. 18, πρβλ. Καίσ. 45· τινὰ ἢ πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 26, Δίων Κ. 40. 17. **3)** ἐπὶ ἑλκῶν, συνενοῦμαι, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 788· οὕτως ἐπὶ ἀγωγῶν ἐν τῷ σώματι, τὸ ἐξωτάτω τρῆμα συνερρωγὸς εἰς ταὐτὸ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 18, πρβλ. **συντετραίνω**.

σύρρηξις, ἡ, τὸ συρρήγνυσθαι ἢ ἐκρήγνυσθαι, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 13. **2)** διάρρηξις, ἥπατος Θεόφιλ. Νόνν. τ. 2, σ. 86.

συρρητορεύω, ῥητορεύω ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Νικόλ. Δαμασκ. σ. 4. 1, ἔκδ. Vales.

συρριζόομαι, Παθ., ῥιζοβολῶ ὁμοῦ, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 4, 9, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 8. **II.** ῥιζοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, τινὶ Θεμίστ. 183D.

σύρριζος, ον, ὁ ἐρριζωμένος ὁμοῦ, ὁ μετὰ τῆς ῥίζης, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 512, Εὐστ. Ἰλ. Α. 235.

συρρίπτω, ῥίπτω ὁμοῦ, ἑνώνω, κώμας μ' εἰς πόλιν Διόδ. 15. 72.

συρροή, ἡ, = **σύρρευσις.** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 8., 7. 15, 2, Πλούτ., κλπ.· ὡσαύτως **σύρροια,** Ἱππ. παρ' Ἀλεξ. Τραλλ. 1. 102C, Πολύβ. 2. 32, 2. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 497.

συρροιζέω, συρίζω ἢ κραυγάζω ὁμοῦ, Πλαν. Ὀβιδ. Μεταμ. 13. 608.

σύρροος, ον, ὁ ὁμοῦ ῥέων, συρρέων, ἔχων κοινὸν ῥεῦμα, Τίμ. Λοκρ. 101E, 140A· λίμνη σ. τῇ θαλάττῃ Πολύβ. 10. 10, 12, πρβλ. 4. 40, 9. **II.** ὡς οὐσιαστ. **σύρρους,** ὁ, = **συρροή,** τὸ συρρέειν, τὸ ὁμοῦ ῥεῖν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 12.

σύρρυσις, ἡ, ἴδε **σύρρευσις.**

συρρώννυμαι, Παθ., ἐνισχύομαι ὁμοῦ ἢ ἀμέσως, Φίλων 1. 323.

σύρτης, ου, ὁ, (σύρω) σχοινίον δι' οὗ σύρει τις, χαλινός, «καπίστριον», Μανέθων 5. 172, Ἡσύχ. **II.** τὸ σχοινίον τροχιλείας, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σ. 47C.

Σύρτις, γεν. **εως,** Ἰων. **ιος,** καὶ **ιδος** Διον. Π. 477, ἡ· (σύρω)· — ὄνομα δύο μεγάλων τεναγωδῶν τόπων τῆς Λιβυκῆς θαλάσσης εἰσχωρούντων εἰς πολὺ μέρος τῆς χώρας δηλ. τῆς Λιβύης (ἡ μείζων Σύρτις καὶ ἐλάσσων), Ἡρόδ. 2. 32, 150, κλπ. **II.** μεταφορ., «φθορά, καὶ λύμη» Ἡσύχ., ἔνθα ὀξυτόνως **συρτίς.**

συρτός, ή, όν, παρασυρόμενος, καταφερόμενος ὑπὸ ποταμοῦ, ἐπὶ χρυσῆς κόνεως, κτλ., Πολύβ. 34. 9, 10, Στράβ. 246. **II.** ὁ συρόμενος κατὰ γῆς, χιτὼν σ. = **σύρμα** I. 1, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 45, πρβλ. Πολυδ. Δ', 118.

συρτός, ὁ, ὄνομα χοροῦ ὡς καὶ νῦν, ἡ τῶν συρτῶν ὄρχησις Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 47, πρβλ. Keil Inscr. Boeot. σ. 143.

σύρφαξ, ᾱκος, ὁ, = **συρφετός** I. 1, Ἀριστοφ. Σφ. 673, Λουκ. Λεξιφ. 4, κτλ. **II.** ὡς ἐπίθ. = **συρφετώδης,** Σουΐδ.

συρφετός, ὁ, = **φορυτός,** πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συρόμενον ἢ φερόμενον, ξηρὰ φύλλα, ἄχυρα καὶ τὰ τοιαῦτα, σωρὸς φρυγάνων, φρόκαλα, φρύσουλα, κτλ., Λατ. quisquiliae, χόρτος καὶ συρφετὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 604, Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 109, Πλούτ. 2. 97F· συρφετόν ἡγεῖσθαί τι αὐτόθι 811D, πρβλ. **σύρμα** I. 2. **2)** μεταφορ., ἀνάμικτον πλῆθος, ὄχλος, συρ. δούλων Πλάτ. Γοργ. 489C· τῷ πολλῷ σ., εἰς τὸν πολυκέφαλον ὄχλον, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 152C· ἐλθεῖν εἰς τοιοῦτον σ. Εὔφρων ἐν «Συνεφήβοις» 1. 6. **β)** ἐπὶ ἑνὸς μόνον προσώπου, εἷς ἐκ τοῦ ὄχλου (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου plebs eris), οὐ κομψός, ἀλλὰ σ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 288D· — ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθετ., ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου ἢ ὅμοιος τῷ ὄχλῳ, κοινός, χυδαῖος, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 325 Schweigh., Ῥήτορες (Walz) τ. 4, σ. 40. (Ἡ ῥίζα εἶναι προδήλως **σύρω.** Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τύπον οὐδέτερον **σύρφος,** «σύρφη· φρύγανα». Συγγενὲς τῷ **σύρδη, τύρβη,** turba).

συρφετώδης, ες, ὁ ὅμοιος πρὸς **συρφετόν,** ὁμοῦ σεσωρευμένος, ἀνάμικτος, χυδαῖος, συρ. ὄχλος Πολύβ. 4. 75, 5, πρβλ. Λουκ. περὶ Ὀρχ. 83, κτλ.· σ. βωμολοχία Πλούτ. 2. 454E.

σύρφος, ὁ, = **σέρφος,** Ἡσύχ. **II.** **σύρφος,** τό, ἴδε **συρφετός.**

σύρω [ῡ]· μέλλ. **συρῶ** Ἑβδομ. (Β' Βασιλ. ΙΖ', 13)· — ἀόριστ. **ἔσυρα** (**κατ-**) Ἡρόδ. 5. 81, (**παρ-**) Αἰσχύλ. Πρ. 1065, (**δι-**) Δημ. 442. 6· — πρκμ. **σέσυρκα** Δίφιλος ἐν «Συνωρίδι» 3, (**ὑπο-**) Διον. Ἀλ. 1. 7. — Μέσ., ἀόρ. **ἐσυράμην** (**ἀν-**) Διόδ. 1. 85, κτλ. — Παθ., ἀόρ. **ἐσύρην** [ῠ] Παυσ. 2. 32, 1, κτλ.· πρκμ. **σέσυρμαι** Πολύβ. 12. 4 (Βεκκήρ.), Λουκ., κλπ. Ὡς καὶ νῦν, σύρω, κοινῶς «σέρνω», χιτῶνα Θεόκρ. 2. 73· μέχρι τῶν σφυρῶν τὴν ἐσθῆτα σ. Δίων Κ. 46. 18· βλαύτας σύρων Ἀναξίλας ἐν «Λυροποιῷ» 1. 2, πρβλ. **σύρμα** I. 1· — σύρω δίκτυον, Πλούτ. 2. 977F· σ. πηκτίδα, ἴδε **πηκτὶς** I. 2· — σύρω ἔμπρος, αὖραι ποντογενεῖς .. σύρουσαι ναυσὶν τρυφερὸν πόρον Ὀρφ. Ὕμν. 81. 4. — Παθ., σύρομαι, οὐρή, νηδὺς Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) 82, Ἀνθ. Π. 9. 310· ἐπὶ προσώπου, σύρεσθαι γαστέρι αὐτόθι 5. 294, 12. **2)** σύρω διὰ τῆς βίας, αἰχμάλωτον Θεόκρ. 30. 12· Ἕκτορα Ἀνθ. Π. 7. 152, κτλ.· — ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ ποταμοῦ, κύματα καὶ τρηχὺς με κλύδων ἐπὶ χέρσον ἔσυρεν Ἀνθ. Π. 7. 216, πρβλ. 9. 84· οὕτω, πόλεμος, χειμάρρου δίκην πάντα σ. Πλούτ. 2. 5F· μεταφορ., κοίλην φάραγγα δακτύλου πιάσματι σύρει Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 12. — Παθ., σύρεσθαι κατὰ ῥοῦν Πλουτ. Μάρ. 23· χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται, ἐπὶ χρυσῆς κόνεως (πρβλ. **συρτός**), Στράβ. 146· — ἀπολ., ἐν τῷ παθητ., ἐπὶ ποταμοῦ ῥέω, Διον. Η. 16. 46, πρβλ. Ἀνθ. 10. 62· — οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., πλησιάζω, Λυκόφρ. 217, Ησιδ. παρὰ Σουΐδ. **3)** ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως, ἐπιμηκύνομαι, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 3.

σῦς, αἰτ. **σῦν,** ἴδε ἐν λ. **ὗς.**

συσβέννυμι ἢ **-ύω,** σβεννύω ὁμοῦ, σβήνω μαζί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 349· — ἀόρ. μέσ. ἐπὶ παθ. σημασίας **συνέσβετο** Ὀππ. Ἁλ. 2. 477.

σύσκᾱνος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **σύσκηνος.**

συσκάπτω, σκάπτων πληρῶ, γεμίζω ὁλόγυρα μὲ χῶμα, τοὺς γύρους Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 12, 1.

σύσκατος, ον, πλήρης κόπρων, ἀκάθαρτος, ἄπλυτος, Θ. Πτωχοπρ. κατὰ ἡγουμ. Α', στ. 354, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

συσκεδάννῡμι, μέλλ. **-σκεδῶ,** διασκορπίζω ὁμοῦ, συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 903.

συσκέλλω, ξηραίνω ὁμοῦ, πρκμ. **-έσκληκα,** «συνέσκληκεν· συμπέπηγεν» Α. Β. 304, Ἀγαθ. Ἱστ. 2, 14, σ. 95, 3.

σύσκεμμα, τό, σύσκεψις, ἀπὸ κοινοῦ ἐξέτασις, Εὐστ. 1403. 53.

συσκεπάζω, σκεπάζω πανταχόθεν, τῇ λεοντῇ συσκεπασθεὶς Ἀπολλόδ. 2. 5, 12.

συσκεπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **συσκοπέω,** δεῖ συσκοπεῖν, κοινῇ μετ' ἐμοῦ σοι συσκεπτέον Πλάτ. Σοφ. 218B.

συσκέψομαι, μέλλ. τοῦ **συσκοπέω.**

συσκευάζω, μέλλ. **-άσω,** βάλλω ὁμοῦ καὶ ἑτοιμάζω τὰ πράγματα, δένω τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰς ἑτοιμάζω δι' ἄλλον τινά, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 25. **2)** ἀπὸ κοινοῦ ἑτοιμάζω, τὸ δεῖπνόν τινι Ἀριστοφ. Σφ. 1251. — Παθητ., συνεσκευασμένα παρασκευάσματα Ξεν. Οἰκ. 11. 19. **β)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, σχεδιάζω, Δημ. 764. 7, πρβλ. 275. 24., 365. 5· ἅπαντα εἰς ἓν ψήφισμα ὁ αὐτ. 358. 14· σ. λοιδορίας Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 7· σ. τινὶ τὴν βασιλείαν Διον. Ἀλ. 3. 35.

II. Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ. **συνεσκεύασμαι,** ἑτοιμάζω τὰ πράγματά μου, τὰς ἀποσκευάς μου πρὸς ἀναχώρησιν, Λατ. convasare, vasa colligere, Θουκ. 7. 74, Ξεν., κλπ.· σ. ὡς εἰς στρατείαν Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 11· εἰς τὸ ἀπιέναι αὐτόθι 5. 2, 28· πρὸς τὴν φυγὴν Λουκ. Τίμ. 4· μάλιστα κατὰ μετοχ. μέσ. ἀορ. α' ἢ παθ. πρκμ., ἐν τάξει πορείας, ἕτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν, παρεῖναι συνεσκευασμένος Ξεν. Κύρ. 3. 2, 3· πορεύεσθαι συσκευασάμενοι αὐτόθι 6. 2, 3, κτλ. **2)** μετ' αἰτ., οἷον στρωματόδεσμον συσκευάσασθαι Πλάτ. Θεαίτ. 175E· συνεσκευασμένος τὰ ἑαυτοῦ ἐνθάδε, ἔχων πάντα τὰ πράγματά του παρεσκευασμένα ἢ δεδεμένα ὁμοῦ καὶ κεκομισμένα ἐνταῦθα, Λυσί. 187. 28. πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 32, Ξεν. ἐν Κύρ. 5. 3, 16, κλπ.· — ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, τὴν πορείαν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 5, 1· σῖτον, ἐπιτήδεια ὁ αὐτ. **β)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ ἐνεργ. (I. β), μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, παρασκευάζω, τόλμαν καὶ κραυγὴν καὶ ψευδεῖς αἰτίας καὶ συκοφαντίαν καὶ ἀναισχυντίαν. συνεσκευασμένον Δημ. 772. 11· τι κατά τινος Πλουτ. Ἄρτοξ. 18· ἐπί τινα Λουκ. Ἁλιεὺς 25. **3)** φέρω ὁμοῦ εἰς τὸ αὐτό, οἰκονομῶ καὶ συλλέγω πρὸς ἰδίαν μου ὠφέλειαν ἢ πρὸς ἴδιόν μου συμφέρον, σ. χρήματα Λυκοῦργ. 149. 44, πρβλ. Δείναρχ. 100. 25· ὡσαύτως, σ. τὸν βίον εἰς ἡδονὴν Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 11. **4)** διευθετῶ πρὸς τὸ ἴδιόν μου συμφέρον, παρασκευάζω, προδιαθέτω, τὴν Ἑλλάδα Δημ. 438. 14· συσκευάζεται πάντας ἀνθρώπους πρὸς ἡμᾶς ὁ αὐτ. 91. 9· καὶ ἐπὶ ἔρωτος, ἴσως γὰρ θᾶττον ἀπῆλθες ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ ὁ ἔρως πέφυκε συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον Ξεν. Κύρ. 5. 1, 16.

συσκευᾰσία, ἡ, τὸ συσκευάζεσθαι, συνάγειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ σκεύη πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 35.

συσκεύασμα τῶν πονηρῶν εὐνούχων, δηλ. τὸ ὑπ' αὐτῶν συσκευασθέν, Καλλ. κ. Χρυσ. στ. 2199, ἔκδ. Λ.

συσκευαστής, οῦ, ὁ, ὁ παρασκευάζων, ἑτοιμάζων ὁμοῦ τινος Κλήμ. Ἀλ. 268, Βυζ.

συσκευή, ἡ, παρασκευή, ἑτοιμασία· μεταφορ., δόλος, μηχανορραφία, σκευωρία, σκευώρημα, Ἡρωδιαν. 3. 12, Εὐσ., κλπ.

συσκευοφορέω, σκευοφορῶ, φέρω σκεύη ὁμοῦ, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 8. 3, 7.

συσκευωρέομαι, ἀποθ., σκευωρῶ, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, διοργανῶ ὁμοῦ, τὰ ἄλλα Δημ. 313, 12· σ. ἀδίκημα μετά τινος ὁ αὐτ. 883. 7.

σύσκεψις, εως, ἡ, πολλὴ σκέψις, ἐξέτασις, ἢ συμβούλιον, Σύμμ. Ψαλμ. ΞΒ', 3 ἐν τῇ Παλ. Διαθ.

συσκηνέω, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετά τινος ἄλλου, ὡς τὸ **ὁμοσκηνέω,** διαμένω ὁμοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 8· ἐν τῷ αὐτῷ 5. 3, 20· τινι, μετά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 13, 1· διαιτῶμαι ὁμοῦ, αὐτόθι 5, 4, Κύρ. 3. 2, 1., 3, 2, 25.

συσκηνητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ συνδιαιτώμενος, συνδαιτυμών, ὁμοτράπεζος· θηλ. **-ήτρια,** Ἀριστοφ. Θεσμ. 624.

συσκηνία, ἡ, τὸ διαμένειν ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ· μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, τὸ συνδιαιτᾶσθαι, συντρώγειν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20, διάφ. γραφ. παρὰ τῷ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 1, 26. — Δωρ. **συσκᾱνία,** Ἱππόδ. παρὰ Στοβ. 249. 56.

συσκήνια, τά, τὰ παρὰ Σπαρτιάταις **φιδίτια,** Ξεν. Λακ. 5, 2.

σύσκηνος, ὁ, ὁ κατοικῶν μετά τινος ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ, ὁμοτράπεζος, σύντροφος, Λατιν. contubernalis, Θουκ. 7. 75, Λυσί. 137. 18, Ξεν. Ἀν. 5. 8. 6, κτλ.· Δωρ., οἱ σύσκανοι Διοσκούροις Συλλ. Ἐπιγρ. 2165.

συσκηνόω, = **συσκηνέω**, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 9, Ἀριστείδ. τ. 1, σ. 560, Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 178, 30· ὡσαύτως, συσκηνοῦν τινι φέρεται ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τῶν Ξεν. Ἑλλην. 7. 1, 38.

συσκήνωσις, εως, ἡ, ἡ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ διαμονή, συγκατοίκησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3070. 30 (ἴδε Böckh).

συσκιάζω, μέλλ. **-άσω**, σκιάζω καλῶς ἢ πανταχόθεν, βάλλω εἰς τὴν σκιάν, συσσωρεύω εἰς τὴν σκιάν, τοποθετῶ ὁμοῦ εἰς μέρος σκιερόν, δεῖξαι δ' ἠελίῳ (βότρυς) δέκα ἤματα .. πέντε δὲ συσκιάσαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 611· σ. γένυν, δηλ. ἀποκτῶ γενειάδα, Εὐρ Ἱκ. 1219· μεταφορ., συγκρύψαι καὶ σ. τὰς ἁμαρτίας Δημ. 155. 25, πρβλ. 23 ἐν τέλει· σ. τινὰ Πλουτ. Ἄρατ. 22. - Παθητ., σ. φύλλοις Στράβ. 800· συσκιασθεῖσα κεφαλή, ἀντίθετον τῷ **ψιλῇ**, Πλάτ. Τίμ. 73Ε. **II**. ἀμεταβ., ἄγκος .. πεύκαισι συσκιάζον, κοιλὰς ἔχουσα πεύκας πυκνὴν σκιὰν σχηματιζούσας, Εὐρ. Βάκχ. 1052.

συσκίασμα, τό, πυκνὴ σκιὰ ἢ κάλυμμα, Νικήτ. Χρον. 151D, Κύριλλ. Ἀλ. VII, 673B.

συσκιασμός, ὁ, = **συσκίασις**, Ἀκύλ. Ψαλμ. ΝΘ', 8 Παλ. Διαθ., κλπ.

σύσκιος, ον, ὁ ἔχων πυκνὴν σκιάν, πυκνῶς ἐσκιασμένος, Ξεν. Κυν. 8, 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 3· τὸ σύσκιον, ἡ πυκνὴ σκιὰ δένδρου, Πλάτ. Φαῖδρ. 230Β· σύσκιόν τι, τόπος πυκνῶς ἐσκιασμένος, Λουκ. Ἀνάχαρσ. 16.

συσκιρόομαι, Παθ., σκιροῦμαι ἢ σκληροῦμαι ὁμοῦ, σκληρύνομαι, μεταβάλλομαι εἰς σκλήρωμα, Γαλην. τ. 3, σ. 202.

συσκιρτάω, σκιρτῶ, πηδῶ ὁμοῦ, Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 7, Νόνν. Δ 8. 28.

συσκολύπτομαι, Παθ. = **συγκαλύπτομαι**, «συνεσκολυμμένον· συγκεκαλυμμένον» Ἡσύχ.

συσκοπέω, θεωρῶ, ἐξετάζω, παρατηρῶ μετά τινος ἢ ὁμοῦ, συνεξετάζω, τὸν λόγον Πλάτ. Φαίδων 89Α· τὰ λεγόμενα ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 197Ε· μέλλ. **συσκέψομαι**, Ἡρωδιαν. 1. 17·— ἐνεστ. **συσκέπτομαι**, Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ.

συσκοτάζω, ἐντελῶς σκοτίζω, ποιῶ τι σκοτεινόν, τὰ ἄστρα Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΛΒ', 7)· ἡμέραν εἰς νύκτα σ. αὐτόθι (Ἀμὼς Ε', 8). **II** ἀμεταβ., γίνομαι ὅλως σκοτεινός, ὁ οὐρανὸς συσκ. νεφέλαις αὐτόθι (Γ' Βασιλ. ΙΗ', 45, πρβλ. Ἰωὴλ Γ', 15, κ. ἀλλ.)· — ἀλλά, **2**) παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. ἀεὶ ἀπροσώπως, **συσκοτάζει**, «σκοτεινιάζει», σκότος γίνεται, Θουκ. 1. 51., 7. 73, Ξεν., κλπ.· ἤδη συσκοτάζοντος, ὅτε ἤδη ἤρχισε νὰ γίνηται σκότος, Λυσίου Ἀποσπ. 45. 4, πρβλ. **ὕω, νίφω**.

συσκοτασμός, ὁ, τὸ συσκοτάζειν, σκοτείνιασμα, Ὠριγέν. Ὁμ. 12 εἰς Ἑξαήμ. 9.

συσκοτίζω, = **συσκοτάζω**, Κ. Μανασσ. Χρον. IX, σ, 44.

συσκοτόομαι, Παθ., γίνομαι ὅλως σκοτεινός, Πορφυρ. Ὁμηρ. Ἐρωτήμ. 9.

συσκυθρωπάζω, σκυθρωπάζω, γίνομαι σκυθρωπὸς ὁμοῦ μετά τινος, συσκυθρωπάζειν πόσει Εὐρ. Ἀποσπ. 901. 9· ἀπολ., Ξεν. Κύρ. 6. 2, 21.

συσκώπτω, σκώπτω, περιπαίζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ ὁμοῦ, συνεχλεύαζον καὶ συνέσκωπτον Ἰω. Χρύσ. τ. 2, σ. 537, 14.

συσμηρίζω, συγκολλῶ ὁμοῦ (μέταλλα), Ἥρων ἐν Math. Vett. σ. 181, κλπ.

συσπᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, διασπαράττω, ἔτι δὲ προσερχομένου αὐτοῦ ἔρρηξεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον καὶ συνεσπάραξεν Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 42, Μάξ. Τύρ. 13, 5.

σύσπᾰσις, εως, ἡ, τὸ συσπᾶν, συστέλλειν, συστολή, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 14.

σύσπαστος, ον, ἢ **συσπαστός, όν** (Λοβεκ. Παραλ. 490), ὁ συσπώμενος, ὁ κλειόμενος διὰ συσπάσεως, πεποιημένος οὕτως ὥστε νὰ συσπᾶται, νὰ σουφρώνεται, νὰ μαζώνεται, βαλλάντιον Πλάτ. Συμπ. 190Ε ὡς τὰ σύσπαστα βαλλάντια Ἀθήν. 78ΟF· — τοιαῦτα βαλλάντια εἶναι καὶ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν· κομψευόμεναι δὲ γυναῖκες ἐξαρτῶσι τοιαῦτα βαλλάντια ἐκ τῆς ζώνης, - σ. ἐγχειρίδιον, οὗ χρῆσις ἐγίνετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ λεπὶς ὑπεχώρει καὶ εἰσεδύετο εἰς τὴν λαβήν, οἷον τὸ ξίφος οὗ χρῆσις ἐγίνετο ἐν τῇ παραστάσει τοῦ Αἴαντος (815 κἑξ.)· «συσπαστόν· τῶν τραγικῶν τι ἐγχειρίδιον ἐκαλεῖτο, ὡς Πολέμων (Ἀποσπ. 95) φησί, τὸ συντρέχον, ἐν Αἴαντος ὑποκρίσει» Ἡσύχ.

συσπάω, μέλλ. **-σπάσω** [ᾰ], ἕλκω πανταχόθεν, συστέλλω, σουφρώνω, συμμαζώνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνίημι, Πλάτ. Τίμ. 71C, Ἀριστ. Προβλ. 27. 11, κ. ἀλλ.· τὸ δέρμα αὐτόθι 8. 12· συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους Λουκ. Τίμ. 13· τὰς ὀφρῦς ὁ αὐτ. ἐν Βίων Πράσ. 7. — Μέσ., σ. τὰς κοχώνας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 406. — Παθητ., «συμμαζώνομαι», συστέλλομαι, ζαρώνω, οἷον ἐκ τοῦ ψύχους, Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστορ. 2. 17, 20, κτλ., πρβλ. Ἀθήν. 565D· συνεσπασμένους ὑπὸ νόσου Διογ. Λ. 6 92 μεταφορ., λόγοι ἰσχνοὶ καὶ συνεσπ., ξηροὶ καὶ συνεσταλμένοι, Διον. Ἀλ. εἰς Δημ. 15. **II**. ἕλκω ὁμοῦ διὰ ῥαφῆς, συρράπτω, τὰς διφθέρας Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10. **III**. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ σύρω μετ' ἐμαυτοῦ, Πλουτ. Ποπλικ. 16.

συσπειράω, προμαζεύω, κουβαριάζω, κάμνω ἕνα κουβάρι, συναγαγοῦσα πανταχόθεν ἑαυτὴν καὶ συσπειράσασα Γαλην. τ. 4, σ. 753· — Μέσ., περιτυλίσσω τὸ ἱμάτιόν μου περὶ ἐμαυτόν, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ αὐτάρκους ἢ τοῦ εἰς τὰ ὀλίγα ἀρκουμένου (πρβλ. mea virtute me involvo), Πλούτ. 2. 828C, ἴδε Wytt nb. 157C. **II**. Παθ., ἐπὶ στρατιωτῶν, σχηματίζομαι εἰς πυκνὴν παράταξιν (ἴδε **σπεῖρα** 9), Ξεν. Κύρ. 7, 5, 6, Ἀν. 1. 8, 21, κτλ.· σ. ἐπὶ τόπον, βαδίζω ἐν τοιαύτῃ τάξει πρός τινα τόπον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 4, 11· ἐπὶ μελισσῶν, περὶ τὸν βασιλέα συνεσπειραμέναι, Λατ. conglobati, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 29. **2**) ἐπὶ ὄφεων, κεῖμαι συνεσπειραμένος, κουλουριασμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 13 (διάφ. γραφ. **συνεσπειρωμένος**)· οὕτω, ἔν τινι γωνίᾳ τῆς ἀγορᾶς συνεσπειραμένος ὡς καθευδήσων Πλούτ. 2. 77F· πλόκαμος συνεσπειραμένος ἐς τοὐπίσω Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 2. **3**) ζαρώνω, σκυθρωπόν τε καὶ λυπούμενον συσπειρᾶται Πλάτ. Συμπ. 206C· εἰς ἑαυτὸ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 3, 6. **4**) συγκεντροῦμαι, εἰς αὐτὰ τὰ χρήσιμα Πλούτ. 2. 828C.

συσπείρω, σπείρω ὁμοῦ, μετὰ δὲ τοῦ σπόρου τῶν κυπαρίσσων σύσπειρον κριθὰς ἀραιὰς Γεωπ. 11. 5, 2., 12. 7, 2· — Παθ. μεταφορ., τὸν χρυσὸν .. τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον Λουκ. π. Οἴκ. 8.

συσπένδω, μέλλ. **-σπείσω**, σπένδω ὁμοῦ μετά τινος, Δημ. 400. 21, Αἰσχίν. 61. 2.

συσπεύδω, καὶ ἐγὼ ὁμοῦ συμπράττω μετὰ σπουδῆς, συμπροθυμοῦμαι, συμβοηθῶ, μετὰ δοτικ. προσ. καὶ ἀπαρ., σ. τινὶ γενέσθαι τι Ἡρόδ. 1. 192· φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 291· σ. τινί τι Παυσ. 2. 19, 8.

συσπῖλόω, μολύνω ὅλως διόλου, καταμολύνω, πληρῶ σπίλων, Γλωσσ.

συσπλαγχνεύω, συγγεύομαι τῶν σπλάγχνων ἱερείου (μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς θυσίας), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1115.

συσποδόω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, «συνεσποδωμένον· συγκεκομμένον» Ἡσύχ.

σύσπονδος, ον, = **ὁμόσπονδος**, Αἰσχίν. 50. 9, πρβλ. **ὁμόσπονδος**.

συσπουδάζω, μέλλ. **-άσω**, ὁμοῦ σπεύδω, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ ζήλου ἐνεργῶ, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 11· περί τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 768· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγματ., ἐπιδιώκω ἢ ἐκτελῶ μετὰ ζήλου ὁμοῦ μετά τινος, τινί τι Ξεν. Ἀγησ. 8, 2. **2**) μετὰ σπουδῆς (προθυμίας) λαμβάνω μέρος μετά τινος, ἀθλητῇ τινι Δίων Κ. 63 26, πρβλ. 59. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 4006.

συσπουδαστής, οῦ, ὁ, ὁ σπουδάζων, συμπροθυμούμενος, Νικήτ. Χρον. 22D.

συσπουδαστικός, ή, όν, ὁ μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου ὑποστηρίζων τι, Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 16.

συσσαίνομαι, Παθ., κολακεύομαι ἔκ τινος πράγματος, ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ συνεσαίνοντο Πολύβ. 1. 80, 6.

συσσαρκία, ἡ, = **εὐσαρκία**, (ἀνθ' οὗ εὕρηται ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἱππ.), ἕνωσις σαρκός, Γρηγ. Ναζ. III. 643Α.

συσσαρκόομαι, Παθ., καλύπτομαι διὰ σαρκός· καὶ **συσσάρκωσις, εως**, ἡ τὸ καλύπτεσθαι διὰ σαρκός, Γαλην. 4. 11, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ 22 Mai·— τὸ ἐπίθ. **συσσαρκωτικός, ή, όν**, ἀναγνωστέον αὐτόθι σ. 45 ἀντὶ τοῦ **συσσαρωτικός**.

συσσάττω, πληρῶ ἐντελῶς, Ἀριστ. Προβλ. 25. 8, 4, πρβλ. 8. 21.

συσσεβίζω, ἀπὸ κοινοῦ ἑορτάζω, **σ.** θυσίας θεῷ Εὐρ. Ἑλ. 1357 (κατὰ τὸν Seidl. ἀντὶ οὐ σ.)· — οὕτω **συσσέβω**, ἀπὸ κοινοῦ σέβω, λατρεύω, Ὠριγέν. σ. 240.

συσσεισμός, ὁ, κίνησις ἢ ταραχὴ τῆς γῆς ἢ τοῦ ἀέρος, σεισμὸς ἢ καταιγίς, λαῖλαψ, συστροφὴ ἀνέμου, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. ΙΘ', 12, Β', 1).

συσσείω, σείω ὁμοῦ, τὰ τείχη Πολύαιν. 6. 3.— Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 37. 6. **2**) κάμνω τινὰ νὰ τρέμῃ, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΗ', 7, κ. ἀλλ.). **3**) μεταφορ., ἐπὶ μέθης, συνέσεισέ μ' ἐκποθεῖσα φιάλη Ξέναρχ. ἐν «Διδύμοις» 1.

συσσεύω, ὁμοῦ θέτω εἰς κίνησιν, ὁμοῦ ἐπισπεύδω, βοῶν κάρηνα Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 94· συνεσσεύοντο Ποιναὶ Ὀρφ. Ἀργ. 980.

συσσημαίνω, σημαίνω τι ὁμοῦ, σημαίνω προσέτι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 199. **II**. Μέσ., σφραγίζω ἢ ὑπογράφω μετ' ἄλλων, συνυπογράφω, Δημ. 928. 4., 1034, ἐν τέλ., Λυκοῦργ. παρὰ Σουΐδ.— Παθ., συγχρόνως, σφραγίζομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 17.

συσσημαντικός, ή, όν, ὁ συσσημαίνων, συνδηλωτικός, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 649, 20.

σύσσημον, τό, = **σύμβολον**, ὡρισμένον τι ἢ συμπεφωνημένον σημεῖον, σύνθημα, ἐδεδώκει δὲ ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν σύσσημον αὐτοῖς λέγων· ὃν ἂν φιλήσω αὐτός ἐστιν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 44· αἴρειν τὸ σ. Στράβ. 280, Διόδ. 11. 22 ἦρε τὸ συγκείμενον πρὸς μάχην σ. ὁ αὐτ. 20. 51. **2**) ἡ σφραγὶς ἡ ἐπὶ τῶν σταθμῶν καὶ τῶν μέτρων, ἀπὸ συσσήμου πω-

λεῖν Στράβ. 708. **3)** σημεῖον, «παράσημον», τὰ σ. τῆς ἀρχῆς, τὰ insignia, regalia, ὁ αὐτ. 1. 70. **4)** ἐνέχυρον, 'Ανθ. Π. παράρτ. 32.

συσσήπω, ἐντελῶς διαβρέχω, διαλύω τὴν τροφὴν πρὸς χώνευσιν, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 13· σήπω ὁμοῦ, κάμνω τι νὰ σαπῇ ἐπίσης, «τὰς διασεσηπυίας τῶν ῥαγῶν ἐκτέμ. ο σ. ψαλιδίῳ ἵνα μὴ συσσήψωσι τὰς πλησίον» Γεωπ. 4. 15, 3.— Παθητ., μετ' ἐνεργ. πρκμ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ σήψεως, «σαπίζω», Αἰλ. π. Ζ. 10. 13, Κλήμ. 'Αλ. σ. 7.

συσσηραγγόω, καθιστῶ τι ὅλως συραγγῶδες, ὁ τόπος οὐκ ἐκ ταὐτομάτου διαβιβρῶσκεται οὐδὲ συσσεσηράγγωται φυσικῶς Ἄννα Κομν. τ. Β', σ. 27, ἔκδ. Β, Συναγωγὴ Λεξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

σύσσηψις, ἡ, σῆψις πολλῶν πραγμάτων ὁμοῦ, ἐξ ἰλύος καὶ συσσήψεως 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστορ. 5. 15, 2, Γεωπ. 2. 2, 3., 23, 10.

συσσῑτέω, σιτοῦμαι, τρέφομαι ὁμοῦ, συνδιαιτῶμαι, συνεσθίω, συντρώγω, τινι 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1325, Λυσί. 137. 18, κτλ.· μετ' ἀλλήλων 'Αριστ. Πολιτικ. 9. 2, 7· οὕτως ἐν τῷ μέσ., σ. ἀλλήλοις Φιλόστρ. 675·— ἀπολ., ἐν τῷ πληθ., συσσιτοῦμεν .. ἐγώ τε καὶ Μελησίας Πλάτ. Λάχ. 179, πρβλ. Συμπ. 219Ε, Δημ. 401. 1.

συσσίτησις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Λυκοῦργ. 12.

συσσῑτία, ἡ, τὸ συσσιτεῖσθαι, συνδιαιτᾶσθαι, ἐσθίειν ἀπὸ κοινῆς τραπέζης, Πλάτ. Νόμ. 781Α, Δωσιάδ. παρ' 'Αθην. 143Β·— κοινὴ εὐωχία, Ξεν. Οἰκ. 8. 12.

συσσῑτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συσσίτιον, συσσιτικὸς οἶκος Δωσιάδ. παρ' 'Αθην. 143C σ. νόμος 'Αθήν. 585Β, πρβλ. Böckh εἰς Πλάτ. Μίν. 79.

συσσίτιον [ῑ], τό, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. **τὰ συσσίτια** (πλὴν παρ' Εὐρ. ἔνθα κατωτέρω), κοινὸν φαγητόν, κοινὴ τράπεζα, κοινὸν δεῖπνον, εἷα ἦσαν ἐν χρήσει ἐν Κρήτῃ καὶ ἐν Σπάρτῃ, 'Ηρόδ. 1. 65, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 715, Πλάτ., κλπ., πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9, 31., 2. 10, 7 κέξ., 7. 10, 2. **2)** συντροφία, συσσίτιον μέλλεις νοσηλεύειν; 'Αναξίλ. ἐν «Μαγείροις» 1, Στράβ. 793, πρβλ. **φιλίτια**, καὶ ἴδε ἐν λ. **κινδυνεύω** 4. 6. **II.** αἴθουσα τοῦ σισσιτίου, δειπνητήριον κοινόν, ἐν μέσῳ ξυσσιτίῳ κρατῆρας ἔστησ' Εὐρ. Ἴων 1165· ξυσσίτια ἐν οἷς..τὴν δίαιταν ποιητέον Πλάτ. Νόμ. 762C· σ. χειμερινὰ ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 112Β· γυμνάσια σ. τε αὐτόθι C.

συσσῑτοποιέω, ζυμώνω ὁμοῦ, συσσιτοποιεῖται ἄρτῳ καὶ ὀπτᾶται Διοσκ. 4. 150.

σύσσῑτος, ὁ, ὁ ὁμοῦ σιτούμενος, ὁμοῦ ἐσθίων, ὁμοτράπεζος, Θέογν. 309, 'Ηρόδ. 5. 24, 'Αριστοφ. Σφ. 557, Βάτρ. 1075, Πλ. 602, Πλάτ., Ξεν.

συσσιωπάω, ὁμοῦ μετά τινος σιωπῶ, ὁ δῆμος αὐτῇ συνεσιώπα 'Αππ. Καρχηδονικ. 91.

σύσσοια, 'Ιων. **-σοίη**, ἡ, κοινὴ κίνησις πολλῶν σωμάτων πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, «ἡ ἀνεμπόδιστος φορά», λέξις τῆς ἀτομικῆς φιλοσοφίας παρ' 'Ησυχ., ὅστις μνημονεύει καὶ ῥῆμα, **συσσοῦμαι**, «συνσοῦσθαι· ἐπὶ τὸ αὐτὸ φέρεσθαι».

συσσῡκοφαντέω, ὁμοῦ συκοφαντῶ, ψευδεῖς κατηγορίας διαδίδω, Δημ. 1359. 4.

συσσύρω [ῡ], σύρω ὁμοῦ, συσσωρεύω, 'Εβδ (Μακκ. Β' κεφ. Ε', 16), Φρύν. 433.

συσσφραγίζομαι, Μέσ., σφραγίζω καὶ ὑπογράφω ὁμοῦ, τὴν ὁμολογίαν Συλλ. 'Επιγρ. 3137. 28.

συσσῴζω, ἀπὸ κοινοῦ σῴζω ἢ διατηρῶ, Εὐρ. Ι. Α. 1209, 'Ελ. 1389, 'Αριστοφάν. Θεσμ. 270· ὑμᾶς τε καὶ ἡμᾶς Θουκ. 1. 74 τινὰ μετά τινος 'Ισαί. 'Αποσπ. 2· — ἀλλὰ καί, σ. τινά τινι, σῴζω τινὰ ὁμοῦ μετά τινος, ὡς καὶ ἄλλον τινά, Πολύβ. 5. 11, 5. **II.** διατηρῶ, φυλάττω ὁμοῦ, ὁ αὐτ. 2. 14, 1., 10. 47, 10.

συσσωματοποιέω, σωματοποιῶ ὁμοῦ, συνενώνω εἰς ἓν σῶμα, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4. 32.

σύσσωμος, ον, συνηνωμένος εἰς ἓν σῶμα, 'Επιστ. πρ. 'Εφεσ. γ', 6, 'Εκκλ.

συσσωρεύω, σωρεύω ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος, ἐπισωρεύω, Διόδ. 3. 40, 'Αθήν. 333Β, 'Ιώσηπ.

συσσωφρονέω, σωφρονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, μετέχω τῆς ἐγκρατείας, ξυσσωφρονεῖν γάρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν Εὐρ. Ι. Α. 407.

συστάδην [ᾰ], 'Επίρρ. = τῷ ἑπομ., Πολύβ. 3. 73, 8., 13. 3, 7·— παρὰ Πολυβ. Ϛ'. 175, ὁ Bekker συμβάδην.

συστᾰδόν, 'Επίρρ. (συνίσταμαι) ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον, ἐν πυκνῇ παρατάξει, σ. μάχαις χρῆσθαι, μάχεσθαι ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ συστάδην, Λατ. comminus pugnare, Θουκ. 7. 81· σ. ἀγωνίζεσθαι Δίων Κ. 41. 60· ἡ συσταδὸν μάχη 'Ηρόδ. 6. 7, κτλ.· θηρίων σ. ἀναιρέσεις ὁ αὐτ. 4. 7.

συστᾰθεύω, ἐντελῶς θερμαίνω, μεταφορ., κολακεύων ἐξαπατῶ, 'Αριστοφ. Λύσ. 844.

συσταθμάομαι, ἀποθ., = **συμμετρέω**, 'Ιάμβλ. ἐν Νικομ. 171.

συσταθμία, ἡ, ἰσότης βάρους, Διοσκ. 1. 64, 'Αλέξ. Τραλλ. 2, σ. 96.

σύσταθμος, ον, (σταθμὸς ΙΙΙ) ὁ ἔχων ἴσον βάρος, Γαληνοῦ 'Ιπποκρ. Λέξ. 'Εξήγ.

συσταλτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **συστέλλω**, δεῖ συστέλλειν, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Δ. 151.

συσταλτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος συστέλλειν, ὁ εἰς τὸ συστέλλειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, 'Αριστείδ. Κοϊντ. περὶ Μουσ. 30D.

σύσταμα, τό, Δωρ. ἀντὶ **σύστημα**.

συσταμνίζω, θέτω ἐντὸς τῆς αὐτῆς στάμνου μετά τινος, λευκὸν γλεῦκος συστάμνισον ὄξει Νικ. παρ' 'Αθην. 133D.

συστάς, ἄδος [ᾰ], ἡ, ἡ ὁμοῦ ἱσταμένη, αἱ συστάδες τῶν ἀμπέλων, ἄμπελοι πεφυτευμέναι πλησίον ἀλλήλων (οὐχὶ εἰς σειράς, στοιχάδες), 'Αριστ. Πολιτ. 7. 11, 6.— Καθ' 'Ησύχ.: «ξυστάδες· αἱ πυκναὶ ἄμπελοι. ἄμεινον δὲ τὰς εἰκῇ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας ἀκούειν», Πολυδ. Ζ', 146, Εὐστ. 1524. 33. **3)** συστάδες θαλάσσης, ὀμβρίων ὑδάτων, δεξαμεναί, Στράβ. 773.

συστᾰσιάζω, ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος στασιάζω, ἐπαναστατῶ, λαμβάνω μέρος εἰς στάσιν ἢ ἐπανάστασιν, Θουκ. 4. 86, Λυσί. 181. 12, κτλ.· τινί, μετά τινος, 'Ιουλιαν. 437Β. **II.** μεταβατ., κινῶ ὁμοῦ εἰς ἐπανάστασιν, συνδέω τινὰς ὁμοῦ πρὸς ἐπαναστατικοὺς σκοπούς, τινὰς Δίων Κ. 35. 14.

συστᾰσιαστής, ὁ, ὁ ὁμοῦ στασιάσας, κοινωνὸς τῆς στάσεως, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 7, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 14. 2, 1.

σύστᾰσις, ἡ, (συνίστημι) τὸ ὁμοῦ τιθέναι, σύνθεσις, διαρρύθμισις, κατασκευή, ἐπὶ τῶν μελῶν ζῴου, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 1, 4, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 44, κέξ., κ. ἀλλ.· ἡ ξ. τοῦ σώματος ἡ διὰ γυμνασίων Πλάτ. Τίμ. 89Α **2)** καθόλου, σύνθεσις, σύνταξις, συναρμολόγησις, τῶν ῥήσεων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ 268D· τῶν πραγμάτων 'Αριστ. Ποιητ. 7, 1· τοῦ μύθου αὐτόθι 10. 4 ἀπολ., ἡ πλοκὴ δράματος, αὐτόθι 13, 4· ἡ σ. τῆς ἐπιβουλῆς, ὁ σχηματισμὸς σχεδίου, Πολύβ. 6. 7, 8· σ. προσώπου, ἐπιμελὴς διευθέτησις, σπουδαία ἢ σοβαρὰ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, περὶ τοῦ Περικλέους, Πλουτ. Περικλ. 5. **II.** τὸ συνιστᾶν, συσταίνειν, παρουσίασίς τινος πρός τινα, **σύστασις**, πατρικὴν ἔχων σ. Πολύβ. 1. 78, 1· ἡ πρός τινα σ. ὁ αὐτ. 4. 82, 3, πρβλ. Διον. 'Αλ. Ρητ. 5. 2, Θεμιστ. 27. **III.** παράστασις, ἀπόδειξις, 'Αλέξ. 'Αφρ.

Β. (συνίσταμαι) τὸ ὁμοῦ ἵστασθαι, συνάντησις· μάλιστα ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, mêlée (πρβλ. **συσταδόν**), ἐν τῇ σ. μάχεσθαι 'Ηρόδ. 6. 117, πρβλ. 7. 167· ἡ ἐν ταῖς συμπλοκαῖς μάχη καὶ ξ. Πλάτ. Νόμ. 833Α· ἡ ἐκ σ. μάχη 'Ηρωδιαν. 4. 15· ὅταν .. σύστασιν ὁ ἀγὼν ἔχῃ Πλουτ. Δημήτρ. 16, πρβλ. Αἰμίλ. 20·— μεταφ., σ. γνώμης, ἀγὼν πνευματικός, μεγάλη ἀνησυχία καὶ ἐπιτεταμένη φροντὶς καὶ μέριμνα, Θουκ. 7. 71· οὕτως, ἤν τις πόνος ἢ σ. γίνηται τῷ ἀνθρώπῳ 'Ιππ. 310. 9. **2)** συνάντησις, συνένωσις, συναγωγή, π. χ. ὑγρῶν, Foës. Oecon. Hipp.· ὕδατος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 5· ἀνέμων, Διόδ. 3. 51· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα συνάγονται ὕδατα, αὐτόθι 36·— μεταφορ., λόγων Πλάτ. Πολ. 457Ε. **3)** συνάντησις, ἕνωσις, ὅμιλος ἀνθρώπων ὁμοῦ συνηγμένων, Εὐρ. 'Ανδρ. 1088, 'Ηρακλ. 415· κατὰ ξυστάσεις γιγνόμενοι, συναθροιζόμενοι καθ' ὁμάδας, Θουκ. 2. 21, πρβλ. Ξεν. 'Ιππ. 7, 19, κλπ. **6)** πολιτικὴ ἕνωσις, γενικωτέρα τοῦ **ἑταιρεία** καὶ **σύνοδος**, 'Ισοκρ. 38Α, Δημ. 1122. 5·— ἐθνικαὶ σ., συνελεύσεις ἐθνικαί, Πολύβ. 24. 1, 3· κατὰ συστάσεις κωμάζειν Δίωνος Κ. 'Αποσπ. σ. 60 Urs. **4)** φιλία ἢ συμμαχία, πρός τινα Πολύβ. 3. 78, 2· συνωμοσία, ἐπί τινα Πλουτ. Πύρρ. 23. **II.** ἡ σύνθεσις, κατασκευή, σύστασις προσώπου ἢ πράγματος, τοῦ κόσμου Τίμ. Λοκρ. 99D, Πλάτ. Τίμ. 32C· τῶν ὡρῶν, τοῦ κόσμου, τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 188Α, Τίμ. 32C, 36D, κλπ.· ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν ξ. αὐτόθι 75Β· φυσικὴ σ. 'Αριστ. Κατηγ. 8. 13· ἡ σ. τῆς πόλεως ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 11, 8., 7. 13, 9. **6)** ἀπολ., πολιτικὴ σύστασις, σύνταγμα, Πλάτ. Πολ. 546Α, Νόμ. 702D, κλπ. **2)** ὕπαρξις, ἀρχή, νόσων ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 89Β, πρβλ. C· ἡ ἐξ ἀρχῆς τῶν ὅλων σ. Διόδ. 1. 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 427Α, Β· σ. λαμβάνειν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 15, 14, Πολυβ., κλπ.·— ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 9. 43, 1. **3)** μεταφορ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, σύστασις φρενῶν, αὐστηρότης, σοβαρότης (πρβλ. **συνίστημι** Β. ΙV), Εὐρ. 'Ιππ. 983. **4)** ἐπὶ διαφόρων σωμάτων, σύμπηξις, ἡ σ. τοῦ ὑγροῦ περὶ τὴν ὑπερῴην 'Ιππ. 157D, πρβλ. Πλούτ. 2. 130C· ἕψειν μέχρι συστάσεως Γαλην. **5)** οὐσία, πλάττειν ἐκ πηλοῦ ζῷον ἤ τινος ἄλλης ὑγρᾶς σ. 'Αριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 9, 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 696Α· ξηρὰ καὶ σ. 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 15, 2.— Πρβλ. **συνίστημι** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

συστᾰσιώτης, ου, ὁ, μέλος τῆς αὐτῆς πολιτικῆς μερίδος, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας, ὀπαδὸς τοῦ αὐτοῦ κόμματος, 'Ηρόδ. 5. 70, 124, Στράβ., κλπ.

συστάται, οἱ, ζεύγη νέων πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζόμενοι ἐν τῇ

πάλῃ καὶ ἐν ἄλλοις ἀγῶσι, φίλοι καὶ σ. Συλλ. Ἐπιγρ. 268 II. 13 κέξ., 273. **II.** αἱ πλάγιαι δοκοὶ τῆς ὀροφῆς αἱ συναν ωμέναι κατὰ τὴν κορυφήν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 712.

συστᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς σύστασιν ἢ σύ αψιν, συνακτικός, συνθετικός, συνδετικός, συνεκτικός, μόρια Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ 8. 84· ἀντίθετον τῷ **διαιρετικός**, Ἀμμών.— Ἐπίρρ **-κῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 67 52. **2)** ὁ ὁμοῦ συ έλκων, στερεοποιῶν, ἀντίθετον τῷ **διαχυτικός**, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 84· ὁ ἀποτελῶν τι, τὰ σ. μόρια Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 84.

II. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σύστασιν ἢ παρουσίασίν τινος πρός τινα, συστατικός, τὸ κάλλος πάσης συστατικώτερον ἐπιστολῆς, τὸ κάλλος εἶναι καλλί ερον συστατικὸν πάσης ἐπιστολῆς, Διογ. Λ. 5. 18· συστ. ἐπιστολή, συστατικὸν γράμμα, Β' Ἐπιστ. πρ Κορ. γ', 1· ἢ μόνον συστ., Διογ. Λ. 8. 87· καί, σ. γράμματα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 3, 1. **III.** ὁ συγκρατῶν, ἀναστέλλων, ἀναχαιτίζων, τινος Ἐκκλ.

συστᾰτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ βάλῃ ὁμοῦ ἢ συντάξῃ, Ἀπολλ. π. Συντ. 179. **2)** κατεσκευασμένος, ἐξ ἑτέρων Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 104· καλῶς κατεσκευασμένος, συμπαγής, εὐσταθής, αὐτόθ. 57. **II.** ἴδε θεο **σύστατος**.

συσταυρόομαι, Παθητ., σταυροῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι σὺν αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 32· Χριστῷ συνεσταύρωμαι Ἐπιστ. πρ. Γαλάτ. β', 20.

συστεγάζω, στεγάζω, περικαλύπτω ἐντελῶς, τινι, μέ τι πρᾶγμα, Πλάτ. Τίμ. 75C.— Παθ., Ξεν Κύρ. 2. 6, 17.

συστεγνόω, συγκολλῶ ὁμοῦ, Ἥρων ἐν Math. Vett. σ. 156.

σύστειπτος, ον, ὁμοῦ συμπεπυκνωμένος, συμπεφυκώς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σύνστειπτον.**

συσταλλομένως, Ἐπίρρ. = **συνεσταλμένως,** μετὰ βραχέος φωνήεντος, Δράκων 45. 24.

συστέλλω, πρκμ. **συνέσταλκα.** Συνέλκω, συμμαζεύω, σμικρύνω, σουφρώνω (ἐξυπακούεται ἡ αἰτιατικὴ τὰ ἱστία), Ἀριστοφ. Βάτρ. 999, πρβλ. Ἱππ 432· — συστέλλω, συυφρώνω, ἐπὶ τοῦ στόματος, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 17· συστ. ἑαυτόν, ἐπὶ ὄφεως, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 3· συστ. καὶ προβάλλειν τὴν γλῶτταν ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 17, 2· συστ. τὸ πρόσωπον, εἰς ἔκφρασιν ἀηδίας, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 13. 5· ἐπὶ στρατιωτῶν, σ. τινὰς εἰς τὸ τεῖχος, εἴσω τοῦ χάρακος Πλουτ. Σύλλ. 9, Κάμιλλ. 34. — Παθητ., συστέλλομαι, «συμμαζώνομαι», Ἀριστ. π. Κινήσ. 7, 9, κλπ.· σ. εἰς ὀλίγον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 15, 1, Πλουτ. Ἀριστείδ. 14, κλπ.· εἰς μεῖόν τι Ξεν. Πόροι 4, 3· ἐς βραχὺ Λουκ. Ἰκαρομ. 12· συνεσταλμένος ὄγκῳ Διόδ. 4. 20, πρβλ. **συνεσταλμένως.** **2)** ὑποβιβάζω, ἐλαττώνω, τὴν τῶν βασιλέων γένεσιν εἰς τὸ μέτριον Πλάτ. Νόμ. 691E· ταπεινοῦντα καὶ σ. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 210E· σ. τὰ ἁμαρτήματα εἰς τὸ ἐλάχιστον Δημ. 309. 2· συσ. ἐπὶ τὸ ταπεινότερον Ἀριστ. Ῥητορ. πρ. Ἀλέξ. 3, 9· τὰ συσσίτια πρὸς τὸ σωφρονέστερον Δίων Κ. 54. 2. — Παθητ., συστέλλομαι, «συμμαζώνομαι», «ζαρώνω», Εὐρ. Ι. Τ. 295· σ. τῇ διαίτῃ, γίνομαι μέτριος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817· ξ. ἐς εὐτέλειαν, περιορίζω τὰς δαπάνας μου, Θουκ. 8. 4, πρβλ. **συντέμνω** II. 3. **3)** μεταφορ., ταπεινῶ, ὑποβιβάζω, ἐξευτελίζω, τὰ μέγιστα θεὸς συνέστειλεν Εὐρ. Ἀποσπ. 724· αἱ συμφοραὶ σ. τινα Ἰσοκρ. 176A. — Παθ., καταρρίπτομαι, ταπεινοῦμαι, ἐξευτελίζομαι, συνέσταλμαι κακοῖς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1417, πρβλ. Τρῳ. 108· δοῦλοι σ. τὰς φύσεις Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 512B, πρβλ. Πολύβ. 5. 15, 8, κ λ. **4)** συσ. λέξιν, ταπεινῶ αὐτήν, κάμνω αὐτὴν χυδαίαν, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 225· — προφέρω συλλαβὴν βραχέως, ἀντίθετον τῷ **ἐκτείνω,** Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 14, κλπ. **II.** περιτυλίσσω στενῶς, οὐ δάμαρτος ἐν χεροῖν πέπλοις ξυνεστάλησαν Εὐρ. Τρῳ. 378, πρβλ. Λουκ. π. Εἰκ. 7.— Μέσ., συστείλασθαι θαἰμάτια, νὰ περιτυλίξωμεν τὰ ἱμάτιά μας στενῶς ἐπάνω μας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 99· συστέλλου σεαυτόν, περίζωσαι, ἔσο ἕτοιμος πρὸς ἐνέργειαν, αὐτόθι 484· συσταλείς· περιζωσθείς, περισφιγχθείς, ἕτοιμος πρὸς ἐνέργειαν, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 424, ἐν Λυσ. 1042. **2)** ἐπικαλύπτω, ἀποκρύπτω, Πλουτ. Γάλβ. 18.

συστενάζω, στενάζω, θρηνῶ ὁμοῦ μετά τινος, ὡς συστενάζειν οἶδα γενναίως φίλοις Εὐρ. Ἴων 935· ἀπολ., Ἐπιστ. πρ. Ῥωμ. η', 22.

συστενάχομαι [ᾰ], = τῷ προηγ., ὡς φαμένη ἐλεεινὰ συνεστενάχοντο γυναῖκες Νόνν. Δ. 40. 163.

σύστενος, ον, πολὺ στενός, «ἐστενοχωρημένος», Ἀντιμάχου Ἀποσπ. 80, ἴδε Ἡσύχ., ἔνθα «σύστηνον· ἐστενοχωρημένον».

συστενοχωρέω, στενοχωρῶ πανταχόθεν, ἡ μὲν φύσις ἐλευθέρους ἡμᾶς ἀφίησιν, ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ συνδέομεν ἑαυτούς, συστενοχωροῦμεν Πλουτ. 2. 601D, πρβλ. **στενοχωρέω.**

συστένω, = **συστενάζω,** γύναια .. τοῖς συστένουσι χαίρουσι καὶ φιλοῦσιν ὡς φίλους τοὺς συναλγοῦντας Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 11, 4.

συστερέομαι, Παθητ., στεροῦμαι ὁμοῦ, βίου πολυχρονίου προκρίνας τιμὴν καὶ ταύτης συνεστέρηται Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 505.

συστεφᾰνηφορέω, στεφανηφορῶ ὁμοῦ, ἴδε **συγκανηφορέω.**

συστεφανίτης, [ῑ], ου, ὁ, ὁ ὁμοῦ στέφανον φορῶν, Μιχ. Συγκέλλ. Ἐγκώμ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. σ. 386.

συστεφᾰνόω, ὁμοῦ στεφανώνω, Ἀνθ. Π. 5. 36.— Παθ., φορῶ στέφανον ὁμοῦ, συνεστεφανοῦτο καὶ συνεπαιώνιζε τῷ Φιλίππῳ Δημ. 380. 27· στεφανώνομαι ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3200. 4353.

συστέφομαι, Παθ., στεφανοῦμαι ὁμοῦ, Συλλ. Ἐπιγγρ. 4240c, 4380g.

συστήκω, μεταγεν. ἐνεστὼς σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ πρκμ. **συνέστηκα,** συστήκειν, ὁμοῦ ἵστασθαι, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν συνεστώτων, Ἀθανάσ. Ι, 55B, Βασίλ. IV, 673B, κλπ.

σύστημα, τό, τὸ ἐκ πολλῶν συνιστάμενον σύνολον, ὅλον τι ὀργανικόν, σύστημα, Πλάτ. Ἐπιν. 991E, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 4, 36., 3. 9, 3· τὸ ὅλον σ. τοῦ σώματος Διον. Ἁλ. Ῥητ. 10. 6 — φιλολογικῶς, σύνθεσις, συντεταγμένον τι ὅλον, ἐποποιικὸν σ. Ἀριστ. Ποιητ. 18, 13· — τέχνη ἐστὶ σ. ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων Λουκ. Παράσ. 4, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 20, 5, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 173, κλπ. **2)** κυβέρνησις ὠργανωμένη, σύνταγμα, πολίτευμα, Πλάτ. Νόμ. 686B, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 8, 6· σ. δημοκρατίας, πολιτείας Πολύβ. 2. 38, 6., 6. 11, 3· ὁμοσπονδία, σ. τῶν Ἀχαιῶν ὁ αὐτ. 2. 41, 15, πρβλ. 9. 28, 2· — φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε καὶ σύλλογον, ἑταιρείαν ἢ συντεχνίαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2508, 2562, 2699· ἢ ἐπιτροπείαν, αὐτόθι 2930.

3) σῶμα στρατιωτῶν, συνήθως ὡρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ, ὡς τὸ τάγμα, σύνταγμα, σ μισθοφόρων, ἱππέων Πολύβ. 1. 81, 11, κλπ.· ἀλλά, τὸ τῆς φάλαγγος σ., αὐτὴ ἡ φάλαγξ, ὁ αὐτ. 5. 53, 3. **4)** καθόλου, ποίμνιον, ἀγέλη, ζῴων, ἱπποτροφείων ὁ αὐτ. 12. 4, 10., 10. 27, 2. **5)** σύλλογος ἱερέων ἢ ἀρχόντων, ὁ αὐτ. 21. 10, 11, Στράβ. 806, κλπ.· ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου, Πλουτ. Ῥωμ. 13. **6)** ἐν τῇ Μουσικῇ, σύστημα ἁρμονίας κατὰ τὰ διαστήματα, οἷον τὸ διὰ πασῶν, τὸ διὰ τεσσάρων, Πλάτ. Φίληβ. 17D, ἴδε Chappell. of M. σ. 60 κέξ., 71 κέξ., 95. **7)** ἐν τῇ μετρικῇ, ἡ ἕνωσις πολλῶν στίχων συνεχῶν εἰς ἓν ὅλον, οἷον τὸ ἀναπαιστικὸν σύστημα, πρβλ. **συνάφεια.** **8)** ἐν τῇ Ἰατρικῇ, ὡς τὸ ἄθροισις, ἐπισώρευσις καθιζημάτων, Ἱππ. 1230D, Γαλην.— Ἡ λέξις ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκρ. καὶ Πλάτ., ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πεζογράφοις.

συστημᾰτικός, ή, όν, ὁ συναποτελῶν ἓν σύστημα, ὁ ὠργανωμένος εἰς ἓν ὅλον, Πλούτ. 2. 1142F, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 41· σ. μέτρα, ἀποτελοῦντα τέλειον σύστημα, Ἡφαιστ. 111, κλπ., πρβλ. **σύστημα** 7. **II.** σ. σφυγμός, ταχὺς καὶ ἀνώμαλος σφυγμός, Γαλην.· σ. ἀνωμαλία ὁ αὐτ.

συστηρίζω, ὁμοῦ στηρίζω, Πτολεμ. Μαθημ. τ. 1, σ. 155, 9.

συστῐχάομαι, συνοδεύω, συμβαδίζω, συμπορεύομαι, Ἐπικ. παρατ. **-εστιχόωντο** Νόνν. Δ. 34. 255.

συστοιβάζω, στοιβάζω ὁμοῦ, Γλωσσ.

συστοιχέω, ἵσταμαι τεταγμένος ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ ἢ γραμμῇ, ἐπὶ στρατιωτῶν, Πολύβ. 10. 21, 7. **2)** εἶμαι σύστοιχος πρός τι, «τὸ γὰρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει γὰρ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς» Ἐπιστ. πρὸς Γαλάτ. δ', 25· περιπατῶ συμφώνως πρός τι, τῷ λόγῳ Σωκράτους Μουσῶν. παρὰ Στοβ. 167. 12.

συστοιχία, ἡ, τὸ ἵστασθαι ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ, τὰς συστοιχίας τῆς ἀμπέλου Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 48. **II.** σειρὰ πραγμάτων ἢ ἐννοιῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 3. 21, 2, Τοπ. 2. 9, 3, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 5, 6· αἱ σ. ἐπαλλάττουσιν, αἱ δύο σειραὶ ἔχουσιν ἐναλλασσόμενα ἢ κοινὰ γνωρίσματα, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 15, 3, πρβλ. **σύστοιχος.** **2)** ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείων φιλοσοφίᾳ, σειρὰ παράλληλος ἢ ὁμοταγής, αἱ ἀρχαὶ αἱ κατὰ συστοιχίαν λεγόμεναι, ἐπὶ σειρᾶς παραλλήλων ἢ ὁμοταγῶν ζευγῶν, οἷον, περιττὸν καὶ ἄρτιον· ἓν καὶ πολλά· δεξιὸν καὶ ἀριστερόν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 6, πρβλ. 3. 3. 21., 9. 3, 10, π. Ζ. Μορ. 3. 7, 17, Ἠθικ. Νικ. 1. 6, 7, κ. ἀλλ. **3)** περὶ τῆς γραμματ. ἐννοίας, ἴδε **σύστοιχος** 2.

σύστοιχος, ον, ὁ ἱστάμενος ἐν τῷ αὐτῷ στοίχῳ, ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ μετά τινος, ὁμοταγής, παράλληλος, ἀντίθετον τῷ **ἀντίστοιχος** (ὁ ἱστάμενος ἐν τῇ ἀπέναντι σειρᾷ ἢ τάξει), οἷον τὸ στοιχεῖον ἀὴρ καὶ πῦρ, ὕδωρ καὶ γῆ εἶναι σύστοιχα, ἀλλὰ ὕδωρ καὶ πῦρ, ἀὴρ καὶ γῆ εἶναι ἀντίστοιχα, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 1, 14, πρβλ. Μετεωρολ. 1. 3, 11· οὕτω, λέγεται σύστοιχα τὰ τοιάδε· οἷον τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 9, 1, πρβλ. Ῥητορ. 1. 7, 27· σύστοιχα ἀλλήλοις ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 7, 17· τὸ γλυκὺ καὶ τὸ λευκὸν (λιπαρόν;) καλῶ σύστοιχα ὁ αὐτ. περὶ Αἰσθ. 7, 14· τὸν γλυκὺν καὶ λιπαρὸν (δηλ. χυμόν) καὶ ὅσοι σύστοιχοι τούτοις Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 2, — Ἐπίρρ., τὰ συστοίχως λεγόμενα Ἀριστ.

π. Αἰσθ. 7, 14. **2)** ἐν τῇ γραμματικῇ, τὰ γράμματα διαιρούμενα μὲν κατὰ τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς δι' οὗ προφέρονται λέγονται **σύστοιχα**, δηλ. τὰ χειλεόφωνα π β φ, τὰ γλωσσόφωνα τ δ θ, τὰ οὐρανισκόφωνα **κ γ χ**· ἡ σχέσις αὕτη τῶν γραμμάτων καλεῖται **συστοιχία**, (ἐν ᾧ ἡ σχέσις αὐτῶν ὡς ψιλῶν, μέσων, δασέων ἐκαλεῖτο **ἀντιστοιχία**, π. χ. ἡ φιάλη κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη Ἀσκληπ. παρ' Ἀθην. 501B).

συστολή, ἡ, (συστέλλω) τὸ συστέλλεσθαι, συμμάζωμα, ἡ εἰς ἑαυτὸν σ. Πλούτ. 2. 564B· παρὰ τοῖς Ἰατρικοῖς, νοσηρὰ σύσπασις ἢ σπασμὸς τῆς καρδίας, Ἡρόφιλ. παρὰ Πλουτ. 2. 903F, Διογ. Λ. 111, Γαλην. 2, 256. **2)** περιορισμός, συστολῆς μᾶλλον ἢ προσθέσεως δεῖσθαι τὰς τιμὰς Πλουτ. Καῖσ. 60, πρβλ. 2. 135C. **3)** μεταφορ., καταστολή, καταπλήξεως καὶ συστολῆς ἕνεκα καὶ τοῦ ταπεινῶσαι αὐτόθι 2. 544E, κτλ.· παρὰ τοῖς γραμματ. ἡ μεταβολὴ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχύ, π. χ. ἔσαν ἀντὶ ἦσαν· καὶ τὸ προφέρειν συλλαβὴν ὡς βραχεῖαν ἐν ᾧ κυρίως εἶναι μακρά— οὕτω καὶ ἐν τῇ μουσικῇ. **4)** περιορισμὸς ἢ ἐλάττωσις τῶν δαπανῶν, Πολύβ. 27. 12, 4. **5)** τὸ συνεσταλμένον, ὥσπερ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα, ὧν τέχνη ἐδόκει ἡ συστολὴ καὶ ἰσχνότης Δημήτρ. Φαληρ. § 14. **6)** μικροψυχία, Πολυδ. Ε', 122, αὐτόθι Δαμάσκ.— Λέξις τῶν μεταγενεστέρων, ἐν πάσῃ σημασίᾳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **διαστολή**.

***συστολή**, ἡ, παρὰ Σωρ.'Εφ. σ. 70, 79, 210, 211, ἔκδ. Erm. ἔχει ἡ λέξις αὕτη πλὴν τῶν ἄλλων σημασιῶν της καὶ τὴν τῆς ἀσιτίας ἢ νηστείας, ὡς ἔχει καὶ τὸ **συστέλλειν τὴν τοῦ νηστεύειν** ἐν σ. 209, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

συστολίζω, συγκοσμῶ, καταστολίζω, σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλματα συστολίσαι χρῄζουσα λίνῳ φάρεα πορφύρεα, ἡ τοῦ χωρίου τούτου σύνταξις φαίνεται ἔχουσα ὡς ἑξῆς: χρῄζουσα συστολίσαι λίνῳ φάρεα σκύλων Φρυγίων, ἀγάλματα ἐπὶ τύμβον, Εὐρ.'Ορ 1435. **II.** συνδέω, συνάπτω, Μούσας σ. Χάρισιν Ἀνθ. II. 7. 4 9.

συστομόομαι, Παθ., ἑνοῦμαι διὰ στόματος, συνεστόμωται γὰρ αὐτῇ (δηλ. τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ) στόματι μεγάλῳ Στράβ. 308, πρβλ. **ἀναστομόω** I. 3, **συναναστομόομαι**.

σύστομος, ον, ὁ ἔχων στενὸν στόμα, στενόστομος, ἀντίθετον τῷ **μεγαλόστομος**, ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 12· ἐπὶ ἀγγείων, «πίθος μέγας καὶ σύστομος» Μοῖρ. 392, ἐν λέξ. **φιδάκνη**.— Παροιμ., «συστομώτερος σκάφης: παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον, οἷς οὐδὲν χανεῖν ἐφεῖτο· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι» Ζηνοβ. Παροιμ. Ε', 95, πρβλ. καὶ λοιποὺς Παροιμιογράφους, Μένανδρ. ἐν «Εὐνούχοις» 5, κλπ. **2)** στόμα πρὸς στόμα, ἐπὶ φιλήματος, Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀψευδέσι» 2.

συστοναχέω, = **συστενάζω**, καὶ οἱ συστοναχοῦσι ῥοαὶ πολυηχέος Ἕρμου Κόϊντ. Σμ. 2. 296.

συστορέννυμι, ἐκτείνω, ἁπλώνω ὁμοῦ, τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσας Δίφιλος ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1· **συστορνύω**, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 314, κθ'.

συστοχάζομαι, ἀποθετ., στοχάζομαι ὁμοῦ, τοῦ κατ' ἀξίαν συστοχάζομαι Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 11.

συστρατάομαι, = **συστρατεύω**, Ἐπικ. παρατ. **-όωντο** Νόνν. Δ. 17, 138

συστρατάρχης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς στρατάρχης ὤν, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου στρατάρχου διοικῶν τὸν στρατόν, Βυζ.

συστρατεία, ἡ, κοινὴ ἐκστρατεία, Ξεν.'Ελλην. 3, 1, 6, Δίων Κ. 40, 7.

συστρατεύω, μέλλ. **-εύσω**, συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **-εύομαι**, μέλλ. **-εύσομαι**· — ἀπὸ κοινοῦ ἐκστρατεύω, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἐκτρατείαν, ἀπολ., Ἡρόδ. 5. 44., 6. 9., 9 11, Θουκ. 1. 99., 2. 56, Ξεν., κλπ.· τινί, μετά τινος, Ἡρόδ. 7. 11., 9. 106, Θουκ. 2. 12, Ξεν., κλπ.· μετά τινος Θουκ. 2, 29, 80, κλπ.· σύν τινι Ξεν. 'Ελλ 2. 4, 36. — Ὁ Ἡρόδ. ἔχει ἀεὶ τὸν μέσον τύπον, ὡς καὶ ὁ Πλάτ. (Πολ. 468B, 471D)· ὁ Θουκ προτιμᾷ τὸν ἐνεργ., ἀλλὰ ποιεῖται χρῆσιν καὶ τοῦ μέσου, πρβλ. 1. 99., 2. 12, κ. ἀλλ. πρὸς 2. 56, 80, κ. ἀλλ.· ὁ Ξεν. ἔχει ἀμφότερα, ἀλλὰ συνηθέστερον τὸ μέσον, ὡς καὶ ὁ Λυσίας 160. 22, κλπ.—Ἴδε Χ. Χαρινωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 154, 155.

συστρατηγέω, εἶμαι συστράτηγός τινος, μετὰ γεν. προσ., τινὸς Δημ 401. 2, Πλούτ. **II.** μεταβ., ἐνεργῶ μετά τινος ὡς συστράτηγος, τὴν κάθοδόν τινι Στράβ. 259.

συστράτηγος, ὁ, ὁ στρατηγῶν μετ' ἄλλου, μετέχων τῆς στρατηγίας, Εὐρ. Φοίν. 745, Θουκ. 2. 58, Πλάτ., Ξεν, κλπ.· θηλ. **συστρατηγέτις, ιδος**, Νικήτ Χων. 1, σ. 13D.

συστρατιώτης, ου, ὁ, ὁ καὶ αὐτὸς στρατιώτης ὤν, ὁμοῦ ὑπηρετῶν, «σύντροφος», Λατ. commilito, Ξεν. 'Αν. 1. 2, 26, Πλάτ. Πολ. 556C, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 9, 1·— θηλ. **ῶτις, ιδος**, Θεμίστ. 197C· τύχῃ σ. χρῆσθαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ 6. 9, 1.

συστρατολογέομαι, Παθ, στρατολογοῦμαι ὁμοῦ μετά τινος, ὁμοῦ κατατάσσομαι εἰς τὸν στρατόν, τινι Νικήτ. 537A.

συστρατοπεδεύομαι, ἀποθ., στρατοπεδεύω ὁμοῦ μετά τινος, τινι ἢ σύν τινι Ξεν.'Ελλ. 6. 5, 19, Ἀνάβ. 2. 4, 9·— παρὰ Βυζ. καὶ **συστρατοπεδεύω**,

σύστρεμμα, τό, πᾶν πρᾶγμα ὁμοῦ συνεστραμμένον, ὡς τὸ **συστροφή** II· ὅθεν, **1)** σφαῖρα, «τυλικτάρι», «κουβάρι», σ. ἐξ ἐρίων Παῦλ. Αἰγ. 3.27· ἐκ σχοινίου Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σπεῖον**· ὄμβρου συστρέμματα, στρογγύλαι σταγόνες ὕδατος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 6. **2)** πλῆθος ἀνθρώπων, ὄχλος, συρροή, Πολύβ. 1. 45, 10., 4. 58, 4·— ὁμὰς ἀνθρώπων, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Δ', 2, κ. ἀλλ.)·—μάλιστα σῶμα ἐκ 1024 ἀνδρῶν, ὅθεν **συστρεμματάρχης**, Ἀρρ. Τακτ. σ. 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγγρ 285. 3. **3)** οἴδημα, πρήξιμον, Ἱππ. Προρρ. 11, πρβλ. 1028E. Γαλην., κλπ. **6)** νεόπλασμα ἐν τοῖς ἐντοσθίοις, Ἱππ. 1139A, Ἄντυλλ.

συστρεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σύστρεμμα**, συσ. ὕδατος, δίνη, Ἀριστ. π. Θχυμ. 29. **2)** «ἐφαπτὶς συστρεμμάτιόν τι πορφυροῦν, ἢ φοινικοῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ θηρεύοντες» Πολυδ Δ', 116.

συστρεπτικός, ή, όν, πάνυ ψυχρός, συμπηγνύων, ἐπὶ τοῦ ψύχους, Ἱππ. 1175C. ἴδε **συστρέφω** I. 6.

συστρέφω, μέλλ. **-ψω**, στρέφω ὁμοῦ, στριφογυρίζω, Λατ. conglobare, ἐπὶ συστροφῆς ἀνέμων, ἀνεμοστροβίλου, μή σ' ἀναρπάσῃ .. συστρέψας ἄφνω Αἰσχύλ.'Αποσπ. 195, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 975, Θεσμ. 61· ἐπὶ θηρίων, συσπειρῶμαι, μαζώνομαι, παρασκευάζομαι ὅπως πηδήσω ἢ ἐφορμήσω, σ. ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον Πλάτ. Πολ. 336B σ. τὸν αὐχένα, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀγωνιζομένου νὰ ἐλευθερωθῇ, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 54· συστρέψαι ἑαυτόν, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, 5· συστρέψαντος δὲ Παύλου φρυγάνων πλῆθος καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυρὰν Πράξ. Ἀποστ. κη', 3.— Παθητ., ἐπὶ ἀνεμοστροβίλου, Μένανδρ ἐν Ἀδήλ. 7. **II.** συχν. ἐπὶ στρατιωτῶν, συστρέψαντες ἑωυτούς, διὰ συστροφῆς σχηματίσαντες ἑαυτοὺς εἰς σῶμα συμπαγὲς καὶ πυκνὸν πρὸς ἐπίθεσιν ἢ ἄμυναν, Ἡρόδ. 9. 18· σ. εἰς ταὐτὸ (ἐξυπακ. τὰς ἵππους) Ἀριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 6. 18, 16 μεταφορ., σ. ἑαυτόν, συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Πολ. 336E·— συχν. ἐν τῷ παθ., συστραφέντες, ἐν ἑνὶ συμπαγεῖ σώματι, Ἡρόδ. 4. 136., 6. 6, 140 συστρεφόμενοι ὁ αὐτ. 9. 62, Θουκ. 7. 30· ξυνεστρέφοντο ἐν σφίσιν αὐτοῖς ὁ αὐτ. 2. 4· ὅσον .. ἦν ξυνεστραμμένον αὐτόθι· ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεσταμμένοι ἦσαν, εἶχον σχηματίσῃ φάλαγγα εἰς βάθος πεντήκοντα ἀνδρῶν, Ξεν. 'Ελλ. 6. 4, 12· — οὕτως ἐπὶ μελισσῶν κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 42, 5, πρβλ. 37, 10. **2)** ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡσαύτως, συστρέφειν ἐπὶ δόρυ, πρὸς τὰ δεξιά, Ξεν. Λακ. 13, 6· οὕτω πιθαν., σ. τὸν ἵππον, στρέφω αὐτὸν ἀποτόμως, Πλουτ. Πύρρ. 16 σ. τὴν ὄψιν Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 248E. **III.** σχηματίζω ἓν ὅλον, ὀργανικόν, ἑνώνω, συνάπτω, σ. τὸ Μηδικὸν ἔθνος Ἡρόδ. 1. 101· τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας Ἀριστ. Πολιτ. 5. 5, 1.— Παθητ., ἑνοῦμαι, συνδέομαι, ἀποτελῶ σύνδεσμον ἢ σύλλογον, συνωμοτῶ, Θουκ. 4. 68., 8 54· ἐπί τινα Αἰσχίν. 52 6. **IV.** συνάγω, συναθροίζω, σ. αἷμα εἰς .. Ἱππ. Ἀφ. 1254. — Παθητ., νιφετοῦ συστραφέντος Ἀριστ. π. Κόσμ 4. 8· ἐπὶ χυμῶν ἐν τῷ σώματι, συνάγομαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἀποτελῶ φῦμα, φύματος συστραφέντος Ἱππ. Προγν. 45 ἐπὶ ἄμμου ἐν τῇ κύστει, ὁ αὐτ περὶ Ἀέρ. 286. **V.** ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, καθιστῶ αὐτὰς οὔλας, τὰς κάμνω σγουράς, συνέστρεψε κόμας (δηλ. ὁ ἥλιος) Θεοδέκτης παρὰ Στράβ. 695. — Παθ., αἱ συνεστραμμέναι τῶν τριχῶν Κλήμ. Ἀλ. 289· συνεστραμμένα ξύλα, ἔχοντα κόμβους, ὀζώδη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 2· σ. ῥίζα ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 3, 3· κιττὸς συνεστραμμένος ταῖς ῥίζαις ὁ αὐτ περὶ Φυτ. Ἱστ. 3 18, 9. **VI.** συμπυκνῶ, συμπήγνυμι, σκληρύνω, τὸ ψυχρὸν συστρέφει Ἀθήν. 41B· τὰ γυμνάσια τὰς σάρκας σ. Ἄντυλλ. ἐν Medd. Velt. σ. 98. — Παθ., συμπυκνοῦμαι, λαμβάνω πυκνότητα ἢ σύστασιν, ἀφρὸς σ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 7· σπέρμα αὐτόθι 3, 22, 3· νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 4, 5· σωμάτιον συνεστραμμένον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 24, 8. **VII** ἐπὶ προτάσεων, διηγημάτων, καὶ τῶν ὁμοίων, συμπυκνῶ, συμπιέζω, ἐὰν μὴ συστραφῇ (-έφῃ Βεντλ.) τὰ πράγματα Κρατῖνος ἐν «Κλεοβουλίναις» 1· ἐνθυμήματα σ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 18, 4· σ. τὰ νοήματα, τὸν νοῦν ἐν ὀλίγοις ὀνόμασι Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 11, κ. ἀλλ.· καὶ ἀπολ., συστρέψας γράφει, συντόμως, ἐν βραχυλογίᾳ, Αἰσχίν. 68. 2· σ. εἰπεῖν Διον. Ἁλ. περὶ Λυσίου 24 — συχν ἐν τῷ παθητ., ῥῆμα βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, σθεναρόν, νευρῶδες (οὕτω παρὰ Κικέρωνι contortus), ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων, Πλάτ. Πρωτ. 342E, πρβλ. Διον.'Αλ. Ρητ. 5 7 (ἔνθα λέξις σ. ἀντίκειται τῷ διῃρημένῃ)· ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα σ. τι ἔχει Δημήτρ. Φαληρ. 177 συνέστραπται τοῖς νοήμασι Διον. Ἁλ. π Λυσίου 5, πρβλ. τὸν αὐτ. π. Δημοσθ. 19 — πρβλ. **συνεστραμμένως**. **6)** ὡσαύτως, ὁμιλῶ ἢ γράφω εἰς ὕφος πολύπλοκον καὶ δύσκολον, συστρέφω τοὺς λόγους μου, παρ' αὐτῷ δ' ἄλλα συστρέφειν πυκνὰ Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 17· σοῦ ταῦτα συστρέφοντος ὁ αὐτ. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 17.

συστροβέω, συστρέφω, περιστρέφω, περιδινῶ ὁμοῦ, Ἰω. Πε-

διάσιμος Περὶ γυναικὸς κακῆς 18, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετ.. 11. 664.

συστροβῑλέω, = τῷ προηγ., «συστροβιλῆσαι τὸ συστρέψαι» Φρύνιχ. 396.

συστρογγύλλω, ποιῶ τι στρογγύλον, στρογγυλαίνω, μεταφορ., καταναλίσκω, «Ἐπιχαρίδης .. ἐν πένθ' ἡμέραις σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν· οὕτω συνεστρόγγυλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ», τὴν ἀπεστρογγύλωσε, κατηνάλωσε, κατέσ ρεψε, Ἄλεξις ἐν «Φαίδρῳ» 2. 1· οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος μοι πατρὸς συνεστρόγγυλα κἀξεκόκκισα (κοινῶς φέρεται συνεστρογγύλικα) Νικόμαχ. ἐν Ἀδήλ. 1·— πρβλ. **σφαῖρα** I.

συστροφή, ἡ, στρέψιμον, ὅσα δέ γε αὖ τὴν μὲν συστροφὴν χαύνην λαμβάνει, ὅσα δὲ πάλιν στρήφονται ἐλαφρά, ἐπὶ νημάτων, ἰδίως τῆς κρόκης, Πλάτ. Πολιτικ. 282E. **2)** περιστροφή, Πλούτ. 2. 891E. **3)** συμπύκνωσις, πυκνότης, Ἀριστ. Προβλ. 34. 7. **4)** μεταφορ., ἐπὶ ὕφους, βραχύτης, συντομία, βραχυλογία, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 18, π. Θουκ. 53. **II.** τὸ διὰ συστροφῆς εἰς ἕνα ὄγκον σχηματιζόμενον, πυκνὸς ὄγκος, ὡς τὸ **σύστρεμμα**· ὅθεν, **1)** συνάθροισις, συναγωγή, πλῆθος σ. Ἡρόδ. 7. 9, 2· συνάθροισις στασιαστική, ὄχλος, Πολύβ. 4. 34, 6· διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους κατὰ συστροφάς, καθ' ὁμάδας, Διον. Ἀλ. 5. 31, κλπ.· μετὰ συστροφῆς, ἐν πυκνῇ παρατάξει, Διόδ. 11. 8·— ὡσαύτως, σμῆνος μελισσῶν, Ἑβδ. (διάφ. γρ. ἐν Κριτ. ΙΔ', 8)· πλῆθος πτηνῶν, Ἀρτεμίδ. 2. 20·— ἄλλων πραγμάτων πλῆθος, σ. δρυῶν Δίων Χρυσ. σ. 61. **2)** ἐπὶ συσσωρεύσεως νοσηρᾶς ὕλης ἐν τῷ σώματι, ἐπὶ φυμάτων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807· αἱ περὶ τοὺς κονδύλους σ., ἐπὶ ὀσ εωδῶν συμφύσεων, Διοσκ. 1. 35· σ. νεύρων, συμπλοκὴ νεύρων ἢ τενόντων, περιπλοκὴ αὐτῶν, ὁ αὐτ.· οἴδημα, πρῆσμα, Γαλην. Λεξ. Ἱππ., πρβλ. Πλούτ. 2. 664F. **3)** γόγγρος, ῥόζος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 3., 5. 1. **4)** **συστροφή**, μετὰ τῆς γεν. ὄμβρου ἢ ἄνευ αὐτῆς, αἰφνιδίως ἐπερχομένη ἄφθονος βροχή, Πολύβ. 3. 74, 5., 11. 24, 9· οὕτω, σ. ἀνέμου, πνεύματος, ἀνεμοστρόβιλος Φρύν. 176, Ἑβδ. (Ὡσηὲ Δ', 19)· νεφελώδεις σ. Κλήμ. Ἀλεξ. 489. 30 — μεταφορ., αἱ συσ. τῶν παθῶν αὐτόθι. — Πρβλ. **συστρέφω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους**.

συστροφία, ἡ, εὐστροφία, πολὺ τῆς τοιαύτης συστροφίας ἀπολειπόμενον Πολύβ. 24. 2, 2· ὁ Reisk. προτείνει εὐστροφίας. **II.** οἰκειότης, γνωριμία μετὰ συγγραφέων, ἢ διδασκαλία, Διον. Ἀλ. εἰς Δείναρχον 7· ἐν Διοδ. Ἐκλογ. 780. 46, ὁ Wess. **συντροφίαν**.

συστροφόομαι, Παθητ., συσκοτοῦμαι, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐλιγγιᾶν**, ἣν ἑρμηνεύει· «συστροφοῦσθαι, συσκοτοῦσθαι».

συστρώννῡμι, στρώνω ὁμοῦ, ἰσάζω, ὁμαλύνω, ἐς ὁμαλότητά τινα καὶ ἀκινησίαν ἅπαντα συνέστρωντο Εὐνάπ. σ. 111.

συστυγνάζω, συσκυθρωπάζω, ἐν τοῖς λυπηροῖς συστυγνάζοντα Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 336 Schweigh.

σύστῡλος, ον, πυκνόστυλος, Βιτρούβ. 3. 2.

συστύφω [ῡ], συνέλκω, συστέλλω, ὅκως ἂν συστυφῇ τὰ στόματα τῶν φλεβῶν Ἱππ. 369. 33. — Παθ., σκυθρωπάζω, γίνομαι κατηφής, «συνεστυμμένοις καὶ στυγνοῖς» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1497. — Καθ' Ἡσύχ.: «συνστῦψαι· σκυθρωπάσαι», καί: «συνέστυψας· συνεσκυθρώπακας», καί: «συνέστυψεν ὁμοίως ἐσκυθρώπακεν», καί: «συνεστυφωμένοι· συνεσκυθρωπακότες».

συσφάζω, σφάζω ὁμοῦ μετά τινος, οὐ χρὴ .. συσφαγῆναι Εὐρ. Ι. Τ. 685.

συσφαιρίζω, ὁμοῦ παίζω τὴν σφαῖραν, Πλούτ. 2. 94A, Ἄντυλλ. ἐν Medd Vett. σ. 122.

συσφαιριστής, οῦ, ὁ, ὁ συσφαιρίζων, παίζων τὴν σφαῖραν ὁμοῦ μετά τινος, Πλάτ. Ἐπιστ. 363D, Ἀθήν. 19A.

συσφαιρόω, σχηματίζω τι εἰς σφαῖραν, κάμνω αὐτὸ σφαιροειδές, τὸ στρογγυλαίνω, Ν. Βλεμμ. Γεωγρ. σ. 19, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

συσφάλλομαι, Παθητ., πίπτω ὁμοῦ μετά τινος ἢ προσκόπτω, συνολισθάνω, τοῖς δημαγωγοῖς .. συνεσφάλλετο Μάξ. Τύρ. 13. 4.

συσφηκόω, συνδέω σφιγκτά, συσφίγγω, συνενώνω, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 6.

συσφίγγω, σφίγγω στενῶς, συμπυκνῶ, συμπήγνυσι καὶ σ. [τὴν χιόνα] ἀὴρ Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 10. — Παθητ., αὐτόθι 2. 6, 5, πρβλ. Ἀνθολ. Πλαν. 199· μεταφορ., σ. τὸν λόγον Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 536.

συσφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, **σφιγκτὴρ** III, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 1, σ. 646, 17.

σύσφιγκτος, ον, στενῶς συνεσφιγμένος, Ἀκύλ. Π. Δ (Ἔξοδ. ΚΗ', 4).

σύσφιγμα, τό, ἐν τῷ πληθ., ἁλύσεις, Σύμμαχ. ἐν Ἐξόδῳ ΚΗ', 14, Παλ. Διαθ.· οὕτω **συσφίγξεις**, αἱ, Ἀκύλ. Π. Δ.

συσφραγίζω, ἴδε **συσσφραγίζομαι**.

συσχετήριον, τό, μέρος ἐντὸς τοῦ ὁποίου κρατεῖταί τι ἐγκεκλεισμένον, κλωβὸς καὶ τὰ τοιαῦτα, «φέρε γὰρ εἰς τὸ αὐτὸ συσχετήριον συγκεκλεῖσθαι ἀνθρώπους τε καὶ ἀετοὺς καὶ περιστεράς» Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1082.

συσχημᾰτίζω, σχηματίζω τι συμφώνως πρὸς ἕτερον, συνδιαπλάσσω, συμμορφῶ, σ. τι πρός τι Ἀριστ. Τοπ. 6. 14, 4· ἀπολ., Πλούτ. 2. 83B· — Παθητ., συμμορφοῦμαι πρός τινα, ἀκολουθῶ τὸ παράδειγμά τινος, πρός τινα Πλούτ. 2. 100F· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 20· τινὶ Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιβ', 2, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. α', 14, Κλήμ. Ἀλεξ. 194· ἐπὶ ὑποκριτῶν θεατρικῶν ἢ ἐπὶ ῥητόρων, Ῥήτορες (Walz) τ. 5, σ. 610. **II.** Παθ., ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν, ἵσταμαι ἐν ὁμοβαίᾳ ἀντιθέσει, Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 33, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 112· ὅθεν **συσχημᾰτισμός**, ὁ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 30· **συσχημάτισις**, ἡ, Πρόκλ.

σύσχημος, ον, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ σχῆμα, Στέφ. Διάκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100, σ. 1133.

συσχῐδής, ές, συνεσχισμένος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 187.

συσχολάζω, διέρχομαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μετά τινος, εἶμαι συμμαθητὴς ἢ σύντροφος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, διέρχομαι τὸν καιρόν μου μετά τινος ἢ ὁμοῦ, μετ' ἀλλήλων εἴθιζε (τοὺς παῖδας) συμπαίζειν καὶ συσχολάζειν Πλουτ. Λυκοῦργ. 16· ἐν τῷ συσχολάζειν καὶ συνδιαιτᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 24· τινὶ = μετά τινος, Ἀθήν. 168A, Λουκ. Δίκη Φωνηέντ. 8, Ἀλέξ. 65, κλπ.· τινὶ παρά τινι Ἀθήν. 354E.

συσχολαστής, οῦ, ὁ, συμφοιτητής, συμμαθητής, Διον. Ἀλ. π. Ρητορ. 349, Πλούτ. 2. 47E· σ. τινος Διογ. Λ. 7. 9· τινος παρά τινι Σ ρ' β. 614·— ὁ Φρύνιχ. σ. 401 ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὡς ἐσχάτως ἀναττικόν, ὁμοίως καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρ. ἐν σ. 829.

σύσχολος, ὁ, = τῷ προηγ., Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Mai Spicil. 2. 268.

σύτο [ῡ], ἴδε τὸ ῥῆμα **σεύω**.

σύφαξ, ὁ, γλεῦκος, Ἡσύχ.· ὅθεν **συφακίζω** = **ὀπωρίζω**, ὁ αὐτ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **ὀπός**, sucus, Ἀρχ. Γερμ. saf· Ἀγγλ. sap).

σῦφαρ, τό, τεμάχιον παλαιοῦ καὶ ἐρρυτιδωμένου δέρματος, Σώφρων παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 736, Καλλ. Ἀποσπ. 49· τὸ ἔνδυμα, ἤτοι τὸ ὑποκάμισον τοῦ ὄφεως, Λατιν. exuviae, Λουκ. Ἑρμότ. 79, πρβλ. Α. Β. 66. **2)** τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἀφρῶδες, τὸ ἄνθος τοῦ γάλακτος, = **γραῦς**, Ἡσύχ. **3)** σῦκον ἐρρυτιδωμένον, ὁ αὐτ. **II.** ὡς ἐπίθ.. **σῦφαρ**, ὁ, ἡ, ἐρρυτιδωμένος, καταπεπονημένος, λίαν γεγηρακώς, Λυκοῦργ. 793.

συφεός, ὁ, τόπος ὅπου οἱ σύες τρέφονται, μάνδρα χοίρων, Ὀδ. Κ. 238, Ξ. 13, 73· συφεόνδε, εἰς τὸν συφεόν, ὁ αὐτ. Κ. 320·— Ἐπικ. τύπ. **συφειός**, αὐτόθι 389. (Ἐκ τοῦ **σῦς**· ἴσως ἀντὶ **συ-Ϝεός**).

συφ:ών, ῶνος, ὁ, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ **συφεός**, ὥσπερ ἐν συφεῶσι καὶ μάνδραις Ἀγαθίας (5, 13) παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **συφεός**.

σῠφορβέω, εἶμαι συφορβός, βόσκω χοίρους, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 219.

σῠφόρβιον, τό, = **συοφόρβιον**, Ἀνθ. Π. 11. 363, κτλ.

σῠφορβός, ὁ, (σῦς, φέρβω) συβώτης, χοιροβοσκός, Ἰλ. Φ. 282, Ὀδ. Ξ. 504, Θεόκρ., Πλούτ.· παρὰ πεζογράφοις, **συοφορβός**, ὃ ἴδε. — Παρ' Ὁμ. ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὁ τύπος **ὑφορβός**, (ὡς καὶ ὗς ἀντὶ σῦς), ὁπόταν ἀπαιτῇ τοῦτο τὸ μέτρον, δῖος ὑφορβός Ὀδ. Ξ. 3, 413, κ. ἀλλ.·— Θωμ. ὁ Μάγιστρ. σελ. 812 σημειοῦται· «συβώτης Ἀττικοί, καὶ συβωτεῖν, οὐ συφορβός, οὐδὲ συφορβεῖν».

σῠφός, ὁ, = **συφεός**, στένοντες ἄτας ἐν συφοῖσι φορβάδες, «χοίρων κοίταις, χοίρων μάνδραις» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 676· «συφεοὶ καὶ συφοὶ καὶ χοιροκομεῖα» Πολυδ. Α', 251.

σύφος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ **σοφός**, Ἐτυμ. Μέγ.

συχνάζω, μέλλ. -άσω, ὡς καὶ νῦν, = **θαμίζω**, Εὐστ. Πονημάτ. 242. 79, Ἐτυμολ. Μέγ. 249, 21.

συχνάκῐς, [ᾰ], Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, συχνά, πολλάκις, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 6, Λουκ. Σκύθ. 2.

σύχνασμα, τό, συχνάκις γινόμενον, Πολυδ. Ϛ', 183.

συχνεών, ῶνος, ὁ, δρυμός, δάσος, λόχμη, Ἀκύλ. ἐν Γεν. ΚΒ', 13 Παλ. Διαθ.

συχνολουσία, ἡ, τὸ συχνάκις λούεσθαι, Ἀέτ. παρὰ Σωραν. σ. 266 Dietz. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

συχνός, ή, όν. **I.** ἐν τῷ ἑνικῷ. **1)** ἐπὶ χρόνου, μακρός, σ. χρόνος Ἡρόδ. 8. 52, Πλάτ., κλπ.· χρόνῳ οὐ σ. ὕστερον, σ. ὕστερον χρόνῳ Ξεν. Ἀν. 1. 8, 8, Πλάτ. Γοργ. 518D·— μετὰ γεν., συχνὸν τοῦ βίου, μέγα μέρος τῆς ζωῆς, Πλάτ. Ἐπιστ. 322E·— ὅθεν, **2)** μακρός, ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, σ. λόγος, μακρός, ἀδιάκοπος, Πλάτ. Γοργ. 465E, κλπ.· μάλα σ. λόγος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 185E· σ. τῶν λόγων ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 519E· σ. πραγματεία, μακρά, ὀχληρά, ἀνιαρά, βαρετή, Δημ. 1242. 2. **II.** ἐπὶ ἀριθμῶν, ὡς τὸ **πολύς**, ἔθνεα Ἡρόδ. 1. 58· πόλιες ὁ αὐτ. 6. 33· πόνοι αὐτόθι 108· πρόλογοι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1237· πληγαί, κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1014, Πλάτ., κλπ.· ἡμέρας συχνάς, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ σειράν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 313A, Δημ. 932. 27· τεκεῖν πέντε συχνὰ διὰ μιᾶς, Πλούτ. 2. 429F — μετὰ γεν., συχναὶ τῶν νήσων Ἡρόδ. 3. 39· τῶν ληφθέντων σ. Θουκ. 4. 106, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 4, 16, κλπ.·— ἀπολ., **συχνοὶ** πολλοὶ ὁμοῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1267,

Θουκ., κλπ.· ἄλλοι σ., πολλοὶ ἄλλοι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 388. **2)** μεθ' ἑνικῶν ὀνομάτων, μέγας, ἐκτεταμένος, ὀγκώδης, λεπαστὴ μάλα συχ.ή Θεόμποπος Κωμικ. ἐν «Παμφίλῃ» 2· πάνυ συχνὴ σφύραινα Ἀντιφάνης ἐν «Εὐθυδίκῳ» 3· τὸ πολίχνιον σ. ποιεῖν, τὴν μικρὰν πόλιν ποιεῖν πολυάνθρωπον, Πλάτ. Πολ. 370D· οὕτω, σ. χώρα Στράβ. 698· οἰκία Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· — ἀλλὰ συνήθως, **β)** πολύς, μέγας, σ. οὐσία Ἀριστοφ. Πλ. 754· πειθὼ Πλάτ. Πολ. 414C· σ. ἔργον, μέγα, δυσχερές, δύσκολον, αὐτόθι 511C· σ. εὐλάβεια, σκέψις, μελέτη, μεγάλη, συνεχής, αὐτόθι, 539Α, Λυσί, 968Β, Θεόφρ.· σ. εἶδος, συχνάκις γινόμενον, ἐπαναλαμβανόμενον, Πλάτ. Πολιτικ. 287Δ. ἡ διοίκησις σ., ἡ δαπάνη ἦτο μεγάλη, Δημ. 1359 9· σ. αἷμα ἐρρύη Ἱππ. 1229D· σ. δεῖπνον, ἄφθονον, πλούσιον, Ἀνθ. II. 6. 203· σ. θεραπεία, πληθύς, δύναμις Πλουτ. Ποπλικ. 5, κλπ.· — μετὰ γεν., τῆς μαρίλης συχνήν Ἀριστοφ. Ἀχ. 350. **III.** ἐπὶ διαστήματος, ὁ μακρὰν ἐκτεινόμενος, μακρὰν ἀπέχων, «μακρινός», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 10.

Β. Τὸ ἐπίρρ. **συχνῶς** (Ἀντιφῶν 122. 37) εἶναι σπάνιον, ἀνθ' οὗ εἶναι ἐν χρήσει τὸ οὐδ. **συχνόν, συχνά.** **4)** συχνάκις, πολύ, συχνὸν διαμαρτάνειν Πλάτ. Φαῖδρ 257C· συχνὰ χαίρειν ἐὰν ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 59Β οὕτω, ἐπὶ συχνὸν Ἱππ. π. Ἀγμ. 761. **2)** μακράν, διαλείπειν συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων Ξεν. Ἀν. 1. 8, 10· προελαύνειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3, 12· ἀποπτῆναι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 10. **II.** ἡ δοτ. **συχνῷ** πολλάκις συνάπτεται μετὰ συγκρ. ἐπιθέτου, ὡς τὸ **πολλῷ**, σ. βελτίων, κατὰ πολὺ καλλίτερος, Πλάτ. Νόμ. 761D· νεώτερος ἐμοῦ καὶ συχνῷ, κατὰ πολὺ νεώτερος, Δημ. 1002. 23. **III.** Συγκρ. ἐπίρρ. -οτέρως, Ἐτυμολ. Μέγ., Βυζ.· -ότερον Ἀρισταίν. σ. 86, Θεόδ. Στουδ. (Κατὰ τὸν Pott. ἀντὶ **συγχνός, συν-εχνός**, ἐκ τοῦ σύν, ἔχω. πρβλ. **συν-εχής.**)

συχνο-σύνθετος, ον, ὁ ἐκ πολλῶν λέξεων σύνθετος, Εὐστ. 1277. 48.

συώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χοῖρον, πολυφάγος, ἀδηφάγος, λαίμαργος, Πλούτ. 2. 716Ε, ἴδε Ἰακώψ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκόν. 511· κτηνώδης, ἠλίθιος, Φωτ. Βιβλ. 54. 14, Εὐνάπ.

σφάγανον, τὸ, λέξις ἐπινοηθεῖσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **φάσγανον**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 190.

σφαγεῖον, τό, (σφάζω) «τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται» (Φωτ.)· οἱ μὲν σφαγεῖον ἔφερον, οἱ δ' ἦρον κανᾶ Εὐρ. Ἠλ. 800, Ι. Τ. 335, Κύκλ. 395, Ἀριστοφ. Θεσμ. 754·— ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1092, ὁ D. bree ἔγραψεν ἀνδροσφαγεῖον. **II.** ὡς τὸ σφάγιον, αὐτὸ τὸ θῦμα, Εὐρ. Τρῳ. 742.

σφαγεύς, έως, ὁ, (σφάζω) ὁ σφάζων, σφάκτης, Εὐρ. Ῥῆσ. 251, Ι. Τ. 623, Ἡρ. Μαιν. 451. κτλ.· δολοφόνος, φονεύς, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 11. 2, Δημ. 175. 27·— παρὰ Σοφ. Αἴ. 815, ὁ σφαγεὺς ἕστηκε, λέγεται ἐπὶ τοῦ ξίφους, ἐφ' ὃ ὁ Αἴας ἔμελλε νὰ πέσῃ — μάχαιρα θυτική, Εὐρ. Ἀνδρ. 1134.

σφαγή, ἡ, (σφάζω) ὡς καὶ νῦν, τὸ σφάζειν, κοινῶς «σφάξιμον»· τὸ ἑνικὸν συχν. παρ' Εὐρ., οἷον Ἑκ. 571, 1037· ἀλλ' ἐν τῷ πληθ., Αἰσχ. Εὐμ. 187, 450, Σοφ. Ἠλ. 37, Εὐρ. Ἑκ. 522· κ. ἀλλ.· ἕστηκε .. μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός, ἕτοιμα πρὸς τὸ τῆς θυσίας πῦρ (ἔνθα ὁ Musgr. προτείνει διόρθωσιν: **πάρος**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1057· πολυθύτους τεύχειν σφ., προσφέρειν πολλὰς θυσίας, πολλὰ θύματα, Σοφ. Τρ. 756·— ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, ὑπὸ σφαγῆς Πλάτ. Πολ. 610Β· θανάτους τε καὶ σφαγὰς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 682D· σφαγὰς ποιεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 2· σφαγὰς ποιεῖν ὁ αὐτ. 2. 2, 6, Ἰσοκρ. 178Ε, Δημ. 424 22· σφαγὰς ἐμποιεῖν Ἰσοκρ. 103D. **2)** μετὰ τῆς παραλλήλου ἐννοίας τραύματος, αἱ ἐμαὶ σφ. Σοφ. Τρ. 573, πρβλ. 717· ἐκφυσιῶν .. αἵματος σφαγήν, τὸ αἷμα τὸ ἐκρέον ἐκ τῆς πληγῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1389· καθόρμισον σφαγάς, κλεῖσον τὸ χαῖνον τραῦμα, Εὐρ. Ἠλ. 1228· ἐσφάγη .. σφαγὴν βραχεῖαν Ἀθήν. 381Β. **II.** ὁ λαιμός, τὸ μέρος ἔνθα τίθεται εἰς τὸ θῦμα ἡ μάχαιρα ὅταν μέλλωσι νὰ τὸ σφάξωσι (κοινὸν μέρος αὐχένος καὶ στήθους σφαγὴ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 14, 2, πρβλ. Λατ. jugulum, jugulari), Ἀντιφῶν 137. 28· ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. fauces, ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος Αἰσχύλ. Πρ. 863· ἐς σφαγὰς ὦσαι ξίφος Εὐρ. Ὀρ. 291· οὕτω παρὰ πεζογράφοις, οἰστοὺς .. ἐς τὰς σφ. καθέντες Θουκ. 4. 48· εἰς τὴν κεφαλὴν .. διὰ τῶν σφαγῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 6.

σφαγιάζομαι, μέλλ. **-άσομαι·** ἀποθετ. (σφάγιον)·— σφάζω θῦμα, θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν, ταῦρον Ἡρόδ. 9. 61, 72· ἀπολ., ἐσφαγιάζετο αὐτῷ [τῷ ποταμῷ] ὁ αὐτ. 6. 76· (ἀλλὰ μικρὸν κατωτέρω, σφαγιασάμενος τῇ θαλάσσῃ ταῦρον), πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 20, Ἀνάβ. 4. 5, 4· σφ. εἰς τὸν ποταμὸν αὐτόθι 4. 3, 18. **II.** ἐνεργ. **σφαγιάζω** ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 569, Διόδ. 13, 85, Πλουτ.· ὡσαύτως μετοχ. ἐνεστ. ἐπὶ παθητ. ἐννοίας, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 570· καὶ μετοχ. ἀορ. **σφαγιασθείς**, ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἡρόδ. 7. 180, Ξεν. Λακ. 13, 8, Συλλ. Ἐπιγραφ. (Προσθήκ.) 256. b 26.

σφαγιασμός, ὁ, σφαγή, θυσία, «σφάξιμον», Εὐριπ. Ἠλ. 200, Πλουτ. Ἀγησ. 6.

σφαγιαστήριον, τό, =σφαγεῖον Ι, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 194.

σφαγίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σφαγίς, «σφαγίδιον, τὸ τῶν μαγείρων μαχαίριον» Σουίδ.

σφάγιον [ᾰ], τό, τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ζῷον, θῦμα, Σοφ. Ἀντ. 1291· σφάγιον ἔθετο μητέρα Εὐρ. Ὀρ. 842· σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ σφ. θέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 109· διδόναι τύμβῳ σφ. αὖ ὅθι 121· αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολίταις ὑπὲρ τῆς χώρας Δημ. 1398. 7· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., σφάγια παρθένους κτανεῖν Εὐρ. Ἴων 278· τὰ σφ. ἐγίνετο καλὰ Ἡρόδ. 6. 112, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 379, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 15· οὐ γάρ σφι ἐγένετο τὰ σφ. χρηστὰ Ἡρόδ. 9. 61, 62· τὰ σφ. οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι ὁ αὐτ. 9. 45· τῶν σφ. οὐ γινομένων (ἄνευ τινὸς ἐπιθέτου), μὴ ἀποβαινόντων εὐνοϊκῶς, ὁ αὐτ. 9. 61· σφάγια ἔρδειν, τέμνειν Αἰσχύλ. Θήβ. 230, Εὐρ. Ἱκέτ. 1196· προφέρειν Θουκ. 6. 69· ἅπτεσθαι τῶν σφ. Ἀντιφῶν 130. 39· τὰ σφ. δέξαι, λεγόμενον πρὸς θεόν, Ἀριστοφάν. Λυσ. 204. **2)** παρ' Εὐρ. ὡσαύτως, σφαγή, φόνος, δοῦλα σφάγια Ἑκ. 137· σφάγια τέκνων Ὀρ. 815, πρβλ. 658.

σφάγιος, α, ον, ὁ σφακτικός, φόνιος, σφ. μόρος, σφαγή, φόνος, Σοφ. Ἀντ. 1291· ὀλέθριος, θανατηφόρος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 775· σφ. ξίφεα Μανέθων 1. 316. **II.** παρ' Ἡσυχ. «σφαγία· ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα».

σφαγίς, ίδος, ἡ, μάχαιρα θυτική, Εὐριπ.· Ἠλέκ. 811, 1142· καθόλου, μάχαιρα, Πολύαιν. 3 9, 40.— Καθ' Ἡσύχ.: «σφαγίς· τὸ προκάρδιον».

σφαγῖτις, ιδος, ἡ, (σφαγή II) ἡ εἰς τὸν λαιμὸν ἀνήκουσα, Λατ. jugularis, φλὲψ σφαγῖτις Πόλυβος ἐν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 3.

σφάγμα, τό, σφαγή, φόνος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 132.

σφάγνος, ὁ, =**σφάκος** I, Διοσκ. 3. 40 **II.** =**ἀσπάλαθος**, ὁ αὐτ. ἐν Νόθοις 1. 19.

σφαδάζω, κινοῦμαι σπασμωδῶς, κτυπῶ τοὺς πόδας μου, ἀγωνίζομαι, ἀνθίσταμαι, κοινῶς «σφαράσσω», ἐπὶ ἵππων μήπω δαμασθέντων, Αἰσχύλ. Περσ. 194· εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα πῶλον Εὐρ. Ἀποσπ. 818 3, πρβλ. 1009· σὺ δὲ σφ., πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ Σοφ. Ἀποσπ. 727· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγωνίζομαι σπασμωδῶς, πάσχω ἐκ σπασμῶν, Ἱππ. 606. 17· ἀποθνήσκων, Πλουτ. Ἀντών. 76· οὕτως ἐπὶ τετρωμένων ἵππων, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 37· σπαρ αρῶ, ἐπὶ ἀποθνήσκοντος ἰχθύος, Πολύβ. 34. 3, 5, Ἀθήν. 283C, πρβλ. **ἀσφάδαστος.** **2)** σπασμωδῶς κινοῦμαι, δεικνύω ἀνυπομονησίαν, Πλουτ. 2. 10C (ἔνθα ἴδε Wytt.), 550Ε· ἐπὶ τὴν μάχην ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 42· πρὸς τὸν ἀγῶνα ὁ αὐτ. ἐν Πελοπ. 6· πρὸς δόξαν ὁ αὐτ. 2. 1100Α· ὑπὲρ κτημάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 35.—Ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ μον. λέξ. σ. 23 γράφει **σφαδάζω**, καὶ θεωρεῖ αὐτὸ συνηρ. ἐκ τοῦ **σφαδαΐζω**, π βλ. **σφαδασμός**, καὶ ἴδε **ματάζω, τεράζω.** (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΣΠΑ, **σπά-ω, σπα-σμός, σπαί-ρω**, τὸ δὲ π ἐδασύνθη μετὰ τὸ σ, ὡς ἐν τοῖς σφριγάω σπαργάω, σφονδύλη σπονδύλη, σφυρὰς σπυράς, σφυρὶς σπ ρίς·— ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὰ **σφεδανός, σφοδρός, σφενδόνη**). — Καθ' Ἡσύχ.: «σφαδάζει· βράζει. δυσθανατεῖ. χαλεπῶς φέρει. διασπᾶται. ἀγανακτεῖ. δυσφορεῖ. ἀτακτεῖ. μετὰ χολῆς ὀργίζεται. καὶ μεθ' ὃ χόλου πολλοῦ, ἢ μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ. μαίνεται. σπεύδει. διασείει. θυμοῦται. ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος».

σφαδανός, ή, όν, διάφορ. γραφ. ἐν Ἰλ. Λ. 165, Π. 372, ἀντὶ **σφεδανός**, ὃ ἴδε.

σφάδασμα, τό, =τῷ ἑπομ., Βυζ., Ἐκκλ.

σφαδασμός, ὁ, ὡς τὸ **σπασμός**, σύσπασις τῶν μελῶν, σπασμώδης κίνησις, «σπαρτάρισμα», Πλάτ. Πολ. 579Ε· παρ' Ἐπιφαν. τ. 1, σ. 581C, **σφαδαϊσμός.**

σφαδαστικῶς, Ἐπίρρ., μετὰ σπασμῶν, σπασμωδῶς, Εὐστάθ. 1693. 5.

σφάζω, Ὅμ., Ἡρόδ. καὶ ἀρχ. Ἀττικ.· παρὰ τοῖς Κωμικ. καὶ πεζογράφοις, ἀπὸ τοῦ Πλάτ. καὶ ἐφεξῆς, **σ.άττω**· Βοιωτ. **σφάδδω** Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 325· μέλλ. **σφάξω**· ἀόρ. **ἔσφαξα**· πρκμ. **ἔσφακα**, γνωστὸς ἐκ τοῦ ὑπερσυντ. **ἐσφάκειν** Δίων Κ. 73. 6., 78. 7. — Παθ., μέλλ. **σφαγήσομαι** Εὐρ. Ἀνδρ. 315, Ἡρακλ. 583, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· ἀόρ. **ἐσφάγην** [ᾰ] Τραγικ., καὶ μεταγεν. πεζογράφοι· σπανιώτερον **ἐσφάχθην** Ἡρόδ. 5. 5, Πινδ. Π. 11. 36, Εὐρ. Ι. Τ. 117 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ τοῖς Τραγικ.)· πρκμ. **ἔσφαγμαι** Ὀδ. Κ. 532, Δημ. 612. 19. (Ἐκ τῆς √ΣΦΑΓ, ἥτις φαίνεται ἐν τοῖς **σφαγ-ή, σφαγ-εύς**). Σφάζω, ὡς καὶ νῦν, μάλιστα διὰ τῆς ἀποκοπῆς τοῦ λαιμοῦ (ἴδε **σφαγή** II), παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ ἐπὶ βοσκημάτων, μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς Ὀδ. Α. 92, Δ. 320, πρβλ. Ι. 46, Ψ. 305, Ἰλ. Ι. 467. **II.** ἰδίως, σφάζω ζῷα πρὸς θυσίαν, τελῶ θυσίαν, Ἰλ. Α. 459, κ. ἀλ.· σφ. ἐπ' ὤμων μόσχον, κόπτω τὸν λαιμὸν τοῦ μόσχου ὡς εὑρίσκεται κρεμάμενος ἐκ τῶν ὤμων τοῦ φέροντος δούλου, Εὐρ. Ἠλ. 813· σφ. παρθένου δέρην ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1199.

2) καθόλου, ἀποκτείνω, φονεύω, λεγόμενον πρῶτον ἐπὶ ἀνθρωπίνων θυμάτων, οἷον τῆς Ἰφιγενείας, τοῦ Μενοικέως, Πινδ. Π. 11. 36, Εὐρ. Φοίν. 913, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1433. Χο. 904· σφ. τινὰ ἐς τὸν κρητῆρα, οὕτως ὥστε τὸ αἷμα νὰ ῥεύσῃ εἰς τὸν κρατῆρα, Ἡρόδ. 3. 11. — Παθ., σφάζεται ἐς τὸν τάφον ὁ αὐτ. 5. 5, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 92· πρὸς βωμῷ σφαγεὶς Αἰσχύλ. Εὐμ. 305, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 1516·— ἀκολούθως, 3) ἐπὶ παντὸς φόνου διὰ μαχαίρας ἢ ξίφους, Ἡρόδ. 5. 25, 7. 107, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1433· σφ. ἑαυτὸν Θουκ. 2. 92· σφ. καὶ ἐκδέρειν Πλάτ. Εὐθύδ. 301C· — ἔτι γενικώτερον, σφ., ὥσπερ οἱ λύκοι τὰ πρόβατα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 9.

σφαῖρᾰ, ας, ὡς καὶ νῦν, ἡ πρὸς παιδιὰν χρήσιμος, κοινῶς «τόπι», σφαίρῃ παίζειν Ὀδ. Ζ. 100· σφαῖραν ῥίπτειν αὐτόθι 115· σφ. καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο Θ. 372· σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο αὐτόθι 377· ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 277B· ῥαπτὴ σφ. (πρβλ. **δωδεκάσκυτος**) Ἀνθ. Π. 12. 44, πρβλ. Νικόμαχον ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 25· ἡ διὰ τῆς σφαίρας ὄρχησις Ἀθήν. 14D· — μεταφορ., σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐφ' ἧς καὶ τὸ ῥῆμα **συστρογγύλλω** (ὃ ἴδε), Ἄλεξις ἐν «Φαίδρῳ» 2. 3. — Περὶ τῆς παιδιᾶς ἴδε Meineke εἰς Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 7. 2) πᾶν εἶδος σφαίρας, Παρμεν. παρὰ Πλάτ. ἐν Σοφιστ. 244E, κλπ.· σφαῖρα, ὡς γεωμετρικὸν σχῆμα, Τίμ. Λοκρ. 95E, κλπ.·— μάλιστα δὲ ἡ τῆς γῆς σφαῖρα, ἡ γῆ, Στράβ. 96· σφαῖρα ὑδρόγειος, τεχνητή, Ἑρμησιάναξ 88, Στράβ. 546· (ἡ δοξασία ὅτι ἡ γῆ εἶναι σφαιρικὴ ἀπαντᾷ πιθανῶς πρῶτον παρὰ Πλάτ., ἴδε Φαίδωνα 97D, καὶ πρβλ. εἴλω V)·— ὡσαύτως ἀστήρ, σφ. πλανωμένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, σφ. ἀπλανής (ἀπλανὴς ἀστήρ), Πλούτ. 2. 1028A. 3) κοίλη σφαῖρα· κατὰ τοὺς ἀρχαίους φυσικοὺς ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀναξιμάνδρου ἡ γῆ ἐνομίζετο ὡς τὸ κέντρον πολλῶν κοίλων καὶ συγκεντρικῶν σφαιρῶν κυκλικῶς περὶ αὐτὴν κινουμένων ὧν μία μὲν ἐθεωρεῖτο ἀνήκουσα εἰς τοὺς ἀστέρας, ἑτέρα εἰς τὴν σελήνην, ἑτέρα εἰς τὸν ἥλιον, τὰ δὲ οὐράνια ταῦτα σώματα ἐνομίζοντο ὡς καθηλωμένα ἐπὶ τῶν οἰκείων σφαιρῶν ἔσωθεν (πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν **οὐρανόν**)· — τὴν θεωρίαν ταύτην παρέλαβον καὶ ἐξειργάσθησαν οἱ Πυθαγόρειοι, οἵτινες ἐπίστευον ὅτι αἱ σφαῖραι αὗται περιεστρέφοντο περί τι κεντρικὸν πῦρ καὶ ἦσαν διατεθειμέναι κατὰ τοὺς τόνους τῆς μουσικῆς κλίμακος, Στοβ. Ἐκλογ. 1, σ. 500, Πλούτ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 22B κἑξ., Cic. de Rep. 6. 18 (μετὰ τῶν σημειώσεων τοῦ Μακροβ.), Grote's Plato 1. σ. 6, 13 κἑξ. Τὴν δοξασίαν ταύτην τῶν περιστρεφομένων σφαιρῶν παρεδέξατο ὁ Εὔδοξος καὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἀστρονόμοι, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 8, 9 13, πρβλ. περὶ Οὐραν. 2. 3 καὶ 4, Μετεωρ. 1. 4, 4., 2. 2, 6, Θεόφρ. περὶ Πυρ. 4. Ἴδε Lewis' Astron. of Ancients σελ. 209 κἑξ. 4) ὅπλον πυκτῶν, πιθανῶς σιδηρᾶ τις σφαῖρα, ἣν ἔφερον μετὰ καλυμμάτων (**ἐπισφαίρια**) ἀντὶ τῶν πυκτευτικῶν ἱμάντων κατὰ τὰς σφαιρομαχίας, Πλάτ. Νόμ. 830B, ἴδε Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 80B. 5) αἱ σφ. τοῦ ὀφθαλμοῦ, οἱ βολβοί, Ἀριστ. Προβλ. 31. 7. 6) σφ. θαλαττία, θαλάσσιος ἐχῖνος, «ἀχινός», ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 2. 7) καταπότιον, Ἀρχιγέν. ἐν Medd. Vatt. 161, κτλ.

σφαιράρχης, ου, ὁ, ὁ προϊστάμενος σφαιρομαχίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4794.

σφαιρεύς, έως, ὁ, ἐν Σπάρτῃ οἱ νέοι οἱ ἐκ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας μεταβαίνοντες εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκαλοῦντο **σφαιρεῖς**, «σφαιρεῖς· οἱ δὲ εἰσιν οἱ ἐκ τῶν ἐφήβων ἐς ἄνδρας ἀρχόμενοι συντελεῖν» Παυσ. 3. 14, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 1386, 1432·— πιθανῶς ἐκ τοῦ ὅτι τότε κατὰ πρῶτον ἐποιοῦντο χρῆσιν τῶν πυκτευτικῶν σφαιρῶν (**σφαῖρα** Ι. 4), ἢ τότε κατὰ πρῶτον ἐλάμβανον μέρος εἰς παιδιάν τινα σφαίρας, πρβλ. Müller Dor. 4. 5, § 2.

σφαιρηδόν, Ἐπίρρ., δίκην σφαίρας, ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος Ἰλ. Ν. 204, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 45, κτλ.

σφαιρίδιον [ρῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σφαῖρα**, ἡ λαιὰ σφαιρίδιόν τι κατέχει περιτερπὲς Εὐμάθ. 37B, 45A.

σφαιρίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**· Λακων. **φαιρίδδω**, Ἡσύχ. Παίζω τὴν σφαῖραν, οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες Πλάτ. Θεαίτ. 146A· νεανίας τις ἐσφαίριζεν εἷς Δαμόξενος ἐν Ἀδήλ. 1, Πλούτ., κλπ. ΙΙ. Παθ., ῥίπτομαι καὶ κυλινδοῦμαι ὡς σφαῖρα, ἡ κεφαλὴ σὺν τῇ κόρυθι ἔξω τειχῶν πρὸς ἔδαφος ἐσφαιρίζετο Λέων Διάκον. 83D. 2) πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **τυμπανίζομαι**, Ἡσύχ.

σφαιρικός, ή, όν, σφαιροειδής, ἔχων σχῆμα σφαίρας, Πλούτ. 2. 883B, διάφορ. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 35, Πτολ., κλπ. - Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς σφαῖρα, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 5, Πλούτ. 2. 404F. ΙΙ. ὁ ἀνήκων εἰς σφαῖραν ἢ περὶ σφαίρας πραγματευόμενος, τὰ σφαιρικά, ἡ γεωμετρικὴ διδασκαλία περὶ σφαίρας, Εὐκλείδ. 2) ὁ περὶ τῆς οὐρανίας σφαίρας ἢ ὁ περὶ αὐτῆς πραγματευόμενος, ὁ σφ. λόγος, ἡ διδασκαλία ἢ δοξασία περὶ τῶν σφαιρῶν, Διόδ. 4. 27· οὕτω, τὰ σφαιρικὰ Ἀνθ. Π. 11. 318, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 98C· ἡ τῶν σφ. ἀστρονομία, σύγγραμμα μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιοδ.· ὡσαύτως ἡ σφαιρικὴ (ἐξυπακ. ἐπιστήμη) Ἰάμβλ., Νικόμ. ΙΙΙ. ἡ σφαιρικὴ (ἐξυπακ. τέχνη) = ἡ σφαιριστική, Ἀθήν. 14C, 15C.

σφαιρίον, τό, ὡς τὸ σφαιρίδιον, ὑποκορ. τοῦ **σφαῖρα**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 4, Πλάτ. Ἐπιστ. 312D· σφαῖρα ἄνθους, κόρυμβος, Διοσκ. 2. 213. ΙΙ. μόριον, ἄτομον, Δημόκρ. ἐν Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 1. 4, 19. ΙΙΙ. στρογγύλον τι σημεῖον δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ φέρων ἐλάμβανε δῶρόν τι ὁριζόμενον δι' αὐτοῦ, Δίων Κ. 61. 18. ΙV. τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, «τὸ δὲ ἀκρορρίνιον ὅλον σφαιρίον» Πολυδ. Β', 80, Ὀρειβάσ. ἐκδ. Mai σ. 59, 60, 100, 101.

σφαίρισις, ἡ, τὸ σφαιρίζειν, παίζειν τὴν σφαῖραν, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 11, 15.

σφαίρισμα, τό, = **σφαίρισις**, Εὐστ. 1601. 63· **σφαιρισμός**, ὁ, Ἀρτεμίδ. 4. 69.

σφαιριστήριον, τό, τόπος ἔνθα ἐσφαίριζον, ἔπαιζον τὴν σφαῖραν, Θεοφρ. Χαρακτ. 5 (6).

σφαιριστής, οῦ, ὁ, σφαιρίζων, ὁ παίζων τὴν παιδιὰν τῆς σφαίρας, σφαιριστὰν τὸν Ἔρωτα τρέφω Ἀνθ. Π. 5. 214, Ἀντίγ. Καρ. παρ' Ἀθην. 548B.

σφαιριστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν παιδιὰν τῆς σφαίρας, ἐπιμέλεια Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 5, 20· ὁ σφαιριστικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφαιρίζειν, Πολυδ. Θ', 107· ἡ σφαιριστικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), δεξιότης εἰς τὸ παίζειν τὴν σφαῖραν, Τιμοκρ. παρ' Ἀθην. 15C, κλπ.— Ἴδε Κόδητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ σ. 608.

σφαιρίστρα, ἡ, = **σφαιριστήριον**, ὕποπτος γραφὴ παρὰ Πλουτ. 2. 839B· ἥτις ἴσως δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ἐξ ἀναλογίας τῶν λέξεων **ἀλινδήθρα**, **ποτίστρα**, κτλ.

σφαιρῖτις κυπάρισσος, ἡ, εἶδος κυπαρίσσου οὕτω καλουμένης ἐκ τοῦ σφαιροειδοῦς καρποῦ αὐτῆς, «σφαιρίτιδος φύλλα· καλεῖται δὲ σφαιρῖτις, ἡ τὰ σφαιρία φέρουσα κυπάρισσος» Γαλην. τῶν Κατὰ τόπους 1 [σ. 159, 1].

σφαιρο-γραφία, ἡ, περιγραφὴ τῆς σφαίρας (τοῦ οὐρανοῦ) Θεόφιλος πρὸς Αὐτόλυκ. 3. 2.

σφαιρο-δρόμιον, τό, ἱπποδρόμιον μετὰ σφαιρισμοῦ ἢ σφαιρομαχίας, τζουκανιστήριον Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 381, 20.

σφαιρο-δρόμος, ον, ὁ διατρέχων τὴν σφαῖραν (τοῦ οὐρανοῦ), Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. σ. 9, ἐκδ. Gaisf.

σφαιρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σφαῖραν, σφαιρικός, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 289, Δημόκρ. παρ' Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 1. 2, 3, Πλάτ. Τίμ. 33B, 63A, κλπ.· σφαιροειδές, ἀπεστρογγυλωμένον ἄκρον (πρβλ. **σφαιρόω** ΙΙ), Ξεν. Ἀν. 5. 4, 12. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Διογ. Λ. 7. 158, κλπ. ΙΙ. τὸ σφαιροειδές, τὸ σφαιρικόν, Ἀρχιμήδ.

σφαιρο-θεσία, ἡ, θέσις ἀστρονομική, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 147.

σφαιρο-κύλισις, ἡ, ἡ κυκλικὴ τῶν σφαιρῶν κίνησις, Καισαρίου Ζητ. 36.

σφαιρομᾰχέω, μάχομαι, ἀγωνίζομαι διὰ τῶν πυκτικῶν σφαιρῶν (**σφαῖρα** Ι. 4), Πλάτ. Νόμ. 830E. 2) παίζω μὲ τὴν σφαῖραν, Πολύβ. 16. 21, 6.

σφαιρομᾰχία, ἡ, ἀγών, μάχη πυκτευτικὴ διὰ τῶν σφαιρῶν (**σφαῖρα** Ι. 4), Ἀριστόμ. ἐν «Διον.» 3. ΙΙ. παιγνίδιον σφαίρας, Πολυδ. Γ', 148, 150· καὶ **-μάχια**, τά, παιδιά τις τῶν Λακεδαιμονίων, Εὐστ. 1601. 25, κλπ.

σφαιρομάχος, ὁ, ὁ μαχόμενος διὰ **σφαίρας** (Ι. 4), Α. Β. 602, 4.

σφαιρό-μορφος, ον, ὁ ἔχων σχῆμα σφαίρας, σφαιρικός, σφαιροειδής, Στέφαν. Ἀλεξ. ἐν Ideler Phys. 2. 206.

σφαιρο-παίκτης, ου, ὁ, ὁ σφαιροπαικτῶν, σφαιριστής, Γλωσσ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 270.

σφαιροπαικτέω, διὰ σφαίρας παίζω, σφαιρίζω, Σουίδ.

σφαιροπαικτικός, ή, όν, ὁ τοῦ σφαιροπαίκτου, ἡ **σφαιριστική**, ἡ τοῦ σφαιροπαίκτου τέχνη, Ῥήτορες (Walz) τ. 5, σελ. 22, 32.

σφαιροποιέω, ποιῶ τι σφαιρικόν, στρογγύλον, σφαιρόω, Στράβ. 55, πρβλ. Πλούτ. 2. 355A.

σφαιροποιΐα, ἡ, σχηματισμὸς σφαίρας, στρογγύλωσις, κατασκευὴ σφαίρας, Γεμῖν. 825C, κλπ.

σφαιρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι σφαιρικόν, κυκλοτερές, στρογγύλον, Γλωσσ.

σφαῖρος, ον, = σφαῖρα, ἡ κατάστασις τοῦ Κόσμου ἢ τοῦ σύμπαντος ὅτε συνεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος, Ἐμπεδ. 168, 176.

σφαιρο-σύνθετος, ον, συντεθειμένος, κατεσκευασμένος ἐν μορφῇ σφαιρικῇ, Πισίδ.

σφαιρόω, ποιῶ τι σφαιρικόν, σφαιροειδές, ὅρα Grote Plato 1. 41.— Παθ., σφαιροῦμαι, στρογγυλοῦμαι, γίνομαι σφαιρικός, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6, Διοσκ., κλπ.· στήθεα δ' ἐσφαίρωτο, τὸ στῆθος αὐτοῦ ἦτο σφαιρωτόν, «καμαρωτόν», Θεόκρ. 22. 46. ΙΙ. Παθ., ὡσαύτως, ἐπὶ ἀμβλυνθέντων ὅπλων, ἀκόντια ἐσφαιρωμένα, ἔχοντα ἀντὶ αἰχμῆς σφαίρας ἢ κομβία, ὡς τὰ νῦν ἐν χρήσει κατὰ τὰς ἀσκήσεις ξίφη, Ξεν. Ἱππ. 8. 10· ἀντίθετον τῷ **λελογχωμένα**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 1, 17, πρβλ. **σφαιρωτός**, **σφαιροειδής**.

σφαίρωμα, τό, πᾶν πρᾶγμα ἐστρογγυλωμένον, στρογγύλον, σφαιρικόν: 1) τὸ στρογγύλον βάρος τῶν ῥωμαϊκῶν στατή-

ρων («κανταρίων»), Τουρκ. «τοπούζι», Ἀριστ. Μηχαν. 20, 2. **2)** ἐν τῷ πληθ., οἱ γλουτοί, τὰ «κωλομέρια», Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 211. **3)** σφαῖρα ἢ ἀστήρ, Μανέθων 5. 32, Χρησμ. Σιϐ. 3. 88.

σφαιρών, ῶνος, ὁ, δίκτυον ἁλιευτικὸν στρογγύλον, σφαιροειδές, σὺν δὲ σαγήναις πέζαις καὶ σφαιρῶνας ὁμοῦ Ὀππ. Ἁλ. 3. 83.

σφαίρωσις, ἡ, στρογγυλότης, στρογγύλωσις, Παῦλ. Αἰγ. 6. 62.

σφαιρωτήρ, ὁ, ἱμὰς ἐκ δέρματος, λωρίον, ἐπειδὴ ἐκόπτετο ἐκ δέρματος κυκλοτερῶς, «τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος» (Φώτ.), Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 184, Ἑϐδ. (Γεν. ΙΔ', 23, ἀλλ' ἐν τῷ Βατικ. κώδικι **σφυρωτῆρος**). **II.** σφαῖρα ὡς κόσμημα κίονος, Ἑϐδ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 31).

σφαιρωτής, οῦ, ὁ, ὁ σφαιρῶν τι, ποιῶν **αὐτὸ** στρογγύλον, Συνεσ. Ὕμν. 5. 17.

σφαιρωτός, ή, όν, ἔχων σχῆμα σφαίρας, σφαιροειδής, στρογγύλος, Ὀππ. Κυν. 2. 92. **II.** ἔχων σφαῖραν ἢ κομϐίον κατὰ τὸ ἄκρον, ὡς τὸ **ἐσφαιρωμένος**, Ξεν. Ἱππ. 8. 10.

σφᾰκελίζω, πάσχω ἐκ σφακέλου, πάσχω γάγγραιναν, νεκροῦμαι, ἐσφακέλισέ τε τὸ ὀστέον καὶ ὁ μηρὸς ἐσάπη Ἡρόδ. 3. 66· σφακελίσαντος τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος ὁ αὐτ. 6. 136, πρϐλ. Πλάτ. Τίμ. 74B, 84B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 13, 2· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐσφακελίσθη ὁ ἐγκέφαλος Ἱππ. Ἀφ. 1260, πρϐλ. 463. 10. **2)** ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος δριμέος ψύχους ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, νεκροῦμαι ἐκ τοῦ ψύχους, «ξεπαγιάζω», Διον. Ἁλ. Ρωμ. Ἀρχ. Ἐπιτ. 12. 8. **3)** ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, καταστρέφομαι, ξηραίνομαι, «καίομαι», Ἀριστ. π. Νεότητ. καὶ Γήρως 6, 3. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 4, κτλ. **II.** καθόλου, ἔχω σπασμούς, κατέχομαι ὑπὸ σπασμωδικῶν κινήσεων, ὡς τὸ **σφαδάζω**, ἀπρεῖν καὶ σφ. τῷ δεινῷ Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 48, πρϐλ. Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «σφακελίζει· κρούει τοῖς ποσί. κινεῖ δεινῶς. ὀδυνᾶται. σπᾷ. διασπᾶται, ἀλγύνεται».

σφᾰκελισμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., ὀστέων Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 799· τοῦ ἐγκεφάλου ὁ αὐτ. 463. 7, πρϐλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 16· ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 12, κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «σφακελισμὸς καὶ σφάκελος ἡ ἄμετρος ὀδύνη· καὶ ἡ μετὰ σπασμοῦ καὶ ὀδύνης πρόεσις· καὶ ἡ τῶν ὀστέων σῆψις», ἴδε καὶ Σουΐδ.

σφάκελος [ᾰ], ὁ, γάγγραινα, νέκρωσις, καὶ ἐπὶ ὀστῶν ξήρανσις καὶ νέκρωσις, Ἱππ. Ἀφ. 1261· τοῦ ἐγκεφάλου ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 287· ὁ τεχνικὸς ὅρος εἶναι **γάγγραινα**, πρϐλ. Γαλην. 2. 263. **2)** καθόλου, σπασμός, σπασμώδης κίνησις, σφαδασμός, Αἰσχύλ. Πρ. 878· κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφ. Εὐριπ. Ἱππ. 1353· μεταφορ., σφ. ἀνέμων, ἡ σπασμώδης μανία καὶ ὁρμὴ τῶν ἀνέμων, Αἰσχύλ. Πρ. 1046. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτείαν τόμ. Γ', σ. 365.

σφᾰκελώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σφάκελον, γάγγραιναν, Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. 3. 263.

σφάκια, τά, «τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα» Ἡσύχ.

σφάκος, ὁ, ἐλελίσφακος, κοινῶς «φασκομηλιά», Λατιν. salvia, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 135· σφάκον εὐώδη Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶ» 1, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 486· νῦν δὲ καλεῖται ἐν Ἑλλάδι ἐλελισφακιά, ὅρα Schneid. Ind. Theophr., πρϐλ. **ἐλελίσφακος, φασκομηλία. σφάγνος.** **II.** εἶδος λειχῆνος φυομένου ἐπὶ δρυῶν, Πλίν. 24. 17· φέρεται καὶ sphagnos, αὐτόθι καὶ 12. 50· **φάσκον** παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 6· **φάσκος παρ'** Ἡσυχ. ἐν λέξ. σφάκος ἐν τέλει.

σφάκτης, ου, ὁ, ὁ σφάζων, φονεύς, δολοφόνος, εὔνους ὁ σφάκτης Ζηνοϐ. Παροιμ. 3. 94.

σφακτικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς σφαγήν, «πανδούριον· μάχαιρα σφακτική» Ζωναρ. Λεξ. σ. 1512.

σφακτός, ή, όν, ἐσφασμένος, πεφονευμένος, σφακτὰν κυσὶ φοινίαν δαῖτα Εὐρ. Ἑκ. 1077.

σφάκτρια, θηλ. τοῦ **σφάκτης**, ἱέρεια, παρὰ Σουΐδ.· ἴδε Ἰακ. Ἀνθ. Π. 594.

σφάκτρον, τό, (σφάζω) φόρος ὃν ἀπέτινον οἱ θύοντες, «τὸ σφάκτρον τέλους ὄνομα ἦν ἐπὶ τοῦ καταϐαλλομένου ὑπὲρ τῶν θυομένων οὕτως ἐπονομασθὲν» Πολυδ. Ι', 97.

σφᾰκώδης, ες, (εἶδος) ἔχων ἄφθονον ἐλελίσφακον, «σφακώδη κλιτύν· καθ' ἣν ὁ σφάκος ἐφύετο. ἔστι δὲ ἄγριον φυτὸν» Ἡσύχ.

σφάλαξ, ακος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **σπάλαξ.**

σφαλάσσω, τέμνω, κεντῶ, «σφαλάσσειν· τέμνειν, κεντεῖν» Ἡσύχ.

σφᾱλερό-νηκτος, ον, ἐπικίνδυνος εἰς κολύμϐημα, ποταμὸς Πολυδ. Γ', 103.

σφᾰλερός, ά, όν, (σφάλλω) ὁ δυνάμενος νὰ κάμῃ τινὰ νὰ πέσῃ ἢ προσκόψῃ, μεταφορ., ὀλισθηρός, ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης, Λατ. lubricus, τυραννὶς χρῆμα σφαλερὸν Ἡρόδ. 3. 53· τῶν γνωμέων .. τὴν σφαλερωτέρην σεωυτῷ ὁ αὐτ. 7. 16, 1 σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασὺς Εὐρ. Ἱκέτ. 508· τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερὸν ὁ αὐτ. Ι. Α. 22 βιοτὰ .. ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κεῖται ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 908· πάντων σφαλερώτατον, ἐπὶ τῶν μελλόντων νὰ συμϐῶσι, Θουκ. 4. 62, πρϐλ. Ἱππ. Ἀφ. 1244· ἐπὶ ποιημάτων, Πλάτ. Νόμ. 810B· σφ. τύπος, μέρος ὅπου τὰ συμπτώματα εἶναι ἐπικίνδυνα, Ἱππ. Προγν. 44·—σφαλερόν] ἐστι], μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 450E, Νόμ. 688B· σφ. τὸ ἐπιχειρῆσαι Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 2. **II.** (σφάλλομαι) ὁ ἕτοιμος νὰ πέσῃ, ἐπιρρεπὴς εἰς πτῶσιν, ἀσταθής, κῶλα Αἰσχύλ. Εὐμ. 371· ῥῦμα Σοφ. Αἴ. 159· σφ. πρὸς ὑγίειαν ἕξις, ἀϐέϐαιος ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν, Πλάτ. Πολ. 404A. **III.** ἐπὶ προσώπων, ὅτε ἡ σημασία τῆς λέξεως κυμαίνεται μεταξὺ I εἰς II, ἴχνεσι σφαλεροὶ Νικ. Ἀλεξιφ. 189, πρϐλ. 800· σφ. σύμμαχοι, ἄστατοι, ἀϐέϐαιοι, Δημ. 11. 3· προστάτης σφ. Ποιητ. παρὰ Στοϐ. **τ. 43. 3.** — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Ψευδευριπ. Ι. Α. 601, Ἰσοκρ. 104A.

σφᾰλερότης, ητος, ἡ, ἀπατηλότης, τὸ ἀϐέϐαιον, **Βυζ.**

σφᾰλίζω, δένω, δεσμεύω, «ἐσφάλιξεν· ἔσφηλεν. ἔδησε· σφαλὸς γὰρ ὁ δεσμὸς» Ἡσύχ., πρϐλ. καὶ Φώτ. ἐν λ. **ἐσφάλιξεν.** **II.** ὡς καὶ νῦν, κλείω, ἀνοίγει καὶ σφαλίζει τὸ στόμα αὐτοῦ συχνὰ διὰ τὴν στενοχωρίαν ἣν ἔχει Ὀρνεοσόφ. σ. 250· σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρὰ Θεοφάν. σ. 107.

σφαλλὸς ἢ σφαλός, ὁ, «δισκοειδές τι σκεῦος μολύϐδινον ἔχον κρίκον, ὃ δεσμοῦντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ῥίπτουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν» Ἡσύχ., Πολυδ. Η', 72. **II.** στρογγύλον ξύλον ἔχον δύο ὀπάς, ἐν αἷς ἐνεκλείοντο οἱ πόδες, ποδοκάκη, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 36D (κοινῶς φέρεται **σφάκελος**), «ξύλον ποδῶν δεσμωτικὸν» Ἡσύχ., Πολυδ., πρϐλ. **σφέλας.**

σφάλλω· μέλλ. **σφᾰλῶ**, Θουκ. 7. 67, Πλάτ.· ἀόρ. α' **ἔσφηλα**, Ἐπικ. **σφῆλα** Ὀδ. Ρ. 464, Δωρ. **ἔσφᾱλα** Πινδ. Ο. 2. 145· πρκμ. **ἔσφαλκα** Πολύϐ.— Παθητ., μέλλ. **σφᾰλήσομαι** Σοφ. Τρ. 719, 1113, Θουκ., κλπ.· συχνάκις ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, **σφᾰλοῦμαι** Σοφ. Ἀποσπ. 513, Ξεν. Συμπ. 2, 26· ἀόριστ. **ἐσφάλην** [ᾰ] Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· **ἐσφάλθην** μόνον παρὰ Γαληνῷ· πρκμ. **ἔσφαλμαι** Εὐρ. Ἀνδρ. 897, Πλάτ.· ὑπερσ. **ἔσφαλτο** Θουκ. 7. 47. — Ὁ ἐνεργητ. ἀόρ. β' καὶ μέσ. **ἔσφᾰλον, -όμην**, ἐν χρήσει παρὰ λίαν μεταγενεστέροις εἰσήχθησαν ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Θουκ. 1. 140., 5. 110., 6. 23, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΣΦΑΛ γίνονται καὶ αἱ λ. **σφάλ-μα, σφαλ-ερός, ἀ-σφαλ-ής,** καὶ αἱ λ. **σφηλ-ὸς (ἔ-σφηλ-α), ἐρί-σφηλ-ος,** πρϐλ. Σανσκρ. sphal, sphul, sphal-âmi, sphul-âmi (vacilo, concutio)· Λατιν. fall-o, fall-ax, κτλ.· Ἀρχ. Γερμ. fall-an (fall-en, fehlen· to fall, fail)· τὸ δὲ s ἐξέπεσεν ὡς ἐν τοῖς **φηλός, φηλητής, φηλόω,** Λατ. funda = **σ-φενδόνη**, fungus = **σφόγγος**). Κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, καταρρίπτω, ἀνατρέπω, κυρίως παρεμϐάλλω τὸν πόδα μου (pedes fallere, Liv. 21. 36), ἀνατρέπω κατὰ τὴν πάλην, οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι Ἰλ. Ψ. 719· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ὀδ. Ρ. 464· σφ. Ἕκτορα Πινδ. Ο. 2. 145· ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασι Θεόκρ. 24, 110· σφ. ἵππους Εὐρ. Ἱππ. 1232· σφ. γόνυ τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 129· σφ. τινὰ γνὺξ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1310· ἐπὶ τὴν γῆν Διόδ. 14. 23· αἱ πόσεις σφ. σώματα Ξεν. Κύρ. 8. 8, 10, πρϐλ. 1. 3, 10· τὸ πνεῦμα ἔσφαλλε (τὰς ναῦς) προσπῖπτον καὶ παρεδίδου πλαγίας τοῖς Ἕλλησι Πλουτ. Θεμιστ. 14, Πολύαιν. 3. 11, 13·— ἵππος σφ. τὸν ἀναϐάτην, ἀνατρέπει, καταρρίπτει, Ξεν. Ἱππ. 3, 9.— Παθ., ἀνατρέπομαι, Φρυνίχου παλαίσμασιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 689· ἐπὶ μεθύσου, σφαλλόμενος προσέρχεται, παραπαίων, κλονούμενος, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1324· σφ. ὑπὸ οἴνου Ξεν. Λακ. 5, 7· σφ. ἵππος Πλουτ. Φιλοπ. 18· σφ. ἱππεύς, ῥίπτεται, Ξεν. Ἱππ. 7, 7. **II.** καθόλου, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, ἀνατρέπω, νικῶ, βίᾳ σφάλλει καὶ μεγάλαυχον Πινδ. Π. 8. 19· ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφ. τινὰ Ἡρόδ. 7. 16, 1· μικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτοὺς Σοφ. Ἠλ. 416· σφάλλω .. ὅσοι φρονοῦσι μέγα Εὐρ. Ἱππ. 6· ὀργὴ πλεῖστα σφ. βροτοὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 31· ἡ καταφρόνησις, ἡ ἀπειρία σφ. τινὰ Θουκ. 1. 122., 2. 87· ἀπολ., ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις σφ. μᾶλλον ἢ τέρπουσι Εὐρ. Ἱππ. 261·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἁμαρτίαι σφ. σωτηρίαν Σοφ. Ἀποσπ. 204· δειναὶ τύχαι σφ. δόμους Εὐρ. Μήδ. 198· σφ. τὰς πόλεις Θουκ. 3. 37, κλπ.· σφ. δίκαν Εὐρ. Ἀνδρ. 780·— **σφάλλων,** ὄνομα βόλου τινὸς τῶν κύϐων, Εὔϐουλος ἐν «Κυϐευταῖς» 2. 5.— Παθ., ἀνατρέπομαι, καταρρίπτομαι, πίπτω, ἐκλείπω, φθείρομαι, καταστρέφομαι, ἐπὶ τῶν ἐκπιπτόντων ἐξ ὑψηλῆς θέσεως ἢ πλούτου, σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεϐουλεῦσθαι δοκεῖ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 258, Σοφ. Τρ. 297, 719, Εὐριπ., κλπ.· ἢν σφαλῇ ἡ Ἑλλὰς Ἡρόδ. 7. 168· ἢν ἄρα τι σφαλλώμεθα, ἀντίθετον τῷ **κατορθοῦν ἢ κατορθοῦσθαι,** Θουκ. 1. 140, Ἀριστοφ. Βάτρ. 736, Πλ. 351· σφαλλομένους ἐπανορθῶν Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6· ταῖς τύχαις σφάλλεσθαι Θουκ. 2. 87, πρϐλ. 43· ὑπὸ νόσων, ἔρωτος, μέθης ἐσφαλμένος Πλάτ. Πολ. 396D· ὑπὸ χρόνων σφ., ὑποφέρω ἕνεκα τοῦ μακροῦ χρόνου, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 769C· — μετὰ δοτ. τρόπου, σφάλλεσθαι ἀξιόχρεῳ δυνάμει Θουκ. 6. 10· τοῖς ἀγῶσι ὁ αὐτ. 7. 61· τοῖς ὅλοις Πολύϐ. 1. 43. 8· — μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, ἐν τῇ μάχῃ Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 2, πρϐλ. Ἡρόδ. 7. 50, 1· ἐν τοῖς λόγοις Πλάτ. Γοργ. 461D περί τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 451A· περί τι,

νος Πλούτ. 2. 164C· καὶ μετ' οὐδετ. ἐπιθ., ἓν μέγα σφάλλεσθαι Πλάτ. Νόμ. 648E·— οὕτως, ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη, τοῦτο ἐγένετο διὰ τῶν δικαστῶν καὶ οὐχὶ δι' ἐμοῦ, Σοφ. Αἴ. 1136· οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί, δὲν θὰ κάμω σφάλμα εἰς τίποτε ἀποβλέπον σέ, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 621. **III** καταστρατηγῶ, ματαιῶ, ἀνατρέπω, βλάπτω, ἐπὶ χρησμοῦ, Ἡρόδ. 7. 142· θεὰ σφ. τινά Σοφ. Αἴ. 452, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 34, Ἀνδρ. 223· ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν πόλιν σφ. Αἰσχίν. 72. 20.— Παθ., σφάλλομαι, πλανῶμαι, ἀπατῶμαι, κατά τι Ἡρόδ. 7. 52, Σοφ. Ἠλ. 1481, Εὐρ. Ι. Α. 1541, Πλάτ., κλπ.· μῶν ἐσφάλμεθ'; μήπως εἶμαι ἠπατημένος; Εὐρ. Ἀνδρ. 896· ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται Ἰσοκρ. 9B· γνώμῃ σφαλέντες Θουκ. 4. 18· σφ. διανοίᾳ Πλάτ. Σοφιστ. 229C· οὕτω, σφ. τὴν γνώμην, τὸν λογισμὸν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 590C, Πλουτ. Σύλλ. 15. **2**) τὸ παθητ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. μετὰ γενικ. πράγματος, ἀπατῶμαι ἢ ἀποτυγχάνω εἴς τι πρᾶγμα, ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; Αἰσχύλ. Εὐμ. 717· γάμου, δόξης, τύχης Εὐρ. Ὀρ. 1078, Μήδ. 1010, Φοίν. 758· τῆς δόξης Θουκ. 4. 85· τοῦ αὐχήματος ὁ αὐτ. 7. 66, πρβλ. 5. 110· οὐκ ἔσφαλται τῆς ἀληθείας Πλάτ. Κρατύλ. 436C· ὡσαύτως, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται, ἐὰν χάσῃ τοῦτον τὸν ἄνδρα, Σοφ. Τρ. 1113· τοῦ παντὸς Πλουτ. Βρούτ. 20·— σφάλλειν τινὰ ἀπ' ἐλπίδος, διαψεύδειν τὰς ἐλπίδας τινός, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 29. — Καθ' Ἡσύχ.: «σφάλλειν· κλίνειν. καταβάλλειν. ἁμαρτάνειν».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 486 - 489.

σφάλμα, τό, σκόνταμμα, παραπάτημα, Ἀνθ. Π. 7. 634, Μανέθων 4. 289. **II**. μεταφορ., **1**) πτῶσις, ἀποτυχία, ἧττα, ζημία, Ἡρόδ. 7. 6., 9. 9, Θουκ. 5. 14, κτλ.· σφάλματα ποιεῖν, προξενῶ ἀπωλείας, Πλάτ. Πολιτικ. 298B. **2**) ὡς καὶ νῦν, σφάλμα, ἁμάρτημα, λάθος, Ἡρόδ. 1. 207., 7. 10, 6· τὰ πρόσθε σφ. Εὐρ. Ἀνδρ. 54, Ἱκέτ. 416, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 167E, Πολ. 487B.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 491.

σφαλμάω, ἢ **-έω**, = **σφάλλομαι**, Πολύβ. 35. 5, 2· — Καθ' Ἡσύχ.: «σφαλμᾷ· σκιρτᾷ. σφάλλεται. ἄλλοι ἀντὶ τοῦ σφαδάζειν τετάχθαι φασί. ἔνιοι μετὰ ἐπιθυμίας τι πράττειν».

σφᾰλός, ὁ, ἴδε **σφαλλός**.

σφάλτης, **ου**, ὁ, ὁ ἀνατρέπων· ἢ καταρρίπτων, Λυκόφρ. 207. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 491.

σφάξ, **σφαγός**, = **σφαγὴ** II, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 566· ἀλλαχοῦ μόνον ἐν συνθέσει, **διασφάξ**, κτλ., Λοβεκ. Παραλ. 97.

II. σφάξ. σφᾱκός, Δωρ. ἀντὶ **σφήξ**.

σφᾰρᾰγέομαι, ἀποθ., σίζω μετὰ βρασμοῦ τινος, ὡς ὅταν ῥίπτῃ τις ὑγρόν τι ἐπὶ τοῦ πυρός, ῥίζαι σφαραγεῦντο, αἱ ῥίζαι τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔσιζον μετὰ βρασμοῦ τινος (ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνέπηξε τὸν πεπυρωμένον μοχλόν), Ὀδ. Ι. 390. **II**. σπαργῶ, σφριγῶ, εἶμαι πλήρης εἰς ὑπερβολήν, οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, διότι οἱ μαστοὶ ἦσαν πλήρεις γάλακτος, «ἐβαροῦντο διὰ τὸ πρωΐας μὴ ἀμελχθῆναι» (Σχόλ.), Ι. 440. Πρβλ. **σφάραγος**.

σφᾰρᾰγίζω, δονῶ, μετὰ ψόφου ἠχῶ, καθ' Ἡσύχ. ἐν λ. ἐσφαράγιζον, σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον, «οἱ δὲ ἄνεμοι σεισμοὺς καὶ κόνιν ἐποίουν, ἠχοῦντες συνετάρασσον» (Σχόλ.), Ἡσ. Θεογ. 706.

σφάραγος, ὁ, ἡ μετὰ ψόφου ἔκρηξις. — Ἡ λέξις αὕτη μνημονεύεται ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, **ἀλλ'** ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς παραγώγοις **σφαραγέομαι**, **-ίζω**, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις βαρυ-, ἐρισφάραγος. (Ἡ ῥίζα εὕρηται ἐν τῷ Σανσκρ. sphurġ, sphurġâmi (tono), vis' purġ (strepo)· Λιθ. spragu (crepare)·— δυσκόλως δύναταί τις νὰ πεισθῇ ὅτι τὰ **σπαργάω**, **σφριγάω** δὲν σχετίζονται πρὸς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, πρβλ. **σφαραγέομαι** II). — Καθ' Ἡσύχ.: «σφάραγος· βρόγχος. τράχηλος. λαιμός. ψόφος».

σφᾶς καὶ **σφάς**, αἰτ. τοῦ **σφεῖς**, ὃ ἴδε· ἀλλὰ **σφὰς** [ᾱ], εἶναι αἰτ. θηλ. τοῦ **σφός**.

σφάττω, νεώτερ. Ἀττικ. ἀντὶ **σφάζω**, παρατ. **ἔσφαττον**·— ἐνεστὼς **σφάσσω** δὲν ἀπαντᾷ

σφε, μετ' ἀποστρ. **σφ'**, αἰτ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ **σφεῖς**, = **αὐτούς**, **αὐτάς**, Ἰλ. Ι. 256, Σιμωνίδ. 98, Πινδ. Π. 5. 115, Αἰσχύλ. Θήβ. 630, 788, 864, Σοφ. Ο. Τ. 1505, Ο. Κ. 605, 1669, καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς· ἅπαξ παρ' Ἡροδ. (7. 170, μετὰ διαφόρ. γραφ. **σφέας**)· οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς κωμικοῖς (διότι τὸ χωρίον τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1020 εἶναι μέρος χρησμοῦ χάριν παιδιᾶς), οὔτε παρὰ τοῖς πεζογράφοις. **2**) ὡς αἰτιατ. τοῦ δυϊκοῦ, = **αὐτώ**, **αὐτά**, Ἰλ. Λ. 111, Ὀδ. Θ. 271, Φ. 192, 206. **3**) ὡς αἰτ. οὐδ. πληθ. = **αὐτά**, Θεόκρ. 15. 80. **II**. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς καὶ ὡς ἑνικ. αἰτ. τοῦ **ἕ**, = **αὐτόν**, **αὐτήν**, Αἰσχύλ. Πρ 9, Θήβ. 469, κ. ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 761, Ο Κ. 40, Ἀντ. 44, Φιλ 209, κ. ἀλλ., Εὐρ., πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 1253· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ι. 6 (5). 108, καὶ μεταγεν. ποιηταῖς· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 3. 52, 53. (Ἴδε **σφεῖς**, **οὗ**).

σφέᾰ, **σφέᾰς**, ἴδε ἐν λ. **σφεῖς**.

σφεδᾰνός, **ή**, **όν**, = **σφοδρός**, ὁρμητικός, βίαιος, ἰσχυρός, στάσιες Ξενοφάν. 1. 23· γένυες λέοντος Ἀνθολ. II. 11. 219· κάρηνον Νικ. Θηρ. 642. **II**. παρ' Ὁμ. μόνον ὡς ἐπίρρ., μετὰ σπουδῆς, συντόνως, ἐπιτεταμένως, σφοδρῶς, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων Ἰλ. Λ. 165, Π. 372· σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ Φ. 542 (ἔνθα ὁ Heyne ἑπόμενος τῷ Ἀριστάρχῳ ἔγραψε **σφεδανῶν**, ἐκ ῥήματ. **σφεδανάω**, μαινόμενος, ὁρμητικός, πρβλ. Θεογνώστ. Κανόν. 12, Ἡσύχ.· ἀλλ' ἴδε Spiztn. ἐν τόπῳ καὶ εἰς Ἰλ. Λ. 165).

σφεῖς (πιθαν. ἐκ τοῦ **σϝεῖς**, πρβλ. **οὗ**)·— ἀρσ. καὶ θηλ. πληθ. τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας τοῦ γ' προσώπου, = **αὐτοί**, Ἡρόδ. 7. 168, Θουκ. 5. 46, Πλάτ., κλπ.·— ὁ ἀσυναίρετος τύπος **σφέες** οὐδαμοῦ εὑρίσκεται, Δινδ. προλεγόμ. εἰς Ἡρόδ. σ. XX· — μόνον δὲ αἱ πλάγιαι πτώσεις εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. **2**) γεν. **σφέων**, παρ' Ὁμήρ. ὡς μονοσύλλαβον, ὡς εἰκός, καὶ ἐνίοτε ἐγκλιτικόν, Ἰλ. Σ. 311, Ὀδ. Γ. 134· ποιητ. **σφείων** μόνον ἐν τῇ Ἰλ., καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει ὦσαν ἀπὸ σφείων, Δ. 535., Ε. 626, κτλ.· Ἀττ. **σφῶν**, ὡσαύτως παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει σφῶν αὐτῶν, Ἰλ. Μ. 155, Τ. 302. **3**) δοτ. **σφισι** (**-ιν**), Ρ. 453., Χ. 288· **σφίσιν** Αἰσχύλ. Πρ. 481, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 5, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· συνηθέστερον ἐν τοῖς κατ' ἀποκοπὴν τύποις **σφι**, **σφιν**, Ὅμ., Ἡρόδ., κλπ.· παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἀείποτε **σφιν** (σφιν ἐκ διορθώσεως τοῦ Elmsl. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 421)· ἐνίοτε μετ' ἐκθλίψεως **σφ'**, Ἰλ. Γ. 300., Θ 4, κλπ.·— κυρίως ἐγκλιτ., ἀλλὰ σφὶν δ' αὐτοῖς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 56 (ὡς μνημονεύεται παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 125)·— ἡ χρῆσις τοῦ τύπου **σφι**, **σφιν** ὡς δοτ. τοῦ ἑνικ. ἀντὶ **οἷ** εἶναι σπανία, Ὕμν. Ὁμ. 18 19., 30. 9, Αἰσχύλ. Πέρσ. 759, Σοφ. Ο. Κ. 1490, ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 801· (ἐν Ὀδ. Ο. 524, τὸ **σφιν** πρέπει κατὰ τὸν Voss νὰ ἀναφέρηται εἰς πάντας τοὺς μνηστῆρας, καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 113, εἰς τὸν Ἄρη καὶ τὸν Κύκνον). **4**) αἰτ. **σφέᾰς** Ὅμ. καὶ Ἡρόδ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγκλιτ., ὅτε ἀείποτε πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται ὡς μία συλλαβή, ὡς ἀποδείκνυται ἐν Ὀδ. Θ. 315· διότι ὅπου ἀπαιτεῖται συλλαβὴ βραχεῖα ἀποκαθίσταται νῦν ὁ τύπος **σφᾶς** ἐκ τῶν Ἀντιγράφων· ὅταν δὲ τονίζηται παρ' Ὁμ., εἶναι δισύλλ., Ἰλ. Μ. 43, Ὀδ. Μ. 225, κτλ., (ὥστε ἐν Ὀδ. Θ. 480., Ν. 276, πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ ὁ τόνος)· Ἀττ. **σφας** (ἐγκλιτ.) ἤ, ὅταν ἀπαιτῆται μακρὰ συλλαβή, **σφᾶς**, Αἰσχύλ. Πρ. 128, Σοφ. Ο. Τ. 1470, 1508, Ο. Κ. 486, Ἀντ. 128, Εὐρ.· κατ' ἀποκοπ. **σφε** (ἴδε ἐν λ.)· — οὐδ. **σφέα** (ἴδε κατωτ. III. 1). **II**. Σπάνιοι διαλεκτικοὶ τύποι·— Λακων. δοτικ. **φιν**, Ἐτυμ. Μέγ. 702. 41· ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 125, 213, Ἀποσπ. 183, καὶ Νικ.· Αἰολ. δοτ. καὶ αἰτ. **ἄσφι**, **ἄσφε**, Σαπφὼ 48, Ἀλκαῖ. 69· Συρακ. δοτικ. καὶ αἰτ. **ψιν**, **ψε**, Σώφρων παρ' Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμ. 386, 388, Θεόκρ. 4. 3. — Περὶ τοῦ δυϊκοῦ ἴδε **σφωέ**.

III. Χρῆσις·— παρ' Ὁμ. ἡ ἀντωνυμ. αὕτη εἶναι ἀείποτε προσωπική, ὅθεν δὲν εὑρίσκεται παρ' αὐτῷ τὸ οὐδέτερον· ἐν Ὀδ. Ι. 70., Κ. 355, ὄντως ἀναφέρεται εἰς πρᾶγμα, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι γένους θηλυκοῦ· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις ἀπαντᾷ τὸ οὐδ. πληθ. **σφέα**, Ἡρόδ. 1. 46, 89., 2. 119., 3. 53 (τὰ Ἀντίγραφα σφε), 7. 50, πρβλ. **σφε** 3. **2**) Ἡ ἀντωνυμία αὕτη κεῖται καὶ ἀντὶ τῆς ὁριστικῆς ἢ ἐπαναληπτικῆς ἀντωνυμίας **αὐτοὶ** καὶ ἀντὶ τῆς αὐτοπαθοῦς **αὐτῶν**, κτλ.·— ἤδη δὲ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ἡ σημασία αὐτῆς ἐπιτείνεται πολλάκις διὰ τῆς **αὐτός**, οἷον σφῶν αὐτῶν, ἴδε ἀνωτ.· σφέας αὐτοὺς Ὀδ. Μ. 225· σφᾶς αὐτοὺς Ἡσ. Θεογ. 34· σφᾶς ἑαυτὰς Ἱππ. 996B (ὅπερ πιθανῶς εἶναι παρεφθαρμένον), ἴδε Θωμ. Μάγιστρ. σ. 826· ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἀλλήλους**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 403, πρβλ. Ξεν. Λακ. 1, 5· παρά σφιν ἑκάστῳ, σπανία φράσις ἀντὶ τοῦ παρά σφεων ἑκάστῳ, Ἰλ. Ε. 195. **3**) ἐνταῦθα πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν σπανίαν τινὰ χρῆσιν τῆς ἀντων. **σφεῖς ἀντὶ** τῆς ἀντων. τοῦ β' προσ. πληθ., μετὰ σφίσιν ἀντὶ μεθ' ὑμῖν, Κ. 398· οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 56 σφὶν αὐτοῖς ἀντὶ ὑμῖν αὐτοῖς· σφέας ἀντὶ ὑμᾶς παρ' Ἡροδ. 3. 71 (ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **σφέα**). **4**) παρὰ μεταγεν. καὶ ἀντὶ τοῦ α' προσ. (πρβλ **σφέτερος**, **σφωίτερος**, **ἑός**), ἡμῖν ἐνὶ σφίσι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1278· σφᾶς αὐτοὺς ἀντὶ ἡμᾶς αὐτούς, Κλήμ. Ἀλεξ. 170· ὅπερ ψέγει ὁ Λουκ. ἐν Σολοικ. 8. 9.—Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σ. 261.

σφειδρόν· «καθαρόν, εὐῶδες». Ἡσύχ.

σφέκλη, ἡ, ἡ κεκαυμένη τοῦ οἴνου τρυγία, Διοσκ. π. Εὐπορ. 2. 137, Ἀλέξ Τραλλ. 630, κλπ.

σφέκλον, τό, τὸ Λατ. speculum, εἴδωλον, εἰκών, Ἰω. Φιλοπ.

σφέλας, τό, ὑποπόδιον, Ὀδ. Σ. 394· Ἐπικ. πληθ. **σφέλα** Ὀδ. Ρ. 231· δοτ. **σφέλαϊ** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1169. **II**. ἡ βάσις ἀγάλματος, Ἐπιγρ. Δήλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 10. **III**. κοῖλον τεμάχιον ξύλου ὡς θήκη χρησιμεῦον, Νικ. Θηρ. 644.

σφέλμα, τό, «τὸ ἄνθος τῆς πρίνου» Ἡσύχ.

σφενδάμνῐνος, **η**, **ον**, ὁ πεποιημένος ἐκ ξύλου σφενδάμνου, τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 9· μεταφ., ἰσχυρός, δυνατός, τραχύς, σκληρός, πρεσβῦταί τινες.. σφενδάμνινοι Ἀριστοφ. Ἀχ. 181, πρβλ. **πρίνινος**.

σφένδαμνος, ἡ, ὄνομα δένδρου, κοινῶς «σφεδάμνι», **Λατιν.** acer, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 3, 1, κλπ.

σφενδικίζω, = σφενδονάω, Λουκ. Ψευδολ. 24· ἀλλ' ἀμφίβολ.

σφενδοβολιστής, ὁ, ὁ ῥίπτων λίθους διὰ σφενδοβόλου, Κωνστ. Τακτ. σ. 8, κλπ., ἴδε Δουκάγγ.

σφενδοβόλον, τό, εἶδος καταπέλτου φορητοῦ δι' ἔφερον οἱ σφενδοβολισταί, Μαυρίκ. 12, 3, Μαλαλ. 127, 18, Λέοντ. Τακτ. 6, 25, 26, κλπ.

σφενδονάω, κοινῶς σφενδονίζω, Θουκ. 2. 81, Ξεν. 'Αν. 3. 3, 7, 15, κλπ.· σφ. τοῖς λίθοις αὐτόθι 17· ἐν τῷ σφενδονᾶν ἡ χεὶρ γίνεται κέντρον 'Αριστ. Μηχαν. 12, 3. **2)** βάλλω, κτυπῶ διὰ τῆς σφενδόνης, θηρία Γρηγ. Ναζ.· τὰς αὔρας Βχθρ. 26. 5· — μεταφορ., ἔντερ' ἄλλ καὶ σιλφίῳ σφενδονῶν 'Αξιόνικ. ἐν «Χαλκιδικῷ» 2. **II.** ῥίπτω ὡς διὰ σφενδόνης, 'Εβδ. (Α' Βασιλ. ΚΕ', 29) — Παθητ., ἐκ κλιμάκων ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη Εὐρ. Φοίν. 1183, 'Ηλιόδ. 10. 30. **2)** κινῶ ὡς σφενδόνην, περιστρέφω ἢ κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπλισμα .. διαφέρων ἐσφενδόνα Εὐρ. 'Ικέτ. 715.

σφενδονέω, μεταγενέστ. τύπος τοῦ σφενδονάω, Στράβ. 734 (ἴσως πλημμελὴς γραφή), Τζέτζ.

σφενδόνη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς σφενδόνα, Λατ. funda, λωρίον ἐκ δέρματος εὐρύτερον κατὰ τὸ μέσον καὶ στενώτερον καθ' ἑκάτερον ἄκρον, 'Ιλ. Ν 600 (ἔνθα χρησιμεύει ὡς ἐπίδεσμος), 'Αρχίλ. 3 Εὐρ. Φοίν. 1142, 'Αριστοφ. "Ορν. 1185, Θουκ. 4. 32· σφενδόνῃ οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτόσ', δὲν θὰ ἔφθανα διὰ σφενδόνης, 'Αντιφάν. ἐν «'Αφροδίτης γοναῖς» 1. 19. **2)** μεταφορ., σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, μὲ καλῶς μεμετρημένην βολὴν ὡς ἀπὸ σφενδόνης, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1010. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἔχον ὅμοιον σχῆμα: **1)** δεσμὸς ἐν εἴδει σφενδόνης δι' οὗ κρέμαται ἀπὸ τοῦ τραχήλου πάσχουσα χείρ, σφενδόνην χρὴ ἐκ ταινίης περὶ τὸ ὀξὺ τοῦ ἀγκῶνος ποιήσαντα ἀναλαμβάνειν περὶ τὸν αὐχένα 'Ιππ. περὶ "Αρθρ. 793, ἴδε 'Ιλ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ὡσαύτως, ἐπίδεσμος περὶ τὸ αἰδοῖον, Λατιν. subligaculum, 'Ιππ. 656. 29· τὴν σφενδόνην φορεῖτο 687. 54. **2)** διάδημα ἢ ταινία τῆς κεφαλῆς ἣν ἐφόρουν αἱ γυναῖκες, Πολυδ. Ε', 96, Εὐστ., ἴδε Winckelm. Gesch. d. Kunst. 3. 2, § 13. **3)** ἡ ὀπὴ δακτυλίου, ἐν ᾗ ἐτίθετο ὁ λίθος, τὸ «δέσιμον» τοῦ δακτυλίου λίθου, καὶ μάλιστα τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ μέρος τὸ περὶ τὸν λίθον, ὡς ἐν τῇ Λατιν. funda ἀντὶ pala annuli, Εὐρ. 'Ιππ. 862, Πλάτ. Πολ. 359Ε κἑξ., 'Αριστ. Φυσ. 3. 6, 10, πρβλ. Ruhnk. Tim. **4)** τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, «τὸ μετὰ τὴν κόρην λευκὸν ἅπαν σφενδόνη» Πολυδ. Β', 70. **5)** μικρὸς ὁδοιπορικὸς χάρτης ἐν εἴδει ἱμάντος, ὡς τὸ Tabula Peutingeriana. **6)** ὡς τὸ Λατιν. funda, ἐλλειψοειδὲς τόξον ἢ ἁψίς, ἁψιδωτός, θολωτὸς διάδρομος, Νικήτ. Χρον. 153Α, 200Α, Μαλαλ. **III.** ὁ διὰ σφενδόνης ῥιπτόμενος λίθος, Ξεν. 'Ανάβ. 3. 4, 4., 5. 2, 14, κλπ.· τοιαύταις σφ., ἐπὶ χαλάζης, 'Αριστοφ. Νεφ. 1125. (σ-φενδόνη εἶναι αὐτὸ τὸ Λατιν. fund-a, ἐκπεσόντος τοῦ s ὡς ἐν τῷ σφάλλω, fallo — ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὰ σφαδ-άζω, σφεδ-ανός, σφοδ-ρός, καὶ σφόνδ-υλος, κοινῆς οὔσης ἐν ἁπάσαις ταῖς λέξεσι ταύταις τῆς ἐννοίας τῆς περιστροφικῆς κινήσεως).

σφενδονηδόν, 'Επίρρ., ὡς σφενδόνη, δίκην σφενδόνης, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Λ. 165, 'Ετυμολ. Μέγ. ἐν λ. σφεδανόν.

σφενδόνησις, ἡ, τὸ σφενδονᾶν, ἡ τέχνη τοῦ βάλλειν διὰ σφενδόνης, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 751, Πλάτ. Νόμ. 794C.

σφενδονήτης, ου, ὁ, ὁ σφενδονῶν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφενδονᾶν, ὁ ὡπλισμένος διὰ σφενδόνης, 'Ηρόδ. 7. 158, Θουκ. 9. 22, Πλάτ. Κριτί. 119Β.

σφενδονητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ σφενδονᾶν, εὐστοχία Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 633 — ἡ σφενδονητική (ἐξυπ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ σφενδονᾶν, τοῦ χειρίζεσθαι τὴν σφενδόνην, Πλάτ. Λάχ. 193Β.

σφενδονίζομαι, Παθ., κοσμοῦμαι διὰ θυσάνων, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακιόλιν ἐσφενδονισμένον 'Ιω. Μαλαλ. σ. 457, 19.

σφενδονιστής, -ίτης, συχνὴ διάφορ. γραφὴ ἀντὶ σφενδονήτης.

σφενδονίστρα, ἡ, = σφενδόνη, «κἀκεῖθεν (δηλ. ἐκ τῆς βαλάνου) ἐκκρίνεται (δηλ. ἡ γονὴ) μετὰ πνεύματος, ὥσπερ ἐκ σφενδονίστρας τινός» Μελέτ. ἐν τοῖς 'Οξων. 'Ανεκδ. 3. 114, 18, πρβλ. σ. 112, 28.

σφενδονο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα σφενδόνης, 'Αγαθήμερος 1, σ. 2, Huds.

σφεός (ἢ σφέος), -εή, Δωρικ. -εά, -εόν, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ σφός, σφέτερος, ὑμέτερος, σφεὰ δώματα 'Απολλ. Ρόδ. Α. 849, πρβλ. 872. **2)** = σός, 'Αλκμὰν 38. **3)** σφεᾶς ἔειξε χώρας, ἰδικῆς του, αὐτόθι.

σφέρτα· «τὰ ἄφορα δένδρα» 'Ησύχ.

σφετερίζω, μέλλ. -σω ἢ -ξω (ἴδε κατωτ.) — ἰδιοποιοῦμαί τι μὴ ἀνῆκον εἰς ἐμέ, οἰκειοποιοῦμαί (δι' ἀθεμίτων μέσων), ἐὰν δεσμοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις Πλάτ. Νόμ. 843D· τὰ πράγματα κατὰ τὴν πόλιν ἐσφετέρισαν αὐτόθι 715Α. — Παθ., τῆς ἐσφετερισμένης ἀρχῆς 'Αππ. 'Ανν. 45. **II.** συνηθέστερον ὡς ἀποθ., σφετερίζομαι, σφετεριξάμενον πατραδέλφειαν Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 39, πρβλ. Ξεν. 'Ελλ. 5. 1, 36, Δημ. 882. 12· σφ. τι ἀλλοτρίων 'Αριστ. Προβλ. 29. 14· τι τῶν πέλας Πολύβ. 2. 19, 4· ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετερισάμενος Λουκ. π. Διαβολ. 8· παθητ. πρ. μ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Διον. 'Αλ. 10. 32, πρβλ. Δίωνα Κ. 50. 1.—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατήρ. σ. 459-470.

σφετέρισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γεωργ. Παχυμ. 'Ανδρόν. Παλαιολ. 3, σ. 177Β.

σφετερισμός, ὁ, τὸ σφετερίζεσθαι, ἰδιοποιεῖσθαι, ἐπὶ σφετερισμῷ ἑαυτοῦ, πρὸς ἰδίαν χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν, 'Αριστ. Ρητορ. 1. 13, 10.

σφετεριστής, ὁ, ὁ οἰκειοποιούμενος ἀλλότριον· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπίτροπος, μὴ σφετεριστὴν ἀλλ' ἐπίτροπον 'Αριστ. Πολιτ. 5. 11, 33.

σφέτερος, α, ον, κτητικ. ἀντωνυμ. τοῦ γ' πληθ. προσώπου σφεῖς, ἰδικός των, Λατ. suus, "Ομ., 'Ησ., Πίνδ., Αἰσχύλ.· ἐπιτεινομένη διὰ τῆς αὐτός· αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν 'Οδ. Α. 7· — σπάνιον παρὰ τοῖς κωμικ., 'Αριστοφ. Βάτρ. 1464, 'Αποσπ. 128 — παρὰ δὲ τοῖς πεζογράφοις συνηθέστερον εἶναι ἐν χρήσει ἀντ' αὐτῆς ἡ γεν. πληθ. ἑαυτῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ σφέτερος ἀπαντᾷ, Θουκ. 3. 95, 7, 1· τὰ σφέτερα, ἡ ἰδία αὐτῶν περιουσία, Ξεν. 'Ελλ. 5. 3, 12 (ὡς ἐν 'Οδ. Α. 274, κ. ἀλλ.)· ἢ τὰ ἴδια αὐτῶν συμφέροντα, Θουκ. 2. 20· ὅσοι τὰ σφ. φρονοῦντες ὁ αὐτ. 3. 68, πρβλ. Ξεν. 'Ελλην. 7. 5, 5· τὸ σφέτερον, τὰ ἴδιά των αἰσθήματα, Θουκ. 6. 36· τὸ σφέτ. αὐτῶν Πλάτ. Σοφιστ. 243Α· τὸ σφ. αὐτῶν συμφέρον 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 11, 18· ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν (ἐξυπακ. χώρας) Ξεν. 'Αθην. 2, 5· οἱ σφέτεροι, οἱ «ἰδικοί των», Θουκ. 6. 71, Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 18. **2)** ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ ἑός, ὅς, ὃς προλιπὼν σφέτερον δόμον, ἑὸν δόμον, 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 90, Πινδ. Ο. 13; 86, Π. 4. 147, Αἰσχύλ. 'Αγ. 760, Πέρσ. 900, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, 'Αριστ. π. Κόσμ. 6, 16, Πολύβ., κλπ. **II.** παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε κεῖται καὶ ἐπὶ ἄλλων προσώπων: **I.** ἐπὶ τοῦ β' πληθ. προσ., = ὑμέτερος, Λατ. vester, 'Ιλ. Ι. 327, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 2, 'Αλκμ. 37, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1327, 'Ανθ. Π. 9. 134, πρβλ. σφεῖς ΙΙΙ. 3. **2)** τοῦ β' ἑνικοῦ, = σός, tuus, μόνον παρὰ Θεοκρ. 22. 67· **3)** τοῦ α' ἑνικοῦ, = ἐμός, meus, ὁ αὐτ. 25. 163, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1353. **4)** ὡσαύτως τοῦ α' πληθ., = ἡμέτερος, noster, Ξενοφ. Κύρ. 6. 1, 10, Πολύβ. 11. 5, 3., 31, 6, 'Αππ., κλπ.— Πρβλ. σφός. (Πρβλ. τὸ Λατ. vester καὶ ἴδε ἐν λ. οὗ, σφε, σφεῖς).— "Ιδε Κόβητον ἐν Λογίῳ 'Ερμῇ Κόντου σελ. 260.

σφέων, 'Επικ. καὶ 'Ιων. γεν. τοῦ σφεῖς· — σφῇ, δοτ. θηλυκ. τοῦ σφός.

Σφήκεια, ἡ, ἡ τῶν Σφηκῶν χώρα, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κύπρου, Λυκόφρ. 447, «Σφήκεια· ἡ Κύπρος τὸ πρότερον» 'Ησύχ.

σφηκεῖον, τό, ἔντομον κέντρον ἔχον ὡς ὁ σφήξ, Νικ. Θηρ. 738.

σφηκιά (οὐχὶ σφηκία), ἡ, φωλεὰ σφηκῶν, Σοφ. 'Αποσπ. 856, Εὐρ. Κύκλ. 475, 'Αριστοφάν. Σφ. 224, κ. ἀλλ.· σφηκιὰ ἐχθρῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἑσμὸς φίλων, Πλούτ. 2. 96Β.

σφηκίας, ου, ὁ, = σφηκίσκος ΙΙ, Φερεκρ. ἐν 'Αδήλ. 54. **II.** στίχος διαιρούμενος διὰ τομῆς εἰς δύο ἴσα μέρη, Δράκων 141. 142.

σφηκίον, τό, κυψελίδιον ἐν τῇ φωλεᾷ σφηκῶν, ὡς τὸ κηρίον ἐν τῇ τῶν μελισσῶν, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. 'Ιστορ. 9. 41, 6, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 8, 7, Αἰλ. π. Ζ. 4. 39. **II.** ὑποκορ. τοῦ σφήξ, 'Επιφάν. τ. 1, σ. 387Β.

σφηκίσκος, ὁ, ξύλον μακρὸν ἀπολῆγον εἰς ὀξὺ ὡς ἡ οὐρὰ τοῦ σφηκός, ἀλλαχοῦ σκόλοψ, 'Αριστοφ. Πλ. 301. **II.** ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῇ ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος 'Αθηνᾶς (Συλλ. 'Επιγρ. 160. 81), σφηκίσκοι μνημονεύονται μετὰ τῶν ἱμάντων ὡς ξύλα τῆς ὀροφῆς· οὕτω σφηκίσκοι καὶ στρωτῆρες μνημονεύονται ὁμοῦ παρὰ Πολυδ. 5. 89, 6. 'Ο Bö kh. ἔνθ' ἀνωτ. σ. 281 πιστεύει ὅτι σφηκίσκοι εἶναι τὰ μακρὰ ξύλα ἢ δοκοί, ἐφ' ὧν ἐπιτίθενται οἱ ἱμάντες καὶ στρωτῆρες· πρβλ. σφηκίας, σφὴξ ΙΙ. **III.** ἐν 'Αριστ. 'Αποσπ. 430, σφηκίσκος φαίνεται ὅτι εἶναι λίθος προεξέχων ὑπεράνω τῆς αὐλείου θύρας τοῦ δικαστηρίου, ἔχων δὲ ἴδιον χρωματισμὸν ὅπως οὕτω διακρίνηται ἕκαστον δικαστήριον, ἴδε Böckh αὐτόθι σ. 341.

σφηκισμός, ὁ, μίμησις τοῦ βόμβου τῶν σφηκῶν διὰ τοῦ αὐλοῦ, «εἶδος αὐλήσεως εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶν βομ(β)ῶν» 'Ησύχ.

σφηκο-ειδής, ές, = σφηκώδης, Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 816 καὶ σφηκιώδης, ες, 'Επιφάν. τ. 1, σ. 387D. — Πρβλ. σφηκώδης.

σφηκός, ὁ, σφηκώδης Ι, Σοφ. 'Αποσπ. 27, «σφηκοί· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι. ἔνιοι δὲ ῥωμαλέους» 'Ησύχ. **II.** σφήκωμα ΙΙ, 'Ησύχ.

σφηκόω, μέλλ. -ώσω, (σφήξ) κάμνω τινὰ ὥσπερ σφῆκα, δηλ. περισφίγγω κατὰ τὴν ὀσφύν, ἰσχυρῶς περιδένω ἢ ἁπλῶς δένω, Φρύν. παρὰ Φωτ.· τὸ τε ὅλον σῶμα σφηκώσας 'Ηλιόδ. 10. 31· χεῖ-

ρας 'Ανθ. Πλαν. 195· δέσμιον σφ. τινά Νόνν. Δ 1. 192· τοὺς κορακίνους Αἰλ. π. Ζ. 13. 17 μέσ. ἀόρ. σφηκώσατο Νόνν. Δ. 15. 147. II. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἅπαξ ὡς παθ., πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. «ἐσφιγμένοι ἦσαν, ἐδέδεντο. ἢ περιπλεγμένοι ἦσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ 52· κόμη ἐσφηκωμένη Πολυδ. Β', 52 σφηκούμενος, ἀναδούμενος τὴν ἑαυτοῦ κόμην, Φίλων 2 479 δειρὴν ἐσφήκωται, ἔχει στενὸν τράχηλον, Νικ. Θηρ. 289· θυρίδες εὖ καὶ καλῶς ἐσφηκωμέναι, καλῶς κεκλεισμένα παραθυρόφυλλα, Ἀριστείδ. 1. 348· οὕτω, καλύμματα ἐσφηκ. Ἀνακρ. 20. 3 — τὸ σφηκόω συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ σφηνόω, ὡς παρ' Ἀράτ. 526, πρβλ. 441. — Πρβλ. διασφηκόομαι.

σφηκώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ σφηκοειδής, ὅμοιος πρὸς σφῆκα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 183 συμπεπιεσμένος κατὰ τὴν ὀσφὺν ὡς σφήξ, Ἀριστοφ. Πλ 561 κἑξ. II. στίχος σφηκώδης, στίχος ὅμοιος πρὸς σφῆκα, ἐλλιπὴς δηλ. ὡς πρὸς τὸν χρόνον κατὰ τὸ μέσον, Ἡφαιστ. 182, 23, ἴδε Buttm. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Κ. 60· οὕτω, τὸ σφηκοειδὲς Εὐστ. 641. 31.

σφήκωμα, τό, ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας, ἔνθα ἐνεπηγνύετο ὁ λόφος, εὐλόφῳ σφ. Σοφ. Ἀποσπ. 314, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1216. II. = σφηνίσκος II, Διοσκ., Παῦλ. Αἰγ. III. σχοινίον, Μαυρικ. Στρατηγ. 4. 3, πρβλ. Α. Β. 64.

σφηκών, ὁ, φωλεὰ σφηκῶν, πιθαν. γραφὴ ἀντὶ σφηκωνεύς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 5.

σφῆλαι, σφῆλεν, ἴδε ἐν λ. σφάλλω.

σφηλός, ή, όν, ὁ εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, Ἡσύχ., παρ' ᾧ μνημονεύεται καὶ τὸ ἀντίθετον ἄσφηλος, = ἀσφαλής· ἐν χρήσει ἔχομεν μόνον τὸ ἐρίσφηλος.

σφήν, σφηνός, ὁ, ἡ «σφῆνα», Ἀριστοφ. Βατρ. 801, κλπ. — ἐν χρήσει ὡς ὄργανον βασανιστικόν, Αἰσχύλ. Πρ. 64, Πλούτ. 2. 498D, Ἰωσήπ. Μακκ. 8 13, κ. ἀλλ.

σφηνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σφήν, σφηνάριον πρίνινον τάξαντα μεταξὺ τῶν μύλων Ὀρειβάσ. σ. 10 Mai, Ἡσύχ. ἐν λ. γόμφοισι ἣν ἑρμηνεύει: «σφηναρίοις», Σουίδ. ἐν λ. σφήν.

σφηνεύς, έως, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθὺς ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κεστρέων, πιθ. ὡς ἐκ τοῦ σφηνοειδοῦς αὐτοῦ σχήματος, Εὐθύδ. παρ' Ἀθην. 307Β, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτη σ. 87 ἐν τέλει.

σφηνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ σφήν, Ἱππ. Μοχλ. 863, Μοσχόπ. καὶ Πρόδρ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 421 (425). II. ἐπίδεσμός τις σφηνοειδὴς τὸ σχῆμα, Παῦλ. Αἰγ. III. μαθηματικόν τι στερεὸν ἔχον τὰς τρεῖς διαστάσεις ἀνίσους, μετὰ διαφ. γραφ. σφηνίσκος, Ἥρων καὶ Νικομ. Ἀρ.

σφηνο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα σφηνός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 8, Ὀρειβάσ.

σφηνο-κέφαλος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν σφηνοειδῆ ἢ εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν, Πάνας σφηνοκεφάλους Στράβ. 70.

σφηνο-πώγων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων πώγωνα σφηνοειδῆ ἢ εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντα, ὡς παριστάνεται ὁ Ἑρμῆς, Ἀρτεμίδ. 2. 42, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 379· — ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οὕτω παριστάνοντο οἱ γέροντες, Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 24.

σφηνόω, ποιῶ τι σφηνοειδές, δίδω εἰς αὐτὸ σχῆμα σφηνός, «κρόμμυα καὶ ἅλας ἐνώσαντες καὶ σφηνώσαντες εἰς τὴν ἕδραν ἐσωτάτω προσωθοῦσι» Γεωπ. 17. 19, 4. — Παθητ., σφηνοῦμαι, τὸ σφηνούμενον, τὸ πρᾶγμα εἰς ὃ τίθεται σφὴν ὅπως σχισθῇ, Ἀριστ. Μηχαν. 17. 2· κλίνη χρυσῷ ἐσφηνωμένη, πεποικιλμένη δι' ἐντεθειμένων χρυσῶν ἥλων, Λουκ. Ὄν. 53. 2) Παθ., ἐμβάλλομαι ὥσπερ σφήν, εἰς τὸ μέσον Πολύβ. 27. 9, 4, πρβλ. Ἀράτ. 526. 3) σφηνώνω, βουλλώνω καλά, ὅταν δὲ σφηνωθῇ .. ἡ ὀπὴ Γεωπον. 9. 10, 4, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 463. — Μέσ., σφήνου τὸ πρόθυρον, κλεῖσον καλῶς, Ἀνθ. Π. 5. 41.— Παθ., Διοσκ. 5 40· σφηνωθεὶς ἀπέθανεν, ἐκ σφηνώσεως, ἀποφράξεως τοῦ πνεύματος, Ἀνών. παρὰ Σουίδ. — Πρβλ. σφηκόω. II. βασανίζω, εἰς βάσανον ὑποβάλλω ἴδε σφήν II) «σφηνούμενος, στρεβλούμενος, βασανιζόμενος» Σουίδ. ἐν λέξ. σφηνωθείς, Πλούτ. 2 498D.

σφήνωσις, ἡ, χρῆσις σφηνός, σφήνωμα, Ἱππ. π. Ἀγμ. 773, Ὀρειβάσ. 2) ἀπόκλεισις, ἀπόφραξις, τοῦ πνεύματος Πλούτ. 2. 127D, πρβλ. 654Α, 896C· δύσκολος δίοδος ἢ ἔξοδος, ἐπὶ λίθων ἐν τῇ κύστει, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3· ἔμφραξις, τῶν πόρων Ἀλεξ. Τραλλ. κλπ.

σφήξ, σφηκός, Δωρ. σφάξ, σφᾶκός (Θεόκρ. 5. 29), ὁ, κοινῶς ἡ «σφήκα» ἢ «σφήγκα», σφῆκες μέσον αἰόλοι Ἰλ. Μ. 167· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 2. 92, Ἀριστοφάν., κλπ.· καλοῦνται δὲ εἰνόδιοι, ἐπειδὴ ποιοῦσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν παρὰ τὴν ὁδόν, Ἰλ. Π 259· περὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν εἰδῶν ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, πρβλ. 5. 20 παροιμ., μή πως ἐγείρῃς σφ. τὸν κοιμώμενον Ἀνθ. Π. 7. 405, πρβλ. 408. II. = σφηκίσκος II, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 54 — ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ σφήν, Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ. (Ὁ Κούρτ. νομίζει τὸ Λατ. vesp-a ὡς πλησιέστατον πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς ῥίζαν, ὥστε ἡ Ἑλληνικὴ λέξις θὰ ἦτο Fεσπ-η, κατ' ἐπέκτασιν δὲ Fεσπ-ηξ, μεθ' ὃ ἡ μὲν α' συλλαβὴ ἐξέπεσε τὸ δὲ π μετὰ τὸ σ ἐτράπη εἰς φ (ὡς ἐν τοῖς σφαδάζω, σπάω, σφόγγος σπόγγος, κτλ.), σφήξ). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σελ. 358.

Σφηττός, ὁ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Στράβ. 397· Σφηττοῖ, Λυσί. 148. 32, Αἰσχίν. 13. 43· Σφηττόθεν, Πλουτ. Θησ. 13· Σφηττόνδε, Στέφ. Β· — Σφήττιος, ὁ, ὁ δημότης, Ἀριστοφ. Νεφ. 156, Αἰσχίν. καὶ ὡς ἐπίθ., Σφ. ὄξος, παροιμιῶδες, Ἀριστοφ. Πλ. 720, πρβλ. Ἀθήν. 67D.

σφί, σφίν, ἴδε ἐν λ. σφεῖς.

σφιγγία, ἡ, πλεονεξία, φιλαργυρία, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙΑ', 18), ἴσως παρεφθαρμένον ἀντὶ σκνιφεία. II. εἶδος πιθήκου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6131b, πρβλ. Πλίν. 6. 34, κ. ἀλλ.

σφιγγίον, τό, ψέλλιον, περιδέραιον, Λουκ. Ἀπολ. 1.

σφιγγόπους, οδος, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας Σφιγγός, κλίνη Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 197Α.

σφίγγω, μέλλ. σφίγξω Ἀνθολ. Π. 12. 208· ἀόρ. ἔσφιγξα Ἀλεξ. ἐν «Ἀχαΐδι» 2, Ἀνθολ., κλπ. — Μέσ., ἀόρ. ἐσφιγξάμην Ἑρμησιάναξ. 81, Νόνν. — Παθ., ἀόρ. ἐσφίγχθην Ἀνθολ. Π. 6. 331, (ἀπ.) Ἱππ. 860D· πρκμ. ἔσφιγμαι Διον. Ἀλ. 7. 72, Λουκ., ἀπαρέμ. ἐσφίγχθαι ἢ ἐσφίχθαι, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Φιλοστρ. (Ἐντεῦθεν Σφίγξ, σφιγκ-τήρ, σφιγκ τός, σφίγ-μα· — ὁ Κούρτ. σχετίζει καὶ τὸ φιμός καὶ τὸ Λατ. fī-lum (fig-lum), fig-o πρὸς ταύτην τὴν ῥίζαν). Ὡς καὶ νῦν, δένω σφιγκτά, δυνατά, σφίγγω: 1) ἐπὶ τοῦ δενομένου προσώπου ἢ πράγματος, σφ. πόδας, χεῖρας Βατραχομυομ. 71, 88· ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε Αἰσχύλ. Πρ. 58· σφίγγετ', ἀμαλλοδεῖται, τὰ δράγματα Θεόκρ. 10. 44· κεκρύφαλοι σφ. τὴν τρίχα Ἀνθ. Π. 5. 260· κρεμᾷ ἑαυτὴν σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου Λουκ. Ὄν. 24· σφ. πύλας, κατακλείω, Ἀνθ. Π. 5. 294· σφ. τόκους, περισφίγγω, κρατῶ σφιγκτῶς, αὐτόθι 11. 289· σφ. τὴν φράσιν, περικόπτω, συντέμνω, Πλούτ. 2. 1011F, πρβλ. Δημήτρ. Φαλ. § 241· ἀλλά, σφ. λόγον, σταματῶ τὸν λόγον μου, δένεται ἡ γλῶσσά μου Πλούτ. 2. 6E. — Παθ., ἐσφίγγετο πέπλος ζωστῆρι Θεόκρ. 7. 17· σ. ὑπὸ τοῦ βρόχου Διόδ. 12. 17· σφιγχθεὶς χέρας Ἀνθ. Πλαν. 198· σφ. δράκοντι ὁ αὐτ. Π. 6. 331· οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 3· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σφ. πλοκάμους, δένω τὴν κόμην μου, περιδένω, Χριστοδ. Ἔκφρ. 273· καὶ ἁπλῶς ὡς τὸ ἐνεργ., Ἑρμησιάν. 81, Νόνν. 2) ἐπὶ τοῦ πράγματος ὅπερ χρησιμεύει ὡς δεσμός, στραγγαλίδας ἐσφίγγετε, ἐδένετε σφιγκτῶς κόμβους, δηλ. ἠγείρετε παντὸς εἴδους δυσκολίας, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 12· ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἔσφιγξας λυθεῖσαν Ἀλεξ. ἐν «Ἀχαΐδι» 2· σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην Ἀνθ. Π. 5. 179· νεβρίδα στέρνοισι Νόνν. Δ 1. 36· πέπλον ἐῷ καρήνῳ Μουσαῖ. 252· σφιγχθεὶς στέφανος Ἀνθ. Π. 12. 135. II. περιδένω, περιέχω, περισφίγγω, κρατῶ ὁμοῦ, αἰθὴρ σφ. περὶ κύκλον ἅπαντα Ἐμπεδ. 236 σφ. πάντα Πλάτ. Τίμ. 58Α· ὁ ὠκεανὸς σφ. τὴν οἰκουμένην Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 11· πρβλ. Μελιτ..ὼ παρὰ Στοβ. 87. 26, Ἀνθ. Π. 5. 294, 20.

σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, τὸ ἰσχυρῶς ἢ σφιγκτῶς δένον, δεσμός, ταινία, Λατ. spinther, ἢ μᾶλλον spinter, κόμας σφιγκτῆρα .. κεκρύφαλον Ἀνθ. Π. 6. 206 σφ. δεσμὸς Νόνν. Δ. 16. 391. II. μῦς κλείων ἄνοιγμά τι οἷος ὁ τῆς ἕδρας (spinter a i), ὅστις φύσει μένει συνεσταλμένος, «ὁ δὲ δακτύλιος, ἐντέρου μὲν τέλος, ὁδὸς δὲ τῶν ἐκ τῆς κοιλίας περιττῶν· οὕτωσὶ μὲν ἰδεῖν μερυκώς, ἐπὶ δὲ πλεῖστον ἀνοιγόμενος· ὃν οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ σπεφάνην καλοῦσι» Πολυδ. Β', 211, Ἀνθ. Π. 12. 7, Παῦλ. Αἰγ., κλπ. III. «σφιγκτὴρ χιτών. Ταραντῖνοι» Ἡσύχ., πρβλ. συσφιγκτήρ.

σφίγκτης, ου, ὁ, = κίναιδος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 89, «σφίγκται· οἱ κίναιδοι, καὶ ἁπαλοὶ» Ἡσύχ. — οὕτω spintriae παρὰ Τακίτῳ καὶ Σουετωνίῳ· ὁ δὲ λόγος τοῦ ὀνόματος κεῖται ἐν σημασίᾳ τοῦ σφιγκτήρ II.

σφιγκτός, ή, όν, ῥ.μ. ἐπίθ, ὁ σφιγκτῶς δεδεμένος, συνεσφιγμένος, 1) ἐπὶ τοῦ δεδεμένου προσώπου, Ἀνθ. Π. 5. 230, 9. 641. 2) ἐπὶ τοῦ πράγματος ἢ δεσμοῦ ὅστις περισφίγγει, σφιγκτὸς στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος Ἀνθ. Π. 5. 175· σφ. μόρος, θάνατος διὰ στραγγαλισμοῦ, Ὀππ. Ἀλ. 3. 590, πρβλ. Εὐστ. Πονημ. 269. 56· σφ. ἐπίδεσμοι Παῦλ. Αἰγ. 6. 99. Ἐπίρρ. -τῶς, Εὐστ. 1421. 49 καὶ σφιγκτὰ ὡς ἐπίρρ., Ἀνθ. Π. 6. 272.

σφίγκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ σφιγκτήρ, γενύων σφίγκτορ' εὔρραφέα Ἀνθ. Π. 6. 233.

σφίγμα, τό, τὸ ἰσχυρῶς δεδεμένον ἢ συνεσφιγμένον, Ἐκκλ., Βυζ. II. συμπίεσις διὰ μηχανῶν, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 215Λ.

σφιγμός, ὁ, = σφίγξις, Ἀπολλόδωρ. Πολιορκ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 25 κατὰ τὸν Schneid.· — μεταφορ. παρ' Εὐστ. ἐν Πονημ. 179. 54., 333. 13.

Σφίγξ, ἡ, γεν. Σφιγγός· (ἴδε ἐν τέλει) — θῆλυ τέρας, θυγάτηρ τῆς Χιμαίρας καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ὄρθρου, Ἡσ. Θεογ. 326 (ἔνθα ὁ Wolf ἀποκατέστησε τὸν Βοιωτ. τύπον Φίξ)· ἢ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Τυφῶνος, Ἀπολλόδ. 3. 5, 8. Οἱ Τραγικοὶ παρι-

στάνουσιν αὐτὴν ὡς προτείνουσαν αἴνιγμα εἰς τοὺς Θηβαίους καὶ φονεύουσαν πάντας τοὺς μὴ δυναμένους νὰ λύσωσιν αὐτό· ἀλλ' ὁ Οἰδίπους εὗρε τὴν λύσιν αὐτοῦ, καὶ τότε αὕτη ἀπέκτεινεν ἑαυτήν, ἴδε τὰς ὑποθέσεις εἰς Σοφ. Ο. Τ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 233-5. Ἐν ἔργοις τῆς τέχνης ἡ Σφὶγξ συνήθως παρίσταται ὡς ἔχουσα προτομὴν γυναικὸς ἐπὶ σώματος λεαίνης. Ὁ περὶ αὐτῆς μῦθο. φαίνεται ὅτι ἦλθεν ἐξ Αἰγύπτου, ὅπου ἔτι καὶ νῦν σῴζεται ὑπερμεγέθης κεφαλὴ Σφιγγὸς μήπω καλυφθεῖσα ὑπὸ τῆς ἄμμου. Τὸ πάλαι ὑπῆρχον πολλαὶ ἄρρενές τε καὶ θήλεις, Ἡρόδ. 2. 175, πρβλ. Meineke εἰς Φιλήμ. σελ. 411· λέγεται δὲ ὅτι παρίστανον συμβολικῶς τὴν κατ' ἔτος γινομένην ὑπερχείλισιν τοῦ Νείλου· ἐσχετίζοντο δὲ καὶ πρὸς τὴν μυστηριώδη λατρείαν τοῦ Βάκχου, Ἡρόδ. 4. 79.

2) μεταφορ. λέγεται ἐπὶ ἑταίρας, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 5, 22· ἐπὶ ἅρπαγος, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 253Ε· ἐπὶ ἀνθρώπου αἰνιγματωδῶς ὁμιλοῦντος, Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον εἰς τὴν οἰκίαν εἴληφ'· ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς ὅσ' ἂν λέγῃ συνίημι Στράτων ἐν «Φοινικίδι» 1. 1· ἡ ἀφροσύνη .. σφίγξ ἐστιν Κέβητος Πίναξ 3. **II.** εἶδος πιθήκου ἀπαντῶντος ἐν τῇ Αἰθιοπικῇ, Ἀγαθάρχ. σελ. 50 Huds., Ἀρτεμίδ. παρὰ Στράβ. 775, Διόδ. Σικ. 3. 35, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 16. 15, καὶ ἴδε **σφιγγία II.** (Πιθαν. ἐκ τοῦ **σφίγγω**, ὁ πνίγων, στραγγαλιστής. Διὰ τοῦ Αἰολικ. τύπου **Φὶξ** σχετίζεται τὸ ὄνομα πρὸς τὸ ὄρος **Φίκιον** ἐν Βοιωτίᾳ).

σφίγξις, ἡ, σφίγξιμον, Ἱππ. π. Ἀγμ. 768, Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 18, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 3.

σφίδη, ἡ, = **χορδή**, (πρβλ. Λατιν. fides), Ἡσύχ.· πληθ. σφίδες, «χορδαὶ μαγειρικαί» ὁ αὐτ.

σφικάω, βομβῶ, ἐπὶ τῶν κωνώπων, κώνωψ σφικᾷ Ἀνώνυμ. περὶ Φωνῶν Ζῴων ἐν Valck Ἀμμων. σ. 231.

σφίν, σφίσι, σφίσιν, ἴδε **σφεῖς**.

σφλαγχνίδες, αἱ, = **σπλαγχνίδες**, Πάπυρ. Αἰγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

σφογγιά, σφογγίον, σφόγγος, ἀντὶ σπ., ἴδε **σπόγγος**, ἐν τέλ.

σφοδελός, ὁ, = **ἀσφόδελος**, Ἀριστοφ. ἐν Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σ. 1198.

σφόδρα, Ἐπίρρ., κυρίως οὐδ. πληθ. τοῦ **σφοδρός**, λίαν, πολύ, καθ' ὑπερβολήν, ἰσχυρῶς: **1)** μετὰ ῥημάτων, ἐμήδιζον γὰρ σφ. Ἡρόδ. 9. 17· σφ. ἱμείρουσα Σοφ. Ἠλ. 1053· καὶ σφ. πείθει, καὶ καταπείθει σφοδρῶς, ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 150, κλπ.· σφ. λέγειν, μετὰ σφοδρότητος, Ἀντιφῶν 143. 12· σφ. κολάζειν, αὐστηρῶς, Θουκ. 3. 46· σφ. ὁρίζειν, ἀκριβῶς, Πλάτ. Φαῖδρ. 263D, πρβλ. Φίληβ. 58D. **2)** μετ' ἐπιθ., σφ. ὑπέρτεροι Πινδ. Ν. 4. 46· μισόδημος σφ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 164· σφ. ἄδικος Πλάτ. Πολ. 361Α· ἁλμυρὸν σφ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 35· κακοδαίμων σφόδρα Ἀντιφάνης ἐν «Βάκχαις» 1· σφόδρα γενναῖος Μένανδρ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 2. 11· πολλοῦ σφόδρα, εἰς πολὺ μεγάλην τιμήν, πολὺ ἀκριβά, ὁ αὐτ. ἐν «Ἐφεσίῳ» 3· πολλοὶ σφ. Βάτων ἐν Ἀδήλ. 1· ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους Μένανδρ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 2. 6·— μετ' ἐπιθέτων συνηθέστατα ἕπεται καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς συνήθως τίθεται ἐν τέλει τοῦ στίχου.
3) μετ' οὐσιαστικοῦ, τὴν σφόδρα φιλίαν Πλάτ. Νόμ. 731Ε· οὐδαμῶς ἀνδρῶν ἄρχοντα, ἀλλά τινων σφόδρα γυναικῶν, ὅλως διόλου γυναικῶν, αὐτόθι 639Β· τῆς σφόδρα προθυμίας αὐτόθι 952C· τῆς σφόδρα μανίας ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 251Α· ἐν τοῖς σφ. ψύχεσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 16. **4)** μετ' ἄλλων ἐπιρρημάτων, ἐπάταξε πῶς οἴει σφ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 54· θαυμαστῶς ὡς σφ., ἀμηχάνως ὡς σφ. Πλάτ. Πολ. 331Α, Φαίδρ. 263D· μάλα σφ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 1. 124D· πάνυ σφ. Ἀριστοφ. Πλ. 25, 745, Πλάτ., κλπ.· σφ. πάνυ Αἰσχίν. 33. 4· πάνυ καὶ σφ. Πλάτ. Νόμ. 627Α· οὐ σφ. τι, ὄχι παρὰ πολύ, Ἱππ. 290. 23, Ἀντιφάν. ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 11, Πλάτ.· οὕτω σφ. ἦν ἀρχαῖος Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 27· οὕτω σφ. ἐστὶ τοὺς τρόπους Βοιώτιος Εὔβουλος ἐν «Ἴωνι» 3. **5)** τὸ σφόδρα, = **σφοδρότης**, Πλάτ. Συμπ. 210Β, κ. ἀλλ. **II.** σφόδρα γε ἢ καὶ σφ. γε, ἐν ἀποκρίσεσιν, ἰσχυρῶς βεβαιωτικόν, συχν. παρὰ Πλάτ., πάνυ γε σφ. Μένων 82Β· πάνυ σφ. ταῦτα λέγω Ἀπολογ. 25Α, κλπ.

σφοδρόομαι, Παθ., γίνομαι σφοδρός, ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιτεινόμενος καὶ σφοδρούμενος Φίλων 2. 99, 36.

σφοδρός, ά, όν, καὶ ός, όν, Πλάτ. Πολ. 586C· — ὡς τὸ σφεδανός, ὁρμητικός, βίαιος, ὑπερβολικὸς (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἅπαξ ἐν τῷ ἐπίρρ., ἴδε κατωτ.), πόνος Ἱππ. Ἀφ. 1246· μῖσος Θουκ. 1. 103· ἔνδεια Ξεν. Ἀνάβ. 1. 10, 18· ἐπιθυμία Πλάτ. Πολιτικ. 308Α· αἱ σφ. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 52C· ἐπὶ τραύματος, σπουδαῖον, σοβαρόν, Δημ. 1260· ἐν τέλει σφοδροτέρα ὁμοιότης Ἀριστ. Τοπ. 1. 7. 3· τὸ σφοδρόν, ἡ σφοδρότης, ὁρμή, ὑπερβολή, Πλάτ. Φιλήβ. 52C. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁρμητικός, βίαιος, παράφορος, νέος καὶ σφ., σφ. καὶ νέος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 698Ε, 839Β· φιλότιμος καὶ σφ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 23Ε· σφ. ἐπί τι αὐτόθι 21Α· πρός τι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 25 — ὡσαύτως, δραστήριος, ζηλωτής, ὑπηρέται αὐτόθι 2. 1, 31· — ὡσαύτως, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, ἡ γεωργία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 5, 5. **II.** Ἐπίρρ **σφοδρῶς**, ἰσχυρῶς, ὁρμητικῶς, κτλ., μάλα σφ. ἐλάαν Ὀδ. Μ. 124· πάνυ σφ. Ξεν. Οἰκ. 1. 21· καθ' ἑαυτό, αὐτόθι 5, 4 καὶ 13, Πλάτ. Ἀπολ. 23Ε, ὁ αὐτ ἐν Τιμ. 43D, Ἀριστ. Κατηγ. 7, 35·— ἀλλὰ παρ' Ἀττικ., **σφόδρα** (ὃ ἴδε) εἶναι τὸ σύνηθες ἐπίρρ.: Συγκρ. **-ότερον** καὶ **-οτέρως**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 1., 9. 13· ὑπερθετ. **-ότατον**, Ξεν. Ἱππ. 12, 13. (Πρὸς τὴν √ΣΦΕΔ, ΣΦΟΔ, ὁ Κούρτ. πρβλ. τὸ Σανσκρ. span l-ê (prurio), καὶ τὰ Ἑλλην. **σφαδ-άζω, σφενδ-όνη**, κτλ., πρβλ. **σφαδάζω**).

σφοδρότης, ητος, ἡ, ὁρμή, βία, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 23, Πλάτ. Πολιτικ. 306Ε· ἡ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρός, ἡ δὲ δειλία γυναικός, .. ἡ σφοδρότης δὲ θηρός, εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν θηρίου, Ἄλεξις ἐν «Φαίδρῳ» 1. 12· ἐν τῷ Πληθ., Πλάτ. Νόμ. 733Α, ἐπίτασις, πάγων σφοδρότητες Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 2.

σφοδρύνω, καθιστῶ σφοδρὸν ἢ ὁρμητικόν, Φίλων 1. 355, Πορφύρ. εἰς Πτολεμ. Ἁρμ.— Παθ., θρασύνομαι, ἐπαίρομαι, σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι Αἰσχύλ. Πρ. 1011· γίνομαι, καθίσταμαι σφοδρός, ποιότητες σφοδρυνόμεναι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μαραινόμεναι, Πλούτ. 2. 732C — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ ἀόρ., Πολυδ. Δ', 25. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 73.

σφονδύλη, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ **σπονδύλη**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 113· — ἔντομόν τι τρεφόμενον ἐκ τῶν ῥιζῶν φυτῶν, πιθανῶς εἶδος κανθάρου ἐκπέμποντος λίαν ἰσχυρὰν ὀσμὴν ὁπόταν προσβληθῇ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1077, πρβλ. Schneid. εἰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 3 (διάφορ. γραφ. **σπονδύλη**), 8. 2, 6, Θεόφρ. **II.** «σπονδύλη· ἡ γαλῆ παρ' Ἀττικοῖς» Ἡσύχ. [ῠ, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.]

σφονδύλιον, τό, φυτόν τι, εἶδος δαυκίου, Heracleum spondylium, Διοσκ. 3. 90· **σφονδύλειον** [ῡ], ἐν Νικ. Θηρ. 948· **σπονδύλιον**, Νόνν.· spondylium, Πλίν. **II.** ὑποκορ τοῦ **σφόνδυλος**, κοινῶς «σφονδύλι», ὅτι τὸ σφονδύλιον ἔπεσε τοῦ ἀτράκτου Achmes Ὀνειροκρ 264. **III.** = **ὀρροπύγιον**, Πολυδ. Β', 182· ἀλλ' ἴδε Δινδ.

σφονδύλιος [ῠ], ὁ, ὡς τὸ **σφόνδυλος**, σπόνδυλος, Ἰλ. Υ. 483, Ἀντίμαχος παρὰ Πολυδ. Β', 178.

σφονδυλίς, ίδος, ἡ, = **σφονδύλιον I**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 90.

σφονδυλίων μυελός, ὁ, ὁ μυελὸς τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ὁ ῥαχίτης μυελὸς (ἡ λέξις αὕτη παρήχθη ἐκ παρανοήσεως τοῦ: μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλθ' ἐν Ἰλ. Υ. 483)· «ἐφέστηκε δὲ σφονδύλοις ἑπτὰ ὁ τράχηλος, οὓς Ὅμηρος ἀστραγάλους καλεῖ, καὶ σφονδυλίωνα τὸν μυελὸν τὸν ἐν αὐτοῖς» Πολυδ. Β', 130.

σφονδυλο-δίνητος [ῑ], ον, ὁ περιστρεφόμενος περὶ ἄτρακτον, σφονδυλοδινήτῳ νήματι Ἀνθ. Π. 6. 247, 4.

σφονδυλόεις, εσσα, εν, ἀποτελούμενος ἐκ σπονδύλων, σφονδυλόεντα τράχηλον Μανέθων 1. 318.

σφονδυλό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῆς ἀτράκτου καὶ τοῦ σφονδυλίου προφητεύων Πολυδ. Ϛ', 188.

σφόνδυλος, ὁ, παρ' Ἴωσι καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ **σπόνδυλος** (ὡς παρ' Ἱππ., καὶ ἔν τισι χωρίοις τοῦ Ἀριστ., οἷον περὶ Ζ. Μορ. 2. 9, 5, κ. ἀλλ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 113)· — τὸ γνωστὸν ὀστοῦν, μέρος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Ἀριστοφ. Σφ. 1489, Πλάτ. Τίμ. 74Α· σύγκειται ἡ ῥάχις ἐκ σφονδύλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 2, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2 6, 3·— μάλιστα δὲ εἷς ἐκ τῶν τραχηλικῶν σπονδύλων, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 10, 6, 4. 11, 17· κυρίως ὁ δεύτερος καλούμενος καὶ μέγας σφ. καὶ ὀδούς, Foës. Oecon. Hipp. ἐν λ. **σπόνδυλος**·— ἐν τῷ πληθ., ἡ σπονδυλικὴ στήλη, ἡ ῥάχις, Εὐριπ. Φοίν. 1413· (οὕτως ἐν τῷ ἑνικῷ, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 1.4) ἢ ὁ τράχηλος, ὁ αὐχήν, Εὐρ. Ἠλ. 841 **6)** καθόλου, ἄρθρον, ἁρμός, μάλιστα ἐν τῇ οὐρᾷ τοῦ σκορπίου, Νικ. Θηρ. 797 (ἔνθα εἶναι γένους θηλ.), 781.
γ) ἡ ἀκανθώδης ῥάχις ἢ σειρὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἰχθύος κεστρέως, Δωρίων παρ' Ἀθην. 306F. **δ)** εἶδος ὀστρακοδέρμου ἢ ὀστρέου, Λατ. spondylus, Πλίν. κλπ. **II.** ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς σπονδύλους τῆς ῥάχεως, **1)** ἐν τῶν τμημάτων ἐξ ὧν συνίσταται ὁ κίων, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 206Α.
2) verticillus, τὸ «σφονδύλι», τὸ στρογγύλον βάρος τὸ ὁποῖον προσπήγνυται εἰς τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ἀτράκτου καὶ βοηθεῖ εἰς τὴν περιστροφὴν αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 616C κἑξ., Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 3 16, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 745F, Πολυδ. Ζ', 31· σπόνδυλος Θεμίστ. 356C, Πολυδ. Ι', 125·— ἀκολούθως, πᾶς στρογγύλος λίθος, σφ. μεγάλοι Ἀθήν. ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 11·— ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν δικαστικῶν ψήφων, Εὐστ. 1669. 62, Ἡσύχ.· σπόνδυλος Πολυδ. Η', 17, Ἡσύχ. **3)** ἡ κεφαλὴ εἴδους ἀγκινάρας (κινάρας), Γαλην. 11. 180 Kühn., Γεωπ. (ἐν τῷ τύπῳ **σπόνδυλος**). **4)** μηχάνημα πρὸς ἄνοιγμα ἢ κλείσιμον θύρας καταπακτῆς, Αἰν Τακτ 36.

σφονδυλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σφόνδυλον, ἐν τῷ τύπῳ **σπονδ-**, Σχολ. εἰς Ἰλ. Ε. 586.

σφός, σφή. σφόν, =**σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον**, Ἰλ. Λ. 534, κλπ., Ἡσ., Πινδ., κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ. **2)** παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, ἰδικός του, ἰδικός της, Θέογν. 712, Ἀλκμάν 41. **II.** = σός. Ὀρφ. Λιθ. 166. (τὸ **σφὸς** ἔχει πρὸς τὸ **σφέτερος**, ὡς τὸ ἡμὸς (ἀμὸς) πρὸς τὸ **ἡμέτερος**· ἴδε ἐν λ. **οὗ**, sui).

σφρᾱγίδιον [ῑ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σφραγίς**, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 427, Θεοφρ. π. Λίθ. 18, κλπ.: πρβλ. **θριπήδεστος**.

σφρᾱγῑδ-ονῠχ-αργο-κομήτης, ου, ὁ, κωμικὸν ἐπώνυμον ἀνδρὸς εἰς ὑπερβολὴν ἑαυτὸν καλλωπίζοντος, «σφραγιδονυχαργοκομήτας· τοὺς ἔχοντας σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις, ὄνυχας λευκοὺς καὶ κομῶντας» (Ἡσύχ.). Ἀριστοφ. Νεφ. 332, πρβλ. Ἐκκλ. 632.

σφρᾱγιδο-φῠλάκιον [ᾰ], τό, ἡ πυελὶς ἔνθα τίθεται ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ, Φώτ., Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **πυελίς**· οὕτω καὶ **σφρᾱγῑδο-φύλαξ**, **-ᾰκος**, ὁ, Α. Β. 295, Φώτ., Ἡσύχ. ἐν λ. **πυελίς**.

σφρᾰγίζω, Ἰων. **σφρηγίζω**· μέλλ. **ίσω**, Ἀττ. **-ιῶ**. Ὡς καὶ νῦν, σφραγίζω, ἐπιθέτω σφραγῖδα, σημεῖον, γράμματα Εὐρ. Ι. Α. 38· ἐπὶ ἐγγράφων, **ἐσφράγισα, ἐσφράγικα** (ἢ **ἐσφράγισμαι**) Συλλ. Ἐπιγρ. 1732.— Μέσ., σφραγίζω δι' ἐμαυτὸν ἢ σφραγίζω δι' ἄλλου, σφρ. τοῖς δακτυλίοις Ἀριστ. π. Μνήμ. 1. 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2265. 26., 2332, κ. ἀλλ., Πλουτ. Πομπ. 5.— Παθ., ἐν ᾧ [δώματι] κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος, τηρεῖται ἐσφραγισμένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 828. **II.** βάλλω σημεῖον ὡς διὰ σφραγῖδος, Ἀνθολ. Πλαν. 25· δεινοῖς.. σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι, ἐπὶ τετρωμένων, Εὐρ. Ι. Τ. 1372· σφραγιζόμεναι γελασίνοις, σεσημειωμέναι μὲ κοιλότητας μικράς, Ἀνθ. Π. 5. 35. **III.** μεταφορ., ἐπικυρῶ, βεβαιῶ, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, αὐτόθι 9. 236, Νόνν., κλπ.· ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν ἐσφράγισεν ὅτι ὁ θεὸς ἀληθής ἐστιν Εὐαγγ. κ. Ἰω. γ', 33·— συχν. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 271· σφρ. τὸν καρπόν τινι, βεβαιῶ τινα περὶ τοῦ καρποῦ, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιε', 28·—περιορίζω, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ῥώμην ἀνερχομένῳ ἠελίῳ Ἀνθολ. Π. 9. 297, πρβλ. Ἀντίγ. Καρ. 96·— σφρ. τινὰ δεσμῷ ἀφθόγγων στομάτων, καθιστῶ ἄλογον, ἄναυδον, Νόνν. Δ. 26. 2υ1, πρβλ. αὐτόθι 11. 139· σφρ. ἁμαρτίας, λογίζομαί τι ὡς παρελθόν, τελειώνω τι, Θεοδοτ. ἐν Δαν. Θ', 24 (**σπανίσαι** Ἑβδ.). **2)** ἐπιθέτω τὴν σφραγῖδά μου εἴς τινα, ἐπιβεβαιῶ αὐτὸν ὡς ἀπεσταλμένον μου, τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν Εὐαγγ. κ. Ἰω. ς', 27·— ὅθεν παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἐπὶ χειροτονίας, σφραγισθῆναι ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 43, 15. **3)** σφραγίζω διὰ τοῦ σημείου σταυροῦ, μάλιστα ἐπὶ τοῦ βαπτίσματος, Ἐκκλ.· πιθανῶς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν πρὸς Κορ. Β' Ἐπιστ. α' 22, πρ. Ἐφεσ. α' 13, δ' 30, Ἀποκάλ.·— ἴδε Δουκάγγ.

σφρᾱγίς, Ἰων. **σφρηγίς**, **ῖδος**, ἡ· Αἰολ. αἰτ. **σφρᾶγιν** Εὐστ. 265. 18·— σφραγίς, «βοῦλλα», δι' ἧς σημειοῦταί τι καὶ δηλοῦται ὡς γνήσιον ἢ ἐξασφαλίζεται, σφραγιδόλιθος, δακτύλιος μετὰ σφραγιδολίθου, Ἡρόδ. 1. 195., 3. 41· διακρίνεται τοῦ **δακτυλίου**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 368C· σφραγῖδα ἐπιβάλλειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 560, πρβλ. 1213 κἑξ., Θεσμ. 415· τῶν σφραγῖδας ἐχόντων, τῶν ματαίων καὶ καλλωπιζομένων, τῶν κομψευομένων, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 632· ἔχων.. σφραγῖδα καὶ μεμυρισμένος Ἀντιφάν. ἐν «Πλουσίοις» 1·— ἐπὶ τῆς δημοσίας σφραγῖδος τῆς πόλεως, τηρεῖ δὲ οὗτος (δηλ. ὁ ἐπιστάτης).. καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 64 B ass, πρβλ. Στράβ. 416. **2)** ὁ λίθος ὁ χρησιμεύων ὡς σφραγὶς καὶ ἐντιθέμενος εἰς δακτύλιον, σφραγιδόλιθος, Ἡρόδ. 7. 69, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 30, Θεοφρ. π. Λίθ. 44· τὰς τῶν δακτυλίων σφρ. Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 21· σφρ. ἴασπις χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 36· σφ. ὑαλίνη αὐτόθι 37, κ. ἀλλ.· καθόλου, πολύτιμος λίθος, Λουκ. πρ. Ἀπαίδ. 2. **II.** ὁ τύπος, τὸ σημεῖον σφραγιδολίθου, σφραγίς, «βοῦλλα», σφρ. δακτυλίου Νόμ. Σόλων. π. Διογ. Λ. 1. 57· σφραγῖδος ἕρκος Σοφ. Τρ. 615, πρβλ. Ἠλ. 1223, Εὐριπ. Ι. Α. 155, Θουκ. 1. 129· παραποιήσασθαι σφρ. αὐτόθι 132·— μεταφορ., σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν, ὡς ἐγγύησις ἢ διαβεβαίωσις, Θέογν. 19· γλώσσῃ σφρ. ἐπικείσθω Ἀνθ. Π. 10. 42, πρβλ. Χριστοδ. Ἔκφρ. 31· ἔχεις κόσμου σφρηγῖδα τυπῶτιν, ἐπὶ τοῦ Δημιουργοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 34. 26, πρβλ. 64. 2. **2)** πᾶν στρογγύλον σημεῖον ἢ στίγμα οἷα τὰ στίγματα τῆς παρδάλεως, Ὀππ. Κυν. 2. 299, Ἡσύχ.· κτύπημα τραῦμα, Λυκόφρ. 780. **III.** ὁ πηλὸς οὗ ἐγένετο χρῆσις εἰς σφράγισιν ὥσπερ τὰ νῦν ὁ ἱσπανικὸς κηρός, οἱ ἰατροὶ μετεχειρίζοντο τὴν Λημνίαν γῆν ἢ σφραγῖδα ὡς ἀντιφάρμακον, σφρ. Λημνία Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 2, Διοσκ. π. Δηλητηρ., ἐν τῷ προοιμ. σ. 4, ἔκδ. Kuhn, ἴδε καὶ περὶ Ὕλ. Ἰατρ. 5. 113· ὡσαύτως καλεῖται ἡ Λ. **σφραγῖτις**, Ideler Phys. 2. 13. **IV.** μέτρον τι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς γεωγράφοις πρὸς βαθμολόγησιν χαρτῶν, Στράβ. 78, 84. **V.** καταπότιον, Γαλην., κτλ. **VI.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ.: **1)** ἔγκρισις, ἐπικύρωσις. **2)** σημεῖον, σύμβολον. **3)** ἡ σφραγὶς τῆς χειροτονίας. **4)** τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. **6)** ἡ σφραγὶς δι' ἧς σφραγίζουσι τὰς προσφοράς, ὡς καὶ νῦν, πρὸς δὲ καὶ τὸ ἀποτύπωμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς προσφορᾶς, Ψευδοχρυσ. τ. 12, 777E. [ῑ, πλὴν παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς **σφραγὶς** [ῐ] Ἀνθολ. Π. 10. 42· σφρηγῖδας Γρηγ. Ναζ. Στίχ. 48. 207].

σφράγισμα [ᾱ], τό, ἐπίθεσις τῆς σφραγῖδος, τοῦ δακτυλίου τοῦ ἔχοντος σφραγιδόλιθον, τὸ σφραγισθέν, σφραγίς, Εὐρ. Ἱππ. 864, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 3· μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων σῴζειν γυναῖκα, διὰ μοχλῶν καὶ σφραγίδων ἐπὶ τῆς θύρας, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 11.

σφρᾱγιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ σφραγίζων, δηλ. δακτύλιος μετὰ σφραγιδολίθου, σφραγίς, Διοκλῆς παρὰ Διογ. Λ. 7. 50 — Ἐπίθ., σφρ. λίθος, ὁ λίθος δακτυλίου χρησιμεύοντος ὡς σφραγῖδος, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετ. 9. 565.

σφρᾱγιστήριον, τό, σφραγίς, τύπος, Γλωσσ.

σφρᾱγιστής, οῦ, ὁ, ὁ σφραγίζων, ὄνομα Αἰγυπτίου ἱερέως, Πλουτ. 2. 363B.

σφρᾱγιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς σφράγισιν, Γλωσσ.

σφρᾱγιστός, ή, όν, ἐσφραγισμένος, σεσημειωμένος διὰ τῆς δημοσίας σφραγῖδος, μέτρον Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 67.

σφρᾱγῖτις, ιδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **σφραγὶς** III.

σφρηγίζω, σφρηγίς, Ἰων. ἀντὶ **σφραγ-**.

σφρῐγᾰνός, ή, όν, ἀκμάζων, σφριγῶν, ἀκμαῖος, «παρ' Ἱππ. σφριγανὸν τὸ ἀκμάζον λέγεται» Τιμ. Πλάτ. Λεξικ.· «σφριγανὸς αἱ σαρξίν» Πολυδ. Δ', 137, ἐν λ. **φρυγανός**.

σφρῐγάω [ἴδε ἐν τέλ.], εἶμαι πλήρης σφρίγους, γέμω ζωτικῶν χυμῶν, σπαργῶ, ἀκμάζω, Λατ. turgere, turgescere, μάλιστα (ὡς τὸ **κυδωνιάω**) ἐπὶ τῶν μαστῶν γυναικός, Ἱππ. 618. 47., 684. 13· μαζοὺς σφριγόωντας Χριστοδ. Ἔκφρ. 105, πρβλ. Πολυδ. Α', 250· ἀκολούθως, **2)** καθόλου, ἐπὶ νεανιῶν καὶ νεανίδων, ἐπὶ ἵππων καλῶς τεθραμμένων, κτλ., εἶμαι πλήρης σφρίγους, εἶμαι ἀκμαῖος, ζωηρός, ἐν πλήρει ὑγείᾳ καὶ ἀκμῇ, ἰσχυρός, Λατιν. vigere, νέῳ τε καὶ σφριγῶντι σώματι Εὐρ. Ἀνδρ. 196· εὐσωματεῖ καὶ σφριγᾷ Ἀριστοφάν. Νεφ. 799· σφριγᾷ τὸ σῶμά σου Λυσί. 80· τὰ σώματα σφριγῶντες Πλάτ. Νόμ. 840B· ἥβῃ σφριγῶντες Ἀχαι. παρ' Ἀθην. 414D·— ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, ἡμίονος σφριγῶσα Εὐστ. 1322. 34· βόες τὸν αὐχένα σφριγῶντες Ἡλιόδ. 3. 1·— ἐπὶ δένδρων, δένδρα σφριγῶντα νέοις κλωσίν, ζωηρῶς θάλλοντα, πλήρη ζωῆς, ἀκμάζοντα, Λουκ. Ἔρωτ. 12, πρβλ. Δίωνα Χρυσ. 113D· οὕτω, εὐδίᾳ καὶ γαλήνῃ σφρ. Φίλων 1. 14. **3)** μεταφορ., ἐπὶ λέξεων καὶ ἐνεργειῶν, (ἴδε ἐν λ. **σφυδάω**), σφριγῶν μῦθος, ζωηρός, σφοδρὸς λόγος, Εὐρ. Ἱκ. 478· σφριγᾷ ὁ πόλεμος, μαίνεται, Θεοφυλ. **4)** εἶμαι πλήρης ἐπιθυμίας, εὑρίσκομαι εἰς ὑπερβολικὸν ἐρεθισμὸν ἐπιθυμίας, Ὀππ. Κυν. 3. 368· μὴ σφριγᾶν περὶ τὰ Ἀφροδίσια Κλήμ. Ἀλ. 850· τῶν σφριγώντων ἐν λόγοις Κωμ. Ἀνών. 205· — μετ' ἀπαρ., Αἰλ. π. Ζ. 14. 5. — Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Ruhnk. Tim.— Τὰ μνημονευθέντα παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι εἶναι κυρίως ἐν χρήσει ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. (**σφριγάω** εἶναι κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἕτερος τύπος τοῦ **σπαργάω**, ἴσως δὲ συγγενὲς τῷ **σφαραγέομαι**. **σφάραγος** ὃ ἴδε· περὶ δὲ τῆς μεταβολῆς τοῦ **π** εἰς **φ** ἴδε ἐν λ. **σφαδάζω**). [Παρ' Ὀππ. ἔνθ' ἀνωτ. ἀντὶ **σφρῑγᾷ** προτείνουσι τὴν γραφὴν **σφρῑγάᾳ**].

σφρίγος [ῐ], τό, πλήρης ἰσχύς, ἀκμή, δύναμις, σφρίγει βραχιόνων Ἕρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 1. 6.

σφρῐγώδης, ες, ὁ ἐν πλήρει ἰσχύϊ καὶ ἀκμῇ, Λατιν. vegetus, Ἀρχ. Μαθ. 275, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. σ. 145.

σφυγμᾰτώδης, ες, =**σφυγμώδης**, πάλλων ἐν εἴδει σφυγμοῦ, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 805, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D, Πλούτ. 2. 1088D.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Βυζ.

σφυγμή, ἡ, =**σφυγμός**, ἀμφίβ. παρὰ Γαληνῷ.

σφυγμικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σφυγμόν, Νεμέσ. περὶ Φύσ. Ἀνθρ. 22, κλπ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ῥοῦφ.

σφυγμοειδής, ές, =**σφυγμώδης**, **σφυγμοειδῶς**. =**σφυγμικῶς**, Θεοφίλου Ἰατροῦ περὶ Σφυγμ. σ. 3, ἔκδ. Ermerins.

σφυγμο-λόγος, ον, ὁ περὶ τοῦ σφυγμοῦ ὁμιλῶν, Θεόδ. Πρόδρ.· **-λογέω**, Στέφ. ἐν Mai Spic. 5. 27.

σφυγμός, ὁ, παρὰ τοῖς παλαιοτάτοις τῶν Ἰατρικῶν συγγραφέων, ὁ τιναγμὸς τῶν ἐν φλεγμονῇ διατελούντων μερῶν τοῦ σώματος, ἄλλως **παλμός**, Ἱππ. Ἀφ. 1259, πρβλ. **σφύζω**·— ἀκολούθως, **2)** τὸ τακτικὸν κτύπημα τῆς καρδίας, καὶ καθόλου, ἐπὶ ἀρτηρίας ἢ φλεβός, παλμός, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 4, 1, π. Ἀναπν. 20, 1, κ. ἀλλ. **3)** παλμός, σεισμὸς τῆς γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 8, 12, Πλουτ. Ἀλέξ. 35. **4)** μεταφορ., πᾶσα σφοδρὰ συγκίνησις, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 132D — Καθ' Ἡσύχ.: «σφυγμός· φλεγμονή, κυρίως δὲ ὁ παλμὸς τῶν ἀρτηριῶν».

σφυγμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς σφυγμόν, Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 4, 8, Γαλην.

σφυδάω, σφριγῶ, εἶμαι πλήρης σφρίγους, σφυδῶντα θυμὸν ἰσχναίνειν βίᾳ Αἰσχύλ. Πρ. 380 (ὡς ἐν τῷ κώδικι Μ ἐκ δευτέρας χειρός, ἀντὶ σφριγῶντα), πρβλ. Ἡσύχ.: «σφυδῶν· εὔρωστος, ἰσχυρός, σκληρός» — «διασφυδῶσαι· αὐξῆσαι»·— ὁ παθ. τύ-

πος ἀπαντᾷ ἐν Τιμοκλέους «Πύκτῃ» 1, δειπνοῦσιν ἐσφυδωμένοι τἀλλότρια, τρώγουσι τὰ ξένα ἀκορέστως μέχρι διαρρήξεως, πρβλ. **σφυρόομαι.**

σφύζω, Δωρικ. **σφύσδω,** ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. Τινάσσομαι, κτυπῶ ὁρμητικῶς, ἐπὶ τῶν ἐν φλεγμονῇ διατελούντων μερῶν τοῦ σώματος (πρβλ. **σφυγμός**), Ἱππ. 1046C, 1050F, Γαληνν., κλπ. 2) κτυπῶ τακτικῶς, ἐπὶ τοῦ τακτικοῦ σφυγμοῦ τῶν ἀρτηριῶν, σφ. τὸ αἷμα ἐν ταῖς φλεψὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 7· πηδῶσα οἷον τὰ σφύζοντα, ὡς αἱ ἀρτηρίαι ἢ αἱ φλέβες, Πλάτ. Φαῖδρ. 251D. 3) μεταφορ., ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς κινήσεως, Θεόκρ. 11. 71· σφύζοντος καὶ σφαδάζοντος καὶ πηδῶντος Ῥήτορες (Walz) τ. 9, σ. 573· σφ. ἐπί τι, ἐπείγω, σπεύδω, ὁρμῶ, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. σφύζει.

σφύξις, εως, ἡ, = σφυγμός, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 20, 7, π. Ζ. Γεν. 5. 2, 3.

σφῦρα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «σφυρί», Ὀδ. Γ. 434, Ἡρόδ. 1. 68, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 297, Κρατῖν. ἐν «Κλεοβουλίνῃ» 3· ἡ σφῦρα καὶ ὁ ἄκμων Ἀριστ. π Ζ. Γεν. 5. 8, 12. 2) ἐργαλεῖον γεωργικόν, δι' οὗ συνέτριβον τοὺς βώλους τῆς γῆς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 423, Ἀριστοφ. Εἰρ. 566. **II.** παρὰ Πολυδ. Ζ', 145 (κατὰ τὸν Δινδ.) ἡ ῥάχις ἡ μεταξὺ τῶν αὐλάκων τῆς ἀροθείσης γῆς, «σφῦρα δὲ τὸ μεταξὺ τῶν ἀρηρομένων ἀνέχον», Λατ. porca. 3) μέτρον γῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732a. 39. **III.** ὡς καὶ νῦν, ὁ γνωστὸς ἰχθὺς «σφυρίδα», = **σφύραινα,** Ἡσύχ. [Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις καὶ δοκιμωτάτοις ποιηταῖς τὸ υ εἶναι μακρόν· παρὰ δὲ Κρατίνῳ καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ὡς καὶ ἐν Ἀνθ. Π 6. 61, ἡ λήγουσα εἶναι βραχεῖα· ὥστε ὁ τονισμὸς σφῦρα εἶναι βέβαιος ἀνεξαρτήτως (ἀπὸ τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 17, Ἀρκαδ. 96].

σφύραινα, θαλάσσιός τις ἰχθὺς οὕτω καλούμενος ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, παρ' Ἀττικ. **κέστρα,** «ἡ σφύραινα δ' ἐστὶ τίς;— κέστραν μὲν ὕμμες ὠττικοὶ κικλήσκετε» Σ ράττις ἐν «Μακεδόσιν» 2, Ἀντιφάνης ἐν «Εὐθυδίκῳ» 3, Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστ. 9 2, 1· «κέστρα γὰρ ἡ σφῦρα διὸ καὶ ὁ καλούμενος ἰχθὺς σφύραινα, συνωνύμως καὶ κέστρα ὠνόμασται» Σημείωσις Κοραῆ εἰς Ξενοκρ σελ. 87. [Θὰ περιέμενέ τις ῡ, ἀλλ' ὁ Στράττις ἔνθ' ἀνωτέρ ἔχει σφυρ- καὶ ἐν Ὀππ. Ἁλ 1. 172., 3. 117 ὑπάρχει διάφορ γραφ. **μύραιναι**].

σφυράς, Ἀττ. ἀντὶ **σπυράς.**

σφυρηλασία, ἡ, = **σφυρηλάτησις,** ὃ ἴδε.

σφυρηλατέω, κατεργάζομαι διὰ τῆς σφύρας, σφυροκοπῶ, ἡ ψυχὴ καθάπερ ἀπὸ ἄκμο ο. σφυρηλατεῖται Φίλων 1. 247.

σφυρηλάτης, ου, ὁ, ὁ σφυρηλατῶν, ὁ διὰ τῆς σφύρας κατεργαζόμενος, σφυροκόπος, Θεόδ. Πρόδρ 318,

σφυρηλάτησις, εως, ἡ, τὸ σφυρηλατεῖν, Τιμαρίων ἐν Notices des Mss 9. 196

σφυρ-ήλατος, ον, (σφῦρα, ἐλαύνω) κατειργασμένος διὰ τῆς σφύρας, σίδηρος, πέδαι Αἰσχύλ. Θήβ. 816, Πέρσ. 747. 2) μάλιστα ἐπὶ ἀγαλμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κατεσκευασμένα ἐκ χυτοῦ μετάλλου (**χωνευτά**), εἰκὼ χρυσέην σφυρ. ἐποιήσαντο Ἡρόδ. 7. 69 Παλλὰς χαλκῆ σφ. Ἀνθ. Π 14. 2, πρβλ. Στράβ. 378, Διόδ 18. 26, κλπ.· σφ. οἷα Κολοσσὸς Θεόκρ. 22. 47, πρβλ. Ἀνθ Π. παράρτ. 35· σφ. ἐν Ὀλυμπίᾳ σταθῆναι Πλάτ. Φαῖδρ. 236B. **II.** μεταφορ, ὡ. εἰ ἐκ σιδήρου, ἀνάγκαι σφ. Πινδ. Ἀποσπ. 223· σφ. φιλία Πλούτ. 2. 65A· σφ. νοῦς, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου πυκινὸς νόος, αὐτόθι 408E, 511B· σφ. λόγος Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 15.

σφυρ-ήλατος, ον, (σφυρόν) ὁ τοῖς σφυροῖς ἐλαυνόμενος, ἐπὶ νηχομένου ἐλέφαντος, Φιλῆς περὶ Ἐλέφαντος 295

σφυρίον, τό, καὶ προπαροξ. **σφύριον,** ὑποκορ. τοῦ **σφῦρα,** μικρὰ σφῦρα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 8, Φίλων Βελοπ. 65D.

σφυρίς, Ἀττ. ἀντὶ **σπυρίς.**

σφυρο-δέτης, ου, ὁ, (δέω) δεσμὸς τῶν σφυρῶν, «σφυροδέται· ἡ λέξις παρὰ τοῖς τὰ ἱπποτροφικά» Ἡσύχ.

σφυρο-κόπανον, τό, (σφῦρα) εἶδος σφύρας, Γλωσσ.

σφυρο-κοπεῖον, τό, ἡ λέξις εὕρηται ἐν τῷ Λεξικῷ Ζωναρᾶ σ. 1697 ἄνευ ἑρμηνείας.

σφυρο-κοπέω, κτυπῶ διὰ σφύρας, σφυρηλατῶ, Φιλήμων ἐν Gomperz. 1, σ. 4, Ἑβδ. (Κριτ. Ε', 26).

σφυρο-κοπία, ἡ. τὸ σφυροκοπεῖν, σφυρηλατεῖν, σφυρηλασία, Σύμμαχ. ἐν Παροιμ. ΙΘ', 23, Παλ. Διαθ.

σφυρο-κόπος, ον, ὁ σφυροκοπῶν, ὁ κτυπῶν διὰ τῆς σφύρας, σφυρηλάτης, Ἑβδ. (Γέν. Δ', 22), Φίλων 1. 247· — ὄνομα δράματός τινος τοῦ Σοφοκλέους, ἄλλως **Πανδώρα.**

σφυρό-κτυπος, ον, = **σφυρήλατος,** Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. 103· -κτυπέω, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β 84.

σφυρόν, τό, τὸ κοινῶς καλούμενον «κότσι», κνῆμαι τ' ἠδὲ σφυρά, «τὰ ἀπολήγοντα μέρη πρὸς τῷ ἀστραγάλῳ, καὶ ἐκ πλαγίων ἐξέχοντα τῆς κνήμης καὶ τῆς πτέρνης» (Σχόλ.), «τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους, αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν» (Ἡσύχ.), Ἰλ Δ. 147, πρβλ. 518· ποδῶν τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης Χ. 397· ὀρθῷ στῆσαι ἐπὶ σφυρῷ (μεταφορ.), Πινδ. Ι. 7 (6). 19· βαίνουσα.. σφ. κούφῳ Εὐρ. Ἄλκ. 586· σφ. μονόχηλον, ἐπὶ ἵππου, ὁ αὐτ. Ι. Α. 225 τὸ σφ. ἐξεκόκκισε, ἐξήρθρωσε τὸ σφυρόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1179· τὸ ἔσχατον ἀντικνημίου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 5. **II.** μεταφορ., τὸ κατώτατον μέρος ἢ ἄκρον, οἱ πρόποδες ὄρους, «τῶν ὀρῶν τὰ ἐπίπεδα καὶ κατώτατα» (Ἡσύχ.)· ἐν Παλίου σφυροῖς Πινδ. Π. 2. 85, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 114., 7. 501, Νόνν. κλπ.· ὡσαύτως, Λιβύας ἄκρον σφυρόν, τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς Λιβύης, Θεόκρ. 16. 77· σφ. νήσων Μουσαῖ. 45· ὕλης Νόνν. Δ 2. 1.

σφυρόομαι, Παθητ., φορῶ κοθόρνους περὶ τὰ σφυρά, τὸ ῥῆμα τοῦτο εὕρηται ἔν τινι ᾠδῇ τῶν Ἰθυφάλλων (Bgk. εἰς Ἑλλ. Λυρ. 879) παρ' Ἀθην. 622C. ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν, ἔνθα ὁ Meineke προτείνει **ἐσφυδωμένος.**

σφυρο-πρησι-πύρα [ῡ], ἡ, (πρήθω, πῦρ) ἡ καίουσα τὰ σφυρά, ἐπίθετ. τῆς ποδάγρας, βασανοστραγάλα, σφυροπρησιπύρα Λουκ. Τραγ. 199.

σφυρο-τυπία, ἡ, = **σφυροκοπία,** Ματθ. Καμαρ. 1. 50, 9, ἔκδ. Rein.

σφυρόω, σφυρηλατῶ, σφυροκοπῶ, Γλωσσ. **II.** δικρανίζω τὸν σπόρον διὰ τῆς σφύρας (Ι. 2), γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ παραγώγου **σφύρωσις,** ἡ, παρ' Ἡσυχ.: «σφύρωσις· διάροσις».

σφυρωτήρ, ῆρος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **σφαιρωτήρ,** Ἑβδ. (Γεν. ΙΔ', 23).

σφυρωτός, ή, όν, (σφυρόω) ἐσφυρηλατημένος, Γλωσσ.

σφύσδω, Δωρ. ἀντὶ **σφύζω.**

σφώ, συνεσταλμένη ὀνομ. καὶ αἰτ. ἀντὶ **σφῶϊ,** ἴδε ἐν λ. **σύ** II.

σφωε, δυϊκ. ὀνομ. καὶ αἰτ. τῆς ἀντωνυμίας τοῦ γ' προσώπου. δοτ. **σφωιν**·— αὐτοὶ οἱ δύο, ἀμφότεροι, ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀρσ. καὶ θηλ. καὶ ἀεὶ ἐγκλιτικ., Ὁμ. ἐπιτεταμένον, εἴ σφωιν..ἀμφοτέροιιν Ὀδ. Γ. 327·—τὸ συγκεκομμ. ἐκ τοῦ **σφωέ** εἰς **σφώ** εὑρηται μόνον παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., οἷον ἐν Ἀντιμάχ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντων. 373 (ἐν Ἰλ. Ρ. 531 ὁ Wolf διώρθωσε σφω' Αἴαντε)· ἀλλὰ τὸ μὲν **σφωιν** συνεσταλλετο εἰς **σφιν,** τὸ δὲ **σφωε** εἰς **σφε,** ὥστε ὁ δυϊκὸς καὶ πληθυντικὸς ἐταυτίσθησαν, Ἰλ. Λ. 111, Ὀδ. Θ. 271, κλπ., πρβλ. **σφεῖς,** καὶ ἴδε Buttm. Λεξιλ. ἐν λ. **νῶϊ** 13.

σφῶϊ, δυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς ἀντωνυμίας τοῦ β' προσώπου, = ὑμεῖς οἱ δύο ἴδε **σύ** II.

σφωΐτερος [ῐ]. **α, ον,** κτητικ. ἀντωνυμ. τοῦ **σφῶϊ,** ἀντωνυμίας προσωπικῆς τοῦ β' προσ. δυϊκ., ὑμῶν τῶν δύο, σφωΐτερον ἔπος, ὁ λόγος ὑμῶν τῶν δύο (τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς), Ἰλ. Α. 216. 2) τοῦ **σφωέ,** ἀντωνυμίας προσωπικ. τοῦ γ' προσώπου δυϊκοῦ, ἀνήκων εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο, εἰς ἀμφοτέρους αὐτούς, Ἀντίμαχ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντων. 401· ἴδε Buttm. Λεξιλ. ἐν λ. **νῶϊ** κλπ., 6. **II.** ἀντὶ τοῦ **σφέτερος** παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 1) ἐπὶ τοῦ β' πληθυντ. προσώπου, ὑμέτερος, ἰδικός σας, Α. 1286., Δ 454 2) ἐπὶ τοῦ β' ἑνικ. προσώπου, σός, ἰδικός σου, Γ 395 (οὕτω Θεόκρ. 26. 67). 3) ἐπὶ τοῦ γ' ἑνικ. προσώπου, ἑός, ἰδικός του, της, Λατιν. suus, 2. 465, 544, κλπ. (οὕτω Θεόκρ. 25 55)· αὐτοῦ ἢ αὐτῆς, Λατ. ejus, Β. 643, Γ. 600. 4) ἐπὶ τοῦ γ' πληθ. προσώπου, ἰδικός των, Μανέθων 2. 190. —Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σ. 260.

σφῷν, συνηρ. Ἀττ. γενικ. καὶ δοτικ. τοῦ **σφῶϊ,** ἀντὶ **σφῶϊν,** οὗ ω καὶ ἐν Ὀδ. Δ. 62.

σχαδίζω, ἴδε ἐν λ. **σχαλίζω.**

σχαδών, όνος ἢ **σχάδων, ονος** (ὡς παρ' Ἀριστ.), ἡ, τὸ ἔμβρυον ἢ σκώληξ τῆς μελίσσης ἢ τῆς σφηκός, Ἀριστ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 12., 5. 23, 4. **II.** τὸ κυψελίδιον ἐν ᾧ τρέφεται καὶ αὐξάνεται τὸ ἔμβρυον, αὐτόθι 9 40, 54, Θεαίτ. παρὰ Σχολ. εἰς Θεόκρ. 1. 147· «τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, ἔνθα οἱ σκώληκες» Ἡσύχ. **III.** κυψελίδιον μέλιτος, καὶ ἐν τῷ πληθ., κηρήθρα, «μελόπηττα», Λατ. favi, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302. 6., 476, 3, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 21, Ἀλεξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 53, Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, πρῶτον δ' ἐκεῖνον σχαδόνα δεῖ πάντως φαγεῖν Εὔβουλ. ἐν «Ἀσώτοις» 1. **IV.** «κυβευτικὸς βόλος» Ἡσύχ.

σχάζω, ἀπαρ. **κατασχᾶν,** ὥσπερ ἐξ ὁριστικῆς **σχάω,** παρ' Ἱππ. 1228 οὕτω παρατ. ἔσχων Ἀριστοφ. Νεφ. 409· γ' πληθ. **ἐσχάζοσαν** Λυκόφρ. 21· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 219 —μέλλ. **σχάσω** (ἀπο-) Κράτης ἐν Ἀδήλ. 5· ἀόρ. **ἔσχασα** Πινδ., Ἀττ.— Μέσ., ἀόρ. **ἐσχασάμην** Ἀριστοφ. Νεφ. 107, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 5· — Παθητ., μέλλ. **σχασθήσομαι** Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐσχάσθην** Ἱππ. 881H, Πλούτ., κλπ.· πρκμ. **ἔσχασμαι** Διοσκ. 3. 160. (Πιθ. συγγενὲς τῷ σκεδ-άννυμι, πρβλ. καὶ **χάζ-ομαι**). Πρώτη σημασία, ἀφίνω ἐλεύθερον, λύω, 1) σχίζω, ἀνοίγω, οὐκ ἔσχων ἀμελήσας [τὴν γαστέρα], ἐξ ἀμελείας δὲν ἤνοιξα τὴν κοιλίαν, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 409· σχ. φλέβα, ἀνοίγω φλέβα, Ἱππ. 1185C, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58, Πλουτ., κλπ.· ἐκ βραχιόνων τὰς φλέβας Ἀρρ. παρὰ Σουίδ. (οὕτω, σχ. φλεγμονήν, δι' ἐγχειρητικοῦ μαχαιρίου ἀνοίγω οἴδημά τι, σχίζω αὐτό, Γαληνν.)· συχνά-

κις καὶ ἄνευ τοῦ φλέβα, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 6, 7, κλπ.· σχ. ὑπὸ τὴν γλῶτταν, φλεβοτομῶ ὑποκάτω τῆς γλώσσης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 3· σχ. τὸν ἀγκῶνα, δηλ. φλεβοτομῶ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἢ τὸν βραχίονα, Ἱππ. 552. 40, πρβλ. 516. 47· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., σχ. τομήν, κάμνω ἐντομήν, ἐγκοπήν, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 7· σχ. αἷμα Πολυδ. Β', 215· — μεταφορ., ἐν τῷ παθ., διὰ φλεβοτομίας καθαίρομαι, Ἀντισθ. παρὰ Στοβ. 165. 17. 2) ἐπὶ ἀνθέων, πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας Ἀνθ. Π. 6. 345· στόμα Λυκόφρ. 28· οὕτω μεταφορ., θάλαμον σχάσε μῆνις Ἀνθ. Π. 9. 422 ‖ ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, σχ. τὴν οὐρὰν Ξεν. Κυν. 3. 5· ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας, ἀνοίξας διὰ τοῦ σχοινίου τὴν ἀφετηρίαν, Λατ. aperire carceres, Λυκόφρ. 13· οὕτω, σχ. ὕσπληγγα Ἡλιόδ. 4. 3· σχ. πεύκης ὀδόντας = σχ. ἀγκυραν, Λυκόφρ. 99 (ἀλλά, κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν ὕσπληγγας. «ἀνέσπασαν τὰς ἀγκύρας» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. 21)· σ. τὰ φράγματα Ἀθήν. 130A — Μέσ., τὰς ὀφρῦς σχάσασθε, να ἀπιδάσατε τὰς ὀφρῦς, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 5· μεταφορ., σχασάμενος τὴν ἱππικήν, καταλιπών, ἐγκαταλιπὼν τὴν ἱππικήν, «να απαύσας» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 107.

2) ἀφίνω, παραμελῶ, ἐγκαταλείπω, σχάσας τὴν φροντίδα, ἀποβαλών, αὐτόθι 740 (κατ' ἄλλους, φλεβοτομήσας τὸν νοῦν σου, καθαρίσας αὐτὸν διὰ φλεβοτομίας, ἴδε ἀνωτ.)· σχ. τὰς μηχανάς, ἀφίνω τὰς μηχανὰς νὰ ἐνεργήσωσι, Πλουτ. Μάρκελλ. 15· σχ. τὸ παττάλιον Πολυδ. ς', 114· ἀφίνω ἄρθρον τι ἐλεύθερον καὶ ἔπειτα πάλιν μετὰ βίας σύρω αὐτό, τοποθετῶ ἢ διορθώνω διὰ βιαίας κινήσεως, ἐν τῷ παθ. τύπῳ σχᾶται, Ἱππ. π. Ἄρθ. 797, κλπ.

3) ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, σταματῶ, Λατ. inhibere, κώπαν σχάσον, δηλ. παῦσαι κωπηλατῶν, Πινδ. Π. 10. 79, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 809, Καλλ. Ἄπεσπ. 104· σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς Εὐρ. Φοίν. 454· γῆρυν ἄφθογγον σχάσας αὐτόθι 960, πρβλ. Πινδ. Ν. 4. 104. 4) παραδίδω, προδίδω, ἐγκαταλείπω, τινί τι Λυκόφρ. 329.

σχαλίδωμα [ῐ]. τό, ξύλον ὀρθὸν ἐξ ἄκρου διττόν, ἴδε **σχαλίς**, Πολυδ. Ε', 19 καὶ 31.

σχαλίζω. θηλάζω. Φώτ., Ἡσύχ., Σουίδ.· **σχαλίσαι** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. Ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **ἰσχαλεύω, = θηλάζω**

σχαλίς, ίδος, ἡ, «στάλικες δὲ καὶ σχαλίδες καὶ σχαλιδώματα ξύλα ὀρθά, ἐξ ἄκρου διττά, ἱστάμενα μὲν κατὰ τῆς γῆς, τοῖς δὲ δίκροις ἀνέχοντα τοὺς τῶν δικτύων βρόχους τε καὶ περιδρόμους» Πολυδ. Ε', 32· σχαλίδες τῶν ἀρκύων τὸ μῆκος δέκα παλαιστῶν Ξεν. Κυν. 2, 8., 6, 7. (διάφ. γραφ. **σταλίς**).

σχάσις [ᾰ]. ἡ, σχάσιμον, χάραγμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 8. 2) φλεβοτομία, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 10., 2. 3.

σχάσμα. τό, (σχάζω) ἐγκοπή, ἐντομή, Ἱππ. 882C, 883A, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Littré ἐν 881G (ἀντὶ χάσμοισι).

σχασμός, οῦ, ὁ, = **σχάσις**, σικύας μετὰ σχασμοῦ Θεοφάν. Νόνν. τ. 2, σ. 162.

σχαστηρία, ἡ, (σχάζω) δηλ. σχοῖνος, σχοινίον τὸ ὁποῖον χαλαροῦσι κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀγῶνος ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ ἢ τῷ σταδίῳ Γαλην. 12. 338A, πρβλ. **χαλαστηρία**. ‖ τροχαλία, Πολύβ. 8. 7, 10., 8. 3. ‖‖ διὰ μιᾶς ὀργάνου σχαστηρίας, διὰ μιᾶς κινήσεως τῆς μηχανῆς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 14.

σχαστήριον, τό, (σχάζω) μαχαιρίδιον χειρουργικόν, νυστέριον, Ἱππιατρ.

σχάω, σπάνιος Ἀττικ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **σχάζω**, ἐν χρήσει μόνον ἔν τισι τύποις περὶ ὧν ἴδε ἐν λ. **σχάζω**.

σχεδάριον. τό, ὑποκορ. τοῦ **σχέδη**, Ἐκκλ.· μικρὸν καὶ πρόχειρον σχέδιον, Ἐπιφάν. ΙΙ, 832C, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙ, 237, Κύριλλ. Ἀλ. Χ, 68C, κλπ.

σχέδη, ἡ, φύλλον, πινακίς, πιθαν. παρελήφθη ἐκ τῆς Λατιν., ἐπειδὴ κατὰ πρῶτον εἶναι ἐν χρήσει παρ' Εὐστ. καὶ Μοσχοπ.· ἐν ᾧ τὰ Λατ. scheda καὶ scida (ἐκ τοῦ scindo) ἀπαντῶσι παρὰ Κικέρ. καὶ Πλινίῳ.

σχέδην, Ἐπίρρ. (ἔχω, σχεῖν) ἡσυχῇ, βάδην, Ξεν. Ἱππαρχ. 3. 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 349B, Σῆμος αὐτόθι 622B, συχν. παρὰ Πλουτ. ‖ = **σχεδόν**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

σχεδία, Ἰωνικ. -ίη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, προχείρως κατασκευασθὲν πλοῖον, Τουρκ. «σάλι», ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου Ὀδ. Ε. 33, 174, πρβλ. 177· ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας Πλάτ. Φαίδων 85D· ἐπὶ σχεδιῶν Θουκ. 6. 2· σχ. διφθερίνη, σχεδία ἐκ δερμάτων, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 28· ποιητ., πλοῖον, τὰς ποντοπόρους ἔσχε σχεδίας Εὐρ. Ἑκ. 113, Θεόκρ. 16. 41. 2) ἐλαφρὰ στρατιωτικὴ γέφυρα, γέφυρα ἐκ πλοίων ἢ σχεδιῶν, πλωτὴ γέφυρα, ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 4. 88, 97 κ. ἀλλ.· οὕτω, λινοδέσμῳ σχ. πορθμὸν ἀμείψας Αἰσχύλ. Πέρσ. 69, πρβλ. Χρον. Πάρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 66. 3) ἐλαφρὸν ἰκρίωμα, σχ. ὑπότροχος, ξύλινον κατασκεύασμα μετὰ τροχῶν πρὸς μετακίνησιν πραγμάτων, Ἀρχ. Μαθ. σ. 3. ‖ σιδήριον ἑκατέρωθεν κεκαλυμμένον πρὸς συγκράτησιν ξύλων κτλ., «τζινέτι», Φίλων Βυζ. περὶ τῶν Ἑπτὰ Θαυμ. 4. (Ἐπὶ τῆς σημασ. Ι ἡ λέξις εἶναι πιθανῶς θηλ. τοῦ **σχέδιος** (ἐξυπακουομ. τοῦ ναῦς ἢ γέφυρα), πρᾶγμα ἐκ τοῦ προχείρου κατεσκευασμένον· ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ **σχέδη**, φύλλον, πινάκιον. Ἐπὶ τῆς σημασ. ΙΙ δέον νὰ σχετίζηται πρὸς τὸ **σχεῖν**, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ **ἔχω**, κρατῶ, πρβλ. **σχεδόν**).

σχεδιάζω, μέλλ. -άσω, πράττω τι προχείρως, ἐκ τοῦ προχείρου, κατὰ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς παρούσης στιγμῆς, σχεδιάζοντα λέγειν ὅ τι ἂν τύχῃ Πλάτ. Σίσυφ. 387E· ἀπολ., ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, λαβὼν τὸ μελετητήριον εἶτ' ἐσχεδίασε δριμέως Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1, 3, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττικ. 6. 1, 11· ἐξευρίσκω διηγήματα, ἴσως .. σχεδιάζειν ὑπολήψονται με Διον. Ἀλ. 1. 7, Διόδ. 1. 23. 2) παραμελῶ, ἀδιαφορῶ, τοῖς κοινοῖς πράγμασι, ἐν τῇ διοικήσει τῶν κοινῶν, Πολύβ. 23. 9, 12· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 12. 4, 4· ἔν τινι Διόδ. 13. 31· πρός τι Ἑβδομ. (Βαρούχ Α', 19). — Πρβλ. **αὐτοσχεδιάζω**.

σχεδιάς, άδος, ἡ, κατὰ τὸν Γαλην. ἡ ἄγχουσα, «σχεδιάδα, τὴν ἄγχουσαν, λέγεται γὰρ καὶ οὕτως» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 576, Ἱππ. 622. 54.

σχεδίασμα, τό, ἐκ τοῦ προχείρου ὁμιλία ἢ ἐνέργεια, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 15. 19, 2.

σχεδιασμός, ὁ, τὸ ἐνεργεῖν, ὁμιλεῖν ἢ πράττειν ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ προμελέτης, Πλάτ. Σίσυφ. 390C, Ἀγαθαρχ. σελ. 3 Huds., Εὐστ. 146. 29.

σχεδιαστής, οῦ, ὁ, ὁ πράττων, ὁμιλῶν ἢ γράφων ἐκ τοῦ προχείρου, Κλήμ. Ἀλ. 192.

σχεδιαστικός, ή, όν, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1491, 38. Εἶναι φανερόν, ὅτι κεῖται αὐτόθι τὸ ἐπίθετ. τοῦτο ὄχι κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ **σχεδιαστικῶς** = negligenter, ἣν ἔχει ὁ Θησ. Στεφ., ἀλλὰ κατ' ἄλλην, ἥτις ἀποδίδεται συχνὰ παρὰ τῶν Βυζαντίνων εἰς τὸ **σχέδος** καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα καὶ σύνθετα καὶ σαφῶς ἐμφαίνεται καὶ ἐν τῷ ὅλῳ χωρίῳ τοῦ Εὐσταθίου ἔχοντι οὕτω: «Τὸ δὲ 'κλαίειν ὅς κε θάνησι' ἔχει τι ἀμφιβολίας σχεδιαστικῆς· ὅμως δὲ οὐκ ἂν λέγοι ὡς χρὴ τὸν θανόντα κλαίειν ἤτοι κλαυθμὸν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ὅτι ἡμᾶς κλαυστέον ἐπὶ τῷ θανάτῳ», Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σχεδιαστικῶς, Ἐπίρρ., προχείρως, μετὰ σπουδῆς, Εὐστάθ. 836. 38.

σχεδίην, Ἐπικ. ἐπίρρ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ **σχέδιος**, ἐπὶ τόπου, ἐκ τοῦ πλησίον, Λατιν. cominus, τύψον δὲ σχεδίην, «ἐκ τοῦ σύνεγγυς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 830, πρβλ. **αὐτοσχεδόν**. ‖ ἐπὶ χρόνου, ταχέως, ἀμέσως, Νικ. Ἀλεξιφ. 88· παραχρῆμα, εὐθύς, ἀμέσως, Βάβρ. 57. 4.

σχεδικός, ή, όν, γραμματ., τεχνολογικός, νόμῳ σχεδικῷ Εὐστ. 241. 8., 714. 51, κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. 1545. 7 (κοινῶς -ικκῶς).

σχέδιος, α, ον, (σχεδόν). Ι. ἐπὶ τόπου, πλησίος, σχέδια βέλη, ὅπλα χρήσιμα πρὸς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, Αἰσχύλ. Χο. 162· σχ. δόρυ Ἀριστ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 311· ἐν μάχῃ Συλλ. Ἐπιγρ. 3557. 3, πρβλ. **σχεδίην**, **αὐτοσχέδιος**. 2) ἐπιμελής, προσεκτικός, ἱππασία Πολυδ. Α', 214. ‖ ἐπὶ χρόνου, αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, αἰτίη, πρόφασις, πόνος Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 7, κλπ.· ἐπὶ σχεδίου, ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 2. 6· — ὁ ἐκ τοῦ προχείρου, πρόχειρος, Λατιν. extemporalis, ποτὸν Ἀνθ. Π. 11. 64· λόγος Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 18, κλπ.· **σχέδιον**, τό, λόγος ἐκ τοῦ προχείρου, impromptu, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 422. 2) πεπραγμένος ἢ πεποιημένος ἐκ τοῦ προχείρου, πρόχειρος, συνήθης, (= **εὐτελής**, Φώτ., Ἡσύχ.), οἴνη Νικ. Θηρ. 622, πρβλ. Γρηγορ. Ναζ. Ποιήμ. 4. 124· τροφὴ Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 576.— Ἐπίρρ. -ίως, αἰφνιδίως, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 2· ἀμελῶς, ἄρτος σχ. ὠπτημένος Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἁλιέα 45· ματαίως, Ἄρατ. 1154.

σχεδιουργός, ὁ, (σχεδία, *ἔργω) ὁ κατασκευάζων σχεδίας, Θεμίστ. 316B.

σχεδισμός, ὁ, ὄρχησίς τις τῶν γυναικῶν, «ἡ δὲ ἁπαλὴ ὄρχησις μόθων καὶ βακχισμὸς καὶ σχεδισμός» Σχόλ. Vict. εἰς Ἰλ. Χ. 391.

σχεδογραφέω, γράφω ἢ διδάσκω περὶ σχεδῶν, ἐξετάζω ἑκάστην λέξιν χωριστά, ἐξετάζω αὐτὴν τεχνολογικῶς, Βασίλ.

σχεδογραφία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ σχεδογραφεῖν, τεχνολογεῖν, τεχνολογία, γραμματικὴ ἀνάλυσις, Σχόλ. εἰς Ἡσ. παρὰ τῷ Δουκαγγ. ‖ σχέδιον, σχεδίασμα, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 248. 250.

σχεδογραφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς σχεδογραφίαν, τεχνολογικός, Τζέτζ. Ἐξ. Ἰλ. Σ. 114, πρβλ. Boiss. Ἀν. 4. 336.

σχεδο-γράφος, ὁ, (σχέδος) ὁ περὶ σχεδῶν γράφων, ἢ ὁ διδάσκων τεχνολογίαν, Βυζ. ‖ ὁ γράφων αἰνίγματα, Βυζ.

σχεδόθεν, Ἐπίρρ., κυρίως, ἐκ τοῦ πλησίον· ἀλλ' ἐν χρήσει παραπλησίως τῷ **σχεδόν**, πλησίον, ἐγγύς, Λατ. cominus, ὤμων μεσσηγὺς σχ. βάλε Ἰλ. Π. 807· σχ. δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη Ὀδ. Β. 267, Ν 221, κλπ.· στῆ ῥ' αὐτῶν σχ. Τ. 447.

σχεδόν, 'Επίρρ. (ἔχω, σχεῖν)· **I**. ἐπὶ τόπου, πλησίον, ἐγγύς, πλησιέστατα, Λατ. comnius, Ὅμηρ., Ἡσ., καὶ μεταγεν. 'Επικ.· σχ εἶναι, στῆναι, συχν. παρ' Ὁμ.· σχεδὸν οὔτασε 'Ιλ. Ε. 458· ἐνίοτε μετὰ δοτικ., νῆσοι σχ. ἀλλήλῃσι Ι. 23· οἵ δή σφι σχεδόν εἰσι Ἡσ. 'Ασπ. Ἡρ. 113· οὕ-ω, τύμβῳ σχ. Πινδ. Ν. 10. 123· (ὡσαύτως. πὰρ ποδὶ σχ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. 1. 118· ἀμφ' ἀνδριάντι σχ. ὁ αὐτ. ἐν Π. 5. 53)· συχνότερον μετὰ γεν., γαίης σχ. 'Οδ. Ε. 288, πρβλ. 475, Ζ. 125, κτλ.· σχ. αἵματος Λ. 142· σχ. ἔγχεος 'Ιλ. Υ. 263. **2**) μετὰ ῥημάτων κινήσεως, σχ. ἐλθεῖν, ἰέναι, συχν. παρ' Ὁμ.· σχ. ἐλθεῖν τινι 'Ιλ. Ι. 304, Ἡσ. 'Ασπ. Ἡρ. 435· τινος 'Οδ. Δ. 439, Λ. 481. **II**. μεταφορ., ἐπὶ συγγενείας, καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχ. Κ. 441. **III**. ἐπὶ χρόνου, [θάνατος] δή τοι σχ. ἐστιν 'Ιλ. Ρ. 202, πρβλ. 'Οδ. Β. 284· σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστι Ζ. 27· σοὶ .. φημὶ σχ. ἔμμεναι, ὁππότε .. [ὁ χρόνος] εἶναι πλησίον, ὅτε .., 'Ιλ. Ν. 817. **IV**. μεθ' Ὅμηρον, ἐπὶ βαθμοῦ, ὡς καὶ νῦν, σχεδόν, μετ' ἀντωνυμιῶν, σχ. ταὐτὰ Ἡρόδ. 2. 48, πρβλ. 6. 42· σχεδόν τι ταὐτὰ Πλάτ. Παρμ. 128Β· σχ. τι τοιαῦτα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 201Ε· σχεδόν τι ταῦτα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 472C· σχ. πάντες, σχ. πάντα Ἡρόδ. 1. 10, 65, 'Αττικ.· οὕτω, σχ. πρόσθεν, μόλις πρὸ ὀλίγου, Σοφ. Ο. Τ. 736·— ὡσαύτως, σχεδὸν ἴσως Πλάτ. Σοφιστ. 253C, κλπ.· σχεδόν που Διοδ. 'Εκλογ. 537. 51. **2**) μετὰ ῥημάτων μάλιστα λεκτικῶν καὶ γνωστικῶν, σχ. εἴρηκα ἃ νομίζω συμφέρειν Δημ. 38. 27· εἴρηται σχ., διώρισται σχ. 'Αριστ. 'Αναλ. Πρότ. 1. 12 (ἴδε Waitz), κλπ.· σχ. ἐπίσταμαι, satis scio, Σοφ. Τρ. 43· σχ. οἶδα Εὐρ. Τρῳ. 898· ὡσαύτως μετ' ἄλλων ῥημάτων, σχ. τι .. μωρίαν ὀφλισκάνω Σοφ. 'Αντ. 470·— συχνάκις ἐν χρήσει ἁπλῶς ὅπως κολάσῃ θετικήν τινα διαβεβαίωσιν ὡς ἐν τῇ Λατ. τὸ fere, μετά τινος ἐννοίας μετριοφροσύνης, ἄλλοτε δὲ εἰρωνείας, σχ. γὰρ .. συνίημι Ἡρόδ. 5, 19· σχ. τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν, νομίζω ὅτι δὲν .., Σοφ. Ἠλ. 608· σχεδὸν δέ τι καὶ τὸ ξύμπαν, σχεδὸν ἐντελῶς, Θουκ. 3. 68· σχ. οὐδ' ὁπωστιοῦν σοι πείσεται Πλάτ. Φαίδων 61C· σχ. γὰρ ἔχω ὃ εἰπὼν ἀναγκάσω σε, μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχω λόγον .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 236D. **3**) ἐν χρήσει ἐπὶ καταφατικῶν ἀποκρίσεων, σχεδὸν οὕτω, μάλιστα, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 250C, 255C, κ. ἀλλ. **V**. ἴσως, ἀλλ' ὑποδραμών τις σχεδὸν φάσει Δῖος παρὰ Στοβ. 409. 16.

σχέδος. **εος**, τό. φύλλον χάρτου ἢ πινακίδιον ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένον χωρίον ἐκ συγγραφέως ἢ ποιητοῦ πρὸς γραμματικὴν ἐξέτασιν, ἥτις περιλαμβάνει τεχνολογίαν, ἀνάλυσιν, ἐτυμολογίαν, κλίσιν ὀνομάτων, σχηματισμοὺς ῥημάτων, ὁρισμοὺς κτλ., 'Ιω. Εὐχαΐτ. 1175, 1176, Ἄννα Κομν. 15. σελ. 485, Δουκάγγ. ἐν λέξ., ἴδε καὶ Μοσχόπ. π. Σχεδῶν. **II**. αἴνιγμα, Εὐστ. 1634. 13.

σχεδουργός, ὁ, = **σχεδογράφος**, τὰ σχεδουργῶν νοήματα νῦν λαβυρίνθους ἔφην Τζέτζ. Ἱστ. 11, 577.

σχεδύνη, ἡ, (ἔχω, σχεῖν) συνεκτικότης, ἀμφ.· ἴδε Στούρζ. εἰς 'Εμπεδ. σ. 230, πρβλ. Lob. Pathol. 228.

***σχέθω**, ὑποτιθέμενος. ἰσοδύναμος τύπος τῷ **ἔχω**, ὡς **φλεγέθω** τοῦ **φλέγω**· ἀλλ' ὁ ἐνεστὼς οὗτος φαίνεται πλάσμα, ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος ὑπάρχει ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν εἰς τὸν ἀόρ. **ἔσχεθον**, ὅστις ἐσχηματίσθη κατὰ ποιητικὴν ἐπέκτασιν τοῦ **ἔσχον** (οἱ γραμμ., ὡς 'Αρκάδ. 155, 'Ετυμολ. Μέγ. 739. 51, καὶ οἱ ἀντιγραφεῖς πιθανῶς ἐπλανήθησαν ἕνεκα πλημμελοῦς τονισμοῦ — **σχέθειν**, **σχέθων** ἀντὶ **σχεθεῖν**, **σχεθών**, πρβλ. Elm l. εἰς Εὐρ. Μήδ. 186, 995, Ἡρακλ. 272, Elendt Λεξ. Σοφ. ἐν λ. εἰκαθεῖν, πρβλ. **ἀνασχεθέειν**, **ἐπι-**, **κατα-**, **ὑπο-σχεθεῖν**. Κρατῶ, ἀσπίδας πάροιθεν σχέθον αὐτοῦ 'Ιλ. Ξ. 428, πρβλ. Δ, 113 ἀσπίδα .. σχέθ' ἀπὸ ἕο Ν. 163· ἐπ' ἀγκῶνας κεφαλὴν σχέθεν 'Οδ. Ξ. 494· σχέθον ἔξω νῆα Κ. 95. **2**) ἁπλῶς ἔχω, νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ Ξ. 490 Ἄργει δ' ἔσχεθε κῦδος Πινδ. Ο. 9. 132· τόλμαν σχεθεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 16· ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθὼν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 832 ἕδραν .., ὅσην παρ' ἄλλοις οὔποτ' ἂν σχέθοις ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 857, πρβλ. Πινδ. Ο. 1. 114· ἐκ μὲν 'Εριχθονίου .. ἔσχεθε κοῦρον, ἔσχε τέκνον, Σοφ. 'Αποσπ. 230· ἐν φυλάκᾳ σχεθέμεν τινὰ Πινδ. Π. 4. 134. **II**. κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, συγκρατῶ, στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε 'Ιλ. Λ. 96, πρβλ. Μ. 184· ἔσχεθεν ἱεμένους περ 'Οδ. Π. 430, κλπ.· σχέθον ἵππους 'Ιλ. Π. 506· ἔσχεθον αὐδὴν Τ. 418· σχεθέτω φόρμιγγα 'Οδ. Θ. 537· νύκτα σχέθεν Ψ. 243· αἷμα ἔσχεθον, ἐσταμάτησαν, «ἔπαυσαν» (Σχόλ.), Τ. 458· μετὰ γενικ., σχέθε δ' ὄσσε γόοιο Δ. 758· ὅπως ἂν αὐτοὺς ὕβρεως σχέθω 'Αριστοφάν. Λυσ. 425, πρβλ. Θεόκρ. 22. 96· μετὰ μετοχ., ἐρέφοντα σχέθοι, ὅπως ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιστέψῃ, Πινδ. Ι. 4 (3). 93· μετ' ἀπαρ., οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ μὴ πάντα πέρσαι .. σχέθοι Εὐρ. Ῥῆσ. 602. **III**. ἀπολ., οὐδ' ἄρ' ὀχῆες ἐσχεθέτην, δὲν ἐκράτησαν, δὲν «ἐβάσταξαν», 'Ιλ. Μ. 461.— Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 4.

σχελίς, **ίδος**, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **σχελίδες**, ἐπιμήκη τεμάχη κρεῶν, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 342, 'Αριστοφ. Ἱππ. 362, 'Αποσπ. 249 σχελίδες ὁλόκνημοι Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 13, πρβλ. Λουκ. Λεξιφάν. 6·— ὡσαύτως, σχ. ὑῶν, χοίρων, Δίωνος Χρυσ. Λόγ. 7, σ. 236. **II**. **σκελίς** παρὰ μεταγεν. ἀντὶ **ἄγλις**, κοινῶ. «σκελίδα», «καὶ βρέχε μίαν σκελίδα σκόρδου εἰς αὐτὸ τὸ παχὺ» 'Αγαπίου Γεωπον. 144 (Ἡ ἐκ τοῦ **σκέλος** ἐτυμολογία δὲν συνᾴδει πρὸς τὴν σημασίαν ἣν εἰς τὴν λέξιν ἀποδίδουσιν οἱ Γραμματ.· — «σχελίδας· βοὸς πλευρά. ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικὰ τῶν βοῶν» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἡσύχ.).

σχελυνάζω, ἴδε **χελυνάζω**.

σχέμα. Αἰολ. **σχῆμα**, Ἡσύχ.

σχέμεν, **σχέμεναι**, ἴδε ἐν λεξ. **ἔχω**.

σχένδυλα, ἡ, ἐργαλεῖον ξυλουργοῦ καὶ σιδηρουργοῦ, ἴσως λαβίς, «τανάλια», 'Ανθ. Π. 11. 203· καὶ **σχεδύλη**, Ἡσύχ. ἐν λεξ. **σχενδυλόληπτος**. Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **σχενδυλάω**· καὶ ὑποκορ. **σκενδύλιον**, (οὕτω), τὸ, ἀπαντᾷ παρ' Ἥρωνι Βελοπ. σ. 123. ('Εκ τοῦ **ἔχω**, **σχεῖν**).

σχέο, ἴδε **ἔχω**.

σχέρἄφος, ἴδε **σκέραφος**.

Σχερία, ἡ, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, 'Οδ.· ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα **Κέρκυρα**, Corcyra, «Κορφοὶ» (Corfu), ἴδε Στράβ. 44, 299, ἴδε τὸ ἑπόμ.

σχερός, ὁ, εὕρηται μόνον ἐν τῇ δοτ., ἐν σχερῷ, τὸν ἅπαντα χρόνον, Πινδ. Ν. 1. 105., 11. 49, Ι. 6 (5). 32· φέρεται **ἐνσχερὼ** παρ' 'Απολλ. Ῥοδ. Α. 912, πρβλ. **ἐπισχερώ**. **II**. σχερὸς ἑρμηνεύεται: ἀκτή, αἰγιαλὸς παρ' Ἡσυχ., πρβλ. Θεογνώστ. Καν. σ. 12. (Ἡ σημασία Ι ὑποδηλοῖ ὅτι ἡ λέξις σχετίζεται πρὸς τὸ **σχεῖν**, **ἔχω**· καὶ ἴσως τὸ **σχερός**, μετὰ τοῦ ὀνόματος **Σχερία**, σημαίνει ἁπλῶς συνεχὴς παραλία, ἐκτεταμένη ἀκτή).

σχές, **σχέσθαι**, ἴδε ἔχω.

σχέσις, **εως**, ἡ, (ἔχω, σχεῖν) κατάστασις, σχέσις σώματος, κατάστασις τοῦ σώματος, σχεδὸν ὡς τὸ **διάθεσις**, ἥτις μεταβάλλεται, ὅθεν ἀντίθετον τῷ **ἕξις** (κρᾶσις, φυσικὴ σύστασις, ἥτις διαμένει ἀμετάβλητος), Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 784, ὅθεν, πρόσκαιροι ἢ παροδικοὶ νόσοι λέγονται οὖσαι ἐν σχέσει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς χρονίας, αἵτινες αὐτὴν τὴν σύστασιν τοῦ σώματος ἔχουσι καταλάβει (ἐν ἕξει), Γαλην.· σχέσις ἕξεως Λουκ. Συμπ. 23, πρβλ. Ἑρμότ. 81· σχ. ἀθλητική, ἡ κατάστασις τοῦ ἀθλητοῦ, Διογ. Λ. 5. 67. **2**) καθόλου, ἡ φύσις, ποιότης, τὸ εἶδος πράγματός τινος οὔτ' εἶδος, .. οὔθ' ὅπλων σχ. Αἰσχύλ. Θήβ. 507· ἡ τῶν ὅπλων σχ. Πλάτ. Πολ. 452C· ἡ τῆς ὁπλίσεως αὐτῶν σχ. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 24Β· τριχῶν καὶ ἐσθῆτος Ξεν. Συμπ. 4, 57· βίου σχ., τρόπος ζωῆς, Δημ. 1122. 25 κρέα.. δροσώδη τὴν σχέσιν Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5. 12. **3**) θέσις, στάσις, οἷον ἐν ὀρχήσει, Πλούτ. 2.747Β. **4**) ὡς καὶ νῦν, σχέσις, σχ. ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα 'Αριστ. 'Αποσπ. 178· ἡ πρός τι σχ. Διογ. Λ. 9. 87· ἀπολ., Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 2· ὡσαύτως, συγγένεια 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 6, 26· — καὶ ἐν τῇ μετρικῇ, κατὰ σχ. εἶναι, ἔχειν σχέσιν, ὡς ἡ στροφὴ καὶ ἀντιστροφή, 'Αριστείδ. Κοΐντ. περὶ Μουσ. 58. 8, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 518, Ἡφαιστ. **II**. ἐπίσχεσις, ἀναστολή, τῆς καθάρσιος, τῶν ἐπιμηνίων Ἱππ. 'Αφ. 1261, 'Αριστ. σ. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 7, 11· τοῦ οὔρου Ἱππ. 1159F· ἀντίθετον τῷ **ῥοή**, Πλάτ. Κρατ. 424Α. **III**. κτῆσις, κατοχή, 'Αρισταίν. 1. 19.

σχετέος, **α**, **ον**, ὃν πρέπει νὰ σταματήσῃ τις, σχετέα δρῶ, δηλ. φέρομαι ἀπρεπῶς, Ἱππ. 648. 25· ὁ Schneid. εὐλόγως προτείνει **σχέτλια**.

σχετήριον, τό, τὸ μέσον δι' οὗ ἀναχαιτίζεταί τι, θεραπεία, ἀντιφάρμακον, ἡδὺ λιμοῦ καὶ τόδε σχετήριον, εὐχάριστον ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς πείνης, Εὐρ. Κύκλ. 135.

σχετικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐπίσχεσιν ἢ ἀναχαίτισιν, ἀνασταλτικός, τινος Πλούτ. 2. 428Ε, 725Α· ἀπολ., αὐτόθι 952Β, κλπ. **II**. παρὰ τοῖς 'Εκκλ., ὡς καὶ νῦν, σχετικός ὡσαύτως, οὐχὶ οὐσιώδης, τυχαῖος.

σχετλιάζω, μέλλ. **-άσω**, παραπονοῦμαι σφόδρα, παραπονοῦμαι μετ' ὀργῆς, ἐκφέρω παράπονα μετ' ἀγανακτήσεως, καταχραυγάζω, 'Αριστοφάν. Πλ. 477, Αἰσχίν. 74. 23, Δημ., κλπ.· σχ. φάσκων .. 'Αντιφῶν 124. 17· σχ. ὡς δεινὰ πάσχουσι Πλάτ. Γοργ. 519Β· σχ. καὶ λέγειν ὡς .. Αἰσχίν. 49. 1· σχ. ἐπὶ τῇ τόλμῃ Δημ. 913. 9· πρὸς τὴν τύχην 'Αρισταίν. 2. 7· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., σχ. τι ὁ αὐτ. 1. 6, Πλουτ. Κάμ. 31.

σχετλιασμός, ὁ, τὸ σχετλιάζειν, παράπονον γενόμενον μετ' ἀγανακτήσεως ἢ ὀργῆς, τὸ τοῦ Κικέρωνος conquestio, Θουκ. 8. 53, 'Αριστ. Ῥητ. 2. 21, 10.

σχετλιαστικός, **ή**, **όν**, ὁ ἐκφράζων σχετλιασμόν, ἀγανάκτησιν, κλπ., ἐπίρρημα Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. **Νεφ. 1**.

σχέτλιος, **α**, **ον**, **σχετλίη** 'Ιλ. Γ. 414, 'Οδ. Ψ. 150 **σχέτλιαι** Δ. 729· σπανίως **σχέτλιος**, **ον** Εὐρ. Ι. Τ. 651· (**σχεθεῖν**, ἀόρ. β' τοῦ **ἔχω**). **I**. ἐπὶ προσώπων, κυρίως, καρτερικός, ἀνένδοτος, ἀκατάβλητος, ἀλλὰ καὶ συμπαθείας τινὸς ἄξιος, σχ. ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις 'Ιλ. Κ. 164·

σχ. εἰς, Ὀδυσεῦ· πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα κάμνεις Ὀδ. Μ. 279· ἀλλά, **2)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ μὴ ἀπεχόμενος πάσης βίας ἢ σκληρότητος, σκληρός, ἀπάνθρωπος, ἀνελεήμων, παράτολμος, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἡρώων, οἷον τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Ι. 630., Π. 203· τοῦ Διομήδους, Ε. 403· τοῦ Ἕκτορος, Ρ. 150., Χ. 86· τοῦ Πατρόκλου, Σ. 13· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Ι. 478., Λ. 474, κλπ.· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, **σχέτλιος**, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσατο Φ. 28· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ι. 351, 478· ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Β. 112, Ὀδ. Γ. 161· ἐπὶ τῶν θεῶν καθόλου, σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ Ἰλ. Ω. 33, Ὀδ. Ε. 118· ἐπὶ τοῦ Κρόνου, Ἡσ. Θεογ. 488· ἐπὶ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν καθόλου, σχέτλιοι οἱ. Ὀδ. Μ. 21, πρβλ. Δ. 729, κ. ἀλλ.·— οὕτω καὶ παρ' Ἀττικ. ἐπὶ ἀνδρῶν, κακός, μοχθηρός, σχετλιώτεροι ἢ ἀνομώτεροι Ἀντιφῶν 147. 3, πρβλ. Δημ. 874. 15· σχετλιώτατος Ἀνδοκ. 16. 24, Ἰσοκρ. 103Α, κλπ.· σχ. καὶ ἀναιδὴς Δημ. 346. 1, κλπ.· — ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, ὅσα σχέτλια καὶ ἀνιηρά, ἄγρια, Ἡρόδ. 3. 108. **3)** ὡς τὸ **τλήμων**, ἄθλιος, δυστυχής, ἐλεεινός, Αἰσχύλ. Πρ. 644, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.· συχν. μετὰ τῆς ἐννοίας περιφρονήσεως, ὦ σχετλιώτατε ἀνδρῶν, ὦ ἀθλιώτατε ἄνθρωπε! Ἡρόδ. 3. 155· ὦ σχέτλιε Σοφ. Φιλ. 369, 930, πρβλ. Ἀντ. 47, Εὐρ., κλπ.· ἐνίοτε μετὰ γεν., ὦ σχετλία τῶν πόνων, ἐξ αἰτίας τῶν δυστυχιῶν, Εὐρ. Ἑκ. 783, πρβλ. Ἄλκ. 741, Ἀνδρ. 1179.— Ἡ ἔννοια αὕτη τῆς ἀθλιότητος οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ. ἀπαντᾷ· ἐν Ἰλ. Γ. 414., Σ. 13, πρέπει νὰ τηρηθῇ ἡ ἔννοια τοῦ ἀπερισκέπτου, ὁρμητικοῦ, παρατόλμου. **ΙΙ.** ἐπὶ πραγμάτων, πρῶτον ἐν τῇ Ὀδ., σχ. ὕπνος, σκληρὸς ὕπνος, καθ' ὃν κατέλιπον τὸν Ὀδυσσέα οἱ σύντροφοι αὐτοῦ, Κ. 69· καὶ συχν. ἐν τῇ φράσει σχέτλια ἔργα, σκληρά, ἀπάνθρωπα, ἐλεεινά, ἀποτρόπαια ἔργα, Ι. 295· ἀντίθετον τῷ **δίκη** καὶ τῷ αἴσιμα ἔργα, Ξ. 83· ὡς = **ἀτασθαλίαι**, Χ. 413· οὕτως, ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 236, Θεόγν. 731, Ἡρόδ. 6. 138, Εὐρ. Κύκλ. 587, κλπ.· οὕτω καί, σχ. πέπονθα πράγματα Ἀριστοφ. Πλ. 856· τοῦτο δὴ τὸ σχ. πάθημα Ξεν. Ἀν. 6. 6, 30·— ὡσαύτως μόνον **σχέτλια**, σχέτλια παθεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 1074, Ἀριστοφ. Πλ. 856, κλπ.· σχ. λέγεις καὶ ὑπερφυῆ Πλάτ. Γοργ. 467Β· σχ. καὶ δεινὰ Ἀριστοφ. Βάτρ. 612· δεινὰ καὶ σχ. Ἰσοκρ. 378Α· σχέτλιον, ἀποτρόπαιον, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 255· σχ. γε Ἀριστοφ. Λυσ. 498· ὃ δὲ πάντων σχετλιώτατον Ἰσοκρ. 127D· ὡσαύτως, σχέτλια [ἐστί], μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Σοφ. Αἴ. 887. **ΙΙΙ.** Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἰσοκρ. 390D· ὑπερθετ. **-ιώτατα**, σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν (οὕτω τὰ Ἀντίγραφα) Σοφ. Τρ. 879 (ἔνθα ὁ Ἕρμαννˑ χάριν τοῦ μέτρου σχετλίως τὰ πρός γε πρᾶξιν, ὁ δὲ Jebb: σχετλιώτατά γε πρὸς πρᾶξιν). [Ὁ Ὅμηρ. ἀείποτε θέτει τὸ **σχέτλιος** ἐμφαντικῶς ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου πλὴν ἅπαξ ἐν τῷ θηλ., Ἰλ. Γ. 414· καὶ δὶς ἐν τῷ οὐδετ., Ὀδ. Ξ. 83, Χ. 413. Ὅθεν παρ' αὐτῷ ἡ α' συλλαβὴ εἶναι ἀείποτε μακρὰ πλὴν ἐν Ἰλ. Γ. 414, ἔνθα τὸ **σχετλίη** ἔχει τὴν α' συλλαβὴν βραχεῖαν, ὡς ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 1179, Κύκλ. 587, κτλ., καὶ παρ' Ἀριστοφ.]:

σχετλιό-τεκνος, ον, σχέτλιος, δυστυχὴς ἐν τοῖς τέκνοις, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπιστ. σ. 76.

σχέτο, ἴδε **ἔχω**.

σχῆμα, τό, (ἔχω, σχεῖν) ὡς τὸ Λατιν. habitus, ὡς καὶ νῦν, τὸ σχῆμα, ἡ μορφή, σῶμα, Εὐρ. Ἴων 238, Ἀριστοφ. Σφ. 1170, Πλάτ., κλπ.· καθ' Ἡρακλέα τὸ σχ. καὶ τὸ λῆμ' ἔχων Ἀριστοφ. Βάτρ. 463· διερεισαμένη τὸ σχ. τῇ βακτηρίᾳ, «στηρίξασα τὸ σῶμα εἰς τὴν βακτηρίαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 150· Ἱππομέδοντος σχ. καὶ μέγας τύπος Αἰσχύλ. Θήβ. 488· ἀλλὰ παρὰ Τραγικ. εἶναι ἐν χρήσει συχν. ὡς ἁπλῆ περίφρασις, σχῆμα πέτρας = πέτρα, Σοφ. Φιλ. 952· σχ. τέκνων Εὐρ. Μήδ. 1071· σχ. δόμων ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 911, πρβλ. Ἑκάβ. 619· Ἀσιάτιδος γῆς σχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς μόνου προσώπου, φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. Ἀντιόπ. 6·— τὸ σχῆμα καθ' ὃ στρατεύματα παρατάσσονται, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 10, 10· μορφῆς σχῆμα ἢ σχήματα Εὐρ. Ἴων 992, Ι. Τ. 292·— νόσοι ἀπὸ σχημάτων, προξενούμεναι ἐξ ἰδιαζόντων σχηματισμῶν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17. **2)** τὸ σχῆμα, ἡ μορφή, τὸ φαινόμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρᾶγμα, τὴν πραγματικότητα, οὐδὲν ἄλλο πλὴν .. σχῆμα, μόνον ἐξωτερικόν, Εὐρ. Ἀποσπ. 25, πρβλ. 362. 27· — ἀκολούθως ὡς τὸ **πρόσχημα**, ἣν δὲ τοῦτο .. σχ. πολιτικὸν τοῦ λόγου Θουκ. 8. 89· οὐ σχήμασιν, ἀλλ' ἀληθείᾳ Πλάτ. Ἐπιν. 989C· σχήματι ξενίας, ὑπὸ τὸ πρόσχημα .. Πλουτ. Δίων 16, κλπ. **3)** τὸ σχῆμα, ἡ ἔκφρασις, ὁ τρόπος προσώπου, Ἡρόδ. 1. 60· τύραννον σχ. ἔχειν Σοφ. Ἀντ. 1169· ἄφοβον σχ. δεικνύναι Ξεν. Κύρ. 6. 4, 20· ταπεινὸν σχ. αὐτόθι 5. 1, 5· ὑπηρέτου σχ. Δημ. 690. 21· τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ ὁ αὐτ. 537. 25· ὄμμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσματι φαιδρός, ταῖς χειρονομίαις, Ξεν. Ἀπολ. 27, πρβλ. Ἀπομν. 3. 10, 5·— μάλιστα ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, πομπή, τὸ τῆς ἀρχῆς σχ. Πλάτ. Νόμ. 685C· — ἀξίωμα, τάξις, βαθμός, οὐ κατὰ σχ. φέρειν τι, οὐχὶ κατὰ τὸ ἀξίωμα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτοῦ, Πολύβ. 3. 85, 9, πρβλ. 5. 56, Πλουτ., κλπ.· — ἔχει τι σχῆμα, μετ' ἀπαρεμφ., ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ λεχθῇ περὶ .., Εὐρ. Τρῳ. 470, πρβλ. Ι. Τ. 983·— ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς παραστήματος ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1, 8., 7, 10. **4)** σχῆμα, τρόπος πράγματός τινος, σχ. ζητήσιος Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 8· σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει, τρόπος ἱματισμοῦ, Σοφ. Φιλ. 223· σχ. τοῦ κόσμου Εὐρ. Βάκχ. 832· σχ. βίου, μάχης ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1039, Φοιν. 252· τούτῳ .. κατῴκουν τῷ σχήματι Πλάτ. Κριτί. 112D. **5)** ἀπολ., ἱματισμός, περιβολή, ὁπλισμός, ἀρχαίῳ σχ. λαμπρὸς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1331· βαβαιάξ τοῦ σχήματος! ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 64, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 2, 4, Θεόκρ. 10. 35. **5)** τὸ ἀναλαμβανόμενον πρόσωπον, τὸ μέρος ὃ ὑποκρίνεταί τις, Λατιν. persona, partes, τὸ σχ. μεταβάλλειν Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135D· πάντα σχ. ποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 576Α· ἐν μητρὸς σχήματι, Λατιν. in matris loco, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 918Ε, πρβλ. 859Α, Ἰσοκρ. 311Ε· ἀπολαβοῦσαι (αἱ κάμηλοι) πάλιν τὸ ἑαυτῶν σχῆμα ἐν τοῖς σκευοφόροις διάγουσι, ἀναλαβοῦσαι τὴν οἰκείαν αὐταῖς μορφὴν διάγουσιν ἐν τοῖς σκευοφόροις, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 49. **6)** ἡ μορφή, ὁ χαρακτήρ, ἡ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης πράγματός τινος, πόλεως Θουκ. 6. 89· πολιτείας Πλάτ. Πολιτικ. 291D· βασιλείας σχ. ἔχειν, τὴν μορφὴν τῆς μοναρχίας, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 10, 4· σχ. λέξεως ἔμμετρον, μετρικὴ μορφή, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 8, 1· (ἀλλά, τὰ σχ. τῆς λέξεως, οἱ τύποι οἱ ἐν χρήσει ἐν τῇ δραματικῇ ποιήσει, οἷον ἱκεσία, ἀπειλή, προσταγή, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 19. 7)· τὰ σχ. τῆς κωμῳδίας, οἱ χαρακτηριστικοὶ τύποι αὐτῆς, αὐτόθι 4, 12·— ἐν σχήματι νόμου, ἐν εἴδει νόμου, Πλάτ. Νόμ. 718Β· ἐν ἀπολογίας σχ. Ἰσοκρ. 311Ε· ἐν μύθου σχ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 19, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 22C. **7)** σχῆμα, τρόπος ὀρχήσεως, Ἀριστοφ. Σφ. 1485, Πλάτ. Νόμ. 669D· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., σχήματα, χειρονομίαι καὶ στάσεις τοῦ σώματος, παντομιμικαὶ κινήσεις (πρβλ. **σχημάτιον**), Φρύνιχ. Τραγ. παρὰ Πλουτ., Εὐρ. Κύκλ. 221, Ἀριστοφ. Εἰρ. 323, Ξεν., κλπ.· σχήματα πρὸς τὸν αὐλὸν ὀρχεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 7, 5· σχήμασι μιμεῖσθαι, ἴδε **χρῶμα** ΙΙ. 1·— ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν στάσεων τοῦ σώματος ἀθλητοῦ, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 183· — καθόλου, στάσις, θέσις, σχῆμα, Ἱππ. περὶ Ἰητρείου 744, πρβλ. **σχηματίζω** ΙΙ. 3. **6)** ἐν τῇ μουσικῇ, ἐν .. μουσικῇ καὶ σχήματα .. καὶ μέλη ἔνεστι. μελῳδίαι καὶ τρόποι, Πλάτ. Νόμ. 655Α. **γ)** ἐν τῇ Ρητορικῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 536C, πρβλ. Κικ. Brut. 37, κλπ. **δ)** ἐν τῇ Λογικῇ, σχῆμα συλλογισμοῦ, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 22, κλπ. **ε)** τὸ σχ. τῆς λέξεως, ἥ τε γραμματικὴ μορφὴ προτάσεως, ὁ αὐτ. περὶ Σοφιστ. Ἐλέγχ. 4, 1. κλπ., καὶ ὁ ρυθμικὸς αὐτῆς τύπος, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 8, 1, κλπ. **8)** γεωμετρικὸν σχῆμα, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 2. 3, 5 κἑξ., κ. ἀλλ.· διάγραμμα, σχέδιον, σχεδίασμα, εἰκών, σχῆμα πράγματός τινος, Πλάτ. Πολ. 365C.

σχηματίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**· — Παθητ., πρκμ. **ἐσχημάτισμαι** Ἀριστ., ἴδε κατωτ. ΙΙ. 1· ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ μέσ., ἴδε κατωτ. Ι. 2. **Ι.** ἀμεταβ., λαμβάνω μορφήν τινα ἢ σχῆμα, λαμβάνω θέσιν τινὰ ἢ στάσιν, ὅσα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα .. ἐν ταῖς μάχαις Πλάτ. Πολ. 526D· τὰ αἰσχρὰ καὶ πονηρὰ σχήματα σχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 374Β·— ἀπολ., κάμνω σχήματα, χειρονομίας καὶ κινήσεως τοῦ σώματος, ὀρχοῦμαι ποιῶν παντοῖα σχήματα, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 324· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πολυδ. Δ', 95 (οὕτω, σχ. ἐμαυτόν, δίδω εἰς ἐμαυτὸν σχῆμά τι, Λουκ. π. Ὀρχ. 17)· ἴδε κατωτ. ΙΙ. 3· — Μέσ., ὡσαύτως, προστάσεως, ἣν σχηματίζονται πρὸς τοὺς ἔξω, τὸ πομπῶδες σχῆμα ὅπερ λαμβάνουσι, Πλάτ. Πολ. 577Α. **2)** ἐν τῷ μέσ. ὡσαύτως, σχηματίζω ἐμαυτὸν κατά τινα τρόπον, προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι ἢ ὅτι κάμνω τι, Λατ. simulare, ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται, ἔκαμεν ὡς νὰ τὸν ἐγνώριζεν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 268Α· σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς .. ὑπερηφανεύεται ὅτι τάχα .., ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 511D· μετ' ἀπαρ., σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 342Β· σχηματιζόμενος, ἀντίθετον τῷ ἀληθῶς τι πεπονθώς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 255Α· μετ' αἰτ., σχ. τροπήν, προσποιοῦμαι ἧτταν, Μαυρ. Στρατηγ. 4. 3, πρβλ. Πολύαιν. 5. 16, 1. **3)** ἐπὶ ἀστέρος, εἶμαι εἴς τινα θέσιν, Μανέθων 4. 500 καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Τζέτζ. **ΙΙ.** μεταβ., δίδω σχῆμά τι εἴς τι πρᾶγμα, σχηματίζω, μορφώνω, σχ. τὸ ἁρμόσον σχῆμα (ἐξυπακουομ. τὸ ὀθόνιον) δίδω εἰς τὸ πανίον σχῆμα τὸ ὁποῖον θὰ ἁρμόζῃ .., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· σχ. τὰ ἁπλᾶ σώματα Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 1· τὸν ὄγκον ὁ αὐτ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 4· παρθένον ἀκέφαλον σχ. Ἐρατ. Καταστ. 9· ἕκαστον μέρος πρὸς τὸ βέλτιστον Διόδ. 5. 73· τὸ πρόσωπον εἰς ἡδονὴν Ἀχιλλ. Τάτ. 6. 11· τὸν βραχίονα γυμνὸν οἷον ἐφ' ὕβρει Πλουτ. Γ. Γράκχ. 13·— Μέσ., σχηματίζεσθαι κόμην, διευθετεῖν αὐτήν, Εὐρ. Μήδ. 1. 61.—Παθ., τὰ κατὰ φύσιν ἐσχηματισμένα Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 4, 4· τὸ ἐσχ. γίνεται ἐξ ἀσχημοσύνης ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 5, 5, κλπ. ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς Αἰσχύλ. Θήβ. 465. **2)** κοσμῶ, περικοσμῶ, στολίζω, ἑαυτὸν ὡς κοσμιώτατα Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 14, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Δραπέτ. 13, ἐν Διὶ

Τραγῳδ. 16· ἐν τῇ Ῥητορ., σχ. λόγον Φιλόστρ. 516, πρβλ. 561· ἀντίθετον τῷ εὐθέως εἰπεῖν, Ῥήτορες (Walz) 9. 345.— Παθητ., ἐσχηματισμέναι περιέρχονται Λυσί. παρὰ Σουίδ.· θεοὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι Λουκ. ἐν Δ.ἰ Τραγῳδ. 8· τὸ ἐσχηματισμένον, ὕφος πλῆρες σχημάτων, Δημήτρ. Φαλ. 294, πρβλ. Διον. Ἀλ. Ρητ. 8 καὶ 9, Φιλόστρ. 597. **3)** διευθετῶ κατά τινα σχήματα, χοροὺς Χαμαιλ. παρ' Ἀθην. 21F· σχ. αὐτόν, λαμβάνω στάσιν ὅπως ζωγραφηθῶ, αὐτόθι 543F.— Παθ. καὶ μέσ. λαμβάνω διαφόρους θέσεις ἢ στάσεις, μεταβάλλω πολυτρόπως τὸ σχῆμά μου, Ἱππ. π. Ἀγμ. 751· εἴθισται σχ., λαμβάνειν στάσιν τινά, αὐτόθι 763· ἐς σχήματα σχηματίζεσθαι ὁ αὐτ. περὶ Ἄρθρ. 787· ἐπὶ ὑποκριτῶν, κάμνω σχήματα, χειρονομίας κ.τ.τ., Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. σ. 514 Διν δ.. σ. 1177 Meineke, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 1. 9· σχηματιζόμενοι ῥυθμοί, συνδεόμενοι μὲ σχήματα, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 6. **4)** ἐν τῷ παθ., προσβάλλομαι κατά τινα τρόπον, ἐπὶ τῶν νοσούντων, Ἱππ. 192H, 193B· πρβλ. **χειμάζω**. **5)** προσαρμόζω, τι πρός τι Γεωπ. **6)** σχηματίζω λέξιν, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 134

σχημᾰτικός, ή, όν, ὁ κατ' ἐπίδειξιν, κατὰ προσποίησιν, προσποιητός, Μαυρικ. Στρατηγ. 4. 3.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι.

σχημάτιον [ᾰ], ὑποκορ. τοῦ **σχῆμα**· ἐν τῷ πληθ., σχήματα ὀρχήσεως, σχημάτια Λακωνικὰ Ἡρόδ. 6. 129· τρόποι ἢ σχήματα τοῦ λόγου, Λογγῖν. 17. 1.

σχημάτισις [ᾰ], ἡ, ἀποτέλεσις σχήματος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 4, 10, 9, Ἰάμβλ.

σχημᾰτισμός, ὁ, τὸ λαμβάνειν σχῆμά τι ἢ μορφήν, ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχ. Πλάτ. Πολ. 425B, πρβλ. Πλουτ. Δημοσθ. 10, Νουμ. 8, Δίωνα 13· σχηματισμοὶ προσώπου, αἱ ποικίλαι ἐκφράσεις αὐτοῦ, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 54· τοῦ τε προσώπου καὶ τῶν χειρῶν Πλούτ. 2. 1047A. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, τρόπος προσπεποιημένος, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ .. ἐμπιπλάμενος Πλάτ. Πολ. 494D· — καθόλου, μίμησις ἐκείνου ὅπερ δὲν ἔχει τις, προσποίησις, ὑπόκρισις, Πλουτ. Νικ. 3, Ἄρατ. 49, κλπ. **II.** σχετικὴ θέσις ἢ ἄποψις, τῆς σελήνης Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 17· τοῦ στόματος ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 4· ἐπὶ γλώσσης, ὁ ποιητικὸς σχ. Ἀθήν. 490D

σχηματιστέον, δεῖ σχηματίζειν, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 278.

σχημᾰτο-γρᾰφέω, διαγράφω σχήματα, Ἀρχ. Ἀριθμ.· **-γραφία,** ἡ, αὐτόθι.

σχηματό-δεσμος, ὁ, εἶδος ἰατρικοῦ περιδέσμου, Ὀρειβάσ. σ. 52 Mai.

σχημᾰτο-θήκη, ἡ, = ἀποθήκη σχημάτων, ἐπὶ κόλακος, ὅστις λαμβάνει παντοῖα σχήματα οὐ μόνον κατὰ τὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς λόγους, Ἀθήν. 258A.

σχημᾰτο-ποιέω, σχηματίζω ἢ διαπλάσσω τι, δίδω εἰς αὐτὸ σχῆμά τι, ἐνταῦθα καὶ σχηματοποιεῖν (τὸν λιβανωτὸν) ἐπὶ τῶν δένδρων οἷον ἂν θέλωσιν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 9, 10. — Παθ., ὡς τὸ **σχηματίζομαι,** λαμβάνω ὡρισμένον τι σχῆμα ἢ ὡρισμένην θέσιν ἢ στάσιν, Ξενοφ. Ἱππ. 10, 5· ἐν τῇ Ῥητορ., ἔχω ἰδιόν τινα χαρακτῆρα ἢ ἔκφρασιν, Λατιν. colorari, Ἀριστείδ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 9. 441. **2)** Μέσ., παντομιμικῶς παριστάνω, Πολυδ. Δ', 95.

σχημᾰτοποιία, ἡ, ἡ σχετικὴ θέσις ἀστέρων, σύμπλεγμα αὐτῶν, ἐπὶ ἀστερισμῶν, Ἐρατοσθ. Καταστ. 3. **2)** ἐν συγγράμμασιν, ὁ ἰδιαίτερος τρόπος τοῦ συγγραφέως, ὁ τυπικὸς καὶ προσκοπής, Ἀριστεῖδ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) 9. 440. **3)** παντομιμικὴ χειρονομία, Ἀθήν. 628E.

σχημᾰτότης, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **σχῆμα,** Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 162.

σχῐδᾰκηδόν, ἡ, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σχίδακος ἢ σχίζης, ἔτι δὲ οὐ πεπιεσμένη βωληδὸν ἢ σχιδακηδὸν Διοσκ. 5. 122 (123)· «ἡ τοιαύτη διαίρεσις οἷον σχίζουσα κατ' εὐθυωρίαν, ἣν ὀνομάζειν αὐτοῖς ἔθος ἐστὶ σχιδακηδόν» Γαλην. τ. 10, σ. 143·— μάλιστα ἐπὶ καταγμάτων ὀστῶν, Ἰατρ.

σχῐδᾰκίζω, σχίζω εἰς σχίδακας, εἰς σχίζας, τι Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 106C

σχῐδᾰκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς σχίδακα ἢ σχίζαν, ὁ Διοσκ. 5. 181 ἔχει **ὑποσχιδ-.**

σχῐδᾰνό-πους, ὁ, ἡ, = **σχιζόπους,** Ἀριστ. Ἀποσπ. 269, 270, 272, 274, 275.

σχίδαξ, ἄκος, ὁ, = **σχίζα,** Ἀνθολ. Π. 6. 231, Διόδ. 13. 84, Διοσκ., κλπ.

σχίδιον, [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **σχίζα,** πρβλ. Βιτρούβ. 2. 1.

σχίζα, Ἰων. **σχίζη,** ης, ἡ, (σχίζω) τεμάχιον ἐσχισμένου ξύλου, κοινῶς «σκίζα», ὡς τὸ **σχίδαξ,** Λατ. cindula, σχίζῃ δρυὸς Ὀδ. Ξ. 425, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1032· ἐν τῷ πληθ., ξύλα ἐσχισμένα εἰς μικρὰ τεμάχια, μάλιστα καυσόξυλα, καῖε δ' ἐπὶ σχίζης [τοὺς μηρούς] Ἰλ. Α. 462, Ὀδ. Γ. 459· τὰ μὲν .. σχίζησιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον Ἰλ. Β. 425. **2)** βέλος, Ἑβδ. (Α' Βασ. Κ', 20 κἑξ.), πρβλ. Ἀνθολ. Π. 6. 282 δόρυ, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Γ', 80) οὕτω, σχίζαι εἰς βέλη καταπαλτῶν Βö klinden σ. 446. **II.** σχίσμα, διάσχισις, διαχωρισμός· ὁδῶν Συνέσ. 91C.

σχιζίας, ου, ὁ, = **ἰσχνός, τετανός,** λεπτός, μακρός, ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 90 (ἔνθα ἴδε Meineke), Δικαίαρχ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 26.

σχιζίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σχίζα,** Πολυδ. Γ', 111, Ἀλκίφρονος Ἀποσπ. 6· τεμάχιον ἄρτου, Κύριλλ. Σκυθοπ. ἐν βίῳ Σάβ. 251A.

σχιζό πους, ποδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν διακεχωρισμένους, ἀντίθετον τῷ **στεγανόπους** (ὁ ἔχων αὐτοὺς ἡνωμένους διὰ μεμβράνης), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 8. 3, 10. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 20 — **σχιζοποδία,** ἡ, ἡ φύσις τοῦ σχιζόποδος, αὐτόθι 1. 3, 18, Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 12, 8.

σχιζό-πτερος, ον, ὁ ἔχων κεχωρισμένας τὰς πτέρυγας, ἐπὶ πτηνῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς νυκτερίδας καὶ τὰ πτερωτὰ ἔντομα (ὁλόπτερα), Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 10, 4, π. Ζ. Μορ. 4. 13. 30.

σχίζω, μέλλ. **-ίσω** [ῐ]· Ἐπικ. ἀόρ. **σχίσσα.**— Παθητ., πρκμ. ἔσχισμαι. (Ἐκ τῆς √ΣΚΙΔ ἢ ΣΧΙΔ παράγονται καὶ τὰ **σχίδ-η, σχίδ-αξ, σχίζ-α, σχινδ-άλαμος** ἢ **σκινδ-αλμός·** ἐν τῇ Σανσκρ. τὸ s ἐξαφανίζεται, khid, khinad-mi, khind-âmi (discerp) · Λατ. scind-o, scid-i, caed-o, cecid-i· Γοτθ. skaid-a (χωρίζω)· Ἀρχ. Σκανδιν. skid (lignum fissum)· Ἀρχ. Γερμαν. sceit (discissio) Λιθ. skėdz-u (dividere).) Ὡς καὶ νῦν, σχίζω, χωρίζω (πρβλ. **ἀποσχίζω**), ῥινὸν ὀνύχεσσι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 428· ἔσχισε δώδεκα μοίρας, δηλ. διῄρεσεν εἰς δώδεκα μέρη, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 128· σχ. νῶτον γαίας, ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, Πινδ. Π. 4. 406· σχίσσε κεραυνῷ Ζεὺς χθόνα ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 59· ποδὶ γᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 148· κάρα πελέκει Σοφ. Ἠλ. 99· μάλιστα ἐπὶ ξύλου, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12, κτλ.·— ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, σχ. περὶ πρωΐαν τὰ κύματα Σιμωνίδ. 32· ἀλλά, πρῷρα σχ. τὸ κῦμα Λουκ. Ἔρωτ. 6· θάλασσα σχ. νῆα, κατασυντρίβει αὐτήν, Ἀνθ. Π. 9. 40·— σχ. ὑποδήματα, κόπτω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **νευρορραφεῖν,** Ξενοφ. Κύρ. 8. 2, 5, πρβλ. **πρόσχισμα. 2)** καθόλου, διαχωρίζω, διατέμνω, Νεῖλος μέσην Αἴγυπτον σχίζων Ἡρόδ. 2. 17, πρβλ. 4. 49· σχ. διχῇ Πλάτ. Σοφ. 264E· κατὰ μῆκος ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 36B· σχ. τὰς φλέβας, διαιρῶ αὐτάς, αὐτόθι 77D.— Παθ., σχισθέντα Αἰσχύλ. Ἀγ. 623· φλὲψ σχιζομένη Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795· ἐσχίσθη ὁ ποταμὸς Ἡρόδ. 1. 75· Νεῖλος σχίζεται τριφασίας ὁδούς, διαιρεῖται εἰς τρία μέρη, εἰς τρία ῥεύματα, ὁ αὐτ. 2. 17, πρβλ. 15· (οὕτω, ὁ λύχνος ἔσχισται διδύμην φλόγα Ἀνθολ. Π. 12. 199)· περὶ ὃ σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου ῥεῦμα Πλάτ. Τίμ. 21E· σχιζομένη ὁδὸς Ἡρόδ. 7. 31· ἡ στρατιὴ ἐσχίζετο, διῃρεῖτο, ὁ αὐτ. 8. 34· ἐσχίζοντο σφέων αἱ γνῶμαι, διῃροῦντο, ὁ αὐτ. 7. 219, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 4, 59·— ἐπὶ τῶν πτερύγων πτηνοῦ (πρβλ. **σχιζόπτερος**), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 3, 2· ἐπὶ ποδῶν ὧν οἱ δάκτυλοί εἰσι κεχωρισμένοι (πρβλ. **σχιζόπους**), ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 6· καὶ ἐπὶ διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος, αὐτόθι 1. 16, 12., 2. 17, 2, κ. ἀλλ.· — ἀποχωρίζομαι ὡς κλάδος ἰδιαίτερος, ἀπὸ τοῦ στελέχους Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 9· φύλλα ἐσχισμένα εἰς ε' μοίρας Διοσκ. 4. 41. **3)** σχίζω γάλα, κάμνω τὸ γάλα νὰ πήξῃ καὶ διαχωρισθῇ, χωρίζω τὴν τυρώδη οὐσίαν ἀπὸ τοῦ ὀροῦ, Διοσκ. 2. 77· οὕτω, γάλα σχιστὸν αὐτόθι, πρβλ. **σχίσις** 2. — Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σ. 196.

σχισδᾰλᾰμος, -αλμός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **σκινδάλαμος,** ὃ ἴδε.

σχίνδαν· «θερμάστριον» Ἡσύχ.

σχιδύλησις [ῠ], ἡ, «σχινδυλήσει· σχήματι καλάμου· οὕτως δὲ δοκεῖ καὶ ὁ σχινδαλμὸς εἰρῆσθαι παρὰ τὸ ἐσχίσθαι» Γαληνοῦ Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγησις σ. 576.

σχίνειος [ῐ], α, ον, = **σχίνινος,** σχίνειος κλάδος Θεογνώστ. Κανόν. σ. 55, 25.

σχῖν-έλαιον, τό, σχίνινον ἔλαιον, ἔλαιον κατασκευαζόμενον ἐκ τοῦ πεπείρου καρποῦ τοῦ σχίνου, Διοσκ. 1. 50 (ἐν τῷ λήμματι, δηλ. τῷ τίτλῳ), Σουίδ.

σχῐνίζω, μέλλ. **-ίσω,** καθαρίζω δι' ὀδοντογλυφίδος ἐκ ξύλου σχίνου, τοὺς ὀδόντας Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 189, πρβλ. Διοσκ. 1, 89· οὕτω καὶ ἀπολ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἐτυμολ. Μέγ., Φώτ. ἐν λ. **σχῖνον. II.** τὸ μέσον ὡσαύτως κεῖται ἐπί τινων κινήσεων ἐν τῇ ὀρχήσει, Ἀθήν. 621C, ἔνθα ἕτεροι **σχοινίζομαι** (ἐκ τοῦ **σχοινίον** II).— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 377.

σχίνῐνος [ῐ], η, ον, ὁ ἐκ σχίνου, Ἱππ. 587. 2· σχίνινον ἔλαιον Διοσκ. 1, 50, κλπ.

σχῐνίς, ίδος, ἡ, ὁ καρπὸς τῆς σχίνου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 7.

σχῖνο-κέφᾰλος, ον, (**σχοῖνος** II) ὁ ἔχων κεφαλὴν σχήματος σχίλλης, δηλ. κεφαλὴν προμήκη καὶ ἀσύμμετρον, ἐπίθετον τοῦ Περικλέους, ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὁδὶ προσέρχεται ὁ Περικλῆς Κρατῖνος ἐν «Θρᾴτταις» 1· «οἱ δ' Ἀττικοὶ ποιηταὶ σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν. τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστιν ὅτε σχῖνον καλοῦσι» Πλουτ. Περικλ. 3 καὶ 13, Πολυδ. Β', 42.

σχῖνος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «σκῖνος», μαστιχιά, μαστιχόδενδρον. Λατ. lentiscus, Ἱππ. 670, 5, Θεόκρ. 7. 133· ἐσθιόμενος ὑπὸ

τῶν αἰγῶν, ὁ αὐτ. 5. 129, Βάβρ. 3. 4, πρβλ. **λήδανον.** 2) ὁ καρπὸς τῆς σχίνου, Ἡρόδ. 4. 177. ‖ = **σκίλλα,** σκιλλοκρόμμυδον, λάμβανε χερσὶν σχῖνον μεγάλην Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 7, Ἀριστοφ. Πλ. 720, Ἀποσπ. 251, Κωμικοὶ παρ' Ἀθήν. 68B, 71A· ἴδε Foës. Oecon. Hipp.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 376 - 377.

σχινότροφον γένος ἐκεῖνα δήπου τὰ στρουθάρια Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 196, ἔκδ. Mil., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

σχῖνο-τρώκτης, Δωρικ. -τας, ὁ, ὁ μασώμενος σχίνου ξύλον ὅπως λευκάνῃ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, Λουκ. Λεξιφάν. 12, Ζηνόβ. 5. 96·— **σχῖνοτρώξ,** ὁ, Σουΐδ.

σχίσις [ῐ], εως, ἡ, (σχίζω) τὸ σχίζειν, διασχίζειν, διάσχισις, διαίρεσις, σχίσιμον, Πλάτ. Φαίδων 97Α, 101C· ἐπὶ ὁδῶν, αὐτόθι 108A· ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν πτηνῶν (πρβλ. **σχιζόπτερος**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 8· ἐπὶ τῶν ποδῶν ζῴων, πρβλ. **σχιζόπους**), ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 2. 8· ἐπὶ ποταμῶν, Πλούτ. 2. 93F. 2) ἡ σχ. τοῦ γάλακτος (ἴδε **σχίζω** 3), Ὀρειβάσ. 63 Mai. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 4.

σχίσμα, τό, ὡς καὶ νῦν, οἷον τῶν χηλῶν τῶν διχαλῶν ζῴων, π. χ. τῆς καμήλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 26· ἐπὶ φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 1· ἐπὶ ἱματίου, «οὐδεὶς ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· αἴρει γὰρ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱματίου καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται» Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 16. ‖ διαίρεσις γνωμῶν, Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 16· — σχίσμα ἐκκλησιαστόν, διαίρεσις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, Κυπριαν. Ἐπιστ. 69, 5, Εὐσέβ. II, 1513A, Ἀθαν. I, 269, Βασίλ. IV, 665, Ἐπιφάν. II, 184C.

σχισματάριος, ὁ, = **σχισματικός,** Παλλάδ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. 60.

σχισμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σχίσμα, Κυπριαν. Ἐπιστ. 71, 1, Εὐσέβ. II, 105, 7C, Ἀθαν. I, 268, κλπ.

σχισμᾰτο-ποιός, όν, = **ὁ σχίσμα ποιῶν,** Ἀθανάσ. IV, 384B, κλπ.

σχισμή, ἡ, ῥωγμή, σχισμάδα, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 6, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. Β', 21, κ. ἀλλ).

σχισμός, ὁ, σχίσις, σχίσιμον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1149, Πλούτ. 2. 893E.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 4.

σχιστός, ή, όν, (σχίζω) ἐπὶ ὁδοῦ, σχιστὴ κέλευθος, σχ. ὁδός, ἡ χωριζομένη, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 171, Σοφ. Ο. Τ. 733, Εὐρ. Φοίν. 38· ἄντυξ ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 373· λίνον σχ., μοτόν, ξαντόν, Ἱππ. 580. 47· ἔστω δ' ἡμῖν κεστρεὺς τμητός, νάρκη πνικτή, πέρκη σχιστή, διεσχισμένη, Ἀντιφάνης ἐν «Κύκλωπι» 1· — Ἀργείων σχισταί, εἶδος γυναικείων πεδίλων, Εὔπολις ἐν «Φίλοις» 2· σχιστὸς χιτωνίσκος, χιτὼν γυναικεῖος ἀνοικτὸς κατὰ τὰ πλάγια, πρβλ. **χιτὼν** I. 2), Ἀπολλόδ. ἐν «Συνεφήβοις» 1·— σχιστὰς ἕλκειν, «ἦν δὲ καὶ σχιστὰς ἕλκειν σχῆμα ὀρχήσεως χωρικῆς» (πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **σχίσμα**), Πολυδ. Δ', 105. 2) ὁ ἔχων διεσχισμένην τὴν χηλήν, ἀντίθετον τῷ **μῶνυξ,** Πλάτ. Πολιτικ. 265D. οὕτως ἐπὶ τῶν πτερύγων, κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 3, κλπ. 3) σχ. γάλα, οὗ ὁ ὀρὸς ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ τυρώδους, ἴδε **σχίζω** 3. ‖ ὁ δυνάμενος νὰ σχισθῇ, διαιρετός, διαιρέσιμος, σχ. κατὰ μῆκος ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 6, πρβλ. Μετεωρ. 4. 9, 19, κλπ.· σχ. λίθος, λίθος τις γεννώμενος ἐν Ἰβηρίᾳ, εὔθρυπτος καὶ εὔσχιστος, ἔχων ὁμοιότητα πρὸς ἀμμωνιακὸν ἅλας, Διοσκ. 5. 145, πρβλ. 123, κλπ.· σχ. κρόμμυα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 7.

σχοίᾰτο, σχοίην, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔχω**·— γ' πληθ. **σχοίησαν** παρ' Ὑπερείδῃ σ. 14 Schneidewin.

σχοινάνθη, σχοίνανθος, ἴδε **σχοῖνος.**

σχοινεύς, έως, ὁ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἀντών. Λιβ. 7.

σχοινιά, ἡ, (σχοῖνος) σωρὸς σχοίνων ἢ βούρλων, «βουρλιά», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 2·— σχ. βοτρύων, ὁρμαθὸς βοτρύων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 10. ‖ τόπος μεμετρημένος (ἴδε **σχοῖνος** III), ὁ περίβολος πόλεως ἢ μέρος, Casaub. εἰς Στράβ. 379, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2056g.

σχοινιαία, ἡ, μέτρον τι μήκους (πρβλ. **σχοῖνος** III), Συλλ. Ἐπιγρ. 2058. B. 59.

σχοινίζομαι, ἴδε **σχινίζομαι** II.

σχοινίκλος, ἢ **σχοινίλος,** ὁ, πτηνόν τι, Emberiza schoeniclus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3. 13, πρβλ. **σχοινίων.** — Ἴδε Λεξ. Ἀριστοτέλους ἐν λέξ.

σχοῖνικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., ἄνθους σχοινικοῦ, σχοινίνου, Γεωπον. 20. 15.

σχοίνινος, η, ον, (σχοῖνος) ὁ ἐκ σχοίνων (δηλ. βούρλων) πεποιημένος, τεύχη Εὐρ. Κύκλ. 208· ἡνίαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 286· σχοίνινος ἠθμός, «δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρίας καθιᾶσιν» (Ἡσύχ.), Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 13· φορμὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 227.

σχοινίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σχοῖνος** II, μικρόν, λεπτὸν σχοινίον, ἢ ἁπλῶς σχοινίον ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 1. 26., 5, 85, 86, Ἀριστοφ. Ἀχ. 22, κ. ἀλλ.· παροιμ., ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκειν Ἀριστείδ.· πλεῖς τὴν θάλατταν σχοινίων πωλουμένων; ὅπου πωλοῦνται σχοινία; Ἀντιφάνης ἐν «Ἐφεσίᾳ» 1, πρβλ. Ἀνώνυμ. 54· σχοινίον τὸ μεμιλτωμένον, δι' οὗ περιβάλλοντες τοὺς πολίτας ἠνάγκαζον αὐτοὺς νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οὕτω δὲ ἐποίουν ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδύνειν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 22 ἔνθα ἴδε Σχολιαστ. 2) σχοινίον ὡς μέτρον, Ἀρχ. Μαθ. σελ. 310, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Η', 2), Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 60 — ὅθεν, β) ὡς τὸ **σχοίνισμα,** μέτρον, μερίδιον, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΕ', 6). 3) ζώνη, αὐτόθι (Ἱερεμ. ΜΕ', 11). 4) σχ. βοτρύων, = **σχοινιά,** Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδομ. σ. 111A. ‖ μεταφορ., ἀδιάσπαστος σειρὰ ἢ ἅλυσις, λύειν σχοινίον μεριμνῶν Πινδ. Ἀποσπ. 124· ὡς τὸ negotiorum catenam abrumpere παρὰ τῷ Σενέκᾳ. III. παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, τὸ ἀνδρικὸν μόριον, Ἀριστοφ. Σφ. 1342.

σχοινιο-στρόφος, ὁ, ὁ στρέφων, κατασκευάζων σχοινία, Πολυδ. Ζ', 160. 2) ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1297. ‖ **σχοινιόστροφον,** τό, φυτόν τι, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 46.

σχοινιο-συμβολεύς, ὁ, **σχοινιοστρόφος,** I, Πολυδ. Ζ', 160, Α. Β. 302· οὕτω **-σύμβολος, ον,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 37 (Ἐνετ. Κῶδ. **σχοινιοσυνδέται**).

σχοινίς, ίδος, ἡ, = **σχοινίον,** Θεόκρ. 23. 51. 2) ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 55, περὶ ἀργυροῦ τινος ποτηρίου λέγεται, **σχοινίδα** ἔχειν, ὅπερ ἴσως σημαίνει ὅτι ἦτο κατεσκευασμένον κατ' απομίμησιν καλαθίου ἐκ σχοίνων, ἴδε Böckh. II. ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Λυκόφρ. 832, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.

σχοινίς, ίδος [ῐ], ποιητ. θηλ. τοῦ **σχοίνινος,** Νικ. Ἀλεξιφ. 546.

σχοίνισμα, τό, μέρος γῆς μεμετρημένον διὰ σχοινίου, μερίδιον, κλῆρος, Ἑβδ. (Δευτ. ΛΒ', 9, Ἰησ. ΙΖ', 14, κ. ἀλλ.). 2) καθόλου, διαίρεσις, μερίδιον, μέρος λαοῦ, αὐτόθι (Β Βασιλ. Η', 2).

σχοινισμός, ὁ, περίφραξις διὰ σχοινίων· ἐν τῷ πληθ., φραγμοὶ διὰ σχοινίων, Πλουτ. Λούκουλλ. 20· ἴδε Schäf. ἐν τόπῳ. II. = τῷ προηγ., κλῆρος, μερίδιον, Ἑβδ. (Ἰησ. ΙΖ', 5).

σχοινῖτις, ιδος, ἡ, πεποιημένος ἐκ σχοίνων ἢ βούρλων, καλύβη Ἀνθ. Π. 7. 295.

σχοινίων, ωνος, ὁ, πτηνόν τι, ἴσως Motacilla salicaria, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 27, πρβλ. **σχοινίκλος.** II. ἐκτεθηλυμμένη τις μελῳδία διὰ τοῦ αὐλοῦ παιζομένη, Πλούτ. 2. 1132C, 1133A, Πολυδ. Δ', 65, 79.

σχοινο-βάτης [ᾰ], ου, ὁ (βαίνω) ὡς καὶ νῦν, ὁ, βαδίζων ἢ χορεύων ἐπὶ σχοινίου τεταμένου, Τουρκ. «τζαμπάζης», Μανέθων 4. 287· schoenobates παρὰ Ἰουβεν. 3. 77.

σχοινοβατία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ σχοινοβάτου, Ἱππ. 366. 55 (ἴδε Littré 6, σ. 596)· καὶ **σχοινοβατικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη), Α. Β. 652.

σχοινό-δεσμος, ὁ, δεσμὸς σχοινίων ἐκ βούρλων, Νικήτ. Χρον. 382 A.

σχοινό-δετος, ον, δεδεμένος διὰ σχοινίων, Νικήτ. Χρον. 86C, 200A.

σχοινοδρομία, Ἰων. -ίη, ἡ, τὸ τρέχειν ἐπὶ σχοινίου, σχοινοβατία, Ἱππ. 366. 55, ἀλλ' ἴδε Littré 6, σ. 596.

σχοινο-δρόμος, ὁ, ὁ τρέχων ἐπὶ σχοινίων, ὁ ἐν τῇ νηῒ σχ. Ἡσύχ.

σχοινο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς σχοινίον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9.

σχοινολογέω, ὁμιλῶ σχοινοτενῶς καὶ ἀτόνως (κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς φύσεως τῶν σχοινίων ἢ «βούρλων»), Νεῖλ. ἐν Act. Monum. 3. 1, σ. 82.

σχοινο-μέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν διὰ σχοινίου, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9. 36, Müller Ἱστ. Ἀποσπ. 2. 209· **-μέτρησις,** εως, ἡ, Ἀλεξ. Πολύβ. παρ' Εὐσ. ἔνθ' ἀνωτ.

σχοινό-πλεκτος, ον, πεπλεγμένος ἐκ σχοίνων, εἰς σχοινόπλεκτον ἄγγος Ἀραρὼς ἐν «Καμπυλίωνι» 1. 4.

σχοινοπλοκέω, πλέκω, «στρήφτω», σχοινία, ἐκ τριχῶν Εὐστ. Πονημάτ. 289. 79.

σχοινοπλοκικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς κατασκευὴν σχοινίων, σπάρτον Στράβ. 160.

σχοινο-πλόκος, ὁ, ὁ πλέκων σχοινία ἢ ψιάθους, («ψάθας») ἐκ σχοίνων, Ἱππ. 1120C, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 36, Σουΐδ.

σχοινο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν σχοινία, ἔμπορος σχοινίων πιθ. γραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 4812 l.

σχοινορ-ραφέω, ῥάπτω διὰ σχοίνων, βούρλων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 162.

σχοῖνος, ὁ, καὶ ἡ (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 89, Ἱππ., Καλλ., κλπ.)· — εἶδος φυτοῦ κατὰ τὸ ἄκρον ὀξέος, κοινῶς «βοῦρλον», Λατ. juncus ἢ scirpus (γνωστὸν τῷ Ὁμ., ἴδε κατωτ. 3), Ἡρόδ. 4. 190, κλπ.· πλεκτὴ σχ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 89· στιβὰς σχοίνων (ἴδε **στιβάς**) ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 541· — μάλιστα δὲ τὸ ἀρωματικὸν εἶδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 1, Διόδ. 2, 49 σχ. εὔοσμος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 1· (τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐκαλεῖτο σχοίνου ἄνθος, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 464C, κλπ.· καὶ **σχοίνανθος,** ὁ, ἡ σχοιν-

ἄνθη, ἡ, 'Ακτουάρ., 'Ιππιατρ.· σχοινάνθιον, τό, 'Αλέξ. Τραλλ.)· — πολλὰ ἄλλα εἴδη αὐτοῦ εὑρίσκοντα·, ὁλόσχοινος, ὀξύσχοινος, μελαγκρανίς, μυρεψική. κτλ., Schneid. εἰς Θεόφρ 3, σ 380 κέξ. 2) κάλαμος, καλάμιον, ὅπερ οἱ βάτραχοι μετεχειρίσθησαν ὡς βέλος ἢ ἀνό τιον (πρβλ ὀξύσχοινος), Βατραχομ. 2'6, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Αχ. 230· ἐν χρήσει ὡς ὀβελός, σχοίνους λαβὼν ἀνεῖρε τὰ κρέα (ἀνείρειν = ἀναπείρειν) Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδήλ. 22· ὡς κάλαμος πρὸς γραφήν, 'Εβδ. ('Ιερ. Η' 8).
3) δρυμὸς ἐκ σχοίνων ἢ ἁπλῶς σχοῖνος, «βουρλιά», 'Οδ. Ε. 463, Πινδ. Ο. 6. 90, πρβλ. 'Αριστ. Μετεωρ. 2 3, 38 II. πλέγμα ἐκ σχοίνων οἷον δήποτε, σχοινίον ἐκ σχοίνων, καὶ καθόλου, σχοινίον, Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 1. 66, πρβλ. 5. 16, Πλάτ. Τίμ. 78B, κτλ.· πρβλ. σχοινίον. 2) φραγμὸς πέριξ κήπου, 'Ανθ. Πλαν. 255. 3) τὸ πλέγμα κλίνης, ὁ αὐτ. ἐν Π. 5. 294, 12. III. ἐν 'Ελλάδι ὁ σχοῖνος ἦτο μέτρον γῆς δι' οὗ, ὡς ἐν 'Ιταλίᾳ διὰ τῆς pertica, αἱ κυριευόμεναι χῶραι ἐμετροῦντο καὶ διὰ κλήρου διενέμοντο εἰς νέους ἐποίκους· ὁ Καλλ. καλεῖ αὐτὸ Περσικὸν μέτρον παρὰ Πλουτ. 2. 602F, πρβλ. 'Αθήν. 122Α· ὁ Αἰγύπτιος σχοῖνος λέγεται παρ' 'Ηροδ. 2. 6, ὅτι ἦν = 2 Περσ παρασάγγαις = 60 σταδίοις· ἀλλὰ κατὰ 'Ερατοσθ. = 40 σταδίοις, παρὰ Πλινίῳ καὶ 'Ηρωνι = 32 ἢ 30 ἡ ποικιλία τοῦ μήκους αὐτοῦ (προκύπτουσα ἴσως ἐκ τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, ὡς τὸ 'Ελβετικὸν Stunde) μνημονεύεται παρὰ Στράβ. 803, Πλίν. 6. 30, πρβλ. Franz εἰς Συλλ 'Επιγρ. 3, σ 706. 2) μέτρον γῆς ἢ κλῆρος, 'Απολλιν. Ψαλμ. ΙΕ', 12.

σχοινο-στρόφος, ον, = **σχοινιοστρόφος**, διάφ. γρ. ἐν Πλουτ. 2. 473C.

σχοινο-τενής, ές, (τείνω) ἐκτεταμένος ὡς ὁ σχοῖνος δι' οὗ μετρεῖ τις, ὅθεν, 1) τεταμένος κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, 'Ηρόδ. 1. 189, 199· σχοινοτενὲς ποιήσασθαι, σύρειν εὐθεῖαν γραμμήν, ὁ αὐτ. 7. 23. 2) μεταφορ., ἐκτεταμένος κατὰ μῆκος, πολὺ ἐκτεταμένος, μακρός, ᾄσματα Φιλόστρ. 747, Εὐστ., κλπ.· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Πίνδ. ἐν 'Αποσπ. 47 ἔχει ἰδιότυπον θηλ. σχοινοτένεια ἀοιδά, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἡδυέπεια, μουνογένεια. II. πεπλεγμένος ἐκ σχοίνων, σπυρὶς 'Ανθ. 11. 6. 5.

σχοινό-τονος, ον, πεπλεγμένος διὰ τεταμένων σχοίνων ἢ σχοινίων, σχοινόπλεκτος, δίφρος 'Ιππ. 682. 26.

σχοινουργός, ὁ, (*ἔργω) = **σχοινοπλόκος**, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 6708.

σχοινοῦς, οῦσα, οῦν, συνῃρ. ἀντὶ **σχοινόεις**· — ὁ σχ., τόπος κατάφυτος ἐκ σχοίνων, Συλλ. 'Επιγρ 103, πρβλ. Στράβ. 160.

σχοινοφιλίνδα, «ἡ δὲ σχοινοφιλίνδα, κάθηται κύκλος, εἷς δὲ σχοινίον ἔχων ἐλθὼν παρ' αὐτῷ τίθησι· κἂν μὲν ἀγνοήσῃ ἐκεῖνος παρ' ᾧ κεῖται, περιθέων περὶ τὸν κύκλον τύπτεται, εἰ δὲ μάθοι περιελαύνει τὸν θέοντα τύπτων» Πολυδ. Θ', 115.

σχοινο-φόρος, ον, ὁ φέρων σχοίνους, σχοινία ἢ ψιάθους ἐκ σχοίνων, Γρηγ. Ναζ., 'Ετυμολ. Μέγ.

σχοινο-χάλινος, ον, ὁ ἔχων χαλινὸν ἐκ συνεστραμμένων σχοίνων, ἵπποι Στράβ 828.

σχοινώδης, ες = **σχοινοειδής**, Νικ. 'Αλεξιφ. 153D.

σχοινωτός, ή, όν, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **σχοινόω**) ἔχων σχῆμα σχοινίου, κίων Κοσμᾶ Τοπογρ. Χριστ. 140D.

σχολάζω, μέλλ. -άσω, σχολὴν ἄγω, δὲν ἔχω ἀσχολίαν τινά, ἀναπαύομαι, οὐδεμίαν ἔχω ἐργασίαν, εὐκαιρῶ, ἔχω ὥραν σχολῆς, σὺ δ' ἢν σχολάσῃς 'Αριστοφ. Λυσ. 212, πρβλ. Θουκ. 4. 4, Πλάτ., κλπ.· διὰ τὸ μὴ σχολάζειν ὑπὸ τῶν πολέμων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 694Ε ἀσχολούμεθα ἵνα σχολάζωμεν 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 10. 7, 6· σχ. καλῶς, δαπανῶ καλῶς τὸν χρόνον, τὰς ὥρας τῆς σχολῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 3, 2· σχ. ἐλευθερίως καὶ σωφρόνως αὐτόθι 7. 5, 1· — μετ' ἀπαρ., εὐκαιρῶ, μοὶ περισσεύει ὥρα νὰ πράξω τι, Ξενοφ. Κύρ. 2. 1, 9., 8. 1, 18, Πλάτ. Νόμ. 763D, κλπ. 2) χρονοτριβῶ, βραδυπορῶ, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 207, 883, Εὐρ. 'Εκ. 730, Δημ. 38. 20. II. σχ. ἀπό τινος, Λατ. vacare a re, ἀναπαύομαι ἀπό τινος, παύομαι ποιῶν τι, Ξενοφ. Κύρ. 7. 5, 52, πρβλ. 'Ελλ. 7. 4, 28· οὕτω, σχ. τινὸς Πλουτ. Νικ. 28. III. σχολάζειν τινί, Λατ. vacare rei, ἔχω εὐκαιρίαν διά τι πρᾶγμα, ἀφιερῶ τὸν καιρόν μου εἴς τι πρᾶγμα, καταγίνομαι, ἐσχόλακεν ἐνὶ τούτῳ πάντα τὸν βίον Δημ. 594. 16 σχ. φιλοσοφίᾳ, μουσικῇ Λουκ. π. Μακροβ 4, π. 'Αληθ. 'Ιστ. 2. 15, κτλ.· οὕτω, σχ. πρός τι Ξεν. 'Απομν. 3. 6, 6 πρός τινι 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 8, 16 ἐπί τινος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 61· περί τι Πλουτ. Βρούτ. 22. 2) ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., ἀφοσιοῦμαι εἴς τινα, τοῖς φίλοις Ξεν. Κύρ. 7. 5, 39· μάλιστα ἐπὶ μαθητῶν, σχ τινί, ἀφιεροῦμαι εἴς τινα διδάσκαλον, γίνομαι μαθητής του, συχνάζω εἰς τὴν διδασκαλίαν του, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 44, Πλουτ. 2 844Α, Β σχ. μετά τινος Φύλαρχ. 53· παρά τινι 'Αλκίφρων 1. 34 πρός τινα Πλουτ. Νουμ. 14. 3) ἀπολ., ἀφοσιοῦμαι εἰς τὴν μάθησιν· ἀκολούθως, διδάσκω, παραδίδω μαθήματα (πρβλ. σχολή), σχ. ἐν Λυκείῳ Διον. 'Αλ. πρὸς 'Αμμ. 1. 5, πρβλ. Πλουτ. Δημοσθ. 5· τὰ περὶ τοῦ τέλους σχολασθέντα, μαθήματα περὶ .., Σέξτ. 'Εμπ. π Μ. 11. 167. IV. εἶμαι ἐνησχολημένος, ἐπί τινος 'Αριστ. π. Ζ Μορ. 4. 5, 61. V. ἐπὶ θέσεως, εἶμαι κενή, δὲν κατέχομαι ὑπό τινος, καταλαβὼν σχολάζουσαν καθέδραν 'Ιουλιαν. Συμπ. ἢ Κρόνια 316C.

σχολαῖος, α, ον, (σχολή) ὁ σχολῇ ποιῶν τι, βραδύς, ἀργός, ἀργοκίνητος, σχολ. κομισθῆναι, πορευθῆναι βραδέως, Θουκ. 3. 29· σχολαίαν ποιεῖν τὴν πορείαν Ξενοφ. 'Ανάβ. 4. 1, 13· σχολ. ἀπαλλαγαὶ 'Ιππ. 58. 35· βίος Πλουτ. 2. 603E. — 'Επίρρ. -ως, Ξεν. 'Αν. 1. 5, 8, 'Αριστ., κλπ. — Συγκρ. σχολαίτερα 'Ηρόδ. 9. 6· ἢ -αίτερον, Θουκ. 4. 47, Πλάτ. Πολ. 610D· ὑπερθ. -αίτατα, Ξεν. 'Ελλ 6. 3, 6· — ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς δοτ. σχολῇ (-ηι, -αι), ὡς τὸ παλαίτερος ἐκ τοῦ πάλαι· ἀλλ' ὡσαύτως σχολαιότερον, -ότατα, ὁ αὐτ. ἐν 'Αν. 1. 5, 9, Λακ. 11, 3· — -οτέρως Διοσκ. π. Δηλητηρ. Φαρμ. ἐν τῷ προοιμ.

σχολαιότης, ητος, ἡ, μέλλησις, βραδύτης, ἀργοπορία, ἡ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν σχολαιότης Θουκ. 2. 18.

σχολαρίκιον, τό, ὡς καὶ νῦν, «σκουλαρίκι», ἐνώτιον, Κ. Πορφυρογ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 232, 19, κλπ.

σχολάριοι, οἱ, παρὰ Βυζαντ. = οἱ ἐπὶ τοῦ παλατίου φυλακῆς τεταγμένοι, Νεῖλος 148C, 469, 'Ιουστινιαν. Νεαρ. 117, 11, Προκόπ. III, 135, κλπ.

σχολ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς σχολῆς, σχολάρχης ἐγένετο τῆς ἐν 'Ακαδημείᾳ σχολῆς Ξενοκράτης Διογ. Λ. 5. 2· — **σχολαρχέω**, ὁ αὐτ. 8. 1.

σχόλασις, εως, ἡ, τὸ σχολάζειν, ἔχειν καιρόν, σχόλ. προσευχῆς καὶ ἀναγνώσεως 'Ιω. Χρυσ. τ. 12, σ. 1063E.

σχολασμός, ὁ, αὐτὰ ἔλεγε καὶ σχολασμὸν δὲν εἶχε, τελειωμὸν δὲν εἶχεν, 'Ακρ ἔπος ἔκδ. 'Αντ. Μηλιαράκη στίχ. 2672.

σχολαστήριον, τό, (σχολάζω) τόπος ἐν ᾧ διέρχεταί τις τὸν καιρόν του, ἐν ᾧ σχολάζει τις, Πλουτ. Λούκουλλ 42, Μοσχίων παρ' 'Αθην. 207Ε.

σχολαστής, οῦ, ὁ, ὁ σχολάζων, ὁ σχολὴν ἄγων, ὁ ζῶν ἐν σχολῇ, Λατ. homo otiosus, Κωμ. κ. 'Α ώνυμ. 8, Πλουτ. Βρούτ. 3, κλπ. II. ὡς ἐπίθετ., ὡς τὸ σχολαστικός, ὁ ἄνευ ἀσχολίας, ὁ ἄπρακτος, βίος ὁ αὐτ ἐν Κικ. 3, 2. 135Β· ἀργὸς καὶ σχολ. ὄχλος ὁ αὐτ. ἐν Σόλ. 22.

σχολαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς ἡσυχίαν, ὁ ἡσυχάζων, ἀπολαύων ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, Λατ. otiosus, αἱ σχολαστικώτεραι πόλεις 'Αριστ. Πολιτ. 6 8, 22, πρβλ. 8. 6, 11 σύλλογοι σχ., συναθροίσεις ἀργῶν ἀνθρώπων, αὐτόθι 5. 11, 5· τὸ σχολαστικόν, ἡ πρὸς τὸ μηδὲν ποιεῖν ῥοπή, ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθ. Νικ. 10. 7, 7. II. ὁ ἀφιερῶν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς εἰς τὴν παιδείαν, πεπαιδευμένος ἄνθρωπος, Λατ. scholasticus, scholaris, Ποσειδών. παρ' 'Αθην. 211F, Συλλ. 'Επιγρ. 2746, κ. ἀλλ., πρβλ. Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 37, Πλουτ. Κικ. 5· — ἀλλά, 2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐγγράμματος μωρός, βλάξ, κομπάζων ἐπὶ ψευδοπαιδείᾳ, 'Αρρ 'Επίκτ. 1. 11, 39, Μᾶρκ. 'Αντωνῖν. 16, 'Ιεροκλ., κλπ.

σχολεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, διδασκαλεῖον, ἰατρεῖόν ἐστι τὸ τοῦ φιλοσόφου σχολεῖον 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 23, 30, 'Εκκλ.

σχολή, ἡ, (ἴδε ἐν τέλει) τὸ σχολάζειν, μὴ ἔχειν ἀσχολίαν τινά, ἀπραξία, ἀργία, εὐκαιρία, εὐσχολία, Λατ. otium, vacatio, πρῶτον παρ' 'Ηροδ. 3. 134, Πινδ. Ν. 10. 86, κλπ.· ἀντίθετον τῷ ἀσχολία, 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 15, 1, κλπ.· σχολὴν ἄγειν, σχολάζειν, σχολὴν ἔχειν, εὐκαιρεῖν, ἀναπαύεσθαι, ἀπρακτεῖν, 'Ηρόδ ἔνθ' ἀνωτ., Εὐρ. Μήδ. 1238, Θουκ. 5. 29· ἐπί τινι Πλάτ. 'Απολ. 36D· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66D περί τι 'Αντίπ. παρὰ Στοβ. 418 ἐν τέλ.· πρός τι 'Αρρ. 'Επίκτ. 1. 27, 15· τινι Λουκ. π. Διαβολ. 15 σχ. ἐπί τινα, ἀφιερῶ τὸν καιρόν μου εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 12. 2, κλπ.· — σχ. ἔχειν, ἔχειν εὐκαιρίαν, Εὐρ 'Ανδρ. 732, Πλάτ., κλπ.· ἀμφὶ ἑαυτόν, διὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 42· — σχ. ποιεῖσθαι, εὑρίσκειν καιρόν, εὐκαιρίαν, πρός τι ὁ αὐτ. ἐν 'Απομν. 2. 6, 4 μετ' ἀπαρ., Πλάτ. 'Ιὼν 530D — μὴ σχολὴν τίθει, δηλ. σπεῦσον, μὴ βραδύνῃς, Αἰσχύλ 'Αγ. 1059· ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω Εὐρ. Ι Τ 1432· — σχολή [ἐστί] μοι, ἔχω καιρόν, ἐν καιρῷ, οὐ σχολὴ αὐτῷ Πλάτ. Πρωταγ. 314D· οὐκ οὔσης σχ. 'Αριστοφ Πλ. 281· προοιμ., οὐ σχ. δούλοις 'Αριστ. Πολιτ. 7. 15, 2· ὡσαύτως, σχ. ἐστί μοι πρός τι Πλάτ. Πολιτ. 272B, Φαῖδρ. 227B καὶ μετ' ἀπαρεμφ., Αἰσχύλ 'Αγ. 1055, κλπ.· εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή Σοφ. Αἴ. 816· καταβαίνειν οὐ σχ. 'Αριστοφ. 'Αχ. 4 9, κ. ἀλλ.· οὕτω, σχ. πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 818· — σχολὴ ἐδόκει γίγνεσθαι, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε πολὺν καιρόν, Θουκ. 5. 10· — σχ διδόναι, παρέχειν τινὶ Ξενοφ. Κύρ. 4. 2, 22, 'Ιέρ. 10, 5· σχ. καταναλίσκειν εἴς τι 'Ισοκρ. 5D· — τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν περιμένειν Πλάτ. Πολ. 370Α· — σχολῆς ἔργον, ἔργον ἔχον χρείαν σχολῆς, δηλ. ἔργον ἀπαιτοῦν πᾶσαν προσοχήν, Εὐρ. 'Ανδρ. 552· — συχν. μετὰ προθέσ. ἀντὶ ἐπιρρ., ἐπὶ σχολῆς, ἐν καιρῷ, εἰς κατάλληλον εὐκαιρίαν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1220 (κοινῶς ἐπὶ σχολῇ), Πλάτ. Θεαίτ. 172D· κατὰ σχολὴν 'Αριστοφ. 'Εκκλ.

48, Πλάτ. Φαῖδρ. 228Α· μετὰ σχολῆς ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 110Α· ὑπὸ σχολῆς Πλούτ. 2. 667D· ἴδε κατωτ. Β. **2**) μετὰ γεν., ἡσυχία, ἄνεσις, ἀνάπαυσις ἀπό τινος πράγματος, ἔν τινι σχολῇ κακοῦ Σοφ. Ο. Τ. 1286· σχολὴν λαβεῖν πόνων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 725· σχ. ἐστί τινι τῶν πραγμάτων Πλάτ. Νόμ. 961Β, πρβλ. Πολ. 370C· οὕτω καί, σχ. γίγνεταί τινι ἀπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66D· σχ. ἄγειν ἀπό τινος, ἀπέχομαί τινος, Ξενοφ. Κύρ. 8. 3, 47· ἡ τῶν ἀναγκαίων σχ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 2. **3**) ἀργία, ὀκνηρία, τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολὴ Σοφ. Ἀποσπ. 288· σχολὴ τερπνὸν κακὸν Εὐρ. Ἱππ. 384.

II. τὸ πρᾶγμα εἰς ὃ ἀφιεροῖ τις τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, σπουδαία μελέτη, διδασκαλία, Λατ. schola, Πλάτ. Νόμ. 820C, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 1, 13· σχολὴν γράψας Πλούτ. 2. 37C, κλπ.· σχ. περὶ πολιτείας γράψασθαι αὐτόθι 790Ε· σχ. λέγειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11. 35·— πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 15Α, Κικ. Tusc. 1. 4. **2**) ὁ τόπος ἔνθα τοιαῦτα μαθήματα ἐγίνοντο, σχολή, **ταῦτ' οὐ σχολὴ** Πλάτωνος Ἄλεξ. ἐν «Ὀλυμπιοδώρῳ» 1, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 5, Διονύσ. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 1, π. Δημοσθ. 44, Πλουτ. Περικλ. 35, Ἄλεξ. 7, κλπ.· σχ. ἔχειν, ἔχειν σχολήν, δηλ. σχολεῖον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 11· σχολῆς ἡγοῦμαι, εἶμαι ἀρχηγὸς σχολῆς, Διον. Ἁλ. πρ. Ἀμμ. 1. 7. **3**) = **σχολαστήριον**, Βιτρούβ. **III**. **σχολαί**, παρὰ τοῖς Βυζ. τάγμα σωματοφυλάκων τοῦ παλατίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8699, 8797, πρβλ. **σχολάριοι**.

Β. **σχολῇ** ὡς ἐπίρρ., μετὰ σχολῆς, σχολαίως, ἐν ἀνέσει, βραδέως, ἤνυτον σχολῇ βραδὺς Σοφ. Ἀντ. 231, πρβλ. Θουκ. 1, 142., 3. 46, Ἀνδοκ. 22. 13, κτλ.· ἀτρέμα τε τῇ σχολῇ Ἄλεξ. ἐν «Λίνῳ» 1. 4· σχ. καὶ βάδην Πολύβ. 8. 30, 11. **2**) μόλις καὶ μετὰ βίας, παντάπασιν, οὐδόλως (πρβλ. I'll trust by leisure him that mocks me once', Shaksp. Tit. Andron.), Σοφ. Ο. Τ. 434, Πλάτ., κλπ.· παραινῶ πᾶσι .. σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας Εὐριπ. Ἀποσπ. 319· σχολῇ γε Σοφ. Ἀντ. 390, Ἀνδοκ. 13. 45, Ξεν.· σχ. που Πλάτ. Σοφ. 261Β· ὀλίγον τι, οὐ κάμνω σχολῇ Εὐρ. Ἴων 276· — συχνάκις ἐν τῇ ἀποδόσει ὅπως συνοδεύσῃ ἐπιχείρημα κατ' ἰσχυρότερον λόγον, εἰ δὲ μή .., ἤ που σχολῇ .. γε, ἐὰν μὴ οὕτω .., τότε μόλις .., ἢ πολλῷ ἧττον .., Ἀνδοκ. 12. 21· εἰ αὗται .. μὴ ἀκριβεῖς εἰσι, σχολῇ αἱ ἄλλαι Πλάτ. Φαίδων 65Β· εἰ μὴ τούτων. σχολῇ τῶν γε ἄλλων Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 10· ὁπότε γὰρ μὴ ἱκανὴ κτλ.. σχολῇ τό γε κτλ. Πλάτ. Πολ. 610Ε· μὴ γιγνώσκων τὴν οὐσίαν σχολῇ τήν γε ὀρθότητα διαγνώσεται ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 668C. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΕΧ, **σχεῖν**, ἐπισχεῖν)

σχολιάζω, ἑρμηνεύω τι διὰ σχολίων, οἱ τὰ τοῦ Λυκόφρονος πρὸ ἡμῶν σχολιάσαντες Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1446, πρβλ. Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 366, 3, κλπ.

σχολιαστής, οῦ, ὁ, (σχόλιον) ὁ σχολιάζων, γράφων σχόλια, τινὲς τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν Ἡσιόδου Εὐστ. σ. 194.

σχολικός, ή, όν, (**σχολὴ** II) συνήθης ἐν ταῖς σχολαῖς, ὑπομνήματα Ἀθήν. 83Β· παράδοσις Ὀρειβάσ., κλπ.· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σχολείων: ὡς ἐν τοῖς σχολείοις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 13. **2**) μακρὸς ἢ σχοινοτενής, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22, Λογγῖν. 10, κλπ. **II**. ἑρμηνευτικός, ἐξηγητικός, σχ. παρασημειώσεις = σχόλια, Ἀριστ. περὶ Φυτ. ἐν τῷ προλόγ.· σχ. ἀγνόημα, ἁμάρτημα τοῦ σχολιαστοῦ, τοῦ ἑρμηνευτοῦ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 111.

σχολιο-γράφος [ᾰ], ὁ, ὁ γράφων σχόλια, σχολιαστής, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 376·— **σχολιογρᾰφέω**, γράφω σχόλια, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 25.

σχόλιον, τό, (**σχολή** II) ἐξήγησις, ἑρμηνεία, Κικ. πρ. Ἀττ. 16. 7. 3· σχόλια λέγειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 6· μάλιστα σύντομος σημείωσις ἑρμηνευτική, ὡς καὶ νῦν, σχόλια συναγείρων Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 23· σχ. τινος ἢ εἴς τι, εἰς βιβλίον τι, εἴς τινα συγγραφέα, Σχόλ. **II**. μακρὸς σχοινοτενὴς λόγος, ἀνάγνωσμα, διδασκαλία, Φώτ., Ἡσύχ.

σχολιο-ποιῶ, ποιῶ σχόλια, σχολιογραφῶ, ἐν τῷ παθ., Ἐπιφάν. II, 728Α.

σχολύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σχόλιον**, περὶ τοῦ Ξέρξου σχολύδρια Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1414.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

σχόμενος, σχοῦ, ἴδε ἐν λ. **ἔχω**.

σχονθύλλω, = **τονθορύζω**, Ἡσύχ.

σχῦρ, ὁ, = **χήρ**, ἐχῖνος, ἀκανθόχοιρος, Ἡσύχ.

σχῶ, σχῶμεν, σχών, ἴδε ἐν λ. **ἔχω**.

σῶ, ἴδε **σάω, σήθω**,

σῷ, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **σῶοι**.

σωδάριον, τό, ἴδε ἐν λ. **σουδάριον**.

σῶδες, αἱ, εἶδος ᾠδικοῦ πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰξευτ. 3. 2.

σωζό-πολις, εως, ὁ, ἡ, = **σωσίπολις**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 14.

σῴζω (μετὰ ὑπογεγραμμένου ι ὁσάκις μετὰ τὸ ζ ἀκολουθεῖ ω, οἷον σῴζω, Δίδυμος ἐν Ἐτυμ. Μέγ. 741, καὶ οὕτως ἐν Ἐπιγραφαῖς, π. χ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2448I. 7., 4838b, 5774. 51, κ. ἀλλ.), κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ **σάω, σαόω, σώω** (ἴδε κατωτ.)· πρκμ. **σέσωκα**.— Μέσ., μέλλ. **σώσομαι** Εὐριπ. Βάκχ. 793, Ξεν.· ἀόρ. **ἐσωσάμην** Ἀττ. — Παθητ., μέλλ. **σωθήσομαι** Θουκ. 5. 111, Πλάτ., κλπ.· ἀόρ. **ἐσώθην** Ἡρόδ., Ἀττ., (**ἐσώσθην** μόνον παρ' Ἡσυχ.)· πρκμ. **σέσωσμαι, σέσωσται**, κλπ., Αἰσχύλ. Θήβ. 820, Σοφ. Τρ. 83, Εὐρ., Ξενοφ., κλπ.· ἀλλὰ **σέσωται** Πλάτ. Κριτί. 109D, πρβλ. 110Α· τοῦτο δὲ τὸν τύπον νομίζει ὡς τὸν Ἀττικὸν ὁ Φώτ., ἴδε L. Dind. εἰς Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 25.— Ἐκ τοῦ συνήθους τύπου ὅστις ἐγένετο κοινὸς ἀπὸ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐφεξῆς ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. **σώζων** Ὀδ. Ε. 490, καὶ ὁ Ἡσ. τὴν εὐκτικὴν **σώζοι** ἐν ἀμφιβόλῳ τινὶ χωρίῳ, Ἔργ. κ. Ἡμ. 374· ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρήσει οἱ ἑξῆς τύποι παρ' Ὁμήρῳ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς Ποιηταῖς: **1**) ἐκ τοῦ **σόω**, ὑποτ. **σόῃς, -ῃ, -ωσι** Ἰλ. Ι. 681, 424, 393· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **σοεῖς, σοῦται** ὡς = **σώζεις, σώζεται**. **2**) ἐκ τοῦ **σαόω**, γ' ἑνικ. **σαοῖ** Θέογν. 868, Καλλ., κλπ.· γ' πληθ. **σαοῦσι** Τυρταῖ. 8. 13· προστ. **σάω**, ἀντὶ **σῶζε**, Ὀδ. Ν. 230., Ρ. 595, Καλλ., κλπ.· (ἀλλὰ καὶ **σάου** Ὕμν. Ὁμ. 12. 3, Καλλ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 347, κλπ., ἂν καὶ τῶν ἐκδοτῶν τινὲς ἐπανορθοῦσι σάω)· ὡσαύτως **σάω** ὡς γ' ἑνικ. παρατ., Ἰλ. Π. 363., Φ. 238·— μέλλ. **σαώσω**, ἀόρ. **ἐσάωσα**, Ὅμ., Πίνδ., κλπ.· ἀόρ. παθ. ἀπαρ. **σαωθῆναι** Ἰλ. Ο. 503, Ὀδ. Κ. 473· προστ. **σαωθήτω** Ἰλ. Ρ. 228· Ἐπικ. γ' πληθ. **ἐσάωθεν** Ὀδ. Γ. 185· μέσ. μέλλ. **σᾰώσομαι** Φ. 309. **3**) ἐκ τοῦ συνηρ. ἐνεστ. **σάω**, μετοχ. **σώοντες** Η. 430· Ἰων. παρατ. **σώεσκον** Ἰλ. Θ. 363· ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔχει προσέτι **σώετε** καὶ μέσ. **σώεσθαι**. **4**) ἐκ τοῦ **σάωμι**, Αἰολ. β' ἑνικ. **σάως**, Ἀλκαῖ. 69.— Τούτοις προσθετέον, **5**) Λακων. **σοΐδδω**, μέλλ. **-ΐξω**, Valck. Ep. ad Röver. σ. lxviii. **6**) **σωννύω**, «ἀντὶ τοῦ σώζω» Δεινόλοχ. ἐν «Μηδείᾳ» Α. Βεκ. 114, 5. **7**) μέλλ. **σωῶ**, ἐν ἀρχαίᾳ Ἀττ. Ἐπιγρ., ἴδε Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 107. Ὡς καὶ νῦν, διαφυλάττω, διατηρῶ: **1**) ἐπὶ προσώπων, σῴζω ἀπὸ τοῦ θανάτου, διατηρῶ ζῶντα, διαφυλάττω, σώοντες ἑταίρους Ὀδ. Ι. 430· ζωοὺς σάω Ἰλ. Φ. 238· σ. ἀπολλυμένους Ἀλκαῖ. 69, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 38· πόδες καὶ γοῦνα σ. τινὰ Ἰλ. Φ. 611· νὺξ σ. στρατὸν Ι. 78· κλπ.· ὡσαύτως, διασῴζω, φείδομαι, Ὀδ. Χ. 357, πρβλ. Θουκ. 1. 91. — Παθητ., σῴζομαι, διατηροῦμαι ἐν τῇ ζωῇ, ἀντίθετον τῷ **ἀπολέσθαι**, Ἰλ. Ο. 503, Ὀδ. Γ. 185, κλπ.· σώζεσθαι ἀγαπητῶς Λυσί. 147. 18· καθόλου, εἶμαι καλά, εὐτυχῶ, προάγομαι, προοδεύω, οἱ σωθησόμενοι, οἱ ἄξιοι εὐτυχίας, Πλάτ. Θεαίτ. 176D· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεστ. **σωζόμενος**, Θέογν. 68. 235· θεραπεύομαι, ἀναλαμβάνω ἀπὸ ἀσθενείας, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 138, Ἰσαῖ. 36. 12·— **σώζεο**, ὡς εὐχή, = ὁ Θεὸς νὰ σὲ διαφυλάττῃ, χαῖρε, Καλλ. εἰς Δῆλ. 150, Ἀνθολ. Π. 5. 241., 9. 372· σώζοισθε αὐτόθι 171· ὡσαύτως, σῴζω ἐμαυτόν, διαφεύγω, ἐκφεύγω, σώθητι Πλάτ. Κρίτων 44Β· μόγις ἢ μόλις σώζεσθαι Πλάτ. Ἐπιστ. 332C, Διόδ., κλπ.· χαλεπῶς σ. Θέογν. 675· ἴδε κατωτ. II. 2. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, διαφυλάττω, διατηρῶ τι ἀσφαλές, σπάνιον παρ' Ὁμ., σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ Ὀδ. Ν. 230· σπέρμα πυρὸς σώζων Ε. 490 (ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι Ποιηταῖς τὸ πῦρ λαμβάνεται ὡς ζῶν στοιχεῖον)· σ. πόλιν καὶ ἄστυ Ἰλ. Ρ. 144· σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας Κ. 45, πρβλ. Ι. 230·— ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης, σ. φάρμακον Σοφ. Τρ. 686· τὰ τόξα ὁ αὐ. ἐν Φιλ. 766· τὰ σκεύη, οἶκον, χρήματα, καρπούς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 730, Ὄρν. 380, 1062· τὰ πατρῷα, τὰ ὑπάρχοντα ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 820, Θουκ. 1. 70. σ. πόλιν, διατηρῶ, διαφυλάττω τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν, Ἡρόδ. 8. 34, Αἰσχύλ. Θήβ. 749, Σοφ. Ἀντ. 1058, Πλάτ., κλπ.· τὰ πράγματα Θουκ. 1. 94· τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Λυσ. 525· τὴν πολιτείαν, τὴν δημοκρατίαν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 1, 1., 5. 8, 8· — τόνδε γὰρ [λόγον] σώζων, τηρῶν αὐτὸν μυστικόν, Αἰσχύλ. Πρ. 524, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1530· — σ. καιρὸν Δημ. 343. 4, πρβλ. 622. — Μέσ., διατηρῶ ἢ διαφυλάττω δι' ἐμαυτόν, τι Σοφ. Ἠλ. 994, Εὐρ. Ἄλκ. 146, κλπ.· αὐτὸς αὑτῷ σ. τι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 402, πρβλ. Ἱππ. 1017.— Παθ., διασῴζομαι, ὑπάρχω ἀκόμη, ἐπὶ βιβλίων, Λογγίν. Ἀποσπ. 5. 4, Δίων Κ. 70. 2. **3**) τηρῶ, φυλάττω, ἐκτελῶ, τοὺς νόμους, κλπ., σ. ἐφετμὰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 241· τὸν παρόντα νοῦν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 392· τοὺς καθεστῶτας νόμους Σοφ. Ἀντ. 1114· τοὺς σοὺς λόγους Εὐρ. Ἑλ. 1552, κλπ.— Παθ., διατηροῦμαι, διαφυλάττομαι, τὸ ἄπραγμον οὐ σώζεται Θουκ. 2. 63· τοῦ μήκους σωζομένου Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 7. **4**) διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμοῦμαι, Εὐρ. Ἑλ. 266, Πλάτ. Πολ. 486C — ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη εἶναι κοινοτέρα ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην .. ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Σοφ. Τρ. 682, πρβλ. Ἠλ. 1257· οὕτω καὶ ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 219· μηδ' ἃ ἔμαθε σώζοιτο Πλάτ. Πολ. 455Β, πρβλ. Θεαίτ. 153Β· — πλήρες, σώζεσθαι μνήμην τινὸς Εὐρ. Ι. Τ. 302, Πλάτ. Γοργ. 504Α, Θεαίτ. 163D. **II**. Συντάσσεται: **1**) ἁπλῶς μετ' αἰτ., ἴδε ἀνωτ. **2**) μετὰ τῆς ἐν-

νοίας κινήσεως εἰς τόπον, φέρω τινὰ σῶον εἰς.., τὸν δ' ἐσάωσεν ἐς ποταμοῦ προχοὰς 'Οδ. Ε. 452 ἐς ὅμιλον 'Ιλ. Υ. 401· πόλινδε Ε. 224, κτλ.· ἐς οἴκους Σοφ. Φιλ. 311· πρὸς ἤπειρον Αἰσχύλ. Περσ. 737·— ἐν τῷ παθητ. τύπῳ, ἐξέρχομαι σῶος, καταφεύγω καὶ διασῴζομαι εἴς τινα τόπον, σῴζεσθαι ὀπίσω ἐς οἶκον 'Ηρόδ. 4. 97, πρβλ. 9. 104 δεῦρο Εὐρ. Φοίν. 725· οἴκαδε Ξεν. 'Ελλ. 1. 6, 7· ἐπὶ τὴν ὑμετέρην [χώρην] 'Ηρόδ. 5. 98 ἐς δόμους Σοφ. Τρ. 611· ἐπὶ θάλατταν Ξεν. 'Αν. 6. 3, 20 πρὸς ἤπειρον Αἰσχύλ. Περσ. 737· μετὰ δοτικ. προσώπ., μόλις ὔμιν ἐσώθη Θεόκρ. 15. 4. **3)** σ. τινὰ ἐκ φλοίσβοιο, ἐκ πολέμου 'Ιλ. Ε. 469, Λ. 752· ἐκ ποταμοῦ Φ. 274· ἐκ θανάτοιο 'Οδ. Δ. 753, καὶ οὕτω παρ' 'Αττικ.· — ὡσαύτως, σ. τινὰ ἀπὸ στρατείας Αἰσχύλ. 'Αγ. 603· — ἐν 'Ιλ. Θ. 363, τειρόμενον σώεσκον.. ὑπ' ἀέθλων, ἡ ὑπὸ δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ **τειρόμενον**·— διὰ δεινῶν πραγμάτων σῴζεσθαι Ξεν. 'Αν. 5. 5, 8·— καὶ μετὰ γεν., ἐχθρῶν σῶσαι χθόνα, νὰ σώσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν ἐχθρ., Σοφ. 'Αντ. 1162· σῶσαί τινα κακοῦ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 919· σωθῆναι κακῶν Εὐρ. 'Ορ. 779. — 'Αμφότεραι αὗται αἱ συντάξεις δύνανται νὰ συνδυασθῶσι, σ. τινὰ ἐκ πολέμου ἐπὶ νῆας 'Ιλ. Ρ. 452· ἐκ πολ. μετὰ νῆας Μ. 123 ἐξ Αἰγίνης δεῦρο Πλάτ. Γοργ. 511D. **4)** μετὰ δοτ. προσώπ., διασῴζω χάριν τινός, καί μοι φίλον υἷα σάωσον 'Οδ. Δ. 765· θᾶκόν τινι 'Ανθ. στοφ. Βάτρ. 1517· ἡμῖν τὸν βίον Πλάτ. Πρωτ. 357A, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., σῴζεταί τινι 'Αριστοφ. Εἰρ. 1022, Ξεν. 'Αν. 8. 7, 56. **5)** μετ' ἀπαρεμφ., αἵ σε σῴζουσι θανεῖν, αἵτινες σὲ σῴζουσιν ἐκ τοῦ θανάτου, Εὐρ. Φοίν. 600. **6)** μετὰ μετοχῆς, σῴζεσθαι φεύγοντες, διὰ τῆς φυγῆς, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 51. **7)** ἀπολ., τὰ σῴζοντα, τὰ ὁποῖα πιθανῶς θέλουσι σώσῃ, Δημ. 66. 27· ἡ σῴζουσα [ψῆφος] Λουκ. 'Αρμον. 3. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 477.

σωκάριον, τό, = σχοινίον, 'Αρχ. Μαθ., Γεωπ. 20, 42, κλπ.

σωκέω, ἔχω δύναμιν ἢ ἰσχύν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 36. **2)** μετ' ἀπαρεμφ., εἶμαι ἱκανός, εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ πράξω τι, Σοφ. 'Ηλ. 119.

σωκίζω, ἐμπλέκω διὰ βρόχου (θηλειᾶς) (**σῶκος II**), Βυζ.

σώκιστρον, τό, = **σῶκος** II, Βυζ.

σῶκος, ὁ, ὁ ἰσχυρός, ὁ δυνατός, ἐπίθετον τοῦ 'Ερμοῦ, 'Ιλ. Υ. 72 ὡσαύτως ὡς κύριον ὄνομα ἐν 'Ιλ. Λ. 427. (Ἴσως συγγενὲς τῷ Σανσκρ. sah-y-s (ἰσχυρός)) **II.** = σόκκος, βρόχος, «θηλειά», σχοινίον μετὰ βρόχου εἰς τὸ ἄκρον, Βυζ.

Σωκράτειον, τό, μνημεῖον εἰς τὸν Σωκράτη, Μαρῖνος ἐν βίῳ Πρόκλου 10. 12 — **Σωκράτεια**, τά, ἑορτὴ εἰς μνήμην τοῦ Σωκράτους, Πλατώνειά τε καὶ Σωκράτεια κατ' ἐνιαυτὸν ἄγοντος αὐτόθι 23.

Σωκρᾰτέω, κωμ. λέξις παρ' 'Αριστοφ. ἐν Ὄρν. 1282, πράττω ὅ,τι καὶ ὁ Σωκράτης, μιμοῦμαι τὸν Σωκράτη (πρβλ. **Σωκρατίζω**)· ἀλλὰ τὸ Ραβενναῖον 'Αντίγραφον ἔχει **ἐσωκράτων** (ἐκ τοῦ **Σωκρατάω**).

Σωκράτης [ᾰ], ὁ· γεν. **Σωκράτους**, καὶ **Σωκράτου** Στοβ. τ. 7, 66· ἑνικ. αἰτ. παρὰ Πλάτ. **Σωκράτη** (ὡς καὶ παρ' 'Αριστοφ. ἐν Νεφ. 182, κτλ.), παρὰ δὲ Ξενοφ. **Σωκράτην**· κλητ. Σώκρατες·— ὑποκορ. **Σωκρατίδιον, Σωκρατάκη**! 'Αριστοφ. Νεφ. 222, κ. ἀλλαχοῦ.

Σωκρᾰτίζω, = **Σωκρατέω**, 'Αλκίφρων 2. 2, Ποιητὴς ἐν τῇ 'Υποθέσει IV εἰς τὰς 'Αριστοφ. Νεφ.

Σωκρᾰτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸν Σωκράτην ἀνήκων, 'Αριστοτ., κλπ.· **οἱ Σωκρατικοί**, οἱ φιλόσοφοι τῆς σχολῆς αὐτοῦ, Λουκ. Ἔρωτ. 23· **τὸ Σωκρατικόν**, λόγος τοῦ Σωκρ., Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 4. 16. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον Σωκρατικόν, more Socratico, Κικ. πρὸς 'Αττ. 2. 3.

Σωκρᾰτιστής, οῦ, ὁ, μιμητὴς τοῦ Σωκράτους, 'Υπόθ. III εἰς τὰς 'Αριστοφ. Νεφ.

Σωκρᾰτό-γομφος, ον, ὁ γεγομφωμένος ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, ἐπὶ τῶν δραμάτων τοῦ Εὐριπίδου, Τηλεκλείδ. ἐν 'Αδήλ. 3· ἴδε Δινδ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αποσπ. σ. 511.

σωλάριον, τό, = τῷ Λατιν. solarium, = ὁ ἡλιακός, τὸ ἡλιακόν, «ταράτσα», Συλλ. 'Επιγρ. 3281, 3386, 'Ιουλιαν. Κῶδ. 8. 10, 12, § ε', Βασιλικ. 58. 11. 10.

σωλέα (ὀρθότερ. **σολέα**), ἡ, τὸ ὑπερέχον μέρος τοῦ ἐδάφους ναοῦ πρὸς τὸ ἱερόν, Θεοφάν. 681, 18, Νικήτ. Παφλ. 536D, κλπ.·— ὡσαύτως **σωλεία** Σωφρ. 3985A· προσέτι **σωλίας**, ὁ, Κουροπ. 91.

σωλήν, ῆνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «σωληνάρ.», 'Αρχίλ. 154, 'Ηρόδ. 3. 60 σ. κεραμεοῦς Πλουτ. 2. 526B· σκύτινος Σ ραβ. 751· μολίβδινος Γεωπ. 10, 18, 6 ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς προβαλεῖν ἄγνω σωλῆνας ὥσπερ ὕδωρ τὸ μύρον ἐκχέοντας Πλουτ. Γά 6. 19 **2)** κυλινδρικὴ θήκη ἐν ᾗ μέλος τεθραυσμένον τηρεῖται ἀκίνητον καὶ εὐθύ, 'Ιππ. π. 'Ιητρεῖον 745, πρβλ. 763D, 766A. **3)** κέραμος ἔχων αὔλακα κοίλην, Λατ. imbrex, 'Ησύχ. **4)** ὀστρακόδερμον, τὸ νῦν καλούμενον, «σωλῆνα», 'Επίχ. 23. 7 Ahr., Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσι» 1, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 4, 4., 5. 15, 14, κ. ἀλλ. **5)** τὸ ἀνδρικὸν μόριον, 'Ησύχ. **6)** ἡ κοιλότης τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Πολυδ. Β', 180.

σωληνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σωλήν**, Γαλην. **2)** εἶδος σωληνοειδοῦς φαρέτρας, «σωληνάρια μετὰ μικρῶν σαγιτῶν» Λέοντ. Τακτ. 5, 4· «σωληνάρια ξύλινα μετὰ μικρῶν σαγιτῶν» αὐτόθι 6, 26.

σωληνεύομαι, Παθ., περιφέρομαι ὡς ἐν σωλῆνι, «ἐσωληνευόμην· συμπεριεφερόμην» 'Ησύχ.

σωληνίζω, διακοιλαίνω ἢ σχηματίζω τι ἐν εἴδει σωλῆνος, Ἥρων ἐν 'Αρχ. Μαθ. 115B, 'Ορειβάσ.· — **σωληνισμός**, ὁ 'Ορειβάσ. 168 Mai.

σωλήνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **σωλήν**, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 64, Ἄντυλλ.· — οὐ ω **σωληνίδιον**, τό, Γαλην., Ἥρων, κλπ.·— **σωληνίσκος**, ὁ Ἥρων, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Σ. 401.

σωληνιστής, οῦ, ὁ, ὥσπερ ἐκ ῥήματ. **σωληνίζω**, ὁ ἁλιεύων σωλῆνας (4), Φανίας παρ' 'Αθην. 90E.

σωληνοδοχεῖον, τό, θήκη σωλήνων, 'Ιω. Χρυσ. τ. 6, σ. 36.

σωληνο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα σωλῆνος, κοῖλος, Φίλων 2. 244, Δίων Κ. 49. 30.

σωληνο-θήρας, ου, ὁ, θηρεύων **σωλῆνας** (4), 'Αθήν. 90E, πρβλ. **σωληνιστής**.

σωληνόομαι, Παθ., χρησιμεύω ὡς σωλήν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 106.

σωληνωτός, ή, όν, ὡς **σωλήν**, κοῖλος, Βυζ.

σῶμα, τό, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ παρ' 'Ομήρ., ὡς παρατηρεῖ ὁ 'Αρίσταρχος (ἴδε 'Απολλ. Λεξ.), ἀείποτε τὸ νεκρὸν σῶμα, τὸ πτῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ τὸ ζῶν σῶμα καλεῖται δέμας — (οὐ ο ἀντίκειται πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως ἐκ τοῦ **σάος, σῶς**), ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας 'Ιλ. Γ. 23 (ἔνθα ἴδε Η. γη.), πρβλ. Σ. 161· σῶμα δὲ οἴκαδε ἐμὸν δόμεναι πάλιν Ζ. 79, Χ. 342· σ. κατελείπομεν ἄθαπτον 'Οδ. Λ. 53· ὧν σώματ' ἀκηδέα κεῖται Ω 187· οὕτω καὶ παρ' 'Ησ. ἐν 'Ασπ. 'Ηρ. 426, Σιμωνίδ. 120, 'Ηροδ. 7. 167, Πινδ. καὶ 'Αττ.· μέγιστον σ. σποδοῦ = σ. μέγιστον ὃ νῦν σποδός ἐστι, Σοφ. 'Ηλ. 758. **2)** τὸ ζῶν σῶμα, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 538, Βατραχομυομ. 44, Θέογν. 650, Πινδ., 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ.· δόμοι καὶ σώματα Αἰσχύλ. Θήβ. 890 γενναῖος τῷ σ. Σοφ. Φιλ. 51· εὔρωστος τὸ σ. Ξεν. 'Ελλ. 6. 1, 6· τὸ σ. σῴζειν ἢ -εσθαι = τὴν ζωήν, Δημ. 610. 6, Θουκ. 1. 136· διασῴζειν ἢ -εσθαι 'Ισοκρ. 125E, Ξεν. 'Αν. 5. 5. 13 περὶ πολλῶν σ. καὶ χρημάτων βουλεύειν Θουκ. 1. 85· περὶ τοῦ σ. ἀγωνίζεσθαι, περὶ τῆς ζωῆς, Λυσί. 102. 35 (ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ὁ αὐτ. 167. 16)· τοῦ σ. στερεῖσθαι 'Αντιφῶν 117. 19· τὸ σῶμα κακῶς ἔχοντα, πάσχοντα κατὰ τὸ σῶμα, Ξεν. 'Απομν. 3. 12, 1· ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν, ἐν ἀρίστῃ καταστάσει, αὐτόθι 5. **3)** σῶμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πνεῦμα (εἴδωλον), Πινδ. 'Αποσπ. 96· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ψυχήν, Πλάτ. Γοργ. 493A, Φαίδων 91C· τὰ τοῦ σ. ἔργα, τὰ σωματικὰ ἔργα, οἱ μόχθοι, Ξεν. 'Απομν. 2. 8, 2· αἱ τοῦ σ. ἡδοναί, αἱ κατὰ τὸ σ. ἡδ. (πρβλ. **σωματικός**) ὁ αὐτ. 1. 5, 6, Πλάτ. Πολ. 328D· τὰ εἰς τὸ σ. τιμήματα, αἱ σωματικαὶ ποιναί, Αἰσχίν. 46. 31. **4)** ζωϊκὸν σῶμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τῶν φυτῶν, Πλάτ. Πολ. 564A.

II. περιφρ., ἀνθρώπου σ. ἐν οὐδὲν ἄνθρωπος οὐδὲ εἷς, 'Ηρόδ. 1. 32· μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ., σῶμα θηρὸς = ὁ θήρ, Σοφ. Ο. Κ. 1568· τεκέων σώματα = τέκνα, Εὐρ. Τρῳ. 2(?)2· τὸ σὸν σ. = σὺ ὁ αὐτ. ἐν 'Εκ. 301· σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ ἐπὶ πολλῶν προσώπων, σῶμα τέκνων ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1108, πρβλ. 'Ικέτ. 62· — ἀκολούθως ἁπλ., ἄνθρωπος, τέτρασι δ' ἔμπετες σωμάτεσσι Πινδ. Π. 8. 118 τὰ πολλὰ σ. οἱ πολλοί, Σοφ. 'Αντ. 676 λευκὰ γῆρα σ. Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 909· σ. ἄδικα ὁ αὐτ. ἐν 'Ικέτ. 223, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 908A, Ξεν., κλπ.· τὰ φίλτατα σ., ἐπὶ τέκνων, Αἰσχίν. 64. 42·— συχν. ἐπὶ δούλων, σ. αἰχμάλωτα Δημ. 480. 10, Πλουτ., κλπ.· σ. οἰκετικά, Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3. 19· δοῦλα Πολυδ. Γ', 78· ἀντίθετον τῷ ἐλεύθερα σ., Ξενοφ. 'Ελλην. 2. 1, 19, Πολύβ., κλπ.· καὶ ὕστερον ἡ λέξ. **σῶμα** κεῖται ἀπολ., ἐπὶ δούλων, Πολύβ. 12. 16, 5, 'Αρποκρ.· σ. γυναικεῖον, ἃ ὄνομα.. 'Επιγραφ. Δελφ. 2, κλπ.· τὴν χρῆσιν ταύτην οὐδὲν ἐγκρίνει ὁ Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Φρύν. 378. **III.** καθόλου, σῶμα, σωματικὴ ἢ ὑλικὴ οὐσία, πρᾶγμα, σ. ἔμψυχον καὶ ἄψυχον Πλάτ. Φαῖδρ. 245E, πρβλ. Πολιτικ. 288D, 'Αριστ. Φυσ. 3. 5, 9, κ. ἀλλ.· ὁ λίθος σ. ἐστιν Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 25 φασὶν οἱ μὲν σῶμα εἶναι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀσώματον Σέξτ. Εμπ. π. Μ. 10. 215. **IV.** τὸ ὅλον πράγματός τινος, μάλιστα ἐπὶ ὁλοκλήρων μερῶν τοῦ σώματος, τὸ σ. τῶν νεφρῶν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστορ. 1. 17, 15· τὰ σ. τῶν αἰσθητηρίων ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 43 σ. παιδοποιὸν Αἰλ. περὶ Ζ. 17, 42· — ἀκολούθως καθόλου, τὸ ὅλον σῶμα, τὸ ὅλον πράγματός τινος, ὑπὸ σώματι γᾶς Αἰσχύλ. Θήβ. 950· τὸ σῶμα τοῦ κόσμου, τοῦ παντὸς Πλάτ. Τίμ. 31B, 32C ὕδωρ, ποταμοῦ σῶμα Χαιρήμ. παρ' 'Αθην. 43C, πρβλ. Meineke εἰς Κωμικ. 'Αποσπ. 3, σ. 266 — τὸ σ. τῆς πίστεως, τὸ σῶμα τῆς ἀποδείξεως, δηλ. ἀποδείξεις, ἐπιχειρήματα, 'Αριστ. Ρητορ. 1. 1, 3· τῆς λέξεως Ρήτορες (W. 7.)

τ. 9, σ. 560·— ἐπὶ τοῦ συνόλου συγγραμμάτων, Κικ. πρ. Ἀττ. 2. 1, 4, πρβλ. Εὐστ. 170. 23, κλπ. **2**) παρὰ τοῖς Μαθημ., σχῆμα τριῶν διαστάσεων, στερεόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἐπιφάνειαν, κλπ., Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 1, 2, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 13, 2, κ. ἀλλ.

σῶμαι, Δωρικ. ἀντὶ **σοῦμαι**, ἴδε **σεύω.**

σωμ-ασκέω, ἐξασκῶ, γυμνάζω τὸ σῶμα, γυμνάζομαι εἰς τὴν πάλην, κτλ., Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17., 3. 1, 20, κλπ.· σ. αὑτὸν Διογ. Λ. 8. 12·— μεταφορ., σ. τὸν πόλεμον, γυμνάζω ἐμαυτὸν εἰς τὸν πόλεμον, παρασκευάζομαι εἰς πόλεμον, Πλουτ. Αἰμίλ. 8.

σωμασκητής, ὁ, ὁ ἀσκῶν τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ὁ καταγινόμενος εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις, Διογ. Λ. 8. 46.

σωμασκία, ἡ, σωματικὴ ἄσκησις, γύμνασις τοῦ σώματος, μάλιστα ἀθλητική, Πλάτ. Φίληβ. 30B, Νόμ. 646D, 674B, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 11, κλπ.

σωμασκίας, ου, ὁ, ὁ ἀσκούμενος σωματικῶς, «σωμασκεῖν σωμασκίας· σεσωμασκηκὼς» Πολυδ. Γ', 154· ἐν Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 130: «σωμασκίας, ὁ κατάσαρκος».

σωμάτεῖον, τό, ἴδε **σωμάτιον.**

σωματεμπορία, ἡ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σωματεμπόρου, ἐμπόριον δούλων, Γλωσσ.

σωμᾰτεμπορέω, ἐμπορεύομαι δούλους, μετέρχομαι τὴν σωματεμπορίαν, Στράβ. 669.

σωμᾰτ-έμπορος, ον, ἔμπορος δούλων, ἀνδραποδοκάπηλος, δουλέμπορος, Ἀρτεμίδ. 3. 17, Εὐστ. 1416. 26.

σωμᾰτ-ηγέω, ἐπὶ ἡμιόνων, εἶμαι σωματηγός, «σωματηγοῦντες ἡμίονοι» Εὐστ. 1625. 40, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀστράβη.**

σωμᾰτ-ηγός, όν, (ἄγω) ὁ φέρων, σηκώνων σῶμα, χρησιμεύων πρὸς ἱππασίαν, σ. ἡμίονος Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀστράβη.**

σωματίζω, (σῶμα) περιβάλλω μὲ σῶμα, ὡς τὸ **ἐνσωματόω**, ἵνα κόλασιν .. ἐν τῷ σεσωματίσθαι ὑπομένωσιν (αἱ ψυχαὶ) Στοβ. Ἐκλογ. 1. 984.

σωμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ σῶμα, Λατ. corporeus ἀντίθετον τῷ **ψυχικός**, ἔργα Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 12, 6· πάθη αὐτόθι 10. 3, 6· ἡδοναὶ αὐτόθι 2. 3, 1· τὰ σωματικὰ αὐτόθι 7. 9, 5. **2**) σωματικός, ὑλικός, ἀντίθετον τῷ **ἀσώματος**, Τίμ. Λοκρ. 96A, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 14, Φυσ. 4. 7, 3, κ. ἀλλ.— Συγκρ. **-ώτερος** Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14, 3· ὑπερθ. **-ώτατος** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 1. 37.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐπιστ. πρ. Κολοσσ. β', 9, Πλούτ. 2. 424D· συγκρ. **-ώτερον**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 7.

σωμάτῐνος, η, ον, (σῶμα) = τῷ προηγ., Γλωσσ.

σωμάτιον, [ᾰ], τὸ ὑποκορ. τοῦ **σῶμα**, μικρὸν ἢ εὐτελὲς σῶμα, «κορμάκι», Ἰσοκρ. 415D, Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. 584B, Πλούτ., κλπ.· ἐπὶ ζῴου, Ἀθήν. 326C. **2**) νεκρὸν σῶμα, εἰλήσαντες στρωμνῇ τινι εὐτελεῖ τὸ σωμάτιον Ἡρῳδιαν. 2. 1. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, **1**) μικρὸν σῶμα, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 4, 19, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 23. **2**) ἐν τῷ πληθ., πραγέμ σμα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ὑποκριταῖς ὅπως τροποποιῶσι προσηκόντως τὴν σωματικὴν αὐτῶν παράστασιν, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 68, πρβλ. Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 41, Πολυδ. Β', 235, Δ', 115. **3**) βιβλίον, σύγγραμμα, τόμος, Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. 1, Λογγῖν. 9. 13. **III**. «σωματεῖον», ὁμὰς ἀνθρώπων συνδεδεμένων εἰς ἓν ἠθικὸν πρόσωπον, Πανδέκτ.—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **σωμάτειον**, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2829. 9., 2835. 5.

σωμᾰτο-βλάβεια, ἡ, σωματικὴ βλάβη, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 209.

σωμάτο-βόρος, ον, ὁ καταβιβρώσκων, ὁ καταστρέφων σώματα, σωματοβόρων θηρίων Δωροθ. Ἐπιστ. σ. 746B.

σωμᾰτο-γρᾰφέω, ζωγραφῶ ἐν σωματικῇ μορφῇ, τινα Θεόδ. Στουδ. σ. 401E.

σωμᾰτο-ειδής, ές, ὁ σωματικὸς τὴν φύσιν, ὑλικός, Πλάτ. Φαίδων 83D, 86A· τὸ σωματοειδές, σωματική, ὑλικὴ φύσις, αὐτόθι 81B, C, πρβλ. **σωματώδης**. **II**. μεταφορ., ὀργανικός, συστηματικός, ἐπαγγελία Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 37, 14· ἱστορία Πολύβ. 1. 3, 4.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἀριστ. Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 29. 5.

σωμᾰτο-θήκη, ἡ, νεκραποθήκη, φέρετρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 4224c.

σωμᾰτο-κάπηλος, [ᾰ], ὁ, = **σωματέμπορος**, καθάπερ οἱ προβατοπῶλαι καὶ οἱ σωματοκάπηλοι Ἰω. Χρυσ. τ. 10, σ. 448B.

σωμᾰτο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων τὸ σῶμα, μὴ φοβηθῶμεν τοὺς σωματοκτόνους Θεόδ. Στουδ. σ. 339E.

σωμᾰτο-μιξία, ἡ, τὸ μιγνύναι τὰ σώματα, μῖξις τῶν σωμάτων, Κ. Μανασ. Χρον. 5852.

σωμᾰτο-πλαστικός, ή, όν, ὁ σχηματίζων ἢ πλάττων σώματα, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν 3. 6.

σωματόπλοκος, ον, ἡδοναῖς πλεκόμενοι σωματοπλόκοις Γρηγορ. Ναζ. ἐν Cod. Par. 400, fol. 192 v⁰, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν, ἄνευ ἑρμηνείας.

σωματο-ποιέω, μεταποιῶ εἰς σῶμα, κάμνω τι νὰ γίνῃ σῶμα, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 730. **2**) ποιῶ ἐν σωματικῇ μορφῇ, τὸν Ἔρωτα Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 87. **3**) προσωποποιῶ, Ῥήτορες (Walz) τ. 9, σ. 133, κλπ. **II**. ποιῶ τι ὅμοιον πρὸς σῶμα, στερεοποιῶ, διοργανῶ, τὸ ἔθνος Πολύβ. 2. 45, 6, πρβλ. Διόδ. 11. 86, Διογ. Λ. 2. 138· κάμνω ἓν ὅλον, σ. τὰ κεχωρισμένα Ἀρτεμίδ. 4 ἐν τῷ προοιμίῳ· σ. τὴν διαίρεσιν, τὴν φράσιν Ῥήτορες (Walz) τ. 7, σ. 60, 791.— Παθ., Λογγῖν. 40. 1. **III**. παρέχω σωματικὴν δύναμιν, ἀναζωογονῶ, ἀναπαύω, τοὺς ἵππους Πολύβ. 3. 87, 3· μεταφορ., ἀναζωογονῶ, ζωοποιῶ, τὰς ψυχάς, τὴν ἐλπίδα ὁ αὐτ. 3. 90, 4, Ἑλλ. Ἀποσπ. 123· τὰς ὁρμὰς Διόδ. 18. 10·— ἐξυψῶ, ἐξυμνῶ, μεγαλύνω, πράξεις Πολύβ. Ἱστ. Ἀποσπ. 58.

σωματοποίησις, -εως, ἡ, τὸ σωματοποιεῖν, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 730, Πτολ. Τετράβ. 3. 105. **2**) προσωποποίησις, Ἐκκλ. **3**) διοργάνωσις, Ἐκκλ.

σωμᾰτο-ποιία, ἡ, = τῷ προηγ., Ὄκελλος Λευκανὸς σ. 451, Ἐκκλ.

σωμᾰτο-πράτης, [ᾱ], **ου**, ὁ, ὁ πωλῶν δούλους, σωματέμπορος, Βυζ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 536.

σωμᾰτο-πρεπής, ές, ἐμπρέπων εἰς τὸ σῶμα, κατάλληλος διὰ τὸ σῶμα.— Ἐπίρρ. **-πῶς**, Διον. Ἀρ. σ. 198, 304.

σωμᾰτό-στρωτος, ον, ἐστρωμένος μὲ σώματα, πεδιάδας .. σωματοστρώτους Κ. Μανασσ. Χρον. 3181.

σωμᾰτότης, ητος, ἡ, ἰδιότης σώματος, ἡ φύσις τοῦ σώματος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 85. Γαλην.

σωμᾰτο-τροφεῖον, τό, τόπος ἔνθα ἐτρέφοντο ἢ ἐτηροῦντο δοῦλοι, Λατ. ergastulum, Διοδ. Ἐκλογ. 525. 78, 598. 75.

σωματο-τροφέω, τρέφω τὸ σῶμα, σωματοτροφεῖν παχυνομένους Γρηγ. Θαυματουργ. σ. 74A.

σωμᾰτ-ουργέω, = **σωματοποιέω**, σωματουργεῖ τὰς ῥεούσας εἰκόνας Πισίδ. π. Ἀρχ. 1606· μεταφορ., σχηματίζω εἰς ἓν ὅλον, Ἐπιγρ. παρὰ Cocch. Χειρ. σ. 35. 40.

σωμᾰτουργία, ἡ, = **σωματοποιία**, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1088, Πορφυρ. Ἄντρ. Νυμφ. 14, σ. 14.

σωμᾰτοφθορέω, καταστρέφω τὸ σῶμα, ἐφθαρμένη λέξις παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 948· ὁ Auratus προτείνει **στρωματοφθορεῖν** καταστρέφειν τὰ στρώματα, ὁ δὲ Franz **εἱματοφθορεῖν** (ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας), καὶ ὁ Schütz **δωματοφθορεῖν** καταστρέφειν τὸν οἶκον.

σωμάτο-φθόρος, ον, ὁ τὸ σῶμα φθείρων, καταστρέφων, Κύριλλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **σπάδων**, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Γαλεομυομαχ. 357.

σωμᾰτο-φορβός, όν, ὁ τὸ σῶμα τρέφων, Μανέθων 4. 232.

σωμᾰτο-φόρος, ον, ὁ σῶμα ἢ πτῶμα φέρων, Νικήτ. Δαυῒδ Παραφρ. Γρηγ. Ναζ. σ. 66, 19, ἔκδ. Dronk.

σωμᾰτο-φρουρητήρ, ῆρος, ὁ, = **σωματοφύλαξ**, Μανέθων 4. 232.

σωμᾰτο-φυής, ές, ὁ σωματικὸς τὴν φύσιν, ὑλικός, Γαλην. τ. 19, σ. 238, 7.

σωμᾰτοφῠλᾰκέω, εἶμαι σωματοφύλαξ, Διόδ. 14. 13, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 6, 1.

σωμάτοφῠλᾰκία, ἡ, τὸ σωματοφυλακεῖν, Διόδ. 16. 93, 17. 65.

σωμάτοφῠλάκιον, τό, τόπος ἔνθα φυλάσσεται νεκρὸν σῶμα, τάφος, ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα καὶ σωματοφυλάκιά εἰσι Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 22.

σωμᾰτο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, ὁ φύλαξ τοῦ σώματός τινος, ὁ τὸ σῶμα φυλάσσων τοῦ βασιλέως, φύλαξ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, δορυφόρος, Γαλην. — ἐν τῷ πληθ., Διοδ. Ἐκλογ. 529. 53, Ἀρρ. Ἀν. 1. 6, 5, Ἡρῳδιαν. 4. 13.

σωμᾰτο-ψύχως, Ἐπιρρ., ψυχῇ τε καὶ σώματι, Ἀναστ. Σιναΐτ. ἐν Bandin. Bibl. Med. τ. 1, σ. 304A.

σωματόω, (σῶμα) σωματοποιῶ, Γεώργ. Πισίδ. ἐν Ἑξαημ. 1243. — Παθ., σωματοποιοῦμαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4. 20., 2. 6, 35. περὶ Αἰσθ. 5, 30, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 14.

σωμᾰτώδης, ες, = **σωματοειδής**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 6· τὰ σωματώδη ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 3, 19, κ. ἀλλ. — Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-έστερος, -έστατος**, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 1. 37, 2, περὶ Ζ. Μορ. 2. 1, 17.

σωμάτωσις [ᾰ], ἡ, = **ἐνσωμάτωσις**, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 730. **2**) πύκνωσις, στερεοποίησις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 14.

σωμ-εραστής, οῦ, ὁ, ἐραστὴς τοῦ σώματος, Ἀστέριος Ἀμασ. 240B.

σῶν, Ἀττ. αἰτ. ἑνικ. ἀντὶ **σῶον**, Θουκ. 3. 34.

σωννύω, = **σώζω**, «σωννύω: ἀντὶ τοῦ σώζω. Δεινόλοχος Μηδείᾳ» Α. Β. 114, 5.

σώομαι, = **σοῦμαι, σεύομαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1110, Γ. 307, πρβλ. Ruhnk. Ep. Cr. 206. **II**. ἴδε **σώζω.**

σῶος, α, ον, συνῃρ. **σῶς**, ὃ ἴδε.

Σωπάτρεια, τά, ἑορτή τις εἰς μνήμην Σωπάτρου τινός, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 35, στίχ. 54, πρβλ. σ. 144.

σωπάω, Δωρικ. καὶ ποιητικ. ἀντὶ **σιωπάω**, ὡς τὸ **βώσεσθε** ἀντὶ **βιώσεσθε**, Böckh διάφ. γραφ. ἐν Πινδ. Ο. 13. 87 (130), **I.**

1. 68 (89). — Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **σωπιαίνουσιν** οἱ κύνες, ὡς ἐκ τοῦ Ξενοφ.

σωρακίς, ἡ, εἶδος χειροκτίου ἐξ ὑφάσματος δι' οὗ ἔτριβον τοὺς ἵππους, κοινῶς «τρίφτης», «τὸ δὲ πλεκόμενον ἐκ τῆς φοινικῆς ἀμπεχόνης κοῖλον καὶ διάκενον περιχείριον, ὃ καταστέλλει τὴν τρίχα καὶ ἐκλιπαίνει, σωρακίς» Πολυδ. Α', 185, Ι', 55.

σώρακος, ὁ, (σωρός) «ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν» (Πολυδ. Ι', 130), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 244· καλάθιον, στάμνοι μέλιτος σώρακοί τε φοινίκων Βαβρ. 108. 18.

σωρανθίς, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἀνθυλλίς**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 153.

σωρεία, ἡ, ἐπισώρευσις, ἡ ἐπὶ ταὐτὸ σωρεία καὶ συμφόρησις Πλουτ. Ὄθων 14. 2) = **σωρός**, τὴν ἐπάλληλον τῶν ὀστέων σωρείαν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 769B· κατὰ σωρείαν, ἐν σωρῷ, Νεμέσ. περὶ Φύσ. Ἀνθρώπ. σ. 128, Ἰάμβλ., κλπ. II. ἡ χρῆσις **σωρείτου**, φιλοσόφων σωρεία Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας σ. 99, 6.

σωρείτης, ου, ὁ ἐπισωρευθείς· ἐν τῇ Λογικῇ, ὁ σωρείτης [συλλογισμός], sorites, σωρὸς συλλογισμῶν καθ' ὃν τὸ συμπέρασμα τοῦ ἡγουμένου συλλογισμοῦ λαμβάνεται ὡς μείζων τοῦ ἑπομένου, Κικ. Acad. 5. 16, Λουκ. Συμπ. 23, κλπ.· ἐκαλεῖτο δὲ ἐν τῇ δημώδει Λατ. acervus, Ὁρατ. Ἐπ. 2. 1, 47, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 182.—Ὁ τύπος **σωρίτης** εἶναι κοινὸς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις· ἀλλὰ παρ' ἅπασι τοῖς δοκιμωτέροις συγγραφεῦσι διορθωτέον τὸν ὀρθὸν τύπον **σωρείτης**, ὡς καὶ τὰ **σωρειτικός, σωρεῖτις**.

σωρειτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς σωρείτην, σωρ. ἀπορία Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 80, Γαλην. τ. 7, σ. 183.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 182, πρβλ. **σωρείτης**. — Παρὰ Σέξτ. τῷ Ἐμπ. π. Μ 1. 68 καὶ 80, **σωρικὴ** ἀπορία εἶναι ἴσως ἁμάρτημα ἀντὶ **σωρειτική**.

σωρεῖτις, ιδος, ἡ, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, ἡ διδοῦσα σωροὺς σίτου, Ὀρφ. Ὕμν. 39. 5.

σωρεός, ὁ, = **σωρός**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 160, Ἐτυμ. Μέγ., κλπ.

σώρευμα, τό, σωρός, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 32, Εὔβουλος ἐν «Κατακολλωμένῳ» 2.

σώρευσις, ἡ, ἐπισώρευσις, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 2, 7.

σωρευτός, ή, όν, ἐπισεσωρευμένος, γόγγρου δ' ὁμοῦ σωρευτὰ πιμελῆς μέλη ὑπεργέμοντα Ἄλεξις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις» 1.

σωρεύω, μέλλ. **-εύσω**, (σωρὸς) ὡς καὶ νῦν, σωρεύω, ἐπισωρεύω πολλὰ πράγματα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Λατ. coarcervare, τι πρός τι Ἀριστ. Ρητορ. 2. 15, 2· τι ἐπί τινι Ἀνθ. Π. 10. 41· ἄνθρακας ἐπὶ τὴν κεφαλήν τινος Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιβ', 20· τι περί τι Πλουτ. Πελοπ. 31· σ. γῆν, ἐπισωρεύω, Πολύβ. 16. 11, 4· νεκροὺς Διόδ. 12, 62· πλοῦτον ὁ αὐτ. 1. 65, πρβλ. 5. 46.— Παθ., Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 12. II. καλύπτω μέ τι κατὰ σωρούς, μετὰ γεν., σ. αἰγιαλὸν νεκρῶν Πολύβ. 16. 8, 9· μετὰ δοτ., σ. βωμοὺς λιβάνῳ Ἡρωδιαν. 4. 8· αὐχένας στέμμασιν Ἀνθ. Π. 7. 233.

σωρηδόν, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κατὰ σωρούς, ἐν σωρῷ, Πολύβ. 1. 34, 5, Ἀνθ. Π. 7. 713, κλπ.

σωρίτης, -ῖτις, -ιτικός, ἧττον ὀρθοὶ τύποι ἀντὶ **σωρείτης, -εῖτις, -ειτικός**.

σωρικός, ή, όν, ἴδε ἐν λ. **σωρειτικός**.

σωρο-ειδής, ές, ὁ ἐν εἴδει σωροῦ, Ἡσύχ. ἐν λ. **θίσανα**, «θίσανα· χῶμα σωροειδές».

σωροβόλιον, τό, Ἐπιγρ. Μυλάσων Καρίας, L. et W. 424, 427, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἄνευ ἑρμηνείας.

σωρός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. cumulus, acervus, μάλιστα σωρὸς σίτου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 776, Θεόκρ. 7. 155· σ. σίτου Ἡρόδ. 1. 22., 2. 75· πυρῶν Πλουτ. 2. 697B·— ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, σ. ψήγματος Ἡρόδ. 6. 125· ἀκανθέων 2. 75· ξύλων, λίθων, νεκρῶν Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 12· λίθινος σ. Ἀνθ. Πλαν. 254 ἀπολ., σωρὸς χώματος, λόφος, ὕψωμα γῆς, Ξεν. Πόροι 4, 2. 2) ἀκολούθως, σωρός, μεγάλη ποσότης, χρημάτων, κακῶν, ἀγαθῶν Ἀριστοφ. Πλ. 269, 270, 804· ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὡρισμένον ἀριθμὸν ἢ ὡρισμένον ποσόν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 11., 17. 8, 26 σ. ἢ ὁρμαθὸν ἄμμου ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 2. 8, 5· παροιμ., κόγχην προπάροιθεν ἔχειν σωρῶν, ἐπὶ αὐταρκείας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4582. (Συγγενὲς τῷ **σορός**, ὃ ἴδε).

σῶρυ, τό, εἶδος ὀρυκτοῦ, ἴσως θειικὸς σίδηρος, χάλκανθος, «καραμπογιά» (Τουρκ.)· ἡ δὲ γεν. εἶναι **σώρεως** παρὰ Διοσκ. 5. 119 καὶ Ἱππιατρ.· sorγos παρὰ Πλιν. 34. 29.

σῶς, ὁ, ἡ, **σῶν**, τό, ἐλλειπτικὸν ἐπίθετον, οὗ ἀπαντῶσιν οἱ ἀκόλουθοι τύποι: ἡ αἰτιατ. **σῶν**, πληθ. **σῶς** εἶναι συνήθεις: ὀνομαστ. πληθ. **σῶς** Δημ. 51. 13., 93. 24, ἀλλὰ **σῷ** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Αἰλ. Διονυσ. παρ' Εὐστ. 959. 44 ἐκ τοῦ Θουκ. 1. 74 (ἔνθα νῦν φέρεται **σῶοι**)· θηλ. ἑνικ. **σᾶ** παρ' Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 529b), ἀλλὰ **σῶς** ὡς θηλ. ἐν Εὐρ. Κύκλ. 294, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 529a, Πλάτ. Φαίδων 106A· οὐδ. πληθ. **σᾶ**, Εὐρ. Ἀποσπ. 762, Πλάτ. Κριτίας 111C.— Ὁ Ἰων. τύπος **σόος** ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι πλὴν ἐν τῇ ὀνομαστ. τοῦ ἑνικοῦ **σῶς**, ὅπερ ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Ἰλ. Χ. 332, καὶ ἔχουσι τὰ Ἀντίγραφα ἀλλαχοῦ· ἴσως καὶ αἰτ. **σῶν**, ἴδε κατωτ· οὕτω παρ' Ἡροδ. **σῶς** εἶναι ὀνομ. τοῦ ἑνικοῦ, ἴδε κατωτ. Ὁ τύπος **σῶος** οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρ. ἢ παρ' ἄλλῳ τινὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν (ἀπαντᾷ ὅμως παρὰ μεταγενεστ. ποιη-ταῖς, οἷον Μαξίμῳ π. καταρχ. 386, Ἀνθ., κλπ.· **σωότερος** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 918), καὶ ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδ. εὑρίσκομεν **σῶαι** ἐν 1. 66, **σῶα** ἐν 4. 124, **σώων** ἐν 1. 121, 2· καὶ κατὰ τὸν Θωμ. Μάγιστρ. 830, οἱ ἀκριβολογοῦντες Ἀττικ. συγγραφεῖς ἐποιοῦντο χρῆσιν αὐτοῦ μόνον ἐν τοῖς πληθ. τύποις **σῶοι, σῶαι, σῶα**. Τελευταῖον, ὁ ῥιζικὸς τύπος **σάος** διετηρήθη ἐν τῷ συγκρ. **σαώτερος**, ἴδε ἐν λέξ. **σάος**. (Πρβλ. **σάος, σαόω, σόος, σῶος, σώζω, σωτήρ, σῶκος**· Λατιν. sanus· Ἀρχ. Γερμ. gasunt (gesund, sound).—Ἐκ τῆς ῥίζης ταύτης οἱ Ἕλληνες ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῶν πρὸς τὸν εὐφημισμὸν ἀγάπης ἐσχημάτισαν πολλὰ ὀνόματα, **Σῶσος**, θηλ. **Σωσώ, Σωσίας, Σώστρατος, Σωκράτης**, κλπ.). Ῥιζικὴ σημασία, σῶος, Λατιν. salvus, integer, incolumis, ἐπὶ προσώπων, ἔφης .. σῶς ἔσσεσθ' Ἰλ. Χ. 332· οὕνεκά οἱ σῶς ἔσσι Ὀδ. Ο. 42· ὅτι οἱ σῶς εἰμι Π. 131· βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι Ἰλ. Α. 117· σῶν ἔμμεναι (σόον;) Θ. 246· σόοι ἔμμεναι Ὀδ. Δ. 98· ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες Ἰλ. Ο. 497· οὕτω, σόοι εἶναι Ἡρόδ. 5. 96· σῶς καὶ ὑγιὴς ὁ αὐτ. 4. 76, Θουκ. 3. 34, Πλάτ. Τίμ. 82B. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀκέραιος, καλῶς ἔχων, «γερός», ὁ μὴ παθὼν βλάβην, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ (ἐξυπακ. τὰ κειμήλια) Ἰλ. Ω. 382, πρβλ. Ὀδ. Ν. 364· οὐδέ κε φαίης ἠέλιον σῶν ἔμμεναι (σόον;) Ἰλ. Ν 364· οὕτως, ἄγαλμα .., τὸ ἐς ἐμὲ ἦν σόον, διετηρεῖτο, ἐσῴζετο Ἡρόδ. 2. 181· αἱ πέδαι ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν σόαι ὁ αὐτ. 1. 66· οἱ .. λίθοι ἔτι καὶ ἐς ἡμέας ἔσαν σόοι ὁ αὐτ. 8. 39, πρβλ. 2. 121, 2., 6. 86, 1· ποτὸν .., εἴπερ ἐστὶ σῶν Σοφ. Φιλ. 21· ἔστι σῶν [θοἰμάτιον] καὶ οὐκ ἀπόλωλε Πλάτ. Φαίδων 87B· ἡ χιὼν οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος αὐτόθι 106A· τὸ ἀθάνατον σῶν καὶ ἀδιάφθορον αὐτόθι Ε· ἔχειν τι σῶν Ξεν. Ἀνάβ. 7. 6, 32, κλπ.· ἐπὶ χρημάτων, ἀσφαλής, ἐξησφαλισμένος, Εὐρ. Ἑκάβ. 994 κἄξ· τἀργύριον σῶν παρέχειν Ἀριστοφ. Λυσ. 488, Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 14, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 333C· σῶα ἀποδιδόναι τὰ χρήματα Ξεν. Κύρ. 7. 4, 13. 2) ἐπὶ γεγονότων, ἀσφαλής, βέβαιος, νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος Ἰλ. Ν 773, Ὀδ. Ε. 305, Χ. 28.

σῶς, συντρ. ἀντὶ σόος, σοῦς, ὁ.

σώσανδρον, τό, = **δελφίνιον** II, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 185.

σωσάνιον, τό, μέρος θώρακος, τὸ ἐπὶ τοῦ ὤμου μέρος, ἐπώμιον, ἐπωμίς, Δουκάγγ.· ἴδε Winckelm. Gesch. d. Kunst. 3. 4, 45.

σωσι-άνειρα, ἡ, ἡ σῴζουσα τοὺς ἄνδρας, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. σ. 82.

σωσί-κοσμος, ον, ὁ σῴζων τὸν κόσμον, ἐπίγραμμα εἰς τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου ἐν Ἀνθολ. Παλατ. 1. 94.

σωσί-οικος, ον, ὁ τοὺς οἴκους σῴζων, Ἡσύχ., **Ἀπολλων**. Λεξ. ἐν λέξ. **σῶκος**.

σωσί-πολις [ῐ], ιδος, ὁ, ἡ, ὁ σῴζων τὴν πόλιν, ὁ θρανίτης λεὼς ὁ σωσίπολις Ἀριστοφ. Ἀχ. 163· τοῦ σωσιπόλιδος Διὸς Στράβ. 648.

σῶσις, εως, ἡ, διάσωσις, τοῦ τεκνοτρώκτου Κρόνου καὶ τοῦ Διὸς ὑπὸ τῆς Ῥέας σώσεως Κραμήρου Παρισιν. Ἀνέκδ. τ. 1. σ. 103.

σῶσμα, τό, διάσωσις, σωτηρία, Θεόδ. Στουδ. σ. 501D.

σωστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ σῴζειν, Ἀριστείδ. 1. 566· ἴδε ἀρκτέον. II. οὐδ., δεῖ σῴζειν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1385. Ἀριστοφ. Λυσ. 501. — Ὁ τύπος **σωτέος** εὕρηται παρ' Ἡσυχ., Σουίδ. καὶ Φωτ.

σωστικός, ή. όν, = ὁ δυνάμενος σῴζειν, μετὰ γεν., ἡ δικαιοσύνη νόμων σωστικὴ Ἀριστ. Τοπ. 6. 12, 6· σ. ἢ ποιητικὸν τοῦ ἀγαθοῦ ὁ αὐτ. ἐν Μεγ. Ἠθ.κ. 1. 2, 4· τοῦ θερμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 23. 7· τὸ ἴσον σ. ὁμονοίας ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 5. 7.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Μάξιμ. Ὁμολογ. τ. 2, σ. 160B, κλπ. — Ὁ τύπος **σωτικὸς** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πρόκλου.

σωστός, ή, όν, σεσωσμένος, σῶος, πλοῖον Ἀπολλώνιος περὶ Κατεψευσμένης Ἱστορίας 6 ἴδε Δουκάγγ.

σῶστρα, τά, (σῴζω) ἀμοιβὴ ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς ζωῆς τινος, εὐχαριστήριος προσφορὰ ἢ θυσία ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἀπὸ κινδύνου, σῶστρα τοῦ παιδὸς θύειν θεοῖς Ἡρόδ. 1. 118, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 378· σ. ὀφείλειν τινὶ Λουκ. π. Ὀρχ. 8· τείνειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἐναλ. Διαλ. 14. 1. 2) ἀμοιβὴ ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ ἀπολεσθέντων κτηνῶν ἢ ἀποδράντων δούλων, σ. παρέχειν τινὶ Ἡρόδ. 4. 9· σῶστρα τούτου ἀνακηρύσσειν Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 2. 3) ἀμοιβὴ τοῦ ἰατροῦ, Πολυβ. Ϛ', 186, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5974.— Ὁ ἑνικ. μόνον παρ' Ἀππ. Ἰλλυρ. 4. 62.

σώστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **σωτήρ**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Θεοδώρου τοῦ Ὑρτακ.

σώτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **σωτήρ**, Ἡρόδ. 2. 156, Πινδ. Ο. 13. 76, Εὐρ. Μήδ. 528. Ἡρακλ. 588, Πλάτ. Νόμ. 960C. 2)

συχν. ὡς ἐπίθ. θεῶν προστατίδων (πρβλ. June Soptita), τῆς Τύχης Πινδ. Ο. 12, 3 (πρβλ. σωτὴρ Ι. 2)· τῆς Θέμιδος αὐτόθι 8. 28· τῆς Εὐνομίας αὐτόθι 9. 25 τῆς Ἀθηνᾶς Λυκοῦργ. 150. 5· τῆς Ἀρτέμιδος Ἀνθ. Π. 6. 267· τῆς Ἑκάτης Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 3827q τῆς Ῥέας αὐτόθι 4695 κτλ.· ἡ Σώτειρα ἀπολ., ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 378, Ἀριστ. Ρητ. 3, 18, 1· πλτ. **ΙΙ**. ἀντίδοτόν τι, Γαλην παρ' Ἡσυχ., Παῦλ Αἰγ. 7, 11.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

σωτήρ, ῆρος, ὁ, κλητ. σῶτερ (ἴδε κατωτ. Ι. 2) ποιητ. **σαωτήρ** Σιμων. 128, Καλλ. εἰς Δῆλ. 166· ἕτερος τύπος κλητ. **σωτῆρε** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1667 (σῴζω). Ὡς καὶ νῦν ὁ σῴζων, ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων, διατηρῶν, μετὰ γεν., σ. ἀνθρώπων, νηῶν Ὕμν. Ὁμ. 21, 5., 33. 6 τῆς Ἑλλάδος Ἡρόδ. 7. 139· ἑστίας πατρὸς Αἰσχύλ. Χο. 264· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἰσοδυνάμου πρὸς προσδιορισμόν, σ. νόσου, κακῶν, βλάβης, ὁ σῴζων ἀπὸ νόσου, ἀπὸ κακῶν, ἀπὸ βλάβης, Σοφ. Ο. Τ. 304, Εὐρ. Μήδ. 360, Ἡρακλ. 640 πρβλ. Πόρσ. ἐν τῷ εἰς Εὐρ. Ἑκ. προοιμίῳ σ. XXXII· σ. τῇ πόλει καὶ νῷν φανεὶς Ἀριστοφ Ἱππ. 149· σ. δόμοις ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1161. **2)** μάλιστα ἐπὶ τοῦ Διός, Ζεὺς Σωτὴρ Πινδ. Ο. 5. 40, Ἀποσπ. 6. 5, Τραγ., κλπ., πρὸς ὃν τὰς εὐχὰς ἀπέτεινον οἱ ἐξ εὐτυχοῦς πλοῦ ὑποστρέφοντες, Donalds. εἰς Πινδ. Ο. 8. 20 (27)· εἰς Δία τὸν Σωτῆρα ἀφιεροῦτο τὸ τρίτον ποτήριον τοῦ οἴνου, τρίτον Σωτῆρι σπένδειν Πινδ. Ι. 6 (4). 11· τρίτην Διὸς Σωτῆρος εὐκταίαν λίβα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· Ζεῦ σῶτερ Ἀριστοφ. Θεσμ. 1009, Δείναρχ. 94. 45· ὦ Ζεῦ σῶτερ Φιλήμων ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 21, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 3. 2·— τὸ πίνειν ἐκ τούτου τοῦ ποτηρίου ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον καλῆς τύχης, καὶ τὸ ἐκ τρίτου (ἡ γ' φορὰ) κατήντησε νὰ θεωρῆται ὡς αἴσιον καὶ εὐτυχές, Αἰσχύλ. Χο. 1073· ὅθεν ἡ παροιμία τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, τὴν τρίτην φορὰν (δηλ. τὴν εὐτυχῆ φοράν), Πλάτ. Πολ. 583B, Φίληβ 66D, Χαρμ. 167A· καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἐκαλεῖτο τρίτος· Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου Αἰσχύλ. Εὐμ. 760, πρβλ. Ἱκ. 26, καὶ ἴδε **τριτόσπονδος**·— ὁμοίως ἐπὶ ἄλλων θεῶν οἷον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 512, κτλ.· τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 2· τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1222, 1755, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῶν Διοσκόρων, αὐτόθι 489, 1261, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, αὐτόθι 5877b· κτλ.·— ἔτι καὶ ἐπὶ θηλ. θεοτήτων, Τύχη σωτήρ, ἀντὶ σώτειρα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 664, Θήβ. 826 (Δινδ.), Σοφ. Ο. Τ. 31· Ἀφροδίτη. σωτῆρι Συλλ. Ἐπιγ.. 5954·— ὅθεν καθόλου, ἐπὶ θεῶν προστατῶν ἢ πολιούχων, Ἡρόδ. 8. 138, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 982, Σοφ. Φιλ. 738· τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ σωτῆρσι Ξεν. Ἑλλ. 3 3, 4. **3)** ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ Κύριος ἡμῶν ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ. **ΙΙ**. παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐπίθ., σ. ναὸς πρότονος Αἰσχύλ. Ἀγ. 897, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 132· καὶ θηλ. οὐσιαστικοῦ, γονῆς σωτῆρος (ὡς ὁ Herm. ἀντὶ γυνῆ) Αἰσχύλ. Θήβ. 225· σωτῆρες τιμαί, τὸ ὑπούργημα ἢ προνόμιον τοῦ σῴζειν, ἐπὶ τῶν Διοσκόρων, Εὐρ Ἑλ. 993.

σωτηρία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. salus, φυλάσσετε τὴν σχεδίην πᾶσαν προθυμίην σωτηρίης τε καὶ φυλακῆς παρεχόμενοι Ἡρόδ. 4. 98, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρ' Ἀττικ.· σωτηρίην ὑποτιθέναι τινί, μηχανᾶσθαι ὁ αὐτ. 5. 98, 7. 172· σωτ. τινὶ διδόναι, κατεργάσασθαι, φέρειν Εὐρ. Ι. Α. 1473, Ἡρακλ. 1045, Τρῳ. 748, κλπ.· ἀπεργάζεσθαι, πορίζειν, ἐκπορίζεσθαι Πλάτ. Νόμ. 647B, Πρωτ. 821B, Θουκ. 6. 83· σωτηρίαν ἔχειν Σοφ. Αἴ. 1080, Εὐρ. Ὀρ. 1178, κλπ.· ζητεῖν Ἰσοκρ. 69B εὑρίσκεσθαι Αἰσχίν. 72 40· ὡσαύτως, σωτηρίας τυγχάνειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 508, Χο. 203, Ξεν., κλπ.·— ἐν τῷ πληθ., τῶν πόλεων σωτηρίαι Πλάτ. Πρωτ. 354B, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 2, 6. **2)** μέσον ἢ τρόπος σωτηρίας, (= μηχανὴ σωτηρίας Αἰσχύλ. Θήβ. 209), ἔστι τίς σωτ.; ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 735· ἔχεις.. τίνα σωτ.; Εὐρ. Ὀρ. 778, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 12· εἰς σωτ. ἄλλην καταφυγεῖν Ἀντιφῶν 119. 25, πρβλ. Θουκ. 3. 20 **3)** ἀσφαλὴς ἐπάνοδος, ἡ ἐς τὴν πατρίδα σ. ὁ αὐτ. 6. 70· ἡ οἴκαδε σωτηρία Δημ. 1211. 17, πρβλ. Πλούτ. 2. 241E ἡ σ. γίγνεταί τινι δεῦρο Δημ. 1304. 20·— ποιητ. ὡσαύτως, νόστιμος σ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 797, Ἀγ. 344, 1238. **ΙΙ**. ἐπὶ πραγμάτων, τὸ διατηρεῖν ἢ διατηρῆσαι, τὸ διαφυλάττειν, τινός, πράγματός τινος, Ἡρόδ. 4. 98, Αἰσχύλ. Εὐμ. 909, Πλάτ., κλπ.· — διατήρησις, τῶν ὁδῶν καὶ οἰκοδομημάτων Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 4· τῶν νόμων Πλάτ. Πολ. 425E· τοῦ οὐρανοῦ, τῶν ἄστρων Ἀριστ. περὶ Οὐραν. 2. 1, 4, Μετεωρ. 2. 2, 10. **2)** ἀσφάλεια, ἐγγύησις περὶ ἀσφαλείας, σωτ. ἔστω τῶν ὑποκειμένων, ἐγγύησις περὶ τῆς ἀσφαλοῦς διαφυλάξεως.., παρὰ Δημ. 927. 8· σωτηρίας ἕνεκα τοῖς πολλοῖς τῶν σωμάτων, χάριν τῆς προσωπικῆς αὐτῶν ἀσφαλείας, Πλάτ Νόμ. 908A· ἐπὶ τῇ τῆς ψυχῆς σωτηρίᾳ αὐτόθι 909A· σωτηρίαι τῆς πολιτείας, τρόποι διαφυλάξεως αὐτῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 1, 1. **3)** ἀσφάλεια, ἐξασφάλισις, τοῦ κοινοῦ Θουκ. 2. 60· τοῦ βίου Πλάτ. Πρωτ. 356D. **4)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., ἀσφάλεια ἐναντίον τινός, ἀπορίας Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 1. 12.

σωτηριακόν, τό, «τὸ εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ διδόμενον» Ἡσύχ.

Σωτηριασταί, οἱ, ἑταιρεία τις ἐν Ῥόδῳ, Hellen. J. τ. 2, σελ 358.

σωτηρικός, ή, όν, ὁ συντηρῶν, συντηριτικός, Γαληνοῦ περὶ Ἀρίστης Αἱρέσ. κεφ. ε', (τ. 1, σ. 115 Kühn), Ἀθαν. τ. 1, σ. 494.

σωτήριος, ον, (σωτήρ) ὁ σῴζων, ἀπαλλάττων, ἐλευθερῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 213, κ. ἀλλ., Θουκ., Πλάτ., κλπ.· ἐπὶ συμπτωμάτων, ὁ δηλῶν ἀνάρρωσιν, Ἱππ. Ἀφορ. 1259· ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου, ἐλπὶς σπέρματος, ὅπερ μέλλει νὰ διατηρήσῃ ἢ νὰ διαιωνίσῃ τὸ γένος, Αἰσχύλ. Χο. 236· οὕτω πιθανῶς, **σωτήριον** δέον νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, ὁ φέρων σωτηρίαν εἰς τὴν πολιτείαν, Σοφ. Ο. Κ. 487, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb, πρβλ. 460. **6)** μετὰ δοτ., ὁ φέρων ἀσφάλειαν ἢ σωτηρίαν εἰς.., ἄριστα καὶ πόλει σωτ. Αἰσχύλ. Θήβ. 183, πρβλ. Χο. 505, Εὐρ. Ἡρακλ. 402, Φοίν. 918, κλπ.· ὡσαύτως μετὰ γεν., τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σ. Πλάτ. Ἐπιστ. 354B, πρβλ. Πολιτικ. 311A.— Συγκρ. καὶ ὑπερθ., τὸ πείθεσθαι σωτηριώτερον αὐτοῖς Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 10· ἵππος σωτηριώτατος τῷ ἀναβάτῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 3, 12, **2)** ἐπὶ προσώπων, σχεδὸν ὡς τὸ **σωτήρ**, Εὐρ. Ὀρ. 657, Βάκχ. 965, κλπ.· θεοί, Ζεὺς σ. Σοφ. Ἠλ. 281, Ἀποσπ. 373· μετὰ δοτικ., Θουκ. 7. 64· Ἑλένη ναυτίλοις σ. Εὐρ. Ὀρ. 1637· καὶ μετὰ γενικ. προσώπ., γενοίμεθ' ἂν αὐτοῦ σωτήριοι Σοφ. Αἴ. 779. **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ., **σωτήρια**, τά, ὡς τὸ **σωτηρία**, ἡ, διάσωσις, ἀσφάλεια, ἀπαλλαγή, λύτρωσις, τἀκείνου σωτήρια ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 925· (οὕτω, σ. πράγματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 646)· ἡ ἐλπὶς τῶν σ. Ἀριστ. Ρητορ. 2. 5, 16· — οὕτω καὶ καθ' ἑνικ., ἔρυμα τῆς χώρας καὶ πόλεως σ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 701· ἐπινοεῖν τι σ. τοῖς παροῦσι Λουκ. Ζεὺς Τραγῳδ. 18, πρβλ. Ἑταιρ. Διαλ. 9. 3. **2)** **σωτήρια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, εὐχαριστήριος θυσία ἐπὶ διασώσει, σ. θύειν θεοῖς Ξεν. Ἀν. 3. 2, 9., 5. 1, 1, πρβλ. Χρον. Πάρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 7· σ. ἄγειν Λουκ. Ἑρμότ. 86· σ. τοῦ βασιλέως, ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει αὐτοῦ, Ἡρῳδιαν. 1. 10· — **τὰ Σωτήρια** ἦτο ἰδιαιτέρα θυσία ἐν Δελφοῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1693. 15, ἴδε Böckh 2, σ. 659. **3)** ἀμοιβὴ ἰατροῦ, Πολυδ. Ϛ', 186. **4)** ὁ δημόσιος ἀπόπατος ἐν Σμύρνῃ, Ἀνθ. Π. 9. 662 (ἐν τῷ λήμματι, δηλ. τῇ ἐπιγραφῇ), Σουΐδ. **ΙΙΙ**. Παθ. = σῶς, σεσωσμένος, ἀσφαλής, ὡς ἐνίοτε ἑρμηνεύεται παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 236, Σοφ. Ο. Κ. 487· ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. Ι. 1. **IV**. Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἀντίπ. παρὰ Στοβ. 418. 27, Σέξτ. Ἐμπ., κλπ.· σ. ἔχειν, διατελεῖν ἐν ἀναρρώσει, Πλούτ. 2. 918D.

σωτηριώδης, ες, ὑγιεινός, ὠφέλιμος, Δίων Κ. 53. 19· σωτηριωδέστατον φάρμακον Γαλην. τ. 14, σ. 248, 11. – Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 20C, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 30, κλπ.

σῶτρον, τό, ἡ ξυλίνη τοῦ τροχοῦ περιφέρεια, δηλ. ἡ ἁψίς, ὁ δὲ περιβάλλων αὐτὴν σιδηροῦς κύκλος ἐκαλεῖτο **ἐπίσωτρον**, Πολυδ. Α', 144, Γ', 53.—Ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σῶστρα** μνημονεύει καὶ τύπον **σωτρεύματα**.

σωφρονέω, ποιητικ. **σαοφ-**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 446, Ἀνθ. Π. 5. 302. Ἔχω σώας τὰς φρένας, Ἡρόδ. 3. 35· ὅς ἦν φρενήρης οὐδὲ σωφρονῶν Βάβρ. 90. 4. **2)** εἶμαι σώφρων, φρόνιμος, δεικνύμαι κύριος ἐμαυτοῦ, ἀντίθετον τῷ **μαίνεσθαι, ὑβρίζειν**, κλπ., Αἰσχύλ. Πρ. 982, Πέρσ. 829, Ἀριστοφ. Νεφ. 1061, 1071, Ἀντιφῶν 117. 14, Θουκ. 8. 24, Πλάτ. Φαῖδρ. 244A, Ξεν. Κύρ. 8. 1. 30, πρβλ. **ὑπερφρονέω**· τὸ σωφρονεῖν = **σωφροσύνη**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1425, πρβλ. 180·— σ. ἐς Ἀφροδίτην Εὐρ. Ι. Α. 1159· περὶ τοὺς θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 20· — ἐπὶ στρατιωτῶν, σ. καὶ εὐτακτεῖν αὐτόθι 3. 5, 21· σ. καὶ ὁμονοεῖν Ἀνδοκ. 14 ἐν τέλει· μετὰ μετοχῆς· πέμποντες σωφρονοῖμεν ἂν Πλάτ. Μένων 90D. **3)** συνέρχομαι, γίνομαι κύριος ἐμαυτοῦ, Ἡρόδ. 3. 64· σ. ὑπὸ στένει Αἰσχύλ. Εὐμ. 520· σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ αὐτόθι· οὐ σωφρονήσεις; Σοφ. Αἴ. 1259· ἐσωφρόνησας ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1259· σεσωφρονηκώς, ὅταν ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν, ὅταν συνέλθῃ, Πλάτ. Φαῖδρ. 241B. **4)** Παθ., τὰ σεσωφρονημένα ἐν τῷ βίῳ μοι, τὰ σωφρόνως πεπραγμένα, Αἰσχίν. 28. 21.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ Παρατηρ. σ. 42.

σωφρόνημα, τό, πρᾶξις σωφροσύνης, Ξεν. Ἀγησ. 5, 4, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 194, πρβλ. **σωφρόνισμα**. **ΙΙ**. = **σωφρονιστής**, Ἀρίσταρχ. παρὰ Στοβ. σ. 602. 13.

σωφρονητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **σωφρονῶ, δεῖ σωφρονεῖν**, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45.

σωφρονητικός, ή, όν, ἴδε **σωφρονικός**.

σωφρονίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ** — σώφρονα ποιῶ, κάμνω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν, νὰ συνετισθῇ, νὰ γίνῃ φρόνιμος, νὰ βάλῃ γνῶσιν, παιδεύω, τιμωρῶ, Εὐρ. Τρῳ. 350, Ἀποσπ. 208, Ἀντιφῶν 118. 16, Πλάτ., κλπ.· ἡ τοιαύτη ἧττα σωφρονίζειν ἱκανὴ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 20· τοὺς πονηροτάτους αἱ συμφοραὶ σωφρ Δημ. 798. 7.—Παθ, κολάζομαι, τιμωροῦμαι, γίνομαι σώφρων, ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, Θουκ. 6. 78, Ξεν., κλπ. **2)** ἐπὶ παθῶν, πραγμάτων, κλπ., σ. τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης Ἀντιφῶν 118. 16· σ. τὴν λαγνείαν λιμῷ Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 16· σ. ἀμπνοάς, ἀναπνέω μετ' ἐλάσσονος σφοδρότητος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 869· τῶν

κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σ., περιορίζω τὰς δαπάνας τῆς κυβερνήσεως· τῆς πόλεως, Θουκ. 8. 1. **II.** ἀμεταβ. = σωφρονέω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 2, 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

σωφρονικός, ή, όν, ὁ φύσει σώφρων, μέτριος, νηφάλιος, ἐπὶ προσώπων, Ξεν. Ἀπομν. 1, 3, 9, Ἀριστ. κλπ.· σ. τὴν ἀναβολὴν Λουκ. Τίμ. 54.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 545· συγκρ. **-ώτερον**, Ἀθήν. 426C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, Πλάτ. Πολιτικ. 307Α· σεμνότης, ἔθος Πολύβ. 23. 18, 2, κλπ.· σωφρονικωτέρα τροφὴ Μουσῶν. παρὰ Στοβ. 167. 48· **τὸ σωφρονικὸν** (κοινῶς **-ητικόν**) Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 5.

σωφρονισείω, ἐφετικὸν τοῦ **σωφρονίζω**, δῆλος ἦν μὴ ὅτι γε σωφρονισείων, ἀλλά... Παχυμ. Μελέτ. 11, σ. 216, 6.

σωφρόνϊσις, ή, τιμωρία, κόλασις, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ. παρ' Ἀππ. ἐν Καρχηδ. 78.

σωφρόνισμα, τό, κόλασις, σωφρονισμός, μάθημα, παίδευσις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 992· διάφ. γραφ. ἀντὶ **σωφρόνημα**, Ἀρίσταρχ. παρὰ Στοβ 602. 13.

σωφρονισμός, ὁ, = **σωφρόνισις**, Πλούτ. 2 653C, κτλ.

σωφρονιστήρ, ῆρος, ὁ, = **σωφρονιστής**, Πλουτ. Κάτ. Πρεσβ. 27. **II.** ἐν τῷ πληθ., οἱ ὀδόντες τῆς φρονήσεως, ἄλλως **κραντῆρες**, Ἱππ. 252. 29, Ἡσύχ., κλπ.

σωφρονιστήριον, τό, τόπος σωφρονισμοῦ, εἱρκτή, Πλάτ. Νόμ. 908Α· τὸ γοῦν χωρίον οὐδ' ὀνομάζειν ἔτ' ἠξίουν εἱρκτήν, ἀλλὰ σωφρονιστήριον Φίλων 2. 54, 8.

σωφρονιστής, οῦ, ὁ, ὁ ποιῶν τινα σώφρονα, κολαστής, ὁ τιμωρῶν, Θουκ. 6. 87, Πλάτ. Πολ. 471Α, Δημ., κλπ.· ὁ δῆμος .. ἐκείνων σ. Θουκ. 8. 48· τῆς γνώμης ὁ αὐτ. 3. 65· ὁ σ. λόγος Λυκ. παρ' Ἀθην. 420C· νόμους σωφρ. ἐπί τισι τιθέναι Δίων. Ἀλ. 2. 24. **II.** ἐν Ἀθήναις, ἐπόπται τῶν νέων ἐν τοῖς γυμνασίοις δέκα τὸν ἀριθμόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 214. 17, 262., 271 κέξ., Πλάτ. Ἀξίοχ. 367Α, Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. σ. 60. 20. ἔκδ. Blass· ἴδε Ἑρμάνν. Pol. Ant. 150. 4.

σωφρονιστικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τινα σώφρονα, σωφρονίζων, παιδεύων, τιμωρῶν, δύναμις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 21· λόγοι, ᾠδαὶ Πολυβ. Γ', 100, κλπ.

σωφρονιστύς, ύος, ή, = σωφρόνισις, σωφρονιστύος ἕνεκα, χάριν σωφρονισμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 933Ε.

σωφρονολογέω, ὁμιλῶ σωφρόνως, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 456, 23.

σωφροσύνη, Δωρ. -ύνα, Ἐπικ. **σαοφροσύνη** (ὡς παρ' Ὁμ.)- ἡ, τὸ σωφρονεῖν, ἔχειν τὰς φρένας ὑγιεῖς, φρόνησις, κοσμιότης, Ὀδ. Ψ. 13· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 30· ὁ κοινὸς τύπος πρῶτον παρὰ Θεόγν. 379, 702, 1138, Ἐπίχ. παρὰ Στοβ. σ. 58. 7· αἰδὼς σωφροσύνης πλείστου μετέχει Θουκ. 1. 84· σ. λαβεῖν ὁ αὐτ. 8. 64· ἀντίθετον τῷ **μανία**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 16. **2)** μετριότης εἰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, ἐγκράτεια, ἁγνότης, νηφαλιότης, Λατ. temperantia, modestia, Ἀριστοφ. Νεφ. 962, Πλ. 563, Ἀνδοκ. 17. 13, Πλάτ., κτλ.· σ. τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν Πλάτ. Συμπ. 196C· σ. τὸ περὶ τὰς γυναῖκας Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 10, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 68C, Πολ. 436Ε κέξ., Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10· ἴδε **σώφρων**, καὶ πρβλ. **ἐγκρατής, ἐγκράτεια.**

σώφρων, Ἐπικ. **σαόφρων** (ὡς παρ' Ὁμ.), **ονος, ὁ, ἡ,** οὐδ. **σῶφρον.** Κυρίως ὁ ἔχων σώας τὰς φρένας, ὑγιὴς τὸν νοῦν, Λατ. sanae mentis, (ἐκ τοῦ σῶς, φρήν, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 5, 6, Πλάτ. Κρατ. 411Ε)·— ὅθεν, φρόνιμος, συνετός, «διακριτικός», οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο ἔμμεναι Ἰλ. Φ. 462, πρβλ. Ὀδ. Δ. 158· ἀντίθετον τῷ **ἄφρων**, Θέογν. 431, 454, 497· τῷ **νήπιος**, ὁ αὐτ. 483· τῷ **ἀνόητος**, Ἡρόδ. 1. 4· σώφρων περὶ θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 2· σωφρονέστατος ἐν τῇ τέχνῃ Ἱππ. 84Α. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, σ. μῦθος Θέογν. 754, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1025· σ. οἶκτος, εὔλογος, πρέπων, προσήκων, Θουκ 3. 59· σ. κήρυγμα Αἰσχίν. 54. 14· σώφρονα εἰπεῖν Εὐρ. Ι. Α 1024· ἄλλο τι σωφρονέστερον γινώσκειν Θουκ. 5. 111· σῶφρόν ἐστι μετ' ἀπαρ. ὁ αὐτ. 1. 42. **II.** παρ' Ἀττ., μάλιστα, ὁ ἀσκῶν ἐγκράτειαν, ἐγκρατής, μέτριος, ἁγνός, νηφάλιος, (σώφρων ὁ μετρίας ἐπιθυμίας ἔχων Πλάτ. Ὅροι 415D, πρβλ.. Πλάτ. Πολ. 430Ε, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10), δός μοι σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι Αἰσχύλ. Χο 140· πρβλ. Σοφ. Αἴ. 132, Ἀποσπ. 608· γυνὴ σ. Ἀνδοκ. 30. 43· σ. καὶ ἐγκρατὴς ἑαυτοῦ Πλάτ. Γοργ. 491D. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, σ. γνώμη Αἰσχύλ. Ἀγ. 1664· σ. εὐχαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 710· σ. ὑμέναιοι, λέχη Εὐρ. Ὀρ. 558, Ἑλ. 1099· τράπεζα, δίαιτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 885. Πλάτ. Ἐπιστ. 336C· ἀριστοκρατία Θουκ. 3. 82· χάρις ὁ αὐτ. 58· βίος Πλάτ. Νόμ. 733Ε· φρονεῖν σώφρονα Σοφ. Ἀποσπ. 62. **3)** τὸ σῶφρον - σωφροσύνη, Εὐρ. Ἱππ. 431, Θουκ. 1. 37., 3. 82, κτλ.· τὸ σ. ἤθης Σοφ. Ἀποσπ. 705· σοῦ τὸ σ. Εὐρ Ἀνδρ 365, πρβλ. 346, κτλ.· ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον λαμβάνειν τι Ἡρόδ. 3. 71· τὸ σωφρονέστατον Θουκ. 3. 92· οὕτω, τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται Σοφ. Ἀποσπ. 606. **III.** Ἐπίρρ. **-όνως**, Ἡρόδ. 4. 77, Αἰσχύλ. Θήβ. 645, Εὐμ. 44· τραφῆναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 334· σ. τε καὶ μετρίως Πλάτ. Πολ. 399Β· δικαίως .. καὶ σ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 134D· σ. ἐφέπεσθαι, μετὰ προσοχῆς, Ξεν. Ἀγησ. 2, 3.— Συγκρ. **σωφρονέστερον**, Θουκ. 1. 84, Ξεν., κτλ.· ἀλλὰ **-εστέρως**, Εὐρ. Ι. Δ. 379·— ὑπερθ. **-έστατα**, Ἰσοκρ. 142C, Πλάτ. Νόμ. 728Ε.

σώχω, μαλακώτερος Ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ **ψώχω**, τρίβω, Νικ. Θηρ. 590, 696, Ἡσύχ.·— τὸ σύνθετον **κατασώχω** ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ. 4. 75.

σώω, Ἐπικ. ἀντὶ σῴζω, ὃ ἴδε, Ὅμ.

[Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ στοιχείου Ρ καὶ ἡ τοῦ Σ ἀπὸ τῆς λέξεως **στυγνότης** *μέχρι τέλους ἐγένετο ὑπὸ Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, ἡ δὲ τοῦ πρώτου μέρους τοῦ στοιχείου Σ μέχρι τέλους τῆς λέξεως* **στυγνὸς** *ὑπὸ Ξενοφῶντος Π. Μόσχου Δ. Φ.].*

Τ

Τ, τ, ταῦ, τό, ἄκλιτ., τὸ δέκατον ἔνατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, πρβλ. Πλάτ. Κρατύλ. 394Β· ὡς ἀριθμητικὸν τ' = 300, ἀλλὰ ,τ = 300,000. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις καὶ ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσιν εὑρίσκομεν καὶ τὸν τύπον 7.

I. τὸ τ εἶναι ἄφωνον ψιλὸν σύστοιχον τῷ μέσῳ δ καὶ τῷ δασεῖ **θ.** Ἐν ταῖς Ἰνδο-Εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλην., Λατ. καὶ Σανσκρ. t = τῷ Γοτθ. th (ἢ ἐν μέσῳ λέξεως ἐνίοτε d)· = τῷ Ἀρχ. Γερμαν. d·— ὡς: τρεῖς, Λατιν. tres, Σανσκρ. trayas = τῷ Γοτθ. threis, Ἀρχ. Σκανδ. drír, Ἀγγλο-Σαξον. prî, Ἀρχ. Γερμ. prî·— σύ (Δωρ. τύ), Λατιν. tu, Σανσκρ. tvam = τῷ Γοτθ. thu, Ἀρχ. Σκανδ. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. pu, = τῷ Γερμαν. du·— **τείνω, ταναός,** Λατ. tendo, tenuis, Σανσκρ. tanomi, tanus, = τῷ Γοτθ. thanja (extendo), Ἀγγλο-Σαξον. pyn (thin), κτλ.· ἴδε Κούρτ. σ. 205 κέξ. **II** Μεταβολαὶ τοῦ τ ἐν ταῖς Ἑλλην. διαλέκτοις: **1)** Αἰολ. καὶ Δωρ. **τ** ἀντὶ **σ**, ὡς τὺ (Λατ. tu, Ἀγγλ. thou) ἀντὶ σύ· τοὶ τὲ τῦκον τευτλίον φατί, ἀντί, σοὶ σὲ σῦκον σευτλίον φησὶ Koen εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 236· οἱ Ἀττικοὶ ὡσαύτως χρῶνται τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ, ἴδε **Σσ.** II. 2. 6· οἱ Ἴωνες προέκρινον τὸ μαλακώτερον **σ.** **2)** παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἀττικοῖς ὡς καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Βοιωτοῖς **ττ** ἀντὶ **σσ**, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς ῥήματα (πλὴν τοῦ **πτύσσω, πτίσσω, πτήσσω**), ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ὀνόμασιν (ἡ κα-άληξις **-ισσα**, ὡς **Φοίνισσα**, οὐδόλως ἐπιδέχεται τὴν τοιαύτην μεταβολήν)· ἴδε **Σσ.** II. 2. γ. Πρβλ. Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 324 κέξ. **3)** παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. εἶναι ἐν χρήσει **π** ἀντὶ **τ**, μάλιστα τὸ ἀρκτικὸν **σπ** ἀντὶ **στ**, οἷον **σπολὰς** ἀντὶ **στολάς**, ἴδε **Ππ.** II. 5, πρβλ. Λατιν. pavo = **ταώς.** — Ἴδε Κόντου Κριτικὰς καὶ Γραμματικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σ. 319 κέξ., Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σελ. 446 κέξ. **4)** παρὰ τοῖς Ἴωσι τὸ ψιλὸν **τ** ἀντὶ τοῦ συστοίχου δασέος **θ**, οἷον **αὖτις** ἀντὶ **αὖθις**· οὕτω καὶ ἐν συνθέσει καὶ ἐν ἐκθλίψει τὸ ψιλὸν διαμένει ἄτρεπτον πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, οἷον **κατεῖλον, κατ' ἡσυχίην.** **5)** παρ' Ἀττικ. ὡσαύτως αἱ οὐσιαστικαὶ καταλήξεις **-θρον, -τρον**, ἐνίοτε ἐναλλάσσονται, π. χ. **μίσητρον, μίσηθρον**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 131. **6)** οἱ ποιηταὶ χάριν τοῦ μέτρου παρεμβάλλουσιν ἐνίοτε **τ** μετὰ τὸ **π** ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων, π. χ. **πτόλις, πτόλεμος**· ὡσαύτως παρεμβάλλεται **τ** πρὸ τῶν καταλήξεων **-μός, -μή**, οἷον ἐν ταῖς λέξ. **ἀτμός, ἐφετμή**·— ὕστερον ἡ παρεμβολὴ τοῦ **τ** ἦτο χαρακτηριστικὸν τῆς Μακεδονικῆς διαλέκτου, Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου σελ. 338· καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες προτάττουσι **τ** πρὸ τοῦ **ζ** ἢ **σ** ἀντὶ μόνου τοῦ **σ**, οἷον **τζάκωμα** ἀντὶ **σάκωμα, τζίζω** ἀντὶ **σίζω**, κτλ.— Παρομοία σχέσις μεταξὺ τοῦ t καὶ z ὑπάρχει ἐν ταῖς Τευτονικαῖς γλώσσαις, οἷον Γερμ. zu, zählen, zahm, Zange, Ἀγγλ. to, tell, tame, tongs. **7)** τὸ **τ** ἐνίοτε ἐκπίπτει χάριν εὐφωνίας, οἷον **πυκτίον πτυκτίον**· — καὶ Δωρικῶς ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τινῶν οὐδετέρων ὀνομάτων τῆς γ' κλίσεως, οἷον **κέραος κρέαος τέραος**, κλπ., ἀντὶ **κέρατος**, κτλ. **8)** ἐνίοτε τὸ **τ** ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ **κ**, ἴδε **Κκ.** II. 3. **9)** ἴδε τὸν ἀστεῖον ὑπὸ τοῦ **τ** σφετερισμὸν τῆς θέσεως ἄλλων συμφώνων ἐν τῇ τοῦ Λουκιανοῦ Δίκῃ φωνηέντων.

τ', κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ τε, **2)** τὸ μόριον **τοι**, ὅπερ ἄλλοτε ἐφέρετο μετ' ἀποστρόφου πρὸ τοῦ **ἂν** καὶ **ἄρα**, τ' ἄν, τ' ἄρα, μέντ' ἄν, κτλ., ἤδη ὀρθότερον φέρεται ἡνωμένον μετ' αὐτῶν ἐν κράσει **τἄν, τἄρα** (οὐχὶ **τάρα**), **μεντἄν**, κτλ.— Σπανία ἔκθλιψις τοῦ **τοι** πρὸ τοῦ **αἶψα** εὕρηται ἐν Ὀδ. Γ. 147: οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος. **3)** τὰ Ἀττικὰ ἄρθρα **τό, τὰ** οὐδέποτε πάσχουσιν ἔκθλιψιν, ἀλλὰ δύνανται νὰ πάθωσι κρᾶσιν. **4)** τὰ **τὶ** ἢ **τὲ** οὔτε ἔκθλιψιν πάσχουσιν οὔτε κρᾶσιν.

τά, ἴδε ἐν λ. **ὁ, ὅς,**

ταβαίτας, ου, ὁ, ξύλινον ποτήριον, λέξις Περσική, «ἐν ξυ-

λίνοις ποτηρίοις, οὓς καλοῦσι ταβαίτας» Ἀμύντας παρ' Ἀθην. 500D.
τάβαλά, τό, Περσικὸν ἀντὶ **τύμπανα**, (πρβλ. τὸ Μαυριτανικὸν atabal, ὅπερ ἐκ τῶν Μαύρων παρέλαβον οἱ Ἱσπανοί, — Καθ' Ἡσύχ.: «ταβάλα· ταβῆλα· ὑπὸ Πάρθων οὕτω καλεῖται ὄργανον κριβάνῳ ἐμφερές, ᾧ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σάλπιγγος»· ἴδε Salmas Solin σ. 717.
ταβελλάριος, ὁ, Λατ. tabellarius, γραμματοφόρος, ἐπιστολοφόρος, Παλλάδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. 11Ε.
ταβελλίων, **ωνος**, ὁ, Λατ. tabellio, συμβολαιογράφος ἢ αναφορογράφος, Προκόπ. III. 154, 17.
ταβέρνα, ἡ, Λατ. taberna, = καπηλεῖον, πανδοχεῖον, Πράξ. Ἀποστ. κή, 15.
ταβερνεῖον, τό, = **ταβέρνα**, Σουΐδ.
τάβλα, ἢ **τάβλη**, ἡ, = τῷ Λατ. tabula, ἄβαξ, ἀβάκιον κυβευτικόν, νῦν «τάβλι», τό, Ἀνθ. Π. 9. 482, 27., 9. 767, Ἀπολλών. Ἐφέσ. 1385Α, κλπ.
ταβλίζω, ὡς καὶ νῦν, παίζω τάβλι, πρβλ. **κυβεύω**, **πεσσεύω**, Λεόντ. Κύπρ. 1740C, Ζωναρ., Θωμ. Μάγιστρ.· ἴδε Δουκάγγ.
ταβλὶν ἢ **τάβλιν**, = **ταβλίον**, Χρονικ. Πασχαλ. 614, Θεοφάν. 260.
ταβλίον, τό, κυβευτικὸν ἀβάκιον, Lex. Sched. 324, 619. 2) τράπεζα, ταβλᾶς, Λέοντ. Κύπρ. 1709. 3) εἶδος ἱματιοθήκης, Κ. Πορφυρ. Ἔ θ. Βασ. Τάξ. 7.
ταβλιόπη, ἡ, κωμικὴ λέξις σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ **Καλλιόπη**, παιγνίδιον κυβευτικόν, Ἀνθ. II. 11. 373.
ταβλιστήριον, τό, = **κυβεῖον**, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. σ. 19. 24 Ὀξων.
ταβλιστής, **οῦ**, ὁ, (ταβλίζω) ὁ παίζων τάβλι, κυβευτής, Σουΐδ., Γλωσσ.
ταβλοπαρόχιον, τό, = **κυβεῖον**, **ταβλιστήριον**, Μαλαλ. 345. 17.
ταβλοπάροχος, ὁ, ὁ διατηρῶν ταβλοπαρόχιον, Γλωσσ.
ταβλώματα, τά, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.
ταβλωτά, τά, = **δρύφακτοι**, «δρύφακτοι... περιφράγματα, τὰ νῦν ταβλωτὰ καλούμενα» Σουΐδ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 349, 386.
ταβουλάριος, ὁ, Λατ. tabularius, γραμματοφύλαξ, Εὐσ. II. 1492, Νεῖλ. 312C, κλπ.
τἀγαθά, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἀγαθά**.
ταγαῖος, **α**, **ον**, «ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν» Ἡσύχ.
τἀγαμέμνονος, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τοῦ Ἀγαμέμνονος**.
ταγάριον, τό, εἶδος μέτρου ξηρῶν, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 311, 17.
τάγγη, ἡ, (ταγγός) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς ταγγάδα, τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα τάγγην ὑπομένει Ἀλεξ. Ἀφρ. Πρβλ. 2. 70· — εἶδος φύματος, τὰ ὑπὸ δέρμα ἀφιστάμενα ἐς τὰ ἔξω φύματα, οἷον τάγγαι Ἱππ. 312. 6· — ὡσαύτως **τάγγος**, **εως**, τό, Παῦλ. Αἰγ., **ταγγίασις**, **εως**, ἡ, «τάγγιασμα», Γλωσσ.
ταγγίζω, γίνομαι ταγγός, «ταγγιάζω», Γεωπον. 9. 22, 4·—ἔχω τάγγας, Ἀέτ.
ταγγός, **ή**, **όν**, ὡς καὶ νῦν, Γεωπον. 9. 22, 3· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 341.
ταγεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ ταγοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 34.
ταγεῖς, ἴδε **τάσσω**.
ταγεύω, εἶμαι ταγός, ἤτοι ἄρχων τῶν Θεσσαλῶν, Ξεν. Ἑλλ. 6 1, 7. — Παθ., εἶμαι ἡνωμένος ὑπὸ ἕνα ταγόν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4. **II**. Μέσ., τάσσω, παραγγέλλω νὰ ταχθῶσι στρατιῶται, ἄνδρας ἀρίστους.. πυλῶν ἐπ' ἑξόδοισι τάγευσαι τάχος Αἰσχύλ. Θήβ. 58.
ταγέω, εἶμαι ἄρχων, κυβερνήτης, ἁπάσης Ἀσίδος Αἰσχύλ. Πέρσ. 764.
ταγή, ἡ, ὡς τὸ **τάξις**, παράταξις, διευθέτησις, διάταξις, Λατ. acies, Ἀριστοφ Λυσ. 105. 2) ἐπαρχία, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 1·— περιληπτικῶς, ξύμφρων τ., οἱ ὁμονοοῦντες ἢ ὁμόφρονες ἄρχοντες ἢ ἀρχηγοί, Αἰσχύλ. Ἀγ. 110. 3) διαταγή, διάταξις, Κλήμ. Ρώμ. 1. 20. **II**. ὡσαύτως θηλ. τοῦ **ταγός**, Λεξικ. Χειρόγραφ. ἐν Osann Auctar. σ. 141, 154. [ᾰ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ᾱ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., ὅπερ ἄγει τινὰς τῶν κριτικῶν νὰ ἀναφέρωσι τὴν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ λέξιν εἰς τὸ ὀνομ. **τάγης**, ἀλλὰ τοῦτο δυσκολώτατα συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἔννοιαν.]
ταγηνάριον, [ᾰ], τὸ ὑποκορ. τοῦ **ἀτταγήν**, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 302Β.
ταγηνίας, ὁ, τηγανίτης, κοινῶς «τηγανίτα», Μάγνης ἐν «Διονύσῳ» (ἢ Διονύσῳ δευτέρῳ) 2, Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 8, Μεταγέν. ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 8, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 2, πρβλ. **ταγηνίτης**, **τηγανίτης**.
ταγηνίζω, = **τηγανίζω**, ὡς καὶ νῦν, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 2, Γαλην. τ. 6, σ. 637, 2., 725, 3.
ταγήνισις, **εως**, ἡ, τὸ τηγανίζειν, Γαλην. τ. 6, σ. 787, 7.
Ταγηνισταί, ὄνομα ἀπολεσθείσης κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφάνους.
ταγηνιστός, **ή**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ταγηνίζω**, τηγανιστός, ἰχθύες Ἄλεξις ἐν «Δημητρίῳ» 4.
ταγηνίτης [ῑ], **ου**, ὁ, = **τηγανίτης**, Ἀθήν. 646D, Γαλην. 6. 490.
ταγηνο-κνισο-θήρας, **ου**, ὁ, ὁ θηρεύων τὴν κνῖσαν τῶν τηγανιζομένων, ἐπὶ παρασίτου, Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 4· ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ Λοβ. εἰς Φρύν. 627 κἑξ., ἀλλ' ὅρα Meineke ἔνθ' ἀνωτ.
τάγηνον [ᾰ], τό, τὸ τηγάνι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 929· τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων, περὶ παρασίτων, Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 7· οὐδὲ λοπὰς κακὸν ἐστιν, ἀτὰρ τὸ τάγηνον, ἄμεινον οἶμαι Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1. 12, Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 4, Λουκ. Συμπ. 38·— συνηθέστερον ἐν τῷ τύπῳ **τήγανον**, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 4, ἐν «Πέρσαις» 4, Εὔπολις ἐν «Εἵλωσιν» 5, κτλ.· πρβλ. Ἀθήν. 228F κἑξ., παρ' ᾧ μνημονεύεται καὶ ὁ τύπος ἤγανον ἐκ τοῦ Ἀνακρ.
ταγηνο-στρόφιον, ἢ **τηγανο-**, τό, μαγειρικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ στρέφουσι τὰ τηγανιζόμενα, εἶδος ξυστῆρος, Πολυδ. Ϛ', 89· καθ' Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λίστριον**: «τηγανόστροφον».
τάγης [ᾱ], **ου**, ὁ, = **ταγός**, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 6.
ταγίζω, ὡς καὶ νῦν, δίδω τροφήν, «οἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων λαοὶ τῇ νυκτὶ ἐπότισαν καὶ ἐτάγισαν τὰ ἄλογα αὐτῶν» Θεοφάν. σ. 17.
ταγιστήριον, τό, μερίδιον τροφῆς, ταγίνι ἐντὸς πηριδίου (τουρβᾶ), Δούκα Ἱστ. 45· — ὡσαύτως **τάγιστρον**, πηρίδιον (τουρβᾶς) ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεται ἡ τροφὴ τοῦ ἵππου ὡς καὶ νῦν, τὸ δὲ πηρίδιον τοῦτο κρεμῶσιν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἵππου, Κ. Πορφυρογ. Ἔκθεσ. Βασ. Τάξ. 462, Νικήτ. 643.
τάγμα, τό, (τάσσω) τὸ διαταχθέν· μάλιστα δέ, **I**. διάταξις, διαταγή, νόμου τ. Πλάτ. Ὅροι 415Ε· ἐκ δυοῖν τ., ἐκ συνδυασμοῦ δύο πολιτικῶν διατάξεων, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 9, 4. **II**. ὡρισμένος φόρος, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 2. 21, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 2562. 14. **III**. σῶμα στρατιωτικόν, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 11, Πολύβ., κτλ.· τὸ παρὰ Ῥωμαίοις, manipulus, Πολύβ. 6. 24, 5· ἡ λεγεών, legio, Δίων Κ. 71. 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 4693. **IV**. τάξις ἢ ἀξίωμα, αὐτόθι 5843· βουλευτικὸν τ. αὐτόθι 4411b, 5· ἱππικὸν τ. αὐτόθι 2803 — αἰτ. **τάγμα** ὡς ἐπίρρ., αὐτόθι 3765, πρβλ. 5805. 11.
ταγμᾰτ-άρχης, **ου**, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς **τάγματος**, Διονυσ. Ἀλ. Ἀποσπ. Escur.· καὶ **ταγμάταρχος**, ὁ, Κ. Μανασσ. Χρον. 1048, 2257, 4074, 4221:— ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **ταγματαρχέω**, Φίλων 1. 368· καὶ οὐσιαστ. **ταγματαρχία**, ἡ, Διον. Ἀρεοπ. σ. 21C.
ταγμᾰτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τάγμα** (III), ἐπιφορὰς ταγματικὰς Διόδ. 17. 94.
ταγός, ὁ, (τάσσω), ὁ διατάττων, κυβερνῶν, κυβερνήτης, ἀρχηγός, ἡγεμών, ταγὸς μακάρων, ὁ Ζεύς, Αἰσχύλ. Πρ. 96· ταγοὶ Περσῶν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 23· νεῶν, ναῶν ταγοὶ αὐτόθι 324, 480, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1057, Εὐρ. Ι. Α. 269. **II**. κυρίως, ἐπώνυμον τοῦ ἄρχοντος τῶν Θεσσαλῶν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 6., 4. 28, κτλ. [ᾰ ἀείποτε· διότι τὸ **τᾶγοὶ** ἐν Ἰλ. Ψ. 160 ἦτο μόνον πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τ' ἀγοί**.]
τᾱγοῦχος, ὁ, ταγός, ἀρχηγός, ἄρχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 296.
τάγυρι, τό, ἄκλιτον, ψίχαλον, ἐλάχιστόν τι, μαθόντι μηδὲ τάγυρι μουσικῆς Εὔπολις ἐν «Αἰξὶν» 10·— περὶ τοῦ Σόλων. 22 (20), ἴδε Bgk. ἐν τόπῳ. Ὁ Θεόγνωστος μνημονεύει τοῦτο ὡς ἓν τῶν εἰς ι ληγόντων ὀνομάτων, ὥστε τὸ **ταγύρια** παρ' Ἡσυχ. εἶναι ἴσως ἁμάρτημα ἀντὶ τοῦ **τάγυρι**.
τᾶε, (= **τᾷ**, **τῇ**), ἀνέθειαν τᾶε Δάματρι Ἐπιγρ. τῶν ὑπωρειῶν Κιθαιρῶνος, Bul. de corr. hel. III. σ. 134. — Πβλ. τὰ ἐν ἐπιγραφαῖς Τανάγρας ἀναγνωσθέντα παλαιᾷ ὀρθογραφίᾳ κύρια ὀνόματα **Ἀεσχρόνδας**, **Ἀδαεόδορος**, **ἐπὶ Ἀμεινοκλεῖαε**, **ἐπὶ Λυσανίαε**, **Fεργαένετος** κτλ. ἃ ἐξεδόθησαν ἐν τῷ CIG. καὶ τῷ Ἀθηναίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἀναμνησθητι καὶ τῆς Λατιν. διφθόγγου ae, ἥτις ἐπεκράτησεν ὕστερον ἀντὶ τῆς ἀρχαιοτέρας ai. Ὅρα Kühn. Ausführl. Gram. d. lat. Spr. I, § 7, b, 4, Συναγωγ. Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.
τἀδελφοῦ, **τἄδικον**, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν **ἀντὶ τὰ ἀδελφοῦ**, **τὸ ἄδικον**.
ταθείς, **τάθη**, ἴδε ἐν λέξ. **τείνω**.
ταὶ (= **ταδὶ** ἢ **τάδε**) Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, CIG. II, 8.
Ταίνᾰρος, ἡ, ἀκρωτήριον τῆς νοτιωτάτης ἄκρας τῆς Λακωνικῆς, Πινδ. II. 4. 78 καὶ 310· καὶ ὡς ἀρσ. Ταίναρον ἠνεμόεντα Ὀρφ. Ἀργ. 1364· καὶ ὡς οὐδ., **Ταίναρον**, τό, Στράβ. 363 — ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις ἡ λέξις ἀπαντᾷ κατ' αἰτ. ἢ γεν. ἄνευ ἐπιθέτου, ὥστε τὸ γένος μένει ἀόριστον, οἷον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλωνα 412, Ἡρόδ. κλπ.· ἐπὶ Ταίναρον ὁ αὐτ. 1. 23, 24, Θουκ. 1. 133, Ἀριστοφ. κλπ.· περὶ Ταίναρον Ἡρόδ. 7. 168· ἀπὸ Ταινάρου Θουκ. 1. 128· ἀπὸ τοῦ Τ. ὁ αὐτ. 7. 19· ἐπὶ Ταινάρῳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 510· κτλ.· ὑπῆρχε δὲ περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐπ' αὐτῷ, Ποσειδῶν οὑπὶ Ταινάρῳ θεός, ἔνθ'

ἀνωτ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1335·— ὑπῆρχε δὲ ἐνταῦθα καὶ σπήλαιον ὅπερ ἦγεν εἰς τοὺς ὑποχθονίους τόπους, Μένανδρ. ἐν Ἀδὴλ 239, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὅθεν, Ταιναρίην ὑπὸ χθόνα, δηλ. εἰς τὸν κάτω κόσμον, ad inferos, Ἀπολλ. Ρόδ Α. 102, πρβλ. Οὐεργ. Γεωργ. 4. 467·— περὶ τοῦ Ταινάριος λίθος, ἴδε ἐν λ. **λίθος.**

ταινία, ἡ, (τανύω, τείνω) ὕφασμα ἐκ λίνου ἢ ἐρίου, ἐπιμήκες καὶ στενόν, λωρὶς ὑφάσματος, κορδέλλα, καὶ τὰ ὅμοια, μάλιστα πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης, κεφαλόδεσμος, ἢ ὡς στέφανος περὶ τὴν κεφαλήν, φορουμένη δὲ εἰς σημεῖον νίκης, (πρβλ. **ταινιόω**), Λατ mitelia, θήσω δὲ νικητήριον τρεῖς ταινίας Εὔπολις ἐν «Ἀγκυλίωνι» 3, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 5. 9, Πλάτ. Συμπ. 212Ε, Παυσ. 6. 20, 19, κτλ.· ταινίας πωλεῖν Δημ. 1308. 5·— ὡσαύτως στηθόδεσμος νεαρᾶς κόρης ἢ γυναικὸς καθόλου, Ἀνακρεόντ. 22. 13, πρβλ. Παυσ. 9. 39, 8· «τὸ δὲ τῶν μαστῶν τῶν γυναικῶν ζῶσμα ταινίαν ὠνόμαζον ἢ ταινίδιον» Πολυδ. Ζ', 65·— ἐπίδεσμος, σφενδόνη, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817, κτλ. **2)** λωρὶς δορᾶς ἢ σισύρας, Ὀππ. Κυν. 1. 322 **3)** στενὴ καὶ ἐπιμήκης σημαία πλοίου, Δίων Χρ. 2. 397, Πολυδ. Α', 90· ταινία ἐξηρτημένη ἐκ τῆς λόγχης δόρατος, Διόδ. 15. 52. **II.** λωρὶς ἢ γλῶσσα γῆς, Διόδ 1. 31, Ἀπ. Καρχηδ. 121, Πλουτ. Ἀλέξ 26, κτλ.· σύρτις, Πολύβ 4. 41, 2, Στράβ. **III.** ἔργον ξυλουργοῦ, γραμμὴ ἐξέχουσα ξύλου, fascia, Ἐτυμ. Μέγ. **IV.** ὡς καὶ νῦν, ταινία τῶν ἐντέρων, Γαλην. **V.** μακρὸς καὶ λεπτὸς ἰχθύς, ἡ νῦν καλουμένη ζαργάνα (ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 206, 207), Ἐπίχ. 31 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 4. [ῑ εὕρηται ἐν ἄρσει, Ὀππ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἐπιχ. ποίημα παρὰ Διογ. Λ. 8. 62, ἴδε Blomf. εἰς Αἰσχύλου Πρ. 93].

ταινιάζω, = **ταινιόω**, Σουΐδ.· ἀλλὰ πιθανῶς πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **παιανίζω**, πρβλ. Λουκ. Ζεῦξ. 11.

ταινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ταινία**, λωρὶς λινοῦ ὑφάσματος, Ἱππ. 398. 54, κτλ.

ταινιο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ταινίαν ἢ ἀνάδεσμον κεφαλῆς, Ἱππ. π. Ἄρθρ 813, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 2.

ταινίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ταινία**, μικρὰ ταινία, Ἐτυμ. Μέγ. 749, ἀμφίβ.

ταινιό-πωλις, ἡ, ἡ πωλοῦσα ταινίας, ζώνας καὶ τὰ ὅμοια, Εὔπολις ἐν «Προσπαλτίοις» 1, Δημ. 1309. 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

ταινιόω, δένω διὰ ταινίας ἢ περιδένω, περιστέφω τὴν κεφαλήν τινος, μάλιστα νικητοῦ, Θουκ. 4. 121, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 3· ἐν τῷ παθ., στέφομαι, στεφανοῦμαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 393, Διόδ. 17. 101.— Μέσ., φέρω ταινίαν περὶ τὴν κεφαλήν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1032.

ταινιώδης, ες, = **ταινιοειδής**, Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 72· πρβλ. **τετανοειδής.**

ταΐτιον, ἴδε ἐν λέξ. **τᾶτιον.**

τἀκάτειον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἀκάτειον**·— **τἀκεῖ**, **τἀκείνων**, ἀντὶ τὰ ἐκεῖ, τὰ ἐκείνων.

τᾰκερός, ά, όν, (τακῆναι, τήκω), ὁ τηκόμενος ἐν τῷ στόματι, ἁπαλὸς τρυφερός, ἀκροκώλια Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 109· σχελίδες τακερώταται Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 13· τακεροὺς ποιῆσαι τοὺς ἐρεβίνθους ὁ αὐτ. ἐν «Κραπατάλλοις» 2· τακερὰ μηκάδων μέλη Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 1. 4· τακερὰ ποιεῖν τὰ κρέα Διονύσ. ὁ Κωμῳδιοποιὸς ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 7. **2)** μεταφ., Ἔρως Ἀνακρ. 166· ὡς τακερόν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει Φιλέταιρος ἐν «Κορινθιαστῇ» 1· τακεραῖς κόραις λεύσσειν Ἀνθ. Π. 9. 567· τακερὸν βλέπειν Ἀλκίφρων 1. 28 τ. τι ἐν τοῖς ὄμμασιν πάθος ἀνυγραίνων Λουκ. Ἔρωτ. 14·— ἐπὶ τοῦ ᾄσματος τῆς ἀηδόνος, ἐν τῷ ἐπιρρ., τακερῶς ἑλίττειν τὸ μέλος Αἰλ. π. Ζ. 5. 38. **II.** ἐνεργ., ἐπὶ ὑδάτων δι' ὧν εὐκολώτατα βράζουσιν αἱ τροφαί, ὕδατα ἕψειν ἄριστα καὶ τακερώτατα (ἐκ διορθώσεως τοῦ Foës), Ἱππ. περὶ Ἀέρ 284.

τᾰκερό-χρως, **ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρυφερὰς σάρκας, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1, 5, ἔνθα: **τακεροχρῶτ'.**

τᾰκερόω, τακερὸν ποιῶ, ἐρίφιον ἐτακέρωσε Ἀθηνίων ἐν «Σαμόθραξιν» 1. 30.— Παθ., Διοσκ. 4. 184.

τάκιστα, ἀντὶ **τάχιστα**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1214: ἀπότρεκ' ὡς τάκιστα σύ.

τάκται, οἱ, πόλεις ἃς οἱ τάκται ἔταξαν Ἐπιγρ. φόρων Ἀττικῶν, CIA I, 266, Συναγωγὴ Λέξ Ἀθ. Κουμαν., ἴδε **τάκτης.**

τακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τάσσω**, πρέπει τις νὰ τάξῃ, νὰ διευθετήσῃ, τακτοποιήσῃ, Πλάτ. Νόμ. 631D

τάκτης, ὁ, ἄρχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1086. 10.

τακτικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς τακτοποίησιν ἢ διάταξιν, ἱκανὸς εἰς τὸ παρατάσσειν στράτευμα, μάλιστα ἐν πολέμῳ, τ. ἀνήρ, ἔμπειρος στρατιωτικός, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 15· τακτικὸν ἡγεῖσθαί τι, θεωρεῖν τι ὡς μέρος τῆς τακτικῆς (στρατιωτικῆς) τέχνης, αὐτόθι· οἱ τ. ἀριθμοί, τὰ κανονικὰ τάγματα, αὐτόθι 3. 3, 11· πρβλ. **διέξοδος** III — ἡ τακτική (ἐξυπακ. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ παρατάσσειν στρατόν, τακτική, Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1. 37·— οὕτω. τὰ τακτικὰ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14, κτλ.· τ. σύγγραμμα, πραγματεία τῆς τακτικῆς ἐπιστήμης, Βυζ.·— Ἐπίρρ -κῶς, Φιλῆς περὶ Ζῴων 3· συγκρ **-ώτερον** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1141. **2)** καθόλου, ὁ κανονίζων, ῥυθμίζων, κανονιστικός, τινὸς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 1. 9. **II.** ὁ δηλῶν τάξιν ἢ διαδοχήν, Χοιροβοσκ

τακτόμισθος, ὁ, ὁ τάσσων τοὺς μισθούς, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἔκδ. Leem. σ. 21.

τακτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τάσσω**, διατεταγμένος, προδιαγεγραμμένος, τακτόν τι παρὰ τοῦ Κύρου παραγγέλλων Ξεν. Κύρ 8. 3, 28· τ. ἀργύριον, ὡρισμένον ποσὸν χρημάτων, Θουκ. 4. 65· τ. χρήματα Πλάτ. Νόμ 476Α· σῖτος τ., ὡρισμένη ποσότης σίτου, Θουκ 4. 16· τακτὴν τροφὴν λαμβάνειν Πλάτ. Νόμ. 909C· δίκαι τ., ὡρισμέναι ποιναί, αὐτόθι 632Β· τ. ὁδός, προδιαγραφεῖσα ὁδός, Δημ. 643 κτλ.· ἐν τακταῖς ἡμέραις βουλεύεσθαι Αἰσχίνης 42. 28· κατά τινας χρόνους τακτοὺς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 15, 2.

τάκω [ᾱ], Δωρ ἀντὶ **τήκω.**

τάκων, ἢ **τακών**, ὁ, πληθ. **τάκωνες** ἢ **τακῶνες**, «ἔστι δὲ καὶ γαστρίδιον ἡδυσμένον ὃ καὶ τάκωνας ἔνιοι κεκλῆσθαι οἴονται παρὰ Κράτητι τῷ Κωμικῷ μόνῳ καὶ ἅπαξ εἰρηκότι ἐν Θηρίοις» Πολυδ. Ϛ', 53 — Καθ' Ἡσύχ.: «τακῶνες· τροχίσκοι στέατος κεκομμένου μεθ' ἁλῶν καὶ ξηρῶν ἀρτυμάτων».

ταλα-εργός, όν, (**-ταλα-** (ἐκ τοῦ ***τλάω**) καὶ **Ϝέργον**, πρβλ. **ταλαύρινος**) τλητικός, τλῆναι δυνάμενος πρὸς τὰ ἔργον, ὑπομένειν τοὺς κόπους, ὑπομονητικός, καρτερικός, ἐργατικός, ἐπὶ τῶν ἡμιόνων, Ἰλ. Ψ. 654, 662, Ὀδ. Δ. 636, καὶ Ἡσ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὡς τὸ **πολύτλας**, Θεόκρ. 13. 19· κοπώδης, πόνος Ὀππ. Ἁλ. 5. 50.

ταλαί-μοχθος, **ον**, **ταλαίπωρος**, Εὐστ 1735.

τάλαινα, θηλ. τοῦ **τάλας** ἐξ αὐτοῦ ὁ Θεόγνωστος ἐν τοῖς Κανόσιν 66 ἐπινοεῖ ἀρσ. τύπον, **τάλαινος.**

Ταλαϊονίδης [ῑονῐ], ου, ὁ, πατρωνυμ. σχηματισθὲν ἀνωμάλως χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **Ταλαΐδης**, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, Ἰλ., Βακχυλ. 8. 17, ἔκδ. Blass.

ταλαι-παθής, ές, = **ταλαίπωρος**, Ἀνθ. Π. 1. 32.

τᾰλαιπωρέω· πρκμ. **τεταλαιπώρηκα** Ἰσοκρ., κλπ.· — παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **-ήσομαι** Ἀριστείδ. 438· ἀόρ. **ἐταλαιπωρήθην** Ἰσοκρ., κλπ.· ὡσαύτως μέσ. **-ησάμην** Κλήμ. Ἀλ. 28. Μεγάλως κοπιῶ, ὑποφέρω κόπους, ὑφίσταμαι ταλαιπωρίας, Εὐρ. Ὀρ. 672, Ἀριστοφ. Λυσ. 1220, Θουκ. 1. 99., 5. 74· ὑπὸ χειμῶνος ταλ. ὁ αὐτ. 2. 101· ταλ. ἑαυτοῖς, πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 290· ταλαιπωρεῖν ἐθέλουσα Ἀντιφῶν 140. 28· ταλ. σώματι ἀδύνατος Λυσί. 187. 46· λυποῦνται καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦσι Δημ. 22. 24. **2)** μετ' ἀπαρεμφ., ὑποτάσσομαι, ἐνδίδω νὰ πράξω τι, Δίων Κ. 56. 41, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1220. **II.** σπανίως μεταβ., κουράζω, κατατρύχω, ἐνοχλῶ, πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς Ἰσοκρ 163Α· — ἀλλ' ἡ μεταβ. αὕτη σημασία ὑπονοεῖται ἐν τῇ συχνῇ χρήσει τοῦ παθητ. τύπου ἐπὶ τῆς ἀμεταβάτου σημασίας τοῦ ἐνεργ., πάσχω πολλά, διατελῶ ἐν μεγάλῃ ταλαιπωρίᾳ, κατατρύχομαι, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 292, Θουκ. 3. 78, Πλάτ. Φαίδων 95D, Πολ. 372D· ἐν τοῖς ἀγροῖς .. ταλαιπωρουμένους Ἀριστοφ Πλ. 224· ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 24, πρβλ. Σφ. 967· τεταλαιπωρημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, ἐξηντλημένοι ἐκ .., Θουκ. 3. 3· τῷ μήκει τοῦ πολέμου Δημ. 231. 15· διὰ τὸν πόλεμον Ἰσοκρ. 89D· σῶμα ταλαιπωρούμενον, ἐξηντλημένον, καταπεπονημένον, Πλουτ. Βροῦτ. 37.

τᾰλαιπώρημα, τό, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, μόχθος, Φαλάρ. Ἐπ. 139.

τᾰλαιπώρησις, **εως**, ἡ, = **ταλαιπωρία**, Ἀρρ. Ἀν. 6. 26.

τᾰλαιπωρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, βαρεῖα καὶ ἐπίμοχθος ἐργασία, πολὺς κόπος, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 293· ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, τακτικὴ χρῆσις, ἐνέργεια, ἐξάσκησις, τῆς χειρὸς ὁ αὐτ. περὶ Ἄρθρ. 821. **2)** ὑπερβολικὸς κόπος, κακοπάθεια, ἀθλιότης, Θουκ. 4. 117· τῇ τοῦ σώματος τ. Ἀνδοκ. 22. 1· ἡ ἐν τοῖς ἔργοις ταλ. Πολύβ. 3. 17, 8· ἐν τῷ πληθ., ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι Ἡρόδ. 6. 11· τετρυμένοι .. ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ αὐτόθι 12. **3)** σωματικὸν πάθημα ἢ πόνος προξενούμενος ἐκ νόσου, Θουκ. 2. 49.

τᾰλαιπωρίζω, **ταλαιπωρέω**, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ.

ταλαιπωρισμός, ὁ, τὸ ταλαιπωρεῖν, ὑπομένειν ταλαιπωρίας, Ἀποσπ. Ἡρακλεωτ. σ. 218 Scott.

τᾰλαίπωρος, ον, πιθαν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ταλαπείριος**, πάσχων, ἐν δυστυχίᾳ διατελῶν, ἄθλιος, ἐλεεινός, Θῆβαι Πινδ. Ἀποσπ. 210· βροτοὶ Αἰσχύλ. Πρ. 231· ὦ ταλαίπωρ' αὐτόθι 315, πρβλ. 595, 623, Σοφ. Ο. Κ. 14, κλπ.· ἀνδρῶν γένος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 682· ταλ. ἆρα τις σύ γε Πλάτ. Εὐθύδ. 302Β. —Ἐπίρρ. **-ρως**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 54, Θουκ. 3. 4. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ταλ. βίος Σοφ. Ο. Κ. 91· ὦ ταλαίπωρα πράγματα Ἀριστοφ. Ὄρν. 135· τοῦ ταλαιπώρου πάθους Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 5· ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι .. τῆς γαστρὸς Δίφιλος ἐν «Παρασίτῳ» 1. 3.

ταλαί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, πολλὰ ὑπομένων, ἄθλιος ἐλεεινός, Σοφ. Ἀντ. 866, Εὐρ. Ἑλ. 524· τολμηρός, Σοφ. Ἀντ. 39 — κλητ. **ταλαῖφρον**, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 903.

τᾰλα-κάρδιος, ον, (*τλάω) ὁ ὑπομενητικὸς τὴν καρδίαν, μεγάθυμος, μεγαλόκαρδος, ἰσχυρὸς τὸν χαρακτῆρα, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 424· ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, ὁ πολλὰ ὑπομένων, δυστυχής Σοφ. Ο. Κ. 540, Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίνῃ 80. 9.

τᾰλᾰνίζω, ἄθλιον ἀποκαλῶ, ἐπιφωνῶ ὦ τάλαν, ὡς τὸ σχετλιάζω, ἐπιφωνῶ ὦ σχέτλιε, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μακαρίζω, «ὅρα μήποτε.. μακαρίσῃς μὲν ἐκεῖνον, ταλανίσῃς δὲ σεαυτὸν» Παράφρ. Ἐγχειριδίου Ἐπικτήτου 26, Αἰσώπ. Μῦθ. 58· συχν. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. καὶ Βυζ., παρ' οἷς ὑπάρχει καὶ οὐσιαστ. -ισμός, καὶ ἐπίρρ. -ιστικῶς. — Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σ. 270.

ταλανταῖος α, ον, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ταλαντιαῖος**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 544.

τᾰλαντάω, = **ταλαντεύω**, «τὸ ζυγεῖν ταλαντᾶν λέγουσι καὶ ὑπερταλαντᾶν τὸ ὑπερβαρεῖν» Ἐτυμολ. Μέγ. 774, 15.

τᾰλαντεία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω κίνησις πράγματος αἰωρουμένου, Πλάτ. Κρατ. 395Ε (διάφορ. γραφ. **ταντα-λεία**)· — **τᾰλάντευσις**, ἡ, = **ταλαντεία**. Βυζ.

ταλαντευτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ταλαντεύειν, Εὐστ. Πονημ. 171. 16.

τᾰλαντεύω, (τάλαντον) κινῶ τι εἰς τὸν ἀέρα ἔμπροσ καὶ ὀπίσω, ταλ. τι ἐν ὀφθαλμοῖς Ἡλιόδ. 8 ἐν τέλ. — Παθ., κινοῦμαι ἔμπροσ καὶ ὀπίσω, ἀσταθῶς ἔχω, διακυμαίνομαι, διὰ τὸ ταλαντεύεσθαι [τὴν θάλατταν] δεῦρο κἀκεῖσε Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 9· τῆς μάχης δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης Διόδ. 11. 22, πρβλ. 16. 4· ῥέπει καὶ ταλ. πρὸς τοὐναντίον Πλούτ. 2. 68?Ε. **2)** σταθμίζω, μετρῶ, ὕδασιν (δηλ. διὰ τῆς κλεψύδρας) ἠελίοιο ταλαντεύουσι κελεύθους Ἀνθ. Π. 9. 782· νύκτα ταλαντεύει Τιτὰν ἐν τῷ παραρτ. Ἀνθ. Π. 92· τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλ. Ἀλκίφρων 1. 8. — Παθητ., τὸ ζῆν ὑπὸ τούτων οὐ ταλαντεύεται αὐτόθι 25. **ΙΙ**. ἀμεταβ., διακυμαίνομαι, ταλαντεύομαι, ἐπὶ θάτερα Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 8, 7.

τᾰλαντιαῖος, α, ον, ἄξιος ταλάντου, οἶκος Δημ. 833. 23· κτῆσις Πολύβ. 24. 4, 3· νοσήματα ταλ., εἰς ἃ δαπανᾶται τάλαντον, πιθαν. ὡς ἀμοιβὴ τοῦ ἰατροῦ, Ἀλκαῖος ὁ Κωμικ. ἐν «Ἐνδυμίωνι» 3. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων ἀξίαν ἑνὸς ταλάντου, δηλ. ἔχων, κατέχων ἓν τάλαντον, Κράτης ἐν «Τόλμαις» 2· ἐγγυὰς τ., παρέχων ἐγγύησιν διὰ τὸ ποσὸν ἑνὸς ταλάντου, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 23. **ΙΙ**. ζυγίζων ἓν τάλαντον, ξύλον ὁ αὐτ. περὶ Οὐραν. 4. 4, 4· λιθοβόλος τ., μηχανὴ ἐκσφενδονῶσα λίθους βάρους ἑνὸς ταλάντου, Πολύβ. 9. 41, 8. **2)** ἐν ᾧ τὸ βραβεῖον εἶναι τάλαντον, ἀγὼν Συλλ. Ἐπιγρ. 2810. 9.

τάλαντον, τό, (ἴδε ἐν τέλει)· ζύγι, «ζυγαριά», Ζεὺς .. τὸ τ. ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως Θέογν. 157Β· ζυγὸν ταλάντου Αἰσχύλ. Ἱκ. 823· ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται Ἀριστοφ. Βάτρ. 797· — ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας παρ' Ὁμήρῳ καὶ πλείστοις ἄλλοις συγγραφεῦσι μόνον ἐν τῷ πληθ., οἱονεὶ ζεῦγος πλαστίγγων, ἔχον ὥστε τάλαντα γυνὴ.., ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα Ἰλ. Μ. 433· μάλιστα ἐπὶ τῶν πλαστίγγων ἐν αἷς ἐζύγιζον τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα Θ. 69, Χ. 209· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα Π. 658· ἐπὶ κλίνησι τάλαντα Ζεύς, δηλ. ὅταν ἐπιφέρῃ μεταβολὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς μάχης, Τ. 223· — οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς, τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ Αἰσχύλ. Περσ. 346, κλπ. **ΙΙ**. πᾶν τὸ ζυγιζόμενον, **1)** ὡρισμένον τι βάρος, τάλαντον, ἀεὶ ἐπὶ χρυσοῦ παρ' Ὁμ., δέκα χρυσοῖο τάλαντα Ἰλ. Ι. 122· δύω χρυσ. τ. Σ. 507· δέκα πάντα τάλ., «δέκα ὅλα ὁμοῦ», Τ. 247, Ω. 232· χρυσοῦ .. εὐεργέος ἑπτὰ τ. Ὀδ. Ι. 202· χρυσοῖο τάλαντον .. τιμήεντος Θ. 393. — Δὲν ἔχομεν διδόμενα πρὸς καθορισμὸν τοῦ βάρους τοῦ Ὁμηρικοῦ ταλάντου· ἀλλὰ κρίνοντες ὅτι καθ' ὑπερβολὴν μεγάλη ποσότης χρυσοῦ θὰ ὑπῆρχεν ἐὰν τὸ τάλαντον εἶχε περίπου τὸ βάρος ὅπερ ἐσήμαινεν ὕστερον (ἴδε κατωτ.) καὶ ἐκ τῆς τάξεως τῶν βραβείων ἐν Ἰλ. Ψ. 262 κἑξ. (ἔνθα δύο τάλαντα χρυσοῦ φέρονται ὡς ἔχοντα κατωτέραν ἀξίαν λέβητος) εἰκάζομεν ὅτι τὸ βάρος τοῦτο πιθανῶς δὲν ἦτο μέγα· τοιαύτην δὲ γνώμην φαίνεται ὅτι εἶχε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ἴδε Ἀποσπ. 138. **2)** ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον συγγραφεῦσι τὸ **τάλαντον** καὶ αἱ ὑποδιαιρέσεις αὐτοῦ ἦσαν καὶ βάρη ἢ σταθμὰ ὡρισμένα· χρήσιμα εἰς τὸ ἐμπόριον (διαφέροντα δὲ κατὰ τὰ διάφορα συστήματα), καὶ ποσότητες χρηματικαὶ ἃς ἐδήλουν τὰ βάρη ταῦτα εἰς χρυσὸν ἢ εἰς ἄργυρον, ἐν ᾧ τὰ ὀνόματα **στατὴρ** καὶ **δραχμὴ** εἶναι ὡσαύτως ὀνόματα καὶ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων. Τὰ βάρη ἢ σταθμὰ ταῦτα εἶχον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐξ Ἀσίας. **α)** δύο σταθμὰ ὑπῆρχον ἐν τῷ Περσικῷ κράτει ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἅπερ ὁ Ἡρόδ. (3. 89) καλεῖ τὸ Βαβυλώνιον καὶ τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἦν ἐν χρήσει πρὸς στάθμησιν ἀργύρου, τὸ δὲ δεύτερον χρυσοῦ· ὁ δὲ λόγος ὁ μεταξὺ τοῦ Βαβυλωνίου καὶ Εὐβοϊκοῦ ἦν ὡς 4 : 3. Ἑκάτερον διῃρεῖτο εἰς τρισχιλίους στατῆρας (ἴδε **στατὴρ** ΙΙ)· περὶ τῆς ἑρμηνείας καὶ τῆς ἀναγκαίας διορθώσεως τοῦ Ἡροδ. 3. 89, ἴδε Mommsen Röm. Münzw. σ. 22 κἑξ., Hultsch Griech. u. Röm. Metrologie σελ. 276. **6)** Τὸ Βαβυλώνιον τάλαντον ἀναφαίνεται ἐν Ἑλλάδι (ηὐξημένον πως κατὰ τὸ βάρος) ὡς τὸ Αἰγινητικὸν τάλαντον ἀργύρου, ὅπερ μετὰ τῶν ὑποδιαιρέσεων εἰς 60 μνᾶς καὶ 6000 δραχμὰς ἦν τὸ σύνηθες τάλαντον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς ἐν ταῖς πλείσταις τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ ἐν Ἀθήναις πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος. Ὁ Σόλων ἠλάττωσε τὰ Ἀττικὰ σταθμὰ καὶ νομίσματα ὑποκαταστήσας ἀντὶ τοῦ Αἰγινητικοῦ ταλάντου ἕτερον τάλαντον ἀργύρου κατὰ τὸ βάρος ἴσου πρὸς τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον χρυσοῦ, ὥστε (κατὰ Πλούτ. ἐν Σόλ. 15) ἡ νέα μνᾶ τῶν 100 νέων δραχμῶν περιεῖχεν 73 μόνον παλαιὰς δραχμάς. Τὰ πρότερα σταθμὰ καὶ νομίσματα ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῷ μετὰ τῶν ξένων ἐμπορίῳ, ὡρίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ νόμου τὸ βάρος τῆς ἐμπορικῆς μνᾶς (περιεχούσης 100 δραχμὰς Αἰγινητικάς) ὡς = 138 νέαις Ἀττικαῖς δραχμαῖς, ἴδε Hultsch, σ. 138 κἑξ. Τὸ βάρος τοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου (μετὰ Σόλωνα) ἦτο περίπου 26 χιλιόγρ. καὶ 200 γραμμάρια, τῆς δὲ δραχμῆς περίπου γραμμάρια 4,37· τὸ δὲ βάρος τοῦ Αἰγινητικοῦ ἦτο περίπου 37 χιλιόγρ. καὶ 230 γραμμ., τῆς δὲ δραχμῆς περίπου γραμμάρια 6,15. Ἡ ἀξία τοῦ Σολωνείου ταλάντου θὰ ἦτο χρυσῶν φράγκων 5044. Ὁ Ἡρόδ. τὸ χρηματικὸν τάλαντον καλεῖ τάλ. ἀργυρίου, 7. 28· ἡ δὲ φράσις αὕτη ἀπαντᾷ ἐνίοτε παρ' Ἀττικοῖς, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 1· ὡσαύτως, χίλια τάλαντα νομίσματος Αἰσχίν. 51. 24 Πλούτ. — Ἐν ἐπιγραφαῖς τὰ Τ, ΤΤ, ΤΤΤ, δηλοῦσιν 1 2, 3 τάλαντα. (Ἂν καὶ τὸ ὄνομα εἶναι Ἑλληνικὸν (ἴδε *τλάω), τὸ βάρος αὐτοῦ ὡς καὶ ἡ μνᾶ φαίνεται ὅτι ἦσαν Βαβυλώνια τὴν ἀρχήν, Böckh Metrol. Unters. σ. 32 κἑξ.). — Ἴδε Κόντου Παντοῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. ΙΖ΄. σ. 300.

τᾰλαντόομαι, Παθητ., ταλαντεύομαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἰσορροπέω**, Πλάτ. Τίμ. 52Ε.

τᾰλαντοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ κρατῶν τὰ τάλαντα, τὰς πλάστιγγας, μεταφ., Ἄρης ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός, ὁ μετατρέπων ἢ ὁρίζων τὴν ἔκβασιν τῆς μάχης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 439 (ἔνθα ἡ γεν. δορὸς ἀνήκει εἰς τὸ μάχῃ, οὐχὶ εἰς τὸ ταλ-.).

τᾰλάντωσις, ἡ, στάθμησις, ζύγισις, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Θ΄, 53. **2)** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ κινεῖσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τὸ ταλαντεύεσθαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 9.

τᾰλαός, ἡ, όν, (*τλάω) = **τλήμων**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 687.

τᾰλᾰ-παθής, ές, (*τλάω) = **τλησπαθής**, ταλαίπωρος, Σουΐδ.

τᾰλᾰπείριος, ον, (*τλάω. περάω, πεῖρα) ὁ πολλὰ παθών, πολλὰ ὑποστάς, διὰ πολλῶν πειθημάτων διελθών, ἐν τῇ Ὀδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ξεῖνος τ. ἐνθάδ' ἱκάνω Η. 24, Σ. 84· ἱκέτης ταλ. Ζ. 193, Ξ. 511· — ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγεν., ὁ πλανώμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πλάνης, ἀλήτης, πτωχὸς ταλ. Ἀνθ. Π. 10 66. — Πρβλ. **ταλαίπωρος**.

τᾰλᾰ πενθής, ές, (*τλάω) ὁ πολλὰς θλίψεις ὑποφέρων, ὑπομενητικὸς ἐν δυστυχίᾳ, θυμὸς Ὀδ. Ε. 222. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κοπώδης, πλήρης μόχθων, ὑσμῖναι Πανύασ. 1. 5.

τᾰλάριον, [ᾰ], τό, = τῷ ἑπομ., Πολυδ. Γ΄, 125.

τᾰλαρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., καλαθίσκος, quasillus, Ἀριστ. Προβλ. 20 14, Θεόκρ. 15. 113, Ἀνθ. Π. 6. 174.

τάλᾰρος, [τᾰ], ὁ, κάλαθος, Λατ. qualus ἀργύρεος τ., ἐπὶ καλαθίου περιέχοντος τὴν ἐργασίαν, Ὀδ. Δ. 125· ὑπόκυκλος αὐτόθι 131· πλεκτὸς τάλ., κάλαθος πλεκτὸς ἐκ λύγου, ἐν ᾧ ἐτίθετο ὁ νέος τυρός, ὅπως ἐκρεύσῃ ὁ ὀρός, Ἰλ. Σ. 568, Ὀδ. Ι. 247, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 560, Ἀνθ. Π 9 567 καλάθιον πρὸς ἐναπόθεσιν καρπῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 293· καλάθιον ἀνθέων, Μοσχ. 2. 34, 61, Παυσ., κλπ. **2)** πλεκτὸν κλωβίον ὀρνίθων· καὶ μεταφορ., Μουσέων τάλ., τῶν Μουσῶν, Τίμων παρ' Ἀθην. 22D. (Πιθ. ἐκ τοῦ *τλάω (ὃ ἴδε), ὁ φέρων ἢ περιέχων τι).

τάλᾱς, **τάλαινα**, **τάλαν**, (ὡς τὸ **μέλας**, ἀλλὰ θηλ. **τάλας** ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1038), γεν. -ανος, -αίνης, -ανος, ὡσαύτως **τάλαντος** Ἱππῶναξ 7· κλητ. **τάλαν** ὡς ἀρσ. ἐν Ὀδ. Σ. 327, Τ. 68, Θεόγν., κλπ. (ἴδε ἐν τέλ.), καὶ θηλ. ἀντὶ **τάλαινα**, Εὐρ. Μήδ. 1057, Ἀριστοφ. Βάτρ. 559, κ. ἀλλ. (*τλάω)· — ὡς τὸ **τλήμων**, ὁ ὑποφέρων, πάσχων, κακοπαθῶν, δυστυχής, ταλαίπωρος, ἐλεεινός, Λατ. miser, ξεῖνε τάλαν Ὀδ. Σ 327, καὶ Τραγ.· μάλιστα ἐν τῇ κλητ., ὦ τάλας ἐγὼ Σοφ. Ο. Κ. 1338, 1401, Αἴ. 981 ὦ τάλαιν' ἐγὼ Αἰσχύλ. Χο. 743· ὦ τάλαν Σοφ. Φιλ. 1196· κλπ. — μετὰ γεν. τῆς αἰτίας, οἲ 'γὼ τάλαινα ξυμφορᾶς κακῆς Αἰσχύλ. Περσ. 445, πρβλ. 517· τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως Ἀριστοφ. Λυσ. 1041· — ἐνίοτε καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, τάλαν, ἄθλιε! Ὀδ. Τ. 68· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Κωμ., τάλαν, κακόμοιρε, εἶδος συμπαθοῦς καὶ θωπευτικῆς ἐκφράσεως, Ἀριστοφ. Λυσ. 910, 914· οὕτως ὦ τάλαινα ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 242. **2)** παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἄθλιος, ἐλεεινός, μόχθοι Αἰσχύλ. Χο 1069· ἀρὰ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 695· παρακοπὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 223· πάθος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 983· νηδὺς Σοφ. Ο. Κ. 1263· αὔλιον ὁ αὐτ. ἐν Φ. 1088· συμφορά, νόσος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1179, Τρ 1084· ἔρις, φυγὴ Εὐρ. Ἑλ. 248, Φοίν. 1710. Συγκρ. **ταλάντερος**, α,

ον (;)· ὑπερθετ. **ταλάντατος, η, ον**, Ἀριστοφ. Πλ. 684, 1046, 1060, Πλάτ. Κρατ. 395Ε. Ποιητικὴ λέξις ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5, Λουκ. [τάλᾰς Αἰσχύλ. Πρ. 158, Σοφ. (ἴδε ἀνωτ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 163, 1192, Εἰρ. 79, Ὄρν. 1494, Πλ. 930 Δωρ. ὡσαύτως τάλᾱς Θεόκρ 2. 4· ἡ κλητ. εἶναι τάλᾰν παρὰ Θεόγν. 512, Σοφ. Φιλ. 1196, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 658, 1005]. — Ἴδε Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου σελ. 270.

τᾰλάσειος, α, ον, μόνον ἐν τῷ Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύπῳ ***τᾰλάσήιος, η, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κλῶσιν τῶν ἐρίων, ταλασήια ἔργα = **ταλασία**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 292· οὕτω ταλάσια ἔργα Ξεν. Οἰκ. 7. 6· ταλ. ἱδρώς, ὁ ἐκ τοῦ κόπου τοῦ νήθειν, Νόνν. Δ. 6. 142.– Καθ' Ἡσύχ.: «ταλάσια· τὰ ἔρια. καὶ ἡ ἐν τοῖς ταλάροις ἐργαζομένη κρόκη, ἢ ἔρια».

τᾰλᾰσία, ἡ, τὸ κλώθειν ἔρια, = **ταλασιουργία**, Πλάτ. Νόμ. 805Ε, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 11, Οἰκ. 7. 41, Πλούτ., κλπ.

τᾰλάσιος, ον, ἴδε **ταλάσειος**.

τᾰλᾰσιουργέω, κλώθω ἔρια, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 11, Διόδ. 2. 23, Λουκ.

τᾰλᾰσιουργία, ἡ, τὸ ταλασιουργεῖν, ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία, Πλάτ. Πολιτικ. 282C, 283Α.—Καθ' Ἡσύχ.: «ταλασιουργία· τῶν ἐρίων τὰ ἔργα».

τᾰλᾰσιουργικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ταλασιουργίαν, ὄργανα, σκεύη Ξεν. Οἰκ. 9, 7, Πλάτ. Πολιτικ. 282C· ἡ ταλασιουργικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), = τῷ προηγ., αὐτόθι Α, Β. — Ἐπίρρ. **ταλασιουργικῶς**, «ὥσπερ καὶ ἐριουργικῶς καὶ ταλασιουργικῶς» Πολυδ. Ζ', 34 ἐν τέλει.

τᾰλᾰσιουργός, ὁ, ἡ, (*ἔργω) ὁ ταλασιουργῶν, ὁ κλώθων ἔρια, κατεργαζόμενος αὐτά, Πλάτ. Ἴων 540C, Ἀθήν. 618D.

τᾰλάσί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (*τλάω) καρτερικός, καρτερόψυχος, ὑπομενητικός, ἀπτόητος, ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν, «καὶ τὸν πάνυ καρτερικὸν φόβος ἔλαβε» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 421 ὡς τὸ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπίθετον τοῦ Ὀδυσσέως, Λ. 466, Ἡσ. Θ. 1012, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ.· ταλ. δμῶες Θεόκρ. 24. 50.

ταλάσσης, -ση, ἴδε ***τλάω**.

τᾰλαύρῖνος, ον, (ταλα *τλάω, ϝρινός, πρβλ. ταλαϝεργός;) ὁ φέρων ἀσπίδα ἐξ ἰσχυροῦ δέρματος ταύρου, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως μεταφορ., καρτερικός, ἀκρόμητος, ἀκαταμάχητος, τ. πολεμιστής Ἰλ. Ε. 289, Υ. 78, κλπ.· οὕτω, Πόλεμος Ἀριστοφ. Εἰρ. 241· καὶ ἐμπαικτικῶς ἐπὶ τ. ῦ Λαμάχου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 964 ταλ. χρώς, παχύ, χονδρόν, ἀντέχον, ἰσχυρὸν δέρμα, Ἀνθ. Π. 7. 208 — οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ταλαύρινον πολεμίζειν, ἰσχυρῶς, καρτερικῶς μάχεσθαι, Ἰλ. Η. 239

ταλάφρων, ὁ, ἡ, συντετμημένον ἀντὶ **ταλασίφρων**, Ἰλ. Ν. 300, Ὀππ. Ἁλ. 3. 40.

ταλάωρ, ωρος, ὁ, τόξον, Χοιροβοσκ. Καν. 87. 321.

Ταλετίτας, α, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ παρὰ Παυσανίᾳ (3, 20) μνημονευομένου ὄρους Ταλέτου, Ἐπιγρ. Σπάρτης ἐν Ἀθηναίῳ τ. Α', σ. 257.

τᾱληθές, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἀληθές**.

ταλικοῦτος, (= τηλικ-.) Ἀρχιμ. ἔκδ. Heib. τ. Β', σ. 242, 244, 252 κτλ.

τᾱλίκος, Δωρ. ἀντὶ **τηλίκος**.

τᾶλις, ιδος, ἡ, κόρη εἰς ἡλικίαν γάμου καὶ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη, Σοφ. Ἀντ. 629, Καλλ. Ἀποσπ. 210. (Δίολ. λέξ. κατὰ τὸν Σχόλ. Σοφ. "Ἴσως σχετίζεται πρὸς τὸ θῆλυς" ὁ Κούρτ. ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὸ Σανσκρ. taruṇī (νεαρὰν κόρην).)—Καθ' Ἡσύχ.: «τᾶλις· ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί, οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν, οἱ δὲ νύμφην», ἴδε σημ. Jebb. εἰς Σοφ. Ἀντιγόνην ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε καὶ Σεμιτέλ. αὐτόθι.

τᾶλλα ἢ τἄλλα, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἄλλα**, (ἴδε Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τεῦχ. Ε', σ. 24), — **ταμά**, ἀντὶ **τὰ ἐμά**.

ταμάλιστα, Ἐπίρρ., ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφων ἀντὶ **τὰ μάλιστα**, = **μάλιστα**.

τάμε, τᾰμέειν, ἴδε ἐν λέξ. **τέμνω**.

ταμειακός, ή, όν, = **ταμιακός**, Βασιλικ. τ. Α', σελ. 201, 204, 205, 206, 207, 443, 446. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 416.

τᾰμεῖον, τό, = **ταμιεῖον**, Βαβρ. 108. 2, Πλούτ. 2. 9Ε, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 493, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 202.

τᾰμέσθαι, ἴδε ἐν λέξ. **τέμνω**.

τᾰμεσί-χρως, οος, ὁ, ἡ, (τάμνω) ὁ τέμνων τὸ δέρμα, τραυματίζων, χαλκός, ἐγχείη Ἰλ. Δ. 511, Ν. 340.

τᾰμία, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **-ίη**, οἰκονόμος, ἡ τὸν οἶκον διευθύνουσα, ἡ τῆς οἰκίας οἰκονόμος, συχνὸν παρ' Ὁμ.· τ. ἢ πάντ' ἐφύλασσεν Ὀδ. Β. 345· γυνὴ τ. Ἰλ. Ζ. 390, Ὀδ. Β. 345 ἀμφίπολος τ. Ἰλ. Ω. 302·— ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Οἰκ. 9. 11., 10, 10.

τᾰμιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν θησαυροφυλάκιον, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 3641b. 47· **ταμιακόν**, τό, τὸ ταμεῖον, τὸ θησαυροφυλάκιον, αὐτόθι 356. 33.

τᾰμίας, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **-ίης, ου, ὁ**· ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. **ταμιάσιν**, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 137-140· (√ΤΑΜ, τέμνω). — κυρίως ὁ τέμνων καὶ μοιράζων, ὁ διανέμων, ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες Ἰλ. Τ. 44, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 613· τ. πλούτου ἀνθρώποις Πινδ. Ο. 13. 10· ὁ πνεύμων καλεῖται ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι τ., Πλάτ. Τίμ. 84D.

2) ἐπὶ τοῦ Διὸς ὡς παρέχοντος πάντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Ζεύς, ὅστ' ἀνθρώπων τ. πολέμοιο τέτυκτο Ἰλ. Δ. 84· (οὕτως ὁ Αἴολος εἶναι τ. ἀνέμων, Ὀδ. Κ. 21)· τ. ἀγαθῶν τε κακῶν τε Ποιητὴς ἐν Πλάτ. Πολ. 379Ε· οὐκ ἔστιν πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων τ. Σοφ. Ἀποσπ. 515· Ζῆνα, ὅς ὅρκων θνατοῖς τ. νενόμισται Εὐρ. Μήδ. 170· τῶν ὄμβρων καὶ τῶν αὐχμῶν τοῖς ἄλλοις ὁ Ζεὺς τ. ἐστὶν Ἰσοκρ. 224Δ·— συχν. παρὰ Πινδ. ἐπὶ βασιλέων ἢ ἐπὶ προσώπων ἐν ἀξιώμασι, διοικητής, κυβερνήτης, διευθυντής, τ. Κυράνας, Σπάρτας Π. 5. 82, πρβλ. Ν. 10. 96· τ. κώμων, πρόεδρος τῶν διασκεδάσεων, Ι. 6 (5) 84· τ. Διός, ὁ οἰκονόμος ἢ ἱερεὺς τοῦ Δ., Ο. 6. 7· τ. Μοισᾶν, ὅ ἐστι ποιητής, Ν. 10, 97, Ἀποσπ. 4· οἶκος τ. στεφάνων, ἔχων πολλοὺς στεφάνους, Ν. 6. 44· οὕτω καί, τ. γνώμης, ὁ ὢν κύριος τῆς ἰδίας κρίσεως, Θέογν. 504, πρβλ. 1242 ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης .. τ. γενέσθαι, κυβερνήτης τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης, Θουκ. 6. 78 τ. τριαίνης, ὁ Ποσειδῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 566 ἁλὸς ταμίαι, κυρίαρχος τῆς θαλάσσης, Κριτίας 1. 11· ἀπολ., τὸν τ. Ἴακχον Σοφ. Ἀντ. 1154·— πρβλ. **ταμία**. ‖ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὁ ἐμπεπιστευμένος τὴν εἴσπραξιν καὶ τὴν πληρωμὴν ἢ δαπάνην, διευθυντὴς τοῦ θησαυροφυλακίου, ἀποταμιεύων τὰ εἰσπραττόμενα καὶ πληρώνων τὰ δαπανώμενα, τ. τῶν βασιλέος χρημάτων Ἡρόδ. 2. 121, 1, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 27· τ. τοῦ ἱροῦ, ὁ ταμίας τοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱεροῦ θησαυροῦ, Ἡρόδ. 8. 51· καλεῖται ὁ αὐτὸς τ. τῆς θεοῦ παρ' Ἀνδοκ. 10. 36, Δημ. 1075. 2, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 774Β, Ε, Λυσ. 114. 41, Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 6· οἱ τῆς Ἀθηναίας τ. Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 18· ἴδε πλείω παρ' Hermann Pol. Ant. § 151. 7, καὶ H. E. Lolling ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σελ. 616 κέξ. 2) ὁ ἐν Ῥώμῃ quaestor, Διον. Ἁλ. 5. 34, Πλουτ. Ποπλικ. 12, κτλ.

τᾰμιεία, ἡ, (ταμιεύω) τὸ ἔργον τοῦ ταμείου, διαχείρισις, διεύθυνσις, οἰκονομία, Πλάτ. Νόμ. 806Α, Ξεν. Οἰκ. 7. 41, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058. 65· ἡ τῆς τροφῆς τ., ἡ ἀποταμίευσις τροφῆς ὑπὸ τῶν μυρμήκων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 38, 2. ‖ τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ ταμίου, ὡς πολιτικὸς ὅρος, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 9, 3. 2) ἐν Ῥώμῃ τὸ ὑπούργημα τοῦ ταμίου, Λατ. quaestura, Πλουτ. Κάτων. Νεώτ. 17. 18, κ. ἀλλ.

τᾰμιείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ.

τᾰμιεῖον, τό, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Θουκ. 1. 96., 7. 24, Πλάτ. Πολ. 416D, 550D, κ. ἀλλ. 2) ἀποθήκη, Ξεν. Ἱππ. 4. 1, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 2.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 202.

τᾰμίευμα, τό, ὅ,τι οἰκονομεῖ τις, αἱ τροφαί, ζωοτροφίαι, Διόδ. 3. 16. ‖ = τῷ ἑπομ., Ξεν. Οἰκ. 3, 15.

τᾰμίευσις, ἡ, = **ταμιεία**· μεταφορ., οἰκονομία, χρόνου Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 5.

τᾰμιευτήριον, τό, = **ταμιεῖον**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 426.

τᾰμιευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ταμιεύειν, τὴν οἰκονομίαν, οἰκονόμος, φειδωλός, Πολυδ. Γ', 115· τὸ -κόν, «οἰκονομία», φειδώ, Μᾶρκ. Ἀντων. ἵν 1. 16. ‖ ἐν Ῥώμῃ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταμίαν ἢ εἰς τὴν ταμιείαν, Λατ. quaestorius, Πλουτ. Τιβ. Γράκχος 6· ἡ τ. ἐξουσία Διον. Ἁλ 8 77· ἡ τ. ἀρχὴ Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 16· οἱ νόμοι οἱ τ. αὐτόθι· ἀλλά, ὁ τ. νόμος, ὁ οἰκονομικὸς ἢ ὁ περὶ τῶν οἰκονομικῶν νόμος, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 12.

τᾰμιεύτρια, ἡ, = **ταμία**, Ἀνδρέας Κρήτης 201Α· **ταμιευτής**, ὁ, = **ταμίας**, διάφ. γραφ. παρὰ Πολυδ. Γ', 115· καὶ **ταμιεύτωρ**, Μανέθων 4. 580.

τᾰμιεύω· μέλλ. **-εύσω** Ἀριστοφ. Ἱππ. 948, Ἰσαῖ. κλπ.— Μέσ., μέλλ. **-εύσομαι** Διον. Ἁλ. 1. 82· ἀόρ. **ἐταμιευσάμην** Διόδ. 4. 12, Λουκ.— Παθ., ἀόρ. **ἐταμιεύθην** Γρηγ. Ναζ.· πρκμ. **τεταμίευμαι** Λυσί. 182. 17, Πλούτ. 2. 157Α· (ταμίας). Εἶμαι ταμίας, εἶμαι θησαυροφύλαξ, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ταμείου, οὐκέτι ἐμοὶ ταμιεύσεις Ἀριστοφ. Ἱππ 948, Δημ. 1189. 2· σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες Ἀριστοφ. Σφ. 964· τ. καὶ τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἄρχειν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 16·— μετὰ γεν. τῆς Παράλου ταμιεύσας Δημ. 570. 15· τ. τῶν στρατιωτικῶν Πλούτ. 2. 842F· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐταῖς ταμιεύεσθαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 419, πρβλ. Ἐκκλ. 600 2) ἐν Ῥώμῃ, εἶμαι ταμίας, quaestor, Πλουτ. Νουμ. 9, κ. ἀλλ. ‖ μεταφ., διαχειρίζομαι, διευθύνω, διοικῶ, Πλάτ. Πολ. 465C· τὰ τῆς πόλεως Λυσί. 162. 43, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 15.— Μέσ., τὰ τίμια ταμιεύεσθαι ἐκ τῆς ψυχῆς Ξεν. Συμπ. 4. 41· ταμιεύεται μικρὰς τὰς ψωμίδας, περὶ τῆς τροφῆς τοῦ πτηνοῦ πορφυρίωνος, Ἀθήν. 388D. — Παθ., τὴν δύναμιν ἐκ τούτου ταμιευο-

μένην Πλάτ. Πολ. 508B· τοὺς νόμους τεταμιεύμεθα, ἔχομεν παραλάβει τοὺς νόμους, Λυσίας 183. 17· [ὕδωρ] ἐξ ἀγγείου ταμιευόμενον Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 5, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 4, 5. 2) ἐπὶ διευθύνσεως οἴκου, διευθύνω, κανονίζω, κυβερνῶ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1542, Λυσ. 493 κἑξ., Ξεν.·— καὶ ἐν τῷ παθ., χώρα ταμιευομένα τινί, κυβερνωμένη ἢ κατεχομένη ὑπό τινος, Πινδ. Ο. 8. 40. 3) ἀποταμιεύω, ἐναποτίθημι, ταμιεύσας ἐν Ἀκροπόλει τἀριστεῖα τῆς πόλεως Δημ. 741. 4· Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους, περὶ τῆς Δανάης, Σοφ. Ἀντ. 950 — Μέσ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 1. 4) μεταφ., κυβερνῶ. καλῶς διευθύνω, διαχειρίζομαι, ἰσχὺν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814 — Μέσ., οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι εἰς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν, δὲν δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν κατὰ τὸ δοκοῦν τὰ ὅρια μέχρι τῶν ὁποίων θέλομεν νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν ἐπιχείρησιν ἡμῶν, Θουκ. 6. 18· οὕτως, ἔξεστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ὁπόσοις ἂν βουλοίμεθα μάχεσθαι Ξεν. Ἀν. 2. 5, 18, πρβλ. Κύρ 3. 3, 47., 4. 1, 18· ταμιεύομαι τὴν τύχην, τὸν καιρόν, κάμνω ἀρίστην χρῆσιν τῆς τύχης, τῆς εὐκαιρίας, Διον. Ἁλ. 1. 65, κτλ.· ἐς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, φυλάττειν.., Λουκ. Πρόμ. 8· πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 131D. 6) μετὰ γεν., ἐξασκῶ κυριαρχίαν ἐπί.., τοῦ πνεύματος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 27. γ) ἀπολ., αὐτόθι, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 21.

τᾰμίη, τᾰμίης, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ταμία, ταμίας**.

τᾰμιοῦχος, ὁ, ἡ, (ἔχω) ὁ ταμιουχῶν, οἰκονόμος οἰκίας, =**ταμίας, ταμία**, Αἴσωπ. ἐν Valk. Πονημάτ. 1. 251, Ἡσύχ.· — **ταμιουχέω**, ἔχω τὴν φροντίδα τοῦ ταμείου, φυλάττω, ταμιεύω, Νικήτ. 184D (μετὰ διαφόρ. γραφ. **ταμιουλκέω**, πρβλ. Ἀνδρέαν Κρήτ. 91A)· **ταμιουχία**, ἡ, Εὐστ. Πονημ. 350. 9.

τᾰμιόω, δημεύω, Γλωσσ.· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐστ. Πονημ. 20.

τᾰμῐσίνης τυρός, ὁ, ὁ διὰ τῆς πυτίας κατασκευαζόμενος τυρός, Διοκλῆς παρ' Ὀρειβάσ. σ. 35 Matth.

τάμισος [ᾰ], ἡ, Δωρ. λέξ. ἀντὶ **πυετία**, ἡ πυτία, δέρμα νέας ταμίσοιο ποτόσδον Θεόκρ. 7. 16., 11. 66, Νίκ., κλπ.

τἀμμέσῳ, κατ' Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ **τὰ ἐν μέσῳ**, Δημ. 995. 27.

τάμνω, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **τέμνω**.

τᾶμον (=**τᾶμος, τῆμος, σήμερον**) καὶ τὰ ψαφίσματα τό τε ὑππρότας γενόμενον καὶ τὸ τᾶμον ὀγράψαντας ἐν στάλας λιθίας δύας Ἐπιγρ. **Λαρίσης**, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 66, στ. 44.

Ταμύνεια, τά, ὄνομα ἀγῶνος, Ἐπιγρ. Ταμυνῶν Εὐβοίας, Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 412

τᾶν, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τοι ἄν**· ἀλλὰ **τἄν**, ἀντὶ **τὰ ἐν**.

τᾶν ἢ τάν, ἀκλ.., μόνον παρ' Ἀττ. ἐν τῇ φράσει, **ὦ τᾶν** ἢ **ὦ τάν**, ὡς προσφώνησις, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὦ φίλε, ὦ ἀγαπητέ, Σοφ. Ο. Τ. 1145, Φ. 1387, Εὐρ. Βάκχ. 801, Πλάτ. Ἀπολ. 25C, καὶ συχν. παρὰ τοῖς κωμ. ποιηταῖς σπανίως δὲ (καὶ κατὰ τὸν Ἕρμανν. εἰς Σοφ. Φιλ. 1373, οὐδέποτε) ἐπὶ κακῆς σημασίας, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 16. 23· εἶναι δὲ ἐν χρήσει καὶ ὅταν ὁ λόγος γίνηται πρὸς πολλὰ πρόσωπα, ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον Ἀριστοφ. Πλ. 66· ἆρά γε, ὦ τᾶν, ἐθελήσετον; Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 145, Νικοφῶν ἐν Ἀδήλ. 6. (Οἱ παλαιοὶ πολὺ διαφόρους γνώμας εἶχον περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τύπου τῆς λέξεως· τινὲς ὡς ὁ Φιλήμων ἐν τῷ Τεχνολογικῷ Λεξικῷ 319, κτλ., ἔγραψαν **ὦταν**· ἕτεροι ὡς ὁ Μέγας Ἐτυμολ. 825. 15, **ὠτᾶν**· ἕτεροι ὡς ὁ Ἀπολλών. Δύσκ ἐν Α. Β. 569. 11, **ὠτάν**. Νεώτεροι ἐκδόται ὡσαύτως διαφέρουσιν· οἱ μὲν γράφουσιν **ὦ 'τάν**, λαμβάνοντες τὴν λέξιν ὡς κλητ. τοῦ **ἐτάν**, κατὰ τὸ **μεγιστάν, ξυνάν**, κτλ.· οἱ δὲ **ὦ 'ταν**, ὡς εἰ ἦν κλητ. τοῦ **ἔτης**· ἄλλοι δέ, **ὦ τᾶν**, ἄνευ ἀποστρόφου. (Ὡς πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν, ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς συγγενείας τῆς λέξεως πρὸς τὸ **ἔτης**, καὶ προτιμᾷ τὴν δοξασίαν τοῦ Βουτμάννου ὅτι εἶναι ἀρχαῖος τύπος τοῦ **τύ, τύνη**, σύ, καὶ παραβάλλει τὴν παρ' Ἡσυχ. γλῶσσαν: **τᾶν**· σὺ **Ἀττικῶς**, πρὸς τὸ Σανσκ.. tvam).

τανάγρα, ἡ, ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα» Ἡσύχ.: —ὑποκορ. **ταναγρίς**=**λεβητάριον**, Πολυδ. Ι', 165.

Τάναγρα, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἡρόδ. 9. 15, κλπ. (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 101, 194). — Ἐθ. **Ταναγραῖος**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Τάναγραν ἢ ἐκ Τανάγρας, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 49, κλπ.· θηλ. **Ταναγρίς, ἴδος, γυνὴ** ἐκ Τανάγρας, Κόριννα 20 (κατὰ ποιητ. δοτ. **Ταναγρίδεσσι**)· οὕτω **Ταναγρικὴ** Σώφιλος ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1·—ἡ **Ταναγραϊκή**, ἡ χώρα τῆς Τανάγρας, Πλουτ. Περικλ. 10. [**τᾰ-**, Σώφιλος ἔνθ' ἀνωτ., Ὀρφ. Ἀργ. 145].— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 245, 344.

τανα-ήκης, ες, (ἀκή) ὁ ἔχων ἐπιμήκη καὶ ἠκονημένην τὴν αἰχμήν, ταναήκεϊ χαλκῷ, ἐπὶ ξίφους ἢ λόγχης, Ἰλ. Η. 77, Ω. 754· ἐπὶ πελέκεως, Ψ. 118. II. ὑψηλός, σχοῖνος Ὀππ. Ἁλ. 4. 53· Ἄλπεις Ὀρφ. Ἀργ. 1121. — Συνεχῶς ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ **τανυήκης**.

τᾰνα-ηχέτης, ου, ὁ, ὁ ἰσχυρῶς ἠχῶν, ποιητ. **-ηχέτα**, ταναηχέτα πόντος Ὀππ. Κυν. 2. 144.

τᾰναι-μῦκος, ον, ὁ ἰσχυρῶς μυκώμενος, ταναιμύκου βοὸς Ἀνθ. Π. 6. 116, πρβλ. **ἐρίμυκος**.

τἀναντία, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἐναντία**.

τανᾰό-δειρος, ον, ὁ μακρὰν δειρὴν ἔχων, «μακρολαίμης», οἰωνῶν.. ταναοδείρων Ἀριστοφ. Ὄρν. 254, 1394, πρβλ. Κινησίαν 2. [**ταν-** βραχὺ φύσει, ἀλλὰ μηκύνεται ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις τοῦ Ἀριστοφ. ἐν δακτυλικοῖς στίχοις].

τᾰναός, ή, όν, καὶ **ός, όν**, Ἰλ. Π. 589, Εὐρ. Βάκχ. 831· (√ΤΑΝ, **τείνω**· κυρίως **ταναϝός**, ἴδε **ταναύπους**)·— εἰς μῆκος τεταμένος, μακρός, ὑψηλός, ὑψιτενής, αἰγανέη Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀστάχυες Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 454· πῦρ.., ὅσον ταναώτερον ἦεν Ἐμπεδ. 229, πρβλ. 224· πλόκαμος ταν. Εὐρ. Βάκχ. 455, πρβλ. 831· ταν. αἰθήρ, ἐκτεταμένος, ἀναπεπταμένος, εὐρύς, μέγας, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 322· ταν γῆρας, μακρὸν γῆρας, μακροχρόνιον, Ἀνθ. Π. 5. 282, πρβλ 11. 389· ὄρνις Ὀππ. Κυν. 1. 51· ταναῇ ὀπί, μεγάλῃ φωνῇ, Κόϊντ. Σμ. 12. 58.

τᾰναύ-πους, (ὅ ἐστι **ταναϝπους**, πρβλ. **ταναός**), **-ποδος**, ὁ, ἡ, ἀρχ. Ἐπικ. τύπος ἀντὶ **τανύπους**, ὁ τεταμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζων, μῆλα ταναύποδα (ὅπερ δεικνύει ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ πρόβατα ὡμοίαζον πρὸς τὰ mouflon ἢ ἄγρια πρόβατα τῆς Σαρδοῦς), Ὀδ. Ι. 464, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 304, εἰς Ἑρμ. 232·— ὁ κοινὸς τύπος **τανύπους** ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 837, ὡς ἐπίθετον τῶν Ἐρινύων, πρβλ. **τανύδρομος**. — Ἀλλὰ παρ' Εὐσταθ. σελ. 1630, 43 **ταναύποδα**, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 396.

τᾰνα-ϋφής, [ῠ], ές, (ὑφή) λεπτοϋφής, Ἡσύχ., ὅθεν ὁ Wunder ἐπανορθοῖ τὴν λέξιν ἐν Σοφ. Τρ. 602 ἀντὶ **γ' εὐϋφῆ**.

τᾰνά-χαλκος, [νᾰ], ον, ὁ ἔχων μακρὰν αἰχμὴν μεταλλίνην, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τὸν εὔχαλκον ἐν Ἀνθ. Π. 6. 306.

τᾰνα-ῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ) ἡ μακρὰν βλέπουσα, ἔνθ' ἦσαν χθονίη τε καὶ Ἡλιόπη ταναῶπις Ἐμπεδ. στ. 24.

τἄνδον, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἔνδον**.·—**τἀνδρί, τἀνδρός**, ἀντὶ **τῷ ἀνδρί, τοῦ ἀνδρός**.

τανεῖαι, αἱ, ἐπιμήκη ξύλα χρησιμεύοντα πρὸς τὰς ναυπηγίας καὶ τὰς οἰκοδομάς, Λατ. tigna, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4 1, 2.

τᾰνη-λεγής, ές, (λέγω) ὁ εἰς μῆκος ἐκτείνων τινά, ἐπίθετον τοῦ θανάτου, κατ' ἄλλους ὁ λίαν ἀλγεινός, μοῖρα τανηλεγέος θανάτοιο Ὀδ. Β. 100. κλπ.· δύο κῆρε ταν. θαν. Ἰλ. Θ. 70, Χ. 210· κῆρ.. ταν. θ. Ὀδ. Λ. 170, Τυρταῖ. 9. 35.

τᾰνή-λοφος, ον, ὁ ἔχων μακρὸν τράχηλον, μακρὸν λόφον ἢ κορυφήν, Ἡσύχ.

τανθᾰρύζω, ἢ (ὡς παρ' Ἡσυχ.) **τανθαλύζω**, τρέμω ἢ ἀσπαίρω, ῥῆμα ἀπαντῶν μόνον παρὰ τοῖς γραμματ.· ἀλλὰ **τανθαρυστὸς** (ἢ **-ιστὸς**) ὅρμος μνημονεύεται ὑπὸ Πολυδ. (Ε', 98) ἐκ τοῦ Θεοπόμπου τοῦ Κωμικοῦ (ἐν Ἀδήλ. 35).

τᾰνέκα, Δωρικ. ἀντὶ **τηνίκα**.

Τάνις, εως, ἢ ιος, ἡ, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἡ Ἑβραϊστὶ Zoan, Στράβ. 802:— ὁ **Τανίτης** νομὸς Ἡρόδ. 2. 166· καὶ τὸ **Τανιτικὸν** στόμα, τοῦ Νείλου, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.

ταννὶ (=**τηνδί**, ἢ **τηνδεδί**) Ἐπιγρ. Τεγέας I., et F. 340 e.

τάνς (=**τάς**), ἴδε ἐν Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη τὴν λεξ. ανς.

τανταλεία, ἡ, ἡμαρτημ. γραφὴ παρὰ Πλάτ. ἀντὶ **ταλαντεία**, ὃ ἴδε.

τανταλεύω, =**ταλαντεύω**, Μιχ. Ἀποστ. Παροιμ. 4. 91.

τανταλίζω, =**ταλαντεύω**, σείω, κινῶ, Ἀνακρ. 78. — παροιμ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντολίζεται, ἔχει τόσον πλοῦτον ὅσον εἶχέ ποτε ὁ Τάνταλος, ἴδε **Τάνταλος**, ἐν τέλει, Παροιμιογρ. σ. 377 Gaisf.

ταντᾰλόομαι, Παθητ., διασείομαι, διατινάσσομαι, ἐπὶ γᾷ πέσε ταντολωθείς, «διατιναχθεὶς ἄνωθεν κάτω, διασεισθεὶς» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀντ. 134.

Τάνταλος, ου, ὁ, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πρόγονος τῶν Πελοπιδῶν, Ὀδ. Λ. 582 κἑξ.— Ἐπίθετ. **Ταντάλειος, α, ον**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν Τάνταλον, Εὐρ. κλπ.· οἱ Ταντ ἔκγονοι, οἱ ἀπόγονοι, τὰ τέκνα τοῦ Ταντάλου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1176· Πέλοψ ὁ Ταντ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1, πρβλ. 988, κλπ.· τιμωρία Τ. Ποιητὴς παρὰ Πολυβ. 4. 45, 6· Τ. δίκας ὑποφέρειν Λουκ. Ἔρωτ. 53·— ὡσαύτως **Ταντάλεος, α, ον**, Ἀνθ. Π. 5. 2, 236· — **Ταντᾰλικός, ή, όν**, Μανέθων 5. 187· — **Τανταλίδης, ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ταντάλου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1469·— **Τανταλίς, ίδος**, θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου, ἡ Νιόβη, Ἀνθ. Πλαν. 134, πρβλ. 131. (Φανερῶς συγγενὲς τῷ ***τλάω, τάλαντον. ταλαντεύω**, ἢ διὰ τὰ μακρὰ αὐτοῦ παθήματα καὶ τὰς βασάνους ἢ διὰ τὸν μῦθον καθ' ὃν ἐκρέματο ἢ ἵστατο ταλαντευόμενος ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Κρατ. 395D· ἢ ὡς ἐκ τοῦ παροιμιώδους πλούτου αὐτοῦ, τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα Μένανδρ. ἐν «Κυβερνήταις» 1. 6, πρβλ. **ταντολίζω**).

τἀνταῦθα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἐνταῦθα**, Λουκ. Νεκρ. Διάλογ. 26. 2.

τἀντός, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἐντός**, Πλάτ. Τίμ. 79D,

τᾰνύ-γληνος, ον, ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, Νόνν. Δ. 43.42.

τᾰνύ-γλωσσος, ον, ὁ ἔχων μακρὰν γλῶσσαν, λάλος, κορῶναι Ὀδ. Ε. 66.

τᾰνυ-γλώχῑς, ῑνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς καὶ ὀξείας ἀκίδας, ὀϊστοὶ Ἰλ. Θ. 297, Σιμωνίδ. 111 B_k.

τᾰνύ-δρομος, ον, ὁ τρέχων πάσῃ δυνάμει, σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα Αἰσχύλ. Εὐμεν. 371, πρβλ. **τανύω** ἐν τέλει, **ταναύπους.**

τᾰνυ-έθειρα, ἡ, ἡ ἔχουσα μακρὰν κόμην, «μακρομαλλοῦσα», Πινδ. Ο. 2. 46.

τανύερνος ὄρπηξ, Λεοντ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 568, συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἄνευ ἑρμηνείας.

τᾰνυ-ήκης, ες, (ἀκή) ὡς τὸ **ταναήκης,** ὁ μακρὰν καὶ παρατεταμένην ἔχων τὴν ἀκήν, ὁ κατὰ μῆκος ἠκονημένος, τανύηκες ἄορ Ἰλ. Ξ. 385, Ὀδ. Κ. 439, κλπ. **II.** τεταμένος, μακρός, αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔδαινον τανυήκεας ὄζους Ἰλ. Π. 768.

τᾰνυ-ῆλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακροχρόνιον ἡλικίαν, Ἀνθ. Π. 5. 206.

τᾰνυ-ηχέτᾰ, ὁ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ταναηχέτα,** Ὀππ. Κυν. 2. 144.

τᾰνύ-θριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας, αἶξ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 514· ταν. ὗς, ἔχουσα τεντωμένας, ἀνωρθωμένας τρίχας, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 2.

τᾰνυ-κνήμῑς, ῑδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς κνήμας, Νόνν. Δ. 48. 287.

τᾰνύκνημος, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 28. 17, κλπ.

τᾰνύ-κραιρος, ον, ὁ, ὁ ἔχων μακρὰ κέρατα, ἔλαφος Ὀππ. Κυν. 1. 191· ταῦρος Ἀνθ. Π. 6. 74.

τᾰνυ-κρήπῑς, ῑδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰ ἢ ὑψηλὰ ὑποδήματα, Νόνν. Δ. 28. 205. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Χοιροβ. παρὰ Θεοδοσ σ. 183.

τάνῠμαι, Παθ., = **τανύομαι,** ἐκτείνομαι, τεντώνομαι, τάνυται Ἰλ. Ρ 393. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ, σ. 403.

τᾰνύ-μετρος, [ῠ], **ον,** ὁ ἔχων μακρὸν μέτρον, ἐκτεταμένος, Παύλ. Σιλ. Ἄμβ. 49.

τᾰνυ-μήκης, ες, ὁ τεταμένος εἰς ὕψος, ὑψηλός, ἰτέαι Ἀνθ. Π. 6. 170, Χρησμ. Σιβ. 1. 262.

τανῦν, Ἐπίρρ. ἀντὶ νῦν, τώρα, ἐν τῷ παρόντι, ἴδε νῦν I.

τᾰνύ-πεπλος, [ῠ], **ον,** ἡ φοροῦσα μακρὸν πέπλον, μακρὰν ἐσθῆτα, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀείποτε ὡς ἐπίθετον εὐγενῶν δεσποινῶν, Ἑλένη Ἰλ. Γ. 228, Ὀδ. Δ. 305· Θέτις Ἰλ. Σ 385· —κωμικῶς, οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος, ἔχων πολὺ σησαμότυρον Βατραχομυομ. 36.

τᾰνύ-πλεκτος, [ῠ], **ον,** ἐκ μακρῶν πλεγμάτων ἀποτελούμενος, μέτρα Ἀνθ. Π. 7. 473· ἕρκος Ὀππ. Ἁλ. 1. 33.

τᾰνύ-πλευρος, [ῠ], **ον,** ὁ ἔχων μακράς, μεγάλας πλευράς, πελώριος, μέγιστος, πέτροι Ἀνθ. Π 9. 656.

τᾰνυ-πλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων μακροὺς πλοκάμους, μακρὰς πλεξίδας, Νόνν. Δ 35. 328.

τᾰνύ-πους, [ῠ], ὁ, ἡ, ἴδε **ταναύπους.**

τᾰνύ-πρεμνος, [ῠ], **ον,** ὁ ἔχων μακρόν, ὑψηλὸν πρέμνον, φηγὸς Νόνν. Δ 5. 303· λόχμη αὐτόθι 541 ὁ ἔχων ὑψηλὰ δένδρα, Ἴδη Κόλουθ. 195.

τᾰνύ-πρωρος, ον, ὁ ἔχων μακράν, ἐκτεταμένην πρῶραν, Κοΐντ. Σμ. 5. 348., 9. 437. **II.** ὁ καλύπτων ὅλον τὸ μέτωπον ἢ πρόσωπον, «τανυπρώρους, τὰς καλύπτρας διὰ τὸ περὶ τὸ πρόσωπον περιτετάσθαι» Ἡσύχ.

τᾰνύ-πτερος, βραχύτερος τύπος τοῦ **τανυσίπτερος,** ὁ ἔχων μακράς, ἐκτεταμένας τὰς πτέρυγας, οἰωνοὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 89· αἰετὸς Ἡσ. Θ. 523, πρβλ. Ἴβυκ. 3, Πινδ. Ν 5. 149.

τᾰνυ-πτέρυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, = **τανύ-πτερος,** οἰωνοὶ Ἰλ. Μ. 237· ἅρπη Τ. 350· — ὡσαύτως **τᾰνῠπτέρῠγος, ον,** Σιμωνίδ 39.

τᾰνύ-πτορθος [ῠ], **ον,** ὁ ἔχων μακροὺς κλάδους, Νόνν. Δ. 5. 320, κλπ.

τᾰνύρριζος, ον, [ῥίζα] ὁ ἔχων ἐκτεταμένας ῥίζας, μακρὰς ἢ βαθείας, αἴγειρος Ἡσ Ἀσπ. Ἡρ 377.

τᾰνύρρῑνος, ον, [ῥίς] ὁ ἔχων μακρὰν ῥῖνα, Νόνν. Δ. 5. 10 κατὰ τὸν Fa k. ὁ Gräfe **ταλαυρίνοιο** ἢ **τανυκραίροιο.**

τανύρροιζος, ον, ὁ συρίζων, ἠχῶν συριστικῶς, προξενῶν ῥοῖζον, ἀκωκὴ Ὀππ. Κυν. 4. 194.

τανυσίδρομον, ἐπίθ. κατ' αἰτ. πτ. Σαπφ. Ἀποσπ. 71, ἔκδ. Bergk ἐν Lyr. gr. ἐξ εἰκασίας τοῦ ἐκδότου τεθέν, ἀντὶ τῆς ἀρχαιόθεν παραδεδομένης γραφῆς **ἀνυοδρόμον.** Ἄλλοι δὲ ἐπρότειναν: **ταναοδρόμον, ταναΰδρομον, ἀνυσίδρομον,** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τᾰνῠσί-πτερος, ον, = **τανύπτερος, τανυπτέρυξ,** ὄρνιθες Ὀδ. Ε 65, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 210· κίχλαι Ὀδ. Χ. 468· ἀλκυόνες Ἴβυκ. 7· οἰωνὸς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 213· χελιδὼν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1411.

τᾰνῠσι-πτέρῠγος, ον, = τῷ προηγ., Μανέθων 2. 78.

τάνῠσις, ἡ, = **τάσις,** Ἱππ. περὶ Ἄρθρ 833, Ἀρετ. **Ὀξ. Νούσ.** Θεραπ. 2. 2.

τᾰνῠσί-σκοπος, ον, ὁ βλέπων μακράν, Ποιητὴς παρ' Ἰουλιαν. 299C.

τᾰνύ-σκιος, ον, οὗ ἡ σκιὰ ἐκτείνεται μακράν, ὡς τὸ **δολιχόσκιος,** Ὀππ. Κυν. 4. 356· κυπάριττε τανύσκιε Νικήτ. Εὐγεν. 3. 315.

τᾰνυ-σκόπελος, ον, ὁ ἔχων ὑψικορύφους σκοπέλους, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 121.

τανυσμός, ὁ, = **τάνυσις, τάσις,** Θεόδ. Πρόδρ. σ. 222.

τανυστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τανύω,** δεῖ τανύειν, Νείλου Ἐπιστ. 4, 41, πρβλ. **τατέον.**

τᾰνύ-στροφος, ον, ὁ μακρὰν περιστρεφόμενος, σφενδόνη Χρησμ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 215B.

τᾰνυστύς, ύος, ἡ, τάνυσις, τανυσμός, τόξου .. τανυστύος Ὀδ. Φ. 112.

τᾰνύ-σφῠρος, ον, ὁ ἔχων εὐμήκεις (καλοκαμωμένους) πόδας, καλλίσφυρος, θυγάτηρ, παῖς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 2. 7· Ὠκεανῖναι Ἡσ. Θ. 364, πρβλ. Ἀσπ. Ἡρ. 35.

τᾰνύ-τρῐχος, ον, = **τανύθριξ,** Ὀππ. Κυν. 1. 187.

τᾰνύ-φθογγος, ον, οὗ ἡ φωνὴ ἀκούεται μακράν, μεγαλόφωνος, γέρανοι Κοΐντ. Σμ. 11. 110· κῆρυξ Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-.) 111· λαιμοὶ Νόνν. Δ. 22. 61.

τᾰνύ-φλοιος, ον, ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων φλοιὸν ἐπὶ μῆκος ἐκτεινόμενον, δηλ. ὑψηλός, κρανείη Ἰλ. Π. 767· αἴγειρος Σοφ. Ἀποσπ. 692.

τανύ-φυλλος [ῠ], **ον,** ὁ ἔχων φύλλα ἐπιμήκη, μακρά, ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Ὀδ. Ν. 102, 346. **II.** ὁ ἔχων πυκνὸν φύλλωμα, πυκνόφυλλος, ὄρος Θεόκρ. 25. 221.

τᾰνυ-χειλής, ές, ὁ ἔχων μακρὸν χεῖλος ἢ ῥάμφος, ἢ προβοσκίδα, ἐπὶ πτηνῶν, ἢ μελισσῶν, Κοΐντ. Σμ. 3. 221., 5 12.

τᾰνύω· μέλλ. **-ύσω** Ἀνθ Π.5 262, Χρησμ. Σιβ. 10 82,Ἐπικ. **-ύω** ἐν Ὀδ. Φ. 152. 174, καὶ **τανύσσω** Ὀρφ. Λιθ 179· ἀόρ. **ἐτάνῠσα,** Ἐπικ. **ἐτάνυσσα, τάνυσσα** Ὅμηρ., ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις, Ἱππ. 687. 2. — Μέσ., Ἐπικ. μέλλ. **τανύσσομαι** ἐπὶ παθητ. σημασ., Ἀρχίλ. 3· Ἐπικ. ἀόρ μετοχ. **τανυσσάμενος** Ὅμηρ. — Παθ., μέλλ. γ' ἑνικ. **τετανύσσεται** Ὀρφ. Λιθ. 319· ἀόρ. **ἐτανύσθην** Ἡσ. Θ. 177, κλπ., Ἐπικ. πληθ. **τάνυσθεν** Ἰλ. II. 475, Ὀδ. II. 175, πρβλ. **τάνυμαι, ἐπιτανύω, τείνω, τιταίνω.** [ῠ ἀεί, πλὴν **ἐκτανῦειν** ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ. 38. 5]. Ἐπιρρ. ῥῆμα (ἐν χρήσει δὶς παρὰ Πινδ., οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Τραγ.), ἐκτείνω, τεντώνω, κοινῶς «τανύζω», βοείην Ἰλ. Ρ. 390, 391· ἶριν Ρ. 547 τ. βιόν, τεντώνω τὸ τόξον σύρων τὴν χορδήν, Ὀδ. Ω. 176· οὐ μὲν ἐγὼ τανύω, δὲν δύναμαι νὰ τὸ τεντώσω, Φ. 152, πρβλ. 171 κἑξ. καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸ μὲν τόξον .. τανυσσάμενος, τανύσας τὸ τόξον του, Ἰλ Δ. 112, πρβλ. Ἀρχίλ. 3· — ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως χορδῶν ἐπὶ τῆς φόρμιγγος, ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν Ὀδ. Φ. 407· τανυσσάσθαι χορδὰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 51· ὡσαύτως, τανύειν κανόνα, δηλ. τὸν ἱστουργικὸν κανόνα, ὑφαίνειν, Ἰλ. Ψ. 761· ὅπως .. τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν, συγκρατήσῃ, ἀναχαιτίσῃ [τοὺς ἵππους], αὐτόθι 324, πρβλ. **ἐπιτανύω·** — ὡσαύτως παρὰ Πινδ., ἐπὶ Ἀκράγαντι τανύσσαις (ἐξυπακουομ. ὀϊστούς), «σκοπεύσας» πρός .., Ο. 2. 165· ἅρμα τάνυεν ἐπὶ Ἰσθμῷ, ὡδήγει αὐ ὁ πρὸς τὸν Ἰσθμόν, αὐτόθι 8. 65 ὡσαύτως, τανύειν ὦτα λόγοις, προσέχειν, Ἀνθ. Π. 7. 562 τ. ὄμμα ἐπί τινος, ἔς τι αὐτόθι 5. 262., 9. 188.— Παθητ., ἐκτείνομαι, τεντώνομαι, γναθμοὶ τάνυσθεν (ἀντὶ ἐτανύσθησαν), αἱ κοῖλαι γνάθοι ἐπληρώθησαν, Ὀδ. II. 175· τετάνυστο λαῖφεα Ἀπολλ. Ῥόδ. Α 606.

2) μεταφορ., τεντώνω, δηλ. θέτω εἰς σφοδρὰν κίνησιν, ἐπιτείνω ἔτι μᾶλλον, ποιῶ σφοδρότερον, μάχην Ἰλ. Λ. 336 ἔριδα Ξ 389· κακὸν πόνον Ρ. 401· — αὕτη εἶναι μεταφορικὴ σημασία πληρέστερον ἐκφερομένη ἐν Ν. 359, ὁμοίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν (ἴδε ἐν λέξ. **ἐπαλλάσσω** I), πρβλ. ὡσαύτως **συντανύω.** — Παθ., τεντώνομαι, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, προσπαθῶ, τρέχω πάσῃ δυνάμει, ἐπὶ ἵππων τρεχόντων δρομαίως, τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι ἄψορρον προτὶ ἄστυ Ἰλ. II. 375· ἐν ῥυτῆρσι τάνυσθεν II 475· ἐπὶ ἡμιόνων, ἄμοτον τανύοντο Ὀδ Ζ. 83. **II** ἐκτείνω κατὰ μῆκος, ἁπλώνω, ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν Ἰλ. I. 213· ἔγχος ἐπ' ἰκριόφιν νεὸς Ὀδ. Ο 283· τράπεζαν τ., στρώνω μακράν, ἐκτεταμένην τράπεζαν, τ. τινὰ ἐν κονίῃς, ἐπὶ γαίῃ, ἐξαπλώνω κατὰ μῆκος εἰς τὴν γῆν, κτλ., Ἰλ. Ψ. 25, Ὀδ. Σ. 92· ἕνα δρόμον τ., σχηματίζω μίαν μακρὰν σειράν, ἐπὶ γεράνων, Ἄρατ. 1011. Παθ., τάπης τετάνυστο, ἦτο ἡπλωμένος, Ἰλ. Κ. 156· σύες .. εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ι. 468, κτλ.· ἐπ' αὐτῷ ἠλακάτη τετάνυστο Ὀδ. Δ. 135· ἐκτείνομαι, νῆσος παρὲκ λιμένος τετάνυσται I 116 τετάνυστο περὶ σπείους ἡμερὶς Ε 68 ἐτανύσθη πάντη, ἐξέτεινεν ἑαυτὸν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ἐτεντώθη, Ἡσ. Θ 177 ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς Ἰλ. Υ 483 Ν 392. κτλ.· (οὕτως ἐν τῷ

μέσῳ τύπῳ, κεῖτο τανυσσάμενος Ι. 298)· — ὡσαύτως, τρίβος τετάνυστο, ἡ ἀτραπὸς ἦτο ἐκτεταμένη, Θεόκρ. 25. 157· νὺξ τετάνυσται Ἄρατ. 557· πλόος τ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1583.

ταξειδεύω, ὀρθότ. **ταξιδεύω**, ἐκστρατεύω, ποιῶ ἐκστρατείαν ἢ ἐκδρομήν, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 445, Πρὸς τὸν υἱὸν Ῥωμανὸν 235, 242, Acmes Ὀνειροκρ. 158, 161, κλπ., ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ἡλιόδ. τ. 2, σ. 296.

ταξείδιον, τό, ἡ ὀρθότερον **ταξίδιον**, τό, ὑποκορ τοῦ **τάξις** Δ, στρατεία, στράτευσις, πορεία, ἐκδημία, Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 142, 244, Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 445, Achmes Ὀνειροκρ. 158, 161, κλπ., ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ἡλιόδ. τ. 2, σ. 296, ἴδε καὶ Λεξ.κ. Ὀρθογρ. καὶ Χρηστ. Ζηκίδου ἐν λ.

ταξεώτης, ου, ὁ, ἀκόλουθος ἢ βοηθὸς ἄρχοντος ἢ δικαστοῦ ἢ σ ρα ηλά ου, Παλλαδ. Λαυσ. 1164, Νεῖλο, 921, κλπ., Κῶδ. Ἰουστινιαν. 1. 3, 53, 12 8, 19, κλπ.· ἐπίθετ. **ταξεωτικός, ή, όν**, Εὐστ., πρβλ. **ταξιώτης**.

ταξιαρχέω, εἶμαι ταξίαρχος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 444, Θουκ. 8. 92· Λυσί 130. 21, Ἀριστ Πολιτικ. 3. 4, 14· τ. τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 3. 1. 5.

ταξι-άρχης, ου, ὁ, ἧττον κοινὸς τύπος τοῦ **ταξίαρχος**, Ἡρόδ. 7. 99, 9. 53, ἐν τῇ γεν. πληθ. **ταξιαρχέων· ἀλλ'** ὁ αὐτὸς ἔχει τὸν τύπον **ταξίαρχοι** ὡς ὀνομ. πληθ. (ἴδε **ταξίαρχος**)· ἡ αἰτιατ. πληθ. ἄρχας εἶναι ἀμφίβολος ἐν Αἰσχύλου Ἀποσπ. 181· καὶ ἡ γεν. ταξιαρχῶν, ὡς φέρεται ἐν Πλάτ. Νόμ. 755Ε, ἔδει πιθανῶς νὰ εἶναι **ταξιάρχων**, ὡς ἐν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23.

ταξι-αρχία, ἡ, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ταξιάρχου, Ἀριστ. Πολιτ. 6. 8, 15, Πολύαιν. 3. 9. 10.

ταξί-αρχος, ὁ, ὁ διοικητὴς σώματος στρατιωτικοῦ, ταξίαρχοι ἀπὸ τῶν νηῶν Ἡρόδ. 8. 67· ταξίαρχοι τῶν πολίων ὁ αὐτ. 9. 42, πρβλ. **ταξιάρχης**. **2)** ἐν Ἀθήναις, ὁ διοικητὴς τάξεως, ἤτοι στρατιωτικῆς φάλαγγος πεζικοῦ οἵαν παρεῖχεν ἑκάστη φυλή, ὅθεν καὶ ἦσαν οὗτοι δέκα τὸν ἀριθμόν. Οἱ ἀντιστοιχοῦντες διοικηταὶ ἱππικοῦ ἐκαλοῦντο **φύλαρχοι**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 569, Εἰρ. 1172, Ὄρν. 353, Ἀριστ. Ἀποσπ. 371, 391, 392· — ἀλλὰ παρὰ Θουκ. 4. 4., 7. 60, φαίνεται ὅτι λέγεται ἐπὶ πάντων τῶν ἀξιωματικῶν τῶν ὑπὸ τοὺς στρατηγούς, ἴδε Arnold ἐν τόπῳ· ὁ δὲ Ξεν. ποιεῖται λόγον καὶ περὶ ταξιάρχων τοῦ ἱππικοῦ, Κύρ. 8. 1, 10· καὶ πλοίων, Ἡρόδ. 1. 6, 29 καὶ 35, ἴδε ἀνωτ. Ι — οἱ **ταξίαρχοι** ἐν Ἀθήναις ἦσαν πιθανῶς ἀξιωματικοὶ ἀνώτεροι τῶν **λοχαγῶν**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 5, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 4, 14.

ταξί-λοχος, ον, ὁ διοικῶν **λόχον**, ταξ. λαῶν Ἀνθολ. ΙΙ. παράρτ. 9. 5.

ταξι-όζωτος, ον, ἔχων κλάδους κατὰ κανονικὰ διαστήματα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1, 8. 3 (πιθαν. γραφὴ ἀντὶ **ἀξιολογώτατα**).

ταξιόομαι, Παθ., παρατάττομαι εἰς μάχην, Πινδ. Ο. 9. 118.

τάξις, εως, Ἰων. **ιος**, ἡ, (τάσσω) διάταξις, διευθέτησις, τακτοποίησις· **Ι.** ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας· **1)** ἡ κατὰ σειρὰν παράταξις στρατεύματος, Θουκ. 5. 68., 7. 5, Ξεν., κλπ.· τὰ ἀμφὶ τάξεις, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν τακτικὴν ἐπιστήμην, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 7. **2)** παράταξις μάχης, τάξις μάχης, Λατ. acies, κατὰ τάξιν Ἡρόδ. 8. 86· ἐν τάξει Θουκ. 4. 72, κλπ.· ἐς τάξιν καθίστασθαι, ἀνάγειν αὐτόθι 93, Ἀριστοφ. Ὄρν. 400· τάξιν διασπᾶν Θουκ. 5. 70· καὶ ἐπὶ πλοίων, ἐκ τῆς τάξιος ἐκπλῶσαι Ἡρόδ. 6. 14. **3)** ἁπλῆ τάξις ἢ σειρὰ στρατιωτῶν, Λατ. ordo, ἐπὶ τάξεις ὀλίγας γίγνεσθαι, εἰς ὀλίγον βάθος, αὐτόθι 111, πρβλ. 9. 31· ἐλύθησαν αἱ τ. τῶν Περσῶν Πλάτ. Λάχ. 191C. **4)** ὡς τὸ **τάγμα**, σῶμα στρατιωτῶν, φάλαγξ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 298, Σοφ. Ο. Κ. 1311· μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἡ φάλαγξ τοῦ πεζικοῦ ἣν παρεῖχεν εἰς τὸν πόλεμον ἑκάστη φυλὴ (πρβλ. **ταξίαρχος**), Λυσί. 140. 30., 147. 19· ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ μικροτέρων στρατιωτικῶν σωμάτων, οἷον σύνταγμα, τάγμα, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 16., 6. 5, 11, κλπ. (πρβλ. Arnold εἰς Θουκ. 4. 4)· τ. ἱππέων Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 21· οὕτως ἐπὶ πλοίων, στόλου μοῖρα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 380· — καθόλου, ὅμιλος, ὁμάς, φιλία γὰρ ἥδε τ., ἐπὶ χοροῦ, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 128· — παρὰ Βυζ. καὶ Ἐκκλ., σῶμα ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἢ τοιούτων τινῶν. **5)** θέσις ἐν τῇ γραμμῇ τῆς μάχης, Λατ. statio, ἀξιεύμεθα ταύτης τῆς τ. Ἡρόδ. 9, 26, πρβλ. 27· ἐν τῇ τ. ἔχειν ἑωυτῷ 1. 82· μένειν ἐν τῇ ἑωυτοῦ τ. 3. 158· τ. φυλάσσειν Εὐρ. Ῥῆσ. 664· ἡ τ. διαφυλακτέα Ξεν. Κύρ. 5. 3, 43· ἣ ἕκαστος τὴν τ. ἔχει ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4, 3, 29· τάξεως πρώτης τετάχθαι Λυσί. 140. 30· ἐκλείπειν τὴν τ. Ἡρόδ. 5. 75., 9. 21· λείπειν Ἀνδοκ. 10. 21, Πλάτ. Ἀπολ. 29Α, Δημ., κλπ.· τῆς τάξεως παραχωρεῖν ὁ αὐτ. 38. 26, κλπ.· ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. **ΙΙ.** καθόλου, διευθέτησις, διάταξις, τάξις, Πλάτ., κλπ.· ἡμερῶν τάξ. εἰς μηνῶν περιόδους ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 809D· ἡ τοῦ ὅλου τ. Ξεν. Κύρ. 8. 7, 22· ἡ τάξ. τοῦ λόγου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἢ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 12, 6, Αἰσχίν. 83. 18, Δημ. 226. 11· ὕστερον τῇ τάξει ὁ αὐτ. 32. 18· διάφορον τοῦ θέσις, ὅπερ σημαίνει ἁπλῶς τὸν τόπον ὃν κατέχει τι, Ἀριστ. Φυσ. 1. 5, 1, κλπ.· ἡ κατὰ τ. τινὰ βασιλεία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀόριστος τυραννίς, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 8, 4. **2)** τάξις, κανονικότης, εἰς τ. ἄγειν ἐκ τῆς ἀταξίας Πλάτ. Τίμ. 30Α· τ. καὶ κόσμος ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 504Α· οὔτε νόμος οὔτε τ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 875C, πρβλ. Πολ. 587Α· διὰ τάξεως γίγνεσθαι αὐτόθι 780Α· ἐν τάξει, κατὰ τρόπον τακτικόν, αὐτόθι 637Ε. **3)** τάξις, διάταξις, κατὰ τὴν τάξ. τοῦ νόμου Πλάτ. Νόμ. 925Β· παρὰ τὴν τοῦ νομοθέτου τ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 305C, κλπ. **4)** τ. τοῦ φόρου, ἐπιβολὴ ἀνάλογος τοῦ φόρου κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας, Ξεν. Ἀθην. 3, 5 (πρβλ. **σύνταξις**)· συνεννόησις, συμβιβασμὸς μετὰ τῶν δανειστῶν, Πλάτ. Νόμ. 844Β, Νόμ. παρὰ Δημ. 715. 2. **5)** πολιτικὴ τάξις, σύνταγμα πολιτικόν, πολίτευμα, τ. Κρητική, Λακωνικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 4, κλπ. **ΙΙΙ.** κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς σημασίας Ι. 5, ἡ θέσις, τὸ ἀξίωμα ὅπερ κατέχει τις, ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα Αἰσχύλ. Εὐμ. 396· ἡ τάξις τῶν ἀκοντιζόντων Ἀντιφῶν 121. 43· ἰδίᾳ βίου τ. Ἰσοκρ. 116Β· ἐν τ. μενεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 153Ε· ἀνὴρ τῆς πρώτης τ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2767, 4· οἰκέτου τ. Δημ. 313. 13· ἐν Θετταλῶν τάξει, ἐν ἐχθροῦ τ. ὁ αὐτ. 246. 2., 481. 21, κλπ.· ἐν ἐπηρείας τάξει, δι' ὑβριστικῆς διαγωγῆς, ὁ αὐτ. 229. 14. **2)** τὸ καθῆκόν τινος πρὸς ἕτερον, ἡ ὑπέρ τινος τάξις ὁ αὐτ. 273. 26, πρβλ. 1478. 15· ἡ εὐνοίας τ., τὸ καθῆκον τῆς εὐνοίας, ὁ αὐτ. 286. 3. **IV.** τάξις ἀνθρώπων, οἷον ἀρχόντων, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 7, Δημ. 171. 17. **V.** αἱ τάξεις, αἱ ἀποφάσεις, τὰ πρακτικὰ Συνόδου, Ἀθανάσ. — Πρβλ. **τάσσω ἀπ' ἀρχῆς** μέχρι τέλους.

ταξί-φυλλος, ον, οὗ τὰ φύλλα φύονται κατὰ τάξιν, οὐχὶ ἀτάκτως, ὡς δ' ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πολύφυλλα ταξίφυλλα καθάπερ μύρρινος, τὰ δ' ἄτακτα καὶ ὡς ἔτυχε καθάπερ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἦν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 8.

ταξιώτης, ὁ, = **ταξεώτης**, Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 2, σ. 307.

τάξος, ὁ, ἡ σμῖλαξ, Λατ. taxus, Γαλην. — Καθ' Ἡσύχ.: «τάξος· δένδρον τι ὀρεινόν».

τάοτα (= **ταῦτα**), Ἐπιγρ. Σάμου Cau. 134, Χίου Bul. de cor. hel. III, σ. 49, Ἐρυθρῶν Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 60, Λέρου Ross Inscr. gr. ined. fasc. II, σ. 69, Ἁλικαρνασσοῦ Bul. de cor. hel. IV, σ. 303, Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

ταπεινολόγα ὀνόματα Μ. Ἀκομ. **τ. Β'**, σ. 299, Ι, ἔκδ. Λ., Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

ταπεινο-λογέω, ὁμιλῶ ταπεινῶς, ἀλλὰ ταπεινοφρονήσω τε καὶ ταπεινολογήσω Νείλου Ἐπιστ. 2. 322.

ταπεινολογία, ἡ, τὸ ταπεινῶς λέγειν, «καὶ ταπεινολογία δὲ καὶ οἰκτρολογία καὶ ἐλεεινολογία» Πολυδ. Β', 124.

ταπεινό-νους, ουν, = **ταπεινόφρων**, Boiss. Ἀνέκδ. 1. 89.

ταπεινο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα ταπεινόν, ταπεινώνων, Εὐστ. Πονημ. 209. 89, Ἐκκλ.

ταπεινορρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα) = **ταπεινολογία**, Ἰω. Χρυσ. πρὸς Τιμόθ. Ἐπιστ.

ταπεινός, ή, όν, χαμηλός: **1)** ἐπὶ τόπου, χαμηλός, χώρη Ἡρόδ. 4. 191· νῆσος Διόδ. 3. 21· ταπεινὰ νέμεσθαι, ζῆν ἐν χαμηλοῖς τόποις, Πινδ. Ν. 3. 144· τ. ἕζεσθαι Εὐρ. Ὀρ. 1411· ἐπὶ ἀναστήματος ἢ μεγέθους, χαμηλός, «κοντός», Ξεν. Ἱππ. 1, 4., 10, 6, κλπ.· ἐπὶ ποταμοῦ, ἀβαθής, ἀντίθετον τῷ μέγας, Πολύβ. 9. 43, 3. **2)** ἐπὶ τῆς καταστάσεως ἀνθρώπων, τεταπεινωμένος, ὑποτασσόμενος, Ἡρόδ. 7. 14· σὺ δ' οὐδέπω τ. Αἰσχύλ. Πρ. 320, πρβλ. 908· τ. παρέχειν τινὰ Ξεν. Ἀν. 2 5. 13· τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς ταπείν' ἔθηκε Εὐριπ. Ἀποσπ. 724· μάλιστα ὁ ἐκ ταπεινῶν γονέων, ποταπὸς τὴν καταγωγήν, «πρόστυχος», Λατ. vilis, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 245, Ἀνδρ. 979, Ξεν., κλπ.· αἱ τ. τῶν πόλεων, αἱ μικραί, αἱ ἀδύνατοι πόλεις, Ἰσοκρ. 60Β, πρβλ. 141C· τ. δύναμις Δημ. 46 17 — ταπεινῶς ἢ ταπεινὰ πράττω, εὑρίσκομαι εἰς ταπεινὴν κατάστασιν, Ἰσοκρ. 95Α, Πλουτ. Θησ. 6· ταπεινῶς ζῆν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 63b· ὁμιλεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 12. **3)** ἐπὶ τῆς διαθέσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὰ Λατ. humilis, demissus, τεταπεινωμένος, ἐν ἀπογνώσει ἢ ἀθυμίᾳ διατελῶν, διάνοια Θουκ. 1. 61· τ. καὶ ἔρημοι ξυνεκάθηντο Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 23, πρβλ. 6. 4, 16. **4)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὁτὲ μὲν ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἄθλιος, «πρόστυχος», τ. καὶ ἀνελεύθερος Πλάτ. Νόμ. 791D, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 5, Ἰσοκρ. 21Ε, κλπ.· ὁτὲ δὲ ἐπὶ καλῆς σημασίας, ταπεινόφρων, οὐχὶ μάταιος καὶ ἀλαζών, Πλάτ. Νόμ. 716Α, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4, ὡς ἐν τῇ Καιν. Διαθ. (Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια' 29, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ζ', 6, κ. ἀλλ.). **5)** ἐπὶ πραγμάτων, «πρόστυχος», ἀνάξιος λόγου, τ. σχῆμα, εὐτελές, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 5· τ. καὶ ἄπορος δίαιτα Πλάτ. Νόμ. 762Ε· θεωρία ταπεινοτέρα, ἀντίθετον τῷ **τιμιωτέρα**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 1· — οὕτως ἐπὶ ὕφους, τ. λέξις, Λατ. exilis, dictio, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητορ. 3. 2, 1. Ἐπίρρ., ταπεινῶς λέγειν αὐτόθι 3. 7, 3. **ΙΙ.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, ἴδε ἀνωτ. 2, 5.

ταπεινότης, ητος, ἡ, χαμηλότης, ταπεινότητος εἵνεκα Ἡρόδ. 4. 22· τ. τῆς χώρας Διόδ. 1. 31. **2)** ἐπὶ κατα-

στάσεως, ταπεινὴ κατάστασις, εὐτέλεια, Θουκ. 7. 75· εἰς τοσαύτην τ. καθιστάναι Ἰσοκρ. 65Β. **3)** κατάπτωσις τῆς διαθέσεως, ἀθυμία, σιωπήν τε καὶ τ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 21. **4)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, χαμέρπεια, ἀθλιότης, Πλάτ. Πολιτ. 309Α· ἡνωμένον μετὰ τοῦ **μικροψυχία**, Ἀριστ. Ῥητορ. 2, 6, 10· μετὰ τοῦ **ἀδοξία**, Δημ. 151. 9

ταπεινοφρονέω, εἶμαι **ταπεινόφρων**, Ἑβδ (Ψαλμ. ΡΛ', 2), Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 9, 10, Χρησμ. Σιβ. 8. 481.

ταπεινοφροσύνη, ἡ, ταπεινότης φρονήματος, ταπείνωσις, Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. δ', 2, κ. ἀλλ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 52·—οὕτω, **-φρόνησις**, εως, ἡ, Τερτυλλιαν. II, 970.

ταπεινό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ταπεινὰ φρονῶν, χαμερπής, Πλούτ. 2 336Ε. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας ὁ ταπεινὸς τὸ φρόνημα, ταπεινός, Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΘ', 23), Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-όνως**, αὐτόθι.

ταπεινόω, χαμηλώνω, ποιῶ χαμηλότερον.—Παθ., πᾶν ὄρος ταπεινωθήσεται Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 5· πρόσωπον ἐκ μετεώρου ταπεινούμενον Ἱππ. Κωακ. Προγ. 152 ἐπὶ ποταμῶν, Διόδ. 1. 36. **II.** μεταφρρ., ἐλαττώνω, τὸν φθόνον Πλουτ. Περικλ. 32· ἐξευτελίζω, Πολύβ. 6. 15, 7, πρβλ. 3. 85, 7.—Παθ., ταπεινοῦμαι, ἐλαττοῦμαι, σμικρύνομαι, Πλάτ. Τίμ. 72D **2)** ταπεινώνω, ὑποβιβάζω, Ξεν. Ἀνάβ. 6. 3, 18· τ. καὶ συστέλλων Πλάτ. Λύσ. 210Ε· ταπεινώσαντες .. τοὺς νῦν ἐπηρμένους Αἰσχίν. 87. 24.—Παθ., ταπεινωθεὶς ἕπεται Πλάτ. Φαῖδρ 254Ε· ὑπὸ πενίας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 553C· τεταπείνωται ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 4· ἐταπεινοῦτο ταῖς ἐλπίσι Διόδ. 13. 11.. **3)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, κάμνω ταπεινόν, ἑαυτὸν Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 12, κ. ἀλλ.—Παθ., ταπεινοῦμαι, ταπεινῶ ἐμαυτόν, τὴν θεὸν ἐξιλάσσαντο τῷ τεταπεινῶσθαι σφόδρα Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4· οὕτως ἐν τῇ Κα νῇ Δ.

ταπείνωμα, τό, τὸ ταπεινωθέν, χαμήλωμα· — ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, ἡ ἀπόκλισις ἀστέρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὕψωμα**, Πλούτ. 2 149Α, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 35. **II.** ταπείνωσις, ταπεινοφροσύνη, Εὐστ. Πονημ. 265. 78.

ταπείνωσις, ἡ, χαμήλωσις, καταβίβασις, ταπείνωσις, Πολύβ. 9. 33, 10· δουλεία καὶ τ. Διόδ. 2. 45· τ. ποιεῖν τινος ὁ αὐτ. 11. 87· κατάπτωσις, ἧττα, Πλάτ. Νόμ. 815Α, Πλούτ. **2)** ἐλάττωσις, σμίκρυνσις, ἐξευτελισμός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 49. **3)** ταπεινὴ κατάστασις, Ἑβδ. (Γένεσ. ΚΘ', 32), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 48, κ. ἀλλ. **4)** ταπεινότης ὕφους, Πλούτ. 2. 7Α, Quintil. Inst. 8. 3, 48.

ταπεινωτέον, δεῖ ταπεινοῦν, Ἀναξιμ. τέχν. ῥητορ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 231, 69.

τάπης, [ᾰ], ητος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὑπόστρωμα, Λατ. tapes, τάπειτα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο Ὀδ. Δ. 124· χλαινάων .. οὔλων τε ταπήτων Ἰλ. Π. 224· ἐστρώνετο ἐπὶ καθίσματα καὶ κλινῶν (ἴδε ἐν λέξ. **δέμνιον**), εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν Ι. 200, πρβλ. Κ. 156, Ω. 645, Ὀδ. Δ. 298. Κ. 12, κτλ., φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος Ἀριστοφ. Πλ. 542.—Νεώτεροι Ἀττ. τύποι εἶναι **τάπις, δάπις**, ἅπερ ἴδε.

ταπήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τάπις**, Ἀλκίφρονος Ἀποσπ. 18.

ταπί, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἐπί**·—**ταπιεικῆ**, ἀντὶ **τὰ ἐπιεικῆ**.

τάπις, [ᾰ], ιδος, ἡ, = **δάπις**, (ὅπερ φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ παλαιότερος Ἀττικ. τύπος), Ξεν. Κύρ. 8. 8. 16, Ἀνάβ. 7. 3, 8 καὶ 27, Πλούτ., κλπ.

ταπό, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ ἀπό**·—**ταπόρρητα**, ἀντὶ **τὰ ἀπόρρητα**.

ταπρῶτα, Ἐπίρρ. ἀντὶ **τὰ πρῶτα**, κατὰ πρῶτον, Ἰλ. Α. 6

τάρ, κατά τινας παλαιοὺς γραμματικοὺς ἦν σύνδεσμος ἐγκλιτικός, εἴ ταρ, οὔ ταρ, ἔνθα νῦν φέρεται **εἴτ' ἄρ**, **οὔτ' ἄρ**, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 65, 93· ἴδε Cobet. Misc. Crit. σ. 315.

τᾶρ πόλιορ (= **τᾶς πόλιος**), Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας Arch. Ztg. 1876, σ. 183. Αὐτόθι καὶ ἄλλα πολλὰ ῥωτακισμοῦ παραδείγματα, ὡς, **ἀναθέσιορ, βωλᾶρ, γᾶρ, γεγονόρ, Διόρ, πατρόρ, τεόρ** κτλ. Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

τάρα ἢ **τᾶρα** (ὡς ὁ Wolf), Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **τοι ἄρα**.

τάραγμα, [ᾰ], τό, = τῷ ἑπομ., ὡς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι πέπτωκα δεινῷ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1091, πρβλ. 907.

τάραγμός, ὁ, ὡς τὸ τάραξις, διατάραξις, ταραχή, σύγχυσις, ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει Αἰσχύλ. Χο. 1058· ἔστιν γὰρ ἡ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι Εὐρ. Ἑκ. 857· τίν' ἐς ταραγμὸν ἥκομεν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 353· ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 196.

ταράκτης, ου, ὁ, ὁ ταραχὴν ἐπιφέρων, ταραχοποιός, Λυκόφρων 43.

ταρακτικός, ή, όν, ὁ, διαταράσσων, τῆς ψυχῆς Πλουτ. Κράσσ. 23, τῆς ἡγεμονίας οἱ τ., ἐπὶ πολιτικῶν στασιαστῶν, Διον. Ἀλ. 5. 75·—ἐπὶ τροφῆς προξενούσης διατάραξιν τοῦ στομάχου, Πλούτ. 2. 734Ε· τ. οἶνος αὐτόθι 648Β, κλπ.· τ. τῆς κοιλίας Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 92Β, Διον. Ἀλ. 5. 75.

ταρακτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., τεταραγμένος, ὁ δυνάμενος νὰ ταραχθῇ, μόνον παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. (746, 50), καὶ πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ταρα..τικὸν ἢ ταράττον, ὡς παρ' Ἡσυχ.

τάρακτρον, τό, ἐργαλεῖον δι' ἀνακάτωμα, εἶδος χουλιάρας, μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου ταραχίου, πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη, καὶ λάλος καὶ συκοφάντης καὶ κύκηθρον καὶ τάρακτρον Ἀριστοφ. Εἰρ. 654.

ταράκτωρ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ταράκτης, τὸν πόλεως τ. Αἰσχύλ. Θήβ. 572.

τάρανδος, [ᾰ], ὁ, κερασφόρον ζῷον τῶν βορείων χωρῶν, reindeer ἢ πιθανώτερον elk, Θεοφρ. Ἀποσπ. 13, Αἰλ. π. Ζ. 2. 16, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 29, ἔνθα ἴδε Beckm., Φίλων 1. 384.

Ταραντῖν-αρχία, ἡ, σῶμα ἐκ 256 ἱππέων, διπλῆ **ἐπιλαρχία**, Ἀρρ. Τακτ. 18. 3.

Ταραντιναρχούντων τῶν δεῖνα, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 446, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Ταραντινίζω, ἱππεύω ὡς Ταραντῖνος ἱππεύς, «ταραντινίζειν, ὁ τὴν ἐνόπλιον καὶ εἰς μάχας χρήσιμον ἱππασίαν ποιεῖσθαι» Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Τάρας**.

Ταραντῖνον, τό, λεπτόν τι τῶν Ταραντίνων γυναικῶν ἔνδυμα, πιθανῶς ὑφασμένον ἐκ τῶν μαλλίων τῆς πίννης, Ἀθήν. 622Β, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 45· ὑποριστ. **Ταραντινίδιον**, τό, Λουκ. περὶ Διαβολ. 16, Ἑ αιρ. Διάλ. 7. 2, Ἀλκίφρων, κλπ., πρβλ. **Τάρας**.

ταραξίας, ου, ὁ, ταράκτης, Σουίδ.

ταραξι-κάρδιος, ον, ὁ τὴν καρδίαν ταράττων, τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον Ἀριστοφ. Ἀχ. 315.

ταραξί-πολις [ῐ], ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ταράττων τὴν πόλιν, κακῶν εὑρεταί, ταραξίπολιδες Φίλων 2. 520.

ταράξ-ιππος, ον, ὁ ταράττων ἢ ἐκφοβῶν ἵππους, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Δίων Χρυσ. 1. 691·— ὁ ταράξιππος, ὄνομα μέρους τινὸς ἐν σχήματι βωμοῦ περιφεροῦς ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱπποδρόμῳ, προξενοῦντος φόβον εἰς τοὺς ἵππους, Παυσαν. 6, 29, 15, πρβλ. αὐτόθι 19, καὶ 10. 37, 4.

ταραξ-ιππό-στρατος, ον, ὁ ταράττων τὴν ἱππικὴν παράταξιν, ἐπὶ τοῦ Κλέωνος ὡς ἐχθροῦ ἀσπόνδου τῶν **Ἱππέων**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 247.

τάραξις [ᾰ], ἡ, = **ταραγμός**, σύγχυσις, τοῦ βίου Ἀριστοφάν. Θεσμ. 137, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 9. 49. **II.** ἐν τῇ Ἰατρικῇ, διατάραξις ἢ ἀταξία τῶν ἐντέρων, Ἱππ. 47. 18. **2)** φλεγμονὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Γαλην. τ. 2, σ. 389, 390, Παῦλ. Αἰγ. 3, 22.

Τάρας, αντος, ὁ καὶ (κατὰ τὸν Εὐστ. 1390. 56) ἡ, Tarentum, πόλις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου, Ἡρόδ. 1. 24, Θουκ., κλπ.· ὅθεν **Ταραντῖνος**, η, ον, [ῑ]· ὁ Τ. κόλπος Στράβ. 261· ἡ Ταραντίνη ὁ αὐτ. 254· **Ταραντῖνος**, ὁ, ὁ πολίτης, 3. 138, κλπ.· Ταραντίνων πολιτεία Ἀριστ. Ἀποσπ. 548.

ταράσσω, Ἀττ. **-ττω**, παρ' Ἀττ. καὶ κατὰ συγκοπὴν θράσσω (ὃ ἴδε)· μέλλ. **ταράξω** Ἀττ.· ἀόρ. **ἐτάραξα** Ὅμηρ., Ἀττ.· πρκμ. **τετάραχα**. γνωστὸς μόνον ἐκ τοῦ ὑπερσ. **συν-ετεταράχει** Δίων Κ. 42. 34· Ἐπικ. πρκμ. ἐπὶ οὐδετέρας σημασ. **τέτρηχα** (ἴδε κατωτ. III).— Παθητ., μέλλ. **ταραχθήσομαι** Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 244, καὶ μεταγεν.· μέσ. **ταράξομαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας, Θουκ. 7. 36, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 43· ἀόρ. **ἐταράχθην** Ἀττ.· πρκμ. **τετάραγμαι** Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΤΑΡΑΧ, πρβλ. **τε-τάραχα**, **ταραχή**, καὶ **τέ-τρηχα**, **τρηχύς**). Ὡς καὶ νῦν, διαταράσσω, κοινῶς «ταράζω», ἀνακατώνω, ἐπὶ φυσικῆς σημασίας, σύναγεν νεφέλας ἐτάραξε δὲ πόντον [Ποσειδῶν] Ὀδ. Ε. 291· κύμασιν ταράσσεται πόντος Ἀρχίλ. 49, πρβλ. Σόλωνα 26· τ. πέλαγος ἁλὸς Εὐρ. Τρῳ. 88, πρβλ. 687· ὁμοῦ ταρ. τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ Ἀριστοφ. Ἱππ. 431· τ. καὶ κυκᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 688, Ἱππ. 251· οὕτω καί, οὐ χθόνα ταράσσοντες, μὴ ταράττοντες τὴν γῆν (διὰ τῆς ἀρόσεως), Πινδ. Ο. 2. 114· βροντήμασι κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω Αἰσχύλ. Πρ. 994· λαγὸν ταράξας πίθι τὸν θαλάσσιον Ἀμειψίας ἐν «Σφενδόνῃ» 2, πρβλ. **τάρακτρον**·—μεταφορ., τ. φωνάν, κινῶ τὴν γλῶσσαν, Πινδ. Π. 11. 66· πάντα τ., ἐπὶ ῥήτορος, Λατιν. commiscere, Δημ. 370 12· δεινὰ τ., ποιεῖν αὐτὰ δεινότερα, Σοφ. Ο. Τ. 483. **2)** ταράσσω τὸν νοῦν, συνταράττω, διαταράττω, εἰς ἀνησυχίαν ἐμβάλλω, με δεινὸς ὀρθομαντείας φόνος στροβεῖ ταράσσων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1216· Κύπρις τ. φρένα Εὐρ. Ἱππ. 969, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 607, Ἀριστοφ. Ἱππ. 358, κλπ.· τ. καρδίαν Εὐρ. Βακχ. 1322· μάλιστα ἐπὶ φόβου (πρβλ. **συνταράσσω**), Αἰσχύλ. Χο. 289, Ἀριστοφ. Ἱππ. 66, Πλάτ., κλπ.· ἄν τις φόβος τ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6· ὡσαύτως, τὸ σῶμα ταρ. τὴν ψυχὴν Πλάτ. Φαίδων 66Α, πρβλ. 103C· οὕτω, τ. γλῶτταν Εὐρ. Ι. Α. 1542· ἀπολ., προξενῶ σύγχυσιν, Πλάτ. Πολ. 564Β, Ἱππ. Ἐλάττων 373Β.— Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 100D, κλπ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 242C· διά τι Δημ. 41. 7· ταράσσομαι φρένας Σοφ. Ἀντ. 1095· ὄμμα σὸν τ. Εὐρ. Ὀρ. 253. **3)** ἐπὶ στρατοῦ,

ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, εἰς ταραχήν, Ἡρόδ. 4. 125., 9. 51, Ξεν., κλπ.— Παθ., εἶμαι ἐν ταραχῇ, Ἡρόδ. 4. 125, 129., 8. 16, Θουκ., κλπ.· ἐν σφίσιν αὐτοῖς τ. ὁ αὐτ. 7. 87· οὕτω, 6) ἐτάρασσον τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων Ἡρόδ. 8. 12. 4) τ. τὴν κοιλίαν, προξενεῖν ἀνωμαλίαν ἢ ταραχὴν εἰς τὴν κοιλίαν, ἐπὶ ἰσχυρῶν καθαρσίων, Ἱππ. 567. 15, Ἀριστ. Προβλ. 1 43, 3.— ἐν τῷ παθητ., ταράττομαι τὴν γαστέρα Ἀριστοφ. Νεφ. 386. 5) συχν. ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἐμβάλλω εἰς ταραχήν, συνταράσσω, τὴν πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 867· τὰ πράγματα αὐτόθι 214.— Παθ., εἶμαι ἐν τεταραγμένῃ καταστάσει, ἐν ἀταξίᾳ ἢ ἀναρχίᾳ, ἐν ἀλλήλοις τ. Θουκ. 2. 65, πρβλ. Δημ. 22. 8, κλπ., πρβλ. ταρακτικός. 6) ταράττομαι ἐπὶ τοῦ ἵππου, σείομαι καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 17. II. κινῶ, ἐγείρω, ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις, «ἐκ βυθοῦ με κινεῖς, ἀντὶ τοῦ τὴν καρδίαν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 696· μεταφορ., τ. νεῖκος, πόλεμον Σοφ. Ἀντ. 794, Πλάτ. Πολ. 567Α· φόνον Εὐρ. Βάκχ. 792· ἡλίκα πράγματα ταράξασα Δημ. 278. 15, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 10, 9· τ. δίκας τινὶ Πλουτ. Θεμιστ. 5 — Παθητ., πόλεμος ἐταράχθη Δημ. 277. 23· γόος ταραχθεὶς Αἰσχύλ. Χο. 331. II. ἐκτὸς τῶν μνημονευθέντων χωρίων ὁ Ὅμηρος ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἀμεταβ. πρκμ. τέτρηχα, εἶμαι ἐν καταστάσει ταραχῆς, διατελῶ ἐν ταραχῇ, ἐν συγχύσει καὶ ἀκαταστασίᾳ τετρήχει δ' ἀγορὴ Ἰλ. Β. 95· ἀγορὴ τετρηχυῖα Η. 346· οὕτω, τετρηχυῖα θάλασσα Ἀνθ. Π. 7. 283· τετρηχότα βῶλον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1393· τετρηχότι νώτῳ Νικ. Θηρ. 267· ἀλλά, ἐκ οἔθεν .. ἄλγεα .. τετρήχασι, πάθη, λῦπαι, δυστυχίαι ἐξεγείρονται, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 447· ὁ Νίκ. ἐν Θηρ. 521, ἔχει μετοχὴν μετὰ καταλήξεως ἐνεστ., τετρήχοντα κλήματα· — ἴδε B t m. Lexil. ἐν λ.

ταράχή, κατὰ συγκοπήν, **τάρχη** (Ἡσύχ.), ἡ, ὡς καὶ νῦν, τῆς κοιλίης Ἱππ. Κωακ. Προγν. 151. 2) ἐπὶ τοῦ νοῦ ἢ τῆς ψυχῆς, οὐ φρενῶν ταραχαὶ Π νδ. Ο. 7. 55· γνώμης Ἰσοκρ. 16Α (πρβλ. ταραχώδης)· ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας Θουκ. 3. 79· τ. παρέχειν Πλάτ. Φαίδων 66D, πρβλ. Πολ. 602D· ἐν οἵαις ἦν ταραχαῖς Δημ. 301. 11· πολλὴν ἔχει τ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 12· τ. μειρακιώδους μεστὸς Ἰσοκρ. 278Ε, πρβλ. 42C. 3) ἐπὶ στρατοῦ ἢ στόλου, Θουκ. 3. 77, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 27, κλπ.· ἐν τῇ ταραχῇ, ἐν τῇ συγχύσει, Ἡρόδ. 3. 126. 4) πολιτικὴ σύγχυσις, ταραχή, ἀνησυχία καὶ ἐν τῷ πληθ., ἀνησυχίαι, ἀνωμαλίαι, πολλὴ τ. περὶ τῶν τιμέων ἐγένετο ὁ αὐτ. 4. 162, πρβλ. 6. 5· ἐν τῇ τ. ὁ αὐτ. 3. 150· αἱ τ. γίγνονται Λυσ. 125. 9· τ. ἐγίγνεταί τισι Ἰσαῖ. 47. 1· τ. ποιεῖν τισι Θουκ. 7. 86· ἐς τ. καθιστάναι τινάς ὁ αὐτ. 4. 75, Ἰσοκρ., κλπ.· καθεῖναι εἰς τ. Δημ. 179. 20· ἐν τ. καθεστηκέναι Ἰσοκρ. 281Β· ἐν ταραχαῖς εἶναι ὁ αὐτ. 69Α, Δημ. 301. 11· ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεστὸς εἶναι Πλάτ. Ἀλκ. 2. 146Β, πρβλ. Ἰσοκρ. 33Β· τ. γίγνεται τῶν ξυμμάχων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους Θουκ. 6. 25, πρβλ. Δημ. 231. 10 τ. ἐμπίπτει Αἰσχίν. 65. 14· τ. διαλύειν, κατασβεννύναι Ἰσοκρ. 68Β, Ξεν. Κύρ. 5. 3. 55.

τάραχο-ποιός, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ προξενῶν ταραχὴν ἢ σύγχυσιν, Αἴσωπ. 37.

τάραχος [ᾰ], ὁ, = **ταραχή**, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 2, Κύρ. 7. 1, 32, Οἰκ. 8. 10.

ταράχώδης, ες, (εἶδος) ἀγαπῶν νὰ ταράττῃ, τὸ θεῖον .. ἐὸν φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες Ἡρόδ. 1. 32· τύχη Ἰσοκρ. 50C· ἴχνη τ., ἀβέβαια, συγκεχυμένα, Ξεν. Κυν. 5 4· τ. ἡ κρίσις, ἡ σκέψις Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 14., 8. 2, 2· ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Ἰσοκρ. 247Ε· φάρμακον Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 2. 2) ἐπὶ πολιτικῶν ταραξιῶν, Διον. Ἁλ. 6. 70. II. διατεταραγμένος, ἐν ταραχῇ διατελῶν, κοιλίη τ. Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 940, Κωακ. 119· καθόλου, συγκεχυμένος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 4. 2) ἐπὶ στρατοῦ κλπ., τ. ναυμαχία Θουκ. 1. 49 στράτευμα, στρατιὰ Ξεν. Κύρ. 3. 3, 26, Οἰκ. 8. 4. 3) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐν συγχύσει διατελῶν, συγκεχυμένος, παρακεκινηκώς, παράφρων, γνῶμαι τ. Ἱππ. Κωακ. Προγν. 168, πρβλ. Foe . Oec. III. Ἐπίρρ. -δῶς, τ. ζῆν, ζῆν ἐν καταστάσει ταραχῆς καὶ συγχύσεως, Ἰσοκρ. 92Ε· τ. ἔχω πρός τινα, εἶμαι διατεθειμένος κακῶς, ἐχθρικῶς πρός τινα, Δημ. 1477. 7· τ. ὑπολαμβάνω περί τινος, ἔχω συγκεχυμένην ἔννοιαν ἢ γνώμην, Ἰσοκρ. 236Α· ταραχωδέστατα διακεῖσθαι ὁ αὐτ. 148Β, 160C.

ταρβάλέος, α, ον, (τάρβος) πεφοβημένος, πλήρης φόβου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 165, Σοφ. Τρ. 953· τ. δάκρυα, δάκρυα θλίψεως, Μάξιμ. π. καταρχ. 331. II. φοβερός, τρομερός, λέων Νόνν. Δ. 25. 191.

ταρβέω, (τάρβος) ἀμεταβ., κατέχομαι ὑπὸ τάρβους, ὑπὸ τρόμου, φοβοῦμαι, τρομάζω, Ἰλ. Β. 268, κλπ., Ὀδ. Η. 51, κλπ.· θάρσει .. φρεσί, μηδέ τι τάρβει Ἰλ. Ω. 171, πρβλ. Φ 288, Ὀδ. Σ. 330, κλπ.· τ. φόβῳ Σοφ. Τρ. 176, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 971· — τ. μὴ .. Ὀδ. Π. 179, Σοφ. Ο. Τ. 1011, Τρ. 297, κλπ.· τ. ἀμφί τινι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 456· τ. εἰπεῖν Εὐρ. Βάκχ. 775 — ἀπολ., οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, οὔτε φόβον δεικνύει οὔτε εἰς φυγὴν τρέπεται, Ἰλ. Φ. 575, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 361· τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα στήτην Ἰλ. Α. 331· πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη; Αἰσχύλ. Πρ. 932, πρβλ. 898, Πέρσ. 605· μετ' ἀπαρ., τὸ ταρβεῖν, κατάστασις τάρβους, τρόμου, Εὐρ. Ὀρ. 312· μή με ταρβήσας προδῷς, ἐκ φόβου, Σοφ. Φιλ. 757· ταρβήσασ' ἔχω ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 37· τεταρβηκώς, καταληφθεὶς ὑπὸ τάρβους, τρόμου, Εὐρ. Ι. Α. 857. II. μετ' αἰτ., φοβοῦμαι, τρέμω, ταρβήσας χαλκὸν Ἰλ. Ζ. 469· πλῆθύν Λ. 405 καὶ οὕτω, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν Ρ. 586· οὕτως Αἰσχύλ. Πρ. 960, Θήβ. 35, Σοφ. Τρ. 723, κλπ. 2) φοβοῦμαί τι, σέβας, χρησμοὺς Αἰσχύλ. Εὐμ. 700, 714, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 292.— Ποιητικ. λέξις, σπανία παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὡς Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 128, Πλάτ. Ἀξίοχ. 370Α, Πλούτ.

τάρβη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σουΐδ.

τάρβος, εος, τό, φόβος, τρόμος, Ἰλ. Ω. 152, 181, Τραγικ., κλπ.· περίφοβόν μ' ἔχει τ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 736· ἐν χρόνῳ ἀποφθίνει τὸ τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 858· ἀμφὶ τάρβει (ἴδε ἀμφὶ Β IV. 2)· ἑπομένης αἰτ., γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος τὸν ἀμφιτειχῆ λεών, αἱ γειτνιάζουσαι τῆς καρδίας μέριμναι διατηροῦσι ζωηρὸν τὸν τρόμον ἐκ τοῦ τὰ τείχη ἡμῶν περιβάλλοντος πλήθους τῶν πολεμίων (πρβλ. δέος Ι), ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 289. 2) φόβος, σεβασμός, τινός, διά τινα, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 696. II. ἀντικείμενον φόβου ἢ τρόμου, πρᾶγμα φοβερόν, ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; Σοφ. Ἠλ. 412· πόλει τάρβος ἦσθα Εὐρ. Βάκχ. 1311.— Ποιητικ. λέξις σπανία παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὡς παρ' Ἀρεταίῳ περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6, Πλούτ. 2, 606Β. (Ὅθεν ταρβ-έω, ταρβ-αλέος, πρβλ. Σανσκρ. targ, targ-âmi (minor)· Ἀρχ. Σκανδ. þjark-a (inc e. pare)· Ἀγγλο Σαξον. prac-tan (terrere)).

ταρβοσύνη, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τάρβος, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης ταρβοσύνῃ Ὀδ. Σ. 342.

ταρβόσυνος, η, ον, τάρβος ἐμποιῶν, δεινός, τρομερός, ταρβ. φόβος Αἰσχύλ. Θήβ. 240.

ταρβύζω, = **ταρβέω**, Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ ταρμύζομαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

τἆργα ἢ **τἄργα**, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **τὰ ἔργα**.

ταργαίνω, = ταράσσω, Ἡσύχ.

ταργάνη, ἡ, = σαργάνη, «ταργάναι· πλοκαί, συνδέσεις, πέδαι» Ἡσύχ.

τἄργανον, τό, ὄξος ἢ ξινόκρασον, Λατ. lora, Φοῖνιξ παρ' Ἀθην. 495Β.— Καθ' Ἡσύχ.: «τάργανον· ὄξος. Λυδοί. ἢ τὸ ταράττον. ἢ τὸ ἀπὸ στεμφύλων πόμα. καὶ πόα, ἡ καὶ σκορπίουρος».

ταργάνόομαι, Παθ. I. (τάργανον) γίνομαι ὄξος, ὀξινίζω, οἶνος τεταργανωμένος Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 9. II. (ταργάνη) συνειλοῦμαι, συμπλέκομαι, «τεταργανωμένη, συμπεπλεγμένη» Ἐτυμολ. Μέγ. 753, 53· «τεταργανωμέναι· ἐμπεπλεγμέναι» Ἡσύχ.

τἀργύριον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἀργύριον· τἀργυρίου** ἀντὶ τοῦ ἀργ-, κτλ.

τάρες, γενικ. **τάρων**, συντετμημένον ἀντὶ **τέτταρες**, τάρων ὀβολῶν Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 1. 11, πρβλ. **ταρτημόριον**.

τάρῑχεία, Ἰων. -ηίη, ἡ, τὸ ταριχεύειν, ταρίχευσις, ἐν τῷ πληθ., εἰς ταριχείας φαῦλοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 6, πρβλ. Μετεωρ. 2. 3, 36· εἰς τὰς ταριχείας τῶν νεκρῶν Διόδ. 19. 99. II. αἱ Ταριχεῖαι, πιθανῶς ἐργοστάσια ἐν οἷς ἐταριχεύοντο ἰχθύες, οὐχὶ (ὡς δοξάζει ὁ Wessel.) τόπος πρὸς ταρίχευσιν νεκρῶν, Ἡρόδ. 2. 15, 113, πρβλ. Στράβ. 140, Πολυδ. Ϛ', 48

τάρῑχ-έμπορος, ον, ὁ ἐμπορευόμενος παστοὺς ἰχθῦς, Διογ. Λ. 4. 46.

ταρίχευσις, ἡ, τὸ ταριχεύειν νεκρὰ σώματα, Ἡρόδ. 2. 85, 88. 2) τὸ ἀλάτισμα ἰχθύων, ὁ αὐτ. 4. 53, πρβλ. **ταριχεία**.

τάρῑχευτής, οῦ, ὁ, ὁ ταριχεύων, βαλσαμώνων νεκρὰ σώματα, Ἡρόδ. 2. 89, Διόδ. 1. 91·— παρὰ Μανέθωνι 4. 267, **τάρῑχευτήρ**, ῆρος· παρὰ Τζέτζ. **τάρῑχεύς**, έως.

ταριχευτικῶς, κατὰ τρόπον ταριχευτικόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 164, 22, ἔκδ. Λ.

τάρῑχευτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., τεταριχευμένος, παστός, «ἀλατισμένος», Πλουτ. 2. 685D, 912Ε.

τάρῑχεύω, μέλλ. -εύσω, (τάριχος) ὡς καὶ νῦν, ταριχεύω, κοινῶς «βαλσαμώνω», ἐπὶ νεκροῦ σώματος, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, Ἡρόδ. 2. 86 - 90, Πλάτ. Φαίδων 80C, πρβλ. **ταρχύω**. II. ἐπὶ κρέατος ἢ ἰχθύων, ἀλατίζω ἢ καπνίζω (πρβλ. **προταριχεύω**), βάλλω εἰς ἅλμην, ὥσπερ οἱ τὰ ὗα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν (τὰ ὗα, σοῦβλα ἢ σούρδουλα, ἅπερ καὶ νῦν ἔτι τέμνουσιν εἰς δύο καὶ βάλλουσιν αὐτὰ εἰς τὴν ἅλμην, δηλ. τὰ κάμνουν «τουρσί») Πλάτ. Συμπ. 190D.— Παθ., [ἰχθύας] ἐξ ἅλμης τεταριχευμένους Ἡρόδ. 2. 77· τεμάχη τεταριχευμένα, παστὰ κρέατα, παστουρμάδες», Ξεν. Ἀν. 5. 4, 28. 2) ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, οἷον ἐπὶ ξύλου, ποιῶ ἰσχυρότερον ἐμβάπτων αὐτὸ εἰς

τὸ ὕδωρ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 8, κλπ. **III.** μεταφορ., ἐν τῷ παθ., φθείρομαι, κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ Αἰ χύλ. Χο. 296, πρβλ. Σώφρονος Ἀποσπ. 63· τεταριχευμένος, παλαιός, εὐρωτιῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νεαλὴς καὶ πρόσφατος, Δημ. 788 24. **2)** παρὰ τοῖς Ἰατρ., ἰσχναίνω τινὰ διὰ τοῦ λιμοῦ, πρβλ. **προταριχεύω.**

τᾱρῑχηγός, ὁ, ὁ φέρων ἐκ ξένων τόπων παστοὺς ἰχθῦς, ἔμπορος παστῶν ἰχθύων, ταριχοπώλης, Ἄλεξις ἐν «Σωράκοις» 1.

τᾱρῑχηρός, ά, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ταρίχη, εἰς παντὰ εἴδη τροφῆς (**τάριχος**), τ. κεράμιον, ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ταρίχων, παστῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 21· τ. ὀσμή, ὀσμὴ παστῶν, αὐτόθι 20 τ. γάρος, γάρος ταρίχων, Σοφ. Ἀποσπ. 531 (ἐν τῷ συντετμημένῳ τύπῳ **ταρχηρός**)· κρέας τ., παστόν, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 137E, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 4. 21· φαληρίδες Κλεομ. παρ' Ἀθην. 393C.

τᾱρίχιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **τάριχος**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 563· κρεάδιόν τι φαῦλον ἢ ταρίχιον Κηφισόδωρ. ἐν «Ὑΐ» 2, πρβλ. Ἀθήν. 119C κἑξ.

τάρῑχον, τό, ἴδε **τάριχος** ἐν τέλει.

τᾱρῑχό-πλεως, ων, πλήρης ἰχθύων πρὸς ταρίχευσιν, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 116B.

τᾱρῑχοπωλεῖον, τό, ἡ τῶν παστῶν ἰχθύων ἀγορά, Θεοφρ. Χαρ. 6.

τᾱρῑχοπωλέω, πωλῶ τεταριχευμένους, παστοὺς ἰχθῦς, Πλάτ. Χαρμ. 163B. **II.** ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ταρίχευσιν νεκρῶν σωμάτων, Λουκ. Νεκυομ. 17.

τᾱρῑχο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἢ ἐμπορευόμενος παστοὺς ἰχθῦς, Νικόστρατ. ἐν «Ἀντύλλῳ» 2, Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 14, Πλούτ. 2. 631D, κλπ.

τάρῑχος [ᾰ], ου, ὁ, **τάριχος, ους**, τό, **τάριχον**, τό, (ἴδε ἐν τέλ.) — νεκρὸν σῶμα διατηρούμενον διὰ ταριχεύσεως, «μούμια», τεθνεὼς καὶ τάριχος ἐὼν Ἡρόδ. 9. 120. **II.** κρέας διατηρούμενον δι' ἀρτίσματος, ἀποξηράνσεως ἢ καπνίσεως ἰδίως, ἐπεξηραμμένος ἢ καπνιστὸς ἰχθύς, Ἱππ. Κεφ Τρωμ. 911 (ἴδε Foës Oec.) οὐ τὸ τάριχος ὠνιον Ἀριστοφ. Ἱππ. 1247· τὸ πολὺ τ. ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 558· θρῖον ταρίχους ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 1101· τοῦ ταρίχους ἀξιωτέρα ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 491· ἐπὶ τῷ ταρίχει ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 528· πληθ. τάριχοι Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ταρίχη Ἀριστοφ. Ἀχ. 967· σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1 5, κτλ. **III.** μεταφ. ἐπὶ ἠλιθίου ἀνθρώπου, τὸν τάριχον τουτονὶ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 21, πρβλ. Meineke εἰς Ἀντιφάν. ἐν «Ἁλιευομένῃ» 1. 2. — Λέγεται ὅτι τὸ ἀρσ. εἶναι Ἰων., τὸ δὲ οὐδ. Ἀττ., A. B. 309. 14· ἀληθῶς δὲ παρ' Ἡροδ. μόνον τὸ ἀρσ. ἀπαντᾷ, παρὰ δὲ Ἱπποκρ. ἀμφότεροι οἱ τύποι· ἀλλὰ τὸ οὐδέτ. κατὰ πολὺ ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς Ἀττ., π. χ. παρὰ τῷ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Χιωνίδ. ἐν «Πτωχοῖς» 2, Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1. 5 ἴδε Ἀθήν. 119B κἑξ. — καὶ **τάριχον**, Ἀναξανδρίδης ἐν «Φαρμακομάντει» 2. 2, Φιλιππίδης ἐν «Ἀργυρίου ἀφανισμῷ» 1. 4· πληθ. **τάριχα**, Ἀξιόνικος ἐν «Φιλευριπίδῃ» 1. 15.

τάρῑχος, ον, = **ταριχευτός**, Αἰλ. π. Ζ. 12. 6.

ταρμύσσω, ἐμβάλλω εἰς φόβον, φοβῶ, Λυκόφρ. 1177, ἔνθα ἴδε Bachm. (Ὅθεν **ἀτάρμυκτος**).

ταρπάνη, ἡ, νόρμος(?) μέγας πλεκτὸς ἐκ λύγων, Πολυδ. Ι', 158, Ἐτυμολ. Μέγ. 746, 54· οὕτω **ταρπάνη**, ἡ, Ἀρρ. Περίπλ. σ. 37· **ταρπός**, ὁ, Πολυδ. Ζ', 174. (Συγγενὲς τῷ **ταρρός, ταρσός**).

ταρπῆναι, Ἐπικ. **ταρπήμεναι**, ἴδε ἐν λ. **τέρπω.**

τάρριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ταρρός**, τὸ ὑπεράνω τοῦ δίφρου περίφραγμα, Πολυδ. Α', 142.

τάρροθος, ἴδε **ἐπιτάρροθος.**

ταρρός, **-ρόω**, **-ρώδης**, **-ρωμα**, νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ **ταρσ-**.

ταρσιά, ἡ, ἴδε **τρασιά.**

ταρσόομαι, Ἀττ. **ταρρόομαι**, Παθ., ἐμπλέκομαι, σχηματίζω πλέγμα, ἐπὶ ῥιζῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 3· ἐπὶ τῆς δικτυοειδοῦς περιπλοκῆς τῶν φλεβῶν, περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσωται πιθαν. γραφ. παρ' Ἱππ. 277. 25, ἴδε Foës. O.c.· καὶ **τεταρσωμένος**, ἐπὶ φυτῶν ἐχόντων φύλλα πτεροειδῆ, Διοσκ. 3. 173· τετ. ναῦς, ἔχουσα πλήρη ἀριθμὸν κωπῶν (ἴδε **ταρσὸς** II. 2), Πολύαιν. 3. 9. 28.

ταρσοπέδιλοι, οἱ, οἱ ὑπὸ ἢ περὶ τοὺς ταρσοὺς πέδιλα ἔχοντες, ταρσοπέδιλοι παῖδες Ἀτρέως Κ. Ἑρμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὁμ. σ. 1236, ἔκδ. Μαυρ.

ταρσός, Ἀττ. **ταρρός**, ὁ, ὡσαύτως μετὰ ἑτερογεν. πληθυντ. **ταρσά, τά**, Ὀππ. Κυν. 3. 470, Ἀνακρέοντ. 9, Ἀνθ. Πλαν. 283, Νόνν. (τέρσομαι)· — «πλέγμα καλάμινον ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς ξηραίνουσι» (Ἡσύχ.)· «ταρσοί, καλαθίσκοι ἐν οἷς τυροκομοῦσι· κληθέντες παρὰ τὸ τέρσαι, τὸ ξηρᾶναι, ἐν οἷς τερσαίνονται τυροί» (Εὐστ.)· ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον Ὀδ. Ι. 219, πρβλ. Θεόκρ. 11. 37, Θουκ. 2. 76 — καθόλου, καλάθιον, Ἀριστοφ. Νεφ. 226· πρβλ. **τρασιά.** **2)** πλέγμα ἐκ καλάμων, «καλαμωτή», συνοικοδομουμένη μετὰ τῶν πλίνθων ὅπως συγκρατῇ καὶ συνδέῃ αὐτάς, ταρσοὶ καλάμων Ἡρόδ. 1. 179, ἔνθα ἴδε Bähr. **3)** συμπεπλεγμέναι ῥίζαι, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 2. **II.** πᾶσα εὐρεῖα, ἀναπεπταμένη ἐπιφάνεια, οἷον, **1)** τ. ποδός, τὸ πλατὺ τοῦ ποδός, τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος, τὸ ἄνω τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοὺς δακτύλους, Ἰλ. Λ. 377, 388· ὁ τ. τοῦ ποδὸς Ἡρόδ. 9. 37, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀγμ. 758, Διογέν. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 10: ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν καρπὸν τῆς χειρός, Foës. Oec. H pp.· (τ. χειρὸς παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3 2, 8, Σουίδ., Ἡσυχ.)· καθόλου, ὁ πούς, Ὀππ. Κυν. 3. 470, Ἀνθ. Πλαν. 5 27., 9. 653. **2)** ταρσοὺς τῶν κωπέων, τὸ πλατὺ μέρος τῶν κωπῶν, Λατ. palmula, Ἡρόδ. 8. 12· ἀπολ., κώπη, Εὐρ. Ι. Τ. 1346· πρβλ. **πλάτη**, — καὶ ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, πᾶσα ἡ γραμμὴ ἢ σειρὰ τῶν κωπῶν τῶν ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, ἴδε Arnold. εἰς Θουκ. 7. 40, Πολύβ. 1. 50, 3, κτλ. **3)** τ. πτέρυγος, τὸ πλατὺ μέρος τῆς ἀναπεπταμένης πτέρυγος, Ἀνθ. Πλαν. 12. 144, Βαβρ. 72. 9· τ. τῷ ταρσῷ τῶν πτερῶν Αἰλ. π. Ζ. 2. 1· καὶ ἀπολ., πτέρυξ, Ἀνακρέοντ. 9, Ἀνθ. Πλαν. 9. 287, κτλ.· ἔτι καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Διον. Ἀλ. 4. 63· ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταῶ, Μόσχ. 2. 60· ταρσοί, πτερά, Διόδ. 2. 50·— ἐκ τῆς μυθολογουμένης πτώσεως τῆς πτέρυγος τοῦ Πηγάσου ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ πόλις Ταρσός, Ἰουδεν. 3. 118 **4)** τ. ὀδόντων, ἡ σειρὰ τῶν ὀδόντων πρίονος, Ὀππ. Ἁλ. 5. 202. **5)** ἡ σῦριγξ τοῦ Πανός, ταρσῷ Πανὸς μελιζόμενος Ἐπιτάφ. ἐν Newton's Halic. **6)** ἡ ἄκρα τοῦ βλεφάρου μετὰ τῶν βλεφαρίδων, Πολυδ. Β', 69, Γαλην.

ταρσώδης, Ἀττ. **ταρρ-**, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ταρσόν, πρὸς πλέγμα καλαθίου, ἐπὶ ῥιζῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. 6. 7, 4· ταρσώδης τῇ πλοκῇ (διάφ. γραφ. ταρσωτὸς) Διόδ. 3. 22.

τάρσωμα, Ἀττ. **τάρρωμα**, τό, = **ταρσός**, Πολυδ. Α', 97. **II.** = **κωπηλασία**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 686.

Ταρτάρειος [ᾰ], α, ον, ὁ εἰς τὸν Τάρταρον ἀνήκων, τρομερός, φρικτός, τάραγμα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 907, Λουκ. Φιλοψ. 24· — καὶ **Ταρτάριος**, Ὀρφ. Ὕμν. 17. 2, κτλ.

Ταρταρίζω, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους, κοινῶς «τουρτουρίζω», «τὸ ῥιγοῦντα πάλλεσθαι καὶ τρέμειν ταρταρίζειν» Πλουτ. 2. 948F.

ταρταρικὴ νύξ, σφόδρα σκοτεινή, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 4 3, ἔκδ. Mil.

Ταρτᾰρίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ Ταρτάρῳ κατοικῶν, διατρίβων, Κωμικ. Ἀνώμ. 342.

Ταρτᾰρό-παις, ὁ, ἡ, παῖς τοῦ Ταρτάρου, Ὀρφ. Ἀργ. 975.

Τάρτᾰρος, ὁ, καὶ ἡ, Πινδ. Π. 1. 20, Νικ. Θηρ. 203· ἑτερογεν. πληθ. **Τάρταρα, τά**, Ἡσ. Θ. 119, 841, κτλ., (ὡς ἐν τῇ Λατ. Tartarus, Tartara)· — Τάρταρος, ἄβυσσος σκοτεινή, βαθυτέρα τοῦ Ἅιδου ὅσον ἡ γῆ ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ, τόπος τῆς καθείρξεως τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων κλπ., Ἰλ. Θ. 13 κἑξ., πρβλ. 481, Ἡσ. Θ. 807, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 336, εἰς Ἑρμ. 256, 374, κλπ., (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.). Ὕστερον Τάρταρος ἐκαλεῖτο ἡ ὁ κάτω κόσμος καθόλου, συνώνυμ. τῷ Ἅιδης, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 255· ὀπέραντος, κελαινὸς Αἰσχύλ. Πρ. 154, 1051· Τάρταρος μελαμβαθὴς κευθμὼν αὐτόθι 219· σκότον νέμονται Ταρτάρου θ' ὑπὸ χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 72, ἢ ὁ τόπος τῶν κολαζομένων = Κόλασις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ Ἠλύσια πεδία, Voss εἰς Οὐεργ. Γεωργ. 1. 36. Παρ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 822 προσωποποιεῖται· ὡς σύζυγος τῆς Γαίας καὶ πατὴρ τοῦ Τυφωέως· παρὰ Σοφ. ἐν Ο. Κ. 1574 ὁ Κέρβερος προσφωνεῖται· ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου. — (Πιθαν. κατ' ὀνοματοποίησιν, εἰς δήλωσιν πράγματος τρομεροῦ ἐσχημα τίσθη δὲ ὡς καὶ ἄλλοι μετ' ἀναδιπλ. τύποι **καρκαίρω, κάρκαρον, βάρβαρος, μάρμαρος, βόρβορος, μόρμυρος**, κτλ.)

ταρταροῦχοι ἄγγελοι κολασταί, οἱ δαίμονες, (Ὠριγέν.) φιλοσοφούμ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 16, σ. 3454.

Ταρτᾰρόω, ῥίπτω εἰς τὸν Τάρταρον, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 4, Σχόλ. Βικτ. εἰς Ἰλ. Ξ. 295.

Ταρτᾰρώδης, ες, (εἶδος) ταρταρώδης τιμωρία, ὡς γίνεται ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Σουΐδ. ἐν λ. **σοβαρός** (?).

ταρτάρωσις, ἡ, τὸ ταρταροῦν, εἰς τάρταρον ἐμβάλλειν, Μιχ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 127, 16, ἔκδ. Λ.

ταρτημόριον, τό, συντετμημένον ἀντὶ **τεταρτ-**, Μάχων παρ' Ἀθην. 582E πρβλ. **τάρες.**

ταρτήμορον, τό, ὄνομα μέτρου, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 476. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. φέρεται μόνον **ταρτημόριον** ἐκ τοῦ Ἡσυχίου καὶ τοῦ Φωτίου ὡς ὄνομα νομίσματος, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Ταρτησσός, ὁ, Ἡρόδ. 1. 163, ἀλλαχοῦ ἡ· — πόλις τῆς Ἰβηρίας (Ἱσπανίας) παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Βαίτιος (Γουαδαλκουϊβέρου), ἡ Θαρσεῖς, Tarshish τῆς Γραφῆς, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. π. Θαυμασ. 135. Στράβ. 148 — **Ταρτήσσιος**, α, ον, κάτοικος Ταρτησσοῦ, Ἡρόδ. 4 192, Ἀριστοφ. Βάτρ 475· **Ταρτήσσιοι**, οἱ, Ἡρόδ. 1. 163, κλπ.

ταρφέες, οἱ, **ταρφέα**, τά, ἴδε ἐν λ. **ταρφύς.**

Ταρφειός, ά, όν, ἴδε **ταρφύς.**

τάρφθη, τάρφθεν, ἴδε **τέρπω.**

τάρφος, εος, ὁ, πύκνωμα, πυκνὸν φύλλωμα, βαθείης τάρφε-

σιν ὕλης Ἰλ. Ε. 555 βαθέης ἐνὶ τ. ὕ. Ο 606· τάρφεα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1238. (Ἐκ τοῦ **τρέφω**, πυκνὸν ποιῶ).

ταρφύς, εῖα, ύ, ἀλλὰ θηλ. ταρφὺς ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 535·— πυκνός, συμπεπυκνωμένος, ταρφὺς θρὶξ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ταρφέος ἐχέτλης Χρησμ. ἐν Λουκ. Διῒ Τραγῳδῷ 31·— ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ ἀρσ. καὶ οὐδ., ὡς τὸ Λατ. freq entes, ταρφέες ἰοὶ Ἰλ. Λ 387, Ὀδ. Χ. 246· ταρφέας ἰοὺς Ἰλ. Ο. 472· ταρφέες κεραυνοὶ Ἡσ Θ. 693· ταρφέα δράματα Ἰλ. Λ. 69· οὐδ πληθ **ταρφέα** ὡς ἐπίρρ, συχνάκις, πολλάκις, Μ. 47, Ν. 718, Χ. 142, Ὀδ Θ. 379.— Ὁ Ὅμηρ. ὡσαύτως ἐν Ἰλ. ἔχει θηλ. **ταρφειαί**, ὅπερ οὕτω γραφόμενον (οὕτως ὁ Ἀρίσταρ. ἔγραφεν αὐτὸ) ἀνήκει εἰς ὀνομαστ. **ταρφειός** (ὡς τὸ **θαμειὸς** καὶ **θαμέες**. ἅπερ εἶναι τύποι παράλληλοι), ταρφειαὶ νιφάδες, κόρυθες Ἰλ. Μ. 158, Τ. 357, 359· ἀλλ' ἕτεροι γράφουσι ταρφεῖαι ἐκ τοῦ **ταρφύς**, Spitzn. εἰς Ἰλ. Μ 158. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΤΡΕΦ, **τρέφ-ω**).

ταρχύω, μέλλ. **-ύσω** Ἰλ.: Ἐπικ. ἀόρ. **τάρχῡσα** Κοΐντ. Σμ. 1. 801, κλπ. — Μέσ., ἀόρ. **ἐταρχῡσάμην** Νόνν. Δ. 37. 96, Ἐπικ. **ταρχ-** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 83.— Παθητ., Ἐπικ. ἀόρ. **ταρχύθην** [ῡ] Ἀνθ. Π. 7. 176, Λυκόφρ.· πρκμ. **τετάρχῡμαι** Welcker Syll. σ. 69. Θάπτω ἢ κηδεύω σεμνοπρεπῶς, ὄφρα ἑ ταρχύσωσι Ἰλ. Η. 85· ἑ ταρχύσουσι τύμβῳ τε στήλῃ τε Π. 456, 674·— μεταφορ., τ. οὔνομα Ἀνθ. Π. 7. 537. (Ἐντεῦθεν **ἀτάρχυτος** ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ **τάρχη** - **τάραξ ς**· **ταρχάνιον** = **ἐντάφιον**· **τάρχανον** = **πένθος, κῆδος**· ἀλλὰ τὸ **ταρχύω** φαίνεται τύπος συντομώτερος τοῦ **ταριχεύω**, ὡς **ταρχηρὸς** ἀντὶ **ταριχηρός**). [ῡ ἐν ἅπασι τοῖς χρόνοις, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 838, Γ. 208].

τάσις [ᾰ], **εως, ἡ**, (**τείνω**) τέντωμα, τῆς κοιλίης Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389· τοῦ οἰσοφάγου Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 11, 4, πρβλ. 3. 3, 4· τάσιν ἔχω, ἐπιδέχομαι τάσιν, τέντωμα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 1, κ. ἀλλ.· ὀφρύων τ., ὕψωσις τῶν ὀφρύων, Ἀνθ. Π. 12. 42. **2**) τὸ ἐκτείνειν, τ. ἐπὶ μῆκος καὶ ἐπὶ πλάτος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 16· ἡ τῆς φωνῆς τ., ὕψωσις, ἰσχυροποίησις τῆς φωνῆς, Πλούτ. 2. 1047Α· ὕψωσις τοῦ τόνου ἢ φθόγγου ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ αὐτ. 2. 1020Ε· ἐπὶ τῆς ὀξείας τάσεως, δηλ. τοῦ τόνου, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 11, πρβλ. 158, Ἀθήν. 53Α. **3**) ἔντασις, δύναμις, τάσιν λαβεῖν, ἐπὶ βελῶν, Πλούτ. Σύλλ. 18.

τάσσω, Ἀττικ. **-ττω**· μέλλ. **τάξω**· ἀόρ. **ἔταξα**· — ἅπαντα Ἀττ.: πρκμ. **τέτᾰχα** Ξεν. Οἰκ. 4, 5, (**συν-**) Πλάτ. Νόμ. 625C. — Μέσ., μέλλ. **τάξομαι** (ἐπὶ παθητ. σημασ.), Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐταξάμην** Ἡρόδ., Ἀττικ. — Παθ., μέλλ. **ταχθήσομαι** Διόδ. 11. 41, (**ἐπι-**) Θουκ. 1 140, κλπ.· μεταγεν. **ταγήσομαι** Ὀρειβάσ.· γ' μέλλ. **τετάξομαι** Εὐρ. Ι. Τ. 1046, Θουκ. 5 71, Ἀριστοφ. Ὄρν. 636· ἀόρ. **ἐτάχθην** Ἡρόδ., Ἀττ.· σπανίως **ἐτάγην** [ᾰ] Εὐρ. Ἀποσπ. 957 Wagn, Περικτιόνη παρὰ Στοβ. 457.53, Πλούτ. 2.965Ε· πρκμ. **τέταγμαι** Πίνδ., Ἀττ.· γ' πληθ. **τετάχαται** Θουκ. 3, 13, Ξεν.· γ' πληθ. ὑπερσ. **τετάχατο** Θουκ. 5. 6., 7. 5. (Ἐκ τῆς √ΤΑΓ, πρβλ. **ταγ ῆναι, ταγ-ή, ταγ-ός, τάγ-μα**). Βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάσσω εἰς τάξιν μάχης, ἐπί τε στρατευμάτων καὶ ἐπὶ πλοίων, τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 1. 191· τοὺς ὁπλίτας Θουκ. 4. 9· νεῶν στῖφος ἐν στίχοις τρισὶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 366· πολεμίων στίχας Εὐρ. Ἡρακλ. 676· τ. εἰς μάχην στρατιὰν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 43· ἀπολ., Ἰσοκρ. 380Β. — Παθ., παρατάσσομαι, εἰς μάχην Ἡρόδ. 1. 80 οὐδένα κόσμον ταχθέντες ὁ αὐτ. 9. 69· ἐπὶ τεττάρων ταχθῆναι, εἰς τέσσαρας σειράς, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 15· ἐπὶ μιᾶς ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 6, 29· ἐπὶ κέρως τεταγμένας Εὔβουλος ἐν «Ναννίῳ» 1. 4· κατὰ μίαν τεταγμένοι, εἰς μίαν γραμμήν, Θουκ 2. 84, πρβλ 6. 67· ἀπολ., τεταγμένοι, παρατεταγμένοι, συντεταγμένοι, ἀντίθετ. τῷ **ἄτακτοι**, ὁ αὐτ. 2. 81, Ξεν., κλπ.·— οὕτω παρὰ Θουκ. τὸ μέσο, συντάσσομαι, παρατάσσομαι, εἰς μάχην, 1. 48, 4. 11, κτλ.· ἐς μάχην 2 20· τάξασθαι κύκλον, εἰς σχῆμα κύκλου, 2. 83., 7 78 τάξασθαι οὐχ ὁμοίως 5. 68· εἴκοσι ναυσὶν ἐτάξαντο 3 77·— ἀλλ' ἐν 2 90 εἶναι ἐν χρήσει μεταβ, ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς, παρατάξαντες τὰς ναῦς εἰς τέσσαρας γραμμάς, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 664. **2**) τοποθετῶ βάλλω, τὰς καμήλους ἀντία τῆς ἵππου Ἡρόδ. 1. 80· τινὰ ἐπί τινος, ἐπί τινι ἢ ἐπί τινα, τὸν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ὁ αὐτ. 5 109, Αἰσχύλ. Θήβ. 448, 284, πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 749, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 9, κλπ.· (ἀλλά, τ. τινὰ ἐπὶ τοὺς ἱππέας, ὁρίζω τινὰ ὅπως διοικῇ καὶ διευθύνῃ αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 4, 20) τινὰ πρός τινα αὐτόθι 1. 7, 34, Πλάτ. Πολιτ. 262Ε·— τοποθετῶ τινα εἰς θέσιν τινὰ ἐν τῷ στρατῷ, οὐδ' ἦλθεν εἰς τὸν Πειραιᾶ. οὐδ' ἔστιν ὅπου ἑαυτὸν ὑμῖν τάξαι παρέσχε Λυσί. 187. 34, Λυκοῦργ κ. Λεωκρ. 43.— Παθ., τοποθετοῦμαι, τῇ οὐδεὶς ἐτέτακτο Ἡρόδ. 1. 84, πρβλ. Αἰσχύλ Πέρσ. 381· ἐς τὸ οὖρος Ἡρόδ. 7. 212· ἀλλά, ἐς τὸ πεζὸν ἢ ἐς π. τετάχθαι ἢ ταχθῆναι, ὑπηρετῶ ὡς πεζὸς στρατιώτης, ἐν τῷ πεζικῷ, αὐτόθι 21. 81· πεζῇ 5 109· ἐς τὸν ναυτικὸν στρατὸν 7 203· ὡσαύτως μετὰ γεν., τῆς πρώτης τάξεως (ἢ ἀπίως τῆς πρώτης) τετάχθαι Λυσί. 140 31., 147. 12· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., τάξιν τινὰ ταχθῆναι Πλάτ. Φαῖδρ. 247Α, κτλ.· — συχν. μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, ταχθῆναι ἢ τετάχθαι ἐπί τινα, ἐναντίον τινός, Θουκ. 3. 78, Ξεν., κλπ.· ὡσαύτως, ἐπί τινι Αἰσχύλ. Θήβ. 448, Θουκ. 3. 13, πρβλ. 2. 70, κλπ.· ἀλλὰ καί, τοποθετοῦμαι εἴς τινα θέσιν, ἐφ' ἑπτὰ πύλαις Σοφ. Ἀντ. 142· ἐπ' εὐωνύμῳ κέρατι, ἐν τῷ ἀριστερῷ κέρατι, Ξεν. Οἰκ. 4, 19 (οὕτως, ἐπὶ τοῦ λαιοῦ κέρως Πολύβ. 1. 34, 4· δεξιὸν τ. κέρας Εὐρ Ἱκ. 657)·— τ. κατά τινα, ἀπέναντί τινος.., Ἡρόδ. 8. 85, Ξεν.· — τ. μετά τινα, ὄπισθέν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 4· (οὕτως, ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 13, 7) — μετά τινος, πλησίον αὐτοῦ, μὲ τὸ μέρος αὐτοῦ, Πολύβ. 2. 67, 2, κλπ., πρβλ. Θουκ. 2. 63·— οὕτω, σύν τινι Ξεν. Ἀν. 3. 2, 17, κλπ.·— παρὰ τὸν ποταμὸν Ἡρόδ. 9. 15· περὶ τὸ Ἡραῖον αὐτόθι 69, πρβλ. 8 76·— ὡσαύτως, τ. ἑαυτόν, λαμβάνειν θέσιν, ἐν πᾶσι, πανταχοῦ, Δημ 302. 6· τ. ἑαυτὸν εἴς τι Πλάτ. Πολιτικ. 289Ε· πρός τινα, σύν τινι, ἐνεργῶ μετά τινος, Δείναρχ. 110. 33, Διον. Ἁλ. 8. 47. **II**. διορίζω εἴς τινα ὑπηρεσίαν στρατιωτικὴν ἢ πολιτικήν, τὸ δὲ τελευταῖον τοῦτο ἐλήφθη μεταφορικῶς ἐκ τοῦ προτέρου, τ. τινὰ ἐπί τινος, διορίζω τινὰ εἴς τι πρᾶγμα εἴς τινα ὑπηρεσίαν, εἴς τι ἔργον, Δημ. 143. 23, Πολύβ 5. 65, 7, Πλούτ., κλπ.· ἐπί τινι Αἰσχύλ. Πέρσ. 298, Εὐρ. Ἴων 1140, Ξεν., κλπ.· ἐπί τι Ἀριστοφ. Ὄρν. 6 6, Ἰσοκρ. 112Ε, Πλάτ., κλπ.·— συχνάκις ὡσαύτως, τ. ἑαυτὸν ἐπί τι, ἀναλαμβάνειν ἔργον τι, Πλάτ. Πολ. 371C, Δημ., κλπ.· πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6.— Παθ., τέταγμαι ἐπί τινι, εἶμαι διωρισμένος εἴς τι ἔργον, Ἡρόδ. 1. 191., 2. 38, Αἰσχύλ Πέρσ. 298, Ξενοφ., κλπ.· ἐπί τι Ἀριστοφ. Ὄρν. 637, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24, κλπ.· ὡσαύτως, ἐπί τινος Πολύβ. 3. 12, 5· ὁ πρὸς τοῖς γράμμασι τεταγμένος, γραμματεύς, ὁ αὐτ. 15. 27, 7, κλπ. **2**) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., διορίζω τινὰ νὰ πράξῃ τι, τάττετέ με ἡγεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 3. 1, 25· καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ, διορίζομαι νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 279, 639, κλπ.· τασσόμενος πορεύεσθαι.. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 11, κλπ.· — ὡσαύτως (ἄνευ ἀπαρεμφ.), τ. τινὰ ἄρχοντα [εἶναι], διορίζω τινὰ διοικητήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 1, 24· οἱ τεταγμένοι βραβεῖς (ὀρθότερον βραβῆς) Σοφ. Ἠλ. 709, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb., πρβλ 759· πρέσβεις ταχθέντες Δημ 363 3· οὕτω, τοῦτο τετάγμεθα (ἐξυπακουομ. ποιεῖν) Εὐρ. Ἄλκ 49. **3**) μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡσαύτως, παραγγέλλω, διατάσσω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 3. 25, Σοφ. Ο. Κ. 639, Εὐρ Ἑκ. 223, Ξεν., κλπ.· ὡσαύτως, τ. τινὶ ποιεῖν τι Ἡρόδ. 2. 124, Ξεν. Κύρ 1. 5, 5, κλπ. — Παθητ., ἐτάχθην ἢ τέταγμαι ποιεῖν τι Ἡρόδ. 3. 133., 8. 13, Αἰσχύλ. Εὐμεν 279, κλπ.· ὡσαύτως, τεταγμένος ποιῶ τι ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 504· ὡσαύτως ἀπρόσ., ἴωμεν.., ἵν' ἡμῖν τέτακται (ἐξυπακ ἰέναι) Σοφ. Φιλ. 1180 οἷς ἐτέτακτο βοηθεῖν Θουκ. 3. 22· τοῖς δὲ τέτακται ἕπεσθαι Ξεν. Λακ. 11, 6· — ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., κόσμον.. ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις (ἐξυπακ. φυλάσσειν) Εὐρ. Ἱκέτ. 245, πρβλ. 460, Ἑλ. 1390, κλπ.· τάσσομαι ἐπ' Αἴγυπτον, διατάσσομαι, παραγγέλλομαι νὰ ὑπάγω εἰς Αἴγυπτον, Ἡρόδ. 3. 62, πρβλ. 68., 6. 48. **4**) κατατάσσω, οὐδαμῶς γε τάττω ἐμαυτὸν εἰς τὴν τῶν ἄρχειν βουλομένων τάξιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 8· εἰς τοὺς ἀρχικοὺς αὐτόθι 7· οὐδὲ εἰς τὴν δουλείαν αὖ ἐμαυτὸν τάττω αὐτόθι 11, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 289Ε, κλπ.· τ. τινὰ ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις Αἰσχίν. 20. 4· ὃς γὰρ αὐτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων εἶναι Φιλίππῳ Δημ. 438. 5· εἰς ταὐτὸ τ. τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ Ἀριστ. Ἠθ. Ν 1. 8, 17. Παθ, πρὸς τὴν ξυμμαχίαν ταχθῆναι Θουκ. 3. 86. **III**. μετ' αἰτ. πράγματος, θέτω τι κατά τινα τάξιν, χωρὶς τ. Ἡρόδ. 7. 36 μέσον τ. τι Εὐρ. Ἑλ 908· πρῶτον τ. τι Ξεν. Ἀπομν 3. 1, 9· ἐναντίον ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 45· τ. τι ἐπί τινος, κατατάσσω τι εἴς τι, ἔταττον γὰρ τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι Ἀθήν. 21Α οὕτως ἐν τῷ παθ., τετάχθαι κατά τινος Διον. Ἁλ. 2. 48 ἔμπροσθεν τ. τινος Πλάτ. Νόμ. 631D, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 1. 7, κλπ. **6**) μετ' ἀπαρ. καὶ ἐπιθ, ὁρίζω, λέγω ὅτι εἶναί τι.., ἅπερ ἂν.. αἰσχρὰ εἶναι καὶ κακὰ τάττῃ Πλάτ. Νόμ. 728Α· τά τε δίκαια ταχθέντα εἶναι καὶ ἄδικα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 305Β. **2**) διορίζω, προσδιορίζω, διατάττω, τι Σοφ. Ἠλ. 709, Πλάτ., κλπ.· τ. τὰ περὶ τὰ τέκνα Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 4, 5 ἀπολ., ὁ νόμος οὕτω τ. Πλάτ Λάχ. 199Α οὕτω τ. ὁ λόγος Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 12, 9·— Παθ., τὸ ταττόμενον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 766· τὸ ταχθὲν Σοφ. Αἴ. 528, κλπ.· τὰ τεταγμένα Ξεν., κλπ.· τοῖς ἐλευθέροις ἡ βελτίστη τροφὴ τέτακται Ἀριστ π. Ζ. Γεν. 2. 6, 42 **3**) ἐπὶ φόρων, ἐπὶ πληρωμῆς χρημάτων, ὁρίζω ποσόν τι ῥητόν, τ. τινὶ φόρον Ἀνδοκ. 30. 21, Αἰσχίν. 31. 20, πρβλ. Δημ. 690. 1· οὕτω, τ. δραχμήν τινι Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 4· μετ' ἀπαρ., χρήματα τάξαντες φέρειν Θουκ 1. 19, κλπ.· (καὶ ἐν τῷ παθ. τύπῳ, φόρον ἐτάχθησαν φέρειν Ἡρόδ. 3. 97)· τάσσειν ἀργυρίου, ὁρίζω τὴν τιμὴν εἰς ἣν.., Θουκ. 4. 26·— Παθ., τὸ ταχθὲν τίμημα Πλάτ. Πολ. 551Β, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 1, 8· τὸ τεταγμένον εἰσφέρειν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 10, 7·— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀναλαμ-

θάνω νὰ πληρώσω, συναινῶ, φόρον τάξασθαι Ἡρόδ. 3. 13, 4, 35, 65· χρήματα ἀποδοῦναι ταξάμενοι Θουκ. 1. 101· ταξάμενοι κατὰ χρόνους, συμφωνήσαντες νὰ πληρώσωσιν ἐκ διαλειμμάτων, αὐτόθι 117, πρβλ. 3. 70· ὡσαύτως, τάξασθαι ἐς τὴν δωρεὴν Ἡρόδ. 3. 97·— ἀλλ' ἐν τῷ μέσ., ὡσαύτως, ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., ἐτάξατο φόρους οἱ προσιέναι αὐτόθι 89. 6) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως καθόλου, συμφωνῶ, μένω σύμφωνος, ὁρίζω, μισθὸν τῆς φυλακῆς Πλάτ. Πολ. 416D τὰς τιμὰς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 743Ε, πρβλ. 844Β, C, κ. ἀλλ.· μετ' ἀπαρ., Πολύβ. 17. 7, 7, κ. ἀλλ.

4) ἐπιβάλλω ποινάς, τ. δίκην Ἀριστοφ. Σφ. 1420, κτλ.· τ. ζημίαν, τιμωρίαν Πλάτ. Νόμ. 876C, Δημ. 500. 25· τ. θάνατον τὴν ζημίαν Λυκοῦργ. 156. 10· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 2. 65. 6) ἐπιβάλλω νόμους, οὓς [νόμους] ἔταξεν αὐτοῖς Πλάτ. Νόμ. 772C. 5) ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ., ὡρισμένος, διωρισμένος, διαγεγραμμένος, διατεταγμένος, ὁ τεταγμένος χρόνος (ὡς τὸ τακτὸς) Ἡρόδ. 2. 41, κτλ.· ὥρα, ἡμέρα, ἔτος Εὐρ. Βάκχ. 723, Ξεν., κτλ.· ἡ τετ. χώρα ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 3, 40, κλπ.· αἱ τετ. θυσίαι, αἱ ὡρισμέναι, συνήθεις, τακτικαὶ θυσίαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 3, 4· οἱ τετ. νόμοι Πλάτ. Κρίτων 50D ἡ τετ. δίαιτα, ἡ προδιαγεγραμμένη, ὡρισμένη, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 401Α· τὰ τετ. ὀνόματα, τὰ δεδεγμένα, παραδεδεγμένα, Ἰσοκρ. 190D· ἡ τεταγ. τέχνη, κανονική, ὁ αὐτ. 293C· τεταγμένον, ἀντίθετον πρὸς τὸ **ἄτακτον**, Ἀριστ. περὶ Οὐρ 1. 10, 8· — πρβλ. **τεταγμένως**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 4.

τάτα, ἢ **τατᾶ**, =**τέττα**, λέγε πᾶσι τάτα Ἀνθ. Παλ. 11. 67, πρβλ. Μαρτιαλ. 1. 101.

τατάω, Δωρ. ἀντὶ **τητάω**.

τατικός, ή, όν, (τείνω;) εὕρηται μόνον ἐν Γλωσσ., **τατικόν**, δεινόν, τρομερόν.

τᾆτιον, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **τὸ αἴτιον**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 549.

τατός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκτείνῃ ἢ τεντώσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 13, 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 54.

τάττω, Ἀττ. ἀντὶ **τάσσω**.

τατύρας, ὁ, ἀνατολικὸν ὄνομα τοῦ φασιανοῦ, τὸ Περσικὸν tedsrew (Pott. Et. Forsch 1. σελ. lxxx), Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 387D· πρβλ. **τέτραρος**, **τέτραξ**.

ταῦ, τό, τὸ γράμμα **τ**, Ἱπποκρ. Κεφ. Τρωμ. 895, Πλάτ. κλπ.· ἴδε **Ττ**.

Ταΰγετον, Ἰων. **Τηΰγετον**, τό, ὄρος μεταξὺ Λακωνικῆς καὶ Μεσσηνίας, Ὀδ. Ζ. 103, Ἡρόδ., κλπ.· μεταγεν. **Ταΰγετος**, ὁ, Πλούτ., Λουκ.

ταῦλα, **ταυλίζω**, ἐνίοτε εὕρηται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ **ταβλ**-, ἴδε Δουκάγγιον.

ταυραία, ἡ, ὄργανόν τι πνευστὸν ἐκ δέρματος ταύρου, Βυζ.

ταυράω, (διάφ. γραφ. **ταυριάω**), ἐπὶ θηλείας βοός, ἐφίεμαι τοῦ ταύρου, «ζητῶ τὸν ταῦρον», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 12, πρβλ. **καπράω**.

ταυρεία, (ἐξυπακουομ. τοῦ **δορά**), ἡ (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε φέρεται πλημμελῶς **ταυρία**, ἢ **ταυρέα**, ἴδε Suicer.)· ταύρου δέρμα, βοὸς δέρμα, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 453. 2) εἶδος τυμπάνου κεκαλυμμένου μὲ δέρμα, ἱκανὸς δὲ ἐκ τῶν κροτάλων καὶ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος ἐκφοβῆσαι τούτους (δηλ. τοὺς κολοιοὺς) Γεωπον. 14, 25, 3. 3) μάστιξ ἐκ δορᾶς ταύρου, Λατ. taurea, Ἀρτεμίδ. 1. 70.— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 326.

ταύρειος, α, ον, καὶ ος, ον Εὐρ. Ἑλ. 1582· — ὁ τοῦ ταύρου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταῦρον ἢ εἰς βοῦν, Λατ. taurinus, φόνος Αἰσχύλ. Θήβ. 44· κέρατα, αἷμα Σοφ. Τρ. 518, Ἀποσπ. 185, Ἀριστοφ. Ἱππ. 83· ποὺς Εὐρ. Ἑλ. 1555· ἀγέλαι Θεόκρ. 27. 70. 2) ὁ πεποιημένος ἐκ δέρματος ταύρου, κυνέη, ἀσπὶς Ἰλ. Κ. 258, Ν. 161, κλπ., πρβλ. **ταυρεία**.

ταυρ-ελάτης, [ᾰ], ου, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων ταύρους· — ἱππεὺς Θεσσαλὸς λαμβάνων ἐνεργότατον μέρος εἰς τὰ ταυροκαθάψια, ταυρομαχίαν, ταυρομάχος, Ἀνθ. 11. 9. 543, Ἡλιόδ. 10. 30.

ταυρ-έλαφος, ὁ, εἶδος ζώου χρησιμεύοντος πρὸς μεταφορὰν φορτίων, ἐν τῇ Ἰνδικῇ κατὰ τὸν Κοσμᾶ ἐν Τοπογρ. Χριστ. 334E, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 45· ὡσαύτως **ταυρελέφας**, Φιλοστόργιος ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 11, Νικηφ. 9. 19, πρβλ. Ἰακώψιον εἰς Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ταυρεῖναι γυναικεῖαι δίπελμοι καὶ μονόπελμοι, εἶδος ὑποδημάτων, Ἐπιγρ. Στρατονικείας περὶ τιμῆς τῶν ὠνίων (edict. Diocl.) L. et. W. 535.

ταύρεος, α, ον, =**ταύρειος**, Σωζομ. II. ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Βοιωτίᾳ (πρβλ. **ταῦρος** 2), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 104, ἐπειδή, ὡς λέγει ὁ Σχολ., ταῦροι ἐθύοντο εἰς αὐτὸν ἐν Ὀγχηστῷ· ἴδε Göttling ἐν τόπῳ.

Ταυρεών, ῶνος, ὁ, ὄνομα μηνὸς ἐν Κυζίκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3657. 14.

ταυρηδόν, Ἐπίρρ., δίκην ταύρου, ὡς ταῦρος, Λατ. torvo vultu, ἔβλεπε γοῦν τ. ἐγκύψας κάτω Ἀριστοφ. Βάτρ. 804· τ. ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον Πλάτ. Φαίδων 117B, πρβλ. **ταυρόω**.

ταυριανός, ή, όν, ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου, κατὰ τοὺς ἀστρολόγους, Βασίλ. I, 129, Καισάριος 988, πρβλ. **κριανός**, **σκορπιανός**.

ταυριάω, ἴδε **ταυράω**.

ταυρίδιον, [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ταῦρος**, Σουΐδ.

ταυρο-βόας, ου, ὁ, ὁ βοῶν ὡς ταῦρος, ἔχων φωνὴν ταύρου, Ὀρφ. 5. 3.

ταυροβόλιον, τό, ὄνομα τελετῆς Μιθραϊκῆς, Ἐπιγραφ. Κηφισίας τοῦ ἔτους 387 μ. Χρ. CIA. III, 173. Συχνὰ ἡ λέξ. καὶ ἐν ἐπιγρ. Λατινικαῖς οἷον παρὰ τῷ Orelli Inscr. Lat. 1899. 1900. 2322 κτλ. ὧν ἐπιγραφῶν ἡ ἀρχαιοτάτη ἴσως δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἔτ. 160 μ. Χρ., Συναγωγὴ Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

ταυρο-βόλος, ον, ὁ βάλλων, φονεύων ταύρους, τελετὴ τ., θυσία ταύρου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 164, 239.

ταυρο-βόρος, ον, ὁ καταβιβρώσκων ταύρους, λέων Ἀνθ. Πλαν. 94.

ταυρογαστρικὸς βίρρος, ὄνομα ἱματίου, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et. W. 535, cap. XVI, στ. 18. 80.

ταυρο-γάστωρ, ορος, ὁ, ὁ ἔχων κοιλίαν ταύρου· μεταφορ., ὑπερμεγέθης, Ἀνθ. Πλαν. 52.

ταυρο-γενής, ές, ἀμφίβολον ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ἀποσπ. 28. 7.

***ταυρόδερμος** ἀσπίς, ἡ ἐκ δέρματος ταύρου, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Π. 79.— Ἐξεδόθη ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς εἰς τὸ χωρίον, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ταυρο-δέτης, ου, ὁ, ὁ δένων ταύρους, ἐν τῷ θηλ. -**δέτις**, **ιδος**, Ἀνθ. Π. 6. 41.

ταυρό-δετος, ον, πεποιημένος ἐκ δέρματος ταύρου, κόλλα Εὐρ. Ἀποσπ. 474. 7, πρβλ. **ταυρόκολλα**.

ταυρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ταῦρον, τ. τὴν μορφὴν Στράβ. 827.

ταυροθηρία, ἡ, ἡ θήρα ταύρου, Ἐπιγρ. Λαρίσης Journ. de Cstple, 22 Novembre 1865.

ταυρό-θροος, ον, μυκώμενος ὡς ταῦρος, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 270.

ταυροθυτέω, θυσιάζω ταῦρον ἢ ταύρους, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. —Πρβλ. **ταυροκτονέω**, **βουθυτέω**.

ταυρό-θυτος, ον, ὁ γινόμενος κατὰ τὴν θυσίαν ταύρου, ταυροθύτους λοιβὰς Ὀρφ. Ἀργ. 612.

ταυρο-καθάπτης, ου, ὁ, ἀνδρείκελον χρησιμεῦον ὅπως ἐξερεθίζῃ τὸν ταῦρον κατὰ τὰς ταυρομαχίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 2759b (προσθῆκαι), 4039. 46·—**ταυροκαθάψια**, τά, ταυρομαχία ἥτις ἐγίνετο κατά τινα ἑορτὴν ἐν Θεσσαλίᾳ, Böckh Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 78· ἐν Σμύρνῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3212· ἐν Σινώπῃ, αὐτόθι 4157.—Πρβλ. **ταυρελάτης**.

ταυρο-κάρηνος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν ταύρου, Νόνν. Δ 26. 317, περὶ ἐλέφαντος.

ταυροκένται, οἱ, οἱ τοὺς ταύρους κεντοῦντες, taurocentae, Ἐπιγρ. Πομπηΐας Λατιν. Orelli Inscr. Lat. 2530.

ταυρό-κερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κέρατα ταύρου, Εὐρ. Βάκχ. 100, Ὀρφ. Ὕμν. 52. 2.

ταυρο-κέφαλος, ον, ὁ ἔχων κεφαλὴν ταύρου, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 1237.

ταυρό-κολλα, ἡ, κόλλα κατεσκευασμένη ἐκ δερμάτων ταύρων, Πολύβ. 6. 23, 3, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 2.

ταυροκολλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ταυρόκολλαν, Διοσκ. 1. 81.

ταυρό-κρανος ον, =**ταυροκέφαλος**, Εὐρ. Ὀρ. 1378, Ἀνθ. Πλαν. 126.

ταυροκτονέω, σφάζω ἢ θυσιάζω ταύρους, θεοῖσι Αἰσχύλ. Θήβ. 276· βοῦς τ. Σοφ. Τρ. 760 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σελ. 98.

ταυρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ταύρους, λέων Σοφ. Φιλ. 400. II. προπαροξ. **ταυρόκτονος**, ον, Παθητ., ὁ φονευθεὶς ὑπὸ ταύρου, Ἀμμών.

ταυρ-ολέτωρ, ορος, ὁ, ὁ καταστρέφων, φονεύων ταύρους, λέων Μανασσ. Χρον. 252.

ταυρο-μαχία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μάχη μετὰ ταύρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4039. 46, πρβλ. **ταυροκαθάψια**.

ταυρο-μέτωπος, ον, ὁ ἔχων μέτωπον ἢ πρόσωπον ταύρου, Ὀρφ. Ὕμν. 44. 1.

ταυρό-μορφος, ον, ὁ ἐσχηματισμένος ὡς ταῦρος, ἔχων μορφὴν ταύρου, ὄμμα Κηφισοῦ Εὐρ. Ἴων. 1261, πρβλ. Ἀθήν. 476 Α.

ταυρόομαι, Παθ., γίνομαι ἄγριος ὡς ταῦρος, Αἰσχύλ. Χο. 275, Εὐρ. Βάκχ. 922· ταυροῦσθαι ὄμμα τινί, ῥίπτειν ἄγρια βλέμματα πρός τινα, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 92, πρβλ. **ταυρηδόν**, **ἀποταυρόομαι**. II. ἴδε ἐν λέξ. **ἀταύρωτος**.

ταυρο-πάρθενος, ἡ, ἡ Εὐρώπη ὡς ἀπαχθεῖσα ὑπὸ ταύρου, ἢ ἡ Ἰὼ ἡ εἰς βοῦν μεταβληθεῖσα, Λυκόφρ. 1292.

ταυρο-πάτωρ, [ᾰ], ορος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ ταύρου γεννηθείς, λαβὼν τὴν ζωήν, ἐπὶ μελισσῶν, Θεοκρ. Σῦριγξ ἐν Ἀνθ. Π. 15. 21· πρβλ. Οὐεργ. Γεωργ. 4. 554 κἑξ.

ταυρο-πόλευτος, ον, ὁ ἀροθεὶς ὑπὸ ταύρων, ταυροπολεύτους ἀρούρας Κ. Μανασσ. Χρον. 348.

ταυρο-πόλος, ἡ, Εὐρ. Ι. Τ. 1457, Ἀριστοφ. Λυσ. 447, Συλλ. Ἐπιγρ. 2699· καὶ **ταυροπόλα**, Σοφ. Αἴ. 172·— ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος,— ὅπερ ποικίλως ἑρμηνεύεται, ἢ ὡς σημαῖνον τὴν λατρευομένην ἐν Ταύροις (οὕτω «**Ταυρώ**· ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις» Ἡσύχ.)· ἢ τὴν ὀχουμένην ἐπὶ ὀχήματος συρομένου ὑπὸ ζεύγους ταύρων, ἢ τὴν θηρεύουσαν ταύρους, πρβλ. Ἴστρον 8, Liv. 44. 44, Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 1089, πλείονα περὶ τοῦ **ταυροπόλος** ἴδε Φώτιον ἐν λ. **ταυροπόλον**·—**Ταυροπόλιον**, τό, ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας, Στράβ. 639· νῆσον Ἴκαρον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἅγιον ἐν αὐτῇ καὶ μαντεῖον Ταυροπόλου ὁ αὐτ. 766.

ταυρό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ὁ ἔχων πόδας ταύρου, τ. σῆμα, ἐπὶ ποταμίου τινὸς θεοῦ, Εὐρ. Ι. Α. 275.

ταυρο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου, ταυροειδές, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 168.

ταῦρος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἄρρην βοῦς, κοινῶς ταυρί, (Τουρκ. «μπουγᾶς»), παρ' Ὁμ., μάλιστα ὁ προσφερόμενος πρὸς θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι· ὡσαύτως ταῦρος βοῦς, ὡς τὸ σῦς κάπρος, κίρκος ἴρηξ, Ἰλ. Ρ. 389·—ἄπεχε τῆς βοὸς τὸν ταῦρον, προμάντευμα τῆς Κασσάνδρας περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1126· περιπλανώμενος δολοφόνος παραβάλλεται πρὸς ταῦρον ἐκβληθέντα τῆς ἀγέλης ὑπὸ ἀντιπάλου, Σοφ. Ο. Τ. 478, πρβλ. Οὐεργ. Γεωργ. 3. 224 κἑξ. 2) ὁ ἱερεὺς τοῦ Ταυρείου Ποσειδῶνος, Ἀθήν. 425C. **II.** Ὁ Ταῦρος ὡς σημεῖον τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6179, Ἄρατ., κλπ. **III.** = **κοχώνη**, Πολυδ. Β', 173, Γαλην.· ὡσαύτως τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Φώτ.·— πρβλ. **λάσταυρος**· **Κένταυρος** III, (Πρβλ. Λατ. taurus, (Ὀμβρ. turū), Λιθ. tauras, Σλαυ. turŭ, Οὐαλλ. tarw, Κελτ. tarbh,— ἅπαντες δὲ οὗτοι οἱ τύποι φαίνονται ἀπολέσαντες ἀρκτικόν τι s ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῷ Βεδικῷ sthûras (ἐν τῇ τῶν Βεδῶν Σανσκρ. ὡς ἐπίθ. = robustus), Ζενδ. staora, Γοτθ. stiur (ste r).)

ταυροσφᾰγέω, σφάζω ταῦρον, τ. ἐς σάκος, κόπτω τὸν λαιμὸν τοῦ ταύρου καὶ τὸ αἷμα δέχομαι εἰς τὸ κοῖλον ἀσπίδος, Αἰσχύλ. Θήβ. 43.

ταυροσφάγος, ον, (√ΣΦΑΓ, σφάττω) ὡς τὸ **ταυροκτόνος**, ὁ σφάζων ταύρους, μάλιστα ἐν θυσίᾳ, τ. ἡμέρα, ταυροκτόνος, Σοφ. Τρ. 609· τ. λέαινα **Λυκόφρ.** 47.

ταυρο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων ταῦρον, ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀποσπ. 594· ὅθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 357 μεταφέρει αὐτὸ εἰς τὸν Κρατῖνον, Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 1. σ. 52 («ταυροφάγον: τὸν Διόνυσον Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ· ἀντὶ τοῦ ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο· ἢ τὸν ὠμηστήν, ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεγκε τοὔνομα Ἀριστοφάνης» Φώτιος).

ταυρο-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς ταῦρος, ὅμοιος ταύρῳ, Διον. Π 642.

ταυρόφθαλμον, τό, εἶδος φυτοῦ τοῦ γένους δ ros marinus ἐκαλεῖτο, Apul. herb. 79.

ταυρό-φθογγος, ον, ὁ φθεγγόμενος, μυκώμενος ὡς ταῦρος, τ. μῖμοι, ἦχοι μιμούμενοι τὸν **μυκηθμὸν** τῶν ταύρων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55.

ταυρο-φόνος, ον, = **ταυροσφάγος**, τριετηρὶς Πινδ. Ν. 6. 69· δόρπα Ἀνθ. Π. 11· 60· ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Θεόκρ. 17. 20· τ. λέων Ὀρφ. Ὕμν. 14. 2.

ταυρο-φόρος, ον, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος κατὰ τὴν πρῷραν ὡς σύμβολον ὁμοίωμα κεφαλῆς ταύρου, Πολυδ. Α', 83, Στέφ. Β.

ταυρο-φυής, ές, ὁ ἔχων φυήν, ἤτοι σχῆμα ταύρου, Νόνν. Δ. 7. 153.

Ταυρώ, οῦς, ἡ, «ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις» Ἡσύχ., πρβλ. **ταυροπόλος**.

ταυρώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **ταυροειδής**, ταυρώδεα λεύσσων Νικ. Ἀλεξιφ. 222.

ταυρ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου ἢ ταυροειδές, Ἴων 9, Ὀρφ. Ὕμν. 29. 4· μετὰ διαφ. γραφ. **ταυρ-ώψ**, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 22· θηλ. **ταυρῶπις**, Νόνν. Δ. 32. 69.

ταΰς, = **μέγας, πολύς,** καὶ «**ταῦσας**· μεγαλύνας, πλεονάσας» Ἡσύχ.·— ὅθεν ὁ Madvig ἤθελε νὰ διορθώσῃ, κεκτημένος ταΰ χρυσίον (ἀντὶ τ' αὖ πολὺ χρ.) ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 175C,— ἡ δὲ λέξις **πολὺ** εἶναι πιθανῶς γλώσσημα.

ταῦτα, οὐδ. πληθ. τοῦ **οὗτος**· — ἀλλὰ **ταὐτά**, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὰ αὐτά**.

ταὐτάζω, ἴδε **τευτάζω**.

ταύτες, αἰτ. πληθ. ἀντὶ **ταύτας**, Ἐπιγρ. Ῥόδου Rev. arch. 1864, II, σ. 462. Αὐτόθι εὕρηται καὶ τὸ ἄλλες ἀντὶ **ἄλλας**. Ὁ δ' ἐκδότης ἐσημειώσατο· le graveur a écrit comme on prononçait autour de lui: **ταύτες, ἄλλες**, pour **ταύταις, ἄλλαις**. Καὶ ἐγὼ μὲν κλίνω νὰ δεχθῶ τοῦτο, ἀλλ' ὑποπτεύω μήπως καὶ αἱ πρωτοκλίτων αὗται αἰτιατικαὶ ἐσχηματίσθησαν κατ' ἀναλογίαν τῶν τριτοκλίτων αἰτιατ. **χάριτες, μυριάδες, Μακεδόνες, μῆνες**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ταύτῃ, δοτικ. θηλ., ἴδε **οὗτος** Γ. IX. 4· **ταυτηΐ**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1221.

ταυτί, ἐπιτεταμένη Ἀττ. αἰτ. ἀντὶ **ταῦτα**, ἴδε **οὗτος** Α.

ταὐτίζω (ἢ **ταυτίσω**) ἀντὶ τοῦ **εἰς ἓν τάττω**, «ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς οὐχ, ὡς εἴρηται, ταυτίζουσι θυμὸν καὶ ὀργήν, ἀλλὰ διαφορὰς αὐτῶν οἴδασι» Εὐστ. 8. 33, κτλ.·— **ταυτισμός**, ὁ, ταυτότης, Νικήτ. Χρον. 199D.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 181.

ταὐτό, Ἰων. **τωὐτό,** Ἀττ. καὶ **ταὐτόν**, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ αὐτό, τὸ αὐτόν** (ἐνταῦθα σημειωτέον ὅτι τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ **ταὐτο** οἱ νεώτεροι ἐκδόται συνήθως γράφουσι **ταυτο**, ἄνευ κορωνίδος).

ταὐτό-αιμος, ον, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, Κ. Μανασσ. Χρον. 6123.

ταὐτο-βουλία, ἡ, ταυτότης βουλῆς, ὁμοιότης θελήσεως, Κύριλλ. Ἀλεξ. VI, 601C, Ἀναστ. Σιναΐτ. 48B, Μάξιμ. Ὁμολογ. II, 45B, κλπ.

ταὐτο-γενής, ές, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους, Νικήτ. Χρον. 191, Κ. Μανασσ. Χρον. 5947, 6603.

ταὐτο-γνωμονέω, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁμοφρονῶ, Κ. Μανασσ. Χρον. 2282 — **ταυτογνωμοσύνη**, ἡ, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτ. (Misc.) 444, 9.

ταὐτογνώμων, ὁμογνώμων, ταυτογνώμων ἀδελφικῆς σχέσεως μονάς Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 348, 30, ἔκδ. Λ.

ταὐτο-γρᾰφέω, γράφω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Εὐστ. 45, ἐν τέλ.

ταὐτό-δοξος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δοξασίαν ἢ γνώμην, Καισάριος 1025.

ταὐτο-δῠνᾰμέω, ἐπὶ λέξεων, εἶμαι ἰσοδύναμος, ἔχω τὴν αὐτὴν σημασίαν, σημαίνω τὸ αὐτό, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 162·— **ταὐτο-δύνᾰμος, ον,** ἰσοδύναμος, Νικήτ. 191B.

ταὐτο-ειδής, ές, ὁ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, Κύριλλ. Ἀλεξ. VIII, 837C, κλπ.— Ἐπίρρ. **ταυτοειδῶς**, κατὰ τὸ αὐτὸ εἶδος, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 912C.

ταὐτο-έπεια, ἡ, = **ταὐτολογία**, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ταὐτο-επέω, = **ταὐτολογέω**, Δίδυμ. Ἀλεξ. 781C, Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ἡσαΐ. 4. 522· «ταυτοεπεῖν· τὸ αὐτὸ λέγειν» Ἡσύχ.

ταὐτο-επής, ές, = **ταὐτολόγος**, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 661A.

ταὐτο-εργέω, πράττω ἢ ἐργάζομαι τὸ αὐτὸ ἔργον, ποιῶ τὸ αὐτό, Κύριλλ. Ἀλεξ. IX. 180C.

ταὐτο-εργία, ἡ, ἑνότης, ταυτότης ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, Κύριλλ. Ἀλεξ.

ταὐτό-ζηλος, ον, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ζῆλον, ἢ τὸ αὐτὸ ζηλῶν, Νικήτ. 221C, Μανασσ. Χρον. 3285.

ταὐτο-θελής, ές, ὁ θέλων τὸ αὐτό, ἔχων τὴν αὐτὴν θέλησιν· **τὸ ταυτοθελές**, = **ταυτοβουλία**, Bois on. An. 4. 162.

ταὐτό-θρους, ουν, ταυτόηχος, ταυτόφωνος, ταὐτόθρους διέσπαρτο λόγος Κυριλλ. Ἀλεξ.

ταὐτό-θῡμος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν διάθεσιν, ὁμόθυμος Μανασσ. Χρον. 2234.

ταὐτο-κίνητος, [ῑ] ον, ὁ κινούμενος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρ. Ἱεραρχ. 7, 2, σ. 70.

ταὐτο-κλῐνής, ές, ὁ ὑπὸ τὸ αὐτὸ κλίμα εὑρισκόμενος, Στράβ. 74, 829.

ταὐτο-λογέω, λέγω τὰ αὐτά, ἐπαναλαμβάνω τὸ λεχθέν, περί τινος Πολύβ. 1. 1, 3· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 1. 79, 7· τ. τὸν λόγον Στράβ. 554. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς Α', σ. 181.

ταὐτολόγημα, τό, ταυτολογία, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 948, 58.

ταὐτολογία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ταυτολογεῖν, λέγειν τὰ αὐτά, Διον. π. Συνθ. 23, Φίλων I, 529, 45, κλπ.

ταὐτολογικῶς, Ἐπίρρ. διὰ ταὐτολογίας, Εὐστ. 122. 6.

ταὐτο-λόγος, ον, ὁ ταὐτολογῶν, ὁ ἐπαναλαμβάνων ἢ λέγων τὰ αὐτά, Ἀνθ. II. 9. 206.

ταὐτό-μᾰτον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ αὐτόμ-**, ἀπὸ ταὐτομάτου, ἀφ' ἑαυτοῦ, τυχαίως, Θουκ. 6. 36, Πλάτ. Εὐθύδ. 282C.

ταὐτο-μετρος, ον, ὁ τοῦ αὐτοῦ μέτρου, Μανασσ. Χρον. 3894.

ταὐτο-μήκης, ες, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μῆκος Νικομ. Ἀριθμ. 2. 131.

ταὐτόνοια, ἡ αὐτὴ ἔννοια, ταὐτόνοιά ἐστιν ἐν τῷ Ἐνθάδε αὖθι', ὁ αὐτὸς γὰρ νοῦς ἐν ἀμφοῖν Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1530, 23.

ταὐτοπάθεια, ἡ, τὸ πάσχειν τὰ αὐτά, τὸ ὑποκεῖσθαι εἰς τὰ αὐτὰ παθήματα, Μιχ. Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ. 864 (857), κλπ. **II.** αὐτοπαθὴς σημασία, «ἡ ἐμαυτοῦ καὶ ἡ σεαυτοῦ καὶ ἡ ἑαυτοῦ εὐθεῖας οὐκ ἔχουσι, διότι ταὐτοπάθειαν δηλοῦσιν, ἤγουν ὅταν τὸ αὐτὸ πρόσωπον καὶ ποιῇ καὶ πάσχῃ» Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 271, 20.

ταὐτοπᾰθής, ές, (παθεῖν) ὁ παθὼν τὰ αὐτά· ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ αὐτὰ παθήματα, τὴν αὐτὴν τύχην, Μανασσ. Χρον. 2954, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 301, κλπ.

ταὐτο-πάτωρ [ᾰ], ὁ, ἡ, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, Μανασσ. Χρον. 6396.

ταὐτόπιστος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πίστιν, πιστεύων τὰ αὐτά, Νικήτ. Χρον. 155B.

ταὐτο-ποδία, ἡ, ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ποδὸς ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 350, κ. ἀλλ.

ταὐτοποιέω, ποιῶ τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ ἄλλος τις, τινι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 3.

ταὐτο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τὰ αὐτά, Πρόκλ. ἐν τοῖς Α. Β. 1422.

ταὐτο-πολυλογέω, πολυλογῶ περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 851.

ταὐτός, ή, ἡμαρτημένα ἀντὶ **αὐτός**, ή, Ἐκκλ., Σχολ.

ταὐτό-σημος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν Εὐστ. 103 13· **ταὐτοσήμαντος**, ον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 16, κ. ἀλλ.

ταὐτο-σθενής, ές, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ σθένος, τὴν αὐτὴν δύναμιν, Κύριλλ. Ἀλεξ. VIII, 800C.

ταὐτό-σπορος, ον, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σπορᾶς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ὁμογενεῖς καὶ ταὐτόσποροι Νικήτ. Χρον. 237A.

ταὐτο-στεγής, ές, ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ζῶν, καὶ ζῷον πᾶν ταὐτοστεγὲς τῷ Νῶε συνεξῆ[λ]θ]ε Κ. Μανασσ. Χρον. 433.

ταὐτόστεγος, = **αὐτοστεγής**, ἔχοντας τοὺς ἐχθραίνοντας οἰκείους ταὐτοστέγους Κ. Μανασσ. Χρον. 6553.

ταὐτο-συλλαβέω, ἔχω τὰς αὐτὰς συλλαβάς, Ἐτυμολ. Μέγ. 193, 52.

ταὐτότης, ητος, ἡ, τὸ εἶναί τι ταὐτόν, τὸ ἴδιον, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 12, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 9.

ταὐτό-τροπος, ον, ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρόπους, Μανασσ. Χρον. 3285.

ταὐτουργία, ἡ, ταὐτότης ἐνεργείας, καὶ **ταὐτουργός**, όν, Ἱππόλυτ. τ. 1, σ. 229C, 228C, κλπ.

ταὐτούσιος, ὁ, ἡ, ἢ **ταὐτοούσιος**, ὁ τῆς αὐτῆς οὐσίας, Ἐπιφάν. I, 1053, II, 528C, D, Δίδυμ. Ἀλεξ. 337B.— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 181.

ταὐτοφρονέω, φρονῶ τὰ αὐτά, Κινναμμ. Ἱστ. 5, 16, σ. 143B.

ταὐτόφρων, ον, ὁ τὰ αὐτὰ φρονῶν, Θ. Σ οὐδ. Cod. C i l. 94, fol. 180. r°.

ταὐτο-φυής, ές, ὁ τῆς αὐτῆς φυῆς, τῆς αὐτῆς καταγωγῆς, Φώτ. ἐν Maji Collect. Va'. τ. 9, σ. 118, κλπ.

ταὐτό-φωνος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνήν, Εὐστ. εἰς Ἰλ. 94. 19· **-φωνία**, ἡ, αὐτόθι 30.

ταὔτωμα, τό, τὸ ταυτίζειν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863, ἔκδ. Stallb.

ταὐτώνυμος, ον, (ὄνομα) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, Καισάριος 1025.

τάφε, παρὰ Πινδ. ἀντὶ ἔταφε, ἴδε **τέθηπα**.

τᾰφεῖος, α, ον, ἴδε **ταφήιος**.

τᾰφεύς, έως, ὁ, (θάπτω) ὁ θάπτων, νεκροθάπτης, Λατ. vespillo, Σοφ. Ο. Κ. 582, Ἠλ. 1488.

ταφέω, = **θάπτω**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 159.

τᾰφεών, ῶνος, ὁ, (τάφος) τόπος ταφῆς, κοιμητήριον, Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνστ. 3. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 4507.

ταφέω, = **θάπτω**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 159.

τᾰφή, ἡ, (ἴδε **θάπτω**), τὸ θάπτειν, θάψιμον, Λατ. sepultura, ταφῆς τυχεῖν, κυρῆσαι Ἡρόδ. 1, 24, 112, κ. ἀλλ.· τρόπος ταφῆς, ὁ αὐτ. 2. 85., 5. 8· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τῆς ταφῆς ἢ κηδείας τῶν πεσόντων ἐν μάχῃ, δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαν Θουκ. 2. 34· νόμοι.., οἷς ἐχρῶντο περὶ τὰς ταφὰς αὐτόθι 52. 2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τόπος ταφῆς, κοιμητήριον, Ἡρόδ. 4. 71., 5. 63, Σοφ. Αἴ. 1090, 1109·— οὕτως ἐν τῷ ἑνικῷ, σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς, ἐπὶ τῆς κάλπης, ἥτις ὑπετίθετο ὅτι περιεῖχε τὴν τέφραν τοῦ Ὀρέστου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1210. 3) ἡ πρὸς ταφὴν δαπάνη, τὸν τὴν ταφὴν τοῦ πατρὸς οὐκ ἀπειληφότα Δημ. 788. 1.

τᾰφήιος, η, ον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ταφεῖος (ὅπερ ἄχρηστον), ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ταφήν, ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν ταφήν, τ. φάρος, σινδὼν δι' ἧς ὁ νεκρὸς περιετυλίσσετο, «σάβανον», Ὀδ. Β. 99, Τ. 144, κλπ.

τάφιος, α, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20, στίχ. 7· τ. λίθος, ἐπιτάφιος λίθος, Ἀνθ. Π. 7 40.

ταφόδια, κατ' Ἀττ. κρᾶσ ἀντὶ **τὰ ἐφόδια**.

τάφο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ταφὴν ἢ πρὸς τάφον, στήλην ταφοειδῆ Δίων Κάσσιος 67 9.

τάφος [ᾰ], ὁ, (ἴδε ἐν λ. **θάπτω**) ταφή, ἐνταφιασμός, κηδεία, Λατ. funus, Ἰλ. Ψ. 619, Ὀδ. Δ 547, Ἡσ., Σοφ., κλπ.· δαινύναι τάφον, παρέχειν εὐωχίαν κηδευτικήν «μακαριάν», ὡς τὸ γάμον δαινύναι, Ἰλ. Ψ. 29, Ὀδ. Γ. 309· τελέσαι τάφον Ἕκτορι δῖῳ, τὰς ἐπικηδείους τελετάς, Ἰλ. Ω. 660· οὕτω, τιμᾶν τάφῳ τινὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 1046· τάφῳ κτερίζειν Σοφ. Ἀντ. 203· τάφον τινὸς θέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1447· τ. περιστέλλειν νεκροῦ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1170· τάφου τυχεῖν, λαβεῖν τὰς ἐπικηδείους τιμάς, Εὐρ. Ἑκ. 47· τοιόσδε ὁ τ. ἐγένετο Θουκ. 2. 47· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ μιᾶς μόνης κηδείας, ταφή, Πλάτ. Πολ. 414A, κτλ. 2) ἡ ἐνέργεια τῆς ταφῆς, τοῦδε τοῦ τ. φήσεις μετασχεῖν Σοφ. Ἀντ. 534. **II.** αὐτὸς ὁ τάφος, ὁ τύμβος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 477, Πινδ. I. 8 (7). 126, Ἡρόδ. 2. 136, Αἰσχύλ Πέρσ. 686, Χο. 168, Σοφ. Ἠλ. 1218 κἑξ., κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ.· — οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς μόνου τάφου, Ἡρόδ. 4. 127, Σοφ. Ο. Κ. 411· ὄντες ἐν τάφοις, καίπερ νεκροὶ καὶ τεθαμμένοι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 767· μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι, μεγάλη ἀνακούφισις ἡ ταφὴ τοῦ πατρός σου, ὁ θάνατος αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 987. 2) ἔμψυχός τις τ., ζῶν σκελετός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 2.

τάφος [ᾰ], εος, τό (ἴδε ἐν λ. **τέθηπα**), ἔκπληξις, θάμβος, τάφος δ' ἕλε πάντας Ὀδ. Φ. 122· τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν Ψ. 93., Ω. 445· δοτ. τάφει παρ' Ἰβύκ. 52.

Τάφος, ἡ, ἀρχαῖον ὄνομα μιᾶς τῶν μικρῶν νήσων τῶν μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκάδος ΒΑ. τῶν Ἐχινάδων, ἴσως τὸ νεώτερον Μεγανήσι, Nitzsch Ὀδ. Α. 181.

ταφρεία, ἡ, ἡ κατασκευὴ τάφρων ἢ προχωμάτων, Δημ. 325. 20, Πολύβ. 5. 2, 5, κτλ. **II.** = **τάφρος**, Δίων Κ. 36. 37.

τάφρευμα, τό, τάφρος ἤδη ἀνασκαφεῖσα, Πλάτ. Νόμ. 761B, Δίων Κ.

τάφρευσις, εως, ἡ, τὸ σκάπτειν, τρόπος σκαφῆς, Αἰλ. π. Ζ. 9. 8.

ταφρεύω, ἀνοίγω τάφρον, Πλάτ. Νόμ. 760E, 778E, Ξεν., κλπ., τ. τάφρους Αἰσχίν. 87. 29.

τάφρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **τάφρος**, Ἡρόδ. 4. 28, 201, ἔνθα ἴδε Schweigh.

ταφρο-βολέω, ῥίπτω ἔξω τὸ χῶμα τάφρου, Γλωσσ.

ταφρο-ειδής, ές, ὅμοιος τάφρῳ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 153.

ταφρο-ποιέω, ἀνοίγω τάφρον πρὸς ἀποκλεισμὸν καὶ πολιορκίαν, Διοδ. Ἐκλογ. 502. 68.

τάφρος, ἡ, (ἴδε **θάπτω**), ὡς καὶ νῦν, χάνδαξ, ὄρυγμα, κοινῶς «χαντάκι», συχν. παρ' Ὁμήρ (μάλιστα ἐν Ἰλ.)· τάφρον ὀρύσσειν Ἰλ. Η. 341, κτλ.· τ. ἐλαύνειν, ὀρύσσειν τάφρον εἰς μῆκος, αὐτόθι 450· οὕτω παρ' Ἡροδ. 4. 3, καὶ τοῖς Ἀττ.· τάφρων ὕπερ, ὑπεράνω τῶν τάφρων, Σοφ. Αἴ. 1279·— τινὲς ἐκ τῶν λίαν μεταγενεστέρων συγγραφέων ἔχουσι τὴν λέξιν ὡς ἀρσ. γένους καὶ οὕτως εὑρίσκεται ἔν τινι Ἀντιγράφῳ τοῦ Ἀλκιδάμ. 184. 28· ἀλλὰ παρὰ Καλλ. εἰς Δῆλ. 37, βαθὺν ἤλαο τάφρον, τὸ βαθὺν κεῖται Ἐπικῶς ἀντὶ βαθεῖαν, ὡς γίνεται συχνάκις ἐπὶ τοιούτων λέξεων. Ὁ παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησι τύπος **τράφος** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἡρακλεωτ. Πίναξι (Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 130., 5775. 51).

ταφρώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **ταφροειδής**, Α. Β 394.

ταφρωρύχος, [ῠ], ὁ, (ὀρύσσω) ὁ ἀνασκάπτων τάφρους καὶ κατασκευάζων ὑπονόμους, Διογ. Λ. 4. 23.

τᾰφών, ἴδε ἐν λ. **τέθηπα**.

τάχᾰ, Ἐπίρρ. (ταχύς) ταχέως, ἀμέσως, εὐθύς, Λατ. statim, συχν. παρ' Ὁμ., ὅστις ὡς ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Πίνδ. μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐπὶ χρόνου μόνον, Ἰλ. Α. 205, Ὀδ. Σ 72, κτλ.· ἢ τάχα, ἀληθῶς ταχέως, Σ. 73, 338·— οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., μετὰ μέλλ., τάχ' εἰσόμεσθα Αἰσχύλ. Θήβ. 261, Ἀγ. 489, πρβλ. 1649, Χο. 305, Σοφ., Πλάτ., κτλ.· ἔοικα θεσπιῳδήσειν τ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1161·— τάχ' ἐπειδὰν ἀντὶ ἐπειδὰν τάχιστα, Λατ. quum primum, Πλάτ. Φαῖδρ. 242A, ἔνθα ἴδε Heind. **II.** ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, ὡς καὶ νῦν, εἰς ἔκφρασιν τοῦ κατὰ διαφόρους βαθμοὺς πιθανοῦ, ἀπὸ τοῦ πιθανοῦ μέχρι τοῦ ἁπλῶς δυνατοῦ, ἀπὸ τῆς ἀμφιβολίας μέχρι τοῦ μετρίου ἰσχυροῦ, τ. οὐδὲ τεθέασθε τυραννουμένην πόλιν Πλάτ. Νόμ. 711A, πρβλ. Ἱππ. Μείζονα 303B, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 17, Θεόκρ. 27. 60, Βίων 5. 8· — συνηθέστερον τάχ' ἄν, πιθανῶς, ἴσως, δυνατόν.., Ἡρόδ. 1. 70, κ. ἀλλ.· καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' εὐκτικῆς, ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 312, Εὐμ. 512, Σοφ. Ο. Τ. 139, κλπ., Θουκ. 1. 77, κτλ.· σπανίως μετ' ἀόρ. ὁριστ., Πλάτ. Φαῖδρ. 256C· μετὰ μετοχ., Σοφ. Ο. Τ. 523, Θουκ. 6. 2· μετ' ἀπαρ., Λουκ. Ἰκαρομ. 10 — μόνον τάχ' ἄν, ἐπὶ ἀποκρίσεων, Πλάτ. Σοφ. 255C, Πολ. 369A, κτλ.·— ἐπιτεταμ., τάχα .. ἴσως Ἀριστοφ. Θεσμ. 718· ἴσως τάχα Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 24· τάχα τοίνυν ἴσως Δημ. 576 15· τάχ' ἂν ἴσως, τάχ' ἴσως ἄν, ἴσως τάχ' ἂν Σοφ. Αἴ. 691, Θουκ. 6. 34, Πλάτ. Σοφ. 247D, Πολιτικ. 264D, Τίμ. 38E· ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τὸ τ. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 13, 2, πρβλ. **ἴσως** III. **III.** ὑπερθετ. **τάχιστα**, ἴδε **ταχὺς** Γ. II. **IV.** ὁ Ἀριστοφ. ἐσχημάτισεν αἰτιατ. **τάχας** (Ἀποσπ. 689), «τάχας: τοὺς καταστοχασμοὺς παρὰ τὸ τάχα· οὕτως Ἀριστοφάνης» Φώτ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 253.

τᾰχέως, Ἐπίρρ. τοῦ ταχύς, ὅ ἴδε.

ταχεωστί, = ταχέως, Φερεκράτ. ἐν Ἀδηλ. 83, πρβλ. **μεγαλωστί**, **ἱρωστί**.

τᾰχῖνά, ἴδε **ταχινός**.

τάχινας, ὁ, Λακωνικὸν ὄνομα τοῦ λαγοῦ, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 47· τῆς ἐλάφου, Ἡσύχ.

τᾰχῖνός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ **ταχύς**, Θεόκρ. 2. 7, Καλλ. εἰς Δία 56, κλπ.· ὑπερθετ. **ταχινώτατος** Ἄρατ. 289· — οὐδ. πληθ.

ταχινά, = **τάχα**, Θεόκρ. 14. 40. — Καθ' Ἡσύχ.: «ταχινοί· γοργοί».

ταχίστως, = **τάχιστα**, Ἅλωσ. Κωνστ/πόλεως ὑπὸ Λατ. στ. 610, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée τ. II.

ταχίων, -ιον, τάχιστος, -ιστα, ἴδε ἐν λέξ. **ταχὺς** Γ.

τάχος, εος, τό, (ταχὺς) σπουδή, ταχεῖα κίνησις, δρομαία κίνησις, καὶ σημαίνει κυρίως τὸ πρόσκαιρον, ἐν ᾧ τὸ **ταχύτης** δηλοῖ διαρκῆ ἰδιότητα, ἵπποισι.., οἷσιν Ἀθήνη νῦν ὤρεξε τάχος Ἰλ. Ψ. 406, πρβλ. 515· ἀλλὰ συχνάκις ἄνευ τοιαύτης διακρίσεως, τ. καὶ βραδύτης Πλάτ. Θεαίτ. 156C, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 16, κλπ.·— Πληθ., τὰ πρὸς ἄλληλα ξυμπερανθέντα τάχη Πλάτ. Τίμ. 39D, Νόμ. 893D. 2) τ. φρενῶν, ταχεῖα ἔξαψις φρενῶν, ταχεῖα ἐξέγερσις ὀργῆς, τὸ γὰρ τάχος σου τῶν φρενῶν δέδοικ', ἄναξ, καὶ τοὐξύθυμον Εὐρ. Βάκχ. 670· ὁ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους.. δίδωσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 419, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 944C· τ. τῆς ψυχῆς, ταχεῖα ἀντίληψις, αὐτόθι 689C II. τὸ **τάχος** πολλάκις κεῖται ἐν ἐπιρρ. φράσεσιν ἀντὶ **ταχέως**, ἀπολ., κατ' αἰτιατ., Αἰσχύλ. Θήβ. 58, Ἀγ. 945, Εὐμ. 124, Εὐρ., κλπ.· ὡσαύτως κατὰ δοτ., Πλάτ. Τίμ. 36D· — μετὰ προθέσεων, ἀπὸ τάχους Ξεν. Ἀν. 2. 5, 7· διὰ τάχους Σοφ. Αἴ. 822, Θουκ. 1. 63. κλπ.· ἐν τάχει Πινδ. Ν. 5. 64, Αἰσχύλ. Πρ. 747, Σοφ. Ο. Κ. 500, Θουκ. 1. 86, κλπ.· εἰς τάχος Ξεν. Ἱππ. 3, 5, κλπ.· κατὰ τάχος Ἡρόδ. 1. 124, 152, Θουκ. 1. 73· μετὰ τάχους Πλάτ. Πρωτ. 332B· σὺν τάχει Σοφ. Αἴ. 853, Ο. Κ. 885, 904·— ὡσαύτως μετ' ἐπιτατικῶν ἀναφορικῶν λέξεων, ὡς τάχος, ὡς τὸ ὡς τάχιστα, Ἡρόδ. 5. 106, Αἰσχύλ. Ἀγ. 27, Χο. 889, Ἀριστοφ. Λυσ. 1187· οὕτως, ὅ τι τάχος Ἡρόδ. 9. 7, Σοφ. Ἀντ. 1323· ὅσον τάχος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1373, κλπ.· ᾗ (Δωρ. ᾇ) τάχος Πινδ. Ο. 6. 39, Θεόκρ. 14. 68·— ὡσαύτως, ὡς τάχεος εἶχεν ἕκαστος Ἡρόδ. 8.107· ὡς εἶχον τάχους Θουκ. 7. 2, πρβλ. 2. 90· πῶς τάχους ἔχει Πλάτ. Γοργ. 451D.

ταχυ-άλωτος, ον, ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως κυριευόμενος, χώρην εἶχον εὐαίρετόν τε καὶ ταχυάλωτον Ἡρόδ. 7. 130.

ταχυ-βάδιστος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2, 42.

ταχυ-βάμων, [ᾰ], ονος, ὁ, ἡ, ὁ ταχέως βαίνων, περιπατῶν, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 44· παρ' Ἡσυχ. ταχυβήμων ἐν λέξ. **αὐριβάτας**.

ταχυ-βάτης, [ᾰ], ου, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ῥῆσ. 134.

ταχυ-βλαστία, ἡ, ἡ ταχεῖα βλάστησις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1. 3., 4. 8, 1.

ταχυ-βλαστος, ον, ὁ ταχέως βλαστάνων, ἴδε Schneider Index Theophr.

ταχυ-βουλος, ον, ὁ ταχέως βουλευόμενος ἢ ἀποφασίζων, ἀντίθετον τῷ **μετάβουλος**, ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν περὶ Μυτιλήνης ἀπόφασιν (Θουκ. 3. 36), Ἀριστοφ. Ἀχ. 630, πρβλ. Μάξιμ. π. καταρχ. 76.

ταχυ-γηρος, ον, ὁ ταχέως γηράσκων, καταβαλλόμενος, πληθ. **ταχύγηρα**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825.

ταχυ-γλωσσος, ον, ὁ ταχεῖαν ἔχων γλῶσσαν, ταχέως λαλῶν, Ἱππ. 1050D, κλπ.

ταχυγλωττία, ἡ, τάχος γλώσσης Λέων ὁ Σοφός, Cod. Par. 396, σ. 647.

ταχυ-γονία, ἡ, ταχεῖα γέννησις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 4.

ταχυ-γονος, ον, ὁ ταχέως ἢ ἀμέσως καρποφορῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 3, 6.

ταχυ-γουνος, ον, ὁ ἔχων ταχέα γόνατα, ταχύπους, ποσὶν ταχύς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 12, στίχ. 15, κ. ἀλλ.

ταχυ-γραφέω, γράφω ταχέως, «προφθάσας σοι κατέλεξα, ταχυγραφῶν ὡς οἶδας» Τζέτζ. 8, 269.

ταχυ-γράφος, [ᾰ], ὁ, ὁ ταχέως γράφων, γραμματεύς, Συνεσ. Ἐπ. 61, 67.

ταχυ-δακρυς, υ, γεν. υος, ὁ ταχέως εἰς δάκρυα κινούμενος, εὐκόλως δακρύων, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 2.

ταχυ-δινής, ές, ὁ ταχέως περιδινούμενος, περιστρεφόμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόννου.

ταχυ-δρομέω, τρέχω ταχέως, μνημονεύεται ἐκ Γρηγ. τοῦ Ναζ., Γ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 2, 28, σ. 95D, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1.

ταχυδρομία, ἡ, ταχύτης ἐν τῷ τρέχειν, Ἀριστ. Πρβλ. 5. 9, 1.

ταχυ-δρόμος, ον, ὁ ταχέως τρέχων, ταχυδρόμων ἅρμα λεόντων Ὀρφ. Ὕμν. 26. 3, Αἴσωπ. 170.

ταχυ-εργής, ές, = **ταχυεργός**, Ἀπρ. Ἐμφυλ. 3. 19.

ταχυεργία, ἡ, ταχύτης ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, Ξεν. Κύρ. 7. 1 19. II. ἀστάθεια, ἀστασία, Ἀπρ. Καρχηδ. 33.

ταχυ-εργός, όν, ὁ ταχέως ποιῶν τι ἢ ἐργαζόμενος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 37. II. ἄστατος, ἀσταθής, Ἀπρ. Καρχηδ. 47, Ἐμφυλ. 2. 120, κλπ.

ταχυήκοος, ον, ὁ ταχέως ἀκούων, Περὶ τ. Ἀγ. Δημητρίου παρὰ τοῖς Βολλανδισταῖς, μην. Ὀκτωβρ. τ. 4, σ. 120.

ταχυ-ήρης, ες, ὁ ταχέως κωπηλατούμενος, ταχύς, ὁρμητικός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 33, Ὀππ. Ἁλ. 4. 569.

ταχυ-θάνατος, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς αἰφνίδιον θάνατον, οἱ παχέες σφόδρα, κατὰ φύσιν ταχυθάνατοι γίνονται Ἱππ. Ἀφορ. 1246· τ. εἶναι = ταχέως θνήσκειν ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ α', 948. II. ἐνεργ., ὁ ἐν τάχει φονεύων, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 393, π. Ἄρθρ. 829.

ταχυ-ιππος, ον, ὁ ἔχων ταχεῖς ἵππους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 727, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς Ὁμηρ. λέξεως **αἰολόπωλος**.

ταχυ-κίνησις, [ῑ] εως, ἡ, ταχύτης κινήσεως Συνεσ. (;) περὶ τῆς Φλυκταινούσης λοιμικῆς κλπ. σ. 28.

ταχυ-κίνητος, ον, ὁ ταχέως κινούμενος, Πολέμωνος Φυσιογν. σ. 284, Πορφ., κλπ.

ταχυ-κρίσιμος, ον, ὁ ταχέως ἐρχόμενος εἰς κρίσιν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 963.

ταχυ-μαθής, ές, ὁ ταχέως μανθάνων, Πολυδ. Δ', 11.

ταχυ-μετάβολος, ον, ὁ ταχέως μεταβαλλόμενος, διὰ τὸ ταχυμετάβολον τῶν ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν πνευμάτων Πτολ. 1. 17, 7.

ταχυ-μηνις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ταχέως ὀργιζόμενος, ὀξύθυμος, Ἀνθ. Π. 9. 524, 20.

ταχυ-μητις, ιος, ὁ, ἡ, = **ταχύβουλος**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 184.

ταχυ-μορος, ον, ὁ ταχέως ἀποθνήσκων, βραχύβιος, κλέος Αἰσχύλ. Ἀγ. 486· ὡσαύτως **ταχύμοιρος**, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3827hh, 3857m.

ταχυ-μυθος, ον, ὁ ταχέως λαλῶν, Νόνν. Δ. 21. 274.

ταχυ-ναυτέω, ταχέως πλέω, ὅπως ἡ ναῦς προέξει τῷ ταχυναυτεῖν Θουκ. 6. 31, 34, Πολύβ., κλπ.· ναῦς ταχυναυτοῦσα Αἰσχίν. 67. 29.

ταχυ-νοια, ἡ, = **ἀγχίνοια**, Α. Β. 210, 7.

ταχυ-νους, ουν, ὁ ταχὺν ἔχων νοῦν, ἀγχίνους, ὀξύνους, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 1936.

ταχύνω, [ῡ], ποιῶ τι ταχέως, ἐπισπεύδω, ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνατε, σκάψατε ταχέως κοῖλον τάφον, Σοφ. Αἴ. 1404· οὕτως, ὡς δύνασαι.. ταχύνας σπεῦσον κοίλην κάπετον αὐτόθι 1164· τοῖα σπερχόμενος ταχύνει, τοιούτους λόγους ἐν σπουδῇ λέγει, Εὐρ. Ἄλκ. 255.— Παθ., σελὶς ταχυνομένη, ταχέως στρεφομένη, Ἀνθ. Π. 6. 227. II. ἀμεταβ., εἶμαι ταχύς, ἐνεργῶ ταχέως, σπεύδω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 692, Χο. 660, Σοφ. Ο. Τ. 861, Ο. Κ. 219, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 582· καὶ παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 15, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 7, 2.

ταχυ-παθής, ές, ὁ ταχέως πάσχων ἢ παθαινόμενος, Χοιροβ. περὶ τρόπων 24, ἔκδ. Morell.

ταχυ-πειθής, ές, ὁ ταχέως πειθόμενος, εὔπιστος, Θεόκρ. 2. 138., 7. 38. II. ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως ὑπακούων, Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-.) 528.

ταχυ-πεπτέω, ἐν τῷ παθητ. **ταχυπεπτοῦμαι**, ταχέως πέπτομαι, «ταχυπεπτοῦνται, ὡς εἰκός, τὸ ὀλίγα» Ideler Phys. 2. 197.

ταχυ-πεπτος, ον, ταχυχώνευτος, εὔπεπτος, Cod. Par. 2239, fol. 128 r⁰.

ταχυ-πέτης, ες, ἢ πετής, ές, (πέτομαι) ὁ ταχέως πετόμενος, Σουΐδ., Εὐστ.·—περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. 1, σ. 313 κἑξ., ἀλλ' ἴδε καὶ σ. 309 κἑξ.

ταχυπλοέω, πλέω ταχέως, ἐπὶ πλοίου, Πολύβ. 3. 95, 6, ἴδε **ταχυναυτέω**.

ταχυπλοΐα, ἡ, ταχύτης ἐν τῷ πλέειν, Πολυδ. Α', 206.

ταχυ-πλοος, ον, συνῃρ. **-πλους**, ουν, ὁ ταχέως πλέων, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ο. 472, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ὠκύαλος**.

ταχυ-πνοια, ἡ, ταχύτης ἐν τῇ ἀναπνοῇ, τὸ ταχέως ἀναπνέειν, ἐγκαταλαμβανομένων τῶν διόδων ὑπὸ τοῦ πώρου, ταχύπνοιά τε καὶ δύσπνοια ἴσχει Ἱππ. 278. 14.

ταχυ-πομπος, ον, ὁ ταχέως πέμπων ἢ συνοδεύων, διωγμοὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 1046.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

ταχυ-πορος, ον, ὁ ταχέως πορευόμενος, ταχέως κινούμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 486, Εὐρ. Ἠλ. 451· τ. κώπη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1272 (ἅπαντα λυρικὰ χωρία)· τ. σιδήρια Ἱππ. π. Ἄρθρ. 787·—φέρεται καὶ **ταχυπόρος**.

ταχυ-ποτμος, ον, = **ταχύμορος**, Πινδ. Ο. 1. 107, Συλλ. Ἐπιγρ. 6289. II. ὁ φέρων ταχὺν θάνατον, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. στίχ. 33.

ταχυ-πους, ποδος, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ταχὺς τοὺς πόδας, ὡς τὸ **ὠκύπους**, Εὐρ. Βάκχ. 782, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1068· ἴχνος Εὐρ. Τρῳ. 232· κῶλον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 168.

ταχυ-πτερνος, ον, ὁ ἔχων ταχείας πτέρνας, δηλ. ὁ ταχὺς τοὺς πόδας, ταχύπους, ἵπποι Θέογν. 551.

ταχυ-πτερορρυέω, ταχέως χύνω ἢ ἀλλάσσω τὰ πτερά μου, Ἀρισταίν. 2. 1 (κάλλιον **ταχὺ πτ-**).

ταχυ-πτερος, ον, ὁ ἔχων ταχείας πτέρυγας, μεταφ., ὁ ταχύς, ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαὶ Αἰσχύλ. Πρ. 88.

ταχυ-πωλος [ῠ], ον, ὁ ἔχων ταχεῖς, ταχύποδας ἵππους, συνη-

θες ἐπίθ. τῶν Ἑλλήνων, Δαναῶν ταχυπώλων Ἰλ. Δ. 232, κ. ἀλλ.· οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.

ταχύρ-ροθος, ον, ὁ τρέχων μετὰ πολλῆς ὁρμῆς, ταχύς, λόγοι Αἰσχύλ. Θήβ. 285.

ταχυρ-ρεπής, ές, =τῷ ἑπομ., Συντίπ. ἐν Fab. Roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 147.

ταχύρροπος, ον, ὁ ταχέως ῥέπων, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 251 r°.

ταχύρ-ρωστος, ον, ὁ ταχυκίνητος, ὁ ταχέως πετόμενος, πελειὰς Σοφ. Ο. Κ. 1081.

ταχύς [ῠ], εῖα, ύ· (ἴδε ἐν τέλ.)·— ὡς τὸ ὠκύς· I. ἐπὶ κινήσεως, ταχύς, σπεύδων, ὁρμητικός, ἀντίθετον τῷ βραδύς, Ὅμ., κλπ. 1) ἐπὶ προσώπων ἢ ἀπολ., Ἰλ. Σ 69, κτλ.· ἢ πληρέστερον ταχὺς πόδας, ταχύπους, Ν. 249. 482., Ρ. 709, κτλ.· ταχὺς ἔσκε θέειν Ὀδ. Ρ. 308· θείειν τ. Ἰλ. Π. 180, Ὀδ. Γ. 112· οὕτως ἐπὶ ζῴων, κύνες, ἔλαφος, πτὼξ, ἵππος Ἰλ. Γ. 26., Θ. 248, κτλ.· οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον Ω. 292, πρβλ. Ὀδ. Ο. 526·— οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., τ. βαδιστής, ὁ ταχέως βαδίζων, Εὐρ. Μήδ. 1182· τ. ὑπηρέτης, ταχύς, εὐκίνητος, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 31. 2) ἐπὶ πραγμάτων, τ. πόδες Ἰλ. Ζ. 514, Ὀδ. Ν. 261, κτλ.· τ. ἰός, ὀϊστὸς Ἰλ. Δ. 94, Ὀδ. Χ. 3, κτλ.· πτερὰ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1453· ἅρμα Πινδ. Ο. 1. 125· νῆες, τριήρεις Ἡρόδ. 8. 13, Θουκ., κτλ.· [ἴχνος] τὸ τοῦ ποδὸς μὲν βραδύ, τὸ τοῦ δὲ νοῦ ταχὺ Εὐρ. Ἴων 742. II. ἐπὶ τοῦ φρονεῖν, σκέπτεσθαι ἢ ποιεῖν τι, φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς Σοφ. Ο. Τ 617· μετ' ἀπαρ., βλάπτειν τ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1428 τ. βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον Θουκ. 1. 132, πρβλ. 118, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 12, ὡσαύτως, τ. πρὸς ὀργὴν Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1· τὸ ταχύ, ἡ ταχύτης, ἡ σπουδή, Εὐριπ. Φοίν. 452, Ξεν. Ἱππ. 7. 18, κλπ. 2) οὕτως ἐπὶ ἐνεργειῶν, γεγονότων, κλπ., ταχύς, αἰφνίδιος, πήδημα Σοφ. Αἴ. 833· ᾅδης, μόρος Εὐρ. Ἱππ. 1047, Μόσχ. 3. 26· πόλεμος Θουκ. 4. 55., 6. 45· φυγὴ ὁ αὐτ. 4. 44· μεταβολὴ Πλάτ. Πολ. 553D·— βραχύς, σύντομος, τ. ἐλπίδες, ταχέως παρερχόμεναι, Πινδ. Π. 1. 161· ἐπαυρέσεις Θουκ. 2. 53· ἐδὸς Ἀριστοφάν. Βάτρ. 127· ταχεῖ ξὺν χρόνῳ Σοφ. Ο. Κ. 1602· τ. διήγησις, βραχεῖα, σύντομος, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 16, 4, κλπ.

Β. Ἐπίρρ., 1) ἐν τῷ ὁμαλῷ τύπῳ ταχέως, «γρήγορα», ἀντίθετον τῷ βραδέως, Ἰλ. Ψ. 365, Ἡσ. Θεογ. 103, καὶ Ἀττ. 2) τὸ ἐπίρρ. ὡσαύτως ἐκφέρεται περιφραστικῶς, διὰ ταχέων, ἐν σπουδῇ, Θουκ. 1. 80., 3. 13, Πλάτ., κλπ.· ἐκ ταχείας Σοφ. Τρ. 395· πρβλ. τάχος ΙΙ. 3) οὐδ. ταχὺ ὡς ἐπίρρ., Πινδ. Π. 10. 80, Ν. 1. 78, Σοφ. Φιλ. 349, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 885, Ἀριστοφ., κτλ.· συχνότερον τάχα (ὃ ἴδε). 4) δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸ ἐπίθ. ταχὺς συχνάκις συντάσσεται μετὰ ῥημάτων, ὅπου ἔπρεπε νὰ τεθῇ τὸ ἐπίρρ., οἷον, ταχέες δ' ἱππῆες ἔγερθεν Ἰλ. Χ. 287· ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις Αἰσχύλ. Πέρσ. 739· ὁρμάσθω ταχὺς Σοφ. Φιλ. 526· δεῦρ' ἀφίξεται τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 307· τ. χάρις διαρρεῖ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1266, πρβλ. 1253, Θουκ. 2. 75., 5. 66.

Γ. Βαθμὸς παραθέσεως: I. Συγκρ.: 1) ὁ ὁμαλὸς τύπος ταχύτερος, α, ον, εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., ποιέειν ταχύτερα ἢ σοφώτερα 3. 65., 7. 194· καὶ ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 8, ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 77. ταχύτερον ὡς ἐπίρρ., Ἡρόδ. 4. 127., 9. 101. 2) ὁ συνηθέστερος τύπος εἶναι θάσσων, οὐδ. θᾶσσον, γεν. ονος, νεώτερ. Ἀττ. θάττων, οὐδ. θᾶττον, Ὅμ., κλπ..— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., Ὅμ., κλπ., θᾶσσον ἂν.. κλύοιμι Σοφ. Φιλ. 631· θᾶσσον, ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατιν. ocius, συχνάκις κεῖται ἀντὶ τοῦ θετικοῦ, Ἰλ. Β. 440, Ὀδ. Ο. 201., Π. 130, Πίνδ. καὶ Ἀττ.· οὐ θᾶσσον οἴσεις; δέ, θὰ σπεύσῃς νὰ τὸ φέρῃς; Σοφ. Τρ. 1183, πρβλ. Ο. Τ. 430· θᾶττον νοήματος, ταχύτερον διανοήματος, Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 3, 13, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 824, κλπ.· μετὰ ἐπιτατικοῦ ἢ μετὰ συνδέσμων, ὅ τι θᾶσσον, ὡς τὸ ὅ τι τάχιστα, Θεόκρ. 24. 48 ἐπειδὴ θᾶττον Δημ. 1257, ἐν τέλ.· ἐπειδὰν θ. Πλάτ. Πρωτ. 325C· ὅτε ἢ ὅταν θ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 6. 7, 1., 9. 4, 5· ὡς θ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 57· ἐὰν ἢ ἣν θ. αὐτόθι 3. 3, 20, Ἀνάβ. 6. 3, 20. 3) ὁ τύπος ταχίων [ῑ], οὐδ. ιον, εἶναι συχνὸς παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς Διον. Ἁλ., Διόδ., καὶ Πλούτ.· ἀλλὰ σπάνιος παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., Piers. εἰς Μοῖριν σ. 436, Meineke εἰς Μένανδρ. σ. 144. II. τὸ ὁμαλὸν ὑπερθ. εἶναι σπάνιον, ταχύτατα ἅρματα Πινδ. Ο. 1. 125· ταχύτατα ὡς ἐπίρρ., Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 27· κατέφαγε πάμπολλα καὶ ταχύτατα Ἀντιφ. ἐν «Δραπεταγωγῷ» 1. 4. 2) ὁ συνήθης τύπος εἶναι τάχιστος, η, ον, Ὅμ., κλπ.· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. εἶναι ἐν χρήσει μόνον τὸ οὐδ. πληθ. τάχιστα ὡς ἐπίρρ., πολὺ ταχέως, ἐν μεγίστῃ σπουδῇ, ὅττι τάχιστα, ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα, ὡς τὸ ὅ τι τάχος (ἴδε τάχος ΙΙ), Λατ. quam celerrime, Ἰλ. Δ. 193., Ι. 659, κλπ.· Ἀττ.· ὅ τι τάχιστα Σοφ. Ο. Τ. 1341, Θουκ. 3. 31, κλπ.·— οὕτω, ὅσον τ., Αἰσχύλ. Χο. 772, Σοφ. Ο. Τ. 1436, κλπ.· ὡς τ. Πινδ. Ο. 13. 112, Ἡρόδ. 1. 210, κ. ἀλλ., Ἀττικ.· ὅπως τ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 605, Σοφ. Ο. Τ. 1410, Ἀριστοφάν. Σφ. 167·— αὗται εἶναι ἐλλειπτικαὶ φράσεις, ὡς δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἐκ τῶν ἑπομένων παραδειγμάτων, ὡς δυνατόν ἐστι τάχιστα Πλάτ. Νόμ. 710B, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 3· ᾗ δυνατὸν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 3, 6· ὡς ἂν ᾗ ἠδύνατο τ. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 2, 14, Ἀνάβ. 1. 2, 4· ὡς δύναιτο τ. Ἡρόδ. 1. 79· ὡς ἂν ᾗ ἂν δύνωμαι τ. Ξενοφ. Ἑλλ. 4. 1, 38, Κύρ. 7. 1, 9. 6) τάχιστα μετὰ χρονικὰ μόρια, ὡς τὸ Λατ. quum primum, ἐπεὶ (Ἰωνικ. ἐπεί τε) τάχιστα Ἡρόδ. 1. 27, 75, καὶ Ἀττ.· ἐπειδὴ τ. Πλάτ. Πρωτ. 310D, Δημ. κλπ.· ἐπεὰν ἢ ἐπὴν, ἐπάν, τ. Ἡρόδ. 4. 134, 7. 129, 163, Ξεν., κλπ.· ἐπειδὰν τ. Ἡρόδ. 8. 144, Ξενοφ., κλπ.· ὅταν τ. Ξενοφ. Κύρ. 4. 5, 33·— ὡσαύτως, ὡς.. τάχιστα (ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει αἱ δύο λέξεις ἀείποτε χωρίζονται δι' ἄλλων λέξεων), Ἡρόδ. 1. 11, 19, 47, 65, κλπ., καὶ Ἀττ.· — ὅπως τ. Αἰσχύλ. Πρ. 228·— ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐκφέρεται διὰ τῆς μετοχ., ἀπαλλαγεὶς τάχιστα = ὡς ἀπηλλάγη τ., Πλουτ. Δημ. 8, πρβλ. 25. 3) συχν. καὶ παρὰ πεζογράφοις, τὴν ταχίστην (πλῆρες: τὴν τ. ὁδὸν Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 20, Λουκ.), ὡς ἐπίρρ., διὰ τῆς ταχίστης ὁδοῦ, δηλ. ὡς τάχιστα, Ἡρόδ. 1. 24, 73, 81, 86, κλπ. (Τὴν ῥίζαν τῆς λέξεως ταύτης εὗρεν ὁ Curt. ἐν τῷ Σανσκρ. tak, tak-âmi (praeceps feror), tak-us (properans)· παραβάλλει δὲ τὸ Ζενδ. tak-a (currens), t kh-ma (celer, fortis)· τὸ Λιθ. tek ù (fluo, curro)· Σλαυ. tek-ŭ (δρόμος), tok-ŭ (ῥεῦμα).)

ταχύ-σκαρθμος, ον, ὁ ταχέως σκιρτῶν, ταχυκίνητος, Ἀνθ. Π. 9. 227, ἐξ εἰκασίας τοῦ Ἰακώψ.

ταχυ-σκελής, ές, ὁ ταχὺς τὰ σκέλη, ταχύπους, Θεόδ. Πρόδρ.

ταχύτής, ῆτος, Δωρ. -τάς, ᾶτος, ἡ, (οὐχὶ παροξ., Ἀρκάδ. 28. 9), ταχύτης, (πρβλ. τάχος), ἐπὶ κυνῶν, Ὀδ. Ρ. 3 2· ταχυτῆτος ἄεθλα, ἐπὶ ἀγῶνος δρόμου, Ἰλ. Ψ. 740· ταχ. ποδῶν Πινδ. Ο. 1. 155· ἥσσων ἐς ταχυτῆτα Ἡρόδ. 3. 102· ἀκολούθως παρὰ Πλάτ. Λάχ. 192A, Ἀριστ., κλπ.

ταχύ-τόκος, ον, θηλ. ἡ ταχέως, ἐν βραχεῖ χρόνῳ τίκτουσα, Ἀριστ. Προβλ. 10. 9.

ταχυφαγία, ἡ, τὸ ταχέως ἐσθίειν, Σχόλ. εἰς Ἰωάν. τ. Κλίμ. Cod. Coisl. 87, fol. 154 r0.

ταχύ-φραστος, ον, Περὶ τ. ἁγ. Δημητρίου παρὰ τοῖς Βολλανδισταῖς, μην. Ὀκτωβρ. τ. 4. σ. 132.

ταχυ-φυής, ές, ὁ ταχέως φυόμενος, αὐξανόμενος, Ἱππ. Μοχλ. 864 (οὐχὶ ταχύφυος).

ταχύ-φωνος, ον, ὁ ταχέως φωνῶν, ὁμιλῶν, Πολέμων Φυσιογν. 2. 13, κτλ.

ταχυ-χειλής, ές, ἐπὶ αὐλοῦ, ὁ ταχέως, εὐκόλως διὰ τῶν χειλέων φυσώμενος, αὐλοὶ τ. Ἀνθ. Π. 5. 206.

ταχύ-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ταχὺς τὰς χεῖρας, Κριτίας 46, Πολυδ. Β', 148.

ταχυχειρία, ἡ, ταχύτης χειρός, δεξιότης, «ταχυχειρίαν: ἐπὶ πράγματος ῥᾳδίως κατεργαζομένου» Α. Β. 64, 32.

τάων [ᾱ], Δωρ. καὶ Αἰολ. γεν. πληθ. θηλ. τοῦ ἄρθρου ὁ, ἡ, τό, ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς.

ταώνιος ἢ -ειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ταών, πτερὰ Λουκ. Περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 22.

ταώς ἢ ταῶς, ὁ, Ἀριστοφ. Ὄρ.. 102. 269, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1. 33, κ. ἀλλ.· γεν. ταώ ἢ ταῶ ἢ ταῷ Ἄλεξις ἐν «Κρατεύα» 1. 14· αἰτ. ταών ἢ ταῶν, τοιόνδε ταῶν, ὃς τοὺς εὕδοντας ἐγείρει Εὔπολις ἐν «Ἀστρατεύτοις» 4· πληθ., ὀνομ. ταῴ ἢ ταῷ (καὶ ταοί) παρ' Ἀθην. 655A· γεν. ταών ἢ ταῶν, Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 3· αἰτ. ταώς ἢ ταῶς, τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταὼς Ἀντιφάνης ἐν «Ὅμοια ρίοις» 1. 5·— ἀλλ' ἔχομεν ὡσαύτως (ὡς ἐξ ὀ.ομ. ταὼν) γεν ταῶνος Ἀρ στ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 11· πληθ., ὀνομ. ταῶνες διάφ. γραφ. αὐτόθι 6. 9, 2· δοτ. ταῶσι Ἀριστοφ. Ἀχ. 63· αἰτ. ταῶνας Κωμικ. Ἀνώνυμ. 308 — ὡς καὶ νῦν, ὁ ταῶς, τὸ «παγῶνι» Pavo cristatus, ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις: μεταφ. ἐπὶ τῶν ἀλαζόνων ἀνθρώπων, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Στράττ. ἐν «Μακεδόσιν» 7·— οἱ ταῷ ἦσαν σπάνιοι ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀθηναίου, ἴδε 259. (Κατὰ τὸν Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 397E, οἱ Ἀθηναῖοι ἔγραφον δασύνοντες τὴν δευτέραν συλλαβήν, ταῶς, καὶ τὴν γραφὴν ταύτην ἀποκατέστησεν ὁ Meineke ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπάσμασι: — πιθανῶς ἡ δασεῖα ἐχρησίμευεν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ υ, ὅπερ φαίνεται ἐν τῷ Περσικῷ tavus (ὅθεν παρέλαβον, φαίνεται, τὸ ὄνομα οἱ Ἕλληνες), Λατιν. pavo, Ἀγγλο-Σαξον. pawa, Γερμ. pfau.).— Ἴδε Γ. Ν. Χατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 528.

τε, ἐγκλιτικὸν μόριον, = καί, Λατ. que (συγγενὲς τῷ δεικτικῷ τό, ὡς τὸ Λατ. que συγγενὲς τῷ ἀναφορ. qui), πολλαχοῦ μάλιστα παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς. (Πρβλ. Λατ. -que, Σανσκρ. ka, Ζενδ. ca· οὕτω τὰ Δωρ. ὅ-κα, τό-κα, πό-κα ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ ὅ-τε, τό-τε, πό-τε.)

Α. ὡς πράγματι, σύνδεσμος, ὅτε διακρίνεται ἀπὸ τοῦ καί, καθ' ὅσον ἡ δι' αὐτοῦ σύνδεσις εἶναι χαλαρωτέρα, χρησιμεύει δηλ. ἁπλῶς ὅπως συνείρῃ κατὰ σειρὰν διαφόρους ἐκφράσεις χωρὶς νὰ νοῇ πραγματικὴν ἢ ἐσωτερικὴν σύνδεσιν καὶ σχέσιν μεταξὺ αὐτῶν, οἷον

ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις Ἰλ. **Α**. 37, πρβλ. Β. 495·— τοῦτο δὲ οὐ μόνον μετὰ μεμονωμένων λέξεων ἀλλὰ καὶ μετὰ προτάσεων, ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι Ἰλ. Β. 198. **I**. ἡ πλήρης σύνταξις εἶναι **τε**,. **τε**.,, ὅπου αἱ συνδεόμεναι λέξεις εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἰσόρροποι, π. χ. ἔργον τε ἔπος τε, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὅμ., κλπ.· καὶ εἰς πλείονας προτάσεις, ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν Ὀδ. Ο. 530, πρβλ. Ἰλ. Α. 177., Β. 58., Αἰσχύλ. Πρ. 89 κέξ., κτλ.· οὕτως ἐνίοτε παρὰ πεζογράφοις, ὡς Λυσ. 153. 22, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 36·— ὁ στίχος πρίν γ' ὅταν ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται πιθανῶς σημαίνει, ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἔλθῃ ἡ δωδεκάτη, Ὀδ. Β. 374·— ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ τοῦ ἤ, ἀπόρως εἶχε.. δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε Εὐρ. Ι. Α. 56, πρβλ. Ἡρακλ. 154, Ἠλ. 391· ἐντεῦθεν προὔκυψεν ἡ σύνδεσις **τε**.. **ἤ**.., οἷον καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν κυριώτερον Πινδ. Ο. 1. 167· Δί γε μισγομέναν ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν ὁ αὐτ. ἐν Ι. 8. 74, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 143C, Ἴωνα 535D· ἤ, **ἤ**.., **τε**.., οἷον ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες Ἰλ. Β. 289· ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοίως Αἰσχύλ. Εὐμ. 523. **2**) ἡ μία τῶν προτάσεων δύναται νὰ εἶναι ἀρνητικὴ ἡ δὲ ἑτέρα καταφατική, οἷον ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει.., τήν τε πόλιν ἐφύλασσε Θουκ. 2 22, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀρνητικὴ πρότασις λαμβάνει συνήθως **οὔτε**· ἀρνητικὴ συνάπτεται μετὰ καταφατικῆς διὰ τοῦ **οὔτε**.,, **τε**..., οἷον, οὔτε ποσίν εἰμι ταχύς.., γινώσκω τε, ὅπου τὸ οὔτε ταχὺς = βραδύς τε, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 6, κτλ.·— ἡ αὐτὴ σύνταξις ἀπαντᾷ διὰ τοῦ **οὐ**.., **τε**.., ὡς, οὐχ ἡσύχαζον (ἤρξαντο κινούμενοι, ἐνεργοῦντες).. παρεκάλουν τε τοὺς ξυμμάχους Θουκ. 1. 67· καὶ **μὴ**.,, **τε**.., οἷον ἵνα μή τι διαφύγῃ ἡμᾶς, εἴ τέ τι βούλει Πλάτ. Φαίδων 95E. **3**) **τε**.., **τε**.., ἐπὶ τοσοῦτον σχεδὸν ἰσοῦται τῷ **μὲν**.. **δὲ**.., ὥστε δύνανται καθόλου νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν περιστάσεων· μόνον ὅτι διὰ μὲν τῆς συνδέσεως **τε**.. **τε**.. τὰ μέρη θεωροῦνται ὁμοῦ, διὰ δὲ τοῦ **μὲν**.. **δὲ**.. ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλληλα ἢ κεχωρισμένα· ἐνίοτε ἀμφότεραι αἱ συνδέσεις συναναμίγνυνται· π. χ.

α) **τε**.., **δὲ**.., ὡς, σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν.., μοῦνος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ Ἰλ. Κ. 224, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 625, Σοφ. Ἀποσπ. 374 (ἔνθα ἴδε Δινδ.), Ο. Κ. 367, Τρ. 285· τοῦτο εἶναι κοινότατον ὅπου ἡ ὅλη σύνταξις γίνεται κατ' ἀνακόλουθον, οἷον Εὐρ. Φοίν. 1624· ἔτι καί, ἐσθὰς ἀμφότερόν νιν ἔχεν, ἅ τε.. ἐπιχώριος.., ἀμφὶ δὲ παρδαλέᾳ στέγετο Πινδ. Π. 4. 141· ἢ ὅπου ἡ δευτέρα πρότασις γίνεται ἐμφαντικωτέρα διὰ τῆς παρεμβολῆς ἄλλων μορίων, οἷον διήκουσ τε.., ἔπειτα δὲ καὶ ἐπῄνεσε Ξεν. Κύρ. 4. 4, 3· οὕτω μετὰ τοῦ ἅμα δὲ καὶ.., ὡσαύτως δὲ καὶ.., Θουκ. 1. 25, Πλάτ. Συμπ. 186E·— οὕτω, τε.., ἀτὰρ οὖν.., ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 295E. **β**) μὲν.., τε.., ὅπου ὁ ποιητὴς φαίνεται ὅτι μεταβάλλει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐξετάζει τὰ πράγματα ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσεως, οἷον Αἰσχύλ. Θήβ. 924, καὶ συχν. παρὰ Πινδ. καὶ Εὐρ.·— ἴδε **μὲν** Α. II. 6. γ· — ἀλλ' ὅπου μετὰ τὸ **μὲν** ἕπεται **τε** καὶ **δέ**, ἢ δὲ καὶ **τε**, τὸ **τε** μετὰ τῆς προτάσεώς του ὑπόκειται εἰς τὴν προηγουμένην πρότασιν, ὥστε ἡ πραγματικὴ ἀντίθεσις εἶναι ὡς συνήθως μεταξὺ τῶν μορίων **μὲν** καὶ **δέ**, π. χ. Εὐρ. ἐν Φοιν. 10.

II. στενωτέρα ἕνωσις καὶ πραγματικωτέρα σχέσις ἐκφέρεται διὰ τῶν συνδέσμων **τε καὶ** (συναπτόντων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέξεις), ἢ **τε**.. **καὶ** (συναπτόντων προτάσεις), οἷον, δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην Ἰλ. Α. 293· διαστήτην.. Ἀτρείδης τε.. καὶ δῖος Ἀχιλλεὺς αὐτόθι 7· — παρὰ τοῖς πεζογράφοις συνήθως μία ἢ πλείονες λέξεις παρεμβάλλονται μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλ' ὁ Θουκ. γράφει, εὖ τε καὶ χεῖρον, βούλεταί τε καὶ ἐπίσταται 2. 36., 3. 25, κλπ.· — ἐνίοτε τὸ **τε** κεῖται οὐχὶ ἀκριβῶς ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει, οἷον, ἀσπίσι τε φαύλαις καὶ οἰσυΐναις, ἀντὶ ἀσπίσι φ. τε καὶ οἰσ., Θουκ. 4. 9, πρβλ. 4. 10, Ἡρόδ. 2. 79, Πλάτ. Κρίτων 43B, κλπ.·— καί.., καί.., τόσον.., ὅσον.., κάκιστος νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ Σοφ. Ἀντ. 181· — ἐπὶ χρονικῆς συμπτώσεως, μεσαμβρίη τέ ἐστι καὶ τὸ κάρτα γίγνεται ψυχρὸν Ἡρόδ. 4. 181· ἐπὶ ἀποτελεσμάτων, ὅταν ἀκολουθῶσιν ἀμέσως, ἔτυχόν τε ὕσταται πολλὸν ἐξαναχθεῖσαι, καὶ κως κατεῖδον, καὶ κατεῖδόν πως.., Ἡρόδ. 7. 194· οὕτω, ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο αὐτόθι 193·— ἐνίοτε πληρέστερον, ὁμοῦ πόλεμός τε.. καὶ λοιμὸς Ἰλ. Α. 61· οὕτως ἐπὶ ὁμοιότητος ἢ ἀνομοιότητος, ἶσόν τοι πλουτοῦσ' ᾧ τε.. καὶ ᾧ.. Σόλων 15 (5)· ταὐτὰ.. νῦν τε καὶ τότε Ἀριστοφ. Ὄρν. 24· χωρὶς τό τε.. καὶ τό.. Σοφ. Ο. Κ. 808· ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα Αἰσχύλ. Πρ. 927· — ἐντεῦθεν (ὡς τὰ **τε**.. **τε**..) εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας ἢ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, διάνδιχα μερμήριξεν, ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι Ἰλ. Θ. 168· ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν Πινδ. Ο. 2. 30· θεοῦ τε.. θέλοντος καὶ μὴ θέλοντος Αἰσχύλ. Θήβ. 427· πείσας τε.. καὶ μὴ τυχὼν Θουκ. 3. 42· — οὕτως εὑρίσκομεν, **τε**.., **τε**.., **καί**, Ὀδ. Ξ. 75· καί, **τε**.., **καὶ**.., **καὶ**.. Ο 78, Ἡρόδ. 1, 23·— περὶ τῶν: οἵ τε ἄλλοι καί, ἄλλως τε καί, ἴδε **ἄλλως** I. 3. **2**) ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ **τ' ἠδὲ** εἶναι μόνον Ἐπικ., σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας Ἰλ. Β. 206, κλπ.· ὡσαύτως, **τε**.., **ἰδέ**· χαλκόν τε ἰδὲ λόφον Ἰλ. Ζ. 469, πρβλ. Θ. 162. **3**) ὁ συνδυασμὸς καί τε εἶναι ἴδιος τῶν Ἐπικ., οἷον, Ἰλ. Α. 521· καί τε.., καί τε Ὀδ. Ξ. 465· — ἀλλὰ τὸ παράδειγμα, τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος Ἰλ. Ι. 159, ἀνήκει εἰς τὴν σημασίαν Β. II·— ὅπου δὲ ἀπαντᾷ **καὶ**.. **τε** παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι τὸ **καὶ** δὲν εἶναι συμπλεκτικόν, ἀλλὰ προσθετικὸν ἢ ἐπιτατικόν, οἷον, οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω Αἰσχύλ. Χο. 252· ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα πατέρα τ' ἂν.. ἡγοίμην μόνην Εὐρ. Ἄλκ. 646, πρβλ. Ἠλ. 241. **4**) **τε**.., **τε**.., ἢ **τε**.., **καὶ**.. ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ἐν ἀνωμάλῳ συμπλοκῇ, συνδέοντα μετοχὴν μετὰ ῥήματος παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως ὅπου ἡ ὁμαλὴ σύνδεσις θὰ ἀπῄτει δύο ῥήματα παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως ἢ δύο μετοχάς, ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον (ἀντὶ βάλλοντες) Ἰλ. Γ. 80· ἄλλα τε φραζόμενος καὶ δὴ καὶ ἐπεπόμφεε (ἀντὶ ἔφραζε καὶ) Ἡρόδ. 1. 85· ἄλλῳ τε τρόπῳ πειράζοντες (ἀντὶ ἐπείραζον) καὶ μηχανὴν προσήγαγον Θουκ. 4. 100 τῆς τε ὥρας.. ταύτης οὔσης.. καὶ τὸ χωρίον.. χαλεπὸν ἦν (ἀντὶ τοῦ χωρίου.. χαλεποῦ ὄντος) ὁ αὐτ. 7. 47, πρβλ. 4. 85., 8. 81, 95· οὕτως, λέξασ' ὅ τι.. θέμις αἰνεῖν. παιών τε γενοῦ (ἀντὶ λέξον) Αἰσχύλ. Ἀγ. 97, πρβλ. Χο. 557.

Β. Παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς τὸ **τε** προσάπτεται ἐνίοτε εἰς πολλὰς ἀντωνυμίας ἢ μόρια, ὁτὲ μὲν ἁπλοῦν ὁτὲ δὲ ἐπαναλαμβανόμενον, οἷον αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ' ὀλίγιστος Ἰλ. Τ. 221· τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται.. ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ Ὀδ. Ο. 54· εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει.. Ἰλ. Α. 81, πρβλ. Δ. 160., Κ 225· εἴπερ γάρ.., ἀλλά τε Τ. 165· μάλα γάρ τε.. εἴπερ ἂν Γ. 25· οὔτοι ἔτι δηρόν γε. ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε.. Ὀδ. Α. 204· εἰ δὲ σύ γ'.. ἤ τέ σ' ὀΐω Ἰλ. Ε. 350, πρβλ. Ὀδ. Β. 62· ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἤ τέ κε δὴ ὃν αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον Ἰλ. Ε. 885. **2**) **μέν τε**.., **δέ τε**.. δηλοῦσιν ἰσότητα μεταξὺ δύο ἀντιθέτων, κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις Ψ. 590, πρβλ. Ε. 139., Φ. 260 κέξ.· οὕτω, τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ.. ἀλλά τε καὶ.. Ὀδ. Μ. 62 κέξ.· — **μέν**.., **δέ τε**.., οἷον, ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι Ἰλ. **Ι**. 593· ἢ τὸ **δέ τε** κεῖται ἄνευ ἑτέρου μορίου προηγουμένου, ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίων' Ἰλ. Α. 403, καὶ λίαν συχνάκις παρ' Ὅμ. (ἐν ᾧ τὸ **δέ τε** ἐξέλιπε παρ' Ἀττικ.· ἐν δὲ τῷ χωρίῳ Αἰσχύλ. Χο. 490· δὸς δ' ἔτ' εἶναι ἡ πιθ. γραφή)· — ἀρνητ.. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι Ἰλ. Ψ. 622. **3**) ἐν ἀποδόσει, ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ Ἰλ. Α. 218· ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, ὅπου **μέν τε** «ὁτὲ μὲν ἐν κακοῖς γίγνεται, ὁτὲ δὲ ἐν ἀγαθοῖς» (Σχόλ.), Ω. 530, πρβλ. Ὀδ. **Λ**. 219 κέξ.· ἐν τῷ χωρίῳ ἤ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν, Ἰλ. Ο. 203, τὴν ἀπόδοσιν νοητέον ἐκ τῶν πρώτων λέξεων. **4**) μετὰ ἀναφορικά, ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, ἀκριβῶς ὅπου.., Ἰλ. Ε. 305· ὅτε τε αὐτόθι 500· ὅτε πέρ τε Κ. 7· ἵνα τε, ὥς τε, ὡσεί τε, κτλ.· ἐπεί τε Ἡρόδ. 5. 33, καὶ πολλαχοῦ· — ἀλλὰ συνηθέστατα **ὅστε** (ἢ ὅς τε), **ἥτε**, **ὅτε**, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Ὅμ. κλπ.· — ἡ ἀναφορικὴ δύναμις τῶν ἀντωνυμιῶν τούτων προῆλθεν ἐκ τῆς δεικτικῆς (καὶ οὗτος = ὅς), ἥτις ὑπάρχει ἔτι παρ' Ὅμ.· ὅτε δὲ κατήντησαν τελείως ἀναφορικά, ὡς παρ' Ἀττικ., τὸ **τε** ἐξέπεσεν ὡς περιττόν, πλὴν ἔν τισιν, οἷον ἅτε, ὥστε, ἐφ' ᾧτε, οἷός τε, ἔστε. **5**) Ὁ Ὅμ. θέτει ἄλλα μόρια μεταξὺ τῶν ἀναφορικῶν καὶ τοῦ **τε**, ὅς ῥά τε (οὐδέποτε ὅς τε ῥα) Ἰλ. Ε. 137, κλπ.· ὅς μέν τε, ὅσπερ τε, Herm. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 391· οἷός πέρ τε Ἰλ. **Ε**. 340· **τίς τε**, τίς τ' ἄρ.. ξυνέηκε Ἰλ. Α. 8, πρβλ. Γ. 33. **II**. παρ' Ἡροδ. ἐνίοτε τὸ **τε** εἶναι ἐν χρήσει (καθὰ φαίνεται) ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὡσαύτως, ὁμοίως, πρὸς δὴ ὦν ἐμοί τε δοκέει Ἡρόδ. 1. 58· νῦν, ἔφη τε λέγων, ὦ Πέρσαι αὐτόθι 125· σὺ ὦν ἐμοί, καὶ γὰρ περὶ τῆς ναυμαχίης εὖ συνεβούλευσας, νῦν τε.., τώρα πάλιν, ὁ αὐτ. 8. 101, πρβλ. 7. 175· οὕτως ἴσως ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Σοφ. (Αἴ. 1310, Ἠλ. 1416), καὶ ἴσως ἐν Θουκ. 1. 9, ἴδε Jowett. ἐν τόπῳ.

Γ. ΘΕΣΙΣ.— Τὸ **τε** ὡς ἐγκλιτικὸν συνήθως κεῖται, ὅταν συνδέῃ λέξεις, μετὰ τὴν λέξιν, ἥτις πρόκειται νὰ συνδεθῇ· ἤ, ὅταν συνδέῃ προτάσεις, μετὰ τὴν πρώτην λέξιν τῆς προτάσεως ἥτις πρόκειται νὰ συνδεθῇ, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 5· ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι πολλὰ χωρία, ἐν οἷς φαίνεται ὅτι προηγεῖται τῆς λέξεως ἣν συνδέει, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 508, Ἡρακλ. 622, Ἕρμανν. εἰς Σοφ. Φιλ. 451, κλπ.· ἀλλ' αἱ ἐξαιρέσεις εἶναι μᾶλλον κατὰ τὸ φαινόμε-

ον ἢ πραγματικαί· διότι ἡ ἀνωμαλία πολλάκις προκύπτει ἕνεκα ἐλλείψεως· ἢ ἡ λέξις, μεθ' ἣν τίθεται τὸ τε, σχετίζεται τόσον στενῶς πρὸς τὴν λέξιν εἰς ἣν (τὸ τε) λογικῶς ἀνήκει, ὥστε ἀποτελεῖ σχεδὸν μέρος τῆς λέξεως ἐκείνης· οὕτω δὲ τὸ τε δύναται νὰ τεθῇ 1) μετὰ γενικὴν προσδιορίζουσαν τὴν λέξιν εἰς ἣν τὸ τε λογικῶς ἀνήκει, ὡς, αἰθέρι ναίων γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 19. 2) μετὰ τὸ ἄρθρον τῆς λέξεως εἰς ἣν τὸ τε ἀνήκει, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης ἥ τε κόμη τό τε εἶδος Ἰλ. Γ. 54· Ἀτρεῖδαι ἥ τ' Ὀδυσσέως βία Σοφ. Φιλ. 314, πρβλ. 325. 3) μετὰ ἀναφορικὸν ἐξ οὗ ἡ ὅλη πρότασις ἐξαρτᾶται, ὡς, ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 1073 — μετὰ τὴν λέξιν ἐξ ἧς δύο ὑποτελεῖς προτάσεις ἢ ἀπαρέμφατα ἐξαρτῶνται, ἣν ἐθέλωμέν τε μεῖναι καὶ μὴ .. καταπροδοῦναι Θουκ. 4. 10, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 130. 4) συνηθέστατα μετὰ πρόθεσιν ἀναφερομένην ἐπ' ἴσης εἰς τὴν δευτέραν πρότασιν ὡς καὶ εἰς τὴν πρώτην, Πινδ. Π. 1. 22, Ἡρόδ. 1. 69, κλπ.· ἀλλὰ τοῦτο κατὰ τὸ πλεῖστον μόνον ὅπου ἡ πρόθεσις εἶναι ἡ πρώτη λέξις τῆς ὅλης προτάσεως, Πόρσ. Ὀρ. 887· ποικιλία τις ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 904, ἔκ τε ποντίας δρόσου ἐξ οὐρανοῦ τε· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ συντάξει τοῦ τε.. τε, ἡ πρόθεσις κατὰ τὸ πλεῖστον παραλείπεται ἐν τῇ β' προτάσει, π. χ. παρά τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν αὐτόθι 951, κλπ. Ὅρα πλήρη περὶ τούτων ἔρευναν παρὰ τῷ Hartung. Partikeln-Lehre, I. 58-118.

τέ, Δωρ. αἰτ. ἑνικ. τοῦ **σύ**, Θεόκρ. 1. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 779 ἀείποτε ὀξύτον., ἐν ᾧ ὁ τύπος **τυ** (ὡς αἰτ.) ἀείποτε ἐγκλίνεται, Buttm. Ausf. Gr. § 72 Anm. 7.

τὲ', κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ **τεά**, οὐδέτ. πληθ. τοῦ **τεός**, Ἰλ. Ε. 237·

τεάφη, ἡ, ἢ τέαφον, τό, Βυζαντιακ. τύποι ἀντὶ **θεῖον**, θειάφιον, κοινῶς «θειάφι», «θεῖον ἄπυρον, ἡ κοινῶς τεάφη» Μοσχόπ. 112· «σκευασία ἐκ νίτρου, τεάφης καὶ καρβούνου ἰτέας πλήρης» Δουκ. Ἱστ. 30· «ἔβαλον πίσσαν καὶ ἄσφαλτον καὶ τέαφον» Συναξ. 3 Σεπτ., κλπ.

τέγγω, μέλλ. τέγξω Πινδ. Ο. 4. 29, Εὐρ. Ἱκέτ. 979· ἀόρ. ἔτεγξα Αἰσχύλ. Πρ. 401. — Παθητ., ἀόρ. **ἐτέγχθην** Σοφ. Φιλ. 1456, Πλάτ. (Πρβλ. Λατ. ting-o, tinc-tus, Ἀρχ. Γερμ. thunc-on, dunc-on tünchen, κτλ. Ὑγραίνω, βρέχω, Ἀλκαῖ. 30, Πινδ. Ν. 4. 7, Ἀττ. (ἀλλ' οὐχὶ συχν. παρὰ πεζογράφοις)· φάρεα πορφύρεα ποταμίᾳ δρόσῳ τέγγουσα, πλύνουσα, Εὐρ. Ἱππ. 127· τ. τοὺς πόδας Πλάτ. Νόμ. 866D· — παρὰ Τραγικ. συχν. ἐπὶ δακρύων, δάκρυσι κόλπους τέγγουσι Αἰσχύλ. Πέρσ. 540· ἀπ' ὄσσων παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 401· καὶ ἁπλῶς, τ. παρειάν, ὄμμα Σοφ. Ἀντ. 530, καὶ Εὐρ.· — Παθ., βρέχομαι, ὑγραίνομαι, δρόσοις Σοφ. Αἴ. 1209· δάκρυσί μοι τ. βλέφαρα Εὐρ. Ἱππ. 854· καὶ ἀπολ. **τέγγομαι**, δακρύω, κλαίω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1065. 2) μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τ. δάκρυα, χύνω δάκρυα, δακρύω, Πινδ. Ν. 10. 141· ἥ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Σοφ. Τρ. 849.— Παθ., ὄμβρος ἐτέγγετο, ἔπιπτεν ὑετός, βροχή, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1279. 3) τ. τοὺς ἱδρῶτας (ἐξύπακ. τὸ πῦρ), ὑγροποιεῖ, ἀναλύει, Ἀριστ. Προβλ. 2. 32.— Παθ., διακρίνεται τοῦ **τήκεσθαι**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 9, 4, πρβλ. **τεγκτός**. II. ποιῶ τι μαλακόν, μαλακώνω (κυρίως διὰ τῆς εἰς τὸ ὕδωρ ἐμβαπτίσεως), ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι· οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τέγγει γυῖα (δηλ. ὥστε μαλθακὰ γενέσθαι) Πινδ. Ν. 4. 5·— μεταφορ. ἐν τῷ παθητ., τέγγει γὰρ οὐδέν, οὐδόλως μαλάσσεσαι, Αἰσχύλ. Πρ. 1008· οὔτε γὰρ .. λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε νῦν τ' οὐ πείθεται Εὐρ. Ἱππ. 303· χωρεῖτ' ὀργῇ καὶ μὴ τέγγεσθ' Ἀριστοφ. Λυσ. 550· ὑπὸ κακοδοξίας τέγγεσθαι Πλάτ. 361C, πρβλ. Νόμ. 880E. III. βάπτω, κηλιδώνω, Λατ. tingere· μεταφορ., ὡς τὸ Λατιν. imbuere, τ. λόγον ψεύδει Πινδ. Ο. 4. 28 δάκρυα στοναχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 141.

Τεγέα, ας, Ἰων. **Τεγέη**, ης, ἡ, πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν Ἰλ. Β. 607, Πινδ., κλπ.

Τεγεάτης [ᾱ], Ἰων. -ήτης, ὁ, ὁ ἐκ Τεγέας, κάτοικος Τεγέας, Ἡρόδ., κλπ.· ἀκολούθως (ὡς παιδιὰ ἐν λόγοις), ὁ ἐκ πορνείου ἢ εἰς πορνεῖον ἀνήκων (ἴδε **τέγος** III), παρὰ Διογ. Λ. 6. 61· θηλ. **Τεγεᾶτις**, ιδος, ἡ χώρα τῶν Τεγεατῶν, Θουκ. 5. 65. — Ἐπίθετ., **Τεγεατικός**, Ἰων. -ητικός, ή, όν, Ἡρόδ. 8. 124.

τέγεος, ον, (τέγος) ὁ κατὰ τὸ τέγος, τὴν ὀροφήν, δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι .. ἔνθάδε γαμβροὶ κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν Ἰλ. Ζ. 248· ἀλλαχοῦ ὑπερῷοι οἶκοι, πρβλ. **ὑπερῷον**.—Καθ' Ἡσύχ.: «τέγεοι· ὑπερῷοι οἶκοι».

τέγη, ἡ, = **στέγη**, **τέγος**, Δίων Κ. 39. 61· «τέγη· στέγη, οἴκημα» Ἡσύχ.

τεγκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τέγγω**, ὁ δυνάμενος νὰ βραχῇ, ὡς τὸ ἔριον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέταλλον ὅπερ εἶναι **τηκτόν**, ἀλλ' οὐχὶ **τεγκτόν**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 2 κἑξ. 2) ὃν δύναταί τις νὰ μαλάξῃ, Λατ. exorabilis· «τεγκτούς· χριστούς» Ἡσύχ.

τέγξις, εως, ἡ, τὸ τέγγειν, ὑγραίνειν, βρέχειν, διάβρεξις, Ἱππ. 1200B, Ἀρετ. σ. 74, 46., 95, 36· «τέγξις διάβρεξις» Ἐρωτιαν. σ. 360.

τέγος, εος, τό, ὡς τὸ **στέγος**, στέγη, ὀροφή, στέγασμα οἰκίας ἢ θαλάμου, Λατ. tectum, Ὀδ. Κ. 559, Λ. 64 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1126, 1458· οὐπὶ τοῦ τέγους, σὺ ὁ ἐπὶ τῆς στέγης, αὐτόθι 1502, πρβλ. Σφ. 68· σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 262, πρβλ. Λυσίαν 97. 24· τ. τοῦ οἰκήματος Θουκ. 4. 48, Ξεν. κλπ. II. πᾶν ἐστεγασμένον μέρος τῆς οἰκίας, δωμάτιον, θάλαμος (κυρίως εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς οἰκίας εὑρισκόμενος), Ὀδ. Α. 333, Β. 458, κ. ἀλλ.· τ. Παρνάσιον, ὁ ἐν Δελφοῖς ναός, Πινδ. Π. 5. 54· λιθίνῳ ἔνδον τέγει, δηλ. ἐντὸς σπηλαίου, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 94. III. μεταγεν., πορνεῖον, χαμαιτυπεῖον, Πολύβ. 12. 13, 2, Ἀνθ. Π. 11. 363, Μανέθων 6. 143. (Περὶ τῆς ῥίζης κλπ., ἴδε ἐν λ. **στέγω**).

τεθαλυῖα, τεθηλώς, τεθαλώς, ἴδε ἐν λ. **θάλλω**.

τεθαρρηκότως, Ἐπίρρ. τοῦ **θαρρέω**, μετὰ θάρρους, Πολύβ. 2. 10, 7., 9. 9, 8, κλπ.

τεθαυμασμένος, μετὰ θαυμασμοῦ, Θ. Στουδ. σ. 696, ἔκδ. Mi.

τεθάφαται, Ἰων. γ' πληθ. πρκμ. τοῦ **θάπτω**, Ἡρόδ. 6. 103.

τεθεωρημένως, (θεωρέω) Ἐπίρρ., μετὰ σκέψεως, μετὰ προσοχῆς, ἀκριβῶς, Ὠριγέν. I, 709B, IV, 660B, Μεθόδ. 77D, κλπ.

τεθηγμένως, Ἐπίρρ. τοῦ **θήγω**, ὀξέως, Γρηγόρ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 457, 11.

τέθηπα, πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ., Ἐπικ. ὑπερσ. **ἐτεθήπεα** ὡς παρατ., ἐκ τῆς √ΤΑΦ (ἴδε ἐν τέλ.), ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐνεστὼς ὑπάρχει.— ῥῆμα ποιητικόν, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἴωσι καὶ μεταγεν. πεζογράφοις· I. ἀμεταβ., μένω ἔκθαμβος, θαυμάζω, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν, «ἐκπέπληκται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ψ. 105· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. **τεθηπότες**, ἐκπεπληγμένοι, ἔκθαμβοι, Ἰλ. Δ. 243, Φ. 64, κλπ.· **ἐτεθήπεα** Ὀδ. Ζ. 166. — Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἀόρ. **ἔταφον**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ **ταφών**, ἐν ταῖς φράσεσι, ταφὼν ἀνόρουσε, «ἐκπλαγείς, θαυμάσας» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 193, Ὀδ. Π. 12, κλπ.· στῆ δὲ ταφὼν Ἰλ. Λ. 545, κλπ.· ἀλλὰ γ' ἑνικ. **τάφε** ἀπαντᾷ ἐν Πινδ. Π. 4. 168, καὶ α' ἑνικ. **ἔταφον** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1000· — προσέτι ὁ πρκμ. ἐνίοτε συνάπτεται μετὰ μετοχ., τέθηπα ἀκούων Ἡρόδ. 2. 156, πρβλ. Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 42. 2) μετ' αἰτ., θαυμάζω ἢ μένω ἔκπληκτος πρός τι, Πλούτ. 2. 24E, Λουκ. Τίμ. 28, 56, κλπ., ἐν Ὀδ. Ζ. 168, ἡ αἰτιατ. με ἀνήκει μόνον εἰς τὸ **ἄγαμαι**). II. ἐκ τοῦ μεταβατικοῦ ἐνεργείας πρκμ. **τέθαφα**, ἐκπλήττω, εἰς θαυμασμὸν ἐμβάλλω, ἔχομεν τὸ γ' ἑνικ. ἐν Κρωβύλου «Ἀπολιπούσῃ» 1, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Casaubon. (Ἐκ τῆς √ΘΑΠ, τέ-θηπ-α, θάμβ-ος· ἀλλ' ἡ πρώτη ῥίζα εἶχε s ἐν ἀρχῇ, πρβλ. Σανσκρ. stambh, stambh-nômi (stup-efacio)· Λατιν. stup-eo· Λιθ. steb-iús (stupeo)).

τέθινα, τά (;), (ὑ)πὲρ τεθίνων κ..... Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις, CIA. II. 549. Κατὰ τὸν Voretzsch ἐν Hermes IV, σ. 266 κἑξ. ἡ λέξις = **τέθμια**. Ἀλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἀναγνωστέο.· ὑπὲρ τε θίνων (δηλ. θείνων, θείων) (καὶ ἀνθρωπίνων). Πρβλ. τὴν ἐν τῇ Συναγωγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη λέξ. **θῖνος**.

τεθλειμμένος, (= **τεθλιμ.**) Ἐπιγρ. Σηστοῦ, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. Σχ. Σμύρν. 1878. σ. 20. 21.— Παγών, Ἀθηναίου τ. Β' σ. 482, ἔνθα τὸ **θλείβεται**.

τέθμιος, ον, ἢ α, ον, Δωρ. ἀντὶ θέσμιος, τεθειμένος, ὡρισμένος, κανονικός, Λατ. solemnis, ἑορτὴν Ἡρακλέος τέθμιον Πινδ. Ν. 11. 35· τέθμιαι ὧραι Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 87. II. **τέθμιον**, τό, = τῷ ἑπομ., νόμος, Πινδ. Ι. 6 (5). 28, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 174, εἰς Δήμ. 12, Ὀππ. Κυν. 1. 450.

τεθμός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ θεσμός, νόμος, ἔθος, ἔθιμον, Πινδ. Ο. 6. 117., 7. 162, πρβλ. Dissen. N. 33 (51), καὶ ἴδε ἐν λ. **ἀμφίαλος, ἐγκώμιος**.

τεθμοφύλακες, οἱ, θεσμοφύλακες, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel IV. σ. 6.

τέθναθι, τεθναίην, τεθνάκην, τεθνάμεν, τεθνάμεναι, τεθνάναι, τεθνᾶσι, τεθνεώς, τεθνήξομαι, τεθνήξω, τεθνηώς, τεθνώς, ἴδε ἐν λ. **θνήσκω**.

τεθνηξείω, ἐφετ. τοῦ **θνήσκω**, Γ. Παχ. τ. Α', σελ. 127, 4, ἔκδ. Β.

τεθορεῖν, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἀντὶ **θορεῖν**, ἀόρ. β' τοῦ **θρώσκω**.

τεθορυβημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **θορυβέω**, μετὰ θορύβου, ἐν συγχύσει, ἄνευ τάξεως, ἀποχωρεῖν τε ἠναγκάζοντο τεθορυβημένως Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 5.

τεθριππ-ηλάτης, ου, ὁ, ὁ ὀχούμενος ἐπὶ τεθρίππου ἅρματος, Γλωσσ.

τεθριππ-οβάμων, [ᾱ], ὁ, = τῷ ἑπομ., τ. στόλος, τέθριππον, Εὐρ. Ὀρ. 988.

τεθριππο-βάτης, [ᾰ], ου, ὁ ὁδηγῶν τέθριππον, ὀχούμενος ἐπὶ ἅρματος συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, Ἡρόδ. 4. 170.

τέθριππος, ον, (τέτταρα, ἵππος) ὁ συρόμενος ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, ἅρμα Πινδ. Ι. 1. 18· ζεῦγος τ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 368·

ὄχος Εὐρ. Ἱππ. 1212· τ. ἡλίου σέλας ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 866· ἅμιλλαι τ., ὁ ἀγὼν τῆς ἁρματοδρομίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 386· ἐπὶ τοῦ ἁρματηλάτου, Ἐπιγρ. Κυρην. (;). **II.** **τέθριππον**, (ἐξυπακ. ἅρμα), τό, τὸ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, Πινδ. Ο. 2. 91, Ἡρόδ. 6. 103, Εὐρ. Ἄλκ. 428, κλπ.· τ. ἵππων, τέσσαρες ἵπποι συνεζευγμένοι, Ἀρ.στοφ. Νεφ. 1047· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἅρματος, Πινδ. Π. 1. 114, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 177.

τεθριππο-τροφέω, τρέφω τέσσαρας ἵππους διὰ τέθριππον ἅρμα, Ἡρόδ. 6. 125.

τεθριππο-τρόφος, ον, (τρέφω) ὁ τρέφων τέσσαρας ἵππους διὰ τέθριππον ἅρμα, τεθρ. οἰκία, οἰκογένεια πλουσία δυναμένη νὰ τρέφῃ τέσσαρας ἵππους δι' ἀγῶνα ἁρματοδρομίας τεθρίππων, ὅστις ἦν ὁ δαπανηρότατος τῶν ἀγώνων, Ἡρόδ. 6. 35, πρβλ. Ἀλκιβ. παρὰ Θουκ. 6. 16, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ἱπποτρόφος**.

τεθρῡλημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **θρυλέω**, κατὰ τρόπον πασίγνωστον, Πολυδ. Ϛ', 207.

τεθρυμμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **θρύπτω**, μαλθακῶς, θηλυπρεπῶς, ἡδυπαθῶς, τοῖς ἀσελγῶς καὶ τεθρυμμένως ζῶσιν Πλούτ. 2. 801A.

τεθυωμένος, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **θυόω**.

τει (=**τοι**, **ται**), κατάληξ. ῥημ. ὑποτακτικ. ἐγκλίσ. Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65: **βέλλειτει** = **βούληται**. Πρβλ. τὴν ἐν τῇ Συναγ. λ. Ἀθ. Κουμανούδη ῥηματ. κατάληξιν **τοι**.

τεῖ (=**τῷ**), τετράκις οὕτως εὕρηται ἐν Ἐπιγρ. Λεβαδείας Ἀθηναίῳ τ. Θ', σ. 362, ἔνθα ἀναγινώσκεται καὶ τὸ **Τρεφωνέει** (=**Τροφωνίῳ**) καὶ δὶς **τὸ ἄλλει** (=ἄλλῳ), ἔτι δὲ καὶ **τε(ὶ ἱαρ)άρχη** (=**τοί**, **οἱ ἱεράρχαι**) καὶ δὶς **βειλόμενος** (=**βωλόμενος**, **βουλόμενος**) καὶ **αὐτεῖ** (=**αὐτῷ**), πάντα ταῦτα περιεργότατα. Τὸ **τεῖ** ἀνεγνώσθη πεντάκις καὶ ἐν ἐπιγρ. Χαιρωνείας. Αὐτόθι σ. 353-7· ἔτι τὸ **αὐτεῖς**, (=**αὐτοῖς**), ἐν σελ. 355 καὶ τὸ **ποιούμενει**, (=**ποιούμενοι**) ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τεΐ, ἢ **τεί**, Δωρ. αἰτ. ἑνικ. τοῦ **σύ**, Ἀλκμὰν παρ' Ἀπολλωνίῳ Δυσκ. 366C.

τεῖδε, Δωρ. ἀντὶ **τῇδε**, Θεόκρ. **1**. 12., 5. 32., 8. 40· ἴδε **Ahr.** D. D. 362.

τεΐν, [ῑ], Δωρ. ἑνικ. δοτ. τοῦ **σύ**, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἐπικ., Ἰλ. Λ. 201, Ὀδ. **Δ**. 619, ἐπίγραμμα παρ' Ἡροδ. 5. 60, 61.

τεινεσμός, ὁ, (τείνω) ματαία προσπάθεια πρὸς ἀποπάτησιν, «τάνυμα» ἕνεκα δυσκοιλιότητος, Ἱππ. Ἀφ. 1259, Ἐπιδημ. τὸ α' 9 3, ἴδε **τηνεσμός**.

τεινεσμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τεινεσμόν, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α' 974. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ πάσχων δυσκοιλιότητα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 5.

τεινοδοκίδας, ὁ, μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, ὡς τείνοντος τοὺς δοκίδας καλουμένους κομήτας, Θ. Λάσκ. σελ. 769, ἔκδ. Mi., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τείνω· μέλλ. **τενῶ** Ἀριστοφ. Θεσμ. 1205, (**ἀπο-**) Πλάτ., (**ἐκ-**) Εὐρ.· ἀόρ. ἔτεινα Ἰλ., Ἐπικ. **τεῖνα** Ἰλ. Γ. 261· πρκμ. **τέτακα** Δίων. Ἀλ. κλπ., (**ἀπο-**) Πλάτ. Γοργ. 465E. – Μέσ. μέλλ. **τενοῦμαι** (**παρα-**) Θουκ. 3. 46, (**προ-**) Δημ. 179. 17· ἀόρ. **ἐτεινάμην** Ἀπολλ. Ῥόδ., Ἀττ. ἐν συνθέτοις:— Παθ., μέλλ. **ταθήσομαι** (**παρα-**) Πλάτ. Λυσί. 204C· ἀόρ **ἐτάθην** [ᾰ] Ἀττ., Ἐπικ. **τάθην** Ἰλ. Ψ. 375· πρκμ. **τέτᾰμαι** Ὅμ., Ἀττ.· ὑπερσ. γ' ἑνικ. καὶ πληθ. **τέτατο**, **τέταντο** Ὀδ. Λ. 11, Ἰλ. Δ. 544· γ' δυϊκ. **τετάσθην** αὐτόθι 536. (Ἐκ τῆς √ΤΑΝ ἢ ΤΕΝ, ὅθεν καὶ αἱ λ. **τάν-υμαι**, **ταν-ύω**, **τι-ταίν-ω**, **τά-σις**, **τόν-ος**, **ταν-αός**, **τε-ταν-ός**, **τέν-ων**, **ταιν-ία**· πρβλ. Σανσκρ. tan, tan-ômi (extendo), tan-us (tenuis)· Λατ. ten-do, ten-eo, ten-tus, tenus· Γοτθ. uf-than-jan (ἐκτείνειν)· Ἀρχ. Σκανδ. punnr (thin)· Ἀρχ. Γερμ. dunni (dünn)· Γερμ. dehnen· ὁ Κούρτ. ὡσαύτως παραβάλλει τὸ Σανσκρ. tan-yatus· Λατιν. ton-o, ton-itru· Γοτθ. don-ar (donner)· Ἀγγλο-Σαξον. thun-jan (thunder)· Ἀναγνωρίζει δὲ ὁ Κούρτ. τρεῖς κυρίας σημασίας τῆς ῥίζης ταύτης: (1) τὴν τῆς τάσεως, ὡς ἐν τῷ **τείνω**, κτλ.· (2) τὴν τῆς ἰσχνότητος, ὡς ἐν τοῖς tanus, tenuis, κτλ.· (3) τὴν τοῦ θορύβου ἢ κρότου ὡς ἐν τῷ tonare, κτλ.) Τεντώνω ἰσχυρῶς, μετὰ δυνάμεως, τεντώνω ὅσον δύναμαι, κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν, ἐτέντωσεν ἐντελῶς, ὅσον ἦτο δυνατόν, Ἰλ. Δ. 124· ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον Αἰσχύλ. Ἀγ. 364· ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, δέσας ἰσχυρῶς, τεντωτὰ τὰς ἡνίας ἐκ τῆς ἄντυγος τοῦ ἅρματος, Ἰλ. Ε. 262· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., [ἱμὰς] ὑπ' ἀνθερεῶνος .. τέτατο, ὁ ἱμὰς ἦτο τεντωμένος, Γ. 372· τελαμῶνε περὶ στήθεσι τετάσθην Ξ. 404· ἱστία τέτατο, ἦσαν τεντωμένα, τανυσμένα, Ὀδ. Λ. 11· οὕτω, ναὸς πόδα τείνειν, ἔχειν τεταμένον τὸ ἱστίον, Σοφ. Ἀντ. 716, πρβλ. Ἑλ. 1615, Ἀνθ. Π. παράρτ. 327·— ἀπολ., μὴ τ. ἄγαν Σοφ. Ἀντ. 711.— Μέσ., τείνομαι τόξον, δηλ. τὸ ἴδιόν μου τόξον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1043, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 591.

2) μεταφ., τείνω εἰς τὸ ἔπακρον, εἰ δὲ θεὸς περ ἶσον τείνειε πολέμου τέλους, ἐὰν δὲ θεός τις καταστήσῃ τὴν μάχην ἰσόρροπον, Ἰλ. Υ. 101· οὕτως ἐν τῷ παθ., τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε Μ. 436, Ο 413, πρβλ. Ἡσ. Θ. 638· τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, ἡ μάχη ἦτο τεταμένη εἰς τὸ ἔπακρον, σφοδρά, «πεισματώδης», Ἰλ. Ρ. 543· ἵπποισι τάθη δρόμος, τὸ βῆμα των ἐταχύνθη εἰς τὸ ἔπακρον, Ψ. 375· τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, ἐξεκίνησαν μὲ ὅσην ἠδύναντο ταχύτητα ἐκ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως, Ψ. 758, Ὀδ. Θ. 121·— τείνω αὐδάν, ἐντείνω τὴν φωνήν, ὑψώνω αὐτήν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 574·— ἐν τῷ παθ., ὁμοίως, προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, Πινδ. Ι. 1. 70· ἀμφί τινι ὁ αὐτ. ἐν Π. 11. 82. **3)** ἐκτείνω, ἁπλώνω, Ζεὺς λαίλαπα τείνει Ἰλ. Π. 365· νὺξ τέταται βροτοῖσιν, εἶναι ἡπλωμένη ὑπεράνω τῶν θνητῶν, Ὀδ. Λ. 19· ἀὴρ τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 547· οὕτως ἐπὶ τοῦ φωτός, τέτατο φάος Σοφ. Φ. 831, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 616B· ἐπὶ ἤχου, ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Σοφ. Ἀντ. 124· ὡσαύτως, δίκτυα τ. Ξεν. Κύρ. 6. 9, κτλ.· ψυχὴν διὰ παντὸς Πλάτ. Τίμ. 34B. **4)** διευθύνω πρός τι σημεῖον, σκοπεύω, κυρίως ἐκ τοῦ τόξου, τ. τὰ .. ἀμάχητα βέλη ἐπὶ Τροίᾳ Σοφ. Φ. 198· ἀκολούθως, μεταφορ., τ. φόνον εἴς τινα, σκοπεύω, μελετῶ, σχεδιάζω τὸν θάνατόν τινος, Εὐρ. Ἑκ. 263· (ἀλλὰ τ. φόνον, ἐπιμηκύνω αὐτόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 672)· τ. λόγον εἴς τινα Πλάτ. Φαίδων 63A· εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 163A.— Παθ., ἡ γλῶσσα τ. εἴς τινα Εὐρ. Ῥῆσ. 875· ἡ ἅμιλλα πρὸς τοῦτο τ. Πλάτ. Φαῖδρ. 270E, πρβλ. Νόμ. 770D· τεταμένων εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς Χώρας τῶν λεωφόρων αὐτόθι 763D· φλὲψ τετ. ἐκ.. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 17, κλπ. **II.** ἐκτείνω κατὰ μῆκος, τεντώνω, ἁπλώνω, τοποθετῶ κατὰ μῆκος, ζυγὰ ἐπιπολῆς τ. Ἡρόδ. 2. 96.— Παθ., ἐξαπλώνομαι κατὰ μῆκος, ταθεὶς ἐπὶ γαίῃ Ἰλ. Ν. 655· ἐν κονίῃσι τετάσθην, τέταντο Δ. 536, 544· ταθεὶς ἐνὶ δεσμῷ, κείμενος ἐξηπλωμένος μὲ ἁλύσεις, Ὀδ. Χ. 200· φάσγανον ὑπὸ λαπάρην τέτατο, ἐκρέματο παρὰ τὸ πλευρόν του, Ἰλ. Χ. 307· διὰ .. αἰθέρος .. τέταται, εἶναι τεταμένος, Ἐμπεδ. 439, πρβλ. 344· **τεταμένος**, ἐνίοτε γίνεται ἁπλοῦν ἐπίθ., = μακρός, αὐχένα .. τεταμένον τῇ φύσει, ἐπὶ τῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 5. **2)** ἐκτείνω πρός τινα, προτείνω, παρουσιάζω, προσφέρω, τινὰ ἐπὶ σφαγὰν Εὐρ. Ὀρ. 1494· ἀσπίδα, δόρυ Ἀνθ. Π. 7. 147, 720· παρειὴν τῷ ψιμυθίῳ αὐτόθι 11. 375· τὴν χεῖρά τινι ἤ ἐπί τι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 107, 1049. — Μέσ., τείνεσθαι χέρε, γυῖα, δειρὴν Θεόκρ. 21. 48, Ἀπολλ. Ῥόδ., κλπ.· ὡσαύτως, τεντώνω, ἐκτείνω δι' ἐμαυτόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 704, 1155. **3)** ἐκτείνω μηκύνω, ἐπὶ χρόνου, τ. βίον Αἰσχύλ. Προ. 539, Εὐρ. Μήδ. 670· αἰῶνα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 625· τείνειν τὸν λόγον, ὡς τὸ μακρὰν τείνειν, Αἰσχύλ. Χο. 510· μακροὺς τ. λόγους Εὐρ. Ἑκ. 1177· μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντες Πλάτ. Πολ. 605D· τί μάτην τείνουσι βοάν, ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν ὡς τὸ τ. αὐδάν (ἴδε ἀνωτ. Ι. 2), Εὐρ. Μήδ. 201· ἴδε ἐν λέξ. **μακράν**, **ἐκτείνω**.

B. ἀμεταβ., ἐπὶ γεωγραφικῆς θέσεως, ἐκτείνομαι, παρ' ἣν (ἐξυπακ. λίμνην) τὸ .. οὖρος τείνει Ἡρόδ. 2. 6, πρβλ. 3. 5· τὸ πρὸς Λιβύην .. οὖρος ἄλλο τείνει ὁ αὐτ. 2. 8· τ. μέχρι .. 4. 38· ἐς .. 7. 113· ἐπὶ .. Ξεν. Ἀγησ. 2. 17· ἐπὶ ἐσθῆτος, τ. ὑπὸ σφυροῖσι Εὐρ. Βάκχ. 936· ἐπὶ ὄρους, ὑψόθι τ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 354·— ἐπὶ χρόνου, τείνοντα χρόνον, ἐπεκτεινόμενον, μηκυνόμενον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 64·— σπανίως ἐν τῷ παθ., τὸ ὄρος τεταμένον τὸν αὐτὸν τρόπον Ἡρόδ. 2. 8. **II.** ἀγωνίζομαι, μάχομαι, προσπαθῶ, τ. ἐναντία τινὶ Πλάτ. Πολ. 492D· σπεύδω, οἱ δ' ἔτεινον ἐς πύλας Εὐρ. Ἰκ. 720· δηλοῖ τοὔργον, ἢ τ. χρεὼν ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1129· τ. ὥς τινα Ἀριστοφ. Θεσμ. 1205· ἔτεινον ἄνω πρὸς τὸ οὖρος Ξεν. Ἀν. 4. 3, 21. **III.** ἐκτείνομαι, φθάνω μέχρι τινός, Λατ. pertinere, ἐπὶ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Θεαίτ. 186C· ἐπὶ πᾶν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 186B· ἐπὶ τῶν φλεβῶν, ἐκτείνομαι ἀπὸ σημείου τινὸς εἰς ἕτερον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 2., 3. 3, 14 κέξ., κ. ἀλλ.· τ. ἐπὶ τόπου Λουκ. Ἰκαρομ. 22· εὐθὺ τόπου ὁ αὐτ. ἐν Νεκυομ. 4. **2)** ἀναφέρομαι, ἀνήκω εἴς τι, Λατ. spectare ad .., τείνει ἐς σέ, ἀναφέρεται εἰς σέ, εἰς σὲ ἀποβλέπει, Ἡρόδ. 6. 109., 7. 135, Εὐρ. Φοίν. 435, πρβλ. Ἱππ. 797, κτλ.· ποῖ τείνει καὶ εἰς τί; εἰς τί ἀναφέρεται; Πλάτ. Κρίτων 47C· μηδαμόσε ἄλλοσε ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 499A· ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 186C· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 188D, ἐν Πρωτ. 345B· εἰς ταὐτὸ ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 439B· — ὁ Πλάτων ποιεῖται χρῆσιν τοῦ παθητ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν σημασίας, Φαῖδρ. 270E, Πολ. 581B, κλπ. **3)** τείνειν πρός τινα ἤ τι, πλησιάζειν εἴς τι, ὁμοιάζειν, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 169A, ἐν Κρατύλ. 402C· οὕτως ἐγγύς τι τείνειν τοῦ θανάτου ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 65A, πρβλ. Πολ. 548D.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 57.

τεῖος, ἴδε **τέως** ἐν τέλει.

τεῖρος, εος, τό, Ἐπικ. τύπος τοῦ **τέρας**, εὕρηται μόνον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἐν οὐρανῷ ἀστερισμοί, σημεῖα, μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ., ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, «τὰ ἄστρα· παρὰ τὸ τερατώδη καὶ σημειώδη ταῦτα εἶναι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 485· πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων (Ἄρες) αἰθέρος ἑπτα-

πόροις ἐνὶ τείρεσιν Ὕμν. Ὁμ. 7. 7· τείρεσσιν ἐν ἀθανάτοισι Συλ. Ἐπιγρ. 6860b, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1362, Ἀρατ. 692. (Ἴδε τὴν λ. ἀστὴρ ἐν τέλ.)

τείρω, παρατ. ἔτειρον, εὕρηται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ παθ. (Ἐκ τῆς √ΤΕΡ (ἥτις ἐπιτεταμένη εὕρηται ἐν τῷ **τρύω**, ὃ ἴδε) παράγονται καὶ αἱ λέξεις τέρ-ην, **τρίβ-ω**· ἴσως καὶ αἱ λέξεις **τραῦ-μα**, **τι-τρώ-σκω**· **τε-τραίν-ω**, **τραν-ής**, **τόρν-ος**, **τορ-ὸς** (διάτορος), **τορ-εύω**, **τρῦ-μα**, **τρυπ-άω**· πρβλ. Σανσκρ. tar-unas (tener)· Λατιν. ter-o, ter-es· trib-ula, tril-icum· tereb-ra, tru- · Σλαυ. trĕt-i, try-li (terere)· Γοτθ. thair-ko (τρυμαλιά)· Ἀγγλο Σαξον. thrav-a (torquere, πρβλ. throe)·—Ἀρχ. Γερμ. drāj-an (drehe) — ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι τῆς ῥίζης ταύτης ὑπάρχουσι δύο πρῶται σημασίαι, (1) ἡ τοῦ τρίβω, (2) ἡ τοῦ τρυπῶ). Τρίβω ἢ θλίβω ἰσχυρῶς, μάλιστα ἐπὶ ἄλγους, θλίψεως, ταλαιπωρίας καὶ τῶν τοιούτων τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ὅθεν κατατρύχω, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, καταπονῶ, καταβάλλω, ἐξαντλῶ, πιέζω, τείρουσιν [ἡμᾶς] μαρνάμενοι Ἰλ. Ζ 255, πρβλ. Θ. 102., Ω 489· ἀλλά σε γῆρας τείρει Δ. 315· βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκὴ Ν. 251· τεῖρε γὰρ αὐτὸν ἕλκος Π. 510· ὀδυνάων αἵ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας Ο. 61, πρβλ. Ὀδ. Α. 342· ἱδρὼς γάρ νιν ἔτειρεν Ε. 796· τεῖρε γὰρ αἰνῶς φωκάων.. ὀδμὴ Δ 441· οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, κακαὶ τ. μέριμναι Μίμνερμ. 1. 7· ἐπεί με .. τύχαι τείρουσ' Ἄτλαντος Αἰσχύλ. Πρ. 348· ὀδύνη με τ. Εὐριπ. Ῥῆσ. 749.— Παθ., τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ Ἰλ. Ρ. 376 καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ αὐτόθι 745· ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ Χ. 242· τείρετο δ' αἰνῶς, ἐθλίβετο καθ' ὑπερβολήν, Ε. 352· τειρόμενοι, διὰ πολέμου, Λ. 801, πρβλ. Ζ 387, κλπ.· οὕτω παρ' Ἡσ. ἐν Ἀποσπ. 51, Θεόγν., καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς· τ. ὑπό τινος Εὐρ. Ἀνδρ. 114· ἢ μάλα δὴ τείρουσι .. υἷες Ἀχαιῶν, «τείρουσι, καταπονοῦσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 255.— Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρὰ Λυσί. 123. 25, Αἰλ. π. Ζ. 14. 11, Γαλην. τ. 8, σ. 840. — Καθ' Ἡσύχ.: «τείρων· λυπῶν. τιμωρῶν. καταπονῶν».

τειχεσι-πλήτης, ου, ὁ, (πελάζω) ὁ τὰ τείχη πλήττων, προσβάλλων ἐξ ἐφόδου, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε. 31, 455 (ἔνθα -βλήτης εἶναι πλημμ. γραφή)· — ὁ Ν κῆτ. ἔχει κριὸς τειχεσιπλήκτης, ὁ πλήττων τὰ τείχη· πρβλ. **δικασπλήτης**. — Καθ' Ἡσύχ.: «τειχεσιπλῆτα· προσπελάζων τείχεσι».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432.

τειχέω, ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. ἀντὶ τοῦ Ἀττικ. **τειχίζω**, Ἡρόδ. 1. 99, κλπ.· μετὰ συστ. αἰτ., τεῖχος τειχεῖν ὁ αὐτ. 9. 7. ‖ μεταβ., περιβάλλω διὰ τείχους, ὀχυρόω, τὸν Ἰσθμὸν ὁ αὐτ. 8. 40., 9. 8, πρβλ. 5. 23, κλπ.

τειχήεις, εσσα, εν, = **τειχιόεις**, Στράβ. 478.

τειχήρης, ες, ὁ περικεκλεισμένος ἐν ὁ τειχῶν (πρβλ. **πυργήρης**)· ὅθεν, 1) ἐντὸς τῶν τειχῶν ἐγκεκλεισμένος, πολιορκούμενος, ὅκως τειχήρεας ποιήσειε, ... χώματα χῶν πρὸς τὰ τείχεα ἐπόρθεε Ἡρόδ. 1. 162· τειχήρεις αὐτοὺς ποιήσας Θουκ. 2. 101., 1. 25· τ. γίγνεσθαι Ἀνδοκ. 26. 9· τ. εἶναι Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 2, Πολύβ., κλπ.· τ. ἔνδον καθῆσθαι Διον. Ἁλ. 6. 50. 2) περιτετειχισμένος, ὠχυρωμένος, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΓ', 20, Δευτ. Θ', 1, κ. ἀλλ.)· ἡ πρώτη (νῆσος) τειχήρης τὴν φύσιν, ὀχυρὰ ἐκ φύσεως, Φιλόστρ. 835. (Περὶ τῆς καταλήξεως ἴδε **τριήρης**).

τειχίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ** Θουκ. 6. 97, Δημ. 69. 18., 375. 7· ἀόρ. **ἐτείχισα** Ἡρόδ. 1. 175· πρκμ. **τετείχικα** Δημ. 375. 11.— Μέσ., ἀόρ. **ἐτειχισάμην** Ξεν.· (τεῖχος). Ὡς καὶ νῦν, κτίζω, (πρβλ. **τειχέω**), Ἀριστοφ. Ὄρν. 838, Θουκ. 1. 64, κλπ.· μετὰ συστοίχου αἰτ., τ. τεῖχος, οἰκοδομῶ, ἐγείρω τεῖχος, ὁ αὐτ. 5. 82, Ἀνδοκ. 28. 18, κλπ.· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τεῖχος ἐτειχίσσαντο, ἔκτισαν δι' ἑαυτοὺς τεῖχος, Ἰλ. Η. 449, πρβλ. Θουκ. 3. 105· ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ ἐτειχίσαντο ὁ αὐτ. 1. 11.— Παθ., πύργος τετείχισται Πινδ. Ι. 5 (4). 56· ὕμνων θησαυρὸς τετείχισται ὁ αὐτ. Π. 6. 9· τετείχιστο, ἀπροσ., ὑπῆρχον οἰκοδομαί, Ἡρόδ. 1. 181. 2) σχηματίζω ὡς τεῖχος, τῇ τῶν ἀσπίδων προβολῇ ὥσπερ τειχίσαντες Ἡρόδ. 6. 5. ‖ μεταβ., περιτειχίζω, διὰ τείχους περικλείω, ὀχυρώνω, τὸ οὖρος Ἡρόδ. 1. 175, κλπ.· τὸν Πειραιᾶ Ἀνδοκ. 21. 4· τὴν πόλιν, τὸν κρημνὸν Θουκ. 1. 93., 6. 101· στρατόπεδα δύο ὁ αὐτ. 3. 6· λίθοις τ. τὴν πόλιν Δημ. 325. 23· χαλκοῖς τείχεσι τὴν χώραν Αἰσχίν. 65. 33· Μαγνησίαν Δημ. 15. 20· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τειχίζεσθαι τὸ χωρίον Θουκ. 4. 3.— Παθ., περικλείομαι διὰ τείχους ἢ διὰ τειχῶν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐτειχίσθησαν ὁ αὐτ. 1. 93· τὰ τετειχισμένα, τὰ ὠχυρωμένα μέρη, ὁ αὐτ. 4. 9· μεταφορ., Αἴγυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην Ἰσοκρ. 224Α· ἀσφάλειαν τετειχισμένην ὅπλοις Δημ. 367. 18.

τειχιόεις, εσσα, εν, ὁ τετειχισμένος, ἐπὶ πόλεων, Ἰλ. Β. 559, 646.

τειχίον, τό, περιτείχισμα, μέγα τειχίον αὐλῆς Ὀδ. Π. 165. 343 (ὡς τὸ ἕρκεα, αὐτόθι 341)· — ἡ ὑποκοριστ. αὐτοῦ σημασία κεῖται ἐν τοῦ ὅτι λέγεται συνήθως ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν οἰκοδομημάτων καὶ οὐχὶ ὡς τὸ **τεῖχος**, ἐπὶ τῶν τῆς πόλεως τειχῶν, ἴδε Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 497 (ἂν καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Σφ. 1109 φαίνεται ὅτι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς πόλεως τειχῶν), Θουκ. 6. 66., 7. 81, κλπ., πρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 837, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 511.

τείχισις, εως, ἡ, τὸ τειχίζειν, κτίσιμον τείχους, περιτείχισις, Θουκ. 7. 6, Ξεν. Ἑλλ. 6 5, 4.

τείχισμα, τό, τεῖχος ἢ φρούριον, ὀχύρωμα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1096, Θουκ. 4. 8, 115, κλπ., πρβλ. **ἀπο-**, **δια-**, **περι-τείχισμα**.

τειχισμάτιον, τό, ὑποκορ τοῦ **τείχισμα**, τὰς χερσαίας πύλας τειχισματίοις διείληφε Νικήτ. Χρον. 364Β.

τειχισμός, ὁ, = **τείχισις**, Θουκ. 5. 82., 6 44, Δημ. 325, 23, Πολύβ. 5 93, 5, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 3.

τειχιστής, οῦ, ὁ, ὁ κτίζων τείχη, τειχοδόμος, τειχοποιός, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΒ', 12)

τειχοδομέω, κτίζω τεῖχος, Ἀνθ. Πλαν. 279, Πολυδ. Ζ', 118. — Παθ., ἐτειχοδομήθη Σχόλ. εἰς Εὐρ Φοιν 287.

τειχοδομία, ἡ, οἰκοδόμησις τειχῶν, Πλουτ. Νικ. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Β. 64, Κιννάμ. ἐν Ἱστ. 5C

τειχοδομήματα, τά, τειχοδομίαι, Ἐπιγρ. Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, Matth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 168.

τειχο-δόμος, ον, ὁ κτίζων, ὁ οἰκοδομῶν τείχη, Μανέθων 4. 291, Πολυδ. Α', 161, πρβλ. **τειχοποιός**.

τειχο-καταλύτης [ῠ], ου, ὁ, ὁ καταλύων, κατασ ρέφων τείχη, τῶν τειχοκαταλυτῶν ἐλεφάντων Κτησίας ἐν Φωτ. Βιβλιοθ 72, σ. 45, 32.

τειχο-κρατέω, κυριεύω τεῖχος, ἢ φρούριον, Πολύαιν. 5. 2, 18.

τειχολέτις, ιδος, ἡ, ἡ καταστρέφουσα τείχη, Σιμύλος ὁ ποιη ἡς παρὰ Πλουτ. ἐν Ρωμ. 17.

τειχομαχεῖον, τό, μηχανὴ πρὸς τειχομαχίαν, πολιορκητική τις μηχανή, Νικήτ. Χρον. 159Α.

τειχομαχέω, μάχομαι πρὸς τὰ τείχη, δηλ. πολιορκῶ καὶ προσβάλλω τὰ τείχη, Ἡρόδ. 9 70, Θουκ. 7. 79, Ξεν., κλπ · τ. τινι · Ἀριστοφ. Νεφ. 481· πρός τινα Πλουτ. Ἀλκ. 28· τειχομαχεῖν δυνατοί, ἔμπειροι εἰς τὸ τειχομαχεῖν, δηλ. εἰς τὸ πολιορκεῖν καὶ προσβάλλειν τείχη, Θουκ. 1. 102.

τειχο-μάχης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ προσβάλλων τὰ τείχη, πολιορκητής, μηχανικός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 570, ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **-ας**.

τειχομαχία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, τὸ τειχομαχεῖν, πολιορκία καὶ προσβολὴ τῶν τειχῶν, Ἡρόδ. 9. 70· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δωδεκάτη ῥαψῳδία (Μ) τῆς Ἰλιάδος, Πλάτ. Ἴων 539Β.

τειχομαχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πολιορκίαν· ἅπαντα ἔν τινι μεταγενεστ. Σχολίῳ εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 481, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 148.

τειχο-μελής, ές, ὁ τειχίζων διὰ μουσικῆς, ἐπὶ τῆς λύρας τοῦ Ἀμφίονος, Ἀνθ. Π. 9. 216.

τειχοποιέω, κτίζω τείχη ἢ ὀχυρώματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2097, Πολυδ. Ζ', 118.

τειχοποιητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τειχοποιέω**, δεῖ τειχοποιεῖν, Φίλων Βελοπ. 84Α. ‖ ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ τειχοποιοῦ, Δημ. περὶ τοῦ Στεφάνου ὑπόθ. 2.

τειχοποιΐα, ἡ, τὸ τειχοποιεῖν, κτίζειν τείχη, ἐγείρειν ὀχυρώματα, Διόδ. 13 35, Πλούτ. 2 851Α.

τειχο-ποιός, όν, ὁ κτίζων τείχη ἢ ὀχυρώματα, Λυκόφρ. 617, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 41, Πολυδ. Α', 161. ‖ οἱ τειχοποιοί, ἐν Ἀθήναις ἦσαν ἄρχοντες ἐκλεγόμενοι ὅπως φροντίζωσι περὶ τῆς ἐπισκευῆς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, Δημ. 243. 26, Αἰσχίν. 57. 15, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 5.

τειχό-πυργος, ὁ, πύργος ἐπὶ τείχους μετὰ διόδου, Ἐτυμολ. Μέγ 147, 5, ἔνθα **τειχοπυργίους**.

τεῖχος, εος, τό, τεῖχος, μάλιστα δὲ τεῖχος μέγα καὶ ἰσχυρὸν περί τινα πόλιν, τεῖχος τῆς πόλεως, συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ.: κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἀείποτε ἐξ ὀγκωδῶν λίθων (πρβλ. **λογάς**, **λογάδην**, **λιθολόγος**)· ὅθεν, ξύλινον τεῖχος ἦτο πρᾶγμα ἀσύνηθες καὶ παράδοξον, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141, πρβλ. 8. 51., 9. 65, Θουκ. 2. 75, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 4, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1040· (ὁ Πινδ. ποιεῖται χρῆσιν τῆς φράσεως ταύτης ἐπὶ νεκρικῆς πυρᾶς, Π. 3. 67)· τ. σιδηροῦν, τείχη χαλκᾶ καὶ ἀδαμάντινα Ἀριστοφ. Ἱππ. 1046, Αἰσχίν. 65. 33· τειχέων κιθῶνες, χιτῶνες, ἐνδύματα ἐκ τειχῶν, δηλ. τείχη πολλαπλᾶ, τὸ ἓν ἐντὸς τοῦ ἑτέρου, Ἡρόδ. 7. 139· τεῖχος ἐλαύνειν, ἴδε **ἐλαύνω** III. 2· δέμειν Ἰλ. Η 436, κλπ.· οἰκοδομεῖν Ἡρόδ. 1. 98, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1132, κλπ.· (οἰκοδομοῦμαι τ., κτίζω δι' ἐμαυτὸν τείχη, Θουκ. 7. 11)· τ. ἄγειν ὁ αὐτ. 6. 99· τ. ἱστάναι Δημ. 479. 12· τ. περιβάλλεσθαι, moenia sibi circumdare, Ἡρόδ. 1. 141, Θουκ., κλπ.· (ὡσαύτως, τ. περιβάλλεσθαι τὴν πόλιν Ἡρόδ. 1. 163 ὅθεν ἐν τῷ παθητ., τεῖχος περιβεβλημένος, ἔχων τεῖχος πέριξ, Πλάτ. Θεαίτ. 174Ε)· ἀλλὰ καί, περιβάλλεσθαι τείχει τὴν νῆσον, in ulam moeniis cingere, ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 116Α, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 11· — ἀντίθετον τῷ **τεῖχος** ῥήξασθαι, τεῖχος ῥηξάμενοι,

κρημνίσαντες, Ἰλ. Μ. 90, 257· τεῖχος ἀναρρήξας Η. 461· οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τ. διαιρεῖν, περιαιρεῖν, καθαιρεῖν, κατασκάπτειν Θουκ. 2. 75, Ἡρόδ. 6. 46, 47, Θουκ. 4. 109, κλπ. **2)** τὰ μακρὰ τείχη, τὰ ἑνοῦντα τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῶν λιμένων Πειραιῶς καὶ Φαλήρου, ἐκαλοῦντο δὲ τὸ βόρειον τὸ πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ νότιον ἢ τὸ πρὸς Φάληρον (Πλάτ. Πολ. 439Ε, Αἰσχίν. 51. 17, 27), ὠνομάζοντο προσέτι τὰ Σκέλη, Λατιν. Brachia (Στράβ 395, Λίβ 31. 26), ἴδε Θουκ. 2. 13· ἕτερον δὲ τεῖχος μεταξὺ τῶν δύο (τὸ διὰ μέσου) ἦτο παράλληλον πρὸς τὸ βόρειον, ὅπερ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο καὶ τὸ ἔξωθεν, Πλάτ. Γοργ. 455Ε, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· — πλείονα περὶ τῶν μακρῶν τειχῶν εὑρήσεις ἐν τῇ ἀξιολόγῳ πραγματείᾳ τοῦ Ἐνρίκου Οὐλερίχου τῇ ἐπιγραφομένῃ «Λιμένες καὶ Μακρὰ τείχη Ἀθηνῶν, δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ Ἑβδόμῳ φυλλαδίῳ τοῦ Ἐρανιστοῦ ἐν Ἀθήναις 1843, ἴδε καὶ διατριβὴν Γ. Ζαννέτου ἐν τῷ περιοδικῷ Ἀπόλλωνι, καὶ Λεξ. Ἀρχ. Ραγκαβῆ, κλπ.· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν τειχῶν διάστημα ἐνίοτε ἐκαλεῖτο τὸ μακρὸν τ., Ἀνδοκ. 7. 8. — τεῖχος, τείχη διαφέρει τοῦ τοῖχος ὡς τὸ Λατ. murus, moenia τοῦ paries, ὡς τὰ τῆς πόλεως τείχη ἀπὸ τοῦ τοίχου οἰκίας, πρβλ. **τειχίον.** **ΙΙ.** πᾶς τόπος ὠχυρωμένος, ὀχύρωμα, φρούριον, Ἡρόδ. 3. 14, 91, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ἑνὸς μόνου φρουρίου, ὁ αὐτ. 4. 12. **ΙΙΙ.** τετειχισμένη, ὠχυρωμένη πόλις, ὁ αὐτ. 9. 41, 115, Ξεν., κλπ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 9. 98, Ξεν. (Ὁ Κούρτ. νῦν ῥέπει εἰς τὸ νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΘΙΓ, **θιγεῖν** μᾶλλον ἢ εἰς τὴν √ΤΕΚ, **τεκ-εῖν**, μετενεχθέντος τοῦ δασέος ἀπὸ τοῦ πρώτου γράμματος εἰς τὸ τρίτον).

τειχο-σείστης, ου, ὁ, ὁ σείων, διασείων τείχη, Εὐστ. Πονημάτ. 291. 84, Μανασσ. Χρον. 4819· θηλ. **-σείστρια,** αὐτόθι.

τειχο-σκοπία, ἡ, τὸ σκοπεῖν ἀπὸ τῶν τειχῶν, ὄνομα τῆς γ' ῥαψῳδίας (Γ.) τῆς Ἰλιάδος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 88. 3553. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

τειχοφυλακέω, φυλάττω τὰ τείχη, Διον. Ἁλ. 4. 16, Πλουτ. Κράσσ. 27· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 574 κέξ., ὅστις ἀπορρίπτει τὸν τύπον **τειχοφυλακτέω** παρὰ Πολυαίνῳ 7. 11, 5, ὡς παρὰ πᾶσαν ἀναλογίαν ἐσχηματισμένον. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 297.

τειχο-φύλαξ [ῠ], ἄκος, ὁ, ὁ φυλάττων τὰ τείχη, Ἡρόδ. 3. 157, Πλουτ. 2. 694C.

τειχύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τεῖχος,** Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 28.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 409.

τείχωμα, τό, «φραγμός: τὸ περίφραγμα καὶ τείχωμα ἐντελές, ὅπερ ἐστὶ καὶ αἱμασιά» Α. Β. 314· — παρὰ Πολυβ. 4. 63, 2, νῦν διορθοῦται: **τε χώμασιν.**

τεέως, Ἐπίρρ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **τέως,** Ὀδ.

τέκε, τεκεῖν, ἴδε ἐν λ. **τίκτω.**

τεκεκτόνος, ον, πλημμ. γραφ. ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἀντὶ **τεκοκτόνος.** Λοβέκ. εἰς Φρύν. 678, περὶ τῆς Μηδείας τῆς φονευσάσης τὰ ἑαυτῆς τέκνα.

τεκμαίρομαι, μέλλ. **τεκμᾰροῦμαι,** Ξενοφ. Κύρ. 4. 3, 21· ἀόρ. **ἐτεκμηράμην** Ἀττ., Ἐπικ. **τεκμ-** Ὅμ.· ἀποθ., ἴδε κατωτ. Β (**τέκμαρ).** Δηλῶ διὰ σημείου, ἐμφαίνω, δεικνύω, ὁρίζω, προορίζω, διατάσσω, μάλιστα ἐπὶ θεῶν καὶ τῆς Μοίρας, θεοὶ κακὰ τεκμήραντο Ἰλ. Ζ. 349 κακὰ .. τεκμαίρεται ἀνθρώποισι Η. 70· πόλεμον, δίκην τινὶ τ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 227, 237· — καθόλου, ἐπὶ παντὸς προσώπου ἐν ἀξιώματι, ἐπιβάλλω ἔργον εἴς τινα, παραγγέλλω, προστάσσω, ὁρίζω, προδιαγράφω, πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμ. Ὀδ. Η. 317· ἄλλην θ' ἧμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη Κ. 563· καὶ μετά τινος προσθέτου σημασίας τοῦ προαγγέλλειν ἢ προφητεύειν, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Λ. 112, Μ. 139· — μετ' ἀπαρ., ὁρίζω κατ' ἐμαυτόν, δηλ. σχεδιάζω, ἔχω σκοπὸν νὰ πράξω, ἀποφασίζω, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 285 (ὅπερ ἐν στίχ. 287 ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **φρονεῖν**), πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 559 — σημειώνω, Λατ. designare, ἕδρας πρεπούσας Πλάτ. Νόμ. 849Ε. **ΙΙ.** μεθ' Ὅμ., σχεδὸν ἀείποτε, κρίνω ἐκ σημείων, σχηματίζω κρίσιν περί τινος πράγματος, εἰκάζω, ζητῶ, νὰ ὁρίσω ἢ προσδιορίσω, συμπεραίνω, προσβάσεις πύργων Εὐρ. Φοίν. 181· κύματα, φύλλα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 217· ἀπολ., σχηματίζω κρίσιν ἢ εἰκασίαν, τέταρσιν ὀφθαλμοῖς Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· τεκμαιρόμενον λέγειν, ἐξ εἰκασίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 4, 1, πρβλ. **συντεκμαίρομαι.** **2)** τὸ ἐφ' οὗ τις στηριζόμενος σχηματίζει τὴν κρίσιν ἢ εἰκασίαν συνήθως ἐκφέρεται κατὰ δοτικήν, ἐμπύροις τεκμαίρεσθαι, σχηματίζειν κρίσιν ἐκ τῶν ἐμπύρων θυσιῶν, Πινδ. Ο. 8. 4· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 151. 5· τ. τοῖσι νῦν ἔτι ἐοῦσι Πελασγῶν Ἡρόδ. 1. 57· τ. τὰ μὴ γιγνωσκόμενα τοῖς ἐμφανέσι, κρίνω ἢ εἰκάζω τὰ ἄγνωστα ἐκ τῶν γνωστῶν, ὁ αὐτ. 2. 33, πρβλ. 7. 16, 3· ἔργῳ κοὐ λόγῳ τ. Αἰσχύλ. Πρ. 336· τὰ καινὰ τοῖς πάλαι Σοφ. Ο. Τ. 916· τοῖς παροῦσι τἀφανῆ Εὐριπ. Ἀποσπ. 578· τοὺς .. περιεσομένους τοῖς ξύμπασι σημείοισι, ἐξ ὅλων τῶν συμπτωμάτων, Ἱππ. 46. 31, πρβλ. 396. 1· τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις Ἰσοκρ. 70Α· περὶ τῶν μελλόντων τοῖς ἤδη γεγενημένοις ὁ αὐτ. 128Β· — ὡσαύτως, τ. τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γεγενημένων Δειναρχ. 94. 28, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 2, Πλάτ. Συμπ. 204C· ἀφ' αὐτοῦ τὴν νόσον τ. Ἀριστοφάν. Σφ. 76, πρβλ. Θουκ. 4. 123, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 6, Πλάτ., κλπ.· τὸ ἀπό τινος εἴς τι Πλάτ. Θεαίτ. 206Β· τ. τι πρός τι Δημ. 820. 15· πόθεν τοῦτο τεκμαίρει; Πλάτ. Κρίτων 44Α, πρβλ. Πολ. 433Β· — σπανίως μετὰ γεν., τ. κατηγορίας οὐ προγεγενημένης, ἐκ τοῦ ὅτι .., Θουκ. 3. 53· τ. τῷ πυρὶ τῆς ὁδοῦ, κρίνω περὶ τῆς ὁδοῦ διὰ τοῦ πυρός, Ἀππ. Ἐμφυλ. 44, Μιθρ. 5, Ἄρατ. 1129, 1154· τ. τοῦ δένδρου πρὸς τὴν ναῦν, εἰκάζω τὸ ὕψος τοῦ δένδρου συγκρίνων αὐτὸ πρὸς τὸ πλοῖον, Φιλόστρ. 838, πρβλ. 28· οὕτω καί, οἶσθα ὅθεν τεκμαίρομαι Πλάτ. Πολ. 433Β, πρβλ. Φαῖδρον 235C. **3)** μετ' ἀπαρ., τ. τοῦτο οὕτω ἕξειν ἐκ τοῦδε Ξενοφ. Κύρ. 8. 1, 28, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 578C· οὕτω καὶ μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως, τεκμαίρεσθαί τι ὅτι .. (πρβλ. **τεκμήριον** I), Θουκ. 1. 1, Ξεν. Πολ. 8, 2· ὡς μέγα.. τὴν Αἴτνην ὄρος εἶναί φασι, τεκμαίρου, κρῖνον πόσον μέγα εἶναι .., Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 2· εἰ δέ με καὶ πεφίληκε τεκμαίρομαι, δὲν εἶμαι βέβαιος, Ἀνθολ. Π. 12. 177. — Πρβλ. **τέκμαρσις.** **4)** ἀναγνωρίζω, ὄπα κούρης Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 73· αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο Ἀνθολ. Πλαν. 121. **ΙΙΙ.** προβάλλω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔμπρός, εἰς ἄνεμον τεκμαίρεται ὁλκὸν Διον. Π. 101, 135, 178· — ἀπολ., προέχω, ἐξέχω, ἐπὶ ὀδόντων, Νικ. Θηρ. 231.

Β. ὁ ἐνεργ. τύπος **τεκμαίρω** ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς, δεικνύω διά τινος τεκμηρίου, τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, ἡ περίστασις ἀποδεικνύει ἕκαστον ἄνθρωπον (δεικνύει τὴν ἀξίαν κλπ. ἑκάστου), Πινδ. Ο. 6. 123 τεκμαίρει.. ἰδεῖν, παρέχει σημεῖα (εἰς τοὺς ἀνθρώπους) ὥστε νὰ ἴδωσι .., ὁ αὐτ. Ν. 6. 14· ἀλλά μοι .. τέκμηρον, ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν Αἰσχύλ. Πρ 605· τ. κέλευθον, δεικνύω, δηλῶ, φανερώνω τὴν ὁδόν, Νικ. Θηρ. 680· τ. ἀοιδήν, ὁδηγεῖν .., Ἄρατ. 18.

τέκμαρ, Ἐπικ. **τέκμωρ, τό,** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρῳ, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος τύπος ἀπαντᾷ ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 55. 2, Πινδ., Αἰσχύλ., κλπ.· ἄκλιτ. (ἴδε ἐν λ. **τίκτω**). Ὡρισμένον σημεῖον ἢ ὅριον, τέρμα, τέλος (τὸ παρὰ τοῖς μετέπειτα πέρας, Ἀριστ. Ῥητορ 1. 2, 17), τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ, Αἰγάς, «τρὶς μὲν ὥρμησε πορευόμενος (ἐξέτεινε τὸ βῆμα), τὸ τέταρτον δὲ κατέλαβε τὸ τέλος, τὰς Αἰγὰς τὴν νῆσον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 20· τοῖο μὲν .. εὕρετο τέκμωρ, ἐπενόησε τρόπον θεραπείας, Η. 472· εἰς ὅ κε τ. Ἰλίου εὕρωσιν Η. 30· οὐδέ τι τέκμωρ εὑρέμεναι δύνασαι Ὀδ. Δ. 373, πρβλ. 466. — παρὰ Πινδ., ἢ τέρμα, τέλος, τέκμαρ αἰῶνος Ἀποσπ. 146, πρβλ. Ν. 11. 57· ἤ, σκοπός, πρόθεσις, Π. 2. 90· συχν. καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **2)** ὡρισμένη γραμμὴ διαχωρισμοῦ, τ. δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν Ἡσ. Ἀποσπ. 55. 2. **ΙΙ.** ὡς τὸ **τεκμήριον**, ὡρισμένον σημεῖον, ἀλλὰ μόνον μέγα τ. καὶ σοβαρὸν ὡς ὁ Ζεὺς λέγει περὶ τοῦ νεύματός του ὅτι εἶναι μέγιστον τέκμωρ ἐξ ἐμέθεν, ἡ ὑψίστη καὶ βεβαιοτάτη ἐγγύησις ἢ διαβεβαίωσις, ἣν δύναμαι νὰ δώσω, Ἰλ. Α. 526· ἐπὶ τῆς σελήνης ὡς σημείου ἐν τῷ οὐρανῷ, τέκ. δὲ βροτοῖσι τέτυκται Ὕμ. Ὁμ. 32. 13, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 499, Γ. 1002, κλπ.· — οὕτω παρὰ Τραγ., ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χειμῶνος τ. οὔτ'.. ἦρος Αἰσχύλ. Πρ. 454· τί γὰρ τὸ .. τῶνδέ σοι τ.· ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 272, πρβλ. 315· τἀνδρὸς ἐμφανὲς τ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 244· θανόντος πίστ' ἔχων τ. Σοφ. Ἠλ. 774, πρβλ. 1109· τῆς ἀφίξεως τ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 483· κυνὸς .. σῆμα, ναυτίλοις τ. Εὐρ. Ἑκάβ. 1273. — Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει καὶ ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἱππ. καὶ Ἀρεταίου ἐπὶ συμπτώματος, μάλιστα δὲ ἐπὶ κρισίμου συμπτώματος, Ἱππ. 644. 55, περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, κ. ἀλλ.

τέκμαρσις, ἡ, τὸ κρίνειν ἐκ βεβαίων σημείων· μάλιστα παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, τὸ κρίνειν ἐκ συμπτωμάτων, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 383, πρβλ. Foës. Oec.· καθόλου, οὐ δικαίαν τέκμαρσιν ἔχει τὸ ἐκφοβῆσαι, δὲν παρέχει εὔλογόν τινα αἰτίαν (ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα) ὥστε νὰ προξενήσῃ ὑμῖν φόβον, Θουκ. 2. 87· τὴν τ. ποιεῖσθαι ἔκ τινος, = τεκμαίρεσθαι, Διον. Ἁλκ. 7. 71· τ. ἔχειν, ἑρμηνείαν, ἐπὶ ὀνείρου, Δίων Κ. 47, 46. **ΙΙ.** ἐμπειρία ἢ δεξιότης εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, ὀξύνοια, ἀγχίνοια, ταχύνοια, γυναικεία τεκμάρσει Διον. Ἁλ. 1. 78.

τεκμαρτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ, πρός τι, συμφώνως πρὸς .., Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1. **ΙΙ. τεκμαρτέον,** πρέπει τις νὰ ὁρίσῃ, συμπεράνῃ, τινί τι Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 746.

τεκμαρτικός, ή, όν, ὁ τεκμαιρόμενος, στοχαζόμενος, στοχαστικός, Πολυδ. Θ', 152.

τεκμαρτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ, νὰ εἰκάσῃ, οὐδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτὸν Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 3.

τεκμηριάζω, παριστάνω διὰ τεκμηρίων, διὰ φανερῶν σημείων, Νικήτ. Χρον. 214Β, 287D.

τεκμήριον, τό, (τεκμαίρομαι) ὡς τὸ **τέκμαρ** II (πρβλ. Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 2, 17), βέβαιον σημεῖον ἢ ἀπόδειξις, Ἡρόδ. 2. 13., 9. 100, καὶ Ἀττ.· τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1366· καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 205· θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια Σοφ. Ἠλ. 744· ἐμφανῆ τ. αὐτόθι 1109· ἀσφαλὲς τ. Εὐριπ. Ῥῆσ. 94· — παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, βέβαιον σύμπτωμα, Ἱππ. 46. 45. κλπ. **II**. βεβαία ἀπόδειξις (κυρίως συλλογιστική, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπ' εὐθείας μαρτυρίαν, Ἰσαῖ. 47. 33., 69. 18), Αἰσχύλ. Εὐμ. 485, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., κλπ.· ἀντίθετον τῷ **εἰκός**, Ἀλκίφρων 120. 18· ἀλλά, οὐκ εἰκότα τεκμήρια ὁ αὐτ. 128. 14· τ. δίκαιον ὁ αὐτ. 112. 32· τ. τινος, ἀπόδειξις περί τινος πράγματος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 662, Ἀριστοφ. Ὄρν. 482, κλπ.· σπανίως ἐπὶ προσώπου, τ. δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λαβὲ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 11· — ὡσαύτως, τ. περὶ τῶν μελλόντων Ἀνδοκ. 23. 39, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 13, Πλάτ. Θεαίτ. 185Β· — τ. τινος διδόναι, παρέχεσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 826, Ξεν. Ἀγησ. 6, 1· λέγειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 447· δεικνύναι, ἐπιδεικνύναι, ἀποδεικνύναι αὐτόθι 662, Ἱκέτ. 54, Πλάτ. Θεαίτ. 158Β· ἀποφαίνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 283Α· ἔχειν Αἰσχύλ. Ἱκ. 271. **2**) παρ' Ἀττικ. συχνάκις εὑρίσκομεν τεκμήριον δὲ ὡς ἀνεξάρτητον πρότασιν, ἡ δὲ ἀπόδειξις τούτου εἶναι (τὸ ἑξῆς), π. χ. Θουκ. 2. 39, πρβλ. Wolf. εἰς Δημ. Λεπτ. 459. 28· πληρέστερον: τ. δέ μοι τούτου τόδε· αἱ μὲν γὰρ φαίνονται Ἡρόδ. 2. 58· τ. δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὰ μὲν Κύρου Ξεν. Ἀν. 1. 9, 29· οὕτω, χρῆσθαι τεκμηρίῳ ὅτι .. (διὰ τοῦ ὅτι εἰσάγεται ὁ λόγος, ἡ αἰτία, οὐχὶ τὸ πρᾶγμα), Ἀνδοκ. 4. 25, Λυσί. 184. 29, πρβλ. σημεῖον II. 2. **3**) ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, βεβαία, ἀναντίρρητος ἀπόδειξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μὴ βεβαιωτικὰ **σημεῖον** καὶ **εἰκός**, ἴδε Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 27, 7, Ῥητορ. 1. 2, 16., 2. 25, 8 κἑξ.

τεκμηριόω, ἀποδεικνύω, διὰ τεκμηρίων, καταδεικνύω μετὰ βεβαιότητος, Θουκ. 1. 3, Διον. Ἁλ., κλπ.· εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι, νὰ ἀποδείξῃ διὰ τεκμηρίων, Θουκ. 1. 9· τοιαῦτα ἐτεκμηρίωσεν ὅτι.., τοιαύτην βεβαίαν ἀπόδειξιν παρέσχε περὶ τοῦ ὅτι.., ὁ αὐτ. 3. 104. — Παθ., ἀποδεικνύομαι, τινι, ἔκ τινος γεγονότος, Δίων Κ. 75. 13. **II**. Μέσ., = **τεκμαίρομαι** παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, οἷον Φίλωνι 2. 505, Ἀπολλων. περὶ Συντάξ. 371Β.

τεκμηριώδης, ες, ὁ ὅμοιος πρὸς **τεκμήριον**, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 25, 14.— Ἐπίρρ. -δῶς, Στοβ. παράρτ. σ. 72 Gaisf.

τεκμηρίωμα, τό, ἀπόδειξις, Γαλην. τ. 4, σ. 396.

τεκμηρίωσις, ἡ, ἀπόδειξις, Ἀρρ. Ἀν. 4. 7., 5. 4.

τέκμωρ, τό, Ἐπικ. τύπος τοῦ **τέκμαρ**, τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ Ἰλ. Π. 472. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 207.

τεκνίδιον [νῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τέκνον**, μικρὸν τέκνον, ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρὸς Ἀριστοφ. Λυσ. 889.

τεκνίον, τό, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 11. 402· τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἰμι Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 33, Α' Ἐπιστ. Ἰω. δ', 4.

τεκνογονέω, γεννῶ τέκνα, τίκτω, Ἀνθ. Π. 9. 22, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε'. 14.

τεκνογονία, ἡ, τὸ τίκτειν, γεννᾶν τέκνα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 18, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. β', 15.

τεκνο-γόνος, ον, ὁ γεννῶν τέκνα, Αἰσχύλ. Θήβ. 929.

τεκνο-δαίτης, ου, ὁ, (**δαίω** Β, **δαίνυμι**) ὁ καταβιβρώσκων τὰ τέκνα του, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8, 42, 6.

τεκνοδότης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς τέκνα, Ἀνων. ἀστρολ. Cod. Par. 2506, fol. 58 v⁰.

τεκνοθυσία, ἡ, ἡ θυσία τέκνων, Ἀθαν. τ. 2, σ. 24C.

τεκνοκτονέω, ἀποκτείνω, φονεύω τὰ τέκνα, Κλήμ. Ἀλ. 930, Ἡλιόδ., κλπ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ Παρατηρ. σ. 98.

τεκνοκτονία, ἡ, ὁ φόνος τῶν τέκνων, Πλούτ. 2. 998Ε.

τεκνο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων τέκνα, παιδοκτόνος, τ. μύσος, ἐπὶ ἀνθρώπου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1155.

τεκν-ολέτειρα, ἡ, ἡ φονεύσασα, ἢ κατ' ἄλλους ἡ ἀπολέσασα τὰ τέκνα της, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Σοφ. Ἠλ. 107, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb, πρβλ. καὶ Ἀπολλόδ. 3. 14, 8. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 195.

τέκνον, ου, ὁ, (√ΤΕΚ, **τίκτω**) τὸ τεχθέν, τὸ γεννηθέν, τὸ παιδίον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς τεκόντας, (ὡς τὸ Ἀγγλο-Σαξον. bearn, Σκωτ. bairn, ἐκ τοῦ beran, γεννῶ, — οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου τοκεύς, τροφὸς δὲ .. Αἰσχύλ. Εὐμ. 658), ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα Ἰλ. Β. 136, κ. ἀλλ.· τέκνα καὶ γυναῖκες Ἡρόδ. 1. 164., 2. 30· γυναῖκες καὶ τ. ὁ αὐτ. 6. 19, κλπ.· — τὸ ἑνικὸν ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ κλητ., ὡς τύπος προσφωνήσεως παρὰ πρεσβυτέρων πρὸς νεωτέρους, τέκνον μου, «παιδί μου», ἐνίοτε μετ' ἀρσεν. ἐπιθέτου, φίλε τέκνον Ἰλ. Χ. 84, Ὀδ. Β. 263, κλπ.· — ἡ ἀναφορ. ἀντωνυμία ἢ ἡ μετοχὴ τίθεται συχνάκις κατ' ἀρσεν. ἢ θηλ. γένος, οἷον παρ' Ἡροδ. 7. 224, Πινδ. Ἀποσπ. 157, Εὐρ. Ἱκέτ. 12 κἑξ, Τρῳ. 735. **2**) ἐπὶ ζῴων, τὰ μικρά, Ὀδ. Π. 217, Ἰλ. Β. 311, Μ. 170, κ. ἀλλ.· **οὕτω** παρ' Ἡροδ. 2. 66., 3. 102, 109, Αἰσχύλ. Θήβ. 291, Ξεν. Κύρ. 4. 1. 14, κλπ. **3**) μεταφορ. τὰ ἄνθη καλοῦνται γαίας τέκνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 613· τὰ πτηνὰ αἰθέρος τέκνα Εὐρ. Ἠλ. 897· οἱ βάτραχοι λιμναῖα κρηνῶν τ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 211, κλπ. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ παρ' Ὁμήρ.· ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ. (π. χ. Σοφ. Φιλ. 249, 260, 875, 914), ἀλλὰ πολὺ συχνότερον βραχὺ ὡς ἀείποτε παρὰ τοῖς Κωμικ., πλὴν ἐν παρῳδουμένοις τῶν Τραγικῶν χωρίοις, ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σελ. 479., 5, σ. 70· ἀλλὰ πάλιν μακρὸν παρὰ τοῖς ποιηταῖς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ὁ αὐτ. 3, σ. 89].

τεκνο-ποιέω, ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς γυναικός, **τίκτω**, γεννῶ τέκνα· ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 4 καὶ 5· (ἀλλ' ὁ Διόδ. ἀνατρέπει τὴν χρῆσιν ταύτην, πρβλ. 1. 73., 4. 29)· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, παράγω τέκνα, «κάμνω παιδιά», Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 22 κἑξ., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 6, 1· — ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, κάμνω νὰ γεννηθῶσι τέκνα δι' ἐμέ, Ξεν. Λακ. 1, 7. **II**. ἐπὶ πτηνῶν, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 4.

τεκνοποίησις, ἡ, = **τεκνοποιία**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 243.

τεκνοποιητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς γέννησιν τέκνων ἢ τεκνοποιίαν· ἡ τεκνοποιητικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ὡς ὑποδιαίρεσις τῆς **οἰκονομικῆς**, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 3, 2 (ἔνθα ὁ Δινδ. νομίζει διορθωτέον **τεκνοποιική**).

τεκνοποιία, ἡ, τὸ τεκνοποιεῖν, γεννᾶν τέκνα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 7, Λακ. 1, 3, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 12, 7, Πολιτικ. 2.6, 10., 2. 9, 18· — ἐπὶ ζῴων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 11· ἐπὶ πτηνῶν, Πλούτ. 2. 966D.

τεκνό-ποινος, ον, ὁ τὰ τέκνα ἐκδικούμενος, μνάμων μῆνις τεκνόποινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 155.

τεκνο-ποιός, όν, ἐπὶ τῆς γυναικός, ἡ τίκτουσα τέκνα, Ἡρόδ. 1, 59., 5. 40· ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὁ τεκνοποιῶν, Εὐρ. Τρῳ. 853 — τὰ τεκνοποιὰ ἀφροδίσια, ἡ κατὰ φύσιν σαρκικὴ μῖξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ παρὰ φύσιν κακουργούμενα, Ξεν. Ἱέρ. 1, 29.

τεκνορ-ραίστης, ου, ὁ, ὁ ὀλετὴρ τέκνων, τεκνοκτόνος, Λυκόφρων 38.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

τεκνοσπορία, ἡ, τὸ σπείρειν τέκνα, τεκνοποιΐα, ἐρατῆς ἔργα τεκνοσπορίης Ἀνθ. Π. 568.

τεκνο-σπόρος, ον, ὁ σπείρων τέκνα, τεκνοποιῶν, τεκνογόνος, Μανέθων 4. 597., 6. 540.

τεκνοσ-σόος, ον, ὁ σῴζων τὰ τέκνα, τεκνοσσόον οἶστρον Νόνν. Δ. 3. 322.

τεκνο-σφᾰγία, ἡ, ἡ τῶν τέκνων σφαγή, τὰς ἀνοσίους τεκνοσφαγίας Κύριλλ. Ἀλ. Ι, 156C.

τεκνοτροφέω, τρέφω ἢ ἀνατρέφω τέκνα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40. 32, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2347b.

τεκνοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἢ ἀνατρέφειν τέκνα, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. τ. 76. 13, Πλούτ. **2**) ἐπὶ ζῴων, ἀνατροφὴ τῶν τέκνων αὐτῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 5.

τεκνο-τρόφος, ον, ὁ ἀνατρέφων τέκνα, Ἐκκλ.

τεκνο-τρώκτης, ου, ὁ, ὁ τρώγων τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, τοῦ τεκνοτρώκτου Κρόνου Κραμήρ. Παρισιν. Ἀνέκδ. 3. 103, 12.

τεκνουργέω, = **τεκνοποιέω**, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. β', σ. 161.

τεκνουργία, ἡ, = **τεκνοποιία**, Τζέτζ. Ἱστ. 4, 346.

τεκνοῦς, **οῦσσα**, **οῦν**, συνηρ. ἀντὶ **τεκνόεις**, **εσσα**, **εν**, ἄνανδρος ἡ τεκνοῦσσα, ἡ τεκοῦσα, ἡ γεννήσασα (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Brunck), Σοφ. Τρ. 308, ἔνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει γραφ. **παιδοῦσσα** ἐκ τοῦ Καλλ.

τεκνοφαγέω, κατατρώγω τέκνα, Ἰουστῖν. Μάρτ.

τεκνοφᾰγία, ἡ, τὸ τεκνοφαγεῖν, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 80.

τεκνο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων τέκνα, Γρηγ. Ναζ.

τεκνόφι, ποιητ. γενικ. τοῦ **τέκνον**, Σιμωνίδ. 44 ἐν τέλ.

τεκνοφονέω, φονεύω τέκνα, Ἀνθ. Π. 345 κλπ.

τεκνο-φόνος, ον, τεκνοκτόνος, φονεὺς τέκνων, Ἑβδομ. (Σοφ. Σολομ. ΙΔ', 23).

τεκνο-φόρος, ου, ἡ φέρουσα (ἐν γαστρὶ) τέκνον, κυοφοροῦσα, ἔγκυος, Ἰω. Δαμασκ. 2. 854Α.

τεκνόω, μέλλ. -ώσω, παρέχω τέκνα, ἐφοδιάζω τινὰ μὲ τέκνα, τ. τὴν πόλιν παισὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 7.— Παθ., γίνομαι τέκνου πατήρ, κτῶμαι τέκνον, ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 868 (ἴδε Πόρσ. 882). **II**. γεννῶ, παράγω τέκνα, τεκνοποιῶ, συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, σπείρω ἢ ἀποκτῶ τέκνα, Ἡσ. Ἀποσπ. 43. 6, Εὐρ. Φοίν. 19, Ἑλ. 1146· νύμφης, ἐκ νύμφης, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 805· (τὸ θηλ. **τεκνοῦσα** ὅπερ εὕρηται ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Σοφ. ἐν Ἀποσπ. 308, εἶναι ἁμάρτημα, ἀντὶ **τεκνοῦσσα**). — Μέσ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, τίκτω τέκνα, ἀρχὴ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι καὶ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 5, 2· μεταφορ., ὄλβος τεκνοῦται, ἔχει τέκνα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 754· μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τε Σοφ. Ο. Κ. 618· χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων Εὐρ. Ι. Τ. 1262,

πρβλ. Ἱκέτ. 1087. — ἀλλὰ τὸ μέσον εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Μηδ. 574, Ὀρφ. Ὕμν. 29. 7· ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 4, 5· καὶ τὸ ἐνεργ. ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 30., 4. 3, 1· ἐπὶ τῆς γυναικός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 10· τεκνώσασα μετ' αὐτοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 4179.— Παθητ., τίκτομαι, γεννῶμαι, Πινδ. Ι. 1. 25, Εὐρ. Φοίν. 863· μεταφορ., μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος Αἰσχύλ. Θήβ. 657· νόμοι.. δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Σοφ. Ο. Τ. 867· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ δράματι 1215, ἔχει τὴν τολμηρὰν ἔκφρασιν, γάμον τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον, δηλ. γάμον, καθ' ὃν ἀνὴρ καὶ υἱὸς εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον· αὐτὴ δὲ τεκοῦσ' ὑπὸ τῆσδε τεκνοῦται Θεοδέκτ. παρ' Ἀθην. 452Α. **III.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, υἱοθετοῦμαι, Διόδ. 4. 67.

τέκνωμα, τό, τέκνον· μεταφορ., τέκν. τοῦ πόνου κλέος, τέκνον τοῦ πόνου εἶναι ἡ φήμη, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 306a.

τέκνωσις, εως, ἡ, τὸ γεννᾶν, τίκτειν, τέκνωσιν ποιοῦμαι, τεκνοποιοῦμαι, κτῶμαι τέκνα, Θουκ. 2. 44· γίγνεται ἡ τ. τινος Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 375F·— τὴν τ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 29, 4. **II.** Υἱοθεσία, Διόδ. 4. 39, 67.

τεκο-κτόνος, ον, = **τεκνοκτόνος**, Ὀρφ. Λιθ. 10. 9, περὶ τῆς Μηδείας, ἴδε Animadvertib Lobeck. εἰς Φρύν. σ. 678.

τέκος, εος, τό, Ἐπικ. δοτ. πληθ. **τέκεσσι**, **τεκέεσσι**, ἀμφότερα παρ' Ὁμήρ.· (√ΤΕΚ, **τίκτω**)· — ποιητ. ἀντὶ **τέκνον**, συχν. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. ὡς ἔκφρασις τρυφερότητος παρὰ τῶν πρεσβυτέρων πρὸς τοὺς νεωτέρους, τέκνον μου, «παιδί μου», φίλον τέκος Ἰλ. Ι. 437. 444, κλπ.· — οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ι. 6 (5). 44, Αἰσχύλ. Θήβ. 203, 677, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 439. **2)** ἐπὶ ζῴων, Ἰλ. Θ. 248, κλπ.· μάλιστα ἐν τῷ πληθ., «τὰ μικρά», Μ. 222, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 292. **3)** μεταφ., δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως Αἰσχύλ. Εὐμ. 534.

τέκταινα, ἡ, θηλυκ. τοῦ **τέκτων**, Ποιητ. παρὰ Γαλην. Δογμ. Ἱππ. καὶ Πλάτ., Α. Β. 1199.

τεκταίνομαι, μέλλ. **τεκτᾰνοῦμαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 674· ἀόρ. **ἐτεκτηνάμην** Εὐρ., κλπ.· ἀποθ. Κυρίως ἐπὶ τέκτονος ἢ ξυλουργοῦ, κατασκευάζω, «φτειάνω», νῆας Ἰλ. Ε. 62 (ἴδε ἐν λ. **τέκτων**)· — ἀπολ., κάμνω ἔργον ξυλουργοῦ, ἐργάζομαι ξύλα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔργον τοῦ χαλκέως, σιδηρουργοῦ, ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκτ. Ἀριστοφ. Πλ. 163· μηδεὶς χαλκεύων ἅμα τεκταινέσθω Πλάτ. Νόμ. 846Ε, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 22· ἀντίθετον τῷ **πλάττω**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 22, 6. **2)** ἐπὶ ἄλλων τεχνιτῶν ἢ δημιουργῶν, τ. χέλυν Ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 25· τάφον Καλλ. εἰς Δία 8·— συχν. παρὰ Πλάτ.· τέλεον αὐτὸν [τὸν κόσμον] ἐτεκτήνατο Πλάτ. Τίμ. 33Α· ὁ τεκταινόμενος, ὁ ποιητής, ὁ κατασκευαστής, ὁ δημιουργός, αὐτόθι 28C. **3)** μεταφορ., ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σχεδιάζω, μάλιστα μετὰ πανουργίας ἢ δεξιότητος, Λατ. struere ἢ machinari (πρβλ. **συντεκταίνομαι**), εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται, προσαρμόζει καὶ σχηματίζει ὁμοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 746· σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπρόσφθεγκτόν μ', διὰ τῆς ἑαυτῶν σιγῆς μὲ ἐκώλυσαν νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν των, Εὐρ. Ι. Τ. 951· πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω (δηλ. ὁ Κλέων) Ἀριστοφάν. Ἀχ. 660· τ. μαθήματα Πλάτ. Σοφ. 224D, πρβλ. Τίμ. 91Α. **II.** παρὰ μεταγεν. εὑρίσκομεν τὸ ἐνεργ. **τεκταίνω** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 361., Γ. 592, Ἀνθ. Π. 6. 80, Λουκ. Δίκη Φωνηέντ. 12· ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἀττ. εὕρηται ἡ μετοχ. **τεκταινόμενα** ἐπὶ παθ. σημασίας, ταυτὶ μ' οὐκ ἐλάνθανε τ. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 462· τὰ ὕστερον τ. Δημ. 921. 22.

τεκτόν-αρχος, ον, ἀρχιτέκτων, «ἐπειδὴ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὅμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι· βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ Τεκτόναρχος Μοῦσα» Πολυδ. Ζ', 117 (Σοφ. Ἀποσπ. 170).

τεκτονεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον τέκτονος, ξυλουργοῦ, «ἐὰν «τέκτων εἰσοικίσηται, τεκτονεῖον ἐκλήθη» Αἰσχίν. 17. 33.

τεκτόνευσις, εως, ἡ, τὸ τεκτονικῶς ποιεῖν τι, πρὸς κατασκευὴν καὶ τεκτόνευσιν (τῶν πολιορκητικῶν μηχανημάτων) Ἥρων περὶ Πολεμ. Μηχαν. ἐν τῷ Προοιμ.

τεκτονεύω, ὡς τὸ **τεκταίνομαι**, εἶμαι τέκτων, ξυλουργός, Ἀρτεμίδ. 1. 1.

τεκτόνησις σιδήρου, ἐξεργασία, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ.

τεκτονία, ἡ, τεκτονική, ξυλουργία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 5. 7, 6 (ἀμφίβ.), Ἀνθ. Π. 15. 14.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 124.

τεκτονικός, ή, όν, (τέκτων) ὁ ἠσκημένος ἢ ἔμπειρος καὶ δεξιὸς εἰς τὸ οἰκοδομεῖν, Πλάτ.· ὡς οὐσ., καλὸς ξυλουργὸς καὶ οἰκοδόμος, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 443. κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **χαλκευτικός**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 7· — ἡ τεκτονική (ἐξυπακ. τέχνη), ξυλουργική, ξυλουργία, συχν. παρὰ Πλάτ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τέχνην τοῦ χαλκέως ἢ σιδηρουργοῦ, (χαλκεία, ἢ χαλκευτική), Πλάτ. Πρωτ. 324Ε, Ξενοφ. Οἰκ. 1, 1, Διογ. Λ. 3. 100·— τὸ τεκτονικόν, ἡ ἐμπειρία ἐν τῇ τεκτονικῇ, Πλάτ. Κρατ. 416D. **2)** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ξυλουργὸν ἢ τέκτονα, ὄργανα ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιν. 975Β, Θεόφρ., κλπ.

τεκτονό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χεῖρα τέκτονος, τέκτων, Ὀρφ. Ἀποσπ. 8. 44.

τεκτοσύνη, ἡ, τέχνη τοῦ τέκτονος, τεκτονική, ξυλουργική, ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων Ὀδ. Ε. 250· ἄτιμον χεῖρα τεκτοσύνας, χεῖρα μὴ τιμηθεῖσαν ἐν τῇ τέχνῃ της, Εὐριπ. Ἀνδρ. 1015· μεταφ., τ. ἐπέων Ἀνθ. Π. 7. 159.

τέκτων, ονος, ὁ, (√ΤΕΚ, τίκτω) πᾶς ὁ ἐργαζόμενος τὰ ξύλα, μάλιστα ξυλουργός, λεπτουργός, «μαραγκός», προσέτι ναυπηγός, τέκτονες ἄνδρες, οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν Ἰλ. Ζ. 315· τέκτονος υἱόν, . ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας Ε. 59· νηῶν, δούρων τ. Ὀδ. Ι 126., Ρ. 384, πρβλ. Τ. 56., Φ. 44· πίτυν οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσσι Ἰλ. Ν. 390· τ., ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης Ο 411· τ. γὰρ ὢν ἔπρασσες οὐ ξυλουργικά Εὐριπ. Ἀποσπ. 978, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 372, Σοφ. Ἀποσπ. 491, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 37· — συνήθως ἀντίκειται πρὸς τὸν **χαλκέα**, σιδηρουργόν, Πλάτ. Πρωτ. 419D, Πολ. 370D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 17· πρὸς τὸν **λιθολόγον**, κτίστην, Θουκ. 6. 44, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1134, 1154, πρβλ. **τεκτονικός**· — ἀλλὰ καί, **2)** καθόλου, πᾶς ἐργάτης χειρῶναξ, τ. κεραοξόος, ὁ κατασκευάζων ἀντικείμενα διάφορα ἐκ κέρατος, Ἰλ. Δ. 110· σπανίως ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων τὰ μέταλλα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 12, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 5· γλύπτης, ἀγαλματοποιός, ἀνδριαντοποιός, Σοφ. Τρ. 768, Εὐρ. π. Ἄλκ. 348. **3)** δόκιμος τεχνίτης ἐν οἵᾳ δήποτε τέχνῃ, οἷον ἐν τῇ γυμναστικῇ, Πινδ. Ν. 5. 90· ἐπὶ τῶν ποιητῶν, τέκτονες σοφοὶ ἐπέων ὁ αὐτ. Π. 3. 200· τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων Κρατῖν. ἐν «Εὐνίδαις» 3 (παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 530)· τέκτονες κώμων, δηλ. οἱ χορευταί, Πινδ. Ν. 3. 7· τέκτων νωδυνίας, ὁ ἰατρός, ὁ αὐτ. ἐν Π. 3. 6· δεξιᾶς χερὸς ἔργον, δικαίας τέκτονος, ἀληθοῦς ἐργάτου, τεχνίτου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1406. **4)** μεταφ., δημιουργός, αἴτιος, πρωτουργός, νεικέων αὐτόθι 152· κακῶν Εὐρ. Μήδ. 408· τέκτων γένους, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γέν., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 594, πρβλ. 283· ὁ .. χρόνος μ' ἔκαμψε, τ. μὲν σοφὸς Κράτης ἐν Ἀδήλ. 2.

τεκών, μετοχ. ἀόρ. β' τοῦ **τίκτω**.

τελᾰμών, ῶνος, ὁ, πλατὺς ἱμὰς χρησιμεύων εἰς πολλὰ (ἐκ τῆς √ΤΛΑ, **τλάω**, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἥρως Τελαμὼν ἔλαβε τὸ ὄνομα, πρβλ. **Ἄτλας**)· **1)** ἱμάς, λωρίον ἐκ δέρματος, συχν. παρ' Ὁμήρῳ, δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου, ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, Ἰλ. Ξ. 404· μόνον διὰ τὸ ξίφος, ξίφος σὺν κολεῷ τε καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι Η. 304, πρβλ. Ψ. 825· μαχαίρας εἶχον .. ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων Σ. 598· περὶ στήθεσσι .. χρύσεος ἦν τ. Ὀδ. Λ. 610,— ἀλλὰ συνήθως διὰ τὴν ἀσπίδα, Ἰλ. Λ. 38., Σ. 480, κ. ἀλλ.· δὲν ἐζωννύετο δὲ περὶ τὴν ὀσφὺν ἀλλὰ περιέβαλλε τὸν ὦμον καὶ τὸ στῆθος, Ε. 796., Π. 803, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 171·— παρ' Ὁμ. ὁ τελαμὼν εἶναι συνήθως ἀργύρεος, ὡσαύτως δὲ χρύσεος, ἴδε ἀνωτ.· **φαεινὸς** Ἰλ. Μ. 401, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 222. **2)** πλατὺς λινοῦς ἐπίδεσμος, χρήσιμος διὰ τραύματα, Ἰλ. Ρ. 290, Ἡρόδ. 7. 181· ἀμφὶ τραύματ' .. τελαμῶνας βαλεῖν Εὐριπ. Φοίν. 1669· — ὡσαύτως μακρὸν καὶ στενὸν ὕφασμα ἐκ λίνου, εἶδος «φασκιᾶς», δι' ἧς περιειλίσσοντο τὰ νεκρὰ σώματα τῶν Αἰγυπτίων (αἱ μούμμιαι), Ἡρόδ. 2. 86, Ἀνθ. Π. 11. 125. **3)** ταινία ἀναδέουσα τὴν κόμην, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20, σ.ίχ. 8, Καλλίστρ. Στατ. 11. **II.** ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, Τελαμῶνες ἦσαν κολοσσιαῖα ἀγάλματα ἀνδρῶν χρησιμεύοντα ἀντὶ κιόνων· ἦτο δὲ τοῦτο Ῥωμαϊκὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ Ἑλλην. Ἄτλαντες, Müller Archäol. d. Kunst § 279, Συλλ. Ἐπιγρ. 2, σ. 76. 78· πρβλ. Καρυάτιδες.— Καθ' Ἡσύχ.: «τελαμών· λῶρος. καὶ ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος, ἢ δεσμός, ἢ «φασκία».— «Τελαμῶνα ἄδειν· ἀρχὴ σκολίου» ὁ αὐτ. — «Τελαμώνιοι κόνδυλοι· οἱ προσδεόμενοι τῶν τελαμώνων· ἢ μεγάλοι, χαλεποί» ὁ αὐτ.

τελᾰμωνία, ἡ, παρὰ Πολυδ. Ε', 55., Γ', 142 (ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ μετὰ διαφ. γραφ. **τελμονίαι**) διορθωτέον εἰς **στελμονία** (ὃ ἴδε).

τελᾰμωνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τελαμὼν** (Ι. 2), Ὀρειβάσ.

τελᾰμωνίζω, περιδένω τραῦμα, Σάτυρ. παρ' Ἀθην. 248F.

τελ-άρχης, ου, ὁ, = **μεράρχης**, ὁ ἀρχηγὸς ἢ διοικητὴς τέλους, δηλ. μεραρχίας (συνισταμένης ἐκ δισχιλίων ἀνδρῶν), (ἴδε **τέλος**, σημασία ΙΙ), Ἐτυμ. Μέγ. 729, Bibl. Coislin. 507· πρβλ. **τελέαρχος**.

τέλβω, **τέλβομαι**, = **ἀτέμβω**, Ἡσύχ.

τελέαρχος, ὁ, (**τέλος** III) ἀστυνομικὸς ἄρχων, κυρίως ἐπιμελητὴς τῆς καθαριότητος τῶν ὁδῶν, ἐν Θήβαις, Πλούτ. 2. 811Β· —**τελεαρχία**, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ τελεάρχου, αὐτόθι.

τελέεις, ἴδε **τελήεις**.

τελέθω· γ' ἑνικ. Ἰωνικ. παρατ. **τελέθεσκε** Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Δήμ. 242. Ποιητ. ῥῆμα, ἴσως ἀρχαῖος τύπος τοῦ **τέλλω** ΙΙ,

ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι, γίνομαι, εἶμαι, ὑπάρχω, νὺξ τελέθει Ἰλ. Η. 282, 293· τελέθουσι γυναῖκες Ἐμπεδ. 329· — ἀκολούθως, ἁπλῶς, εἶμαι κατά τινα τρόπον, εἶμαι τοιοῦτός τις, ἥτις σημασία δὲν εἶναι σπανία παρ' Ὁμήρῳ, ὡς, ἀριπρεπέες τελέθουσι, μινυνθάδιοι τελ. Ἰλ. Ι. 441, Ὀδ. Τ. 328· ζαχρηεῖς τ. Ἰλ. Μ 347· ἀμείνων τελέθει Ὀδ. Η. 52· παντοῖοι τ. Ρ. 486· οὕτω καὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 179, 504, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141, Θέογν., Ἐπίχ. (94 Ahr.), Πίνδ., καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ. (ἀλλ' οὐχὶ παρὰ Σοφ.)· δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἴωσιν, οἷον Ἱππ. 463. 10, κ. ἀλλ.· καὶ παρὰ Δωρ., Ἡρακλεωτ. Πίναχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 5774. 111, Διωτογ. παρὰ Στοβ. 267. 54. ΙΙ. = τελέω, φέρω εἰς ὕπαρξιν, Χρ. Σιβ. 3. 263. — Παθ., ἐγείρομαι, λαμβάνω ὕπαρξιν, Ψευδοφωκυλ. 98.

τελειογονέω, φέρω καρπὸν εἰς τελειότητα ἢ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 3., 3 18, 1.— Παθ., ἔρχομαι τέλειο, εἰς ὕπαρξιν, γεννῶμαι τέλειος, Φίλων κλπ.· **τελεογονέομαι** παρὰ Πλουτ. 2. 1018B.

τελειογονία, ἡ, τελεία γέννησις, παραγωγή, γόνιμον ἢ ἄγονον εἰς τελ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 17·— **τελεογονία**, Ἱππ. 687, ἐν τέλ.

τελειο-γόνος ἢ **τελεογ-**, ὁ γεννῶν τέλεια νεογνὰ ἢ τέλειον καρπὸν παράγων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 9. ΙΙ. προπαροξ., **τελειόγονος**, ον, Παθητ., ὁ γεννηθεὶς τέλειος ἢ ἀφ' οὗ συνεπλήρωσε τὸν προσήκοντα χρόνον, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 19 (ἔνθα **τελεόγονα**).

τελειοδύναμος, ον, ἔχων τελείαν δύναμιν, Διον. Ἀρεοπ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 3. 1, σ. 896.

τελειο-καρπέω, παράγω τέλειον καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 13, 4, κλπ.· **τελεοκαρπέω**, αὐτόθι 4. 8, 8, περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 3.

τελειό-καρπος ἢ **τελεόκ-**, ον, ὁ παράγων τέλειον καρπόν, Κ. Μανασσ. Χρον. 98.

τελειό-μηνος, ον, = **τελεόμηνος**, Μανασσ. Χρον. 148.

τελειοποιέω, ποιῶ τινα τέλειον, συμπληρῶ, Εὐστ. Πονημ. 159. 11., 263 12.

τελειο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι τέλειον, συμπληρῶν, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 27C, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 70, 5.

τελειο-πώγων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων τέλειον ἢ πλήρη καὶ μὴ κεκαρμένον πώγωνα, Κ Μανασσ. Χρον. 3860.

τέλειος καὶ **τέλεος**, α, ον, παρ' Ἀττικ. ὡσαύτως ος, ον· ὁ τύπος **τέλεος** εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν ἁπανταχοῦ παρ' Ἡροδ. (ἴδε κατωτ. IV), ἐν ᾧ παρ' Ἀττικ. ἀπαντῶσιν ἀμφότεροι, ὧν οἱ ποιηταὶ λαμβάνουσιν ἑκάστοτε τὸν μᾶλλον ἁρμόζοντα πρὸς τὸ μέτρον, παρὰ δὲ τοῖς πεζογράφοις τὸ **τέλεος** εἶναι συνηθέστατον, ὡς βεβαίως παρὰ Πλάτ.·— προσέτι, οἱ δοκιμώτατοι τῶν συγγραφέων, ὡς ὁ Πλάτ., χρῶνται τῷ θηλ. εἰς **α** ἢ εἰς **ος** ἀδιαφόρως: (τέλος). Φθάσας εἰς τὸ ὡρισμένον τέλος, εἰς ἀκμήν, ἐντελής, σωστός, τέλειος, Ὅμηρ. (μόνον ἐν Ἰλ.), κλπ.· ἐπὶ θυμάτων, πλήρης, τέλειος, ἀκέραιος, ὁλόκληρος, ἄρτιος, ἄνευ μώμου ἢ σπίλου, αἰγῶν τε τελείων, «ἤτοι τὴν ἡλικίαν ὁλοκλήρων· λελωβημένον γὰρ οὐ θύεται» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 66, Ω. 34 (ἴδε κατωτ. 2)· ὅκου θύεται τὰ τέλεα τῶν προβάτων Ἡρόδ. 1. 183· ἐπὶ θυσιῶν, ἱερὰ τέλεα, πλήρη, τέλεια ἢ συμπεπληρωμένα τὸν ἀριθμόν, ἢ τελούμενα μετὰ πάσης νομίμου τελετῆς, Θουκ. 5. 47, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 9, Δημ. 1365. 17· τελέους ἀεὶ τελετὰς τελούμενος τέλεος ὄντως .. γίγνεται Πλάτ. Φαῖδρ. 249C· ἐν Ἰλ. Θ. 247, Ω. 315, αἰετὸς τελειότατος πετεηνῶν σημαίνει πιθαν. τὸ βεβαιότατον μαντικὸν πτηνὸν (πρβλ. **τελήεις**), ἀλλ' ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον τὸ ἀνώτατον τῶν πτηνῶν, ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν (ἴδε κατωτ. II). 2) ἐπὶ ζώων, τελείως ηὐξημένος, ἔχων πλήρη ἡλικίαν, ἀκμαῖος, τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1504· οὕτω δέ τινες λαμβάνουσι τὸ αἶγες τ. (ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.)· ἰδίως ἐπὶ ἀνδρῶν, τ. ἀνήρ, τελείως ηὐξημένος, τέλειος τὴν ἡλικίαν, Λατ. adultus, Πλάτ. Νόμ. 929C, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4., 12. 14, ἴδε κατωτ. II. 1· τ. ἵππος, ἀντίθετον τῷ **πῶλος**, Πλάτ. Νόμ. 834C· τ. ἅρμα, ἅρμα συρόμενον ὑπὸ ἵππων, ἀντίθετον τῷ ἅρμα πωλικόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758 III. D 2, Λουκ. Τίμ. 50· τ. κέλης, ξυνωρὶς Συλλ. Ἐπιγρ. 1591. 57 καὶ 59· ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 5. 3) ἐπὶ προσώπων, καλῶς κατηρτισμένος, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του, μηδεμίαν ἔλλειψιν ἔχων εἰς τὴν ἰδιότητά του, Ἰσοκρ. 239D, 283D, κλπ.· τ. σοφιστὴς Πλάτ. Κρατ. 403E· τ. εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 269E· κατὰ πάντα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 30D· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 647D, 678B, Ἰσοκρ., κλπ.· ἔν τινι Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 4. 3. 6) ἐπὶ πραγμάτων, φάρμακον τελειώτατον Πλάτ. Κριτί. 106B, κλπ.· τ. ἀρετή, φιλία Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 1, 15, κ. ἀλλ.· ἐπὶ συλλογισμοῦ τοῦ α' εἴδους, ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ καλοῦνται ἀτελεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 5, 3, κλπ.· — ἔτι καὶ ἐπὶ κακῶν, τ. νόσημα, σοβαρόν, ἐπικίνδυνον, Ἱππ. Π ορρ 109· ἀδικία τελεία, τελεωτάτη, ἀπόλυτος, Πλάτ. Πολ. 384B, 344A. 4) ἐπὶ προσευχῶν, εὐχῶν, κλπ., τετελεσμένος, ἐκπληρωθείς, εὐχωλαὶ Πινδ. Ἀποσπ. 87. 12· τέλειον ἐπ' εὐχᾷ ἐσλὸν ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 156· τελεία γένεος Οἰδίπου τ' ἀρὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 832· μὰ τὴν τ. τῆς ἐμῆς παιδὸς δίκην ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1432· τέλεα εὔγματα Ἀριστοφ. Θεσμ. 353· ἐπὶ οἰωνῶν ἢ προρρήσεων, ὄψις οὐ τελέη, ὅραμα ἢ ὄνειρον μηδὲν σημαῖνον, Ἡρόδ. 1. 121· τ. σύμβολον Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 526· τ. τὸ ἐνύπνιον τετελέσθαι Πλάτ. Πολ. 443B· — ὡσαύτως, τ. ψῆφος, ἀπόφασις ὡρισμένη, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 739, Σοφ. Ἀντ. 632. 5) ἐπὶ ἀριθμῶν, πλήρης, συμπεπληρωμένος, τέλειος, τελέους ἑπτὰ μῆνας Ἀριστοφ. Λυσ. 104· τ. ἐνιαυτὸς Πλάτ. Τίμ. 39D. 6) ἐν τῇ Ἀριθμ. **τέλειοι** εἶναι οἱ ἀριθμοὶ ὅσοι ἰσοῦνται τῷ ἀθροίσματι τῶν διαιρετῶν αὐτῶν, οἷον $6 = 3+2+1$· $28 = 14+7+4+2+1$, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 546B, Εὐκλ. Ἐλ. 7. 21. 6) τ. κρατήρ, δηλ. ὁ τρίτος κρατὴρ ὁ προσφερόμενος εἰς Δία τὸν Σωτῆρα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 437. II. ἐπὶ τῶν θεῶν, ὅτε νοοῦνται αἱ ἰδιότητες αὐτῶν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν, δηλ. παντοδυναμία, τὸ ἄπειρον, ἤ, ὡς ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν, οἱ ἀκούοντες καὶ ἐκπληροῦντες προσευχήν, οἱ παρέχοντες ἐπιτυχίαν (ὡς νοεῖται παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 973, ὦ Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει), Ζεὺς τ. Πινδ. Ο. 13. 164, Π. 1. 130· τ. ὕψιστον Δία Αἰσχύλ. Εὐμ. 28· τελέων τελειότατον κράτος, Ζεῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 526· ἐπὶ τῆς Ἥρας, ζυγία, Λατ. Juno pronuba, ἡ προστάτις τοῦ γάμου, ὅστις θεωρεῖται ὡς τὸ τέλος ἢ τελεία κατάστασις τῆς ζωῆς (τέλειοι οἱ γεγαμηκότες Ἡσύχ.), Πινδ. Ν. 10. 31, Αἰσχύλ. Εὐμ. 214, Ἀποσπ. 329, Ἀριστοφ Θεσμ. 973· ἴδε **τέλος** VI. 2· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Θεόκρ. 25. 22· ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 382 καὶ καθόλου, τέλειοι θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 167·— οὕτω καὶ τέλειος ἀνήρ, = Λατιν. paterfamilias, ὁ πατὴρ οἰκογενείας, οἰκοδεσπότης, «οἰκογενειάρχης», Αἰσχύλ. Ἀγ. 972, πρβλ. **ἡμιτελής**, **τελεσφόρος** II. 3. III. = **τελευταῖος**, ἔσχατος, Σοφ. Τρ. 948. IV. **τέλειον** (οὐχὶ τέλεον), τό, βασιλικὸν συμπόσιον, ὡς μετάφρασις τοῦ Περσικοῦ tycta, Ἡρόδ. 9. 110. V. ἡ τελεία (ἐξυπακ. στιγμή) Γραμμ. VI. Ἐπίρρ **τελέως**, ἐπὶ τέλους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 320, 953, Ἐπιχρ. ἐν «Χορ.» 1, Πλάτ., κλπ. 2) τελέως, ἀπολύτως, ἐντελῶς, τ. ἐς ἀσθενὲς ἔρχεσθαι Ἡρόδ. 1. 120 τ. ἐκκλησιάζεσαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 329· τ. ἄφρων Ἰσαίου Ἀποσπ. 1. 4· τελέως ἑστιᾶν, ἐντελῶς, Ξεν. Συμπ. 2. 2· τ. κινεῖσθαι, ἀπολύτως, Πλάτ. Θεαίτ. 182C. Τοῦτο εἶναι ὁ μόνος τύπος τοῦ ἐπιρρ. ὃν ἐπιδοκιμάζει Θωμ. ὁ Μάγιστρ.· ἀλλ' ὁ τύπος **τελείως** εὕρηται παρ' Ἰσοκρ. 294E, Πλάτ. Ὅροι 411B, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 16, 4., 9. 4, 3, κλπ. 3) τὸ οὐδέτ. **τέλεον** εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 5, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 8, Κλήμ. Ἀλ., κλπ. 4) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔχομεν, διὰ τέλους, ἴδε **τέλος** I. 4 γ. VII. Συγκρ. καὶ ὑπερθ.· ὁ Ὅμ. ἔχει **τελεώτερος**, **-εώτατος** ἢ **τελειότερος**, **-ειότατος**, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου: παρ' Ἀττικ. ἐπικρατεῖ ὁ τύπος **τελεώτερος**, **-ώτατος**, ἂν καὶ ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἄλλοι τύποι ἐν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 7. 3., 10. 4, 5·— Συγκρ., Ἐπίρρ **τελεώτερον** Πλάτ Πολ. 520B, (**τελειοτέρως** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 350)· **τελεώτατα** Πλάτ. Πολ. 351B.— Ἴδε Κόντον ἐν Σωκράτει σ. 113 - 116.

τελειότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ τέλειον, ἡ ἐντέλεια, Πλάτ. Ὅροι 412B, Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 13., 8. 7, 15.

τελειο-τοκέω, γεννῶ τέλεια τέκνα, τελείως ἀνεπτυγμένα, μόνον πολυτόκον ὂν ἡ ὗς τελειοτοκεῖ Ἀριστ. π. Ζ Γεν. 4. 6, 3.

τελειουργέω, (*ἔργω) τελειοποιῶ, συμπληρῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 6, Φίλων.

τελειόω καὶ **τελεόω**, (τὸ δεύτερον ἀεὶ παρ' Ἡροδ. καὶ εἶναι ὁ ἐπικρατῶν τύπος ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. **τέλειος** ἐν ἀρχῇ). Ποιῶ τι τέλειον, τελειοποιῶ, συμπληρῶ, τελειώνω· I. ἐπὶ πραγμάτων, ἐνεργειῶν, ἔργων, χρόνου, ποιῶ τέλειον, συμπληρῶ, ἐκτελῶ, πάντα ἐτελέωσε ποιήσας Ἡρόδ. 1. 120· τελεώσαντες τὰς σπονδάς, ἐκτελέσαντες, συμπληρώσαντες τὰς συνθήκας, Θουκ. 6. 32· τ. τὸ εἶδος Ἀριστ. Ἠθ.κ. Νικ. 10. 4, 1· τελεοῖ τὴν ἐνέργειαν ἡ ἡδονὴ αὐτόθι 6· τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίοις ἐτελέωσε βιοὺς ἐνιαυτοὺς Ἀνθολ. Π. παράρτ. 262. 5· τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 34· τελειωσάντων τὰς ἡμέρας Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 43· τελειῶσαι τὸν δρόμον μου Πράξ. Ἀπ. κ', 24, κλπ.· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 158.— Παθ., τελειοῦμαι, Ἡρόδ. 1. 160, Σοφ. Τρ. 1257· ἐπειδὴ χρόνος ἐτελεώθη Πλάτ. Πολιτικ. 272D, πρβλ. Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 19· τελεωθέντων ἀμφοτέροισι, ὅτε ἐξετελέσθησαν αἱ ἐπιθυμίαι ἀμφοτέρων, Ἡρόδ. 5. 11. 2) ἐν τῇ Λογικῇ, τελειώσει αὐτῆς τὸ εἶδος, τελειοποιήσει, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 1.— Παθητ., ἐπὶ συλλογισμῶν, γίνομαι τέλειος (μετασχηματιζόμενος κατὰ τὸ α' σχῆμα, ἐπειδὴ οἱ κατὰ τὰ ἄλλα σχήματα λέγονται ἀτελεῖς), ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 6 καὶ 7, κ. ἀλλ. 3) Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ προφητειῶν, ἐκτελοῦμαι,

ἐκπληροῦμαι, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 28. **II.** ἐπὶ προσώπων, φέρω εἰς τελειότητα ἢ ἐντέλειαν, ἐπιγενόμενα δὲ ταῦτα τῷ Δαρείῳ ἐτελέωσέ μιν, ἀπέδειξαν αὐτὸν ἐντελῶς ἄξιον τῆς μοναρχίας, Ἡρόδ. 3. 86· τελειῶσαι λόχον, νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιον τῆς ἐνέδρας, Σοφ. Ο. Κ. 1089.— Παθ., γίνομαι τέλειος, φθάνω εἰς τελειότητα, φθάνω εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγώνων μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλέκ. 1510· μάλιστα φθάνω εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας μου, Πλάτ. Συμπ. 192A, Πολ. 466E, 487A, 498B, κλπ.· (οὕτως ἐπὶ σπόρων, φυτῶν, κλπ., ὡριμάζω, φθάνω εἰς ἀκμήν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 6). **2)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, εἰσέρχομαι εἰς τὴν τελείαν κατάστασιν, γίνομαι τέλειος διὰ τοῦ γάμου, ἔρχομαι εἰς γάμον, Φώτ.· πρβλ. **τέλειος** II. 1. **3)** γίνομαι τέλειος, ἐπὶ τῶν ὡς ἀληθῶς Χριστιανῶν, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ια', 40., ιϛ', 23· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὡσαύτως, φθάνω εἰς τὴν τελειότητα, ἐπὶ μαρτύρων καὶ ἁγίων, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 3, 35., 7. 16, κλπ., πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 32· καὶ οὕτως ἁπλῶς, ἀποθνήσκω (ὡς τὸ finire παρὰ Τακίτῳ Ann. 6. 50), Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 47. **III.** ἀμεταβ., ἀκμάζω, ὡριμάζω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 7, 10.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σελ· 120.

τελείω, Ἐπικ. ἀντὶ **τελέω**.

τελείωμα, ὡς καὶ νῦν, συμπλήρωσις, τελειοποίησις, τῆς οἰκίας Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 6· τελειότης, τοῦ τῆς ψυχῆς τελειώματος Εὐνάπ. σ. 209.

τελείωσις ἢ **τελέωσις**, εως, ἡ, τελειοποίησις, συμπλήρωσις, ἐπὶ φυσικῆς ἀναπτύξεως, τελείωσιν λαμβάνει τὰ ᾠὰ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10, 1, πρβλ. 6. 3, 1· τὴν τ. τῶν μορίων ἀπολαμβάνειν αὐτόθι 7. 3, 10, κλπ.· ἡ τῶν καρπῶν τ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 3·— ἐπὶ τῶν ἔργων ἀνθρώπου, Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 6· — ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἡ ἀρετὴ τ. τις αὐτόθι 5, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 16, 3· εἰς τ. ἄγεσθαι τῆς φύσεως ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 12, 3. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, ἡ τ. τῶν συλλογισμῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 25, 8, πρβλ. **τελειόω** I. 2. **II.** τελειοποίησις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, δηλ. ὁ γάμος, Ἑβδ. (Ἱερεμ. Β', 2), πρβλ. **τέλειος** II. 1. **2)** τὸ βάπτισμα, Ἐκκλ. **3)** τὸ μαρτύριον, καὶ καθόλου θάνατος, αὐτόθι. **III.** ἐπὶ γεγονότων, ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 45, ι', 9.

τελειωτής, οῦ, ὁ, ὁ τελειῶν, τελειοποιῶν, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ιβ', 2.

τελειωτικός, ή, όν, ὁ τελειοποιῶν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ τελειοποιῇ, ἡ τελειωτικὴ ἀγάπη Κλήμ. Ἀλεξ. 800· ἀλλά, σοφία τελεωτικὴ αὐτόθι 448.

Τελενῑκίζω, κενῶ, ποιῶ τι κενόν, ἀδειάζω, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ Κρατίνου (ἐν «Σεριφίοις» 10, ἔνθα ἴδε Meineke) ἀπὸ Τελενίκου τινὸς πένητος παντελῶς, ἐντεῦθεν, Τελενίκειος ἠχώ, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων, Φώτ.

τελεο-γονέω, τελεο-γονία, τελεο-γόνος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **τελειογ-**.

τελεοδρομέω, συμπληρῶ τὸν δρόμον μου, Ἀρχύτ. παρ' Ἰαμβλ. Προτρ. 4, σ. 60.

τελεο-δρόμος, ον, ὁ συμπληρῶν τὸν δρόμον, τελειώνων αὐτόν, Ἀνθ. Π. 5. 203.

τελεο-καρπέω, -καρπος, = **τελειοκ-**.

τελεό-μηνος, ον, ὁ τέλειος ὡς πρὸς τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν μηνῶν, ὁ συμπληρώσας τὸ δωδεκάμηνον διάστημα τοῦ ἔτους, ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, ὁπότε ἤθελον τελειώσῃ τὰ δώδεκα ἐκ τελείων μηνῶν ἔτη, Σοφ. Τρ. 824· τέκνον τ., γεννηθὲν μετὰ συμπλήρωσιν τοῦ ὡρισμένου ἀριθμοῦ μηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 20.

Τελέοντες, οἱ, μία τῶν τεσσάρων πρώτων Ἀττικῶν φυλῶν, πιθανῶς (ἐκ τοῦ **τελέω** III) οἱ τὰς τελετὰς τελοῦντες, οἱ ἱερεῖς· ἢ (ἐκ τοῦ **τελέω** II) οἱ πληρώνοντες, οἱ γεωργοί· πρβλ. Thirlw. Hist. of Gr. 2, σελ. 5, Grote 3, σελ. 69, καὶ ἴδε ἐν λ. **Αἰγικορεῖς**. Ἕτεροι ὅμως ἀναγινώσκουσι **Γελέοντες**. Πρβλ. Ἡρόδ. 5. 66, πρὸς τὸ τοῦ Εὐρ. χωρίον ἐν Ἴων 1579.

τέλεος, **τελεόω**, ἴδε ἐν λ. **τέλειος**, **τελειόω**.

τελεσιάζω, (τελέσιος) = **τελέω**, Α. Β. 306, Ἐτυμ. Μέγ.

τελεσιάς, άδος, ἡ, εἶδος ὀρχήσεως μεθ' ὅπλων, Ἀθήν. 629D κέξ.— Καθ' Ἡσύχ.. «τελεσιάς· ἡ μετὰ ξίφους ὄρχησις, ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου».

τελεσι-δρόμος, ον, = **τελεοδρόμος**, οὗτος καὶ τὴν ἀρετὴν τελεσιδρόμον εἶναι ποεῖ Στοβ. Ἐκλογ. Φυσικ. τ. 1. 274.

τελεσ-ίερος, ον, «τελεσίερον παιᾶνα· τὸν ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἱερῶν» Ἡσύχ.

τελεσί-καρπος, ον, καὶ **-καρπέω**, = **τελειόκ-**, Στράβ. 687, 831.

τελέσιος, ον, «τελέσιος ἡμέρα· ἡ ἐσχάτη» Ἡσύχ.

τελεσιουργέω, ἐπὶ τῶν ζωοτόκων ζῴων, τῶν δὲ ζῴων τὰ μὲν τελεσιουργεῖ καὶ ἐκπέμπει θύραζε ὅμοιον ἑαυτῷ, οἷον ὅσα ζωοτοκεῖ εἰς τοὐμφανὲς Ἀριστ. π. Ζ. Γενέσ. 2. 1, 8, πρβλ. 1. 8, 4.— Παθ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 10, 16, Διόδ. 5. 4. **II.** ἐκτελῶ ἐντελῶς, Πολύβ. 5. 4, 10, Πλούτ., κλπ.·— κάμνω τι ἀποτελεσματικόν, τι Λουκ. Πλοῖον 25.

τελεσιούργημα, τό, σκοπὸς ἐκτελεσθείς, Πολύβ. 3. 4, 12. **2)** = **τελετή**, Ἀνθολ. Παλατ. 7. 406 ἐν τῷ λήμματι.

τελεσιουργία, ἡ, συμπλήρωσις ἔργου, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 72, Ἐκκλ., «τελεσιουργία· τὸ τέλειον πᾶν ἔργον» Ἡσύχ.

τελεσιουργός, όν, (*ἔργω) ὁ τελεσιουργῶν, ὁ συμπληρῶν ἔργον τι, ἐκτελῶν τὸν σκοπόν του, ἀποτελεσματικός, Πλάτ. Φαῖδρ. 279A, Πολύβ., κλπ.· τ. τινος ὁ αὐτ. 2. 40, 2.

τελεσι-φάντης, ου, ὁ, = **ἱεροφάντης**, **ὀργιοφάντης**, Ἡσύχ.

τελέσκω, ἴδε ἐν λ. **τελίσκω**·—**τέλεσκον**, Ἰων. παρατ. τοῦ **τελέω**.

τέλεσμα, τό, (τελέω) χρήματα πληρωθέντα ἢ μέλλοντα νὰ πληρωθῶσι, πληρωμή, Διοδ. Ἐκλογ. 576, 66, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 613· τὰ σιτικὰ καὶ ἀργυρικὰ Σ... Ἐπιγρ. 4957. 47·— δαπάνη, ἔξοδον, Λουκ. ἐν Διΐ Τραγ. 11, ...ρον. 35. **II.** συμπλήρωσις, Ἰουστινιαν. **III.** θρησκευτικὴ τελετή, Κλήμ. Ἀλεξ. 18. **2)** πρᾶγμα ἀφιερωμένον, ὅπερ οἱ Ἄραβες μετέτρεψαν εἰς telsam (ἀγγλ. talisman) φυλακτήριον, ἴδε Δουκάγγ.

τελεσμός, ὁ, συμπλήρωσις, τελείωσις, Γλωσσ.

τελεσσί-γᾰμος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **τελεσίγαμος**, ὁ τελειώνων ἢ εὐλογῶν γάμον, Νόνν. Δ. 48. 232, 693. κλπ.

τελεσσί-γονος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **τελεσίγονος**, ὁ τελειώνων ἢ συμπληρῶν τὴν γέννησιν, τὸν τοκετόν, Νόνν. Δ. 48. 827, κλπ. **II.** ὁ τελείως αὐξηθείς, τελείως ὥριμος, καρποὶ Ὀρφ. Ὕμν. 53. 10.

τελεσσι-δώτειρα, Ποιητ. ἀντὶ **τελεσιδ-**, = τέλος διδοῦσα, ἡ διδοῦσα συμπλήρωσιν, ἡ πραγματοποιοῦσα, Μοῖρα τελεσσ. Εὐρ. Ἡρακλ. 899.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

τελεσσί-νοος, ον, = **τελεσσίφρων**, Ὀρφ. Ἀργ. 1308.

τελεσσί-τοκος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **τελεσιτ-**, ἡ τελειοποιοῦσα τὸν τοκετόν, Νόνν. Δ. 48. 8.0.

τελεσσί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν), ποιητ. ἀντὶ **τελεσίφρων**, ὁ ἐκτελῶν τὴν ἰδίαν θέλησιν ἢ πρόθεσιν, μῆτις τ., ἐπὶ τῆς θείας ἐκδικήσεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 700 (λυρ.).

τελεστήριον, τό, τόπος πρὸς μύησιν, οἷον ὁ ἐν Ἐλευσῖνι ναός, Πλουτ. Θεμιστ. 1, Περικλ. 13, Κλήμ. Ἀλεξ. 1. **II.** **τελεστήρια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, εὐχαριστήριος θυσία ἐπὶ ἐπιτυχίᾳ, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 3, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1.

τελεστής, οῦ, ὁ, ἄρχων τις, Ἐπιγρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 11, ἴδε Böckh σ. 31. **2)** μυσταγωγός, ἱερεύς, Πυθαγ. παρὰ Πρόκλ. ἐν Τιμ. 5, Μαξ. Τυρ. Λόγ. 10.

τελεστικός, ή, όν, ἁρμόδιος εἰς τέλεσιν ἢ ἐκτέλεσιν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 44. **2)** κατάλληλος πρὸς μύησιν, μυστικός, τελ. καὶ μαντικὸς βίος Πλάτ. Φαῖδρ. 248D· τ. ἐπίπνοια αὐτόθι 265B· σοφία τ., ἡ σοφία τῶν μυστηρίων, Πλουτ. Σόλων 12· θρῆνος Φιλόστρ. 740 τ. καὶ μυστικὸν Αἰλ. π. Ζ. 2. 42· Βακχικοὶ .. καὶ τ. λῆροι Κλήμ. Ἀλεξ. 235· — τ. τελεστικόν, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς Ροσέττης (Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 16) φαίνεται ὅτι εἶναι ταμεῖον σχηματισθὲν ἐκ τῶν χρηματικῶν προκαταβολῶν τῶν εἰς τὴν ἱερωσύνην εἰσερχομένων. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 232. 20.

τελέστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **τελεστής**, Σουΐδ.

τελέστωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **τελεστής**, Ἀνθολ. Π. 9. 525, 20.

τελεσφορέω, φέρω καρπὸν εἰς πλήρη ὡριμότητα, καρποφορῶ τελείως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 6, Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 14. — Παθ., τελεσφορουμένων καρπῶν Διόδ. 2. 36. **2)** ἐπὶ ζῴων, τίκτω τέλειον, τελείως ἀνεπτυγμένον τέκνον, Ἀρτεμίδ. 1. 16. **3)** καθόλου, ποιῶ τι τέλειον, φέρω εἰς τελειότητα, ἔαρ τ. νοῦσον Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 16.— Παθ., φέρομαι εἰς τελειότητα, Λογγῖν. 14. 6. **II.** πληρώνω φόρον ἢ τέλος, Ξεν. Πόροι 3, 5. **III.** μυῶ, μυσταγωγῶ, τινὰ Εὐστ. Πονημάτ. 341. 1.

τελεσφόρημα, τό, πλήρης ἀνάπτυξις, Σχόλ. εἰς Συνέσ. 414D.

τελεσφόρησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Μαξιμ. Τυρίου Λόγος 16. 4, Ἐκκλ.

τελεσφορία, ἡ, μύησις εἰς τὰ μυστήρια· πᾶσα σεμνοπρεπὴς ἑορτὴ ἢ τελετὴ ὁμοία τῇ μυήσει, τ. ἐπετήσιος Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 77, πρβλ. εἰς Δήμ. 129, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 917. **II.** ἡ τοῦ τέλους εἰσφορά, Α. Β. 309.

τελεσ-φόρος, ον, ὁ φέρων εἰς πέρας· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, «τὸν πάντα τελειοῦντα, ὅ ἐστι τελείους καρποὺς φέροντα» (Σχόλ.), Ἰλ. Τ 32, Ὀδ. Δ. 86, κ. ἀλλ., Ἡσ. Θ. 740·— ἐνταῦθα ἡ ἔννοια εἶναι κυρίως παθ., ἀλλ' ὅμως κατὰ τὸν τονισμὸν εἶναι παροξύτ.· καὶ οὕτω διέμεινε παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, τελεσφόροι ἀραί, εὐχαί, τελεσφοροῦσαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 655, Χο. 212, Εὐρ. Φοίν. 69· τὸ ὄνειρον Αἰσχύλ. Χο. 541· φάσματα δὸς τελεσφόρα, χάρισαι ἐκ-

πλήρωσιν εἰς αὐτά, κάμε νὰ τελεσφορήσωσιν, Σοφ. Ἠλ. 646· τ. χάριν δοῦναι, δὸς τὴν χάριν τῆς ἐκτελέσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1489· τ. διδοῦσα χρησμὸν Εὐρ. Φοίν. 641. **II.** πράγματι ἐνεργ., ὁ φέρων εἰς τέλος, ἐκτελῶν τοὺς σκοποὺς του, Ζεὺς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 23. 2· Μοῖρα Αἰσχύλ. Πρ. 511· φρένες ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 996· Δίκη Σοφ. Αἴ. 1390 εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τοιαῦτ' ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1000 τ. προθυμία, πειθώ, μνημονεύονται ὡς παραδείγματα ψυχροῦ ὕφους, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 1. **2)** ὁ φέρων καρπὸν εἰς ὡρισμένην ἐποχήν, χῶραι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 5· ὁ φέρων καρπὸν εἰς ἐντέλειαν ἢ πλήρη ὡριμότητα, δένδρον Πλούτ. 2. 2Ε· ὁ συντελῶν εἰς γονιμότητα, ὕδωρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 4. **3)** ὁ ἔχων τὴν κυβέρνησιν, διοίκησιν ἢ διεύθυνσιν, τ. δωμάτων γυνὴ Αἰσχύλ. Χο. 663, πρβλ. τέλειος II 2. **III.** ὡς κύριον ὄνομα, θεότης λατρευομένη μετὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ὑγιείας, Συλλ. Ἐπιγρ. 511. 111, ἴδε Böckh σ. 479·— ὡσαύτως **Τελεσφορίων**, αὐτόθι 6753.

τελεταρχέομαι, Παθ., καθιεροῦμαι, τελοῦμαι, καθοσιοῦμαι, Εὐστ. Πονημάτ. 215. 82. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐκτελοῦμαι, Νικήτ. Χρον. 174Β.

τελετ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἱδρυτὴς τῶν μυστηρίων, Ὀρφ. Ὕμν. 51, κλπ.

τελεταρχία, ἡ, παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἡ μύησις εἰς τὰ μυστήρια τῆς Θεότητος, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 124, 209C, κλπ.

τελεταρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μύησιν ἢ τελετήν, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρ. Ἱερ. σ. 14, 17, 39, κλπ.·— θηλ. **-άρχις, ιδος,** τελετάρχις ἱεροθυσία Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρ. Ἱε. αρχ. 1, 3, σ. 149, κλπ.

τελετή, ῆς, ἡ, (τελέω) τελείωσις ἢ τελειοποίησις, μάλιστα διὰ τῆς μυήσεως εἰς τὰ μυστήρια, ἡ Δήμητρος τ., τὴν οἱ Ἕλληνες Θεσμοφόρια καλέουσι Ἡρόδ. 2. 171, πρβλ. Ἀνδοκ. 15. 5, Πλάτ., κλπ. μέλλοντι δὲ ἐς χεῖρας ἄγεσθαι τὴν τελετήν, ὅτε δὲ ἔμελλε νὰ ἀρχίσῃ τὴν τελετὴν τῆς μυήσεως, Ἡρόδ. 4. 79 —ἐν τῷ πληθ., μυστηριώδεις τελεταὶ ἢ πράξεις τελούμεναι κατὰ τὴν μύησιν, Εὐρ. Βάκχ. 22, 73, Ἀριστοφ. Σφ. 121, Εἰρ. 413, 419· ἀποδίδονται δὲ εἰς τὸν Ὀρφέα, Βάτρ. 1032, Δημ. 772. 27· καθαρμῶν καὶ τελετῶν τυχοῦσα Πλάτ. Φαῖδρ. 244 λύσεις τε καὶ καθαρμοὺς ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν .., ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 365Α, πρβλ. Πρωτ. 316D, Ἰσοκρ. 46Β. **II.** ἑορτὴ τελουμένη μετὰ τοιούτων τελετῶν, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., (τελετάς .. καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτάς Ἀθήν. 40D), Πινδ. Ο. 3. 73, Π. 9. 172, Ν. 10. 63 ἐν τῷ ἑνικῷ, Εὐρ. Ι. Τ. 959, Ἀριστοφ. Σφ. 876, Βάτρ. 341, Ἀριστ. Ρητ. 2, 24, 2·— μεταφορ., πρωτόγονος τελετή, ἡ γέννησις τέκνου, ὁ τοκετός, Πινδ. Ο. 10 (11). 63· πολέμου τ. Βαβρ. 304. **III.** εἶδος ἱερατείας ἢ ἱεροῦ ὑπουργήματος, Ψήφ. παρὰ Δημ. 1380. 27.

τελετηφορία, ἡ, ὁ πανηγυρισμὸς τελετῆς, Συνεσ. Ὕμν. 3. 45. 451.

τελετουργέω, τελῶ τελετήν, καθιερῶ, Διον. Ἀρεοπ.

τελετουργία, ἡ, τέλεσις, καθιέρωσις, Διον. Ἀρεοπ.

τελετουργός, όν, ὁ ἐνεργῶν διὰ μέσου τελετῶν, Διον. Ἀρεοπ.

τελευταῖος, α, ον, (τελευτή) ὡς καὶ νῦν, ἔσχατος, ὕστατος, Λατ. ultimus, κατὰ χρόνον ἢ τάξιν, οἱ τ. κύκλοι Ἡρόδ. 1. 98· τὰ δύο τὰ τ., εἰ δύο τελευταῖοι στίχοι, ὁ αὐτ. 7. 142· τὰ τελευταῖα, αἱ καταλήξεις, ὁ αὐτ. 5. 68· ἐν τελευταίοις πίπτειν Πλάτ. Πολ. 619Ε· τελευταίους στῆσαι, εἰς τὰς τελευταίας τάξεις, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 25 οἱ τ. πόδες, οἱ ὀπίσθιοι πόδες, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ 4. 8, 5. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χρόνου, ἡ τελευταία μετὰ τοῦ ἡμέρα ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἡ τελευταία ἡμέρα ἡ ὁριζομένη πρὸς πλήρωσιν, Δημ. 836. 5· ἡ ἐσχάτη τῆς ἑορτῆς ἡμέρα, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 16, κλπ.· ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Ο. Τ. 1528, Εὐρ. Ἀνδρ. 101· οὕτως, ὁδὸν τὴν τελ., τὴν ἐσχάτην ὁδοιπορίαν, Σοφ. Τρ. 155· τὸν τ. βίον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1551· τ. ἐμοῦ φήμη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1149· τὸ τ. ἐκβὰν Δημ. 12. 16. **3)** ἄκρος, ἔσχατος, δεινότατος, ὕβρις Σοφ. Ἠλ. 271· ἡ δημοκρατία ἡ τ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 30, πρβλ. 4. 12, 3. **II.** **τὸ τελευταῖον,** ὡς ἐπίρρ., τὴν τελευταίαν φοράν, ὕστατον πάντων, ἐσχάτως, τελευταίως, Ἡρόδ. 1. 91, Ξενοφ., κλπ.· ἢ **τελευταῖον**, Πλάτ. Πολ. 532Α, Ξενοφ., κλπ.· καὶ **τὰ τελευταῖα**, Θουκ. 1. 24., 8. 85, Πλάτ. Γοργ. 515Ε. **2)** ἐπὶ τέλους, Ἀριστοφ. Νεφ. 945, Θουκ. 3. 56., 8. 8, Ξεν., κλπ.· ἀλλά, **3)** τὸ ἐπίθ. συχνάκις κεῖται μετὰ ῥημάτων ὅπου ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἐπίρρ., ὁ τελευταῖος δραμὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 314· παρελθόντες τελευταῖοι Θουκ. 1. 67, κλπ., πρβλ. **τελευτάω** II. 4.

τελευτάω, Ἰων. **-έω**, μέλλ. **-ήσω**, κλπ. — Παθ., μέσ. μέλλ. **τελευτήσομαι** ἀεὶ ἐν παθ. σημασ., Ἰλ. Ν. 100, Ὀδ. Θ. 510., Ι. 511, Εὐρ. Ἱππ. 370 (Λυρ.)· ἀόρ. **ἐτελευτήθην**. Τελειώνω, ἐκτελῶ, Λατ. perficere, παρ' Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ οὐ μόνον ἐπὶ τελειώσεως ἔργου ὅπερ ἤρξατό τις, τελευτῆσαι τάδε ἔργα Ἰλ. Θ. 9· τ. ἃ μενοινᾷς Ὀδ. Β. 275 ἐπὴν ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς Α. 293, πρβλ. Β. 306., Ε. 253· τ. γάμον Ω. 126· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐκπληρώσεως ὅρκου ἢ εὐχῆς, ἐπιθυμίας ἢ ἐλπίδος, ἐέλδωρ τ. Φ. 200, πρβλ. Ἰλ. Ο. 74· τ. ὅσ' ὑπέστης Ν. 375· οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ Σ. 328· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἐκτελῶ ἀπειλήν, Ὀδ. Γ. 56, 62· ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν .., εἴ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ Ο. 524· οὕτω, τ. πόνους Δαναοῖς Πινδ. Π. Ι. 105, πρβλ. Εὐρ. Φοίν. 1580· — οὕτω παρ' Ἀττ., τ. λόγον ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1029· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; εἰς ποῖον τέλος πρέπει νὰ τὸ φέρω; Σοφ. Ο. Κ. 476· Ζεὺς ὅ τι νεύσῃ, τοῦτο τελευτᾷ Εὐρ. Ἄλκ. 979, κλπ. — Παθητ., ἐκπληροῦμαι, ἐκτελοῦμαι, γίνομαι, συμβαίνω, ὡς ἐν τοῖς ἐν ὀργῇ μνημονευθεῖσι χωρίοις, πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ Ἰλ. Ο. 74, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1218. **2)** φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, περαίνω, ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, ἀφοῦ δὲ ὤμοσε καὶ ἐτελείωσε τὸν ὅρκον, Ὀδ. Β. 378, κλπ.· τ. ἀσύχιμον ἁμέραν, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, εἰρηνικὴν ἡμέραν, Πινδ. Ο. 2. 61 ἄρξομαι ἐκ βολβοῖο τελευτήσω δ' ἐπὶ θύννον (ἐξυπακ. τὸ δεῖπνον) Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 1. 6. **3)** μάλιστα, τ. τὸν αἰῶνα, τελειώνω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω, Ἡρόδ. 1. 32., 7. 17, κλπ.· τ. βίον Αἰσχύλ. Ἀγ. 929, Σοφ. Ἀποσπ. 572, Εὐρ. Ἑκ. 419, Πλάτ.· τ. τὸν βίον ὑπό τινος, δηλ. φονεύομαι .., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 870Ε·— ὡσαύτως, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ **παύομαι**, μετὰ γεν., ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω Ξεν. Κύρ. 8. 7, 17· οὕτω, λόγου τ. Θουκ. 3. 59· ἐπαίνου τ. ἐς τάδε ἔπη αὐτόθι 104. **6)** συχνάκις καὶ ἄνευ τοῦ βίον, τελειώνω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω, Ἡρόδ. 1. 66., 3. 58, 40, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., κλπ.· πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς, πρὶν ἴδῃς αὐτὸν νεκρόν, Σοφ. Ἀποσπ. 583b· τ. μάχῃ Αἰσχύλ. Θήβ. 617, πρβλ. 931· νούσῳ Ἡρόδ. 1. 161, κλπ.· γήραϊ ὁ αὐτ. 6. 24, κλπ.·— ὡσαύτως ὡς τὸ θνήσκω, τ. ὑπό τινος, ἀποθνήσκω διὰ χειρὸς ἢ ἐνεργείας ἄλλου, ὁ αὐτ. 1. 39., 4. 78, 6. 92· δόλῳ ὑπό τινος ὁ αὐτ. 4. 78· ὑπὸ αἰχμῆς σιδηρέης ὁ αὐτ. 1. 39· ὑπ' ἀλληλοφόνοις χερσὶν Αἰσχύλ. Θήβ. 930· ἐκ τῆς πληγῆς Πλάτ. Νόμ. 877Β, **II.** ἀμεταβ. (ὡς ἀεὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πλὴν ἐπὶ τῆς σημ. Ι. 3). **1)** ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, τ. ὄψις τοῦ ὀνείρου Ἡρόδ. 7. 47. **2)** φθάνω εἰς τέλος, τελειώνω, Λατ. finire, Πινδ. Ο. 7. 125, Αἰσχύλ. Ἀγ. 635, κλπ.· μάλιστα ἐπὶ χρόνου, τελευτῶντος τοῦ μηνός, τοῦ θέρους Θουκ. 2. 4, 32, κλπ.· ἐπὶ ἐνεργειῶν, γεγονότων, κλπ., τ. ἡ ναυμαχία ἐς νύκτα ὁ αὐτ. 1. 51, κλπ.· ἦν ὁ πόλεμος κατὰ νόον τ. Ἡρόδ. 9. 45· εὖ τ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 211· οὕτως τ. Θουκ. 1. 110, 138, κλπ. **6)** μετ' ἐμπροθ. προσδιορ., τ. ἔς τι, φθάνω εἴς τι τέλος, καταλήγω εἴς τι, αἱ εὐτυχίαι ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν Ἡρόδ. 3. 125· τ. ἐς τὠυτὸ γράμμα, καταλήγω εἰς τὸ αὐτὸ γράμμα, στοιχεῖον, ὁ αὐτ. 1. 139, πρβλ. 2. 33., 4. 39, Θουκ. 2. 51., 4. 48, Πλάτ., κλπ.· εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173Β· ποῖ (=ἐς τί) τελευτᾷ; εἰς τί καταλήγει; ποῖον εἶναι τὸ τέλος του; Αἰσχύλ. Πέρσ. 735, πρβλ. Χο. 528, Πλάτ. Νόμ. 630C· ὡσαύτως, τ. ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 510D, Συμπ. 211C· πρός τι Πολ. 552C· ἔν τινι Εὐρ. Βάκχ. 908. **3)** ἀποθνήσκω, ἴδε ἀνωτ. Ι. 3. 6. **4)** ἡ μετοχ. **τελευτῶν, ῶσα, ῶν**, ἦν ἐν χρήσει μετὰ ῥημάτων ὡς Ἐπίρρ. = ἐπὶ τέλους, ἐν τέλει, οἷον τελευτῶν ἔλεγε Ἡρόδ. 3. 75· κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα, καὶ θὰ ἐτελείωνε τὸ πρᾶγμα εἰς συμπλοκήν, Σοφ. Ἀντ. 261· τελευτῶν ἐξεβλήθη Ἀριστοφ. Ἱππ. 524· τὰς ὀλοφύρσεις τελευτῶντες ἐξέκαμνον, ἐπὶ τέλους ἀπέκαμνον ὀλοφυρόμενοι, Θουκ. 2. 51., πρβλ. 47· ἣν δέῃ τελευτῶντα καὶ τὴν στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι Θουκ. 8. 81· συχν. παρὰ Πλάτ., κλπ.· ἐνίοτε μάλιστα καὶ μετ' ἄλλης μετοχῆς, τὴν τυραννίδα χαλεπὴν τελευτῶσαν γενομένην .. Θουκ. 6. 23· τελευτῶν δήσας, ἐπὶ τέλους δέσας αὐτόν, Λυσί. 142, 13, πρβλ. 125. 35 **5)** ἐπὶ τοπικῶν ὁρίων καὶ τῶν τοιούτων, ἢ τ. τὰ τῆς Λιβύης Ἡρόδ. 2. 148· τῇ ἡ Κνιδία ἐς τὴν ἤπειρον τ. ὁ αὐτ. 1. 174, πρβλ. 4. 39. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. σ. 388, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 546, 560 κἑξ., 870 κἑξ.

τελευτή, ἡ, (τελέω) ἐκτέλεσις, τελευτὴν ποιῆσαι, τελέσαι, Ὀδ. Α 249., Π. 126· κραίνειν τελευτὰν γάμου Πινδ. Π. 9. 118· τ. νόστου αὐτόθι 1. 68. **2)** τέλος, ἀντίθετον τῷ ἀρχῇ, μύθοιο Ἰλ. Ι. 625, κλπ.· οὐδέ τις ἦν ἔριδος λύσις οὐδὲ τ. Ἡσ. Θεογ. 637· πρὸς τῇ τ. τῆς ὁδοῦ Ἀριστοφ. Λυσ. 294· ἡ τ. τοῦ πολέμου Θουκ. 1. 13· τελευτὴν κινδύνοις ἐπιθεῖναι Λυσί. 195. 8· τελευτὴν ἔχειν Πλάτ. Νόμ. 782Α. **3)** ἰδίως, βιότοιο τ. Ἰλ. Η. 104., Π. 787· βίου Ἡρόδ. 1. 30, 31, κλπ.· τ. βίου ποιεῖσθαι Ἀνδοκ. 32. 22· ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου Πλάτ. Γοργ. 516Α. **6)** συχν. καὶ ἄνευ τῆς γεν. βίου, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, θάνατος, Πινδ. Ο. 5. 52, Θουκ., Πλάτ., κλπ.· τ. ὑστάτη Σοφ. Τρ. 1256 τελευτὴν τελεῖν αὐτόθι 79· τελευτῆς λαχεῖν, τυχεῖν Θουκ. 2. 44, Ξεν.·

τ. δοῦναι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 7, 3· ὡσαύτως ἐν περιφράσει, θανάτοιο τ., τὸ τέλος δ' ὁ θάνατος ἐπιφέρει, Λατ. mortis, exitus, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 357, πρβλ. τέλος I. 2· τῆς γηραιοῦ τελευτῆς προαποθανεῖν Ἀντιφῶν 125. 25. 4) τὸ τέλος, ἀποτέλεσμα, πᾶσαν τελ. πράγματος δεῖξεν Πινδ. Ο. 13. 104, πρβλ. Θέογν. 1075· γάμου πικραὶ τ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 745· τ. πρευμενεῖς κτίσειεν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 138 θεσφάτων ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 740· κακοῦ θυμοῦ τ. κακὴ Σοφ. Ο. Κ. 1198. 5) μετὰ προθέσεων, ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, ἐς τελευτήν, κατὰ τὸ τέλος, ἐπὶ τέλους, Ὕμ. Ὁμηρ. 6. 59, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 331, Θέογν. 201, Σοφ. Ο. Κ. 1224· ἐπὶ τελευτῆς Πλάτ. Φαῖδρ. 267D, κλπ.· ἐν τελευτῇ Πινδ. Ο. 7. 47, Αἰσχύλ. Θήβ. 937. II. τὸ τέλος, ἄκρον παντὸς πράγματος, οἷον ἐπὶ τῶν μελῶν ἢ κώλων τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 6, πρβλ. 4. 9, 7, π. Ζ. Γενέσ. 1. 15, 1· — ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, τελευταὶ Λιβύης = ἐσχατιαὶ Wess. εἰς Ἡρόδ. 2. 23, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 33B. 2) τὸ τέλος περιόδου ῥητορικῆς, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 19, 6, κλπ.· ἐπὶ δράματος, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 7. 5.

τελέω, καὶ **τελείω** Ἐπικ., ἀμφότερα παρ' Ὁμ.: Ἐπικ. παρατ. **τέλεον** Ἰλ. Ψ. 768, Ἰων. **τελέσκον** Καλλ. εἰς Ἄρτ. 123, κλπ.· — μέλλ. **τελέσω** Πινδ. Ν. 4. 76, Ξενοφ. Κύρ. 8. 6, 3, (δια-) Πλάτ.· Ἐπικ. **τελέσσω** Ἰλ. Ψ. 559 ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ Ἴωσι **τελέω** Ἰλ. Θ. 415., Μ. 59, Ὀδ. Β. 256, κλπ.· Ἀττικ. **τελῶ** Σοφ. Ἠλ. 1435, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 173, Πλάτ. Πολιτικ. 311B, ὡσαύτως ἐν Ἰλ. Δ. 161·— ἀόρ. **ἐτέλεσα** Ἀττ., Ἐπικ. **ἐτέλεσσα** Ἰλ. Μ. 222· — πρκμ. **τετέλεκα** Πλάτ. Ἀπολ. 20A, Δημ. 295. 29.— Μέσ., μέλλ. (ἴδε κατωτ.)· ἀόρ. **ἐτελεσάμην** Δημ. 990. 1, κλπ. — Παθ., Ἐπικ. ἐνεστ. **τελείομαι**· μέλλ. **τελεσθήσομαι** Θεοκρ. Χαρ. 16· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, **τελεῖται** Αἰσχύλ. Πρ. 929, Ἀγ. 68, κλπ., **τελέεσθαι** Ἰλ. Β. 36, **τελεῖσθαι** Ὀδ. Ψ. 284, μετοχ. **τελεύμενος** Ἡρόδ. 1. 206., 3. 134· ἀόρ. **ἐτελέσθην** καὶ πρκμ. **τετέλεσμαι** Ὅμηρ., κλπ.· — ὑπερσυντ. **τετέλεστο** Ἰλ. Τ. 242 (τέλος). Ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, καὶ καθόλου, κάμνω, διενεργῶ, τελειώνω, φέρω εἰς πέρας, Λατ. perficere, συχν. παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρ. καὶ ἐφεξῆς, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον σύνηθες ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ (πλὴν ἐν τῇ σημασ. II καὶ III)· τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε Ὀδ. Β. 272, πρβλ. Ἰλ. Α. 108, 523, κλπ.· τ. φιλοτήσια ἔργα Ὀδ. Λ. 246· μ' ἔφαντο ἄξειν εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἐτέλεσσαν, ἀλλὰ δὲν ἐξετέλεσαν τὸν λόγον των, Ν. 212· τ. ἀέθλους, πόνον Γ. 262, Ψ. 250, κλπ.· ἀλλὰ παρὰ Τραγικ. ὡσαύτως, τ. τὰ προστάγματα Πλάτ. Νόμ. 926A, πρβλ. D.— Παθητ., τελοῦμαι, ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' οὐδ. μετοχ. πρκμ., τὸ καὶ τετελεσμένον ἐστί, ἔσται, κτλ.· τὸ ἀρσεν. μόνον ἐν Ἰλ. Α. 388, Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 26· τὸ θηλ. οὐδαμοῦ· οὕτως, ἔσται ταῦτα τελεύμενα Ἡρόδ. 1. 206 εἰ καὶ τετελεσμένον ἐστὶ = τελεῖσθαι δύναται Ὀδ. Ε. 90, κλπ., πρβλ. Heyne εἰς Ἰλ. Ξ. 195· ὡσαύτως, τετέλεστο δὲ ἔργον Η. 465· αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, ἐλέχθη δὲ ὁ λόγος καὶ ἀμέσως ἦτο τελειωμένον τὸ ἔργον, Υ. 242· ἐὰν .. ἔργον τελῆται Πλάτ. Πολ. 389 D, πρβλ. Πολιτικ. 288C 2) ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ τὸν λόγον μου, ἔπος, μῦθον, ὑπόσχεσιν Ἰλ. Ξ. 44, Ὀδ. Ε. 776, Κ. 483· τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην Ἰλ. Ψ. 20, πρβλ. Φ. 457, Ὀδ. Δ. 699· ἐντεῦθεν ὡσαύτως, παρέχω εἴς τινα τὴν ἐκπλήρωσιν πράγματός τινος, τινί τι Ἰλ. Ι. 157, Ὀδ. Χ. 51· τελ. νόον τινί, ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν τινός, Ἰλ. Ψ. 149· τελ. ἐέλδωρ Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 36· τελέσαι κότον, χόλον, νὰ καταπίῃ τὸν θυμόν του, τὴν ὀργήν του, Ἰλ. Α. 82, Δ. 178· λιτὰς Αἰσχύλ. Θήβ. 627· κατάρας αὐτόθι 725· σπανίως μετ' ἀπαρεμφ., οὐδ' ἐτέλεσσε φέρειν, οὐδὲ κατώρθωσε νὰ .., Ἰλ. Μ. 222, (πρβλ. ἀνύω I. 4).—Παθ., ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, Β. 36, 330, κ. ἀλλ.· τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται Α. 212, Θ. 286, κλπ. — Μέσ., τελέσασθαι δίκην, ἀγαγεῖν εἰς τέλος, Δημ. 990. 2, πρβλ. 999. 25. 3) ἐκτελῶ, παρέχω, δίδω, εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν ὅ τι φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ Ὀδ. Β. 34· νόστον Ο. 112· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων Γ. 119· ὡσαύτως ἐπὶ κακοῦ, τ. λυγρὰ Σ. 134· γῆρας Ψ. 286· κακὰ κήδεα τ. τινὶ Ἰλ. Σ. 8, πρβλ. Ὀδ. Σ. 389, Σοφ. Ἀντ. 3, κλπ. 4) ὅρκια τελεῖν, ὡς τὸ ὅρκον τελευτᾶν, τελειώνω, συμπληρῶ ἢ ἐπιβεβαιῶ ὅρκον, Ἰλ. Η 69· ἀπολ., ἐκτελῶ τι, θεῶν τελεσάντων Πινδ. Π. 10. 78, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 35, 782, Σοφ. Ἠλ. 947, κλπ. 5) ποιῶ τι τέλειον, τελειοποιῶ, ἀρετὰν Πινδ. Ν. 4. 70· τ. τινα, παρέχω εἴς τινα τὰς εὐλογίας τελείας εὐτυχίας, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 6 (5). 67· οὕτω, τετελεσμένον ἐσλὸν ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 13· τελεσθεὶς ὄλβος Αἰσχύλ. Ἀγ. 752·— ὡσαύτως, ποιῶ τι τέλειον, ἐπὶ βρέφους, ἀνίκα Μοῖραι τέλεσαν ταυρόκερων θεὸν Εὐρ. Βάκχ. 100. 6) μετ' ἐπιθέτου, ἅπαντας ἡ παίδευσις τελεῖ, καθιστᾷ ἡμέρους, Μενάνδρ. Μονόστ. 41. 6) φέρω εἰς τέλος, τελειώνω, δρόμον, ὁδὸν Ἰλ. Ψ. 373, Β. 256· ὁδοῦ τέρματα Θέογν. 1166· ἀλγινόεσσαν ὁδὸν Μίμνερμ. 11. 6) ἐνίοτε ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ ὁδὸν (ὡς τὸ ἀνύω I. 4), ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἴστρον τ. Θουκ. 2. 97· ἐς Φάρσαλον Δ. 78. 7) ἐπὶ χρόνου, ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ .. τέλεσ' ἠὼς Ὀδ. Ε. 390· βίον τ. Σιμωνίδ. 45, Σοφ. Ἀντ. 1114· πολλοὺς τροχοὺς ἡλίου αὐτόθι 1065· τελευτὴν τοῦ βίου ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 79· ὡσαύτως, τελῶ νοῦσον, φθάνω εἰς τὸ τέλος τῆς νόσου, αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ Ἡσ. Θεογ. 800,— Παθ., ἤματα μακρὰ τελέσθη Ὀδ. Κ. 470, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 59· τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν αὐτόθι 795· ἐν τοῖς ἔτεσι τοῖς δὶς ἑπτὰ τετελ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1. 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἐλάττ.). 2, 6·— καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔρχομαι εἰς τὸ τέλος μου, εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, οἴμοι .. δεσπότου τελουμένου Αἰσχύλ. Χο. 875, πρβλ. Dissen εἰς Πινδ. Ο. 9. 15 (23). 8) ἐνίοτε ἀμεταβ. ὡς τὸ παθ., ἔρχομαι εἰς τέλος, ἐκτελοῦμαι, ἀποβαίνω κατά τινα τρόπον, Αἰσχύλ. Χο. 1021, Θήβ. 693, Πέρσ. 225, Σοφ. Ἠλ. 1419·— παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως - τελέθω, εἶμαι, Τζέτζ. II ἀποτίνω ὅ,τι ὀφείλω, ὅ,τι εἶναι πρέπον, θέμιστας Ἰλ. Ι. 156, 298· καθόλου, τελῶ, πληρώνω, παρέχω δῶρον, δωροῦμαι, δῶρα, δωτίνην Ἰλ. Ι. 598, Ὀδ. Λ. 352· μισθὸν Ἰλ. Φ. 457· ἀργύριον Πλάτ., κλπ.· δύο δραχμὰς μισθὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 173· μεταφορ., τ. ὕμνον Πινδ. Π. 1. 153., 2. 24· τ. ψυχὰν Ἀΐδᾳ, δηλ. ἀποθνήσκω, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 1. 99. 6) ἰδίως, πληρώνω φόρον, δασμόν, τέλος, τ. τὸν μισθὸν Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶ» 12· φόρον Πλάτ. Ἀλκ. 4. 123A· τὰ τέλη τελῶ Κρατῖν. Νεώτ. ἐν «Χείρωνι» 1. 5, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 847B· χρήματα Πρωτ. 311D· τ. τὸ μετοίκιον, πληρώνω τὸν φόρον μετοίκου, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 850B· ἱππάδα Ἰσαῖ. 67. 23· τὸ θητικόν, τὸ ξενικόν, παρὰ Δημ. 1067. 27., 1309. 5· σύνταξιν Αἰσχίν. 66. 40· τ. σῖτον, πληρώνω ἢ καταβάλλω τὸ ἀνάλογον μέρος σίτου, τὴν εἰσφοράν μου εἰς σῖτον, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 21· ἀπολ., τελῶ, πληρώνω φόρους, Ἡρόδ. 2. 109. — Παθ., ἐπὶ χρημάτων, πληρώνομαι, καταβάλλομαι, ὁ αὐτ. 9. 93· ἐπὶ δὲ προσώπου, ὑπόκειμαι εἰς πληρωμὴν φόρου, φορολογοῦμαι, χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι Δημ. 1461. 16. 2) δαπανῶ, ἐξοδεύω, χρήματα πολλὰ Ἡρόδ. 3. 137.—Παθητ., δαπανῶμαι, ἐξοδεύομαι, ὁ αὐτ. 2. 125· ἐς τὸ δεῖπνον τετρακόσια τάλαντα τετελεσμένα, δεδαπανημένα, ἐξωδευμένα, ὁ αὐτ. 7. 118· ἕνδεκα μυριάδας μεδίμνων τελεομένας ἐπ' ἡμέρῃ ἑκάστῃ αὐτόθι 187, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 13, Πλάτ. Νόμ. 955E· (ἐντεῦθεν τὰ **εὐτελής**, **πολυτελής**, κτλ.). 3) ἐπειδὴ ἐν πολλαῖς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων οἱ πολῖται διῃροῦντο εἰς τάξεις κατὰ τὴν φορολογήσιμον περιουσίαν των, ἡ φράσις τ. εἴς τινας ἐσήμαινεν, ἀνήκω εἴς τινα τάξιν, ὑπολογίζομαι, θεωροῦμαι μεταξύ.., Λατ. censeri inter, τ. ἐς Ἕλληνας, ἐς Βοιωτούς, ἀνήκω εἰς τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Βοιωτούς, Ἡρόδ. 2. 51., 6. 108· νῦν δ' ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ, ἀνήκω εἰς τοὺς ἀστούς, Σοφ. Ο. Κ 222· εἰς ἄνδρας τ., φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Πλάτ. Νόμ. 923E· τί δὴ τόδ'; εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ, τί εἶναι τοῦτο; ἐνῷ εἶμαι ἀνὴρ νὰ καταταχθῶ εἰς τὰς γυναῖκας; Εὐρ. Βάκχ. 822, πρβλ. **συντελέω** III, **συντελής** II. 4) ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης σημασίας δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ φράσις, κοῖός τις δοκέει ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν πατέρα του, Ἡρόδ. 3. 34. III. ὡς τὸ τελειόω II, ποιῶ τινα τέλειον, μυῶ εἰς τὰ μυστήρια, Πλάτ. Εὐθύδ. 277D· τῇ μητρὶ τελεύσῃ τὰς βίβλους ἀναγιγνώσκειν Δημ. 313. 14, πρβλ. 403. 18.— Παθητ., μυοῦμαι, εἰσάγομαι εἰς τὰ μυστήρια, Λατ. initiari, Ἀριστοφ. Νεφ. 258· τετελεσμένος Πλάτ. Φαίδων 69C, κλπ.· ἐτέλεις, ἐγὼ δὲ ἐτελούμην Δημ. 315. 8. Διονύσῳ τελεσθῆναι, νὰ καθιερωθῇ εἰς τὸν Διόνυσον, νὰ μυηθῇ εἰς τὰ μυστήρια αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 79 βεβήλοισι δὲ οὐ θέμις πρὶν ἢ τελεσθῶσιν ὀργίοισιν ἐπιστήμης Ἱππ. Νόμος ἐν τέλ., πρβλ. Ξεν. Συμπ. 1, 10, πρβλ. **τέλος** V, **τελετή** — μετ' αἰτ., τελεσθῆναι Βακχεῖα Ἀριστοφ. Βάτρ. 357· τελέους τελετὰς τελούμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 249C, πρβλ. 250B· ἀλλὰ καί, τ. μεγάλοισι τέλεσι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 560E. 2) μεταφορ., στρατηγὸς τελεσθῆναι, νὰ διορισθῇ ἐπισήμως ἢ μετὰ τελετῆς στρατηγός, Δημ. 171. 19· τετελεσμένος σωφροσύνῃ, ὀπαδὸς τῆς σωφροσύνης, ἀφωσιωμένος αὐτῇ, Ξεν. Οἰκ. 21, 12. 3) ὡσαύτως ἐπὶ ἱερῶν τελετῶν, τελῶ, ἱερὰ Εὐρ. Βάκχ. 485, πρβλ. Ι. Τ. 464· θυσίαν τοῖς θεοῖς Διόδ. 4. 34, Πλούτ.· ὄργια Ἀνθ. Π. παράρτ. 185, Παυσ.· γάμον, γάμους Λυκόφρ. 1387, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 14.— Παθ., Πλάτ. Νόμ. 775A.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 118, καὶ Παντοῖα Φιλολογικὰ τοῦ αὐτοῦ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σ. 435.

τελέως, Ἐπίρρ. ἴδε **τέλειος** vi.

τελεωτικός, ἴδε **τελειωτικός**.

τελήεις, εσσα, εν, (τελέω) Ἐπικ. ἐπίθ. = **τέλειος**, ἐπὶ θυμάτων, ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. αἰείποτε, ἔρδειν ἢ ῥέξειν τεληέσσας ἑκατόμβας, δηλ. ἢ ἑκατόμβας πλήρεις τὸν ἀριθμὸν ἢ ἑκατόμβας τελείων τὴν ἡλικίαν ζῴων ἢ ζῴων ἀρτίων, ἄνευ μώμου τινὸς ἢ ἐλλείψεως, Ἰλ. Α. 315, κ. ἀλλ.· τελήεντες οἰωνοί, βεβαίως πρίμα, εὐνοῦντές τι, οἱονεὶ ἐκτελοῦντες ὅσα προσεμήνυον, ἀντίθ. ον τῷ ματαιολόγοι, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 544· (οὕτως ἴσως

τὸ τελειότατος πετεηνῶν,—πρβλ. τέλειος I)· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Τυρταῖ. 2. 2 ἔχει ἔπεα τελέεντα, βέβαιαι προρρήσεις, ἐξ ἀρχαιοτέρου τύπου τελέεις. II. Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο, πιθ. ποταμοῦ, εἰς ὃν πάντες οἱ λοιποὶ τελευτῶσιν, ἤ, ὅστις εἰς ἑαυτὸν τελειώνει, ὡς κυκλοτερής, Ἡσ. Θεογ. 242, 959.

τέλθος, εος, τό, σπάνιος ποιητικ. τύπος ἀντὶ τέλος, Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλάδ. 106, εἰς Δήμητρ. 77. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **τέλος,** ὡς τὸ ἄχθος ἐκ τοῦ ἄχος).

τελικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ **τέλος,** ἀγαθὰ τελικὰ (ἀντίθετον τῷ **ποιητικά**) δηλ. πράγματα σχετιζόμενα πρὸς τὸ τέλος ἢ τὸ ἄκρον ἀγαθόν, ὅρος τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας παρὰ Διογ. Λ. 7. 96, — τὰ bona ad illud ultimum pertinentia τοῦ Κικέρωνος Fin. 3. 16· κεφάλαια τελικά, ὑποθέσεις λαμβανόμεναι ἐκ τῶν ἀγαθῶν τούτων, Ρητορ. II. τὸ τέλος ἢ ἡ κατάληξις λέξεως, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 448D· «τρία ἐστὶ στοιχεῖα τελικὰ τῶν δυϊκῶν α, ε, ω» Ἐτυμ. Μέγ. 289. 33.

τελέσκω, ποιητ. ἀντὶ τελέω, Μάρμαρ. Ροσέττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 32, Νικ. Ἀλεξιφ. 583, Κλήμ. Ἀλεξ. 11. 16· πιθανῶς οὕτω διορθωτέον ἀντὶ **τελέσκων** ἐν Νικ. Ἀποσπ. 2. 10, πρβλ. Φώτ., Ἡσύχ.

τέλλη, ἡ, = τῷ ἑπομ., ἀμφίβ. παρὰ Ξενοκρ. 30.

τελλίνη [ῑ], ἡ, εἶδος ὀστρακοδέρμου ὅπερ ἐκ τοῦ σχήματος καλεῖται καὶ ξιφύδριον, Ἐπίχ. 78 Ahr., Σώπ. παρ' Ἀθην. 86A.

τέλλις, ἡ, = τῷ προηγ., πιθ. γρ. παρ' Ἐπιχ. σ. 43.

τέλλω· ἀόρ. **ἔτειλα** Πινδ. Ο. 2. 126.— Παθ., **τέλλομαι·**— ῥῆμα ποιητικ., ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. **ἀνα-, ἐπι-, περι-·** παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς εὑρίσκομεν καὶ **ἐπανατέλλω·** παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. **ἐντέλλω, ἐντέλλομαι·** — ὁ πρκμ. **τέταλκα, τέταλμαι,** ὁ ὑπερσ. **ἐτέταλτο,** ὁ μέσ. ἀόρ. **ἐτειλάμην** εὕρηνται μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις τούτοις. (Ἐντεῦθεν τῷ **τελέθω,** ἐπὶ ἀμεταβ. σημασ. τέλλω ἦτο πιθανῶς ἐξ ἀρχῆς τύπος παράλληλος τῷ **στέλλω,** ὡς τὸ **τρέφω** τοῦ **στρέφω,** tego τοῦ **στέγω,** κλπ., πρβλ. Σσ. II. 7.—Ἡ σχέσις αὐτοῦ καὶ συγγένεια πρὸς τὸ **τελέω** εἶναι ἀβέβαιος, ἂν καὶ τὸ τοῦ Πινδ. Ο. 2. 126. εὐνοεῖ τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν.) Τελῶ, ἐκτελῶ, ἔτειλαν ὁδὸν αὐτόθι 2. 126. — Παθ., παραπλήσιον τῷ **τελέθω,** τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο, διετέλει ὑπάρχον ἐν διαδοχικαῖς γενεαῖς, ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 457· ὕμνοι τέλλεται καὶ ὅρκιον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 11 (10). 5· ἐς χάριν τέλλεται, μεταστρέφεται εἰς καλόν, αὐτόθι 1. 122· ἀπὸ θεσφάτων ἀγαθὰ φάτις .. τέλλεται (οὕτως ὁ Ἐμπεδ. ἀντὶ **στέλλεται**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1133· (περὶ τοῦ ἐπὶ Θήβ. 768 χωρίου, ἴδε πέλω ἐν τέλ.)· ἐπὶ τοῦ ἄστρου, νέαις ἐπὶ φορβάσι .. τέλλεται Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 277· ἠὼς τελλομένη αὐτόθι 1. 1360, πρβλ. 688· ἐπὶ ἀστέρων, Ἄρατ. 285, κλπ. II. ὡσαύτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς τὸ **ἀνατέλλω·** ἡλίου τέλλοντος, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, Σοφ. Ἠλ. 699· Ἶρις τέλλει, αὐξάνεται, Νικ. παρ' Ἀθην. 683E.

τέλμα, τό, ὡς καὶ νῦν, στάσιμον ὕδωρ, λιμνάζον ὕδωρ, ἕλος, «βάλτος», «βοῦρκος», Ἀριστοφ. Ὄρν. 1593, Πλάτ. Φαίδων 109B, Ξενοφ. Οἰκ. 20. 11· ἐν τῷ πληθ., χώρα χθαμαλὴ ὑποκειμένη εἰς πλήμμυραν, Ἡρόδ. 2. 93· ἡ ἰλὺς ἡ κατὰ τὴν ἄκραν τῆς ὄχθης ποταμοῦ, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 46. II. ὁ πηλὸς λιμνάζοντος ὕδατος, ὁ πρὸς οἰκοδομὴν χρήσιμος πηλός, «λάσπη», τέλματι ἀσφάλτῳ χρῆσθαι Ἡρόδ. 1. 179, πρβλ. **τελμίς.** 2) ὁ χῶρος ὃν καταλαμβάνει ὁ πηλὸς μεταξὺ τῶν λίθων ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς, Προκόπ.

τελμάτιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων **εἰς τέλμα,** εἰς ἕλος, ὕδωρ τ., στάσιμον, λιμνάζον ὕδωρ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 15· βάτραχοι αὐτόθι 9. 40, 37· ποταμοὶ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 7.

τελμᾰτόομαι, Παθ., γίνομαι τελματώδης, ἑλώδης, αἱ λίμναι Στράβ. 793.

τελμᾰτώδης, ες, (εἶδος) ἑλώδης, βαλτώδης, λασπώδης, λίμνη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 16, 2· πεδίον Διόδ. 1. 30· ὕδωρ Πλουτ. Μάρ. 38. II. **τελματώδεα,** μέρη τοῦ σώματος πλήρη ὑγρῶν ἀκαθάρτων, Ἱππ. 271. 6.

τελμίς, ῖνος, ὁ, ὡς τὸ **τέλμα** II, ὁ ἐκ τῶν τελμάτων πηλός, Φώτ., «τελμίς· ἡ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη ἰλὺς» Ἡσύχ., Ἰσαῖος ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 751, 24 ἐν λ. **τέλμα.**

τέλος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλει) ἡ ἐκπλήρωσις, συμπλήρωσις παντὸς πράγματος, Λατ. effectus, δηλ. ἡ ἀποτέλεσις αὐτοῦ, τὸ ἀποτέλεσμα, οὐχὶ ἡ παῦσις ἢ ἡ λῆξις αὐτοῦ (ἴδε ἐν τέλει), ὅθεν κυρίως δὲν κεῖται (ὡς τὸ **τελευτή**) ἐπὶ τοῦ ὁρίου ἢ τέρματος οὔτε (ὡς τὸ πέρας) ἐπὶ τοῦ ἄκρου σημείου ἢ τοῦ ἐσχάτου ἄκρου, Ὅμηρ., Ἡσ., κλπ.· εἴως κε τ. πολέμοιο κιχείω, τὸ ἀποφασιστικὸν αὐτοῦ τέλος, Ἰλ. Γ. 291· ἐν γὰρ χερσὶ τ. πολέμου Π. 630· ἶσον τείνειεν πολέμου τ. Υ. 101, πρβλ. Ἡσ. Θ. 638· [ἐν θεοῖς] τ. ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε ὁ αὐτ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 667· σὺν πεῖρᾳ τ. διαφαίνεται Πινδ. Ν. 3. 123, Αἰσχύλ. Ἱκ. 475, Χο. 874, κλπ.· —ἀπολ., τ. δ' οὔπω τι πέφανται Ἰλ. Β. 122· οὐ γὰρ ἐγώ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχει κατὰ δῆμον ἅπαντα, κτλ. Ὀδ. Ι. 5· — τέλος ἐπιτίθημί τινι, κάμνω τι ἀποτελεσματικόν, οὐ .. τ. μύθῳ ἐπιθήσεις Ἰλ. Τ. 107, Υ. 369· ἀλλά, λόγῳ τ. ἐπιτίθημι, συμπληρῶ, τελειώνω, Πλάτ. Συμπ. 186A, πρβλ. Πρωτ. 348A· ὃ πᾶσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τ., ὡς τέλος ἢ κορωνίδα πασῶν τῶν προτέρων πράξεών του, Δημ. 274. 19· —τὸ τ. τινὸς ποιεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 2. 3, 24·— τ. διδόναι Αἰσχύλ. Θήβ. 260, Θεόκρ. 4. 47·— τέλος ἐπιγίγνεται ἀρῆσι, αἱ προσευχαί τινος ἐκτελοῦνται, ἐκπληροῦνται, Ὀδ. Ρ 496· τέλος γίγνεταί τινος, τὸ τέλος ἢ ἀποτέλεσμα πράγματός τινος ἔρχεται .., Ἡρόδ. 9. 22, Ξεν., κλπ.· — τέλος ἔχω, φθάνω τὸ τέλος, εἶμαι τελειωμένος ἢ ἕτοιμος, Ἰλ. Σ. 378· συμπληροῦμαι, τελειώνομαι, Αἰσχύλ. Πρ. 13, Πλάτ., κλπ.· εἶμαι ἀποφασιστικός, Ἀντιφῶν 140. 4· τ. ἔχει δαίμων ὅπᾳ θέλει, τὸ ἀποτέλεσμα κρατεῖ εἰς τὴν ἐξουσίαν του, Εὐρ. Ὀρ. 1545· τ. λαβεῖν, συμπληροῦμαι, τελειώνομαι, Πλάτ. Πολ. 510E, Ἰσοκρ. 42B, κλπ.· ἀλλά, πημάτων λαμβάνω τ., ἔρχομαι εἰς τέλος τῶν.., Εὐρ. Ἑλ. 534·— ἐς ἢ ἐπὶ τ. τινὸς ἐλθεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 83, Πλάτ., κλπ.· εἰς ἢ πρὸς τ. τινὸς ἀφικέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 1530, 1621· ἐπὶ τῷ τέλει τινὸς εἶναι Πλάτ. Πολ. 532B· ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αὐτόθι 613D· καὶ παρ' Ὁμ. ἄνευ προθέσ., οὐ τέλος ἵκεο μύθων, δὲν συνεπλήρωσας τοὺς λόγους σου, «δὲν τὰ εἶπες ὅλα», Ἰλ. Ι. 56, πρβλ. 61. 2) τ. τοῦ βίου Σοφ. Ο. Κ. 1721, Εὐρ. Ἱππ. 87, κλπ.· τ. ἔχειν βίου Πλάτ. Νόμ. 801E καὶ ὡς τὸ **τελευτή,** ἄνευ τοῦ βίου, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος, Ἡρόδ. 1. 31, κτλ.· οἱ τ. ἔχοντες, οἱ νεκροί, Πλάτ. Νόμ. 717E, πρβλ. τ. ἔχει τινὰ αὐτόθι 740C·— πρβλ. **κάμπτω** II. 1. 3) ἐν χρήσει περιφραστικῶς παρὰ ποιηταῖς ἐν ποικίλαις φράσεσι, τέλος θανάτου, τὸ ἐκ τοῦ θανάτου προερχόμενον, Λατιν. exitus mortis, Ἰλ. Γ. 309, Ὀδ. Ε. 326, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 165, Αἰσχύλ. Θήβ. 906, προλ. **τέλοσδε, τελευτή** I. 3·— οὕτω, τ. γάμοιο, = γάμος, Ὀδ. Υ. 74, ἴδε κατωτ. VI. 2· — τ. νόστοιο = νόστος, Ὀδ. Χ. 323, Πινδ. Ν. 3. 44· τ. χαρίτων ὁ αὐτ. ἐν Ι. 1. 7· ἔργων τ., τετελεσμένων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 32· τ. ἀπαλλαγῆς Ἡρόδ. 2. 139· τ. τῆς μοίρας Θεόκρ. 1. 93, κλπ. 4) ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: α) **τέλος ἀντὶ κατὰ τὸ τέλος,** ἐπὶ τέλους, Θουκ. 2. 100., 4. 46· ἀλλὰ συνηθέστατα ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, μάχης δὲ κρατερῆς γενομένης, τέλος οὐδέτεροι νικήσαντες διέστησαν Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. 4. 131, κ. ἀλλ.· οὕτω, τέλος δὲ ὁ αὐτ. 1. 36., 4. 9, Θέογν. 1294, κλπ.· ἀλλὰ τ. Ἡρόδ. 6. 137· τ. μέντοι ὁ αὐτ. 5. 89, Ξενοφ., κλπ.· τ. γε μέντοι Σοφ. Ἀντ. 233· καὶ τ. Ἡρόδ. 4. 154, Θουκ., κλπ.· τὸ δὲ τ. Πλάτ. Νόμ. 740E. β) εἰς ἢ ἐς τέλος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 216, Ἡρόδ. 9. 37, Σοφ. Φιλ. 409, Εὐρ., κλπ.· ὡσαύτως, ἐντελῶς, ὅλως, δι' ὅλου, ἐξ ὁλοκλήρου, Πολύβ. 1. 20, 7, κλπ.·— ἐς τὸ τ. Ἡρόδ. 3. 40, κλπ. γ) διὰ τέλους, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διὰ παντός, Αἰσχύλ. Πρ. 273, Σοφ. Αἴ. 685, Εὐρ. Ἱκ. 270, Ἀντιφῶν 134. 18, συχν. παρὰ τοῖς Κωμικοῖς· διὰ τέλους ἀεὶ Πλάτ. Φίληβ. 56E. δ) **τέλει,** Λατ. omnino, καθόλου, Σοφ. Ο. Τ. 198· ἴδε Elmsl. II. τὸ προκείμενον τέλος, ὁ σκοπός, ἡ κυρία ὑπόθεσις, μύθου τ. Ἰλ. Π. 83·— τὸ ὕψιστον σημεῖον, τὸ ἰδανικόν, τὸ ἄκρον ἄωτον, ἅπτεσθαι τοῦ τ. Πλάτ. Συμπ. 211C, πρβλ. 210E, κλπ. 2) παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ὡσαύτως, τὸ τέλος ἐνεργείας, ὁ σκοπός, τ. εἶναι ἁπασέων τῶν πράξεων τὸ ἀγαθὸν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 499E, συχν. παρ' Ἀριστ.· ὅθεν, τὸ τελικὸν αἴτιον, = τὸ οὗ ἕνεκα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἔλαττ.). 2, 9., 2. 2, 2, κ. ἀλλ.·— ἐντεῦθεν ἁπλῶς, = τὸ ἀγαθόν, τὸ κύριον καὶ πρώτιστον ἀγαθόν, τὸ τοῦ Κικέρωνος finis bonorum, κλπ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 2, 1, Διογ. Λ. 10. 137, Κικ. Fin. 1. 12., 3. 7. 3) τὸ νὰ εἶναί τις πλήρης ἢ τέλειος, τελειότης, τελεία ἡλικία, ἀνδρὸς τ., ἡ τελεία ἡλικία τοῦ ἀνδρός, ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, Πλάτ. Μενέξ. 249A· ἥβης τ. Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 300, Εὐρ. Μήδ. 920· τ. ὥρης Μίμνερμ. 2. 9· τέλος ἔχειν ἢ λαμβάνειν, αὐξάνεσθαι, Πλάτ. Φαῖδρ. 276B, Νόμ. 834C, πρβλ. 899E. 4) τελικὴ ἀπόφασις, τελεία ἀπόφασις, τ. δίκης Αἰσχύλ. Εὐμ. 243, πρβλ. 729· αἰτίας, τῆς κατηγορίας, αὐτόθι 434· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 934, Ἱκ. 603, 623. 5) τὸ βραβεῖον ἐν τοῖς ἀγῶσιν, πυγμᾶς τ. Πινδ. Ο. 10 (11). 81, πρβλ. Ι. 9. 210, Ι. 1. 36. III. ὑπερτάτη ἐξουσία, τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν Εὐρ. Ἑλ. 887· τ. ἔχειν, πλήρη δύναμιν ἢ ἐξουσίαν, Συνθήκ. παρὰ Θουκ. 4. 118, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 17· (ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, βεβαιοῦμαι, ὁρίζομαι, ἐπικυροῦμαι, Θουκ. 5. 41). 2) ὡσαύτως, ἀρχή, ἀξίωμα, Λατ. magistratus, τέλος δωδεκάμηνον Πινδ. Ν. 11. 10· οἱ ἐν τέλει, οἱ ὄντες ἐν ἀξιώμασιν, οἱ ἄρχοντες, Σοφ. Αἴ. 1352, Φιλ. 385, Θουκ., κλπ.· ἔξω τῶν βασιλέων καὶ τῶν μάλιστα ἐν τέλει Θουκ. 1. 10, πρβλ. 6. 88· οἱ ἐν τέλει ἐόντες Ἡρόδ. 3. 18., 9. 106· ποιητ., οἱ ἐν τέλει βεβῶτες Σοφ. Ἀντ. 67· οὕτω, οἱ τὰ τέλη ἔχοντες Θουκ. 5. 47· — ἀκολούθως παρ' Ἀττ., τὸ τέλος, ἡ κυβέρνησις, τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει Αἰσχύλ. Θήβ. 1025· τὰ τέλη, οἱ ἄρχοντες, Θουκ. (ὅστις συνάπτει αὐτὰ μετὰ μετοχ.

ἄρσεν. γένους καὶ ῥήματος πληθ. ἀριθμοῦ) 1. 58., 4. 15, Ξενοφ., κλπ.·— ἐντεῦθεν, ἐπὶ πάσης ὑπερεχούσης δυνάμεως, τελέων τελειότατον κράτος, ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 525, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 667 ἀνωτ. **3**) καθόλου, ὑπούργημα, ἔργον, ὅσοις τοῦτ' ἐπέσταλται τ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 743, πρβλ. Ἀγ. 908· μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει αὐτόθι 1202, πρβλ. Χο. 760· ἄϋπνα ὀμμάτων τέλη, τὰ ἄγρυπνα καθήκοντα τῶν ὀφθαλμῶν, Εὐρ. Ἱκ. 1137. **IV.** σῶμα στρατιωτῶν πιθ. ἀριθμοῦ τινος ὡρισμένου, τέλειος ἀριθμὸς στρατιωτῶν, τέλειον τάγμα, ἂν καὶ ὁ ἀριθμὸς οὐδαμοῦ λέγεται, Θρῃκῶν ἀνδρῶν τ. Ἰλ. Κ. 470· φυλάκων ἱερὸν τ. Κ. 56· ἐν τελέεσσιν, κατὰ διαιρέσεις, τάξεις, ἢ σώματα, Λ. 730, Σ. 298· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας)· οὕτω κατὰ τέλεα Ἡρόδ. 1. 103., 7. 87, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ στρατῷ = λεγεών, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 87· πρβλ. **τάξις** I. 3. **2**) δίρρυμα τέλη, τάγμα ἐξ ἁρμάτων (ἴδε **δίρρυμος**), Αἰσχύλ. Πέρσ. 47· καὶ ἐπὶ πλοίων, τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν Θουκ. 1. 48·— ὡσαύτως, ὀρνίθων τέλεα, πλήθη πτηνῶν, διάφ. γραφ. ἀντὶ γένεα, Ἡρόδ. 2. 64· τ. ἀθανάτων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 152, πρβλ. Θήβ. 161. **V.** φόρος, δασμός, Ἀριστοφ. Σφ. 658, Πλάτ., κλπ.· ἀγορᾶς τ., φόρος, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 896· τέλος πρίασθαι, πωλεῖν, ἐπὶ τῶν δημοσίων φόρων, Δημ. 745. 16, Αἰσχίν. 16, ἐν τέλ.· ἐκλέγειν, πράττειν, εἰσπράττειν, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 7. 3· τελεῖν, ἀποτίνειν, Πλάτ. Νόμ. 847Β· τέλη καταθεῖναι Ἀντιφῶν 138. 28· καταβάλλειν Ἀνδοκ. 12. 32· καὶ οὕτως ὁ Ἑρμ. ἐκλαμβάνει τὸ ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 143· ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη, κατέλιπον αὐτῷ τὰ ἑαυτῶν ὅπλα ὡς φόρον: — ἀντὶ λύειν τέλη, πρβλ. **λύω** ν. 2·— καθόλου, δαπάνη, Θουκ. 4. 60., 6. 16·— ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις, ἡ περιουσία τοῦ πολίτου, ἐκεῖνο δι' ὅ τις ἐφορολογεῖτο, καὶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ποσοῦ τούτου ἀνῆκεν εἴς τινα τάξιν, Λατιν. census· ἀκολούθως δέ, τάξις, διαίρεσις τῶν πολιτῶν, Λατ. census, Δημ. 462. 25, κλπ.· κατὰ τέλος ζημιοῦμαι, τιμωροῦμαι ἀναλόγως πρὸς τὴν περιουσίαν μου ἢ τὴν τάξιν μου, Ἰσαῖ. 47. 26, πρβλ. Δημ. 1076. 19, πρβλ. **τελέω** II.

VI. ἐν τῷ πληθ., προσφοραὶ ἢ ἱεραὶ τελεταὶ ὀφειλόμεναι τοῖς θεοῖς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 204, Σοφ. Τρ. 238, Εὐρ. Μήδ. 1382·— μάλιστα ἐπὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ὡς τὸ συμπλήρωμα τοῦ βίου (πρβλ. Ἰσοκρ. 46Β), ἐν ᾧ οἱ Ρωμαῖοι ἐθεώρουν αὐτὰ ὡς τὴν ἔναρξιν (initia) νέου βίου, οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη Σοφ. Ο. Κ. 1050, πρβλ. Ἀποσπ. 719· σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ μυστηρίων τέλη Εὐρ. Ἱππ. 25· καλοῦνται δὲ τὰ μεγάλα τέλη παρὰ Πλάτ. Πολ. 560Ε· σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, ἐρῶ .. τοῦδε μυστικοῦ τέλους Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 384, πρβλ. **τελέω** III, **τελετὴ** II. **2**) ὁ γάμος, ὡς συμπλήρωμα, τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὡσαύτως δὲ καὶ ὡς ἐκ τῶν ἱερῶν τελετῶν μεθ' ὧν συνοδεύεται, τέλος γαμήλιον Αἰσχύλ. Εὐμ. 835· τὰ νυμφικὰ τέλη Σοφ. Ἀντ. 1241, πρβλ. **τέλειος** II. 1, **τελειόω** II. 2, καὶ τὴν φράσιν γάμοιο τ., παρ' Ὁμ., ἀνωτ. I. 3. (Ἡ ἀκριβὴς σημασία τοῦ **τέλος** — οὐχὶ ὡς τὸ πέρας παλαιᾶς καταστάσεως, ἀλλὰ ἡ ἔλευσις πλήρους καὶ τελείας καταστάσεως, πρβλ. **τελέω** — σαφηνίζεται διὰ τῆς συμφωνίας μεταξὺ τῶν λέξεων **ἀρχὴ** καὶ **τέλος** III, καὶ ἐν τῷ Λατ. initia ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ **τέλος** vi. πρβλ. Wachsm. Antiqq. 1. append. 14, σ. 465 κἑξ. τῆς Ἀγγλικ. μεταφράσεως, Nitzsch εἰς Ὀδ. I. 5. Ὁ Κούρτ. ὅμως δοξάζει ὅτι ἡ √ΤΕΛ, **τέλ-ος**, (ἐπὶ τῶν σημασιῶν I—IV) εἶναι ἕτερος τύπος τῆς √ΤΕΡ, **τέρ-μα**, καὶ ἀναφέρει τὸ **τέλος** (ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ φόρος, δασμὸς) εἰς τὴν √ΤΑΛ, ***τλά-ω**, ὑποφέρω).

τέλοσδε, Ἐπίρρ., πρὸς τὸ τέλος, θανάτοιο τέλ. Ἰλ. I. 411, Ν. 602.

τέλσον, τό, τέρμα, τέλος, τέλσον ἀρούρης, «τὸ τέλος ἢ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας» (Εὐστ.), Ἰλ. Ν. 707, Σ. 544· νειοῖο .. τέλσον ἱκέσθαι αὐτόθι 547. (Πιθαν. ἄσχετον πρὸς τὸ **τέλος**, ἴδε Κούρτ. ἀρ. 647b).

Τελχὶν (Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 353, Χοιροβ. 67), ἡ **Τελχὶς** (Ἀρκάδ. 10, Θεογνώστ. Καν. 192), **-ῖνος**, ὁ, εἷς τῶν Τελχίνων, τῶν πρώτων κατοίκων τῆς Κρήτης (ἥτις ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη **Τελχινία**, Στέφ. Βυζ.), καὶ τῆς Ρόδου (**Τελχινίς**, Στράβ. 653), καὶ ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ἐργασθέντες τὰ μέταλλα· ἀλλὰ (ὡς οἱ Duergar τῶν βορείων μεταλλείων) εἶχον κακὴν φήμην ὡς βάσκανοι καὶ γόητες καὶ φθονεροί, Διόδ. 5. 55, Στράβ. 472, 653, πρβλ. Höck's Kreta 1, 345, 356, Welcker Aesch. Trilogie σελ. 182, Müller Archäl. d. Kunst § 70 — **Τελχίνιος, α, ον**, ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἥρας, Διόδ. 5. 55. **II.** παρὰ μεταγεν., ὡς προσηγορικόν, **τελχίν**, ἄνθρωπος βάσκανος, κακοποιὸς καὶ χαιρέκακος, τελχίν τις ἢ δαίμων Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀκολούθως ὡς ἐπίθ., τελχινες σῆτες βίβλων, ἐπὶ τῶν γραμματικῶν, Ἀνθ. Π. 11. 321) καὶ ὡς θηλ., τ. δεξιὰ Λιβάν.— Κατὰ Σουΐδ.: «Τελχῖνες, πονηροὶ δαίμονες, ἢ ἄνθρωποι φθονεροὶ καὶ βάσκανοι,.. καὶ Τελχίνειος» (οὕτω διὰ τοῦ ει)·— **Τελχῑνιώδης, ες**, ἐπιβλαβής, κακός, Βυζ.

Τελχινῶδες ἐμβλέπειν, ἐποφθαλμίζειν, δίκην Τελχῖνος, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 232, 26, τ. Β', σ. 80, 3, ἔκδ. Λ.

τελχιταίνει, «ἀντερίζει, σκληροτραχηλεῖ» Σουΐδ.

τελωνεία, ἡ, = **τελωνία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 10.

τελωνεῖον, τό, = **τελώνιον**, Σουΐδ.

τελωνέω, εἶμαι τελώνης, εἰσπράττω τέλη, Πλούτ. 2. 236Β, Λουκ. Ψευδολ. 30· ἐπὶ κακῆς σημασίας, κλέπτει, τελωνεῖ Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ. 1. 13, Σουΐδ. ἐν λ. **τελώνης** (a). **II.** μετ' αἰτ., τ. τινὰ πικρῶς, μεγάλως φορολογῶ τινα, Στράβ. 419· μεταφορ., τελ. τοὺς λόγους, ἐμπορεύομαι τὴν παιδείαν, Βασίλ.. πρβλ. **καπηλεύω**.— Παθητ., ἀπαιτοῦμαι ἢ πληρώνομαι ὡς φόρος, Ἑβδ. (Α' Μακκ. ΙΓ', 39).

τελ-ώνης, ου, ὁ, (**τέλος** V) ὁ τὸ τέλος ὠνούμενος, ὁ ἀγοράσας τοὺς δημοσίους φόρους, ἢ ὁ εἰσπράκτωρ τῶν δημοσίων φόρων, δασμῶν κλπ. πολιτείας τινός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 248, Αἰσχίν. 17. 3· ἴδε Böckh P. E. 2. 52 κἑξ.· — παρὰ μεταγεν. πολλάκις λέγεται ὡς ὀνειδιστικὴ ἐπίκλησις, πάντες τελῶναι, πάντες εἰσὶν ἅρπαγες, ἐπὶ τῶν κατοίκων Ὠρωποῦ, Ξένων ἐν Κωμικ. Ἀποσπ. 4. 596· ἐφ' οἷς ἂν καὶ τελώνης σεμνυνθείη ἢ βάναυσος Πολύβ. 12. 13, 9, πρβλ. **τελωνέω**· — οὕτως ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. ὡς ἴσον τῷ Λατιν. publicanus. — Κατὰ Σουΐδ. (α) «τελώνης, ὁ τῶν τελῶν ἐταστής. διεβέβλητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ τοῦ τελώνου ὄνομα καὶ τοῦ Κλέωνος ὄντος τελώνου καὶ ὑπὲρ τὸ τέλος τελωνοῦντος ὥς φησιν Ἀριστοφάνης (Ἱππ. 248)»· (β) «τελώνης, ἀλλοτρίων πραγμάτων μεριστής», κλπ.

τελωνητής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Μανέθων 4. 329.

τελωνία, ἡ, τὸ ἔργον ἢ ὑπούργημα τοῦ τελώνου· ἡ ἐκμίσθωσις, εἴσπραξις τῶν δημοσίων προσόδων, Δημ. 568. 7.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

τελωνιάς, άδος, ἡ, = **τελωνική**, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τελῶν, ἤτοι φόρων, μᾶζα τ., ἡ καλὴ τροφὴ καὶ πλουσία ζωὴ τῶν τελωνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 295.

τελωνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τελωνίαν**· τελ. νόμοι, οἱ ἀποβλέποντες εἰς τοὺς φόρους καὶ τοὺς δασμούς, Δημ. 732. 1· πρόσοδοι Πλούτ. 2. 201Α· — τὰ τελωνικά, τὰ τέλη, Πλάτ. Νόμ. 842D.

τελώνιον, τό, ὁ τόπος ἔνθα πληρώνονται τὰ τέλη, τὸν παῖδ' ἄνω σπεύδοντα πρὸς τὸ τελώνιον Ποσείδιππος ἐν «Κώδωνι» 1, Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 9, κ. Μάρκ. β', 14.— Κατὰ Σουΐδ.: «**τελωνεῖον** προπερισπωμένως, ἐν ᾧ καθέζεται ὁ τελώνης. **τελώνιον** προπαροξυτόνως διὰ τοῦ ι γραπτέον». **II.** παρὰ τοῖς Βυζαντ., δαιμόνια τοῦ ἀέρος, ἴδε Δουκάγγ.

τέλωρ· «πελώριον, μακρόν, μέγα» Ἡσύχ.

τελώριος· «μέγας, πελώριος» Ἡσύχ.

τεμαχί, Ἐπίρρ., κατὰ τεμάχια, «κομματιαστά», Σουΐδ.

τεμᾰχίζω, κόπτω εἰς τεμάχια, κυρίως ἰχθῦς πρὸς ταριχείαν, ξιφίας κητώδης ἐστὶ καὶ τεμαχίζεται Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρων Τροφῆς 8· μεταφορ., πωλῶ λιανικῶς, τεμαχίζειν τὴν πραγματείαν Πλούτ. 2. 837D.

τεμάχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τέμᾰχος**, Ἱππ. 526. 35, Πλάτ. Συμπ. 191Ε· λαβρακίου τεμάχια Ἄμφις ἐν «Φιλεταίρῳ» 1, Κρώβυλος ἐν Ἀδήλ. 1.

τεμᾰχισμός, οῦ, ὁ, τὸ τεμαχίζειν, τέμνειν εἰς τεμάχια, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 264, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 180.

τεμᾰχιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τεμαχίζω**, τετμημένος εἰς τεμάχια, Μάχων παρ' Ἀθην. 244G.

τεμᾰχίτης, ου, ὁ, ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων, οὓς δύναταί τις νὰ κόψῃ εἰς τεμάχια πρὸς ταριχείαν, ἐκ ζεόντων λοπαδίων .. τεμαχίτας Εὔβουλος ἐν «Ἀνασωζομένοις» 1. 4, Ἀλκίφρων 3. 5.

τεμᾰχο πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν τεταριχευμένους ἰχθῦς, ταριχοπώλης, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. 120Α.

τέμᾰχος, εος, τό, (√ΤΕΜ, **τέμνω**) τεμάχιον τεταριχευμένου ἰχθύος· **τόμος** δὲ ἐλέγετο συνήθως ἐπὶ κρέατος, Ἱππ. 526. 28, Ἀριστοφ. Ἱππ. 283, Πλ. 894, Ξενοφ., κλπ.· κεστρᾶν τεμάχη Ἀριστοφ. Νεφ. 339· θύννου τεμάχη Ἔφιππος ἐν «Κύδωνι» 1· — ἀκολούθως καθόλου, ἐπὶ τεμαχίων κρέατος, Φιλόστρ. 27, 54, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 14· μεταφορ., τεμάχη τῶν Ὁμήρου δείπνων Ἀθήν. 347Ε· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 22.

τεμενίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ποιῶ ἢ ἀφιερῶ τέμενος, ἱερὸν ἄλσος, κλπ., ἀφιερώνω, καθιερώνω, τεμένη τε τούτων ἑκάστοις ἐτεμένισαν Πλάτ. Νόμ. 738C, πρβλ. Διον. Ἁλ. 3. 70· ἀπολ., Ἡρακλέης τεμένισσε .. Φερσεφαάσσῃ Ἐπιγραφ. ἐν Ἀριστ. π. Θαυμασ. 133.— Παθ., **ἐτεμενίσθη** Δίων Κ. 57. 9, κ. ἀλλ.

τεμενικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τέμενος, Ἀναξανδρ. ἐν «Ἑλένῃ» 1 (;), Στέφ. Βυζ., Ἐτυμ. Μέγ. 278, 34. **II.** τ. πρόσοδοι, τὰ εἰσοδήματα τὰ ἐκ τῆς μισθώσεως τῶν ἱερῶν κτημάτων, Ἁρπ. ἐν λ. **ἀπὸ μισθωμάτων**.

τεμένιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς **τέμενος**, φυλλὰς τεμενία, ἄλσος ἐν τῷ τεμένει εὑρισκόμενον, Σοφ. Τρ. 754.

τεμένισμα, τό, ἡ περιοχὴ ναοῦ, τὸ ἱερὸν ἔδαφος τὸ ἀνῆκον εἰς ναόν, Δίων Κ. 42. 26., 57. 9.

τεμενίτης [ῑ], ου, ὁ, = τεμένιος· ἐν Συρακούσαις, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. 6. 75, Κικ. Verr. 4. 53 — θηλ., ἡ ἄκρα ἡ Τεμενῖτις, τὸ ὕψωμα ἐφ' οὗ ἔνειτο ὁ ναὸς ἢ τὸ τέμενος τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. 7. 3, ἴδε Ar o'd Ai pend. σ. 526· — ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθηναίου τ. β', σ. 237.

τέμενος, εος, τό, (√ΤΕΜ, τέμνω) μέρος γῆς ἀποκεχωρισμένον ἢ σεσημειωμένον ὡς κτῆμα ἀνῆκον εἰς ἐπίσημόν τι πρόσωπον, μάλιστα εἰς βασιλεῖς ἢ ἀρχηγούς· καὶ μέν οἱ [Βελλεροφόντῃ] Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων, καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο Ἰλ. Ζ. 194, πρβλ. Υ. 184, 391· τ. περικαλλὲς .. πεντηκοντόγυον Ι. 578, πρβλ. Μ. 313 τέμ. βαθυλήιον Ἰλ. Σ. 550· δμῶες Ὀδυσσῆος τέμ. μέγα κοπρήσοντες Ὀδ. Ρ. 299, πρβλ. Ζ. 293· οὕτως ἐν τῷ πληθυντ., τεμένη Λ. 185· τεμένη, μέρος τιμῆς Ἀριστ. Ρητορ 1. 5, 9. **II.** μέρος γῆς ἀποκεχωρισμένον ἀπὸ πάσης κοινῆς καὶ συνήθους χρήσεως καὶ ἀφιερωμένον εἰς θεὸν ὡς ἱερὸν ἔδαφος, ἔνθα δέ οἱ τέμ. βωμός τε θυήεις Ἰλ. Θ. 48, πρβλ. Β. 696., Ψ 147, Ὀδ. Θ. 363, Πίνδ., κλπ.· ἐν αὐτῷ ἱδρύετο ὁ ναὸς ἢ τὸ ἱερόν, Ἡρόδ. 2. 112, 155, 3. 142· Πρωτεσίλεω τάφος τε καὶ τ. περὶ αὐτὸν ὁ αὐτ. 9. 116 — ἐντεῦθεν τὸ Πυθικὸν στάδιον καλεῖται τέμενος ἢ ἱερὸς τόπος, Πινδ. Π. 5. 45· αἱ Συράκουσαι καλοῦνται τέμ. Ἄρεος αὐτόθι 2. 2· ἡ ἱερὰ κοιλὰς τοῦ Νείλου καλεῖται τέμ. Νείλοιο αὐτόθι 4. 99· ἡ λίμνη ἣν ἐσχημάτιζεν ὁ Κηφισὸς ἐκαλεῖτο τέμ. Καφισίδος αὐτόθι 12. 47· ἡ Ἀκρόπολις εἶναι ἱερὸν τ. (τῆς Παλλάδος), Ἀριστοφ. Λυσ. 483· καὶ παρὰ μεταγεν. ἡ θάλασσα καλεῖται τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος, πρβλ. ἄλσος II· ποιητικ. ὡσαύτως, τέμενος αἰθέρος, ὡς τὸ caeli tem pla παρὰ τῷ Ἐννίῳ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 365 ἀνέμων Φιλητᾶς παρὰ Στοβ. τ. 59. 5 Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 292. Πρβλ. Gladstone, Homer. Std. 3. 58 κέξ. — Καθ' Ἡσύχ.· «τέμενος· πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινί, εἰς τιμήν, ἢ ἱερὸν καὶ βωμός, ἢ ἀπονεμηθὲν θεῷ ἢ βασιλεῖ».

τεμεν-ουρός, ὁ, = τεμενωρός, Ἐπιγρ. ἐν τῷ Newton's Halic.

τεμενοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων τέμενος, αὐτόν με .. γαίας ἔδοξεν δέξαι τεμενοῦχον Πινδ. Ἀποσπ. 185.

τεμεν-ωρός, ὁ, (οὖρος) τεμένους φύλαξ, «τεμενωρόν· τεμένους φύλακα» Ἡσύχ.

Τεμέση, ἡ, τόπος ἐξ οὗ (κατὰ τὸν Ὅμ. ἐν Ὀδ. Α. 184) οἱ Τάφιοι ἐλάμβανον χαλκὸν εἰς ἀνταλλαγὴν πρὸς σίδηρον· ὁ Στράβ. καὶ ἄλλοι ταυτίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Τεμέσην τῆς Βρεττίας· ἀλλὰ πιθανώτερον ἦτο ἡ ἐν Κύπρῳ Τάμασσος ἡ ἀνέκαθεν περίφημος διὰ τὰ χαλκουργεῖά της· πρβλ. Nitzsch ἐν τόπῳ καὶ Στέφ. Βυζάντ. ἐν λέξει.

τέμνω, Ἰωνικ., Δωρικ., καὶ Ἐπικ. **τάμνω**, (ἴδε καὶ **τέμω**, **τμήγω**)· μέλλ. **τεμῶ** Εὐρ. Βάκχ. 493, Θουκ., κλπ.· Ἰων. **τεμέω** Ἱππ. 1. — ἀόρ. Ἰων. καὶ Δωρικ. **ἔταμον**, Ἐπικ. **τάμον**, Ὅμ., Ἡρόδ., Πίνδ., Ἐπικ. ἀπαρ. **ταμέειν** Ἰλ. Τ. 197· Ἀττικ. ἔτεμον·— πρκμ. **τέτμηκα** Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 22, 3, (ἀπο-) Πλάτ. Μένων 85Α· Ἰων. καὶ Ἐπικ. μετοχ. (ἐπὶ παθητ. σημασ.) **τετμηώς** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 156.— Μέσ., μέλλ. **τεμοῦμαι** (ὑπο-) Ἀριστοφ. Ἱππ. 291, κλπ.· — ἀόρ. **ἐταμόμην**, ἀπαρ. **ταμέσθαι** Ἰλ., Ἀττικ. **ἐτεμόμην** Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 24· — Παθητ., μέλλ. **τμηθήσομαι** Ἀριστ. περὶ Ἀτόμων Γραμμ. 9. 30 κέξ.· ὡσαύτως **τετμήσομαι** Φιλόστρ., (ἐκ-) Πλάτ. Πολ. 564C·— ἀόρ. **ἐτμήθην** Εὐριπ., Θουκ., κλπ.·— πρκμ. **τέτμημαι** Ὀδ. Ρ. 195, Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΤΕΜ, ΤΑΜ, παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξ. **τομ-ή**, **τμῆ-μα**, **τμή-γω**, **τέμ-ενος**, **τέμ-αχος**, **ταμ-ίας**· πρβλ. Σανσκρ. tam-âlas (culter).) Κόπτω, σχίζω, κομματιάζω, Ὅμ., κλπ.· ὀδόντας οἵους τέμνειν, ἐπιτηδείους πρὸς τὸ κόπτειν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6 τοιοῦτον τμῆμα τέμνεται τὸ τεμνόμενον, οἷον τὸ τέμνον τέμνει Πλάτ. Γοργ. 476D.

2) κόπτω, τραυματίζω, ἀκρωτηριάζω, ἀλλήλων ταμέειν χρόα χαλκῷ Ἰλ. Ν. 501., Π. 761· πρὸς δέρην τ., τραυματίζειν πρὸς τὸν λαιμόν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 592. **3)** ἐπὶ χειρουργοῦ κόπτω, ἀποκόπτω, ἐκ μηροῦ τ. βέλος Ἰλ. Λ. 844· ἀπολ., ποιοῦμαι χρῆσιν τῆς χειρουργικῆς μαχαίρας, ἐνεργῶ ἐγχειρήσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καυτηριάζειν (κάειν), ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες Αἰσχύλ. Ἀγ. 849, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5. 8, 18, Πλάτ. Γοργ. 456B, 480C, 521E, κλπ.— Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς ἐγχείρησιν, Ἱππ. Ἀρ. 1260, Πλάτ. Γοργ. 479Α· πρβλ. **τομάω**. **4)** ἐκτέμνω, εὐνουχίζω, ἐρίφους, βοῦν, κάπρον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 784, 789· ἐπὶ ἀνδρῶν, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 15. **II.** κατακόπτω, κόπτω εἰς τεμάχια, ἐπὶ ζώων, Ἰλ. Ι. 209· τ. μελεϊστί, διαμελεϊστί, κατὰ μέλη Ω. 409, Ὀδ. Ι. 291, Πινδ. Ο. Ι. 79· τ. ἰχθῦς Ἡρόδ. 2. 65., 3. 42, κλπ. — Μέσ., ταμνομένους κρέα πολλὰ Ὀδ. Ω. 364. **6)** σφάζω, θύω, ταμέειν Διὶ Ἠελίῳ τε Ἰλ. Τ. 197· σφάγια τ. Εὐρ. Ἱκέτ. 1196. — Παθ., σφάγια τέμνεται ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 400. **2)** ὅρκια τάμνω, θυσιάζω εἰς βεβαίωσιν ὅρκου, ὅθεν, κάμνω ὅρκον σεμνοπρεπῆ, ὁρκίζομαι μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς βεβαιώσεως, Ἰλ. Β. 124, Ὀδ. Ω. 483, κλπ.· (ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Πολύβ. 22. 7. 3., 15, 15)· φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμεῖν Ἰλ. Γ. 73, κλπ.· θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον, «ἐπὶ τῷ σῷ θανάτῳ τοὺς ὅρκους ἐποίησα» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 155· ἐπὶ τούτοισι τ. ὅρκιον, ἐπὶ τοῖς ὅροις τούτοις, Ἡρόδ. 7. 132· καὶ (ἄνευ τοῦ **ὅρκιον**) τ. τισὶ μένειν τὸ ὅρκιον, κάμνω συνθήκην νά.., ὁ αὐτ. 4. 201· ὡσαύτως, σπονδὰς τέμωμεν Εὐρ. Ἑλ. 1235. — Μέσ., ἐπὶ δύο μερῶν, ὅρκια τάμνεσθαι Ἡρόδ. 4. 70, 71, 201· ἀλλ' ὡσαύτως σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., ἆρα φιλιά μοι τεμεῖ καὶ τέκνοις ταφὰς ληψόμεθα; Εὐρ. Ἱκ. 375· — πρβλ. Λατ. foedus ferire, foedus icium. **3)** φάρμακον τέμνω, κατακόπτω φυτόν τι πρὸς παρασκευὴν ἰαματικοῦ φαρμάκου ἢ πρὸς τέλεσιν μαγείας, Ruhnk. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 229, πρβλ. Blomf. Αἰσχύλ. Ἀγ. 16, καὶ ἴδε Πινδ. Π. 4. 393, Πλάτ. Νόμ. 836B, 919B· ὅθεν, πόρον ἢ ἄκος τέμνω, εὑρίσκω μέσον θεραπείας, ἐξευρίσκω μέσον ἢ τρόπον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 807, Εὐρ. Ἀνδρ. 121, πρβλ. **ἀντιτέμνω**, **ἀντίτομος**, **ἐντέμνω**, **τομαῖος**. **4)** διαιρῶ, χωρίζω, ἐπὶ ποταμοῦ, μέσην τ. Λιβύην, κόπτω αὐτὴν εἰς δύο, διαιρῶ, Ἡρόδ. 2. 33, πρβλ. Εὐριπ. Ἠλέκ. 411· ἐπὶ σειρᾶς ὀρέων, Διον. Π. 340, 890· δίχα τ., κόπτω εἰς δύο, διαιρῶ, διαχωρίζω, Πλάτ. Συμπ. 190D· Μέσ., ἑπτὰ μέρη τεμόμενος, διαιρέσας αὐτὸ εἰς ἑπτὰ μέρη, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 695C· — Παθ., γραμμὴ δίχα τετμημένη ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 509D τετμημένος ἐξ ἑνὸς δύο, κεκομμένος.., ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 191D. **5)** διαιρῶ λογικῶς, τ. δίχα ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 49Α, Πολιτικ. 287B· τ. τὸν ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιττῷ, εἰς ἀρτίους καὶ περιττούς, αὐτόθι 262E, πρβλ. 266E, κ. ἀλλ.— Παθ., διχῇ τέμνεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 223C.

III. ἀποκόπτω, χωρίζω, ἐκ κεφαλέων τρίχας Ἰλ. Γ. 273· κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς Σ. 177· κάρα τινὸς Αἰσχύλ. Χο. 1047, Σοφ. Φιλ. 619· λαιμοὺς τινος Ἀρ. σφάν. Ὄρν. 1560· πλόκον, φόβας, βοστρύχους Σοφ. Αἴ. 1179, κλπ.· τράχηλον σώματος χωρὶς Εὐρ. Βάκχ. 241· Ὕδραν τ. Πλάτ. Πολ. 426E· — ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ τάμνε νέους ὅρπηκας, ἀπέκοψε τοὺς νέους κλάδους ἐκ τῆς συκῆς, Ἰλ. Φ. 38· καὶ ἐν τῷ παθ., τρίχας τ' ἐτμήθην τάσδε πρὸς τύμβοις νεκρῶν Εὐρ. Τρῳ. 480. **2)** ἀποχωρίζω, τέλσον ἀρούρης Ἰλ. Ν. 707· τέμενος Ζ. 194· ἄροσιν Ι. 580 — Μέσ., τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας, περιεκύκλωσαν, Σ. 528, πρβλ. **περιτέμνω** II. **IV.** κατακόπτω, κόπτω καὶ ἀρρίπτω, ἐπὶ δένδρων ἢ ξύλων, τάμνον δένδρεα μακρὰ Λ. 88· δρῦς ὑψικόμους.. τάμνον ἐπειγόμενοι Ψ. 119· φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες Ὀδ. Μ. 11, κλπ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 805· τίς.. ἔτεμε τὰν δακρυόεσσαν Ἰλίῳ πεύκαν; Εὐρίπ. Ἑλ. 231, κλπ.· τ. ὕλην Θουκ. 2. 98· τ. ξύλα ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος αὐτόθ. 75· χάρακας ἐκ τοῦ τεμένους ὁ αὐτ. 3. 70.— Παθ., [μελίη] χαλκῷ τεμνομένη Ἰλ. Ν. 180· ῥόπαλον τετμημένον Ὀδ. Ρ. 195· ἡ ὕλη ἡ τετμ., ἡ κοπεῖσα ξυλεία, Δημ. 1048. 16.— Μέσ., τάμνετο δοῦρα, ἔκοπτε ξύλα πρὸς ἰδίαν χρῆσιν, Ὀδ. Ε. 243. Ἡρόδ. 5. 82, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 634. **2)** λίθον τέμνειν, κόπτειν, ἐξάγειν ἐκ λατομείου, Πλάτ. Κριτί. 116Α, πρβλ. Διόδ. 5. 13· τ. μέταλλον, ἀνοίγω, ἢ ἐργάζομαι μεταλλεῖον, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 44.— Μέσ., λίθους τάμνεσθαι, δι' ἄλλου, Ἡρόδ. 1. 186. **3)** κατακόπτω ὅπως καταστρέψω, γῆς τ. βλαστήματα Εὐρ. Ἑκ. 1204· τ. τὸν σῖτον Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 13· ἀκολούθως καί, τ. τὴν γῆν, ἐρημώνω τὴν γῆν κατακόπτων τὰ δένδρα καὶ καταστρέφων τὰ σπαρτά, κλπ., Ἡρόδ. 9. 86, Θουκ. 2. 19, 20, 55, Ἀνδοκ. 24. 25 τῆς γῆς ἔτεμον οὐ πολλὴν Θουκ. 6. 7, πρβλ. 2. 56· μετὰ γεν. διαιρετ., τῆς γῆς τ., ἐρημώνω μέρος αὐτῆς, ὁ αὐτ. 1. 30., 2. 56· καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. 2. 18, 20.— Πρβλ. **κείρω** II. 2. **V.** κόπτω ἢ πελεκῶ τι ὥστε νὰ λάβῃ σχῆμά τι ὡρισμένον, δούρατα Ὀδ. Ε. 162, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 805· δέρμα βόειον Ὀδ. Ξ. 24· ἱμάντας ἐκ τοῦ δέρματος Ἡρόδ. 5. 25. — Μέσ., νομέας ἰτέης ταμόμενοι ὁ αὐτ. 1. 194. **VI.** κόπτω κατὰ μῆκος, τ. γῆν, ἄρουραν, ἀροτριῶ αὐτήν, Σόλων 4. 47, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 198. **2)** τ. ὁδόν, κόπτω ἢ ἀνοίγω, κατασκευάζω ὁδόν, τ. ὁδοὺς εὐθείας Θουκ. 2. 100· τ. διάπλους ἐκ τῶν διωρύχων Πλάτ. Κριτί. 118E· μεταφορικ., ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πλεύμονα ἔτεμον, ἤνοιξαν ὀχετοὺς ἢ ἀγωγοὺς πρὸς τοὺς πνεύμονας, αὐτόθι 70D, πρβλ. 77C. — Παθ., μυρίαι τέτμηνται κέλευθοι Πινδ. Ι. 6 (5). 31· οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν Ἡρόδ. 4. 136, κλπ. **6)** ἐπὶ ἄλλης ἐννοίας, διανύω, διέρχομαι, ὦ τὴν ἐν ἄστροις.. τέμνων ὁδὸν Ἥλιε Εὐρ. Φοίν. 1· διὰ μέσου.. αἰθέρος τέμνων κέλευθον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1100, (οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Λουκ. Εἰκ. 24)· τὴν μεσόγαιαν τ. τῆς ὁδοῦ, λαμβάνω τὴν μέσην ὁδόν, προβαίνω διὰ τῆς μεσογαίας, Ἡρόδ. 7. 124, πρβλ. 9. 89· μέσον τέμνειν, ἀκολουθεῖν μέσην ὁδόν, Πλάτ. Πρωτ. 338Α, πρβλ. Νόμ. 793Α· διὰ μέσου τ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 262B· τὴν μέσην τ. Πλουτ. 2. 7B· μεταφορ., τίνα πόρον τέμνω; «τί δρόμον νὰ πάρω»; (ἔνθα ὁ Ἑρμ. **τέτμω**) Αἰσχύλ. Ἱκ. 807 μέσον τινὰ [βίου] τ. Πλάτ. Νόμ. 793Α· βιότοιο τ. τρίβον Ἀνθολ. Π. 9. 359, 360·— ἀπολ., ἀνοίγω τὴν ὁδόν μου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.

1244., Δ. 771. 3) ἐπὶ πλοίων, διασχίζω τὰ κύματα, τὴν θάλασσαν, Λατ. secare mare, τ. πέλαγος μέσον, κύματα θαλάσσης Ὀδ. Γ. 175., Ν. 88, Πινδ. Π. 3. 121· μεταφορ., αἵ γε μὲν ἀνδρῶν πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες, τῶν ἀνθρώπων αἱ ἐλπίδες κυλινδοῦνται ἄνω καὶ κάτω διαπλέουσαι τὸ πέλαγος ματαίου ψεύδους, ὁ αὐτ. Ο. 12. 8· — οὕτως ἐπὶ τῶν πτηνῶν, αἰθέρος αὔλακα τ., διασχίζειν τὸν ἀέρα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1400, πρβλ. Εὐριπ. παρ' Ἀθην. 61Β, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 384 VII. συντέμνω, φέρω ἀμέσως εἰς πέρας, Λατιν. decidere, μαχᾶν τέμνειν τέλος Πινδ. Ο. 13. 80 κίνδυνον τ. σιδήρῳ Εὐριπ. Ἡρακλ. 758.

Τέμπεα, συνηρ. **Τέμπη**, τά, ἡ ὡραία κοιλὰς ἡ μεταξὺ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης, δι' ἧς ὁ Πηνειὸς ῥέων ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπίκετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν ἥπερ ἀπὸ Μακεδονίης τῆς κάτω ἐς Θεσσαλίην φέρει παρὰ τὸν Πηνειὸν ποταμόν, μεταξὺ Οὐλύμπου τε οὔρεος ἐόντα καὶ τῆς Ὄσσης Ἡρόδ. 7. 173.— Γλαφυρὰν περιγραφὴν τῶν Τεμπῶν ἔχει ὁ Αἰλ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 3. 1. II. πᾶσα ἀποκεχωρισμένη κοιλάς, Διον. Π. 219, 916, 1017, Κικ. πρ. Ἀττ. 4. 15, 5, πρβλ.: ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ Τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω Θεόκρ. 1. 67. — Κατὰ Σουΐδ.: «Τέμπη τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν στενά· καθόλου δὲ αἱ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσι στενώ·αται διεκβολαί, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι. ἰδίως δὲ Μακεδονικὰ ὄρη οὕτω καλούμενα, καὶ οἱ στενοὶ τόποι», πρβλ. Φώτ., κλπ.

Τεμπείτης, ὁ, ὁ κατοικῶν ἐν τῇ κοιλάδι τῶν Τεμπῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1767.

Τεμπικός, ή, όν, ὁ τῶν Τεμπῶν, Πλούτ. 2. 1136Α· τῆς δάφνης τῆς Τεμπικῆς Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. 3. 1· — θηλ. **Τεμπίς**, ίδος, δάφνης Τεμπίδος Νικ. Ἀλεξιφ. 199.

τέμπλον, τό, ἐκ τοῦ Λατ. Templum, = **ναός**, Ἀπόκρ. Μαρτύρ. Βαρθολ. 1. 2) ὡς καὶ νῦν, τὸ προσκυνητάριον τὸ χωρίζον τὸ ἅγιον βῆμα ἀπὸ τοῦ λοιποῦ μέρους τοῦ ναοῦ, Στουδ. 1796, ἔνθα **τέμβλον**, Τυπικ. 59.

Τεμπώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς Τέμπη ἢ πρὸς κοιλάδα, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 1017.

τέμω, ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἐνεστῶτ. **τέμνω**, Ἰλ. Ν. 707· ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ.

τενἄγίζω, εἶμαι τεναγώδης, ἔχω ῥηχὰ νερά, Στράβ. 50· ὁ ῥοῦς τ., σχηματίζει τενάγη, Πλουτ. Λούκουλλ 24.

τενἄγῖτις, ιδος, θηλ. ἐπίθετ., ἀβαθής, «ῥηχή», τεναγῖτιν .. εἰς ἅλα Ἀνθ. Π. 9. 551.

τενἄγόομαι, Παθ., ἀποτελῶ τέναγος, εἰς λίμνας .. ἰλυώδεις καὶ τεναγουμένας Ξενοκρ. xiii (Λ') ἔκδ. Κοραῆ.

τένᾰγος, εος, τό, ὕδατα ἀβαθῆ, «ῥηχὰ» μέρη εἴτε ἐν τῇ θαλάσσῃ εἴτε ἐν ποταμοῖς, Λατ. vadum, Πινδ. Ν. 3. 41· ἑλεά τε καὶ τ. Ἡρόδ. 1. 202, πρβλ. 7. 176., 8. 129, Θουκ. 3. 51· φύεται τὰ ὄστρεα .. ἐν τοῖς τενάγεσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 19. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΤΕΝ, **τείνω**).

τενἄγώδης, ες, (εἶδος) κεκαλυμμένος μὲ ἀβαθῆ, πηλώδη ὕδατα, «ῥηχός», σχηματίζων τενάγη, Λατιν. vadosus, Πολύβ. 1. 75, 8., 10. 8, 7, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1264, κλπ. 2) ὁ ζῶν ἐντὸς τενάγους, ἰχθῦς Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 320D.

τένδω, ἐσθίω, «τένδει· ἐσθίει, ἢ λιχνεύει» (Ἡσύχ.)· ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, ὅτε ὁ πολύπους ἐσθίει ἢ κάλλιον ἐκμυζᾷ τὸν ἑαυτοῦ πόδα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 522.

Τενέδιον βέλος· «ἀντὶ τοῦ Τενέδιος πέλεκυς. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀποτόμως τι πραττόντων» Ἡσύχ.

Τενέδιος ξυνήγορος· «ὁ ἀπότομος καὶ σκληρὸς» Ἡσύχ.

τενθεία, ἡ, γαστριμαργία, λαιμαργία, λιχνεία, «λιχουδιά», Ἀριστοφ. Ὄρν. 1691, Ἀλκίφρων 3. 24.

τενθεύω, τρώγω ἀπλήστως, λαιμάργως, Λατ. ligurrire c. tillari, Πολυδ. Ϛ', 122·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Νικήτ. Χρον. 309D, 328C (τὰ Ἀντίγραφα **τονθ-**).

τένθης, ου, ὁ, (τένθω) λαίμαργος, λίχνος, «λιχούδης», Κρατῖνος ἐν Ἀδὴλ. 14, Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήν. 1009, 1120, πρβλ. **προτένθης**.— Καθ' Ἡσύχ.: «τένθαι· λωποδυται. μοιχοί».

τενθηδρών, όνος, ἡ, εἶδος σφηκὸς κατασκευάζοντος τὴν φωλεάν του ἐν τῇ γῇ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 43, 2, Νικ. Ἀλεξιφ 547, πρβλ. **ἀνθρηδών**, **πεμφρηδών**.

τενθρήνη, ἡ, = τῷ προηγ., Νικ. Ἀλεξιφ. 560.

τενθρήνιον, τό, ἡ φωλεὰ τῆς τενθρηδόνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 43, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «τενθρήνιον· κηρίον».

τενθρηνιώδης, ες, (εἶδος) ἔχων τὸ σχῆμα τενθρηνίου, ὅμοιος μὲ κηρήθραν, πολύτρητος, Ἱππ. 916. 1 (ἔνθα ἴδε **τεθρ-**), Δημόκρ. παρ' Αἰλ. π. Ζ. 12. 20 (ἔνθα **θρηνώδης**), Πλούτ. 2. 721Ε (ἔνθα **τενθρηνῶδες**). — Καθ' Ἡσύχ.: «τενθρηνῶδες· πολύκενον ὡς κηρίον καὶ ἀραιόν».

τέννος, (ὁ ἢ τό;), «στέφανος ἐλάϊνος ἐρίῳ πεπλεγμένος» Ἡσύχ.

τενοντ-άγρα, ἡ, δυσκαμψία (κοινῶς «πιάσιμον») τῶν τενόντων τοῦ αὐχένος, Cael. Aur. de morb. Chron. 5. 2.

τενοντο-κοπέω, ἀποκόπτω τὸν αὐχένα, ἀποκεφαλίζω, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.· ὡσαύτως **τενοντόω**, ὁ αὐτ.— Καθ Ἡσύχ.: «τενοντώσεις· νωτοκοπήσεις, ἀποκτενεῖς».

τενοντό-τρωτος, ον, τετρωμένος τὸν αὐχένα, Γαλην. 2. 346.

τένων, οντος, ὁ, (τείνω) ἰσχυρὸν καὶ τεταμένον νεῦρον, πλέγμα νεύρων, τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον, ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους Ὀδ. Γ. 449· συχν. ἐν τῷ δυϊκῷ ἀριθμῷ, ἄμφω ῥῆξε τένοντε Ἰλ. Ε. 307, κλπ., πρβλ. Δ. 521· ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος Υ. 478· ἐπὶ τοῦ ποδός, ποδῶν τέτρηνε τένοντε Χ. 396, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 419, Εὐρ. Φοίν. 42· τ. ποδός, ὁ τεταμένος πούς, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 400· ὁ τένων ὁ ὀπίσθιος, ὁ καλούμενος Ἀχιλλεύς, Ἱππ. π. Ἀγμ. 759· ὁ τ. ἐν τῇ κνήμῃ τοῦ ποδὸς αὐτόθι 764, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 4· — ἀκολούθως ἀπολ., ἀντὶ τοῦ πούς, πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ Αἰσχύλ. Χο. 209, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1166 (ἔνθα ἴδε Elmsl., 1134), Βάκχ. 938· τένοντα σείων, ἐπὶ ἡμιόνου, Βαβρ. 62. 2. II. μεταφορ., ὡς τὸ **αὐχήν**, Καυκασίῳ δὲ τένοντι καὶ ῥηγμῖνι Κυταίῃ Ἀνθολ. Π. 4. 3, 58, πρβλ. **αὐχήν**. (Συγγενὲς τῷ **ταινία**).

τέξις, εως, ἡ, (τίκτω, τέξω) τὸ τίκτειν, τόκος, γέννα, Γλωσσ.

τέο, Ἰων. καὶ Δωρ. γενικ. τῆς ἐρωτημ. ἀντωνυμ. **τίς**, Ἰλ. Β. 225, κλπ. II. **τεο**, Ἰων. καὶ Δωρ. γεν. τῆς ἐγκλιτ. ἀντωνυμ. **τις**, Ὀδ. Π. 305, Ἡρόδ.

τέο, Δωρ. γεν. τοῦ **σύ** (**τύ**), Ἀλκμὰν 51· Ἐπικ. **τεοῖο**, Ἰλ. Θ. 37.

τέοισι; Ἰων. ἀντὶ **τίσι**; νῦν τε τέοισί με χρὴ ὄμμασι ἐς τε ἀγορὴν καὶ ἐξ ἀγορῆς φοιτέοντα φαίνεσθαι; Ἡρόδ. 1. 37.

τεός, ή, όν, Λατ. tuus, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ **σός**, Ὅμ., Ἡσίοδ., Ἡρόδ.· Δωρ. **τεός**, ά, όν, Πίνδ., καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγικ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 162, Θήβ. 105, 108, Σοφ. Ο. Κ. 534, Ἠλ. 1091, Εὐρ. Ἡρακλ. 911. [**τεός** ὡς μία βραχεῖα συλλαβὴ ἐν Πραξίλλ. παρ' Ἡφαιστ. σ. 22 Gaisf., διορθωτέον εἰς ἀλλ' ἐὸν μετὰ Δινδ., ἢ ἀλλὰ τὸν μετὰ B.k. (Ἀποσπ. 2)].

***τέος** καὶ **τεό**, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **τίς**, **τις**, κατ' ὀνομ. εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς γραμματ.· ἀλλά τινες τῶν πλαγίων πτώσεων ἀπαντῶσι παρ' Ἡροδ., κλπ., ἴδε **τέῳ**, **τέων**, **τεοῖσι**· πρβλ. **τέο**.

τεοῦ, Ἐπικ. καὶ Δωρ. γενικ. τῆς ἀντων. **σύ**, Καλλ. εἰς Δήμ. 98, Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 356.

τεοῦς, Δωρ. καὶ Αἰολ. γεν. τοῦ **σύ**, Κόριννα 11.

τεράζω ἢ (κατὰ τὸν Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 23) **τεράζω**, τερατεύω, ἑρμηνεύω τὰ τέρατα, δηλ. τὰ σημεῖα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 125, πρβλ. **ματάζω**, **σφαδάζω**.

τέραμνον ἢ **τέρεμνον**, τό, λέξις ἐν χρήσει παρ' Εὐρ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ πληθ. καὶ ἀεὶ (πλὴν ἅπαξ, τέραμνά τ' οἴκων Ἱππ. 418) ἐν λυρικοῖς χωρίοις, θάλαμος, οἴκημα, οἶκος, ὡς τὸ **μέλαθρα**, Λατ. tecta, τ. ἀπὸ νυμφιδίων Ἱππ. 768· παστάδων ὑπὲρ τ. Ὀρ. 1371· περγάμων .. καταιθεται τ. Τρῳ. 1296· ἐξ Ἀΐδα τεράμνων Ἄλκ. 457· ἐπὶ Πυθίοις τ. Ἱππ. 536· ὑπὲρ τέραμνα Φοίν. 333 — Ὁ Δινδ. πανταχοῦ ἔχει ἐπανορθώσῃ τὸν εἰς α τύπον. — Καθ' Ἡσύχ.: «τέραμνοι· στεγανοὶ (οὕτω) σκιαί. σκηνώματα», καὶ «τέραμνος· κυψέλη».

τέραμνος, ον, = **τεράμων**, Σουΐδ.

τερᾰμότης, ητος, ἡ, μαλακότης, ἁπαλότης, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4 12, 10.

τεράμων [ᾰ], ον, γεν. **ονος**, (τείρω, τέρην) ὁ διὰ τοῦ βρασμοῦ γινόμενος μαλακός, ἐπὶ ὀσπρίων, ἑψανός, εὐκολόβραστος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 6, π. **Φυτ. Αἰτ.** 4. 12, 1 κἑξ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἐδάφους ἢ χώματος καταλλήλου διὰ τοιαῦτα φυτά, Σουΐδ.· καὶ ἐπὶ ὕδατος, Φώτ.

τέρας, τό· γεν. **ατος**, Ἐπικ. **αος**, Ἰων. **εος** Ἡρόδ. 8. 37·— πληθ., ὀνομ. **τέρᾰτᾰ**, Ἐπικ. **τέραα** Ὀδ. Μ. 394, Ἰων. **τέρεα** Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., **τερᾰᾰτᾰ** Διον. Π. 604· **τερᾶ** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1410· ἀλλὰ **τερᾶ** Νικ. Θηρ. 186· γενικ. **τερῶν**, Ἐπικ. **τεράων** Ἰλ. Μ. 229, **τερέων** Ἀλκαῖ. 149· δοτικ. **τέρασι**, Ἐπικ. **τεράεσσι** Ἰλ. Δ. 398, κ. ἀλλ.· (ἴδε ἐν τέλει). Σημεῖον σπάνιον, ἀσύνηθες φαινόμενον, μετέωρον, θαῦμα, ἐπὶ παντὸς φαινομένου ἢ γεγονότος, ἐν οἷς οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευον ὅτι διέβλεπον τὸν θεῖον δάκτυλον καὶ ἀνεγίνωσκον τὸ μέλλον, Λατ. portentum, prodigium, αἰγιόχοιο ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τ. Ζεὺς Ἰλ. Β. 324· ἠτέομεν δὲ θεὸν φαίνειν τ. Ὀδ. Γ. 173· τοῖσιν .. θεοὶ τέραα προὔφαινον Μ. 394· τέρας ἧκε Κρόνου παῖς Φ. 415· Ζεὺς δ' Ἔριδα προέηκε .., πολέμοιο τ. μετὰ χερσὶν ἔχουσαν, σημεῖον ἐρχομένου πολέμου, Ἰλ. Λ. 4· μάλιστα ἐπὶ σημείων ἐν τῷ οὐρανῷ (πρβλ. **τεῖρος**), ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς .., ναύτῃσι τ. Δ. 76· ἴρισσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τ. μερόπων ἀνθρώπων Λ. 28, πρβλ. Ρ. 548· καὶ μετὰ παθητ. ῥημάτων, τ. φανήτω Ὀδ. Υ. 101·— οὕτω παρὰ πεζογράφοις, Ἡρόδ. 4. 28., 6. 98· **τ. πέμπειν** Ξεν. Ἀπομν. 1. 4,

15· φαίνεται Ἡρόδ. 7. 57· τ. γίγνεται ὁ αὐτ. 8. 37, πρβλ. Ἡσ. Θ. 744, Πινδ. Ο. 13. 103, κλπ. **II.** ἐπὶ συγκεκριμένης ἐννοίας, πᾶν τὸ θεωρούμενον ὡς μέγα, ἀσύνηθες καὶ οὐχὶ γήϊνον, φοβερόν, Διὸς τ. αἰγιόχοιο, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος, Ἰλ. Ε. 742· ἐπὶ ὄφεως, Μ. 209, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 302· δάϊον τ., ἐπὶ τοῦ Τυφωέως, Αἰσχύλ. Πρ. 352· ἀπρόσμαχον τ., ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Σοφ. Τρ. 1098· οὔρειον τ., ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Εὐρ. Φοίν. 806· ταῦρον, ἄγριον τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1214, πρβλ. 1247· ὅλον τ. ὀπτήσας .. βασιλεῖ παρέθηκε κάμηλον Ἀντιφάν. ἐν «Οἰνομάῳ» 1. 7, πρβλ. Ἐπικράτ. ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1. 13. **2)** γέννημα τερατῶδες, «τέρας», Πλάτ. Κρατ. 393B, 394A, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 30., 4. 4, 34, κ. ἀλλ., πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 548. **III.** ἐν τῇ συνήθει τῶν διαλόγων γλώσσῃ, τέρας λέγεις καὶ θαυμαστὸν Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 283C, πρβλ. Θεαίτ. 163D· τέρας λέγεις, εἰ .. ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 91D. (Πρβλ. **τεῖρος** (**τείρεα**), καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ἀσ-τήρ**).

τερα-σκόπος, ον, ποιητ. ἀντὶ **τερατοσκόπος**, Πινδ. Π. 4. 357, Αἰσχύλ. Χο. 551, Εὐμ. 62, Σοφ. Ο. Τ. 605· καρδίας τερασκόπου, προφητικῆς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 978· περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 673.

τέρασμα, τό, τέρατευμα, τοῖς Ἐμπεδοκλέους ἐοικότα τεράσμασι Πλούτ. 2. 1123B, ἀμφίβολ.

τεραστικός, ή, όν, = **τεράστιος**, Βασίλ. 1, 389D. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Νικ. Εὐγ. 8, 259.

τεράστιος, ον, τερατώδης, ὑπερβολικός, ὑπερμεγέθης, ὡς τ. τι πεποιηκώς (Bernard. ὥσπερ ἀστεῖόν τι) Θεοφρ. Χαρ. 19· τ. τι πάσχεις Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 17. 1· τ. τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 16, κλπ.·— Ζεὺς τ., ὡς θεὸς τῶν τεράτων ἢ σημείων, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 41· δαίμονες τ. Ἡλιόδ. 2. 5· — τὸ τ. = **τέρας**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 2, 1.

τερᾰτεία, ἡ, τὸ τερατεύεσθαι, τερατολογεῖν, τερατολογία, Ἀριστοφ. Νεφ. 418, Ἰσοκρ. 232A·— ἡ τ. τοῦ σώματος, παράδοξος κατάστασις, Ἰουλιαν. 56D, πρβλ. Διογ. Λ. 6 102

τεράτευμα, τό, τερατούργημα, τερατολόγημα, Ἀριστοφ. Λυσ. 762, Διον. Ἁλ., κλπ.

τερατεύομαι, ἀποθετ., τερατολογῶ, λέγω ὑπερθαύμαστα καὶ ἀλλόκοτα πράγματα, μεγαλορρημονῶ, portenta loqui, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 627, Βάτρ. 834· ἀποθαυμάζων καὶ τερατ. Αἰσχίν. 13. 29 τ. τῷ σχήματι, κάμνω παραδόξους χειρονομίας, ὁ αὐτ. 34. 26· ψεύδεται καὶ τ. ὁ αὐτ. 41. 9, πρβλ. 76. 23.

τερᾰτίας, ου, = ὁ, **τερατουργός**, ὁ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύων, Διοδ Ἐκλογ. 529. 59.

τερᾰτικῶς, Ἐπίρρ. τερατωδῶς ἢ θαυμασίως, τερατικῶς αὐτὸν εὖ ἀπαγγέλλειν Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1124C.

τεράτισμα [ᾰ], τό, = **τέρας**, Θεοφύλ. Σιμοκ. σ. 24· ὡσαύτως **τερᾰτισμός**, οῦ, ὁ, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημιῶν 4.

τερᾰτο-γονία, ἡ, ἡ γέννησις τέρατος, ἐκτρώματος, Πολυδ. Ζ', 189.

τερᾰτο-γρᾰφέω, γράφω περὶ τεράτων, Ἐρατοσ. παρὰ Στράβ. 22

τερᾰτολογέω, λέγω, ὁμιλῶ περὶ τεράτων, κάμνω λόγον περὶ παραδόξων φαινομένων, Ἀριστ. Μετεωρ. 2 8, 34· τ. ὑπέρ τινος Διόδ. 1. 63 τὰ τοιαῦτα τ. Λουκ. Φιλοψ. 37 — Παθ., λέγομαι ὡς θαυμαστόν τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 70., 3. 31.

τερᾰτολογία, ἡ, τὸ τερατολογεῖν, τὸ διηγεῖσθαι πράγματα θαυμαστά, Ἰσοκρ π. Ἀντιδ. § 304, Στράβ 271, Λουκ.

τερᾰτο-λόγος, ὁ, ὁ τερατολογῶν, ὁ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύων, Φιλόστρ. 123, Πολυδ. Θ', 147. **II.** ὡς ἐπίθ., ἐπὶ παθητ. σημασίας, ὁ περὶ οὗ θαυμαστὰ καὶ τερατώδη λέγονται, τερατώδης, Γοργόνων καὶ Πηγάσων καὶ ἄλλων ἀμηχάνων .. καὶ ἀτοπίαι τερατολόγων τινῶν φύσεων Πλάτ. Φαῖδρ. 229E.

τερατομορφία, ἡ, μορφὴ τερατώδης, τῇ τερατομορφίᾳ τοῦ κατ' αὐτοὺς θεοῦ Ζιγαβ. κατὰ Βογομίλων σ. 4, ἔκδ. Gieseler.

τερᾰτό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν τερατώδη, Κασσ. Προβλ. 51, Τζέτζ. Ἱστ. 9, σ. 153.

τερᾰτόομαι, Μέσ., προσβλέπω τινὰ ἀτενῶς ὡς ὄντα θαυμαστόν τι, ἀποθαυμάζω χάσκων, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 4. 42.

τερᾰτοποιέω, ποιῶ θαυμαστὰ πράγματα, τερατοποιήσων ἐν Κανᾷ Κύριλλ. Ἀλ. VI, 332C.

τεράτοποιία, ἡ, τὸ ποιεῖν τέρατα, Ἀπολλων. Ἱστ. Μῦθ. 6, Εὐσ Εὐαγγ. Προπ. 182A.

τερᾰτο-ποιός, όν, ὁ τέρατα ποιῶν, ὁ ποιῶν θαυμάσια πράγματα, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΕ' 21), Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 225 25.

τερᾰτο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τερατῶδες πρόσωπον, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 17.

τεράτοσκοπία, ἡ, ἡ ἐξέτασις καὶ ἑρμηνεία τῶν τεράτων, ἤτοι τῶν μετεώρων καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν μαντεία, Πολυδ. Ζ', 189.

τερᾰτο-σκόπος, ὁ, ὁ παρατηρῶν τέρατα, δηλ. τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖα, μάντις, προφήτης, Πλάτ. Νόμ. 933C, E, Ἀριστ Ἀποσπ. 65, πρβλ. **τερασκόπος**.

τερᾰτοτοκέω, τίκτω τέρας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 9

τερᾰτο-τόκος, ἡ, ἡ τέρας τεκοῦσα, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 144, ἐν τέλ., Νικηφ. Καλλίστ. Ἐκκλ. Ἱστορ. τ. 2, σελ. 854C.

τερᾰτουργέω, τερατώδη ἐργάζομαι, παράδοξα ποιῶ, Συνέσ. 20A, κλπ.

τερᾰτούργημα, τό, τεράτευμα, Θεοφύλ. Σιμ. 80. 17, θαυμαστὴ πρᾶξις, Μεθόδ. 372C.

τερᾰτουργία, ἡ, τὸ τερατουργεῖν τὸ ἐργάζεσθαι τέρατα, θαύματα, θαυμαστὰ πράγματα, Πλούτ. 2. 17B. **II.** ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ θαυμαστόν, ἡ ἐν τοῖς λόγοις τ. Λουκ. Ἰκαρ. 6

τερᾰτουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος θαύματα, Διοδ. Ἐκλ. 526, 101, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 4.

τερᾰτώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τέρας, προμηνύων τι, θαυμάσιος, μέγας, ὦ γῆ, τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ τερατῶδες Ἀριστοφ. Νεφέλ. 364· σοφία τ. Ξεν. Ἐπιστ. 1. 8· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, οὕτως εἰς σοφίαν τερατώδεσιν ἀνθρώποις Πλάτ. Εὐθύδ. 296E τὸ τερατῶδες Ἀριστ. Ποιητ. 14. 4. **II.** ὁ ἔχων μορφὴν ἢ σχῆμα παρὰ φύσιν, ἔκτρωμα, (**τέρας II. 2**), ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 5, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, ἀντίθετον τῷ **κατὰ φύσιν**, αὐτόθι 1. 17. 9.

τερᾰτωδία, ἡ, θαυμάσιος τὴν ὄψιν, Ἰω. Χρυσ. τ.7, σ. 204 (402).

τερᾰτ-ωπός, όν, ὁ θαυμαστὸς φαινόμενος, τ. ἰδέσθαι Ὁμ. Ὕμν. 18. 36.

τερεβινθίζω. μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι ὅμοιος πρὸς τερέβινθον («τρεμεντῖναν»), Διοσκ. 5. 160.

τερεβίνθῐνος, **τερέβινθος**, ἴδε ἐν λ. **τέρμινθος**, **τερμίνθινος**.

τερεβινθώδης, ες, (εἶδος) πλήρης δένδρων τερεβίνθου («τρεμεντίνης»), νησὶς Ἀνθ. Π. 9. 413.

τέρεινος, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **τέρην**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Σαλμασ. ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ. 56 (53). 2, ἀντὶ **τερινόν**. — Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 116.

τέρεμνον. τό, ἴδε ἐν λέξ. **τέραμνον**·— **τέρεμνος**, ὁ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8686B.

τέρεμνος. ον. ἀντὶ **στερεός**, **στερρός**, «τέρεμνος· ἰσχυρός. ἢ στέρεμνος» Ἡσύχ.: πρβλ. **στερέμνιος**.

τερενοποιός, όν, ὁ ποιῶν τι τέρεν, μαλακόν, τρυφερόν, «τερενοποιὸν ἤγουν μαλακτικὸν» Εὐστ. εἰς Ἰλ. 1041, 49.

τερενό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων δέρμα τρυφερόν, τερενόχρωτες μαζῶν ὄψεις Ἀλεξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 37· ἑτεροκλ. δοτ. **τερενόχροϊ**, Ὀππ. Ἁλ. 2. 56· ὀνομ. πληθ. **τερενόχροες**, Ὀρφ. Λιθ. 33.

τερετίζω, μέλλ Ἀττ. **-ιῶ**, μιμοῦμαι τὸν τερετισμὸν τέττιγος ἢ χελιδόνος, ᾄδω μετὰ τερετισμοῦ, τερετιῶ .. πτιστικὸν Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Κωμασταῖς» 2, πρβλ. Τελέσ. παρὰ Στοβ. 69. 19, Ἀριστ. Προβλ. 19. 10, Βαβρ. 9. 4· πρὸς τὸ δίχορδον τ. Εὔφρων ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 34· αὐτὸς ἑαυτῷ τ. Θεοφρ. Χαρ 29 Schneid. Ἴδε ἐν λ. **πτιστικός**. καὶ πρβλ. **συντερετίζω**. (Ὀνοματοπ.)— Καθ' Ἡσύχ.: «τερετίζοντα· λαλοῦντα· ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος».

τερέτισμα, τό, ἀπομίμησις τῆς φωνῆς χελιδόνος ἢ τέττιγος διὰ τῆς φόρμιγγος ἢ διὰ τοῦ στόματος, ᾆσμα, ᾠδή, Ἀνθολ. Π. 7. 612., 11. 352, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 15. **II.** μεταφορ., μόνον ἦχος καὶ οὐδὲν πλέον, τερετίσματα τὰ εἴδη (αἱ τοῦ Πλάτωνος ἰδέαι) Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1. 22. 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «τερετίσματα· ᾠαὶ ἀπατηλαί, τὰ τῆς κιθάρας κρούματα. καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα».

τερετισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστ. Προβλ. 19. 10, Πολυδ. Δ', 83.

τερέτριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Θεοφράστου π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 8.

τέρετρον, τό, (τείρω) πᾶν τὸ διατρῆσαι δυνάμενον, τρύπανον, κοινῶς «τρυπάνι», Λατ. terebra, Ὀδ. Ε. 246, Ψ. 198, Ἀνθολ. 11. 6 103, Πλούτ. 2. 997D.

τερέω, μέλλ. **-έσω**, διατρυπῶ, διαπερῶ, Εὐστ. 1532. 2 **2)** τορνεύω, Ἡσύχ. ἐν λ. **τέρεσσεν**. (ἴδε ἐν λ. **τείρω**).

τερηδονίζομαι, Παθ., κατατρώγομαι ὑπὸ τερηδόνων ἐπὶ ξύλου, Διοσκ. 1. 1· ἐπὶ ὀστῶν, ὑφίσταμαι κατάτρησιν ἀπὸ φθορᾶς, Ὀρειβάσ σ. 19.

τερηδών, όνος, ἡ, ὁ σκώληξ ξυλοτρώκτης, «ξυλοσκούληκον», Λατ. teredo, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1308, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 4. **2)** εἶδος κάμπης, «ἐγγίγνονται δὲ καὶ κάμπαι ἐν τοῖς σμήνεσιν, ἃς καλοῦσι τερηδόνας· ἃς οὐκ ἀμύνονται αἱ μέλισσαι» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 27, 3. **3)** εἶδος σκώληκος τῶν ἐντέρων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 231. **II.** ὀστοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς, Ἱππ. 463. 40, κλπ. (Ἐκ τοῦ **τείρω**, **τετραίνω**, **τιτράω**, οἱονεὶ **τρηδών**).

τέρην, **εινᾰ**, **εν**, γεν. **τέρενος**, **είνης**, **ενος**· ποιητ. θηλ. γεν. **τερένης**, Δωρ. **-ας**, ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 430, Ἀλκαῖ 60· (τείρω). Ποιητικὸν ἐπίθετ., σημαῖνον κυρίως, ὁ ἐκ τῆς τριβῆς λεανθείς, ὅθεν, λεῖος, μαλακός, λεπτός, τρυφερός, Λατ. tener, παρ' Ὁμήρ. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ οὐδ.. τέρεν δάκρυ Ἰλ. Γ. 142, κλπ.· τέρενα φύλλα Ν. 180, Ὀδ. Μ. 357· τέρεν' ἄνθεα ποίης Ι.

449· τέρεν αἷμα Ἐμπεδ. 348· τ. δέμας ὁ αὐτ. 353, 364· μεταφορ., τέρεν ἄνθος ἥβης Ἡσ. Θεογ. 988 — ἀρσεν. μόνον ἐν τῇ φράσει, τέρενα χρόα Ἰλ. Δ. 237, κ. ἀλλ., ὡς παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 520, ἐν Θεογ. 5·— θηλ., γλήχωνι τερείνῃ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 209· παρθένος τέρεινα Ἱππῶν. 82 (64)· παιδὶ τερείνῃ Θέογν. 261· τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν Πινδ. Ν. 5. 10, ποιητ. γενικ., τερένας ὀπώρας Ἀλκαῖ. 60· τέρειν' ὀπώρα Αἰσχύλ. Ἱκ. 998· μυρσίναις τερείναις Ἀνακρεόντ. 33. 1· τέρεινα δάφνη Ἴβυκ. 5 (7)· ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων Εὐρ. Μήδ. 905·— ἐπὶ ἤχου, τέρεν φθέγγεται (ἐξυπακ. ὁ αὐλὸς) Θέογν. 266· τερένων ὑπ' αὐλῶν Ἀνακρ. 19. — Συγκρ. **τερενώτερος** Σαπφὼ 54.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 116.

τερθρεία, ἡ, ἐν τῇ Ῥητορικῇ, χρῆσις τεχνασμάτων καὶ ἀπάτης, ἀγυρτία, τερατολογία, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 12, Ἰσοκρ. 209Α, πρβλ. Ruhnck. εἰς Πλάτ. Τίμ. (Κατὰ τὸν Μοῖριν σ. 364, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **τερατεία**). — Καθ' Ἡσύχ. «τερθρεία· λογομαχία. ἀπάτη. φλυαρία. φληναφία».

τέρθρευμα, τό, ἀγυρτία καὶ τερατολογία, τέχνασμα ῥητορικόν, φλυαρία, Κλήμ. Ἀλ. 291.

τερθρεύομαι, ποιοῦμαι χρῆσιν τεχνασμάτων καὶ ἀπάτης καὶ ἀγυρτίας, Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, 17, Πλ. 2. 43Α, ἐκ διορθώσεως τοῦ Bgk. ἐν Ἀριστοφάνους «Δαιταλεῦσι» 16. 9· τ. περί τινος Δημ. 1405. 27·— οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰλ. π. Ζ. 10. 24.

τερθρεύς, ὁ, ὁ τερθρευόμενος, γόης, σκωπτικῶς ὡς κύριον ὄνομα παρ' Ἑρμίππῳ ἐν «Μοίραις» 7.

τερθρηδών, όνος, ὁ, ἴδε **τερθρωτήρ**.

τέρθριος, ὁ, τὸ σχοινίον τὸ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς τοῦ ἱστίου κεραίας (τέρθρου), Ἀριστοφ. Ἱππ. 440· τ. κάλως Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 578.— Καθ' Ἡσύχ.: «τέρθριοι· οἱ εἰς τὸ κέρας τοῦ ἱστίου ἑκατέρωθεν δεδεμένοι (κάλοι), ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρμενον ἕλκουσι». **II**. τερθρία πνοή, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 304) παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. ἑρμηνεύεται αὐτόθι διὰ τοῦ **ὀπισθία**, δηλ. ἄνεμος τῆς πρύμνης.

τέρθρον, τό, «κυρίως μὲν οὕτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς κεραίας, καὶ τέρθριοι οἱ κάλοι ἐντεῦθεν, ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστίου παρήκοντες. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, ἐπὴν ἐνθάδε, φησί, τὸ τέρθρον ἢ τοῦ πάθεος, ἐν ἴσῳ τῷ, τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον, καὶ ἐπιμελείας μάλιστα δεόμενον» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 578, ἴδε καὶ Ἐρωτιαν. σ. 366, πρβλ. **τέρθριος**. **II**. καθόλου, τέλος, τέρμα, ἄκρον, ῥινῶν ἔσχατα τ. Ἐμπεδ 346, πρβλ. Πολυδ. Β', 134· αἶψα δὲ τέρθρον ἵκοντο .. Οὐλύμποιο, εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 322 (ὡς ὁ Wytt. ἔκ τινος Ἀντιγράφου τῆς Μόσχας). **2)** ἔσχατον ἄκρον, κρίσις νόσου, ἐπὴν τὸ τ. ἢ τοῦ πάθεος (ὡς ὁ Foës. ἐκ τοῦ Ἐρωτιαν. καὶ Γαλην. ἔνθ' ἀνωτ. ἀντὶ τῆς τοῦ Ἀντιγράφου γραφῆς τὸ στερεὸν) Ἱππ. 645. 20·— ἐντεῦθεν, τὸ τέρμα, τέλος, ὁ θάνατος, Εὐρ. Ἀποσπ. 372. (Ἴδε ἐν λ. **τέρμα**).— Καθ' Ἡσύχ.: «τέρθρον· ὁ λεγόμενος ἀρτέμων. ἔνιοι δὲ τὸ ἄκρον τοῦ κέρως. καὶ στέγη οἰκίας. τινὲς δὲ τὸ ἔσχατον καὶ ὑψηλόν».

τέρθρος, ὁ, = **τέρθριος**, Ἡσύχ., ἀμφίβ.

τερθρωτήρ, ῆρος, ὁ, τὸ ἄκρον τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου, ἐξ οὗ ὁ πρῳρεὺς ἐφύλαττεν ἀγρυπνῶν, «ὅπου ὁ πρῳρεὺς προορᾷ τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ» Ἡσύχ. Παρ' αὐτῷ μνημονεύεται καὶ **τερθρηδὼν** (Ἀντίγραφα **τεθρηδών**)· **πρῳρεύς**.

τέρμα, τό, τέλος, ἄκρον, ὅριον, Λατ. **terminus**, κυρίως ποιητ.· **1)** τὸ ἄκρον καθ' ὃ ἐν τῷ ἀγῶνι οἱ ἵπποι καὶ τὰ ἅρματα ἔπρεπε νὰ κάμψωσι, καμπτήρ, περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν Ἰλ. Ψ. 309· βάλλειν ἢ εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα αὐτόθι 462, 466· τέρματα θεῖναι ἢ σημαίνειν αὐτόθι 333, 358, 757· ἔστασεν ἐν τέρμασιν ἀγῶνος Πινδ. Π. 9. 202· δρόμου τέρματα Σοφ. Ἠλ. 686, καὶ ἴδε ἐν λ. **δωδεκάγναμπτος**· ἔξω ἀποκάμπτειν τοῦ τ. Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 9, 6· — τὸ παρὰ Ῥωμαίοις meta, ἀλλαχοῦ **καμπτήρ, νύσσα**. **2)** τὸ σημεῖον ὅπερ ἐτίθετο ὅπως δεικνύῃ μέχρι τίνος ἔφθασε δίσκος τις ῥιφθείς, ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη Ὀδ. Θ. 193. **3)** μεταφορ., τέλος, ἀποτέλεσμα, συμβάν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 781, 1176. **II**. καθόλου, τέλος, ὅριον, δολιχῆς τ. κελεύθου ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 284, πρβλ. 706, 823· ποῦ τὸ τ. τῆς φυγῆς; ὁ αὐτ. ἐν Εὐμεν. 422·— οὕτως ἐν τῷ πληθ., ὁδοῦ τέρματα Θέογν. 1166Β· ἐπὶ τέρμασι τοῖσι ἐκείνης (ἐξυπακουομ. τῆς Εὐρώπης) Ἡρόδ. 7. 54· τέρματα συνάγουσι (ἐπὶ δύο ποταμῶν) συστέλλουσι τὰ ὅρια αὐτῶν, δηλ. πλησιάζουσι πρὸς ἀλλήλους καὶ οὕτως ἐλαττοῦσι τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα, ὁ αὐτ. 4. 53·— μεταφορ., τέρμα πλούτου, ὅριον .., Θέογν. 227. **2)** τέλος ὡς πρὸς χρόνον ἢ τόπον, πρὸς τέρμα εἶναι, ἐπὶ τέρμ' ἀφικέσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 828, Σοφ. Αἴ. 48· Ἑρμῆς σφ' ἄγει .. πρὸς αὐτὸ τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1397· τ. βιότου, τὸ ὅριον ἢ τέλος τῆς ζωῆς, Σιμωνίδ. 85. 13· τ. τοῦ βίου ἢ βίου Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 299, Σοφ. Ο. Τ. 1530, Εὐρ. Ἄλκ. 643· γήρως ἐσχάτοις πρὸς τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1081· τ. μόχθων, πόνων, ἄθλου Αἰσχύλ. Πρ. 100, 184, 257· πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371Ε·— ἐπὶ τέρματι, ἐπὶ τέλους, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 634· οὕτω καὶ τέρμα ἀπολ., ὡς τὸ **τέλος**, Ψευδοφωκυλ. 130. **3)** τὸ τέλος ἢ ὕψιστον σημεῖον, τ. ἀέθλων, τὸ βραβεῖον, Πινδ. Ι. 4. 115 (3. 85)· κακῶν Εὐρ. Ἱκ. 367· πρὸς τέρμασιν ὥρας Ἀριστοφ. Ὄρν. 705· τέρματα νίκης Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 302Α· τ. τέχνης Παρρασ. αὐτόθι 543Ε·— ἐνίοτε κεῖται ἁπλῶς ἐν περιφράσει, τέρματα ἐμπορίης ἀντὶ ἐμπορίη Θέογν. 1168· τέρμα ὑγιείας = ὑγίεια Αἰσχύλ. Ἀγ. 1002· ἀγχόνης τέρματα ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 746· τ. τῆς σωτηρίας Σοφ. Ο. Κ. 725· τ. θανάτου Εὐρ. Ἱππ. 140, Ὀρ. 1343. **4)** ἡ ἄκρα ἢ ἡ ὑψίστη ἐξουσία, ἡγεμονία, τ. Κορίνθου ἔχω, εἶμαι ἡγεμών, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, Σιμωνίδ. 117, πρβλ. Butim. Λεξίλ. ἐν λ. ἕρμα 3, σημ.· θεοὶ .. ἁπάντων τέρματ' ἔχοντες Εὐρ. Ἱκέτ. 617, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 170· ἴδε **τέλος, κῦρος**. (Πρὸς τὸ **τέρ-μα** πρβλ. τὸ **τέρ-μων, τέρθρον**· Σανσκρ. tṛi, tar-âmi (trajicio), tir-as· Ζενδ. tar-ô (trans), tîr-as (ripa)· Λατ. ter-minus, in-tr-are, tr-ans).

τερμάζω, = τῷ ἑπομ., Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 10., 5775. 9.

τερμᾰτίζω, ὡς τὸ ὁρίζω, Στράβ. 425· ἐπιθέτω τέρμα, τελειώνω, τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 102· τρεῖς δεκάδας Συλλ. Ἐπιγρ. 2127.— Παθ., τ. εἰς τὸ ἄδηλον Στοβ. 534. 41.

τερματόω, θέτω τέρμα, ὁρίζω, περιορίζω, Μανασσ. Χρον. 2554. Συλλ. Ἐπιγρ. 8752.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 388, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 548, 549.

Τερμέρειον ἢ **Τερμέριον** κακόν, τό, παροιμία ἐπὶ κακοῦ ὃ ἐπισύρει τις καθ' ἑαυτοῦ, καὶ λέγεται ὅτι παρήχθη ἔκ τινος **Τερμέρου** λῃστοῦ, Πλουτ. Θησ. 11, ἴδε Παροιμιογρ. 377· πιθανῶς οὕτως διορθωτέον ἀντὶ μερμέριον κ. ἐν Λουκ. Λεξιφάν. 11.—Κατὰ Σουίδ.: «τερμέρια κακά ... τὰ μεγάλα κακά». **2)** τὸ τερμέριον, ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, Φιλόδημ. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 30.

τερμιεὺς Ζεύς, ὁ, «ὁ πάντων ἀρχὴ καὶ τέλος» (Σχόλ.), Λυκόφρων 706.

τερμίνθϊνος, η, ον, ὁ τῆς τερμίνθου, τερεβίνθινος, ἢ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενος (ἴδε **τέρμινθος** Ι. 2)· ῥητίνη τερ., ἡ «τρεμεντῖνα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 2· ῥητίνη Διοσκ. 4. 154· οἶνος ὁ αὐτ. 5. 39, κλπ.·— ἰδιότυπον θηλ. **τερμινθίς, ίδος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 300·— ἴδε **τέρμινθος**.

τέρμινθος, ἡ, τὸ δένδρον τερέβινθος, δένδρον ἐξ οὗ συνάγεται ἡ τερμεντῖνα, ἡ «τσικουδιά», Λατιν. pistacia terebinthus, Ἱππ. 667. 43, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 88, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 2, Ἀνθ. Π. 1. 30, κλπ. **2)** οἴδημά τι ὅμοιον πρὸς τὸν καρπὸν τῆς τερμίνθου, Ἱππ. 51. 38, 1176D, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 6, κλπ.— Ὁ μεταγεν. τύπος **τερέβινθος** φαίνεται ὅτι εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ὡς ἐν Ἀνθολ. Π. 9. 282, καὶ ἐπὶ τέλους κατέστη ὁ κοινὸς τύπος, ὡς παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Γέν. ΙΔ', 6, ΜΓ', 11, κ. ἀλλ.), Διοσκ., Γαλην.· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα συνεχῶς κυμαίνονται μεταξὺ τῶν δύο τύπων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιθέτ. **τερμίνθινος**, ὅπερ πιθανῶς δέον οὕτω νὰ γραφῇ ἐν Ξεν. Ἀν. 4. 4, 13. **II**. φυτόν τι ὅμοιον τῷ λίνῳ, φυόμενον ὡς παράσιτον ἐπὶ τῆς ἐλαίας, ἐξ οὗ οἱ Ἀθηναῖοι κατεσκεύαζον ἁλιευτικὰς ὁρμιάς, «τέρμινθος: ἐμφερὲς λίνῳ φυτόν, ἐξ οὗ πλέκεσθαί φασιν Ἀθήναις ὁρμιὰς χρειώδεις ἐς τὰ πάντα καὶ πρὸς ἀλεξιφάρμακον» Φώτ., Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 753, 10, ἴδε Salmas ad Solin. 911Α.

τερμινθοφάγοι Πέρσαι, οἱ τερμίνθους ἐσθίοντες, Νικ. Δαμ. ἐν Feder, Excerpta Pol. Diod. etc. σ. 122, 6.

τερμιόεις, εσσα, εν, (τέρμα) ὁ ἐκτεινόμενος μέχρι τοῦ τέρματος, ἀσπὶς τερμιόεσσα, ἐκτεινομένη ἢ καθήκουσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, «ποδήρης, ἢ ὅλον τὸν ἄνθρωπον σκέπουσα» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 803· χιτὼν τ., ὡς τὸ χ. ποδήρης, Ὀδ. Τ. 242, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 535.—Καθ' Ἡσύχ.: «τερμιόεντα· ποδήρη, καὶ εὔμετρον, τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενον», καὶ «τερμιόεν· ἁρμοστόν. τέλειον. ἁρμόζον, πρέπον».

τέρμιος, α, ον, (τέρμα), ὕστατος, ἔσχατος, ἀεὶ ἐπὶ χρόνου, τ. ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου, Σοφ. Ἀντ. 1331· ἐλθόντι χώραν τερμίαν, «εἱμαρμένην, ἐφ' ἧς ἔμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνύσειν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 89.

τέρμις, ιος, ἡ, = πούς, Ἡσύχ.

τερμο-δρομέω, τρέχω πρὸς τὸ τέρμα, Μανέθων 4. 520.

τερμόνιος, α, ον, ὁ πρὸς τὸ τέλος τῆς γῆς, ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον Αἰσχύλ. Πρ. 117.

τέρμων, ονος, ὁ, = **τέρμα**, ὅριον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 191, Εὐρ. Ἱππ. 746· καὶ ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. αὐτόθι 3 καὶ 1159, Ἡρακλ. 37, κ. ἀλλ.· κυρίως ποιητ. **2)** = Λατ. Terminus, ὁ δὲ Τέρμων, ὅρος ἄν τις εἴη, καὶ θύουσιν αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τῶν ἀγρῶν περιορισμούς ... Νουμᾶ φιλοσοφήσαντος, ὡς χρὴ ... Ὅριον Θεὸν ... Πλουτ. Νουμ. 16, κλπ. **II**. τέλος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 624· τέρμ. βίου Εὐρ. Φοίν. 1352.— Καθ' Ἡσύχ.: «τέρμονες· τέλη. φραγμοί. ὅρια, τέρματα»·

τέρνακα· «τῆς κάκτου τοῦ φυτοῦ καυλόν» Ἡσύχ.

Τερπιάδης, ου, ὁ, τέκνον τῆς τέρψεως, ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ Φη-

μίου, Ὀδ. Χ. 330. — Καθ' Ἡσύχ.: «Τερπιάδης· Τερπίου υἱός, ὁ Φήμιος. πατρωνυμικῶς».

τερπι-κέραυνος, ον, ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῷ κεραυνῷ, ἐπίθετον τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 419, κ. ἀλλ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 52.

τερπνοειδής, ές, ὅμοιος τερπνῷ, Θ. Στουδ. σ. 1808, ἔκδ. Μί

τερπνός, ή, όν, (τέρπω) εὐφρόσυνος, εὐχάριστος, προξενῶν τέρψιν, εὐάρεστος, χαροποιὸς (παρ' Ὁμ. μό ον ὡς διάφορ. γραφὴ ἐν Ὀδ. Θ. 45 ἀντὶ τοῦ τέρπειν), Θέογν. 1013, Μίμνερμ. 5. 3, Πίνδ., Αἰσχύλ., κλπ.· τερπνὰ παθῶν Τυρταῖ. 9. 38· ὡσαύτως, ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, πρὸς τὸ τερπνὸν Θουκ. 2. 53, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 419C, D· τὰ τερπνά, αἱ τέρψεις, αἱ ἡδοναί, Ἰσοκρ. 6C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 23. **2)** σπανίως ἐπὶ προσώπων, αὐτῷ δὲ τερπνὸς Σοφ. Αἴ. 967. **II**. ὁμαλὸν συγκρ. καὶ ὑπερθ. **τερπνότερος**, **-ότατος**, Θέογν. 1062. 256· ἀνώμαλ., **τερπνιστος**, Καλλ. Ἀποσπ. 256. **III**. Ἐπίρρ. **τερπνῶς**, Θέογν. 910, Σοφ. Ἀποσπ. 517. 5.

τερπνότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφηρ. τοῦ τερπνός, τέρψις, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΕ', 11), Ἡσύχ. ἐν λέξ. τέρψις· «τέρψις· τερπνότης».

τερπό-τραμις, = ἡ τῶν ἀφροδισίων τέρψις (Φώτ.), Τηλεκλείδης ἐν Ἀδήλ. 23· ἀλλ' ὁ Meineke ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς = ὁ τοῖς ἀφροδισίοις τερπόμενος.

τέρπω, Ἐπικ. ὑποτ. **τέρπησι** Ὀδ.· Ἰων. παρατ. **τέρπεσκον** Ἀνθ. Π. 9. 136, κτλ.· μέλλ. **τέρψω** Ἀττ.· ἀόρ. **ἔτερψα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Πᾶνα 47, Εὐρ. Ἡρακλ. 433, Πλάτ.— Τὸ παθητ. καὶ τὸ μέσον ἔχουσι τετραπλοῦν ἀόρ., **1)** **ἐτέρφθην** Σοφ. Ο. Κ. 1140, Εὐριπ., σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 24· Ἐπικ. **ἐτάρφθην**, **τάρφθην** Ὀδ. Ζ, 99, Τ. 213, κλπ. (ἂν καὶ ὁ εἰς ε τύπος ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ, Θ. 131, κ. ἀλλ.), γ' πληθ. **τάρφθεν** Ζ. 99. **2)** Ἐπικ. **ἐτάρπην**, **τάρπην** Ψ. 300. Ἰλ. Λ. 780· συχν. ἐν τῷ ἀπαρεμφ. **ταρπῆναι** καὶ **ταρπήμεναι**· καὶ ὑποτ. **τραπείω** (κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ ταρπῶ), Ἐπικ. α' πληθ. **τραπείομεν** (ἀντὶ **ταρπῶμεν**) κατωτ. ΙΙ. 2. **3)** Ἐπικ. ὡσαύτως **ἐταρπόμην** Ὅμηρ.· ὡσαύτως μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἐγκλίσεσι, **τεταρπόμην**, **τετάρπετο**, **τεταρπώμεσθα**, **τεταρπόμενος**. **4)** ἀόρ. α' **ἐτερψάμην**, ἐν τῇ Ἐπικ. ὑποτ· **τέρψομαι** Ὀδ. Π. 26· εὐκτ. **τέρψαιτο** Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 153· μετοχ. **τερψάμενος** Ὀδ. Μ. 188. (Ἐκ τῆς √ΤΕΡΠ ἢ ΤΑΡΠ· πρβλ. Σανσκρ. trip, tripa-yâmi (satior), tarpa-yâmi (exhilaro)· Γοτθ. thrafst-ja (παραμυθέομαι, παρακαλέω)· Ἀρχ. Γερ. trost· Λιθ. tarp-a· ἴδε ὡσαύτως τρέφω. Παρέχω τέρψιν, εὐφραίνω, προξενῶ χαράν, χαροποιῶ, εὐαρεστῶ, ἐπὶ μουσικῆς, ὅ κεν τέρπησιν ἀείδων Ὀδ. Ρ. 285· τῇ [φόρμιγγι] ὅγε θυμὸν ἔτερπεν Ἰλ. Ι. 189, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ παιγνιδίων, πεσσοῖσι .. θυμὸν ἔτερπον Ὀδ. Α. 107, κλπ.· ἐπὶ διαλόγου ἢ συνομιλίας, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις Ἰλ. Ο. 393· οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Τρ 1246, Ἀποσπ. 605· ἡ ἀγγελίη .. ἔτερψε [αὐτοὺς] Ἡρόδ. 8. 99· καὶ ἐνίοτε ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, ἔπεσι .. τὸ αὐτίκα τέρψει, θὰ παράσχῃ πρόσκαιρον ἢ στιγμιαίαν τέρψιν, Θουκ. 2. 41, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 658A, E, κλπ.· ἧλιξ τέρπει τὸν ἥλικα, παροιμ., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 240C, κλπ.· — ἀπολ., παρέχω τέρψιν, Ὀδ. Α. 347, Θ. 45, Σοφ. Αἴ. 475· τὰ τέρποντα, αἱ τέρψεις, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1218· ῥήματα τέρψαντα αὐτόθι 1281· οἱ τέρποντες λόγῳ ῥήτορες Θουκ. 3. 40· τὰ τέρψαντα Ξεν. Ἀγησ. 9, 4. **II**. συνηθέστερον ἐν τῷ παθητ. καὶ μέσ., **1)** παρ' Ἐπικ. ὁ παθ. ἀόρ. εἶναι ἐν χρήσει μετὰ γεν. πράγματ., ἀπολαύω πλήρους τέρψεως ἔκ τινος, ἀπολαύω τινὸς ἐν πλήρει τέρψει ἢ κόρῳ, «χορταίνω» τι, ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος Ἰλ. Λ. 780· ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς Ὀδ. Γ. 70· σίτου τάρφθεν Ζ. 99· τεταρπόμενοι σίτου καὶ οἴνοιο Ἰλ. Ι. 705· ὕπνου, εὐνῆς ταρπήμεναι Ἰλ. Ω. 3, Ὀδ. Ψ. 346· φιλότητος ἐταρπήτην αὐτόθι 300· ἥβης ταρπῆναι αὐτόθι 212· μεταφορ., τεταρπώμεσθα γόοιο, ἂς χορτάσωμεν θρηνοῦντες, Ἰλ. Ψ. 10, 98, Ὀδ. Λ. 212, πρβλ. Τ. 213, Φ. 57. **2)** τέρπω ἐμαυτόν, εὐφραίνομαι, «διασκεδάζω», μετὰ δοτ. τρόπου, φόρμιγγι, μύθοισι, δαιτί, δίσκοισι Ὁμ., Ἡσ., κλπ.· οὕτω, τ. ἐν θαλίῃς Ὀδ. Λ. 603, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 115· φιλότητι (ἢ ἐν φ.) τραπείομεν εὐνηθέντε Ἰλ. Γ. 441., Ξ. 314· (ἐν ᾧ ἐν τῇ φράσει λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε, Ὀδ. Θ. 292, ὁ τύπος **τραπείομεν** φαίνεται ἀνήκων εἰς τὸ ῥῆμα **τρέπω**, ἕτεροι ὅμως ἑρμηνεύουσι μὲ τὴν συνήθη σημασίαν ἀποδιδόντες τὸ **λέκτρονδε** εἰς τὸ εὐνηθέντε)· οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, λαμπάδι τερπόμεναι Αἰσχύλ. Εὐμ. 1042, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1140, κλπ.· ἐπί τινι Εὐρ. Ῥῆσ. 194· — ὡσαύτως μετὰ μετοχ., σὺ μὴ τέρψει κλύων Σοφ. Ἀντ. 691· τέρπεται τιμώμενος Εὐριπ. Βάκχ. 321· τί ἂν .. ἀκούσας τερφθείης; Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 24· — ἀπολ., πῖνε καὶ τέρπου, καὶ «διασκέδαζε», Ἡρόδ. 2. 78. **3)** σπανίως μετὰ αἰτ., οἵην μοῖραν τέρπεσθαι, ἀπολαύειν μέρους μόνον, Πσ. Ἀποσπ. 56. 6· — ἀλλὰ μετὰ συστοίχ. αἰτ., κενὴν ἐτερπόμην .. τέρψιν Σοφ. Ἀποσπ. 508· τέρπου κενὴν ὄνησιν Εὐρ. Ὀρ. 1043. **4)** συχν. μετὰ λέξεων περιοριζουσῶν καὶ προσδιοριζουσῶν στενώτερον τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, τέρπεσθαι θυμῷ Ἰλ. Τ. 313, Ὀδ. Π. 26· θυμὸν Ἰλ. Φ. 45· κατὰ θυμὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 58, 355· φρένα Ἰλ. Α. 474, Ὀδ. Δ. 102, κλπ.· φρεσὶν ᾗσιν Ἰλ. Τ. 19, Ὀδ. Ε. 74· ἐνὶ φρεσὶν Θ. 368· τεταρπόμενος φίλον κῆρ Α. 310· ἀπάταισι θυμὸν τέρπεται Πινδ. Π. 2. 135.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 475.

τερπωλέομαι, Μέσ., = **τέρπομαι**, γλώσσης τερπωλουμένης ἐξ ἔρωτος Εὐμάθ. σ. 62.

τερπωλή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τέρψις**, οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα Ὀδ. Σ. 37, Ἀρχίλ. 12, Θέογν. 978, 1064.

τερπωλός, ή, όν, = **τερπνός**, τὸ ἐν αὐτῷ (τῷ θεωρητικῷ βίῳ) τερπωλὸν Ὠριγέν. τ. 3, σ. 563C.

τερπών, όνος, ἡ, = **τερπωλή**, τέρψις, Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 141. 17., 812., 20.

τερσαίνω, ξηραίνω, «στεγνώνω», αἷμα μέλαν τέρσηνε Ἰλ. Π. 529· ὁ ἐνεστ. παρὰ Λυκόφρ. 390, Νικ. Ἀλεξιφ. 551.— Παθ., ξηραίνομαι, μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντο Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ 1405, πρβλ. **τέρσομαι**.

τερσιά, ἡ, = **τρασιά**, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

τέρσομαι, Παθ., μετ' ἀπαρ. ἀόρ. **τερσῆναι**, **τερσήμεναι**, ὥσπερ ἐξ ὁριστ. ἐτέρσην. (Ἐκ τῆς √ΤΕΡΣ ἢ ΤΡΑΣ παράγονται καὶ τὰ **τρασ-ιά**, **τερσ-ιά**, **ταρσ-ός**, πρβλ. Σανσκρ. trish, trish-yâmi (sitio), tarsh-as (sitis) Λατ. torr-eo, torrens, tos-tus· Γοτθ. thaurs-ja (διψάω = Ἀγγλ. thirst)· Ἀρχ. Γερμαν. darr-u (torr. o, Ἀγγλ. dry, ξηρός)· — πρβλ. καὶ **θέρος**, **θερμός**). Εἶμαι ἢ γίνομαι ξηρός, ξηραίνομαι, ἕλκος ἐτέρσετο παύσατο δ' αἷμα, τὸ ἕλκος ἐστέγνωσε καὶ τὸ αἷμα ἔπαυσε νὰ ῥέῃ, Ἰλ. Λ. 267, 848· οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται Π. 519· Θειλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ, ἡ πεδιὰς γίνεται κατάξηρος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ὀδ. Η. 124· εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ Ζ. 98· μετὰ γεν., οὐδέ ποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, οὐδέποτε ἐστέγνωναν τὰ μάτια της ἀπὸ τὰ δάκρυα, Ε. 152. **II**. τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ πρῶτον παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. (ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ **τερσαίνω**), μέλλ. τέρσει (ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. **τέρρω**), Θεόκρ. 22. 63· ἀόρ. προστ. **τέρσον**, ἀπαρ. **τέρσαι**, Νικ. Θηρ 96, 693, 709.—Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τύπον **ἐτέρρατο**· ἐξηράνθη.

τέρυς, υος, ὁ, ἡ (τείρω) = **ἀσθενής**, λεπτός, «τέρυ· ἀσθενές, λεπτόν» Ἡσύχ., «τέρυας ἵππους· οὕτω λέγονται ὅσοι ἀλ[δ]ηφάγοι εἰσί. ἔνιοι τοὺς ἀσθενεῖς» — ὁ αὐτ. μνημονεύει καί: «τερύνης· τετριμμένος ὄνος».

τερύσκω, **τερύσκομαι**, = **τείρω**, **τρύω**, **τρίβω**. — Καθ' Ἡσύχ.: «τερύσκετο· ἐτείρετο», καὶ «τερύσκεται· νοσεῖ, φθίνει».

τέρφος, εος, τό, = **ἔρφος**, **στέρφος**, λέπυρον, ἐξώφλυον, νέα τέρφη καστηνοῦ καρύοιο, «χλωρὰ λέπη» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 268.

***τέρχνιja**, τά, (= φυτά, βλαστοί), Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου γράμμασιν ἐπιχωρίοις, Cau. 118 — Ὑπάρχει μὲν ἐν τοῖς λεξικοῖς ἡ λέξ. αὕτη κατὰ δύο γραφάς, τὸ **τέρχνος** καὶ τὸ **τρέχνος** ἐκ τοῦ Δωσιάδου, Ἡσυχίου καὶ ἄλλων, κείσθω δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς. Πρβλ. τὸ Λατιν. truncus, Συναγ Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τέρχνος, εος, τό, ὡσαύτως, **τρέχνος**, νέος κλάδος, βλαστός, Μάξιμ. π. καταρχ. 502.

τερψί-μβροτος, ον, ὁ τέρπων τοὺς βροτούς, προξενῶν αὐτοῖς τέρψιν, Ἥλιος Ὀδ. Μ. 269, 274, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 411, Ὀρφ. Ἀργ. 1052.

τερψί-νοος [ῐ], ον, ὁ τέρπων τὸν νοῦν, ὁ πληρῶν τὴν καρδίαν τέρψεως, φόρμιγξ Ἀνθ. Π. 9. 505 (2).

τέρψις, εως, ἡ, καὶ -ιος Πλάτ. Νόμ. 669D· (τέρπω)· — τὸ τέρπεσθαι, εὐφροσύνη, ἡδονή, τινός, ἔκ τινος ἢ εἴς τι, τέρψις ἀοιδῆς Ἡσ. Θ. 917· δείπνων τέρψιες Πινδ. Π. 9. 35· χλιδανῆς ἥβης τ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 541· κυλίκων Σοφ. Αἴ. 1201· εἰς τέρψιν τινὸς ἐλθεῖν Εὐρ. Φοίν. 195, πρβλ. Ι. Τ. 797, Κύκλ. 522· βραχεῖα τ. ἡδονῆς κακῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 364. 23·— τ. ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., εἶναι τέρψις μου νά .., ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 766, πρβλ. 775 — ἀπολ., χαρά, εὐφροσύνη, Θέογν. 787Β, Πινδ Ο. 12. 15. Αἰσχύλ. Ἀγ. 611, κλπ.· διαστέλλεται δὲ ἀπὸ τοῦ γενικωτέρου ἡδονὴ ὑπὸ τοῦ Προδίκου ἐν Ἀριστ. Τοπ. 2. 6, 6, πρβλ. Θουκ. 2. 38, Πλάτ. Φίληβ. 11Β.

τερψί-φρων, ον, ονος, ὁ τὰς φρένας τέρπων, τερπνός, εὐφρόσυνος, εὐάρεστος, ὕλη Νόνν. Δ. 42. 44.

Τερψι-χόρη, ἡ, Δωρικ. -χόρα Πινδ. Ι. 2. 12, ὡς καὶ παρὰ Πλάτ ἐν Φαίδρῳ 259C, πρβλ. Α Β. 1173 — ἡ ἐπὶ τοῖς χοροῖς τερπομένη, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 78 κλπ.

τερψί-χορος, ον, καὶ α, ον, ὁ τερπόμενος, εὐφραινόμενος ἐπὶ τῇ ὀρχήσει, μάλιστα ἐπὶ τῇ χορικῇ ὀρχήσει τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525. 20.

τεσσαρά-βοιος, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν τεσσάρων βοῶν, τῖον δέ ἑ

τεσσαράβοιον,«ἣν ἔτιον, ἐτιμῶντο,τεσσάρων βοῶν ἀξίαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 705.

τεσσαρά-γωνος, ον, = **τετράγωνος**,σώματι ἦεν τεσσαράγωνος Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 668.

τεσσᾰρᾰ-καί-δεκα, ἴδε **τεσσαρεσκαίδεκα.**

τεσσᾰρᾰκαιδεκά-δωρος, ον, ἔχων μῆκος δεκατεσσάρων παλαμῶν, Ἀνθ. Π. 6. 114.

τεσσᾰρᾰκαιδέκᾰτος, η, ον, ὁ δέκατος τέταρτος, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 409.

τεσσαρακαιδεκέτης δόλιχος βιότου Ἐπιγρ. ἔμετρ. Σμύρνης, L. et W. 1502.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 338.

τεσσᾰρᾰκονθ-ήμερος, ον, ὁ ἐκ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀποτελούμενος, τεσσαρακονταήμερος, Ἱππ. Προγν. 42, κλπ.·—τεσσαρακονθήμερος νηστεία Σωφρόν. 3312, Στουδ. 340C, κλπ.

τεσσᾰρᾰκοντα [ρᾰ], Ἀττ. **τεττᾰρᾰκοντα**, Ἰων. **τεσσερᾰκοντα**, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ.· (τέσσαρες)· — ὡς καὶ νῦν, τεσσαράκοντα, κοινῶς «σαράντα», Ὅμ., κλπ.· — ὑπάρχει καὶ Δωρικ. τύπος **τετρώκοντα** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1690. 16., 1907. 15, κ. ἀλλ., ἴδε Ahrens D. D. σελ. 280, καὶ πρβλ. **τεσσαρακοστός**· Βοιωτ. **πετταράκοντα** Συλλ. Ἐπιγρ. 1569 51. **II.** οἱ **τεσσαράκοντα**, δικασταὶ περιερχόμενοι τοὺς Ἀττικοὺς δήμους καὶ δικάζοντες πᾶσαν δίκην μέχρι δέκα δραχμῶν, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 237· ὡσαύτως καὶ ἐγκλήματα ὕβρεως, Δημ. 976. 8· καλούμενοι καὶ δικασταὶ κατὰ δήμους ὁ αὐτ. 735. 10· ἐγένοντο δὲ ἀπὸ τριάκοντα εἰς τεσσαράκοντα μετὰ τὴν ἔξωσιν τῶν τριάκοντα Τυράννων, Πολυδ. Η', 100.

τεσσᾰρᾰκοντᾰ-ετής, ές, (καὶ **τεσσαρακονταέτης, ες**), ἔχων ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν, Ἡσίοδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 439. — Ἀττ. θηλ. **τετταρακονταέτις, ιδος,** Πλάτ. Πολ. 460E. 2) τ. χρόνος, περίοδος τεσσαράκοντα ἐτῶν, Κύριλλ. Ἀλ.

τεσσᾰρᾰκοντᾰ-ετία, ἡ, χρονικὸν διάστημα τεσσαράκοντα ἐτῶν, Φίλων 2. 175, Διον. Ἁλ. 3. 58.

τεσσᾰρᾰκοντᾰ-καὶ-πεντακισ-χῑλιοστός, Ἀττικ. **τεττ-, ή, όν,** τεσσαράκοντα καὶ πεντάκις χιλιοστός, Πλάτ. Νόμ. 877D.

τεσσᾰρᾰκοντά-πηχυς, υ, ὁ ἔχων μῆκος ἢ ὕψος 40 πήχεων, Ἀθήν. 202B, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 3.

τεσσᾰρᾰκοντάς, άδος, ἡ, περίοδος τεσσαράκοντα ἡμερῶν, Ἱππ. 256. 23., 257. 41.

τεσσᾰρᾰκοντ-ήρης, ες, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα τεσσαράκοντα κώπας, ἢ καθίσματα τῶν ἐρετῶν, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 203E, Πλουτ. Δημήτρ. 42·— ἴδε ἐν λ. **τριήρης.**

τεσσᾰρᾰκοντ-όργυιος, ον, ὁ ἔχων ὕψος τεσσαράκοντα ὀργυιῶν, πυραμίς Ἡρόδ. 2. 148.

τεσσαρακοντούτης, ου, ὁ, = **τεσσαρακονταετής,** Λουκ. Ἑρμότ. 13.

τεσσαρακόσιοι, αι, α, μεταγεν. τύπος τοῦ **τετρακόσιοι.**

τεσσᾰρᾰκοσταῖος, α, ον, ὁ ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ὁ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν, Ἱππ. τ. 7, σ. 20, 5 Littr., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 6.

τεσσᾰρᾰκοστ-όγδοος, η, ον, ὁ τεσσαρακοστὸς ὄγδοος, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 181, 9. 898.

τεσσᾰρᾰκοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Λατ. quadragesimus, Θουκ. 1. 60, κλπ.· Δωρ. **τετρωκοστός, ή, όν,** Ἀρτεμίδ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2691d. 1. **II.** ἡ τεσσαρακοστὴ [μοῖρα]· 1) φόρος ἢ τέλος συνιστάμενον εἰς τὸ ἓν τεσσαρακοστόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ 825. 2) ἓν τεσσαρακοστόν, νόμισμά τι τῆς Χίου, Θουκ. 8. 101.

τέσσᾰρες, οἱ, αἱ, **τέσσαρα,** τά, γενικ **ων**· δοτικ. **τέσσαρσι** Θουκ. 2. 21, Ξεν., κλπ.· ποιητικ. **τέτρᾰσι** Ἡσ. Ἀποσπ. 47. 5, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις·— νεώτερ. Ἀττ. **τέττᾰρες, τέττᾰρα**· καὶ **τάρων** ἀντὶ **τεττάρων**, Ἀμφις ἐν «Πλάνῳ» 1. 11·— παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις, **τέσσερες, τέσσερα,** δοτικ. **τέσσερσι** Ἡρόδ. 6, 41, Συλλ. Ἐπιγρ. 2741. 15, κ. ἀλλ. — Δωρικ. **τέτορες, τέτορα,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 696, Φωκυλ. 3, Σιμωνίδ. 91, Ἐπίχ. 100 Ahr., Συλλ. Ἐπιγρ. 1690 10, κ. ἀλλ.— Αἰολικ. καὶ Ἐπικ. **πίσυρες, πίσυρα** Ἰλ. Ο. 680, Ὀδ. Ε. 70·— Βοιωτ. **πέτταρες, α,** Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 38. Τέσσαρες, κοινῶς «τέσσερες», Ὅμηρ., κλπ., πρβλ. **διαπασῶν.** (Πρὸς τὸ **τέσσαρ-ες,** πρβλ. Σανσκρ. katur, katvâr-as· Λατ. quatuor (Ὀσκ. petur, πρβλ. Αἰολικ. **πίσυρες,** Οὐαλλικ. pedwar)· Λιθ. ketur-i· Γοτθ. fidvôr· Ἀρχ. Γερμαν. fior (vier, Ἀγγλ. four)· πρβλ. **τέταρτος** ἐν τέλει.

τεσσάρεσ-καί-δεκα, Ἰων. **τεσσερ-,** οἱ, αἱ τά, δεκατέσσαρες, Λατ. quatuordecim, τὸ δὲ πρῶτον συνθετικὸν διαμένει ἀμετάβλητον ἔτι καὶ μετ' οὐδ. οὐσιαστ., ὡς, τεσσερεσκαίδεκα ἔτη Ἡρόδ. 1. 86· — ὁπότε δὲ τὸ πρῶτον μέρος μετέβαλλε τὸ γένος, ἐγράφετο ἐν διαστάσει, τέσσαρα καὶ δέκα Σιμωνίδ. 14· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 409.

τεσσαρεσκαιδεκάεδρα, τά, τὰ ἔχοντα 14 ἕδρας, Πάππος ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἐκδ. Ἀρχιμήδ. τ. 2, σ. 458, 462-3.

τεσσαρεσκαιδεκάσημος, ὁ ἔχων 14 μουσικ. χρόνους, Ἀριστείδ. Κοϊντ. σελ. 35 Meib.

τεσσᾰρεσκαιδεκα σύλλᾰβος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ 14 συλλαβῶν, Ἡφαιστ. σ. 47.

τεσσᾰρεσκαιδεκᾰταῖος, α, ον, τὴν 14ην ἡμέραν, ἀποθανεῖν τ. Ἱππ. Προγν. 41, πρβλ. 53. 30., 568. 22.

τεσσᾰρεσκαιδεκᾰτίτης, ου, ὁ, ὁ ἑορτάζων τὴν 14ην ἡμέραν, ἴδε Δουκάγγ.

τεσσᾰρεσκαιδέκᾰτος, Ἰωνικ. **τεσσερ-, η, ον,** δέκατος τέταρτος, Ἡρόδ. 1. 84, κλπ.

τεσσᾰρεσκαιδεκ-έτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν, Πλουτ. Αἰμίλ. 35.

τεσσαρεσκαιδεκαέτις, ἔτιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ προηγ , ἄχρι τῆς τεσσαρεσκαιδεκαέτιδος ἡλικίας Γαλην. τ. 6, σ. 60, 9.

τεσσαρότρεις, τέσσαρες ἢ τρεῖς, Τζέτζ. Ἱστ. 11, 346

τεσσεράριος, ὁ, ὁ παραλαμβάνων καὶ διανέμων τὸ σύνθημα, Πλουτ. Γάλβ. 24.

τεσσεράκοντα (οὐχὶ **τεσσερήκ-**), Ἰων. ἀντὶ **τεσσαράκοντα**, Ἡρόδ , πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5187. 8 — **τέσσερες,** οἱ, αἱ, **-ρα,** τά, Ἰων. ἀντὶ τέσσαρες, Ἡρόδ. κλπ.

τεταγμένως. Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ τάσσω, κατὰ τρόπον τακτικόν, κανονικῶς, ἐν τάξει, ποιεῖν τι Ξεν. Οἰκ. 8, 3· ἄρχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 700C· πολιτεύεσθαι Ἰσοκρ. 169C.

τετᾰγών, όντος, ὁ, Ἐπικ μετ' ἀναδιπλ. μετοχ. ἀορ. β' ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, ῥῖψε ποδὸς τεταγών, ἁρπάσας, λαβὼν αὐ ὸν ἐκ τοῦ ποδός, Ἰλ. Α. 591 (πρβλ. **λαμβάνω, ἕλκω**)· ὡσαύτως ἁπλῶς, ὃν δὲ λάβοιμι ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων Ο. 23. (Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ κατὰ τὴν σημασίαν ὀρθῶς ἐξελάμβανον τὸ **τεταγών** ὡς ἰσοδύν. τῷ **λαβών**· ἡ ῥίζα πιθανῶς ἀναφαίνεται ἐν τῷ τύπῳ τῇ (ὁ ἴδε), καὶ ἐν τοῖς Λατιν. te-tig-i (tang o), tac tus, Γοτθ. têk-an (ἅπτεσθαι), Ἀρχ. Σκανδιν. tak-a, Ἀγγλο-Σαξον. tac-an (to take)· πρβλ. **θιγγάνω**).

τετᾰμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ πρκμ., μετ' ἐντάσεως, τεταμένως καὶ συντόνως δρῶσαν καὶ διακονοῦσαν Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 499, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. σ. 6.

τετᾰμιευμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ταμιεύω, μετὰ φειδοῦς, φειδωλῶς, λιτῶς, τ. χρῆσθαί τινι Διον. Ἁλ. περὶ Θουκ. 41.

τετᾰνικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ τετάνου, Διοσκ. 5. 84, Cael. Aur. de M. Ac. 3 6. Ἐπίρρ. **-κῶς,** τετανικῶς σπωμένους Γαλην. τ. 13, σ. 953.

τετᾰνο-ειδής, ές, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ταινιοειδής,** τοῦ γὰρ φύκους τὸ μέν ἐστι πλατύφυλλον, τετανοειδὲς (διορθ ταινιοειδὲς) χρῶμα ποῶδες ἔχον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4 6, 1.

τετᾰνό-θριξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μακρὰς καὶ τεταμένας τρίχας, ἀντίθετον τῷ **οὐλόθριξ,** Πλάτ. Εὐθύφρων 2B, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 95.

τετᾰνός, ή, όν, (τείνω, τανύω) τεταμένος, τεντωμένος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 751· τεντωμένος, ὁμαλός, λεῖος, ἔρφος, ῥινὸς Νικ. Ἀλεξιφ. 343, 464 πρίων Ἀνθολ. Π. 6. 204· φύλλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 3. 11, 2· τ. καὶ καθαρὸν πρόσωπον Γαλην.

τέτᾰνος, ὁ, σπασμωδικὴ τάσις ἢ τέντωμα τοῦ σώματος ἐξ οὗ τοῦτο γίνεται ἄκαμπτον ὡς νεκρὸν πτῶμα, (rigor nerv r m παρὰ Κέλσῳ), Ἱππ. Ἀφ. 1251, Πλάτ. Τίμ. 84E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 3, πρβλ. **ἐμπροσθότονος, ὀπισθότονος.**

II. ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., κατ' ἐντεύξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς «τέτανον καὶ ῥοπαλισμούς, τάσις τοῦ αἰδοίου, ἐπεὶ ὡς ῥόπαλον γίνεται» (Σουΐδ.), Ἀριστοφάν. Λυσ. 533, 846.

τετᾰνόω, τετανὸν ποιῶ, τεντώνω ἰσχυρῶς, ἐκτείνω, χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ Διοσκ. 4. 181.

τετᾰνώδης, ες, (εἶδος) τετανοειδής, ὅμοιος τετάνῳ, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ ε' 1159.

τετάνωθρον [ᾰ], τό, ἀλοιφὴ κοσμητικὴ ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ φυλάττῃ τὸ πρόσωπον τετανὸν καὶ καθαρὸν καὶ νὰ κωλύῃ τὰς ῥυτίδας, Διοσκ. 3. 102.

τετᾰραγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ ταράσσω, ἐν συγχύσει, ἐν ταραχῇ, Πλάτ. Νόμ. 668E, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 262, Πλουτ. Ἀντών. 37.

τέταρος, ὁ, φασιανός, «Πτολεμαῖος δ' ὁ Εὐεργέτης ἐν β' ὑπομνημάτων τέταρόν φησιν ὀνομάζεσθαι τὸν φασιανὸν ὄρνιν» Ἀθήν. 387E, πρβλ. **τατύρας.**

τετάρπετο, -πώμεσθα, -πόμενος, ἴδε ἐν λ. **τέρπω**

τεταρταΐζω, πάσχω ἐκ τεταρταίου πυρετοῦ, Διοσκ. 2 36, Γαλην. τ. 13, 953· τεταρταΐζουσαι .. περίοδοι Φίλων σ. 267E.

τεταρταϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τεταρταῖον πυρετόν, περίοδοι Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 753 = 233.

τεταρταῖος, α, ον, τεσσάρων ἡμερῶν, ἐπεὰν τριταῖοι ἢ τεταρταῖοι γένωνται, ὅταν γίνωσι τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν

(δηλ. οἱ πρὸς ταρίχευσιν νεκροί), Ἡρόδ. 2. 89· κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν, ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους Πλάτ. Πολ. 616Β. 2) τ. πυρετός, ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν τετάρτην ἡμέραν, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 86Α, Συλλ. Ἐπιγρ. 916. 10· οὕτως ἄνευ τοῦ πυρετός, Ἱππ. Ἀφ. 1245, κλπ.· τ. πονεῖσθαι, καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ παροξυσμῶν κατὰ πᾶσαν τετάρτην ἡμέραν, ὁ αὐτ. 54F. II. τεταρταίη, = ἡ τετάρτη, δηλ. ἡμέρα, Ἄρατ. 806.

τεταρτημοριαῖος, α, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τετάρτου, ἢ περίπου ἐκ τετάρτου, ἢ τεταρτοκυκλίου, Λατιν. quadrantarius, Ἀρχ. Μαθημ.

τεταρτημορίδια σπλάγχνων, τεταρτημόρια, Ἐπιγρ. Ἁλικαρνασσοῦ, CIG. 2655.

τεταρτη-μόριον, τό, τὸ τέταρτον μέρος, Ἡρόδ. 2. 180· μάλιστα τὸ τέταρτον ὀβολοῦ, Λατιν. quadrans, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 4· οὕτω τεταρτη-μορίς, ἴδος, ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2656. 14. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ τέταρτον τόνου, Chappell Anc. Mus. σ. 205, πρβλ. δίεσις III. II. τέταρτον κύκλου, τεταρτοκύκλιον, Εὐκλ.

τεταρτηρόν, τό, νόμισμα βυζαντιακόν, Κεδρ. II, 369, 11.

τερτατόθυρον, τό, ἡ τετάρτη θύρα, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. σ. 199.

τεταρτολο-γέω, λαμβάνω ἢ ἐκλέγω ἕκαστον τέταρτον ἄνδρα, Λατ. quartare, Γλωσσ.

τέταρτος, Ἐπικ. ὡσαύτως **τέτρατος** (ὃ ἴδε), η, ον, ὁ μετὰ τρεῖς ἄλλους, Λατ. quartus, Ὅμ., κλπ. II. **τὸ τέταρτον**, ὡς ἐπίρρ., τετάρτη φορά, Ὅμ.· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Φαῖδρ. 266Ε· — ἀλλὰ ὁμαλ. ἐπίρρ. -τως, τετραπλασίως, Λατ. quadruplo, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 86Α, πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 311. 2) (ἐξυπακουομ. τοῦ μέρος) ἐν τετάρτον, Διόδ. 1. 50. III. **ἡ τετάρτη**: 1) (ἐξυπακουομ. τοῦ ἡμέρα), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 802, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 21. 2) (ἐξυπακουομ. τοῦ μοῖρα), μέτρον ὑγρῶν (πρβλ. τὸ Ἀγγλ. quart, ἡ «κάρτα»)· οἱ τῆς Σπάρτης βασιλεῖς ἐλάμβανον μέδιμνον σίτου καὶ τετάρτην οἴνου κατὰ τὴν 1ην καὶ 7ην τοῦ μηνός, Ἡρόδ. 6. 57· — ὡσαύτως, τὸ ἐν τέταρτον, ἐπὶ τετάρταις τῶν καρπῶν Στράβ. 704. (Σανσκρ. katurthas, Λατιν. quartus (quaturtu)· Λιθ. ketwirtas).

Τέταρτος, ὁ, μὴν Λοκρῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Δαιδαφορίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 236.

τετάσθην, **τέτατο**, ἴδε **τείνω**.

τετάχαται, ἴδε **τάσσω**.

τετελευτακούσας, = **τετελευτηκυίας**, μετοχ., Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 190. Πρβλ. τὰς ἐν τῇ συναγωγῇ Κουμανούδη λέξ. **πεπονθοῦσας** καὶ **μετηλλαχούσης**. Τοιαῦτα καὶ παρ' Ἀρχιμήδει τὰ μεμενακοῦσα, ἀνεστακοῦσα, = μεμενηκυῖα, ἀνεστηκυῖα, τ. 1, σ. 274, 278, 400, ἔκδ. Heiberg.

τετεύχαται, **τετεύχετον**, ἴδε **τεύχω**.

τετευχῆσθαι, Ἐπικ. ἀπαρ. παθ. πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **τεύχεα**, μὴ ὑπάρχοντος ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, «τετευχῆσθαι, καθωπλίσθαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Χ 104.

τετεχνημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **τεχνάω**, με ἀ τέχνης, τεχνητῶς, «ἁπλῶς καὶ οὐ τετεχνημένως» Ἐτυμολ. Μέγ. 123, 18.

τετηρημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **τηρέω**, μετὰ προσοχῆς, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 296.

τετίημαι, Ἐπικὸς τις παρακείμ. σχηματισθεὶς οἱονεὶ ἐξ ἐνεστῶτος **τιέω**, ἀλλ' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, εἶμαι τεταλαιπωρημένος, τεθλιμμένος, τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη; Ἰλ. Θ. 447· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρος ποιεῖται χρῆσιν πανταχοῦ τῆς μετοχῆς ἐν τῇ φράσει, τετιημένος (ἢ τετιημένη) ἦτορ, λελυπημένος τὴν καρδίαν, Ἰλ. Λ. 556, Ὀδ. Δ. 804, κλπ.· οὕτως, Ἡσ. Θ. 163.— Εὑρίσκομεν ὡσαύτως τὴν μετοχὴν τοῦ ἐνεργ. πρκμ. **τετιηώς** (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, τετιηότι θυμῷ, μὲ τεθλιμμένην καρδίαν, Ἰλ. Λ. 555, Ρ. 666, Ω. 283· ὡσαύτως, ἴζον τετιηότες Ι. 13· δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐσιώπων ἐκ τῆς θλίψεως, αὐτόθι 30, 695.— Ἴδε Κόντου Παντοῖα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σελ. 281.

τέτλᾶ, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **τέτλαθι**, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **τέττα**. Ἰλ. Δ. 412, πρβλ. Ἑλλάδιον ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 531.

τέτλαθι, **τετλαίην**, **τετλάμεν**, **τετλάμεναι**, **τετληώς**, ἴδε ἐν λ. ***τλάω**.

τετμηώς, Ἐπικ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **τέμνω** (μετὰ παθ. σημασίας), νέον τετμηότι θαλλῷ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 156.

τέτμον, καὶ **ἔτετμον**, Ἐπικ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, εὑρ σκόμενος δὲ παρ' Ὁμήρ. ἐν τῇ ὁριστικῇ, μετ' αὐξήσεως καὶ ἄνευ αὐξήσεως. Καταλαμβάνω, καταφθάνω, φθάνω, εὑρίσκω, ἔνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμεν Ἰλ. Δ. 293, πρβλ. Ζ. 515, Ὀδ. Γ. 256, κ. ἀλλ.· ὃν .. γῆρας ἔτετμεν Λ. 218· οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν Ἰλ. Ζ. 374, πρβλ. Ὀδ. Ε. 58· ὄφρ' ἔτι .. μητέρα τέτμῃς Ο. 15· γ' πληθ. **τέτμον** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1275· εὐκτ. **τέτμοιμεν** Θεόκρ. 25. 61· — οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, ἐκτὸς ἂν παραδεχθῶμεν τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἑρμάννου ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 787, ἴδε **τέμνω** VI. 2. 6. 2) μετὰ γεν., μετέχω τινός, λαμβάνω μερίδιον, ὅς δέ κε τέτμῃ ἀπαρτηροῖο γενέθλης Ἡσ. Θ. 610.

τετολμηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **τολμάω**, πλέοντες τετολμηκότως Πολύβ. 1. 23, 5., 9. 4, 2.

τέτορες, οἱ, αἱ, **τέτορα**, τά, Δωρ. ἀντὶ **τέσσαρες**.

τέτρᾰ-, ἀντὶ **τέτορα**, **τέσσαρα**, ἐν συνθέτοις, ὡς ἐν ταῖς ἀκολουθούσαις λέξεσιν.

τετρᾰδάμων [ᾰ], ον, γενικ. ονος, (βαίνω) τετράπους, ἵπποι Εὐρ. Ἡλ. 476· τ. ἀπήνη = τέθριππον, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 517· ἅρμασι τετραβάμοσι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 792· τετραβάμοσιν ἐν χαλαῖσιν αὐτόθι 808· — τετραβάμοσι γυίοις ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 376.

τετρᾰβᾰρής, ές, τετραπλάσιος τὸ βάρος, Ἀλκαῖ. 147, ἐν τῇ ποιητ. γεν. πληθ. **τετραβαρήων**.

τετράβιβλος, ον, συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων βιβλίων, ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος τοῦ Πτολεμαίου, Buttm. Mus. d. Alterthumsw. 2. 8, σ. 485.

τετρᾰβόειος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων βοείων δορῶν, ἐπὶ ἀσπίδος, τετρ. σάκος Καλλ. εἰς Ἄρτ. 53, Κόϊντ. Σμυρν. 6. 547.

τετράβρᾰχυς, εως, ὁ, μετρικὸς πούς συγκείμενος ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συλλαβῶν, = **προκελευσματικός**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 237.

τετράβυρσος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων βυρσῶν ἢ δερμάτων, «τετραθέλυμνον, τετράβυρσον» Σχόλ. Leid. εἰς Ἰλ. Ο. 479.

τετραγαμία, ἡ, ὁ τέταρτος γάμος, Κ. Μανασσ. Χρον. 5403, Σκυλίτζης σ. 702, κλπ.

τετραγγούριον, ἢ **τετράγγουρον**, εἶδος ἀγγουρίου, Σουΐδ. ἐν λ. **σικύα**, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ. **ἀγγούριον**.

τετράγηρυς, υ, ὁ ἔχων τέσσαρας τόνους ἢ φωνάς, τετράφωνος, ἐπὶ τοῦ τετραχόρδου, Τέρπανδρ. 1.

τετράγλωσσος, ον, ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

τετραγλώχῑς, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας, τετράγωνος, Ἀνθ. II. 6. 334.

τετράγνᾰθος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας γνάθους, σιαγόνας, φαλαγγίων τῶν τετραγνάθων καλουμένων Στράβ. 772, Αἰλ. π. Ζ. 17. 40.

τετραγονία, ἡ, τέσσαρες γενεαί, τετραγονίαν τοιάνδε οὐδείς πω ἤκουσεν οὐδὲ διηγήσατο Ἀριστείδ. 1. 42.

τετραγράμμᾰτος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων γραμμάτων συγκείμενος· **τὸ τετραγράμματον**, ἡ ἐκ τεσσάρων γραμμάτων συγκειμένη λέξις, δηλ. τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ Ἑβραϊκὸν ὄνομα JHVH (Ἰαυέ, κοινῶς Ἰεχωβᾶ), Φίλων 2. 152 Ἑλλ. **Ἰαού** (Κλήμ. Ἀλ. 666)· (οὕτω, **τὸ τετράγραμμον** Κλήμ. Ἀλ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 435C)· ὡσαύτως τὸ ὄνομα Ἀδάμ, Χρησμοὶ Σιβυλλιακοὶ 2. 24.

τετράγυος, ον, ὁ περιέχων τέσσαρας γύας γῆς, μέγας ὄρχατος .. τ. Ὀδ. Η. 113· — οὐδ. ὡς οὐσιαστ. μέτρον γῆς, ὅσον δύναται εἷς ἄνθρωπος νὰ ἀρόσῃ ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, Σ. 374, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 134· τ. αὖλαξ ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 869.

τετρᾰγωνέω, ἀποτελῶ τετράγωνον μετά τινος ἄλλου, ὁ Ἄρης τετραγωνεῖ τὸν Δία, ἀστρολογικὴ φράσις ἐν Ψευδολουκ. Φιλοπάτριδι 24.

τετρᾰγωνία, ἡ, δένδρον τι ἢ θάμνος, εὐώνυμος, Λατ. euonymus Europaeus, κληθὲν οὕτως ἐκ τοῦ τετραγώνου καρποῦ αὐτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4. 2.

τετρᾰγωνιαῖος, α, ον, = **τετράγωνος**, Γεωπον. 2. 2, 4, Ἀποφθ. Πατέρ. Cotel. Mon. τ. 1, σ. 561C.

τετρᾰγωνίζω, μέλλ. Ἀττικ. -ιῶ, ποιῶ τι τετράγωνον, ἐπὶ γραμμῶν ἢ ἀριθμῶν, Πλάτ. Πολ. 527Α, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 2, 9· ὅσαι γραμμαὶ τὸν ἰσόπλευρον .. ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, αἱ γραμμαὶ ὅσαι σχηματίζουσιν ἰσόπλευρον ἀριθμὸν ὡς τὸ ἑαυτῶν τετράγωνον, Πλάτ. Θεαίτ. 148Α· τ. τὸν κύκλον, κατασκευάζω τετράγωνον ἐμβαδὸν ἴσον τῷ τοῦ κύκλου, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 11, 3.—Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 25, 2.

τετρᾰγωνισμός, ὁ, τὸ τετραγωνίζειν, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 2, 2· τοῦ κύκλου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 9, 1, Σοφιστ. Ἔλεγχ. 11, 3.

τετρᾰγωνιο-ειδής, ές, ὅμοιος τετραγώνῳ, ἔχων σχῆμα τετραγώνου, Εὐστ. 892. 12, Ἐτυμολ. Μέγ.

τετρᾰγωνο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον τετράγωνον, ἐπὶ τῶν ἐνυδρίδων καὶ τῶν καστόρων, Ἡρόδ. 4. 109.

τετράγωνος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων τὰς τέσσαρας γωνίας ἴσας, ὀρθογώνιον, ἢ μᾶλλον τὸ ἰδίως τετράγωνον, τὸ ἔχον καὶ τὰς πλευρὰς ἴσας, Λατ. quadratus, Ἡρόδ. 1. 178, 181., 2. 124, Ἱππ. Ἀγμ. 761· δοκοὺς τετραγώνους Θουκ. 4. 112, κλπ.· τ. ἐργασία, οἱ Ἑρμαῖ, ὁ αὐτ. 6. 27· — τὸ τετράγωνον Πλάτ. Πολ. 510D, κλπ.· ἰδίως σῶμα στρατιωτῶν παρατεταγμένον ἐν σχήματι τετρα-

γώνῳ, Λατιν. agmen quadratum, Ξεν. Λακ. 12, 1· τ. τάξις παρὰ Θουκ. 4. 125. **2)** τ. ἀριθμός, δηλ. ἀριθμὸς πολλαπλασιασθεὶς ἐφ' ἑαυτόν, Πλάτ. Θεαίτ. 147Ε, κλπ. **II.** μεταφ., τέλειος, ὡς τὸ τετράγωνον, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνος τετυγμένος Σιμων. παρὰ Πλάτ. Πρωτ. 344Α· τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι τετράγωνον 'Αριστ. Ῥητορ. 3. 11, 2, πρβλ. 'Ηθικ. Νικ. 1. 10, 11. **III.** ἱμάτιον τ., ἡ χλαῖνα ἥτις ἐκρέματο τετράγωνος, ἐν ᾧ ἡ χλαμὺς εἶχε κυκλοτερὲς σχῆμα, ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 458· οὕτω καὶ κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ἡμικύκλιον, ὅπερ ἐσχημάτιζεν ἡ τῶν Ρωμαίων toga, Ποσειδών. παρ' 'Αθην. 213Β, 'Απρ. 'Εμφυλ. 5. 11. **IV.** 'Επίρρ. -νως, Φιλόστρ. 331.

τετραγωνώδης, ες, = τετραγωνοειδής, Σχόλ. ἐν τοῖς Villois. 'Ανεκδ. 2. 178.

τετρᾰδακτῠλιαῖος, α, ον, ὁ ἔχων ὕψος ἢ μῆκος τεσσάρων δακτύλων, λιθάρια ὕψει τετραδακτυλιαῖα Διοσκ. 1. 84, Σέξτ. 'Εμπειρ. πρ. Μαθ. 10, 156.

τετρᾰδάκτῠλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας δακτύλους, πόδες 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 30· ἐπὶ πτηνῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 12, 4. **2)** ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος, κλπ., τεσσάρων δακτύλων, 'Ιππ. περὶ ῎Αρθρ. 783· τὸ τ. Αἰλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 1291. 43.

τετρᾰδαρχέομαι, = τετραρχέομαι, Θετταλῶν τετραδαρχουμένων 'Ερμογέν. σ. 268, 22.

τετρᾰδαρχία, ἡ, = τετραρχία, διάφορ. γραφ. παρὰ Δημ. 117. 26, 'Απρ. Συρ. 50, κλπ.

τετράδειον, τό, τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστώς, ἀπόσπασμα στρατιωτικὸν ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ ἐξώδιγλον, «διὰ διφθόγγου καὶ προπαροξύνεται· ἡ παράδοσις» Χοιροβοσκ. ἐν 'Ανεκδ. 'Οξων. 2 269· οὕτω, **τετράδιον** Φίλων 2. 533, Πράξ. 'Αποστ. ιβ', 4. **2)** ὡς καὶ νῦν, τετράδιον δεδιπλωμένον εἰς τέσσαρα, ἔχον τέσσαρα φύλλα, Συνέσ. 1537, Κύριλλ. 'Αλ. Χ, 68Β, 'Αναστ. Σιν. 41, κλπ.

τετρᾰδισταί, οἱ, νεανίαι ἀπὸ κοινοῦ συνερχόμενοι ὅπως συνευφρανθῶσι κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ μηνός, ῎Αλεξ. ἐν «Χορηγίδι» 1· πρβλ. Meineke Μένανδρ. 110. **II.** ἄνθρωποι γεννηθέντες ὅπως διέλθωσι τὸν βίον ἐν μόχθοις, ὡς ὁ 'Ηρακλῆς, ὅστις ἐγεννήθη κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς (**τετράς** 2, ὃ ἴδε), οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες **Α. Α.** 309, 'Ετυμ. Μέγ. 754, 15.

τετρᾰδραχμιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., 'Αλέξ. Τραλλ. 8. 452.

τετράδραχμος, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν τεσσάρων δραχμῶν, 'Αριστ. Οἰκ. 2, 8. **II.** **τετράδραχμον,** τό, ἀργυροῦν νόμισμα τεσσάρων δραχμῶν, δυνάμενον σχεδὸν 3.90 δραχμὰς νέας, Συλλ. 'Επιγρ. 139. 22, Πλάτ. 'Αξίοχ. 366C, Πλουτ. Σύλλ. 25, πρβλ. **στατήρ.**

τετράδρομον τὸ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, Κ. Πορφ. ῎Εκθ. βάσ. τάξ. σ. 338, ἔκδ. Β.

τετράδῠμος [ᾰ], ον, τετραπλοῦς, 'Οππ. Κυν. 2. 181· **τ.** τίκτειν, τίκτειν τέσσαρα ὁμοῦ, Στράβ. 695. (**-δυμος** εἶναι φανερῶς ἐπιθετικὴ ἀριθμητικὴ κατάληξις, πρβλ. **δίδυμος, τρίδυμος, ἑπτάδυμος,** ὡσαύτως **ἀμφίδυμος**).

τετράδων, ὁ, πιθ. = **τετράων,** 'Αλκαῖ. 148.

τετράδωρος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τεσσάρων παλαμῶν, παρὰ Πλιν. Ν. Η. 35. 14.

τετραέλικτος, ον, = τῷ ἑπομ., ὄφις 'Ανθ. Π. 7. 210.

τετραέλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, ὁ τετράκις περιειλημμένος ἢ πολυέλιξ· τετραέλιξ. ἡ, φυτόν τι ἀκανθοειδές, 'Ησύχ.· **τετράλιξ** ἐν 'Αντιγράφοις τοῦ Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 6. 4. 4.

τετραένης, ες, ὁ ἔχων ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, Λατ. quadrimu, Θεόκρ. 7. 147· — οὕτω, **τετράενος, ον,** Καλλ. 'Αποσπάσπ. 154.— ῎Ιδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Α', σελ. 67.

τετραετηρία, ἡ, περίοδος χρονικὴ τεσσάρων ἐτῶν, Γλωσσ.

τετραετηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τετραετηρίδα, 'Ιουλιαν. 155Β, Σύγκελλ., κλπ.

τετραετηρίς (ἐξυπακουομ. ἑορτή), **ίδος,** ἡ, κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος γινομένη πανήγυρις, Συλλ. 'Επιγρ. 2741. 22., 2812. **II.** περίοδος χρονικὴ τεσσάρων ἐτῶν, 'Ωραπόλλ. 1. 5, Κηνσωρῖνος 18.

τετραέτηρος, ον, = τῷ ἑπομ., 'Ησύχ.

τετραετής, ές, ἢ **τετραέτης, ες,** ὁ ἔχων ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, ἐπεὰν τ. γένηται (ἐξυπακ. τὰ παιδία) 'Ηρόδ. 4. 187· τ. ἦθος ψυχῆς Πλάτ. Νόμ. 793Ε. **II.** ὁ ἐκ τεσσάρων ἐτῶν ἀποτελούμενος, χρόνος 'Ηρόδ. 1. 199, Διον. 'Αλ. 3. 69· διάστημα Πολύβ. 9. 1, 1.

τετραετία, ἡ, περίοδος χρονικὴ τεσσάρων ἐτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 7, Πλουτ. Πομπ. 55, κλπ.

τετράζευκτος, ον, = τῷ ἑπομ., Φιλήμ. Λεξ. Τεχνολογ. 318.

τετράζῠγος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας ζυγούς, ὄχος Εὐριπ. 'Ελ. 1039· — καθόλου, τετραπλοῦς, **ὀμφὴ** Νόνν. Δ. 12. 108· κόσμος αὐτόθι 169.

τετράζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, = **τετράζυγος,** Νόνν. Δ. 7. 6.

τετράζω, κράζω ὡς ὁ τὸ ὄρνεον τέτραξ, ὅταν ᾠοτοκῇ, 'Αλέξ. ὁ Μύνδ. παρ' 'Αθην. 398D. **II.** τηρῶ τὰς τετράδας τῶν γυμναστῶν, Φιλοστρ. Γυμναστ. § 47-54, ἴδε **τέτραξ.**

τετραήμερος, ον, τεσσάρων ἡμερῶν, κατὰ τετραήμερον, κάθε τέσσαρας ἡμέρας, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 20, 4, πρβλ. **τετρήμερος.**

τετράθετος, ον, «τέσσαρας θέσεις ἔχων ἐπαλλήλους» Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ο. 479.

τετράηχος, ὁ, ἡ, ὁ τέσσαρας φωνὰς ἐκπέμπων, τὴν τετράηχον τοῦ 'Απόλλωνος λύραν Γεωργ. Πισίδ. σ. 333, 16.

τετρᾰθέλυμνος, ον, (θέλυμνον) τετράπτυχος, τ. σάκος, «τετραθέλυμνον· τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένον, ὅ ἐστιν ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστώς» ('Ησύχ.), 'Ιλ. Ο. 479, 'Οδ. Χ. 122.

τετράθηρος, ον, ὁ τέσσαρα ζῷα ἔχων, τετράθηρον ἅρμα τῶν Εὐαγγελίων (περὶ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν) 'Ιω. Χρυσ. τ. 6, 'Ομιλ. 122.

τετραθεΐα, ἡ, τετραπλῆ θεότης, τετραθεΐαν νοσήσομεν Μάξιμ. 'Ομολ. τ. 1, σ. 111D.

τέτραθλος, ὁ, ἡ, ὁ τεσσάρων ἄθλων ἀξιωθείς, Ψευδοχρυσ. τ. 8, σ. 223Ε.

τετράθῠρος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας θύρας ἢ ἀνοίγματα, ὀπάς, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9, 41, 5, Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 205Β.

τετραίνω· 'Ιων. μέλλ. **τετρᾰνέω (δια-)** 'Ηρόδ. 3. 12·'Επικ. ἀόρ. **τέτρηνα,** ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' 'Ομήρ. τύπος. — Μέσ., ἀόρ. **ἐτετρηνάμην (δι-)** 'Αριστοφάν. Θεσμ. 18.— Παθητ., ἀόρ. **ἐτετράνθην** Λυκόφρ. 781, 'Ανθ. (ἴδε κατωτ.). ῞Ετεροι χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ *τράω, μέλλ. **τρήσω** Λυκόφρ. 665· ἀόρ. **ἔτρησα** 'Ιππ. 471. 2, κλπ., **(συν-)** Πλάτ., κλπ.— Μέσ., ἀόριστ. **ἐτρησάμην** Γαλην. 4. 708.— Παθ., ἀόρ. **ἐτρήθην** Γεωπ., **(ἀν-)** 'Αθήν. 182Ε· πρκμ. **τέτρημαι** ἴδε κατωτ.—῞Ετερος ἐνεστὼς **τιτραίνω** ἀπαντᾷ παρὰ Θεοφρ., μετ' ἀόρ. **ἐτίτρᾱνα** ὁ αὐτ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2. 7, 6 κέξ., 5. 4, 5 (ἔνθα ἀναγνωστέον **ἐτέτρᾱνα**)· τὸ γ' πληθ. παθ. παρατ. **τετρήνοντο** παρὰ Καλλ. εἰς ῎Αρτεμ. 244, εἶναι πιθ. πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τετρήναντο** ἢ **τετραίνοντο·** καὶ τὸ **τετρήνεται** παρ' 'Ιπποκρ. 238, 21 πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τετραιν-.** 'Ο ἐνεστ. **τιτράω** πρῶτον παρὰ τῷ Διοσκ. 5. 77, 85, Φώτ. Μετοχ. **δια-τιτράντες** (οἱονεὶ ἐξ ὁριστ. **-τίτρημι**) Δίων Κ. 69. 12. Παθ. **τίτραμαι** 'Ορειβάσ. ('Εκ τῆς √ΤΕΡ, ἴδε ἐν λ. **τείρω**). Καθόλου εἰπεῖν, τὰ σύνθετα μετὰ τῆς **διὰ** καὶ **σὺν** εἶναι συνηθέστερα τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος, πρβλ. ὡσαύτως καὶ τὰ σύνθετα μετὰ τῶν προθέσ. **κατὰ** καὶ **ἐκ.** Τρυπῶ, διατρυπῶ, ποδῶν τέτρηνε τένοντε 'Ιλ. Χ. 396· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ 'Οδ. Ψ. 198, πρβλ. Ε. 247. — Παθητ., πυκναῖς τέτρηνται ἄλοξιν 'Εμπεδ. 345· λίθος τετρημένος 'Ηρόδ. 2. 96· ὁ οὐρανὸς τέτρηται, ἔχει ὀπάς, ὁ αὐτ. 4. 158· τέτρηται δικτύου πλέον (οὕτως ὁ Ahr. ἀντὶ **τέτρωται**) Αἰσχύλ. 'Αγ. 868· τέτρηται, ἐπὶ τοῦ οὐρητῆρος ἀγωγοῦ, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 286· ὥσπερ κόσκινον τέτρηται 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 404· ὁ τετρημένος πίθος, ἴδε ἐν λέξ. πίθος Ι. 2· χάσμα .. δι' ὅλης τῆς γῆς τετρ. Πλάτ. Φαίδων 112Α· κοιλίαι εἰς τὸν πλεύμονα τετρη. 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. 'Ιστορ. 1. 17, 4· τετρανθεὶς αὐλὸς 'Ανθ. Π. 6. 296. — ῎Ιδε Κόντου Παντοῖα Φιλολογικὰ ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σελ. 273-4.

τετράϊππον, τό, σπάν. τύπος ἰσοδύναμ. τῷ **τέθριππον,** Γλωσσ.

τετρακαιδεκάεδρα, τά, τὰ ἔχοντα 14 ἕδρας, Πάππος ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἔκδ. 'Αρχιμήδ. τ. 2, σ. 460.

τετράκαιδεκα-έτης, ες, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν, Διον. 'Αλ. 6. 21· ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **τετρακαιδεκέτης.** **II.** θηλ. **τετρᾰκαιδεκέτις, -ιδος,** δεκατεσσάρων ἐτῶν ἔχουσα ἡλικίαν, κόρη 'Ισοκρ. 388Ε.

τετρακέρατος, ον, = **τετράκερως.** Νεῖλ. 164D, Achmes 'Ονειροκρ. 238, σ. 214. **2)** ὁ τεσσάρων κερατίων, Θεοφάν. 757, 6, Κεδρ. ΙΙ, 38. 14.

τετράκερως, ων, ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα, ἔλαφος 'Ανθ. Π. παράρτ. 319· ὄϊς 'Οππ. Κυν. 2. 378.

τετρᾰκέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας κεφαλάς, 'Επιγρ. παρ' Εὐστ. 'Ιλ. σ. 1353. 8· [ἔχει τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ἐν τέλει ἑξαμέτρου, ὡς εἰ ἦν **-κέφαλλος,** πρβλ. **κυνοκέφαλος**].

τετράκιν, = τετράκις, ἴδε **ὀκτάκιν** ἐν Συναγ. Λεξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

τετρᾰκίνη [ῑ], ἡ, = **θριδακίνη,** 'Ιππῶναξ. 118.—Καθ' 'Ησύχ.: «τετρακίνη· ἡ ἀγρία θρίδαξ».

τετράκις [ᾰ], 'Επίρρ., τέσσαρας φοράς, Λατ. quater, 'Οδ. Ε. 306, 'Ηρόδ. 2. 142, 'Αριστοφάν. Πλ. 851, κλπ.· — μεθ' ῞Ομηρ. ὡσαύτως **τετράκι** Συλλ. 'Επιγραφ. 17, Πινδ. Ν. 7. 153, Καλλ. 'Επιγράμμ. 55. 2· τὸ τετράκις ἄρχοντα τὴν μεγίστην ἀρχὴν (ἀντὶ τὸ τέταρτον) 'Επιγρ. 'Ολβίας, CIG. 2059.

τετράκισ-μύριοι [ῡ], αι, α, τετράκις μύριοι, δηλ. τεσσαράκοντα χιλιάδες, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 5, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 13.

τετράκισ-χίλιοι [ῑ], αι, α, τετράκις χίλιοι, δηλ. τέσσαρες χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 9, κ. ἀλλ.· κατὰ τμῆσιν, τετράκις γὰρ χίλιοι Θουκ. 6. 31.

τετρακίων [ῑ], ον, γεν. ονος, ὁ ἔχων τέσσαρας κίονας, Ὀρφ. Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον 39.

τετράκλαστος, ον, ὁ κεκλασμένος εἰς τέσσαρα τεμάχια, ἐπὶ ἄρτου, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 440 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **τετράτρυφος.**

τετράκλῑμος (χώρα), ἡ, τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, Νικήτ. 376B.

τετράκλῑνος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρα καθίσματα ἢ ἀνάκλιντρα, ἅμαξα Λουκ. Τόξ. 46· οἶκοι Ἀθήν. 47F.

τετράκνᾱμος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **τετράκνημος**, ὁ ἔχων τέσσαρας κνήμας ἢ ἀκτῖνας, Φερεκύδ. 103· δεσμὸς τετρ., ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ Ἰξίονος, Πινδ. Π. 2. 73· ἴυγξ τετρ., τὸ ὄρνεον ἴυγξ προσδεδεμένον ἐπὶ τετρακνήμου τροχοῦ, αὐτόθι 4. 382.

τετρακογχώματα τῆς τροπικῆς, αἱ τέσσαρες κόγχαι, γωνίαι τῆς τροπ. (ἴδε **τροπική**). Λυδ. κ. Ροδ. στ. 2736, ἔκδ. Μαυρ.

τετρακόρη, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Περσεφόνης (Κόρη), Συλλ. Ἐπιγρ. 4000. 15.

τετρᾰκόρυμβος, ον, ὁ ἔχων πυκνοὺς κορύμβους, κισσὸς Ἀνθ. Π. 7. 23.

τετρᾰκόρωνος, ον, ὁ τετράκις μακροβιώτερος κορώνης, Ἡσ. Ἀποσπ. 50. 2.

τετρᾰκόσιοι, αι, α, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ 1. 178, κλπ.· ἐν τῷ ἑνικῷ, τ. ἀσπὶς Ξεν. Ἀν. 1. 7, 10. **II.** οἱ τετρακόσιοι, ἐν Ἀθήναις: **1)** ἡ ὀλιγαρχία ἡ κατασταθεῖσα τῷ 411 π. Χ., Θουκ. 8. 67, Λυσί. 183. 39, Ψήφισμ. παρ' Ἀνδοκ. 10. 41, κλπ. **2)** ἀρχαιοτέρα βουλή, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 13.

τετρᾰκοσιοστός, ή, όν, ὁ μετὰ 399 ἄλλους, ἔτος Δεινάρχ. 99. 29.

τετρᾰκοτῡλιαῖος, α, ον, =τῷ ἑπομ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 94.

τετρᾰκότῡλος, ον, ὁ χωρῶν τέσσαρας **κοτύλας**· κύλιξ Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις» 5.

τετρακτύς, ύος, ἡ, (τετράς) ὄνομα σημαῖνον τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων πρώτων ἀριθμῶν, δηλ. ὁ ἀριθμὸς 10 (= 1+2+3+4), ὃν οἱ Πυθαγόρειοι ἐνόμιζον ὡς τὴν ῥίζαν ἢ τὴν πηγὴν πάσης δημιουργίας, καὶ ὅστις ἀπετέλει τὸν μέγιστον καὶ ἱερώτατον αὐτῶν ὅρκον, ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν Χρυσ. Ἔπη 48, πρβλ. Ἱεροκλέα 20, Πλούτ. 2. 381F· — ἑτέρους συνδυασμοὺς δηλουμένους διὰ τοῦ **τετρακτὺς** παρέχει ὁ Böckh (Kleine Schriften, 2, 1, σ. 133 κἑξ.), δηλ. (α). 1, 2, 4, 8· (β). 1. 3, 9, 27· ἐν οἷς ἡ μὲν μονὰς παριστάνει σημεῖον, οἱ δὲ κατόπιν ἀριθμοὶ γραμμάς, οἱ τρίτοι τετράγωνα, οἱ δὲ τέταρτοι κύβους, πρβλ. **τετράς** I. **II.** ὁμὰς ἐκ τεσσάρων στρατιωτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8785c.

τετράκυκλος, ον, τετράτροχος, ἕλκον τ. ἀπήνην Ἰλ. Ω. 324· ἅμαξαι ἔσθλαὶ τετράκυκλοι Ὀδ. Ι. 242, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 188, πρβλ. 2. 63, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291. [ᾰ πανταχοῦ πλὴν ἐν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., ἔνθα ἴσως ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **τεσσαράκυκλοι**].

τετρακωλία, ἡ, λέξις τῆς μετρικῆς, Mar. Victor. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. VI, σ. 178, 31.

τετράκωλος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων τέσσαρα κῶλα (καθ' Ἡσύχ.: «τετράκωλος· τετράπους»), ἔνθεν ἔδην τετράκωλος ἐπ' οὔδεος Γρηγ. Ναζ. 82, 47, ἔκδ. Dronk.· ὁ ἐκ τεσσάρων μερῶν ἀποτελούμενος, στροφὴ Γραμμ.

τετρακωμία, ἡ, ἕνωσις τεσσάρων κωμῶν, τῆς τετρακωμίας τῆς περὶ Τάναγραν Στράβ. 405.

τετράκωμος [ᾰ], ὁ, «μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι» Ἡσύχ., (πρβλ. **τετραδισταί** II), Τρύφων παρ' Ἀθήν. 618C, Πολυδ. Δ', 105.

τετράλεκτος, ον, ὁ τετράκις λεγόμενος, ἐπαναλαμβανόμενος, τὰ τετράλεκτα, ᾠδαί τινες τετράκις ἐπαναλαμβανόμεναι, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 291, 21.

τετράλῑνον [ᾰ], τό, σπάγγος ἐκ τεσσάρων κλωστῶν, κοινῶς «τετράκλωνον», Γλωσσ.

τετράλιξ, ἴδε **τετραέλιξ.**

τετρᾰλογία, ἡ, (λόγος) σειρὰ ἢ σύστημα τεσσάρων δραμάτων, τριῶν Τραγικῶν καὶ ἑνὸς Σατυρικοῦ (ἢ ἐνίοτε τεσσάρων Τραγῳδιῶν), ἐδιδάσκοντο δὲ ὁμοῦ ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς ἐν δραματικῷ ἀγῶνι πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ βραβείου κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου· ἄνευ τοῦ Σατυρικοῦ δράματος αἱ τρεῖς Τραγῳδίαι ἐκαλοῦντο **τριλογία**, ὡς εἶναι ἡ Ὀρέστεια τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 576, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1124 (1155D), Διογ. Λ. 3. 61·— ἴδε W. Christ Ἱστ. Ἑλλ. Λογοτ. μετάφρ. Κώνστα τ. 1, σ. 363, 426, κλπ., Welcker Aeschyl. Trilogie.·— οὕτως ἐπὶ συστήματος τεσσάρων ὁμοῦ Πλατωνικῶν διαλόγων, Θράσυλλ. παρὰ Διογ. Λ. 3. 56, πρβλ. 9. 45.

τετράλοφος, ον, εἰς ἑρμηνείαν τοῦ **τετραφάληρος**, παράφρ. Ἰλ. Λ. 41.

τετρᾰμερής, ές, ὁ ἐκ τεσσάρων μερῶν ἀποτελούμενος, Ἀριστ. Ἀπόσπ. 43, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Π. 1. 23, 237. — Ἐπίρρ. -ρῶς, Εὐστ. 1572, 24·— ὁ Τζέτζ. ἐν Ἱστ. 3. 341, ἔχει καὶ τὸ οὐσιαστ. **τετραμέρεια**, ἡ, πρὸς πᾶσαν τετραμέρειαν τῆς γῆς ἐφαπλώσας νίκας.

τετρα-μέτρητος, ὁ χωρῶν τέσσαρας **μετρητάς**, **τετρ. κρατῆρες** Καλλίξεν. παρ' Ἀθην. 199E.

τετράμετρος [ᾰ], ον, ὁ συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων μέτρων· δηλ. ἐπὶ ἰαμβικῶν καὶ τροχαϊκῶν στίχων, ὁ συγκείμενος ἐκ τεσσάρων διποδιῶν ἢ συζυγιῶν· τὸ τετράμετρον, Λατ. versus octonarius, εἶναι καθόλου τὸ τροχαϊκὸν τετράμετρον, Ἀριστοφ. Νεφ. 642, 645, Ξεν. Συμπ. 6. 3, Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 9., 3. 8, 4, Ποιητ. 4, 18· ὡσαύτως καὶ τὸ ἀναπαιστικὸν τετράμετρον, καλούμενον τὸ Ἀριστοφάνειον (ὡς ἐν Νεφ. 957 κἑξ.), Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25, πρβλ. **τρίμετρος**. **2)** γωνίαι τ., ὀρθαὶ γωνίαι, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 199D.

τετραμηνιαῖος, α, ον, =τῷ ἑπομ., σπονδαὶ Διόδ. 11. 80, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 949.

τετράμηνος [ᾰ], ον. (μήν) ὁ ἐκ τεσσάρων μηνῶν ἀποτελούμενος, ἐπὶ τέσσαρας μῆνας διαρκῶν, σπονδαὶ Θουκ. 5. 63· τετράμηνοι ὀχεύουσι, εἰς ἡλικίαν τεσσάρων μηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5 14, 12· **τετράμηνον**, χρονικὸν διάστημα τεσσάρων μηνῶν, αὐτόθι 6. 18, 22· οὕτω **τετράμηνα** Ἱππ. Ἀφ. 1249.

τετραμναῖος, α, ον, =τῷ ἑπομ., Διόδ. 3. 16.

τετράμνους, ουν, (μνᾶ) ὁ ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος τεσσάρων μνῶν, Ἀθήν. 466B, πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 553.

τετρᾰμοιρία, ἡ, τετραπλῆ μερίς, τὸ τετραπλοῦν, τῷ μὲν στρατιώτῃ Κυζικηνόν, τῷ δὲ λοχαγῷ διμοιρίαν, τῷ δὲ στρατηγῷ τετραμοιρίαν, δηλ. τέσσαρας Κυζικηνοὺς στατῆρας, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 2, 36., 6. 1.

τετράμοιρος [ᾰ], ον, ὁ τῆς τετάρτης μοίρας, οἱ τετράμοιρον νυκτὸς φρουρὰν πάσης στρατιᾶς προκάθηνται, «οἱ τετάρτην μοῖραν φρουροῦντες» (Σχόλ.), Εὐρ. Ρῆσ. 5.

τετράμορος [ᾰ], ον, =τῷ προηγ., Νικ. Θηρ. 106.

τετράμορφος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων τέσσαρας μορφάς, τετραπλοῦς, αἱ τέσσαρες μεταβαλλόμεναι ὧραι τοῦ ἐνιαυτοῦ, Εὐριπ. ἐν Ἀδήλ. 120.

τετράμῠρον, τό, φάρμακον παρεσκευασμένον διὰ τῆς ἀναμίξεως τεσσάρων μύρων, Γαλην. τ. 13, σ. 851.

τετράναξ, ὁ, (ὡς τὸν τετραμερῆ κατακρατήσας κόσμον!) Θ. Πτωχοπρόδρ. κ. ἡγ. Α', στ. 17, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τετράνομα, τά, τέσσαρες νόμοι ἤτοι νοῦμμοι, νομίσματα, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, ἔνθ' ἀναγινώσκονται καὶ **δίνομα καὶ νόμος.**

τετραντιαῖος, α, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑνὸς τετάρτου, τόκος τ. = 25 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (;)

τετρᾰνυκτία, ἡ, (νύξ) διάστημα χρονικὸν τεσσάρων νυκτῶν, Γλωσσ.

τέτραξ, ᾶγος, καὶ ᾶκος, ὁ, ὄνομα δύο εἰδῶν ἀγρίων πτηνῶν, **1)** ὁ μείζων πιθ. τετράων, ὁ φασιανός, Ἀθήν. 398E, Εὐστ. 1205. 27, Poët. Lat. Min. 1. σελ. 128 Wernsd.· τίθεται παρὰ τῷ ταῷ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 885. **2)** μικρόν τι πτηνόν, ὡς ὁ σπερμολόγος, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 398C, πρβλ. Ἐπίχ. 25 Ahr. (Πρβλ. **τέτρ-ιξ**, **τετρ-άων**, **τετρ-άδων**, **τατύρ-ας**, **τέταρ ος**. **τετρ-άζω**· Σανσκρ. tittir-is ἢ -as (ranoline ἢ Ἰνδικὴ πέρδιξ tridge)· Λιθ. teter-va (black-cock)· πιθ. ὀνοματοπ.).

τετράξοος, ον, (ξέω) τετράκις σχισθείς, δένδρα τ., τὰ ὁποῖα πρέπει οὕτω νὰ σχισθῶσι, διὰ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπεξεργασία αὐτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 9, πρβλ. **δίξοος**. **μονόξοος.**

τετραξός, ή, όν, τετραπλοῦς, γραμμαὶ τετραξαί, στιγμαὶ δὲ πενταξαὶ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 2, 7.

τετραοδία, ἡ, καὶ **τετραόδιον**, τό, (ὁδός) τόπος ἔνθα τέσσαρες ὁδοὶ συναντῶνται, σταυροδρόμιον, Λατιν. quadrivium, Γλωσσ.

τετράοδος, ἡ, =τῷ προηγ., Χρησ. παρὰ Παυσ. 8. 9, 4, πρβλ. **τρίοδος.**

τετρ-αοίδιος, ον, σύνθετος ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν, ἐν τῇ μουσικῇ, Πλούτ. 2. 1132D, ἴσως διορθωτ. **τετραψδιος.**

τετραόργυιος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τεσσάρων ὀργυιῶν, Δίων Κ. 70. 4.

τετραορία, ἡ, ἅρμα ἐκ τεσσάρων ἵππων, νικαφόρου Πινδ. Ο. 2. 8, Π. 2. 8, κλπ.

τετράορος, συνηρ. τέτρωρος, ον, (ἀείρω) πληθ. **τετράοροι**, τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι, τ. ἄρσενες ἵπποι Ὀδ Ν. 81, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 723 τ. ἅρμα, τέθριππον, Πινδ. Π. 10. 101, κλπ.· δίφρος Σοφ. Ἀποσπ. 781· ὄχοι Εὐρ. Ἱκέτ. 675· ὡσαύτως, τέτρωρος ὄχος ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1229· τέτρωρον ἅρμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 483, Ἡρακλ. 860· **τέτρωρον**, τετρώρῳ θεόντι, τέσ-

σαρες ἵπποι ὁμοῦ συνεζευγμένοι, Αἰλ. π. Ζ. 1. 36. **II.** τετράπους, τετραόρου φάσμα ταύρου Σοφ. Τρ. 507.

τετράπαλαι [ᾰ], Ἐπίρρ., τετράκις πάλαι, πολὺ πρὸ πολλοῦ, Καλλ. ἐν Ἀνθ. II. 7. 80, πρβλ. **δεκάπαλαι**.

τετρᾰπᾰλαιστιαῖος, α, ον, = τῷ **τετραπάλαιστος**, Ὀρειβάσ. σ. 130, 154, ἔκδ. Mai, Γεωπον. 4. 44, 2.

τετρᾰπάλαιστος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τεσσάρων παλαιστῶν, Ἡρόδ. 2. 149.

τετράπεδος [ᾰ], ον, ὁ ἐκ τεσσάρων ἐπιφανειῶν ἢ πλευρῶν ἀποτελούμενος, τετράγωνος, λίθοι Διόδ. 20. 95, Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 29 (Ἀντίγραφα **τετραπόδου**), Ἡρωδίαν. 8. 4. **II.** ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τεσσάρων ποδῶν, τῷ πλάτει Πολύβ. 8. 6, 4, πρβλ. Χρησμ. ἐν Πλουτ. Αἰμιλ. 15.

τετράπεζος, [ᾰ], ον, (πέζα) ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας, τετράπους, Ὀρφ. Λιθ. 741.

τετρᾰπηχυαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀπολλόδ. 2. 4, 9.

τετράπηχυς [ᾰ], υ, γενικ. εως, ὁ ἔχων μῆκος τεσσάρων πήχεων (ἓξ ποδῶν), Ἡρόδ. 7. 69, Πλάτ. Πολ. 426D· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων λίαν ὑψηλὸν ἀνάστημα, Ἀριστοφ. Σφ. 553, Βάτρ. 1014. **II.** = **τετράγωνος**, Φιλόστρ. 800.— Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 549.

τετρᾰπλᾰσιάζω, ὡς καὶ νῦν, Νικομ. Εἰσαγ. εἰς τὴν Ἀριθμ. 1, 21, πρβλ. **διπλασιάζω**, **τριπλασιάζω**, κλπ.

τετρᾰπλᾰσι-επι-δῐμερής, ές, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^{2}/_{3}$ (14:3)·— οὕτω, **τετρᾰπλᾰσιεπίπεμπτος**, ον, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^{1}/_{5}$ (21 : 5)·— **τετρᾰπλᾰσιεπιτέταρτος**, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^{1}/_{4}$ (17 : 4)·— **τετρᾰπλᾰσιεπιτετραμερής**, ές, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^{4}/_{5}$ (24 : 5)·— **τετρᾰπλᾰσιεπιτριμερής**, ές, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^{3}/_{4}$ (19 : 4)·—**τετρᾰπλᾰσιεπίτριτος**, ον, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ $^{1}/_{3}$ (13 : 3)·— **τετρᾰπλᾰσιεφήμισυς**, υ, ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ προσέτι τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου (9 : 2)·— ἅπαντα ἐν τοῖς Ἀρχ. Μαθημ.

τετρᾰπλάσιος [ᾰ], α, ον, τέσσαρας φορὰς μεγαλείτερος, Λατ. quadruplex; Πλάτ. Πολ. 369E, κ. ἀλλ.· μετὰ γεν., τετράκις μεγαλείτερός τινος, ἧπαρ τετρ. τοῦ βοείου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 16·— τὴν τετραπλασίαν (ἐξυπακ. τιμὴν) ἐκτίνειν, quadruplum solvere, Πλάτ. Νόμ. 878C, πρβλ. 756E. —Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

τετρᾰπλᾰσίων, ον, γεν. **ονος**, = **τετραπλάσιος**, σμύρνης τετραπλασίονος Διοσκ. 1. 74.

τετραπλεθρία, ἡ, ἐπιφάνεια ἐκ τεσσάρων πλέθρων, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1840. 6, 14, κ. ἀλλ.· φέρεται δὲ **τετραπελεθρία**, αὐτόθι 5.

τετράπλεθρος [ᾰ], ον, συγκείμενος ἐκ τεσσάρων πλέθρων, ὥστε τὸ ἐμβαδὸν γίγνεσθαι τετράπλεθρον Πολύβ. 6. 27, 2.

τετράπλευρος [ᾰ], ον, ἔχων τέσσαρας πλευράς, σχῆμα Στράβ. 210· κίων Ἀνθ. Π. 9. 682·— **τετράπλευρον**, τό, σχῆμα ἔχον τέσσαρας πλευράς, Ἀριστ. Μηχ. 1, 4, Προβλ. 15. 6.

τετρᾰπλῆ, Ἐπίρρ., τετραπλῶς, τετραπλασίως, τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, «τριπλασίονα καὶ τετραπλασίονα» (Σχόλ.), Ἰλ. Α 128.

τετραπλόος, η, ον, συνῃρ. **-πλοῦς**, **-ῆ**, **-οῦν**, ὡς καὶ νῦν, Λατ. quadruplus, Πλουτ. Λούκουλλ. 2· τὸ τ., = **τετραμοιρία**, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 6, 7. Ἐπίρρ. **-πλῶς**, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ϛ', 33, ἴδε Κώδ. Ἀλ.) (Περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδε **ἁπλόος**).

τετράπνης, ό, ὁ ἀναπνέων ἐκ τεσσάρων μυκτήρων, τὸν τετράπνην ὕδρον, «τετρακέφαλον, τέσσαρας πνοὰς ἔχοντα» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1313· ἀλλ' ἴσως εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τετράπνουν**.

τετρᾰποδηδόν, Ἐπίρρ., δίκην τετραπόδου, τετραποδηδὸν ἑστάναι, ὡς ἵστανται τὰ τετράποδα, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 896.

τετρᾰπόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας, τετραπόδης τε λέων Μανέθων 4. 26·— ἴδε ἐν λ. **τετράπεδος**.

τετρᾰποδητί, Ἐπίρρ., χερσὶ καὶ ποσί, μὲ τὰ τέσσαρα, κοινῶς «ἀρκουδιστά», Πολύβ. 5. 60, 7.

τετρᾰποδία, ἡ, μέτρον ἢ μῆκος τεσσάρων ποδῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1. 72, 14.— Ἐν τῇ μετρικῇ = **τέσσαρες πόδες**, δακτυλικὴ τετραποδία Ἡφαιστ. 15. 9.

τετρᾰποδίζω, περιπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, «ἀρκουδίζω», ὡς τὰ μικρὰ παιδία, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 48, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **εἰλύεται**.

τετρᾰποδισμός, ὁ, τὸ τετραποδίζειν, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 417.

τετρᾰποδιστής, οῦ, ὁ, «τετραποδισταί, οἱ ἐπίπονον βίον ζῶντες» Ἐτυμολ. Μέγ. 754, 16.

τετρᾰποδιστί, Ἐπίρρ., = **τετραποδητί**, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλογ. 7. 2.

τετράποδος [ᾰ], ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **τετράπους**, εὑρισκόμενος ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Πολυβ. 1. 29, 7, Διοδ. 2. 42, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 546.

τετράπολις [ᾰ], εως (παρ' Ἀνδροτ. (35) **τετραπόλιδος** διὰ τοῦ δ), ἡ, ποιητ. **τετράπτολις**· — ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων πόλεων ἢ ἔχων τέσσαρας πόλεις, λαὸς τ., τῶν βορείων μερῶν τῆς Ἀττικῆς, Εὐριπ. Ἡρακλ. 81, ἔνθα ἴδε Elmsl., Ἀριστοφάν. Λυσ. 285· — ἡ τ., τὸ μέρος τοῦτο τῆς Ἀττικῆς· αἱ δὲ ἐν λόγῳ πόλεις ἦσαν Οἰνόη, Μαραθών, Προβάλινθος, Τρικόρυθος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 449, Στράβ. 383, Πλουτ. Θησ. 14. **2)** ἐν Δωρίδι, Στράβ. 427. **3)** ἐν Συρίᾳ, ὁ αὐτ. 749. **4)** ἐν Κεφαλληνίᾳ, Θουκ. 2. 30.

τετράπολος [ᾰ], ον, ὁ τετράκις ἀρηρομένος, ὁ τέσσαρας φορὰς «ὠργωμένος», Θεόκρ. 25. 26.

τετράπορος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων τέσσαρας πόρους, ὀπὰς ἢ εἰσόδους, ἀψῖδες Ἀνθολ. Π. 6. 696. **II.** ὁ ἐρχόμενος ἐκ τεσσάρων μερῶν, κατὰ τέσσαρας διευθύνσεις πνέων, ἄνεμοι αὐτόθι 656.

τετράπος [ᾰ], ον, ποιητ. ἀντὶ **τετράπους**, οὐδ' ὅγε τετράπος ἐστὶν Ἄρατ. 214.

τετράπους [ᾰ], ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας, Λατ. quadrupes, Ἡρόδ. 2. 68, 4. 71, Πλάτ. Τίμ. 92A· λεία τετράπους, λεία συγκειμένη ἐκ βοσκημάτων, Πολύβ. 4. 75, 7, (πρβλ. **τετράποδος**). **2)** **τετράπουν**, τό, τετράποδον ζῷον, Πλάτ. Φαῖδρ. 250E, Ἀριστ., κλπ.· πληθυντ., **τετράποδα** Ἡρόδ. 3. 106, Ἀριστοφάν. Νεφέλ. 649, Θουκ. 2. 50, συχν. παρ' Ἀριστ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, δίφρος θετταλικὸς τετράπους Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 6. **2)** ὁ ἔχων μῆκος τεσσάρων ποδῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 10, 13, Πλάτ. Μένων 85B, C. —Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 396.

τετρᾰπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρα πρόσωπα ἢ μέτωπα, βωμὸς Πλούτ. 2. 308A· ὅρασιν ζῴου τετραπροσώπου Ἀθαν. τ. 2, σ. 100D.

τετράπτερος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας πτέρυγας, ἐπὶ μυρμήκων πτερυγοφόρων, Σοφ. Ἀποσπ. 27· τετράπτερα, ἀντίθετον τῷ **δίπτερα**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 12, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 3.

τετραπτερυλλίς, **ίδος**, ἡ, ἡ ἔχουσα τέσσαρας πτέρυγας, δηλ. ἡ ἀκρίς, Βοιωτ. λέξ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 871· ὁ Elmsl. νομίζει ὅτι διὰ τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων νοοῦνται πτηνὰ καὶ κτήνη· ἀναμφιβόλως οὕτως ἔχει, τοῦ τετραπτερυλλίδων κειμένου παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ **τετραπόδων**.

τετράπτιλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας πτέρυγας, βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ; Ἀριστοφ. Ἀχ. 1082.

τετράπτολις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τετράπολις**, ὃ ἴδε.

τετράπτῠχος, ον, διπλωμένος εἰς τέσσαρα, τετραπλοῦς, Ἱππ. Ἰητρ. 745A, Γαλην. 2. 390, Ἡσύχ. ἐν λ. **προθελύμνους** ἔνθα: «σάκος τετραθέλυμνον, τὸ θέσεις τέσσαρας ἔχον, τετράπτυχον».

τετράπτωτος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας πτώσεις, Χοιροβοσκ. τ. 1, σ. 14, 30, ἔκδ. Th. Gaisford.

τετράπῡλον, τό, οἰκοδόμημα ἔχον τέσσαρας πύλας, Συλλ. Ἐπιγρ. 8610. 10· πλησίον τοῦ χαλκοῦ τετραπύλου Χρον. Πασχ. σ. 699. 2, κλπ.

τετρᾰπυργία, ἡ, μέρος ἢ οἰκοδόμημα ἔχον τέσσαρας πύργους, Πολύβ. 31. 26, 11.

τετράπυργος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας πύργους, ἐν οἴκῳ τετραπύργῳ Κοσμᾶς ἐν Χριστιαν. Τοπογραφ. σ. 335D, κλπ.

τετραπώγων, **ωνος**, ὁ, εἶδος φυτοῦ, = **τραγοπώγων**, Διοσκ. 2. 173.

τετρᾰπωλία, ἡ, τέσσαρες ἵπποι ὁμοῦ ἐζευγμένοι, Γλωσσ.

τετράπωλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας ἵππους, τὸν τετράπωλον ἡλίου δίφρον Θεόδ. Πρόδρ. σ. 2.

τετράρραβδος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων ῥάβδων δεσμός, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 73 (40).

τετράρριζος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας ῥίζας, τετράρριζοι ὀδόντες Γαλην. τ. 4, σ. 16.

τετράρρυθμος, ον, συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν, τετράρρυθμα δύο Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 665· παιωνικὸν τετράρρυθμον ἢ τετράμετρον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 616.

τετράρρῡμος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας ῥυμούς, δηλ. ὀκτὼ ἵππους, συνεζεύξατο δὲ τὸ ἑαυτοῦ ἅρμα τετράρρυμόν τε καὶ ἐξ ἵππων ὀκτὼ Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51., 4, 2· ὡσαύτως **τετράρῡμος**.

τετραρχέω, εἶμαι τετράρχης, τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 1.—Παθ., διατελῶ ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τετράρχου, Ἑρμογ.

τετράρχης, ου, Στράβ. 567, Πλουτ. Ἀντών. 56, κλπ., πρβλ. **τετραρχία**. **II.** ὁ διοικῶν ἢ διευθύνων τέσσαρας λόχους ἢ 64 ἄνδρας, Ἀρρ. Τακτ. 10. 1.

τετραρχία, ἡ, ἐπαρχία ἐφ' ἧς ἄρχει τετράρχης· μάλιστα ἐλέγετο ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας, ἣν ἀπετέλουν τέσσαρες ἐπαρχίαι, Θετταλιῶτις, Φθιῶτις, Πελασγιῶτις, Ἑστιαιῶτις, Εὐρ. Ἄλκ. 1154, Δημ. 117. 26· ἴδε Ἑλλάνικ. καὶ Ἀριστ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ., Στράβ. 430· οὕτως ἑκάστη τῶν τριῶν τῆς Γαλατίας διαιρέσεων ἦν διῃρημένη εἰς τετραρχίας, ὁ αὐτ. 567, πρβλ. **τετρὰς II.** **2)** ὑπὸ

τοὺς Ῥωμαίους τὸ ὄνομα τετραρχία ἐδίδοτο, ὡς φαίνεται, εἰς πᾶσαν διαίρεσιν τῶν Ἀνατολικῶν χωρῶν, οἷον εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώδου διῃρέθη εἰς τρεῖς τετραρχίας, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2502, 4521· καὶ τὸ ὄνομα **τέτραρχος** ἐλέγετο, ὡς φαίνεται, ἐπὶ παντὸς ἐγχωρίου κυβερνήτου ἔχοντος βαθμὸν ὑποδεέστερον τοῦ βασιλικοῦ, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 4033, 4058, Πλουτ. Ἀντών. 36, 56, Sallust. Cat. 20, Horat. Sat. 1. 3, 12, κλπ. II. τ. ἱππική, ἡ διοίκησις τεσσάρων λόχων, Ἀρρ. Ἀν. 3. 18, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Τακτ. 10. 2.

τετραρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τετράρχην, δυνάστη τινὶ τοῦ τετραρχικοῦ γένους τῶν Γαλατῶν ἀνδρὶ Στράβ. 560.

τέτραρχος, ὁ, = **τετράρχης,** Πλούτ. 2. 768D.

τετράς, άδος, ἡ, = **τετρακτύς.** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 9., 11. 7, κλπ. 2) ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 19, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 792, 796, Ἀριστοφ. Νεφ. 1131, κλπ.· τετράδι γέγονας, παροιμία, ἐπὶ τῶν κοπιαζόντων δι' ἄλλους (πρβλ. **τετραδιστής**), Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 29, Ἀριστώνυμος ἐν «Ἡλίῳ ῥιγοῦντι» 6·— ὡσαύτως, ἡ τετάρτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἡ τετάρτη, κοινῶς δὲ «τετράδη», Κλήμ. Ἀλ. 877. 3) διάστημα χρονικὸν τεσσάρων ἡμερῶν, Ἱππ. Προγν. 44. II. = **τετραρχία** I, Ἑλλάνικ. (28) παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **τετραρχία.**

τετρᾶς, ᾶντος, ὁ, τὸ τέταρτον κύκλου, Βιτρούβ. 3. 3., 10. 11. II. νόμισμα, Λατιν. quadrans, «τετρᾶντα· τετράγωνόν τι σχῆμα. δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς» Ἡσύχ., πρβλ. **ἑξᾶς.** — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σελ. 46.

τετράσημος [ᾰ], **ον,** ὁ ἐκ τεσσάρων σημείων· ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ ἐκ τεσσάρων εἰδῶν χρόνου, Ἀριστείδ. Κοϊντ. σ. 35, 37, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. σ. 163, 4, Osann Anal. Cr. σ. 76, Auctar. Lex. σ. 157.

τετράσκαλμος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας σκαλμούς, τετράκωπος, τετρασκάλμου πλοίου Διόδ. Ἐκλογ. 632. 77.

τετρασκελής, ές, (σκέλος) ὁ ἔχων τέσσαρα σκέλη, τετράπους, τ. οἰωνός, εἶδος γρυπός, Αἰσχύλ. Πρ. 395· χέρσου τετρ. γονή, δηλ. τετράποδα, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 10· τ. ὕβρισμα, ἀναιδὴς ἢ αὐθάδης βία τῶν Κενταύρων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 181· τ. κενταυροπληθὴς πόλεμος αὐτόθι 1272.

τετρ-άσσᾰρον, τό, νόμισμα τεσσάρων ἀσσαρίων, τὸ Ῥωμαϊκὸν sestertius, τέταρτον τοῦ δηναρίου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 17.

τετραστάδιος, ον, ἔχων μῆκος τεσσάρων σταδίων, πορθμὸς Στράβ. 369· **τετραστάδιον,** τό, μῆκος τεσσάρων σταδίων, ὁ αὐτ. 325.

τετραστάτηρος [ᾰ], **ον,** ὁ ἀξίζων τέσσαρας στατῆρας, σωτηρία Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 413. II. **τετραστάτηρον,** τό, νόμισμα τεσσάρων στατήρων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 486.

τετράστεγος, ον, ἔχων τέσσαρας στέγας, ἤτοι τέσσαρα πατώματα, τετράπατος, Διόδ. 20. 85, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 3, 2.

τετράστῐχος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων στίχων ἢ σειρῶν, ὕφασμα κατάλιθον τετράστιχον Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 17, ΛϚ', 8).

τετραστοιχία, ἡ, τετραπλοῦς στοῖχος ἢ σειρά, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3, 18, 13.

τετράστοιχος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων στοίχων ἢ σειρῶν, διῃρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 2.

τετράστοον, τό, πρόδομος ἔχων τέσσαρας στοάς, Λατ. atrium, Γλωσσ.

τετράστοος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας στοάς, ἀγορᾶς τετραστόου Ζώσιμος 2. 31, 2.

τετράστῡλος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας στύλους ἔμπροσθεν, ἐπὶ ναοῦ, Βιτρούβ. 3. 2., 6. 3.

τετρᾰσυλλᾰβία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **τετρασύλλαβος,** τὸ ἔχειν τέσσαρας συλλαβάς, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 326, Εὐστ. 11. 24.

τετρᾰσύλλᾰβος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν συγκείμενος, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 29.—Ἐπίρρ. **τετρασυλλάβως** Φρύνιχ. Ἀράβιος ἐν Α. Β. 11. 1., 67, 2 ἐν λ. **τονθορύζειν.**

τετράσχιστος, ον, ἐσχισμένος ἢ διῃρημένος εἰς τέσσαρα μέρη, Γλωσσ.

τετράσχοινος, ον, ὁ ἔχων μῆκος τεσσάρων σχοίνων (δηλ. σταδίων), Στράβ. 558.

τετρᾰσώμᾰτος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρα σώματα, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 409, Γεώργ. Σύγκελλ. σ. 29B.

τετράσωμος, ον, = τῷ προηγ., Μεταγεν.

τετράτομος [ᾰ], **ον,** ὁ τετμημένος εἰς τέσσαρα, Πκύλου Σιλ. Ἄμβων 252.

τετράτονος [ᾰ], **ον,** ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων τόνων ἢ φθόγγων, τὸ τετράτονον Εὐκλ. Ἁρμον. σ. 8D, Βρυενν. Ἁρμον. σ. 382C, 409A, κλπ.

τέτρᾰτος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **τέταρτος,** Ὅμ., Ἡσ., Πίνδ.· τὸ τέτρατον, τετάρτη φορά, Ἰλ. Φ. 177, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 594, Ἀσπ. Ἡρ. 363.

τετράτροχος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρας τροχούς, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 242, Ἀπολλων. Λεξικ. ἐν λ. **τετράκυκλος.**

τετράτρῡφος, ον, (θρύπτω) κεκλασμένος εἰς τέσσαρα μέρη, ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, «τετράκλαστον» (Πρόκλος), «τέσσαρα κλάσματα ἔχοντα σταυροειδῶς» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 440, πρβλ. **ὀκτάβλωμος.**

τέτρᾰφα, ἴδε ἐν λ. **τρέπω** καὶ **τρέφω.**

τετρᾰφᾰλαγγαρχία. ἡ, ἡ διοίκησις τετραφαλαγγίας, Ἀρρ. Τακτ. 10. 8· — **τετρᾰφᾰλαγγάρχης, ου,** ὁ, ὁ διοικητὴς τετραφαλαγγίας, Ἐτυμ. Μέγ. 729, 3, 5.

τετρᾰφᾰλαγγία, ἡ, σῶμα στρατιωτικὸν ἐκ τεσσάρων φαλάγγων ἢ φάλαγξ διῃρημένη εἰς τέσσαρας μοίρας, δηλ. ἐξ ἀνδρῶν 16.384, Πολύβ. 12. 20, 7, Αἰλ. Τακτ. 40.

τετρᾰφάληρος [ᾰ], **ον,** ἐπὶ περικεφαλαίας ἐν Ἰλ. Ε. 743., Λ. 41, κοινῶς λαμβάνεται ὡς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **τετράφαλος·** —εἶναι ὅμως ὕποπτος ἡ τοιαύτη ἐκδοχή, διότι ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις προστίθεται ὁ προσδιορισμὸς **ἀμφίφαλος·** ὅθεν τοῦ Buttmann ἡ γνώμη (Λεξίλ. ἐν λέξ. **φάλος** 9) καθίσταται λίαν πιθανή, ὅτι δηλ. τὸ β' μέρος τῆς λέξεως εἶναι **φάληρος** ἢ **-ρον** (λέξις οὐδαμοῦ ἐν χρήσει ἀλλ' ὑποτιθεμένη ἐν τῷ ῥηματικῷ τύπῳ **φαληριάω**), λόφος, λόφιον, ὥστε **τετραφάληρος** θὰ σημαίνῃ τὴν ἔχουσαν τέσσαρας λόφους περικεφαλαίαν.— Καθ' Ἡσύχ.: «τετραφάληρον· τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν καὶ ἐξοχάς, οἱ εἰσιν ἧλοι λαμπροὶ περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας καταχρουόμενοι».

τετράφᾰλος, ον, ἐπίθ. τοῦ **κυνέη, κόρυς** Ἰλ. Μ. 384., Χ. 315· — ἴσως ἁπλῶς συντετμημένος τύπος τοῦ **τετραφάληρος,** ἴδε ἐν λ. **φάλος.**

τετρᾰφάρμᾰκος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ τεσσάρων φαρμάκων· — ὡς οὐσ. **τετραφάρμακος,** ἡ, ἢ **-φάρμακον,** τό, ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ, στέατος, πίσσης καὶ ῥητίνης, Φίλων 1. 433, Γαλην., Ἐρωτιαν. 308 ἐν λ. **πισσηρήν,** ἣν ἑρμηνεύει: «κηρωτήν, τὴν τετραφάρμακον καλουμένην».

τετράφαται, -φατο, ἴδε **τρέπω.**

τετρά-φορος, ον, μνημονευόμενον παρ' Ἀρκαδ. 90 διὰ τὸν ἀνώμαλον αὐτοῦ τονισμόν· ὥστε ἡ σημασία του θὰ εἶναι ἐνεργ., ὁ φέρων τετραπλοῦν ἢ τετραπλᾶ.

τετράφῡλος, ον, ὁ διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλάς, Ἡρόδ. 5. 66, Διον. Ἀλ. 4. 14.

τέτρᾰχᾰ, Ἐπίρρ., εἰς τέσσαρα μέρη, τ. ἑαυτὴν διανείμασα Πλάτ. Γοργ. 464C.

τετράχειρ [ᾰ], **χειρος,** ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας, Ζηνόβ. 1. 54.

τετρᾰχῇ, Ἐπίρρ, = **τέτραχα,** Ξενοφ. Ἑλλην. 5. 2, 7, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 16, Πλούτ., κλπ.

τετραχθὰ [ᾰ], Ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ **τέτραχα,** Ἰλ. Γ. 363, Ὀδ. Ι. 71, πρβλ. **διχθά, τριχθά.**

τετρᾰχίζω, ἀναλαμβάνω ἔργον τι ἐπὶ τῇ συμμετοχῇ τοῦ τετάρτου τῶν κερδῶν, «τετραχίζειν: οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιεῖν τι· οὕτως Ἀριστοφάνης» Φώτ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 688, πρβλ. Ἡσύχ., Πολυδ. Ζ', 152, κλπ.

τέτρᾰχμον, τό, συντετμημένον ἀντὶ **τετράδραχμον,** ἔν τινι Βοιωτ. ἐπιγραφῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 25 κέξ.

τετρᾰχόθεν, = **τετραχῇ,** ὅστις τετραχόθεν ἴσην οἰκῶν ἀγάλλεται Λιβάν. 1. 341, Εὐστ. 1572. 24.

τετραχόθι, = **τετραχῇ,** δῆσαι τὸ σπόγγιον λίνῳ τετραχόθι Ἱππ. τ. 7, σ. 50, 1, Littr.

τετραχοαῖον χαλκίον, χαλκίον χωροῦν τέσσαρας χόας, Ἐπιγρ. Τέω, CIG. 3071.

τετρᾰχοινῖκος, ον, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 1. 39, Εὐστ. 1854. 12, Α. Β. 342, κλπ.

τετρᾰχοῖνιξ, ῖκος, ὁ, ἡ, ὁ χωρῶν τέσσαρας χοίνικας, Φαβωρῖν.

τετράχοος, ον, συνῃρ. **χους, ουν,** ὁ χωρῶν τέσσαρας **χόας,** κάδος Ἀνθ. Π. παράρτ. 28. II. ὡς οὐσιαστ., ὁ, ποσὸν τεσσάρων χοῶν, Γεωπ. 9. 10, 8.

τετρᾰχορδικός, ή, όν, ὁ τοῦ τετραχόρδου ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τετράχορδον, Πλούτ. 2. 1145C.

τετράχορδος, ον, (χορδή) ὁ ἔχων τέσσαρας χορδάς, ὄργανον Ἀθήν. 183A·— τὸ τετράχορδον, κλῖμαξ μουσικὴ περιλαμβάνουσα δύο τόνους καὶ ἡμιτόνιον, τὸ ἀρχαιότατον Ἑλληνικὸν μουσικὸν σύστημα καὶ βάσις πάντων τῶν μετέπειτα, Ἀριστ. Προβλ. 19. 33, Ἀποσπ. 43, Πλούτ. 2. 1021E, κλπ., ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτ.

τετρᾰχοῦ, Ἐπίρρ., εἰς τέσσαρα μέρη, εἰς τέσσαρας τόπους ἢ θέσεις, τετράκις τ. Α. Β. 1238.

τετραχρονέω, ἔχω τετραχρονίαν, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. σελ. 135, 22.

τετρᾰχρονία, ἡ, τὸ ἐκ τεσσάρων χρόνων συγκεῖσθαι, τὸ βριθὺ τῆς τετραχρονίας Εὐστ. 1407. 44.

τετράχρονος, ον, ὁ περιλαμβάνων τέσσαρας χρόνους, Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 14·— **-χρόνιος, ον,** Γραμμ.

τετράχυτρος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων χυτρῶν πεποιημένος, οὐδ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα καὶ τετράχυτρον δῖος Ὀριγανίων Βατραχομυομ. 255.

τετράχωρος, ον, ὁ ἔχων τέσσαρα διαμερίσματα, τέσσαρας χωριστοὺς χώρους, Διοσκ. 1. 133.

τετρᾰχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τέσσαρας τρόπους, πρβλ. **τετραχῇ,** Ἀριστ. Κατηγ. 12, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 1.

τετραῴδιον, τό, ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, κανὼν συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων ᾠδῶν, Τὰ μετὰ Θεοφάν. 365, 23·— **τετράῳδον** αὐτόθι 705.

τετράων, ωνος, ὁ, φασιανός, Πτολ. παρ' Ἀθην. 654C·— ἀλλ' ὡσαύτως καλοῦνται καὶ δύο πτηνὰ τοῦ εἴδους «ξυλοπετεινοῦ», tetrao Linn., Plin. 10. 29.

τετραώνυμος, ἐπίθετον Σελήνης, ἡ ἔχουσα τέσσαρα ὀνόματα, Ὕμν. ἐν Miller Mél. de liter. gr. σελ. 453· ὡσαύτως παρὰ Πρισκιανῷ 580 P.

τετράωτος, ον. ὁ ἔχων τέσσαρα ὦτα, παροιμία «ἐπὶ τοῦ πολλὰ ἰδόντος καὶ πολλὰ ἀκούσαντος» Ζηνοβ. Παροιμ. 1. 54· ὁ ἔχων τέσσαρας λαβάς, ποτήριον Σιμάριστ. παρ' Ἀθην. 483A.

τετρεμαίνω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τύπος τοῦ **τρέμω,** ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., Ἱππ. 663F, Ἀριστοφ. Νεφ. 294, 374· ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβούμενον Ξέναρχος ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 19.

τέτρημαι, ἴδε **τετραίνω.**

τετρ-ήμερος, ον, = τετραήμερος· μετὰ τὴν τετρ. (ἐξυπ. ἡμέραν), μετὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 4· **τετρήμερον,** ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, Ἀνθ. Π. 15. 40, 5, πρβλ. **τετραήμερος.**

τετρ-ήρης (ἐξυπακ. (ναῦς), ἡ, ἔχουσα τέσσαρας σειρὰς κωπῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 558, Πολύβ. 1. 47, 5· αἰτ. **τετρήρην** Ἐπιγραφ. Ἀττικ. ἐν τῷ Böckh's Seewesen σ. 423, 496· ἀλλὰ **-ήρη** αὐτόθι 471, Πολύβ. 1. 47, 7·— ἐντεῦθεν **τετρηρικὸν** πλοῖον= **τετρήρης,** ὁ αὐτ. 2. 10, 5· καὶ **τετρηριτικός,** Böckh ὡς ἀνωτ. 487.

τετρηρικός, ή, όν, ἴδε **τετρήρης.**

τέτρηχα, ἴδε **ταράσσω** III.

τετρίγει, τετρῑγυῖα, τετρῑγῶτας, ἴδε **τρίζω.**

τέτριξ, ιγος, ἡ, πτηνόν τι καλούμενον καὶ **οὔραξ** ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, διάφορον τοῦ **τέτραξ** καὶ **τετράων,** ἴσως τὸ Motacilla rubetra, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 7.

τέτρομος, ὁ, = **τρόμος,** Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 334A, Ἐτυμολ. Μέγ. 560, 32, Ἡσύχ.

τετρ-όργυιος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων ὀργυιῶν, Ἀνθ. Π. 6. 223· ἴδε **τετρώρυγος.**

τέτροφα, ἴδε ἐν λ. **τρέφω, τέρπω.**

τετρωβολιαῖος, α. ον, = τετρώβολος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 253, Σουΐδ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ.

τετρωβολίζω, λαμβάνω τετρώβολον, τέσσαρας ὀβολούς, δηλ. ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης (ἴδε **τετρώβολον**), Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Στρατιώτισιν» 2.

τετρ-ώβολος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων ὀβολῶν ἀποτελούμενος, τόκος Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 29. **II.** ὡς οὐσιαστ. **τετρώβολον,** τό, νόμισμα ἔχον ἀξίαν τεσσάρων ὀβολῶν, τετρωβόλου ταῦτ' ἔστιν (κατὰ τὸν Kuster ἀντὶ τετρώβολον τοῦτ' ἔστι) Ἀριστοφ. Εἰρ. 254, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 1. 6, Πολύβ. 34. 8, 8. κλπ.· τὸ τετρώβολον ἦτο ὁ καθ' ἡμέραν μισθὸς τοῦ στρατιώτου, ὅθεν τετρωβόλου βίος, στρατιώτου βίος, Παυσ. παρ' Εὐστ. 1405. 29, πρβλ. **τετρωβολίζω.**

τετρώκοντα, τετρωκοστός, ἴδε **τεσσαράκοντα, τεσσαρακοστός.**

τετρωκοστο-μόριον, τό, Δωρικ., τὸ τεσσαρακοστὸν μέρος, Ἀρχιμήδ. σ. 522, 420, ἔκδ. Wallis.

τετρώριστος, ον, = τετράορος, αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ Σοφ. Ἀποσπ. 781.

τέτρωρον, τό, (ὅρος) μέρος γῆς ὁριζόμενον διὰ τεσσάρων ὅρων, ὁροθετικῶν σημείων, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 90, 159.

τέτρωρος, ον, συνηρ. ἀντὶ **τετρά-ορος.**

τετρ-ώροφος, ον, ὁ ἐκ τεσσάρων ὀροφῶν ἀποτελούμενος, τετράστεγος, μὲ τέσσαρα πατώματα, Ἡρόδ. 1. 180.

τετρ-ώρυγος, ον, = τετρώργυιος, Ξεν. Κυν. 2, 5, πρβλ. **δι-, δεκ-ώρυγος.**

τέττᾰ, προσφώνησις τιμητικὴ νεωτέρου φίλου πρὸς πρεσβύτερον, τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ Ἰλ. Δ. 412 πρβλ. **τάτα, ἄττα, ἄππα, ἀπφά, πάππας.** — Πρβλ. Σανσκρ. tâtas (amicus)· Βοημ. iata (pater)).— Ἐν Θεσσαλικοῖς Ἀγράφοις **τατᾶς = πατήρ,**

τεττᾰράκοντα, τέτταρες, κλπ., Ἀττ. ἀντὶ **τεσσαρ-.**

τετταρακονταμνα(ῖ)ος ἔρανος, ἔρανος **ἐκ** τεσσαράκοντα μνῶν, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 213.

τετταρεξάδελφοι, οἱ, ἐξάδελφοι τετάρτου βαθμοῦ, Θ. Βαλσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 119, σ. 1201. 1204.

τεττίγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τέττιξ,** μικρὸς τέττιξ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κερκώπη.**

τεττῑγο-μήτρα, ἡ, ἡ μήτρα, τὸ κέλυφος μετὰ τοῦ ἐμβρύου τοῦ τέττιγος, εὐθὺς ῥήγνυται τὸ κέλυφος καὶ γίνονται τέττιγες ἐκ τῆς τεττιγομήτρας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 5.

τεττῑγόνιον, τό, μικρότερον εἶδος τέττιγος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 13, πρβλ. Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 887.

τεττῑγο-φόρας, ου, ὁ, (φέρω) ὁ φορῶν τέττιγα, οὕτω δὲ ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἐφόρουν χρυσοῦς τέττιγας ὡς σύμβολον ὅτι ἦσαν **αὐτόχθονες** (πρβλ. **τέττιξ** I. 2), ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρὸς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1331· **-φόρος, ον,** Εὐστ. 395. 34.

τεττιγοφορία, ἡ, τὸ τεττιγοφορεῖν, Τζέτζ. Ἱστ. 1, 233.

τεττῑγώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τέτιγγα, Λουκ. Διόνυσ. 7.

τέττιξ, ῑγος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τζίντζιρας» ἢ «τζίτζικας», Λατ. cicada, πτερωτὸν ἔντομον διατρῖβον ἐπὶ δένδρων ἢ θάμνων κατὰ τὴν καυστικωτάτην ὥραν τοῦ ἔτους, ὁ δὲ ἄρρην ἐκπέμπει ὀξὺ τερέτισμα πλήττων τὴν κατωτέραν μεμβρᾶναν τοῦ πτερυγίου ἐπὶ τοῦ θώρακος· ἐντεῦθεν ἡ παιδιὰ παρὰ Ξενάρχῳ ἐν «Ὕμνῳ» 1, εἶτ'.. οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες, ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁτιοῦν φωνῆς ἔνι; — παροιμ., τέττιγα πτεροῦ εἴληφας, καθότι ὁ τέττιξ φύσει λάλος ὢν ὅταν συλληφθῇ ἐκ τοῦ πτεροῦ γίνεται λαλίστερος, Ἀρχίλ. (132) παρὰ Λουκ. ἐν Ψευδολ. 1. Τὸ ὀξὺ τοῦτο τερέτισμα τοσοῦτον ἤρεσκεν εἰς τοὺς παλαιούς, ὥστε παρέβαλον πρὸς αὐτὸ τοὺς ἡδεῖς ἤχους, οἷον Ἰλ. Γ. 151, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 580, Ἀσπ. Ἡρ. 393, Σιμωνίδ. 167, 174, κλπ.· καὶ ὁ Πλάτ. ὀνομάζει τοὺς τέττιγας Μουσῶν προφήτας, Φαῖδρ. 262D, πρβλ. Voss. εἰς Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 5. 77· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐσχηματίσθησαν καὶ παροιμίαι ἐπὶ λάλου ἀνθρώπου, πνῖγος ὑπομεῖναι καὶ μεσημβρίας λαλεῖν τέττιξ Ἀντιφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 6. Διετήρουν δὲ αὐτούς, ὡς καὶ νῦν ἔτι ἐν Ἱσπανίᾳ, ἐντὸς κλωβῶν ἐκ βούρλων, Θεόκρ. 4. 16, καὶ ἔτρεφον αὐτοὺς μὲ **γήτειον,** ὁ αὐτ. 1. 52, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 195.— Οἱ Ἕλληνες ἔτρωγον τὰ ἔμβρυα ἢ σκώληκας αὐτῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 5· ὡς καὶ τοὺς τέττιγας αὐτοὺς ὡς ὀρεκτικά, Ἀθήν. 133B, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 146., 476. 4, Ἄλεξ. ἐν «Ὀλυνθίῳ» 1. 13, Ἀναξανδρίδην ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 59 (ἂν μὴ ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ μαλακόστρακον **τέττιξ** (ἀστακός), ἴδε κατωτ. II)·— τὸ μεγαλείτερον εἶδος τῶν τεττίγων ἐκαλοῦντο **ἀχέται** (Δωρικ. ἀντὶ **ἠχέται**), τὸ δὲ μικρότερον **τεττιγόνια** Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** χρύσεος τ., χουσοῦς, οἷον ἐφόρουν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Σόλωνος, ὡς σύμβολον ὅτι ἦσαν αὐτόχθονες (διότι οὕτως ἐνόμιζον ὅτι ἐγεννῶντο οἱ τέττιγες, ἐκ τῆς γῆς)· πιθανῶς ἦτο καρφὶς ἢ περόνη ἔχουσα ὡς κεφαλὴν τέττιγα ἐκ χρυσοῦ, δι' ἧς ἐστερέωνον τὸν κρωβύλον, ὅστις ἦν κόμβος ἐκ πεπλεγμένων τριχῶν τῆς κόμης ἐπὶ τῆς κορυφῆς, Θουκ. 1. 6· ἀρχαῖα .. καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, δηλ. πλήρη ἀρχαίων μύθων καὶ ἰδεῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 984· ἴδε Σχόλ. καὶ πρβλ. **τεττιγοφόρας·** ὥσπερ τέττιγας ἑστιῶντα, ὡς νὰ ἐφίλευε τέττιγας, αὐτόθι 1360. **3)** κωμικὸν ὄνομα ξένου μαγείρου, ἐκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον μαίσωνα τὸν δ' ἐκτόπιον τέττιγα Ἀθήν. 659A.— Καθ' Ἡσύχ.: «τέττιξ ... παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι, οἱ δὲ ἐντόπιοι μαίσωνες», πρβλ. Πολυδ. Δ', 148, 150. **II.** τ. ἐνάλιος, ἀστακός, Αἰλ. π. Ζ. 13. 26.

τέτυγμαι, τετῠκεῖν, ἴδε ἐν λ. **τεύχω.**

τετῡφωμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **τυφόω,** μετὰ τύφου, ἀνοήτως, ἠλιθίως, Δημ. 665. 13. **2)** μετ' οἰήσεως ἢ ἐπάρσεως, Κλήμ. Ἀλ. 191.

τετύχηκα, ἴδε ἐν λ. **τυγχάνω.**

τεῦ, Δωρ. γεν. τοῦ **τύ, σύ,** Θεόκρ. 5. 19., 7. 27, κλπ. **II. τεῦ;** Ἰων., Ἐπικ. καὶ Δωρ. γεν. τοῦ **τίς;** ἀλλὰ **τευ** ἐγκλιτ., γεν. τοῦ **τις,** Ὅμ., Ἡσ., Ἡρόδ.

τεῦγμα, τό, τὸ κατεσκευασμένον, κατασκεύασμα, ποίημα, ἔργον, Ἀνθ. Π. 15. 26.

τευθαλίς, ἡ, φυτὸν τὸ καὶ **πολύγονον** καλούμενον, Plin. h. n. XXVII, 113.

τευθενί, ἴδε ἐν λ. **ἐνμεντευθενί.**

τευθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τευθίς,** Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1, 10, Ἔφιππ. ἐν «Ὁμοίοις» ἢ «Ὀβελιαφόροις» 1, 4, Εὐβούλ. ἐν «Τίτθαις» 1. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 3, σ. 335].

τευθῑδώδης, ες, (εἶδος) ὡς **τευθίς,** μαλάκια καλεῖται τὰ τευθιδώδη Ἀθήν. 318F

τευθίς, ίδος, ἡ, εἶδος μαλακίου, ὡς ἡ σηπία, loligo vulgaris, κοινῶς «καλαμάρι», ὅπερ ἔτι καὶ νῦν ἀποτελεῖ εὐάρεστον ἔδεσμα παρ' ἡμῖν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1156, Ἱππ. 929, 934, κλπ., πρβλ. **τεῦθος·** — παρὰ Φιλοξ. 2. 13, ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **τευθιάς,**

άδος, ἡ. **II**. ὄνομα εἴδους τινὸς ζυμαρικοῦ («πέμμα πλακουντῶδες» καθ' Ἡσύχ.), Ἰατροκλ. παρ' Ἀθην. 326E. [**τευθίς**, **ῖδος** Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλὰ καὶ **ῖδος**, Δράκων 15. 24, Ἀθήν. 106C].—Περὶ **τευθίδος** ἴδε Ξενοκρ. Κοραῆ σ. 15, 49, 43, 57, 68, 152, 194, 195.

τεῦθος, ὁ, μαλάκιον μεῖζον τῆς **τευθίδος**, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἱστορ. 4. 1, 8, πρβλ. 1. 6, 2, Ἀποσπ. 319, κλπ.

τευθός, ὁ, εἶδος ἰχθύος κατὰ ἀγέλας βοσκομένου, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἱστ. 9. 2, 1·— ὡσαύτως διάφ. γρ. ἀντὶ **τεῦθος**.

τεύθριον, τό, φυτόν τι, = **πόλιον**, παρὰ Διοσκ. 3. 124.

τεύκριον, τό, βοτάνη τις, Διοσκ. 3. 111.

τευκτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ ποιῶν τι, ποιητής, Ἡσύχ., Σουίδ., Φώτ.

τευκτικός, **ή**, **όν**, ἱκανὸς νὰ ἐπιτύχῃ, τοῦ ἀγαθοῦ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 9, 4.

τευκτός, **ή**, **όν**, = **τυκτός**, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 2, «τευκτόν· χειροποίητον, κατασκευαστόν» Ἡσύχ., Σουίδ.

τεύκτωρ, **ορος**, ὁ, = **τευκτήρ**, τεύκτορας αὐτῶν (δηλ. τῶν πέπλων) Μανέθων 4. 423.

τευμάομαι, ἀποθ., = **τεύχομαι**, Ἀντίμαχ. 3.

τεῦξις, **εως**, ἡ, «κατασκευή, ποίησις» Ἡσύχ. (ἔνθα πρότερον ἐφέρετο **τύξις**). **II**. (τυγχάνω) ἐπιτυχία, ἀπόκτησις, ἀντίθετον τῷ **ἔφεσις**, Πλούτ. 2. 1071E. **2**) = **ἔντευξις**, Ἀνθ. Π. 15. 25, 23.

τεῦς, Αἰολ. καὶ Δωρικ. γεν. τοῦ **σύ**, **τύ**, Θεόκρ. 11. 52, 55, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 356.

τευτάζω, μέλλ. **-άσω**, πρκμ. **τετεύτακα** Πλάτ. Πολ. 521E. **ταὐτάζω**, λέγω ἢ πράττω τὰ αὐτά, τ. περί τι, ἐνδιατρίβω ἢ καταγίνομαι εἴς τι, συνεχῶς ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἀσχολοῦμαι ἀποκλειστικῶς εἴς τι, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Φίληβ. 56E, Τίμ. 90B, πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ.· ὡς τὰ ῥήματα **διατρίβειν**, **σπουδάζειν**, **πραγματεύεσθαι**·— ἀπολ., ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι μετὰ σπουδῆς, πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 10, πρβλ. Meineke εἰς Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ξαντρίαις» 2·— μεταβ. ἅπαξ, παραγγέλλω ἢ διατάττω τινὰ ἐπανειλημμένως νὰ πράξῃ τι, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 55·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύ.ω, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Μύσταις» 1, Λουκ. Λεξιφ. 21, Θεμίστ.: — Περὶ τοῦ ῥήματος τεύ.ου ἴδε τὰς ἑρμηνείας τοῦ Σουίδ. καὶ Φωτίου ἐν λ. **τευτάζειν**, ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τευτάζει** καὶ **τευτασμός**.— Τὸ οὐσιαστ. **τευτασμός**, ὁ, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὸ: «σ.ραγγεία».— Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', 181.

τευτλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τεῦτλον**, ἀλλ' εἶναι ἐν χρήσει ἁπλῶς ὡς συνώνυμον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 942, Ἀποσπ. 180, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 3·— **σευτλίον** Δίφιλ. Σίφν. παρὰ Ἀθην. 371A· ἴδε ἐν λ. **τεῦτλον**.

τευτλίς, **ίδος**, ἡ, ἴδε **τεῦτλον** ἐν τέλει.

τευτλόεις, **εσσα**, **εν**, συνῃρ. **οῦς**, **οῦσσα**, **οῦν**, πλήρης τεύτλων· ὅθεν ἡ νῆσος **Τευτλοῦσσα**, ἡ τῶν σεσκούλων νῆσος, Θουκ. 8. 42 (κ. ἀλλ. **Τεύτλουσα**).

τεῦτλον, τό, Ἰωνικ. καὶ νεώτ. Ἀττ. **σεῦτλον**, λάχανόν τι μαγειρικόν, «σέσκουλον», Λατ. beta, Βατραχομυομ. 162, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμικ.· τέμαχος ἐν τεύτλου λακιστοῖς κρύπτεται στεγάσμασιν Ἀντιφ. ἐν «Παιδεραστῇ» 1· τεύτλῳ περὶ σῶμα καλυπτὰ ἔγχελυς Εὔβουλ. ἐν «Ἠχοῖ» 1· συχνότερον ἐν τῷ πληθ., τεύτλοισί τ' ἐγχέλεια συγκεκαλυμμένα Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 12, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1014· ἐγχέλεις τεῦτλ' ἀμπεχόμενοι Εὔβουλ. ἐν «Ἴωνι» 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Προσουσίᾳ ἢ Κύκνῳ» 1 :— οἱ νεώτεροι κωμικ. ποιηταὶ περιπαίζουσι τὴν χρῆσιν τῶν Ἰωνικ. τύπων, ἐὰν μὲν τευτλίον [εἴπῃ], παρείδομεν· ἐὰν δὲ σεῦτλον, ἀσμένως ἠκούσαμεν, — ὡς οὐ τὸ σεῦτλον ταὐτὸν ὂν τῷ τευτλίῳ Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 2· ἐπὰν δὲ καλέσῃ .. τὸ τευτλίον .. σεῦτλα Εὔφρων ἐν «Ἀποδιδούσῃ» 1· τεῦτλα σευτλίδας καλῶν Δίφιλ. ἐν «Ἥρωι» 1. Ἴδε **ἐντευτλανόομαι**.

τευτλοφακῆ, ἡ, ἔδεσμα ἐκ τεύτλων καὶ φακῆς, «οὕτω δὲ καὶ τὴν τευτλοφακῆν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης οὐ μόνον ὑγιαίνουσιν, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν ἐδίδου» Γαλην. 6. 324.

τευχεσ-φόρος, **ον**, ὁ φορῶν ὅπλα, ἔνοπλος, ὁπλοφόρος, Αἰσχύλ. Χο. 627, Εὐρ. Ἱκέτ. 654.

τευχέω, ἴδε **τετεύχημαι**.

τευχήεις, **εσσα**, **εν**, ὡπλισμένος, ὅσσοισιν ὕπερθεν καρήατα τευχήεντα Ὀππ. Κυν. 3. 4.

τεύχημα, τό, κατασκεύασμα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 425.

τευχήρης, **ες**, ὡπλισμένος, ἔνοπλος, ἔβησαν νηὸς τευχήρεις Ὀρφ. Ἀργ. 525.

τευχηστήρ, **ῆρος**, ὁ, (τεῦχος), ὁπλίτης, πολεμιστής, μαχητής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 901· καὶ **τευχηστής**, **οῦ**, ὁ, ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 644· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 419.

τευχήτωρ, **ορος**, ὁ, = **τευχηστήρ**, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμηρ. 151.

τευχο-πλάστις, **ιδος**, ἡ, τευχοποιός, ἡ κατασκευάζουσα τεύχη, ἀγγεῖα, τὴν τευχοπλάστιν παρθένον Λυκόφρ. 1379.

τεῦχος, **εος**, τό, (τεύχω) κυρίως ὡς τὸ ὅπλον, ἐργαλεῖον, ὄργανον·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **τεύχεα**, **1**) ὡς τὸ **ἔντεα**, ὄργανα πολεμικά, ὅπλα, Ὅμ., Ἡσ., καὶ μεταγεν. Ἐπικ.· πληρέστερον, ἀρήια τεύχεα, πολεμήια τ. Ἰλ. Z. 340., H. 193· χρύσεια, χαλκήρεα K. 439., O. 544· ποικίλα, αἰόλα, παμφανόωντα, μαρμαίροντα Γ. 327., E. 295., Σ. 617, κλπ.· ἀείποτε ἐπὶ τοῦ ὅλου ὁπλισμοῦ τοῦ πολεμιστοῦ, πανοπλία, τεύχεα δύειν ἢ δύνειν Z. 340, κ. ἀλλ.· ἐσδύνειν Ὀδ. Ω. 498· καταδῦναι Ἰλ. Δ. 222, κ. ἀλλ.· μετὰ διπλ. αἰτ., τεύχεα περιέσσαι τινὰ Σ. 451· ἀποδύειν, ἐκδύεσθαι Δ. 532., Γ. 114, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν O. 544· Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ P. 210, πρβλ. **ἀραβέω**, ***βράχω**, **ἐξεναρίζω**·— οὕτω **τεύχη** παρὰ Τραγ., ὡς Σοφ. Αἴ. 571, 577, κλπ.· ἀσυναίρ. **τεύχεα** ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 398 (Λυρ.). **2**) ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐξάρτια ὄργανα καὶ σκεύη τοῦ πλοίου, κῶπαι καὶ τὰ ὅμοια, ἐγκοσμεῖτε τὰ τ. νηῒ μελαίνῃ Ὀδ. O. 218· τ. δέ σφ' ἀπένειkαν Π. 326. **II**. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἀλλὰ σπάνιον παρὰ πεζογράφοις) καθ' ἑνικόν, ἀγγεῖον παντὸς εἴδους, λουτήρ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1128 (ὁ Blomf. κύτει, χάριν τοῦ μέτρου)· τεφροδόχος ὑδρία, αὐτόθι 435, Σοφ. Ἠλ. 1114, 1120· κάλπη ψηφοφορίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 815, Εὐμ. 742· ἀγγεῖον σπονδῶν, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 69, Εὐρ. Ι. Τ. 168· ἀγγεῖον, ὑδρία, στάμνος πρὸς μετακόμισιν ὕδατος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 609, Ἀνδρ. 167· ποτήριον, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1184· ἀμφορεύς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 107· ἀγγεῖον δι' ἀρώματα, αὐτόθι 179· ἀμίς, οὐροδοχεῖον, περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον Σοφ. Ἀποσπ. 117· ἴδε **οὐράνη**· μικρὸν πλατύστομον ἀγγεῖον, «βάζον», Ξενοφ. Ἀνάβ. 5. 4, 28· ξύλινα τ., κιβώτια, αὐτόθι 7. 5, 14· ἀλφίτων τ., κάδος δι' ἄλευρα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 7, 11· κυψέλη μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἱστ. 9. 40, 26. **III**. παρὰ τοῖς ἰατροῖς, τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος· ὡσαύτως, τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ὡς περιέχον τὰ ἐντόσθια, πρβλ. Foës Oecon. Hipp., Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 10· τεῦχος νεοσσῶν λευκόν, ᾠόν, Εὐρ. Ἑλ. 258. **IV**. μετὰ τοὺς Ἀλεξανδρίνους χρόνους καὶ ἐπὶ βιβλίου, Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ., Ἀνθολ. Π. 9. 239, πρβλ. Ἰακώψ. σελ. 13· ὅθεν **πεντάτευχος**, **ὀκτάτευχος**, κλπ.

τευχο-φόρος, **ον**, ὁ φέρων ὅπλα, ὁπλοφόρος, Εὐρ. Ῥῆσ. 3.

τεύχω, μέλλ. **τεύξω** Ἰλ., Σοφ. Τρ. 756·— ἀόριστ. **ἔτευξα** Ὅμ., Ἀττ. ποιητ.· Ἐπικ. **τεῦξα** Ἰλ. Σ. 609, Ὀδ. Θ. 276·— πρκμ. **τέτευχα** Ἀνθ. Π. 6. 40., 9. 202, ἀλλ' ἀμεταβ. ἅπαξ παρ' Ὅμ. (ἴδε κατωτ. Ι. 3)· παρὰ τοῖς δοκίμοις **τέτευχα** εἶναι πρκμ. τοῦ **τυγχάνω**, (καθότι ἐν Ἰλ. N. 346 τὸ ἡρώεσσιν ἐτεύχετον ἀπεκατεστάθη νῦν ἀντὶ τοῦ ἡρώεσσι τετεύχετον, καὶ ἐν Πλάτ. Πολ. 521E **τετεύτακε** εἶναι ἡ παραδεδεγμένη γραφή)·— Μέσ., μέλλ. **τεύξομαι**, ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Ἰλ. T. 208, καὶ οὕτω π.θ. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1230, ἀλλὰ πιθαν. παθ. ἐν Ἰλ. E. 653, (ἀλλαχοῦ εἶναι μέλλ. τοῦ **τυγχάνω**·— ἀόρ. **τεύξασθαι** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 76, 221·— περὶ τοῦ μετ' ἀναδιπλ. ἀορ. **τετυκεῖν**, **-έσθαι**, ἴδε κατωτ. Ι. 1.— Παθ., γ' μέλλ. **τετεύξομαι** Ἰλ. Φ. 322, 585·— ἀόρ. **ἐτύχθην** Δ. 470, Αἰσχύλ. Εὐμ. 353, φέρεται **ἐτεύχθην** παρ' Ἱππ. 25. 30, Ἀνθ., κλπ. (ἀλλὰ τοῦτο ἴσως ἀνήκει εἰς τὸ **τυγχάνω**)·— πρκμ. **τέτυγμαι**, ὑπερσ. **ἐτετύγμην**, συχν. παρ' Ὅμ., κλπ., ἴδε κατωτ.· γ' πληθ. **τετεύχαται**, **ἐτετεύχατο**, **τετεύχατο** Ἰλ. N. 22., Λ. 808., Σ. 574. (Περὶ τῆς √ΤΥΚ, ΤΥΧ, ἴδε ἐν λ. **τίκτω**. Ἐκ τοῦ **τεύχω** παρήχθη τὸ **τυγχάνω**, ἐπὶ ἰδιαιτέρας σημασίας, καί τινες χρόνοι εἶναι κοινοὶ ἀμφοτέρων τῶν ῥημάτων, ἴδε ἀνωτ.) Ποιῶ, κατασκευάζω, ἐπὶ παντὸς ἔργου, Ὅμηρ., Ἡσ. καὶ παρ' ἅπασι τοῖς Ἐπικ. καὶ Λυρ. ποιηταῖς· ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλῳ, ἀλλὰ σπάν. παρὰ Σοφ. καὶ Εὐριπ. (ἅπαξ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 2)· παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἰσοδύναμα αὐτῷ εἶναι τὰ ῥήματα: **ποιεῖν**, **τιθέναι**, **ἱστάναι** ἢ **καθιστάναι**, **κατασκευάζειν**, **παρασκευάζειν**. **I**. παράγω διὰ τεχνικῆς ἐργασίας μάλιστα ἐπὶ ὑλικῶν πραγμάτων, κατασκευάζω, ἐργάζομαι, οἰκοδομῶ, κτίζω, δώματα, θάλαμον, νηὸν Ἰλ. Z. 314, Ξ. 166, Ὀδ. M. 347, κλπ.· ἐπὶ τοῦ ἐργαζομένου μέταλλα, τὸ μὲν [σκῆπτρον] Ἥφαιστος κάμε τεύχων Ἰλ. B. 101· θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων Θ. 195· τρίποδας .. ἔτευχεν [Ἥφαιστος] Σ. 373· τ. δόλον, ἐπὶ τοῦ δικτύου ὅπερ ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασεν, Ὀδ. Θ. 276· οὕτω, τέκτονος υἱόν, .. ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν Ἰλ. E. 61· ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν, τ. εἵματα Ὀδ. H. 235·— ἐπὶ μαγείρου, δεῖπνον τετυκεῖν, παρασκευάζειν δεῖπνον, O. 77, 94· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, δεῖπνον τετυκέσθαι, παρασκευάζω δεῖπνον δι' ἐμαυτόν, ἐπὶ τῶν μελλόντων νὰ μετάσχωσιν αὐτοῦ, Υ. 390· οὕτω, τετύκοντό τε δαῖτα Ἰλ. Δ. 467, B. 430· τεύχοντο δαῖτα Ὀδ. K. 182· τεύξεσθαι δόρπον Ἰλ. T. 208· δόρπον τετύκοντο Ὀδ. M. 307, πρβλ. 283, κλπ.· ὁ Ἐπικ. ἀόρ. **τετυκεῖν**, **τετυκέσθαι** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης μόνον τῆς σημασίας)· ὡσαύτως, τεῦχε κυκειῶ Ἰλ. Λ. 624· ἄλφιτα τεύχουσαι, παρασκευάζουσαι (αἱ ἀλετρίδες), Ὀδ.

Υ. 108· αὐτὰρ ὁ τεῦξ' εἴδωλον, κατεσκεύασεν, ἔπλασεν, Ἰλ. Ε. 449·— οὕτω καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ Αἰσχύλῳ, θεὸς ὁ πάντα τεύχων Πινδ. Ἀποσπ. 105, πρβλ. Ο. 1. 48· δαῖτ'.. ἔτευξεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 731 (λυρ.)· φάρμακον τεύχουσα αὐτόθι 1261. — Παθ., δώματα τετεύχαται Ἰλ. Ν. 22· δώματα .. ἐν βήσσησι τετυγμένα Ὀδ. Κ. 252, πρβλ. Φ. 215, κ. ἀλλ.· θεῶν ἐτετεύχατο βωμοὶ Ἰλ. Λ. 808· βωμὸς τέτυκτο Ὀδ. Ρ. 210 νηός γ' ἐτέτυκτο Ἰλ. Ε. 446· οἱ .. σῆμα τετεύξεται, δι' αὐτὸν θὰ κτισθῇ τάφος, Φ. 322· εἵματα τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν Χ. 511· ἱμάντα .., ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται, ἐν ᾧ εἶναι κατεσκευασμένα πάντα (τὰ θελκτήρια δηλ.), Ξ. 220·— τέτυγμαί τινος, εἶμαι κατεσκευασμένος ἔκ τινος ὕλης, βόες χρυσοῖο τετεύχαται κασσιτέρου τε Σ. 574· περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Ὀδ. Τ. 226, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 208· ὡσαύτως μετὰ δοτικ. πράγματ., τετυγμένα δώματα .. ξεστοῖσιν λάεσσιν, ᾠκοδομημένα ἐκ ξεστῶν λίθων, Ὀδ. Κ. 210· αἱ μὲν γὰρ [πύλαι] κεράεσσι τετεύχατε, αἱ δ' ἐλέφαντι Τ. 563· ἀλλὰ, δόμον ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον, ᾠκοδομημένον ἢ κατεσκευασμένον μὲ ξεστὰς αἰθούσας, ἔχοντα καλῶς ἐξεσμένας αἰθούσας, Ἰλ. Ζ. 243. 2) ἡ τοῦ πρκμ. μετοχ. **τετυγμένος** συχν. μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν ἐπιθέτου, = **τυκτός**, καλῶς κατεσκευασμένος, καλῶς εἰργασμένος, τεῖχος, βωμὸς τετ. Ἰλ. Ξ. 66, Ὀδ. Χ. 335, κλπ.· σάκος, δέπας, κρητὴρ Ἰλ. Ξ. 9, Π. 225, Ψ. 741, κλπ.· ἄγγεα Ὀδ. Ι. 223· δῶρα Π. 185· πλήρες, ἀγρὸς καλὸν τετ., καλῶς εἰργασμένος, καλῶς κεκαλλιεργημένος, Ω. 206·— μεταφ., νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος, σταθερός, εὐσταθὴς (πρβλ. **πυκνὸς** καὶ **τετράγωνος**), Υ. 366, πρβλ. **ἄτυκτος**. 3) ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεργ. πρκμ. ἀπαντᾷ ἅπαξ ἐπὶ παθητ. σημασ., ῥινοῖο τετευχώς, κατεσκευασμένος ἐκ δέρματος, Μ. 423. II. ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, ἐνεργειῶν, γεγονότων, κτλ., παράγω, ἐπιφέρω, προξενῶ, τ. ὄμβρον ἠὲ χάλαζαν, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Κ. 6· αἱ δὲ [πύλαι] πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος Φ. 538· παλίωξιν .. τεύχοιμι, ἀντὶ τεύξω, δηλ. «τὴν ἐξ ὑποστροφῆς τῶν φευγόντων δίωξιν· ὅτ' ἂν οἱ πρότερον φεύγοντες, ὕστερον πάλιν αὐτοὶ διώκουσι θαρρήσαντες» (Σχόλ.), Ο. 70, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 154· βοὴν δι' ἄστεος Ὀδ. Κ. 118 τ. γέλων ἑταίροισι Σ. 350 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, θὰ τὴν ὑπανδρεύσωσιν, Α. 277· τεῦχε πομπήν, παρεσκεύασε τὰ τοῦ ταξιδίου μου, Κ. 18, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 292· τ. πόλεμον καὶ φύλοπιν Ὀδ. Ω. 476· θάνατόν τινι Υ. 11· ἄλγεα, κήδεά τινι, ἐπιφέρω ἄλγη, δυστυχίαν εἴς τινα, Ἰλ. Α 110, Ὀδ. Α. 244· ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσι .. αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος τεῦξε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 79, πρβλ. 263, Θεογ. 570·— οὕτω καὶ παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς, τ. ξείνια Πινδ. Π. 4. 229· τ. μέλος ὁ αὐτ. ἐν Π. 12. 34· τ. γέρας τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ι. 19, πρβλ. 96· τ. κακὰ Αἰσχύλ. Εὐμ. 125· στάσιν τ. ἐν ἀλλήλαις, δηλ. στασιάζειν, ἐρίζειν, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 189· τ. φόβον ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1090· σφαγὰς Σοφ. Τρ. 756· τάφον Εὐρ. Ῥῆσ. 959· ἔριν φίλοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 644. — Παθ., προξενοῦμαι, παρέχομαι, ἐπιφέρομαι, ἅμα συμβαίνω, γίνομαι, ὑπάρχω, ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον Ἰλ. Δ. 470, πρβλ. Β. 320· οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται Ὀδ. Β. 63, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 53, Χ. 450· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο Ὀδ. Δ. 772, πρβλ. 392· ἧμιν νεῖκος ἐτύχθη Ἰλ. Λ. 671· πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη Ο. 122· Ἀργείοισι .. νόστος ἐτύχθη Β. 155· ὅμαδος, μάχη, κακὸν ἐτ. Μ. 471, κτλ.· τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος Μ. 345· εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, εἶναι πεπρωμένη, προωρισμένη, Σ. 120· ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται Γ. 101· φόνος υἷι τέτ. Ὀδ. Δ. 771, πρβλ. Ἰλ. Ε. 653· φίλοισι δὲ κήδεα .. τετεύχαται Ὀδ. Ξ. 138, πρβλ. Ἰλ. Φ. 585· — οὕτω, ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται, ὑπάρχει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 750, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 457. III. μετ' αἰτ. προσώπ., καθιστῶ, κάμνω, ὄφρα μιν .. ἄγνωστον τεύξειεν Ὀδ. Ν. 191, πρβλ. 397· οὕτω, τ. τινὰ ἰσοδαίμονα, μέγαν, εὐδαίμονα Πινδ. Ν. 4. 136, Αἰσχύλ. Εὐμ. 668, Εὐρ. Ἡρακλ. 614· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειεν Ὀδ. Θ. 177·— μετὰ διπλ. αἰτ., ὦ πούς, πούς, τί σε .. τεύξω; «τί νὰ σὲ κάμω;» Σοφ. Φιλ. 1189·— ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. πρκμ. ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ **γίγνεσθαι** ἢ **εἶναι**, Ζεὺς ταμίης πολέμοιο τέτυκται Ἰλ. Δ. 84· [Ὠκεανὸς] γένεσις πάντεσσι τέτ. Ξ. 246· ὅς ῥα Σκαμάνδρου ἀρητὴρ ἐτέτυκτο Ε. 78, πρβλ. Π. 605· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός ἐτ. Ε. 402, πρβλ. Π. 622· νόον ἐν πρώτοισιν .. ἐτ., ἦτο μεταξὺ τῶν πρώτων κατὰ τὸν νοῦν, Ο. 643· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, ἦσο ὅμοιος μὲ γυναῖκα, Θ. 163 ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται Ὀδ. Θ. 546· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τόδε σῆμα τετύχθω, τοῦτο ἂς εἶναι τὸ σημεῖον, Φ. 231, πρβλ. Ἰλ. Χ. 30· — οὕτως ἐν τῷ α' ἀόρ., πέπλων ἄκληρος ἐτύχθην Αἰσχύλ. Εὐμ. 353, πρβλ. Ἱκ. 86.

τέφρα, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **τέφρη**, ἡ, «στάκτη», οἷον ἡ τῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Ἰλ. Ψ. 251· νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη, «περιεκάθητο» (Σχόλ.), Σ. 25· τέφραν καταπάσαι, ἐμπάσαι Ἀριστοφ. Νεφ. 178, Πλάτ. Λύσ. 210Α· — ἐν τῇ φράσει, τέφρᾳ τίλλεσθαι (ἴδε **τίλλω**), πιθ. τὸ τέφρα σημαίνει δριμεῖάν τινα κόνιν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1083· ἡ τ. ἡ Φρυγία ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ ὀφθαλμίας ὡς φάρμακον, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 58. 3·— παροιμ., ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω Φιλωνίδης παρ' Ἑλλαδίῳ ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 530, 15, πρβλ. **ὕδωρ**.

τεφραῖος, α, ον, = **τεφρός**, μέλαιναι αἱ πλεῖσται ἢ τεφραῖαι Αἰλ. π. Ζ. 6 38.

τεφράς, **άδος**, ὁ, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς τέφρας, εἶδος τέττιγος, Αἰλ. π. Ζ. 10. 44.

τεφρήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **τεφρός**, Νόνν. Δ. 6. 228.

τεφρίζω, ἔχω τὸ χρῶμα τῆς τέφρας, Ἀρεταῖ. σ. 38. II. μεταβ. = **τεφρόω**, «ἐτέφρισεν· ἐνέπρησεν» Ἡσύχ.

τεφρίας, ὁ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. H. N. XXXVI, 56.

τέφρινος, η, ον, = **τεφρός**, χροιὴ Ἱππ. 914H.

τέφριον, τό, ἀλοιφή τις χρῶμα τέφρας ἔχουσα, μάλιστα διὰ τοὺς ὀφθαλμούς, Κέλσ. 6, 6, Ἀέτ. 7.

τεφρῖτις, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. XXXVII, 184.

τεφρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τέφραν, τεφρόχρους, Διοσκ. 4. 110.

τεφροποιέω, καίω τι ἕως οὗ γένηται τέφρα, Καισάρ. σ. 984, ἔκδ. Mi.

τεφρός, ά, όν, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς τέφρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 3. 12, 1· χρῶμα αὐτόθι 9. 45, 3· τεφρὴ γέρανος Βαβρ. 65. 1.

τεφρόω, καίω τι ἕως οὗ μεταβληθῇ εἰς τέφραν, ἀποτεφρῶ, Λυκόφρ. 227· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Νικ. Ἀλεξιφ. 534. — Παθητ., καίομαι καὶ εἰς τέφραν μεταβάλλομαι, Θεοφρ. π. Πυρ. 20, Ἀνθ. Π. 5. 188.— Καθ' Ἡσύχ.: «τεφρώσας· σποδώσας»,— κατὰ Σουΐδ. «τεφρώσας, ἐμπρήσας, σποδώσας. καὶ παροιμία 'μὴ τὴν τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν πέσῃ'».

τεφρώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **τεφροειδής**, Βαβρ. 85. 14, Πλουτ. Θεμιστ. 8.

τέφρωσις, εως, (τεφρόω) τὸ τεφροῦν, ἡ μέχρι τέφρας καῦσις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 773.

τεχνάζω, μέλλ. **-άσω**, τεχνάω, μεταχειρίζομαι τέχνην, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 4, 4, Μεγ. Ἠθικ. 1. 35, 9. II. ποιοῦμαι χρῆσιν τεχνασμάτων, φέρομαι μετὰ πανουργίας ἢ δολίως, μεταχειρίζομαι πανουργίαν ἢ ὑπεκφυγάς, Ἡρόδ. 3. 130., 6. 1· τί ταῦτα στρέφει τεχνάζεις τε; Ἀριστοφ. Ἀχ. 385, πρβλ. Βατρ. 957· τ. τε καὶ ψεύδεσθαι Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 371D, πρβλ. Νόμ. 879Α, κλπ.· τοὺς λαγὼς θηρῶντες πολλὰ τεχνάζουσιν Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 7· καὶ ἐπὶ τοῦ λαγοῦ, τ. τῇ βαδίσει ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 8, 3· μετὰ συστοίχου αἰτ., τ. ἀπάτην, μεταχειρίζομαι τεχνάσματα πρὸς ἐξαπάτησιν, Πλουτ. Τιμολ. 10·— μετ' ἀπαρεμφ., εὐφυῶς ἢ πανούργως μηχανῶμαι νά .., Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 12, Πλουτ. Ἀλκιβ. 19· οὕτω, τεχναστέον ὅπως ἄν τι γένοιτο Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 8. 2) Ὁ Ἡρόδ. ποιεῖται χρῆσιν καὶ τοῦ μέσου ἀόρ. **ἐτεχνασάμην**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, 2. 121, 1· τεχνάζεσθαι ὅπως .. Πλουτ. Καῖσ. 43. 3) Παθ., ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρκμ., ἅμαξαι τετεχνασμέναι ὥσπερ οἰκήματα, ἐντέχνως κατεσκευασμέναι, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291· ἐπίνοια τετεχν., δεξιῶς ἐπινοηθεῖσα, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 26.— Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ **τεχνάζομαι** καὶ **τεχνάομαι**, ἴδε Φρύν. χ. 477, καὶ Λοβέκ. ἐν τόπῳ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 446.

τεχνάομαι, μέλλ. **-ήσομαι**· ἀόριστ. **ἐτεχνησάμην**, Ἐπικ. **τεχν-**· πρκμ. **τετέχνημαι**, Ἰων. γ' πληθ. **τετεχνέαται** Ἱππ. 17 ἐν τέλει· ἀποθ. Κατασκευάζω ἐντέχνως, δεξιῶς, ἐντελῶς, ἐξεργάζομαι, Ὀδ. Ε. 259 περὶ τοῦ ἐν Ὀδ. Λ. 613, ἴδε ἐν λ. **μή** Α. 4· πολλὰ τεχνῶμαι, εἰς πολλὰς τέχνας καταγίνομαι, ἀδύνατον οὖν πολλὰ τεχνώμενον ἄνθρωπον πάντα καλῶς ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5, πρβλ. τὴν παροιμίαν τοῦ λαοῦ: «πολυτεχνίτης ἐρημοσπίτης», καὶ «ὅποιος κυνηγάει πολλοὺς λαγοὺς κανένα δὲν πιάνει». 2) ὡσαύτως ὡς παθητ., κατασκευάζομαι διὰ τῆς τέχνης, ὅ τι καλὸν αὐτοῖς τεχνῷτο Ξεν. Κύρ. 8. 6, 23· τὰ τετεχνημένα, τὰ διὰ τέχνης κατεσκευασμένα, τεχνουργημένα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9.— Περὶ τοῦ ὑποτιθεμένου ἐνεργ. **τεχνῆσαι**, ἴδε ἐν λέξ. **τεχνήεις**. II. κατορθώνω ἢ μηχανῶμαι μετὰ τέχνης καὶ ἐπιτηδειότητος, ἐφευρίσκω, ταῦτα δ' ἐγὼν .. τεχνήσομαι Ἰλ. Ψ. 415, κτλ.· χερσὶν ἀτεχνησάμην Σοφ. Τρ. 534, πρβλ. 928· τῶν μηδὲν ὀρθῶς .. τεχνωμένων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 490· τ. κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 80· πόλεμος ἀφ' αὑτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον Θουκ. 1. 122· — ἀπολ., γένοιτο .. πᾶν θεοῦ τεχνωμένου, θεοῦ ἐπιχειροῦντος, Σοφ. Αἴ. 86, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 369, 382, 402, Ἀριστοφ. Σφ. 177· — μετ' ἀπαρεμφ., ἐπινοῶ, μηχανῶμαι πῶς νὰ πράξω, Θουκ. 4. 26· οὕτω καὶ ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐπινοῶ μέσα ὅπως πράξω τι, τεχνήσομαι ὥς κε γένηται παῖς ἐμὸς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 326· τ. τί ἂν φάγοι Ξεν. Ἀγησ. 9, 3. 2) ἐπὶ παθητ. σημασίας, ὁ τεχνηθεὶς δόλος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 14. Πρβλ. **τεχνάζω**, ἐν τέλει.

τέχνασμα, τό, πᾶν τὸ ἐντέχνως εἰργασμένον, ἔργον τέχνης τε-

χνούργημα, κέδρου τεχνάσματα, ἐπὶ κεδρίνης λάρνακος, Εὐριπ. Ὀρ. 1053· τ. σιδήρων, ἐργαλεῖον σιδηροῦν, Ὀππ. Κυν. 2. 174, πρβλ. Ἡρωδιαν. 4. 15· πρβλ. **τέχνημα**. **II**. τέχνασμα, ὡς καὶ νῦν, δόλος, Εὐρ. Ὀρ. 1560, Ἀριστοφ. Θεσμ. 198, Ξενοφ. Ἑλλ. 6. 4, 7.

τεχνασμός, ὁ, πανοῦργος ἐπίνοια, τέχνασμα, κατηγορίης τε τεχνασμοὶ Μανέθων 4. 332.

τεχναστέον, δεῖ τεχνάζειν, ἴδε **τεχνάζω** II. 1.

τεχναστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ διὰ τῆς τέχνης πεποιημένος, τεχνητός, ὥσπερ ἐν τοῖς τεχναστοῖς, οἷον οἰκίᾳ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1. 11.

τέχνη, ἡ (√ΤΕΚ, **τίκτω**)· — ὡς καὶ νῦν, τέχνη, εὐφυΐα, δεξιότης ἐν τῇ ἐργασίᾳ, μάλιστα ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν μετάλλων, Ὀδ. Γ. 433., Ζ. 234., Λ. 614., Ψ. 161· ὡσαύτως ἐπὶ ναυπηγοῦ, ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃσιν Ἰλ. Γ. 61· ἐπὶ μάντεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 249, Εὐμ. 17, Σοφ. Ο. Τ. 389, 562, κλπ.· τέχναι ἑτέρων ἕτεραι Πινδ. Ν. 1. 36· ὤπασε πᾶσαν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 91, κλπ. **2**) ἐπὶ κακῆς σημασίας, πανουργία, οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης Ὀδ. Δ. 455, Ἡσ. Θεογ. 160· ἐν τῷ πληθ., πανουργίαι, τεχνάσματα, ὡς ἐν τῇ Λατ. malae artes, ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο Ὀδ. Θ. 327, 332, Ἡσ. Θεογ. 496, 929· δολίαις τέχναισι χρησάμενος Πινδ. Ν. 4. 93· τέχναις τινός, μὲ τὰ τεχνάσματά τινος (ἢ ἁπλῶς διὰ μέσου τινός), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 78, Π. 3. 20· τέχνην κακὴν ἔχει, κακὸν τέχνασμα, Ἡσ. Θεογ. 770· οὕτω καὶ Πινδ. Ι. 4. 57 (3. 53), Σοφ. Φιλ. 88, κλπ. **3**) τρόπος ἢ μέσα, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεταί τι πρᾶγμα, ἄνευ ὡρισμένης ἐννοίας δεξιότητος ἢ πανουργίας, μηδεμιῇ τέχνῃ, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἡρόδ. 1. 112· ἰθείῃ τέχνῃ, εὐθύς, ἀμέσως, ὁ αὐτ. 9. 57· πάσῃ τέχνῃ, κατὰ πάντα τρόπον, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1323, Θεσμ. 65, Ἐκκλ. 366· παντοίῃ τ. Σοφ. Αἴ. 752, κλπ.· πάσῃ τ. καὶ μηχανῇ Ξενοφ. Ἀνάβ. 4. 5, 16· μήτε τ. μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ Λυσί. 139. 7. **II**. «τέχνη», ἐπάγγελμα, ἐπίστασθαι τὴν τ. Ἡρόδ. 3. 130· φλαύρως ἔχειν τὴν τ. αὐτόθι· πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως Αἰσχύλ. Πρ. 506· τῆς τέχνης ἔμπειρος Ἀριστοφάν. Βάτρ. 811· τέχνην ταύτην ἔχει, τοῦτο ἔχει ὡς ἐπάγγελμα, Λυσί. 93. 17., 103. 43· ἐν τῇ τέχνῃ εἶναι, ἀσκεῖν τὴν τέχνην, Σοφ. Ο. Τ. 562, Πλάτ. Πρωτ. 317C· ἐπὶ τέχνῃ μανθάνειν τι, μανθάνειν τι ὡς ἐπάγγελμα, ἀντίθετ. τῷ ἐπὶ παιδείᾳ, αὐτόθι 312B, 315A· τέχναι καὶ ἐργασίαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· τέχνην ποιοῦμαί τι, κάμνω τι ἐπάγγελμά μου, Δημ. 982. 2· τ. ἀσκεῖν, μελετᾶν, ἐργάζεσθαι Ξενοφ. Κύρ. 1. 6, 26 καὶ 41, Οἰκ. 4. 3· ἀπὸ τεχνῶν τρέφεσθαι, τρέφεσθαι δι' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 7, 1. **III**. τέχνη ὡς σύστημα κανόνων, συστηματικὴ μέθοδος τοῦ ποιεῖν τι ἢ τοῦ πράττειν, ἐναντίον τῆς ἁπλῆς ἐμπειρίας, ἐπί τε τῶν βαναύσων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν, Πλάτ., κλπ.· ἴδε Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 1, 2, Ἠθ. Νικ. 6. 4, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 3 κἑξ.· ἡ περὶ τοὺς λόγους τ., ἡ τέχνη τῆς Ῥητορικῆς Πλάτ. Φαίδων 90B· οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντιθέντες, τὰ συστήματα ῥητορικῆς, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 1, 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 295A (ἀλλὰ μᾶλλον, τεχνάσματα ῥητορικά, παρ' Αἰσχίν. 16, 31)· ὡσαύτως, πολεμικαὶ τ. Ξενοφ. Κύρ. 1. 6, 26· αἱ εὑρημέναι εἰς πόλεμον τ. αὐτόθι 14· τέχνῃ, διὰ τῶν κανόνων τῆς τέχνης, Πλάτ. Εὐθύδ. 282D· ἢ φύσει ἢ τέχνῃ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 381B· τέχνη καὶ ἐπιστήμη ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 532C· μετὰ τέχνης, ἄνευ τέχνης ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 89D. **IV**. = **τέχνημα**, ἔργον τέχνης, ἔργον τῶν χειρῶν, χειροτέχνημα, κρατῆρες.., ἀνδρὸς εὐχείρος τέχνη Σοφ. Ο. Κ. 472· ὅπλοις.., Ἡφαίστου τέχνη ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 168, καὶ συχν. παρὰ Παυσ.

τεχνήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἐπίθ., ἐντέχνως εἰργασμένος, ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστοιο Ὀδ. Θ. 297. —Ἐπίρρ. **τεχνηέντως**, μετὰ τέχνης, δεξιῶς, ἐπιδεξίως, αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως Ε. 270. **II**. ἐπὶ προσώπων, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, γυναῖκες ἱστὸν τεχνῆσσαι (κοινῶς **τεχνῆσαι**, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἐνεργ. ῥῆμα **τεχνάω**). Η. 110, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 2. 296.

τέχνημα, τό, τὸ μετὰ δεξιότητος εἰργασμένον, ἔργον τέχνης, τεχνούργημα ἢ ἁπλῶς ἔργον, αὐτόξυλον ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος τεχνήματ' ἀνδρὸς Σοφ. Φιλ. 36, (ἔνθα τὸ πληθ. κεῖται ἐπὶ ἑνὸς μόνου πράγματος, πρβλ. **τέχνασμα**, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1051, ἴδε καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ). **2**) ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅτε κεῖται τὸ ἀφηρ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας δεινῆς τέχνημα, ταῦτα πάντα λέγει ὁ Φιλοκτήτ. πρὸς τὸν Νεοπτόλεμον ἐν ὀργῇ, διότι δὲν ἀπέδιδεν αὐτῷ τὰ τόξα, Σοφ. Φιλ. 928. **II**. δολία ἐπίνοια, τέχνασμα, κάπηλα προσφέρων τ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 338· δόλια τ. Εὐρ. Ι. Τ. 1355· ἀντίθετον τῷ **ἰσχύς**, Ἱππ. π. Ἀγμ. 751· — καθόλου, ἐπίνοια, **ἐπινόημα**, ἐφεύρεσις, Πλάτ. Πρωτ. 319A· τὸ μνημονικὸν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 368D, κ. ἀλλ.

τεχνήμων, ον, μετὰ τέχνης καὶ δεξιότητος εἰργασμένος, αὐλοὶ Ἀνθολ. Π. 9. 504. **2**) ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ἐπὶ ἐργατῶν ἢ τεχνιτῶν, Ὀππ. Κυν. 1. 326.

τεχνήτης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **τεχνίτης**, Γαλην., Προκόπ.· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Bekk. ἐν Ἀριστ. π. τῆς καθ' Ὕπν. Μαντ. 1. 7.— Περὶ τοῦ **τεχνητεία**, ἴδε **τεχνιτεία**.

τεχνητικός, ή, όν, ἔντεχνος, τεχνικός, Λατ. elaboratus, Πολύβ. 32. 20, 9 (ἀλλ' ὁ Schweigh. **τεχνιτικός**, ὁ L. Dind. **τεχνητὴς** ἢ **τεχνικός**).

τεχνητός, ή, όν, ὁ διὰ τῆς τέχνης γινόμενος (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν φύσει ὑπάρχοντα), αὐγῆς μὲν οὖν δύο εἴδεα, τὸ μὲν κοινόν, τὸ δὲ τεχνητὸν Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740· τ. σύμβολα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ θεῖα, Πλουτ. Περικλ. 6.

τεχνήτωρ, ορος, ὁ, τεχνίτης, ποιητής, κατασκευαστής, μύρων Μανέθων 2. 327.

τεχνικός, ή, όν, (τέχνη) ἐπὶ προσώπων, ἐπιδέξιος, δεξιός, ἠσκημένος, Ἐπίχ. 95. 11 Ahr., Πλάτ. Συμπ. 186C, κλπ.· τ. περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 207C, Λάχ. 185E, κλπ.· εἴς τι αὐτόθι D· μάλιστα ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλων καὶ γραμματικῶν, τεχνικὸς λόγων πέρι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 273A· οἱ περὶ τοὺς λόγους τ. αὐτόθι A· ὁ τεχν. τε καὶ ἀγαθὸς ῥήτωρ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 504D· ἀντίθετον τῷ **θεωρητικός**, πρακτικός, ἐμπειρικός, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 9, 16· τ. περὶ τὸν βίον ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 9. 38, 1· τ. τὴν ψυχὴν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 7. 7, 2· τ. ὄμματα Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 47. **2**) πλήρης τεχνασμάτων, πανοῦργος, Πολύβ. 16. 6, 6. **II**. ἐπὶ πραγμάτων, τεχνητός, διὰ τέχνης πεποιημένος, ἀντίθετον τῷ **αὐτοφυής**, Θεοφρ. π. Κίθ. 55. **2**) ὁ δεξιῶς πεποιημένος, μετὰ τέχνης εἰργασμένος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830. **3**) ὁ κατὰ τέχνην ἢ ἐντέχνως πεποιημένος, συστηματικός, κανονικός, τακτικός, τοῦτο σοφὸν εὑρῶν ἅμα καὶ τεχνικὸν Πλάτ. Φαῖδρ. 273B· οὐ τ. ἐστί τ., δὲν εἶναι ἀντικείμενον τέχνης, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 374B, πρβλ. Εὐθύφρονα 14B· τ. πραγματεία ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 501B, κλπ.· ἡ τ. παιδεία Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 15· ἔχειν τὸ τ. περί τι ὁ αὐτ. ἐν Ῥητορ. 1. 2, 1, πρβλ. Φυσ. 2. 1, 9. **III**. Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐντέχνως, τεχνηέντως, τ. εἰργασμένον, πεποιημένον Πλάτ. Χαρμ. 173C, Ἰσοκρ. 23C· τ. ἐξεύρηται Πλάτ. Εὐθύδ. 303E· τ. ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 271C· τ. πολιτεύεσθαι Ἰσοκρ. 37E, κ. ἀλλ.

τεχνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τέχνη**, Πλάτ. Πολ. 495D. **2**) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ποταπή, φαύλη τέχνη, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 2, Ἀντίδοτ. ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1, 4.

τεχνιτεία, ἡ, ἔντεχνος ἐκτέλεσις, ἔντεχνος ἐργασία, Λατιν. elaboratio, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 93, Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 130A, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 80· κοινῶς **τεχνητεία**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

τεχνίτευμα [ῑ], τό, τέχνημα, τέχνασμα, οὐ πιστεύω τῷ τεχνιτεύματι Μάξ. Τύρ. 34. 3.

τεχνιτεύω, κατασκευάζω τεχνητῶς, Κλήμ. Ἀλ. 662· θάλπος Μάξ. Τύρ., κλπ.· — ἐπὶ κακῆς σημασίας, διὰ τεχνασμάτων διαστρέφω, δεινὸς τ. λόγους ἐπὶ τὰ πονηρότερα Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 4. **II**. ἀμεταβ., ποιοῦμαι χρῆσιν τεχνασμάτων, περί τι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 64, 88· μετ' ἀπαρ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 11.

τεχνίτης [ῑ], **ου**, ὡς καὶ νῦν, ὁ μετερχόμενος τέχνην τινά, χειρῶναξ, ἐπιτηδευματίας, «μάστορης», γεωργὸς Ξεν. Οἰκ. 6. 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 4, 9, κ. ἀλλ.· τεχνῖται οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι, ᾧ ἀντίκειται ὁ ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 4 καὶ 5. **II**. ὁ ἐκτελῶν ἢ χειριζόμενός τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, δεξιὸς ἐργάτης, ἀντίθετον τῷ **ἄτεχνος**, Πλάτ. Σοφ. 219A, Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 23, 3, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9 τῷ **ὁ ἔμπειρος**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 10·— μετὰ γεν. πράγμ., τ. τῶν πολεμικῶν, πεπειραμένος εἰς.., Ξεν. Λακ. 13, 5· ὡσαύτως, οἱ περὶ τοὺς θεοὺς τ., ἄνθρωποι ἀσχολούμενοι περὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ συνηθείας, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 11· τ. λόγων, ὡς σκῶμμα, Αἰσχίν. 24. 19·— οἱ Διονυσιακοὶ τεχνῖται ἢ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τ., θεατρικοὶ τεχνῖται, μουσικοί τε καὶ ὑποκριταί, Δημ. 401. 14, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 10, Προβλ. 30. 10, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 212D, Συλλ. Ἐπιγρ. 2619,-20, κ. ἀλλ., Πολύβ. 16. 21, 8. **III**. δολοπλόκος, ῥαδιουργός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 13. 5.

τεχνῖτις, ιδος, θηλυκ. τοῦ **τεχνίτης**, ἐπὶ πόρνης, ἡ γινώσκουσα πολλὰ τεχνάσματα ὅπως ἐφελκύσῃ ἐραστάς, Ἀνθ. Π. 11. 73, πρβλ. δεινὴ καὶ τἆλλα τεχνῖτις ἐπισπάσασθαι ἐραστὴν Λουκ. Τόξαρ. 13.

τεχνο-γράφος [ᾰ], **ον**, ὁ γράφων περὶ τέχνης, μάλιστα δὲ περὶ τῆς ῥητορικῆς τέχνης, Ἀριστ. Ῥητ. πρ. Ἀλέξ. 1. 17, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 24, κλπ.·— **τεχνογραφικός, ή, όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ῥητορικήν, τὰ -κά, δοκίμια ῥητορικῆς, ὁ αὐτ. π. Ἰσαί. 20.

τεχνο-δίαιτος, ον, ὁ διαιτώμενος ἐν τῇ τέχνῃ, ζῶν ἐν αὐτῇ ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, Ὀρφ. 65. 3.

τεχνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τέχνην, τεχνικός, πνεῦμα πυροειδὲς καὶ τεχνοειδὲς Διογ. Λ. 7. 156.

τεχνολογέω, ὑπάγω τι ὑπὸ κανόνας τέχνης, συστηματοποιῶ, τι Ἀριστ. Ρητορ. 1. 1, 9· ἀπολ., τῶν τεχνολογούντων αὐτόθι 1. 2, 4· τ. περί τινος αὐτόθι 1. 1, 10· καθ' ἑαυτὸν τ. Κωμικ. Ἀνώνυμ. 360, τεχνολογῶ, ὡς καὶ νῦν, Γραμμ.— Παθητ., τὰ τεχνολογούμενα, κανόνες τέχνης, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 11. 40, π. Π. 2. 247.

τεχνολογία, ἡ, συστηματικὴ ἐξέτασις, γραμματικὴ ἀνάλυσις, κτλ., Πλούτ. 2. 514A, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 205, Ἀπολλών. περὶ Συνδέσμ. 479, 13, κλπ., πρβλ. Κικ. πρ. Ἀττ. 4. 16.

τεχνολογικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τεχνολογίαν, Δράκων 147.

τεχνο-λόγος, ον, ὁ πραγματευόμενός τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γρηγ. τοῦ Ναζ.

τεχνο-παίγνιον, τό, παίγνιον ἢ παιδιὰ τέχνης, μάλιστα δὲ τρόπος τοῦ ἀποδεικνύειν τὴν περὶ τὴν στιχοποιΐαν ἱκανότητα, ἐπιγραφὴ ποιήματός τινος τοῦ Αὐσονίου.

τεχνο-ποιέω, ποιῶ τι μετὰ τέχνης ἢ ἁπλῶς, ποιῶ, Κύριλλ. Ἀλεξ. III, 981D.

τεχνοπολυμαθής, ές, ὁ πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος ἢ ἔχων πολυμάθειαν εἰς τὰς τέχνας, μεταγεν.

τεχνο-πωλικός, ή, όν, ὁ ἐμπορευόμενος τὴν τέχνην, ὡς ἐπάγγελμα ἀσκῶν αὐτήν, Πλάτ. Σοφιστ. 224C.

τεχνοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τέχνη**, Ἀνθ. Π. 6. 4.

τεχνουργέω, (*ἔργω) ἐργάζομαι τεχνικῶς, ἐντέχνως, ποιῶ τι μετὰ τέχνης, Εὐμάθ.

τεχνούργημα, τό, ἔργον τέχνης, Εὐμάθ. ἢ Εὐστάθ. Καθ' Ὑσμίνην κ. Ὑσμινίαν 54.

τεχνουργία, ἡ, = τῷ προηγ., ἰατρικαῖς τισι τεχνουργίαις Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτα (Misc.) σ. 575, 16.

τεχνουργικὴ πρᾶξις, μετὰ τέχνης, Ἀρχέλ. ἐν Idel. Phys. etc. II, σ. 344.

τεχνουργικῶς, Ἐπίρρ., μετὰ τεχνουργίας, Ἀρχέλ. ἐν Idel. Phys. τ. 2, σ. 343, 2.

τεχνόω, μέλλ. **-ώσω**, διδάσκω τὴν τέχνην, τεχνοῦντες τοὺς ἐσπουδακότας διαγνωστικοὺς γενέσθαι τῶν πεπονθότων μορίων Γαλην. τ. 7, σ. 384.

τεχνύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τέχνη**, Πλάτ. Πολ. 475E, Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 328. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 147.

τεχνύφιον, τό, = τῷ προηγ., Sueton. Aug. 72 (Ἀντίγραφα **τεχνόφυον**).

τέῳ; Ἰων. δοτ. τοῦ **τίς**; Ἡρόδ. 1. 11, κλπ.· ὡς θηλ., 4. 155. **II**. **τεῳ**, Ἰων. δοτ. τοῦ **τις** (ἀόρ. ἀντων.) αὐτόθι 16. 227, Ὀδ. Λ. 502, Ἡρόδ.

τέων; Ἰων. γενικ. πληθ. τοῦ **τίς**; καὶ ἀναγνωστέον ὡς μονοσύλλαβον ἐν Ὀδ. Ζ. 119, Ν. 200. **2**) γεν. πληθ. τοῦ **τις**, Ἡρόδ. 5. 57. **II**. Ἐπικ. γεν. πληθ. τοῦ **ὅς**, Νικ. Ἀλεξιφ 2.

τέως, Ἐπικ. **τείως**, **τεῖος** (ἴδε ἐν τέλει)· Ἐπίρρ χρόνου, τηνικαῦτα, ἐν τῷ μεταξύ, τότε, συσχετικὸν τῷ **ἕως**· ἕως ἐγὼ .. ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν Ὀδ. Δ. 91· τὸ ὄφρα κεῖται ἀντὶ **ἕως** ἐν Ἰλ. Τ. 189· τόφρα δ', ἀντὶ **τέως** (ἢ **τεῖος**), Ἰλ. Υ. 42· οὕτω παρ' Ἀττικ., Σοφ. Αἴ. 558· μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων τέως, ἕως σαυτὸν λάθοις διαρραγείς, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἕως νά .., Ἀριστοφ. Εἰρ. 32· — ἐνίοτε ἄνευ τοῦ ἀναφορικοῦ, ὅτε ἀναφέρεται εἰς ὡρισμένον χρόνον, ἐς γάμου ὥρην ..· τείως δὲ .. παρὰ μητρὶ κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ, ἕως τότε δέ .., Ὀδ. Ο. 127· τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν ..· ὁ δὲ τέως μὲν .. δέδετο αὐτόθι 231· ἀλλὰ συχνάκις χωρὶς ἀναφορᾶς ἢ ὡρισμένου χρόνου, οἷον, ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον, ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω, «πόσας ἡμέρας προθυμῇ ἐνταφιάζειν τὸν Ἕκτορα ἵν' ἐν τούτῳ ἐγώ τε παραμένω καὶ τὸν στρατὸν διακωλύω καὶ κατέχω» (Γαζῆ Μετάφρ.), Ἰλ. Ω. 658, πρβλ. Ὀδ. Π. 370· ἐγὼ δ' οἴσω τέως Εὐρ. Ἡρακλ. 725, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 687, 729. **2**) οἱ μεταγεν. Ἐπικοὶ πρὸς ἀποφυγὴν χασμωδίας χρῶνται τῷ **τέως** ἀντὶ τοῦ **ἕως**, Ἕρμανν. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 226, εἰς Δήμ. 138· τὴν δὲ χρῆσιν ταύτην οἱ Ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. 4. 165, εἰς τὸν Ἱπποκρ., προσέτι δὲ καὶ εἰς Ἀττικ. συγγραφεῖς, οἷον Πλάτ. Συμπ. 191E, Δημ. 446. 4., 519 ἐν τέλει, 791. 14. **II**. μέχρι χρόνου τινός, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετά τινος λέξεως ἀνταποκρινομένης, οἷον, τείως μὲν .., αὐτὰρ νῦν Ὀδ. Π. 139· τέως μὲν .., ἀλλ' ὅτε δὴ Ω. 161· φίλον τ., νῦν δ' ἐχθρὸν Αἰσχύλ. Χο. 993· τ. μὲν .., εἶτα δὲ .. Ἀριστοφ. Νεφ. 67· τέως μὲν .., ὡς δὲ .., Θουκ. 6. 61, Πλάτ. Φαίδων 117C· τέως μὲν .., ἐπεὶ ἢ ἐπειδὴ δὲ .., Ξεν. Κύρ. 5. 3, 17, Λυσί. 187. 25· τέως μὲν .., ἡνίκα δὲ .., Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 17·— ὡσαύτως ἑπομένων χρονικῶν ἐπιρρημάτων, τέως μὲν .., μετὰ δὲ .., Ἡρόδ. 1. 11· ἔπειτα δὲ .., ὁ αὐτ. 6. 83· τέως μὲν .., τέλος δὲ .., ὁ αὐτ. 1, 82· τέως μὲν .., νῦν δὲ .., Ἀριστοφ. Θεσμ. 449· ἔπειτα ἢ εἶτα .., ἄνευ τοῦ **δέ**, Θουκ. 5. 7, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 17. **III**. μέχρι τοῦδε, Ἡρόδ. 6. 112, Ἀριστοφ. Πλ. 834, Πλάτ. Συμπ. 191B· ὁ τ. χρόνος Λυσί. 179. 13· φίλοι τ. ὄντες Ἰσαῖ. 36. 10. [Πλὴν τῆς φυσικῆς ποσότητος υ-, Ἰλ. Τ. 189, τὸ **τέως** ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ ὡς μονοσύλλαβον, π. χ. Ὀδ. Ο. 231, Π. 370, Ω. 162· ὡς τροχαῖος ἐν τῷ τύπῳ **τεῖος**, Ἰλ. Υ. 42 (διάφορ. γραφ. τόφρα δ')· ὡς σπονδεῖος ἐν τῷ τύπῳ **τείως**, Ὀδ. Δ. 91, Ο. 227, Π. 139· ἴδε **ἕως** ἐν τέλει].

τῆ, ἀρχαία Ἐπικ. προστ. ὡς τὸ **λαβέ, ἔχε**, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ ἑπομένης δευτέρας προστακτικῆς ἀκριβέστερον ὁριζούσης τὸ προστατττόμενον, τῆ, σπεῖσον Διΐ .. Ἰλ. Ω. 287· τῆ, πίε οἶνον .. Ὀδ. Ι. 347· τῆ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἔρχευ Κ. 287· οὕτω καί, τῆ νῦν .. ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ Ἰλ. Ξ. 219· τῆ νῦν, καί σοι τοῦτο κειμήλιον ἔστω Ψ. 618· τῆ δὴ τοῦτο πόρε κρέας Ὀδ. Θ. 477· τῆ δὲ τόδε κρήδεμνον .. τανύσσαι Ε. 346·— λίαν σπάνιον παρ' Ἀττικ., τῆ δὲ πῖθι λαβὼν Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 6· τῆ νῦν καταδέχεσθε τοὺς φακοὺς Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 29·— παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς συντάσσεται ἔσθ' ὅτε μετ' αἰτ., Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 498·— πληθ. **τῆτε**, Σώφρων παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀριστοφ. εἰς Ἀχ. 204. (Ὁ Buttm. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΤΑ, **τε-ταγ-ών**, ὃ ἴδε, ὁ δὲ Κούρτ. θεωρεῖ αὐτὸ ὡς βραχύτερον τύπον τῆς √ΤΑ, ΤΑΝ, ΤΕΝ, **τείνω**, πρὸς ἣν παραβάλλει τὴν ῥίζαν ΓΑ, **γενέσθαι**).

τῇ, ὡς ἐπίρρ. **ταύτῃ**, Λατ. hac, here, ἴδε **ὁ** Α. VIII. I.

τήβεννα, ἡ, εἶδος χλαμύδος ἢ μανδύου, λέξις ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατινικοῦ trabea, Διον. Ἁλ. 2. 70., 5. 47., 6. 13, Διόδ. 5. 40· ὡσαύτως **τοῦ** toga, Διον. Ἁλ. 3. 61 (ἐν τῷ τύπῳ **τήβεννος**, ἡ, πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 26)· προσέτι τοῦ paludamentum, Πολύβ. 10. 4, 8· ἀνέλαβε δὲ αὐτὴν ἀποθέμενος τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, ὁ αὐτ. 26. 10, 6, Ἀθήν. 438E, 439B. Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως ἄγνωστος· λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ὀνόματος Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, οἱονεὶ **τημενίς**, «ἡ Ρωμαϊκὴ ἐσθής, ἣν νῦν τήβεννον καλοῦσιν ἀπὸ Τημένου τοῦ Ἀρκάδος» Ἀρτεμίδ. 2. 3· «τὴν δὲ ὀνομαζομένην τήβενναν τὰς μὲν τὸν περὶ Βίτωνα καὶ Κλέοβιν εἰκόνας ἐν Ἄργει φορεῖν φασί, τηβεννίδα δὲ αὐτὴν καλεῖν ἀξιοῦσιν» Πολυδ. Ζ', 61 (ἔνθα ἡ γραφὴ **τηβεννὶς** φαίνεται πλημμελής)· ἀλλ' ὁ Διον. Ἁλ. 3. 61 ῥητῶς ἀμφισβητεῖ τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως· «χιτῶνα πορφυροῦν χρυσόσημον καὶ περιβόλαιον πορφυροῦν ποικίλον, οἷα Λυδῶν τε καὶ Περσῶν ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς, πλὴν οὐ τετράγωνόν γε τῷ σχήματι καθάπερ ἐκεῖνα ἦν, ἀλλ' ἡμικύκλιον. Τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ἀμφιεσμάτων Ρωμαῖοι μὲν τόγας, Ἕλληνες δὲ τήβεννον καλοῦσιν, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μαθόντες· Ἑλληνικὸν γὰρ οὐ φαίνεταί μοι τοὔνομα εἶναι».

τηβεννο-φόρος, ον, ὁ φορῶν τήβενναν, Γλωσσ.· **τηβεννοφορέω**, Νικήτ. Χρον. 300B.

τηγανίζω, ὡς καὶ νῦν, Ποσείδιππ. ἐν «Ἀποκλειομένῃ» 3, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ζ', 5), ποιητ. ἀπαρ. παθ. ἀορ. **τηγανισθῆμεν** ἐκ διορθώσ. τοῦ Ahrens ἐν Ἐπιχ. 24.

τηγάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τήγανον**, τὰ δὲ τηγάνια σίζοντά σοι μολύνεται Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀψευδέσιν» 1.

τηγανισμός, ὁ, τὸ τηγανίζειν, τηγάνισμα, Μένανδρ. ἐν «Ἱπποκόμῳ» 3.

τηγανιστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 90E.

τηγανίτης ἄρτος [ῑ], ὁ, ὡς καὶ νῦν, τηγανίτης ἢ «τηγανίτα» Ἱππῶναξ. 27, πρβλ. **ταγηνίας, -ίτης**.

τήγανον, τηγανοστρόφιον, ἴδε **τάγηνον, ταγηνοστροφία**.

τῇδε, δοτ. θηλ τοῦ **ὅδε**·— **τηδί**, δοτ. θηλ. τοῦ **ὁδί**.

τηθαλλαδοῦς, ὁ, (τήθη) ὁ ὑπὸ τίθῃ τεθραμμένος, ὁ ὑπὸ μάμμης ἀνατραφείς, μαμμόθρεπτος, «χαϊδεμένος» τῆς μάμμης, «κακοαναθρεμμένος, χαδιάρης, κανακάρης», εὐήθης, μαμμάκυθος, ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς; Κωμ. παρ' Εὐστ. 971. 40, πρβλ. 28, ἴδε Πολυδ. Γ', 20, Α. Β. 65, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 21. 34, Σουΐδ., Ἐτυμολ. Μέγ.·— ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία αὕτη συχνάκις παραλλάσσει ἀπὸ τοῦ **μαμμόθρεπτος**, ὡς εἰ ἡ λέξις ἦν ἐσχηματισμένη ἐκ τοῦ **τίτθη**, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ **τήθη**.—Ἕτεροι τύποι ἀπαντῶσιν, οἷον **τηθαλλωδοῦς** παρ' Ἡσυχ.· **τηθελᾶς** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 49· ἀλλὰ **τηθελαδοῦς** Φρύν. 299, καὶ **τηθαλώδης** Ζωναρ., φαίνονται ἁπλῶς ἁμαρτήματα.

τήθη (ἐνίοτε φέρεται **τηθή**, κακῶς ὅμως καθ' Ἡρῳδιαν. Α', 311, 29), ἡ, μάμμη, προμήτωρ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 49, Λυσ. 549, Ἀνδοκ. 17. 1, Πλάτ. Πολ. 461D, Ἰσαῖ. 40. 16, κλπ.

II. = **τίτθη**, τροφός, πιθανῶς ὅμως, πανταχοῦ ὅπου ἡ σημασία αὕτη ἀπαιτεῖται, γραπτέον **τίτθη**, ἐπειδὴ αἱ δύο αὗται λέξεις διηνεκῶς ἐναλλάσσονται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, ἴδε Meineke εἰς Μένανδρ. 190 (Ἄδηλ. 3. 4), Λοβ. εἰς Φρύν. 134, Γ. Ν. Χατζιδάκιν πν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 698·— οὕτω, **τιτθεύεται** διορθοῦται ὑπὸ Βεκκήρου ἀντὶ **τηθεύεται** ἐν Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 2, 27.

τηθία, ἡ, = **τήθη** ἢ **τηθίς**, Εὐστ. 971. 43.

τηθίδιος, ἡ, = **τηθία**, Εὐστ. 971. 44.

τηθίς, ίδος, ἡ, (τήθη) ἀδελφὴ πατρὸς ἢ μητρός, θεία, Δημ. 818 4., 1039. 4, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 17. 5, Πλούτ. 2. 838B, πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 134.

τῆθος, εος, τό, ἅπαξ παρ' Ὁμ., τήθεα διφῶν, ἐρευνῶν, ζητῶν τήθεα, Ἰλ. Π. 747, — ἔνθα κοινῶς ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ὄστρεα**, πρβλ. **τήθυον**, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 152.

τηθυνάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τήθυον**, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 85C.

τήθυον, τό, μαλάκιόν τι ἐκ τοῦ εἴδους ascidia, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4 6, 1 (ἴδε ἐν λ. **τήθεα**), τὰ δὲ τήθυα μικρὸν τῶν φυτῶν διαφέρει τὴν φύσιν π. Ζ. Μορ. 4. 5, 25, κ. ἀλ., νῦν ὀνομάζεται **φοῦσκα** καὶ «σβουρδοῦκλος», ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 152, 153.

Τηθύς, ύος, ἡ, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, τροφὸς τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ξ. 201, 302· θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μήτηρ τῶν ποταμίων θεῶν καὶ τῶν Ὠκεανίδων, Ἡσ. Θεογ. 136, 327, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 137, Θάβ. 311· Ὠκεανὸν .. καὶ Τηθὺν ἐποίησαν τῆς γενέσεως πατέρας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 6. **II.** παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον παρὰ Οὐεργιλίῳ, Τηθὺς εἶναι αὐτὴ ἡ θάλασσα, Γεωργικ. 1. 31. (Πιθ. ἐκ τοῦ **τήθη**, ἡ τροφὸς ἢ μήτηρ πάντων· κατ' ἄλλους ἡ Γῆ). [ῡ ἐν δισυλλάβ. πτώσεσι, Οὐεργίλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ῠ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις].

Τήιος, α, ον, ὁ ἐκ τῆς Τέω ἢ κάτοικος αὐτῆς, ἔνδοθι μέν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήιος Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 10, κλπ.

Τηϊουργής, ἐπίθ. κατὰ τὰ **Ἀττικουργής**, **Μιλησιουργής** κλπ., Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 109. 114.

τηκεδανός, ή, όν, εὐκόλως τηκόμενος, εὔτηκτος, Γρηγ. Ναζ. Ποιήμ. 11. 160.— Καθ' Ἡσύχ.: «τηκεδανοῖο· τηκομένου, τήκοντος».

τηκεδονικός, ή, όν, τηκόμενος ἢ φθειρόμενος, φθίνων, Γλωσσ.

τηκεδών, όνος, ἡ, τῆξις, ἐπὶ χιόνος, Διόδ. 1. 39. **II.** τὸ τήκεσθαι, φθίνειν, φθίσις, Ὀδ. Λ. 201· νόσῳ τηκεδόνι χρώμενος Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 107. **2)** μέσον πρὸς ἴσχναισιν Ἱππ. 665. 39· σαρκὸς τακεδόνες Τίμ. Λοκρ. 102C, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 8.Ε.

τηκό-λιθος, ον, ὁ τήκων ἢ διαλύων λίθους, φάρμακον θρυπτικὸν τῶν ἐν νεφροῖς λίθων, Παῦλ. Αἰγ. 7, Ἀέτ. 2, 19.—Ἦν δὲ ὁ τηκόλιθος, λίθος ἐν Συρίᾳ τῆς Παλαιστίνης εὑρισκόμενος, λευκὸς τὴν χρόαν, ὠνομάζετο δὲ καὶ Ἰουδαϊκός.

τηκτικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ διαλύσῃ, τήξῃ, τινος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 15· τ. δύναμις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 198, 199.

τηκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τήκω**, τετηκώς, «λυωμένος», μόλυβδος Εὐρ. Ἀνδρ. 267. **II.** ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ, εὐδιάλυτος, σώματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα Πλάτ. Σοφιστ. 265C, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 6, 15· ἀντίθετον τῷ **στερεός**, Πλάτ. Κριτί. 114E· τῷ **τεγκτός** (ὃ ἴδε), Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 2 κἑξ.· περὶ τοῦ τηκτοῦ, ἢ φαρμάκου τηκομένου, ἐν Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 908, ἴδε Littré.

τήκω, Δωρ. **τάκω** [ᾰ]· μέλλ. **τήξω** Ἀνθ. Π. 5. 278· **(συν-)** Εὐρ. Ι. Α. 398· Δωρικ. **ταξῶ** **(κατα-)** Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 6. 1· ἀόρ. ἔτηξα Ἡρόδ., Ἀττ.· **(κατ-)** Ὅμηρ., κλπ.· πρκμ. **τέτηκα**, ἴδε κατωτ.— Μέσ., μέλλ. **τήξομαι** (ἀλλ' ἐπὶ παθητ. σημασίας) Ἱππ. 6. 110 Littré· ἀόρ. **ἐτηξάμην** Νικ. Ἀλεξιφ. 63. 163, 350. — Παθ., μέλλ. **τακήσομαι** Ἀνακρεόντ. 10. 16, **(συν-)** Πλούτ.· ἀόρ. **ἐτάκην** [ᾰ], Εὐρ. (ἴδε κατωτ. II), Πλάτ. Φαῖδρ. 251B, Τίμ. 83A· καὶ συχνάκις ἐν συνθέτοις ἐξ-, ἐν-, συν-· σπανίως **ἐτήχθην** Ἱππ. 515. 40, Πλάτ. Τίμ. 61B, μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγικ., **συντηχθεὶς** Εὐρ. Ἰκ. 1029· πρκμ. **τέτηγμαι** Πλούτ. 2. 106, Ἀνθ. Π. 5. 273· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις ὁ πρκμ. καὶ ὁ ὑπερσ. παθ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ἀμεταβ. ἐνεργ. **τέτηκα**, **ἐτετήκειν**. (Ἐκ τῆς √ΤΑΚ, **τακῆναι**, παράγονται καὶ αἱ λέξεις **τακ-ερός**, **τηκεδών**, **τήγ-ανον**· πρβλ. Λατιν. ta-beo, ta-heo· Ἀρχ. Σκανδιν. bey ja· Ἀγγλ.-Σαξον. bâvan (ἐπὶ τηκομένου πάγου, Ἀγγλ. to thaw)· Ἀρχ. Γερμαν. de-wan (τήκω, «λυώνω»)). **I.** ἐνεργ., τήκω, «λυώνω», ἐπὶ μετάλλων, Ἡρόδ. 3. 96, κλπ.· ἥλιος τ. πετραίαν χιόνα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304, κλπ.· διασκορπίζω νέφη, διαλύω, ἐπὶ ἀνέμου, Ἡρόδ. 2. 25· διαλύω, ὡς τὸ ὕδωρ διαλύει τὸ ἅλας, κτλ., Πλάτ. Τίμ. 60E, 84D, κλπ. **2)** μεταφορ., μὴ θυμὸν τῆκε, μὴ «λυώνῃς» τὴν καρδιά σου, Ὀδ. Τ. 264· τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν τὸν Ἀγαμέμνονα; (δηλ. τί ὧδε τήκει οἰμώζουσα τὸν Αγ.;) Σοφ. Ἠλ. 123· τ. βιοτὰν Εὐρ. Μήδ. 141· σῶμα Πλάτ. Πολ. 609C· τ. καὶ λείβει [τὸ θυμοειδὲς] αὐτόθι 411A· τήξουσιν ἔρωτες κραδίην Ἀνθ. Π. 5. 278. **II.** Παθ., μετ' ἀμεταβ. ἐνεργ. πρκμ. **τέτηκα**, «λυώνω» (ἀμεταβ.), διαλύομαι, ἐπὶ χιόνος, χιὼν τηκομένη Ὀδ. Τ. 207· ῥέειν ἀπὸ τηκομένης χιόνος Ἡρόδ. 2. 22· λευκῆς τακείσης χιόνος Εὐρ. Ἑλ. 3· ἡνίκ' ἂν τακῇ χιὼν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 230· τὴν χιόνα τετηκέναι Ξεν. Ἀνάβ. 4. 5, 15· ἐπὶ μετάλλων, ἐτήκετο κασσίτερος ὡς Ἡσ. Θεογ. 862· σίδηρος .. πυρὶ κηλέῳ τήκεται αὐτόθι 866, πρβλ. 867· ὡσαύτως, (κρέα) ἕφθὰ καὶ τετηκότα Εὐρ. Κύκλ. 246· ἄλφιτα πυρὶ τάκονται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλίσκονται, Θεόκρ. 2. 18· ὥστε καὶ τὴν κοιλίην ὑπ' αὐτῶν στύφεσθαι μᾶλλον ἢ τήκεσθαι Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ἐπὶ σαρκῶν τηκομένων, ὅταν γὰρ τηκομένη σὰρξ .. εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδόνα ἐξιῇ, τότε κτλ. Πλάτ. Τίμ. 82E· ἐπὶ πτώματος, καταθανὼν ἐτήκετο Σοφ. Ἀντ. 906· οὕτω, κηκὶς μυρίων ἐτήκετο ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 283· πῦρ τετακός, ἐσβεσμένον, Εὐρ. Ἰκ. 1141· ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς τοῦτο τετηκυῖα, περὶ τῆς χολῆς, Πλάτ. Τίμ. 85D. **2)** μεταφορ., τήκομαι, φθείρομαι, φθίνω, κλαίουσα τέτηκα Ἰλ. Γ. 176· Ὀδυσσεὺς τήκετο, ἕνεκα τῆς ἀναβαλλομένης ἐκπληρώσεως τῶν ἐλπίδων του, Ὀδ. Θ. 522· τήκετο χρὼς Τ. 204· τήκετο καλὰ παρήια δακρυχεούσης αὐτόθι 207· ἐν νούσῳ .. δηρὸν τηκόμενος Ε. 396· τ. νούσῳ Ἡρόδ. 3. 99, πρβλ. Θεόκρ. 1. 66, 82, κλπ.· κλάω, τέτηκα Σοφ. Ἠλ. 283· μὴ λίαν τάκου Εὐρ. Μήδ. 158· τὴν ψυχὴν ἐτήκου ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 645, πρβλ. Ἠλ. 207· ἐτάκευ βασκαίνων Θεόκρ. 5. 12· τὸ κάλλος ἐτάκετο ὁ αὐτ. 2. 83·— καταντῶ εἰς τὸ μηδέν, δόξαι .. τακόμενοι κατὰ γᾶν μινύθουσιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 374· τακεὶς ἐπί τινι, ἕνεκα ἔρωτος πρός τινα, Ἀνθ. Π. 7. 31, πρβλ. Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 12. 1· βλέμμα τηκόμενον, χαῦνον, Πλουτ. Ἀντών. 53.

τηλαύγεια, ἡ, = **τηλαύγησις**, λαμπρότης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 132· ταῖς τῶν νόμων τηλαυγείαις πάμφωτον Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 260B.

τηλαύγημα, τό, στιλπνότης ἢ λευκότης μακρόθεν φαινομένη, ἐπὶ λέπρας, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΓ', 23).— Κατὰ Σουΐδ.: «τηλαύγημα, ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ.

τηλαυγής, ές, (τῆλε, αὐγή) ὁ λάμπων μακρὰν ἢ μακρόθεν, ἀκτινοβολῶν, τ. πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ὕμν. Ὁμ. 31. 13· τηλαυγέα εἵματα, ἐπὶ τῆς σελήνης, αὐτόθι 32. 8· φάος, φέγγος Πινδ. Π. 3. 135, Ν. 3 113· ἀκτίς, ἀκτίνων σέλας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1092, 1711· στέφανοι Πινδ. Π. 2. 10· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές, «παντὸς γὰρ ἔργου, φησίν, ἀρχομένου περίβλεπτον καὶ ἐξαίρετον δεῖ ποιεῖν τὸ τῆς προσόψεως, ἤτοι τὴν εἰσβολὴν καὶ τὴν ἀρχὴν λαμπρὰν καὶ ἐπίσημον» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 5· — μεταφορ., τ. νοῦς, πεφωτισμένος, διαυγής, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 30. **II.** ἐπὶ πραγμάτων μακρὰν κειμένων, μακρόθεν λάμπων, μακρόθεν φαινόμενος, σκοπιὴ Θέογν. 550· ὄχθος Σοφ. Τρ. 524, πρβλ. **τηλεφανής**. **III.** Ἐπίρρ. **-γῶς**, τηλαυγέστερον ὁρῶ, βλέπω εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν, Διόδ. 1. 50, πρβλ. Στράβ. 807·— σαφῶς, φανερῶς, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. η', 25. Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις.— Καθ' Ἡσύχ.: «τηλαυγές· τηλέσκοπον. καθαρόν»,—«τηλαυγές, λίαν λαμπρὸν» Σουΐδ.

τηλαύγησις, εως, ἡ, λαμπρότης μακρόθεν φαινομένη, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 12).

τῆλε, Ἐπίρρ., ὡς τὸ **τηλοῦ** (ὃ ἴδε), μακράν, πόρρω, θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους ὦκα μάλ', οὔ πω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν Ἰλ. Ρ. 190, Ὀδ. Β. 183, Ρ. 312· μάλα τῆλε Ἡσ. Θ. 1014· τ. πρὸς δυσμαῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 232 (λυρ.). **2)** εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, μέχρι σημείου μακρὰν ἀπέχοντος, τῆλε δὲ χαλκὸς λάμπε Ἰλ. Κ. 153· τ. βάλλειν Υ. 482· τ. πεσόντα Σ. 195· ᾤχετο τ. διὰ προμάχων Λ. 358. **3)** μετὰ γεν., μακρὰν τινος, φίλων καὶ πατρίδος αἴης Λ. 817, Π. 539· τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ Χ. 291, πρβλ. Ὀδ. Β. 333, Μ. 354, κλπ.· οὕτω, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κάππεσεν Ἰλ. Ψ. 880, πρβλ. Π. 117, Ρ. 301, Ὀδ. Ε. 315, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 275· ὡσαύτως, τῆλε ἐκ .. Ἰλ. Β. 863. Ἡ Ἐπικὴ αὕτη λέξις εἶναι ἅπαξ ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. (Π. 11. 36), καὶ ἅπαξ παρὰ Τραγικ. (Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτέρ.), ἀλλὰ πρβλ. **τηλ-αυγής**, **τηλέ-πλανος**, **-πομπος**, **-πορος**, **-σκόπος** καὶ **τηλέσκοπος**, **-φανής**· οὐδαμοῦ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πρβλ. **τηλαυγής**.

τηλε-βαθής, ές, ὁ σφόδρα βαθύς, οὐ γὰρ τηλεβαθὴς (ἡ θάλασσα), μάλα δὲ στυφελίζετ' ἀήταις Ὀππ. Ἁλ. 1. 633.

τηλε-βόας, ου, ὁ ἠχηρῶς βοῶν καὶ ἀκουόμενος μακράν, μεγαλόφωνος, μόνον ὡς κύριον ὄνομα θυγατριδοῦς τοῦ Λέλεγος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 433. 503· οἱ Τηλεβόαι, φυλὴ Ἀκαρνάνων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 19, Ἡρόδ. 5. 59, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Τηλεβοΐς**.

τηλεβολέω ῥίπτω μακρόθεν, τοῖς ἐπιστολίοις πτερούμενος, ἅπερ συχνάκις ἐπεποτῶντο τηλεβολούμενα ἐξ οἴκων λαμπρῶν Νικήτ. Χρον. 9, 9, σ. 158B.

τηλε-βόλος, ον, ὁ βάλλων, πλήττων μακρόθεν, χερμὰς Πινδ. Π. 3 86· ἐπὶ τόξου, Ἀνθ Π. παράρτ. 9. 49· χρῆσθαι τηλεβόλοις (ἐξυπακ. ὅπλοις) Στράβ., κλπ.

τηλέ-γονος, ον, ὁ γεννηθεὶς μακρὰν τοῦ πατρός του, πρβλ. **τηλύγετος**, εὑρηται δὲ μόνον ὡς κύριον ὄνομα, ὡς τὸ Λατ. Proculus, Ἡσ. Θ. 1014, κπλ.

τηλεδανός, ή, όν, ὁ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διαμένων ἢ διαρκῶν, μακροχρόνιος, Χρησμ. Σιβ. 14, 104, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Schneider ἀντὶ **θηλεδανός**, κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐπιθέτων **πευκεδανός**, **τυφεδανός**.

τηλεδᾰπός, ή, όν, ἐκ μακρὰν κειμένης χώρας, ξένος, ἄνδρες, ξεῖνοι Ὀδ. Ζ. 276, Τ. 351, κλπ.· ἐπὶ τόπου, ὁ μακράν, ὁ πόρρω κείμενος, νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων Ἰλ. Φ. 454, Χ. 45. (Περὶ τῆς καταλήξεως **-δαπος**, ἴδε ἐν λέξ. **ποδαπός**).

τηλεθάω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **θάλλω** (πρβλ. **τέθηλα, θηλέω, θαλέθω**), ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ (πλὴν ἐν Θεοκρ. Ἐπιγραμμ. 4. 6, καὶ μεταγεν. Ἐπικ.) μόνον κατὰ μετοχ. **τηλεθάων** ἢ **-όων**, θάλλω, εἶμαι ἐν πλήρει ἀνθήσει, ἀκμάζω, εἶμαι εὐθαλής, ὕλη τηλεθόωσα Ἰλ. Ζ. 148· ἔρνος τηλεθάον Ρ. 55· ἐλαῖαι τηλεθόωσαι Ὀδ. Ε. 63· δένδρεα τηλεθόωντα Η. 114· μεταφ., παῖδες τηλεθάοντες (-όωντες ;), θαλεροί, ἀκμαῖοι, Ἰλ. Χ. 423· χαίτη τηλεθόωσα, ἄφθονος, ἀνθηρά, Ψ. 142· ἄστεα τηλεθάοντα, ἀκμάζοντα, Ἐμπεδ. 403·— μετὰ δοτ., κισσὸς ἄνθεσι τ., πλήρης ἀνθέων, Ὕμν. Ὁμ. 6. 41.

τηλε-κλειτός, όν, καὶ ή, όν, (Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1097)·— ὁ ἔχων πολλὴν φήμην, πεφημισμένος εἰς πόρρω κειμένας χώρας, Φοῖνιξ Ἰλ. Ξ. 321· Ἐφιάλτης Ὀδ. Λ. 308· Ἰκάριος Τ. 546· ἀλλαχοῦ ὡς ἐπίθετον τῶν ἐπικούρων τῶν Τρώων, Ἰλ. Β. 491, κ. ἀλλ., ἔνθα ὁ Wolf ἔγραφε **τηλεκλητοί**, μακρόθεν κληθέντες εἰς βοήθειαν, πρβλ. Spitzn. Exc. XI εἰς Ἰλ., ἔνθα ἐξετάζεται καὶ τὸ ζήτημα τοῦ τονισμοῦ.

τηλε-κλῠτός, (οὐχὶ **τηλέκλυτος** Buttm. Λεξίλ. ἐν λ. **κλειτὸς** ἐν τέλει), **όν, = τηλεκλειτός,** (ἀπὸ τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον κατὰ τὴν ποσότητα τῆς παραληγούσης), Ὀρέστης Ὀδ. Α. 30· ἐπὶ ἵππων, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης Ἰλ. Τ. 400.

τηλε-μάχος [ᾰ], **ον,** ὁ μακρόθεν μαχόμενος, Ἄρτεμις Λουκ. Λεξιφάν. 12. **II.** παρ' Ὁμ. προπαροξ., **Τηλέμαχος,** ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως.

τηλέ-πλᾰνος, ὁ μακρὰν πλανώμενος, ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι ; Αἰσχύλ. Πρ. 576·— ἐκ διορθώσεως τοῦ Elmsl. χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **τηλέπλαγκτοι.**

τηλέ-πομπος, ον, ὁ μακρὰν πεμπόμενος, μακρὰν φθάνων, φάος Αἰσχύλ. Ἀγ. 300.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

τηλέ-πορος, ον, ὁ μακρὰν πορευόμενος ἢ φθάνων, ἤ τηλέπορόν τι βόαμα Ἀριστοφ. Νεφ. 967. **2)** ὁ πολὺ ἀπέχων, ὁ πόρρω κείμενος, τ. παρ' ἄντροις Σοφ. Ἀντ. 983· ᾅδης Ὀρφ. Ὕμν. 18. 9· δίνη ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 7. 25.

τηλέ-πῡλος, ον, ὁ ἔχων πύλας λίαν ἀλλήλων διισταμένας, κειμένας πόρρω ἀλλήλων, τ. Λαιστρυγονίην Ὀδ. Κ. 82., Ψ. 318, ἴδε Εὐστάθ. ἐν τόπῳ: ἀλλ' ἤδη γράφουσι Τηλέπυλον, ὡς κύρ. ὄν., τὴν τῶν Λαιστρυγόνων Τηλέπυλον, «εἰσὶ δὲ οἱ κύριον ὄνομα πόλεως τὴν Τηλέπυλον ἐδέξαντο» Εὐστάθ. ἐν τόπῳ.

τηλεσί-φαντος, ον, = τηλέφαντος, ἄστρα τε τηλεσίφαντα Ὀρφ. Ἀργ. 339, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 688.

τελε-σκόπος, ον, ὁ μακρὰν βλέπων, ὄμμα Ἀριστοφ. Νεφέλ. 290. **II.** προπαροξ. **τηλέσκοπος, ον,** Παθ., μακρόθεν ὁρώμενος, περιφανής, Ἡσ. Θεογ. 566, 569, Σοφ. Ἀποσπ. 319, Ἀνθ., κλπ.

τηλε-φαής, ές, ὁ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν φέγγων, φωτίζων, παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9. 37· ἀλλαχοῦ εὕρηται μόνον ὡς θηλυκ. κύρ. ὄν. **Τηλεφάεσσα,** συνῃρ. **Τηλέφασσα.** Ἀπολλόδ. 3. 1. 1.

τηλε-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος ἢ ὁρώμενος μακρόθεν, περιφανής, τύμβον .. ἀκτῇ ἔπι προεχούσῃ .. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη Ὀδ. Ω. 83· πυρὶ τηλεφανεῖ Πινδ. Ἀποσπάσ. 95. 7· τηλεφανεῖς σκοπιὰς Ἀριστοφ. Νεφ. 281, πρβλ. **τηλαυγὴς** II. **2)** μεταφορ., ἐπὶ ἀκοῆς, ὁ σαφῶς μακρόθεν ἀκουόμενος, ἀλλ' ὁ Jebb ἑρμηνεύει, ἡ Ἠχὼ φαινομένη μακρόθεν (ὡς νύμφη δηλ.), πικραῖς οἰμωγαῖς ὑπακούει, ἀποκρίνεται εἰς τὰς πικρὰς οἰμωγάς, Σοφ. Φιλ. 189, πρβλ. **τηλωπὸς** 2.

τηλέ-φαντος, ον, = τῷ προηγ., τηλέφαντον ὄρσαι γέρας Πινδ. Ἀποσπ. 1, πρβλ. **τηλεσίφαντος.**

τηλέ-φᾰτος, ον, = τηλεφανής, τηλέφατον κυανέας χθονὸς ἄστρον Πινδ. Ἀποσπ. 58. 4.

τηλε-φεγγής, ές, ὁ φέγγων εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, Ψελλ. π. Λίθ. 4.

τηλέ-φῐλον, τό, τὸ φυλάττον τὴν φιλίαν καὶ μακρὰν ὄντος τοῦ φίλου, φύλλον φυτοῦ τινος, πιθαν. τῆς μήκωνος, δι' οὗ οἱ ἐρῶντες ἐμάντευον ἂν ἀντηγαπῶντο· ἔθετον τὸ φύλλον ἐπὶ τῆς ὀπῆς ἥτις ἐσχηματίζετο μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν, καὶ ἔπληττον αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἐκ τοῦ ἀποτελουμένου ψόφου ἔκρινον ἂν ἠγαπῶντο ὑπὸ τῶν ἐρωμένων, οὐδὲ τὸ τηλέφιλον .. πλατάγησεν Θεόκρ. 3. 29, πρβλ. Πολυδ. Θ', 127· οὕτω, τηλεφίλου πλατάγημα Ἀνθ. Π. 5. 296.

τηλέφῐον, τό, εἶδος ἀνδράχνης, ἄλλως ἀείζωον ἄγριον καὶ ἀνδράχνη ἀγρία, Λατιν. illecebra, Ἱππ. 573. 25., 670. 29, Γαλην. τ. 13, σ. 235.

τηλέ-χθων, ονος, ὁ, ἡ, ἡ τῆλε κειμένη, ἡ μακρὰν ἀπέχουσα, γαῖα Ὀρφ. Ὕμν. 4. 336.

τηλέα, ἡ, σανὶς ἢ τράπεζα μεθ' ὑπερεχούσης περιφερείας ὅπως μὴ ἐκπίπτῃ τὸ ἄλευρον ἢ τὸ ζυμαρικόν, πλατεῖα σανὶς ἀλφιτοπωλική, οἵα ἡ τῶν πωλούντων τὰ κουλλούρια νῦν, Τουρκ. ταβλᾶς, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 7, Πειθόλ. ἐν Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 10, 7, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 24, 3, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1037, Α. Β. 275. 15·— ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ ξύλινον περιθώριον κοσκίνου σιτηρῶν, κοσκίνου κύκλος Σχόλ., «περιφέρεια κοσκίνου» Ἡσύχ. **2)** τράπεζα ἢ εἶδος σκηνῆς, ἐφ' ἧς ἀλεκτρυόνες μαχητικοὶ ἢ ὄρτυγες ἐτίθεντο ὅπως συμπλακῶσι, «καὶ τηλία μὲν ὁμοία τῇ ἀρτοπώλιδι κύκλον ἐμπεριγράψαντες ἐνίστασαν τοὺς ὄρτυγας ἐπὶ ταῖς μάχαις ταῖς πρὸς ἀλλήλους» (Πολυδ. Θ', 108) Αἰσχίν. 8. 221, Ἀλκίφρ. 3. 53· καθόλου, τράπεζα κυβευτική· «ἡ τηλία δὲ σανὶς ἀλφιτοπωλικὴ πλατεῖα, προσηλωμένας ἔχουσα κύκλῳ σανίδας τοῦ μὴ τὰ ἄλφιτα ἐκπίπτειν, καὶ ἐπ' αὐτῆς οἱ κυβεύοντες παίζουσι» Α. Β. ἔνθ' ἀνωτ. **3)** πῶμα ἢ σκέπασμα καπνοδόχου, Ἀριστοφ. Σφ. 147. — Τύπος τις **σηλία** μνημονεύεται παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **σήμερον, τήμερον.**

τηλίκος [ῐ], **η, ον,** τόσος τὴν ἡλικίαν, τόσον νέος ἢ τόσον ἡλικιωμένος, συσχετικὸν τῷ **ἡλίκος** καὶ τῷ ἐρωτ. **πηλίκος,** Ὀδ. Α. 297, καὶ μεταγεν. Ἐπικ., (τὰ δὲ **τηλικόσδε, τηλικοῦτος** ἦσαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ.) ὡσαύτως μετ' ἄλλων ἀναφορικῶν, μνῆσαι πατρὸς σοῖο, .., τηλίκου ὥσπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ Ἰλ. Ω. 487· ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα ἠρῶ ἀθανάτοισι γενειήσαντα ἰδέσθαι Ὀδ. Σ. 175·— μετ' ἀπαρ., οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, δὲν εἶμαι τόσον νέος, ὥστε νὰ μένω οἴκοι, Ρ. 200, πρβλ. Α. 297., Τ. 88· οὐ γὰρ τ. εἰμὶ μαθεῖν Θέογν. 578. **II.** τόσον μέγας, Λατ. tantus, φρύαγμα τὸ τηλίκον Ἀνθ. Π. 10, 64.— Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὑπερθ. **-ώτατος, πρεσβύτατος.**

τηλῐκόσδε, ἥδε, όνδε, καὶ **τηλικοῦτος, αὕτη, οῦτον,** (καὶ **τηλικοῦτος** ὡς θηλ., Σοφ. Ο. Κ. 751, Ἠλ. 614· καὶ οὐδ. **τηλικοῦτο,** πρὸς τὸ τηλικοῦτο φῶς παρ' Ἀλέξιδι ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 1), ἐπιτεταμένοι τύποι τοῦ **τηλίκος** (ὡς τὰ **ὅδε, οὗτος** εἶναι ἐπιτεταμ. τύποι τοῦ **ὁ**· **τημόσδε, τημοῦτος** τοῦ **τῆμος,** ἴδε **οὗτος** Α)· οὗτοι δὲ οἱ τύποι εἶναι κοινότεροι παρὰ τοῖς πεζολόγοις : **I.** ἐπὶ προσώπων, ὁ τοιαύτην ἔχων ἡλικίαν, συνηθέστερον ἀναφερόμενον εἰς μεγάλην ἢ γεροντικὴν ἡλικίαν, μετὰ μετοχ., τηλικόσδ' ὢν Εὐρ. Ἄλκ. 643, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 34Ε, κλπ.· γεγῶσα τηλικήδ' ὅμως Εὐρ. Ἀποσπ. 537· τηλικοῦτος ὢν Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 58, Πλάτ. Γοργ. 489Β, κλπ.· ὡσαύτως ἄνευ μετοχ., **τηλικόσδε, τηλικοῦτος** Σοφ. Ο. Κ. 735, 751, Ἀριστοφ. Ἱππ. 881, Πλάτ., κλπ.· νοῦς τηλικοῦτος, νοῦς ἀνθρώπου τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, Σοφ. Ἀντ. 767· τηλικῷδε ἀνθρώπῳ Πλάτ. Ἀπολ. 37D· πλεοναστ., τηλικοίδε γέροντες ἄνδρες ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 49Α·— μετ' ἄρθρου, διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1620, ἴδε κατωτ. 3, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 361Ε, κλπ. **2)** ἐπὶ προσώπων πολὺ νέων τὴν ἡλικίαν, τηλικάσδ' ὁρῶν πάντων ἐρήμους, κοράσια τόσον μικρὰ τὴν ἡλικίαν, Σοφ. Ο. Τ. 1508, πρβλ. Ο. Κ. 1116· ἀεί σε κηδεύουσα .. τηλικοῦτος αὐτόθι 751, πρβλ. Ἠλ. 614· ὃν εἰ τηλικοῦτον ὄντα ἀπεκτείνατε .. Λυσί. 141. 10, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 378D. **3)** ἐπαναλαμβανόμενον μετὰ ἐναντίας ἐννοίας : οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν, ἡμεῖς τόσον γέροντες θὰ διδαχθῶμεν ὑπ' ἀνδρὸς τοσοῦτον νέου, Σοφ. Ἀντ. 726· σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλικόσδε ὤν, σὺ τόσον νέος εἶσαι σοφώτερος ἐμοῦ τοσοῦτον γέροντος, Πλάτ. Ἀπολ. 25D.

II. ἐπὶ πραγμάτων, τόσον μέγας, = **τόσος, τοσόσδε,** Λατ. tantus, ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 155Β· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ ἐπιτεταμένῃ μορφῇ, ἡ τηλικαύτη πόλις ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 423Β· ἀνὴρ τ. ὤν, τόσον μέγας, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 31· ἡ τ. ἀρχή, τ. ἔχθρα Πλάτ. Νόμ. 755Β, 928Ε· τ. κακά, τ. ἀγαθὸν Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 1, 5., 4. 4, 8· τ. ἀδικήματα Δημ. 229. 17· τ. τιμωρίαι Αἰσχίν. 24. 35· τ. τὸ μέγεθος ἀγαθὰ Ἰσοκρ. 115Ε, πρβλ. 102Α·— **τηλικοῦτος** συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ **τοιοῦτος,** ὡς τὰ Λατιν. tantus et talis, νησύδρια τοιαῦτα καὶ τηλ. ὁ αὐτ. 247Α· τ. καὶ τοιοῦτον σύστημα Πλάτ. Νόμ. 686Β· τ. καὶ τοιοῦτος θεὸς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 177Α· τοσοῦτοι καὶ τ. θόρυβοι Αἰσχίν. 24. 41· τ. καὶ τοιαῦτα Δημ. 348. 18.— Ἡ σημασία αὕτη φαίνεται ὅτι περιορίζεται εἰς τοὺς πεζολόγους.

τηλῐκουτοσί, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τηλικοῦτος,** ὄντα τηλικουτονὶ Φερεκράτ. ἐν «Χείρωσιν» 7· τηλικουτοσὶ γέρων ἄπαις ἀγύναικος Φρύν. Κωμικ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 13.

τήλῐνος, η, ον, ὁ ἐκ τήλεως κατεσκευασμένος, Πολύβ. 31. 4, 2·— **τήλινον, τό,** μύρον παρασκευαζόμενον ἐκ τήλεως ἢ «μοσχοσιτάρου», Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 343, Ἀθήν. 689Α, πρβλ. Διοσκ. 1. 57.

τῆλις, εως καὶ ιδος, ἡ, ἔλλοβον (ὀσπριῶδες) φυτόν, κοινῶς «μοσχοσίταρον», foenum Graecum, Ἱππ. 668. 27, Θεοφράστου π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 2.

τῆλις, ιδος, ἡ, ἴδε **τᾶλις.**

τήλιστος, η, ον, (τηλοῦ) ὑπερθ. ἄνευ θετικοῦ ἢ συγκρ. ἐν χρήσει, μακρότατα ἀπέχων, ἀπώτατος, διάφ. γραφ. παρὰ Διον. Π. 485, ἀντὶ **τρίλλιστος·** οὐδ. **τήλιστον, τήλιστα,** ὡς ἐπίρρ., πορρωτάτω, Ὀρφ. Ἀργ. 179. 1186.

τηλίτης οἶνος [ῖ], ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος μὲ μοσχοσίταρον πρὸς εὐωδίαν, Γεωπον. 8. 14.

τηλόθεν. Ἐπίρρ. (τηλοῦ) πόρρωθεν, μακρόθεν, ἐκ ξένης γῆς, τηλόθεν ἦλθεν Ἰλ. Ε. 651, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1318, Φιλ. 454· παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς προθέσ. **ἐκ ἀκολουθούσης,** τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης Ἰλ. Α. 270, κλπ.·— **τηλόθε** ἀπαντᾷ παρὰ Πινδ. Ν. 3. 141, Ἀνθ. Π. 9. 246, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί, ἂν καὶ εἶσαι, ἂν καὶ κατάγεσαι ἐκ χώρας πόρρω κειμένης, Ὀδ. Ζ. 312, ἣν πατρίδα γαῖαν.. εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν, ἂν καὶ κεῖται πόρρω, πρβλ. Η. 194, Ἰλ. Ψ. 359· σαφέστερον οὕτω μετὰ γεν., τηλόθεν Πελειάδων, μακρὰν ἀπ' αὐτῶν, Πινδ. Ν. 2. 18, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 204, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1112.

τηλόθι, Ἐπίρρ. = **τῆλε, τηλοῦ,** μακράν, ἐν σημείῳ μακρὰν ἀπέχοντι, Ὀδ. Α. 22, Ἰλ. Θ. 285, κ. ἀλλ., Θεόκρ. 24. 114·— μετὰ γεν., τηλόθι πάτρης Ἰλ. Α. 30, κ. ἀλλ.

τηλοῖ, Ἐπίρρ. = **τηλόσε,** Ἀπολλων. Ἀλεξ. π. Ἐπιρρ. ἐν Α. Β 610, 33.

τηλο-πέτης, ες, ὁ μακρὰν πετόμενος, τηλοπέτευς ἀγέλης, τῆς πόρρω πετομένης, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀνθολ. Παλ. 6. 239. —Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 312.

τηλορός. όν, λέγεται ὅτι εἶναι ἰσοδύναμος τύπος τῷ **τηλουρός,** τηλορὸς ναίω Εὐρ. Ἠλ. 251· — ἀλλὰ μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Seidler εἰς τῆλ' ὅρος, ὀρθῶς, ὡς φαίνεται.

τηλόσε, Ἐπίρρ., εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, εἰς σημεῖον μακρὰν ἀπέχον, Ἰλ. Δ. 455., Χ. 407, Εὐρ. Ι. Τ. 175.

τηλοτάτω, Ἐπίρρ., ὑπερθ. τοῦ **τηλοῦ,** ἀπωτάτω, εἰς μακροτάτην ἀπόστασιν, ὡς τὸ σύνηθες **πορρωτάτω,** Ὀδ. Η. 322.— Συγκρ. **τηλοτέρω,** εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν (ὡς τὸ **πορρωτέρω**), ἀπεῖναι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 821· μετὰ γενικ., μακρότερον ἀπό.., ὁ αὐτ. 248. 14·— Ἐντεῦθεν ἐπίθ., **τηλότερος,** Ἀνθ. Π. 14. 120.

τηλοῦ, Ἐπίρρ., ὡς τὸ **τῆλε,** μακράν, Ὅμ., Ἡσ., καὶ μεταγεν. Ἐπικ.· τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ Ἰλ. Λ. 712· τ. τῶν ἀγρῶν, ἐν ἐσχατιᾷ τινι τῶν ἀγρῶν, ὡς τὸ Λατ. procul terrarum, Ἀριστοφ Νεφ. 138 ἀλλά, **2)** μετὰ γεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μακρὰν ἀπό.., Ὀδ. Ν. 249, Ψ. 68 οὕτω, τηλοῦ ἀπὸ.. Ἡσ. Θεογ. 304· σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, τ. σέθεν, μακρὰν ἀπὸ σοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 689. (Ἀντίθετον τῷ **ἀγχοῦ, ἀγχι.** Δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἄχρηστόν τι ἐπίθ. **τηλὸς** ὡς τὴν πηγὴν ἐξ ἧς πρ ἐκυψαν τὰ ἐπιρρήματα **τηλοῦ, τηλοῖ, τηλόθι, τηλόθεν, τηλόσε, τηλοτέρω, τηλοτάτω,** καὶ τὸ ἐπίθ. **τηλότερος**· ὡσαύτως καὶ τύπον **τηλύς,** ἐξ οὗ τὸ ὑπερθ. **τήλιστος**· — τὸν τύπον **τῆλυ = τῆλε** παραδέχεται ὁ Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 329Β. καὶ ἀπαντᾷ ἐν τῷ **τηλύ-γετος**·— τύπος δέ τις Αἰολ. μνημονευόμενος ἐν Θεογνώστ. Κανόσ. σελ. 160, Πρισκιαν. 1, σ. 36, εἰσήχθη ἐκ διορθώσεως εἰς Σαπφ. 1. 6, **αἴσισα, πήλυι**).

τηλουρός, όν, (ὅρος) οὗ τὰ ὅρια εἶναι μακράν· ὅθεν καθόλου, ὁ μακρὰν ἀπέχων, μακρινός, μεμακρυσμένος, χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν Αἰσχύλ. Πρ. 1· πεδία Εὐρίπ. Ἀνδρ. 889· ἐπὶ προσώπων, τηλ. οὖσα ὁ αὐτ. ἐν Ὀρεισθ. 1325, πρβλ. **τηλορός, τηλωπός.**

τηλύγετος [ῠ], **η, ον,** ἀρχαῖον Ἐπικ. ἐπίθετ. τῶν παίδων, ἀγνώστου ἀρχῆς καὶ σημασίας. Ἔν τισι χωρίοις φαίνεται προφανῶς σημαῖνον τέκνον ἀγαπητόν, πεφιλημένον, «χαϊδεμένον», ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὣς Ἰλ. Ν. 470 τίω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ, ὅς μοι τ. τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ Ι. 143, 285· ἡ αὐτὴ δὲ σημασία νοεῖται καὶ ὅταν λέγηται ἐπὶ μονογενοῦς υἱοῦ, ὡς.. πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον Ἰλ. Ι. 482· ὅς οἱ τ. γένετο Ὀδ. Δ. 11 κἑξ.· ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα.. ἀγαπάζει.. μοῦνον, τηλύγετον Π. 19· καὶ ἐπὶ τοῦ τέκνου τοῦ κατὰ τὸ γῆράς τινος τεχθέντος (ὀψίγονος), ὡς ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 164, πρβλ. 284· οὕτω καὶ λιπὼν.. παῖδά γε τηλυγέτην, ἐπὶ τῆς Ἑρμιόνης τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς τῆς Ἑλένης, Ἰλ. Γ. 175· — ἅπαξ ἐπὶ δύο υἱῶν, ἴσως διδύμων, Φαίνοπος υἷε, ἄμφω τηλυγέτω Ε. 153· — οἱ μεταγεν. Ἐπικ. ἠκολούθησαν τῇ Ὁμηρικῇ χρήσει, Μόσχ. 4. 79, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 719· — παρ' Εὐρίπ. Ι. Τ. 829 (ὅπερ εἶναι τὸ μόνον παράδειγμα τῆς λέξεως παρ' Ἀττικ.), τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος, φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ τηλοῦ γεγονότα, γεννηθέντα μακρὰν τῆς πατρίδος, μακρὰν ἀπέχοντα, ὡς βεβαίως σημαίνει ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Σιμμί. ἐν ταῖς τοῦ Τζέτζη Χιλιάσι 8. 144, τηλυγέτων.. Ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον. (Οἱ παλαιοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξελάμβανον τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ **τῆλυ** (= **τῆλε**) καὶ γενέσθαι, ὅθεν ἢ = **τηλέγονος,** γεννηθεὶς μακράν, ἢ = **ὀψίγονος,** ὀψὲ γεννηθείς. Ἀλλ' ἡ προτέρα ἑρμηνεία δὲν ἁρμόζει εἰς τὰ παρ' Ὁμήρῳ χωρία· κατὰ δὲ τὴν ἑτέραν τὸ **τῆλε** ἑρμηνεύεται χρονικῶς, τοῦ ὁποίου παράδειγμα δὲν ὑπάρχει πλὴν ἐν τῇ μεταγεν. λέξει **τηλεδανὸς** (ἥτις δὲν εἶναι πολὺ βεβαία). Ἐκ τῶν νεωτέρων φιλολόγων ὁ Buttm. (Λεξίλ. ἐν λέξει) ὑποθέτει ὅτι τὰ **τῆλε, τηλοῦ,** ἔχουσι τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἣν καὶ τὸ **τελευτή,** καὶ ἑρμηνεύει **τηλύγετος** (ἑπόμενος τῷ Ὠρίωνι ἐν τῷ Γουδ. Ἐτυμ. 616. 37), ὁ τελευταῖος τῷ πατρὶ γενόμενος, ὁ τελευταῖον γεννηθεὶς ἢ ἐπὶ τέλους, σχεδὸν ὡς τὸ **ὀψίγονος**· ὁ Döderlein ἐν λ. **τηλύγετος** ἐν Ἐρλάγγῃ 1825) ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΘΑΛ, **τηλ-εθάω,** ὅτε θὰ εἶναι = θαλερὸς γεγώς· ἢ ἄλλως (Ὁμ. Γλωσσ. 1. 228 κἑξ.) σχετίζει αὐτὸ πρὸς τὸ **ἀ-ταλ-ός**· ὁ Κούρτ. ὑποδεικνύει δυνατὴν σχέσιν πρὸς τὴν √ΤΕΡ, **τέρ-ην,** Σανσκρ. tar-unas).

τηλύ-θροος, ον, ὁ μακρόθεν ἀκουόμενος, μεγαλόφωνος, Ἡσύχ. (ἔνθα ὅμως ἡ ἀλφαβητικὴ τάξις ἀπαιτεῖ **τηλέθροος,** ὅπερ καὶ ἀποκατεστάθη νῦν: «τηλέθροον· ὀξύφωνον, μεγαλόφωνον»).

τήλωθεν, ἢ κάλλιον **τηλῶθεν,** Ἐπίρρ. = **τηλόθεν,** Α. Β. 1423.

τηλῶπις, ιδος, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ ἑπομ., τηλῶπις ἄνασσα Ὀρφ. Ἀργ. 898.

τηλ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ μακρόθεν ὁρώμενος, μεμακρυσμένος, ἔκδημος, βοᾷ τηλωπὸν ἰωὰν Σοφ. Αἴ. 216, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· κεῖ τανῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ, «εἰ νῦν ἔκδημός ἐστι» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 564· οὕτω θηλ. **τηλῶπις,** Ὀρφ. Ἀργ. 898· ἐν δὲ στίχ. 1193, ὁ Ἕρμανν. διορθοῖ **τήλιστον.** **2)** μεταφορ., ἐπὶ ἤχου, μακρόθεν ἀκουόμενος, Σοφ Φιλ. 216, πρβλ. **τηλεφανής** 2.

τημέλεια, ἡ, μέριμνα, φροντίς, ἐπιμέλεια, «ζῷα ἄγρια τιθασὰ γίγνεται καθημερούμενα ποιαῖς τημελείαις» Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 477. 50· **τημελία,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 604.

τημελέω, ἐπιμέλομαι, φροντίζω, ἐπιβλέπω, μετ' αἰτ., χώρει πρὸς Ἄργος παρθένους τε τημέλει Εὐρ. Ι. Α. 731· τ. τὴν κεφαλὴν Πλουτ. Ἀρτοξ. 18, πρβλ. 2. 148D, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 249· μετὰ γεν., τημελοῦσι ποιμένων Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 18· σώματός τ' ἐτημέλει Εὐρ. Ι. Τ. 311, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 953Α.

τημέλη, ἡ, σπάν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **τημέλεια,** Α. Β. 66.

τημελής, ές, ἐπιμελής, προσεκτικός, Νικήτ. Χρον. 164D. — Ἐπίρρ. **τημελῶς,** ὁ γεωργὸς τημελῶς πρόσεισιν Μάξ. Τύρ. 25. 4. (Ἡ ἐτυμολογία ἀβέβαιος, πρβλ. **ἀτημελής**).

τημελούχημα, τό, ἀντικείμενον ἐπιμελείας, μέλημα, ὦ Τυνδαρὶς Ἑλένη, Ἐρώτων μόσχευμα, Ἀφροδίτης τημελούχημα Νικήτ. Χρον. 863, 23, ἔκδ. Βόννης.

τημελούχησις, ἡ, ἐπιμέλεια, φροντίς, μέριμνα περί τινος, τὴν τοῦ υἱοῦ τημελούχησιν Νικήτ. Χρον. 164C.

τημελοῦχος, ον, (ἔχω) πλήρης φροντίδος, ἐπιμελείας, ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειάν τινος, ἄγγελος Κλήμ. Ἀλ. 999. 1000, Μεθόδ. 57Α.

τήμερα, τήμερον, ἴδε ἐν λέξ. **σήμερον.**

τῆμος, Δωρικ. **τᾶμος,** Ἐπίρρ., τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἀεὶ ἐπὶ χρόνου παρῳχημένου, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορ. **ἦμος** (ὃ ἴδε), ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν.., τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο Ἰλ. Ψ. 228, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 486. 583· ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ.., τῆμος θηραῖος ἦλθον εἰς ὑμᾶς λάθρα Σοφ. Τρ. 533 (τὸ μόνον Ἀττικ. χωρίον ἔνθα ἡ λέξις ἀπαντᾷ), Θεόκρ. 13. 25· — συχνότερον ἀκολουθεῖ ἕτερον μόριον, ἦμος.., τῆμος ἄρα Ἰλ. Ζ. 434, Ὀδ. Δ. 401, κλπ.· τ. δή.. Ὀδ. Μ. 441· τ. δὲ.. Η. 318, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 668· — ὡσαύτως ὡς ἀντίστοιχον τῷ **εὖτε,** εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε.., τ. δή.. Ὀδ. Ν. 95· τῆμος, ὅτε Ἀνθ. Π. 8. 26. 10· — ἀπολ., ἄνευ τινὸς συνδέσμου πρὸς ἀποδίδοσιν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 101, Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 557. — Αἱ **Ἀττικ.** λέξεις εἶναι **τηνικάδε, τηνικαῦτα.** **II.** παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 252. καὶ τῆμος, καὶ σήμερον.

τημόσδε, Δωρικ. **ταμόσδε,** Ἐπίρρ. = **τῆμος,** Θεόκρ. 10. 49, Καλλ. εἰς Δία 21, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 957·— οὕτω καὶ **τημοῦτος,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 574, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 175.

Τῆνα Βιδάταν, = **Ζῆνα** Ἰδάτην, ἤτοι **Ἰδαῖον,** Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις, CIA. II, 549.

τηνάκις, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **τῆνος,** Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Θηβῶν ἐν Ἀθηναίῳ τ. Ϛ', σ. 151.

τηνάλλως ἢ **τὴν ἄλλως,** ὡς ἀναγκαίως φέρεται ἐν τῷ: τήν γε ἄλλως, Δίων Κ. 38. 24., 42. 50.— Ἐπίρρ. σχηματισθὲν κατ' ἔλλειψιν ἐκ τῆς φράσεως. τὴν ἄλλως [ἄγουσαν] ὁδόν, κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς ἄλλο τέρμα, κατ' ἄλλην ὁδόν, κατ' ἄλλον τρόπον, κατ' οὐδένα ὡρισμένον τρόπον, οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως, ἀλλ' ἀεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ Πλάτ. Θεαίτ. 172Ε· ἐντεῦθεν, **2)** ἀσκόπως, μάτην, ματαίως (πρβλ. **ἄλλως** II. 2), τὴν ἄλλως θεωρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 650Α· τὴν ἄλλως ψηφίζεσθαι Δημ. 31. 11., 398. 8· τὴν ἄλλως ἐπαρεῖ τὴν φωνήν ὁ αὐτ. 449. 13· τὸ κανοῦν δ' ὁ παῖς περίεισι τηνάλλως ἔχων Φιλήμων ἐν «Νυκτὶ» 1. **II.** κατ' ἄλλον τρόπον, Δίων Κ. ἔνθ' ἀνωτ., κλπ.· ἴδε Bergler εἰς Ἀλκίφρονα 1. 19.

τηνεῖ, Ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ **ἐκεῖ,** Ἐπίχ. 19. 3 Ahr.· ἀντίθετον

τῷ ὧδε, Θεόκρ. 1. 106, πρβλ. 2. 98., 4. 35· ἀλλ' ἰσοδύναμον τῷ ὧδε, ἐδῶ, ὁ αὐτ. 5. 33, πρβλ. 45.

τήνελλα, λέξις ἣν ἐσχημάτισεν ὁ Ἀρχίλ. (Ἀποσπ. 106) εἰς μίμησιν τοῦ ἤχου χορδῆς κιθάρας (πρβλ. **θρεττανελό**)· ἤρξατο δὲ ὕμνου εἰς Ἡρακλέα διὰ τοῦ τήνελλα, ὦ καλλίνικε, χαῖρε, — οὕτω δὲ αἱ λέξεις τήνελλα καλλίνικε, κατήντησαν ὡς ἐπευφημίαι πρὸς τοὺς νικητὰς ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱονεὶ εὖγε! Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 9. 1, Böckh Expl. ἐν τόπῳ καὶ Ἑρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1764, εἰς Ἀχ. 1227-1233·— ἐντεῦθεν, **II**. τὸ ἐπίθετον **τήνελλος, ον**, ἐὰν .. νικᾷς.. τήνελλος εἶ, θὰ χαιρετισθῇς διὰ τοῦ **τήνελλα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 276.

τηνεσμός, ὁ, ἕτερος τύπος τοῦ **τεινεσμός**, Νικ. Ἀλεξιφ. 382, ἔνθα ἴδε Schneid.— Καθ' Ἡσύχ.: «τηνεσμός· νόσημα περὶ τὰ ἔντερα».

τηνίκα [ῐ], Δωρ. **τανίκα**, Ἐπίρρ., (τῆνος) παρ' Ἀττ., κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, τηνικαῦτα, τότε, κυρίως συσχετικὸν τῷ ἀναφορικῷ **ἡνίκα**, καὶ τοῖς ἐρωτημ. **πηνίκα, ὁπηνίκα**, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, τότε, εὖτε .., τηνίκα .., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 799· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρ. (συχν. φέρεται **τοτηνίκα**), ὅτε .., τὸ τηνίκα .., Σοφ. Ο. Κ. 440. **2)** ἀπολ. κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν [τῆς ἡμέρας], Θεόκρ. 1. 17· μετὰ γεν., τοῦ ἔτους τ., κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, Αἰλ. π. Ζ. 15. 1.— Οἱ ἐν κοινῇ χρήσει τύποι εἶναι **τηνικάδε, τηνικαῦτα**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 50. (Περὶ τῆς καταλήξεως **-ίκα**, πρβλ. **αὐτίκα**).

τηνῐκάδε, Ἐπίρρ. = τῷ προηγ., ἀνταποδιδόμενον εἰς ἄλλο χρονικὸν μόριον, ἐπεὶ .., τηνικάδε .. Πολύβ. 16. 11, 6· ἐπειδὴ .., τὸ τ. αὐτόθι 30. 7· ὡσαύτως μετὰ τὸ ὁρῶν = ἐπεὶ ἑώρα, ὁ αὐτ. 10. 28, 5. **2)** ἀπολ., κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον τῆς ἡμέρας, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, τόσον ἐνωρίς, τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῲ ἔτι ἐστίν; Πλάτ. Κρίτων 43Α· τοῦ ἕνεκα τηνικάδε ἀφίκου; Πρωταγ. 310Β· αὔριον τ., αὔριον κατὰ τοιαύτην ὥραν, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 76Β· μετὰ γεν., τ. τῆς ὥρας, τοῦ καιροῦ, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, Αἰλ. π. Ζ. 1. 36., 4. 27.

τηνῐκαῦτα, συνηθέστερος τύπος τοῦ **τηνίκα**, ἀποδιδόμενος εἴς τι ἀναφορικόν, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, τότε, ἡνίκα .., τηνικαῦτα .., Ξεν. Κύρ. 7. 1, 9· ὡσαύτως ἀνταποδιδόμενος εἰς τὸ **ὁπηνίκα**, Σοφ. Φιλ. 465· εἰς τὸ **ὅτε** ἢ **ὅταν**, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 393, Ο. Τ. 76, κλπ.· εἰς τὸ **ὁπότε, ὅκως**, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 26, Ἡρόδ. 1. 17· εἰς τὸ **ἐπεί, ἐπειδή, ἐπειδάν**, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3., 4. 1, 5, Κύρ. 1. 2, 13· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρ., τὸ τ. Διόδ. 1. 98, κλπ. **2)** ἄνευ ῥητῶς ἐκφερομένου ἀναφορικοῦ, Ἡρόδ. 1. 18, 63, Σοφ. Ἀντ. 775, κλπ.· ἤδη τ., ἤδη κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, Ἡρόδ. 2. 51· τ. ἤδη Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 789· τὸ τ. ἤδη Πλάτ. Ἀλκ. 2. 150Ε·— κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῆν ἡμέρας, Λυσίας 93. 43· οὕτω μετὰ γεν., τ. τοῦ θέρους, κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον τοῦ θέρους, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1171· τ. τοῦ ἔτους Λουκ. Ἡρόδ. 7. **II**. χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς τὸν χρόνον, ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1142, Πλάτ. Νόμ. 792Β, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 14. (Ἐκ τοῦ **τηνίκα**, ὡς τὸ **ἐνταῦθα** ἐκ τοῦ **ἔνθα**).

τηνόθι, Ἐπίρρ. τοῦ **τῆνος**, ἐν ἐκείνῃ τῇ περιπτώσει, τότε, Θεόκρ. 8. 44.

τῆνος, τήνα, τῆνο, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ **κῆνος**, Ἰωνικ. καὶ Ἀττ. **κεῖνος, ἐκεῖνος, η, ο**, Ἐπίχ. 19, 95 Ahr., Θεόκρ. 1. 4, 5, 11, κλπ.· ἐνίοτε μετὰ ἰσχυρᾶς δεικτικῆς σημασίας, σχεδὸν ὡς τὸ **ὅδε** ἢ **ὁδί**, ὁ αὐτ. 1. 1, 8, 23, κλπ. **2)** ὡς τὸ Λατ. ille, iste, ὁ γνωστὸς ἐκεῖνος, ὁ περιώνυμος, ὁ αὐτ. 1. 120, 126, κλπ.· ἢ ὁ διαβόητος, ὁ αὐτ. 5. 1, 15, κλπ. **3)** ἐν προτάσεσιν ἀντιθετικῶς συνδεομέναις, τόκα μὲν ἐν τήνοις .., τόκα δὲ πὰρ τήνοις Ἐπίχ. 124 Ahr., πρβλ. Θεόκρ. 1. 36.

τηνῶ, Ἐπίρρ. τοῦ **τῆνος**, Δωρικ. ἀντὶ **ἐκεῖ**, τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τηνῶ ἀλεῦμαι Θεόκρ. 3. 25 (κοινῶς **τῆνα**).

τηνῶθεν, Ἐπίρρ. τοῦ **τῆνος**, Δωρ. ἀντὶ **ἐκεῖθεν**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 754· ὡσαύτως **τηνῶθε**, Θεόκρ. 3. 10, Ἀνθ. Π.

τηξῐ-μελής, ές, ὁ τήκων, φθείρων τὰ μέλη, τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος Ἀνθ. Π. 7. 234.

τηξί-ποθος, ον, ὁ τῷ πόθῳ τήκων, ἔρωτες Κράτ. Θηβ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 492.

τῆξις, εως, ἡ, τὸ τήκεσθαι, διάλυσις, λυώσιμον, χιόνος Πλούτ. 2. 692Α· κηροῦ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 251· περὶ δὲ τῆς τήξεως ἅμα καὶ πήξεως ἔσται δῆλον Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 1 κἑξ.— Καθ' Ἡσύχ.: «τῆξις (Ἱππ. 1189D)· φθίσις, νόσος, παρὰ τὸ τήκεσθαι».

τηρέω (πρβλ. **τηρός**, Σανσκρ. trâ (servare).) Ὡς καὶ νῦν, τηρῶ, ἐπιτηρῶ, φροντίζω, προσέχω, φυλάττω, δώματα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 142· πόλιν Πινδ. Π. 2, 161, Ἀριστοφ. Σφ. 210· τὰς κύνας Ξεν. Κυν. 6. 1· σπανίως ἐπὶ προσώπων, δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε, αἵτινες τηροῦμεν ὑμᾶς Ἀριστοφ. Νεφ. 579· τ. τὴν ἀρχήν, διατηρεῖν, κατέχειν, Πολύβ. 22. 15, 2· τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα Διόδ. 17. 15.— Παθ., τὸ ἔξωθεν [τεῖχος] ἐτηρεῖτο, ἐφυλάττετο, Θουκ. 1. 13· μέσ. μέλλ. **τηρήσομαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας, ὁ αὐτ. 4. 30. **2)** τ. ὅπως .. ἔσται, φροντίζει νά .., Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 5· ὅπως μὴ .. παρανομῶσι αὐτόθι 5. 8, 2· τ. μή .., τ. μή τι γένηται, cavere ne .., Ἀριστοφάν. Εἰρ. 146, Θεσμ. 580, Πλάτ. Θεαίτ. 169C· τ. ὅπως μή τι γενήσεται Δημ. 318. 1· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τιμώμεσθ', ὅπως μὴ .. αἰσθήσεται Ἀριστοφ. Σφ. 372· τηροῦ μὴ λάθῃς ὑπώπια αὐτόθι 1386. **II**. παρατηρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, προσέχω συνεχῶς, ἐπιτηρῶ, τηρῶ αὐτοὺς οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν κλέπτοντας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1145, πρβλ. Σφ. 364· τὰς ἁμαρτίας Θουκ. 4. 60· τ. τι μὴ .. Ἀριστοφ. Εἰρ. 146, Πλάτ. Πολ. 442Α. **2)** παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, παραφυλάττω, περιμένω τὴν κατάλληλον στιγμήν, καιροφυλακῶ, μετὰ μετοχ., παραστείχοντα τηρήσας Σοφ. Ο. Τ. 808· ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτόν, παραφυλάξαντες ὥστε νὰ εἶναι αὐτὸς ἐντός, Θουκ. 1. 134· τ. τὸν πορθμὸν κατιόντος ἀνέμου, δηλ. τηρεῖν ἄνεμον ἐρχόμενον κατὰ τὸν πορθμόν, ὁ αὐτ. 6. 2· τινὰ ἀνιόντα, παραφυλάττειν τινὰ ἀνερχόμενον, Δημ. 1252. 7·— μετὰ μόνης αἰτιατ., τηροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν (οὕτως ὁ Meineke ἀντὶ εὑροῦσ') Σοφ. Ἠλ. 278· τ. ὅ τι καὶ δράσει Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 946· τηρήσας ἄνεμον Θουκ. 1. 65· τ. νύκτα χειμέριον ὁ αὐτ. 3. 22, πρβλ. 4. 27· νύκτα ἀσέληνον Δημ. 1380. 6· τ. τοὺς ἀστέρας Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 12, 3, κλπ.· τ. καιρὸν ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 5, 8, κλπ. — Παθητ., ὁ καιρὸς ἐτηρήθη, παρεφύλαξαν τὸν καιρόν, Λυσ. 126. 35. **3)** ἀπολ., ἀγρυπνῶ, φυλάττω, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 6, 4, περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 4·— μετ' ἀπαρεμφ., φυλάττω, προσέχω ὥστε νά .., ἐτήρουν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι Θουκ. 4. 26· τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐπιβουλῆς τηροῦντα φυλάξασθαι Ἀντιφῶν 117. 14. **III**. φυλάττω, διατηρῶ τι ἐμπιστευθέν μοι, παρακαταθήκην Ἰσοκρ. 6D· ἀπόρρητα Λυσ. 189. 37· εἰρήνην Δημ. 255. 13. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σ. 222.

τήρημα, τό, παρατήρησις, ἐν τῇ γραμματικῇ, κατὰ τὸ προειρημένον τήρημα Ἀπολλών. π. Συντάξ. 143.

τηρήμων, ον, ὁ τηρητής, φύλαξ, Χρησμ. Σιβ. 5. 399.

τήρησις, εως, ἡ, φύλαξις, φρούρησις, ἀφύλακτος ἡ τήρησις Εὐρ. Ἀποσπ. 162· τῆς πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 18. **2)** ἐπαγρύπνησις, Θουκ. 7. 13, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8, Πολύβ. 6. 59, 5. **3)** μέσον τηρήσεως ἢ φυλάξεως, τὰς λιθοτομίας .., ἀσφαλεστάτην τ., τὰ λατομεῖα .., ὁ ἀσφαλέστερος τόπος πρὸς φύλαξιν, ἀσφαλεστάτη φυλακή, Θουκ. 7. 86· ἔθεντο εἰς τήρησιν Πράξ. Ἀποστ. δ', 3, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ ε', 18. **II**. τὸ τηρεῖν διαφυλάττειν, τήρησις ἀξιώματος Πλάτ. Ὅροι 413Ε, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 23., 2. 246, κλ.·— παρὰ Φίλωνι 1. 125, ὑπάρχει διττὴ χρῆσις.

τηρητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ τηρεῖν, τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἁπάσαις ταῖς ἡλικίαις, εἰ φυλακικοί εἰσιν Πλάτ. Πολ. 412Ε, πρβλ. 413C, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 10, 19.

τηρητής, οῦ, ὁ, ὁ τηρῶν, φυλάττων, ὁ ὀφθαλμὸς δίκης τηρητὴς Διόδ. 3. 4, πρβλ. **τοποτηρητής**.

τηρητικός, ή, όν, παρατηρητικός, ἀκολουθία Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 288. **2)** Παθ., ὁ ἔχων χρείαν τηρήσεως, Διογ. Λ. 9. 108. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ παρατηρήσεως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 70.

τηρήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **τηρητής**, ὅπερ πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ παρὰ Σουίδ. καὶ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ **περήτρια**.

τηρός, ὁ, φύλαξ, φρουρός, ἐπιτηρητής· εὕρηται μόνον ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 248.

τήρων, ωνος, ὁ, = **τηρός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8753, 8785. 1. b. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 136.

τητάομαι, Δωρ. **τᾶτ-**, (τήτη) Παθ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ., στερίσκομαι, στεροῦμαι, σὺ δὲ τητᾷ, «τουτέστι στερίσκῃ» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 406· τὸ τητᾶσθαι, στέρησις, Σοφ. Ἠλ. 265· ὁ Δινδ. προτείνει τητᾶσθαι ἀντὶ ἡττᾶσθαι ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 8, 33. **2)** ἀλλαχοῦ ἀεὶ μετὰ γεν., διατελῶ ἐν ἐλλείψει τινός, εἶμαι ἐστερημένος τινός, στεροῦμαι, φίλων τατώμενος Πινδ. Ν. 10. 146, Εὐρ. Ἑλ. 274· ἀνδρός, πατρός, νυμφίου τητώμενος Σοφ. Ο. Κ. 1618, Εὐρ. Ἡρακλ. 24, Ἑκάβ. 321· τῶν ἐμῶν τ. πρὸς τοῦ κακίστου Σοφ. Φιλ. 383· ἀδέρκτων ὀμμάτων τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1200· Ἑλλάδος τητώμενοι Εὐρ. Ἡρακλ. 31· χορῶν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 310· χαρμάτων τητώμεθα ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1084· ῥυθμοῦ τε καὶ ἁρμονίας Πλάτ. Νόμ. 810Β· εὐγενείας Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 8, 16.

τητάνειος, ἴδε **σητάνειος**·— **τήτειος, ον**, = **τητινός**, Πολυδ. Ϛ', 73.

τῆτες, Ἐπίρρ., τούτῳ τῷ ἔτει, κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος, μάλιστα παρὰ τοῖς κωμ. ποιηταῖς, οἷον Ἀριστοφ. Ἀχ. 15, Σφ. 400, Ἀποσπ. 196, πρβλ. Λυσίαν παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ.· ἡ τῆτες ἡμέρα, τήμε-

ρον, σήμερον, ὅπερ μνημονεύεται ὡς συνήθης φράσις παρ' Ἀθήν. 98B, πρβλ. **σῆτες**· — ὁ τύπος **τῆδες** μνημονεύεται παρὰ τοῖς Γραμματ. (Ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθ. **τητινὸς σητινός, τήτειος σήτειος, τητάνειος σητάνειος**· **τῆτες σῆτες** ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὸ **ἔτος**, οἷαν τὸ **σήμερον τήμερον** πρὸς τὸ **ἡμέρα**, πρβλ. **σήμερον**). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 366

τήτη, ἡ, «ἀπορία, ἔνδεια, στέρησις» Ἡσύχ.· — ἐκ ταύτης τῆς λέξεως γίνεται τὸ ῥῆμα **τητάομαι**.

τητῖνός, ή, όν, (τῆτες) τούτου τοῦ ἔτους, ἐφετινός, «Ἀττικώτερον τὸ τητινόν' εἴρηται μέντοι καὶ ἐπέτειον» Ἀν. Βεκ. 66. 17, Λουκ. Λεξιφ. 1.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 332.

τῆτος, εος, τό, = **τήτη**, μόνον παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ. (τήτει σπάνει), ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 495, τήτει σοφῶν, ἀντὶ (οἵτινες) τι εἴ τι σοφῶν, πρβλ. **χῆτος**.

τηΰσιος, α, ον, μάταιος, πρὸς οὐδὲν ὠφέλιμος, ἀνωφελής, μή τοι .. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς Ὀδ. Γ. 316, Ο. 13· τηΰσιον ἔπος, μάταιος, τραχὺς λόγος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 540. — Ἐπίρρ. **τηϋσίως**, Θεόκρ. 25. 230. — Ὁ τύπος **ταΰσιος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλκμᾶνος, καὶ ὁ τύπος **αὔσιος** ἐκ τοῦ Ἰβύκου, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 171. 7.

τιάρα [ᾰ], ἡ, καὶ **τιάρας, ου**, Ἰωνικ. **τιήρης, εω**, ὁ, (ὡς παρ' Ἡροδ.)· — τὸ Περσικὸν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, ὃ ἐφόρουν μάλιστα ἐν ἐπισήμοις περιστάσεσιν, Ἡρόδ. 1, 132., 3. 12 (ἴδε ἐν λέξ. **πῖλος**), 7. 61., 8. 120· ἔφερε δὲ αὐτὴν ὁ μέγας βασιλεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 661· ἐφόρει δὲ αὐτὴν ὀρθίαν, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 5, 23, Φύλαρχ. 21· ἴδε τὰς λέξ. **κυρβασία, κίδαρις**, πρβλ. Λεξικ. Ἀρχαιοτ.· περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Κουρτίου 3. 3, 19, regium capitis insigne, quod caerulea fascia albo distincta circumibat, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 13.

τιαρό-δεσμος, ὁ, ταινία, δι' ἧς ἀπεσφίγγετο ἡ τιάρα ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, Πολύαιν. Ζ', 11, 2 (ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Κοραῆ [τὸ] **τιαρόδεμον**).

τιᾱρο-ειδής, ὁ ἔχων σχῆμα τιάρας ἢ ὅμοιος τιάρᾳ, κράνη .. ἐγγύτατα τιαροειδῆ Ξεν. Ἀν. 5. 4. 13.

τιᾱρο-φόρος, ον, ὁ φορῶν τιάραν, (κόρη) Μηδικὴ τιαροφόρος Μάξ. Τύρ. 26. 7.

τιβήν, ῆνος, ὁ, = **τρίπους**, Λυκόφρ. 1104. — Καθ' Ἡσύχ.: «τιβήν· λέβης, τρίπους».

τιγγάβαρι, τό, Ἀττ. ἀντὶ **κιννάβαρι**, τιγγάβαρι καὶ μίλτος ἀναμεμιγμένη Διοκλῆς ἐν «Μελίτταις» 4.

τιγγᾰβάρῐνος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα κινναβάρεως, γράμματα .. χρώματι τῷ καλουμένῳ τιγγαβαρίνῳ κατακεχρωσμένα Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 1065.

τίγρις, ἡ, Φιλήμων ἐν «Νεαίρᾳ» 1, Πλούτ. 2. 144D, καὶ ὁ, Ἄλεξις ἐν «Πυραυνῷ» 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 14, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 7· γεν. **τίγριος** Ἀριστ. καὶ Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ὁ τύπος **τίγριδος** προκρίνεται ὑπὸ τοῦ Χοιροβοσκ. ἐν τοῖς Α. Β. 1423 (ἴδε κατωτ.)· αἰτ. **τίγριν**· πληθ., ὀνομ. **τίγρεις**, καὶ **τίγριδες** Δίων Κ. 54. 9., 76. 7· — τὸ θηρίον ἡ τίγρις, Felis tigris· φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο ἄγνωστος τοῖς Ἕλλησι μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου· ὁ Σέλευκος ἔστειλε μίαν εἰς Ἀθήνας, ὁ Σελεύκου τίγρις Ἄλεξ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Φιλήμονα ἔνθ' ἀνωτ.

τιγρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τίγριν, ἔχων στίγματα ὡς τίγρις, ἵπποι Δίων Κ. 75. 14.

τιγρολέων, ὁ, ὁ συγχρόνως τίγρις καὶ λέων τὸ ἦθος, ἐπὶ ἀνδρὸς μανικοῦ, Κ. Μανασσ. Χρον. 9, σ. 37.

τίζω, (τί ;) συνεχῶς ἐρωτῶ «τί ;», «τίζειν, **τί** λέγειν· οὕτως Ἀριστοφάνης» Σουΐδ. (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 689).

τίη, Ἀττ. **τιή**, ἐπιτεταμ. τύπος τοῦ ἐρωτ. **τί** ; διὰ τί ; πῶς ; Ὅμ., Ἡσ., καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς τῶν Ἀττικ. μετὰ μορίου ἑπομένου, τίη δέ .., Ἰλ. Ο. 244, Ὀδ. Π. 421, κλπ.· τίη δή .., Ἰλ. Φ. 436· διπλοῦν, τιή τί δή ; καθ' ἑαυτὸ εὑρισκόμενον, διὰ τί οὕτω ; Ἀριστοφ. Σφ. 1155, Εἰρ. 1018, Θεσμ. 84, πρβλ. **ὁτιή**. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **τί**, ὡς τὸ **ὁτιὴ** ἐκ τοῦ **ὅτι** καὶ τὸ **ἐπειὴ** ἐκ τοῦ **ἐπεί**· — κατὰ τὸν Buttm., Λεξίλ. ἐν λέξ. **δείλη** 9, ἀντὶ **τί δή**)

τί ἦν εἶναι, τό, ὡς οὐσιαστ., ἴδε ἐν λέξ. **εἰμὶ** (sum) Ζ. 2.

τιήρης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **τιάρας**, Ἡρόδ.

τῐθαιβώσσω, ἐπὶ μελισσῶν, ἀποτίθεμαι τὴν βόσιν, τουτέστιν, ἀποθησαυρίζω τὴν τροφὴν δηλ. τὸ μέλι, Ὀδ. Ν. 106.

II. παρέχω τροφήν, τρέφω, περιθάλπω, τέκνα τ. Νικ. Θηρ. 199 καὶ μεταφ., γύας θ. ἀρδηθμῷ Λυκόφρ. 622. (Συγγενὲς ταῖς λέξεσι **τιθάς, τίτθη, τιθήνη, τιθασός**, κλπ.)

τῐθαίνομαι, ἴδε **τιθηνέω**.

τιθὰς ὄρνις, **ἄδος**, ἡ, τιθασός, ἥμερος, ἡ τρεφομένη ἐν ἐπαύλει ἢ οἰκίᾳ, Ἀνθ. Π. 9. 95.

τῐθᾰσεία, ἡ, τὸ τιθασεύειν, ἡ ἐξημέρωσις, ταῖς ἐν τῷ Νείλῳ τιθασείαις τῶν ἰχθύων Πλάτ. Πολιτικ. 264C.

τῐθάσευμα, τό, τρόπος ἢ μέσον πρὸς ἐξημέρωσιν, ἡμέρωμα, Πορφύρ π. Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 1. 9.

τῐθάσευσις, εως, ἡ, = **τιθασεία**, Πλούτ. 2. 441E.

τῐθασευτής, οῦ, ὁ, ὁ τιθασεύων, ἐξημερώνων, ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασευτήν, «τὸν θεραπεύοντά σε καὶ ἐκτρέφοντα καὶ κολακεύοντα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 704.

τῐθᾰσευτικός, ή, όν, ὁ εὐκόλως τιθασευόμενος, ζῷα πρᾶα καὶ τιθασευτικά, οἷον ἐλέφας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 33.

τῐθᾰσευτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., τιθασευθείς, ἐξημερωθείς, ἢ ὃν δύναταί τις, νὰ ἐξημερώσῃ, Γλωσσ.

τῐθᾰσεύτωρ ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **τιθασευτής**, Ὀππ. Κυν. 2. 543.

τῐθᾰσεύω, καθιστῶ τιθασόν, τὰ ἥμερα τρέφων καὶ τ. Πλάτ. Πολ. 589B· τιθασεύοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζῴων Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 10.— Παθ., τιθασεύεται ὁ ἐλέφας καὶ πειθαρχεῖ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 3, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 2. **2)** μεταφορ., ὑμᾶς τιθασεύουσι χειροήθεις ποιοῦντες Δημ. 37. 9. — Παθ., ἡ γυνὴ ἐτιθασεύετο Ξεν. Οἰκ. 7, 10, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 264A. **3)** ἐπὶ δένδρων, καθιστῶ αὐτὸ τιθασόν, καλλιεργῶ αὐτό, κοτίνους εἰς συκᾶς ἐξημεροῦντες καὶ τ. Πλουτ. Φάβ. 20. Πρβλ. **τιθασὸς** ἐν τέλ.

τιθάσ ον, τό, = **τιθασεία**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 2.

τῐθᾰσός, όν· (ἴσως ἐκ τῆς √ΘΑ, θάω, μετ' ἀναδιπλ., ὡς τὸ **τι-θήνη**)· — ἐξημερωμένος, ἥμερος, μάλιστα ἐπὶ ζῴων, ἥμερος, κατοικίδιος, Λατιν. cicur, χὴν Σοφ. Ἀποσπ. 745, πρβλ. Ἐπικρ. ἐν «Ἀντιλαΐδι» 1, 21, ἀντίθετον τῷ **ἄγριος**, Πλάτ. Πολιτικ. 264A· πάντων τιθασ[ς]ότατον καὶ ἡμερώτατον τῶν ἀγρίων ὁ ἐλέφας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 46, 1· — οὕτως ἐπὶ προσώπων, συχν. παρὰ Πλουτ., πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 178· ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργούμενα, κηπαῖα, Πλουτ. Κοριολ. 3.—Ἐπίρρ., τιθασῶς ἔχω, διάκειμαι ἡμέρως, πράως πρός τινα, Πλάτ. Τίμ. 77A· τ. ἔχειν πρός τινα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 11. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ **ἐμφύλιος**· Ἄρης τιθασὸς ὢν Αἰσχύλ. Εὐμ. 356. Ὅτι ὁ γνήσιος τύπος εἶναι **τιθασὸς** διὰ τοῦ ἁπλοῦ **σ**, φαίνεται οὐ μόνον ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀείποτε βραχύνουσι τὸ **α**. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐπεκράτησεν ἡ γραφὴ **τιθασσὸς** διὰ τοῦ διπλοῦ **σ**, οἷον ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἀριστ., καὶ ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ. τύπου εἰς **-ότερος**, (Διον. Ἁλ. 10. 42), **-ότατος** (Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.), ἴδε Lob. Path. 433.

τῐθᾰσο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τιθασά, ἤτοι ἥμερα ζῷα, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 354.

τιθευ-τήρ, ὁ, = **τιθηνός**, τροφεύς, Χρησμ. Σιβυλλ.— θηλ. **τιθεύτρια**, ἡ, Νικήτ. Χρον. 146A.

τιθή, ἡ, = **τίτθη**, τροφός, Ἡσύχ., ἀλλὰ — **τιθαί**· «τιθασ(σ)αί. τέλειαι. ἐργάτιδες. πραεῖαι» ὁ αὐτ.

τίθημι [ῐ], **τίθης** Σοφ. Φιλ. 992, Πλάτ., παρ' Ὁμ. ἀείποτε **τίθησθα**· **τίθησι** Ὅμ. καὶ Ἀττ., Δωρ **τίθητι** Θεόκρ. 3. 48, γ' πληθ. **τιθέασι** Θουκ. 5. 96, Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 1. 5, Ἰωνικ. **τιθεῖσι** Ἰλ. Π. 262, Ἡρόδ.· ὡσαύτως β' ἑνικ. **τιθεῖς** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **τιθέω, τιθῶ**, ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ Λουκ. ἐν Ὠκύπ 43. 81, ἴδε Cobet. Var. lect σ. 221 καὶ Misc. Crit σ. 166, καὶ Kühner-Blass Ausführ Grammatik, τόμ. Α', μέρος Β', σ. 193), Πινδ. Π. 8. 14, γ' ἑνικ. **τιθεῖ** Ἰλ. Ν. 731, Μίμνερμ. 1. 6., 5. 7, Ἡρόδ. 1. 113 ἀλλ' οἱ τύποι οὗτοι τοῦ ἐνεστ. δὲν εἶναι Ἀττ., Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 141.· — παρατ. **ἐτίθην** Πλάτ. Γοργ. 5 0B, **ἐτίθης** παρὰ τῷ αὐτῷ Πολ. 528D, **ἐτίθη** Ὅμ., Ἐπικ. **τίθη** Ἰλ. Α. 446, κλπ., ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. τὸ β' καὶ γ' πρόσ. εἶναι σχεδὸν ἀείποτε **ἐτίθεις, ἐτίθει** Ἀριστοφ. Νεφ. 59, 64, Ἀχ. 532, Πλάτ., καὶ οἱ τύποι οὗτοι ὑπάρχουσιν ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ὁμ., (ἴδε Λογ. Ἑρμ. τόμ. Α', 336 καὶ Cobet Misc. Crit. 281), Ἐπικ. γ' πληθ. **τίθεσαν** Ὀδ. Χ. 456· **τίθεν** Πινδ. Π. 3. 115 (**πρότιθεν**, Ὀδ. Α. 112, Λόγ. Ἑρμ. Α', σ. 324)· μεταγεν. **ἐτίθουν**, Καιν. Διαθ.· Ἰωνικ. παρατατ. **τίθεσκον** Ἡσ. Ἀποσπ. 96, **ἐτίθεα** (ὑπερ-) Ἡρόδ. 3. 155· — προστ. **τίθει** Ἰλ. Α. 509, Ἀττ.: — ἀπαρ. **τιθέναι**· παρ' Ἐπικ. ὡσαύτως **τιθήμεναι**, Ἰλ. Ψ. 83, **τιθέμεν** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 742, Πίνδ.· — μέλλ. **θήσω**, Ἐπικ. ἀπαρ. **θησέμεναι** Ἰλ. Μ. 35, **θησέμεν** Πίνδ.: — ἀόρ. α' **ἔθηκα**, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὁριστ., καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἑνικῷ, διότι ἂν καὶ τὸ γ' πληθ. εἶναι σύνηθες, τὸ α' ὅμως καὶ β' πληθ. εἶναι σπάνια, Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 2, 15, Αἰσχίν. 5. 23· Ἐπικ. γ' πληθ. **θῆκαν** Ἰλ. Ω. 795, κλπ.· ὁ ὁμαλὸς ἀόριστ. α' **ἔθησα** εἶναι λίαν μεταγεν., Μαλαλ. 247. 3, κλπ., καὶ μετοχ. **τιθήσας** ἐν Χρησμ. Σιβ. 4. 122.· — ἀόρ. β' **ἔθην** δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῷ ἑνικ. τῆς ὁριστ., ἐν ᾧ ὁ πληθ. εἶναι συνηθέστερος, **ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν**, Ἐπικ. **θέσαν**, Ἰλ. Μ. 29, κλπ.· προστ. **θές**, Ἀριστοφάν. Λυσ. 185, κλπ.· Λακων. γ' ἑνικ. **σέτω** αὐτόθι 1081· ὑποτ. **θῶ**, Ἰωνικ. **θέω (προσ-)**, Ἡρόδ. 1. 108, Ἐπικ. **θείω**, Ἰλ. Π. 83· Ἐπικ. β' καὶ γ' ἑνικ. **θείῃς, θείῃ** (ἀλλ. **θήῃς, θήῃ**) Ἰλ. Π. 96, Ὀδ. Κ. 301. 341, Ἐπικ. α' πληθ. **θέωμεν** (δισύλλ.) Ὀδ. Ω. 485, **θείομεν** ἀντὶ **θείωμεν**, Ἰλ. Ψ. 244, Ὀδ. Ν. 364· εὐκτ. **θείην**, α' πληθ. **θείημεν** Πλάτ., κλπ.· **θεῖμεν** Ὀδ. Μ. 347, **προσ-θεῖμεν** Πλάτ. Πολ. 370D, καὶ **κατα-θεῖτε** (ἢ **-θοῖτε**) Δημ. 185. 26· γ'. πληθ. **θεῖεν** Σοφ. Ο. Κ. 865 ἀπαρ. **θεῖναι**, Ἐπικ. **θέμεναι** Ἰλ. Β. 285, **θέμεν** Ὀδ. Φ. 3, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 61. 67·

μετοχ. **θείς**· — πρκμ. **τέθεικα** Εὐρ. Ἠλ. 7, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 19 (**τέθηκα** ἐν ἐπιγραφ.). — Μέσ. **τίθεμαι**, β' ἑνικ. **τίθεσαι** Πλάτ. Θεαίτ. 202C· προστ. **τίθεσο** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1039, Πλάτ. Σοφιστ. 237B, **τίθου** Αἰσχύλ. Εὐμ. 226, Ἐπικ. **τίθεσσο** Ἀνθ. Παλ. 9. 564, Ἐπικ. μετοχ. **τιθήμενος** Ἰλ. Κ. 34.— Μέλλ. **θήσομαι** αὐτόθι Ω. 402, Ἀττ.:— ἀόρ. α' **ἐθηκάμην**, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὁριστ. καὶ τῇ μετοχ., καὶ οὐδέποτε παρὰ τοῖς Ἀττικ.· β' ἑνικ. **ἐθήκαο** Θεόκρ. 29. 18· Ἐπικ. γ' ἑνικ. **θήκατο** Ἰλ. Κ. 31, Ἡσ.· μετοχ. **θηκάμενος** Θέογν. 1150, Πίνδ.· — ἀόρ. β' **ἐθέμην**, Ὅμ., Ἀττ.· προστ. **θέο** Ὀδ. Κ. 333, **θοῦ** Σοφ. Ο. Κ. 466 (ἐν συνθ. **ἐνθοῦ**, **εἰσθοῦ**· ἀλλὰ **κατάθου**, **ἀπόθου**)· ὑποτακτ. **θῶμαι** Ἀττ.· εὐκτ. **θείμην** Ἀττ., Ἐπικ. γ' ἑνικ. **θεῖτο** Ὀδ. Ρ. 225, Αἰσχύλ. Πρ. 527, Πλάτ., κλπ. (**προσ-θοῖτο**, **-θοῖσθε**, **ἐν-θοῖτο**, ἔχουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκδοτῶν ἐν Δημ. 68. 26., 575, 19., 912. 23). — Παθ. **τίθεμαι**· μέλλ. **τεθήσομαι** Εὐρ. Ἠλέκ. 1268, Θουκ., Πλάτ.· — ἀόρ. **ἐτέθην** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1245, Θουκ., Πλάτ.:— πρκμ. **τέθειμαι**, ἀπαρ. **τεθεῖσθαι** Ἀριστ. Ἀποσπάσ. 304, μετοχ. **τεθειμένος**, Δημάδ. 180. 4, (**προ-**) Ξενοφ. Ἱέρ. 9. 11, (**δια-**) Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 65· (ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ μέσης σημ., Δημ. 530. 11, Λουκ. Ἐνύπν. 9, (**ἐν-**) Δημ. 912. 8) — Τὸ παθ. οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. καὶ εἶναι καθόλου σπάνιον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **κεῖμαι** (ἴδε Cobet Var. let. 331 καὶ 527, ἔκδ. Β'). (Ἐκ τῆς √ΘΕ, ἥτις ἀπαντᾷ ἐν τῷ τύπῳ **προ-θέ-ουσι**, Ἰλ. Α. 291· ἐντεῦθεν, **θέ-σις**, **θέμ-ις**, **θεσ-μός**, (**τεθμός**), **θέμ-α**, **θεμέ-λιον**, **θή-κη**, **ὑπο-θήκη**, κτλ., **θῆ-μα**, **θέτης**, **νομο-θέτης** κτλ., πρβλ. **θής**, Σανσκρ dhâ, da-dhâ-mi (τίθημι), dha-tri (δημιουργός), Ἀρχ. Γερμ. tôm, tât (thue, ποιεῖν, that, πρᾶξις), duom (Ἀγγλ. doom, deem). Ριζικὴ σημασία· **θέτω**, **τοποθετῶ**· ἀκολούθως καθόλου, φέρω τι εἴς τινα θέσιν, εἴς τινα τόπον· ὅθεν φέρω τι εἴς τινα κατάστασιν, προξενῶ. Τὸ μέσον παρ' Ὁμ. διαφέρει τοῦ ἐνεργ. ἐν τούτῳ ὅτι ἡ ἐνέργεια ἀντανακλᾶται εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ ἀναφέρεται εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐνεργοῦντος ἢ εἰς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὡς τὸ **ποιεῖσθαι** ἀναφέρεται εἰς διανοητικὴν ἐνέργειαν.

Α. ἐπὶ τοπικῆς σημασ., θέτω, βάλλω, τοποθετῶ, λίθον .. θέσαν Ἰλ. Φ. 405· θεμείλια Μ. 29· τέρματα τ., θέτω ὅρια, Ψ. 333, Ὀδ. Θ. 193· κλισίην, θρόνον τι τινί, θέτω ἀνάκλιντρον ἢ κάθισμα διά τινα, Δ. 123., Θ. 65· τὸ δὲ Μέσον σημαίνει, θέτω κάθισμα δι' ἐμαυτόν, ἡ δὲ κατ' ἄντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον .. ἑκάστου μῦθον ἄκουε Υ. 387· — παρ' Ἀττικ., πόδα τ., θέτω ἢ στηρίζω τὸν πόδα μου, δηλ. περιπατῶ, τρέχω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 294, Εὐριπ. Ι. Τ. 32· τετράποδος βάσιν θηρὸς τίθεσθαι, δηλ. βαδίζειν «μὲ τὰ τέσσαρα», ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1059· — ὁ τόπος ἢ τὸ μέρος δηλοῦται δι' ἐπιρρ. ἢ ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν.

α) δι' ἐπιρρημάτων, τ. τι πυρὸς ἐγγύς, ἀπάνευθε πυρὸς Ὀδ. Ξ 518, Ἰλ. Σ. 412· προπάροιθε ποδῶν Υ. 324· χαμαὶ τ. τὸν πόδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 906· τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω τ., Ἡρόδ. 3. 3, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 650, κλπ.· μετ' ἐπιρρ. δηλούντων κίνησιν, ἄλλοσε θεῖναι Ὀδ. Ψ. 184, 204· ποῖ θετέον; Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 17, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 479C, κλπ.

β) μετὰ πάσης προθέσεως δηλούσης σχέσιν τοπικήν, τ. ἀμφί τινι, οἷον ἀμφ' ὤμοισι ἔντεα Ἰλ. Κ. 34· στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις Εὐρ. Μήδ. 1160· ἀνά τινι ἤ τι, ὡς, ἂμ βωμοῖσι Ἰλ. Θ. 441· ἀνὰ μυρίκην Κ. 466· ἐπί τινος, τινι ἤ τι, ὡς εἵματα ἐπ' ἀπήνης Ὀδ. Ζ. 252· πρβλ. Ἰλ. Π. 223, κλπ.· κυνέην ἐπὶ κρατὶ Ο. 480· ἐπὶ γούνασί τινος Ζ. 92, κλπ.· ἐπὶ θρόνον τὰ ἱμάτια Ἡρόδ. 1. 9, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 483, κλπ.· ὑπό τινι ἤ τι, οἷον δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ Ἰλ. Ω. 644· ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνά τινι Ὀδ. Δ. 445· ἀλλὰ συνηθέστατα μετὰ τῶν προθ. **ἐν** ἢ **εἰς**, θέτω εἰς ἢ θέτω ἐντός .., οἷον, θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ ἄκμονα Ἰλ. Σ. 476· τόξα ἐν πυρὶ Ε. 215· ἐν κίστῃ ἐδωδὴν Ὀδ. Ζ. 76· ἐν λεχέεσσι θ. τινα Ἰλ. Σ. 352· ἢ ἐς δίφρον θέσθαι τινά, θέτω ἐντὸς τοῦ δίφρου, Γ. 310· ἐς λάρνακα, ἐς κάπετον Ω. 795, 797· ἐς ταφὰς ἢ ἐν τάφοισι Σοφ. Αἴ. 1110. 1410· πρβλ. Ἀντ. 504, Τραχ. 1254. γ) παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως μετὰ μόνης δοτ., κολεῷ ἄορ θέο Ὀδ. Κ. 333· χρήματα μυχῷ ἄντρου Ν. 364· πρβλ. Σοφ. Τρ. 691, Εὐρ. Ἑλ. 1064.— Αἱ αὐταὶ συντάξεις θὰ εὑρεθῶσιν ὑπὸ πολλὰς τῶν ἑπομένων διαιρέσεων.

II. ἰδιαίτεραι φράσεις: **1)** θεῖναί τινί τι ἐν χερσίν, βάλλειν τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, Ἰλ. Α. 441, 565· κλπ.· ἐν χερσί τινος Ζ. 482, Ψ. 597· οἶνον ἐν χείρεσσι Ὀδ. Ξ. 448· ἐς χεῖρά τινος, εἰς τὴν χεῖρά τινος, Σοφ. Αἴ 751. **2)** ἐπὶ γυναικῶν, παῖδα ὑπὸ ζώνην ἐθέμην, ἔσχον ἐν γαστρί, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 256· ἥτις σοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ, τίς ἦν ἡ μήτηρ ἡ σχοῦσά σε ἐν γαστρί, αὐτόθι 283. **3)** ἐν ὄμμασι θέσθαι, δηλ. πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Πινδ. Ν. 8. 73.

4) βάλλω φυτὸν εἰς γῆν, φυτεύω, ὁπηνίκα δεῖ τιθέναι τὰ φυτὰ Ξεν. Οἰκ. 19, 7 καὶ 9. **5)** θέσθαι τὴν ψῆφον, ῥίπτειν, βάλλειν αὐτὴν εἰς τὴν κάλπην, ἐς τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο Αἰσχύλ. Ἀγ. 816, ἴδε ἐν λ. **ψῆφος**· — ἐντεῦθεν καὶ ἁπλῶς ψηφοφορῶ, δίδω τὴν ψῆφόν μου, ἐπὶ φόνῳ, διὰ φόνον, Εὐρ. Ὀρ 756· ἑωυτῷ, ὑπὲρ ἑαυτοῦ, Ἡρόδ. 8. 123· σὺν τῷ νόμῳ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17· εὔφρονα, δικαίαν τὴν ψῆφον τ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 640, Λυκοῦργ., κλπ., καὶ ἐν τῷ παθ., φανερὰ τίθεται ἡ ψῆφος Πλάτ. Νόμ. 855D —ὡσαύτως, τίθεμαι τὴν γνώμην, δίδω τὴν γνώμην μου, Ἡρόδ. 7. 82· περί τινος Ἀνδοκ. 26. 9· καὶ ἀπολ. **τίθεσθαι**. = **ψηφίζεσθαι**, γνώμῃ ταύτῃ, ὑπὲρ ταύτης τῆς γνώμης, Σοφ. Φιλ. 1448· μετά τινος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 644· ἐναντία τινὶ Πλάτ. Φίληβ. 58B. **6)** παρ' Ὁμ. θεῖναί τινί τι ἐν φρεσί, ἐν στήθεσσι, θεῖναι, ἐμφυτεῦσαί τι ἐν τῇ καρδίᾳ τινός, ὡς τὸ Ἀττ. **νουθετέω**· ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον Ἰλ. Ν. 732· βουλὴν ἐν στήθεσσι τ. Ρ. 470· ἔπος ἐν φρεσὶ Τ. 121· κλπ.· ὡσαύτως, μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν Φ. 145· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν Ι. 629· οὕτως, αἰδῶ καὶ νέμεσιν ἐν φρεσὶ θέσθαι Ν. 121· θέσθαι τινὶ κότον, τρέφειν μῖσος ἐναντίον τινός, Θ. 449· θέσθαι νόον καθαρὸν Θέογν. 89· τιθέμενος ἄγναμπτον νόον Αἰσχύλ. Πρ. 163· ἐν φρεσὶ τίθεμαι, μετ' ἀπαρ., βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι νὰ πράξω τι, Ὀδ. Δ. 729· (πρβλ. **βάλλω** II. 6. **7)** καταθέτω, ὡς εἰς τὴν τράπεζαν, χρήματα θέσθαι παρά τινα Ἡρόδ. 6. 86, πρβλ. Ὀδ. Ν. 207· τὰ ὄντα τίθεσθαι ἀσφαλέστατα (ἐπίρρ.) Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 10· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 11. 12· ἐνέχυρον θεῖναί τι Ἀριστοφ. Πλ. 451· πρβλ. Ἐκκλ. 755, Δημ. 1381. 8, κλπ.·— ὡσαύτως, ἐγγύην θέσθαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 899· συνθήκας παρά τινι Λυκοῦργ. 150. 42.— Παθητ., τὰ ληφθέντα καὶ τὰ τεθέντα Δημ. 186. 10·— ἀλλ' ἐνίοτε διαστέλλονται ἐνεργ. καὶ μέσον ἀπ' ἀλλήλων, ὁ θείς, ὁ ὑποθηκεύσας, δηλ. παρασχὼν ὑποθήκην, ὁ θέμενος, ὁ λαβὼν τὴν ὑποθήκην, ὁ ἐπὶ ὑποθήκῃ δανειστής, τοὺς θέντας ἡμᾶς ἢ καὶ τοὺς θεμένους ὑμᾶς Πλάτ. Νόμ. 820E· πρβλ. **ὑποτίθημι** III· μεταφορ., χάριν ἢ χάριτα θέσθαι τινί, ποιῶ τι εἴς τινα ὅπως μοὶ ὀφείλῃ χάριν, ὑποχρεώνω τινά, Ἡρόδ. 9. 60, 107, Αἰσχύλ. Πρ. 783, κλπ. **8)** πληρώνω, καταβάλλω, τόκον, εἰσφοράς, μετοίκιον, κτλ., Δημ. 1350. 23., 606. 17., 845. 20, κλπ.

9) καταγράφω, σημειώνω, θὲς ἐν φρενῶν δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Σοφ. Ἀποσπ. 535· τὰ ἐν γράμμασι τεθέντα Πλάτ. Νόμ. 793B — βάλλω εἰς τὸν λογαριασμόν, ὑπολογίζω, λογαριάζω, in rationes referre, Δημ. 824. 10., 825. 2., 839. 24· θήσω εἰς δύο παῖδας χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ Λυσί. 910. 1· τὸ μὲν ἥμισυ τίθησιν αὐτοῖς λελογίσθαι ὁ αὐτ. 905.11. **10)** ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ, τίθεσθαι τὰ ὅπλα, ἔχει τρεῖς σημασίας: α) στήνω τὰ ὅπλα, τὰ θέτω ἐν τάξει ὡς ἐν στρατοπέδῳ, ἀγραυλῶ, νυκτοφυλακῶ, μάλιστα κατέναντι πολεμίων, Θουκ. 4. 44., 7. 3·— ἐντεῦθεν, λαμβάνω θέσιν τινά, παρατάττομαι ὡς εἰς μάχην, Ἡρόδ. 9. 52, Θουκ. 2. 2, Πλάτ. Πολ. 440E, Λυσί. 188. 10, Ξενοφ. Ἀνάβ. 1. 5, 17., 6. 4, κλπ.· οὕτω, ὁπόσοι περ ἂν ὅπλα ἱππικὰ ἢ πεζικὰ τιθῶνται, ὅσοι ἂν ὑπηρετῶσιν εἰς τὸ ἱππικὸν ἢ τὸ πεζικόν, Πλάτ. Νόμ. 753B· ἀντία τινός, ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 5. 74, (ἀλλ' ἐν 1. 62· ἀντία τοῦ ναοῦ, φαίνεται ὅτι σημαίνει ἁπλῶς, κατέναντι τοῦ ναοῦ, πρβλ. Πόππ. Πίνακ. εἰς Ξεν. Ἀν.)· ποιητ., πάτρας ἕνεκα εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, ἐπίγραμμ. παρὰ Δημ. 322. 6. β) βάλλω κάτω τὰ ὅπλα μου, παραδίδομαι, Διόδ. 20. 31, 45, Πλούτ. 2. 759A· οὕτω, θέσθαι τὰς ἀσπίδας Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 12· πόλεμον θέσθαι, καταλῦσαι, καταπαῦσαι, Θουκ. 1. 82· πόλεμον θ. ᾗ βούλονται αὐτόθι 31· νεῖκος εὖ θέσθαι Σοφ. Ο. Τ. 633· καί, καλῶς θ. τὰς διαφορὰς πρός τινα Ἀνδοκ. 18. 21.

γ) εὖ θέσθαι ὅπλα, ἁπλῶς τηρῆσαι αὐτὰ ἐν καλῇ τάξει, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 3· ὡς τὸ εὖ ἀσπίδα θέσθω, Ἰλ. Β. 382. **11)** θέτω εἰς τάφον, θάπτω, ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέα Ἰλ. Ψ. 83 (συχν. μετὰ προσδιορισμῶν, ἐν τάφοισι, ἐς ταφάς, ἴδε ἀνωτ. 1. β)· ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Αἰσχύλ. Θήβ. 1002· — Παθητ., τὰ ὀστᾶ .. φασὶ .. τεθῆναι ἐν τῇ Ἀττικῇ Θουκ. 1. 138· πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 242C, Νόμ. 947E. **12)** τιθέναι τὰ γόνατα, κλίνειν τὰ γόν., Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 19, κ. Λουκ. κβ', 41, κ. ἀλλ. **III.** θέτω, ὁρίζω βραβεῖον, ἐπὶ ἄθλων ἐν τοῖς ἀγῶσι, Λατ. proponere, ἄεθλα Ἰλ. Ψ. 263, κλπ.· ἀέθλιον αὐτόθι 748· νικητήρια Σοφ. Ἀποσπ. 482· καὶ ἐν τῷ παθ., τὰ τιθέμενα, τὰ βραβεῖα, Δημ. 1408. 27· καὶ μετὰ τοῦ ὡς βραβείου προτεινομένου πράγματος, τ. δέπας, βοῦν, ἡμιτάλαντον χρυσοῦ Ἰλ. Ψ. 656, 750, 826, κλπ., πρβλ. Ἡρόδ. 1. 144, Σοφ. Αἴ. 572·— τοῦτο πληρέστερον ἐκφέρεται. β) διὰ τοῦ θεῖναι ἐς μέσον Ἰλ. Ψ. 704· μεθ' Ὅμηρον, ἐπὶ πολιτικῶν ἐνεργειῶν, Λατ. in medio ponere, προβάλλω εἰς τὸν λαόν, εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ, ἐνώπιον αὐτοῦ, ὑμῖν ἐς μέσον ἀρχὴν τιθείς, θέτων αὐτὴν εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν, Ἡρόδ. 3. 142· εἰς τὸ μ. θεῖναί τι Πλάτ. Τίμ. 34B, Νόμ. 719A· οὕτω καί, τ. τι εἰς τὸ κοινὸν Ξενοφ. Ἀπομν. 3. 14, 1· — ἀλλά, ἐν μέσῳ τίθημί τι, παρεμβάλλω ὡς παρένθεσιν, Αἰσχύλ. Χο. 145. **2)** στήνω, ἱδρύω ἐν ναῷ, ὡς τὸ **ἀνατίθημι**, ἀφιερῶ, καθιερῶ ἀγάλματα, Ὀδ. Μ. 347, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 92· τάσδε .. θεοῖς ἀσπίδας ἔθηκε Εὐρ. Φοίν. 577.

IV. παρέχω, δίδω, τιμήν τινι Ἰλ. Ω. 57· ὄνομα θεῖναί

τινι, δίδω ὄνομα εἴς τινα, αὐτὸς νῦν ὄνομα εὕρεο ὅττι κε θεῖο παιδὸς παιδὶ φίλῳ 'Οδ. Τ. 403· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὄνομα θέσθαι, οὐχὶ ἀντανακλαστικῶς, δίδω εἰς ἐμαυτὸν ὄνομα, λαμβάνω ὄνομά τι, ἀλλὰ περιποιητικῶς, δίδω εἰς παιδίον τὸ ἴδιόν μου ὄνομα ἢ τοὐλάχιστον ὄνομα κατ' ἐμὴν ἔγκρισιν, 'Αρναῖος δ' ὄνομα ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ ἐκ γενετῆς 'Οδ. Σ. 5· τίθεσθ' ὄνομα ὅττι κεν εἴπω Τ. 406, 'Ηρόδ. 1. 107, 113, Εὐριπ. Φοίν. 12· — ἐλλειπτ., ἄνευ τοῦ **ὄνομα**· ᾧ δὴ ἀθροίσματι ἄνθρωπόν τε τίθενται καὶ λίθον Πλάτ. Θεαίτ. 157Β, πρβλ. Κρατ. 402Β· πλεοναστ., ῎Ιωνα δ' αὐτὸν ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται Εὐρ. ῎Ιων. 75.

V. **τίθημι νόμον**, θέτω ἢ δίδω νόμον, νομοθετῶ, ἐπὶ ὑπερτάτου νομοθέτου, Σοφ.'Ηλ. 580, Εὐρ.῎Αλκ. 57, Πλάτ. Πολ. 339C, Δημ. 731. 21, κλπ. — Πολλάκις λέγεται **ὁ τιθεὶς** ἢ **ὁ θεὶς τὸν νόμον**· τὸ δὲ μέσον, **τίθεμαι νόμον**,σημαίνει **τίθημι ἐμαυτῷ**, ἤτοι θέτω δι' ἐμαυτὸν νόμον (νοεῖται δὲ πολλάκις τὸ δι' ἄλλου), ψηφίζομαι νόμον, μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐν δημοκρατίαις νομοθεσιῶν, 'Αριστ. Πολιτ.4.1,5, ἔκδ. Κοραῆ, κλπ.·—ὁ Σωκρ. ἐν Ξεν.'Απομν. 4. 4. 19 λέγει, ἔχοις ἂν οὖν εἰπεῖν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοὺς νόμους ἔθεντο;—τίνας οὖν νομίζεις τεθεικέναι τούτους; 'Εγὼ μὲν θεοὺς οἶμαι τοὺς νόμους τούτους τοῖς ἀνθρώποις θεῖναι· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐν 'Ολυνθ. τρίτῳ 10· νομοθέτας καθίσατε, ἐν δὲ τούτοις τοῖς νομοθέταις μὴ θῆσθε νόμον μηδένα, (ἴδε Βασιάδην Δημ. Φιλιππ. σελ. 330 καὶ Cobet Var. lect. 613, καὶ 'Ασώπιον Συντ. Περ. Β', σ. 311, § 61, ἔκδ. Β')· περὶ δὲ τοῦ παρ' 'Ηροδότ. 1. 29· τῶν νόμων, ὧν ἔθετο (ὁ Σόλων) καί, νόμοις τοὺς ἄν σφι Σόλων θῆται, ἴδε 'Ασώπ. ὡς ἀνωτέρω σελ. 318, § 82· τὸ μέσον δύναται νὰ λεχθῇ καὶ ἐπὶ δεσπότου ἐὰν ἐνυπάρχῃ ἀναφορὰ εἰς τὸ συμφέρον αὐτοῦ ὡς ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλάτ. Πολ. 338Ε· τίθεται δέ γε τοὺς νόμους ἑκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφέρον, δημοκρατία μὲν δημοκρατικούς, τυραννὶς δὲ τυραννικούς.—῎Ιδε Jebb Σοφ. 'Αντ. σ. 10 ἐν σημ.— Καὶ ἐν παθ. σημ., τίθεται νόμος Πλάτ. Νόμ. 705D, 744Α· — λέγεται προσέτι καί, θεῖναι θεσμόν, θεσμὸν.. θήσω (ὁμιλεῖ ἡ 'Αθηνᾶ) Αἰσχύλ. Εὐμ. 484· κήρυγμα, τιμωρίας, κτλ., Σοφ. 'Αντ. 8, Πλάτ., κλπ.· σκῆψιν θεῖναι προφασίζομαι Σοφ 'Ηλ. 548· τίθεμαι ἡμέραν, συμφωνῶ περί τινος ἡμέρας, ὁρίζω ἀπὸ κοινοῦ ἡμέραν, Δημ. 1039. 6. **VI.** ὁρίζω, καθίστημι, ἱδρύω, ἀγῶνα, Αἰσχύλ. 'Αγ. 845, Ξεν. 'Αν. 2. 1, 10· πεντετηρίδα Πινδ. Ο. 3. 38.

VII. διορίζω, τάττω, διατάττω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξενοφ. Λακων. 15, 2· πρβλ. 1. 5., 2. 11· γυναιξὶ σωφρονεῖν.. θήσει Εὐρ. Τρῳ. 1057·— ὡσαύτως ἐλλειπτικῶς μετ' ἐπιρρ., οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, οὕτω εἴθε νὰ δώσῃ ὁ θεός, 'Οδ. Θ. 465., Ο. 180· ὡς ἄρ' ἔμελλον θησέμεναι, ποιεῖσθαι, 'Ιλ. Μ. 35· παγκάκως [θεοὶ] ἔθεσαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 283.

Β. θέτω ἢ φέρω εἰς κατάστασίν τινα ἢ διάθεσιν, σχεδὸν ὡς τὸ **ποιεῖν, ποιεῖσθαι**, δι' ὃ καὶ συχνάκις ἑρμηνευτέον διὰ τοῦ ἡμετέρου «κάμνω». **I.** μετ' οὐσιαστ. καὶ κατηγορημ., κάμνω τινά τι, θεῖναί τινα αἰχμητήν, ἱέρειαν, μάντιν 'Ιλ. Α. 290, Ζ. 300, 'Οδ. Ο. 253· θ. τινα βασιλέα, ἀρχέπολιν Πινδ. Ο. 13. 31, Π. 9. 93· θεῖναί τινα ἄλοχόν τινος, ποιῆσαί τινα γυναῖκά τινος, ἐπὶ τρίτου χρησιμεύοντος ὡς προξενητοῦ, 'Ιλ. Τ. 298· (διαφ. ἐν τῷ μέσῳ, ἴδε κατωτέρ. 3)· ἤ τέ με τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει, μὲ κατέστησε τοιοῦτον ὅπως θέλει, 'Οδ. Π. 208· σοὺς ἔθηκας ἑταίρους, κατέστησας τοὺς συντρόφους μου χοίρους, Κ. 338· οὕτω, λαοὺς λᾶαν ἔθηκε Ν. 163, πρβλ. 'Ιλ. 318· ἀλλά, θεῖναί τινι γέλων, προξενῆσαι γέλωτα εἴς τινα, Εὐρ. ῎Ιων 1172· ὡσαύτως, λόγους εἰς μέτρα τιθέναι, τρέψαι αὐτοὺς εἰς στίχους, Πλάτ. Νόμ. 669D. **2)** μετ' ἐπιθέτου ὡς κατηγορηματικοῦ, θεῖναί τινα ἀθάνατον καὶ ἀγήρων, καταστῆσαί τινα ἀθάνατον καὶ ἀγήρατον, 'Οδ. Ε. 136· οὕτω, τυφλόν, ἀφνειόν τ. τινα 'Ιλ. Ζ. 139, Ι. 483· οὕτω, τὸν μὲν.. θῆκεν μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα 'Οδ. Ζ. 229, πρβλ. Σ. 195. **β)** ἐπὶ πραγμάτων, ἅλιον, οὐκ ἀτέλεστον, μεταμώνιον 'Ιλ. Δ. 26, 57, 363· κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε, κατέστησε καὶ τὸν ὄλεθρον αὐτῶν ἄγνωστον, 'Οδ. Γ. 88, πρβλ. Λ. 274· ἀποίητον θέμεν ἔργων τέλος Πινδ. Ο. 2. 32· ἀρὰν τ. ἀληθῆ Αἰσχύλ. Θήβ. 946· ἀναστάτους οἴκους τ. Σοφ. 'Αντ. 674· τ. λεῖον τὸν τραχὺν 'Αριστοφ. Εἰρ. 1086· τὸ πραχθὲν ἀγένητον τ. Πλάτ. Πρωτ. 324Β. **3)** πολλάκις ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, γυναῖκα ἢ ἄκοιτιν τίθεμαί τινα, κάμνω τινὰ γυναῖκά μου, σύζυγόν μου, 'Οδ. Φ. 72, 316· παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτᾶ θεμένα, λαβοῦσα τὸν ἑαυτῆς υἱὸν ὡς ἄνδρα, Αἰσχύλ. Θήβ. 930. **β)** **παῖδα ἢ υἱὸν τίθεσθαί τινα, ὡς τὸ ποιεῖσθαι.** κάμνω τινὰ ὡς τέκνον μου, υἱοθετῶ, Πλάτ. Νόμ. 929C, κλπ., καὶ ἀπολ., τίθεμαί τινα, υἱοθετῶ, Πλουτ. Αἰμίλ. 5. **γ)** καθόλου, προσφιλῆ, δυσμενῆ θέσθαι τινά, παρὰ ποιηταῖς, Σοφ. Φιλ. 532,'Αντ. 188· γέλωτα τίθεμαί τινα, κάμνω τινὰ ἀντικείμενον γέλωτος, 'Ηρόδ. 3. 29., 7. 209. **4)** μετ' ἀπαρεμφ., κάμνω τινὰ νὰ πράξῃ τι, τιθέναι τινὰ νικῆσαι, κάμνω τινὰ νὰ ἀναδειχθῇ νικητής, Πινδ.Ν. 10. 89· πεπρωμένον ἔθηκε μοῖραν μεταπεῖν ἀνδροφθόρον ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπάσμ. 164· τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν, ὅστις ἔκαμε τὸ πάθημα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα, Αἰσχύλ. 'Αγ. 178, πρβλ. 1036, 1174, Εὐρ. Μηδ. 718, 'Ηρακλ. 990, κλπ. **II.** ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν τῆς διανοίας ἐνέργειαν, ὅτε τὸ μέσον εἶναι συνηθέστερον τοῦ ἐνεργ., θέτω εἰς ὡρισμένον ἢ δεδομένον, ὑπολογίζω τι ἢ θεωρῶ ὡς.., τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; 'Οδ. Φ. 333· δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγὼ Σοφοκλ. 'Ηλ. 1270· τοιοῦτον θέντες τὸν δίκαιον Πλάτ. Πολ. 361Β, πρβλ. 430Β· θὲς δή μοι.., ὑπόθες τώρα, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 191C· εὐεργέτημα τ. τι Δημ. 12. 9· ὡσαύτως μετὰ τοῦ **ὡς**, θέντες ὡς ὑπάρχον ὃ βούλονται Πλάτ. Πολ. 458Α, πρβλ. Φαίδωνα 100Α· μὴ τοῦτο ὡς ἀδίκημα θῇς Δημ. 292. 21. **2)** μετ' ἐπιρρ., ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα; πῶς πρέπει νὰ θεωρῶμεν ταῦτα; Σοφ Φιλ. 451 (ἴδε κατωτ. IV)· οὐδαμοῦ τιθέναι τι, θεωρεῖν τι ὡς ἀνάξιον λόγου ἢ προσοχῆς, nullo in numero habere, Εὐρ. 'Ανδρ. 210· πρόσθεν ἢ ἐπίπροσθέν τινος τιθέναι τι ὁ αὐτ. ἐν 'Εκ. 131, ἐν 'Ικ. 514· πόρρω τίθεσθαί τί τινος Δημ. 325. 22. **3)** μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ. τ. τινὰ ἐν τοῖς φιλοσόφοις Πλάτ. Πολ. 475D· ἐν τοῖς φίλοις Ξεν.'Απομν. 2. 4, 4· ὡσαύτως, εἰς γόητα καὶ μιμητὴν τ. τινα Πλάτ. Σοφιστ. 235Α, πρβλ. 264C, Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 39· ὡσαύτως, οὐκ ἐν λόγῳ τίθεσθαί τινα Τυρταῖ. 9. 1. τίθεσθαί τινα ἐν τιμῇ 'Ηρόδ. 3. 3· ἐν αἰτίῃσι τιθέναι τινά ὁ αὐτ. 8. 99· παρ' οὐδὲν ἔθεντο, ἐθεώρησαν ὡς μηδαμινόν, ὡς ἀνάξιον λόγου, Αἰσχύλ. 'Αγ. 230, Εὐρ. Ι. Τ. 732, Πλάτ., κλπ.· ἐν παρέργῳ θέσθαι Σοφ. Φιλ. 473· πάντα ἐν εὐχερεῖ θ. αὐτόθι 876· τ. τι ἐν αἰσχρῷ Εὐρ. 'Εκ. 806· ἐν ἀδικήματι θέσθαι τι Θουκ. 1. 35· ἐν ἀδικήματος μέρει τίθεσθαί τι Δημ. 668. 25, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 252Β, καὶ Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. ϛ', σ. 185·— θέσθαι τὰ δίκαια ἔκ τινος, ἐκτιμᾶν ἢ ὑπολογίζειν τὰ δίκαια ἐκ.., Δημ. 91 περὶ τὸ τέλος. **4)** μετὰ διαιρετ. γενικῆς ἢ καὶ ἄλλης, ἐμὲ θὲς τῶν πεπεισμένων, καταρίθμησόν με μεταξὺ τῶν πεισθέντων, Πλάτ. Πολ. 424C, πρβλ. 376Ε, 437Β· τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἄν τις θείη, δύναταί τις νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς προελθὸν ἐκ τῆς ἀμελείας ἡμῶν, Δημ. 12. 5. **5)** μετ' ἀπαρεμφ., οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, δὲν θεωρῶ ἐγὼ τοῦτον ὡς ζῶντα, «δὲν τὸν λογαριάζω ὡς..», Σοφ. 'Αντ. 1166, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 93C, Δημ. 783. 18 καὶ 22·— σπανίως μετὰ μετοχῆς, θήσω ἀδικοῦντα [αὐτὸν] ὁ αὐτ. 645. 22. **6)** ἐλλειπτικῶς, λαμβάνω ὡς δεδομένον, ὑποθέτω, θῶμεν δύο εἴδη (ἐξυπακουομ. εἶναι) Πλάτ. Φαίδ. 79Α, κλπ.· θήσω οὕτω (ἐξυπακ. εἶναί τι) Δημ. 648. 22, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 4, 1. **III.** ἄνευ κατηγορηματικῆς τινος λέξεως, καὶ σημαίνει, κάμνω, κατεργάζομαι, ὡς τὸ **ποιεῖν**, Λατιν. ponere virum, ἐπὶ τεχνίτου, ἐν δ' ἐτίθει νειὸν 'Ιλ. Σ. 541, πρβλ. 550, 561, 607· ἐπὶ μαγείρου, δόρπον τιθέναι ἢ τίθεσθαι 'Οδ. Υ. 394, Ρ. 269, καὶ ἀλλαχοῦ· δῶμα θέσθαι, κτίσαι οἰκίαν, Ο. 241. **2)** ποιῶ, προξενῶ, ἀπεργάζομαι, ἔργα 'Ιλ. Γ. 321· τ. κέλαδον καὶ αὐτὴν Ι. 547· ὀρυμαγδὸν 'Οδ. Ι. 235· ἔριν μετ' ἀμφοτέροισιν Γ. 136· φιλότητα, ὅρκια μετ' ἀμφ. 'Ιλ. Δ. 83, 'Οδ. Ω. 546· καὶ μετὰ δοτικ. προσώπου, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι 'Ιλ. Θ. 171· 'Αχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε Α. 2, κτλ.· πᾶσιν ἔθηκε πόνον Φ. 524, πρβλ. Ο. 721, Π. 262· φόως ἑτάροισι Ζ. 6, κλπ., οὕτω συχνάκις παρ' 'Ομ., χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν Πινδ. Ο. 2. 180· πόλει κατασκαφὰς θέντες Αἰσχύλ. Θήβ. 47· εἰρήνην φίλοις ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 769· ἀλλ' αἷμα θήσεις, ἀλλ' οὕτω θὰ προξενήσῃς αἱματοχυσίαν, Εὐρ. Βάκχ. 835, κλπ. **3)** συχν ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κάμνω ἢ παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν, τίθεμαι κέλευθον, κάμνω ὁδὸν δι' ἐμαυτόν, «ἀνοίγω δρόμον», τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον 'Ιλ. Μ. 418· καί κεν ὅρον πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλην εὐσαρκίαν, 'Οδ. Ρ. 225, πρβλ. Σ. 74· θέσθαι μάχην, συνάπτειν μάχην, 'Ιλ. Ω. 402, πρβλ. Ρ. 158· ἱδρῶτα τίθεσθαι 'Ιππ. 22. 33· μαρτύρια θέσθαι, παρουσιάζειν μαρτυρίας, 'Ηρόδ. 8. 55· θήκασθαι ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν, λαβεῖν τὴν ὄψιν ἢ τὸ πρόσωπον σεβασμίου ἀνθρώπου, Πινδ. Π. 4. 52, πρβλ. Abresch. εἰς 'Ησύχ. ἐν λέξ. **θήκατο**· τίθεμαι πόνον, προξενῶ ἐμαυτῷ ἐνοχλήσεις, βάσανα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 226· εὐκλεᾶ θέσθαι βίον Σοφ. Φιλ. 1422· καὶ ἐν πολλαῖς ὁμοίαις φράσεσι. **4)** ἐν περιφράσει ἀντὶ ἁπλοῦ ῥήματος, σκέδασιν θεῖναι, σκεδάσαι, διασκορπίσαι, 'Οδ. Α. 116· θεῖναι κρύφον, νέμεσιν, αἶνον, ἀντί, κρύπτειν, νεμεσᾶν, αἰνεῖν, Πινδ. Ο. 7. 111., 8. 114, Ν. 1. 5· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, θέσθαι μάχην, ἀντὶ μάχεσθαι, 'Ιλ. Ω. 402· θέσθαι θυσίαν, γάμον, ἀντί, θύειν, γαμεῖσθαι, Πινδ. Ο. 7. 77., 13. 75· σπουδήν, πρόνοιαν θέσθαι Σοφ. Αἴ. 13, 536, (Cobet. Nov. lect. σ. 291), πρβλ. Πινδ. Π. 4. 492· τ. ἐπιστροφήν πρό τινος Σοφ. Ο. Τ. 134· σχολὴν τ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 1059· προμηθίαν θ. τινὶ Εὐρ. Μήδ. 915·— καὶ μετὰ γενικ., λησμοσύνην, συγγνωμοσύνην τινὸς Σοφ. 'Αντ. 151, Τρ. 1265. **IV.** εὖ θέσθαι, διευθετεῖν, τακτοποιεῖν, κυβερνᾶν καλῶς, τὰ σεωυτοῦ 'Ηρόδ. 7. 236· θέσθαι τὸ παρὸν Θουκ. 1. 25, πρβλ. 4. 59, Πλάτ.,

κλπ. (εὖ θεῖναι παρὰ Θεόγν. 845)· ἴδε ἀνωτ. Α. Ι. 10. γ'—ὡσαύτως, καλῶς θεῖναι Σοφ. Τρ. 26, Εὐρ. Ἱππ. 521· καλῶς θέσθαι αὐτόθι 709, πρβλ. Ἀνδρ. 378, κλπ.· —οὕτω καί, θεῖναι τἀκεῖ κατὰ γνώμην ἐμὴν αὐτόθι 737· μάλιστα ἐπὶ διευθετήσεως διαφορῶν, θέσθαι τὸν πόλεμον, ἴδε Α. II. 10. 6· τὰς διαφορὰς θέσθαι καλῶς Ἀνδοκ. 18. 21· τὸ νεῖκος εὖ θέσθαι χρεὼν Σοφ. Ο. Τ. 633· πρβλ. Θουκ. 4. 17., 6. 11· ἴσως οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 451 (ἴδε ἀνωτ. II. 2).—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 47, 53, 55, κλπ.

τιθηνεία. Ἰων. -είη, = τιθηνία, τοίησι τιθηνείησι μέμηλεν Ὀππ. Ἁλ. 1. 663.

τιθηνεύω, = τῷ ἑπομ., ἐν τῇ παθητ. μετοχ.· «τιθηνευόμενος· τρεφόμενος. ἀσκῶν» Ἡσύχ.

τιθηνέω, περιποιοῦμαι, περιθάλπω, τρέφω ὡς τροφός, «τιθηνεῖ· τρέφει» (Ἡσύχ.), ζώων πάντων, ὁπόσα ἐν κόλποισι τιθηνεῖ γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεὺς Ὀρφ. Ὕμν. 62. 15.— Παθ., Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 826. II. ἀλλαχοῦ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ (ἴδε Schäf. Mel. σελ. 82), τρέφω ὡς τροφός, θηλάζω, παῖδα νεογνὸν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 142, πρβλ. Θέογν. 1231, Σιμωνίδ. 150, 173· περιποιοῦμαι ὡς τροφός, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 19. 2) διατηρῶ, δια-τρέφω, οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν Σοφ. Ο. Κ. 1050·— ὁ ἀόρ. ἐτιθήνατο, ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. τιθαίνομαι, ἀπαντᾷ ἐν Λουκιανοῦ Τραγῳδοποδάγρᾳ 94.

τιθήνη, ἡ, (√ΘΑ, θάω, μετ' ἀναδιπλασ. ὡς τὸ τιθηνός)·— τροφός, φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη Ἰλ. Ζ. 389, 467, Χ. 503· παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας Σοφ. Φιλ. 704· Διόνυσος θείαις ἀμφιπολῶν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 680·— μεταφορ., ἡ Αἴτνη καλεῖται χιόνος τιθήνα, Πινδ. Π. 1. 39· ἡ δὲ γῆ ἡ τῆς γενέσεως τ., Πλάτ. Τίμ. 52D, πρβλ. 88D, Ἀριστ. Τοπ. 6. 2, 3· ἡ τράπεζα τοῦ δείπνου, βίου τ., Τιμοκλ. ἐν «Ἡρ.» 2. II. = μήτηρ, Κόλουθ. 372.

τιθήνημα, τό, θρέμμα, τέκνον, ἐπὶ εὐανθοῦς ῥόδου, τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608E.

τιθήνησις, ἡ, τὸ τιθηνεῖν, περιθάλπειν, περίθαλψις, Πλάτ. Νόμ. 790C· τὸ δὲ ἀσθενὲς οἷον τιθηνήσεως δεῖται Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 6.

τιθηνητήρ, ῆρος, ὁ, = τιθηνός, Ἀνθολ. Παλ. 7. 241, Πλαν. 179·— θηλ. τιθηνήτειρα = τιθήνη, Ἀνθολ. Π. 9. 19, Πλαν. 296.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

τιθηνητήριος, α, ον, ὁ τρέφων, θρεπτικός, δορκάδος ἀρτιτόκοιο τιθηνητήριον οὖθαρ Ἀνθ. Π. 9. 1.

τιθηνία, ἡ, = τιθήνησις, Ἰωσήπ. Μακκ. 16.

τιθηνοκομέω, = τιθηνέω, Φίλων I, 394, 31.

τιθηνοκομητέον, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ τιθηνοκομεῖν, Φίλων 2. 470.

τιθηνοκόμος, ὁ, = τιθηνός, Φίλων I, 213, 31.

τιθηνός, νόν (√ΘΑ, θάω, μετ' ἀναδιπλ. ὡς τὸ τι-θήνη) — τρέφων, τροφός, χθὼν Λυκόφρ. 1398· πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς, ἀνταμείβουσά σε διὰ τὰς τῆς τιθηνήσεώς μου φροντίδας, διὰ τοὺς πρὸς τιθήνησίν μου κόπους σου, Εὐρ. Ι. Α. 1230. II. ὡς οὐσιαστ. τιθηνός, ὁ, ὁ ἀνατρέφων τινὰ ἢ ἐπιμελόμενος αὐτοῦ, ἐπιμελητής, Νικ. Ἀλεξιφ. 31, Ὀρφ. Ὕμν. 10. 18, κλπ. καὶ τιθηνός, ἡ, = τιθήνη, Πινδ. Ἀποσπ. 14.

τιθός, ή, όν, = τιθασός, καὶ τιθαὶ ὄρνιθες, «τιθαὶ δὲ λέγονται, ἥμεροι καὶ πραεῖαι» (Σχόλ.), Ἄρατ. 960.

τιθυμαλίς, ίδος, ἡ, = τιθύμαλος, παράλιος Διοσκ. 4. 165, πρβλ. Ἱππ. 263. 38.

τιθύμαλος, [ῠ], ἧττον δόκιμον τιθύμαλλος, ὁ, εἶδος φυτοῦ, «γαλατσίδα», euphorbia, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 135, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 405· ἑτερόκλ. πληθ. τιθύμαλα, Ἀνθ. Π. 9. 217.— Πολλὰ εἴδη ἀπαριθμοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοσκ. 4. 165. Οἱ ἰατροὶ μετεχειρίζοντο τὸν χυμὸν αὐτοῦ ὡς καὶ τὸν καρπὸν ὡς καθαρτικὸν ἢ ἐμετικὸν φάρμακον.

Τιθωνός, ὁ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, ἡρπάγη δὲ διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, ἥτις ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ υἱοὺς τὸν Ἠμαθίωνα καὶ τὸν Μέμνονα, καὶ ζητήσασα παρὰ τῶν θεῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀθανασίαν ἐπέτυχεν, ἀλλ' ἐλησμόνησε νὰ ζητήσῃ καὶ αἰωνίαν νεότητα· ὁ Τιθωνὸς ἐγένετο ὑπεργήρως, δι' ὃ σπλαγχνισθέντες αὐτὸν οἱ θεοὶ μετέβαλον εἰς τέττιγα, Ἰλ. Υ., Ἡσ. Θεογ. 984, κλπ.— μεταφ., ἐπὶ γέροντος ἀδυνάτου καὶ ἐξησθενημένου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 688· παροιμία ἐπὶ μεγάλης ἡλικίας, ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ζῆν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 7. 1· ὁ Τιθωνὸς ὡς σύζυγος τῆς Ἠοῦς παριστάνει ἴσως τὴν θνήσκουσαν ἡμέραν, M. Müller Sc. of Lang. 2, σ. 11.

τικτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν τοκετόν, τ. φάρμακον, «τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον» (Φώτ.), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 690· «ἐπίτεξ, ἐπίφορος καὶ ἐπίτοκος ἢ τικτικὸς» Πολυδ. Β', 7.

τίκτω· μέλλ. τέξω Ὀδ. Λ. 249, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 493, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92, 2, Αἰσχύλ. Πρ. 851, 869, Εὐρ. Τρῳ. 742, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1037, Θεσμ. 509· ὡσαύτως τέξομαι Ἰλ. Π. 99, Ἡσ. Θ. 469, 898, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 101, Ἡρόδ. 7. 49, Αἰσχύλ., κλπ.· ποιητ. ἀπαρέμφ. ὡσαύτως τεκεῖσθαι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 127· πληθ. τεξείεσθε Ἄρατ. 124·— ἀόρ. ἔτεκον, Ἐπικ. τέκον, Ὅμ., κλπ.· ἀόρ. α' ἔτεξα μόνον μεταγεν., Ὀρφ. Ὕμν. 40. 8, (διότι ἡ πιθαν. γραφὴ εἶναι ἐνστάξῃ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 553)·— πρκμ. τέτοκα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 589, Ἱππ. 613. 16, Ἀριστοφ. Εἰρ. 757, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Λαΐῳ» 1. 4, Ξεν., πρβλ. ἐντίκτω.— Μέσ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ὡς ἐνεργ. μόνον παρὰ ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Χο. 127, Ἀποσπ. 38· μέλλ., ἴδε ἀνωτ.· ἀόρ. ἐτεκόμην, Ἐπικ. τεκόμην, Ὅμηρ., καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς· ἀόρ. τέξασθαι ἀμφίβολ. ἐν Ἡσ. Θεογ. 889. — Παθ., μέλλ. τεχθήσομαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 2, Γεωπ., κλπ.· ἀόρ. ἐτέχθην Ψευδοευριπ. Ἀποσπ. 1117. 44, Ἱππ. 262. 22, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις· πρκμ. τέτεγμαι, ἀπαρ. τετέχθαι, Αἰλ. περὶ Ζ. 2. 12, Παυσ. 3. 7, 7, κλπ.· ὡσαύτως τέτογμαι Συνεσ. Ἐπιστ. 141 (ἐκτὸς ἂν δεχθῶμεν τετογμένας παρ' Ἀλκαίῳ 82). Οἱ παθητ. οὗτοι τύποι φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. (Ὁ Κούρτ. παραδέχεται τὴν ὕπαρξιν δύο συστοίχων ῥιζῶν καὶ ὁμάδων λέξεων: I. √ΤΕΚ, τέκ-ος, τέκ-νον, τίκ-τω, τοκ-εύς, τόκ-ος, τεκ-μαίρομαι, τέχ-νη, τέκ-των, τέκ-μαρ, καὶ (ἐν σχέσει πρὸς τὴν τελευταίαν λέξιν) τόξ-ον, τόσσ-αις· 2) √ΤΥΚ ἢ ΤΥΧ, τύκ-ος, τυγχ-άνω, ἔ-τυχ-ον, τύχ-η, τεύχ-ω· — κοινὴν δὲ ἔννοιαν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὁμάδων νομίζει τὴν τοῦ γεννᾶν, παράγειν, σχηματίζειν, κατορθοῦν, ἐπιτυγχάνειν· πρβλ. Βεδικ. Σανσκρ. tak-man (τέκνον), tak-sh (fabricari), tak-shâ (τέκτων), tôk-as (τόκος)· Ζενδ. tash (τεκταίνομαι)· tash-a (ἀξίνη, πέλεκυς)· Λατιν. tignum, t lum, tela, texo· πρβλ. μάλιστα τὰ Γερμαν. zeug, zeugen (γεννῶ)· ὁ Κούρτ. μνημονεύει πολλὰς Σλαυϊκὰς καὶ Λιθουανικὰς λέξεις ὡς ἀνηκούσας εἰς τὴν τάξιν ταύτην). Φέρω εἰς τὸν κόσμον παράγω, ἐπὶ τοῦ πατρός, καὶ ἐπὶ τῆς μητρός, γεννῶ. Περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ χρήσεως δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, 1) ὁ παρατατ. τοῦ ἐνεργ. τίκτε, ἔτικτε κεῖται ἀεὶ ἐπὶ τοῦ πατρός, Ἰλ. Β. 628, Ζ. 155, 206, Λ. 224, κλπ.·— ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶναι ἐν χρήσει καὶ περὶ τῆς μητρός, μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες Αἰσχύλ. Εὐμ. 321, πρβλ. Ἀγ. 764, Σοφ. Ἠλ. 533· δεινὸν τὸ τίκτειν αὐτόθι 770· οὕτως ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 151A, κλπ.· ἀντίκειται τῷ γεννάω, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 206D· ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενὴς Κρόνος ἀλλήλοισι μιγέντε μέγιστον τίκτετον τύραννον Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 3. 2) ὁ ἐνεργ. ἀόρ. τέκε, ἔτεκε, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς μητρός, Ἰλ. Α. 36, 352, Β. 513, Ζ. 22, κλπ.· οὕτω καὶ μέσ. μέλλ. τέξεσθαι, Π. 19. Τ. 99· τεκεῖν παῖδά τινι Β. 658, κτλ.· ὑπό τινι αὐτόθι 714, 728, κτλ.·— οὕτω, τ. ἔκ τινος Πλουτ. Θησ. 20· παρά τινος Λουκ. Ἀλέξ. 42· παρά τινι Εὐρ. Ἠλ. 62·— ἀλλὰ τέκε ἐπὶ τοῦ πατρός, Ἡσ. Θ. 208, Ἀποσπ. 10. 2, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 212A. 3) ὁ μέσ. ἀόρ. τέκετο εἶναι κοινῶς ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ πατρός, οἷον Ἰλ. Ζ. 154, κ. ἀλλ.·— ἀλλά, τέκετο ἐπὶ τῆς μητρός, Β. 742, Ο. 187, Χ. 48· οὕτω, τῶν τεκομένων, ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, τάπερ πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων Αἰσχύλ. Χο. 419. 4) οἱ δύο τύποι ὁμοῦ, ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων Σοφ. Τρ. 834. 5) τὸ γ' πληθ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. τέκον, ἔτεκον, κεῖται ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Ἰλ. Χ. 234, Ὀδ. Π, 55, Θ. 554· οὕτω δὲ καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. τεκόμεθα, Ψ. 61., Ω. 292·— ὅθεν 6) οἱ τεκόντες, οἱ γονεῖς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 245, Θήβ. 49, Σοφ. Ο. Τ. 999, κτλ.· τὸ ἄρθρον σπανίως παραλείπεται πατέρων τε καὶ τεκόντων Αἰσχύλ. Χο. 329 (λυρ.)·— μετὰ γεν., ἀκριβῶς ὡς τὸ δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 245·— καὶ οὕτως, ἰδίᾳ, ὁ τεκών, ὁ πατήρ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 690, Σοφ. Ο. Κ. 1108· ἡ τεκοῦσα, ἡ μήτηρ, Αἰσχύλ. Θήβ. 928, Χο. 133, κτλ., καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Λυσί. 116. 38· (σπανίως ἡ τίκτουσα, Σοφ. Ο. Τ. 1247, Ἠλ. 342)· ἡ τ. αὐτόν, ἡ μήτηρ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 116· καὶ ὡς οὐσιαστ., μετὰ γεν., ὁ κείνου τεκὼν Εὐρ. Ἠλ. 335·—ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι ὁ τονισμὸς δὲν μεταβάλλεται, Λοβ. εἰς Φρύν. 322. II. ἐπὶ θηλέων ζώων, γεννῶ· ἐπὶ φορβάδων, Ἰλ. Π. 150., Υ. 225· ἐπὶ ἀγελάδων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 589· ἐπὶ προβάτων, Ὀδ. Δ. 86, κτλ.· ἐπὶ τοῦ λαγοῦ, τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει Ξεν. Κυν. 5. 13· ἐπὶ πτηνῶν, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα, δηλ. τοὺς νεοσσούς, Ἰλ. Β. 313· ᾠὰ τίκτειν Ἡρόδ. 2. 68, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 237, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 8, 6, κλπ.· ἐπὶ ἰχθύος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 14, 2, κλπ. III. ἐπὶ καρπῶν, φέρω, παράγω, [γαῖα] τίκτει ἔμπεδα μῆλα Ὀδ. Τ. 113· ἡ γῆ τίκτουσα ποίαν Εὐριπ. Κύκλ. 333·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, γαῖαν .., ἣ τὰ πάντα τίκτεται Αἰσχύλ. Χο. 127, πρβλ. Ἀποσπάσμ. 41.— Παθ., τίκτεσθαι δὲ φόρους γᾶς .. εὐχόμεθ' ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 674. IV. μεταφορ., παράγω, προξενῶ, φέρω, λέγω τὴν χώρην λιμὸν τέξεσθαι Ἡρόδ. 7. 49· [τὸ] ἐπειχθῆναι τίκτε σφάλματα ὁ αὐτ. 7. 10, 6· ἐπὶ ἀσεβείας, τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει Αἰσχύλ. Ἀγ. 760,

πρβλ. 764, Χο. 805· μὴ θράσος τέκῃ φόβον ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 498· ἐπὶ τῆς Νυκτὸς ὡς μητρὸς τῆς Ἡμέρας, τῆς .. τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 279· ὃν αἰόλα νὺξ..τίκτει.., Ἅλιον αὐτῷ Σοφ. Τρ 95· καθόλου, τ. νόμους ὁ αὐτ ἐν Οἰδ. Τυρ. 870· χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 522· τ. ἀοιδὰς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 767· ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφὸν Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 6· τ. ῥήματα Ἀριστοφάν. Βάτραχ. 1059· ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, νουσήματα Ἱππ. 50. 6· ἃ ἀεὶ τίκτει πόλεμον καὶ ἔχθραν Πλάτ. Πολ. 547Α· πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 210D· πῦρ τέξεται Ξενοφ. Κύρ. 7. 5, 23, κλπ. — Παθ., τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται Αἰσχύλ. Θήβ. 437, πρβλ. Ἀποσπ. 306b.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 530.

τίλαι, αἱ, μικρὰ ψήγματα καὶ θραύματα, «ὑπὸ τοῦ ἡλίου λέγοντα (δηλ. τὸν Ἀναξαγόραν) κινεῖσθαι τὸν ἀέρα κίνησιν τρομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν, ὡς δῆλόν ἐστιν διὰ τοῦ φωτὸς ἀεὶ διάττουσι ψήγμασι μικροῖς καὶ θραύμασιν, ἃ δή τινες τίλας καλοῦσι» Πλούτ. 2. 722Α· πρβλ. **τῖλος**.

τῑλάω, μέλλ. **-ήσω**, ἀποπατῶ λεπτὴν καὶ μυξώδη κόπρον, «τσιρλίζομαι», ὤμιξεν αἷμα, καὶ χολὴν ἐτίλησεν Ἱππῶναξ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 624, 8.

τίλημα [ῑ], τό, ὑγρὸν ἀποπάτημα, «τσίρλα», Μέγ. Ἐτυμολ. 187, 25.

τιλλάρια, τά, ἴδε **τιτλάρια**.

τιλλο-πώγων, ωνος, ὁ, ὁ τὸν ἑαυτοῦ ἀποτίλλων πώγωνα, Κωμ. Ἀνών. 279 (Φρύν ἐν Α. Β. 66, 3).

τίλλω, μέλλ. **τῐλῶ (ἀπο-)** Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 6· ἀόριστ. **ἔτῑλα (ἀπ-)** Ἀριστοφ. Λυσ. 578, ἐν Ἀδήλ. 546. – Μέσ., μέλλ. **τῐλοῦμαι (παρα-)** Μένανδρ. ἐν «Ὀργῇ» 1. 5. — Παθ., ἀόριστ. **ἐτίλθην** Ἀριστοφ. Νεφ. 1083· πρκμ. **τέτιλμαι (ἀπο-)** Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 1. 20, **(παρα-)** Ἀριστοφ. Βά ρ. 516. Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις), ἀποσπῶ ἢ «μαδῶ» τρίχας, Λατ. velo, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσίν, τίλλων ἐκ κεφαλῆς Ἰλ. Χ. 78· τίλλε κόμην αὐτόθι 406· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τίλλοντο χαίτας, ἐτίλλον τὴν ἑαυτῶν κόμην, Ὀδ. Κ. 567. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος ἀφ' οὗ αἱ τρίχες ἢ τὰ πτερὰ ἀποσπῶνται, τίλλειν πέλειαν, ἐπὶ πτηνῶν ἁρπακτικῶν, ἐν δὲ πόδεσσιν τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε, ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ **κίρκου**, Ο 527, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 76· κίρκον εἰσορῶ .. χηλαῖς κάρα τίλλοντα Αἰσχύλ. Πέρσ. 209· τίλλουσι τὴν γλαῦκα, ἐπὶ μικρῶν πτηνῶν ἐπιτιθεμένων κατὰ τῆς γλαυκός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 15· οὕτως ἐπὶ τοῦ κόκκυγος (κούκκου), αὐτόθι 9. 29, ἐν τέλ.· εἰς περιγραφὴν ὀκνηροῦ ἀνθρώπου, τίλλων ἑαυτὸν Ἀριστοφ. Εἰρ. 546, πρβλ. Ἀχ. 31· ἐπὶ μαγείρου μαδῶντος πτηνά, τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας ὁμοῦ σπίνοις Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15a, Πλούτ. 2. 233Α· ὡσαύτως, τ. λαγὼν Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 11· τ. πλάτανον ἀποσπᾶν τὰ φύλλα αὐτοῦ, Πλουτ. Θεμ. 18. — Παθ., τίς δ' οὕτως ἀνὴρ ἠλίθιος ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν; Ἀριστοφ. Θεσμ. 593· τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ.. τέφρᾳ τε τιλθῇ,«οὕτω γὰρ τοὺς ἁλόντας μοιχοὺς ᾐκίζοντο ῥαφανῖδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς τέφραν θερμὴν ἐπέπασσον, βασάνους ἱκανοὺς ἐργαζόμενοι (Σχόλ.), ὡς τιμωρία τῶν μοιχῶν, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1083, πρβλ. Βατρ. 424· ἴδε ἐν λ. **παρατίλλω, τέφρα**. **3)** τίλλω μέλη, παίζω μέλη εἰς τὴν κιθάραν, Κρατῖν. ἐν «Ὥραις» 2. **II.** ἐπειδὴ τὸ τίλλειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκδήλωσις θλίψεως, ἡ φράσις **τίλλομαί τινα** σημαίνει τίλλω τὰς τρίχας μου ὡς σημεῖον θλίψεως διά τινα, ὡς τὸ **κόπτεσθαί τινα, τύπτεσθαί τινα**, Λατ. plangere aliquem, τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην Ἰλ. Ω. 711. **III.** μεταφορ., λυπῶ, ὀυσαρεστῶ, ὡς τὸ Λατ. vellicare, Bgk. Ἀνακρ 34· στέφανον τ. = τοὺς νόμους λυμαίνεσθαι, Πυθαγ. παρὰ Πορφ. 42. — Παθητ., ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 285, πρβλ. Θεόκρ. 3. 21.

τίλμα, τό, πᾶν ὅ,τι ἀπετίλθη ἢ ἀπεσπάσθη, μοτόν, ξαντόν, Ἱππ 24. 15, Γαλην. **II.** πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἀποσπασθῇ ἢ μαδηθῇ, Πλούτ. 2. 48Β. **III.** = **τίλσις**, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Διοσκ. **IV.** παρὰ μεταγεν. ἰατρ. **τίλματα = σπάσματα**, Γαλην., κλπ.· ἴδε Foës. Oec.

τιλμάτιον, τό, ὑποκρ. τοῦ προηγ., Γαλην. 5 τῶν Κατὰ τόπους.

τιλμός, ὁ, τὸ τίλειν ἢ ἀποσπᾶν τὰς τρίχας, μάδημα τῶν τριχῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 839· συναπτόμενον μετὰ τοῦ **κνησμός**, ὡς σύμπτωμα νόσου, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α' 959.

τῖλος, ὁ, ἀποπάτημα ὑγρόν, «τσίρλα», οἷον ἐν διαρροίᾳ, stercus liquidum, Πολυδ. Ε', 91.

τίλος, ὁ, (τίλλω) πᾶν ὅ,τι ἀποτίλλεται, λεπτὸς χνοῦς, κτλ.· οἱ τίλοι, αἱ λεπταὶ τρίχες τῶν ὀφρύων, Πολυδ. Β', 50· ὡσαύτως, τὰ τίλα, Ἡσύχ.

τίλσις, εως, ἡ, τὸ τίλειν, τιλμός, μάδημα, μάδησις, τίλσεις τριχῶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 5, 3.

τιλτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τίλλω**, **τιλτὸς μοτός**, μαδητός, ξεφτυσμένος, μοτῶν δὲ εἴδη πέντε· στρεπτός, ξυστός, τιλτός, ἐλλυχνιωτός, πριαπισκωτὸς Γαλην. τόμ. 2, σ. 398· ὡσαύτως τὸ τιλτὸν Παῦλ. Αἰγ. 6· ἀλλά, **2)** τὸ τιλτὸν (ἔξυπακ. τάριχος), παστὸς ἰχθὺς καθαρισμένος ἀπὸ τὰ λέπια, ἀλλ' ἐπριάμην .. τιλτὸν μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν ὀβολοῖν Νικόστρατ. ἐν «Ἀντύλλῳ» 2. 5, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 14.

τίλφη, ἡ, = **σίλφη**, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 17· φέρεται δὲ καὶ **τίφη**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 300.

τίλων ωνος, ὁ, ἰχθὺς τῆς Θρακικῆς λίμνης (νῦν Μακεδονικῆς) Πρασιάδος (Κερκινίτιδος), τῶν δὲ ἰχθύων ἐστὶ γένεα δύο, τοὺς καλέουσι πάπρακάς τε καὶ τίλωνας Ἡρόδ. 5. 16, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 14, 11., 8. 20, 2 (μετὰ διαφόρ. γραφῶν **τύλων, ψίλων, ψύλων, τίλλων**).

Τῑμαιο-γραφέω, γράφω μιμούμενος τὸν Τίμαιον, λέγεται περὶ τοῦ Πλάτωνος ὑπὸ τοῦ Τίμωνος 14. 7.

τῑμαῖος, ον, «ὁ πολλῆς τιμῆς· οὕτως ὁ Διοκλῆς» Φώτ. — κατὰ τὸ πλεῖστον προπαροξυτόνως ὡςκύριον ὄνομα **Τίμαιος**

τιμαλφέω, τιμῶ, σέβω, θεραπεύω, τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν Πινδ. Ν. 9. 130· θεοὺς τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 922· μολόντα τ., ἑορτάζω τὴν ἔλευσίν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 15. — Παθ., σκήπτροισι τιμαλφούμενος αὐτόθι 626· ὑπ' ἀστῶν .. τ. αὐτόθι 807· — σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, οἷον παρ' Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 7. 17, 10.— Ὁ Ἐπίχ. (παρὰ Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. 626) περιγελᾷ τὸν Αἰσχύλον ἐπὶ τῇ χρήσει τῆς λέξεως ταύτης.

τιμ-αλφής, ές, (τιμή, ἀλφεῖν) ὁ τιμὴν ἀποφέρων, τίμιος, πολυτελής, πολύτιμος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 53· τιμαλφέστατον κτῆμα Πλάτ. Τίμ. 59 Β· πρᾶγμα χρυσοῦ τιμαλφέστερον Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 445. 41.— Καθ' Ἡσύχ.: «τιμαλφής· ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη· Ἴων (Ἀποσπ. 43) Φοίνικι δευτέρῳ».

τῑμᾶντα, Δωρ. ἀντὶ **τιμῆντα**, ἴδε **τιμῆς**.

τῑμάορος, ον, Δωρ. ἀντὶ **τιμωρός**.

τῑμάοχος, ον, Δωρικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **τιμοῦχος**.

τῑμ-αρχία, ἡ, = **τιμοκρατία**, καὶ νῦν οὕτω πρῶτον μὲν φιλότιμον σκεπτέον πολιτείαν· ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον· ἢ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν κλητέον Πλάτ. Πολ. 545Β, 550D. **II.** = **τιμητεία**, Δίων Κ. 52. 21.

τιμάω· ἀόρ. **ἐτίμησα**· πρκμ. **τετίμηκα**.— Μέσ., μέλλ. **τιμήσομαι** ἀείποτε ἐπὶ παθ. σημασίας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 485, Αἰσχύλ. Ἀγ 581, Σοφ. Ἀντ. 210, Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 49, Θουκ. 2. 87, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 15 (ἔνθα ὁ Διvδ. διορθοῖ δι' ἄνδρα), Ἱέρ. 9, 9, ἐκτὸς ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 37Β, ἔνθα κεῖται ὡς τεχνικὸς ὅρος (ἴδε κατωτ. III. 2)· ἀόρ. **ἐτιμησάμην, τιμήσασθαι** ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας Ὀδ. Τ. 280, Υ. 129, Ψ. 339, Ἰλ. Χ. 235, Θουκ. 3. 40, Πλάτ. (ἐπὶ τῆς σημασίας III. 2).— Παθ., μέλλ. **τιμηθήσομαι** Θουκ. 6. 80, Δημ. 410. 20, κλπ.· **τετιμήσομαι** Λυσί. 189. 11· ἀόρ. **ἐτιμήθην** Ἡρόδ. 5. 5, κλπ.· πρκμ. **τετίμημαι** Ὅμ., Ἀττ., ἀλλὰ καὶ παρὰ μεταβ. ὡς τεχνικὸς ὅρος, ἴδε III. 2. Ὡς καὶ νῦν, τιμῶ, σέβω, εἶναι δὲ ἐν χρήσει ἀδιαφόρως τό τε ἐνεργ. καὶ τὸ παθητ., ἐπὶ τῆς τιμῆς ἣν ἀποδιδει τις πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του, οἷον πρὸς τοὺς θεούς, πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, πρὸς τοὺς ἄρχοντας ἢ πρὸς ξενιζομένους, περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο Ὀδ. Τ. 280, κλπ.·— ἀλλὰ καὶ τἀνάπαλιν, ἐπὶ τῆς τιμῆς ἣν οἱ θεοὶ παρέχουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον, μερμήριζε (δηλ. Ζεὺς) .., ὡς Ἀχιλῆα τιμήσειε Ἰλ. Β. 4, πρβλ. Ο. 612, Ὀδ. Γ. 379· ὁ πατὴρ εἰς τὸν υἱόν του, Ξ. 203, Ἡσ. Θ. 532· ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς εἰς νεώτερον, Ἰλ. Χ. 235·— οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ., Πινδ., καὶ τοῖς Ἀττ., ἐξόχως τίμασεν Πινδ. Ο. 9. 105 δαιμόνων τιμᾶν γένος Αἰσχύλ. Θήβ. 236· θεοὺς τιμῶντες Σοφ. Ο. Κ. 278, πρβλ. 1071, κλπ.· σέβεσθαι καὶ τ. τοὺς θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 4. 3. 13· τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρὶ Σοφ. Ἀντ. 644, πρβλ. 516, Εὐρ. Μήδ. 660· θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1338·— ἀπολ., οἱ τύραννοι μάλιστα δύνανται τιμᾶν, νὰ ἀπονέμωσι τιμάς, Δημ. 461. 20, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 631Ε·— ἐντεῦθεν ἁπλῶς, ἀνταμείβω, Ἡρόδ. 7. 213, Ξενοφ. Κύρ. 3. 3, 6· ἐπαινεῖν καὶ τ., δωρεῖσθαι καὶ τ. ὁ αὐτ.· μετὰ δοτ. τρόπου, δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι, θὰ τιμήσωσιν αὐτὸν διὰ δώρων ὡς θ., Ἰλ. Ι. 155· ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ εὐνῇ καὶ σίτῳ Ὀδ. Υ. 129· οὕτω παρ' Ἀττικ., τιμᾶν τινα τάφῳ, γόοις Αἰσχύλ. Θήβ. 1046, Ἱκέτ. 116· πόλιν τιμ. ξυμμάχῳ δορὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 773· ἐσθήμασι αὐτόθι 1039, Θουκ. 3. 58· χοροῖς, στεφάνοις, δώροις, κλπ., Εὐρ., Πλάτ., κλπ.· ἐν τῇ Καινῇ Διαθ., τιμῶ τινα παρέχων αὐτῷ ἢ αὐτῇ τὰ ἀναγκαῖα.— Παθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ. **τετίμημαι**, ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμήρ., εἶμαι ἐν τιμῇ, ἀπολαύω τιμῆς, Ἰλ. Ι. 608 (604), Ὀδ. Η. 69, κλπ.· τιμηθῆναι παρὰ Ξ ρξῃ Ἡρόδ. 8. 105, πρβλ. 5. 5· ὑπό τινος Πλάτ. Πολ. 426C, κλπ.· πρός τινος Πινδ. Ι. 3. 99· σκήπτρῳ .. δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων Ἰλ. Ι. 38, πρβλ. Μ. 310· τιμᾶσθαι

προεδρίαις Ξεν. Πόροι 3, 4, πρβλ. Κύρ. 8. 4, 2· ἐκ τοῦ πολεμεῖν Θουκ. 5. 16·— σπανίως μετὰ γενικ. πράγματ., τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι Ἰλ. Ψ. 649·—οἱ τιμώμενοι, οἱ τετιμημένοι, οἱ ὄντες ἐν τιμῇ, οἱ ἐν ἀξιώμασι, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 9, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 913· οἱ τιμώμενοι Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4· τῆς πόλεως τὸ τιμώμενον, ἡ τιμή, ἧς ἀπολαύει ἡ πολιτεία, Θουκ. 2. 63. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἔχω ἐν τιμῇ, ἐκτιμῶ, ἀποδίδω μεγάλην ἀξίαν εἴς τι, Ὕμ. Ὁμ. 24. 6, Πινδ., κλπ.· τί τὴν τυραννίδα τιμᾷς ὑπέρφευ; Εὐριπ. Φοίν. 549· οὓς Φρύγες νόμους τιμῶσιν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1211· τὴν δ' εὐσέβειαν εὐτυχοῦσι μὲν καλὸν τιμᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1046, Βάκχ. 886· ἰσότητα ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 536· οὕτω Πλάτ. Θεαίτ. 149 Ε, κλπ. **β)** = **προτιμάω**, προκρίνω, Αἰσχύλ. Χο. 511· τ. τι πλέον τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1013. **2)** μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, ὁρίζω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, καὶ ταύτης τῆς ἡμέρας μὴ τιμήσῃ πλέονος μηδὲ ἐλάττονος Πλάτ. Νόμ. 917C, 921B· πλοῖα τετιμημένα χρημάτων Θουκ. 4. 26· ἀπολ., τετιμῆσθαι ἕκαστον τὴν οὐσίαν χρεών, πρέπει ἕκαστος νὰ ἔχῃ ἐκτετιμημένην τὴν περιουσίαν του (πρὸς φορολογίαν), Πλάτ. Νόμ. 955D, κλπ.· οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμὰς Πολύβ. 6. 23, 15· τὸ τιμηθέν, ἡ ἐκτίμησις, Πλάτ. Νόμ. 954B·— συχν. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διακοσίων ταλάντων ἐτιμήσατο αὐτοῦ (ἐξυπ. τὸ τίμημα), ἐξετίμησε τὴν περιουσίαν του εἰς .., Λυσί. 156. 12· πρὸ παντὸς τιμᾶσθαί τι ὡς τὸ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι (ἴδε **περὶ** Α. IV), Θουκ. 3. 40· πλείονος ἢ μείζονος τιμᾶσθαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 10, Κύρ. 2. 1, 13· τοσούτου Δημ. 607. 5· ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, τιμᾶσθαί τι ἀντί τινος ὁ αὐτ. 299. 20· πρό τινος Θουκ. 1. 33., 3. 40, κτλ.·— ὡσαύτως ἄνευ γεν., ἐτιμήσαντο τὰς οἰκίας Πολύβ. 2. 62, 7. **3)** σπανίως, παρέχω ὡς τιμήν, «χαρίζω», Παιὰν τέ σοι τιμᾷ φάος Πινδ. Π. 4. 480· ταῦτά τῇδέ μοι .. τιμᾶτε = τὰ αὐτὰ ἃ ἥδε τιμᾷ τιμᾶτε, Σοφ. Αἴ. 368· ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 514· πατρῴαν τιμῶν χάριν Εὐρ. Ὀρ. 828, ἐντεῦθεν, **III.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος: **1)** ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ὁρίζω τὴν τιμωρίαν τοῦ καταδικασθέντος, ἐπιβάλλω ποινήν, Λατ. litem aestimare, τιμάτω τὸ δικαστήριον, ὅ τι ἂν δέῃ πάσχειν .. τὸν ἡττηθέντα Πλάτ. Νόμ. 843B· τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης αὐτόθι 879B· οὕτω, τ. τὴν βλάβην αὐτόθι 843D· τ. τὴν δίκην αὐτόθι 880D· τ. τὴν μακράν τινι, δηλ. καταδικάζειν εἰς θάνατον, Ἀριστοφ. Σφ. 106, ἔνθα ἴδε τοὺς ἑρμηνευτάς· καὶ ἀπολ., ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω, διότι «ἔχαμα 'στὰ 'μάτια» νὰ ἐπιβάλω ποινὴν εἴς τινα, αὐτόθι 847·— ἡ ποινὴ ἢ καταδίκη ἐκφέρεται κατὰ γενικήν, τ. τινι θανάτου (ἐξυπακ. δίκην), ἐκδίδω ἀπόφασιν θανάτου ἐναντίον τινός, καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον, Πλάτ. Γοργ. 516A, Δημ. 886. 20· τ. τινι δέκα ταλάντων, ἐπιβάλλω πρόστιμον δέκα ταλάντων, Δημ. 1332. 6· τίνος τιμήσειν αὐτῷ προσδοκᾷς τὸ δικαστήριον; τί ποινὴν περιμένεις ὅτι θὰ ὁρίσῃ δι' αὐτὸν τὸ δικαστήριον; ὁ αὐτ. 563. 24, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 37C· ἡ ἡλιαία τιμάτω περὶ αὐτοῦ ὅτου ἂν δόξῃ παθεῖν Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 21· ἴδε κατωτ. 2·— οὕτω ἐν τῷ παθ., τιμᾶσθαι ἀργυρίου, καταδικάζεσθαι εἰς πρόστιμον· τινος, διά τι πρᾶγμα, Λυσί. 105. 17, Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 26, πρβλ. 732, 21· ἐὰν .. ἢ τῳ θανάτου τετιμημένον, ἐάν τις ἔχῃ καταδικασθῇ εἰς θάνατον, Πλάτ. Νόμ. 946E, πρβλ. Ἀντιφῶντα 145. 44. **2)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐπὶ τῶν διαδίκων ἐνώπιον δικαστηρίου (πρβλ. **τίμημα** II), **α)** ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, τιμᾶταί μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου (ἐξυπακ. τὴν δίκην), κατὰ λέξιν: ἐκτιμᾷ τὴν ποινήν μου ὡς ἀνερχομένην εἰς καταδίκην θανάτου, (ἡ γεν. τιμήματος), = μὲ θεωρεῖ ἄξιον θανάτου, ἀπαιτεῖ ἢ ὁρίζει ὡς ποινήν μου τὸν θάνατον, Πλάτ. Ἀπολ. 36B· εἰ βούλοιτο θανάτου σοι τιμᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 486B, πρβλ. Λυσί. 178. 26, Δημ. 792. 13., 794, ἐν τέλ., κτλ. **β)** ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τιμήσεσθαι τοιούτου τινὸς ἐμαυτῷ, καὶ νὰ ὁρίσω τοιοῦτον τίμημα δι' ἐμαυτόν, Πλάτ. Ἀπολ. 37B, πρβλ. 38B· ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52C· ἔδησεν ἑαυτὸν τιμησάμενος δεσμοῦ Λυσί. 105. 17· οὕτως ἐν τῷ πρκμ., θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ Δείναρχ. 90. 2, πρβλ. Δημ. 1246. 9 — ὁ Ἀριστ., Ρητ. 1. 14, 3, μεταχειρίσθη τὸ ἐνεργ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. **γ)** παρὰ Πλουτάρχῳ προστίθεται καὶ αἰτ. τῆς ποινῆς ἢ τοῦ ἐγκλήματος, πέντε μυριάδων τιμησάμενος τὴν δίκην Κικέρ 8, πρβλ. Λύσανδρ. 13· θανάτου τιμῶμαι τὰ πεπολιτευμένα ἐμαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Φωκ. 34· ἡδονὴν θανάτου τ. ὁ αὐτ. 2. 5B.— Ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁρισμὸς τῆς ποινῆς ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου κυρίως ἐξεφέρετο διὰ τοῦ **ἀντιτιμᾶσθαι**, Πλάτ. Ἀπολ. 36B (ὅρα τὸ ὅλον χωρίον), ἢ **ὑποτιμᾶσθαι**, Ξεν. Ἀπολ. 23. **3)** ἐπὶ τῶν δικαστῶν, Διογ. Λ. 2. 41.— Πρβλ. **τίω**, **τίνω**, **τίνυμι**.

τιμάωρ, ορος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **τιμωρός**, νῦν δ' ἐπικεκλημένα Δῖον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμάορ', Ἶνιν ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 42.

τιμή, ἡ, (τίω). **1)** ὡς καὶ νῦν: **2)** τιμή, ἐκτίμησις, καὶ ἐν τῷ πληθ., σεβασμὸς πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ τοὺς ἀνωτέρους, ἢ ἀνταμοιβὴ παρεχομένη εἴς τινα διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, τιμῆς ἔμμορος εἶναι Ὀδ. Θ. 480· ὀφέλλειν τινὰ τιμῇ Ἰλ. Α. 510· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπάζει Ρ. 251· ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς Ι. 319, πρβλ. Δ. 410· ἐν τιμῇ σέβειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 166· ἐν τ. ἄγεσθαί τινα Ἡρόδ. 1. 134· ἐν τ. τίθεσθαι ἢ ἄγειν τινὰ ὁ αὐτ. 3. 3, Πλάτ. Πολ. 538E· ἐν τιμαῖς ἔχειν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 107· τιμαῖς αὐξάνειν τινὰ Ξεν. Κύρ. 8. 8, 24· τιμὴν νέμειν ἢ ἀπονέμειν τινὶ Σοφ. Φιλ. 1062, Πλάτ.· τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν, ἀπονέμειν τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν ἢ τὴν προσήκουσαν τιμήν, Σοφ. Αἴ. 1351· τιμὰς ὀπάζειν, πορεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 30, 946· διδόναι Εὐριπ. Ἱππ. 1424, κλπ.· ἀποδοῦναι Πλάτ. Πολ. 415C· φέρειν τινὶ Εὐρ. Ἱππ. 329· τιμάς τινι προσάπτειν Σοφ. Ἠλ. 359· περιάπτειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 640·— τ. εὑρίσκεσθαι, δέκεσθαι Πινδ. Π. 1. 94., 8. 6· τιμὰς φέρεσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1278· ἔχειν Ἡρόδ. 2. 46, κλπ.· πρός τινος ὁ αὐτ. 1. 120· πρβλ. **προέχω** II. 2· ἐν τιμῇ εἶναι Ξεν. Ἀν. 2. 5, 38· τιμῆς λαχεῖν, τυχεῖν Σοφ. Ἀντ. 699, Ἠλ. 364· οἱ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, ταῖς τιμαῖς ἃς ἀπονέμουσιν αὐτοῖς οἱ νέοι, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 33·— μετὰ γεν., ἡ τ. θεῶν, ἡ εἰς τοὺς θεοὺς ὀφειλομένη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 637, πρβλ. Χο. 200· τιμὰς τῶν θεῶν πατεῖν Σοφ. Ἀντ. 745·— τιμῇ, σὺν τιμῇ, ἐντίμως, Σοφ. Ο. Κ. 381· τιμῆς ἕνεκα, εἰς ἔνδειξιν τιμῆς, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 28, Σοφ. Ἀντ. 208. **2)** τιμή, ἀξίωμα, κυριαρχία, ὡς ἀξίωμα ἢ ἰδιότης τῶν θεῶν ἢ τῶν βασιλέων, Ἰλ. Α. 278., Ι. 498 (494), Ὀδ. Α. 117., Ε. 335, κλπ.· τ. θεῶν Ε. 335· τ. βασιληὶς Ἰλ. Ζ. 193· οὕτω παρ' Ἡροδ., Πινδ., καὶ τοῖς Τραγ., ἴδε Böckh διάφ. γραφ. παρὰ Πινδ. Π. 4. 106 (191)· — ἀκολούθως καθόλου, ὡς τὸ γέρας, τὸ ἰδιαίτερον δικαίωμα βασιλέως, καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι Ὀδ. Λ. 117 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), Ἡσ. Θεογ. 203, Θέογν. 374, Σοφ. Ο. Τ. 909, Ἀντ. 745, Εὐριπ. Ἱππ. 107, κλπ.· σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται Αἰσχύλ. Πρ. 171. **3)** ἀξίωμα, ἀρχή, ἐξουσία, καὶ ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατιν. honores, πολιτικαὶ τιμαί (τιμὰς λέγομεν εἶναι τὰς ἀρχὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 10, 4), Ἡρόδ. 1. 59, κλπ.· ἔν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς Πλάτ. Ἀπολ. 35B, κλπ.· μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν Θουκ. 2. 63· τιμὴν ἔχειν, λαγχάνειν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8, Πλάτ. κλπ.· οἱ ἐν τιμαῖς, οἱ ἐν ἀξιώμασι, Εὐρ. Ι. Α. 20· ἐκβάλλειν τινὰ τῆς τιμῆς Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· καθόλου, ὑπούργημα, ἔργον, τιμὴ ἄχαρις Ἡρόδ. 7. 36· — ὡσαύτως, **β)** ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, ἐξουσία, ἀρχή, τ. δισκήπτρος, ἐπὶ τῶν Ἀτρειδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 44, πρβλ. Πέρσ. 919· κλῦτε δὲ Γᾶ (κατὰ τὸν Ahr. ἀντὶ τά) χθονίων τε τιμαὶ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 399· καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει, ὑποχωροῦσιν εἰς τοὺς ἄρχοντας, Σοφ. Αἴ. 670. **4)** δῶρον τιμῆς, προσφορὰ τιμῆς, περιποίησις, προσφορά, π. χ. τιμὴ τοῖς θεοῖς προσφερομένη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 141, Αἰσχύλ. Πέρσ. 622· ἀμοιβή, δῶρον, Λατ. honorarium, Σοφ. Ἀντ. 699, Πλάτ. Φίληβ. 61C· τιμὴ ἢ ζημία Πλάτ. Πολ. 347A· τιμαὶ καὶ δωρεαὶ αὐτόθι 361C· τῶν εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 113D· πρβλ. Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 233, καὶ ἴδε ἐν λ. **γέρας**. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς καὶ νῦν, ἡ τιμή, ἡ ἀξία πράγματός τινος, Λατ. pretium, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 132 (παρ' Ὁμ. **ὦνος**)· ἐξευρίσκοντες τιμῆς κτήνεα σιτεύεσκον, εὑρίσκοντες αὐτὰ διὰ πληρωμῆς μεγάλης τιμῆς, Ἡρόδ. 7. 119· τῆς αὐτῆς τ. πωλεῖν Λυσί. 165. 16· πρίασθαι Δημ. 563. 7· δεκαπλάσιον τῆς τιμῆς ἀποτίνειν Πλάτ. Νόμ. 914B· ἀποδιδόναι τινὶ τὴν τ. αὐτόθι Α· ὁ πωλῶν ὁτιοῦν ἐν τῇ ἀγορᾷ μηδέποτε δύο εἴπῃ τιμὰς ὧν ἂν πωλῇ αὐτόθι 917B· ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον αὐτόθι D· περὶ τῆς τ. διαφέρεσθαι Λυσί. 165. 32· ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε γενήσεται Ἀριστοφ. Ἀχ. 895, κλπ. **III.** ἐκτίμησις ζημίας γενομένη πρὸς ὁρισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ὅθεν ἀποζημίωσις, ἱκανοποίησις, ποινή, μάλιστα συνισταμένη εἰς χρήματα (πρβλ. **τίμημα**), τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, «δίκην λαμβάνοντες παρὰ τῶν Τρώων τῷ Μενελάῳ», (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 159., Ε. 552· τίνειν ἢ ἀποτίνειν τιμήν τινι Γ. 286, 288· οὕτω, ἄγειν τιμὴν Ὀδ. Χ. 57· ἐμῆς ἕνεκα τιμῆς, πρὸς ἱκανοποίησίν μου, Ἰλ. Ρ. 92, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 70, 117· οὐ σὴ .. ἡ τιμή, δὲν εἶναι ἰδική σου ἡ ποινή, Πλάτ. Γοργ. 497B. **2)** ἐκτίμησις πρὸς κατανομὴν τῶν φόρων, τοῦ κλήρου ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744D· καθόλου, ὁ πλοῦτος τ. τις τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων Ἀριστ. Ρητορ. 2. 16, 1.

τιμήεις, εσσα, εν· συνηρ. **τιμῆς** Ἰλ. Ι. 605· αἰτ. **τιμῆντα** Σ. 475· Δωρ. **τιμάεις** Πινδ. Ι. 4. 12 (3. 25)·—τετιμημένος, ἔντιμος, ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ι. 605 (601), Ὀδ. Ν. 129., Σ. 161.—Συγκρ., τιμηέστερος πέλεται Δ. 393. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, βαρύτιμος, πολύτιμος, χρυσὸς Ἰλ. Σ. 475, Ὀδ. Θ. 393· δῶρον Α. 312· ὑπερθ., τιμηέστατον δῶρον Δ. 614., Ο. 114· ἐμπόλημα τιμηέστατον Κωμ. Ἀνών. 36.

τίμημα, τό, (τιμάω) τὸ ὁριζόμενον δι' ἐκτιμήσεως, ἐκτίμησις,

τ. τῆς ἀξίας Εὐρ. Ἱππ. 622· τὸ τ. τῆς χώρας ἐστὶν ἑξακισχιλίων ταλάντων Δημ. 183 5, πρβλ. 244. 3· τ. φέρειν, ἐκτίνειν, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 150. **2)** ἐπὶ νομικῆς σημασίας, ἡ ἐκτίμησις γενομένης ζημίας, ὅθεν ποινή, τιμωρία, πρόστιμον, Λατιν. litis aestimatio, τίμημα κλῳὸς σύκινος Ἀριστοφ. Σφ. 897· τί τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ; ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 480, πρβλ. Λυσίαν 175. 13, κλπ.· καὶ ἔγωγε τῷ τιμήματι ἐμμένω, καὶ οὗτοι Πλάτ. Ἀπολ. 39Β· τ. δὲ [ἔστω], ὅ τι χρὴ πάσχειν ἢ ἀποτίνειν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 941Α· τιμάτω τὸ δικαστήριον τὸ τ. αὐτόθι 907Ε, κλπ.· εἰς τ. ἀναβῆναι, ἐλθεῖν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ποινῆς, Δημ. 434. 17·— καθόλου, πληρωμή, ἀποζημίωσις, τύμβου, ἕνεκα ἀμελείας περὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 511. **3)** ἐπὶ πολιτικῆς σημασίας, ἡ ἀξία εἰς ἣν ὑπελογίζετο ἡ περιουσία Ἀθηναίου πολίτου πρὸς φορολογίαν, ἡ φορολογήσιμος αὐτοῦ περιουσία, Λατιν. census, Συλλ. Ἐπιγρ. 103. 8, Λυσί. 148. 40., 156. 13, Πλάτ., κλπ.· ἡ ἀπὸ τιμημάτων πολιτεία, πολίτευμα, καθ' ὃ οἱ ἄρχοντες ἐξελέγοντο κατὰ τὴν περιουσίαν αὐτῶν, τιμοκρατία, Πλάτ. Πολ. 550C· ἐκ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 12, πρβλ. Νόμ. 698Β. ἀπὸ τ. μακρῶν αἱ μεθέξεις τῶν ἀρχῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 6· ἐκκλησιάζειν οἱ μὲν ἀπὸ τιμήματος οὐθενὸς οἱ δ' ἀπὸ μακροῦ τ. αὐτόθι 4. 9, 3· δημοκρατικὸν τὸ μὴ ἀπὸ τιμήματος, ὀλιγαρχικὸν δὲ τὸ ἀπὸ τ. αὐτόθι 4, πρβλ. 5. 6, 16. — Τὸ **τίμημα** ἦτο διάφορον τῆς **οὐσίας**, δηλ. τῆς ὅλης περιουσίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ ὑπελογίζετο πρὸς τὸ εἰσόδημα ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἐτῶν (12 ἐτῶν διὰ τὴν πρώτην τάξιν, 10 διὰ τὴν δευτέραν καὶ 8 διὰ τὴν τρίτην), π. χ., πεντεκαίδεκα ταλάντων τρία τάλαντα τίμημα Δημ. 815 ἐν τέλει· — περὶ τούτου ἴδε Böckh P. E. 2. 269 κἑξ., Grote Hist. Gr. 10, σ. 168.
II. = **τιμὴ** I, τιμὴ ὀφειλομένη, σπάνιον, πλὴν παρὰ μεταγενεστέροις, οἷον Ἀλκίφρονι 3. 47.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσ. εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 132.

τῑμῆντα, συνηρ. ἀντὶ **τιμήεντα.**

τῑμήορος, ον, Ἰων. ἀντὶ **τιμάορος, τιμωρός**, ἃ ἴδε. — Καθ' Ἡσύχ.: «τιμήορος· τιμωρός. βοηθός».

τῑμηρύω, (ἐρύω) παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται: «τιμηρύειν· τιμιοπωλεῖν».

τῑμῆς, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **τιμήεις.**

τῑμήσιος, ον, = **τιμητός**, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ὑμνήσιος**, ἱερὸν τὸ ἐνταυθοῖ τιμήσιον Αἰλ. Ποικιλ. Ἱστ. 11. 7.

τίμησις, εως, ἡ, (**τιμάω**) ἐκτίμησις, σεβασμός, Πλάτ. Νόμ. 696C, 728Ε. **II.** ἐκτίμησις, διατίμησις περιουσίας, καθορισμὸς τῆς ἀξίας ἢ τιμῆς πράγματός τινος, μάλιστα δὲ περιουσίας, Πλάτ. Νόμ. 878Ε, Πολύβ. 32. 14, 3· τὰς τ. ἐκπληροῦν, καταβάλλειν πᾶσαν τὴν δαπάνην, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 VIII. 10. **2)** προσδιορισμὸς ζημίας ἢ βλάβης, τ. ποιεῖν τινι (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς κατηγορίαν κεφαλικήν), Ἀντιφῶν 130. 25· ἀπαντᾶν εἰς τὴν τ. Αἰσχίν. 82. 21, πρβλ. Δημ. 1252. 15. **3)** ἐκτίμησις, ὑπολογισμὸς τῶν περιουσιῶν τῶν κατοίκων διὰ πολιτικοὺς σκοπούς, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 10· ἀπὸ τιμήσεως πολίτευμα Διόδ. 18. 18.— Πρβλ. **τιμάω** III.

τῑμητεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ τιμητοῦ, Λατ. censura, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 16, κλπ.· ὡσαύτως **τιμητία**, ἡ, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 38, δίς, τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν ἐπηνώρθωσεν ὁ Κοραῆς παρὰ Πλουτ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

τῑμητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ τιμήσῃ ἢ ἐκτιμήσῃ τις, κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 484, Πλάτ. Πολ. 561C. 159C, κλπ. **II.** **τιμητέον**, πρέπει τις νὰ τιμήσῃ, ἐκτιμήσῃ, κτλ., αὐτόθι 509Α, Νόμ. 722Β, Ξεν., κλπ.

τῑμητεύω, εἶμαι τιμητής, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 14.

τῑμητήριος, ον. ὁ πρὸς τιμὴν θεοῦ γινόμενος, ἐν ταῖς τιμητηρίοις (δηλ. θυσίαις), ἀντίθετον τῷ **τελεστικαῖς**, Ἰουλιαν. εἰς τὴν Μητέρα τῶν θεῶν 176.

τῑμητής, οῦ, ὁ, (τιμάω) ὁ ἐκτιμητής, ὁ προσδιορίζων ποινὴν ἢ ἀποζημίωσιν, Πλάτ. Νόμ. 843D· τ. ζημίας οἱ δικασταὶ Ἀριστ. Ῥητορ. πρ. Ἀλ. 5, 12. **II.** ἐν Ῥώμῃ, ὁ ὑπολογίζων ἢ ἐκτιμῶν τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν, censor, Πολύβ. 6. 13, 3. κλπ.· — ὡς ἐπώνυμον τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3481, 4333, κ. ἀλλ.

τῑμητικός, ή, όν, ὁ ἐκτιμῶν, **1)** ὁ χρησιμεύων πρὸς καθορισμὸν τοῦ μεγέθους τῆς ποινῆς, πινάκιον τ. Ἀριστοφ. Σφ. 167. **2)** ὁ χρησιμεύων πρὸς καθορισμὸν ἢ ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας· ὅθεν ὡς οὐσιαστ., = τῷ Λατ. vir censorius, χρηματίσας censor (τιμητής), Πλουτ. Τ. Γράκχ. 4· ἡ τιμητικὴ ἀρχή, = **τιμητεία**, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 38, κλπ.· ἄρχων τ. **τιμητὴς** II, Συλλ. Ἐπιγρ. 5796. **II.** ὁ παρέχων τιμὴν εἴς τινα, τινος Πλούτ. 2. 120Α.

τῑμητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τιμάω**. ὃν δύναταί τις νὰ ἐκτιμήσῃ ἢ ὑπολογίσῃ, ἴδε ἐν λέξ. **ἀτίμητος.**

τιμέουσα, = **τιμῶσα**, ὡς ἔκ τινος **τιμέω**, μετοχ., Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. hel. IV, σ. 353, πρβλ. καὶ σ. 357.

τῑμιο-πωλέω, πωλῶ ἀκριβά, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τιμηρύειν.**

τῑμιο-πώλης, ου, ὁ πωλῶν ἀκριβά, σὺ δὲ τιμιοπώλης Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Τραγῳδοῖς» 5.

τίμιος, α, ον, Πλάτ. Πρωτ. 347C, κ. ἀλλ.· καὶ **ος, ον**, Ἀριστ. Πολ. 3. 13, 2· (τῑμή)· τετιμημένος: **I.** ἐπὶ προσώπων, ὁ τιμώμενος, ὁ ἐν τιμῇ διατελῶν, ἄξιος τιμῆς, ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστι Ὀδ. Κ. 38, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 403, Ἡρόδ. 9. 71, κτλ.· ἄνδρα τίμιον Αἰσχύλ. Χο. 556· γενεᾷ τίμιος [Δανάη] Σοφ. Ἀντ. 948· τίμιοι ἐν τῇ πόλει Πλάτ. Νόμ. 829D· συχν. ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ., τιμιώταται θεῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 967· πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις Σοφ. Ο. Κ. 108· τιμιώτερον ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης ἐστὶ Πλάτ. Μένων 98Α· κλπ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, πολύτιμος, ἄξιος τιμῆς, ἔχων ἀξίαν, τινι Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 7· οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον Σοφ. Ἀντ. 702, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 301, Φοίν. 439, Πλάτ. κλπ.· τίμιον ποιῶ τι, αὐξάνω τὴν τιμὴν ἢ ἀξίαν τινός, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 347D· οὐπιρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος ἔσται πολίταις, θὰ ἔχῃ δι' αὐτοὺς περισσοτέρας τιμάς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 853. **2)** ὁ παρέχων τιμήν, ἔντιμος, τιμία ἕδρα, κάθισμα τιμῆς, αὐτόθι 854, πρβλ. Θήβ. 241· τ. γέρας ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 986· τιμιωτέρα χώρα Ξεν. Κύρ. 8. 4, 10· δῶρα ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 2, 27·— τὰ τίμια = τιμαί, Πινδ. Ἀποσπ. 242 Böckh, Πολύβ. 6. 9, 8· τὰ τιμιώτατα = τὰ φίλτατα, Δημ. 300. 2. **3)** ὁ ἔχων ὑψηλὴν τιμήν, πολλὴν ἀξίαν, ἀκριβός, Λατ. carus, Ἡρόδ. 3. 23., 8. 105, Λυσί. 165. 1, Πλάτ., κλπ.

τῑμιότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, διαφέρειν τιμιότητι καὶ ἀτιμίᾳ ἀλλήλων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 3, 11· δυνάμει καὶ τ. ὑπερέχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 10. 7, 8.

τῑμιουλκέω, ἕλκω, ὑψώνω τὴν τιμήν τινος, ὑπερτιμῶ, ἀκριβαίνω, «τιμιουλκῶν, ἕλκων τὴν τιμήν, τουτέστι βαρυτιμῶν καὶ μεγαλύνων. καὶ ὁ προφήτης (πρβλ. Ἑβδ. Παροιμ. ΙΑ', 26) 'ὁ τιμιουλκῶν τὸν σῖτον δημοκατάρατος'» Σουίδ., πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τιμιουλκῶν.**

τῑμο-γρᾰφέω, διατιμῶ, φορολογῶ κατὰ διατίμησιν, ἐτιμογράφησε τὴν γῆν τοῦ δοῦναι τὸ ἀργύριον Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΚΓ', 35).— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐτιμογράφησεν· ἐγγράφως καὶ ὡρισμένως αὐτοὺς ἐζημίωσεν».

τῑμό-θεος, ον, ὁ τὸν Θεὸν τιμῶν· ἀλλ' εὕρηται μόνον ὡς κύριον ὄνομα, Ἀριστοφ. Πλ. 180, κλπ.

τῑμο-κρᾰτία, ἡ πολιτεία ἐν ᾗ ἡ πρὸς τὴν τιμὴν ἀγάπη εἶναι ἡ διοικοῦσα ἀρχή, ἑρμηνεύεται δὲ παρὰ Πλάτ. ὡς, ἡ φιλότιμος πολιτεία, Πολ. 545Β, πρβλ. **τιμαρχία.** **II.** πολίτευμα, καθ' ὃ τὰ ἀξιώματα διανέμονται ἀναλόγως πρὸς τὴν διατίμησιν τῆς περιουσίας, κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 8. 10, 1 καὶ 3, = ἡ ἐκ τιμημάτων πολιτεία, ἣν ὁ Πλάτ. (Πολ. 550C) καλεῖ **ὀλιγαρχίαν**, ὁ δὲ Ξεν. (Ἀπομν. 4. 6, 12) **πλουτοκρατίαν.**

τῑμο-κρᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τιμοκρατίαν** I, σύμφωνος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς τιμοκρατίας, Πλάτ. Πολ. 549Β, 580Β. **II.** ἡ τ. πολιτεία, = **τιμοκρατία** II, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 10, 1 καὶ 6.

Τιμολεόντειον, τό, μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Τιμολέοντος ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Συρακοσίων ἱδρυθέν, Πλουτ. Τιμολ. 39.

τῖμος, ποιητ. τύπος τοῦ **τιμὴ** II, ὧν οὔτε τῖμον εἰσήνεγκας Ἀρχίλ. παρ' Ἀθην. 7F, Αἰσχύλ. Χο. 910, Κωμ. Ἀνών. 207.

τῑμοῦς, οῦσα, οῦν, ὁ ἔχων μεγάλην τιμήν, ἀκριβός, συγκρ. **τιμούστερος**, προδήλου δὲ ὄντος ἔσεσθαι τιμουστέρου (δηλ. τοῦ σίτου) Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α.

τῑμουχέω, εἶμαι **τιμοῦχος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3044· 29· ἴδε Böckh σ. 131.

τιμοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων τιμήν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 31, εἰς Δήμ. 269 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **τιμάοχος**). **II.** ἐπώνυμον ἄρχοντος ἔν τισι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, Στράβ. 179, Ἀθήν. 149F, Συλλ. Ἐπιγρ. 3059 ἐν τέλ., 3060· ἐπὶ γυναικός, αὐτόθι 2162.

Τῑμώνιον, τό, οἴκημα Τίμωνος, κατοικία μακρὰν οἰκείων καὶ φίλων, Ἀντώνιος .. κατεσκεύασε δίαιταν βασιλικὴν ἣν Τιμώνιον προσηγόρευσε ... ἡνίκα προλειφθεὶς ὑπὸ φίλων ἀπῆρεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν Στράβ. 794·—ἐν Θεογνώστου Καν. σ. 129, 31 **τιμώνειον** διὰ διφθόγγου.

τῑμωρέω· — μέσ., μέλλ. **-ήσομαι** Εὐρ. Ἄλκ. 733, Θουκ.· ἀόρ. **ἐτιμωρησάμην** Πλάτ.—Παθ., πρκμ. **τετῑμώρημαι** Ἡρόδ. 9. 78, Θουκ. 7. 77· ἀλλ' ἐν χρήσει ἐπὶ μέσης σημασίας, Ἀντιφῶν 122. 3, Λυσί. 110. 10, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 32, καὶ πιθανῶς ἐν Θουκ. 3. 67· (τιμωρός). Βοηθῶ, ἐπικουρῶ, ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, τινι Ἡρόδ. 1. 141, 152, κ. ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 136, κλπ.· — ἀπολ., παρέχω βοήθειαν, βοηθῶ, Ἡρόδ. 1. 18. **2)** ἐπὶ ἰατρικῆς βοηθείας, τ. τῷ παθήματι, ἀνακουφίζειν τὸ νόσημα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 789, πρβλ. **τιμωρία** I. 2. **II.** βοηθῶ τινα ἀδικηθέντα, ἐκδικοῦμαι, διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **κολάζειν** (ἴδε **τιμωρία**

ΙΙ, τινι Ἡρόδ. 1. 103., 144, κλπ.· ἀπολ., ὁ αὐτ. 1. 4· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πατρὶ πάντα τιμωρουμένης Σοφ. Ἠλ. 349, πρβλ. 399, Εὐρ. Ἑκ. 749, Ὀρ. 1117, κλπ.·— ἐν πλήρει συντάξει τὸ μὲν πρόσωπον ὑπὲρ οὗ ἡ ἐκδίκησις τίθεται κατὰ δοτ., τὸ δὲ πρόσωπον καθ' οὗ ἡ ἐκδίκησις κατ' αἰτι., καὶ τὸ ἔγκλημα διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἐκδίκησις κατὰ γενικ., τιμωρῶ τινι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα, ἐκδικῶ τινα διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του κολάζων τὸν φονέα, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 8· οὕτω, τούτου θανόντος .. τοὺς αὐτοέντας τ., ἐκδικῶ τινα διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ κολάζων τοὺς φονεῖς, Σοφοκλ. Ο. Τ. 107· ὡσαύ ως μετ' αἰτιατ. πράγματ., τιμ. τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον Πλάτ. Ἀπολογ. 28C, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 935· καί, τιμ. ὑπέρ τινος (ἀντί τινι), λαμβάνω ἐκδίκησιν διά τινα, Πλάτ. Νόμ. 907A, Λυσίας 129. 38., 134. 27.— Παθ., πάσχω, τιμωροῦμαι δι' ἐκδικήσεως, Πλάτ. Γοργ. 525B, D, κλπ.· τετιμωρημένος Λυσί. 172. 35· ἀπροσώπ., τετιμώρηται τῷ Λεωνίδῃ, ἔχει γείνῃ ἐκδίκησις ὑπὲρ τοῦ Λεωνίδου, Ἡρόδ. 9 79· ἐν ᾧ, ἐς .. Λεωνίδεα τετιμωρῆσεαι, δέον νὰ ληφθῇ ἐν τῇ ἀπολ. σημασίᾳ τοῦ μέσου, θὰ λάβῃς ἐκδίκησιν ἐν σχέσει πρὸς τὸν Λεωνίδαν, αὐτόθι 78. **2)** τιμωρῶ τινα, τὸν τιμωρῶ πρὸς ἐκδίκησιν, Σοφ. Ο. Τ. 140, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 427· τινα ὑπέρ τινος Λυσί. 138. 35· — ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 729E· ὑπὲρ τῶν νόμων αὐτόθι 907E· — ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη κυρίως ἀνήκει, **3)** εἰς τὸν μέσον τύπον, ἐκδικῶ ἐμαυτὸν τιμωρῶν τινα, ἐκδικοῦμαί τινα, κολάζω πρὸς ἐκδίκησιν, «τιμωρῶ», τινα Ἡρόδ. 3. 53., 6. 138, Σοφ. Φιλ. 1258, Εὐρ. Ἑκ. 756, 882, Ἀντιφῶν 119. 9, Θουκ. 1. 121, κλπ.· ὡς .. οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσαιντο τὸν Σφοδρίαν Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 34· Ἑαυτὸν τιμωρούμενος, (ὁ ἑαυτὸν βασανίζων) ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 1, 15·— μετὰ γεν. πράγματ., τιμωροῦμαί τινά τινος, τιμωρῶ τινα ἐκδικούμενος διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 3. 145, Εὐρ. Ι. Τ. 558, Λυσί. 106. 2, Πλάτ. Συμπ. 213D, κλπ.·— ὡσαύτως, τ. τινὰ ἀντί τινος Ἡρόδ. 6. 135· περί τινος Λυσί 139. 36·— σπανιώτερον μετ' αἰτιατ. πράγματ., εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται Εὐρ. Ἄλκ. 733· εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 695. **6)** ἀπολ., ἐκδικῶ ἐμαυτόν, ζητῶ ἐκδίκησιν, Ἡρόδ. 3. 49., 7. 8, 2, Λυσί. 137. 48, Ξενοφ., κλπ.· ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις τ., τιμωρῶ τινα μὲ τὰς μεγίστας τιμωρίας, Πλάτ. Πολ. 579A· τὸ τιμωρησόμενον, ἡ πιθανότης τῆς ἐκδικήσεως, Δημ. 801. 25·— τὸ ἔγκλημα ἐνίοτε ἐκφέρεται δι' ἐξηρτημένης προτάσεως, τ. εἴ τι .. ἠδίκησαν Ξεν. Ἀν. 5. 4, 6· τ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Κύρ 5. 3, 30· — ὡσαύτως, τιμωροῦμαι ὑπέρ τινος, τιμωρῶ τινα χάριν τινός, τοὺς Θρᾷκας ἐπολέμησα καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐτιμωρούμην μεθ' ὑμῶν Ξεν. Ἀν. 1. 3, 4.

τῑμώρημα, τό, βοήθεια, ἐπικουρία, συνδρομή, μετὰ δοτικ., τὰ Μενέλεῳ τιμωρήματα, βοήθεια δοθεῖσα εἰς αὐτόν, Ἡρόδ. 7. 169. **ΙΙ.** πρᾶξις ἐκδικήσεως, τ. τινος εἴς τινα, ἐκδίκησις ἣν λαμβάνει τις παρά τινος, Πλούτ. 2. 860A. **2)** ποινή, τιμωρία, διπλᾶ .. ἔστω τὰ τιμωρήματα τῷ ὀφλόντι Πλάτ. Νόμ. 866B, πρβλ. Πολ. 363E.

τιμωρησείω, ἐφετικὸν τοῦ **τιμωρέω**, ἐπιθυμῶ νὰ τιμωρήσω, Ἀγαθ. Ἱστορ. σ. 176, 12, ἔκδ. Β.

τῑμώρησις, εως, ἡ, τιμωρία, ποινή, Πλάτ. Νόμ. 874D.

τῑμωρητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βοηθήσῃ, Ἡρόδ. 7. 168· οὕτως ἐν τῷ πληθ. **τιμωρητέα**, Θουκ. 1. 86. **2)** ἐπὶ ἰατρικῆς ἐπικουρίας ἢ βοηθείας, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390. **ΙΙ.** πρέπει τις νὰ ἐκδικηθῇ, νὰ τιμωρήσῃ, τινὰ Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 186· τι Πλάτ. Νόμ. 867C. **ΙΙΙ. τιμωρητέος, α, ον**, ὃν πρέπει τις νὰ τιμωρήσῃ, ὑπέρ τινος Δημ. 561. 2.

τῑμωρητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἐκδικητής, Ἡρόδ. 5 80.

τῑμωρητής, ὁ, ὁ ἐκδικητής, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Δ', 16).

τῑμωρητικός, ή, όν, ἐκδικητικός, ἀντίθετον τῷ **συγγνωμονικός**, οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικὸς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 5, 4· τὰ τιμωρητικά, πράξεις ἐκδικήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 10, 17.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Χρύσιππ. παρὰ Γαλην. τ. 1, σ. 283, ἔκδ. Βασ.

τῑμωρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, συνδρομή, τ. εὑρίσκεσθαι Ἡρόδ. 3. 148, πρβλ. 5. 90, κλπ.· ἡ ἀφ' ὑμῶν τιμ. Θουκ. 1. 69, πρβλ. 5. 112· τ. ποιεῖσθαί τινι ὁ αὐτ. 1. 124· τ. τοῦ τεθνεῶτος, ὀφειλομένη εἰς τόν .., Ἀλκίφρων 112. 9. **2)** ἐπὶ ἰατρικῆς βοηθείας ἢ συνδρομῆς, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, πρβλ. **τιμωρέω** Ι. 2. **ΙΙ.** βοήθεια πρὸς ἄνθρωπον ἀδικηθέντα, ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, τιμωρία (διάφορον τοῦ **κόλασις**, ὅπερ σημαίνει, τιμωρία πρὸς ἐπανόρθωσιν ἢ διόρθωσιν, Ἀριστ. Ῥητορ 1. 10, 17). τ. καὶ τίσις Ἡρόδ. 7. 8, 1· πατρὸς τ., τιμωρία ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐκδίκησις, Εὐρ. Ὀρ. 425· μητρὸς αἵματος τιμωρίαι, διὰ τὴν ἔκχυσιν τοῦ μητρικοῦ αἵματος, διὰ τὴν μητροκτονίαν, αὐτόθι 400· ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ τ., πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μᾶς τιμωρήσωσι, Θουκ. 3. 63 ἢ κατά τινος τ., ἐκδίκησις κατά τινος, Λυκοῦργ. 167. 39, πρβλ. Δεινάρχ. 103. 33, Δημ. 317. 16· τ. ἐσομένη ἔς τινα Ἡρόδ. 1. 123, πρβλ. Δημ. 610. 10· τ. ὑπὲρ ἀδικηθέντος Ἀντιφῶν 142. 2, πρβλ. Ἰσοκρ. 398E· μετὰ ῥημάτων, ἐπὶ τοῦ ἐκδίκη οὖ, ποιεῖσθαι τιμωρίαν, ἐκτελεῖν ἐκδίκησιν, Δημ. 523. 7. κλπ.· τινος, κατά τινος, Ἀνδοκ. 31. 30· τ. λαμβάνειν ὑπέρ τινος Δημ. 702. 20· ἀλλά, παρά τινος λαμβάνειν τ., τιμωρεῖσθαι ὑπό τινος, Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 4. 14·— ἐπὶ τοῦ πάσχοντος, τ. εὑρεῖν τινος, τιμωρεῖσθαι ὑπό τινος, εὑρίσκειν ἐκδίκησιν ἐκ μέρους τινός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 473· τιμωρίας τυγχάνειν Πλάτ. Γοργ. 472D, κλπ.· (ἀλλ' ὡσαύτως, λαμβάνω ἐκδίκησιν, ἐκδικοῦμαι, Θουκ. 2. 74, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 7)· τ. ἀντιδοῦναι Θουκ. 2. 53· τίνειν Πλάτ. Νόμ. 905A, κλπ.· ὑπέχειν Θουκ. 6. 80, Πλάτ., κλπ.· ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ἀξιώματι, αἱ τιμ. εἰσὶ παρὰ τῶν θεῶν Ἡρόδ. 2. 120· τ. δοῦναί τινι, τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδικήσεως, Δημ. 623. 10., 637. 20., 1374. 9· οὕτω, τ. ποιεῖν τινι ὁ αὐτ. 801. 20·— ἐν τῷ πληθ., ποιναί, τιμωρίαι, λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 73· ταῖς ἐσχάταις τιμωρεῖσθαι τ. Πλάτ. Πολ. 579A, πρβλ. Νόμ. 943D, κ. ἀλλ. **2)** ἐν τῷ πληθ., αἱ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιβαλλόμεναι ποιναί, ἴδε **τιμωρὸς** ΙΙ. 2.

τῑμωρός, όν, συνηρ. ἐκ τοῦ **τιμάορος** (ἴδε ἐν τέλ.), ὅπερ διαμένει ὡς Δωρικ. τύπος παρὰ Πινδ. Ο. 9. 124, Αἰσχύλ., κλπ.· παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπικ. **τιμήορος**· — ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἱκέτ. 43 ἔχει ὡς αἰτ. **τιμάορα**, ὥσπερ ἐξ ὀνομ. **τιμάωρ, ορος**, ὁ·— κυρίως, ὁ φύλαξ τῆς τιμῆς· ὅθεν, **1)** ὁ βοηθῶν, συντρέχων, καὶ ὡς οὐσιαστ., βοηθός, ἐπίκουρος, Ἡρόδ. 2. 141., 7. 171, Θουκ. 4. 2· τὸν ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν, τὸν προστάτην μου θεόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 514. **ΙΙΙ.** ὁ βοηθῶν τὸν ἀδικηθέντα, ἐκδικῶν αὐτόν, καὶ ὡς οὐσιαστ., ἐκδικητής, τ. τινος αὐτόθι 1280, 1324, 1578, Σοφ. Ἠλ. 811, 1154, κλπ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ., τιμ. τινι Ἀντιφῶν 111. 40, Θουκ. 4. 2· καὶ μετὰ γεν. πράγμ., ὁ βοηθῶν τινα εἰς ἐκδίκησιν διά τι πρᾶγμα, πατρὶ τ. φόνου Σοφ. Ἠλ. 14· — ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ἐπὶ προσώπων, δίκη κακῶν τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 94· ἢ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τ. δίκη Πλάτ. Νόμ. 872E, πρβλ. 716A· χεὶρ Εὐρ. Ἑκ. 843· λόγος τ. Ἡρόδ. 7. 5. **2)** ὁ δήμιος, Πολύβ. 2. 58, 8· = οἱ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν ἐν Πλουτ. Ἀρτοξ. 14, 17. (Κυρίως **τιμάϝορος**, ἴδε ἐν λ. **οὖρος** (Β).)

τίν [ῑ], Δωρ. δοτ. τοῦ **σύ**, ὡς τὸ **τεΐν**, Πινδ. Ο. 11. 113, Θεόκρ. 2. 11, κ. ἀλλ. — οὐδαμοῦ ἐγκλίνεται· διότι ἐν Θεοκρ. 21. 28 ἤδη διορθοῦται **τοι** **ΙΙ.** Δωρ. ἀντὶ **σέ**, ὡσαύτως μετὰ τοῦ τόνου, Κόριννα 4, Πίνδ. 8, 67, Θεόκρ. 11. 39, 55, 68.

τίναγμα [ῐ], τό, ὡς καὶ νῦν, παλλομένοισι τινάγμασι χαλκὸν ἀράσσει Ἀνθ. Π. 9. 139· πόθοιο τινάγματα αὐτόθι 8. 159· ἀστραπῶν τ Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 1039.

τῐναγμός, ὁ, τίναγμα, Μοσχίων 52, σ. 23, Πλούτ. 2. 258C.

τῐνάκτειρα, ἡ, (**τινακτήρ**, τὸ ἀρσ. ἄχρηστον), ἡ τινάσσουσα, σείουσα, διασείουσα, θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον τρίαιναν, τὴν τοῦ Ποσειδῶνος, Αἰσχύλ. Πρ. 924.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

τῐνακτο-πήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, ὁ τὸν πήληκα τινάσσων, ὁ σείων τὸν τῆς περικεφαλαίας λόφον, «σεισολόφος» Ἡσύχ.

τῐνάκτρια, ἡ, = **τινάκτειρα**, δωμάτων τινάκτρια Κ. Μανασσ. Χρον. 3553· χωρεῖ πρὸς ὁρμὰς ἀκρατῶς τινακτρίας Φιλῆς π. Ζῴων 73, 10, σ. 268.

τῐνάκτωρ, ορος, ὁ, ὁ τινάσσων, σείων, **τ.** γαίας, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Σοφ. Τρ. 502.

τῐνάσσω, μέλλ. **-ξω**· παθ. ἀόρ. **ἐτινάχθην**. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τοῦ **κινέω**· πρβλ. Ἡσύχ., **ἀκινάγματα** = **τινάγματα**, **ἀκιναγμὸς** = **τιναγμός**, **κίνησις**). Σείω, κινῶ, πάλλω ὅπλον, δύο δοῦρε τινάσσων Ἰλ. Μ. 298, κλπ.· ἔγχος Υ. 163· φάσγανον Χ. 311· ἀστεροπὴν Ν. 243· αἰγίδα Ρ. 595· ἐν χεροῖν πύρπνουν βέλος Αἰσχύλ. Πρ. 917· τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε Σοφ. Τρ. 512· λαμπάδας ἐν χερσὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 340, πρβλ. 328.—Μέσ., ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Θεόκρ. 22. 185. **2)** καθόλου, σείω, τινάσσω, κοινῶς «τινάζω», τ. γαῖαν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλ. Υ. 57· ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα, ἔσεισεν ἐκ τοῦ ἱματίου (διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς), Γ. 385· θρόνον ποσὶ λακτίζων ἐτίναξε Ὀδ. Χ. 88· ὡς δ' ἄνεμος .. θημῶνα τ., διασκορπίζει, Ε. 368 (πρβλ. **διατινάσσω**)· νεῦρα κιθάρας τ., κάμνω τὴν χορδὴν νὰ τρέμῃ, νὰ πάλληται πλήττων αὐτὴν διὰ τοῦ πλήκτρου, Ἀνθ. (;). — Μέσ., τιναξάσθην πτερά, ἐτίναξαν τὰς πτέρυγάς των, Ὀδ. Β. 151· (οὕτω, τινάσσονται πτερύγεσσι Ἄρατ. 971).— Παθητ., πήληξ τινάσσετο Ἰλ. Ο. 609· ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος, ἐσείετο, διεσείετο, Ἡσ. Θεογ. 680· φόβῳ τινάσσεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 641.— Πρβλ. **ἐκ-**, **συν-τινάσσω**.— Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. 300, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 11, Φιλόστρ. 144.

τίνη, Δωρ. τῶν Ταραντίνων ἀντὶ **τίν**, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 365C.

τινθᾰλέος, α, ον, = θερμός, διάθερμος, τινθαλέῳ ποτῷ «θερμῷ, διαπύρῳ» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 445· τινθαλέοις ὕδασιν, θερμοῖς, αὐτόθ. 463, Νόνν... Διον. 2, 499, κλπ.

τινθός, όν, «τινθόν· ἑφθόν» (κῶδ. τιντόν) Ἡσύχ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ ἀτμὸς χύτρας, Λυκόφρ. 36.

τίνῠμαι, ἀπαρ. **τίνυσθαι**, ποιητ. ἀντὶ **τίνομαι** (ἴδε **τίνω** II), τιμωρῶ, κολάζω, μετ' αἰτ. προσωπ., [Ζεὺς] τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ Ὀδ. Ν. 214· οἳ .. ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ τίς κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ Ἰλ. Γ. 279, πρβλ. Τ. 260· μετ' αἰτ. πράγμ., λώβην τινύμενος, τιμωρῶν τὴν αὐθάδειαν, Ὀδ. Ω. 326· ἀπολ., τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι, Ἡρόδ. 5. 77. **2)** ἀπαιτῶ, ζητῶ, ὅρκον τ(ε)ινυμένας, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις, «ἥγουν ἀπαιτούσας, ζητούσας, ὃν ἡ Ἔρις ἔτεκε βλάβην τοῖς ἐπιόρκοις» Μοσχόπουλ. (ἀλλ' ὁ Τζέτζ. καὶ ὁ Πρόκλ. ἑρμηνεύουσιν ἄλλως τὸ χωρίον), Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 806· αἵματος τινύμεναι δίκαν Εὐριπ. Ὀρ. 323. **3)** τιμωρῶ, δὶς τόσα τίνυσθαι, «διπλῶς τοῦτον τιμώρει» (Τζέτζ.), «δὶς τόσα τιμωροῦ αὐτὸν» (Μοσχόπουλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 709· ἔνδικα Ἀνθ. Π. 11. 374. **4)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀνταποδίδω, ἀνταμείβω, τ. κομιδὴν παιδοτροφίης Ὀππ. Κυν. 2. 349. **II.** τὸ ἐνεργ., πληρώνω ἢ ἐκτίνω ποινήν, μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Ὀλυμπιόδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 58. 15, Καν. Ἀποστ.· οὕτω **τιννύω** παρὰ Πλουτ. Βρούτ. 33· πρβλ. **ἀποτιννύω, συνεκτίνω**. [Ἡ α' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ παρ' Ἐπικ., ὅθεν ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **τίννυμαι**· καὶ ὁ τύπος **τιννύω** ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν.· παρ' Εὐριπ. ἔνθ' ἀνωτ. (ὅπερ εἶναι τὸ μόνον χωρίον τῶν δοκίμων Ἀττ. ἐν ᾧ ἡ λέξις αὕτη ἀπαντᾷ), εἶναι **τῑνύμεναι**].

τίνω· Ἰων. παρατ. **τίνεσκον** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1327·— μέλλ. **τίσω** [ῑ] Ὅμ., Ἀττ.· ἀόρ. α' **ἔτῑσα** αὐτόθι· πρκμ. **τέτῑκα** Λυκόφρ. 765 (ἴδε **ἐκτίνω**).— Μέσ., πρῶτον παρὰ Θεόγν. 204 (μόνον **τίνυμαι** παρ' Ὁμ.)· μέλλ. **τίσομαι**, ἀόριστ. **ἐτισάμην**, Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ.— Παθ., ἀόρ. **ἐτίσθην** (ἴδε **ἐκτίνω**)· πρκμ. **τέτισμαι**. — Ἐν ἐπιγραφαῖς τῆς ἀρίστης περιόδου ὁ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀόριστ. καὶ ὁ παθητ. ἀόριστ. ἐγράφοντο: **τείσω, ἔτεισα, ἐτείσθην**. [**τῖνω** παρ' Ἐπικ.· **τῐνω** παρ' Ἀττ., οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 112, Σοφ. Ο. Κ. 635, Εὐριπ. Ὀρ. 7· ὡσαύτως ἐν τῇ Δωρικ. τοῦ Πινδ., οἷον Π. 2. 44, ἔτι δὲ καὶ παρὰ Σόλωνι 5. 31, ὡς καὶ παρὰ μεταγεν. ἐπιγραμματοποιοῖς, Ἰακώβ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 823· **τῖνω** παρὰ Θεόγν. καὶ ἐν τῇ Ἀνθολ.— ἐν τῷ μέλλ. ἀόριστ. α' καὶ πρκμ. ἀείποτε ῑ]. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **τίω**). **I)** ἐνεργ., πληρώνω, καταβάλλω (ἐν ᾧ ὁ ἐνεστ. **τίω** κεῖται μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ προσφέρω τιμήν, τιμῶ, πρβλ. **τίω** I), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, πληρώνω τὴν ποινήν, μετ' αἰτιατικῆς τῆς ποινῆς, σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ τίνων ἀσχάλῃς, εἰς σὲ δέ, ὦ γέρον, θὰ ἐπιβάλωμεν πρόστιμον τὸ ὁποῖον πληρώνων νὰ δυσανασχετῇς, Ὀδ. Β. 193 εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν .. τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, ἐὰν δὲ δὲν θελήσωσι νὰ καταβάλωσι πρόστιμον τοῦ πολέμου, Ἰλ. Γ. 289· ποινὰς Πινδ. Ο. 2. 106· δίκην Σοφ. Αἴ. 113, Ἠλ. 298, κλπ.· τινί, εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 94, κλπ.· ὡσαύτως, τ. ἴσην [δίκην] Σοφ. Ο. Τ. 810· διπλῆν Πλάτ. Νόμ. 946Ε· τὸ ἥμισυ αὐτόθι 767Ε· μείζονα ἐκτισίν τινι αὐτόθι 933Ε· τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν αὐτόθι 905Α· ὡς τὸ Λατιν. poenas dare ἢ solvere, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 798· — ἀλλ' ὡσαύτως **6)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, πληρώνω χρέος ὀφειλόμενον, ἀπαλλάττομαι ὑποχρεώσεως, τ. ζωάγρια Ἰλ. Λ. 407· τίσειν αἴσιμα πάντα Ὀδ. Θ. 348· τ. χάριν τινὶ Αἰσχύλ. Πρ. 985· τ. γῇ δασμὸν Σοφ. Ο. Κ. 635· τ. ἰατροῖς μισθὸν Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 2, 54·— ὡσαύτως ἁπλῶς, **γ)** πληρώνω τινὰ διά τι, ἀνταμείβω, μετὰ γενικ. πράγματος, ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, οὔτ' Ὀδυσσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται Ὀδ. Ξ. 166· τροφάς τινι Εὐρ. Ὀρ. 109·— οὕτω καὶ ἐν ποικίλαις φράσεσι, τ. ἀντιποίνους δύας, ἀποτίνειν ἰσοδυνάμους θλίψεις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 268· φόνον φόνου ῥύσιον τ. Σοφ. Φιλ. 959· ἐκ δ' αἱμάτων παλαιτέρων τίνει μύσος, πληρώνει τὸ ἔγκλημα παλαιοτέρων χρόνων, Αἰσχύλ. Χο. 650· οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν, εἰς οὐδένα γίνεται τιμωρία ἐκ τῆς μοίρας, ὅστις ἀνταπέδωκε τὰ ἴσα δι' ὅσα πρῶτος αὐτὸς ἔπαθε, Σοφ. Ο. Κ. 228 (ἴδε ἐν τέλ., ἴδε καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ)· ἀρᾶς τ. χρέος (ἴδε ἐν λ. **χρέος** I).— Σύνταξις: **1)** μετ' αἰτ. τοῦ ἀποτινομένου ἢ ἀνταποδιδομένου πράγματος — σπανιώτερον μετὰ δοτικ., κράατι τίσεις, μὲ τὴν κεφαλήν σου θὰ πληρώσῃς, Ὀδ. Χ. 218· τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τίσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερῆ κακὰ Αἰσχύλ. Χο. 277. **2)** μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου εἰς ὃν ἡ πληρωμὴ γίνεται, ἴδε ἀνωτ. **3)** μετὰ δοτ. τῆς ποινῆς, τ. θανάτῳ ἅπερ ἦρξεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1529· τύμμα τύμματι αὐτόθι 1430. **4)** μετὰ γενικ. τοῦ πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον πληρώνει τις, εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβήν, ἐὰν δὲ δὲν μοι ἀποδώσωσι τὴν προσήκουσαν ἀποζημίωσιν διὰ τοὺς βοῦς, Ὀδ. Μ. 382· τ. τινὶ ποινήν τινος Ἡρόδ. 3. 14., 7. 134, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 112, κλπ.· ὡσαύτως, τ. πληγὴν ἀντὶ πληγῆς (ἥτις εἶναι πιθανῶς ἡ πλήρης ἢ τελεία σύνταξις) ὁ αὐτ. ἐν Χο. 313·— ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγματος διὰ τὸ ὁποῖον πληρώνει τις, ὅτε τὸ τίμημα παραλείπεται, πληρώνω, παρέχω ἐξιλέωσιν διά τι, τίσειαν Ἀχαιοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι Ἰλ. Α. 42, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1430 οὐ ὦ, τ. ὕβριν Ὀδ. Ω. 352· τ. φόνον ἢ λώβην τινὸς Ἰλ. Φ. 134., Λ. 142· κακὰ Θέογν. 735· διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια Αἰσχύλ. Ἀγ. 537· τ. μητρὸς δίκας, διὰ τὴν μητέρα σου, Εὐρ. Ὀρ. 531·— σπανιώτερον μετ' αἰτ. προσ., τίσεις γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, «τιμωρίαν δώσεις ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ γνωτοῦ, ὅ ἐστιν ἀδελφοῦ» (Σχόλ.), ὃν ἐφόνευσας, Ἰλ. Ρ. 34. **5)** ἀπολ., ἀνταποδίδω, εὖ πάσχειν παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν Σοφ. Ο. Κ. 1203. **II.** Μέσ., κάμνω τινὰ νὰ πληρώσῃ διά τι, ἐκδικοῦμαί τινα, τιμωρῶ, παιδεύω, Λατιν. poenas sumere de aliquo, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς. — Συντάσσεται: **1)** μετ' αἰτ. προσ., Ἰλ. Β. 743, Ὀδ. Γ. 197, κλπ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 10, 123, Τραγ., κλπ. **2)** μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος Ἰλ. Γ. 366, πρβλ. Ὀδ. Γ. 206, Θέογν. 204, Ἡρόδ. 4. 118, κλπ.· ὡσαύτως, τ. τινὰ ἐπί τινι Θέογν. 1248· ὑπέρ τινος Ἡρόδ. 2. 27, 73. **3)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγματος, λαμβάνω ἐκδίκησιν διά τι πρᾶγμα, τίσασθαι φόνον, βίην τινὸς Ἰλ. Ο. 116, Ὀδ. Ψ. 31· λώβην Ἰλ. Τ. 208, κλπ. **4)** μετὰ διπλῆς αἰτ. προσώπου καὶ πράγμ., ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον Νηλῆα, ἔκαμε τὸν Νηλέα νὰ πληρώσῃ διὰ τὸ κακὸν ἔργον, ἐτιμώρησεν αὐτὸν δι' αὐτό, Ὀδ. Ο. 236· ὡσαύτως, τίσασθαί τινα δίκην, λαμβάνω ἐκδίκησιν ἔκ τινος προσώπου, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1263 (ἕτεροι φόνον)· πρβλ. **ἀντι-, ἀπο-τίνω**. **5)** μετὰ δοτ. τρόπου, τίνεσθαί τινα ἀμοιβαῖς, φυγῇ Πινδ. Π. 2. 44, Αἰσχύλ. Θήβ. 638. **6)** ἀπολ., ἐκδίκησιν λαμβάνω, ἐκδικοῦμαι, ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθ' Ὀδ. Ν. 15, πρβλ. Ἰλ. Γ. 351, Ὀδ. Γ. 203., Μ. 378 (ἔνθα τὸ **τῖσαι** εἶναι προστ. τοῦ μέσ. ἀορ.).—Ὁ μέλλ. καὶ ὁ ἀόρ. α' ἐνεργ. καὶ μέσ. εἶναι συνηθέστατοι ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πληρώνω καὶ πληρώνομαι, ἴδε **τίω** III· ἡ σημασία τοῦ ἐνεργ. καὶ τοῦ μέσου οὐδέποτε ἐναλλάσσονται ὡς ἔπραξάν τινες τῶν ἑρμηνευτῶν ἐν Αἰσχύλ. Χο. 650, Σοφ. Ο. Κ. 228.— Πρβλ. **τίνυμαι, τιμωρέω**.

τιὸ τιό, μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ, ἡδομένᾳ φωνᾷ· τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιό Ἀριστ. Ὄρν. 237.

τίοις, Αἰολ. δοτ. πληθ. τοῦ **τίς**, Σαπφὼ 160 (113).

τίος, τίως, τίω, Δωρικαὶ γενικαὶ τοῦ **σύ**, Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 356C.

τιός, Βοιωτ. ἀντὶ **τεός, σός**, «ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ ε εἰς ι, καθὸ καὶ τὸ θεὸς θιὸς» Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 135Α (395Α).

τίποτε; ἢ **τί ποτε**; τί ἄρα, τί τάχα; quid tandem? τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; οὐ μανθάνω, τί θέλεις νὰ εἴπῃς, ὦ τέκνον; δὲν σὲ καταλαμβάνω, Σοφ. Φιλ. 914, 1089.

τίπτε; Ἐπικ. συγκεκομμ. τύπος τοῦ **τίποτε**; Ὅμ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 975 (λυρ.)·—συχν. πάσχει ἔκθλιψιν πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, τίφθ' Ἰλ. Δ. 243, κ. ἀλλ.·— περὶ τοῦ τίπτε δέ σε χρεώ, ἴδε ἐν λέξ. **χρεώ** I. 2.

τίρ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἠλείων ἀντὶ **τίς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 7, πρβλ. **τοίρ**.

τίρος, ιος, τό, Κρητικὸν ἀντὶ **θέρος**, «τίριος· θέρους. Κρῆτες» Ἡσύχ.

τις, τι, ἀόρ. ἀντωνυμ., ἐγκλίνεται δὲ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι· περὶ ἐξαιρέσεων ἴδε ΙΙ. 6., ΙΙ β, ΙΙΙ. 2·— ἀλλά: **τίς; τί**; ἐρωτηματικῶν, ὀξύτονοι ἐν τῇ ἑνικῇ ὀνομ., παροξύνονται δὲ ἐν πάσαις ταῖς ἄλλαις πτώσεσι. (Ἴδε ἐν λέξ. *πός, πρβλ. Σανσκ. kas, nakis (nemo), mâkis (nequis), kim (quid) Ὀσκ. καὶ Οὐμβρ. pis, pid = Λατ. quis, quid, pitpit = quidquid).

A. ἀόρ. ἀντωνυμ. **τις, τι**·— γεν. **τινος**, Ἰων. **τεο** (Ὀδ. Π. 305, Ἡρόδ.), συνηθέστερον **τευ** Ὅμ., Ἡρόδ.· Ἀττ. **του** — δοτ. **τινι** (παρ' Ὁμ. μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ **οὐ**, οὔ τινι Ἰλ. Ρ. 68, Ὀδ. Ξ. 96), Ἰων. **τεῳ** (Ἰλ. Π. 227, Ὀδ. Λ. 502), Ἀττ. **τῳ** (ὡσαύτως παρ' Ὁμ., Ἰλ. Α. 299, Μ. 328, Ὀδ. Ν. 308, Υ. 297, ἀείποτε ἐν τῷ ἀρσεν. τύπῳ)·— αἰτ. **τινα, τι**·— δυϊκ. **τινε** Πλάτ. Σοφιστ. 237D·— πληθ. **τινες**, (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **οὔτινες** Ὀδ. Ζ 279, καὶ **οἵτινες**, ἅτινα νῦν γράφονται: **οὔ τινες, οἵ τινες**)· οὐδ. **τινα** (ὅτιν' ἔργα τέτυκται Ἰλ. Χ. 450), **ἄσσα**, ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο Ὀδ. Τ. 218, Ἀττ. **ἄττα**·— γεν. **τινων**, Ἰων. **τεων** Ἡρόδ.·— δοτ. **τισι, τισιν**· αἰτ. **τινας** Ἰλ. Ο. 735, Ὀδ. Λ. 371 (οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις **οὔστινας, ὅτινας**), οὐδ. **τινα** «Κάποιος», «κἄτι», ὡς ἐπίθετον, χρησιμεύει δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀορ. καλουμένου ἄρθρου τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ὁπότε καὶ συμφωνεῖ πρὸς τὸ οὐσιαστικόν του, φίλος τις, κάποιος φίλος, ἕνας φίλος, θεός τις, δηλ. οὐχὶ ἄνθρωπος· ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «κάποιος» δύναται νὰ συναφθῇ καὶ μετὰ γενικῆς πληθυντ., εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα Σοφ. Αἴ. 455, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 211· ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται πάντοτε, οἷον ὅταν μετὰ τὸ τις θεὸς ἀκολουθῇ ἀναφορικὸν κατὰ πληθ. ἀριθμ., ἢ μάλα τις θεὸς ἔνδον οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, εἷς ἐκ τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι .., Ὀδ. Τ. 40, πρβλ. Λ.

502· ἄλλοτε δὲ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑπονοεῖται γενικὴ πληθυντ., οἷον, πείσειας ἄν τιν' (ἐξυπακουομ. ἐκείνων), οἵτινες .. ἀνάσσουσι Εὐρ. Ἑλ. 1039· καθόλου τὸ **τις** κεῖται ἀπολύτως ὡς ἀντωνυμία οὐσιαστικοῦ τόπον ἐπέχουσα **II**. ἰδιαίτεραι χρήσεις : **1**) «κἄποιος» (ἐκ πολλῶν), δηλ. πολλοί, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἰλ. Η. 201, πρβλ. Ζ. 249, κλπ.· ἐνίοτε ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας, οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων, Ν. 638, Ὀδ. Γ. 224· οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ἡρόδ. 5. 49, ἐν τέλ., Θουκ. 2. 37, κλπ.

2) πᾶς «ἐνδιαφερόμενος», πᾶς εἰς ὃν ἀποβλέπει τι, ἕκαστος, εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω Ἰλ. Β. 382· ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, ἕκαστος ἂς ἔλθῃ μόνος του, Ρ. 254· ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος Θ. 515· πρβλ. Π. 209, Ρ. 227, κλπ.· οὕτω παρ' Ἀττ. ἔτι καὶ μετὰ τῆς προστακτ., τοῦτό τις .. ἴστω Σοφ. Αἴ. 416, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 346, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1187· ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 629· τοὺς ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν, ὅτι εἷς ἕκαστος πρέπει αὐτὸς νὰ κολ. .., Θουκ. 1. 40, πρβλ. 6. 77· ὅ τι τις ἐδύνατο ὁ αὐτ. 7. 75· ἄμεινόν τινος Δημ. 536. 5, πρβλ. 352. 8 — τοῦτο ἐκφέρεται πληρέστερον διὰ τῆς παραθέσεως ἀντωνυμίας, οἷον, τις ἕκαστος Ὀδ. Ι. 65, Θουκ. 6. 31, κλπ.· πᾶς τις Ἡρόδ. 6. 80, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1205, Θουκ., κλπ.· ἅπας τις Ἡρόδ. 3. 113, κλπ.· οὐδείς ἢ μηδείς τις Εὐρ. Ἄλκ. 79· μηδένες τινὲς Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 9, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 197, κλπ. Ἐπὶ τῶν σημασιῶν τούτων ἡ ἀντων. **τις** συχνάκις συντάσσεται μετὰ λέξεων κατὰ πληθ. ἀριθμόν, οἱ κακοὶ .. οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ, ἀντὶ πρὶν ἐκβάλωσι, Σοφ. Αἴ. 965· οἷς ἂν ἐπίω, ἧσσόν τις πρόσεισι, ἀντὶ ἧσσον προσίασι, Θουκ. 4. 85· ἐτόλμα τις .. ὁρῶντες ὁ αὐτ. 2. 53, πρβλ. 7. 75· μάλιστα μετὰ τὰ εἴ ἢ ἤν τις, Εὐρ. Φοίν. 244, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 62, καὶ συχν. παρὰ Ξεν. **3**) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ὡρισμένον πρόσωπον, ὅπερ ἐπιθυμεῖ τις νὰ μὴ ὀνομάσῃ, οὐκ ἔφασαν ἰέναι, ἂν μή τις χρήματα διδῷ (δηλ. ἂν μὴ ὁ Κῦρος ..) Ξεν. Ἀν. 1. 4, 12, πρβλ. Ἑλλ. 1. 5, 9, Ἀριστοφ. Βάτρ. 552, 554· οὕτω καὶ κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ πράγματος κακοῦ, ὅπερ ἀποφεύγει τις νὰ ὀνομάσῃ, ἤν τι ποιῶμεν, ἤν τι πάθωμεν Θουκ. 2. 74, κλπ.· ἐντεῦθεν καὶ ἀντὶ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμ. τοῦ α' καὶ τοῦ β' προσώπου, ποῖ τις τρέψεται; ἀντί, ποῖ τρέψομαι; Ἀριστοφ. Θεσμ. 603, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 245, 1138, Θουκ. 4. 59, Ξεν., κλπ. **4**) ἀορίστως, ὅπου οἱ Γάλλοι ἔχουσι τὴν ἀντωνυμ. on, οἱ δὲ Ἄγγλοι they, ἡμεῖς δὲ τὸ κανείς, ἐνίοτε μετ' εἰρωνείας, φοβεῖταί τις Αἰσχύλ. Χο. 59· μισεῖ τις ἐκεῖνον Δημ. 42. 17, κλπ. **5**) **τις**, **τι**, ὡς τὰ Λατ. aliquis, aliquid, ἐμφαντικῶς ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματος, μέγας τις, μέγα τι, ηὔχεις τις εἶναι, ἐκαυχᾶσο ὅτι ἦσο μέγας τις, Εὐρ. Ἠλ. 939· εἰσὶν ὅμως τινὲς οἱ εὐδοκιμοῦντες Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 7, 4· τὸ δοκεῖν τιν' εἶναι Μένανδρ. ἐν «Ἐμπιπραμένῃ» 3· τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι Δημ. 582. 27· δεῖ τινα φαίνεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, μηδενὸς ἄξιον εἶναι, ὁ αὐτ. 150. 20· κἠγών τις φαίνομαι εἶμεν, ἐπὶ τέλους καὶ ἐγὼ εἶμαι κἄποιος, Θεόκρ. 11. 79· ὡσαύτως ἐν τῷ οὐδετ., οἴονταί τι εἶναι ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι Πλάτ. Ἀπολ. 41Ε, πρβλ. Φαίδωνα 63C, Φαῖδρ 242Ε, κλπ.· — οὕτω, λέγω τι, κἄτι λέγω, πλησιάζω πρὸς τὸ ὀρθόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, οὐδὲν λέγω, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 339C, Πολ. 329Ε, κλπ.· ἆρ' οἴεσθέ τι ποιεῖν, οὐδὲν ποιοῦντες; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 173C. **6**) μετ' ἐμφάσεως, ἀνήρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κτῆνος, τις ἢ κύων Ἀριστοφ. Εἰρ. 24, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 117· ὡσαύτως τἀνάπαλιν μετά τινος ἐννοίας περιφρονήσεως, Θερσίτης τις ἦν, ὑπῆρχεν «ἕνας» Θερσίτης, Σοφ. Φιλ. 442. **7**) μετὰ κυρίων ὀνομάτων σημαίνει, ὅμοιός τις, τοιοῦτός τις, οἷον, ἤ τις Ἀπόλλων ἢ Πάν, κἄποιος Ἀπόλ. ἢ Πάν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 55· Σκύλλαν τινὰ αὐτόθι 1233· Ἀφροδίτη τις Εὐρ. Ι. Α. 1264, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 181, Ὄρν. 512, Βάτρ. 912· καὶ οὕτως, ὥς τις ἥλιος Αἰσχύλ. Ἀγ. 288· ἰσθμόν τιν' Ἀριστοφ. Θεσμ. 647. **8**) μετ' ἐπιθέτων ἡ ἀντωνυμία **τις** λαμβάνει σημασίαν περιοριστικήν, οἷον, ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι, κἄπως θαρραλέος καὶ αὐθάδης, δηλ. λίαν θαρραλέος .., Ὀδ. Ρ. 449, πρβλ. Ἰλ. Γ. 220, Ὀδ. Σ. 382, Υ. 140· οὕτω τὸ **δυσμαθὴς** κολάζεται ἢ τροποποιεῖται ἐν τῇ φράσει δυσμαθής τις, κἄπως δυσμαθής, Πλάτ. Πολ. 358Α, πρβλ. Πρωτ. 340D· φόβου πλέα τις εἶ, πολὺ πλήρης φόβου, Αἰσχύλ. Πρ 696, πρβλ. Θήβ 977, Ἀγ. 1140· ὡς ταχεῖά τις χάρις διαρρεῖ, μετὰ πόσον μεγάλης ταχύτητος .., Σοφ Αἴ. 1266, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 198. **9**) μετ' ἀριθμητικῶν καὶ ἐπιθέτων δηλούντων ἀριθμόν, μέγεθος καὶ τὰ ὅμοια, εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ .. ἔστω, εἷς ὁποιοσδήποτε (ἀλλὰ εἷς μόνον), Ἰλ. Α. 144· ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν Ἀριστοφ. Βάτρ. 911· δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι Ὀδ. Ο. 83· τινὰ μίαν νύκτα Θουκ. 6. 61· ἑπτά τινες, «κἄπου» ἑπτά, δηλ. περίπου ἑπτά, ὁ αὐτ. 7. 34· ἐς διακοσίους τινὰς ὁ αὐτ. 3. 111, πρβλ. 7. 87, 8. 21· οὕτω καὶ ἄνευ ἀριθμητικοῦ, ἡμέρας τινάς, μερικὰς ἡμέρας, δηλ. ἱκανάς, πολλὰς ἡμ., ὁ αὐτ. 3. 52· στρατῷ τινι, μὲ ἱκανὸν στράτευμα, ὁ αὐτ. 8. 3· ἐνιαυτόν τινα, ἓν ἔτος περίπου, ὁ αὐτ. 3. 68· οὕτως, οὐ πολλοί τινες, τινὲς οὐ πολλοὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 510, Θουκ., κλπ.· ὀλίγοι τινὲς ἢ τινὲς ὀλίγοι ὁ αὐτ. 2. 17, κλπ.· οὔ τινα πολλὸν χρόνον, οὐχὶ παρὰ πολὺν χρόνον, Ἡρόδ. 5. 48· τις στρατιὰ οὐ πολλὴ Θουκ. 6. 61· — οὕτω καί, ὅσος τις χρυσός, πόσον πολὺς χρυσός, μεγάλη ποσότης αὐτοῦ, τί μάλαμμα, Ὀδ. Κ. 45, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 193, κλπ.· πόσις τις ὁ αὐτ. 7. 234, Αἰσχύλ. Πέρσ. 334, κλπ.· — πηλίκος τις Ἰσοκρ. 396Α· — μετὰ τῆς ἐννοίας διαστήματος, πολλὸς γάρ τις ἔκειτο Ἰλ. Π. 156. **10**) μετ' ἀντωνυμικῶν λέξεων, ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς .. μερμηρίζει Ὀδ. Υ. 38, πρβλ. 380· οἷός τις, τί εἴδους ἄνθρωπος, Ἰλ. Ε. 638, κλπ.· ποῖός καὶ ὁποῖός τις Σοφ. Ἀντ. 42, Ξεν., κλπ.· τις τοιόσδε Ἡρόδ. 3. 139, Ξεν., κλπ.· τοιοῦτός τις Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 7. **11**) μετὰ τοῦ ἄρθρου, **α**) ὅταν σύναρθρον οὐσιαστικὸν κεῖται ὁμοιοπτώτως πρὸς τὸ **τις**, οἷον, ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὅταν τὸ πρόσωπον τὸ ἔχον τὴν ἐξουσίαν, ὅστις δήποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτος, παρευρίσκηται, Σοφ. Ο. Κ. 288· τοὺς αὐτοέντας .. τιμωρεῖν τινας ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 107· κατὰ βραχύ τι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν Θουκ. 7. 2, πρβλ. 55· (ἀλλ' ἐν τῇ φράσει, τὸ βραχύ τι τοῦτο, 1. 140, τὸ τι προσδιορίζει τὴν λέξιν βραχὺ μετὰ τῆς σημασίας 8). **β**) παρὰ τοῖς φιλοσοφοῦσι τὸ **τὶς** (τονιζόμενον) ἐκφέρεται μετὰ τοῦ ἄρθρου πρὸς μερικώτερον προσδιορισμὸν γενικῆς λέξεως, ὁ τὶς ἄνθρωπος, ὁ ὡρισμένος, ἢ τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος ἄνθρωπος, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ γενικόν, **ἄνθρωπος**, ὁ τὶς ἵππος, ἡ τὶς γραμματικὴ Ἀριστ. Κατηγ. 2. 2., 5. 11 κέξ.· τὸ τί, ἕν τι πρᾶγμα ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τὸ ὄν**· ἑνὸς γὰρ δὴ τό γε τὶ φήσεις σημεῖον εἶναι, τὸ δὲ τινὲ δυοῖν, τὸ δὲ τινὲς πολλῶν Πλάτ. Σοφ. 237D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 12, 6, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 223 — καὶ τὸ ἀρσ. **τὶς** κεῖται καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας, τὸ μεῖζον τοῦθ' .. ἑτέρου λέγεται· τινὸς γὰρ λέγεται μεῖζον, μεγαλείτερόν τινος τῶν καθ' ἕκαστα, Ἀριστ. Κατηγ. 7, 1. **γ**) συχν. ἐν ἀντιθετικαῖς προτάσεσιν, ὁ μέν τις .., ὁ δὲ .. Εὐρ. Μήδ. 1141, Πλάτ., κλπ.· ὁ μέν τις .., ἄλλος δὲ .. Εὐρ. Ι. Τ. 1407· ὁ μὲν .., ὁ δέ τις .. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15· πληθ., οἱ μέν τινες .., οἱ δὲ .. Θουκ. 2. 91, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 127, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 10, κλπ.· οἱ μέν .., οἱ δέ τινες .. αὐτόθι 6. 1, 26, κλπ.· — ὡσαύτως συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων πρὸς ἃς ἐναλλάσσεται, ὁ μέν τις .., ὁ δέ τις .., ἕτερός τις .. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 2, 6· ὁ μέν .., ἕτερος δέ τις .., ὁ δέ .., κλπ., Ἀριστοφ. Πλ. 162 κέξ.· — οὕτως ἐν τῷ οὐδ., τὸ μέν τι .., τὸ δέ τι .. Πλάτ. Ἐπ. 358Α· τὸ μέν τι .., τὸ δὲ .. Ἡρόδ. 3. 40· ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, τὸ μέν .., τὸ δέ τι .., ἐν μέρει μέν .., ἐν μέρει δὲ κἄπως .., Πολύβ 1. 73, 4· τὸ δὲ **τι** διαμένει ἀμετάβλητον καὶ ὅταν τὸ ἄρθρον εἶναι πληθ., τὰ μέν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι Ξεν. Ἀνάβ. 4. 1, 14· — ὡσαύτως, τὸ δέ τι .., ἀλλ' ἐν μέρει .., χωρὶς νὰ προηγῆται τὸ μέν, Θουκ. 1. 107, πρβλ. 118., 7. 48. **12**) τὸ οὐδέτ. **τι** εἶναι ἐν χρήσει, **α**) περιληπτικῶς, ἦν τι καὶ ἐν ταῖς Συρακούσαις, ὑπῆρχε μερίς τις .., ὁ αὐτ. 7. 48· τῶν ἄλλων οὔ πέρ τι πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην, οὔτε θεῶν, οὔτ' ἀνθρώπων, οὐδεμία τάξις, οὐδείς, οὔτε θεῶν, κτλ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 34, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 143. **β**) κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ κακοῦ τινος, ἴδε ἀνωτ. 3. **γ**) συναπτόμενον μετὰ ῥημάτων, κἄπως, κατά τινα βαθμόν, «καθόλου», ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι Ἰλ. Ε. 421· παρεθάρρυνέ τι αὐτοὺς Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 7, κλπ.· καὶ ἔτι μᾶλλον ὡς ἐπίρρ. μετ' ἐπιθέτων ἢ ἄλλων ἐπιρρημάτων, οὕτω δή τι ἰσχυραί, οὕτω δή τι πολύγονον Ἡρόδ. 3. 12, 108, πρβλ. 4. 52· οὕτω καί, ὀλίγον τι ἧσσον Ὀδ. Ο. 365· οὐδέ τι μᾶλλον Ἡρόδ. 6. 123, κλπ.· ἧσσόν τι Θουκ. 3. 75, κλπ.· οὐ πάνυ τι, πολύ τι, σχεδόν τι, ὡσαύτως συνημμένως μετὰ τοῦ **οὐδέν**, **μηδέν**· οὐδέν τι πάντως Ἡρόδ. 6. 3· μηδέν τι μᾶλλον Σοφ. Αἴ. 280· οὐδέν τι λίαν Εὐρ. Ἀνδρ. 1234· — ὡσαύτως ἔχομεν, καί τι καὶ .. ὑποψίᾳ, ἐν μέρει καὶ ἕνεκα ὑποψίας, Θουκ. 1. 107· καί πού τι καὶ Πινδ. Ο. 1. 43, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 274, 308. **13**) τίς τε, συχν. παρ' Ὁμ., ὡς ὅτε τίς τε, ἀντὶ ὥστε τις, Ἰλ. Γ. 33., Δ. 141, κλπ., πρβλ. Δινδ. εἰς Σοφ. Φιλ. 861· — ἂν καὶ ἐνίοτε τὸ τε εἶναι αὐστηρῶς συνδεσμικόν, Ὀδ. Τ. 205, κλπ. **14**) ἤ τις ἢ οὐδείς, σχεδὸν οὐδείς, Ἡρόδ. Γ. 140, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 45· ἤ τι ἢ οὐδέν, ὀλίγον ἢ οὐδέν, σχεδὸν οὐδέν, Πλάτ. Ἀπολ. 17Β· ἢ οὐδεὶς ἤ τις Δίων Κ. 41. 62· οὕτω, vel duo, vel nemo, Pers. Sat. I. 3. **15**) τὸ **τις** κεῖται πλεοναστικῶς ἐν φράσεσιν οἷαι τὰ οὐδέν τι ἢ μηδέν τι, ἴδε ἀνωτ. 12. γ. **β**) ἐπαναλαμβάνεται ἐν συνεχέσι προτάσεσιν, ὅσα λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει Σοφ. Ἀντ. 689· εἴ τις δύο ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 944, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1218· (ἐν ᾧ τὸ **τις** ἐνίοτε παραλείπεται ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν Αἰσχύλ. Πρ. 21, πρβλ. Σοφ. Τρ. 3, Ἀριστοφ. Ὄρν. 465, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 374)· — ἀλλ' ἐν Εὐριπ. Ἀνδρ. 734· ἔστι γάρ τις οὐ πρόσω .. πόλις τις, ἡ ἐπανάληψις φαίνεται ὅλως πλεοναστική, ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκ. 57 κέξ., Εὐμ. 549 κέξ., πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 1161, Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 569. **16**) **τις** ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς παραλείπεται, οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος

καὶ χεῖρας ὄνοιτο (ἐξυπακ. τις) Ἰλ. Ν. 287, πρβλ. Χ. 199, Σοφ. Ο. Κ. 1226· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. ἐν Συμπ. 5. 2, Πλάτ. Γοργ. 456D· ἂν καὶ πολλὰ χωρία πλημμελῶς ἀναφέρονται ἐνταῦθα, Ἕρμ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 316, πρβλ. 612. β) ἐνίοτε ὡσαύτως παραλείπεται τὸ **τις** ὅταν ἕπηται γενικὴ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένη, οἷον ἤ [τις] τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Σοφ. Αἴ. 190· ἤν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἤ [τις] τῶν ξυγγενῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1128. γ) **τις** συχνάκις ἐννοεῖται ἐκ τῶν ἡγουμένων, Heind. εἰς Πλάτ. Γοργ. 478C, Πρωτ. 319D.—Πρβλ. **ὅστις, οὔτις, μήτις, ἄλλοτι.** **III.** Θέσις τοῦ **τις**: **1)** ὡς ἐγκλιτικὸν κυρίως δὲν τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἀλλὰ δύναται νὰ προηγῆται τοῦ προσδιοριζομένου οὐσιαστικοῦ ὡς καὶ νὰ ἀκολουθῇ αὐτῷ, ἔστι δέ τις ποταμός, ἢ ἔστι δὲ ποταμός τις.

2) τινὲς τῶν ἐκδοτῶν τονίζουσι τὸ ἀόρ. **τὶς** ἔν τισι χωρίοις, οἷον τὶς ἔνδον.. ; εἶναι κἀνεὶς μέσα ; Αἰσχύλ. Χο. 654, πρβλ. 114, Σοφ. Τρ. 630· τὶ φημί ; ἀντὶ λέγω **τι**; αὐτόθ. 865· ἐν παρενθετικαῖς προτάσεσι, τί οὖν (τὶς ἂν εἴποι) ταῦτα λέγεις ; (Λατιν. dixerit aliquis), Δημ. 13. 6.—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ **τὶς** τονίζεται διὰ βαρείας καὶ ὁ Ἕρμ. ὀνομάζει αὐτὸ προκλιτικὸν ἀντὶ ἐγκλιτικοῦ. **3)** τίθεται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστ. ἐν ταῖς φιλοσοφικαῖς φράσεσιν, αἵτινες ἐσημειώθησαν ἀνωτέρω I. 11. β· καὶ ἐν τοιαύτῃ χρήσει τὸ **τὶς** τονίζεται. **4)** παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις τὸ **τις** τίθεται ἐνίοτε μεταξὺ τῆς γενικῆς καὶ τῶν ἄρθρων αὐτῆς, οἷον, τῶν τις Περσέων Ἡρόδ. 1. 85· τῶν τις ἱρέων ὁ αὐτ. 2. 35· τῶν τινες Φοινίκων ὁ αὐτ. 8. 90· ἐς τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νείλου ὁ αὐτ. 2. 179 οὕτω καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, οἷον Ἀθην. 108C, κλπ.

5) **τίς τι** εἶναι ἡ ὀρθὴ τάξις καὶ οὐχὶ **τί τις**, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 14, Δημ. 600, 12, κλπ.

Β. Ἐρωτημ. ἀντωνυμ. **τίς ; τί ;**— γεν. **τίνος**, Ἰων. **τέο** Ἰλ. Β. 225, κτλ., ἢ **τεῦ** Ὀδ. Ο. 509, Ἡρόδ.· Ἀττικ. **τοῦ**· — δοτ. **τίνι**, Ἰων. **τέῳ** Ἡρόδ. 1. 11, κ. ἀλλ.· Αἰολ. **τίῳ** Ahr. D. Aeol. σ. 127· Ἀττικ. **τῷ**· αἰτ. **τίνα**, οὐδ. **τί**· — πληθ. **τίνες, τίνα**· γεν. **τίνων**, Ἰων. **τέων** Ἰλ. Ω. 387, Ὀδ. Υ. 192, καὶ ὡς μονοσύλλ., Ζ. 119, Ν. 200· — δοτικ. **τίσι**, καὶ **τοῖσι** Σοφ. Τρ 984, Ἰων. **τέοισι** Ἡρόδ. 1. 37, πρβλ. 2. 82· αἰτ. **τίνας, τίνα**. — Αἰολικ. ὀνομ. **τίρ** μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ., καὶ δοτικ. πληθ. **τίοις, τίοισιν**, ἴδε Ahr. ἔνθ' ἀνωτ.— Τοῦ πληθ. ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον ὀνομ. **τίνες** μετὰ γενικ. **τέων**, δὲν ὑπάρχει παρ' αὐτῷ δοτ. ἑνική: **I.** ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσει, τίς ; ποῖος ; τί ; ποῖον ; Λατ. quis, quae, quid ?, Ὅμ., κλπ.· κυρίως ἐν ἀρχῇ προτάσεως· ἀλλ' ἡ θέσεις αὕτη δύναται νὰ μὴ τηρῆται, **α)** διὰ γραμματικοὺς λόγους, οἷον ὅταν κεῖται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς μετοχῆς ἢ οὐσιαστικοῦ, τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν ; Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 1, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 206B· τῆς περὶ τί πειθοῦς ἡ ῥητορική ἐστι τέχνη ; ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 454A· εἴ τις ἔροιτο, τῶν τί σοφῶν εἰσιν ἐπιστήμονες ; ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 312D. **β)** χάριν ἐμφάσεως, ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις ; Σοφ. Ο. Κ. 412, Ἠλ. 1191· πόλις τε ἀφισταμένη τίς πω .. τούτῳ ἐπεχείρησε ; Θουκ. 3. 45· μάλιστα ὅταν τὸ ῥῆμα κεῖται ἐν ἀρχῇ, δράσεις δὲ δὴ τί ; Εὐρ Ἡρ Μαιν. 1246· ἦλθες δὲ κατὰ τί ; Ἀριστοφ. Νεφ. 239· διαφέρει δὲ τί ; Δημ. 296. 16.— Τὸ πρόσωπον πολλάκις τίθεται κατὰ γεν. πληθ. οἷον, τίς θεῶν ; Ἰλ. Σ 182, κλπ.· καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἢ καταστάσεων τὸ οὐδ. **τί** τίθεται συνήθως μετὰ γενικῆς ἑνικῆς παντὸς γένους, οἷον, πρὸς τί χρείας ; Σοφ. Ο. Τ. 1174· ἐλπίδων ἐς τί ; ὁ αὐτ. ἐν Ο Κ 1749· ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ; ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 314, κλπ. **2)** ἐνίοτε ὡς κατηγορούμενον, τίς ὀνομάζεται ; Εὐρ. Φοίν. 123· οὕτω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ σύναψις **τίς** μετὰ δεικτικῆς ἢ κτητικῆς ἀντωνυμίας ἢ μετ' οὐσιαστικοῦ συνάρθρου, οἷον, τί τοῦτο ; ὡσαύτως μετὰ τοῦ πληθ. ἀντωνυμίας, τί ταῦτα ; αὐτόθι 382, Ἀνδρ. 548, κλπ.· τί γὰρ τάδ' ἐστίν ; Ἀριστοφ. Νεφ. 200· τί ποτ' ἐστίν, ἃ διανοούμεθα ; Πλάτ. Θεαίτ. 154E· τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα ; αὐτόθι 155C σκεπτέον τί τὰ συμβαίνοντα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 503B οὕτω κεῖται τὸ οὐδ. **τί** ὡς κατηγορούμενον ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ ὑποκειμένου, τί νιν προσείπω ; Αἰσχύλ. Χο. 997· τί σοι φαίνεται ὁ νεανίσκος ; Πλάτ. Χαρμ. 154D· — ὡσαύτως, τίς δ' οὗτος ἔρχεαι ; τίς εἶσαι σὺ ὁ ἐρχόμενος ; Ἰλ. Κ. 82, πρβλ. Σοφ. Ἠλ 328, πρβλ, 388, Ἀντ. 7, 218, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 499· καὶ ἀναστρεφομένης τῆς τάξεως, τήνδε τίνα λεύσω .. ; τίς εἶναι αὕτη τὴν ὁποίαν βλέπω ; Εὐρ. Ι. Α. 821, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 43C· τίνι οὖν τοιούτῳ φίλους ἂν θηρῴην ; διὰ τίνος τοιούτου μέσου .. , Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 9· τί τοσοῦτον νομίζοντες ἠδικῆσθαι ; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 53 τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει ; Εὐρ Βάκχ. 492, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ 598, 1488, κλπ.· τίν' ὄψιν σὴν προσδέρκομαι ; τί πρόσωπον εἶναι αὐτὸ 'ποῦ σὲ βλέπω νὰ ἔχῃς ; Εὐρ. Ἑλ. 557· ποῖ, .. καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς ; τίνες εἴσθε σεῖς πρὸς τοὺς ὁποίους [νὰ ἔλθω] ; Πλάτ. Λῦσις 203B·— τὸ ἄρθρον προτάσσεται τοῦ ἐρωτημ. **τίς**, ὅταν ὁ λέγων μέλλῃ ἀμέσως νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἰδίαν του ἐρώτησιν, ληφθήσῃ .. Πανήμου εἰκάδι καὶ Λώου — τῇ τίνι ; τῇ δεκάτῃ ; Καλλ. Ἐπιγράμμ. 45· — παρὰ Κωμικοῖς ὡσαύτως, τὸ τί ; Ἀριστοφ. Νεφ. 775, Εἰρ. 696, Ὄρν. 1039· Πλ. 902, κλπ.· καὶ μετὰ πληθ. ἄρθρου, τὰ τί ; Ἀριστοφ. Εἰρ. 693. **3)** μετὰ κυρίων ὀνομ. (ἴδε **τις** ἀόρ. I. 1, 7), εἰς δήλωσιν θαυμασμοῦ, τίς Κύπρις ἢ τίς Ἵμερος ; Σοφ. Ἀποσπ. 710· τίς σε Θηρικλῆς ποτε ἔτευξε ; (εἰρωνικῶς) Εὔβουλος ἐν «Καμπυλίωνι» 2· τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος ἢ Χίμαιρα πύρπνοος ; Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 3. **4)** ἡ ἐρώτησις τροποποιεῖται μεταβαλλομένης τῆς ἐγκλίσεως: τί ἂν ἢ κεν, μετ' εὐκτ. ἐκφέρει ἰσχυρὰν ἀμφιβολίαν, τίς θὰ ἠδύνατο νά .. ; τίς θά .. ; τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ' ; Ὀδ. Φ. 259· τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ ; Ἰλ. Κ. 303, κλπ.· (σπανίως μετὰ τῆς ὁριστικῆς ἐπὶ τοιαύτης χρήσεως, οἷον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 73)· — τίς ἂν δοίη ; ὡς τὸ πῶς ἄν, Σοφ. Ο. Κ. 1100, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1448·— οἱ ποιηταὶ ὅμως παραλείπουσιν ἴσως τὸ **ἂν** ἢ **κεν** μετὰ τῆς εὐκτ., ὅταν ἡ ἀμφιβολία γίνηται πλέον ἄρνησις, τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἄν .. ; Αἰσχύλ. Χο. 315· τεάν, Ζεύς, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατέχοι ; Σοφ. Ἀντ. 604· — ἀλλὰ τὸ **τίς** μεθ' ὑποτακτικῆς ἐκφέρει σκέψιν ἐὰν πρέπῃ τι νὰ πραχθῇ ἢ οὐχί, τί νὰ πράξω ; τί νὰ εἴπω ; Herm. Vig. ἀρ. 108. **5)** ἐρώτησις διὰ τοῦ **τίς** ἰσοῦται πολλάκις πρὸς ἄρνησιν ἰσχυράν, τῶν δ' ἄλλων τίς κεν οὐνόματ' εἴποι ; Ἰλ. Ν. 260· τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον ; Ἀριστοφ. Πλ. 498· τίνες ἂν δικαιότερον .. μισοῖντο ; Θουκ. 3. 64, κλπ. **6)** τίς ἤ .. ; ἀντὶ τίς ἄλλος ἤ .. ; Ξεν Οἰκ. 3, 3. **7)** ἐνίοτε δύο ἐρωτήσεις γίνονται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει διὰ δύο διαφόρων πτώσεων τοῦ ἐρωτηματ. **τίς**, οἷον ἐκ τίνος τίς ἐγένετο ; δηλ. τίς εἶναι καὶ ἐκ τίνος κατάγεται, Wytt. Ep. Gr. σ. 181· ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο ; Πλάτ. Πολ. 332D· τί λαβόντα τί δεῖ ποιεῖν Δημ. 50. 15· — ὁμοία ἀναδίπλωσις τῆς ἐρωτήσεως γίνεται συναπτομένου τοῦ **τίς** μετ' ἄλλων ἐρωτηματικῶν λέξεων, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν Ὀδ. Α. 170, πρβλ. Σοφ. Τρ. 421. **8)** **τίς** μετὰ μορίων· οἷον, τίς γάρ ; Λατιν. quisnam ? τίς τῷ ὄντι ; ποῖος τάχα ; τίς γάρ σε θεῶν .. ἧκεν ; Ἰλ. Σ 182, πρβλ. Β. 803, κλπ.· ἴδε κατωτ. 9. ζ. β) τίς δέ ; πρὸς ἔκφρασιν ἀνυπομονησίας, ὦ κοῦραι, τίς δ' ὔμμιν .. πωλεῖται ; Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 169, πρβλ. Ἕρμ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1049. γ) τίς δή ; τίς λοιπόν ; τίς δή κεν βροτὸς .. ἄζοιτ' ἀθανάτους Θέογν. 747· τίς δῆτα ; Σοφ. Αἴ. 518. δ) τίς ποτε ; τίς ἆρά γε ; ποῖος τῷ ὄντι ; τίς ποτε ὢν γενεὰν καὶ τίνα ποτὲ φύσιν ἔχων ; Ξεν. Κύρ. 1. 1, 6, πρβλ Σοφ. Ἠλ. 975· τίς δήποτε ; ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 93. **9)** αἱ χρήσεις τοῦ οὐδ. **τί** ; εἶναι πολλαὶ καὶ ποικίλαι·

α) **τί** ; καθ' ἑαυτό, ὡς ἁπλῆ ἐρώτησις, ὡς καὶ νῦν, Αἰσχύλ. Θήβ. 336·—περὶ τοῦ ὅτι τί ; ὅ τι τί δή ; ὅ τι δὴ τί ; ἴδε ἐν λ. **ὅ τι** I. 2·— περὶ τοῦ ὡς τί ; ἴδε ἐν λ. **ὡς** Ζ. I. β) τί τοῦτο ; τί ταῦτα ; ἴδε ἀνωτ. 2. γ) τί μοι ; τί σοι ; τί πρὸς ἐμέ ; τί πρὸς σέ ; Σοφ. Φιλ. 753, κλπ.· μετὰ γεν., τί μοι ἔρδος καὶ ἀρωγῆς ; «τί ἔχω νὰ κάμω μέ .. ;» Ἰλ. Φ. 360· τί δέ σοι ταῦτα ἢ τοῦτο ; Ἀριστοφ. Λυσ. 514, Ἐκκλ. 521 (ἔνθα ὁ ἀποκρινόμενος ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησιν ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ὅ τι μοι τοῦτ' ἔστιν ;)· ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί ; Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1· τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι ; τί [κοινὸν] ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ ; «τί ἔχω νὰ κάμω μὲ σέ ;» Εὐαγγ. κ. Ἰω. β' 4· σοὶ δὲ καὶ τούτοισι πρήγμασι τί ἐστι ; τί ἔχεις σὺ (τίνα σχέσιν ἔχεις) μὲ ταῦτα τὰ πράγματα ; Ἡρόδ. 5. 33· τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ ; Δημ. 855. 6·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές ; Θεόκρ. 15. 89 ἢ μετ' ἀπαρ., τίς γάρ μοι τοὺς ἔξω κρίνειν ; Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. ε' 12·— ἴδε **εἰμὶ** Γ. III. 2. δ) τί μαθών ; τί παθών ; ἴδε ἐν λ. **μανθάνω** V. **ε)** **τί** ; ὡσαύτως συχνάκις κεῖται ὡς καὶ νῦν, ἀπολ. ὡς ἐπίρρ.· πῶς ; διὰ τί ; τέκνον, τί κλαίεις ; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος ; Ἰλ. Α. 362. 414, κλπ.· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· πλῆρες δέ, διὰ τί ; πρβλ. **τίη**. **ζ)** **τί** μετὰ μορίων·— τί γάρ ; διὰ τί ὄχι ; πῶς ἄλλως ; Λατιν. quid enim ? quidni ? καὶ οὕτω κατήντησε νὰ σημαίνῃ βεβαίως, ἀναμφιβόλως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1239, Χο. 880, Εὐμ. 678, κλπ.· ἐν χρήσει ἐν καταφατικαῖς ἀποκρίσεσι, Πλάτ. Φαῖδρ 258D, Θεαίτ. 209B, κ. ἀλλ., ὅπως εἰσαγάγῃ ἀντίρρησιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 10, 1· ἴδε **γὰρ** III. 1· — **τί δαί** ; ἴδε ἐν λ. **δαί**· — **τί δέ** ; ὅπερ χρησιμεύει εἰς ταχεῖαν μετάβασιν εἰς ἕτερον ζήτημα, τὸ Λατ. quid vero ? Πλάτ. Ἱππ Μείζ. 288C, κ. ἀλλ.· τί δέ, εἰ .. ; ἀλλὰ τί ἐάν .. ; Εὐριπ. Ἠλ. 1013· τί δ' ἄν, εἰ .. ; Ἀριστοφ. Θεσμ. 773· τί δ' ἤν .. ; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1445· τί δέ, εἰ μή .. ; τί ἄλλο εἰ μή .. ; quid aliud nisi .. ? Ξεν. Οἰκ 9. 1, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 941, Φιλ. 421· οὕτω, τί δὲ δή ; τί δή ; τί δή ποτε ; διὰ τί ἆρά γε ; διὰ τί λοιπόν ; τί ἐννοεῖς ; πρὸς ἔκφρασιν ἐκπλήξεως, Πλάτ. Γοργ. 469A, Σοφ. 241D·— οὕτω καί, τί δῆτα ; πῶς, παρακαλῶ ; τί δῆτ' ἄν, εἰ .. ; Ἀριστοφ. Νεφ. 154·— τί μή ; διὰ τί ὄχι ; Λατ. quidni ? λίαν σύνηθες ὡς παρένθεσις παρὰ τοῖς Τραγ., π. χ., Σοφ. Αἴ. 668· — τί μήν ; διὰ τί ὄχι ; δηλ. βεβαίως, μάλιστα, σχεδὸν ὡς τὸ **τί**

γάρ; Πλάτ. Θεαίτ. 163E, κλπ.·— τί μὴν οὔ; ὡς ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν, Σοφ. Ἠλ. 1280·— τί νυ; διὰ τί λοιπόν; Ἰλ. Α. 414, κλπ.· — τί οὔ; πῶς ὄχι; Λατ. quidni? ὡς καταφατικὴ ἀπόκρισις, Τραγ.· τί δ᾽ οὔ; παρενθετικῶς, Σοφ. Ἀντ. 460·— τί οὐ καλοῦμεν; δηλ. καλέσωμεν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1103· τί οὐ βαδίζομεν; κλπ., Πλάτ. Πρωτ. 311A· κλπ.·— τί οὖν; πῶς οὕτω; τί λοιπόν; εἰσαγομένης ἀντιρρήσεως, Αἰσχύλ. Θήβ. 208· ἀλλά, τί οὖν ἔτ᾽ ἂν σαίνοιμεν .. μόρον; αὐτόθι 704· τί οὖν οὐκ ἐρωτᾷς; Πλάτ. Λῦσις 211D — τί ποτε; ἴδε **τίποτε**; **τίπτε**; **η)** μετὰ συνδέσμων ἐπιτασσομένων· — τί ὅτι ..; πῶς συμβαίνει νά ..; Στράττις ἐν Ἀδήλ. 4, Εὐαγγ. κ. Λουκ. β′, 49, κλπ.· — μετὰ συνδέσμων προτασσομένων, ἵνα τί; ἴδε ἐν λέξ. **ἵνα** II. 3. γ. **θ)** μετὰ προθέσεων, **διὰ τί**; μεταγενέστερ. **διατί**; **Ἀττ.**·— ἐκ τίνος; διὰ ποίαν αἰτίαν; Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 4·—**ἐς τί**; μέχρι τίνος σημείου, ἕως πότε; ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς; Ἰλ. Ε. 465· ἀλλ᾽ ὡσαύτως, πρὸς τίνα σκοπόν; Σοφ. Τρ. 403, πρβλ. Ο. Κ. 524·— **κατὰ τί**; πρὸς τίνα σκοπόν; Ἀριστοφ. Νεφ. 239· **πρὸς τί**; =**κατὰ τί**; Σοφ. Ο. Τ. 766, 1027, κλπ. **II.** ἡ **τίς** ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **ὅστις** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ᾽ εὐκτ., ἠρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι Ὀδ. Ο. 423, πρβλ. Ρ. 368· οὐδ᾽ ἔχω τίς ἂν γενοίμαν Αἰσχύλ. Πρ. 905· καὶ μεθ᾽ ὑποτ., οὐκ ἔχω τί φῶ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 91, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 48, κλπ.·— ἀλλ᾽ ἐκ τῆς ζωηρότητος τοῦ λόγου τῆς συνήθους ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ κατὰ τὴν διήγησιν τὸ ῥῆμα τῆς πλαγίας ἐρωτήσεως συχνάκις ἐκφέρεται καθ᾽ ὁριστικὴν ὡς εἰ ἡ ἐρώτησις ἦν εὐθεῖα, ἐπισκεψώμεθα τίνες πέπανται Ξεν. Ἀν. 3. 3, 18· εἰπέ, τίνα γνώμην ἔχεις αὐτόθι 2. 2, 10· **ὅστις** καὶ **τίς** συχνάκις συνάπτονται, ὡς πύθοιθ᾽ ὅ τι δρῶν ἢ τί φωνῶν ῥυσαίμην Σοφ. Ο. Τ. 71, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 489 κἑξ., 617, 623·— παρὰ μεταγενεστ. καὶ μετ᾽ ἀπαρεμφ., τί πράττειν οὐκ ἔχω Αἴσωπ. 295, πρβλ. Διον. Ἀλ. 6. 26, Ψευδολουκ. Φιλόπατρις 29. **6)** ἐνίοτε ὡσαύτως οὐχὶ ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσι, Σοφ. Ἠλ. 316· καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ἴδε Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σελ. 88, 740· — ἀλλαχοῦ, οἷον Σοφ. Ἠλ. 1176, Τρ. 339, Ο. Κ. 1144, εἶναι ζήτημα στίξεως· ἴδε Δινδ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. ἔνθ᾽ ἀνωτ. **2)** **τίς**; **τί**; μετὰ μετοχῆς ἑπομένης ῥηματικῆς προτάσεως σχηματίζει μίαν μόνην πρότασιν ἐν ᾧ παρ᾽ ἡμῖν ἀπαιτοῦνται δύο προτάσεις, εἴρετο τίνες ἐόντες ἄνθρωποι .. ταῦτα προαγορεύουσι; ποῖοι εἶναι καί ..; Ἡρόδ. 1. 153· καταμεμάθηκας .. τούς τί ποιοῦντας τοὔνομα τοῦτ᾽ ἀποκαλοῦσιν; τί ποιοῦσιν ἐκεῖνοι οὕς ..; Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 1· — οὕτω καὶ μετὰ συνδέσμων, ἀλλ᾽ ὅταν τί ποιήσωσι νομιεῖς αὐτούς σου φροντίζειν; τί πρέπει νὰ πράξωσιν ὥστε νά ..; αὐτόθι 1. 4, 14. **III.** **τίς**; = **ποῖος**; Σοφ. Τρ. 311, Ο. Τ. 489. **IV.** = **πότερος**; ὡς παρὰ Λατ. τὸ quis? ἀντὶ τοῦ uter? (Liv.), Ξεν. Κύρ. 3. 1, 17, ἴδε Stallb. εἰς Πλάτ. Φίληβ. 52D.

Γ. Προσῳδία. Ἀμφότερα, τό τε ἀόρ. **τις** καὶ τὸ ἐρωτημ. **τίς** ἔχουσι ῐ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι, πλὴν ὅπου τὸ **τις** γίνεται μακρὸν ἐν τῇ μετρικῇ ἄρσει, ὥς ποτέ τις ἐρέει Ἰλ. Ζ. 462. **II.** τὸ **τί** οὐδέποτε πάσχει ἔκθλιψιν· ἡ δὲ χασμῳδία ἐπιτρέπεται μετὰ τὸ **τί** παρὰ τοῖς κωμικοῖς, οἷον, τί οὖν; Ἀριστοφ. Πλ. 94· τί ἔστι; Νεφ. 82, Ὄρν. 1036· τί, ὦ πάτερ; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 80·— ἡ ἄδεια αὕτη εἶναι σπανία παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, καὶ ὅλως ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος εἰς Εὐρ. Φοιν. 892, Monk εἰς Εὐρ. Ἱππ. 975, κλπ.· ἀλλὰ νεώτεροι ἐκδόται παραδέχονται αὐτήν, τί ἔστιν; Σοφ. Φιλ. 733, 753· τί οὖν; Αἰσχύλ. Θήβ. 208, 207, Σοφ. Αἴ. 873, Φιλ. 100, κλπ.· τί εἶπας; ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1203, Φιλ. 917].

τῑσαίατο, Ἰων. ἀντὶ **τίσαιντο**.

τισιγίτης, ου, ὁ, δοχεῖον, σκεῦος, ἀγγεῖον, λέξις Περσική, τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς παρ᾽ Ἀθην. 11, 784 (ἐν τῷ β′ τόμῳ τῆς ἐκδ. Meineke σ. 351).

τίσις [ῐ], **εως**, ἡ, (τίω) ἀπότισις, ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, τάχ᾽ ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη Ὀδ. Β. 76· ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ᾽ ἔδεισας ὀπίσσω Ἰλ. Χ. 19, κλπ.· ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τ. ἔσσεται Ἀτρείδαο, τιμωρία, ἐκδίκησις διὰ τὸν φόνον αὐτοῦ, Ὀδ. Α. 40, κλπ.· συχν. παρ᾽ Ἡροδ., τίσιν δίδωμί τινος, τιμωροῦμαι διά τινα πρᾶξιν, Λατ. poenas dare, 8. 76· τίσιν ἐκτείνειν 6. 84· τίσις ἥκει 2. 152, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 228 (ἴδε τὸ ῥῆμα **τίνω I**)· τιμωρίη τε καὶ τ. Ἡρόδ. 7. 8, 1· πρὸς κασιγνήτου τίσιν, ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1329· ἐν τῷ πληθ., Ὀροίτεα Πολυκράτεος τίσιες μετῆλθον (ἔνθα δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς προσωποποίησις, οἱονεὶ αἱ Ἐκδικήτριαι τοῦ Π., οἷον αἱ Ἐρινύες), Ἡρόδ. 3. 126, 128· τῶν τοιούτων τ. Πλάτ. Νόμ. 870D. **2)** δύναμις πρὸς ἀνταπόδοσιν, ἐπί τε κακῆς καὶ καλῆς σημασίας, τ. φίλων τε .. ἐχθρῶν τε Θέογν. 337, πρβλ. 345.

Τῑσῐ-φόνη, ἡ, ἡ ἐκδικήτρια τῶν φόνων, μία τῶν Ἐρινύων, Ὀρφ. Ὕμν. 682, Ἀργ. 966.

τῐταίνω, κατ᾽ Ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀντὶ **τείνω**, **τανύω**, ἐν χρήσει μόνον κατ᾽ ἐνεστ., παρατ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ.· καὶ κατὰ παρατ. καὶ μέσον ἀόρ.· καὶ κατ᾽ ἐνεστ. καὶ παρατ. παθητ.·— τείνω, τεντώνω, τόξα τιταίνων, τανύων, Ἰλ. Θ. 266· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα Ε. 97· Τυδεΐδῃ ἔπι τόξα τιταίνετο Λ. 370, πρβλ. Ὀδ. Φ. 259· φόρμιγγα τιτηνάμενος, τονίσας τὴν φόρμιγγα, Ὀρφ. Ἀργ. 253· ὅθεν, τιταίνει ψίθυρον εὐήθη νόμον, παίζει μέλος ἐπὶ τῶν καλῶς ἐντεταμένων χορδῶν, Ἀριστοφ. παρὰ τῷ Σχολ. Ὀρνίθ. 11. **2)** ἐκτείνω, τεντώνω, ἀνοίγω, περὶ μέσσῳ χεῖρε τίτηνας Ἰλ. Ν. 534· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, ἐξέτεινεν, Θ. 69· ἁπλώνω, προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας Ὀδ. Κ. 354. — Παθ., ἐκτείνομαι, τῇ καὶ τῇ Διον. Π. 637, πρβλ. 92, 116, κλπ. **3)** ἐλαύνω μετὰ πάσης δυνάμεως, ἅρμα τιταίνειν Ἰλ. Β. 390· βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον .. τιταίνετον Ν. 704· ἀπολ., σφῶϊ τιταίνετον, «ὑμᾶς αὐτοὺς ἐπείγετε πρὸς τὸν δρόμον» (Σχόλ.), Ψ. 403. **4)** Παθ., ἐκτείνω τὰς δυνάμεις μου, καταβάλλω πολλὰς προσπαθείας, κυρίως κατὰ μετοχήν, ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος, «τὸ τιταινόμενος σχῆμα ὠθοῦντος δηλοῖ, ὃς χεῖράς τε καὶ πόδας τιταίνει βιαζόμενος τὸ ὠθούμενον» (Εὐστ.), Ὀδ. Λ. 599· ἐπὶ ἵππου δρομαίως καλπάζοντος, τιταινόμενος πεδίοιο, ἐπειγόμενος ἐπὶ τῆς πεδιάδος (ventre à terre), Ἰλ. Χ. 23· ἵππος ἄνακτα ἕλκει πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν Ψ. 518· οὕτως ἐπὶ πτηνῶν, τιταινομένω πτερύγεσσιν Ὀδ. Β. 149· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου τρέχοντος πάσῃ δυνάμει, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 229· γυῖα τιταινόμενος Ἀνθολ. Πλαν. 105 — ἐπὶ ποταμῶν, τ. κατ᾽ ἔρεσφι Ὀππ. Ἁλ. 1. 22· ἐπὶ χρόνου, ἦν δὲ τιταινομένη τριτάτη ὥρα, ἐπερχομένη ταχέως, σπεύδουσα, Νόνν. Ἰω. ιθ′, στίχ. 15. **5)** παρὰ μεταγεν. ἐκτείνω, τείνω, ὄμμα τιταίνειν Μανέθων 4. 496, κλπ.· τ. ὄμμα εἴς τι Νόνν. Δ. 7. 283· τ. ψιθύρισμα, συρίζειν ἰσχυρῶς, αὐτόθι 1. 31· κλπ. — Παθητ., ἐκτείνομαι ἢ τεντώνομαι, περὶ τοῦ δέρματος, Ἱππ. 1153F, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 5, κλπ.· μεταφορ., ἡ ὀδύνη τ., ἐπιτείνεται, γίνεται ἰσχυρά, Ἱππ. 652. 47. **II.** ἐν Ἡσ. Θεογ. 209, **τιταίνω** λέγεται ὅτι σημαίνει τίσιν ἢ τιμωρίαν λαμβάνω (ὥσπερ ἐκ τοῦ **τίω**), φάσκε δὲ τιταίνοντας .. μέγα ῥέξαι ἔργον,— ἀλλ᾽ ἡ ἔννοια εἶναι ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἐκάλει τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Τιτᾶνας, ὡς ἐκτείνοντας τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς ἀδικίας· ἀληθῶς ὁ ποιητὴς ἔχει ῑ· ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο διὰ τὸ ῑ ἐν τῷ **Τιτάν**· πρβλ. **πιφαύσκω**.— Καθ᾽ Ἡσύχ.: «τιταίνειν· σπεύδειν, τείνειν. κραδαίνειν. ἕλκειν. τίσιν λαμβάνειν, τιμωρεῖν».

Τῑτάν, ᾶνος, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **Τιτᾶνες**, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **Τιτῆνες**, οἱ, δοτ. **Τιτῆσι**, Ἐπικ. **Τιτήνεσσι**· — γένος θεῶν καθημένων ὑπὸ τὸν Τάρταρον, Ἰλ. Θ. 481 (ἔνθα μνημονεύονται δύο, ὁ Ἰαπετὸς καὶ ὁ Κρόνος), θεοὺς δ᾽ ὀνόμηνεν ἅπαντας τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται Ξ. 279· Τιτῆνές τε θεοί, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἒξ ἄνδρες τε θεοί τε Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 336· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 133, ἡ «(Γαῖα) Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ᾽ Ὠκεανὸν βαθυδίνην, Κοῖόν τε Κρεῖόν θ᾽, Ὑπερίονά τ᾽ Ἰαπετόν τε, Θείην τε Ῥεῖάν τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε, Φοίβην τε χρυσοστέφανον Τηθύν τ᾽ ἐρατεινήν. τοὺς δὲ μεθ᾽ ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, δεινότατος παίδων»·— κατὰ πρῶτον δὲ κατῴκουν ἐν οὐρανῷ, ὅθεν καλοῦνται **Οὐρανίωνες** ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Ε. 898· ἀλλ᾽ ἐπικρατήσας ὁ Ζεὺς κατέρριψεν αὐτοὺς εἰς τὸ σκότος τὸ ὑπὸ τὸν Τάρταρον· ὁ δὲ ἀγὼν αὐτῶν κατὰ τοῦ Διός, οὗ βοηθοὶ ἐγένοντο οἱ ἑκατόγχειρες Κόττος, Βριάρεως καὶ Γύης, ἐκτίθεται ἐν ἐκτάσει ἐν τῇ Ἡσ. Θεογ. 616—736, ἔνθα καλοῦνται ἀείποτε Τιτῆνες θεοί. — Τὸν μῦθον τοῦτον δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν πρὸς τὴν ἀνταρσίαν τῶν υἱῶν τοῦ Ἀλωέως ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὀδ. Λ. 305· οὔτε πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων Γιγάντων προσβολὴν τοῦ οὐρανοῦ). Πολλὰ ἄλλα ὀνόματα Τιτάνων μνημονεύονται ὑπὸ τῶν μετέπειτα ποιητῶν, οἷον **Ἄτλας**, Αἰσχύλ. Πρ. 427· **Προμηθεύς**, Σοφ. Ο. Κ. 56, Εὐρ. Φοίν. 1122· **Θέμις** ἡ μήτηρ τοῦ Προμηθέως καλεῖται **Τιτανίς**, ὡς παρ᾽ Ἡσ., Αἰσχύλ. Προμ. 874· ἂν καὶ αὐτόθι 205, ὁ Προμηθεὺς φαίνεται ὅτι χωρίζει ἑαυτὸν ἀπ᾽ αὐτῶν· πρβλ. **Τιτανίς**.— Παρὰ μεταγεν. πάντες οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας καλοῦνται Τιτᾶνες, καὶ παρὰ Λατίνοις ποιηταῖς Titan οὕτω καλεῖται ὁ θεὸς Ἥλιος, πρβλ. Ἐμπεδ. 236, Ὀρφ. Ἀργ. 510· ὁ Ἀπόλλων καλεῖται οὕτως ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2342, πρβλ. 1907 (προσθῆκ.), 4725. (Ἡ ἀρχαιοτάτη ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος ὑπάρχει παρ᾽ Ἡσ. Θεογ. 207, ἴδε **τιταίνω**, ἐν τέλ., οἱ τιταίνοντες, ἀγωνιζόμενοι, μαχόμενοι, Λατιν. Tendones, ὡς ὁ Ἑρμ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν. Ἕτεροι σχηματίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὸ **τίτας** (ἐκ τοῦ **τίνω**), «τιμωροί» Ἡσύχ., πρβλ. Ὀρφ. Ἀποσπάσμ. 8. 41, Πλούτ. 2. 996C. Ἀλλὰ πιθανῶς ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **τίταξ** = **βασιλεύς**, καὶ **τιτήνη** = **βασιλὶς** παρ᾽ Ἡσυχ.).

τιτάν, ὁ, «παιδεραστὴς» Ἡσύχ.

Τῑτάνια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τῶν Τιτάνων, Θεοδοσ. Γραμμ. 69, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 89.

τῑτᾱνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς Τιτᾶνας, φύσις Πλάτ. Νόμ. 701C· τοῖς λεγομένοις Τιτανικοῖς πάθεσι Πλουτ. Γάλβ. 1· τόπος ὁ αὐτ. 2. 975B.

Τῑτάνιος, α, ον,=τιτανικός, Ἀνέκδ. Ὀξων. 1. 101· — θηλ. **Τιτηνιάς, άδος**, Καλλίμ. ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Σ. 399, Ἀπολλών. περὶ Συνδέσμ. 505, 18 ἐν τοῖς Α. Β.

Τῑτᾱνίς, Ἰων. **Τιτηνίς, ίδος**, ἡ, θηλ. τοῦ **Τιτάν**, Τιτανὶς θέμις Αἰσχύλ. Πρ. 874· Τ. Φοίβη ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 6, πρβλ. Ἑλ. 382.—Καθ' Ἡσύχ.: «Τιτανὶς γῆ· ἤτοι πᾶσα ἡ γῆ (ἢ) ἡ (Ἀττική) ἀπὸ τῶν κατεχόντων» — προσέτι : «Τιτανίδα· τὴν Εὔβοιαν, παρόσον Βριάρεω(ς) θυγάτηρ ἦν, ἔνιοι δὲ τὴν Ἀσωποῦ φασι».

τίτανις, εως, ἡ,=**τίτανος**, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 471· 10, 1· 12, σ. 715.

Τῑτᾱνο-γρᾰφία, ἡ, ἱστορία τῶν Τιτάνων, «ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τῆς Μουσαίου Τιτανογραφίας λέγεται, ὡς» κτλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1178.

Τῑτᾱνο-κράτωρ, ορος, ὁ, νικητὴς τῶν Τιτάνων ἀλλ' ὁ γενναῖος .. καὶ Τιτανοκράτωρ ἐκάθησο Λουκ. Τίμων 4. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

Τῑτᾱνο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων Τιτᾶνας, ὅπλον .. μέγα Τιτανοκτόνον Βαβρ. 273 (281).

Τῑτᾱν-ολέτης, ου, ὁ, ὁ καταστρέφων τοὺς Τιτᾶνας, Τιτανολέτης Διόνυσος Αὐσώνειος ἐν Ἐπιγράμμ. 29.

Τῑτᾱνο-μᾰχία, ἡ, μάχη τῶν Τιτάνων, τὰ περὶ τῆς Τιτανομαχίας Διόδ. 1. 97, Ἀθήν. 277D.

τῐτᾱνόομαι, ἀλείφομαι διὰ τιτάνου, Στράβ. 505. — Καθ' Ἡσύχ.: «τιτανωμένας· γεγυψωμένας».

Τῑτᾱνό-πᾱνες, οἱ, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Μυρτίλου· ἑνικὸς τύπος μνημονεύεται παρὰ Στεφ. τῷ Βυζαντ. ἐν λέξ. **Ἀκαρνανία.**

τίτᾰνος, [ῐ], ἡ, λευκή τις γῆ, πιθανῶς γύψος, gypsum, τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 141· ὡσαύτως, ζῶσα ἄσβεστος καὶ ἐσβεσμένη, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 11., 4. 11, 1, Πολυδ. Ζ', 124· ὡσαύτως, κόνις ἐκ πελεκωμένων ἢ ξυομένων μαρμάρων, τιτάνου καταγέμουσα οἷος ἦν ὁ θεὸς ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους Λουκ. Ἐνύπν. 6· ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὑτοῦ ὄνομα ἔγραψεν· ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 62.— Καθ' Ἡσύχ.: «τίτανος· καὶ κονία, ἄσβεστος· οἱ δέ τι γύψου χρῖσμα»· — «Ὅμηρος μὲν κονίην λέγει τὴν ἁπλῶς κόνιν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὴν τίτανον» Εὐστ. εἰς Ἰλ. 382, 36, κλπ. (Ἴσως ἐκ τοῦ θεσσαλικοῦ ὄρους **Τίτανος**· — Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα Ἰλ. Β. 735, — ὡς τὸ Λατ. creta, κρητὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς νήσου Κρήτης).

τῐτᾰνό-χριστος, ον, κεχρισμένος διὰ τιτάνου, ἀσβεστωμένος, ἐπὶ ὄνου ἢ χοίρου τιτανοχρίστου δημεῦσαί τινα Τζέτζ. Ἐπιστ. 6. σ. 8, 1.

Τῑτᾰνώδης, ες, ὅμοιος πρὸς Τιτᾶνα, Τιτανικός, φρόνημα Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλ. 458. 19· Τιτανῶδες βλέπειν, «καταπληκτικόν, φοβερὸν» (Σουΐδ.), Λουκ. Τίμων 54· δριμύ τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν Ἰκαρομέν. 23.

τῐτᾰνωτός, ή, όν, «τιτανωτὴ χρόα· γυψωτή, ἢ λευκόχροος» Ἡσύχ.

τίταξ· ἔντιμος. ἢ δυνάστης, οἱ δὲ βασιλεὺς» Ἡσύχ.

τίτας [ῐ] ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ **τίτης, =τιμωρός**, ἐκδικητής, Αἰσχύλ. Χ.. 67.

Τῑτῆνες, οἱ, Ἰων. ἀντὶ **Τιτᾶνες**, Ὅμ., Ἡσ.

τιτήνη, ἡ, =**βασιλίς**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 266, «τιτῆναι· βασιλίδες» Ἡσύχ.

τίτης, ὁ, «τῖται· εὔποροι, ἢ κατήγοροι τῶν ἀρχόντων» Ἡσύχ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432.

τιτθεία, ἡ, τιθήνησις, ἐπιμέλεια, ἀπὸ ταύτης τῆς τιτθείας Δημ. 1312. 2.

τίτθεν· «τίκτειν» Ἡσύχ.

τιτθευτικός, ή, όν, ὁ τιτθεύων, τιτθηνῶν, τιθηνεύων, γοητεία τι θευτική Εὐστ. Πονημάτ. 242. 95.

τιτθεύτρια, ἡ, =**τίτθη**, Νικήτ. 164A.

τιτθεύω, τιτθεύω, τιθηνέω, εἶμαι τροφός, ἐνεργῶ ὡς τροφός, Δημ. 1309. 16, 19. **II.** μεταβατ., θηλάζω, ἐπέχω τὴν θηλήν, παρέχω τὸν μαστόν, τρέφω, τινὰ ὁ αὐτ. 1311 ἐν τέλει, 1312. 21· ἐπὶ τῆς πατρίδος τινός, τὴν τὸν Ἀλκιβιάδην τιτθεύσασαν, δηλ. τὴν τοῦ Ἀλκιβιάδου τίτθην, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16. — Παθ., τ. ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 27· οἱ τιτθευόμενοι, οἱ θηλάζοντες, οἱ γαλαθηνοί, τῶν δὲ γυναικῶν τὸ πελιδνότερον γάλα βέλτιον τοῦ λευκοῦ τοῖς τιτθευομένοις ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 7.

τίτθη, ἡ, (*θάω) τροφός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 716, Θεσμ. 609, Πλάτ., κλπ.· — κυρίως, ἡ τοὺς μαστοὺς παρέχουσα εἰς τὰ βρέφη, ἡ θηλάστρια, ἡ θηλάζουσα τροφός, «βυζάστρα», «παραμάννα», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τροφός**, Πλούτ. 2. 3C. **II.** =**τιτθὸς** I, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 10., 7. 12, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 18, Ἡσύχ.

τιτθίδιον [θῐ], τό, =**τιτθίον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 312 (ἔνθα ὁ Δινδ. τὰ τιτθία).

τιτθίζω, θηλάζω, ἐπέχω τὸν μαστόν, «δίνω βυζί», Γλωσσ. — Παθ., ἀναρρηθήσεται ὡς τιτθιζόμενον βρέφος, ὡς θηλάζων, Ἀκύλας ἐν Ἡσ. ΝΓ', 2, ἔνθα **τιθιζόμενον.**

τιτθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τιτθός**, τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια Ἀριστοφ. Ἀχ. 1199· χιτωνίου παραρραγέντος τιτθίον προκῦψαν Βάτρ. 412, κ. ἀλλ.

τιτθίς, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **τηθίς**, Πλούτ. 2. 265A.

τιτθισμός, ὁ, ἡ πίεσις τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ ὑπὸ τῶν βρεφῶν ὅταν θηλάζωσι, Ψευδοχρυσόστ. τ. 7, σ. 551, 39 (=τ. 8, σ. 42 Montef.)

τιτθο-λᾰβέω, «πιάνω», ψηλαφῶ τοὺς μαστούς, Ἀρισταίν. 2. 16, Ἡσύχ. ἐν λ. **βλιμάζειν**, Σουΐδ., κλπ.

τιτθός, ὁ, (*θάω) ὁ μαστὸς ἢ ἡ θηλὴ τοῦ μαστοῦ γυναικός, κοινῶς «ῥῶγα τοῦ βυζιοῦ» — «τιτθοί· μαστοὶ ἢ τῶν μαζῶν τὰ ἄκρα» (Φώτ.), Ἱππ. Ἀφορ. 1254, Ἀριστοφ. Θεσμ. 640, Λυσίας 92. 32, 38· σπανίως ἡ τοῦ ἀνδρός, Ἰκκώφ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 573· «οἱ δὲ μαστοὶ καὶ τιτθοὶ καλοῦνται» Πολυδ. Β', 163: **II.** ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, ὡς τὸ **τροφός**, Φίλων 1. 166, πρβλ. **τίτθη.**

τῑτίζω, ὡς τὸ **πιπίζω**, κράζω **τι-τι**, τσιρίζω ὡς τὰ νεογνὰ πτηνά· **τιτίζοντες** ἀνεγίνωσκεν ὁ Ζηνόδοτος ἀντὶ **τετριγῶτες** ἐν Ἰλ. Β. 314. (Ὀνοματοπ.).

τῑτίς, **ίδος**, ἡ, ὡς τὸ **πιπώ**, μικρὸν τιτίζον πτηνόν, «βραχὺ ὀρνίθιον» Φώτ. **II.** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον αὐτόθι.— «τιτὶς καὶ ἡ κίρκος» αὐτόθι. **III.** παρὰ τοῖς μεταγεν. ἀντὶ τοῦ Λατ. titio, δαλός, ξύλον ἡμίφλεκτον, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 570. **IV.** **τιτίδας φλέβας** λέγουσι τὰς περὶ τὴν καρδίαν Ψελλ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ, 3. σ. 226, 450, Ζωναρ. Λεξ. σ. 1732.

τιτλάρια, τά, εἶδος πινακιδίων πρὸς γραφήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 74· ἕτεροι γράφουσι **τιλλάρια** καὶ λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον γραφίδας, καλάμους πρὸς γραφήν.

τίτλος, ὁ, τὸ Λατ. titulus, ἐπιγραφή, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 20, Συλλ. Ἐπιγρ. 803. 24, 39, κ. ἀλλ.· «τίτλος· πτυχίον ἐπίγραμμα ἔχον» Ἡσύχ.· καὶ **τίτλον**, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 8621, 10., 8783· — ὅθεν **τιτλόω**, =**στίζω**, στιγματίζω, Ῥήτορες (Walz) τ. 7, σ. 1, 676, Μαλαλ. 245.

τιτραίνω, τιτράω, μεταγεν. τύποι ἀντὶ τοῦ **τετραίνω.**

τιτρώσκω, Πλάτ. καὶ Ξεν.· ὡσαύτως **τρώω**, (ἴδε κατωτ. 3)· μέλλ. **τρώσω** Εὐρ. Κύκλ. 422, (**κατα-**) Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 15· ἀόρ. **ἔτρωσα** Ἰλ. Ψ. 341, Ἀττ.· πρκμ. **τέτρωκα** Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 22· ὑπερσ. **ἐτετρώκει** Φιλόστρ. 690.— Παθητ., μέλλ. **τρωθήσομαι** Πλάτ. Κρίτων 51B καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **τρώσομαι** Ἰλ. Μ. 66· ἀόρ. **ἐτρώθην** Εὐρ. Ἀνδρ. 616, Ξενοφ.· γ' μέλλ. **τετρώσομαι** Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 37· παθ. πρκμ. **τέτρωμαι** Ἡρόδ., Ἀττ. (Ἴδε ἐν λ. **τείρω**). Τραυματίζω, πληγώνω, Ἰλ. Ψ. 341, Ὀδ. Π. 293, κλπ.· χαλκῷ μέλη τετρωμένοι Πινδ. Π. 3. 85· θνήσκοντας ἢ τετρωμένους Αἰσχύλ. Θήβ. 242 (περὶ τοῦ ἐν Ἀγ. 868, ἴδε ἐν λέξ. **τετραίνω**)· ἐπὶ βέλους, Ἀντιφῶν 121. 28· τετρῶσθαι τὸν μηρὸν Ἡρόδ. 6. 5· εἰς τὴν γαστέρα Ξεν. Ἀν. 2. 5, 33· μετὰ συστοίχ. αἰτ., τιτρώσκειν φόνον, ἐπιφέρειν τραῦμα θανατηφόρον, Εὐρ. Ἱκέτ. 1205· τετρωμένους καιρίας σφαγὰς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1430. **2)** καθόλου, βλάπτω, τινὰ Ἑκαταῖ. παρὰ Λογγίνῳ 27. 2· τ. πολλὰς τῶν νεῶν Θουκ. 4. 14· αἱ ἡμίσεαι τῶν νεῶν τετρωμέναι Ἡρόδ. 8. 18· οὕτω, τ. ᾠόν, θραύω, σπάνω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 5. **3)** μεταφορ., ἐπὶ οἴνου, προξενῶ βλάβην, βλάπτω, οἶνός τε τρώει μελιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει Ὀδ. Φ. 293· τρώσει νιν οἶνος Εὐρ. Κύκλ. 422· οὕτως ἐπὶ ἔρωτος, ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσε ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 392· οἱ καλοὶ τ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13· ἐπὶ προσώπου, τρώσασαν ἡμᾶς, βλάψασαν ἡμᾶς, Εὐρ. Ἱππ. 703· τὰ παραδείγματα ἡμᾶς οὐδὲν τιτρώσκει Πλάτ. Φίληβ. 13C· διχοστασίη τρώει γένος Καλλ. εἰς Ἄρτ. 133. — Παθ., τετρωμένος τὴν ψυχὴν Διόδ. 17. 112. **4)** =**συνουσιάζω**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν τῷ τύπῳ: «**τρώζειν** ... συνουσιάζειν» — καὶ Ζωναρ. σ. 1753 ἐν τῷ τύπῳ: «**τρωέζειν**, συνουσιάζειν».

τιτρωσμός, ὁ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **τρωσμός**, τιτρωσμοὶ γίνονται ἀντὶ τρωσμοὶ παρ' Ἱππ. 601. 30.

τιττίο, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **τιτθίον**, οἴμ' ὡς στέριπο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλη Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185.

τιττῠβίζω, κυρίως ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν περδίκων, διαστελλόμενον ἀπὸ τοῦ **κακαρίζω**, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 390B· — καθόλου, ὡς τὸ **τιτίζω**, ἐπὶ χελιδόνων καὶ ἄλλων μικρῶν πτηνῶν, Βαβρ. Ἀποσπ. 9, Μανασσ. Χρον. 164, 5270 (ἔνθα φέρεται **τιτυβίζω**)· πρβλ. **ἀμφιτιττυβίζω.**

Τῐτυο-κτόνος, ον, ὁ φονεύσας τὸν Τιτυόν, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 110, Ἀνθ. Π. 9. 790.

Τῐτυός, ὁ, υἱὸς τῆς **Γῆς**, οὗ τὸ ἧπαρ ἀδιαλείπτως κατέτρωγον ἐν τῷ ᾅδῃ δύο γῦπες πρὸς τιμωρίαν αὐτοῦ ἐπὶ ἀποπείρᾳ βιασμοῦ τῆς Λητοῦς, Λητὼ γὰρ ἥλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν Ὀδ. Λ. 576, πρβλ. Π. 324.

τῑτύρῐνος αὐλός, ὁ, ποιμενικὸς αὐλός, «μόναυλος. ἢ αὐλὸς καλάμινος» (Ἡσύχ.),— «ὁ δὲ καλάμινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται

παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσιν ὡς Ἀρτεμίδωρος ἱστορεῖ» Ἀθήν. 182D, πρβλ. 176C.

τῑτῠριστής, οῦ, ὁ, αὐλητής, καὶ χορὸς κιθαριστῶν τε καὶ τιτυριστῶν Ἀππ. Καρχηδονικ. 66·— ἴδε Sturz Dial. Mac. σελ. 47.

Τίτῡρος [ῑ], ὁ, Δωρ. ἀντὶ **Σάτυρος**, «οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν οἱ ὑπ' ἐνίων Τίτυροι ὀνομαζόμενοι» Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 40, πρβλ. Εὐστ. 1157. 38· ἀλλ' ὁ Στράβ. διακρίνει τοὺς Τιτύρους ἀπὸ τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, 468. 470, 2) σύνηθες ὄνομα ποιμένος· καὶ τὸ **Σάτυρος** δὲ κεῖται ὡσαύτως ὡς κύρ. ὄνομα. II. **τίτυρος**, ὁ, 1) = **σάτυρος** I. 3, βραχύουρος πίθηκος, Θεοφρ. Χαρ. 5, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 40, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 2. 2) Λακωνικὸν ὄνομα τοῦ κριοῦ τοῦ προπορευομένου τοῦ ποιμενίου, Serv. Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 1. 1· καθόλου, τράγος, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· καλεῖται καὶ **τιτυρίς**, Φώτ. 3) εἶδος πτηνοῦ, ἄλλως **τιτύρας**, «τιτύρας· ὄρνις ποιός» Ἡσύχ.· πρβλ. **τατύρας**, 4) κάλαμος ἢ αὐλὸς (πρβλ. **τιτύρινος**), Ἡσύχ. ἐν λ. **τίτυρος**.

τῑτῡρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τὸ πτηνὸν τίτυρος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τιτύρας**.

τῐτύσκομαι, Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., συνδυάζον τὰς σημασίας τῶν συγγενῶν ῥημάτων **τεύχω**, **τυγχάνω**· (ἴδε ἐν λ. **τίκτω**)·— ὅθεν, 1) ὡς τὸ **τεύχω**, κάμνω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, τιτύσκετο πῦρ, ἀνῆπτεν, Ἰλ. Φ. 342· ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω, ὑπεζεύγνυε τοὺς ἵππους εἰς τὰ ἅρματα, Θ. 41., Ν. 23· — παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρίνοις ποιηταῖς εὑρίσκομεν ἐνεργ. τύπον **τιτύσκω**, Ἀντιμ. Ἀποσπ. 26, Ἄρατ. 418, Λυκόφρ. 1403, Μάξ.μ. π. καταρχ. 279, Ὀππ. Ἁλ. 2. 99.

II. συνηθέστερον ὡς τὸ **τυγχάνω**, ἐπιτυγχάνω, σημαδεύω καὶ κτυπῶ, κλπ., τινὸς (ἐπὶ προσώπου), τινὶ (διά τινος πράγματος), Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ Ἰλ. Ν. 159· ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο Φ. 582, πρβλ. Γ. 80., Λ. 350, κλπ.· — ἀπολ., βάλλε τιτυσκόμενος Ὀδ. Χ. 118· τιτύσκεσθαι καθ' ὅμιλον Ἰλ. Ν. 498, 560· ἄντα τιτυσκόμενος, καταστοχαζόμενος, σκοπεύων ἀκριβῶς κατέναντι, βάλλων πρὸς σημεῖον ἀκριβῶς ἀπέναντι, Ὀδ. Φ. 421., Χ. 266· οὕτως ἐπὶ τοῦ προσπαθοῦντος νὰ βάλῃ τὴν κλεῖδα εἰς τὸ κλεῖθρον, ἄντα τιτυσκομένη Φ 48·— ὡσαύτως, χερσὶ τιτυσκόμενος, ἐπὶ πύκτου, Θεόκρ. 22. 88·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., φώριον βλέμμα τιτύσκεσθαί τινος, ῥίπτειν λαθραῖον βλέμμα πρός τινα, Ἀνθ. Π. 5. 221. 2) μεταφορ., φρεσὶ τιτύσκομαι, «σκοπεύω» τι κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, σχεδιάζω, μετ' ἀπαρ., Ἰλ. Ν. 558· οὕτως ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν Φαιάκων, ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες Ὀδ. Θ. 556.

τῑτώ, οῦς, ἡ, = **ἡμέρα**, Καλλ. Ἀποσπ. 206· οὔπω τὸ Τιτοῦς λαμπρὸν αὐγάζον φάος Λυκόφρ. 941.

τίφη [ῐ;] ἡ, εἶδος γεννήματος ἢ σίτου (διάφορον τῆς ὀλύρας), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5. II. ἔντομόν τι, ἴσως ταὐτὸν καὶ σίλφη, ἢ ἴσως ἡ ἐπὶ τῶν λιμναζόντων ἡσύχων ὑδάτων ἐπιτρέχουσα ἀράχνη, Λατ. tipula, Ἀριστοφ. Ἀχ. 920, 925, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 8. 13·— ἀλλ' ὁ Elmsl. ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς εἶδος μικροῦ ἀκατίου ἢ λέμβου, πρβλ. **σίλφη** II.

τίφθ', ἀντὶ **τίπτε**, πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, Ὅμ.

τίφιος, α, ον (τῖφος), ὁ ἐκ τοῦ ἕλους, ἑλώδης, «τίφια ὄρνεα· τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι γινόμενα» Ἡσύχ.

τῖφος, εος, τό, ἑλώδης ἢ κάθυγρος τόπος, ἕλος, Μηνίου ἀμμέγα τῖφος Θεόκρ. 25. 15· κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος, εἰς κάθυγρον καὶ ἑλώδη τόπον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 822· ἔγχωρα τίφη Λυκόφρ. 268.

τίφυον, τό, φυτὸν δι' οὗ κατεσκεύαζον στεφάνους ἢ ἀνθοδέσμας, ἴσως συγγενὲς τῷ **ἴφυον**, Γαλλ. lavande (;) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 7, π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 5.

Τῖφυς, υος, ὁ, ὁ κυβερνήτης ἢ πηδαλιοῦχος τῆς Ἀργοῦς. II. ὁ νυκτερινὸς ἐφιάλτης, Λατ. incubus, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1033.

τῑφώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **τῖφος**, ἕλειον καὶ τιφῶδες χωρίον Στράβ. 346.

τίψος, «ἡ πόλις» Θεογνώστ. Κανόν. σελ. 77, 1, Ἀρκάδ. σελ. 85, 9.

τίω, παρατ. **ἔτιον**, Ἐπικ. **τῖον**, Ἰων. **τίεσκον**, Ἐπικ. ἀπαρ **τιέμεν**, ἅπαντα παρ' Ὁμ.: μέλλ. **τίσω** ὁ αὐτ.: ἀόριστ. **ἔτισα** ὁ αὐτ.· (ἴδε κατωτ. III). — Μέσ., Ἡσ. Θεογ. 428.— Παθ., Ἰωνικ. παρατ. **τιέσκετο** Ἰλ. Δ. 46· μετοχ. **τιεσκόμενος** Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 12· πρκμ. **τέτιμαι**, μετοχ. **τετιμένος** Ὅμ. [Ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ὁ Ὅμ. ἔχει ῑ ἐν ἄρσει, ῐ ἐν θέσει, ἀλλὰ καὶ ἐν θέσει ἔχει ἐνίοτε ῑ πρὸ μακρᾶς συλλαβῆς, Ὀδ. Ξ. 84., Π. 306., Χ. 414· παρὰ τοῖς Τραγ. ἀείποτε βραχύ· — ἐν δὲ τῷ μέλλ., ἀόρ., καὶ παθ. πρκμ. ἀεὶ ῑ]. (Ἐκ τῆς √ΤΙ παράγονται αἱ λέξεις **τί-νω**, **τί-νυμαι**, **τί-σις**, **τι-μή**, κλπ.· πρβλ. Σανσκρ. ki, kinomi (ordino, colligo)· ka-yé μέσ. (poenas sumo)· apa-ki-tas (honore affectus)· Ζενδ. ci (expiare)· ci-tha, ci-thi (poena)) Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει ὡς συνώνυμ. τῷ **τιμάω**, προσφέρω τιμὴν εἴς τινα, τιμῶ αὐτόν, (ἐν ᾧ τὸ **τίνω** περιωρίσθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ πληρώνω), ἐπὶ τῆς τιμῆς ἣν προσφέρουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἀνωτέρους αὐτῶν καὶ τοὺς θεοὺς (ἴδε κατωτ. παθ.), οὐδέ τι τίει ἀνέρας οὔτε θεοὺς (ἐξυπακ. Ἕκτωρ) Ἰλ. Ι. 238· ὅτε με βροτοὶ οὔ τι τίουσιν, λέγει ὁ Ποσειδῶν, Ὀδ. Ν. 129, κλπ.· καὶ τἀνάπαλιν ἐπὶ τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, παρέχω τιμήν, τιμῶ, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν (ἐξυπακουομ. Ἀχιλλέα) Ἰλ. Ι. 110, πρβλ. Α. 508· (ἐν ᾗ σημασίᾳ εὑρίσκομεν καὶ τὸ μέσον, Ζεὺς τίεται αὐτὴν Ἡσ. Θεογ. 428)· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ ὃν ὁ ἄνθρωπος δεικνύει πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του ἢ ὁμοίους του, βασιλεῖς, φίλους, ξένους, κλπ., ὃν τ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ Ἰλ. Ε. 467, πρβλ. Ι. 142· οἵ σε θεὸν ὣς τίσουσιν Ι. 302· ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοὶ αὐτόθι 603· ὁ δέ μιν τῖεν ἶσα τέκεσσιν Ν. 176, πρβλ. Ο 439 ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν τῖον Ε. 536· ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας Α. 244, πρβλ. 354· περὶ τῆς φράσεως τ. τινὰ ἐν καρὸς αἴσῃ, ἴδε ἐν λ. **κάρ** (= **θρίξ**)· τ. ξεῖνον Ὀδ. Ο. 542· τ. τινὰ φιλότητι Ἰλ. Ι. 631· ἀντίθετον τῷ **ἀτιμάω**, Ι. 110, Ὀδ. Π. 307., Υ. 132·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, θεοὶ δίκην τίουσιν, τιμῶσι τὸ δίκαιον, Ξ. 84, πρβλ. Ἰλ. Δ. 46. — Παθ., θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ Ε. 78, κλπ.· τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη Θ. 540., Ν. 827· μάλιστα ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. **τετιμένος**, τετιμημένος, ἔντιμος, ἐπὶ προσώπων, Ὅμ., καὶ Ἡσ.· **τινί**, ὑπό τινος, Ἰλ. Ω. 533, Ὀδ. Ν. 28, κλπ.· — τὴν αὐτὴν χρῆσιν τῆς λέξεως ἀπαντῶμεν παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Εὐρ. (οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ.), πλὴν ὅτι οἱ Ἀττ. ποιηταὶ χρῶνται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. (ἴδε κατωτ. II) παραλαμβάνοντες τοὺς λοιποὺς χρόνους ἐκ τοῦ **τιμάω**· πόλις .. δαίμονας τίει Αἰσχύλ. Θήβ. 77· θεοὺς ἀεὶ τίοιεν..βουθύτοισι τιμαῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 705· Ἑρμᾶν .. τίομεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 271· τὸν θεὸν μεῖζον τίουσα Εὐρ. Ἡρακλ. 1013· ἐπὶ προσώπων, ὅσον τότ' Οἰδίπουν τῖον Αἰσχύλ. Θήβ. 775· τίειν γυναῖκα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 259· ἐπὶ πραγμάτων, τ. νίκην, βρότεα αὐτόθι 942, Εὐμ. 171· τ. μέλος, τιμῶ (δηλ. ᾄδω) τὸ μέλος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 706. — Παθητ., τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν αὐτόθι 531. II. = **τιμάω** II, τὸν δὲ [τρίποδα] ἐκτιμῶ, διατιμῶ ὁρίζω τὴν ἀξίαν, τρίποδα δωδεκάβοιον .. τῖον Ἀχαιοί, ἐξετίμων αὐτὸν ὡς ἔχοντα ἀξίαν δώδεκα βοῶν, Ἰλ. Ψ. 703· τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον, ἐξετίμων αὐτὴν ὡς ἔχουσαν ἀξίαν τεσσάρων βοῶν, αὐτόθι 705. III. ὁ μέλλ. καὶ ὁ ἀόρ. α' **τίσω**, **ἔτισα** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ποιηταῖς μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **τίνω**, πληρώνω τιμήν, πληρώνω, ἀνταμείβω· καὶ **τίσομαι**, **ἐτισάμην** μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ **τίνεσθαι**, ὥστε οἱ χρόνοι οὗτοι κυρίως ἀνήκουσιν εἰς τὸ **τίνω**· ἴδε ἐν λ. **τίνω**.

τίω, **τίως**, Δωρ. τύπος ἀντὶ **σοῦ**.

τλάθῡμος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **τλήθυμος**, «ἰσχυροκάρδιος» (Ἡσύχ.)· ἀλκὰ παγκρατίου τλάθυμος Πινδ. Ν. 2, 15.

τλαιπαθής, ές, «τλαιπαθές· ταλαίπωρε» Ἡσύχ.

τλάμων, Δωρ. ἀντὶ **τλήμων**, Πίνδ., Τραγ.

τλασίφρων, ονος, «τλασίφρονα· ὑπομονητικόν» Ἡσύχ.

***τλάω**, ῥιζικὸς τύπος οὐδαμοῦ ἀπαντῶν κατ' ἐνεστ. (εἰ μὴ παρὰ συγγραφεῦσι λίαν μεταγενεστέροις, οἷον παρὰ τῷ Τζέτζῃ), ἀνθ' οὗ παραλαμβάνεται ὁ πρκμ. **τέτληκα**, ἢ οἱ ἐνεστῶτες **τολμάω**, **ἀνέχομαι**, **ὑπομένω**, κλπ.· μέλλ. **τλήσομαι** Ἰλ. Λ. 317 καὶ Ἀττ. ποιητ. (εὐκτ. **τλήσοι** Βάβρ. σελ. 2. 91)· Δωρ. **τλάσομαι** Πίνδ.· μεταγεν. μέλλ. **ταλάσσω** Λυκόφρ. 746·—Ἐπικ. ἀόρ. α' **ἐτάλασσα** Ἰλ. Ρ. 166· ὑποτ. **ταλάσσω** Γ. 829., Ο. 164 (μέσ. ἀόρ. **ταλάσσατο**, Ὀππ. Κυν. 3. 155)· παρὰ μεταγεν. **ἔτλησα** Χριστ. Πάσχ. 22, (δι-) Ἐπικ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 4· — ἀλλ' ὁ ἐν κοινῇ χρήσει ἀόρ. ἦτο **ἔτλην** (ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. ***τλῆμι**), Ἐπικ. **τλῆν**, Δωρ. **ἔτλᾶν**, γ' πληθ. **ἔτλησαν** Εὐρ. Ἰκ. 171, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1201, Ἐπικ. **ἔτλᾶν** Ἰλ. Φ. 608· προστακτ. **τλῆθι** Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 56, Σοφοκλ., κλπ., Δωρικ. **τλᾶθι** Πίνδ.· β' ἑνικ. ὑποτακτ. **τλῇς** Τραγικ.· εὐκτικ. **τλαίην**, γ' πληθυντ. **τλαῖεν** Ἰλ. Ρ. 490· ἀπαρέμ. **τλῆναι** Τραγικ., Ἐπικ. **τλήμεναι** Θεόκρ. 25. 174· μετοχ. **τλάς**, **τλᾶσα**· — πρκμ. (ἐπὶ σημασίας ἐνεστ.) **τέτληκα**, ἀλλ' ὡς πράγματι, πρκμ. ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 280· — ἐκ τοῦ πρκμ. **τέτληκα**, ὃν ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον ἐν τῇ ὁριστικῇ, ἐσχηματίσθησαν κατὰ συγκοπὴν τὸ α' πληθυντ. **τέτλαμεν** (Ὀδ. Υ. 311), ἡ προστ. **τέτλαθι** Ἰλ. Ε. 382, **τετλάτω** Ὀδ Π. 275· εὐκτ. **τετλαίην** Ἰλ. Ι. 373· Ἐπικ. ἀπαρ. **τετλάμεναι** Ὀδ. Ν. 307, **τετλάμεν** Ζ. 190, **τετλάναι** Ἀθήν. 271A, Ἐπικ. μετοχ. **τετληώς**, θηλ. **τετληυῖα** Ὀδ. Υ. 23, γενικ. **τετληότος** Ὁμηρ. **ῶτος**, Ὀρφ. Ἀργ. 1358, κλπ. (Ἐκ τῆς √ΤΑΛ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **τλή-ναι**, **Ἄ-τλας**, **πολύ-τλας**, **τάλας**, **τλή-μων**, **τάλ-αντον**, **τολ-μάω**, **τελ-αμών**, **τάλ-αρος**, **Τάν-ταλ-ος**, πιθαν. καὶ τὸ **ἀν-τλέω**, Λατ. tolleno, ἴσως δὲ καὶ τὸ **τέλ-ος** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ φόρος ἢ δασμός, πρβλ. Σανσκρ. tûl, tôla-yâmi, tula-yâmi (tollo, pondero), tul-a (libra), tulyas (aequus, πρβλ. **ἀ-τάλ-αντος**)· Ἀρχ. Λατ. tol-i (= tul-i),

toll-o, tole-ro· Γοτθ. thul-a (ἀνέρχομαι)· us-thulains (ὑπομονή)· Ἀγγλο-Σαξον. thol-ian, Σκωτ. thole (ὑπομένω), Ἀρχ. Γερμ. dol-êm, dul-tu (dulde)). Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ἰσοκρ. 60C (πρβλ. Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 7, 11), Ξεν. Κύρ. 3. 1, 2· ἀλλὰ τὸ **τολμάω** εἶναι ὁ συνήθης παρὰ τοῖς πεζογράφοις τύπος (πρβλ. **τλήμων**)· **I.** ἀνέχομαι, ὑπομένω κόπους, δυσχερείας, δυσκολίας, κτλ., ἀλλ' οὐδέποτε ὡς τὸ **φέρω**, ἐπὶ σωματικοῦ βάρους ἢ ἄχθους· **1)** ἀπολ., ὑπομένω, καρτερῶ, ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι Ἰλ. Λ. 317, πρβλ. Τ. 308· ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν, «καρτερήσειας, ὑπομείνειας» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 288, Β. 219· μάλιστα ἐν τῇ προστ., τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο Ἰλ. Α. 586· τλῆτε, φίλοι, Β. 299· τέτλαθι δή, κραδίη Ὀδ.Υ. 18· οὕτως ἐν τῷ ἀπαρεμφ., σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη Ν. 370· καὶ ἐν τῇ μετοχῇ, τετληότι θυμῷ, μετὰ καρτερίας ψυχῆς, Δ. 447, κλπ.· κραδίη τετληυῖα, καρτερικὴ καρδία, Υ. 23·— ἐνίοτε προσδιορίζεται δι' ἐξηρτημένης προτάσεως, τλῆ δ' Ἄρης, ὅτε μιν .. δῆσαν, ὑπέμεινεν, ἐκαρτέρησεν ὁ Ἄρης, Ἰλ. Ε. 385, πρβλ. 392, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 807. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., ἔτλην οἷ' οὔπω καὶ ἄλλος Ἰλ. Ω. 505· καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν, καὶ ὑπέμεινα συνουσίαν ἀνδρός, Σ. 433· ῥίγιστα .. τετληότες εἰμὲν Ε. 873· τλῆ δ' Ἀΐδης .. ὀϊστόν, ὑπέμεινε νὰ κτυπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, αὐτόθι 395· ἔτλα πένθος Πινδ. Ι. 7 (6). 52· οἷα χρὴ πάθη τλῆναι πρὸς Ἥρας Αἰσχύλ. Πρ. 704, πρβλ. Ἀγ. 1453, Χο. 753, Σοφ. Ο. Κ. 1077. **II.** μετ' ἀπαρεμφ., τολμῶ νὰ πράξω τι, πῶς ἔτλης ἐλθέμεν οἶος; Ἰλ. Ω. 519· οὔτε λόχονδ' ἰέναι τέτληκας θυμῷ Α. 228, πρβλ. Φ. 150, Π. 480, κλπ.· οὕτω καὶ παρ' Ἡσ., Πινδ., κλπ.· — παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, τολμῶ νὰ πράξω τι ἐναντίον τῶν ἰδίων μου πεποιθήσεων ἢ διαθέσεων εἴτε ἀγαθῶν εἴτε κακῶν, ὅθεν, ἔχω τὸ θάρρος, τὴν αὐθάδειαν, τὴν σκληρότητα ἢ τὴν ὑπομονήν, τὴν εὐμένειαν νὰ πράξω τι, ἔς τε δὴ πατρὶ ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα, ἔσχον τὸ θάρρος νὰ .., Αἰσχύλ. Πρ. 657, πρβλ. Ἀγ. 224· ἔτλα .. φῶς ἀλλάξαι, ἐδέχθη νὰ .., Σοφ. Ἀντ. 944· πῶς ἔτλης σὰς ὄψεις μαρᾶναι; πῶς ἠδυνήθης νὰ ..; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1327· οὐδ' ἔτλης .. ἐφυβρίσαι, οὐδ' εἶχες τὴν σκληρότητα νὰ .., ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1384· μὴ τλῇς με προδοῦναι, μὴ ἔσο τόσον σκληρὸς ὥστε νά με ἐγκαταλίπῃς, Εὐρ. Ἄλκ. 275 (ἴδε Monk. ἐν τόπῳ)· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν, οὐ γὰρ ἂν ὑπομείναιμι ἰδεῖν, δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἴδω (τοὺς ἱππέας, νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτούς), Ἀριστοφ. Νεφ. 119, πρβλ. 1386, Σφ. 1159, Πλ. 280. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ. (ἔνθα δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν τὸ δρᾶν), ἀποτολμῶ τι, τολμῶ νὰ πράξω τι, ἄτλητα τλᾶσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 408· εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη Σοφ. Τρ. 71, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1251. **3)** μετὰ μετοχ., τάδε τέτλαμεν εἰσορόωντες Ὀδ. Υ. 311· ἀλλ' ἐν Ε. 362, Ἰλ. Ε. 383 ἡ μετοχὴ εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τοῦ ῥήματος)· οὕτω καὶ Σιμωνίδης 85. 13, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1041, Θήβ. 756, Σοφ. Ἠλ. 943.

τλή-θυμος, Δωρικ. **τλάθ-**, ον, ὁ ἔχων καρτερικὴν ψυχήν, καρτερόθυμος, Ὀδυσσεὺς Ἀνθ. Π. 9. 472· τλ. κύων, ἰσχυρός, εὔρωστος, Πινδ. Ἀποσπ. 258· τλ. ἀλκὰ παγκρατίου ὁ αὐτ. ἐν Ν. 2, 24.

τληκαρδίως, Ἐπίρρ., = **τλησικαρδίως**, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 148, ἴδε **τλησικάρδιος** ἐν τέλει.

***τλῆμι**, ἴδε ἐν λέξ. ***τλάω.**

τλημόνως, Ἐπίρρ. τοῦ **τλήμων**, μετὰ καρτερίας, τὰ μὲν ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακὰ Αἰσχύλ. Χο. 748· μένειν χρὴ τλημόνως Εὐρ. Ἰκ. 947.— Καθ' Ἡσύχ.: «τλημόνως· ἐλεεινῶς». —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 73.

τλημοσύνη, ἡ, ἐκεῖνο ὅπερ ἐξ ἀνάγκης ὑπομένει τις, ταλαιπωρία, ἀθλιότης, κακοπάθεια, ἐν τῷ πληθ., ἀνθρώπων τλημοσύνας Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 191. **II.** ἡ ἐπὶ τοῖς λυπηροῖς καρτερία, ὑπομονή, ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν, ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν Ἀρχίλ. 8. 6, Πλουτ. Κράσσ. 26.

τλήμων, Δωρικ. **τλάμων**, ονος, ὁ, ἡ· κλητ. **τλῆμον**, ἀλλὰ ἰὼ τλήμων Σοφοκλ. Αἴ. 893· τλήμων ἄνερ Εὐρ. Ἀνδρ. 348· (***τλάω**). Ποιητ. ἐπίθ., ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. (πρβλ. **τλῆμι**), ὁ πάσχων, ὑποφέρων, ὑπομένων, ὅθεν, **I.** ὑπομονητικός, καρτερικός, καρτερόψυχος, μεγάθυμος, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Κ. 231, 498 (εἰς ὃν ἀποδίδοται τλήμων θυμός, Ε. 670)· ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος Τυρταῖ. 9. 18· τλάμονι ψυχᾷ Πινδ. Π. 1. 93, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 570· τλήμων οὔτ' ἀπ' εὐτόλμου φρενὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1302· — ἐπὶ ἀρρώστων, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4· τοῖοι ἐς παιδείην πονεῦσι, καὶ ἐς τήνδε τλήμοσι ὁ αὐτ. Χρον. Παθῶν Σημειωτ. 2. 6. **2)** τολμηρός, θαρσαλέοι καὶ τλ. Ἰλ. Φ. 430· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, θρασύς, ἀπερίσκεπτος, Λατ. audax, Θέογν. 196· τλάμονι καὶ πανούργῳ χειρὶ Αἰσχύλ. Χο. 383, πρβλ. 596· τλημονεστάτη γυνὴ Σοφ. Ἠλ. 439, πρβλ. 275· ἐν τλάμονι θυμῷ (ἕτεροι εὐτλάμονι) Εὐρ. Μήδ. 865. **II.** πλήρης ταλαιπωριῶν, ἄθλιος, δυστυχής, ἐλεεινός, ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Πρ. 614, Σοφ. Φιλ. 161, κλπ.· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 723, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 29, Ἀπομν. 2. 1, 30· μετὰ γεν., ὦ τλάμων ὑμεναίων Εὐρ. Ἱππ. 554· θανάτου τλήμων Ἀριστοφ. Θεσμ. 1072. **2)** ἐπὶ καταστάσεων, ἔργων, λόγων, κλπ., τλήμονες φυγαί, τύχαι Εὐρ. Ἱππ. 1177, Ἡρ. Μαιν. 921· τλημονέστατος λόγος ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 562· ὁδὸς τλημονεστάτη, -έρα ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1067, 8·— ἐνίοτε καὶ ἐπὶ σημασίας περιφρονητικῆς, ἄθλιος, ἐλεεινός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 296, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 64. **III.** Ἐπίρρ. **τλημόνως**, μεθ' ὑπομονῆς, Αἰσχύλ. Χο. 748, Εὐρ. Ἰκ. 946, Τρ. 40, κλπ. **2)** ἀθλίως, ἐλεεινῶς, Ἡσύχ.

τληπάθεια, ἡ, = **ταλαιπωρία**, Ἱεροκλῆς σ. 126, Κ. Μανασσ. Χρον. 1003, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 134. — Καθ' Ἡσύχ.: «τληπάθειαι· ὑπομοναί, ταλαιπωρίαι».

τληπαθέω, κακοπαθῶ, ὑποφέρω δυστυχίαν, πάσχω, ὡς τὸ **ταλαιπωρέω**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 134, Ἡσύχ. **II.** εἶμαι ὑπομονητικός, Σεβῆρος, (ἢ Σευῆρος) περὶ Κλυστήρων σ. 7, 13.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

τληπάθημα, τό, τὸ τληπαθεῖν, ἀθλιότης, δυστυχία, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 688.

τλη-παθής, ές, (***τλάω**) = **ταλαίπωρος**, ὁ πολλὰ ὑπομένων κακά, ἄθλιος, δυστυχής, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 231, Πέρσ. 574, κλπ.— Ἐπίρρ. **τληπαθῶς**, Ἐφραὶμ. Καισ. 9041, σ. 214, κλπ.

τληπάθησις, ἡ, τὸ τληπαθεῖν, ἀθλιότης, δυστυχία, Θεόδ. Στουδ. σ. 558Ε.

τλησι-κάρδιος, ον, ὁ τὴν καρδίαν ἰσχυρός, Αἰσχύλ. Πρ. 159. — Ἐπίρρ.-**ως**, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 272, παρὰ Τζέτζ. Ἐξ. Ἰλ. 148 **τληκαρδίως**. **II.** ἄθλιος, ἐλεεινός, πένθεια τλ. (ἔνθα ὁ Σχολ. θὰ εἶχεν ἀνάγνωσιν **τλησικάρδιος**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 430. Πρβλ. **ταλακάρδιος**.

τλησί-πονος, ον, ὁ ὑπομένων τοὺς κόπους, καρτερικός, Ὀππ. Κυν. 4. 4, Ἁλ. 1. 35. — Καθ' Ἡσύχ.: «τλησίπονος· τολμηρός, καρτερικός».

τλῆσις, εως, ἡ, (***τλάω**), τόλμη, θάρρος, θράσος, «τλῆσις· τόλμα, θράσος» Ἡσύχ.

τλησίφρων, ον, (φρήν) = **τλήθυμος**, Ἡσύχ. ἐν τῷ τύπῳ **τλᾶσ**—. «τλησίφρονα· ὑπομονητικόν».

τλητικός, ή, όν, ὁ ὑπομένων, καρτερικός: «τοῦ ταλαιπώρου, τοῦ τλητικοῦ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 33.— Ἐπίρρ.-**κῶς**, καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς, Φίλων 1, 283.

τλητός, ή, όν, Δωρ. **τλᾱτός**, ά, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ***τλάω** (πρβλ. Λατ. lātus, δηλ. tlātus, ἐκ τοῦ tollo)· **I.** ἐνεργ., ὑπομένων, ὑπομονητικός, καρτερικός, σταθερὸς ἐν τοῖς παθήμασι καὶ τοῖς πόνοις, θυμὸς Ἰλ. Ω. 49. **II.** Παθ., ὃν δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, ὑποφερτός, ἀείποτε μετ' ἀρνήσ., οὐ τλ., δὲν εἶναι ὑποφερτόν, εἶναι ἀνυπόφορον, οὐ γὰρ δή που τοῦτό γε τλητὸν .. ἔπος Αἰσχύλ. Πρ. 1065· οὐκ ἔστι τοὔργον τλ. Σοφ. Αἴ. 466· οὐ τλητὸν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Μήδ. 797· δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς Ἑκ. 458, Ἄλκ. 887. Ἐπίρρ. **-τῶς**, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 7, σ. 248.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 454.

τμάγεν [ᾰ], **τμάγον**, ἴδε ἐν λ. **τμήγω**.

τμᾶμα, τό, = **τμῆμα**, Ἀρχιμ. ἐκδ. Heiberg. τ. 1, σελ. 276. 400. 440, κλπ., τ. 2, σ. 4. 6. 192. 200. 302, κλπ.

τμήγας, παρ' Ἡσυχ., = **γατόμος**, **ἀροτήρ**. — Παρ' αὐτῷ εὕρηται καὶ **τμῆγος** [**ἀρότης**], **βούτμημα**, — ὅπερ ὁ Μουσοῦρος διώρθωσε **τμῆγος ἀρότου· βούτμημα**, αὖλαξ.

τμήγω. Διονύσ. Περιηγ. 1043, Νικ., Μανέθων (πρβλ. **ἀποτμήγω**)· μέλλ. **τμήξω** Παρμενίδ. 90, (ἀπο- Ἀπολλ. Ῥόδ.)· ἀόρ. α' **ἔτμηξα** (ἀποτμήγω)· Δωρ. **ἔτμᾶξα** Θεόκρ. 8. 24· ἀόρ. β' (**διέ-τμαγον**) Ὀδ.— Μέσ., ἀόριστ. **ἐτμηξάμην** Νικ. Ἀλεξ. 68, Ἀνθ. Π. 7. 480.— Παθ., ἀόρ. β' **ἐτμάγην** [ᾰ] ἐν τῷ Ἐπικ. γ' πληθ. **τμάγεν** (πρβλ. **διατμήγω**) Ἰλ. Π. 374· παρὰ μεταγεν. καὶ **ἐτμήγην** Καλλ. Ἀποσπ. 300, Ἀνθολ. Π. 9. 661— ἀντὶ τοῦ **τμήσσω** παρὰ Μόσχ. 2. 83, Εὐθύδ. παρ' Ἀθην. 116Β, ἤδη ἀποκατεστάθη **τμήγω**· — τὸ ῥῆμα εἶναι συνηθέστερον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. **ἀπό** ἢ **διά**. Ἐπικ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ τέμνω, κόπτω, σχίζω. Μέσ., ὁδὸν ἐτμήξαντο, ἔτεμον δι' ἑαυτούς, Ἀνθ. Π. 7. 480. **2)** μεταφορ., ἐν τῷ ἀόρ. β' παθ., διασκορπίζομαι, ἐπεὶ ἄρ τμάγεν Ἰλ. Π. 374.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 442·

τμήδην, Ἐπίρρ. (τέμνω) «ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι» (Ἡσύχ.)· τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε Ἰλ. Η. 262.

τμῆμα, τό, (τέμνω, τμήγω) μέρος ἀποκεκομμένον, τεμάχιον, ἀπόκομμα, κομμάτι, μέρος, Πλάτ. Συμπ. 191D, κ. ἀλλ.· τμῆμα κύκλου, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 10, 10, κ. ἀλλ.· ὁ τετραγωνισμὸς ὁ διὰ τῶν τμημάτων ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 2, 4. **2)** ἐγκοπή, ἐντομή, τραῦμα, Πλάτ. Γοργ. 476C.

τμημάτιον, τό, μικρὸν τμῆμα, ἐλάχιστόν τι γῆς τμημάτιον Εὐστ. 1171. 33.

τμηματώδης, ες, ὁ κατὰ τμήματα ὤν, κομματιαστός, Ἱππ. 122. 40.

τμῆξις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. Ναζ. III, 403Δ.

τμῆσις, εως, ἡ, (τέμνω) τὸ τέμνειν ἢ κόπτειν, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 2, 11. **2)** ἡ τμ. τῆς γῆς, ἡ δῄωσις ἢ καταστροφὴ καὶ ἐρήμωσις χώρας, Πλάτ. Πολ. 470Α· πρβλ. **κείρω** II. 2, **τέμνω** IV. 3. **3)** διαίρεσις, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 276D. **II.** = **τμῆμα,** τεμάχιον, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 190Ε.

τμησίχρους, ουν, = **ταμεσίχρως,** ὁ τὸν χρῶτα τέμνων, ὁ κόπτων τὸ σῶμα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 340.

τμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τέμνω,** δεῖ τέμνειν, οὐ διχῇ τμητέον; Πλάτ. Σοφιστ. 219D, πρβλ. Πολ. 510Β, κλπ.

τμητήρ, ῆρος, ὁ, τέμνων ἢ χωρίζων, ὁ καταστρέφων, καταστροφεύς, σιδήρῳ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 91.

τμήτης, ου, ὁ, (οὐχὶ **τμητής**), ὁ τομεύς, ὁ τέμνων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἐκτομεύς.**—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

τμητικός, ή, όν, ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τμῆσιν, κοπτερός, τμητικώτατος Πλάτ. Τίμ. 56Α· **τὸ τμητικόν,** ἴδε **τμητός** 2·— Ἐπίρρ. **-κῶς,** εἰς ἑρμηνείαν τοῦ **τμήδην,** Σχόλ. ἐλάσσ. εἰς Ἰλ. Η. 262. **2)** κοπτερός, διαπεραστικός, ἐπὶ ψύχους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 13, 7· αὐστηρός, δριμύς, ἐπὶ ὀσμῆς, μύρα ὁ αὐτ. περὶ Ὀσμ. 62· πνεῦμα δριμὺ καὶ τμ. Πλούτ. 2. 697Β. **3)** μεταφορ., ὀξύς, γοργός, λόγος Ἑρμογ., πρβλ. Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 58.

τμητός ή, όν, (τέμνω) ὁ τετμημένος, ὁ διὰ τομῆς ἐσχηματισμένος, τμ. ἱμάντες Σοφ. Ἠλ. 747, Εὐρ. Ἱππ. 1245· οὕτω, τμητοῖς ὁλκοῖς, πρβλ. **ὁλκὸς** I, 2· τυρὸς τμ. Ἀντιφάνης ἐν «Κύκλωπι» 2. 9. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ κόψῃ ἢ χωρίσῃ, ὡς τὸ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητὸν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 1, πρβλ. Μετεωρ. 4. 9, 22, Θεόκρ. 25. 275.

τμητο-σίδηρος, [ῐ] **ον,** ὁ σιδήρῳ τμηθείς, σιδηρότμητος, εἶδον ἐγώ ποτε θῆρα δι' ὕλης τμητοσιδήρου .. τρέχοντα Ἀνθ. Π. 14. 19.

Τμώλιος, α, ον, = **Τμωλίτης,** Διογ. ὁ Τραγ. παρ' Ἀθην. 636Α.

Τμωλίτης, [ῑ], **ὁ,** κάτοικος τοῦ Τμώλου, Γαλην. τ. 6, σ. 435· οἶνος Τιμωλίτης (οὕτως), ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου, ὁ αὐτ.

Τμῶλος, ὁ, ὄρος ἐν Λυδίᾳ, Ἰλ. Β. 866, κλπ.· φέρεται **Τύμωλος** παρὰ Στεφ. Βυζ.

τοαρχαῖον, τοδεύτερον, τοεπίπαν, βελτίων ἡ ἐν διαστάσει γραφή· **τὸ ἀρχαῖον, τὸ δεύτερον, τὸ ἐπίπαν.**

τόθεν, ποιητ. ἐπίρρ., ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ ἀναφ. **ὅθεν** καὶ τὸ ἐρωτημ. **πόθεν;** (πάντα δὲ ταῦτα ἦσαν κυρίως ἀρχαῖοι τύποι γενικῆς τῶν: **ὁ, ὅς, *πός;**)· — ἐκεῖθεν, τόθεν αὖτις Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 32. **2)** ἀντὶ τοῦ **ὅθεν,** Böckh διάφ. γραφ. ἐν Πινδ. Ν. 9. 18 (40), Αἰσχύλ. Πέρσ. 100. **II.** ἔκτοτε, ὡς τὸ **ἐκ τούτου,** τόθεν τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω Αἰσχύλ. Ἀγ. 220· Δρεπάνην τόθεν ἐκλήϊσται Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 990· ὡσαύτως, ἐκ τόθεν ἢ ἔκτοθεν, αὐτόθι 520.

τόθι, ποιητικ. ἐπίρρ. ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ ἀναφορ. **ὅθι** καὶ τὸ ἐρωτημ. **πόθι·** (εἶναι δὲ πάντα ταῦτα τοπικαὶ πτώσεις τῶν: **ὁ, ὅς, *πός;**)· — ὡς τό: **αὐτοῦ, αὐτόθι,** τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν ναιέμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν Ὀδ. Ο. 239, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 244, Πίνδ., καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **2)** ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ ἀναφορ. **ὅθι,** ὅπου, Ὕμν. Ὁμηρ. 18. 25, Μίμνερμ. 10. 5, Πινδ. Π. 4. 84, καὶ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, οἷον Θεοκρ. 22. 199· ἀλλὰ μόνον πρὸς ἀποφυγὴν χασμωδίας ἢ πρὸς μεταβολὴν βραχείας συλλαβῆς εἰς θέσει μακράν, Ἑρμ. εἰς Ὀρφ. Ἀργ. 631, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀφρ. 158, Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 565, — πλὴν παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 1475.

τοι, ἐγκλιτ. μόριον χρησιμεῦον εἰς ἔκφρασιν πεποιθήσεως ἢ πίστεως τοῦ λέγοντος εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει, τῇ ἀληθείᾳ, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, σὲ βεβαιῶ (ἂν καὶ πολλάκις μένει ἀμετάφραστον, ἀποδιδόμενον ἐν τῇ συνηθείᾳ μόνον διὰ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς)· ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ἔκφρασιν θετικοῦ συμπεράσματος, λοιπόν, ἐπομένως· — σύνηθες ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς, αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, εἶναι αἰσχρὸν τῇ ἀληθείᾳ .., Ἰλ. Β. 298· ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον, ἀλλ' ἀναμφιβόλως .., Μ. 412· τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος .. εἶμι, βεβαίως θὰ ὑπάγω, Α. 419· ταύτης τοι τῆς γενεῆς .. εὔχομαι εἶναι (συγκεφαλαιωτικὸν) Ζ. 211· οὗτός τοι .. ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ, ἔρχεται οὗτος, ὡς βλέπεις .., Κ. 341· κλπ.·— (συχνάκις εἶναι δύσκολον νὰ διακρίνῃ τις τοῦτο τὸ μόριον **τοι** ἀπὸ τῆς Ἐπικ. δοτ., οἷον ἐν τῷ ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται Ν. 219)· — παρὰ τοῖς Τραγικ. εὕρηται πολλάκις εἰσάγον γενικὸν ἀξίωμα ἢ ἀλήθειαν κοινῶς παραδεδεγμένην, τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία Αἰσχύλ. Πρ. 39· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ τὸ λοιπὸν ἄλγος προὐξεπίστασθαι τορῶς αὐτόθι 698, Πέρσ. 827, Θήβ. 438, κλπ.· ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐριπ. Ἑκ. 228, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1455·— σπανίως εἰς δήλωσιν τῆς ἀποδόσεως, ὡς ἐν Ἰλ. Χ. 488. **II.** παρ' Ἀττ. τὸ **τοι** συχνάκις τίθεται μετὰ τοὺς ὑποθετικοὺς συνδέσμους, εἴ τοι .., ἐὰν δέ τοι .. Σοφ. Ο. Τ. 549, 551, Ἀντ. 327· καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει, εἰ γὰρ κτενοῦσιν .., σύ τοι πρῶτος θάνοις ἂν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 582· — ὡσαύτως μετὰ τοὺς αἰτιολογικοὺς συνδέσμους, ἐπεὶ .. τοι ὁ αὐτ. ἐν Τραχ.· 321, Πλάτ.· ὅτι .. τοι Πλάτ. Πολ. 343Α. **2)** συχνάκις ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει εἰς ἐπίτασιν ἄλλων μορίων, οἷον, ἀλλά .. τοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 795, Ἀγ. 1303· γάρ τοι (**γὰρ** IV. 9)· **γέ τοι** (**γε** I. 5)· **ἤτοι, καίτοι** (ἴδε τὰς λέξ.)· **μέν τοι** (**μὲν** Β. II, 4)· **μή τοι, οὔ τοι·** πρβλ. ὡσαύτως τὰ **τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν·** οὕτως ἐν τοῖς **τοι ἄρα, τοι ἆρα,** ἅπερ ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκιρνῶνται εἰς **τἄρα;** οὕτω καὶ τὰ **τοι ἂν** εἰς **τἄν, μέντοι ἂν** εἰς **μεντἄν** — διότι τὸ **τοι** δὲν πάσχει ἔκθλιψιν ἐν τούτοις, Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 322, Σοφ. Ο. Κ. 1351, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 863. (Κατά τινας εἶναι παλαιὸς τύπος τῆς δοτ. **τῷ,** ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, λοιπόν, ὅθεν· **ἀλλ'** ἡ ἐτυμολογία αὕτη δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν κοινὴν χρῆσιν. Εἶναι ἴσως ἀρχαία δοτ. τῆς ἀντων. **σύ,** καὶ κεῖται ὡς ἠθικὴ δοτικ., ὅπως δώσῃ βεβαιότητα).

τοι, Δωρ. Ἰων, καὶ Ἐπικ. τύπος ἀντὶ τοῦ **σοί,** δοτ. ἐνικ. τοῦ **σὺ** (ἀλλὰ μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ὁ τύπος **σοὶ** τηρεῖ ἀείποτε τὸν τόνον παρὰ τοῖς Δωρ., Ἴωσι καὶ Ἐπικ., ἐν ᾧ τὸ **τοι** ἀείποτε ἐγκλίνεται), Ὁμηρ., Ἡρόδ., ἴδε Ἕρμανν. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 368. [τὸ **τοι** ἐνίοτε πάσχει ἔκθλιψιν παρ' Ὁμήρῳ, οὔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Α. 60].

τοι, κατάληξ. ῥήματ. ὁριστ. καὶ ὑποτακτ. ἐγκλίσ. ἀντὶ **ται,** Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340,e, ἔνθα τὰ ἑξῆς παραδείγματα: **τέτακτοι, γένητοι, γένητοι, λυμαίνητοι, ἐνδικάζητοι, δικάζητοι, δέατοι, ἐπισυνέστατοι,** πρβλ. **τει,** κατάλ. ῥήμ., Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τοί, ταί, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **οἱ** ἢ **οἵ, αἱ** ἢ **αἵ,** ὀνομ. πληθ. τοῦ **ὁ** καὶ **ὅς,** συχν. παρ' Ὁμ., ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ δεικτικῆς σημασίας· ἐν τῇ Δωρικ. ἁπλῶς ὡς τὸ ἄρθρον, ἴδε Εὔβουλον ἐν «Ἀντιόπῃ» 1.

τοῖ, = **τοῦ,** κατάληξ. γενικ. πτώσ., ἴδε **οι** ἐν Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τοΐ, = **τοδὶ** ἢ **τόδε,** Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, CIG. 11.

τοιαυτί, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τοιαῦτα,** Φερεκράτ. ἐν «Χείρωνι» 3. 10, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. σ. 514 Dind.

τοιγάρ, = **τοί γε ἄρα,** συμπερασματικὸν μόριον (πρβλ. **τοίνυν**), ὅθεν, δι' ὅ, λοιπόν, ἐπομένως, διὰ ταῦτα, ἐν ἀρχῇ λόγου, τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω Ἰλ. Α. 76, Κ. 427, Ὀδ. Θ. 402, πρβλ. Γ. 254, κλπ.· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. ἐν Ἱκέτ. 309, Σοφ. Ἀντ. 931, 994. κλπ.· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ λόγου, Αἰσχύλ. Θήβ. 1033, Πέρσ. 607, Σοφ. Αἴ. 666· — Παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἔχομεν τοὺς ἐπιτεταμένους τύπους. **2) τοιγαροῦν,** Ἰωνικ. **τοιγαρῶν,** Ἡρόδ. 4. 148, Πλάτ. Σοφ. 234Ε, 246Β, κλπ.· διὰ τοῦτο λοιπόν, τοιγαροῦν, ἐπεὶ Τισσαφέρνει ἐπολέμησε πᾶσαι αἱ πόλεις ἑκοῦσαι Κῦρον εἵλοντο ἀντὶ Τισσαφέρνους Ξεν. Ἀν. 1. 9, 9· ὡσαύτως παρὰ ποιηταῖς, οἷον Σοφ. Αἴ. 490, Ο. Τ. 1519, Φιλ. 341, κλπ. **3) τοιγάρτοι,** Πλάτ. Φαίδων 82D, Γοργ. 471C, Πολ. 409Α, κλπ.· ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλου Ἱκέτ. 655·— ὁ Ὅμηρ. ἀείποτε παρεμβάλλει λέξιν μεταξὺ τοῦ **τοιγὰρ** καὶ τοῦ ἑπομένου **τοι,** τοιγὰρ ἐγώ τοι Ἰλ. Κ. 413, Ὀδ. Α. 179, 214, κλπ.· οὐ γάρ τοι Φ. 172· εἰ γάρ τοι Ρ. 513· ἦ γάρ τοι Π. 199. — Οἱ τύποι οὗτοι ἀεὶ ἐν ἀρχῇ λόγου.

τοιθορύκτρια, ἡ, «ἡ τοὺς σεισμοὺς ποιοῦσα» Ἡσύχ.

τοιθορύσσω, σείω ἰσχυρῶς, Ἡσύχ.

τοῖιν, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ δυϊκοῦ τοῦ **ὁ,** τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας Ἰλ. Ν. 66, κλπ.

τοίνεος, = **τούτου,** Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64, στ. 15.

τοίνῠν, (νυν) ὅθεν, λοιπόν, δι' ὅ, μόριον συμπερασματικὸν ἐν χρήσει εἰς ἔκφρασιν τῆς ἰσχυρᾶς τοῦ λέγοντος πεποιθήσεως, σχεδὸν ὡς τὸ **τοιγάρ,** πλὴν ὅτι παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, (ἴδε κατωτ. II), πρῶτον παρ' Ἡροδ., Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ.· εἰ τοίνυν .. Ἡρόδ. 1. 57·— ἐνίοτε εἶναι ὀλίγῳ πλέον ἢ ἐπιτεταμένον **τοι,** Σοφ. Ο. Τ. 1067, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 24, κλπ.· ἐν τῇ τοῦ Ξεν. Ἀναβ. 7. 6, 19, μή τοίνυν μηδ' ὅσα .., μηδὲ τόσα ἀληθῶς ὅσα .. **2)** παρ' Ἀττικ. κεῖται πολλάκις εἰς ἀνάληψιν ἢ ἐξακολούθησιν λόγου, περαιτέρω, περιπλέον, προσέτι, ἔλεγες τοίνυν δή ὅτι .. Πλάτ. Γοργ. 459Α, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 36. κλπ.·— ἐνίοτε μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας, Σοφ. Ο. Τ. 1067. **3)** ἐνίοτε τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ ἀγορεύσεως, ἐγὼ μὲν τοίνυν .., ὅτε ἀναφέρεται εἰς πρᾶγμα παρὸν ἐν τῷ νῷ τοῦ ἀγορεύοντος καὶ τοῦ ἀκροατοῦ, ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἀπείρηκα Ξεν. Ἀνάβ. 5. 1, 2, πρβλ. Θουκ. 5. 87, 89· οὕτω μετὰ τῆς προστ., «λοιπὸν ..», Ξεν. Κύρ. 2. 4, 8, κλπ. **II.** παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, οἷον παρὰ Γαληνῷ, Σέξτ. Ἐμπ. καὶ ἑτέροις, οὓς μνημονεύει ὁ Λοβέκ. εἰς Φρύν. 342, κεῖται ἐνίοτε ὡς ἡ πρώτη λέξις περιόδου· ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 904 συνέβη τοῦτο μόνον ἕνεκα τῆς πλημμελοῦς στίξεως. [ῠ συνήθως, οἷον Αἰσχύλ. Πρ. 760, Σοφ. Ἀποσπ. 71· ἀλλ' ἐνίοτε ῡ, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1259, Νεφ. 429, 435].

τοῖο, Ἰων. καὶ Ἐπικ. γεν. τοῦ **ὁ,** τοῖο δ' Ἀπόλλων εὐξαμένου ἤκουσεν Ἰλ. Α. 380, κλπ.

τοῖος, τοία (Ἰωνικ. **τοίη**), **τοῖον**· — δεικτικὴ ἀντωνυμία ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν ἀναφορ. **οἷος**, τὴν ἐρωτημ. **ποῖος**; καὶ τὴν ἀόρ. **ποιός**, Λατιν. talis, τοιοῦτος τὸ εἶδος ἢ τὴν ποιότητα, τοιοῦτος, «τέτοιος», σύνηθες παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις (παρ' οἷς εἶναι ἐν χρήσει τὸ **τοιόσδε** ἢ **τοιοῦτος**, ἴδε κατωτ.). Κυρίως τὸ **τοῖος** ἀπαιτεῖ ἑπομένην πρότασιν διὰ τοῦ **οἷος**· τοῖος ἐών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν (ἐνν. ἐστὶν) Ἰλ. Σ. 105, πρβλ. Ὀδ. Δ. 342, κλπ.· τοῖος ἐών, οἷόν κε.. ἴδησθα Ὀδ Δ.421, πρβλ. Α.257, κλπ.· οὐ γάρ πω τοίους ἴδον.., οἷον Πειρίθοον = (οἷος Πειρίθοός ἐστι) Ἰλ. Α. 262· οὕτω, οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ (οὐχὶ τοιήδε) καὶ ἀνδρῶν Ζ. 146· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ **οἷος** ἔχομεν **ὁποῖος**, ὡς ἐν Ὀδ. Ρ. 421, Τ. 77· ἢ τὴν ἁπλῆν ἀναφορ. ἀντωνυμ., ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν Ἰλ. Ζ. 231, πρβλ. Ω. 153, 182, Ὀδ. Β. 286, κλπ.· σπανίως ἕπεται σύνδεσμος ἀντὶ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, τοῖος ὅπως.. Π. 208·— ἀλλὰ τὸ **τοῖος** εἶναι συνηθέστατον παρ' Ὁμ. ἀπολύτως, ὅτε καὶ ἀναφέρεται εἴς τι προηγούμενον, τοιοῦτον ὁποῖον ἐλέχθη, Ἰλ. Δ. 289, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. ἐν Ι. 6 (5). 20, Αἰσχύλ. Εὐμ. 379, Σοφ. Αἴ. 562, κ. ἀλλ. **2**) μετὰ λέξεων προσδιοριστικῶν, τοῖος δέ τε χεῖρας, τοιοῦτος κατὰ τὰς χεῖρας, Ὀδ. Τ. 359· τεύχεσι τοῖος Ἰλ. Ε. 450· τοῖος.. ἐν πολέμῳ Σ. 105· τοῖος ἰδεῖν Θέογν. 216. **3**) παρὰ τοῖς δοκίμοις πεζογράφοις εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐν ταῖς φράσεσι τοῖος ἢ τοῖος, Πλάτ. Πολ. 429Β, 437Ε· τοῖος καὶ τοῖος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 271D· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις κεῖται καθ' ἑαυτὸ ὡς τὸ **τοιόσδε**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 228, π. Μ. 7. 197, κλπ. **II**. **τοῖος** μετ' ἀπαρεμ., κατάλληλος, ἁρμόδιος ἢ ἱκανὸς νὰ.., τοῖοι ἀμυνέμεν Ὀδ. Β. 60· πρβλ. **οἷος** III. **III**. μετ' ἐπιθ. τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως καθιστᾷ τὴν κυρίαν ἔννοιαν τοῦ ἐπιθέτου ἐμφαντικωτέραν, τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, ἀλλὰ συμμέτρως τοιοῦτον (δεικτικῶς), Ἰλ. Ψ. 246 πέλαγος μέγα τοῖον, τόσον μέγα, Ὀδ. Γ. 321· κερδαλέος τοῖος, τέτοιος πανοῦργος, Ο. 451· καὶ ἔτι ἰσχυρότερον, ἀδληχρὸς μάλα τοῖος, καθ' ὑπερβολὴν ἤπιος, μαλακός, Λ. 135., Ψ. 282· Σαρδάνιον μάλα τοῖον Υ. 302· σπάνιον μετὰ ὑπερθ., τοῖος μέγιστος δοῦπος Ἡσ. Θεογ. 703, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 424. **IV**. παρὰ μεταγεν. Ἐπιχ. = **οἷος**, Νικ. Θηρ. 762, Ἀλεξ. 232, 292. **V**. οὐδ. **τοῖον** ὡς ἐπίρρ., οὕτω, οὕτω πολύ, πολύ, παρὰ πολύ, τοῖον γὰρ ὑπεκτρομέουσι Ἰλ. Χ. 241· θαμὰ τοῖον, τόσον συχνά, πολὺ συχνά, Ὀδ. Α. 209, πρβλ. Γ. 496· ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, ἀκριβῶς ἐν σιγῇ, Δ. 776, Η. 30· — οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπιχ., **τοίως**, Θεόκρ. 24. 71, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ, 1399.

τοιόσδε, ἀδε (Ἰωνικ. **ήδε**), ὄνδε, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τοῖος**, ἔχων τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ **τοιοῦτος**, ἣν τὸ ὅδε πρὸς τὸ **οὗτος**, «τέτοιος δά», τοιοῦτος περίπου, — παρ' Ὁμ. οὐχὶ ὅσον σύνηθες ὅσον τὸ **τοῖος**, ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. πολλῷ συνηθέστερον· ἐνίοτε προηγεῖται τοῦ **οἷος**, οἷον, ἀοιδοῦ τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ Ὀδ. Α. 371, πρβλ. Ι. 4., Ρ. 313, Ἰλ. Ω. 375· ἀλλὰ συνηθέστερον ἀπολ., ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, ἰδοὺ ἐγὼ τοιοῦτος ὁποῖον με βλέπεις, Ὀδ. Π. 205, πρβλ. Ο. 330· συχνάκις μετὰ ἐπιτετ. σημασίας, τόσον μέγας, τόσον ἔξοχος, τόσον κακός, κλπ· οὔ κε κακοὶ τοιοίδε τέκοιεν Δ. 64· τοιόσδε τοσόσδε τε λαὸς Ἰλ. Β. 120, 799· τοιάδε λαίφη, τοιαῦτα ἐνδύματα, δηλ. τόσον φαῦλα, Ὀδ. Υ. 206· τοσόσδε καὶ τοιόσδε Ἡρόδ. 2. 73· ἕτερος τ. ὁ αὐτ. 1. 207·— καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ὡς δεικτικὸν τοῦ **οἷος**, Σοφ. Ἀποσπ. 14, Πλάτ. Φαίδων 64D, κλπ.· τοῦ ὅς, Ἡρόδ. 7. 158· σπανίως ὡς δεικτικὸν ἡγούμενον συνδέσμου, οἷον τοῦ **ὡς**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 179·— ὡσαύτως μετὰ προσδιορισμοῦ τοῦ κατά τί, τοιόσδ' ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα Ὀδ. Ν. 313· τοιόσδ' ἐστὶ πόδας Τ. 359· ἐλλειπτ., κατὰ τοιόνδε [τρόπον] κατὰ τοιοῦτον τρόπον, Ἡρόδ. 4. 48., 7. 10, 5·— μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ τ. ἀνήρ, αἱ τ. πράξεις Αἰσχύλ. Θηβ. 547, Σοφ. Ο. Τ. 895· ἐν τ. τῇ ἀνάγκῃ Θουκ. 4. 10· οἱ τοιοίδε Σοφ. Αἴ. 330· τὸ τ. Πλάτ. Πρωτ. 358Β· ἐν τῷ τοιῷδε, ἐν τοιαύταις προτάσεσι, Ἡρόδ. 9. 27, Θουκ. 2. 36, κλπ.· — ἡ ἔννοια καθίσταται μᾶλλον ἀόριστος διὰ τοῦ **τοιόσδε τις**, τοιοῦτός τις, τοιοῦτος περίπου, ὁ αὐτ. 3. 139., Δ. 50, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Συμπ. 173Ε.— παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἐν διηγήσει **τοιάδε** σημαίνει κυρίως τὰ ἑξῆς περίπου, τὸ δὲ **τοιαῦτα** τὰ προειρημένα, τὰ προηγούμενα, Ἡρόδ. 1. 8, κ. ἀλλ. (πρβλ. **ὧδε, οὗτος**)· ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται αὐστηρῶς.— Ἐπίρρ. **τοιῶσδε**, Σχόλ. εἰς Σοφοκλ. Αἴ. 68, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 45, 21, κλπ., Εὐστ. εἰς Διονύσ. Π. σελ. xiii, κλπ. [**τοῖ-** ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 237, Ἀγ. 1400, Σοφ. Αἴ. 453· ἀλλ' οὐχὶ τόσον συνήθως ὡς ἐν τῷ **τοιοῦτος**].

τοιοσδί, αδί, ονδί, Ἀττ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τοιόσδε**, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1376, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 3. 6, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 2, 12.—Ἐπίρρ. **τοιωσδί** = **τοιῶσδε**, παρὰ Δαμασκ. π. Ἀρχ. 300.

τοιουτο-γνώμων, ον, ἔχων τοιαύτην γνώμην, οὕτω φρονῶν, τοὺς τοιουτογνώμονας Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 4, σ. 32, 8.

τοιουτο-δύνᾰμος, ον, = ὁ **τοιαύτης δυνάμεως**, Τιμόθ. Ἱεροσολ. 244C.

τοιουτο-ειδής, ές, τοιούτου εἴδους, τοιοῦτος τὸ εἶδος, Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 1, μέρ. α' σ. 285Α.

τοιοῦτος, -αύτη, οῦτο Ἀττ. ὡσαύτως **-οῦτον**, ὅπερ εἶναι ὁ Ἐπιχ. τύπος (οὔ μοι τοιοῦτον ἐν στήθεσσι φίλον κῆρ Ὀδ. Η. 309., Ν. 330), καὶ φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ παρ' Ἡροδ., ἐν ᾧ εὑρίσκομεν **τοιοῦτο** ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 801, Ἀγ. 315, Ἀριστοφάν. Βατρ. 1399, Πλ. 361, Θουκ. 7. 86· — ἰσχυρότερος τύπος τοῦ **τοῖος**, ἔχων τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ **τοιόσδε**, οἵαν τὸ **οὗτος** πρὸς τὸ **ὅδε**, παρ' Ὁμήρ. ἧττον σύνηθες τοῦ **τοῖος**, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁ συνηθέστατος τῶν τριῶν τύπων· ὡς δεικτικὸν τοῦ **οἷος**, οἷον ἐν Ὀδ. Δ. 269, Πλάτ. Συμπ. 199D, κλπ.· τοῦ **ὅσος**, Ἰλ. Φ. 428· τοῦ ὅς, Σοφ. Ἀντ. 691, Θουκ. 1. 21, Ξεν., κλπ.· **σπανιώτερον** ὡς δεικτικὸν ἡγούμενον συνδέσμου, οἷον τοῦ **ὥστε**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1075, Πλάτ. Συμπ. 175D· — ὡσαύτως συχν. **ἀπολ.**, Πινδ. Ο. 6. 24, Ἡρόδ., κλπ.· πολλάκις δὲ μετὰ ἐπιτακτικῆς ἐννοίας, τόσον μέγας, τόσον εὐγενής, τόσον κακός, κτλ., Ἰλ. Η. 242, καὶ Ἀττ.: τοιοῦτον.. ἐστὶ τὸ.. τέλειον ἄνδρα εἶναι, τόσον μέγα πρᾶγμα εἶναι τὸ νά.., Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 281Β· τοιοῦτος ὤν, τόσον ἄθλιος, ἐλεεινός, Σοφοκλ. Αἴ. 1298, πρβλ. Φιλ. 1049· ἐμπίπτειν εἰς τοιοῦτον οὗ.., εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐν ᾗ.., Πλάτ. Γοργ. 511C·— μετὰ γενικ., τοιοῦτος Ἀχαιῶν, τοιοῦτος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν, Ἰλ. Ρ. 643· — συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ **τοσοῦτος**, Θουκ. 5. 63, Ξεν., κλπ.· μετὰ τοῦ **οὗτος**, Πλάτ. Πολ. 461Ε, Ξεν., κλπ.· — τοιοῦτός ἐστι ἢ γίγνεται εἴς ἢ περί τινα, οὕτως εἶναι διατεθειμένος πρός τινα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 27, Ἰσοκρ. 4D· μετὰ δοτικ., τοιοῦτός τινι, ἔν τινι πράγματι, Σοφ. Φιλ. 1271·— ἐπιτεταμ., τ. ἕτερος, «ἄλλος τέτοιος», Ἡρόδ. 1, 207., 3. 47· ἄλλους τοσούτους ὁ αὐτ. 7. 50, 2· οὕτως ἐν τῷ οὐδ., ἕτερον τοιοῦτον, ἕτερα τοιαῦτα ὁ αὐτ. 1, 120., 2. 5·— μετὰ τοῦ ἄρθρου, οἱ τοιοῦτοι Αἰσχύλ. Πρ. 962, Χο. 291, Σοφ.· τὰ τ. Πινδ. Ο. 9. 60· ὀνόματι ὁ τοιοῦτος ἐμὲ προσαγορεύων Ἀντιφῶν 146. 8. **2**) ἡ ἔννοια γίνεται ἔτι μᾶλλον ἀόριστ. ἐν τῷ τοιοῦτός τις ἢ τις τοιοῦτος, Πινδ. Ο. 6. 25, Θουκ. 1. 132, κλπ.· τοιαῦτ' ἄττα Πλάτ. Πολ. 386Α· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πολλάκις δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ δι' ἐπιρρήματος, ἡ διάρριψις τοιαύτη τις ἐγένετο, οὕτω πως ἐγένετο, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5. 8, 7· ἐγένετο ἡ διακομιδὴ τοιαύτη τις Πολύβ. 3. 45, 6. **3**) τοῦ τοιούτου, τοῦ τοιούτου δηλ. νόμου, τῆς τοιαύτης διαγωγῆς, Θουκ. 1, 76 ἐν τῷ τοιούτῳ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ αὐτ. 3. 81, κλπ.· (ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν τῷ τ., ἐν τοιούτῳ τόπῳ, ἐν τοιαύτῃ θέσει, Ξεν. Ἀγησ. 6, 7· ἐν τ. τῆς οἰκίας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 4, 1)· ὡσαύτως, ἐν τ. εἶναι τοῦ κινδύνου, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἐν τοιούτῳ σημείῳ κινδύνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 7, 5. **4**) ἐν πεζῇ διηγήσει τὸ **τοιαῦτα** κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα, τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα Αἰσχύλ. Πρ. 500· καὶ ταῦτα μὲν τ. Σοφ. Ἠλ. 691, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 5, 12, κλπ.· πρβλ. **τοιόσδε** ἐν τέλ.— Προηγουμένης ἐρωτήσεως τὸ **τοιαῦτα** βεβαιοῖ ὡς τὸ **ταῦτα** (ἴδε **οὗτος** VIII), ἀκριβῶς οὕτω, βεβαίως οὕτω, Εὐρ. Ἑκ. 776, Ἠλ. 945. **5**) τοιαῦτα, ἀπολ., ὡς τὸ Λατιν. et sic porro, τὰ πλοῖα, τὰ τοιαῦτα, πλοῖα καὶ τὰ ὅμοια, Δημ. 96. 10. **6**) **τοιαῦτα** ὡς ἐπίρρ., κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, Σοφ. Ο. Τ. 1327· τὸ ὁμαλὸν ἐπίρρ. **τοιούτως** μόνον παρὰ τοῖς Ἐκκλ. καὶ τοῖς Γραμμ.· διότι ἐν Ἀντιφῶντι 143. 7· ἐπεί τοι οὕτως, εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή. — Πρβλ. **τοσοῦτος**. (**τοιοῦτος** δὲν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ **τοῖος, οὗτος**, ἀλλ' ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **τοῖος**, ὡς τὸ **τοσοῦτος**, **τηλικοῦτος**, τῶν **τόσος**, **τηλίκος**· ἴδε **οὗτος** Γ.) [**τοῐ-** συχν. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, οἷον Αἰσχύλ. Ἀγ. 593, Εὐμ. 194, 197, 424, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1399, κλπ.· πρβλ. **τοιόσδε** ἐν τέλ.].

τοιουτοσί, -αυτηί, -ουτοί ἢ **ουτονί**, Ἀττ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **τοιοῦτος**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1087, Πλάτ., κλπ.

τοιουτό-σχημος, ον, ἢ **-σχήμων, ον**, ὁ ἔχων τοιοῦτον σχῆμα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 209, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 175 (ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ οὐδ. τύπῳ **-σχημον**).

τοιουτότης, ητος, ἡ, οὐσ. ἀφηρ. τοῦ **τοιοῦτος**, τὸ εἶναι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, τοιαύτη τις ποιότης, Κραμήρ. Παρ. Ἀν. τ. 4. 283.

τοιουτό-τροπος, ον, ὁ τοιοῦτος τὸν τρόπον ἢ τὸ εἶδος, τοιοῦτος, ταῦτα καὶ ἄλλα τοιουτότροπα ἔπεα Ἡρόδ 7. 226, Ἱππ. Προγν. 46, π. Ἄρθρ. 808· εἴτε τι ἄλλο τοιουτότροπον ξυνέβη γενέσθαι Θουκ. 2. 8· εἴ τοι τοιουτότροπον ἐγένετο αὐτόθι 13, Πλάτ., κλπ.· ἴδε Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10 79. Ἐπίρρ. **-πως**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 809, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 13, κ. ἀλλ.

τοιουτό-φωνος, ον, ὁ ἔχων τοιαύτην φωνήν, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1600, 63.

τοιουτό-χροος, ον, ὁ ἔχων τοιοῦτον χρῶμα, ὕστερον ὑδατώδεα σφόδρα καὶ τοιουτόχροα Ἱππ. 1212G.

τοιουτο-ψύχως [ῡ], Ἐπίρρ., μὲ τοιαύτην ψυχήν, μὲ τοιοῦτον

νοῦν ἢ διάθεσιν, τοιουτοψύχως προσενεχθήσεται τῷ τοιούτῳ Εὐστ. Πονημ. 226. 96.

τοιουτρόπως, Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, οὕτω, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 492, κλπ.

τοιουτώδης, ες, ὁ τοιοῦτος τὸ εἶδος, τοιοῦτος, Λουκ. Ἁλιεὺς 20, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 206, κλπ.

τοῖρ, κατὰ τὴν διάλ. τῶν Ἠλείων ἀντὶ **τοῖς**, τοῖρ αὐτᾶρ εὐεργέταιρ Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 1· πρβλ. **τίρ**.

τοῖσδεσι, Ὀδ. Κ. 268., Φ. 93, καὶ **τοῖσδεσσι, τοῖσδεσσιν**, συχν. παρ' Ὁμ.,— ἀνώμαλοι ἀρχαῖοι Ἐπικ. τύποι ἀντὶ **τοῖσι δέ**.

τοιχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τοῖχος**, τί ὤνησας τὴν σαυτοῦ ψυχὴν τοῖς τοιχαρίοις τὸ σῶμα ἐγκεκρυφώς; Νείλου Ἐπιστ. 2, 96, σ. 164, 1.

τοίχ-αρχος ὁ, (τοῖχος 2)· ὁ ἐπόπτης τῶν κωπηλατῶν ἐν ἑκατέρᾳ πλευρᾷ τοῦ πλοίου, Ἀρτεμίδ. 1. 35., 2. 23, πρβλ.: νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ, τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 14. 3.

τοιχάς, άδος, ἡ, ἐπίθ. πλοίου παρὰ Νόνν. Δ. 39. 6, ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ **τοῖχος** 2.

τοιχέπαλξις, εως, ἡ, εἶδος πολιορκητικῆς μηχανῆς, Δοὺκ. Βυζ. Ἱστ. 13, σ. 26B.

τοιχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τοῖχος**, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 642, 5, Εὐστ. εἰς Ὀδ. 1959, 41, κλπ., πρβλ. **τοιχάριον**.

τοιχίζω, (τοῖχος 2) ἐπὶ πλοίου, πλαγιάζω, κλίνω πρὸς τὴν μίαν πλευράν, κλίνεται δὲ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 1, Εὐστ. 1021. 12.

τοιχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τοῖχος**, Ἐπιγραφ. ἐν τῷ Mém. de l'Acad. des Inscr. 14. 299.

τοίχισμα, τό, οἰκοδόμημα, Νικ. Χοῦμν. ἐν Boiss. Ἀν. τ. 5, σ. 208, 5.

τοιχοβατέω, ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τοῖχον, τοιχοβατήσαντες Anal. Gr. 1s Cotel. Mon. τ. 4, σ. 15.

τοιχοβαύστης, ἢ **τοιχοβάτης, ὁ**, εἶδος σαύρας, ὀνομάζεται δὲ καὶ **ξυλόβατος**, Συμεὼν Μάγιστρ. π. Τετραπόδ., Δουκάγγ.

τοιχογραφέω, γράφω ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ τοίχου, Ἰγνάτ. σ. 55A, Θεόδ. Στουδ. σ. 135B, 142E, 143B, 158D.

τοιχογραφία, ἡ, τὸ τοιχογραφεῖν, ζωγραφεῖν ἐπὶ τοίχου, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Βοῦρα**, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1, 1.

τοιχο-γράφος, ον, ὁ γράφων ἢ ζωγραφῶν ἐπὶ τοίχου, ὁ τοιχογραφῶν, Ψευδοωριγέν. κατὰ Μαρκ. 1. 131, κλπ.

τοιχο-διφήτωρ, ορος, ὁ, ὁ τοὺς τοίχους διφῶν, ὁ εἰσερχόμενος δι' ὀπῆς εἰς τοῖχον (ὅπως κλέψῃ), ὅθεν = **τοιχωρύχος**, Ἡσύχ.

τοιχοδομέω, οἰκοδομῶ τοῖχον, Ἐπιγρ. Ὠρωποῦ ἐν Bul. de cor. hel. III, σ. 437.

τοιχο-δόμος, ὁ, ὁ κτίζων τοίχους, κτίστης, Διονύσ. Ἀλεξ. τ. 4, σ. 348.

τοιχό-κρᾱνον, τό, ἡ κορυφὴ τοίχου, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σελ. 83.

τοιχόομαι, Παθητ., ἔχω τὴν ἔννοιαν ἢ «ἰδέαν» τοῦ τοίχου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὕπαρξιν, Πλούτ. 2. 1120D, 1121A· πρβλ. **ἱππόομαι**.

τοιχο-πυργίσκος, ὁ, ἀρμάριον (ἢ ἑρμάριον), armarium, Ἐτυμολ. Μέγ. 146, 56.

τοιχόρυγμα, τὸ, = **τοιχωρυχία**, Δούκ. ἐν Βυζαντ. Ἱστ. 7, σελ. 14A.

τοιχ-ορύκτης, ου, ὁ, = **τοιχωρύχος**, Ἰω. Χρυσ. X, 91D, ἔνθα **τοιχωρύκτης**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 232.

τοῖχος, ὁ, ὁ τοῖχος οἰκίας ἢ αὐλῆς, ἀπολ., Ὀδ. Β. 342, κλπ., καὶ συχν. παρ' Ἀττικ.· ὡσαύτως, τ. δώματος Ἰλ. Π. 212· μεγάρου Σ. 374, Ὀδ. Τ. 37· αὐλῆς Ρ. 267, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 730· οἰκίας Πλάτ. Πολ. 574, D· γράφειν ἐν τοίχοις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 859A· εἰς τοῖχον νόμους ἀναγράφειν Ἀνδοκ. 11. 34, πρβλ. **διορύσσω, λευκόω**· — ἐπὶ τῆς πλευρᾶς σκηνῆς, αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο τοίχου τοῦ ἑτέροιο Ἰλ. Ι. 219, Ω. 598, Εὐρ. **2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ πλάγια ἢ πλευρὰ πλοίου, αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος Ὀδ. Μ. 420, Θέογν. 674, Εὐρ. Ἑλ. 1573, Θουκ. 7. 36, Θεόφρ. 22. 12. **3)** ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, οἷον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων Εὐρ. Τρῳ. 118· ἐπὶ ποτηρίου, ποτήρια πλατέα τοίχους οὐκ ἔχοντ' Φερεκράτ. ἐν «Τυραννίδι» 1· ἐπὶ ἀγγείου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 33, κλπ. **4)** παροιμ., δύο τοίχους ἐπαλείφεις, ὡς ἐν τῇ Λατιν. duo parietes de aedem fidelia dealbare, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, Παυσ. 6. 3, 15, Σουΐδ. ἐν λ. **δύο τοίχους**, πρβλ. Κικ. Fam. 7. 29· μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον, «ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιτελεῖν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφομένων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 537· ἐς τὸν εὐτυχῆ τ. χωρεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 90· τοίχου ἄρχειν τοῦ δεξιοῦ Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 14. (Συγγενὲς τῷ **τεῖχος**, ἀλλὰ κεῖται μόνον ἐπὶ τῶν τοίχων οἰκοδομῶν καὶ οὐχὶ τῶν τῆς πόλεως).

τοιχωρῠχέω, διορύττω τοῖχον ὡς κλέπτης, εἶμαι τοιχωρύχος, κλέπτης, Ἀριστοφ. Πλ. 165, Πλάτ. Πολ. 575B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 62· μετ' αἰτ., τοῖχον τ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 10, 6, πρβλ. **διορύσσω**. **2)** μεταφορ., οἷα ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον, ὁποῖα τεχνάσματα ἐπενόησαν ἵνα κατακλέψωσι τὸ δάνειον, Δημ. 925. 24· τ. τοὺς λόγους τινὸς Φιλόστρ. 552.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β'. σ. 308.

τοιχωρύχημα [ῠ], τό, ὀπὴ ἀνοιχθεῖσα εἰς τοῖχον, «τοιχωρύχημα γαλῆς, τοίχου ὀπή» Σουΐδ., Φώτ.· — μεταφορ., τέχνασμα κλέπτου, Πολυδ. Ϛ', 180.

τοιχωρῠχία, ἡ, τὸ τοιχωρυχεῖν, τὸ εἰσέρχεσθαι εἰς οἰκίαν δι' ὀρύξεως τοῦ τοίχου, Ξεν. Ἀπολ. 25, Διον. Ἁλ. 4. 24.

τοιχωρῠχική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ διορύττειν τοῖχον, ἢ τοῦ τοιχωρύχου τέχνη, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 12.

τοιχ-ωρύχος [ῠ], ὁ, (ὀρύσσω) ὁ διορύττων τοῖχον, ὁ λαθραίως καὶ διὰ διορύξεως τοῦ τοίχου εἰσερχόμενος εἰς ξένην οἰκίαν, κλέπτης, Ἀριστοφ. Νεφ. 1327, Βάτρ. 773, Πλ. 204, κ. ἀλλ.· τ. καὶ ἱερόσυλοι Πλάτ. Νόμ. 831E· ἐπὶ πραγμάτων, ὦ τοιχωρύχον λαγύνιον, ἄθλιον, ἐλεεινόν, Δίφιλος ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 308.

τόκᾰ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **τότε** (ἴδε **Κκ** II. 3), Πινδ. Ο. 6. 112, Ν. 6, 18, Ἐπίχ., κλπ.

τοκᾰρίδιον, τό, ὡς τὸ ἑπόμ., ὑποκορ. τοῦ **τόκος** II. 2, Γλωσσ.

τοκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τόκος** II, μικρὸς τόκος, μικρὸν κέρδος, Λατ. usurula, Γλωσσ.

τοκάς, άδος, ἡ, (τίκτω) ἡ γεννῶσα, ἡ τρεφομένη ὅπως γεννᾷ, σύες θήλειαι τοκάδες Ὀδ. Ξ. 16· κατὰ τὸν Σχολ. ἐν τόπῳ: «τοκάδες, ἐπίτοκοι», καὶ κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἔγκυοι: «τοκάδερ (Λακων.)· ἔγκυοι»· πολυτόκος, τίκτουσα πολλὰ τέκνα, Σ ῥάβ. 178. **2)** ἡ ἄρτι ἢ πρὸ ὀλίγου τεκοῦσα, Λατιν. feta, τοκὰς λέαινα, ἔχουσα σκύμνους, Εὐρ. Μήδ. 187· τ. κύνες, ἔχουσαι σκύλακας, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 89· — σπανίως ἐπὶ γυναικῶν, ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν Εὐρ. Ἑκάβ. 1157· γενναίων δ' ἐκ τοκάδων, ἐξ εὐγενῶν μητέρων γεννηθέντες, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 42· τοκάδα τὰν .. Βάκχου, τὴν μητέρα τοῦ Β., ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 559, πρβλ. Θεόκρ. 8. 63· ἐκ τοκάδων, ἐκ τῆς μήτρας, Ἀνθ. Π. 9. 268· — τοκάδα τὴν κεφαλὴν ἔχειν, ἐπὶ τοῦ Διὸς κυοφοροῦντος ἐν τῇ κεφαλῇ τὴν Ἀθηνᾶν, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 9. 1· τοκ. κόνις, ἡ πατρίς τινος, Λυκόφρων 316.

τοκαταρχάς, Ἐπίρρ. ἀναγνωστέον διῃρημένως, **τὸ κατ' ἀρχάς**.

τοκάω, πλησιάζω νὰ γεννήσω, εἶμαι ἐπίτοκος, τοκῶσα Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 93.

τοκετός, οῦ, ὁ, γέννα, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 282, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 2. 8, 21, κλπ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., τοκετῶν βάσανος Ἀνθ. Π. 9. 311. **II**. τὸ γεννώμενον, γιγαντείου τοκετοῖο Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Προοίμ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 4. 3, 64. **2)** γεταφορ., κέρδος, ὠφέλεια, Ἰγνάτ. πρὸς Ῥωμ. 5.

τοκεύς, έως, ὁ, (√ΤΕΚ, **τίκτω**), ὁ γεννῶν, πατήρ, Ἡσ. Θ. 138, 155· καθόλου, γονεύς, ἡ .. τέκνου τ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 659· — παρ' Ὁμ. ἀείποτε, καὶ παρ' Ἡσ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **τοκεῖς**, Ἐπικ. **τοκῆες**, γονεῖς· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ., κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ δυϊκῷ, τοκῆε δύω Ὀδ. Θ. 312· οὕτω καὶ παρὰ πεζογράφοις, οἷον Ἡρόδ. 1. 122., 3. 52, Θουκ. 2. 44, Λυσί., Ξεν., κλπ.· — ἐπὶ ζῴων, Νικ. Θηρ. 620, Ἀλεξιφ. 576. — Ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. συνήθως ἔχουσι τοὺς Ἐπικ. τύπους **τοκῆες, ήων**, κτλ.· γεν. **τοκήων** καὶ ἐν λυρικ. χωρίῳ τοῦ Αἰσχύλου ἐν Ἀγ. 728· ἐν ᾧ ἐν Ἰλ. ἔχομεν τὴν Ἀττ. γενικ. **τοκέων**· δοτ. **τοκέσι** ἔν τινι ἐπιγράμματι ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 948.

τοκεύω, = **τίκτω**, Νικήτ. Εὐγ. 5. 141, Θεόδ. Στουδ. σ. 136E.

τοκήεσσα, ἡ, (τόκος) = **τοκάς**. χήρησιν, αἱ νέαι ἐοῦσαι καὶ τοκήεσσαι χηρεύουσι Ἱππ. 564. 9., 646· 12, ἢν γυναῖκα μὴ δυναμένην τεκεῖν τοκήεσσαν ἐθέλῃς ποιῆσαι 681. 39.

τοκίζω, (τόκος II. 2) δανείζω ἐπὶ τόκῳ, Λατιν. faenerari, Δημ. 1122. 27· τοκίσας τόκον Ἀνθ. Π. 11. 309. — Παθ., ἀργύριον τοκίζεται αὐτῷ Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 85, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 12, 28.

τοκισμός, ὁ, τὸ τοκίζειν, δανείζειν χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Ξενοφ. Πόροι 4. 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 3.

τοκιστής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ δανείζων χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 149E· τοκισταὶ μικρὸν ἐπὶ πολλῷ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1, 40.

τοκίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **τοκιστής**, ἡ δανείζουσα χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Ἐφραίμ. Σύρ. τ. 3, σ. 160D.

τοκογλῠφέω, ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αἰσχροκερδοῦς τοκιστοῦ, εἶμαι τοκογλύφος, Πλούτ. 2. 34D, Λουκ. Νεκυομ. 2, κλπ.

τοκογλύφος [ῠ], ὁ, κυρίως γλύφων τοὺς τόκους, χαράττων αὐτοὺς ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς τραπέζης του, ὁ ὑπολογίζων αὐτοὺς μέχρι τοῦ ἐσχάτου λεπτοῦ, φιλάργυρος καὶ αἰσχροκερδὴς τοκιστής,

Πλούτ. 2. 18Ε, Φίλων Ι, 550, 16, II, 585, 1, Λουκ. Νεκυομ. 11, Βασίλ. I, 273B, κλπ., πρβλ. **γλύφω** II.

τοκο-ληψία, ἡ, τὸ λαμβάνειν τόκον, ἡ Ἐκκλησία ἀποκηρύσσει θέατρα .. ἀδικίαν τε καὶ πλεονεξίαν, τοκοληψίαν Ἐπιφάν. II, 832A.

τοκο-πράκτωρ, ὁ, (**πράσσω** V. 2) ὁ εἰσπράττων τόκους, ἀπαιτῶν καὶ λαμβάνων τόκους, «τοκοπράκτωρ: ἀλλὰ καὶ τοκογλύφος» A. B. 64.

τόκος, ὁ, (√ΤΕΚ, **τίκτω**) τὸ τίκτειν, τοκετός, γέννα ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Τ. 119, Ὕμν. εἰς Δήμ. 101· ἐπὶ ζῴων, Ἰλ. Ρ. 5· πλὴν ὅταν τ. παρῇ Σοφοκλ. Ἀποσπ. 424· ἀπὸ τόκου, εὐθὺς μετὰ τὸν τοκετόν, Ξεν. Λακ. 15, 5· ποιεῖσθαι τοὺς τ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 8, κλπ.· ἐν τῷ πληθ., τόκοισί τ' ἀγόνοις γυναικῶν Σοφ. Ο. Τ. 26, πρβλ. 173, Εὐρ., κλπ. β) ὁ χρόνος τοῦ τοκετοῦ, ὁ τ. τῆς γυναικὸς Ἡρόδ. 1. 111· τῶν μὲν ἐνιαύσιος ὁ τ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 10. 4. **II.** τὸ τεχθέν, τὸ τέκνον, υἱός, πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε Ἰλ. Η. 128, πρβλ. Ο. 141· ἐπὶ ἀετοῦ, ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε Ὀδ. Ο. 175, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 162· Οἰδίπου τόκος, υἱὸς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 372, πρβλ. 407, κλπ.·— τὰ τῶν ἰχθύων νεόττια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 9, 4· — γέννημα, τὸ παραγόμενον τῇ ἐνεργείᾳ τινός, Ἡλίου Πλούτ. 2. 433Ε· [ἡ γῆ] τόκους δίδωσιν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 51c, πρβλ. 4. 10.

2) μεταφορ., ὡς καὶ νῦν, τὸ κέρδος ὅπερ φέρουσι τὰ δανεισθέντα χρήματα, κοινῶς «διάφορο», Λατ. usura, (ὡς ὁ Σαιξπῆρος λέγει περὶ τῶν τοκιστῶν ὅτι 'take a breed of barren metal', κάμνω νὰ γεννήσῃ ἄγονον μέταλλον, πρβλ. Σοφοκλ. Ἀποσπ. 424, Πλάτ. Πολ. 555Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 10, 5)· τόκος ὀνάτωρ Πινδ. Ο. 11 (10). 12· ἐν τῷ ἑνικῷ καὶ πληθ., Ἀριστοφ. Νεφ. 18, 20, 34, κλπ.· τόκους ἀποδοῦναι αὐτόθι 739, κλπ.· κομίζεσθαι Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· λαμβάνειν ἀπό τινος Ἰσαῖ. 72. 45· ἀπολαμβάνειν Λυσί. 148. 16· ἐπὶ τόκῳ δανείζειν Πλάτ. Νόμ. 742C· ἐπὶ τόκῳ ἢ τόκον δανείζεσθαι Δημ. 13. 20., 1212. 1· ὀφείλειν ἐπὶ τόκῳ Ἰσοκρ. 359D· τόκοι τόκων, σύνθετος τόκος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1140· τῶν τόκων ἔχων τόκους Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 168· πρβλ. **ἐπίτοκος** II, **ἐπίτριτος** 4· καὶ περὶ τοῦ ὅλου ζητήματος τοῦ τόκου παρ' Ἕλλησιν ἴδε Böckh P. E. 1. 164 κἑξ.·— ὁ Ἀριστοφ. παίζει ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας τῆς λέξ. ἐν Θεσμ. 843 κἑξ. **3)** ἐπὶ τῶν καρπῶν καὶ γεννημάτων τῆς γῆς, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 38· οἱ δ' εἰς γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι, οὗτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους Μένανδρος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 8. — Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 533, 537.

τοκο-φορέω, φέρω τόκον, ἐπ' ἐννέα ὀβολοῖς Δημ. 1362. 25· κατὰ Σουΐδ.: «τοκοφορεῖν, τόκους λαμβάνειν», ἴδε Φώτ. ἐν λέξει.

τοκόω, «τοκούμενον· γεννώμενον, τικτόμενον» Φώτ. ἐν λέξει **τοκοφορεῖν**.

τόλμα, ης, ἡ, καὶ χάριν τοῦ μέτρου **τόλμη**, ὅπερ Φρύνιχος ὁ Ἀράβιος ἐν τοῖς Α. Β. 66, 23, παραβάλλει πρὸς τὸ **πρύμνη** ἀντὶ **πρύμνα**· ἀλλὰ μόνον ὁ ὁμαλὸς τύπος **τόλμα** ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, Εὐρ. Ἀνδρ. 702, Ἴων 1264, Ἀποσπ. 430a, (παρ' Εὐρ. ἐν Ἴωνι 1416, ἥδε τόλμα σου εἶναι ἡ πιθ. γραφή)· **τόλμα** εἶναι Δωρικ., ὡς παρὰ Πινδ. Ὡς καὶ νῦν, τόλμη, θάρρος, ἀφοβία, Πινδ. Ο. 9. 122, κλπ., Ἡρόδ. 2. 121, 6., 7. 135, καὶ Ἀττικ.· τόλμα καλῶν, θάρρος πρὸς καλάς, γενναίας πράξεις, Πινδ. Ν. 7. 86· τῶνδε τόλμαν σχέθειν, ἔχειν τόλμην πρὸς ἐκτέλεσιν τούτων, Αἰσχύλ. Πρ. 16. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπερίσκεπτος καὶ ἀλόγιστος τόλμη, θρασύτης, ἰταμότης, Λατ. audacia, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 996· πῶς οὖν .. ἐς τόσ' ἂν τόλμης ἔβη; Σοφ. Ο. Τ. 125, Εὐριπ., κλπ.· τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας Ἀριστοφ. Θεσμ. 702· τ. ἀλόγιστος Θουκ. 3. 82, πρβλ. 6. 59· τόλμ. καὶ ἀναίδεια Ἰσαῖ. 60. 43· καὶ θρασύτης Πλάτ. Λάχ. 197Β· καὶ ἀναισχυντία Ἀντιφῶν 123. 1, Πλάτ. Ἀπολ. 38D· ἢ ἄφρων τ. ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 193D. **II.** παράτολμος πρᾶξις, φίλτρα τόλμης τῆσδε Αἰσχύλ. Χο. 1029· τόλμαν ἂν ἔρεξα Εὐρ. Ἀνδρ. 838· πληθ., κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ Σοφ. Τρ. 583, πρβλ. Αἴ. 46· ἀνόσιοι πληγῶν τ. Πλάτ. Νόμ. 881Α. (Ἴδε ἐν λέξ. ***τλάω**).

τολμάω, Ἰων. **τολμέω** Ἡρόδ. 8. 77, Δωρ. β' ἑνικ. **τολμῇς** Θεόκρ. 5. 35· μέλλ. **τολμήσω**, Δωρ. **-ᾱσῶ**, ὁ αὐτ. 14. 67· πρκμ. **τετόλμηκα**, Δωρ. **-ᾱκα** Πινδ. Ὡς τὸ ***τλάω**, ἀναλαμβάνω τι, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ἐπιχειρήσω ἢ ὑπομείνω τι φοβερὸν ἢ δυσχερές, συχν. παρ' Ὁμ., κλπ. **I)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ., ὑπομένω, καρτερῶ, ἀνέχομαι, αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ Ὀδ. Ω. 162, πρβλ. 261 (ἴδε ***τλάω**). **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ὑπομένω, ὑφίσταμαι, τ. χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ Θέογν. 591, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 333, Πλάτ. Νόμ. 872Ε. **II.** μετ' ἀπαρ., ἔχω τόλμην, θάρρος, γενναιότητα, θρασύτητα, σκληρότητα ἢ ὑπομονήν, ὥστε νὰ πράξω τι, τολμῶ, ἀποτολμῶ, ὡς τὸ Λατ. audere, εἰ .. τολμήσεις Διὸς ἄντα .. ἔγχος ἀεῖραι Ἰλ. Θ. 424, πρβλ. Ν. 395, Ρ. 68, Ὀδ. Ι. 332, κλπ.· τόλμησον ὀρθῶς φρονεῖν, Λατ. sapere aude, Αἰσχύλ. Πρ. 1000, πρβλ. Θέογν. 82, 377, κλπ.· τ. κατακεῖσθαι, δέχομαι, ὑποκύπτω, ὑπομένω νὰ μείνω ἐν τῇ κλίνῃ, Ἱππ. Ἀγμ. 759· (ἴδε παραδείγματα οἷον τοῦ **τλῆναι**, παρὰ τῷ Monk. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 285). **2)** μετ' αἰτιατ., ἔνθα δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρέμφ., τολμᾶν πόλεμον (δηλ. πολεμεῖν), Ὀδ. Θ. 519· ἐσόδους τολμᾶν Πινδ. Π. 5. 156· τ. τοιαῦτα, δεινά, πάντα, ἔργον αἴσχιστον παρὰ τοῖς Τραγικ.: — ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα Σοφ. Ἀποσπ. 197· ὡσαύτως, τ. τὰ βέλτιστα Θουκ. 3. 56., 4. 98· τ. πικρὰν πεῖραν Σοφ. Ἠλ. 471· ἴδε **τόλμημα**·— ὅθεν ἐν τῷ παθ., οἷ' ἐτολμήθη πατὴρ Εὐρ. Ἠλ. 277· τοῦτο τετολμήσθω εἰπεῖν, ἃς λάβωμεν τὸ θάρρος νὰ εἴπωμεν τοῦτο, Πλάτ. Πολ. 503Β.

τόλμη, ἡ, ἴδε **τόλμα**.

τολμήεις, Δωρικ. **άεις** [ᾱ] Πινδ., **εσσα, εν**, ὁ τολμῶν, ὑπομένων, καρτερικός, καρτερόθυμος, Ὀδ. Ρ. 284· τολμῶν, τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, Ἰλ. Κ. 205, Πινδ. Π. 4. 157·— παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἰσοδύναμον τῷ **τολμήεις** εἶναι τὸ **τολμηρός**. — Ἐπικ. συνηρ. **τολμῆς, ῆσσα, ῆν**, ὅθεν ὑπερθετ. **τολμήστατε** (διάφορ. γραφὴ **τολμέστατε**) Σοφ. Φιλ. 984.

τόλμημα, τό, (τολμάω) ὡς καὶ νῦν, τολμηρὰ ἐπιχείρησις, πρᾶξις τολμηρά, συχν. παρ' Εὐρ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.· ἀλλ' ἐν τῷ ἑνικῷ, Φοίν. 1076· τ. τολμᾶν τοιοῦτον Ἀριστοφ. Πλ. 419, πρβλ. Θουκ. 6. 54, Πλάτ. Νόμ. 636C, κλπ.

τολμηρία, ἡ, τόλμη, τὸ τολμηρόν, Γρηγ. Ναζ. Ποιήμ. 12, 210, 408, 212, 313, Ἐφραὶμ Σύρ. τ. 3, σ. 244, κλπ.

τολμηρός, ά, όν, ὁ συνήθης ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τύπος ἀντὶ τοῦ ποιητικοῦ **τολμήεις**, Ἀντιφῶν 122. 30, Ἀνδοκ. 15. 3, Λυσί. 110. 5, Πλάτ., κλπ.· προθυμία τολμηροτάτη Θουκ. 1. 74· τὸ τολμηρόν τινος, ἡ τόλμη, τὸ θάρρος, αὐτόθι 102· τὸ τολμηρότερον, ἡ μεγαλειτέρα αὐτοῦ τόλμη, ὁ αὐτ. 2. 87· τολμηρὰ πολλὰ δρᾶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 8, 11· κἂν ᾖ τολμηρότερον εἰρῆσθαι Πλάτ. Σοφιστ. 267D·— ὡσαύτως παρ' Εὐρ. ἐν Ἰκ. 305, Ἀριστοφ. Νεφ. 445, Βίων 1. 60· ἀνοίας οὐδὲν τολμηρότερον Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 194· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἰταμός, θρασύς, ἀντίθετον τῷ **εὔτολμος**, ὁ αὐτ. ἐν Μονοστίχ. 153.— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Θουκ. 3. 74, 83, Ξενοφ., κλπ. — Συγκρ. **-ότερον** Θουκ. 4. 126· ὑπερθ. **-ότατα**, Πολυβ. Γ', 136.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙϚ', σ. 518.

τόλμησις, ἡ, τὸ τολμᾶν, τόλμη, αἰδὼς τολμήσεως ὑποχώρησις ἑκουσία Πλάτ. Ὅροι 412C.

τολμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τολμάω**, δεῖ τολμᾶν, τολμητέον τάδε Εὐρ. Μήδ. 1051, Ἴων 1387· μετ' ἀπαρεμφ., τολμητέον τοι ξεστὸν ἐκ ναοῦ λαβεῖν ἄγαλμα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 111· ἀπολ., αὐτόθι 121, Πλάτ. Νόμ. 888Α. **II.** **τολμητέος, α, ον**, ὃν δεῖ τολμᾶν, Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 4, σ. 113D.

τολμητής, οῦ, ὁ, ὁ τολμῶν, τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, «ἀπόκοτος», Θουκ. 1. 70· τ. θυμὸς Ἀνθ. Π. 9. 678.

τολμητίας ου, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **τολμητής**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 235, Ἀγαθίας ἐν Ἱστ. 1, σ. 14D, κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «τολμητίας· προπετής, αὐθάδης, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν».

τολμητικός, ή, όν, = **τολμηρός**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1405· ὑπερθ. **τολμητικώτατος**, θυμικωτάτων καὶ τολμητικωτάτων Ἱπποδάμας παρὰ Στοβ. 248. 56.

τολμικός, ή, όν, = **τολμηρός**, Ἀναστ. Σιναΐτ. 748.

τολμητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τολμάω**, ὃν δύναταί τις νὰ τολμήσῃ, πᾶν τολμᾶτον Σαπφὼ 2. 17 (ἀμφίβ.)· ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα τολμητὰ Σοφ. Φιλ. 634· οὕτως, ἐλπὶς τ. Εὐρ. Ἑλ. 816.

τολμήτωρ, ὁ, τολμητίας, Μ. Πλαν. μετάφρ. Ὀβιδ. μεταμορφ. Β, 328.

τολμίλλος, ὁ, καὶ αὐθαδίας ἐγώ, ὁ τολμητίας καὶ αὐθάδης, Θεογνώστ. Καν. ἐν παροιμ. παρὰ τῷ Gram An. gr. Ox. II, σ. 1.

τολοιπόν, Ἐπίρρ., ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, τὸ λοιπόν, ἑπομένως, ὅθεν. — Ἀλλ' αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσι διῃρημένως **τὸ λοιπόν**.

τολύπευμα, [ῠ], τό, = **τολύπη**, «τολύπευμα: τὸ κατασκευαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον» Φώτ., Σουΐδ. ἐν λέξει· «τολύπευμα· κατασκευαστὸν ἔριον» Ἡσύχ.

τολῠπευτικός, ή, όν, ἐν τῷ ὑπερθ., «τολυπευτικώτατος· ἐργατικώτατος, ἐπιτελεστικώτατος» Ἡσύχ.

τολῡπεύω, (τολύπη) κυρίως, ἀποσπῶ μέρος ξανθέντων ἐρίων καὶ τυλίσσω ὁμοῦ εἰς ἕνα ὄγκον ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νήθειν, παρασκευάζω τολύπην, κάμνω «τουλοῦπαν», Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 587· ἡ λέξις ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρου, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ μεταφορικῆς σημασίας, μηχανῶμαι, κατεργάζομαι, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τῆς Πηνελόπης (ἔνθα ἐνυπάρχει παιδιὰ ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας), Ὀδ. Τ. 137· ἔδωκε .. τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους Ἰλ. Ξ. 86· ἐπεὶ πόλεμον το-

λύπευσε Ὀδ. Δ. 238, Δ. 490, κλπ.· ὁπόσα τολύπευσε Ἰλ. Ω. 7· πένθος τινὶ τ., προξενῶ λύπην εἴς τινα, Εὐρ. Ρῆσ. 744· δόμον τ., Ἀνθ. Π. 9. 655.— Πρβλ. ἐκτολυπεύω. —Καθ' Ἡσύχ.: «τολυπεύειν· ταλαιπωρεῖν. μοχθεῖν. στρέφειν. μηχανᾶσθαι. ἐργάζεσθαι», καὶ «τολυπεύσας κατεργασάμενος», καὶ «τολύπευσεν· ἐξειργάσατο» ὁ αὐτ.

τολύπη, [ῠ], κατειργασμένον ἔριον σχηματισθὲν εἰς ὄγκον καὶ ἕτοιμον πρὸς νῆσιν, κοινῶς «τουλοῦπα», Λατ. glomus, Σοφ. Ἀποσπ. 920, Ἀριστοφ. Λυσ. 586, Ἀνθ. Π. 6. 160., 6. 247, Ἀρρ., κλπ. **II.** ὄγκος σφαιροειδὴς ἐξ οἱουδήποτε πράγματος, τῶν πράσων ποιούμενοι τολύπας, ἐπὶ τῶν μὴ κοσμίως δειπνούντων, Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 4. **2)** μᾶζα ἔχουσα σχῆμα τολύπης, Ἀθήν. 114F, 140A, Κλήμ. Ἀλ. 19, Ἡσύχ. **3)** εἶδος στρογγύλης κολοκύνθης ἐχούσης σχῆμα τολύπης, «ἀγριοκολοκύντη» (Φώτ.), Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Δ', 39). (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΤΑΛ, *τλάω, ἐπὶ τῆς σημασίας ἔργου τελειωθέντος, μετὰ προσθήκης τοῦ π).—Καθ' Ἡσύχ.: «τολύπη· τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ἃ καὶ βήρακας καλοῦσιν. καὶ ἀγαθίδιον στήμονος, ἢ ῥοδάνης».

τομαῖος, α, ον, καὶ **ος, ον**, (τομή)·— κεκομμένος, ἀποκεκομμένος, ἀποκοπείς, βόστρυχος, χαίτη (πρβλ. **τομὴ** I), Αἰσχύλ. Χο. 186, Εὐρ. Ἄλκ. 102. **II.** κεκομμένος εἰς τεμάχια, κατατετμημένος, ἄκος τ., κεκομμένον ἢ ἐξεσμένον καὶ ἕτοιμον πρὸς χρῆσιν, Αἰσχύλ. Χο. 539, Ἱκέτ. 268· πρβλ. τέμνειν φάρμακα, ἴδε **τέμνω** II.

τομάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τόμος**, μικρὸς τόμος, βιβλίον μικρόν, ἐπίτομος πραγματεία, Εὐστ. Ἐπιστ. σ. 74, 6 ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν αὐτοῦ εἰς Διον. τὸν Περιηγ., Ἐτυμ. Μέγ. 790, 8, κλπ.· τὰ **τομάρια** τοῦ Ἀριστωνύμου συχνάκις μνημονεύονται παρὰ Στοβαίῳ. **II.** = δέρμα, «τομάρι» ὡς καὶ νῦν, Κ. Πορφυρογ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 466. 14.

Τόμαρος ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **Τόμουρος**.

τομάω, δέομαι **τομῆς**, ἔχω ἀνάγκην ἐγχειρήσεως, οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Σοφ. Αἴ. 582·— περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **ναυτιάω, φονάω, φαρμακάω**.

τομεῖον, τό, (τομή) = **τομεὺς** I. 3, «τομεῖον, τομεὺς καλεῖται σιδηροῦν ἐργαλεῖον δίχηλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρὸς ἄλλα τέ τινα καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεῦσαι ἥλους χρῶνται» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 580.

τὸ μέταζε, (Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 396)· «τηνικάδε» Ἡσύχ.

τομεύς, έως, ὁ, Δωρ. δοτ. πληθ. **τομεῦσι** Ἀρχιμήδ., ὅστις ἔχει καὶ **τομέσι**· (τομή)·—ὁ τέμνων, ὁ κόπτων, Πολυδ. Ϛ', 13, κλπ.· τ. σίδηρος Μάξιμ. π. καταρχ. 277· πέλεκυς αὐχένος τ. Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 813F· τοιχωρυχοῦντες καὶ τομεῖς βαλαντίων Τζέτζ. Ἰαμβ. Μεθ' Ὅμ. στ. 43. **2)** τὸ μαχαίριον τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, ἡ «φαλτσέττα», Πλάτ. Ἀλκιβ. 1. 129C· ἡ ἀκωκὴ μαχαίρας, Ξεν. Ἱππαρχ. 2, 3. **3)** λαβίς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. (Γαλην Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 580). **4) οἱ τομεῖς**, οἱ κοπτῆρες ἢ πρόσθιοι ὀδόντες, Πολυδ. Β', 91, Γεωπ. 16, 1, 13, Σουΐδ.—Καθ' Ἡσύχ.: τομεύς· τμήτης, ἤγουν ὁ τέμνων». **II.** παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς, = **τομὴ** I. 2, Ἀρχιμήδ., Εὐκλείδ.

τομεύω, = **τέμνω**, «τομεύουσι· τέμνουσι» Ἡσύχ.

τομέχρι, Ἐπίρρ. = **μέχρι**, Λοβ. εἰς Φρύν. 50.

τομή, ἡ, (τέμνω) κορμός, στέλεχος δένδρου, τὸ ἀπομεῖναν μέρος κατὰ τὴν ἀποτομὴν κλάδου, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν [τὸ σκῆπτρον] Ἰλ. Α. 235, πρβλ. Θεόκρ. 10. 46· ῥιζῶν τομαί, τὰ ἀπομείναντα μέρη τῶν ῥιζῶν μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ δένδρου, Σοφ. Ἀποσπάσ. 479. 4· ὀπὸν .. τομῆς στάζοντα αὐτόθι 2· δοκοῦ τ., τὸ ἄκρον δοκοῦ, Θουκ. 2. 76· ἡ τοῦ καλάμου τ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 7· λίθοι ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, κεκομμένοι τετράγωνοι, Θουκ. 1. 93· οὕτω, τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον, προσαρμόσασα τὸν βόστρυχον εἰς τὸ μέρος ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεκόπη, Αἰσχύλ. Χο. 230· πρὸς τὴν τ. μεταστρέφειν, πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀποτμηθέν, Πλάτ. Συμπ. 190Ε, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 4. **2)** παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς ὁ κύκλος εἶναι τομὴ τῆς σφαίρας, ἡ κωνικὴ τομὴ εἶναι τομὴ τοῦ κώνου, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 5, 3, Προβλ. 15. 7, 3· ἡ γραμμή, καθ' ἣν δύο ἐπίπεδα τέμνουσιν ἄλληλα, Ἐκκλ., κλπ.· πρβλ. Ἄρατ. 32?, Ἀνθ. Π. παράρτ. 92. **3)** ἡ τομὴ ἢ διαίρεσις ἡ μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐντόμων (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔν**τομα**, insecta), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 6. **II.** τὸ κόπτειν, κόψιμον, ἐν τομᾷ σιδήρου, διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σιδήρου, Σοφ. Τρ. 887· πελέκεως τ. Εὐριπ. Ἠλ. 160· φασγάνου τομαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1101· ἡ ἀποκοπή, τὸ ἀποκόπτειν ἢ κατακόπτειν, ξύλου Σοφ. Τρ. 700. **2)** μάλιστα ἐπὶ χειρουργικῆς ἐγχειρήσεως, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 904, Πλάτ., κλπ.· τομῇ χρήσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 406D· καύσις καὶ τ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· — ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, Πινδ. Π. 3. 95, Εὐριπ. Ἀποσπ. 407. 6· τὰς θεραπείας .. διὰ καύσεών τε καὶ τομῶν Πλάτ. Πρωτ. 354A, πρβλ. Τίμ. 65B. **3)** ἐκτομή, εὐνουχισμός, Λουκ. Φιλοψευδ. 2 (πρβλ. **τέμνω** I. 4). **4)** τ. φαρμάκων, τὸ κατακόπτειν τὰ φάρμακα, κοπάνισμα αὐτῶν (πρβλ. **τομαῖος**), Κόνων ἐν Φωτ. Βιβλ. 134. 12. **5)** κλάδευμα, κλάδευσις, ἀμπέλων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 14, 2. **6)** σκυτῶν τ., τὸ κόπτειν εἰς ὡρισμένον σχῆμα τὸ δέρμα, Πλάτ. Χαρμ. 173D. **III.** ἀποκοπή, ἀποχωρισμός, τ. καὶ διάκρισις ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 61D, πρβλ. 80E· τ. ἀριθμοῦ, διαίρεσις, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 738A· τομὴν ἔχειν ἔν τινι, ἐπιδέχεσθαι διαφοράν .., αὐτόθι 944B, πρβλ. Πολιτικ. 261A. **2)** λογικὴ διαίρεσις, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 12, 9, Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 12, 11. **3)** μεταφ., συντομία ἢ ἀκρίβεια περὶ τὴν ἔκφρασιν, Εὐνάπ. 19. 3. **IV.** ἐγκοπή, ἐντομή, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 6·— μεταφορ., τραῦμα, πόλις δέχεται τ. Πλουτ. Κοριολ. 16, πρβλ. Περικλ. 11. **2)** ἡ ἐν τῇ στιχουργίᾳ τομή, caesura, Εὐστ. 740. 2· «τομαὶ δὲ στίχων εἶναι πέντε **πενθημερής, ἑφθημερής, τρίτη τροχαϊκή, τετάρτη τροχαϊκή**, καὶ **βουκολική**» Δράκων σελ. 126, Ἑρμογ. Ρητ. 379, 21, Ἀριστείδ. Κοϊντ. 53, 54, 51, 52, κλπ. **V.** ἄκρα, ἄκρον, Ἀρρ. Τακτ. 15.

τομία, ἡ, = **τομὴ** II, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 622.

τομίας, ου, ὁ, ὁ παθὼν ἐκτομὴν τῶν ὄρχεων, ἐκτομίας, εὐνουχισθείς, κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας, ὗς οὐ τομίας Ἀντιφάνης ἐν «Κύκλωπι» 2. 4· οἱ τ. τῶν βοῶν, προβάτων, ὑῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 4., 6. 28, 2· ἐπὶ ἀνδρῶν, εὐνοῦχος, = **σπάδων**, Ἡρωδιαν. 1. 11.

τομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τομήν, τομικοὶ ὀδόντες, οἱ τομεῖς, Κέλσ. 8. 1, σ. 478, ἔκδ. Targae, 428 Ruhnk.

τόμιον, τό, (τομή) θῦμα κατατμηθὲν εἰς θυσίαν, ἐφ' οὗ ἐγίνοντο ὅρκοι, τόμιον ἐντέμνεσθαι, κόπτειν τοιοῦτον θῦμα εἰς τεμάχια, Ἀριστοφ. Λυσ. 192· τὰ τόμια, τὰ μέρη τοῦ θύματος τὰ ἐν χρήσει κατὰ τοιαύτην τελετήν, αὐτόθι 186, Ἀντιφῶν 139. 42, Πλάτ. Νόμ. 753D· στὰς ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, καὶ τούτων ἐσφαγμένων ὑφ' ὧν δεῖ, καὶ ἐν αἷς ἡμέραις προσήκει Δημ. 642. 18, πρβλ. Αἰσχίν. 39. 36, Παυσ. 5. 24, 9, κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις ἐν Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 162, 177.

τομίς, ίδος, ἡ, = **τομεὺς** I. 4, Ἑβδ. (Παροιμ. Λ', 14).

τομο-γραφέω, γράφω τόμον, δόγμα, ἤτοι ἀπόφασιν συνόδου, Γεώργ. Παχυμ. 6. 29, ἴδε Δουκάγγ.

τομογραφία, ἡ, τὸ τομογραφεῖν, γράφειν τόμον συνόδου, κακὸν καὶ δυσσεβὲς τὸ τῆς τομογραφίας ἀνάθημα ὃν Νικ. Γρηγορ. Ἱστ. Βυζ. 21, 5, σ. 449E.

τομός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τέμνω**, ὁ τέμνων, ὀξύς, Πλάτ. Τίμ. 61E, Τίμων παρ' Ἀθην. 443E· ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος, κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε νὰ εἶναι κοπτερώτατος (ἴδε **σφαγεύς**), Σοφ. Αἴ. 815. **2)** μεταφορ., λόγος τομώτερος σιδήρου, ὀξύτερος, Ψευδοφωκυλ. 116· ἐπὶ προσώπων, οἱ τομώτατοι, οἱ ὀξύτατοι, Καλλ. Ἀποσπ. 78· οὕτω, πράξεις τομώτεραι Λουκ. Τόξαρ. 11· πρβλ. **τορός**.—Ἐπίρρ. **-μῶς**, ὀξέως, ταχέως, σαφῶς, τομώτερον, σαφέστερον, Καλλ. εἰς Δῆλ. 94, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τμήδην**· ὑπερθετ. **τομώτατα**, Εὐστ. Πονημάτ. 200. 3.

τόμος, ὁ, τεμάχιον, κομμάτιον, τ. ἐκ πτέρνης Βατραχομ. 37· γαστρός, πλακοῦντος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1179, 1190· ὁ τῆς χορδῆς τόμος Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 15· ἀλλάντων, πύου Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 8 καὶ 19· γογγυλίδος Ἄλεξις ἐν «Θεοφορήτῳ» 2· τυροῦ, ἠνύστρου Εὔβουλος, κλπ.· — τεμάχιον γῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569c. 8 κἑξ. **II.** μέρος βιβλίου ἢ συγγράμματος ἀποτελοῦν ἴδιον κύλινδρον, τόμος, volumen, Διογ. Λ. 6, 15, Ἐκκλ.

Τόμουροι, οἱ, ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο Τόμουροι, ἀρχαία γραφὴ ἀντὶ τοῦ **θέμιστες** ἐν Ὀδ. Π. 403, ἴδε Στράβ. 327 κἑξ., ὅστις ἑρμηνεύει τὸ ὄνομα ὡς συντετμημένον τύπον τοῦ **Τομάρ-ουροι**, οἱ φύλακες τοῦ ὄρους Τομάρου ἢ Τμάρου, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει· **τόμουρε** = **μάντι** ἀπαντᾷ παρὰ Λυκόφρ. 223.

τοναῖος, α, ον, (τόνος) ἐντεταμένος, τοναῖος δρόμος, κατεσπευσμένος, Σουΐδ. **II. τοναία** (ἐξυπακ. φωνή), ἡ, ἡ ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις, οὐκ ἔχω γὰρ ἀλλ' ὅτι εἴπω τοναίας τηλικαύτης ἄξιος Ἄλεξις ἐν «Παλλακῇ» 1, ἴδε Φώτ. ἐν λέξ.

τονάριον [ᾰ], τό, (τόνος) «φωνασκικὸν ὄργανον, ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν» Πλουτ. Τ. Γράκχ. 2, πρβλ. 2. 456A, Quintil. 1. 10, 27· ἀλλαχοῦ **ἐπιτόνιον**, Γουδ. Ἐτυμολ.

τονέω, = **τονόω**, «οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ θεὸς πού σοι τόγ' ἔδωκεν, εἰ τονηθείη τὸ που ὀξύνοιτο ἂν εὐλόγως» Εὐστ. 60. 14.

τονή, ἡ, ἐν τῇ μελοποιίᾳ, « .. τονὴ δὲ ἡ ἐπὶ πλείονα χρόνον μονὴ κατὰ μίαν γενομένη προφορὰν τῆς φωνῆς» Εὐκλ. Εἰσαγ. Ἁρμον. σ. 22, 7.

τονθεύομαι, ἴδε **τενθεύω**.

τονθολυγέω, ἴδε τὸ ἑπόμ.

τονθορύζω ἢ **-ίζω**, γογγύζω, ψιθυρίζω, κρύφα καὶ κατ' ἐμαυ-

τὸν μετὰ γογγυσμοῦ τι λέγω, κοινῶς «μουρμουρίζω», 'Αριστοφ. 'Αχ. 683, Βάτρ. 747, Σφ. 614, Λουκ. Θεῶν 'Εκκλησία 1, 'Αρισταίν. 2. 6· — ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις τὰ δοκιμώτατα τῶν 'Αντιγράφων ἔχουσι τὸν τύπον εἰς -ύζω, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 358· ἀμφότεροι οἱ τύποι μνημονεύονται παρ' Ἡσυχ.· ἕτεροι τῶν γραμμ. ἀμφισβητοῦσι περὶ τοῦ πότερος τῶν τύπων ὁ ὀρθός.— Σπανιώτεροι τύποι ἰσοδύναμοι εἶναι: **τονθορυγέω** ἢ **-λυγέω**, τονθορυγοῦντες (νῦν πομφολυγοῦντες) Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 4· **τονθρύζω** ἢ **τονθρίζω**, 'Οππ. Κυν. 2. 541., 3. 169, πρβλ. **τονθρύς, ύος**, ἡ, φωνή, ψιθυρισμός, Ἡσύχ.· **τονθρυσμός, οῦ**, ὁ, Φρυνιχ. ἔνθ' ἀνωτ. (Πιθαν. ὀνοματοπ.).

τονθρυστής, οῦ, ὁ, ὁ τονθορύζων, γογγύζων, ὡς τὸ **γογγυστής**, 'Ακύλας ἐν Παροιμ. ΙϚ', 28, ΚϚ', 20, 22 (Παλαιὰ Διαθ.).

τονιαῖος, α, ον, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς τόνου, ἐν τῇ μουσικῇ, τονιαῖον διάστημα 'Αριστ. Προβλ. 19. 47, Πλούτ. 2. 1018F, κλπ.

τονίζω, ὡς καὶ νῦν, ἐπιτίθημι τόνον, στίζων ἢ τονίζων Ῥήτορες (Walz) τ. 6, σ. 45, 26, Α. Β. 1169 σημ.

τονικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐκτείνῃ τι, ὄρνιθες κατὰ πτέρυγας τονικοὶ 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 14. 2) ὁ ἐξ ἑνὸς τόνου συνιστάμενος, τὸ τονικόν, ἀντίθετον τῷ **ἡμιτόνιον**, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 6. 51. 3) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τόνους, ὁ περὶ τόνων, Γραμμ.·— 'Ιω. ὁ 'Αλεξανδρεὺς κατέλιπεν ἡμῖν πραγματείαν ἐπιγραφομένην τονικὰ παραγγέλματα.

τόνιος, α, ον, = **τονικός**, 'Ορειβάσ.· **τόνια**, τά, χειρουργικοὶ ἐπίδεσμοι, 'Αρχ. Χειρουργ.· **τονία**, ἡ, μέρος ἢ σχοινίον τροχαλίας, Πολυδ. Γ', 31.

τονιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τονίζω**, δεῖ τονίζειν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 9.

τονο-ειδής, ές, ἐπὶ ἀναπνοῆς μετὰ κόπου γινομένης, «τονοειδές· τὸ πνεῦμα τὸ μετὰ τόνου καί τινος συντονίας ἀναπνεόμενον» 'Ερωτιαν. σ. 112,

τόνος, ὁ, (τείνω) **τὸ δι' οὗ** τι τείνεται ἢ τὸ δυνάμενον νὰ ταθῇ, νὰ τεντωθῇ, σχοινίον, δεσμός, ταινία, οἱ τόνοι τῶν κλινέων, τὰ σπαρτία ἢ σχοινία τῶν κλινῶν, 'Ηρόδ. 9, 118, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 532, Πλάτ. Νόμ. 945C· καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ περιληπτικῶς, αἰσχρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε 'Αριστοφ. Λυσ. 923· ἄχρηστα παντελῶς τὰ σπαρτία (δηλ. τοῦ δίφρου)· ἕτερον δὲ καινὸν ἐμβαλεῖν τόνον Φιλιππίδ. ἐν «Λακιάδαις» 1· — ἐκ τριῶν τόνων, ἐκ τριῶν σπάγων, κεκλωσμένος ἐκ τριῶν λεπτοτέρων, ἐπὶ σχοινίων, Ξεν. Κυν. 10, 2. 2) ἐπὶ ζῴων, τόνοι, λέγονται οἱ τένοντες, τὰ κοινῶς νεῦρα, Λατ. nervi, 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 788, ἴδε Foës. Oecon. 3) ἐπὶ μηχανῶν, σχοινία ἐντείνοντα (πρβλ. **ἀντίτονον**), Πλουτ. Μάρκελλ. 15. II. ἔντασις, τέντωμα, ὁ τ. τῶν ὅπλων 'Ηρόδ. 7. 36· ἐπὶ τῆς λύρας, 'Ανθολ. Πλαν. 220. 2) ἐπὶ ἤχων, ἔντασις, ὕψωσις τῆς φωνῆς, Αἰσχίν. 83. 5, 84. 7, Δημ. 319. 13, κλπ.· ὅθεν, α) τὸ ὕψος τῆς φωνῆς, Πλάτ. Πολ. 617D, 'Αριστ., κλπ.· τόνοι φωνῆς ὀξύ, βαρύ, μικρόν, μέγα Ξενοφ. Κυν. 6. 20· τῷ αὐτῷ τ. εἰπεῖν 'Αριστ. Ῥητορ. 3. 12, 4· ἐν τόνοις ἀνιεμένοις καὶ βαρέσι ὁ αὐτ. περὶ 'Ακουστ. 65· — ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, Πλούτ. 2. 827B, κλπ.· μεταφ., ἐπὶ χρώματος, αὐτόθι 563E, Πλίν. 35, 11. β) ὁ τόνος λέξεως ἢ συλλαβῆς, Γραμμ. γ) μέτρον, ῥυθμός, ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ 'Ηρόδ. 1. 47, 62., 5. 60· ἐν τριμέτρῳ τ. αὐτόθι 174. δ) παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις μουσικοῖς τόνοι ἐκαλοῦντο αἱ ἁρμονίαι τοῦ Πλάτ. καὶ 'Αριστ. (πρβλ. **ἁρμονία** IV. 3), τρόποι ἢ διατονίαι διαφέρουσαι κατὰ τὸ ὕψος, Λατ. modi. Πλούτ. 2. 1134A, 1135A, κλπ. Παρὰ τοῖς παλαιοτάτοις Ἕλλησιν αἱ διατονίαι αὗται ἦσαν τρεῖς κατὰ τὰς διαφόρους διαιρέσεις τοῦ τετραχόρδου, δηλ. Δωρία, Λυδία καὶ Φρυγία. Τούτων ἑκάστη ἦτο κατὰ ἕνα τόνον ὀξυτέρα τῆς προηγουμένης, ὥστε ἡ Δωρία ἦτο ἡ κατωτάτη, ἡ Λυδία ἡ ἀνωτάτη καὶ ἡ Φρυγία ἡ μέση. 'Αλλὰ ὕστερον ἑκάστη τούτων ὑποδιῃρέθη δι' ἡμιτονίου, ὥστε προσετέθησαν δύο νέοι τρόποι ὁ 'Ιωνικὸς μεταξὺ τοῦ Δωρίου καὶ Φρυγίου καὶ ὁ Αἰολικὸς μεταξὺ τοῦ Φρυγίου καὶ τοῦ Λυδίου. Μετὰ ταῦτα ὁ ἀριθμὸς ηὐξήθη ἔτι μᾶλλον καὶ ἐσχηματίσθησαν δύο συστήματα, τὸ μικρότερον ἐξ ἕνδεκα καὶ τὸ μεῖζον ἐκ δεκαπέντε τρόπων, ὧν τὰ ὀνόματα συνετέθησαν ἐκ τῶν πρώτων μνημονευθέντων, **ὑπερ-** καὶ **ὑπο-δωριστί**, κτλ.· ἴδε Böckh de Metr. Pind. σ. 212 κἑξ. 3) ἔντασις δυνάμεως, πνευματικὴ ἢ διανοητικὴ τάσις καὶ ἐνέργεια, Κλεάνθ. παρὰ Πλουτ. 2. 1034D· σωματικὴ ἐνέργεια, ἰσχὺς καὶ τ. Λουκ. 'Ανάχ. 25, πρβλ. 27· τ. πνεύματος ὁ αὐτ. ἐν Δημοσθ. 'Εγκωμ. 7·— καθόλου, δύναμις, ἰσχύς, ἔντασις, ἐπίτασις, Πλουτ. Δημήτρ. 21, κλπ.· τ. ὀργῆς ὁ αὐτ. ἐν Βρούτῳ 34· ὁ τ. τῆς φαρμακείης, τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, 'Ιππ. 1278. 48·— ἐνέργεια τῆς γλώσσης, Διον. 'Αλ. π. 'Ισοκρ. 13, Λογγῖν. 9. 13, κλπ.· δοτ. **τόνῳ** κεῖται ὡς ἐπίρρ., μετ' ἐμφάσεως, Α. Β. 578. III. μεταφ., ἡ τάσις ἢ διεύθυνσις ἣν ἀκολουθεῖ τις, εὐθὺν τόνον τρέχειν Πινδ. Ο. 10 (11). 76· τόνον ἔχειν ἕνα, ὡς τὸ Λατ. unum tenorem tenere, Πλουτ. Δημοσθ. 13.

τονόω, δίδω τόνον εἴς τι, ἐκτείνω, ἐνισχύω, δυναμώνω, τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς Τίμ. Λοκρ. 103E, πρβλ. Πλουτ. 2. 617C· αἰδῶς τ. τινα 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Πολ. 5. 11, 6· ἡ δεξιὰ τετόνωται αὐτόθι 1. 26, 2. II. ἐπιτίθημι τόνον ἐπὶ λέξεως ἢ συλλαβῆς, τονίζω, Γραμμ.

τόνς, = **τούς**, ἴδε -ονς ἐν Συναγωγῇ Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

τονῦν, ἴδε **νῦν** I.

τονώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **τονοειδής**, 'Ιππ. Κωακ. Προγν. 222, Παῦλ. Αἰγ. 1. 20. σ. 7, 31.

τόνωσις, εως, ἡ, ἔντασις, ἐνίσχυσις, 'Αρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3, Φίλων, κλπ. II. τονισμός, τονώσεως διαφόρου Εὐστ. 341. 21.

τονωτικός, ή, όν, (τονόω) ὁ δίδων τόνωσιν, δυναμωτικός, Γαλην.· μετὰ γεν., τονωτικὸς σώματος, πνεύματος Ἀντυλλ. ἐν Matthaei Med. σελ. 1244., 126, 8, συγκρ. **τονωτικώτερος** 'Αλέξ. Τραλλ. 7, σ. 128.

τοξάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**, (τόξον)· ἀποθ., τοξεύω, ὅτι τοξαζοίμεθ' 'Αχαιοί, «εὐστόχως τοξεύοιμεν» (Σχόλ.), 'Οδ. Θ. 220, 228· μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., ῥίπτω βέλος, τοξεύω πρός τινα, εἰ καὶ .. τοξαζοίατο φωτῶν Θ. 218· κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι Χ. 27· ὁ 'Οππ. ἔχει τὴν αἰτ., τοξάζεσθαι θῆρας Κυνηγ. 4. 54. —Ῥῆμα ποιητ. ἀνθ' οὗ παρὰ τοῖς πεζογράφοις εἶναι ἐν χρήσει τὸ **τοξεύω**.

τοξαλκέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., 'Ανθολ. Π. παράρτ. 319.

τοξ-αλκής, ές, ὁ μετ' ἀλκῆς, δυνάμεως τοξεύων, ὁ ἰσχυρὸς ἐν τῷ τοξεύειν, 'Ορφ. Ὕμν. 57. 2.

τοξαρία, ἡ, = **τόξον**, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσ. Βασ. Τάξ. 669. 21.

τοξάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τόξον**, Λουκ. Νεκρ. Διάλογ. 14. 2, Λόγγος 1, 7. 2) = **τόξον** Μαυρίκ. 1, 2, Λέοντ. Τακτ. 5, 3.

τόξ-αρχος, ὁ, κύριος, ἄρχων τοῦ τόξου, τοξότης, ἐπὶ τῶν Περσῶν (πρβλ. **τόξον** I), Αἰσχύλ. Πέρσ. 556. II. ὁ ἀρχηγὸς ἢ διοικητὴς τῶν τοξοτῶν, Θουκ. 3. 98· οὕτω, **τοξάρχης** 'Αρρ. 'Αν. 1. 8 καὶ 22. 2) ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ἢ τῆς ἀστυφυλακῆς ἐν 'Αθήναις, Συλλ. 'Επιγ. 80. 6· πρβλ. Böckh P. E. 1. 278·— οὕτω **τοξαρχέω**, εἶμαι **τόξαρχος**, 'Επιγραφ. 'Ερμιον. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 1203.

τοξασμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. Χρον. 2. 12, 6.

τοξεία, τὸ τοξεύειν διὰ τοῦ τόξου, ἡ τέχνη τοῦ τοξότου, Διόδ. 3. 8., 5. 74. II. περιληπτικὸν ἀντὶ τοῦ **οἱ τοξόται**, ἡ ἐκ τοξοτῶν δύναμις, Φιλόστρ. 328.

τοξ-ελκής, ές, ὁ ἕλκων τὸ τόξον, Μανέθων 4. 244.

τόξευμα, τό, τὸ τοξευόμενον, τὸ διὰ τοῦ τόξου ῥιπτόμενον, βέλος, 'Ηρόδ. 4. 132, κ. ἀλλ., Σοφοκλ. 'Αποσπ. 376, Εὐρ., κλπ.· ὅσον τ. ἐξικνέεται, ἡ ἀπόστασις βολῆς τόξου, 'Ηρόδ. 4. 139· πρὶν τ. ἐξικνεῖσθαι, πρὶν φθάσῃ αὐτοὺς βέλος, Ξεν. 'Ανάβ. 1. 8, 19· εἰς τ. ἐξικνοῦμαι, ἔρχομαι ἐντὸς βολῆς τόξου, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 4, 23· οὕτω, ἐντὸς τοξεύματος ὁ αὐτ., καὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 991· ἔξω τοξεύματος Θουκ. 7. 30· ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι κάρα γέροντος, ἐπὶ τῆς παιδιᾶς τοῦ κοττάβου, Εὐρ. 'Αποσπ. 566· — μεταφορ., ἐπὶ ᾠδῶν καὶ λόγων, Πινδ. I. 5 (4). 59· οὕτω, καρδίας τοξεύματα Σοφ. 'Αντ. 1085· ὄμματος θελκτήριον τόξευμα Αἰσχύλ. 'Ικ. 1005, πρβλ. 'Αγ. 240. II. ἐν τῷ πληθυντ. **τὰ τοξεύματα** ἀντὶ **οἱ τοξόται**, ἡ ἐκ τοξοτῶν στρατιωτικὴ δύναμις, 'Ηρόδ. 6. 112, Πλουτ. Πύρρ. 21.

τοξεύς, έως, ὁ, τοξότης· μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἡσ. 'Αποσπ. 41. 4.

τόξευσις, ἡ, τὸ τοξεύειν, τόξευμα, ταῖς τῶν ὀμμάτων τοξεύσεσιν Λιβάν. τ. 4, 1070, 34.

τοξεύτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **τοξευτήρ**, τοξεύτειρα 'Αρμενίη, ἡ τόξων εὖ εἰδυῖα, ἡ τὴν τοξικὴν ἀκριβοῦσα, ἡ τοξικὴ ἀρίστη, 'Οππ. Κυνηγ. 3, 22.

τοξευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἄρατ. 400, 500, Μανέθων 2, 100, 139, 'Ορφ. Λιθ. 493.

τοξευτής, οῦ, ὁ, ὁ τοξεύων, τοξότης, 'Ιλ. Ψ. 850, Καλλ. 'Αποσπ. 130. II. ὁ ἀστερισμὸς Τοξότης, Sagittarius Ἄρατ. 306.

τοξευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τοξείαν, τῆς τοξευτικῆς τέχνης Εὐστ. 40. 22.

τοξευτός, ή, όν, ὁ κτυπηθεὶς διὰ βέλους, τοξευθείς, ἐκ Φοίβου Σοφ. Φιλ. 335.

τοξεύω, μέλλ. **-σω**, ὡς τὸ **τοξάζομαι** (ὃ ἴδε), βάλλω διὰ τοῦ τόξου, τινός, κατά τινος σημείου, 'Ιλ. Ψ. 855· πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Σοφ. 'Αντ. 1034· ὡσαύτως, τ. ἐπὶ σκοποῦ Πλάτ. Σίσυφ. 391A· εἴς τινα 'Ηρόδ. 1. 214, Ξεν.· κατά τινος Λουκ. 'Αλιεὺς 7· ἐς χωρίον, ἐς τὰ γυμνὰ 'Ηρόδ. 8. 128, Θουκ. 3. 23· ἐπ' ἐκεῖνο Λουκ. π. Διαβολ. 15· πρὸς τὸν οὐρανὸν 'Ηρόδ. 4. 94·— μεταφορ., τοξεύσασα τῆς εὐδοξίας Εὐρ. Τρῳ. 638, πρβλ. Ἴωνα 1411· — ἀπολ., ποιοῦμαι χρῆσιν τοῦ τόξου, τοξεύω, 'Ηρόδ. 1. 136· τὸν παῖδα τοξεύσας ἀπολωλέκεε, διὰ βέλους, ὁ αὐτ. 3. 74, πρβλ. 'Αριστοφ. Ὄρν. 1188, Θουκ., κλπ.· καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας, ὑψηλο-

τερον τοῦ δέοντος, Σοφ. Ο. Τ. 1196· μετὰ δοτ. τρόπου, τ. τοξήρει ψαλμῷ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1064· εὔσκοπα ἢ ἄσκοπα τ., ἐπιτυχῶς ἢ ἀσκόπως, Λουκ. Νιγρ. 36, Τόξ. 62. **II.** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ., τοξεύω, πλήττω διὰ βέλους, τινὰ Εὐρ. Τρω. 255, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 2, 12· θηρίον ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 2, 10· ἔλαφον Ἀριστ. π. Θαυμασ. 86. — Παθητ., πλήττομαι διὰ βέλους, Θουκ. 3. 98, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 8, 20., 4. 1, 18· — μεταφορ., ἔρως, ἐτόξευσ' αὐτὸν Εὐρ. Τρῳ. 255· ἡ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται, προσβάλλεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 846· — πρβλ. **κατατοξεύω**, ὅπερ εἶναι ἡ κυρία λέξις ἡ δηλοῦσα τὸ φονεύω διὰ βέλους. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., βάλλω ἀπὸ τόξου, μεταφ., ἐκπέμπω, ἀποστέλλω, τ. ὕμνους Πινδ. Ι. 2. 5· γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια Αἰσχύλ. Ἱκ. 446· ταῦτα νοῦς ἐτόξευσεν μάτην, ματαίως ἔρριψε τὰ βέλη ταῦτα, Εὐρ. Ἑκ. 603.— Παθ., ἡμῖν γὰρ ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος Αἰσχύλ. Εὐμ. 676.

τοξήρης, ες, (√ΑΡ, **ἀραρίσκω**) ὡπλισμένος διὰ τόξου, χεὶρ Εὐρ. Ἄλκ. 35, πρβλ. Ῥῆσ. 226. **2)** = **τοξικός**, τ. σάγη ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. Μαιν. 1 88· τ. ψαλμός, ὁ ἦχος ὁ ἀποτελούμενος ἐκ νευρᾶς τοῦ τόξου, αὐτόθι 1063.

τοξικός, ή, όν, (τόξον) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ τόξον, τ. θῶμιγξ, ἄτρακτος Αἰσχύλ. Πέρσ. 460, Ἀποσπ. 129· τ. στολή, ὁ ὁπλισμὸς τοῦ τοξότου, Πλάτ. Νόμ. 833Β. **2) ἡ τοξικὴ** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τοῦ τοξότου τέχνη καὶ ἐμπειρία, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 197Α, Λάχ. 193C, κ. ἀλλ.· πρβλ. **τοξοσύνη**. **3) ἡ τ.** (ἐξυπ. θυρίς) στενὸν παράθυρον πρὸς τόξευσιν, «πολεμίστρα», Ἑβδ. (Κριτ. Ε', 28), Συμμ. Ἰεζεκ. Μ', 16. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἠσκημένος εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου, ἔμπειρος τοξότης, Πάνδαρος Πλούτ. 2. 405Β· τοξικώτατος Ξεν. Κύρ. 6. 2, 4. **III.** τὸ τοξικόν, περιληπτικῶς, = οἱ τοξόται, Ἀριστοφ. Λυσ. 462. **2)** τ. φάρμακον, δηλητήριον δι' οὗ ἤλειφον τὰ βέλη, Ἀριστ. π. Θαυμ. 86· τὸ τ. Στράβ. 165, Αἰλ. π. Ζ. 9. 15.

τοξῖτις, ιδος, ἡ, μετὰ τοῦ **νευρά** ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἡ χορδὴ τοῦ τόξου, Ἀρχ. Μαθ. **II.** ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀρτεμισία, Ποιητὴς ἐν Fabric. Bibl. Gr. 3. 634· τὸ φυτὸν καλεῖται toxotis παρὰ τῷ Ἀπουληΐῳ, τοξητησία παρὰ τῷ Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθοις) 3. 127.

τοξοβαλλίστης, ὁ, καταπελταφέτης, Λέων Τακτ. 5, 7.

τοξο-βέλεμνος, ον, ὁ τῷ τόξῳ βάλλων, τοξοβόλος, Ὀρφ. Ὕμν. 33, 6.

τοξοβολέω, βάλλω διὰ τοῦ τόξου, τοξεύω, τοξοβολοῦντες οὐκ ἐπαύοντο Δούκα Βυζαντ. Ἱστορ. 32, σ. 122Β.

τοξοβολία, ἡ, τὸ τοξοβολεῖν, βάλλειν διὰ τοῦ τόξου, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 456.

τοξοβολικός, ή, όν, θυρίς, = **τοξικὴ** (3), διὰ μιᾶς τοξοβολικῆς θυρίδος ἔβαλεν ἑαυτὸν κατὰ γῆς ἔξω πόλεως Δούκ. Βυζ. Ἱστ. 40, σ. 169D.

τοξοβολισμός, ὁ, τὸ τοξοβολεῖν, Ἀνώνυμ. ἢ Ἥρων Βυζ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Grecs. σ. 218.

τοξοβολίστρα ἢ **-βαλλίστρα,** ἡ, εἶδος καταπέλτου, πολεμικὴ μηχανὴ πρὸς ἐξακόντισιν βελῶν, Λέοντ. Τακτ. 5, 7, Μετὰ Θεοφάν. 298, 16, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 670, 671, 673, 676.

τοξο-βόλος, ον, ὁ βάλλων διὰ τοῦ τόξου, Ἀνθ. Π. 9. 179., 12. 181.

τοξο-δάμας [δᾰ], αντος, ὁ, ὁ τόξοις δάμνων, δαμάζων, τοξότης, τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται Αἰσχύλ. Πέρσ. 26, 30, 926.

τοξό-δαμνος, ον, ὁ διὰ τοῦ τόξου δαμάζων, τ. Ἄρης, ὁ πόλεμος τῶν τοξοτῶν, δηλ. τῶν Περσῶν (πρβλ. **τόξον I**), Αἰσχύλ. Πέρσ. 86· Ἄρτεμις Εὐρ. Ἱππ. 1451· τοξόδαμνε παρθένε Δίφιλος ἐν «Ἑλενηφοροῦσιν» 1. 3.

τοξο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα τόξου, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205F.

τοξο-ζώνια, τά, ζῶναι ἐξ ὧν τὰ τόξα ἐξηρτῶντο, Βυζ.

τοξο-θήκη, ἡ, θήκη τόξου ἢ βελῶν, φαρέτρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1209.

τοξό-κλυτος, ον, περίφημος ἐπὶ τῷ τόξῳ, Πινδ. Ἀποσπ. 279 (Σχόλ. Ἐνετικ. Β. εἰς Ἰλ. Χ. 51).

τόξον, τό, (ἴδε ἐν τέλει)· — ὡς καὶ νῦν, τόξον, χυδ. «δοξάρι», τὰ δὲ βέλη καλοῦνται **ὀϊστοί, ἰοί,** Ὅμηρ., ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μεταχειρίζηται τὸ πληθ. **τόξα** ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ., Τραγικ., ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἴδε Ἡρόδ. 2. 106., 3. 78· — τὸ Ὁμηρικὸν τόξον ἀποτελεῖται ἐκ δύο τμημάτων ἐξεσμένων ἐκ κέρατος καὶ συνημμένων κατὰ τὸ μέσον διὰ τοῦ **πήχεως** (πρβλ. **ἴξαλος**), Ἰλ. Δ. 365· ἡ νευρὰ κατεσκευάζετο ἐκ συνεστραμμένων τενόντων (νεῦρα βόεια), ἐπὶ δὲ τῶν ἄκρων τοῦ τόξου ὑπῆρχον αἱ κορῶναι, ἐφ' ὧν προσεδένετο ἡ νευρά· — περιγραφὴ ἀνδρὸς σύροντος τὸ τόξον ὑπάρχει ἐν Ἰλ. Δ. 123 κέξ.· τόξα τιταίνω, τανύω τὸ τόξον, Ε. 97· οὕτω, τόξον ἕλκειν Λ. 582· ἀνέλκειν Ν. 583· ὕστερον, τόξον τείνειν, ἐντείνειν, τανύειν, ἴδε τὰς λέξεις· ἂν καὶ ταῦτα πολλάκις σημαίνουσι μόνον τὸ ἐφοδιάζειν τὸ τόξον διὰ νευρᾶς, πρβλ. **παλίντονος**· ἦτο ὀλίγον **καμπύλον** (καμπύλα τόξα) καὶ ὅτε ἐνετείνετο ἰσχυρῶς ἐγίνετο **κυκλοτερές**, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1066· ἐφυλάσσετο δὲ ἐντὸς τοξοθήκης (γωρυτός), πρβλ. **γυμνός, γυμνόω**. Τὸ τόξον ἦτο κυρίως τὸ ὅπλον τῶν Ἀνατολιτῶν, ὅθεν τόξου ῥῦμα (δηλ. οἱ Πέρσαι), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λόγχης ἰσχὺς (δηλ. οἱ Ἕλληνες), Αἰσχύλ. Πέρσ. 147, πρβλ. **τόξαρχος, τοξόδαμνος, τοξουλκός, τοξοφόρος, τοξότης I.** Περὶ τοῦ σχήματος τοῦ Σκυθικοῦ τόξου ἴδε ἐν **Σσ Α.** **2) τόξῳ** κατ' εἰκασίαν, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1033. **3)** ἐνίοτε ἡ λέξις **τόξον** κεῖται ἀντὶ τῆς τοξικῆς τέχνης, οἷον τόξων εὖ εἰδὼς Ἰλ. Β. 718, κλπ.· τόξοισιν πίσυνος Ε. 205, Ν. 716· ἡ τέχνη τῶν τόξων Ἡρόδ. 1. 73· πρὸς τόξου κρίσιν Σοφ. Τρ. 266. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τόξον καὶ βέλη, Ὅμηρ., Ἡρόδ., Σοφοκλ. Φιλ. 68, 75, 113, κτλ.· καὶ ἐνίοτε ἴσως τὰ τόξα ἀντὶ τοῦ βέλη, αὐτόθι 652, Πλάτ. Νόμ. 815Α, πρβλ. 795Β. **III.** μεταφορ., τόξα ἡλίου, αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ, Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1090· ἀμπέλινα τ., ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ οἴνου, Πινδ. Ἀποσπ. 239· τόξον μερίμνης Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 33Ε. **IV.** πᾶν πρᾶγμα ἔχον σχῆμα τοξοειδὲς ἢ καμπύλον, τὸ οὐράνιον τόξον, ἡ ἶρις, Λατ. arcus caeli, Αἰσχρίων ἐν Ῥήτορσι (Walz) 3. 651 σημ., Ἑβδ. (Γεν. Θ', 13), Ἡσύχ. ἐν λέξ. **εἶρις**: «εἶρις· ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου γενομένη ταῖς νεφέλαις χρόα, τὸ καλούμενον τόξον»: **2)** τόξα λατάγων, ἡ καμπύλη ἣν διαγράφει ὑγρὸν ῥιπτόμενον ἐκ ποτηρίου, Κριτίας 1. 2. **3)** καμάρα, Ἀνθ. Π. 9. 694. (Ἐκ τῆς √ΤΟΚ, συγγεν. τῇ ῥίζ. ΤΕΚ ἐν τῷ **τέκμαρ**, ΤΥΧ ἐν τῷ **τυχεῖν, τυγχάνω**, πρβλ. **τόσσαις**· καὶ ἴδε ἐν λ. **τίκτω**).

τοξο-ποιέω, κάμνω τι ἐν εἴδει τόξου, τ. τὰς ὀφρῦς, ἐπὶ ὑποκριτοῦ ἀνθρώπου, μὴ σκυθρώπαζ', .. οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς Ἀριστοφ. Λυσ. 8, Ἀλκίφρων 319, Ἀν. Βεκ. 25. 8, Ἡσύχ., Φώτ., κλπ., πρβλ. **ὀφρύς**.

τοξο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων τόξα, καὶ **τοξοποιία,** ἡ Πολυδ. Ζ', 156, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 9239.

τοξοσύνη, ἡ, ἡ τόξων ἐπιστήμη, ἐμπειρία εἰς τὸ τοξεύειν, Ἰλ. Ν. 314, Εὐρ. Ἀνδρ. 1194· — ποιητικὴ λέξις, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ λέγεται **τοξική**, ἡ.

τοξο-τευχής, ές, ὡπλισμένος διὰ τοῦ τόξου, εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε Αἰσχύλ. Ἱκ. 288.

τοξότης, ου, Δωρ. **τοξότας, α,** ὁ, (τόξον) ὁ τῷ τόξῳ χρώμενος ἐν ταῖς μάχαις, ὁ ὡπλισμένος διὰ τόξου, Ἰλ. Λ. 385, Ἡρόδ. 3. 39, Τραγ., κλπ.· ἀτράκτων τοξόται Εὐρίπ. Ῥῆσ. 312· τ. στρατὸς Πινδ. Ο. 13. 126· πρβλ. **ἱπποτοξότης**· — ἦτο τὸ ἔμβλημα τὸ ἐπὶ τῶν Περσικῶν νομισμάτων τετυπωμένον, Πλουτάρχ. Ἀγησ. 15, Ἀρτοξ. 20· πρβλ. **τόξον I.** **2)** ὁ Τοξότης, Λατ. Arcitenens, Sagittarius, ἀστερισμός τις τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου, Πλούτ. 2. 908C, πρβλ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 18. **II.** ἐν Ἀθήναις, οἱ τοξόται ἀπετέλουν τὴν ἀστυφυλακὴν τῆς πόλεως, ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σκύθαι, ἐπειδὴ ἦσαν δοῦλοι ἐωνημένοι ὑπὸ τῆς πολιτείας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν χωρῶν τῶν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος, Ἀνδοκ. 24. 8, Αἰσχίν. 51, 19, πρβλ. Ἀριστοφάν. Ἀχ. 54, 711, Ἱππ. 665, Πλάτ. Πρωτ. 319C, καὶ ἴδε **τόξαρχος II. 2.** — Κατὰ Σουΐδ.: «τοξόται, οἱ δημόσιοι ὑπηρέται, φύλακες τοῦ ἄστεως, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἵτινες πρότερον μὲν ᾤκουν τὴν ἀγορὰν μέσην σκηνοποιησάμενοι, ὕστερον δὲ μετεβησαν εἰς Ἄρειον Πάγον. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι καὶ Σκύθαι καὶ Σπευσίνειοι ἀπὸ Σπευσίνου τινὸς τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτούς».— Καθ' Ἡσύχ.: «τοξόται· δημόσιοι ὑπηρέται», ἴδε καὶ Φώτ. ἔνθα ἀντὶ τοῦ Σπευσίνιοι ὑπάρχει Σπουσίνιοι καὶ Σπουσίνου ἀντὶ Σπευσίνου.

τοξότις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ἡ χειριζομένη τὸ τόξον, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 223, Ὀρφ. κλπ.· τ. χεὶρ Ἀνθ. Π. 6. 188. — **Τοξότιδες** ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλου. **II.** θυρὶς τοξευτική, δι' ἧς ἔρριπτον βέλη, «πολεμίστρα», Πολύβ. 8. 9, 3· πρβλ. **τοξικὸς I. 3.**

τοξουλκία, ἡ, (ἕλκω) ἡ χρῆσις τόξου, στράτευμα βρέμον ἐν τοξουλκίαις Μανασσ. Χρον. 3680.

τοξουλκός, όν, (ἕλκω) ὁ ἕλκων τὸ τόξον, τοξουλκῷ λήματι πιστούς, ἔχοντας πεποίθησιν εἰς τὴν τοξικήν των τέχνην, ἐπὶ τῶν Περσῶν (πρβλ. **τόξον I**), Αἰσχύλ. Πέρσ. 55. **II.** αἰχμὴ τ., «τοξικὴ βολή» (Σχόλ.), αὐτόθι 239.

τοξο-φάρετρον, τό, τόξον καὶ φαρέτρα, τόξον μετὰ φαρέτρας, τοξοφάρετρον φορεῖν Μαυρικ. Στρατ. 1, 2· τοξοφάρετρα ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναβασταζόμενα αὐτόθι 12, 5, κλπ.· — λέγεται καὶ **τοξοφαρέτρα**, Bandin. Bibl. Med. τ. 2, σ. 224.

τοξοφορέω, φέρω τόξον, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 12. 162.

τοξο-φόρος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων, ἡ φέρουσα τόξον, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Φ. 483, Ἀριστοφ. Θεσμ. 970· τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 13. 126, Πινδ.· τοῦ Ἡρακλέους, Εὐρ. Τρω. 801· τῶν Κρητῶν, Πινδ. Π. 5. 54· τῶν Μήδων, Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 73, πρβλ. Ἐπίγραμμ. ἐν Ἀριστ. Ἀποσπ. 624· ἐπὶ τῶν Φρυγῶν, Εὐρ.

Ρησ. 32· — ὁ **τοξοφόρος** = **τοξότης**, Ἡρόδ. 1. 103, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 9. 43.

τοξο-χαρής, ές, ὁ χαίρων ἐπὶ τῷ τόξῳ, Νικήτ. Εὐγεν. 4, 180., 5. 376.

τοξο-χίτων, [ῐ] ωνος, ὁ, ἡ, ὡπλισμένος διὰ τόξου καὶ βελῶν, Ἐπίγ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Τ. 1 (Ahrens **χαλκοχίτωνες**).

τόπαζος, ὁ, ἡ, τὸ κίτρινον ἢ ἀνατολικὸν τοπάζιον, ἢ κατὰ τὸν King (Antique Gems. σ. 56), ὁ χρυσόλιθος, Διον. Π. 1121, Ὀρφ. Λιθ. 278, Ἀνθ. Π. 6. 329, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7. 6· — ὡσαύτως **τόπαζον**, τό, Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. ἔνθ' ἀνωτ.· **τοπάζιον**, Στράβ. 770, Διόδ. 3. 39, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ', 126). — ὁ Πλίνιος (37. 32) ὀνομάζει μὲ τὸ ὄνομα topazion δύο διαφόρους πολυτίμους λίθους.

τοπάζω, μέλλ. **-άσω**, εἰκάζω, ὑπονοῶ, ὑποπτεύω, στοχάζομαι, ὑπολαμβάνω, τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1369· ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω Σοφ. Ἀποσπ. 225· τοπάζετε Ἀριστοφ. Σφ. 73· τ. περί τινος Πλάτ. Θεαίτ. 155D· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, αὐτόθι 151B· εἴτε .., εἴτε μὴ .. ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 159A· ἑπομένης αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 489D, Φαίδρ. 228D.

τοπαστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τοπάζω**, δεῖ τοπάζειν, «τοπαστέον· ὑποληπτέον, ὑπονοητέον» Ἡσύχ.

τοπάλαι, τοπαλαιόν, τόπαν, τοπαράπαν, τοπαραυτίκα, τοπάροιθε, τοπάρος, ἤδη φέρονται ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι διῃρημένως **τὸ πάλαι, τὸ παλαιόν, τὸ πᾶν** κτλ.

τοπαρχέω, εἶμαι **τοπάρχης**, Νικήτ. Χρον. 111D, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 427, Ἰω. Μαλαλ. τ. 1, σ. 98, κλπ.

τοπ-άρχης, ου, ὁ, κυβερνήτης, διοικητὴς τόπου τινὸς ἢ διαμερίσματος, ἔπαρχος, μάλιστα ἐν Αἰγύπτῳ, Ἑβδ. (Γέν. ΜΑ', 34), Συλλ. Ἐπιγρ. 4976, Παλαίφατ. 72. 7, πρβλ. **τοπογραμματεύς**.

τοπάρχησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., τὴν τῆς Μυσίας περιβαλοῦνται τοπάρχησιν Νικήτ. Χρον. 239D

τοπαρχία, ἡ, τὸ τοπικὸν διαμέρισμα, ὅπερ κυβερνᾷ **τοπάρχης**, ἐπαρχία, Ἑβδ. (Α' Μακκ. ΙΑ', 28), Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 49, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 4, 9, κ. ἀλλ.

τοπαρχικῶς ἔχειν, ὑπὸ τοπάρχῃ εἶναι(;) Μ. Ἄτταλ. σ. 115, 5, ἔκδ. Β.

τόπ-αρχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὴν κυβέρνησιν ἢ διοίκησιν τόπου τινός, γυνὴ τ., ἡ κυρία, δέσποινα, Αἰσχύλ. Χο. 664· ἀλλ' ὁ νῶδ. Μ. ἔχει **τάπαρχος**, ὅθεν ὁ Ahr. διώρθωσε γ' **ἄπαρχος**· ὁ δὲ Bamberger **στέγαρχος**.

τοπεῖον, τό, σχοινίον, Ἄρχιππος ἐν «Ὄνῳ» 1, Στράττις ἐν «Μακεδόσι» 1, πρβλ. **τοπήιον**.

τοπέω, ἢ -άω, = **τοπάζω**, «ὥσπερ ματῶ ματάζω, οὕτω σὺν ἄλλοις καὶ τὸ τοπῶ τοπάζω» Εὐστ. 543. 17, πρβλ. **ὑποτοπέω**.

τοπ-ηγορία, ἡ, συζήτησις ἐπὶ κοινοῦ τόπου, ῥητορικὴ ἐξέτασις αὐτοῦ, Λογγῖν. 11. 2., 12. 5., 32. 5.

τοπήιον, τό, Ἰων. ἀντὶ **τοπεῖον**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 315. **II.** φραγμὸς κήπου ἢ πρασιᾶς ἐκ θάμνων ἐπιμελῶς κλαδευομένων καὶ σχηματιζόντων συμπλέγματα καὶ σχήματα διάφορα, τὸ παρὰ Πλινίῳ opus toparium.

τοπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τόπον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τόπον, κίνησις τ. Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 8· ὕλη τ. = κατὰ τόπον κινητή, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7.1, 9· — Ἐπίρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 424A. **2)** ὁ ἐπὶ τόπου ἐγχώριος, φυλαὶ Διον. Ἁλ. 4. 14· ἐπὶ φαρμάκων, ὧν χρῆσις πρέπει νὰ γίνηται ἐπὶ ὡρισμένου μέρους, Γαλην. Τῶν Κατὰ τόπους 1, 1. **II.** ὁ ἀναφερόμενος εἰς κοινοὺς τόπους, Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 22, 13· ὁ αὐτὸς ἔγραψε πραγματείαν τὰ τοπικά, ἐν ᾗ (ὡς λέγει) ἐκτίθησι τὴν μέθοδον ἢ θεωρίαν καθ' ἣν ἐξάγει τις συμπεράσματα ἐν πιθανοῖς ὑποθέσεσιν· ἡ δὲ τέχνη αὕτη εἶναι ἡ διαλεκτική, Τοπ. 1. 1, 1.

τόπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τόπος**, μικρὸς τόπος, Βυζ.

τοπίτης, [ῑ], ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἴς τινα τόπον ἢ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος, Στέφ. Βυζ.

τοπο-γραμματεύς, έως, ὁ, γραμματεὺς τόπου (ἴδε **τοπάρχης**), Αἰγύπτιός τις ἄρχων ἢ πολιτικὸς ὑπάλληλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4699. 14., 4956. 32.

τοπογρᾰφέω, περιγράφω τόπον ἢ χώραν, Ἀθήν. 16D. **II.** ὁρίζω τὴν θέσιν τόπου τινός, Στράβ. 583.

τοπογρᾰφία, ἡ, καθορισμὸς καὶ περιγραφὴ τόπου τινὸς ἢ χώρας, Πρόκλ. ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 318, 35, κλπ.

τοπογρᾰφικός, ή, όν, ὁ ἔμπειρος τοπογραφίας ἢ ἠσκημένος εἰς αὐτήν, Εὐστ. Πονημάτ. 204. 3.

τοπο-γράφος, [ᾰ], ὁ, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τοπογραφίαν.

τοποθεσία, ἡ, θέσις τόπου, τὸ μέρος ἔνθα κεῖται τόπος τις, Διόδ. 1. 42, κλπ. **II.** περιγραφὴ τόπου, τοπογραφικὴ ἐξέτασις, Κικ. πρ. Ἀττ. 1. 13, 5., 16 ἐν τέλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

τοποθετέω, σημειῶ τὴν θέσιν τόπου τινός, ὡς τὸ **τοπογραφέω**, τὰ περὶ τὴν Σκυθίαν τοποθετῶν Στράβ. 109, 552 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Casaub. ἀντὶ νομοθετῶν).

τοπο-κρᾰτέω, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τόπον τινά, εἶμαι κύριος τόπου τινός, ἐὰν ἐρυμνὰ καὶ ἐπίμαχα προκαταλαμβανόμενοι χωρία τοποκρατῶσι Φίλων 2. 383, Τζέτζ.

τοπο-κρατία, ἡ, = **τοπαρχία**, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 412B.

τοπο-κράτωρ [ᾰ], ορος, ὁ, = **τόπαρχος**, Παῦλ. Ἀλεξανδρ. 3.

τοπολλάκις, βελτίων ἡ διῃρημένη γραφὴ τὸ πολλάκις.

τοπο-μᾰχέω, διεξάγω πόλεμον κατέχων ἰσχυρὰς θέσεις ἃς οἱ πολέμιοι δὲν τολμῶσι νὰ προσβάλωσι, Πλουτ. Φλαμιν. 3, Κλεομ. 20, κλπ. **II.** τ. περὶ τῆς στάσεως, μάχομαι πρὸς κατάληψιν ἰσχυρᾶς θέσεως, Διόδ. 13. 39.

τόπος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατιν. locus, regio, πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ ἀκολούθως παρὰ πᾶσι τοῖς Ἀττικ. συγγραφεῦσι· περιφρ., χθονὸς πᾶς τόπος, δηλ. πᾶσα ἡ γῆ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 249· ἐς τὸν Ἑλλήνων τ. ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 790· ἐν Ἑλλάδος τόποις, ἐν Ἑλλάδι, αὐτόθι 796, πρβλ. Ἱκέτ. 232· ἐν Αὐλίδος τ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 191· Πέλοπος ἐν τ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 703, πρβλ. 292· πρὸς ἑσπέρους τ., πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 348· πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων, ἔμπροσθεν τῆς Σαλαμῖνος, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 447· Θρῄκης ἐκ τόπων Εὐρ. Ἄλκ. 67· Διρκαίων ἐκ τ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1026· — οὕτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, χώρα, ὁ τ. ὁ Ἑλληνικὸς Ἰσοκρ. 103E, πρβλ. 406A· ὁ περὶ Θράκης τ. Δημ. 475. 2· ὁ περὶ Θρ. τ. Αἰσχίν. 29. 20., 64. 9· ὁ τ. οὗτος, ἐν τούτοις τοῖς τ. Ξεν. Ἀνάβ. 4. 4, 4, Κύρ. 2. 4, 20· ὅλος τ. Δημ. 413. 3· κατὰ τόπους καὶ κώμας Πλάτ. Κριτί. 119A· οἱ τῆς χώρας τ., αἱ θέσεις, αἱ «τοποθεσίαι» χώρας τινός, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 760C, πρβλ. 705C, κλπ.· ἀλλά, ὁ τόπος τῆς χώρας, αἱ ἐντόπιοι περιστάσεις, Δημ. 48. 22). **2)** τόπος, θέσις, οὐ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μεταλλάσσειν Αἰσχίν. 65. 1· τόπον διδόναι τινὶ Πλούτ. 2. 462B· μὴ καταλείπεσθαι τόπον ἐλέους Πολύβ. 1. 88, 2· τόπον ἔχω, κατέχω τὴν θέσιν μου, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 1026. 15, Πλούτ. 2. 646A· φίλου τ. ἔχω, ἔχω τὴν θέσιν φίλου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 4, 5· — τόπῳ, μετὰ γεν., εἰς τὴν θέσιν τινός, ἀντί τινος, Ἡρωδιαν. 2. 14· ἀνὰ τόπον, εἰς τὸν τόπον, ἀμέσως, Ἕρμαν. εἰς Εὐρ. Ἱκέτ. 662 (604)· ἐπὶ τόπου Πολύβ. 4, 73, 8· κατὰ τὸν αὐτὸν τ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 1· παρὰ τόπον, εἰς οὐχὶ καλὸν τόπον, οὐχὶ ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ, Στράβ. 459. **3)** τόπος ἢ μέρος τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Γαλην.· ὁ τόπος, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 18., 7. 3.1. **4)** χωρίον συγγραφέως, πρῶτον παρὰ Πολυβ. ἐν Ἐκλογ. Βατικ. σ. 443, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 11, Καιν. Διαθ., κλπ.· διότι τὸ χωρίον τῶν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 20, εἶναι πιθανῶς νόθον, πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 2. 117. **5)** τόπος πρὸς ταφήν, κοιμητήριον, Βυζ.· — ἐν Εὐριπ. Ἡρακλ. 1041 ὁ Elmsl. ἐπηνώρθωσε τάφου. **6)** ἐν Αἰγύπτῳ, διαμέρισμα, τοπικὴ διαίρεσις, ἐπαρχία, ὑποδιαίρεσις τοῦ νομοῦ, πρβλ. **τοπάρχης** καὶ ἴδε Franz. εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3, σ. 293. **II.** ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, Ἰσοκρ. 104C, 215D, Αἰσχίν. 84. 40, Πολύβ., κλπ. **2)** κοινὸς τόπος ἢ **στοιχεῖον**, ἐν τῇ Ῥητορικῇ, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 2, πρβλ. 2. 22, 13 κἑξ., 26, 1 κἑξ., 26. 1· **τόποι** εἶναι οἱ τοῦ Κικέρωνος loci communes, de Orat. 3. 27, Topica ἀλλαχοῦ· ἄλλως loci ἢ sedes argumentorum, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2, Quintil. 5. 10, 20. **III.** μεταφορ., περίστασις, εὐκαιρία, θέσις, ἐν τόπῳ τινὶ ἀφανεῖ Θουκ. 6. 54, Ἡλιόδ. 6. 13. (Ἡ ῥίζα δὲν ἐξιχνιάσθη μετὰ βεβαιότητος, ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 684).

τοποτηρέω, εἶμαι τοποτηρητής, ἀντιπροσωπεύω, Σύνοδ. Ἐφέσου 1088D, Χρον. Πασχ. 621, 11, κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 299.

τοποτηρησία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ τοποτηρητοῦ, Καρθαγ. Καν. 94. **2)** ἡ φρουρὰ φρουρίου, Κ. Πορφυρογ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 225.

τοποτήρησις, ἡ, = **τοποτηρησία**, Κηρουλ. 817. — Ἀλλ' ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 299 θεωρεῖ τὸν τύπον τοῦτον ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν διεφθαρμένον ἑλληνισμόν.

τοπο-τηρητής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἀντιπρόσωπος, ἀπεσταλμένος, κλπ., Λατιν. vicarius, Κανὼν Καρθαγέν. 4, Ἐφέσου 1176B, Θεόδ. Στουδ. IV, 1216D, κλπ. **2)** ἀρχηγὸς φρουρᾶς ἐν φρουρίῳ, Θεοφ. 604, 17.

τοποτηρήτισσα, ἡ, ἡ τοῦ τοποτηρητοῦ γυνή, Κ. Πορφυρογ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ.

τοπο-φύλαξ [ῠ], ακος, ὁ, φύλαξ τόπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 9546.

τοπρίν, τοπρόσθεν, τοπρότερον, τοπρῶτον, ἴδε ἐν λέξ. **πρίν, πρόσθεν, πρότερος**.

τόργος, ὁ, γύψ, Καλλ. Ἀποσπ. 204, Λυκόφρ. 357, 1080. **II.** τόργος ὑγρόφοιτος, δηλ. κύκνος, ὁ αὐτ. 88.

τορδύλιον, τό, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 3. 63.

τόρδυλον, τό, εἶδος φυτοῦ τινος κορυμβοφόρου, Schneid. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 841.

τορεία, ἡ, τὸ τορεύειν, ἐγγλύφειν, χαράττειν, ποιεῖν ἀνάγλυφα ἐπὶ μετάλλου ἢ ἐπὶ ξύλου, Πλουτ. Αἰμίλ. 32, Δημοσθ. 25, κλπ. **2)** μεταφορ., ἐπὶ τῆς ῥητορικῆς τέχνης, Πολυδ. Ϛ', 141.

τόρευμα, τό, ἔργον τορείας, ἀνάγλυφον (ἴδε **τορεύω II**), Μέ-

νανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσι» 4, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 230Ε· τορεύματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ Διόδ. 3. 47· ὀστράκινα τ. (ἀντὶ τορνεύματα) Στράβ. 381. **II.** ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 978, τόρευμα δεινὸν ποδὸς = τόρνευμα, ἡ ταχεῖα περιστροφή, ἴδε Matthiä ἐν τόπῳ· ἀλλ' ὁ Στέφ. διώρθωσε πόρευμα.

τορεύς, έως, ὁ, ἡ γλυφὶς τορευτοῦ, Πολυδ. Ζ', 192, Ι', 149· ὡσαύτως, ὁ τρυπῶν ἢ διατρυπῶν, Ἀνθ. Π. 6. 205, ἴδε Meineke εἰς Φιλύλλιον ἐν «Φρεωρύχῳ» 1, ἴδε **τόρος.**

τόρευσις, ἡ, = τορεία, Γλωσσ.

τορευτής, οῦ, ὁ, ἐργαζόμενος ἔργον τορείας, ἐργαζόμενος ἀνάγλυφα ἐπὶ μετάλλου ἢ ξύλου, κτλ., γλύπτης (ἴδε **τορεύω** II), Πολύβ. 16. 10, 3, Συλλ. Ἐπιγρ 3306, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. 25. **II.** μεταφορ., τορευταὶ λέξεων Βασίλ. τ. 1, σ. 70Β.

τορευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τορείαν, ὁ ἔμπειρος τορείας, Κλήμ. Ἀλ. 330· — ἡ τορευτική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ τορεύειν, μάλιστα εἰς μέταλλον, Πλίν. 34. 19,§ 1. 2., 35. 36, § 8· πρβλ. **τορεύω** II.

τορευτός, ή, όν, εἰργασμένος εἰς ἀνάγλυφον, γεγλυμμένος, «σκαλιστός», ποτήρια Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 434· σκύφος Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 55. **II.** μεταφορ., μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας εἰργασμένος, τετορνευμένος, τορ. ἔπος Ἀνθ. Π. 6. 545, πρβλ. Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. 25, Bentl εἰς Καλλ. Ἀποσπ. 40.

τορεύω, (τόρος) κυρίως = **τορέω,** διατρυπῶ, ἀνοίγω ὀπὴν διὰ μέσου τινός· μεταφορ., τόρευε πᾶσαν ᾠδήν, ᾆδε αὐτὴν διαπρυσίως, Ἀριστοφ. Θεσμ. 986, ἔνθα ὁ Bentl. προὔτεινε τὴν διόρθωσιν τορνεύειν. **II.** ἐργάζομαι τὸ μέταλλον σφυρηλατῶν αὐτὸ εἰς στρογγύλας ἐξοχὰς (πρβλ. **ἔκτυπον**), δηλ. ἐργάζομαι ἔργον ἀνάγλυφον ἢ ἔκτυπον, ἢ κατ' ἄλλους σκαλίζω διὰ τῆς γλυφίδος καὶ διακοιλαίνω, Λατ. caelare, μετ' αἰτ. τῆς ὕλης, τ. σίδηρον Στράβ. 631· ἄργυρον, κύπελλον Ἀνακρεόντ. 3, κλπ. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ., παριστάνω κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, πόντον αὐτόθι 59· μάχην Παυσ. 1. 28, 2· παιδίον ὁ αὐτ. 5. 17, 4· ἐρέβινθον Πλούτ. 2. 204Ε· Σάτυρον Ἀνθ Πλαν. 248 γράμμα τορευθὲν Ἀνθ. Παλ. 7. 274·— ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. **III.** μεταφορ. ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 24.— Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **τορνεύω,** ἴδε ἀνωτ. I. καὶ πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 324, Δινδ. εἰς Ἀθήν. 199Β, Meineke εἰς Μενάνδρ. Ἄδηλα 434.

τορέω, ὁ ἐνεστ. μόνον παρ' Εὐστ. καὶ Ἡσυχ. (πλὴν ὅτι ἀπαντᾷ **ἀντιτορεῦντα** ἐν τῷ Ὁμηρ. Ὕμνῳ εἰς Ἑρμ. 283)· μέλλ. **-ήσω** (**ἀντι-**) αὐτόθι 178· μετ' ἀόρ. α' **τορήσας** αὐτόθι 119, (**ἀντι-**) Ἰλ.· ἀόρ. β' **ἔτορον** Ἰλ., μετ' ἀναδιπλασ. **τετορεῖν** Ἡσύχ.— Παθητ., πρκμ. **τετόρημαι** Νόνν.· (τόρος). Τρυπῶ, διατρυπῶ, ἔτορε ζωστῆρα Ἰλ. Λ. 236· **τορήσας,** ἴδε ἀνωτ.—Παθ., σπλάγχνα .. τετορημένα χαλκῷ Νόνν. Δ. 5. 26· ἔγχει ὁ αὐτ. 13. 493. **2)** μεταφορ., διακηρύττω μετ' ὀξείας καὶ διαπεραστικῆς φωνῆς, ἐν ᾗ σημασίᾳ ὁ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 381 ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἀνωμάλου μέλλ. **τετορήσω,** πρβλ. **τορεύω** I, **τορός.** **II.** ὡς τὸ **τορνεύω,** ἐργάζομαι, σχηματίζω, χέλυν Ἄρατ. 269, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 162.

τορητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ τρυπήσῃ, τρωτός, τορητὸν οὐκ ἔτευξεν ἐν μάχῃ Λυκόφρ. 456.

τόρμᾰ, παρ' Ἡσυχ. **τόρμη, ἡ, τέρμα,** ἡ καμπὴ καὶ ἡ ὕσπληγξ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, τόρμαν «λέγει αὐτὸ τὸ χάραγμα τὸ ἀπὸ τοῦ τροχοῦ» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 262, 487.

τόρμος, ὁ, ὀπή, ἢ κοιλότης εἰς ἣν προσαρμόζεται γόμφος ἢ πάσσαλος, Ἡρόδ. 4. 72, πρβλ. Wessel. εἰς Διόδ. 2. 8· «τόρμος, ἡ πλήμ(ν)η εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται» Φώτ., Ἡσύχ.· τὸ τρῆμα ἐν ᾧ στρέφονται οἱ στροφεῖς θύρας, Βιτρούβ.·— ὑποκορ. **τόρμιον,** τό, Φίλων ἐν τοῖς Ἀρχ. Μαθ. σ. 75.

τορνεία, ἡ, ξυλεία κεκαμμένη πρὸς ναυπηγίαν πλοίων, κοινῶς «στραβόξυλον», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 3.

τόρνευμα, τό, κίνησις περιφερική, ὡς ἡ τοῦ τόρνου, πρβλ. **τόρευμα.** **2)** **τορνεύματα,** τὰ ἐκ τοῦ τόρνου πίπτοντα ξύσματα, ῥινήματα, Διοσκ. 1. 108.

τόρνευσις, εως, ἡ, = τορνεία I, Κλήμ. Ἀλ. 217, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 490.

τορνευτήριον, τό, τὸ τοῦ τορνευτοῦ ἐργαλεῖον, τὸ εἰς τὸν τόρνον ἐφηρμοσμένον σιδήριον, τόρνος, τορεύς, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 4.

τορνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος διὰ τοῦ τόρνου, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5. 1· τὸν τῆς γλώττης τορνευτὴν Λεόντιος ἐν Combefis. Auct. Patr. novo σ. 782Α.

τορνευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ τορνεύειν, στρέφειν τὸν τόρνον· ἡ τορνευτική (ἐξυπακ. τέχνη) Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 5. 1.

τορνευτο-λῡρ-ασπῐδο-πηγός, ὁ, ὁ τορνεύων λύρας καὶ κατασκευάζων ἀσπίδας, κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 491

τορνευτός, ή, όν, ὁ διὰ τόρνου εἰργασμένος, ποτήριον Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 434. **II.** κατάλληλος πρὸς τόρνευσιν, λίθος Θεοφρ. περὶ Λίθων 5.

τορνεύω, (τόρνος) ἐργάζομαι διὰ τοῦ τόρνου καὶ τῆς γλυφίδος, περιξέω, φιλοτεχνῶ, ἐξεργάζομαι, ἀποστρογγυλαίνω, Λατ. tornare, Πλάτ. Κριτί. 113D· κρίκους ἐκ πυρῆνος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4 2, 7, πρβλ. 5. 3, 2. — Μέσ., σφαιροειδὲς αὐτὸ ἐτορνεύσατο Πλάτ. Τίμ. 33Β. **2)** μεταφορ., ἐπὶ στίχων, ἐξεργάζομαι μετὰ δεξιότητος καὶ φιλοκαλίας, περιτορνεύω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 54, πρβλ. Schäf. εἰς Πλουτ. Αἰμίλ. 37. **II.** περιστρέφω, ὡς ὁ ξυλουργὸς τὸ τρυπάνιον, Εὐρ. Κύκλ. 661.— Πρβλ. **τορεύω** ἐν τέλει.

τορνία σταφυλή, ἡ, εἶδος σταφυλῆς, Πολυδ. Ϛ', 82.

τορνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **τόρνος,** τὸν τορνίσκον λαβόντες καὶ διαστάντες Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 53.

τορνο-γραφέω, περιγράφω κύκλον, «τὸ δὲ τορνογραφεῖν κυκλοτερῆ δείκνυσι τὸν τάφον» Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Ψ. 255.

τορνο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα κύκλου, κυκλοτερής, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 157.

τορνόομαι, ἀποθετ., σημειώνω ἢ χαράττω διὰ τοῦ τόρνου (διαβήτου), ποιῶ στρογγύλον, τορνώσαντο σῆμα, ἔκαμαν τὸν τύμβον στρογγύλον, Ἰλ. Ψ. 255· ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται, ὅσον τις κατασκευάσει τορνοειδές, δηλ. στρογγύλον τὸ κατώτατον κύτος φορτηγοῦ πλοίου καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς λεγομένας μακρὰς ναῦς, δηλ. τὰς πολεμικάς, τόσον, κτλ. (πρβλ. **γαυλός**), Ὀδ. Ε. 249, πρβλ. Διον. Π. 1170, Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) 64. — Τὸ ἐνεργ. τορνοῦν ἀταρπιτόν, ἐν Κραμήρου Παρισ. Ἀν. τ. 4, 290, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τορνῶσαι** καὶ **τορνώσας.**

τόρνος, ὁ, (ἴδε **τείρω**) ἐργαλεῖον τοῦ ξυλουργοῦ δι' οὗ ἐσχηματίζετο κύκλος, πιθανῶς δὲ ἀπετελεῖτο ἐκ περόνης προσδεδεμένης εἰς τὸ ἄκρον σχοινίου, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον διέμενεν ἀκίνητον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κύκλου, Λατ. tornus (Πλίν. 7. 37), Θέογν. 803· κυκλοτερὴς ὡς ἀπὸ τόρνου Ἡρόδ. 4. 36, πρβλ. Πλάτ. Φίληβ. 51C, 56Β· τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος Εὐρ. Βάκχ. 1067 — ἐν Ξεν. Πόροις 1, 6, τόρνος εἶναι τὸ μέρος τοῦ ἐργαλείου τὸ διαμένον ἐν τῷ κέντρῳ, ὅθεν αὐτὸ τὸ κέντρον. **II.** ὡς καὶ νῦν, ὁ τόρνος, βόμβυκας τόρνου κάματον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· «τοῦ σύμπαντος οὐρανοῦ τε καὶ κόσμου σφαιροειδοῦς ὄντος δύο ἀκίνητα ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ σημεῖα καταντικρὺ ἀλλήλων, καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας στερεὰ μένοντα καὶ συνέχοντα τὴν σφαῖραν» Ἀριστ. περὶ Κόσμου 2, 3 (ὅθεν **τορνεύω**). **III.** τὸ τορνοειδές, τὸ στρογγύλον, Διον. Π. 157, ἔνθα ἴδε Σχόλ. Εὐσταθ. — Καθ' Ἡσύχ.: «τόρνος· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ τὰ στρογγύλα σχήματα περιγράφεται», κατὰ δὲ Σουΐδ.: «τόρνος· ξύλον στρογγύλον. ἢ τὸ τρῆμα. καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό».

τορνωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ διὰ τόρνου στρογγυλωθείς, Ἀρκάδ. 82.

τορονευτός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἐπιγρ. Στρατονικείας, (edict. Dioclet. L. et W. 535, Cap. XV. Οὕτως ἐκεῖ πλεονάκις, ἅπαξ δὲ ἢ δὶς μόνον τὸ **τορνευτός.**

τορός, ά, όν, (ΤΕΡ, **τείρω**) διαπεραστικός: **1)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, διαπεραστικός, ὀξύς, Λουκ. Διόνυσος 7, Ἀλκίφρων 3. 48· τὸ τ. τῆς φωνῆς Πορφ. Βίος Πλωτίν. σ. 94· οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., τορῶς γεγωνεῖν Εὐρ. Ἴων 696· «τορῶς: ἰσχυρῶς· τρανῶς· μεγαλοφώνως» Φώτ.· τορὸν ἠχεῖν, βοᾶν Φιλόστρ. 542, 738· — οὕτω, τ. φόβος, τρομερός, Αἰσχύλ. Χο. 32. **β)** ἐπὶ τοῦ ὠτός, τὸ ἔχον λεπτήν, ὀξεῖαν αἴσθησιν, ἐς τορὸν οὔας ἔλλαχες Ἀνθ. Π. 7. 409. **γ)** ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, διαπεραστικός, ὀξύς, Ὀππ. Κυν. 1. 183. **2)** μεταφορ., ὡς τὸ **τρανής,** καθαρός, σαφής, ἑρμηνεὺς Αἰσχύλ. Ἀγ. 616, 1062· ἔπος, μῦθος αὐτόθι 1162, Ἱκέτ. 274· τορὸν γὰρ ἥξει ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 253· τ. ὕμνοι πιθαν. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 4, 1, 7· ἐρέω τι τορώτερον (κοινῶς τομώτερον) Καλλ. εἰς Δῆλ. 94 — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., ἀλλὰ τορῶς τοῦτ' ἴσθι Ἐμπεδ. 144· τ. τεκμαίρειν, λέγειν Αἰσχύλ. Πρ. 604, 609, κλπ.· προὐξεπίστασθαι αὐτόθι 699· ἐπεξελθεῖν αὐτόθι 870· ἀπαγγέλλειν, φράζειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 632, 1584· οὐ τ. ἴσμεν Εὐρ. Ῥῆσ. 77· ἀκούσας οὐ τ. αὐτόθι 656. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὀξύς, ἕτοιμος, πρόθυμος, Ξεν. Λακ. 2, 11, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητ. 11. 5· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., ἐπερείδεσθαι τορῶς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1102· τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν Heind. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 175Ε· συγκρ. **τορώτερον,** Εὐστ. Πονημάτ. 199. 53· ὑπερθ. **-τατα,** Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 43.

τόρος, ὁ, (τείρω) ἐργαλεῖον φρεωρυχικόν, ἢ τρύπανον ἐν χρήσει πρὸς δοκιμὴν εἰ ὑπάρχει ὕδωρ ἔν τινι τόπῳ, Φιλύλλιος ἐν «Φρεωρύχῳ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

τοροτίξ, μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 267· **τοροτοροτοροτοροτίξ** αὐτόθι 560· **τοροτοροτοροτορολιλίξ** αὐτόθι 262.

τορῡνάω, = τορύνω, Ἱππ. 556. 37, Εὔβουλος ἐν «Παρμενίσκῳ» 1, Διοσκ., κλπ.

τορύνη, ἡ, (τόρος) μέγα μαγειρικὸν κοχλιάριον χρησιμεῦον ὡς κινητήριον τῶν ἐν τῇ χύτρᾳ μαγειρευομένων, κοινῶς «ξυλοκουτάλα», Λατ. tudicula, Ἀριστοφ. Ἱππ. 984, Ὄρν. 78, Σώφρονος Ἀποσπ. 73 Ahr.· χρυσῆ τ. ἢ συκίνη Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 290D. [ῡ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ῠ ἐν Ἀνθ. Π. 6. 305, πρβλ. Δρά-

κοντα 86· οὐδὲν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν περὶ τῆς ποσότητος ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος ἐν 'Αδηλ. 60].

τορῡνητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἀνατεταραγμένος, ἀνακατωμένος, Cael. Aurel. Chron. 1. 1.

τορύνω [ῡ], ἀναταράσσω, ἀνακατώνω διὰ τορύνης, 'Αριστοφ Ἱππ. 1172.

τοσα-ετής, ές, τὸν τοσαετῆ πόλεμον, τὸν τόσα ἔτη διαρκέσαντα, Εὐστάθ. 222. 37.

τοσάκῐς [ᾰ], 'Επίρρ., (τόσος) ὡς καὶ νῦν, τόσας φοράς, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ 'Επικῷ τύπῳ **τοσσάκι**, 'Ιλ. 268, Φ. 197, Σιμωνίδ., κλπ.· κατ' ἔκθλιψιν, ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων, πιέειν μενεαίνων, τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχὲν 'Οδ. Λ. 585. Πρβλ. **ὁσάκι**.

τοσα-πλάσιος [ᾰ], α, ον, = **τοσαυταπλάσιος**, 'Αρχιμήδ.· καὶ **τοσαπλασίων**, ονος, Πορφύρ. εἰς Πτολ. 'Αρμον. 325C.

τοσά-πληγος, ή, ἡ τόσας πληγὰς ὑποστᾶσα, ἡ τοσάκις τιμωρηθεῖσα, Εὐστ. Πονημάτ. 23. 7, πρβλ. **δεκάπληγος**.

τοσαπλοῦς, ῆ, οῦν, = **τοσαπλάσιος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλανούδη.

τοσ-άριθμος, ον, = **τοσαυτάριθμος**, Κ. Μανασσ. Χρον. 3533, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Β. 488.

τοσαυτάκις [ᾰ], 'Επίρρ., = **τοσάκις**, 'Ανδοκ. 34. 3, Πλάτ. Πολ. 546C, κλπ.

τοσαυτ-ανδρία, ἡ, τοσοῦτοι ἄνδρες, Κ. Μανασσ. Χρον. 3545.

τοσαυτᾰ-πλάσιος [ᾰ], α, ον, τοσάκις πολλαπλάσιος, τοσάκις πλειότερος ἢ μεγαλύτερος, ἀνταποδιδόμενον πρὸς τὸ **ὁσαπλάσιος**, 'Αριστ. Πρβλ. 19. 2.

τοσαυτ-άριθμος, ον, = **τοσουτ-**, Εὐστ. Πονημάτ. 334. 16, Νικήτ. 385Α.

τοσαυτᾰχῶς, 'Επίρρ., κατὰ τοσούτους τρόπους, 'Αριστ.'Αναλυτ. Πρότ. 1. 36, 1, κ. ἀλλ.· τ. ὁσαχῶς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 17, 2.

το-σήμερον, 'Επίρρ., = **σήμερον**, Βίων 1. 97.

τόσος ἢ **τόσσος**, η, ον (ὁ δεύτερος τύπος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις τῶν 'Αττικῶν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 140, Σοφ. Αἴ. 185), ἀντωνυμ. συσχετικὴ δεικτικὴ ἀνταποδιδομένη τῇ ἀναφορικῇ **ὅσος** καὶ τῇ ἐρωτηματικῇ **πόσος**;— ὡς τὸ Λατ. tantus, ἐπὶ μεγέθους, ὄγκου, ἀποστάσεως ἢ ποσότητος, τόσον μέγας, τόσον πολύς· ἐπὶ χρόνου, τόσον μακρός· ἐπὶ ἀριθμοῦ ἐν τῷ πληθ., τόσον πολλοί· ἐπὶ ἤχου, τόσον ἰσχυρός, βροντώδης· καὶ καθόλου ἐπὶ βαθμοῦ·— συχν. παρ' 'Ομ. καὶ 'Ησ. (ἔν τε τῷ κοινῷ καὶ τῷ 'Επικ. τύπῳ)· συνήθως δὲ ἀνταποδίδεται εἰς αὐτὸ τὸ ἀναφορ. **ὅσος**, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας 'Ιλ. Β. 528· κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη Ρ. 410· ἐνίοτε μετ' ἐπιρρήματος ὡς ἀναφορικοῦ, τόσον.. ὡς.. Αἰσχύλ. 'Αγ. 866· — ἀλλὰ τὸ **τόσος** συχνάκις κεῖται ἀπολ., ὅτε ἀναφέρεται εἰς προηγούμενόν τι, τόσον μέγα ἢ πολὺ ὅσον ἐλέχθη, ἢ εἰς μέγεθος ἢ ποσότητα γνωστήν, ἥτις δύναται νὰ εἶναι μεγάλη ἢ μικρὰ κατὰ τὴν ἐκ τῶν συμφραζομένων ἔννοιαν, τόσα πώεα οἰῶν, τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν 'Οδ. Ξ. 100· τόσσα δὲ δοῦρα καὶ τόσσας κυνέας Χ. 144, 'Ησ., κλπ.· μετ' ἀριθμητικῶν ἐπιρρημάτων, τρὶς τόσσα .. δῶρα, τρὶς φορὰς τόσα, 'Ιλ. Α. 213, πρβλ. Ι. 379, Φ. 80, Ω. 686· δὶς τόσον κακὸν Θέογν. 1090· δὶς τόσα κακὰ Σοφ. Αἴ. 277· σηπίας τόσας δραχμῆς μιᾶς τρὶς "Αλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 3. — Τὸ **τόσος** κεῖται ἀπολ. ὡς δεικτικὴ ἀντωνυμ. μόνον παρὰ ποιηταῖς· παρὰ δὲ τοῖς 'Αττ. πεζογράφοις εἶναι ἐν χρήσει τὸ **τοσόσδε** ἢ **τοσοῦτος** πλὴν τοῦ οὐδ. **τόσον**, ὅπερ τίθεται ὡς ἐπίρρ., ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2) τὸ **τόσος** εὕρηται ἐνιαχοῦ παρὰ ποιηταῖς, ἀντὶ τοῦ **ὅσος**, Λατ. quantus, Πινδ. Ν. 4. 8, πρβλ. Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 94.

ΙΙ παρ' 'Ομ. **τόσον** καὶ **τόσσον** εἶναι συνήθη ὡς ἐπιρρήματα προσδιοριστικὰ ῥημάτων καὶ ἐπιρρημάτων, τόσον πολύ, Λατ. tantum· μετ' ἀναφορ., τόσον .., ὅσον 'Ιλ. Γ. 12, Ζ. 450, κλπ.· οὕτω, τόσον .., ὡς .. Χ. 424, 'Οδ. Δ. 106· τόσον .., ὡς ὅτε.. 'Ιλ. Δ. 130·— συχν. καὶ ἀπολ., λίην τόσον 'Οδ. Δ. 371, Ο. 405· τόσσον πολλόν, τόσον μακράν, Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης; 'Ιλ. Υ. 178· τόσσον.. πλέας, τόσον περισσοτέρους, τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας 'Αχαιῶν Τρώων Β. 129, πρβλ. 'Οδ. Φ. 374· δὶς τ. Ι. 491· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. 'Αγ. 140, Εὐμεν. 896, κλπ.· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τόσον καὶ τόσον Πλάτ. Φαῖδρ 271D· τόσα καὶ τόσα Δημ. 1307. 18· ζημιοῦσθαι τόσῳ καὶ τόσῳ Πλάτ. Νόμ. 721D. 2) ἐκ τόσου, ἀπὸ τοσούτου χρόνου, εἶναι ἐν χρήσει ἀείποτε ἐπὶ χρόνου, συχν. παρ' 'Ηροδ., ἴδε Schweigh εἰς 6. 84, πρβλ. 5. 88, Πλάτ. Νόμ. 642Ε. 3) ἐς τόσον, πρότερον ἢ ἐς τ. ἀφικέσθαι Ἱππ. 648. 34·— οὕτως, ἐπὶ τόσσον 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 1146, κλπ. 4) ὅσῳ μᾶλλον .., τόσῳ .., μετὰ συγκρ., Λατ. eo .., quo .., tanto .., quanto .., Θουκ. 1. 28 ὅσῳ ἐπὶ τὸ μεῖζον.., τόσῳ ἐχυρώτερον .. ὁ αὐτ. 8. 24, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 665Ε, κλπ. ὅσῳ περ .., τόσῳ .. αὐτόθι 902Ε· ὅσῳ .., τόσῳ δὲ .. (οὐχὶ τοσῷδε) Θουκ. 1. 37. 5) **τόσον** = Λατιν. tantum, μόνον, 'Οππ. Κυν. 2. 183. ΙΙΙ. σπάνιον τὸ ὁμαλ. ἐπίρρ. τόσως· δὶς τόσως ἐμὲ κτείνας ἀδελφῆς Εὐρ.'Ηλ. 1092, πρβλ. Μηδ. 1194.— Πρβλ. **τοσόσδε**, **τοσοῦτος**.

τοσόσδε, 'Επικ. **τοσσόσδε**, ήδε, όνδε, = **τόσος**, ἐν πάσαις ταῖς σημασίαις, ἀλλ', ὡς τὸ **τοσοῦτος**, ἔχει ἰσχυροτέραν δεικτικὴν σημασίαν· ὁ "Ομηρος ἔχει τόν τε κοινὸν καὶ τὸν 'Επικ. τύπον, ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον συχν. ὅσον τὸ **τόσος** ἢ **τόσσος**, ἐν ᾧ παρ' 'Αττικ. τὸ **τοσόσδε** ἢ **τοσοῦτος** εἶναι οἱ συνήθεις τύποι, μάλιστα δὲ οἱ δεύτεροι εἶναι συχνότατοι παρὰ τοῖς πεζογράφοις·— παρὰ τοῖς 'Επικ. συνάπτονται τὰ δύο, τοιόσδε τοσόσδε τε, ἴδε **τοιόσδε**· — τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι Πλάτ. Πολ. 457Ε· ἀλλά μοι ἔτι τ. εἰπὲ αὐτόθι 330D, πρβλ.'Ηρόδ. 1. 13, κλπ.· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ δὲ τ. οἶδα, ὅτι.. Πλάτ. Νόμ. 672Β· — μετὰ συσχετικοῦ ἀναφορικοῦ **ὅσος**, τοσσοίδ' ὅσσοισιν σὺ μετ' 'Αργείοισιν ἀνάσσεις 'Ιλ. Ξ. 94, Σ. 430·— παρὰ Ξεν. ἐν 'Αν. 2. 4, 4, τοσοίδε ὄντες, μόνον τόσοι, δηλ. τόσοι ὀλίγοι. ΙΙ. οὐδ. **τοσόνδε**, 'Επικ. **τοσσόνδε**, ὡς 'Επίρρ., αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο, ὅσσον ἐμοὶ 'Ιλ. Χ. 41,'Οδ. Φ. 253· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Τραγικ., Σοφ. 'Ηλ. 403, κλπ.· τ. ὅσον .. Αἰσχύλ. Θήβ. 772, Σοφ., κλπ.· τ. ὥστε .. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1335· — ἐπὶ χρόνου, τόσον μακρός, τ. ὅσον περ .. Αἰσχύλ. 'Αγ. 860· ἐς τ. Σοφ. Ο. Τ. 1212· τοσσάδε Πινδ. Ο. 1. 184. 2) ὡς οὐσιαστ., τοσόνδ' ἔχεις τόλμης.. ; Σοφ. Ο. Τ. 532· ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 961, πρβλ. 14· τὸ τοσόνδε, ἡ ποσότης, 'Αριστ. Φυσ. 5. 1, 4.

τοσοσδί, **τοσηδί**, **τοσονδί**, = **τοσουτοσί**, "Αλεξ. ἐν «'Απεγλαυκωμένῳ» 2. 11· ἐν μαθηματικῇ ἀποδείξει, Πλάτ. Μένων 83D, 'Αριστ. π. Οὐρ. 1. 8, 6.

τοσουτ-άριθμος, ον, ὁ τόσον μέγας τὸν ἀριθμόν, τόσον πολυάριθμος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 432, πρβλ. **τοσαυτ-**.

τοσοῦτος, **αύτη**, **οῦτο** (ἢ **τοσοῦτον**, ἴδε ἐν τέλει)· 'Επικ. **τοσσοῦτος**, κτλ.·— ἀντωνυμ. δεικτ., = **τόσος** ἐν πάσαις ταῖς σημασίαις, ἀλλ', ὡς τὸ **τοσόσδε**, ἔχει ἰσχυροτέραν δεικτικὴν σημασίαν· ὁ "Ομηρος ἔχει τόν τε κοινὸν καὶ τὸν 'Επικὸν τύπον, ἀλλὰ συχνότερον τὸν τύπον **τόσος** ἢ **τόσσος**, ἐν ᾧ παρ' 'Αττικ. εἶναι συνηθέστατος, καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις ὁ ἐπικρατῶν τύπος, πρβλ. **τοσόσδε**· — συχν. ἀνταποδίδοται διὰ τοῦ ἀναφορ. **ὅσος**, Σοφ., κλπ.· ὡσαύτως διὰ τοῦ ἐπιρρ. **ὡς**,'Οδ. Φ. 402· τ. ἐγένετο ὥστε.. Ξεν. Κυν. 1, 9.— ἀλλ' ὡσαύτως συχν. ὡς τὸ **τοσόσδε**, ἀπολ., τ. ἄφενος 'Οδ. Ξ. 99· λιμὴν 'Ηρόδ. 7. 49, κλπ., ἐπὶ προσώπων, τόσον μέγας, τόσον ὑψηλός, κτλ., καί σε τ. ἔθηκα 'Ιλ. Ι. 485 (481)· ὡσαύτως, τόσον μέγας (τὸ ἀξίωμα, τὴν δεξιότητα ἢ τὸν χαρακτῆρα), Σοφ. Τρ. 1140, Πλάτ., κλπ.· τοσ. καὶ τοιοῦτος Ξεν. 'Απομν. 1. 4, 18· τηλικοῦτος καὶ τ. Πλάτ. Συμπ. 177Α· — ἐν τῷ πληθ., τόσα, ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα, ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν 'Ιλ. Β 328· εἰλήλουθα .. χρήμασι σὺν τοίσδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα φεύγω 'Οδ. Ν. 258· τοσαῦτ' ἔλεξε, τοσαῦτα εἶπεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 372, πρβλ. 'Αγ. 680, Θουκ. 3. 62, κλπ.·— ἑπομένου προσδιορισμοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' αἰτ., τοσοῦτος μέγαθος, τοσοῦτος κατὰ τὸ μέγεθος, 'Ηρόδ. 7. 103· τοσοῦτος τὸ βάθος, τόσον βαθύς, Ξεν. 'Αν. 3, 5, 7· τοσοῦτος τὸ πλῆθος 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 13, 6· τὴν ἡλικίαν Πλουτ. "Αρατ. 50· ὡσαύτως, τοσοῦτος ἐν κακίᾳ ἢ ἐς κακίαν Λουκ. 'Αλέξ. 1· τοσοῦτος ἡλικίας (ἴσως ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ἡλικίαν) Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 69 — μετ' ἀριθμητ. ἐπιρρημάτων, δὶς τ., πολλάκις τ. Θουκ. 6. 37, Πλάτ. Πολ. 330Β οὕτως, ἕτερον τοσοῦτο, ἄλλο τόσον, 'Ηρόδ. 2. 149, πρβλ. Θουκ. 6. 37· ἕτεροι ἢ ἄλλοι τοσοῦτοι, «ἄλλοι τόσοι», 'Ανδοκ. 24, 22, Ξεν. 'Ελλ. 4. 1. 21· — ἐν Κύρ. 6. 3, 22, ἐς τοσούτους τεταγμένοι, εἰς τόσον ὀλίγον βάθος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οὕτω βαθεῖα φάλαγξ. ΙΙ. οὐδ. ὡς οὐσιαστ., τοσοῦτον ὀνήσιος 'Οδ. Φ. 402, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 836, Ο. Κ. 790· τ. οἶδα ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 441, 748, κλπ.· τοσαῦτ' ἔλεξε Αἰσχύλ. Πέρσ. 372, πρβλ. Πρ. 621, κλπ.·— συχν. μετὰ προθ., διὰ τοσούτου, εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν, τόσον ἐγγύς, Θουκ. 2. 29·— νῦν δ' ἄπας τις ποιμένων ἐπίσταται ξυλουργέειν ἐς τοσοῦτο, μέχρι βαθμοῦ τινος, ὁπωσοῦν (δηλ. ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ κατασκευάζῃ ἁμαξίδας), 'Ηρόδ. 3. 113, πρβλ. 6. 134· ἐς τ. ἥκομεν, ὥστε .. Λυσί. 178. 35· ἐς τ. ἐλπίδος βεβὼς Σοφ. Ο. Τ. 771, πρβλ. Ο. Κ. 748, 'Αριστοφ. Νεφ. 832, Πλάτ., κλπ.· — ἐκ τ., τόσον μακρόθεν, Ξεν. 'Ελλ. 4. 4, 16·— ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ, 'Αριστοφ. Ἱππ. 420, Θουκ. 6. 64· — ἐπὶ τοσοῦτο 'Ηρόδ. 6. 97, 'Αρισμ. Πολιτικ. 4. 15, 14· — κατὰ τοσοῦτον Λυσί. 187. 27, Πλάτ., κλπ.· — μέχρι τοσούτου Θουκ. 1. 90, Ξεν. Κύρ 1. 4, 23·— παρὰ τοσοῦτον ἐλθεῖν κινδύνου Θουκ. 3. 49, πρβλ. 6. 37., 7. 2·— τοσούτου δέω, ἴδε ἐν λέξ. δέω καὶ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 184 ΙΙΙ. οὐδ. ὡσαύτως ὡς ἐπίρρ., τόσον πολύ, ἢ τοσοῦτον .., ἢ ἔτι μᾶσσον 'Οδ. Θ. 203· σθένειν τ. ὥστε .. Σοφ. 'Αντ. 453, κλπ.· ὡσαύτως, τοσοῦτον, ὅσον .. Θουκ. 3. 49, Ξενοφ. κλπ.· οὕτως ἐν τῷ πληθ., τοσαῦτα μάχεσθαι ὅσα ἀναγκάζονται Θουκ. 7. 81, πρβλ. Πλάτ. 'Αλκιβ 1. 107Ε. 2) τόσον πολύ, τ. ὀδύρομαι 'Οδ. Φ. 280, οὐ τοσοῦ-

τον .., ὅσον .. Θουκ. 1. 11, 88, κλπ.· — μετ' ἐπιρρημάτων, τ. φιλέλλην Ἱππ. 1298. 26· τ. νεώτατος Ἰλ. Ψ. 476· τ. εὐτυχέστεροι μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Λυσίου·— ἀλλ' ἡ δοτ. **τοσούτῳ** εἶναι συνηθεστέρα μετὰ συγκρ., Ἡρόδ. 7. 49, Πλάτ. Πολ. 576Β, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 4, κλπ., ἢ μετὰ λέξεων αἵτινες ἔχουσι παραθετικὴν ἔννοιαν, τοσούτῳ διέφερεν ὥστε .. αὐτόθι 3. 1, 10, πρβλ. Ἀνάβ. 1. 5. 9. Τὸ οὐδ. εἶναι **τοσοῦτον** ἢ **τοσσοῦτον** παρ' Ὁμήρ., **τοσοῦτο** παρ' Ἡροδ., (οὕτω, τοσσοῦθ', ὅσον Πινδ. Ι. 2. 35)· **τοσοῦτον** παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 621, Σοφ., καὶ τοῖς Ἀττικοῖς καθόλου· ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 201, 427, Ἀριστοφ. Νεφ. 832, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **τοσοῦτο**, τὸ μέτρον ἐπιδέχεται καὶ **τοσοῦτον**. (Ἡ λέξις δὲν εἶναι σύνθετος μετὰ τῆς **οὗτος**, ἀλλ' ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **τόσος**).

τοσουτοσί, τοσαυτηί, τοσουτονί, νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ **τοσοῦτος**, μετ' ἰσχυροτέρας δεικτικῆς σημασίας, Ἀριστοφ. Πλ. 427, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292C, Δημ., κλπ.

τόσσαις, Δωρικ. ἀντὶ **τόσσας**, μετοχ. ἀορ., οὗ ἄγνωστος ὁ ἐνεστ. = **τυγχάνω**, ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πυθῶνι τόσσαις ἄϊεν ναοῦ βασιλεύς, ἐν δὲ τῷ Πυθῶνι τυχὼν ὁ βασιλεύς, δηλ. ὁ Ἀπόλλων, ἐπήσθετο, Πινδ. Π. 3. 48 (ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐφ' ἧς κεῖται τὸ **τυχών**, αὐτόθι 4. 7), πρβλ. Böckh Nott Crit. σ. 456, καὶ ἴδε ἐν λ. **ἐπέτοσσε**. (Πιθ. ἐκ τῆς √ΤΟΚ, ἐξ ἧς τὸ **τόξον**, συγγενοῦς δὲ τῇ √ΤΥΧ, **τυγχάνω**· ἴδε ἐν λέξ. **τίκτω**).

τοσσάκι, τοσσάκις, Ἐπικ. ἀντὶ **τοσάκις**.

τοσσάτιος [ᾰ], η, ον, μεταγεν. Ἐπικ. ἀντὶ **τόσος**, τόσον μέγας, τόσον θαυμάσιος, φεῦ, ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος εἰμὶ κόνις Ἀνθ. Παλατ. 9. 425, κλπ.·— οὐδ. **τοσσάτιον**, τόσον μεγάλη ἔκτασις, Διον. Π. 363· τόσον μακρός, ἐκτεταμένος, ἐπὶ χρόνου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 962·— ἐν τῷ πληθ., τόσον πολλοί, Ἀνθ. Π. 7, 56. Δὲν ἀπαντᾷ ὁ τύπος **τοσάτιος**.

τοσσῆνος, Δωρικ. ἀντὶ **τοσοῦτος**, μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ Θεόκρ. 1. 54. Δὲν ἀπαντᾷ ὁ τύπος **τοσῆνος**.

τοσσίχος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ **τόσος**, «τοσσίχον· τὸ μικρὸν» Ἡσύχ. μετὰ τὴν λέξιν **τέρψομαι**, πρβλ. Λοβεκ. Παθ. σ. 191.

τόσσος, τοσσόσδε, Ἐπικ. ἀντὶ **τόσος, τοσόσδε**.

τοσσοῦτος, αὐτη, οὗτον, Ἐπικ. ἀντὶ **τοσοῦτος**.

τότε, Δωρ. **τόκα** (ἀμφότεροι οἱ τύποι παρὰ Πινδ. καὶ Θεοκρ.), Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορ. **ὅτε** ἢ **ὁπότε** (ἴδε κατωτ. II), καὶ εἰς τὸ ἐρωτημ. **πότε**; ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπί τινος χρονικοῦ σημείου τοῦ παρελθόντος, ἀντίθετον τῷ **νῦν**, Ἰλ. Ο. 724, κλπ.·— ὡσαύτως ἐπὶ χρονικοῦ σημείου τοῦ μέλλοντος, τότε κέν μιν .. πεπίθοιμεν Α. 100, πρβλ. Δ. 182, Ὀδ. Ο. 228· λέξεις καὶ τότ' εἴσομαι Σοφ. Ο. Τ. 1517· καὶ ἐνίοτε = εὐθὺς τότε, πρῶτον μὲν .., εἶτα .., καὶ τότε .. Δημ. 715. 25·— παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ἐπὶ ἀορ. σημασίας, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, πρότερον, καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι Σοφ. Ἠλ. 907, πρβλ. 676, Ἀντ. 391, Αἴ. 650, Ἀριστοφ. Πλ. 1117, Λυσικρ. 1014, Πλάτ. Θεαίτ. 157Α· τότε μὲν .., νῦν δὲ .. Αἰσχύλ. Ἀγ. 799, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 907, Εὐρ. Μήδ. 1402, Ἄλκ. 915· ὅμοιοι καὶ τότε καὶ νῦν Θουκ. 1. 86, πρβλ. 3. 40, Δημ. 68. 28· ὡσαύτως, τότ' ἢ τότε, κατά τινα χρόνον ἢ περίστασιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 766· ξυμφοραὶ .. βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον ἢ τότε Εὐρ. Ἀνδρ. 852. 2) συνημμένον μετ' ἄλλων μορίων, **καὶ τότε** ὅτε τὸ **καὶ** εἶναι ἐπιδοτικόν, ἀκόμη καὶ τότε ἢ (ἐν ἀρχῇ προτάσεως) ἁπλῶς συμπλεκτικόν, ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν Ἰλ. Π. 691· καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς ... χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 534, κλπ.· καὶ τότε δὴ Ἰλ. Α. 92, Ὀδ. Θ. 299· καὶ τότ' ἔπειτα Ἰλ. Α. 426· καὶ τότε μὲν Υ. 40· δὴ τότε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 415, κλπ.· δὴ τότε γε Ὀδ. Ο. 228· τότε δή ῥα Ι. 52· τότε γ' Ἰλ. Γ. 224, Ὀδ. Μ. 250· δὴ τότε γ' Ο. 228· τότε δ' ἤδη, τότε πλέον, Ἰλ. Β. 699· ἀλλὰ τότ' ἤδη, τότε ἐπὶ τέλους, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 586, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 911, κλπ.· — ἐπαναλαμβάνεται δὲ μετ' ἐμφάσεως, τότ' ἄρα τότε Σοφ. Ἀντ. 1273· τότε δὴ τότε Δημ. 241. 21. 3) μετὰ τοῦ ἄρθρου, οἱ τότε, οἱ ἄνθρωποι οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζῶντες, Ἰλ. Ι. 559, κλπ.· οἱ τότ' ἐόντες Πινδ. Ι. 3 (4). 46· ὁ τότε τυραννεύων Ἡρόδ. 1. 20· οἱ τότε ἄνθρωποι ὁ αὐτ. 8. 8· ἡ τότε ἀρωγὴ Αἰσχύλ. Ἀγ. 73· τῇ τόθ' ἡμέρᾳ Σοφ. Ἠλ. 1134· ἐν τῷ τότε (ἐξυπακ. χρόνῳ) Θουκ. 1. 92, Πλάτ. Κριτί. 110D, 111Ε· ἐν τῷ τότε χρόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 270Ε· εἰς τὸν τότε χρόνον ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 470C. 4) εἰς τότε, ἕως τότε, αὐτόθι 830Β, Δημ. 184. 27, κλπ.· ἐκ τότε ἢ ἔκτοτε, ἀπὸ τότε, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 26, 6, Πλουτ. Καῖσ. 48· οὕτως, ἀπὸ τότε Ἑβδ. (Ψαλμ. ιβ', 2), κλπ. 5) ἐν ἀποδόσει, ὅτε ἀνταποδίδεται πρὸς τὸ ὅτε, Σοφ. Ο. Κ. 778, κλπ.· πρὸς τὸ **ὁπότε**, Ἰλ. Π. 244, Ὀδ. Ψ. 257· πρὸς τὸ ὁππότε κεν ἢ ὁπότ' ἂν δή, Ἰλ. Ι. 702, Φ. 341, πρβλ. Ὀδ. Κ. 294· πρὸς τὸ ἀλλ' ὅτε δή, Ἰλ. Φ. 451· πρὸς τὸ εἰ. Δ. 36· πρὸς τὸ ἐπεί κε, Λ. 192· πρὸς τὸ **ἡνίκα**, Σοφοκλ. Αἴ. 773·— οὕτω καὶ μετὰ μετοχῆς, ὡς τὸ **εἶτα**, .. πάντα ἐάσαντες καὶ μόνον οὐχὶ συγκατασκευάσαντες αὐτῷ τότε .. ζητήσομεν; Δημ. 33. 5, πρβλ. 130. 1, κλπ.· — ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συχνάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων μορίων, δὴ τότε μετὰ τὸ ἦμος, Ἰλ. Α. 476, Ὀδ. Ι. 59· μετὰ τὸ αὐτὰρ ἐπεί, Ἰλ. Μ. 17· ὡσαύτως καὶ τότε δὴ μετὰ τὸ ἦμος, Θ. 69· μετὰ τὸ ἀλλ' ὅτε δή, Ὀδ. Δ. 461· δή ῥα τότε μετὰ τὸ εὖτ' ἄν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 563· τότ' ἔπειτα μετὰ τὸ αὐτὰρ ἐπὴν δή, αὐτόθι 614· ὡσαύτως καὶ τότ' ἔπειτα μετὰ τὸ ἦμος, Ἰλ. Α. 478· ὡσαύτως παρ' Ἀττικ. ἐν πολλαῖς φράσεσι. II. παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ **ὅτε**, Νικ. Ἀλεξιφ. 608.

τοτὲ (διὰ μεταβολῆς περὶ τὸν τονισμόν, πρβλ. **ὅτε, ὁτέ**), Ἐπίρρ., τοτὲ μὲν .., τοτὲ δὲ .. (σχεδὸν ὡς τὸ ποτὲ μὲν .., ποτὲ δὲ ..), ἄλλοτε μὲν .., ἄλλοτε δὲ .., Ὀδ. Ω. 447, Αἰσχύλ. Ἀγ. 100, Σοφ. Ο. Κ. 1745, Ἀριστοφ. Ἱππ. 540, Πλάτ. Φαίδων 74Β, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, τόκα μὲν .., τόκα δὲ (Δωρ. παροξύτ.), Πινδ. Ν. 6. 19· τότ' ἄλλος ἄλλοθ' ἕτερος Σοφ. Ἠλ. 739· τοτὲ μὲν .., ἄλλοτε δὲ .. Πλάτ. Φαῖδρ. 237Ε, πρβλ. Ποιητ. παρὰ Ξεν. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 20· τοτὲ μὲν .., αὖθις δὲ Πλάτ. Γοργ. 491C, κλπ.· τοτὲ μὲν δίκαιον, ὅταν δὲ βούληται ἄδικον ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 261C, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 412 κἑξ.· — **τοτὲ μὲν** παραλείπεται ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα Ἰλ. Λ. 62, Πλάτ. Φαίδων 116Α, Θεαίτ. 192D.

το-τελευταῖον, το-τέταρτον, το-τηνίκα, το-τηνίκαδε, το-τηνίκαῦτα, ἴδε ἐν λέξ. **τελευταῖος, τέταρτος, τηνίκα**, κτλ.

τοτοβρίξ, μίμησις τῆς κραυγῆς στηνοῦ, τριοτὸ τριοτὸ τοτοβρὶξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 243.

τοτοῖ, ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν, Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ Αἰσχύλ. Πέρσ. 551· νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ αὐτόθι 561· — **τοτοτοῖ**, ἧπταί μου, τοτοτοῖ ἡ δ' αὖθ' ἕρπει Σοφ. Τρ. 1009, πρβλ. **ὀτοτοῖ**.

το-τρίτον, ἴδε **τρίτος**.

τού, Βοιωτ. ἀντὶ **σύ**, Λατ. tu, Κόριννα 1 καὶ 5· **τούν**, Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. 324Β· **τούγα** ἀντὶ **σύγε**, αὐτόθι· **τούνη**, «τούνη· σύ. Λάκωνες» Ἡσύχ. Πρβλ. Ahrens. D. Dor. σ. 256.

τοὐβολοῦ, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τοῦ ὀβολοῦ**, Ἀριστ. Ὄρν. 1079.

τοὔγκυκλον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἔγκυκλον**, Ἀριστοφ. Λυσ. 113, 1162.

τοὐκ, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐκ**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 813.

τοὐκεῖθεν, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐκεῖθεν**, τοὐκεῖθεν ἄλσος, ὦ ξένη, τοῦδ' Σοφ. Ο. Κ. 505, Εὐρ. Ἱκέτ. 758.

τοὔλασσον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἔλασσον**, πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει (δηλ. ἡ πενίη) Θέογν. 269.

τοὐλάχιστον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐλάχιστον**, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 7, 8.

τοὐμόν, τοὔμπαλιν, τοὐμποδών, τοὔμπροσθεν, τοὔμφυλον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐμόν, τὸ ἔμπαλιν**, κτλ.

τοῦν, = **τῶν**, ἴδε **ουν** ἐν Συναγ. Ἀθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

τοὐναντίον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐναντίον**, Ἀριστοφ. Πλ. 1047, Θουκ., κλπ.

τοὖναρ, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὄναρ**, Εὐρ. Ι. Τ. 55.

τοὔνεκα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τοῦ ἕνεκα**, τούτου ἕνεκα, τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος ἠδ' ἔτι δώσει Ἰλ. Α. 96, Ἡσ., Πινδ. Ο. 1. 105· ὡσαύτως **τοὔνεκεν**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1354, Διον. Περ. 950, κλπ. II. ἐρωτημ. ἀντὶ τίνος ἕνεκα; διὰ τί; Ἀνθ. Πλαν. 275. 11.

τοὐνθένδε, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐνθένδε**, τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν Εὐρ. Μήδ. 1167, κ. ἀλλ.

τοὔνομα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὄνομα**, οὗς κεν ἐῢ γνοίην καὶ τοὔνομα μυθησαίμην Ἰλ. Γ. 235 (Spitzn. καί τ' οὔνομα).

τοὐντεῦθεν, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐντεῦθεν**, εἰς τὸ ἑξῆς, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 42.

τοὐπί, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐπί**, σώθηθ' ὅσσον γε τοὐπ' ἐμ' Εὐρ. Ὀρ. 1345.

τοὐπιόν, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἐπιόν**, Εὐρ. Ῥῆσ. 331, Ἀποσπ. 1058.

τοὔπισθεν, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὄπισθεν**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 482, Ξεν.

τοὐπίσω, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὀπίσω**, Εὐρ. Ἀποσπ. 50, Θουκ. 4. 4, κλπ.

τοὔπος, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἔπος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 268, Εὐρ.

τοὐπτάνιον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ὀπτάνιον**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1033.

τοὐρανοῦ, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τοῦ οὐρανοῦ**, Ἀριστοφ. Εἰρ 199.

τοὖργον, κατ' Ἀττικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἔργον**, Σοφ. Αἴ. 1368, Ἀντ. 536.

τούρμα, ας, ἡ, Λατ. turma, μέρος, Ἰω. Λυδ. 157, Λέοντ. Τακτ. 4. 9, 45. **2)** ἡ φρουρὰ διαμερίσματος, ὡσαύτως αὐτὸ τὸ διαμέρισμα, Γενέσ. 59, 19, Κ. Πορφυρ. Πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 211, 225.

τουρμάρχης, ου, ὁ, = **μεράρχης**, Θεοφ. 490, Λέοντ. Τακτ. 4. 43, Γενέσ. 12.

τούρμαρχος, ὁ, = **τουρμάρχης**, Λέοντ. Τακτ. 3. 2., 4. 4.

τούρπαινα, ἡ, ἰχθύς τις, ἴσως ἡ νάρκη, Ἀλεξ. Τραλλ. 11, σ. 197· τουρ(α)παίνης θαλασσίου ἰχθύος Παύλ. Αἰγιν. 7, σ. 289, 53.

τοῦτα, = **ταῦτα,** οὐδ. πληθ. Ἐπιγρ. Τέω, τῶν χριστιαν. χρόνων, Bul. de cor. hell. IV, σ.182.—**τοῦτοι** (= **οὗτοι**), Ἐπιγρ. Καμιρέων τῶν ἐν Ῥόδῳ, τῶν πρὸ Χρ. χρόνων, Transact. of the R. soc. of Lit. vol. XI, new ser. = Bul. de cor. hel. IV, σ. 144.—Ἀμφότερα ταῦτα καὶ τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν συνήθη. Ἄπορον δὲ πῶς δὲν κατεχώρησαν ἔτι εἰς τὰ λεξικά, ἀφοῦ καὶ ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου, π. ἀντων. 72 b, π. συντ. 111, 23, π. ἐπιρρ. 592, 7 κ. ἑξ. παρεδόθησαν ὡς Δωρικὰ τὰ **τοῦτοι, ταῦται.** Καὶ ὁ μὲν R. Kühner ἐν τῇ Ἑλλην. Γραμματικῇ του (I, σ. 466) τὰ ἀναφέρει καὶ ἐκ τοῦ Σώφρονος τὰ πιστοποιεῖ, δὲν παραδέχεται δέ, ἑπόμενος τῷ Ahrens, τὸ **τούτας** (= **ταύτας**) ὁ ἀνήρ, εἰ καὶ παραδεδομένον καὶ τοῦτο παρὰ Ἰω. Φιλοπόνου 243 b. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀμφιβάλλομεν, ἂν τόση δυσκολία ἐπὶ τόσον ὁμοίοις πράγμασι, εἶναι εὔλογος. Λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῖν τανῦν τὸ **τούταις** κατ' αἰτ. καὶ ὀνομαστ. πτ. πληθ. ἀρσ. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τουτᾶ, Κρητικὸν ἀντὶ **τουτεῖ,** ἕρπε ἐς Κρήτην ποθ' ἁμὲ (ἄμμε διαφ. γραφ.) τουτᾶ γὰρ οὐκ ἐσεῖταί τιν (τοι διάφ. γραφ). δεινὸς ὁ μόναρχος Ἐπιστ. Ἐπιμενίδου πρὸς Σόλωνα παρὰ Διογ. Λ. 1. 113.

τουτάκις, [ᾰ], ποιητ. ἐπίρρ. ἀντὶ **τότε,** ὡς δεικτικὸν τοῦ **ὁπόταν,** Θέογν. 844· ἀπολ., Πινδ. Π. 4. 453., 9. 24, Καλλ., κλπ.· ὡσαύτως **τουτάκι,** Πινδ. Π. 4. 49, Καλλ. εἰς Δία 44.

2) = **οὕτως,** ὡς συσχετικὸν τοῦ ἀναφορ., **ὥς,** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1079. **II.** = **τοσάκις,** Ἡσύχ.

τουτεῖ (τουτεῖ. Θεογνώστ. Καν. 159, 8), Ἐπίρρ., Δωρ. ἀντὶ **ταύτῃ,** ὡς **εἶ** ἀντὶ **ᾗ, πεῖ** ἀντὶ **πῇ,** (πρβλ. **ἐκεῖ**), Θεόκρ. 5. 45, 103.

τοὔτερον, κατὰ Ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἕτερον,** Ἡρόδ.

τουτέστι, = **τοῦτ' ἔστι,** Ἀριστ. Ἀποσπ. 85, Πλούτ. 2. 64C, Λουκ. Παράσιτ. 47.

τουτί, τουτογί, τουτοδί, ἴδε ἐν λ. **οὗτος** A.

τουτόθεν, Ἐπίρρ., ἐντεῦθεν, A. B. 574, 604· καὶ **τουτόθε,** Θεόκρ. 4. 16· πρβλ. **αὐτόθεν.**

τουτῶ, Ἐπίρρ., = **τουτεῖ, ταύτῃ,** Σώφρων παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντων. 359A, A. B. 604, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 112, 121, κ. ἀλλ.

τουτῶθεν, Ἐπίρρ., ἐντεῦθεν, Θεόκρ. 4. 48.

τούχα, = **τύχη,** Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang. Ant. hel. 705b, Λεβαδείας Bul. de cor. hel. IV, σ. 96.

τοφιών, ῶνος, ὁ, λατομεῖον τόφου, λίθου πορώδους καὶ εὐθραύστου, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 5774. 137 (ἐκ τοῦ Λατ. tophus).

τόφρα, δεικτικὸν ἐπίρρημα χρόνου, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ἀνταποδίδεται εἰς τὸ ἐν τῇ προτάσει προηγούμενον ἢ ἑπόμενον· **ὄφρα.** τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο, .. ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους Ἰλ. Λ. 753, κ. ἀλλαχοῦ (οὕτως, ὄφρα ἄν . . , μεθ' ὑποτ., τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ Α. 509, κτλ.)· ἀλλὰ τὸ ἀναφορ. συνήθως προηγεῖται, ὄφρ' ὅ γε ταῦτα ἐπονεῖτο . . . τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα . . , καθ' ὃν χρόνον . . , τότε, Ἰλ. Σ. 381, Ὀδ. Υ. 330, Ὕμν. εἰς Δήμ. 37· ὄφρα ἄν.., τόφρα . . , Ἰλ. Η. 194, Ὀδ. Ε. 361, κτλ.· καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ τόφρα δὲ ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **τόφρα,** Ἰλ. Δ. 221, Ὀδ. Κ. 126 — ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ ὄφρα . . , τόφρα . . , εὑρίσκομεν ἐνίοτε τόφρα . . , ἕως . .· τόφρα . . , ἕως κε . . , Ὀδ. Ε. 122., Β. 77· ἀλλὰ συνηθέστερον ἕως . . τόφρα . . , Ἰλ. Ο. 392, Ὀδ. Μ. 328, κλπ.· ἕως . . , τόφρα δὲ . . , Ἰλ. Κ. 507, Ὀδ. Ε. 424, κλπ.· ἀλλ' ὅτε δὴ . . , τόφρα . . , Κ. 571· πρὶν . . , τόφρα.., Ἰλ. Φ. 101· εὖτε . . , τόφρα δὲ . . Ὀδ. Υ. 77. **б)** ἀπολ., ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τοσούτῳ, τόφρα δ' ἄρ ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λῦε μώνυχας ἵππους Ἰλ. Κ. 498., Ν. 83, Ὀδ. Γ. 303, 464, κ. ἀλλ. **2)** παρὰ τοῖς Ἀλεξ. ποιηταῖς ὡς ἀναφορ. = **ὄφρα,** Καλλ. εἰς Δῆλον 39, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1617, Ὀρφ. Ἀργ. 345.

II. παρὰ τοῖς Ἀλεξ. ποιηταῖς ὡσαύτως ὡς τελικὸς σύνδεσμος, ὥστε . . , ἵνα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 807, Δ. 1487, Ἀνθ. Π. 9. 242., 13. 22, Ὀρφ. Ἀργ. 937· τόφρα . . , τόφρα, Καλλ. εἰς Δῆλ. 39 κἑξ.— Καθ' Ἡσύχ.: «τόφρα· ἐν τοσούτῳ. ἕως τούτου τοῦ χρόνου καὶ ἔστιν ἀνταποδοτικὸν τοῦ ὄφρα καὶ ἄχρι, ἢ ἕως ἢ ἵνα», πρβλ. Ἀπολλωνίου Ὁμ. Λεξικ. ἐν λ. καὶ Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 807.

τραβέα, ἡ, τὸ Λατιν. trabea = **χλαμὺς πολυτελής,** Διονύσ. Ἁλ. I, 385, II, 1069, Λυδ. 10, 126, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀτραβατικὰς** ἐν τέλ.

τράγαινα [ᾰ], ἡ, αἲξ ἔχουσα θήλεος καὶ ἄρρενος αἰδοῖον, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4. 15.

τραγ-άκανθα, ἡ, «ῥίζα ἐστὶ πλατεῖα καὶ ξυλώδης, φαινομένη δὲ ὑπὲρ γῆς· ἀφ' ἧς οἱ κλάδοι ταπεινοί, ἰσχυροὶ .. καὶ ἐπ' αὐτῶν φυλλάρια πολλά, λεπτὰς μεταξὺ ἀκάνθας ἔχοντα ἐγκρυπτομένας τοῖς φύλλοις, λευκάς, ἰσχυράς, ὀρθάς» Διοσκ. 3, 20 (23), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 3· ἐκ ταύτης γίνεται κόμμι καλούμενον τραγάκανθα, παράγεται δὲ ἀποτεμνομένης τῆς ῥίζης, διότι τότε ῥέει ὡς δάκρυον ἐξ αὐτῆς, Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως **τραγάκανθος,** ἡ, διάφ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 8, Γαλην. τ. 13, σελ. 236, 527 — τὸ ὄνομα ἔμεινεν ἐν Πελοποννήσῳ, περὶ δὲ τὸν Παρνασσὸν ὀνομάζεται «κολλύστουπα».

τραγαλίζω, τραγημάτων ἐμφοροῦμαι, τρώγω τραγήματα, Ἀριστοφάν. Σφ. 674·— πρβλ. τὸ τῆς καθωμιλημένης **στραγάλια** ἀντὶ **τρωγάλια,** καὶ ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ἡλιόδ. τ. 2, σ. 87 κἑξ.·— ἐντεῦθεν **τραγαλισμός,** ὁ, Θεογνώστ. Καν. 5.

τραγάλιον, τό, = **τρωγάλιον.** Θεογνώστ. Καν. 125.

τρᾰγανός, ὁ, = **τράγος** III, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **χόνδρος,** ἔνθα ἴδε Schmidt. **II.** = **τράγος** V, Διοσκ. 4. 51.

τρᾰγανός, ή, όν, (τραγεῖν) τρώξιμος, ἐδώδιμος, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 7, Ἐτυμ. Μέγ. **II.** χονδρώδης, ὅμοιος χόνδρῳ, Ἀθήν. 347E. **2)** ὡς οὐσιαστ., **τραγανόν,** τό, τὸ κάτω μέρος τῆς ῥινός, ὅπερ καὶ χόνδρος καλεῖται, Μελέτ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 73, Ἄντυλλ., κλπ.

Τρᾰγᾰσαῖος, α, ον, ὁ ἐκ τῆς Ἠπειρωτικῆς πόλεως **Τραγασαί,** Ἑλλάν. παρὰ Στεφ. Βυζ., Στράβ. 605, Πολυδ. Ϛ', 63.

II. ἐν Ἀριστοφάν. Ἀχ. 808 ἐπὶ χοίρων, ὡς τραγασαῖα φαίνεται, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τοῦ ῥήμ. **τραγεῖν·** καὶ αὐτόθι 853, Τραγασαίου πατρός, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξ. **τράγος** I. 2.

τρᾰγάω (τράγος) ἐπὶ ἀνθρώπων, = **τραγίζω,** Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 125· «ὁπόταν μεταβάλλῃ πως ἐπὶ τὸ τραχύτερόν τε καὶ βαρύτερον ἡ φωνή· τοῦτο γὰρ τὸ τραγᾶν ἐστι» Γαλην. τ. 4, σελ. 642· πρβλ. **καπράω, ταυράω,** **II.** ἐπὶ ἀμπέλων, εἶμαι ἐν ὀργασμῷ, ὡς τὸ **ὑλομανέω,** Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 14, 18, π. Ζ. Γεν. 1. 18, 58, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 6, κ. ἀλλ.

τρᾰγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ **τρώγω.**

τράγειος [ᾰ], **α, ον,** ὡς τὸ **τράγεος,** ὁ τοῦ τράγου, τραγήσιος, τῶν κρεῶν τὰ βόειά τε καὶ ταύρεια καὶ τράγεια Φιλοστρ. Γυμναστ. σελ. 4 Kayser, Κλήμ. Ἀλεξ. 850· ἡ τραγείη (ἐξυπακ. δορά), δέρμα τράγου, Θεόκρ. 5. 51.

τρᾰγ-έλαφος, ὁ, φανταστικόν τι ζῷον, τράγος ἅμα καὶ ἔλαφος, ὅπερ ἀπεικονίζετο εἰς τάπητας ἐξ Ἀνατολῆς καὶ τὰ ὅμοια, Ἀριστοφ. Βάτρ. 937· κάκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρώνια Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῖ» 4· τραγέλαφοι καὶ κένταυροι ῥητῶς μνημονεύονται ὡς μυθικὰ πλάσματα ἐν Πλάτ. Πολ. 488A, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 38, 2, Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 7, 2· ποῦ ἐστὶ τρ. ἢ σφίγξ; ὁ αὐτ. ἐν Φυσικ. 4. 1, 1. **2)** ποτήριον ἔχον ἐπὶ τῆς κατὰ μέτωπον ἐπιφανείας εἰργασμένον ἐν ἀναγλύφῳ τοιοῦτον ζῷον, ἢ ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ ζῴου τούτου, Ἀντιφ. (ἐν «Χρυσίδι» 1) παρ' Ἀθην. 500D, E· πρβλ. **ὄνος** VII. 3· οὕτω, θρόνος .. ἔχων τραγελάφων προτομὰς ἐκτύπους, ἐξ ὧν ἤρτηντο κρίκοι Διόδ. 18. 26 πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 11., 2852. 39. **II.** παρὰ μεταγεν., ζῷόν τι πράγματι ὑπάρχον ἐν Ἀραβίᾳ ἢ παρὰ τὸν Φᾶσιν, πιθανῶς εἶδος ἐλάφου ἢ δορκάδος πωγωνοφόρου, Διόδ. 2. 51, Ἐσθ. (Ἰὼβ ΑΘ', 1), Plin. N. H. 8. 33, κλπ.· — καλεῖται καὶ **ζόμβρος** ἔν τινι γλωσσ. ἐν τῇ τοῦ Morelli Bibl. 1, σ. 59.

τράγεος, α, ον, = **τράγειος·** δειπνήσας τ. πόδα Ἀνθολ. Π. 11. 325. **II. τραγέα** (ἐξυπακ. δορά), ἡ, δέρμα τράγου, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 60, Πλούτ. 2. 294F· ὡσαύτως **τραγῆ,** Πολυδ. Δ', 118, Εὐστ., ἴδε Λοβ εἰς Φρύν. 78.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 317.

τράγημα [ᾰ], τό, κυρίως, τὸ χάριν τέρψεως τρωγόμενον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὡς τὰ **τρωγάλια,** ξηροὶ καρποὶ ἐσθιόμενοι μετὰ τὴν κυρίαν τροφήν, ὡς ἐπιδόρπια, Λατ. bellaria, Γαλλ. dragées, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 1091, Βάτρ. 510, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 15· καλοῦνται καὶ δευτέρα τράπεζα, Ἀριστ. Ἀποσπάσμ. 100, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμοίοις» 1· κάρυα καὶ τρ. Κλέαρχ. ἐν «Πανδρόσῳ» 1· κάρυα καὶ .. καστάναια καὶ κυάμους Αἰγυπτίους .. καὶ εἴ τινα ἄλλα τρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 20· καὶ τρ. που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων Πλάτ. Πολ. 372C·— μεταφορ., τ. τῶν λόγων Διον. Ἁλ. π. Ῥητ. σελ. 393·— σπάν. ἐν τῷ ἑνικ., Ἄλεξις ἐν «Φιλίσκῳ» 1, Δίφιλ. ἐν «Τελεσίᾳ» 1, Κρώβυλ. ἐν Ἀδήλ. 2.

τραγηματίζω, τρώγω **τραγήματα·** ἐν τοῖς θεάτροις Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 5, 4· συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τραγηματίζομαι Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 14, Θεοφρ. Χαρ. 12, Ἀθήν. 140E, κλπ.

τρᾰγημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τράγημα,** Ἱέρων.

τρᾰγημᾰτισμός, ὁ, ἡ τῶν τραγημάτων βρῶσις, τὸ τρώγειν τραγήματα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 100.

τρᾰγημᾰτοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν τραγήματα, Ἡσύχ. ἐν λ. **κεγχρανοπώλης.**

τρᾰγημᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τραγήματα, ἐδέσματα τραγηματώδη, Εὐστ. 1141. 15.

τρᾰγηφόρος, ον, ὁ φορῶν τραγῆν, δηλ. τραγείαν δοράν (ἴδε ἐν λ. **τράγεος**), «τραγηφόροι· αἱ κόραι Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆν περιήπτοντο» Ἡσύχ.

τρᾰγ-ίαμβος, ὁ, ὁ τραγικὸς ἴαμβος, ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ἀπολλόδωρος Ἀσκληπιάδου.**

τρᾰγίζω, μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι τράγος, τρ. ἐν ὀσμῇ Διοσκ. 1. 12. **II.** ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν παίδων ὅταν ἀρχίσῃ νὰ γίνηται τραχεῖα καὶ βραγχνώδης, Λατ. hirquitallire, Ἱππ. 1175G. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 7. 1, 3, π. Ζ. Γεν. 5. 7, 20, κλπ. πρβλ. **τραγάω.**

τρᾰγικεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ τραγικῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Πλ. 9. 601.

τρᾰγῐκός, ή, όν, (τράγος) ὁ ἀνήκων εἰς τράγον, ὅμοιος τράγῳ· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. πρῶτον παρὰ μεταγεν., οἷον Πλουτ. Πύρρ. 11, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 10· μετὰ διπλῆς σημασίας, τὸ ψευδὲς τραχὺ καὶ τρ. Πλάτ. Κρατ. 480D· πρβλ. **τράγειος, -εος.** **II.** συνήθως, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τραγῳδίαν, χοροὶ Ἡρόδ. 5. 67· σκευή, σκηνὴ Πλάτ. Πολ. 577B, Ξεν., κλπ.· τρ. ποιητὴς Αἰσχίν. 86. 38· τρ. ἀνήρ = τραγῳδός, Πλάτ. Φαίδων 115A· οἱ τρ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 6· (ἀλλὰ ὁ τρ., ἐξόχως ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, Φίλων 2. 53, 469 οὕτω καλεῖται τραγικώτατος τῶν ποιητῶν, Ἀριστ. Ποιητ. 13, 10)· τρ. σπουδή, ἡ σπουδαιότης τῆς τραγῳδίας, Πλάτ. Νόμ. 838C· τρ. λῆρος, ἐπὶ τῶν πλουσίων καὶ πομπωδῶν ἐνδυμάτων ἃ ἐφόρουν τῆς τραγῳδίας οἱ ὑποκριταί, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005, ἴδε Müller εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ. § 32 κἑξ.· — ἡ τραγικὴ ποίησις Πλάτ. Πολ. 602B οὕτω, ἡ τραγικὴ Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 3· τὰ τραγικὰ Πλάτ. Πολ. 595C, Φαῖδρ. 269A. **2)** καθόλου, τραγικός, μεγαλοπρεπής, ἐπίσημος, ὅπως ἐφαίνου .. τραγικώτερος Ἀριστοφάν. Εἰρ. 136· τραγικὴ γάρ ἐστιν ἡ ἀπόκρισις Πλάτ. Μένων 76E· διὰ τὸ σεμνὸν .. καὶ τραγικὸν Ἀριστ. Ρητορ. 3. 3, 4, πρβλ. Ποιητ. 18, 16, Προβλ. 19. 6. **3)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, κομπαστικός, πομπώδης, Πολύβ. 5. 26, 9, Πλούτ. 2. 330A, Λουκ. Εἰκ. 21·— ὡσαύτως μινυρίζων τραγικῶς, μὲ ὕφος παραπονετικόν, Δημ. 329. 26. **III.** Ἐπίρρ. **-κῶς**, μὲ τραγικὸν ὕφος ἢ τρόπον, τρ. λέγειν Πλάτ. Πολ. 413B, 545E· ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λέγω Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 2. 8· τραγικώτερον ποιεῖν Λουκ. Ἁλιεὺς 39, πρβλ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16. **2)** οἰκεῖν τρ., διάγειν ἐν λαμπρότητι, Πλουτ. Ποπλικ. 10· — «τραγικὸν πάθος· μεστὸν συμφορᾶς» Ἡσύχ., «τραγικὸς πίθηκος· παροιμία ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων».

τρᾰγῐκώδης, ες, (εἶδος) ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἴδους, τραγικώδης μῦθος Παλαίφ. 41.

τρᾰγῖνος, η, ον, ὡς τὸ **τράγειος**, ὁ ἀνήκων εἰς τράγον, τραγίνας δ' ὕπνος ἔμυσε κόρας Ἀνθ. Π. 9. 558, 6.

τράγιον, [ᾰ], τό, φυτόν τι ἐν Κρήτῃ ὅπερ κατὰ τὸ φθινόπωρον ἐκπέμπει ὀσμὴν τράγου, εἶδος ὑπερείκου, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 1, Διοσκ. 4. 49, 50.

τράγιος, α, ον, = **τράγειος**, Achmes Ὀνειροκρ. 242.

τρᾰγίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **τράγος**, μικρὸς τράγος, Θεόκρ. 5. 141, Ἀνθ. Π. 9. 317· παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **τραγίσκιον**, «ἐξάγω χωλὸν τραγίσκιον· παιδιᾶς εἶδος παρὰ Ταραντίνοις» Ἡσύχ. **II.** θαλάσσιός τις ἰχθύς, σηπίαι ἠδὲ τραγίσκοι Μάρκελλ. Σιδ. 23.

τρᾰγισταί· «τοὺς τὰ ἱερὰ κλέπτοντας» Ἡσύχ.

τρᾰγο-βάμων, [ᾰ], ον, γεν. ονος, τραγόπους, ἔχων πόδας τράγου, Λατ. capripes, ἐπὶ τοῦ Πανός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 232.

τρᾰγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τράγον, Πλάτ. Κρατ. 408D.

τρᾰγό-κερως, ων, ὁ ἔχων κέρατα τράγου, Διοσκ. 4. 50.

τρᾰγο-κουρικός, ή, όν, ἐπὶ μαχαίρας, ἡ χρησιμεύουσα διὰ κούρευμα τράγων, μάχαιρα Λουκ. Ἁλιεὺς 46.

τρᾰγό-κτονος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἐσφαγμένους τράγους, τραγόκτονον (κοιν. τραγοκτόνον) αἷμα Εὐρ. Βάκχ. 139· περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 324, σ. 228.

τραγόλας, ὁ, τὸ Λατιν. trayula, παλτὸν ἢ ἀκόντιον ἀγκιστρωτόν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

τρᾰγο-μάσχᾰλος, ον, οὗ αἱ μασχάλαι ὄζουσιν ὡς αἱ τοῦ τράγου, Γοργόνες ὀψοφάγοι, . . . , τραγομάσχαλοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 811.

τρᾰγό-παν, -πανος, ὁ, μυθικὸν τι πτηνὸν τῆς Αἰθιοπίας, Mela 3. 9, Plin. 10. 70.

τρᾰγό-πους, -ποδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδας τράγου, Σιμωνίδ. 134, Ἀνθ. Π. 6. 315· τὸν τραγόπουν καὶ τὸν σεμνὸν Πᾶνα Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 81C.

τρᾰγο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον τράγου, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Μένδην**· «οὕτω καλοῦσι τὸν Πᾶνα Αἰγύπτιοι ὡς τραγοπρόσωπον, τῷ καὶ τὸν τράγον τῇ αὐτῶν διαλέκτῳ οὕτω καλεῖν».

τρᾰγο-πτῐσάνη, [ᾰ], ἡ, πτισάνη ἢ ῥόφημα παρασκευαζόμενον ἐκ **τράγου** (III), Cael. Aur. Chron. 3, 2, σ. 441.

τρᾰγο-πώγων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων πώγωνα τράγου, «τραγογένης», Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 6. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὄνομα φυτοῦ τινος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 1, Διοσκ. 2. 173.

τρᾰγ-οριγανίτης οἶνος, οἶνος παρεσκευασμένος διὰ τραγοριγάνου, Διοσκ. 5. 55.

τρᾰγ-ορίγανος, [ῐ], ἡ εἶδος ὀριγάνου, Νικ. 310, Γαλην.· ὡσαύτως ἀρσεν., Διοσκ. 3. 35, Κέλσ.· ὡσαύτως οὐδ. **τραγορίγανον,** Γαλην. τ. 14, σ. 450, 14, Πλίν. 20, 17.

τράγος [ᾰ], ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατιν. hircus, Ὀδ. Β. 239, Πινδ. Ἀποσπ. 212, καὶ Ἀττ.· πλῆρες: τῶν αἰγῶν οἱ τράγοι Ἡρόδ. 3. 112, πρβλ. 2. 46· τράγος, γένειον .. πενθήσεις, τράγε, πρόσεχε μὴ καύσῃς τὰ γένεια σου, καὶ οὕτω πενθήσῃς δι' αὐτά, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 190 Κιλίκιοι τράγοι, ἐπὶ ἀνδρῶν μακρὰν καὶ δασεῖαν ἐχόντων γενειάδα, καὶ ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων καὶ ἀγροίκων, Κωμικ. Ἀνών. 215·— ἐπὶ ἀνδρῶν, τράγου ὄζειν, τράγου πνεῖν, ἐκπέμπειν ὀσμὴν οἵαν ὁ τράγος, Ἀνθ. Π. 9. 368., 11. 240·— ὅθεν, **2)** ἡ πρὸς τὴν ὀσμὴν τοῦ τράγου ὁμοιάζουσα ὀσμὴ τῶν μασχαλῶν, Λατιν. hircus alarum, Γαλην.· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 853, Εἰρ. 811, καὶ ἴδε **τραγομάσχαλος.** **3)** ἡ ἡλικία καθ' ἣν ἡ ὀσμὴ αὕτη καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς ἥβης ἀναφαίνονται, Ἱππ.· ἴδε Foës Oecon.· — ὡσαύτως, ἡ κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην γινομένη μεταβολὴ τῆς φωνῆς, Greenhil. εἰς Θεόφιλ. σελ. 232. 7, πρβλ. **τραγάω, τραγίζω.** **4)** λαγνεία, αἰσχρότης, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 28. **II.** τὸ ἄρρεν τοῦ ἰχθύος μαινίδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 30, 3, πρβλ. Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332D, Ὀππ. Ἁλ. 1. 108. **III.** μῖγμά τι ἐκ χονδροαλεσμένου σίτου, ὀλύρας, κτλ., Λατιν. tragus, Διοσκ. 2. 115, Γαλην., πρβλ. **τραγανός.** **IV.** εἶδος σπόγγου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 3, Διοσκ. 5. 138. **V.** ὄνομα πολλῶν φυτῶν· παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις ἡ ἀγρία συκῆ, ἄλλως **ἐρινεός,** Παυσ. 4. 20, 2, πρβλ. Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σελ. 11· — ὡσαύτως ὡς τὸ **τραγανός,** φυτόν τι ἀκανθῶδες, = **σκορπίος,** Διοσκ. 4. 51, Πλίν. **VI.** μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ ὠτός (πρβλ. **ἀντίτραγος**), «τοῦ δὲ κοίλου τὸ μὲν ὑπὸ τὸ πέρας τοῦ κροτάφου ὑπανεστηκὸς εἰς τὸ ἔσω νεῦον τράγος, τὸ δὲ ἀντικείμενον ἀντίτραγος» Πολυδ. Β', 85, 86. **VII.** εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου, «ἔστι δέ τινα πλοῖα Λύκια λεγόμενα κριοὶ καὶ τράγοι» ὁ αὐτ. Α', 83. (Ἐκ τοῦ **τραγεῖν, τρώγω,** πρβλ. τὸ τοῦ Ὀβιδίου rode, caper, vitem).

τρᾰγο σκελής, ές, ὁ ἔχων τράγου σκέλη, ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἡρόδ. 2. 46, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 22, 2, Ὕμν. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 124B, κλπ.

τρᾰγο-φάγέω, ἐσθίω τράγους, Στράβ. 155.

τράγω, Δωρ. ἀντὶ **τρώγω**, ὡς τὸ **πρᾶτος** ἀντὶ **πρῶτος.**

τρᾰγῳδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τραγῳδία**, Διογ. Λ. 6. 80.

τρᾰγῳδέω, παριστάνω τραγῳδίαν (κυρίως, ᾄδω αὐτήν, πρβλ. **τραγῳδία**), Ἀριστοφ. Νεφ. 1091. **2)** μετὰ τοῦ ἀντικειμ. κατ' αἰτ., παριστάνω τι ἐν τραγῳδίᾳ, τινας Ἀριστοφ. Θεσμ. 85· τρ. τὴν Ἀνδρομέδαν Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 1· τραγ. τι παρ' ἐμαυτοῦ ὁ αὐτ. ἐν Περεγρ. 39.— Παθητ., γίνομαι ὑπόθεσις τραγῳδίας, Ἰσοκρ. 190A, περὶ Ἀντιδ. § 144, Στράβ. 413, κλπ.· λέγομαι διὰ τραγικῆς φράσεως, Ἀριστ. Φυσ. 6. 9, 4· ὁ τραγῳδούμενος στέφανος, περίφημος ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Πλουτ. Ἀλέξ. 35· τὰ τραγῳδούμενα, ὑποθέσεις τῆς τραγῳδίας, ὁ αὐτ. 2. 837D. **II.** μεταφορ., λέγω, διηγοῦμαι ἐν τραγικῇ φράσει, ἀπαγγέλλω τραγικῶς, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει Δημ. 229. 18, πρβλ. 400. 17· ὄνομα τρ., κοσμῶ, καλλύνω, καλλωπίζω λέξιν, Πλάτ. Κρατύλ. 414C, πρβλ. 418D.—Παθητ., στολαὶ τετραγῳδημέναι, ὡς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πομπώδεις, Ἀντιφ. ἐν «Ἀντεία» 3· τετραγῳδημένοι, κόμπου πλήρεις, κομπορρήμονες, Διόδ. 5. 31. **III.** παρὰ μεταγεν. ὡς καὶ νῦν ᾄδω, τραγουδῶ, οὐκ ἐτραγῴδουν, οὐ παιᾶνας ᾖδον Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 171A· «ἀείδω, τραγῳδῶ» Σχόλ. εἰς Ὀππ. Κυνηγ. 1, 1, Μακάρ. 224, Μαλάλ. 288, 10.

τρᾰγῴδημα, τό, ᾆσμα, «τραγοῦδι», Βασίλ. IV, 356C, Achmes, 50. **2)** τραγικὸν συμβάν, ὅλον δρᾶμα ζητεῖς καὶ ὅλον τραγῴδημα Εὐμάθ. 297, 302, κλπ.

τραγῴδης, ες, = **τραγοειδής**, Κορνοῦτ. 148, Εὐδοκ. Μακρ. 324.

τρᾰγ-ῳδητής, οῦ, ὁ, = **τραγῳδός**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 30.

τρᾰγῳδητός, ή, όν, ὁ παριστανόμενος ἢ παρασταθεὶς ἐν τραγῳδίᾳ, τραγικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1493.

τρᾰγῳδία, ἡ, (τραγῳδός) ἡρωϊκὸν δρᾶμα ὅπερ ἐπενόησαν οἱ Δωριεῖς Ἀριστ. Ποιητ. 3. 5), καὶ ὅπερ παρ' αὐτοῖς εἶχε λυρικὸν χαρακτῆρα (τραγικοὶ χοροὶ Ἡρόδ. 5. 67, πρβλ. Bentl. Phal. σελ. 285 κἑξ.)· ἔπειτα μετεφυτεύθη εἰς Ἀθήνας, ἔνθα καὶ βαθμηδὸν ἀναπτυχθὲν προσέλαβε τὴν τελείαν δραματικὴν μορφήν, Ἀριστ.

Ποιητ. 4. 14 κέξ.·— τρ. ποιεῖν, συνθεῖναι τραγῳδίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 400, κλπ.· διδάσκειν (ἴδε ἐν λ. **διδάσκω**)· ὀκτὼ τραγῳδίας διαγωνίσασθαι Πλουτ. 2. 785C· τῇ τρ. νικᾶν Πλάτ. Συμπ. 173A· — Ἡ λέξις πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 400, 564, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀνδοκ. 32. 14. Τὸ ὄνομα κυ ίως σημαίνει τράγων ᾠδήν, ἐκ τῶν τράγων εἰς οὓς διεσκευάζοντο οἱ τραγῳδοῦντες, ὡς παριστῶντες τὴν ἀκολουθίαν τοῦ θεοῦ Διονύσου, ἢ ἐκ τοῦ τράγου, ὃς ἐδίδετο ὡς ἔπαθλον εἰς τὸν νικητήν, Χρον. Πάρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 2374. 58, Bentl. εἰς Φάλαρ. σ. 209, 292, Christ. Ἑλλην. Λογοτεχν. (Μεταφρ. Κώνστα) τόμ. 1, σελ. 350, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ., πρβλ. καὶ **τρυγῳδία**. **II.** καθόλου, πᾶσα σοβαρὰ ἢ σπουδαία ποίησις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **κωμῳδίαν**, ὅθεν ὁ Ὅμηρος καλεῖται ποιητὴς τραγῳδίας, Πλάτ. Θεαίτ. 152E, πρβλ. Πολ. 605C. 2) παρ' Ὑπερείδ. Ὑπὲρ Λυκόφρ. 10 (πιθαν. γραφ.), λόγος ὑπερβολικὸς γινόμενος ἐκ μέρους κατηγόρου, ἴδε Babington ἐν τόπῳ, πρβλ. τὸν αὐτ. Ὑπὲρ Εὐξενίππου 37, Κικ. d. Orat. 1. 219, 2. 205· οὕτως ἐπὶ τραγικῶν μυθευμάτων καὶ τοιούτων, Πολύβ. 6. 56, 11, Διόδ. 19. 8, Πλουτ. Δημήτρ. 41, Ἄρατ. 15, κλπ.· — καθόλου, πομπή, ἐπίδειξις, Ψευδοζάλευκ. ἐν Bentl. Φαλάρ. 353, Λουκιανοῦ Ἐνύπν. 24· τραγῳδίαν ἐπιθεῖναι τοῖς πράγμασι προσποιητὴν Διον. Ἀλ. 6. 70. 3) συμβὰν λυπηρόν, τραγικόν, ὃ δὴ φαμεν .. ὄντως εἶναι τραγῳδίαν Πλάτ. Νόμ. 817B· ἡ τοῦ βίου τρ. καὶ κωμῳδία ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 50B. 4) ᾆσμα, Boiss. Ἀνέκδ. 4. 411, 892.

τραγῳδικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς τραγικὸν ποιητὴν ἢ εἰς τραγῳδίαν, τραγῳδικὸν βλέπειν Ἀριστοφ. Πλ. 424· καθόλου, ὡς τὸ **τραγικός**, τρ. χοροὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 886· τρ. θρόνος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 769· τρ. τέχνη αὐτόθι 1495· ὠδυνήθην τραγῳδικόν, ὑπέμεινα τραγικὴν ὀδύνην, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 9.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 632. 37.

τραγῳδιο-γράφος, ον, ὁ γράφων τραγῳδίας, Πολύβ. 2. 17, 6., 3. 48, 8, κλπ.

τραγῳδο-διδάσκαλος, ὁ, τραγικὸς ποιητής, ὅστις ἐδίδασκεν αὐτοπροσώπως τὸν χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτάς· καὶ κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους ἐλάμβανε καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὰς παραστάσεις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 88, Ἰσοκρ. 268C, Ἀριστ. Ποιητ. 4, 13·— ὁ τύπος **τραγῳδιοδιδάσκαλος** εἶναι μεταγενέστερος, ἀλλὰ πιθανῶς πλημμελὴς γραφὴ ἐν Λουκ. Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 1, Ἀθήν. 699B· — ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται πλημμελῶς **τραγῳδιδάσκαλος**, ὡς καὶ **κωμῳδιδάσκαλος**.

τραγῳδο-ποδάγρα, ἡ, ὄνομα δράματος μεταξὺ τοῦ σπουδαίου καὶ τοῦ κωμικοῦ, περιγράφοντος τὰ δεινὰ τῆς ποδάγρας καὶ ἀποδιδομένου εἰς τὸν Λουκιανόν.

τραγῳδο ποιητής, οῦ, ὁ, τραγῳδίας ποιητής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 918· «ἦν δὲ Θέογνις καὶ τραγῳδοποιητὴς καὶ πάνυ ψυχρός, ὃς καὶ Χιὼν ἐλέγετο» Εὐδοκ. Μακρ. ἐν Ἰωνιᾷ 228, περὶ τοῦ Θεόγνιδος τούτου ἴδε Σουΐδ. ἐν λέξ. **Θέογνις** (2). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 320.

τραγῳδο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τραγῳδίας, τραγικὸς ποιητής, Ἀριστοφ. Θεσμ. 30, Πλάτ., κλπ.·— **τραγῳδιοποιὸς** εἶναι τύπος μεταγενέστερος ἁπάντων ὡς διάφ. γραφ. παρὰ Πλάτ. ἐν Πολ. 597E, 605C, κ. ἀλλ.

τραγῳδός, ὁ, (ἀοιδός, ᾠδός) πρῶτον παρ' Ἀριστοφ., κυρίως ὁ ᾄδων ᾠδὰς τράγων, ἤτοι τραγῳδίας (ἴδε **τραγῳδία**), τραγικὸς ποιητὴς ἅμα καὶ ἀοιδός, ἐπειδὴ οἱ χαρακτῆρες οὗτοι ἦσαν ἐξ ἀρχῆς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, Εἰρήν. 806, Ὄρν. 787 ὑπεκρίνετο δὲ ἅμα ὁ ποιητὴς τὴν ἰδίαν τραγῳδίαν, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 1, 3· — μετέπειτα ὅτε οἱ ποιηταὶ ἔπαυσαν λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν παράστασιν ὁ ὅρος **τραγῳδός**, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπεδίδετο εἰς τὸν ὑποκριτὴν τραγῳδίας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 391, κλπ.· ὁ δὲ τραγικὸς ποιητὴς ἐκαλεῖτο **τραγῳδοποιὸς** ἢ **τραγῳδοδιδάσκαλος** (ἀλλὰ τὸ ὄνομα **τραγῳδὸς** ἐξηκολούθησε νὰ εἶναι ἐν χρήσει καὶ κατὰ τὴν παλαιάν του σημασίαν, Πλάτ. Πολ. 395A, Τιμοκλῆς ἐν «Διονυσιαζούσαις» 1, 8, Δίφιλος ἐν «Ἐλεηφορούσιν» 1). 2) ἐκαλοῦντο οὕτω καὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὸν τραγικὸν χορόν, Ἀριστοφ. Σφ. 1498, 1505, Ἰσαῖ. 62 20. **II.** ὁ πληθ. πολλάκις εἶναι =**τραγῳδία**· ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς, ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 512, Αἰσχίν. 58. 42· τῶν τρ. ὁ χορὸς Ἀριστοφ. Εἰρ. 806, πρβλ. Ὄρν. 787· οἱ ἐν ἄστει τρ. Αἰσχίν. 59. 23, πρβλ. 75. 26, κλπ.· τραγῳδοῖς καινοῖς, κατὰ τὴν παράστασιν νέων τραγῳδιῶν, παρὰ Δημ. 243. 17, πρβλ. Αἰσχίν. 58. 32· νικᾶν τραγῳδοῖς Ἀνδοκ. 34. 30, Θεοφρ. Χαρακτ. 20.— Βοιωτικὸς τύπος **τραγαϝυδὸς** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 21.

τρακταΐζω, λευκαίνω, Ἐτυμολ. Μέγ. 763, 54. **II.** = τῷ Λατ. tractare, χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι, ἐξετάζω, ψηλαφῶ, σκοπέω, Βυζ.· — ὅθεν **τρακταϊστέος**, α, ον, Γλωσσ.

τρακταϊσμός, οῦ, ὁ, τὸ τρακταΐζειν, ψηλάφησις, ἐξέτασις, Ἐκκλ.

τρακταϊστής, οῦ, ὁ, ὁ τρακταΐζων, ψηλαφῶν, ἐξετάζων, Μαλαλ.

τρακτᾶτον, τό, tractatus, ἐξέτασις, δοκιμασία, χειρισμός, μεταχείρισις, Βυζ., Ἐκκλ.

τρακτεύω, -ευτής, -ευτικός, ἅπαντα παρὰ Βυζαντ.— Πρβλ. **τρωκταΐζω**.

τρακτὸς κηρός, ὁ, λευκός, ἀσπρισμένος, ὁ διὰ συχνῆς πλύσεως λευκανθεὶς κηρός, Παῦλ. Αἰγ. 4. 21·— οὕτω **τρακτόν**, τό, «τρακταΐζω, τὸ λευκαίνω καὶ κατασκευάζω· ἐξ οὗ τὸ τρακτόν, ὁ κηρὸς ὁ πεποιημένος λευκὸς» Ἐτυμολ. Μέγ. 763, 53, (ἐν τῷ κειμένῳ φέρεται **τράκτον**)· ἀλλὰ καὶ ζύμη πεπλασμένη πρὸς παρασκευὴν ζυμαρικῶν, Λατ. tractum ἢ tracta, Ἀθήν. 113D.

τράκτωμα, τό, ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ τρακτοῦ, δηλ. λευκοῦ, καὶ ἄλλων ὑλῶν, ὡς π. χ. ῥητίνης, ᾠῶν, λιβανωτοῦ, κλπ., Ἱππιατρ. σελ. 90, 2., 80, 32, Ἱερακοσόφ. σελ. 146, 147, Νεόφ. ἐν Γλωσσ. Ἰατρ., κλπ.

Τραλλεῖς ἢ **Τραλλεῖς**, οἱ, Θρᾷκες βάρβαροι, οὓς προσελάμβανον ἐν Ἀσίᾳ ὡς μισθοφόρους στρατιώτας, ὡς βασανιστὰς καὶ ὡς δημίους, Διόδ. 17. 65, Πλουτ. Ἀγησ. 16, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει.— Καθ' Ἡσύχ.: «Τραλλεῖς (Θεόπομπ.)· οὕτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θρᾷκες τοῖς βασιλεῦσιν, οἱ τὰς φονικὰς χρείας ποιοῦντες». **II.** **Τράλλεις**, αἱ, πόλις ἐν Λυδίᾳ, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 4, 8, κλπ.· καὶ **Τράλλις**, εως, ἡ, Ἐπίγραμμ. παρ' Ἀγαθ. Βυζ. σ. 102, Χρησμ. Σιβ., κλπ.· γεν. **Τράλλεος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2936, Ἐτυμολ. Μέγ.· — **Τραλλιανός**, ὁ, ὁ ἐκ Τράλλεων, Στράβ., Ἀππ.

τράμις, ἡ, τὸ περίνεον, μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, πρβλ. **ὑπόταυρον**, Ἀρχίλ. 184, Ἀριστοφ. Θεσμ. 246, Λουκ. Λεξιφ. 2·— καὶ **τράμη**, Ἱππῶν. 81.— Πρβλ. Foës. Oecon. Hipp.— Καθ' Ἡσύχ.: «τράμις· τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας, ὁ ὄρρος. τινὲς ἔντερον. οἱ δὲ ἰσχίον».

τράμπις, ιδος, ἡ, πλοῖον βαρβαρικόν, Λυκόφρ. 97, 1299 γεν. ὡσαύτως **τράμπιος**, Νικ. Θηρ. 268. (Πρβλ. τὸ Λατ. trabs). — Καθ' Ἡσύχ.: «τράμπις· ναῦς. ναῦς ἄκατος. πορθμίς. τινὲς πλοῖα βαρβαρικά».

τρᾱνής, ές, (√ΤΡΑ, **τε-τραίνω**) ὁ διατρυπῶν, διαπερῶν· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον μεταφορ. ὡς τὸ **τορὸς** I. 2, καθαρός, διαυγής, σαφής, ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα Σοφ. Αἴ. 23· τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Ἀριστοτ.· τὸ τοῦ λόγου τρ. Εὐστ. Πονημάτ. 203. 2· — παρὰ μεταγενεστ. καὶ ἐν τῷ τύπῳ **τρανός**, ή, όν, Μοσχίων παρὰ Στοβ. 585. 1, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. 22, Πλουτ. 2. 378A, κλπ.· τρανότερα τὰ περὶ τῶν περισκίων Στράβ. 135. 2) ἐπὶ προσώπων, Κορνοῦτ. περὶ Θεῶν Φύσεως 16. **II.** Ἐπίρρ., τρανῶς εἰδέναι, ἐρεῖν, μανθάνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1371, Εὐμ. 45, Εὐρ. Ἠλ. 758, Ῥῆσ. 30, Πλούτ., κλπ.· συγκρ. **τρανότερον**, Ἀνθ. Π. 9. 293· ὑπερθ. **-ότατα**, Τζέτζ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 105-110.

τρᾱνο-λογέω, προφέρω εὐδιακρίτως, σαφῶς, Φωτίου Βιβλιοθ. 230, σ. 267, 29, Μιχαὴλ Ἀτταλ. Ἱστ. 265. 9, ἔκδ. Βόννης.

τρᾱνο-ποιέω, προφέρω εὐδιακρίτως, σαφῶς, τῶν στοιχείων οὐκ ἐτρανοποίει τὸ ῥῶ Βίος Δημοσθ. ἐν Orat. Gr. I. 4, σελ. 155, 9.

τρᾱνότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ τρανοῦ, σαφήνεια, εὐκρίνεια, καθαριότης (φωνῆς ἢ ἀκοῆς), Πλουτ. 2. 720E, Φίλων, κλπ.

τρᾱνόω, ποιῶ τι καθαρόν, σαφές, εὐδιάκριτον, διαλευκαίνω, σαφηνίζω, Ἀνθ. Π. παράρτ. 304, Φίλων.

τράνωμα, τό, διευκρίνησις, διασάφησις, τρανώματα γλώττης Ἐμπεδ. 349.

τράνωσις [ᾰ], εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τι εὐδιάκριτον καὶ σαφές, εἴ τι δέοι πλέον προστεθῆναι εἰς τράνωσιν Βασίλ. ὁ Μέγ. τ. 3, σ. 206D.

τρᾱνωτικός, ή, όν, τὸ ποιοῦν τι σαφές, Γρηγ. Ναζ. περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τ. 1, σ. 610D.

τράπεδδα, -έδδας, ἁ, = **τράπεζα**, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. d. cor. hel. III. σ. 462. Αὐτόθι καὶ **δοκιμάδδη**, **κομιδδεσθη**. Συχνὸν δὲ ἐν Βοιωτ. ἐπιγρ. καὶ τὸ **ἐπεψαφιδδε**, οἷον ἐν τῇ Ταναγραίᾳ τῇ ὑπ' ἀρ. 1562 τοῦ CIG, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τράπεζα [ᾰ], ης, ἡ, Δωρικ. **τράπεσδα** Ἀλκμὰν 61 (ἴδε ἐν τέλει)·— ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τραπέζι», μάλιστα φαγητοῦ, τράπεζα ἐφ' ἧς τίθενται τὰ φαγητά, συχνὸν παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων ἔχει ἰδίαν τράπεζαν, Ὀδ. Ρ. 333, 447., Χ. 74, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1· εἰσήγοντο δὲ εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἐδείπνουν πρὸ τοῦ δείπνου καὶ ἀπεκομίζοντο μετ' αὐτό, τρ. παρατιθέναι τινὶ Ἡρόδ. 6. 139, Ἄλεξις ἐν «Παμφίλῃ» 2· τρ. παράκειται Ἰλ. Ω. 476· τρ. εἰσφέρειν, ἐπάγειν Ἀριστοφάν. Σφ. 1216, Ἀναξανδρ. ἐν «Ἀγροίκοις» 3· εἰσαίρειν Ἀριστοφάν. Βάτρ. 518· τρ. ἀφαιρεῖν Ὀδ. Τ. 61, Ξεν. Συμπ. 2. 1· αἴρειν Μένανδρ. ἐν «Κεκρυφάλῳ» 2· ἐν «Συναριστώσαις» 2· ἐκφέρειν Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Λάκωσιν» 1 (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου me sisque remotis, ἂν καὶ ὁ Casaub. ἐν Ἀθην. 639B, νοεῖ τοῦτο μόνον ἐπὶ τῶν φαγητῶν, ἴδε κατωτ. 2, πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **τράπεζα**)·— ξενίη τρ., ἡ εἰς τὸν ξενιζόμενον προσφερομένη, καὶ τοσοῦτον ἱερὰ λογιζομένη ὥστε ὤμνυον ἐπ' αὐτῇ, Ὀδ. Ξ. 158., Φ. 28, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 401, 701· ὅρκον μέγαν,

ἄλας τε καὶ τράπεζαν 'Αρχίλ. 81· ἡ ξενικὴ τρ. Αἰσχίν. 85, ἐν τέλ.· ἀντίθετον τῷ ἡ δημοσία τρ. ὁ αὐτ. 31. 14· τραπέζῃ καὶ κοίτῃ δέκομαι, περιποιοῦμαί τινα μὲ τράπεζαν καὶ κλίνην, Ἡρόδ. 5. 20· οὕτω, τραπέζης καὶ κοίτης μετέχει (ἐξυπακ. ἡ γυνή) Πλουτ. Βροῦτ. 13· ἐπὶ τὰς αὐτὰς τρ. ἰέναι 'Αντιφῶν 116. 1:· Περσικὴν τράπεζαν παρετίθετο, ἐδείπνει πολυτελῶς κατὰ τὸν Περσικὸν τρόπον, Θουκ. 1. 130· τρ. κοσμεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6, κλπ.· εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν βλέπειν ὁ αὐτ. ἐν 'Αναβ. 7. 2, 33· τὴν τρ. ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω αὐτήν, Δημ. 403. 17· παροιμ. ἐπὶ ἀσώτου, 'Ανδοκ. 17. 10·— ὡσαύτως, τράπεζα καθιερωμένη τοῖς θεοῖς, ἐφ' ἧς ἐτίθεντο ἐδέσματα καὶ ἀναθήματα, Δείναρχ. 108. 35. **2)** «τραπέζι», δηλ. τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης βρώματα, τὰ ἐδέσματα, Ἡρόδ. 1. 162, Εὐρ. "Αλκ. 2, Ξενοφ. 'Ανάβ. 7. 3, 22· παρέχειν στέγην.., τράπεζαν 'Αριστ. 'Αποσπ. 588· ὡσαύτως, βορᾶς τρ. Σοφ. Ο. Τ. 1464, πρβλ. Wyttenb. εἰ. Πλούτ. 2. 70E· Συρακοσία τρ., παροιμ. ἐπὶ πολυτελοῦς διαίτης, τὸ τοῦ 'Ορατίου Siculae dape', 'Αρι-σ-οφάν 'Αποσπ. 3, Πλάτ. Πολ. 404D· αἱ δεύτεραι τρ., Λατιν. mensae secundae, ἡ δευτέρα σειρὰ τῶν ἐδεσμάτων, τὸ «δεύτερον πιάτο»ν, Πλούτ. 2. 133E, 'Αθήν. 639B κέξ.· πρβλ. **τράγημα.** **II.** τράπεζα ἀργυραμοιβοῦ, χρηματιστοῦ ἢ τραπεζίτου, τράπεζα, ὡς καὶ νῦν, Λατ. mensa argentaria, mensa nummularii, Λυσί. 114. 37· ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν Πλάτ. 'Απολ. 17C, κλπ.· ἡ ἐργασία ἡ τῆς τραπέζης, ἡ τραπεζικὴ ἐργασία, Δημ. 946. 2· ἡ ἐγγύη ἡ ἐπὶ τὴν τρ., ἐγγύησις ἀσφάλεια δεδομένη εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ αὐτ. 895. 16· τὸ ἐπὶ τρ. χρέος ὁ αὐτ. 900. 14· οἱ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, οἱ τραπεζῖται, 'Ισοκρ. 358B· τράπεζαν κατασκευάζεσθαι, ἱδρύειν τράπεζαν, 'Ισαίου 'Αποσπ. 2. 3· ἀνασκευάζω τρ., διαλύω τράπεζαν, ἴδε **ἀνασκευάζω** 4· πρβλ. **τραπεζίτης.** **III.** πᾶσα τραπεζοειδὴς ἢ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ἐφ' ἧς κεῖταί τι, οἷον, **1)** τὸ ἐν τῷ πλοίῳ ἐγκάρσιον ξύλον ἐν ᾧ ἐτίθετο καὶ ἐστερεοῦτο ὁ ἱστός, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ο. 729. **2)** εἶδος βήματος ἐφ' οὗ δοῦλοι ἐξετίθεντο εἰς πώλησιν, ἵνα ὦσι περίοπτοι, «ἐφ' ὃ δὲ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιπράσκονται τοῦτο τράπεζαν 'Αριστοφάνης καλεῖ» Πολυδ. Ζ', 11. **3)** πινακὶς πρὸς ἔκτυπον κοσμηματικὴν ἐργασίαν (τορείαν) ἢ πρὸς ἐπιγραφάς, Λατ. tabula, τρ. χαλκῆ Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 21, πρβλ. Παυσ. 8. 31. 3. **4)** τετράγωνος ἐπιτάφιος λίθος, Πλούτ. 2. 838C· mensa παρὰ τῷ Cic. Legg. 2. 26. **5)** ἡ κάτω μυλόπετρα, Πολυδ. Η', 19. **6)** μέρος καταπέλτου, "Ηρων Βελοπ. 135. **7)** μέρος τοῦ ἥπατος, Νικ. Θηρ. 560, ἔνθα ἴδε Schneid. **8)** «τῶν ὠμοπλατῶν· ὧν τὰ περὶ τῷ νώτῳ πλατυνόμενα τράπεζαι καλοῦνται» Πολυδ. Β', 177. **9)** ἡ ἐπιφάνεια τῶν γομφίων ὀδόντων, τῶν μέν τοι μυλῶν τὸ μὲν πρὸς τῇ σαρκὶ βωμίσκον καλοῦσι, τὸ δὲ λεαῖνον τὰ σιτία τραπέζας αὐτόθι 93. ('Η λέξις πιθανῶς ἔχει συντμηθῆ ἐκ τοῦ **τετράπεζα**· ὅθεν καὶ ἡ ἐρώτησις, καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι; ὡς εἰ τοῦτο ἦν ἄτοπον, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 447, πρβλ. Κρατῖν. ἐν 'Αδηλ. 9).

τραπεζεύς, έως, ὁ, ὁ παρὰ τράπεζαν ἢ ὁ εἰς τράπεζαν ἀνήκων, παρ' 'Ομ. ἀείποτε, κύνες τραπεζῆες, τρεφόμενοι ἐκ τῆς τραπέζης τοῦ κυρίου αὐτῶν, 'Ιλ. Χ. 69, Ψ. 173, 'Οδ. Ρ. 309·— τραπεζῆται παρ' 'Ιβύκ. 40· τραπεζήεντες ἐν 'Οππ. Κυνηγ. 1. 473. **II.** παράσιτος, Πλούτ. 2. 50C· "Αιδου τρ. 'Αρισ ίας παρ' 'Αθην. 686A.

τρᾰπεζήεις, εσσα, εν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τράπεζαν, κύμβος Νικ. Θηρ. 526.

τρᾰπεζία, ἡ, ἀμφίβ. γραφ. ἀντὶ **τραπεζιτεία,** Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 3. 10, 1.

τρᾰπέζιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τράπεζα,** μικρὰ τράπεζα, Φύλαρχ. παρ' 'Αθην. 142D· τὸ τραπέζιον ἀργυραμοιβοῦ, Λυσί. 'Αποσπάσ. 28. **II.** γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον τέσσαρας ἀνίσους πλευράς, 'Αριστ. Προβλ. 15. 4, 1, πρβλ. Διον. 'Αλ. 175, Στράβ. 130.

τρᾰπεζῑτεία, ἡ, τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ἔργον τραπεζίτου, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθήκ.) 3641b. 14 κέξ. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

τρᾰπεζῑτεύω, ἀσχολοῦμαι εἰς τραπεζιτικὰς ἐργασίας, Δημ. 935. 15, πρβλ. 1111. 10. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 131.

τραπεζίτης, [ῑ], **ου,** ὁ, (**τράπεζα** II) ὁ ἔχων ἐν τῇ ἀγορᾷ χρηματιστικὴν τράπεζαν, τραπεζίτης, κολλυβιστὴς ἢ δανειστής, ἀνῆκε δὲ οὗτος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀπελευθέρων, Λατ. argentarium, nummularius, Λυσίου 'Αποσπ. 2. 2, Δημ. 1186. 7, 'Αντιφάνης ἐν «Μισοπονήρῳ» 1. 11, πρβλ. **ἀνασκευάζω** 4. **2)** ἐνιαχοῦ οἱ τραπεζῖται ἦσαν δημόσιοι ἄρχοντες, Συλλ. 'Επιγρ. 203, 206., 3599. 12., 3600, κ. ἄλλ.

τρᾰπεζῑτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τραπεζίτην· ἐπιγραφὴ λόγου τινὸς τοῦ 'Ισοκρ.

τρᾰπεζο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα τραπέζης, Στράβ. 682, Πλούτ. 2. 895D.

τρᾰπεζο-κόμος, ὁ, ὁ στρώνων τὴν τράπεζαν ἢ ὑπηρετῶν παρὰ τὴν τράπεζαν, κοινῶς «τραπεζιέρης», Θεόπομπ. παρὰ Λογγίνῳ 43. 4, Διογ. Λ. 9. 80, Πλούτ. 2. 616A, κλπ., πρβλ. 'Αθήν. 710E.

τρᾰπεζο-κόρος, ον, (ἐκ τοῦ **κορέννυμι**) ὁ κορεννύμενος ἐκ τῆς τραπέζης ἑτέρου, ἢ (ἐκ τοῦ **κορέω**) ὁ σαρώνων, καθαρίζων τὴν τράπεζαν, ἐπίθετον τῶν παρασίτων, Ψευδοφωκυλ. 91.

τρᾰπεζο-λοιχός, όν, ὁ λείχων τὴν τράπεζαν, παράσιτος, Σουΐδ.· οὕτω, **Τραπεζολείχων, οντος,** ὡς κύριον ὄνομα, 'Αλκίφρ. 3, 45.

τρᾰπεζοποιέω, παραθέτω τράπεζαν μετ' ἐδεσμάτων, Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 3.

τρᾰπεζοποιΐα, ἡ, τὸ ποιεῖν, κατασκευάζειν τραπέζας, πολλὰ δὲ καὶ τῇ ποικιλίᾳ τῶν θυΐνων οὐκ ἔστι χείρω πρὸς τὰς τραπεζοποιΐας Στράβ. 202.

τρᾰπεζο-ποιός, ὁ, ὡς τὸ **τραπεζοκόμος,** δοῦλος, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν τραπεζῶν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας, ὁ παρασκευάζων τὴν τράπεζαν διὰ συμπόσια κτλ., Λατ. structor, 'Αντιφάνης ἐν «Μετοίκῳ» 1, Φιλήμων ἐν «Παρεισιόντι» 2, πρβλ. 'Αθήν. 170D, κέξ. —Καθ' 'Ησύχ.: «τραπεζοποιός· οὐχ ὁ μάγειρος· ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος».

τρᾰπεζο-ρήτωρ, ορος, ὁ, ὁ ῥητορεύων κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, 'Αθήν. 22E.

τρᾰπεζότης, ητος, ὁ, ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τῆς τραπέζης, Πλάτ. παρὰ Διογ. Λ. 6. 53.

τρᾰπεζοτόπια καταλλακτικά, τόποι ἔνθα τράπεζαι ἀργυραμοιβῶν, Θ. Βαλσ.

τραπεζοφόρος, ὁ φέρων τράπεζαν; **1) τραπεζοφόρος,** ὁ, δοῦλος φέρων τράπεζαν, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 175. **2) τραπεζοφόρος,** ἡ, ἱέρειά τις τῆς Παλλάδος ἐν 'Αθήναις, Λυκοῦργ. παρ' 'Αρποκρ. ἐν λέξ., πρβλ. Α. Β. 307. **3) τραπεζοφόρον,** τό, τράπεζα «ἐφ' ᾗ τὰ ἐκπώματα κατάκειται» Πολυδ. Γ', 96, 'Αρτεμίδ. 1. 76, πρβλ. Cic. Fam. 7. 23.

τρᾰπεζόω, ἑτοιμάζω τράπεζαν, τραπεζοῦν θεοῖς 'Ιουλιαν. 176D. **II.** Παθ., τίθεμαι ἐπὶ τραπέζης, ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, ἀπύθμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται, Σοφ. 'Αποσπ. 541.

τρᾰπεζώ, ἡ, = **τραπεζοφόρος** 2, «τραπεζώ· ἱέρειά τις 'Αθήνησιν» 'Ησύχ. (κοινῶς **τραπεζῶν**).

τρᾰπεζώδης, ες, = **τραπεζοειδής.** Στράβ. 811, Νικ. Χων. ἐν Φαβρικ. 'Ελλ. Βιβλ. τ. 6, σ. 407· λόφος Διόδ. 3, 45, κλπ.

τρᾰπέζωμα, τό, ἐν τῷ πληθ **τραπεζώματα,** τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης τιθέμενα σκεύη (πρβλ. **ἐπιτραπ-**), Εὐστ. 1402. 19.

τρᾰπέζωσις, ἡ, ἐπὶ τραπέζης τιθέναι τι, παράθεσις τροφῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, Πλουτ. 'Ηθικ. τ. 5, σ. 530 Wyttenb., διὰ τυπικῆς τραπεζώσεως Διον. 'Αρεοπ. 'Επιστ. 9, 1, σ. 797· «τραπέζωσίν φησι τὰ ἐν τῇ θείᾳ τραπέζῃ διὰ τοῦ ἁγίου ἄρτου καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας τελούμενα μυστήρια» Μάξιμος εἰς Διον. 'Αρεοπ. ἔνθ' ἀνωτ. σ. 325.

τρᾰπείομεν, ἴδε **τέρπω** II. 2.

τρᾰπελίζομαι, = **τροπαλίζομαι,** «τραπελιζόμενος· συνεχῶς ἀναστρεφόμενος» 'Ησύχ.

τρᾰπελός, ή, όν, ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, μόνον ἐν συνθέσει, **ἀ-, δυσ-, ἐκ-, εὐ-, παλιν-, φιλευ-τράπελος.**

τρᾰπ-έμπᾰλιν, 'Επίρρ., «ἐπ' ἀριστερᾷ· ὑπεναντίως· οὕτως Φερεκράτης ("Αδηλ. 56)» Φώτ.— Καθ' 'Ησύχ.: «τραπέμπαλιν· ἐνηλλαγμένως, ἢ παρηλλαγμένως».

τράπεσδα, Δωρ. ἀντὶ **τράπεζα,** 'Αλκμὰν 61.

τρᾰπέω, πατῶ σταφυλάς, ληνοπατῶ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, ἄλλας δὲ τραπέουσι 'Οδ. Η. 125, 'Ησ. 'Ασπὶς 'Ηρ. 201, 'Ανάνιος παρ' 'Αθήν. 282B. ('Ο Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ **τρέπω**· πρβλ. **τραπητής, τροπήϊον,** Λατ. trapes, trapetum).

τρᾰπῆναι, ἴδε **τρέπω.**

τράπηξ, ἴδε **τράφηξ.**— Καθ' 'Ησύχ.: «τράπηκι· δόρατι».

τρᾰπητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τρέπω** (πρβλ. ἀόρ. **τραπέσθαι**) μετὰ παθητ. σημασίας, πρέπει τις νὰ τραπῇ, ὁποτέραν τραπητέον Λουκ. Ῥητόρων Διδάσκ. 8· ἴδε Cobet V. LL. 80.

τρᾰπητής, οῦ, ὁ, (τραπέω) ὁ πατῶν σταφυλάς, «πατηταί· οἱ τραπηταί» 'Ησύχ.

τραπητός, ὁ, «ὁ οἶνος» 'Ησύχ., «τροπέοντο· ἐπάτουν· ἀπὸ τούτου καὶ οἶνος λέγεται τραπητὸς» ὁ αὐτ.— ἴσως ὁ νέος οἶνος.

τραποῦς, ἡ, = **τράπεζα,** «καιρὸς ἦν μοι ἀρίστου· καὶ τραποῦς πτωχικῶς μέν, ἐξηρτύετο δὲ» Εὐστ. Πονημάτ. 323, 1.

τράπω, 'Ιων. ἀντὶ **τρέπω,** 'Ηρόδ.

τραρὸν (Δωρ.) «ταχύ» 'Ησύχ.

τρᾰσιά, ἡ, (ταρσός) ταρσός, ἤτοι πλέγμα ἐκ καλάμων ἐφ' οὗ ἐξήραινον τὰ σῦκα, ἢ ἁπλῶς ὁ τόπος ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνονται, 'Αριστοφ. Νεφ. 50, Εὔπολις ἐν 'Αδηλ. 135, Αἰλ. περὶ Ζ. 3. 10· **ταρσιὰ** παρὰ Σιμωνίδ. 'Ιαμβογρ. 35, «τρασιά· ἡ τῶν σύκων ψύκτρα, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ἤγουν τόπος ἔνθα ξηραίνουσιν αὐτὰ»

Ἡσύχ., **τερσιά** παρ' Ἰουλιανῷ. 6) «τὸ ἄθροισμα τῶν σύκων» Πολυδ. Ζ', 144. 2) = ἅλως, ἀλώνιον, Σοφ. Ἀποσπ. 123· ὡσαύτως τόπος ἢ πλέγμα καλαμῶν πρὸς ξήρανσιν τυρῶν ἢ πλίνθων, Σουΐδ., Γρηγ. Κορίνθου σ. 514.

τραυλίζω, μέλλ. Ἀττ. -**ιῶ**, (τραυλὸς) ὡς καὶ νῦν τραυλίζω, «τσηδδίζω», Λατ. balbutire, ὡς ὁ Ἀλκιβιάδης ὅστις προέφερε τὸ ρ ὡς λ, εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας, ὀλᾷς, Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει Ἀριστοφ. Σφ. 44 κἑξ.· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κλασαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται Ἄρχιππος ἐν Ἀδήλ. 3· ψελλίζονται καὶ τραυλίζουσι· τοῦτο δ' ἔστιν ἔνδεια τῶν γραμμάτων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 3· ἐπὶ παιδίων, Ἀριστοφ. Νεφ. 862. 1381, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 17.— Κατὰ Γαλην. τ. 9, σ. 268: «ὥσπερ τὸ ψελλίζεσθαι τῆς διαλέκτου πάθος ἐστίν, οὐ τῆς φωνῆς, οὕτω καὶ τὸ τραυλίζειν, μὴ δυναμένης τῆς γλώσσης ἀκριβῶς ἐκείνας διαρθροῦν τὰς φωνάς, ὅσαι διὰ τοῦ τ καὶ τοῦ ρ λέγονται, . . ὅσαι τε ἄλλαι παραπλήσιαι».

τραυλισμός, ὁ, τὸ τραυλίζειν, «ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις ἀπό τινος ποιοῦ ψόφου» Ἐρωτιαν σ. 366, Πλούτ. 2. 53D.

τραυλός, ή, όν, ὁ κακῶς προφέρων γράμμα τι, κυρίως ὁ προφέρων τὸ ρ ὡς λ, ψευδός, «τσηδδός», Λατιν. balbus, Ἱππ. Ἀφ. 1257, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. 3, κλπ.· μάλιστα ἐπὶ παιδίων, παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τρ. Ἡρόδ. 4. 155, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 21, Προβλ. 11. 30, 2, πρβλ. **τραυλίζω, ψελλός**. **II.** ἐπὶ τῆς χελιδόνος, τραυλὰ μινυρομένα, Πανδιονὶ παρθένε .. χελιδών Ἀνθ. Παλατ. 9. 70· τραυλὲ χελιδών Ἀνθ. Πλαν. 141. (Πιθανῶς κατ' ὀνοματοπ.· πρβλ. τὸ Ἀγγλ. trawl).

τραυλότης, ητος, ἡ, τὸ τραυλίζειν, Ἀριστ. Προβλ. 11. 30, 2, Πλουτ. Ἀλκιβ. 1· γέλωτα ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς παρέχειν Πρίσκ. Ἱστ. σ. 225, 2 ἔκδ. Βόννης.

τραυλό-φωνος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν τραυλίζουσαν, παρ' Ἡσυχ.

τραυλόω, = **τραυλίζω**, ταῖς λαλιαῖς τετραυλωμένους Γαλην. τ. 19, σ. 564, 16.

τραύλωσις, εως, = **τραυλότης**, διότι μαλακωτέρα τε καὶ ὑγροτέρα τὴν κρᾶσιν ἡ τραύλωσις γίνεται Γαλην. τ. 18, μέρος 1, σ. 51, 13 (τ. 9, σ. 268Ch.).

τραῦμα, τό, Ἰων. **τρῶμα** (ἴδε Δινδ. Διάλ. Ἡροδ. σ. xxxvii), Δωρικ. ὁμοίως **τρῶμα**, Θεόκρ. 21. 50· (τείρω)·— τραῦμα, πληγή, ἀποθνήσκειν ἀπὸ τῶν τραυμάτων Ἡρόδ. 2. 63· ἐκ τοῦ τρ. τελευτᾶν ὁ αὐτ. 3. 29· τραυμάτων τυγχάνειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 866· πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 299· τραῦμα λαβεῖν ὑπό τινος Δημ. 314. 18· τρ. ἔχειν Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 20· ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 41, 1· φέρειν, ποιεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1487, Θεόκρ. 19. 6· λαβεῖν καὶ δοῦναι Πλουτ. Πύρρ. 7· τυπτέσθω ἄνευ τραυμάτων Πλάτ. Νόμ. 845C· μυὶ τραῦμα Ἀριστ. Ἀποσπ. 159. **II** ἐπὶ πραγμάτων, βλάβη· οἷον ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. 6. 16, Πολύβ. 16. 4, 12. **III.** ἐν πολέμῳ, βαρὺ τραῦμα, ἧττα, Ἡρόδ. 1. 18., 4. 160· τὸ ἐν Μαραθῶνι τρ. γενόμενον ὁ αὐτ. 5. 132· τὸ τρ. τὸ Λακωνικὸν ὁ αὐτ. 8. 66. **IV**. ἡ τραύματος γραφή, καταγγελία ἐπὶ τραύματι (μὲ πρόθεσιν ἀνθρωποκτονίας) Αἰσχίν. 40. 27, πρβλ. 84. 21, Λυσί. 100. 2.

τραυματία, ἡ, = **τραῦμα**, Θεοφάν. 541. 557· τύπος **τραυματεία**, ἐν Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 183 ἐν τέλει.

τραυματίας, ου, ὁ, Ἰων. **τρωμ-**, ἄνθρωπος τετραυματισμένος, Πινδ. Ἀποσπ. 244· οἱ τραυματίαι, οἱ τετραυματισμένοι, πληγωμένοι ἐν στρατεύματι, Ἡρόδ. 3. 79, Θουκ. 7. 75., 8. 27· ὁ τρ. Ὀδυσσεύς, ὄνομα δράματος, ἴσως τοῦ Σοφ., Ἀριστ. Ποιητ. 14. 13.

τραυματιάω, εἶμαι τετραυματισμένος, Γενέσ. 101, 8, κλπ.

τραυματίζω, Ἰων. **τρωμ-**· πρκμ. **τετραυμάτικα**, Ψήφ. παρὰ Δημ. 276. 6· παθ. **-ισμαι**. ἴδε κατωτ.· παθ ἀόρ. **ἐτραυματίσθην** Εὐρ. Ἀποσπ. 700. Τραυματίζω, πληγώνω, Ἡρόδ. 1. 59, κ. ἀλλ., Εὐρ. Βάκχ. 763, Θουκ. 4. 35, κλπ.— Παθ., Ἡρόδ. 9. 61, κ. ἀλλ.· τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν . . ἐκμαστεύομεν Αἰσχύλ. Εὐμ. 246· τραυματισθεὶς πολλὰ Θουκ. 4. 12.

τραυματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τραύματα, ἀντίδοτος, ῥίζα Διοσκ. 1. 130, κλπ.· τὰ τραυματικὰ (ἔξυπακ. φάρμακα) ὁ αὐτ. 1. 97.

τραυμάτιον, Ἰων. **τρωμ-**, τό, ὑποκορ. τοῦ **τραῦμα**, μικρὸν τραῦμα ἢ μικρὰ βλάβη, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ γ' 1082, κλπ.

τραυματισμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, περὶ τραυματισμοῦ ἄρθρων, οὕτως ἐπεγράφετο ἓν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἰατροῦ Ῥούφου, Εὐδοκ. Μακ. Ἰω ιὰ 371, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ῥοῦφος**.

τραυματο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τραύματα, προξενῶν πληγάς, Γλωσσ.

τραύξανα, τά, «τὰ ἀπὸ τῆς φάτνης ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων, ἢ τῶν βοῶν ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα· σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα· οὕτως Φερεκράτης (ἐν Ἀδήλ. 57)» Φώτ. — Καθ' Ἡσύχ.: «τραύσανον, ξηρὸν πᾶν ἢ φρύγανον».— Πρβλ. **τρώξανον**.

τράφαλὶς ἢ **τράφαλλίς**, καὶ **τράφαλός**, ἴδε **τροφαλίς**.

τράφαλλος· «χλωρὸς τυρός· οἱ δὲ τραφαλλίδα» Ἡσύχ.

τράφεν, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. γ' πληθ. ἀορ. β' παθ. τοῦ **τρέφω**, μερόπων ἀνθρώπων ..., οἵ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο Ἰλ. Α. 251. **II.** Δωρ. ἀπαρ. τοῦ **τρέφω**, Κρονίδα δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν Πινδ. Π. 4. 205.

τραφερός, ά, όν, (τρέφω) κυρίως, καλῶς τεθραμμένος, παχύς, οἱ τραφεροί, οἱ παχεῖς, δηλ. οἱ ἰχθύες, καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο Θεόκρ. 21. 44. 2) ἐνεργ., ὁ τρέφων, παχύνων, φῦλα κολοιῶν ἐκ νομοῦ ἐρχόμενα τραφεροῦ ἐπὶ ὄψιον αὖλιν Ἄρατ. 1027. **II.** ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ θηλ. **τραφερή** (ἔξυπακ. τοῦ γῆ), ἡ, ὡς οὐσιαστ., ἡ γῆ, ἡ ξηρά, ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν (τὸ τοῦ Μίλτωνος 'over moist and dry', Par. L. 3. 652), Ἰλ. Ξ. 308, Ὀδ. Υ. 98, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 43.—παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὡς ἐπίθ., τραφερὴ ἄρουρα Ὀππ. Ἁλ. 1. 204· κέλευθος ὑγρὴ καὶ τρ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 545· ἤθεα τραφερά, ἐκτάσεις ξηρᾶς γῆς, Ὀππ. Ἁλ. 5. 334. (Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας παράγεται ἐκ τοῦ **τρέφω** I, πήγνυμι, πήζω). – Καθ' Ἡσύχ.: «τραφερήν· ξηράν· τὸ γὰρ πῆξαι θρέψαι λέγουσιν», καὶ «τραφερόν· πηκτόν, τρόφιμον. λευκόν. ξηρόν. πεπηγμένον».

τράφηξ, **ηκος**, ὁ, = τῷ Λατ. trabs, δοκός, σανίς, ἢ τεμάχιον ξύλου, **1)** = **χάραξ**, «παλοῦκι», Λυκόφρ. 641 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.), Ἀρχ. Μαθ. **2)** δόρυ, τράφηκι φοινίῳ, «δόρατι, ξίφει» (Τζέτζ.), Λυκόφρ. 1001. **3)** πλατεῖα σανὶς ἔνθα τοὺς νεοζύμους ἄρτους τιθέασι, «κυρίως ἡ ὑπόπλατυς σανίς, ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιβάνους ἀπάγουσι» (εἶδος πινακωτῆς) Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 641· «τὸ ξύλον ἔνθα τιθέασι τὸν ἄρτον» Ἐτυμολ. Μέγ. 741, 36. **4)** «τὸ τῆς νεὼς χεῖλος, ἐφ' οὗ οἱ σκαλμοὶ τίθενται» Ἐτυμολ. Μέγ. 764, 35, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ.·—**τράφηξ** φαίνεται ὁ ἀληθὴς τύπος· ἀλλ' ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡσυχ. ὑπάρχουσιν οἱ τύποι **τράπηξ, τρόπηξ, τροφῆς**.

τράφος, μεταγεν. τύπος τοῦ **τάφρος**, Ἰούλ. Ἀφρικ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 314, Ἡρακλεωτ. Πίναξ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 130.

τράφω, Δωρ. ἀντὶ **τρέφω**, ἀπαρ. **τράφειν** Πινδ. Ι. 8 (7). 87, **τράφεν** Μεγαρεὺς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 788 (ὡσαύτως **τραφέμεν** Ἡσ. Θ. 480)· μετοχ. **τράφοισα** Πινδ. ΙΙ. 2. 84 παρατ. **ἔτραφον** Θεόκρ. 3. 16, κλπ.

τραχηλᾶς, ᾶ, ὁ, ἐκλατινισθὲν trachala, ἐπώνυμον Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἕνεκα τοῦ παχέος αὐτοῦ τραχήλου, «εὐρύτερος τοὺς ὤμους, καὶ παχὺς τὸν αὐχένα, ὅθεν καὶ τραχηλᾶν αὐτὸν ἐπωνόμαζον» Κεδρηνὸς σ. 269. Ἀλλ' ὁ Sext. Aurel. Victor Epitom. 4, 8 ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ irrisor, σκώπτης, χλευαστής,— διότι κατὰ τοὺς Φυσιογνωμονικοὺς συγγραφεῖς τοιοῦτος εἶναι ὁ χαρακτὴρ τῶν εὐρώστων ἀνθρώπων.

τραχεινός, ή, όν, = **τραχύς**. Κεδρ. Ι, 731.

τραχεόστρακος ὁ κτεὶς καὶ ῥαβδωτός, ἔχων τραχὺ ὄστρακον, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1485, 39.

τραχέως, Ἐπίρρ. τοῦ **τραχύς**, ὃ ἴδε.

τραχηλ-άγχην, (τράχηλος ἄγχω) Ἐπίρρ., διὰ τοῦ τραχήλου, τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον ἕλκειν αὐτὸν εἰς τὸν Ἅιδην Εὐνάπ. ἐν Βίῳ Σοφιστῶν 64 (113).

τραχηλέα, ἡ, ἡ νῦν λεγομένη «τραχηλιά», Νικήτ. Χρον. 284Α.

τραχήλια, τά, (τράχηλος) τεμάχια κρεάτων καὶ χόνδρων περὶ τὸν τράχηλον, τὰ ὁποῖα ἀπερρίπτοντο μετὰ τῶν λοιπῶν ἀχρήστων μερῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 968· «τὰ κεφάλαια τῶν ἰχθύων ὡς ἀκανθώδη, καὶ Φερεκράτης ἐν Ἐπιστολῇ (ἔνθ' ἀναγνωστέον ἐν Ἐπιλήσμονι) ὅστις παρέθηκε κράνια ἢ τραχήλια» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 968 (Φερεκράτ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 5)· βόεια τρ. Ἱππ. 1227Β.

τραχηλιάζω, = **τραχηλιάω**, ἐναντίον τινος τραχηλιάζειν Ἰσίδ. Πηλουσ. 1. 368.

τραχηλιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τράχηλον, ὁ τοῦ τραχήλου, τὸ μέρος τοῦ τραχήλου. «κόλλοψ τὸ τραχηλιαῖον τοῦ ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φορίνην, ἤγουν ὑπὸ τὸ δέρμα πιμελῇ» Εὐστ. 1915. 13· τὸ τραχηλιαῖον τοῦ βοὸς Ἡσύχ. ἐν λ. **κόλλαπες**· πιθ. διορθωτέον οὕτως ἀντὶ **τραχηλιμαῖος** παρὰ Στράβ. 127, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 558.

τραχηλιαστής, ὁ, ὁ τραχηλιῶν, δοῦλος τραχηλιαστὴς καὶ ἀναίσχυντος Θεόδωρ. Ῥαϊθοῦ σελ. 234, Θεοφύλ. Βουλγαρ τ. 3, σελ. 642Δ.

τραχηλιάω, ἐπαίρω, ὑψῶ τὸν τράχηλον ὑπερηφάνως, ὑψαυχενῶ, ὡς ἵππος· μεταφ., ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΕ', 25), Γρηγόρ. Ναζ. ΙΙΙ, 437, Ἰσίδ. 392, Εὐσ. Ἀλεξ. 428, κλπ.

τραχηλίζω, μέλλ. -**ίσω**, κυρίως ἐπὶ παλαιστῶν, λαμβάνω τινὰ ἐκ τοῦ τραχήλου, ἢ κάμπτω τινὸς τὸν τράχηλον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οὕτω καταβάλλω, νικῶ ἐντελῶς, τὸν ταῦρον Θεόφρ Χαρ. 27· τοὺς νεανίσκους Πλουτ. Ἀντών. 33, πρβλ. 2. 521Β. **II.** Παθ., λαμβάνομαι ἐκ τοῦ τραχήλου, ἡττῶμαι, καταβάλλομαι, Διογ. Κυν. παρὰ Διογ. Λ. 6. 61, Τέλης παρὰ Στοβ. 535. 23· ἀπὸ θεάματος τραχηλιζόμενος καὶ περιαγόμενος Πλουτ. 2. 521C· πολέμῳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 6, 2· ταῖς ἐπιθυμίαις Φίλων 2. 127· — ἀπολ., ποιοῦμαι χρῆσιν τοῦ τρόπου τούτου τοῦ

παλαίειν, Πλάτ. Ἀντερ. 132C, Θεμίστ. 291B, πρβλ. Ξεν. Λακ. 5, 9, καὶ ἴδε ἐν λ. **τραχηλισμός**. **2)** καταπίπτω κατὰ κεφαλῆ· καὶ ἐπὶ πλοίων, καταβυθίζομαι ὑπὸ δίνης, Στράβ. 268. **3)** κάμπτομαι τὸν τράχηλον πρὸς τὰ ὀπίσω (ὡς θῦμα) ὥστε ὁ λαιμὸς χαίνει ὅταν κοπῆ, Λατ. resupinare· ἐντεῦθεν, τετραχηλισμένα, ἀνεῳγμένα, πεφανερωμένα, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. δ', 13· πρβλ. Ἡσύχ., «τετραχηλισμένα· πεφανερωμένα».

τρᾰχηλιμαῖος, ἴδε ἐν λ. **τραχηλιαῖος**.

τρᾰχήλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τράχηλος**, τὸ κάτω τοῦ δόρατος, σαυρωτήρ, στύραξ, Ἐτυμ. Μέγα 732, 1, ἐν λ. **στύραξ**.

τρᾰχηλισμός, ὁ, τὸ τραχηλίζειν, λαμβάνειν τινὰ ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τέχνασμα παλαιστικόν, Λουκ. Λεξιφ. 5, Πλούτ. 2. 527E, Ἀθήν. 14F.

τρᾰχηλιστήρ, ῆρος, ὁ, εἶδος χειρουργικοῦ ἐπιδέσμου, ἁπλοῦς τραχηλιστὴρ Cocchii Chir. σ. 31, υοζ.

τρᾰχηλιώδης, ες, σκληροτράχηλος, Ἐτυμ. Μέγ. 751, 35, ἐν λ. **τελχίν**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **τελχινώδης**.

τραχηλιώτης, ὁ, = **τραχηλᾶς**, Ἱππολ. Αἱρ. 84, 59.

τρᾰχηλο-δεσμότης, ου, ὁ, (χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **-σμώτης**), ὁ τὸν τράχηλον δεσμεύων, κλοιός Φίλιππ. ἐν Ἀνθολ. Π. 6. 107.

τρᾰχηλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τὸν τράχηλον, Ἡσύχ. ἐν λ. **δειράδες**· — συνηρ. **τραχηλώδης**, Σχόλ. εἰς Νικάνδρ. Θηρ. 873.

τρᾰχηλο-κάκη [ᾰ], ἡ, σιδηροῦς περίδεσμος τοῦ τραχήλου, κλοιός, Νικήτ. Χρον. 21, 6, πρβλ. **ποδοκάκη**.

τρᾰχηλο-κοπέω, τὸν τράχηλον ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, καρατομῶ, ἀποκεφαλίζω, Πλούτ. 2. 308D. — Παθ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 18., 2, 16, κλπ.

τραχηλοκοπία, ἡ, ἡ ἀποκοπὴ τοῦ τραχήλου, καρατομία, Γλωσσ.

τράχηλος [ᾰ], ὁ· ἑτεροκλ. πληθ. **τράχηλα** Καλλ. Ἀποσπ. 98· ἀλλὰ τὸ οὐδ. ἑνικ. μόνον παρὰ τοῖς γραμμ.· (ἴδε ἐν τέλ.)· — ὁ τράχηλος, ὁ λαιμός, Ἡρόδ. 2. 40, Ἱππ. Ἀφ. 1250, Εὐρ., κλπ.· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **αὐχένος** ὑπὸ Πλάτ. Φαῖδρ. 253E· (**τράχηλος** εἶναι κατὰ τὸ **Γεωπ.** 19. 2, 3, ὁ αὐχὴν μετὰ τοῦ λαιμοῦ, δηλ. τό τε ὄπισθεν καὶ τὸ πρόσθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, **αὐχὴν** δὲ μόνον τὸ κατὰ τοὺς σπονδύλους μέρος)· τρ. θερίζειν, σώματος χωρὶς τεμεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 716, Βάκχ. 241· ἀποτέμνειν, ἀποκόπτειν Πλούτ., κλπ.· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ Θεόκρ. 23. 51· λυγρὸν δὲ πήδημ' ἐς τράχηλον ὑψόθεν πεσὼν ἀνοίκτως πνεῦμ' ἀπορρήξεις σέθεν Εὐρ. Τρῳ. 755· ἐπὶ τρ. ὠθεῖν τινα Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 1, Ἐπὶ Μισθῷ Συνόντ. 39· οὕτω, εἰς τρ. Πολυδ. Β', 135· — παροιμ., ἐν βρόχῳ τὸν τρ. ἔχων ἐνομοθέτει, «μὲ τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν», Δημ. 744. 7. **2)** ὁ αὐχὴν μετὰ τοῦ λαιμοῦ τῶν ζώων, μάλιστα τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1. 8· τοῦ λαγοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 5, 30· τῆς καμήλου, Πλούτ. 2. 1125B· — ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ὡς μερίδος φαγητοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Δημητρ. 11. **II.** ἐπὶ πραγμάτων ὁμοίων πρὸς τὸν τράχηλον, οἷον ὁ τράχηλος τοῦ κογχυλίου τῆς πορφύρας, Εὔβουλ. ἐν «Μυσοῖς» 1, Ποσείδιππ. ἐν «Λοκρίσιν» 1, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 15, 10, Ἀθήν. 87F· δὲν εἶναι δὲ φανερὸν τί μέρος τοῦ καράβου εἶναι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 9. **2)** ὁ λαιμὸς σικύας, «ἀγγουριοῦ», Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 9. 14, 2· τρ. κύστεως, μήτρας Πολυδ. Β', 171, 222· ἴσως οὕτω καὶ ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28, 3. **3)** τὸ μεσαῖον μέρος ἱστοῦ, Ἀσκληπ. παρ' Ἀθήν. 474F. (Ὁ Κούρτ. δοξάζει ὅτι **τράχ-ηλος** δυνατὸν νὰ παράγηται ἐκ τοῦ **τρέχ-ω**, ὡς ἐκ τῶν ταχειῶν αὐτοῦ κινήσεων, καὶ ὅτι πιθανῶς εἶναι συγγεν. τῷ Λατ. tergum).

τρᾰχηλό-σῖμος, ον, ὁ βραχὺν τὸν τράχηλον ἔχων, ὡς ὁ ταῦρος, «κοντολαίμης», ἐν τοῖς Α. Β. 65.

τρᾰχηλώδης, ες, = **τραχηλοειδής**, ὅμοιος τραχήλῳ, δειράδες Σχόλ. εἰς Νικάνδρ. Θηρ. 873

Τρᾱχίς, Ἰωνικ. **Τρηχίς, ῖνος**, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς τραχείας ἢ ὀρεινῆς ἐπιφανείας τῆς πέριξ χώρας, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο Ἰλ. Β. 682, κλπ., ὡσαύτως **Τραχίν**, Στράβ. 428· — ἐπίθ. **Τρᾱχίνιος** [ῑ], **α, ον**, Ἰωνικ. **Τρηχ-**, Ἡρόδ., κλπ.· ὡσαύτως **ος, ον**, Θεόκρ. 24. 82· θηλ. **Τραχινίς, ίδος**, Παυσ. 10. 22, 1· — οἱ Τραχίνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Τραχῖνος, Ἡρόδ. 7. 175, Θουκ., κλπ.· αἱ Τρ., ὄνομα τραγῳδίας τοῦ Σοφ.· — ἡ Τραχινία, ἡ χώρα τῆς Τραχ., Ἡρόδ., Σοφ., κλπ.· — ἀλλ' ἡ χώρα ἐκαλεῖτο ὁμοίως καὶ **Τραχίς**, Θουκ. 3. 100., 4. 78., 5. 51.

τρᾱχόομαι, = **τραχύνομαι**, Ζωναρ. Χρον. τ. 1, σ. 263D, κλπ.

τρά-χουρος, ἢ **τραχοῦρος**, ὁ, (οὐρά) θαλάσσιός τις ἰχθὺς ἔχων τραχεῖαν οὐρὰν ὅμοιος πρὸς παλαμύδαν ἢ λακέρδαν, ἴσως «σαυρίδι», Νουμήν. παρ' Ἀθήν 326A, Ὀππ. Ἁλ. 1. 99. — Ἴδε Κοραῆ μακρὰν σημείωσιν εἰς Ξενοκρ. σ. 60 καὶ 61.

τρᾱχυ-βᾰτέω, βαδίζω ἐπὶ τραχέος ἢ πετρώδους, ἐδάφους, Ἱππ. Ἐπιστ. 1283 52, ἔνθα **τρηχυβατέω**.

τρᾱχύ-βιος, ον, ἐπὶ τοῦ τραχέως βιοῦντος τὸ τραχύβιον τοῦ κατὰ θεὸν βίου Κ. Μανασσ. Χρον. 6416.

τρᾱχύ-δερμος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀριστοτ. παρ' Ἀθηναίῳ 305D, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 340.

τρᾱχῠ-δέρμων, ον, ὁ ἔχων τραχὺ δέρμα, ῥίναι [ῑ] τε τραχυδέρμονες Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 286B.

τρᾱχῠ-λεκτέω, ὁμιλῶ μετὰ τραχύτητος, μεταχειρίζομαι φράσεις τραχείας, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 580.

τρᾱχῠ-λεξία, ἡ, τραχύτης γλώσσης, χρῆσις τραχειῶν φράσεων, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 600.

τρᾱχύ-λογος, ον, (ἢ **τραχυλόγος**), ὡς τὸ **τραχύστομος**, Πολέμωνος Φυσιογν. 1. 6· Sylburg. **ταχύλ-**.

τρᾱχυντικός, ή, όν, ὁ τραχύνων τι, καθιστῶν αὐτὸ τραχύ, Ἀριστ. Προβλ. 3. 13· μετὰ γεν. Διοσκ. 3. 79.

τρᾱχύνω, Ἰων. **τρηχ-**· πρκμ. **τετράχῡκα** (**ἀποτ-**) Διονύσ. Ἁλικ. περὶ Συνθ. 22· — Παθ., ἀόρ. **ἐτρᾱχύνθην** Πλούτ., κλπ.· πρκμ. **τετράχυσμαι** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, ἐν τέλ., Λουκ. Ἁλιεὺς 51· γ' πληθ. **-υνται** Ἀριστ. Προβλ. 11. 22· ἀπαρ. **-ύνθαι** Πλάτ. Πρωτ. 333E — Μέσ., ἀόρ. **τρηχύνατο** Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 217· (τραχύς)· Ποιῶ τι τραχύ, ἄνισον, ἀνώμαλον, Πλάτ. Τίμ. 65D· μετ' αἰτ., τρ. τὸ κύτος αὐτόθι 67A· αὔρη τρηχύνει πέλαγος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 768 — Παθ., γίνομαι τραχύς, Πλάτ. Τίμ. 66C, Πλούτ., κλπ.· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 5· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ αὐτ. περὶ Ἀκουστ. 52· τρ. τῇ φωνῇ, ποιοῦμαι χρῆσιν τραχείας φωνῆς, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 2. **2)** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 1045, τράχυνε ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον τραχύς γε μέντοι δῆμος, κάλει αὐτοὺς τραχεῖς ὅσον θέλεις· κάμε τους τραχεῖς, δέν μοι μέλει, «λέγε πολλάκις, τραχὺς ἔσται ὁ δῆμος ἐν ἐλευθερίᾳ τοῦ πολέμου γενόμενος» (Σχόλ.) **3)** μεταφ. ἐν τῷ παθ., τραχύνομαι, γίνομαι τραχύς, ὀργίζομαι, τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν Πλάτ. Πρωτ. 333E· πρός τινα Πολύβ. 2. 21, 3, Πλούτ.· κατά τινος Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 580· τρ. ὅτι .. Διον. Ἁλικ. π. Θουκ. 43. **4)** τρ. τὰς ἀκοάς, ἠχῶ τραχέως εἰς τὰ ὦτα, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22. **II.** παρὰ μεταγεν. ἀμεταβ., ὁ τραχύνων τόπος Διόδ. 1. 32· τὰ τραχύνοντα τοῦ ποταμοῦ Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 20.

τρᾱχυ-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τραχεῖς ὀδόντας, Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμηρ. σ. 383 ἐν λ. **καρχαρόδοντες**.

τρᾱχυ-όστρᾰκος, ον, ὁ ἔχων τραχὺ ὄστρακον, ἔστι δ' ὁ κτεὶς τραχυόστρακος Ἀθήν. 88B (ἐκ τοῦ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 16).

τρᾱχύ-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τραχεῖς πόδας, τραχύπουν ἡ πελιὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 13, 3.

τραχυπώγων τράγος, ἔχων τραχὺν πώγωνα, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 373, ἔκδ. Mil.

τραχύς, εῖα, ύ, Ἰων. **τρηχύς**, (ὡς ἀεὶ παρ' Ὁμ., Ἡσ., Ἡροδ.), θηλ. **τρηχέα**, οὐχὶ **τρηχέη**, Δινδ. Διάλ. Ἡροδ. xvii· **τρηχείην** εἶναι πλημμ. γρ. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 375, Ἀνθ. Πλαν. 26· ποιητ. θηλ. **τρηχύς**, Θεόκρ. 25. 256· δυϊκ. παρὰ τοῖς Τραγ. **τραχεῖ**, Α. Β. 1195 (πιθ. ἐκ τῆς √ΤΡΑΧ, **ταράσσ-ω**, πρκμ. **τέτρηχ-α**). — Ὡς καὶ νῦν, τραχύς, ἀνώμαλος, Λατ. asper, **λίθος, ἀκτή, ἀταρπὸς** Ἰλ. Ε. 308, Ὀδ. Ε. 425., Ξ. 1· ὡς ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, Ι. 27., Κ. 417· οὕτω, γῆ λιθώδης καὶ τρηχέα Ἡρόδ. 4. 23· Χερσονήσου τῆς Τρηχέης καλεομένης, ἐπὶ τῆς Κριμαίας, ὁ αὐτ. 4. 99 καὶ συχν. παρ' Ἀττ. ἐπὶ βραχωδῶν χωρῶν, Αἰσχύλ. Πρ 726, Εὐρ Ἀποσπ. 1068· πρβλ. **Τραχίς**· τὰ τραχέα, τὰ τραχύτατα, Ξεν. Κυν. 4, 10. κτλ.· τρ. καὶ χαλεπὴ ὁδὸς Πλάτ. Πολιτ. 328E — ὡσαύτως, τραχύς, δασύς, τὰ κάτωθεν τρ. καὶ τραγοειδής, ἐπὶ τοῦ Πανός, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 408D, πρβλ. 420E· λάσιον καὶ τρ. [τὸ κέαρ] .. ἔχοντες ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 194E· τρ. σώματα, ἀντίθετ. τῷ **λεῖα**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· Πὰν τὸ κάτωθεν τρ. Πλάτ. Κρατ. 408D — ἐπὶ χαλινοῦ, κοπτερός, ὀξύς, ἀντίθετ. τῷ **λεῖος**, Ξεν. Ἱπ. 9. 9, κτλ.· — ἐπὶ τῆς φωνῆς, τραχύς, βραγχώδης, Πλάτ. Τίμ. 67C, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ τῆς τῶν παίδων ὅταν γίνηται βραγχώδης καὶ ἀνδρικωτέρα, μεταβάλλειν εἰς τὸ τραχύτερον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 3· τὸ τρ. τῆς φωνῆς Πλουτ. Μάρ. 14 καὶ ἐπὶ προσώπου, τρ. τῇ φωνῇ Ξεν. Ἀν. 2. 6, 9· ὡσαύτως, τραχυτάτη γλῶσσα (πρβλ. **τραχύστομος**), Στράβ. 662· — περὶ τοῦ τραχεῖα ἀρτηρία, ἴδε ἐν λ. **ἀρτηρία**. **2)** ἐπὶ μάχης καὶ ἀγῶνος, τρ. ὑσμίνη Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 119· νιφὰς πολέμοιο Πίνδ. 4 (3) 26, πρβλ. Σιμων. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 26· φάλαγγες Τυρταῖ. 9. 22. **3)** ἐπὶ φυσικῶν, δυνάμεων, τ. ῥόθιον Αἰσχύλ. Πρ. 1048· τραχύτερα τὰ νοσήματα ἀπεργάζεσθαι Πλάτ. Τίμ. 84C· τρ. ποταμὸς Πλουτ. Ἀλέξ. 60, κτλ.· ἄελλα Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1078· κλπ. **4)** ἐπὶ προσώπων, τῶν πράξεων αὐτῶν, τῶν αἰσθημάτων, τῆς καταστάσεως αὐτῶν, τραχύς, ἄγροικος, ἄγριος, τρ. ἔφεδρος Πινδ. Ν. 4 ἐν τέλ.· οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν, δὲν εἶμαι φειδωλὸς εἰς πληρωμήν, αὐτόθι 7. 111· θεὰ ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 12· ἅπας δὲ τρ. ὅστις ἂν νέον κρατῇ Αἰσχύλ. Πρ. 35, πρβλ. 186, 324· δικαστὴς τρ. εἶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1421· τρ. γε .. δῆμος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 1044· τρ. καὶ τεθηγμένους λόγους ὁ αὐτ. 311· ὀργὴ τρ. Εὐρ. Μήδ. 448· λεῖον τρ. καὶ πάθημα Πλάτ. Τίμ. 63E· τραχύτατοι νόμοι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 864C·

τὸ τραχὺ τοῦ ἤθους, τοῦ νόμου ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 406Δ, Πολ. 452C· τραχύτερα πράγματα Ἰσοκρ. 143C· εὐνομίη τρηχέα λειαίνει, ἐξομαλύνει τὰ τραχέα μέρη, τὰς ἀνωμαλίας, Σόλων 13. 34. **II**. Ἐπίρρ. **τρᾱχέως**, Ἰων, **τρηχέως**, σπάνιον ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, οἷον τρ. ὑλακτεῖν Πλουτ. Ἄρατ. 8· οὕτω, τραχὺ φωνῇ ἀπειλεῖν Θεόκρ. 26. 74 θάλασσα τραχὺ βοᾷ Ἀνθ. Π. 5. 180. **2**) ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων, τρηχέως περιέπω τινά, μεταχειρίζομαί τινα μετὰ τραχύτητος, σκληρότητος, Ἡρόδ. 1. 73, 114 (ἴδε ἐν λέξει **περιέπω**)· τραχέως ἔχω, εἶμαι τραχύς, φέρομαι ἢ διάκειμαι τραχέως, τοῦ βασιλέως .. τραχέως ἔχοντος Ἰσοκρ. 33D· τινὶ Δημ. 355. 15· τραχύτερον ἄρχειν Ἰσοκρ. 38C· τρ. ἀποκρίνεσθαι Πλουτ. Φωκ. 21, κλπ.· τρ. φέρειν, Λατιν. aegre ferre, ὁ αὐτ. ἐν Λυσάνδρ. 15· σπανίως **τραχυτέρως** Πλάτ. Κλειτοφ. 406· τρηχύτατα περιεφθῆναι Ἡρόδ. 6. 15.

τράχυσμα, Ἰων. **τρήχ-**, τό, τραχύτης, τραχύσματα ἐν τῷ χρωτὶ κεγχρώδεα, τοῖσιν ὑπὸ κωνώπων γινομένοις ἀναδήγμασιν ἴκελα Ἱππ. 1020C, Ἀθήν. 475B.

τρᾱχυσμός, ὁ, τράχυνσις, σκλήρυνσις, τραχύτης, διὰ ξύσιν ἢ τρηχυσμὸν τοῦ ἐντέρου Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394.

τρᾱχύ-στομος, ον, ὁ τραχέως ὁμιλῶν ἢ προφέρων, Στράβ. 662, ἔνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ **παχύστομος**, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι φέρεται **παχυστομέω, παχυστομία**, ὅπερ ὁ Εὐστ. 367. 29 καὶ 34 μνημονεύει ὡς **τραχύστ-**.

τρᾱχύτης, ητος, ἡ, Ἀττικ. **τραχῦτής, ῆτος** (κατὰ τὸν Ἡρωδιαν. παρ' Ἀρκαδ., Χοιροβ.)·— τραχύτης, ἀνωμαλία, τὸ πετρῶδες, τῆς χώρας Ξεν. Κύρ. 7. 5, 67· ὀξύτης, τὸ μὴ λεῖον, ἐπὶ χαλινοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 10, 6· τραχύτησί τε καὶ λειότησιν Πλάτ. Τίμ. 65C, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 100D· περὶ τὴν ἀρτηρίαν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 26· τρ. φωνῆς ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 4. 11, 3. **2**) ἐπὶ προσώπων, τραχύτης, σκληρότης, ἀγριότης, ὀργῆς Αἰσχύλ. Πρ. 80· ἤθους Πλουτ. Δίων 8, κλπ.

τρᾱχύ-φλοιος, ον, ὁ ἔχων τραχὺν φλοιὸν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λειόφλοιος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2.

τρᾰχῠ-φωνέω, προφέρω τραχέως, λείως μὲν λαλεῖται τὸ λύειν, τραχυφωνεῖται δὲ τὸ ῥηγνύειν Εὐστ. 1598. 27.

τρᾱχῠ-φωνία, ἡ, τραχύτης τῆς φωνῆς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 25· διὰ τραχυφωνίαν φίλην τῇ ποιήσει Εὐστ. 969, 55, κλπ.

τρᾱχύ-φωνος, ον, Ἰων. **τρηχύφωνος**. ὁ ἔχων τραχεῖαν φωνὴν ἢ προφοράν, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α' 955, Διόδ. 5. 31, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βαρβαρόφωνοι**.

τράχω, [ᾰ], Δωρ. ἀντὶ **τρέχω**, Πινδ. Π. 8. 45, πρβλ. **τράφω**.

τρᾱχώδης, ες, ὁ ἔχων τραχεῖαν φύσιν, τραχὺς τὴν φύσιν, διάφ. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 8, Θεοφρ. π. Λίθων 400, Διοσκ. 3. 13 (15).

τράχωμα, τό, τραχύτης, ἰδίως τῶν ἔνδον μερῶν τῶν βλεφάρων, «καθαίρει τὰ λευκώματα ... καὶ τὰ τραχώματα σμήχει» Διοσκ. 1. 77, «τὸ τράχωμα τραχύτης τῶν ἔνδον τοῦ βλεφάρου μερῶν· ἐπιταθὲν δὲ .. σύκωσις καλεῖται· ἐγχρονίσασα δὲ .. τύλος ὀνομάζεται» Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideleri Phys. τ. 2, σ. 445, 8.— Κατὰ Γαλην. Τῶν κατὰ Τόπους, 4, «τραχώματα .. τραχύτητας βλεφάρων, ὑφ' ὧν καὶ τὰς ὀφθαλμίας οἱ χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν ὀδυνῶνται κοπτόμενοι».

τρᾱχωματικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τραχώματα, ὁ θεραπεύων αὐτά, τραχ. κολλούρια Λέων Ἰατρ. 131 ἐν Emmerin's Anecdota Medica Graeci.

τρᾱχών. ῶνος, ὁ, τραχύ, ἀνώμαλον ἔδαφος, τόπος πετρώδης, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 30, Τόξ. 49·—ἐντεῦθεν **Τράχων** (ὡς τὸ **Τραχίς**), ἐν Συρίᾳ, Ἰωσηπ. 13. 16, 5· καὶ **Τραχωνῖτις, ιδος**, ἡ, Φιλίππου .. τετραρχοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 1· **Τραχωνῖται**, οἱ, οἱ κάτοικοι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 10, 10, κλπ.

τρεῖος, ὁ βόλος ἐν τοῖς κύβοις, ὁ τὸν ἀριθμὸν τρία ἔχων, τριάρι (;) Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἀτταλείας τῆς ἐν Παμφυλίᾳ, Monatsb r. d. berl. Akad. 1875, σ. 716.

τρεῖς, οἱ, αἱ, **τρία**, τά· γεν. **τριῶν**· δοτ. **τρισί**, καὶ ἐν Ἱππώνακτ. Ἀποσπ. 8 **τριοῖσι** (ὡς **δυοῖσι** Ἰωνικ. ἀντὶ **δυσί**)· αἰτ. **τρεῖς, τρία**· περὶ τῆς ποικιλίας τῆς κλίσεως ἐν τοῖς συνθέτοις ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 108. Τρεῖς, Ὅμηρ., κλπ., τρία ἔπη, παροιμία παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 7. 71, ἔνθα ἴδε Σχολιαστάς, — διότι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὁ ἀριθμὸς **τρία** ἦτο ἱερὸς καὶ εὐοίωνος, μάλιστα παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις (πρβλ. **τριάς**), Ἀριστ. π. Οὐραν. 1. 1, 2· οὕτω, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν Σοφ. Ἀποσπ. 124· εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι αὐτόθι 754, πρβλ. **σωτήρ** I. 2, καὶ ἴδε Πίνακ. Κωμικ. Ἀποσπ. σ. 1062· — περὶ τῆς φράσεως διὰ τριῶν, ἴδε **τριάζω**· πρβλ. ὡσαύτως **τριτόσπονδος**. (Ἐκ τῆς √ΤΡΙ παράγονται ὡσαύτως τὰ **τρίς, τρισσός**· πρβλ. Σανσκρ tri, tra-yas (tres), tris, (ter)· Λατ. tres, tria, ter· Σλαυ. tri, tri-je· Λιθ. trys (τρεῖς)· Ἀρχ. Ἰρλανδ. tri (tres)· — Ζενδ. thri (tres)·—Γοτθ. thri, threis, οὐδ. thrija· Ἀρχ. Σκανδ. drir·Ἀγγλο-Σαξον. dri· Ἀρχ. Γερμαν. drî (drei)· — πρὸς τὸ **τρίτος** (Αἰολ. **τέρτος**) πρβλ. Σανσκρ. tritiyas, Λατ. tertius, Σλαυ. tretii, Λιθ. treczas, Ἀρχ. Ἰρλ. tris· Ζενδ. thritya, Γοτθ. thridja, κτλ.).

τρεισκαίδεκα, οἱ, αἱ, **τριακαίδεκα**, τά, δεκατρεῖς, δεκατρία, Πίνδ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· ἄλλοτε φέρεται ὡς μία λέξις, καὶ ἄλλοτε διῃρημένως· γενικ. τριῶν καὶ δέκα Θουκ. 2. 97, Ἰσαῖ., κλπ.· δοτικ. τρισὶ καὶ δέκα Θουκ. 8. 180, Δημ., κλπ.· ἐνίοτε δὲ παρεντίθενται ἄλλαι λέξεις, τρεῖς γε καὶ δέκα, τρεῖς δὲ καὶ δέκα, Πινδ. Ο. 1. 127, Θουκ. 3. 79·— ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἀκλίτου τύπου **τρισκαίδεκα** (ἐν παντὶ γένει καὶ πάσῃ πτώσει), Ἰλ. Ε. 387, Ὀδ. Ω. 340 (ἐν τῇ Ὀδ. μετὰ διαφόρ. γραφῆς **τρεισκαίδεκα**, ἥτις ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐν τῇ Ἰλ.)· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 50, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 5, καὶ συχν. ὡς διάφορ. γραφ. ἀντὶ **τρεισκαίδεκα**, π. χ. Θουκ. 3. 69., 8. 88· **τρισκαίδεκα** ὡς γεν., Ἱππ. 652. 6, Ἰσαῖ. 72. 40· ὡς δοτ., Θουκ. 8. 22, κλπ.

τρείω, μεταγεν. Ἐπικ. ἀντὶ **τρέω**, Ὀππ. Κυν. 1. 417.

Τρέλλος, ου, ὁ, ὄν. κύρ. ἀνδρός, Ἐπιγρ. ἐπιτυμβία Ἀθηνῶν, τοῦ δ' πρὸ Χρ. αἰῶνος ἐπὶ ὑδρίας λιθίνης ἀναγλύπτου. (Sybel, Katal. b. Sculbt. zu Athen № 3974) ἔχουσα οὕτω· Πυθίων Τρέλλο· Καθάρα Τρέλλο.— Κατ' ἐξαίρεσιν περιελάβομεν ἐνταῦθα τοῦτο τὸ ἀνδρὸς κύριον ὄνομα, ἐπειδὴ τὸ θεωροῦμεν ὡς αὐτὸ τὸ ἐπίθ. **τρελλός**, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὂν ἐν χρήσει ἀποδεικνύεται οὕτω πάνυ παλαιόν. Πρβλ. καὶ τὰ παρ' Ἡρωδιανῷ (π. μονήρ. λέξ. 12, 5) : «**Τρέλλων**· παρὰ Σώφρονι τὸ ὄνομα». Νομίζομεν δέ, ὅτι τὸ θέμα αὐτοῦ (ἴσως τὸ **τρέω**) συγγενεύει τῷ toll τῶν Γερμανῶν («und Tell ist toll» Schiller.) καὶ τῷ stolidus stultus τῶν Ῥωμαίων καὶ τῷ deli τῶν Τούρκων, εἰ καὶ ὁ Κούρτιος ἐν Griech. Etymol β' ἐκδ. σ. 192 καὶ 196 ἄλλως πως θεωρεῖ τὰς Λατιν. λέξεις stolidus καὶ stultus. Ὁ Κοραῆς τὸν **τρελλὸν** παραφθορὰν τοῦ **τραυλὸς** προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ ἐν σημ. εἰς τὸ Ἱπποκρ. π. ἀέρ. ὑδ. τόπ. Γαλλικ. ἐκδ. τ. β'. σ. 229 καὶ Ἀτάκτ. τ. α', σ. 186). Ὁ δὲ Δουκάγγιος σ. 1601 καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ Ῥέισκιος (σημ. εἰς Κ. Πορφυρογ. τ. Β' τῆς ἐκδ. Βόν. σ' 497) ἐνόμισεν, ὅτι τὸ **τρελλὸς** εἶναι ἐκ τοῦ **στρεβλὸς** παρεφθαρμένον «κατὰ ἔθος τῆς novæ Græcitatis τοῦ ἀφαιρεῖν πολλάκις τὸ ἐν ἀρχῇ λέξεων σῖγμα», ὅπερ ἔθος εἰς ἐμὲ ὅλως ἄγνωστον εἶναι· διότι λέγομεν κοινῶς καὶ προφέρομεν τὸ **σ** πρὸ πάντων τῶν συμφώνων, ὅπου ἀνέκαθεν εὑρίσκετο ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς λέξεσιν, ἢ ταῖς μικρὸν παραλλαχθείσαις καὶ ἰδοὺ τὰ παραδείγματα.

πρὸ τοῦ **τρ** : στραβός, στραγγίζω, στράφτω, στρέμμα, στρέφω, στροβίλια, στρογγύλος, Στροφάδια, στρῶμα κτλ.

πρὸ τοῦ **τ** : σταλάζω, σταλίκια, στάμνα, στάση, στατέρα, σταυρός, σταφίδα, στάφνη, σταφύλια, στεγνός, στειλιάρι, στεῖρα, στέκομαι, στέλνω, στενός, στέρεος, στέριφη, στεφάνι, στῆθος, στημόνι, στιχάρι, στοιχειό, στοίχημα, στόμα, στομάχι, στουππί, στυφός, κλπ.

πρὸ τοῦ **β** : σβένω ἢ σβύνω καὶ σβήνω, σβύσιμον.

πρὸ τοῦ **κ** : σκαλίζω, σκαρμός, σκάπτω, σκέλδα, σκέλια, σκεπάζω, σκεπάρνι, σκομπρί, Σκόπελος, σκοπός, σκόρδον, σκορπίζω, σκορπιός, σκοτεινός, σκοτωμός, σκουλῆκι, σκουλλί, σκύλλος κτλ.

πρὸ τοῦ **χ**, (τοῦ γινομένου ἐν τῇ προφορᾷ **κ**, πλὴν ἴσως ἐν τῇ λέξει **σχῆμα**) σκάζω καὶ σκάω, ῶ, καὶ σκάνω, σκασμός, σκίζα, σκίζω, σκοινί, σκοῖνος, σκολάζω, σκολειό, σκόλη κτλ.

πρὸ τοῦ **μ**, (ὅτε γίνεται **ζ**) : Σμαράγδα, σμαράγδι, σμίγω, σμίλα, Σμύρνη κτλ.

πρὸ τοῦ **π** : σπάζω καὶ σπάνω καὶ σπάω, ῶ, σπάθα, σπανός, σπάργανα, σπάρος, σπάρτα, σπαρτά, σπέρνω, σπηλιά, σπίθα, σπίνος, σπλαχνίζομαι, σπλῆνα, σπόρος, κτλ.

πρὸ τοῦ **φ** : σφάζω, σφάλνω ἢ σφάλλω, σφάλμα, σφάχτης, σφενδόνα, σφῆκα, σφίγγω, σφογγάρι, σφονδύλι, σφυγμός, σφυρὶ κτλ.

Ταῦτα ἀναγράψαντες διὰ τοὺς ξένους, νομίζομεν, ὅτι δὲν εἶναι ὀλίγαι ἀποδείξεις τῆς μὴ ἀποβολῆς τοῦ **σ**. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἡ συνήθεια ἡμῶν καὶ προσθέτει τὸ **σ** πρὸ λέξεών τινων, αἵτινες δὲν τὸ εἶχον ἔκπαλαι, ὑποβαρβαρίζουσα, ὥς που λέγει ὄχι τόσον δικαίως ὁ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, ῥητῶς ἀναφέρων τὴν **σκλῆθραν** (τὸ δένδρον **κλῆθραν**), καὶ ὄντως καὶ αὐτὴν οὕτω νῦν λέγομεν, καὶ **σκάρφην** καὶ **σκόνην**, καὶ **σκύφτω** καὶ **σπουργίτην**, καὶ **σφαλάγγι** καὶ **Σκάρπαθον** καὶ εἴτι ἄλλο ἀκόμη· καθὼς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ **σκνίψ** καὶ **κνίψ**, **σπέλεθος** καὶ **πέλεθος** καὶ ἄλλα.

Δὲν ἀποσιωπῶμεν δέ, ὅτι πολὺ κοινῶς, ἀλλ' ὄχι πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, μία λέξις ἡ **πιθαμὴ** λέγεται ἄνευ τοῦ **σ**, οὕτω διφορεῖται καὶ ἡ **μαρίδα** καὶ **σμαρίδα**. ἔτι δὲ τὰ **κουράδια**, ὄχι τὰ παρὰ Κρησί, τὰ ἐκ τῆς **κουρᾶς**, ἀλλὰ τὰ ἄλλα τὰ κακέμφατα τὰ προξενήσαντα τὴν «Βαβυλωνίαν» ἔπαθαν στέρησιν τοῦ **σ**, ἂν ὄντως, ὡς ὁ Κοραῆς ἔγραψε, παρεμορφώθησαν ἀπό τινος παλαιοῦ **κωράδιον** (Ἴδε Ἀτ. τ. Ε', σ. 328). Ἀλλὰ διὰ μίαν ἢ δύο τυχὸν λέξεις, παθούσας ἀποβολὴν τοῦ ἀρκτικοῦ **σ**, οὐδαμῶς εἶναι ὀρθὸν νὰ λέγηται, ὅτι συχνὸν ἢ κανονικὸν τὸ πάθος, ἐπ' αὐτοῦ δ' ὕστερον νὰ στηρίζωνται παραγωγαὶ καὶ ἐτυμολογίαι.

Τέλος λέγομεν, ὅτι τὸ παρασχὸν ἡμῖν ἀφορμὴν τόσων λόγων ἐπί-

θετον ἠκούσαμεν ἡμεῖς παρὰ Μακεδόνων προφερόμενον καὶ κατὰ μετάθεσιν στοιχείων **τερλός**, καὶ ληφθήτω ὑπ' ὄψιν παρὰ τῶν γλωσσολόγων καὶ τοῦτο τὸ πάθος, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τρέμῐθος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **τέρμινθος**, Νικ. Θηρ. 844, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **τρεμιθοῦς**.

τρέμω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· πρκμ. **τετρέμηκα** ἐν τῷ Μέγ. Ἐτυμ. (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΜ παράγονται ὡσαύτως τὰ **τε-τρεμ-αίνω, ἀ-τρέμ-ας, τρομ-έω, τρομ-ερός**, πρβλ. Λατ. trem-o, trem-or, tiem-ulus· Λιθ. trim-u (tremo).) Ὡς καὶ νῦν, τρέμω, σείομαι, τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν Ἰλ. Ν. 18, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 137, (ἴδε **ἀμφιτρέμω**)· ὠλένας τρέμων ἄκρας... Εὐρ. Ι. Τ. 283· τρέμουσα κῶλα ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1169· τρέμει ἡ φωνὴ Ἀριστ. Προβλ. 11. 62· καὶ ἐπὶ προσώπων, τρέμειν τὴν φωνὴν αὐτόθι. **II.** μάλιστα, τρέμω ἐκ φόβου, Ἰλ. Κ. 390, Ὀδ. Λ. 527· φόβῳ, φρίκῃ τρ. Εὐρ. Ἴων 1452, Τρῳ. 1026· ἀκολούθως ἁπλῶς τρέμω, εἶμαι πεφοβημένος, δεδιὼς καὶ τρ. Δημ 314. 24. **2)** μετ' ἀπαρεμ. ὡς τὸ **τρομέω**, τρέμω ἢ φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Θήβ. 419, Σοφ. Ο. Κ. 129· οὕτω καί, τρ. μὴ κτάνῃ τὸν ἄνδρα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 947, πρβλ. Εὐρ Ἀνδρ. 808, 1057.

3) μετ' αἰτ., τρέμω τι, τὸ φοβοῦμαι, Σοφ. Ο. Κ. 256, Εὐρ. Ἠλ. 643, κλπ.· τρ. τὸ πρᾶγμα Ἀριστοφ. Ἀχ. 489· τὰ πράγματα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 266· τὸ μέλλον Πλάτ. Παρμ. 137Α·— ὡσαύτως, τρ. ἕνεκά τινος Ἀντιφῶν 120. 11· περί τινος ὁ αὐτ. 118. 35, Πλάτ. Πολ. 554D.

τρέξι, ἀντὶ **θρέξομαι καὶ θρέξεται**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1222, ἔνθα ὁμιλεῖ ὁ Σκύθης Τοξότης: ὦ μιαρὸ γρᾶο· πότερα τρέξι τὴν ὁδό; καὶ ἐν 1225: ἀλλὰ τρέξι Ἀρταμουξία.

τρεπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τρέπω**, ποίαν ὁδὸν νῷν τρεπτέον; ποίαν ὁδὸν νὰ τραπῶμεν; Ἀριστοφ. Ἱππ. 72· ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον Πλάτ. Πολ. 365C.

τρεπτικός, ή, όν, μεταβλητός, εὐμετάβολος, σώμασιν.. οὐ τρεπτικοῖς, οὐδὲ ποικίλοις, οὐδὲ ἐκλελυμένοις Μάξ. Τύρ. 10. 2· ὁ Dübner **θρυπτικός**. **2)** ὁ δυνάμενος τρέπειν, μεταβάλλειν, τρ. τῆς ὕλης Πλωτῖν. I, 264.

τρεπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ., ὁ δυνάμενος νὰ τραπῇ, ἢ νὰ μεταβληθῇ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 10· τρεπτὴν εἶναι τὴν οὐσίαν Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 434, Πλούτ., κλπ.· τρεπτὰ εἰς ἄλληλα Πλούτ. 2. 883B.

τρεπτότης, ητος, ἡ, = **τροπή**, «τρεπτότητος· τροπῆς» Ἡσύχ.

τρέπω· μέλλ. **τρέψω**, ἀόρ. α' **ἔτρεψα**· πλὴν τοῦ ἀόρ. α' ὁ Ὅμ. συχνάκις ἔχει ἀόρ. β' **ἔτρᾰπον** (ἐνίοτε καὶ ἀμεταβάτως, Ἰλ. Π. 657)· πρκμ. **τέτροφα** Ἀριστοφ. Νεφ. 858, Ἀναξανδρίδης ἐν «Φιαληφόρῳ» 1, (**ἀνα-**), Σοφ. Τρ. 1008, Ἀνδοκ. 17. 15· μετέπειτα **τέτρᾰφα** Δείναρχ 104. 7, (**ἀνα-**) Δημ. 324. 27, Αἰσχίν. 27. 4., 76. 12 (ἡμαρτημένως κατὰ τὸν Cobet V. LL. 251)·—Μέσ., μέλλ. **τρέψομαι** Ἡρόδ. 1. 97, Εὐρ., κτλ.· ἀόρ **ἐτρεψάμην** Ὅμ., Ἀττ.· ὡσαύτως ἀόρ. β' **ἐτραπόμην** Ὅμ. (ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ παθ. σημασίας Ἰλ. Ζ. 64, Ξ. 447, καὶ ἅπαξ παρ' Ἀττ. (**ἀν-**) Πλάτ. Κρατ. 395D)· προστ. **τραποῦ** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1248· πρκμ., ἴδε κατωτ.— Παθ., μέλλ. **τρᾰπήσομαι** Πλουτ. Νικ. 21, κτλ.· ὡσαύτως **τετράψομαι** (**ἐπι-**) Πεισίστρ. παρὰ Διογ Λ. 1. 6· ἀόρ. **ἐτρέφθην** Ἀττ. (ἀλλὰ μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγ., Εὐρ. Ἠλ. 1046), Ἰων. **τραφθῆναι** Ὀδ. Ο. 80· Ἡρόδ.· ἀόρ. β' **ἐτράπην** [ᾰ] Ἀττ., Ἐπικ. α' πληθ. ὑποτ. **τραπείομεν** ἀντὶ **τραπῶμεν** Ὀδ. Θ. 292· πρκμ. **τέτραμμαι**, γ' πληθ. **τετράφαται** Θέογν. 42, Πλάτ. Πολ. 335B, πρβλ. Β. 25· γ' ἑνικ. προστ. **τετράφθω** Μ. 273· μετοχ. **τετραμμένος**, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ.· ὑπερσ. παθ., Ἐπικ. γ' ἑνικ. **τέτραπτο**, Ὅμ.· γ' πληθ. **τετράφατο** Ἰλ. Κ. 189.— Ἐκ τοῦ ἀορ. β' ἐσχηματίσθη ὁ ἐνεστ. **ἐπιτρᾰπέουσι**, Κ. 421, πρβλ. **τραπητέον**.— Οἱ Ἰωνικοὶ τύποι οἱ ἐν χρήσει εἶναι: ἐνεστ. ἐνεργ. καὶ παθ. **τράπω, τράπομαι**, γ' ἑνικ. παρατ. **τράπεσκε** Δ. 128· παθ. ἀόρ. **τραφθείς**· ἀλλὰ τὸν μέλλ. **ἐπιτράψομαι** (Γ. 155), καὶ ἀόρ. **ἐπέτραψε** (Δ. 202) ἀποδοκιμάζει ὁ Δινδ. ἐν Διαλ. Ἡροδ. σ. xliv.— Δωρ. τύποι **τράπω**, μέλλ. **τραψῶ**, Ahr. D. Dor. 117. (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΠ παράγονται αἱ λέξεις **τροπ-ή, τρόπ-ος, τρόπ-ις**· καὶ ἐκ τῆς √ΤΡΑΠ, **τραπ-εῖν, εὐ-τράπ-ελος**. Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν τὰς λέξ. **τραπ-έω, τροπ-ήιον**, Λατ. trap-es, trap-etum, ὡς καὶ τὰ torc-ular, torqu-o, torqu-es, tor(c)-mentum· ὡσαύτως τὸ **ἄ-τρακ-τος**, Σανσκρ. tark-us, καὶ ἴσως τὰ **ἀ-τρεκ-ής**, = **ἄ-τροπ-ος**· περὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης τοῦ χειλεοφώνου π εἰς κ ἴδε **Κκ.** II. 2.)— Στρέφω ἢ διευθύνω πρός τι, Ὅμ., κτλ.· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ προθ., τάσδ' (δηλ. τὰς φύσας) εἰς πῦρ ἔτρεψε Ἰλ. Σ. 469· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν Φ. 349· ἀλλ' ἄγετ' εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, βάλετέ μας νὰ κοιμηθῶμεν, Ὀδ. Δ. 294· τρ. θυμὸν εἰς ἔργον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 314· βέλος εἰς ἐχθροὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 255· πόλεις ἐς ὕβριν Θουκ. 3. 39· τὴν πόλιν εἰς ἀθυμίαν Δημ. 685. 12· κεφαλὴν πρὸς ἠέλιον Ὀδ. Ν. 29· πρὸς ὄρος πίονα μῆλα Ι. 315· ἦτορ πρὸς εὐφροσύναν Πινδ. Ι. 3. 16· τὰς γνώμας πρὸς χρηματισμὸν Πλάτ. Ἐπιστ. 355Α·— ὡσαύτως, τρ. θυμὸν ἐπ' ἐμπορίην Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 644· δᾶμον ἐφ' ἀσυχίαν Πινδ. Π. 1. 136, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 257B, Πολ. 508C· ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα Σοφ. Αἴ. 772·— κατὰ πληθὺν τρ. θυμὸν Ἰλ. Ε. 676· τρ. ἀντίον Ζεφύρου πρόσωπον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 592 — ὡσαύτως μετ' ἐπιρρημάτων, ὁμόσε τρ. Ἰλ. Μ. 24· οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ.. τρ. ἔπος Σοφ. Φ. 897· ἐνταῦθα σὴν φρένα Εὐρ. Ι. Τ. 1322· ἄλλοσε τὴν διάνοιαν Πλάτ. Πολ. 393Α· ἐκεῖσε τρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 643C· — μετ' ἀπαρεμφ., καὶ γάρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον, «καὶ γάρ σε, ὃν οὐ θεμιτόν, οὐδὲ δυνατὸν ψεύσασθαι, παρέτρεψεν ὁ προσηνής σου τρόπος, ἐρωτᾶν με περὶ τοῦ Κυρήνης γένους καὶ τῆς μίξεως, καίπερ εἰδότα ἀκριβῶς πάντα» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9. 76 — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ, τρέπεσθαί τινα ἐπί τι Πλάτ. Εὐθύδ. 303C, πρβλ. Χαρμ. 156C. — Παθητ., μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., δοκῶ μὲν γὰρ τήνδ', ὦ παῖ, τὴν ὁδὸν ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι τρέπεσθαι Πλάτ. Σοφιστ. 242B. **2)** Παθητ., στρέφω τὰ βήματά μου, στρέφομαι κατά τινα διεύθυνσιν, τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα, τραπῆναι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, Ὀδ. Ο. 80· ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος Ἰλ. Τ. 212· τραφθέντες ἐς τὸ πεδίον Ἡρόδ. 9. 56· ἐς Θήβας ὁ αὐτ. 2. 3· ἐπὶ Προκόννησον, ἐπ' Ἀθηνέων ὁ αὐτ. 6. 33., 5. 57· — ὡσαύτως μετ' ἐπιρρημάτων, ἀμηχανεῖν ὅποι τράποιντο, κατὰ τίνα διεύθυνσιν νὰ στραφῶσιν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 459· ἀμηχανεῖν.. ὅποι τράπωμαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1532· πᾶ τις τρέποιτ' ἄν; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 409· ποῖ τρέψομαι; Εὐρ. Ἱππ. 1066, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 3. 5, 13· ποῖ χρὴ τραπέσθαι; Λυσί. 181. 29·— ὡσαύτως, τρέπεσθαι ὁδόν, λαμβάνειν ἢ ἀκολουθεῖν διεύθυνσίν τινα, Ἡρόδ. 1. 11, πρβλ. 9. 69· πολλὰς ὁδοὺς τραπόμενοι κατὰ ὄρη Θουκ. 5. 10· ἐτρέφθην ἥνπερ ἦν πορεύσιμον Εὐρ. Ἠλ. 1046. **3)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, τρέπομαι εἴς τι, οἱ δ' ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο Ὀδ. Α. 422, Σ. 304· ἐπὶ ἔργα Ἰλ. Γ. 422, κλπ.· ἐπὶ ἀναιδείην Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 14. 7· ἐπὶ ψευδέα ὁδὸν Ἡρόδ. 1. 117· ἐπὶ φροντίδας Εὐρ. Ι. Α. 646· ἐφ' ἁρπαγὴν Θουκ. 4. 104· ἐς τὸ μαίνεσθαι Σοφ. Ο. Κ. 1537· ἐς ἀλκὴν Θουκ. 2. 84· εἰς ἁρπαγὴν ἐπὶ τὰς οἰκίας Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 30· κατὰ θέαν τετραμμένοι Θουκ. 5. 9· πρὸς ἀλκὴν Ἡρόδ. 3. 78· πρὸς τὸ κέρδιστον Σοφ. Αἴ. 743· πρὸς λῃστείαν Θουκ. 1. 5· πρὸς ἄριστον τετρ. Ἡρόδ. 1. 63· πρὸς τὸν πότον Πλάτ. Συμπ. 176Α, κλπ.· — ὡσαύτως, τρ. πρός τι, τρέπομαι, καταφεύγω πρός τι, μισεῖς γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπει νῦν Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 5, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 20, Πλάτ. Πρωτ. 339Ε· οὕτως, ἐφ' ἱκετείαν τρ. τῶν διωκόντων ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 39Α, κλπ. **4)** ἐν τῷ, παθητ. καὶ μέσῳ, ἐπὶ τόπων, εἶμαι ἐστραμμένος κατά τινα διεύθυνσιν, βλέπω πρός τι, Λατ. spectare ἢ vergere in.., μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος.. πρὸς ζόφον εἰς Ἔρεβος τετραμμένον Ὀδ. Μ. 81· πρὸς ἄρκτον, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον, πρὸς νότον Ἡρόδ. 1. 148, Θουκ. 2. 15, κλπ.· ὡσαύτως, πρὸς τοῦ Τμώλου Ἡρόδ. 1. 84, πρβλ. 3. 101· καὶ τἀνάπαλιν, ἔξω τοῦ ἄστεος τετρ. ὁ αὐτ. 2. 181· ἀντ' ἠελίοιο τετρ., κατ' εὐθεῖαν πρός.., Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 725. **II.** στρέφω, ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους Ἰλ. Θ. 432· πάλιν τρέπειν, στρέφειν πρὸς τὰ ὀπίσω, πάλιν τρέπε μηδ' ἔα ἄντην ἔρχεσθ' αὐτόθι 399· πάλιν τρέπε ὄσσε φαεινὼ Φ. 415· δόρυ.. πάλιν ἔτραπε Υ. 439· τὰ καλὰ τρ. ἔξω, στρέφειν πρὸς τὰ ἔξω, ἐπιδεικνύειν τὸ κάλλιστον μέρος (τῆς ἐσθῆτος), Πινδ. Π. 3. 149, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 22.— Παθ., πάλιν τρέπεσθαι Ἰλ. Φ. 468· ὀπίσσω τρέπεσθαι Μ. 273· ὡσαύτως μετὰ γενικ., μεταστρέφομαι, στρέφω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, ὣς δ' ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεθ' υἷος ἑῆος, «οὕτω δὴ εἰποῦσα ἐτράπη εἰς τοὐπίσω τοῦ ἑαυτῆς υἱοῦ» (Θ. Γαζῆς), Σ. 138· αἰχμὴ τράπετο, ἐκάμφθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς τὸ **ἀνεγνάμφθη**, Λ. 237· ἐπὶ τοῦ ἡλίου ὑπερβάντος τὸν μεσημβρινόν, πόστην ἥλιος τέτραπται; Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 210· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἡλιοστασίου, ἐπειδὰν ἐν χειμῶνι τράπηται ἥλιος (ἴδε **τροπή** I), Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 915D· τραπείσης τῆς ὥρας Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 16· — οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., περὶ δ' ἔτραπον ὧραι Ἡσ. Θ. 58. **2)** τρ. τι ἔς τινα, τρέπω τι ἐναντίον τινός, τρ. τὴν αἰτίαν, τὴν ὀργὴν εἴς τινα Ἰσαῖ. 73. 37, Δημ. 103. 25· συχνὸν ἐπὶ καταρῶν, ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί, ἂς πέσῃ εἰς τὸ κεφάλι μου! Ἀριστοφ. Ἀχ. 833, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 39· οὕτως, ἐπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος Αἰσχύλ. Εὐμ. 434· κατὰ σεαυτοῦ νῦν τρέπου Ἀριστοφ. Ἀχ. 1019, Νεφ. 1263· τρέψεσθε εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς Λυσί. 114. 10. **3)** τρέπω κατά τινα διεύθυνσιν, τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν Ὀδ. Τ. 479· ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως, αἴσιμα παρειπών, «παρέτρεψε, παρέπεισεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 61· τὰς γνώμας Ξεν. Ἀνάβ. 3. 1, 41· ἔτρεπεν κεῖνον μισθῷ Πινδ. Π. 3. 97· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐς κακὸν τρ. τι αὐτόθι 63· τι ἐπὶ τὸ βέλτιον Ἀρι-

στοφ. Νεφ. 589· ἐς γέλων τρ. τὸ πρᾶγμα ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1261, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 105, κλπ. — Μέσ., πρὸς τὰς ξυμφορὰς τὰς γνώμας τρέπεσθαι Θουκ. 1. 140, πρβλ. Πλούτ. 2. 51C, 71E. κλπ.— Παθητ., μεταβάλλομαι, τρέπεται χρὼς Ἰλ. Ν. 279, Ὀδ. Φ. 413. κλπ.· τρέπεται νόος Γ. 147· νόος ἐτράπετ' Η. 263· Διὸς ἐτράπετο φρὴν Ἰλ. Κ. 45· τράπομαι καὶ τὴν γνώμην μετατίθεμαι Ἡρόδ. 7. 18· τετραμμένος, ὁ μεταβαλὼν τὴν γνώμην, ὁ αὐτ. 9. 34, Θουκ. 4. 106· ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου Ἀριστοφ. Σφ. 986·— μετ' ἀπαρεμφ., κραδίη τέτραπτο νέεσθαι Ὀδ. Δ. 260· ἐτράποντο .. τῷ δήμῳ .. τὰ πράγματα ἐνδιδόναι Θουκ. 2. 65· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., πλείους τρεπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου Αἰσχίν. 66. 27· — οἶνος τρέπεται, ὁ οἶνος μεταβάλλεται, γίνεται ὄξινος, ξινίζει (ἴδε **τροπίας**), Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 41. **III**. τρέπω εἰς φυγήν, νικῶ, κατατροπώνω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Ο. 261· ἔτρεψε φάλαγγας Τυρταῖ. 9. 21, πρβλ. Πινδ. Ο. 11. 19, Ἡρόδ. 1. 63., 4. 128, Θουκ., κλπ.· πλῆρες: ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους αὖτις ἀν' ἰωχμὸν Ἰλ. Θ. 157· τρ. εἰς φυγήν, Λατ. convertere in fugam Εὐρ. Ἰκ. 718, Ξεν., κλπ.· τρέψαι καὶ ἐς φυγὴν καταστῆσαι Θουκ. 7. 43·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α', απομακρύνω ἐχθρόν τινα ἀπ' ἐμαυτοῦ, τρέπω αὐτὸν εἰς φυγήν, Εὐρ. Ἡρακλ. 842, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 16., 6. 1, 13· ἐν τῷ μέσ. μέλλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 276. — Παθ., τρέπομαι εἰς φυγήν, ἡττῶμαι ἐν τῷ ἀορ. β' **τραπῆναι**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1027, Ξεν., κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἀορ. α' **τρεφθῆναι**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 4, 23, Ἑλλ. 3. 4, 14, Κυν. 12, 5· καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ. β' **τραπέσθαι**, Ἡρόδ. 1. 80., 9. 63, κτλ.· ἐς φυγὴν τραπέσθαι Ἡρόδ. 8. 91, Θουκ. 8. 95· τραπόμενοι κατέφυγον ὁ αὐτ. 4. 54, Ξυν.· φυγῇ ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπετο Ξεν. Ἀν. 4. 8, 19· ἐτράποντο φεύγειν Πλουτ. Λυσ. 28, Καῖσ. 45· σπανίως ἐν τῷ παθ. πρκμ., τετραμμένος φυγᾷ Αἰσχύλ. Θήβ. 955· ἐν τῷ ἐνεστ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 2, 4, Πλουτ. Κάμιλλ. 29·— ὡσαύτως ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., φύγαδ' ἔτραπε Ἰλ. Π. 657. **IV**. ἀποτρέπω, ἐμποδίζω, κωλύω, οὐκ ἄν με τρέψειαν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Ἰλ. Θ. 451· τρ. τινὰ ἀπὸ τείχεος Χ. 16· ἑκάς τινος Ὀδ. Ρ. 73· ἀπολ., ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε Ἰλ. Δ. 381· ἐπὶ ὅπλων, βέλος .. ἔτραπεν ἄλλῃ Ε. 187· ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπε Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 456. **V**. ὡς τὸ **ἀνατρέπω**· εὐτυχοῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1328· ἄνω κάτω τρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 309. 8. **VI**. μετατρέπω, ἐφαρμόζω, προσαρμόζω, χρησιμοποιῶ, τρ. τι ἐς ἄλλο τι Ἡρόδ. 2, 92· ποῦ τέτροφας τὰς ἐμβάδας; «τί ἔκαμες τὰς ἐμβάδας σου;» Ἀριστοφ. Νεφ. 858· τὸν ἐμὸν μόναυλον ποῦ τέτροφας; τί τὸν ἔκαμες; Ἀναξανδρίδης ἐν «Φιαληφόρῳ» 1. — Παθ., ποῦ τρέπεται .. τὰ χρήματα; Ἀριστοφ. Σρ. 665.

τρεσᾶς, ὁ, δειλός, «ὁ φύξηλις, ὃν καὶ τρεσᾶν, εἴποι ἄν τις κωμικευόμενος» Εὐστ. 772, 12· «τρεσάντων, ὅθεν καί τις ἐν Ἀθηναίοις ἐπὶ δειλίᾳ κωμῳδούμενος τρεσᾶς ἐκαλεῖτο, καθὰ καί τις ἕτερος διάρροιαν πάσχων γαστρὸς χεσᾶς ἐλέγετο» ὁ αὐτ. 1000, 11.— Ἐν Χοιροβ. Καν. 43, 3 παροξυτόνως «τρέσας τρέσα, ὁ δειλός», ἀλλὰ διορθωτ. **τρεσᾶς, τρεσᾶ**, ἴδε τὸ ῥῆμα **τρέω** I. 2.

τρέστης, ου, ὁ, (τρέω) ὁ τρέμων, δειλός, «τρέστης· δειλὸς» Ἡσύχ.

τρέφος, εος, τό, = **θρέμμα**, (μετὰ διαφόρ. γραφ. **βρέφος**), σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος Σοφ. Ἀποσπ. 166.

τρέφω, Ὅμηρ., κλπ., Δωρ. **τράφω** (ἴδε ἐν λέξει), μέλλ. **θρέψω** Ἀττικ.· — ἀόρ. α' **ἔθρεψα**, Ἐπικ. **θρέψα** Ἰλ. Β. 548· ἀόρ. β' **ἔτρᾰφον**, ἴδε κατωτ. Β· πρκμ. **τέτροφα** ἀμεταβ., Ὀδ. Ψ. 237, (συν-) Ἱππ. 307. 23 ἀλλὰ μεταβ., Σοφ. Ο. Κ. 186, Ἀνθ. Π παράρτ. 111· ὡσαύτως, **τέτρᾰφα** Πολύβ. 12. 25, Βεκκῆρ, καὶ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 577, **τέτροφα** Δινδ.· ὑπερσ. **ἐτετράφη** ἀμεταβ. Βαβρ. σ. 2.— Μέσ., μέλλ. **θρέψομαι** ἐπὶ παθητ. σημασίας, Ἱππ. 234. 40 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Littré), 243. 10, Θουκ. 7. 49, κλπ.· ἀόρ **ἐθρεψάμην** Πινδ. Ο. 6. 78, Ἀττ.— Παθ., μέλλ. **τρᾰφήσομαι** Ψευδο Δημ. 1399. 16, Διον. Ἁλικ. 8. 41, κλπ, ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **θρέψομαι** (ἴδε ἀνωτ.)· ἀόρ. α' **ἐθρέφθην** Ἡσ. Θεογ. 198, σπάνιον παρ' Ἀττικ., Εὐρ. Ἑκάβ. 351, 600, Πλάτ. Πολιτικ. 310Δ· ἀόρ. β' **ἐτράφην** [ᾰ] Ἰλ. Ψ. 84, καὶ ὁ συνήθης τύπος παρ' Ἀττικ.· Ἐπικ. γ' πληθ. ἔτραφεν Ἰλ. Ψ. 348·— πρκμ. **τέθραμμαι** Εὐρ, κλπ.· β' πληθ. **τέθραφθε** Πλάτ. Νόμ. 625Α (**συντέτραφθε** φαίνεται ὅτι εἶναι ἁμάρτημα ἐν Ξεν Κύρ. 6. 4, 14, ἐπειδὴ ὁ τύπος οὗτος ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα **τρέπω**), ἀπαρ. **τεθράφθαι** Πλάτ. Γοργ. 525Α, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 24 (καὶ ἐνταῦθα μετὰ διαφόρ. γραφ. **τετρ-**). (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΦ ἐπὶ τῆς σημασίας I παράγονται αἱ λέξ **τρόφ-ις, ταρφ-ύς, τάρφ-ος, τραφ-ερή, τροφ-αλίς, θρόμβ-ος**· ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας II, αἱ λέξεις **τροφ-ή, τροφ-ός**, κλπ. **I**. Κυρίως ὡς τὸ **πήγνυμι**, συμπυκνῶ, πυκνὸν ποιῶ, «πήζω» ἢ παγώνω ὑγρόν τι, αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν Ὀδ I. 246· τυρὸν τρέφειν Θεόκρ. 25. 106.— Παθ., μετὰ πρκμ. ἐνεργ. **τέτροφα**, γίνομαι στερεός, συμπυκνοῦμαι, συμπήγνυμαι, «πήζω», γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 32· πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη («τέτροφε, πέπηγε» Σχόλ.) Ὀδ. Ψ. 237· πρβλ. **περιτρέφω**. **II**. κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, παρέχω τροφήν, ὡς καὶ νῦν, τρέφω, ἀνατρέφω, ὅσ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα Ἰλ. Θ. 283· ἤ μ' ἔτεχ', ἤ μ' ἔθρεψε Ὀδ. Β. 131, πρβλ. Μ.134· εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν Ἰλ. Π. 191, πρβλ. Ὀδ. Τ. 354· ἐγώ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηρᾶναι θέλω Αἰσχύλ. Χο. 908, πρβλ. Ἰκ. 894· τρ. μέχρι ἥβης Θουκ. 2. 46· γεννᾶν καὶ τρ. Πλάτ. Πολιτ. 274Α· τρ. τε καὶ αὔξειν μέγαν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 565C· μετὰ συστοίχου αἰτ., τρ. τινα τροφήν τινα, ἀνατρέφειν τινὰ κατά τινα ἰδιαίτερον τρόπον, Ἡρόδ. 2. 2. — Μέσ., ἀνατρέφω δι' ἐμαυτόν, θρέψαιό τε φαίδιμον υἱὸν Ὀδ. Τ. 368, πρβλ Πινδ. Ο. 6. 78· τεκοῦσα τόνδ' .. ἐθρεψάμην Αἰσχύλ. Χο. 928, Εὐρ., κλπ.· οἱ γεννήσαντες καὶ θρεψάμενοι Πλάτ. Νόμ. 717Β τεκὼν ἀρετὴν καὶ θρ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 212Α, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 458.— Παθ., ἀνατρέφομαι, αὐξάνομαι, ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ Ἰλ. I. 143· τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην Ὀδ. Ο. 365· ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο Ἰλ. Α. 251, κλπ.· ἐπεὶ τράφη ἐνὶ μεγάρῳ, δηλ. ἀφ' οὗ καλῶς ἀνεπτύχθη, ηὐξήθη, ἐμεγάλωσε, Β. 661· κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν, ἐγένοντο οἱ ἰσχυρότατοι τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀνδρῶν, Α 266· ἐν τῇ σῇ οἰκίᾳ γέγονε καὶ τέθραπται, ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, Πλάτ. Μένων 85Ε·— κυρίως ὁ παῖς ἐκαλεῖτο **τρεφόμενος** μόνον ἐφ' ὅσον διετέλει ὑπὸ τὴν φροντίδα τῶν γυναικῶν, δηλ. μέχρι τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας του, Ἡρόδ. 1. 136 ἐξ ὅτου 'τράφην ἐγώ, ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἀπηλλάγην τῆς τροφοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 322· — σύνηθες παρ' Ἀττικοῖς, οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη Αἰσχύλ. Εὐμεν. 665, πρβλ. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 754· ἤ που τραφεὶς μητέρος εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ' ἐφώνεις Σοφοκλ. Αἴ. 1229· ὅπως πατρὸς δείξεις οἷος ἐξ οἵου 'τράφης αὐ 6θι 557· κρατίστου πατρὸς.. τραφεὶς ὁ αὐτ. ἐν Φιλοκτ. 3· παῖδες μητέρων τεθραμμέναι, γνήσια θρέμματα τῶν μητέρων σας, ὅπερ ὑπονοεῖ ὄνειδος ἐπὶ ἀνανδρίᾳ (εἰ πράγματι ἡ γραφὴ γνησία), Αἰσχύλ. Θήβ. 792· μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, διέρχεσαι τὸν βίον σου ἐν μιᾷ ἀδιακόπῳ νυκτί, διατελεῖς ἐν διαρκεῖ σκότει, Σοφ. Ο. Τ. 374. **2**) ἐπὶ δούλων, βοσκημάτων, κυνῶν καὶ τῶν τοιούτων, ἀνατρέφω καὶ διατηρῶ αὐτά, κύνας Ἰλ. Χ. 69, Ὀδ. Ξ. 22, κλπ.· ἵππους Ἰλ. Β. 766· λέοντος ἶνιν (ἴδε **σίνις**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 717· μῆλα ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 946· ὄφιν Σοφ. Ἀποσπ. 219· ἰκτῖνα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 525· ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε; Εὔπολις ἐν «Πόλεσιν» 9 ὄρνιθας Πλάτ. Θεαίτ. 197C· οἱ τρέφοντες (ἐξυπακ. ἐλέφαντας), οἱ τρέφοντες καὶ φυλάττοντες αὐτούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 6· τρ. παιδαγωγοὺς Αἰσχίν. 26. 32· ὡσαύτως, τρ. γυναῖκα Εὐρ. I. Α 749· ἔστιν δ' ἑταίρα τῷ τρέφοντι συμφορὰ Ἀντιφ. ἐν «Ἀγροίκῳ» 2, Δίφιλος ἐν Ἀδήλ. 2· ὁ τρέφων, ὁ δεσπότης, Νικόλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 11, 36 — μεταφορ., αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει, διατηρεῖ ὁλόκληρον αἰγιαλὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, Ἀριστοφ. Σρ. 110. — Παθ., τρέφομαι, ἀνατρέφομαι, δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεὶς Σοφ. Ο Τ. 1133, κλπ. **3**) περιποιοῦμαι, περιθάλπω, Λατ. colere, τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρ.., ἐπὶ τῆς Καλυψοῦς, Ὀδ. Ε. 135., Η. 256 — οὕτως, ἐπὶ φυτῶν, Ἰλ. Ρ. 53., Σ. 57, Ὀδ. Ξ. 175. **4**) ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, ἀφίνω τι νὰ τραφῇ, νὰ αὐξηθῇ, νὰ μεγαλώσῃ, τρέφω, μεγαλώνω τι, διά τινα, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν, «ἣν δὴ ἔτρεφε περικαλλῆ καὶ ἀκμαίαν Σπερχειῷ τῷ ποταμῷ (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 142 τῷ θεῷ πλόκαμον τρ. Εὐρ. Βάκχ. 494· τρ. ὑπήνην Ἀριστοφ. Σφ. 477· τρ. κόμην = κομᾶν, Λατ. comam alere, Ἡρόδ, 1. 82· — ὡσαύτως, τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν, τά τε συντελοῦντα πρὸς πάχυνσιν τῶν χοίρων, Ὀδ. Ν. 410· τεθραμμένη εἰς πολυσαρκίαν Ξεν Ἀπομν. 2. 1, 22. **5**) παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, τρέφω, παράγω, εἶμαι πλήρης τινός, οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρ. ἀνθρώποιο Ὀδ. Σ. 130· ὕλη τρέφει ἄγρια Ε, 52· χθὼν τρέφει φάρμακα Λ. 741· ὅσ' ἤπειρος .. τρέφει ἠδὲ θάλασσα Ἡσ. Θεογ. 582· πολλὰ γᾶ τρέφει δεινὰ Αἰσχύλ. Χο. 585, πρβλ. 128, Εὐρ. Ἑκ. 1181· θάλασσα .. τρέφουσα πορφύραν Αἰσχύλ. Ἀγ. 959· ὃν [ναύταν] πόντος τρ. Πινδ. I. 1. 68· σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἀεί τι Λιβύη τρέφει καινὸν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 12. **6**) Παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως, ἔχω ἐν ἐμαυτῷ, περιλαμβάνω, περιέχω, ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον Σοφ. Ο. Κ. 186, πρβλ. Τρ 817· τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν, τηρεῖν αὐτὴν ἡσυχωτέραν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1089· ἡ γλῶσσα τὸν θυμὸν δεινὸν τρ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1124· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 356 (οὕτω παρὰ Πλάτ., τρ. ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινὸν Πολ. 606Β)· νόσον τρ. Σοφ. Φ. 795· ἐκ φόβου φόβον τρ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 28· ἄταν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 644· οἵας λατρείας .. τρέφει, ὁποίας ὑπηρεσίας συνεχῶς ἐκτελεῖ, ὁ αὐτ. 503· ἐν ἐλπίσιν τρέφειν ἥξειν .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 897· οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει (στρέφει κατὰ Reiske), τὸ δ' αὔξει, βιότου πολύπονον ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον ὁ αὐτ.

ἐν Τραχ. 117, ἔνθα ὁ Jebb συντάσσει: «βιότου πολύπονον (πέλαγος), ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον (τὸ μὲν) στρέφει τὸ δ' αὔξει τὸν Καδμογενῆ», ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **III.** τρέφω, διατηρῶ. τρ. ἀνδρὸς μόχθος ἠμένας ἔσω Αἰσχύλ. Χο. 921, πρβλ. Πινδ, Ο. 9. 160· τρ. Ἥλιος χθονὸς φύσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 633· τρ. τὸν πατέρα Αἰσχίν. 3. 1· τὴν οἰκίαν Δημ. 1367. 23·— Παθ., οὐ δίκαιον τρέφεσθαι ὑπὸ πατρὸς υἱὸν ἡβῶντα Πλάτ. Πολ. 568Ε· τὰ κτήνη χιλῷ ἐτρ. Ξεν.'Αν. 4. 5, 25· γάλακτι, τυρῷ, κρέασι τρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 3, 10· ὡσαύτως. τρ. ἀπό τινος Πλάτ. Πρωτ. 313C, Ξεν. κλπ.· ἔκ τινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1479, Πλάτ. Πολ. 372Β. **2)** ἐν ἱστορικοῖς συγγραφ., διατηρῶ, διατρέφω στράτευμα, Θουκ. 4. 83, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 9· τρ. τὰς ναῦς Θουκ. 8. 44, Ξεν.· τρ. τὸ ναυτικὸν ἀπὸ τῶν νήσων Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 9, πρβλ. Ἀν. 7. 4, 11, κλπ. **3)** ἐπὶ γῆς, διατρέφω, διατηρῶ τινα, τρέφει γὰρ οὗτος [ὁ ἀγρὸς].. με Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 12. 2· κακῶς τρέφοντα χωρί' ἀνδρείους ποιεῖ Μένανδρος ἐν «Ἀνεψιοῖς» 3· ἀγρὸς τρέφων καλῶς ὁ αὐτ. ἐν «Ὑδρίᾳ» 1. **IV.** ἀνατρέφω, ἐκπαιδεύω, Ἡσ. Ἀποσπ. 86 Göttl., Πινδ. Ν. 3. 93, Πλάτ. Πολ. 391C, κλπ.· τῷ λόγῳ τρ. καὶ παιδεύειν αὐτόθι 534D· θρ. καὶ παιδεῦσαι Δημ. 1351. 7· Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 393· ἡ θρέψασα (ἐνν. γῆ), ἡ πατρίς, Λυκοῦργ. 153. 42 — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, θρέψασθαι ἐν τοῖς αὐτοῖς ἤθεσιν Πλάτ. Νόμ. 695Ε, πρβλ. Λυκοῦργ. 158. 30.— Παθ., κάλλιστα, ὀρθῶς, εὖ τραφῆναι Πλάτ. Πολ. 401D, Ἀλκ. 1. 120Ε· παιδείᾳ, ἐν ταύτῃ τῇ παιδείᾳ τρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 695C, Ξεν. 1. 16· ἐν πολυτρόποις ξυμφοραῖς Θουκ. 2. 41· ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν χλιδῇ, ἐν ἐλευθερίᾳ, κλπ., Πλάτ., Ξεν., κλπ.· ἐν ἄλλοις νόμοις Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 1. **V.** τὸ παθ. ἐνίοτε κατήντησε νὰ σημαίνῃ ὀλίγον περισσότερον τοῦ ὑπάρχω, ἐπ' ἐμοὶ πολέμιον ἐτράφη (ἐξυπακ. τὸ γένος) Ἀριστοφ. Ὄρν. 335, πρβλ. Θεσμ. 141.

Β. Ὁ Ὅμηρος ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἀμεταβ. ἐνεργ. ἀόρ. β' **ἔτραφον** = τῷ παθητ. **ἐτράφην** (ὡς πρκμ. **τέτροφα** = **τέθραμμαι**), ὃς.. ἔτραφ' ἄριστος Ἰλ. Φ. 279· λέοντε ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ Ε. 555· **τραφέμεν** (Ἰωνικ. ἀντὶ **τραφεῖν**) Η. 199, Ὀδ. Γ. 28, κλπ.·— ὁ ἀόρ. β' κεῖται ὡς μεταβ. μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 90, ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως (ἴσως ἔπρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ ἔτρεφεν), τὸ δὲ **τράφε** παρὰ Πινδ. ἐν Ν. 3. 92 εἶναι Δωρ. παρατ.· τἀνάπαλιν γραμματικοί τινες ἀνεγίνωσκον ἐν Ἰλ. Ψ. 84, ὡς ὁμοῦ ἐτράφεμέν περ, ἔνθα νῦν ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφην περ. Παρὰ μεταγεν. ὁ ἀόρ. οὗτος κατέστη ἄχρηστος, εἰ μὴ παρ' Ἐπικ. μιμηταῖς, οἷον παρὰ Καλλ. εἰς Δία 55, Ὀππ. Ἀλ. 1. 774. **2)** ἐπὶ τροφῆς, τρέφω, εἶμαι θρεπτικός, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 6, 2.

τρεχε-δειπνέω, τρέχω, σπεύδω νὰ δειπνήσω, νὰ φάγω, «ἐπιτεινομένης τῆς πολιορκίας ἥψαντο τῶν ἀθέσμων καὶ πρὸς ἃ μὴ θέμις τρεχεδειπνεῖν» Νικήτ. Χρον. 8, 1, σ. 131C.

τρεχέ-δειπνος, ον, ὁ τρέχων εἰς δεῖπνον καὶ ὅταν ἔχῃ ἀσχολίας, ἐπὶ παρασίτων, Ἀθήν. 4Α, 242C, Πλούτ. 2. 726Α (ὅστις τὸ ἑρμηνεύει: τὸν ὑστερίζοντα τοῦ δείπνου καὶ τρέχοντα νὰ προφθάσῃ)· **τρεχέδειπνα**, τά, ἐλαφρὰ ἐσθὴς ἢ πέδιλα, ἃ ἐφόρουν παράσιτοι, π. β. Ἰουβεν. 3. 67.

τρέχνος, εος, τό, = **τέρχνος**, Ἀνθ. Π. 15. 25.—Καθ' Ἡσύχ.: «τρέχνος· στέλεχος, κλάδος, φυτόν, βλάστημα».

τρέχω, μέλλ. **θρέξομαι** (ἀπο-) Ἀριστοφ. Νεφ. 1001, (**μετα-**) ὁ αὐτ. ἐν Εἰρήν. 161, (**περι-**) ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 193· **θρέξω** μόνον παρὰ Λυκόφρ. 108· ἀλλὰ **ἀπο-θρέξεις** Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 65· — ἀόρ. α' ἔθρεξα (ἴδε κατωτ.)· — ἀλλ' ὁ συνήθης μέλλ. καὶ ἀόρ. παράγονται ἐξ ἑτέρας ῥίζης ΔΡΑΜ, δηλ. **δραμοῦμαι** Εὐρ. Ὀρ. 878, Ξεν., κλπ.· Ἰων. **δραμέομαι** Ἡρόδ. 8. 102· μεταγεν. **δραμῶ** Ἑβδ., κλπ.· ἀλλὰ **ὑπερδραμῶ** Φιλέταιρος ἐν «Ἀταλάντῃ» 1· **δράμομαι** ἐν συνθέσει, **ἀναδράμεται** Ἀνθ. Π. 9. 575· ἀόρ. β' **ἔδραμον**, ἴδε κατωτ.·—πρκμ. **δεδράμηκα** [ᾰ], Φιλήμων ἐν «Κοινωνοῖς» 1, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 220· (ἀνα-) Ἡρόδ. 8. 55, (**κατα-**) Ξενοφ., (**περι-, συν-**) Πλάτ.· ποιητ. πρκμ. **δέδρομα** (**ἀνα-, ἐπι-**) Ὀδ.— Παθ., πρκμ. **δεδράμηται** (**ἐπι-**) Ξεν. Οἰκ. 12. 1. — Τὸ ῥῆμα εἶναι μᾶλλον σπάνιον παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις ἔχει τὸν ἐνεστ. ἐν Ἰλ. Ψ. 520, Ὀδ. Ι. 386· ἐν δὲ Ἰλ. Σ. 599, 602, τὸν Ἰων. ἀόριστ. **θρέξασκον** (ἔθρεξα ἦτο καὶ ἀρχ. Ἀττικ. τύπος, Εὐρ. Ι. Α. 1569, Ἀριστοφ. Νεφ. 1005, Θεσμ. 657)· ἀλλ' ὁ συνήθης ἀόριστ. ἦτο **ἔδραμον**, Ἰλ. Ψ. 393, Ὀδ. Ψ. 207, κλπ.— Δωρ. **τράχω** [ᾰ], Böckh διάφορ. γραφ. ἐν Πινδ. Π. 2. 34 (45)· μέλλ. **θράξομαι, θραξοῦμαι**, Ἡσύχ. (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΧ παράγονται καὶ αἱ λέξ. **τρόχ-ος, τροχ-ός, τρόχ-ις**, κλπ., πρβλ. Γοτθ. thrag-ja (τρέχω), Ἀγγλο-Σαξον. prah (decurs s temporis)· — ἴδε ὡσαύτως **τράχηλος**). Ὡς καὶ νῦν, τρέχω, Λατιν. curro, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὅμηρ., κλπ.· ἰθὺ δραμών Ὀδ. Ψ. 207· θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν Ἰλ. Σ. 599· ἅμα ἵνα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 217· φύγεο τρέχων Ἐπίχ. 20 Ahr.· βαδίζειν καὶ τρ. Πλάτ. Γοργ. 468Α· **τρέχων** ἀντίθετον τῷ **βάδην**, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 30· τρ. χερσίν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 37·— ἐπὶ ἵππων, αἱ δὲ οἱ ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην Ἰλ. Ψ. 393, 520· — συχνάκις ἡ μετοχὴ προσάπτεται εἰς ἕτερον ῥῆμα, τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; διὰ τί δὲν τρέχεις νὰ φέρῃς ἔξω τὰς τραπέζας; Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 327Β· ἴδε κατωτ. 2. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κινοῦμαι ταχέως, τὸ δὲ [τρύπανον] τρ. ἐμμενὲς αἰεὶ Ὀδ. Ι. 386, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 413· ἐπὶ πλοίου, παρὰ γῆν ἔδραμεν Θέογν. 856, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1083· τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, .. ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ, τὸ δὲ νῦν ἐνώπιόν μου ὄν, δηλ. ὁ ὀφειλόμενός σοι ἔπαινος, ὦ νεανίσκε, ἂς ὑπάγῃ τρέχον γενόμενον ὑπόπτερον διὰ τῆς ἐμῆς τέχνης, Πινδ. Π. 8. 45· ἐπὶ καρδίαν .. ἔδραμε σταγὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1121· ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω, διατρέξασα τὸ στάδιόν της, Σοφ. Αἴ. 731· ἐὰν δέ γ' ἡμῶν σῦκά τις μεσημβρίας τρώγων καθεύδῃ χλωρά, πυρετὸς εὐθέως ἥκει τρέχων Νικοφ. ἐν «Σειρ.» 1. **II.** μετ' αἰτιατ. τόπου, ὃς ἔδραμε ῥόθια Εὐρ. Ἑλ. 1118 (λυρικ. χωρίον)· ὁ ἵππος τρ. καὶ πρανῆ καὶ ὄρεια Ξεν. Ἱππ. 8, 1·—παρὰ πεζογράφοις τὸ **θέω** φαίνεται συνηθέστερον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ ἔν τισι φράσεσιν εἶναι ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει, π. χ. θεῖν δρόμῳ (οὐχὶ τρέχειν) Ἀριστοφ. Ὄρν. 205, Θουκ. 3. 111, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., τρ. δρόμον, βῆμα, ἀγῶνα, δίαυλον Εὐρ. Ἠλ. 883, 954· τὸν γὰρ ὕστατον τρέχων δίαυλον τοῦ βίου ζῆν βούλομαι Ἄλεξις ἐν «Τραυματίᾳ» 1, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 220, κλπ.· συχν. μεταφορ., ἀγῶνα δρ., διακινδυνεύειν, Εὐρ. Ἄλκ. 489, Ι. Α. 1456· ἀγῶνα θανάσιμον δρ. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 878· πολλοὺς ἀγῶνας δραμεῖν περὶ σφέων αὐτέων, περὶ ζωῆς ἢ σωτηρίας, Ἡρόδ. 7. 57., 8. 102· κινδύνων τὸν μέγιστον τρ. Διον. Ἁλ. 4. 47· τὸν ὑπὲρ ψυχῆς ἀγῶνα, κίνδυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τρ. ὁ αὐτ. 7. 48., 4. 4· ἐσχάτην τρ. Πολύβ. 1. 87, 3, κλπ.·— ἐνίοτε ἡ αἰτιατ. παραλείπεται, τρ. περὶ ἑωυτοῦ, μὴ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς, Ἡρόδ. 7. 57· περὶ τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. 9. 37· φόνου πέρι Εὐρ. Ἠλ. 1264· περὶ τῆς νίκης Ξεν. Ἀν. 1. 5, 8, πρβλ. **θέω** Ι. 2, **δρόμος** Ι. 2, **κρέας** ἐν τέλει. **2)** παρ' ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ νικήσῃ, Ἡρόδ. 9. 33, πρβλ. **παρά** Γ. 1, **τριάζω** Ι.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σελ. 531.

τρέψις, εως, ἡ, τροπή, «τέρψις δέ, οἷον τρέψις, προτροπὴ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ ἀνειμένον» Διογ. Λ. 7. 114.

τρεψί-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ μεταβάλλων χροιάν, ὁ ἀλλάσσων τὸ ἑαυτοῦ χρῶμα, εἶδος πολύποδος, πουλύπους τις ὁ μὲν τρεψίχρως, ὁ δὲ ναυτίλος (πρβλ. **τρέπω** ΙΙ. 3), Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 318Ε (Ἀριστ. Ἀποσπ. 289).

τρέω, ἀπαρ. **τρεῖν**· ἀόρ. **ἔτρεσα**, Ἐπικ. **τρέσσε, τρέσσαν**· Ἐπικ. ἐνεστ. **τρείω** (ἴδε **ὑποτρέω**): — τὸ ῥῆμα τοῦτο οὐδέποτε συστέλλεται, εἰ μὴ ὁπόταν ἡ συναίρεσις γίνηται εἰς **ει**. (Ἐκ τῆς √ΤΡΕΣ, πρβλ. ἀόρ. **ἔ-τρεσ-α**, Σανσκρ. tras, tras-âmi, trasyâmi (tremo), tras-uras (trepidus), trâs-as (terror)· Σλαυ. tres-a (σείω, quatio)· καὶ ἄνευ τοῦ τελικοῦ **ς**, **τρέω, τρήρ-ων**, Λατ. terr-eo, Ἰρλανδ. tarr-ach (timidus). Τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐκ φόβου, φεύγω (κατὰ Ἀρίσταρχον αὕτη ἦτο ἡ κυριολεκτικὴ σημασία), τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἰλ. Ε. 256· μήτε .. τρέε μήτε τι τάρβει Φ. 288· τρέσσε δὲ παπτήνας Λ. 546· τρεῖτ' ἄσπετον Ρ. 332· ἡ σημασία τοῦ φεύγειν, εἰς φυγὴν τρέπεσθαι εἶναι φανερωτάτη ἐν τῇ φράσει ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλη Λ. 745· τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη Ὀδ. Ζ. 138· τρ. ὑπὸ τεῖχος Ἰλ. Χ. 143, πρβλ. Ν. 515, Ρ. 332· τρεέτην Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 171· μὴ τρέσητε Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 711· μὴ τρέσας, ἄνευ φόβου, ἀφόβως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 549· οὐδὲν τρέσας Πλάτ. Φαίδων 117Β· ἀλλά, **2)** **τρέσας** εἶναι ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς οὐσιαστ., ὁ καταδειλιάσας, ὁ εἰς φυγὴν τραπείς, δειλός, Ἰλ. Ξ. 522· τεχνικὸς ὅρος ἐν Λακεδαίμονι· Ἀριστόδημος ὁ τρέσας Ἡρόδ. 7. 231, πρβλ. Τυρταῖ. 8. 14· οἱ ἐν τῇ μάχῃ καταδειλιάσαντες, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσι Πλουτ. Ἀγησ. 30, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν βίῳ Λυκούργου 21., Ἠθικ. 191Β, κλπ.·— παρὰ μεταγεν. δὲ ἦν ἐν χρήσει ὡς ἀληθὲς οὐσιαστικὸν κωμικ. **τρεσᾶς, τρεσᾶ** Εὐστ. 772. 12· ἀπὸ συμβεδηκότος δὲ οἷον τρέσας, τρέσα ὁ δειλὸς Θεοδόσ. ἐν τοῖς Α. Β. σ. 1186. **II.** μεταβατ., φεύγω μακρὰν ἀπό τινος, φοβοῦμαί τινα, μετ' αἰτ., τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ Ἰλ. Λ. 554., Ρ. 663, Αἰσχύλ. Θήβ. 379, 436, κ. ἀλλ., Σοφ. Ἀντ. 1042, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1093· ἄρκτον .. οὐκ ἔτρεσεν Ξεν. Ἀντ. 1. 9, 6·— οὕτω καὶ μετὰ γεν., τρέσσε .. κελάδοιο, δηϊότητος Ἡσ. Θεογ. 850·— καὶ τρ. μὴ .. , Αἰσχύλ. Θήβ. 790. — Σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

τρῆμα, τό, (√ΤΡΑ, **τετραίνω**) ὀπή, ἄνοιγμα, Λατ. foramen, Ἀριστοφ. Σφ. 141, Πλάτ. Γοργ. 494Β· τὸ τρ. οὐάτων Ἱππ. 252. 37· τῆς ἀρτηρίας, τοῦ πνεύμονος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 10, πρβλ. 17. 18. **2)** = **τρύπημα** 2, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 906, Λυσ. 410. **II.** ἐπὶ τῶν ὀπῶν ἢ στιγμάτων τῶν κύβων, Ἀμειψίας ἐν «Σφενδόνῃ» 5 (Πολυδ. Θ', 96).

τρημᾰτίζω, μέλλ. **-ίσω**, Δωρ. **-ίξω**, ἐπιδιατίθημι ποσόν τι χρηματικὸν ἐπὶ ἑκάστῳ τρήματι τῶν κύβων ἐν τῇ κυβείᾳ, Πολυδ.

Θ', 96·— ἐντεῦθεν **τρηματίτης** [ῑ], ὁ, Εὐστ. 1084. 5., 1397. 22· Δωρ. **τρηματίκτας**, «παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσιν οἱ ταύτῃ τῇ παιδιᾷ χρώμενοι τρηματίκται τὴν προσηγορίαν εἶχον» Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.

τρημάτιον, τό, ὑποκορ. **τρῆμα,** Ἥρων ἐν Βελοπ. σ. 124C, κτλ., Ψελλ.'Εγκώμ. τῆς φθειρὸς σ. 87, 7, Boiss., Σουΐδ. ἐν λέξ. **τερθρείας,** κτλ.

τρημᾰτόεις, εσσα, εν, πορώδης, πλήρης ὀπῶν, λίθος τρ. ἡ κίσηρις, ἡ κοινῶς λεγομένη «ἐλαφρόπετρα», Ἀνθ. Π. 6. 62.

τρημᾰτώδης, ες, ὁ ἔχων τρήματα, πλήρης ὀπῶν, διάτρητος, ζῷα τρ., ἀντίθ. τῷ **ἄτρητα** (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 28), θὰ σημαίνῃ (κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ὅρου παρὰ τοῖς νεωτέροις ζωολόγοις), ὁ ἔχων ὀπὴν ὡς τέρμα τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος.

τρήμη, ἡ, = **τρῆμα,** ἡ ὀπὴ τοῦ πελέκεως, «στειλειά, τὸ τρῆμα τοῦ πελέκεως δι' οὗ τὸ στελεὸν ἐνείρεται, ἣν τρήμην Ἀττικοὶ λέγουσιν. Ἀριστοφάνης, τρήμας ἔχει» Ἐτυμ. Μέγ. 726, 52.— Καθ' Ἡσύχ.: «κύτταροι· οὕτω τὰς τρήμας τῶν κηρίων ἔφη **Ἀχαιός**».

τρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, (τρέω), τρέμων, πτοούμενος εὐκόλως, δειλός, ἀείποτε ἐπίθετ. τῶν ἀγρίων περιστερῶν, τρήρωσι πελειάσι Ἰλ. Ε. 778· πέλειαι τρήρωνες Ὀδ. Μ. 63· τρήρωνα πέλειαν Χ. 140., Ψ. 853, κλπ.· κέπφοι τρ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1067·— ἐντεῦθεν, **ΙΙ.** κατήντησεν ὡς οὐσιαστ., ἡ τρέμουσα, ἡ δειλή, = **πέλεια,** τρήρωνες εἰς ἅρπαγμα, «εἰς ἁρπαγὴν τῆς λαγνιστάτης· τρήρωνος, ἤτοι τῆς περιστερᾶς . . ἢ τῆς δειλῆς καὶ ταχείας· λέγει δὲ τὴν Ἑλένην» (Σχόλ.), Λυκόφρ 87. 423· καὶ τὸ σύνθετον **πολυτρήρων** δεικνύει ὅτι ἡ σημασία αὕτη τῆς λέξεως ἦν γνωστὴ τῷ Ὁμήρῳ.

τρῆσις, εως, ἡ, (√ΤΡΑ, **τετραίνω**) διάτρησις, τρύπημα, Πλάτ. Πολιτ. 279E. **ΙΙ.** τρῆμα, ἄνοιγμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 10.

τρητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **τετραίνω,** διάτρητος, ἔχων ὀπήν, τρ. λίθος Ὀδ. Ν. 77· ὁ Ὅμ. συνήθως συνάπτει ἐν ᾗ παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν, πιθ. ἐπὶ τορευτῶν κλινῶν (πρβλ. **τορευτός**), Ἰλ. Γ. 448, Ὀδ. Α. 440, κλπ.· ἕτεροι δὲ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὰς ὀπὰς καθ' ἃς τὰ μέρη τῆς κλίνης ἐγομφοῦντο ἢ δι' ὧν διήρχοντο τὰ σχοινία τὰ ὁποῖα ἐκτεινόμενα ἀνεῖχον κάτωθεν τὰ στρώματα, ἴδε Ὀδ. Ψ. 198· — τρητὸς μελισσῶν πόνος, δηλ. ἡ κηρήθρα, Πινδ. Π. 6, ἐν τέλ.· τὰ τρητὰ Πλάτ. Πολιτ. 279E· τρ. ὀστοῦν, ἀντίθετ. τῷ **ἄτρητον,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 5· τρ. λίθαξ, ἡ κίσηρις, ἡ κοινῶς καλουμένη «ἐλαφρόπετρα», Ἀνθ. Π. 6. 66· τρ. δόναξ, αὐλὸς ποιμενικός, αὐτόθι 78.

τρηχᾰλέος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **τρηχύς,** τραχύς, Ἀνθ. Π. 5 292., 6. 63, 64, Πλαν. 113.

τρηχῠδατέω, τρηχύνω, τρηχύς, τρήχυσμα, τρηχυσμός, Ἰων. ἀντὶ **τραχυδατέω, τραχύνω,** κτλ.

τρήχω, ἄνευ ἀνάγκης λαμβάνεται ὡς ἐνεστ. τοῦ Ὁμηρ. πρκμ. **τέτρηχα,** ἴδε ἐν λέξ. **ταράσσω.** **ΙΙ.** παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. εἶμαι τραχύς ἢ ἀνώμαλος, ἐκ τοῦ **τρηχύς,** Νικ. Θηρ. 72. 521· καὶ οὕτως ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ πρκμ. **τέτρηχα,** Γ. 1393, πρβλ. Δ. 447.

τρηχώ, οῦς, χώρα τραχεῖα, ἀνώμαλος, προσάντης καὶ τραχὺς τόπος, Νικ. Θηρ. 283.

τρηχώδης, ες, Ἰωνικ. ἀντὶ **τραχώδης,** τραχύς, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 230, ἔνθα: «γράφεται δὲ καὶ ῥηχώδεος καὶ τρηχώδεος ἀμφότερα περὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου τῆς τραχείας».

τρῐ-, ἐκ τοῦ **τρὶς** ἢ **τρία,** ἐν συνθέσει = τρίς, Λατιν. ter- — ὡσαύτως ἀορίστως, χάριν ἐμφάσεως, οἷον **τρίδουλος, τριδύστηνος, τριβάρβαρος, τριάνωρ,** ὡς τὸ Λατ. terque, quaterque.

τριαγμός, ὁ, ἢ **τριαγμοί, οἱ,** «ἔγραψε δὲ (ὁ Ἴων) καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον ... ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τριαγμοί, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκήψιος καὶ Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεύς. ἀναγράφουσι δὲ αὐτῷ τάδε: 'ἀρχὴ ἥδε μοι τοῦ λόγου. πάντα τρία καὶ πλέον οὐδὲν οὐδὲ ἔλασσον· τούτων τῶν τριῶν ἑνὸς ἑκάστου ἀρετὴ τριάς, σύνεσις καὶ κράτος καὶ τύχη» Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **Ἴων,** πρβλ. Διογ. Λ. 8. 8, Κλήμ. Ἀλ. 397 (ἔνθα διορθοῦται **τριαγμοῖς** ἀντὶ **τριγράμμοις**)· παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ὀρφεὺς τριασμοί,** Εὐδοκ. Μακαρ. Ἰωνιὰ 317 (526, 8 ἔκδ. Flach.

τρι-άδελφαι, αἱ, αἱ τρεῖς ἀδελφαί, Μοῖραι τριάδελφαι Χρησμ. Σιβ. 2. 215. **ΙΙ. τριάδελφος, ον,** ὁ τῶν τριῶν ἀδελφῶν, τριῶν νήσων δεσπόζοντος ἢ τριαδέλφου πόθου Τζέτζ. Ἱστ. 5, 223.

τριᾰδίζω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία, τριπλασιάζω, οὐκ ἄρα θαυμαστὸν οὐδὲ χαλεπὸν ἐννοῆσαι τὸ ἓν οὕτω γε τριαδιζόμενον Δαμασκ. ἐν Wolf's Anal. 3. 230.

τριᾰδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τριάδα, ἀριθμὸς Ὀλυμπιόδ.· τριπλοῦς, Διον. Ἀρεοπ. 200D. **2)** ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἁγίαν τριάδα, Μεθόδ. 377, Βασίλ. ΙΙΙ, 1656, κλπ.·— ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις: **κανὼν τριαδικός,** κανὼν ἀποτεινόμενος εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, [τοὺς κανόνας τούτους ἐποίησεν ὁ τῆς Σμύρνης ἐπίσκοπος Μητροφάνης, ὅστις ἀπέθανε περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐνάτου αἰῶνος, εὕρηνται δὲ ἐν τῇ Παρακλητικῇ]·— ὡς οὐσιαστ., τὸ **τριαδικόν,** δηλ. **τροπάριον,** τροπάριον ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 314, 17.—Ἐπίρρ. **τριαδικῶς,** Δίδ. Ἀλ. 352A, κλπ.

τριάζω, μέλλ. -άσω, καὶ **τριάσσω,** μέλλ. **-ξω·** (τρία). Νικῶ, εἶμαι νικητής, κυρίως ἐπὶ παλαιστοῦ ὅστις δὲν ἐλογίζετο νικητής, ἐὰν μὴ κατέβαλλε τρὶς τὸν ἀντίπαλόν του ἢ ἂν μὴ ἐνίκα αὐτὸν διὰ τριῶν παλαισμάτων, δηλ. τεχνασμάτων παλαιστικῶν, «τριαχθῆναι λέγουσιν οἱ παλαιστρί[τι]κοὶ ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν, ἢ τὸ τρὶς τροχάσαντα (Φώτ. στοχάσαντα) νικηθῆναι .. οὕτως Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς» Σουΐδ., Φώτ. ἐν λέξ. **τριαχθῆναι,** πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 338 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.), Εὐμ. 58, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 13, Ἀνθ. Π. 11. 316, Heind. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 256K· οὕτω, διὰ τριῶν ἀπόλλυμαι, εἶμαι χαμένος, Εὐρ. Ὀρ. 434. **ΙΙ.** πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία, τριπλασιάζω, Ἀρχ. Ἀριθμ. (Ἐντεῦθεν **τριακτήρ, τριακτός, ἀτρίακτος, ἀποτριάζω**).

τρίαινα, ἡ, «δόρυ τρεῖς ἔχον ἀκμάς» (Ἡσύχ.), ἁλιευτικὸν καμάκιον ἔχον τρεῖς ὀδόντας, τὸ σύνηθες ἔμβλημα τοῦ Ποσειδῶνος, αὐτὸς δ' ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν ἡγεῖτ' Ἰλ. Μ. 27· τρίαιναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν Ὀδ. Δ. 506, Ε. 292, Αἰσχύλ. Πρ. 925, Εὐρ., κλπ.· ὡς σύμβολον τοῦ κράτους τῆς θαλάσσης, Ἀρχίλ. 42, Ἀριστοφ. Ἱππ. 839. **ΙΙ.** περόνιον ἔχον τρεῖς ὀδόντας, Λόγγος 4. 40, πρβλ. **τριαινόω.**

τριαιν-οειδής, ές, (εἶδος) ὁ ἔχων σχῆμα τριαίνης, Πλούτ. 2. 877F, Ἐτυμολ. Μέγ. 456, 6· συνηρ. **-ώδης, ες,** Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 2, σ. 447.— Ἐπίρρ. **τριαινοειδῶς,** Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πεμπωβόλους.**

τριαινο-κράτωρ, [ᾰ], ὁ κύριος τῆς τριαίνης, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐπιγραφὴ (Inscr. Cyriac. Anconit. p. 41, n 263).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 120.

τριαινοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων καὶ χειριζόμενος τὴν τρίαιναν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ., Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Κρατύλ. (Πίναξ Α. Β. σ. 1424).

τριαινο-φόρος, ον, ὁ φέρων τρίαιναν, ὁ ὡπλισμένος διὰ τριαίνης, Πλανούδ. ἐν τῇ Μεταφράσ. τῶν Ὀβιδ. Μεταφορ. 8, 595, 11, 202.

τριαινόω, κυρίως διασείω κτυπῶν διὰ τῆς τριαίνης· ἀκολούθως καθόλου, κινῶ, διακινῶ, ἀνατρέπω, καταρρίπτω, τρ. τι μοχλοῖς Εὐρ. Βάκχ. 348. **ΙΙ.** τριαινοῦν τὴν γῆν δικέλλῃ, σκάπτειν καὶ ἐπισύρειν τὰς βώλους τῇ δικέλλῃ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 570.

τριαινωτήρ (Κῶδιξ **τριαινάτηρ**), γεωργός, Ἡσύχ.

τριᾱκάδ-αρχος, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγός, φύλαρχος, Ἐπιγρ. Σικ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5425-27.

Τριακάδες, αἱ, «χωρίον ἔξω τῆς Κωνσταντινουπόλεως λεγόμεναι αἱ Τριακάδες» Ζωναρᾶ Λεξικ. 1743.

τριᾱκαιδεκ-έτης, ὁ, ἡ, ἔχων ἢ ἔχουσα ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν, ταῖς δὲ τρισκαιδεκέτισι (δηλ. κόραις) Πλάτ. Νόμ. 833D.

τρία καὶ δύο (δηλ. κεκραμένον Ἀριστοφ. Ἱππ. 1187)· «ἐπὶ κράσεως πότου. δύο δὲ ἦσαν κράσεις· τρεῖς μὲν ὕδατος πρὸς ἕνα καὶ πέντε ὕδατος πρὸς δύο» Ἡσύχ. — Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.: «τρία καὶ δύο, τρία μέρη ὕδατος ἐπιδεχόμενον, οἴνου δὲ δύο· ἀρίστη δὲ κρᾶσις οἴνου δύο μέρη καὶ ὕδατος τρία».

τριᾱκάς, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **τριηκάς, άδος, ἡ,** συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου **τριακοντάς·** (τρεῖς, τρία).— ὁ ἀριθμὸς τριάκοντα, ἐς τριακάδας δέκα ναῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 339. **ΙΙ.** ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 764, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 90· πρῶτον ἐν χρήσει παρὰ τῷ Θάλητι κατὰ τὸν Διογ. Λ. 1. 24. Ἐν Ἀθήναις αἱ **τριακάδες** ἦσαν καθιερωμέναι εἰς ἀνάμνησιν τῶν νεκρῶν, ὡς τὸ παρὰ Ῥωμαίοις novemdialia, Ἁρποκρ., Πολυδ. Α', 66, κλπ.· προσεφέροντο δὲ θυσίαι τῇ Ἑκάτῃ, Ἀθήν. 325A, κλπ.· ἡ τῶν τρ. καθιέρωσις Συλλ. Ἐπιγρ. 1304. **2)** μὴν περιέχων 30 ἡμέρας, Λουκ. π. Πένθους 16, Ῥητόρ. Διδάσκ. 9. **ΙΙΙ.** ἐν Ἀθήναις, πολιτικὴ διαίρεσις ἑκάστης φυλῆς περιέχουσα τριάκοντα οἰκογενείας, = **γένος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 101. 18, Πολυδ. Η', 111, Böckh P. E. 1. 47. **2)** ἐν Σπάρτῃ, Ἡρόδ. 1. 65, περιεῖχεν ἢ 30 οἰκογενείας ($^1/_{10}$ τῆς ὠβῆς), ἢ 10 οἰκογενείας ($^1/_{30}$ τῆς ὠβῆς), Müller Δωρ. 3. 5. § 6.

τριακάσιοι, = **τριακόσιοι,** Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et. F. 340 e.

τριᾱκάτιοι, οἱ, Δωρ. ἀντὶ **τριακόσιοι,** Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 28, 34, κ. ἀλλ. **ΙΙ.** οἱ **ἔφηβοι** οἱ ἀνήκοντες εἰς μίαν **τριακάδα** (ΙΙΙ), Valck. εἰς Ἀμμών. 35. — Καθ' Ἡσύχ.: «τριακάτιοι· οἱ ἔφηβοι. καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν», ἴδε Smith's Cyren. Inscrr. πίν. 79, ἀρ. 7, ἔνθα σχετίζονται πρὸς τὸ λοχαγοὶ πελταστῶν·— ὅθεν **τριακατι-άρχης, ου, ὁ,** αὐτόθι πίν. 78, ἀρ. 6.

τριάκις, [ᾰ], Ἐπίρρ., τρίς, τρεῖς φοράς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 607· «τριάκις· ἀντὶ τοῦ τρίς. Λάκωνες» Ἡσύχ.

τριακονθ-αμμᾰτος, ον, ἔχων τριάκοντα ἄμματα, **κόμβους,** Ξεν. Κυν. 2, 5.

τριακονθ-ήμερος, Ἰων. **τριηκοντήμερος,** Δωρ. **τριακον-**

τάμερος, ον, ὁ ἔχων τριάκοντα ἡμέρας, μὴν Ἡρόδ. 2. 4, Πολύβ., κλπ. **2) τριακονθήμερον**, τό, χρονικὸν διάστημα ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν, Πολύβ. 21. 10, 12, κλπ.

τριάκοντα, [ᾱ], Ἐπικ. καὶ Ἰων. **τριήκ-**, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ.· ἀλλ' ὅμως ὑπάρχει γεν. **τριηκόντων** ἐν χρήσει παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 694, καὶ παρὰ μεταγεν. μιμηταῖς, οἷον Καλλ. ἐν Ἀποσπ. 67· δοτ. **τριηκόντεσσιν** Ἀνθ. Π. 11. 41·— ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τριάντα», Λατ. triginta, Ὅμ., κλπ. **II. οἱ τριάκοντα**, ἰδίως, **1)** ἐν Σπάρτῃ, οἱ παρὰ τοῖς βασιλεῦσι διοριζόμενοι ὡς σύμβουλοι Σπαρτιᾶται πολῖται, Ξεν. Ἀγησ. 1, 7, Ἑλλην. 3. 4, 2, κλπ. **2)** ἐν Ἀθήναις, **οἱ τριάκοντα**, οἱ κοινῶς καλούμενοι τριάκοντα τύραννοι, οἱ διορισθέντες κατὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν (404 π. Χ.), αὐτόθι 2. 3, 2, Πλάτ. Ἀπολ. 32C, κλπ. **3)** ἄρχοντές τινες, ἴδε **τεσσαράκοντα**. — Καθ' Ἡσύχ.: «τριάκοντα· οὗτοι ἐχειροτονοῦντο δικασταὶ Ἀθήνησιν, οἵτινες ἐζημίουν τοὺς μὴ παραγενομένους τῶν πολιτῶν εἰς ἐκκλησίαν», ἴδε καὶ Φώτ. ἐν λέξ. [Ἐν μεταγεν. ἐπιγράμμασιν ᾰ, Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Π. 617, 705, 806].

τριᾱκοντα-ετηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τριακονταετηρίδα, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 1.

τριᾱκοντα-ετηρίς, ίδος, ἡ περίοδος χρονικὴ ἐκ τριάκοντα ἐτῶν ἢ ἑορτὴ περιοδικὴ κατὰ πᾶν τριακοστὸν ἔτος τελουμένη, Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 2 πλῆρες: τριακ. ἑορτὴ Δίων Κ. 62. 26.

τριᾱκοντα-ετής, ές, Ἰων. **τριηκ-**, ὁ ἔχων ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 961B· ὡσαύτως ἐν τῷ συνηρ. τύπῳ **οἱ τριακοντοῦται** (διάφ. γραφ. -εις), οἱ ἄνδρες οἱ ἔχοντες ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 539A, ἐν Νόμ. 670A· θηλ. **τριακοντοῦτις** Ἰσαῖ 57. 36. **II. τριακονταέτης**, ες, ὁ ἔχων διάρκειαν τριάκοντα ἐτῶν, ὁ διαρκῶν τριάκοντα ἔτη, αἱ τριακονταέτεις σπονδαὶ Θουκ. 5. 14, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 2, Πλάτ.· αἱ τριακοντούτεις σπονδαὶ Θουκ 1. 23, 115., 2. 2· — ἐν τῷ θηλ. τύπῳ, σπονδὰς τριηκονταέτιδας Ἡρόδ. 7. 149· συνηρ., αἱ τριακοντούτιδες σπονδαὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 194, Ἱππ. 1388, Θουκ. 1. 87 (ἂν καὶ ἀλλαχοῦ ἔχῃ τὸν τύπον εἰς ης ὡς θηλ., ἴδε ἀνωτ.).

τριᾱκοντα-ετία, ἡ, περίοδος χρονικὴ ἐκ τριάκοντα ἐτῶν, Διον. Ἁλ. 2. 67, Σχόλ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Α. 249, κλπ.

τριᾱκοντά-ζῠγος, ον, ὁ ἔχων τριάκοντα καθίσματα κωπηλατῶν, Ἀργὼ Θεόκρ. 13. 74, ἔνθα διάφ. γραφ. **τριακοντόζυγος**.

τριᾱκοντάκῐς, [ᾰ], Ἐπίρρ. τριάκοντα φοράς, Πλουτ. Κοριολ. 25, Ὡραπόλλ. Ἱερογλυφ. σ. 9, ἔκδ. Leem.

τριᾱκοντά-κλῑνος, ον, ὁ ἔχων τριάκοντα κλίνας, κατασκευάζοντες οἴκους τριακοντακλίνους καὶ μείζους Πλούτ. 2. 679B, Ἀθήν. 541C.

τριᾱκοντά-κωπος, ον, ὁ ἔχων τριάκοντα κώπας, τριακοντάκωπος ναῦς Πολύβ. 22. 26, 13.

τριᾱκοντά-μερον, τό, Δωρ. λέξις, **τριακονθήμερον**, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Burmann ἀντὶ **τριακοντάμερος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5475. 27,—ἴδε σημ. Kaibel.

τριᾱκοντά-μηνος, ον, ὁ ἐκ τριάκοντα μηνῶν ἀποτελούμενος, ὄνος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 16· ἵππος 6. 22· βοῦς Γεωπον. 15. 2, 23.

τριᾱκοντα μναῖος, α, ον, ὁ ἔχων βάρος τριάκοντα μνῶν, τριακονταμναίους ἔβαλλον λίθους Πολύβ. 9. 41, 8.

τριᾱκοντά-μόριον, τό, τριακοστὸν μέρος, πιθανὴ γραφὴ ἐν Πρόκλ. Παραφρ. Πτολεμ. 1. 13, σ. 45, ἀντὶ **τριακοντάμοιρον**.

τριᾱκοντά-πεδος, ον, ὁ ἔχων πλάτος τριάκοντα ποδῶν, τριακοντάπεδος ὁδὸς Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 16, 21, 25, κ. ἀλλ.

τριᾱκοντά-πεντά-πηχυς, υ, ὁ ἔχων μῆκος τριάκοντα καὶ πέντε πήχεων, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 903., 4. 623.

τριᾱκοντά-πηχυς, υ, ὁ ἔχων μῆκος τριάκοντα πήχεων, πηδάλια τριακονταπήχη Καλλίξ παρ' Ἀθην. 203F, Διόδ. 3. 36.

τριᾱκοντα-πλάσιος, ον, καὶ **-πλασίων**, ονος, τριάκοντα φορὰς τόσος, Ἀρχιμήδ. σ. 514, 90, 515, 519, 270, 275.

τριᾱκοντά-πους, οδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μῆκος, ὕψος ἢ βάθος τριάκοντα ποδῶν, Διον. Ἁλ. 9. 68.

τριᾱκοντ-αρχία, ἡ, ἡ τῶν τριάκοντα ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 8.

τριᾱκοντάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς τριάκοντα, Εἰρην. σ. 92, 96, 98, 100, 102, Κλήμ. Ὅμ. 2. 23, Τζέτζ. ἐν Ἀλληγ. Ἰλ.

τριᾱκοντά-σημος, ον, ὁ ἐκ τριάκοντα χρονικῶν σημείων ἢ χρόνων συγκείμενος, ἐν τῇ μετρικῇ, Κραμήρ. Ἀνέκδοτα. Παρισ. 1. 95.

τριᾱκοντα-στάδιος, ον, ὁ ἔχων μῆκος τριάκοντα σταδίων, σχοῖνος Στράβ. 804 (μετὰ διαφορ. γραφ. τριάκοντα σταδίων).

τριᾱκοντά-σχοινος, ον, ὁ περιλαμβάνων τριάκοντα σχοίνους· ἡ **Τριακοντάσχοινος**, ἔκτασίς τις παρὰ τὸν Νεῖλον, «τὴν ἀπὸ δυσμῶν τούτου τοῦ τμήματος τοῦ Νείλου ποταμοῦ χώραν κατέχουσι μετὰ τὸν καταρράκτην τὸν μέγαν οἱ τὴν Τριακοντάσχοινον κατανεμόμενοι μεταξὺ τῶν Αἰθιοπικῶν ὀρέων καὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ» Πτολεμ. Γεωγραφ. 4. 7, 32, πρβλ. 1. 9, 9.

τριᾱκοντά-φυλλον, τό, τὸ ῥόδον, ὃ καὶ νῦν «τριαντάφυλλον» καλεῖται, «ῥόδον, τὸ καὶ ὡς τριακοντάφυλλον» Μοσχόπ. περὶ Σχεδῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 218, κλπ.

τριᾱκοντά-χους, ουν, ὁ παράγων τριακονταπλάσια, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 8· τρ. ἀποδιδόναι Στράβ. 311.

τριᾱκοντά-χρονος, ον, = **τριακοντάσημος**, τὸ γὰρ τριακοντάχρονον περίοδος καλεῖται Τζέτζ. ἐν Ὀξων. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 311.

τριᾱκοντέτης, ες, = **τριακονταέτης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 32, 9.

τριᾱκοντ-ήρης, (ἐξυπακ. ναῦς), ἡ, πλοῖον ἔχον τριάκοντα καθίσματα κωπηλατῶν, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 203D· ἴδε **τριήρης**.

τριᾱκόντορος, (ἐξυπακουομ. ναῦς), ἡ, πλοῖον ἔχον τριάκοντα κώπας, Θουκ. 4. 9, Ξεν. Ἀνάβ. 5. 1, 16, κλπ.· παρ' Ἡροδ. φέρεται **τριηκόντερος**, 4. 148., 7. 97, πρβλ. **πεντηκόντορος**.

τριᾱκοντούτης, -οῦτις, ἴδε **τριακονταετής**.

τριᾱκοντ-ώνυμος, ον, ὁ ἔχων τριάκοντα ὀνόματα, Ἐπιφάν. τόμ. 1, σ. 249B, Εἰρηναῖος σ. 96.

τριᾱκοντ-ώρῠγος, ὁ ἔχων μῆκος τριάκοντα ὀργυιῶν, τὰ δὲ δίκτυα (δηλ. τὰ θηρευτικὰ) δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα Ξεν. Κυν. 2, 5, πρβλ. **δεκώρυγος**.

τριᾱκόσιοι, Ἰων. **τριηκ-**, αι, α, ὡς καὶ νῦν, Ὅμ., Ἡρόδ., κλπ.· ὡσαύτως μετὰ περιληπτ. ὀνόματος καθ' ἑνικόν, καὶ ἵππον ἔχω δισχιλίαν τριακοσίαν Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2. **II.** οἱ τριακόσιοι, ἐν Ἀθήναις οἱ πλουσιώτατοι τῶν συμμοριῶν, οἵτινες καὶ διηύθυνον τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν, Δημ. 26. 25., 285. 17, κλπ. **2)** οἱ τριακόσιοι, οἱ πεσόντες ἐν Θερμοπύλαις, Ἡρόδ. 7. 224, Πλούτ. 2. 191F, κλπ. **3)** δικαστικόν τι συνέδριον ἐν Μεγάροις, Δημ 435. 26.

τριᾱκοσιο-μέδιμνοι, οἱ, ὧν ἡ περιουσία ἔφερεν εἰσόδημα τριακοσίων μεδίμνων, δηλ. οἱ Ἱππεῖς, Συνέσ. 146B, παβλ. Böckh P. E. 2. 262.

τριᾱκοσιό-χους, ουν, ὁ φέρων τριακοσιοπλάσιον, Στράβ. 742.

τριᾱκοσταῖος, α, ον, κατὰ τὴν τριακοστὴν ἡμέραν, Ἱππ. Προγν. 42, Στράβ. 836. **II.** τριάκοντα ἡμερῶν τὴν ἡλικίαν, παιδίον Φύλαρχ. 36.

τριᾱκοστη-μόριον, τό, Ἰων. **τριηκ-**, τὸ τριακοστὸν μέρος, Ἱππ. 259 44.

τριᾱκοστό-δυος, ον, (δύο) τριακοστὸς δεύτερος, Νικομ. Ἀριθμ. 1. 8, ἐν τῷ οὐδ., τὸ **τριακοστόδυον** = $^1/_{32}$, εἰ ἡ γραφὴ γνησία.

τριᾱκοστό-πεμπτος, ον, τριακοστὸς πέμπτος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9262. 9, Τζέτζ. Ἱστ. 13, 287.

τριᾱκοστός, Ἰων. **τριηκ-**, ή, όν, ὡς καὶ νῦν ὁ τριακοστός, Ἡρόδ. 4. 44., 5. 89, Ἱππ. Ἀφ. 1250, Πίνδ., καὶ Ἀττ. **II. ἡ τριακοστή**, φόρος ἢ δασμὸς τοῦ ἑνὸς τριακοστοῦ, ὡς ἡ **δεκάτη** ἑνὸς δεκάτου, Δημ. 467. 2.

τριακτήρ, ῆρος, ὁ, νικητής, «τριακτῆρος, νικητοῦ· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς πεντάθλοις ἀποτριαζόντων ἐπὶ ἐλπίδι νίκης» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 171, πρβλ. **τριάζω, ἀτρίακτος**.

τριακῶς, τό, = **τριακόσια**, «ἀσπάζομαι γὰρ τὸ τριακῶς δὶς μόνον, δὶς τριάκοντα καὶ μίαν πρὸς τοῖς δέκα», δηλ. 671, Βασίλ. Μέγ. ἐν Boiss. Ἀν. τόμ. 3, σ. 447, 1, οὕτω καὶ **ἑξακῶς** ἀντὶ **ἑξακόσιοι**.

τριάντος πόρνη· «λαμβάνουσα τριᾶντα, ὅ ἐστι λεπτὰ εἴκοσι [κα']» Ἡσύχ.

τριάντα, Ἐπιγρ. Ἄργους, τῶν πρώτων μ. Χρ. αἰώνων, L. et. F. 137. Εἶναι τὸ παλαιότατον παράδειγμα τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους **τριάντα**. Περὶ τοῦ **σαράντα, πεντῆντα**, ἢ **πενῆντα**, κλπ. ἴδε Κοραῆ Ἀτάκτων τ. Α', σ 284-5. 297, τ. Β', σ. 292 324, ἔνθα μνημονεύονται καὶ τὰ παλαιὰ τάρων βολῶν ἀντὶ τεττάρων ὀβολῶν.—Ὅμοιαι δὲ συγκοπαὶ καὶ ἀποκοπαὶ εἶναι καὶ ἐν τοῖς **ταρτήμορον, τέτραχμον, καλαμένθη, καρδάμωμον, λειπυρία, ἀμφορεύς, ἡμέδιμνον**, κτλ. περὶ ὧν ἴδε G. Meyer griech. Gram. § 302, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τριανδρικός, ή, όν, ὁ ἐκ τριανδρίας, ἐκ τριῶν ἀνδρῶν, τὸ τριανδρικὸν σύστημα Ἰω. Λαυρ. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτικῶν 1, 50, σ. 80.

τρι-άνωρ, [ᾱ], ἡ, ἡ τρεῖς ἄνδρας λαβοῦσα, ἡ Ἑλένη, Λυκόφρ. 851, κατὰ τὸν Σχολ. «πολύανδρος».

τριάξ, ἡ, = **τριακάς**, Ἡσύχ.

Τριάριοι, οἱ, οἱ παρὰ Ρωμαίοις Triarii, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ πρεσβύτατοι καὶ ἐμπειρότατοι τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν, ὥστ' εἶναι τοὺς μὲν πρεσβυτάτους καὶ τριαρίους προσαγορευομένους ἑξακοσίους Πολύβ. 6. 21, 9· ἀντὶ τῶν ὑσσῶν οἱ τριάριοι δόρατα φοροῦσιν ὁ αὐτ. 6. 23, 16.

τρι-άρμενος, ον, ὁ ἔχων τρία ἄρμενα, τριάρμενα καὶ ἀνώλεθρα πλοῖα Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 14· ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα ὁ αὐτ. ἐν Ψευδολογ. 27.

τρι-αρχία, ἡ, Λατ. triumviratus, ἡ ἐκ τριῶν ἀρχόντων ἀποτελουμένη ἐξουσία, τριανδρία, Δίων Κ. 41. 36.

τρί-αρχος, ὁ, ἀνώτατος ἄρχων ἢ ὁ ἄρχων τοῦ τρίτου μέρους χώρας τινός, Θεόφιλ. Ἀντιοχ. 1103C, (πρβλ. **τετράρχης**). **II.** ὁ ἔχων τρεῖς κλάδους, τὸ κέρας τῆς ἐλάφου τρίαρχον κατὰ τὰς τρεῖς ἀνακαινίσεις Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 195A.

τριάς, άδος, ἡ, (τρεῖς) ὁ ἀριθμὸς **τρία**, τριάς, Πλάτ. Φαίδων 104A, κ. ἀλλ.· περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ ἴδε Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 1. 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 6, 3 κἑξ., 12. 7, 7 κἑξ. **2)** ἡ **τριάς**, ἡ, τρίτη ἡμέρα, Φίλων 1. 13. **II.** ἡ Ἁγία Τριάς, αἱ τρεῖς ὑποστάσεις τῆς θεότητος, θεός, λόγος, σοφία, Θεόφιλ. Ἀντιοχ. 2, 15, Κλήμ. Ἀλ. II, 156. 764D, Ἱππόλ. 821B, Ὠριγέν. I, 49C. 160. 401. 403. II, 125, 365, III, 1345, Εὐσέβ. VI, 716C, Ἀθαν. I, 220. 464. II, 48C, κλπ., Γρηγ. Ναζ. I, 1221C, III, 413, Γρηγ. Νύσσ. II, 20, II, 1105D, Ἰω Χρυσ. I, 502D, 514. κλπ., ἴδε Suic r.

τριᾶς, ᾶντος, ὁ, Σικελικὸν νόμισμα, Λατ. triens, «ἐν δὲ Ἱμεραίων πολιτείᾳ φησὶν (Ἀριστοτέλης) ὡς οἱ Σικελιῶται τοὺς μὲν δύο χαλκοῦς ἑξᾶντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἕνα οὐγκίαν, τοὺς δὲ τρεῖς τριᾶντα» Πολυδ. Δ', 175.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 46.

τριασμός, ὁ, ἴδε **τριαγμός**.

τριάσσω, μέλλ. -ξω, = **τριάζω**, ὃ ἴδε.

τρι-αῦλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Λατ. trisulcus, ὁ ἔχων τρεῖς αὔλακας καὶ τρεῖς ἐξοχάς, τριαινοειδής, Γλωσσ.

τρι-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς αὐχένας, ἐπὶ τῆς Ἑκάτης, τριαύχενος μήνιμα δειμαίνων θεᾶς, «τῆς Ἑκάτης, ἣν ἄνω τρίμορφον εἶπεν» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1186.

τρίβαια, ἡ, ἰγδίον, κοινῶς «γουδί», Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἴγδη**, Ζωναρ., πρβλ. **θυείδιον**.

τριβάθμιος ἢ **τρίβαθμος**, ὁ τρεῖς ἔχων βαθμούς, μέχρι τοῦ τριβάθμιου τῆς βασιλικῆς εὐωχίας Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 430A.

τρῐβᾰκός, ή, όν, (τρίβω) ὁ τριβείς, τετριμμένος, Λατ. tritus, χλαμὺς Ἀνθ. Π. 6. 282, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ 9· ἱμάτιον Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 714, Ἀρτεμίδ. 2. 3, ἐν ἀρχῇ (ἔνθα σημαίνει λεῖον, μαλακὸν καὶ λεπτὸν ἱμάτιον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς βαρέα καὶ πυκνὰ καὶ τραχέα ἐνδύματα.) **2)** ἐπὶ προσώπων, τρίβων, ἐντριβής, πεπειραμένος, ἔμπειρος, γέρων Γαλην. τ, 8, σ. 155· ἰατρὸς 6, 165· ὁ περὶ ταῦτα τρ. ὁ αὐτ. ἐν τ. 13, 948 (;)— πανοῦργος ἄνθρωπος, τετριμμένος, Λατ. veterator, Εὐστ. 932. 46, κλπ., πρβλ. **τρίβων, τρῖμμα**. **II.** ἀσέλγεια τριβακή (ἴδε **τριβάς**), ἀνήκουσα εἰς τριβάδα, Λουκ. Ἔρωτ. 28.

Τρῐβαλλοί (οὐχὶ **Τρέβαλλοι**, Ἀρκάδ. 54), οἱ, ἔθνος κατὰ τὰ ὅρια τῆς Θράκης, (ἴδε Bähr. εἰς Ἡρόδ. 4. 39)· ἐντεῦθεν ὡς κωμ. ὄνομα βαρβαρικῶν θεῶν, ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις τί ἐστι; — Τριβαλλοὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1529, 1533, 1627· οὐδ' ἐν Τριβαλλοῖς ταῦτά γ' ἐστὶν ἔννομα Ἄλεξις ἐν «Ὕπνῳ» 2· καὶ ποῦ μὲν καλὸν τὸν πατέρα θύειν, οἷον ἐν Τρ. Ἀριστ. Τοπ. 2. 11. 6·—Ἐπίθ. **Τριβαλλικός, ή, όν**, Ἡρόδ. 4. 49. **II.** χυδαῖον ἐπώνυμον τῶν εἰς καπηλεῖα θαμιζόντων νέων, κτλ., ὡς παρ' Ἄγγλοις οἱ Mohocks' κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Addison, Δημ. 1269. 9· ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 1037 — ἐντεῦθεν ἡ κωμικὴ ὑπερβολὴ **Τριβαλλο-ποπανόθρεπτα** μειρακύλλια, Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 3 (ὡς ὁ Casaub. ἀντὶ **Τριβαλλο-πανόθρεπτα**· ὁ Meineke προτείνει **Τριβαλλο-μαμμό-θρεπτα**).

τρίβανος, ὁ, = **λήκυθος**, «τρίβανον· λήκυθον» Ἡσύχ., = κοτύλη Γαλην. τ. 13, σ. 983.

τριβανόω, κατατρίβω, φθείρω, ἐτριβανώθην Σύμμ. ἐν Ψαλμ. Ϛ', 8.

τρίβαξ, ακος, ὁ, ἡ, = **τριβακός**, Ἐτυμ. Μέγ. 765, 48.

τρί-βάρβᾰρος, ον, τρὶς βάρβαρος, Ἰλλυρὶς καὶ τριβάρβαρος Πλούτ. 2. 14B, Κ. Μανασσ. Χρον. 3539, 3948, 6589, 6604, 6679, κτλ.

τρῐβάς, άδος, ἡ, γυνὴ ἀσελγαίνουσα καθ' ἑαυτὴν ἢ μετ' ἄλλων γυναικῶν μηχανωμένων παντοίους τρόπους πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς μετ' ἀνδρὸς συνουσίας, Μανέθων 4. 358, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 693, κλπ.

τρί-βᾰφος, ον, τρὶς βεβαμμένος, δηλ. καλῶς βεβαμμένος, τραβαία δὲ εἴρηται ὡσανεὶ τρίβαφος· ἐκ τριῶν γὰρ ἀποτελεῖται χρωμάτων Ἰω. Λυδ. 1. 7.

τρί-βελής, ές, ὁ ἔχων τρεῖς αἰχμὰς ἢ ἀκωκάς, τριβελὲς βέλος ἀντὶ τρίαινα Ἀνθ. Πλαν. 215.

τρῐβεύς, έως, ὁ, ὁ τρίβων, **τρίπτης**, Στράβ. 710· = **δοίδυξ**, Α. Β. 239. **II.** ἐν τῇ μηχανικῇ τὸ τρῆμα ἐν ᾧ ὁ ἄξων τρίβεται περιστρεφόμενος, Ἀρχ. Μαθ.

τρῐβή, ἡ, (τρίβω) τὸ τρίβειν·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφορ., **1)** τὸ τρίβειν, κατατρίβειν, φθείρειν, φθορά, καταστροφή, τριβᾷ βίου Αἰσχύλ. Ἀγ. 465· κτεάνων τριβαὶ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 943. **II.** «τριβή», ἄσκησις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θεωρίαν, Ἱππ. 25, 43, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 15· ὡσαύτως ἁπλῆ ἄσκησις ἢ ἐνέργεια, μηχανικὴ καὶ συνήθης ἐνέργεια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀληθινὴν τέχνην, οὐκ ἔστη τέχνη, ἀλλ' ἄτεχνος τριβή Πλάτ. Φαῖδρ. 260E· τριβῇ καὶ ἐμπειρίᾳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τέχνῃ, αὐτόθι 270B, πρβλ. Γοργ. 463B· τριβῇ ζητεῖν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μεθόδῳ, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 33, 18· τριβὴν ἔχειν τινὸς Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 10, Διόδ. 16. 15· ἔν τινι Πολύβ. 1. 32, 1· ἀρετὴν ἔχειν ἐν τριβῇ Πλουτ. Φιλοπ. 13. **III.** τὸ περὶ οὗ τις φροντίζει, τὸ περὶ οὗ ἀσχολεῖται καὶ ἀνησυχεῖ, τὸ ἀντικείμενον φροντίδος, μερίμνης, ἀγάπης, ὡς τὸ Λατ. cura, Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβὴν Αἰσχύλ. Χο. 749. **IV.** ἐπὶ χρόνου, δαπάνη, διατριβὴ χρόνου, οὐ μακροῦ χρόνου τρ. Σοφ. Ἀντ. 1078, πρβλ. Ἀποσπ. 586· ξυνουσίᾳ καὶ χρόνου τριβῇ Πλάτ. Πολ. 493B· ἀξίαν τριβὴν ἔχει, ὁ χρόνος καλῶς ἐδαπανήθη, Αἰσχύλ. Πρ. 639· βίος οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριβήν, ὃν διέρχεταί τις εὐχαρίστως, Ἀριστοφ. Ὄρν. 156. **2)** διατριβή, βραδύτης, ἀναβολή, ἐς τριβὰς ἐλᾶν, ζητεῖν ἀναβολάς, Σοφ. Ο. Τ. 1160· τριβὰς πορίζειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 385· καὶ παραλειπομένου τοῦ ῥήματος (πρβλ. **πρόφασις** I. 2. ζ), μὴ τριβὰς ἔτι, μὴ ἀναβολὰς πλέον, Σοφ. Ἀντ. 577· τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνοκωχῆς Θουκ. 8. 87· μετὰ τρ. πάσης Ἐπιστ. Πλάτ. 344B· τριβὴν λαμβάνει ὁ πόλεμος Πολύβ. 1. 20, 9, πρβλ. **διατριβή**.

τριβήδιον, τό, κοινῶς «τριβήδι», ἐργαλεῖον δι' οὗ τρίβουσί τι, δοίδυξ, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ. **τινακτήριον**.

τρῖβήν, ῆνος, ὁ, «ὁ τρίπους», Ἀρκάδ. σ. 9, 12, πρβλ. **τιβήν**, ὅρα καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **τιβήν**.

τριβίκιον, τό, **τριβίκια**, (**τζιβήκια** ὡς ἀνέγνω ὁ M. ursius), κρόταφος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ρ. 300.

τρῐβικός, ή, όν, ὁ τεθεμελιωμένος ἐπὶ τῆς ἀσκήσεως ἢ τριβῆς, «Ταυρίσκος φησὶ τῆς κριτικῆς εἶναι τὸ μέν τι λογικόν, τὸ δὲ τριβικόν, τὸ δ' ἱστορικόν· λογικὸν μὲν τὸ στρεφόμενον περὶ τὴν λέξιν, τριβικὸν δὲ τὸ περὶ τὰς διαλέκτους καὶ τὰς διαφορὰς τῶν πλασμάτων καὶ χαρακτήρων, ἱστορικὸν δὲ τὸ περὶ τὴν προχειρότητα τῆς ἀμεθόδου ὕλης» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 249.

τρίβλωμος ἄρτος, ὁ ἐκ τριῶν βλωμῶν (δηγμάτων) συνιστάμενος, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 23, 1, ἔκδ. Β.

τρῐβολ-εκτράπελος [ᾰ], ον· ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1003, τριβολεκτράπελα στωμύλλειν, «ἀντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα καὶ ἀπόβλητα καὶ ἀνώμαλα» (Σχόλ.).

τρίβολος [ῐ], ον, ὡς τὸ **τρῐβελής**, ὁ ἔχων τρεῖς αἰχμὰς ἢ ἀκωκάς· ὅθεν ὡς οὐσιαστ., **I. τρίβολος**, ὁ, τριβελὲς σιδήριον ὅπερ ῥιπτόμενον καθ' ὁδὸν παρεκώλυε τὴν κίνησιν τοῦ ἱππικοῦ τῶν πολεμίων ἐν ὥρᾳ μάχης, Πλούτ. 2. 200B, (ἐν Ἀρβήλοις) Δαρεῖος τὸ μεταίχμιον τῆς συμβολῆς τριβόλοις κατέσπειρε Πολυαίνου Στρατ. Δ', γ' (σ. 118 ἔκδ. Κοραῆ), 139. 2, ἴδε Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ.· ἐπίσης, μέρος τοῦ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου ἐμβαλλομένου χαλινοῦ, Πολυδ. Δ', 148. **2)** ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, ἔνυδρόν τι φυτὸν ἀκανθῶδες, Λατ. tribulus, τρ. ἔνυδρος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 9, 1, Διοσκ. 4. 15. **β)** ὅμοιον φυτὸν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ὅπερ καὶ προσεκολλᾶτο εἰς τὰ ἔρια τῶν προβάτων, Ἀριστοφ. Λυσ. 576, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 6· ἄκανθαι καὶ τρ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ς', 8·— ὁ Ἀλκαῖος 47 καλεῖ τὸν ὄξινον οἶνον, ὀξύτερον τριβόλων·— παρὰ Φιλοστρ. 492, ἐπηνωρθώθη **προσβολῶν** ἐξ Ἀντιγράφων. **II. τρίβολοι**, οἱ, ἀλωνιστικὴ μηχανὴ συγκειμένη ἐκ σανίδων, εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τῶν ὁποίων ἐνεπήγνυντο λιθάρια ὀξύτατα ὡς καὶ νῦν, Ἀρχ. Μαθ., ἡ παρ' Οὐεργιλίῳ tribula, Γεωργ. 1. 164· [ὅπου τὸ ῑ δεικνύει ὅτι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας παράγεται ἐκ τοῦ **τρίβω**, tero]· ἀλλ' ἔχομεν τρῐβόλους ἀχυρότριβας ἐν Ἀνθ. Π. 6. 104.

τρῐβολώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τριβόλους, Ἑρμᾶς 3. 6· εἴς τινα τόπον κρημνώδη καὶ ἀκανθώδη καὶ τριβολώδη Ἀθαν. τόμ. 2, σ. 262C.

τρίβος [ῑ], ἡ, ἀλλά, ὁ, ἐν Εὐριπ. Ὀρ. 1251, 1258, Ἠλ. 103, Πλουτ. Ἄρατ. 22· (τρίβω) — τετριμμένη ἢ πεπατημένη ὁδός, ἢ ἀτραπός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 448· ἐντεῦθεν ἡ δημοσία ἢ μεγάλη ὁδός, ἐν τρίβῳ οἰκημένοι Ἡρόδ. 8. 140, 2· (πρβλ. ἐν τρ. τοῦ πολέμου κεῖσθαι, Διον. Ἀλ. 6. 34, κλπ.) τρ. ἁμαξήρης Εὐρ. Ὀρ. 1251· λεπτὴν τρ. ἐξανύσαι Θεόκρ. 25. 156· ἡ τρ. τῆς ἀτραποῦ, τὸ τετριμμένον μέρος τῆς ἀτραποῦ, Δ όδ. 17. 49· διασχισθέντες [τῆς ὁδοῦ] τρίβῳ τινί, ἀκολουθήσαντες ἀτραπόν τινα, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 13. **2)** μεταφορ., ὁδὸς τοῦ βίου, βιότου τρ. ὁδεύειν Ἀνακρέοντ. 41. 2· ποίην τις πρὸς ἔρωτας ἴοι τρίβον; Ἀνθ. Π. 5. 302· τῆς αἰτίας ἴχνος καὶ τρ. Πλούτ. 2. 680F· οὕτω, τρίβοι ἐρώτων, περίφρ. ἀντὶ τοῦ ἔρωτες, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1043. **II.** τριβή, προστριβή, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ 391· τρ. κρηπῖδος, ἡ προστριβὴ πεδίλου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12. **2)** κοιλότης γενομένη ἐκ τῆς τριβῆς, τρίβον ἑαυτῇ πεποιημένη Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783, πρβλ. π. Ἄρθρ. 822. **III.** μεταφορ., ὡς τὸ **τριβή** II, ἄσκησις, ἐφαρμογή, χρῆσις, τρίβον λαμβάνω, συνηθίζω εἰς τόπον τι ἃ ἢ πρᾶγμα, Ἱππ. 822E, πρβλ. 783F. **2)** διατριβή, ἀναβολή, μέλλησις (exquisitius pro **τριβή**, Herm.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 197.

IV. σωματικὴ ἄσκησις ἢ γύμνασις, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 592.

τρί-βρᾰχῠς, υ, ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν συνιστάμενος, Ἀρκάδ. 40, 19 (ἕτεροι γραμμ. γράφουσιν ὀξυτόνως **-χύς**)· ὁ τρ. πούς Διονύσ. Ἁλ. π. Συνθ. Ὀνομ. 17.

τρί-βροχος, ον, ὁ τρεῖς φορὰς βραχείς, ἐάν τε δίβροχον ἐάν τε τρίβροχον βούλῃ ποιεῖν Διοσκ. 1. 65,

τρίβω [ῑ], μέλλ. **τρίψω**· ἀόρ. **ἔτριψα**, ἀπαρ. **τρῖψαι** Ὀδ. Ι. 333, κτλ.· πρκμ. **τέτρῐφα (συν-)** Εὔβουλ. ἐν «Λάκωσι» 4.— Μέσ., μέλλ. **τρίψομαι (προσ-)** Ἀντιφῶν 127. 2· ἀόρ. **ἐτριψάμην** Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 25. — Παθητ., μέλλ. **τριφθήσομαι** Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 65, κλπ.· **τρῐβήσομαι** Πλουτ. Δίων 25, (ἐκ-) Σοφ. Ο. Τ. 428, **(κατα-)** Ξεν.· ὡσαύτως **τετρίψομαι (ἐπι-)** Ἀριστοφ. Εἰρ. 346· καὶ μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθητ. σημασ., Θουκ. 6. 18., 7. 42·— ἀόριστ. **ἐτρίφθην** ὁ αὐτ. 2. 77· τριφθῆναι Κωμικ. Ἀποσπ. (Ἀντιφ.) 3, 54, **(δια)** Δημ. 393. 1· συχνότερον ἀόρ. β' **ἐτρίβην** [ῐ], Ἀριστ. Προβλ. 10. 27· **(δι-)** Ἡρόδ. 7. 120, Θουκ.· **(ἐπ-)** συχν. παρ' Ἀριστοφ.· **(κατ-)** Πλάτ.· **(συν-)** Ἀριστοφάν., κλπ.·— πρκμ. **τέτριμμαι** Πλάτ. Φαίδων 116D· Ἰωνικ. γ' πληθ. **τετρίφᾰται** Ἡρόδ. 2. 98. Πρβλ. **ἀνα-, ἀπο-, προσ-τρίβω.** [ῐ μόνον ἐν τῷ πρκμ. καὶ ἐν τῷ ἀορ. β', ὡς καὶ ἐν συνθέτοις, ἅτινα κατὰ τὸ πλεῖστον παράγονται ἐκ τοῦ ἀορίστ. β']. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **τείρω**). Τρίβω, δηλ. ἀλωνίζω σῖτον, διότι τὸ ἀλώνισμα ἐτελεῖτο διὰ τῆς τριβῆς τῆς γινομένης διὰ τοῦ πατήματος τῶν βοῶν ἢ διὰ κυλίνδρων ἐπικυλιομένων, ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας .. τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων, ὡς Ἰλ. Υ. 496· μοχλὸν ἀείρας τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, νὰ περιστρέψῃ αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ὀδ. Ι. 333· ἄπεφθον χρυσὸν ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ, δηλ. Λυδίᾳ λίθῳ (πρβλ. **παρατρίβω**), Θέογν. 450· τρ. μᾶζαν Ἀριστοφ. Εἰρ. 8, κλπ.· τρ. τὸ σκέλος Πλάτ. Φαίδων 60B· τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις τῷ τρίβειν ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 46A· τρ. τὴν κεφαλήν, εἰς ἔνδειξιν στενοχωρίας, Αἰσχίν. 34. 26· ταῖς χερσὶ [τὰς τρίχας] τρ. Ξενοφ. Ἱππ. 5. 5· τὸν πόδα μύροις τρ. Εὔβουλος ἔνθ' ἀνωτ. — Μέσ., χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε .. τρίβομαι μύσος, προστρίβω ἐπὶ τῶν ἱερῶν τὸ μόλυσμά μου, μιαίνω αὐτὰ (πρβλ. **προστρίβω**), Αἰσχύλ. Εὐμ. 195.— Παθητ., τετριμμένοι τὰ ἐπ' ἀριστερὰ τῶν κεφαλέων Ἡρόδ. 2. 93· ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὐτήν, ὥστε νὰ ἀναφθῇ, Θουκ. 2. 77· ὀδόντες τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 5.

2) τρίβω, μεταβάλλω εἰς κόνιν, κοπανίζω, ζυμώνω, ἀνακατώνω, φάρμακον, κώνειον Ἀριστοφ. Θεσμ. 486, Πλάτ. Φαίδων 117B· καταπλαστόν, μᾶζαν Ἀριστοφ. Πλ. 717, Εἰρ. 816· κάρυα καὶ ἀμύγδαλα εἰς θυσίαν τρ. Ἀθήν. 648A· τὸ μέλαν Δημ. 313. 11. — Παθ., τετριμμένα θυμιήματα Ἡρόδ. 2. 86· ἄρτοι σφόδρα τετριμμένοι Ἀριστ. Προβλ. 15. 17, πρβλ. 21. 22. **3)** συμπιέζω, συνθλίβω, συντρίβω, βότρυν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 530· τὴν ῥῖνα, τὸν ὀφθαλμὸν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 31. 1· ἀμφορέως τὸν πύνδακα αὐτόθι 25. 2. **II.** διὰ τῆς τριβῆς φθείρω, καταστρέφω ἐνδύματα (ἴδε **τρίβων**), τῶν ὑποδημάτων τὰ τετριμμένα Πλουτ. 2. 680A· ἐπὶ ὁδοῦ, πατῶν φθείρω ἢ ποιῶ αὐτὴν ὁμαλήν, ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη ἡ διὰ θυείας, μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κοπανίζω ἐν ἰγδίῳ, «τετριμμένην δὲ ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ καθημαξευμένης, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τρίβεσθαι τὸ κώνειον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 123· τρίβει οὐρανόν, ἡ τρίβος αὐτοῦ διέρχεται τὸν οὐρανὸν (πρβλ. **τρίβος**), Ἄρατ. 231· τρ. κύματα, ἐπὶ πλοίου, Ἀνθολ. II. 9 34. **2)** ἐπὶ χρόνου, κατατρίβω, διάγω, Λατ. terere vitam, δυστυχῆ τρ. βίον Σοφ. Ἠλ. 602· νησιώτην τρ. βίον Εὐρ. Ἡρακλ. 86· βίον τρ. γεωργικὸν Ἀριστοφ. Εἰρ. 590· ὀδυνηρὸν τρ. βίοτον ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 526· τρ. πόλεμον, ἐπιμηκύνω τὸν πόλεμον, Πολύβ. 2. 63, 4·— ἀπολ., χάνω καιρόν, βραδύνω, ἀναβάλλω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1056, Δημ. 678. 10. **3)** ἐρημώνω χώραν, Εὐρ. Ἑκ. 1142. **III.** μεταφορ., **1)** ἐπὶ προσώπων, φθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω, σκολιῇσι δίκῃσι ἀλλήλους τρίβουσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 249· μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι, μηδὲ καταπονεῖτε ἑαυτοὺς κακοῖς, Ἰλ. Ψ. 735· ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1573· τρ. ἀμφοτέρους, φθείρειν, καταστρέφειν, Θουκ. 8 56, πρβλ. 7. 48· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τρίψεσθαι αὐτὴν περὶ αὐτήν, δι' ἐσωτερικῶν συγκρούσεων, ὁ αὐτ. 6. 18, πρβλ. 7. 42 — Παθητ., τριβόμενος ληός, καταπιεζόμενος λαός, Ἡρόδ. 2. 124. **2)** ἐπὶ χρημάτων καὶ περιουσίας, κατασπαταλῶ, διασκορπίζω, ἀσωτεύω, οὔτε τι τῶν οἰκηίων τρίβουσι οὔτε δαπανέονται αὐτόθι 37.

3) συνεχῶς μεταχειρίζομαι, κατώμοσα .. μὴ πολὺν χρόνον θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν Ἀριστοφ. Ὄρν. 636· ὀνόματα κοινὰ καὶ τετριμμένα Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25· ἡ τετρ. καὶ κοινὴ διάλεκτος ὁ αὐτ. π. Θουκ. 23. **4)** Παθ., πολὺ ἀσχολοῦμαι περί τι ἢ εἶμαι δεδομένος ὁλοψύχως εἴς τι, πολέμῳ Ἡρόδ. 3. 134· ἀμφ' ἀρετῇ τρ., ἀσκῶ ἀρετήν, γυμνάζομαι εἰς αὐτήν, Θέογν. 465· πολεμικὸς καὶ τετρ. δι' ὅπλων Πλουτ. Εὐμ. 11· ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 41· περί τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24. 12.

τρίβωλετήρ, ῆρος, ὁ, λέξις ἀσαφὴς καὶ δυσδιάγνωστος μνημονευομένη ἐκ τῆς Σαπφοῦς ὑπὸ Ἡφαιστίωνος καὶ Χοιροβοσκοῦ (ὅστις γράφει **τριβολετήρ**) ἐν τοῖς Α. Β. 1239.

τρί-βωμος, ὁ, τριπλοῦς ἢ τριγωνικὸς βωμός, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5980.

τρίβων [ῑ], **ωνος, ὁ,** (√ΤΡΙΒ, **τρίβω**), τετριμμένον ἢ πεπαλαιωμένον καὶ ἐφθαρμένον ἐπανωφόριον, ἢ τραχύ, Εὐριπ. Ἀποσπ. 284. 12, Ἀριστοφ. Ἀχ. 184, 343, κ. ἀλλ.· — μάλιστα οἷον ἐφόρουν οἱ Σπαρτιᾶται, Λακωνίζειν καὶ τρίβωνας ἔχειν Δημ. 1267. 62· τὸν τρίβωνα ἀκολούθως παρέλαβον οἱ φιλόσοφοι, οἷον ὁ Σωκράτης, Πλάτ. Συμπ. 219B, Πρωτ. 335D· μάλιστα δὲ οἱ κυνικοί, Ἀλκίφρων 3. 55, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 24, κλπ.· πήρα καὶ τρ. Πλούτ. 2. 332A, πρβλ. Λουκ. Περεγρ. 15, Διογ. Λ. 6. 13· καὶ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους οἱ μοναχοί, Συνεσ. Ἐπιστ. 147, 150, κλπ.· — ἐντεῦθεν λαμβάνεται ὡς ἔμβλημα βίου καὶ αὐστηροῦ ἢ σπουδῆς βαθείας, καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ὡς ἔμβλημα ἀσκητισμοῦ, ὡς τὰ νῦν τὸ «ῥάσον», ἴδε Wyttemb. εἰς Πλούτ. 2. 52C.

τρίβων, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ., ἠσκημένος ἢ ἔμπειρος περί τι, εἰθισμένος εἴς τι, μετὰ γεν., τρίβων αὐτῆς (ἐξυπακ. τῆς καννάβιος) Ἡρόδ. 4. 74· τρ. λόγων Εὐριπ. Βάκχ. 717· τρ. ἱππικῆς Ἀριστοφάν. Σφ. 1429· οὐ τρ. τῶν ἐνθάδε ὁ αὐτ. ἐν Νεφέλ. 869· ὡσαύτως μετ' αἰτ., τρίβων τὰ τοιάδε Εὐρ. Μήδ. 691, κλπ.· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1127·— ὅθεν **2)** ἀπολ., ἄνθρωπος πανοῦργος καὶ πολυμήχανος καὶ ἀπατεών, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 869, 870· πρβλ. **ἐπίτριπτος, τρῖμμα.**

τρῐβωνάριον [ᾰ], **τό,** ὑποκορ. τοῦ **τρίβων**, μικρὸς τρίβων, σπαργανῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωναρίοις Ἀθήν. 258A· γῆ μόνον καὶ οὐρανός, καὶ ἓν τριβωνάριον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22. 47.

τρῐβωνεύομαι, ἀποθετ., «τριβωνευόμενοι: Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Λινδίων φόρου· ἤτοι ἀντὶ τοῦ τριβὰς ἐμποιοῦντες, ἢ ἀντὶ τοῦ τεχνάζοντες, ἀπὸ τοῦ τρίβωνες εἶναι πραγμάτων» Ἁρποκρ., πρβλ. Φώτ. καὶ Σουΐδ.

τρῐβωνικῶς, Ἐπίρρ., τὸν τρίβων' ἄφες, τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς, ὥσπερ τριβώνιον, Ἀριστοφ. Σφ. 1132.

τρῐβώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρίβων**, Ἀριστοφ. Σφ. 33, 116, Πλ. 714, 842, κ. ἀλλ.· Λυσίας 903. 5· τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1, 2, κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «τριβώνιον· πάλλιον. περιβόλαιον» — «φόρημα κυνικόν, ἱμάτιον παλαιόν» Σουΐδ.

τρῐβωνιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τριβώνιον· ἐκ διορθώσεως παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **ληδιώδεις**·— παρὰ Φωτ. 218, ἐν λέξ. **ληΐδιον: τριβωνώδης.**

τρῐβωνοφορέω, φορῶ τρίβωνα, ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ, καὶ τριβωνοφορῶν καὶ ψυχρολουτῶν Πλούτ. 2, 52C.

τριβωνοφορία, ἡ, τὸ τριβωνοφορεῖν, φορεῖν τρίβωνα, ἂν δὲ θηρεύῃ φιλόλογον καὶ φιλομαθῆ νέον, αὖθις ἐν βιβλίοις ἐστί, καὶ πώγων ποδήρης καθεῖται καὶ τριβωνοφορία τὸ σχῆμα Πλούτ. 2, 52C, 352C.

τρῐβωνοφόρος, ον, ὁ φορῶν τρίβωνα, Ἡσύχ. — Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 766, 6, Φώτ. 600, Σουΐδ.. «τριβωνοφόρος· ὁ φορῶν στολὴν ἔχουσαν σημεῖα ὡς γραμμάτια». — Πρβλ. **τρίβων I**, ἐν τέλει.

τρῐβωνώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τρίβωνα, Φώτ. ἐν λέξ. **ληΐδιον,** ἴδε **τριβωνιώδης** ἐν τέλει.

τριγαμέω, ἔρχομαι εἰς τρίτον γάμον, Θεόδ. Στουδ. σ. 282B.

τριγάμημα, τό, = **τριγαμία**, Θεόδ. Στουδ. 280C.

τρῐγᾰμία, ἡ, τριπλοῦς γάμος ἢ τρίτος γάμος, Ζωναρ. ἐν Routh. Reliq. SS. τ. 3, σ. 465.

τρίγᾰμος, ον, ἡ τρὶς εἰς γάμον ἐλθοῦσα, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Στησίχ. 74· ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς Θεόκρ. 12. 5.

τρῐγένεια, ἡ, τρίτη γενεά, εἰς τρ. μένειν Στράβ. 73. **II.** τριπλοῦν γένος, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 134. **III.** τρ. ἀγαθῶν, τρία εἴδη ἀγαθῶν, Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 3. 181.

τρῐγενής, ές, ὁ τρὶς γεννώμενος, ἐπὶ τῶν τριῶν περιόδων τῆς ζωῆς τῆς κάμπης καὶ τῶν ὁμοίων ἐντόμων τῶν πασχόντων μεταμόρφωσιν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 11. **II.** ὁ ἔχων τρία γένη (ὅρος γραμματικός), Δράκ. 30, 15, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 337C, Ἀρκάδ. 133, 12.

τρῐγέννητος, ον, ἡ τρὶς γεννηθεῖσα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, τριγέννητος θεὰ Λυκόφρ. 519, ἴδε Σχολιαστ. ὅστις ἀπαριθμεῖ πολλὰς ἑρμηνείας τῆς λέξεως.

τρῐγερήνιος, ον, ὁ τρὶς τὴν τοῦ Γερηνίου ἡλικίαν ἔχων, τρὶς τόσον γέρων ὅσον ὁ Νέστωρ. ἐν δὴ τούτῳ, τί διαφέρει ὁ τριή-

μερος τοῦ τριγερηνίου; Μᾶρκ. Ἀντων. 4. 50· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

τρῐγέρων, οντος, ὁ, ἡ, τριπλασίως γέρων ἢ τρὶς γέρων, δηλ. ὑπεργήρως, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ, μῦθος τρὶς ἢ πολλάκις λεχθείς, παμπάλαιος, Αἰσχύλ. Χο. 314· τρ. Νέστωρ Ἀνθ. Π. 7, 144, πρβλ. 157· οἶνος Εὐστ. Πονημ. 301. 70.

τρῐγίγᾱς [γῐ], ὁ τρὶς γίγας, δηλ. γίγας πελώριος εἰς ὑπερβολήν, χάλκειον τριγίγαντα (περὶ τοῦ χαλκοῦ γίγαντος Τάλω τοῦ φυλάσσοντος τὴν Κρήτην), Ὀρφ. Ἀργ. 1348.

τρίγλη, ἡ, τριγλί, χυδ. «μπαρμποῦνι» (πωγωνοφόρος), Ἰταλ. triglia, Ἐπίχ. 37 Ahr., οὐδ' Αἰξωνίδ' ἐρυθρόχρων ἐσθίειν ἔτι τρίγλην Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 1, ἐν Ἀδηλ. 14, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσι» 1, κλπ.· τρίγλη μιλτοπάρηος Μάτρ. παρ' Ἀθην. 135B·— παρὰ μεταγεν., ὁ τύπος **τρίγλᾰ** ἢ **τρῖγλα** ἐπεκράτησε, καὶ πολλάκις εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς (οἷον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 5., 8. 2, 31), τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς Ἀνθ. Π. 6. 105, πρβλ. Ἀθήν. 324C, Ἡρωδιαν. Γραμμ. σ. 445. —Ἴδε μακρὰν σημείωσιν Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 103 καὶ 175.

τρίγλῆνος, ον, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθετ. τῶν ἐνωτίων, ἕρματα τρίγληνα (πιθ. ἐκ τοῦ **γλῆνος**) ἔχοντα τρεῖς λαμπροὺς καὶ ἀκτινοβολοῦντας λίθους, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «πολλῆς θέας ἄξια», Ἰλ. Ξ. 183· ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν τρίγληνα Ὀδ. Σ. 298, ἔνθα ἴδε Εὐστ. καὶ ἄλλους Σχολιαστ., πρβλ. Lucas Quaest. Lexil. § 10· ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ (ἐκ τοῦ **γλήνη**) ὡς τὸ αὐτὸ καὶ **τριοττίς**, μὲ τρεῖς ὀπὰς ἢ ὀφθαλμούς. **II**. τριόφθαλμος, ἐπὶ τῆς Ἑκάτης, Ἀθήν. 325A.— Καθ' Ἡσύχ.: «τρίγληνα· πολυθέατα· γλῆναι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί· τρίκοκκα, τριόφθαλμα, πολυειδῆ».

τριγλίζω, ὡς τὸ **κιχλίζω**, «τριγλίζειν· κατὰ μίμησιν ἐπὶ τῶν γελώντων» Ἡσύχ.

τριγλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **τρίγλη**, ἅ φησιν οὗτος μαινίδας καὶ τριγλίδας Ἀντιφ. ἐν «Βουταλίωνι» 1. 15· τριγλίδας μικρὰς Δωρίων παρ' Ἀθην. 300F, Ἀριστ. Ἀποσπ. 189·— ὡσαύτως **τριγλίον**, τό, Γεωπον. 20. 46, 1.

τριγλῖτις, ιδος, ἡ, ἰχθύς τις ὅμοιος τῇ τρίγλῃ, Ἀθήν. 285A, 287B.

τριγλο-βόλος, ον, ὁ φονεύων τρίγλας, οὐδὲ τριγλοβόλος, ὡς ἐλαφηβόλος, ἡ Ἄρτεμις Πλούτ. 2. 966A, πρβλ. 983E.

τριγλο-φόρος, ον, ὁ φέρων τρίγλας, τρ. χιτών, δίκτυον πρὸς ἄγρευσιν αὐτῶν, Ἀνθ. Π. 6. 11.

τρίγλῠφος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς γλυφάς, εἰς τρία κεχωρισμένος, αἰχμὴ τρ., ἡ τρίαινα, Ὀππ. Ἁλ. 5. 377. **II**. ὡς οὐσιαστ., **τρίγλυφος**, ἡ, ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ τοῦ Δωρικοῦ ῥυθμοῦ, μάρμαρον ἔχον τρεῖς γλυφὰς παραλλήλους καὶ τιθέμενον κατὰ ἴσα διαστήματα ὑπὲρ τὸ ἐπιστύλιον· φαίνεται ὅτι ταῦτα κατ' ἀρχὰς ἦσαν τὰ ἄκρα τῶν δοκῶν (τὰ δὲ μεταξὺ διαστήματα κατ' ἀρχὰς ἔμενον κενὰ καὶ ἐκαλοῦντο **ὀπαί**. εἶτα δὲ ἐπληρώθησαν καὶ ἐκλήθησαν **μετόπαι**), παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα Δωρικάς τε τριγλύφους Εὐρ. Ὀρ. 1372· πασσαλεύειν κρᾶτα τριγλύφοις ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1214· γεῖσα τριγλύφων (οὕτως ὁ Blomf. ἀντὶ γ' εἴσω) τὸ (ὑπεράνω) τῶν τριγλύφων γεῖσον, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 113·— ὡσαύτως **τρίγλυφον**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 2· «ὅταν με καλέσῃ πλούσιος δεῖπνον ποιῶν, οὐ κατανοῶ **τὰ τρίγλυφ'** οὐδὲ τὰς στέγας, οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς Κορινθίους κάδους, ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνὸν» Δίφιλος ἐν «Παρασίτῳ» 2, ἴδε Λεξικὸν Ἑλλ. Ἀρχαιολ. ὑπὸ Α. Ρ. Ραγκαβῆ ἐν λέξει.

τριγλώχῑς, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς γλωχῖνας, δηλ. τρεῖς ἀκίδας, ὀϊστῷ τριγλώχινι, «τρεῖς ἀκίδας ἔχοντι», Ἰλ. Ε. 393· ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον Λ 507· τριγλώχινα (ἐξυπ. Σικελίαν) Πινδ. Ἀποσπ. 219· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς μετ' οὐδ. ἐπιθ., ἄορι τρ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 31· τρ. τριγώνῳ Νόνν. Δ. 6. 123· βέλη τρ. Παῦλ. Αἰγ.·— τρ. ὑμένες, αἱ valvulae tricuspides, βαλβῖδες τῆς καρδίας, Γαλην.— Ὁ τύπος **τριγλώχιν** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σιμωνίδου (Ἀποσπ. 250), ὑπὸ τοῦ Χοιροβ. ἐν τοῖς Α. Β. 1424.—Καθ' Ἡσύχ.: «τριγλώχινι τριγώνῳ, τρεῖς γωνίας ἔχοντι».

τριγμὸς ἢ **τρισμός**, ὁ, ὀξεῖα κραυγή, «τσίρισμα», Λατ. stridor, ἐπὶ τῆς πέρδικος, οὐ μόνον δὲ ᾄδει ὁ πέρδιξ, ἀλλὰ καὶ τριγμὸν ἀφίησι καὶ ἄλλας φωνὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἱστ. 9. 8, 10· ἐπί τινων ἰχθύων, ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τρισμοὺς [τριγμούς], οὓς λέγουσι φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χρόμις, οὗτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλλισμὸν αὐτόθι 4. 9, 5· φθέγγονται οἷον τρισμὸν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 5, (ἀλλὰ τριγμὸν π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 5)· τρισμὸς μυὸς Πλουτ. Μάρκελλ. 5. **2)** ὡς καὶ νῦν, κοινῶς τρίξιμον, τρισμοὶ ὀδόντων Ἱππ. 398. 7, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1521· τρισμοὶ πριόνων Πλουτ. 2. 651F.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 233.

τρίγνᾰθος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς γνάθους, Γλωσσ.

τριγόλας, ὁ, εἶδος ἰχθύος, (πρβλ. **τρίγλη**), «Σώφρων δ' ἐν τοῖς ἀνδρείοις τριγόλας τινὰς ἐν τούτοις ὀνομάζει, 'τριγόλᾳ ὀμφαλοτόμῳ', καί, 'τριγόλαν τὸν εὐδιαῖον'» Ἀθήν. 324E.

τρίγομφος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς γόμφους ἢ ἥλους, «Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἰχνευταῖς σατύροις ἔφη 'ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται'» Πολυδ. Ι', 34 (Σοφοκλ. Ἀποσπ. 295).

τρῐγονέω, εἶμαι ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ, τριγονήσαντα [τὰ ζῷα] συνεξομοιοῦται Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 3, πρβλ. 2. 13, 3.

τρῐγονία, ἡ, ἡ τρίτη γενεά, πονηρὸς ἐκ τριγονίας Δημ. 1327. 3· οἱ Ἀθηναῖοί εἰσιν ἑκατέρωθεν ἐκ τριγ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 374· ἐκ τρ. βασιλεὺς Ἡρωδιαν. 1. 7· εἰς τρ. παραμένειν, προελθεῖν Στράβ. 516, 540· πρβλ. **τριγένεια, τρίδουλος**.

τρίγονος, ον, ὁ τρὶς γεννηθείς, Διόνυσος Ὀρφ. Ὕμν. 29. 2. **II**. ἐν τῷ πληθ. ἁπλῶς = **τρεῖς**, τέκνα τρίγονα τεκόμενος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1023· Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 496.— Καθ' Ἡσύχ.: «τρίγονοι. τρίτην γενεὰν ἐπισχόντες· ἢ τρεῖς».

τριγράμμᾰτος, ον, ὁ ἔχων τρία γράμματα, Κλήμ. Ἀλ. σ. 396 (ἔνθα ἴδε σημ.), Εὐστ. 1878. 59· ὡσαύτως **τρίγραμμος, ον**, Ποιητὴς ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 12. 767· πρβλ. **τριαγμός**.

τρίγυον, τό, τὸ ἔχον ἔκτασιν τριῶν γυῶν, ἐπὶ τεμαχίου γῆς ἢ ἀγροῦ ἐκτάσεως τριῶν γυῶν, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 19, 21, κ. ἀλλ.

τριγχός, τριγχίον, τριγχόω, τρίγχωσις, μεταγεν. τύποι ἀντὶ τοῦ **θριγκός**, κτλ.

τρίγων, ωνος, ὁ, ἐν Χοιροβ. Καν. σ. 74, πιθαν. παιδιὰ διὰ σφαίρας, σφαιρισμός, πρβλ. Bentl. εἰς Ὁρατ. 1 Sat. 6, 126.

τρῐγωνίζω, παρὰ Πλουτ. 2. 416C, τριπλασιάζω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία, διότι λέγει ὅτι ὁ ἀριθμὸς τεσσαράκοντα πεντάκις τριγωνισθεὶς = 9720. **II**. ἀμεταβ., ἔχω σχῆμα παραπλήσιον τριγώνῳ, νῆσος τριγωνίζουσα, περὶ τῆς νήσου Μερόης (περὶ ἧς Διόδ. ὁ Σικελ. (1. 33) καὶ Στράβων (821) λέγουσιν ὅτι εἶχε σχῆμα θυρεοειδές), Ἡλιόδ. 10. 5, πρβλ. Μανέθωνα 4. 266.

τρῐγωνισμός, ὁ, ἡ διάθεσις τῶν ἀριθμῶν ἐν εἴδει τριγώνου, Νικομ. Ἀριθ. 2. 8.

τρῐγωνικός, ή, όν, ὅμοιος τριγώνῳ, ἀποτελῶν τρίγωνον, Ἰάμβλ., Πτολ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 3, σ. 195.

τρῐγωνιστί, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον τριγώνου, ἐν εἴδει τριγώνου, σχηματίζει τριγωνιστὶ Νικομ. Ἀριθ. 2. 119.

τρῐγωνίστρια, ἡ, γυνὴ παίζουσα τὸ **τρίγωνον** (II. 2)· ψάλτρια τριγώνου, Λουκ. Λεξιφ. 8.

τρῐγωνοειδής, ές, ὁ ὅμοιος τριγώνῳ, ἔχων σχῆμα τριγώνου, ῥαφαὶ τοῦ κρανίου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 3· Ἰταλία τῷ σχήματι τρ. Πολύβ. 2. 14, 4, κλπ. Ἐπίρρ **τριγωνοειδῶς**, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ζ. 269 καὶ εἰς Διονύσ. Περιηγ. 242, 331.

τριγωνο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ κυρίαρχος τοῦ τριγώνου ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, Πτολεμ. Τετράβ. 224, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 88B, 40C.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

τρίγωνος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων τρεῖς γωνίας, τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα Νειλῶτιν, ἐπὶ τοῦ Δέλτα, Αἰσχύλ. Πρ. 815· τρ. ῥυθμοὶ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 72· βάσεις Πλάτ. Τίμ. 55B· ἐπὶ τῆς καρδίας ἰχθύων τινῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 296, 311, 314· ἐπὶ τῆς Σικελίας, Πολύβ. 1. 42, 3· ἐπὶ τῆς Βρεττανίας, Στράβ. 199. **2)** ἀριθμοὶ τρίγωνοι, εἶναι ἐκεῖνοι ὧν αἱ μονάδες δύνανται νὰ διατεθῶσιν ἐν εἴδει τριγώνου, οἷον 3 ⋰, 6 ⋰⋰, κτλ., — παριστάνονται διὰ τοῦ τύπου $^1/_2\,(x^2+x)$, Πλούτ. 2. 1003F· οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι καλοῦνται καὶ τρίγωνα, αὐτόθι 744B. **II**. ὡς οὐσιαστ., **τρίγωνον**, τό, τὸ σχῆμα, Τίμ. Λοκρ. 98A, Πλάτ. Τίμ. 50B, κλπ. **2)** μουσικὸν ὄργανον τριγωνικὸν τὸ σχῆμα ὅμοιον κατά τι πρὸς ἅρπην καὶ ἔχον χορδὰς ἴσας πρὸς τὸ πάχος ἀνίσους δὲ πρὸς τὸ μῆκος, ὃς καλῶς μὲν τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τριγώνοις Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 1· κἄλλην τρίγωνον εἶδον ἔχουσαν, εἶτ' ᾖδεν πρὸς αὐτὸ μέλος Ἰωνικόν τι Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 13, Πλάτ. Πολ. 399C· καλούμενον τρ. ψαλτήρια, Ἀριστ. Προβλ. 19, 23· — ὡσαύτως ὡς ἀρσ., πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος Σοφ. Ἀποσπ. 361, πρβλ. Ἀθήν. 183F. **2)** οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων, «τρίγωνον δικαστήριον: Λυκοῦργος κατ' Ἀριστογείτονος. ὄνομα ἐστὶ δικαστηρίου, ἴσως καὶ τῷ σχήματι τριγώνου ὄντος. μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος» Ἁρποκρ. ἐν λ., Παυσ. 1. 28, 8, Πολυδ. Η', 121.

τρῐγωνότης, ητος, ἡ, τὸ σχῆμα ἢ ἡ ἀφῃρημένη ἰδέα τοῦ τριγώνου, Πλωτῖνος τ. 1, σ. 327, 11.

τρίδακνος, ον, ὁ ἐσθιόμενος εἰς τρία δήγματα, εἰς τρεῖς ἐνθέσεις, ἐπὶ μεγάλου ὀστρέου, ὅπερ δὲν δύναταί τις νὰ φάγῃ ἐν μιᾷ ἐνθέσει, δηλ. «σὲ μιὰ βουκιά», Plin. N. H. 32. 6.

τρῐδακτῠλιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ. II, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 156, Ὀρειβάσ. 112 Mai, Γεωπον. 7. 15.

τρῐδάκτῠλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς δακτύλους χειρὸς ἢ ποδός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 275. **II**. ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τριῶν δακτύλων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, πρβλ. 834B.

τρίδειρος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς τραχήλους, μεταφ. ἐπὶ τῆς Σικελίας, Λυκόφρ. 966.

τρῐδενδρία, ἡ, τρία δένδρα, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. σ. 104· ὄνομα τοῦ Σταυροῦ, ὅστις ἐπιστεύετο ὅτι εἶχε κατασκευασθῇ ἐκ τριῶν εἰδῶν ξύλου (ἐκ πεύκης, κέδρου, κυπαρίσσου), Συλλ. Ἐπιγρ. 8735. 5

τρῐδέσποτος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς δεσπότας, «τριπάτρῳ φασγάνῳ τῷ τριδεσπότῳ λέγει» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 328.

τρίδουλος, ον, δοῦλος ἐκ τριῶν γενεῶν, τρὶς δοῦλος, γεννηθεὶς ἐκ μητρὸς δούλης, ἧς ἡ μήτηρ καὶ προμήτωρ ἦσαν ἐπίσης δοῦλαι, οὐδ᾽ ἐὰν τρίτης .. μητρὸς φανῶ τρίδουλος Σοφ. Ο. Τ 1063· «Πιθονίκην ... ἣ Βακχίδος μὲν ἦν δούλη τῆς αὐλητρίδος, ἐκείνη δὲ Σινώπης τῆς Θρᾴττης... ὥστε γενέσθαι μὴ μόνον τρίδουλον, ἀλλὰ καὶ τρίπορνον αὐτὴν» Θεοπόμπου Ἀποσπ. 277 (ἔκδ. Muller 1. 325), ἴδε **τριγονία.** **II.** ζεῦγος τρίδουλον, τρεῖς δοῦλοι, «Ἀριστοφάνης Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε, ζεῦγος τρίδουλον» Ἡσύχ. (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 484).

τριπάρθενος.

τρίδραχμος, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος τριῶν δραχμῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1202. **II. τρίδραχμον,** τό, νόμισμα τριῶν δραχμῶν, Πολυβ. Ϛ', 165.

τρίδυμος, ον, (τρίς) τριπλοῦς, **τρίδυμα,** (ὡς τὸ **δίδυμοι, δίδυμα**), τρία ὁμοῦ τεχθέντα, πῶς δίδυμα καὶ τρίδυμα γίνεται Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτ. 906B· τρ. ἀδελφοὶ Δημάρατος παρὰ Στοβ. 228. 22.

τρῐδύνᾰμος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς δυνάμεις ἢ ἰδιότητας, τριδύναμος δέ πώς ἐστι Ἱεροκλ. εἰς Πυθαγ. Χρυσ. Ἔπη 22, 12.

τριέλικτος, ον, (ἑλίσσω) ὁ τρεῖς ἑλιγμοὺς σχηματίζων, ὄφις Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 77· Μαιάνδρου τρ. ὕδωρ Ἀνθ. II. 6. 110· τρ. ἰχνοπέδη, βρόχος ἢ παγὶς ἐκ τριῶν νημάτων, αὐτόθι 107· τρ. νῆμα (τῶν Μοιρῶν), αὐτόθι 7. 14·— τρ. θώρακες, ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων πλοίου, αὐτόθι ἐν παραρτ. 15.

τριέλιξ, ῐκος, ἡ, τρίπλοκος, κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ στεφάνων ἑλικτῶν Ἀθήν. 679F, ἀμφίβ.

τριέμβολος, ον, ὅμοιος μὲ τριπλοῦν ἔμβολον, τῆς διακόνου πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη διαμηριῶ τὴν Ἶριν αὐτήν, ὥστε θαυμάζειν ὅπως οὕτω γέρων ὢν στύομαι τριέμβολον, «πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον» (κατὰ τὸν Σχολιαστ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1256.

τρίενος, ον, (ἔνος) τριετής, γίνεσθαι δέ φασι τρίενόν τε χρήσιμον Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 32. —Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶ; τόμ. Α', σ. 66.

τριέσπερος, ον, (ἑσπέρα) ὁ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας, ὁ τριῶν νυκτῶν, ὄνειρος Λουκ. Ἐνύπν. 12·— ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, οὗ ἡ σύλληψις ἐγένετο εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας, Λυκόφρ. 33· ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος Ἀλκίφρων σ. 356 (ἐν ταῖς ἀρχ. ἐκδόσεσι), ἡ παραπομπὴ εἰς τὴν ἔκδ. Hercher 3, 38 εἶναι ἐσφαλμένη.— Κατὰ Διόδ. τὸν Σικελ. 4. 9, 2: «τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιίαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης».

τριετήρ, ῆρος, ὁ, = **τριέτης,** κοιμίζει τριετῆρα χρόνον Βακχίοιο ἁγνόν Ὀρφ. Ὕμν. 52. 4.

τριετηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τριετηρίδα, Πλούτ. 2. 671D, Συλλ. Ἐπιγρ. 1420. **2)** ὁ κατὰ τριετίαν γινόμενος, ἐπὶ παρεμβολῆς ἐμβολίμων ἡμερῶν, Lewis Astr. of Anc. σ. 115· — ἐπὶ ἀγώνων, ἀγῶνας πενταετηρικοὺς καὶ τριετηρικοὺς Ἐπιγραφ. Σπάρτης παρὰ Boeckh. τ. 1, σ. 677, ἀριθμ. 1420, 6.

τριετηρίς, (ἐξυπ. ἑορτή), **ίδος,** ἡ, κατὰ τριετίαν τελουμένη ἑορτή, μάλιστα τοῦ Διονύσου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, τῆς Ἥρας καὶ ἄλλων θεοτήτων, ἐν τῷ ἑνικῷ, Πινδ. Ν. 6. 69· ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 4. 108, Εὐρ. Βάκχ. 133, Πλάτ. Νόμ. 834Ε. **2)** (ἐξυπακουομένου τοῦ περίοδος), κύκλος ἢ περίοδος τριῶν ἐτῶν, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 8, 10·— οὕτω, τ. ὧραι Ὀρφ. Ὕμν. 53. 3· τ. θυσίαι Διόδ. 4. 3. **3)** γυναῖκες τ., ἑορτάζουσαι τὴν τριετηρίδα, Ὀππ. Κυνηγ. 4. 235· ἀνθ' οὗ ὁ Ἐπιφάνιος ἔχει **τριετηρῖτις,** ἡ.

τριέτηρος, ον, = **τριετής,** ὁ ἔχων ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 72, Νόνν., κλπ. **II.** ὁ κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, Ἐπιγρ. Βοιωτ. σ. 60 Keil.

τριέτης, ες, ἢ **τριετής ές,** ὁ, ὁ τριῶν ἐτῶν, χρόνον τριέτεα Ἡρόδ. 1. 199· πλέον ἢ τρ. ἐγένευ φίλος Θεόκρ. 29. 17· τρ. προθεσμία Πλάτ. Νόμ. 954D (αὐτόθι 793D, τρί' ἔτη διορθοῦται)·— τρίετες ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τρία ἔτη, Ὀδ. Β. 106, Ν. 377. **2)** ὁ ἔχων ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, ἵππος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 16· **τριετές,** τό, ἡ ἡλικία τῶν τριῶν ἐτῶν, ἀπὸ τριετοῦς μέχρι τῶν ἓξ ἐτῶν Πλάτ. Νόμ. 794A, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 12. **II.** κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, Ὀρφ. Ὕμν. 53. 5.

τριετία, ἡ, χρονικὴ περίοδος τριῶν ἐτῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 4, Ὑπόθεσις Δημοσθ. 589, ἐν τέλ.· (κοινῶς **τριέτειαν**)· κατὰ τρ. Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐς τρ. Λουκ. Ἀλέξ. 41.

τριετίζω, μέλλ. -ίσω, εἶμαι τριῶν ἐτῶν, ἔχω ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Α', 24), Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 153, κλπ.

τριζῠγής, ές, τρίζῠγος, ον, καὶ **τρίζυξ, -ῠγος,** ὁ, ἡ, ὁ μετὰ δύο ἄλλων συνεζευγμένος, τρεῖς ὁμοῦ, ἐπὶ τῶν Χαρίτων, (Gratia .. nudis juncta sororibus), Χαρίτων τριζύγων Σοφ. Ἀποσπ. 490· τρίζυγοι θεαὶ Εὐρ. Ἑλ. 357· τριζυγέες Χάριτες Ἀνθ. II. 11. 27· ὡσαύτως, τρίζυγες κασίγνητοι αὐτόθι 6. 181· πρβλ. **ζεῦγος** III.

τρίζω Ὀδ. Ω. 5. 7, Ἱππ. 480 52, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 6· ἀλλ' ὁ πρκμ. **τέτρῑγα** εἶναι συνηθέστερος μετὰ σημασίας ἐνεστ.· Ἐπικ. μετοχ. **τετριγῶτες,** ἀντὶ **τετριγότες,** Ἰλ. Β. 314· ἀόρ. ἔτριξα Νεῖλ. (Ἐκ τῆς √ΤΡΙΓ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ πρκμ.) Κυρίως ἐπὶ ἤχων οὓς ἐκπέμπουσι ζῷα (πρβλ. **τριγμός, τρύζω**), ἐκπέμπω τριγμόν, «τσιρίζω», ἐπὶ μικρῶν πτηνῶν ἢ νεοσσῶν, ἔνθ' ὅ γε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας Ἰλ. Β. 314· ἐπὶ νυκτερίδων, ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου.. τρίζουσαι ποτέονται .. ὣς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤϊσαν Ὀδ. Ω. 7, ἴδε Valck. εἰς Ἡρόδ. 3. 110., 4. 183· ἐπὶ περδίκων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ 4. 9, 19· ἐπὶ ἴυγγος, ἴυγξ τῇ φωνῇ τρίζει αὐτόθι 2. 12, 6· ἐπὶ ἀκρίδων, ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 139· ἐπὶ νεοσσῶν χελιδόνων, Λουκ. Τίμ. 21· ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ τοῦ θορύβου ὃν ποιοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων (πρβλ. umbrae .. resonarent triste et acutum, Ὁράτ.), ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς ᾤχετο τετριγυῖα Ἰλ. Ψ. 101, Ὀδ. Ω. 5. 9· ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, Λουκ. Ζεῦξις 10· ἐπὶ τῶν μυῶν, Βάβρ. 108. 23, Ἀρατ., κλπ.· ἐπὶ τῶν ἰχθύων οἵτινες καλοῦνται σελάχη, τῶν σελαχῶν ἔνια δοκεῖ τρίζειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 6. **2)** ἐπὶ ἄλλων ἤχων, νῶτα τετρίγει (Ἐπικ. ὑπερσ.).. θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, ἔτριξαν τὰ νῶτα τοῦ παλαίοντος, Ἰλ. Ψ. 714· τέτριγε δ' ὁ κυνόδων Ἐπίχ. 9 Ahr.· τρ. τοὺς ὀδόντας Εὐαγγ. κ. Μάρκ. Θ', 18· ἐπὶ χορδῆς μουσικοῦ ὀργάνου, Ἀνθ. Π 6. 54· ἐπὶ ἁμάξης, ταῦροι ἅμαξαν .. εἷλκον, ἡ δ' ἐτετρίγει Βάβρ. 52. 2· ἐπὶ θύρας, Νεῖλ.· ἐπὶ τῆς κοιλίας, καὶ ἡ κοιλίη τρίζει καὶ τὸ σῶμα ναρκᾷ Ἱππ. 480. 52· ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν ὤτων, καὶ τὰ ὦτα τέτριγε ὁ αὐτ. 466. 36 ἐπὶ τοῦ σίζοντος ἢ τρίζοντος ἤχου τοῦ ἐπὶ τοῦ πυρὸς καιομένου πράγματος, ὃν χρῆν.. κάεσθαι τετριγότα Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 20.—Ἴδε Χ. Καριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 230 κἑξ., 859.

τριζῳδία, ἡ, τὸ διάστημα ὅπερ κατέχουσι τρία ζῴδια, δηλ. τὸ τέταρτον τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου, οὐ γὰρ ἔξεστιν ὑπερβῆναι τὴν τριζῳδίαν Πρόκλ. εἰς Πτολ. Τετράβ. σ. 55A, κτλ.

τρί-ζωος, ον, «ὃς τρεῖς γενεὰς ἐξήγαγε» Ἡσύχ.

τριηκάς, άδος, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ **τριακάς,** τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 6 Ἡρόδ. 1, 65.

τριήκοντα, τριηκόσιοι, κτλ., Ἰων. ἀντὶ **τριακ-.**

τριηκοντήμερος, Ἰων. ἀντὶ **τριακονθήμερος.**

τριηκο[στεῖα μὴ π]οιεῖν ἐπὶ τῷ θανόντι, Ἐπιγραφ. Κέω, Mitth. d. d. arch. Inst. I, σ. 144. Ἡ λέξις, εἰ καλῶς συνεπληρώθη ὑπὸ Köhler, (καὶ ὑπὸ Roehl ὕστερον ἐν IG. ant. 395: **τριηκόστια**) εἶναι ταυτόσημος τῇ **τριακάδες,** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τριημερεύω, διέρχομαι τρεῖς ἡμέρας, Ἰω. Σκυλίτζης 681.

τριημερία, ἡ, περίοδος χρονικὴ ἐκ τριῶν ἡμερῶν, Ἑβδ. (Ἀμὼς Δ', 4).

τριημερίζω, τριημερίζων ἐλάμβανόν μου τὴν δίαιταν, κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Διαθήκη τῶν δώδεκα Πατριαρχῶν (Patrologia Graeca II) 1128.

τριημερινός, ή, όν, = **τριήμερος,** Ὠριγέν. III, 309A.

τρι-ημερό-νυκτος, ον, ὁ τριῶν ἡμερονυκτίων, τριημερόνυκτον ταφὴν τοῦ Ἰησοῦ Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 404, Θεόδ. Στουδ. σελ. 540C.

τριήμερος, ον, ὁ τριῶν ἡμερῶν, ἔχων ἡλικίαν τριῶν ἡμερῶν, τί διαφέρει ὁ τριήμερος τοῦ τριγερηνίου; Μᾶρκος Ἀντ. 4. 50 — **τριήμερον,** τό, διάστημα χρονικὸν τριῶν ἡμερῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, ἐν τέλ. (5. 20, 4). Ἐπίρρ. **τριημέρως,** τριημέρως βαδίσας ἐπὶ τὸ θανεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ζῶν ὑποστρέψας Χρον. Πασχάλ. τ. 1, σ. 104, 18.

τρι-ημί-γυον, τό, εἰς γύης καὶ ἥμισυ, Ἡρακλεωτ. Πίνακες ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 29.

τρι-ημι-κότῠλος, ον, ὁ περιέχων ἢ χωρῶν τρεῖς ἡμικοτύλας, Συλλ. Ἐπιγρ. 72.

τριημιολία, ἡ, ἐλαφρὸν πολεμικὸν πλοῖον ἄνευ καταστρώματος, Πολύβ. 16. 2, 10., 3, 4, 7. 3, Διόδ. 20. 93, Συλλ. Ἐπιγρ. 23. 20· «τριημιολία· ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος» Ἡσύχ. (πρβλ. Φωτ. ἐν λέξ. **ἡμιολία**) καὶ ἀναμφιβόλως οὕτω διορθωτέον ἀντὶ τοῦ **τριηρημιολία,** Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 203D.— Πρβλ. **ἡμιόλιος** III.

τριημίπηχυς, υ, ὁ ἔχων μῆκος ἑνὸς πήχεως καὶ ἡμίσεος, ζῷα τριημιπήχη καὶ πηχυαῖα Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 199C.

τριημιπλίνθιον, τό, μία πλίνθος καὶ ἡμίσεια, ἐὰν δέ που

δέηται τρίημιπλινθίου Ἐπιγραφὴ παρὰ τῷ Müller Mun. Ath. σελ. 34.

τριημιπόδιον, τό, εἷς πούς καὶ ἥμισυς, βόθυνον ἐλάττονα ποδιαίου καὶ τριημιποδίου Ξεν. Οἰκ. 19, 4 καὶ 5·— ὡς ἐπίθ. **τριημιπόδιος, ον**, ὁ ἔχων μῆκος ἑνὸς ποδὸς καὶ ἡμίσεος, Συλλ. Ἐπιγρ. 160Α, 12., 2266. 23.

τριημιτόνιον, τό, διάστημα ἐξ ἑνὸς τόνου καὶ ἡμίσεος· ἐν τῇ μουσικῇ τὸ διάστημα ὅπερ καλεῖται ἐλάσσων τρίτη (Ἀγγλ. the minor third, Πλούτ. 2. 389Ε, 430Α· — ἐντεῦθεν **τριημιτονιαῖος, α, ον**, Ἀρχ. Μουσ.

τριημιχοῖνιξ, ῑκος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 5, ἀντὶ τρί' ἡμιχοίνικα.

τριημιωβόλιον, τό, εἷς ὀβολὸς καὶ ἥμισυς, τρία ἡμιωβόλια, ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 144 (Πολυδ. Θ', 64).

τριηραρχέω, πρκμ. **τετριηράρχηκα** Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 145, Λυκοῦργ. 167. 34. Εἶμαι **τριήραρχος**, κυβερνῶ τριήρη, ἀνδρὸς δοκίμου καὶ τότε τριηραρχέοντος Ἡρόδ. 8. 46, Θουκ. 4. 11· ὡσαύτως μετὰ γεν., τρ. νηὸς Ἡρόδ. 7. 181· τριηραρχῶν τῆς Παράλου Ἰσαῖος 55. 19· τριηραρχῶν ἐς Κύπρον Λυσί. 154. 13. **II**. ἐν Ἀθήναις, εἶμαι τριήραρχος, δηλ. ἐξοπλίζω τριήρη εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 912, Βάτρ. 1065 τρ. πολλὰ Ἀντιφῶν 117. 33· τρ. τριηραρχίαν Λυσί. 135. 31· οἶκος τριηραρχῶν, οἰκογένεια ἱκανῶς πλουσία πρὸς τριηραρχίαν, Ἰσαῖος 66. 38· — ὡσαύτως ἐν τῷ παθητ., τριηραρχοῦσιν οἱ πλούσιοι, ὁ δὲ δῆμος τριηραρχεῖται Ξεν. Ἀθην. 1, 13. — Πρβλ. **τριηραρχία**.

τριηράρχημα, τό, ἡ δαπάνη τῆς **τριηραρχίας**, τριηράρχημα, τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνάλωμα. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος Ἁρποκρατ. (Δημ. 1206. 11, ἔνθα νῦν **ἐπιτρ-**). **II**. τὸ τοῦ τριηράρχου πλήρωμα ναυτῶν, Δημ. 1220. 12.

τριηρ-άρχης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **τριήραρχος**, τριηράρχας μὲν ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ τοὺς ἄρχοντας τῶν τριήρων Γαλην. τ. 6, σ. 39.

τριηραρχία, ἡ, τὸ τριηραρχεῖν, ἡ ἀρχηγία τριήρους, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 15. **II**. ἐν Ἀθήναις, ὁ ἐξοπλισμὸς τριήρους ὑπὸ πολίτου εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου (πρβλ. **τριήραρχος** II), πρῶτον παρὰ τῷ Λυσίᾳ 908. 5, Ξεν. Ἀθην. 1, 13, Οἰκ. 2, 6· ἡ τριηραρχία ἦν ἡ σπουδαιοτάτη τῶν ἐκτάκτων **λειτουργιῶν**. Περὶ τοῦ ἀξιώματος τούτου, τῶν καθηκόντων καὶ τῆς εὐθύνης αὐτοῦ ἴδε Wolf. Proleg. Leptin. σ. 100, Böckh P. E. 2, σ. 319-368, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ.

τριηραρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν **τριηραρχίαν**· τρ. νόμος Δημ. 329. 18· καὶ οὕτω διορθοῖ ὁ Dissen ἐν Ψηφίσματι παρὰ Δημ. 261. 15 (διότι τὸ τριηραρχικὸν = τοὺς τριηραρχοῦντας).

τριήρ-αρχος, ὁ, ὁ κυβερνήτης τριήρους, τοῖσι Ἀθηναίων τριηράρχοισι Ἡρόδ. 8. 93· ἢ τριήραρχον πονηρὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 837, Θουκ. 4. 11., 7. 70, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 25, κλπ.

II. ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο τριήραρχος ὁ πολίτης ὅστις (ἢ μόνος ἢ ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων) ὤφειλε νὰ ἐξοπλίσῃ τριήρη εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου ὢν ἅμα ὑπεύθυνος καὶ περὶ τὴν κυβέρνησιν ἢ διοίκησιν αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 546, Θουκ. 6. 31., 7. 13, κλπ.· — **τριηράρχης** εἶναι τύπος μεταγεν., Γαλην. τ. 6. σ. 39. — Πρβλ. **τριηραρχία** II. — Καθ' Ἡσύχ.: «τριήραρχος· τριήρους ἄρχων, ἤτοι πλοίων πολεμικῶν».

τριηρ-αύλης, ου, ὁ, ὁ αὐλητὴς ἐντὸς τριήρους διευθύνων διὰ τοῦ αὐλοῦ τὰς κινήσεις τῶν ἐρετῶν, οὕτως ὥστε νὰ κωπηλατῶσι πάντες συγχρόνως καὶ ἐν ἁρμονίᾳ, Δημ. 270. 13, πρβλ. Πολυδ. Α', 96, Δ', 71, πρβλ. **κελευστής**.

τριηρετεύω, τριηρετικός, τριηρέτης, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τριηριτ-**.

τριηρ-ημιολία, ἴδε **τριημιολία**.

τριήρης (ἐξυπακ. ναῦς), ἡ, γενικ. **εος, ους**, Ἰωνικ. **εος** Ἱππῶν. 40· αἰτ. **εα, η**, (ἀλλὰ **τριήρην**, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh's Urkunden. σ. 422. 34)· ὀνομ. πληθ. **εες, εις**· γεν. **τριηρέων** (οὐχὶ **τριήρεων**, ὡς Θωμᾶς ὁ Μάγιστρ. γράφει) Ἡρόδ. 7. 89· ἐντεῦθεν ὁ Χοιροβοσκ. ἐν Καν. γράφει συνῃρημένως **τριηρῶν**, οὐχὶ **τριήρων**. ὡς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Θουκ. 6. 46, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 11, Δημ. 180. 16, ἴδε Chandl. Gr. Acc. σ. 184· γεν. δυϊκοῦ **τριήροιν (οῖν;)** Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 19 (**τρίς, -ήρης**, ὃ ἴδε). Λατιν. triremis, πλοῖον ἔχον τρεῖς σειρὰς κωπῶν ἑκατέρωθεν τεταγμένας πλαγίως ἢ ἐν εἴδει βαθμίδων, καὶ ἦτο τοῦτο τὸ σύνηθες πολεμικὸν πλοῖον τῶν Ἑλλήνων, (ναῦς μακρά), πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2. 159, κλπ. Τριήρεις κατὰ πρῶτον ἐναυπήγησαν οἱ Κορίνθιοι, Θουκ. 1, 13. Οἱ κατώτατοι ἐρέται ἐκαλοῦντο **θαλάμιοι**, οἱ μέσοι **ζυγῖται**, καὶ οἱ ἀνώτατοι **θρανῖται** (ἴδε τὰς λέξεις)· ἑκάστη δὲ κώπη ἠλαύνετο ὑφ' ἑνὸς ἐρέτου. Αἱ τριήρεις ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι τὰ μέγιστα πολεμικὰ πλοῖα μέχρι περίπου τοῦ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· μετὰ ταῦτα πλοῖα μὲ τέσσαρας καὶ μὲ πέντε σειρὰς κωπῶν (**τετρήρεις, πεντήρεις**), κτλ., κατέστησαν κοινά· μνημονεύεται δὲ καὶ **τεσσαρακοντήρης** Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος (Πλουτ. Δημήτρ. 43, Ἀθήν. 203D). Ἡ κατασκευὴ πλοίου μὲ τρεῖς σειρὰς κωπῶν ὡς εἶναι ἡ **τριήρης**, δὲν παρουσιάζει μεγάλην δυσκολίαν καθ' ἑαυτήν ἀλλ' ὅταν ὑπολογίσῃ τις τὸν πελώριον ὄγκον **τεσσαρακοντήρους**, ἢ ἔτι καὶ **δεκήρους** (αἵτινες λέξεις σημειωτέον ὅτι εἶναι αὐστηρῶς ἀνάλογοι πρὸς τὸ **τριήρης**, triremis), τὸ ζήτημα τῆς ναυπηγίας τῶν ἀρχαίων καθίσταται λίαν δύσκολον καὶ δυσδιάλυτον, ἴδε Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξει. **2)** μεταφορ., ποτήριον ἔχον τὸ σχῆμα πλοίου, φιάλας, τριήρεις, τραγελάφους Ἀντιφάνης ἐν «Χρυσίδι» 1. 4· ἕτερον τριήρης· τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χόα Ἐπίνικος ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1. 8, ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 139 (x).

τριηρικός, ή, όν, **τριηριτικός**, σκεύη Δημ. 1145. 2· αὐλεῖν τὸ τρ. (ἐξυπακ. μέλος) Ἀθήν. 535D· ἀλλὰ τριηρικὸν = οἱ τριηρῖται, τὸ πλήρωμα, οἱ ναῦται τριήρους, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 21.

τριηρῑτεύω, κωπηλατῶ ἐν τριήρει, «κώπαις ἐλαύνειν, τριηριτεύειν, κωπηλατεῖν» Πολυδ. Α', 98 (κοινῶς **τριηρετεύω**).

τριηρίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἐπιβαίνων τριήρους ἢ ὁ ὑπηρετῶν ἐν τριήρει μάλιστα ὡς ὁπλίτης ἢ ὡς ἐρέτης, Ἡρόδ. 5. 85, Θουκ. 6. 46· ἔδεισαν δὲ καὶ τῶν τριηριτῶν πολλοὶ καὶ ἔφευγον εἰς τὴν θάλασσαν Ξεν. Ἀν. 6. 6, 7.

τριηρῑτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τριήρη, ἢ ὅμοιος πρὸς τριήρη, τρ. σκεύη Ἀππ. Ρωμαϊκ. Ἱστ. Προοίμ. 10, τοῦ αὐτοῦ Καρχηδ. 96· φάσηλοι τοῦ αὐτοῦ Ἐμφυλ. 5. 95· —Ὁ τύπος οὗτος ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **τριηρετικὸς** ἐξ Ἐπιγραφῶν, ἴδε Böckh Urkunden σελ. 416, κτλ.· οὕτω **τετρηριτικά, τά**, αὐτόθι 542.

***τριηριτικός, ή, όν**, κρατὴρ τριηριτικὸς Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 438. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἀνεγράφη μὲν τὸ ἐπίθ. ἐκ τοῦ Ἀππιανοῦ 5, 95, ἀλλ' ἡ ὀρθότης τῆς γραφῆς ἠπιστήθη, καὶ προυτάθησαν διορθώσεις **τριηρετικὸς** καὶ **τριηρικός**, αἵτινες καὶ φέρονται ἔν τισι τῶν ἐκδόσεων, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τριηρο-νόμος, ὁ, = **τριήραρχος**, Ἡσύχ.

τριηρο-ποιικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ναυπηγίαν τριήρους, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Böckh Urkunden, σ. 378, κλπ.

τριηρο-ποιός, όν, ὁ ναυπηγῶν τριήρεις, ναυπηγός, ὁ τῶν τριηροποιῶν ταμίας Δημ. 598. 23, Πολυδ. Α', 84.

τρῐθάλασσος, Ἀττ. **-ττος, ον**, ὁ ἔχων τρεῖς θαλάσσας, ἐγγίζων ἢ συ ορεύων πρὸς τρεῖς θαλάσσας, Ἐφόρ. Ἀποσπ. 67· τριθάλαττος ἡ Βοιωτία Στράβ. 400.

τρῐθαλής, ές, ὁ τρὶς θάλλων, τρὶς θαλερός· **τριθαλές**, τό, = **ἐριθαλές**, φυτόν τι, Plin. H. N. 25. 102.

τρῐθεΐα, ἡ, ἡ εἰς τρεῖς θεοὺς πίστις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πίστιν εἰς τὴν ἐν Μονάδι Τριάδα, Καισάρ. 868, Γρηγ. Ναζ. I, 1224, II, 148C, Ἀναστ. Σιναΐτ. 304C, D.

τρῐθεΐτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ πιστεύων εἰς τρεῖς θεούς, χωρίζων τὰ τρία πρόσωπα τῆς Τριάδος, Γρηγ. Ναζ. II, 148C, Τιμ. Πρεσβύτ. 44· ὀπαδὸς Ἰωάννου τοῦ Φιλοπό ου, Φώτιος III, 1092.

τριθέκτη, ἡ, **τρίτη καὶ ἕκτη**. δηλ. **ὧραι**, ἡ τρίτη καὶ ἕκτη κανονικαὶ ὧραι, Ψευδοχρυσ. τόμ. 12, 783, Κουροπαλ. 45, 52·— ὡσαύτως **τριέκτη**, ἡ, Πεντηκοστάρ.

τρίθεος, ον, πιστεύων εἰς τρεῖς θεούς· — **τὸ τρίθεον**, τὸ δόγμα τῆς τριθεΐας, τὸ πιστεύειν εἰς τρεῖς θεούς, Βασίλ. IV, 248C.

τρί-θετος, ον, ὁ τρὶς τεθειμένος, τρὶς συνεπτυγμένος, τρεῖς ἔχων πτυχάς, Εὐστ. 1154. 31.

τρίθρονος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς θρόνους, τρίθρονον φῶς, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Καισαρ. Διάλ. 1. 3.

τριένς, Κρητικ. ἀντὶ **τρεῖς**, Hell. J. τ. 13, σ. 55.

τρίθυρον, τό, αἱ τρεῖς θύραι ὁμοῦ, Μακάρ. 708Α.

τρῐκᾰλίνδητος, ον, **τρικυλίνδητος**, Ἐτυμ. Μέγ. 766, 22, Φώτ.

τρῐκάμαρον, τό, οἰκοδόμημα ἔχον τρεῖς καμάρας, τρία διαμερίσματα θολωτά, «καθελὼν τὸν ναὸν τῶν Ἰουδαίων τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἔκτισε τὰ δύο δημόσια καὶ τὸ θέατρον καὶ τὸ τρικάμαρον» Χρονικ. Πασχάλ. 474, 10, κλπ.

τρικάπηλος, ὁ, ὁ τριπλασίως κάπηλος, Μιχ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 502.

Τρῐκάρᾱνος, ὁ, Τρικέφαλος, σατυρικὸν ἐπώνυμον τῶν τριῶν πόλεων, τῆς Σπάρτης, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Θηβῶν, ἡμαρτημένως ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἱστοριογράφον Θεόπομπον, Λουκ. Ψευδολ. 29, Δραπέτ. 32· καλεῖται **Τριπολιτικὸς** παρ' Ἰωσήπ. ἐν τῷ κατὰ Ἀπίων. 1. 24, Κικέρ. πρ. Ἀττικ. 13. 32, 2, πρβλ. Müller Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Μυθολογίαν, σ. 38. 116 (τῆς Ἀγγλικ. μεταφράσ.).

τρῐκάρηνος [ᾰ], **ον**, ποιητ. ἀντὶ **τρικέφαλος**, ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς, Γηρυονεὺς Ἡσ. Θ. 287· Πτώϊον Πινδ. Ἀποσπ. 70, κλπ.· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ., τρ. ὄφις 9. 81.

τρίκαρπος, ον, ὁ παράγων καρπὸν τρὶς τοῦ ἔτους, ἄρουραι Διον. Ἁλ. 1. 37. **II**. = **τριέτης**, Ἡσύχ.

τρικέρατος, ον, ὁ ἔχων τρία κέρατα, Achmes Ὀνειροκρ. 238· οὕτω **τρίκερως**, Γλωσσ.

τρικέρβερος, ον, τριπλοῦς Κέρβερος, κύνα ἄγριον μέγαν, ὃν καὶ τρικέρβερον ὠνόμαζον, διὰ τὸ τριῶν κυνῶν ἔχειν κεφαλήν, Ἰω. Μαλάλ. σ. 62, 18.

τρικέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς, «Ἑρμῆς τρικέφαλος· Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι τοῦτο ἔφη, παίζων κωμικῶς παρόσον τετρακέφαλος ἐν τῇ τριόδῳ τῇ ἐν Κεραμεικῷ ἵδρυτο» Ἡσύχ. ἐν λ. **Ἑρμῆς τρικέφαλος** (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 468), Φιλόχ. 69, Λουκ. περὶ Ἀληθοῦς Ἱστ. 1. 11, κλπ. [Ἡ παραλήγουσα παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε μακρά, ὡς εἰ ἦν **τρικέφαλλος**, Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 417· πρβλ. **κυνοκέφαλος, τετρακέφαλος.**]

τρίκκος, ὁ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, «τρίκκος· ὀρνιθάριον, (ὁ) καὶ βασιλεύς, ὑπὸ Ἠλείων» Ἡσύχ.

τρικλήματος, ον, ὁ ἔχων τρία κλήματα ἢ τρεῖς κλάδους, «ὅσπερ δικλήματος ἢ τρικλήματος ἐκπετάσας κατὰ μὲν τοῦ πλαγίου τὰς χεῖρας, κατὰ δὲ τοῦ ὀρθοῦ κεφαλὴν» Ἀθαν. τ. 2, σ. 224C.

τρικλῖνι-άρχης, ου, ὁ, ἐν τῷ Λατ. τύπῳ tricliniarches, δοῦλος ἐπιστατῶν τρικλινίου, Petron. 22, Orelli Ἐπιγραφ. 794.

τρικλίνιον, τό, = **τρίκλινος**, II, κατακείμενοι μαλακῶς ἐν τρικλινίῳ Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 23E.

τρίκλῖνος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κλίνας, θάλαμοι Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207C· τρ. οἶκος Ἀθήν. 47F, Πολυδ. Ϛ', 7. **II.** ὡς οὐσιαστ. **τρίκλινος** (ἐξυπακουομ. τοῦ οἶκος), αἴθουσα δείπνου, δειπνητήριον ἢ ἑστιατόριον μετὰ τριῶν κλινῶν δειπνητικῶν, τὸ τῶν Ῥωμαίων triclinium, συναγαγὼν τρεῖς ὄντας εἰς τρίκλινον Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 34· οὐχ ὑποστρώσεις τρ.; Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 10· τρ. συγγενείας, συμπόσιον συγγενικόν, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 21·— ὡσαύτως **τρίκλινον**, τό, Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀδήλ. 19 Ἀρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 12, Πολύβ. 31. 4, 3.

τρίκλυστος, ον, ὁ τρὶς κατακλυσθεὶς δι' ὕδατος, πλυθεὶς ἢ καθαρισθείς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 693.

τρίκλωνος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κλῶνας, τὸ τηλέφιλον κάτωθεν ἀναβαίνει τρίκλωνον Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 29.

τρίκλωστος, ον, ὁ τρὶς κλωσθεὶς ἢ ὁ ἐκ τριῶν κλωστῶν ἀποτελούμενος, Ἀνθ. Π. 6. 109.

τρίκογχος, ον, ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ὁ ἔχων τρεῖς κόγχας (ἴδε **κόγχη** IV), Συλλ. Ἐπιγρ. 8623.

τρίκοκκος, ον. ὁ ἔχων τρεῖς κόκκους, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Σ. 298· — **τρίκοκκον**, τό, εἶδος μεσπίλου Διοσκ. 1. 169, Πλίν. 22. 29.

τρικόλλῠβον, τό, νόμισμα ἀξίας τριῶν κολλύβων, «σμικρὸν νόμισμα» Πολυδ. Θ', 72· «τρικόλλυβον· νομισμάτιον» Ἡσύχ.

τρικόλουρος, ον, ὁ τρὶς κολοβωθείς, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 14, σ. 127, 7.

τρικόλωνος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κολωνούς, λόφους, ἢ τρεῖς κορυφάς, τρικόρυφος, Πανδοσία τρικόλωνε Χρησμ. παρὰ Στράβ. 256, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Πανδοσία.**

τρικόνδῠλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κονδύλους, δάκτυλος «τριφάλαγγοι γάρ εἰσιν ἢ τρικόνδυλοι ἢ τρισκύταλοι· λέγονται γὰρ κατ' ἀμφότερα» Μελέτ. ἐν Ὀξων Ἀνεκδ. 3. 120, 25.

τρικόνητος, ον, «ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος καὶ καταχωσθῆναι» Ἡσύχ.

τρίκορος, ον, (κόρη III) = **τρίγληνος**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Σ. 298· «τρίγληνα, οἷον τρίκορα· γλήνη ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κόρη» Ἐτυμ. Μέγ. 766, 9.

τρικόρῡθος, ον, = **τρίκορυς**, τρικόρυθος Αἴας Εὐρ. Ὀρέστ. 1480.

τρικόρυμβος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κορύμβους, τρεῖς κουρφάς, τριπλοῦς, τρ. ἀλκά, ἐπὶ τῆς ἁγ. Τριάδος, Συνέσ 315D.

τρικόρυνθος, (ἴσως διορθωτέον **τρικόρυθος**)· «ἀνδρεῖος ἥρως» Ἡσύχ.

τρίκορυς, ῠθος, ὁ, ὁ ἔχων τριπλοῦν λόφον περικεφαλαίας, ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις βυρσότονον κύκλωμα τόδε μοι Κορύβαντες εὗρον Εὐρ. Βάκχ. 123.

τρικόρῠφος, ον, ὁ τρεῖς ἔχων κορυφάς, τρικόρυφον δ' ἐστὶ τὸ φρούριον (δηλ. ἡ Πανδοσία) Στράβ. 256· «Πανδοσία, φρούριον ἐρυμνὸν καὶ τρικόρυφον» Στέφ. Βυζάντ. ἐν λ. **Πανδοσία.**

τρικόρωνος, ον, ὁ ἔχων ἡλικίαν τριπλασίαν τῆς ἡλικίας κορώνης, ὑπεργήρως, Ἀνθ. Π. 5. 289., 11. 69, καὶ οὕτω διορθοῦται παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι 1. 28 ἀντὶ **τρίκουρος.**

τρικότῠλος, ον, ὁ χωρῶν τρεῖς κοτύλας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 743, Διονύσιος ὁ Σινωπεὺς ἐν «Σωζούσῃ» 1, Μένανδρ. ἐν «Μηναγύρτῃ 2. **II.** οἶνος τρ., «οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται» Ἡσύχ.

τρίκουρος, ον, ὁ κειρόμενος κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος, Ἡσύχ.· πρβλ. **τρικόρωνος.**

τρίκρᾱνος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς, τρικέφαλος, ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Σοφ. Τρ. 1078, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 611, 1277· μήτηρ τρ., ἡ Ῥέα, Συλλ. Ἐπιγρ. 4122.

τρικράσπεδος, ον, ὁ ἔχων τριπλοῦν κράσπεδον, Ἀρχιμήδ. Προβλ. 39.

τρίκρος, α, ον, ὁ εἰς τρία διῃρημένος, τρισχιδής, ῥίζαν δίκραν ἢ τρίκραν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 9. 11, 3· πρβλ. **δίκροος.**

τρίκροτος, ον, ὁ διὰ τριπλοῦ κτυπήματος τῶν κωπῶν κωπηλατούμενος, ἐπὶ τριήρους ἐχούσης τρεῖς στοίχους κωπῶν ἑκατέρωθεν, Ἀριστείδ. 1. 539· πρβλ. **δίκροτος, μονόκροτος.**

τρίκτειρα, τρικτύα, ἴδε ἐν λ. **τριττύα.**

τρικτύαρχος, ὁ, καὶ **τρικτυαρχοῦντες**, οἱ, ἄρχων τριττύος, Ἐπιγρ. Δήλου ἐν Bull. d. cor. hell. σ. 31, 36, 39, Συναγωγὴ Λ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τρικύᾰθος, ον, ὁ χωρῶν τρεῖς κυάθους, τρικύαθον τὴν κελέβην ἔχουσα Ἀνακρ. Ἀποσπ. 19.

τρικῠλίνδητος, ον, ὁ τρὶς κυλινδηθείς· ὡσαύτως **τρικαλίνδητος**, Ἐτυμ. Μέγ. 766, 22, ἐν λ.

τρικύλιστος, ον, = τῷ προηγ., ἐὰν μὴ ὑμεῖς πρὸς ἐμὲ ἀφίκησθε, αὐτὸς τρικύλιστος ὅπου ἂν ὑμεῖς .. παρακαλῆτε ὠθεῖσθαι Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 5.

τρικῡμία, ἡ, τὸ τρίτον κῦμα, πελώριον κῦμα, ὅταν τρία κύματα συναφθῶσιν εἰς ἕν, ἐπειδὴ τὸ τρίτον ὑπετίθετο ὡς τὸ μέγιστον (ὡς ἐν τῇ Λατ. fluctus decumanus)· τὸ μέγιστον [κῦμα] τῆς τρικυμίας Πλάτ. Πολ. 472A· ἑτέραν περιμεῖναι χἀτέραν τρ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 7. 8· ἀκολούθως καθόλου, ὡς καὶ νῦν, ἰσχυρὰ κύματα, ταραχὴ θαλάσσης, «φουσκοθαλασσιά», Εὐρ. Ἱππ. 1213, Τρῳ. 83·— μεταφ., τρ. κακῶν Αἰσχύλ. Πρ. 1015· σῶσαι ἐκ τῆς τρ. τοῦ λόγου Πλάτ. Εὐθύδ. 293A· ἐν ἁπάσαις τρ. τῆς τύχης Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 33.

τρίκωλος, ον, ὁ ἐκ τριῶν κώλων ἢ μελῶν ἀποτελούμενος, τὸ τρίκωλον, περίοδος ἐκ τριῶν κώλων ἢ προτάσεων, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 8·— **τρικώλιος**, ἐν Ἐπιγρ. Κῶ, Bull. d. cor. hell. V, σελ 220.

τρίκωπος, ον, ὁ ἔχων τρία ζεύγη κωπῶν, διάφορ. γραφ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ.

τριλάγῡνος, [ᾰ], ον, ὁ χωρῶν τρεῖς λαγύνους, σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον πῖεν Στησίχορ. παρ' Ἀθην. 499B.

τριλαμπής, ές, ὁ πέμπων τριπλῆν λάμψιν, ὑπέρλαμπρος, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Γρηγ. Ναζ. II, 609, III, 1442, Καισάρ. 860.

τρίλεκτος, ον, ὁ τρὶς λεχθείς, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 102 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **τρίφατος**, ἴδε τὴν λέξιν.

τρίλῐθος, ον, ὁ ἐκ τριῶν λίθων, Γλωσσ.·—τὸ τρίλιθον, ναός τις (ἐν Ἡλιουπόλει, Bâlbec) ἔχων κίονας πελωρίους, ὧν ἕκαστος σύγκειται ἐκ τριῶν λίθων, «κατέλυσε δὲ καὶ τὸ ἱερὸν Ἡλιουπόλεως τὸ μέγα καὶ περιβόητον τὸ λεγόμενον τρίλιθον» Ἰω. Μαλάλ. σ. 344, 22, Χρον. Πασχάλ. σ. 303D, κλπ.

τρίλῐνος, ον, ὁ ἐκ τριῶν κλωστῶν ἀποτελούμενος, τρίκλωνος, τὸ τρίλινον, περιδέραιον ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν σειρῶν μαργαριτῶν, Γλωσσ.

τρίλιτρον, τό, τρεῖς λίτραι, Λατ. tripondium, Γλωσσ.

τριλιτραῖος, α, ον, ὁ ἐκ τριῶν λιτρῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 54, σ. 50, κλπ.

τρίλλιστος, ον, ποιητ. ἀντὶ **τρίλιστος**, (λίτομαι λίσσομαι) πολυλιτάνευτος, πολυπόθητος, πολύευκτος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή Ἰλ. Θ. 488. — Ἐπίρρ. **τριλλίστως**, οἱ δὲ φιληταί οἵ ποτε τριλλίστως ἀντίον ἐρχόμενοι Ἀνθ. Π. 5. 271.

τρίλοβος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς λωβούς, «τοῦτον (δηλ. τὸν σκάρον) Ἀριστοτέλης φησὶν ἔχειν καρδίαν τρίγωνον, ἧπαρ λευκὸν τρίλοβον» Ἀθήν. 319E (Ἀριστ. Ἀποσπ. 311).

τρῐλογέω, ποιοῦμαι χρῆσιν λέξεώς τινος κατὰ τρεῖς τύπους, «κνυζεῖν, κνυζᾶν καὶ κνυζοῦν: οὐ πολλὰ δὲ τῶν περισπωμένων ῥημάτων οὕτω τριλογοῦνται» Εὐστ. 1798. 25.

τρῐλογία, ἡ, αἱ τρεῖς τραγῳδίαι ἃς ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ποιητῶν ὤφειλε νὰ παραστήσῃ ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἴδε **τετραλογία.**

τρίλογχος, ον, (λόγχη) ὁ ἔχων τρεῖς λόγχας, τρεῖς αἰχμάς, δόρασι τριλόγχοις Ἰωάνν. Βίος Ἰω. τοῦ Δαμασκ. σ. 232, (τ. 1, σ. 11D).

τρῐλοφία, ἡ, τριπλοῦς λόφος (πτηνοῦ ἢ κράνους), τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας; Ἀριστοφ. Ὄρν. 94, Στράβ. 154, 476. **II.** περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς λόφους, ἔχουσα τὴν τριλοφίαν, φοροῦσα τὴν τρίλοφον περικεφαλαίαν, Πλουτ. Ἄρατ. 32.

τρίλοφος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς λόφους, ἐπὶ κράνους, τῆς Ἀθηνᾶς ἡ ἱέρεια ... πανοπλίαν ἔχουσα καὶ τρίλοφον κράνος Πολύαιν. 8. 59. **II.** ὁ ἔχων τρεῖς κορυφὰς ἢ ἄκρας, Σικελίης τριλόφοιο Πελωρίδα δύσατο πέτρην Νόνν. Δ. 6. 124.

τριμάκαιρα, ὥσπερ ἐξ ἀρσ. **τρίμακαρ**, ἡ τρισμακαρία, Ἀνθ. Π. 9. 396.

τρίμακρος, ον, ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ συνιστάμενος ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν, ὁ μολοττὸς δὲ τρίμακρος Τζέτζ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 305, 4.

τρῐμάμμη, ἡ, μάμμη τῆς ἕκτης γενεᾶς, Λατ. tritavia, Θεοφίλ. Ἰνστιτ. 3. 6. 131.

τρῐμάχιον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἵππουρις, equisetum, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 46.

τρῐμελής, ές, ὁ συνιστάμενος ἐκ τριῶν μελῶν (πρβλ. **τριμερής**), Πλούτ. 2. 1132D.

τρῐμέρεια, ἡ, τό συνίστασθαι ἐκ τριῶν μερῶν ἢ διαίρεσις εἰς τρία μέρη, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 74.

τρῐμερής, ές, ὁ ἐκ τριῶν μερῶν συγκείμενος, τριπλοῦς, ἡ ψυχὴ Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 1, 2, πρβλ. Τοπ. 5. 4, 12· ὧραι Διόδ. 1. 11· φιλοσοφία Πλούτ. 2. 874E· νόμος τρ., μελῳδία κατὰ τρεῖς τρόπους ἢ ἤχους (Δώριον, Φρύγιον, Λύδιον), αὐτόθι 1134B (ἂν μὴ ἀναγνώσωμεν **τριμελής**).

τρῐμερίζω, διαιρῶ εἰς τρία μέρη, τὰ ὅρια τῆς γῆς Ἑβδ. (Δευτ. ΙΘ', 3).

τρῐμετρία, ἡ, τὸ συγκεῖσθαι ἐκ τριῶν μέτρων, Γραμμ.

τρίμετρος, ον·—ἐπὶ στίχων, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν μέτρων· δηλ. ἐν μὲν τοῖς ἰαμβικοῖς, τροχαϊκοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν συζυγιῶν (διποδιῶν)· ἀλλ' ἐν τοῖς δακτυλικοῖς, κτλ., ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν ἁπλῶν ποδῶν· ἐντεῦθεν ὁ ἰαμβικὸς στίχος ὁ ἔχων ἓξ πόδας (versus senarius) καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τρίμετρος ἴαμβος, Ἡρόδ. 1. 12 (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου pede ter percusso), ἐπειδὴ ἑκάστη διποδία ἔχει μίαν μόνον ἄρσιν·—οὕτω τόνος τρίμετρος, στίχος τρίμετρος, Ἡρόδ. 1. 174· **τρίμετρον**, τό, Ἀριστοφ. Νεφ. 642, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 8· ἔπη ἑξάμετρα καὶ τρίμ., δακτυλικὰ καὶ ἰαμβικά, Πλάτ. Νόμ. 810E, πρβλ. **τετράμετρος**.

τριμηνιαῖος, α, ον, = **τρίμηνος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 2, Διοσκ. 2. 107, Διογ. Λ. 8. 78·—**τριμηναῖος** εἶναι μεταγεν. τύπος εἰσαχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Θεοφράστου, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 550.

τρίμηνος, ον, (μήν) ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν ἀποτελούμενος, χρόνος Σοφ. Τρ. 164· οὕτως, ἡ τρίμηνος, περίοδος ἐκ τριῶν μηνῶν, Ἡρόδ. 2. 124· τὸ τρίμηνον Πολύβ. 1. 38, 6, κλπ.· — οὐδ. ὡς ἐπίρρ., τρίμηνα ἐκτιτρώσκειν Ἱππ. Ἀφ. 1254 **2)** τριῶν μηνῶν τὴν ἡλικίαν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 6· πυροὶ τρίμηνοι, σῖτος σπαρεὶς κατὰ τὸ ἔαρ, ὥστε νὰ ὡριμάζῃ ἐντὸς τριῶν μηνῶν, αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμοὺς Φιλύλλιος ἐν «Αὔγῃ» 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 1, 4.

τρῐμίτῐνος, η, ον, ὁ ἐκ τριμίτου· ὡσαύτως = τῷ ἑπομ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 331· ποδεῖα τριμίτινα Κράτης ἐν «Τόλμαις» 4.

τρίμῐτος [ῐ], ον, ὁ ἐκ τριῶν μίτων (κλωστῶν) συγκείμενος, τρίκλωνος, Λύσιππος ἐν «Βάκχαις» 3. **II.** ὡς οὐσιαστ. **τρίμιτος**, ὁ, ἡ **τρίμιτον**, Λατ. trilicium, ἔνδυμα ἐκ τριμίτου ὑφάσματος, Κρατῖνος Νεώτ. ἐν «Ὀμφάλῃ» 2, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 78· ὑποκορ. **τριμίτιον**, ὁ αὐτ. Ϛ', 165· **τριμίσκος** (**τριμιτίσκος**;), ὁ, «τριμίσκον· ἱμάτιον, Ἀσπένδιοι» Ἡσύχ., πρβλ. **δίμιτος**.

τρῖμμα (οὐχὶ **τρίμμα**), τό, (τρίβω) πᾶν ὅ,τι εἶναι τετριμμένον· μεταφορ., ὡς τὸ **τρίβων** II. 2, πεπειραμένος, τετριμμένος πανοῦργος, λέγειν γενήσει τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη, «γενήσει τετριμμένος ἐν λόγοις, ἱκανὸς καὶ δεινὸς ἔσει λέγειν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 260, Ὄρν. 430. **II.** πόμα μετ' ἀρωμάτων ἢ εἶδος μυττωτοῦ, «ἐχρῶντο δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ πόματί τινι ἐξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένῳ, ὃ ἐκάλουν τρῖμμα» Ἀθήν. 31E· «τρῖμμα δὲ ἀρωματικὸν πόμα» Σουΐδ.· τρῖμμ'.. διειμένον ὄξει Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 2· τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν ἕψω ποιήσας τρῖμμα συκαμίνινον Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1, 4· χλωρῷ τρίμματι βρέξας Ἀξιόνικος ἐν «Φιλευριπίδῃ» 1. 8 —Ὑποκορ. **τριμμάτιον**, Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 17, Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 1. **III.** εἶδος πέμματος, Ἡσύχ. (πόμα Schmidt). **IV.** = **τρῖψις**, Ἰω. Νηστευτὴς 1928D.

τριμματολογέω, ποιῶ διὰ τῆς τριβῆς λείαν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν λίθων, Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Ἀθηναίῳ τόμ. Δ', σ. 373, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τριμμός, ὁ, τετριμμένη, συχναζομένη ὁδός, ὡς τὸ **τρίβος**, Ξεν. Κυν. 3. 7., 4. 3, κλπ.

τρίμνους, ουν, (μνᾶ) ὁ τριῶν μνῶν, ὁ ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος τριῶν μνῶν, Πολυδ. Ϛ', 165.

τρίμνως, ω, ὁ, (μνᾶ) νόμισμα ἀξίας τριῶν μνῶν, Σουΐδ., πρβλ. **δίμνως**.

τρῐμοιρία, ἡ, τριπλοῦν μερίδιον, τριπλάσιος μισθός, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 6, Λουκ. Τίμ. 57, ἴδε **διμοιρία**.

τρῐμοιριαῖος, α, ον, ὁ συμποσούμενος εἰς τρία τέταρτα, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σ. 26, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 545.

τρῐμοιρίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ λαμβάνων τρία μερίδια, «καὶ αὖ τῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἴσοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα διμοιρίτην καὶ τριμοιρίτην, τὸν δὲ» Λουκ. Ζεὺς Τραγῳδ. 48.

τρίμοιρος, ον, τριπλοῦς, τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 872.

τρίμορος, ον, = **τρίμοιρος**, δισσαῖς ἐν τριμόροισι (δηλ. ἡμέραις) Ὀρφ. Ἀργ. 1051.

τρίμορφος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς μορφάς, δέσποιν' Ἑκάτη τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε Χαρικλείδης ἐν «Ἀλύσει» 1. **II.** ἐν τῷ πληθ., = **τρεῖς**, Μοῖραι τρίμορφοι, αἱ τρεῖς Μοῖραι, Αἰσχύλ. Πρ. 516, πρβλ. **τρίγονος**.

τρίμυξος, ον, (μύξα) ὁ ἔχων τρεῖς θρυαλλίδας, ἐπὶ λύχνου, δίμυξον ἢ τρίμυξον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Μεταγένης παρὰ Πολυδ. Ϛ', 103.

Τρῑνακρία, ἡ, ὄνομα τῆς Σικελίας, νεώτερος τύπος τοῦ **Θρινακίη** (ὃ ἴδε), Θουκ. 6. 2, Στράβ. 265.— Ἐπίθ. **Τρῑνάκριος**, α, ον, Καλλ. Ἀποσπ. 18, κλπ.· μετὰ θηλ. **Τρῑνακρίς**, ίδος, Ὀππ. Ἁλ. 3. 627.—Ὡσαύτως φέρεται **Τρῑνακίη**. Διον. Π. 434, 467, ἴδε Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. σ. 226, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

τρίναξ, ἄκος, ὁ, (ἀκή) ὡς τὸ **θρῖναξ**, κοινῶς «θρινάκι», ἐργαλεῖον γεωργικὸν ξύλινον, Ἀνθ. Π. 6. 104 [ἔνθα τὸ ι βραχύ].

τρι-νησ-αρχος, ὁ, ὁ ἄρχων ἢ κύριος τριῶν νήσων, βοῦς.. τοῦ τρινησάρχου τούτου (δηλ τοῦ Γηρυόνου) Τζέτζ. Ἱστορ. 2. 328.

τρῑνύκτιον, τό, (νύξ) διάστημα χρονικὸν ἐκ τριῶν νυκτῶν, Λατ. trinoctium, Γλωσσ.

τριξᾶς, ἄντος, ὁ, Σικελικὸν νόμισμα ἀξίας τριῶν χαλκῶν, Λατιν. triens, Πολυδ. Θ', 81.

τρίξεστον, τό, μέτρον χωροῦν τρεῖς ξέστας, Γλωσσ.·— **τρίξεστον** ξύλον, ὁ σταυρός, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 22, ἔκδ. Mil.

τριξός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ **τρισσός**, εἰς τριξὰ χωρία Ἡρόδ. 1. 171. 9. 86· οὕτω, **διξός** ἀντὶ **δισσός**.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', 46.

τριοβολιαῖος, -**ιμαῖος**, ἡμαρτημ. γρ. ἀντὶ **τριωβολιαῖος**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 551, 709.

τριόγδοον, τό, «τριόγδοον· μέτρον τι παρὰ Ταραντίνοις» Ἡσύχ.

τριοδεύων, ὁ, μετοχ., ὁ ἐν τριόδοις μαντευόμενος; (;), Νικήτ. Θεσσαλον. ἐν Συντ. Καν. τ. 5, σ. 384.

τριοδῆϊος, ἐπίθ., veneranda Cybeles triodeia signa, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ρώμης, ἐν ᾗ ἡ Κυβέλη ταυτίζεται τῇ Ἀρτέμιδι τῇ τριοδίτιδι, Orelli Inscr. Lat. 2353, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

τριοδία, ἡ, μέρος ἔνθα τρεῖς ὁδοὶ συναντῶνται, Λατ. trivium, ἴδε **τριόδιον**.

τριόδιον, τό, = **τριοδία**, «τὰ ἐπὶ τῶν τριοδίων πρόσωπα ξύλινα» (κατὰ Κοραῆν ἐν Ἰσοκρ. τ. 2, σ. 232 ἴσως **τριόδων**), ὀλλὰ κάλλιον **τριοδιῶν**, ἐκ τοῦ **τριοδία**, Α. Β. σ. 102, 5 ἐν λ. **κοροκόσμια**.

τριοδίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ συχνάζων εἰς τὰς τριόδους· καθόλου, ἄνθρωπος ὀκνηρὸς καὶ χυδαῖος, ἄνθρωπος τῶν τριόδων, «τριοδίτας: τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ διαλοιδορουμένους» Α. Β. 309, 5. **II.** **τριοδῖτις**, ιδος, ἡ, ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης, ἣ ἐν ταῖς τριόδοις ἐλατρεύετο, Λατ. Trivia, Ἑκάτη τριοδῖτι Χαρικλείδης ἐν «Ἀλύσει» 1, Πλούτ. 2. 937E, πρβλ. **τρίμορφος**. **2)** τριοδῖτις σοβάς, ἡ τὰς τριόδους περιερχομένη, Φίλων 1. 568. **3)** καθόλου, κοινός, χυδαῖος, πρόστυχος, «τοῦ δρόμου», Λατ. trivialis, Μούσης τῆς τριοδίτιδος Τζέτζ. Ἱστ. 12, 513.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

τριοδοντία, ἡ, ἁλιεία διὰ τριόδοντος, ἤτοι καμακίου ἔχοντος τρεῖς ὀδόντας, Πλάτ. Σοφιστ. 220E·— οὕτω παρὰ Πολυδ. Ζ', 139, **τριοδοντική** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ.

τριοδόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τριόδους**, Γλωσσ.

τρίοδος, ἡ, = **τριοδία**, μέρος ἔνθα τρεῖς ὁδοὶ συναντῶνται, Λατιν. trivium, Θέογν. 907, Πινδ. Π. 11. 59 (ἔνθα ὁ πληθ. κεῖται ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ἴδε Böckh ἐν τόπῳ (38), πρβλ. Μόσχ. 1. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 989. 2)· τροχήλατος σχιστῆς κελεύθου τρίοδος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 171, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 1212, Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 1. 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 23, Πλάτ., κλπ. **2)** Ἡ Ἑκάτη ἐλατρεύετο ἐν τριόδῳ (ὅθεν Λατ. Trivia), Σοφ. Ἀποσπ. 480· ἃ θεὸς τριόδοισι Θεόκρ. 2. 36· ἦσαν δὲ αἱ τρίοδοι τὰ μέρη εἰς ἃ ἐσύχναζον οἱ προλέγοντες τὴν τύχην καὶ οἱ ὀκνηροὶ τῶν πολιτῶν, Θεοφρ. Χαρ. 16, Ἀριστείδ. 1. 259 — ἐντεῦθεν οἷος ἐκ τριόδου, δηλ. χυδαῖος, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16, κτλ.· λοιδορίαι ἐξ ἐργαστηρίων καὶ τριόδων Δίων Κ. 46. 4· τρίοδοί τινες.. πρὸς ἀλήθειαν ἐγένοντο Κλέαρχ. πορ' Ἀθην. 256E· πρβλ. **τριοδίτης**, -**ῖτις**, καὶ ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 38. **3)** παροιμιώδες ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ἀμφιβολίᾳ ὄντων, μὴ γινωσκόντων τί νὰ πράξωσιν, ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.· στάς.., ὥσπερ ἐν τριόδῳ γενόμενος Πλάτ. Νόμ. 799C· ἐν τριόδῳ εἰμὶ Παροιμιογράφοι

τριόδους, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς ὀδόντας, τρεῖς περόνας κρεάγρα Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Β', 13). **II.** **τριόδους**, ὁ, ὡς οὐσιαστ., = **τρίαινα**, Πινδ. Ο. 9. 45, Ι. 8 (7). 75· Ποσειδάνιον ὡς.. τριόδοντα Βακχυλ. XX, 2, Blass.· κάμαξ τριόδους πρὸς διαλόγχευσιν ἰχθύων, ὀκταπόδων, κτλ., Πλάτ. Σοφιστ. 220C, Ἀριστ. Ἀποσπ. 317· ἐργαλεῖον χειρουργικόν, Ἀνθ. Π. 11. 126,

πρβλ. τριώδους. **2)** τριγωνικὸν σχῆμα, Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 454D

τριοειδής, ές (εἶδω), ὅμοιος πρὸς τὸ τρία, Πορφύρ. ἐν Βίῳ Πυθ. 84.

τρίοζος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ὄζους, ἤτοι κλάδους ἢ κλῶνας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 8, κτλ.

τριοῖσι, ἴδε ἐν λ. **τρεῖς.**

τριόκοκκα, τά, «τριόκοκκα, μέσπουλα» Γλωσσ. Ἰατρ. Χειρογρ. Cod. Reg. 190, καὶ 1843, Δουκάγγ.

τριολύμπιος, ον, ὁ τρὶς νικήσας ἐν Ὀλυμπίοις, ἅρμα (Σοφ.) παρ' Ἡσυχ. ἐν λ.

Τριόπιον, τό, ἀκρωτήριον Καρίας, Ἡρόδ. 7. 174, Θουκ. 8. 35· ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἱερὸν καθιερωμένον εἰς τὴν Δωρικὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸ **Τριοπικὸν** ἱρόν, ὁ **Τριόπιος** Ἀπόλλων Ἡρόδ. 1. 144· ἴδε Müller Dor. 1, σ. 290.

τριοπίς, ἴδε **τριοττίς.**

τριόργυιος, ον, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **τριώρυγος,** ὃ ἴδε.

τριορία, ἡ, τρία ὅρια, Λατ. trifinium, Γλωσσ.

τριόρχης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τρεῖς ὄρχεις· μεταφορ. λίαν ἀσελγής, λάγνος, Τίμαιος παρὰ Πολυβ. 12. 15, 2. **II.** εἶδος ἱέρακος ἢ ἰκτίνου, ἴσως Falco buteo, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1181, Σφ. 1534· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστορ. 8. 3, 1., 9. 1, 16., 36. 1· καὶ ἴδε **τρίορχος. III.** ὄνομα τοῦ φυτοῦ κενταυρίς, Plin. N. H. 25, 6, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 7.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 68.

τρίορχος, ὁ, = **τριόρχης,** II, εἶδος ἱέρακος, ἐρωδιὸς γὰρ ἔγχελυν μαιανδρίην τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο Σιμων. ὁ Ἰαμβογράφ. 8· ταυτηνί τις οὐ ξυλλήψεται ἀναπτάμενος τρίορχος; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1206.

τριοτό, ἦχος κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πτηνοῦ, τριοτὸ τριοτὸ τοτοβρίξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 243.

τριοττίς, ίδος, ἡ, κυρίως τριόφθαλμος, ὄνομα πόρπης ἢ κοσμήματος (πρβλ. **τρίγληνος**), Εὐστ. 976, 36, Ἀρκάδ.· ὑποκορ. **τριόττιον, τό,** Εὐστ. αὐτόθι· — ὡσαύτως μνημονεύεται ὁ τύπος **τριόττης,** ο, παρὰ Φωτ. καὶ τῷ Ἐτυμ. Μεγ.· καὶ **τριοπὶς** παρὰ Πολυδ. Ε', 98. — **Καθ'** Ἡσύχ.: «τριοπίς· τριόφθαλμος. ἔνιοι ζῷον ὅμοιον ἀκρίδι. καὶ περιτραχήλιον τρεῖς ἔχον ὀφθαλμοὺς ὑαλοῦς».

τριούγκιον, τό, = **τρεῖς οὐγκίαι,** Λατ. quadrans, Συλλ. Ἐπιγραφ. 8549, Θεοφίλ. Ἰνστιτοῦτα 2, 22, 548, Γεώργ. Παχυμ., 2, 21.

τριόυλον, τό, = ἡ ἀσφάλτη, Γλωσσ. Ἰατρικ.

τριομβυρατορία, τριομβυράτωρ, τριομβυρία, ἴδε **τριουμβιρατορία,** κτλ.

τριουμβιρατορία, ἡ, ἐκ τοῦ Λατιν. triumviratus, ἡ τῶν τριῶν ἀνδρῶν ἀρχή, τριανδρία, Χρον. Πασχ. 354, 366· — ὡσαύτως **τριουμβιρία,** Μαλάλ. 214, 218.

τριουμβιράτωρ, ορος, ὁ, Λατ. triumvir, τριάρχης, εἷς τῶν τριῶν ἀνδρῶν τῆς **τριουμβιρίας,** Χρον. Πασχ. 354, Μαλάλ. 214.

τριουμφάλιος, ον, τό, Λατ. triumphalis, = θριαμβευτικός, Ἰω. Λυδ. 166. 15.

τριούσιος, ον, ὁ ἐκ τριῶν οὐσιῶν, Εὐστάθ. ἐν Mai Spicil. 5. 371.

τριοῦχος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ἢ τρία, Δαμάσκ. ἐν τοῖς Βεκκήρ. Ἀνεκδότ. σ. 1425.

τριόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ὀφθαλμούς, Χρησμ. παρ' Ἀπολλοδ. 2. 8, 3, Πλούτ. 2. 520C, κλπ. **2)** ὁ τρ., ὄνομα πολυτίμου λίθου, Plin. N. H. 37. 11.

τριπᾰθής, ές, πολυπαθής, ἀδελφοὺς τριπαθεῖς, τρισαθλίους Νικήτ. Εὐγεν. 6. 171.

τρίπαις, παιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς παῖδας, Πλουτ. Νουμ. 10· τιμὰς διώκει τρίπαιδας, τιμὰς τριῶν παίδων, Λατιν. jus trium liberorum (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **τριπαιδίας**), ὁ αὐτ. 2. 493E.

τρίπᾰλαι, Ἐπίρρ., ἀπὸ πολλοῦ, τρίπαλαι κάθημαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1153, Λουκ. Λεξιφ. 2· πρβλ. **τετράπαλαι.**

τρῐπάλαιος [ᾰ], α, ον, λίαν παλαιός, πα ἀρχαιος, «τριπάλαια, τὰ πάνυ παλαιά» Α. Β. 64· πρβλ. **τριπάχυιος.**

τρῐπᾰλαιστιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀρχ. Μαθημ., ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 548.

τρῐπάλαιστος, ον, ὁ ἔχων πλάτος, μῆκος, κτλ. τριῶν παλαμῶν, Ἡρόδ. 1. 50· διάφ. γραφ. **τριπάλαστος,** ἴδε **παλαστή.**

τρίπαλτος, ον, (πάλλω) ὁ τρὶς παλθείς, ἀνασεισθείς· μεταφ., τριπλοῦς, πολλαπλοῦς, ποικίλος, τριπάλτων πημάτων, «πολυορμήτων, πολυκινήτων, σφοδρῶς πηδησάντων» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 985· πρβλ. **δίπαλτος.**

τρῐπάνουργος [ᾰ], ον, ὁ τρὶς πανοῦργος, «τετραπέρατος», τὸν τριπάνουργον ἔρωτα Ἀνθ. Π. 12. 57.

τρίπαππος, ὁ, πρόγονος τῆς ἕκτης γενεᾶς, Λατιν. tritavus, Γλωσσ.

τρῐπάρθενος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν παρθένων, ζεῦγος τριπάρθενον, «Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ... καταχρηστικῶς ἐπὶ τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε» Ἡσύχ. ἐν λ. **ζεῦγος τριπάρθενον** (Εὐρ. Ἀποσπάσ. 259), ἴδε Σοφ. Ἀποσπ. 490· πρβλ. **τριζυγής.**

τρῐπάροδος, ον, ὁ ἔχων τριπλῆν πάροδον ἢ εἴσοδον, Μοσχ. παρ' Ἀθην. 207C.

τρῐπάτορες, οἱ, = **πρόπαπποι** ἢ οἱ πρῶτοι ἀρχηγέται, «οἱ μὲν τοὺς πρώτους ἀρχηγέτας, οἱ δὲ τρίτους ἀπὸ τοῦ πατρός, ὅπερ ἐστὶ προπάππους» Α. Β. 307, 16.

τρίπατρος, ον, (πατήρ) ὁ ἔχων τρεῖς πατέρας, τριπάτρου σφαγάνῳ Κανδάονος, ἐπειδὴ ὁ Ὠρίων (= Κανδάων) Διὸς καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος ἦν παῖς» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 328.

τρῐπάχυιος [ᾰ], ον (παχύς, πρβλ. **πήχυιος** ἐκ τοῦ **πῆχυς**)· — ὁ τρὶς παχυνθείς, τρὶς καταπιὼν ἢ φαγών, ἐπίθ. τοῦ **δαίμονος** τῶν Ἀτρειδῶν (ἴσως διὰ τὰς τρεῖς δυστυχίας ἃς αὐτοῖς ἐπήνεγκε, μνημονευομένας ἐν Αἰσχύλ. Χο. 1065—74), νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην τὸν τριπάχυιον δαίμονα γέννης τῆσδε κικλήσκων Ἀγ. 1476· — πολλοὶ φιλόλογοι ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς λέξεως ταύτης· ὁ Herm., Weil, Dindorf καὶ Franz ἔχουσι **τριπάχυντον,** ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χωρίου τοῦ Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 771· ὁ Blomf. **τριπάλαιον**· ὁ Bamberger **τριπαλαιστήν.**

τρίπεδος, ον, (πούς) ὁ ἔχων μῆκος τριῶν ποδῶν, διάμετρον τρίπεδον Πολύβ. 6. 22, 2.

τρῐπέδων, ωνος, ὁ, ἡ, (πέδη) δοῦλος τρὶς δεσμευθείς, ἢ κάλλιον «ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος», Λατιν. trifurcifer, Εὐστάθ. 1542. 49, ἴδε Bgk. ἐν Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σελ. 974.

τρίπεζα, ἡ, = **τράπεζα,** «τρίπεζαν· τὴν τράπεζαν. Βοιωτοί» Ἡσύχ.

τρῐπέμπελος, ον, παιδαριώδης, παλίμπαις, ὡς ἐκ τοῦ γήρως, Πλούτ. 2. 1071C· πρβλ. **δυσπέμφελος.**

τρῐπενθημιμερές, γένος ἰδίας τινὸς στιχουργίας, ὃ καὶ τρισύνθετον ἐκάλουν οἱ μετρικοί, Mar. Victor. ἐν Keil Gramm. Lat. 6, σ. 108, 13. 142, 23.

τρῐπέρυσι, Ἐπίρρ., πρὸ πολλῶν ἐτῶν, «τρίπαλαι· τὸ γὰρ τριπέρυσιν ἠρέμα φορτικὸν» Πολυδ. Ϛ', 165, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξις ἐλήφθη ἔκ τινος κωμῳδίας.

τρῐπέτηλος, ον, ὁ ἔχων τρία πέταλα ἢ φύλλα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 530· — **τριπέτηλον, τό,** = **τρίφυλλον,** τὸ «τριφύλλι», Καλλ. εἰς Δήμ. 165, Ἀποσπ. 334, Νικ. Θηρ. 522.

τρῐπετής, ές, (πετάννυμι) τρίσχιστος ἢ τριπέτηλος, Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 447, ἴδε Χ. Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. 1, σ. 290 κέξ.

τρίπηχυς, υ, γεν. εος, ὁ ἔχων μῆκος ἢ ὕψος τριῶν πήχεων, τρίπηχυς ὕπερος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 421, Ἡρόδ. 4. 192, Εὐρ. Κύκλ. 235, Ξενοφ. κλπ. — μεταφορ., ἔπη τριπήχη Θετταλικῶς τετμημένα Κράτης ἐν «Λαμίᾳ» 2, τὸ τοῦ Ὁρατίου verba sesquipedalia, Λοβ. εἰς Φρύν. 549. — ὡσαύτως **τριπήχης, ες,** πῆχυς, τριπήχης, τετραπήχης Ἀρκάδ. 27, 26· τριπήχης, τριπήχους Χοιροβ. εἰς τὸ Ὀνομαστ. τ. 1, σ. 55, 31, ἔκδ. Gaisford.

τρῐπῐθήκῐνος, η, ον, τρὶς πιθήκινος, ὅλως πιθηκοειδής, ῥύγχος ἔχουσα Βιτὼ τριπιθήκινον, οἷον ἰδοῦσαν τὴν Ἑκάτην [αὐτήν] οἴομ' ἀπαγχονίσαι Ἀνθ. Π. 11. 196.

τρῐπλᾰνής, ές, πολυπλανής, πολυπλάνητος, τριπλανοῦς ποδηγίας Λυκόφρ. 846, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει: «τριπλανοῦς ποδηγίας· πεπλανημέναι γὰρ αἱ τρεῖς (δηλ. Γοργόνες) ἐποδήγουν ἀλλήλας ἐναλλάξ, ἕνα ἔχουσαι ὀφθαλμόν, ἢ ὅτι μία παρ' ἑτέρας ἐναλλὰξ χρωμένη τῷ ὀφθαλμῷ, κατὰ πλάνην καὶ περιφορὰν τὰς λοιπὰς ὡδήγει» (κατ' ἄλλην παράδοσιν αἱ τρεῖς Γραῖαι εἶχον τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ οὐχὶ αἱ Γοργόνες).

τρίπλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, τρίπτυχος, τριπλοῦς, Λατ. triplex, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν, τρίπλακα, «τρισὶ πλαξὶ τετυγμένην» καὶ «τριπλῆν, τρίπτυχον. πτύχες γὰρ τὰ ἐλάσματα τῆς ἀσπίδος» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 480· πρβλ. **δίπλαξ.**

τρῐπλᾰσιάζω, ὡς καὶ νῦν, πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία, ποιῶ τριπλάσιον, Πλούτ. 2. 1028B — ὁ αὐτ. ἐν Ἀριστείδῃ 24· — ἐντεῦθεν **τρῐπλᾰσιασμός, ὁ,** τὸ τριπλασιάζειν, ὁ αὐτ. 2. 1028C.

τρῐπλᾰσι-επιδῐμερής, ές, ὁ περιέχων 3 ²/₃· **-επίπεμπτος,** = 3 ¹/₅· **-τέταρτος,** = 3 ¹/₄· **-τετραμερής,** = 3 ⁴/₄·**-τριμερής,** καὶ **-τριτος,** = 4· **τριπλασι-εφέβδομος,** = 3 ¹/₇· **-εφήμισυς,** = 3 ¹/₂· — ἅπαντα ἐν Νικομ. Ἀριθμ.· ἴδε ἐν λ. **διπλασι-.**

τρῐπλάσιος [ᾰ], ᾰ, ον, ὡς καὶ νῦν, τρὶς τόσος, τρεῖς φορὰς ἄλλος τόσος, τρὶς τόσον μέγας, μετὰ γε ικ., ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου Ἀριστοφ. Ἀχ. 88, Πλάτ., κλπ.· τριπλασία τῆς πρώτης ζημίας Πλάτ. Νόμ. 756D· τριπλασίοις αὐτῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 422C· τριπλασίας τιμῆς ἢ πρότερον Δημ. 1048· 25· — ἀπολ., τριπλασίαν δύναμιν εἶχε (ἐξυπακ. τῆς προτέρας) Ξεν. Ἀν. 7. 4, 21· τρ. διαστήματα Πλάτ. Τίμ. 36A. **II. τριπλάσιον, τό,** ὡς οὐσιαστ., ἀντίθετ. τῷ **τριτημόριον,** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 1. **2)** ὡς ἐπίρρ., τριπλάσιον κεκράξομαί σου, τρὶς τόσον ὅσον σύ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 285, πρβλ. 718· — ὁμαλ. ἐπίρρ. **τριπλασίως,** Ἀρχ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 80, Ἑδδ. (Σειρὰχ ΜΓ', 4).

τρῐπλᾰσιότης, ητος, ἡ, τὸ τριπλάσιον, Νικομ. Ἀριθμ. 114.

τρῐπλᾰσίων, ον, γεν. ονος, =τῷ **τριπλάσιος,** μείζων ἢ τριπλασίων Ἀρχιμήδ. 285, σ. 519C, Ἑδδ. (Σειράχ. ΜΓ', 4 ὡς διάφ. γραφ.), Φίλων II, 39, 21.

τρίπλεθρος, ον, ὁ ἔχων εὖρος τριῶν πλέθρων, Πλάτ. Κριτί. 115D, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 9· διάστημα τρ. Διόδ. 17, 7.

τρῐπλεκής, ές, ὁ τρὶς πεπλεγμένος, τριπλοῦς, Λατ. triplex, Σωρανὸς περὶ Γυναικείων Παθῶν 212, 5, Γρηγ. Νύσσ. III, 1101C.

τρίπλευρος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς πλευράς, σχῆμα τρ. Στράβ. 210, Μάξιμ. π. καταρχ. 52, Ἀρρ. Τακτ. σ. 66.

τρῐπλῆ, ἴδε **τριπλόος.**

τρῐπλόη, ἡ, τὸ τριπλοῦν, Δαμασκ. ἐν τοῖς Wolf. Anecd. 3. 230, ἴδε **διπλόη.**

τρῐπλοκία, ἡ, τὸ τρίπλοκον, ἡ τριπλῆ φύσις, ἡ τριπλότης, «καὶ Ἐρασίστρατος δὲ ὡς ἀρχὰς καὶ στοιχεῖα ὅλου σώματος ὑποτιθέμενος τὴν τριπλοκίαν τῶν ἀγγείων, νεῦρα καὶ φλέβας καὶ ἀρτηρίας, παραλείπει» Γαλην. τ. 2. σ. 367.

τρίπλοκος, ον, (πλέκω) = **τριπλεκής,** τριπλόκῳ σχοινίῳ Εὐστ. Πονημ. 126. 44, κλπ.

τρῐπλόος, η, ον, συνηρ. **-πλοῦς, ῆ, οῦν,** ὡς καὶ νῦν, πολλαπλασιαστικὸν τοῦ **τρεῖς·** καλλίνικος ὁ τριπλόος, ἐπειδὴ ὁ ἐπινίκιος οὗτος ὕμνος τρὶς ἐπανελαμβάνετο, Πινδ. Ο. 9. 3· ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς = ἐν τριόδῳ, Σοφ. Ο. Τ. 716, πρβλ. 730, 800, 1399· ὄνομα τρ., σύνθετον ἐν τριῶν, Ἀριστ. Ποιητ. 21, 3.—Ἀττ. οὐδ. πληθ. **τριπλᾶ,** Αἰσχύλ. Πέρσ. 1033, Χο. 792, κλπ.· ἀλλ' ἐν τῇ ἰδιωτικῇ συνηθείᾳ **τριπλά,** πρβλ. **ἁπλός, διπλός.** — Ἐπίρρ. **-πλῶς** Ἀριστ. Φυτ. 2. 7, 1, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 134· ἀλλ' ἀντὶ ἐπιρρ. κεῖται ἡ δοτικ. τοῦ θηλ. **τριπλῇ** ἐν Ἰλ. Α. 128, Λουκ. Ψευδολ. 32.

τρῐπλόω, τριπλασιάζω, Σύμμ. ἐν Ἐκκλ. Δ', 12 (Παλ. Διαθ.), Ἀρκάδ. 158, 25, Ἰω. Μόσχ. 3032A.

τρῐπόδειος, Ἰων. **-ήιος, ον,** ὁ ἔχων τρεῖς πόδας, οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήιος ἕδρη Καλλ. εἰς Δῆλ. 90· ποιητ. θηλ. **τρῐποδηΐς, ΐδος,** θεσπεσίη τριποδηίδι σύμπλοκον ἕδρῃ Νόνν. Διονύσ. 9. 256.

τρῐποδη-λάλος, ον, ὁ ἀπὸ τοῦ τρίποδος λαλῶν, χρησμοδοτῶν Φοῖβος, Χριστοδ. Ἔκφρ. 72.

τρῐπόδης, ου, ὁ, (πούς) ὁ ἔχων μῆκος τριῶν ποδῶν, ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 421· βαθύτερον τριπόδου Ξεν. Οἰκ. 19. 3.

τρῐποδη-φορέω, φέρω τρίποδα, ἀνατίθημι αὐτὸν ὡς σημεῖον νίκης, μάλιστα ἐν δραματικοῖς ἀγῶσι, Στράβ. 402· — ὡσαύτως, **τριποδοφορέω,** Σχόλ. εἰς Πινδ. II. 11. 5.

τρῐποδη-φορικός, ή, όν, ὁ συνοδεύων τὴν ἀφιέρωσιν τρίποδος· τριποδ μέλος Πολυδ. Δ', 53· «τὸ δὲ τριποδικὸν μέλος τρίποδος προηγουμένου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ᾔδετο» Πρόκλ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 239, σ. 321, 32.

τριποδία, ἡ, ἐν τῇ μετρικῇ, τρεῖς πόδες, Ἀριστείδ. Κοΐντ. 39, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 651.

τρῐποδίζω, καλπάζω, ἐπὶ ἵππου, Γλωσσ.

τρῐποδικός, ή, όν, ὁ ανήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τρίποδα, Ψελλ.

τρῐπόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρίπους,** Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 32, Μένανδρ. ἐν «Ἱπποκόμῳ» 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 3071·— οὕτω, **τρῐποδίσκος,** ὁ, αὐτόθι 1570b, 13· καὶ **τριποδίσκιον,** τό, Σουΐδ. **II.** εἶδος λωτοῦ, Διοσκ. Νόθ. 4. 111.

τρῐποδο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα τρίποδος, τριποδοειδὴς λέβης Εὐστ. 1312. 28.

τρίποδον, τό, καλπασμὸς ἵππου, τριπόδῳ μόνῳ, ἤγουν κινήματι συμμέτρῳ τῷ λεγομένῳ κάλπα Λέοντ. Τακτ. 7, 35· ἀναβάτην ἐπικαθίσαι ποιήσας, δρόμῳ διὰ κάλπης γύμναζε, ἤτοι τῷ λεγομένῳ τριπόδῳ Ἱππιατρ. 1, 34, 128.

τρῐπόθητος, Δωρ. **-ᾱτος, ον,** ὁ τρὶς (δηλ. πολὺ) ποθητός, ἐπιθυμητός, ὦ τριπόθατε Βίων 1. 58, Μόσχ. 3. 51· εἶαρ τρ. Βίων 3 (6)· 15· τρ. Ἄδωνις Ὕμν. παρ' Ἱππολ. (Ὠριγέν.) 5. 9· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστο. Συγγρ. 31, κλπ.

τρίποκος, ον, ὁ ἔχων τριπλοῦν πόκον, δηλ. πυκνὸν ἔριον, ἐνεζωσμένοι κώδια τρίποκα καινά, πυκνόμαλλα, Δικαίαρχος σ.29.

τριπόλητος, διάφ. γραφ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 858 ἀντὶ **τριπόλιστος.**

τρῐπόλιον, τό, εἶδος φυτοῦ, plumbago, «καὶ ὡς δὴ φασι τὸ τριπόλιον καθ' Ἡσίοδον καὶ Μουσαῖον εἰς πᾶν πρᾶγμα σπουδαῖον χρήσιμον εἶναι» Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 19, 2· «τριπόλιον, ... φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, οὓς ἐπικλύζει θάλασσα καὶ ὑποχωρεῖ..φύλλα ἔχει ἰσάτῃ παραπλήσια, ξηρὰ .. καυλὸν σπιθαμιαῖον, ἄνωθεν ἐπεσχισμένον. Ταύτης ἱστορεῖται τὸ ἄνθος τρεῖς τῆς ἡμέρας μεταβάλλειν τὸ χρῶμα, πρωῒ μὲν λευκόν, κατὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν πορφυρίζον, ὀψὲ δὲ φοινικοῦν» Διοσκ. 4. 135· πρβλ. **μολύβδαινα** III.

τρίπολις, εως, Ἰων. **-ιος,** ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς πόλεις, νᾶσος τρ., ἡ Ῥόδος, Πινδ. Ο. 7. 34. **2) Τρίπολις,** ἡ, σύνδεσμος τριῶν πόλεων, ὡς ἐν τῇ Λακωνικῇ, Πολύβ. 4. 81, 7, κλπ.· ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. 8. 27, 4· ἐν Φοινίκῃ, Στέφ. Βυζ., κλπ. **II.** «εἶδος πέμματος» Ἡσύχ.

τρῐπόλιστος, ον, ὁ τρὶς λεχθεὶς ἢ ὁ τρὶς ἀναπολῃθείς, 'thrice-renowned' (Shaksp.), πατρὸς τριπόλιστον οἶτον, ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ἀντ. 858· (ἐκ τοῦ **πολίζω = πολέω·** πρβλ. **ἀναπολίζω = ἀναπολέω**)· ἴδε Πινδ. Ν. 7. 152, Σοφ. Φ. 1238.

Τρῐπολῐτικός, ὁ, ἡ ἐπιγραφὴ συγγράμματος τοῦ Δικαιάρχου, Ἀθήν. 141A· πρβλ. **Τρικάρανος.**

τρίπολος, ον, ἐπὶ ἀρούρας, ἡ τρὶς ὀροθεῖσα, πίειραν ἄρουραν, εὐρεῖαν τρίπολον Ἰλ. Σ. 542, Ὀδ. Ε. 127· νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ Ἡσ. Θεογον. 971.

τρῐπόνητος ἔρις, ἅμιλλα μεταξὺ τριῶν ἐργατίδων γυναικῶν πρὸς ἐκπόνησιν ἔργου τινός, Ἀνθ. Π. 6. 286.

τρίπορθος, ον, ὁ τρὶς πορθηθείς, κυριευθείς, ἐρημωθείς, ἐς Τευκρίδ' ἄγαγον τρίπορθον Ἀνθ. Παλατ. 15, 26 ἐν τέλει.

τρῐπορνεία, ἡ, τριπλῆ πορνεία, Ἀντιφάνης ἐν τῷ περὶ ἑταιρῶν παρ' Ἀθηναίῳ 587C.

τρίπορνος, ον, ἐπὶ ἑταίρας, πόρνη ἐκ καταγωγῆς μέχρι τρίτης γενεᾶς, ὥστε γίνεσθαι μὴ μόνον τρίδουλον ἀλλὰ καὶ τρίπορνον αὐτὴν (περὶ Πυθιονίκης τῆς ἑταίρας), Θεόπομπος ἐν ἐπιστολ. πρὸς Ἀλέξανδρ. παρ' Ἀθην. 595B.

τρίπος, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **τρίπους,** τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον, ἢ τρίπος ἠὲ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος Ἰλ. Χ. 164, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 312· αἰτ. **τρίπον** Ἀνθ. Π 3. 6· οὐδ. **τρίπον,** Αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἐν τῇ γ' Ὑποθέσει εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ., μνημονεύεται καὶ γεν. **τρίπου** παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ.

τρίπους, ποδος, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό, ὁ ἔχων τρεῖς πόδας, ἐκ τριῶν ποδῶν συγκείμενος ὅθεν **I.** ὁ ἔχων ἔκτασιν τριῶν ποδῶν, τρ. τὸ εὖρος Ἡρόδ. 3. 60· τρ πλάτος Συλλ. Ἐπιγρ. 160A. 14. ὅρους .. μὴ ἔλαττον ἢ τρίποδας αὐτόθι 93. 24· τρ. γραμμὴ Πλάτ. Μένων 83E. **II.** ὁ βαδίζων ἐπὶ τριῶν ποδῶν, παροιμ., ἐπὶ γέροντος στηριζομένου ἐπὶ τῆς βακτηρίας, τρίποδι βροτῷ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 531· τρίποδας ὁδοὺς στείχει Αἰσχύλ. Ἀγ. 80· πρβλ. **τριτοβάμων,** καὶ ἴδε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἐν τῇ Ὑποθέσει εἰς Σοφ. Ο. Τ. **III.** ἐπὶ τραπεζῶν, ἀγγείων, κλπ., ὁ ἔχων τρεῖς πόδας, τρ. λέβης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 1· τράπεζα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 447· ὑπόβασις Σῆμος παρ' Ἀθην. 38B·—ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον **IV.** ὡς οὐσιαστ., **τρίπους,** ὁ, **1)** λέβης ἐκ χαλκοῦ ἔχων τρεῖς πόδας, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν Ἰλ. Σ. 344 κἑξ., Ὀδ. Θ. 434, κλπ.· τρίπους ἐμπυριβήτης Ἰλ. Ψ. 702· ὑψίβατος τρ. ἀμφίπυρος Σοφ. Αἴ. 1405·— πλὴν τούτων ὑπῆρχον καὶ τρ. ἄπυροι, μὴ προωρισμένοι διὰ τὸ πῦρ, οἵτινες, φαίνεται, ἦσαν εἰργασμένοι μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ ἐτηροῦντο ὡς κοσμήματα τοῦ οἴκου, Ἰλ. Ι. 122, 264, πρβλ Σ. 373 κἑξ., Παυσ. 4. 32, 1·— ἢ ἐχρησίμευον ὡς **κρατῆρες,** Σῆμος παρ' Ἀθην. 38A, Φύλαρχος αὐτόθι 142D.— Παρ' Ὁμ. συχνάκις μνημονεύονται τρίποδες διδόμενοι ὡς ἆθλα, ἵπποι ... ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι Ἰλ. Λ. 700· ἱππεῦσιν ... ἄεθλα θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι .. καὶ τρίποδ' ὠτώεντα Ψ. 204, 485, κλπ.· ὡσαύτως ὡς τιμητικὸν δῶρον, πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω, ἢ τρίποδ' ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν Θ. 290, Ὀδ. Ν. 13. Ἐν μεταγεν. χρόνοις τρίποδες λεπτῆς ἐργασίας φέροντες ἐπιγραφὰς ἐτίθεντο ὡς ἀναθηματικὰ δῶρα ἐν ναοῖς, μάλιστα δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς· οὗτοι τότε ἐκαλοῦντο τρ. ἀναθηματικοί, Δελφικοί (Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμηρ.)· καὶ ὁδός δέ τις ἐν Ἀθήναις κοσμουμένη διὰ τῶν ἀναθημάτων τούτων ἐκαλεῖτο οἱ Τρίποδες, Παυσ. 1. 20, 1· ἢ διετηροῦντο ἐν τοῖς οἴκοις, Πινδ. Ι. 1. 27. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἦσαν ἐκ **χαλκοῦ,** ἐνίοτε ὅμως καὶ ἐκ πολυτίμων μετάλλων, ἔτι δὲ καὶ ἐκ χρυσοῦ, Ἡρόδ. 8. 82., 9. 81, Πινδ. Π. 11. 7, Ἀριστοφ. Πλ 9, Θουκ. 1. 132, Λυσί. 161, 38, Παυσ. 10. 13, 9, πρβλ. Λεξικ. Ἀρχαιοτ.· ἐνίοτε ἐκ ξύλου, Παυσ. 4. 12, 8. **2)** ἐκ τοιούτου τινὸς τρίποδος (Λατ cortina) ἡ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια ἐχρησμοδότει καθημένη ἐπὶ τοῦ **ὅλμου** (ἴδε τὴν λέξ.), Εὐρ. Ἴων 91, Ὀρ. 161, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1016. κλπ.·— μεταφ., ὅταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθίζηται [ὁ ποιητής] Πλάτ. Νόμ 719C· παροιμ., ὡς ἐκ τρίποδος λέγειν, δηλ. αὐθεντικῶς, δογματικῶς, Ἀθήν. 37, ἐν τέλ.· οὕτω, τὰ ἀπὸ τρίποδος, τὰ ἐκ τρ. Παροιμιογρ., πρβλ. Πλουτ. Δημοσθ. 29. **3)** ὡς ὅριον γῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 93 24., 1711A, 15. **4)** τράπεζα ἔχουσα τρεῖς πόδας, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 21, Πλουτ., κλπ. **5)** εἶδος ἐνωτίου ἔχοντος σχῆμα τρίποδος, Πολυδ. Ε', 97. **6)** μυστικόν τι ὄργανον περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρτέμωνος παρ' Ἀθην. 637B.—Ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ.— Πρβλ. Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 397-398, 866.

τρίπρατος, ον, ὁ τρὶς ἢ πολλάκις πραθείς, πωληθείς, ὁ πολλάκις ἀπημπολημένος, Κωμικ. Ἀνώνυμ 88· πρβλ. **παλίμπρατος.**

τριπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τρία πρόσωπα, τρεῖς μορφάς, ἴδε **τρίμορφος.** **II.** ὁ ἐκ τριῶν προσώπων ἀποτελούμενος, Εὐσέβ. VI, 1016, Καισάρ. 860, Γρηγ. Ναζ. II, 477, Ψευδιουστῖν. 1264C, Ψευδαθανάσ. 4, 767C, Ἀναστ. Σιν. 133D.

τριπτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **τρίβω**, δεῖ τρίβειν, Γεωπον. 5. 51, 17.

τριπτήρ, ῆρος, ὁ, (τρίβω) ἐργαλεῖον δι' οὗ τρίβει τις καὶ χρησιμεῦον εἰς πολλά, προσέτι δοῖδυξ, «γουδοχέρι», καρπὸν.. λειαίνειν τριπτῆρι Νικ. Θηρ. 95, πρβλ. παρ' Ἀθην. 133Ε.— Κατὰ τὸν Σχολ. Νικάνδρ. (Ἀλεξιφ. 494) «τριπτὴρ δὲ κατασκεύασμά τι ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς σταφυλὰς ἀποθλίβουσι», πρβλ. Α. Β. 308. **II.** ὁ κάδος (lacus) εἰς ὃν ἀπορρέει τὸ πιεζόμενον ἔλαιον, Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ.· «ὁ δὲ κρατὴρ εἰς ὃν ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον τριπτὴρ» Πολυδ. Ζ', 151, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Λίθ. 56· αὕτη φαίνεται ἡ πιθανὴ σημασία ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 937, ἔνθα τις καλεῖται τρ. δικῶν (παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ ἐλαῶν), οἱονεὶ κάδος δεχόμενος τὸν χυμὸν τῶν δικῶν.

τριπτήριον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τρίφτης», «στλεγγίδες τὰ τριπτήρια, οἷς οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις τριβόμενοι τὸν ῥύπον ἐκξέουσι» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ 874, Γλωσσ.

τρίπτης, ου, ὁ, ὁ τρίβων τοὺς λουομένους, ὑπηρέτης τῶν λουτρῶν, Τουρκ. «τελλάκης», Πλουτ. Ἀλέξ. 40.

τριπτική, unctio, ἀλοιφή τις ἢ χρῖσμα, Cael. Aur. acut. II, 12, 82.

Τριπτόλεμος, ὁ, Ἐλευσίνιός τις διαδοὺς τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος, Τριπτολέμου πυκιμήδεος Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Δήμ. 153, κτλ.

τριπτός, ή, όν, τετριμμένος ἢ κοπανισμένος·— **τριπτή** (δηλ. μᾶζα), ἡ, εἶδος ἄρτου, Ἱπποκρ. 355. 44· «αἷς δὲ οἱ ἄνθρωποι χρῶνται μάζαις, τούτων τὰ ὀνόματα: ἄνθιμα, θριδακίνη, φύστη,.. τριπτή, ἀνεμώνη κτλ.» Πολυδ. Ϛ', 76.

τρίπτυχος, ον, (πτύσσω) ὁ συνιστάμενος ἐκ τριῶν πτυχῶν ἢ στρωμάτων ἢ πλακῶν, τριπλοῦς, τρυφάλεια Ἰλ. Λ. 353· τρ. τυραννίδες Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 474· θρῆνοι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1635· — ἐνίοτε ἁπλῶς = **τρεῖς**, εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1513, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **τρίπλακα**.

τρίπτωτος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς πτώσεις, Χοιροβ. Καν. 363, Priscian. 5, 14, 76.

τρίπυλον, τό, τριπλῆ πύλη, τοῖς σεβαστοῖς οἱ ἱματευόμενοι τὸ τρίπυλον καὶ τὰς στοὰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3480., 4919b· πρβλ. **δίπυλον**.

τρίπυργος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς πύργους, Ἀρόη τρίπυργος ἔσσετ' εὐδαίμων Χρησμ. Σιβ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 147, 37.

τρίπωλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ἵππους, ἅρματα τρίπωλα Διον. Ἁλ. 7. 73· ὅτ' Ἰδαίαν ἐς νάπαν ἦλθ' ὁ Μαίας τε καὶ Διὸς τόκος τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων ἄγων τὸ καλλιζυγές, δαίμονας λέγει τὰς τρεῖς θεάς, τὴν Ἥραν, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 277.

τρίρριζος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ῥίζας, ὀδόντες Γαλην. τ. 4, σ. 16, Μελέτ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 28.

τρίρρυθμος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ῥυθμῶν ἢ ποδῶν ῥυθμικῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 665, εἰς Εἰρ. 364.

τρίρρυμος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ῥυμούς, δηλ. τέσσαρας ἵππους κατὰ μέτωπον ἐζευγμένους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 47.

τρίς, Ἐπίρρ. τοῦ **τρεῖς** (ὅ ἴδε), τρεῖς φοράς, Λατ. ter, Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· τρὶς τόσος Ἰλ. Α. 213, κλπ.· τρὶς τόσον Ε. 136· δὶς καὶ τρὶς Θέογν. 633, Σοφ. Αἴ. 433, κλπ.· δὶς ἢ τρὶς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1181· τρὶς τετράκι τε Πινδ. Ν. 7. 153· ἐς τρίς, «ἕως τρεῖς φοράς», Ἡρόδ. 1. 86, 5 105., Πινδ. Ο. 2. 123, καὶ Ἀττ.· ἐπὶ τρὶς Συλλ. Ἐπιγρ. 1122. 9. Ἀλλὰ συχνάκις κεῖται ἁπλῶς εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐννοίας, τρὶς λελουμένη Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 6, κλπ.· μάλιστα ἐν τοῖς συνθέτοις, οἷον **τρισάθλιος, τρίσμακαρ**, ὡς τὸ Λατιν. ter beatus, τρισευδαίμων· ἴδε πολλὰς τῶν ἑπομένων λέξεων καὶ πρβλ. **τρι-, τριάζω, τρικυμία**· νεώτεροι ὅμως ἐκδόται γράφουσι πολλὰ τῶν συνθέτων τούτων διῃρημένως, τρὶς ἄθλιος, τρὶς κακοδαίμων, τρὶς μάκαρ. — Παροιμ., τρὶς ἓξ βάλλειν, δηλ. ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἀρίστου βόλου (ὑπαρχόντων τριῶν κύβων), ὅθεν ἁπλῶς, κερδαίνω, εἶμαι τυχηρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 33, ἔνθα ἴδε Blomf., πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 968Ε· τρὶς ἓξ νικητήριος βόλος Παροιμιογρ.· ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι, «ἡ παροιμία παρὰ Φερεκρ. ἐν τοῖς Μυρμηκανθρώποις. κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν γὰρ ἓξ τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ, τὸ δὲ τρεῖς κύβοι τὴν ἧτταν» Ζηνόβ. IV, 23. [ῐ· ὁ Ἡσ. ἐν Ἔργ. καὶ Ἡμ. 172 ἔχει ῑ ἐν ἄρσει, ἐν ἀρχῇ στίχου].

τρισαγιάζοντος τοῦ ὀργάνου λέγουσιν οἱ κράκται· τρισάγιε βοήθησον τοὺς δεσπότας, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 315, ἔκδ. Β, Συναγ. Λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τρισαγιολογέω, λέγω **τρισάγιος** ἢ τὸ **τρισάγιον**, Δίδ. Ἀλ. 481Α.

τρισ άγιος, ον, καὶ **α, ον**, ὁ τρὶς ἅγιος, Μεθόδ. 876, 377· τρισάγιος αἶνος = ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κύριος Σαβαώθ Δίδ. Ἀλ. 588· φωνὴ 657Β· τρισάγιον (ἔξυπακ. θεῖον) Σύνοδ. Κωνσταντινουπόλεως (536) 1176D, Σιμοκ. 36, 17·— ὁ τρισάγιος ὕμνος ἢ μόνον ὁ τρισάγιος, ὁ σύντομος ὕμνος· Ἅγιος ὁ Θεός· ἅγιος ἰσχυρός· ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς Σύνοδ. Κωνσταντινουπ. (536) 1156Ε, Εὐσ. Ἀλεξ. 417, Κύριλλ. Σκυθ. ἐν Βίῳ Σάββα, Εὐάγρ. 2697·— (α') τὸ τρισάγιον = ὁ τρισάγιος ὕμνος Ἰωάν. Νηστευτ. 1889, Ἀντ. Μον. 1848Β·— (β') = ὁ τρὶς ἅγιος θεός, Σιμοκ. 36, 17.

τρισαγιότης, ἡ, τὸ λέγειν τρισάγιον τρίς, Ἀθαν. I, 217D.

τρισ-ἀέναος, ον, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἀέναος**, τρισαέναον κρήνην Καισάριος 860.

τρισ-άθλιος, α, ον, ὡς καὶ νῦν, τρὶς ἄθλιος, πανάθλιος, Σοφ. Ο. Κ. 372, Ἀριστοφ. Εἰρ. 242, Μένανδρος ἐν «Κυβερνήταις» 2, κλπ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις.

τρισ-αΐδιος, ὁ, ἡ, ὁ τρὶς αἰώνιος, τρισαΐδιον φῶς (περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος) Τζέτζ. Ἀλληγ. σ. 16 Boiss.

τρισ-ακτῖνος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ἀκτῖνας, Ἰω. Γεωμ. Ὕμν. 2, 77.

τρισ-άλαστος, ον, τρισάθλιος, κακάγγελε, νῦν τρισάλαστε Ἀνθ. Π. 12. 137.

τρισ-ἀλῑτήριος, ον, τρὶς ἀλιτήριος, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Η', 34, κ. ἀλλ.).— Καθ' Ἡσύχ.: «τρισαλιτήριος· ἁμαρτωλός»· — ὡσαύτως **τρισάλιτρος, ον**, Τζέτζ. Ἱστ. 13, τίτ. 479.

τρισ-ἄλῡπος, ον, ὅλως ἀβλαβής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βαρύς**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 4, 2.

τρί-σᾱμος, ον, Δωρ. ἀντὶ **τρίσημος**.

τρισ ἄναξ ακτος, τρὶς ἄναξ, τρεῖς φορὰς βασιλεύς, Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. τ. 1, σ. 356, Εὐστ. Πονημάτ. 166, 92.

τρισ-ἀνάριθμος, ον, τρὶς ἀναρίθμητος, σφόδρα ἀναρίθμητος, τρισαναρίθμους κύκλους Χρησμ. Λέοντος παρὰ τῷ Rutgers V. LL. 5. 8

τρισ-ἄναρχος, ον, ὅλως ἄναρχος, τρισάναρχε Θεὲ τῶν Θεῶν Ms. ap. Bandin. Bibl. Med. τ. 1, σ. 390Β.

τρισ ἄνασσα, ἡ. τρὶς ἄνασσα, βασίλισσα, θηλ. τοῦ **τρισάναξ**, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 154.

τρισ-άνθρωπος, ὁ, τρὶς ἄνθρωπος, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Διογένους κυνικῶς ἀντὶ **τρισάθλιος**; Διογ. Λ. 6. 47.

τρισ-ανόητος, ον, ὁ τρὶς ἀνόητος, ὁ σφόδρα ἀνόητος, Νικήτας Εὐγεν. 6, 368 (;)

τρισ-ἀνοικτος, ον, ὁ τρὶς ἄνευ οἴκτου, ὁ σφόδρα ἀνοίκτιστος, ὁ τρισάνοικτος ἄθλιος βίος Θεοδώρ. Προδρόμου Ἀπόδημος Φιλία 191.

τρισ-ἄποτμος, ον, = **τρισάθλιος**, καὶ νῦν ὁ τρισάποτμος ἀπὸ τριχὸς ἤρτημαι Ἀνθ. Π. 5. 230.

τρισ-αρειοπᾰγίτης, ου, ὁ, τρὶς Ἀρεοπαγίτης, δηλ. αὐστηρὸς καὶ ἀδυσώπητος δικαστής, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 4. 15, 4.

τρισ-ἀριθμος, ον, τρὶς ἀριθμηθείς, εἰκοσάδα τρισάριθμον Χρησμ. ἐν Λουκ. Ἀλεξ. 11.

τρισ-ἀριστεργάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ τρὶς ἄριστος ἐργάτης, λίαν ἀριστοτέχνης, Κ. Μανασσ. Χρον. 3192.

τρισ-ἀριστεύς, έως, ὁ, ὁ τρὶς ἀριστεύσας, τρεῖς φορὰς λαβὼν τὸ ἀριστεῖον, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 4, κλπ.

τρισ-ἄριστος, η, ον, σφόδρα ἄριστος, Κοσμ. Ἱεροσολ. σελ. 496, ἔκδ. Mi.

τρισ ἄρνητος, ον, ὁ τρὶς ἠρνημένος, Θεόδ. Στουδ. 412Α.

τρισ-ἄσμενος, η, ον, ὁ τρὶς ἄσμενος, προθυμότατος, τρισάσμενος ταῦτ' ἐποίει Ξεν. Ἀν. 3. 2, 24, Ἐφραὶμ Καισ. 4545.

τρισ-ασπασίως, Ἐπίρρ., πάνυ ἀσπασίως, Νικήτ. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. Βιβλ. τ. Α', σ. 135.

τρισ-αύγουστος, ὁ, τρὶς αὔγουστος, τρισέβαστος, Θεοφάν. 279, 443.

τρισ-ἄωρος, ον, ὁ τρὶς ἄωρος, ὁ παντάπασιν ἀώρως ἀποθανών, Θεύδοτε.. αἰνόλινε, τρισάωρε Ἀνθ. Π. 7. 527.

τρισ-βδέλυκτος, ον, τρὶς βδελυκτός, ὁ σφόδρα βδελυκτός, ἀποτρόπαιος, Ossan. Auctar. Lex.

τρισ-βδέλῠρος, ον, τρὶς βδελυρός, βδελυρώτατος, «ὁ τρισβδέλυρος καὶ κυκῶν καὶ φύρδην καὶ μίγδην ποιῶν ἅπαντα» Συγγραφεὺς παρὰ Σουίδ. ἐν λ. διονυσίων σκωμμάτων.

τρισ-δείλαιος, ον, = **τρισάθλιος**, ἐνθάδ' ἐγὼ ληστῆρος ὁ τρισδείλαιος ἀρηΐ ἐδμήθην, κεῖμαι δὲ οὐδενὶ κλαιόμενος Ἀνθ. Π. 7. 737.

τρισ-δύστηνος, ον, τρὶς δύστηνος, τρισάθλιος, τρισκακοδαίμων, Ἀνθ. Π. 9. 574.

τρισ-έγγονος, ὁ, ἔγγονος πέμπτου βαθμοῦ, Λατιν. trinepos, Θεόφιλ. Ἀντικένσ. 3. 6, 6· οὕτω **τρισεγγόνη**, ἡ, ὁ αὐτ. 3. 6, 6.

τρισ-εινάς (ἔξυπακ. ἡμέρα), **άδος**, ἡ, ἡ τρίτη ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός· δηλ. ἡ ἐνάτη ἡμέρα (ἡ ἐννεάς) τῆς τρίτης δεκάδος, ἡ 29η, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 812· καλουμένη καὶ δευτέρα φθίνοντος.

τρίσειρος, ον, ὁ ἐκ τριῶν σειρῶν, τρίσ. ἅλυσις Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. 989D.

τρισ-εἷς, ὁ, ὁ εἷς ἐν τρισίν, ἐπίθετον τῆς Ἁγίας Τριάδος, Κοσμᾶς Ἱεροσολ. ἐν Maji Spicil. Rom. τ. 2, σ. 167, 168.

τρι-σέληνος, ον, ὁ τριῶν σεληνῶν ἢ νυκτῶν, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους (πρβλ. **τριέσπερος**), Ἀνθ. Π, 9. 441· νὺξ Ἀνθ. Πλαν.

102. 2) πλάτος τρ., τὸ πλάτος τριῶν σεληνῶν, ἐπὶ τῆς σκιᾶς τῆς γῆς, Πλούτ. 2. 923B.

τρισ-έλικτος, ον, = **τριέλικτος,** Μανέθων 1. 197, Νόνν. Δ. 7. 128.

τρισ-ενέργητος, ον, τρὶς ἐνεργὸς ἢ τριχῶς ἐνεργός, Εὐστάθ. ἐν Mai Spicil. 5, 2, σ. 254.

τρισ-εξάγιστος, ον, ὁ τρὶς κατηραμένος, τρισκατάρατος, οὗτος ὁ τρισεξάγιστος ἐξήγαγε τοῦ βίου τὸν Στέφανον τὸν ἱερόν, τῶν μοναστῶν τὸ στέφος Κ. Μανασσ. Χρον. 4385, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 71.

τρισ-εξάδελφος, ὁ, τρὶς ἐξάδελφος, τρισεξάδελφε, χρυσέ μου καλλιγράφε Ποιητὴς παρὰ τῷ Σχολ. Θουκ. 3. 2.

τρι-σεξώλης, ου, ὁ, τρὶς ἐξώλης, ὁ πάνυ ἐξώλης, ὁ τρισκατάρατος, Εὐστ. 725. 29.

τρισ-έπαρχος, ὁ, ὁ τρὶς ἔπαρχος, δηλ. Praetor, πραίτωρ, Ἀνθ. Π. 9. 697, Πλαν. 73. 1, κλπ.

τρισ-επιβάρβαρος, ον, τρὶς βάρβαρος, πολὺ βάρβαρος, βίβλους βαρβάρους γράφοντα καὶ τρισεπιβαρβάρους Τζέτζ. Ἱστ. 10, 72.

τρισ-έραστος, ον, ὁ τρὶς ἐραστός, πάνυ προσφιλής, σφόδρα ἀγαπητός, πᾶσιν οὖν ἦν τρισέραστος Κ. Μανασσ. Χρον. 2182.

τρισ-ευγενής, ές, τρὶς εὐγενής, πάνυ εὐγενής, εὐγενέστατος, Κ. Μανασσ. Χρον. 4976.

τρισ-ευδαίμων, ον, τρὶς εὐδαίμων, πάνυ εὐδαίμων, ὡς τὸ **τρισόλβιος, τρίσμακαρ,** Λουκ. περὶ Θυσιῶν 2, περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3, κλπ.

τρισ-ευκλεής, ές, πάνυ εὐκλεής, τρισένδοξος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τόμ. 8, μέρ. 2, σελ. 163.

τρισ-ευλόγητος, ον, τρὶς εὐλογηθείς, Θεόδ. Στουδ. σελ. 608, νδ'.

τρισ-ευτυχής, ές, τρὶς εὐτυχής, τρισευδαίμων, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σελ. 202. — Ἐπίρρ. **-χῶς,** Νικήτ. Εὐγέν. 6, 430.

τρίσ-εφθος, ον, ὁ τρὶς βρασθείς, τρίβραστος, Ἀλέξ. Τραλλ. 7, σ. 322, 8, σ. 409.

τρισ-έχθιστος, ον. «τρισέχθιστος ἄνθρωπος, οἷον παντὸς μίσους καὶ παντὸς ἔχθους ἄξιος» Α. Β. 65.

τρισ-έωλος, ον, ἐπιτεταμένον τοῦ **ἔωλος,** παρὰ πολὺ ἔωλος, πάνυ ἀπηρχαιωμένος, ῥινοκέρωτος εἶδος γράφειν τρισέωλόν ἐστιν Αἰλ. π. Ζ. 17. 44.

τρισ-ήλιος, ον, ὁ ἔχων τὴν λαμπρότητα τριῶν ἡλίων, Εὐσέβ. Ἀλεξ. 427· ἐπὶ τοῦ τρισηλίου τῆς ἁγίας Τριάδος φωτὸς Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 285B, ἔκδ. Βενεδ.

τρίσ-ηλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ἥλους, τρία καρφία, τρ. ξύλα Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 279.

τρισ-ημερεύω, διέρχομαι τρεῖς ἡμέρας, Γρηγ. Ναζ. τόμ. 2, σελ. 277C.

τρίσ-ημος, ον, ὁ ἔχων τρία σημεῖα, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Φωτ. Βιβλιοθ. 144. 2. 2) ἐν τῇ μουσικῇ καὶ τῇ προσῳδίᾳ, = **τρίχρονος,** Δράκων 125, 10, κλπ.

τρισ-θανής, ές, τρὶς ἄξιος θανάτου, Γρηγ. Ναζ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 170· — **τρισθάνατος, ον,** Σχόλ. αὐτόθι.

τρισ-καίδεκα, ἴδε **τρεισκαίδεκα.**

τρισκαιδεκά-έτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν, Ἰσαίου Ἀποσπ. 1. 12.

τρισκαιδεκά-κλῖνος, ον, ὁ ἔχων δεκατρεῖς κλίνας, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205E.

τρισκαιδεκά-μετρος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκατριῶν μέτρων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1142.

τρισκαιδεκα-μηνιαῖος, α, ον, = **τρισκαιδεκάμηνος,** χρόνος Νικ. Κωνστ/πόλεως Ἱστ. 60.

τρισκαιδεκά-μηνος, ον, ὁ δέκα καὶ τριῶν μηνῶν, Εὐστάθ. 425, 46, κλπ.

τρισκαιδεκα-μορία, ἡ, τρισκαιδεκάτη μοῖρα, δέκατον τρίτον μέρος, Ἑρμίππου Ἀστρολ. σ. 49 Bloch.

τρισκαιδεκα-όργυιος, ον, ἴδε **τρισκαιδεκώρυγος.**

τρισκαιδεκάπηχυς, υ, ὁ ἔχων ἀνάστημα δέκα τριῶν πήχεων, τόσον ὑψηλός, ἀνὴρ τρ., μὲ τόσον μέγα ἀνάστημα, Θεόκρ. 15. 17.

τρισκαιδεκα-πλάσίων, ον, γεν. **ονος,** δεκατρεῖς φορὰς μεγαλείτερος, Κλεομήδ. 63, 22, κλπ.

τρισκαιδεκα-στάσιος, ον, (ἵστημι) ὁ ἔχων ἀξίαν δεκατρεῖς φορὰς μεγαλειτέραν, τὸ χρυσίον τρισκαιδεκαστάσιον λογιζόμενον (δηλ. πρὸς τὸ ἀργύριον) Ἡρόδ. 3. 95.

τρισκαιδεκάταῖος, α, ον, ὁ κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν γινόμενος, Ἱππ. 48. 53.

τρισκαιδέκατος, η, ον, ὁ δέκατος τρίτος, Ἰλ. Κ. 561, Ὀδ. Θ. 391. κλπ. τρισκαιδεκάτη, ἡ δεκάτη τρίτη ἡμέρα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 725· τῇ τρ., κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν, Ὀδ. Τ. 202.

τρισκαιδεκά-φόρος, ον, (ἢ **-δεκάφορος**), ὁ φέρων καρπὸν δεκατρεῖς φοράς, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 13.

τρισκαιδεκά-χορδος, ον, ὁ ἔχων δεκατρεῖς χορδάς, Νικομάχ. Ἁρμον. 1. σ. 21C.

τρισκαιδεκ-έτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν, Λυσί. 116. 28.

τρισκαιδεκ-ήρης, ες, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα δεκατρία κωπηλατικὰ ἑδώλια, Πλουτ. Δημήτρ. 31, Ἀθήν. 203D· ἴδε **τριήρης.**

τρισκαιδεκ-ώρυγος, ον, δέκα καὶ τριῶν ὀργυιῶν, πιθαν. γραφὴ ἀντὶ **-δεκόργυιος** παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 8, 1· πρβλ. **τριώρυγος.**

τρισ-κάκοδαίμων, ον, τρὶς κακοδαίμων, τρισάποτμος, τρισάθλιος, ὦ τρισκακοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει; Ἀριστοφ. Ἀχ. 1024, Βάτρ. 19, Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 4, κλπ.· ἀλλὰ κοινῶς φέρεται διῃρημένως, ὡς εἶναι ἀναγκαῖον ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 851, τρὶς κακοδαίμων καὶ τετράκις, πρβλ. **τρισμάκαρ.**

τρί-σκαλμος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς σκαλμούς, (κοινῶς «σκαρμούς»)· ἀλλὰ νᾶες αἱ τρ. ἁπλῶς = τριήρεις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 679, πρβλ. 1074· πλοῖον τρ. Πλουτ. Αἰμίλ. 6.

τρισ-κατάπτυστος, ον, τρὶς κατάπτυστος, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, Πολυβ. Ϛ', 105.

τρισ-κἄτάρᾶτος, ον, ὡς καὶ νῦν, τρὶς κατηραμένος, Δημ. 794. 24· τρισκαταράτων πάντων Ἀρχέστρατος παρ' Ἀθηναίῳ 311C, κλπ.

τρι-σκελής, ές, ὁ ἔχων τρία σκέλη, τρεῖς πόδας, τρισκελεῖς τράπεζαι Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 9· τρ. ξόανον (τοῦ Πριάπου) Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 3.

τρισκέλιον, τό, ὡς καὶ νῦν, κατασκεύασμα ἔχον τρία σκέλη, Λέοντ. Τακτ. 11, 26.

τρισ-κοπάνιστος [ᾰ], **ον,** ὁ τρὶς κοπανισθείς, ἄρτος τρισκοπάνιστος, τρὶς πλασθείς, ἢ ὁ ἐξ ἀλεύρου τρὶς φορὰς κοπανισθέντος, λεπτοῦ, οὐδέ με λήθει ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο Βατραχομυμ. 35· ἄλλω; **τρισκοπάνητος.**

τρισκράτιστον, ἢ **τρικράτιστον** κράτος, τρὶς κράτιστον, πάνυ κράτιστον, Θ. Πτωχοπρόδρ. κ. ἡγ. Δ, 380, 396.

τρίσ-λοπος, ον, ὁ τρὶς ἐκλεπισθείς, «ξεφλουδηθείς», δένδρον τρ., ἐξ οὗ πίπτει ὁ φλοιὸς τρὶς τοῦ ἔτους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 1.

τρίσμα, τό, = **τριγμός,** Σχόλ. Ἀριστείδ. 3. σ. 78 Δινδ.

τρισ-μάκαρ, ᾰρος, ὁ, ἡ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μάκαρ,** τρὶς μάκαρ, ὁ πάνυ μακάριος, Ὀδ. Ζ. 154, 155, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1332, Ἀνθ. Π., κλπ.· — ἡ διῃρημένη γραφὴ τρὶς μάκαρ, ἰσχυρῶς ὑποστηρίζεται ἐκ τῆς φράσεως τρὶς μάκαρες καὶ τετράκις, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου terque quaterque beati, Ὀδ. Ε. 306· πρβλ. **τρισκακοδαίμων.**

τρισ-μάκάριος, α, ον, = τῷ προηγ., ὦ τρισμακάριε Εὐριπίδη Ἀριστοφ. Ἀχ. 400, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 8 χελῶναι τρισμακάριαι τοῦ τέγους Ἀριστοφ. Σφ. 1293, πρβλ. Νεφ. 166.

τρισ-μάκάριστος, η, ον, = **τρίσμακαρ,** τρισευδαίμων, τρισόλβιος, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 12, Χρησμ. Σιβ. 8. 164.

τρισ-μάκάρίτης [ῑ], **ου, ὁ,** ἐπίθ. τοῦ Πυθαγόρου, ὁ τρὶς μακαρίτης, ὡς παιδιὰ ἐπὶ τοῦ **τρίσμακαρ,** μηδ' ὧν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ἤσθιεν ὁ τρισμακαρίτης εἰσφέρειν ἔξω θύμου Ἀντιφάνης ἐν «Νεοττίδι» 1, 8 (Ἀθήν. 108F, ἔνθα τρὶς μακαρίτης).

τρισ-μάκαρος, ον, = **τρίσμακαρ,** τρισμάκαρος δὲ λίθος τόσσον ἔχων ἀγαθὸν Ἐπίγραμμα ἐν Welcker Syll. Ep. 75. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 6244.

τρισ-μέγιστος, η, ον, τρὶς μέγιστος, σφόδρα μέγιστος, Νικήτ. 5. 280· μεταγεν., ἐπώνυμον τοῦ Ἑρμοῦ, ἴδε Franz εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 3. σ. 339.

τρισμός, ἴδε ἐν λέξ. **τριγμός.**

τρισ-μύριοι [ῡ], **αι, α,** τρὶς δεκακισχίλιοι, 30,000, Ἡρόδ. 2. 163., 7. 184, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1179, Ξεν., κλπ.· — ἐν τῷ ἑνικῷ μετὰ περιληπτικοῦ οὐσιαστ., τρισμυρία ἵππος, τριάκοντα χιλιάδες ἱππέων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 315.

τρισμῡριό-πάλαι, ἐπίρρ., τριάκοντα χιλιάδας φορὰς πάλαι, πρὸ ἀναριθμήτων ἢ ἀμνημονεύτων χρόνων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1156. πρβλ. **τρίπαλαι, τετράπαλαι.**

τρισμῡριο-πλάσίων, ον, ὁ κατὰ τριάκοντα χιλιάδας φορὰς περισσότερος ἢ μεγαλείτερος, τριακοντάκις χιλιοπλάσιος, Ἀρχιμήδ. 285, σ. 519C.

τρισμῡριοστός, ή, όν, τριακοντακισχιλιοστός, Σιμπλ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐρ. 26, α, ἔκδ. Ἐνετ.

τρισ-νέατος, η, ον, λέξις ἀμφίβολος παρὰ Κρατίνῳ ἐν «Νόμοις» 14· πρβλ. **νήτη, παρανήτη,** καὶ ἴδε Φωτίου Λεξ. ἐν λέξ. **νεάτην.**

τρισ-οϊζυρός, ά, όν, ὁ ἄγαν οἰζυρός, πάνυ δυστυχής, τρισάθλιος, Ἀρχίλ. 116. — Ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 279. 17, Ἐτυμ. Γουδ. 585. 14 τρισόζωος (ἀλλὰ τρισόζυος ἐν ἑνὶ βιβλίῳ) μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσχύλου.

τρῖσ-όλβιος, ον, τρὶς ὄλβιος, εὐδαίμων, τρισμάκαρ, Σοφ. Ἀποσπ. 719, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1129, κλπ.· διῃρημένως, τρὶς δ' ὄλβια κύματα Ἀνθ. Π. 12. 52.

τρισ-ολυμπιο-νίκης [ῑ], ου, ὁ τρὶς νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἶκος Πινδ. Ο. 13. 1· Νέρων Φιλόστρ. 194.

τρισόσιος, ὁ, ὁ πάνυ ὅσιος, ὁσιώτατος, Φωτ. Βιβλιοθ. 256, σ. 471B, 8.

τρί-σοφος, ον, ὁ τρὶς σοφός, δηλ. ὁ πάνυ σοφός, σοφώτατος, Πλάτων Τζέτζ. Ἱστ. 5, 177.

τρισ-παλαισταῖος,α, ον, = **τριπαλαισταῖος**, Εὐδοκία Μακρεμ. ἐν Ἰωνιᾷ 442.

τρίσ-παππος, ὁ, = **τρίπαππος**, Θεοφίλου Ἀντικήνσορ. Ἰνστιτοῦτα 3. 6, 131.

τρί-σπαστος, ον, μηχάνημα χρησιμεῦον πρὸς τὰς τῶν πλοίων καθολκάς, τρ. ὄργανον, τριπλῆ τροχιλέα, Ὀρειβάσ. 115 ἔκδ. Mai·—οὕτω trispastos, Βιτρούβ. 10. 3·—τὸ τρ., χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, Ὀρειβάσ. 156, 1.

τρι-σπίθαμος, ον, ὁ ἔχων μῆκος τριῶν σπιθαμῶν, τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 424· ξύλον τρισπ. Ξεν. Κυν. 9, 13.

τρί-σπονδος, ον, ὁ τρὶς χυθεὶς ἐν εἴδει σπονδῆς, τρ. χοαί, τριπλῆ σπονδὴ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν, ἐκ μέλιτος, γάλακτος καὶ οἴνου, χοαῖσι τρισπόνδοις τὸν νέκυν στέφει Σοφ. Ἀντ. 431, πρβλ. Ὀδ. Λ. 26.

τρισσάκις [ᾰ], ἐπίρρ., τρίς, τρεῖς φοράς, Ἀνθ. Π. 5. 195, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὁμ. Ἰλ. Σ. 599, ὁ αὐτ. ἐν Ἱστ. 1, 200.

τρισσάτιος [ᾰ], α, ον, ποιητ. ἀντὶ **τρισσὸς** (πρβλ. **μεσσάτιος**), Ἀνθ. Π. 6. 12.

τρισσαχῇ, ἐπίρρ., εἰς τρία μέρη, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 28.

τρισσεύω, ποιῶ τι τρὶς ἢ ἐκ τρίτου, Ἑβδ. (Α' Βασ. Κ', 19, 20), πρβλ. **τρισσόω**. **ΙΙ.** νικῶ εἰς τρεῖς ἀγῶνας, πρῶτος ἐτρίσσευσεν, στάδιον, (δί)αυλον, ὅπλον Εὐσέβ. ἐν Κραμ. Παρισ. Ἀν. τ. 2, σ. 145, 15.

τρισσόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τριῶν μερῶν, τρισσόθεν εἰσορόω πολυτερπέα νῶτα θαλάσσης Ἀνθ. Π. 9. 651.

τρισσο-κέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς, τρισσοκέφαλος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας Ὀρφ. Ἀργ. 974 (μετὰ τῆς παραληγούσης μακρᾶς, ὅθεν ἡ διάφ. γραφὴ **τρισσοκάρηνος**.)

τρισσός, ή, όν· νεώτερ. Ἀττ. **τριττὸς** (Πλάτ. Νόμ. 782D)· Ἰων. **τριξὸς** (ὃ ἴδε), πρβλ. **διξός·** (τρίς)·—τριπλοῦς, Λατ. triplex, Ἡσ. Ἀποσπ. 68. 2, Εὐρ. κλπ.· τρισσὸν ζεῦγος τρισσῶν θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 924.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Ἀνθ. Π. 12. 123, Διον. Ἁλ., κλπ. **ΙΙ.** ἐν τῷ πληθ., = **τρεῖς**, Πινδ. Π. 8. 115, Σοφ. Ο. Τ. 164, Ο. Κ. 479, Πλάτ. Πολ. 504A, κλπ.· πρβλ. **τριφάσιος**.

τρισσο-φαής, ές, μὲ τριπλοῦν φῶς, περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 35, 166.

τρισσοφεγγής, ές, ὁ ἐκπέμπων τριπλοῦν φέγγος, τριλαμπής, Εὐαγγελισταὶ τρισσοφεγγοῦς οὐσίας Ἰωάν. Δαμασκ. ΙΙΙ, 837, 836.

τρισσοφεγγόφωτος, ον, = τῷ προηγ., Ἰω. Δαμασκ. Ι, σ. 680C.

τρισόφωτος, ον, ὁ ἐκπέμπων τριπλοῦν φῶς, φαῦσις Παῦλ. Σιλλ. Θερμ. Πυθ. 187.

τρισσόω, ποιῶ τρισσόν, τριπλασιάζω, Γρηγ. Ναζ. σ. 224. **ΙΙ.** = **τρισσεύω**, Ι, (Ἑβδ. (Γ' Βασ. ΙΗ', 34, ἔνθα ἐτρίσσευσαν ἀμέσως ἀκολουθεῖ).

τρι-στάδιος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ ἔκτασιν τριῶν σταδίων, Πλάτ. Κριτί. 115E, Διον. Ἁλ. 1. 34, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 41.

τρί-σταθμος, ον, τριπλοῦς, τριπλάσιος τὸ βάρος, τὸν χαλκὸν πρὸς τὸν χρυσὸν τρίσταθμον ἀλλάττονται Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 458.

τρισ-τᾰλαίπωρος, ον, τρὶς ταλαίπωρος, σφόδρα δυστυχής, οὐαί σοι, τρισταλαίπωρε ἄνθρωπε καὶ τρισάθλιε Νείλου Ἐπιστ. 2, 164, σ. 198B.

τρι-στάσιος [ᾰ], **ον·**—τρ. πρὸς χρυσίον, ἀξίζων τρὶς τόσον ὅσον εἶναι τὸ βάρος αὐτοῦ εἰς χρυσόν, Ἀρρ. Ἰνδικ. 8. 13.

τρι-στάτηρος [ᾰ], **ον,** ὁ ἔχων ἀξίαν τριῶν στατήρων, τριστάτηρος χλαμὺς Πολυδ. Ϛ', 165.

τρι-στάτης [ᾰ], **ου, ὁ,** ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, πρωθυπουργός, Τουρκ. «βεζίρης», Ἑβδ. (Δ' Βασ. Ζ', 2, πρβλ. Δαν. Ε', 29).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 29.

τρί-στεγος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν στεγῶν, τριώροφος, «τρίπατος», Διον. Ἁλ. 3. 68. **ΙΙ.** τὸ τρ. (ἐξυπακ. οἴκημα), τὸ τρίτον πάτωμα, Πράξ. Ἀποστ. κ', 9·— ὡσαύτως **τριστέγη**, ἡ, Ἀρτεμίδ. 4. 46.

τρι-στέλεχος, ον, ὁ ἔχων τρία στελέχη, τὸ ἔμφυὲς τριστέλεχον Εὐστ. Πονημ. 226. 80.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 87 καὶ 88.

τριστιχία, ἡ, τρεῖς σειραί, τριπλῆ σειρά, φαλάγγωσις δέ ἐστιν, ὅταν διστιχία ἢ τριστιχία τῶν ὑπεκφυομένων τριχῶν ἢ ἐν τῷ ἄνω ἢ ἐν τῷ κάτω βλεφάρῳ Γαλην. 14. 771. **2)** ἕνωσις τριῶν στίχων, τρ. ἰαμβικὴ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 324.

τρί-στῐχος, ον, = **τρίστοιχος**, κριθαὶ τρ., ἐκ τριῶν σειρῶν, Πλούτ. 2. 906B.

τρι-στοιχί, ἐπίρρ., εἰς τρεῖς σειράς, Ἰλ. Κ. 473·—**τριστοιχεὶ** Ἡσ. Θεογ. 727.

τρί-στοιχος, ον, ὁ ἐκ τριῶν σειρῶν συγκείμενος, εἰς τρεῖς σειρὰς διατεταγμένος, ἐν δὲ ἑκάστῃ σμερδαλέη κεφαλή, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες, πυκνοὶ καὶ θαμέες, περὶ τῶν κεφαλῶν τῆς Σκύλλης καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ὀδόντων, Ὀδ. Μ. 91, Κτησ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 53, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 2. **ΙΙ.** Παρὰ ποιηταῖς, τριπλοῦς, μαστός, βόθρος Ἀνθ. Π. 9. 668, Ὀρφ.· τρ. κεφαλαί, ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Ἑρμησιάναξ. 3. 12· τρ. χείλεα Ὀππ. Κυν. 3. 413. **ΙΙΙ.** ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν στοιχείων, δηλ. γραμμάτων, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. ΙΙΙ, 305C, D.

τρί-στομος, ον, ὁ ἔχων τρία στόματα, αἰχμὴ Ἀνθ. Π. 6. 167, πρβλ. **δίστομος**.

τρί-στροφος, ον, τρὶς ἐστραμμένος, δηλ. καλῶς συνεστραμμένος, λίνον Ὀρειβάσ. 25, ἔκδ. Mai. **2)** ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν στροφῶν, Σχόλ. Πινδ. 1. 3.

τρί-στῦλος, ον, ἔχων τρεῖς στύλους, Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος σ. 6.

τρί-στωος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς στοάς, Προκόπ.

τρῐσυλλᾰβέω, τρισύλλαβός εἰμι, συγκείμενος ἐκ τριῶν συλλαβῶν, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 21.

τρῐσυλλᾰβία, ἡ, τὸ συνίστασθαι ἐκ τριῶν συλλαβῶν, Πλανούδ. Γραμμ., Πορφυρ. Προσῳδ. 110.

τρῐ-σύλλᾰβος, ον, ὁ ἐκ τριῶν συλλαβῶν συγκείμενος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 17, Λουκ. Φιλοψ. 35· ἐπίρρ. **-βως**, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 360. — Ὡσαύτως **τρισυλλαβιαῖος, α, ον,** Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 225, 13.

τρῐ-σύνθετος, ον, ὁ τριχῶς σύνθετος, ἐκ τριῶν σύνθετος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 540.

τρῐσ-ύπᾰτος, ον, ὁ, ὁ τρὶς ὑπατεύσας, ὁ τρεῖς φορὰς γενόμενος ὕπατος, Πλουτ. Γάλβ. 22, Ἀπη. Ἐμφυλ. Πολ. 1. 96.

τρισ-υπόστᾰτος, ον, ὁ ἐκ τριῶν ὑποστάσεων, τὸ τρισυπόστατον τῆς θείας ἐνάδος Μεθόδ. 352C· τρ. θεότης 393· ἐνάδα τρισυπόστατον Διονύσ. Ἀρεοπ. 212C, κλπ.

τρίσ-φυλλον, τό, ποιητ. ἀντὶ **τρέφυλλον**, ναὶ μὴν καὶ τρίσφυλλον ὀππάζεο Νικ. Θηρ. 520.

τρισ-χημάτιστος, ον, ὁ κατὰ τρεῖς τρόπους σχηματιζόμενος, Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. τ. VI, σ. 506-7.

τρί-σχημος, ον, ὁ τριττὸς τὸ σχῆμα, ἔχων τρία σχήματα, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 307.

τρισ-χῐδής, ές, ὁ εἰς τρία ἐσχισμένος, Ὀρειβάσ. σ. 42, 53, ἔκδ. Mai.

τρισ-χῐλιέτης, ες, ὁ ἐκ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ἀποτελούμενος, Ἱεροκλ. σ. 362.

τρισ-χίλιοι [χῑ], **αι, α,** τρεῖς χιλιάδες, Ἰλ. Υ. 221, Ἡρόδ., κλπ.·—ἐν τῷ ἑνικῷ μετὰ περιληπτικοῦ οὐσιαστ., ἀσπὶς τρισχιλία Λόγγος 3. 1. **ΙΙ.** οἱ τρισχίλιοι, ἐν Ἀθήναις οἱ 3000 ἄνδρες οἱ ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐκλεχθέντες, Λυσί. 143. 42, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 18.

τρισχῑλιοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, τρισχιλιοστῷ ἔτει Πλάτ. Φαῖδρ. 249A.

τρισχῑλιο-τρισμύριοι, αι, α, τριάκοντα τρεῖς χιλιάδες, Τζέτζ. Ἱστορ. 3, 67, πρβλ. τὸ τοῦ Θεοκρ. 17, 83· τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν.

τρισχῑλιο-φόρος, ον, ἐπὶ ὁλκάδος, ἡ χωροῦσα τρεῖς χιλιάδας (μέτρα), τῶν ὁλκάδων αἱ μέχρι τρισχιλιοφόρων Διον. Ἁλ. 3. 44.

τρί-σχιστος, ον, ἐσχισμένος εἰς τρία, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 346· — **τρισχίστη, ἡ,** = Αἰγυπτία στυπτηρία, Ἐρωτιαν.

τρί-σχοινος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τριῶν σχοίνων, πρβλ. Plin. H. N. 5. 24.

τρῐσώμᾰτος, ον, ὁ ἔχων τρία σώματα, Λατ. tricorpor, ἐπὶ τοῦ Γηρυόνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 870· ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Εὐρ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 24, πρβλ. 1274· τρ. ἀλκά, ἡ Χίμαιρα, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 204.

τρίσωμος, ον, = τῷ προηγ., Ἀκύλας ἐν Ἱερ. Μ', 12 (Παλ. Διαθ.)

τρι-τάγιον, τό, ἡ τρὶς προσφερομένη εἰς τὰ ζῷα ταγή, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 480, ἔκδ. Β.

τρῐτᾰγωνιστέω, εἶμαι τριταγωνιστής, Δημ. 314. 12· ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δὲ ἐθεώρουν 315. 18, κλπ.· τριταγωνιστῶν Ἀριστοδήμῳ ἐν τοῖς Διονυσίοις διετέλει Πλούτ. 2. 840A.

τρῐτ-ᾰγωνιστής, οῦ, ὁ, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ ὑποκριτὴς ὁ ὑποδυόμενος τὸ τρίτον ἢ κατώτατον πρόσωπον, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀντιφάνους· λέγεται ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους ἐπὶ τοῦ Αἰσχίνου, 270. 12., 297. 26.

τρῐταΐζω, πάσχω τριταῖον πυρετόν, δίδοται δὲ τοῖς τριταΐζουσι πιεῖν Διοσκ. 4. 61.

τρῐταϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τριταῖον πυρετόν, ὅμοιος πρὸς τοιοῦτον πυρετόν, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστων 2. 19. — Ἐπίρρ. **τριταϊκῶς**, Ἀέτιος 12. 37.

τριταιο-γενής, ές, ὃν παράγει ὁ τριταῖος πυρετός, ἀλγήματα Ἱππ. Κωακ. Προγν. 135. — Ἐπίρρ. **-νῶς**, αὐτόθι 167.

τρῐταῖος, α, ον, (τρίτος) ὁ γινόμενος κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν· συνάπτεται δὲ μετὰ ῥημάτων ὡς κατηγορούμ. τοῦ ὑποκειμένου, τριταῖοι ἐγένοντο ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἡρόδ. 6. 120, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1250, Θουκ. 1. 61, 3. 3, κλπ.· τρ. ἄνεμος, ὁ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐσόμενος, σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον ἔμαθον, «τὸν εἰς τρίτην ἡμέραν μέλλοντα πνεῖν» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 7. 25· ἐσβεβληκὼς .. τριταῖος ἐς Μηλιέας, πρὸ τριῶν ἡμερῶν, Ἡρόδ. 7. 196, πρβλ. 15. 33, 11. **II**. ὁ διαρκῶν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, τρ. κηρύσσειν θυσίαν Εὐρ. Ἠλ. 171· τρ. ἐκφορὰ Πλάτ. Νόμ. 959A. **2**) ὁ τριῶν ἡμερῶν, περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια τριταῖα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 344· φίλος τρ. Θεόκρ. 29. 18· τρ. γενόμενος, ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ τρίτη ἡμέρα μετὰ τὸν θάνατόν του, Ἡρόδ. 2. 89· ᾠὰ τρ. ὄντα Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 2, πρβλ. **τεταρταῖος**. **3**) **τριταῖος** (ἐξυπακ. πυρετός), ὁ, ὁ κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν ἐπανερχόμενος διαλείπων πυρετός, Ἱππ. Ἀφορ. 1248, Πλάτ. Τίμ. 86A. **III**. καθόλου ἀντὶ τοῦ **τρίτος**, τρ. φέγγος, ἡμέρα Εὐρ. Ἑκάβ. 32, Ἱππόλ. 375· ἐς τὴν τριταίην Ἱππ. 156A· πρβλ. **δευτεραῖος**.

τρῐταιο-φυής, ές, ὁ ἔχων τὴν φύσιν ἢ τὰς ἰδιότητας τριταίου πυρετοῦ, τριταιοφυὴς πυρετὸς Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. τὸ α' 941, κλπ.

τρῐτᾰλαντιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Αἰμίλ. 33, Φίλων Βελοπ. 51D, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 547.

τρῐτάλαντος [τᾰ], ον, ὁ ἐκ τριῶν ταλάντων, πρὸς τρία τάλαντα ἰσοδύναμος, βάρος Ἀριστοφ. Λυσ. 338· λίθος τρ., ζυγίζων τρία τάλαντα, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208C. **2**) ἔχων ἀξίαν τριῶν ταλάντων, οἶκος Ἰσαῖ. 39. 42, 40. **III**. **τριτάλαντον**, τό, ποσὸν χρηματικὸν ἐκ τριῶν ταλάντων, Πολυδ. Ϛ', 165. — Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 547.

τρῐτάλᾱς, **-τάλαινα**, **-τάλᾰν**, τρὶς δυστυχής, τρισάθλιος, Εὐρ. Ἱππ. 739, Ἀνθ. Π. παράρτ. 102. 1, κλπ.

τριταμόριον, τό, = **τριτημόριον**, Ἀρχιμήδ. ἔκδ. Heib. τ. 1, σ. 468, 470, κτλ., τ. 2, σ. 12, 134, 136, κλπ.

τρῐτάνυστος [ᾰ], ον, τρὶς τανυσθείς, τρὶς τεταμένος, λίαν μακρός, μακρότατος, καὶ δόνακα τριτάνυστον Ἀνθ. Π. 6. 192.

τρῐταρτημόριον, τό, = τρία τεταρτημόρια, «οἱ δ' ἐξ (χαλκοῖ) τριτημόριον, ὅτι τὰ τρία μέρη ἐστὶ τοῦ ὀβολοῦ· οἱ δὲ καὶ τριταρτημόριον αὐτοὺς ὠνόμαζον ὡς τρία τεταρτημόρια ἔχοντας» Πολυδ. Θ', 65.

τρῐτᾰτος, η, ον, κατὰ ποιητικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ **τρίτος**, ὡς τὸ **μέσσατος** ἀντὶ **μέσος**, Ἰλ. Δ. 252, Ξ. 117, κλπ.· **τριτάτην**, ἀπολ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1212. 14.

τρῐτάω, μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ., **τριτόωσα** σελήνη, τριῶν ἡμερῶν, ἐπὴν τριτόωσαν περὶ κύκλος ἑλίσσῃ, «τριταίαν οὖσαν ἀπὸ τῆς συνόδου» (Σχόλ.), Ἄρατ. 796.

τρῐτ-έγγονος, ὁ, καὶ **τρῐτε-γγόνη**, ἡ, ἔγγονος ἢ ἐγγόνη τρίτου βαθμοῦ, Λατ. trinepos, trineptis, Γλωσσ.

τρῐτεῖα, τά, τὸ τρίτον βραβεῖον, ἡ τρίτη θέσις· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **πρωτεῖα**, **δευτερεῖα**, **ἀριστεῖα**, Πλάτ. Φίληβ. 22E· ἐν τῷ ἑνικῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758,-59.

τρί-τειχος, ον, ὁ ἔχων τριπλοῦν τεῖχος, δίτειχος, τρίτειχος Κραμήρου Ὀξων. Ἀν. τ. 2, σ. 265.

τρῐτεύς, έως, ὁ, τὸ τρίτον μέρος μεδίμνου, δηλ. ἑκκαίδεκα χοίνικες, Πολυδ. Δ', 168, Συλλ. Ἐπιγρ. 1058A. 61, 63· ἴδε Böckh σ. 123, καὶ πρβλ. **ἑκτεύς**.

τρῐτευτής, οῦ, ὁ, ὁ λαμβάνων ἀξίωμα διὰ τρίτην φοράν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3490.

τρί-τευχος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν βιβλίων (Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, Κριτῶν καὶ Ῥούθ), Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 982D.

τρῐτεύω, λαμβάνω ἀξίωμα διὰ τρίτην φοράν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3491, 3495.

τρῐτημοριαῖος, ον, = **τριτημόριος**, τριτημοριαία δίεσις Ἀριστείδ. Κοϊντ. περὶ Μουσ. σ. 20.

τρῐτημορίζω, διαιρῶ εἰς τρία μέρη, Γλωσσ.

τρῐτη-μόριος, α, ον, ἴσος πρὸς τὸ τρίτον μέρος, μετὰ γεν., τριτημορίη ἡ Ἀσσυρίη τῆς ἄλλης Ἀσίης Ἡρόδ. 1. 192. **II**. ὡς οὐσιαστ., **τριτημόριον**, τό, τὸ τρίτον μέρος, τὸ ἐν τρίτον, Ἡρόδ. 9. 34, Θουκ. 2. 98, Πλάτ., κλπ.· πρβλ. **τριπλάσιος** II. **2**) νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς ἓξ **χαλκοῦς**, Πολυδ. Θ', 65, 66· πρβλ. **τριτήμορον**. **3**) ἐν τῇ Μουσικῇ τὸ τρίτον τοῦ τόνου, Chappell Anc. Mus. σ. 203.

τρῐτημορίς, ίδος, ὁ, = **τριτημόριον**, Ἡρόδ. 1. 211, 212., 7. 121.

τρῐτήμορον, τό, **τριτημόριον**, (2), Φιλήμων ἐν «Πιττοκοπουμένῳ» 1, ἐν «Σαρδίῳ» 2.

τριτέρενες, οἱ, τρίτον ἤδη ἔτος εἴρενες ὄντες, Ἐπιγρ. Θουρίας, L. et F. 302.

τρῐτο-βάμων [ᾰ], ον, ὁ ἀποτελῶν τρίτον πόδα, ἁ τριτοβάμονος χερὶ δευομένα βάκτρου γεραιῷ κάρᾳ; (ὁ Paley ἔχει ἁ τριβάμων κτλ. καὶ ἀποδίδει τὴν λέξιν οὐχὶ εἰς τὸ βάκτρον, ἀλλὰ εἰς τὸν φέροντα τὸ βάκτρον) Εὐρ. Τρῳ. 276· πρβλ. **τρίπους** II.

Τρῑτο-γένεια, ἡ, (ΓΕΝ, **γίγνομαι**) — ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 515., Θ. 39., Χ. 183, Ὀδ. Γ. 378, Ἡσ. Θεογ. 895, 924, Συλλ. Ἐπιγρ. 6280A. 1. (Ἐκ τῆς λίμνης Τριτωνίδος ἐν Λιβύῃ, ἐξ ἧς κατὰ παλαιὸν μῦθον ἡ θεὰ ἐγεννήθη, Εὐρ. Ἴων 872, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 180· ἢ ἐκ τοῦ Τρίτωνος, χειμάρρου ἐν Βοιωτίᾳ, Παυσ. 9. 33, 7, πρβλ. Ἀπολλόδ. 1. 3, 6· ἢ ἔκ τινος πηγῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. 8. 26, 6. Κατ' ἄλλους **τριτὼ** εἶναι Αἰολ. λέξις σημαίνουσα κεφαλὴν (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 989, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 519), καὶ οὕτω **τριτογένεια** εἶναι ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς (τοῦ Διὸς) γεννηθεῖσα, Welcker Tril. σ. 283, 494· ἀλλ' ἡ λέξις **τριτὼ** ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης εἶναι ἀμφίβολος· ὁ δὲ μῦθος τῆς τοιαύτης γεννήσεως δὲν εἶναι ἀρχαιότερος τῆς τοῦ Ἡσ. Θεογ. 924, Ὕμν. Ὁμ. 28· μάλιστα ὁ μῦθος δὲν φαίνεται πλήρης πρὸ τοῦ Στησιχόρου, ὡς βεβαιοῖ ὁ Σχόλ. Ἀπολλ. τοῦ Ῥοδ. Δ. 1310, πρβλ. Müller Orchom. σ. 355, Kleine Στησιχ. Ἀποσπ. 76. Ἕτεροι ἑρμηνεύουσι **τριτογένεια**, ἡ γεννηθεῖσα τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ μηνός, Ἴστρος παρ' Ἁρποκ. ἐν λ. **Τριτόμηνις**, Φώτ.· ἢ ἡ γεννηθεῖσα τρίτη (τρίτον τέκνον) μετὰ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, Σουΐδ. ἐν λ.· ἢ ὡς παριστάνουσα τὴν φύσιν, ἡ γεννωμένη τρὶς τοῦ ἔτους, Διόδ. 1. 12· ἢ ἐπειδὴ αὐτὴ ἐθεωρεῖτο ἡ ἐπινοήσασα τοὺς τρεῖς κυρίους δεσμοὺς τοῦ κοινωνικοῦ βίου, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 48. **II**. Ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ, ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ **τρία** καὶ τοῦ ἰσοπλεύρου τριγώνου, Πλουτ. 2. 381F· πρβλ. **τρεῖς**, **τριάς**.

Τρῑτο-γενής, έος, ἡ, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ προηγ., Ὕμν. Ὁμ. 28. 4, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1189· ἀλλὰ διαστέλλεται ἀπ' αὐτοῦ, παῖς μοι Τριτογενὴς εἴη, μὴ Τριτογένεια Ποιητὴς παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Θ. 39.

Τριτοέκτη, ἡ, ὄνομα ἀκολουθίας ἐκκλησιαστικῆς (τῆς τῶν ὡρῶν), Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 156, 179, 540. ἔκδ. B. — Ἴδε καὶ Δουκάγγ. ἐν λέξ. **κανών**, **τριθέκτη**, **τρίτη**.

τρί-τοκος, ον, ὁ τίκτων τρὶς ἢ τρία συγχρόνως, Λῆμμα ἐν Ἀνθ. Παλ. 9. 430· τὸ ῥῆμα **τριτοκέω** ἐν αὐτῷ τῷ ἐπιγράμματι. — Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', 541-2.

τρῐτό-μηνις, ιδος, ἡ, ἀντὶ ἡ τρίτη τοῦ μηνός, ἐν Ἀθήναις ἱερὰ τῆς Παλλάδος, Λυκοῦργ. παρ' Ἀποκρ., Φώτ., A. B. 306. — Ἴδε Χ. Χαρ. τωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 377.

τρίτομος, ον, ὁ εἰς τρία τεμάχια τετμημένος· ὡς οὐσ., **τρίτομον**, τό, τεμάχιον ταριχευμένου ἰχθύος, Γλωσσ.

τρίτονος, ον, ὁ ἐκ τριῶν τόνων· **τρίτονον**, τό, ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν συστημάτων, Εὐκλείδ. Ἁρμον. 8C.

τρῐτόομαι, Παθητ., διαιροῦμαι εἰς τρία μέρη, Πορφύρ. πρὸς Μάρκελλ.

τριτοπαιών, ῶνος, ὁ, τρίτος παιών, Τζέτζ. εἰς Κραμήρ. Ἀν. τ. 3, σ. 314, 6.

τρῐτο-πάτωρ, [ᾰ], ορος, ὁ, πατὴρ ἐν τῷ τρίτῳ βαθμῷ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 376. **II**. περὶ τοῦ **Τριτοπάτορες** οἱ ἐλατρεύοντο ἐν Ἀθήναις, ἴδε Φανόδημ. 4, Κλειτόδημ. 19, κλπ., Λοβέκ. ἐν Ἀγλαοφ. 760 κἑξ.

τρῐτο-προσώπως, Ἐπίρρ., ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ, κατὰ τρίτον πρόσωπον, Θεοδοσ. Γραμμ. 143, 10.

τρίτος, [ῐ], η, ον, (ἴδε **τρεῖς**), Λατ. tertius, Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε, αὐτὸς τρίτος, δηλ. μετὰ δύο ἄλλων, Ὀδ. Υ. 185, πρβλ. Ξ. 471· οὕτω, τρίτος αὐτὸς (ἴδε **αὐτὸς** I. 6)· τρίτος γίγνομαι, δηλ. τρίτος ἐν ἀγῶνι, νικῶ τρίτος, Ἰσοκρ. 353D· — ἡ λ. **τρίτος** συχνάκις φαίνεται ὡς συμπληρωτικὴ καὶ τελειωτική· π. χ. ἡ τρίτη καὶ τελευταία σπονδὴ ἐγένετο εἰς τιμὴν Διὸς τοῦ Σωτῆρος, Διὸς σωτηρίου σπονδὴ τρίτου κρατῆρος Σοφ. Ἀποσπ. 375 (ἴδε **σωτὴρ** I. 2, καὶ πρβλ. **τριτόσπονδος**)· ἐγχεῖ κἀπιδόα τρίτον παιῶν', ὡς νόμος ἐστὶν Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 2· ὅθεν μεταφορ., Κράτος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ.. Ζηνὶ Αἰσχύλ. Χο. 244, πρβλ. Εὐμ. 759, Ἱκέτ. 27, Ἀποσπ. 52· τρίτην ἐπενδίδωμι (ἐξυπακ. πληγήν), τὴν τρίτην καὶ τελειωτικήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1386· Ἐρινὺς .. αἷμα πίεται, τρίτην πόσιν, δηλ. τὸ αἷμα τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου· πρώτη δὲ πόσις ὑπῆρξεν ἡ τοῦ αἵματος τῶν τέκνων τοῦ Θυέστου καὶ δευτέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 578, πρβλ. 1065 κἑξ.

II. **τρίτη** μετὰ τοῦ **ἡμέρα** ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἡ μετὰ τὴν αὔριον· ἐς τρίτην ἡμέραν Ἀριστοφ. Λυσ. 612· εἰς τρίτην Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἀγχίσῃ» 1· τῇ τρίτῃ Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 17, κλπ.· τρίτη καὶ τετάρτη ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 4. 8, 21, κλπ. — ἀλλά, χθὲς καὶ τρ. ἡμέραν, χθὲς καὶ προχθές, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3. 11· διὰ τρίτης κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, διαρκούσης τῆς τρίτης ἡμέρας, Αἰλ. περὶ Ζῴων 4. 57· ἢ κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Ἱππ. 779F. **2**) μετ' ἄλλων οὐσιαστικῶν, ἅτινα παραλείπονται, ἡ τρίτη (ἐξυπακ.

χορδή), ἡ τρίτη χορδὴ τοῦ ἑπταχόρδου, = ἡ παραμέση, Ἀριστ. Προβλ. 19. 32, Πλούτ. 2. 1137D·— ἡ τρίτη (ἐξυπακ. πληγή), τὸ τρίτον κτύπημα, ἴδε ἀνωτ. I· — ἡ τρίτη (ἐξυπακ. μερίς), τὸ τρίτον μέρος νομίσματος ἢ βάρους, Ἡσύχ., Φώτ.·— τρίτον ἡμίδραχμον, δύο δραχμαὶ καὶ ἡμίσεια, Ἁρποκρ. **III.** **τρίτον** ὡς ἐπίρρ., κατὰ τρίτον λόγον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52, Σοφ. Ἀντ. 55, Ἀποσπ. 69, Εὐρ., κλπ.· πρῶτον μὲν .., δεύτερον δὲ .., τρίτον δὲ .. Πλάτ. Πολ. 358C· — παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε τὸ τρίτον (ἤ, ὡς γράφει ὁ Wolf, τοτρίτον), Ἰλ. Γ. 225, Ζ. 186, κλπ.· οὕτω καὶ Ἡρόδ. 1. 55, Ἀριστοφ. Ἀχ. 997, Θουκ., κλπ.· ὡσαύτως, ἐκ τρίτου Πλάτ. Τίμ. 54B· ἐκ τρίτων Εὐριπ. Ὀρ. 1178, Πλάτ. Γοργ. 500A·— ὁ ὁμαλὸς ἐπιρρηματικὸς τύπος **τρίτως** πρῶτον ἐν Πλάτ. Τιμ. 56B, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 311. **IV.** τὸ τρίτον μέρος Ἰσοκρ. 270A, κλπ.· τὸ τρίτον Λουκ. Τόξ. 46· ἐπὶ τῷ τρίτῳ, κατὰ τὸ τρίτον σάλπισμα, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 2, 4. **V.** **τρίτα**, τά, **1)** (ἐξυπακουομ. τοῦ ἱερά), θυσία ὑπὲρ τοῦ τεθνεῶτος γινομένη τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν κηδείαν, Ἰσαῖ. περὶ Μενεκλ. Κλήρου § 37, Πολυδ. Η', 146. **2)** τὰ τρίτα λέγειν τινί, ὡς τὸ τριταγωνιστεῖν τινι, Δημ. 418. 5, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 613· ὁ κακοήθης τρίτα λέγει Μένανδρ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 2.17. **3)** ἅρματι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτα Εὐρ. παρὰ Πλουτ. Ἀλκ. 11. (Σανσκρ. tritiya).

Τρίτος, ὁ, μὴν Φωκέων, ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν **Ποιτροπίῳ**, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et. F. 50.

τρῐτόσπονδος, ον· — τριτόσπονδος αἰών, βίος καθ' ὃν ἔκαμέ τις καὶ τὴν τρίτην σπονδὴν (εἰς Δία τὸν Σωτῆρα), δηλ. τελεία εὐδαιμονία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 245, πρβλ. **τρίτος I, σωτὴρ** I. 2.

τρῑτό-σπορος, ον, ὁ σπαρεὶς διὰ τρίτην φοράν, τρ. γονή, ἡ τρίτη γενεά, Αἰσχύλ. Πέρσ. 818.

τρῐτο-στάτης, ου, ὁ, ὁ ἱστάμενος τρίτος (μετὰ τὸν κορυφαῖον) ἐν τῷ χορῷ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 11, 4, Πολυδ. Δ', 106·— θηλ. **τριτοστάτις, ιδος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 411.

τριττός, ή, όν, Ἀττικ. ἀντὶ **τρισσός**.

τριττύᾱ, ἡ, = **τριττὺς** II, «τριττύα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς θυσία ἐκ τριῶν ζῴων, οἷον δύο μήλων καὶ βοὸς ὡς Ἐπίχαρμος· ἢ βοός, αἰγὸς καὶ προβάτου· ἢ κάπρου, κριοῦ καὶ ταύρου» Φιλήμονος Λεξικ. Τεχνολογ. σελ. 168 Osann., πρβλ. Ἴστρον 34· οὕτω καὶ **τρικτεύα** (πιθανῶς ἡμαρτημένως ἀντὶ **τρικτύα**), Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 34, ἴδε Böckh σ. 811· καὶ ὁ Achrens εἰς Σώφρονα (Ἀποσπ. 33) διορθοῖ **τρικτύα** ἀντὶ **τρίκτοι**· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ **τρίκτειρα, (τρικτεῖρα** Schm.)· «θυσία Ἐνυαλίῳ· θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα».

τριττυαρχέω, εἶμαι τριττύαρχος, ἀρχηγὸς **τριττύος** (III), Πλάτ. Πολ. 475A.

τριττύ-αρχος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς **τριττύος** (III), Πολυδ, Θ', 109· **τριττυάρχης**, παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 768, 13 «τριττυάρχης, ὁ ἄρχων τῆς τριττύος».

τριττύς, ύος, ἡ, (φέρεται **τριτὺς** ἐν Τιμ. Λεξ. Πλάτ.), Ἀττ. πληθυντ. **τριττῦς** Ἁρπ.·— ὁ ἀριθμὸς τρία, τριάς, Λατιν. ternio, Ἡσύχ., Φώτ. **II.** ὡς τὸ **τριττύα**, θυσία τριῶν ζῴων μάλιστα ἐπὶ σεμνοπρεποῦς ὁρκωμοσίας, ὡς τὸ παρὰ Ρωμαίοις suovetaurilia,— θυσία κάπρου, τράγου καὶ κριοῦ, Ἀριστοφ. Πλ. 820· ταύρου, τράγου καὶ κριοῦ, Καλλ. Ἀποσπ. 403· ταύρου, τράγου καὶ κάπρου, Ἴστρ. παρὰ Φωτ.· δύο προβάτων καὶ βοός, Ἐπίχ. παρ' Εὐστ. 1676. 37· πρβλ. Ὀδ Λ. 131. **III.** ἐν Ἀθήναις τὸ τρίτον τῆς φυλῆς, Δημ. 184. 10, Αἰσχίν. 58. 8, Ἀριστ. Ἀποσπ. 347, 349. (Ὁ Αἰολ. τύπος **τριπτὺς** ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ Λατ. tribus, πρβλ. Δίωνος Κασσ. Ἀποσπ. 1. 1).

τρῑτώ, ἡ, = **κεφαλή**, ἴδε ἐν λ. **Τριτογένεια**. **II.** **Τρῑτώ, οῦς**, ἡ, = **Τριτογένεια**, Ἀνθ. Π. 6, 194.

Τρίτων [ῑ], **ωνος**, ὁ, θαλάσσιος θεός, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, Ἡσ. Θεογ. 930, κλπ.· ἢ τοῦ Νηρέως, Λυκόφρ. 886·— μεταγεν. ἐν τῷ πληθ. **Τρίτωνες**, κατώτερον γένος θαλασσίων θεῶν ἐχόντων οὐρὰς ἰχθύων ἢ (ἐνίοτε) ἵππων, Μόσχ. 2. 123, Παυσ. 9. 21, 1, κλπ. **2)** ὁ θεὸς τῆς ἐν Λιβύῃ λίμνης Τριτωνίδος, Ἡρόδ. 4. 179, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1552, ἴδε Müller Orchom. σ. 351. **II.** ποταμὸς ἐν Λιβύῃ ἑνώνων τὴν λίμνην Τριτωνίδα μετὰ τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 4. 178, 191, Αἰσχύλ. Εὐμ. 293· ποταμὸς Τρίτωνος = Νεῖλος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 269, πρβλ. Λυκόφρ. 576. **2)** ὀρεινὸς ποταμὸς ἢ χείμαρρος ἐν Βοιωτίᾳ ῥέων εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην, Στράβ. 407, Παυσ. 9. 33, 7· ἴδε Müller Orchom. σ. 45.

Τρῑτωνιάς λίμνη, ἡ, ἡ ἐν Λιβύῃ λίμνη Τριτωνίς, Εὐριπ. Ἴων 872.

Τρῑτώνιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τρίτωνα, οἶδμα Ὀρφ. Ἀλ. 23. 6.

Τρῑτωνίς, ίδος, ἡ, λίμνη ἐν Λιβύῃ περίφημος διὰ τοὺς ἀρχαίους περὶ αὐτῆς Ἑλληνικοὺς μύθους Πινδ. Π. 4. 36, Ἡρόδοτ. 4. 178· πρβλ. **Τριτογένεια**. **2)** πηγὴ ἐν Ἀρκαδίᾳ σχετιζομένη μυθολογικῶς πρὸς τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, Παυσ. 8. 26, 6. **II.** ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς (πρβλ. **Τριτογένεια**), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 109· ἴδε Müller Orchom. σ. 213, 355.

τρίτωσις [ῐ], ἡ, τὸ ποιῆσαί τι ἐκ τρίτου, τρίτην φοράν, τῇ δευτερώσει καὶ τῇ τριτώσει Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 83A. **II.** ἐλάττωσις εἰς τὸ τρίτον, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 427, 446.

τρι-υιωνός, ὁ, = **τρισέγγονος**, Γλωσσ.

τρῐφαής, ές, τριπλοῦν ἐκπέμπων φῶς, τριλαμπής, Συνεσίου Ὕμν. 2. 26.

τρῐφᾰλαγγία, ἡ, τριπλῆ φάλαγξ, ἄγουσι τριφαλαγγίαν παράλληλον Πολύβ. 6. 40, 11, Αἰλιαν. Τακτ. 40.

τρῐφάλαγγος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς **φάλαγγας** (III) ἢ ἁρμοὺς τῶν δακτύλων, κλπ., Μελέτ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. Ὀξων. 3. 120.

τρῐφάλεια, ἡ, (φάλος) περικεφαλαία ἔχουσα τριπλοῦν φάλον, Κόλουθ. 30, ὅστις (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθὴ) ἤθελεν οὕτω νὰ διορθώσῃ τὸ Ὁμηρικὸν **τρυφάλεια**.

τρῐφάλης [ᾰ], **ητος**, ὁ, ἐπιγραφὴ κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφ. δι' ἧς πιθανῶς προσεβάλετο ὁ Ἀλκιβιάδης. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **φάλης, φαλλός**).

τρῐφᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος τριπλοῦς, Διον. Ἀρεοπ. σ. 27.

τρῐφάσιος [ᾰ], **α, ον**, (τρεῖς) τριπλοῦς, Λατ. triplex. Ἡρόδ. 5. 1. **II.** ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ **τριξοί**, σχεδὸν συνών. τῷ **τρεῖς**, Ἡρόδ. 1. 95., 2. 17, κ. ἀλλ.· πρβλ. **διφάσιος**.

τρίφᾰτος [ῐ], **η, ον**, ὁ τρὶς λεχθείς, τριπλοῦς, δραχμάων τρίφατον δεκάδος καταβάλλεο βρῖθος, «τρίλεκτον, οἷον τριπλῆν δεκάδα, τουτέστι τριάκοντα δραχμάς» Νικ. Θηρ. 102.

τρῐφεγγής, ές, = **τριφαής**, Θεόδ Πρόδρ. Ἐπ. σ. 100, Γεώργ. Πισίδ., κλπ.

τρίφεγγος, ον, = **τριφεγγής**, Ἰω. Δαμασκ. III, 840.

τρίφθογγος, ον, ὁ τριπλοῦν ἔχων φθόγγον ἢ φωνῆεν, τὰς διφθόγγους καὶ τὰς τριφθόγγους Τζέτζ. Ἱστ. 12, 244.

***Τριφιόδωρος**, ὁ, ἀληθὴς γραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ γνωστοῦ ἐξ Αἰγύπτου ποιητοῦ (καὶ οὐχὶ **Τρυφιόδωρος**), διότι παράγεται ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Αἰγυπτίας θεᾶς **Τρέφιδος**, τῆς γνωσθείσης ἐκ δύο Ἐπιγρ. τῆς Αἰγύπτου (CIG. 4711 καὶ 4714), ὡς ἐσημειώσατο τοῦτο ὁ Letronne ἤδη τῷ 1841 ἐν τῷ Journ. des Sav. τεύχει τοῦ μηνὸς Μαΐου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ μετὰ 42 ἔτη, καὶ ἀφοῦ ἔγραψε καὶ ὁ Dehèque ἰδίαν περὶ τούτου πραγματείαν ἐν τῷ Annuaire pour l'encour. etc. VIe année, καὶ ἀφοῦ ἐσημειώθη καὶ ἐν τῷ Θησ. Στεφ. (ὄχι ὅμως καὶ ἐν τῷ τοῦ Pape-Benseler λεξικῷ τῶν κυρ. ὀν.), δὲν εἰσήχθη κοινῶς εἰς τὰ διδακτικὰ βιβλία ἡ ὀρθὴ αὕτη γραφή, τὴν συμπεριελάβομεν ἐνταῦθα, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογ. τ. 1, σ. 237.

τριφίλητος [ῐ], Δωρ. **-ᾱτος, ον**, ὁ τρὶς πεφιλημένος, πολυφίλητος, φίλτατος, Ἄδωνις Θεόκρ. 15. 86.

τρῐφορέω, φέρω τρίς, καρποφορῶ τρίς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9. 13·— Παθ., φέρομαι, εἶμαι ἐν χρήσει κατὰ τρεῖς τρόπους, ἐπὶ λέξεων, «οὕτω δὲ καὶ τὸ **μὴν** καὶ **μὲν** καὶ **μὰν** τριφορεῖται» Εὐστάθ. 32. 15.

τρῐφόρος, ον, (ἢ κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 90, 21 **τρίφορος**) ὁ φέρων τρεῖς φοράς, δηλ. ὁ καρποφορῶν τρεῖς φοράς, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 77E.

τρῐφυής, ές, τριπλοῦς τὴν φύσιν, τριττός, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 2. 6, 9· θηρίον ἀλλόκοτον τριφυές τε καὶ τρίμορφον Θεοδ. Ὑρτακ. Ἐπ. 2 ἐν Notices τ. 5, σ. 724, κλπ.

τριφυόν· «τριπλοῦν» Ἡσύχ.

τρῐφύλᾰκος, ον, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν φυλακῶν, τριφυλάκου τῆς νυκτὸς οὔσης Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 252.

τρῐφύλλινος οἶνος, ὁ, Ἰταλικός τις οἶνος, «παραπλήσιον δ' οἷς εἴρηκα καὶ κατὰ τὴν Ἰταλίαν εἶδον ἐν τοῖς περὶ Νεάπολιν καὶ τὸν γειτνιῶντα λόφον αὐτῇ (ἀνάγν. ταύτῃ) τῇ χώρᾳ γινόμενον, ὃν ὀνομάζουσι τριφύλλινον» Γαλην. τ. 13, 871· τριφόλινος παρ' Ἀθην. 26E.

τρῐφύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρίφυλλον**, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 2. 13.

τρῐφυλλίς, ίδος, ἡ, φυτόν τι, τὸ αὐτὸ καὶ **ὀξαλίς**, Διοσκ. π. Εὐπορ. 2. 58.

τρίφυλλον, τό, τὸ νῦν λεγόμενον «τριφύλλι», Ἡρόδ. 1. 132, Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 2 (Ἀθήν. 685A)· ὡσαύτως **τρίφυλλος**, ἡ, Διοσκ. 2. 177.

τρίφυλλος, ον, ὁ ἔχων τρία φύλλα, λωτὸς Διοσκ. 4. 112· πόα Ἡσύχ. ἐν λ. **ὠκύθοον**.

τρίφῡλος, ον, ὁ ἐκ τριῶν φυλῶν, πόλις Διον. Ἀλ. 4. 14· τριφύλους ποιέειν τινάς, διαιρεῖν αὐτοὺς εἰς τρεῖς φυλάς, Ἡρόδ. 4. 161.

τρίφωνος, ον, (φωνή) ὁ ἔχων τρεῖς φωνάς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **τριφάσιοι**.

τρίχᾰ, Ἐπίρρ.· (τρίς) τριχῆ, τριχῶς, εἰς τρία μέρη, Λατ. trifariam, τρίχα κοσμηθέντες, «τριχῶς διαταχθέντες» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 655· τρίχα σφίσιν ἥνδανε βουλὴ Ὀδ. Η. 506· μετὰ γεν., ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, ὅτε δὲ ἦτο ἡ τρίτη φυλακὴ τῆς νυκτός, Μ. 312., Ξ. 483· τρίχα σχίζειν τι, εἰς τρία μέρη, Ἡρόδ.

4. 67· γραῖαν τρ. διαδάσσασθαι Πινδ. Ο. 7. 139· διῄρηται τρ. Ἀρ.στ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 4· πρβλ. καὶ **τριχθά**· ὁ κοινὸς παρὰ τοῖς πεζολόγοις τύπος εἶναι **τριχῇ**, ὃ ἴδε.

τρῐχ-άϊκες [-ᾱῐ-], οἱ, οἱ εἰς τρία διῃρημένοι, δηλ. οἱ Δωριεῖς κληθέντες οὕτως ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν φυλῶν (**Ὑλλαῖοι, Δυμᾶνες, Πάμφυλοι**), Ὀδ. Τ. 177, Ἡσ. Ἀποσπ. 68· πρβλ. Müller Dor. 1. 1, § 8 κέξ., Thirlw. H. of. Gr. 1, παράρτ. 1, Grote 2. 486 (Κατὰ τὸν σχηματισμὸν ἡ λέξις εἶναι ὁμοία τῷ **κορυθάϊξ, -ᾱῖκος**, ὅπερ δύναταί τις νὰ ἀναφέρῃ εἰς √ΑΙΚ, **ἀΐσσω**).

τρίχακτον, τό, = **κτένιον**, Σουΐδ., Φώτ.

τρῐχάλεπτος, ον, λίαν χαλεπός, λίαν ὀργίλος, τριχάλεπτος δαίμων Ἀνθ. Παλατ. 12. 229.

τρίχαλκον, τό, νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς τρεῖς **χαλκοῦς**, τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον Θεοφρ. Χαρ. 10.

τρίχᾱλος, ον, Δωρ. ἀντὶ **τρίχηλος**, κῦμα τρ. = τρικυμία, Αἰσχύλ. Θήβ. 760.

τρίχ-απτος, ον, (θρίξ, ἅπτω) πεπλεγμένος ἢ ὑφασμένος ἐκ τριχῶν, ἀμπεχόναις τριχάπτοις Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 28. **II** τὸ τρ. (ἐξυπακ. ἱμάτιον), λεπτὴ καλύπτρα ἐκ τριχῶν, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΙϚ' 13), πρβλ. Πολυδ. Β', 24., Ι', 32. — Καθ' Ἡσύχ.: «**τριχαπτὸν** (οὕτω)· τὸ βομβύκινον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἁπτόμενον, ἢ πολύτιμον».

τρῐχάρακτος [χᾰ], **ον**, ὁ κεχαραγμένος εἰς τρία, Ψευδοκαλλισθένης σ. 4, σημ. 3.

τρῐχάς, άδος, ἡ, πτηνὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κίχλης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 20.

τρίχειλος, ον, ὁ ἔχων τρία χείλη, Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 291.

τρί-χειρ, ρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρεῖς χεῖρας, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 903.

τριχεύεσθαι, εἰς τρίχας μεταβάλλειν, Καισάρ. σ. 1053, ἔκδ. Mi.

τρῑχῆ, ἐπίρρ., ὁ συνήθης παρὰ πεζογράφοις τύπος τοῦ **τρίχα**· εἰς τρία μέρη, τριχῆ δασάμενος τὴν πόλιν Ἡρόδ. 3. 39 (ἂν καὶ ὁ αὐτὸς ποιεῖται χρῆσιν καὶ τοῦ **τρίχα**)· τρ. διείλοντο τὰς βασιλείας Ἰσοκρ. 120Α, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 253C· τρ. διαστήσασθαι, διανεῖμαί τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 564C, Νόμ. 683D· τοὺς τοξότας τρ. ἐποιήσαντο Ξεν. Ἀν. 4. 8, 15· γίγνεται τὸ στράτευμα τρ. αὐτόθι 5. 10, 16· τρ. νενεμῆσθαι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 8, 2. **II**. κατὰ τρεῖς τρόπους, τριττῶς, Πλάτ. Κρίτων 51Ε. —Γράφεται καὶ **τριχῇ**.

τρῐχη-λάβον, τό, ποιητ. ἀντὶ **τριχολάβιον**, οὐκ ἐᾷ ὄρνυσθαι θαμινὰς τρίχας ἐν βλεφάροισι νυσσούσας εὖτ' ἄν κε τριχηλάβῳ ἐξερύσειας Μάρκελλ. Σιδ. 72.

τρίχηλον· «τρικόρυφον» Ἡσύχ.

τριχθά, Ἐπίρρ., Ἐπικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **τρίχα**, εἰς τρία μέρη, τρ. ᾤκηθεν Ἰλ. Β. 668· τρ. πάντα δέδασται Ο. 189· τρ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν, εἰς τρία τεμάχια, Γ. 363, πρβλ. Ὀδ. Ι. 71.

τριχθάδιος [ᾰ], **α, ον**, τριπλοῦς, Ἀνθ. Παλατ. 5. 244, 260., 9. 482.

τρῐχίας, ου, ὁ, ὁ τετριχωμένος, «τὰ δὲ δούλων πρόσωπα κωμικά, ... κάτω τριχίας ἢ κάτω τετριχωμένος» Πολυδ. Δ', 148 κέξ. **II** μικρότερον εἶδος τοῦ ἰχθύος **τριχίς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 10, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 38, Δωρίων παρ' Ἀθην. 328Ε. **III**. εἷς ἐκ τῶν φαύλων βόλων ἐν τῇ κυβείᾳ, Πολυδ. Ζ', 204.

τρῐχίᾱσις, ἡ, νόσος τῶν βλεφάρων καθ' ἣν στρέφονται πρὸς τὰ ἐντὸς αἱ βλεφαρίδες καὶ ἐρεθίζουσι τὸν ὀφθαλμὸν (ἀντίθετ. τῷ **ἐκτρόπιον**), Γαλην IX, (2), 186D, πρβλ. **τρίχωσις**. **III**. νόσος τῆς οὐρήθρας, καθ' ἣν τὰ οὖρα εἶναι πλήρη μικρῶν τριχοειδῶν πραγμάτων, Γαλην. **III**. νόσος τῶν γυναικείων μαστῶν ὅταν θηλάζωνται, ὅτε ἡ θηλὴ διασχίζεται εἰς λεπτὰς ἀποσχάσεις, «τριχίασις λέγεται ἡ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόσχασις» (διάφ. γραφ. ἀπόστασις) Ἐρωτιαν. 368. **2)** μικρὸν σχάσμα τοῦ κρανίου, Παῦλ. Αἰγιν. 6, 9.— Πρβλ. Foës. Oecon.

τρῐχιάω, πάσχω ἐκ **τριχιάσεως** (I), Γαλην. **II**. πάσχω ἐκ **τριχιάσεως** (III), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 11, 1· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐπὶ τῶν μαστῶν, ὁπόταν γυναικὶ ὁ μαζὸς τριχιάσηται (ὡς ὁ Foës. ἀντὶ τραχὺς γένηται) Ἱππ. 666. 31.

τρῐχίδιον, τό, ὑποκορ τοῦ **τριχίς**, τριχίδια καὶ σηπίδια Ἄλεξις ἐν «Ὀδυσσεῖ ὑφαίνοντι» 2. 3.

τρίχῐνος, η, ον, ὁ ἐκ τριχῶν πεποιημένος, περικαλύμματα Πλάτ. Πολιτικ. 279Ε· χιτῶνες Ξεν. Ἀν. 4. 8, 3. **II**. **τρίχινον**, τό, ἔνδυμα ἐκ τριχῶν, Πολυδ. Ζ', 208.

τρίχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θρίξ**, Ἀριστ. Προβλ. 33. 18, Πλούτ. 2. 727Α· φέρεται καὶ **τριχίον** παροξυτόνως.

τρίχίς. **ίδος**, ἡ, (θρίξ) ἰχθύς τις πλήρης μικρῶν ἀκανθῶν ὁμοίων πρὸς τρίχας, θρίσσα («φρίσσα»), «τριχιός», Ἀριστοφ. Ἀχ. 551, Ἱππ. 662· τριχίδας ὠψώνησ' ἅπαξ, ὡς σημεῖον ἀνδρὸς εἰς ἄκρον φειδωλοῦ, Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 16· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 9, καὶ ἴδε **τριχίας** II.—Ἴδε Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 55 καὶ 56.

τρῐχισμός, τό, = **τριχίασις**, III. 2, Παῦλ. Αἰγ. 6, 9.

τρῐχῖτις, ῐδος, ἡ, εἶδος στυπτηρίας καλουμένη οὕτως ὡς ἀποτελουμένης ἐξ ἰνῶν τριχοειδῶν, «ἐξεσμένη κατὰ μονάδας, πολιαῖς θριξὶν ἐμφερῶς, οἵα ἐστὶν ἡ λεγομένη τριχῖτις» Διοσκ. περὶ **Στυπτηρίας** 5, 122 (123).

τρῐχο-βάπτης, ου, ὁ, βαφεὺς τριχῶν, ἢ σὺ δοκεῖς τοὺς τριχοβάπτας ἐρασμιωτέρους ἂν ἀποφῆναι τὰς τρίχας ἀνδρὸς Ἕλληνος; Συνέσ. 86Β.

τρῐχο-βότᾰνον, τό, καλλίτριχον, = **ἀδίαντον**, Boisson. An. 2. 395.

τρῐχό-βρως, ωτος, ἢ **τρῐχοβρώς, ῶτος**, ὁ, ἡ, ὁ βιβρώσκων τὰς τρίχας, τριχοφάγος· ἐντεῦθεν **τριχόβρωτες**, = **σῆτες** ἢ **θρῖπες**, «μόλιτσα», «βώτριδα», «σκόρος», ἀλλ' οἱ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1111, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ., πρβλ. Πολυδ. Β', 24.—Ὁ Γ. Χατζιδάκις τονίζει **τριχοβρὼς** ὡς ὀρθότερον (Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 520).

τρῐχό-δεσμος, ὁ, δεσμὸς τῶν τριχῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἄμπυξ**.

τρῐχο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τρίχα, Ἱππ. 230, 54, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 2· ἐπὶ τῶν λεπτοτάτων φλεβῶν, Γαλην. 2. 808.

τρῐχόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τριῶν μερῶν ἢ τόπων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 529.

τρῐ-χοίνῐκος, ον, ὁ χωρῶν τρεῖς, χοίνικας, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 23· **τριχοίνικον**, τό, μέτρον τριῶν χοινίκων, Πολυδ. 1. 246, κλπ.· παρὰ τοῖς κωμικοῖς, τριφοινίκων ἐπῶν, «τριῶν χοινίκων ἀξίων, εὐτελῶν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 481.

τρῐχο-κόμος, ου, ὁ περιποιούμενος τὰς τρίχας, «τριχῶν ἐπιμελούμενος» Ἡσύχ.

τριχοκοσμητής, ὁ, ὁ κοσμῶν τὰς τρίχας, κομμωτής, Ἡσύχ. ἐν λ. **κεροπλάστης**.

τρῐχο-κουρία, ἡ, ἡ κουρὰ τριχῶν, τὸ κείρειν τὰς τρίχας παιδίου ἑπτὰ ἡμέρας μετὰ τὸ βάπτισμα, Εὐχολόγ.

τρίχο-λάβιον [ᾰ], τό, λαβὶς πρὸς ἀνάσπασιν τριχῶν, κοινῶς «τσιμπίδι», Παῦλ. Αἰγιν. 118.

τρῐχο-λαβίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

τριχολάβος, ον, ὁ λαμβάνων, πιάνων καὶ ἀποσπῶν τὰς τρίχας, **τὸ τριχολάβον** (δηλ. ὄργανον) = **τριχολάβιον**, Παῦλ. Αἰγ. 142.

τρῐχο-λογέω, τρίχας ἀνασπῶ, μαδῶ, ὅπερ εἶναι σύμπτωμα ἐπικίνδυνον εἰς νοσοῦντας βαρέως (ὡς ὁ Falstaff τοῦ Σαιξπήρου ἀποθνήσκων 'fumbled with the sheets and played with flowers'), Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ γ' 1115.

τρῐ-χόλωτος, ον, εἰς ἄκρον μισητός, ἔχων τριχόλωτον ἀνάγκην Ἀνθ. Π. 9 168.

τρῐχό-μαλλος, ον, ὁ ἔχων ἔρια ὡς τρίχας, δασύμαλλος, δασύθριξ, Ἀνθ. Π. 9. 150.

τρῐχο-μᾰνές, τό, φυτόν τι, εἶδος ἀδιάντου ἢ asplenium = **πολύτριχον**, Θεοφρ π. Φυτ. Ἱστ. 7. 14, 1, Διοσκ. 4. 137.—Κατὰ τὸν Σχολ. τῶν Θηριακ. Νικάνδρου 846: «τὸ ἀδίαντον καλεῖται καλλίτριχον καὶ πολύτριχον καὶ τριχομανές» ἴδε Γαλην. τ. 10, σ. 577.

τριχομανέω, ῶ, ἔχω πολλὰς καὶ πυκνὰς τρίχας ἐν τῇ κόμῃ, «οὐ γὰρ ἐτριχομάνει, ὁ ἀνήρ, ἀλλὰ κουρίας ἦν μέχρι τῶν ὤτων» Ἄννα Κομν. Ἀλεξ. ΙΓ', 10, τ. Β, σ. 225, ἔκδ. Β.

τριχομανής, ές, ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην, τρέφων πολλὰς τρίχας ἐν τῇ κεφαλῇ, Μ. Ἀκομ. τ. Α', τ. 44, 1. ἔκδ. Λ.

τρῐχο-μᾰνία, ἡ, μανιώδης ἐπιθυμία νὰ ἔχῃ τις μακρὰν κόμην, Συνέσ. σελ. 80.

τρίχοον, τό, μέτρον χωροῦν τρεῖς χόας, Americ. Inst. τ. 1, σελ. 4.

τρῐχοπλάστης, ου, ὁ, ἐπιμελητὴς ἢ κοσμητὴς τῶν τριχῶν, κομμωτής, κουρεύς, Συνέσ. 85Β.

τρῐχοποιέω, συντελῶ πρὸς αὔξησιν τῶν τριχῶν, τοῦ ἐχίνου ἡ τέφρα τριχοποιεῖ χριομένη Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 3.

τρῐχο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν, ἤτοι ὁ γεννῶν τὰς τρίχας, ἡ τῶν τριχοποιῶν ἀτμῶν .. πρόοδος Μελέτ. ἐν Κραμήρ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 17. 6.

τρίχορδος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς χορδάς, βαρβίτους τριχόρδους .. ἐξηρτυόμαν Ἀναξίλ. ἐν «Λυροποιῷ» 2 (ἀλλ' ἴδε Meineke ἐν τόπῳ)· λύρα Πλούτ. 2. 1137Β.

τρῐ-χορία, ἡ, τριπλοῦς χορός, «τριχορίαν δὲ Τυρταῖος ἔστησε, τρεῖς Λακώνων χορούς, καθ' ἡλικίαν ἑκάστην, παῖδας ἄνδρας γέροντας» Πολυδ. Δ', 107.

τρῐχορ-ροέω, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 642Β.

τρῐχορρυέω, πίπτουσιν αἱ τρίχες μου, τριχορρυεῖτον, οὐδὲν ἐστὸν τὼ λόφω, «αἱ τρίχες τῶν ἵππων αἱ ἐν τοῖς λόφοις ῥέουσιν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1222, Ἀθήν. 115Ε, Πολυδ. Β', 26.

τριχορ-ρυής, ές, ὁ χύνων, ἀποβάλλων τὰς τρίχας, τρ. δέρμα παλαιὸν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 255.

τριχοσθενής Σαμψών, ὁ ἐν ταῖς θριξὶν ἔχων τὸ σθένος, Λεόντ. Βυζ. ἐν Mι. P. gr. τ. 86, 1, σ. 1708.

τρῐχο-τομέω, τέμνω, κόπτω, τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς Διον. Ἀλ. 7. 72.

τριχο-τρώκτης, ου, ὁ, = **τριχόβρως**, «τριχοτρῶκται· ζωΰφια τὰ τὰς τρίχας κατεσθίοντα» Ἡσύχ.

τριχοῦ, Ἐπίρρ., εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς τόπους, διέκπλοον κατέλιπον τριχοῦ Ἡρόδ. 7. 36.

τρίχ-ουλος, ον, = **οὐλόθριξ**, Ἀρχίλ. 185.

τρῖ-χουνιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., εἰς χύτραν κεραμέαν τριχουνιαίαν καινὴν κάθες αὐτὰ καὶ τὸ στέαρ Διοσκ. 2. 91, ἀμφίβολ.

τρί-χους, ουν, ὁ χωρῶν τρεῖς χόας ἢ χοῦς, Νικόστρ. ἐν «Ἑκάτῃ» 1.

τριχό-φοιτος ἴουλος, πιθ. αἱ πρῶται τρίχες τοῦ νεανίου αἵτινες σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ τέως χνοῦ, Ἀνθ. Π. 12. 10.

τριχοφορεῖ σῦς καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ζῴων, ἔχει τρίχας, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1657, 10.

τριχοφόρος, ὁ ἔχων τρίχας, Γλωσσ.

τριχοφυέω, φύω τρίχας, Γλωσσ.

τριχο-φυής, ές, ὁ συντελῶν πρὸς τριχοφυΐαν, «τὸ δὲ ἄρκειον δοκεῖ τριχοφυὲς εἶναι ἀλωπεκιῶν» Διοσκ. Β', 94, σ. 218, Kühn.· τὸ τρ. = τριχομανές, Appul. Barbar. Herb. 47.

τριχο-φυΐα, ἡ, ἡ τῶν τριχῶν ἔκφυσις, βραδυνούσης τῆς τριχοφυΐας Ἡλιόδ. ἐν Cocchii. Chirurg. σ. 126, 8.

τριχό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων φύλλα ὅμοια πρὸς τρίχας, ἐπὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ εἶδος τῆς πεύκης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 3. 9, 4. **II. τριχόφυλλον**, τό, εἶδος θαλασσίου φύκους, αὐτόθι 4. 6, 3.

τριχόω, ποιῶ τι τριχωτόν, τὸ κάμνω νὰ βγάλῃ τρίχας, ἀλωπεκίας τριχοῖ Διοσκ. 5. 168 — Παθ., τριχοῦσθαι τὸ γένειον Ἀριστ. Ἀναλ. Ὕστ. 2. 12, 11· ἀναμιγνύομαι μὲ τρίχας, πηλὸς τετριχωμένος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 7.

τριχρονέω, εἶμαι τρίχρονος ἐν τῇ προσῳδίᾳ, Γραμμ.

τρίχρονος, ον, ὁ ἐκ τριῶν χρόνων συνιστάμενος: **1)** ἐν τῇ Μουσικῇ, ὁ ἔχων τριῶν εἰδῶν χρόνον ἢ μέτρον: **2)** ἐν τῇ προσῳδίᾳ, ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν, ἢ (ὅπερ ἰσοδύναμον) ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ μιᾶς μακρᾶς, Γραμμ. Πρβλ. **τρίσημος**.

τρίχροος, ον, συνηρ. -ους, ουν, ὁ ἔχων τρία χρώματα, Plin. N. H. 37. 10.

τριχρώμᾰτος, ον, ὁ τρία ἔχων χρώματα, Ἀπολλόδ. 3. 3, 1· — οὕτω, **τρίχρωμος, ον**, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 2, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 202C.

τρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, = **τριχρώματος**, ἡ ἶρις φαίνεται τρίχρως Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 4.

τρίχ-ὕφος, ον, ὁ ἐκ τριχῶν ὑφασμένος, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **τρίχαπτος** παρὰ τῷ Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 209B.

τρῐχώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τρίχα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 21, π. Ζ. Μορ. 4. 11, 5, κ. ἀλλ. **2)** μεταφορ., φωναὶ τρ., μικραὶ καὶ λεπταὶ φωναί, ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 57.

τρίχωμα, τό, αἱ τῆς κεφαλῆς τρίχες, ἡ κόμη, τὰ γένεια, κτλ., καθόλου, αἱ τρίχες, οἱ δὲ ἐκ Λιβύης οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων τῶν ἀνθρώπων Ἡρόδ. 7. 70, Ξεν. Κυν. 5, 30, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45, 2, κ. ἀλλ., Ἔφιππ. ἐν «Ναυαγῷ» 1. 6· τὰ τρ. διαφέρει καὶ πρὸς αὐτὰ τοῖς ἀνθρώποις.. καὶ πρὸς τὰ ἄλλα γένη τῶν .. ζῴων Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 3, 1· — ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος, δηλ. κατὰ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, Αἰσχύλ. Θήβ. 664. **II.** τὸ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος οὖλον, ὑφασμάτων λασίων τῷ ἀπὸ τοῦ λίνου τριχώματι, ἃ χρὴ τὸν ἤδη λουσάμενον περιτίθεσθαι ὡς ἀπομάττεσθαι τὴν ὑγρότητα Εὐστ. Πονημ. 329. 25.

τρῐχωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 2, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 257B.

τρί-χωρος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς διαιρέσεις ἢ χωρίσματα, Διοσκ. 1. 133.

τρῐχῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τρεῖς τρόπους, διῃρῆσθαι τ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 13, κ. ἀλλ.

τρίχωσις, εως, ἡ, τριχοφυΐα, ἔκφυσις, τριχῶν, τινος, ἐπὶ μέρους τινὸς τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 3, περὶ Ζ. Γεν. 1. 18, 2, κ. ἀλλ. **II.** = **τριχίασις** I (εἰ μὴ ἀναγνωστέον τοῦτ' αὐτό), Ἱππ. 406. 41, Ἀκτουάρ. π. Οὔρ. 2. 7.

τρῐχωτός, ή, όν, ὁ ἔχων τρίχας, τριχοφόρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 7, 1, π. Ζ. Μορ. 4. 12. 30· τὰ τριχωτά, ζῷα ἔχοντα τρίχας, αὐτόθι 3. 3, 14.

τρίψαλμος, ὁ, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ψαλμῶν, τριὰς ψαλμῶν (τοῦ γ', ς' καὶ οϐ'), Εὐχολόγ. σ. 48, Τυπικ. 15, κλπ.

τριψ-εργία, ἡ, (τρίβω) ἡ ἀναβολὴ τοῦ ἔργου, Ζωναρ. σ. 524.

τριψ-ημερέω, (τρίβω) κατατρίβω μάτην τὸν καιρόν μου, «χασομερῶ», Λατ. terere tempus, Ἀριστοφ. Σφ. 849· «τριψημερεῖν· στραγγεύεσθαι, καὶ παρέλκειν τὰς ὥρας» Ἡσύχ.

τρῖψις, εως, ἡ, (τρίβω) τὸ τρίβειν, τρίψιμον, Πλάτ. Θεαίτ. 153Δ, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 11, κ. ἀλλ.· τρίψεις πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Τίμ. 156Δ. **II.** ἀντίστασις παρουσιαζομένη εἰς τὴν ἀφήν, ὁπόταν τι στερεὸν τρίβηται, στερεότης, Ἡρόδ. 4. 183. **III.** τρίψεις, ἐδέσματα τεχνικῶς παρεσκευασμένα διὰ πολλῆς τρίψεως, Ἀνθ. Π. 9. 642. (Πλημμελὴς ὁ συνήθης τονισμὸς **τρέψις**, πρβλ. **θλῖψις**).

τρίψῡχος, ον, ὁ ἔχων τρεῖς ψυχάς, τρεῖς ζωάς, Ἔρυλον τρίψυχον γενέσθαι ὁ μῦθος αἰνίττεται Ἰω. Λυδ. π. Μην. 1. 8.

τριωβολιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 1. 131.

τριωβολιμαῖος, α, ον, ὁ ἔχων ἀξίαν τριῶν ὀβολῶν, Εὐστάθ. 1405, 28, Φώτ.

τριώβολον, τό, (ὀβολός) νόμισμα τριῶν ὀβολῶν, ἡμίσεια δραχμή, οὐκ ἄξιος τριωβόλου Νικοφ. ἐν «Σειρῆσιν» 1, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 125· ὀψωνεῖν μέχρι τριωβόλου Εὔβουλ. ἐν «Πορνοβοσκῷ» 1, κλπ.— ἐν Ἀθήναις τριώβολον ἦτο **1)** ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν δι' ἑκάστην ἡμερησίαν συνεδρίαν· ὁρισθεὶς μὲν κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Περικλέους, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ Κλέωνος καθιερωθεὶς ὡς τακτικὸς μισθός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 51. 800, κλπ.· ἴδε **φράτηρ** καὶ πρβλ. Böckh P. E. 1. 311. **2)** ὁ μισθὸς ὁ παρεχόμενος εἰς τὰ μέλη τῆς **ἐκκλησίας**, ὅσα ἤθελον νὰ παρευρίσκωνται, δοθεὶς πρῶτον περὶ τὸ 392 π. Χ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293, 308· πρβλ. Böckh P. E. 1, 307 κἑξ. **3)** ὁ μισθὸς τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν ὁπλιτῶν (ἐπιβατῶν), Θουκ. 8. 45, πρβλ. 29, Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 7, κλπ. **4)** φόρος τις ἐπὶ τῶν δούλων, Böckh P. E. 2. 47 κἑξ.

τριώδελον, (Δωρ.) «τριῶν ἡμιμναίων σταθμός» Ἡσύχ.

τριῴδιον, τό, (τρίς, ᾠδή) κανὼν ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ᾠδῶν, Στουδ. 1709B, Μιχ. Μον. 216. **2) τριῴδιον**, τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὰ τροπάρια τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἐκλήθη δὲ οὕτω, διότι οἱ πλεῖστοι τῶν κανόνων εἶναι τριωδικοί. Ἄρχεται ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ λήγει τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα. [Τὰ ἐν τῷ Τριῳδίῳ εἶναι ἔργα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Ἰωσὴφ τοῦ Στουδίτου, Ἀνδρέου Κρήτης, Κοσμᾶ Ἱεροσολύμων καὶ ἄλλων. Οἱ δύο πρῶτοι ἔγραψαν τὰ πλεῖστα τῶν ἐν αὐτῷ τροπαρίων· τὰ δὲ ἀποδιδόμενα εἰς τὸν Σωφρόνιον τριῴδια εἶναι κατ' εἰκασίαν, διότι οἱ εἱρμοὶ αὐτῶν εἶναι πολὺ μεταγενέστεροι αὐτοῦ, ἴδε Σωφρόνιον 3856, 3869, 3876.

τριώδους, οντος, ὁ, = **τριόδους** (ὅπερ εἶναι διάφ. γραφή), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 10., 9. 1, 8.

τριῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **τριαῦλαξ**, ὁ ἔχων τρεῖς αὔλακας, «τριῶλαξ· ἀγὼν παρθένων δρόμου» Ἡσύχ.

τριωνῠμία, ἡ, τὸ ἔχειν τρία ὀνόματα, τριωνυμία οὖν ἐθνικὴ καὶ ἐνταῦθα Εὐστ. 353. 30.

τριώνῠμος, ον, ὁ ἔχων τρία ὀνόματα, πόθεν διώνυμοι καὶ τριώνυμοι οἱ ἀρχαῖοι ἐχρημάτιζον Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. 1 (ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι).

τριώνῠχος, ον, (ὄνυξ) ὁ ἔχων τρεῖς ὄνυχας ἢ αἰχμάς, Λυκόφρ. 392.

τριώριον, τό, διάστημα τριῶν ὡρῶν, Λατ. trihorium, Auson. Idyll. 10. 87, κλπ.

τρίωρος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ὡρῶν, μετὰ τρίωρον χρόνον Γεώργ. Λαπίθ. ἐν Noticcs τ. 13, σ. 27, στ. 278.

τριώροφος, ον, (ὄροφος) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν ὀροφῶν ἢ πατωμάτων, Ἡρόδ. 1. 180, Ἑβδ. (Γεν. Ϛ', 16)· ἐπὶ πλοίου, Ἀριστείδ. 1. 240. **II.** τὸ τρ. = τρίστεγον, τὸ τρίτον πάτωμα, Ἑβδ. (Γ' Βασ. Ϛ', 8).

τρι-ώρῠγος ον, (ὀργυιά) τριῶν ὀργυιῶν· ὁ ἀρχαῖος Ἀττικ. τύπος ὃν ἀποκατέστησεν ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 1, 52 ὁ L. Dind. ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων (ἅτινα ἔχουσι τριώρων ἢ τριώρυον) ἀντὶ τριώργυιον· πρβλ. **διώρυγος, πεντώρυγος**.

Τροία, Ἰων. **Τροίη**, ἡ, εἴτε ἡ πόλις, ἡ Ἴλιος, Ὅμ., κλπ.· εἴτε ἡ χώρα, Τροίην ἐριβώλακα Ἰλ. Γ. 74, κλπ.· — ὡσαύτως, ὡς τρισύλλ. **Τροΐα**, Σοφ. Αἴ. 1190· Δωρ. **Τρωΐα** Πινδ. Ν. 2. 21., 3. 104, Αἰσχύλ. Χο. 363· συνηρ. **Τρῴα** Πινδ. Ο. 2. 145· — ἐντεῦθεν **Τροίᾱθεν**, Ἰων. -ηθεν, ἐκ τῆς Τροίας, Ὀδ. Γ. 257, κλπ.· ἀπὸ Τροίηθε Ἰλ. Ω. 492· Δωρ. **Τρωΐᾱθεν** Πινδ. Ν. 7. 60· — **Τροίανδε**, Ἰων. -ηνδε, εἰς Τροίαν, Ἰλ. Η. 390, κλπ.· Δωρ. **Τρῴανδε** Πινδ. Ι. 4 (3). 62. **II.** παιδιά τις, Λατ. Troja (Virg. Aen. 5. 602), Τροίαν ἱππεύειν Δίων Κ. 59. 7 καὶ 11.

Τροιζήν, ῆνος, ἡ, πόλις ἐν Ἀργολίδι, Ἰλ. Β. 561, Ἡρόδ., κλπ.— ἐπίθ. **Τροιζήνιος, α, ον**, Εὐρ. Ἱππόλ. 12, κλπ.· θηλ. **Τροιζηνίς, ίδος**, τὴν Τροιζηνίδα γῆν Θουκ. 2. 56· οἱ Τριζήνιοι, οἱ κάτοικοι, Ἡρόδ. 7. 99.

τρομάζω, ὡς καὶ νῦν, τρομέω, τρέμω ἐκ φόβου, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 295, 5. **II.** μεταβ., ὡς καὶ νῦν, κάμνω τινὰ νὰ τρέμῃ, ἐκφοβῶ, Βυζ.

τρομαίνω, ἀντὶ **τετρεμαίνω**, Bεκ. Ἀν. σ. 228, 20, ἐν λέξει **γυμπάνειν**.

τρομαλέος, α, ον, ὁ τρέμων, περίτρομος, Θεοδ. Προδρ. Κατὰ Ροδ. καὶ Δοσ. 153 (;).

τρομαλεό-φωνος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν τρέμουσαν, τρεμουλιασμένην, τρομ. Νέστωρ Εὐστάθιος εἰς Ἰλιάδα Ὁμ. σ. 220, 23.

τρομερός, ά, όν, ὁ τρέμων, τρ. γῆρα Εὐρ. Φοίν. 303, Ἡρ. Μαιν. 231. **2)** τρέμων ἐκ φόβου, πεφοβημένος, Τρῳ. 176,

κ. ἀλλ. **II**. ὡς καὶ νῦν, φοβερός, φόβον καὶ τρόμον ἐμποιῶν, Πανὸς τρομερᾷ μάστιγι φοβεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ρήσῳ 36.

τρομέω, ὡς τὸ **τρέμω**, τρέμω, τρομάζω, μάλιστα ἐκ φόβου, οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν Ἰλ. Η. 151· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται Ο. 627· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντὸς Κ. 10·— μετ' ἀπαρ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Θεόκρ. 27. 26 κἑξ.·— ἁπλῶς, τρέμω, Κόϊντ. Σμ. 12. 506, Ὀρφ. Λιθ. 554. **II**. μετ' αἰτ., τρέμω ἐνώπιόν τινος, φοβοῦμαί τινα, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι Ἰλ. Ρ. 203· τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας Ὀδ. Σ 80· θάνατον τρομέεσθαι Π. 446, κλπ. — Ἐν πάσῃ σημασίᾳ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τό τε ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ., μάλιστα δὲ τὸ μέσ.· ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ., Ἐπικ. καὶ Ἰων. **τρομεοίατο** ἀντὶ **τρομέοιντο**, Ἰλ. Κ. 492· Ἰων. μετοχ. **τρομεύμενος** Σόλων 35 (25). 12.—Ἀρχαία ποιητ. λέξις ἐν χρήσει ἐπὶ μεταβ. σημασίας παρ' Αἰσχύλ. Πρ. 542 (ἐν τῷ ἐνεργ.), Πέρσ. 64 (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ)· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Σοφ. ἢ Εὐρ.· ἀόρ. **ἐτρόμησα** μόνον μεταγεν., Ἑβδ. (Μακκ. Πρῶτ. Β', 24).

τρομητός, ή, όν, καὶ **τρομικός**, ή, όν, μεταγεν. τύποι ἀντὶ **τρομερός**, Γλωσσ.

τρομο-ποιός, όν, ὁ προξενῶν τρόμον, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1291.

τρόμος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τρομάρα», τὸ τρέμειν, τρεμοῦλα, τρεμούλιασμα, **1**) ὁ ἐκ φόβου τρόμος, «τρεμοῦλα», πάντας ἕλε τρόμος Ἰλ. Τ. 14· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα Γ. 34, κλπ.· τρόμος μ' ὑφέρπει Αἰσχύλ. Χο. 464, πρβλ. Εὐρ. Βακχ. 607· ἐν τῷ πληθ., φρικιάσεις, «ἀνατριχίλαι», Ἱππ. 130F. **2**) ἐκ ψύχους, τρόμος καὶ ῥῖγος Πλάτ. Τίμ. 62Β, πρβλ. 85Ε· ἡ τρ. γίνεται μάλιστα ἀπὸ ψυχροῦ Ἀριστ. Προβλ. 3. 5. **3**) ἐπὶ σεισμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 8, 12, περὶ Κόσμ. 4, 31· σεισμοὶ ἐν γῇ καὶ τρόμοι Πλούτ. 2. 373D.

τρομώδης, ες, (εἶδος) ὁ τρέμων, κατεχόμενος ὑπὸ τρόμου, χεῖρες Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 391· πυρετοὶ τρομώδεις, μετὰ τρόμου, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 759.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Στεφάνου Σχόλ. εἰς Ἱππ. σ. 99, 118, ἔκδ. Dietz. Osann.

τρόνα, τά, = **θρόνα** (ἴδε **θρόνον** I), «τρόνα· ἀγάλματα ἢ ῥάμματα ἄνθινα» Ἡσύχ., καί: «τρόνοι· στύππιοι. στήμων· ἀρπεδόνη. ἄτρακτος» ὁ αὐτ.

τρόπᾱ, Ἐπίρρ., ἡ Διονυσίοις ἀκύλοις παίζουσ' ἀνεμένοι τρόπα Κρατῖνος ἐν «Πυλαίᾳ» 4, (Σχόλ. Πλάτ. Bekk. σ. 320)· ἦτο δὲ παιδιὰ δι' ἀστραγάλων ἢ βαλάνων ἣν περιγράφει ὁ Πολυδ. Θ', 103 ὡς ἑξῆς: «ἡ δὲ τρόπα καλουμένη παιδιὰ γίνεται μὲν ὡς τὸ πολὺ δι' ἀστραγάλων, οὓς ἀφιέντες στοχάζονται βόθρου τινὸς εἰς ὑποδοχὴν τῆς τοιαύτης ῥίψεως ἐξεπίτηδες πεποιημένου· πολλάκις δὲ καὶ ἀκύλοις καὶ βαλάνοις ἀντὶ τῶν ἀστραγάλων οἱ ῥίπτοντες ἐχρῶντο»· οὕτω Martial. 4. 14, ludit tropa nequiore talo (ὡς ὁ Meineke ἀντὶ rota).

τροπαία (ἐξυπακ. πνοή), ἡ, ἡ ἐναντία πνοή, πνοὴ ἀνέμου ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηράν, ἀντίθετον τῷ **ἀπογεία**, ἥτις ἦτο πνοὴ ἀνέμου ἐκ τῆς ξηρᾶς, Σοφ. Ἀποσπ. 950, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 26. 5 καὶ 40, Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 31 καὶ 53· tropaei (venti) παρὰ Πλινίῳ 2. 44, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 314. **II**. μεταφορ., λήματος, φρενὸς τροπαία, μετατροπή, μεταβολὴ τῶν διαθέσεων καὶ τῶν φρονημάτων τινός, Αἰσχύλ. Θήβ. 706, Ἀγ. 219, ἔνθα ἴδε Blomf.· ἀλλά, τρ. κακῶν, μεταβολλή, ἀπαλλαγὴ ἀπό .., ὁ αὐτ. ἐν Χο. 775.

τρόπαιον, τό, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. **τροπαῖον** Ἀρκάδ. 120. 22, Α. Β. 678, κλπ.·— Λατιν. tropaeum. Τραγικ., κλπ., πρόχειρον θριαμβευτικὸν μνημεῖον ἐγειρόμενον ἐπὶ τῇ **τροπῇ** (II) πολεμίων, σύμβολον νίκης, συνίστατο δὲ ἐξ ἀσπίδων, περικεφαλαιῶν καὶ ἄλλων ὅπλων ληφθέντων ἐκ τῶν πεσόντων πολεμίων, ἅτινα ἀνηρτῶντο εἰς δένδρα ἢ συνηθέστερον ἐστήνοντο ἐπὶ ξυλίνων στύλων. Ἂν ὁ ἐχθρὸς ἠνείχετο τὴν ἔγερσιν τοῦ τροπαίου, ἐδήλου διὰ τούτου ὅτι ὡμολόγει τὴν ἧττάν του· ἅπαξ δὲ σταθὲν καθιεροῦτο εἰς Δία τὸν Τροπαῖον καὶ ἦτο ἀπαραβίαστον· ὅταν δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐλαμβάνοντο τὰ λάφυρα, ἑκάτεροι ἤγειρον τρόπαιον, Θουκ. 2. 92, κλπ., ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιοτ. Ἡ συνήθης φράσις ἦτο στῆσαι ἢ στήσασθαι τρ., Εὐρ. Ὀρ. 713, Ἀνδρ. 763, Ἀριστοφ. Πλ. 453, Θουκ. 6. 98, κλπ., πρβλ. Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Φοιν. 581 (572)· ὡσαύτως, τρ. θεῖναι, θέσθαι Αἰσχύλ. Θήβ. 277, Ἀριστοφ. Λυσ. 318· ἱδρῦσαι Εὐρ. Ἡρακλ. 786· ἐγεῖραι Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 40· — τρ. νίκης Σοφ. Τρ. 751· τρ. δορὸς Εὐρ. Φοιν. 572· ἀλλά, στῆσαι τρ. τῆς τροπῆς, τῆς ἱππομαχίας, διὰ τὴν τροπήν, διὰ τὴν ἱππομαχίαν, εἰς ἀνάμνησιν αὐτῆς, Θουκ. 2. 92., 6. 98 ὡσαύτως καὶ μετὰ γενικ. προσώπου, τροπαῖα τῶν πολεμίων ἀποδεικνύναι, ἐπὶ τῇ κατ' αὐτῶν νίκῃ, Ἀνδοκ. 19. 11· στῆσαι Εὐρ. Ἀνδρ. 694, πρβλ. 763· τῶν βαρβάρων Λυσί. 193. 6, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 6, 36· οὕτω, τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν Σοφ. Τρ. 1102· χερῶν .. ἔστησε τροπαῖα Ἀριστοφ. Ἱππ. 521· οὕτω, στῆσαι τροπαῖα κατὰ ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων, Λατιν. triumphare de aliquo, Λυσί. 149. 27, Αἰσχίν. 75. 40, πρβλ. Ἰσοκρ. 112Δ, Δημ. 480. 18. Ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ.

τροπαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τροπὴν ἢ μεταβολὴν (πρβλ. **τροπαία**, ἡ). **II**. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τροπὴν πολεμίων, (**τροπή** II), ἐχθρῶν θύειν τροπαῖα (ἐξυπακ. ἱερά), θυσία ἐπὶ τῇ τροπῇ πολεμίων, Εὐρ. Ἡρακλ. 402· Ζεὺς Τρ., ὡς δοτὴρ τῆς νίκης, Σοφ. Ἀντ. 143, Τρ. 303, Εὐρ. Ἡρακλ. 867· ὅθεν, στῆναι Ζηνὶ τροπαῖον ἕδος Συλλ. Ἐπιγρ. 173. **2**) ὁ προξενῶν τροπὴν ἢ ἧτταν, φοβερός, Ἕκτορος ὄμμασι τροπαῖοι, φοβεροὶ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ἕκτορος, Εὐρ. Ἡλ. 469, ἴδε Burnes παρὰ Δινδ. — Πρβλ. **τρόπαιον**. **III**. ὡς τὸ **ἀποτρόπαιος**, ὁ ἀποτρέπων τι, ἀπομακρύνων αὐτό, Λατ. averruncus, Ζεὺς Σοφ. Τρ. 303, πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 149D.

τροπαιουχία, τροπαιοφορία, νίκη, Νικήτ. Χρον. 103Α, κτλ.· — ὡσαύτως, **τροπαιούχημα**, τό, αὐτόθι 186D.

τροπαιοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων τρόπαια, τροπαιοφόρος, νικητής, τρ. Ζεύς, εἰς ὃν τρόπαια ἀφιεροῦνται, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 4340f, g· εἰς μετάφρασιν τοῦ Λατ. Jupiter Feretrius, Διον. Ἁλ. 2. 34· ὡς ἐπώνυμον τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3992, 4350, 5187α, κ. ἀλλ.

τροπαιοφορέω, θριαμβεύω, νικῶ, Φίλων 2. 34·— **τροπαιοφορία**, ἡ, τὸ φέρειν τρόπαιον, νίκη, Πλουτ. Πελοπ. κ. Μαρκέλλου Σύγκρισις 3.

τροπαιοφόρος, ον, ὁ φέρων τρόπαια, Ἀνθ. Π. 5. 294· ὁ φέρων τρόπαιον ἢ ἔμβλημα τῆς νίκης, Νίκη Διόδ. 18. 26· Ζεὺς τρ. = Λατ. Jupiter Feretrius, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. 1, πρβλ. Πλουτ. Ῥωμύλ. 16. **II**. = Λατ. triumphalis, πομπὴ Διον. Ἁλ. 3. 31, κλπ.· ἀψὶς Δίων Κ. 49. 15.

τροπαιώνυμος, ό, οὗ τὸ ὄνομα σημαίνει τρόπαιον, νίκην (Νικηφόρος), Βίος Νικολ. Στουδίτου 889C.

τροπᾰλίζω, ποιητ. ἀντὶ τρέπω, «τροπαλίζει· στρέφει» Ἡσύχ.

τροπᾰλισμός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **τροπή**, «τροπαλισμός· μεταβολή. καὶ τὸ ἐκ συμβόλων ὑποδέχεσθαι» Ἡσύχ.

τροπᾰλίς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ δέσμη, δεσμίς, «δεμάτι», σκορόδων τροπαλίδος, δέσμης σκόρδων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 813. Φαίνεται ὅτι εἶναι Δωρ. ἀντὶ **τρόπηλις**, ὅπερ οὕτω τονιζόμενον φέρεται παρ' Ἀρκαδίῳ 31. 14· ἀλλ' ὁ Σχολ. γράφει **τροπαλλίς**, **ίδος**, καὶ ὁ Ἡσύχ. **τριοπηλίς**, **τριτοπηλίς**, «τριοπηλίς· δέσμη σκορόδων», «τριτοπηλίς· σκορόδων δέσμη, ἀπὸ τοῦ πιπιλῆσθαι καὶ συνεστράφθαι».

τροπάομαι, ἀδόκιμος τύπος τοῦ **τρωπ-**, ἴδε Spitzn. Exc. Ἰλ. xix.

τροπάριον, τό, (τρόπος) τρόπος, ἦχος μουσικός, Δωρόθ. 1821Β. **2**) σύντομος ὕμνος, τροπάριον μελῴδημα, τροπάριον ᾀδόμενον, Ἰω. Δαμασκ. II, 36Α· ἑωθινὸν Στουδ. 1709C — τὸ τῆς ἡμέρας τροπάριον Στουδίτης 1688Β. [Ἡ τῶν τροπαρίων φρασιολογία εἶναι εἰλημμένη ἐκ τῆς Παλ. Διαθ. κατὰ τοὺς Ἑβδ., ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Γρηγορ. Ναζ., κλπ.— Τὰ τροπάρια εἰσήχθησαν εἰς τὴν Ἐκκλ. Ὑμνολογίαν περὶ τὸν ε' μ. Χρ. αἰῶνα.— Τὰ τροπάρια εἶναι συντεθειμένα, τὰ μὲν ἁπλῷ πεζῷ λόγῳ, τὰ δὲ ἐν τονικῷ ῥυθμικῷ λόγῳ. — Ἰω. ὁ Δαμασκ. συνέθηκεν οὐκ ὀλίγα τροπάρια ἐν Ἰαμβικῷ τριμέτρῳ].— Κατὰ Ζωναρᾶν: «τροπάρια δὲ λέγονται, ὡς πρὸς τοὺς εἱρμοὺς τρεπόμενα καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ μέλους πρὸς ἐκείνους ποιούμενα ἢ καὶ ὡς τρέποντα τὴν φωνὴν τῶν ᾀδόντων, κτλ.» — Ἴδε Κοραῆ Συνέκδ. Ἱερατικὸν σ. κϛ', κγ', κδ', κἑξ. **II**. καλύβη, Ἐπιφάν. 1068Β.

τροπέω, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ **τρέπω**, στρέφω, μετατρέπω, Ἰλ. Σ. 224.

τροπή, ἡ, (τρέπω) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «γύρισμα»: **1**) τροπαὶ ἠελίοιο, τὰ ἡλιοστάσια, δηλ. τὰ χρονικὰ σημεῖα τοῦ μέσου θέρους καὶ τοῦ μέσου χειμῶνος, Λατ. solstitium καὶ bruma, ὁπότε ὁ Ἥλιος φαίνεται ὡς μεταστρεφόμενος καὶ διατέμνων τὴν ἐκλειπτικήν. Παρ' Ὁμ. αἱ τροπαὶ ἠελίοιο δηλοῦσι σημεῖόν τι ἐν τῷ οὐρανῷ, πιθ. πρὸς δυσμάς, ὅθι τρ. ἠ. Ὀδ. Ο. 404 (δι' ὃ ὁ Εὐστ. ἐκλαμβάνει τὸ **τροπαὶ** = **δύσις**). Πρῶτος ὁ Ἡσ. ποιεῖται χρῆσιν τῆς φράσεως ταύτης ὅπως δηλώσῃ χρόνον, ἠελίοιο τροπῆς, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ (χειμερινοῦ) ἡλιοστασίου, Ἔργ. κ. Ἡμ. 477· μετὰ τροπὰς ἠελ. αὐτόθι 562, 661· πεδὰ τὰς τροπὰς Ἀλκμὰν 17·— κατόπιν τὰ δύο ἡλιοστάσια διεκρίνοντο ἀπ' ἀλλήλων ὡς τροπαὶ θεριναὶ καὶ χειμεριναί, Ἡρόδ. 2, 17, Θουκ. 7. 16, Πλάτ. Νόμ. 767C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 8 κἑξ., κλπ., (σπανίως ἐν τῷ ἑνικ., τροπὴ θερινὴ ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2, 6. 16)· τροπαὶ βόρειοι καὶ νότιοι, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 10, Πλούτ. 2. 601Α·— ὅταν ἡ λέξις **τροπαὶ** κεῖται καθ' ἑαυτήν, συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ἀλλ' ἡ ἔννοια ἑκάστοτε ὁρίζεται ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἴδε Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.· περὶ ἡλίου τροπὰς (ἐξυπακ. χειμερινὰς) Θουκ. 8 39· οὕτω, εὐθὺς ἐκ τροπῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 1·— ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἄλλων οὐρανίων σωμάτων, Πλάτ. Τίμ. 39D περὶ Πλειάδος δύσιν καὶ τροπὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 2, κλπ.· ἄστρων ἐπιτολάς, δύσεις, τροπὰς Ἄλεξις ἐν «Ἀχαΐδι» 1. 5, πρβλ. Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 3. **2**) = **μεταβολή**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 5.

12, 9· τροπὰς τραπόμενος πλείους τοῦ Εὐρίπου Αἰσχίν. 66. 27· ὀξυτέρας τρεπόμενος τρ. τοῦ χαμαιλέοντος Πλουτ. Ἀλκιβ. 23· αἱ τοῦ κόλακος ὥσπερ πολύποδος τρ. ὁ αὐτ. 2.52F· αἱ τοῦ αἵματος τρ. Τίμ. Λοκρ. 102C· τροπαὶ περὶ τὸν ἀέρα, μεταβολαὶ εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν, Πλούτ. 2. 946E· ἐπὶ οἴνου, ἡ μετατροπὴ αὐτοῦ εἰς ὄξινον, ὁ αὐτ. 939F. πρβλ. **τροπίας**. 3) τροπαὶ λέξεως, μεταβολὴ λόγου διὰ σχημάτων ἢ τρόπων, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 6. 4) αἱ τροπαί, = αἱ τροπαῖαι, μεταβαλλόμενοι ἄνεμοι, Ἀριστ. Προβλ. 26. 4 καὶ 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 3, 1, πρβλ. τὸν αὐτ. π. Ἀνέμ. **II.** ἡ εἰς φυγὴν τροπὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἧττα αὐτοῦ, τροπὴν (ἢ τροπὰς) τινος ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι, τρέπειν τινὰ εἰς φυγήν, Ἡρόδ. 1. 30, Ἀριστοφ. Ἱππ. 246, Θουκ. 2. 19., 6. 69, κλπ.· θεῖναι τροπὴν Εὐρυσθέως Εὐρ. Ἡρακλ. 743· τροπὴ γίγνεται Ἡρόδ. 7. 167, Θουκ. 1. 49, 50, κλπ.· πρβλ. **καταρρήγνυμι** I. 3· — ποιητ., ἐν μάχης τροπῇ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1237· ἐν τροπῇ δορός, κατὰ τὴν ἧτταν ἣν ἐπιφέρει τὸ δόρυ, Σοφ. Αἴ. 1275, Εὐρ. Ῥῆσ. 83. **III.** ἐν χρήσει παρὰ Δημοκρ. ἀντὶ **θέσις**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 11., 7. 2, 2. **IV.** νόμισμά τι, Ἡσύχ.· οὕτω **τροπαϊκόν**, τό, ἥμισυ δηναρίου, Βυζ. [Παρ' Ἡσιόδῳ ἔνθ' ἀνωτ. ἔχομεν μετὰ τροπὰς ἠελίοιο, ἐν τέλει στίχου, ὅπου ἡ λήγουσα τῆς αἰτ. πληθ. εἶναι βραχεῖα κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον.]

τροπήιον, τό, Ἰων. ἀντὶ **τροπεῖον**, πιεστήριον, στάζουσιν ὡσπερεὶ τροπηΐου σάκκος Ἱππῶναξ παρὰ Πολυδ. Γ', 95·—ἀλλὰ πιθανῶς ἁμάρτημα ἀντὶ **τραπήιον (τραπεῖον)**, ἐκ τοῦ ῥήματος **τραπέω**.

τροπηλίς, ίδος, ἡ, ἴδε **τροπαλίς**.

τρόπηξ, ηκος, ὁ, ἡ λαβὴ κώπης, κώπη, «μέρος τῆς κώπης ὁ τρόπηξ, οὗ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες· ὥστε ἀπὸ μέρους τὴν κώπην» Ἡσύχ., πρβλ. **τράπηξ**.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΕ', σ. 214.

τροπίας οἶνος, ὁ, ὁ ἐκτραπεὶς τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, «κομμένον ἢ χαλασμένον κρασί», (πρβλ. **τρέπω** II. 3, **τροπή** I. 2), Ἀριστ. Ἀποσπ. 13· καὶ **ἐκτροπίας** Μοῖρις, σ. 373.

τροπιδεῖον, τό, = **τρόπις**, τροπιδεῖα καταβάλλεσθαι, καταβάλλειν, τοποθετεῖν τὴν τρόπιν, Πλάτ. Νόμ. 803A· κοινῶς φέρεται **τροπίδια**, ὅστις τύπος ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 97. — Κατὰ Φώτ.: «τροπίδια τὰ εἰς τρόπιν νεὼς εὐθετοῦντα ξύλα· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ καταβολῆς τινος καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις.»

τροπίζω, ἐφοδιάζω μὲ τρόπιν, ναῦν ἱκανῶς τετροπισμένην Ἱππ. 1276. 50.

τροπικός, ή, όν, (τροπή) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς τροπάς, εἰς τὰ ἡλιοστάσια, ὁ τροπικὸς (ἐξυπακ. κύκλος), τὸ ἡλιοστάσιον σεσημειωμένον ἐπὶ τῆς σφαίρας, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 5, πρβλ. Πλούτ. 2. 890E, 898B· οἱ τροπικοὶ (ἐξυπακ. κύκλοι) Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7. 13, 1. 8, 15, κ. ἀλλ., πρβλ. Πλούτ. 2. 429F, Ἄρατ. 528· τῶν ζῳδίων τὰ μὲν τροπικά, τινὰ δὲ στερεὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 6, Μανέθων, κλπ. 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἡλιοστάσιον, ἢ ὁ κατὰ τὸ ἡλιοστάσιον γινόμενος ἢ ὤν, αἱ τροπ. ἡμέραι, οἱ τρ. μῆνες Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 13, 2., 6. 1, 2. 3) ἡ τροπική, παρὰ τοῖς Βυζ., μέρος οἰκοδομήματος, ἴσως ἡ ἀψίς. **II.** κεκλιμένος, πρός τι Ἀντιγ. Καρυστ. Ἱστ. Παραδόξων Συναγωγὴ 127. **III.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σχῆμα **τρόπος**, ὅπερ ἐστὶ λόγος κατὰ παρατροπὴν τοῦ κυρίου λεγόμενος, μεταφορικός, ἀλληγορικός, καταχρηστικός, περιφραστικός, τρ. λέξις, εἰκονικὴ ἔκφρασις, Διον. Ἁλ. περὶ Θουκ. 2, κλπ.· τὰ τροπικά, τρόποι, Λογγῖν. 32.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μεταφορικῶς, Σοφοκλῆς τῷ τοῦ δένδρου ὀνόματι τρ. τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν Ἀθήν. 76C. 2) ἐν τῇ Λογικῇ τῶν Στωϊκῶν, **τροπικόν**, = συνημμένον ἀξίωμα, ἴδε **συνάπτω** III, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 29, 40, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 79.

τρόπις, ἡ, γεν. **τρόπεως** μόνον παρὰ τοῖς γραμμ.· Ἰων. γεν. **τρόπιος** Ὅμηρ., Ἡρόδ.· δοτ. **τρόπιδι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 388· αἰτ. **τρόπιν** Ὀρφ. Ἀργ. 273· πληθ. **τρόπεις**· (τρέπω)· — ἡ «καρῖνα» πλοίου, «τρόπεις ... τὰ ξύλα τὰ διήκοντα ἀπὸ πρῴρας εἰς πρύμναν, ἐξ ὧν οἱ γόμφοι καὶ τὰ ἄλλα ἤρτηνται» Δ. Β. 307, 9· τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα Ὀδ. Ε. 150, Μ. 421, κλπ.· αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης ἐννῆμαρ φερόμην Ὀδ. Η. 252, Τ. 278, Ἡρόδ. 2. 96· καὶ ποιητ., ὡς παρὰ Λατ. carina, = **ναῦς**, πλοῖον, Σοφ. Ἀποσπ. 151· τρόπεις θέσθαι Πλουτ. Δημήτρ. 43, πρβλ. **τροπιδεῖον**·—μεταφορ., λέγε νῦν τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος, δηλ. τὴν ἀρχήν, Ἀριστοφ. Σφ. 30.

τροπο-λογέω, ὁμιλῶ τροπικῶς, ἀλληγορικῶς, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 1. 15.—Καθ' Ἡσύχ. ἐν λέξ. **βορρᾶς**, «ἄνεμος ψυχρὸς παγώδης καὶ σκληρός, ὃς τροπολογούμενος σκαιὸς καὶ ἀπόπεμπτος λέγεται».

τροπολογία, ἡ, ἡ διὰ τροπικῶν λέξεων ἔκφρασις, ἀλληγορία, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 540, Φωτ. Βιβλιοθ. 161. 26.

τροπολογικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀλληγορικὴν ἔκφρασιν, Εὐστ. Πονημάτ. 327. 47. — Ἐπίρρ. **τροπολογικῶς**, κατὰ τρόπον τροπολογικόν, Σχόλ. εἰς Ἰω. τῆς Κλίμακ. σ. 181.

τροπο-μάσθλης, ητος, ὁ, πανοῦργος καὶ εὐμετάβολος ἄνθρωπος,—λέξις περιπαιζομένη ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ ἐν Ψευδολ. 24.

τροπός, ὁ, ἱμὰς ἐκ συνεστραμμένου δέρματος, δι' οὗ προσέδενον τὴν κώπην εἰς τὸν σκαλμόν, ὡς καὶ νῦν ἔτι ποιοῦσι, μεταχειριζόμενοι πολλάκις καὶ σχοινία, τροποῖς δερματίνοισι Ὀδ. Δ. 782, Θ. 53· τροπὸν αὐτόν, ἐπαρτέα δεσμὸν ἐρετμοῦ Ὀππ. Ἁλ. 5. 359, πρβλ. **τροπόω** II, **τροπωτήρ**. **II.** δοκός, ὡς τὸ **τράφηξ**, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208C, Πολυδ. Α', 85.

τρόπος, ὁ (τρέπω) διεύθυνσις, διώρυχες παντοίους τρόπους ἔχουσαι Ἡρόδ. 2. 108· διώρυχας τετραμμένας πάντα τρ. ὁ αὐτ. 1. 189, πρβλ. 199· ἀλλά, **II.** συνήθως, τρόπος, τρόπος τοῦ φέρεσθαι, πράττειν, διατελεῖν, κτλ., τῷ παρεόντι τρόπῳ χρᾶσθαι, κατὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν συμβαίνει νὰ εἶναί τις, Ἡρόδ. 1. 97· τρ. ὑποδημάτων Κρητικὸς Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 828· πᾶς τρ. μορφῆς Αἰσχύλ. Εὐμ. 192· τρ. ὁ τρ. τῆς ξυμφορᾶς; Σοφ. Ο. Τ. 99· ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρ. Ἀριστοφ. Πλ. 47· ὁ αὐτός που τρ. τέχνης ῥητορικῆς ὅσπερ καὶ ἰατρικῆς Πλάτ. Φαῖδρ. 270B· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., κεχώρισται τοὺς τρόπους, κατὰ τὸ εἶδος, τὴν κατάστασιν, Ἡρόδ. 4. 28· ψυχῆς τρόποι Πλάτ. Πολ. 445C, κλπ.· οἱ περὶ τὴν ψυχὴν τρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 1, 2·—ἐν ποικίλαις ἐπιρρηματικαῖς χρήσεσι· 1) κατὰ δοτικ., τρόπῳ τοιῷδε, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, οὕτως, Ἡρόδ. 3. 68· τίνι τρόπῳ; Λατιν. quomodo? κατὰ τίνα τρόπον; Αἰσχύλ. Πέρσ. 793, Σοφ. Ο. Τ. 10, κλπ.· τῷ τρόπῳ; ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 679, Εὐρ. Ἱππ. 909, 1008, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐριπ. Βάκχ. 1293· ποίῳ τρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 763, κλπ.· τοιούτῳ τρ., τρ. τοιῷδε Ἡρόδ. 1. 94., 3. 68· ἄλλῳ τρ. Πλάτ. Φαῖδρ. 232B, κλπ.· ἑνί γε τῷ τρ., κατά τινα τρόπον, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 402, Πλάτ. Μένων 96D· παντὶ τρόπῳ, μὲ πάντα τρόπον, Αἰσχύλ. Θήβ. 301, πρβλ. Λυσίαν 132. 7· οὐδενὶ τρ., μηδενὶ τρ., κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλως, Ἡρόδ. 4. 111, Θουκ. 6. 35, Πλάτ., κλπ.· ἑκουσίῳ τρόπῳ, ἑκουσίως, θεληματικῶς, Εὐρ. Μήδ. 751· (τρόπῳ φρενὸς ἑρμηνεύεται: κατὰ τὰς διαθέσεις [τοῦ παιδὸς] ἐν Αἰσχύλ. Χο. 754)·— οὕτω παρὰ ποιηταῖς ἐν τῷ πληθυντ.: τρόποισι ποίοις; Σοφ. Ο. Κ. 468· τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς, οὐχὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν τυράννων, Αἰσχύλ. Χο. 479· ναυκλήρου τρόποις Σοφ. Φιλ. 128. 2) ἀπολ., ἐν τῇ αἰτ., τίνα τρόπον; πῶς; Ἀριστοφ. Νεφ. 170, πρβλ. Βατράχ. 460· τρ. τινά, κατά τινα τρόπον, Εὐρ. Ἱππ. 1300, Πλάτ. Πολ. 432E· τοῦτον τὸν τρόπον, τόνδε τὸν τρόπον ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 199A, κλπ.· τὸν αὐτὸν τρ. Αἰσχύλ. Χο. 274· πάντα τρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 700, κλπ.· οὐδένα, μηδένα τρ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 8· τὸν μέγαν τρ., οὐ σμικρὸν τρ. Αἰσχύλ. Θήβ. 283, 465· τὸν Ἀργείων τρ. Πινδ. Ι. 6 (5). 86· Σαμιακὸν τρ. Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 11· βάρβαρον τρ., κατὰ τρόπον βάρβαρον, Αἰσχύλ. Θήβ. 463· πίτυος τρόπον Ἡρόδ. 6. 37· ὄρνιθος τρόπον ὁ αὐτ. 2. 57, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 49, 390, κλπ.· μεταγεν., εἰς ὄρνιθος τρ. Λουκ. Ἀλκυὼν 1, πρβλ. Δὶς Κατηγορ. 27·— σπανίως ἐν τῷ πληθ., κεχώρισται τοὺς τρόπους Ἡρόδ. 4. 28· πάντας τρόπους Πλάτ. Φαίδων 94D. 3) μετὰ προθέσεων, ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον, ἐπαινετικόν, Πινδ. Ο. 10 (11). 93·— δι' οὗ τρόπου Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 11· διὰ τοιούτου τρ. Διόδ. 1. 66· — ἐς τὸν τρ. Θουκ. 1. 6· εἰς τὸν αὐτὸν τρ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 8· εἰς ὄρνιθος τρ. Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ἐκ παντὸς τρ. Ξεν. Ἀν. 3. 1, 43, Ἰσοκρ., κλπ.· ἐξ ἑνός γε τοῦ τρόπου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 236, Θουκ. 6. 34· ἐκ μηδενὸς τρ. Δημ., κλπ.·— ἐν τῷ αὐτῷ τρ. Θουκ. 7. 67, πρβλ. 1. 97, κλπ.· ἐν τρόπῳ βοσκήματος Πλάτ. Νόμ. 807A· — καὶ ἐν τῷ πληθ., γυναικὸς ἐν τρόποις, ἐν τρ. Ἰξίονος Αἰσχύλ. Ἀγ. 918, Εὐμ. 441· — κατὰ τὸν αὐτὸν τρ. Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5· κατὰ πάντα τρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 451, Ξενοφ., κλπ.· κατ' οὐδένα τρ., κατὰ μηδένα τρ. Πολύβ. 4. 84, 8, κλπ.· κατ' ἄλλον τρόπον Πλάτ. Κρατύλ. 417B· κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28· καὶ ἐν τῷ πληθ., κατὰ πάντας τρόπους, κατὰ πολλοὺς τρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 451, Ξεν., κλπ.· — μετὰ ὁτουοῦν τρόπου, κατὰ οἱονδήποτε τρόπον, Θουκ. 8. 27· — ἐνὶ σὺν τρόπῳ Πινδ. Ν. 7. 21. 4) κατὰ τρόπον, ἀπολ., α) κατὰ τὴν συνήθειαν, κατὰ τρ. φύσεως Πλάτ. Νόμ. 804B· ἀντίθετον τῷ παρὰ τὸν τρόπον τὸν ἑαυτῶν, Θουκ. 5. 63, πρβλ. Ἀντιφῶντα 121. 15. β) ἁρμοδίως, προσηκόντως, Λατ. rite, Ἰσοκρ. 16A, Πλάτ. Πολιτικ. 310C, κλπ.· οὐδαμῶς κατὰ τρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 638C· — ἀντίθετον τῷ ἀπὸ τρόπου, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 421D, ἐν Θεαιτ. 143C, κλπ.· οὕτω, θαυμαστὸν οὐδὲν οὐδ' ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπείου τρ. Θουκ. 1. 76.

III. ἐπὶ προσώπων, τρόπος βίου, συνήθεια, ἕξις, Πινδ. Ν. 1. 42· μῶν ἠλιαστά; Ἀποκρ. μάλλα θατέρου τρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 109· ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρ. πὼς εἰμὶ ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 246, πρβλ. 630. 2) οἱ τρόποι τοῦ ἀνθρώπου, αἱ διαθέσεις καὶ ἕξεις αὐτοῦ, ὁ χαρακτήρ, ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ Θέογν. 964· τρόπου ἡσυχίου, ἡσύχου διαθέσεως, Ἡρόδ. 1. 107,

πρβλ. 3. 36· φιλανθρώπου τρ. Αἰσχύλ. Πρ. 11· γυναικὶ κόσμος ὁ τρ., οὐ τὰ χρυσία Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 92· μεταλλάττει οὐ τὸν τρ., ἀλλὰ τὸν τόπον, coelum non animum mutat, Αἰσχίν. 65. 1· — οὐ τοὐμοῦ τρόπου Ἀριστοφ. Σφ. 1002· σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρ., πολὺ καλῶς σύ, ὅμοιός σου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 93· ξυγγενὴς τοὐμοῦ τρόπου αὐτόθι 574·— πρὸς τρόπου τινός, συμφώνως πρὸς τὰς διαθέσεις τινός, Πλάτ. Φαῖδρ. 252D, οὕτω, πρὸ τρόπου ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 655D· πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου Ξεν. Ἀνάβ. 1. 2, 11· — ἀντίθετον τῷ ἀπὸ τρόπου, Πλάτ. Φαῖδρ. 278D, Πολ. 470C·— ὡς προσδιορισμὸς ἐπιθέτων, διάφοροι ὄντες τὸν τρ. Θουκ. 8. 96· σολοικότερος τῷ τρ. Ξεν. Κύρ 8. 3. 21·— μάλιστα ἐν τῷ πληθυντ., Πινδ. Π. 10. 58, Σοφ. Ἠλ. 397, 1051· σκληρός, ἀμνὸς τοὺς τρόπους Ἀριστοφ. Εἰρ. 350, 935· σφόδρα τοὺς τρ. Βοιώτιος Εὔβουλος ἐν «Ἴωνι» 3· πουλύπους ἐς τοὺς τρ. Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 23· μεθαρμόσαι τρ. νέους Αἰσχύλ. Προμ. 309· τοὺς φιλάνορας τρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 856· νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Σοφ. Αἴ. 736· ὑπηρετεῖν τοῖς τρόποις τινὸς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1432· ἀντίθετον τῷ νόμοι, Θουκ. 2, 39· ἤθη τε καὶ τρόποι Πλάτ. Νόμ. 924D. **IV.** ἐν τῇ Μουσικῇ, ὡς τὸ **ἁρμονία**, τρ. Λύδιος Πινδ. Ο. 14. 25· νεοσίγαλος τρ. αὐτόθι 3. 8· ὁ ἀρχαῖος τρ. Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 3· ᾠδῆς τρόπος, μουσικῆς τρόποι Πλάτ. Πολ. 398C, 434C. **V.** ἐν τῷ λέγειν ἢ γράφειν, τρόπος, ὕφος, αὐτόθι 400D, Ἰσοκρ. 319B·— ἀλλά, **τρόποι** ἐν τῇ Ρητορικῇ, τρόποι ἐκφράσεως καὶ σχήματα, Κικ. Brut. 17, ἔνθα τὴν λέξιν ταύτην μεταφράζει διὰ τοῦ verborum immutationes, πρβλ. Quintil. 8. 6, 1. **VI.** ἐν τῇ Λογικῇ, μέθοδος τοῦ συλλογίζεσθαι, Διογ. Λ. 7. 76.

τροπο-φορέω, μετ' αἰτ., ὑπομένω τοὺς τρόπους τινός, Λατιν. morigerari alicui, ἢ μὴ καταδέξασθαι ἢ καταδεξαμένους τροποφορεῖν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1433· τὸν τῦφόν μου πρὸς θεῶν τροποφόρησον Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 29, 2· πρβλ. **τροφοφορέω.**

τροπόω, (τρόπος) ὡς τὸ **τρέπω**, κάμνω τινὰ νὰ τραπῇ, τρέπω εἰς φυγήν, νικῶ, Ἑδδ. (Κριτ. Δ', 23, πρβλ. διάφορ. γραφ. ἐν κεφ. Κ', 35)·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Διον. Ἁλ 2. 50.

τροπόω, (τροπὸς) ἐφοδιάζω τὴν κώπην διὰ τροπωτῆρος, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ναυβάτης δ' ἀνὴρ τροπούτω κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον, προσέδενε τὴν κώπην του πρὸς τὸν σκαλμὸν διὰ τροπωτῆρος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 376· τροπώσασθαι ναῦν Πολυδ. Α', 87. — Παθ., θαλαμιῶν τροπουμένων Ἀριστοφ. Ἀχ. 533· καὶ τῶν κωπῶν ἑκάστη τετρόπωται Λουκ. Κατάπλ. 1.

τροπωτήρ, ῆρος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τὸ λωρίον μὲ τὸ ὁποῖον δένεται ἡ κώπη εἰς τὸν σκαλμὸν (πρβλ. **τροπός**), Ἀριστοφ. Ἀχ. 549, Θουκ. 2. 93·—φλεβὸς τρ., ἴδε ἐν λέξ. **φλέψ.**

τροῦλλα, ἡ, κύπελλον, «κοῦπα», ἐν χρήσει ὡς μέτρον ὑγρῶν, Λατ. trulla, ἡ δὲ τροῦλλα οὐδὲ τρίτον ξέστου χωρεῖ Ὀλυμπιόδωρος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 60, 33, ἔκδ. Βεκκήρ.—Ὑποκοριστ. **τρούλλιον**, τό, Λατ. trulleum, Ἀρχ. Μαθ. **II.** διὰ τὸ λεκανοειδὲς σχῆμα, ὁ θόλος ἐκκλησίας, Κεδρην. I, 531, 15.

τρουλλόομαι, κτίζομαι μετὰ τρούλλου ἢ θόλου, Κωδινὸς 141.

τροῦλλος, ὁ, θόλος ἐκκλησίας, Σύνοδος Κων/πόλεως Γ' 640, Μαλάλ. 489, 19, Στέφ. Διάκ. 1144D, Κωδινὸς 141.

τρουλλωτός, όν, ᾠκοδομημένος μετὰ τρούλλου, Κωδινὸς 82.

τροφάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τροφαλίς**. τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρατεμών Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 1. 12.

τροφᾱλίς, ίδος, ἡ, κεφάλι νωποῦ τυροῦ, («μακρὸς τυρὸς» Ἡσύχ.) (ἐκ τοῦ **τρέφω** I), Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 5· τροφαλίδας δὲ λινοσάρκους μανθάνεις; τυρὸν λέγω Ἀντιφάνης ἐν «Αὑτοῦ ἐρῶντι» 1· τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκεν, τεμάχιον Σικ. τυροῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 838· ὅθεν ἡ ἐν λόγοις παιδιά: καλεῖ .. τὴν .. Τυρῷ τροφαλίδα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 536· τρ. ὀβελιαία Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 14.—Ὁ τύπος **τρυφαλὶς** εἶναι κοινὸς παρὰ μεταγεν., οἷον Λουκ. Λεξιφ. 13, Φιλόστρ. 809· καὶ ἐν πλείστοις χωρίοις ἀπαντᾷ ὁ τύπος **τροφαλλὶς** πιθανῶς ἐξ ἀγνοίας ὅτι ἡ παραλήγουσα ἦτο φύσει μακρά· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ὡσαύτως **τραφαλλίς, τράφαλλος**.: «τράφαλλος· ὁ χλωρὸς τυρός. οἱ δὲ τραφαλλίδα».

τροφεῖα, τά, (τροφεύω) ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα, θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 477· πορσύνειν Εὐρ. Ἠλ. 626· ἀποδοῦναι, ἐκτίνειν, ἀποτίνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 582, Πλάτ. Πολ. 520B, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 333· ἀνταποδοῦναι Λυσί 107. 32· πράξασθαι Διοδ. Ἐκλογ. 552. 94. **II.** βίου τροφεῖα, ὡς τὸ τροφή, Σοφ. Ο. Κ. 341· τροφεῖα ματρός, μητρικὸν γάλα, Εὐρ. Ἴων 1493

τροφεῖον, τό, = **οἰκίσκος**, ὀρνίθων τρ., ὀρνιθών, «ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνίθων τροφεῖον, οἰκίσκον» Σουΐδ. ἐν λ. **οἰκίσκῳ.**

τροφεύς, έως, ὁ, (τροφή) ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων, θρεπτήρ, θετὸς πατήρ, «ψυχοπατέρας», Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός, ὁ ἀναθρέψας τὸν πατέρα μου, Σοφ. Φ. 344, Εὐρ. Ἠλ. 16, Φοίν. 45· ἐπὶ γυναικός, ἡ τροφός, Αἰσχύλ. Χο. 760· πρβλ. **τροφός, κναφεύς.** **2)** παρὰ Σοφ. Αἴ. 863, ὁ Αἴ. προσφωνεῖ τὰς πεδιάδας καὶ τὰ ὄρη τῆς Τροίας: χαίρετ' ὦ τροφῆς ἐμοί, σεῖς οἱ θρέψαντές με· ἤ, μεθ' ὧν συνέζησα· οὕτω, τροφέας παρέδωκε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν Ἀντιφῶν 125. 24. **3)** ὁ ἀνατρέφων, ἵππων Πλάτ. Νόμ. 735B· ἅρματος τρ., ὁ διατηρῶν ἅρμα, αὐτόθι 834B· πάσης κακίας, ὁ περιθάλπων πᾶσαν κακίαν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 580A.

τροφευτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς θρέψιν, ἔχετε ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον .. σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδείοις καὶ τροφευτικοῖς τοῦ σώματος Θεόδωρ. Στουδ. 535D.

τροφεύω, μεταγεν. τύπος τοῦ **τρέφω**, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Β', 7), Φίλων 2. 83·— **τροφέω** εἶναι ἀμφίβ. τύπος, ἴδε Λοβ. εἰς **Φρύνιχον** 589.

τροφή, ἡ, (τρέφω) ὡς καὶ νῦν, πᾶν τὸ ἐσθιόμενον πρὸς θρέψιν τοῦ σώματος καὶ διατήρησιν αὐτοῦ, χυδ. «θροφή», τρωκτὰ σησάμου τε καὶ μέλιτος ἐποιήσαντο νόμον φέρεσθαι, ἵνα ἁρπάζοντες οἱ τῶν Κερκυραίων παῖδες ἔχοιεν τροφὴν Ἡρόδ. 3. 48· οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; δηλ. πάντα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φ. 32, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. εἴσειμι πρός σε ψιλός, οὐκ ἔχων τροφὴν αὐτόθι 953, Θουκ. 1. 5, κλπ.· ἡ καθ' ἡμέραν τρ. αὐτόθι 2, κλπ.· τροφὴν παρέχειν, τὰ μέσα πρὸς διατήρησιν στρατεύματος, τὰ ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι, προνομή, ὁ αὐτ. 8. 57, πρβλ. 6. 93. **2)** βίου τροφὴ ἢ τροφαί, τρόπος τοῦ ζῆν, ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 338, 446· οὕτω, **τροφὴ** καθ' ἑαυτό, δουλίαν ἕξειν τροφὴν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 499, πρβλ. Ο. Κ. 362· φεῦ τῆς ἀνύμφου .. σῆς τροφῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1183· τὰς ἐκ γῆς τρ. εὕρετο Πλάτ. Πρωτ. 322A· ἀκολούθως ἁπλῶς, τρόπος ζωῆς, ζωή, δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τρ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 81D, πρβλ. 84B· βώμιοι τρ. Εὐρ. Ἴων 52. **3)** τὸ δι' οὗ τις προμηθεύει εἰς ἑαυτὸν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, οἷον τὸ τόξον τοῦ Φιλοκτήτου, χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν Σοφ. Φ. 1126. **4)** φαγητόν, τροφαῖς τέτταρσιν ἐχρῶντο Ἀθήν. 11D κἑξ. **II.** τροφή, ἀνατροφή, παιδεία .. τρέφειν .. τροφήν τινα τοιήνδε Ἡρόδ. 2, πρβλ. 3· χάριν τροφῆς ἀμείβων Αἰσχύλ. Ἀγ. 729· νέας τροφῆς στερηθεὶς Σοφ. Αἴ. 510· τρ. μητρὸς Εὐρ. Ἴων 1377· συχν. ἐν τῷ πληθ., ἐν τροφαῖσιν, ἐν ᾧ εἶναί τις εἰς χεῖρας τῆς τροφοῦ, ἀντίθ. τῷ **ἐφηβήσας**, Αἰσχύλ. Θήβ. 665· ἠντόμαν τροφαῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1159· ὦ δυσάθλιαι τρ. Σοφ. Ο. Κ. 328· αἱ ἐμαὶ τρ. Εὐρ. Τρῳ. 1187· τρ. δημόσιαι Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 9· ἐκτίνειν τροφάς, σχεδὸν ὡ. τὸ **τροφεῖα**, Αἰσχύλ. Θήβ. 548. **2)** ἀνατροφή, Εὐρ. Ἑκ. 599. τρ. τε καὶ παιδεία, συνημμένα, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122B, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 9. 8., 10, 13, κ. ἀλλ. **3)** τὸ τρέφειν, διατηρεῖν ζῶα, Ἡρόδ. 2. 65· τροφαῖς ἵππων Πινδ. Ο. 4. 24. **III.** ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου **θρέμμα**· ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή, νέα θρέμματα, νέα γενεά, Σοφ. Ο. Τ. 1· πρβλ. **ἐπίκοτος**·— ἐπὶ ζῴων, ἀρνῶν τροφαί, = **ἄρνες ἐκτεθραμμένοι**, Εὐρ. Κύκλ. 189.

τρόφημα, τό, τροφή, διαιτᾶν τροφήμασι κούφοισιν Ἱππ. 887F (ἄλλ. **ῥοφήμασιν**).

τροφίας, ου, (τρέφω) ὁ κατ' οἶκον ἐν φάτνῃ τρεφόμενος, θρεπτός, τρ. ἵπποι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀγελαίους, οἱ τροφίαι ἵπποι πλείστοις ἀρρωστήμασι κάμνουσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 2· βοῦς Πλουτ. Αἰμίλ. 33.

τροφικός, ή, όν, ὁ τρέφων, εἰς τὸ τρέφειν ἀνήκων·— ἡ τροφική (ἐξυπακ. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 209.

τροφῖμαῖος. α, ον, ὁ τρόφιμος, ὁ οἴκοι τρεφόμενος· αἱ τρ., θυγατέρες, κοράσια, Φίλων 2. 443.

τρόφῐμος, ον, καὶ ος, η, ον, ἴδε κατωτ. 2· (τροφή)· θρεπτικός, ὠφέλιμος, παρέχων τροφήν, γάλα τροφιμώτατον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 7, πρβλ. Προβλ. 21. 2· ἀντίθετον τῷ **ἄτροφος**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 5· μετὰ γεν., γᾶ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων Εὐρ. Τρῳ. 1302, πρβλ. Ἴωνα 235· ὡσαύτως, ὕδωρ τὸ περὶ κηπείας τρ. Πλάτ. Νόμ. 845D·— ὡς οὐσιασ., τὰ τρόφιμα, ὡς καὶ νῦν, τὰ χρησιμεύοντα πρὸς τροφήν, Ὠριγέν. IV, 453C, Θεοφ. 215. **2)** ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., **τρόφιμος**, ὁ, ὁ θρέψας, ὁ δεσπότης, ὁ τρόφιμός σου Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 312· ὡσαύτως, ὁ νέος κύριός τινος ἢ δεσπότης, herilis filius (ὡς μεταφράζει ὁ Terent. ἐν Andria 2. 2, 58, ἴδε Donat. ἐν τόπῳ)· **ἡ τροφίμη**, ἡ δέσποινα, ἡ κυρία, Ἀνθ. Π. 9. 175, Πολυδ. Γ', 73. **III.** Παθ., ὁ τραφεὶς ὑπό τινος, θετὸς υἱός, παῖς τρ. τινος Εὐρ. Ἴων 684, πρβλ. Ἄρχιππον ἐν «Ἰχθύσιν» 6, Πλάτ. Πολιτικ. 272B· ὁ τρόφιμος, συχν. ἐν Ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 914 (παράρτημα), 995, κ. ἀλλ.·— οἱ τρόφιμοι, οἱ μαθηταί, Πλάτ. Πολ. 520D, πρβλ. Νόμ. 804A· τῆς ἀρετῆς τρ. Λουκ. Δὶς Κατηγ. 6, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 52·— ἐν Σπάρτῃ, οἱ τρόφιμοι ἦσαν νέοι μὴ δυνάμενοι διὰ πενίαν νὰ καταβάλλωσι τὸ μέρος αὐτῶν εἰς τὰ **φιλίτια** καὶ ἀνετρέφοντο ὡς ἑταῖροι τῶν πλουσίων, οἵτινες ἐδαπάνων ὑπὲρ αὐ-

τῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 9, πρβλ. Sturz. Λεξικ. καὶ ἴδε ἐν λ. **μόθων**·— ὡσαύτως, τρ. κύνες, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τηρούμενοι καὶ τρεφόμενοι, Αἰλ. π. Ζ. 11. 13., 16. 31. **2)** ἐπὶ σωμάτων, ὑγιής, ἰσχυρός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· ἐπὶ φυτῶν, θαλερός, ὀργῶν, εὐθαλής, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 15, 4. **3)** τ. κύημα, ζῶν, δυνάμενον νὰ ζήσῃ, ἀντίθετ. τῷ **ἀνεμιαῖον**, Πολυδ. Β', 6.

τροφιμότης, ητος, ἡ, θρεπτικότης, ὑετὸν ἄρδειν τὰ ἐκεῖ πρὸς τροφιμότητα Εὐστ. 742. 24.

τροφιόομαι, Παθ., τρέφομαι, γίνομαι παχύς, «τροφιοῦται· παχύνεται» Ἡσύχ.

τρόφιος, α, ον, = τρόφιμος, ἢ σκάρον ἢ κῶθον τροφίην καὶ ἀναιδέα λίην Νουμήνιος παρ' Ἀθην. 304Ε.

τρόφις, ὁ, ἡ, **τρόφι**, τό, γεν. **ιος** (τρέφω)·— καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, εὐπαγής, τρόφι κῦμα κυλίνδεται, μέγα, ὀγκῶδες, πελώριον, Ἰλ. Λ. 307 (πρβλ. **τροφόεις**)· ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐπεὰν γένωνται τρόφιες οἱ παῖδες, ὅταν αὐξηθῶσιν, ὅταν μεγαλώσωσιν, Ἡρόδ. 4. 9. **II.** τρόφις Ἐννοσιγαίου, ὡς τὸ **τρόφιμος**, ὁ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ σείοντος τὴν γῆν, ἐπίθετον τοῦ Δελφῖνος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 634 (διάφορ. γραφ. **τρόχις**).

τροφιώδης, ες, πλήρης ὕλης, θολός, οὖρα Ἱππ. 1240Α· τροφιῶδες οὐρεῖν αὐτόθι, πρβλ. 1239G· ἐκ τροφιώδεος .. ὑποπέλιον ὁ αὐτ. 210Η, πρβλ. 217Ε· καὶ οὕτω πιθανῶς διορθωτέον ἐκ τροφιωδέων ἀντὶ στροφώδων ὁ αὐτ. 81C. — Πρβλ. **τροφώδης** II.

τροφο-δότης, ου, ὁ, ὁ τροφὴν διδούς, ὁ παρέχων τροφήν, Ἰω. Δαμασκ. III, 685, Θεόδ. Στουδ. σ. 269C.

τροφο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος, λαμβάνων τροφήν, Θεοδωριαν. ἐν Maii Collect. Vat. τ. 6, σ. 212.

τροφόεις, εσσα, εν, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, συμπαγής, μέγας, κύματά τε τροφόεντα, συμπαγῆ καὶ μεγάλως αὐξανόμενα, Ἰλ. Ο. 621, Ὀδ. Γ. 290· πρβλ. **τρόφις, πηγός**.

τροφο-ποιός, όν, ὁ ἀνατρέφων, ὁ τροφεύς, ὀρνίθων Μανέθων 4. 244.

τροφός, ὁ, καὶ ἡ, (τρέφω) ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἀείποτε ὡς θηλ. ἐπὶ τροφοῦ, φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια Β. 361, κ. ἀλλ.· οὕτω παρ' Ἡροδ. 2. 156., 61, καὶ συχν. παρ' Ἀττικ.· ἐπὶ μητρός, Σοφ. Αἴ. 849, Ο. Κ. 760.— Τὸ ἄρσεν. κυρίως ἦν ἐν χρήσει ἐν τῷ τύπῳ, **τροφεύς**, Λοβεκ. Παραλ. 316· ἀλλὰ καὶ **τροφὸς** ὡς ἄρσεν. ἀπαντᾷ ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 45, ἐν Ἡλ. 409, Πλάτ. Πολιτ. 268Α, Β. **2)** μεταφορ. ἐπὶ πόλεως, Συράκουσαι, ἀνδρῶν ἵππων τε δαιμόνιαι τροφοὶ Πινδ. Π. 2. 5· γῇ τε μητρί, φιλτάτη τροφῷ Αἰσχύλ. Θήβ. 16· αἷμαθ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 66, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1092· μήτηρ ἁπάντων γαῖα καὶ κοινὴ τρ. Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 617· νὺξ ἄστρων τρ. Εὐρ. Ἠλ. 54· τὴν γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τρ. Ξενοφ. Οἰκ. 5, 17, πρβλ. Πλάτ. Πολιτ. 267D. **3)** ἐν τῷ οὐδετ., τὸ τροφόν, τὸ τρέφον, ἡ τροφή, αὐτόθι 289Α. **II.** Παθ. «**τροφοί**· θρέμματα» (ὁ Meineke **τροφαί**) Ἡσύχ.

τροφοφορέω, φέρω εἴς τινα τροφήν, τρέφω, διατηρῶ, Ἑβδομ. (Δευτ. Α', 31, Β' Μακκ. Ζ', 27), Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 18 (διάφορ. γραφ **ἐτροποφόρησε**).

τροφο-φόρος, ον, ὁ τρέφων, παράγων τροφήν, τῆς παλαιογόνου τροφοφόρου δρυὸς Εὐστ. 773. 50, κλπ.

τροφώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων θρεπτικὴν οὐσίαν ἢ φύσιν, θρεπτικός, Ἀριστ. Προβλ. 3. 5, 6, Ξενοκρ. Περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρ. τροφ. 135· τρ. τῆς σαρκὸς Ἀριστ. Προβλ. 10. 22. **II.** = **τροφιώδης**· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **σῦφαρ**, = «τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες».

Τροφώνιος, ὁ, ὁ κατὰ τὴν μυθολογίαν οἰκοδομήσας τὸ πρῶτον ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 296· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων περίφημον μαντεῖον, Ἡρόδ. 1. 46., 8. 134, Πινδ. Ἀποσπ. 26· καταβαίνων ὥσπερ ἐς Τροφωνίου (ἐξυπακ. ἄντρον) Ἀριστοφ. Νεφ. 508· — Ζεὺς τροφ. Στράβ. 414, πρβλ. 421. **II. Τροφώνεια**, τά, ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1068. 1. 1· φέρεται **Τροφώνια** παρὰ Πολυδ. Α', 37.

τροχάδην [ᾰ], ἐπίρρ., (τρέχω) δρομάδην, τρεχᾶτα, σχηματισθὲν κατὰ τὰ **λογάδην, σποράδην**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2647· τρόχος, τροχάδην Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 611, 25.

τροχάζω, (τροχός) τρέχω ὡς τροχός, τρέχω ἔμπρός, ταχέως, Ἡρόδ. 9. 66, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 46, κλπ.· κἂν δῇ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου Φιλέταιρος ἐν «Ἀταλάντῃ» 1· τρ. ἵπποις, ἐπὶ ἁρματηλάτου, Εὐρ. Ἑλ. 724· ἐπὶ ἵππου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 4· τρ. ἐν τοῖς ὅπλοις Πολύβ. 10. 20, 2.— Μέσ. παρ' Εὐστ. Πονημ. 245. 57. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπεδοκίμαζον οἱ ἀττικίζοντες, Λοβ. εἰς Φρύν. 582.

τροχαϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τροχαῖον, συγκείμενος ἐκ τροχαίων, τροχαϊκὸν μέτρον Ἡφαιστ. 6, 1· τροχ. συζυγία Ἑρμογέν. Ρητορ. 230, 14., 302, 19· τροχαϊκὴ λέξις Ἀρκάδ. 198, 14.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἑρμογέν. Ρητορ. 302, 21· οἱ δημοτικοὶ στίχοι τὸ παλαιὸν τροχαϊκῶς ποδιζόμενοι Εὐσταθ. 11, 36, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. 156, 1, κλπ. **Ἐ.** ὁ Λοβέκ. εἰς Φρύν. 39, προτιμᾷ **τροχαιϊκός**.

τροχαιο-ειδής, ές, «ὁ δὲ τροχαιοειδὴς (συνέστηκεν) ἐκ δύο ἄρσεων καὶ μακρᾶς θέσεως» Ἀριστείδης περὶ Μουσ. 1, σ. 39, 29· κοινῶς φέρεται **τροχαιειδής**.

τροχαιο-παιωνόπρωτος, ὁ τροχαῖος καὶ πρῶτος παίων, -υ-υυυ, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3. σ. 307·— **τροχαιο-πυρρίχιος**, ὁ, τροχαῖος καὶ πυρρίχιος, Τζέτζ. αὐτόθι 306.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 217.

τροχαῖος, α, ον, (τρόχος) ὁ τρέχων, ταχύς, «τροχαῖα· μέσα ἐν κύβοις· ἡ ὁδός. ὡς Ῥίνθων» Ἡσύχ.· τὰ τροχαῖα πανία Ἀνθ. Π. 6. 288. **II.** τροχαῖος (ἐξυπακ. πούς), ὁ, πούς συγκείμενος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας συλλαβῆς, καλούμενος καὶ **χορεῖος**, πρῶτον ἐν Πλάτ. Πολ. 400Β· ἐν χρήσει ἐπὶ ταχέος ἢ γοργοῦ ῥυθμοῦ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4, πρβλ. Ποιητικ. 12, 7, καὶ ἴδε **τροχερός**·— ὅθεν, **2)** ἐν τῇ Μουσικῇ, οἱ σαλπιγκταὶ τροχαῖόν τι συμβοήσαντες, σαλπίσαντες γοργόν τι ἐμβατήριον, Δίων Κ. 56. 22· τρ. νόμος, μελῳδία ἐν τροχαϊκῷ ῥυθμῷ εὑρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τερπάνδρου, Πλούτ. 2. 1132D, πρβλ. Πολυδ. Δ', 65, 73. **3)** τρίβραχυς, Quintil. 9. 4, 82. **III.** τρ. σφήν, ὄργανον βασανιστήριον, Ἰωσήπου Μακκ. 11, πρβλ. **τροχὸς** II. 4.

τροχαιο-χόρειος, ὁ, τροχαῖος καὶ τρίβραχυς, -υυυυ, καὶ τὸν ἰαμβανάπαιστον καὶ τροχαιοχορείους Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. τ. 3, σ. 307, 18.

τροχαϊσμός, ὁ, τροχαϊκὸν μέτρον, σφιγγομένου ἀπὸ δακτύλου εἰς τροχαϊσμὸν Εὐστ. 1647. 26.

τροχάλεῖον, τό, ἢ **τροχάλειον**, (τροχαλός) κύκλος, τροχὸς ἢ σφαῖρα, Ἄρατ. 530.

τροχαλία, ἴδε ἐν λ. **τροχιλία**.

τροχαλίζομαι, κυλίομαι στρεφόμενος ὡς τροχός, «ὁ γοῦν δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀκρισίου πόδα τιτρώσκει αὐτόν» Φερεκύδ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδίου Δ. 1091, Εὐδοκ. Μακρεμ. Ἰωνιὰ σ. 33.

τροχαλός, ή, όν, (τρέχω) τρέχων, τροχαλόν τινα τιθέναι, «ὀξὺν ἐν τῷ δρόμῳ» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 516 (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II)· τροχαλώτερος Ἀνθ. Π. 7. 681· τρ. ὄχοι, οἱ ταχέως κυλινδούμενοι, Εὐρ. Ι. Α. 146· πρβλ. **ἐντρόχαλος**.— Ἐπίρρ. **-λῶς**, Κλήμ. Ἀλ. 203. **II.** στρογγύλος, Ἀνθ. Π. 5. 35, Νικ. Θηρ. 589, κτλ.· καὶ παρ' Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁ Εὐστ. καὶ ἄλλοι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ **κυρτός**, κεκαμμένος, ἐπικαμπής, πρβλ. **τρόχμαλος**.

τροχαντήρ, ῆρος, ὁ, ἐν τῇ Ἀνατομικῇ **τροχαντῆρες** ἐκαλοῦντο ἀποφύσεις ἢ ἐκφύσεις κατὰ τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ ὀστοῦ τοῦ μηροῦ, ὑποκάτω τοῦ αὐχένος, εἰς ἃς καταφύονται οἱ μύες· ὁ ἀνώτερος τροχαντὴρ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους ἐκαλεῖτο **ὁ μέγας**· ὁ δὲ κατώτερος ὁ ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐκαλεῖτο **ὁ μικρός**, Γαλην. τ. 2, σελ. 307, 773, ἔκδ. Kühn., «ἡ δὲ περὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ μηροῦ τῶν ὀστῶν ἔκφυσις τροχαντὴρ ὀνομάζεται» Πολυδ. Β', 187 **II.** μέρος τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, Ἡσύχ. **III.** βασανιστικὸν ὄργανον, ὡς ὁ τροχός, Ἰωσήπ. Μακκ. 8· πρβλ. **τροχὸς** II. 4.

τροχάς, άδος, ἡ, ἐλαφρόν τι ὑπόδημα πρὸς δρόμον ταχύν, «τροχάδες σανδάλια ἀπὸ αἰγείου δέρματος» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἐνδρομίς**.

τρόχασμα, τό, ἀγὼν δρόμου, Χρησμ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 175D, Εὐστ. Πονημάτ. σελ. 216, 11· ὡσαύτως **τροχασμός**, ὁ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπὸ δρόμον**.

τροχαστικός, ή, όν, Ἑλληνικῶς· Ἀττικῶς δὲ **θρεκτικός** (Μοῖρ. 187), ἡ τρ. ἕξις ἢ δύναμις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 1.

τροχάω, Ἐπικ. ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **τροχάζω**, Ἀνακρεόντ. 32. 6, Ἄρατ. 1105, κλπ.·— ἐπὶ τῶν ἀστέρων, κινοῦμαι, περιστρέφομαι, Ἄρατ. 227.

τροχεός, ά, όν, = τροχόεις, τροχεὴν δ' ἀπεχεύατο χαίτην, «περιφερῆ» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 658, ἔνθα **τροχέην**.

τροχερός, ά, όν, (τροχός) ὁ τρέχων, τροχάζων, τρ. ῥυθμὸς τὰ τετράμετρα Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4· πρβλ. **τροχαῖος** II.

τροχή, ἡ, = **τρόχος**, δρόμος, ἴδε ἐν λ. **προσαυρίζω**, «προσαυρίζουσα χερσαία τροχή· ὑπὸ τῆς αὔρας νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν» Ἡσύχ. ἐν λ. **προσαυρίζουσα...**

τροχηλασία, ἡ, τὸ τροχηλατεῖν, ἡ τῶν τροχῶν περιφορά, ἁρματηλασία, Ἱππ. 1283. 14.

τροχηλατέω, ἐλαύνω, διώκω, τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ μανίαισιν Εὐρ. Ὀρ. 36· Κῆρες τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 1253.

τροχ-ηλάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ διευθύνων τροχούς, δηλ. ἁρματηλάτης, ἡνίοχος, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἱππηλάτης**, Σοφ. Ο. Τ. 806, Εὐρ. Φοίν. 39.

τροχ-ήλατος, ον, ὁ ἐπὶ τροχῶν φερόμενος, ὑπὸ τροχῶν συρόμενος, σκηναὶ Αἰσχύλ. Περσ. 1001· δίφροι Σοφ. Ἠλ. 49. **2)** ὁ συρόμενος ὑπὸ τῶν τροχῶν ἢ πλησίον τῶν τροχῶν, σφαγαὶ Ἕκτορος τροχήλατοι Εὐρ. Ἀνδρ. 309. **3)** ὁ ἀνοιγόμενος διὰ τῶν τροχῶν, κελεύθου τρίοδος Αἰσχύλ. Ἀποσπ.

171. **4)** ὁ πλαττόμενος ἢ κατασκευαζόμενος ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ κεραμέως, λύχνος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1, πρβλ. Ξέναρχον ἐν «Βουταλίωνι» 1. 9, καὶ αὐτόθι Meineke. **5)** μεταφ., ὁ μετὰ σπουδῆς ἐλαυνόμενος ὡς τροχὸς ἢ ὡς ἅμαξα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 122 μανία τρ., περιστρεφομένη μανία, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 82.

τροχιά, ἡ, (τροχός) τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν, ἡ γραμμὴ ἣν σχηματίζουσιν, «τροχιαί. αἱ τῶν τροχῶν χαράξεις» Ἡσύχ., Φώτ., κτλ **ΙΙ.** περιφέρεια, ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 478, πρβλ. 9, 418, Νικ. Θηρ. 816.

τροχ-ιαμβικός, ή, όν, συγκείμενος ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου, Γραμμ. παρὰ τῷ Egger εἰς Λογγῖνον σ. 145· ὁ Osann. **τροχαι-ιαμβικόν.**

τροχίας, ου, ὁ, ὁ τρέχων, ἀγγελιαφόρος, ἄγγελος, Ἡσύχ. ἔνθα **τρόχις. ΙΙ.** τρ. χαλκός, χυτὸς χαλκός, «τροχίαν μὲν χαλκὸν τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν, τυπίαν δὲ ὃν ἂν οἱ νῦν εἴποιεν ἐλατόν» Πολυδ. Ζ', 105.

τροχίασμα, τό, οἱονεὶ ἐκ τοῦ **τροχιάζω**, = **τροχός**, Ἀρχ. Μαθημ.

τροχίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, (τροχός) δένω τινὰ ἐν τροχῷ καὶ στρεβλῶ αὐτόν, βασανίζω, Διόδ. 20. 71, Ἀνθ. Π. 5. 181.— Παθ., **τροχίζεσθαι**, στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, Ἀντιφῶν 113, 33, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 13, 3, πρβλ. Α. Β. 66. **ΙΙ.** ἐφοδιάζω μὲ τροχούς, Ἀρχ. Μαθ. **ΙΙΙ.** Παθ., περιστρέφομαι ὡς τροχός, τρέχω, περιτρέχω, Ἀριστ. Προβλ. 23. 39.

τροχιλία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «καροῦλι», «μακαρᾶς», Λατιν. trochlea, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 808, Ἀριστοφ. Λυσ. 722· τροχιλίαισι ταῦτα καὶ τοπείοις (δηλ. σχοινίοις) ἱστᾶσιν οὐκ ἄνευ πόνου Ἄρχιππος ἐν «Ὄνῳ» 1, Πολύβ. 1. 22, 5· μεταφορ., μετά τινος τροχιλίας, μετ' εὐκολίας τινὸς ἢ εὐκινησίας, Ἀθήν. 587F.—Ἐν Ἀριστ. Μηχαν. 8 καὶ 18, ἔχομεν τοὺς τύπους **τροχιλέα, τροχαλία**, ὡς καὶ παρὰ Σουΐδ.· **τροχηλιὰ** παρὰ Γαλην., καὶ διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 5·—ἐν Πλάτ. Πολ. 397Α, Μοσχίωνι παρ' Ἀθην. 200Ε, γεν. πληθ. **τροχιλίων** (ἐκ τοῦ **τροχίλιον**, τό), εἰ μὴ ἀναγνωστέον **τροχιλιῶν.**

τροχίλος, ὁ, (τρέχω) μικρόν τι πτηνὸν παρυδάτιον, περὶ οὗ ὁ Ἡρόδ. λέγει ὅτι ἐξάγει τὰς βδέλλας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κροκοδείλου, ἴδε Bähr εἰς Ἡρόδ. 2. 68· ὁ δὲ Ἀριστ. ἐν τῇ περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 6 λέγει: «τῶν δὲ κροκοδείλων χασκόντων οἱ τροχίλοι καθαίρουσιν εἰσπετόμενοι τοὺς ὀδόντας, καὶ αὐτοὶ μὲν τροφὴν λαμβάνουσιν, ὁ δὲ ὠφελούμενος αἰσθάνεται καὶ οὐ βλάπτει», πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 79, Ἀχ. 876, Εἰρ. 1004, Αἰλ. π. Ζ. 3. 11., 8. 25· καλεῖται καὶ **κλαδαρόρυγχος** (ἴδε τὴν λέξιν)·—εἶναι τὸ πτηνὸν Charadrius Aegyptiacus, καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ziczac (ὡς ἐκ τῆς φωνῆς του)· δὲν ἐξάγει δὲ βδέλλας ἀλλ' ἐμπίδας καὶ κώνωπας ἐκ τοῦ ἀνεῳγμένου στόματος τοῦ κροκοδείλου. **2)** μικρόν τι χερσαῖον πτηνόν, πιθαν. ὁ ὀρχίλος, Troglodytes europaeus· καλούμενος καὶ **πρέσβυς** καὶ **βασιλεύς**, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9, 11, 5· ὁ δὲ μετὰ λόφου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκαλεῖτο **τύραννος**, αὐτόθι 8. 3, 5· rex avium παρὰ Πλιν. 8. 37. **ΙΙ.** Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ κοίλη ἐσοχὴ ἡ μεταξὺ τῶν δύο σπειρῶν τῆς βάσεως Ἰωνικοῦ κίονος, καλουμένη καὶ **σκοτία**, Βιτρούβ. 3. 3, κλπ. **ΙΙ.** = **τροχιλία**, Εὐστ. 1534. 8. Τὰ ἐκ τῶν ποιητῶν παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι **τροχίλος** [ῐ], οὐχὶ **τροχῖλος.**

τροχιλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τροχιλίαν, Ὀρειβάσ. 158, Γαληνοῦ τ. 12, σ. 162, 163 (ἔνθα **τραχηλώδης**).

τροχίμαλλον (;), τό, σωρὸς λίθων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 694, (Φώτιος 607, 23).

τρόχιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τροχός**, Ἀρχ. Μαθημ.

τροχιός, ά, όν, = **τροχόεις**, στρογγύλος, τροχιὰν ἐν κανέῳ φθοῖσα Ἀνθ. Π. 6. 258.

τρόχις, ὁ, ὁ τρέχων, ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος, εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν Αἰσχύλ. Πρ. 941.

τροχίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τροχίσκος**, τὸ κινούμενον τροχίσκιον Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 144.

τροχίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **τροχός**, μικρὸς τροχὸς ἢ κύκλος, κυκλίσκος, Ἀριστ. Μηχαν. ἐν τῷ προοιμ. 11, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 1. **2)** σφαιρίδιον, σφαιρίδιον σάπωνος, καταπότιον, Γαλην. ΙΙ, 87Β. **3)** ἐνώτιον, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΙϚ', 12). **4)** σφαῖρα μεταλλίνη πίπτουσα εἰς δήλωσιν χρόνου, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν 2. 16.

τρόχμαλος (ἔξυπακ. λίθος), ὁ, ὡς τὸ **τροχαλός**, λίθος κυλιόμενος καὶ ἐκ τούτου στρογγύλος καὶ λεῖος, ψῆφος, λιθάρι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6 4·—ἐν τῷ πληθ. **τρόχμαλοι**, σωρὸς ἐκ τοιούτων λίθων, αἱμασιὰ ἐκ τοιούτων λίθων, φράκτης, Εὐστ. 1259, 33· ὡσαύτως οὐδ. **τρόχμαλα**, Νικ. Θηρ. 143, πρβλ. Λυκόφρ. 1064.

τροχο-δινέομαι, Παθ., περιδινοῦμαι ὡς τροχός, περιστρέφομαι δίκην τροχοῦ, τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην Αἰσχύλ. Πρ. 882· πρβλ. **στροφοδινέομαι.**

τροχο-ειδής, ές, περιφερὴς ὡς τροχός, κυκλικός, τρ. λίμνη, ἡ λίμνη τῆς Δήλου, Θέογν. 7, Ἡρόδ. 2. 170 (πρβλ. **περιηγής**), πόλις τρ., αἱ Ἀθῆναι, Ἡρόδοτ. 7. 140.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, δίκην τροχοῦ, Διοσκ. 3. 117.

τροχόεις, εσσα, εν, στρογγύλος ὡς τροχός, στρογγύλος, περιφερής, τρ. λίμνη Καλλ. εἰς Δῆλ. 261 (πρβλ. τὸ προηγ.) κύλιξ Ἀνθ. Π. 11. 58· τροχόεις μόλιβδος αὐτόθι 6. 65· ἄλφοί Νικ. Θηρ. 332, κλπ.

τροχο-κουράς, άδος, ὁ, ἡ, (κείρω) κεκαρμένος ὀλόγυρα, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9, 9, σ. 412Β· καὶ **τροχο-κούριδες**, αὐχμαλέοι κορυφάς, τροχοκούριδες Χοιρίλος παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος 1, 22.

τροχο-παικτέω, παίζω μὲ τροχοὺς ἢ στεφανοειδεῖς κύκλους, Ἀρτεμίδ. 1. 76· ἢ ἴσως = τροχοὺς μιμεῖσθαι, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 2, 22.

τροχο-πέδη, ἡ, δεσμὸς τροχοῦ, ὁ μηχανισμὸς δι' οὗ ἡ κίνησις τοῦ τροχοῦ ἐμποδίζεται ἢ ἐπέχεται, Λατιν. sufflamen, Ἡρώδης παρ' Ἀθην. 99C· λέγεται καὶ **ἐποχεύς.**

τροχοποιέω, κατασκευάζω τροχούς, Ἀριστοφ. Πλ. 513.

τροχός, ὁ (τρέχω)· κυρίως ὁ τρέχων· ὅθεν πᾶν πρᾶγμα στρογγύλον ἢ κυκλικόν. **Ι.** στρογγύλον, στρογγύλη πλάξ, «πήττα», τροχὸς κηροῦ, στέατος Ὀδ. Μ. 173, Φ. 178· τρ. ἡλίου, ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 17, ἴδε κατωτ. Β· ἐπὶ ὄφεως, Ὀρφ. Λιθ. 136. **ΙΙ.** τροχὸς ἁμάξης, κοινῶς «ρόδα», ἡ, Ἰλ. Ζ. 42, Ψ. 394, κτλ.· τροχοῖς ἐπημαξευμένη Σοφ. Ἀντιγ. 251· ἐν πτερόεντι τροχῷ .. κυλινδόμενον, ἐπὶ τοῦ Ἰξίονος, Πινδ. Πυθ. 2. 41· τροχοὺς μιμεῖσθαι, ἐπὶ ἀνθρώπου κάμπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζῃ τροχόν, Ξενοφ. Συμπ. 2, 22., 7, 3·— μεταφορ. ἐπὶ τῆς τύχης, Σοφοκλ. Ἀποσπ. 713. **2)** ὁ τροχὸς κεραμέως Ἰλ. Σ. 600· τροχῷ ἐλαθεὶς λύχνος (πρβλ. **τροχήλατος**) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 4· τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν .. κύτος Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 2, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 420Ε. **3)** ὁ τροχὸς μηχανῆς θεατρικῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 234. **4)** ὁ τροχὸς βασανιστηρίου, πρβλ. Ἀνακρ. 19. 9· ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι Ἀριστοφ. Πλ. 875, Λυσ. 846, Δημ. 856. 13· ἕλκεσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 452· ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀναβῆναι Ἀντιφῶν 134. 10· ἀναβιβάζειν τινὰ ἐπὶ τῶν τρ. Ἀνδοκ. 6. 44· τῷ τροχῷ τινα προσηλοῦν, ἐνδεῖν, προσδεῖν Πλουτ. 2, 19Ε, 509C, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 5. **ΙΙΙ.** τροχὸς χρήσιμος εἰς παιδιὰν τῶν παίδων συνιστάμενος ἐκ στεφάνης σιδηρᾶς ἢ χαλκῆς μετὰ κρίκων οἵτινες κατὰ τὴν περιστροφὴν τοῦ τροχοῦ ἦχουν, (ὁ Graecus trochus τοῦ Ὁρατίου Ὠδ. 3. 24, 57, πρβλ. Ars Poet. 380,) Σέξτ. Ἐμπ. π. Η. Ι. 106, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβάσ.· τὸ ῥαβδίον δι' οὗ ἠλαύνετο ἐκαλεῖτο **ἐλατήρ**, ἔχον ξυλίνην λαβὴν καὶ κυρτὸν σιδηροῦν ἄκρον τὸ clavis adunca τοῦ Προπερτίου 3. 12, 6· ἡ δὲ παιδιὰ ἐκαλεῖτο **κρικηλασία.**— Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τοῦτον τὸν **τροχόν**, Λατ. trochus, πρὸς τὸν ῥόμβον ἢ στρόμβον («σβοῦραν») ἢ βέμβ κα, Λατ. Turbo. **ΙV.** τροχοὶ γῆς, θαλάσσης, κυκλοι ἢ ζῶναι τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, Πλάτ. Κριτί. 113D, 115C, 116A, 117C κέξ., Πλουτ. Λούκουλλ. 39. **V.** ὁ κύκλος τείχους ἢ ὀχυρώματος, Κυκλώπειος τ. Σοφ. Ἀποσπ. 222, ἴδε Bast εἰς Γρηγόρ. Κορίνθ. σ. 512· ὡς τὸ **τρόχωμα**:— ὡσαύτως μηχανὴ πολιορκητική, Διόδ. 17. 45 ἔνθα ἴδε Wess el. **VI.** κρίκος τις κινητὸς ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ, Ξεν. Ἱππ. 10, 6, Πολυδ. Α', 184, κλπ. **2)** κρίκος δι' οὗ διήρχετο σχοινίον ἐπὶ πλοίου, αὐτόθι 94. **VΙΙ.** καταπότιον, Ἰατρ.

Β. τρόχος, ὁ, τὸ τρέχειν, τρέξιμον, δρόμος, Ἱππ. 363. 53., 368, 23, κτλ.· μὴ πολλοὺς τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου, μὴ πολλοὺς ἀγωνιστικοὺς δρόμους τοῦ ἡλίου, δηλ. μὴ πολλὰς ἡμέρας. (διάφορ. γραφ. **τροχούς**), Σοφ. Ἀντ. 1065· παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι Εὐρ. Μήδ. 46, ἔνθα ἴδε Elmsl.· **καμπτὸς τρ.**, ῥητῶς τοὐναντίον τοῦ **δρόμος** (εὐθὺς δρόμος), Foës. Oec. Hipp. **2)** τόπος πρὸς τρέξιμον, Εὐρ. Ἱππ. 1133. **ΙΙ.** ζῷόν τι ἴσως εἶδος νυφίτσας, Ἡρόδωρ. παρ' Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 6. (Ὁ Ἀμμώνιος διαστέλλει τὰς δύο σημασίας ὡς ἀνωτέρω — γράφων **τροχός** ἐπὶ τῆς σημασίας περιφεροῦς πράγματος ἢ τροχοῦ, **τρόχος** δὲ ἐπὶ τῆς σημασ. δρόμου, ἴδε Valck. ἐν λ., Ellendt Lex. Soph.)

τροχός, όν, τρέχων, τροχὸν μέλος, γοργὸν μέλος, Πινδάρου Ἀποσπ. 144.

τροχώδης, ες, = **τροχοειδής**, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμηρ. ἐν λ. **ὀλοοίτροχος**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 166.

τρόχωσις, εως, ἡ, περιστροφή, Ἰωάννου Λαυρεντίου Λυδοῦ περὶ Διοσημιῶν 21.

τρύβλιον, τό, πινάκιον, κοῦπα, ποτήριον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 648, Ὄρν. 77, κ. ἀλλ.· εἰρήνης ῥοφήσει τρύβλιον ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 278· μισθοῦ τρ. ῥοφῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 905. **ΙΙ.** ἐν ταῖς ἰατρ. συνταγαῖς ἦτο μέτρον χωροῦν ὅσον καὶ ἡ **κοτύλη**, Ἱππ. 531. 51, Γαλην. τ. 13. σ. 976, 980, 9, Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 2·—ὑποκορ. μόνον κατὰ τύπον, περὶ δὲ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 119. 19.

τρῠγᾰ-βόλιον, τό, τόπος πρὸς διατήρησιν ξηρῶν ὀπωρῶν, «τρυγαβόλια· εἰς ἃ καρποὺς ξηροὺς ἀπετίθεντο» Ἡσύχ.

τρῠγάω, (τρύγη)· **I**. μετ' αἰτ. τοῦ συγκομιζομένου πράγματος, ὡς καὶ νῦν, τρυγῶ, συγκομίζω τὸν καρπόν, συνάγω, Λατιν. vindemiare, ἑτέρας [σταφυλὰς] τρυγόωσιν Ὀδυσ. Η. 124· καρπὸν Ἡρόδ. 4. 199· βότρυς Ξεν. Οἰκ. 19, 19· σῦκα, σῖτον Κωμικ. Ἀνώνυμ. 295C. 379·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ μέλι τρυγᾶσθαι Μόσχ. 3. 35·— μεταφορ., τρυγήσομεν αὐτὴν (ἐξυπακ. Εἰρήνην) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1341· τρ. ἄνθος τινὸς Ἀνθ. Π. 12. 256· ὄμφακας ἡλικίης αὐτόθι παράρτ. 98· κτλ.— Παθ. τετρυγημένοι καθ' ὥραν, συνηγμένοι κατὰ τὴν προσήκουσαν ἐποχήν, Λουκ. Κατάπλ. 5, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 20, 23. **2)** ἀπολ., θερίζουσι καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1698, πρβλ. Εἰρ. 912, Πλάτ. Νόμ. 844E. **II**. μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος ἐξ οὗ ὁ καρπὸς λαμβάνεται καὶ συγκομίζεται, συνάγω τοὺς καρποὺς ἐκ τοῦ δένδρου ἢ τοῦ ἀγροῦ, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωὴν (Ἐπικ. εὐκτ. ἀντὶ τρυγῷεν) Ἰλ. Σ. 566· οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 292· ἀμπέλους τρυγῶν Κωμικ. Ἀνώνυμ. παρὰ Meineke 5. 122· κῆπον τρ. Λόγγος. **2)** παροιμ., ἐρήμας τρυγᾶν (ἐξυπακ. ἀμπέλους), τρυγᾶν ἀμπέλια ἀφύλακτα, δηλ. ὠφεῖσθαι ἐκ τῆς ἀπουσίας τινός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 886· οὔκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾠεθ' οὗτος ῥαδίως τρυγήσειν, «παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πραττόντων, ὡς μηδενὸς αὐτοῖς ἀντιπράττοντος» (Σχόλ.), Σφ. 634. **3)** μεταφορ. ὡς καὶ νῦν, μετ' αἰτ. προσ., ὡς τὸ **καρποῦσθαι**. τρυγῶ τινα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν·— καὶ σὺ Γλυκέριον ἄλλον τρυγήσεις Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 1 ἐν τέλει.

τρύγγας, ὁ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **πύγαργος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 13.

τρυγέρᾰνος, ὁ, ὄνομα ἀγνώστου ζῴου ὅπερ ἔμελλε νὰ σταλῇ τῷ Σελεύκῳ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς σταλείσης παρ' αὐτοῦ τίγρεως, Φιλήμων ἐν «Νεαίρᾳ» 1· ἔνθα ὁ Meineke εἰκάζει ὅτι δυνατὸν νὰ ἐσχηματίσθη κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ **τρυγονο-γέρανος**·— ἀλλ' ἴσως ὑπάρχει καὶ παιδιὰ ἐπὶ τῆς λέξεως **τρυγάω** (II. 3) καὶ **ἔρανος**, μεθ' ὑπαινιγμοῦ περὶ παρασίτου τινός.— Καθ' Ἡσύχ.: «τρυγέρανος· φάσματι ἐοικώς».

τρῠγερός, ά, όν, (τρύξ) = **τρυγώδης**, πλήρης τρυγός, «τρυγερούς· τρυγώδεις, ὀξεῖς» Ἡσύχ.

τρῠγέω, = **ξηραίνω**, «τρυγεῖ· ξηραίνει» Ἡσύχ.· ἴδε **τρύγη** II.

τρύγη [ῠ], ἡ, ὥριμος καρπός, δηλ. **I)** γεννημάτων εἰσοδεία, σῖτος, κλπ., οὐδὲ τρύγην οἴσεις Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 55, πρβλ. Θεογνώστου Κανόν. σ. 24, Εὐστ. 1003. 59· «τρύγη· ὁ πυρός, καὶ ἡ κριθή, καὶ πᾶς ἄλλος καρπός, καὶ ποιὰ βοτάνη» Ἡσύχ. **2)** τρυγητός, συγκομιδὴ τῶν σταφυλῶν, Ἀνθ. Π. 11. 203, Ἀθήν. 40B, κλπ.· τρ. ἀμπέλων Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 491. 31· οἱ ἐπὶ τρύγῃ, οἱ τρυγῶντες, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σταφυλοδρόμοι**, πρβλ. **τρυγητήρ**. **II**. ξηρασία, Νικ. Θηρ. 368. (Ἴσως ἐκ τοῦ ῥήματ. **τρύγω**, ἐπειδὴ ἡ ἔννοια τοῦ ὡρίμου περιέχει τὴν τῆς ξηρότητος· πρβλ. **τρύγω**).

τρύγημα, τό, ὡς καὶ νῦν, τρύγημα, συγκομιδή, τὸ τῶν κηρίων τρύγημα βλίττειν λέγουσι Ruhnk εἰς Τίμαιον ἐν λέξει **βλίττειν**.

τρῠγήσιμος, ον, ὥριμος πρὸς τρύγησιν, Ἐτυμολ. Μέγ. 271. 32, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **διατρύγιος**.

τρύγησις, εως, ἡ, τὸ τρυγᾶν, αἱ τῶν ἀνθῶν ἀφαιρέσεις τρυγήσεσιν ἐοίκασι καὶ βλάπτουσιν οὐδὲν Πλούτ. 2. 646D.

τρυγητέον, ῥήματ. ἐπίθ. τοῦ **τρυγάω**, δεῖ τρυγᾶν, τὸν καρπὸν τρυγητέον Κλήμ. Ἀλ. 341.

τρῠγητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ τρυγῶν, τρυγητής, Λατ. vindemiator, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 293 [μετὰ ῡ ἐναντίον πάσης χρήσεως]. **II**. ὄνομα ἀστερισμοῦ, Columella 11. 2.

τρῠγητήριον, τό, ληνός, «πατητήρι» σταφυλῶν, Γλωσσ.

τρῠγητής, οῦ, ὁ, ὁ τρυγῶν, συγκομίζων καρπούς, ἰδίως σταφυλάς, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΚΘ', 9, κ. ἀλλ.), Πολυδ. Α', 222, Εὐσταθ. Πονημάτ. 180. 61.

τρῠγητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τρυγητόν, Γλωσσ.

τρυγητὸς καὶ **τρύγητος**, ὁ, (τρῡγάω) τὸ τρυγᾶν, ἡ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν, Πλούτ. 2. 671D, Λουκ. Φιλοψ. 22, κλπ., ἴδε Πολυδ. Α', 61. **2)** ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς, τρύγος, Θουκ. 4. 84, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 2. **II**. = **τρύγη**, ὁ συγκομισθεὶς καρπός, «εἰσοδεία», Γραμμ. (Οἱ Γραμμ. ἐπιχειροῦσι νὰ διακρίνωσι τὴν σημασίαν ταύτην διὰ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε ἐν λέξ. **ἄμητος**)· «τρύγητος ὁ καιρὸς μονογενῶς, τρυγητὸς δὲ τὸ τρυγώμενον» Ἀρκάδ. 81, 26.— Πρβλ. καὶ Θεογνώστ. Καν. 75, 13: «τρύγητος καὶ ἄμητος προπαροξυνόμενα ἐπὶ καιροῦ λαμβάνεται· ἐπὶ γὰρ τῶν πράξεων ὀξύνεται», ἴδε καὶ Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ.

τρῠγήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **τρυγητήρ**, Δημ. 1313. 6, Δίων Χρυσ. 7, τ. 1, σ. 260, Πολυδ. Α', 222.

τρυγη-φάγος [ᾰ], ον = **σιτοφάγος**, οὔτε σκάρον τρυγηφάγον Πλούτ. 2. 730B· ὡσαύτως, **ἀ-τρυγηφάγος**, «ἀτρυγηφάγου· πολυφάγου» Ἡσύχ.· **ὀ-τρυγηφάγος**, ἀδηφάγου κήλωνος ὀτρυγηφάγου Εὐστ. 1003. 60.

τρῠγηφάνιος οἶνος, ὁ, δεύτερος οἶνος λαμβανόμενος ἐκ τῶν στεμφύλων, Λατ. lora, Πολυδ. Ϛ', 17· οὕτω **τρυγηφάνιον**, τό, ὁ αὐτ. 7. 151· πρβλ. **δευτερίας**.

τρῠγη φόρος, ον, ὁ φέρων καρπούς, ἰδίως σταφυλάς, καρποφόρος, οἰνοφόρος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 529.

τρῠγία, ἡ, = **τρύξ**, οἴνου Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 677· ἐλαίου Ἡσύχ.· ὄξους Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3· πρβλ. Λοβεκ. Παθολ. 1. 251.

τρῠγίας, ου, ὁ, (τρύξ) πλήρης τρυγὸς ἢ καθιζήματος, οἶνος Χρησμ. παρὰ Πλουτ. 2. 295E. **II**. ὡς οὐσιαστ. = **τρὺξ** II, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΔ', 8), πρβλ. Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 137.

τρῠγίζω, φαίνομαι ὡς τρύξ, ὁμοιάζω πρὸς τρύγα, πρὸς καταπάτιον οἴνου, τρυγίζοντα καὶ μέλανα διαχωρέει Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 8.

τρῠγικός, ή, όν, ὁ ἐκ τρυγός, = **κωμῳδικός**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 623· πρβλ. **τρῠγῳδικός**.

τρύγῐνος, η, ον, παρασκευαζόμενος ἐκ τρυγός, Πλίν. 35. 25.

τρῠγιός, ὁ, = **τρὺξ** II, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 851 (τ. 2, σ. 234C, ἔκδ. Βενεδ.).

τρύγις, ἡ, = **ὄλυρα**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **τίφη** ἐν Ἱππ. 356. 29.

τρῠγό-βιος, ον, ἢ **τρυγίβιος**, ἡμαρτημένη γραφ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 27 ἀντὶ **τρυσίβιος**, ἴδε τὴν λέξιν.

τρῠγο-δαίμων, ονος, ὁ, ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 296, ἀντὶ **τρυγῳδός**. μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τοῦ **κακοδαίμων**, κακομοίρης ποιητής.

τρῠγο-δίφησις, εως, ἡ, (διφάω), «ἡ δὲ τρυγοδίφησις τοῦ γελοίου χάριν ἐξεύρηται· δεῖ γάρ τι ἐς τρυγὸς λεκάνην καταδεδυκός, περιαγαγόντα ὀπίσω τὼ χεῖρε, τῷ στόματι ἀνελέσθαι» Πολυδ. Θ', 124, ἴδε καὶ 122.

τρυγόζω, = **τρύζω**, «τρυγόζειν, ἐπὶ τρυγόνων» Α. Β. 1452.

τρῠγοιπέω, διηθῶ, στραγγίζω τρύγα, Σουΐδ. ἐν λέξ. **τρύγοιπος**, ὁ, ἣν ἑρμηνεύει: «ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος», ἴδε τὴν λέξιν.

τρύγοιπος [ῠ], ὁ, (τρύξ, ἶπος) ὕφασμα δι' οὗ ἐστράγγιζον τὰ καταπάτια τοῦ οἴνου, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 535, Πλ. 1087, ἔνθα ἴδε Hemst.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 303.— Ἴδε Κόντου διορθώσεις εἰς Γαληνὸν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ε', σ. 437.

τρῠγονάω, ἴδε **θρυγανάω**.

τρυγόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρυγὼν** I, Θεμίστ. 273C· ὡς θωπευτικὸν ὄνομα κορασίου, Ἀνθ. Π. 7. 222. **II**. φυτόν τι, ἄλλως **περιστερεών**, Ποιητ. π. τῆς τῶν Βοτανῶν Δυνάμεως 56·— **τρυγώνιον** παρὰ Διοσκ. ἐν τοῖς Νόθοις 4. 60.

τρῠγόνιος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τρυγόνα (II), τρυγονίου δ' οὔπω τι κακώτερον ἔπλετο πῆμα τρώματος Ὀππιαν. Ἁλ. 2. 480.

τρύγος, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **τρύγη**, Γουδ. Ἐτυμ. 536· **τρύγος**, ὁ, «τρυγητός· ὁ τρύγος» Ἡσύχ.

τρῠγο-φόρος, ον, πλήρης τρυγός, ἤτοι καθιζημάτων οἴνου, Νικήτ. Χων. Χρον. 415C.

τρύγω. ξηραίνω, Θεογνώστου Κανόνες 24. 20, Ἡσύχ. ἔνθα: «τρυγεῖ· ξηραίνει». **II**. ἀμετάβ., γίνομαι ξηρός, ξηραίνομαι, «τρύγει· ξηραίνεται» Ζωναρ. 1752, πρβλ. **φρύγω**.

τρῠγῳδέω, = **κωμῳδέω**, «τρυγῳδεῖν· κωμῳδεῖν» Ἡσύχ.

τρῠγώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τρύγα, πηκτός, πτύσις αἱμάλωπος οὐ τρυγώδης γενομένη Ἱππ. 207C· πῦον, αἷμα, ἕλκος, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 12, κλπ.· τὸ τρυγῶδες τοῦ οἴνου Ἀριστ. Προβλ. 20. 35, 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 693E.

τρῠγῳδία, ἡ, = **κωμῳδία**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 499, 500, πρβλ. Βεντλ. εἰς Φαλαρ. σ. 296.

τρῠγῳδικός, ή, όν, = **κωμῳδικός**, χορὸς Ἀριστοφ. Ἀχ. 886, πρβλ. **τρυγῳδός**.

τρῠγῳδο-ποιο-μουσική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τῆς κωμῳδίας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 313.

τρῠγῳδός, (τρύξ, ᾠδή) κυρίως ὁ τὸ γλεῦκος ἢ τὴν τρύγα ᾄδων, τὸ ἀρχαιότερον ἀλλ' ἧττον ἔντιμον ὄνομα ἀντὶ **κωμῳδός**, Ἀριστοφ. Σφ. 650. 1537· ἢ διότι οἱ ᾄδοντες ἤλειφον τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα διὰ τρυγὸς ἐπὶ τὸ γελοιότερον (peruncti faecibus ora, Hor. A. P. 277), ἢ διότι ὡς βραβεῖον ἐδίδετο γλεῦκος, Σουΐδ.· ἢ διότι ἡ κωμῳδία ἔλαβεν ἀρχὴν ἐξ ᾀσμάτων, ᾀδομένων κατὰ τὸν τρυγητόν (κατὰ τὸν τῆς τρύγης καιρόν), Ἀθήν. 40B·— **τρυγῳδός**, **τρυγῳδία** εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **κωμῳδός**, **κωμῳδία**· ἀλλ' οὐδέποτε ἀντὶ **τραγῳδός**, **τραγῳδία**, εἰμὴ σκωπτικῶς, ἴδε Βεντλ. Φάλαρ. σ. 296.

τρῠγών, όνος, ἡ, (τρύζω) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς τὸ «τρυγόνι» Columba turtur, Ἀριστοφ. Ὄρν. 302, 979· παροιμία ἐπὶ λάλου ἀνθρώπου, τρυγόνος λαλίστερος Μένανδρος ἐν «Πλοκίῳ» 13, πρβλ. Ἄλεξιν ἐν «Θράσωνι» 1, ἔνθα: «σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν οὐπώποτ' εἶδον οὔτε κερκώπην, γύναι, οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὔτε τέττιγα», πρβλ. Θεοκρ. 15, 88. **II**. εἶδος ἰχθύος ἔχοντος κέντρον κατὰ τὴν οὐράν, «τρυγών· ἰχθὺς θαλάσσιος ἧς τὸ κέντρον δηλητήριον» (Ἡσύχ.), Ἐπίχ. 41 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 8, Ἀντιφάνης ἐν «Ἁλιευομένῃ» 1. 23· πρβλ. **τρυγόνιος**.— Κατὰ τὸν Γάλλον Σοννίνιον τὸ σημερινὸν ὄνομα τοῦ ἰχθύος τουτου

εἶναι «σαλάκι» (τουτέστι σελάχιον), ἴδε Κοραῆ σημ. εἰς Ξενοκράτ. σ. 91 καὶ 197. **III**. ᾠοτόκον ζῶον ἀγνώστου εἴδους, (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 3.

τρύζω, Ἐπικ. παρατ. **τρύζεσκον** Θεόκρ.· ἀόρ. **ἔτρυξα** Σώπατ. παρ' Ἀθην. 656E, (ἐπ-) Βάβρ. 112. 8· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ὁ πρκμ. **τέτρυγα**, παρὰ Κοΐντ. Σμυρν. 4, 248, Φιλόστρ. 768, διορθοῦται εἰς **τέτρῑγα**). Ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγομαι, «τρύζει: ψιθυρίζει· γογγύζει· ἀσήμως λαλεῖ· παρ' ὃ καὶ τὸ τρυγών, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς» (Φώτ.)· «τρύζει· γογγύζει, ψιθυρίζει» (Ἡσύχ.), Θεόκρ. 7.140, Ἄρατ. 948, Ἀνθ. Π. 5. 292· ἐπὶ τῆς τρυγόνος, Πολυδ. Ε', 89, Εὐστ. (πρβλ. **τρυγόζω**)·—μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, πολυφωνῶ, πολυλογῶ, γογγύζω, ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, «γογγύζητε· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς τρυγόνος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 311. **2**) ἐπὶ ὑγρῶν, ἐξέρχομαι μετά τινος τρυγμοῦ, ἐπὶ τῆς διαρροίας, Ἱππ. Προγν. 40· τρ. τὸ οὖρον ὁ αὐτ. 647. 34, κ. ἀλλ. (πρβλ. **τρύζω**), (Ὀνοματοπ., ὡς τὸ **τρίζω**, ἀπὸ τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον ἐν τούτῳ ὅτι τὸ μὲν **τρύζω** ἀναφέρεται εἰς ἀμβλυτέρους, τὸ δὲ **τρίζω** εἰς ὀξυτέρους ψόφους· πρβλ. Ἰακώψ. ἐν Ἀνθ. Π. 714.)— Κατὰ τὸν Ἐρωτιαν. σ. 352: «τρύζειν, οἱ δὲ στρύζειν. ἔστι δὲ τὸ μετὰ ἀσήμου ψόφου διαχωρεῖν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τρυγόνος, ὅτι ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγεται ... ὁ μέν τοι Βακχεῖος ἐν β' φησί, 'τρύζειν εἶναι τὸ μετά τινος στροφώδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν'». — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. 1, σελ. 232.

τρυηλίς, ίδος, ἡ, (τρύω) ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀνακυκῶσί τι, τορύνη, «κουτάλα», Λατ. trua, trulla, Λουκ. Λεξιφ. 7· **τρυηλίς**· **ζωμήρυσις** Ἡσύχ.

τρῡλίζω, = **θρυλίζω**, ἐπὶ τῶν ἐντέρων, Ἱππ. 534. 31· ἐπὶ τῆς φωνῆς ὄρτυγος, ὄρτυγας τρυλίζειν Πολυδ. Ε', 89, ἐν Θεογνώστου Καν. 24, 21: «τρυλίζει, ὀδύρεται». Ὀνοματοπ., ὡς τὸ **τρύζω**).

τρῦμα, τό, (τρύω) = **τρύμη**. ὀπή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 447. **II**. = **πόνος**, Θεογνώστ. Καν. 24. 22.

τρῡμᾰλιά, ἡ, (τρύω) = **τρύμη**, ὀπή, Σωτάδ. παρ' Ἀθην. 621A, Ἑβδ. (Ἱερ. ΙΓ', 4, κ. ἀλλ.)· ἡ τρ. τῆς ῥαφίδος, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης (πρβλ. **τρύπημα**), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ι', 25, πρβλ. κ. Λουκ. ιη', 25.

τρῡμαλῖτις, ῐδος, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ., πρβλ. Σωτάδ. ἔνθ' ἀνωτέρω ἐν λ. **τρυμαλιά**.

τρῡμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρῦμα**, τὰ ἄνω τρυμάτια τοῦ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ὀργάνου Ἐτυμ. Μέγ. 752, 52. ἐν λ. **τερθρεία**.

τρύμη [ῡ], ἡ, (τρύω] τρυμαλιά, ὀπή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 447 ἐν τέλει. **II**. μεταφ., ὀξύς, πανοῦργος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Νεφ. 448, ἴδε Σχόλ. ἔνθ' ἀνωτ.

τρύξ, ἡ, γεν. **τρῠγός**, (συγγενὲς τῷ **τρύγη**)· — νέος οἶνος μήπω ὑποστὰς τὴν ζύμωσιν καὶ μὴ στραγγισθείς, οἶνος μετὰ τῆς τρυγός, γλεῦκος ἀδιῄθητον, Λατ. mustum, Ἀνακρ. 39, Ἡρόδ. 4. 23, Ἀριστοφ. Νεφ. 50, κ. ἀλλ.· ὅθεν, καὶ ἁπλῶς οἶνος, «τὸν οἶνον καὶ τρύγα ἐκάλουν, ὡς ἐν ὥραις Κρατῖνος λέγει» Πολυδ. Ϛ', 18 (Κρατῖνος ἐν ὥραις 4)· — παροιμ., τρὺξ κατ' ὀπώραν, γλεῦκος τὸ φθινόπωρον, δηλ. ὑπόθεσις μήπω τελειωθεῖσα, Κικ. Ἀττ. 2. 12, 3. **II**. ἡ ὑποστάθμη, τοῦ οἴνου, ἡ «λάτπη τοῦ κρασιοῦ», Λατ. faex, οἶνος ἀπὸ τρυγὸς Ἀρχίλ. 4· ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα Ἀριστοφ. Πλ. 1085· κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων Θεόκρ. 7. 70· ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου Λουκ. Τίμ. 19, οὕτω, τὰ καθιζήματα ἄλλων ὑγρῶν, «μοῦργα», τρ. τοῦ ἄσχυ Ἡρόδ. 4. 23· ἐλαίου Πολυδ. Α', 245· ὄξους Νικ. Θηρ. 933· ὕδατος Πλούτ. 2. 895C. **2**) ἐπὶ μετάλλων, ἡ σκωρία, Λατ. scoria, τρὺξ σιδηρήεσσα Νικ. Ἀλ. 51· χαλκοῦ Διοσκ. 5. 120. **3**) ὕλη τις ὁμοία τρυγὶ ἐν τῷ στομάχῳ, Ἱππ. 1159F· τοῦ αἵματος Γαλην. **4**) μεταφ., ἠχώ .., φωνῆς τρύγα Ἀνθ. Πλαν. 155· — μεταφ., ἐπὶ γέροντος ἢ γραίας, Ἀριστοφ. Σφ. 1309, Πλ. 1086. **III**. αἱ τρύγες στεμφυλίτιδες, δεύτερος οἶνος ἐκθλιβόμενος ἐκ τῶν στεμφύλων, ἀδύνατος οἶνος, Λατ. lora, Ἱππ. 359. 8· ἡ ἀπὸ στεμφύλων τρὺξ Γεωπ. 6. 13, 2· οὕτως ἄνευ προσδιορισμοῦ τινος, Γαλην.· πρβλ. **τρυγηφάνιος**. **IV**. τρὺξ οἴνου ὀπτὴ ἢ πεφρυγμένη, «κρεμόρι» ἢ «κρεμοτάρταρον», μεταγεν. **φέκλη** (Λατ. faecula), λαμβανόμενον ἐκ τῆς ξηρᾶς τρυγὸς ἥτις ἀπομένει ἐπὶ τοῦ πυθμένος καὶ τῶν πλευρῶν οἰνοφόρου πίθου, τροχίσκοι τρυγὸς ἢ ῥυπτόμεθα, καθαριστικὸς τροχίσκος ἐκ τοιαύτης οὐσίας ἐν χρήσει ἀντὶ σάπωνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 9. 9, 3.

τρυξώδης, ες, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **τρυγώδης**, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 433, ἐν τέλει.

τρύος, τό, (τρύω) = **πόνος**, κόπος, μόχθος, ἀνώνυμος Ποιητὴς παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 94, 42.

τρῦπα, ἡ, (τρύω) ὡς καὶ νῦν, ὀπή, Εὐστ. 1069. 19· ἡ τοῦ μυὸς τρ. Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 89· ἀλλὰ **τρύπη**, αὐτόθι 136, Ἀνθ. Π. 14. 62· αἱ τῶν αὐλῶν τρῦπαι Ἡσύχ. ἐν λ. **παραπλασμός**.

τρῡπ-ᾰλώπηξ, εκος, ὁ, ἢ ἡ, ἀλώπηξ πανταχοῦ διεισδύουσα, ἐπὶ ἀνθρώπου: «ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος» Α. Β. 64, 28 (Κωμικ. Ἀνώνυμ. 278).

τρῡπάνη [ᾰ], ἡ, **τρύπανον**, «τρυπάνη· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν» Ἡσύχ.

τρῡπᾰνία, ἡ, ἱμὰς δι' οὗ ἐκίνουν τὸ **τρύπανον** (πρβλ. **τρυπάω**), «ἐν δὲ τῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ στήλῃ ἀναγέγραπται τρύπανα τρυπανίας ἔχοντα, ἴσως τὴν ἀρίδα» Πολυδ. Ι', 146.

τρῡπᾰνίζω, διατρυπῶ διὰ τρυπάνου, «τρυπανίζεται· τρυπάνῳ πλήσσεται» Ἡσύχ.

τρῡπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρύπανον**, Φώτ.· οὕτω **τρῡπανίσκος**, ὁ, Martyrium in Actis SS. Maji τ. 4, σελ. 642F.

τρῡπᾰνισμός, ὁ, διάτρησις, λίθους τρυπανισμοῦ Ἀκύλ. ἐν Ἡσ. ΝΔ', 12 (Παλ. Διαθ.), ἔνθα ἄλλως: **γλυφῆς**.

τρῡπᾰνο-ειδής, ές, ὅμοιος τρυπάνῳ, τρυπανοειδοῦς κινήσεως Πτολεμ. Τετράβ. σ. 19B.—Ἐπίρρ. **τρυπανοειδῶς** ὁ αὐτ. μικρὸν κατω έρω.

τρύπᾰνον [ῡ], τό, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δι' οὗ ἀνοίγονται τρῦπαι, κοινῶς τρυπάνι, ἀρίδα, Λατ. terebra, ἐκίνουν δὲ αὐτὸ δι' ἱμάντος, (ἴδε ἐν λ. **τρυπάω**), Ὀδ. Ι. 385, πρβλ. Πρατίν. 1. 16, Εὐρ. Κύκλ. 461, Πλάτ. Κρατ. 388A, Ἀνθ. Π. 6. 205. **II**. χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, εἶδος κυκλοτεροῦς πρίονος, «κεφαλοτρύπανον» εἰς διάτρησιν τοῦ κρανίου, ἀφεῖναι τοῦ αἵματος τρυπῶντα τὸ ὀστέον σμικρῷ τρυπάνῳ Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφαλῇ Τρωμάτ. 911. 7· τρ. ὀξὺ καὶ εὐθὺ ὁ αὐτ. ἐν τῷ Γαλην. Λεξ.· τρ. ἀβάπτιστον, ἕτερον εἶδος ἔχον καὶ φυλακτῆρα ὥστε νὰ μὴ διατρυπήσῃ καὶ τὸν ἐγκέφαλον, Γαλην. **II**. τεμάχιον ξύλου, δι' οὗ ἀνῆπτον πῦρ (ἴδε **πυρεῖον** Ι), τρύπανα ἀχάλκευτα, «ἀχάλκευτα τρύπανα, τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φινεῖ δευτέρῳ» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 640). **IV**. **τρύπανα**, τά, μεταφ., ἀντὶ **ἀνόητοι**, ἄνθρωποι μηδὲν δυνάμενοι νὰ πράξωσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ἐὰν μὴ ὑπάρχῃ τις ὁ διευθύνων καὶ ὁδηγῶν καὶ ἐξαναγκάζων, Κράτης παρὰ Στοβ. σ. 55. 43.

τρῡπᾰνοῦχος, ὁ, (ἔχω) ἡ λαβὴ τρυπάνου, Πολυδ. Ζ', 113., Ι', 146.

τρῡπᾰν-ώδης, ες, (εἶδος) διατρυπῶν, διαπεραστικός, τρυπανώδης πόνος Ψελλὸς ἐν Boiss. An. 1. 219.

τρῡπάω, μέλλ. **-ήσω**, (ἴδε **τρύω**) διατρυπῶ, ὡς ὅτε τις τρυπῷ (εὐκτ.) δόρυ νήιον ἀνὴρ τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι (πρβλ. **τρυπανία**) Ὀδ. Ι. 384, πρβλ. Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911, Πλάτ. Κρατ. 387E· «τὸν πόδα τῇ βελόνῃ τρυπῶν Κλεόνικος ὁ λεπτός, αὐτὸς ἐτρύπησε τῷ ποδὶ τὴν βελόνην», ὡς ὢν λεπτότερας καὶ αὐτῆς τῆς βελόνης, Ἀνθολ. Παλ. 11. 318, πρβλ. αὐτόθι 102· ἀλλὰ μετὰ διπλῆς αἰτ., πόνος με τὸν πόδα τρ. Λουκ. Ὠκύπ. 169· πρβλ. **ἀλιά**. — Παθ., τετρυπήσθω τὸ τρῆμα, ἂς τρυπηθῇ, ἂς ἀνοιχθῇ ἡ ὀπή, Ἱππ. 680. 19· δι' ὠτὸς .. τετρυπημένου, καλῶς τρυπημένου, δηλ. ἀνοικτοῦ ὅπως ἀκούῃ, Σοφ. Ἀποσπ. 737· τὰ ὦτα τετρυπημένος, πρὸς ἐξάρτησιν ἐνωτίων, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 31· ψῆφος τετρυπημένη, ἡ τῆς καταδίκης ἡ ἔχουσα ὀπὴν ἐν τῷ μέσῳ, ἀντίθετ. τῷ **πλήρης**, Αἰσχίν. 11. 34, Ἀριστ. Ἀποσπ. 424-6· ἐτετρύπητο ἄλλη ἔξοδος Λουκ. Ἀλέξ. 16. **2**) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, αἱ δὲ χίμαιραι αἵδε κατβληχῶντο καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη, αἱ δὲ αἶγες ἐμηκῶντο καὶ ὁ τράγος ὤχευεν αὐτάς, Θεόκρ. 5. 42· τρυπᾶν πάντες ἐπιστάμεθα, ἀντὶ τοῦ βινεῖν, Ἀνθ. Πλαν. 243.

τρύπη, ἴδε ἐν λ. **τρῦπα**.

τρύπημα [ῡ], τό, τὸ τρυπηθέν, ὀπή, τρῦπα, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 44· τρύπημα νεώς, μίαν τῶν ὀπῶν δι' ὧν αἱ κῶπαι διήρχοντο καὶ ἐν αἷς ἐκινοῦντο, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1234, ἔνθα ἴδε Σχόλια· αὐλοῦ τρ. Πλούτ. 2. 389D· ῥαφίδος (πρβλ. **τρυμαλιά**) Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιθ', 24· μυρμήκων Ἀνθ. Π. 11. 78· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 624.

τρῡπημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., σφαιρίον τετρυπημένον λεπτοῖς τρυπηματίοις συνεχέσι Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθημάτ. 161.

τρύπησις, ἡ, τὸ τρυπᾶν, τρῆσις, διάτρησις, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 10, 4· πρὸς τὴν τῶν αὐλῶν τρύπησιν Ἀριστόξενος 37D.

τρῡπητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ τρυπᾶν, τρυπητέον ὑμᾶς ἔσωθεν Εὐστ. Πονημάτ. 291. 52.

τρῡπητήρ, ῆρος, ὁ, ἀγγεῖον τρυπητόν, κοινῶς τρυπητῆρι, Φίλων. Βελοπ. 90.

τρῡπητής, οῦ, ὁ, Πλάτ. Κρατ. 388D.

τρῡπητός, όν, τετρυπημένος. τρυπητός, περὶ τὸν λεγόμενον τρυπητὸν λίθον Νικήτ. Χρον. 361A.

τρῡσ-άνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (τρύω) ὁ κατατρύχων, καταπονῶν ἄνδρας. οὐδέ με λάθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ Σοφ. Φ. 209·— ἀλλ' ἴσως αὐδὰ τρυσάνωρ = αὐδὰ ἀνδρὸς τετρυμένου.

τρῡσί-βιος, ον, (τρύω) ὁ καταπονῶν, κατατρύχων τὸν βίον, φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρός, «κεκοπιασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 421.

τρῦσ-ίππιον, τό, (τρύω) σημεῖον ὅπερ δι' ἐγκαύματος ἐποίουν ἐπὶ τῆς γνάθου ἵππου μὴ δυναμένου πλέον ἐκ γήρατος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου, Εὔπολις ἐν 'Αδήλ. 17, πρβλ. Meineke εἰς Κράτητα ἐν «Σαμίοις» 2· ὁ στίχος τοῦ Εὐπόλ. δεικνύει ὅτι ἡ γραφὴ **τρυσίππειον**, ὡς φέρεται ἐν τῷ 'Αποσπ. Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1517. 9, Πολυδ. Ζ', 186, 'Ετυμ. Μεγ. 771, 16, εἶναι πλημμελής.—'Ο ἵππος ἐκαλεῖτο **τρύσιππος**, ὁ, «τρύσιππος ὁ γεγηρακὼς ἵππος» Θεογνώστου Κανόνες 24. 23.

τρῦσις, ἡ, (τρύω) τὸ κατατρύχεσθαι, καταπόνησις, ἐξάντλησις, κακοπάθεια, «τρῦσις· νόσος. πόνος» 'Ησύχ.

τρύσκω, = **τρύχω**, «τρύσκει· τρύχει. ξηραίνει» 'Ησύχ.

τρυσμός, ὁ, (τρύζω) γογγυσμός, «μουρμουρισμός», «δούλιον ἐν στομάτεσσι λαλούμενον ἠρέμα τρυσμὸν» Γρηγ. Ναζ. III, 1271A.

τρυσσὸς (ἢ κάλλιον **τρῦσός**, «τρυσόν, ἀσθενὲς» Θεογνώστου Κανόν. 24, 21), **ή, όν**,— Καθ' 'Ησύχ.: «τρυσόν· νοσερόν, λεπτόν, ἀσθενές»· ἐντεῦθεν κατὰ τὸν Scaliger, τὸ Λατ. trossulus.

τρῦτάνη [ᾰ], ἡ, ἡ γλωττὶς τοῦ ζυγοῦ· καὶ καθόλου, ζυγός, πλάστιγξ, Λατ. trutina, ἔχουσα τρυτάνην ἵστη βόειον δημὸν 'Αριστοφ. Σφ. 39, Δημ. 60. 7· ζυγοστατείτω τότε ὥσπερ τρυτάνη τὰ γιγνόμενα Λουκ. Πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 49, κλπ.·—ἐντεῦθεν τὰ ῥήματα **τρῦτανεύω**, ζυγοστατῶ, ζυγίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 123, 74· **τρῦτᾰνίζω** αὐτόθ: 109. 78, 'Ιουλιαν. 'Επιστ. 77.

τρῠφάλεια, ἡ, 'Επικὸν ὄνομα τῆς περικεφαλαίας, 'Ιλ. Γ. 372, κ. ἀλλ.· τρίπτυχος Λ. 352· αὐλῶπις Ν. 530· ἱππουρις Τ. 382· λευκολόφους τρ., ὡς ὑπερβολικὴ 'Επικὴ φράσις, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1016. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **τρίς, φάλος**, = περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς **φάλους**, οἱονεὶ **τριφάλεια**. 'Αλλ' ὁ Βουτμᾶν. ἐν τῷ Λεξιλόγῳ ἐν λ. **φάλος** ἐν τέλ., παρατηρεῖ ὅτι **τρυφάλεια** εἶναι γενικὸν ὄνομα περικεφαλαίας, καὶ οὐχὶ τὸ ὄνομα ἰδιαιτέρου τινὸς εἴδους αὐτῆς· ὅθεν παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **τρύω**, καὶ ἑρμηνεύει αὐτὴν ὡς σημαίνουσαν περικεφαλαίαν ἔχουσαν τετρυπημένον τὸν **φάλον** ὅπως δεχθῇ τὸν λόφον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καταῖτυξ**.

τρῠφάλη, ἡ, = **τρυφάλεια**, «τρυφάλη· περικεφαλαία, τρεῖς ἔχουσα λαμπροὺς ἀστέρας, ἢ ἥλους» 'Ησύχ.

τρῠφᾱλίς, ἴδε ἐν λ. **τροφαλίς**, «τρυφαλίδες· τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ» 'Ησύχ.

τρύφαξ, ακος, ὁ δεδομένος εἰς τρυφάς, τρυφηλός, φιλάδονοι καὶ τρύφακες 'Ιππόδαμος παρὰ Στοβ. 250. 22

τρῠφάω, (τρυφή) ζῶ τρυφηλῶς, πολυτελῶς, ἡδυπαθῶς, τρ. ἐν ἀγκάλαις μητρός, ἐπὶ τοῦ τέκνου, Εὐρ "Ιων 1376· τρ. ἐν ταῖς ἐσθῆσι 'Ισοκρ. 21B· τρ. καὶ μεγαλοπρεπῶς διαιτᾶσθαι Ξεν. 'Αθ. 1, 11· λευκὸς ἄνθρωπος, παχύς, ἀργός.., εἰωθὼς τρυφᾶν Σωκράτης ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1·— μετοχ. **τρυφῶν** ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ., τρυφηλός, θηλυπρεπής, φιλήδονος, 'Αριστοφ. Νεφ. 49, κλπ.· τρ. καὶ ἀμελὴς Πλάτ. Νόμ. 901A· οἱ τρυφῶντες ὁ αὐτ. ἐν Μέν. 76B· τὸ τρυφῶν, τὸ τρυφηλόν, 'Αριστοφ. Σφ. 1455.

2) ἐπὶ πραγμάτων, λεπτός, ἁβρός, βασιλικὴ καὶ τρυφῶσα παιδεία Πλάτ. Νόμ. 695D· τῶν θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα ὑπεραφρίζουσαν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κεκραμένην, προσφέρων ἔδωκεν 'Αριστοφῶν ἐν «Φιλωνίδι» 2, πρβλ. 'Αντιφάν. ἐν «'Αφροδισίῳ» 1. 10· «οἱ δίπυροι δ' εἰσί τινες ἄρτοι τρυφῶντες» Πολυδ. Ζ', 23. **II.** ἄγω βίον ἀκόλαστον, ζῶ ἐν τρυφαῖς καὶ ἐν ἀσωτίᾳ, Εὐρ. Βάκχ. 969, 'Αριστοφ. Λυσ. 405, κλπ.· ζῶ πολυτελῶς, δαπανῶ πολλά, ἀντίθετ. τῷ γλίσχρως ζῆν, 'Αριστ. Πολ. 2. 7, 7. **III.** ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, εἶμαι δύσκολος, ἰδιότροπος, ἆρ' οὐ τρυφῶμεν.., οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε; Εὐρ. 'Ικέτ. 214· τρ. δ' ὁ δαίμων, εἶναι ἰδιότροπος, ἄστατος, αὐτόθι 552· ἐπειδή μοι δοκεῖς σὺ τρυφᾶν, ὅτι διστάζεις, «δὲν καταδέχεσαι», Πλάτ. Εὐθύφρων 11E, πρβλ. Λάχ. 179C, 'Αλκ. 1. 114A· ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τρ. καὶ κολακεύεσθαι, ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν 'Αθηναίων, Δημ. 98. 12· οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι.. αἰχμάλωτον οὖσαν τρυφᾶν ὁ αὐτ. 402. 28· τρυφῶσιν ἕτεροι πρὸς ἑτέρους, ἐπὶ τῶν φιλοσόφων, "Αλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 1. 14· ἑπομένης προσδιοριστικῆς προτάσεως, νῦν δὲ τρυφᾷς διότι.. Πλάτ. Πρωταγ. 327E· ἐν ταῖς. ἑτέρων.. ἀτυχίαις τρ. Εὔφρων ἐν 'Αδήλ. 2.

τρῠφεραίνομαι, Παθ., θρύπτομαι, κάμνω ἰδιοτροπίας, «νάζια», τρυφερανθεὶς 'Αριστοφ. Σφ. 688.

τρῠφερ-αμπέχονος, ον, ὁ φορῶν τρυφερά, μαλακὰ ἐνδύματα, ἐπὶ τῶν 'Ιώνων, 'Αντιφάνης ἐν «Δωδώνῃ» 1.

τρῠφερεύομαι, Παθ., = **τρυφεραίνομαι**, 'Εβδ. ('Εσθ. ΙΕ', 3 'Απόκρυφ), Κ. Μανασσ. Χρον 5627, Εὐστ. Πονημάτ. 287, 79. — ἐντεῦθεν **τρυφέρευμα**, τό, τὸ τρυφηλῶς φέρεσθαι, «νάζι», Α. Β. 225, 27 ἐν λ. **βαυκίσματα**·—παρὰ τῷ 'Ησυχ. **-ρωμα**.

τρῠφερία, ἡ, = **τρυφερότης**, Ρούφου 'Αποσπ. σ. 225, 'Ακύλ. ἐν Γεν. ΙΗ', 12, Α' Βασιλ. ΙΕ', 32 (Παλ. Διαθ.)

τρυφερομάννα, ἡ, εἶδος βοτάνης ἣν ὁ Στέφανος Μάγνης 'Εμπειρικ. (χειρόγρ.) περιγράφει: «ὁμοίως πότιζε καὶ τὴν τρυφερομάνναν λεγομένην βοτάνην, τὴν διὰ τῶν πετρῶν φυομένην, καὶ τεμνομένην βλύζουσαν γάλα, μετὰ γάλακτος βοείου».

τρῠφερό-βιος, ον, ὁ διάγων βίον τρυφερόν, ὁ βιῶν τρυφηλῶς, πολυτελής, πολυδάπανος, Α. Β. 322, 18, ἐν λέξ. **ἁβροδίαιτος**, Πρόκλ. Παράφρ σ. 232, 'Ησύχ. ἐν λ. **ἁβρὰ βαίνων**.

τρυφερόομαι, Παθ., = **τρυφεραίνομαι**, Σχόλια εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 688.

τρῠφερο-πάρειος, ον, ὁ ἔχων τρυφεράς, ἁβρὰς παρειάς, Κ. Μανασσ. Χρον. 5304, 6077.

τρυφερό-πεπλος, ον, ὁ ἔχων τρυφερόν, τρυφηλὸν πέπλον, Κ. Μανασσ. Χρον. 5934.

τρυφερο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων τρυφερὸν πρόσωπον, Κ. Μανασσ. Χρον. 3859.

τρῠφερός, ά, όν, (τρυφή) ὡς καὶ νῦν, τρυφερός, ἁπαλός, ἁβρός, αὐχὴν Βατραχομ. 66· πλόκαμος Εὐρ. Βάκχ. 150· χεῖρες, χρώς, σάρξ 'Ανθ. Π. 5. 66, 151., 12. 136· ἐπὶ ἀμυγδάλων, 'Αριστ. 'Αποσπ. 255·— τὸ τρυφερόν, ἡ τρυφερότης, ἡ τρυφερὰ μαλακότης, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 901. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἕξεων αὐτῶν, ὡς τὸ **ἁβρός**, ἁβροδίαιτος, 'Αριστοφ. Σφ. 551, κλπ.· ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος 'Ιωνία Καλλίας ἢ Διοκλῆς ἐν «Κύκλωψι» 2· θηρίκλειον ὄργανον τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος πλῆρες, ἀφρίζον 'Αντιφάνης ἐν «'Ομοίοις» 1· τρυφερῷ βίῳ σύνεστιν Μένανδρ ἐν «Κιθαριστῇ» 1, 9· τρυφεροῖσι τρόποις Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 4· — τὸ τρυφερόν, ἡ τρυφερότης, ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν Θουκ. 1. 6·— οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐπιρρ., **τρυφερῶς**, ζῶσι γὰρ ἀκολάστως πρὸς ἅπασαν ἀκολασίαν καὶ τρυφερῶς 'Αριστ. Πολ. 2. 9, 6· ὡσαύτως οὐδ. ὡς ἐπίρρ., τρυφερόν τι διασαλακωνίζειν, μετὰ τρυφερότητος, 'Αριστοφ. Σφ. 1169· τρ. λαλεῖν Θεόκρ. 20. 7, πρβλ. 21. 18.

τρῠφερό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων τρυφερὰν σάρκα, Ξενοκράτης Περὶ τῆς ἀπὸ τῶν 'Ενύδρ. Τροφ. 1. 30.

τρυφερο-στήμων, ὁ ἔχων λεπτὸν στήμονα ἢ ὑφήν, «ἁβροπήνους, τρυφεροστήμονας» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 863.

τρῠφερότης, ητος, ἡ, ἁβρότης, ἁπαλότης, λεπτότης, μαλθακότης, 'Αριστ. 'Ηθικ. Εὐδ. 2. 3, 4, 'Αθήν. 544E.

τρυφερ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων τρυφεροὺς ὀφθαλμούς, 'Ορειβ. ἔκδ. Dar. τ. 5, σ. 133.

τρυφερό-χειρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τρυφερὰν χεῖρα, Κ. Μανασ. Χρον. 4, σ. 32.

τρῠφερό-χρως, ωτος, καὶ **τρυφερο-χρώς, ῶτος**, ὁ ἔχων τρυφερόν, ἁπαλὸν δέρμα, Διοσκ. 1. 86.

τρῠφερωδῶς, 'Επίρ., παρὰ Φωτίῳ ἐν λέξ. **νοσακερῶς** ἣν ἑρμηνεύει: «τρυφερωδῶς· μαλακῶς· νοσωδῶς», ὁ δὲ 'Ησύχ. ἐν λέξ. **νοσακερῶς** ἔχει: «νοσώδης. τρυφερός, μαλακός».

τρῠφή, ἡ, (√ΤΡΥ, **θρύπτω**, ἴδε ἐν λέξ. **τείρω**)·— ἁβρότης, λεπτότης, ἁπαλότης, Εὐρ. 'Αποσπ. 884. 4, Πλάτ., κλπ.· στολίδος κροκόεσσαν.. τρυφὰν (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ στολίδα.. τρυφᾶς) Εὐρ. Φοίν. 1491· — ἐν τῷ πληθ., τρυφαί, πολυτέλειαι, ἡδυπάθειαι, Λατ. deliciae, τρυφαὶ Τρωικαὶ ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ. 1113· τρύφας τρυφᾶν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 970· αἱ ἄγαν τρ. ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 55. 2. εἰς πλούτους ἀποβλέψαι καὶ τρυφὰς Πλάτ. 'Αλκ. 1. 122B, πρβλ. Νόμ. 637E. **II.** φιληδονία, ἀσέλγεια, τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ 'Αριστοφ. Λυσ. 387· τρ. καὶ ἀκολασία, τρ. καὶ μαλθακία Πλάτ. Γοργ. 492C, Πολ. 590B·—προσωποπ., Τρυφῆς πρόσωπον 'Αριστοφ. 'Εκκλ 974, πρβλ. "Αλεξιν ἐν «Τοκιστῇ ἢ Καταψευδομένῳ» 1, ἔνθα φέρεται παροξυτόνως **Τρύφη**. **II.** ὑπερηφανία, ἔπαρσις, ἀλαζονεία, δυστροπία, ὑπὸ τρυφῆς 'Αριστοφ. Πλ. 818· ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ τρυφ. ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 21, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 525A, 'Αριστ. Πολιτ. 4. 11, 6.

τρῠφηλός, ή, όν, σπάνιος ποιητ. τύπος τοῦ **τρυφερός**, 'Ανθ. Π. 7. 48.—'Επίρρ. **-λῶς**. 'Αρποκρ. ἐν λέξ. **'Ιωνικῶς**.

τρύφημα, τό, τὸ πρᾶγμα εἰς ὃ εὑρίσκει τις τρυφήν, ἐντρύφημα, κοινῶς «καμάρι», τρ. λέκτρων Εὐρ. Ι. Α. 1050· εἶδος κοσμήματος (ἀλλὰ πρβλ. **παρυφής**), 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 309. 7, πρβλ. Πολύζηλ. ἐν 'Αδήλ. 1.

τρῠφητής, οῦ, ὁ, διερχόμενος τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐν τρυφαῖς, ἔκδοτος εἰς τρυφήν, φιλήδονος, ἀκόλαστος, Διοδ. 'Εκλογ. 549. 82, 'Αθήν. 7A· ὡσαύτως **τρυφητίας, ου**, ὁ, 'Ηρῳδιαν. 'Επιμ. 137, Κ. Μανασσ. Χρον. 6692.

τρῠφητιάω, ἐφετικὸν τοῦ **τρυφάω**, ἐφίεμαι τρυφῆς καὶ ἀσωτίας, ἀθλητοῦ οὐ τρυφητιῶντος Κλήμ. 'Αλεξ. 325.

τρῠφητικός, ή, όν, φιληδονικός, Κλήμ. 'Αλεξ. 296· ἐρεθισμὸν τρυφητικὸν 1910. 40.

τρῠφο-καλάσῑρις, ἡ τρυφηλὸν γυναικεῖον ἔνδυμα, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 309. 6, «τρυφοκαλάσιρις· ἔνδυμα γυναικεῖον» 'Ησύχ.

τρύφος, εος, τό, (√ΤΡΥΦ, **θρύπτω**) τεμάχιον ἀπεσπασμένον, θρύμμα, τεμάχιον, 'Οδ. Δ. 508· ἄρτου 'Ανθ. Π. 6. 105· ἐν τῷ πληθ.,—'Ηρόδ. 4. 181, ναυτῶν τρύφη Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 5· κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγὸς Χοιρίλος παρ' 'Αθην. 464B.— Καθ' 'Ησύχ.: «τρύφος· κλάσμα ἄρτου. ἢ ξύλον καταδεδαπανημένον».

τρυχηρός, ά, όν, ῥακώδης, «κουρελιασμένος», τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν χρόα λακίσματα Εὐρ. Τρῳ. 496.

τρύχῐνος, η, ον, ὁ ἐκ ῥακῶν, ῥακώδης, τρυχηρός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 1, 16, Ἀλκίφρ. 1. 36, κλπ.

τρῡχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρῦχος**, ῥάκος, «κουρέλι», Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 813, 837, κλπ.

τρύχνος, ἡ, = **στρύχνος**, «σὺν τῷ σ δὲ στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον» Φώτ. ἐν λέξ. **τρύχνον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 771, 32· ἐν χρήσει ὡς σύμβολον ἡδύτητος, μουσικώτερος τρύχνου Κωμικ. Ἀνώνυμ. 235· ἁ φωνὰ δὲ τρύχνος, «ἡ φωνή σου δὲ μαλακὴ ἐοικυῖα τρύχνῳ. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιτζάνα, ἱκανῶς μαλακοῦ· καὶ λέγεται στρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχνον εἰπὼν» (Σχόλ.), Θεόκρ. 10. 37 (διάφ. γραφ. **τρύχνα**, οὕτω δὲ καὶ ὁ Σχολ.).

τρυχνόω, ἐν Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 580 ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **τρυχόω**, ὃ ἴδε.

τρῡχόομαι, Παθ., κατατρύχομαι, ἐξαντλοῦμαι, καταπονοῦμαι, οἶκος τρυχοῦται Μίμνερμ. 2. 12· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ πρκμ. **τετρυχωμένος** (ἴδε **τρύω**) Θουκ. 4. 60, Ἱππ. 613. 3, Πλάτ. Νόμ. 807B, κλπ.· τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα τετρ. Θουκ. 7. 28· ὑπὸ τῶν πολέμων Πολύβ. 1. 11, 2· ὡσαύτως, τρυχωθῆναι τὸ σῶμα, δηλ. ὑπὸ νόσου, Ἱππ. 592. 34. **ΙΙ**. ἐκ τοῦ ἐνεργ. μνημονεύεται τὸ ἀπαρ. **τρυχοῦν** ἐν Γαλην. Γλωσσ. Ἐξηγ. 580, ἴδε **τρυχνόω**· καὶ ἀόρ. (ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα) ἀπαντᾷ παρ' Ἡρωδιανῷ 3, 2, καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐκτρυχόω**.

τρῦχος, εος, τό, ἱμάτιον τετριμμένον καὶ ῥακῶδες, ῥάκος, τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος Σοφ. Ἀποσπ. 843· τρύχει πέπλων Εὐρ. Ἠλ. 501· — ἐν τῷ πληθ., ῥάκη, αὐτόθι 184, Φοίν. 325, Ἀριστοφ. Ἀχ. 418. **ΙΙ**. σχίσμα, ῥῆγμα, δι' ἱματίων .. οἷον τρ. ἐποίησεν Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 11. [Οἱ παλαιοὶ γραμμ. γράφουσι **τρύχος**, ὡς εἰ τὸ υ ἦν βραχύ· ἀλλ' οἱ ποιηταὶ ἔχουσι πανταχοῦ ῡ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ **τρύχω**].

τρύχω, [ῡ] Ἰων. παρατ. **τρύχεσκεν** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 473· μέλλ. **τρύξω** —Παθ., ἐνεστ. καὶ παρατ., ἴδε κατωτ.· ὁ πρκμ. παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **τρύω** καὶ **τρυχόομαι**· πρβλ. **κατατρύχω**. —(Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **τρύω**). Φθείρω, καταναλίσκω, καταπονῶ, βλάπτω, ταλαιπωρῶ, καταστρέφω, τρύχουσι δὲ οἶκον Ὀδ. Α. 248, Π. 125· οἵ τε [κηφῆνες] μελισσάων κάματον τρ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 303, ἴδε ἐν λέξει **κατατρύχω**· πτωχὸν οὐκ ἄν τις καλέει τρύξοντα ἑ αὐτόν, οὐδεὶς ἤθελε προσκαλέσῃ πτωχὸν εἰς τὸν οἶκόν του ἵνα ἔχῃ τὸ βάρος αὐτοῦ καὶ τὴν ἐνόχλησιν, Ὀδ. Ρ. 387· τρύχειν βίον ἐν κακότητι Θέογν. 909· τρύχει τὰ νοσήματα Ἱππ. 310. 34· τρύχουσιν ἔρωτες, πόθος Ἀνθ. Π. 12. 88, 143· γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν, καταθλίβει, λυπεῖ, Σοφ. Ο. Τ. 666· τρύχουσα σαυτὴν Εὐρ. Ἑλ. 1286· τρ. στρατείαις τὴν πόλιν Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 4.— Παθ., καταπονοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, τρυχόμενος Ὀδ. Α. 288, Β. 219, πρβλ. Θέογν. 750· λιμῷ τρύχεσθαι Ὀδ. Κ. 177· εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι Σοφ. Τρ. 110· χρόνῳ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 605· ἀμπλακίαις Εὐρ. Ἱππ. 147· τῇ προσεδρείᾳ Θουκ. 1. 126· νόσοις καὶ πόνοις Πλάτ. Νόμ. 761D· κατ' οἶδμ' ἅλιον Εὐρ. Ἑλ. 521· ἐτρυχόμεσθα .. ὁδοιπλανοῦντες Ἀριστοφ. Ἀχ. 68· δυσμενέων ἄστυ τρ. Σόλων 3. 22·— ὡσαύτως μὲ ἁ γεν., τρύχεσθαί τινος, κατατρύχεσθαι ἕνεκά τινος, Εὐρ. Ἱππ. 147 (ἴδε ἐν λέξ. **ἀνίερος**), Ἀριστοφ. Εἰρ. 989·— πρβλ. **τρυχόομαι**.

τρύχωσις, εως, ἡ, ταλαιπωρία, Μάξ. Τύρ. 34. 2.

τρύω μέλλ. **τρύσω** [ῡ] Αἰσχύλ. Πρ. 27, (**ἐκ-**) Ἀπ. Ἐμφυλ. 4. 108· — ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ. πρκμ. **τέτρῡμαι** (ἴδε κατωτ.), ἄλλοι χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **τρύχω**, **τρυχόομαι**· πρβλ. **ἀπο-**, **κατα-τρύω**. (√ΤΡΥ εἶναι ἐπιτεταμένος τύπος τῆς √ΤΕΡ, **τείρω**· ἐντεῦθεν παράγονται αἱ λέξεις **τρύ-ος**, **τρύ-χω**, **τρῦ-χος**, **τρυ-χόω**, **τρύ-σκω**· **τρύ-πη**, **τρύ-πανον**· **τρῦ-μα**, **τρύ-μη**, **τρυ-μαλιά**· **θρύ-πτω**, **τρύ-φος**, **τρυ-φή**, **τρυ-φερός**, κτλ.). Κατατρίβω, φθείρω, καταστρέφω, ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σε Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., κατατρύχομαι, φθείρομαι, ταλαιπωροῦμαι, καταπονοῦμαι, τέτρυσαι Σιμωνίδ. 146· τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ Ἡρόδ. 1. 22, πρβλ. 2. 129· δάκρυσι τετρύμεθα Ἀνθ. Π. 9. 549· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετοχῇ, **τετρυμένος** (συχν. μετὰ διαφόρ. γραφ. **τετριμμένος**), τετρ. ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡελίῳ Ἡρόδ. 6. 12· πόνοις τετρυμένα σώματα Πλάτ. Νόμ. 761D· γήρᾳ Ἀνθ. Π. 6. 228· γήραϊ καὶ πενίᾳ Καλλ. Ἐπιγράμμ. 69· ὕπνῳ Ἀνθ. Π. 9. 627· ἐκ πορείας Πλουτ. Εὐμέν. 15· τῷ πολέμῳ Πολύβ. 1. 62, 7· ὑπὸ τῆς κακοπαθείας ὁ αὐτ. 10. 13, 11.

Τρῳαδεύς, έως, ὁ, κάτοικος τῆς Τρῳάδος, «Τρῳάς, ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου. Τὸ ἐθνικὸν Τρῳαδεὺς» Στέφανος Βυζ.· ἐπίθετ. **Τρῳαδικός**, ή, όν, τὸ Τρῳαδικὸν Ῥοίτειον Εὐστ. 313. 27.

Τρῳάς, άδος, ἡ, ἴδε **Τρωιάς**.

τρωγάλια, τά, (τρώγω) καρποὶ τρωγόμενοι κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ὡς ἐπιδορπίσματα, οἷον ἰσχάδες, σῦκα, κάρυα, μέσπιλα, ἀμυγδάλαι, κάρυα Περσικά, κλπ., ὡς τὸ **τραγήματα** (ὅπερ εἶναι ἡ παλαιοτέρα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος λέξις κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Ἀποσπ. 100), Ἀριστοφ. Εἰρ. 772, Πλ. 798, Πολυδ. Ϛ', 79·—ἐνίοτε ἐν τῷ ἑνικῷ, οἷον ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 94, ἐν Πλουτ. 2. 133C.— Τὸ ἐπίθετ. **τρωγάλιος**, = **τρωκτός**, μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ.

τρώγανα, τά, Ἐπιγραφ. Σπάρτης ἐν Ἀθηναίου τ. Α', σ. 256.

τρώγλη, ἡ, (τρώγω) διαβεβρωμένον καὶ τετρυπημένον μέρος τοίχου ἢ ἄλλου μέρους, κυρίως τρῦπα μυός, «ποντικότρυπα», ἀλλὰ καὶ ἄλλων μικρῶν ζῴων, γαλέην .., ἢ καὶ τρωγλοδύοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει Βατραχομυομ. 52, Βαβρ. 31. 17· καθόλου, πᾶσα ὀπή, κοιλότης, «σπηλιά», Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, 2, κ. ἀλλ.· τρῦπα εἰς ἔνδυμα ὑπὸ μυὸς γενομένη, πέπλον μου κατέτρωξαν .. καὶ τρώγλαις ἐνέδυσαν Βατραχομυομ. 184 ὀπὴ ἐν τῷ δέρματι, Ἱππ. 251. 17.

τρωγλίτης [ῑ], ου, ὁ, εἶδος χελιδόνος κατοικούσης ἐν ὀπαῖς, «πετροχελίδονον», Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 281. 5., 297, Εὐστ. 228. 35.

τρωγλῖτις, ιδος, ἡ, εἶδος σμύρνης, σμύρνα τρωγλῖτις Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 40., 2. σ. 142., 4, σ. 223, κ. ἀλλαχοῦ· ἐνίοτε φέρεται **τρωγλοδῦτις**, ὡς παρὰ Γαληνῷ τ. 13, σ. 885, καὶ **τρωγλοδυτική** ἐν Διοσκ. 1. 77.

τρωγλοδυτέω, εἰσέρχομαι εἰς τρώγλην καὶ ζῶ ἐν αὐτῇ, οὐδὲν γὰρ ὁμοίως τρωγλοδυτεῖ τῶν ζῳοτόκων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 9· αἴτιον δ' ὅτι τρωγλοδυτεῖ τὰ μὲν ἐν τοῖς τόκοις, τὰ δὲ καὶ τῷ βίῳ παντὶ (ἐπὶ πολλῶν ᾠοτοκούντων καὶ ἐπὶ σαυρῶν) ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 16. 6.

τρωγλο-δύτης [ῠ], ου, ὁ, (δύω) ὁ εἰσδυόμενος εἰς τρώγλας, ὁ ἐν τρώγλαις οἰκῶν, ἐπὶ ἀλωπέκων καὶ ὄφεων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 28· ἐπὶ καρκίνων, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Πορείας 17. 1·— οἱ Τρωγλοδύται, οἱ ἐν τρώγλαις ἢ σπηλαίοις οἰκοῦντες, Αἰθιοπικὴ τις φυλή, τοὺς τρωγλοδύτας Αἰθίοπας Ἡρόδ. 4. 183, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 3, Στράβ., κλπ. **ΙΙ**. ὄνομα πτηνοῦ, πιθαν. = **τρωγλίτης**, Ἀέτ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 431.

τρωγλοδῦτικός, ή, όν, ὁ ζῶν ἐν τρώγλαις, ζῷα τρωγλοδυτικά, ζῷα ζῶντα ἐν τρώγλαις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 27. **ΙΙ**. ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς Τρωγλοδύτας, Στράβ. 768, κλπ.· ὡσαύτως ἡ **τρωγλοδῦτις**, Διόδ. 1. 30.—Ἐπίρρ. **-δυτικῶς**, δίκην Τρωγλοδύτου, Στράβ. 828.

τρωγλό-δυτος, ον, = **τρωγλοδυτικός**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 9.

τρωγλο-δύων, μετοχ. ἄνευ ὁριστικῆς ἐν χρήσει, ὁ εἰσέρπων εἰς τρώγλην ἢ ὀπήν, ἐπὶ μυός, Βατραχομυομ. 52.

τρωγλύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρώγλη**, μικρὰ τρώγλη, μικρὰ ὀπή, Θεογνώστ. Κανόν. σελ. 126, 27.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

τρωγλωτός, ή, όν, (ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. **τρωγλόομαι**) ὁ ἔχων ὀπήν, διάτρητος, ἐφαίνετο ὡς στιχάριον φορῶν λινοῦν τρωγλωτὸν Ἀποφθέγμ. Πατέρων 261.

τρῶγμα, τό, = **τρωγάλιον**, Φιλόξ. 3. 11, ἐν τῷ πληθ.

τρώγω· μέλλ. **τρώξομαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 806, Ξεν.· ἀόρ. α' **ἔτρωξα** (**κατ-**) Βατραχομυομ. 182, Ἱππ. 565. 46, Τίμων ἐν Ἀποσπ. 7· ἀόρ. β' **ἔτρᾰγον**, γ' ἑνικ. ὑποτ. **τράγῃ** Φερεκράτης ἐν «Κοριαννοῖ» 1. 5 (ἀλλαχοῦ μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. **κατα-**, **παρα-**, **ἐν-**)·— Παθ., πρκμ. **τέτρωγμαι** (**δια**) Ἀριστοφ. Σφ. 371· (**παρεντέτρωκται**) Εὔβουλος ἐν «Αὔγῃ» 1, 8. Ἐπὶ φυτοφάγων ζῴων, ὡς π.χ. ἡμιόνων, ἡμιόνους .. σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα Ὀδ. Ζ. 90· ἐπὶ χοίρων, ἐρεβίνθους τρ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 801, πρβλ. 8 6· ἐπὶ μόσχου, βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τῆς γὰρ ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι Θεόκριτ. 4. 45· ἐπὶ δαμαλῶν, κόμαρον τρωγοίσας ὁ αὐτ. 9. 11· σπανίως ἐπὶ κυνῶν, Σωτάδ. παρὰ Στοβ. 528. 20. **ΙΙ**. ἐπὶ ἀνθρώπων, τρώγω ὄσπρια, καρποὺς καὶ τὰ τοιαῦτα ὠμά, τοὺς γενομένους κυάμους οὔτε τρώγουσι οὔτε ἕψοντες πατέονται Ἡρόδ. 2. 37· τὸ κάτω τῆς βύβλου ὁ αὐτ. 2. 92· τὸν καρπὸν τοῦ λωτοῦ ὁ αὐτ. 4. 177· τρ. βότρυς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1077· βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων Ἀναξίλας ἐν «Λυροποιῷ» 1, 3· ἐπὶ ἐπιδορπίου, τρώγω καρπούς, οἷον σῦκα, ἀμύγδαλα, κλπ., Ἡρόδ. 1. 71, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1324, Φερεκράτης ἐν Ἀδήλοις 2, πρβλ. Βατραχομυομ. 34 (ἴδε **τρωγάλια**)· ἴτρια, μελίπηκτα Σόλων 37, 1· μελίπηκτα .. τρώγοιμι Ἀντιφάνης ἐν «Λεπτινίσκῳ» 1· ἀπολ., τρ. καὶ πίνειν, τρώγω «τρωγάλια» καὶ πίνω οἶνον, Δημ. 402. 21·— κατὰ κωμ. μεταφ., γνώμας τρ. Πανδελετείους Ἀριστοφ. Νεφ. 924·— Παθ., τρώγεται ἁπαλὰ ταῦτα καὶ αὖα Ἡρόδ. 2. 92.— Κατὰ τὸν Ἀντιαττικιστὴν ἐν Α. Β. 114, 15: «τρώγειν οὔ φασι δεῖν λέγειν τὸ ἐσθίειν, ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθίειν».

τρώζειν, «ψιθυρίζειν, συνουσιάζειν» Ἡσύχ.· «τρώζειν, συνουσιάζειν» Ζωναρᾶς σ. 1753.

Τρωΐαθεν, ἐπίρρ., ἐκ Τροίας, κτέαν' ἄγων Τρωΐαθεν ἀκροθινίων Πινδ. Ν. 7. 60.

Τρωιάς, συνηρ. **Τρῳάς**, (συχνὰ φέρεται **Τρωάς**), **άδος**, θηλ.

τοῦ **Τρώιος**, ἡ ἐκ Τροίας, Ὀδ. Ν. 263· Τρωιάδας γυναῖκας Ἰλ. Θ 139, κ. ἀλλ.· καὶ μόνον **Τρωιάδες** Σ. 122, κ. ἀλλ.,Τρῶας καὶ Τρῳάδας, ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐκ Τροίας, Χ. 105. **II.** γῆ Τρῳάς, ἡ Τρωϊκὴ χώρα, Σοφ. Αἴ. 819, καὶ ἀλλ.· καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Τρῳὰς Ἡρόδ. 5. 122.

Τρωικός, ή, όν, (Τρώς) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Τροίαν, ἐς πεδίον τὸ Τρωικὸν Ἰλ. Κ. 11, Σοφ., κλπ., καὶ παρὰ πεζογράφοις, τὰ Τρωικά, οἱ χρόνοι τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 2. 145 κ. ἀλλ.

Τρώιος,η,ον, συνηρ. **Τρῷός,** ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τρῶα, Τρώιοι ἵπποι Ἰλ. Ε. 222 ἵππους δὲ Τρῳοὺς ὕπαγε ζυγὸν Ψ. 291. **II.** Τρωϊκός, Ἰλ. :—πρβλ. **Τρώς, Τρωικός.** — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀνηνᾶς τόμ. Ε', σ. 72.

Τρωίς, ίδος, ἡ, = **Τρωιάς, Τρῳάς,** Διον. Ἀλ. 1. 52, Στέφ. Βυζ. ἐν λ.

τρωκτά, τά, ἴδε **τρωκτός.**

τρωκταΐζω, = **κακουργέω,** Ἐτυμολ. Μέγ. 770. 54· κοινῶς **τρακταΐσαι,** ὅπερ ἔχει ὅλως διάφορον σημασίαν, ἴδε **τρακταΐζω.**

τρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) ὁ τρώγων, κατατρώγων, «φαγᾶς», ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ο. 415, Φοίνικες .. ἤλυθον ἄνδρες, τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηΐ μελαίνῃ σημαίνει: πανοῦργοι, κερδαλέοι, ἀπατεῶνες, Φοίνιξ ἦλθεν ἀνήρ, ἀπατήλια εἰδώς, τρώκτης, «τρώκτην, ὅ ἐστι φάγον, φιλοκερδῆ, φιλάργυρον, ἐκ παντὸς ἐθέλοντα τρώγειν, ὅ ἐστι κερδαίνειν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς δὲ ἀπατεῶνα, παραλογιστὴν» (Εὐστ.)· Ὀδ. Ξ. 288· τρ. σφόδρ' ἐστὶν Κωμ. Ἀνώνυμ. 236.· πρβλ. Φιλόστρ. 660. **2)** ὡς ἐπίθ., τρῶκται χεῖρες, αἱ ἄπληστοι χεῖρες τοῦ τοκογλύφου, Ἀνθ. Π. 9. 409. **II.** θαλάσσιος ἰχθύς ἔχων ὀξεῖς ὀδόντας, ὁ λεγόμενος ἀμία νῦν «γουφάρι» (ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 76), Αἰλ. π. Ζ. 1. 5, Ὀππ. Ἁλιευτ. 2, 554. **III.** = **τρώξ** Ι, Ἱερακοσόφ. (Ἐκ τοῦ **τρώκτης** παρήχθη τὸ Λατ. tructus, tructa, Ἰταλ. truta, Γαλλ. truit, Ἀγγλ. trout).— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 228.

τρωκτικός, ή, όν, ἀδηφάγος, λαίμαργος, ἄπληστος, Φίλων 2. 269, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 213· ὡσαύτως τὸ ἀνώμαλον θηλ. **τρωκτίς, ίδος,** ὁ αὐτ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 702.

τρωκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τρώγω,** ὁ τρωγόμενος, ἐδώδιμος, ἰδίως ὁ καρπὸς ὁ τρωγόμενος ὠμός, ἐν τούτῳ τρωκτὰ ὅσον τε πυρὴν ἐλαίης ἐγγίγνεται συχνὰ Ἡρόδ. 2. 92· τρ. κῆπος, ὁ περιέχων καρποφόρα δένδρα ἢ ἄλλα φυτά, Φιλόστρατ. 138. **II. τρωκτά,** τά, = **τρωγάλια,** καρποὶ τρωγόμενοι ὡς ἐπιδορπίσματα, ὅσα ἐστὶ τρ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 3, 12· τρωκτὰ σησάμου τε καὶ μέλιτος, γλυκύσματα ἐκ.., Ἡρόδ. 3. 48.

τρῶμα, (οὐχὶ **τρώυμα**), **τρωματίζω, τρωματίης,** Ἰων. ἀντὶ **τραυμ-,** ἴδε Δινδ. Διάλ. Ἡροδ. xxxvii.

τρώμα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ***τραύμη, τραῦμα,** τρ. ἕλκεος, πληγὴ διαβρωτική, Πινδ. Π. 4. 483.

τρώξ, τρωγός, ὁ, (τρώγω), ὁ τῶν ὀσπρίων σκώληξ, Λατ. curculio, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 18. **II.** = **τρώγλη,** Ἡσυχ.

τρωξαλλίς, ἡ, εἶδος ἐντόμου κατατρώγοντος τὰ λάχανα, εἶδος ἀκρίδος, κατεδηδόκασι τὰ λάχανα αἱ τρωξαλλίδες Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 12· truxalis παρὰ Πλινίῳ 30. 6, 16 § 49.

τρώξανον, τό, λεπτὸν κλωνάριον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 2 (ἴδε Schne d.)· πρβλ. **τραύξανα.**

Τρωξ-άρτης, ου, ὁ, ὁ τρώγων τὸν ἄρτον, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχομυομ.

τρώξιμος, ον, = **τρωκτός,** Θεόκρ. 1. 49·—**τρώξιμα,** τά, = **τρωκτά,** Ἱππ. 549. 36., 550, ἐν τέλει.

τρῶξις, εως, ἡ, τὸ τρώγειν, ἀποδάκνειν, ἀποκόπτειν διὰ τῶν ὀδόντων, ὀνύχων τρώξεις Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 5, 3.

Τρῳός, Τρωός, ἴδε ἐν λέξ. **Τρώιος.**

Τρωο-φθόρος, ον, ὁ, ὁ φθείρων, καταστρέφων τοὺς Τρῶας, Τρωοφθόρα δοῦρατ' Ἀχαιῶν Ἀνθ. Π. 9. 62.

τρωπάω, ποιητ. ἀντὶ τρέπω, μετατρέπω, μεταβάλλω, ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, «τὸ θαμὰ τρωπῶσα, καὶ ἡ πολυηχὴς φωνὴ τὸ πόριμον ἐν φωναῖς τῆς ἀηδόνος δηλοῦσι» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 521.—Μέσ., στρέφομαι, πάλιν τρωπᾶσθαι, «εἰς τοὐπίσω ἀναστρέφειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 95 πρὸς πόλιν τρωπῶντο, ἐστρέφοντο, Ὀδ. Ω 536· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε, μηδὲ τρέπεσθε εἰς φυγήν, Ἰλ. Ο. 666· τρωπάσκετο φεύγειν Λ. 568· πρβλ. **τροχάω, στροφάω, νωμάω** — Πρβλ. **τροπάομαι.**

Τρώς, Τρωός, ὁ, ὁ κατὰ τὸν μῦθον θεμελιωτὴς τῆς Τροίας, τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος Ἰλ. Ε. 265· Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα Υ. 230, Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 208. **II.** πληθ. **Τρῶες, Τρώων,** οἱ, οἱ τῆς Τροίας κάτοικοι, Ὅμ. κλπ.· ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος .. ὄφρα σαώσῃς Τρῶας καὶ Τρῳάς, τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας τῆς Τροίας, Ἰλ. Χ. 57· πρβλ. **Τρώιος.**

τρῶσις, εως, ἡ, (τρώω) τραυματισμός, «πλήγωμα», Ἱππ. Κεφαλ. Τρωμ. 826· τὰς Ὁμηρικὰς τῶν θεῶν τρώσεις ὑπ' ἀνθρώπων Πλούτ. 2. 20Ε, κλπ., Ἀριστ. Ποιητ. 11, 10· — βλάβη δένδρων, οἷον ἐλάτης καὶ τερμίνθου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 16, 1.

τρωσμός, ὁ, (τρώω) ὡς τὸ **ἐκτρωσμός,** ἔκτρωσις, ἀποβολὴ (ἐμβρύου), Ἱππ. 206D, κ. ἀλλ.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 209.

τρωτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τιτρώσκω,** δεῖ τιτρώσκειν, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. 118Α.

τρωτήριον, τό, ὄργανον τρωτικόν, Καισάρ. σ. 1040, ἔκδ. Mi.

τρωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τρώω, τιτρώσκω,** ὃν δύναταί τις νὰ τρώσῃ, ὁ ὑποκείμενος ἢ ἐκτεθειμένος εἰς τρῶσιν, τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ Ἰλ. Φ. 568· οὕτω σιδήρῳ τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας; Εὐρ. Ἑλ. 810· οἱ ἄνδρες τρωτοὶ μᾶλλον ἡμῶν Ξεν. Ἀνάβ. 3. 1, 23, Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 8. **2)** τετρωμένος, «πληγωμένος», Ἐνετικὰ Σχόλ. Ἰλ. Λ. 102.

τρωῦμα, ἴδε **τρῶμα.**

τρωχάω, Ἐπικ. ἀντὶ **τρέχω,** τρέχω, καλπάζω, ἵπποι ῥίμφα μάλα τρωχῶσι Ἰλ. Χ. 163·—πρβλ. Ὀδ. Ζ. 318, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **πλίσσομαι·** πρβλ. **τρωπάω, στρωφάω,** κλπ.

τρώω, ῥιζικὸς τύπος τοῦ **τιτρώσκω,** ὃ ἴδε.

Ττῆνα, = **Ζῆνα,** Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 42 Α. Β.

τύ, Δωρικ. προσωπ. ἀντωνυμ. ὀνομαστ. τοῦ β' προσώπου **σύ,** Πινδ. Π. 2. 105, Ἀριστοφ. Ἀχ. 777. **II.** Δωρ. αἰτ. τῆς αὐτῆς ἀντωνυμ. ἀντὶ **σὲ** (ὅτε καὶ εἶναι ἀεὶ ἐγκλιτικόν), αὐτόθι 730. 1225.

τυ, κατάληξ. γ' προσ. παθητ. ῥήμ. ὁριστικῆς κ. εὐκτικῆς ἐγκλίσ. ἀντὶ **το,** Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau., 118, ἔνθα τὰ **ἐϝρητάσαντυ γένοιτυ.** — Ὁμοία αὕτη ἡ κατάληξις τῇ τῶν Τεγεατῶν εἰς **τοι.**

τύ, = **οἱ,** ἄρθρ. ἀρσ. ὀνομαστ. πληθ. πτῶσ. Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1569 a, Bul. de cor. hel. IV, σ. 93.— Τανάγρας. Ἀθηναίου τ. Β', σ. 402.-3.—Λεβαδείας, Ἀθηναίου τ. Θ', σ. 362.

τῦ, = **τῷ,** Συχνὰ ἐν Ἐπιγρ. Βοιωτικαῖς, λ. χ. Ὀρχομενοῦ, CIG. 1564, Bul. de cor. hel. III, σ. 464-5. — Τανάγρας, Ἀθην. τ. Γ', σ. 475. τ. Δ', σ. 210.—Ἀκραιφίας, Bul. de cor. hel. II, σ. 508.—Λεβαδείας, αὐτόθι IV, σ. 97. —Χαιρωνείας, Ἀθηναίου τ. Θ', σ. 361.

τύβαρις, ὁ, Δωρικὸν ἄρτυμα φυλλάδος (σαλάτας), ὅπερ ἦν σέλινα ἐν ὄξει, Πολυδ. Ϛ', 71.

τυβί, τό, χειμερινός τις μὴν τῶν Αἰγυπτίων, Πλούτ. 2. 371D, Ἀνθ. Π. 9. 383.

τυγάτριον, ἀντὶ **θυγάτριον,** βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1184, ἔνθα ὁμιλεῖ ὁ Σκύθης τοξότης: ναῖκι ναὶ κάτησο, κάτησο, ναῖκι ναί, τυγάτριον, καὶ ἐν 1210, ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον.

τυγχάνω, Θέογν. 253, Πίνδ., Ἀττικ.· Ἐπικ. παρατατ. **τύγχανον** Ὀδ. Ξ 231·— μέλλ. **τεύξομαι** Ὅμ., Ἀττ. (ὡσαύτως ὡς μέσ. μέλλ. τοῦ **τεύχω**)· ἀόρ. β' **ἔτυχον,** Ἐπικ. **τύχον,** Ὅμ., Ἀττ.· Ἐπικ. ὑποτ. **τύχωμι, -ησι** Ἰλ. Ζ. 243, Λ.116· παρὰ μεταγεν. καὶ **τετύχησι** Μάξιμ. περὶ Καταρχ. 577· μεταγεν. Ἐπικ. εὐκτ. **τετύχοιμι** Μανέθων 3. 299· Ἐπικ. ὡσαύτως ἀόρ. α' **ἐτύχησα** Ὅμ., Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 17 Marcksch.·— πρκμ. **τετύχηκα** (ἀμεταβ.) Ὅμ., Θουκ. 1. 32, (μεταβ.) Ξεν. Κύρ. 4. 1. 2, Ἰσοκρ., κλπ.· μετέπειτα ὡσαύτως **τέτευχα** Δημ. 563. 11, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 11, 7, π. Ζ. Μορ. 2. 2, 1. κλπ.· ἀλλ' Ἰωνικ. ὑπερσ. **ἐτετεύχεε** Ἡρόδ. 3. 14· ἡμαρτημένως **τέτυχα** παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἰουδ. Πολέμ. 7. 5, 4.— Μέσ., ἀόρ. α' **τεύξασθαι** Θεμίστ. 161C, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΕ', 7), πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3284.— Παθ., ἀόρ. α' **ἐτεύχθην (ἐν-)** Πολύβ. 35. 6, 1· πρκμ. **τέτευγμαι (ἐπι-)** ὁ αὐτ. 6. 53, 2. (Τὴν √ΤΥΚ, ΤΥΧ, ὁ Κούρτ. θεωρεῖ ὡς συγγενῆ τῇ √ΤΕΚ, ἴδε **τίκτω**).

Α. Ἐπιτυγχάνω καὶ κτυπῶ δι' ὅπλου ἢ λίθου. Ὅμηρος, κλπ.— Συντάσσεται: μετ' αἰτ., τὸν δουρὶ τυχήσας Ἰλ. Μ. 394· χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον Ε. 582, πρβλ. Δ. 106, Ὀδ. Χ. 7·— μετὰ γεν., τύχε γάρ ῥ' ἁμάξοιο βαθείης Ἰλ. Ε. 587, πρβλ. Ψ. 857 (ὁ Ὅμηρ. κατὰ τὸ πλεῖστον συντάσσει μετ' αἰτιατ. ὅταν τὸ ἀντικείμενον εἶναι ζῶν, μετὰ γεν. ὅταν εἶναι ἄψυχον· οὕτω, τ. τοῦ σκοποῦ Πλάτ. Νόμ. 717Α, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 2, 19)· μετὰ διπλῆς γενικ., εἰ .. τοῦ παιδὸς .. τύχοιμι μέσης τῆς καρδίης Ἡρόδ. 3. 35·— ἐνίοτε προστίθεται πρόθεσις, κατὰ κληῗδα, κατὰ ζωστῆρα τυχήσας [τινὰ] Ἰλ. Ε. 579, Μ. 189· αἶγα ὑπὸ στέρνοιο Δ. 106· — ἀπολ., ἡμβροτες οὐδ' ἔτυχες Ε. 287· αἴ κε τύχωμι Η. 243, Ὀδ. Χ. 7· καὶ οὕτως ἡ μετοχὴ **τυχὼν** συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ ῥήματος **βάλλειν, οὐτᾶν,** κτλ. Ε. 98, Μ. 394, Ν. 371, 397, κτλ.· ἀλλὰ καὶ τἀνάπαλιν, θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν Ο. 581· βαλὼν τύχοιμι Ἡρόδ. 3. 35. **II.** ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, συναντῶ, συνυπαρχούσης τῆς ἐννοίας τοῦ κατὰ τύχην· **1)** ἐπὶ προσώπων, συναντῶ κατὰ τύχην, συναντῶ, Λακεδαίμονι .. τυχήσας, συναντήσας, εὑρὼν αὐτὸν ἐν Λακεδαίμονι, δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισι Ὀδ. Φ. 13, πρβλ. Ξ. 334, Τ. 291, Πίνδ., κλπ.·— μετὰ γενικ., τ. θρηνητοῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1075· τριακτῆρος αὐτόθι 172· ἀνδρῶν ἀγαθῶν Λυσί.190. 43· γυναικῶν Ξεν. Συμπ. 9, 7· καὶ μετὰ κατηγορουμένου, προ-

φρόνων Μοισᾶν τ. Πινδ. Ι. 4 (3). 73· τ. τινὸς ζῶντος Σοφ. Ο. Τ. 1450, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 351, κτλ.· ἡμῶν τ. οἵων σε χρὴ Εὐρ. Ἑλ. 1300, πρβλ. Λυσί. 151. 27· ἐρωτᾶτε αὐτοὺς ὁποίων τινῶν ἡμῶν ἔτυχον Ξεν. Ἀνάβ. 5. 5, 15. 6) μετοχ. ἀορ. **ὁ τυχών**, ὡς καὶ νῦν, ὁ κατὰ τύχην συναντῶν τινα, ὁ πρῶτος συναντῶν, ὁστισδήποτε, Λατιν. quivis, Ἡσ. Θεογ. 973, Πλάτ. Πολ. 539D, κλπ.· οἱ τυχόντες, οἱ καθ' ἑκάστην ἀπαντῶντες, ἢ ὡς καὶ νῦν, οἱ τυχόντες, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 10, κλπ.· εἰς ἣν τῶν τυχόντων Ἰσοκρ. 212A· ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἡ **τυχοῦσ'** ὅλον Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 17· οὐχ ὁ τ. λόγος, λόγος οὐχὶ κοινός, Πλάτ. Νόμ. 723E· οἱ τ. φόβοι, μηδαμινοὶ φόβοι, Λυκοῦργ. 152. 34· τὸ τυχόν, πᾶν πρᾶγμα οἱονδήποτε, Πλάτ. Τίμ. 46E. οὐδὲ γὰρ ὢν ἔτυχεν ἦν Δημ. 270. 20· πρβλ. ἔπειμι (εἶμι) Ι. 2. Β. **ἐπιτυγχάνω** ΙΙ. 3, καὶ ἴδε κατωτ. Β. 2) ἐπὶ πραγμάτων, εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω, λαμβάνω, κτῶμαι, ἀξιοῦμαι, καὶ ἐν τοῖς παρωχ. χρόνοις (ὡς τὸ **κέκτημαι**), ἔχω, κατέχω τι, μετὰ γεν., πομπῆς καὶ νόστοιο Ὀδ. Ζ. 290· αἰδοῦς Θέογν. 253, 256· οἴκτου Αἰσχύλ. Πρ. 239 ξυγγνώμης Θουκ. 7. 15· τῆς ἀξίας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1223· δαίμονος .. κακοδαίμονος ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 112· τ. τῶν λεγομένων, λαμβάνω γνῶσιν αὐτῶν, Πλάτ. Πρωτ. 342E. 6) μεθ' Ὅμ. καὶ μετ' αἰτ., μισθὸν Ἡρόδ. 5. 23· τὰ πρόσφορα Αἰσχύλ. Χο. 711, πρβλ. Εὐμ. 30, Σοφ. Ο. Κ. 1106, Φιλ. 509, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 741. γ) μεθ' ἑκατέραν πτῶσιν δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν γεν. τοῦ προσώπου, λαμβάνω, ἐπιτυγχάνω τι παρά τινος, ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι Σοφ. Φιλ. 1315· σου τοῦτο τ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1168· ἢ δύναται νὰ τεθῇ τὸ πρόσωπον μετά τινος προθέσεως, τ. ἐπαίνου ἔκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 665· φιλότητος παρά τινος Ὀδ. Ο. 158· τιμίαν ἕδραν παρά τινος Αἰσχύλ. Εὐμ. 856, πρβλ. Θέογν. 253, Ξεν.· αἰδοῦς ὑπό τινος Ξεν. Κύρ. 1. 6, 10, πρβλ. Ἀπομν. 4. 8, 10, κτλ.

δ) μετ' ἀπαρ., πρὸς μακάρων τ. εὖ πασχέμεν (=**εὐπαθείας**) Πινδάρ. Π. 3. 186· οἶμαί σου τεύξεσθαι μεθεῖναί με Πλάτ. Φίληβ. 50D· ἐὰν ψαῦσαι .. τύχωμεν Πλουτ. Πελοπ. 33.

3) ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, βίης τυχεῖν Ἡρόδ. 9. 108· τραυμάτων, κακῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 866, Εὐρ. Ἑκάβ. 1280· δίκης, κρίσεως Πλάτ. Γοργ. 472D, Φαῖδρ. 249A, πρβλ. Νόμ. 869B·—ἀκριβῶς ὡς τὸ **κυρῆσαι**, πρβλ. Valck εἰς Ἡρόδ. 7. 208.

4) ἀπολ., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου, ἐπιτυγχάνω, οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας Ἰλ. Ψ. 466· εἰ τύχῃ τις ἔρδων Πινδ. Ν. 7. 16, πρβλ. 81· τὸ τυχεῖν = νίκη, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2 93· πείθειν .. τυγχάνειν θ' ἅμα Εὐρ. Ἑκάβ. 819· εἰ τύχοιμεν Θουκ. 4. 63· τυχόντες, ἂν ἐπιτύχωμεν, ἀντίθετον τῷ **σφαλέντες**, ὁ αὐτ. 3. 39, πρβλ. 3. 82, Πινδ. Π. 10. 96· τυγχάνουσι καὶ ἀποτυγχάνουσι Ἀριστ. Ποιητ. 6, 7·— ὀρθῶς πράττειν καὶ τ. Πλάτ. Εὐθύδ. 280A· ἐπιτυγχάνω τοῦ αἰτουμένου, λαμβάνω τὸ αἰτηθέν, Ἡρόδ. 1. 213., 5. 25· (οὕτω, τυγχάνειν γνώμης παρὰ Θουκ. 3. 42) καὶ ἐπὶ λόγου, λέγω τὸ ὀρθόν, ἔχω δίκαιον, τί νιν λέγουσα. τύχοιμ' ἄν; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1233, πρβλ. Χο. 14, 318. 997, Σοφ. Φιλ. 223, Ο. Κ. 1580· οὕτω Δίκαν νιν προσαγορεύομεν τυχόντες καλῶς Αἰσχύλ. Χο. 951.

5) ἔχω τὴν τύχην ἢ μοῖραν νὰ.., ὅς κε τύχῃ, ὅστις δήποτε λάβῃ τὸν κλῆρον (δηλ. νὰ ἀποθάνῃ), Ἰλ. Θ. 430.

Β. ἀμεταβ., συμβαίνει κατὰ τύχην νὰ εὑρίσκωμαι ἔν τινι τόπῳ, εἴπερ τύχῃσι μάλα σχεδόν, ἂν κατὰ τύχην συμβῇ νὰ εἶναι πολὺ πλησίον, Ἰλ. Λ. 116· μή σύ γε κεῖθε τύχοις, εἴθε νὰ μὴ τύχῃς (νὰ εἶσαι) ἐκεῖ, Ὀδ. Μ. 106· πέτρη τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν Κ. 88· πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκὼς Ἰλ. Ρ. 748. — Ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται χρῆσιν μόνου τοῦ πρκμ. ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασίας. 2) ἐπὶ γεγονότων καὶ πραγμάτων καθόλου, συμβαίνω εἴς τινα, πίπτω εἰς τὸ μερίδιόν τινος, εἰς τὴν τύχην τινός, μετὰ δοτικ. προσ., οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι, «διότι ἔτυχέ μοι πολλὰ νέῳ ἀπελθόντι εἰς τὸν πόλεμον» (Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 684, πρβλ. Böckh διάφ. γραφ παρὰ Πινδ. ἐν Π. 1. 35 (68)· μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιτυγχάνειν, καί μοι μάλα τύγχανε πάντα Ὀδ. Ξ. 231·—οὕτω παρ' Ἀττ., θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 346, πρβλ. Πέρσ. 706· οἷ' αὐτοῖς τύχοι Σοφ. Φιλ. 275· εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει Εὐρ. Ἄλκ. 139· καὶ ἀπολ., εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι Αἰσχύλ. Θήβ. 5, πρβλ. Ἀγ. 347, κλπ.· ἄριστα πρὸς τὸ τυγχάνον Εὐρ. Ἑλ. 1290, πρβλ. Ἴωνα 1511.

3) ἀπροσ. ὡς καὶ νῦν, ὅπως ἐτύγχανεν Εὐρ. Ἱππ. 929· ὅπως ἔτυχέ τῳ Θουκ. 5. 20· ὡς ἢ ὥσπερ ἔτυχεν Ξεν. Ἀπομνημ. 3. 9, 13, Ἑλλ. 3. 1, 19· οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε Πολύβ. 2. 56, 3· ἢ ἔτυχε, ὅπου ἔτυχε Ξεν. Οἰκ. 3, 3, Κύρ. 8. 4, 3· ὁπότε τύχοι, ἐνίοτε, Πλάτων Φαίδων 89B· ὅταν τύχῃ Εὐρ. Ἠλ. 1169· ὅταν τ. ἐκ παρέργου Θουκ. 1. 142· ἡνίκα ἂν τ. Δημ. 10. 4· ἂν τύχῃ, εἰ τύχοι, Πλάτ. Κρατ. 430E, Ἱππ. Ἐλάττων 367A· τὸ δὲ εἰ ἔτυχεν οὐχ οὕτως ἔχει ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 439C· εἰ οὕτως ἔτυχε Ἀριστ. Κατηγ. 7, 34, κ. ἀλλ.· τὸ ὅπῃ ἔτυχεν, ἁπλῇ τύχῃ, Πλάτ. Φίληβ. 28D ἴδε κατωτ. ΙΙ 3. **ΙΙ** ἐπειδὴ ἡ σημασία αὕτη περιλαμβάνει τὴν ἔννοιαν τῆς συμπτώσεως, τὸ **τυγχάνω** ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης συνάπτεται μετὰ τῆς μετοχῆς ἄλλου ῥήματος, ὥστε τὰ δύο σχηματίζουσιν ἓν μόνον ὀρθολεκτικὸν ῥῆμα, ἡ δὲ διὰ τοῦ **τυγχάνω** προστιθεμένη ἔννοια δύναται νὰ ἀποδοθῇ δι' ἐπιρρήματος, τὰ νοέων τυγχάνω, τὰ ὁποῖα συλλογίζομαι ἀκριβῶς τώρα, Ἡρόδ. 1. 88· τυχεῖν τότε ἐών, ἅμα Δημαράτῳ τῷ Λακεδαιμονίῳ, νὰ τύχῃ τότε κατὰ σύμπτωσιν νὰ εἶναι μετὰ τοῦ Δημαράτου, 8. 65, 68· ἐτετεύχεε ἐπισπόμενος ὁ αὐτ. 3. 14· ὃ τυγχάνω μαθών, ὃ ἀρτίως ἔμαθον, Σοφ. Τρ 370· παρὼν ἐτύγχανον, ἤμην παρὼν τότε ἀκριβῶς, ἔτυχε νὰ εἶμαι παρών, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 742· τυγχάνω καθεύδων, κοιμῶμαι τώρα, Ἀριστοφ. Σφ. 336· ἔτυχον στρατευόμενοι, ἔτυχον τότε νὰ εὑρίσκωνται ἐν ἐκστρατείᾳ, Θουκ. 1. 104· ἔτυχε κατὰ τοῦτο καιροῦ ἐλθὼν ὁ αὐτ. 7. 2· ὅθεν τυχαίως, οἷον Πινδ. Ν. 7. 81, κλπ.· ἀλλὰ συχνάκις τὸ **τυγχάνω** οὐδόλως δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν, οἷον **τυγχάνω ὤν**, ὅπερ ἁπλῶς = **εἰμί**, Ἡσ. Ἀποσπάσμ. 22. 11, Αἰσχύλ. Θήβ. 520, Σοφ. Αἴ. 88, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 35, Πλάτ. Πρωτ. 313C, κλπ. 2) ἡ μετοχὴ συχνάκις παραλείπεται, ὁ γὰρ μέγιστος τυγχάνει δορυξένων Σοφ. Ἠλ. 46· εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε αὐτόθι 1457· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει αὐτόθι 313· ἔνδον γὰρ ἄρτι τυγχάνει ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 9 εἰ σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων Πλάτ. Πρωτ. 313E, πρβλ. Γοργ. 502B, Πολ. 369B, κ. ἀλλ.·—ἐνίοτε μάλιστα τὸ **τυγχάνειν** εἶναι ἐν χρήσει ἁπλῶς ὡς τὸ **εἶναι**, οὐκ ἀποδάμου τυχόντος, οὐκ ἀποδημοῦντος, Πινδ. Π. 4. 9 (πρβλ. **τόσσαις**)· ποῦ χρὴ τυγχάνειν Εὐρ. Ι. Δ. 730· τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις, ἔτυχε νὰ εἶναι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἠσχολημένος εἰς τὰ τῆς θυσίας .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1113· ὡς ἕκαστοι ἐτύγχανον, ηὐλίζοντο Ξεν. Ἀν. 2. 2, 17, πρβλ. 3. 1, 3· συχν. παρ' Ἀριστ., δύο μέρη τετύχηκεν Πολ. 6. 3, 4, πρβλ. 4. 2, 4, Τοπ. 6. 14, 4. κ. ἀλλ.·—ὁ Porson μάλιστα (εἰς Εὐρ. Ἑκ. 782) ἑπόμενος τῷ Φρυνίχῳ ἀποδοκιμάζει τὴν χρῆσιν ταύτην παρὰ τοῖς Ἀττ., ἀλλ' ἴδε Elmsl. Mus. Crit. 1, σ. 351, Herm. εἰς Σοφ. Αἴ. 9, Ἠλ. 46, Λοβ. εἰς Φρύν. 277. 3) ἐν φράσεσιν, οἷαι αἱ ἀκόλουθοι, δυνάμεθα εὐκόλως νὰ νοήσωμεν μετοχὴν ἐκ τῶν συμφραζομένων, ὅπως ἐτύγχανεν (ἔξυπακ. ἔχουσα φωνήν) Εὐρ. Ἱππ. 929· ἀπαίροντες ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν (ἐξυπακ. ἀπαίροντες), ἀντὶ **ὁπόθεν τύχοι**, Θουκ. 4. 26, πρβλ. 93., 5. 56, Πλάτ. Θεαίτ. 179C· ὅ τι ἂν τύχωσι, τοῦτο λέγουσι, ὅ,τι δήποτε παρουσιασθῇ εἰς αὐτούς (δηλ. ὅ τι ἂν τύχωσι λέγοντες) ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 353A· ὅ τι ἂν τύχωσι, τοῦτο πράττουσι ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 45D, πρβλ. Γοργ. 522C, Συμπ. 181B· ἀναφύονται ὁπόθεν ἂν τύχῃ ἕκαστος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 180C· τάχ' ἄν, εἰ τύχοιεν, σωφρονέστεροι γένοιντο Δημ. κλπ.· — μάλιστα ἐνίοτε τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ πρὸς τὸ πρόσωπον ὅπου θὰ περιέμενέ τις χρῆσιν ἀπρόσωπον (ὡς ἐν τοῖς **δῆλός εἰμι, δίκαιός εἰμι**, ἀντὶ **δῆλόν ἐστι, δίκαιόν ἐστι**)· δουλεύειν μᾶλλον ἢ μεθ' ὁποτέρου ἂν τύχωσι τούτων ἐλευθέρους εἶναι Θουκ. 8. 48·—ἐν βιβλ. 3. 43, πρὸς ὀργήν, ἥν τινα τύχητε .. σφαλέντες, εὐκολώτατον πάντων εἶναι νὰ συναφθῇ τὸ τύχητε μετὰ τοῦ σφαλέντες, ἕνεκα ὀργῆς δι' ἣν πιθανὸν νὰ ἐπάθετε συμφοράν, ἀλλ' ἕτεροι προτιμῶσι νὰ ὑπονοήσωσιν εἰς τὸ τύχητε τὴν μετοχ. **ζημιοῦντες** παραλαμβάνοντες αὐτὴν ἐκ τοῦ ἑπομένου ῥήματος **ζημιοῦτε**, ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν τοῦ Bloomfield ἐν τόπῳ.

ΙΙΙ. οὐδ. μετοχ. **τυχόν**, ἐν χρήσει ἀπολ. ὡς τὸ **ἐξόν**, παρόν, κλπ., ἀφ' οὗ ἔτυχεν .., οὕτως τ. Λουκ. Συμπ. 43 ἀκολούθως 2) ὡς ἐπίρρ., κατὰ τύχην ἴσως, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 20, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 140A, 150C, Μένανδρος ἐν «Γεωργῷ» 1, 3, κλπ.· κατὰ τὸ τ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4, 6 τυχὸν μὲν .. τυχὸν δὲ .. Ἀρρ. Ἀν. 1. 16, 10, κλπ.· πρβλ. **τυχόντως**. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 529, 531.

Τυδεύς, ὁ, γεν. **Τυδέως**, Επικ. έος, ἢ **ῆος**· αἰτ. έα, Ἐπικ. **ῆα**, ὡσαύτως **ῆ**, Ἰλ. Δ. 384 — εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἡρώων, πατὴρ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. (Κυρίως, ὁ Πλήκτης, ἐκ τῆς √ΤΥΔ, ΤΥΝΔ, πρβλ. **Τυνδάρεος**, Σανσκρ. tud, tud-âmi (tundo)· Λατ. tund-o, tu-tud-i, tud-es = malleus· Γοτθ. staut-a (**τύπτω**), κτλ.— Πατρωνυμικ. **Τυδεΐδης**, ὁ, ὁ **Διομήδης**, ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ Τυδεΐδης Ἰλ. Ε 18, κτλ. — Θηλ. **Τυδηΐς**, **ΐδος**, Κομανθὼ Τυδηῒς Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφιόδ-) 160.

τυὶ = οἶδε, Ἐπιγραφ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang Ant. hell. 1305·6, Bull. d. cor. hell. IV, σ. 78, 82 κλπ., Συναγωγὴ Ἀθησ. λέξ. Κουμανούδη.

τυΐδε, [ῐ] ἢ **τυΐδε**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **τῇδε**, ἐνταῦθα, Θεόκρ. 5. 30, ἐκ διορθώσεως τοῦ Valck. 2) ἀντὶ **δεῦρο**, μετὰ ῥημάτων κινήσεως, τυΐδ' ἔλθε, ἔλθε δεῦρο, «ἔλα ἐδῶ», Σαπφὼ 1. 5. πρβλ. Θεόκρ. 28. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 4727.—**τυῒ** κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶναι Κρητικὸν = **ὧδε**, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 298.

τύϊον, τό, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ θυΐον ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 1.

τυκάνη, ἡ, ὄργανον ᾧ ἀλοῶσιν, ἀλωνιστικὴ σανίς, κοινῶς «δουκάνη» ἢ «θρουνάκη», Λατ. tribula, Θεογνώστου Κανόν. 24, Εὐστ. 967. 18· παρ' Ἡσυχ. φέρεται **τυτάνη**, «τυτάνη· ὄργανόν τι, ᾧ

χρῶνται εἰς τὸν ἀλοητὸν τοῦ σίτου». || σκαλιστήρι, ἐργαλεῖον χηπουρικὸν δι' οὗ συντρίβουσι τὰς βώλους, Γλωσσ.

τύκη, ἡ, ὄργανον λιθοκόπου, ἐν τύκαισι λαΐνοισι Γιγάντων (κατὰ τὸν Ἕρμαν. ἀντὶ τείχεσι) Εὐρ. Ἴων 206· πρβλ. **τύκισμα**.

τυκίζω, μελλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, (τύκος) κολάπτω, κόπτω, ξέω (λίθους), τούτους (δηλ. τοὺς λίθους) ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1138.

τυκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύκος**, Εὐστ. 136. 23· **τύκιον** ἐν Νικήτ. Χρον. 41Β.

τύκισμα, τό, ἐργασία λίθων, ἐν τῷ πληθ., κανόνων τυκίσματα, δηλ. τείχη ἐκ λίθων συνῳκοδομημένων διὰ τοῦ κανόνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀκατέργαστα Κυκλώπεια τείχη, Εὐρ. Τρῳ. 812· λαΐνων τυκισμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 124. 3· πρβλ. **τύκη**, **τύκος**.

τῦκον, τό, Βοιωτ. ἀντὶ **σῦκον**, ὀνομάζετε .. βέφυραν τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ τὰ σῦκα Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3, πρβλ. Λουκ. ἐν Δίκῃ Φωνηέντων 8.

τύκος, [ῠ], ὁ, (√ΤΥΚ, **τεύχω**) ἐργαλεῖον πρὸς κατεργασίαν λίθων, οἰκοδομικὸν ἐργαλεῖον, λιθοξοϊκὸν σιδήριον, καὶ σφῦρα λατόμων, βάθρα .. κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 945, πρβλ. Πολυδ. Ι', 147, καὶ ἴδε **τύκισμα**. || ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος ἢ τοῦ σχήματος, πέλεκυς χρήσιμος ἐν μάχῃ, πολεμικὸς πέλεκυς, Ἡρόδ. 7. 89.

τυκτά, Περσικὴ λέξις (tacht), ἣν ὁ Ἡρόδ. 6. 110 ἑρμηνεύει διὰ τοῦ τέλειον δεῖπνον βασιλήιον.

τυκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τεύχω**, ὡς τὸ **τευκτός**· ὅθεν ὁ Ἄρης καλεῖται τυκτὸν κακόν, πλασθεὶς κακός, ἐκ φύσεως ὀλέθριος, Ἰλ. Ε. 831· τ. κρήνη, κατασκευασθεῖσα ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπου, τεχνητή, οὐχὶ φυσική, Ὀδ. Ρ. 206· ἀκολούθως, ὡς τὸ **εὔτυκτος**, καλῶς κατεσκευασμένος, καλῶς εἰργασμένος, τυκτῇσι βόεσσι, «ταῖς εἰργασμέναις βύρσαις, .. ταῖς ἀσπίσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 105· ἐπὶ ἐδάφους κατεσκευασμένου ἐπίτηδες πρὸς παιδιάς, ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, «κατεσκευασμένῳ καὶ λελειωμένῳ ἐδάφει» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 627, Ρ. 169· τυκτὰ μάρμαρος, ἐπὶ λίθου ἐπιταφίου, Θεόκρ. 22. 210· πρβλ. **τεύχω** Ι. 2, **ποιητός**.

τυλαίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύλος** (Ι), Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9. (Ὡς εἰ ἐκ τύπου **τύλαινα**, ὡς τὸ **φλύκταινα**).

τυλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύλη** (3), Βυζ.

τύλαρος, ὁ, = **μάνδαλος**, **τυλαρόω**, = **μανδαλόω**, Ἡσύχ.· πρβλ. **τύλος** ΙΙ. 3.

τυλάς, άδος, ἡ, εἶδος κίχλης· ἄλλως **ἰλλάς**, Εὐστ. 947. 10.

τυλεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύλη** (3), Σοφ. Ἀποσπ. 794, Αἰλ. π. Ζ. 2. 11, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 174.

τύλη, ἡ, ὡς τὸ **τύλος**, τετυλωμένον μέρος τοῦ σώματος, μάλιστα ὁ ὦμος ἀχθοφόρου ὅστις τυλοῦται ἐκ τῶν βαρῶν, ἔκαμόν γε τὰν τύλαν κακῶς, λέγει ὁ πεφορτωμένος Βοιωτός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 860· ὑπόκυπτε τὰν τύλαν αὐτόθι 954, ἴδε Σχολ. ἐν τόπῳ· τραχήλου τύλα Τηλεκλείδης ἐν Ἀδήλ. 18· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ὕβου τῆς καμήλου, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν, 2) σάγμα, «σαμάρι», ἐφ' οὗ οἱ ἀχθοφόροι φέρουσι τὰ βάρη, ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Πρωταγόρου κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Ἀποσπ. 52. 3) ὡς τὸ **τυλεῖον**, προσκεφάλαιον, Λατ. culcita, Σαπφὼ 56, Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 21, Ἀντιφάνης ἐν «Φάωνι» 1, Ἀνθ. ΙΙ. 11. 14 καὶ 315, Διόδ., κλπ.·— ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττικ. προτιμᾶται τὸ ὄνομα **κνέφαλλον** ἢ **κνάφαλλον**, Meineke εἰς Εὔπολ. ἔνθ' ἀνωτ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 173. (Πρβλ. **ταῦ-ς** = **μέγας**· Σανσκρ. tu, tâu-mi καὶ tau-îmi (valeo), tum ras (tumidus)· Λατ. tum-eo, tum-idus, tub-er, καὶ ἴσως τὸ tum-ulus· Ἀγγλο-Σαξον. thum-a (thumb)· Ἀρχ. Γερμ. dûmo (Γερμ. daumen). [ῠ Εὔπολ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **τῦλος**· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ῡ, οἷον Ἀνθολ. ἔνθ' ἀνωτ.]

τύλιγμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἕλιξ**· οὕτω **τυλιγμός**, ὁ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 881, πρβλ. **ἕλιγμα**.

τύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύλος**, μικρὸς γόμφος, μικρὰ καρφίς, Math.· — **τυλίον** ἐν Θεογνώστ. Καν. 24. 29 εἶναι ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **τυλεῖον**.

τυλίσσω, Ἀττικ. **-ττω**, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τυλίζω», Λυκόφρ. 11, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 53. || κάμπτω, λυγίζω· παθ. ἀόρ. α' **ἐτυλίχθη** διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοκρ. 23. 54, ἀντὶ **ἐλυγίχθη**.

τυλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τύλην ἢ τύλον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κηλάδες**, ἴδε **τυλώδης**.

τυλόεις, -όεσσα, εν, τυλοειδής, ἥλῳ ειδόμενον, τυλόεν πέλει Νικ. Θηρ. 272.

τύλος, ὁ, = **τύλη** Ι, τύλωμα, σκληρὸν ἐξόγκωμα τοῦ δέρματος, νενεκρωμένη σάρξ, «κάλος», Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 54, Διοσκ. 3. 94, Νικ. Θηρ. 178· μάλιστα ἐν τῇ παλάμῃ, τ. χειρῶν Λουκ. Ἐνύπν. 6· ἀποσκίρωμα τῶν γονάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 55. 2, Εὐστ. Πονημάτ. 43. 67, κλπ.· πρβλ. **τυλόω** || πᾶν ὅ,τι ἐξέχει, κόμβος· μάλιστα δέ, 2) ξύλινος ἧλος μετὰ κεφαλῆς κατὰ τὸ ἄκρον, «ξυλόκαρφον» ἐν χρήσει κατὰ τὴν ναυπηγίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 552, Πολυδ. Ἀποσπ. 129· πρβλ. **γόμφος**. 2) κόμβος ἢ ὄγκος ἐπὶ ῥάβδου ἢ ῥοπάλου, ῥόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους Διόδ. 3. 33, Στράβ. 776. 3) τὸ ἀνδρικὸν μόριον, ὡς τὸ **μάνδαλος** καὶ **πάσσαλος**, Ἡσύχ., Πολυδ. Β', 176. 4) ἡ κεφαλὴ κοχλίου («βίδας»), Ἡλιόδ. παρὰ Schneid. Ec'. Phys. σ. 467. [Τὸ υ φαίνεται ὅτι εἶναι ἁπανταχοῦ βραχὺ ἐν τῷ τύπῳ τούτῳ, Νικ. Θηρ. 178·— διότι ὁ στίχος τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 553 οὐδὲν ἀποδεικνύει· ἀλλ' ἴδε **τύλη**].

τυλο-τάπης, ητος, ὁ, (**τύλη** ΙΙΙ) μεταγενεστέρα λέξις ἀντὶ τοῦ **ἀμφιτάπης**, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Εὐσέβ. εἰς Ψαλμ. σ. 25 (V, 113Α).

τυλόω, (τύλος) ποιῶ τι τυλῶδες. — Παθ., ῥόπαλα σιδήρῳ τετυλωμένα, ἔχοντα τύλους ἢ ὄγκους καὶ κόμβους ἐκ σιδήρου, Ἡρόδ. 7. 63. || κάμνω τι τυλῶδες, σκληρύνω, τραχύνω· τυλοῖ τὸ στόμα ὁ χαλινὸς Ξεν. Ἱππ. 6, 9· τ. τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκοὴν Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. § 118.—Παθ., εἶμαι τυλώδης, σκληρός, τετυλωμένης τῆς μήτρας Ἀριστ. Ἀποσπ. 259· μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας Θεόκρ. 16. 32· μεταφορ., τὰ τετυλωμένα τῶν παθῶν Κλήμ. Ἀλεξ. 137, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 9.— Πρβλ. **τυλωτός**, καὶ ἴδε **μυλόομαι**.

τυλ-υφάντης, ου, ὁ, (**τύλη** ΙΙΙ, **ὑφαίνω**) ὁ ὑφαίνων καλύμματα ἢ σκεπάσματα προσκεφαλαίων, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 191.

τυλώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **τυλοειδής**, ὥσπερ ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει, τῇ ψυχῇ μώλωπα μὴ λαμβάνοντος Πλούτ. 2. 46D.

τύλωμα, τό, τύλος, ἀποσκίρωμα ἐπὶ τοῦ ὤμου, Ἡσύχ. 2) τὸ πέλμα τοῦ ποδός, Πολυδ. Β', 198.

τύλων, ωνος, ὁ, ὁ ἔχων δέρμα τυλῶδες, πλῆρες τύλων, Γλωσσ.

τύλωσις, ἡ, σκλήρυνσις, σκίρωσις, «τύλωσίς ἐστιν ὅταν τὰ ἐν τοῖς βλεφάροις τραχώματα διὰ παλαιότητα παχύτερα καὶ λευκότερα καὶ δυσαίσθητα ᾖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσαπότριπτα γίνηται» Γαλην. τ. 2, σ. 389, 390· «τύλωσις, ὅταν σκληρὸν ᾖ καὶ λευκότερον ἢ ὑπερπελίδνον τὸ ἕλκος» Πολυδ. Δ', 191.

τυλωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ **τυλόω**, ῥόπαλα τυλωτά, πλήρη κόμβων, ὡς τὸ **τετυλωμένα** Ἡρόδ. 7. 69.

τυμβάς, άδος, ἡ, (τύμβος) μάγισσα, γόησσα, Λατ. bustuaria· «τυμβὰς γυνή· τυμβάδας ἔλεγον τὰς φαρμακίδας, ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς τύμβους διατρίβειν καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκρωτηριάζειν» Ἡσύχ., πρβλ. Ψελλ. παρὰ Ζωναρᾷ 1756.

τυμβ-αύλης, ου, ὁ, ὁ ἐπιτύμβια μέλη αὐλῶν κατὰ τὰς κηδείας, Ἀρχ. Λατ. siticen, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 43 (ἔνθα ἴδε Perizon.), Γαλην. τ. 7, σ. 95.

τυμβεία, ἡ, (τυμβεύω) τὸ τυμβεύειν, θάπτειν, ταφή, Σουΐδ.

τύμβειος, α, ον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **τύμβιος**, ὃ ἴδε.

τύμβευμα, τό, τύμβος, τάφος, Σοφ. Ἀντ. 1220. || τὸ ταφὲν ἢ μέλλον νὰ ταφῇ, σῶμα, πτῶμα, Εὐρ. Ἴων 933.

τυμβεύω, (τύμβος) θάπτω ἢ καίω νεκρόν, σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ Σοφ. Αἴ. 1063, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1245.— Παθ., ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ; Εὐρ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 885·— τὸ μέσον ἅπαξ τῷ παρὰ Νόννῳ. 2) χοὰς τυμβεύω τινί, ἐπιχέω σπονδὰς ἐπὶ τοῦ τάφου τινός, Σοφ. Ἠλ. 406. || ἀμεταβ., κατοικῶ ἐντὸς τάφου, ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 888.

τυμβήρης, ες, ἐντὸς τάφου ὤν, τεθαμμένος, Σοφ. Ἀντ. 255. || ὅμοιος τύμβῳ, νεκρικός, θάλαμος αὐτόθι 947· ἕδραι ὁ αὐτ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 889. (Ἴδε **-ήρης**).

τυμβιάς, άδος, ἡ, ποιητικ. θηλ. τοῦ **τύμβιος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόννου.

τυμβίδιος, α, ον, ποιητικ. ἀντὶ **τύμβιος**, τυμβιδίου ἐπ' ἀγῶνος Ὀρφ. Ἀργ. 575· τυμβιδίην, δηλ. Ἄρτεμιν, ὁ αὐτ. ἐν Ὕμν. 72 (Τύχης θυμίαμα).

τυμβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύμβος**, Α. Β. 793, 35.

τύμβιος (οὐχὶ **τύμβειος**), α, ον, ὁ εἰς τάφον ἀνήκων, ἐπιτάφιος, νεκρικός, τυμβίαν θ' ὑπὲρ κρηπῖδ' ἀνεστήλωσαν Ἀργῴου δορὸς κλασθὲν πέτευρον Λυκόφρ. 882. || ὁ ἐν τῷ τάφῳ, Κλεοπάτραν τύμβιον Συλλ. Ἐπιγρ. 1956 (ἐνταῦθα τὸ θηλ. **τύμβιος**).

τυμβίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ τοῦ τύμβου, μνηματίτης, λᾶας Ἀνθ. Π. 7. 198.

τυμβο-γέρων, ὁ, ἐσχατογήρως, παραγεγηρακώς· καὶ οὕτως εἰπεῖν ἔχων τὸν ἕνα πόδα ἐν τῷ τάφῳ, ἐξεστηκὼς ὑπὸ γήρως, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 311b, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξ.

τυμβόθεν, ἐκ τοῦ τύμβου, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 305. ἔκδ. Mil.

τυμβ-ολέτης, ου, ὁ, = **τυμβωρύχος**, Ἀνθ. ΙΙ. 8. 172, 198, 200, κλπ.· θηλ. **τυμβολέτις, ιδος**, αὐτόθι 184.

τυμβο-νόμος, ον, ὁ κατοικῶν ἐντὸς τάφων, συχνάζων περὶ τοὺς τάφους, κευθμωνοχαρεῖς καὶ τυμβονόμοι Συνεσ. Ὕμν. 4. 47.

τυμβο-ποιός, ὁ, ὁ ἀνοίγων ἢ σκάπτων τάφον, νεκροθάπτης, Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Gale, Opusc. Myth. σ. 706.

τυμβορυχτέω, = **τυμβωρυχέω**, Ἐφραὶμ Καισάρ. 5737.

τυμβ-ορύχτης, ου, ὁ, = **τυμβωρύχος**, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 132.

τύμβος, ὁ, ὁ τόπος ἔνθα ἐθάπτετο τὸ σῶμα νεκροῦ καὶ τὸ χῶμα

ὅπερ ἐσωρεύετο ἐπ᾽ αὐτοῦ καὶ ἐσχημάτιζε λόφον, Λατ. tumulus, νῦν «τοῦμπα», Ὅμ., Ἡρόδ., κλπ.· τῷ κέν οἱ τύμβον ἐποίησαν Παναχαιοὶ Ὀδ. Α. 239, πρβλ. Ἰλ. Β. 604, 793, κλπ.· τύμβον χεῦαι (πρβλ. **τυμβοχοέω**) Ὀδ. Δ. 584, Μ. 14, Ω. 80· χῶσαι Σοφ. Ἀντ. 1203· ἐπὶ τοῦ τύμβου ἐτίθετο ἡ ἐπιτύμβιος **στήλη**, στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος Ἰλ. Λ. 371. **2)** καθόλου, τάφος, Πινδ. Ο. 1. 149, Αἰσχύλ. Χο. 87, κλπ.· θρηνεῖν πρὸς τύμβον, ἐπὶ ἀνθρώπου μηδόλως προσέχοντος καὶ μὴ θέλοντος νὰ ἀκούσῃ, αὐτόθι 926· ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών, ὡς γέρων τις ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ὁ γέρων Φιλοκλέων λέγει σκωπτικῶς πρὸς τὸν υἱόν του, Ἀριστοφ. Σφ. 1370. **3)** ὡσαύτως ὁ ἐπιτάφιος λίθος ἢ στήλη φέρουσα τὴν εἰκόνα τοῦ νεκροῦ, τύμβος ξεστὸς Εὐρ. Ἄλκ. 836, πρβλ. Α. Β. 309. **II.** μεταφορ., γέρων τύμβος = **τυμβογέρων**, Εὐρ. Μήδ. 1209, Ἡρακλ. 167· ὦ τύμβε Ἀριστοφ. Λυσ. 372· ὡς ὁ Πλαῦτος λέγει capuli decus! (Συνήθως ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὸ ῥῆμα **τύφω**, ὡς εἰ τὸ **τύμβος** κυρίως ἦτο = bustum, ὁ τόπος ἔνθα ἐκάη σῶμα νεκροῦ· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἡ λέξις, ὡς εὑρίσκεται, ἁπανταχοῦ σημαίνει λόφον ἢ ὕψωμα, ἴσως δύναται νὰ σχετισθῇ πρὸς τὴν √ΤΥ, tumeo, tumulus, ἴδε ἐν λέξ. **τύλη**).

τυμβοσύνη, ἡ, μέρος τι τοῦ τείχους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον ἐπεσκευάσθη δι᾽ ἐπιτυμβίων λίθων, Ἡσύχ. Μιλήσ. § 27· πρβλ. von Hammer's Constantinopolis, 1. σ. 67.

τυμβοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ κατοικῶν ἐντὸς τάφου, νεκρικός, Ἀνθ. Π. 7. 154.

τυμβο-φάντης, ου, ὁ, ὁ φαίνων, δεικνύων τάφον, «παρὰ τὸ τύμβος καὶ φαίνω» Ἀνέκδ. Ὀξων. 2. 416.

τυμβο-φόνος, ον, ὁ φονεύων τοὺς τύμβους, δηλ. διαταράττων τοὺς νεκρούς, τ. παλάμαις Ἀνθ. Π. 8. 216·—οὕτω **τυμβο-φόντης, ου,** ὁ, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 202D.

τυμβο-χοέω, ὡς τὸ **τύμβον χεῦαι ἢ χῶσαι**, σχηματίζω τύμβον δι᾽ ἐπιχωματώσεως, ἐπιχύνω χῶμα ἐπὶ τάφου, ἐγείρω τύμβον, Ἡρόδ. 7. 117, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Φ. 323.

τυμβοχόη (οὐχὶ **-χοή**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 498), ἡ, τὸ τυμβοχοεῖν, ἐπισώρευσις χώματος ἐπὶ τάφου, οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχόης, «χωστοῦ τάφου» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 323· ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ.

τυμβο-χόος, ον, (χέω), ὁ χέων χῶμα ἐπὶ νεκροῦ καὶ οὕτω κατασκευάζων τύμβον, νεκροθάπτης, Ἀνθ. Π. 8. 200· τ. χειρώματα, τύμβοι διὰ χειρῶν ἐγηγερμένοι, Αἰσχύλ. Θήβ. 1022· ἴδε Blomf. ἐν τόπῳ.

τυμβό-χωστος, ον, (χώννυμι), δι᾽ ἐπιχωματώσεως σχηματισθεὶς ἐν εἴδει τύμβου, πρὸς ἕργμα (ἢ ἕρμα κατ᾽ ἄλλην γραφὴν) τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου Σοφ. Ἀντ. 848, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

τυμβωρυχέω, ἀνοίγω τάφους νεκρῶν πρὸς κλοπήν, κλπ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3694, Διοδ. Ἐκλογ. 563. 36· ἐπὶ τῆς ὑαίνης, ἥτις συνηθίζει νὰ τρώγῃ σάρκας νεκρῶν, δι᾽ ὃ ἀνοίγει τὰ μνήματα τῶν ἄρτι ἀποθανόντων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 2.

τυμβωρυχία, ἡ, τὸ τυμβωρυχεῖν, τὸ ὀρύσσειν τοὺς τάφους καὶ συλᾶν τοὺς νεκρούς, Ἀνθ. Π. 8. 253, Συλλ. Ἐπιγρ. 2688, -90, 3266, κ. ἀλλ.

τυμβ-ωρύχος [ῠ], ὁ, ὁ ἀνασκάπτων τοὺς τάφους νεκρῶν πρὸς κλοπήν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1149, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγῳδ. 52, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826, -27, -30, κ.ἑξ. **II.** ὁ ἀνοίγων τάφους πρὸς ταφὴν νεκρῶν, νεκροθάπτης, Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 7. 45. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β΄, σ. 309.

τύμμα, τό, (τύπτω), κτύπημα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1430, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 10, Θεόκρ. 4. 55, κλπ.

τυμμή, ἡ, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **τύμμα**, «τυμμαῖς, πληγαῖς· καὶ εἴπου τις εὑρεθείη τῷ ὁπωσοῦν ὅρκῳ κεχρημένος, τυμμαῖς οὐ ταῖς τυχούσαις ἐβάλλετο» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **τυμμαῖς**.

τυμνία, ἡ, κατὰ τοὺς Ξανθίους ἡ **ῥάβδος**, «Ξάνθιοι γὰρ τὴν ῥάβδον τυμνίαν λέγουσιν» Στέφ. Βυζ.

τῦμος, ὁ, = **τύμβος**, πρβλ. τὸ Λατιν. tumulus, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Κερκύρας, IG. ant. 340. 344.

τυμπάνίας, ου, ὁ, = **τυμπανοειδής**·— ὁ τυμπανίας (ἐξυπακ. ὕδρωψ ἢ ὕδερος), εἶδος ὕδρωπος καθ᾽ ὃν ἡ κοιλία ἐξοιδαίνεται καὶ ἐκτείνεται τὸ δέρμα ἰσχυρῶς ὡς τὸ τοῦ τυμπάνου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθῶν 2. 1.

τυμπᾰνίζω, μέλλ., **-ίσω**, (τύμπανον), κρούω τύμπανον, ὅπερ ἐγίνετο κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης, ὃς καλῶς μὲν τυμπανίζει καὶ διαψάλλει τριγώνοις Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 1.— Παθ., τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους, ἐξέρχεσθαι ἐν κρότοις τυμπάνων, συνοδεύεσθαι ὑπὸ τυμπάνων, Στράβ. 712. **2)** τ. ἐπὶ ταῖς θύραις, κρούειν τὰς θύρας διὰ τῶν χειρῶν ὡς κρούει τις τὸ τύμπανον, Ἑβδ. (Α΄ Βασ. ΚΑ΄, 13). **II.** Παθ., ξυλοκοποῦμαι μέχρι θανάτου, ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ια΄, 35, «ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, Ἰάκωβον λέγει καὶ τοὺς λοιπούς, ὅσοι ἀπεκεφαλίσθησαν, τυμπανισμὸς γὰρ ὁ ἀποκεφαλισμὸς λέγεται» Ἀθαν. τ. 2, σ. 334C· συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἀνασκολοπίζεσθαι** παρὰ Λουκ. ἐν Διῒ Τραγῳδ. 10· πρβλ. **ἀποτυμπανίζω.** **III.** ἐπὶ ῥητόρων, ποιοῦμαι χρῆσιν βιαίων κινήσεων καὶ χειρονομιῶν, Φιλόστρ. 520· πρβλ. τύμπανον φυσᾶν, Ἀνθ. Π. 13. 21· tympana eloquentiae, Quintil. 5. 12. 21.

τυμπᾰνικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ τυμπανίου ὕδρωπος, Ἀλέξ. Τραλλ. 9. 522.

τυμπάνιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τύμπανον**, Στράβ. 164, ἐπὶ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἢ κεφαλοδέσμου.

τυμπᾰνισμός, ὁ, ἡ κροῦσις τυμπάνων, ὡς οἱ Γάλλοι ἐποίουν τυμπανίζοντες κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κυβέλης, Ἀριστοφ. Λυσ. 328· πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 652 κ ἑξ.·—ὅθεν καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ λατρεία ἡ ἄλλως καλουμένη μητρῷα ἱερά, Πλάτ. 2. 171Β, 338C. **2)** = **ἀποκεφαλισμός**, Ἀθαν. τ. 2, σ. 334C.

τυμπᾰνιστής, οῦ, ὁ, ὁ κρούων τὸ τύμπανον, τυμπανοκρούστης, Στράβ. 708· **Τυμπανισταί**, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Σοφοκλέους. **II.** θηλ. **τυμπανίστρια**, ἱέρεια τῆς Κυβέλης, Δημ. 320. 15, Λουκ. Ἐνύπν. 12· πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαόφ. σ. 652.

τυμπᾰνίτης [ῑ], **ου,** ὁ, = **τυμπανίας**, Γαλην. τ. 2, σ. 382, ἴδε **τυμπανίας**.

τυμπανιτικός, ὁ τὸν τυμπανίτην ὕδρωπα νοσῶν, Plin. h. n. XXV, 6 (24), Veget. ars veterin. III, 27, Cæl. Aurel. tard. III, 8. — Ἐν τοῖς Ἑλλην. Λεξικ. φέρεται κατὰ ταύτην τὴν σημ. τὸ **τυμπανικός** μόνον, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

τυμπᾰνό-δουπος, ον, ὁ ἠχῶν διὰ τῆς κρούσεως τυμπάνων, Ὀρφ. Ὕμν. 13. 3.

τυμπᾰνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τύμπανον, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 9, Διογ. Λ. 9. 30.

τυμπᾰνόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., ὕδρωψ τ. = **τυμπανίας**, Νικ. Ἀλεξιφ. 342.

τύμπᾰνον, τό, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς, ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **τύπανον** (ὃ ἴδε), πρβλ. **Μ** μ. II. 5 (√ΤΥΠ, **τύπτω**)·—ὡς καὶ νῦν, τύμπανον, κοινῶς «τούμπανον», ἦτο ἐν χρήσει κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Βάκχου, Σιμωνίδ. 191, Ἡρόδ. 4. 76· τύμπανα λάβετε βυρσοτενῆ Εὐρ. Ἑλ. 1347· τυμπάνων ἀλαλαγμοί, ἀράγματα ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 65 205· Ῥέας τε μητρὸς ἐμά θ᾽ εὑρήματα, λέγει ὁ Βάκχος, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 59, πρβλ. 156· οὕτως ἐπὶ τῶν Κορυβάντων, Ἀριστοφ. Σφ. 119· τ. ἀράσσειν, ῥήσσειν Ἀνθ. Π. 6. 216., 7, 485·—(ἐντεῦθεν tympania, μαργαρῖται ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ὄντες ἐπίπεδοι, Πλίν.). **2)** μεταφορ. ἐπὶ πομπώδους καὶ πεφυσιωμένης εὐγλωττίας, πρβλ. **τυμπανίζω** III. **II.** ξύλον δι᾽ οὗ κρούεται τὸ τύμπανον, καθόλου, ξύλον, ῥόπαλον, Ἀριστοφ. Πλ. 476, ἔνθα ἴδε Hemst. **III.** παρὰ Οὐεργιλ. ἐν τοῖς Γεωργικοῖς 2. 444, tympana εἶναι τροχοὶ ἁμαξῶν πεποιημένοι ἐξ ἑνὸς τμήματος κορμοῦ δένδρου, κύλινδροι. **IV.** ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ ἐντὸς τοῦ ἀετώματος ναοῦ τριγωνικὴ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, αὐτὸ τὸ **ἀέτωμα**, ὅπερ καὶ ἀετὸς ἐλέγετο ἐκ τοῦ σχήματος, tympanum fastigii, Βιτρούβ. 4. 7, 55· τετράγωνος σανὶς τῆς θύρας περιεχομένη ἐπὶ πλαισίου, Λατ. tympanum forium, ὁ αὐτ. 4. 6, 48.

τυμπᾰνόομαι, παθ., πάσχω ἐκ **τυμπανίου**, τυμπανωθεὶς ἀπώλετο Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 234C.

τύμπᾰνος, ὁ, = τῷ προηγ., ἀμφίβ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 200· πρβλ. Ἰακώψ σ. 176.

τυμπανο-τερπής, ές, ἐπὶ τῆς Ῥέας, ἡ τερπομένη εἰς τοὺς κρότους τῶν τυμπάνων, Ὀρφ. Ὕμν. 26. 11.

τυμπανο-τρίβης, [ῐ], **ου,** ὁ, ὁ τὸ τύμπανον κρούων, τυμπανοκρούστης, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν Κορυβάντων κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης, tympanotriba παρὰ Πλαύτῳ Truc. 2. 7, 49 μετὰ σημασίας ὀνειδιστικῆς, τρυφηλός, θηλυδριώδης, ἐκτεθηλυμμένος (περὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης).

τυμπᾰνο-φορέομαι, μέσ., φέρω τύμπανα, «τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψε» (περὶ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου μετὰ τὴν ἐκδίωξιν αὐτοῦ ἐκ Σικελίας) Κλέαρχ. παρ᾽ Ἀθην. 541E.

τυμπᾰνώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **τυμπανοειδής**, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. 273Α, 287D.

Τυνδάρεος, ὁ, ἀνὴρ τῆς Λήδας, Ὀδ. Λ. 299, Ω. 199, καὶ Εὐρ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις (Ἑλ. 117, 989)·—Ἀττικ. **Τυνδάρεως, εω,** ὁ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 83, Σοφ., κλπ.· ὁ τύπος **Τύνδαρος** σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, εἰ καὶ τὸ πατρωνυμικὸν **Τυνδᾰρίδης** [ῐ] φαίνεται ἐξ αὐτοῦ σχηματισθέν, Πινδ. Ν. 10. 138, κλπ.· πληθ. οἱ **Τυνδαρίδαι**, ἐπὶ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, Ὕμν. Ὁμ. 16. 2, Ἡρόδ. 4. 145, κλπ. — Ἐπίθ. **Τυνδάρειος, α, ον,** Εὐρ. Ἑλ. 137, Ι. Τ. 5· ὡσαύτως **-ος, ον,** ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1512, Ἀριστοφ. Θεσμ. 919·—θηλ. πατρωνυμ. **Τυνδαρίς, ίδος,** ἡ, Εὐρ.· ὡσαύτως Τυνδ. παῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1546, κλπ. (Ἴδε ἐν λ. **Τυδεύς**).

τύνη, [ῡ], Ἐπικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ **τύ, σύ**, Ἰλ., Ἡσ.· ὡς τὸ ἐγώνη ἀντὶ **ἐγώ**.

τυννός, ή, όν, Δωρικ. ἀντὶ **μικρός**, τόσον μικρός, τόσον ὀλί-

γος, Λατ. tantillus, Καλλ.'Αποσπ. 420, Θεόκρ. 24. 137· ἐκ τυννῶν, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, ἐκ παίδων, Σουίδ.

τυννοῦτος, ον, καὶ ο, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ **τυννὸς** (ἴδε **οὗτος** Α), τόσον μικρός, τόσον ὀλίγος, Λατ. tantillus,'Αριστ. Θεσμ. 745· συνήθως μετὰ δεικτικοῦ **ι, τυννουτοσί, -ονί,** ὁ αὐτ. ἐν 'Αχ. 367, 'Ιππ. 1221· γενικ. καὶ δοτικ. **τυννουτουί, ῳί,** ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 392, ἐν Βατρ. 139, ἐν 'Αχ. 367.

τυντλάω, ἐργάζομαι ἐν τῷ πηλῷ, ἐμβαίνω εἰς πηλόν, περισκάπτω κλήματα ἀμπέλου, οὐ γάρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον οὐδὲ τυντλάζειν, «πηλοπατεῖν· τύντλος γὰρ ὁ πηλὸς» (Σχόλ.)· «τυντλάζειν· σκάπτειν ἀμπέλους» ('Ησύχ.), 'Αριστοφ. Εἰρ. 1148.—Παθ., μεταφορ., «τὰ λασπώνω», «τὰ χάνω», δὲν εἰξεύρω τί κάμνω, ὁ δ' ἀγνοῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 35.

τύντλος, ὁ, πηλός, λάσπη, Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 392· ἴδε Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 1148.

τυντλώδης, ες, (εἶδος) πηλώδης, λασπώδης, «τυντλώδης καὶ ληρώδης λόγος, οἷον ὁ πεπατημένος καὶ κοινός· τύντλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλὸς» Α. Β. 65, 15.

τύξις, ἡ, = **τεῦξις,** «τύξιν· τεῦξιν. παρασκευὴν» 'Ησύχ. (ἔνθα πρότερον: **παρασκεύασιν**).

τυπάζω, μέλλ. **-άσω,** (τύπος) = **τυπόω,** 'Οππ. Κυν. 1. 458. **II.** (τυπή) = **τύπτω,** «τυπάζειν· κόπτειν» παρ' 'Ησυχ.

τύπᾰνον, [ῠ], τό, (τύπτω) ποιητ. τύπος ἀντὶ **τύμπανον,** "Υμν. 'Ομ. 13. 3, Αἰσχύλ.'Αποσπ. 55. 10, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 888, Διογέν. Τραγικ. παρ' 'Αθην. 636Α, καὶ 'Ανθ.· — οὕτω παρὰ τοῖς Λατ. ποιηταῖς tўpănum ἀντὶ tymp.num, Näke Opusc. σ. 34 κἑξ., Sillig Catull. 63. 9.—"Ιδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς 'Αριστ. 'Αθηναίων Πολιτείαν ἐν 'Αθη ᾶς τόμ. Δ', σ. 118.

τύπᾰνος, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, πιθανῶς εἶδος δρυοκολάπτου, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 17.

τυπάριον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τύπος,** ἀρχέτυπον σφραγιστήριον, «μονίτα, τὸ τυπάριον νομίσματος» Γλῶσσαι Βασιλικ.· «τὸ σιδηροῦν τυπάριον εἰς σφαίρωσιν μαργάρων κρατῶν» 'Ιω. Τζέτζ. 'Ιστ. 11, 573, ἴδε Δουκάγγ.

τυπάς, άδος, ἡ, σφῦρα, σφυρίον, «τὴν γὰρ 'Εργάνην οὐ τοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς (ἐν 'Αποσπ. 743), οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες» Πλούτ. 2. 802Β.

τυπετός, ὁ, ὡς τό, **κοπετός,** τὸ τύπτειν τὸ στῆθος ἕνεκα θλίψεως, κραυγῆς καὶ θρήνου καὶ τυπετοῦ γυναικείου τὴν οἰκίαν ὅλην κατασχόντος Διον. 'Αλ. 4. 67.

τυπή, ἡ, κτύπημα, πληγή, ἐν τῷ πληθ., 'Ιλ. Ε. 887, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 848, κλπ., Νικ. Θηρ. 129. 673.

τύπης, ου, ὁ, ὁ τύπτων, κτυπῶν, «τύπης· πλήκτης» 'Ησύχ., Θεογνώστ. Κανόν. 24. 30, Ζωναρ. 1754.

τυπίας, ου, ὁ, σφυρήλατος, εἰργασμένος, Λατ. ductilis, ἐπὶ μετάλλων, ἀντίθετον τῷ **χοχίας,** «χοχίαν μὲν χαλκόν, τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν, τυπίαν δέ, ὃν ἂν οἱ νῦν εἴποιεν ἐλατόν» Πολυδ. Ζ', 195.

τυπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύπος,** 'Επιγρ. 'Αθηνῶν, Bul. de cor. hel. II, σ. 423.

***τυπικοί,** οἱ νοσοῦντες τοὺς λεγομένους τυπικούς, κατά τινα τύπον κανονικῶς ἐπερχομένους πυρετούς, Cael. Aurel. acut. I. 14, 110.

τυπικός, ή, όν, ὁ κατά τινα τύπον δυνάμενος νὰ κατασκευασθῇ ἢ ὁ ἐξειργασμένος κατὰ τὸν τύπον, Πλούτ. 2. 442C. **2)** τυπικός, εἰκονικός, 'Εκκλ. — 'Επίρρ., **-κῶς,** κατὰ τύπον, Γρηγ. Ναζ. **II.** τὸ **τυπικόν,** αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, Βυζ.· — παρὰ τοῖς 'Εκκλ. βιβλίον ἐν ᾧ καθορίζονται τὰ τῆς λατρείας καὶ τῶν τελετῶν.

τυπίον, τό, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν CIΑ II, 403, Bul. de cor. hel. II, σ. 430-440, ἄνευ ἑρμηνείας, Συναγ. Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

τυπίς, ίδος, ἡ, = **τυπάς,** σφῦρα, σφυρίον, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 762, Διόδ. 3. 12.

τυπο-ειδής, ές, ὁ παριστάνων τύπους, μορφάς, ζῳογραφία Χρησμ. Σιβ. 3. 589.

τυπο-πλαστία, ἡ, ὁ σχηματισμὸς τύπων ἢ μορφῶν, Διον.'Αρεοπαγ. περὶ Οὐραν. 'Ιερ. 15. 2, σ. 164.

τυπο-ποιέω, σχηματίζω ἢ παριστάνω τύπους, μορφάς, Πτολεμ. 'Αναστ. Σιν. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 89, 1. 1236. —'Ετέθη μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ Θησ. Στεφάν. ἀλλὰ μόνον ὡς ἐξ εἰκασίας διόρθωσις τοῦ Bullialdi ἀντὶ τῆς ἐν Πτολεμ. π. κριτηρ. κ. ἡγ. σ. 16 τῶν χειρογράφων γραφῆς **τυφοποιέω.** "Οθεν κεῖσθω ὧδε καὶ ἐκ τοῦ 'Αναστ. Σιν. μαρτύριον, Συναγωγὴ Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

τύπος [ῠ], ὁ, (√ΤΥΠ, **τύπτω**)·—κτύπος, κτύπημα, τ. ἀντίτυπος Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 1. 67. **II.** τὸ ἀποτέλεσμα τὸ παραγόμενον ἐκ κτυπήματος· ἐντεῦθεν, **1)** τὸ σημεῖον κτυπήματος, τύποι πληγῶν, ὀδόντων Πλουτ. Αἰμίλ. 19, 'Ανθ. Π 6. 57. **6)** τὸ σημεῖον ὃ ἀφίνει ἡ σφραγίς, Εὐρ. 'Ιππ. 862, Λυσίου 'Αποσπ. 40, Πλάτ. Θεαίτ. 192Α, 194Β, Κικ. πρὸς 'Αττ. 1. 10, 3· οὕτω, στίβου γ' οὐδεὶς τύπος, οὐδὲν σημεῖον ἢ ἴχνος πατήματος, Σοφ. Φιλ. 29· σὸς τ., τὸ σημεῖον ὅπερ ἀφῆκεν ὁ βραχίων σου, Εὐρ. Τρῳ. 1196, ἔνθα ἴδε σημ. Paley, ὅστις παραδέχεται τὴν γραφήν: ἐν πόρπακι σῷ κεῖται τύπος·— τύπον ἐνσημήνασθαί τινι Πλάτ. Πολ. 377Β· τοῦ αὐτοῦ μετέχω τ., εἶμαι ἐσχηματισμένος κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, αὐτόθι 402D· πρβλ. 396Ε, κλπ.·— σημεῖον δι' ἐγκαύματος, στίγμα, Λουκ. 'Αλ. 46. **γ)** τύποι, σημεῖα, οἷα τὰ γράμματα, Πλάτ. Φαῖδρ. 275Α· τύποι γραμμάτων Πλουτ. 'Αλέξ. 17· ὁ τ. τῶν χαρακτήρων ὁ αὐτ. 2. 577F. **δ)** ὡς τὸ **νύμφη,** ἡ κοιλότης ἡ μεταξὺ τοῦ κάτω χείλους καὶ τοῦ ἄκρου τῆς σιαγόνος, «ἡ ἐν τῷ ἄνω χείλει κοιλότης φίλτρον, ἡ δὲ ἐν τῷ κάτω τύπος ἢ νύμφη» Πολυδ. Β', 90. **ε)** ἡ ἐπὶ τοῦ κύβου κοιλότης, «κύβος .. ἡ ἐν αὐτῷ κοιλότης, τὸ σημεῖον, ὁ τύπος, ἡ γραμμή, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων» ὁ αὐτ. Θ', 95. **ζ)** ἐντυπώσεις ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, Θεφρ. περὶ Αἰσθ 52 κ.ἑξ. **η)** ὁ τ. τῶν ἵππων, ὁ κτύπος, ὁ ἦχος τοῦ βαδίσματος αὐτῶν, Ξεν. 'Ιππ. 11. 12 **2)** ἐπὶ μετάλλου ἢ λίθου, τύποις ἐσκευάσθαι, ἐγγεγλύφθαι 'Ηρόδ. 2. 138· σιδηρονώτοις ἀσπίδος τύποις Εὐρ. Φοίν. 1130· ἐν τύπῳ καὶ ἐπὶ τύπου, ἐν ἀναγλύφῳ, Παυσ. 2. 19, 7., 6. 11, 3· πρβλ. **ἔκτυπος**·— ὅθεν ἁπλῶς, εἰκών, ἄγαλμα, ἀνδριὰς κλπ., 'Ηρόδ. 2. 86, 106., 3. 88· χρυσέων ξοάνων τύποι, περιφραστικῶς ἀντὶ χρύσεα ξόανα, Εὐρ. Τρῳ. 1074· γραφαῖς καὶ τ., ἐν ζωγραφίαις καὶ ἀγάλμασι, Πολύβ. 9. 10, 12· ἀλλ' ἀμφότερα περιλαμβάνονται ἐν τῷ ὀνόματι **τύπος,** 'Ισοκρ. 204Β· γραπτοὶ τ., πιθ., κεχρωματισμένα ἀγάλματα, Εὐρ. 'Αποσπ. 11, πρβλ. 'Ανθ. Π. 7. 730·— ἐντεῦθεν, εἴδωλον, γλυπτόν, 'Εβδ. ('Αμὼς Ε', 26), Πράξ. 'Απ. ζ', 43, πρβλ. 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 1. 19, 10. **3)** τύπος τινός, ἡ μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, 'Ιππομέδοντος .. μέγας τύπ. Αἰσχύλ. Θήβ. 488· Γοργείοισιν εἰκάσω τ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 49· ἐν γυναικείοις τ. ὁ αὐτ. ἐν 'Ικ. 382· οὕτως, ἔμφακος τ. ἀντὶ **ὄμφαξ,** Σοφ. 'Αποσπ. 239· βραχιόνων ἥβητής τ. Εὐρ. 'Ηρακλ. 858. **4)** ὁ γενικὸς τύπος ἢ χαρακτὴρ προσώπου ἢ πράγματος, ὁ τ. τῆς φιλοσοφίας τοιοῦτός τίς ἐστιν 'Ισοκρ. π. 'Αντιδ. § 186, πρβλ. Πλάτ. Φίληβ. 51D· πάντα ὅσα τοῦ τύπου τούτου ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 171Ε· ἕως ἂν ὁ τ. ἐνῇ τοῦ πράγματος ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 432Ε· τ. τῆς λέξεως ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 397C, πρβλ. 383C. **6)** ὁ καθόλου τύπος, ἡ γενικὴ ἔννοια ἢ «ἰδέα» πράγματός τινος, οἱ τ. περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἶεν αὐτόθι 379Α, πρβλ. 380C·— ὁ καθόλου νοῦς ἢ ἔννοια χωρίου, 'Εβδ. (Α' Μακκ. ΙΕ', 2), Πράξ. 'Αποστ. κγ', 25. **5)** ὁ πρῶτος τύπος πράγματός τινος, τὸ ἀρχέτυπον, τοῖς τ. οἷς ἐνομοθετησάμεθα Πλάτ. Πολ. 388Β· αὐτὸν ἐκμάττειν .. εἰς τοὺς κακιόνων τ. αὐτόθι 396Ε· εἰς ἀρχήν τε καὶ τ. τινὰ τῆς δικαιοσύνης αὐτόθι 443Β·— παράδειγμα, ὑπόδειγμα, Α' 'Επιστ. πρ. Θεσσ. α', 7, Α' πρ. Τιμ. δ', 12· κατὰ τὸν τ. Πράξ. 'Αποστ. ζ', 44, κλπ.·— ἀλλ' ὡσαύτως τὸ ἀντίτυπον, ὡς τὰ τέκνα λέγονται **τύπος** τοῦ πατρός, καθ' ἃ μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Αρτεμιδ. ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους, τ. λογίου 'Ερμοῦ 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 307. **6)** σχέδιον, σχεδίασμα, περίληψις, ἰχνογράφημα, ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 403Ε· περιγραφὴ καὶ τύποι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 876Ε· ἔχεις τὸν τ. ὧν λέγω ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 491C· τοὺς τ. μόνον εἰπεῖν περὶ αὐτῶν 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 7, 2· ἐξηγεῖσθαι τύποις Πλάτ. Νόμ. 816C· οὕτω, τύπῳ, ἐν τύπῳ, ἐν περιλήψει, καθόλου, γενικῶς, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας, εἰρῆσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 414Α· ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτὰς αὐτόθι 559Α· ἐν ἑνὶ περιλαβόντα εἰπεῖν αὐτὰ οἷόν τινι τύπῳ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 718Α· τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 2. 2, 3· παχυλῶς καὶ τύπῳ ἐνδείκνυσθαι αὐτόθι 1. 11, 2· τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ αὐτόθι 2. 7, 5· ὡς ἐν τύπῳ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 6. 8, 24· ὅσον τύπῳ, μόνον ἐν περιλήψει, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 1, 7. **7)** τρόπος ἐκφράσεως, ὕφος, ὁ τ. τῆς γραφῆς Λογγίνου 'Αποσπ. 6. 3· τύπ. ἐπιστολικὸς Δημήτρ. Φαλ. 230. **8)** τύπος ἢ μορφὴ νόσου, Γαλην.· πρβλ. **τυπόω** II. 2. **III.** δίκη ἐπὶ ὀφειλῇ, παρ' 'Αττ. λῆξις, Λατ. formula, Φιλόστρ. 541· «καὶ δίκης μὲν λῆξιν εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος, τὸ ἰδιωτικῶς ἀμφισβήτημα» Πολυδ. Η', 29. **IV.** διάταγμα, δόγμα, Βυζ.

τυπουργία, ἡ, κατασκευή, διαμόρφωσις, «ὅτε γὰρ παραδοξολογοῦμεν, χρὴ καινουργεῖν παραδόξους λέξεις, ὡς τὸ βουνόθρεπτον, καὶ ἡ τυπουργία καὶ ἡ τρεφουργία» Γρηγόρ. Κορίνθου ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 7, σ. 1126, 14.

τυπόω, μέλλ. **-ώσω,** σχηματίζω διὰ πιέσεως, κόνιν τυπώσαν Νόνν. Δ. 6. 21. **2)** σφραγίζω, ἐπιστολὴν σφραγῖδι 'Αππ. 'Ανν. 51. **3)** τυπώνω νόμισμα, «λέγοιτο δ' ἂν κόψαι νόμισμα, ἐνσημήνασθαι, τυπῶσαι, ἐντυπῶσασθαι» Πολυδ. Γ', 86. —Παθ., ἀὴρ φθόγγοις ἀνάρθροις τυπωθεὶς Πλουτ. 2. 589C, πρβλ. Θεοφράστ. περὶ Αἰσθ. 50. **II.** σχηματίζω, πλάττω, θεοὶ τυποῦσι θνητὰ γένη Πλάτ. Πρωτ. 320D, πρβλ. Θεαίτ. 194Β· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Κύπριδος παῖδα τυπωσάμενος 'Ανθ. Π 12. 56, πρβλ. 15. 51.— Παθ., σχηματίζομαι κατά τινα τύπον,

σχηματίζομαι, μορφοῦμαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **γράφομαι**, τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τετυπωμένα Πλάτ. Σοφιστ. 239D· μιμήματα τυπωθέντα ἀπὸ .. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 50C· τοῦ τυποῦντος καὶ τυπουμένου Πλούτ. 2. 1024C. **2)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ νόσων, λαμβάνω ὡρισμένον τινὰ τύπον, Γαλην.· πρβλ. **τύπος** II. 8. **III.** διατάττω, ὁρίζω, τυπῶσαι τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων Ἰω. Μαλάλ. σ. 112, 22., 113, 1., 225, 10, κλπ.

τυπτητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν δεῖ τύπτειν, οὐ τυπτητέοι οὐδὲ ὑβριστέοι ἐσμὲν Δημ. 1271. 5.

τύπτω, μέλλ. **τύψω,** πρῶτον παρὰ Νόννῳ· ἀλλ' ἀόρ. α' **ἔτυψα** Ἰλ. Ν. 529, κ. ἀλλ., Ἡρόδ., ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττικ., οἷον Αἰσχύλ. Εὐμ. 156 (λυρ.), Λυσίου Ἀποσπ. 10. 2, Ἀττικ. μέλλ. **τυπτήσω** Ἀριστοφ. Νεφ. 1444, Πλ. 20, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292B· ἀόριστ. α' **ἐτύπτησα** πρῶτον ἐν Ἀριστ. Πολιτικ 2. 12. 13 (ἔνθα ὅμως ὁ Muret. τι πταίσωσι)· — ἀόρ. β' **ἔτυπον** μόνον ἐν Εὐρ. Ἴωνι 767, Ἐπιγ. μετοχ. **τετυπόντες** Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 61· — πρκμ. **τέτυφα** μόνον παρὰ τῷ Χοιροβ σ. 564· **τετύπηκα** Πολυδ. Θ', 129, Φιλόστρ. 588.— Μέσ., παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς μεταγενεστ. πεζογράφοις: ἀόρ. α' **ἐτυψάμην** Λουκ. Ὄνος 14, (**ἀπ-**) Ἡρόδ. 2. 40· μέλλ. (ἐπὶ παθητ. σημασίας) **τυπτήσομαι** ἢ **τυπήσομαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 1379.— Παθητ., ἀόρ. α' **ἐτύφθην** Πλουτ. Γάλβ. 26, κλπ.· **ἐτυπτήθην** Ζηνόβ. ἐν Παροιμιογρ. 2. 68· ἀόρ. β' **ἐτύπην** [ῠ] παρ' Ὁμήρῳ, Ἀττικ. ποιηταῖς καὶ μεταγεν. πεζογράφοις: — πρκμ. **τέτυμμαι** Ἰλ. Ν. 782, Αἰσχύλ. Θήβ. 889, Εὐμ. 509 (λυρ.), ἀπαρ. **τετύφθαι** Ἡρόδ. 3. 64· **τετύπτημαι** Λουκ. Δημώνακτος Βίος 16. — Παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττικ. ὁ ἀόρ. παρελαμβάνετο ἐκ τοῦ **παίω** ἢ **πατάσσω**, π. χ. τύπτει.. καὶ καταβάλλει πατάξας Λυσί. 136. 22· ὁ δὲ πρκμ ἐκ τοῦ **πλήσσω**· φαίνεται δὲ ὅτι ἀπέφευγον καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ παθητ., ἴδε **πλήσσω** ἐν τέλει. (Ἡ √ΤΥΠ φαίνεται ἐν τῷ ἀόρ. β', ἐν ταῖς λέξεσι **τύπ-ος, τύπ-ανον, τυπ-άς,** κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. tup, tump, tump-âmi, tôp-âmi (laedo)· Σλαυ. tap-ŭ (obtusus), tet-i (τύπτειν) ἀλλ' ἡ ῥίζα φαίνεται ἀποβαλοῦσα τὸ γράμμα s, πρβλ. Ἀρχ. Γερμαν. stumpf (mancus)· Ἀρχ. Σκανδιν. stúfr (stump)). Κτυπῶ, πλήττω, κυρίως διὰ ῥάβδου ἢ ξύλου. τύπτουσιν ῥοπάλοισιν (ἐξυπακ. τὸν ὄνον) Ἰλ. Λ. 561· ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κτυπῶ διὰ πολεμικοῦ ὅπλου, φασγάνῳ, ἄορι, ξίφει, δουρί, ἔγχεσι τύπτειν Δ. 531, Ν. 529, κ. ἀλλ.· τ. τινὰ σκήπτρῳ ἐκ χειρὸς Σοφ. Ο. Τ. 811· μάστιγι Πλάτ., κλπ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., τύψον (δηλ. πληγήν) δὲ σχεδίην, «ἐκ τοῦ σύνεγγυς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 830· πληγὰς τ. τινὰ Ἀντιφῶν 127. 13, ἴδε κατωτ. III. 2·— τὸ κτυπηθὲν μέρος ἐνίοτε κατ' αἰτ., γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλὸν Ἰλ. Φ. 180, πρβλ. Πινδ. Ν. 9. 62, Εὐρ., κλπ.· ἢ μετὰ προθέσεως, [αὐτὸν] κατὰ γαστέρα τύψεν Ἰλ. Ρ. 313· οὕτω, τ. εἰς τὸν ὦμον Ξεν. Κύρ. 5. 4, 5· ἐπὶ κόρρης Πλάτ. Γοργ. 527A· —ἀπολ., κτυπῶ, τύπτε δ' ἐπιστροφάδην Ἰλ. Φ. 20, πρβλ. Ὀδ. Χ. 309 τ. καὶ πνίγων Ἀντιφῶν 125. 39. **2)** παρὰ Πολυδ. Γ', 53, 4, λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν βαλλομένων πραγμάτων, βελῶν, ἀκοντίων καὶ τῶν τοιούτων· ἐν ᾧ ὁ Ὅμηρ. ἀντιτίθησι τὸ **τύπτειν** πρὸς τὸ **βάλλειν**, ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ Ἰλ. Λ. 206, Ο. 495, κτλ.·—ὕστερον ὡσαύτως, κεντῶ, πλήττω διὰ κέντρου, ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς Ἀνακρεόντ. 36. 10· ὑπὸ σφηκῶν τύπτεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 12· κάκτος τ. πόδα τινὸς Θεόκρ. 10, 4· οἱ βασιλεῖς μελιττῶν .. οὐ τύπτουσιν Ἀριστ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 21, 5. **3)** μεταφορ., ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν, ὀξεῖα θλῖψις ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν του βαθέως, Ἰλ. Τ. 125· ἡ ἀληθηίη ἔτυψε Καμβύσεα Ἡρόδ. 3. 64· ἔτυπεν ὀδύνα με πνευμόνων ἔσω Εὐρ. Ἴων 767· ξυμφορᾷ τετυμμένος Αἰσχύλ. Εὐμ. 509· ἀνίαις τυπεὶς Πινδ. Ν. 1. 81. **4)** ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς Ὀδ. Δ. 580, Ι. 104, κτλ.· χθόνα μετώπῳ τύπτειν, δηλ. πίπτειν κατὰ κεφαλῆς, Χ. 86· ἴχνια πόδεσσι τύπτειν, βαίνειν ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ, Ἰλ. Ψ. 764· ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα Ζ. 117·— ἀπολ., Ζέφυρος λαίλαπι τύπτων, κτυπῶν, ὁρμῶν, προσβάλλων διὰ λαίλαπος, Λ. 306, πρβλ. Πινδ. Π. 6. 13· ἴδε ἐν λ. **ὑποτύπτω.** **II.** Μέσ., **τύπτομαι,** κτυπῶ ἐμαυτόν, «χτυπιοῦμαι», μάλιστα ὡς τὸ **κόπτομαι,** Λατιν. plangor, κτυπῶ τὰ στήθη μου ἐκ θλίψεως, Ἡρόδ. 2, 61, μετ' αἰτιατ. προσώπ., θρηνῶ διά τινα, ὁ αὐτ. 2. 42, 61, 132· ἴδε ἐν λ. **κόπτω, τίλλω,** Heyne Tibull. 1. 7, 28. **III.** Παθ., τύπτομαι, κτυποῦμαι, πλήττομαι, δουρὶ τυπεὶς Ἰλ. Λ. 191· ὑπὸ δουρὶ αὐτόθι 433· δορὸς ὕπο Ἀριστοφ. Ἀχ. 1194· κράτων τυπτομένων Ὀδ. Χ. 309. **2)** μετὰ συστοίχου αἰτ., λαμβάνω πληγάς, κτυπήματα, ἕλκεα, ὅσσ' ἐτύπη Ἰλ. Ω. 421· τύπτομαι πολλὰς (ἐξυπακ. πληγὰς) Ἀριστοφ. Νεφ. 972, πρβλ. Εἰρ. 644, Βατρ. 636, Αἰσχίν. 19. 30· οὕτω μετὰ δοτικ., καιρίῃ (ἐξυπακ. πληγῇ) τετύφθαι Ἡρόδ. 3. 64· ἴδε ἄνωτ. I. 1.

τυπώδης, ες, (**τύπος** II. 6, **εἶδος**) ὅμοιος πρὸς σχεδιογράφημα, πρὸς περίληψιν, ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, ὅσον ἀνήκει εἰς γενικὴν ἢ ἐπιπόλαιον μάθησιν, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6, 1.—Ἐπίρρ. **-δῶς,** ἐν κεφαλαίῳ, περιληπτικῶς, Στράβ. 79, 176, 178, Κικέρ. πρ. Ἀττ. 4. 13, 2.

τύπωμα [ῠ], τό, (τυπόω) τετυπωμένον, κατεσκευασμένον κατά τινα τύπον, τ. χαλκόπλευρον, ἐπὶ χαλκίνης κάλπης, Σοφ. Ἠλ. 54· σχῆμα, σχέδιον, τ. μορφῆς Εὐρ. Φοίν. 162. **II.** ἐντύπωσις ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, Πλούτ. 2. 1121C.

τύπωσις [ῠ], ἡ, σχηματισμός, διάπλασις, διαμόρφωσις, ἐντύπωσις, Θεοφρ. περὶ Αἰσθήσ. 53· ὡσαύτως, ἐντύπωσις γινομένη εἰς τὸν νοῦν, Πλούτ. 2. 1084F. **II.** τύπος, πρότυπον, πρόπλασμα, Πλουτ. Βροῦτ. 37· τύπος, μορφή, εἰκών, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 197.

τυπωτής, οῦ, ὁ, (τυπόω) ὁ τυπῶν, σχηματίζων ἢ διαπλάττων, κόσμοιο τυπ. Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 8·—θηλ. (ἀδόκιμ.) **τυπῶτις, ιδος,** σφραγίς τ., δακτύλιος μετὰ σφραγῖδος, ὁ αὐτ. ἐν Ὕμν. 33. 26.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 863.

τυπωτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ τυπώσῃ ἢ σχηματίσῃ, Εὐρύφαμ. παρὰ Στοβ. 555. 50· μετὰ γεν., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 383, πρβλ. 8. 407, Ἀθήν. 392A. **II.** τυπικός, Διονύσ. Ἀρεοπ. 121B.

τυπωτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ., τετυπωμένος, κεχαραγμένος, Λυκόφρ. 262.

τυρακίνης [ῐ], ὁ, εἶδος πλακοῦντος μετὰ τυροῦ, «τυρόπηττα», Φιλόξ. 3. 17.

τυραννεῖον, τό, κατοικία τυράννου, Στράβ. 614, Πλούτ., κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Διόδ. 16. 70, Πλούτ. Τιμολ. 13.

τυραννεύω καὶ **τυραννέω,** τὸ πρῶτον ἀεὶ παρ' Ἡροδ.· ἀμφότερα δὲ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 408, πρὸς τὸ χωρίον Ο. Κ. 449 Εὐρ. Μήδ. 967, Φοίν. 560 πρὸς τὰ Ἑλ. 786· Ἀριστοφ. Ὄρν. 483 πρὸς τὰ ἐν Λυσ. 631, Ἀποσπ. 324· καὶ ὁ Ξεν. ἐποιεῖτο χρῆσιν ἀμφοτέρων, πρβλ. Κύρ. Π. 1. 1,1 πρὸς τὰ Ἑλλην. 4. 4, 6, καὶ ἴδε Ast Ind. Plat.·— μέλλ. **-εύσω** Εὐρ. Ἠλ. 877, Ἀριστοφ. Λυσ. 632, **-ήσω** πρῶτον παρ' Ἀππ. καὶ Πλουτ.·—ἀόρ. **ἐτυράννευσα** Σόλων 33. 6, Θουκ. 6, 55, 59, κλπ., **-ησα** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 29, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 4·— πρβλ. **τετυράννευκα** Ἰσοκρ. 182A, **-ηκα** πρῶτον παρὰ Πολυβ. 2. 59, 1.—Παθ., μέλλ. **-ηθήσομαι** Σώπατρος ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. 335· ἀλλὰ μέσ. **τυραννήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ., Δημ. 506. 22· ἀόρ. **ἐτυραννεύθην** Θουκ. 1. 18, Πλάτ. (ἴδε κατωτ.)· **-ήθην** Διονύσ. Ἁλικ. 4. 82, Στράβ.·—πρκμ. **τετυράννημαι** Γρηγ. Ναζ. Εἶμαι, διατελῶ **τύραννος,** ἀπόλυτος ἄρχων ἢ δεσπότης, καὶ ἐν τῷ ἀόρ., γίνομαι τοιοῦτος, Ἡρόδ. 1. 14., 5. 92, Θουκ. κλπ.· τυραννεύσασα ἡ ἐπιθυμία Πλάτ. Φαῖδρ. 238B·—παρὰ ποιηταῖς, εἶμαι βασιλεύς, ἢ ἡγεμών, ἢ σύζυγος βασιλέως, βασιλεύω, κεῖνα νῦν αὔξει θεός, νέα τυραννεῖ Εὐρ. Μήδ. 967. **2)** μετὰ γεν., εἶμαι **τύραννος** ἢ δεσποτικὸς ἄρχων λαοῦ τινος ἢ τόπου, τ. Ἀθηνῶν Σόλων 35. 6· Σαρδίων, Μιλήτου, Ἀθηναίων, Μήδων Ἡρόδοτ. 1. 15, 20, 59, 73· χθονός, γαίας Σοφ. Ο. C. 449, Εὐρ., κλπ.· τῶν κακιόνων Εὐρ. Ἀποσπ. 1035. 6· Σάμου Θουκ. 1. 13, κλπ.· μεταφορ., [Κύπρις] Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων Σοφ. Ἀποσπ. 678. 15. **3)** μετ' αἰτ., (πρβλ. **κρατέω**), τ. πόλιν Διονύσ. Ἁλ. 5. 34· τὸ συμπόσιον Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 3. 2· πρβλ. δι. γρ. ἐν Δημ. 213. 17·— Παθ., διατελῶ ὑπὸ τὴν διοίκησιν **τυράννου,** κυβερνῶμαι τυραννικῶς, δεσποτικῶς, Ἡρόδ. 5. 55, 78, Θουκ. 1. 18, κλπ.· πόλεις τυραννούμεναι Πλάτ. Πολ. 545C, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 137., 5. 92, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 48· ὑπό τινος τυραννεῖσθαι Δημ. 506. 22· τυραννευθεὶς ὑπ' ἔρωτος Πλάτ. Πολ. 574E. **II.** ἔχω τυραννικὰς διαθέσεις, ἐνεργῶ ὡς τύραννος, ὡς ἀπόλυτος ἄρχων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 135A, ἐν Μένωνι 76B.

τυραννησείω, ἐφετικὸν τοῦ **τυραννέω,** ἐπιθυμῶ νὰ γίνω τύραννος, Σόλων παρὰ Διογ. Λ. 1. 65.

τυραννητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **τυραννέω,** δεῖ τυραννεῖν, Διογ. Λ. 1. 64.

τυραννία, ἡ, = **τυραννίς,** Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 526B (μετὰ τῆς παραληγούσης μακρᾶς).

τυραννιάω, τυραννίζω, ὄζω, ὡς τύραννος φέρομαι, οἱ λόγοι σου τυραννιῶσι Διογ. Λ. 3. 18. **II.** = **τυραννησείω,** Ἡρακλείδ. Ποντικ., Σουΐδ.

τυραννίζω, τὰ τῶν τυράννων φρονῶ, οἱ τυραννίζοντες οὗτοι Δημ. 213. 15.

τυραννικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **τύραννον,** βασιλικός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 828· τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς ὁ αὐτ. ἐν Χο. 479· τ. κράτος Σοφ. Ο. Κ. 373· λῆμα Εὐρ. Μήδ. 348· δόμος, στέγαι αὐτόθι 740, κλπ.· κύκλος τ., ὁ κύκλος ἢ τὸ συνέδριον βασιλέων, Σοφ. Αἴ. 749 **2)** ὁ ἁρμόζων εἰς τύραννον, δεσποτικός, βασιλικός, τυραννικόν τι πόλλ' ἐπίστασθαι λέγειν Εὐρ. Ἀποσπ. 348· συμφοραὶ τ., αἱ συμβαίνουσαι εἰς τυράννον, Ἰσοκρ. 177C· ὁ ὄζων τυραννίδος, τὸ σῦκον (ἐξυπακ. τὸ Λακωνικὸν) ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραν. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 164· τυραννικὰ φρονεῖν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 507· τ. ξυνωμοσία, ὑπὲρ τῶν τυράννων γενομένη Θουκ. 6. 60· νόμος Πλάτ. Πολ. 338E·

ἐναντίον τοῦ δημοτικός, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 49· δρᾶσαί τι τῶν τ. Πλάτ. Πολ. 574B· μαθὼν ἀντὶ τοῦ βασιλικοῦ τὸ τ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 18· τὰ τυραννικά, οἱ χρόνοι τῆς δεσποτικῆς κυβερνήσεως, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 13. **3)** ὁ φερόμενος ὡς τύραννος, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 574C, Φαῖδρ. 248E, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ ὑπερθετ. **τυραννικώτατος**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 575D, 580C· ἐπιτήδειος πρὸς τυραννικὴν κυβέρνησιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 17, 1. **II.** ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰσοκρ. 113C, Πλατ. Πολ. 574E· συγκρ. **-ώτερον**, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 36.

τῠραννίς, ίδος, ἡ, κλητ. **τυραννὶ** Σοφ. Ο. Τ. 380·— βασιλικὴ ἐξουσία, ἀρχή, ἀνωτάτη κυβέρνησις, δεσποτεία, Πινδ. Π. 2. 159., 11. 81, καὶ Τραγ.·—ἀλλὰ συνηθέστερον, **II.** ἀπόλυτος ἀρχή, δεσποτικὴ ἐξουσία, ἣν λαμβάνει τις διὰ τῆς βίας ἢ δι' ἀπάτης (ἴδε **τύραννος**), Ἀρχίλ. 21, Σιμωνίδ. 71, Ἡρόδ. 3. 53, 81, Ἀριστοφ. Σφ. 417, Θουκ., κλπ.· τυραν. ὑμῶν, ἡ ἐφ' ὑμᾶς κυριαρχία, κυβέρνησις, Δημ. 27. 1·— μεταφ., ἡ τῶν ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ τ. Πλάτ. Νόμ. 863E. **2)** ἐν τῷ πληθ., **αἱ τυραννίδες**. = **οἱ τύραννοι**, Ἡρόδ. 8. 137· πρβλ. ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα Αἰσχύλ. Χο. 973. **III.** θηλ. τοῦ **τύραννος**, ὡς τὸ **βασιλίς**, Ἑβδ. (Ἐσθὴρ Α', 18).

τῠραννο-δαίμων, ονος, ὁ, τύραννος πλέον ἢ ἀνθρώπινος, ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν Ἀσπασίαν, ἴδε Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 149.

τῠραννο-δῐδάσκᾰλος, ὁ, ὁ διδάσκων τοὺς τυράννους, Πλάτ. Θεάγ. 125A, Δίων Κ.

τῠραννοκτονέω, φονεύω τύραννον, Λουκ. Τυραννοκτόνος 21, Πλουτ. 2. 1128F.— Παθ., φονεύομαι ὡς τύραννος, Λουκ. Τυραννοκτόνος 20.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98.

τῠραννοκτονία, ἡ, ὁ φόνος τυράννου, Λουκ. Τυραννοκτόνος 22, Πλούτ., κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 99.

τῠραννοκτονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν φόνον τυράννου, γέρας Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 94.

τῠραννο-κτόνος, ὁ, ἡ, ὁ φονεύων τύραννον, Λουκ. Τυραννοκτόνος 1, Λιβάν.·— ὡς ἐπίθετ., πάθος, τιμαὶ τ., ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν τυραννοκτόνον, Φαλάρ. Ἐπιστ. 106.

τῠραννόομαι, Παθ., κυβερνῶμαι τυραννικῶς, δεσποτικῶς, τυραννωθέντες Χρησμ. Σιβ. 8. 189.

τῠραννο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἢ παρασκευάζων τυράννους, οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τυραννοποιοὶ οὗτοι Πλάτ. Πολ. 572E.

τυραννο-πολίτης, ὁ, πολίτης τυραννουμένης πόλεως, Sidonius Epist. 5, 8.

τύραννος [ῠ], ὁ, ὡσαύτως ἡ (ἴδε κατωτ. 2), ἀπόλυτος ἄρχων, δεσπότης οὗ ἡ ἐξουσία δὲν περιορίζεται μήτε ὑπὸ νόμων μήτε ὑπὸ πολιτικοῦ τινος συστήματος, πιθανῶς πρῶτον ἐν Ὁμ. Ὕμν. 7. 5, ἔνθα εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ θεοῦ, Ἄρες, .. ἀντιβίοισι τύραννε; οὕτως, ὁ τῶν θεῶν τ., ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Πρ. 736, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 564· ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός, δηλ. Ἀπόλλον, Σοφ. Τρ. 217. Τῆς λέξεως κατὰ πρῶτον ἤρχισε νὰ γίνηται χρῆσις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀρχιλόχου, «καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν» Ὑπόθεσις β' εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 224· καὶ κατέστη συνήθης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θεόγνιδος, Πινδ. καὶ Ἡροδ., ὅτε μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν κληρονομικῶν βασιλειῶν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν ἐλευθέρων πολιτευμάτων, πάντες οἱ λαμβάνοντες ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἔν τινι πολιτείᾳ ἐκαλοῦντο **τύραννοι**· — ἐσήμαινε δὲ ἡ λέξις μᾶλλον τὸν τρόπον τὸν ἀνώμαλον καὶ παράνομον, καθ' ὃν ἡ ἐξουσία κατελαμβάνετο (δηλ. τὴν βίαν ἢ ἀπάτην), ἢ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐξησκεῖτο, ἐπειδὴ ἡ λέξις **τύραννος** λέγεται ἐπὶ τοῦ ἠπίου καὶ χρηστοῦ Πεισιστράτου, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῶν σκληρῶν καὶ δεσποτικῶν βασιλέων τῆς Περσίας. Ταχέως ὅμως ἡ λέξις κατήντησε νὰ εἶναι ὀνειδιστική, καὶ τότε ἦν ἐν χρήσει ὡς καὶ νῦν ἔτι· οἷον ἐν Πλάτ. Γοργ. 510B, Πολιτικ. 301C, κ. ἀλλ.· ὕβρις φυτεύει τύραννον Σοφ. Ο. Τ. 873· πρβλ. Arnold Append. 1 to Thuc. vol. 1, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. **2)** ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ, ὁ υἱὸς τοῦ τυράννου ἢ πᾶν μέλος τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, Schäf. εἰς Σοφ. Τρ. 316, Reisig Enarr. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 847 (851)· — οὕτως, ἡ τύραννος ἦτο ἥ τε γυνὴ τοῦ τυράννου καὶ ἡ θυγάτηρ, ἡ βασίλισσα καὶ ἡ πριγκίπισσα, Εὐρ. Ἑκ. 809, Μήδ. 41 (ἔνθα ἴδε Elmsl.), 877, 1356· πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν, ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, Σοφ. Ἠλ. 664· αὐτὴ .. τ. ἦν Φρυγῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 204. **3)** μεταφορ., αὐλὸς τ. τᾶς ἐμᾶς φρενὸς Σοφ. Τρ. 217· ἔρως τ. ἀνδρῶν Εὐρ. Ἱππ. 538· πειθὼ τὴν τ. ἀνθρώποις μόνην ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβ. 816. **4)** πτηνόν τι πιθαν. τὸ ἔχον χρυσοῦν λόφον ὅμοιον τῷ τροχίλῳ ἢ ὀρχίλῳ, Regulus cristatus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5· πρβλ. **τρόχιλος** I. 2. **II. τύραννος, ον**, ὡς ἐπίθετ., ὡς τὸ **τυραννικός**, βασιλικός, τύραννα σκῆπτρα Αἰσχύλ. Πρ. 761· τ. σχῆμα Σοφ. Ἀντ. 1169· ἡ τύραννος κόρη Εὐρ. Μήδ. 1125· τύραννον δῶμα, τὰ βασίλεια, τὸ παλάτιον, Εὐρ. Ἱππόλ. 843, κλπ.· τ. ἑστία ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 3· τ. δόμος, τὸ βασιλικὸν παλάτιον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 478, κλπ.· ἡ μὲν τύραννος κεῖς τύραννν' ἐγημάμην, ἤμην βασιλεὺς καὶ ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας ἔλαβον γυναῖκα, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 474. **2)** αὐτοκρατορικός, δεσποτικός, τ. πόλις Θουκ. 1. 122, 124· τύραννα δρᾶν Σοφ. Ο. Τ. 588.

τῠραννο-φόνος, ον, ὡς τὸ **τυραννοκτόνος**, ὁ φονεύσας τύραννον, Ἀνθ. Π. 7. 388, Δίων Κ. 44. 35.

τῠραννό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φρονήματα ἢ διαθέσεις τυραννικάς, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 533, ἔκδ. Παρισ.

τύρβᾰ, Ἐπίρρ., (τύρβη) pêle-mêle, συγκεχυμένως, ἀναμίξ, ὗς .. τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321. 8· ὡσαύτως **σύρβα**, Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει τὴν λέξιν «μετὰ θορύβου», πρβλ. Φώτ. ἐν λέξ. **συρβηνεύς**.

τυρβάζω, μέλλ. άσω, κυκῶ, ταράττω, ἀνακινῶ, Λατ. turbare, τὸν πηλὸν .. τυρβάζεις βαδίζων Ἀριστοφ. Σφ. 257· τυφλὸς Ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά Σοφ. Ἀποσπ. 720. — Παθ., πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται, ἐξέρχεται πυκνὸς ἐκ .., αὐτόθι 928· τ. περί τι, ἀσχολοῦμαι, φροντίζω .., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1007· τυρ. περὶ πολλὰ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 41. **II.** παραδίδομαι εἰς διασκέδασιν, εἰς εὐθυμίαν, διασκεδάζω, τύρβαζε Μανῆ Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 6.

τυρβάσία, ἡ, = **τύρβη** II, Πολυδ. Δ', 104.—Καθ' Ἡσύχ.: «τυρβασία· χορῶν ἀγωγή τις διθυραμβικῶν»

τύρβασμα, ταραχή, σύγχυσις, ἐνόχλησις, Φιλῆς 12. 7.

τυρβασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Βυζ.

τυρβαστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰς ταραχὴν ἐμβάλλων τινά, Εὐστ. Πονημάτ. 244. 50.—Ἐπίθ. **τυρβαστικός, ή, όν**, ὁ φέρων ταραχήν, ταράττων, λόγοι αὐτόθι 258. 74. **II.** ταραχώδης, πλήρης ταραχῆς, βίος αὐτόθι 130. 6.

τύρβη, ἡ, ταραχή, ἀταξία, σύγχυσις, θόρυβος, Λατ. turba, τύρβην παρασχεῖν τινι Ἱππ. Ἀγμ. 766· τὴν τύρβην ἐν ᾗ ζῶμεν Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 138 (130 Baiter), πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 2. 3, Πολυδ. 1. 67, 3, κλπ. **II.** βακχικὴ ἑορτὴ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ὄρχησις, τῷ Διονύσῳ δὲ καὶ ἑορτὴν ἄγουσι καλουμένην τύρβην Παυσ. 2. 24, 6· — ἐντεῦθεν κατὰ τὸν Σουΐδ. = **ἀπόλαυσις**, εὐθυμία. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται καὶ αἱ λ. **τύρβα, τυρβάζω**· πρβλ. Σανσκρ. tvar, tur, tur-âmi (festino)· turas (celer)· tvar-â (festinatio)· Λατ. tur-ba, tur-bo, καὶ ἴσως turma· — οἱ τύποι **σύρβα, σύρβη** μνημονεύονται παρ' Ἡσύχ. καὶ Εὐστ).

τῡρεία, ἡ, ἡ κατασκευὴ τυροῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21. 6. **2)** πιεστήριον τυροῦ, Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 71. **II.** μεταφορ., φαυλότης, πανουργία, Εὐστ. 620. 13, Ζωναρ. 1755.

τύρευμα, [ῡ], τό, τὸ τυρευθέν, τὸ συμπαγὲν εἰς τυρόν, τυρός, ἐν τῷ πληθυν., τευχέων τ' ἐξελῶν τυρεύματα Εὐρ. Ἠλ. 496· ἐκφέρετέ νυν τυρεύματ' ἢ μήλων τόκον ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 162· πηκτοῦ γάλακτος οὐ σπάνια τυρεύματα αὐτόθι 190. **II.** μεταφορ., πανουργία, μηχανορραφία, δολοπλοκία, Α. Β. 60, 28.

τύρευσις, [ῡ], εως, ἡ, τὸ τυρεύειν, πῆξις τυροῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 13.

τῡρευτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ τυρεύων, κατασκευάζων τυρόν, Ἑρμῆς τυρευτήρ, ὡς θεὸς τῶν αἰπόλων καὶ δοτὴρ τοῦ αἰγείου τυροῦ, Ἀνθ. Π. 9. 744.

τῡρευτής, οῦ, ὁ, ὁ τυρεύων, μεταφορ., μηχανορράφος, δολοπλόκος, πανοῦργος, ὁ τυρευτὴς δὲ τῶν κακῶν ἀπέτισε τὴν δίκην Κ. Μανασσ. Χρον. 5156.

τῡρεύω, μέλλ. **-εύσω**, (τυρὸς) ὡς τὸ **τυρόω**, πηγνύω τὸ γάλα καὶ ποιῶ τυρόν, Α. Β. 308, 13, πρβλ. **τυρέω**. — Παθ., τυρεύεται τὸ γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 14· καὶ ἀπροσ., τυρεύεται αὐτόθι 6. **II.** μεταφορ., ἀναμιγνύω ὡς μετὰ τυροῦ, κατασκευάζω μᾶζαν ἢ μῖγμα ἔκ τινος, συγχέω, συνταράττω, ὡς τὸ **τυρβάζω**, καὶ **κυκάω**, Δημ. 436. 5· πρβλ. **τυρόω** I. 2. **2)** ἀναμιγνύω μετὰ δόλου καὶ πανουργίας, μηχανῶμαι, τεχνάζομαι, κακόν τινι τρ. Λουκ. Ὄνος 31· θάνατόν τινι Ἐκκλ.· μετ' ἀπαρ., ῥᾳδιουργῶ μὲ σκοπὸν νὰ .., Εὐστ. Πονημάτ. 103. 33, πρβλ. Casaub. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 479.— Παθ., ἡ ἐπί τινι τυρευθεῖσα ἐπιβουλὴ Φίλων 2. 66.

τῡρ-εψητός, ή, όν, μεμαγειρευμένος μετὰ τυροῦ, μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν τυρεψητῶν ζωμῶν Κωνστ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 760.

τῡρέω, = **τυρεύω**, τυρὸν ἐτύρησας μέγαν Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. 499A.

τυριάνθινος, η, ον, τυρίας πορφύρας ἄνθος ἔχων, οἷον pallium tyrianthinum, Vopiscus in Marini vita 20, 5, καὶ **τυριάνθινα**, τά, Μαρτιαλ. I, 53, 5.

τῡρίδιον, [ρῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **τυρός**, Ἐπίχ. 56, Διογ. Λ. 6. 36 (Cobet).

τυρινή, ἡ, δηλ. ἑβδομάς, = **τυροφάγος**, Κηρουλάρ. 792A, Ἄννα Κομν. 1. 98, 13.

τῡρίον, τό, = **τυρίδιον**, Τηλεκλείδ. ἐν «Πρυτάνεσι» 3, πρβλ. Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 647C.

τυρίσδω, ἀμφίβολ. Δωρικ. τύπος τοῦ **συρίζω**, διάφορ. γραφ. παρὰ Θεοκρ. 1. 2.

τυρίσκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ **τυρός**, μαντεύεσθαι τυρίσκοις Αἰλ. περὶ Ζ 8. 5, Λόγγος 1. 19.

τύρμη, ἡ, ἡ Λατ. λέξις turma, ἴλη, οὐλαμός, Ἱππικῆς τύρμη Συλλ. Ἐπιγρ. 5047,-53,-54.

τυρο-απόθεσις, ἡ, ἀπόθεσις, ἀποβολὴ τοῦ τυροῦ, ἡ ἑβδομὰς μετὰ τὴν τυρινήν, πρβλ. **τυροφάγος**.

τυρο-βόλιον, τό, ταρσὸς ἢ καλαθίσκος πρὸς ξήρανσιν τυροῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 560, Θεόκρ. 5. 86.

τυρό-γαλα, τό, ὀρός, δηλ. τὸ ὑδατῶδες μέρος γάλακτος, Ideler Phys. 2. 259, 261· **τυρόγαλον** Μοσχόπουλος σ. 101 ἐν λέξ. **ὀρ(ρ)ός**.

Τυρο-γλύφος, [ῠ], ὁ, ὁ γλύφων, σκαλίζων, διακοιλαίνων τὸν τυρόν, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχομυομ. 137.

τυρόεις, εσσα, εν, συνηρ. **τυροῦς, οῦσα, οῦν**· (τυρός)· — πλήρης τυροῦ, ὅμοιος πρὸς τυρόν, ἄρτος Σώφρων παρ' Ἀθην. 110D· — ὁ τυρόεις (ἐξυπακ. ἄρτος ἢ πλακοῦς), πλακοῦς μετὰ τυροῦ ἢ ἁπλῶς τυρός, Θεόκρ. 1. 58, Ἡγήμων παρ' Ἀθην. 698F. [Ἡ λέξις ἀπαντᾷ ἀείποτε ἐν τῇ ἑνικῇ αἰτ. Παρὰ Θεοκρ. καὶ Ἡγήμ. **τυρόεντα** δέον ἢ νὰ ληφθῇ ὡς τρισύλλ. ἢ νὰ συναιρεθῇ εἰς **τυροῦντα**. Δωρ. **τυρῶντα**, ὡς εὕρηται παρὰ Σώφρονι].

Τυροκλέπτης, ὁ, ὁ κλέπτων τυρούς, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **Τυροκλόπος**.

τυρό-κλεψ, ὁ, ὁ κλέπτων τὸν τυρόν, Ἀρκάδ. 94, 17.

Τυρο-κλόπος, ον, ὁ, ὁ κλέπτων τὸν τυρόν, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Γαλεομυομαχ. τοῦ Θεοδώρ. Προδρ., ἴδε **Τυροκλέπτης**.

τυρό-κνηστις, ἡ, (κνάω) ξύστρον δι' οὗ ξέεται ὁ τυρός, τυροξύστης, Ἀριστοφ. Σφ. 938, 963, Ὄρν. 1579· δοίδυξ, θυΐα, τυρόκνηστις, ἐσχάρα Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἀδώνιδι» (5) παρὰ Πολυδ. Γ', 104 — τῷ τυροκνηστεῖ (ὥσπερ ἐξ ὀνομαστ. τεύς) Γαλην. 19. 112.

τυρο-κομεῖον, τό, ἀγγεῖον τυροκόμου, ταρσός, καλαθίσκος πρὸς ἐναπόθεσιν χλωροῦ τυροῦ, Πολυδ. Α', 251., Ζ', 175.

τυρο-κομέω, κατασκευάζω τυρόν, τυροποιῶ, Πολυδ. Α', 251, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 219.

τυρο-κόσκινον, τό, πλακοῦς ἐκ τυροῦ ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ, Χρύσιππος Τυαν. παρ' Ἀθην. 647E, ἔνθα ἴδε περιγραφὴν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ.

Τυρολοιχός, ὁ, ὁ λείχων τὸν τυρόν, ὄνομα μυός, τῷ Τυρολοιχῷ τῷ φρονίμῳ πρεσβύτῃ Θεόδ. Προδρ. ἐν Γαλεομυομ. 85.

τυρό-μαντις, ὁ καὶ ἡ, ὁ διὰ τοῦ τυροῦ μαντευόμενος, Ἀρτεμίδ. 2. 69, πρβλ. Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 5. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρησ. σ. 537.

τυρό-νωτος, ον, ὁ ἔχων τὰ νῶτα ἐκ τυροῦ, δηλ. κεκαλυμμένος ἢ πεπασμένος διὰ τυροῦ, ἢ ἁπλῶς ἔχων τυρόν, τυρόνωτον κύκλον πλακοῦντος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1124 (πρβλ. **τυροφόρος**), — κατὰ παρῳδίαν τοῦ **σιδηρόνωτος**.

τυρο-ξόος, ον, (ξέω) ὁ ξέων τυρόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 639, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξ. **κνῆστις**.

τυροποιέω, κατασκευάζω τυρόν, Στράβ. 169, 200, Λόγγος 3. 33.

τυροποιΐα, ἡ, κατασκευὴ τυροῦ, Εὐστάθ. 620. 10, Γεωπον. 18 19.

τυρο-ποιικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κατασκευὴν τυροῦ, Ἀπολλων. Λεξικ. Ὁμηρ. ἐν λέξ. **τάλαροι**.

τυρο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων τυρόν, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 4. 1 οὐδεὶς τῶν τυροποιῶν Γαλην. τ. 4, σ. 632, 11.

τυρο-πωλέω, πωλῶ ὡς τυρόν, ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην Ἀριστοφ. Ἀχ. 1369.

τυρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν τυρόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 854.

τυρός, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τυρί», ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Ἰλ. Λ. 639· οὐκ ἐπιδευὴς τυροῦ Ὀδ. Δ. 88· τυρὸς ἐξ Ἀχαΐας Σιμωνίδης Ἀμοργ. 21· τ. Σικελικὸς Ἀριστοφ. Σφ. 896, κλπ.· περὶ τοῦ Σικελικοῦ τυροῦ πρβλ. Ἕρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 9, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 11, Φιλήμονα ἐν «Σικελικῷ» 2· ἴδε καὶ **ὀπίας, χλωρός** ΙΙΙ. **2)** ὁ τυρός, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλεῖτο ὁ τυρός, Λυσί. 167, 8. — Πρβλ. **βούτυρον**. [ῡ, ὡς καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις καὶ τοῖς συνθέτοις, Δράκων 88. 24, Schweigh εἰς Ἀθήν. 27F].

τυρο-τάριχος, ους, τό, ἔδεσμα ἐκ τυροῦ καὶ παστῶν ἰχθύων, Λατ. tyrolarichum, Κικ. πρὸς Ἀττ. 4. 8a, κλπ.

τυρο-τόμος, ον, (τέμνω) ὁ κόπτων τυρόν, ἡ τυροτόμος μάχαιρα Εὐστ. 871. 60, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 639. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

τυρο-τρίπτης, ου, ὁ, ὁ τρίβων τυρόν, σκεῦός τι μαγειρικόν, Βυζ. = **τυρόκνηστις**.

Τυρο-φάγος [ᾰ], ὁ, ὁ τρώγων τυρόν, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχομυομ. 226. **II.** ἡ τυροφάγος (ἐξυπακ. ἑβδομάς), ἡ πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἑβδομάς, καθ' ἣν ἐσθίουσιν οἱ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Χριστιανοὶ μόνον τυρόν, βούτυρον, γάλα καὶ ᾠά, οὐχὶ δὲ κρέας· λέγεται καὶ ἡ τυροφαγία, Θεοφάν. 701, Στουδίτης 25A, 1700B, Νικηφ. Κων)πόλεως 842. κλπ. — Ἡ Κυριακὴ τῆς τυροφάγου, ἡ Κυριακὴ ἡ ἀμέσως πρὸ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, τὸ Σάββατον τῆς τυροφάγου Ὡρολόγ.· ἡ ἑπομένη ἡ «καθαρὰ» ἑβδομὰς καθ' ἣν ἀποτίθενται τὸν τυρὸν ἐκαλεῖτο **τυροαπόθεσις**.

τυρο-φορεῖον, τό, τὸ ξύλινον κατασκεύασμα τὸ φέρον τὰ πλεκτὰ τάλαρα τοῦ χλωροῦ τυροῦ, Πολυδ. Α', 251, Ζ', 175, κλπ.

τυρο-φόρος, ον, ὁ μετὰ τυροῦ κατεσκευασμένος, ἢ πεπασμένος διὰ τυροῦ, πλακοῦς Ἀνθ. Π. 6. 155· πρβλ. **τυρόνωτος**.

τυρο-ψύκτης, ου, ὁ, ὁ τόπος ἐν ᾧ ξηραίνεται ὁ τυρός, = **τυροκομεῖον**, ταρσὸς λέγεται καὶ ὁ τυροψύκτης Μανουὴλ Μοσχόπ. ἐν Λεξικ. Φιλοστράτου, ἴδε Φιλήμονος Λεξικὸν Τεχνολογικὸν § 222 ἐν λ. **ταρσοί**.

τυρόω, μεταβάλλω εἰς τυρόν, «πήζω», τὸ γάλα Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 86· πρβλ. Ἑβδ. Ἰὼβ Ι', 10). — Παθητ., συμπήγνυμαι, στερεοποιοῦμαι, τυροῦται δέμας Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 101A· μεταφορ., ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν Ἑβδ (Ψαλμ. ΡΙΗ', 70). **2)** = **τυρεύω** ΙΙ. 2, τυροῦντες ἅπαντα Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311B· «τυρωθέντα, ταραχθέντα» Ἡσύχ. **II.** παρασκευάζω διὰ τυροῦ, πλακοῦντες τετυρωμένοι Ἀρτεμίδ. 1. 72.

Τυρρηνίζω, μιμοῦμαι τοὺς Τυρρηνούς, Πολύαιν. 8. 8.

Τυρρην-ολέτης, ου, ὁ, ὁ ὀλέτης, καταστροφεὺς τῶν Τυρρηνῶν, Ἀνθ. Π. 9. 524, 20.

Τυρρηνός, ἴδε **Τυρσηνός**.

Τυρρηνικουργής, ές, ὁ κατὰ τὸν Τυρρηνικὸν τρόπον εἰργασμένος, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 91 (Πολυδ. Ζ', 93).

τυρρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τύρρις, τύρσις**, πύργος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. στήλ. 2, 77.

τύρρος, ἴδε **τύρσις**.

Τυρσηνός, ή, όν, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **Τυρρηνός**, ὁ ἐκ Τυρσηνίας ἢ Ἐτρουρίας, ἄνδρες .. Τυρσηνοὶ Ὕμν. Ὁμ. 7. 8· Ἡσ. Θεογ. 1015, Πινδ., Ἡρόδ., Τραγικ., κλπ.· — οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο **Τυρσηνοί, Τυρρηνοί**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 448, Εὐρ. κλπ. Γ. Πελασγοὶ Σοφ. Ἀποσπ. 256· — ὡσαύτως, **Τυρσηνικός, ή, όν**, Τ. σάλπιγξ Αἰσχύλ. Εὐμ. 567, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 17· σανδάλια Τυρρηνικὰ Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 10.

τύρσις, ἡ, γεν. **-ιος**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 808, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 12· αἰτ. **τύρσιν** Πινδ., Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν.· ἀλλ' ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **τύρσεις**, γεν. **εων**, δοτ. **εσι** Ξεν. Ἀν. 4. 4, 2, Ἑλλ. 4. 7, 6, Κύρ. 7. 5, 10· αἰτιατ. πληθ. **τύρσιας** Λυκόφρ. 834· — μεταγεν. **τύρρις**, ὡς τὸ Λατ. turris. Πύργος, Πινδ. Ο. 2. 127, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· μάλιστα ὁ ἐπὶ τοῦ τείχους πύργος, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προμαχών**. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5 4. 2 κἑξ· — ὡσαύτως, τετειχισμένη πόλις, ὠχυρωμένη οἰκία, κλπ., Νικ. Ἀλεξιφ. 2. — Καθ' Ἡσύχιον: «τύρρις· πύργος, ἔπαλξις, προμαχών».

τύρσος, ὁ, = «τὸ ἐν ὕψει ᾠκοδομημένον» Σουΐδ.

τυρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τυρόν, τὰ στερεὰ καὶ πολύτροφα τῶν σιτίων, οἷον τὰ τυρώδη καὶ κρεώδη Πλουτ. 2. 131E (οὐσίας) παχείας τε καὶ τυρώδους Γαλην. τ. 6 σ. 766, 2.

τύρωμα, τό, = **τύρευμα**, βοῶν καλῶν τύρωμα Ἰωάννου Γεωμέτρ. ἐν Bandin Bibl. Med. 1. 65B.

τυρ-ώνυμος, ον, ὁ ὀνομασθεὶς ἀπὸ τοῦ τυροῦ, τυρώνυμον Σάββατον, τὸ τῆς τυρινῆς ἑβδομάδος, (ἴδε **τυροφάγος**), Ἄννα Κομν. 1. 98.

τυρωτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τυρόω**, παρεσκευασμένος διὰ τυροῦ, Γλωσσ.

τυτάνη, ἡ, ἴδε **τυχάνη**.

τύτε, Αἰολ. τύπος ἀντὶ **τότε** ἐν Κραμήρου Ὀξ. Ἀνέκδ.· τόμ. 1, σ. 64, 5: «παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι εὑρίσκομεν τὸ μόγις, μύγις· τότε τύτε».

τυτθός, όν, προσέτι καὶ **ή, όν**· — μικρός, νέος, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Ἰλ. Χ. 480 τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα, ἐν ᾧ ἀκόμη ἦτο μικρός, Λ. 223, πρβλ. Ὀδ. Α. 435, κλπ.· τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1606· ἀλλὰ μάλα τυτθαὶ Καλλ. εἰς Ἄρτ. 61· — ἐπὶ ζῴων, ἀπτῆνα, τυτθὸν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 401· τ. θηρίον ἐντὶ μέλισσα Θεόκρ. 19. 5, κλπ.· — ἐπὶ πραγμάτων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 832, κλπ. **II.** **τυτθόν**, ὡς ἐπίρρ., ὀλίγον, μικρόν, μάλιστα ἐπὶ τόπου, ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω Ἰλ. Ε. 443· ἠλεύατο τυτθὸν ἔγχος Ν. 185· τ. ἀποπρὸ νεῶν Η. 334· τ. ὑπεκπροθέων Φ. 604, πρβλ. Κ. 345· τ. ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Ἡσ. Θ. 62· — ὡσαύτως ἐπὶ μέτρου ἢ βαθμοῦ. κοτύλην τις τ. ἐπέσχεν, ὀλίγον ὅσον μόνον νὰ γευθῇ τις, Ἰλ. Χ. 494· ἀπὸ τ. ἅμαρτεν Ρ. 609· τ. ἔτι ζώων, μόλις ἔτι ζῶν, Τ. 335, πρβλ. Π. 302· οὐδέ με τ. ἔτισεν Α. 354· τ. ἐδεύησεν, ὀλίγον ἐχρειάζετο, Ὀδ. Ι. 483· — ἐπὶ τῆς φωνῆς χαμηλοφώνως, «σιγανά», ἡσύχως, τυτθὸν φθεγξαμένη Ἰλ. Ω. 170. **2)** παρ' ὀλίγον, μόλις, σχεδόν, Λατ. vix, aegre, ἠλεύατο ἔγχος τ. Ν. 185, Ρ.

305· τ. ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται Ο. 628· οὕτω τυτθὰ ἐκφυγεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 564. **III.** πληθ. **τυτθά**, παρ' Ὁμ μόνον ἐν ταῖς φράσεσι, τυτθὰ διατμήξας, κόψας εἰς μικρὰ κομμάτια, Ὀδ. Μ. 174· τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι αὐτόθι 388.

τῡφάων, Τυφαόνιος, κτλ., ἴδε **Τυφῶν**.

τῡφεδᾰνός, ὁ, (τύφω) ὁ τετυφωμένος, κοῦφος ἢ μωρός, ἄφρων, παραληρῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 1364· πρβλ. **τυφογέρων, Τυφώνιος.**

τῡφεδών, όνος, ἡ, (τύφω) καῦσις, φλόγωσις, Καλλ. παρ' Ἡρῳδιανῷ π. μον. λέξ. 9, 20, ἔνθα αἰτ. **-ῶνα** ἀντὶ **-όνα** χάριν τοῦ μέτρου: «καθόλου τὰ διὰ τοῦ **ηδων** καὶ **εδων**, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκά, διὰ τοῦ **ο** τὴν κλίσιν ποιεῖ· τὰ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ (δηλ. Καλλιμάχῳ): 'τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις', ἕνεκε μέτρου τὸ **ω** ἐφύλαξεν» **II.** πυρσός, λαμπάς, Οἰνόμαος ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 234C.

τύφη, ἡ, εἶδος χόρτου ἐν χρήσει εἰς πλήρωσιν ἀνακλίντρων καὶ κλινοστρωμνῶν, ὡς τὸ tomentum circense τῶν Ρωμαίων, typha Linn., ἴσως ἡ «τζύβα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 3., 4. 10, 5, Στράβ. 226. **II.** εἶδος τιάρας, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 307.

τῡφήρης, ες, πεποιημένος ἐκ **τύφης**· λύχνος Ἀνθ. Π. 6. 249.

τυφλάγκιστρον, τό, ἀμβλὺ ἄγκιστρον, Ὀρειβάσ. 4, σελ. 53 (Daremb.).

τύφλη, ἡ εἶδος ἰχθύος τοῦ Νείλου, μνημονευόμενος παρ' Ἀθην. 312B, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. 176, 181.

τυφλίνης ἢ **τυφλῖνος** ὄφις, ὁ, εἶδος ὄφεως, μικρὸς ὄφις μὲ μικροτάτους ὀφθαλμούς, τυφλὸς νομιζόμενος, κοινῶς «τυφλίτης», Anguis fragilis, πρβλ. Λατ. caecilia, ἐκ τοῦ caecus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 9., 8. 24, 7· ὁ αὐτὸς ὄφις καλεῖται **τυφλώψ** παρ' Αἰλ. περὶ Ζ. 8. 13, Νικ. Θηρ. 492 **τυφλίας** καὶ **τύφλων** παρ' Ἡσυχ. (ἂν μὴ ταῦτα θεωρηθῶσιν ἡμαρτημένως ἔχοντα ἀντὶ τῶν **τυφλίνας, τυφλώψ**)·— πρβλ. **κωφίας.** **II. τυφλίνης** ἢ **-ῖνος**, ὁ, ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, Μάρκελλ. Σιδ. 25. — Καθ' Ἡσύχ.. «τυφλῖνος ἰχθὺς Νειλῷος. καὶ ὄφεως εἶδος»·— ὑποκορ. **τυφλινίδιον**, Ξενοκράτ. περὶ Ἐνύδρ. 37, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ 176, 181.

τυφλο-γενής, ές, ὁ τυφλὸς γεννηθείς, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, Γλωσσ.

τυφλο-κομεῖον, τό, νοσοκομεῖον τῶν τυφλῶν, Θαύματα Ἀναστασίου Πέρσου Μάρτυρ. 12.

τυφλο-μᾰχία, ἡ, μάχη τῶν τυφλῶν, ὥσπερ ἔν τινι νυκτομαχίᾳ, μᾶλλον δὲ τυφλομαχίᾳ Ἀναστ. Σιναΐτου, Ὁδηγ. σελ. 18, 25.

τυφλόνοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, τυφλὸς τὸν νοῦν, Θεόδ. Στουδ. σ. 147C.

τυφλο-πλαστέομαι, Παθ., πλάττομαι τυφλός, «τυφλοπλαστεῖται, τυφλὸς πλάττεται» Σουΐδ.· «τυφλοπλαστεῖται: τυφλὸς ἀναπλάττεται Φώτ., ἴδε τὸ ἑπόμ.

τυφλο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάττων μωρὰ ψεύδη, γόης, τερατολόγος, τὰς ματαίους . καὶ χλεύης ἀξίας μυθογράφων ἢ μιμολόγων ἢ τυφλοπλαστῶν τὰ μηδενὸς ἄξια σεμνοποιούντων μακρὰς ῥήσεις Φίλων 2. 345, 29.

τυφλο-πλαστέω, πλάσσω τι τυφλῶς, Φίλων 1. 521, 654 (μετὰ διαφόρ. γραφῆς **τυφο-**).

τυφλο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα τυφλόν, ὁ τυφλῶν, τυφλώνων, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 19, Εὐστάθ. 1769. 52· ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, ὁ Ἔρως τυφλός, ἤγουν τυφλοποιός· ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ καλὰ ἡγεῖσθαι Εὐδοκ. Μακρεμβολ. Ἰωνιὰ 158.

τυφλοποντικός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τυφλοπόντικας», ἀσπάλαξ λέγεται ὁ τυφλοποντικὸς Glossa Galeano Photii codi i ad cripta p. 611.

τυφλόπους, οδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τυφλοὺς πόδας (ὡς τὸ τοῦ Μίλτωνος 'these dark steps'), ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει Εὐριπ. Φοίν. 1549, ἔνθα ἴδε Πόρσωνα.

τυφλός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλει), παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν Ἰλ. Ζ. 139, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 172, ἀλλὰ σύνηθες παρὰ πᾶσι τοῖς λοιποῖς συγγραφεῦσι· τυφλὸς ἐκ δεδορκότος Σοφ. Ο. Τ. 454· τ. Ἄρης, Πλοῦτος, Ἔρως ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 729, Θεόκρ. 10. 19 κἑξ.· τ. ὄψις, ὀφθαλμοὶ Εὐρ. Κύκλ. 697, Πλάτ., κλπ.· μετὰ γενικ., τ. τινος, τυφλὸς πρός τι πρᾶγμα, Ξεν. Συμπ. 4, 12 (πρβλ. **τυφλόω** I)·— τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, δηλ. τὰ νῶτα ἢ ὀπίσθιά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 45.—Παροιμ., οὐ μέν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3· καὶ τυφλῷ γε δῆλον, ἀκόμη καὶ τυφλὸς δύναται νὰ ἴδῃ τοῦτο, Πλάτ. Πολ. 550D. **2)** ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ τυφλοῦ, τ. πούς Εὐρ. Ἑκάβ. 1050, Φοίν. 834, κλπ.· (πρβλ. **τυφλόπους**)· χεὶρ αὐτόθι 1699· οὕτω, βάκτρον, τοξεύματα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 744, Ἡρ. Μαιν. 199. **3)** μεταφορ. ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθητηρίων καὶ τῆς διανοίας, τ. ἦτορ Πινδ. Ν. 7. 34· τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ Σοφ. Ο. Τ. 371· τὴν τέχνην ἔφυ τ. αὐτόθι 389. **4)** μεταφορ., τ. ὄλβος Εὐρ. Ἀποσπ. 773· φύσις ἄνευ μαθήσεως τυφλὸν Πλούτ. 2. 2B· τῇ τύχῃ.. ἣν τυφλὴν λοιδοροῦμεν αὐτόθι 98A· τ. ἔδραμε πᾶσα τρόπις Ἀνθ. Π. 9. 289. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, σκοτεινός, ἀόρατος, ἀσαφής, ἄγνωστος, ἄδηλος, ἐλπίδες Αἰσχύλ. Πρ. 250· ἄτη Σοφ. Τρ. 1104· τὸ δ' αὔριον τυφλὸν αἰὲν ἕρπει ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 685· τ. σπιλάδες Ἀνθ. Π. 7. 275· αἱ ἄνευ ἐπιστήμης τυφλαὶ δόξαι Πλάτ. Πολ. 506C· δεσμῶν τ. ἀρχαί, κεκρυμμέναι, Πλουτ. Ἀλέξ. 18· τ. πάνυ καὶ κρύφιον ὁ αὐτ. 2. 983D· ἀσαφὴς καὶ τ. ὑπόνοια αὐτόθι 587C, κλπ. **2)** κεκλεισμένος, ἄνευ ἐξόδου, τοῦ ἐντέρου τυφλόν τι, τὸ intestinum coecum (τὸ τυφλὸν παρὰ Γαληνῷ), Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 20, πρβλ. 26· τ. ὁδοὶ Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.· ἐπὶ ποταμῶν καὶ λιμένων πεφραγμένων δι' ἰλύος ἢ πηλοῦ, Πλουτ. Σύλλ. 20 (ἴδε τὸ ἑπόμ.), πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Καίσ. 58· — τυφλὸς ὄζος, κλάδος ἄνευ ὀφθαλμῶν ἢ «μπουμπουκίων», εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ οἱ δὲ γόνιμοι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 4, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 8· τ. κῦμα, σκοτεινόν, μαῦρον, Ἀνθ. Π. 7, 400., 12. 156· (οὕτω, caecis in undis Οὐεργ.)· τ. μώλωψ, κεκρυμμένον τραῦμα, Πλουτ. Αἰμίλ. 19. **III.** Ἐπίρρ., τυφλῶς ἔχειν πρός τι Πλάτ. Γοργ. 479B· τ. καὶ ἀσκέπτως Ἀντιφ. παρὰ Στοβ. 418· τ. καὶ οὐ γνωρίμως Στράβ. 442. (Τὸ **τυφλὸς** εἶναι ἴσως συγγενὲς τῷ **τύφω**, ἐπὶ τῆς σημασίας ὁμιχλώδης, σκοτεινός, πρβλ. **τῦφος** II, **τυφεδανός**).

τυφλό-στομος, ον, ὁ ἔχων τυφλὸν στόμιον, πεφραγμένον, ἐπὶ ποταμῶν, Στράβ. 183· πρβλ. **τυφλὸς** II. 2· τυφλοστόματα Νείλου Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 160, 17.

τυφλότης, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ τυφλοῦ, Πλάτ. Πολ. 533C, κλπ. **II.** μεταφορ. ἐπὶ τῶν ἀφώνων πραγμάτων, Πλούτ. 2. 738C.

τυφλο-φόρος, ον, ὁ φέρων τυφλὸν ἄνθρωπον·—ἐν τῇ τοῦ Θεοκρ. Σύριγγι (Ἀνθολ. Π. 15. 21) λέγεται ὅτι εἶναι = **τῷ πηροφόρος**, ὁ φέρων πήραν ἢ σάκκον· ἐν παιδιᾷ—ὡς εἰ, ἐπειδὴ τὸ ἐπίθ. **πηρὸς** σημαίνει **τυφλός**, ἄρα καὶ τὸ **τυφλὴ** = **πήρα**.

τυφλόω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τυφλώνω», τινα Ἡρόδ. 4. 2· ὄμμα, ὄψιν Εὐρ. Κύκλ. 470, Φοίν. 764.—Παθ., τυφλώνομαι, γίνομαι τυφλός, Ἡρόδ. 2. 111· τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων Εὐρ. Ἑκ. 1035· τυφλοῦσθαι περί τι Πλάτ. Νόμ. 731E· πρβλ. **τυφλὸς** I. —ἐν Σοφ. Ἀντ. 973, τυφλωθὲν ἕλκος θὰ σημαίνῃ ἕλκος ἐν ᾧ ὑπάρχει τυφλότης, (ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι ἀμφίβ. ἴσως ἡ γνώμη τοῦ Linwood εἶναι ἡ ἀρίστη, καθ' ἣν πρέπει νὰ ἀνταλλάξωσι τὰς θέσεις των αἱ δύο μετοχαὶ ὧδε: ἕλκος ἀραχθὲν . . ὀμμάτων κύκλοις τυφλωθέντων), ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb., ὅστις διατηρεῖ τὴν γραφὴν τῶν Ἀντιγράφων. **2)** μεταφορ., τυφλώνω, ἀμβλύνω, ματαιώνω, Κριτίας παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 54 οὗτοι τετύφλωται μακρὸς μόχθος ἀνδρῶν Πινδ. I. 5 (4). 72· τῶν μελλόντων τετύφλωνται φραδαί, ἡ σοφία εἶναι τυφλὴ ὡς πρὸς τὸ μέλλον, δηλ. ἀνωφελής, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 12. 13, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 47B· τὴν ψυχὴν τυφλωθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 99F, πρβλ. 96C· τ. περὶ τὸν φιλούμενον ὁ φιλῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 731E. **II.** ποιῶ τι τυφλόν, δηλ. ἀποφράττω, κλείω, τὰς διόδους ἀμάξαις Αἰν. Τακτ. 2· τ. ὀφθαλμοὺς ἀμπέλου **Γεωπον.**· τ. τὸν μασθόν, κάμνω τὸν μαστὸν νὰ μὴ δίδῃ πλέον γάλα, Αἰλ. π. Ζ. 3. 39.—Παθ., βλάστησις τυφλουμένη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 7· οὖρα τυφλοῦντα Νικ. Ἀλεξ. 340· ἡ φωνὴ τυφλοῦται Πλούτ. 2. 721B·—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀμφὶ δὲ δοιοὺς εἰκῇ ἐπιφράσσουσα πόρους τυφλώσατο νηδὺς ὑγρῶν τε, βρωτῶν τε, καταπνίγουσα δὲ πνεῦμα ἐντὸς ὑποβρομέει Νικάνδρ. Ἀλεξ. 285.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

τύφλωσις, εως, ἡ, (τυφλόω) τὸ τυφλοῦν, καταποντισμοὺς καὶ τυφλώσεις καὶ τοσαύτας τὸ πλῆθος κακοποιΐας, ὥστε μηδένα πώποτ' ἀπορῆσαι τῶν εἰθισμένων καθ' ἕκαστον τῶν ἐνιαυτῶν εἰσφέρειν εἰς τὸ θέατρον τὰς τότε γεγενημένας συμφορὰς Ἰσοκρ. 258A. **II.** τυφλότης, τοῖσι μελαγχολικοῖσι νουσήμασι, ἐς τάδε ἐπικίνδυνοι αἱ ἀποσκήψιες ἢ ἀπόπληξιν τοῦ σώματος ἢ σπασμόν, ἢ μανίην ἢ τύφλωσιν σημαίνουσιν Ἱππ. Ἀφορ. 1258, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 115· Σόδομα μέν τοι στείρωσις καὶ τύφλωσις ἑρμηνεύεται Φίλων τ. 1, σ. 389, 10.

τυφλωτικός, ή, όν, ὁ τυφλῶν, ὁ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ τύφλωσιν, τυφλωτικὸς ὁ ἥλιος Πέτρου Σικ. Ἱστορ. Μανιχ. σελ. 20, 13.

τυφλώττω, εἶμαι τυφλός, ἐλελήθην τὴν ψυχὴν τυφλώττουσαν περιφέρων Λουκ. Νιγρ. 4, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττικ. 2. 19· περί τι Πολύβ. 2. 61, 12. **2)** εἶμαι ἀσαφής, δυσδιάγνωστος, ἐπὶ γραφῆς, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Φιλοστρ. (Ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **λιμώττω** ἐκ τοῦ **λιμός**. **ὀνειρώττω** ἐκ τοῦ **ὄνειρος**).— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203-206.

τυφλ-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) ὁ τυφλὸς τοὺς ὦπας, τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς, τυφλός, καὶ ἔτι που τυφλῶπες ἀπήμαντοι φορέονται, «τυφλῶπες, οἱ καλούμενοι τυφλῖνοι· οἱ καὶ πατούμενοι ἠρεμοῦσιν» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 492, ἴδε ἐν λέξ. **τυφλίνης**.

τυφο-γέρων, οντος, (τύφω) ἀνόητος καὶ μωρὸς γέρων, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς εἶναι ἐσκοτισμένος καὶ συγκεχυμένος ἐκ τῆς ἡλικίας,

«ξεκουτιασμένος» (πρβλ. **τυφεδανός**),τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος Ἀριστοφ. Νεφ. 908, Λυσιστρ. 335·—ἴσως μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς λέξ. **τυμβογέρων**.

τῡφο-μᾰνής, ές, (τῦφος) μαινόμενος ἐκ τύφου, ὑπερηφανίας, τὸ ἄγαν τυφομανὲς Νικήτ. Χρον. 335C.

τῡφο-μᾰνία, ἡ, μανιώδης ὑπερηφανία, ματαιοφροσύνη, Στωικὴ τις αὕτη τυφομανία Πλούτ. 2. 830B· πρβλ. **τυφωμανία**.

τυφο-πλαστέω, ἐπινοῶ ψεύδη ἐξ ὑπερηφανίας καὶ ματαιοφροσύνης, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **τυφλοπλ-**.

τῦφος, ὁ, (τύφω) καπνός, ἀχλύς, ἀτμός, Ἀνθ. Π. 7. 326. **II**. μεταφορ., ἀλαζονεία, ματαιοφροσύνη (ἐπειδὴ αὕτη ὡς ἀχλὺς ἐπισκοτίζει τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου), τὸν τρόπον μὲν οἶσθά μου ὅτι τῦφος οὐκ ἔνεστιν Ἀντιφάνης ἐν «Προγόνοις» 1, 2, Μένανδρος ἐν «Ἱπποκόμῳ» 1. 7· καθόλου, ἀνοησία, ἀφροσύνη, μωρία, συχνὸν παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Πλουτ. 2. 81C, E, κλπ.· πρβλ. Gataker εἰς Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 2. 17., 6. 13. **2**) νάρκη καὶ λήθαργος ἐκ πυρετοῦ, κτλ., Ἱππ. 553. 6· πρβλ. **τυφώδης**.

τῡφόω, (τῦφος) περιβάλλω διὰ καπνοῦ, πληρῶ καπνοῦ· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον μεταφ., πληρῶ τὴν κεφαλήν τινος τύφου, ἀλαζονείας, ἐπισκοτίζω τὴν διάνοιάν τινος, ἀλαζονείαν καὶ τῦφον ἐμποιῶ (πρβλ. **τῦφος**), Πλούτ. 2. 59A· τ. τινα εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων Ἡρωδιαν. 6. 5·—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ. **τετύφωμαι**, εἶμαι πλήρης τύφου καὶ ἀλαζονείας, εἶμαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ δι' ὑπερηφανίαν, εἶμαι παράφρων (πρβλ. **τυφώδης**), ὦ τετυφωμένε Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 290A· ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι Δημ. 116. 6· οὐ δὴ ποιήσω τοῦτο· οὐχ οὕτω τετύφωμαι ὁ αὐτ. 229. 1, πρβλ. 749· 16· ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ οἴνου, Ἀριστ. Προβλ. 3. 16· μετὰ δοτικ. τρόπου ἢ ὀργάνου, τετυφωμένος τοσαύταις εὐτυχίαις Στράβ. 686· ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς Λουκ. Νεκυομ. 12. (Ὁ Ἁρποκρ. ἑρμηνεύει τὸ **τετύφωμαι** διὰ τοῦ **ἐμβεβρόντημαι**, ὡς εἰ ἡ μανία ἣν σημαίνει τὸ ῥῆμα εἶναι ἀποτέλεσμα τυφῶνος ἤτοι θυέλλης μετὰ βροντῶν).

τύφω [ῡ], ἀόρ. **ἔθυψα**, Ἡσύχ., Σουΐδ.· πρκμ. **τέθῡφα**, Κρώβυλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1, (κατὰ Meineke ἀντὶ **τέθαφε**).—Παθ. μέλλ. **τῠφήσομαι** (ἐκ-) Μένανδρ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 4· ἀόρ. **ἐτύφην** (ἐπ-) Ἀριστοφ. Λυσ. 221· πρκμ. **τέθυμμαι** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 186, (ἐπι-) Πλάτ. Φαῖδρ. 230A. (Ἐκ τῆς √ΤΥΦ ἢ ΘΥΦ (ἥτις φαίνεται οὖσα ἐκτεταμένος τύπος τῆς √ΘΥ, **θύω**) παράγονται αἱ λέξεις **τῦφ-ος, τυφ-ῶν, τυφ-ώς, τυφ-εδών, τυφ-εδανός**, ἴσως δὲ καὶ τὸ **τυφ-λός**· πρβλ. Σανσκρ. dhûp, dhûp-ayâmi (fumigo), dhûp-as (thus)· Μέσ. Γερμ. dimpf-en (dampfen, καπνίζω).) Ἐγείρω καπνόν, μετὰ συστοιχ. αἰτ., καπνὸν τύφειν Ἡρόδ. 4. 196·—ἀπολ., καπνίζω, κηκὶς .. ἔτυφε κἀνέπτυε Σοφ. Ἀντ. 1009. **II**. μεταβ., καπνίζω τι, διὰ καπνοῦ περιβάλλω, τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ (ἐξυπακ. **τοὺς σφῆκας**), «καίων δίωκε» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 457. — Παθητ., [μέλισσαι] καπνῷ τυφόμεναι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 134. **2**) μεταφορ., καπνῷ τύφω πόλιν, γεμίζω τὴν πόλιν μὲ καπνόν, «ζαλίζω», μωραίνω τοὺς κατοίκους, Ἀριστοφ. Σφ. 1079· πρβλ. **ὑφάπτω** παρὰ Δημ. 977. 7, ἔνθα φαίνεται ὅτι τὸ ὑφάπτειν ἐν μεταλλείῳ ἐτιμωρεῖτο ὡς ἀδίκημα. **3**) καταστρέφω ἐν καπνῷ, καίω δι' ἡσύχου καὶ καπνίζοντος πυρός, βραδέως καὶ κατ' ὀλίγον καίω, τύφετ' ὤ, καίετ' ὤ τὸν Αἴτνας μηλονόμον Εὐρ. Κύκλ. 659· τ. τὸν χόρτον Διόδ. 3. 29· μεταφ., Κρώβυλ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., καπνίζω, καίομαι διὰ βραδέος πυρός, «κρυφοκαίομαι», τύφεται Ἴλιον Εὐρ. Τρῳ. 146, πρβλ. Βάκχ. 8· [χθὼν] καπνῷ κατερείπεται τυφομένα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 478· τυφέσθω Κύκλωψ ὁ αὐτ. ἐν Κύκλωπ. 655·—μεταφ., τυφόμενος πόλεμος, ὑποκαιόμενος, ἀλλὰ μήπω ἀρξάμενος, Πλουτ. Σύλλ. 6· τεθυμμένος ὠμῇ ξὺν ὀργῇ Αἰσχύλ. Ἱκ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως ἐπὶ ὑποκρυπτομένου ἔρωτος, πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ Ἀνθ. Π. 12. 63, πρβλ. 92· πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον 5. 124· δύσμορε, τυφομένη 131· καὶ πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ' ἐνὶ κραδίῃ 11. 41· — πρβλ. **ἐπιτύφομαι**.

τῡφώδης, ες, [εἶδος] ὅμοιος καπνῷ· **II**. μεταφ., ἐπὶ τῶν πυρεσσόντων, παραληρῶν, Ἱππ. 1120D, κ. ἀλλ.·— ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ, «τυφοειδής», ὁ αὐτ. 1046C, Γαλην.

Τῡφωεύς, έως, Ἐπικ. **έος**, ὁ· συνηρ. **Τῡφώς**, Πίνδ., Αἰσχύλ., γεν. **Τυφῶ** Αἰσχύλ. Θήβ. 517, Ἀριστοφ. Νεφ. 336· αἰτ. **Τυφῶ** Ἡρόδ. 3. 5, Ἀριστοφ. Ἱππ. 511·—γίγας τις ὃν ἔθαψεν ὁ Ζεὺς ἐν Κιλικίᾳ ὑπὸ τὴν γῆν τῶν Ἀρίμων (εἰν Ἀρίμοις), ὅπερ ὁ Οὐεργίλιος ἔτρεψεν εἰς Inarime, Αἰνειὰς 9. 716), Ἰλ. Β. 782· ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ταρτάρου, Ἡσ. Θ. 821· ἀλλ' ὁ Πίνδ. θέτει αὐτὸν ὑπὸ τὴν Αἴτνην, εἰς αὐτὸν ἀποδίδων τὰς ἐκρήξεις τοῦ ἡφαιστείου, πρβλ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 5. 347·—φαίνεται ὅτι ὁ Τυφωεὺς ἦτο τύπος τῶν ἡφαιστειωδῶν ἐνεργειῶν καθόλου, ἴδε Böckh Expl. Pind. P. 1. 13 (31)· πρβλ. **τυφώς, Τυφῶν**. [ῡ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι, ῡ δὲ ἐν ταῖς δισυλλάβοις, πρβλ. **Τυφῶν**].

τῡφω-μανία, ἡ, μετὰ ληθάργου καὶ παραληρημάτων μανία, «μικτόν τι ἐκ φρενίτιδος καὶ ληθάργου πάθημα» Γαλην. Ἱπποκράτους Γλωσσῶν Ἐξήγησις σ. 582, Ἱππ. 1122H, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 698· μεταφορ., Στωϊκή τις αὕτη τυφομανία Πλούτ. 2. 830B· συνιζῶν ὅτι σοι τὴν τυφομανίαν ἡ πραότης ἐξέκαυσεν Θεοφύλ. Βουλγαρ. τ. 3, σ. 584B.

Τῡφῶν, **ῶνος**, ὁ, Πίνδ., κλπ.· Ἐπικ. **Τῡφάων, ονος**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 306, 352, Ἡσ. Θ. 307· γεν. **Τυφάωνος**, Ὀππ. Ἁλ. 5. 217 — οὗτος παρίσταται ὑπὸ τοῦ Ἡσ. ὡς υἱὸς τοῦ Τυφωέως καὶ πατὴρ τῶν ἀνέμων, πρβλ. Θεογ. 306 πρὸς στίχ. 867· τῆς Ἥρας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 306· ἀλλὰ παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς ὁ Τυφῶν καὶ ὁ Τυφὼς φαίνεται ὅτι συνεχέοντο, πρβλ. Πινδ. Ο. 4. 12, Ἀποσπ. 93 πρὸς Π. 1. 81., 8. 21., Αἰσχύλ. Πρ. 370 πρὸς Θήβ. 493, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 230A. **II**. ὡς προσηγορικὸν ὄνομα, = **τυφὼς** II, κλύδων, θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος, Ἀναξαγ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 592, Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 34, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 6 καὶ 8, περὶ Κόσμ. 4, 19. **2**) = **τῦφος** II, Πλούτ. 2, 1119C. **3**) εἶδος κομήτου, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν 4. 73, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 406. [ῡ ἐν τῷ δισυλλάβῳ τύπῳ **Τυφῶν**, ῠ ἐν τῷ τρισυλλάβῳ **Τυφάων**, ἀλλὰ ῡ ἐν τῇ σπανίᾳ γεν. **Τυφάωνος**· ᾱ ἐν τῇ καταλήξει —**αων**, ὡς ἐν τῷ **Ποσειδάων**].

Τῡφωνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τυφῶνα ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 421C. **II**. (τυφῶν II) θυελλώδης, ἄνεμος τυφωνικὸς ὁ καλούμενος εὐροκλύδων Πράξ. Ἀποστ. κζ', 14· ὅσοι δὲ τῶν ἀνέμων κατὰ ῥῆξιν γίνονται νέφους, εἰ μὲν καὶ ἀνάλυσιν τοῦ πάχους ποιοῖντο πρὸς ἑαυτούς, τυφωνικοὶ ὀνομάζονται Νικηφ. Βλεμμίδ. Ἐπιτομ. Φυσ. 138C.

Τυφώνιος, α, ον, «Τυφώνια πνεύματα μανίαν ἐμποιεῖ ἐμπεσόντα» Ἀν. Βεκ. 308, 10 ἐν λέξ. **τετύφωμαι**· Ἐπικ. **Τυφαόνιος**, Καυκάσου ἐν κνημοῖσι, Τυφαονίη ὅθι πέτρα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1210, Νόνν.· **Τυφώνειος** Φωτ. Βιβλιοθ. 335. 40, Σουΐδ.· θηλ. **Τυφαονίς, ίδος**, Νόνν. **2**) **Τυφώνιοι** ἐκαλοῦντο ἄνθρωποι καιόμενοι κατά τινας περιστάσεις ἐν Αἰγύπτῳ, Μανέθ. παρὰ Πλουτ. 2. 380E· ὡσαύτως ἀναίσθητοι, μωροὶ ἄνθρωποι, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1076.

τῡφωνο-ειδῶς, ἐπίρρημ. κατὰ τρόπον ὅμοιον ἀνεμοστροβίλῳ, κατὰ τὸν τρόπον θυέλλης, τὸ ἐκτεφρωθὲν τῆς γῆς μετεωρισμὸν λαβὸν κατασκῆψαι πάλιν τυφωνοειδῶς εἰς τὴν νῆσον Στράβ. 248.

Τῡφώς, **ῶ**, ὁ, συνηρ. ἀντὶ **Τῡφωεύς**, ὃ ἴδε. **II**. ὡς προσηγορ. **τῡφώς**, γεν. **τυφῶ** Αἰσχύλ. Ἀγ. 656, Ἱκέτ. 560, δοτ. **τυφῷ** Ἀριστοφ. Λυσ. 974 (ἀλλὰ μεταγενέστ. ἐχρῶντο τῷ τύπῳ **τυφῶν**, **ῶνος**, ἴδε ἐν λέξ. II)· — μανιώδης ἀνεμοστρόβιλος ὁρμῶν ἀπὸ τῆς γῆς μετὰ δίνης κονιορτοῦ, θύελλα, ἴσως ἐπειδὴ ἐνομίζετο ὡς ἔργον τοῦ Τυφωέως, Ἀλκαῖ. 65, Αἰσχύλ. καὶ Ἀριστοφ. ἔνθ. ἀνωτ., Σοφ. Ἀντ. 418.

τύφωσις, ἡ, ματαιοφροσύνη μωρὰ καὶ ἀνόητος, Τζέτζου Ἱστ. 10. 571.

τυχάδιον [ᾰ], τό, μεταγεν. ὑποκορ. τοῦ **τύχη**, Εὐστ. 1552. 31, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 74.

τῠχάζομαι, = **στοχάζομαι, τυγχάνω**. «τυχασάμενον, στοχασάμενον» Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. 362, ἔνθα: τυχεσσάμενον·—«τυχάζεσθαι· στοχάζεσθαι» Ἡσύχ.

Τῠχαῖον, τό, (**Τύχη**), ναὸς τῆς **Τύχης**, τὸν τὸ Τυχαῖον κατασκευάσαντα Συλλ. Ἐπιγρ. 2024· ἱερὸν πάλαι τοῖς δαίμοσιν ἀνειμένον, Τυχαῖον τοῖς ἐπιχωρίοις ὠνόμαστο Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 16, σ. 271. 8.

τῠχαῖος, **α, ον**, (τύχη) ὡς καὶ νῦν, κατὰ τύχην, Πλουτ. Νουμ. 10., 2, 878C· τὰ τυχαῖα, τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα, Συνέσ. 166B·— Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, **-ως**, κατὰ τύχην, Ἀνθ. Π. 12. 222, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 9, 2. **II**. συνήθης, κοινός, ὡς τὸ ὁ τυχών, Εὐστ. Πονημ. 83. 49.

τῠχεῖον, τό, (τύχη) παρὰ Βυζαντ., ναὸς τοῦ προστάτου τῆς πόλεως δαίμονος, τοῦ Genius urbis ἢ loci, Bast. Ep. Cr. σ. 55. **2**) **τυχεῖα**, τά, ἑορτή τις ἐν Λαμψάκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3644.

τύχη [ῠ], ἡ, Βοιωτ. **τούχα** Keil. Ἐπιγρ. 1· (περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε **τίκτω**)· — τὸ ἀγαθόν, οὗ ἀξιοῦταί τις διὰ τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν, καλὴ τύχη, εὐτυχία, ἐπιτυχία, Λατ. fortuna, δὸς ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε Ὕμν. Ὁμ. 10. 5· μοῦνον ἀνδρὶ γένοιτο τ. Θέογν. 130· Ζεῦ, δίδοι τύχαν Πινδ. Ο. 13. 165· εἰ ἡ τ. ἐπίσποιτό τινι Ἡρόδ. 7. 10, πρβλ. 1. 32· ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 1. 124· τ. μόνον προσείη Ἀριστοφ. Ὄρν. 1315· σὺν τύχῃ Πινδ. Ν. 5. 88, Σοφ. Φ. 775· σὺν τ. τινὶ Αἰσχύλ. Χο. 38, πρβλ. Θήβ. 472, Εὐρ. Ἠλ. 588· ὡσαύτως, τύχᾳ μολεῖν Πινδ. Ν. 10. 47·— πληρέστερον, τύχᾳ δαίμονος, τύχᾳ θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Ο. 8. 88, Π. 8. 75· σὺν θεοῦ τύχᾳ, σὺν Χαρίτων τ. ὁ αὐτ. ἐν Ν. 6. 41., 4. 12· καὶ ἐν τῇ κοινῇ φράσει οὕτω, θείᾳ τύχῃ, Λατ. divinitus, Ἡρόδ. 1. 126., 4. 153, κ. ἀλ.· ἐκ θείας τ. Σοφ. Φ. 1317· ἐὰν θεία τις ξυμβῇ τ. Πλάτ. Πολ. 592A·— ἐντεῦθεν ἡ **Τύχη** ἐθεοποιήθη ὡς ἡ παρὰ Λατίνοις Fortuna, Τύχη Σώτειρα Πινδ. Ο. 12. 3· Τ. Σωτὴρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 664, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 80, 1080· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐπεκράτησεν ἐπὶ πολύ, καθότι

ἀκολούθως ἡ φράσις Τύχη τυφλὴ κατέστη κοινοτάτη, Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 3. 154. **II**. καθόλου, τύχη καὶ ἡ ἢ κακή, — ὅπερ ὁρίζεται ἐκ τῶν συμφραζομένων, Ἀρχίλ. 14, Σιμων. 97, Ἡρόδ., κτλ.· τῆς τύχης εὖ μετεστεώσης Ἡρόδ. 1. 118· τὸ τῆς τ. Εὐρ. Ἄλκ. 785· τὰ τῆς τ. Σοφ. Ο. Τ. 977, Δημ., κτλ.· ἡ παροῦσα τ., ἡ παροῦσα κατάστασις, Αἰσχύλ. Πρ. 375, Θουκ. κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ. αἱ παρεοῦσαι τ. Ἡρόδ. 7. 236, Ἰσοκρ., κτλ.· αἱ παρεστῶσαι τ. Εὐρ. Ὀρ. 1024· αἱ ἀμφότεραι τύχαι Λιβάν 1. 357. **2**) σπανίως ἐπὶ κακῆς τύχης ἢ δυστυχίας, ἣν χρήσωνται τύχῃ, ὅ ἐστιν ἂν φονευθῶσιν, Εὐρ. Ἡρακλ. 714, πρβλ. Ἑκ. 786, Ἀνδοκ. 16. 3· τύχῃ, κατὰ κακὴν τύχην, ἀντίθετ. τῷ **ἀδικίᾳ**. Ἀντιφῶν 141. 21· τῷ **προνοίᾳ**, ὁ αὐτ. 130. 4· ἡ τ. τοῦ ἄρξαντος, τὸ δυστύχημα ἀποδίδοται εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἔκαμεν ἀρχὴν τῆς ταραχῆς ἢ συγκρούσεως, ὁ αὐτ. 128. 43.
3) τὸ εἶδος τῆς τύχης συχνάκις ὁρίζεται δι' ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ, ἡ ἀναγκαία τ. = ἀνάγκη, Σοφ. Αἴ. 485, 803, κτλ.· ἀναγκαῖαι τ. Εὐρ. Ι. Α. 511· δούλειος τ. Πινδ. Ἀποσπ. 244· τ. παλίγκοτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 571, κλπ.· ἐπὶ τύχῃσι χρηστῇσι Ἡρόδ. 1. 119· ἐπ' εὐμενεῖ τ. Πινδ. Ο. 14. 23· μετὰ τύχης εὐμενοῦς Πλάτ. Νόμ. 813Α· μάκαρι σὺν τύχῃ Ἀριστοφ. Ὄ ν. 1723. **6**) τοῦτο ἦν κοινότατον ἐν τῇ Ἀττ. φράσει ἀγαθὴ τ. ἢ ἡ ἀγ. τ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 755· Ἀριστοφ. Εἰρ. 360, Δημ. 1487. 4, κλπ.· πολλὴ ἀγ. τ. Πλάτ. Νόμ. 640D· σύνηθες ἐν προσευχαῖς καὶ ἐπὶ εὐχῆς, εὐχώμεσθα Διὶ .. θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι Σόλων 29· θεὸς τ. ἀγαθὰν (ἐξυπακ. δότω) συχν. ἐν Δελφ. Ἐπιγραφαῖς· ἀλλὰ συνηθέστατον κατὰ δοτ. ἀγαθῇ τύχῃ, «μὲ τὸ καλό», Λατ. quod bene vortat, ἀλλ' ἴωμεν ἀγαθῇ τ. Πλάτ. Νόμ. 625C· ταῦτα ποιεῖτε ἀγ. τ. Δημ. 33. 14· οὕτω, τύχῃ ἀγαθῇ Ἀνδοκ. 16. 6, Πλάτ. Συμπ. 177E, κλπ.· καὶ παρὰ τοῖς κωμικ. ποιηταῖς μετὰ κράσεως, ἡγοῦ δή σὺ νῷν τύχἀγαθῇ Ἀριστοφ. Ὄρν. 675, πρβλ. 435, Ἐκκλ. 131, Νικόστρατος ἐν «Πανδρόσῳ» 2, ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σελ. 546-547· — ἡ τυπικὴ αὕτη φράσις παρελαμβάνετο καὶ εἰς συνθήκας καὶ εἰς ἄλλα δημόσια ἔγγραφα, ὡς τὸ Λατιν. quod felix faustumque sit· Λάχης εἶπε, τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων ποιεῖσθαι τὴν ἐκεχειρίαν Ψήφισμα παρὰ Θουκ. 4 118, Stal b. εἰς Πλάτ. Κρίτωνα 44D —οὕτω καὶ ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ Ἀριστοφ. Σφ. 869, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 757E· μετ' ἀγαθῆς τύχης ὁ αὐτ. 813Α· τύχῃ ἀμείνονι, ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις αὐτόθι 856E, 878Α· μάκαρι σὺν τ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1722. **4**) Ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: τύχῃ, κατὰ τύχην, τυχαίως, Λατ. forte, forte fortuna, Σοφ. Ἀντ. 1182, Φ 546, Θουκ., κλπ.· ἀντίθετ. τῷ φύσει, Πλάτ. Πρωτ. 323D· ἀπὸ τύχης Λυσί. 162. 22, Ἀριστ. Ρητ. 1. 10, 7· ἀπὸ τ. ἀπροσδοκήτου Πλάτ. Νόμ. 920D· — ἐκ τύχης ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ 265C, Πολ. 499B, κλπ.· ἔκ τινος τ. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 25E· διὰ τύχην Ἰσοκρ. 67E, 197E, κλπ.· δίκαιος οὐδεὶς ἀπὸ τύχης οὐδὲ διὰ τὴν τύχην Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 10· — κατὰ τύχην Θουκ. 3. 49, Ξεν. Ἑλλην. 3. 4, 13, κλπ.· κατὰ τύχας Πλάτ. Νόμ. 732C. **III**. τύχη, «κλῆρος», μοῖρα, ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας συνήθως συνάπτεται τὸ ἄρθρον, ἀντωνυμία τις, ἤ τι ἐπίθετον, οἷον εὐκλεὴς ἁ τύχα Σιμωνίδης 5 (9)· τίς τ. ἐχθίων τῆσδε; Αἰσχύλ. Πέρσ. 438 ἥδε τ. Σοφ. Φ. 1098· οὐκ ἐν τύχῃ γίγνεταί σφισι, δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τύχης, Θουκ. 4. 73· τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ τυχεῖν .. ! Λατ. O infortunium! τί ἀτυχία, νὰ τύχω .. ! Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3· — οὕτω συχν. ἐν τῷ πληθ., Πίνδ., Ἡρόδ, Ἀττ.· ὁ πόλεμος φιλεῖ ἐς τύχας περιίστασθαι, νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τύχης, Θουκ. 1. 78, πρβλ 69· τύχαι ὑμέτεραι, αἱ ἰδικαί σας τύχαι, Πινδ. Π. 8 103 ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ευστυχημάτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 106, 182, 208, 302, κλπ.· πρβλ. Seidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 364· οὐκ ἔχουσιν αἱ τ. φρένας Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 43. **2**) ἀβέβαιον ἀποτέλεσμα· ἀόριστος ἔκβασις, ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχει, τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος Σοφ. Τραχ. 724· ἄναξ, ποθοῦντι προὐφάνης, καί σοι θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1506.

τύχη Εὔριπος, παροιμία, ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων» Σουΐδ.

τῠχηρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων τύχην, κοινῶς «τυχερός»· Αἰσχύλ. Ἀγ. 464, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11,1. — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Ἀριστοφ Ἀχ. 250, Θεσμ. 305. **2**) κατὰ τύχην, τυχαῖος, πάθη Διον. Ἀλ. 7. 68· τὰ τυχηρὰ ἀγαθά, τὰ τῆς τύχης ἀγαθά, Πλουτ. 2. 6Α, κλπ.· οὕτω, τὰ τυχηρὰ αὐτόθι 35Α, κλπ.· ἢ τὸ τυχηρὸν αὐτόθι 23E.

τῠχικός, ή, όν, ὁ κατὰ τύχην συμβαίνων, τυχαῖος, αἰτία Διογ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 137D· σύμπτωμα Πολύβ. 9. 6, 5. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, τυχικῶς πως συνέβη τὸν Ἄτταλον ποιήσασθαι τοὺς λόγους ὁ αὐτ. 28. 7, 1, κλπ.

τῠχῐμαίως, Ἐπίρρ., κατὰ τύχην, Γλωσσ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 558.

Τῠχίος, ὁ, ἀρσ. κύριον ὄνομα, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων τι (ἐκ τοῦ **τεύχω**, διότι κατασκεύαζεν ἀσπίδας, σάκος .. χάλκεον ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων Ἰλ. Η. 220).

τῠχόν, Ἐπίρρ., ἴδε **τυγχάνω** Β. III. 2.

τῠχόντως, Ἐπίρρ., μετοχ. ἀορ. β' τοῦ **τυγχάνω**, κατὰ τύχην, τυχαίως, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 4. 3, 22, π. Ζ. Γεν. 4. 4, 11. — Ἴδε Κοντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 253.

τύχος, ὁ, (τεύχω) = **τύκος**, Θέογν. 24.

Τύχων, [ῠ], **ωνος**, ὁ, (τύχη) ὁ θεὸς τῆς τύχης, ὡς **Τύχη**, ἡ θεά, Στράβ. 588, ὅστις φαίνεται ὅτι σχετίζει αὐτὸν πρὸς τὸν Πρίαπον, οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαπον, ἀλλ' ἔοικε τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ καὶ κονισάλῳ καὶ Τύχωνι καὶ τοῖς τοιούτοις Διόδ. 4. 6· ὅθεν τινὲς παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **τεύχω**, ὁ ποιῶν, δημιουργῶν, πρβλ. Wessel. ἐν τόπῳ.· — ἀλλ' ἕτεροι σχετίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὸν **Ἑρμῆν**, Κλήμ. Ἀλεξ. 80. Παρά τε τῷ Διοδώρῳ καὶ τῷ Κλήμεντι τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **Τύφωνα**.

τύψις, **εως**, ἡ, κτύπημα, δάκρυα καὶ τ. προσώπων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 17. **2**) = **τύμμα**, Νικ. Θηρ. 921. 933.

τῷ, δοτικ. ἑνικ. τοῦ οὐδετ. ἄρθρου **τό**, ἐν χρήσει ἀπολ., ὅθεν, διὰ τοῦτο, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἐπὶ τούτῳ, Ὅμ.· ἴδε **ὁ**. **ἡ**, **τό**, Β. VIII. 3. **II**. **τῷ**; ἀντὶ **τίνι**; δοτικ. ἑνικ. τοῦ **τίς**; ἀλλά. **2**) **τῳ**, ἐγκλ. ἀντὶ **τινι**, δοτικ. ἑνικ. τῆς ἀορίστου ἀντωνυμίας **τις**.

τὤγαλμα, κατ' Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἄγαλμα, Ἡρόδοτος 2. 42, 141.

τωθάζω, Δωρικ. **τωθάσδω**· μέλλ. **τωθάσομαι** Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 290Α (**τωθάσω** Ἀριστοφ. Σφ. 1362 εἶναι ἀόρ. ὑποτακτ.)· ἀόρ. **ἐτώθασα**, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. Ρητορ. 2. 4, 13, (ἐπ-) Ἱππ 1281. 15· **ἐτώθαξα** Τζέτζ. Ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, σκώπτω, μυκτηρίζω, τινὰ Ἡρόδ. 2. 60, Ἀριστοφ. Σφ. 1362, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· πολλὰ τ. τινὰ Θεόκρ. 16 9. — Παθ., μυκτηρίζομαι, χλευάζομαι, Πλάτ. Πολ. 474Α. **2**) ἀπολ., ἐμπαίζω, χλευάζω, Ἀριστοφ. Σφ. 1368, Ἀριστ. Ρητορ. ἔνθ' ἀνωτ. — Ὡς παράδειγμα τοῦ **τωθάζειν** οἱ παλαιοὶ μνημονεύουσι τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Ἐμπεδοκλέους ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 21, ὃ ἴδε. — Καθ' Ἡσύχ.: «τωθάζει· χλευάζει, μετὰ κενοδοξίας σκώπτει. ἐρεθίζει. κατακαυχᾶται. λοιδορεῖ. θωπεύει. κακολογεῖ».

τωθασμός, ὁ, ἐμπαιγμός, μυκτηρισμός, ἐπιμελὲς ἔστω τοῖς ἄρχουσι μηθὲν μήτε ἄγαλμα μήτε γραφὴν εἶναι τοιούτων πράξεων (δηλ. ἀσχημόνων) μίμησιν, εἰ μὴ παρά τισι θεοῖς τοιούτοις οἷς καὶ τὸν τωθασμὸν ἀποδίδωσιν ὁ νόμος Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17,10, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Ἀδάμ**

τωθαστής, **οῦ**, ὁ, ὁ τωθάζων, περιπαίζων, χλευαστής, Πολυδ. Ϛ', 29. 123, Θ', 149, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κόβαλος καὶ κομψόν**.

τωθαστικός, ή, όν, ἐμπαίζων, χλευαστικός, ἐμπαικτικός, οὐ μόνον ἐκ τῆς ἐναγωνίου τε καὶ κατεσπουδασμένης ὀρχήσεως τῶν χορῶν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς κερτόμου καὶ τωθαστικῆς Διον. Ἀλ. 7. 72· ἐπὶ προσώπων, Πολυδ. Ε', 161. — Ἐπίρρ., **-κῶς**, Διογ. Λ. 4. 2, κλπ.

τωθεία, ἡ, = **τωθασμός**, Διον. Ἀλεξ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 782C.

τὠληθές, κατ' Ἰωνικὴν κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἀληθές, Ἡρόδοτ. 6. 69.

τῶνδεων, Αἰολικὸν ἀντὶ **τῶνδε** (πρβλ. **τοῖσδεσσι**), Ἀλκαῖος 123.

τωνὶ = **τοῦδε**, τωνὶ τῶ ἐπιζαμίω, τοῦδε τοῦ ἐπιζημίου, Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et. F. 140. e.

τῶπιν· «μέτρον δεκαχοίνικον» Ἡσύχ.

τὠπό, **τὠποβαῖνον**, κατ' Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἀπό, τὸ ἀποβαῖνον, Ἡρόδ. 1. 99., 2. 82.

τῷ ῥα· διὸ δή» Ἡσύχ.

τὠργείου, κατὰ Δωρικ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ Ἀργείου, Πινδ. Ι. 2. 15.

τὠρχαῖον, κατ' Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ τὸ ἀρχαῖον, Ἡρόδ. 1. 173.

τώς, δεικτικὸν ἐπίρρ. = **ὥς**, **οὕτως**, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ ἐρωτημ. **πῶς**, καὶ πρὸς τὸ ἀναφορ. **ὡς**, τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα Ἰλ. Γ. 415· τὼς μὲν ἔην μαλακός, λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος ὥς Ὀδ. Τ. 234, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 219, 478· τὼς γάρ οἱ φρασάτην Θεογ 892, Παρμεν. 76· ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλ. ἐν Θήβ. 484, 637, ἐν Ἱκέτ. 69, 670, 691 ἅπαξ παρὰ Σοφοκλ. (Αἴ. 841, νόθον χωρίον)· οὐδαμοῦ παρ' Εὐρ π. **II**. Δωρικ. = **οὗ**, ὅπου, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 1

τὠτρεκές, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ ἀτρεκές**, νῦν δὲ τὠτρεκὲς ἐφρασάμαν Ἀνθ. Π. 7. 428, 12.

τὠὔλιον, κατὰ Δωρικ. κρᾶσιν ἀντὶ **τὸ αὔλιον**, ποτὶ τὠὔλιον Θεόκρ. 11. 12.

τὼ τό· «ἐντεῦθεν (τωτῶ ἢ τῶσα)» Ἡσύχ.

τωὐτό, (οὐχὶ **τωῦτο** ἢ **τὠυτό**), γεν. **τωὐτοῦ**, δοτικ. **τωὐτῷ**, κατὰ Ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ τὸ αὐτό, κτλ.

Υ

Υ, υ, τό, ἄκλιτ., εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητ. υ' = 400, ἀλλὰ ,υ = 400,000. Καλεῖται δὲ τὸ ῦ ὑ ὑπὸ τοῦ Πλάτ. ἐν Κρατ. 393D, ὑπὸ τοῦ Καλλίου παρ' Ἀθην. 453D, τὸ δὲ ὄνομα **ὖ ψιλὸν** ὀφείλεται εἰς τοὺς γραμματικούς. Ἐδόθη δὲ πιθανῶς ὅπως δειχθῇ ἡ ἐν τῇ προφορᾷ μεταβολὴ ἣν τὸ γράμμα τοῦτο ὑπέστη. Ἡ ἀρχικὴ αὐτοῦ προφορὰ φαίνεται ὅτι ἦτο ἀκριβῶς οἵα καὶ ἡ τοῦ **ου**, ὡς ἡ τοῦ Γερμαν. u = Ἀγγλ. oo, διετηρήθη δὲ αὕτη παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, ὥστε ἐν μεταγεν. χρόνοις, ὅτε ἡ προφορὰ τοῦ γράμματος ἐλεπτύνθη καὶ κατέστη ὡς ἡ τοῦ Γερμ. ü ἢ τοῦ Γαλλικ. u, αἱ λέξεις **τύχη**, **ἀσυλία**, **σύνδικος**, φέρονται ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφαῖς **τούχη**, **ἀσουλία**, **σούνδικη**, Keil Inscrr. Boeot. I, III, κτλ. Παρ' ἡμῖν τὸ υ προφέρεται ἀκριβῶς ὡς τὸ **ι**. Τὸ Ἑλληνικὸν υ ὡς τὸ Λατ. v ἀρχικῶς ἦτο καὶ φωνῆεν (u) καὶ ἡμίφω ον (v), ἴδε κατωτ. II. **I.** ἐναλλαγαὶ τοῦ φωνήεντος υ μετ' ἄλλων φωνηέντων, κυρίως ἐν ταῖς Αἰολ. διαλέκτοις: **1)** Αἰολ. ἀντὶ ο, οἷον **ὄνυμα στύμα ὔρνις ὔμοιος μύγις** ἀντὶ **ὄνομα στόμα ὄρνις ὅμοιος μόγις**, Koen εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου σελ. 534 κἑξ.· ὡσαύτως **ἀπύ**, **ἄλλυ** ἀντὶ **ἀπό**, **ἄλλο**, **πίσυρες** ἀντὶ **πέτορες (τέσσαρες)**, κτλ., πρβλ. **νύξ**, Λατ. nox· — τὸ υ τοῦτο παρέμεινεν ἔν τισι τῶν συνθέτων, **ἀνώνυμος**, **νώνυμνος**, **συνώνυμος**· — τὴν ἀντίστροφον μεταβολὴν τοῦ **πρύτανις** εἰς **πρότανις**, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2166. 31, ἀμφισβητεῖ ὁ Ahrens. **2)** ἀντὶ ᾰ, οἷον **σύρξ** ἀντὶ **σάρξ**, **κατύ** ἀντὶ **κατά**, πρβλ. **νὺξ** = Σανσκρ. naktis, **ὄνυξ** = Σανσκρ. nakhas· — τἀνάπαλιν, **γυνὴ** εἶναι **βανὰ** παρὰ Βοιωτοῖς. **3)** ἀντὶ τοῦ **ι**, πρβλ. **φύω** πρὸς τὰς λέξ **φῖτυ φιτύω**, Buttm. Λεξίλ. ἐν λέξ. **ὑπερφίαλος** 7· πρβλ. ὡσαύτως **μόλυβδος μόλιβος**, **δρῦς δρία**, **σῦς σίαλος**, **θυιὰς θίασος**, Λατ. lubet libet· — οὕτω καὶ ἡ δίφθογγος **ου** ἐτράπη εἰς **οι** Αἰολ., οἷον **Μοῖσα** ἀντὶ **Μοῦσα**, **λέγοισα** ἀντὶ **λέγουσα**, καὶ οὕτως ἐνίοτε ἐν τῇ αἰτιατ. πληθ. τοῦ ἀρσεν. τῶν δευτεροκλίτων, Γρηγορ. Κορίνθου Αἰολ. Διάλ. 50· ἀλλὰ τούτων παραδείγματα εἶναι σπάνια, Koen σελ. 618. **4)** Λακων., ῦ ἀντὶ **οι**, ὡς **θύναρχος**, **θυναρμόστρια** ἀντὶ **θοιν**-· οὕτω Βοιωτ. **Ϝυκία** ἀντὶ **οἰκία**, **τῦς πολεμάρχυς** ἀντὶ **τοῖς πολεμάρχοις**, Keil Inscrr. III. 24, πρβλ. **κοινὸς ξυνός**, **κοίρανος κύριος**. **5)** Βοιωτ. ῦ ἀντὶ **ω**, οἷον **χελύνη** ἀντὶ **χελώνη**, **τέκτυν** ἀντὶ **τέκτων**, Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 586· — ὡσαύτως ἀντὶ **ῳ** ἐν τῇ δοτ., **αὐτῦ** ἀντὶ **αὐτῷ**, Keil Inscrr. 1· **τῦ δάμυ** ἀντὶ **τῷ δήμῳ** Συλλ. Ἐπιγρ. 1562 κἑξ. **II.** τὸ υ ὡς ἡμίφωνον παρίστανε τὸ ἀρχαῖον γράμμα δίγαμμα ἢ vau (Ϝ), σπανίως ἐν ἀρχῇ λέξεως, ἴδε Curt. Gr. Et. σελ. 550· ἀλλὰ συχνάκις ἐν τῷ μέσῳ· — ἐνίοτε ἀπετέλει τὴν δίφθογγον **αυ**, οἷον **αὐέρυσαν** ἀντὶ **ἀνϜέρυσαν** (ἴδε **αὐερύω** II), **αὐίαχοι** ἀντὶ **ἀνϜίαχοι**, **αὐάτα** (Πινδ.) ἀντὶ **ἀϜάτα** (ἄτη), **καλαῦροψ** ἀντὶ **καλάϜροψ**, **ταλαύρινος** ἀντὶ **ταλάϜρινος**, **ταναύποδες** ἀντὶ **τανaϜόποδες**· ἄλλοτε ἐσχημάτισε τὴν δίφθογγον **ευ**, ὡς, **εὔαδεν** ἀντὶ **ἔϜαδεν**, **εὔληρα**, **λεύω**· ἄλλοτε τὴν δίφθογγον **ου**, οἷον **βοῦς** (πρβλ. Λατιν. bos, bov-is), **ἀκούω** (πρβλ. **ἀκοϜή**), **ἄρουρα** (πρβλ. **ἀρόϜω**), κτλ. — Ἐντεῦθεν οἱ Λατῖνοι τὸ ἑαυτῶν v μετέγραφον Ἑλληνιστὶ **ου**, οἷον **Οὐάρρων** (Varro), παρὰ μεταγεν. Ἕλλησι διὰ τοῦ **β**, **Βάρρων**. — Περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ γράμματος τούτου καθόλου, ἴδε τὴν Βάσανον περὶ τῆς Ἑλλ. Προφορᾶς τοῦ Θ. Παπαδημητρακοπούλου, καὶ Historical Greek Grammar τοῦ Α. Ν. Γιάνναρη.

***υ**. Τὸ φωνῆεν τοῦτο, πλὴν τοῦ ὅτι ἐν ταῖς διφθόγγοις **αυ** καὶ **ευ** μεταβάλλει εἰς **ο**, συχνὰ καὶ ὅλως ἀποβάλλεται, ὡς π. χ. **ἀτὸς** ἀντὶ **αὐτός**. Ἐν δὲ Ἐπιγρ. Σιλλυέων Παμφυλίας ἐν Monatsb. d. berl. Akad 1874, σελ. 714 εὕρηται τὸ ὑ ἀντὶ τοῦ ἀρσεν. ἄρθρου **ὁ**, οὕτω· καὶ ὑ βολέμενυς (= καὶ ὁ βολήμενος = βουλόμενος). Τοῦτο δὲ συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ ὅτι καὶ ἐν τοῖς σήμερον παρ' ἡμῖν ἐν Θ ἀκῃ, Μακεδονίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ καὶ εἴπου ἀλλοῦ λεγομένοις, ὑ Νικόλας, ὑ ἄνθρουπους, ὑ οὐρανὸς κτλ. αὐτὸ τοῦτο ἀναγνωριστέον καὶ ὄχι τὸ θηλυκὸν ἄρθρον **ἡ**, ὡς ἐσχάτως ἐπεχείρησέ τις ν' ἀποδείξῃ. Λέγεται δὲ καὶ οὑ Νικόλας, οὑ δάσκαλους κττ. ἐν Κοζάνῃ βεβαίως, ὡς ἐγὼ ἤκουσα ἰδίοις ὠσίν, ἀλλὰ καὶ ἀλλοῦ τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Κωνστ. Οἰκονόμος (ἐν τῷ περὶ προφορᾶς τῆς Ἑλλ. γλ. σ. 366), οὕτω δηλ. καθὼς θέλει ὁ Χατζηδάκης, ὅτι ἐπροφέρετό ποτε τὸ ὑ ὑπὸ τῶν ἐν Παμφυλίᾳ Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων καὶ μόνων ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει δείξει ἕως τώρα τὸ ὑ ὡς ἄρθρον ἀρσενικόν. Ἔτι δὲ λέγομεν, ὅτι παρὰ Μπλατσιωτῶν Μακεδόνων ἠκούσαμεν λεγόμενον καὶ **ὔνουρο** τὸ ὄνειρον καὶ **ὔπουρα** τὰ ὀπωρικά, προφερομένου τοῦ υ ὡς **ι**, καθὼς καὶ ἐν τῷ ἀρσ. ἄρθρῳ κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα. Ὅτι δὲ τὸ **υ** τῶν διφθόγγων **αυ** καὶ **ευ** καὶ ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ ἀποβάλλεται ἔν τισι λέξεσι, γνωστόν, ἀλλ' οὔτε πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁμοίως γίνεται τοῦτο, οὔτε ἐν πάσαις ταῖς τοῦ αὐτοῦ θέματος λέξεσι, διότι λέγονται π. χ. **κλάματα**, ἀλλὰ καὶ **κλαύματα**, λέγεται **φέμα** καὶ **φεματῶ**, ἀλλ' ὄχι **φέτης** οὔτε **φετίζω** οὔτε **φετάκος**. Χρήζουσι δὲ ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια πολλῆς ἐπιστασίας καὶ διευκρινήσεως, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὖ ὖ, πρὸς παράστασιν τοῦ ἤχου ὃν ἀποτελεῖ διὰ τῆς ῥινὸς ὁ ὀσφραινόμενος τῆς κνίσης ὀπτωμένων κρεῶν, ἦχος εἰς μίμησιν ἀνθρώπου ὀσφραινομένου εὐωχίας, Ἀριστοφ. Πλ. 805.

ὑ-άγχη, ἡ, (ὗς ἄγχω) νόσος τοῦ λαιμοῦ τῶν χοίρων, angina· καθόλου δέ, δεινὸς λαιμόπονος ἢ κατάρρους τοῦ λαιμοῦ, συνάγχη, πρβλ. Plin. N. H. 8. 51 καὶ ἴδε **κυν-άγχη**.

ὑαγών, ἡ, κατὰ τὸν Εὐστ. 842. 53 ὁ ἀρχικὸς τύπος ἐξ οὗ ἡ λ. **σιαγών**, ἣν τινες ἔγγραφον διὰ τοῦ **υ συαγών**, πρβλ. Ἀθήν. 94F.

Ὑάδες, ων, αἱ, (ὕω) ἑπτὰ ἀστέρες ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ταύρου, οἵτινες προεμήνυον ὑετὸν ὅτε ἀνέτελλον μετὰ τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Σ. 486, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 613, ἔνθα ὁ Τζέτζ. σημειοῦται: «Ὑάδες λέγονται ὡς τῷ υ στοιχείῳ ἐοικυῖαι ἢ ὡς ὄμβρων ποιητικαί»· ἡ δὲ συνήθης ἐτυμολογία εἶναι ἐκ τοῦ **ὕω**, ὅθεν ὁ Οὐεργ. καλεῖ αὐτὰς Pluviae, Αἰν. 1. 744, 3. 516, πρβλ. Ὀβιδίου Fast. 5. 165, καὶ ἴδε **Ὕης**, II. — Ἀλλὰ τὸ σύνηθες αὐτῶν παρὰ Λατίνοις ὄνομα ἦτο suculae, χοιρίδια, ὡς εἰ ἡ ῥίζα ἦν **ὗς**, **ὑός**, Τίρων (Tiro) παρὰ Γελλ. 13. 9, Plin. N. H. 18. 66, 1· καὶ ἡ συλλαβικὴ δὲ ποσότης εὐνοεῖ τὴν τοιαύτην ἐτυμολογίαν, ἐπειδὴ τὸ υ εἶναι βραχὺ ἐν τῷ ὀνόματι **ὑάδες**, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῷ ῥήματα **ὕω**, (ὁ Εὐρ π. ὅμως ἔχει **ὑάδες** μετὰ ῡ, Ἴων 1156, Ἠλ. 468)· πρβλ. **Πλειάδες**, καὶ ἴδε Κικ. N. D. 2 43. — Ὁ Ἡσ. ἐν Ἀποσπ. 60 ὀνομάζει πέντε Ὑάδας ὡς Νύμφας ὡς τὰς Χάριτας, ὧν τὰ ὀνόματα **Φαισύλη**, **Κορωνίς**, **Κλέεια**, **Φαιώ**, **Εὐδώρη**. Μεταγενέστεροι μῦθοι παρέστησαν αὐτὰς ὡς τὰς Νύμφας, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Βάκχον, Φερεκύδ. Ἀποσπ. 16, σ. 109, Sturz εἰς Ἀπολλόδ. 3. 4, 3.

ὕαινα, ἡ, κυρίως θηλ. τοῦ **ὗς**· **I.** ἄγριον θηρίον τῆς Λιβύης, πιθαν. ἡ τῶν μεταγενεστέρων ὕαινα (hyaena), ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κυνὸς ἔχον τραχεῖαν χαίτην ἢ σειρὰν τριχῶν ἐπὶ τῶν νώτων οἵαν ὁ χοῖρος (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα), Hyaena striata, Ἡρόδ. 4 192, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 32, 8. 5, 2, Αἰλ. π. Ζ. 7. 22 καλεῖται καὶ **γλάνος**, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **κροκόττας**. **II.** θαλάσσιός τις ἰχθύς, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 326F, Αἰλ. π. Ζ. 13. 27· καὶ **ὑαινίς**, **-ίδος**, Ἐπίχαρμ. 38 Ahr.· ἴδε **ὗς** II. **III.** παρὰ Περρ. π. Ἀποχ. 4. 16 (σ. 310) τὸ **ὑαίνας** φέρεται προφανῶς ἡμαρτημένως ἀντὶ τοῦ **λεαίνας**· ἐπειδὴ ἡ ἀντίστοιχος λέξις εἶναι **λέοντες**.

ὑαίνιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ὕαιναν· hyaeniae (δηλ. gemmae), Plin. 37. 60.

ὑακίζω, = ὑετίζω, «ὑακίζει· βρέχει ἢ ὑετίζει ἢ ὕει» Ἡσύχ.

Ὑακίνθια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἑορτή τις τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τιμὴν τοῦ Ὑακίνθου τελουμένη κατὰ τὸν μῆνα Ἑκατομβαιῶνα, Ἡρόδ. 9. 6, 11, Θουκ. 5. 23, Ξεν., κλπ., πρβλ. Müller. Δωρ. 2. 8. § 15, Πολυκράτ. κατὰ Δίδυμ. τὸν Γραμματικὸν παρ' Ἀθην. 139D, Ἡσύχ.

ὑακινθίζω, εἶμαι ὅμοιος ὑακίνθῳ, Plin. H. N. 37. 5.

ὑακινθινο-βαφής, ές, ἔχων τὸ χρῶμα ὑακίνθου, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2, Ἀρρ. Ἀν. 6. 29, 6.

ὑακίνθινος, η, ον, ὁ τοῦ ὑακίνθου, κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας Ὀδ. Ζ. 231, (ἴδε **ὑάκινθος**), Σαπφὼ 62· ἄνθεα Εὐρ. Ι. Α. 1298· φύλλα, Θεόκρ. 11. 26 — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑακίνθινον· ὑπομελανίζον, πορφυρίζον».

Ὑακίνθιος, ὁ, ἐν Ῥόδῳ καὶ Θήρᾳ τὸ ὄνομα τοῦ μηνὸς τοῦ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καλουμένου Ἑκατομβαιῶνος, Ἐπιγραφ.· ἴδε **Ὑακίνθια**.

Ὑάκινθος, [ᾰ], ὁ Λάκων τις νεανίας ἐρώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐφόνευσεν αὐτὸν κατά τινα ἀτυχῆ βόλον τοῦ δίσκου, Εὐρ. Ἑλ. 1469, Ἀπολλόδ. 3. 10, 3, Παυσ. 3. 1, 3, πρβλ. **Ὑακίνθια**.

B. ὡς προσηγορικ., **I.** **ὑάκινθος**, ὁ, Ἰλ. Ξ. 348, Παυσ. 1. 35, 4· ἀλλὰ ἡ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Θεόκρ., κλπ., ἔνθα κατωτ., οὕτω δὲ καὶ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστορ. 6. 8, 2· ἀλλὰ παρὰ Λατ. συνήθως ἀρσ. — τὸ ἄνθος ὑάκινθος, πρῶτον ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ὕμν. εἰς Δήμ. 7· λέγεται δὲ ὅτι ἀνεφάνη τὸ ἄνθος τοῦτο ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ὑακίνθου, ἢ (κατ' ἄλλους) ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος· ἐνόμιζον δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι ἠδύναντο ἐπὶ τῶν πετάλων νὰ ἀναγνώσωσι τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ ὀνόματος Αἴας, ΑΙ ἢ τὸ ἐπιφώνημα ΑΙΑΙ, πρβλ. Μόσχ. 3. 6, Ὀβιδ. Μεταμ. 10. 211· ἐντεῦθεν τὰ ἐπίθετα **γραπτὰ** (πρβλ. Οὐεργ. Ἔκλογ. 3. 106), Θεόκρ. 10. 28· **αἰαστή**, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683D· **πολύθρηνος**, ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 902· **πολύκλαυτος** Ἑλλ. Ἐπιγρ 547. 5. Ὁ ὑάκινθος τῶν παλαιῶν φαίνεται ὅτι περιελάμβανε τὰ ἄνθη iris, gradiolus καὶ Delphinium Ajacis, ἴδε Διοσκ. 3. 84, οὕτω δὲ δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν αἱ διάφοροι τοῦ χρώματος αὐτοῦ περιγραφαί. Ὁ Ὅμ. ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸν πολὺ σκοτεινὸν χρῶμα, διότι ἐν Ὀδ. Ζ. 231, Ψ. 158, καλεῖ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, πρβλ. Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 5

ρημῶς δὲ λέγεται μέλας παρὰ Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Οὐεργ. Ἐκλογ. 2. 18., 10. 39 (διότι πιθανῶς τὸ vaccinium ἦτο ἄλλος τύπος = **ὑάκινθος**). Λέγεται πορφυροῦς δηλ. βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος παρὰ τῷ Μελεάγρῳ (Ἀνθολ. Π 5. 147), Εὐφορ. Ἀποσπ. 38, Ὀβίδ. ἔνθ' ἀνωτέρω· ὡσαύτως ἐρυθρός, suave rubens, Οὐεργ. Ἐκλογ. 3. 63· χρώματος οἷον τὸ τοῦ σιδήρου, ferrugineus, ὁ αὐτ. ἐν Γεωργ. 4. 183, Colum. 10. 305· ἀλλὰ καὶ ὁ Columella μνημονεύει λευκοὺς καὶ κυανοῦς ὑακίνθους, αὐτόθι 100. **II.** **ὑάκινθος**, ἡ, Ἡλιόδ., ὁ, Φίλων καὶ Ἰώσηπ.· — πολύτιμος λίθος χρώματος κυανοῦ (Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 7), πιθανῶς οὐχὶ ὁ νῦν ὑάκινθος, — ἴσως ὁ σάπφειρος, Φίλων 2. 148, Ἡλιόδ. 2. 30, Ἑβδ., Κ. Δ., κλπ.· πρβλ. Πλίν. 37. 40, King Antique Gems σελ. 46.

ὑάλεος, [ᾰ], α, ον, (ὕαλος) = **ὑάλινος**, ὁ ἐξ ὑάλου, κύλιξ Ἀνθ. Π. 6. 33· ὄψις, ὡς ὕαλος, λαμπρά, αὐτόθ. 12, 249· — συνηρ. **ὑαλοῦς, ἦ, οῦν**, ὑάλινος, «γυαλένιος», ὑαλᾶ σκεύη Στράβ. 200· ἐκπώματα ὑαλᾶ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 25 ὡσαύτως **ὑελοῦς, ἦ, οῦν**, Ἱππόλοχος παρ' Ἀθην. 129D, Κλήμ. Ἀλ. 191· ἴδε ἐν λέξ. **ὕαλος**.

ὑάλη, [ᾰ], ἡ, = **ὕαλος**, Σουΐδ., Ἡσύχ. **2)** μικρὸν ἀγγεῖον ἐξ ὑάλου, Διοσκ. (;)

ὑάλη, ἡ, = **σκώληξ**, Ἡσύχ., ὅστις ὡσαύτως μνημονεύει καὶ ῥῆμα «**ὑάλεται**· σκωληκιᾷ»· ταῦτα ἴσως εἶναι τύποι διαλεκτικοὶ ἀντὶ **εὐλή, εὐλάζει**, (ὅπερ ἑρμηνεύει ὡσαύτως διὰ τοῦ **σκωληκιᾷ**).

ὑαλίζω, ἢ **ὑελίζω**, εἶμαι ὅμοιος ὑάλῳ, ὡς ὕαλος, Διοσκ. 1. 91 133, πρβλ. τὸ τῆς καθωμιλημένης «γυαλίζω».

ὑαλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὕαλον, ψάμμιος ὑαλική, ἄμμος χρήσιμος εἰς κατασκευὴν ὑάλου, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 10, 2.

ὑάλῐνος, η, ον, ὡς καὶ νῦν, ἐξ ὑάλου κατεσκευασμένος, Κόριννα 36· ἐκπώματα Ἀριστοφ. Ἀχ. 74· σφραγὶς Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 34· φιάλη Παυσ. 2. 27, 3, κλπ.· ὡσαύτως **ὑέλινος, η, ον**, Ἀνθ. Π. 14. 52, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 3. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **ὕαλος** ἐν τέλει].

ὑάλιον, τό, κάτοπτρον, «ἐκήτάζα εἰς τὸ ὑάλιον τὸ πρόσωπόν μου» Δαμασκ. Στουδίτου Ὁμιλ. 25 παρὰ Δουκαγγ.· **ὑέλιον**, Σουΐδ. ἐν λέξ. **σπέκλον**.

ὑάλιος, «πολέμιος. καὶ ἐνυάλιος» Σουΐδ.

ὑαλῖτις, ιδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα ἢ ἁρμόζουσα εἰς ὕαλον, ἁρμοδία εἰς κατασκευὴν ὑάλου, ἄμμος ἢ ψάμμος ὑαλῖτις Στράβ. 758· γῆ ὑαλ. αὐτόθι· ἴδε Θεόφρ. περὶ Λίθων 49.

ὑαλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ὕαλον, διαφανής, χυμὸς Πραξαγ. παρὰ Γαλην.· ἥλιος Φιλόλ. παρὰ Πλουτ. 2. 890A· ὁ ὑαλ. χιτὼν ὀφθαλμοῦ, ὁ τρίτος χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ ὃς καὶ φακοειδὴς καὶ κρυσταλλοειδὴς λέγεται ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, Πολυδ. Β, 71. **2)** ὁ ὑαλ. λίθος, πολύτιμός τις λίθος, τὸ νῦν καλούμενον τοπάζιον, Θεοφρ. περὶ Λίθων 30, πρβλ. Ὀ φ. Λιθ. 277. [Ἴδε **ὕαλος** ἐν τέλει].

ὑαλόεις, εσσα, εν, ὅμοιος πρὸς ὕαλον, διαφανής, παρειή Ἀνθ. Π. 5. 48.

ὑαλόκτιστος φισκίνα (piscina), δεξαμενὴ ἐκτισμένη δι' ὑάλων, Λυδ κ. Ροδ. στ. 1019, ἔκδ Μαυρ.

ὕαλος, ἢ **ὕελος** (ἴδε κατωτ.), ἡ, ἴδε Αἴλ Διονύσ. παρ' Εὐστ. 1390. 52· ἀλλὰ παρὰ Θεοφρ. π. Λιθ. 49 ὁ:— ὁ τύπος **ὕαλος** λέγεται ὅτι εἶναι Ἀττικός, **ὕελος** δὲ Ἑλληνικός, Μοῖρ. 73, Θωμ. Μάγ. 862, Φρύν. 309, Α. Β. 68· παρ' Ἡροδ. τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ **ὕελος** καὶ **ὕαλος**· ὁ πρῶτος τύπος ἐγένετο δεκτὸς ἐν Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 31, 4, Θεοφρ. ἔνθ' ἀνωτ. περὶ Πυρ. 73· πρβλ. **πτύαλον, σίαλον**. Καθ' Ἡρόδ. ὕαλος ἐκαλεῖτο λίθος τις διαφανὴς ἐν Αἰγύπτῳ ὀρυσσόμενος, ἐκ τούτου δ' οἱ Αἰγύπτιοι κατεσκεύαζον στήλην κοίλην ἐν ᾗ ἔκλειον τὸ σῶμα τεταριχευμένου νεκροῦ, Ἡρόδ. 3. 24· περὶ τῆς ὑάλου ταύτης λέγει ὁ Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτέρ.· πολλὴ καὶ εὔεργος ὀρύσσεται· καὶ πιθανῶς ἦτο ἀλάβαστρος ἀνατολικός, ὅστις εἶναι διαφανής τεμνόμενος λεπτός, ἴδε Bähr ἐν τόπῳ, Belzoni's Researches, σελ. 236· ὕελος ὀρωρυγμένη, κρύσταλλος ὀρυκτός, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 3.

2) ἀμφίκυρτος φακὸς ἐκ κρυστάλλου δι' οὗ συγκεντροῦσι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πρὸς παραγωγὴν πυρὸς καὶ ἀνάφλεξιν εὐφλέκτου ὕλης, λίθος διαφανὴς ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι Ἀριστοφ. Νεφ. 766, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Πυρ. 73· — ὁ Πλίν. 37. 10, μνημονεύει σφαίρας πλήρεις ὕδατος χρησίμους πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, πρβλ. 36 67· — ἴδε καὶ **σκάφιον**. **II.** «γυαλί», Λατ. vitrum, πρῶτον πιθαν. παρὰ Πλάτ. Τιμ. 61B· — ἂν καὶ ἡ τεχνικὴ ὕαλος (μήπω φέρουσα τὸ ὄνομα **ὕαλος**) ὑπῆρχεν ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδ., ἐπειδὴ τὰ ἀρτήματα λίθινα χυτὰ ὧν γίνεται μνεία ἐν 2. 69, ἀναμφιβόλως ἦσαν πεποιημένα ἐκ τεχνικῆς ὑάλου· ὡσαύτως εὕρηται σκύφος χυτῆς λίθου παρ' Ἐπινίκ ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1.— Περὶ τῆς ἱστορίας τῆς παρὰ παλαιοῖς ὑάλου ἴδε Στράβ. 758, Πλίν. ἔνθ' ἀνωτ., Λεξικ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **ὕαλος**. **III.** ὕαλος χνοώδης, παρὰ Παύλ. Αἰγ. 6. 22, εἶναι ἀπορροφητική τις ὕλη· — **ὕαλος** ὡσαύτως ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **βόρβορος** παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐν Θεογνώστ. Καν. 18. (Τὸ ὄνομα λέγεται ὅτι εἶναι Αἰγύπτιον (Jablonski Opusc. 1, 250), ὅπερ συνάδει πρὸς τὸν τύπον ἔνθα τὸ πρῶτον κατεσκευάσθη, πρβλ. Στράβ. 758.— Οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι Ἑλληνικῆς ἀρχῆς παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ ῥήμ. **ὕω**, ὡς εἰ ἡ πρώτη αὐτοῦ σημασία ἦτο: σταγὼν βροχῆς, ἢ διαφανὴς ὡς ὕδωρ, Κούρτ. ἀριθ. 604). [**ῡ̆αλος**, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **ῡ̆αλίνων**, ἐν Ἀριστοφάν. Ἀχ. 74· — ἀλλὰ μεταγεν. ποιηταὶ ἔχουσιν ῡ ἔν τισι τῶν παραγώγων ὅπως προσαρμόσωσιν αὐτὰ εἰς δακτυλικὸν μέτρον **ῡ̆άλεος** Ἀνθ. Π. 6. 33, 12. 249· **ῡ̆έλινος**, αὐτόθι 14 52· **ῡ̆αλόεις**. αὐτόθι 5. 48· **ῡ̆αλοειδής** Ὀρφ. Λιθ. 277· **ῡ̆αλόχροα** Ἀνθ. Π. 6. 211].

ὑαλο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕαλον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὑελέψης**, ἔνθα **ὑελοτέχν-**.

ὑαλουργεῖον, ἢ **ὑελ-**, τό, ἐργαστήριον ὑαλουργοῦ, Διοσκ. 5. 182.

ὑαλουργικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑαλουργίαν, κάμινον ὑαλουργικὴν Γεωπ. 20. 17· — ἡ ὑαλουργικὴ (δηλ. τέχνη) Νικηφ. Βλεμμ. Λογικὰ σ. 11, κλπ.

ὑαλουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕαλον, Στράβ. 758.

ὑαλοῦς, ᾶ, οῦν, συνηρ ἀντὶ **ὑάλεος**, ὃ ἴδε.

ὑαλοφεγγίτης, ὁ φεγγίτης (θυρίς) ἐξ ὑάλου, Φλώρ. κ. Πλ. Φλ. στ. 1333, ἔκδ. Μαυρ.

ὑαλό-χρους, ουν, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ὑάλου, Ἀνθ. Π. 6. 211 (ἐν τῇ αἰτ. **-χροα**). [Ἴδε **ὕαλος** ἐν τέλει]

ὑαλώδης, ες, = **ὑαλοειδής**, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 140, πρβλ. 173E· **ὑελώδης**, Διοσκ. 3. 86.

ὑάλωμα, τό, νόσος τῶν ὀφθαλμῶν ἵππου, ὡς τὸ γλαύκωμα, «συμβαίνει δὲ ἐκ τούτου, ὃ καλεῖται ὑάλωμα ὅμοιον ψηφῖδι λευκῇ» Ἱππιατρ 1, σ. 43, 11.

ὑαλ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἔχουσα ὄψιν ὑαλώδη, κρυσταλλώδης, ἴασπις Ὀρφ. Λιθ. 607.

ὑαμινόν, (;) ἂν δέ τι καὶ ὑαμινὸν θύῃ, Ἐπιγρ. Κέω, Rang Ant. hel. 821 = CIG 2360. Ἴσως δηλοῖ ἡ λέξις, εἰ ὀρθὴ ἡ ἀνάγνωσις, ζῷον τοῦ γένους τῶν ὑῶν, ὗν.

ὑάνεος, ον, Δωρ. ἀντὶ (**ὑήνεος**) **ὑηνός**, Ἡσύχ. (κῶδ **ὑανέοος**).

ὕαξ, = **οἴαξ** (Βοιωτ.) «ὕαξ· πηδάλιον, ὁδηγός» Ἡσύχ.

ὑβάζω, [ῡ], (ὑβός) κύπτω καὶ ἐμῶ, «ὑβάζειν, τὸ ἐμεῖν· οἱ γὰρ ἐμοῦντες ἀπὸ τῆς βίας κυρταίνειν ἐοίκασιν» Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὑβός**.

ὑβάλης, ὁ, = **λάγνος**, Ἡσύχ.· οὕτως **ὑβάλλειν**, Θεόγνωστ. ἐν Ὀξων. Ἀνεκδ. 2. 18.

ὑββάλλω, κατ' Ἐπικ. συγκοπ. ἀντὶ **ὑποβάλλω**, Ἰλ. Τ. 80. —Καθ' Ἡσύχ.: «ὑββάλλει· ὑπερτίθεται, ὑποβάλλει».

ὑβός, [ῡ], ή, όν, ὁ ἔχων κεκυρτωμένα τὰ νῶτα, κυρτός, «καμπούρης», Ἱππ. Ἀφ. 1258· ἀντίθετον τῷ **λορδός**, Θεόκρ. 5. 43. (Ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει τὴν σχέσιν τῆς λέξεως πρὸς τὸ **κυφός**).

ὗβος, ὁ, τὸ κύρτωμα τὸ ἐπὶ τῆς ῥάχεως καμήλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 14.

ὑβοτάκτης πρώτης τάξεως Ἐπιγρ. Ἐφηβικὴ Ἀθηνῶν, CIA. III, 1113. Τῆς λέξ. ἡ σημ. ἄδηλος. Ἴσως κεῖται ἀντὶ τοῦ **ὑποτάκτης** (ὃ οὐχ εὕρηται ἐν τοῖς λεξικοῖς) κατὰ τὸ ἐν ἐπιγραφαῖς ἀπαντῶν **Συβαλήττιος** ἀντὶ **Συπαλήττιος**, καθὼς ἔτι ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ **β** καὶ τοῦ **π** ὁρᾶται ἐν τοῖς sub **ὑπό**, ab **ἀπό**, ob **ἐπί**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑβρί γελως, ωτος, ὁ, ὑβριστικὸς γέλως, Μανέθων 4. 280, 440.

ὑβρίζω [ῡ], Δωρικ. **-ίσδω**· μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ** Δημ. 585. 16, (ἐν-) Ἀριστοφ. Θεσμ. 719· μεταγεν. **-ίσω** Ἀπλ. Μιθρ. 79· ἀόρ. **ὕβρισα** Ἡρόδ. 6. 87, Σοφ. Αἴ. 560, κλπ.· πρκμ. **ὕβρικα** Ἀριστοφ. Λυσ. 400, Δημ.· ὑπερσ. **ὑβρίκειν** ὁ αὐτ. 32. 15.— Μέσ., μέλλ. **ὑβριοῦμαι** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 666.— Παθητ., μέλλ. **ὑβρισθήσομαι** Δημ. 585. 21· ἀόρ. **ὑβρίσθην** Σοφ. Αἴ. 367, Πλάτ.· πρκμ. **ὕβρισμαι** Εὐρ., κλπ.· (ὕβρις). Φέρομαι αὐθαδῶς, ὑβριστικῶς, ἐν τῇ χρήσει ἀνωτέρας δυνάμεως ἢ ἐξουσίας, παρεκτρέπομαι, ἀκολασταίνω, παραδίδομαι ὑπερμέτρως εἰς ἡδονάς, ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι δαίνυσθαι κατὰ δῶμα Ὀδ. Α. 227· ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται Γ. 207. Ρ. 588· ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις Σ. 380· ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος .. ὑβρίζει πλούτῳ κεκορημένος Θεόγν. 749· ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε Αἰσχύλ. Πρ. 82, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 480, κλπ.· μάλιστα ἐπὶ σαρκικῆς ἡδονῆς, ἀσελγαίνω, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 30· ἀντίθετον τῷ **σωφρονεῖν**, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 1, 30, Ἀντιφῶν 128 16.

2) ἐπὶ ὑπερμέτρως τεθραμμένων ὄνων, Λατιν. lascivire, ὑβρίζοντες οἱ ὄνοι ἐτάρασσον τὴν ἵππον, ὀγκώμενοι οἱ ὄνοι ἐτάρασσον τὸ ἱππικὸν τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4. 129 (ἔνθα ἴδε Wessel.), Ξεν. Κύρ. 7. 5, 62, πρβλ. Böckh Expl. Pind. P. 10. 36 (55)· ἐπὶ ἐλεφάντων, Αἰλ. π. Ζ. 10. 10. **3)** ἐπὶ φυτῶν, αὐξάνομαι πολύ, ὀργῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2, 7, 6, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 15, 4. **4)** μεταφορ., ἐπὶ ποταμοῦ ὅστις παρέσυρε καὶ ἔπνιξεν ἵππον, Ἡρόδ. 1. 189· οὕτω, γῆ ὕβριστο ποταμῶν ἐκβολαῖς, εἶχε παρασυρθῇ, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 993E. **II.**

ἐν τῇ πρὸς ἄλλους συμπεριφορᾷ, ὑβρίζω τινά, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα, ἐνοχλῶ, βλάπτω, προσβάλλω, ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο (ἴδε κατωτ. 2) Ἰλ. Λ. 695· ὑβρ. τοὺς ὑβρίζοντας χρεὼν Αἰσχύλ. Πρ. 970· ὑβρ. τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Ἀνδοκ. 31. 5· ὑβρ. τινὰ ὡραῖον ὄντα Λυσί. 142. 12, πρβλ. 92. 10· τὰς νήσους Ἰσοκρ. 179Β· ἀλλ' ἡ συνηθεστέρα φράσις (μάλιστα παρὰ πεζογράφοις) ἦτο ὑβρ. εἴς τινα, φέρομαι ὑβριστικῶς, κακῶς πρός τινα, πράττω τι προσβάλλον τινά, Εὐρ. Φοίν. 620, Ἱππ. 1073, Ἀριστοφ. Πλ. 899· ὑβρ. εἰς τοὺς θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1506· εἴς σε καὶ τὴν σὴν γυναῖκα Λυσί. 93. 12· εἰς τὴν πατρίδα Ἰσοκρ. 64Α· εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν Πλάτ. Συμπ. 174Β·—(κατὰ τὸν Λουκ. ἐν Σολοικ. 10, ὑβρ. τινὰ ἐσήμαινε βλάπτω τινὰ προσωπικῶς, αὐτὸν ἀμέσως· ὑβρ. εἴς τινα, βλάπτω τι ἀνῆκον εἴς τινα· ἡ διάκρισις ὅμως αὕτη καίπερ δικαία πολὺ ὀλίγον ἐτηρεῖτο, ἴδε τοὺς λεξιλογικοὺς Πίνακας τῶν Ἀττικῶν Ῥητόρων)· ὡσαύτως, ὑβρίζω ἐπί τινα, ὑπεραίρομαι ἐπὶ ἡττημένῳ ἐχθρῷ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 708· ὑβρ. ἐν κακοῖσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1612, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1151. **2)** συχν. μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὑβρ. ὕβριν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 880· ὕβρεις Εὐρ. Βάκχ. 247, κλπ., πρβλ. **ὑβρισμός**· οὕτως, ὕβριν ὑβρ. εἴς τινα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 961, πρβλ. Ἡρακλ. 18· ὕβρεις ἃς κατὰ τὴν ἀγορὰν ὕβριζεν Δημ. 614. 18·— καὶ μετ' οὐδετ. ἐπιθέτ., ὑβρ. τάδε, πράττω τὰ κακὰ ταῦτα, φέρομαι οὕτω κακῶς, Ἡρόδ. 3. 118, αἱ τἄλλά θ' ὑβρίκασι Ἀριστοφ. Λυσ. 400· ὅσα περὶ θεοὺς ὑβρ. τις Πλάτ. Νόμ. 885Β, πρβλ. 761Ε· — καὶ μετ' ἄλλων ὀνομάτων, τῶν ἀδικημάτων.., τῶν ἐς Ἀθηναίους ὕβρισαν Ἡρόδ. 6. 87· (οὕτω πιθαν., θεοὶ τισαίατο λώβην, ἣν οἵδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται (ἴδε ἀνωτ. ΙΙ. 1) Ὀδ. Υ. 370·— καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., τοιαῦτα ὑβρ. τινὰ Σοφ. Ἠλ. 613· ἡμᾶς ὑβρ. οὐκ ἐχρῆν τοιάνδ' ὕβριν Εὐρ. Ἱκέτ. 512, πρβλ. Ἠλ. 266, Πλάτ. Συμπ. 222Α, Ξεν., κλπ.· ἔνθα ἐν τῷ παθητ., ὕβριν ὑβρισθῆναι Εὐρ. Βάκχ. 1298, Δημ. 660. 20· τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως ἧς ὑβρίζομαι Ἀριστοφ. Πλ. 1044· ὧν δ' εἰς τὸ σῶμα ὑβρίσθαι φημὶ Δημ. 523. 1. **3)** ἐν Ἀθήναις ὡς δικαστικὸς ὅρος, ἐπιφέρω βλάβην εἴς τινα, δέρω, προσβάλλω, κακοποιῶ, βιάζω, ἀτιμάζω, καὶ τὰ ὅμοια (πρβλ. **ὕβρις** ΙΙ. 2), Λυσί. 142. 12., 169. 36, Δημ. 516. 6 κἑξ., κτλ.· γυναῖκες καὶ παῖδες ὑβρίζονται Θουκ. 8. 74· ὑβρισθῆναι βίᾳ Πλάτ. Νόμ. 874C· τὰς γνάθους ὑβρισμένη, κεκακωμένη τὰς παρειάς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 903· ὑβριζομένους ἀποθανεῖν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13· — καὶ ἐπὶ πράξεων, τὰ ὑβρισμένα Λυσί. 97. 6· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αἰκίαι** (πρβλ. **ὕβρις** ΙΙ. 3), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 27· διὰ τὸ ὑβρίσθαι, ὑβριστικῶς εὐνουχισθῆναι, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 35. **4)** μετοχ. παθητ. πρκμ., ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδεικτικός, σημεῖ' ἔχων ὑβρισμένα, ἐπιδεικτικῶς περιττά, Εὐρ. Φοίν. 1112· στολὴ οὐδέν τι ὑβρισμένη Ξεν. Κύρ. 2. 4, 5.— Πρβλ. **ὕβρις ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.**

ὑβρικῶς, Ἐπίρρ., αὐθάδως, Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 360. 8.

ὑβριοπαθέω, ὑφίσταμαι ὑβριστικὰς προσβολάς, κακοποιοῦμαι, πάσχω δεινά, κατὰ τὸ **δεινοπαθέω**, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 181, Βυζ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

ὑβριοπάθησις, ἡ, τὸ παθεῖν ὕβριν, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 28, ἔκδ. Β.

ὕβρις [ῠ], ἡ, γεν. **εως** (Ἀριστοφ. Λυσ. 425), **εος** (ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 465, Πλ. 1044, Εὔβουλος ἐν «Ναννίῳ» 1. 9), Ἐπικ. **ιος**. (Συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ ἡ πρόθ. **ὑπέρ**, πρβλ. **ὑπερήφανος, ὑπερφίαλος**· ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τούτῳ δυσχέρειαι, ἴδε Κούρτ. σ. 528). Αὐθάδης βία πηγάζουσα ἐξ ὑπερβολικῆς συναισθήσεως δυνάμεως ἢ ἐκ πάθους, αὐθάδεια, ἀλαζονεία αὐθάδης, προπέτεια, συχν. ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μνηστήρων, μνηστήρων, τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει Ο. 329., Ρ. 565· μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες Α. 368., Δ. 321· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν Π. 86· ὕβρει εἶξαι Ξ. 262., Ρ. 431· θεοὶ .. ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες Ρ. 487· δίκη ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει· Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 215, πρβλ. Ἀρχίλ. 79· συνημμένον μετὰ τοῦ **ὀλιγωρίη**, Ἡρόδ. 1. 106· δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος Αἰσχύλ. Εὐμ. 534· — κατὰ Πλάτωνα ὕβρις εἶναι ἐπιθυμίας ἀρξάσης ἐν ἡμῖν ἡ ἀρχή, Φαῖδρ. 238Α· ἐντεῦθεν οἱ ποιηταὶ συχνάκις συνάπτουσιν αὐτὴν μετὰ τοῦ **κόρου** (ἴδε **κόρος** Α. ἐν τέλει)·— ὡς κατηγορούμ. πράξεων, ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; Σοφ. Ο. Κ. 883· ταῦτ' οὐχ ὕβρις ἐστί; Ἀριστοφ. Νεφ. 1299, πρβλ. Βατρ. 21, Πλ. 886· ὕβρις τάδ' ἐστί, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν Εὐρ. Ἱππ. 474·— ὕβρει, χλευαστικῶς, Σοφ. Ἠλέκ. 881· ἐφ' ὕβρει Εὐρ. Ὀρ. 1581, Δημ. 526. 19, κλπ.· δι' ὕβριν ὁ αὐτ. 527. 26· διὰ τὴν ὕβριν Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 10· εἰς ὕβριν Πλουτ. Ἀλκιβ. 37, κλπ. **2)** μάλιστα ἐπὶ σφοδρᾶς σαρκικῆς ἐπιθυμίας ἢ ἀσελγείας, ἀντίθετον τῷ **σωφροσύνη**, Θέογν. 379, Ξεν. **3)** ἐπὶ σφριγώντων ἵππων, τὸ ἀτίθασον, τὸ ἀχαλίνωτον αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 189· ὕβρις ὀρθία κνωδάλων Πινδ. Π. 10. 55, πρβλ. Ν. 1. 75 (ἴδε **ὑβρίζω** Ι). **4)** οἴνου ὕβρις, ἡ ζύμωσις αὐτοῦ, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Αἰλ. **ΙΙ.** = **ὕβρισμα**, τρόπος αὐθάδης, πρᾶξις αὐθάδης καὶ ἀκόλαστος, κακὴ μεταχείρισις, αὐθάδεια, ἀκολασία, προσβολὴ (ἂν καὶ πολλάκις εἶναι δυσχερὲς νὰ χωρίσῃ τις τὴν συγκεκριμένην ἔννοιαν ἀπὸ τῆς ἀφῃρημένης), Ἰλ. Α. 203, 214· ὕβριν τῖσαι Ὀδ. Ω. 352· ἐνίοτε ὡς τὸ **ὑβρίζω**, μετὰ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, ἀθάνατον Ἥρας μητέρ' εἰς ἐμὴν ὕβριν Εὐρ. Βάκχ. 6· ἡ κατ' Ἀργείους ὕ. Σοφ. Ἀποσπ. 337· ἡ πρὸς τοὺς δημότας ὕ. Ἡρωδιαν. 2. 4· ὡσαύτως μετὰ γεν. ἀντικειμενικῆς, ὕ. τινος, πρός τινα, ὁ αὐτ. 1. 8, κλπ.·— ἐν τῷ πληθ. πράξεις ἀκόλαστοι καὶ αὐθάδεις, προσβολαί, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 145, Ξενοφάν. 1. 1, Εὐριπ. Βάκχ. 247, Ἡρ. Μαιν. 741, Ξεν., κλπ.·— περὶ τοῦ ὕβριν ὑβρίζειν, πρβλ. **ὑβρίζω** ΙΙ. 2. **2)** ἀσελγὴς ὑβριστικὴ πρᾶξις, Πινδ. Π. 2. 52· τὸ διαφθείρειν καὶ μοιχεύειν γυναῖκα ἔγγαμον καὶ οὕτως αἰσχύνειν μὲν τοὺς παῖδας ὑβρίζειν δὲ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικός, Λυσί. 92. 4, κλπ.· τὸ φθείρειν ἀσελγῶς, παίδων ὕβρεις καὶ γυναικῶν αἰσχύνας Ἰσοκρ. 64D, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ, πρβλ. δὲ καὶ 89Α· ἀσελγὴς πρᾶξις, ἀσέλγεια, τὴν ὕ. τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα Αἰσχίν. 16. 25· ὕβριν τοῦ σώματος πεπρακὼς ὁ αὐτ. 26. 41· οὕτω, πιπράσκειν τὸ σῶμα ἐφ' ὕβρει ὁ αὐτ. 5. 5· γυναῖκας δεῦρ' ἤγαγεν ἐφ' ὕβρει Δημ. 440. 7· γυναικῶν ὕβρεις ἢ εἰς αὐτοὺς ἢ εἰς υἱεῖς Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 12, 35. **3)** ἐν Ἀθήναις ὁ νόμος ὕβρεως (Δημ. 525. 14) ἦτο λίαν σπουδαῖος καὶ περιελάμβανε πάσας τὰς μᾶλλον σοβαρὰς προσωπικὰς βλάβας: ἡ δημοσία γραφὴ ὕβρεως εἰσήγετο πρὸς τιμωρίαν πάσης βλάβης προερχομένης ἐξ ὑβριστικῆς ἐπιθέσεως (ὕβρις δι' αἰσχρουργίας)· καὶ ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας ἀνεφέρετο εἰς τὰς αὐτὰς ὑποθέσεις εἰς ἃς καὶ ἡ δίκη αἰκίας (ἴδε **αἰκία**)· ὁ ἀγὼν ἦτο **τιμητὸς** (ἴδε ἐν λέξ.), καὶ ὡς ποινὴ ἠδύνατο νὰ ᾖ καὶ θάνατος· ἐξεδικάζετο δὲ ἐνώπιον τῶν Θεσμοθετῶν, Ἰσοκρ. 396Α, Αἰσχίν. 3. 14, Δημ. 970, 11., 1102. 18· μία τῶν ἐπισημοτάτων τούτων δικῶν γνωστὴ ἡμῖν εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους κινηθεῖσα κατὰ Μειδίου, ἔνθα ἴδε καὶ τὸν περὶ ὕβρεως Νόμον, 529. 15· πρβλ. Att. Process σ. 319 κἑξ., 548 κἑξ., Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὕβρις, ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας, αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον, κτλ.». **ΙΙΙ.** κεῖται ἐπὶ κινδύνου ἐν θαλάσσῃ ἕνεκα τρικυμίας, Πίνδ. (ἴδε ἐν λ. **ναυσίστονος**), Πράξ. Ἀποστ. κζ', 21.

Β. ὡς ἀρσ. = **ὑβριστής**, κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν ἀνέρα, «κακοῦργον καὶ ὑβριστὴν ἄνθρωπον» (Πρόκλος), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 189. **ΙΙ.** ὄνομα Σατύρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8398.

ὕβρις, ιδος, ἡ, νυκτερινὸν σαρκοβόρον πτηνόν, ἴσως ὁ ὦτος, κοινῶς «μποῦφος», Strix bubo, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 5.

ὑβρίσδω, Δωρ. ἀντὶ **ὑβρίζω**.

ὕβρισμα, τό, πρᾶξις θρασεῖα καὶ ἀλαζονικὴ καὶ ἀκόλαστος, προσβολή, κάκωσις, Λατ. contumelia, Ἡρόδ. 7. 160, Εὐρ., κλπ., ὕβρισμα .. ἐς τούτους εἶχε ἐκ τῶν Σαμίων γενόμενον Ἡρόδ. 3, 48· τόδ' ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι Εὐρ. Ἡρακλ. 18, πρβλ. Ξεν. Ἀθην. 3. 5· τὰ τούτων ὑβρίσματα εἰς ἐμὲ Δημ. 540. 20· πρβλ. **ὑβρίζω** ΙΙ. 2. **ΙΙ.** ἀντικείμενον ὕβρεως, ὕβρισμα θέσθαι τινὰ = **ὑβρίζειν**, Εὐρ. Ὀρ. 1038. **ΙΙΙ.** τὸ ἀφῃρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, τετρασκελὲς ὕβρ. = τετρ. ὑβρισταί, ἐπὶ τῶν Κενταύρων, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 181. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 419.

ὑβρισμός, ὁ, = τῷ προηγ., ὑβρίζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἐναισίμους Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 176.

ὑβριστέος, α, ον, ὃν δύναταί τις ὑβρίζειν, Δημ. 1271, 6. **ΙΙ. ὑβριστέον**, δεῖ ὑβρίζειν, Γρηγ. Ναζ. Ἴαμβ. 20. 27.

ὑβριστήρ, ῆρος, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 1. 416· χόλος Νόνν. Δ. 46. 5· ὑβριστῆρες ἴαμβοι Ἀνθολ. Π. 7. 352· — **ὑβριστῆρσι** εἶναι διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ὑβριστῇσι** ἐν Ἰλ. Ν. 633.

ὑβριστής, οῦ, ὁ, (ὑβρίζω) ἄνθρωπος βίαιος, θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδής, ὑβρισταὶ .. τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι Ἰλ. Ν. 633· ἐπὶ τῶν μνηστήρων (πρβλ. **ὕβρις**), ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι ἠὲ φιλόξεινοι Ὀδ. Ζ. 120, Ι. 175, Ν. 201· ὑβρ. καὶ ἀτάσθαλοι Ω. 281· στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων Θέογν. 775· Πέρσαι φύσιν ἐόντες ὑβρ. Ἡρόδ. 1. 89· ἀνδρῶν δυναστέων παῖδες ὑβρισταὶ ὁ αὐτ. 2. 32· στρατὸν θηρῶν ὑβριστήν, ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Σοφ. Τρ. 1096, πρβλ. Ἀνδοκ. 30. 41, Λυσί. 169. 32, κτλ. **2)** μάλιστα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σώφρων**, ἀκόλαστος, ἀσελγής, Ἀριστοφ. Νεφ. 1068, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 21, κλπ.· ὁ εἰς ὅτιοῦν ὑβρ. Αἰσχίν. 3. 24· ὑβρ. πενίης, αὐθάδης πρός.., Ἀνθ. Π. 9. 172. **3)** ἐπὶ ζώων, ὁρμητικός, ἀτίθασος, ἀκατάσχετος, ταῦροι Εὐρ. Βάκχ. 743· ἵππος Ξεν. Κύρ. 7. 5, 62, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 254C. **4)** ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων, ὑβριστὴς ἄνεμος Ἡσ. Θεογ. 307· ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον Αἰσχύλ. Προμ. 723, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 189. **5)** ἐπὶ πραγμάτων, οἶνος ὑβρ. διὰ τὴν νεότητα, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Αἰλ. Ἐπιστ.· μέλι Ἀττικὸν ποιεῖ ὑβρ. [τὸν πλακοῦντα], καθιστᾷ αὐτὸν ἔξοχον, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 101Ε· νάρθηκας

ὑβρ., ἐπὶ τῶν Βακχευόντων, Εὐρ. Βάκχ. 113.— Πρβλ. **ὕβριστος** ἐν τέλει.

ὑβριστικός, ή, όν, δεδομένος εἰς ὕβριν, θρασύς, αὐθάδης, βίαιος, ἀλαζονικός, ἀχαλίνωτος, ἀκόλαστος, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Κρατύλ. 396B, κλπ.· ἐπὶ λόγων, πράξεων κλπ., ἔπος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 252B· ὑβρ. καὶ βάρβαρος ἐπιστολὴ Αἰσχίν. 87 ἐν τέλ.· ὑβρ. διάθεσις Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 6· ὑβρ. ἀδικήματα, τὰ προερχόμενα ἐξ ἀκολάστου καὶ αὐθάδους ἀλαζονείας, αὐτόθι 2. 16. 4· ὑβριστικὰ καὶ μανικὰ λέγειν Πλάτ. Πολιτικ. 307B· ὑβρ. καὶ δεινὰ παθεῖν Δημ. 1101. 13· ὃ καὶ ὑβριστικώτατον συμβέβηκε ὁ αὐτ. 218. 6· — τὸ ὑβριστικόν, διάθεσις ὑβριστική, ἀλαζονική, αὐθάδης, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 5·— τὰ ὑβριστικά, ἑορτή τις τῶν γυναικῶν ἐν Ἄργει, Πλούτ. 2. 245E. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλάτ. Χαρμ. 175D, Ξεν. Κύρ. 8. 1. 33, κλπ.· ὑβριστικῶς διακεῖσθαι πρός τι Λυσίου Ἀποσπ. 31. 3· συγκρ. **-ώτερον**, Δημ. 610. 1. **2)** μεταφορ., ἐπὶ ἀμπέλων, ὀργῶσα πρὸς αὔξησιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 4. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὕβριν, διήγησις Διον. Ἀλ. π. Δημ. 11.

ὑβρίστις, ιδος, ἡ, θηλ. **ὑβριστής**, Ἐτυμολ. Μέγ. 595. 38· ἀλλ' ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 256, Παραλ. 443. **II.** = **ὕβρις**, Ἐτυμολ. Μέγ. 697. 56· «ὕβριστις, ἡ ὕβρις καὶ ἀτιμία» Σουΐδ.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 361.

ὑβριστο·δίκαι, οἱ, οἱ καταπατοῦντες τὸν νόμον, δηλ. δικασταὶ δωροδοκήσαντες, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Εὐπόλιδος.

ὕβριστος, η, ον, ὡς τὸ ὑβριστικός, θρασύς, αὐθάδης, προσβλητικός, ἀκόλαστος, ἔργον Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 23· ὕβρ. χρῆμα (ἔξυπαχ ἡ γυνή) Πλάτ Κωμικ. ἐν «Πεισάνδρῳ» 2· — ἐντεῦθεν τὸ συγκρ. **ὑβριστότερος**, Ἡρόδ. 3. 81 (διάφ. γραφ. **ὑβριστικώτερος**), Ξεν. Κύρ. 5 5, 41, Πλάτ. Νόμ. 641C· ὑπερθ **ὑβριστότατος**, Ἀριστοφ. Σφ. 1294, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 22, Ἀπομν. 1. 2, 12, Πλάτ. Νόμ. 808D. — Παρατηρητέον ὅτι οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ συμφώνως γράφουσι τὴν λέξιν προπαροξ **ὕβριστος** (οὐχὶ ὡς ῥηματ. ἐπίθ. **ὑβριστός**)· καὶ ὁ Λοβέκ. ἐν Παραλ. 40 νομίζει αὐτὸ τὸ **ὕβριστος** ὡς κυρίως ὑπερθ. (ἐκ τοῦ **ὕβρις**), ὡς τὸ **ἔχθιστος** (ἐκ τοῦ **ἔχθος**), κτλ. ὅτε τὰ **ὑβριστότερος, -ότατος**, ἀνάγκη νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τύποι διπλῆς παραθέσεως, ὡς τὸ **ἐλαχιστότερος**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 178.

ὑβρίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ὑβριστήρ**, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΚΖ', 31).

ὕβωμα, τό, (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **ὑβόω**,) = **ὗβος**, κύρτωμα, «καμπούρα», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, κ. ἀλλ.

ὕβωσις, εως, ἡ, τὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς πάθος τῆς ῥάχεως, «καμπούριασμα», Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 616, κ. ἀλλ., Σχόλ. εἰς Θεόκρ 5. 43.

ὑγεία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑγίεια**, Πολύβ. 32. 14, 12, Παυσ., κλπ.. συχν. ἐν μὴ Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς, Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2016, 2390, κ. ἀλλ.· — Ἰων. **ὑγείη**, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἥλιον 22. 44, Ἀνθ. Π. παράρτ. 153 — οὐδαμοῦ παρ Ἀττικ. Piers. εἰς Μοῖριν σ. 380, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 229, Λοβέκ Παραλ. 28.

ὑγείδιον, ὁ, ὄνομα ἀλοιφῆς τινος, Γαλην. τ. 13. σ 443.

ὑγειοδότης, ὁ διδοὺς ὑγείαν, Θ Λάσκ. σ. 770 ἔκδ Μ.

ὑγιάζω, μέλλ. **-άσω**, (ὑγιής) κάμνω τινὰ ὑγιᾶ, θεραπεύω, «γιατρεύω», Ἀριστ Πολιτικ. 3. 16, 7, Τοπ. 1. 3, Τίμ. Λοκρ. 104D — Παθ., γίνομαι ὑγιής, θεραπεύομαι, Ἱππ. Ἀφ. 1256, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 19, 1, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 13, 9. Φυσ. 5. 5, 5· ὑγιασθεὶς τοῦ τραύματος Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ

ὑγιαίνω, μέλλ. ἀνῶ Ἱππ. 380. 30, Ξεν., κλπ.· ἀόρ. **ὑγίᾱνα** Δημ. 1256. 5, Ἰωνικ. **ὑγίηνα** Ἱππ.— Παθ., ἀόρ. **ὑγιάνθην** Ἱππ. 3. 43, κτλ. [ῠ, ἀλλὰ ῡ ἐν τοῖς μετ' αὐξήσεως χρόνοις, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 327]. Ὡς καὶ νῦν, εἶμαι ὑγιής, εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, Λατ. bene valere, Σκόλ. 13 (παρὰ τῷ Bgk. σ. 874), Ἡρόδ. 1. 153, Ἱππ. 567. 13, Ἀριστοφ. Ὄρν. 605· ἀντίθετον τῷ **νοσεῖν, κάμνειν**, Πλάτ. Γοργ. 495E, 505A· ὑγιάνας καὶ σωθεὶς Δημ. 1256. 5· μετοχ. **ὑγιαίνων**. = **ὑγιής. δυνάμενος**, Λυσί. 169. 25· ὑγιαίνοντες ὀφθαλμοὶ Ξεν. Οἰκ. 10 6· — ἐπὶ πραγμάτων, ὑγιαίνων καὶ τεταγμένος βίος, ὑγιεινός, ὑγιής, Πλούτ. 2. 5A, πρβλ. 43B· ὄψα λιτὰ καὶ ὑγ. αὐτόθι 660F· — ὡσαύτως καθόλου, διατελῶ ἔν τινι καταστάσει ὑγείας, ὑγ. νοσηρότερον καὶ ὑγιεινότερον Ἱππ. Ἀφ. 1256. **2)** εἶμαι ὑγιὴς τὸν νοῦν, Θέογν. 255, Ἀριστοφ. Νεφ. 1275, Ὄρν. 1214. Πλάτ., κλπ.· πλῆρες, τὰς φρένας ὑγ. Ἡρόδ 3. 33. **3)** ἐπὶ ὑγιοῦς ἢ ὀρθῆς κρίσεως ἐν πράγμασι πολιτικοῖς ἢ θρησκευτικοῖς, τὸ ὑγιαῖνον τῆς Ἑλλάδος ὁ αὐτ. 7. 157· οἱ ὑγιαίνοντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς στασιάζοντας καὶ ταραξίας, Πολύβ 28. 15, 12· ὑγιαίνουσα ἀριστοκρατία Πλούτ. 2. 12· ὑγ. περὶ τοὺς θεοὺς δόξαι ὁ αὐτ., κλπ. **4)** **ὑγίαινε**, ὡς τὸ **χαῖρε**, συνήθης τύπος ἀποχαιρετισμοῦ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «γειά σου», Λατιν. vale, Ἀριστοφ. Βάτρ. 165, Ἐκκλ. 477· συχν. ἐπὶ ἐπιταφίων πλακῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3706, 5179, κ. ἀλλ.. — ἀλλά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι, χαιρετισμὸς ἐν συναντήσει, Ἀχαιὸς ἐν Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσαγορ. Πταίσμ. 6. **II.** Μεταβατ. ἐνεργείας, = **ὑγιάζω**, Δικαίαρχ. σ. 30 Huds.— Παθ., Ἱππ. (ἴδε ἀνωτ.), πρβλ. **ἐξυγιαίνω**.

ὑγίανσις, ἡ, ἀποκατάστασις εἰς ὑγείαν, ἀντίθετον τῷ **νόσανσις**, «ὑγίανσις ἡ εἰς ὑγίειαν (μεταβολή), νόσανσις (ἢ νόσωσις) δὲ ἡ εἰς νόσον» Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 6., 5. 5, 3., 5. 6, 5, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 12, 5, Ἠθικ. Εὐδήμ. 2. 1, 5 (μετὰ διαφ. γραφ. **ὑγίασις**).

ὑγιαντός, ή, όν, = **ὑγιαστός**, Ἀριστ. Φυτ. 5. 1, 2.

ὑγίασμα, τό, ἴαμα, «ἀκέσματα: ὑγιάσματα, ἰάματα» Α. Β. 364, 12.

ὑγιαστήριον, τό, θεραπευτήριον, νοσοκομεῖον, Γλωσσ.

ὑγιαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑγιάζειν, ἱκανὸς πρὸς ἀποκατάστασιν ὑγείας, θεραπευτικός, Ἀριστ. Φυσ. 8. 5, 14, π. Ψυχ. 2. 2, 14.

ὑγιαστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ **ὑγιάζω**, ὃν δυνατοί τις νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς ὑγείαν, θεραπευτός, Ἀριστ. Φυσ. 8. 5, 14, π. Οὐρ. 4. 3, 7.

Ὑγιάτης, [ᾱ], **ου**, ὁ, χορηγὸς ὑγείας, ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, Ἀθήν. 36B, Εὐστ. 1624. 37.

ὑγίειᾰ [ῠ], ἡ, καὶ ἐνίοτε παρ' Ἀττ. **ὑγιειᾱ**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 604, 731, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 522· (τὸν Ἰωνικὸν τόπον εἰς **η** ἀποδοκιμάζει ὁ Dind. de Dial. Hdt. xi)· παρὰ μεταγεν. καὶ ἀδοκίμοις συγγραφεῦσιν **ὑγειᾱ**, ὃ ἴδε· εἶναι γεγραμμ. **ὑγίεα** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2557B· 24· καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τὸν τύπον τοῦτον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1001· (**ὑγιής**): — ὡς καὶ νῦν, ὑγεία, ἡ εὐεξία καὶ ὑγιεινὴ κατάστασις τοῦ σώματος, «ὑγίεια ἐστὶ συμμετρία τῶν πρώτων σωματικῶν δυνάμεων, ἅ ἐστι θερμότης ψυχρότης ὑγρότης ξηρότης» Σουΐδ., Λατ. salus, Ἡρόδ. 2. 77, Σιμων 116, Πινδ. Π. 3. 128, καὶ Ἀττ.· ὑγ. καὶ νοῦς ἀγαθὰ τῷ βίῳ δύο Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 519, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 68· — πληθ., **ὑγίειαι**, ὑγιειναὶ καταστάσεις, Πλάτ. Πρωτ. 354B, Πολ. 618B, Τίμ. 87C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 18, 1. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὑ. φρενῶν, ὑγιὴς κατάστασις ἢ διάθεσις ψυχῆς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 535· ἡ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑγίεια Ἰσοκρ. 234B. **II.** εἶδος πλακοῦντος ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, Ἀθήν. 115A, Φωτ., κλπ. **III.** φάρμακόν τι, Ἀλέξ. Τραλλ., κλπ.· — καθόλου, θεραπεία, ἴασις, ὕπνος δὲ πάσης ἐστὶν ὑγ. νόσου Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 522.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 200-202.

Β. Ὑγίεια, ἡ, κατὰ προσωποποίησιν, ἡ θεὰ τῆς ὑγείας, Ἱππ. 1. 2, Ἀρίφρων ἐν Lyr. Bgk σελ. 841, Παυσ. 1 23, 4, κλπ.· — εἰς τιμὴν αὐτῆς ἔπινον τὸ τελευταῖον ποτήριον, τὸ μετὰ τὸ νίψασθαι, μετανιπτρίδα τῆς Ὑγιείας πίνειν Ἀντιφάν. ἐν «Μειλανίωνι» 1, πρβλ. Καλλ. ἐν «Κύκλωψι» 3 (Ὕμνος εἰς Ὑγίειαν παρ' Ἀθην. 702).

ὑγιεινὸς [ῠ], **ή, όν**, (ὑγιής) ὡς καὶ νῦν, συντελῶν πρὸς ὑγείαν, καλὸς καὶ ὠφέλιμος εἰς τὴν ὑγείαν, Ἱπποκρ. Ἀφ. 1247 χωρίον ὑγιεινόν, δηλ. οὐχὶ νοσηρόν, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16, πρβλ Πλάτ. Πολ. 401C· ἐπὶ τροφῆς, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 5, Πλάτ., κλπ· σιτία ὑγιεινότατα Ἰσοκρ 12A· τὰ ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ Πλάτ. Πολ. 444C, κλπ.· ὕδωρ ὑγ ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 61C — ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὑγείαν, τέχνη, πραγματεία Γαλην., πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 1., 10. 3, 3. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὑγιής, ὑγιηρός, «γερός», Λατ. sanus, πάνυ ὑγ. φύσει Πλάτ. Πολ. 408E, πρβλ. Α· ὑγ. σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 728E· βίος αὐτόθι 733E, κλπ.· τὸ ὑγ., ὑγεία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νοσερόν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 1. **II.** Ἐπίρρ., ὑγιεινῶς ἔχειν, = ὑγιαίνειν, Πλάτ. Πολ. 407C, 571D· ὑγ. φέρειν τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807· ὑγ. ποιεῖν τι, ἀποβλέπειν εἰς τὴν ὑγείαν, Πλάτ. Γοργ. 522A· βαδίζειν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 1, 4.—Συγκρ. **ὑγιεινοτέρως**. καὶ **-ρον**, Ξεν. Λακ. 2, 5, Ἀπομν. 3. 13, 2· ὑπερθ. **-ότατα**, αὐτόθι 4. 7, 9.

ὑγίεις [ῠ] **εσσα, εν**, Βοιωτ. ἀντὶ **ὑγιής**, ὑγίεντα ὄλβον Πινδ. Ο. 5. 53

ὑγιηρὸς [ῠ], **ά, όν**, (ὑγιής) καλὸς καὶ ὠφέλιμος πρὸς τὴν ὑγείαν, ὑγιεινός, ἄκος Πινδ. Ν. 3. 29. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀπολαύων πλήρους ὑγείας, ὑγιής, «γερός», ἀκέραιος, Λατ. sanus, ἀντίθετον τῷ **νοσερός**. Ἱππ. π. Ἀέρ. 282· **ὑγιηρότατοι** Ἡρόδ. 4. 187·— ἐν τῷ 2. 77 **ὑγιηρέστατος** (ἔκ τινος τύπου **ὑγιήρης**) εἶναι ἡ γραφὴ ἐν τῷ Ἀντιγράφῳ, ἀλλ' ἴδε Α. Β. 115. 7· ὁ Littré ἀναγινώσκει **ὑγιηρὴς** ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. 286). Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ α', 942.

ὑγιὴς [ῠ], **ές**, γεν. **έος**· δοτ. **ὑγιεῖ**· αἰτ., Ἰων. **ὑγιέα** Ἡρόδ. 1. 8, κλπ., Ἀττικ. **ὑγιᾶ** Θουκ. 3. 34, Πλάτ., Ξεν., Ἑλληνικῶς **ὑγιῆ** (Θωμ. Μάγ. 365, Μοῖρ. 375), ὅπερ εὕρηται ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Πλάτ., οἷον ἐν Φαίδωνι 89D, Νόμ. 875E, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 804 — δυϊκῶς **ὑγιῆ**, Πλάτ. Τίμ. 88B· — οὐδ. πληθ. **ὑγιᾶ** (Θωμ. Μάγ. ἔνθ' ἀνωτ.), ἀλλὰ **ὑγιῆ** ἐν Πλάτ. Νόμ. 684C 735B γεν. **ὑγιῶν** αὐτόθι C.— Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **ὑγιέστερος, -ατος**, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 59C, Πλάτ.· ἀλλ' ὑπάρχει ἀνώμαλος τύπος **ὑγιώτερος** παρὰ Σώφρονι ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 774. 41. (Ἐκ τῆς √ΥΓ (εἰς

ἣν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ προστίθεται τὸ ι) παράγονται ὡσαύτως τὰ ὑγίεια. ὑγ-ιηρός. ὑγ-ιαίνω, ὑγ-ιάζω· πρβλ. Σανσκρ. ug-ras (validus)· Ζενδ. vaz (roborō)· Λατ. veg-eo (excito), veg-etus vig-eo, vig-or, vig-il· Λιθ. ug-is (incrementum)· καὶ ἐξ ἐκτεταμένης ῥίζης aug ἢ ôg, Σανσκρ ôg as (vigor)· Λατ. aug-eo· Λιθ áug-u (crescere)· Γοτθ. auk-an (αὔξειν). — Αἱ ῥίζαι αὗται πρέπει νὰ εἶναι συγγενεῖς τῇ √FEΞ, ἀ ἕξ-ω, αὔξ άνω, κτλ). Ὡς καὶ νῦν, ὑγιής, πλήρης ὑγείας, ἐν καλῇ τοῦ σώματος καταστάσει, Λατιν. sanus, ὑγιέα ἀποδέξαι ἢ ποιεῖν τινα Ἡρόδ. 3. 130, 133· ὑγιῆ σώματα ἀπεργάζεσθαι Πλάτ. Νόμ. 684C· τὸ ὑγιὲς τοῦ σώματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νοσοῦν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 186B· ὑγιὴς τὸ δῆγμα, τεθεραπευμένος ἐκ τοῦ δήγματος, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13 — Παροιμ. ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων, ὑγιέστερος κολοκύντης ἢ ὄμφακος, Ἐπίχ. ἔνθ' ἀνωτ., Φώτ.· οὕτως, ὑγιέστερος κρότωνος ἢ Κρότωνος Μένανδρ. ἐν «Λοκροῖς» 1, πρβλ. Στράβ. 262. **2)** ἐπὶ τῆς καταστάσεώς τινος, σῶς καὶ ὑγιής, καλῶς ἔχων κατὰ πάντα, Ἡρόδ. 4. 76, Θουκ. 3. 34, καὶ Πλάτ. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐν καλῇ καταστάσει, ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν, Λυσί. 104. 16· ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 8. 107· κόσμιος Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 13· τὸ ἔδαφος καὶ οἱ τοῖχοι Ἀριστ. π. Θαυμασ. 123. **II.** ὑγιὴς τὰς φρένας, ὀρθῶς σκεπτόμενος ἢ φρονῶν, Σιμων. 9 (12) 11, Πλάτ., κλπ.· φρένες ὑγιεῖς Εὐριπ. Βάκχ. 948· ὥσπερ ὑγ. τις Πλάτ. Πολ. 372E· ἦθος αὐτόθ. 409D, κλπ.· ὑγιεστάτη ψυχὴ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 526D.

2) ἐπὶ λόγων, γνωμῶν, καὶ τῶν τοιούτων, ὑγιής, φρόνιμος, σοφός, ὑγ. μῦθος Ἰλ. Θ. 524 (τὸ μόνον χωρίον ἐν ᾧ ἀπαντᾷ λέξις ἐκ τῆς οἰκογενείας ταύτης τῶν λέξεων παρ' Ὁμήρῳ)· ὑγ. δόξαι Πλάτ. Πολ. 584E· εἴ τι ὑγιὲς διανοοῦνται Θουκ. 4. 22, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 194B. **3)** τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσ., λόγος οὐχ ὑγ. Ἡρόδ. 1. 8· οὐδὲν ὑγ. βούλευμα ὁ αὐτ. 6. 100· οὕτω παρ' Ἀττ., ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν Σοφ. Φιλ. 1006, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 448· οὐδὲν ὑγ. διανοεῖσθαι Θουκ. 3. 75· οὐδὲν ὑγ. λέγειν Εὐριπ. Φοίν. 201, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 636, πρβλ. Πλ. 274, κλπ.· φέρειν, ἀσκεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 956, Πλ. 50· οὐδὲν ὑγ. οὐδ' ἀληθὲς ἔχειν Πλάτ. Φαίδων 69B· — ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, τὰς οὐδὲν ὑγιὲς Ἀριστοφάν. Θεσμ. 394· πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδὲ ἓν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 37· — ὡσαύτως μετά γε ιχ., οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγ. οὐδὲν ἐμπύρου φλογὸς Εὐρ. Ἑλ. 746· φεῦ· ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγ. ἐστιν οὐδενὸς Ἀριστοφ. Πλ. 362. πρβλ. 870, Πλάτ. Φαίδων 90C, Γοργ. 524E, Πολ. 584A, κλπ.· οὕτω ὑγ. οὐδὲν ἔτι λέγω τῶν ὀργίων Εὐρ. Βάκχ. 262, πρβλ. Κύκλ. 259· ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ οὐδ' ἀληθεῖ Πλάτ. Πολ. 603B. πρβλ. Φαῖδρ. 242E, Λυσ. 114. 32. **III.** Ἐπίρρ., ὑγιὲς φθέγγεσθαι, ὅταν δοκιμάζῃ τις ἀγγεῖον πήλινον διὰ κρούσεως ἂν εἶναι «γερόν», εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται Πλάτ. Θεαίτ. 179D. **2)** κανονικὸν ἐπίρρ. **ὑγιῶς**, ἐν ὑγείᾳ, διάγειν Ἀθήν. 46F· — ὀρθῶς, κρίνειν, φιλοσοφεῖν Πλάτ. Πολ. 409A. 619D· πολιτεύεσθαι Δημ. 325. 17. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑγιῶς· ὀρθῶς, σώως, ὁλοκλήρως, ἐρρωμένως, καὶ εἴ τι ὅμοιον».

ὑγιοζυγία, ἡ, ὑγιής, ὀρθὴ συζυγία ὀρθὸς συνδυασμός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 540.

ὑγιο-ποιέω, ποιῶ τινα ὑγιᾶ θεραπεύω, Διοδ. Ἐκλογ. 521. 12, Ἰω. Χρυσ.

ὑγιό-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, ὁ ὑγιὴς τοὺς πόδας, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀρτίπους**.

ὑγιότης, **ητος**, ἡ, τὸ ὑγιῶς ἢ ὀρθῶς ἔχειν, ὀρθότης, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 118.

ὑγιόω, = **ὑγιάζω**, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11. «Θεοῦ . τοῦ ἡμᾶς ὑγιοῦντος καὶ ἁγιάζοντος» Εὐστ. Πονημάτ. σ. 153, 30. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑγιοῦν· τὸ σαοῦν. καὶ τὸ θεραπεύειν».

ὑγίωσις, **εως**, ἡ, θεραπεία, ἴασις, Βυζ.

ὑγρά, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **ὑγρός** I. 2.

ὑγράζω, μέλλ. -**άσω**, (ὑγρὸς) εἶμαι ὑγρός, Ἱππ. 517. 53.

ὑγραίνω, μέλλ. -**ᾰνῶ**, (ὑγρὸς) κάμνω τι ὑγρόν, βρέχω, Ξεν. Κυν. 5, 3· ἐπὶ ποταμοῦ, ἀρδεύω, ποτίζω χώραν, Εὐρ. Τρῳ. 230, Ἑλ. 3· βλέφαρον ὑγρ. δάκρυσιν αὐτόθι 673· πηγαῖς οὐχ ὑγραίνουσι πόδας ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 368. — Παθ., ἐπὶ ὕδατος, συνάγομαι εἰς δεξαμενὰς ἢ λίμνας, καὶ ἐπὶ στερεῶν, ὑγροποιοῦμαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 6, 1· ἀντίθετον τῷ **ξηραίνεσθαι**. ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 19, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 3, κτλ.· τὸ ὑγρανθὲν ὕδωρ, ὕδωρ ὅπερ εἶναι ὑγρόν, Πλάτ. Τίμ. 51B. **2)** προξενῶ εὐκοιλιότητα, Ἱππ. Ἀφ. 1247· καὶ παθ., ἐπὶ τῆς κοιλίας, ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται αὐτόθι 1245.

ὑγρανσις, ἡ, τὸ ὑγραίνειν, ὑγρασία, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ ἐκ τοῦ Ἀριστ. (παρ' ᾧ ἐν τῷ νῦν κειμένῳ ὑπάρχει **ὑγρότης**), Achmes Ὀνειροκρ. 188.

ὑγραντικός, **ή**, **όν**, ἁρμόδιος πρὸς ὕγρανσιν, τῆς ἕξεως Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθήν. 59B, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 215.

ὑγρᾰσία, ἡ, (ὑγράζω) ὑγρότης, ὑγρὰ κατάστασις, ὑγρὰ οὐσία, ἐν τῷ σώματι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31. 3, π. Ζ. Γεν. 1. 20, 1, κ. ἀλλ.· διεξόδους .., δι' ὧν τὴν ὑγρ. ἐκδέξεται Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5. 10.

ὕγρασμα, τό, = τῷ προηγ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803, πρβλ. 268. 23.

ὑγρ-έμπλαστρον, τό, ὑγρὸν ἔμπλαστρον, Πλίν. 34. 36.

ὑγρηδών, **όνος** ἡ, = **ὑγρότης**. Ἱππ. 598. 22.

ὑγρο-βᾰτέω, βαίνω, κινοῦμαι ἐν ὕδατι, πιθ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 9, 709· ἴδε Ἰακώβιον σ. 261.

ὑγρο-βᾰτικός, **ή**, **όν**, ὁ βαίνων ἢ διαιτώμενος ἐν ὕδατι, ἐπὶ ἐνύδρων ζώων, Ἀθήν. 99B (ἔνθα νῦν **ὑγροτροφικός**).

ὑγρο-βᾰφής, **ές**, βεβαμμένος (βουτημένος) ἐν τῷ ὑγρῷ, ἐν τῷ ὕδατι, Νόνν. Δ. 8. 142., 23. 183.

ὑγρό-βιος, **ον**, ὁ ζῶν ἐν τῷ ὑγρῷ· ὁ ζῶν παρὰ τὸ ὕδωρ, ἐργαζόμενος ἐν αὐτῷ, οἷον ὁ ἁλιεύς, Νόνν. Διον. 13. 75, κλπ.

ὑγρο-βόλος, **ον**, ὁ προξενῶν ὑγρότητα, ὑγραντικός, σταγόνες Εὐρ. Ἀποσπ. 836. 3.

ὑγρό-γελως. **ων**, «ὁ ὑγρὸν καὶ διακεχυμένον γελῶν καὶ μὴ αὐστηρὸν μηδὲ βίαιον» Α. Β. 67.

ὑγρό-γονος. **ον**, ὁ παραγόμενος ἢ γινόμενος ἐν τῇ ὑγρασίᾳ ἢ ἐν τῷ ὕδατι, Νόνν. Δ. 14. 145.

ὑγρο-δίαιτος, **ον**, = **ὑγρόβιος**, Βυζ.

ὑγρό-θερμος, **ον**, θερμὸς μετὰ ὑγρασίας, Βυζ.

ὑγρο-θηρική, (ἐξυπακ. τέχνη). ἡ, ἡ τέχνη τοῦ θηρᾶν ἐν τῷ ὕδατι, δηλ. ἡ ἁλιεία, Πολυδ. Α', 97.

ὑγροκαμπεῖς γνάθοι ἵππων, οἱ ὑγρῶς καμπτόμενοι, Ἀνων. ποιήμ. Cram. An. gr. Par. IV, σ. 325.

ὑγρο-κέλευθος. **ον**, οὗ αἱ ὁδοί εἰσιν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἰχθῦς Μάξιμ. π. καταρχ. 62. **II.** ὁ καταλείπων ὑγρὰ ἴχνη, κοχλίας Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 63B· οὕτω δὲ ἴσως καὶ μεταφορ., νεφέλαι Ὀρφ. Ὕμν. 20. 3, κλπ.

ὑγρο-κέφᾰλος, **ον**, ὁ πάσχων ἐξ ὑγρότητος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 16, 2.

ὑγρο-κήλη, ἡ, = **ὑδροκήλη**, ἀνθ' οὗ εὕρηται ὡς διάφ. γραφ. παρὰ Πολυδ. Δ', 203.

ὑγρο-κοίλιος, **ον**, ὁ ἔχων ὑγρὰν κοιλίαν, εὐκοίλιος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 12.

ὑγρο-κολλούρια, **τά**, = **κολλούρια** (ἢ **κολλύρια**) **ὑγρά**, Ὀρειβάσ. σ. 315, ἔκδ. Matth., κλπ.

ὑγρο-κόμος, **ον**. περιθάλπων δι' ὑδάτων, ἐν ὕδασι πλούσιος, ἐπίθετον τοῦ ποταμοῦ Φάσιος, Χρησμ. Σιβ. 14. 139.

ὑγρο-λάξευτος, **ον**, λελαξευμένος διὰ τοῦ ὕδατος, Φιλῆς π. Ζώων κ. 86, 4, σ. 302.

ὑγρο-μᾰνής, **ές**, ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, Νόνν. Δ. 43. 284.

ὑγρο-μέδων. ὁ, κύριος ἢ ἄρχων τῶν ὑδάτων, ὡς τὸ **ποντομέδων**, Νόνν. Δ. 31. 57.

ὑγρο-μέλεια, ἡ, ὑγρότης, μαλακότης τῶν μελῶν, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 11.

ὑγρο-μελής, **ές**, ὁ ἔχων ὑγρά, μαλακά, εὔκαμπτα μέλη, Ξεν. Κυν. 5. 13, Πολυδ. Δ', 96.

ὑγρο-μέτωπος, **ον**, ὁ ἔχων ὑγρόν, μαλακόν, λεῖον μέτωπον, Ἀνθ. Π. 5. 36.

ὑγρό-μαχος, **ον**, ὁ ἐν τοῖς ὕδασι μαχόμενος, Νόνν. Δ. 39. 88, κλπ.

ὑγρό-μῠρον, τό, ἀντὶ ὑγρὸν **μύρον**, Ἀέτ.

ὑγρο-νόμος. **ον**, ὁ ἐν τοῖς ὕδασι πορευόμενος ἢ διαιτώμενος, Νόνν. Δ. 3. 37.

ὑγρό-νοος. **ον**, συνηρ. -**νους**. **ουν**, ὁ ἔχων ὑγρόν, ἀδύνατον νοῦν, Πολυδ. Ϛ', 126.

ὑγρο-πᾰγής, **ές**. (πήγνυμι) οὗ τὸ ὕδωρ εἶνε πεπηγμένον, Νόνν. Δ. 8. 92. **II.** ὁ ἔχων σωματικὴν σύστασιν ὑγράν, ὑδατώδη, πλαδαράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σκληρόσαρκος**, Ξενοκρ. περὶ Ἐνύδρ. 33, Γαλην. τ. 13, 591.

ὑγρό-πισσα, ἡ, ἀντὶ **ὑγρὰ πίσσα** Γεωπον. 18. 8, 2, Γαλην. τ. 14, σ. 329, 2, κλπ.

ὑγρό-πισσον, τό, ἀντὶ **ὑγρὰ πίσσα**, χυτή, ῥευστὴ πίσσα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 116.

ὑγρό-πλοος, **ον**, συνηρ. -**πλους**, **ουν**, ὁ ἐν ὑγροῖς, δηλ. ὕδασι πλέων, Τζέτζ.

ὑγρο-ποιός, **όν**, ὁ παράγων ὑγρασίαν, φῶς Πλούτ. 2. 367D· καρπὸς Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 113A.

ὑγρο-πόρευτος, **ον**, = **ὑγροκέλευθος**, Ὀρφ. Ὕμν. 81. 1.

ὑγρο-πορέω, πορεύομαι διὰ τῶν ὑδάτων, ἐπὶ πλοίων, Ἀνθ. Πλαν. 221.

ὑγρο-πόρος, **ον**, = **ὑγροκέλευθος**, Νόνν. Δ. 10. 123, κλπ.

ὑγρορ-ροέω, εἶμαι ὑγρὸς ἢ ῥευστός, Ἀριστ. Προβλ. 1. 33.

ὑγρός, **ά**, **όν**, συγκρ. **ὑγρότερος** Πλάτ. Θεαίτ. 162B, Ξεν., κλπ., ὑπερθ., -**ότατος**, Ξεν. Ἱππ. 7. 7. (Ἐκ τῆς √ΥΓ παράγονται ὡσαύτως τὰ **ὑγ-ραίνω**. **ὑγ-ράζω**· πρβλ. Σανσκρ. uk-shâmi (conspergo)· Λατιν. uv-dus, umor, umecto· — τὸ Ἀρχ. Σκανδ. vök-r (umidus) ὑποδεικνύει εἰς ἡμᾶς ἕτερον τύπον ῥιζι-

κὸν vag). Ὑγρός, κοινῶς «ὑγρός», ῥευστός, ἀντίθετον τῷ ξηρός, Ὅμ., κλπ.· ὑγρὸν ἔλαιον, δηλ. «ἐλαιώδαδον» κατ' ἀντιδιαστολὴν ἀπὸ τοῦ στέατος καὶ τῆς πιμελῆς, Ἰλ. Ψ. 281, ἐν ληκύθῳ ὑγρ. ἔλαιον Ὀδ. Ζ. 79· ὑγρὸν ὕδωρ Δ. 458 ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες, πνέοντες μετὰ ὑγρασίας ἢ βροχεροί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ξηροὺς καὶ καυστικοὺς ἀνέμους, Ε. 478., Τ. 440, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 623, Θεογ. 869· ὑγρ. ἅλς, πέλαγος Πινδ. Ο. 7. 126, Π. 4. 70, καὶ Ἀττ.·— ὑγρὰ νύξ, πλήρης ὑγρασίας ἢ βροχερά, Πλάτ. Κριτί. 112Α. **2)** **ἡ ὑγρά**, Ἰων. ὑγρή, ἡ θάλασσα, Ἰλ. Ξ. 308, Ὀδ. Α. 97, κτλ. (πρβλ. **τραφερός**)· οὕτω, ὑγρὰ κέλευθα, αἱ ὑδατώδεις ὁδοί, δηλ. ἡ θάλασσα, Ἰλ. Α. 312, Ὀδ. Γ. 71 καὶ μόνον **ὑγρά**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπείρων γαῖα, Ἰλ. Ω. 341, Ὀδ. Ε 45, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 678 **3)** τὸ ὑγρὸν καὶ τὰ ὑγρά, ὑγρότης, ὑγρασία, Ἡρόδ. 1. 142, καὶ Ἱππ.· ὕδωρ, Ἡρόδ. 4. 172· γῆ ὑγρῷ φυραθεῖσα Πλάτ. Θεαίτ. 147C· ἐφ' ὑγροῖς ζωγραφῶ, ζωγραφῶ ἐπὶ ὑγροῦ ἐδάφους, Πλούτ. 2. 759C. **4)** μέτρα ὑγρὰ καὶ ξηρά, δηλ. διὰ ὑγρὰ καὶ διὰ ξηρὰ πράγματα, Πλάτ. Νόμ. 746D· τὰ ὑγρὰ μετρεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 10. **5)** θῆρες ὑγροί, ζῷα ἐν τῷ ὕδατι ζῶντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πεζοί**, Ἀνθ. Π. 9. 18 οἱ ὄρνιθες οἱ ὑγροὶ Φιλόστρ. 776· ὑ. ἀοιδός, ἐπὶ βατράχου, Ἀνθ. Π. 6. 43. **6)** ἐπὶ εὐκοιλιότητος, ὁκόσοισι νέοισι ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισι ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται Ἱπποκρ. Ἀφ. 1245, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 18, 1, κ. ἀλλ. **II.** μαλακός, εὐκόλως ὑποχωρῶν, εὔκαμπτος, εὐκίνητος, Λατ. mollis; ἀντίθετον τῷ **σκληρός** (δύσκαμπτος), ἐπὶ τοῦ νώτου τοῦ ἀετοῦ, Πινδ. Π. 1. 17, ἔνθα ἴδε Böckh· ἐπὶ τῶν μελῶν καὶ τοῦ σώματος, ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Εὐρ. Ἀποσπ. 935 ὑγρὸς τὸ εἶδος, περὶ τοῦ Ἔρωτος, Πλάτ. Συμπ. 196Α· νεώτερος καὶ ὑγρότερος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 162Β· ὑ. ὀρχηστής Πολύβ. Δ', 6, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 17 καὶ 13 ὑγρὰ ἔχειν τὰ σκέλη, ἐπὶ ἵππου, Ξενοφ. Ἱππ. 1. 6 ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἵππου, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 4, 1· οὕτως ἐπὶ πώλων, γόνατα ὑγρῶς κάμπτειν, ὑγρῶς τοῖς σκέλεσι χρῆσθαι (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου ἐν τοῖς Γεωργ. 3, 76) mollia crura reponit, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1, 6., 10, 15· ἐπὶ τοῦ λαγοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 5. 31· ἐπὶ τοῦ θωός, ὑ. ἐστι καὶ πηδᾷ πόρρω Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 3· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὑ. ἄκανθος (Οὐεργίλ., mollis acanthus), Θεόκρ. 1. 55· κέρας ὑγρόν, ἐπὶ τόξου, ὁ αὐτ. 25. 206· ὑ. λαγόνες, χολάδες Ξεν. Κυν. 4, 1, Βάβρ. 1, 10·— ὑγρὸς κεῖμαι, εἶμαι ἐξηπλωμένος μετ' ἀνέσεως καὶ ἡσυχίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατάστασιν τοῦ τεντωμένου καὶ δυσκάμπτου, Ἱππ. Προγν. 37· ὑγρὸν χύτλασον σεαυτόν, «διάλυσον σεαυτόν, ὑγρῶς ἄλειψαι» (Σχόλ.), Ἀριστοφάν. Σφ. 1213 ὑγροτέραν .. εἶναι τὴν κίνησιν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 13. **2)** χαλαρός, ἀδύνατος, ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, ἐς ὑγρὸν ἀγκῶνα [λαβών] Σοφ. Ἀντ. 1236· κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα Εὐρ. Φοίν. 1439· οὕτως ἴσως, ὑγρὸν δέος Ἀρχίλ. 69· πρβλ. **ὑγρότης** II. 2. **3)** ἐπὶ οὐσιῶν, πλαδαρός, μαλθακός, σάρκες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 2, 8. 21, 4, κ. ἀλλ. **6)** ἁπαλός, ῥαδινός, τρυφερός, νεοττοὶ Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 9· βρέφος Νόνν. Δ. 1. 4. **4)** οἰνοβρεχής, μέθῃ βεβρεγμένος, ὑγρὴν τὴν ψυχὴν ἔχειν Ἡράκλειτ. παρὰ Στοβ. τ. 5. 120· ἡ διάνοια ὑ. γεγενημένη Πλούτ. 2. 713Α· οἰνοβαρὴς .. ὑγρὸν ἀείδων, οὐ μάλα νηφάλιον Ὀππ. Ἁλ. 2. 412. **5)** ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, πλήρης πόθου καὶ ἔρωτος, (περὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀφροδίτης ἐν τοῖς ἀγάλμασιν, ἴδε Winckelm. Geschichte d. Kunst. 4, σ. 202, Müller Archäol. d. K. § 329. 5)· ὑ. βλέμμα Ἀνακρεόντ. 28. 21· ὑγρὰ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν Ἀνθ. Π. 7. 27· ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς ὁ αὐτ. ἐν Πλαν. 306 τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑ. ἅμα τῷ φαιδρῷ Λουκ. περὶ Εἰκόν. 6· ὑγρῶς βλέπειν Φιλόστρ. Ἐπιστ.·— ὡσαύτως, ὑγρὸς πόθος, ἐρωτικὴ ἐπιθυμία, σφοδρὰ ἐπιθυμία, Ὕμν. Ὁμηρ. 18. 33· ὑγρότατα καὶ πένθιμα μελῳδεῖν Ἀππ. Ἐμφυλ. 106. **6)** ἐπὶ γλώσσης λείως καὶ ὁμαλῶς ῥεούσης, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 20. **7)** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων ἢ τῶν διαθέσεων αὐτῶν, εὔκολος, τοὺς τρόπους ἐνδοτικός, μαλακός, ἤπιος, ὑγρός τις καὶ δημοτικὸς Πλουτ. Μάρ. 28· ὑ. κόλαξ ὁ αὐτ. 2. 51Β· τὸ Κίμωνος ὑγρόν, ὁ εὔκολος αὐτοῦ χαρακτήρ, ὁ τρόπος, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 5 — ὡσαύτως, ὑγρὸς ἔς τι, πρός τι, ἐπιρρεπής, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 8, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.· ὑ. τῷ γελοίῳ Πλουτ. Βροῦτ. 29. **6)** μαλακός, πολυτελής, πολυδάπανος, φιλήδονος, ὁ αὐτ. 2. 751Α· ὑ. πρὸς τὴν δίαιταν ὁ αὐτ. ἐν Σόλ. 3 οὕτω, βίου .. ὃν πάντες εἰώθασιν ὀνομάζειν ὑγρὸν Ἄλεξ. ἐν «Πυραύνῳ» 3· πρβλ. **ὑγρότης** II. 4. **8)** ἐπὶ φωνήεντος, δίχρονον ἢ ἀμφίβολον τὸν χρόνον, = τῷ Λατ. anceps Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 100. **III.** Ἐπίρρ. **ὑγρῶς**, ἴδε ἄνωτ. II. 1 καὶ 5.

ὑγρο-σαΐτης, παρὰ τοῖς Βυζ., μέτρον ὑγρῶν = 50 ἑκτεῦσιν.

ὑγρό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων ὑγρὰς δηλ. πιαδαρὰς σάρκας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 11, 12., 8. 21. 4.

ὑγρο-σκελής, ές, ὁ ἔχων ὑγρά, εὔκαμπτα σκέλη, Λιβάν. Ἐπιστ. 585Β.

ὑγροστίβητος θάλασσα, ἡ ὑγρὰς στίβους ἔχουσα, Θεόφ. Κεραμ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 132, σ. 852.

ὑγρό-στομος, ον, ἐπὶ ξίφους, ὁ ὀξέως τέμνων, ὀξύς, «κοπτερός», Θεόδ. Πρόδρ. σ. 237.

ὑγρότης, ητος, Δωρικ. **-ότας**, **ᾶτος**, ἡ· (ὑγρός)· — ὡς καὶ νῦν, ὑγρότης, εἴτε ἐν ἀφῃρημένῃ εἴτε ἐν συγκεκριμένῃ σημασίᾳ, ὑγρὰ ἢ ῥευστὴ κατάστασις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ξηρότης**, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Ἀφ. 1248, Πλάτ. Φίληβ. 32Α, Ἀριστ., κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 10, 20, Μετεωρ. 1. 14, 17. **II.** εὐκαμψία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σκληρότης**· τῶν ἄρθρων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 781, πρβλ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 5. 8, 15· τοῦ σώματος, ἐπὶ ὄφεων, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 7, 3· ἐπὶ ἄρκτων, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5. 3 οὕτως ἐπὶ τῶν ποικίλων κινήσεων τῆς φλογός, Εὐρ. Φοίν. 1256. **2)** νωθρότης, χαλαρότης, ἀδυναμία, τοῦ ξίφους .. δι' ὑγρότητα χειρὸς ἐξολισθόντος Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 20. **3)** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, μαλακότης τρόπου, εὐκολία διαθέσεων, προσήνεια, ἠπιότης, ὑ. τοῦ ἤθους Λυκοῦργ. 152. 12, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 5, 5· ἕξεως Πλούτ. 2. 680D· οὕτω, ὑγρότης βίου, ἡδυπαθής, τρυφηλὸς βίος, Κρώβυλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1· πρβλ. **ὑγρός** II. 7.

ὑγρο-τόκος, ον, ὁ παράγων ὑγρασίαν ἢ ὕδωρ, ῥεέθρων ὑγροτόκους ὠδῖνας Νόνν. Δ. 22. 102., 32. 295.

ὑγρο-τράχηλος, [ᾰ], ον, ὁ εὐκόλως λυγίζων τὸν τράχηλον, ὑγροτράχηλα ζῷα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστοτ.

ὑγρο-τροφικός, ή, όν, ὁ ἐν τῷ ὑγρῷ τρεφόμενος, ἐνυγρόβιος, ἐπὶ ἐνύγρων ζῴων, Πλάτ. Πολιτικ. 264D, Ἀθήν. 99Β, ἴδε **ὑγροβατικός**.

ὑγρουσία, ἡ, πιθ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑγρασία**, Chalcidius εἰς Πλάτ. Τίμ. φύλλ. 36.

ὑγρο-φανής, ές, ὁ φαινόμενος ὑγρός, ἔχων ὄψιν ὑγράν, Γαλην. 8. 662.

ὑγρό-φθαλμος, ον, ὁ ἔχων ὑγροὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἰχθύων, ἀντίθετον τῷ **σκληρόφθαλμος**, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 2. 2, 8., 2. 13. ἐν τέλ.

ὑγρό-φθογγος, λάγυνος ὑγρ., λάγυνος μετὰ στενοῦ λαιμοῦ παράγων ἠχόν τινα γαργάρας ὅταν τὸ ἐν αὐτῇ ὑγρὸν ἐκχέηται, Ἀνθ. Π. 6. 246.

ὑγρό-φλοιος, ον, ὁ ἔχων ὑγρὸν φλοιὸν ἢ μαλακόν, Γεωπ. 9. 16, 2.

ὑγρό-φοιτος, ον, = **ὑγροπόρος**, Λυκόφρ. 88.

ὑγρο-φόρητος, ον, ὁ φερόμενος ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἢ παρασυρόμενος ὑπ' αὐτοῦ, Νόνν. Δ. 15. 372, κλπ.

ὑγρο-φόρος, ον, = **ὑδροφόρος**, Μάξιμ. π. καταρχ. 283.

ὑγρο-φυής, ές, (φυή) ὁ ὑγρὸς τὴν φυήν, εὔκαμπτος, «παρθένος ὑγροφυὴς καὶ τρυφερά» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 47. — Ἐπίρρ. **-ῶς**, Ἀρισταίν. 1. 1.

ὑγρό-φυρτος κοχλίας, ὁ πεφυρμένος ὑγρῷ, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 268, ἔκδ. Mil.

ὑγρό-χερσος, ον, ὁ ζῶν ἐπί τε τῆς ξηρᾶς καὶ ἐν τῷ ὕδατι, ἀμφίβιος, Κ. Μανασσ. Χρον. 3933, κλπ.

ὑγρο-χεύμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ χέων ὕδωρ, ὑγρ. ῥοὰς Κ. Μανασσ. Χρον. 150

ὑγρο-χίτων, [ῐ], **ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑγρὸν χιτῶνα, Νόνν. Δ. 23. 112, 311, Μ. Φιλῆς 2, σ. 386, ἔκδ. Mil.

ὑγρόχροος, συνῃρ. **ὑγρόχρως**, ὁ, ἡ, ὁ ὑγρὸς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἰω. Γαζαίου Ἔκφρ. 278.

ὑγρό-χυτος, ον, (χέω) ὁ ῥέων ἢ ἐκχεόμενος ὑγρός, Νόνν. Δ. 8. 275.

ὑγρύνω, = **ὑγραίνω**, ἀνθ' οὗ π.θαν. εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Κασσ. Προβλ. 5.

ὑγρ-ῶπις, **ιδος**, ἡ, ὁ ἔχων ὑγρόν, ἁπαλόν, ῥαδινὸν πρόσωπον, Τζέτζ. πρὸ Ὁμ. 118.

ὑγρώσσω, ὑγραίνω, βρέχω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1329.

ὑδαλέος, α, ον, (ὕδωρ) ὑδατώδης, ὑδρωπικός, Ἱππ. Προρρ. 81, Γαλην.

ὑδαλεώδης, ες, = **ὑδαλέος**, Ἰω. Ἀκτουάρ. ἐν Ideleri Phys. Gr. τ. 2, σ. 376, 6.

ὑδαρεύομαι, εἶμαι ὑδατώδης, τροπικῶς κάμνω ἐπίδειξιν, κομπάζω, Ἐπιφάν. I, 1015Β.

ὑδαρής, ές, γεν. **έος**· (ὕδωρ)· — «νερουλός», διαχώρημα Ἱππ. Προγν. 40 καταμήνια ὑδαρέστερα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1. 16· ἰχῶρες αὐτόθι 7. 9. 2, κλπ. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ οἴνου μεμιγμένου μετὰ πολλοῦ ὕδατος, «νερωμένος», ὑδαρῆ 'νέχεέν σοι; — παντάπασι μὲν οὖν ὕδωρ Φερεκράτ. ἐν «Κοριαννοῖ» 4, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 286, Ξεν. Λακ. 1, 3. Ἄλεξις ἐν «Τίτθῃ» 1, ἐν «Τοκιστῇ» 1· κεράννυται οὔθ' ὑδαρὲς οὔτ' ἄκρατον Ἀντιφάν. ἐν «Ἀκοντιζομένῃ» 1. 4· ὑδ. κυλίκιον Λυκόφρ. ὁ Χαλκιδεὺς παρ' Ἀθην. 420C.— Ἐπίρρ., οἶνος ὑδαρῶς συγκεκραμένος Μοσχίων· ἴδε **κιρνάω** ἐν τέλ. **3)** μεταφορ., ἀδύνατος, χαλαρός, ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι Αἰσχύλ. Ἀγ. 798· φιλία Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 4, 7 μῦθος ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ.

26, 13· τὸ ὑδ. τοῦ φρονήματος Κλήμ. Ἀλ. 184. **II**. ἐπὶ χρώματος, ὑδατόχρους, ὠχρός, ὄμμα προβάτων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 17.

ὑδαρό-πιστος, ον, ὁ μὴ ἔχων σταθερὰν πίστιν, Ἐκκλ.

ὑδαρός, ά, όν, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑδαρής**, ὃν εἰσήγαγον οἱ Ἀντιγραφεῖς εἰς τὰ κείμενα τῶν δοκίμων συγγραφέων, Λοβέκ. Παθολ. 282.

ὑδαρότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστικ. τοῦ **ὑδαρός**, Κλήμ. Ἀλ. 169.

ὑδαρώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὑδατώδης τὴν φύσιν, ὑγρός, τόποι Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 3· ὁ τύπος **ὑδαροειδής** εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ὑδερ**- παρ' Ἀλεξ. Τραλλ. 643.

ὑδάσι-στεγής, ές, ὡς τὸ **ὑδατοστεγής**, ὁ στέγων, ἐμποδίζων τὸ ὕδωρ νὰ εἰσέλθῃ, πῖλος Ἀνθ. Π. 6. 90· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 688. [ῠ ἐν τῇ Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ., χάριν τοῦ μέτρου].

ὑδαταίνομαι, Μέσ., εἶμαι ὑδρωπικός, Ἱππ. 1008G. **II**. τὸ ἐνεργ. ἐν Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 582, ἐπὶ γυναικῶν, ἔχω ὑδαρῆ τὰ καταμήνια, «ὑδαταινούσῃσιν, ὑδερώδεσιν, ἢ ἐξυδατούσαις τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομέναις».

ὑδατ-ηγός, όν, ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, ἀνὴρ ὑδατηγὸς Καλλ. Ἀποσπ. 42, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1332.

ὑδατηρός, ά, όν, (ὕδωρ) ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος, κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηρούς, ὑδρίας ἢ κάδους μήτε διὰ οἶνον μήτε διὰ ὕδωρ, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 96) ὡς μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Ϛ', 23· ἀλλά, «**ὑδρηροὺς** πίθους καὶ οἰνηρούς· Αἰσχύλος Καείραις» ἐν Α. Β. 115, 3.

ὑδατικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., σημεῖον Θεοφρ. περὶ Πυρ. 1. 17· πόρος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 521.

ὑδάτινος, η, ον, ὡσαύτως, ος, ον· (ὕδωρ) — ὁ ἐξ ὕδατος, ὑδατώδης, ὑγρός, πνεῦμα, χώρα Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, 289 (ἔνθα ὁ Littré διατηρεῖ τὴν τῶν Ἀντιγράφων γραφὴν **ὑδάτεινος**)· νότοι Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 57 (καὶ διορθωτέον οὕτως ἀντὶ **ὑδάτιος**, αὐτόθι 7)· νεφέλαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 6. 1 καὶ 11· ὑδ. νάρκισσος, ὁ τὸ ὕδωρ ἀγαπῶν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 120· — τὸ ὑδάτινον, ὕδωρ τι πρὸς πλύσιν τῶν ὀφθαλμῶν, Γαλην. τ. 9, σ. 496. **II**. διαφανὴς ὡς τὸ ὕδωρ, ἐπὶ λεπτῶν Μιλησίων ὑφασμάτων ἢ ἐνδυμάτων, καίρωμα Καλλ. Ἀποσπ. 295· ὑδ. βράκη Θεόκρ. 28 11,— ἔνθα ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον ὑφάσματα ἔχοντα τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης· ἀλλὰ πρβλ. **ὑδάτοεις** II. **III**. ὡς τὸ **ὑγρὸς** II, εὔκαμπτος, βραχίονες Ἀνθ. Π. 9. 567, πρβλ. Mehlhorn εἰς Ἀνακρ. 16. 9. [**ὑδάτῐνος**· ἀλλ' ἐν δακτυλικοῖς στίχοις, ῡ· καὶ ὁ Μάτρων παρ' Ἀθην. 136C ἔχει **ὑδατῖνος**, ὅπερ εὐνοεῖ τὸν τύπον **ὑδάτεινος**, ἴδε ἀνωτ.].

ὑδάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὕδωρ**, ὀλίγον ὕδωρ, ποτάμιον, ρυάκιον, ἐπὶ τοῦ Ἰλισοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 229A· καὶ ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 12, κ. ἀλλ. **II**. ὀλίγη βροχή, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 9.

ὑδατίς, ίδος, ἡ, σταγὼν ὕδατος, Ἡσύχ., Φώτ. **II**. «ἡ ὑδατὶς οὐσία τίς ἐστι πιμελώδης ὑπεστρωμένη τῷ τοῦ βλεφάρου δέρματι παρὰ φύσιν» Παῦλ. Αἰγιν. 6, 14, Γαλην. τ. 14, σ. 712, 15. **III**. νόσημά τι τοῦ ἥπατος, Γαλην. τ. 2. σ. 223· ὡσαύτως τῶν πτερνῶν τῶν ἵππων, Ἱππιατρ. σ. 205, 23., 229, 5., 230, 16, πρβλ. **παράπρισμα, μελικηρίς**. **IV**. πολύτιμός τις λίθος ὑδατόχρους, Martianus Min Felix Capella 1, § 75.

ὑδατισμός, ὁ, ὥσπερ ἐκ ῥήματος **ὑδατίζω**. ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος τοῦ ἐν τῷ σώματι ἀνθρώπου πάσχοντος ἐξ ὕδρωπος, Caelius Aurelianus M. Chr. 5, 8.

ὑδᾰτο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος ὕδωρ, ἐπὶ ἀγγείου, Σουΐδ., Βυζ.

ὑδᾰτο-ειδής, ές, ὅμοιος ὕδατι, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 3. 13, Διογ. Λ. 10. 106. **II**. τὸ ὑδ., τὸ ὑδατῶδες ὑγρὸν τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, τό τε ὑδατοειδὲς καὶ τὸ ὑαλοειδὲς Γαλην. τόμ. 14, σ. 712, 11.

ὑδατόεις, όεσσα, όεν (ὕδωρ) ὡς τὸ **ὑδατώδης**, Ἀνθ. Π. 9. 327, Διον. II. 782, Νόνν., κλπ. **II**. διαφανὴς ὡς τὸ ὕδωρ, λεπτός, καλύπτρη Ἀνθολ. Π. 6. 270· πρβλ. **ὑδάτινος** II. [ῠ ἐν δακτυλικοῖς στίχοις].

ὑδᾰτο-θρέμμων, ον, ὁ τρεφόμενος καὶ ζῶν ἐν τῷ ὕδατι, ἰχθὺς Ἐμπεδ. 130 [μετὰ ῠ, ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

ὑδᾰτό-κλυστος, ον, πλυθεὶς δι' ὕδατος μόνον (δηλ. ἄνευ σάπωνος), Wytt nb. εἰς Πλούτ. 2. 134E.

ὑδᾰτό-λουτος, ον, ὁ ἐν ὕδατι λουόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. 417.

ὑδατομήτωρ, ἡ, μήτηρ ὑδάτων, πηγὴ Κ. Μανασσ. Χρον. 212.

ὑδατομαντεία, ἡ, ἡ δι' ὕδατος μαντεία, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Σ. 195, 409, Υ. 314.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α'. σ. 425.

ὑδᾰτό-μικτος, ον, μεμιγμένος μεθ' ὕδατος, Μονόλογ. εἰς Ἁγ. Παντελεήμ.

ὑδᾰτο-παγής, ές, ὁ ἐξ ὕδατος πεπηγμένος, ἐπὶ τοῦ στερεώματος, Ψευδοχρυσ. τ. 11, σ. 910C, κλπ.

ὑδᾰτο-πλήξ, ὁ, ἡ, πληττόμενος ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ὑδατοπλήγεσιν ἄκραις Ὀππ. Κυν. 2. 142, [μετὰ ῠ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

ὑδατοποσία, ἡ, τὸ πίνειν ὕδωρ, Ἱππ. 400. 38, Λουκ. Ῥητόρ. Διδάσκ. 9.

ὑδᾰτοποτέω, πίνω ὕδωρ, Λουκ. Ἰκαρομ. 7.

ὑδᾰτο-πότης, ὁ, ὁ πίνων ὕδωρ, ἴδε **ὑδροπότης**.

ὑδᾰτο-πωτέω, ποιητ. ἀντὶ **-ποτέω**, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 107· πρβλ. **ὑδροπωτέω**.

ὑδᾰτόρ-ροια, ἡ, ῥοή, κατακλυσμὸς ὕδατος, Κ. Μανασσ. Χρον. 476.

ὑδᾰτόρ-ρυτος, ον, ὁ διαρρεόμενος ὑπὸ ὑδάτων, «ἔχει δὲ ἕλη καὶ λίμνας καὶ ὕδατα ὀρρυτός ἐστι» περὶ Ἁλιάρτου, Εὐστάθ. 268. 29.

Ὑδατοσύδνη, ἡ, ὄνομα Νηρηΐδος, Καλλ. Ἀποσπ. 347· πρβλ. **Ἁλοσύδνη**, καὶ ἴδε Lob. Pathol. 235. [ῠ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

ὑδᾰτο-τρεφής, ές, ὡς τὸ **ὑδατοθρέμμων**, ὁ ὑπὸ ὕδατος τρεφόμενος ἢ αὐξόμενος, ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος Ὀδ. Ρ. 208· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 577.

ὑδᾰτό-τροφος, ον, ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος· **ὑδατοφόρητος**, ον, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος, φερόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐ. οὗ· ἀμφότερα ἐν Κ. Μανασσ. Χρον. 192, 409.

ὑδᾰτό-χλοος, ον, (χλόη) ὁ ἔχων τὸ πράσινον τοῦ ὕδατος χρῶμα, «ἀνοικτὸν» πράσινον, ἴδε ἐν λ. **ὑδατόχολος**.

ὑδᾰτό-χολος, ον, ὁ ὑδατώδης καὶ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χολῆς, ἐπὶ περιττωμάτων, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1096, πρβλ. 73E, 127A, 136E· ἴδε Γαλην. 9. 295 (ὅστις μνημονεύει διαφ. γραφ. **ὑδατόχλοα**). Ἀκτουάρ. π. Οὔρων 1. 4, πρβλ. **ὑδατόχροος**.

ὑδᾰ-τόχροος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος, Ἱππ. 986A, 1110G.

ὑδᾰτόω, κάμνω τι ὑδατῶδες, ὑδαρές, Ῥοῦφ. 135.— Παθ., γίνομαι ὑγρός, ὑδατώδης, ὑδαρής, Ἀνθ. Π. 9. 709. **II**. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, γίνομαι ὑδρωπικός, Ἱππ. 1195A.

ὑδατώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ὕδατι, ὑδαρής, «νερουλός», οὖρον Ἱππ. Προγν. 40, πρβλ. 986C· ἀντίθετον τῷ **αἱματώδης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 7, 3· ὑγρός, ἄνεμος ὑδ. ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 6, 20· νέφος ὑδατωδέστερον αὐτόθι 3. 6, 2, κτλ.· ὑδ. κρύσταλλος, ἐπὶ πάγου τηκομένου, Θουκ. 3. 23. **II**. πλήρης ὕδατος, φύλλα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 2· σφαιρίον ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5. **2)** ὑδρωπικός, Ἱππ. 1195A, Γαλην.

ὑδάτωσις, ἡ, τὸ ὑδατοῦν, Θ. Βαλσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 119, σ. 1189.

ὑδείω, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑδέω**.

ὑδεραίνω, πάσχω ἐξ ὑδέρου ἢ ὕδρωπος, Ἱππ. 563. 41.

ὑδερίασις εως, ἡ, = **ὕδερος**, ὕδρωψ, «ὑδρωπικία», Ἱππιατρ. σ. 135, 9.

ὑδεριάω, ἔχω ὕδερον ἢ ὕδρωπα, πάσχω ἐξ αὐτοῦ, Τέλης (;) παρὰ Στοβ. 509. 11, Αἰλ. π. Ζ. 3. 18., 14. 4, Γαλην.— Ἡμαρτημένος τις τύπος **ὑδεριῶ** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Φωτ., κλπ., καὶ ἀπαντᾷ ὡς διάφορ. γραφ. παρ' Ἀριστείδ. 2. 408, Πολυδ. Δ', 187· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 80.

ὑδερικός, ή, όν, (ὕδερος) ὑδρωπικός, διάθεσις Γαλην. — ὡς οὐσιαστ., ὁ ὑδερικός, ὁ πάσχων ἐξ ὕδρωπος, Ῥοῦφ. σ. 51, Ὀρειβάσ. 271. ἔκδ. Matth.

ὑδερο-ειδής, ές, ὁ ὑδρωπικῆς φύσεως, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑδαροειδής**, ὑδατώδης.

ὑδερόομαι, Παθ., εἶμαι ὑδατώδης, Ἱππ. 611. 45· — ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ πάσχω ἐξ ὕδρωπος καὶ πιθ. διορθωτέον **ὑδαρόομαι**.

ὕδερος, ὁ, (ὕδωρ) ὡς τὸ **ὕδρωψ**, Ἱππ. 543. 55., 544. 34, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 8, 1, κτλ.· ὑδέρῳ νοσήματι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 444. **III**. ὕδερος εἰς ἀμίδα, ἡ νόσος διαβήτης, Ἰατρ.· πρβλ. τὸν τύπον **ὑδεροῦς**, ὁ, ὅστις μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. παρ' Ἐρωτιανῷ (σ. 372), ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ Ἱπποκρατείῳ κει ένῳ.

ὑδερώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **ὑδεροειδής**, Ὀρειβάσ. 119 Ματθ., Διοσκ. 5. 166 (167).

ὑδέω [ῠ], (ὕδης) ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω· πρῶτον εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, Νικ. Ἀλεξ. 47. 528, Καλλ. Ἀποσπ. 477· Ἐπικ. ὡσαύτως **ὑδείω**, Καλλ. εἰς Δία 76.— Παθ., καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέονται, «ἀντὶ τοῦ ᾄδονται καὶ λέγονται» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 528., Δ. 264, Ἄρατ. 257· — παρὰ τῷ Σουΐδ. καὶ ἐν τῷ Γουδ. Ἐτυμ. μνημονεύεται καὶ ὁ τύπος **ὕδειν** (ἐξ ὁριστικῆς **ὕδω**) ἔκ τινος ποιητοῦ.

ὕδη, ἡ, φήμη, ᾠδή, Θεογνώστ. Καν. Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 2, σελ. 19, 26.

ὕδης, ου, ὁ, «συνετός, ἢ ποιητής» Ἡσύχ., Θεογνώστ. Κανόν. 19. 26 πρβλ. **ὕδνης** I. (Πρὸς τὴν μεταγεν. ταύτην √ΔΥ ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὴν ῥίζαν τοῦ **ἀείδ-ω, ἀοιδ-ός, ἀηδ-ών**· Σανσκρ. vad, vad-âmi (loquor), vád-as (sermo), vand-é (eloquor)· ἴσως δὲ καὶ τὸ **αὐδ-ή** εἶναι συγγενές).

ὑδνέω, τρέφω, αὔξω, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μέγ.· ὁ Θεόγνωστ. ἐν τοῖς Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 2, σ. 19. 27 μνημονεύει **ὕδω = λέγω**.

ὕδνης, ου, ὁ, = εἰδώς, ἔμπειρος (πρβλ. **ὕδης**), Ἡσύχ. **II. = ἔγγονος, σύντροφος**, παρὰ τῷ αὐτῷ (ἴσως ὡς ῥίζα τοῦ **Ἀλοσ-ύδνη, Ὑδατοσ-ύδνη**).

ὕδνον, τό, κοινῶς «ὕτανον», Λατ. tuber, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 11 (διάφ. γραφ. **οἶδνον**)., 1. 6. 5· κατὰ τὸν Διοσκ. 174 (175) «ὕδνον ῥίζα ἐστὶ περιφερής, ἄφυλλος, ἄκαυλος, ὑπόξανθος, ἔαρος ὀρυττομένη, ἐδώδιμος δέ ἐστιν ὠμή τε καὶ ἑφθὴ ἐσθιομένη», Ἀθήν. 62A, ἔνθα πολὺς λόγος περὶ ὕδνων, ἴδε καὶ Γεωργικ. Π. Γενναδ. καὶ ἄλλας πραγματείας αὐτοῦ. Περὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ὅταν λαμβάνηται ὡς τροφὴ γράφει Συμεὼν ὁ Σὴθ ἐν σ. 108, ἔκδ. Lang.

ὑδνοσφράντης, ὁ, ὀσφραινόμενος ὕδνων, ἐξ οὗ τὸ ἐπώνυμον Παρασίτου **Ὑδνοσφράντης**, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. III, 61, ἴδε **ὑδροσφράντης**.

ὑδνόφυλλον, τό, «ὑδνόφυλλον δέ φησι Πάμφιλ. ἐν γλώσσαις τὴν φυομένην τῶν ὕδνων ὕπερθε πόαν, ἀφ' ἧς τὸ ὕδνον γινώσκεσθαι» Ἀθήν. 62D.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑδνόφυλλον· ἡ ἐπὶ τοῖς ὕδνοις φυομένη πόα».

ὑδο-γενής, ές, ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος γενόμενος ἢ ἀναφυείς, ἐκ διορθώσεως τοῦ Scaliger ἀντὶ **ὑλογ-** ἐν Ὀρφ. Ἀποσπάσ. 2. 36· ἴδε Lob. Pathol. 443. [ῠ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

ὗδος, εος, τό, ἴδε ἐν λέξ. **ὕδωρ**, γαῖαν ὕδει φύρειν, ἀντὶ ὕδατι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 61.

ὕδρα, Ἰων. **ὕδρη**, ἡ, (ἴδε **ὕδωρ**) ὡς τὸ **ὕδρος**, ὄφις ἐν ὕδασι διαιτώμενος, «νεροφίδα», ἐπὶ τῆς Λερναίας Ὕδρας, Ἡσ. Θεογ. 313, Σοφ. Τρ. 574, 836, 1094· ὕδραν τέμνειν, παροιμ. ἐπὶ ματαιοπονίας, ἐπειδὴ δύο κεφαλαὶ ἀναφύονται ἀντὶ μιᾶς ἀποκοπείσης, Πλάτ. Πολ. 426E·— ἐν τῷ πληθ., ἀλλὰ πάλιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν Λερναίαν Ὕδραν, Εὐρ. Ἡρακλ. 950, Φοίν. 1136.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕδρα· ὁ ὕδρος ὄφις· οἱ δὲ τὸν χέρουδρον». **II.** ὄνομα ἀστερισμοῦ, Ἄρατ. 444, κλπ.

ὑδρά-γονος, ἡ, = νυμφαία, Apulei.

ὑδρᾰγωγεῖον, τό, = **ὑδραγώγιον**, Στράβ. 614.

ὑδρᾰγωγέω, ἄγω ἢ διοχετεύω ὕδωρ, ὕδωρ ὑδραγωγεῖται Στράβ. 614.

ὑδρᾰγωγία, ἡ, μεταφορὰ ἢ διοχέτευσις ὕδατος ἢ ὑγρῶν, Πλάτ. Τίμ. 77E, πρβλ. **ὑδρεία** I. 2. **II. = ὑδραγώγιον**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 9, Μενάνδρ. Ἱστορ. ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 14, 2.

ὑδρᾰγώγιον, τό, τὸ νῦν ὑδραγωγεῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2172, 2., 3454.

ὑδρ-ᾰγωγός, όν, ὁ φέρων ὕδωρ, σείριος Πλούτ. 2. 366A· ὑδ. τόπος, πλήρης ὕδατος, Ὡραπόλλ.· — ὑδρ. φάρμακα, διουρητικά, Γαλην. 10. 463. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὑδρ., ὁ, ὁ φέρων ὕδωρ, ὑδροφόρος, Ἀρτεμίδ. 4. 74, Μανέθων 1. 84. **2)** ὁ κατασκευάζων ἢ διευθύνων ὑδραγωγεῖα, Λατ. aquilex, Πλούτ. 2. 914B. **β)** ὑδραγωγεῖον, Ἑβδ. (Βασ. Δ' ιη' 17, Σειρὰχ κδ' 30). **3)** παρ' Ἱππ. ὁ πίνων πολὺ ὕδωρ, ἄνθρωπος ὑδρωπικός, 1240C.

ὑδραίνω, (ὕδωρ) ποτίζω, ὑ. γῆν, ἐπὶ ποταμοῦ, Εὐρ. Τρῳ. 226· ὑδρ. τινά, πλύνω, ῥαντίζω δι' ὕδατος, ὁ αὐτ. ἐν I. T. 54.— Μέσ., πλύνω ἐμαυτόν, λούομαι, ὑδρηναμένη Ὀδ. Δ. 750, 759., Ρ. 48, 58· λουτρὰ ὑδράνασθαι χροΐ, χύνω ὕδωρ ἐπὶ τοῦ σώματός μου, λούομαι, Εὐρ. Ἠλ. 157. **II.** ὑδραίνειν χοάς τινι, χύνω σπονδὰς εἰς τιμὴν τινος, ὁ αὐτ. ἐν I. T. 161.

ὑδρ-ᾰλέτης, ου, ὁ, (ἀλέω) ὑδρόμυλος, Στράβ. 556, ἔνθα ἴδε Casaub.·— ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **ὑδραλετία**, ἡ, καὶ ἐν Γλωσσ. εὑρίσκομεν **ὑδραλεσία**.

ὑδραλής, ὁ, = ὕδρος, «ὄφις ὕδατος» Ἡσύχ.

ὑδρ-άλμη, ἡ, ἡ δι' ὕδατος καὶ ἅλατος κατασκευαζομένη ἅλμη, Τουρκ. «σαλαμοῦρα», Ὀρειβάσ. 53 Ματθ.

ὑδρανός, ὁ, «ὁ ἁγνιστὴς τῶν Ἐλευσινίων» Ἡσύχ.· ὁ αὐτὸς μνημονεύει καὶ τὴν λέξ. **ὑδράνη, ἡ**, = τὸ ἀκραιφνὲς καὶ καθαρόν.

ὑδραργῡρίζω, εἶμαι ὡς ὑδράργυρος, Τζέτζ.·— γίνομαι ὑδράργυρος, Ἀνώνυμ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 8. 248.

ὑδρ-άργῡρος, ὁ, ῥευστὸς ἄργυρος, «διάργυρος», τεχνητῶς λαμβανόμενος ἐκ μεταλλείου κινναβάρεως, Διοσκ. 5. 110· ὁ φυσικὸς ὑδράργυρος ἐκαλεῖτο ἄργυρος χυτός, πρβλ. Θεοφρ. π. Λίθ. 60.

ὑδρ-άρπαξ, ὁ, χρονόμετρον δι' ὕδατος, ὡς τὸ **κλεψύδρα**, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐραν.

ὑδράστινα, ἡ, ἀγρία κάνναβις, Διοσκ. 3. 166 (ἐκ τῶν Νόθων).

ὑδρ-αύλης, ου, ὁ, ὁ παίζων τὴν ὕδραυλιν, Ἀρχ. Μαθ. 180.

ὑδρ-αύλησις, ἡ, = ὕδραυλις, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. σελ. 160.

ὕδρ-αυλις, εως, ἡ, (αὐλέω) ὑδραυλικόν τι μουσικὸν ὄργανον, εὕρημα Ἀλεξανδρέως τινὸς κουρέως τὴν τέχνην οὗ τὸ ὄνομα ἦν Κτησίβιος, Ἀριστόβ. παρ' Ἀθην. 174B· περιγράφεται δὲ ὑπὸ Ἡδύλου αὐτόθι 497D· ὡσαύτως **ὕδραυλος**, ὁ, Schneid. Ἐκλογ. Φυσ. 310. 97· hydraulus παρὰ Κικέρωνι· — οὕτω, τὸ ὑδραυλικὸν ὄργανον Ἀθήν. 174C.

ὑδρεία, ἡ, (ὑδρεύω) τὸ ὑδρεύεσθαι, ἀντλεῖν ἢ λαμβάνειν ὕδωρ, Θουκ. 7. 13, Πλάτ. Νόμ. 844B, Πολύβ., κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Ἀξ. 371E. **2)** διανομὴ ἢ παροχὴ ὕδατος, ὕδρευσις ἢ ἄρδευσις, πότισμα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 761C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 2. 6, 3·— μεταφ., ἡ ἐκ τῆς κοιλίας ἐπὶ τὰς φλέβας ὑ. Πλάτ. Τίμ. 78B, πρβλ. 77D. **II.** τόπος, πηγὴ ἢ κρήνη πρὸς ὕδρευσιν, περὶ τὰ ναύλοχα καὶ τὰς ὑδρείας Πλουτ. Θεμ. 9. — Πρβλ. **ὑδρία** ἐν τέλ.

ὑδρεῖον, Ἰων. **ὑδρήιον**, τό· (ὑδρεύω)·— καδίσκος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ἄντλημα, «κουβᾶς», Ἡρόδ. 4. 14, Ἀθήν. 360F, κλπ. **II.** δεξαμενὴ ὕδατος, Πολύβ. 34. 2. 6, Στράβ. 37, 560. **III.** χρονόμετρον δι' ὕδατος, κλεψύδρα, Ἀρχ. Μαθ.

ὑδρ-έλαιον, τό, ὕδωρ μεμιγμένον μετ' ἐλαίου, Πλούτ. 2. 663C, Διοσκ. 2. 10, Γαλην., κλπ.· πρβλ. **χυτλόομαι**.

ὕδρευμα, τό, τόπος πρὸς ὕδρευσιν, ὅθεν λαμβάνουσιν ὕδωρ, πηγὴ ὕδατος, δεξαμενή, Ἀρρ. Περίπλ. σελ. 14· μνημονεύεται ἐν Αἰγυπτ. Ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 476d. 15, κ. ἀλλ., ἴδε Franz. ad 4713c.

ὑδρεύς, έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ὑδρευτής**, Μανέθων 4. 251, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 316.

ὕδρευσις, εως, ἡ, = ὑδρεία, πότισμα, ἄρδευσις, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 5.

ὑδρευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, ἀντλητής, ποτιστής, Γλωσσ.

ὑδρευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὕδρευσιν, ὄργανα Ἀλέξ. Πολυΐστ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 432B.

ὑδρεύω, (ὕδωρ) ἀντλῶ, λαμβάνω, ἢ φέρω ὕδωρ, Ὀδ. Κ. 105, Θέογν. 264· — συνήθως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀντλῶ ἢ λαμβάνω ὕδωρ δι' ἐμαυτόν, [κρήνη] ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται Ὀδ. Η. 131, πρβλ. Ρ. 206, Ἡρόδ. 7. 193, Εὐρ. 110. 205· ὕδωρ ἀνασπάσαντας ὑδρεύεσθαι Θουκ. 4. 97· παρὰ τῶν γειτόνων Πλάτ. Νόμ. 844B· ἀπὸ τελμάτων ὑδρ. αἱ μέλιτται Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 37· μέλλ. **ὑδρευσομένη** Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 6. 1. **II.** ἀρδεύω, ποτίζω, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 3.

Ὑδρέῳ (θεῷ) ἐπηκόῳ, Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 500. Ὁ ἐκδότης εἰκάζει, μήτοι ὁ θεὸς οὗτος ταυτιστέος τῷ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας λατρευομένῳ ποτὲ Hedròn, οὗ τὸ ὄνομα ὁμοιάζει πως τῷ τοῦ Hadar, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑδρ-ηγός, ὁ, ὑδραγωγεῖον, ὀχετὸς ὕδατος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀπώρυγας**.

ὑδρήιον, τό, ἀντὶ τοῦ **ὑδρεῖον**, Ἡρόδ.

ὑδρηλός, ή, όν, (ὕδωρ) ὑδατώδης, ἔνυδρος, κάθυδρος, μαλακὸς ἐξ ὑγρασίας, λειμῶνες Ὀδ. Ι. 133· Σάμος Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 41· νέφη, λιβάδες Αἰσχύλ. Ἱκ. 793, Πέρσ. 613· κρωσσοί, σταγόνες Εὐρ. Κύκλ. 89, Ἱκ. 206· — ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. 1278. 39.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑδρηλοί, κάθυδροι, μαλακοί, ἔνυδροι, ὑδατώδεις». **II. = ὑδρευτικός**, Φίλων 1. 410.

ὑδρημερία, (ἢ ὑδρομερία), ἡ, μερισμός, διανομὴ ὕδατος, μάχονται γὰρ εἰς τὰς ὑδρημερίας Παλλαδ. Ἱστ. Λαυσ. σ. 954D.

ὑδρηρόν, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἔρινος**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ). 4. 29.

ὑδρηρός, ά, όν, = ὑδατηρός, Τραγικ. ποιητ. παρὰ Στοβ. 520. 32· ἴδε **ὑδατηρός**.

ὑδρηχόος, ον, = ὑδροχόος, πῶμα Εὐρ. Ἀποσπ. 884· — ὁ ὑδρηχόος, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ὑδροχόου ἐν τῷ Ζῳδιακῷ κύκλῳ, Πλούτ. 2. 908C.

ὑδρία, ἡ (ὕδωρ) ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος, στάμνος, λάγηνος, Ἀριστοφ. Σφ. 926, Ἐκκλ. 678, Συλλ. Ἐπιγρ. 2855. 11, κλπ.· ἀγὼν .. ὑδρίης πέρι (πρβλ. **ἀμφορίτης**), Ἀπολ. Ῥόδ. Δ. 1767·— παροιμ., ἐπὶ θύραις τὴν ὑδρίαν, δηλ. νὰ σπάσῃ τις τὴν ὑδρίαν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, ἤτοι νὰ καταλίπῃ ἔργον ὅταν πλησιάζῃ νὰ τελειώσῃ, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 6, 22. **II.** ἀγγεῖον οἱονδήποτε, ἀγγεῖον οἰνηρόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 183· ἀγγεῖον πλῆρες νομισμάτων, «πιθάρι», ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 602. **2)** ἡ κάλπη τῆς ψηφοφορίας ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἰσοκρ. 365C· ὑδρ. χαλκῆ Δημ. 1155. 6, πρβλ. Πλουτ. Τ. Γράκχ. 11. **3)** κάλπη φέρουσα τὴν τέφραν νεκροῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 601 (ἴδε Σχόλ.), Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 29, Πλουτ. Φιλοπ. 21, κλπ. [ῐ παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. ἔνθ' ἀνωτ., ὅπου ὑπάρχει καὶ διάφ. γραφ. **ὑδρείης**].

ὑδριάς, ἡ, ἡ τῶν ὑδάτων, Ὑδριάδες Νύμφαι, αἱ κρηναῖαι, Ἀνθ. Π. 6. 57., 9. 823.

ὑδριᾱ-φόρος, ον, ὁ φέρων ὑδρίαν, λάγηνον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 738, πρβλ. Πολυδ. Γ', 55.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑδριαφόροι· μέτοικοι».

ὑδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑδρία**, Ἱππ. 49. 53, κατὰ τὸν Ἐρωτιαν. καὶ Γαλην.· ἀλλὰ πιθανῶς διορθωτέον **ὑδρήιον**.

ὑδρίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ὑδρία**, Ἀθήν. 438F, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Β', 20).

ὑδρο-βᾰφής, ές, ἐμβεβαμμένος εἰς ὕδωρ, ὡς τὸ **ὑγροβαφής**, Πολυδ. Ζ', 56.

ὑδρο-βόλος, ον, ὁ βάλλων, ῥίπτων ὕδωρ, ἀρδεύων, δρόσοι Συλλ. Ἐπιγρ. 3763.

ὑδρό-γαρον, τό, γάρον παρασκευαζόμενον δι' ὕδατος, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Ἀετ. 3. 84, κλπ.

ὑγρο-γάστωρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὕδωρ εἰς τὴν κοιλίαν, ὑδρωπικός, Μανέθων 1. 155.

ὑδρο-γέρων, ὁ, φυτὸν τὸ Λατινιστὶ senecio vulgaris, Apul. herb. 75.

ὑδρο-γνώμων, ον, ὁ διακρίνων τοὺς τόπους ἔνθα ὑπάρχει ὕδωρ πρὸς ὄρυξιν φρέατος, Γεωπον. 2. 10, 6.

ὑδρο-γονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀνάβλυσιν ὕδατος, σημεῖα Γεωπον. 2. 5, 16.

ὑδρογοργόνες, αἱ τῶν ὑδάτων γοργόνες, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 110, ἔκδ. Mil.

ὑδρο-δόκη, δεξαμενὴ ὕδατος, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 61.

ὑδρο-δόκος, (ἡ **-δόχος**), **ον**, ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων ὕδωρ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 36· «ὑδροδόκοι» λάκκοι» Ἡσύχ.

ὑδρο-δρόμος, ον, ὁ τρέχων ἐν τῷ ὕδατι, δηλ. νηχόμενος, Ὀρφ. Ὕμν. 23. 7, ἔνθα **ὑδρόδρομοι** προπαροξυτόνως.

ὑδρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ὕδωρ, ὑδατώδης, Στρυμὼν Εὐρ. Ῥῆσ. 353.

ὑδρόεις, εσσα, εν, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, Λατ. aquaticus, δόναξ Εὐρ. Ἑλ. 349.—**Ὑδροῦσσα**, ὄνομα τῆς νήσου Τήνου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 553.

ὑδρο-θήκη, ἡ, δεξαμενὴ ὕδατος, «στέρνα», Ἀθήν. 208A.

ὑδρο-θήρας, ου, ὁ, θηρεύων ἐν ὕδατι, ἁλιεύς, Εὐστ. 574. 16.

ὑδρο-θηρία, ἡ, ἡ ἐν τοῖς ὕδασι θήρα, ἁλιεία, Αἰλ. π. Ζ. 10.

ὑδρο-θηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑδροθηρίαν, ἁλιείαν, Αἰλ. π. Ζ. 14. 24., 15. 1.

ὑδρο-κέλευθος, ον, ἀμφίβ. γραφ. ἀντὶ **ὑγροκέλευθος**, Ὀρφ. Ὕμν. 20. 3.

ὑδρο-κέφαλον, τό, δηλ. πάθος, νόσημά τι τῆς κεφαλῆς, προερχόμενον ἐκ συρροῆς ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἵματος τρυγώδους κατά τι μέρος αὐτῆς, Γαλην. 2. 273, Παῦλ. Αἰγιν. 86.

ὑδρο-κήλη, ἡ, «περὶ θατέρῳ τῶν διδύμων ὑδατώδης συλλογή, μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τετάρτου ὑμένος» Πολυδ. Δ', 203· «ὑδροκήλη ἐστὶν ὑγροῦ σύστασις κατὰ μέρος τοῦ ὀσχέου» Γαλην. Ὅροι Ἰατρ. υκδ', τ. 19, σ. 447, Διοσκ. 1. 74, σ. 77.

ὑδρο-κηλικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐξ ὑδροκήλης, Γαλην. 2. 396C, πρβλ. Plin. Δ. Η. 30. 8. **II.** ὁ ἁρμόζων εἰς θεραπείαν τῆς ὑδροκήλης, Παῦλ. Αἰγιν. 6. 62.

ὑδρο-κιρνάω, ἀναμιγνύω μεθ' ὕδατος, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 535, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 630.

ὑδρο-κιρσο-κήλη, ἡ, ἀνευρυσμὸς τῶν ἀγγείων τῶν κατὰ τοὺς ὄρχεις καὶ συλλογὴ ὑγροῦ κατά τι μέρος τοῦ ὀσχέου, Γαλην. τ. 19, σ. 448, § υκη'.

ὑδρο-λάπαθον, τό, τὸ ἐν ὑδρηλοῖς τόποις φυόμενον λάπαθον, Plin. N. H. 20. 21.

ὑδρο-λόγιον, τό, χρονόμετρον δι' ὕδατος· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **ὡρολόγιον**, Κλεομήδ. 2. 1, Πτολεμ.· ὡσαύτως **ὑδρολογεῖον**, Ἀχιλλ. Τατ. Εἰσαγ. 973D.

ὑδρομανία, ἡ, = **ὑδροφοβία**, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 233C.

ὑδρο-μαντεία, ἡ, ἡ δι' ὕδατος μαντεία, Αὐγουστῖνος VII, 305 (188)B.

ὑδρό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ὁ μαντευόμενος διὰ τοῦ ὕδατος, προφήτης, προφητεύων διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὕδατος, Στράβ. 762, Μανέθων 4. 212.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὑδρο-μαντεύματα, τά, τὰ δι' ὕδατος γινόμενα μαντεύματα, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὀδ. Δ. 51, 64, ἐν Matr. An. gr. II, σ. 247.

ὑδρο-μαντευτική, (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἐρευνᾶν καὶ εὑρίσκειν ὕδωρ, Γεωπ. 2. 6, 1.

Ὑδρο-μέδουσα, ἡ, ἡ βασίλισσα τῶν ὑδάτων, ὄνομα κύριον βατράχου ἐν τῇ Βατραχομυομ. 19.

ὑδρο-μέλαθρος, ον, ὁ, ἐν ὕδασιν οἰκῶν, ἰχθύες Ἐμπεδ. 187.

ὑδρό-μελι, ιτος, τό, εἶδος ποτοῦ ἐκ μέλιτος μεθ' ὕδατος μεμιγμένου, Σεξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 44, Διοσκ. 5. 17, Γαλην., κλπ.· οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον αὐτὸ **μελίκρατον**, ἴδε Μοῖρ 254.

ὑδρο-μερία, ἡ, ἡ διανομὴ ὕδατος, ἴδε **ὑδρημερία**, Ἐκκλ.

ὑδρο-μέτριον, τό, ἀγγεῖον περιέχον ὕδωρ χρησιμεῦον πρὸς ὑδροστατικὴν καταμέτρησιν, Θέων ἐν Πτολ. 5, σ. 261.

ὑδρό-μηλον, τό, ποτὸν ἐξ ὕδατος καὶ μηλομέλιτος, Διοσκ. 5. 30. Ἀρτεμ. 1, 66, Γεωπ. 8, 27, κλπ.

ὑδρο-μιγής, ές, μεμιγμένος μεθ' ὕδατος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1.

ὑδρο-μύλη, ἡ, «νερόμυλος», Γλωσσ.· ὡσαύτως **ὑδρόμυλος**, ὁ, Ἡσύχ.·— περὶ τοῦ τύπου **ὑδρομύλιον**, τό, ἴδε Δουκάγγ.

ὑδρ-όμφαλος, ον, ὁ πάσχων ἐξ ὕδρωπος κατὰ τὴν ὀμφαλικὴν χώραν, Γαλην. τ. 2, σ. 359 ἐν τέλει·— ἡ νόσος ἐκαλεῖτο **ὑδρόμφαλον**, τό, ὁ αὐτ. ἐν Ἰατρ. Ὅροις τ. 19, σ. 444, § υζ'.

ὑδρο-νομέομαι, ἀποθ., ὕδωρ διαμετρῶ, Λουκ. Λεξιφάν. 9.

ὑδρο-παραστάται, οἱ, οἱ προσφέροντες ὕδωρ ἀντὶ οἴνου ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ, Aquarii, Βασίλ. IV, 668B, Θεοδώρητ. IV, 369, κλπ.

ὑδρο-πέπερι, εος, τό, φυτὸν παρὰ στασίμοις ὕδασι φυόμενον· καυλὸν ἔχει γονατώδη, φύλλα ὅμοια ἡδυόσμῳ, δριμέα ἐν τῇ γεύσει ὡς τὸ πέπερι, Polygonum hydropiper, Διοσκ. 2. 191, Γαλην. τ. 13, 238· διάφορον εἶναι τὸ **ὑδροπίπερον**, τό, «ὃ λέγουσιν οἱ Ἰταλοὶ Πεσικάρια καὶ ἡμεῖς ὑδροπίπερον» Ἀγάπιος ἐν Γεωπ. 144, Δουκάγγ.

ὑδρο-ποιός, όν, ὁ παράγων ὕδωρ, ὑδατώδης, Πλούτ. 2. 939E.

ὑδρο-πόρος, ον, = **ὑγροπόρος**, δι' οὗ διέρχεται τὸ ὕδωρ, χαράδραι Νόνν. Δ. 2. 438· ἀὴρ Πορφ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 145B.

ὑδρο-ποσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ πίνειν ὕδωρ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12, Πλάτ. Νόμ. 674A, κλπ., ἴδε τὸ ἑπόμ.

ὑδρο-ποτέω, πίνω ὕδωρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸ τὸ οἴνῳ χρῆσθαι, Ἡρόδ. 1. 71, Ξεν. Κύρ. 6, 2, 26, Πλάτ. Πολ. 561C, κλπ.—Κατὰ τοὺς γραμματ. (ἴδε Ἀμμών. σ. 114, Μοῖριν 380), **ὑδροπωτέω** εἶναι ὀρθότερος τύπος, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 456.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 264.

ὑδρο-πότης, ου, ὁ, (πίνω) ὁ πίνων ὕδωρ, Ξεν. Κύρ. 6. 2. 29· ὅθεν ἐν κωμικῇ φράσει ἐπὶ ἀνθρώπου δειλοῦ καὶ νωθροῦ καὶ ἀβελτέρου, τὸ τοῦ Ὁρατίου aquae potor, Ἀνθ. Π. 11. 20· οὕτως **ὑδατοπότης**, παρὰ Φρυνίχ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 1· ὕδωρ πίνων Δημ. 73. 3, πρβλ. 355. 24, Ἀριστοφ. Ἱππ. 349· ὕδωρ δὲ πίνων οὐδὲν ἂν τέκοι σοφὸν Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 6, πρβλ. Ἀριστοφῶντα ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 3, Βάτωνα ἐν «Ἀνδροφόνῳ» 1. 9, κ. ἀλλ.

ὑδρο-ρόδινον, τό, ἔλαιον ῥόδων μεμιγμένον μεθ' ὕδατος, Γαλην. τ. 14, σ. 388, 7, κλπ.

ὑδρο-ρόσατον, τό, «ροδόσταγμα», «τριανταφυλλόνερον», Ὀρειβάσ. 84 Matth.

ὑδρορ-ρόα, ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. καὶ **ὑδρορρόη**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 492· (ῥοή)·— ἀγωγός, ὀχετὸς ὕδατος, ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, αὔλαξ, διῶρυξ, «κανάλι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 922, 1186· ἢ ἐπὶ τῆς στέγης, τὸ κοίλωμα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν τῆς βροχῆς ὑδάτων καὶ ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἐκρέουσιν, Ἀριστοτ. Σφ. 126· ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὑδρορρόαι δύο ῥέουσιν Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1. 4. **II.** = **ὕδρωψ**, Α. Β. 312. **III.** «ὕφαλος πέτρα» κατὰ τὴν (πιθανῶς ἡμαρτημένην) ἑρμηνείαν τοῦ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1185.

ὑδρόρ-ροια, ἡ, = τῷ προηγ., Πολύβ. 4. 57, 8· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 497.

ὑδρορ-ρόος, ὁ, (ῥέω) = **ὑδρορρόα**, Ἀλκίφρων 3. 47, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὑδροφόρους**.

ὑδρορύα, ἡ, ἀμφίβ. τύπος ἀντὶ **ὑδρορρόα**, Ἡσύχ.· ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 492.

ὕδρος, ὁ, (ὕδωρ) ὡς τὸ **ὕδρα**, ὄφις διαιτώμενος ἐν ὕδασι, «νεροφίδα», Coluber natrix, Ἰλ. Β. 723, Ἡρόδ. 2. 76, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 14., 2. 17, 23. **II.** ὑδρόβιόν τι ζῷον μικρόν, «τὰ δὲ μικρά, ὡς φαλάγγια καὶ ὕδροι καὶ σαῦροι» Ἀρτεμίδ. 4. 56.

ὑδρο-σεληνίτης, ου, ὁ, εἶδος σεληνίτου, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 349, ἴδε **σεληνίτης**.

ὑδρο-σέλινον, τό, = **ἐλειοσέλινον**, Διοσκ. 3. 75.

ὑδρο-σκοπέομαι. μέσ., ἀναζητῶ ὕδωρ, ἐξετάζω ὅπως ἀνεύρω ὕδωρ, Γεωπον. 2. 6, 42.

ὑδρο-σκοπική (ἐξυπακ. τέχνη) ἡ, ἡ τέχνη τοῦ εὑρίσκειν τόπον ἔνθα ὑπάρχουσιν ὕδατα πρὸς ἀνόρυξιν φρεάτων, Γεωπον. 2. 6, 47·— τὸ **ὑδροσκοπικόν**, πραγματεία περὶ τῆς τέχνης ταύτης, αὐτόθι 2. 4.

ὑδρο-σκόπιον ἢ **-εῖον**, τό, ὑδροστατικὸν ὄργανον περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Συνεσίου ἐν Ἐπιστ. 15.

ὑδρο-σκόπος, ὁ, ὁ ἀναζητῶν ὕδωρ, ἐξετάζων τὸν τόπον πρὸς ἀνεύρεσιν μερῶν ἔνθα ὑπάρχουσιν ὕδατα, Γλωσσ.

ὑδρό-σπονδα (ἐξυπακ. ἱερά) τά, σπονδὴ ἐξ ὕδατος, Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 20. Ἡ τελετὴ αὕτη ὡς καὶ αἱ καλούμεναι **ἐλαιόσπονδα**, **μελίσπονδα**, ἀπετέλουν μέρος τῶν σπονδῶν αἵτινες γενικῶς ἐκαλοῦντο **νηφάλια**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς καλουμένας **οἰνόσπονδα**. Preller εἰς Πολέμωνα σελ. 74.

ὑδρο-στάσιμος, ον, ὁ ἔχων ὕδατα στάσιμα, τόποι Διοσκ. 3. 133.

ὑδρο-στάσιον [ᾰ], τό, (στῆναι) μέρος κεκαλυμμένον ὑπὸ λιμνάζοντος ὕδατος, συναγωγὴ ὕδατος, Βασιλικ. 58. 21, 1, κλπ.

ὑδρο-στᾰτέομαι, Παθητ., ἔχω ὕδατα στάσιμα, τόποι ὑδροστατούμενοι, ἔχοντες στάσιμα ὕδατα, τέλματα, Σουίδ. ἐν λέξ. **ἀξιόλογα**.

ὑδρο-στάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὑδροστατικὴ στάθμη, Πρόκλ. εἰς Ἡσ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 31. **II.** ἀντλία πυροσβεστικὴ ἴδε Δουκάγγ.

ὑδρ-οσφράντης, ου, ὁ, ὁ τὰ ὕδατα ὀσφραινόμενος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑδνοσφράντης**.

ὑδρότης, ητος, ἡ, ὑγρασία, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σελ. 166.

ὑδρο-τόκος, ον, ὁ παράγων ὕδωρ, πηγὴν ὑδροτόκον Ψευδοχρυσόστ. τ. 8, σ. 744A.

ὑδρο-φαντική (ἐξυπ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη δι' ἧς ἀνακαλύπτει τις ποῦ ὑπάρχουσιν ὕδατα, ὑδρ. μαστευτική, Γεωπ. 2. 6, 1· ὡσαύτως **ὑδροφαντικά**, τά, αὐτόθι.

ὑδροφόβας, ου, ὁ, = **ὑδροφόβος**, II, Πλούτ. 2. 731B, 732A, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 639, εἰς Σοφ. Αἴ. 604.

ὑδροφοβέω, = **ὑδροφοβιάω**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 310B.

ὑδροφόβη, ἡ, = **ὑδροφοβία**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 310B.

ὑδροφοβία, ἡ, τὸ φοβεῖσθαι τὸ ὕδωρ, ὃ πάσχουσιν οἱ ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς δηχθέντες, λύσσα, hydrophobia, Cels. 5. 27· λέγεται ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ἐπὶ τῶν οἰνοποτῶν, ἐν Ἀδήλ. 503.

ὑδροφοβιάω, μέλλ. **-άσω**, πάσχω ἐξ ὑδροφοβίας, φίλῳ ὑδροφοβιῶντι προσκαρτερήσαντα Διοσκ. π. Ἰοβόλ. α', σ. 59.

ὑδροφοβικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑδροφοβίαν, πάθος τὸ ὑδρ. = **ὑδροφοβία**, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. γ', σ. 64. **II.** ὁ θεραπεύων τὴν ὑδροφοβίαν, καταπότιον .. ὑδροφοβικὸν Γαλην. τ. 14, σ. 208, 3. **III.** ὁ πάσχων ἐξ ὑδροφοβίας, Κάσσ. 165, 5.

ὑδρο-φόβος, ον, ὁ φοβούμενος τὸ ὕδωρ, ὁ πάσχων ἐξ ὑδροφοβίας, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 20. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ὑδροφόβος**, ὁ, = **ὑδροφοβία**, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. σ. 45, 66, Γαλην., κλπ.

ὑδροφορέω, φέρω ὕδωρ, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 9, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 32, Ἀθήν., κλπ. **II.** ὑπηρετῶ ὡς **Ὑδροφόρος**, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2825, § 9.

ὑδροφόρησις, εως, ἡ, τὸ φέρειν ὕδωρ, Εὐστ. 1323. 59.

ὑδροφορία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ **ὑδροφόρου**. (II), Συλλ. Ἐπιγρ. 2885. **II.** = **ὑδροφόρια**, τά, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 6. 2.

ὑδροφόρια, (ἱερά), τά, ὄνομα ἀγῶνος τελουμένου ἐν Αἰγίνῃ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 5. 81.—Κατὰ Σουΐδ. «ὑδροφόρια· ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, ὡς Ἀπολλώνιος», πρβλ. Ἡσύχ.

ὑδροφορικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς μεταφορὰν ὕδατος, «ὑδροφορικὸν ἀγγεῖον» Σουΐδ. ἐν λέξ. **κρωσσός**.

ὑδρο-φόρος, ον, ὁ φέρων ὕδωρ, κόρη Πλουτ. Θεμιστ. 31· ἀγγεῖον Πολυδ. Η', 66. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ὑδροφόρος**, ὁ, καὶ ἡ, ὁ φέρων ὕδωρ, «νεροκουβαλητής», Ἡρόδ. 3. 14, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 10, Λουκ., κλπ.· **Ὑδροφόροι** ἦτο τὸ ὄνομα τραγῳδίας τινὸς τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 219 κἑξ.), καὶ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 597 κἑξ.)· —ἐκαλοῦντο δὲ **Ὑδροφόροι** γυναῖκες ὑπηρετοῦσαι ἐν τῷ ναῷ τῶν Βραγχιδῶν ἐν Μιλήτῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2885 κἑξ., πρβλ. **ὑδροφορέω**, II.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑδροφόρους· ὑδρορρόους».

ὑδρο-φύλαξ, [ὕ], **ακος**, ὁ, φύλαξ ἢ ἐπιθεωρητὴς τῶν ὑδάτων, Πανδέκτ.

ὑδρο-χαμαίμηλον, τό, χαμαίμηλον βεβρασμένον, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. σ 735.

ὑδρο-χαρής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, Εὐστ. 254· 11, κλπ.·— **Ὑδρόχαρις**, ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομυομ. 229.

ὑδρο-χόα, ἢ **-χόη**, ἡ, ὀχετός, ὑδραγωγεῖον, ἀμάρα, Ὀρειβάσ., Ἡσύχ., κλπ.· ἧττον Ἀττικ. τοῦ **ὑδρορρόη**, Μοῖρ. 381.

ὑδρο-χοεῖον, τό, δεξαμενή, Μενάνδρ. Ἱστ. σ. 374 Nieb.· ἡμαρτημένως ἐφέρετο **ὑδροχεῖον** παρὰ τῷ Σουΐδ., — **ὑδροχόϊον**, ἐν τοῖς Κλημεντίοις 10, 1, 26, καὶ 11, 1.

ὑδρο-χοεύς, έως, ὁ ἴδε ἐν λέξ. **ὑδροχόος**.

ὑδρο-χοέω, χέω ὕδωρ, καυκαλίῳ ὑελίνῳ ὑδροχοεῖ τῷ λαῷ Achmes Ὀνειροκρ. 187.

ὑδρο-χοΐα, ἡ, χύσις ὕδατος, Achmes Ὀνειρ. 187.

ὑδρο-χόος, ὁ, (χέω) ὁ χέων ὕδωρ, ὄνομα ἀστερισμοῦ, Aquarius, Πλούτ. 2. 908C, Ἀνθ. Π. 12. 199·— δοτ. **ὑδροχοῆϊ** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ὑδροχοεύς**) Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **ὑδροχόῳ**, Ἄρατ. 389, Νόνν. Δ. 23. 315.

ὑδρό-χυτος, ον, ὁ ἐκχέων ὕδωρ (;), κρῆναι Εὐρ. Κύκλ. 66.

ὑδρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὕδωρ, ὑδατώδης, διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 12, 3.

ὕδρωμα, τό, = **ὕδρευμα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4837.

ὑδρών, ῶνος, ὁ, ὁ μὴν τοῦ ἀστερισμοῦ **Ὑδροχόου**, Πτολ. Μεγ. Σύντ. 9, 7.

ὑδρωπίασις, εως, ἡ, = **ὕδρωψ**, Λεξικ. Χειρόγραφ. ἐν Osann. Auct. σ. 159· καὶ οὕτω πιθαν. γραπτέον ἀντὶ τοῦ **ὑδρωπία** παρὰ τῷ Ὀρειβασ.:—hydropisis παρὰ τῷ Πλινίῳ 20. 3.

ὑδρωπιάω, μέλλ. **-άσω**, πάσχω ἐξ ὕδρωπος, ἐξ ὑδρωπιάσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1260 (πρβλ. περὶ Ἀέρ. 284, Foës. Oecon.), Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 13, Θεόφρ., κλπ.

ὑδρωπικός, ή, όν, (ὕδρωψ) ὁ πάσχων ἐξ ὕδρωπος, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ἀριστ. Προβλ. 3. 5, 7· μεταφορ., ναῦς ὑδρ. Ἀνθ. Π. 11. 332. **II.** ὁ ἐξ ὕδρωπος προερχόμενος, οἴδημα, πάθος Ἰατρ. —τὸ ὑδρωπικὸν = **ὕδρωψ**, Λογγῖν. 3. 4.

ὑδρωπισμός, ὁ, = **ὑδρωπίασις**, Cael. Aur. Acut. 1, 14, § 108.

ὑδρωπιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ὕδρωπα, δεικνύων συμπτώματα ὕδρωπος, «ὑδρωπικός», Ἱππ. Κωακ. Προγν. 190, 191· τὸ ὑδρωπιῶδες, ὕδρωψ, ὁ αὐτ. 167G, 185H·—ὡσαύτως **ὑδρωποειδής, ές**, ὁ αὐτ. 537. 32, κλπ.· τὰ ὑδρωποειδῆ, ἐκρύσεις ὑδρωπικαί, ὁ αὐτ. 602. 2.

ὕδρωψ, ωπος, ὁ· (ὕδωρ)·—ἡ νόσος «ὑδρωπίασις», ἄλλως **ὕδερος**, Ἱππ. Ἀφ. 1248· ξηρὸς αὐτόθι 1249· ὁ Ἱππ. διακρίνει δύο εἴδη, τὸν ὑποσαρκίδιον καὶ τὸν μετ' ἐμφυσήματος, πρβλ. Foës Oecon. **2)** ὕδ. εἰς ἀμίδα, ἡ νόσος ἡ καλουμένη ὡσαύτως **διαβήτης** Γαλην. **3)** πᾶσα ὑδατώδης ἔκρυσις ἢ ῥοή, οἷον ἡ πρὸ τοῦ τοκετοῦ ῥύσις τοῦ ὕδατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 9, 4· πρβλ. **πρόσφορος** II. **II.** ἄνθρωπος πάσχων ἐξ ὕδρωπος, Ἱππ. 557. 50., 1046B· — κατὰ τὸν Γαλην. ἐν Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 582 «ὕδρωψ, Διοσκ. ἐν δευτέρῳ τῶν Ἐπιδημιῶν ὀξυτόνως ἀναγινώσκει, καὶ δηλοῦσθαί φησι τὸν ὑδρωποειδῆ», ὁ Schneid. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ὕδωρ** ἄνευ τινὸς συνθέσεως· πρὸς τὸ **ὕδωρ** πρβλ. **αἰμάλωψ, θυμάλωψ**, κτλ.· ἀλλ' ἴδε Λοβ. εἰς Σοφ. Αἴ. 409).

ὕδω, ἴδε ἐν λ. **ὑδέω**.

ὕδωρ [ὕ, ἴδε ἐν τέλ.], τό, γεν. **ὕδατος**, ὡς τὸ **σκώρ, σκατός**· Ἐπικ. δοτ. **ὕδει** παρ' Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 61, Θέογν. 955, ἐξ οὗ παρὰ Καλλιμ. ἐν Ἀποσπ. 466 καὶ ἐν τοῖς Ὀρφ. Ἀργ. 113 ἐσχηματίσθη ὀνομ. **ὕδος**· Βοιωτ. **οὕδωρ**· (ἴδε ἐν τέλ.)· — «νερὸν» οἱονδήποτε, ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ σπανίως ἐπὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, τὰς πέντε νέας .. Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ Ὀδ. Γ. 300· καὶ μετ' ἐπιθ., ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ Ι. 227, πρβλ. Θουκ. 4. 26· — ἐπὶ ποταμίου ὕδατος, ὕδωρ Αἰσήποιο, Στυγὸς Ἰλ. Β. 825., Θ. 369, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττικ.· — συχν. καὶ ἐν τῷ πληθ.. ἀλλ' ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ., ὕδατ' αἰενάοντα Ὀδ. Ν. 109· ὕδατα Καφίσια, τὰ ὕδατα τοῦ Κηφισοῦ, Πινδ. Ο. 14. 1· ῥυτῶν ὑδάτων Σοφ. Ο. Κ. 1599· ὕδασιν τοῖς Ἀχελῴου ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 265·— ἐπὶ ὕδατος πηγαίου ἢ ποτίμου, οἶνον καὶ ὕ. μίσγειν Ὀδ. Α. 110· πρβλ. **ἄκρατος, ὑδαρής**· ὕ. ἀφύσσασθαι Ι. 85· ὕδατα καὶ .. σῖτοι Πλάτ. Πολ. 404B· πότιμον ὕ. Ξενοφ. Ἑλλ. 3. 2, 19· — ὕδωρ κατὰ χειρός, πρὸς νίψιμον (ὡς τὸ **χέρνιψ**) ἴδε ἐν λέξ. **χείρ** Ι. 2, θ· οὕτω παρ' Ὁμ., φέρτε χερσὶν ὕ. Ἰλ. Ι. 171· ὕ. ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν Γ. 270, Ὀδ. Α. 147, κτλ.· λοέσσας ὕδατι λευκῷ Ἰλ. Ψ. 282· — περὶ τοῦ γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν ἢ διδόναι, ἴδε ἐν λ. **γῆ** IV.— Παροιμ., γράφειν τι εἰς ὕδωρ, ἐπὶ παντὸς παροδικοῦ πράγματος ἢ διαρρέοντος ἢ ἀναξίου πίστεως, Σοφ. Ἀποσπ. 694, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 25· οὕτω, ἐν ὕδατι γρ. Πλάτ. Φαῖδρ. 276C (πρβλ. **τέφρα**)· ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγῃ, τί δεῖ ἐπιπίνειν; ἐπὶ καταστάσεως μὴ ἐπιδεχομένης ἐπανόρθωσιν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 2, 10·— ὕδωρ πίνειν, πρβλ. **ὑδροπότης**. **2)** βροχή, ὑετός, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς Ἰλ. Π. 385· ὗσαι ὕδατι Ἡρόδ. 1. 87· ἐγένετο ὕ. ἄπλετον ὁ αὐτ. 8. 12· πολὺ Θουκ. 6. 70, Δημ. 1379. 1· ὕδωρ ἐπεγένετο πολὺ Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 28· τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς Θουκ. 2. 5, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 13·— μᾶλλον ὡρισμένως, ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ Θουκ. 2. 77, Ξενοφ., κλπ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὕδατα ὄμβρια Πινδ. Ο. 10 (11). 22· τὰ Διὸς ὕδατα Πλάτ. Νόμ. 761A, κλπ.· τὸ ἐκ Διὸς ὕδωρ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 5· — ἐντεῦθεν, Ζεὺς ὕδωρ ὕει, ὁ θεὸς ὕδωρ ποιεῖ Ἀριστοφ. Νεφ. 1280, Σφ. 261, πρβλ. Θεοφρ. Χαρακτ. 3· ἀπολ., ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 3 — κεραύνια ὕδατα, ὑετοὶ ῥαγδαῖοι, Πλούτ. 2. 664F· ὕδατα σκληρὰ ἢ μαλακά, ἰσχυραὶ ἢ ἐλαφραὶ βροχαί, κλπ., Ἱππ., ἴδε Foës. Oecon. **3)** περὶ τῆς φράσεως, ἐν ὕδατι βρέχεσθαι, Ἡρόδ. 3. 104, ἴδε ἐν λ. **βρέχω**. **4)** ἐν τῇ Ἀττ. δικανικῇ φράσει, τὸ ὕδωρ ἦτο τὸ τῆς **κλεψύδρας**, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ χρόνος ὁ ἀπαιτούμενος ὅπως αὐτὸ ἐκρεύσῃ ἐξ αὐτῆς, ἐὰν τὸ ὕδωρ ἐγχωρῇ, δηλ. ἐὰν ὑπάρχῃ χρόνος ἱκανός, Δημ. 1094. 3· οὐχ ἱκανόν μοι τὸ ὕδωρ ὁ αὐτ. 1116. 11· ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι, ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ ὕδατος, ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι τῷ ἀνήκοντι εἰς ἐμέ, ὁ αὐτ. 274. 9., 1318. 6· οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν, δὲν δύναταί τις νὰ εἴπῃ (τὰ πάντα) ἐν ἑνὶ λόγῳ, ὁ αὐτ. 817. 9· τὸ ὕδωρ ἀναλῶσαι Δείναρχ. 105. 38· οὕτω, πρὸς ὕδωρ σμικρὸν διδάσκειν Πλάτ. Θεαίτ. 201B· ἐν μικρῷ μέρει τοῦ παντὸς ὕδατος Δημ. 847. 16· ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, κώλυσον αὐτὸ μὴ ῥέειν ἐκ τῆς κλεψύδρας (ὅπερ ἐγίνετο ὅτε ὁ λόγος διεκόπτετο κατὰ τὴν κλῆσιν τῶν μαρτύρων ἢ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν νόμων ἢ ψηφισμάτων), ὁ αὐτ. 1103· ἐν τέλει ἐγχεῖται τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ .., τὸ δὲ δεύτερον ὕδωρ τῷ φεύγοντι Αἰσχίν. 82, 13· ἀποδιδόναι, παραδιδόναι τινὶ τὸ ὕδωρ, δηλ. τὴν σειρὰν νὰ ὁμιλήσῃ, ὁ αὐτ. 23. 20, Δείναρχ. 104. 46. **5)** καθόλου ὑγρόν, ὕδατος εἴδη τὰ τοιάδε· οἶνος, οὖρον, ὀρρὸς Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 6.

II. **ὕδωρ** ἐκαλοῦντο ἀστέρες τινὲς τοῦ ἀστερισμοῦ Ὑδροχόου οἱ παριστάνοντες τὸ χεόμενον ὕδωρ, Aquarius, Ἄρατ. 399.

III. **Ὕδατα**, τά, ὄνομα τόπων ἐχόντων θερμὰ ἢ μεταλλικὰ ὕδατα, Ὕδατα Σέξτια, Λατιν. Aquae Sextiae, Ὕδατα Νεαπολιτανὰ Πτολ. (Αἱ ῥίζαι τῆς λέξεως εἶναι ΥΔ, ΥΔΑΤ, ΥΔΡ, (ἄσχετοι πρὸς τὸ **ὕω**, εἰ ὁ Κούρτ. φρονῇ ὀρθῶς)· πρβλ. **ὕδ-ωρ, ὕδατ-ος, ὑδρ-ός, ὑδρ-ία, ὑδαρ-ής, ὑδερ-ός, ὕδρ-ωψ**·

Σανσκρ. ud, und-âmi (humecto), ud-akam (aqua), ud-an (Λατ. unda), an-udras (ἄν-υδρος)· Γοτθ. vat-o, woz-ar (unda)· Ἀρχ. Σκανδιν. vat-n· Ἀγγλο-Σαξον. waet-er· Σλαυ. vod-a· Λιθ vand-u· Ἀρχ. Ἰρλανδ. uisce (Ἀγγλ. usque-b gh)· Ἀρμορ καὶ Κορν. dour· Οὐαλλ. dur). [ῠ φύσει, καὶ οὕτως ἀείποτε παρὰ τοῖς Ἀττικ.· ἀλλ' Ὅμηρ. καὶ ἕτεροι Ἐπικ. ἔχουσιν ῡ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν ἐν ἄρσει, οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοφ. ἐν τοῖς Βα ρ. 1339 ἐν δακτυλικῷ στίχῳ· ῡ ἐν θέσει ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 382, Βατραχομυομ. 97, Ἀπολλ. Ῥόδ., κλπ].—Περὶ τοῦ ὕδατος ἴδε μακρὰν μελέτην Μιχ. Κ. Στεφανίδου ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 327-416.

ὑεικός, ή, όν, = ὑϊκός, κρέας ὑεικόν, χοίρειον. Πολυδ. Ϛ', 55, «ὑὸς ἴδιον» Φώτ., κλπ.· ὑ. τι ποιεῖν = ὑηνεῖν, Τιμ. Λεξ.

ὕειος, α, ον, (ὗς) ὁ ἀνήκων εἰς χοίρους, σύειος, χοίρειος, ὑεία κοιλία Ἀριστοφ. Ἱππ. 356· ὕειαι τρίχες, «γουρουνότριχες», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 12, 5· σαρκὸς ὑείας κρέας Φιλέταιρος ἐν «Λαμπ.»1· κρεΐσκος Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 4· πλευρὸν Ἕρμιππος ἐν «Μοίραις» 3· ἀκροκώλιον Ἀντιφάν. ἐν «Κορινθίᾳ» 1, πρβλ. Στράττιν ἐν «Ἀταλάντῃ» 2, Ἑκαταῖ. ἐν Ἀποσπ. 355· ῥύγχος Ἀναξίλ. ἐν «Καλυψοῖ»1· κοιλία, σπλάγχνα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 17., 2. 17, 16· ὕεια (ἐξυπακ. κρέα) Ἀναξανδρ ἐν «Πόλεσιν» 1. 7, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· — θηρίον ὕειον, ὡς τύπος κτηνώδους ἀμαθίας, Πλάτ. Πολ. 535Ε, πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ., καὶ ὑηνός, ὑϊκός. (Τὸν τύπον τοῦτον κατακρίνει ὁ Θωμᾶς Μάγιστρ. 865).

ὑειός, ὁ, = υἱός, Ἐπιγρ Ἀκραιφίας Βοιωτ. Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ. 299, Φρυγίας, CIG. Add. 3846z[82]. 3872d, Ἀθηνῶν, CIA. III, 688, 698, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑεῖς, = υἱεῖς, υἱούς, αἰτ. πληθ. πτώσ., Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ 369 π. Χ. CIA. II, 1 b, καὶ 51.

ὑελέος, α, ον, συνῃρ ὑελοῦς, ᾶ, οῦν, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ ὑαλέος, Ἀθήν., κλπ.

ὑελέψης, ου, (ἕψω) ὁ ἐργαζόμενος εἰς τῆξιν τῆς ὑάλου, Ὀλυμπιόδ. εἰς Ἀριστ., Ἡσύχ.· ὡσαύτως ὑελεψός, ὑελοψός, καὶ ὑελοεψός, ὁ, παρὰ μεταγεν. καὶ Βυζαντίνοις.

Ὑέλη, ἡ, Λατ. Velia, πόλις ἐν τῇ Νοτίῳ Ἰταλίᾳ, ἥτις μετέπειτα ὠνομάσθη Ἐλέα, ἐξ ἧς ἐγένετο ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ζήνων, Ἡρόδ. 1. 167, Στράβ. 252. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἕλος = Fέλος, Διον. Ἁλ. 1. 20).

ὑελίζω, ὑέλινος, ὑελίτης, Ἰωνικ. ἢ μεταγενέστ. τύποι ἀντὶ ὑαλ-.

ὕελος, ἴδε ὕαλος.

ὑελουργεῖον, ὑελουργός, ὑελώδης, Ἰων. ἢ μεταγεν. τύποι ἀντὶ ὑαλουργεῖον, κτλ.. ἃ ἴδε.

ὕεσις, ἡ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Παφίων ἐν Κύπρῳ ἀντὶ στολὴ (πρβλ. Λατ. vestis), Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ «ὑεστάκα· ἱματισμόν».

ὑετίζω, [ῠ] μέλλ. -ίσω, ὑετὸν ποιῶ, βρέχω, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΙΔ', 22· Ἰὼβ ΛΗ', 26). — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 754.

ὑέτιος, [ῠ], α, ον, ὀμβροφόρος, βροχερός, ἄνεμοι Ἀριστ. Προβλ. 26. 7· Ζεὺς ὑ., Jupiter pluvius, ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 7. 2 ὑετιώτερος νότος Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 7. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς βροχὴν ἢ ἐκ βροχῆς προερχόμενος, ὑέτ. ὕδατα, βρόχινα ὕδατα, Πλοῦτ. 2. 911F· ὑέτια ἦν, ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός, Ἱππ. 1125F. ὡσαύτως ὑετία, ἡ, Πτολ., κλπ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 783.

ὑέτισις, εως, ἡ, βροχή, ῥαγδαία τις ἡ ὑέτισις κατεφέρετο Λέων Διάκ. σ. 69, 8.

ὑετόεις, [ῠ], εσσα, εν, = ὑέτιος, Ἀνθ. II. 9 525, 21.

ὑετό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, προμηνύων βροχήν, κορώνη Εὐφορί. Ἀποσπ. 65· Ἶρις Ποιητὴς παρ' Ὀλυμπιοδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ. σ. 132, ἔκδ. Idel.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὑετὸς [ῠ], ὁ· (ὕω)· — βροχή, Λατ. pluvius, Ἰλ. Μ. 133, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 543· ποιεῖ ὑετὸν Ἀριστοφ. Σφ. 263· — μάλιστα ῥαγδαία βροχή, Λατ. nimbus, ἐν ᾧ ὄμβρος, Λατ. imber, εἶναι διαρκὴς βροχή, καὶ ψεκὰς ἢ ψακὰς ἡ κατὰ μικρὰς σταγόνας πίπτουσα, «ψιχάλα», Ξεν. Κυν. 5, 4, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 9, 6, πρβλ. Ἀντιφῶντα 132. 8· πληθ., βροχαί, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 12. **II.** ὡς ἐπίθ. ἐν τῷ ὑπερθ., ἄνεμοι ὑετώτατοι, οἱ βροχερώτατοι ἄνεμοι, Ἡρόδ. 2. 25,— ἔνθα ὁ τύπος ὑετιώτατοι θὰ ἦτο ὁ κανονικώτερος. [Ἐν τῇ Ἐπικ. γεν. ὑετοῖο, τὸ υ βραχύνεται διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου].

ὑετώδης [ῠ], ες, (εἶδος) βροχερός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 1, 1.

ὑηνεία, ἡ, = ὑηνία, Δαμάσκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 347. 17., 350. 17.

ὑηνεύς, έως, ὁ, ἄνθρωπος κτηνώδης, «γουροῦνι», σκαιός, φλύαρος, ἀμαθής, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. (Ζωναρ. 1764).

ὑηνέω, εἶμαι ὡς χοῖρος, φέρομαι ὡς χοῖρος, σκαιῶς καὶ ἀμαθῶς ἀναστρέφομαι, Πλάτ. Θεαίτ. 166C· συηνέω, «συηνεῖν· τὸ ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι καὶ συῶδές τι ποιεῖν» κατὰ Φώτ.

ὑηνία, ἡ, χοιρωδία, ἀπαιδευσία, σκαιότης, μωρία, Ἀριστοφ. Εἰρ. 928, Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 11· ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου βαθμοῦ τῆς μέθης, ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ'.. ὑανία Ἐπίχ. 98 Ahr.·— συηνία παρὰ Πλουτ. 2. 988F, Φώτ., κλπ.

ὑηνός, ή, όν, (ὗς) χοίρινος, οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ὑηνῶν τινων εἶναι μᾶλλον θρεμμάτων Πλάτ. Νόμ. 819Ε·— μεταφορ., σκαιός, ἀμαθής, Φώτ.— Πρβλ. ὕειος.

Ὕης [ῡ], ου, ὁ, (ὕω) ἐπίθετ. Διὸς τοῦ ἐμβρίου (πρβλ. ὑέτιος), Ἡσύχ., Θεογνώστ. Κανόν. σ. 18. **II.** ἐπίθετον τοῦ Σαβαζίου ἢ Διονύσου, Meineke εἰς Εὐφορ. Ἀποσπ. 14, Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 478· (παρ' Ἡσυχ. καὶ Ὑεύς, «Ὑεύς· Σαβάζιος»).—πιθανῶς ὡς θεὸς τῆς γονίμου ὑγρασίας· ἐντεῦθεν καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Σεμέλη ἐκαλεῖτο Ὕη, καὶ αἱ θρέψασαι αὐτὸν νύμφαι Ὑάδες, Φερεκύδ. 46.—Εἶναι ἀμφίβολ. εἰς τίνα τούτων ἡ κραυγὴ Ὕης ἄττης παρὰ Δημ. 313. 27, δέον νὰ ἀναφέρηται. — (Κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 23 κέξ., ἔνθα ἡ γραφὴ ῥυῆς εἶναι πλημμελής, ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι ὑῆς).

ὕθαραν . . . . . Ἐπιγρ. Ἑρμιόνης, L. et F. 159 h. Ἡ λέξις φαίνεται οὖσα τῆς οἰκοδομικῆς τέχνης, ἀλλ' ἡ σημασία της ἄγνωστος. Κεῖταί δὲ πιθανῶς κατὰ γενικὴν πληθυντικὴν πτῶσιν, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑθλέω, λέγω ὕθλους, λήρους, ἀνοησίας, φλυαρῶ, ληρῶ, μωρολογῶ, Λατιν. nugari, Ἀριστοφ. Νεφ. 783· τοιαῦθ' ὑθλῶν δειπ.εῖ καὶ ζῇ Ἔριππος ἐν «Πελτασταῖς» 1.

ὕθλημα, τό, ἐν τῷ πληθ., = ὕθλος, Γλωσσ.

ὑθλομανοῦντες, οἱ ἔχοντες μανίαν εἰς ὕθλους, μετοχ., τοὺς ἐξ ἀπάτης τε καὶ ἀνοίας ὑλομανοῦντάς τε καὶ ὑθλομανοῦντας Μάξιμ. Ὁμολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 91, σ. 69.

ὑθλο-μυθέω, λέγω ὕθλους, φλυαρίας, φλυαρῶ, ἀνοηταίνω, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Κ. Μανασσ. Χρον.

ὑθλορ-ρήμων, ον, ὁ ὑθλῶν, λέγων ὕθλους, ἀνοησίας, ὁ φλυαρῶν, Ῥήτορες (W lz) τ. 3, σ. 678, Τζέτζ.

ὕθλος, ὁ, ὡς τὸ λῆρος, «φλυαρία, μωρία, ληρολογία, φληναφία» Ἡσύχ., Πλάτ. Λυσ. 221D, Δημ. 931. 12· γραῶν ὕθλος, φλυαρία τῶν γραϊδίων, Πλάτ. Θεαίτ. 176Β· ἐν τῷ πληθ., ὕθλους λέγειν, ὡς τὸ Λατ. nugae, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 336D.

υἷα, Ἐπικ. αἰτ. τοῦ υἱός, Ἰλ. Ο. 419, Ὀδ. Υ. 35, κλπ.

υἱ-αρχία, ἡ, (υἱὸς) ἡ ἀρχή, ἡ ἐξουσία τοῦ Υἱοῦ, Διον. Ἀρεοπ. 645C.

υἱάσι, ποιητ. δοτ. πληθ. τοῦ υἱός, Ὅμ.

υἱάφιον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ υἱός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

υἱδῆ, ἡ, θηλ. τοῦ υἱδοῦς, υἱοῦ θυγάτηρ, Ἡσύχ., Πολυδ. Γ', 17.

υἱδιον (ἢ υἱδιον), τό, ὑποκορ. τοῦ ὗς, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 30.

υἱδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ υἱός, Ἀριστοφ. Σφ. 1356, πρβλ. υἱδοῦς.

υἱδοῦς, οῦ, ὁ, (υἱὸς) ὡς τὸ υἱδεύς, υἱὸς υἱοῦ, ἔγγονος, Πλάτ. Νόμ. 925Α, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 37, Δημ. 1075. 28· φέρεται υἱϊδοῦς παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 6, 6, Παυσ. 4. 15, 32. — Ἡ αὐτὴ ποικιλία ἀπαντᾷ ἐν τοῖς λοιποῖς τύποις, ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσιν ἓν μόνον ι, δηλ. υἱδιον, οὐχὶ υἱϊδιον, τὸ Ραβ. Ἀντίγραφ., τοῦ Ἀριστοφ., ἴδε Elmsl. εἰς Σοφ. Ο. Κ. σ. 83.

ὑΐζω, μέλλ. -ίσω, (ὗς) γρυλλίζω, ἐπὶ χοίρων, Πολυδ. Ε', 87· ἴδε ὑϊσμός.

υἱή, ἡ, ἡ ἄμπελος, (vitis), Ἡσύχ., πρβλ. υἱόν.

υἱϊδεύς, έως, ὁ, = υἱδοῦς, Ἰσοκρ. 424Α· καὶ υἱϊδοῦς, ὁ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ υἱδοῦς.

υἱϊκός, ή, όν, (υἱὸς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς υἱόν, Διον. Ἀρεοπ.—Ἐπίρρ. -κῶς, Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 833Α.

υἷ κα, (= οἷ κα, οἷ ἄν, οὗ ἄν), ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 45, 16. 22 καὶ 46, 16. Πρβλ. 47, 18, ἔνθα τά: οὗ καὶ οἱ ἐπιπάντες κτλ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑϊκός, ή, όν, (ὗς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χοίρους, χοίρινος, δέρμα ὑ. Ἀξιόνικ. ἐν Ἀδήλ. 2· ὑϊκόν τι πάσχειν, πάσχειν τι ἀνήκον εἰς τὴν φύσιν τοῦ χοίρου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 30, πρβλ. ὑεικός.

υἱο-θεσία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ υἱοθετεῖν, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. η', 23, πρ. Γαλ. δ', 5· συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, π. χ. Πυθόδωρος Κλεοφράδου, καθ' υἱοθεσίαν (ἐν Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς ὑοθεσίαν) δὲ Φιλοφῶντος Συλλ. Ἐπιγρ. 205, πρβλ. 206, 2693F, 2694a, κ. ἀλλ.· νεανίσκων υἱοθεσίας ποιεῖσθαι Διογ. Λ. 4. 53. — Καθ' Ἡσύχ.: «υἱοθεσία· ὅταν τις θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ». **II.** τὸ ἅγιον βάπτισμα, Ἐκκλ., κλπ.

υἱοθετέω, ὡς καὶ νῦν, προσλαμβάνω τινὰ ἢ ἀνακηρύττω ὡς υἱόν μου μὴ ὄντα φύσει ἐμὸν υἱόν, Ἀλέξ Ἀλ. 557C, Εὐσέβ. Ι, 528Α, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙ. 425Β, Δαμασκ. Ι, 1253C, Βασιλ. τ. 1, σ. 153, κλπ.

υἱοθέτησις, εως, ἡ, = υἱοθεσία I, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. υἱῶσαι.

υἱό-θετος, ον, (τίθημι) ὁ υἱοθετηθείς, υἱὸς θετός, Κλήμ. Ἀλ. 977, Θωμ. Μάγιστρ. 362.

υἱο-κτόνος, ον, ὁ τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν ἀποκτείνας, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 675.

υἱόν, τό, ἀγρία ἄμπελος (**ἀναδενδράς**) Ἡσύχ., πρβλ. **υἱή**.

υἱόομαι, =υἱοποιέομαι, υἱοθετέω, τινὰ Νικόλ. Δαμασκ. 108.

υἱο-πάτορες, οἱ, αἱρετικοὶ κηρύσσοντες τὴν ταυτότητα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, Σαβέλλ. παρ' Ἀθαν. I. 204, II, 709, Εὐσ. VI, 829C, κλπ.· υἱοπατορία, ἡ διδασκαλία αὐτῶν, Καισάρ. 861, Κυρίλλ. Ἱεροσ. Κατήχ. 4, 8, κλπ.

υἱο-ποιέομαι, μέσ., υἱοθετῶ, Πολύβ. 37. 3, 5, Διόδ. 4. 60. **II**. βαπτίζω, Ἐκκλ.

υἱο-ποίησις, εως, ἡ, τὸ υἱοποιεῖσθαι, υἱοθεσία, Ἀθανάσ. I, 540, II, 340C.

υἱο-ποίητος, ον, ὁ υἱοποιηθείς, υἱοθετηθείς, Διον. Ἀλ. π. Δειναρχ. 12.

υἱός, ὁ, κλίνεται κανονικῶς **υἱοῦ, υἱῷ, υἱόν**· — ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γ' κλίσιν ὡς εἰ ὑπῆρχεν ὀνομαστ. ***υἱεύς**, γεν. **υἱέος**, δοτ. **υἱεῖ**· δυϊκ. **υἱέε** (Λυσί. 156. 4), **υἱέοιν**· πληθυντ. **υἱεῖς, υἱέων, υἱέσι** (Σοφ. Ἀντ. 571, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1001), **υἱεῖς**· ἀλλ' ἡ γεν. **υἱέως**, καὶ αἱ αἰτιατ. **υἱέα, υἱέας**, ἀποδοκιμάζονται ὡς μὴ Ἀττικά, εἰ καὶ εἶναι ἐν χρήσει οἱ τύποι οὗτοι παρὰ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν (οἷον Πλουτ. 2. 109C, Ἰωσήπ.Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 2, 4, Ἀρρ. κλπ., εἰσέφρησαν δὲ καὶ εἰς ἐκδόσεις τοῦ Θουκ. καὶ τοῦ Πλάτ., ἴδε Θωμ. Μάγιστρ. σ. 866, Λοβ. εἰς Φρύν. 68. δοτ. πληθ. **υἱεῦσι**, μνημονευομένη παρ' Εὐστ. διωρθώθη ἐξ Ἀντιγράφ. ἐν Αἰλ. π. Ζ. 9. 1· γεν. καὶ δοτ. **ὑειός, ὑειῷ** ἀπαντῶσιν ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 3846z 82., -57p — ὁ Ὅμ. ἔχει ὀνομ. **υἱός**· γεν. **υἱοῦ** μόνον ἐν Ὀδ. Χ. 238, ἀλλαχοῦ **υἱέος**· δοτ. ἀείποτε **υἱέϊ** ἢ **υἱεῖ**· αἰτ. **υἱέα** Ἰλ. Ν. 350, ἀλλαχοῦ δὲ πανταχοῦ **υἱόν**· — πληθ., ὀνομ. ἀείποτε **υἱέες** ἢ **υἱεῖς**· γεν. **υἱῶν**· δοτ. **υἱοῖσι** Ὀδ. Τ. 418· αἰτ. **υἱοὺς** διάφ. γραφ. Ἰλ. Ε 159, ἀλλαχοῦ **υἱέας**· — παρ' αὐτῷ δὲ εἶναι ἐν χρήσει καὶ οἱ ὑποι **υἷος, υἷι, υἷα**, δυϊκ. **υἷε** (ὅπερ διαστέλλεται ἀπὸ τῆς κλητ. **υἱὲ** διὰ τοῦ τονισμοῦ), πληθ. **υἷες, υἱάσι, υἷας**· — ἀλλ' οὐχὶ οἱ τύποι διαμένουσιν ὅλως Ἐπικοί — Ἡ κλίσις **υἱῆος, υἱῆι, υἱῆα, υἱῆες, υἱήεσσι, υἱῆας** ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς μεταγενεστ. Ἐπικοὺς ποιητάς, οἷον Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1094, 1119, Ἀνθολ. II. 8. 88., 9. 23, κλπ. Ἡ ὀνομ. **ὑός**, ἥτις μνημονεύεται ὡς ὁ προσήκων τύπος ὑπὸ τῶν γραμμ. (Λοβ. εἰς Φρύν. 40), εὕρηται ἐν ἐπιγραφαῖς (πρβλ. **υἱοθεσία**)· (ἴδε ἐν τέλ.). Οὐδαμοῦ δὲ ἀπαντῶσιν αἱ ὀνομαστικαὶ **υἱεύς, υἷες, ὗς, υἷς**. Ὡς καὶ νῦν, τὸ ἄρρεν τέκνον, κοινῶς «γυιός», Λατ. filius; Ὅμ., κλπ., σπανίως παρεμβάλλεται μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός, οἷον ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1788, 2694a. 16, 3972 υἱὸν ποιεῖσθαί τινα, υἱοθετεῖν, Αἰσχίν. 32. 3· υἱεῖς ἄνδρες, ἀνδρωθέντες υἱοί, Δημ. 796. 20· — σπανίως ἐπὶ ζῴων, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 5. **2)** περιφρ., υἷες Ἀχαιῶν, ἀντὶ Ἀχαιοί, Ἰλ. Α. 162, κ. ἀλλ.· πρβλ. **παῖς** I. 3. (Πρβλ. Σανσκρ. su, sû, av-âmi, sâu-mi (gigno, pario), su-tas, su-nus, Ζενδ. hu-nu (filius)· Γοτθ. su-nus, Λιθ. su-n s. Σλαυ. sy-nŭ (Ἀγγλ. son). Πρβλ. ὡσαύτως **φύω**, Λατ. filius, Ἱσπαν. hijo. [Ὁ Ὅμ. ἐνίοτε ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖαν ἐν θέσει, ἔνθα ἴσως ἔδει νὰ διορθωθῇ ὑός· οὐδὲ Δράκοντος υἱὸς Ἰλ. Ζ. 130· Ἀμφιτρύωνος υἱὸς Ὀδ. Λ. 270· Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος Ἰλ. Ρ. 575, πρβλ. 590· Ἀνθεμίωνος υἱὸν Δ. 473· Σελάγου υἱὸν Ε. 612· Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο Η. 47, καὶ Πηλῆος υἱός, Μηκιστῆος υἱός, φαίνονται αἱ ὀρθότεραι γραφαὶ ἐν Ἰλ. Α. 489., Β. 566].

υἱότης, ητος, ἡ, ἡ κατάστασις, ἡ θέσις ἢ τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ, Ὠριγέν. I, 484, III, 945C, Ἀθαν. II, 788C, Βασίλ. I, 637, Κυρίλλ. Ἀλ. X, 48C, κλπ.

υἱο-τοκία, ἡ, ὁ τοκετὸς υἱοῦ, Νικ. Χρον. 109.

υἱόω, (υἱός) υἱοποιῶ, υἱοθετῶ, «υἱῶσαι τὸν παῖδα· υἱὸν ποιῆσαι αὐτὸν θετὸν .. καὶ υἱώσατο, ἀντὶ τοῦ, υἱὸν θετὸν ἐποιήσατο .. ἡ χρῆσις παρ' Αἰλιανῷ πολλή» Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ. 775, 29, τὸ μέσον καὶ παρὰ Νικολ. Δαμασκ.· ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **υἱῶσαι**

υἷς, Δωρ. Ἐπίρρ. = **ἄχρι**, Ἐπιγραφ., ἴδε Hell. J. τόμ. 1, σελ. 244· ὡσαύτως **υἷ**, υἷ κα βώλωνται = ἕως ἂν βούλωνται αὐτόθι.

ὑϊσμός, ὁ, (ὑΐζω) ὁ γρυλλισμὸς τοῦ χοίρου, Πολυδ. Ε', 87.

υἱωνεύς, έως, ὁ, = **υἱωνός**, «υἱωνεῖς· υἱῶν υἱέες» Ἡσύχ.

υἱωνός, οῦ, ὁ, (υἱός) υἱὸς υἱοῦ, ἔγγονος, Ἰλ. Β 666, Ὀδ. Ω 514, Πλουτ., κλπ.· — ὡσαύτως **υἱωνός**, ἡ, ἡ ἐγγόνη, Νικήτ. Χρον. 330C· ἀλλὰ **υἱωνὴ** παρ' Ἰωσήπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 1. 22, 1· ἴδε Θωμ. Μάγιστρ. 850, Μοῖρ. — Πρβλ. **υἱδοῦς**.

υἵωσις, ἡ, (υἱόω) = **υἱοθεσία**, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.

Ϝυκέτας, ὁ, = **οἰκέτης**, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV. σ. 91, 93.

ὕκης [ῡ], ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθῦς, Ἀντίμ. παρ' Ἀθην. 304F, Καλλίμαχ. αὐτόθι 284C, 327Α, Φιλητ. αὐτόθι 327C· ὡσαύτως ὡς θηλ. (ἴσως ἐξ ὀνομ. **ὕκη**), ὕκας ἀγεληΐδας Νουμήν. αὐτόθι 320D, 327B· ὡσαύτως **ὕκος** ἢ **ὗκος**, ὁ, «ὗκος· ἐρυθρῖνος» παρ' Ἡσύχ.· κατὰ Ζηνόδοτον οἱ Κυρηναῖοι τὸν ὕκην ἐκάλουν ἐρυθρῖνον (κοινῶς «λυθρῖνι»)· «Ἕρμιππος δ' ὁ Σμυρναῖος ἐν τοῖς περὶ Ἱππώνακτος ὕκην ἀκούει τὴν ἰουλίδα (κοινῶς «γύλον»)» Ἀθήν. 327B, C, ἴδε Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 59 καὶ 61, ις'.

Ϝυκίας, = **οἰκίας**, γεν. πτ., Ἐπιγρ. Τανάγρας, CIG. 1562, 1563, Ὀρχομενοῦ 1564.

ὑκσως, = βασιλεῖς ποιμένες ἢ αἰχμάλωτοι, κατὰ τὴν ἱερὰν τῶν Αἰγυπτίων γλῶσσαν, Μανέθων παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος 1. 14.

ὕλαγμα, [ῠ], τὸ γαύγυσμα κυνός, κυνῶν ὑλάγματα Εὐρ. I. Τ. 293· μεταφορ., νηπίοις ὑλάγμασιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1631, πρβλ. 1672.

ὑλαγμός, [ῠ], ὁ, ὑλακή, γαύγυσμα, Ἰλ. Φ. 575, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 2· συνάπτεται μετὰ τοῦ **κλαγγή**, Ξεν. Κυν. 4, 5.

ὑλᾰγωγέω, [ῡ], μεταφέρω ξύλα, Δημ. 1041. 2, Πολυδ. Ζ', 109.

ὑλᾰγωγία, ἡ, μεταφορὰ ξύλων, Πολυδ. Ζ', 101.

ὑλᾰγωγός, όν, ὁ μεταφέρων ξύλα, Πολυδ. Ζ', 101.

ὑλάδια, τά, εἶδος σύκων, Ἀθήν. 78Α.

ὑλάεις, εσσα, εν, Δωρ. ἀντὶ **ὑλήεις**.

ὑλάζομαι, [ῡ], ἀποθετ., ξυλίζομαι, συνάγω ἢ συλλέγω ξύλα Πολυδ. Ζ', 109· «ὑλάσασθαι· ξύλα συναγαγεῖν» Ἡσύχ.

ὑλαῖος, α, ον, (ὕλη) ὁ ἀνήκων εἰς ὕλην, δάσος, ἄγριος, θὴρ ὑλ. Θεόκρ. 23. 10· ἤθη Αἰλ. π. Ζ 16 10· ὑλ. ἀνθοσύνη, πόα τοῦ δάσους, Ἀνθ. II. 11. 365·—ἐν Ξεν. Κυν. 7. 5, -ὁ ὄνομα κυνός·—**Ὑλαία**, Ἰων. -**αίη**, ἡ, χώρα ὑλώδης παρὰ τὸν Βορυσθένη ποταμὸν (Δνείπερον), Ἡρόδ. 4. 9, κλπ. **II**. ὑλικός, σωματικός, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς τὸν Ἥλιον 3, Συνέσ., κλπ.

ὑλᾰκάω, ποιητ. τύπος ἰσοδύναμος τοῖς τύποις **ὑλάω, ὑλακτέω**, ἀλλ' εὕρηται μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχῇ **ὑλακόωντες** Ὀππ. Κυν. 3. 281 [ῠ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ]

ὑλᾰκή, ἡ, «γαύγυσμα», Ποιητὴς ἐν Πλάτ. Νόμ. 967D, Ἀνθ. II 6. 167, Ἀπολλ. Ῥόδ., κλπ.· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Πλουτ. Κίμ. 18, Λουκ., κλπ.

ὑλακισμός, ὁ, Κ. Μανασσ. Χρον. IX, σελ. 59· — **ὑλακτισμὸς** δὲ παρέθηκεν ἀλλ' ἀμάρτυρον ὁ Ε. Mil ἐν J urn. d. Sav. M i 1868, σελ. 315, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑλακόεις, εσσα, εν, ὁ ὑλακτῶν, γαυγύζων, χόλος Ὀππ. Ἀλ. 1. 721. [ῠ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ].

ὑλᾰκόμωρος, ον, ὁ ὑλακτικός, ὁ συνεχῶς, διαρκῶς ὑλακτῶν, βαΰζων, γαυγύζων, κύνες Ὀδ. Ξ. 29 (ἔνθα ἴδε Εὐστάθ. καὶ Σχολιαστ.), Π. 4· μόθον ὑλ. Νόνν. 36. 197. (Περὶ τῆς ἀμφιβόλου καταλήξεως -**μωρος**, ἴδε **ἰόμωρος**). [ῠ ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ].

ὑλακτέω [ῠ], ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατ., πλὴν ὅτι ὁ Λουκ. ἐν τῇ Νεκ. 10 ἔχει ἀόρ. **ὑλάκτησα**· (ὑλάω). Βαΰζω, κοινῶς «βαυΐζω» ἢ «γαυγίζω», ἐπὶ κυνῶν, ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον Ἰλ. Σ. 586· ἀγαθὸς θ' ὑλακτεῖν Ἀριστοφ. Σφ. 904· ὑλακτεῖ περιτρέχων Εὔπολ. ἐν «Πόλεσι» 8· ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, ὑλ. περὶ τὰ ἴχνη Ξενοφ. Κυν. 3. 5., 9. 2. **2)** μεταφ., κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει Ὀδ. Υ. 13· οὕτως ἐπὶ κενοῦ στομάχου ζητοῦντος τροφήν, νηδὺς ὑλακτοῦσα (ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου, stomachus latrans, πρβλ. Heind. Sat. 2. 2, 18), Ἀνθ. II. 6. 89. **3)** μετὰ συστοίχου αἰτ., λέγω λόγους θρασεῖς καὶ ἀναισχύντους, γαυγύζω, τοιαῦθ' ὑλακτεῖ Σοφ. Ἠλ. 299· ἄμουσ' ὑλακτῶν, γαυγύζων τὰ ἐλεεινά του ᾄσματα, Εὐρ. Ἄλκ. 760. **II**. μεταβ., γαυγύζω ἐναντίον τινός, μετ' αἰτ., Ἀριστοφ. Σφ. 1402, Ἰσοκρ. 8C· μεταφ., μεταχειρίζομαι γλῶσσαν κακήν, ἀπρεπῆ καὶ ἀνόητον πρός τινα, Λατιν. allatrare, Πολύβ. 16. 24, 9· ἐντεῦθεν ὁ Οὐεσπασιανὸς καλεῖ τὸν κυνικὸν Δημήτριον κύνα ὑλακτοῦντα, Δίων Κ. 66. 13.

ὑλακτητής, οῦ, ὁ, ὁ ὑλακτῶν, γαυγύζων, Ἀνθ. II. 7. 479· **ὑλάκτης**, ὁ, Γρηγ. Ναζ. III, 1100.

ὑλακτιάω, = **ὑλακτέω**, Κοΐντ. Σμυρν. 2. 375, ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. **ὑλακτιόωντες**.

ὑλακτικός [ῠ], ή, όν, διατεθειμένος νὰ ὑλακτῇ, ὁ ἀγαπῶν νὰ γαυγύζῃ, Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 15, Λουκ. Δὶς κατηγ. 33.

ὑλάκτωρ, ορος, ὁ, ὁ ὑλακτῶν, ὄνομα θηρευτικοῦ κυνὸς παρ' Ὀβιδίῳ· οὕτως Hylax παρὰ Οὐεργιλίῳ.

ὑλακώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὑλακήν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 825B.

ὑλ-άρχιος, ον, ὁ ἄρχων τῆς ὕλης, κυβερνῶν αὐτήν, θεὸς Συνέσ. π. Ἐνυπν. σ. 140B.

ὑλασία, ἡ, ξύλων συλλογή, Ἐπιγρ. Πειραιῶς, CIA, II, Add. 573b, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

ὑλάσκω [ῠ], = **ὑλακτέω**, ἀμφ. ἐν Αἰσχύλ. Ἰχ. 877.— ὁ ἐνεστ. **ὑλάσσω** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Χαρίτωνι 6. 4, Εὐστ. 1791. 64· ἀόρ. **ὕλαξα** Δίων Κ. 63. 28.

ὑλάστρια [ῡ], ἡ, ἡ ὕλης φακέλους συγκομίζουσα, ἡ ξύλων ὕλην συγκομίζουσα, ἡ ξύλα συλλέγουσα, Φώτ.

ὑλᾱτόμος, Δωρ. ἀντὶ **ὑλητόμος**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

ὑλάω [ῠ], ῥιζικὸς τύπος τοῦ **ὑλακτέω**, ἐν χρήσει μόνον παρὰ ποιηταῖς, καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ὑλακτῶ, «γαυγύζω»,

ἐπὶ κυ..ῶν, κύνες οὐχ ὑλάουσιν, ἀλλὰ περισσαίνουσι Ὀδ. Π. 9· κύων.. ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει Υ. 15· οὗ ὡς ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κύνες οὐχ ὑλάοντο Π. 162. **2)** μεταφ..., ἐπὶ ἀνθρώπου, βοῶ, φωνάζω, ἢ μάτην ὑλῶ (οὕτως ὁ Ἑρμ. ἀντὶ **ὑλακτῶ**) Σοφ. Ἀποσπ. 58. **II** μὲ αἰτ., «γαυγίζω» ἐναντίον τινός, τινα Ὀδ. Π. 5, Θεόκρ. 25, 70. (Κατ' ὀνοματοπ., πρβλ. Λατ. ululo, Ἀγγλ. howl, yell, κλπ.).

ὑλειώτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τῷ δάσει ζῶν, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 106.

ὕλη [ῦ], ἡ· (ἴδε ἐν τέλ.) — δάσος, γῆ δασώδης, δρυμός, Ὅμ., κλπ.· γῆν.. δασέαν ὕλῃ παντοίῃ Ἡ όδ. 4. 21· ἀπ' ὕλης ἀγρίης ζώειν ὁ αὐτ. ἐν 1. 203· τὰ δένδρα καὶ ὕλη, καρποφόρα δένδρα καὶ δένδρα τοῦ δάσους ἄγρια, Θουκ. 4. 69 (ἴδε ἐν λ. **δένδρον**)· — οὐ μόνον δὲ ἐπὶ δασῶν ἐκ δένδρων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λόχμης ἢ τόπου κεκαλυμμένου ὑπὸ θάμνων ἐν παντελεῖ ἀντιθέσει πρὸς τὰ μεγάλα δένδρα ἐξ ὧν λαμβάνει τις ξυλείαν, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 1, Οἰκ. 16. 13., 17. 12, κλπ.· ἴδε ἐν λ. **ὕλημα. II.** ξύλα κεκομμένα, ξύλα χρήσιμα πρὸς καῦσιν, καύσιμος ὕλη, Ἰλ. Η. 418., Ψ. 50, 111, κλπ., Ὀδ. Ι. 234, Ἡρόδ. 4. 164., 6. 80, καὶ Ἀττ.· ξύλα πρὸς ἐργασίαν χρήσιμα, ξυλεία, Ἡρόδ. 7. 36, Θουκ. 2. 75 (πρβλ. **φάκελος**), κτλ.· ὕλη ναυπηγησίμη Πλάτ. Νόμ. 705C· ναυπ. καὶ οἰκοδομικὴ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 1· ὕλην ἐς τὸ χῶμα, δεσμίδας θάμνων κττ., fascinas, Θουκ. 2. 75·— ὡσαύτως κλω..ία πρὸς κατασκευὴν τῶν φωλεῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 5., 9. 8, 1. **III.** ὡς τὸ Λατ. materia, ἡ ὕλη ἐξ ἧς γίνεταί τι, ἡ ἀκατέργαστος ὕλη, τὸ ὑλικόν, ξύλον, ξυλεία, Ὀδ. Ε. 257, Ἡρόδ. 4. 164, κ. ἀλλ.· — σπανίως ἐπὶ ἄλλης ὕλης, οἷον μετάλλου, οἱ παρ' ἄκμονι.. ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες Σοφ. Ἀποσπ. 724. **2)** ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ ἡ ὕλη, τὸ ὑλικὸν στοιχεῖον, πρῶτον **παρ' Ἀριστ.** (ἐκτὸς ἐὰν ἡ πραγματεία Τιμαίου τοῦ Λοκροῦ θεωρηθῇ γνησία)· ὁριζομένη ὡς ἑξῆς: ἔστι δὲ ὕλη μάλιστα μὲν καὶ κυρίως τὸ ὑποκείμενον γενέσεως καὶ φθορᾶς δεκτικὸν Ἀριστ. π. Γενέσ. καὶ Φθορ. 1. 4, 7· τὸ ἐξ οὗ γίγνεται Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7, 2· τὸ ἐπιδεκτικὸν **μορφῆς** ἢ **εἴδους**, αὐτόθι 6. 10, 4· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἐνέργειαν** ἢ **ἐντελέχειαν**, αὐτόθι 7. 1, 6· πρβλ. **ὑλικός**· — ἴδε Bonitz Indic. Arist. σ. 785 κἑξ.· συχν. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. φιλοσοφ. συγγραφεῦσι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **νοῦν**. **3)** ὑπόθεσις διὰ ποίημα ἢ πραγματείαν, ὕλη τραγική, ποιητικὴ Πολύβ. 2. 16, 14, Λογγῖν., κλπ.· ἡ ὑποκειμένη ὕλη, τὸ ὑποκείμενον, ἡ ὑπόθεσις, Λατ. sylva, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 3, 1. **4)** ὕλη ἰατρικὴ ἢ ὕλη, ἁπλῶς materie medica, Γαλην. **IV.** καθίζημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπάσμ. 697, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Πλ. 1088· ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **ὑλίζω** (ὃ ἴδε), **ὑλώδης**· ἀλλ' ὁ Λοβ. εἰς Φρύν. 73 νομίζει ὅτι οἱ τύποι οὗτοι προέκυψαν ἐκ παραφθορᾶς τῶν λέξεων **ἰλύς, ἰλύζω, ἰλυώδης.** (Ἡ ῥ. ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦν **ὑλϜ-α**, πρβλ. silva, silu-, ἔνθα τὸ s παριστάνει τὴν δασεῖαν· πρβλ. **Σκαπτησύλη** = Σκαπτὴ ὕλη, παρὰ Στεφ. Βυζ.).

ὑληβάτης, ου, ὁ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ἠλίβατος**· ἴδε ἐν λ. **ὑλιβάτης.**

ὑλη-γενής, ές, (γένω) ὁ ἐν ὕλῃ ἤτοι δρυμῷ γεννηθείς, Συνεσ. Ὕμν. 3. 4.

ὑλήεις, εσσα, εν, ἀλλὰ **ὑλήεις** ὡς θηλ. ἐν Ὀδ. Α. 246· Δωρ. **ὑλάεις,** συνῃρ οὐδ. πληθ **ὑλᾶντα,** ἴδε κατωτ.· (ὕλη)· — δασώδης, δρυμώδης, πρῶν Ἰλ. Ρ. 248· Ζάκυνθος, Νήριον Ὀδ. Α. 246, 186· ὄρος, Ἴδη Ἡσιόδ. Θεογ. 484. 1010· πρόβλημα Σοφ. Αἴ. 1218· ἀν' ὑλᾶντα νάπη Εὐρ. Ἑλ. 1303 ἀταρπός, πλόος ὑλ., διὰ μέσου δάσους, Ἀνθ. Π. 10 22, Ἀντιμ. Ἀποσπ. 54. **2)** ὁ ἐν δάσει κατοικῶν, Ἀνθ. Π. 9. 524.

ὑλη-κοίτης, ου, ὁ, ὁ ἐν λόχμαις κοιταζόμενος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 527.

ὕλημα, τό, (ὕλη) ὑλήματα λέγονται, ὁ **κάλαμος,** ὁ **νάρθηξ** καὶ τὰ ὅμοια, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 2· προσέτι: τὸ **κενταύριον,** τὸ **ἀψίνθιον,** παρὰ τῷ αὐτῷ 4. 5, 1· συνάπτεται τοῖς **φρυγανικοῖς** καὶ **θαμνώδεσι,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 3· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **δένδρα** καὶ **ποώδη**. αὐτόθι 4. 4, 5, πρβλ. 9. 16, 4· — ἐντεῦθεν **ὑληματικός, ή, όν,** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν **ὑλημάτων,** ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 10.

ὑληνόμος, ον, = **ὑλονόμος,** Σέξτ. Ἐμπ. περὶ Π. 1. 56· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 636.

ὑλουργός, όν, ποιητ. ἀντὶ **ὑλουργός,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 80.

ὑλήτης, ὁ, οἴνου εἶδος, Ἡσύχ.· ὅθεν ὁ Toup. διορθοῖ γλεῦκος ὑλητήριον (ἀντὶ αὐλητήριον) ἐν χωρίῳ ποιητοῦ τινος παρὰ Πλουτ. 2. 1109E.

ὑλητόμος, ον, Δωρ. **ὑλᾱτόμος,** = **ὑλοτόμος,** Θεόκρ. 17. 9· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 636.

ὑληφόρος, -φορέω, = **ὑλοφόρος, -φορέω.**

ὑληωρός, όν, (οὖρος) ὁ φύλαξ τῆς ὕλης, ἤτοι τοῦ δάσους, ἢ ὁ ἐν ταῖς ὕλαις διατρίβων, ἐπὶ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν νυμφῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1127, Ἀνθ. Π. 9. 337. **II. ὑληώρης, ου,** ὁ, = **ὑλώδης,** Νικ. Θηρ. 55.

ὑλία, ἡ, τὸ πέλμα ὑποδήματος, Λατ. solea, Ἡσύχ.

ὑλιβάτης, ὑλίβατος, παρ' Ἀντιφάν. ἐν «Κύκλωπι» 1, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ἠλίβατος** ἢ **-βάτης,** ὅπερ ὁ Meineke ἐπανορθοῖ· ἴδε τὴν λέξιν.

ὑλιγενής, ές, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ὑλιτενής,** ἴδε Meineke εἰς Παρθενίου περὶ Ἐρωτ. Παθημ. 11.

ὑλίζω μέλλ. **-ίσω,** διυλίζω, «στραγγίζω».— Παθητ., δι' ὀθονίου, διὰ τῆς τέφρας ὑλίζεσθαι Διοσκ. 1. 9, Πλούτ. 2. 897B, πρβλ. **διυλίζω·** ὁ Κρατῖνος (ἐν Ἀδήλ. 98) ὡς μνημονεύεται παρὰ Πολυδ. Β', 78, ἔχει: ὕλιζε τὰς ῥῖνας· ἀλλ' ἐν Οξων. Ἀνεκδ. τ. 2, σ. IV ὑπάρχει ἡ γραφὴ **ἔλυζε,** ἐξ ἧς ὁ Κραμῆρ. διώρθωσε **κλύζε** ἢ **ἔκλυζε.** (Κατὰ τοὺς γραμματ. ἐκ τοῦ **ὕλις,** κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ **ἰλύς,** Ἐτυμολ. Μέγ. 180. 10, πρβλ. **ὕλη** IV.)

ὑλικός, ή, όν, (ὕλη) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ὕλην, ὑλικὴ οὐσία Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 4, 1., 8. 7. 7· ὑλ. ἀρχὴ ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 20· τὸ ὑλικὸν αὐτόθι 6. 10, 5.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἀντίθετον τῷ **ἐντελεχείᾳ,** αὐτόθι 12. 3, 10· — πρβλ. **ὕλη** IV. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἐγκόσμιος, ἀνήκων εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον.

ὑλισκόπος, ον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑλοσκόπος,** ὃ ἴδε.

ὑλισμός, ὁ, (ὑλίζω) διύλισις, διήθησις, «στράγγισμα», Εἰρηναῖος 14, 8, σ. 73, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. I, 116, κλπ.

ὑλιστήρ, ῆρος, ὁ, (ὑλίζω) διυλιστήριον, «στραγγιστῆρι,» Διοσκ. 2. 123, Ὀρειβάσ. σ. 54 ἔκδ. Matth.— Κατὰ τὸν Φρύνιχ. (σ. 303 Lob.): «ὑλιστήρ: τρύγοιπον τοῦτο καλοῦσιν οἱ δοκίμως διαλεγόμενοι».

ὑλιστήριον ἢ **ὑλίστριον,** τό, = τῷ προηγ., ἀμφότερα ἐν τῷ Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 493.

ὑλιστός, ή, όν, διυλιστός, «στραγγιστός», «στραγγισμένος», Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 34.

ὕλλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ὕδρος,** μικρὸς ὕδρος, Ησίδ., ἴδε Salmas. Solin. 446.

ὑλο-βαρέω, (βαρύς) μὲ ὕλην ἀκάθαρτον ἐπιβαρύνω, Ἐκκλ.

ὑλοβάτης, ου, ὁ, ὁ ἐν ταῖς ὕλαις περιπατῶν, ὁ συχνάζων εἰς τὰ δάση, Ἀνθ. Π. 6. 32, Πλαν. 233.

ὑλό-βιος, ὁ, ὁ ζῶν ἐντὸς τῶν δασῶν, ὄνομα αἱρέσεώς τινος Ἰνδῶν θρησκομανῶν, κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ Σανσκρ. Vâna-Prastha, ὁ εἰς τὰ δάση ἀποσυρθείς, ὧν ἐν τῇ τρίτῃ καταστάσει τοῦ βίου, ἴδε M. Müller Hibbert Lect. σ. 354, Μεγασθένης παρὰ Στοβ. 713 (Ἀποσπ. 40, ἔκδ. Müll.).

ὑλο-γενής, ές, = **ὑληγενής,** Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 63B.

ὑλο-γράφος, [ᾰ] ον, ὁ ζωγραφῶν ἐπὶ ξύλου, γράφων ἐπὶ ξύλου, Μανέθων 4. 342. — ἐντεῦθεν **ὑλογραφέω, ὑλογραφία,** Ἐπιφάν., Βυζ.

ὑλο-δίαιτος, ον, = **ὑλόβιος,** Συνεσ. Ὕμν. 3. 381, 730.

ὑλο-δρόμος, ον, ὁ διατρέχων τὰ δάση, θῆρες Ἀριστοφ. Θεσμ. 47.

ὑλό-κομος, ον, κεκαλυμμένος διὰ πυκνῆς ὕλης, δρυμώδης, νάπος Εὐρ. Ἀνδρ 283.

ὑλο-κοπέω, κόπτω τὴν ὕλην, ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ **σίττη.** ἡ δὲ καλουμένη σίττη.., ζῇ ὑλοκοποῦσα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 1.

ὑλο-κουρός, (οὐχὶ **ὑλόκουρος,** Ἀρκάδ. 72. 2), = **ὑλοτόμος,** Λυκόφρ. 1111.

ὑλο-μανέω, φύω πολλοὺς βλαστοὺς καὶ φύλλα, αὐξάνω ὑπερβολικῶς, ἔχω τάσιν πρὸς αὔξησιν ταχεῖαν, Λατ. sylvescere, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου (πρβλ. **τραγάω**), Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 5, κλπ.· τὰ πεδία ὑλομανεῖ, αἱ πεδιάδες καλύπτονται ὑπὸ πυκνοῦ δάσους, Στράβ. 684, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 320. **2)** μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, γλώσσης, κτλ., ἀκολασταίνω, αὐθαδιάζω, Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 15F.

ὑλο-μανής, ές, (μαίνομαι) ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων, μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰ δάση, Ἡσύχ. πρβλ. **φυλλομανέω.**

ὑλο-μανία, ἡ, μεγάλη, ἀκατάσχετος αὔξησις φυτῶν, «πολυκλαδία», Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 845A.

ὑλο-μαχέω, ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν καταφεύγων εἰς δάσος καὶ μαχόμενος ἐκεῖθεν, Ἀππ. Μιθρ. 103.

ὑλο-μήτρα, ἡ, εἶδος σκώληκος τῶν ξύλων, Ἡσύχ.

ὑλο-νόμος, ον, ὁ ζῶν ἐντὸς τῶν δασῶν, θὴρ Σιμωνίδ.(;) 191· μέλιτται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 20· Νύμφαι Ὀρφ. Ὕμν. 51. 9, πρβλ. **ὑληνόμος.**

ὑλο-σκόπος, ον, ὁ ἐποπτεύων τὰ δάση, ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 107.

ὑλότης, ἡ, ἡ ἰδιότης τῆς ὕλης, Ἑρμῆς Τρισμέγ. σ. 23, 49, καὶ 35, 18.

ὑλοτομέω, τέμνω ὕλην, ξύλα ἐκ τοῦ δάσους, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 420, Διον. Ἀλ. 4. 41, Ἰώσηπ.

ὑλοτομία, ἡ, τὸ κόπτειν ξύλα, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 4, Αἰλ.

ὑλοτομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ τέμνειν ξύλα·

ἡ ὑλοτομικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑλοτόμου, ξυλοκόπου, Διογ. Λ. 3. 100.

ὑλοτόμιον, τό, τόπος ἔνθα τέμνονται καὶ πωλοῦνται ξύλα ἢ ξυλεία, Στράβ. 606.

ὑλο-τόμος, ον, (√ΤΕΜ, τέμνω), ὁ τέμνων ξύλα, πέλεκυς Ἰλ. Ψ. 114· τέκτων Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΓ', 11)· — ὡς οὐσιαστ. **ὑλοτόμος**, ὁ, ξυλοτόμος, ξυλοκόπος, Ἰλ. Ψ. 123, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 805, Σοφ. Ἠλ. 98, Θεόφρ., κλπ. ‖ προπαροξ. **ὑλότομος**, ον, Παθ., ὁ ἐν τῷ δάσει τμηθείς· τὸ ὑλότομον, φυτὸν τμηθὲν ἐν τῷ δρυμῷ, ἐν χρήσει δὲ ὡς θελκτήριον, φέρτερον ὑλοτόμοιο Ὑμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 229, πρβλ. **τέμνω** ΙΙΙ. 2.

ὑλο-τρᾰγέω, τρώγω ἀγρίας ῥίζας καὶ ἀγρίους καρποὺς (ἐν τοῖς δρυμοῖς), ἐπὶ Ἰνδικῶν τινων ζώων ἐμφερῶν Σατύροις, Αἰλ. π. Ζ. 16. 21.

ὑλο-τρᾰφής, ές, ὁ δι' ὕλης τρεφόμενος, ὑλικός, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Μούσ. 9.

ὑλο-τροφεῖν τὴν κάμινον, τρέφειν αὐτὴν δι' ὕλης, ῥίπτειν εἰς αὐτὴν καύσιμον ὕλην, Γερμαν. Κων)πόλεως, Cod. Coisl. 378, fol. 223v⁰.

ὑλουργέω, = **ὑλοτομέω**, Αἰλ. π. Ζ. 7. 22.

ὑλουργία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ὑλουργοῦ, ξυλουργία, Πολυδ. Ζ', 101.

ὑλουργός, όν, ὑλουργικός, ξυλουργικός, δρέπανα Διον.Ἁλ. 3. 73· ὡς οὐσιαστ. **ὑλουργός**, ὁ, ξυλουργός, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 241, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 2, 6.

ὑλο-φάγος, [ᾰ], ον, ὁ ἐν τοῖς δρυμοῖς τρεφόμενος, βοὸς ὑλοφάγοιο, νομάδος, ἀγρίου καὶ ἀδαμάστου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 589. ‖ ὁ τῆς ὕλης τὰ ἁπαλὰ μέρη σιτούμενος, Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 452, 12· ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων τῶν καλουμένων ὑπὸ τοῦ Διοδ. 3. 23, **ῥιζοφάγων**.

ὑλο-φορβός, όν, (φέρβομαι) ὁ ἐν ὕλαις, δρυμοῖς τρεφόμενος, Εὐρ. Ι. Τ. 261.

ὑλο-φορέω, [ῡ], φέρω ἢ συνάγω ξύλα, Φίλων 2. 86· **ὑληφορέω**, Α. Β. 67.

ὑλο-φόρος, ον, ὁ φέρων ξύλα, ξυλοφόρος, Ἀνθ. ΙΙ. 9· 335· οἱ ὑλοφόροι, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀριστομένους· — παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς ὡσαύτως **ὑληφόρος**, ἡ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 272, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 636. ‖ ἐπὶ ὄρους κεκαλυμμένου ὑπὸ δάσους, δασώδης, Πολύβ. 3. 55, 9.

ὑλο-χᾰρέω, (χαίρω) = **ὑλομανέω**, Ἀκύλ. Ἠσαΐ. ΛΕ', 2.

ὑλοχαρής, ές, = **ὑλομανής**, Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 103.

ὑλώδης, ες, (εἶδος) δασώδης, ὑπὸ δάσους κεκαλυμμένος, νῆσος Θουκ. 4. 8, 29· λόφος, ὄρος Πλούτ., κλπ.· τὰ ὑλώδη, τόποι δασώδεις, ὑπὸ δασῶν κεκαλυμμένοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ψιλά, Ξεν. Κυν. 5. 7. ‖ θολός, πηλώδης, ὕδωρ, οἶνος Διοσκ. 5. 87· ποταμός, λίμνη, ῥεῖθρον Πλουτ. Πύρρ. 21, Σύλ. 20, Βροῦτ. 51. ἀλλ' ἴδε **ὕλη** IV.

ὑλωρός, ὁ, (οὖρος) = **ἀγρονόμος**, ὁ τοῦ δάσους φύλαξ, ἄρχων τις ἐπιτετραμμένος τὴν φυλακὴν τῶν δασῶν τοῦ δημοσίου, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 6, πρβλ. **ὑληωρός**.

ὗμα, τό, (ὕω) ὡς ἑρμηνεία τοῦ **ὗσμα**, «ὕσματα ἀντὶ τοῦ ὕματα, ὅ ἐστι βρέγματα. ὕειν γὰρ τὸ βρέχειν. Τέτακται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ» Ἐρωτιαν. σ. 370.

ὕμαι, = **ἅμαι, ἅμα, ὁμοῦ**, Θεόγνωστ. 158, 30, Kühn. A' sf. Gram. d. gr. Spr. σ. 741, Anm. 5.

ὑμεδᾰπός, [ῠ], ή, όν, (ὑμεῖς)·—τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους, τῆς ὑμετέρας χώρας, συντοπίτης σας, Λατ. vestras, Ἡσύχ. — Κατὰ Σουΐδ. καὶ Φωτ.: «ὑμεδαπῶν, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους· συγγενῶν· ἢ τῆς αὐτῆς χώρας». ‖ καθόλου, = **ὑμέτερος**, Κλήμ. Ἀλ. 35, Ἀρκάδ. 179. (Περὶ τῆς καταλήξεως ἴδε **ποδαπός, ἡμεδαπός**).

ὑμέες, ὑμεῖς, κτλ., ἴδε **σύ**.

ὑμεναϊκὸν μέτρον, τὸ ἐκ τοῦ δακτυλικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, Servius de centum metris ἐν Gram. Lat. ed. Keil IV, σ. 460.

ὑμέναιος [ῠ], ὁ, (Ὑμήν) τὸ γαμήλιον ᾆσμα, ὃ ᾖδον αἱ τῆς νύμφης θεράπαιναι καὶ σύντροφοι ἄγουσαι αὐτὴν εἰς τοῦ νυμφίου τὸν οἶκον, νυμφικὸν ᾆσμα, νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει, «διεγήγερτο πλείστη γαμήλιος ᾠδή» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 493, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 274, καὶ Τραγ.· ἐν τῷ πληθ., ὑμεναίων ἰαχὰ παμφώνων Πινδ. Π. 3. 30, Εὐρ. Ἄλκ. 922, κλπ.· Αἰολικ. **Ὑμήναος**, Σαπφὼ 9. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 5172. **2)** γάμος, Σοφ. Ο. Τ. 422, Εὐρ. Ἴων 1475· καὶ ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Ἀντ. 813, Εὐρ. Ι. Α. 123, κλπ. ‖ = **Ὑμήν**, ὁ θεὸς τοῦ γάμου, εἰς ὃν ἀπετείνοντο τὰ γαμήλια ᾄσματα, Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι' ἄναξ Εὐριπ. Τρῳ. 311. 314. Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι' αὐτόθι 381· Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1335 κέξ.· Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1736, 1742· Δωρικ. Ὑμὰν ὦ Ὑμέναιε Θεόκρ. 18. 58, πρβλ. Catull. 61, 62· ὅθεν τὰ δύο εὕρηνται ὡς μία λέξις, Ὑμὴν-υμέναιον ἀείδων, Ὀππ. Κυν. 1. 341.

ὑμεναιόω [ῠ], ᾄδω τὸ γαμήλιον ᾆσμα, Αἰσχύλ. Πρ. 557. **2)** εἰς γάμον ἄγω, λαμβάνω εἰς γυναῖκα, κούρας Θεόκρ. 22. 179· παροιμ., πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1076, 1112.

ὑμενήιος, ὁ, ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 21.

ὑμένῐνος [ῠ], η, ον, (ὑμήν) ἐξ ὑμένος, περιγλωττὶς Ἀθήν. 6C,

ὑμένιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑμήν**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 17., 4. 4, 19.

ὑμενοειδής [ῠ], ές, ὅμοιος ὑμένι, Ἱππ. 595. 41., 1013F, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 15, 1, πρβλ. **ὑμενώδης**.

ὑμενόομαι [ῠ], Παθ., γίνομαι ὑμήν, μεταβάλλομαι εἰς ὑμένα, Ἱππ. 236. 14, Γαλην.

ὑμενό-πτερος [ῠ], ον, ὁ ἔχων πτέρυγας ὑμενώδεις ὡς ἡ νυκτερίς· ὄφεις Στράβ. 703· μυῖα Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 1.

ὑμεν-όστρᾰκος, ον, ἐπὶ ἀγγείων ἐχόντων λεπτότητα ὑμένος, ὑμενόστρακα ποτήρια Λουκ. Λεξιφάν. 7.

ὑμενώδης [ῠ], ες, = **ὑμενοειδής**, πόροι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 2· ὑστέραι αὐτόθι 3. 1, 23· πλεύμων ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 7, κ. ἀλλ. ‖ ἐπὶ ὑγρῶν, πλήρης ὑμενωδῶν ὑλῶν ἢ ἰνῶν, οὖρον Ἱππ. Κωακ. Προγν. 123.

ὑμὲς [ῡ], Δωρ. ἀντὶ **ὑμεῖς**.

ὑμέτερος [ῠ], α, ον, Δωρ. καὶ Ἐπικ. **ὑμός**, ἴδε τὴν λέξιν (ὑμεῖς)·— ἰδικός σας, Λατιν. vester, Ὅμ., κλπ.· μετ' ἄλλης ἀντωνυμίας κατὰ γενικήν, ὑμέτερον ἑκάστου θυμόν, τὸ μένος ἑκάστου ἐξ ὑμῶν, Ἰλ. Ρ. 226· ὑμέτερος αὐτῶν θυμός, ἡ ἰδία ὑμῶν καρδία, Ὀδ. Β. 138· — ὑμέτερόνδε, εἰς τὸν ὑμέτερον οἶκον, Ἰλ. Ψ. 86· — τὸ ὑμέτερον, τὸ ἰδικόν σας μέρος, ὡς πρὸς ὑμᾶς, ὑμεῖς, ἢν μὴ τὸ ὑμ. ἀντίον γένηται, ἂν μὴ ἐναντιωθῆτε ὑμεῖς, Ἡρόδ. 8. 140, 1, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 522C· τὸ δ' ὑμ. πρᾶξαι, ἰδικός σας χαρακτὴρ εἶναι τὸ νά.., Θουκ. 1. 70· τὰ ὑμέτερα, δηλ. πράγματα ἢ κτήματα, Ξενοφ. Κύρ. 3. 2. 12· — παρὰ πεζογράφοις ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ταῖς ὑμετέραις πόλεσι Πλάτ. Νόμ. 836C· καὶ ἀντικειμενικῶς, αἱ ὑμέτεραι ἐλπίδες, ἃς ὑμεῖς παρέχετε, Θουκ. 1. 69· τῇ ὑμ. παρακελεύσει Πλάτ. Ἀπολ. 36D. ‖ παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ **σός**, Σόλων 11. 2, Καλλ. εἰς Δῆλ. 204 228, Ἀνθολ. ΙΙ. 5. 293· ἀλλ' οὐδέποτε παρ' Ἀττ.

ὑμήν, ένος, ὁ, λεπτὸν δέρμα, μεμβρᾶνα, οἷα ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον καὶ περὶ τὴν καρδίαν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16., 3. 13, 2, κ. ἀλλ.· ἡ περὶ τὸ ἔμβρυον, αὐτόθι 7. 7, 2· ἡ περὶ τὰ ἔντερα, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 11, 1· ὑ. περικάρδιος, τὸ περικάρδιον, ὑ. περιτόναιος, τὸ περιτόναιον, Πολυδ. Β', 217, 224· ὑμὴν ὑγρός, ὁ μέγας τένων ὁ κατὰ τὰ νῶτα τοῦ ἰχθύος ἀντακαίου, ὃς ξηραινόμενος ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάστιξ, Αἰλ. π. Ζ. 14. 26· μεμβρᾶνά τις τῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 13, 1· αἱ πτέρυγες τῶν ἐντόμων, αὐτόθι 4. 6, 5· κτλ. **2)** περικάλυμμα τοῦ σπόρου φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 2, Γεωπ. **3)** λεπτὴ πλὰξ μετάλλου, Φίλων, πρβλ. Ἀθήν. 230D. **4)** μεμβρᾶνα πρὸς γραφήν, Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδ. —Ἐν «Ναννίῳ» τοῦ Εὐβούλ. 1. 5 ὁ Πόρσ. διώρθωσεν **ὕφεσιν** ἀντὶ **ὑμέσιν**.

Ὑμήν, ένος, ὁ, ὁ θεὸς τοῦ γάμου, ὅρα τὰ χωρία τὰ μνημονευθέντα ἐν λ. **Ὑμέναιος**.— Τύπος τις κλητικῆς **Ὑμὲν** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Καλλ. (Ἀποσπ. 461). ‖ ὡς τὸ **ὑμέναιος**, ᾆσμα γαμήλιον, Πολυδ. Γ', 37. (Ἴσως ἐκ τῆς √Υ, su-o, συνάπτω, συνδέω, P tt. Et. Forsch. 1. 230). [ῡ. ἐν ᾧ ἐν λ. **Ὑμέναιος**, τὸ υ εἶναι βραχύ· ἀλλὰ ῠ πιθαν. ἐν Εὐρ. Τρῳ. 331, ὡς Hymen, Hȳmen eus παρὰ τοῖς Λατ. ποιηταῖς, Ov. Her. 6 44. 45., 9. 131., 14. 27.

Ὑμήναος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **ὑμέναιος**.

ὔμμες, ὑμμῖ, ὔμμιν, ὔμμε, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ὑμεῖς, ὑμῖν, ὑμᾶς**· — τὸ **ὔμμι** πάσχει ἔκθλιψιν ἐν Ὀδ. Ρ 241., Χ 62.

ὔμμος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ **ὑμός, ὑμέτερος**, Ahrens D. Aeol. σ. 126.

ὑμν-ἀγόρας, ου, ὁ, ὁ ᾄδων ὕμνους, ὑμνῳδός, Ἀνθολ. Π. 9. 525. 21.

ὑμν-ἀοιδός, ὁ, = **ὑμνῳδός**, Ἀρκάδ. 86. 24.

ὑμνέω, Ἐπικ. **ὑμνείω**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 2· Δωρ. γ' πληθ. **ὑμνεῦσι** Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 190· θηλ. μετοχ. **ὑμνεῦσα** Ἡσ. Θεογ. 11· Δωρικ. προστ. **ὕμνη** Ἀριστοφ. Λυσ. 1321· Λακων. α' πληθ. ὑποτ. **ὑμνίωμες** αὐτόθι 1305· (ὕμνος). **I.** μετ' αἰτ. τοῦ ἐξυμνουμένου προσώπου ἢ τοῦ πράγματος, ἀνυμνῶ, ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω, Λατ. canere, πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 11. 33, ἀκολούθως συχν. ἐν τοῖς Ὁμ. ὕμνοις, παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγικ.· — ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἐξυμνῶ, κτλ., Ὦπιν Ἡρόδ. 4. 35· τὰς τούτων ἀρετὰς Λυσί. 190. 29· Παλαμήδην Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 2, 23, κλπ.· ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὕμνου, οὔτε.. μέ τις ὕμνος ὕμνησεν Σοφ. Ἀντ. 816· — μετὰ διπλῆς αἰτ., ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα, τὰ πράγματα δι' ἃ ἐπήνεσα τὴν πόλιν, Θουκ. 2. 42.

— Παθ., ὑμνοῦμαι, ἐξυμνοῦμαι, Ἀργεῖοι .. τὰ πολλὰ πάντα ὑμνέαται (Ἰων. ἀντὶ -ηνται), πανταχοῦ ἐξυμνοῦνται, Ἡρόδ. 5. 67· ὑμνηθήσεται πόλις Εὐρ. Ἴων 1590· ὑμνούμενος, εὐκλεής, ἔνδοξος, διαβόητος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 38· αἱ ὑμνούμεναι φιλίαι Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 10, 6 — ὑμνεῖτο δ' αἰσχρῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης ὁ Φοῖβος, οὐ προσῳδὰ Κωμικ. Ἀνών. 305 (ἴδε Meineke). **2)** παρὰ ποιηταῖς συνάπτεται ἐνίοτε μετὰ λέξεων αἵτινες δηλοῦσι λυπηρόν τι ἢ κακόν, οἷον, ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ .. ὑμνήσεις κακὰ Σοφ. Ἠλ. 382· ὑμν. τινα θρήνοις Εὐρ. Ῥῆσ. 976· τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι (Ἰων. ἀντὶ **-οῦσαι**) ἀπιστοσύναν, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 423· οὕτω, ὑμνοῦσι τὸ γῆρας, ὅσων κακῶν αἴτιον [ἐστι] Πλάτ. Πολ. 329B. — Παθ., Ἐτεοκλέης ἂν .. ὑμνοῖτο .. φροιμίοις πολυρρόθοις Αἰσχύλ. Θήβ. 7, πρβλ. Ruhnk εἰς Πλάτ. Τίμ. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὕμνον, παιᾶνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1191, 1474, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 688. **II.** λέγω ἐπανειλημμένως, ἐπαναλαμβάνω, ἀπαγγέλλω, Λατ. decantare, Πλάτ. Πρωτ. 317A, Πολ. 549E, 364A, Θεαίτ. 174E, κλπ.· τὸν νόμον ὑμνεῖν, ἐπαναλαμβάνειν ἢ ἀπαγγέλλειν τὸν τύπον τοῦ νόμου (ὡς ἐν τῇ Λατ. carmen, ἐπὶ τῆς σημασίας: τύπου λέξεων ἢ φράσεως, Λιβ. 1. 26, κλπ.), ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 870E· — Παθ., ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα (Σχόλ. τὰ πολυθρύλητα) Σοφ. Αἴ. 292. **III.** ἀμεταβ., ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν Θουκ. 1. 21· ὑμνῶν οὔποτ' ἔληγεν Ξεν. Ἀγησ. 11, 2. **2)** ἐπὶ παθ. ἐννοίας, φῆμαι .. ὑμνήσουσι περὶ τὰ ὦτα, θὰ ἠχήσωσι περὶ τὰ ὦτα, Πλάτ. Πολ. 463D. [Παρ' Ἀττ. ἐνίοτε ῡ, Εὐρ. Βάκχ. 71, ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 441, καὶ πρβλ. **ὑμνῳδέω, εὔυμνος**].

ὑμνηγορέω, = **ὑμνολογέω**, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 6, σ. 226, τ. 7, σ. 249.

ὑμνηγορία, = **ὑμνολογία**, Ἐπιφάν. σ. II, 769.

ὑμν-ηγόρος, ον, = **ὑμνολόγος**, Ἐπιφάν. τ. II, 761D.

ὑμνηπολέω, ὑμνηπόλος, ἴδε **ὑμνοπ-**, Σουΐδ.

ὑμνήσιος, ον, = **ὑμνητός**, Αἰλ. π. Ζ. 12. 5.

ὕμνησις, εως, ἡ, ἐξύμνησις, ἔπαινος, διὰ πολλῆς ὑμνήσεως, ἐπιφανῶς κατασκευάζειν Διόδ. 4. 7, Ἐκκλ.

ὑμνητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὑμνέω**, δεῖ ὑμνεῖν, Πλάτ. Ἐπινομ. 983E, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 19.

ὑμνητήρ, ῆρος, ὁ, = **ὑμνητής**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 7, Ἀνθ. II. 7. 17· θηλ. ὑμνήτειρα γλῶσσα Ἀνθ. Π. 8. 35.

ὑμνητήριος, ον, = **ὑμνητικός**, Εὐδοκία ἐν Villoison Ἑλλ. Ἀνέκδ. τ. 1, σ. 122, κλπ.

ὑμνητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξυμνῶν ἢ ἐπαινῶν, τυραννίδος Πλάτ. Πολ. 568B.

ὑμνητικός, ή, όν, ὁ ἐξυμνῶν, ἐπαινετικός, ἡ ποιητικὴ Στράβ. 468.

ὑμνητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἐξυμνούμενος, ἐπαινούμενος, εὐδαίμων καὶ ὑμν. Πινδ. Π. 10. 34, πρβλ. 11. 93.

ὑμνητρίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ὑμνητής**, Πολυδ. Α', 35· hymnetria ἔν τινι Λατ. ἐπιγραφῇ.

ὑμνήτωρ, ορος, ὁ, = **ὑμνητήρ**, Μιχαὴλ Σύγκελλος ἐν Ἐγκωμίῳ εἰς Διονύσιον σ. 355 ἔκδ. Παρισ.

ὑμνέωμες, ἴδε **ὑμνέω**.

ὑμνοάνασσα, ἡ, ἡ ἄνασσα τῶν ὕμνων, ὡσεὶ κυβερνήτας σοφός, ὑμνοάνασσ' εὔθυνε Κλειοῖ νῦν φρένας ἁμετέρας Βακχυλ. XI [XII], 1.

ὑμνο-γράφος, ον, ὁ γράφων ὕμνους, Φίλων 2. 605, Ἰωσήπ. Μακκ. 18. 15.

ὑμνοθετήρ, ῆρος, ὁ, = **ὑμνοθέτης**, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 177, 25.

ὑμνοθέτης, ου, ὁ, ὁ συντιθεὶς ὕμνους, λυρικὸς ποιητής, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 11, Ἀνθ. II. 7. 428, 16., 12. 257· ὑμν. στέφανος, στέφανος ποιητικός, ὁ αὐτ. 4. 1, 2, πρβλ. 41.

ὑμνο-λόγος, ον, ὁ λέγων ἢ ᾄδων, ἢ συντιθεὶς ὕμνους, Διον. Ἀρεοπ. σ. 182, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 132, 144, κλπ.·— ἐντεῦθεν **ὑμνολογέω**, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΝΕ', 11, ΞΔ', 9, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 243, Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5, σ. 509B, κλπ.· **ὑμνολογίζω**, Mart. Capell.· **ὑμνολόγημα**, τό, Ἀνδρ. Κρήτ. σελ. 144A· **ὑμνολογία**, ἡ, Σύμμ. ἐν Ἰὼβ ΛΓ', 26, Ψαλμ., ΞΔ', 9, Διον. Ἀρεοπ. σ. 6, 30, 92, 96, 111, κλπ.· **ὑμνολογικός**, ή, όν, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 275, κλπ.

ὑμνο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ὕμνους, Μοῦσαι Εὐρ. Ῥῆσ. 651· ὡς οὐσιαστ. **ὑμνοποιός**, ὁ ποιητής, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 180.

ὑμνο-ποιέομαι, ἀποθ., ποιῶ καὶ ᾄδω ὕμνους, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΝΕ', 11.

ὑμνοπλόκος, ον, ὁ πλέκων, συνθέτων ὕμνους, Ἰσίδωρ. Θεσσαλον. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 139, σ. 17.

ὑμνο-πολεύω, περὶ ὕμνους ἀναστρέφομαι, ὑμνολογῶ, ὑμνῶ, Συνεσ. Ὕμν. 8, 50, κλπ.· οὕτως **ὑμνοπολέω**, Ἀνθ. II. 1. 123· **ὑμνηπολέω**, «ὑμνηπολεῖτω· ὑμνείτω» Φωτ., Ἡσύχ.

ὑμνο-πόλος, ον, «ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρεφόμενος» Σουΐδ.· ὑμνοπόλος κεφαλὴ Φαλάρ. Ἐπιστ. 19· ὡς οὐσιαστ., ὑμν., ὁ ποιητής, ὑμνητήρ, Ἐμπεδ. 457, Σιμωνίδ. 116, Ἀνθολ. Π. 7· 18, κλπ.

ὕμνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ᾠδὴ ᾀδομένη εἰς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος, (καί τι ἦν εἶδος ᾠδῆς εὐχαὶ πρὸς θεούς, ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο Πλάτ. Νόμ. 700B· ὕμνος θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 607A, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 4. 8), μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., ὕμνος ἀοιδῆς (ἴδε ἐν λέξ.), Ὀδ. Θ. 429· ἀκολούθως, ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 655· ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν ὕμνον ἀείδουσιν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 160· συχν. παρὰ Πινδ., ὕμνος πολύφατος, ἐπικώμιος, καλλίνικος Ο. 1. 14, Ν. 8. 85, κτλ.· Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον Ο. 3. 5· ὕμνος θεῶν, εἰς τιμὴν τῶν θεῶν, Αἰσχύλ. Χο. 475, Πλάτ. Νόμ. 801D· τιμῶν θεὸν ὕμνοισιν Εὐριπ. Ἱππ. 56· τοὺς χοροὺς .. καὶ τοὺς ὕ. θεοῖς ποιεῖσθε Δημ. 530. 23· ὕμνος ἐπινύμφειος Σοφ. Ἀντ. 814·— πορὰ τοῖς Τραγικοῖς καὶ ἐπὶ θρηνητικῶν ᾠδῶν ἀποτεινομένων πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ ἥρωας, Αἰσχύλ. Θήβ. 867, Πέρσ. 620, 625· ὡσαύτως, ὕ. ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 331, πρβλ. 306· ἐν ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις Εὐρ. Ἄλκ. 447·— Λάμπρος ὁ μουσικὸς καλεῖται ὑπὸ Φρυνίχου τοῦ Κωμικ. «ὕμνος ᾄδου», δηλ. οὗ οἱ ὕμνοι εἶναι θάνατος, Ἀθήν. 44D. — Οἱ **ὕμνοι** ἐνίοτε ἐγράφοντο ἐν Ἐπικ. μέτρῳ ὡς οἱ Ὁμηρικοὶ καὶ Ὀρφικοί· ἀλλὰ καὶ ἐν λυρικῷ μέτρῳ ὡς οἱ τοῦ Πινδάρου (πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 530), — οἱ δὲ λυρικοὶ κυρίως ᾔδοντο πρὸς κιθάραν χωρὶς ὀρχήσεως, Πρόκλ. παρὰ Φωτ. 523. (Ἴσως ὁ πρῶτος τύπος ἦ ὁ **ὕφ-νος**, ἐκ τῆς √**ΥΦ, ὑφαίνω**, ὥστε ὕμνος ἀοιδῆς θὰ ἐσήμαινεν ὕφασμα ᾠδῆς, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **ὑφαίνω, ῥάπτω** II. 2, καὶ ἴδε Curt. Gr. Et. ἀριθ. 406b· ὁ Burnouf παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκρ. sum-na).

ὑμνο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν ὕμνους, μουσικός, Νόνν. Δ. 26. 204.

ὑμνῳδέω, ᾄδω ὕμνον ἢ ᾠδὴν ἐπαινετικήν, Πλάτ. Νόμ. 682A· καθόλου, ᾄδω, ὑμν. θρῆνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 990. **II.** = **χρησμῳδέω**, Εὐρ. Ἴων 6· πρβλ. **ὑμνῳδία** II. [ῡ ἐν Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε **ὑμνέω**, ἐν τέλ.].

ὑμνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ὕμνον, Φιλόστρ. 204.

ὑμνῳδία, ἡ, ᾆσις ὕμνου, ψαλμῳδία, Εὐρ. Ἑλ. 1434, Συλλ. Ἐπιγρ. 2751a. 22. **II.** ὕμνος, λυρικὸν ποίημα, ἐν τῷ πληθ., Λουκ. Φιλόπατρ. 26. Ἀρτεμίδ. 1. 56. **2)** = **χρησμῳδία**, προφητικὴ ᾠδή, Εὐρ. Ἴων 682.

ὑμνῳδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑμνῳδίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 52. 77., 152. 5.

ὑμνῳδο-γράφος, ον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑμνογράφος**, παρ' Ἰωσήπῳ.

ὑμν-ῳδός, όν, ὁ ᾄδων ὕμνους, ὑμν. κόραι, αἱ ὕμνους ᾄδουσαι κόραι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 397· σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν Διογ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636A. — **ὑμνῳδοί**, ὡς ἀποτελοῦντες χορόν, μνημονεύονται ἐν Ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148. 39., πρβλ. 3160, —70, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ. **ὑμνῳδῶ**, καθ' ὑμνῳδίας, Στέφ. Διακ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100, σ. 1076.

ὕμοι, Ἐπίρρ. Αἰολ. ἀντὶ **ὁμοῦ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4727. 3. — καὶ **ὔμοιος**, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ **ὅμοιος**, Θεόκρ. 29. 20· **ὑμοίως** Συλλ. Ἐπιγρ. 2167. 17. — κοινῶς φέρεται μετὰ ψιλοῦ πνεύματος, Ahr. D. Aeol. σ. 29, 81.

ὑμός, [ῡ], ά, καὶ ή, όν, Δωρ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ὑμέτερος**, Ἰλ. Ε. 489, Ν. 815, Ὀδ. Α. 375, Β. 140, Ἡσ. Θεογ. 662.
II. Παρὰ Πινδ. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **σός**, Π. 7. 15., 8. 95. — Πρβλ. **ἀμός**.

ὑνέθηκε, = **ὀνέθηκε, ἀνέθηκε**, Ἐπιγρ. Κύπρου, Bezzenb. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 141, Σπάρτης ἢ Ἤλιδος, IC. ant. 556.

ὕνις, εως, ἡ, τὸ ὕνιον, κοινῶς «ὑνί», τὸ σίδηρον τὸ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀρότρου τὸ τέμνον τὴν γῆν, σύροντι .. ὕνιν Βαβρ. μῦθ. 37· **ὕννης**, ὁ, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425, Ἡσύχ. (Ὁ Πλούτ., 2. 670A, ταράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ὗς, ἐπειδὴ ὁ χοῖρος διὰ τοῦ ῥύγχους ἀνασκάπτει τὴν γῆν). [ῠ, Ἀνθ. II. 6. 104, 7. 175, 176, 280, Βαβρ. ἔνθ' ἀνωτ.· σφάλλεται δὲ ὁ Σουΐδας λέγων τὸ δὲ υ μακρόν].

ὑννι-μάχος, ον, ὁ διὰ τοῦ ὑνίου μαχόμενος, Μάξ. Τύρ. 30. 6.

ὕννος, ὁ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἔννος**, ἴδε ἐν λ. **γίννος**.

ὑο-βοσκός, ὁ, χοιροβοσκός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 2· **ὑοβοσκέω**, Μοῖρις.

ὑο-βότης, ου, ὁ, = **ὑοβοσκός**, Ἡσύχ.

ὑο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Υ· ὀστοῦν ὑοειδές, τὸ ἐπικείμενον τῇ κεφαλῇ τοῦ λάρυγγος, ὅπερ ἔνιοι **λαμβδοειδὲς** ὀνομάζουσι, Γαλην. τ. 18, 2, σ. 957, 958, ἔκδ. Kühn, ἕτερον δὲ **ὑψιλοειδές**. Ῥοῦφ. σ. 37, ἔκδ. Clinch.· «Ἡρόφιλος δὲ αὐτὸ, διὰ τὸ παρεστηκέναι ταῖς ἀντιάσι, παραστάτην ὠνόμαζεν» Πολυδ. Β', 202. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ὀρειβάσ. 127. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 526.

ὑό-κοπρος, ἡ, κόπρος ὑός, δηλ. χοίρου, Λατ. suterda, Γλωσσ.

ὑολλός, ὁ, Λατ. suile, «τόπος συῶν βορβορώδης» Ἡσύχ.

ὑο-μουσία, ἡ, χοιρομουσική, χοιρίνη πρὸς μουσικὴν διάθεσις, «χοιρῳδία, ἀπαιδευσία» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 986.

ὑο-πόλος, ὁ, χοιροβοσκός, Πολυδ. Ζ', 187.

ὑό-πρῳρος, ον, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος πρῷραν σιμὴν ὡς τὸ ῥύγχος τοῦ χοίρου (πρβλ. **Σάμαινα**), ναῦς ὑόπρῳρος τὸ σίμωμα Πλουτ. Περικλ. 26·—ὁ Ἡρόδ. 3. 59, περὶ τῶν αὐτῶν πλοίων λέγει, νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρῴρας — Ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξ. σάμαινα ἔχει: «εἶδος νεώς, ὑὸς ἔχουσα προτομήν».

ὑός, ὁ, ἴδε **υἱός**.

ὑό-σερις, ἡ, ειδος σέρεως, «ἀντιδιοῦ», Centaurea niga, Πλίν. 27. 64.

ὑοσκυᾰμάω, μαίνομαι φαγὼν ὑοσκύαμον· ἰσχυρῶς μαίνομαι, ὑπὸ σφοδρᾶς μανίας κατέχομαι, Φερεκράτ. ἐν «Κοριαννοῖ» 7. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑοσκυαμᾷς· μαίνῃ ἀπὸ τῆς πόας» καὶ κατὰ Σουΐδ.: «ὑοσκυαμᾶν, μεμηνέναι, παραπαίειν».

ὑοσκυάμινος, η, ον, ὁ ἐξ ὑοσκυάμου λαμβανόμενος, ἔλαιον Διοσκ. 1. 42.

ὑο-σκύᾰμος, ὁ, (ὗς) εἶδος δηλητηριώδους φυτοῦ ὅπερ ἐσθιόμενον προξενεῖ κάρωσιν καὶ μανίαν, Hyoscyamus niger, τὸν ὑοσκύαμον ὑφ' οὗ οἱ φαγόντες παραπλῆγες γίνονται Ξεν. Οἰκ. 1, 13, Διοσκ. 4 69., 6. 15, κλπ., Πλουτ. Δημήτρ. 20. — ὁ ὑοσκύαμος νῦν ποὺ μὲν διατηρεῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, ποὺ δὲ καλεῖται «γεροῦλι», Sibthorpe.

ὑόφθαλμος, ὁ, φυτὸν τὸ καὶ **ἀστὴρ** Ἀττικὸς καλούμενον, Λατινιστὶ δὲ inguinali, Apvl. herb. 61.

ὑοφόρβιον, τό, = **συοφόρβιον**, ἀγέλη συῶν, χοίρων, Στράβ. 197, 218.

ὑο-φορβός, ὁ, (φέρβω) χοιροβοσκός, συβώτης, Πολυδ. Ζ', 187.

ὑπά, Αἰολ. ἀντὶ **ὑπό**, ἴδε **ὑπό** ἐν ἀρχῇ.

ὑπᾰγᾰνακτέω, ἀγανακτῶ ὀλίγον, Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 54, Ἡρῳδιαν. 2. 7.

ὑπαγγέλλω, ἀγγέλλω κρυφίως, προδίδω, Μουσαῖος 106.

ὑπάγγελος, ον, ὁ ὑπ' ἀγγέλου κληθείς, οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπ. Αἰσχύλ. Χο. 838, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 287 καὶ Τραχ. 391.

ὑπάγγελτος, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., κατάγγελτος ἢ καταφανής, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑπαγκᾰλίζω, μέλλ. **-ίσω** καὶ **-ιῶ**, περιβάλλω διὰ τῶν βραχιόνων, περισφίγγω ἐν τῇ ἀγκάλῃ, περιπτύσσομαι, Εὐρ. Κύκλ. 498.— Παθητ. φων. μετ' ἐννοίας μεταβατ., γένος ἄσωσε ... ὑπηγκαλισμένη, ὑπηγκαλισμένον ἔχουσα ἢ ὑπαγκαλισαμένη, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 42· — πρβλ. **ἐναγκαλίζομαι**.

ὑπαγκάλιος [ᾰ], **ον**, ὁ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, ἐπὶ τέκνου, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Βατ. Ἀντιγράφου ἐν Διονυσ. Ἁλ. 7, 67, ἀντὶ **ὑπάγκαλος**.

ὑπαγκάλισμα [ᾰ], τό, τὸ εἰς τὰς ἀγκάλας λαμβανόμενον, ἀγαπητὸν πλάσμα, ἐπὶ συζύγου ἢ ἐρωμένης, Σοφ. Τρ. 540· ἐπὶ τέκνου, Εὐρ. Τρῳ. 752· ἐπὶ κάλπης, χειρὸς ὑπ. ἐμῆς (ἐκ διορθώσεως τοῦ Elmsl. εἰς Εὐριπ. Ἡρακλ. 42), ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1337· — πρβλ **παραγκάλισμα**.

ὑπαγκωνίζω, βάλλω ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα, τι Ψελλοῦ Πονημάτ. σ. 149. 7.

ὑπαγκώνιον, τὸ ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα τιθέμενον προσκεφάλαιον, Λατ. cubital, Πολυδ. Ϛ', 10, Γαλην.

ὑπάγνῡμι, μέλλ. **-άξω**, θραύω, συντρίβω ὑποκάτωθεν ἢ χωρίζω εἰς διαμερίσματα, κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμέεσιν, «μεριζόμενον» (Σχόλ.), Ὀππ. Ἁλ. 4. 653.

ὑπᾰγορεία, ἡ, ἔννοια, σημασία, νόημα, Ἀμφιλόχ. 189B.

ὑπᾰγόρευσις, εως, ἡ, εἰσήγησις, ὁδηγία, ὑπαγόρευσις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 8., 17. 4, 3· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀπαγόρευσις**, ὑπαγορεύσει μὲν τῶν πρακτέων, ἀπαγορεύσει δὲ τῶν ἐναντίων Κλήμ. Ἀλ. 102· ἐν τῇ πρώτῃ ὑπαγορεύσει, ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. σ. 79, 32.

ὑπαγορευτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑπαγορεύειν, Ὠριγέν. Ἐπιστ. πρὸς Ἀφρικ. ἐν τέλει.

ὑπαγορευτής, οῦ, ὁ, ὁ ὑπαγορεύων εἰς ἕτερον, Νικήτ. Χρον. 140D.

ὑπᾰγορευτικός, ή, όν, ὁ ὑπαγορεύων, ὑπομιμνήσκων ἢ ὑποδεικνύων τι, τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 200.

ὑπᾰγορεύω, ὁ ἀόρ παρὰ τοῖς Ἀττικ. **ὑπεῖπον**, πρκμ. **ὑπείρηκα**·— ὑπαγορεύω ὅπως γράψῃ τις, Λατιν. praeire verbis, δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν Ξεν. Οἰκ. 15, 7, Δημ. 219. 27· γράψαι τὸ ὑπαγορευθὲν Ἀριστ. Τοπ. 6. 5. 2. **II**. προτείνω, ὑποδεικνύω, ἐλπίδα, πρόφασιν Στράβ. 40. 45, κλπ.· τινί τι Πλουτ. Μάρκελλ. 29· μετ' ἀπαρ., Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 19 **III**. σημαίνω προσέτι, Ἀπολλ. π. Συντ. 70, 297. **IV**. ἀποκρίνομαι, Ἁρποκρ., Α. Β. 409.

ὑπαγορία, ἡ, = **ὑπαγόρευσις**, Ἐκκλ., Ἡσύχ. περὶ τοῦ Δωρ. τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 702.

ὑπαγροικίζω, ὁμιλῶ ὡς ἀγροῖκος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 295D.

ὑπάγροικος, ον, ὁπωσοῦν ἄγροικος, Λατ. subrusticus, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 50, Πλούτ., κλπ.· ὑπαγροικοτέρα διάλεκτος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552.

ὑπαγρυπνέω, ὁπωσοῦν ἀγρυπνῶ, Σουΐδ.

ὑπάγρυπνος, ον, ὁπωσοῦν ἄγρυπνος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 146.

ὑπάγω, μέλλ. **ὑπάξω**· ἀόρ. **ὑπήγαγον**· **A**. μεταβ., ἄγω, ὁδηγῶ ὑπό τι, ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους, ἦγεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοὺς ταχεῖς ἵππους, Ἰλ. Π. 148, Ψ. 261· ὡσαύτως ἁπλῶς, ὑπάγειν ἡμιόνους Ὀδ. Ζ. 73.— περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 353, ἕξεται ἢ ἕξεται ἢ ἄξεται, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀέξω**, ἴδε καὶ Jebb ἐν τόπῳ ὅστις ἐξέδωκεν **ὀχμάζεται**. **2**) φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑποτάσσω, οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε ἐς χέρας τὰς ἐμὰς Ἡρόδ. 8. 106· ὑπ. τινὰς εἰς δουλείαν Λουκ. Ἀπολ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3. — Μέσ., φέρω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑποτάσσω, καταβάλλω, πόλιν Θουκ. 7. 46· τοὺς Θρᾷκας Λουκ. Θεῶν Διάλ. 18. 1, κλπ. **II**. ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον ὅτε ἡ **ὑπὸ** παριστάνει τὸν δικαζόμενον ὡς ἱστάμενον κατωτέρω τοῦ δικαστοῦ ἢ κύπτοντα πρὸ αὐτοῦ), ὑπάγω τινὰ ὑπὸ δικαστήριον, ἐνάγω εἰς δίκην, καταγγέλλω, κατηγορῶ, Ἡρόδ. 9. 93, πρβλ. 6. 72· ὑπ. τινὰ ὑπὸ τοὺς ἐφόρους ὁ αὐτ. 6 82· εἰς ἡμᾶς Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 28· οὕτω, ὑπ. τινὰ εἰς δίκην Θουκ. 3. 70 καὶ ἁπλῶς, ὑπ. τινὰ Λυσί. 105. 4, Ξεν., κλπ.· ὑπ. τινὰ ὡς ἐπιβουλεύοντα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 3, 33· ὑπ. τινὰ θανάτου, ἐγκαλῶ τινα δι' ἔγκλημα, οὗ ἡ ποινὴ θάνατος, αὐτόθι 2, 3, 12., 5. 4, 24· ὑπάγω τινὰ θανάτου ὑπὸ τὸν δῆμον, ἐγκαλῶ ἐνώπιον τοῦ δήμου ἐπὶ ἐγκλήματι, οὗ ἡ ποινὴ θάνατος, Ἡρόδ. 6. 136·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τάνδ' ὑπάγεται Δίκα Εὐρ. Ἠλ. 1155· — παρὰ μεταγεν. συγγραφ. μετὰ δοτικ., ὑπ. τινὰ δικαστηρίῳ Λουκ. Δραπ. 11· τῷ νόμῳ Λιβάν, κλπ **III**. βραδέως ὁδηγῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, βραδέως καὶ κατὰ μικρὸν προάγω, τὰς κύνας Ξεν. Κυν. 5. 15, πρβλ. 10, 4· — ἄγω τινά που κρυφίως ἢ δι' ἀπάτης. Λατ. inducere, ταύτῃ ὑπάγοντος (αὐτὸν) Ἡρόδ. 9. 94· ἑλκύω, παρασύρω, ὑπάγει μ' ὁ χόρτος εὔφρων ἐπὶ κῶμον ἦρος ὥραις Εὐρ. Κύκλ. 505· ὑπάγω τοὺς πολεμίους εἰς δυσχωρίαν, ἕλκω αὐτοὺς εἰς δύσβατα μέρη διὰ προσπεποιημένης φυγῆς, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 37· ὑπ. τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντες αὐτόθι 3. 2, 8· τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ ἀκολουθεῖν ., ὅπῃ ἂν ἐκεῖνος ὑπάγῃ Πλάτ. Εὐθύφρων 14C· ὑπ. τινὰ εἰς ἐλπίδα Εὐρ. Ἑλ. 826· ὁ θεὸς ὑπῆγεν αὐτόν, ἵνα ἀφικόμενος .. δῴη δίκην Λυσί. 105. 4· ἐὰν πέρδιξ ὑπ' ἀνθρώπου ὀφθῇ ἀπὸ τῶν ᾠῶν ὑπάγει (δηλ. τὸν ἄνθρωπον), δηλ. ἀπάγει, ἀπομακρύνει αὐτὸν ἀπὸ τῶν ᾠῶν φεύγουσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 6· — μετ' ἀπαρεμφ., ὑπ. τινὰ ἐλθεῖν, οὕτως ὥστε νὰ ἔλθῃ, Εὐρ Ἀνδρ. 428. — Μέσ., ἄγω ὑπ' ἐμαυτὸν δι' ἀπάτης πρὸς ἴδιόν μου συμφέρον, ἀλλὰ συχν. σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., ὁδηγῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, εὖ ὑπ. τὸν παῖδα Ἴων παρ' Ἀθην. 604D· ἐλπίσιν ὑπαγαγέσθαι τινὰ Ἰσοκρ. 100D, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 4, 3· ὑπ. τοὺς Θηβαίους, κερδαίνω αὐτούς, φέρω αὐτοὺς πρὸς τὸ μέρος μου, Δημ. 105. 7· ὑπ. τινὰς εἰς μάχην, ἐς φιλίαν Δίων Κ., κλπ.· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, προτείνω ἢ προβάλλω τι εἴς τινα ὡς δέλεαρ ὅπως ὁδηγήσω αὐτὸν εἰς ἕτερόν τι, Εὐρ. Ἀνδρ. 906 Ξεν. Ἀν. 2. 1, 18.— Παθ., κατὰ μικρὸν ὑπαχθεὶς Ἰσοκρ. 82B· ἐλπίσι καὶ φενακισμοῖς ὑπάγεσθαι διάφορ. γραφ. ἐν Δημ. 59. 18· ὑπὸ ἀπατῶν καὶ ἀλαζονευμάτων διάφορ. γραφ. ἐν Αἰσχίν. 25. 23, κτλ.· εἰς ἔχθραν ὑπαγόμενος ὑπό τινος Δημ. 291. 11· ἐκ λοιδορίας εἰς πληγὰς ὁ αὐτ. 1262 ἐν τέλ. (Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συχνάκις ἀπαντᾷ τὸ **ἐπάγω**, ὡς διάφ. γραφ.). **IV**. ὑπεκφέρω, ὑπεξάγω, τινὰ ἐκ βελέων Ἰλ. Λ. 163· ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας, δηλ. τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων, Ἄρχιππος ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 3.— Παθ., ὑπαγομένου τοῦ χώματος Θουκ. 2. 76. **2**) ἀποσύρω, τὸ στράτευμα ὁ αὐτ. 4. 127. **3**) ἐκκενῶ κάτωθεν, Λατ. subducere, ὑπ. τὴν κοιλίην Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 10, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 308 ἴδε κατωτ. Β ΙΙΙ.

B. ἀμεταβ., βραδέως ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι, ὑπάγω φρένα τέρψας Θέογν. 921· — ἐπὶ στρατιᾶς, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι βραδέως ἢ ἡσύχως, Ἡρόδ. 4. 120, 122, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1017, Θουκ. 4. 126· ἐπὶ τοῦ λέοντος, ὑπάγει βάδην Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 3. **II**. πηγαίνω, ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ' ὦ, πήγαινε λοιπὸν ἐμπρός! Εὐρ. Κύκλ. 53· ὕπαγε, τί μέλλεις; Ἀριστοφ. Νεφ. 1298· ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 174· ὑπ. εἰς τοὔμπροσθεν Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 2·— ὡσαύτως ἐπὶ στρατιᾶς, ἐπέρχομαι βραδέως ἢ κατὰ μικρόν, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 4, 48., 4. 2, 16. **III** Ἰατρ., ἐπὶ τῆς κοιλίας, κοιλία ὑπάγουσα, εὐκοιλιότης, Ἱππ. 396. 27, Γαλην.· ἴδε ἀνωτ. Α. IV. 3. **IV**. χαμηλώνω, «ζαρώνω», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 6, πρβλ. **ὑπαγωγὴ** III. 2.

ὑπαγωγεύς, έως, ὁ, «ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας· τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσι· εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα οὕτω καλοῦσι· τοιοῦτον γάρ τι καὶ Ἕρμιππος ἐν τοῖς τριμέτροις ἐμφανίζει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1149. —

Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπαγωγεύς· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός», πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. 1, σ. 93. **II.** τὸ ξύλινον ὑποστήριγμα, ἡ γέφυρα τῶν ἐγχόρδων ὀργάνων, ἄλλως **ὑποβολεύς**, Νικομ. Ἁρμ. σελ. 18.

ὑπᾰγωγή, ἡ, ἡ βαθμιαία προσαγωγή, τοῦ κυνηγεσίου Ξεν. Κυν. 6 12·— ἀπάτη, πανουργία, διάφορ. γραφ. ἐν Δημ. 444. 23, Πολυδ. Δ', 50, Φώτ. **II.** κίνησις τῆς κοιλίας, Διοσκ. 3. 30. **III.** (ἐκ τοῦ **ὑπάγω** τοῦ ἀμεταβ.), ὑποχώρησις, ἀποχώρησις, Θουκ. 3. 97·—«ὑπαγωγή: ἡ ταῖς ναυσὶ σκέπη· καὶ προσόρμησις· οἷον ὕφορμός τις» Φώτ., Ἐτυμολ. Μέγ. 777, 24. **2)** «χαμήλωμα», «ζάρωμα» (πρβλ. **ὑπάγω** Β. IV), ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 29, 1. **3)** τὸ ὑπάγεσθαι, τὴν ἐν τρισὶ γένεσιν ὑπαγωγὴν Ἀπολλών. π. Συντάξ. 206.

ὑπᾰγωγίδιον καὶ ὑπαγώγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑπαγωγεὺς** II, Πτολεμ.

ὑπᾰγωγικός, ή, όν, ὁ κατὰ μικρὸν πλατυνόμενος, περίοδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στρογγύλη καὶ πυκνή, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 4. **II.** ἑλκυστικός, πειστικός, ὁ αὐτ. π. Συνθ. 4 (κοινῶς φέρεται **ἐπαγ**).

ὑπᾰγωγός, όν, ὁ ὑπάγων, προξενῶν κένωσιν, ὑπ. τῆς κοιλίας Διοσκ. 2. 35· οὔρων καὶ κοιλίης Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θερα- 1. 2· ἀπολ., κινητικὸν φάρμακον, καθαρτικόν, κλύσμα Γαλην.

ὑπαγωνιάω, εἶμαι κάπως ἐν ἀγωνίᾳ, Φλέγων.

ὑπαδεδρόμακεν, = **ὑποδεδρόμηκεν**, Σαπφὼ 2. 10, ἔκδ. Bergk ἐν Lyr. gr.

ὑπαδύγια, τά, = **ὑποζύγια**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztr. 1881, σ. 80.

ὑπᾴδω, συνοδεύω δι' ᾄσματος, ᾄδω ἐν συμφωνίᾳ πρὸς μουσικὸν ὄργανον, Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν (δηλ. τῇ φόρμιγγι) Ἰλ. Σ. 570· ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε (δηλ. ἡ νευρή) Ὀδ. Φ. 411· ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσετε Ἀριστοφ. Βάτρ. 874· καὶ ἄνευ αἰτιατ., συνοδεύω διὰ τῆς φωνῆς, χοροῖσι αὐτόθι 360· τινὶ Λουκ. περὶ Ὀρχ. 30· οὕτως ἐν τῷ ποιητικ. τύπῳ, **ὑπαείδω**, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 242, εἰς Δῆλ. 304. [Τὸ **α** τοῦ **ὑπαείδω** κεῖται ὡς μακρὸν ἐν ἄρσει παρὰ Καλλ. εἰς Δῆλ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ὑπᾱέριος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι ζῶν, ἐπὶ τῆς τρυγόνος, τοῦ πτηνοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὁμώνυμον ἰχθύν, Αἰλ. περὶ Ζῴων 8. 26.— Πρβλ. **ὑπηέριος**.

ὑπάετος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ ἔχοντος ὁμοιότητα πρὸς γῦπα, Lämmergeier, Gypaetus barbatus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 3· ἡ ἀρχαία γραφὴ **γυπαίετος** φαίνεται μὴ στηριζομένη ἐπὶ μαρτυρίας τινός, ἴδε **ὀρειπέλαργος**.

ὑπαί, ποιητ. ἀντὶ **ὑπό**, ἴδε **ὑπὸ** ἐν ἀρχῇ.

ὑπαιδείδοικα, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποδέδοικα**, πρκμ. τοῦ **ὑποδείδω**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 165.

ὑπαιδέομαι, μετ' αἰτιατ.. δεικνύω σεβασμὸν πρός τινα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20.

ὑπαΐδιος οἶκος, ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Σπάρτης, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 454.

ὑπαιθᾰ, Ἐπίρρ., (**ὑπό, ὑπαί**), ὕπαιθα λιάσθη, «εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, εἰς τοὔμπροσθεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 520· ποταμὸς .. ὑπ. ῥέων, κάτωθεν ῥέων, Υ. 275· ἡ δὲ [πέλεια] ὑπ. φοβεῖται, κύπτουσα ἢ πλαγίως φεύγει, Χ. 141. **II.** πρόθεσ. μετὰ γενικ., αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον (δηλ. αἱ ἀμφίπολοι), ὑπεστήριζον αὐτὸν παραπλεύρως ἀσθμαίνουσαι, Ἰλ. Σ. 421· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγ', πλαγίως δὲ ἐκκλίνας ἔφευγε, Φ. 255.

ὑπαίθριος, ον, καὶ α, ον, Εὐρ. Ἀνδρ. 227· (αἰθήρ)·— ὁ ἐν ὑπαίθρῳ, ἔξω ὑπὸ τὸν οὐρανόν, οὐχὶ ὑπὸ στέγην, Πινδ. Ο. 6. 104· ὑπ. κατακοιμηθῆναι, ἐπὶ στρατοῦ, Ἡρόδ. 4. 7, πρβλ. 7. 119, Θουκ. 1. 134, Ξενοφ., κλπ.·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ὑπαίθρια λύχνα καίειν Ἡρόδ. 2. 62· τῶν ὑπ. πάγων δρόσων τε Αἰσχύλ. Ἀγ. 335· ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὢν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 113· ὑπ. δρόσος Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑπ. δεξαμεναί, ἀντίθετον τῷ **ὑπόστεγοι**, Πλάτ. Κριτί. 117Α, κλπ.·— ἐν Σοφ. Ἀντ. 357, ἀντὶ αἴθρια ὁ Böckh διορθοῖ πάγων ὑπαίθρεια .. βέλη, χάριν τοῦ μέτρου (πρβλ. **ἐπινύμφειος, ἐπινίκειος**).— Ὁ Jebb παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Helmke **ἐναίθρεια**. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἐν τῷ ὑπαιθρίῳ = ἐν ὑπαίθρῳ, Γαλην.— Πρβλ. **ὕπαιθρος**.

ὕπαιθρος, ον, = τῷ προηγ., ὑπ. εὐνὴ Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 391· στρατιῶται Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 14· παραχειμασία Πολύβ. 3. 8, 2· δυνάμεις ὁ αὐτ. 1. 82, 14 πόλεμοι Διον. Ἁλ. 6. 22· ὕπαιθρον ὕλην λεῖπε Βάβριος 12. 14 Boisson. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἐν ὑπαίθρῳ, sub Dio, ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον, Ἀντιφῶν 130. 29, Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 1, 6, Οἰκ. 7. 19· σπανίως ἐν τῇ ὀνομ. τὸ ὕπ. τῆς αὐλῆς Λουκ. Συμπ. 20 **2)** ἐν στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἀπὸ τοῦ Πολυβ. καὶ ἑξῆς, τὰ ὕπαιθρα, ἡ ἀναπεπταμένη χώρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ὠχυρωμένα μέρη, τῶν ὑπ. κρατεῖν, ἀντιποιεῖσθαι 1. 12, 1., 40 6· μάχεσθαι ἐν τοῖς ὑπ. 17.3, 4· τῶν ὑπ. ἐκχωρῶ, ἀποσύρομαι ἐκ τῆς ὑπαίθρου χώρας καὶ κατακλείομαι ἐν ταῖς πόλεσιν, 9. 3, 6· ἡ ἐν ὑπαίθροις οἰκονομία 6. 12, 5· σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, εἰς ὕπαιθρον ἐξελθεῖν, ἐξελθεῖν εἰς πεδίον μάχης, 10. 3, 4. **3)** ἡ ὕπαιθρος (ἐξυπ. γῆ), = τὰ ὕπαιθρα, τὸ πεδίον, οἱ ἀγροί, Διον. Ἁλ. 8. 63, 9. 6. **4)** ἀνοικτός, ἄνευ ὀροφῆς ἢ στέγης, aedificia, ambulationes hyp., Vitruv. 1. 2 § 27., 5. 9 § 67·— hypaethros (δηλ. ναός), ὁ ἄνευ στέγης, ἀνοικτὸς ἄνωθεν, ὁ αὐτ. 3. 1 § 22·—Ὁ τύπος οὗτος δὲν ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰ μὴ μόνον ἐν τῇ φράσει **ἐν ὑπαίθρῳ**· ὁ δὲ τύπος ὁ παρ' αὐτοῖς ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ. εἶναι ἀεὶ **ὑπαίθριος**· ἴδε Ξεν. Οἰκ. 7, 20, ἔνθα αἱ ἐν [τῷ] ὑπαίθρῳ ἐργασίαι εἶναι συνώνυμον τῷ ὑπαίθρια ἔργα.

ὑπαίθω, ποιητ. = **ὑποκαίω**, Σοφ. Τρ. 1210·—μεταφ. ἐπὶ ἔρωτος, καταφλέγω, καίω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 312.

ὑπαικάλλω, Δωρ. λέξις ἀντὶ **ὑποσαίνω**, Αἰλ. π. Ζῴων 4. 45, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑπαινίσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, ἀποθ., αἰνίττομαι πλαγίως, κάμνω ὑπαινιγμόν, ὑπονοῶ, ὑποδηλῶ, μετ' αἰτ. πράγμ. ἢ προσώπου, Δημ. 348. 6, Πλουτ. Ρωμ. 8, κλπ. **2)** ἀποβλέπω, εἴς τινα Διον. Τέχν. Ῥητορ. 9. 7.

ὑπαιρέω, Ἰων. ἀντὶ **ὑφαιρέω**, Ἡρόδ.

ὑπαίρω, παρακινῶ, ἐξεγείρω, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 191C.

ὑπαισθάνομαι, αἰσθάνομαί πως, παρατηρῶ κάπως, 89D, Ἀρισταίν. 2. 5.

ὑπᾱΐσσω, Ἀττ. **-ᾴσσω**, ὁρμῶ ὑποκάτω τινός, μετ' αἰτ., θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει ἰχθὺς (ἔνθα τὸ ᾱ, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **ὑπαλύξει**) Ἰλ. Φ. 126· οὕτως, ὑπὸ φρικὸς ἀναπάλλεται Ψ. 692. **II.** ὁρμῶ κάτωθέν τινος, μετὰ γεν., βωμοῦ ὑπαΐξας Β. 310. **III.** ἀπολ., ὑπᾴξας διὰ θυρῶν Σοφ. Αἴ. 301.

ὑπαισχύνομαι, Παθ., αἰσχύνομαι κάπως, τινά τι, ἐντρέπομαι τινὰ διά τι, Πλάτ. Λάχ. 179C.

ὑπαίτιος, ον, ὁ διατελῶν ὑπὸ κατηγορίαν, ὑπόλογος, ὑπεύθυνος, τινος ἢ ὑπέρ τινος, διά τι πρᾶγμα, Ἀντιφῶν 117. 8., 125. 34· ὑπ. τινι, ὑπεύθυνος ἢ ὑπόλογος εἴς τινα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 5· ὑπαίτιόν ἐστί τινί τι πρός τινος, φέρεται κατηγορία κατά τινος ὑπό τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 1, 5.—Ἐπίρρ. **-τίως**, Φίλων ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 387Α, Πολυδ. Γ', 139.

ὑπαιφοινίσσω, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποφοινίσσω**, Νίκ.

ὑπακμάζω, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἐπακμάζω** ἐν Ἀποσπ. Αἰλιαν. παρὰ Σουΐδ.

ὑπᾰκοή, ἡ, (ὑπακούω) Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ε', 19, Ἐκκλ. **2)** ἐπῳδὸς ἢ χορός, Μεθόδ. 208C, Ἀθαν. III, 37Β, Χρυσ. V, 131Β. **3)** Ἐν τῇ Λειτουργικῇ ὑπακοὴ κανόνος εἶναι τροπάριον ἀναγινωσκόμενον ἢ ᾀδόμενον ἐν τῷ τέλει τῆς τρίτης ᾠδῆς τοῦ κανόνος, [ὡς φαίνεται ἀρχικῶς ἡ ὑπακοὴ ἐλέγετο ἢ ἐψάλλετο ἐν τῷ ναῷ ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ οὐχὶ ὑπὸ ἀναγνώστου ἢ τοῦ ψάλτου].

ὑπακολουθέω, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, τινι Φίλων 1. 224· διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπακ-** παρὰ Ξεν. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 21, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 15.

ὑπάκοος, ον, = **ὑπήκοος**, Ἐπιγρ. Παντικαπαίου ἔκδ. Ἰουργεβιτς, ἐν Ὀδησσῷ, 1880 (ῥωσιστί).

ὑπᾰκουός, ὁ, ὑπήκοος, ὑπακούων εἴς τινα, εὐπειθής, τινος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1381.

ὑπᾰκουστέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ὑπακούσῃ, Πλάτ. Ἐπιστ. 328Β. **II.** πρέπει τις νὰ νοήσῃ, τι περί τινος Πλάτ. Σοφιστ. 261D ὅτι .. Πλούτ. 2. 34Β. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ., πρέπει τις νὰ νοήσῃ ἔξωθέν τι παραλειπόμενον, Λατ. subaudiendum.

ὑπᾰκούω, μέλλ. **-ακούσομαι** (ἴδε ἐν τέλ.)· **I.** ἀπολ., προσέχω, δίδω προσοχήν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον Ἰλ. Θ. 4· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν Ὀδ. Ξ. 485· πρβλ. Ὕμν. Ἀφρ. 181, Εὐρ. Ἄλκ. 400, Ἀριστοφ. Σφ. 273. **2)** ἀποκρίνομαι καλούμενος, δίδω ἀπάντησιν, ἢ ἐξελθέμεναι ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι Ὀδ. Δ. 283, πρβλ. Κ. 83, Θεόκρ. 13. 59 οὕτω παρὰ τοῖς πεζολόγοις, καθ' ὁ κῆρυξ ἐκήρυττε τίς τὴν ἱκετηρίαν καταθείη, καὶ οὐδεὶς ὑπήκουεν Ἀνδοκ. περὶ Μυστηρ. 112 ἐρωτώμενοι τἀναντία .. πολλάκις ὑπ. Ἀριστ. Τοπικ. 8. 11, 6· ἴδε κατωτ. II. 2. **3)** μετά τινος πτώσεως, προσέχω, δίδω προσοχήν, τινος Ἀριστοφ. Σφ. 319· τῆς εὐχῆς, τῆς κρίσεως ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 263, Αἰσχίνης 61. 33· ὡσαύτως, ὑπ. τινὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 878, Θουκ. 5. 98, κτλ.· ὑπ. τοῖς λόγοις Πλάτ. Νόμ. 898C· τῷ λόγῳ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 9. **II.** Ἰδιαίτεραι σημασίαι: **1)** ἐπὶ θυρωροῦ, ἀποκρίνομαι εἰς τὸ κτύπημα καὶ ἀνοίγω τὴν θύραν, θαυμάζω, ὅπως ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπακοῦσαι Πλάτ. Κρίτων 43Α· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 59Ε, Θεοφρ. Χαρακτ. 4, Πράξ. Ἀποστ. ιβ', 13· ὁ ὑπακούσας, ὁ θυρωρός, Ξεν. Συμπ. 1, 11, Δημ. 1149. 27. **2)** ἐπὶ δικαστοῦ, δίδω ἀκρόασιν εἰς παράπονα, τινὶ Ξεν. Κύρ. 8. 1. 18·— ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατηγορουμένων ἢ τῶν συνηγόρων αὐτῶν, ὑπακούω εἰς κλῆσιν δικαστικήν, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Ἰσαῖος 49. 25,

Δημ. 423. 17., 434. 15· ὑπ. εἰς τὸ δικαστήριον Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 19. **3)** ἐπὶ ὑπηκόων, κτλ., ὑπακούω, ὑποτάσσομαι εἴς τινα, τινὸς Ἡρόδ. 3. 101., 4. 56., 6. 82, Ξεν., κλπ.· τινὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 360, Θουκ. 2. 61, κλπ.· ὡσαύτως, ὑποχωρῶ εἴς τινα, συναινῶ, συγκατανεύω, τινὶ Πλάτ. Πολ. 459C, Δημ. 426. 15·— μετὰ γεν. πράγματ., δίδω προσοχὴν εἴς τινα, Πλάτ. Θεαίτ. 162C, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 20· ὑπ. νόμων ἢ νόμοις Πλάτ. Νόμ. 708D, Αἰσχίν. 7. 33· ὑπ. τῷ ξυμφόρῳ τινός, συναινῶ, συμφωνῶ πρὸς τὸ συμφέρον τινός, Θουκ. 5. 98· δείπνῳ ὑπ., δέχομαι πρόσκλησιν εἰς δεῖπνον, Ἀθήν. 247D· — ἀπολ., ὡς καὶ νῦν, ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι, ὑπακούω, Ἡρόδ. 3. 148., 4. 119·— μετ' οὐδ. ἐπιθ., τοῦτό γε ὑπήκουσεν, εἰς τοῦτο ὑπήκουσεν, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3· οὐδὲν τούτων ὑπήκουον Θουκ. 1. 29, πρβλ. 139, 140, Ξεν., κλπ.· ὑπ. τινός τι ἢ τινί τι, ὑποτάσσομαι εἴς τινα ὡς πρός τι πρᾶγμα, Θουκ. 1. 26, Πλάτ. Νόμ. 774B. **4)** ἀνταποκρίνομαι πρὸς τὰς προσδοκίας τινός, ἐπιτυγχάνω, ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα Λουκ. Ἰκαρομέν. 10· τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης Στράβ. 399. **5)** μεταφορ., ὑπόκειμαι, τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀελίου, τούτων, δηλ. τῶν δένδρων, γυμνὸς ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ κῆπος, δηλ. ὁ χῶρος ὁ ὑποκείμενος ἀεὶ εἰς τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, Πινδ. Ο. 3. 44· ταῖς ὥραις Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 15, 1· τοῦ ψύχους αὐτόθι 5. 4, 2. **6)** ἐπὶ νόσων, ὑποχωρῶ εἰς τὴν ἰαματικὴν ἐνέργειαν φαρμάκου, τινὶ Ἱππ. 1086B· ἀπολ., ὁ αὐτ. 112A· οὕτω, μεταφορ., τὸ μυθῶδες ὑπ. λόγῳ Πλουτ. Θησ. 1· πληγαῖς ὑπ., ἐπὶ μετάλλου, ὁ αὐτ. 2. 802B. **7)** ὑποχωρῶ εἰς συζήτησιν, παραχωρῶ τι ἀμφισβητούμενον, Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 15. **ΙΙΙ.** κοινὸν ὑπ., ἐννοῶ ὑπὸ τὸν ὅρον, κοινόν.., Πλάτ. Φίληβ. 31C· πρβλ. **ὑπακουστέον** καὶ ἴδε Πλούτ. 2. 23C. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ., νοῶ ἔξωθεν λέξιν παραλειπομένην, Λατ. sub audire, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 27, κ. ἀλλ. **IV.** ὁ μέλλ. **ὑπακούσεται** ἐν Θουκ. 6. 69, ἐνίοτε λαμβάνεται ἐπὶ παθ σημασίας, εἰ.. ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακούσεται, ἐὰν ἡ εἰς αὐτοὺς ὑπακοὴ ἢ εὐχερεστέρα ἀλλ' εἶναι ἀμφίβολον ἂν δύναται νὰ ἔχῃ οὕτω τὸ χωρίον· οἱ δοκιμώτεροι ἑρμηνευταὶ λαμβάνουσι **τὸ ὑπήκοον** ὡς ὑποκείμ. τοῦ **ὑπακούσεται**, ἀναφέροντες τὸ ξυγκαταστρεψαμένοις.. αὐτοῖς εἰς τὸ Ἀθηναίοις. **V.** ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσῃ = **ὑποφωνέω**, Μεθόδ. 208C, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 73B, Ἀθαν. I, 676, Ἰωαν. Μόσχ. 3045.

ὑπακροάομαι, ῶμαι, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 271, 16, ἔκδ. Λ.

ὕπακρος, ον, σχεδὸν ὁ ἀκρότατος, ὁ ὕψιστος, φέρε δὴ γνῶμεν.. ποῦ καὶ χρήσιμοι ἡμῖν εἰσιν οἱ ὕπακροι οὗτοι; Πλάτ. Ἀντεραστ. 136C, 138E, Λογγῖν. 34. 1.

ὑπακτέον. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπάγω**, πρέπει τις νὰ προσελκύσῃ πρὸς ἑαυτόν, Κλήμ. Ἀλεξ. 288. **II.** πρέπει τις νὰ προχωρήσῃ ἢ προβῇ βραδέως, «ὑπακτέον, πορευτέον» Ἐτυμ. Μέγ. 777, 26, Ζωναρ.

ὑπακτικός, ή, όν, (**ὑπάγω** IV. 3), δυνάμενος ὑπάγειν, ὑπαγωγός, κινητικός, καθαρτικός, ὑπ. τῆς κοιλίας Μνησίθ παρ' Ἀθην. 92B· τῆς κοιλίας καὶ τῆς οὐρήσεως ὁ αὐτ. 358A.

ὑπαλγέω, ἔχω μικρὸν πόνον, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ὑπεραλγέω** ἐν Αἰλ. π. Ζ. 2. 43.

ὑπἄλεαίνω, θερμαίνω πως ἢ βαθμηδόν, τὰ ῥόδα πρὸς τὴν εἵλην, ὑπαλεανθέντα καὶ ἐκκύψαντα τῶν καλύκων Αἰλιαν. π. Ζ. 15. 12.

ὑπάλειμμα, τό, = **ἄλειμμα,** Διοσκ. 1. 30.

ὑπάλειπτος [ἄ], **ον,** ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ ὑπαλείψῃ, Ἱππ. 881B· **ὑπάλειπτον,** τό, ἀλοιφή, «ὑπάλειπτον, ἔγχριστον φάρμακον» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσῶν ἐξήγ. 582.

ὑπάλειπτρον, τό, «ἐλασμάτιον, ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσῶν ἐξήγ. 582, Ἱππ. 661. 32, 788B, κλπ.· ὡσαύτως **ὑπαλειπτρίς, ίδος,** ἡ, ὁ αὐτ. 263. 36.

ὑπᾰλείφω, ἀλείφω ἐλαφρῶς, ἀλείφω ὀλίγον, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑπαλείφεσθαι φάρμακον Πλάτ. Λάχ. 185C.— Παθ., ὑπαλειφθὲν ἔλαιον Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 3. **II.** ἐπιχρίω, κόμμι τὴν γνάθον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799· τῷ ὀφθαλμῷ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1209· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀλείφομαι, Ἱππ. 406, Ἀριστοφ. Εἰρ. 897· ὑπ. τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλείφω ἐλαφρῶς τοὺς ὀφθαλμούς μου, Ξεν. Οἰκ. 10, 5· ἅτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται, ὅπως παλαίσῃ πρὸς τὸν ἕτερον, Κωμ. ἐν Πλουτ. Πομπ. 53.— Παθ., ὑπαλειφμένος παρ' ἰατρῷ Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 181· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπαληλιμμένοι, ἀντίθετον τῷ ὑγιαίνοντες Ξενοφ. Οἰκ. 10, 6. **II.** μεταφορ., ἐν τῷ παθ., ποτίζομαι, πληροῦμαι, «ἐμὲ γὰρ ἔδει ὑφ' ὑμῶν ὑπαλειφθῆναι πίστει, νουθεσίᾳ, ὑπομονῇ» Ἰγνατ. Ἐπιστ. σ. 19A.

ὑπάλειψις, εως, ἡ, τὸ ὑπαλείφειν, χρίειν, Ἱππ. 689. 41, Θεοφρ. π. Ἱδρώτ. 39.

ὑπᾰλεύομαι, ἀόρ. **ὑπαλεύασθαι·** (ἀλεύω)·—Ἐπικ. Ἀποθ., **ὑπαλύσκω,** ὑπεκφεύγω, τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν, φεύγω Ὀδ. Ο. 275, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 555· ὑπαλεύεο φήμην αὐτόθι 758, πρβλ. **ὑπαλύσκω.**

ὑπαλέσφιν, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθηναίῳ δειπν. Δ', 183 c. — Τὴν λέξ. ταύτην θεωροῦσι πάντες σχεδὸν οἱ ἐκδόται διεφθαρμένην καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὴν ἔχουσι τὰ λεξικά. Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἐκδ. τοῦ Ἀθηναίου Meineke δὲν τὴν ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ κειμένου, δίκαιον κρίνω νὰ λεξικογραφῆται. Διορθώσεις αὐτῆς ἐπροτάθησαν ὑπὸ μὲν τοῦ Κασωβόνου **ὑπ' αὐλόφιν,** ὑπὸ δὲ τοῦ Κοραῆ (καὶ Schweighaeuser) **ὑπαυλεῖ σφιν,** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑπαλλᾰγή, ἡ, ἐναλλαγή, ἀνταλλαγή, ἀλλαγή, μεταβολή, Φίλων 1. 13· διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀπαλ-**, Εὐρ. Ἑλ. 294· ἀντὶ **παραλ-**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 6. **II.** τρόπος τοῦ λέγειν καθ' ὃν τὰ μέρη προτάσεως φαίνονται ἐναλλασσόμενα, «ὑπαλλαγή ἐστιν ὅταν ἐπιτιμήσαντες τῷ πρώτῳ ὀνόματι ἕτερον προσλάβωμεν, οἷον: οὐκ ἔστι τοῦτο φιλανθρωπία, ἀλλ' ἔρως, καί: οὐκ ὠργίζετο, ἀλλ' ἐμαίνετο» Ζωναίου περὶ σχημάτ., Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. 689, § κδ', Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 3, πρβλ. Quintil. Instit. 8. 6, 23. **2)** μεταβολὴ τοῦ γένους, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 209. **3)** = **ἐπιτίμησις,** Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. 486.

ὑπάλλαγμα, τό, τὸ ἐναλλασσόμενον ἢ ἀνταλλασσόμενον, νόμισμα ὑπάλλαγμα τῆς χρείας Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 5, 11, πρβλ. Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2 27· — ἑρμηνεύεται δὲ ἐν τοῖς A. B. 423 ὡς = **ἐνέχυρον,** — ἣν χρῆσιν ἀποδοκιμάζει ὁ Φρύνιχ. 306.

ὑπαλλακτέον, δεῖ ὑπαλλάσσειν, Θ. Στουδ. σ. 1493, ἔκδ. Mι., Φωτ. λόγ. περὶ σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ὑπαλλακτικός, ή, όν, ὁ δυνατ῀αί τις νὰ ἀνταλλάξῃ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 52, Ἀμμών. 103.

ὑπάλλαξις, εως, ἡ, = **ὑπαλλαγή,** Γαλην. III, 69D.

ὑπαλλάσσω, Ἀττικ. **-ττω,** ἀνταλλάσσω, Πολύβ. 5. 8,, 9 Λουκ. Σολοικ. 10.—Μεσ., ὑπαλ. τι ἀντί τινος Φίλων 1. 37· τί τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 3, 2. **2)** μεταβάλλω ὀλίγον, ἐλαφρῶς, Πλουτ. 2. 930B.— Μέσ., ἀλλάσσω τὴν θέσιν μου, «ὑπαπιέναι, ὑπαλλάττεσθαι, ὑφίστασθαι, ὑπεξίστασθαι» Πολυδ. Ϛ', 194· μεταβάλλω τὸν τρόπον μου, πρός τινα Σουΐδ. καὶ Φώτ. ἐν λέξ. **Κωρυκαῖος.** — Παθ., ὑπηλλάχθαι εἰς.. Ἀριστ. Ἀποσπ. 539. **II** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., βαθμηδὸν μεταβάλλω, Πολυβ. Β', 10. — Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙϚ', σ. 507, 508, 512.

ὑπάλληλος, ον, ὁ ὑπὸ ἕτερον, ὑποκείμενος εἰς ἕτερον Ἀριστ. Μετὰ Φυσ. 4. 10, 4.

ὑπαλοιφή, ἡ, = **ὑπάλειψις,** Ἐπιγραφὴ ἐν τῷ Böckh's Urkunden, σ. 390.

ὑπάλπειος, α, ον, ὁ ὑπὸ τὰς Ἄλπεις, ἡ ὑπαλπεία (ἐξυπακ. χώρα), ἡ ὑπὸ τὰς Ἄλπεις, Ἰταλία, Πλουτ. Μάρκελλ. 3.

ὑπάλυξις, εως, ἡ, Ἐπικ. ὄνομα, ἔκκλισις, φυγή, οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπ. Ἰλ. Χ 270· κακῶν ὑπ. Ὀδ. Ψ. 287.

ὑπαλύσκω, Ἐπικ. ῥῆμα, = **ὑπαλεύομαι,** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἀορ., ἐκφεύγω, διαφεύγω, φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον οὐδ' ὑπάλυξας Ἰλ. Λ. 451· ὑπὸ κῆρας ἀλύξας Μ. 113, πρβλ. 327, Ὀδ. Δ. 512· τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε Ε. 430. ὑπάλυξεν ἀέλλας Τ. 189· χρεῖος ὑπαλύξας, ὑπεκφυγὼν τὸ χρέος, ἀπαλλαχθεὶς αὐτοῦ (χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ), Θ. 355 (περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Φ. 126, ἴδε **ὑπαΐσσω**)·—ἀπολ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 304, Θέογν. 815· μέλλ. **ὑπαλύξειν,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 336.

ὑπᾰμάω, κάτωθεν θερίζω, ἀποκόπτω, τί τινος Νικ. Θηρ. 901, κ. ἀλλ.

ὑπαμβλύς, ύ, κάπως ἀμβλύς, Ἀρχ. Μαθ. 65· — ἴσως γραπτ. **ὑπαμβλυς.**

ὑπἄμείβω, μεταβάλλω, μετατρέπω, τὸ τεθνηκός τε καὶ κείμενον εἰς ἀθανάτου φύσιν ὑπαμειφθήσεσθαι Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 246D.—Μέσ., πόντον ὑπαμείβομαι, ἀνταλλάσσω τὴν ξηρὰν πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον καὶ ταξειδεύω, Ὀππ. Ἁλ. 1. 651.

ὕπαμμος ον, = **ὕφαμμος,** Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 62B.

ὑπ-άμπελος, ον, πεφυτευμένος μὲ ἀμπελῶνας, κεκαλυμμένος μὲ ἀμπέλους, Λεόντ. Νεαρ. 169.

ὑπαμπέχω, ἔχω ἢ τηρῶ ἢ κρύπτω ὑπὸ κάλυμμα, ὑποκρύπτω, τὸ ἦθος Πλουτ. 2. 562B.

ὑπαμφίβολος, ον, κάπως ἀμφίβολος, Φίλων 2. 30.

ὑπαμφιέννυμαι, μέσ., ὑπενδύομαι, ὑπαμφιέννυται (ἐπαμ- Herch.) ὡς εἰπεῖν ἐκ ταύτης πάγου τινὰ χιτῶνα ὑπόλευκον Αἰλ. π. Ζῴων 16. 15.

ὑπαναβλέπω, ἀρχίζω νὰ βλέπω βαθμηδόν, Αἰλ. περὶ Ζῴων 3. 25.

ὑπαναγιγνώσκω, ἀναγινώσκω ὡς ἐν προλόγῳ, εἰσαγωγικῶς ἀναγινώσκω, Ἰσαῖ. 83. 19, Αἰσχίν. 42. 26· ὑπ. τὴν εἰσαγγελίαν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. 34. **2)** ἀναγινώσκω ἐνώπιον ἄλλων ἢ δημοσίᾳ, Βασίλ. I, 464C, Γρηγ. Ναζ. III, 1397, Ἀναστ. Σιναΐτ. 152, Στουδ. 813C.

ὑπαναγκάζω, βιαίως ἐμβάλλω τι ὑποκάτω ἢ εἴς τι, τι μεσηγὺ πλευρέων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782.

ὑπαναγνώστης, ου, ὁ, ἀναγνώστης ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Γρηγ. Ναζ. I. 632B.

ὑπαναγνωστικόν, τό, = **ὑπομνηστικόν,** Λατ. commonitorium, ἴδε Σουΐδ. ἐν λέξ. **κομμονιτόριον.**

ὑπανάγω, μέλλ. **-ξω,** ἀποσύρομαι βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, Ἰωσήπου, Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 4, 5·—ὁδηγῶ βαθμηδὸν ὀπίσω, ἐπαναφέρω κατ' ὀλίγον, τινὰ πρός τι διάφ. γραφ. παρ' Ἱεροκλ. 134.

ὑπαναδύομαι, μέσ., λάθρα ἀποσύρομαι ἀπό τινος, προσπαθῶ νὰ ὑπεκφύγω, τὴν ἔξοδον Διον. Ἀλ. 7. 13.

ὑπαναθλίβω. [ῑ], θλίβω κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω, Πλούτ. 2. 901D.

ὑπανακαίω, ἀνακαίω βαθμηδόν, «καὶ σβέννυσι τὴν φλόγα, ἄλλην δὲ πάλιν κάμινον καὶ πῦρ ὑπανακαίει» Κ. Μανασσ. κατ' Ἀρίστανδρ. καὶ Καλλιθ. 1, 40.

ὑπανάκειμαι, Παθ., ἀνάκειμαι ὑποκάτω, Ψελλ. ἐν τῇ Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 11. 699 Harles.

ὑπανακῑνέω, ἀμεταβ., ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι, ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1165.

ὑπανακλίνω, καὶ **-κλίνομαι,** κλίνω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ κάτω, ὑποκύπτω, Γλωσσ.

ὑπανακόπτω, ἀνακόπτω, ἐμποδίζω, τινὰ τῆς ὁρμῆς Λιβάν. 4. 803.

ὑπανακουφίζω, ἐγείρω, ὑψώνω τι κάτωθεν, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετάφρ. 14, 577.

ὑπανακύπτω, ἀνακύπτω, ἐγείρομαι κάτωθεν, ἄρτι τῶν Περσικῶν πόνων ὑπανακύψαντι Γεώργ. Παχυμ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 579, 4.

ὑπανᾱλίσκω, ἀόρ. **ὑπανάλωσα,** καταναλίσκω, δαπανῶ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, Ἱππ. 527. 56, Θουκ. 3. 17, Πλουτ. Σερτ. 13, κλπ.

ὑπαναλύω, ἀμεταβατ., βαθμηδὸν ἀναπίπτω, πρὸς τὰ κάτω ὑπαναλύων Ἀθαν. τ. 2, σ. 272D.

ὑπαναμέλπω, ἀναμέλπω ὀλίγον, μεταξὺ ἐπιρροφῶν Αἰλ. π. Ζῴων 14. 5.

ὑπαναμιμνήσκω, ἀναμιμνήσκω, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τινὸς βαθμηδόν, Ἀθαν. τ. 2, σ. 339C.

ὑπαναξαίνω, ἀναξαίνω ὀλίγον, ὑπαναξαίνουσα τὸ ἐν ἐκείνῃ πάθος Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. καὶ Καλλιθέαν. 5, 15.

ὑπαναπίμπλαμαι, Παθ., πληροῦμαι βαθμηδόν, ὑπαναπλησθεὶς τὸ σῶμα ἰκτέρου τις Αἰλ. π. Ζ. 17. 13.

ὑπαναπλέω, ὑψοῦμαι καὶ ἐπιπλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Φίλων 1. 550., 2. 174.

ὑπαναπνέω, ἀναπνέω πάλιν, ἐπανέρχομαι εἰς ἐμαυτόν, τινος Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 274B.

ὑπαναπτύσσω, ἀναπτύσσω, ἐξηγοῦμαι, τίς ὑπαναπτύξει τὸ αἴνιγμα; Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 471.

ὑπανάπτω, ἀνάπτω ὑποκάτω, Εὐστ. Πονημάτ. 170, 40, 178, 10, κλπ.

ὑπανᾰρόω, ἀροτριῶ ὀλίγον, ἀμφίβ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὑποψαμμότερος** (ἔνθα νῦν ἀντὶ τοῦ ὑπανήρωσε τὸν τόπον, διωρθώθη προήρωσε τὸν τόπον).

ὑπᾰνάστασις, εως, ἡ, τὸ ὑπανίστασθαι πρὸς τιμήν τινος, ὑπαναστάσει τιμᾶν τοὺς πρεσβυτέρους Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 2. 9· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 425B· — πρβλ. **ὑπανίσταμαι** 2.

ὑπαναστᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπανίσταμαι,** πρέπει τις νὰ ἐγείρηται, προσηκώνηται ἐκ τῆς θέσεώς του, μάλιστα ὅπως παραχωρήσῃ αὐτὴν εἰς ἕτερον, Ξεν. Λακ. 9, 5.

ὑπαναστοιβάζω, κατὰ μικρὸν ἐμφράττω, ἀναστέλλω, τὸ ῥεῦμα Νικήτ. Χρον. 81A.

ὑπαναστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐπὶ νόσου, Ἱππ. 464. 46.

ὑπανατέλλω, ἀναβρύω κάτωθεν, πηγὴ ὑπ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 4. —Μεσ., ἀνεγείρομαι, ἀναφαίνομαι ἀνεπαισθήτως, Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. 3. 304.

ὑπανατρέφω, ἀνατρέφω πάλιν, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3.

ὑπανατροπιάζω, = **ὑποτροπιάζω, ὑπαναστρέφω,** Πολυδ. Γ, 107.

ὑπαναφέρω, ἀναφέρω, Ἀθανασίῳ ὑπαναφέρει τὸ πρᾶγμα Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 19, 51.

ὑπαναφλέγομαι, Παθ., ἀναφλέγομαι βαθμηδόν, ὑπὸ τοῦ οἴνου ὑπαναφλεγόμενος καὶ ὑπεξαπτόμενος Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 41.

ὑπαναφύω, κάμνω τι νὰ ἀναφυῇ, τι Φιλῆς περὶ Ζῴων 38. 16. — Παθ., ἐξοιδαίνομαι, φουσκώνω κάτωθεν ἢ βαθμηδόν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 7, π. Ζῴων 4. 21.

ὑπαναχωρέω, ὑποχωρῶ κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν, Θουκ. 1. 51. ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὑπανεχώρησεν (οὕτως ὁ Βατ. κῶδ. ἀντὶ **παρεχ-**) Διον. Ἀλ. 5. 8, πρβλ. Δίωνα Κ. 63. 26, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 293.

ὑπαναχώρησις, εως, ἡ, ἡ κατ' ὀλίγον γινομένη ὑποχώρησις, ἢ ἀποχώρησις, Διον. Ἀλ. 3. 19.

ὑπαναψύχω, δροσίζω, ἀναψύχω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως, τοῦ πότου τὸ θάλπον ὑπαναψύχων Μιχ. Χωνιάτ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 373.

ὑπανδρᾰποδίζω, κατ' ὀλίγον ἀνδραποδίζω, Φωτ. Ἐπιστολὴ 332, 37.

ὑπανδρεύομαι, Παθ., ἔρχομαι εἰς γάμον, κοινῶς «πανδρεύομαι», εἰ ὑπανδρευθῇ τὸ ἓν μέρος Νομοκάνων Coteler 334·- περὶ τοῦ **πανδρεύω** ἢ **παντρεύω** ἴδε Δουκάγγ.

ὑπανδρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, γάμος, κοινῶς «πανδριά», Νομοκάνων Coteler 332, 452.

ὕπανδρος, ον, ὑπὸ ἄνδρα, ἔγγαμος, ὑπ. γυναῖκας Πολύβ. 10. 26, 3, Νέα Διαθ., κλπ.· τὰς ὑπάνδρους τῶν γυναικῶν Ἀθήν. 388C· ὕπ. γύναια Πλουτ. Πελοπίδ. 9. **II.** μεταφορ., ἐκτεθηλυμμένος, ἄνανδρος, ἀγωγὴ οἰκουρὸς καὶ ὕπ., τρόπος ζωῆς ἄνανδρος, Διοδ. Ἐκλογ. 520. 39.

ὑπανειμένως, Ἐπιρρ.. ἀσθενῶς, χαλαρῶς, ἐλαφρῶς, Διοσκ. 1, 83.

ὑπάνειμι (εἶμι, ibo) ἐπέρχομαι κατὰ μικρόν, ὑπανερπύζω, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 39, Ἰκαρομ. 14.

ὑπᾰνεμόω, πνέω ἠπίως, ἐλαφρῶς ἐπί τινος, ἐπιπνέω, ἔρωτι τὰς παρειὰς ὑπηνέμωσε Λιβάν 4. 1072, ἔνθα ὅμως ὁ Reisk ἔχει **ὑπηνέμησε.**

ὑπανερπύζω, βραδέως καὶ ἀνεπαισθήτως ἀνερπύζω, ἀνέρχομαι, Αἰλ. π. Ζ. 5. 3.

ὑπανέρχομαι, ἀποθ., βαθμηδὸν ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, μετὰ γεν., μετρίως ὑπανῆλθε τῆς πυρετικῆς θερμότητος Γαλην. τ. 19, σ. 149. 6.

ὑπανέχω, κρατῶ ὑψηλὰ κάτωθεν, ὑπανεχόμενος ὡς ἐπὶ τιμῇ ἔβαινεν ἁβρὸς ἔσω Εὐστ. Πονημάτ. 300. 87, Βυζ.

ὑπανθέω, ἄρχομαι ἀνθῶν ἢ θάλλων, Φιλόστρ. 809, Πολυδ. Α', 60· ὑπ. ἰούλῳ ὁ αὐτ. 2. 10.

ὑπανθηρός, όν, ἐλαφρῶς κεχρωματισμένος δι' αἵματος, ἔπτυεν ὑπανθηρὸν Ἱππ. 1012D.

ὑπανῑάομαι, Παθ., ἀνιῶμαι, στενοχωροῦμαι κἄπως. εὐκτ. **ὑπανιῷντο,** ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1195.

ὑπανίημι, χαλαρώνω ὀλίγον, μετριάζω κἄπως, τὸ λίαν ἀπάνθρωπον Πλουτ. Δίων 7· ὑπανίει τῶν δεσμῶν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 5, 1. **II.** ἀμεταβ., τοῦ φόβου ὑπανέντος Πλουτ. Αἰμίλ. 23· καὶ οὕτως ἐν τῷ παθ., Φίλων.

ὑπανίσταμαι, Παθητ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἀνίσταμαι αἴφνης, σηκώνομαι ἔξαφνα, Θέογν. 485· ἐπὶ θηράματος, πορευομένῳ δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἐπανίσταται λαγὼς Ξεν. Κύρ. 2. 4, 19· ἐπὶ ἐδάφους γῆς, **ὑπανεστώς.** ἐγειρόμενος ἢ ὑψούμενος ἠρέμα ὑπεράνω τῆς πεδιάδος, Φίλων 2. 510, 619. **2)** τοῖσι πρεσβυτέροισι .. ἐξ ἕδρης ὑπανίσταμαι, ἐγείρομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου ἵνα παράσχω τόπον εἰς ἕτερον, «προσηκώνομαι» εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ πρός τινα, Λατ. assurgere alicui, Ἡρόδ. 2. 80· τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 993· ἕδρας ὑπ. βασιλεῖ Ξεν. Λακ. 15, 6· ὑπ. τινὶ ἀπὸ τῶν θάκων ὁδῶν τε παραχωρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 7, 2, πρβλ. Συμπ. 4, 31· ὑπ. καθήμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 3, 16· μεταφορ., «λογισμοῦ κατηγόρει τὸ δήλωμα καὶ θυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινεν ἡ εἰκών» Καλλίστρ. 905· — πρβλ. **ὑπανάστασις.** — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 183.

ὑπανίσχω, = **ὑπανέχω,** ἀλλ' ἀμεταβ. = **ὑπανατέλλω,** ἐπὶ τῆς σελήνης, Αἰλ. περὶ Ζ. 11. 10· ὑπ. τοῦ ὕδατος Φιλόστρ. 95.

ὑπανοίγω ἢ **-γνυμι,** ἀνοίγω κάτωθεν, οἷον ἐπὶ πίθου, προσαρμόζω «κάνουλαν», βῖκος ὑπανεῴγνυτο Ἔφιππος ἐν «Ἐφήβοις» 1. 2, πρβλ. Ἕρμιππον ἐν «Φορμοφόροις» 2. 7. **2)** ἀνοίγω λάθρα, κρυφίως, γράμματα ὑπανέῳγε Δημ. 889 ἐν τέλει· τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα Λουκ. Ὄνος 13.

ὑπάνοιξις, εως, ἡ, τὸ ἀνοίγειν κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν, Εὐστ. Πονημάτ. 153. 31.

ὑπαντάξ, Ἐπίρρ. (ἄντα) = ἐξ ἐναντίας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 534, Ἡσύχ. ἐν λέξ.

ὑπαντάω, Ἰων. **-έω·** μέλλ. **-ήσομαι** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 61· ἀόρ. **-ήντησα.** Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω εἰς ὑπάντησίν τινος εἴτε ὡς φίλος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 2· εἴτε ὡς πολέμιος, αὐτόθι 1. 4, 22., 4. 2, 17· ὑπ. εἰς τὰς ὁδοὺς Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 34· — ὑπ. τινι Πινδ. Π. 8. 84, Ξεν., κλπ.· ὑπ. τῇ πόλει πρὸς τὴν χρείαν Πλουτ. Ἄρατ. 34· — ὡσαύτως μετὰ γεν., ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπ. Σοφ. Φιλ. 719· — ἐν Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 45, ἡ αἰτ. **ὄντα** (ἂν τηρηθῇ ἡ γραφὴ αὕτη,— ἕτεροι **ὄντι**) ἀναφέρεται εἰς τὸ ὀλίγον ἀνωτέρω σε κατιόντα ὁρῶν·— παρὰ μεταγεν. καὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὑπαντώμενος αὐτοῖς Ἡρῳδιαν. 2. 5, πρβλ. 3. 11., 5. 4, κλπ. **II.** μεταφορ., συναντῶ, δηλ. συμφωνῶ εἴς τι, ταῖς τιμαῖς Ποσειδῶν. παρ' Ἀθήν. 213B. **2)** ἀποκρίνομαι ἢ φέρω ἀντίρρησιν, ἀντιλέγω, τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι Εὐρ.

Ἱκέτ. 398· πρός τινα ἤ τι Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 10. 105, κλπ. **3)** ἐπέρχομαι εἴς τινα, εἰς τὸν νοῦν τινος, τῷ ῥήτορι Λογγῖνος 16. 4. **4)** συναντῶ, τινι Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 68.

ὑπαντέλεια·—«χαλκᾶ ἀγγεῖα, κάδοι» Ἡσύχ.

ὑπαντεύω, = **ὑπαντάω**, Θεοφάν. 328. 18.

ὑπάντη ἢ **ὑπαντή**, ἡ, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. Πονημάτ. 248. 46, πρβλ. **ὑπαπαντή**.

ὑπάντησις, εως, ἡ, τὸ ὑπαντᾶν, τὸ ἔρχεσθαι εἰς συνάντησιν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 6. **II**. μεταφορ., ἀπάντησις, ἀπόκρισις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 278· πρός τι ὁ αὐτ.

ὑπᾰντητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ συναντήσῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 440.

ὑπαντητικός, ή, όν, ὁ ὑπαντῶν, Πτολεμ. Τετράβ. 141, ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ.

ὑπαντιάζω, μέλλ. **-άσω** [ᾰ], ἔρχομαι ἢ πορεύομαι εἰς ἀπάντησιν, προβαίνω ὅπως συναντήσω τινά, ἄνευ πτώσεως, Ἰλ. Ζ. 17, Πινδ. Π. 4. 241, Αἰσχύλ. Πέρσ. 407, Ξεν., κλπ.· μετὰ δοτ., Πινδ. Π. 8. 13, Αἰσχύλ. Πέρσ. 834, 850, Ξεν., κλπ.· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτ., Πινδ. Π. 5. 59, Ἡρόδ. 4. 121, Πλούτ., κλπ.

ὑπαντιάω, = τῷ προηγ., μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. **ὑπαντιόωντες**, Ὀππ. Ἁλ. 2, 565.

ὑπαντλέω, κάτωθεν ἀντλῶ, κύματα ὑπαντλῶν τῷ στέρνῳ (εἰ ἡ γραφὴ γνησία) Φιλόστρ. 830.

ὑπάντλιον, τό, ἀγγεῖον, πίθος, στάμνος, Α. Β. 411, Ἡσύχ.

ὑπάντομαι, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. = **ὑπαντάω**, Ἡρωδιαν. 4. 11., 8. 7 ἐν τέλει.

ὕπαντρος, ον, (ἄντρον) ἔχων ἄντρα κάτωθεν, πλήρης σπηλαίων, σπηλαιώδης, γῆ, χώρα Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 8, Προβλ. 23. 5, 2, Στράβ. 406, κλπ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης, Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 17. **II**. ὑπὸ τὴν γῆν κείμενος, ὑπόγειος, οἶκοι ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 12. 38. **2)** «ὕπαντροι· οἱ ὑπὸ τὸ σπήλαιον» Ἡσύχ.

ὑπάνυμαι, ἀποθετ., «ὑπανύσθαι· ὑπουργεῖν» Ἡσύχ.

ὑπαξόνιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν ἄξονα, σύριγγες Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 14.

ὑπαπαίδευτος, ον, κἄπως ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, ἄξεστος, Α. Β. 69.

ὑπαπαίρω, ἀφανίζομαι, χάνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ ἀπέρχομαι λάθρα, Γρηγ. Ναζ. 989Α.

ὑπαπαντάω, = **ὑπαντάω**, Διοδ. Ἐκλογ. 628. 68. **II**. ἀποκρίνομαι, Βυζ.

ὑπαπαντή, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ ὑπάντησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 8761, 8968. **2)** ἡ τεσσαρακοστὴ ἡμέρα ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, καθ' ἣν ὁ Συμεὼν ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀγκάλας (Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 25 κἑξ.)· ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἐκκλησιαστικὴ ἑορτὴ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Festum Purificationis τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, Στουδ. 1696C, Ἀναστ. Σιν. 1287Α, Θεοφάν. 345, 14, Ὡρολόγ. Φεβρ. 2, κλπ.

ὑπαπάντησις, ἡ, ὑπάντησις, Ἐπιγρ. Ἀθη·ῶν, CIA. II, 467. Ἐκ ταύτης τῆς λέξ. συνετμήθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ λέξ. **ὑπαπαντή**. Γνωσταὶ δὲ ἄλλως καὶ ἡ **ὑπαντή**, καὶ ἡ **ὑπάντησις**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

ὑπᾰπειλέω, κρυφίως ἀπειλῶ, μετὰ δοτικ., ὑπαπειλεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις Ξεν. Ἑλλ. 4. 6. 3.

ὑπάπειμι, (εἶμι, ibo) ἀναχωρῶ λάθρα ἢ βραδέως, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, Θουκ. 5. 9. κατ' ὀλίγους ὑπαπῄεσαν ὁ αὐτ. 3. 111· κατ' ὀλίγον, Λουκ. Ἰκαρομ. 14· ἐφήβου ἄρτι ὑπαπῄει, ἀρτίως ὑπερέβη τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐφήβου, Φιλόστρ. 230.

ὑπαπέρχομαι, ἀποθ., = τῷ προηγ., Αἰλ. π. Ζ. 11. 33.

ὑπαποδύομαι, μέσ., ἀποδύομαι, καταλείπω, βαθμηδόν, τὴν ἰατρικὴν ὑπαπεδύετο Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 29D.

ὑπαποκῑνέω, ἀμεταβ., ἀποσύρομαι σιγὰ σιγά, ἀπομακρύνομαι, ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1011. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 492.

ὑπαποκῑνητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπαποκινέω**, δεῖ ὑπαποκινεῖν, πρέπει τις νὰ ἀπομακρυνθῇ λάθρα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 924.

ὑπαποκρύπτω, ἀποκρύπτω ὑποκάτω τινός, λόχμῃ ἑαυτὴν Αἰλ. περὶ Ζῴων 5. 40.

ὑπαπολείπομαι, Παθ., ἀπολείπομαι, ἀφίνομαι ὀπίσω (ἕτεροι ὑπολ-), Αἰλ. περὶ Ζῴων 10. 43.

ὑπαποτρέχω, κρυφίως ἀποτρέχω, ἐκφεύγω λάθρα, «ὀπίσω τρέχω», (Σχόλ.) Ἀριστοφ Ἐκκλ. 284.

ὑπαποψήχω, ἀποξέω βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, ὑπαποψήχουσα (ἡ χελιδὼν) τῷ ῥάμφει (τὸν πηλὸν) τὴν .. οἰκοδομίαν χειρουργεῖ Αἰλ. περὶ Ζῴων 3. 23.

ὑπάπτω, Ἰων. ἀντὶ **ὑφάπτω**, Ἡρόδ.

ὑπάρ, (**ὑπέρ** ;) Ἐπιγρ. Σιλλυέων Παμφυλίας ἐν Journ. of hellen studies, τ. I, σ. 251.

ὕπᾰρ, τό, ἄκλ. (ἀλλὰ γεν. **ὕπαρος**, κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 491. 30)·— ὀπτασία ἣν βλέπει τις ἔξυπνος, πραγματικὴ ἢ αἰσθητὴ ἐμφάνισις παρουσιαζομένη ἐν ἐγρηγόρσει, ὅραμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὄναρ** (ὄνειρον), οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ, οὐχὶ ὄνειρον, ἀλλὰ πραγματικότης, Ὀδ. Τ. 547., Υ. 90· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ Πινδ. Ο. 13. 95· ἔκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 486· ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος γίγνηται Πλάτ. Πολιτ. 278Ε. **II**. ἡ αἰτ. κεῖται ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., ἐν ἐγρηγόρσει, ἐγρηγορτί, ὕπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα Πλάτ. Θεαίτ. 158Β· ἀν ἰθετ. τῷ **ὄναρ**· ἀμφισβήτημα .. περὶ τοῦ ὄναρ τε καὶ ὕ., συζήτησις ἢ ζήτημα περὶ τοῦ κοιμᾶσθαι καὶ ἀγρυπνεῖν, αὐτόθι· οἷον γὰρ εἰδὼς .. πάλιν ὥσπερ ὕπ. ἀγνοεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 277D· ὄναρ ἢ ὕ. ζῆν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 476C, πρβλ. Τίμ. 71Ε· καὶ ὄναρ καὶ ὕ., καὶ καθ' ὕπνους καὶ ἐν ἐγρηγόρσει, δηλ. ἡμέρας τε καὶ νυκτός, πάντοτε, Ἱππ. 2. 31, πρβλ. Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. σ. 408· οὔτε ὄναρ οὔτε ὕ., οὔτε καθ' ὕπνον οὔτε ἐν ἐγρηγόρσει, δηλ. οὐδόλως, Πλάτ. Φίληβ. 36Ε· οὔθ' ὕ. οὔτε ὄναρ αὐτόθι 65Ε, πρβλ. Πολ. 382Β· οὕτω ὄναρ ἢ καὶ ἐγρηγορὼς ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 20Β· καθ' ὕπνον .., ἢ καὶ ὕ. ἐγρηγορώς, ὅλως ἔξυπνος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 800Α· ὕπαρ καὶ μεθ' ἡμέραν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν τοῖς ὕπνοις, Ἀριστ. Προβλ. 30. 14, 4· κατὰ τὸν ὕπνον Πολύβ. 10, 5. 5·— ἐντεῦθεν, **2)** **ὕπαρ**, πράγματι, ὄντως, ὕπ. ἡ πόλις οἰκήσεται καὶ οὐκ ὄναρ Πλάτ. Πολ. 520C, πρβλ. 574Ε, 576Β, κ. ἀλλ.·— Παρὰ μεταγεν. εὕρηται καθ' ὕπαρ 3. 12, 5· οὕτω κατ' ὄναρ Ἀλκίφρων 3. 59, — Κατὰ Φώτ.: «ὕπαρ· ἀλήθεια· οὐκ ἐν ὀνείρῳ» καὶ «ὕπαρ ... ὀπτασία, ἀληθής».— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαρ· τὸ μεθ' ἡμέραν ὄναρ, ἐν ἡμέρᾳ. οἷον φανερῶς, ἐναργῶς, ἀληθές».

ὑπᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, κτυπῶ, πλήττω κάτωθεν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑπαργήεις, εσσα. εν, = **ὑπόλευκος**, Νικ. Θηρ. 663.

ὑπάργῑλος, ον, κἄπως ἀργιλώδης, γῆν ὑπάργιλον καὶ πλακώδη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 8.

ὕπαργμα, τό, ἐν τῷ πληθ., **τὰ ὑπάργματα**, τὰ ὑπάρχοντα, περιουσία, Παρθέν. 1. 1., 8. 2.

ὑπαργῠρεύω, ποιοῦμαι χρῆσιν κιβδήλων νομισμάτων, ἢ περιπίπτω εἰς χρέη, Πλούτ. 2. 328Α.

ὑπαργυρίζω, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, τὴν ὑπαργυρίζουσαν τῷ χρόνῳ τρίχα Νικ. Χων. Ἱστ. σ. 173D.

ὑπάργῠρος, ον, ὁ ἔχων ἄργυρον κάτωθεν· ἐντεῦθεν, **1)** ἐπὶ πετρῶν καὶ τῶν τοιούτων, περιεχουσῶν ἄργυρον, ἐχουσῶν φλέβας ἀργύρου, ὑπάργυρος πέτρα Εὐρ. Κύκλ. 294· ὑπάργυρος χθὼν ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 970· γῆ, λόφοι Ξεν. Πόροι 1, 5., 4, 2· — ἐπὶ μεταλλικῶν οὐσιῶν περιεχουσῶν μέρος ἀργύρου, μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ. 415C, πρβλ. **ὑποσίδηρος**. **2)** ὁ ἔχων ἄργυρον κάτωθεν, ἐπὶ ἐπιχρύσων σκευῶν, πρόσωπον ὑπ. κατάχρυσον Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 7· κρατὴρ ὑπ. ἐπίτηκτος αὐτόθι 150Α. 43, πρβλ. 151. 23· τὰ ὑπ. χρυσία, ἐπὶ κιβδήλων χρυσῶν νομισμάτων. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 230, Πολυβ. Ζ', 104. **II**. ὁ πωληθεὶς ἢ μισθωθεὶς δι' ἀργυρίου, μισθωτός, ὤνιος, εἰ μισθῷ συνετίθευ παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον Πινδ. Π. 11. 65· λέγων ὑπάργυρον πᾶσαν γραφὴν ἐποίει Τζέτζ. Ἱστ. 8. 228, πρβλ. **καταργυρόω II**. **2)** ὁ ἔχων ἀξίαν ἴσην πρὸς τὸ βάρος αὐτοῦ εἰς ἄργυρον, «ὑπάργυρον· τὸ κινάμωμον» Ἡσυχ., ἴδε Salmas εἰς Hist. Ang. 2. 546.

ὑπάρδω, ποτίζω κάτωθεν ἢ ἠρέμα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 139. —Μέσ., Φώτ.

ὑπᾰριθμέω, καταριθμῶ εἴς τινα τάξιν ἢ μεταξύ, Ἐκκλ.

ὑπᾰρίθμησις, ἡ, ἡ καταρίθμησις εἴς τινα τάξιν, Ἐκκλ.

ὑπαρκτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἀρχίσῃ, τι Πλάτ. Πολ. 467C.

ὑπαρκτικός, ή, όν, ὑπάρχων ὄντως, πραγματικός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 8 249, Γαλην. τ. 19, σ. 530, 1. **II**. παρὰ τοῖς γραμματ. ἐπὶ ῥημάτων ὕπαρξιν σημαινόντων, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 71, 219, κλπ. — Ἐπίρρ., **ὑπαρκτικῶς** θεωρεῖσθαι, κατὰ τρόπον ὑπαρκτικόν, Νικηφ. Βλεμ. σ. 828, ἔκδ. Mi.

ὑπάρκτιος, ον, πρὸς βορρᾶν, Πλουτ. Μάρ 11, Σερτώρ. 17.

ὑπαρκτός, ή, όν. ῥηματ. ἐπίθετ., ὑπάρχων, πραγματικός, Ποσειδώνιος παρὰ Διογ. Λ. 7. 91, παρὰ τῷ αὐτῷ 10. 135, Πλούτ. 2. 1046C, κλπ.

ὕπαρνος, ον, ὁ ἔχων τὸν ἀμνὸν ὑποκάτω, δηλ. θηλάζων ἀμνὸν ἢ (μεταφορ.) θηλάζων βρέφος, Εὐρ. Ἀνδρ. 557, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 53, πρβλ. **ὑπόρρηνος**. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαρνος ποίμνη· ἄρνας ἔχουσα»

ὕπαρξις, εως, ἡ, τὸ ὑπάρχειν, ἀντίθετ. τῷ **ἀνυπαρξία**, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 2, 16, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 21, πρβλ. 3. 24, τῷ **νόησις**, Πλούτ. 2. 1067C. **2)** ἐν τῇ λογικῇ, ὕπαρξις, ὀντότης, Ἀμμών. ἐν Brandis Σχολ. 51a. 47. **II**. οὐσία, ὑπόστασις, ἡ τοῦ κέρατος ὕπ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 129. **2)** ὡς τὰ ὑπάρχοντα, ἡ οὐσία ἢ περιουσία, Πολύβ. 2. 17, 11, Διονύσ. Ἁλ. 7. 8, Διόδ. κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαρξις· προγένεσις. ἡ οὐσία».

ὑπᾰρόω, μέλλ. **-ώσω**, ἀροτριῶ ὀλίγον πρὸ τῆς σπορᾶς, Λατ. imporcare, lirare, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 8, περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 8.

ὑπαρπάζω, Ἰων. ἀντὶ ὑφαρπάζω, Ἡρόδ.

ὑπαρτάω, ἀναρτῶ ἢ δένω ὑποκάτω, κάτωθεν, Αἰλ. π. Ζώων 5. 7.

ὑπαρτύω, παρασκευάζω λάθρα, κρυφίως, σφαγὴν ἑαυτῷ Θεόδ. Πρόδρ.

ὑπαρχέω, = ὕπαρχός εἰμι, τοὺς ἡμῖν ὑπαρχοῦντας, τοὺς ὑπάρχους ἡμῶν, Ἰουστιαν. Κῶδ. 1. 1, 3, ἐν τῷ προοιμ..

ὑπαρχή, ἡ ἀρχή, ἐν τῇ τῆς ἐπιστήμης ὑπαρχῇ Ἀριστ. Φυσικ. 7. 3, 24·— ἀλλὰ **II**. σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει ἐν τῇ φράσει ἐξ ὑπαρχῆς, ἐξ ἀρχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 4. 6, 5, κ. ἀλλ.· ἡ ἐξ ὑπ. γένεσις ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 8. 2, 14· ἐξ ὑπ. αὖθις Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 132. **2**) ἐκ νέου, πάλιν, Λατ. denuo, πάλιν ὥσπερ ἐξ ὑπ. ἐπανίωμεν Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 1, 1· πάλιν οὖν οἷον ἐξ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 1, 15· πάλιν ἐξ ὑπ. ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων Μορ. 4. 10, 1, Δημ. 1013. 9.

ὑπαρχιτέκτων, ὁ ὑπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθηναίου τ. Δ΄, σ. 373.

ὕπαρχος, ὁ, ὁ ἄρχων ἢ διοικῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑτέρου, ὑποδιοικητής, ὑποστράτηγος, ὕπ. ἄλλων, οὐχ ὅλων στρατηγός Σοφ. Αἴ. 1105· ὕπ. ὢν τῷ ἀδελφῷ Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12. 2. τοῖς ἐμοῖς ὑπάρχοις Εὐρ. Ἑλ. 1432. **2**) ὁ κυβερνῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ κυβερνήτου, ἀντιβασιλεύς, Ἡρόδ. 3. 70., 4. 166, κ. ἀλλ.· Ξενοφ., κλπ.· ἐν μεταγεν. ἐπιγραφαῖς, = praefectus provinciae, ἔπαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 373b (προσθῆκ.), 1080· praef. praetorio, τῆς αὐλῆς, αὐτόθι 2592· praefectus urbis, Εὐαγρ. 2473A. **II**. ὁ ὑποκείμενος εἴς τινα, τινος Πολύβ. 7. 9, 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαρχος· οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός».

ὑπαρχότης, ητος, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχου, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 70, ἐν τῷ προοιμίῳ.

ὑπάρχω, μέλλ. -ξω· ἀόρ. **ὑπῆρξα**.— Παθ., πρκμ. **ὑπῆργμαι** καὶ Ἰωνικ. ἐν τῇ δοτ. πληθυντ. τῆς μετοχ. **ὑπαργμένοισι** ἀντὶ ὑπηργμένοισι, Ἡρόδ. 7. 11. Ἄρχομαι, κάμνω ἀρχήν.— Συντακτικῶς τίθεται: **1**) ἀπολ., Ὀδ. Ω. 286, Εὐρ. Φοίν. 1223 ὑπάρχων ἠδίκεις αὐτοὺς Ἰσοκρ. 356A· τὸν ὑπάρξαντα, τὸν ἀρξάμενον (τῆς ἔριδος), Δημ. 1350. 4, πρβλ. 1345. 7· ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας Λυσί. 169 44· ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας Πλάτ. Γοργ. 456E· ὡς οὐχ ὑπάρχων ἀλλὰ τιμωρούμενος Μένανδρ. ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 2·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Τίμ. 41C, Αἰλ. π. Ζ. 12. 41, κλπ. **2**) μετὰ γεν., ἀρχὴν ποιοῦμαι, ἀρχίζω, ἀδίκων ἔργων, ἀδικίης Ἡρόδ. 1. 5, 4. 1, πρβλ. Θουκ. 2. 74, κτλ.· πολλῶν κακῶν, μεγάλων ἀχέων Εὐρ. Φοίν. 1581, Ἀνδρ. 274, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 1169· ὑπ. τῆς ἐλευθερίας τῇ Ἑλλάδι Ἀνδοκ. 18. 34, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 237B — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑπ. τῆς ἀκμῆς, τῆς βαδίσεως Αἰλ. π. Ζ. 1. 20., 4. 34. **3**) μετὰ μετοχ., ἄρχομαι ποιεῖν τι, ἐπεὶ ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες Ἡρόδ. 6. 133, πρβλ. 7. 8, 2., 9. 78· ὑπάρχει εὖ (ἢ κακῶς) ποιῶν τινα Ξενοφ. Ἀνάβ. 2. 3, 23., 5. 5, 9· δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν μετοχὴν ἐν Θουκ. 2. 67· τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι οἷσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν (ἐξυπακ. ἀμυνόμενοι), πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 1068. **6**) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ μετ' ἀπαρ., Αἰλ. π. Ζ. 14. 11. **4**) μετ' αἰτ., ὑπ. εὐεργεσίας εἴς τινα ἢ τινι, ἀρχίζω νὰ εὐεργετῶ τινα, Δημ. 431. 17, Αἰσχίν. 31. 31· ὑπ. τοῦτο (ἐξυπακ. τὸ παρακαλεῖν) Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 236.— Παθητ., ὑπηρεσίαι ὑπηργμέναι εἴς τινα Αἰσχίν. 42. 23· τὰ παρὰ τῶν θεῶν ὑπηργμένα Δημ. 12. 1· τὰ ἔκ τινος ὑπαργμένα (Ἰων. ἀντὶ **ὑπηργ-**) Ἡρόδ. 7. 11· ὑπηργμένων πολλῶν κἀγαθῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 1169· οὐδέν μοι ὑπῆρκτο εἰς αὐτὸν Ἀντιφῶν 136. 13· ἀνάξια τῶν εἰς ὑμᾶς ὑπηργμένων Λυσί. 164. 7· ἄξιον τῶν ὑπ., ἰσούμενον πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχον πραχθῆ δι' αὐτόν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 14, 4· — ἀπροσ., ὑπῆρκτο αὐτοῦ, εἶχε γείνῃ ἀρχὴ αὐτοῦ, Θουκ. 1. 93.

II. ἐν τῷ ἐνεργ. μόνον, ἀρχίζω νὰ ὑπάρχω, ἀναφαίνομαι, παιδοβόροι μὲν πρῶτον μόχθοι Αἰσχύλ. Χο. 1068· ὅθεν εὐμαρεῖ ὑπάρχοι πόρου Σοφ. Φιλ. 704, Δημ. 804. 22, Αἰσχίν. 25. 29. **2**) ὡς καὶ νῦν, ὑπάρχω, αὗταί τε δὴ αἱ νῆες τοῖσι Ἀθηναίοισι προποιηθεῖσαι ὑπῆρχον, ἤδη ὑπῆρχον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἑτέρας, ἃς ἔμελλον νὰ προσναυπηγήσωσι, Ἡρόδ. 7. 144· εἰ τοίνυν σφι χώρη γε μηδεμία ὑπῆρχε, ἐὰν ἐξ ἀρχῆς δὲν εἶχον οὐδεμίαν χώραν, ὁ αὐτ. 2. 15· ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 3· ὑπαρχούσης μὲν τιμῆς, παρούσης δὲ δυνάμεως Ξενοφ. Ἀγησ. 8. 1· τοῦτο δεῖ προσεῖναι, τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει Δημ. 32. 20, πρβλ. 103. 6· ταὐτὰ ὑπ. αὐτῷ ἅπερ ἐμοὶ Ἀντιφῶν 136. 22, πρβλ. Ἀνδοκ. 22. 18· ὑμῖν ... ἐλευθερίαν τε ὑπάρχειν καὶ Λακεδαιμονίων ξυμμάχοις κεκλῆσθαι Θουκ. 5. 9·— μετὰ γεν., οἴκοι τοῦδ' ὑπάρχει τῶνδε, εὑρίσκεται ἱκανὴ ποσότης τούτων ἐν τῷ οἴκῳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 961, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 366, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1. 5, 5· — συχν. ἐν τῇ μετοχ., ἡ ὑπάρχουσα οὐσία, ἡ εὑρισκομένη περιουσία, Ἰσοκρ. 8A· τὰ ὑπ. ἁμαρτήματα Θουκ. 3. 39· ἐξέστω ἀποδόσθαι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς, εἰς τὴν τρέχουσαν τιμήν, Δημ. 926. 24· οἱ ὑπ. πολῖται, οἱ εὑρισκόμενοι πολῖται, ὁ αὐτ. 324. 6· τῆς φύσεως ὑπ., τῆς φύσεως οὔσης ὁποία εἶναι, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 4, 4· — ὡσαύτως, ὑπάρχον ἐστί τι Ἡρόδ. 5. 124. **3**) ὄντως ὑπάρχω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φαίνομαι, Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 14, 17, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 2, 3· ἀθεώρητοι τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 2, 10. **4**) ἁπλῶς, εἶμαι, πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1656· τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει Σοφοκλ. Ἀντ. 932· καὶ μετὰ κατηγορουμένου, θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὑμὸς Εὐρ. Ἑκ. 1229· τὸ χωρίον καρτερὸν ὑπ. Θουκ. 4. 4· ἀλλὰ καὶ παιδείας δεῖν φημι τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι Ξεν. Οἰκ. 21. 11· κἂν σοφὸς ὑπάρχῃ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 15· μέγα ὑπ. τινί τι, μεγάλως ὠφελεῖ τινα, Δημ. 33. 27·— πολλῶν ὑπάρξει κῦρος .. καλῶν = κυρώσει πολλὰ καλὰ Σοφ. Ἠλ. 919. **5**) ἐνίοτε μετὰ μετοχῆς, σχεδὸν ὡς τὸ **τυγχάνω**, τοιαῦτα [αὐτῷ] ὑπῆρχε ἐόντα Ἡρόδ. 1. 192· ὑπ. ἐχθρὸς ὢν Δημ. 526. 18· ὑπ. κεκτημένος ὁ αὐτ. 30. 15, πρβλ. 190, ἐν τέλ. **6**) ὑπ. τινός, εἶμαι ἀπόγονός τινος, Διονύσ. Ἀλ. 2. 65. **II**. ὡς τὸ **ὑπόκειμαι** II. 2, ὑπόκειμαι ὡς βάσις, λαμβάνομαι ὡς δεδομένον, Πλάτ. Συμπ. 198D· τούτου ὑπάρχοντος, τούτων ὑπαρχόντων = quae cum ita sint, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 30C, 29· τιθέναι ὡς ὑπάρχον ὁ αὐτ. Πολ.. 458A. **III**. ἀνήκω εἴς τινα, ὑπάρχει τινί τι, ἔχει τίς τι, Ἡρόδ. 6. 109, κλπ.· τὸ μισεῖσθαι πᾶσιν ὑπ. Θουκ. 2. 64, πρβλ. 4. 18· τὴν ὑπάρχουσαν ἀπ' ἀλλήλων ἀμφοτέροις [σωτηρίαν] ὁ αὐτ. 6. 86· τῇ τέχνῃ ὑπάρχειν διδούς, ἀπονέμων ὡς ἰδιότητα τῆς τέχνης, Πλάτ. Φίληβ. 58C, πρβλ. Θεαίτ. 150B, C. **2**) ἐπὶ προσώπων, ὑπ. τινί, εἶμαι ἀφωσιωμένος εἴς τινα, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 4, Ἑλλ. 7. 5, 5, Δημ. 358. 7, κλπ.· καθ' ὑμῶν ὑπάρξει ἐκείνῳ, θὰ εἶναι μετ' ἐκείνου ἐναντίον ὑμῶν, Δημ. 377. 10, πρβλ. 22. 5. **3**) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὸ **ὑπάρχειν** σημαίνει τὴν ὕπαρξιν ἰδιοτήτων ἔν τινι ὑποκειμένῳ εἴτε φυσικῶν εἴτε τυχαίων, Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 30, 1· ὑπ. τινι = κατηγορεῖσθαί τινος αὐτόθι 1. 1, 3, περὶ Ἑρμην. 3, 2· ἐπί τινος αὐτόθι 2, 3· ὑπ. τινὶ ζῴῳ δίποδι εἶναι Τοπικ. 2. 1, 3, κλπ. **IV**. συχν. ἐν τῷ οὐδ. πληθ. τῆς μετοχ., τὰ ὑπάρχοντα, **1**) ἐν μέρει ἐπὶ τῆς σημασίας I, ὑπάρχουσαι περιστάσεις, ὑπάρχουσαι εὐκολίαι, Δημ. 18. 12· ἀπὸ τῶν ἀεὶ ὑπαρχόντων σφαλέντες Θουκ. 4. 18, πρβλ. 6. 33· πρὸς τὰ ὑπ. ὁ αὐτ. 6. 31· ἐκ τῶν ὑπ., κατὰ τὰς περιστάσεις, συμφώνως πρὸς τὰ μέσα τὰ ὁποῖα ἔχει τις, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 9, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 1, 4· ὡς ἐκ τῶν ὑπ. Θουκ. 7. 76., 8. 1. **2**) ἐν μέρει ἐπὶ τῆς σημασ. III, τὰ ἀνήκοντα εἴς τινα, τὰ κτήματα ἢ ἡ περιουσία τινός, αὐτόθι 1. 70, 144, κλπ.· τὰ ἑκατέροις ὑπ. ὁ αὐτ. 1. 141· περὶ τῶν ὑπ. κινδυνεύειν Ἰσοκρ. 38E· καὶ ὡς οὐσιαστ., τὰ ὑπ' αὐτοῦ Εὐαγγ. κατὰ Μτθ. κδ'. 47· πρβλ. **ἀναρρίπτω** II. **V**. ἀπροσ. **ὑπάρχει**, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι .. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὑπ. γάρ σε μὴ γνῶναί τινα Σοφ. Ἠλ. 1340· ὡς ὑπ. τοῦ ἔχειν .. ὡς συμβαίνει τὸ πρᾶγμα ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἔχειν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 12· περὶ τοὺς μασ(σ)οὺς ὑπεναντίως ὑπ. αὐτόθι 2. 1, 38. **2**) ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ὑπ. μοι εἶναι ἢ ποιεῖν τι Θουκ. 7. 63, Ἀνδοκ. 22. 13, κλπ.· ὑπ. αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι Πλάτ. Φαίδων 81A, πρβλ. Πρωτ. 345A, Φαῖδρ. 240B, κλπ.· ὡσαύτως ἄνευ δοτ., οὐχ ὑπ. εἰδέναι Θουκ. 1. 32, πρβλ. Ἰσαῖον 66. 3, κλπ.· — ἀπολ., ὥσπερ ὑπῆρχε, ὅσον ἦτο δυνατόν, Θουκ. 3. 109. **3**) ἐν τῷ οὐδ. τῆς μετοχ. ὡς τὰ ἐξόν, παρόν, κτλ., ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν Θουκ. 1. 124, Πλάτ. Συμπ. 217A.

Γ. εἶμαι ὕπαρχος, ὑποδιοικητής, ὑποστράτηγος, Δίων Κ. 36. 19· τῷ .. Ἀντωνίνῳ ὁ αὐτ. 71. 34. **II**. λίαν ἀμφίβολ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἁπλοῦ **ἄρχω**, κυβερνῶ, διοικῶ· διότι ἐν Θουκ. 6. 87 ὁ Σχολιαστὴς πλημμελῶς ἑρμηνεύει, ἴδε Arnold. ἐν τόπῳ· ἐν δὲ Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 22, ὁ Schneid. διορθοῖ ἄρχειν ἐκ τοῦ 6. 2, 9.

ὑπαρωματίζω, ἔχω πως ἀρωματικὴν γεῦσιν ἢ ὀσμήν, Διοσκ. 3. 10.

ὑπασθενέω, «ὑπασθενεῖν· τὸ ἀπάρχεσθαι ἀσθενεῖν καὶ μήπω κατέχεσθαι φανερῶς ὑπὸ τῆς νόσου» Α. Β. 69, 5.

ὑπασκέω, ἀσκῶ, γυμνάζω ὡς ἀθλητήν, Ῥήτορες (Walz) τ. 2, σ. 270.

ὑπασπίδιος [πῐ], ον, (ἀσπίς) ὁ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, κεκαλυμμένος μὲ ἀσπίδα, παρ' Ὁμήρ μόνον ὡς ἐπίρρ., ὑπασπίδια προποδίζων καὶ προβιβῶν Ἰλ. Ν. 158, 807, Π. 609 — παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς ὡς ἐπίθετ., ὑπ. πολεμιστὴς Ἄσιος 2. 6· τὸν ὑπ. κόσμον, δηλ. τὸν θώρακα καὶ τὰς κνημῖδας τοῦ Αἴαντος, Σοφ. Αἴ. 1408· ὑπ. κοῖτον ἰαύω, κοιμῶμαι ἔνοπλος, μετὰ τῶν ὅπλων, Εὐρ. Ῥῆσ. 740. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπασπίδια προποδίζων· ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας καὶ οὕτως προβαίνων».

ὑπασπίζω, εἶμαι ὑπασπιστής τινος, τινὶ Πινδ. Ν. 9. 80, Εὐρ. Ἡρακλ. 216.

ὑπασπιστής, οῦ, ὁ, ὁ φέρων τὴν ἀσπίδα, ἀσπιδοφόρος, ὁπλοφόρος, θεράπων, Ἡρόδ. 5. 111, Εὐρ. Ῥῆσ. 2, Φοίν. 1213, Ξεν. Ἀν.

4. 2, 20, κλπ.· οὕτως, **ὑπασπιστήρ, ῆρος**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 182. **2) οἱ ὑπασπισταὶ** ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ ἀπετέλουν διακεκριμένον σῶμα (εἰς ὃ ἀνῆκον οἱ πεζοὶ σωματοφύλακες), ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἐκ τῶν ἀσπίδων ἃς ἔφερον, Διόδ. 19. 40, Ἀρρ. Ἀν. 2. 4 καὶ 20, πρβλ. Thirlw. Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 6. 148, Grote 12. 82. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπασπιστής· βοηθός, δορυφόρος, ὑπηρέτης».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11.

ὑπάσσω, Ἀττικ. ἀντὶ **ὑπαΐσσω**.

ὑπαστράπτω, ἀστράπτω, ἐκλάμπω δι' ἀνακλάσεως, Φιλόστρ. 77, 8, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 164B, κλπ.

ὕπαστρος, ον, ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα, ὑπὸ τῶν ἀστέρων ὁδηγούμενος, ὕπαστρον γάμου μῆχαρ ὁρίζομαι φυγᾶ, ὁρίζω δι' ἐμαυτὴν σχέδιον φυγῆς διὰ τῆς λάμψεως τῶν ἀστέρων ὅπως ἀποφύγω δυσάρεστον γάμον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 393.

ὑπ-ασώδης, ες, ὁπωσοῦν ἀηδής, ἐπιφέρων ἔμετον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκρ.

ὑπατεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ **ὑπάτου**, consulate, Πλουτ. Ποπλικ. 10, κ. ἀλλ.· ἐν Ἐπιγραφαῖς συχν. φέρεται **ὑπατία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 4., 4266e. κ. ἀλλ. **II.** = **ἀνθυπατεία**, Ἀππ. Ἰβηρ. 83. **III.** ὑπατικὸν ἐπίδομα ἢ φιλοδώρημα, χρήματα ῥιπτόμενα εἰς τὸ πλῆθος ὑπὸ τοῦ ὑπάτου ἐπὶ τῇ ἐγκαθιδρύσει αὐτοῦ εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπατείας, καθόλου δέ, χρήματα ῥιπτόμενα εἰς τὸν λαὸν παρ' οἱουδήποτε ἄρχοντος, Μαλάλ. 424, 21, Θεοφάν. 325, Σωκρ. 229. 24., 2. 2.

ὑπατεύω, (ὕπατος) εἶμαι ὕπατος, Πλουτ. Ποπλικ. 3, κλπ.· ὁ ὑπατευκώς, Λατιν. consularis, Ἀθήν. 213B, Ἡρωδιαν. 2. 6. **2)** ῥίπτω ὑπατείαν, δηλ. χρήματα εἰς τὸ πλῆθος, Θεοφάν. 310, οἱ Μετὰ τὸν Θεοφάν. 256. **3)** σηκώνω ἢ κρεμῶ ὑψηλὰ κεφαλὴν ἀποτετμημένην ἐκ τοῦ σώματος, Θεοφάν. 389, (πρβλ. Ἑβδ. Δ' Βασιλ. ΚΕ', 27, Ἰουδὶθ ΙΔ', 1, Διον. Ἀλ. III, 1925, κλπ.).

ὑπάτη (ἐξυπακ. χορδή), ἡ, ἡ ὑψίστη ἢ μεγίστη (κατὰ τὸ μῆκος) χορδὴ ἀλλὰ κατωτάτη κατὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ τόνου ἐκ τῶν τριῶν χορδῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν Ἑλληνικὴν μουσικὴν κλίμακα (ἴδε **μέση, νεάτη**), Πλάτ. Πολ. 443D, κλπ., πρβλ. **παρυπάτη**, καὶ ἴδε Chapell Anc. Mus. σ. 36.—Ἴδε Γ. Κατζιδάκι Βιβλιοκρισίαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 532, ἔνθα ἡ γενικ. πληθ. **ὑπατῶν**.

ὑπατήιος, ον, = **ὕπατος**, Νόνν. Διον. 41. 366·— θηλ. **ὑπατηΐς, ΐδος**, ὑπατηΐδα ῥάβδον Ἀνθ. Π. 1. 4.

ὑπάτια, τά, = **ὑπατεία**, χρήματα ῥιπτόμενα εἰς τὸ πλῆθος, Κεδρηνὸς 143.

ὑπατικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὕπατον, ἀρχὴ Διόδ. 20. 91, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 1, κλπ.. **II.** ὁ ἔχων θέσιν ἢ ἀξίωμα ὑπατικόν, Λατ. consularis, ἀνὴρ ὑπατικὸς Πλουτ. Σερ-ώρ. 27· ὁ ὑπατικὸς Διον. Ἀλ. 6. 96, Λουκ., κλπ.

ὑπάτισσα, ἡ, (**ὕπατος** III. 1) ἡ γυνὴ ὑπάτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 9008, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 67, 29.

ὑπάτμενοι· «δοῦλοι, ὑπουργοί» Ἡσύχ.

ὑπατμίζομαι, καίομαι κάτωθεν οὕτως ὥστε νὰ ἀναδίδω ἀτμίδα καπνοῦ, Διοσκ. 3. 27 (30).

ὑπατμισμός, οῦ, ὁ, τὸ ὑπατμίζεσθαι, αὐτόθι 23 (26).

ὑπατο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος τὴν φύσιν πρὸς τὴν ὑπάτην ἐν τῇ Μουσικῇ, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ., ἴδε Böckh Metr. Pind. 251.

ὑπάτοπος, ον, ὀλίγον τι ἄτοπος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 4, 5, πρβλ. **ὑπεράτοπος**.

ὕπατος, η, ον, καὶ **ος, ον** (κατωτ. II), ἀντὶ **ὑπέρτατος**, ὡς τὸ Λατ. summus ἀντὶ supremus, ὁ ὕψιστος, ἀνώτατος, ὑπέρτατος, παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπίθετον τοῦ Διός, ὕπατος κρειόντων, θεῶν ὑπ., κλπ.· οἱ ὕπατοι, οἱ θεοὶ ἄνω, Λατ. superi, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ χθόνιοι, Λατ. inferi, Αἰσχύλ. Ἀγ. 89· ὕπατός τις, θεός τις ἐκ τῶν ἄνω, αὐτόθι 55·— ἡ λέξις παρέμεινεν ἐν δικανικαῖς τυπικαῖς φράσεσιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ὕπατος Ζεύς, ὑπάτη Ἀθηνᾶ, παρὰ Δημ. 531. 7., 1072. 18.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπατος· ὑψηλός, ἔντιμος, πρῶτος, διαφέρων τῶν ἄλλων, ἐξοχώτατος», καὶ «ὕπατον μήστωρα (Ἰλ. Θ. 22, Ρ. 339)· τὸν ἐν τῷ βουλεύσασθαι σοφώτατον, οἷον πρῶτον»·— ὕπατον δῶμα Διὸς Πινδ. Ο. 1. 66· ὕπατος τεθμὸς ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 60. **2)** ἁπλῶς ἐπὶ τόπου, ἐν πυρῇ ὑπάτῃ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Ἰλ. Ψ. 165, Υ. 787· ὕπατον ὄρος Ἐπίγραμμ. παρὰ Διοδ. 1. 15. **6)** ὁ κατώτατος, κευθμοὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1213. **γ)** ὁ ἀπώτατος, Λατ. extremus, ὁ αὐτ. 4. 282. **3)** ἐπὶ χρόνου, ἔσχατος, τελευταῖος, Λατ. supremus, μόρος Σοφ. Ἀντ. 1332· νοῦσος Ἀνθ. Π. 7. 233. **4)** ἐπὶ ποιότητος, ὁ ὕψιστος ὁ κάλλιστος, ὁ ἄριστος, Πινδ. Π. Ο. 1. 161· ὑπ. πρὸς ἀρετήν, ἐξοχώτατος, τὰ μάλιστα διακρινόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 42. **II.** μετὰ γενικ., ὡς ἡ πρόθεσις **ὑπό**· ὕπατος χώρας, ἀνώτατος ἐπὶ τῆς χώρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 509· ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται, ὑψηλὰ ὑπὲρ τὴν φωλεάν, αὐτόθι 51· ὑπ. τοῦ σκάνεος ἅπαντος Τίμ. Λοκρ. 100Α. **III.** ὡς οὐσιαστ., **1) ὕπατος, ὁ**, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις consul, συχν. παρὰ Πολυβ. καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς, πρβλ. **στρατηγός** II. 3· — ἐντεῦθεν καὶ ἡ **ὑπατικὴ** ἢ τὰν ὕπαταν ἀρχὰν Ἀνθολ. Παλατ. παράρτημ. 285· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συνήθως μετ' ἀρσ. καταλήξεως, ὕπατον ἀρχὴν ἔχειν Πολύβ. 2. 11, 1, πρβλ. 3. 40, 9. **2) ἡ ὑπάτη**, ἴδε ἐν λέξ. — Περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **μέσατος, νέατος, μύχατος**, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπάτη· ὑψηλή. δυνατή».

ὑπαττικίζω, ἀττικίζω πως, πάνυ σοβαρῶς τῇ λέξει· ὑπαττικίσας Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 34B.

ὑπαττικός, ή, όν, ὀλίγον τι ἀττικός, σχεδὸν ἀττικός, Τίμων ἐν τοῖς Σίλλοις παρὰ Διογ. Λαερτ. 2. 19.

ὑπ-άτυφος, ον, μετρίως ἐλεύθερος ματαιοφροσύνης, Τίμων παρὰ Σέξτ. τῷ Ἐμπ. Π. 1. 224.

ὑπαυγάζω, μέλλ. **-άσω**, λάμπω κάτωθέν τινος, ἀστράπτω ὑποκάτω, χρυσοῦ ψῆγμα ποταμῷ ἀργυροδίνῃ ὑπαυγάζον Φιλόστρ. 564· οἱ μαζοὶ ὀρθοὶ ὑπαυγάζουσι ὁ αὐτ. 823. **2)** ἀρχίζω νὰ αὐγάζω, νὰ φέγγω, ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε Λουκ. περὶ Ἀλ. Ἱστ. 2. 47, πρβλ. Πολύαιν. 1. 39, 1. **II.** μεταβατ., φωτίζω, ὁλκὸν ὑπαυγάζων (ἐξυπακ. ἀστήρ) Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1378, πρβλ. Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 339. 31. **2)** κάμνω τι νὰ λάμπῃ, φῶς, δόξαν Βυζ.

ὕπαυγος, ον, ὁ ἀνταναλῶν φῶς, Χρησμ. παρ' Ἰω. Λυδ. π. Μην. 32, Παῦλ. Ἀλεξ.

ὑπαυλέω, παίζω τὸν αὐλὸν ἐν μουσικῇ συμφωνίᾳ ἅμα ὁ ᾄδων ὑπαυλήσει μέλος Ἀλκμὰν 66· πένθιμόν τι Δίων Κ. 74. 5· ὑπό τινι Ποσειδώνιος παρ' Ἀθήν. 252Ε, Λουκ., κλπ. Ἀπολ. Λουκ. περὶ Ὀρχ. 83, Πολυδ. Δ', 67.

ὕπαυλος, ον, (αὐλή) ὁ ὑπὸ τὴν αὐλὴν ἢ ἐν τῇ αὐλῇ, μετὰ γεν., σκηνῆς ὕπαυλος, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς σκηνῆς Σοφ. Αἴ. 796.

ὑπαυστηρός, ά, όν, ἢ **ὑπαύστηρος, ον**, ὀλίγον τι αὐστηρός, τραχὺς τὴν γεῦσιν ἢ δριμύς, ὑπόξινος, ἐν τῷ γλυκὺ ὑπαύστηρον Διοσκ. 4. 55, Γαλην. τ. 6, σ. 583.

ὑπαυχένιος, α, ον, Ἀνθ. Π. 6. 41, **ος, ον** Ἀνθ. Π. 9. 4. ὁ ὑπὸ τὸν αὐχένα, βύρσα Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἀνωτ.· ζωστήρ αὐτόθι 4. 3, 47. **II. ὑπαυχένιον, τό**, προσκεφάλαιον τιθέμενον ὑπὸ τὸν αὐχένα, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 11· προσκεφάλαια ὑπ. Πολυδ. Γ', 38.

ὑπαύχενον, τό, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ αὐχένος, ὑπαύχενον ὀρνίθειον Ἄρατ. 487· ἱππείη κεφαλὴ καὶ ὑπαύχενον ὁ αὐτ. 524.

ὑπαυχμήεις, εσσα, εν, ὀλίγον τι αὐχμηρός, Νικ. Ἀποσπ. 5.

ὑπαφανίζω, κατὰ μικρὸν ἀφανίζω, Αἰλ. π. Ζῴων 2. 56.

ὑπαφήτορες· «ὑποτεταγμένοι» Ἡσύχ.

ὑπαφίημι, κατὰ μικρὸν ἀφίνω, Ἐκκλ.

ὑπαφίσταμαι, Παθ. μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ. — ἀφίσταμαι κατὰ μικρόν, ἀποσύρομαι, Ἀντιφῶν 128. 39· ἐξ Ἀθηνέων Θαλῆς παρὰ Διογ. Λ. 1. 44· τῆς ὁδοῦ ἀλλήλοις Αἰλιαν. Ζ. 2. 25.

ὑπαφρίζω, ἀφρίζω κάτωθεν, Εὐστ. 586. 9.

ὕπαφρος, ον, ὀλίγον τι ἀφρώδης. πέλαγος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 16· ὄμμα ὕπ., τεθολωμένον ὑπὸ δακρύων, Εὐρ. Ῥῆσ. 714. **II.** ὁ ἔχων ἀφροὺς κάτωθεν, Ἱππ. 6. 37·— ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 226, τὴν λέξιν παρεμόρφωσεν ὁ Ἡσύχιος εἰς ὕπαφρος. καὶ ἡρμήνευσε διὰ τοῦ κορυφαῖος.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπαφρον τὸ μὴ φανερὸν ὕπαφρον λέγουσιν· ἄλλοι ὕπαφρον τὸ ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ· ἔνιοι κρύφιον καὶ ὕπουλον τὸ ὕπαφρον».

ὑπάφρων, ονος, ὁ, ἡ, ὀλίγον τι ἄφρων, ἀνόητος, μωρός, Ἡρόδ. 4. 95.

ὑπάφωνος, ον, ὀλίγον τι ἄφωνος, ἐπὶ συμπτωμάτων, Ἱππ. Προρρ. 76, Κωακ. Προγν. 169.

ὑπαχλύνομαι, Παθ., καλύπτομαι κάτωθεν ὑπὸ ἀχλύος, σκοτίνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὑπηχλύνθη οὐρανός Κοΐντ. Σμυρν. 1. 67.

ὑπέασι, Ἰων. ἀντὶ **ὕπεισι**, γ' πληθ. τοῦ **ὕπειμι**.

ὑπέγγυος, ον, (ὑπὸ ἐγγύην) ὁ ἐπὶ ἐγγύῃ, ὁ γενόμενος ἐγγυητής, δοὺς ἐγγύησιν, ὅθεν ὑπεύθυνος, ὑπόχρεως, ὑποκείμενος εἰς ποινήν, Αἰσχύλ. ... 38· ὑπ. πλήγῃ, θανάτου, ὑποκείμενος ὡς ἐγγυητὴς εἰς ... τιμωρίαν ἐκτὸς τοῦ θανάτου, Ἡρόδ. 5. 71· μετὰ ... τὸ γὰρ ὑπέγγυον ... καὶ θεσπίζει τὸν ὑπεύθυνον εἰς ... καὶ τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην, Εὐρ. Ἱκ. 1029. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, νόμιμος, ... ὑπ. ... ἀνέγγυος: Πολυβ. Γ', 34.

ὑπεγείρω, ἐγείρω ... κατὰ μικρόν, Φιλόστρ. 19, 790, κλπ.

ὑπεγκλίνω, ἐγκλίνω, μετατρέπω, στρέφω ὀλίγον ἢ βαθμηδόν, οἰήιον Ὀρφ. Ἀργ. 1203.

ὑπεγχέω, μέλλ. **ὑπεγχεῶ**, ἐγχέω ἔτι πλείονας ... Πλουτ. Ἀντών. 75.

ὑπέδεκτο, Ἐπικ. γ' ἑνικ. ἀόρ. β' τοῦ **ὑποδέχομαι**, Ὁμ. Ἰλ. Ι. 476, Ὀδ. Β. 387, κλπ.

ὑπ-ειδόμην, μέσ. ἀόρ. (ἀπαρ. ὑπειδέσθαι, μετοχ. ὑπιδόμενος, ἐν τοῖς ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται ὑπείδεσθαι, Γ-ειδόμενος, ὡς ἂν ἐκ ... ὑπειδόμαι, ὅστις δὲν εὑρίσκεται)·— θεωρῶ κάτωθεν, θεωρῶ, παρατηρῶ, Εὐρ. Ἱκέτ. 694. **II.** μεταφορ.,

ὑποπτεύω, δυσπιστῶ, Λατ. uspicari, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1023, Πολύβ. 1. 66, 6, κλπ.

ὑπεικάθεῖν, ἀόρ. β' τοῦ **ὑπείκω**, εὐκτ. **ὑπεικάθοιμι**, Σοφ. Ἠλ. 361, Πλάτ. Ἀπολ. 32Α· Ἐπικ. προστακτ. **ὑποείκαθε**, Ὀρφ. Ἀργ. 709· μετοχ. **ὑπεικαθέων** Ὀρφ. Ὕμν. 5. 500·—περὶ τοῦ τύπου ἴδε ἐν λέξ. **σχέθω**.

ὑπεικτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπείκω**, πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἐνδώσῃ, Σοφ. Αἴ. 668, Πλάτ. Κρίτ. 51Β.

ὑπεικτικός, ή, όν, ὑποχωρῶν, ἐνδοτικός, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 16.

ὑπείκω. Ἐπικ. **ὑποείκω**, μετὰ παρατ. **ὑπόεικον**, Ὅμηρ.· μέλλ. **ὑπείξω** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1362, Σοφ. Ο. Τ. 625, Δημ.· **ὑπείξομαι** Ἰλ. Α. 294· Ἐπικ. ὡσαύτως **ὑποείξομαι** Ψ. 602, Ὀδ. Μ. 117·—ἀόρ. α' **ὑπεῖξα** Πλάτ., Ξεν.· Ἐπικ. **ὑπόειξα** Ἰλ. Ο. 227, πρβλ. **ὑπεικαθεῖν**. Ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, μετὰ γεν. τόπου, νεῶν, ἐκ τῶν πλοίων, Π. 305· ὑπ. τινὶ ἕδρης, ἀποχωρῶ τῆς θέσεώς μου ὅπως παραχωρήσω αὐτὴν εἰς ἕτερον (πρβλ. **ὑπανίσταμαι**), Ὀδ. Π. 42· ὑπ. τοῦ ἀρχαίου λόγου, ἀπομακρύνομαι ἐκ.., Ἡρόδ. 7. 160· ὑπ. τινὶ λόγων, παραχωρῶ εἴς τινα τὸν λόγον νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 16· καὶ συγχωνευομένων πασῶν τούτων τῶν φράσεων, ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 7, 10. 2) ὑποχωρῶ, τιμαῖς ὑπ., ὑποχωρῶ εἰς τοὺς ἐν τιμῇ ὄντας, Σοφ. Αἴ. 670· ὑπ. τινὶ Ξεν. Ἀνάβ. 7. 7, 31· ἀπολ., ἐπὶ ναύτου, ὅστις.. πόδα τείνας ὑπείκει μηδὲν Σοφ. Ἀντ. 716· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα δένδρων ὑπ. αὐτόθι 713· ὑπ. ὑγρὰ οὖσα ἡ κνήμη Ξεν. Ἱππ. 7, 6· ὑπ. αἱ δάπιδες, εἶναι μαλακαὶ καὶ ὑποχωροῦσιν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 8, 16· ἐν ὑπείκοντι, εἰς οὐσίαν μαλακήν, ὑποχωροῦσαν, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 12, 27· πρὸς ἀντιπῖπτον.. καὶ οὐ πρὸς ὑπεῖκον ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 32. 13· τὸ ὑπεῖκον= οἱ ὑπείκοντες, Εὐρ. Ι. Τ. 327. 3) μετ' αἰτ., πάροιθε νεμεσσηθεὶς χεῖρας ἐμὰς ὑπόειξε, ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου, Ἰλ. Ο. 227 (εἰ καὶ ὁ Εὐστ. συνάπτει χεῖρας νεμεσσηθείς). II. μεταφορ., ὑποχωρῶ, ἀλλ' ἢ τοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω Ἰλ. Ο. 211, Υ. 266· θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισι Ὀδ. Μ. 177, πρβλ. Ψ. 602· ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι Δ. 62· σοὶ πᾶν ἔργον ὑποείξομαι, θὰ ὑποχωρήσω εἰς σὲ ἐν παντὶ ἔργῳ, Α. 294·— παρ' Ἀττικ. ἐν μέρει ἀπολ., ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι, Σοφ. Αἴ. 371, Ο. Τ. 625, Θουκ. κλπ.· ἐν μέρει δὲ μετὰ δοτικ., ὑποτάσσομαι εἴς τινα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1362· γήρᾳ ὑπ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 139· ὑπ. θυμουμένοις Πλάτ. Νόμ. 717D, κλπ.· μετ' ἀπαρ., νῶν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν, ὑποχώρησον εἰς ἡμᾶς, συναίνεσον νά.., Σοφ. Ο. Κ. 1184· ὑπόειξε δαμῆναι, ὑπέκυψε νὰ δαμασθῇ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 4, 1676· ἀλλά, οὐδ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξω μὴ πολεμίζειν αὐτόθι 408.— Καθ' Ἡσύχ. «ὑπείκει· ὑπακούει. ὑποχωρεῖ, ὑποτάσσεται» καὶ «ὑπεῖξά σοι· ὑπεχώρησά σοι».

ὑπειλέομαι, Παθ., ὑφέρπω, χώνομαι ὑποκάτω, ὑπειλοῦνται (νῦν ὑποδύονταί τινα) πέτραν Αἰλ. π. Ζ. 9. 57· «ὑπειληθέωσιν: ὑποσυστραφῶσιν» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 182 (ἔνθα διάφ. γραφ. **ὑπιλληθέωσιν**).

ὑπειλίσσω, ἴδε ἐν λ. **ὑπελίσσω**.

ὕπειμι (εἰμί, sum) εἶμαι ὑποκάτω, Λατ. subesse, μετὰ δοτικ., φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, εἶναι ὑπὸ τὴν στέγην μου, Ἰλ. Ι. 204· ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν (ἀλλαχοῦ ἐπῆσαν) Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 266· ὑπ. ὑπὸ γῆν Ἡρόδ. 2. 127· ἐπὶ ζῴων μικρῶν θηλαζόντων, πολλῇσι [ἵπποις] πῶλοι ὑπῆσαν, ὑπὸ πολλὰς φοράδας ὑπῆρχον θηλάζοντες πῶλοι, Ἰλ. Λ. 681· ἐπὶ ἵππων, εἶμαι ὑπὸ τὸν ζυγόν, εἶμαι ἐζευγμένος εἰς τὸ ἅρμα, ὑπὸ τοῖσι ἅρμασι ὑπ. Ἡρόδ. 7. 86. II. εἶμαι ἢ κεῖμαι ὑποκάτω, ὑπ. οἰκήματα ὑπὸ γῆν ὁ αὐτ. 2. 127· κρηπὶς ὑπῆν λιθίνη Ξεν. Ἀν. 3. 4, 7· μεταφορ., κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστι Αἰσχύλ. Πέρσ. 815. 2) ὡς τὸ **ὑπόκειμαι** II. 2· ὑπόντος τοῦδε, τούτου δοθέντος, τεθέντος, Εὐρ. Ἠλ. 1036. 3) διαμένω κεκρυμμένος, κρύπτομαι, παραμένω ἐνεδρεύων, μή τις ἐνέδρα ὑπείη Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4, 23. 4) ἐπὶ πραγμάτων, ὑπολείπομαι, μένω, ὑπάρχω, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς ἢ τὴν χρῆσίν τινος, βίος ἀρκέων ὑπῆν Ἡρόδ. 3. 31· μεγάλα χρήματα.. ὑπῆν τοῖς στρατιώταις Θουκ. 6. 86· ὕπεστί μοι θράσος Σοφ. Ἠλ. 470· διὰ τὸ.. ὑπεῖναι ἐλπίδα τοῦ ἀντιτυχεῖν Θουκ. 6. 87· τοῖς μὲν γὰρ.. ἐλπίδες ὕπ. Ἰσοκρ. 235Α· ὑπούσης τῆς ἔχθρας Ἰσαῖ. περὶ τοῦ Κλεωνύμ. Κλήρ. § 41· διὰ τὴν τόθ' ὑποῦσαν ἀπέχθειαν Δημ. 237. 16· τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσι ὑπ. τις.. φθόνος ὁ αὐτ. 330. 4, κλπ. 5) ἐπέρχομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, αὐτῷ δέ μοι ὑπῆν ὡς.. Πλάτ. Ἐπιστ. 339Ε. III. ὑπόκειμαι, ὑποτάσσομαι, Εὐρ. Ἰκ. 443.

ὕπειμι, (εἶμι, ibo) ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ **ὑπέρχομαι**, ὑπέρχομαι λάθρα, κρυφίως πλησιάζω, Λατιν. subire, μετ' αἰτ., ἡ τυραννὶς ὡς λάθρα γ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσά με Ἀριστοφάν. Σφ. 463· τῶν δὲ Ἰώνων τοὺς βασιλέας ὑπῄει δέος, μὴ Ἀχαιῶν Παυσ. 7. 1, 7· ὑπῄει τε ἐπῶν ἡμᾶς τῶν Ὁμήρου μνήμη ὧν ἐποίησεν ἐς Τιτυὸν ὁ αὐτ. 10. 4, 2· ὡσαύτως, πάλιν δέ με ὕπεισιν ὡς.. Ἀριστείδ. 1. 448· — σπανίως μετὰ δοτ., ὑπ. μοι τὸ γενόμενον Πλούτ. 2. 652Β. 2) ἐπὶ προσώπων, ὑπ. τινα, κρυφίως ἔρχομαι εἰς τὴν εὔνοιάν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 45, Δίων Χρυσ. II. ἀναχωρῶ κατ' ὀλίγον ἢ λάθρα, Ἡρόδ. 4. 120.

ὕπειξις, εως, ἡ, (ὑπείκω) τὸ ὑπείκειν, ὑποχώρησις, ὑποταγή, ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 727Α, 815Α· μετὰ δοτ., ἡ τοῦ θήλεος τῷ ἄρρενι ὕπ. Πλούτ. 2. 751D.

ὑπεῖπον, ἐλλιπὴς ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει (ἀνθ' οὗ τίθεται ὁ ἐνεστ. **ὑπαγορεύω**)· μέλλ. **ὑπερῶ**· πρκμ. **ὑπείρηκα**. Λέγω ἢ ἐπαναλαμβάνω πρὸ ἑτέρου, Λατ. praeire verba, ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 479. 2) λέγω ἐν εἴδει προοιμίου, ἀρχῆς, προτείνω, ὑπαινίττομαι, ὑπεῖπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους Εὐρ. Ἰκ. 1171· ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον Ἀριστοφάν. Σφ. 55· ὥσπερ ἐν ἀρχῇ ὑπείπομεν Θουκ. 1. 35, πρβλ. 90· τοσοῦτον ὑπειπὼν Δημ. 245. 13· οὐδὲν ὑπειπών, ὅπως ἄν τις ἀποκτείνῃ, χωρὶς νὰ ὑποδεικνύῃ κατὰ ποίας περιστάσεις ἡ ἀνθρωποκτονία δύναται νὰ δικαιολογηθῇ, ὁ αὐτ. 637. 11, πρβλ. 639. 10· τοιοῦτος.., ὃν ὑπεῖπες Πλάτ. περὶ (Ἀρετῆς;) 377D· οὕτω, ἀκοὴν ὑπειπὼν = προειπών, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὰς λέξεις τῆς προκηρύξεως, ἀκούετε, λεῴ, Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 962. — Παθ., καθάπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς ἦν ὑπειρημένον Ἰσαῖ. 84. 37. 3) προστίθημι, πρὸς τούτοις λέγω, ὑπειπούσης.. ὅτι ἐς ἑσπέραν ἥξοιμι Ἀριστοφ. Πλ. 997· τὸν ἐχθρὸν.. ὑπειπὼν τὸν αὐτοῦ, προστιθεὶς τὸ ὄνομα τοῦ προσωπικοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ, Δημ. 797. 19· οὕτω πιθανῶς ὁ Meineke ἔδει νὰ διατηρήσῃ τὸ **ὑπειπὼν** ἐν Φιλεταίρ. «Ἀσκληπ». 1, ἔνθα ἐξέδωκεν: **ἐπειπών**. 4) προτείνω ἢ ὑποδηλῶ ἐξήγησίν τινα, ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω, ὥστ'.. ἂν.. ὑπείποις Σοφοκλ. Αἴ. 213· οὑτωσί πως ὑπειπόντα τὸ τοῦ Πιττακοῦ Πλάτ. Πρωτ. 343Ε.

ὑπείρ, ποιητ. ἀντὶ **ὑπέρ**, ἐν χρήσει ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη μακρᾶς συλλαβῆς πρὸ ἑπομένου φωνήεντος, π. χ. ὑπεὶρ ἅλα Ὅμ.· ὡσαύτως ἐν συνθέτοις.

ὑπειράλιος [ᾰ], ον, Ἐπικ. τύπος τοῦ **ὑπεράλιος**, ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διον. Π. 1085.

ὑπειρέχω, ποιητ. ἀντὶ **ὑπερέχω**, Ὅμηρ.

ὑπείροχος, ον, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ὑπέροχος**.

ὑπ-είρω, σύρω κάτωθεν, τοὺς δακτύλους Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 799.

ὑπείσας, Ἰων. μετοχ. ἀόρ. α' ἐνεργ. τοῦ **ὑφέημι**.

ὑπεισδύομαι, μέσ. μετ' ἀόρ. β' ἐνεργ. **ὑπεισέδυν**, εἰσέρχομαι κρυφά, λάθρα, κατὰ μικρὸν εἰσέρχομαι, Ἡρόδ. 1. 12· εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω κατ' ὀλίγον, Ἀριστ. περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 9. Ὑπάρχει ἐνεργ. ἐνεστ. **ὑπεισδύνω**, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 290. 13.

ὑπείσειμι, (εἶμι, ibo) εἰσέρχομαι κρυφίως εἴς τι, κληρονομίαν Ἐκκλ. II. ἐπέρχομαι ἀνεπαισθήτως ἢ κατὰ μικρόν, ἔρως ὑπ. τινὰ Γρηγόρ. Ναζ.· δάκρυον ὑπ. μοι ὁ αὐτ.· ὑπ. τί τινα, ἐπέρχεταί τι εἰς τὸν νοῦν τινος, Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 17.

ὑπεισέρχομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι κρυφίως, πλησιάζω ἀνεπαισθήτως, γῆρας ὑπεισῆλθέ μοι λαθόν, μὲ κατέλαβεν ἀπροσδοκήτως, Πλάτ. Ἀξίοχ. 367Β· ὑπεισέρχεταί με δέος, ἔλεος, μὲ καταλαμβάνει κατὰ μικρόν, Schäf. εἰς Γρηγόρ. σελ. 375. 2) ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 11. II. ὑποδύομαι, ἀναλαμβάνω, πρᾶον σχῆμ' ὑπεισελθὼν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 67.

ὑπεισρέω, μέλλ. **-ρυήσομαι**, εἰσρέω βαθμηδόν, κατὰ μικρόν, Λόγγο. 1. 1.

ὑπειστρέχω, τρέχω κρυφίως εἴς τι, Κλημέντια 457C.

ὑπεισφέρω, φέρω κρυφίως εἴς τι, Ἐπιφάν. 1, 324Α.

ὑπέκ, πρὸ φωνήεντος **ὑπέξ** (ὑπό, ἐκ) προηγ. πρόθ. μετὰ γεν., ὑποκάτωθεν, κάτωθεν ἔξω, μακρὰν ἀπό τινος, ὑπὲκ κακοῦ, θανάτοιο Ἰλ. Ν. 89, Π. 628, κ. ἀλλ.

ὑπεκβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**, ἐξέρχομαι κάτωθεν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Γαλην., κλπ.

ὑπεκβάλλω, ἐκβάλλω κρυφίως, ἀπορρίπτω, Πλούτ. 2. 530D, Ἀνθ. Π. 5. 66.

ὑπεκδέχομαι, δέχομαι ὑποκάτω μου, ἐπὶ ἀγελάδος, πόρτιν μαστῷ ὑπ., δέχομαι μόσχον ὑποκάτω μου εἰς τὸν μαστόν, Ἀνθ. Π. 9. 722.

ὑπεκδιδράσκω, ἀόρ. **ὑπεξέδραν**, ἐκφεύγω, ἐξέρχομαι κρυφίως, δραπετεύω, τινὸς Πλούτ. 2. 642Β· ἐκ Καρχηδόνος ὁ αὐτ. ἐν Φλαμ. 20· ἀπολ., Δίων Κ. 36. 7.

ὑπεκδίδωμι, = **ἐκδίδωμι**, Τιμόθ. Πρεσβυτ. Κ/πόλεως 36.

ὑπεκδρομέω, = **ὑπεκτρέχω**, Γρηγ. Ναζ. 2, σ. 219.

ὑπεκδρομή, ἡ, ἔξοδος, ἐπέξοδος, τὰς ἀτάκτους αὐτῶν ἀναστέλλων ὑπεκδρομὰς Συμεὼν Μεταφρ. ἐν Bois. Ἀνεκδ. τόμ. 5, σ. 481.

ὑπεκδύομαι, Μέσ., μετ' ἀόρ. β' ἐνεργ.· ὑπεκφεύγω, μετ' αἰτ., πόνους Τρωικοὺς ὑπεξέδυν θαλασσίους τε Εὐρ. Κύκλ. 347, πρβλ. Πλούτ. 2. 170F, κλπ.· ὡσαύτως μετὰ γεν., ὑπεκδῦναι τῆς

πανηγύρεως Πλουτ. Δημ. 9· τοῦτον τὸν τρόπον ὑπεκδύομαι Ὀππ. Ἁλ. 3, 569· ἀπολ., ὑπεκδύς, ὑπεκφυγών, Ἡρόδ. 1. 10, Πλουτ. Ἄρατ. 9, κλπ.—Φέρεται ἐνεργ. ἐνεστ. ὑπεκδύνω, ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου Βάβρ. 4. 4.

ὑπέκδυσις, ἡ, ὑπεκφυγή, τῇ δ' οὔτις ὑπέκδυσίς ἐστιν ἑτοίμη Ὀππ. Ἁλ. 3. 395.

ὑπεκθέσιμος, ον, ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κατατεθειμένος πρὸς ἐξαγωγὴν πάλιν, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 2556. 25, ἔνθα φέρεται ὑπεχθέσιμος· πρβλ. **ὑπεκτίθεμαι** II, καὶ ἴδε Böckh σ. 414.

ὑπέκθεσις, ἡ, τὸ ὑπεκτίθεσθαι, κτήσεως Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 7, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέλθεσις· ὑπόθεσις».

ὑπεκθέω, ἐκτρέχω, ἐκφεύγω κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν, Ἐμπεδ. 363, Πλουτ. Πομπ. 80.

ὑπεκκᾰθαίρω, ἐκκαθαίρω κάτωθεν, Ἱππ. 612. 16, ἐν τῷ παθ.

ὑπεκκαίω, μέλλ. **-καύσω**, ὑποκαίω, ἀνάπτω τι κάτωθεν ἢ βαθμηδόν, Θεοφράστ. περὶ Πυρ. 63· μεταφορ., ὑπ. τὴν γνώμην Λουκ. Περεγρ. 26, πρβλ. Πλούτ. 2. 616Ε.

ὑπεκκᾰλύπτω, ἐκκαλύπτω, «ξεσκεπάζω» κάτωθεν ἢ ὀλίγον τι, Ἀνθ. Π. 7. 480.

ὑπέκκαυμα, τό, ὕλη καύσιμος, ξύλα, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 22, Ἀριστ. Πολ. 6. 1, Μετεωρ. 1. 4, 4, κ. ἀλλ.·— μεταφορ., ἐπὶ τῆς τροφῆς ὡς παρεχούσης ζωϊκὴν θερμότητα, Ἱππ. Ἀφ. 1243, πρβλ. Πλούτ. 2. 694F. 2) μεταφορ., τὸ παρακινοῦν, προτρέπον τινὰ εἴς τι, ἐλατήριον, Λατ. fomes, ἔρωτος Ξεν. Συμπ. 4. 25· πολλοῖς ὑπέκκαυμ' ἔστ' ἔρωτος μουσική Μένανδρ. ἐν «Θησαυρῷ» 2· ὑπ. τῆς νόσου Ἀριστ. Προβλ. 1. 7· πόθου καὶ χάριτος Πλουτ. Λυκοῦργ. 15.

ὑπέκκαυσις, εως, ἡ, τὸ ὑπεκκαίειν, ἐξάπτειν ἢ παρακινεῖν, εἴς τι Μεθόδ. 77Β.

ὑπεκκαύστρια, ἡ, ἡ ἀνάπτουσα κάτωθεν τὸ πῦρ, ἡ ὑποκκαίουσα, ὄνομα τῆς ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σόλοις, Πλουτ. 2. 292Α· παρ' Ἡσυχ. ἐφθαρμένως **ὑπερκαΰστρα**.

ὑπέκκειμαι, Παθ., κεῖμαι ἐν τόπῳ ἀσφαλεῖ, ἔχω μετενεχθῇ εἰς μέρος ἀσφαλές, ὡς δέ σφι πάντα ὑπεξέκειτο Ἡρόδ. 8. 41· οὐκ εἰδότες ἵνα ὑπεξέκειτο ἡ Ἑλένη 9. 73, Θουκ. 8. 31· ἐς τόπον Ἡρόδ. 8. 60, 2· ἐπὶ χρημάτων, Θουκ. 1. 137· ὑπ. παρά τινι Ἰσοκρ. 387Ε.— Πρβλ. **ὑπεκτίθεμαι**.

ὑπεκκενόω, κενῶ, καθιστῶ τι κενὸν κάτωθεν, Δίων Κάσσ. 69. 4.

ὑπεκκινέω, θέτω κατ' ὀλίγον εἰς κίνησιν, Τζέτζ.

ὑπεκκλέπτω, ἐκκλέπτω κρυφίως, Ὀππ. Ἁλ. 4. 48, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 11, 6·— Παθ., ὑπεκκλαπέντα χρήματα Πλουτ. Θεμιστ. 25.

ὑπεκκλίνω [ῑ], ἐκκλίνω κατὰ μέρος, ἐκφεύγω, διαφεύγω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 273· μετ' αἰτ., ἐκτρέπομαι, ἀποφεύγω, Πλουτ. Κάμιλλ. 18· ὡσαύτως μετὰ γεν., Βυζ.

ὑπεκκομίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, ἐκφέρω ἔξω ἢ μακρὰν κρυφίως, Θουκ. 4. 123, Πλούταρχ., κλπ.· — Μέσ., ὑπεκκομίζομαι πάντα, ἐκκομίζω μυστικῶς πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου διά τινος ἄλλου, Ἡρόδ. 9. 6, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 4. 13.

ὑπεκκόπτω, ἐκκόπτω, πελεκῶ καὶ σχηματίζω, Μανασσ. Χρον. 82.

ὑπεκκρίνομαι [ῑ], Παθητ., ἐκκρίνομαι ἀνεπαισθήτως, Διογέν. Λαέρτ. 9. 76.

ὑπεκκρούω, ὠθῶ μεθ' ὁρμῆς πρὸς τὰ ἔξω, Ἰουστῖν. Μάρτ. Ἀπολ. 1, σελ. 86 Thirlb = 78 Bened.·— **ὑπέκκρουσις**, ἡ, Εἰρηναῖ. 1, 13, 2, σ. 80.

ὑπεκλαμβάνω, λαμβάνω λάθρα, ἀλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἴσω δόμων μήτηρ ὑπεκλαβοῦσα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 997.

ὑπεκλείπω, ἐκλείπω κατὰ μικρόν, πιθ. γραφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Πυρ. 55, Γαλην. τ. 8, σ. 13.

ὑπεκλύω, ἐκλύω, χαλαρώνω ἢ ἐξασθενῶ κατὰ μικρόν, τὴν ῥώμην Πλουτ. Νικ. 14· τὴν σφοδρότητα τῆς ἐμβολῆς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 5· ὑπ. τινὰ τῆς φρονήσεως Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ζ 260. — Παθ., κατὰ μικρὸν παύομαι, λήγω, γίνομαι συνεχῶς ἀσθενέστερος, παλμοὶ ὑπεκλυόμενοι Ἱππ. 600. 26· οἶνος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 151· ἡ ταραχὴ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 214.

ὑπεκπέμπω, ἐκπέμπω κρυφίως, δύο νέας Θουκ. 4. 8· ὑπ. τινὰ χθονὸς Εὐρ. Ἑκ. 6· ὑπ. τινὰ λάθρα ἄλλους ἐς οἴκους ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 47.— Παθητ., μετ' αἰτ. τόπου, οὗ τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν Σοφ. Ἠλ. 1350 πρβλ. **ὑπεκτίθεμαι**.

ὑπεκπεράω, περῶ, διέρχομαι, πόντον ναῦται ὑπεκπερόωσιν Κόϊντ. Σμυρν. 5. 246, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 68· ἴδε **ὑπεκπροτάμνω**.

ὑπεκπηδάω, ἀναπηδῶ κάτωθεν, ὑπεκπηδᾷ μοι ποικίλα τῆς διανοίας κινήματα Ἀρισταίνετ. 2. 5, 26.

ὑπεκπλέω, ἐκπλέω κρυφίως, ὀκτὼ ναυσὶν ὑπεξέπλευσε Πλουτ. Λυσ. 11, Φιλόστρ. 603.

ὑπεκπνέω, ἐξατμίζομαι κατ' ὀλίγον, περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι λεληθότως καὶ ἀτιμάζονται Πλάτ. Ἀξίοχ. 365C.

ὑπεκπονέω, ἐργάζομαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἑτέρου, «ὅταν ὑπηρέτης εἶναι λαχὼν πᾶν τὸ ταχθὲν ὑπεκπονῇ» Πολυδ. Θ', 110.

ὑπεκπροθέω, ὑπεκτρέχω, κάτωθεν προτρέχω, Ἄτη .. πάσας (δηλ. τὰς Λιτάς) πολλὸν ὑπεκπροθέει Ἰλ. Ι. 506·— ἀπολ., ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο .. τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, τρέχοντα ἔμπρός, προβαίνοντα, Φ. 604, πρβλ. Ὀδ. Η. 125.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπεκπροθέων· ὑπεκτρέχων».

ὑπεκπροθρώσκω, ἀόρ. β' **-θορεῖν**. ἀνατινάσσομαι ὑπὸ κάτωθεν τινός, ὄγε σπήλυγγος ὑπεκπροθορὼν ἁλίαστος Ὀππ. Κυνηγ. 4. 160.

ὑπεκπρολύω, λύω κάτωθέν τινος καὶ ἐξάγω, ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης, ἔλυσαν τὰς ἡμ. κάτωθεν τοῦ ζυγοῦ, ἀπέζευξαν αὐτὰς καὶ ἀφῆκαν εἰς νομήν, Ὀδ. Ζ. 88. — Κατὰ τὸν Σχολ.: «ἡ μὲν ὑπὲκ τὴν ἀπόζευξιν δηλοῖ, ἡ δὲ πρὸ τὴν εἰς τοὔμπροσθεν ἔλασιν τῶν ἡμιόνων», κατὰ δὲ τὸν Εὐστ. σελ. 217, 20 «ἡ ὑπὸ τὴν κάτω σχέσιν, ἡ δὲ ἐξ τὴν ἐκτός, ἡ δὲ πρὸ τὴν ἔμπροσθεν ὑπαγορεύει».

ὑπεκπρορέω. ἐκρέω κάτωθεν, πολὺ δὲ ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορέει Ὀδ. Ζ. 87 ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῦται «ἐν τῷ ὑπεκπρορέειν ἡ μὲν ὑπὸ τὴν κάτωθέν ποθεν ἀνάδοσιν δηλοῖ τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ ἐκ τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, ἡ δὲ πρὸ τὴν αὐτοῦ πρόοδον».

ὑπερπροτάμνω, (Ἰωνικ. ἀντὶ -τέμνω), προβαίνω, προχωρῶ καὶ τέμνω, ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε νηῦς, «ἡ ναῦς (φησὶ) βιαίᾳ ὁρμῇ τὸν πλοῦν ἤνυεν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 225, πρβλ. **ὑπεκπεράω**.

ὑπεκπροφεύγω. διαφεύγω εὐκόλως ἢ ἐπιτηδείως, ὑπεκφεύγω, ὑπεκπροφυγὼν Ἰλ. Υ. 147, Φ. 44· πῆ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; Ὀδ. Υ. 43· μετ' αἰτ., εἴ πως . . ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν Μ. 113· ὅτ' ἀνὴρ ὑπεκπροφύγοι κακότητα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 42.

ὑπεκπροχέομαι, Παθ., ἐκχέομαι κάτωθέν τινος πρὸς τὰ ἔμπρός, ἔξω ὑπεκπροχέοντας Κόϊντ. Σμ. 13. 57.

ὑπέκπῡρος, ον, (πῦρ) ὀλίγον τι ἔκπυρος, πεπυρωμένος, καίων, Ὀρφ. Λιθ. 140.

ὑπεκρέω, μέλλ. **-ρυήσομαι**· ἀόρ. **ὑπεξερρύην**. Ἐκρέω κάτωθέν τινος, τὰ ὄρη Φιλόστρ. 782. II. μεταφορ., παρέρχομαι κατὰ μικρόν, Πλάτ. Συμπ. 203Ε· ἀντίθετον τῷ **προσέρχομαι**, Ἀριστ. περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 5, 22· ἐῶ τι ὑπεκρεῖν, ἀφίνω τι νὰ ἐκφύγῃ τοῦ νοῦ, Πλουτ. Μάρ. 46· ἐπὶ προσώπου, ὑπεκρυεὶς τῆς σκηνῆς, ἐξελθὼν λάθρα κάτωθεν τῆς σκηνῆς, ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 3. 2) φθείρω, καταστρέφω, νόσῳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 33, 2.

ὑπεκρήγνῡμαι, Παθ., κατὰ μικρὸν ἐκρήγνυμαι, Πλουτ. Κάμιλλ. 3.

ὑπεκρίπτω. ἐκρίπτω κάτωθέν τινος, τινὰ ἔκ τινος Πλουτ. Ἀγησ. κ. Πομπ. Σύγκρ. 1.

ὑπεκσπάω, ἀποσπῶ τι κάτωθέν τινος, Πορφυρ. ἐν Allat. Exc. σ. 300.

ὑπέκστᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἀφίστασθαι τῆς ὁδοῦ, Εὐστ. Πονημάτ. 329 ἐν τέλει.

ὑπεκσώζω, σώζω ἀποσύρων μακρὰν ἀπό τινος, φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 453· ἀπολ., αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν (Ἐπικ. ἀντὶ -έσωσεν) Ἰλ. Ψ. 292.

ὑπεκτᾰνύω, ἐκτανύω κάτωθεν, Παύλου Σιλεντ. Ἄμβων 54.

ὑπεκτείνω, τὰς βλάστας ὑπεξέτεινεν Φωτ. Ἐπιστ. 147, 43.

ὑπεκτελέω, ἐκτελῶ κρυφίως, Κόϊντ. Σμ. 1. 204.

ὑπεκτήκω, κατ' ὀλίγον ἐκτήκω, καταστρέφω κατὰ μικρόν, τὸν σπλῆνα ὑπεκτήκει Ἀλὲξ Τραλλ. 8. 139.— Παθ., ὑπεκτήκονται αἱ σάρκες Ἱππ. 299. 33, Γαλην. τ. 14, σ. 517, 11, καὶ σ. 574, 9.

ὑπεκτίθεμαι, μέσ., φέρω τὰ ὑπάρχοντά μου καὶ βάλλω αὐτὰ εἰς τόπον ἀσφαλῆ, φέρω αὐτὰ μακρὰν τοῦ κινδύνου, ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων μεθ' ὧν τις ἐκφεύγει τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου, ἀπομακρύνω, ἔστ' ἂν τέκνα τε καὶ τοὺς οἰκέτας ὑπεκθέωνται Ἡρόδ. 8. 4, πρβλ. 41, Θουκ. 1. 89· ἐκ χερῶν κλέψας Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου Σοφ. Ἠλ. 297· ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου Εὐρ. Ἀνδρ. 69· ὑπεκθέσθαι παῖδας ἐς Σαλαμῖνα Λυσί. 194. 1· ὑπ. τὰ χρήματα Ξεν. Κύρ. 6. 1, 26.— Παθ., ὡς τὸ **ὑπέκκειμαι**. μεταφέρομαι εἰς τόπον ἀσφαλῆ, Ἡρόδ. 5. 65. II. καταθέτω εἰς ἀποθήκην ὅπως ἐκ νέου ἐξαγάγω, εἰ δέ τί κα . . ὑπέχθηται (Κρητ. ὑπέκ-θηται) Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 22, πρβλ. **ὑπεκθέσιμος**.

ὑπεκτρέπω, ἐκτρέπω κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ἔκ τινος πράγματος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα Σοφ. Τρ. 549. — Μέσ., ταύτην μὲν ἅπας φεύγει καὶ ὑπεκτρέπεται, καὶ στρέφει τὰ νῶτα πρὸς αὐτήν, ἀποσύρεται τῆς ὁδοῦ ὅπως μὴ συναντήσῃ αὐτήν, Πλάτ. Φαίδων 108Β· μετ' ἀπαρ., ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' .. ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν Σοφ. Ο. Κ. 566.

ὑπεκτρέχω, μέλλ. **-δρᾰμοῦμαι**· ἀόρ. **ὑπεξέδρᾰμον**. Ἐκτρέχω κάτωθέν τινος, ὑπεκφεύγω ἀπό τινος, φεύγω τι, ὑπεκδρα-

μεῖν τὸ παρὸν Ἡρόδοτ. 1. 156· θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ Σοφ. Ἀντ. 1086· ὑπ. τὴν σὴν .. γλωσσαλγίαν, (ἔνθα ἡ μεταφορὰ εἶναι εἰλημμένη ἐκ πλοίου) Εὐρ. Μήδ. 524· θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 873· τὸν σπαραγμὸν ὑπ. Πλουτ. Εὐμ. 7· — μετ' ἀπαρ., ἣν ἐγὼ μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω Εὐρ. Ἀνδρ. 338. **II.** τρέχω πέραν ὁρίου τινός, τοῦ χρόνου τέλος Σοφ. Τρ. 167.

ὑπεκτρώγω, ἀόριστ. β' **ὑπεξέτραγον**, τρώγω λάθρᾳ, Μάχων παρ' Ἀθην. 579D.

ὑπεκφαίνω, παρουσιάζω εἰς τὸ φῶς, δεικνύω, Φιλόστρ. 799.

ὑπεκφέρω, φέρω ἠρέμα ἐπὶ τὰ ἔξω, ὑπεξέφερεν σάκος, μετεκίνησεν αὐτὸ ὀλίγον πρὸς τὰ ἔξω ὥστε νὰ δυνηθῇ ὁ Τεῦκρος νὰ κρυβῇ ὄπισθεν αὐτοῦ, Ἰλ. Θ. 268· — ἐν Χ. 202, Κῆρας ὑπεξέφερεν θανάτοιο, ἡ λέξις δυσκόλως δύναται νὰ σημαίνῃ (ὡς ὁ Heyne ἡρμήνευσεν) ἀνέβαλεν, ἐβράδυνε, καὶ ἤδη ἐγένετο δεκτὴ ἡ γραφὴ **ὑπεξέφυγεν**. **II.** ἐξάγω, ἀπομακρύνω κρυφίως, ὥστε νὰ εἶναι ἐκτὸς κινδύνου, φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο Ἰλ. Ε 319· τυτθὸν γάρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται Ο. 628· καθόλου, ἀποσύρω, ἀπομακρύνω, τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι (ἐξυπακ. αὐτοὺς) Ὀδ. Γ. 496· ἵππος ὑπ. τὸν ἄνδρα Πλουτ. Λουκούλλ. 17· πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1264. **III.** ἀμεταβ., ὑπ. ἡμέρης ὁδῷ, προηγοῦμαι κατὰ μίαν ἡμέραν, Ἡρόδ. 4. 125, ὅπερ ἐν 4. 120 ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἡμέρας ὁδῷ προέχειν τινός.

ὑπεκφεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω κρυφίως, Ἰλ. Θ. 243, Υ. 191, Ὀδ. Ψ. 320, Σοφ. Ἀντ. 553, Πλάτ. Εὐθύδ. 291B. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ., διαφεύγω τι, ὑπ. ὄλεθρον, κῆρα, κακότητα (ἴδε ἐν λέξ. **ὑπεκφέρω**), Ἰλ. Ζ. 57, Π. 687· μίασμα Σοφ. Ἀντ. 776· τὸ κέρας τῶν Πελοποννησίων .. ἐς τὴν εὐρυχωρίαν Θουκ. 2. 90, πρβλ. 91.

ὑπεκφράζω, = τῷ **ἐκφράζω**, ἠρέμα ὑπεκφράζων Εὐστ. 1957. 33.

ὑπεκφυγγάνω, = τῷ **ὑπεκφεύγω**, Ἱππ. 466. 5.

ὑπεκφυγή, ἡ, λαθραία ἐκφυγή, Παράφρ. Ἰλ. Χ. 270.

ὑπεκφύω, ἐκφύω κατὰ μικρόν, γρὺψ ὁ πτερωτὸς ... ὄνυχας ὀξεῖς τῶν ποδῶν ὑπεκφύει Φιλῆς περὶ Ζώων Ἰδιότητος 2. 2 (σ. 14):— Παθ., κατὰ μικρὸν φύομαι ἢ αὐξάνομαι ἔκ τινος, ὑπεκφυόμενον τῶν κροτάφων κέρας Φιλόστρ. 786· ἀόρ. β' **ὑπεξέφυ** Συλλ. Ἐπιγρ. 8751.

ὑπεκχαλάω, ἴδε **ὑπερχαλάω**.

ὑπεκχέω, μέλλ. **-χεῶ**, ἐκχέω κάτωθεν ἢ ἠρέμα, τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 705· — μεταφ., ἀπαλλάττομαι ἔκ τινος, ὅταν ὑπεκχέῃς φθόνους καὶ ζηλοτυπίας Πλουτ. 2. 78E.

ὑπεκχωρέω, ἀπομακρύνομαι ἢ ἀποσύρομαι ἡσύχως ἢ ἀπαρατήρητος, ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἡρόδ. 9. 13. 14· ὑπ. τοῦ βίου Πλάτ. Νόμ. 785B· — μετὰ δοτ. προσ., ἀποσύρομαι καὶ παραχωρῶ τὴν θέσιν μου εἰς ἕτερον, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 103D· ὑπ. τῷ θανάτῳ, δίδω τόπον εἰς τὸν θάνατον, ὅθεν ἐκφεύγω αὐτόν, αὐτόθι 106E.

ὑπεκχώρησις, εως, ἡ, ἡ κάτωθεν ἐκχώρησις, ἀφόδευσις, ἡ κοιλίη ὁποίαν ὑπεκχώρησιν μὴ ποιέῃ τὴν μετρίαν Ἱππ. 408. 7., 121. 2.

ὑπεκχωρητικός, ή, όν, ὁ εἰς ὑπεκχώρησιν ἐπιτήδειος, Ἱππ. 420. 52., 421. 3,

ὑπέλαιον, τό, τὰ καθιζήματα τοῦ ἐλαίου, ἄλλως **γλοιός**. Ἡσύχ.

ὑπελάτη [ᾰ], ἡ, θάμνος τις = **χαμαιδάφνη**, Πλίν. 15. 39,

ὑπελαύνω, (ἐξυπ. τὸν ἵππον), ἐλαύνω μετὰ συστολῆς τινος. ὑπελάσας ὡς συναντῆσαι Ξεν. Ἀν. 1. 8, 15, ἴδε ἐν Ἀσωπίου Συντακτ. Περίοδ. πρόθ. **ὑπό**.

ὑπέλαφρος, ον, ὀλίγον τι ἐλαφρός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 63.

ὑπελαφρύνω, ἐλαφρύνω ὀλίγον, «τὸ γὰρ πολὺ τῶν πειρασμῶν ὑπελαφρύνει βάρος φίλη ψυχῶν συμβίωσις καὶ τὸ συζῆν ἀλλήλοις» Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. κ. Καλλιθ. 4. 10.

ὑπελέγχω, ὀλίγον τι ἐλέγχω, ἐρωτῶ, ἀνακρίνω, τινὰ Ἰω. Λυδ. 2. 26.

ὑπελθετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπέρχομαι**, δεῖ ὑπελθεῖν, ἴδε **ἐλθετέον**.

ὑπελίσσω, Ἀττ. **-ττω**, συστρέφω πρὸς τὰ ἄνω, Νεῖλος 628B· — παρ' Ἀχιλλ. Τατ. 1. 6, εἶναι ἀμφίβολ.

ὑπεμβαίνω, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, Γρηγ. Νύσσ. II, 257C.

ὑπεμβάλλω, παρεμβάλλω κάτωθεν ἢ κατόπιν, τινί τι Γρηγ. Κορίνθου 387.

ὑπεμβολαῖος, α, ον, = **ὑποβολιμαῖος** (;), Συνέσ. 1585A.

ὑπεμβρύω, ἔγκυον ποιῶ, «ἐγγαστρώνω», Ψευδοσοφοκλ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 716.

ὑπεμνήμυκε, ἐν Ἰλ. Χ. 491, πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, ἐπὶ ὀρφανοῦ παιδός. Οἱ ἄριστοι τῶν παλαιῶν ἑρμηνευτῶν ἡρμήνευσαν, ἔχει τὴν κεφαλήν του ὅλως χαμηλωμένην, καὶ βλέπει κάτω ὅλως ἄθυμος· ὥστε δέον νὰ ἐκληφθῇ ὡς Ἐπικ. πρκμ. τοῦ **ὑπ-ημύω**, ἀντὶ **ὑπ-εμήμυκε**, (κατὰ παρένθεσιν τοῦ ν χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τοῖς **νώνυμνος** ἀντὶ **νώνυμος**, **παλαμναῖος** ἐκ τοῦ **παλάμη**)· — ἕτεροι προτιμῶσι νὰ ἀναγινώσκωσιν **ὑπεμμήμυκε**· — ὁ ἐνεστ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ Κολούθῳ 331, ὑπημύουσι παρειαί, βυθίζονται, κοιλαίνονται. Ἴδε ἐξέτασιν τῆς λέξεως ἐν Spitzn. Exc. xxxiii. εἰς Ἰλ.

ὑπεμπίπλαμαι, Παθ., πληροῦμαι, γεμίζομαι, τινος Ῥήτορες (Walz) τ. 1. σ. 430.

ὑπεμπίπρημι, θέτω πῦρ κάτωθεν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 19, 4, Δίων Κ. 62. 16.

ὑπεμφαίνω, ἐμφαίνω ἢ σημαίνω ἐν μέρει, Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 4· τὴν ἐν βάσει θερμασίαν ὑπεμφαίνοντα Γαλην. τ. 19, σ. 556, 4, κλπ. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι φανερός, Παππ. Ἀλεξ. ἐν Ἀπολλ. Περγ. σ. 7, 2.

ὑπέμφασις, ἡ, ὑπαινιγμός, ἔνδειξις, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 814.

ὑπεναντιόομαι, ἀποθ., πράττω πᾶν ὅ,τι δύναμαι ὅπως ἐναντιωθῶ, ὑπ. τῷ νουσήματι μετὰ τοῦ ἰητροῦ Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 948· κρυφίως ἐναντιοῦμαι, ἀντιτάσσομαι, Πλουτ. Περικλ. 34, Καῖσ. 1. **II.** Παθ., ἀντίκειμαι, εἶμαι ἐναντίος, ἀντίθετος, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 6, 1, Φυσιογν. 2, 17.

ὑπεναντίος, α, ον, Πλουτ. Ἀγησ. 24· ἴσως **ος, ον**, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 139B· — ὁ κείμενος ἀπέναντι, ἀντικείμενος, συναντῶν, ἵπποι ὑπ. ἀλλήλοισιν Ἡσ. Ἀσ. Ἡρ. 347. **2)** τεταγμένος ἐναντίον ἢ ἀπέναντι, ἐπὶ πολεμίων ἐν μάχῃ, τοὺς σφίσιν ὑπ. Θουκ. 2. 2· οἱ ὑπ., οἱ πολέμιοι, οἱ ἐχθροί, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 6, 38, κλπ. **3)** ἀντικείμενος, ἐναντίος, ἀντίθετος, γένη Πλάτ. Πολιτικ. 306E· ὁ ἔχων ἀντιθέτους ἰδιότητας, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 13· ὑπεναντιωτάτοις .. πλείστοις χρώμενον, ἔχοντα πλείστας ἐναντίας ἰδιότητας, πλεῖστον ὅσον ἀντιμαχομένας πρὸς ἀλλήλας, Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 2· ἐξ ἰχθύων ὑπεναντίων αὐτοῖσι Δαμόξενος ὁ «Κωμῳδοποιὸς ἐν «Συντρόφοις» 1. 37· — συχν. μετὰ δοτ., ἐναντίος ἢ ἀντίθετος πρός τι, ὁ ὑπεναντία τούτοις λέξας Ἡρόδ. 7. 50, 1, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 24, Πλάτ. Θεαίτ. 176A, Νόμ. 810D, κλπ.· οὕτω, ὑπ. πρός τι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 9, 3· — ὡς οὐσιαστ., τὸ ὑπεναντίον .. πέφυκε, τὸ ἐναντίον συνήθως συμβαίνει, Ἡρόδ. 3. 80· τὰ ὑπ. τούτων = τοὐναντίον, ὁ αὐτ. 7. 153· τὰ ὑπεναντία, τὰ ἀντίθετα, Ἀριστ. Ποιητ. 17, 1., 25, 30. **4)** ἐπὶ λογικῶν προτάσεων ἢ κρίσεων, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. **II.** Ἐπίρρ. **-ίως**, κατὰ τρόπον ἐναντίον πρός .., τῷ νόμῳ Αἰσχίν. 54, ἐν τέλ.· ὑπ. ἔχω, εἶμαι ἀντίθετος, Ἀριστ. π. Ζῴων Γεν. 1. 12, 1· οὕτω, ὑπ. κεῖσθαι αὐτόθι 6· ὑπ. ὑπάρχει τινὶ πρός τι ὁ αὐτ. π. Ζ. Ἱστ. 2. 1, 38, κ. ἀλλ.

ὑπεναντιότης, ητος, ἡ, ἐναντιότης, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογέν. Λ. 10. 77, Στράβ. 454· ἡ τῶν ἱερῶν ἐν., Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 25.

ὑπεναντίωμα, τό, = τῷ προηγ., Ἱππ. 422. 17., 1245B, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 22. **II.** ἀντίφασίς τινος πρὸς ἑαυτόν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. Ἐλέγχ. 30, 2.

ὑπεναντίωσις, εως, ἡ, τὸ ἐναντιοῦσθαι, ἐναντίωσις, ὡς τὸ **ὑπεναντιότης**, Ἱππ. Ἀφορ. 1245, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 12, · λαβεῖν ὑπεναντιώσεις, λαβεῖν ἐναντιότητας, Δημ. 1405. 18· 9 ἔχειν Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 5.

ὑπενδάκνω, δάκνω ὀλίγον, ἀναχαιτίζω, τὸν θυμὸν Εὐστ. Πονημάτ. 276. 91.

ὑπενδίδωμι, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ ὀλίγον, Θουκ. 2. 64, Φίλων, κλπ. **II.** μετ' ἀπαρ., ὑπ. τινι ποιεῖν, ἐπιτρέπω εἴς τινα νά .., Συλλ. Ἐπιγρ. 5772.

ὑπένδοθεν, Ἐπίρρ., ἔσωθεν, ἐκ τῶν ἔσω, Ἐρωτιαν. σ. 376, ἔνθα ἡ ἑρμηνεία **κάτωθεν**, φαίνεται ἀπαιτοῦσα γραφὴν **ὑπένερθεν**.

ὑπένδοσις, εως, ἡ, τὸ ὑπενδιδόναι, Ἀθηναγόρ. 984A.

ὑπένδυμα, τό, ἐσωτερικὸν ἔνδυμα, Ἀνθ. Παλατ. 6. 201.

ὑπένδυσις, ἡ, τὸ ὑπενδύειν, Στουδίτ. 1748

ὑπενδύτης [ῠ], ου, ὁ, = **ὑπένδυμα**, Στράβ. 734. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

ὑπενδύω, ἐνδύω κάτωθεν, ἐσωτερικῶς, ὑπενέδυσ' ἐρραμμέν' αὐτὴν Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 11. — Μέσ., ὑπ. τῷ θώρακι χιτῶνα Δημόφιλ. Πυθαγ. § 31. — Παθ., ὑπενδεδυμένοι χιτῶνας, ἐνδεδυμένοι χιτῶνας ὑπὸ (τὸν ὁπλισμόν), Πλουτ. Αἰμίλ. 18, πρβλ. τὸν αὐτ. 2. 595E.

ὑπένειμι, ὑπένεστι τάφῳ, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Σμύρνης, Kaibel ep gr. gr. 238, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑπένερθε, καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν**, ἐπίρρ., κάτωθεν, ὑποκάτω, ζωστῆρ .., ἠδ' ὑπ. ζῶμά τε καὶ μίτρη Ἰλ. Δ. 186· σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν αὐτόθι 147, πρβλ. Ρ. 386· ὑπ. δὲ γαῖα φάνεσκεν Ὀδ. Μ. 242 χιτῶνά γ' ἔχων .. ὑπ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1067. **2)** ὑπὸ τὴν γῆν, ἐν τῷ κόσμῳ, Λατ. apud. inferos, Ὀδ. Γ. 278., Υ 61· οἱ ὑπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ οὐράνιοι, Πλάτ. Ἀξίοχ. 371B, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 259. **II.** μετὰ γεν. (ὁτὲ μὲν ἡγουμένης ὁτὲ δὲ ἐπιφερομένης), ὑποκάτω, κάτωθεν, ποδῶν ὑπένερθε Ἰλ. Β. 150· ὑπ. Χίοιο Ὀδ. Γ. 172· ὑπ. γενείου Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 418· ὑπ. γαίας Πινδ. Ν. 10. 164, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 173E· τούμφαλοῦ ὑπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 977,

ὕπενες· «εἰς τετάρτην» Ἡσύχ.

ὑπεννοέω, ἔχω ἐν τῷ νῷ, κρυφίως διανοοῦμαι, σκοπεύω, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 8.

ὑπενσπείρω, ἐνσπείρω κρυφίως, Νικολάου Στουδίτου 893D.

ὑπεντυγχάνω, μεσιτεύω κρυφίως, αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 599C.

ὑπεξάγω [ᾰ], ἐξάγω κρυφίως, μάλιστα ἐκ κινδύνου εἰς ἀσφάλειαν, ἀλλά σε δαίμων οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι Ὀδ. Σ. 147· ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν Ἰλ. Υ. 300· παῖδας καὶ γυναῖκας ὑπ. ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἡρόδ. 8. 40· ἴδε ἐν λέξ. **ὑπεκτίθημι**. 2) ἐπὶ μέσης σημασίας, ἐξάγω κάτωθεν, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 6· ὑπεξ. κοιλίαν, προξενῶ κένωσιν τῆς κοιλίας, Πλούτ. 2, 635B. **II.** ὑπ. πόδα Εὐρ. Ἑλ. 812· ὑπ. ἑαυτὸν Λουκ. Νιγρ. 18. 2) ἀμεταβ., ἀποσύρομαι βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον ἢ βραδέως ἀποχωρῶ, Ἡρόδ. 4. 120, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 60· ἐν Θουκ. 5. 71, ἴσως ἔδει νὰ διερθωθῇ **ὑπέξαγε** ἀντὶ τοῦ φερομένου **ἐπέξαγε**. 6) ἐπὶ ἀέρος καὶ τῶν ὁμοίων, ἐκφεύγω, διαφεύγω, Ἀριστ. Προβλ. 5. 21, πρβλ. περὶ Ἀκουστ. 64.

ὑπεξᾰγωγή, ἡ, τὸ ὑπεξάγειν, ἡ ἀπομάκρυνσις, Μᾶρκ. Ἀντων. 5. 23, Εὐστ. 304, 50, Ἡλιοδ. Αἰθ. 6. 8, σ. 236.

ὑπεξαείρω, ἐξαίρω, ὑψώνω κάτωθεν, ὑπὲκ ποδὸς ἴχνος ἀεῖραι Ὀππ. Ἁλ. 2. 5.

ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, τὸ ὑπεξαιρεῖν, λαμβάνειν κατὰ μικρόν, ἡ κατ' ὀλίγον γινομένη ἀφαίρεσις, τοῦ ἀλγοῦντος Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1088C, ἴδε Wyttenb. 127C· μεθ' ὑπεξαιρέσεως, μετά τινος ἐξαιρέσεως, Μᾶρκ. Ἀντων. 4. 1, καὶ αὐτόθι Gatak.· καθ' ὑπεξαίρεσιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 479., 595. 41·—ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ρητορικῇ, τὸ πραγματεύεσθαί τι ὡς ἐξαιρετικὸν καὶ ἰδιαίτερον, προτάσσειν τι, Ρήτορες (Walz) τ. 8, σ. 437, κλπ. **II.** ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, ἀφαίρεσις, Ἐκκλ.

ὑπεξαιρετέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν δεῖ ὑπεξαιρεῖν, Ἱππ 595. 41. 2) **ὑπεξαιρετέον**, δεῖ ὑπεξαιρεῖν, Φίλων 1. 362, 399, 521, Κλήμ. Ἀλ. 894.

ὑπεξαιρέω, ἀφαιρῶ κάτωθεν ἢ κατὰ μικρόν, παλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες Σοφ Ἠλ. 1420· ἀντλεῖν καὶ ὑπ. τὴν θάλατταν Πλούτ. 2. 127C.
2) αἴρω ἐκ τοῦ μέσου, καταστρέφω κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον, τὸν τύραννον Πλάτ. Πολ. 567B· ὄλβον σωμάτων Εὐρ. Ἱππ. 633. ὑπ. τινι τὰ δεινά, ἀπαλλάττω τινὰ πάντων τῶν δεινῶν, τῶν κινδύνων, Θουκ. 4. 83·—ἐν Σοφ. Ο. Τ. 227, κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν, αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, ἡ πιθανωτάτη ἑρμηνεία εἶναι νὰ ὑπονοήσωμεν τὸ ῥῆμα **σημαινέτω**,—καὶ ἂν ἔτι φοβῆται, ἀφ' οὗ οὕτως ἐξαλείψῃ τὴν κατηγορίαν, ἃς φέρῃ μαρτυρίαν ὁ ἴδιος ἐναντίον ἑαυτοῦ.— Παθ., ἐξαφανίζομαι, ἐπιτήδειοι ὑπεξαιρεθῆναι Θουκ. 8. 70· τουτέων ὑπεξαραιρημένων, ἀφ' οὗ ταῦτα εἶναι ἔξω τοῦ ζητήματος, Ἡρόδ. 7. 8, 3. **II.** Μέσ., λαμβάνω κρυφίως δι' ἐμαυτόν, σφετερίζομαι, κλέπτω, ὑπὲκ μήλων αἱρεύμεναι (ἐξυπαχ. ἄρνας καὶ ἐρίφους) Ἰλ. Π. 353. 2) θέτω κατὰ μέρος, ἐξαιρῶ, ἀποκλείω, Πλάτ. Θεαίτ. 151C· κατηγορήσειν .., ἕνα ὑπεξελόμενος δι' οἰκειότητα Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 21· ὑπ. πρόφασιν, κάμνω ἐξαίρεσιν, δηλ. παραδέχομαι, Θεοπόμπ. Ἱστ. 133· ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ρητορικῇ, πραγματεύομαί τι ὡς ἐξαιρετικὸν καὶ ἰδιαίτερον, προτάσσω, Ρήτορες (Walz) τ. 8, σ. 437, (καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., αὐτόθι 675, 699). 3) διατηρῶ, βάλλω κατὰ μέρος, ἐξασφαλίζω, ἰδίων τι κτημάτων Δημ. 365. 27.

ὑπεξαίρω,=**ὑπεξαείρω**, Ποιητὴς παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **ταῦρος**.—Παθ., ἐξυψοῦμαι, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 7, 5 (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **ὑπεραίρεσθαι**).

ὑπεξακρίζω, ἀναβαίνω εἰς τὴν κορυφήν, βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας ὑπεξήκριζον Εὐρ. Βάκχ. 678, κατὰ τὸν Elms., ἀλλ' ὁ Musgr. λαμβάνει τὸ ῥῆμα **ὑπεξήκριζον** ὡς πρώτου προσώπου, τὰ ὡδήγουν ἐγὼ ὑψηλὰ πρὸς τὴν κορυφήν· ἀλλὰ πρβλ **ἐξακρίζω**.

ὑπεξᾰλέασθαι, ἀπαρέμφ. ἀόρ. α' τοῦ **ὑπεξᾰλέομαι**, ἀποθ., ἐκφεύγω κάτωθέν τινος, ἀποφεύγω, μετ' αἰτ., Ἰλ. Ο. 180.

ὑπεξᾰλύσκω, μέλλ. -ύξω, =τῷ προηγ., μετ' αἰτιατ., Ἡσ. Θεογ. 615, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 551.

ὑπεξαναβαίνω, ὑποχωρῶ αἰφνιδίως, σκαιῷ ποδὶ Θεόκρ. 22. 197. **II.** ἀναβαίνω κατὰ μικρόν, Κλήμ. Ἀλ. 780.

ὑπεξανάγομαι, ἐξέρχομαι κρυφίως εἰς τὸ πέλαγος, ἡ Κορινθία ναῦς ὑπεξανήγετο Θουκ. 3. 71.

ὑπεξαναδύομαι, μέσ., μετ' ἀορ. β' **ὑπεξανέδυν**, ὑπεξέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, παρουσιάζομαι αἰφνιδίως, λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλὸς Ἰλ. Ν. 352· ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῆ, παραμερίσας τὴν κεφαλὴν ὑπεξέφυγε τὸ κτύπημα καὶ ἀνέκυψε, Θεόκρ. 22. 123.

ὑπεξανάπτω, ἐξάπτω κατὰ μικρόν, Γεωργ. Πισίδ. Ἀβαρ. Πόλ. 267.

ὑπεξανίσταμαι, = **ὑπανίσταμαι**, Πλουτ. Πύρρ. 11, κλπ.· πρός τινι Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 39· ὑπεξανίσταμαί τινι, προσκυνῶμαι ἢ κάμνω τόπον εἴς τινα, Λουκ. Δημώνακτ. Βίος 63. Πλουτ. Λυκοῦργ. 20, κλπ.—Ἴδε Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 188.

ὑπεξαντλέω, ἐξαντλῶ κάτωθεν, κακῶν .. κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ Εὐρ. Ἴων 927.

ὑπεξάπτω, ἀνάπτω ἢ ἐξάπτω κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον, τινὶ πόθον τινὸς Αἰλ. π. Ζ. 14. 20.— Παθ., ὑπ. ἐκ τοῦ οἴνου ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 14. 41.

ὑπεξᾰφύομαι, Παθ., ἐξαντλοῦμαι, ἐκλείπω, ἐπὶ ῥυάκων ὧν τὰ ὕδατα ἐκλείπουσιν ἐντὸς τῆς ἄμμου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 983.

ὑπεξεγείρω, ἐξεγείρω κρυφίως, Ἀλών. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 16

ὑπέξειμι, (εἶμι, ibo) ἀπέρχομαι κρυφίως, ἀποσύρομαι κατὰ μικρόν, Ἡρόδ. 4. 120., 7. 211· τινὸς Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· — ὑπ. τινι Δημ. 775. 27· — ἐπὶ πυρὸς ἢ χιόνος, ἐκλείπω, χάνομαι κατ' ὀλίγον, Πλάτ. Φαίδων 103D, 106A· ἐπὶ ὕδατος, ἀντίθετον τῷ **ἐπιγίγνεσθαι**, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 3, 6. **II.** ἐξέρχομαι εἰς συνάντησίν τινος ἢ ἐναντίον τινός, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπεξ-** ἐν Ἡρόδ. 1. 176.

ὑπεξειρύω, Ἰων ἀντὶ **ὑπεξερύω**, Ἡρόδ.

ὑπεξελαύνω, ἐλαύνω ἔξω κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, Ἡρόδ. 4. 120 (ἔνθα νοητέον τὰς ἀγέλας ἢ τὰ βοσκήματα)· ἀλλ' ἀμεταβ., ἀπέρχομαι, ἀποσύρομαι, αὐτόθι 130.

ὑπεξέλευσις, ἡ, τὸ κρυφίως ἐξέρχεσθαι, ἀμφίβ. ἀντὶ τοῦ **ἐπεξέλευσις** παρὰ Σουίδ.

ὑπεξέλκω, ἀποσύρω κατὰ μικρόν, ἑαυτὸν πόνων Πλανούδ. Μεταφρ. Ὀβίδ. 13. 316.

ὑπεξερεύγω, κατὰ μικρὸν ἐξερεύγω, Νικ. Ἀλεξιφ. 227.

ὑπεξερύω, Ἰων. **-ειρύω**, ἐξέλκω, ἀποσύρω κάτωθέν τινος, ἀποσύρω κρυφίως, Ἡρόδ. 7. 225.—Μέσ., ὡς μὲν γὰρ πατὴρ ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο μητρυιῆς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1184.

ὑπεξέρχομαι, ἀποθ. μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἐξέρχομαι κάτωθέν τινος· ἐξέρχομαι κρυφίως, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνομαι, Θουκ. 4. 74., 8. 70· Μέγαράδε, Ἀθήναζε Ἀνδοκ. 3. 10, Δημ. 1380. 15· πόλεως Πλουτ. Ποπλικ. 7· ὑπ. τοῦ λέγοντος Πλάτ. Θεαίτ. 182D· — σπανίως μετ' αἰτιατ. προσ., ἀποσύρομαι ἔκ τινος, ἐκφεύγω, Θουκ. 3. 34· πρβλ. **ὑπεξίστημι** II. 2·— ὡσαύτως μετὰ δοτ., μένω μακράν τινος, ἀποφεύγω τι, Πλάτ. Νόμ. 865E. 2) ἐγείρομαι καὶ ἐγκαταλείπω τὴν κατοικίαν μου, μετοικίζομαι, Ἡρόδ. 1. 73., 8. 36. **II.** ἐξέρχομαι εἰς συνάντησιν, ὁ αὐτ. 1. 176 (Βεκκῆρ. **ἐπεξ-**).

ὑπεξευρίσκω, ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω κατὰ μικρόν, Βασίλ. τ. 1, σ. 308D.

ὑπεξέχω, ἀμετάβ., ἀποσύρομαι ἢ ἀποχωρῶ κρυφίως, Ἡρόδ. 5. 72· ἐκ τῆς Χίου 8. 132· ἐς Θεσσαλίην 6. 74.

ὑπεξηγητικός, ή, όν, ὁ ὡς ἐξήγησις χρησιμεύων, Εὐστάθ. 584. 30.

ὑπεξίστημι, μεθίστημι, μεταβάλλω κατ' ὀλίγον, Ἡσύχ.· μάλιστα ἐπὶ τὸ χεῖρον, περιπλέκω, Καλλίστρ Ἔκφρ. 892. **II.** Παθητ., μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἀναχωρῶ κρυφίως, Πλουτ. Κάμιλλ. 22, κλπ.· τοῦ νεὼ Λουκ. Ἔρωτ. 17, κλπ.·— ὑπ. τῆς ἀρχῆς, παραιτοῦμαι πάσης ἀξιώσεως, ἀποσύρομαι, ὡς τὸ Λατιν. abdicare se magistratu, Ἡρόδ. 3. 83· οὕτω μετ' ἀπαρεμ., ὑπ. ἄρχειν Λουκ. Κρον. 6. 2) μετ' αἰτ., ἀποφεύγω, ὑπεκστῆναι βούλομαι τὸν λόγον Πλάτ. Φιλήβ. 43A· πρβλ. **ὑπεξέρχομαι** I 3) ἀποσύρομαι ἐκ τῆς ὁδοῦ πρὸ τοῦ ἀνωτέρου μου, κάμνω εἰς αὐτὸν τόπον, οὔτε ὑπεκστήσεταί σοι ὁ δοῦλος Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 10· — ὑποχωρῶ εἴς τινα, ταῖς ἀπορίαις, τῷ καιρῷ Πλουτ. Σόλ. 25, Κάτων Νεώτ. 35.

ὑπέξοδος, ἡ, ἀκούσιος ἀφόδευσις, κένωσις τῆς κοιλίας, Ἱππ. Προρρ. 106.

ὑπεξούσιος, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν ἑτέρου, ἀντίθετον τῷ **αὐτεξούσιος**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 311, 628· ἡ εὐδαιμονία τῶν ὑπεξουσίων ἄκραν ἀνακηρύττει σύνεσιν τῆς ἐξουσίας Φωτ. Ἐπιστ. σ. 43, 22.

ὑπεξουσιότης, ητος, ἡ, ὑποταγή, Βυζ.

ὑπεπιμόριος, ον, ἀριθμητικὸς ὅρος, ἀντίστροφος τῷ **ἐπιμόριος**, παριστανόμενος διὰ τοῦ κλάσματος $\frac{x}{x-1}$, ὡς ἀντίστροφον τῷ $\frac{x-1}{x}$, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 3, ἔνθα ἴδε Bonitz.· οὕτως **ὑφημιόλιος** εἶναι τὸ ἀντίστροφον τοῦ **ἡμιόλιος** ($^{2}/_{3}$ καὶ $^{3}/_{2}$), **ὑπεπίτριτος** τοῦ **ἐπίτριτος** ($^{3}/_{4}$ καὶ $^{4}/_{3}$), **ὑπεπιτέταρτος** τοῦ **ἐπιτέταρτος** ($^{4}/_{5}$ καὶ $^{5}/_{4}$), κτλ.· οὕτω καὶ **ὑπεπιμερὴς** εἶναι ἀντίστροφον τοῦ **ἐπιμερής**, ἴδε Νικομ. Ἀριθμ. I. 19. — Οἱ λόγοι οὗτοι καλοῦνται **ὑπόλογοι**, τὰ δὲ **ἐπιμόριος** κτλ. καλοῦνται **πρόλογοι**.

ὑπὲρ [ῠ], Ἐπικ. καὶ **ὑπεὶρ**, ὅταν ἡ λήγουσα ἀπαιτῆται νὰ ᾖ μακρά, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῇ φράσει ὑπεὶρ ἅλα· Βοιωτ. **οὐπερ**, Ahr. D. Dor. 250. (Πρβλ. Σανσκρ. upari, Ζενδ. upairi, Λατ. super, Γοτθ. ufar, Ἀρχ. Σκανδ. yfir, ofr, Ἀγγλο-Σαξον. ofer (over), Ἀρχ. Γερμαν. oba (über)· πρβλ. τὰ

Ἀγγλ. up, upper, κτλ.· ἴδε καὶ τὸ ἀντίθετον **ὑπό**·— ἐκ ταύτης δὲ ἐσχηματίσθησαν συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ὑπέρτερος**, **-τατος**, τὸ δὲ δεύτερον καὶ κατὰ συγκοπὴν **ὕπατος**, ὡσαύτως τὸ ἐπίρρ. **ὕπερθεν**, καὶ **ὑπέρα**, **ὕπερος**). Πρόθεσις συντασσομένη γενικῇ καὶ αἰτιατ.

Μετὰ γενικῆς, ἥτις δηλοῖ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εἶναί τι ἢ γίνεται: **I.** ἐπὶ τόπου, ὑπεράνω· **1)** ἐπὶ στάσεως, ἄνω, ὑπεράνω, συχν. παρ' Ὁμ., στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο Ἰλ. Δ. 528· χιτωνίσκους ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων, μὴ ἐκτεινομένους μέχρι τῶν γονάτων, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5. 4, 13· ἕστηκε .. ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης Ἰλ. Ψ. 327· εἴθ' ὑπὲρ γῆς, εἴτ' ἐπὶ γῆς, εἴθ' ὑπὸ γῆς Θεοφρ. π. Πυρ. 1· ὑπὲρ κεφαλῆς στῆναί τινι, στῆναι ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τινος ἐν ᾧ κοιμᾶται, Ἰλ. Β. 20, Ὀδ. Δ. 803, κλπ.· πασάων ὕπερ ἤγε κάρα ἔχει Ζ. 107· ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἕρμαιος λόφος ἐστίν, ἦα Π. 471· ὅτι ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ ἐγίνετο ὁ νεκρὸς διεξελαύνοντι, καθότι ὑπεράνω τῆς πύλης ἦτο τεθαμμένος νεκρός, Ἡρόδ. 1. 187· τὸ οὖρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης ὁ αὐτ. 6.105· τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς, τὰ ὑψηλότερα μέρη, οἱ ὑψηλότεροι τόποι, Ξεν. Ἀγησ. 2. 20· ὑπὲρ ἁλός, θαλάσσης, ἐπὶ πόλεων ἢ τόπων παραθαλασσίων, Dissen εἰς Πινδ. Ν. 7. 64· λιμὴν καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ Θουκ. 1, 46· ἐπὶ τῆς σχετικῆς θέσεως χωρῶν ἢ τόπων, ὑπεράνω, μεσογειότερον, οἰκέοντες ὑπὲρ Ἀλικαρνησσοῦ μεσόγαιαν Ἡρόδ. 1. 175· ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου Θουκ. 2. 48· τοῖς ὑπὲρ Χερρονήσου Θρᾳξ Ξεν. Ἀν. 2. 6, 2. **2)** ἐν καταστάσει κινήσεως, ὑπεράνω, «ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ ..», κῦμα νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται Ἰλ. Ο. 382· τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Ὀδ. Ρ. 575· τάφρων ὕπερ πηδᾶν Σοφ. Αἴ. 1279· ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 576· ἐκκυβιστᾶν ὑπὲρ τῶν ξιφῶν Ξεν. Συμπ. 2, 11. **3)** πέραν, ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ τηλοῦ ὑπὲρ πόντου Ὀδ. Ν. 257. **II.** μεταφορ., ὡς ἡ πρόθ. **πρὸ** (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἵστασθαι ὑπεράνω πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ προστασίαν), τεῖχος ὑπὲρ νεῶν Ἰλ. Η. 449· ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν Α. 444· καθόλου, χάριν τινός, διὰ τὸ καλόν τινος, πρὸς ὠφέλειάν τινος, διὰ τὴν ἀσφάλειάν τινος, θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 13, πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1336· εὐδόντων ὕπερ φρούρημα Αἰσχύλ. Εὐμ. 705· ὑπέρ τινος κινδυνεύειν, μάχεσθαι, βοηθεῖν Θουκ. 2. 20, Πλάτ. Νόμ. 642C, Ξενοφ. Ἀν. 3. 5, 6· ἧς ἔθνῃσχ' ὕπερ Σοφ. Τραχ. 708· ὑπέρ τινος λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 554, (τοῦτο λίαν προσεγγίζει εἰς τὴν σημασίαν 5, ἐν Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 14)·— ἡ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἡ πρώτη σημασία ἐμφαίνεται σαφέστατα ἐν φράσεσιν οἷαι αἵδε: ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμύνειν, ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι· ὁ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θάνατος, κτλ., συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ.· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 405· ὑπὲρ δόξης τελευτήσαντας Δημ. 690. 19· — ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματος ὃ ἀγωνίζεταί τις νὰ ἀποφύγῃ ἢ ἀποκρούσῃ, ἱκέσιον λόχον δουλοσύνας ὕπερ Αἰσχύλ. Θήβ. 112, πρβλ. Αἰσχίν. 55. 19. **2)** χάριν προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, παρ' Ὁμ. συνάπτεται μόνον μετὰ τοῦ **λίσσομαι**, π. χ. ὑπὲρ τοκέων, ὑ. πατρὸς καὶ μητρός, ὑ. ψυχῆς, Ἰλ. Ο. 660., 665., Χ. 338., Ω 466· βραχύτερον μετ' ἄλλων ὁμοίων ῥημάτων, οἷον **γουνάζομαι**. Br. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 701· πρβλ. τὴν πρόθεσιν **πρὸς** Α. III. 3, **ἀντὶ** II. 4·— ὡσαύτως, οὐδεὶς ὑπέρ μου .. μηνίεται Αἰσχύλ. Εὐμ. 101· ὑπέρ τινός τινα εὐδαιμονίζειν Ξεν. Ἀν. 1. 7, 3· ἐκφοβεῖσθαι, θαρρεῖν ὑπέρ τινος Σοφοκλ. Ο. Τ. 989. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 1, 17· ὡσαύτως χάριν, ἕνεκά τινος, ἐπὶ ἀμοιβῆς ἢ ποινῆς, Σοφ. Ἀντ. 932, συχν. παρ' Ἰσοκρ., κλπ. **3)** παρ' Ἀττ., μάλιστα τοῖς Τραγ. ἐξ αἰτίας τινός, ἕνεκά τινος, σχεδὸν ὡς ἡ **ὑπὸ** μετὰ γεν., ὑπὲρ ἀλγέων, πένθους, παθέων, ἔριδος ὕπερ Markl. εἰς Εὐρ. Ἰκ. 1125. **4)** μετ' ἀπαρ., πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νά.., ὑπὲρ τοῦ μηδένα .. βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν Ξενοφ. Ἱέρων 4. 3· ὑπὲρ τοῦ μὴ πράττειν τὸ προσταττόμενον Ἰσοκρ. 152D, πρβλ. 249Α. **5)** ἀντί τινος, ἐν ὀνόματί τινος, ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀνθ' ἑαυτοῦ, Θουκ. 1. 141· ὑπέρ τινος ἀποκρίνεσθαι Πλάτ. Πολ. 590Α· προλέγειν Ξενοφ. Ἀνάβ. 7. 7, 3· — ἐνίοτε ὡς ἁπλῆ περίφρ. ἀντὶ τῆς γεν., στρατηγῶν ὑπὲρ ὑμῶν, ἐνεργῶν ὡς στρατηγὸς κατὰ ὑμετέραν ἐντολήν, vestra auctoritate, πρβλ. Δημ. 30. 13· — ἂν καὶ ἐν ὁμοίαις φράσεσι σημαίνει καὶ τὴν ἐπί τινος ἐξουσίαν ἢ ἀρχήν, οἷον ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσας, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 299. **III.** ὡς ἡ πρόθ. **περί**, Λατ. de, ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω, ὅταν περὶ σοῦ ἢ κατὰ σοῦ ὕβρεις καὶ ὀνείδη ἀκούω, Ἰλ. Ζ. 524, καὶ οὕτως ἴσως ἐν Μ. 424· τὰ λεγόμενα ὑπέρ τινος Ἡρόδ. 2. 123· ἐνίοτε καὶ παρ' Ἀττ., ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ Σοφ. Ο. Τ. 1444, πρβλ. Erf. αὐτόθι 164 (ἀλλ' ἴδε Dind. ἐν τόπῳ, Markl. εἰς Λυσί. 100. 19)· διαλέγεσθαι, ἀγορεύειν ὑπέρ τινος Πλάτ. Ἀπολ. 39Ε, Νόμ. 776Ε· γνώμην ὑπὲρ τῆς κοινῆς δόξης Ἰσοκρ. 135Β.

Β. Μετ' αἰτιατ., ὅτε δηλοῦται τὸ πρᾶγμα ὑπεράνω καὶ πέραν τοῦ ὁποίου προβαίνει ἢ ἐκτείνεταί τι; **I.** ἐπὶ τόπου ἐν σχέσει κινήσεως, ὑπεράνω, συχνότ. παρ' Ὁμήρ. π. χ., ὑπὲρ ὦμον ἤλυθ' ἀκωκή Ἰλ. Ε. 16, πρβλ. 851· ἀλάλησθε .. ὑπεὶρ ἅλα Ὀδ. Γ. 73, πρβλ. Η. 135, κτλ., Τραγ.· ἄνευ τοιαύτης σχέσεως, ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσι Πλάτ. Κριτί. 108Ε· ὑπερίσχειν κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν Πολύβ. 3. 84, 9· **II.** ἐπὶ μέτρου, πλειότερον, ἐπὶ πλέον, «παραπάνω ἀπὸ ..», ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον Πινδ. Ο. 1. 44· ὑπὲρ τὸ βέλτιστον Αἰσχύλ. Ἀγ. 378· ὑπὲρ ἐλπίδα Σοφ. Ἀντ. 366· ὑπὲρ δύναμιν Θουκ. 6. 16· μεγέθει ὑπὲρ τοὺς ἄλλους Πλάτ. Πολ. 488Α· ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 839D, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 2· ὑπὲρ ὑμᾶς, ὑπὲρ τὴν δύναμιν ἡμῶν, Heind. εἰς Πλάτ. Παρμ. 128Β· ὑπὲρ τὴν ἀξίαν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 146· ὑπὲρ οὐσίαν Πλάτ. Πολ. 372Β· ὑπὲρ τὸ ὕδωρ (πρβλ. **ὕδωρ** Ι. 4) Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 29. **2)** ἐπὶ παραβάσεως, ἐναντίον, παρὰ (μετ' αἰτ.), ὑπὲρ αἶσαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατ' αἶσαν, Ἰλ. Γ. 59, κ. ἀλλ.· ὑπὲρ μοῖραν Ω. 336· ὑπὲρ μόρον Υ. 30· ὑπὲρ θεὸν Ρ. 327· ὑπὲρ ὅρκια Γ. 299, κτλ.· πρβλ. **παρὰ** Γ. Ι. 4. γ. **III.** ἐπὶ ἀριθμοῦ, περισσότερον ἀπὸ .., πλέον τοῦ .., ὑπὲρ τεσσεράκοντα ἄνδρας Ἡρόδ. 5. 64· ὑπὲρ τὰ τετταράκοντα ἔτη Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 13· ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι ὁ αὐτ. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 4· ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, περισσότερον τοῦ ἡμίσεος, αὐτόθι 3. 3, 47. **IV.** ἐπὶ χρόνου, ὁ ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμος, δηλ. ὁ πρὸ τῶν Μηδικῶν, Θουκ. 1. 41· ὑπὲρ τὴν φθοράν, πρὸ τῆς φθορᾶς, Πλάτ. Τίμ. 23C.—Ἴδε Σπυρ. Μωραΐτου Φιλολογικὰς Μελέτας ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σ. 181 κἑξ.

Γ. Θέσις· ἡ ὑπὲρ δύναται νὰ ἐπιτάσσηται, ἀλλὰ τότε κατ' ἀναστροφὴν γίνεται ὕπερ, πρυμνὸν ὕπερ θέναρος Ἰλ. Ε. 339· ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς γουνὸς ὕπερ Ὀδ. Τ. 450, κ. ἀλλ., καὶ παρὰ Τραγ.

Δ. Ὡς Ἐπίρρ., παρὰ πολύ, ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ μὲν ἄγαν Εὐρ Μήδ. 627· ὡσαύτως φέρεται ὑπεράγαν, Στράβ. 147, Αἰλ. π. Ζ. 3. 38, κλπ., πρβλ. **ὑπέρφευ**·— ὡς κατηγορούμενον, διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; ὑπὲρ ἐγώ, ἐγὼ περισσότερον αὐτῶν, πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. ια', 23.

Ε. Ἐν συνθέσει ἡ ὑπὲρ σημαίνει ὑπεράνω, ἐν πάσῃ σχέσει, π. χ., **1)** τοπικῶς, ὑπεράνω, πέραν, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ὑπεράνω**, **ὑπέργειος**, **ὑπερβαίνω**, **ὑπερπόντιος**. **2)** τὸ ὑπέρ τινος ἢ εἰς ὑπεράσπισίν τινος πράττειν τι, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ὑπερμαχέω**, **ὑπερασπίζω**, **ὑπεραλγέω**. **3)** τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ὑπερήφανος**, **ὑπερφίαλος**.

Ὑπέρ, μετ' αἰτιατ. ἀντὶ μετὰ γεν. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ποιεῖν τι ἀντί τινος ἢ πρὸς ὄφελος ἢ χάριν ἢ σωτηρίαν τινός, εὕρηται συχνότατα ἐν Ἐπιγρ. Δελφ. παρὰ W. et F. ἔνθα τά· ὑπὲρ αὐτόν, ὑπὲρ τὸν θεόν, Ἀριστοκράτειαν, ἀντί· ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῦ θεοῦ, Ἀριστοκρατείας, καὶ πλεῖστα ἄλλα ἐν τοῖς ἀρ. 1. 58. 66. 83. 89. 102. 130. 134. 135. 166. 200. 202. 286. 341. 349. 401. 407. κτλ. Πρόσθες καὶ Bul. de cor. hel. V, σ. 164, ἔνθα τά· θυόντω ὑπὲρ τὸν βασιλέα Ἄτταλον. Οὕτω καὶ παρὰ τῷ Ἀλ. Ραγκ. ἐν Ant. hel 913: ὑπὲρ Αἰακίδαν.—Ἔτι Ἐπιγρ. Ἀργείων παρὰ W. et F. 112 b καὶ 119. — Ἀνδανίας, L. et. F. 326 a: ὑπὲρ τοὺς πρωτομύστας.—Μαντινείας, L. et. F. 352 h: ὑπὲρ τὰν σύνοδον. — Ἀμφίσσης, Bul. de. cor. hel. V, σ. 452: χειρόγραφον Κριτοδάμου Δωροθέου Δελφοῦ ὑπὲρ Ζωπύραν Μενάνδρου Ἀμφισσίδα, παροῦσαν καὶ κελεύουσαν γράφειν ὑπὲρ αὐτάν, καὶ ἔλεγεν αὐτὰ γράμματα μὴ εἰδέναι, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑπέρα [ῠ], ἡ, (ὑπὲρ) τὸ ὑπεράνω σχοινίον· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **ὑπέραι**, τὰ σχοινία τὰ προσδεδεμένα εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἐπικρίων δι' ὧν τὰ ἱστία μετεκινοῦντο κατὰ τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου, Ὀδ. Ε. 260, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 4. 1· — παροιμ., ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει, «ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων» Ὑπερείδ. Ἀποσπ. 181, ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λ. **Ἀφεὶς κτλ.** — Κατὰ Σουίδ.: «ὑπέρα τὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται. γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων», πρβλ. **Φώτιον** ἐν λέξ. **ὑπέρα**. **II.** **ὑπέραι**, = ὕπερα, τά, Ἡσύχ.

ὕπερα, ων, τά, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ **πηνία** (ΙΙ), (ἴδε Σουίδ. ἐν λ. **πηνίον**), Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστορ. 5. 19, 9. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὕπερα· σκώληκές τινες».

ὑπεράδελτερος, ον, καὶ α, ον, (Λιβάν. 4. 143), ὑπερμέτρως μωρὸς ἢ ἀνόητος, πρόφασις Δημ. 1178, ἐν τέλ.

ὑπεράβυσσος, ον, ἀμέτρως βαθύς, Heler Phys. 2. 229.

ὑπεράγαθος, ον, ὑπερμέτρως ἀγαθός, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 640, Ἀντ. Μον. 1436C, κλπ.· ὅθεν **ὑπεραγαθότης**, ἡ, αὐτόθι.

ὑπεραγάλλομαι, ἀποθ., χαίρω, ἀγάλλομαι ὑπερβαλλόντως, Ἰγνάτ.

ὑπεράγαμαι, ἀποθ., ὑπερβαλλόντως εὐαρεστοῦμαι, ἀρέσκομαι, Πλάτ. Συμπ. 180Α. **II.** ὑπερθαυμάζω, θαυμάζω ὑπερβαλλόντως, τινά τινος, διά τι πρᾶγμα, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 33· τι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1.

ὑπεράγαν, ἴδε ἐν λ. **ὑπὲρ** D.

ὑπεραγανακτέω, ἀγανακτῶ ὑπερβαλλόντως, ἢ ἂν (ψυχή).. ἑτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῇ Πλάτ. Πολ. 535E· τινι Αἰσχίν. 9. 13· ἀπολ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 157, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8, 9.

ὑπεραγαπάω, ἀγαπῶ εἰς ὑπερβολήν, ὑπερβαλλόντως, μετ' αἰτ., Δημ. 686. 9, πρβλ. 172, 18, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. κ. 9. 7, 3· τινά τινος, διά τι πρᾶγμα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12, 4, 6.

ὑπεράγιος, α, ον, ὑπερβαλλόντως ἅγιος, Ἰωάν. Δαμασκ. I, 780C, Νικήτ. Παφλ. 573D, Ἀνδρ. Κρήτ. 115, κλπ.· **ὑπεραγιότης, ἡ**, τῆς τοῦ πρωτοτύπου κάλλους ὑπεραγιότητος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 877C.

ὑπέραγνος, ον, ὁ ὑπερβαλλόντως ἁγνός, Ἰουλιαν. 178D, Ψευδοδιονύσ. 273C, Νικήτ. Παφλ. 573D, κλπ.

ὑπεράγνωστος, ον, ὁ ὅλως ἄγνωστος, Καισάρ. 861, Ἀνδρ. Κρήτ. 1108A, κλπ.

ὑπεραγόντως, Ἐπίρρ., ὑπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολήν, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ζ', 20), Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπερφυῶς**.

ὑπεραγορεύω, ἀγορεύω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, πρβλ. **ὑπερεῖπον**.

ὑπεραγρυπνέω, ἀγρυπνῶ ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., τινος Αἰλ. π. Ζ. 8. 25.

ὑπεράγω, μέλλ. -ξω, ἐξυψῶ, ἀνυψῶ, τὴν ἡγεμονίαν εἰς ἄκραν εὐδαιμονίαν Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 92. **II.** ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, μετὰ γεν., Πολύβ. 11. 13, 5· πάντων τοῖς οὖσιν Διόδ. 3. 35· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετοχ., **ὑπεράγων, ουσα, ον**, ἔκτακτος, ἔξοχος, ὁ αὐτ. 13. 9), κλπ.· τινί, κατά τι, ὁ αὐτ. 5. 17, κλπ.· μετ' αἰτ., τοὺς ἄλλους κατά τι ὑπ. ὁ αὐτ. 3. 44 — πρβλ. **ὑπεραγόντως**.— Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπεράγοντα, ὑπερέχοντα, 'τὸν δὲ ὑψηλὸν ἡλικίᾳ ὄντα, καὶ ὑπεράγοντα τὸν ἐπίσκοπον, τὴν βλάβην τῇ κεφαλῇ δέξασθαι'».

ὑπεραγωνιάω, ἀγωνιῶ ὑπὲρ τὸ δέον, ἀγωνιῶ σφόδρα, Δημ. 1410. 4· διά τινα Πλάτ. Εὐθύδ. 300C· τινος, ὑπέρ τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 4, 1.

ὑπεραγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι, μάχομαι ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 96· εὐθύμως ὑπεραγωνιζόμενος Ἰουδαίων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 12, 7· τινι ὑπέρ τινος Θεμίστ. 37A.

ὑπεραγωνιστής, οῦ, ὁ πρόμαχος, Κύριλλ. Ἱεροσ. ἐν Κατ. 16, 9. σ. 185.

ὑπεραείρω, = ὑπεραίρω· — Παθ., ἀόρ. **ὑπερηέρθη** Ἀνθ. Π. 5. 299.

ὑπεραέριος, ον, ὁ ὑπεράνω τοῦ ἀέρος, ὕδωρ ὑπεραέριον ποῦ εἶ μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διδύμου.

ὑπεραής, ές, γεν. έος, (ἄημι) ὁ πνέων ἰσχυρῶς, ἄελλα Ἰλ. Λ. 297.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπεραεῖ· ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν».

ὑπεραθετέω, καταφρονῶ, ἀθετῶ ὅλως, παντελῶς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΠΗ', 39.

ὑπεραθλέω, = **ὑπεραγωνίζομαι**, Achmes Ὀνειροκρ. 10, Φωτ. Ἐπιστ. 252, 30, κλπ.

ὑπεραιδέομαι, ἀποθ. (πρβλ. **αἰδέομαι**) αἰσθάνομαι πολλὴν αἰδῶ, συστολὴν ἐνώπιόν τινος, κατέχομαι ὑπὸ πολλοῦ σεβασμοῦ πρός τινα, μετ' αἰτ. τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κούρη Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 978.

ὑπεραιμόω, ἔχω παρὰ πολὺ αἷμα, Ξεν. Ἱππ. 4, 2 (κοινῶς φέρεται **ὑπερεμοῦν**).

ὑπεραίμωσις, εως, ἡ, πληθώρα αἵματος, Πολυδ. Α', 209.

ὑπεραινετός, ή, όν, ὁ σφόδρα αἰνετός, ἄξιος πολλῶν αἴνων, Ἑβδ. (Ὠδὴ τῶν Τριῶν Παίδων 29).

ὑπεραινέω, μεγάλως, ὑπερβαλλόντως αἰνῶ, ὑμνῶ, ὑπερῄνει καὶ ἐξεθείαζεν Ἀνωνύμου Βίος Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 317, 29.

ὑπεραιόλιος, ον, ἐν τῇ μουσικῇ, εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ τρόπων, ἴδε Böckh Metr. Pind. σ. 230.

ὑπεραίρω, αἴρω, ὑψώνω ὑπεράνω, ὑπερῆρεν εἰς τὸν ἔξω τόπον τὴν τοῦ ἡνιόχου κεφαλὴν Πλάτ. Φαῖδρ. 248A· τὴν ὀφρὺν ὑπὲρ τοὺς κροτάφους Λουκ. Ἔρωτες 54· τὸ σκάφος ὑπερ. ἑρμάτων, ὑπεράνω τῶν βράχων, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Φιλοστρ.· ὑπ. τὸ φθέγμα, αἴρειν τὴν φωνὴν μεγάλως, Λουκ. Νέρ. 9.— Μέσ., αἴρομαι, ὑψοῦμαι ὑπεράνω, πάντων Ῥήτορες (W lz) τ. 1, σ. 632· ἀπολ., ὑψοῦμαι, ἀνυψοῦμαι, ἐπαίρομαι, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιβ', 7· ἐγείρομαι, ἐπανίσταμαι, ἐπὶ θεὸν Β' πρὸς Θεσσ. β', 4. **II.** ἀμεταβ., **1)** μετ' αἰτιατ., βαίνω ἢ πηδῶ ὑπεράνω, περῶ ἄνωθεν ὡς τὸ Λατ. transcendere, trajicere, οἱ δέ γε (δηλ. ἵπποι) δεδιδαγμένοι τε καὶ εἰθισμένοι τάφρους διαπηδᾶν καὶ τειχία ὑπεραίρειν Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 3· Ἄλπεις Πολύβ. 2. 23, 1, πρβλ. 1, 47, 2·— οὕτως, ὑπ. τὸ πέλαγος, διέρχομαι, διαπλέω, ὁ αὐτ. 1. 28, 1· ὑπ. τὴν ἄκραν, περικάμπτω, ὑπερκάμπτω τὸ ἀκρωτήριον, ὁ αὐτ. 1. 54, 7· κάμψαντες τὸν Πάχυνον ὑπ. [τὸ πέλαγος] εἰς ... αὐτόθι 25, 8· ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, κυκλῶ, περικυκλῶ, ὑπερφαλαγγῶ, τινά ὁ αὐτ. 1. 50, 6., 3. 73, 7, κλπ.· — ἄνευ τῆς ἐννοίας κινήσεως, ἐγείρομαι, ἀνυψοῦμαι ὑπεράνω, ὑπερβαίνω, τὸ ὕδωρ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 10· τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 9. **2)** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ἐξέχω, ὑπερέχω, τινά τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Δημ. 301. 35., 798, 8· νικῶ, τινά ὁ αὐτ. 1395. 23. **3)** ὑπερακοντίζω, χωρῶ πέραν τινός, ὑπερβαίνω, οὔθ' ὑπεράρας οὔθ' ὑποσκάμψας καιρὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 786· ὑπ. τὸν ὡρισμένον καιρὸν Πολύβ. 9. 14, 11· τὴν συνήθειαν ὁ αὐτ. 27. 16, 2· ὑπ. τῆς οὐσίας τὸ μέγεθος ὁ τῶν τέκνων ἀριθμὸς Ἀριστ. Πολιτ. 2. 7, 5· πυγωνιαῖον ἢ μικρὸν ὑπεραῖρον, ὀλίγῳ περισσότερον, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 8. **III.** μετὰ γεν., διέρχομαι πέραν, ὑπερκάμπτω ἀκρωτήριον, τοῦ ἀκρωτηρίου Φιλόστρ. 115· ὑψοῦμαι ὑπεράνω, τῆς γῆς ὁ αὐτ. 746, κλπ. **2)** ὑπερβαίνω, μήθ' ὑπεραίροντα τῶν εἰθισμένων ὄγκων (διάφορ. γραφ. τὸν εἰθ. ὄγκον) μήτ' ἐλλείποντα Πλάτ. Νόμ. 717D, πρβλ. Δίωνα Κ. 75. 13, κλπ.· ὑπ. τινὸς τῷ μεγέθει Διόδ. 20. 91, κλπ.· καταβάλλω, νικῶ, τέχνῃ τοῦ ῥοθίου Φιλόστρ. 305. **IV.** ὑπερχειλίζω, πλημμυρίζω, τὰ ἀγγεῖα Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 67· καὶ ἀπολ., ἐπὶ ποταμοῦ, ὑπερ. εἰς τὰ χωρία Δημ. 1274. 20. **2)** ὑπ. ὑπέρ τι, ἐκτείνομαι πέραν τινός, Ἀρρ. Τακτ. 12. **3)** ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ἔν τινι ἤ τινι Δίων Κ. 37. 8, Φιλόστρ.· τὸ ὑπεραῖρον, ἡ ὑπερβολή, Πολύβ. 16. 12. 9. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπερῆραν, ὑπερέβησαν. Πολύβιος (1. 25) 'κάμψαντες δὲ τὸν Πάχυνον ὑπερῆραν εἰς Ἔκνομον'», ἴδε ἀνωτ. II, 1.

ὑπεραίσιος, ον, ὁ ὑπὲρ τὴν αἶσαν, ὑπέρμετρος, Ἀν. Βεκ. 539, Ἐτυμολ. Μέγ. 39, 21. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπεραίσιον, τὸ ὑπὲρ τὴν μοῖραν».

ὑπεραίσχρος, ον, καθ' ὑπερβολὴν αἰσχρὸς ἢ ἄσχημος Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28, Πλούτ. 2. 632A.

ὑπεραισχύνομαι, ἀποθ., πολὺ αἰσχύνομαι, ὑπ. μή.. Αἰσχίν. 75. 9· ἐπί τινι ὁ αὐτ. 5. 21· μετὰ μετοχ., αἰσχύνομαι ὑπερβαλλόντως πράττων τι, Δρόμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 1.

ὑπεραιωρέω, κρατῶ τι ὑψηλά, ὑπεράνω, κρεμῶ τι ὑπεράνω· — Παθ., κρέμαμαι ἢ αἰωροῦμαι ὑπεράνω, ἐκτείνομαι ὑπεράνω, τινος Ἡρόδ. 5. 103, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 777. **2)** ἐν ναυτικῇ γλώσσῃ, ὑπεραιωρηθῆναι, μετὰ γεν. ὅπου, ἀράζω ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης τόπου τινὸς ἢ λιμένος, τῇσι νησοῖσι ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου, μείναντες ὀλίγον καιρὸν μὲ τὰ πλοῖα σαλεύοντες ἔξω εἰς τὰ ἀνοικτὰ τοῦ Φαλήρου, Ἡρόδ. 6. 116. **3)** ἐγείρω, κρατῶ ὑψηλά, τὴν κεφαλὴν Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3· — Παθ., ἐπὶ ὀστοῦ οὗ αἱ ἄκραι ὑπεραιωροῦνται ἐπὶ ἄλλου ὀστοῦ, ὑπεραιωρεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ ὑπὲρ τῆς κοτύλης, ὑψοῦται ὑπεράνω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833· ὑπ. ὑπὲρ ἀρχαίης ἕδρης ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 761· ὁ Littré ἀποδίδει καὶ εἰς τὸ ἐνεργ. τὴν αὐτὴν σημασίαν, π. Ἄρθρ. 834 (4. 302) οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ οὐσιαστ. **ὑπεραιώρησις, εως, ἡ**, αἱ ἐξ ὑπ. ἐμβολαὶ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795, πρβλ. 851B.

ὑπερακμάζω, ὑπερβαίνω εἰς ἀκμὴν ἢ ἀνθηρότητα, μετ' αἰτ., Μύρων παρ' Ἀθην. 657D. **II.** ἔχω ὑπερβῇ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ὑπερακμάζουσα περιέπιπτον πορνείᾳ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 510B.

ὑπέρακμος, ον, ὁ ὑπερακμάσας, ὁ ὑπερβὰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ζ', 36· τὸ ὑπέρακμον Εὐστ. Πονημάτ. 203. 53· — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. ἐν Ὀδ. 1915. 20. — Κατὰ Σουΐδ. καὶ Φωτ. «ὑπέρακμος· ὑπερβὰς τὴν ὥραν».

ὑπερακοντίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, ὡς καὶ νῦν, ὑπερτερῶ, περνῶ, Νικίαν ταῖς μηχαναῖς Ἀριστοφ. Ὄρν. 363· ἴδε Σουΐδ. ἐν λέξ.· ἀλλά, διακοσίαισι βουσὶν ὑπερηκόντισα, ὑπερέβαλον αὐτὸν διὰ τῶν διακοσίων μου βοῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 659, πρβλ. Δίφιλον ἐν «Πολυπράγμονι» 1. 5· ὡσαύτως, ὑπ. τινὰ κλέπτων, ὑπερτερῶ εἰς τὸ κλέπτειν, Ἀριστοφ. Πλ. 666.

ὑπερακούω, πρκμ. **-ακήκοα**, ἀκούω καλῶς εἰς ὑπερβολήν, Α. Β. 69.

ὑπερακριβής, ές, ὑπερβαλλόντως ἀκριβής, Λουκ. Ἑρμότ. 54.

ὑπερακρίζω, ἀναβαίνω καὶ ὑπερβαίνω, μετ' αἰτ., τείχη Ξεν. Ἱππ. 6, 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερήκρισας· ὑπεράγαν [ὑπὲρ ἄκραν] ἐπήδησας». **II.** προέχω, προεξέχω ὑπεράνω, μετὰ γεν., δόμων Εὐρ. Ἱκέτ. 988.

ὑπεράκριος, ον, (ἄκρα) ὁ ὑπὲρ τὰ ἄκρα, ὑπεράνω τῶν ἄκρων, οἱ Ὑπεράκριοι = οἱ Διάκριοι, οἱ ὀρεινοί, οἱ πένητες κάτοικοι τῶν ὀρεινῶν τῆς Ἀττικῆς μερῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πλουσιωτέρας τάξεις τῶν πεδινῶν καὶ παραθαλασσίων (ἴδε **πεδιακός, πάραλος** II), Ἡρόδ. 1. 59, Δίων. Ἁλ. 1. 13, πρβλ. Δινδ. Σχόλ. εἰς Δημ. σ. 623. **2)** τὰ ὑπεράκρια, τὰ ὑπὲρ τὴν πεδιάδα ὑψώματα, τὰ ὀρεινὰ μέρη, Ἡρόδ. 6. 20.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾷ τόμ. Γ', σ. 346.

ὑπέραντρος, ον, ὑπεράνω ἢ ἐπὶ τῆς κορυφῆς, λόφοι Αἰλ. π. Ζ. 14. 16. **II.** Ἐπίρρ., ὑπεράκρως ζῆν Δημ. 1415. 1.

ὑπεραλγεινός, ή, όν, ὁ ὑπερβαλλόντως ἀλγεινός, ἐν ὑπερβάλλοντι ἄλγει διατελῶν, Ἀριστείδ. 1. 305. Ἀλλὰ κατὰ Κόβητον ἀναγνωστέον: **ὑπέρινος**, ἴδε τὴν λέξιν.

ὑπεραλγέω, αἰσθάνομαι ἄλγος διά τι ἢ ἐξ αἰτίας τινός, ἁπάσας λεχέων ὑπεραλγῶν, θλιβόμενος διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ γάμου του, Σοφ. Ἀντ. 630, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 885, Ἱππόλ. 260, Ἀριστοφ. Ὄρν. 466. **2)** θλίβομαι καθ' ὑπερβολὴν τινι, διά

τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 2. 129, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 3, 17· ἐπί τινι Λουκ. Ὄνος 38·— ἀπολ., Εὐρ. Μήδ. 118· ὑπεραλγεῖν ἀλγοῦντι παρόντα Ἀριστ. Ρητορ. 2. 6, 8· ὑπ. φροντίδα, θλίβομαι τὸν νοῦν, τὴν ψυχήν, Εὐρ. Ἡρακλ. 619.

ὑπεραλγής, ές, γεν. έος, ὑπερβαλλόντως ἀλγεινός, θλιβερός, τὸν ὑπ. χόλον Σοφ. Ἠλ. 176. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπεραλγῆ χόλον· ἄγαν ὀδυνηρόν, λυπηρόν». 2) ὁ πάσχων ἢ ἀλγῶν ὑπερβαλλόντως, πλήρης πόνου, Πολύβ. 3. 79, 12.

ὑπεραλγύνω, ἀλγύνω ὑπερβαλλόντως, Μ. Φυλῆς τόμ. Α' σ. 287, ἔκδ. Mil.

ὑπεραληθῶς, Ἐπίρρ., ἐν ἀληθείᾳ, ὄντως, Διονυσ. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 1, σ. 280.

ὑπεραλκής, ές, γενικ. έος, ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, Πλουτ. Πομπ. 65.

ὑπεράλλομαι, ἀποθ., ἄλλομαι, πηδῶ ὑπεράνω ἢ πέραν τινός, μετὰ γεν., αὐλῆς ὑπεράλμενος (συγκεκομμ. ἀόρ. β' μετοχ.), Ἰλ. Ε. 138· ὡσαύτως μετ' αἰτ., πολλὰς στίχας ὑπεράλτο (συγκεκομμ. ἀόρ. β') Υ. 327· οὕτως ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7. 4, 17, Ἱππ. 8, 4· ὑπεράλλονται πλοίων μεγάλων ἱστούς, ἐπὶ δελφίνων, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 9. 48, 4· τὴν σκιὰν ὑπεράλλεσθαι τὴν ἑαυτῶν Πλούτ. 2. 1071B. ΙΙ. μεταφ., πηδῶ εἰς ὑψηλὴν θέσιν, ἀναβαίνω ὑψηλά, ἐν ἐκκλησίᾳ οὐχ ὑπεραλοῦνται Ἑβδ. (Σειρὰχ ΛΗ', 33).

ὑπέραλλος, ον, ὁ ὑπεράνω τῶν ἄλλων, καθ' ὑπερβολὴν μέγας, Πινδ. Ν. 3. 57.

ὑπέραλμα, τό, πήδημα ὑπεράνω, τὸ ὑπερπηδᾶν τι, Ἀρτεμ. 1. 55.

ὑπεράλπειος, ον, ὁ ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις, ὁ πέραν τῶν Ἄλπεων κείμενος, Λατ. transalpinus, Στράβ. 193, 212, κ. ἀλλ.

ὑπέραλσις, εως, ἡ, ὑπερπήδησις, ἡ ὑπὲρ τὸ ἐσκαμμένα ὑπέραλσις Γεωργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἰω. Παλ. σ. 105C.

ὑπεραμείβω, ὑπερβαίνω, ὑπεραμείβω τοῦ ναοῦ τὸν οὐδόν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σωζομένου.

ὑπεραμπέχω, περιέχω πάντα ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου, ὁ ὑπεραμπέχων οὐρανὸς Τιμόθ. 3 Bgk.

ὑπεραμφισβητέω, ἀμφισβητῶ περί τινος, Πολυβ. Ε', 165

ὑπεραναβαίνω, ὑπερβαίνω, περῶ ὑπεράνω τινός, τὰς Ἄλπεις Ζώσιμ. 2, 53. ΙΙ. μεταφ., ὑπερβαίνω, εἶμαι ἀνώτερος, ὑψηλότερος.., μετ' αἰτιατ., Εὐστ. 18. 26· μετὰ γεν., Κλήμ. Ἀλεξ. 455·— ἀπολ., εἶμαι ἔξοχος, ὑπέροχος, κριτήριόν τι ὑπεραναβεβηκὸς Σεξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 445.

ὑπεραναβλύζω, ἀναβλύζω ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., ὅταν ὁ χρυσὸς ὑπεραναβλύζῃ τῶν σῶν θησαυρῶν Θ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 52, σ. 62.

ὑπεραναγω, ὑψώνω ὑπεράνω, ἂν μή τις ἑαυτὸν τῆς συνηθείας ὑπεραναγάγῃ τῆς κοινῆς Ἰω. Χρυσ. τ. 12, σελ. 228C, ἔκδ. Παρισ.

ὑπεραναιδέομαι. (-ανεδεύομαι), Παθ., ἡττῶμαι κατὰ τὴν ἀναίδειαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1206 (Στέφ.)·— Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπεραναιδευθήσομαι, τῇ ἀναιδείᾳ νικηθήσομαι, οἷον ἀναιδέστερός μου φανήσεται»·— ὁ Δινδ. προτείνει **ὑπεραναιδισθήσεται**, φέρων εἰς ὑποστήριξιν τὸ ἐν τοῖς Α. Β. 80: ἀναιδίζεσθαι· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν.

ὑπεραναίσχυντος, ον, εἰς ὑπερβολὴν ἀναιδής, Δημ. 1071. 27·

ὑπερανάκειμαι, Παθητ., ἀνάκειμαι ὑπεράνω ἑτέρου παρὰ τὴν τράπεζαν, Διογ. Λ. 7. 17.

ὑπεραναπληρόω, ὑπερμέτρως ἀναπληρῶ, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμ. 75.

ὑπεραναρτάω, ἀναρτῶ ὑπεράνω, «τῆς αἰώρας ὑπεραναρτήσω, ἵνα μάθῃς δραπέτης ὤν» Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notit. Mss. τ. 8, μέρος 2, σελ. 142.

ὑπεράναρχος, ον, ὅλως ἄναρχος, Δίδυμ. Ἀλεξ. 324A.

ὑπερανάστης, ου, ὁ, = **μετανάστης**. «ὑπερανάστης· μετανάστης, μεταβάτης» Ἡσύχ., Φώτ. ἐν λέξ. — Ἀδόκιμος λέξις κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 198.

ὑπερανατείνομαι, ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἄνω, τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινομένου Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 13.

ὑπερανατίθεμαι, Παθητ., ἀνατίθεμαι ὑπεράνω τινός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 7.

ὑπεράνειμι, (εἶμι, ibo) ἀνέρχομαι ὑπεράνω τινός, τὰς ἀκροτάτας ὀροφὰς ὑπερανιόντες Γρηγ. Νύσσ. Act. SS. Maii τ. 2, σ. 770, 51, κλπ.

ὑπερανέρχομαι, ἀναβαίνω, προβαίνω ὑπεράνω τινός τινι Ἰωσήπου Οἰκονομικὴ Πραγματεία ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 202, 19.

ὑπερανέχω, ὑψοῦμαι ὑπεράνω. «ὑπερανίσχει καὶ ὑπερανέχει ὅρος τῶν αὐτοῦ ταπεινοτέρων» Εὐστάθ. 1020. 27, κλπ.· ὑπερέχω, ἀξιοῦνται πλείστων ἄρχειν καὶ ὑπερανέχειν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων» Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. τ. 1, σ. 137.

ὑπερανθέω, ἀνθῶ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν, Φιλῆς περὶ Ζῴων σελ. 58. ΙΙ. ἀνθῶ ὑπερβαλλόντως, Πολυβ. Γ', 71, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 994B.

ὑπερανθίζομαι, Παθητ., ὑπερβαλλόντως ἀνθηρὸς γίνομαι, ἔχω λαμπρὸν χρῶμα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 769A.

ὑπερανθρώπινος, η, ον, πλέον ἢ ἀνθρώπινος, τοῦ ὑπερανθρωπίνου θυσιαστηρίου Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλυψ. σ. 321. 2.

ὑπεράνθρωπος, ον, ὁ ὑπὲρ ἄνθρωπον, πλέον ἢ ἄνθρωπος, Διον Ἀλ. 11. 35, Λουκ. Κατάπλ. 16.

ὑπερανιδρύω, ἀνιδρύω ὑπεράνω, Ἐκκλ.

ὑπερανίσταμαι, Παθ., μετ' ἀόρ. β καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἵσταμαι ὄρθιος ἢ προεξέχω ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., Διον. Ἀλ. 1. 15., 9. 68· ἀπολ., ὁ αὐτ. 3. 68, Λουκ. Ἰκαρομ. 12·— μεταφορ., τὸ τῆς γνώμης ὑπερανεστηκός, ἐξέγερσις, ἔπαρσις, Φιλόστρ. 730· ταῶς ὑπερανεστηκώς, πεφυσημένος, ἀλαζονικός, ὁ αὐτ. 724. 2) ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, Ἐκκλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερανέστηκεν· ὑπερβέβηκεν, ἐκ τοῦ ὑπέρ, ἤτοι ὑψηλότερον».

ὑπερανίσχω, = **ὑπερανέχω**, κορυφὴ ὑπερανίσχουσα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 6, 1, Εὐστ. 1020, 28, ἴδε **ὑπερανέχω**.

2) ὑπερβαίνω, «τοῦτο καὶ αὐτὴν ἡμῶν ὑπερανίσχει τὴν διάνοιαν» Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ἰωάνν. κ. 13.

ὑπεραντλέομαι, Παθ., «κάμνω πολλὰ νερά», γεμίζομαι, ὑπ. ἅλμη, γίνομαι ὑπέραντλος, πληροῦμαι θαλασσίου ὕδατος, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 2· μεταφορ., πληροῦμαι, ὑπ. εὐτυχίας Εὐστ. Πονημάτ. 339. 82.

ὑπέραντλος, ον, κυρίως ἐπὶ πλοίου, ὅλως πλήρης ὕδατος (ὄντλος), Ἀνθ. Π. 5. 204, Πλουτ. Λούκουλλ. 13, Πολυβ. Α', 92, κλπ.· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ σκάφους τῆς Πολιτείας, Δίων Κ. 52. 16. 2) ἐπὶ προσώπων, φορτί' ἐξέρριψ' ὑπ. γενόμενος Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 12· μεταφορ., ὑπερβολικός, πλήρης, Λουκ. Τίμ. 18· ὑπέραντλος συμφορᾷ Εὐρ. Ἱππ. 767· ταῖς φροντίσιν Πλουτ. Μάρ. 45. ΙΙ. ὑπερχειλίζων, σιτοθήκη Θεμίστ. 221B· ὕβρις Λουκιαν. Τίμ. 4, ἔνθα ἴδε Hemst. — Καθ' Ἡσύχ.· «ὑπέραντλα· πολλά».

ὑπεράνω [ᾰ], Ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 2, κλπ.·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ὑπ. τούτων [τῶν μορίων] σχίζεται [ἡ φλέψ] Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 17· ἄνεισι .. τὸ ἔλαιον ὑπ. τοῦ ὕδατος ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. 2.2, 10· γίγνεσθαί τινος, νικᾶν τι, τῆς ὀργῆς ὑπεράνω γίγνεσθαι Τέλης παρὰ Στοβ. 524. 51, Πλούτ. 2. 10B· ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαί τινα ὑπ. τινὸς αὐτόθ. 98E, 6C· εἰ γὰρ (φησὶν) αὐτάρκης ἐστὶν ἡ μεγαλοψυχία πρὸς τὸ πάντων ὑπεράνω ποιεῖν Διογ. Λ. 7. 128. 2) οἱ ὑπ. πλεονασμοί, ὑπερβολικαὶ ἐπαναλήψεις, Πολύβ. 12. 24, 1.

ὑπεράνωθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῶν ἄνω, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὕπερθεν**, Σουΐδ.. κλπ. ΙΙ. μετὰ γεν., ἄνω, Αἴσωπος.

ὑπεράνωρ, ορος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ **ὑπερήνωρ**.

ὑπεράξιος, α, ον, πλέον ἢ ἄξιος, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 52, 30.

ὑπεραπατάομαι, Παθ., ἀπατῶμαι καθ' ὑπερβολήν, Ἀνθ. 11. 9. 761.

ὑπεράπειρος, ον, πλέον ἢ ἄπειρος, Διον. Ἀρεοπ. σελ. 241, Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 282B. — Ἐπίρρ. **ὑπεραπείρως**, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 144B

ὑπεραπλόομαι, Παθ., ἁπλοῦμαι ὑπεράνω τινός, Ἰαμβλ. Μυστ. 7. 2, Πρόκλ.

ὑπεραποδέχομαι, ἀποθ., ἀποδέχομαι προθύμως, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 3, σ. 135, κλπ.

ὑπεραποδίδωμι, πληρώνω ὑπέρ τινος, οὐκ ἐχόντων λύσασθαι ... αὐτὸς ὑπεραποδοὺς τοὺς χρυσοῦς ἐλύσατο Boeckh. τ. 2, σ. 121, 17, Φιλόστρ. 533.

ὑπεραποθνήσκω, ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανὼν Ξεν. Κυν. 1, 14· ὑπέρ τι..ος Πλάτ. Συμπ. 208D· ἀπολ., αὐτόθι 179B, 180A, κλπ.

ὑπεραποκρίνομαι, [ῑ], Μέσ., ἀποκρίνομαι ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζω τι ά, χαλεπὸν ... δισσόδ ληλημένου ὑπεραποκρίνεσθαι κυνὸς Ἀριστοφ. Σφ. 951, Θεσμ. 186.

ὑπεραπολαύω, ἀπολαύω εἰς ὑπερβολήν, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 112C.

ὑπεραπόλλυμι, καταστρέφω καὶ πολὺ μάλιστα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 1082. ΙΙ. Παθ., ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, ὑπεραπώλετο τοῦ πατρὸς Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 29.

ὑπεραπολογέομαι, ἀποθ., μετὰ μέσου μέλλοντ. καὶ μέσου ἀόρ.· ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος, συνηγορῶ ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., προκειμένου δὲ αὐτοῦ ἐν κλίνῃ ὑπεραπελογέοντο οἱ φίλοι Ἡρόδ. 6. 136, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 16· ὑπ. τῆς ὑποψίας Ἀντιφῶν 119. 26

ὑπεραπότισις, εως, ἡ, = **ὑπερέκτισις**, τὸ ἀποτείνειν ὑπέρ τινος, Ἡσύχ.

ὑπεραποφατικός, ή, όν, διττῶς ἀποφατικός, ὑπεραποφατικόν ἐστιν ἀποφατικὸν ἀποφατικοῦ Διογ. Λ. 7. 69· κ. ἀλλ. **ὑπεραποφαντικός**.

ὑπεραποχράω, εἶμαι πλέον ἢ ἀρκετός, Πολυβ. Α', 236, Ϛ', 149. — Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. **-χρώντως**, πλέον ἢ ἀρκούντως, ὁ αὐτ. Θ', 154.

ὑπεραρέσκω. μέλλ. **-ἀρέσω.** ἀρέσκω ὑπερβαλλόντως, 'Απ. 'Εμφυλ. 2. 1.

ὑπεράριθμος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸν συνήθη ἢ ἀπαιτούμενον ἀριθμόν, ὑπεράριθμοι σχολαρίων Προκοπ. 'Ανέκδ. 24, ἴδε Σουίδ. ἐν λέξ. **II.** ὁ ὑπὲρ πάντα ἀριθμόν, 'Αναστ. Σιν. 56B, κλπ.

ὑπεράρρητος, ον, πλέον ἢ ἄρρητος, Διονύσ. 'Αρεοπαγ. περὶ Θείων 'Ονομάτων 2, 4, σ. 418.

ὑπεραρρωδέω, 'Ιων. ἀντὶ **ὑπερορρωδέω,** εἶμαι ὑπερβαλλόντως πεφοβημένος, τῇ 'Ελλάδι, μεγάλως φοβοῦμαι διὰ τὴν 'Ελλάδα, 'Ηρόδ. 8. 72.

ὑπέραρσις, εως, ἡ, τὸ ὑπεραίρεσθαι, ἔπαρσις, ὕψωσις, 'Εβδ. ('Ιεζεκ. ΜΖ', 11).

ὑπεραρχαῖος (ὀρθότ. **ὑπεράρχαιος**), **α, ον,** λίαν ἀρχαῖος, λίαν παλαιός, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Γ. 144.

ὑπεράρχιος, ον, ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἀρχὴν ὤν, ὁ πρὸ πάσης ἀρχῆς ὑπάρχων, Διον. 'Αρεοπ. περὶ Οὐρ. 'Ιεραρχ. 7, σ. 71.

ὑπερασθενής, ές, ὑπερβαλλόντως ἀσθενής, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 11, 5.

ὑπερασθμαίνω, ὑπερβαλλόντως ἀσθμαίνω, 'Αρρ. Κυν. 14. 3.

ὑπέρασθμος, ον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀσθμαίνων, Ξεν. Κυν. 10, 20, Πολυβ. Ε', 80, 84.

ὑπερασμενίζω. ἀσμενίζω, εὐχαριστοῦμαι μεγάλως, ὑπερασμ. ταῖς ἡδυπαθείαις Πλούτ. 2.1094C.—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 9.

ὑπερασπάζομαι. ἀποθ., καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶ τινα, μετ' αἰτ., αἷς ἂν προσέλθω ὑπερασπάζονταί με Ξεν. Συμπ. 4, 33, Πλούτ. 2. 229E.

ὑπερασπίζω, καλύπτω διὰ τῆς ἀσπίδος, προστατεύω, τινὰ Πολύβ. 6. 39, 6, Διόδ. 17. 99, Διον. 'Αλ., Πλούτ., κλπ.· τινὸς 'Αρρ. 'Ανάβ. 6. 28, 6, 'Εβδ. (Γεν. ΙΕ', 1, κ. ἀλλ.).—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 11-13.

ὑπεράσπισις, εως, ἡ, προστασία, 'Ησύχ. Πρεσβύτ. σ. 1016A.

ὑπερασπισμός, ὁ, τὸ ὑπερασπίζειν τινά, ὑπεράσπισις, προστασία, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 35, κ. ἀλλ.).

ὑπερασπιστής, οῦ, ὁ, κρατῶν ἀσπίδα ὑπεράνω τινός, προστάτης, πρόμαχος, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 2, 30, κ. ἀλλ.)·— **ὑπερασπιστήρ, ῆρος, ὁ,** Ψαλμ. Ζ', 11, ΙΖ', 38, κλπ.· θηλ. **ὑπερασπίστρια, ἡ,** 'Ιωσήπ. Μακκ. 15.—Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερασπιστής· φύλαξ, βοηθός».

ὑπεράστειος, ον, καθ' ὑπερβολὴν ἐπίχαρις ἢ ἀστεῖος, 'Αθήν. 250E.

ὑπεραστράπτω, ἀστράπτω εἰς ὑπερβολήν, ὄμματα 'Αρρ. Κυν. 4, 5.

ὑπερασχάλλω, ἀσχάλλω ὑπερβαλλόντως, ὑπεραγανακτῶ, 'Αριστείδ. 1. 555.

ὑπερασχημονέω, φέρομαι μετὰ πολλῆς ἀσχημοσύνης, Πλούτ. 2. 45F.

ὑπερασώματος, ον, πλέον ἢ ἀσώματος, ὅλως ἀσώματος, Δίδυμ. 'Αλ. 332C, 740A.

ὑπερατμιδόω, μεταβάλλω τὰ πάντα εἰς ἀτμίδα, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλ. 1. σ. 101.

ὑπεράτοπος, ον, ὑπερμέτρως ἄτοπος, Δημ. 213. 25, πρβλ. **ὑπάτοπος.**

ὑπεράτρεπτος, ον, ὅλως ἄτρεπτος, ἄκαμπτος, Διον. 'Αρεοπ. 913B.

ὑπεραττικίζω, μιμοῦμαι τὴν 'Αττικὴν διάλεκτον εἰς ὑπερβολήν, Φιλόστρ. 21.—Παθ., τάς, ὡς ἂν εἴποι τις, λίαν ὑπερηττικισμένας καὶ ἀρχαιοτρόπους διώκων συντάξεις Φωτ. Βιβλιοθ. 35. 8.

ὑπεραττικισμός, ὁ, τὸ ὑπεραττικίζειν, Φωτ. Βιβλιοθ. 65. 1.

ὑπεραττικός, ή, όν, (ἢ **ὑπεράττικος, ον**), ὁ ὑπερβαλλόντως ἀττικός, μιμούμενος τὴν 'Αττικὴν διάλεκτον μέχρις ὑπερβολῆς, Λουκ. Λεξιφάν. 25. — 'Επίρρ. **-κῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Δημώνακτος βίῳ 26.

ὑπεραυγάζω. φωτίζω διὰ λαμπροτέρου φωτός, ὑπερβάλλω κατὰ τὸν φωτισμόν, Εὐστ. 729. 22, Βυζ.

ὑπεραυγέω, λάμπω καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι λίαν λαμπρός, Εὐστ. εἰς Διον. τὸν Περιηγ. σ. 189.

ὑπεραυγής, ές, γεν. **έος,** ὁ ὑπερβαλλόντως λάμπων, Λουκ. περὶ 'Αληθ. 'Ιστ. 1. 29.

ὑπεράϋλος, ον, ὅλως ἄϋλος — 'Επίρρ. **-λως,** Φίλων 1. 103.

ὑπεραυξάνω καὶ **-αύξω.** αὐξάνω τι ὑπερμέτρως. — Παθ., αὐξάνομαι ὑπερμέτρως, Γαλην. τ. 14, σ. 226, 9· γίνομαι λίαν ἰσχυρός, πανίσχυρος, 'Ανδοκ. 32. 23, Δίων Κ. 79. 15. **2)** ἐν τῷ παθ., αὐξάνομαι ὑπεράνω, κάλαμοι ἐνίοτε ῥιζοβολήσαντες ὑπεραύξονται τῶν ἀμπέλων Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 1282. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., αὐξάνομαι εἰς ὑπερβολήν, Καλλισθ. παρὰ Στοβ. τ. 100. 14, Β' 'Επιστ. πρ. Θεσσ. α' 3.

ὑπεραύξημα, τό, ὑπερβολικὴ αὔξησις, πλεονάζουσα αὔξησις, Γαλην. 3. 671.

ὑπεραύξησις, εως, ἡ, ὑπερβάλλουσα αὔξησις, «ἀπονυχίζειν, τὸ τὰς ὑπεραυξήσεις τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν» Φαβωρῖν.

ὑπεραυχέω, εἶμαι λίαν ὑπερήφανος, Θουκ. 4. 19, Δίων Κάσ. 57, 12, κλπ.

ὑπεραυχής, ές, γεν. **έος,** = τῷ ἑπομ., Τρυφ. (γράφ. Τριφ-) 674.

ὑπέραυχος, ον, (αὐχή) ὁ ὑπὲρ τὸ δέον αὐχῶν, ὁ λίαν ὑπερήφανος, πληγὰς τῶν ὑπεραύχων Σοφ. 'Αντ. 1351, πρβλ. Ξεν. 'Αγησ. 11, 11· ὑπέραυχα βάζειν Αἰσχύλ. Θήβ. 483· τὰ ὑπ. Διον. 'Αλ. 8. 50.

ὑπεράφανος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ὑπερήφανος,** Πίνδ.

ὑπεραφρίζω, πληροῦμαι ἀφροῦ, ἐπὶ ποτηρίου σπινθηρίζοντος οἴνου, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1, 'Αριστοφῶν ἐν «Φιλωνίδῃ» 1.

ὑπεραχθής, ές, λίαν πεφορτωμένος, καθ' ὑπερβολὴν βεβαρυμένος, Θεόκρ. 11. 37, Νικ. Θηρ 342, κλπ.

ὑπεράχθομαι, Παθ., καθ' ὑπερβολὴν ἄχθομαι, λυποῦμαι πολὺ ἐπί τινι, μετὰ δοτ., τῇ Μιλήτου ἁλώσει ὑπεραχθεσθέντων 'Ηρόδ. 6. 21· ὀργίζομαι ὑπερμέτρως κατά τινος, μεθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο Σοφ. 'Ηλ. 177 (Λυρ.).

ὑπερβάθμιος, ον, ὁ πέραν τοῦ βαθμοῦ, ἢ ὑπερβαίνων τὸ κατώφλιον· μεταφορ., ὑπερβαίνων τὰ ὅρια, παραβαίνων τ., 'Αμμών. εἰς 'Αριστ. Κατηγ. σελ. 15, a, 6, ἔκδ. Βενετ. a, 1545. — Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερβάθμιον πόδα ῥιπτῶν, ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως, ἀπρεπῶς διαπραττόμενος» (ἐκ τοῦ Δαμασκίου).

ὑπερβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι·** ἀόριστ. β' **ὑπερέβην,** 'Επικ. **ὑπέρβην.** 'Επικ. γ' πληθ. **ὑπέρβᾰσαν** 'Ιλ. Μ. 469. Βαίνω ὑπεράνω, ἀναβαίνω καὶ διαβαίνω, μετ' αἰτ., ὑπ. τεῖχος 'Ιλ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὐδὸν 'Οδ. Θ. 80, κλπ.· τείχη Εὐρ. Βάκχ. 654, Θουκ., κλπ.· γεῖσα τειχέων Εὐρ. Φοίν. 1187· τάφρους ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 111· ὑπ. δόμους, διαβαίνω τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 382, ἐν "Ιωνι 514· ὑπ. τοὺς οὔρους, διαβαίνω τὰ ὅρια, 'Ηρόδ. 6 108· τὰ οὔρεα, Αἶμον ὁ αὐτ. 4. 25, Θουκ. 2. 96· ὑπ. τέγος ὡς τοὺς γείτονας Δημ. 609. 15· (ἡ μετὰ γενικ. χρῆσις εἶναι ἀμφιβολωτάτη· παρ' 'Ηροδότῳ 3. 54, τὰ ἄριστα τῶν 'Αντιγράφων ἔχουσιν **ἐπέβησαν·** ἐν Εὐριπ. 'Ικέτ. 1049 τὸ δόμων ὑπερβᾶσ' (δηλ. ἐξελθοῦσα τῶν δόμων) ὁ Kirchhof διώρθωσεν ὑπεκβᾶσ'· ἐν Εὐρ. "Ιωνι 220 ὁ "Ερμαννος προτείνει πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ χωρίου τὴν λέξιν **βηλὸν (βαλὸν** ὁ Δινδ.)· — ἀπολ., ὑπ. εἰς τὴν τῶν Θηβαίων Ξεν. 'Ελλ. 5. 4, 59· εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπ. (ἐξυπακ. τῶν ἡδονῶν) Πλάτ. Πολ. 587C· — ἐπὶ ποταμῶν ὑπερβαινόντων τὰς ὄχθας αὐτῶν, ὑπερχειλίζω, πλημμυρῶ, ἐς τὴν χώρην, ἐς τὰς ἀρούρας 'Ηρόδ. 2. 13, 14· ἀπολ., εἰ ἐθέλει ὑπερβῆναι ὁ ποταμὸς αὐτόθι 99. **2)** ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, παραβαίνω, θέμιν καὶ δίκαν Πινδ. 'Αποσπ. 4· νόμους τοὺς Περσέων 'Ηρόδ. 3. 83, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 449, 481, 663· τὰς πίστεις καὶ τοὺς ὅρκους Δημ. 153. 4· τὸν τῶν ἀναγκαίων ὅρον Πλάτ. Πολ. 373D· — καὶ ἀπολ., παραβαίνω τοὺς νόμους, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ ('Επικ. ὑποτ. ἀορ.) καὶ ἁμάρτῃ 'Ιλ. Ι. 501· ὑπ. καὶ ἁμαρτάνειν Πλάτ. Πολ. 366A, πρβλ. **ὑπερβασία.** **3)** παρέρχομαι, παραβλέπω, Λατιν. praetermitto, τοὺς προσεχέας 'Ηρόδ. 3. 89· ἐντεῦθεν, παραλείπω, ἀφίνω, Πλάτ. Πολ. 528D, κ. ἀλλ.· ὑπ. τι τῷ λόγῳ Δημ. 51. 7· ὑπ. τὸ σαφὲς εἰπεῖν ὁ αὐτ. 1398 ἐν τέλει· — μεταβαίνω εἰς τὸν πλησιέστατον κληρονόμον, οἷον ἐν διαθήκῃ, 'Ισαῖ. 43. 34· — ὑπ. τῆς οὐσίας, παραλείπω μέρος αὐτῆς, 'Αριστ. 'Αναλυτ. "Υστ. 2. 5, 2. **II.** προχωρῶ πέραν τινός, πλέον ὑπερβὰς ο' ἔτη, ἔχων ἡλικίαν πλειόνων ἢ 70 ἐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 755A· ὑπ. τοῦτο, προβαίνουσι πέραν τούτου ἐν τῇ ἀπαιτήσει των, Πολύβ. 2. 15, 6· — ἀπολ., dies ὑπερβαίνοντες, ὑπεράριθμοι ἡμέραι ἐν τῷ ἡμερολογίῳ, Macrob. Sat. 1, 13. **2)** ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, πάσῃ .. πάντας ἀνθρώπους ὑπ. ἀρετῇ Πλάτ. Τίμ. 24D· ὑπ. ἢ γνῶσιν σαφηνείᾳ ἢ ἄγνοιαν ἀσαφείᾳ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 478C· ἀπολ., Θέογν. 1015. **III.** βαίνω ἄνωθέν τινος καὶ ὑπερασπίζω αὐτόν, μετὰ δοτ., τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα, «τεκέων ὑπερανιστάμενον, ὑπερμαχόμενον» (Σχόλ.), 'Οππ. 'Αλ. 1. 710.

B. Μεταβατ. ἐνεργείας ἐν τῷ ἀορίστ. α', ὑπερβάλλω, θέτω ὑπεράνω, ὑπερβησάτω ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευρὰς τὴν κνήμην, ὡς ὁδηγία πρὸς τὸν ἀναβαίνοντα ἐπὶ ἵππου, Ξεν. 'Ιππ. 7, 2.

ὑπερβακχεύω, ἐκφράζω μὲ ὕφος ὑπερβαλλόντως βακχικόν, δηλ. ἐξογκώνω καθ' ὑπερβολήν, τὰς πανηγυρικὰς ἐννοίας οὐχ ὑπερβακχεύων Φιλόστρ. 613.

ὑπερβαλλόντως, ἴδε τὸ ἑπόμ. II. 5. — Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερβαλλόντως, λίαν».—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 253.

ὑπερβάλλω, μέλλ. **-βαλῶ,** 'Ιωνικ. **-βαλέω·** 'Επικ. ἀόρ. β' **ὑπειρέβαλον** 'Ιλ. Ψ. 637. Ρίπτω ἄνωθεν ἢ πέραν σημείου τινὸς ἢ σκοποῦ, ὑπερακοντίζω, ὑπέρβαλε σήματα πάντων 'Ιλ. Ψ. 843· τόσσον παντὸς ἀγῶνος (ἐξυπακ. σήματα) ὑπέρβαλε αὐτόθι 847· δουρὶ ὑπ. Φυλῆα, ἐνίκησεν αὐτὸν εἰς τὴν βολὴν τοῦ δόρατος, αὐτόθι 637. **2)** ὅτε μέλλοι ἄκρον [λόφον] ὑπερβαλέειν, νὰ κυλίσῃ τὸν λίθον ὑπεράνω τῆς κορυφῆς, 'Οδ. Λ. 597. **3)** ἀμεταβ., τρέχω περαιτέρω, παρατρέχω, παραβλέπω τὰ ἴχνη, ἐπὶ κυνῶν θηρευτικῶν, Ξεν. Κυν. 6, 20. **4)** ὑπερ-

βαίνω, ὑπερτερῶ, νικῶ ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, τινὰς Σοφ. Ἠλ. 716. **II.** ἐπὶ πολλῶν μεταφορικῶν σημασιῶν· **1)** ὑπερακοντίζω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, «περνῶ», ὑπερισχύω, νικῶ, καταβάλλω. δέδοικα μὴ πρὶν πόνους ὑπερβάλῃ με γῆρας Εὐρ. Ἀποσπ. 462. 5· μετὰ γεν., Πινδ. Ἀποσπ. 133· βροντῆς ὑπερβάλλοντα κτύπον Αἰσχύλ. Προμ. 923, ἔνθα ἴδε Herm. (927)· — ὑπ. τινά τινι, ὑπερβαίνω τινὰ εἴς τι πρᾶγμα, Εὐρ. Ἱππόλ. 924, Ἀριστοφ. Πλ. 109· ἔν τινι Πλάτ. Νόμ. 731Β· ἴδε κατωτ. Β, καὶ πρβλ. **ὑπερακοντίζω.** **2)** ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν μήτ' ἀπολείπων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 491· ὑπ. πόσιος μέτρον Θέογν. 479· τὴν τοῦ μετρίου φύσιν Πλάτ. Πολιτικ. 283Ε· ὑπ. τὰ ἱκανὰ Ξεν. Ἱέρων 4, 8· — ἐπὶ χρόνου, ἔτεα μὲν ἐς ἐείκοσι καὶ ἑκατὸν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀπικνέεσθαι, ὑπερβάλλειν δὲ τινας καὶ ταῦτα Ἡρόδ. 3. 23· ὑπ. τὰς τρεῖς ἡμέρας, βραδύνω πλέον ἢ.., Ἱππ. Κωακ. Προγν. 907· ὑπ. τὸν χρόνον, δηλ. εἶμαι πολὺ ἀργά, πολὺ βραδύνω, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 21· ὑπ. τὸν καιρόν, ὑπερβαίνω πᾶν εὔλογον ὅριον, Δημ. 660 ἐν τέλ. — ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἡδοναὶ ὑπ. λύπας Πλάτ. Νόμ. 731Β, πρβλ. Πρωτ. 356Β· — μετὰ δοτ. τρόπου ἢ τοῦ κατά τι, τόλμῃ καὶ μιαρίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 6· ὠμότητι Δημ. 317. 25· οὕτω, ὑπ. πρὸς ἀρετὴν Πλάτ. Νόμ. 945C. **β)** μετὰ γεν. ἀντὶ αἰτ., ἆρα λύπῃ ὑπ. τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι; ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 475Β, πρβλ. Νόμ. 734Α· ὑπ. τῆς συμμετρίας Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 21, πρβλ. π. Ζ. Ἱστ. 2. 11, 10. **3)** ἀπολ., ὑπερβαίνω πᾶν ὅριον, εἶμαι ὑπερβολικός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 291, Εὐρ. Βάκχ. 785, Ἄλκ. 1077, Θουκ. 7. 67, Πλάτ. Θεαίτ. 180Δ· οὐχ ὑπερβαλών, μὴ ὑπερβὰς τὰ ὅρια, Πινδ. Ν. 7. 97· αἱ μέσαι ἕξεις πρὸς μὲν τὰς ἐλλείψεις ὑπερβάλλουσι, παραβαλλόμεναι πρὸς τὰς ἐλλείψεις φαίνονται ὑπερβολαί, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 8, 2· μετὰ δοτ. τρόπου, ὑπ. τῇ μοχθηρίᾳ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 109· τῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ δοξάσαι Πλάτ. Θεαίτ. 192C, πρβλ. Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 3, 7· ἀνοίᾳ Δημ. 93. 24. **β)** σύχν. ἐν τῇ μετοχ. **ὑπερβάλλων, ουσα, ον,** ὑπερέχων, ὑπερβολικός, βροντῆς ὑπ. κτύπος Αἰσχύλ. Προμ. 923· ὑπ. δαπάνη Ξενοφ. Ἱέρων 11, 2· ἡδονή, ἔπαινοι Πλάτ. Πολ. 402Ε, Φαῖδρ. 240Ε· θεάματα ταῖς δαπάναις ὑπ. Ἰσοκρ. 49D, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 899Α· — οἱ ὑπερβάλλοντες, ἀντίθετον τῷ οἱ καταδεέστεροι, Ἰσοκρ. 191D· τὰ ὑπερβάλλοντα, ἡ ὑπερβαλλόντως ὑψηλὴ κατάστασις, Εὐρ. Μήδ. 127· τὰ ὑπ. ἑκατέρωσε, τὰ ἔσχατα, τὰ ἄκρα, Πλάτ. Πολ. 619Α· τῷ δ' ὑπερβάλλοντι αὐτῶν, «τῶν ἐπαίνων δηλονότι» (Σχόλ.), Θουκ. 2. 35. **4)** προσφέρω ἀνωτέραν τιμήν, τούτων ὑπερβαλλόντων ἀλλήλους Λυσί. 165. 1· — προέβαινε τοῖσι χρήμασι ὑπερβάλλων, προέβαινε προσφέρων περισσότερα χρήματα, Ἡρόδ. 5. 51· ᾔτει τοσαῦτα ὑπερβάλλων Θουκ. 8. 56, πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 26· ἴδε Β. Ι. 3. **5)** Ἐπίρρ. **-λόντως,** καθ' ὑπερβολήν, Πλάτ. Πολ. 492Β, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μετρίως,** Ἰσοκρ. 8Β. **III.** βαίνω ὑπεράνω, διαβαίνω, περῶ ὄρη, ποταμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα, Λατιν. trajicere, πρῶνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 307· κορυφὰς ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 722· γῆς ὅρους Εὐρ. Ὀρ. 443· τὰς Ἄλπεις εἰς τὴν Ἰταλίαν Στράβ. 294· μετὰ γεν., θριγκοῦ τοῦδ' ὑπ. ποδὶ Εὐρ. Ἴων 1321 (ἔνθα ὁ Dobree προὔτεινε θριγκοὺς τούσδ'). **β)** ἐπὶ πλοίων, ὑπερκάμπτω, περικάμπτω ἀκρωτήριον, ὑπ. Μαλέην Ἡρόδ. 7. 168· τὴν ἄκραν Θουκ. 8. 104. **γ)** ἀπολ., διέρχομαι διαβαίνω, ἐς τὴν ἄνω Μακεδονίην Ἡρόδ. 8. 137, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 6, 10· πρὸς τοὺς Θρᾷκας αὐτόθι 7. 5, 1· κατὰ λόφους τινὰς αὐτόθι 6. 5, 7. **2)** ἐπὶ ὕδατος, ὑψοῦμαι καὶ χύνομαι ἄνωθεν, μετὰ γεν., ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίχων Θέογν. 673Β, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης εἰσορμώντων εἰς πλοῖον ὑπεράνω τῶν τοίχων αὐτοῦ· — ἐπὶ ποταμοῦ, πλημμυρῶ, καλύπτω διὰ τῶν ὑδάτων μου, ὡς ὑπερέβαλε τὰς ἀρούρας Ἡρόδ. 2. 111· ἀπολ., ἐπὶ λέβητος, «λέβητες ... κρεῶν ἐόντες ἔμπλεοι καὶ ὕδατος, ἄνευ πυρὸς ἔζεσαν καὶ ὑπερέβαλον», καὶ ἐξεχείλισαν, ὁ αὐτ. 1. 59· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἣν δ' ὑπερβάλῃ.. πόντος Εὐρ. Τρῳάδ. 686. **3)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου εὑρισκομένου εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον ἢ εἰς τὴν μεγίστην αὐτοῦ θερμότητα, Ἡρόδ. 4. 184. — Σημειωτέον ὅτι ἡ συντακτικὴ πτῶσις εἶναι σχεδὸν ἀείποτε ἡ αἰτ.· ἡ δὲ γεν. ἀπαντᾷ μόνον εἰς ἐξαιρετικάς τινας περιστάσεις, ἴδε ἀνωτ. ΙΙ. 2. 6, ΙΙΙ. 1 καὶ 2.

Β. Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., = Α. ΙΙ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, νικῶ, τινα Ἡρόδ. 5. 124, 8. 24, Ἀριστοφ. Ἱππ. 758, Νεφ. 1035· ὑπ. τινα μάχῃ Εὐρ. Ὀρ. 691· φίλτροις ὑπ. τινα Σοφ. Τραχ. 584, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 414· — ἀπολ., εἶμαι νικητής, νικῶ, Ἡρόδ. 6. 9., 7. 168. **3)** ὑπερέχω, εἶμαι ἀνώτερος, «περνῶ», τινα Δημ. 451. 2, κλπ.· πάντας τῷ ὕψει, τῷ μεγέθει Ἡρόδ. 2. 175, πρβλ. 110· τινὰ ἀναιδείᾳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 409· θωπείαις αὐτόθι 890· εἴς τι Πλάτ. Κριτ. 115D· ἔν τινι Στράβ. 2. **β)** ἀπολ., ὑπερέχω, δόσι χρημάτων Ἡρόδ. 1. 61· ἀρετῇ 9. 71· ὑπερβαλλόμενος πλήθει, ὑπερτερῶν κατὰ τὸ πλῆθος, ὁ αὐτ. 3. 21· — ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. πρκμ., ὑπερβεβλημένη γυνή, λαμπρά, ἔξοχος γυνή, Εὐρ. Ἄλκ. 153· φύσις ὑπερβεβλ. Πλάτ. Πολ. 558Β· ταφῆς τῆς μὲν ὑπερβεβλ., τῆς δὲ ἐλλειπούσης ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 719D· καὶ μετὰ γεν., γόγγροι τῶν παρ' ἡμῖν ὑπερβεβλ. κατὰ τὸ μέγεθος Στράβ. 145. **3)** προσφέρω τιμὴν ἀνωτέραν, (ἀνωτ. Α. ΙΙ. 4), τινὰ χρήμασιν Πλάτ. Φαῖδρ. 232C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 3, 32. **II.** ἀναβάλλω, τὴν ἀπόδοσιν Ἡρόδ. 4. 9· τὴν συμβολὴν ὁ αὐτ. 9. 45· — ἀλλά, ἢν ὑπερβάλλωνται κείνην τὴν ἡμέραν.. συμβολὴν μὴ ποιεύμενοι, ἂν ἤθελον ὑπερβῇ τὴν ἡμέραν ἐκείνην χωρὶς νὰ συγκροτήσωσι μάχην, αὐτόθι 51· ἀπολ., βραδύνω, μένω ὀπίσω, ἀργοπορῶ, ὁ αὐτ. 3. 71, 76, 7. 206, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811· εἰσαῦθις ὑπερβαλέσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 254D, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1, 1., 31, 8 — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερβάλλει· ὑπερνικᾷ. ὑπερτίθεται. παραβαίνει ἢ ἐπαναφέρει εἰς συμβουλίαν», καὶ κατὰ Σουίδ.: «ὑπερβάλλοι, ὑπερβάμοι».

ὑπερβαρέω, βαρύνω περισσότερον, «ὑπερταλαντᾶν, τὸ ὑπερβαρεῖν» Σουίδ. ἐν λ. **ταλαντουμένην,** Ἐτυμ. Μέγ. σ. 744, 16.

ὑπερβαρής, ές, καθ' ὑπερβολὴν βαρύς, τὰν ὑπερβάρεα Ἐπιγραφ. Αἰολ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 15· — ἀλλ' ὁ τύπος **ὑπέρβαρυς, υ,** οἷον ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811 προτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Λοβ. εἰς Φρύν. 539· — ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1175, **ὑπερβαρὴς** εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου· ὁ Paley ἔχει ὕπερθεν βαρύς.

ὑπερβασία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, τὸ ὑπερβαίνειν, παρέρχεσθαι, τίθεται ὡς ἰσοδύναμον τῷ **Πάσχα,** «τὴν ἑορτὴν Πάσχα καλοῦντες· σημαίνει δὲ ὑπερβασία, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ὁ θεὸς αὐτῶν ὑπερβὰς Αἰγυπτίοις ἐνέσκηψε τὴν νόσον». **II.** μεταφ., παράβασις νόμου, ἁμάρτημα, ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσασθαι Ἰλ. Γ. 107· τίσασθαι μνηστῆρας ὑπ. ἀλεγεινῆς Ὀδ. Γ. 206· τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπ. κατάσχοι; Σοφ. Ἀντ. 605· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. Ψ. 589, Ὀδ. Χ. 168, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 826· — Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερβασίας, ὅρκων παραβάσεις, ἐπιορκίας», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ὑπερβασίης· ἀδικίας. ὑπερηφανίας»· πρβλ. **ὑπέρβασις.**

ὑπέρβασις, εως, ἡ, τὸ ὑπερβαίνειν, διέρχεσθαι ὑπεράνω, Κλήμ. Ἀλεξ. 854· — διάβασις ὀρέων, Στράβ. 209· διάβασις ὑπεράνω τινός, ὑπεράνω ἐρήμου, ὁ αὐτ. 759. **2)** ἐπὶ μεταστάσεως ἄρθρου τοῦ δακτύλου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839. **II.** μεταφορ., παράβασις, ἁμάρτημα, Θέογνις 1247. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρβασις· ἀδικία. κόρος. ἁμαρτία. ὑπερηφανία. παράβασις ὅρκων. **III.** ἐνεργ. = **ὑπερβίβασις** (εἰ μὴ αὐτὸ τοῦτο ἀναγνωστέον), Πολύβ. 4. 19, 8.

ὑπερβατέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑπερβαίνειν, παρέρχεσθαι, μετ' αἰτ., τοὺς μοχθηροὺς ... καθάπερ βάτους ... ὑπερβατέον ἐστὶ Πλούτ. 2. 709D.

ὑπερβατήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ὑπερβαίνειν ἢ διέρχεσθαι, ὑπερβατήρια θύειν (ἐξυπακ. ἱερὰ) Πολύαινος 1. 10, 1· πρβλ. **διαβατήρια.**

ὑπερβατικός, ή, όν, ὁ ποιούμενος πολλὴν χρῆσιν τῶν ὑπερβατῶν σχημάτων, ἐπὶ τοῦ Θουκυδίδου, Μαρκελλῖνος ἐν βίῳ Θουκ. 50. — Ἐπίρρ. **ὑπερβατικῶς,** ἔσται δ' ἐνταῦθα κάλλιον ὑπερβατικῶς ἀναγνῶναι Εὐστ. 1179. 16.

ὑπερβατόν, τό, τὸ σχῆμα καθ' ὃ μετατίθενται ἀπὸ τῆς οἰκείας θέσεως εἰς ἄλλην λέξεις ἢ προτάσεις ἢ καὶ γράμματα, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 306, Quintil. Inst. 8. 6, 65· πρβλ. **ὑπερβατὸς** Ι. 2. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερβατόν· ὑπερβαινόμενον».

ὑπερβατός, ή, όν, μεταγεν., **ός, όν,** (ἴδε κατωτ.), ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπερβαίνω,** ὃν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ, νὰ ἀναβῇ, ἐπὶ τείχους, Θουκ. 3. 25. **2)** μετατεθειμένος, ἐπὶ λέξεων, ὑπερβατὸν δεῖ θεῖναι.. τὸ 'ἀλαθέως' Πλάτ. Πρωταγ. 343Ε· σύνθεσις ὑπερβατὴ Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 26, 1 καὶ 3· νοήσεις ὑπερβατοί, νοήματα ἐκφερόμενα ἐν ἀντιστρόφοις φράσεσι, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 52· — οὕτως ἐπίρρ. **-τως,** = καθ' ὑπερβατόν, ἐν ἀντιστρόφῳ τάξει, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 31, 5, Στράβ. 342, 370· οὕτω, δι' ὑπερβατοῦ Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 31· πρβλ. **ὑπερβατόν.** **3)** ὃν παρέρχεταί τις ἐν παρόδῳ ἢ διὰ βραχέων· — Ἐπίρρ. **-τῶς,** συντόμως, ἐν παρόδῳ, Ἱππ. 7. 31. **II.** ἐνεργ., ὁ ὑπερβαίνων, προχωρῶν πέραν ἢ περαιτέρω, τῶν δ' ὑπερβατώτερα, περαιτέρω τούτων, Αἰσχύλ. 428· ἔκτοπος, ἀσυνήθης, ἐνύπνια Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὕπν. Μαντ. 1, 12.

ὑπερβεβλημένως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὑπερβάλλω,** ὑπὲρ πᾶν μέτρον, ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 4.

Ὑπερβερεταῖος, ὁ, παρὰ τοῖς Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀντιστοιχῶν πρὸς μέρος τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου (Γρηγορ. ἡμερολ.) (Tisil), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1· «περὶ τὴν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου, ὅστις καιρὸς ἐν Ῥώμῃ μὲν ὁ καλούμενος μὴν ἐστὶ Σεπτέμβριος, ἐν Περγάμῳ δὲ παρ' ἡμῖν Ὑπερβερεταῖος» Γαλην. τ. 4. 263, 3, κλπ., ἴδε Clinton F. H. 3. 362 κἑξ. — παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν ὑπερβαινόντων τὴν προθεσμίαν, Παροιμιογράφ. — Κατὰ Σουίδ.: «ὑπερβερεταῖος, ὄνομα μηνὸς καὶ παροιμία. ὑπερβερεταῖος. ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται· παρὰ γὰρ Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπερβερεταῖος ἀνεγράφη». **II.**

Ὑπερβέρετος, ὁ, ὄνομα Κρητικοῦ μηνὸς ἀντιστοιχοῦντος πρὸς μέρος τοῦ Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου, Ideler Chron. 1. 426.

ὑπερβήη, ἴδε **ὑπερβαίνω**.

ὑπερβιάζομαι, ἀποθ., λίαν βασανίζω, καταδυναστεύω, καταστενοχωρῶ, Θουκ. 2. 52, Φίλων 328.

ὑπερβιβάζω, μεταβ. τοῦ **ὑπερβαίνω**, βιβάζω ὑπεράνω, μεταβιβάζω ὑπεράνω, μετὰ διπλῆς αἰτ., ὑποβ. τὰς ναῦς ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὴν νότιον πλευρὰν Πολύβ. 8. 36, 9, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 42. **II**. μεταθέτω τὰ γράμματα ἢ τὸν τόνον λέξεώς τινος, Πλουτ. Βίος Ὁμ. 9, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 66, κλπ.—Ἐπίρρ., **ὑπερβιβαστικῶς**, καθ' ὑπερβίβασιν, διὰ μεταθέσεως, Εὐστ. 980. 44.—Ἴδε Κόντου Γλωσσικὰς Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 122.

ὑπερβίβασις, εως, ἡ, τὸ μεταβιβάζειν, διαβιβάζειν ὑπεράνω, διαβίβασις, ἴδε **ὑπέρβασις** III.

ὑπερβιβασμός, οῦ, ὁ, τὸ ὑπερβιβάζειν, Ἀπολλ. Δυσκ. Συντ. 315. 10, 19.

ὑπερβιβαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπερβιβάζω**, δεῖ ὑπερβιβάζειν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 40.

ὑπερβίη, ἡ, «ἡ ἀδικία» Σουΐδ.

ὑπέρβιος, ον, (βία) ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν ἰσχὺν ἢ δύναμιν, Ἡρακλῆς Πινδ. Ο. 10 (11). 20. **II**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, παράνομος, ἄνομος, βίαιος, ἀκόλαστος, οἷος κείνου θυμὸς ὑπ. Ἰλ. Σ. 262· ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες Ὀδ. Α. 368 —ὡσαύτως οὐδ. **ὑπέρβιον** ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Ρ. 19, Ὀδ. Μ. 379, Ξ. 92, 95·— **-βίως** μόνον παρὰ τοῖς γραμμ. (Δυνάμεθα πρὸς τοῦτο νὰ παραβάλωμεν τὸ Λατ. super-bus, ἀλλ' ἴδε Κούρτ. ἀρ. 639).— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρβιον· ὑπεράγοντα τῇ βίᾳ. ὑπὲρ δύναμιν. πάνυ βιαίως», καὶ κατὰ Σουΐδ.: «ὑπέρβιον, ὑπερβίως, οἷον ἄγαν βιαίως ἢ ὑπερβαλλόντως τῇ βίᾳ. ὑπερήφανον».

ὑπερβιόω, ἐπιζῶ, χρόνον οὐκ ὀλίγον ὑπερβιώσασα τἀνδρὸς Πολύβ. 23. 18, 3.

ὑπερβλαστάνω, βλαστάνω ἐν ὑπερβαλλούσῃ ἀκμῇ καὶ ζωηρότητι, ὅσα τὴν φύσιν ἀσθενῆ, ταῦθ' ἥκιστα ὑπερβλαστάνει Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 6.

ὑπερβλαστής, ές, γεν. έος, ὁ βλαστάνων μεθ' ὑπερβαλλούσης ζωηρότητος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 6.

ὑπερβλέπω, = **ὑπερορῶ**, Φώτ., Βυζ.

ὑπερβλήδην, Ἐπίρρ., ὑπεράγαν, Ὀρφ. Ἀργ. 255.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερβλήδην· ὑπεράγαν».

ὑπέρβλημα, τό, μέρος, ἐπιφάνεια ἐξέχουσα πέραν δεδομένης γραμμῆς, Ἀρχιμήδ.

ὑπερβλύζω, μέλλ. **-ύσω**, ἀναβλύζω ὑπὲρ τὸ σύνηθες, ἐκχειλίζω, πλημμυρῶ, Κόϊντ. Σμυρ. 5. 324· μετ' αἰτ., φλέβες ὑπ. αἷμα ὁ αὐτ. 11. 192. **II**. μεταφορ., ὑπερβαίνω, παραβαίνω, μετ' αἰτ., δίαιτα τὴν αὐτάρκειαν ὑπερβλύζουσα Κλήμ. Ἀλ. 167.

ὑπέρβλυσις, εως, ἡ, αὔξησις εἰς μέγαν βαθμόν, ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει Σουΐδ. ἐν λέξ. **Καλλισθένης**. **II**. ἀφθονία, Φωτίου Ἐπιστ. σ. 92. 2.

ὑπερβλύω, = **ὑπερβλύζω**, Μαρτύρ. Κλήμ. Ῥώμ. 629B.

ὑπερβοάω, ὑπερβάλλω βοῶν, τὴν θάλατταν Ἀριστείδ. 2 105.

ὑπερβολάδην, [ᾰ], Ἐπίρρ., ἀμέτρως, εἰς ὑπερβολήν, ὑπερβαλλόντως, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην Θέογν. 484.

ὑπερβολαῖος, ὁ, ὁ ἀνώτατος τόνος τετραχόρδου τῆς ἐκ δύο διαπασῶν κλίμακος, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 24, ἔνθα ἴδε σημ. Meineke ἐν τέλει καὶ πρβλ. Πλούτ. 2. 1029A· οὕτως **ὑπερβολαία**, ἡ, Φίλων 1. 111, πρβλ. Böckh de Metr. Pind. σ. 206 κἑξ., Chappell Hist. of Mus. σ. 97.

ὑπερβολή, ἡ, (ὑπερβάλλω) τὸ ἐπέκεινα βάλλειν, τὸ ῥίπτειν πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ ἐξίκοντο ἕτεροι, δίσκων ὑπερβολαῖς Φιλόστρατ. 842· καὶ ἀμεταβάτως, τὸ ὕψος ἀστέρος ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 2. **2)** ὑπεροχή, μείζων δύναμις ἢ ἰσχύς, χερῶν ὑπερβολαῖς Εὐρ. Ἀποσπ. 437· στρατιᾶς Θουκ. 6. 31. **3)** μέγας ἢ ὑπέρτατος βαθμὸς πράγματός τινος, ἀντίθετον τῷ **ἔλλειψις** ἢ **ἔνδεια**, Πλάτ. Πρωτ. 356A, B· ὑπ. δισσή.., τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 5, 15· ὑπερβολὴν τῆς ἐπιθυμίας ἔχειν Ἀνδοκ. 27. 34, κλπ.·— ἐντεῦθεν ἐν ποικίλαις φράσεσι χρημάτων ὑπερβολῇ πρίασθαι, εἰς ὑπερβολικὴν τιμήν, Εὐρ. Μήδ. 232· ἐπέφερον τὴν ὑπ. τοῦ καινοῦσθαι, τὴν ὑπερβολικὴν αὐτῶν τάσιν πρὸς νεωτεροποιίαν, στάσιν, Θουκ. 3. 82· οὐκ ἔχει ὑπερβολήν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προβῇ περαιτέρω, Δημ. 553. 12, πρβλ. 786. 26· ἃ μηδὲ πιθανὰς τὰς ὑπ. ἔχει Μένανδρ. ἐν «Ἥρωϊ» 3· οὕτως, οὐδεμίαν ἢ μηδεμίαν ὑπ. λείπειν Ἰσοκρ. 12B, 63D, Δημ. 35. 18· οὐδεμίαν ὑπ. ἀπολείπειν τῆς ἐμουσίας Ἐπιγραφ. Βοιωτ. σελ. 117 Keil· εἴ τις ὑπ. τούτου, ἂν ὑπάρχῃ τι πέραν αὐτοῦ (δηλ. χεῖρον αὐτοῦ), Δημ. 362. 5, πρβλ. Ἰσοκρ. 90D·— ταῦτ' οὐχ ὑπερβολή; δὲν εἶναι τοῦτο τὸ ἔσχατον ὅριον; Δημ. 825. 21·— ὑπερβολὴν ποιεῖσθαι, φθάνειν εἰς τὰ ἔσχατα, ὁ αὐτ. 447. 25· τοσαύτην ὑπ. ποιεῖσθαι ὥστε.., προβαίνω ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε.., ὁ αὐτ. 291. 24· μετὰ γενικ., οὗτοσὶ τοίνυν τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο ἐκείνων τῆς αὑτοῦ βδελυρίας, ὥστε..., εἰς τοσοῦτον ὑπερβολικὸν βαθμὸν ἤγαγε τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν πέραν τῆς ἐκείνων (δηλ. τῶν Τριάκοντα), ὥστε.., ὁ αὐτ. 609. 8, πρβλ. 687. 21, Ἀνδοκ. 32. 5, Λυσί. 143. 20· ὑπ. ποιεῖν τῆς τιμῆς, ὑψώνειν τὴν τιμήν, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 11, 11·— εἰς ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἐλθεῖν Ἰσοκρ. 214B· τοσαύτας ὑπερβ. δωρεῶν παρέσχηται Δημ. 500. 10. **4)** μετὰ προθέσεως ἐπὶ ἐπιρρημ. σημασίας, = **ὑπερβαλλόντως**· εἰς ὑπερβολήν, «ὑπερβολικά»· εἰς ὑπ. ἄμεινον Εὐρ. Ἀποσπ. 497· ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολὴν Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 2. 11· μετὰ γενικ., κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπ. πατρὸς Εὐριπ. Ἀποσπ. 284. 6· πολὺ πέραν, πολλῷ πλέον, τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβ. πανοῦργος, πολὺ περισσότερον πανοῦργος παρά.., ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 939, πρβλ. Δημ. 1411. 14· εἰς ὑπερβολὰς Πλάτ. Ἐπιστ. 326C·— ἐξ ὑπερβολῆς Πολύβ. 8. 17, 8·— καθ' ὑπερβολὴν τοξεύσας, ὑψηλά, ἢ μεθ' ὑπερβαλλούσης δεξιότητος, Σοφ. Ο. Τ. 1199· καθ' ὑπ. ἐπαινεῖν Ἰσοκρ. 84D· καθ' ὑπ. ἐν ἐνδείᾳ εἶναι, ἐν ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ, Ἀριστ. Πολιτικ. 4, 11, 6· αἱ καθ' ὑπερβ. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 8, 4·— οὕτω κατὰ δοτικ., εὐτελὴς ὑπερβολῇ Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 137· ἅλμη τε λευκὴ καὶ παχεῖ' ὑπερβολῇ Φιλήμων ἐν «Μετιόντι ἢ Ζωμίῳ» 1· ὑπ. ἀγαθὸς Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 27, κλπ. **5)** ἐνίοτε ἡ **ὑπ.** σημαίνει ὑπεροχήν, τὸ ἔξοχον, τελειότητα, ἄνευ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπερβολικοῦ, δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 1, 2, πρβλ. Ῥητορ. 1. 9, 29, Πολιτ. 3. 13, 13· ἡ ὑπ. τῆς φιλίας, τὸ ἄριστον καὶ εὐγενέστατον εἶδος φιλίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 9. 4, 6·— ἀλλά, ἡ καθ' ὑπ. φιλία = ἡ καθ' ὑπεροχήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Εὐδ. 7, 3, 1. **6)** φράσις ὑπερβαίνουσα τὸ μέτριον, ὑπερβολὰς εἰπεῖν Ἰσοκρ. 58D· οἱ πρὸς ὑπερβολὴν πεπονημένοι λόγοι ὁ αὐτ. 43A· ὡς τρόπος τοῦ λέγειν, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 11, 15 κἑξ. **7)** τὸ καθ' ὑπερβολήν, ὁ ὑπερθετικὸς βαθμός, ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 5. 5. 6· τιθέναι ὑπερβολῇ αὐτόθι 5. 9, 3· καθ' ὑπ. εἰπεῖν ὁ αὐτ. περὶ Οὐραν. 1. 11, 10. **II**. ἡ ὑπέρβασις, διάβασις ὑπεράνω ὀρέων, κτλ., Ξεν. Ἀν. 1. 2, 25, Πολύβ. 3. 34, 6, κλπ. **2)** ἐν τῷ ἑνικῷ ἢ πληθυντ., τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ διάβασις ὄρους, μετὰ γεν., τοῦ ὄρους, τῶν ὀρῶν, ἢ ἄνευ τῆς γεν., αὐτόθι 3. 5, 18., 4. 1, 21., 4. 4, 18, καὶ συχν. παρὰ Πολυβίῳ· αἱ Ἄλπειαι ὑπ. Στράβ. 292· ἡ κατὰ τὸν Αἷμον ὑπ. Διόδ. 19. 73. **III**. (ἐκ τοῦ μέσ.), ἀναβολή, ἀργοπορία, τοῦ κακοῦ Ἡρόδ. 8. 112, πρβλ. Δημ. 235. 10, («ὑπερβολήν: τὴν ἀναβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν· ἐν τῷ περὶ Στεφάνου Δημοσθένης» Φώτ.), Πολύβ. 14. 9, 8. **IV**. ἡ κωνικὴ τομὴ καλουμένη **ὑπερβολή**, διότι ἡ γωνία ἣν τὸ ἐπίπεδον αὐτῆς σχηματίζει εἶναι μείζων τῆς γωνίας ἣν σχηματίζει τὸ ἐπίπεδον τῆς **παραβολῆς**, Ἀρχιμήδ.

ὑπερβολία, = **ὑπερβολή**, «ὑπερβολία· ὕβρις. κόρος» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 530.

ὑπερβολικός, **ή**, **όν**, ὡς καὶ νῦν, ὁ εἰς ὑπερβολὴν ἀνήκων, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικὴ εὐχαριστία Πολύβ. 18. 29, 13. — Ἐπίρρ. **ὑπερβολικῶς**, ὑπερβ. ἀποκρινόμενος ὁ αὐτ. 2. 62, 9· λέγειν ὑπερβολικῶς ὁ αὐτ. 5. 32, 2· μικρῷ ὑπερβολικώτερον εἰπεῖν ὁ αὐτ. 7. 12, 8.

ὑπερβολιμαῖος, **αία**, **ον**, ὁ ἐν ὑπερβολῇ ὤν, ἢ ὁ ὑπερβολαῖς χρώμενος, Σουΐδ.

ὑπερβόλιμος, ον, (**ὑπερβολή** III) ὃν δύναταί τις νὰ ἀναλάβῃ, δίκη ὑπ., ἀπόφασις δικαστικὴ ἀναβαλλομένη, ἀναβολὴν δεχομένη, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 592.

ὑπερβολο-ειδής, ές, ἀντίθετ. τῷ **ὑπατοειδής**, (πρβλ. **ὑπερβολαῖος**). Ἀνώνυμ. περὶ Μουσ. σ. 76, 11 Bellerm.

Ὑπερβόρεοι, οἱ, φανταστός τις λαὸς τῶν βορειοτάτων χωρῶν διακρινόμενος ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ, Ὕμν. Ὁμ. 6. 29, Πινδ. Π. 10. 47, Ἡρόδ. 4. 32 κἑξ.· — τύχη ὑπερβόρεος, παροιμία ἐπὶ εὐτυχίας μεγίστης ἢ ἀσυνήθους καὶ ὑπερανθρώπου, Αἰσχύλ. Χο. 373, ἴδε Στράβ. 711, Tzchuck. Pompon. Mel. σ. 123·— **ὑπερβόρειος** εἶναι ἡ συνεχῶς ἀπαντῶσα ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις γραφή, ἐνίοτε ἄνευ ἑτέρας· ἀλλ' ἐν ποιητικοῖς χωρίοις ἡ γραφὴ **ὑπερβόρεος** ἄλλοτε μὲν εἶναι ἀναγκαία διὰ τὸ μέτρον, ἄλλοτε δὲ εἶναι δυνατή, πρβλ. Meineke εἰς Κρατῖνον ἐν «Δηλιάσι» 5. (Περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς λέξεως ἴδε **ὄρος**, τό).

ὑπερβορίς, **ίδος**, ποιητικ. θηλ. τοῦ **ὑπερβόρεος**, Διον. Ἀλ. 1. 43.

ὑπερβράζω, βράζω τι καθ' ὑπερβολὴν καὶ εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ὑπερεκχειλίσῃ, πίσσα ὑπερβρασθεῖσα πυρὸς φλογὶ Ἀνθ. Π. 11. 248.

ὑπερβριθής, ές, γεν. έος, = **ὑπερβαρής**, Σοφ. Αἴ. 951.

ὑπερβρύω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως πλήρης, ἔχω ἀφθονίαν τινός, καρποῖς Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 6.

ὑπερβύω, βύω, στουπώνω εἰς ὑπερβολήν, ὑπερβεβυσμένος τὰ ὦτα Εὐσ. κατὰ Μαρκέλλ. 77C.

ὑπερβώια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ὄνομα Κρητικῆς τινος ἑορτῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 42.

ὑπ-εργάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**· ἀποθ.· — ἐργάζομαι τὴν γῆν παρασκευάζων αὐτὴν πρὸς σποράν, προεργάζομαι, τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι Ξεν. Οἰκ. 16, 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 103. 20, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 6· ἄρουραν εἰς σποράν Διον. Ἀλ. 10. 17. **II**. καταβάλλω, ὑποτάσσω πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασίας, καταβάλλομαι, ὑποτάσσομαι, ὑπείργασμαι ψυχὴν ἔρωτι Εὐρ. Ἱππ. 504. **III**. ἐνεργῶ ὑποκεκρυμμένως ἢ κρυφίως, Πλουτ. Γάλβ. 9. **IV**. = **ὑπηρετέω**, πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασίας, πόλλ' ὑπείργασται φίλα Εὐρ. Μήδ. 871.

ὑπεργᾰμία, ἡ, «ἡ ὀψιγαμία» Φώτ.

ὑπεργάνυμαι. [ᾰ], Παθ., μεγάλως χαίρω, ἀγάλλομαι, Φιλόστρ. 769.

ὑπεργαργᾰλίζω. γαργαλίζω εἰς ὑπερβολήν, Εὐμάθ. 3. 7· διάφορ. γραφ. **ὑπογαργαλίζω**.

ὑπέργειος, ον, (γέα, γῆ) ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν, ἀντίθετον τῷ **τρωγλοδυτικός**, ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 27· ἀντίθετον τῷ **ὑπόγειος**, Πολυδ. Ε', 150 οἱ ὑπέργειοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ἀντίποδες, Εὐστ. Πονημάτ. 89. 88.

ὑπεργείως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὑπέργειος**, ὑπὲρ τὴν γῆν, Σωφρ. 3141C.

ὑπεργέλοιος, ον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν γελοῖος, Δημ. 406 ἐν τέλ.

ὑπεργεμίζω, μέλλ. **-ίσω**, ὡς καὶ νῦν, γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον, Ξεν. Πόροι 4, 39.

ὑπεργέμω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως πλήρης πράγματός τινος, γόγγρου δ' ὁμοῦ σωρευτὰ πιμελῆς μέλη ὑπεργέμοντα Ἄλεξις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας» 1, Πολύβ. 4. 75, 8, Διόδ. κλπ.· ἀπολ., ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον. οὔθ' ὑπεργέμων ἀπέρχομαι νῦν οὔτε κενὸς Ἄλεξις ἐν «Συντρόφοις» 1.

ὑπεργεννάομαι, Παθ., γεννῶμαι προσέτι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπερφύς**.

ὑπεργηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι ὑπερβαλλόντως, ὑπεργέγηθε ταῖς ἐπαγγελίαις Εὐσ. Ἀπόδ. Εὐαγγ. 270B.

ὑπεργηράσκω, γίνομαι ὑπεργήρως, γίνομαι πολὺ γέρων, Ἀπολλόδ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 52, Πολυδ. Θ', 18· καὶ **ὑπεργηράω**, = ὑπεργήρως εἰμί, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 608.

ὑπέργηρως, (ὀρθότ. **ὑπεργήρως**), ων, ὁ, ἡ, τό, πάνυ γέρων, ἐσχατόγηρος, Βαβρ. 47. 1, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 9, κλπ. τό θ' ὑπέργηρων, ἔσχατον γῆρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 79. Ἐνίοτε πλημμελῶς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις **ὑπέργηρος, ον.**

ὑπεργίγνομαι, ἀποθ., γίνομαι ἐπὶ πλέον, διὰ τοῦ ὑπεργίνεσθαι τὸ τέταρτον τοῦ μοδίου Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 178C.

ὑπεργλίχομαι, [ῑ], ἀποθ., γλίχομαι καθ' ὑπερβολήν, λίαν ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ., Κ. Μανασσ. Χρον. 1307.

ὑπεργλῠκάζω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως γλυκύς, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. σ. 422.

ὑπέργομος, ον, ὑπὲρ τὸ δέον πεφορτωμένος, παραφορτωμένος, Στράβ. 818, πρβλ. **ὑπερπλήρης**.

ὑπεργονία, ἡ, ὑπερβολικὴ γονιμότης, Φίλων 2. 526.

ὑπεργράφω, γράφω ὑπεράνω θύρας, Θεοφάν. 273.

ὑπέργυιος, ον, (γύα, γυῖα) = **ὑπερμήκης**, Ἡσύχ.

ὑπερδαπάνη, ἡ, ὑπερβολικὴ δαπάνη, Εὐστρ. 2345B.

ὑπέρδᾰσυς, υ, λίαν δασύς, λάσιος, «μαλλιαρός», ἄνδρα ὑπέρδασύν τε καὶ ὑπέραισχρον Ξεν. Κύρ. 2. 2, 28. **II**. ἔχων πυκνότατα φύλλα, κιττὸν ἄγριον τοῖς φυτοῖς ἐφέρποντα καὶ ὑπέρδασυν Αἰλ. π. Ζῴων 7. 6.

ὑπερδεής, ές, γεν. **έος**· Ἐπικ. αἰτ. **ὑπερδέᾰ**, ἀντὶ ὑπερδεέα, πρβλ. **ἀκλεής, δυσκλεής**· (δέος)·— ὁ ὑπέρτερος παντὸς φόβου, ἄφοβος, ἀτρόμητος, ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας Ἰλ. Ρ. 330. Οὕτως ὁ Εὐστάθ., ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τῶν γραμματικ. παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **δέομαι** (ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι), ὑπερβαλλόντως ἐνδεής, ἴδε Spitzner.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερδέα· ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ, ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν».

ὑπερδείδω, φοβοῦμαι ὑπέρ τινος, ὡς ὑπερδέδοικά σου Σοφ. Ἀντ. 82· δράκοντα .. τέκνων ὑπερδέδοικε, φοβεῖται τὸν δράκοντα ὑπὲρ τῶν τ., ἢ ἐξ αἰτίας τῶν τ. .., Αἰσχύλ. Θήβ. 292. **2)** φοβοῦμαι ὑπερβαλλόντως, τινά, Θεμίστ. 138C· ἀπολ., διατελῶ ἐν μεγίστῳ φόβῳ, Ἡρόδ. 8. 94.

ὑπερδειμαίνω. λίαν φοβοῦμαι, τινά Ἡρόδ. 5. 19.

ὑπέρδεινος, ον, εἰς ὑπερβολὴν δεινός, φοβερὸς ἢ ἐπικίνδυνος, τὸ πρᾶγμά μοι εἰς ὑπέρδεινον περιέστη Δημ. 551. 2, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 13. **2)** λίαν δεινός, ἱκανώτατος, ῥήτωρ Πολυδ. Δ', 20· ὑπ. εἰπεῖν Δίων Χρυσ. 2. 215.

ὑπερδειπνέω, δειπνῶ ἀμέτρως, τρώγω ἀπλήστως· «ὑπερδειπνεῖ· ὑπερτρυφᾷ» Ἡσύχ.

ὑπερδεκαπλάσιος, α, ον, πλέον ἢ δεκαπλάσιος, Εὐστ. 190 11.

ὑπερδεκατάλαντος, ον, πλειότερος τῶν δέκα ταλάντων, ὑπερδεκατάλαντος βλάβη Φαλάρ. Ἐπιστ. 113.

ὑπερδέξιος, ον, ὁ κείμενος ὑπεράνω τινὸς κατὰ τὰ δεξιά, εἶχον ὑπ. χωρίον .. χαλεπώτατον, καὶ ἐξ ἀριστερᾶς .. ποταμὸν Ξεν. Ἀνάβ. 4. 8, 2, ἔνθα ἴδε Hutchinson πρβλ. **ἐπιδέξιος**. **II**. ἁπλῶς ὁ κείμενος ὑπεράνω τινός, ὑπ. χωρίον, τόπος ὑψηλότερος, αὐτόθι 3. 4, 37, κλπ.· τὰ ὑπερδέξια αὐτόθι 5. 7, 31· ἐξ ὑπερδεξίου, ἄνωθεν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 13, Πολύβ. κλπ.· εἶχον δὲ τὴν μὲν ἐξ ὑπερδεξίου καὶ παρὰ τὸ ῥεῦμα τάξιν οἱ λέμβοι αὐτόθι 3. 43. 3· ἐκ τῶν ὑπερδεξίων Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 14· ἐξ ὑπερδεξίων Λουκ. Τίμ. 45, Παυσ.·— μετὰ γεν., κεῖμαι ὑπεράνω τινός, λόφος ὑπερδέξιος τῶν πολεμίων Πολύβ. 1. 30, 7· τοῦ τείχους ὁ αὐτ. 10. 30, 7, κλπ.·— ὡσαύτως ἐπὶ ποταμῶν, ἔστιν ἡ Σηστὸς ὑπ. τοῦ ῥοῦ, ἀνωτέρω τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ, Στράβ. 591. **2)** μεταφ., ἀνώτερος, προέχων ἔν τινι πράγματι, τινι Πολύβ. 5. 102, 3, κλπ.· νικητής, ἀνώτερος, τινος Πλουτ. Νουμ. 20.

ὑπερδέομαι, ἀποθ., δέομαι ὑπέρ τινος, Διονυσ. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 8, 446, 4.

ὑπερδέω, δένω τι ἐπάνω εἴς τι, τοῖς μηροῖς αὐτὴν (τὴν κήλην) γὰρ ὑπερδήσας ἐκολύμβα Ἀνθ. Παλατ. 6. 166.

ὑπερδιατείνομαι, διατείνομαι, ἀγωνίζομαι ὑπερμέτρως, Δημ. 770. 4, ὑπερδιατεινόμενος κύριον ποιῆσαι τὸν νόμον 501, 3, Λουκ. Ἑρμότ. 25, κλπ,

ὑπερδῐκαιόω, τιμωρῶ μετ' αὐστηρότητος, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 10 68.

ὑπερδῐκάζω, μέλλ. **-άσω**, ὑπερασπίζω, συνηγορῶ, προστατεύω, τινός Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. Θ', 5.

ὑπερδῐκέω, συνηγορῶ ὑπέρ τινος, ἐνεργῶ ὡς συνήγορος, τοῦ λόγου Πλάτ. Φαίδ. 86E· ὑπ. τὸ φεύγειν τινός Αἰσχύλ. Εὐμ. 652· ὑπ. ὑπέρ τινος Δίων Κάσσ. 38. 10· ἀπολ., Πλούτ. 2. 691E, Πολυδ.

ὑπέρδῐκος, ον, ὁ ὑπερβολικῶς δίκαιος, ὁ σφόδρα αὐστηρός, φυγόντες ὑπέρδικον νέμεσιν Πινδ. Π. 10. 68.— Κατὰ Φώτ.: «ὑπέρδικον: τὸν ἀκροδίκαιον καὶ σφόδρα δίκαιον»·— ἐπὶ πραγμάτων, τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει, διότι οἱ σκληροὶ λόγοι, ὅσον δίκαιοι καὶ ἂν ὦσι, πειράζουσι, Σοφ. Αἴ. 1119. — Ἐπίρρ. **-κως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1396. **II**. ὁ συνηγορῶν ὑπέρ τινος, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Φαίδ. 86B.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρδικοι· συνήγοροι οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες».

ὑπερδισκεύω, ῥίπτω τὸν δίσκον πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ ἄλλος τις ἐξίκετο, Κλήμ. Ἀλ. 834· καὶ **ὑπερδισκέω**, Α. Β. 67. — Πρβλ. **ὑπερακοντίζω**.

ὑπερδισύλλᾰβος, ον, ὁ ἔχων πλείους τῶν δύο συλλαβῶν, Ἀρκάδ. 11, Δράκ. 47, 20.

ὑπερδιψάω, κατέχομαι ὑπὸ ὑπερβολικῆς δίψης, τῶν ὑπερδιψησάντων Γαλην. τ. 4, σ. 569. **II**. μεταφορ., ὡς καὶ νῦν, σφόδρα ἐπιθυμῶ, τὴν μονάστριαν ζωὴν μᾶλλον ὑπερεδίψα Κ. Μανασσ. Χρον. 6122· ὑπερδιψᾷ τοῦ βελτίονος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 269B.

ὑπέρδιψος, ον, εἰς ὑπερβολὴν διψῶν, διψαλέος, τι Ἱππιατρ. σ. 177, 6.

ὑπερδιώκω, ἐπιδιώκω μετὰ σπουδῆς, τι Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 912C.

ὑπερδοκέω·— ἀπροσ., ὑπερδοκεῖ μοι ταῦτα, ταῦτα θειοτάτα νομίζω καὶ ἀποδέχομαι· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.

ὑπερδόκιμος, ον, καθ' ὑπερβολὴν δόκιμος (Ὠριγ.) Φιλοσοφουμ. σ. 3259, ἔκδ. Mi.

ὑπερδομέομαι, Παθ., οἰκοδομοῦμαι ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 3. 2.

ὑπερδοξάζω, δοξάζω, ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ μεγάλως, Ἰγνάτ. πρὸς Πολύκ. 1, Εὐστ. Πονημάτ. 256. 13.

ὑπέρδουλος, ὁ, πλέον ἢ δοῦλος, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 305.

ὑπερδοχή, ἡ, πλέον ἢ δοχὴ (εὐωχία), τὸν δοχὰς ἡμῖν καὶ ὑπερδοχὰς περιθέμενον Φωτ. Ἐπιστ. σ. 256, 9.

ὑπέρδρῑμυς, υ, καθ' ὑπερβολὴν δριμύς, Σχόλ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 7. 3.

ὑπερδύναμαι, εἶμαι ὑπερδύναμος, Ψευδοδιονύσ. 889D.

ὑπερδύνᾰμος, ον, ὁ ἔχων ἀνωτέραν δύναμιν, Θεμίστ. 8B.

ὑπερδῠνᾰμόω, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ ἐναντίον τινός, τινὰ Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΔ', 3).— Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπερεδυνάμωσαν, κατεδυνάστευσαν».

ὑπερδῠναστεύω, = τῷ προηγ., Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. 25.

ὑπερδώριος, ον, ὑψηλὸς Δώριος ἦχος, Μουσικ.· ἴδε Chappell Hist. of Mus. σ. 103.

ὑπερεβδομηκονταέτης, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 70 ἐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2721.

ὑπερεγγυάω, = **ἐγγυάω**, Φίλων 2. 311.

ὑπερεγρήγορα, πρκμ. β' τοῦ **ὑπερεγείρω**, ἀγρυπνῶ ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Φιλόστρ. 356.

ὑπ-ερεθίζω, ἐρεθίζω, διεγείρω ὀλίγον τι, Βαβρ. 95. 65, Ἀπ. Ἐμφυλ. 2. 94.

ὑπερεῖδον, ἀπαρ. **ὑπεριδεῖν**, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει· ἴδε **ὑπεροράω**.

Ὑπέρεια, «ὄνομα Κρήνης» Σουΐδ., ἴδε Ἰλ. Ζ. 457.

ὑπ-ερείδω, μέλλ. **-σω**· παθ. πρκμ. **ὑπερήρεισμαι** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 33· **ὑπήρεισμαι** Στράβων 811, Διόδ. 1. 47. Ὑποβάλλω ὡς στήριγμα, ὑπεγείρω, λάβρον ὑπερεῖσαι λίθον Πινδ. Ν. 8. 80· τὸν ἀέρα (ἐξυπακ. τῇ γῇ) Πλάτ. Φαίδων 99B —Παθ., τοῖς τετράποσι πρὸς τὸ βάρος σκέλη ἐμπρόσθια ὑπερήρεισται Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. περὶ Ζ. Πορείας 11, 5. **II**. στηρίζω κάτωθεν, ὑποστηρίζω, τὴν ὀροφὴν Πλουτ. Ρωμ. 28· προβλήματα διὰ παραδειγμάτων ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 14. τὴν σύγκλητον Ἡρωδιαν. 2. 3 ἐν τέλ.· τοὺς νεανίας Κωμικ. Ἀνώνυμ. ἐν Meineke 5, σ. 120.—Παθ., Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.

Ὑπερείη, ἡ, ἡ ὀρεινὴ χώρα, ἡ παλαιοτέρα κατοικία τῶν Φαιάκων, Φαιήκων . . . οἵ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ Ὀδ. Ζ. 4, πρβλ. **Ἀπεραῖος**.

ὑπ-έρεικος, ἡ, (ἐρείκη) «θάμνος φρυγανοειδής, σπιθαμιαῖος, ὑπέρυθρος, ἄνθος ἔχων λευκοΐῳ ὅμοιον, ὃ διατριβὲν ἐν τοῖς δακτύλοις αἱματῶδη τὸν χυμὸν ἐκκρίνει· ὅθεν καὶ ἀνδρόσαιμον ἐκλήθη» Διοσκ. 3. 161 (171) ἔνθα: **ὑπερικόν, τό**. — «κόψας οὐρείην ὑπέρεικον» Νικ. Ἀλεξιφ. 616.—Κατὰ τὸν Sibthorp παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησιν ὀνομάζεται ἔτι διὰ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος ἢ βάλσαμον, παρὰ τοῖς νῦν Λάκωσι «σκουδρίτζα», παρὰ δὲ τοῖς Λημνίοις «ἀγουθοῦρα», πρβλ. Γαλην. τ. 14, σ. 43, 13., 59, 15., 109, 4, κλπ.—γράφεται καὶ **ὑπέρεικον** καὶ **ὑπερικόν**.

ὑπέρειμι, (εἰμί, sum) εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερέχω, Ψευδοδιονύσ. 865, 953C, 481, Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3, τὸ Ὁμηρικόν: περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, ὁ Μέγ. Ἐτυμολ. 664, 20 ἑρμηνεύει: «ὑπέρεστε μὲν ἐν τῷ βουλεύειν καὶ περίεστε ἐν τῇ μάχῃ».

ὑπερειπεῖν, εἰπεῖν εἰς ὑπεράσπισίν τινος, συνηγορεῖν ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 4.

ὑπ-ερείπω, ὑποσκάπτω καὶ ἀνατρέπω, Πλούτ. 2. 71B, ἔνθα ἴδε Wyttenb. — Παθ., ἀνατρέπομαι, ἀναποδογυρίζομαι, ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 74, ἐν Ἀντων. 82. **II**. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἀορ. β' **ὑπήριπε**, «κατηνέχθη» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 691.

ὑπερεισέρχομαι, εἰσέρχομαι ἄνωθεν, εἰς τὴν θάλασσαν Λεόντ. Κύπρ. 1721.

ὑπ-έρεισις, εως, ἡ, ὑποστήριξις, Ἐπίκουρ παρὰ Διογ. Λ. 10 44, Ἰάμβλ., κλπ.

ὑπ-έρεισμα, τό, ὑποστήριγμα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 10, Πλούτ. 2. 132A.

ὑπ-ερειστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑποστήριξιν, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 336, 4.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 236.14.

ὑπερεκβλύζω, ὑπερεκχειλίζω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 302D.

ὑπερεκδικέω, λαμβάνω ὑπερβάλλουσαν ἐκδίκησιν ὑπέρ τινος, τι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 1, 2.

ὑπερεκδίκησις, εως, ἡ, = **ἐκδίκησις**, Εὐάγρ. 2836B.

ὑπερέκεινα, Ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἐπέκεινα**, μετὰ γεν., Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ι', 16, Ἐκκλ.

ὑπερεκθεραπεύω, προσπαθῶ νὰ κερδήσω τὴν εὔνοιάν τινος δι' ὑπερβαλλούσης περιποιήσεως, Αἰσχίν. 48 ἐν τέλει.

ὑπερεκκαίω, καίω ὑπερβολικῶς, Μιχ. Νικήτας, κλπ.

ὑπερέκκαυμα, τό, μέγα ἔκκαυμα, Ἰω. Δαμασκ. Ι, 777A.

ὑπερέκκειμαι, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑπαρ ἐκκ-**, Πλούτ. 2. 1666C.

ὑπερέκκρισις, ἡ, ὑπερβάλλουσα ἔκκρισις ἢ κένωσις, Ἀλέξ. Τραλλ. 3 204.

ὑπερέκκρουσις, εως, ἡ, πλήρης, τελεία ἐξαπάτησις, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 248C.

ὑπερεκκύπτω, ἐγείρομαι καὶ ἐκκύπτω, ἐξέρχομαι, ἀναφαίνομαι, Εὐσ. Ἀπόδ. Εὐαγγ. 129D.

ὑπερεκλάμπω, ἐκλάμπω μεθ' ὑπερβαλλούσης λαμπρότητος, Κ. Μανασσ. Χρον. 3281.

ὑπερεκνικάω, κατανικῶ ὁλοσχερῶς, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 14.

ὑπερεκπαίω, μεταφ., ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, «τὰ δὲ ἀμόργινα καὶ τὰ βύσσινα σιωπῶ· ὑπερπέπαικεν ἡ τρυφὴ καὶ τὴν ὀνομασίαν» Κλήμ. Ἀλέξ. 239, 17.

ὑπερεκπερισσοῦ, Ἐπίρρ., κάλλιον φέρεται διῃρημένον, ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ, μετὰ πλείστης ἀφθονίας, ἀφθονώτατα, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. γ', 20., πρὸς Θεσσ. α', κεφ. γ', 10 (μετὰ διαφ. γραφ. **ὑπερεκπερισσῶς**, ὡς ἐν Κλήμ. Ρώμ. 1. 20) ἐντεῦθεν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τ. 11, 653A, σχηματίζει ῥῆμα **ὑπερεκπερισσεύω**, ὑπερπερισσεύω.

ὑπερεκπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**. ἐκπίπτω. ἐπέκεινά τινος. ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, μετὰ γεν., Πλούτ. 2. 877A, Γαλην. 4, σ 93 **II**. ἀπολ., χωρῶ πέρα παντὸς ὁρίου. Λουκ. Ἐρωτ. 67· τοσοῦτον ὑπ. ὥστε .. ὁ αὐτ. π. Ὀρχ. 83, π. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 6.

ὑπερεκπλέω ἐκπλέω ἐπέκεινα σημείου τινός, Θεοδ. Πρόδρ. καὶ Ῥοδ. 9 καὶ Δοσικλ. 5. 253.

ὑπερεκπληκτικόν, ἐπίρρ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπερεκπλήσσω** [illegible] ἐκπλήσσειν, ἢ ὑπερ[illegible] τι Εὐσ. Ἐγκ. Κωνσταντίνου 11. 11

ὑπερεκπλήρωτος, ον, ὑπερβαλλόντως Ἐκκλ.

ὑπερεκπλήσσω, μέλλ. **-ξω**, ἐκπλήττω ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβαλλόντως, τινὰ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 4.—Παθ., ἐκπλήττομαι ὑπερβαλλόντως, ὑπὲρ πᾶν μέτρον, διατελῶ ἐν ἐκπλήξει, ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4, 25, ὑπερεκπεπληγμένος ὡς ἄμαχόν τινα Φίλιππον Δημ. 19. 16, πρβλ. Πλούτ. 2. 523D, κλπ.· ἀπολ., ὑπερεκπλαγείς ὁ αὐτ. 870B, κλπ.

ὑπερέκπτωσις, ἡ, ὑπερβολή, ἐξόγκωσις τῶν πραγμάτων, Λογγῖν. 15. 18, Κλήμ. Ἀλεξ. 605.

ὑπερεκτείνω, ἐκτείνω, τεντώνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἑαυτὸν Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ι', 14.— Παθ., ἐκτείνομαι ἐπέκεινά τινος, μετὰ γεν., Γρηγ. Ναζ.· πρβλ. **παρεκτείνω**.

ὑπερεκτιμάω, ὑπερβαλλόντως ἐκτιμῶ, ὑπερεκτιμᾷ τὰ εὐτελῆ ἐξεπίτηδες Κ. Ἀκροπολ. Ἐγκώμ. Ἰω. Δαμασκ. A tt. SS: Maii τ. 2, σ. 750, 44.

ὑπερεκτίνω [ῑ], ἐκτίνω ὑπέρ τινος, πληρώνω ἀντί τινος, ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 22. 2.

ὑπερέκτισις, εως, ἡ, «ὑπερέκτισις· ὑπεραπότισις» Ἡσύχ.

ὑπερεκτιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνταποδίδων τι πλουσιοπαρόχως ἢ ἐκτίνων ὑπέρ τινος, Βασίλ. τ. 1, σελ. 165D. — Κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432 **ὑπερεκτίστης** οὐχὶ **ὑπερεκτιστής**.

ὑπερεκτρέπομαι, Παθ., ἐκφεύγω, ἀποφεύγω διὰ παντὸς τρόπου, τινα Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5,

ὑπερεκφεύγω, ἐξέρχομαι πέραν τινὸς καὶ ἐκφεύγω, μετ' αἰτ., Ἱππ. 482. 14.

ὑπερεκχέω, ἐκχέω ὑπεράνω τινός. – Παθ., χύνομαι ἄνωθεν, οὔτε ὑπερεκχεῖται τὸ ὑγρὸν οὔτε ἀπολείπει Διόδ. 11. 89, Αἰλ. π. Ζῴων 12. 41, κλπ. – Ὑπάρχει καὶ ὁ τύπος **ὑπερεκχύνομαι**, ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγ. ς', 38, καὶ Ἐκκλ.

ὑπερέκχυσις, εως, ἡ, ὑπερχείλισις, πλήμμυρα, ἐπὶ τοῦ Νείλου, Ἡλιόδ. 1. 5· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πλούτ. 2. 731C.

ὑπερέλασις, εως, ἡ, «ὑπέρθεσις, ὑπερβολή» Ἡσύχ.

ὑπερελαύνω, ἐλαύνω ὑπεράνω, ἦμος δ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ὑπερήλασεν Κόϊντ. Σμυρν. 11. 330. **II**. ὑπερτερῶ, πάντας τῇ σπουδῇ ὑπερελαύνειν Φωτ. Ἐπιστ. σ. 321, 22· πάντας ὑπερελάσας ἐν τοῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγῶσι Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτ. (Misc.) σ. 804.

ὑπερέλαφρος, ον, ὑπερβαλλόντως ἐλαφρὸς ἢ εὐκίνητος, Ξεν. Κυνηγ. 5. 31.

ὑπερεμέω, ἐμῶ μετὰ σφοδρότητος· μεταφ., ἐπὶ φλεβῶν ἐξωγκωμένων ἐξ αἵματος καὶ διαρρηγνυμένων, ὑπερεμήσαντα τὰ φλέβια τὰ αἵματα τὰ περὶ τὸν ἐγκέφαλον Ἱππ. 467. 23· ἢν ὑπερεμήσωσιν αἱ φλέβες ἐς τὴν κεφαλὴν αὐτόθι 32· ἀλλὰ πρβλ. **ὑπεραιμόω**.

ὑπερεμπίπλημι, γεμίζω εἰς ὑπερβολήν, τὴν γαστέρα Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 757A.—Παθ., εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πλήρης, τινὸς πράγματος, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 17, Λουκ. Συμπ. 35, Αἰλ. π. Ζῴων 14, 25.

ὑπερεμφορέομαι, ἐμφοροῦμαι ὑπὲρ τὸ μέτρον, οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 6. 3· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Κρον. 32.

ὑπερένδοξος, ον, ὑπερβαλλόντως ἔνδοξος, Ἑβδ. (Ὕμνος τῶν Τριῶν Παίδων ἐν Δανιὴλ Γ', 53), Ψευδοδιονύσ. 241B, Μόδεστ. 3277B, Ἀνδρ. Κρήτ. 1108D, Ἰω. Δαμασκ. II, 30.

ὑπερενιαυτίζω, διαρκῶ ὑπὲρ τὸν ἐνιαυτόν, Ἰουλιαν. 392A.

ὑπερενόομαι, Παθ., ἐνοῦμαι ἐντελῶς, εἶμαι ἐντελῶς ἡνωμένος εἰς ἕν, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 637A, κλπ.·— **ὑπερένωσις**, εως, ἡ, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 920, ἔκδ. Stallb.

ὑπερεντελής, ές, γεν. έος, πλέον ἢ ἐντελής, Δίων Κ. 47. 17.

ὑπερέντευξις, έως, ἡ, τὸ ὑπερεντυγχάνειν τινός, Γρηγ. Ναζ. II, 168C.

ὑπερέντιμος, ον, ὑπερβαλλόντως ἔντιμος, Μ. Φιλῆς τόμ. Β', σ. 85, ἔκδ. Mil.

ὑπερεντρυφάω, ἐντρυφῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, φέρομαι ἀλαζονικῶς πρός τινα, ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν Ἀλκίφρων 1. 37· πρός τι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 281.

ὑπερεντυγχάνω, μεσιτεύω, δέομαι ὑπέρ τινος, αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν Ἐπιστ. π. Ρωμ. η', 26· τινὸς Κλήμ. Ἀλεξ. 126

ὑπερεξάγω, ὑπερβαίνω, νικῶ, τινὰ Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 8, 5· **τινί**. ὥσπερεὶ ἐν ἀγῶνος βραβείοις, ἀλλήλους ὑπερεξάγειν διαμιλλώμενοι αὐτόθι 8. 12, 5.

ὑπερεξαίρω, ὑψώνω καθ' ὑπερβολήν·—παθ., Ἱππ 1133D. **II**. ἐξαίρω, ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ εἰς ὑπερβολήν, Εὐστ. 1265. 25.

ὑπερεξακισχίλιοι [ῑ] αι, α. ὑπὲρ τοὺς 6000, Δημ. 1375. 16, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, 4.

ὑπερεξανθέω, ἀνθῶ ὑπὲρ τὸ δέον ἢ παρὰ πολύ, Πολυδ. Ϛ', 54.

ὑπερεξαπατάω, ἐξαπατῶ εἰς ὑπερβολήν Πλούτ. 2. 166E· Xylander ὑπερεξ-.

ὑπερεξάπτω, ἐξάπτω, ἀνάπτω ὑπερμέτρως, Αἰλ. π. Ζώων 9. [illegible] **ὑπερεξάψεις**, ἡ, Ἰωάν. Φιλόπονος περὶ Κοσμοποιΐας σ. 42, 15.

ὑπερεξάρχοντες, οἱ, οἱ ἄρχοντες τῶν Ἀρμενίων, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 201, 8.
ὑπερεξέρχομαι, ἐξέρχομαι πέραν, Ἀθαν. Ι 441C.
ὑπερεξέχω, ἐξέχω ὑπεράνω τινός, ὑπερτερῶ εἰς ὑπερβολήν, Νικηφ. Κάλλιστ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 10, σ. 441.
ὑπερεξηκοντέτης, ες, ὁ ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 982.
ὑπέρεξις, εως, ἡ, ἰδιότης ἢ ἕξις ὑπέρμετρος, Πλάτ. Τίμ. 87Ε.
ὑπερεξισχύω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, Μεθόδ.
ὑπερεόρτιος, ον, ἡ ὑπερτέρα πάσης ἄλλης ἑορτῆς, αὕτη ἡμῶν ἡ πασῶν τῶν ἑορτῶν ὑπερεόρτιος Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 277D.
ὑπερεπαινέω, ὡς καὶ νῦν, ἐπαινῶ σφόδρα ἢ ὑπερμέτρως, Ἡρόδ. 1. 8, Ἀριστοφ. Ἱππ. 680, Ἐκκλ. 186, Πλάτ. Εὐθύδ. 303Β, κ. ἀλλ.
ὑπερεπαίρω, ἐπαίρω, ὑψώνω ὑπερμέτρως, ὑπερεκθειάζω, Ἀππ. Καρχ. 42, Ἐμφυλ. 1. 11 κλπ. — **ὑπερέπαρσις**, ἡ, τὸ ὑπερεπαίρεσθαι, ὑπερβάλλουσα ἔπαρσις, Ἀκύλ. Ψαλμ. ΜΖ΄, 4.
ὑπερεπείγω, ὑπερμέτρως ἐπείγω, βιάζω, Ἀππ. Ἐμφ. 2. 114, Δίων Κάσσ. 59. 21.
ὑπερεπιθυμέω, ἐπιθυμῶ σφόδρα, ὑπερμέτρως, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 3, 21., 6. 1, 5.
ὑπερεπικλίνω [ῑ], ἐπικλίνω ἄνωθεν, «ἐπακκουμβῶ», Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 350 Kiessl.
ὑπερεπιστήμων, ον, ὑπερβαλλόντως ἐπιστήμων, Ἀν. Βεκ. 312, 29, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξ. **ὑπερίστωρ**.
ὑπερεπιτατικός, ή, όν, λίαν ἐπιτατικός, ἡ διπλῆν ἐπίτασιν σημαίνων, περὶ τοῦ α ἐν τῷ **ἄακτος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 271.
ὑπερεπιτείνω, ἐντείνω λίαν ἰσχυρῶς, Φιλόστρ. 90, Ἀρτεμίδ. 3. 59.
ὑπερέπτα, ἴδε **ὑπερπέτομαι**.
ὑπερέπτω, τρώγω κάτωθεν, παρασύρω, ἐπὶ ποταμοῦ ἢ ῥύακος ὑποτρώγοντος τὴν ἑαυτοῦ κοίτην καὶ παρασύροντος τὴν ἑαυτοῦ κόνιν, κονίην ὑπέρεπτε πόδοιϊν, ὑπέσυρεν, ὑφήρπαζε τὴν ἄμμον ὑποκάτωθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, Ἰλ. Φ. 271. **II.** ἐπὶ ψυχικοῦ πάθους, κατατρώγω κρυφίως, λιγραὶ δ' ὑπέρεπτον ἀνίαι Κόϊντ. Σμυρν. 7. 377.
ὑπερέραμαι, ἀόρ. -ηράσθην· ἀποθ. — ἐρῶ ὑπερμέτρως, ὑπερηράσθη ταύτης ὁ Κῦρος Αἰλ. Ποικίλ. Ἱστ. 12. 1.
ὑπερερεθίζω, ἐρεθίζω εἰς ὑπερβολήν, Βασίλ. τ. 3, σ. 457, κλπ.
ὑπερερρωμένως, λίαν ἐρρωμένως, ἰσχυρότατα, ζωηρότατα, Πολυβ. Δ΄, 89., Ε΄, 126.
ὑπερέρχομαι, πεζῶ ἄνωθεν, ἀποθ., μετ' ἀόρ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ.· μέχρι ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ Ξεν. Ἀν. 4. 4, 3· τὰ ὄρη Αἰλ. π. Ζ. 16. 21· τὴν θάλατταν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 1, 5. **II.** ὑπερέχω, ἐξέχω, ἀρεταῖς Πινδ. Ο. 13. 20.
ὑπερεσθίω, μέλλ. -έδομαι, ἐσθίω ὑπερμέτρως, τὸν ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4.
ὑπερέσσω, κωπηλατῶ βραδέως, ὑπηρέττει δὲ οἱ παῖς ἡσυχῇ Αἰλ. π. Ζ. 13. 2 (κοινῶς φέρεται **ὑπηρετέω**).
ὑπερέσχεθον, ποιητ. ἀόρ. β΄ τοῦ **ὑπερέχω**.
ὑπέρευ, Ἐπίρρ. (εὖ) καλῶς εἰς ὑπερβολήν, κάλλιστα, ἐξοχώτατα, ὑπέρευ ἀκολουθεῖς Πλάτ. Θεαίτ. 185D· ὑπέρευ μοι δοκεῖς λέγειν Ξεν. Ἱέρ. 6, 9, Δημ. 238. 17.
ὑπέρευγε· «ὑπερκάλως» (Ἡσύχ.), Λουκ. Παράσ. 9, Αἰλ. Ποικ. 9. 38.
ὑπερευγενής, ές, ὑπερβαλλόντως εὐγενής, Ἀριστ. Πολιτικ. Ἱστ. 4. 11, 5.
ὑπερεύγομαι, ἀποθ., ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ, ῥέω, χύνομαι, ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα παύροις Πόντον ἐς Ἀξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην, «ὁ δὲ (φανερῶς) ὑπὸ τὴν κυρτὴν ἄκραν συμμεμιγμένος τοῖς ἄλλοις εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον ῥεῖ» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 984.
ὑπερευδαιμονέω, εἶμαι λίαν εὐδαίμων, ὑπερευτυχῶ, Ἀριστ. Ῥήτορ. 2. 8, 3, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 20 (διάφορ. γραφ. ὑπερδαίμονα εἶναι).
ὑπερευδοκέομαι, ἀποθ., ὑπεραρέσκομαι, εὐαρεστοῦμαι ὑπερμέτρως, «οἱ δὲ Ρωμαῖοι ὑπερευδοκούμενοι κατὰ πάντα τρόπον τῇ τοῦ Σκιπίωνος ὁμολογίᾳ..» Σουΐδ.
ὑπερευδοκιμέω, εὐδοκιμῶ ὑπερβαλλόντως, Λυσί. 112. 45.
ὑπερευδοξέω, = τῷ προηγ., Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτα (misc) σ. 398.
ὑπερευηθής, ές, ποιητικ. ἀντὶ **ὑπερήθης**, Ἀρατ. 867, Ὀππ. Ἁλ. 3. 167.
ὑπερευθύμομαι, Παθ., ἐρυθραίνομαι ὀλίγον τι, Εὐστ. Πονημάτ. 303. 23.
ὑπερευθύμως, [ῡ] Ἐπίρρ., λίαν εὐθύμως, μετὰ πολλῆς εὐθυμίας ἢ θάρρους καὶ πεποιθήσεως, Πολυβ. Ε΄, 125.
ὑπερευκαιρέω, εἶμαι λίαν εὔκαιρος, ἢ ἁρμόδιος, κατάλληλος, οἰκία ὑπερευκαιρέουσα Ἱππ. 1276.
ὑπερευλαβέομαι, ἀποθ., εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν εὐλαβὴς (εἰς τὰ τῆς θρησκείας), προσεκτικός, προφυλακτικός, Εὐνάπ. ἐν βίῳ Σοφιστ. 4) (70).
ὑπερευλαβής, ές, ὑπερβαλλόντως προσεκτικός, Γερμαν. Κωνσταντινουπόλεως 36 Β.
ὑπερευλογέω, ὑπερβαλλόντως εὐλογῶ, ὑπερευλογημένος Βασίλ. τ. 2, σ. 683, κλπ.
ὑπερευπρεπῶς, Ἐπίρρ., λίαν εὐπρεπῶς, ὑπερβαλλόντως εὐπρεπῶς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 696.
ὑπερευρύνω, εἰς ὑπερβολὴν εὐρύνω, εὐρύτατον ποιῶ, Βυζ.
ὑπερευτυχία, ἡ, ὑπερβάλλουσα εὐτυχία, Ἀνθ. Π. 5. 47.
ὑπέρευρυς, υ, καθ' ὑπερβολὴν εὐρύς, Ψευδοδιονύσ. 913Α, Β.
ὑπερευφημέω, εὐφημῶ εἰς ὑπερβολήν, Νεῖλος 113D.
ὑπερεύφημος, ον, εἰς ὑπερβολὴν ἐπαινούμενος, Ψευδοδιονύσ. 212C, κλπ.
ὑπερευφραίνομαι, Παθ., χαίρω εἰς ὑπερβολήν, Λουκ. Ἔρωτ. 5 αὐτὸ τοῦτο, διὰ.., ὁ αὐτ. ἐν Ἰκαρομ. 2· ἐπί τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 1, 3.
ὑπερευχαριστέω, ὡς καὶ νῦν, εὐχαριστῶ παραπολύ, τινι Εὐσέβ. ΙΙ, 1509C.
ὑπερεύχομαι, ἀποθ., εὔχομαι ἢ προσεύχομαι ὑπέρ τινος, μετὰ γενικ., Ἐκκλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 9540. 30. **II.** προσεύχομαι ἐνθέρμως, τὸν Θεὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 3.
ὑπερεύωνος, ον, εἰς ὑπερβολὴν εὔωνος, πολὺ εὐθηνός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 44.
ὑπερεχθαίρω, ἐχθαίρω, μισῶ ὑπερβαλλόντως, Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπ. Σοφ. Ἀντ. 128.
ὑπερεχθραίνω, = **ὑπερεχθαίρω**, Πτολεμ. Τετράβ. 64. 65.
ὑπερεχόντως, Ἐπίρρ., ἐξόχως, πρὸ πάντων, ἰδίως, ὑπερεχόντως τῆς ἐν τῇ γῇ τάξεως Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 136, 6· «εἴ τις εἴπῃ ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπερεχόντως ἐνοήθη» Εὐστ. 4. 13.
ὑπερέχω, Ἐπικ. **ὑπειρέχω**, Ἰλ., Θέογν.· Ἐπικ. παρατ. **ὑπείρεχον**, Ἰλ.· ἀόρ. **ὑπερέσχον**, καὶ ἐν ποιητ. τύπῳ **-έσχεθον**, Ἰλ. Λ. 735, Ω. 374. Κρατῶ ὑπεράνω, σπλάγχνα.. ὑπείρεχεν Ἡφαίστοιο, ἐκράτει ὑπεράνω τοῦ πυρός, Β. 426· τουτὶ λαβὼν μου τὸ σκιάδιον ὑπέρεχε Ἀριστοφ. Ὄρν. 1508· ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1176· ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν τῆς θαλάσσης, κρατοῦντα αὐτὸν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10. 11. **2)** ὑπ. χεῖρα (χεῖρας) τινος, κρατῶ τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινὸς ὥστε νὰ προστατεύσω αὐτόν, μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε Ἰλ. Ι 420, 687· τις.. ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα Ω. 374· Ζεὺς τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι.. χεῖρα Θέογν. 757· οὕτω πόλεος ἵν' ὑπειρέχοιεν ἀλκὰν Αἰσχύλ. Θηβ. 215, πρβλ. Ἀποσπ. 196. 7· — ὡσαύτως, μετὰ δοτ. προσ., οἱ.. ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων Ἰλ. Ε. 433· αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων Δ. 249, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 184. **3)** ἔχω ὑπεράνω τινός, ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, εἶχε τοὺς ὤμους του ὑπεράνω τῶν λοιπῶν, δηλ. ὑπερέβαινε τοὺς λοιποὺς κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους, Ἰλ. Γ. 210 (ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2)· κρατῶ ὑψηλά, ὑπ. τὸ ῥύγχος, ὅπως ἀναπνέῃ, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 12, 6, πρβλ. 6. 12, 4., 8. 15, 7 κ. ἀλλ.· ὑπ. ὀφρύν, ὑψώνω, Ἀνθ. Παλατ. 5. 299. **II.** ἀμετάβ., εἶμαι ὑπεράνω, ἐξέχω, ὑψοῦμαι ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος Ὀδ. Ν. 93· αὐτῆς [Αἰγύπτου] οὐδὲν ὑπερέχον, οὐδὲν μέρος αὐτῆς ἦτο ὑπὲρ τὸ ὕδωρ, Ἡρόδ. 2. 4· τὸ κέρας τὸ ἕτερον ἢ καὶ ἀμφότερα ὑπερέχοντα, ἐξέχοντα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, αὐτόθι 41· — μετὰ γεν., ὑπερέσχεθε γαίης, ἠγέρθη ὑπεράνω τῆς γῆς, 735· ἵππους ὅμμ' ὑπερσχὸν Εὐρ. Φοίν. 1384· [σταυροὺς] οὐχ ὑπερέχοντας τῆς θαλάσσης Θουκ. 7. 25· σκεύη ὑπερέχοντα τοῦ τειχίου Πλάτ. Πολ. 514Β, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 5, 7, κλπ. **2)** ἐξέχω πρὸς τὰ ἄνω, εἶμαι ὑπέροχος ἢ ἐξέχων, ὅκως τινὰ ἴδοι τῶν ἀσταχύων ὑπερέχοντα Ἡρόδ. 5. 92. 6, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 17· φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν Ἡρόδ. 7. 10, 5, πρβλ. Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 2, 17· — τὸ ὑπερέχον, ὑπερβολή, Ἀρχ. Ἀριθμ. **3)** ἐν στρατιωτικῇ φράσει ὑπερφαλαγγῶ, κυκλῶ, περικυκλῶ, τῶν πολεμίων ὑπ. τῷ κέρατι Ξεν. Ἑλλ. 4. 2. 18, πρβλ. Θουκ. 3. 107. **4)** ἐν μεταφορ. σημασ. συνάπτεται αἰτιατικῇ, ἥτις πράγματι ἀνήκει εἰς τὴν πρόθ. **ὑπέρ**, εἶμαι ἀνώτερος τῶν ἄλλων, ἐξέχω ὑπερτερῶ, μετ' αἰτ., βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον (ἂν μὴ τὸ ὄλβον ληφθῇ ὡς = κατ' ὄλβον) Αἰσχύλ. Πέρσ. 7. 9· σωφροσύνη πάντας ὑπ. Εὐρ. Ἱππ. 1365· πελταστικῷ ὑπ. τὴν ὑμετέραν δύναμιν Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 9. **6)** μετὰ γεν., πάντων ὑπ. μεγέθει καὶ ἀρετῇ Πλάτ. Τίμ. 24Ε, πρβλ. Παρμ. 150Ε, Γοργ. 475C· ὑπ. τῶν πολλῶν Δημ. 689. 10· αὗται δ' ἁπάντων ὑπερέχουσι τῶν κακῶν Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 1. 7. **γ)** ἀπολ., ὑπερισχύω, θεῶν ὑπερέσχε νόος Θέογν. 202· οἱ ὑπερέχοντες, οἱ ἰσχυρότεροι, Αἰσχύλ. Ικ. 213· τῶν πόλεων αἱ ὑπερέχουσαι Ἰσοκρ. 60C· ἐὰν ἡ θάλαττα ὑπερέσχῃ, φανῇ παρὰ πολὺ ἰσχυρά, Δημ. 128. 25· ἐν τοῖς πολεμίοις ὑπ., ἐξέχω, εἶμαι ὑπέρτερος, Μέλαγχρ. ἐν Ἀδελ. 96 το-

σοῦτον ὑπ. τῷ ποσῷ. ὅσον λείπεται τῷ ποιῷ, ὑπερτερεῖ κατὰ τοσοῦτον .., Ἀριστ. Πολιτ. 4. 12, 2. **δ)** Παθ., ὑπερτεροῦμαι, ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχεσθαι Πλάτ. Φαίδων 102C καὶ D τὴν δύναμιν τοῦ ὑπερέχειν καὶ ὑπερέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Παρμεν. 150D· κατὰ πλοῦτον ὑπερέχειν, κατ' ἀρετὴν δ' ὑπερέχεσθαι Ἀριστοτ. Πολιτικ. 3, 9, 15, πρβλ. 3. 12, 4· οἱ ὑπερέχοντες, οἱ ὄντες ἐν ἀξιώματι, Διογ. Λαέρτ. 6. 78. **5)** ἐν τῇ Λογικῇ, ἔχω μείζονα ἔκτασιν, πλείονα περιλαμβάνω, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2 17, 4, πρβλ. Ῥητ. 1. 7, 2. **III.** μετὰ γεν. πράγμ., ἀντέχω, δύναμαι νὰ ὑποφέρω, τῆς ἀντλίας Ἀριστοφ. Εἰρ. 17· τῶν ἀναλωμάτων Διόδ. 4. 80 **IV.** ὑπερβαίνω, διαβαίνω, μετ' αἰτ. τόπου, Θουκ. 3. 23 — πρβλ. **ὑπερίσχω.**

ὑπερέψω, ἕψω ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερβράζω, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 77, 22.

ὑπερέω, συνηρ. **ὑπερῶ,** μέλλ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει· ἴδε **ὑπεῖπον.**

ὑπέρζεσις, εως, ἡ, ὑπερβάλλουσα ζέσις, ὑπέρμετρον βράσιμον, Ἀριστ. Προβλ. 24. 6, Ἐκκλ.

ὑπέρζεστος, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὑπερμέτρως ζεστός, βράζων εἰς ὑπερβολήν, ὕδατα Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 27.

ὑπερζέω, μέλλ. **-ζέσω,** ὑπερμέτρως ζέω, «παραβράζω», Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 18, Προβλ. 24. 6· μεταφορ., ἀνὴρ παφλάζει .. ὑπερζέων Ἀριστοφ. Ἱππ. 920· τὰ παιδία ὑπερζ. τῷ πάθει Ἀριστ. Προβλ. 1. 19· ὑπ. ὀργῇ εἴς τινα Βυζ.

ὑπερζυγέω, ὑπερβάλλω, Γρηγ. Ναζ. III. 1057A.

ὑπέρζωος, ον, συνηρ. **ὑπέρζως,** ων, ὁ ὑπὲρ τὴν ζωήν, ὑπέρτερος αὐτῆς, αἰώνιος, Διον. Ἀρεοπαγ. 640. 857. Ἀντίοχ. Μοναχ. 1436C.

ὑπέρηβος, ον, = **ὑπερῆλιξ,** Γαλην. τ. 19, σ. 489, 6.

ὑπερηγορέω, ὡς τὸ **ὑπεραγορεύω.** ἀγορεύω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Δαμάσκιος παρὰ Σουΐδ., ἴδε Νικηφ. Χοῦμν. Ἐπιστ. 169.

ὑπερηγορία. ἡ, ὑπεράσπισις, Νικήτ. Χρον. 235C, Θωμ. Μάγιστ. σ. 750.

ὑπερήδομαι. ἥδομαι ὑπερβαλλόντως, ὑπερχαίρω, εὐχαριστοῦμαι ὑπερμέτρως διά τι πρᾶγμα, τοῖσι χρηστηρίοισι Ἡρόδ. 1. 54· τῷ πόματι ὁ αὐτ. 3. 22· μετὰ μετοχ., ὑπερήδετο ἀκούων, πολὺ ἔχαιρεν ἀκούων, ὁ αὐτ. 1. 90, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 31· ὡσαύτως, ὑπ. ὅτι .. αὐτόθι 8. 3, 50.— Τὸ ἐνεργ. **ὑπερήδω,** προξενῶ ἡδονήν, τέρψιν, παρὰ Βασιλ. III, 268C.

ὑπέρηδυς. υ, ὑπερβαλλόντως ἡδύς, ἐν χρήσει ἐν τῷ ὑπερθ. **ὑπερήδιστος** παρὰ Λουκ. ἐν Τίμ. 41, κλπ.— Ἐπίρρ. **-έως.** τούτῳ οἱ ἄνθρωποι ὑπερηδέως πείθονται Ξεν. Κύρ. 1. 6, 21· ὑπερθ. **ὑπερήδιστα,** Λουκ. Θεῶν Διάλ. 9. 1.

ὑπερήκω, φθάνω πέραν τινός, κἂν ὑπερήκῃ τὸν πρῶτον σπόνδυλον ἡ κεφαλὴ πρόσω Γαλην. τ. 2, σ. 161, 4.

ὑπερῆλιξ, ὁ, ἡ, ὁ ὑπέρ τινα ἡλικίαν, Λουκ. Ἔρωτ. 10, Ἀππ. Καρχ. 114, Ἡσύχ. ἐν λ. **δαλλώ.**

ὑπέρημαι, ἀποθ., κάθημαι ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., Ἀπολλιν. Ψαλμ. 131, 25.

ὑπερημερεύω, ὑπερβαίνω τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, ὑστερῶ, μένω ὀπίσω, Ἐκκλ.

ὑπερημερήσιος, ον, ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Στουδίτ. 817C.

ὑπερημερία, ἡ, τὸ ὑπερβαίνειν τὴν ἡμέραν, ὡς δικανικὸς ὅρος, ἡ ὑπέρβασις τῆς ἡμέρας τῆς ὡρισμένης διὰ πληρωμήν, ὑπέρβασις τῆς προθεσμίας, ἡ ὑπ. ἐξήκει, ἡ προθεσμία ἔχει παρέλθῃ. Δημ. 1154. 8· ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπ. αὐτόθι 17· — ὅθεν, **2)** κατάσχεσις καὶ πώλησις τῶν ὑπαρχόντων ἕνεκα τῆς παρόδου τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας, λαμβάνειν τι ὑπερημερίᾳ, παραλαμβάνειν τι τῷ δικαιώματι τῆς ὑπερημερίας, ὁ αὐτ. 894. 8· κατὰ τὴν ὑπ. ὁ αὐτ. 871. 11· ὑπερημερίαν πρᾶξαι Θεοφρ. Χαρ. 10.

ὑπερήμερος, ον, οὗτινος παρῆλθον αἱ πρὸς πληρωμὴν ἡμέραι, ὁ ὑπερβὰς τὴν προθεσμίαν, μεθ' ἣν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ὑπέκειντο εἰς κατάσχεσιν, Δημ. 518. 2., 927. 1· ὑπ. γενέσθαι τινὶ ὁ αὐτ. 1161 ἐν τέλει· ὑπερ. γίγνεσθαι ἑπτὰ μνῶν Ἀντιφῶν 136. 29, πρβλ. Λυσίαν 167. 42· ὑπερήμερον λαμβάνειν τινά. δῆλ. ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ κατάσχεσιν κατά τινος, Δημ. 540. 22· ἑάλω ὑπ. Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 42· — μετὰ γεν., ὑπ. τῆς προθεσμίας Λουκ. Ἀλ. 52· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ὀφειλῆς, τῆς δίκης ὑπ. γενέσθαι Πλούτ. 2. 548· καὶ ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ὁ ἀναβάλλων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, αὐτόθι 549D.— Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. ἐν λέξ.: «ὑπερήμεροι: οἱ δίκην ὀφλόντες ὁποιανοῦν καὶ τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἑλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία, ὡς ὑποσημαίνεται ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκλέους Ἰσαῖος εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστίν», ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λέξ. **II.** μεταφορ., ὑπ. μοι τῶν γάμων αἱ παρθένοι, ὑπερέβησαν τὸν καιρὸν τοῦ γάμου, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδ. λ. 17· ὑπ. τῆς ζωῆς, ὁ ὑπερβὰς τὴν προθεσμίαν τῆς ζωῆς, Λουκ. Φιλοψ. 25· ὑπ. τῆς ἀκροάσεως, πρεσβύτερος ἢ ὥστε νὰ μαθητεύσῃ, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 14. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὑπ. πένθος, παρὰ πολὺ βραδύ, ὄψιμον, Φίλων 2. 169· ὑπ. τοῦ βίου, ὁ διαρκῶν ἐπέκεινα τοῦ βίου τινός, Λογγῖν. 14. 3· ἀλλά, τἀληθὲς ὑπ. γίγνεται τοῦ βίου, ὑπερβαίνει τὸ ὅριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, Λουκ. Ἑρμότ. 67.

ὑπερήμισυς. υ, πλέον τοῦ ἡμίσεος, Ἡρόδ. 7. 40, 156· ὑπερήμισύ τινος Ξεν. Ἀν. 6. 2, 10.

ὑπ-έρημος. ον. ὀλίγον τι ἔρημος, οἶκος ὑπέρημος καὶ σκοτώδης Πλουτ. Ποπλικ. 4, Αἰμίλ. 8, κλπ.

ὑπερήνεμος. ον, (ἄνεμος) ὁ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον, Ἰω. Φιλοπόνου περὶ Κοσμοποιΐας, σ. 148, 10.

ὑπερηνορέη. ἡ, ὑπεροψία. ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 65.

ὑπερηνόρεος, ον, = τῷ ἑπομ., Θεόκρ. 29. 19.

ὑπερηνορέων, οντος, ὁ, εἰς ὑπερβολὴν ἀνδρικός· — ἀλλ' ἀεὶ ἐν χρήσει ἐπὶ κακῆς σημασίας (εἰ καὶ τὸ τοῦ Ὁμήρου **ἠνορέη** εἶναι = **ἀνδρεία,** θάρρος, γενναιότης), βίαιος, ὑπερήφανος, ἀλαζών, ἐπὶ τῶν Τρώων, Ἰλ. Δ. 176· ἐπὶ τοῦ Δηϊφόβου (τοῦ Τρωός), Ν. 358· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ζ. 5· ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μνηστήρων, Ρ. 482, κλπ.· κακῶς ὑπερηνορέοντες Β. 226, Δ 766. Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπερηνορεόντων, ὑπερεχόντων τῇ δυνάμει» — πρβλ. **ὑπερήνωρ. ὑπερμενής, ὑπέροπλος, ὑπερφίαλος.** **II.** ἐν κωμικῇ φράσει, ἔξοχος ἐν ἀνθρώποις, νομίζων αὐτὸν ὑπεράνθρωπον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 53. (Ῥῆμα **ὑπερηνορέω** δὲν ἀπαντᾷ· πρβλ. **ὑπερμενέων**).

ὑπερηνωμένως. Ἐπίρρ. τοῦ ῥήματ. **ὑπερενόομαι,** ἐν ἀπολύτῳ ἑνότητι, Ψευδοδιονύσ. 644A.

ὑπερήνωρ. Δωρικ. **-άνωρ. ορος,** ὁ, ἡ, (ἀνήρ) ὡς τὸ προηγ., ἀλαζών, ὑπεροπτικός, βίαιος, ἐπὶ τοῦ τυράννου Πελίου, Ἡσ. Θεογ. 995· θὴρ Ὀρφ. Ἀργ. 942· καὶ μεγαληγορία Εὐρ. Φοίν. 185· θυμὸς Ὀρφ. Ἀργ. 669 — Καθ' Ἡσύχ.· «ὑπερήνωρ· εὔψυχος, ἀνδρεῖος. ὑβριστής. ὑπερέχων. ὑπερήφανος. παράνομος. ἢ ὁ ὑπερέχων κατὰ τὴν ἀνδρείαν» — παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα.

ὑπερηπλωμένως. Ἐπίρρ. (ὑπεραπλόομαι) λίαν ἐκτεταμένως, ἐξηπλωμένως, Ἐκκλ.

ὑπερηφάνεια, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑπερηφανία.** — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 396-397.

ὑπερηφανεύομαι, ὡς καὶ νῦν φέρομαι ὑπερηφάνως, Ἑβδομ. (Νεεμ. Θ', 16, Τωβὶτ Δ', 13, Ἰὼβ ΚΒ', 29, Ψαλμ., Θ', 23, Σειρὰχ Ι', 9), ἴδε **ὑπερηφανέω.** — Ἀλλ' ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 397 θεωρεῖ τὸν τύπον τοῦτον ἀδόκιμον.

ὑπερηφᾰνέω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν τῇ μετοχῇ, σχεδὸν ὡς τὸ **ὑπερηνορέων,** ὑπερήφανος, ἀλαζονικός, ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ Ἰλ. Λ. 694· πρβλ. **ὑπερήφανος·** — ἐντεῦθεν μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἐσχημάτισαν τὸ ῥῆμα **ὑπερηφανέω,** εἶμαι ὑπερήφανος, φέρομαι ὑπερηφάνως, τῆς βασιλείας κωλυομένης ὑπερηφανεῖν διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ δήμου φόβον Πολύβ. 6. 10, 8, Ἰώσηπος, κλπ. **II.** μεταγενέστ. συγγραφεῖς ὡσαύτως ἐχρῶντο τῷ τύπῳ τούτῳ καὶ ἐπὶ μεταβατ. σημασίας, μεταχειρίζομαί τινα ὑπερηφάνως, ὑπεροπτικῶς, μετ' αἰτιατ., Διοδ. Ἐκλογ. 504. 53, Λουκ. Νιγρ. 31, κλπ.· μετὰ γεν., Θεμίστ. 249B· — μετ' ἀπαρεμφ., περιφρονῶ, ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, Schäf. εἰς Λόγγον σ. 419· — οὕτω καὶ **ὑπερηφανεύω,** Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 69, Ἐτυμολ. Μέγ. κλπ.· καὶ **ὑπερηφανεύομαι,** ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 11. 55. **2)** ὑπερηφανέω ἐμαυτόν, ἐξαίρω ἐμαυτόν, ἐπαίρομαι, Πολύβ. 5. 33, 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 397.

ὑπερηφανημένος, «ἀντὶ τοῦ καταπεφρονημένος παρά τινος» Σουΐδ.

ὑπερηφᾰνία, ἡ, ὑπερήφανος τρόπος, ὑπεροψία, ἀλαζονεία, κοινῶς «περηφάνεια», Ἀνδοκ. 30. 37, Πλάτ. Συμπ. 219C, Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 1· ὑπ. τοῦ τρόπου Ξεν. Κύρ. 5. 2, 27· τοῦ βίου Δημ. 5.9. 17· — ὡσαύτως μετὰ γεν. τρόπου, καταφρόνησις πρός τινα ἢ διά τι, Πλάτ. Πολ. 391C, Δημ. 577.16.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 396.

ὑπερήφᾰνος, ον, πιθαν. ἀντὶ **ὑπερφανής,** παρεισαχθέντος τοῦ η Ἐπικῶς (πρβλ. **ἐλαφηβόλος, νεηγενής**). ὁ δεικνύων ἑαυτὸν ὑπεράνω τῶν ἄλλων· **1)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας: ὡς καὶ νῦν, ὑπέρφρων, ὑπεροπτικός, ἀγέρωχος, ἀλαζονικός, κοινῶς «περήφανος», «φανταγμένος», Ἡσιόδ. Θεογ. 149, Πινδ. Π. 2. 52, Αἰσχύλ. Πρ. 402, Ἰσοκρ. 274B, Δημ. 42. 27· ὑβρισταὶ καὶ ὑπ. Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 16, 1· ὑπερηφανώτεροι .. καὶ ἀλογιστότεροι αὐτόθι 17. 6· οἰκίαι ὑπερηφανώτεραι Δημ. 175. 10· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., **ὑπερηφάνως** ἔχειν, φέρεσθαι ὑπερηφάνως, ἀλαζονικῶς, Πλάτ. Πολ. 399B, Θεαίτ. 175B· ὑπ. ζῆν, ζῆν βίον ὑπερήφανον, δαπανηρόν, ἄσωτον, Ἰσοκρ. 72D, Πλάτ. Νόμ. 691A· ὀψωνεῖν .. οὐχὶ μετρίως .., ἀλλ' ὑπερηφάνως Δίφιλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 20· ἐπὶ ἐδέσματος, ὑπ. ὄζειν Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 1. 6. — Ἡ σημασία αὕτη φαίνεται παρ' Ὁμήρ. ἐν τῇ μετοχῇ **ὑπερηφανέων.** **2)** σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, σοφία, ἔργον Πλάτ. Φαίδων 96A, Συμπ. 217E· ὑπ. τι ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 511D· πράξεις ὑπ. τὸ μέγεθος Πλουτ. Φάβ. 26· ποτήρια χρυσᾶ .. ὑπερήφανα Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 5. 3.— Ἐπίρρ. **-νως.** Πλουτ. Ἀγησ. 34.— Κατὰ Σουΐδ.:

«ὑπερήφανος· πάσῃ κακίᾳ ἀντίκειται ἀρετή, τῇ λαγνείᾳ ἡ σωφροσύνη, τῇ λαιμαργίᾳ ἡ ἐγκράτεια, κτλ... τῷ δὲ τύφῳ μόνῳ οὐκ ἀντίκειται ἀρετὴ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν κακίαν, ἑαυτὸν δὲ ἀντέταξεν ὁ θεός· κύριος γὰρ ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται. καὶ ὁ προφήτης (Ψαλμ. ΟΓ, 4) 'ἔπαρον τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τὰς ὑπερηφανίας αὐτῶν', καὶ (ϞΓ', 2) 'ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς ὑπερηφάνοις» ... καὶ Αἰλιανὸς 'οἱ δὲ ἔκειντο θέαμα ἔνδοξόν τε καὶ ὑπερήφανον', ἀντὶ τοῦ περίβλεπτον. ὑπερήφανος καὶ ὁ λαμπρός· Αἰλιανὸς 'καὶ στρωμναῖς ὕφει τινὶ ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις»'— «ὑπερήφανον πολὺ πάντων τῶν τοίχων κεκονιαμένων εἰς ὕψος ὑπερήφανον'» ὁ αὐτ.

ὑπερηφερής, ές, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὑπερφερής**· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 699.

ὑπερηχέω, ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἦχον, 'Αριστείδ. 1. 123· τὰς ψαλμῳδίας Γρηγ. Ναζ. III, 25C.

ὑπερθαλασσίδιος, ον, ὁ ὑπεράνω τῆς παρὰ τὴν θάλασσαν γῆς, παρὰ τὴν ἀκτήν, χῶροι ὑπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **παραθαλάσσιος,** Ἡρόδ. 4. 199·— ὡσαύτως **ὑπερθάλασσος, ον,** 'Αλκίφρων 2. 4, 6.

ὑπερθαυμάζω, Ἰων. **-θωμάζω·** μέλλ. **-άσομαι** Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 18·— θαυμάζω εἰς ὑπερβολήν, Ἡρόδ. 3. 3, Λουκ. π. 'Αληθ. Ἱστ. 1. 34· ὑπερ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι 52. **II.** μετ' αἰτ., θαυμάζω τι μεγάλως, 'Αθήν. 523D, Λουκ. Ζεῦξις 3.

ὑπερθαύμαστος, ον, λίαν ἢ πλεῖστον ὅσον θαυμαστός, 'Ανθ. Π. 15. 16.

ὑπερθειάζω, θεοποιῶ ἢ ἐξαίρω ὑπὲρ τὸ μέτρον, Φιλοστόργ. 588A.

ὑπέρθειος, ον, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ὑπέρθεος,** τῆς ὑπερθ. καὶ μακαρίας Τριάδος Γρηγόρ. Ναζ. Actt. SS. Maii τόμ. 2, σ. 770, 22.

ὑπέρθεμα. τό, ἀνωτέρα προσφορὰ ἐν δημοπρασίᾳ πρὸς ἀναβίβασιν τῆς τιμῆς· — περὶ τῆς λέξεως ταύτης καὶ τῶν παραγώγων αὐτῆς **ὑπερθεματίζω,** προσφέρω ἀνωτέραν τιμὴν (ἐν Κ. Πορφυρ. Νεαραῖς 280 **ὑπερθεματίζω,** ὑπερβαίνω τὸ θέμα, βαίνω πέραν τοῦ θέματος, δηλ. τῆς ἐπαρχίας), **ὑπερθεματισμός,** ὁ, τὸ προσφέρειν ἀνωτέραν τιμήν, **ὑπερθεματιστής,** ὁ, ὁ προσφέρων ἀνωτέραν τιμήν, ἴδε Δουκάγγ.

Ὑπερθεμιστοκλῆς, ὁ, «ὁ ὑπὲρ Θεμιστοκλέα τῇ σοφίᾳ» Α. Β. 67. 20 ἀναμφιβόλως ἔκ τινος κωμικοῦ ποιητοῦ· οὕτως **Ὑπερπερικλῆς. Ὑπερσωκράτης,** «καὶ εἴτι τοιοῦτον. ἀλλὰ κἀπὶ τοὐναντίου Ὑπερευρύβατος ὁ ὑπερβάλλων Εὐρύβατον πονηρίᾳ» αὐτόθι

ὑπέρθεος. ον, πλέον ἢ θεός, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 243 (Meineke ὑπὲρ θεοῦς)

ὑπερθεότης, ητος, ἡ, πλέον τι τῆς θεότητος, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὀνομ. 13, σ. 416. 4,

ὕπερθεν. καὶ χάριν τοῦ μέτρου **ὕπερθε** (ὕπερθ' Ἰλ. Ε. 503, Αἰσχύλ. Θήβ. 228)· Αἰολ. **ὕπερθα,** 'Απολλών. περὶ Ἐπιρρ. 606 Ἐπίρρ.· (ὑπέρ)· — ἄνωθεν, ἐκ τῶν ἄνω, ἢ (συχνότερον) ἁπλῶς ὑπεράνω, ἀφρὸς καὶ τεῖχος ὑπ. Ἰλ. Μ. 4, κλπ.· ἐπὶ τοῦ σώματος, ἄνω, κατὰ τὰ ἄνω μέρη, ὑπ. φοξὸς ἔην κεφαλήν Β. 218. πρβλ. Ε. 122· ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπ. Ν. 75 τὰ μαστρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὕπ. πατρὸς Πινδ. Π. 2. 88·— σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ξεν. 'Ανάβ. 1. 4, 4, 'Απομν. 1. 4, 11 τὸ ὑπ. [τῆς γῆς] 'Αριστ. περὶ Κόσμ. 2, 2 **2)** ἄνωθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, δηλ. ἐκ τῶν θεῶν, Ἰλ. Η. 101, Ὀδ. Ω. 344, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 13. **3)** ἐπὶ βαθμοῦ, τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερθεν, χείρονα τῶν ἀπόρων, Σοφ. Ο. Κ. 1745. **II** μετὰ γεν., πλέον, ὑπεράνω, Πινδ. Π. 4. 342, Αἰσχύλ. 'Αγ. 232, κλπ.· ὑπ. γίγνομαί τινος, γίνομαι ἀνώτερός τινος, νικῶ τινα, Εὐρ. Βάκχ. 904· οὕτω καί, μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν ἢ γῆς πατρίας στέρεσθαι, δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἀνώτερος (δηλ. χείρων) μόχθος κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 650.

ὑπερθεραπεύω, εἰς ὑπερβολὴν περιποιοῦμαι, περιθάλπω, Πολύβ. Δ', 9, Ἡλιόδ. 1. 9.

ὑπερθερμαίνω, εἰς ὑπερβολὴν θερμαίνω, Ἱππ. 446. 39., 447. 4, Πλούτ., κλπ.— Παθ., 'Αριστ. Προβλ. 1, 12, 2.

ὑπερθερμασία, ἡ, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικὴ θερμασία, περιωδινέει ὑπὸ τῆς ὑπερθερμασίης τῆς κεφαλῆς Ἱπποκρ. 462. 24. 46.

ὑπέρθερμος, η, ον, ὑπερμέτρως θερμός, θερμότατος, Γεωπον. 6. 8, 1.

ὑπερθέσιμος (ἐξυπακ. νηστεία), ἡ, ἡ ὑπερτιθεμένη, ἡ τελουμένη ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Εὐάγρ. 2477B, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. 865C, ἴδε Βυζαντ. Λεξ. Σοφοκλ.

ὑπέρθεσις, εως, ἡ, διαπεραίωσις, ἢ μᾶλλον ὡς τὸ **ὑπέρβασις** II, διάβασις, πέραμα, Στράβ. 751. **II.** μετατόπισις λέξεων ἢ προτάσεων, Ῥήτορες (Walz) τ. 2, σ. 287· ὡσαύτως = **μετάθεσις,** Ἐτυμολ. Μέγ. σ. 3, 25., 38, 39, 317, 24., 665, 43, κλπ. **III.** ἀναβολή, ἀργοπορία, Πολύβ. 3. 112, 4· ὑπ. ἔχω, ἀναβάλλομαι, ὁ αὐτ. 2. 51. 7· λαμβάνω ὑπ. εἴς τινα, ἀναβάλλομαι ὅλως ζητηθῇ ἡ γνώμη τινός, ὅπως ἀνενεχθῇ ἡ ὑπόθεσις εἴς τινα, ὁ αὐτ. 18. 25, 7· ὑπ. ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 13· — τὴν χρῆσιν ταύτην ἀποδοκιμάζει ὁ Πολύβ. Θ', 137. **IV.** ὡς τὸ **ὑπερβολή,** καθ' ὑπέρθεσιν τῆς διανοίας Πολύβ. 30. 5, 10· καθ' ὑπέρθεσιν, κατ' ἀνιοῦσαν κλίμακα, Διόδ. 19. 34· μηδεμίαν ὑπ. καταλείπειν, δύναμιν ἢ ἐξουσίαν πρὸς ὑπέρβασιν, ὁ αὐτ. 17. 114. **V.** ὁ ὑπερθετικὸς βαθμός, Πολύβ. Ε', 106, Α. Β. 3. **VI** παρατεινομένη νηστεία, Ἐκκλ.· πρβλ. **ὑπερθέσιμος.**— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερθέσεις· ἀναβολαί. ὑπερβάσεις».

ὑπερθετέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ μεταθέσῃ, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Γοργ. 499A. **II.** δεῖ ὑπερτιθέναι, πρέπει τις νὰ ἀναβάλῃ, Φίλων 1. 15.

ὑπερθετικός, ή, όν, ὁ ἀνώτατος βαθμὸς παραθέσεως, τὸ ὑπ. εἶδος τῆς συγκρίσεως Ῥήτορες (Walz) τ. 7, σ. 430· τὸ ὑπερθετικὸν ἐπὶ ῥ., Πολυδ. Β', 136· ὑπ. ὄνομα Ἐτυμολ. Μέγ. 779, 14· κλπ. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐν τῷ ὑπερθετικῷ, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 83, κλπ. **II** ὁ ἀναβάλλων, ἔχων τάσιν πρὸς ἀναβολάς, Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ. ἐν λ. **μελλητκί.**

ὑπέρθετος, ον, ὑπέρτερος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Γ. 65, Ἐκκλ.

ὑπερθέω, μέλλ. **-θεύσομαι** πρβλ. **ὑπερτρέχω.** Τρέχω πέραν τινός, ὑπ. ἄκραν, ὑπερκάμπτω τὸ ἀκρωτήριον, παροιμ. ἐπὶ διαφυγῆς κινδύνου, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 562, πρβλ. Εὐρ. 'Αποσπ. 232. **2)** ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, τινὰ τύχῃ ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 195· τὴν δύναμιν Πλάτ. Πολ. 648D.

ὑπερθιγής, ές, = ὑπερήφανος, ἀλαζών, (Αἰλιαν.;) παρὰ Σουΐδ.

ὑπερθνήσκω, ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., ὀφείλω δ' οὐκ ὑπερθνῄσκειν σέθεν Εὐριπ. Ἄλκ. 682, Φοίν. 998, 'Ανδρ. 499· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 155.

ὑπερθορεῖν, -θορέομαι, ἴδε **ὑπερθρώσκω.**

ὑπερθρασύνομαι, Παθητ., θρασύνομαι εἰς μέγαν βαθμόν, Δίων Κάσ. 41. 28.

ὑπερθρησκεύω, λατρεύω καθ' ὑπερβολήν, Κέλσ. παρ' Ὠριγέν. I, 1533A.

ὑπέρθρονος, ον, ὁ ἐπὶ ὑψηλοτέρου θρόνου καθήμενος, Γρηγόρ. Ναζ. III, 1255A.

ὑπερθρώσκω· μέλλ. **-θοροῦμαι,** Ἐπικ. **θορέομαι·** ἀόριστ. **-έθορον,** Ἐπικ. **ὑπέρθορον,** ἀπαρ. **-θορεῖν,** Ἰωνικ. **-θορέειν.** Ὑπερπηδῶ, πηδῶ ὑπεράνω, μετ' αἰτ., τάφρον ὑπερθορέονται Ἰλ. Α. 179· ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς Ι. 476, πρβλ. Μ. 53· οὕτως, ὑπερθορέειν τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ἕρκος Ἡρόδ. 2. 66., 6. 134· πεδίον 'Ασωποῦ Αἰσχύλ. 'Αγ. 297· πύργον αὐτοῦ 827· βᾶριν οὐκ ὑπερθορεῖ, δὲν θὰ ἐκφύγῃ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 874· ὡσαύτως, ὑπὲρ ἕρκος ὑπ. Σόλων 3. 28· μετὰ γεν., πόλεως ὑπ. Εὐρ. Ἑκ. 823.

ὑπερθυμόομαι, ἀποθ., γίνομαι ὑπέρθυμος, Πολυδ. Ε', 125· ὡς καὶ μόνοι κινδυνεύοντες ὑπερεθυμοῦντο Δίων Κ. 43. 37.

ὑπέρθυμος, ον, ὁ ἔχων γενναίαν ψυχήν, μεγαλόψυχος, τολμηρός, ἀνδρεῖος, συχν. παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἰλ. Β. 746, Ε. 376, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν Ἡσ. Θεογ. 937, Πινδ. Π 4. 23, κλπ.· ἀνώμαλ. ὑπερθ. **ὑπερθυμέστατος** ἀνὴρ Στησίχ. 81. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, θρασύς, αὐθάδης, ἀλαζών, Ἡσ. Θεογ. 719, 'Ανθ. Π. 6. 322·—ἀξύθυμος, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 3. 12 **III.** σφόδρα ὠργισμένος, Πολυδ. Ϛ', 124·—Ἐπίρρ., ὑπερθύμως ἄγαν, ἐν ὑπερβαλλούσῃ ὀργῇ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 824. **IV.** ἐν τῷ ἐπιρρ., ὡσαύτως, προθύμως, ἐκθύμως, ἑτοίμως, Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 12.

ὑπερθύριον [ῠ], τό, (θύρα) ἡ ἄνω φλιὰ θύρας ἢ πύλης, Λατ. superliminare (Plin.), ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, «τὸ ὑπερκείμενον ταῖς θύραις. εἰς ὃ οἱ ἄνω στρόφιγγες ἐναρμόζονται» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 90· ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι ἑπτὰ πύλαι Ἡσ. 'Ασπ. Ἡρ. 271·—παρὰ πεζολόγοις **ὑπέρθυρον,** τό, Ἡρόδ. 1. 179, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 93, Πλούτ. 2. 684A, κλπ.· οὕτω καὶ παρὰ Παρμεν. 12 Karst. **II.** παρὰ τῷ Βιτρουβ. 4. 6. hyperthyrum εἶναι τὸ ὑπὲρ τὴν θύραν γεῖσον.

ὑπερθύω, ἐπὶ οἴνου, ὑπεραφρίζω, μεστὴν ἀκράτου θηρίκλειον ἔσπασεν κοίλην ὑπερθύουσαν Ἄλεξις ἐν «'Αγωνίδι ἢ Ἱππίσκῳ» 4 [ἔνθα ῡ, εἰ ἡ γραφὴ ἀληθής].

ὑπερθωμάζω, Ἰων. ἀντὶ **ὑπερθαυμάζω.**

ὑπεριάστιος, ον, ὑπεριώνιος, μουσικός τις τρόπος, ἦχος, Böckh, Metr. Pind. 3. 8.

ὑπεριάχω [ᾰ], ἐκπέμπω ὑπερτέραν ἰαχήν, ὑπερηχῶ, αὐλῶν 'Ανθ. Πλαν. 305.

ὑπεριδρύω ἱδρύω, τοποθετῶ ὑπεράνω, Πρόκλ. Παρμεν. 678 (116)· Ψευδοδιονύσ. 208B, 261D, 1065A.

ὑπεριζάνω, κάθημαι ὑπεράνω ἢ ἐπί τινος, Νόνν. Διον. 41. 408, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. 'Αρχ. 3. 5, 2.

ὑπερίημι, μέλλ. **-ήσω,** ῥίπτω περαιτέρω, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὸ ῥίψιμον, οὔτις Φαιήκων τόν γ' ἵξεται οὐδ' ὑπερήσει Ὀδ. Θ 198. **II.** Μέσ., ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω, ἥλιος ὑπεριέμενος Ξενοφάν. ἐν Ἡρακλείδ. 'Αλληγ. 44· πρβλ. **Ὑπερίων.**

ὑπέρικον, τό, Διοσκ. 3. 171, ἴδε **ὑπέρεικος.**

ὑπερικταί, συχν. Παθητ., ἐν τῇ φράσει: πόδες ὑπερικταί-

νοντο, ἐκινοῦντο μεθ' ὑπερβαλλούσης ταχύτητος, Ὀδ. Ψ. 3 — ἕτεροι ἀναγινώσκουσιν ὑπερακταίνοντο, καί τινες ὑποακταίνοντο.

ὑπεριλάσκομαι, ἀποθ., ἱλάσκομαι, ἱκετεύω, μεσιτεύω μετὰ σπουδῆς καὶ προθυμίας ὑπέρ τινος, μετὰ γεν., Εὐσεβ. Ἐγκώμ Κωνσταντ. 1 ἐν τέλει.

ὑπεριμείρομαι, μέσ., σφόδρα ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ, Ἐπιφάν τ. 1, σ. 233C.

ὑπερινάω, κενόω ἰσχυρῶς διὰ καθάρσεως, Ἱππ., ὡς μνημονεύεται παρὰ τῷ Ἐρωτιαν. (πρβλ. ὑπέρινος), Πολυβ. Δ', 179.

ὑπερίνησις, εως, ἡ, βιαία κένωσις περιττωμάτων, Ἱπποκρ. 424. 10.

ὑπέρινος, ον, (ὑπερινάω) ὁ διὰ καθαρσίου ὑπερκεκαθαρμένος, ὁ ὑπερκεκενωμένος διὰ καθάρσεως, Ἱππ. 1185Ε φασὶ δὲ μόνον ἢ μάλιστα ὑπέρινον ἄνω ποιεῖν τῶν φαρμάκων Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 14, 2· ὑπ. γὰρ γίνονται καὶ οἱ ὄρνιθες καὶ τὰ φυτά, ἐξαντλοῦνται ἐκ τῆς καρποφορίας ἢ παραγωγῆς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 16, πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 155. 10. — Κατὰ Φώτ.: «ὑπέρινος: ὑπερκεκαθαρμένος· οὕτως Δημήτριος», καὶ κατὰ τὰ Α. Β. 69, 15: «ὑπέρινος: ὑπερκεκενωμένος διὰ καθάρσεως; ἰνᾶσθαι γὰρ τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἐξεμεῖν», ἴδε καὶ Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. ἐξηγ. 582, πρβλ. τὴν λέξιν **ὑπεραλγεινός**.

Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ **Ὑπερίων**, ὁ τοῦ Ὑπερίονος υἱός, ὁ Ἥλιος, Ὀδ. Μ 176, Ὕμν. εἰς Δήμ. 74, Ἡσ Θεογ. 1011.

Ὑπεριονίς, ίδος, ἡ, Πυθαγόρειον ὄνομα τῆς μονάδος, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν. 2. 5.

ὑπεριππεύω, ἱππεύω ὑπεράνω, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ῥοδ. 233. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

ὑπεριππία, ἡ, «ἀγών τις παρθένων» Ἡσύχ.

ὑπερίπταμαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑπερπέτομαι**, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 81, 2, Πλουτ. Νουμ. 8, Λουκ. Ῥητόρ Διδάσκ. 7.

ὑπερισθμίζω, ἕλκω ἢ μεταφέρω ὑπεράνω ἰσθμοῦ, πλοῖα Πολύβ. 4 19, 9 (μετὰ διαφ. γραφ. **ὑπερισθμήσας**), 5. 101, 4, κλπ.· πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 7, 24. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 5.

ὑπερίσταμαι, Παθ. μετ' ἀόρ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ.· — ἵσταμαι ὑπεράνω, ὄνειρον ὑπερστὰν Ἀρταβάνου Ἡρόδ. 7. 17. **2)** ἵσταμαι ὑπεράνω τινός, ὅπως ὑπερασπίσω αὐτόν, ὑπερασπίζω, προστατεύω, τινος Σοφ. Ἠλ. 188. **3)** ἐπίκειμαι, τῆς γῆς Εὐστ. Πονημάτ. 201. 32. **4)** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 10, 3. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 28.

ὑπερίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ γινώσκων πολὺ καλῶς, μετὰ γεν., Σοφ. Ἠλ. 850.

ὑπέρισχνος, ον, λίαν ἰσχνός, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 394· τὸ ὑπέρισχνον Εὐστ. Πονημ. 147. 7.

ὑπερίσχυρος, ον, ἰσχυρὸς εἰς ὑπερβολήν, ἔρυμα Ξεν. Κύρ. 5, 2, 2· ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 5.

ὑπερισχύω [ῡ], εἶμαι ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, πῦρ Θεοφρ. π. Πυρὸς 10· ὁ λόγος Ἑβδ. (Β' Βασ. κεφ. ΚΔ', 4)· οἶνος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 3, 2· — ἐπὶ δένδρων, ὀργῶ ζωηρότατα πρὸς βλάστησιν, βλαστάνω ζωηρότατα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 2.

ΙΙ. μετὰ γεν., εἶμαι ἰσχυρότερός τινος, ἐπικρατῶ, ὑπερνικῶ, τοῦ πάθους Ἰωσήπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 1. 29, 4, πρβλ. Ἑβδ. (Δαν. ΙΑ', 23).

ὑπερίσχω, **ὑπερέχω**, ἔχω ὑπεράνω, τὸ δὲ πολὺ πλῆθος ... προβαῖνον εἰς τὴν λίμνην ἔμενε τὰς κεφαλὰς αὐτὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον Πολύβ. 3. 84, 9. **ΙΙ.** ἀμεταβ., ὑψοῦμαι ὑπεράνω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 4. **2)** ὑπερέχω, ὑπερίσχουσι τῷ ἰσχύειν αὐτόθι 1. 15, 3· μετὰ γεν, ὑπερισχύω, νικῶ, δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 215· μετ' αἰτ., τὸ πάθος ὑπ. τὴν αἰδῶ Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ 2. 12. **3)** ὑπερμαχῶ, Ἀνθ. Παλατ. 6. 268.

Ὑπερίων [ῑ], ονος, ὁ, παρ' Ὁμήρ. ὁ θεὸς τοῦ Ἡλίου· ἀείποτε δὲ συνάπτει ἀμφότερα, Ὑπερίων Ἠέλιος (Ἰλ. Θ. 480, Ὀδ. Α. 8, κλπ.), ἢ Ἠέλιος Ὑπερίων (Ὀδ. Μ. 133, πλὴν ἐν Ἰλ. Τ. 398, Ὀδ. Α. 24, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 369, ἔνθα κεῖται μόνον τὸ Ὑπερίων ἀντὶ τοῦ Ἥλιος. Κατὰ τὸ χωρίον Ὀδ. Μ. 132, εἶναι πατὴρ Φαεθούσης καὶ Λαμπετίης ἐκ τῆς Νεαίρας. Τινὲς τῶν παλαιῶν ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ὑπὲρ ἰὼν** ἢ **ἱέμενος** (ἴδε **ὑπερίημι ΙΙ**), ὁ ὑψηλὰ βαίνων, ὁ κινούμενος ὑπεράνω ἡμῶν· ἕτεροι λαμβάνουσι τὸ **Ὑπερίων** ὡς συντετμημένον τύπον τοῦ πατρωνυμικοῦ **Ὑπεριονίων**, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος· πρβλ. **Μολίων**, καὶ ἴδε Böckh. Expl. Pind. O. 11. 25· ὁ Ilgen καὶ Nitzsch (Ὀδ Α. 6) θεωροῦσι τὸ **Ὑπερίων** ὡς παραχθὲν ἀμέσως ἐκ τῆς προθέσ. **ὑπέρ**, ὁ ἄνω θεός, καὶ παραβάλλουσι τοὺς πατρωνυμικοὺς τύπους **Ἁρμονίδης**, **Τερπιάδης**, ἅπερ ἴδε. — Ἐν Ὕμν. Ὁμ. 31. 4, ὁ Ἥλιος καλεῖται υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Εὐρυφαέσσης· ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 134, 374, ὁ Ὑπερίων εἶναι υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Θείας καὶ πατὴρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 26, Ὕμν. Ὁμ. 28 13, Ἀπολλόδ. 1. 2, 2.

ὑπερκαγχάζω, καγχάζω μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Διογ. Λ. 7. 185.

ὑπερκαθαίρομαι, Παθητ, εἰς ὑπερβολὴν καθαίρομαι, δηλ. διὰ κενώσεων, Ἱππ. Ἀφορισ. 1260, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 144, 8.

ὑπερκάθαρος, ον, ὅλως καθαρός, τελείως καθαρός, θεὸς Εὐστ. Πονημάτ. 255. 73.

ὑπερκάθαρσις, εως, ἡ, ὑπερβάλλουσα κάθαρσις ἢ κένωσις περιττωμάτων, Ἱππ. Ἀφ. 1252, πρβλ. 208G.

ὑπερκαθέζομαι, μέσ., καθέζομαι ὑπεράνω, ἐπικάθημαι, τῆς κεφαλῆς Ἰωσήπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 19, 8, 2.

ὑπερκαθεύδω, κοιμῶμαι ἀντί τινος, μετὰ γεν., ἀντίθετ. τῷ **ὑπερεγρήγορα**, Φιλόστρ. 356.

ὑπερκάθημαι, κυρίως παθ. πρκμ. τοῦ **-έζομαι**, κάθημαι ἐπί τινος ἢ ὑπεράνω, ἐπί τινος Ξεν. Ἀνάβ. 5. 2, 1. **ΙΙ.** μεταφ., κάθημαι ὑπεράνω τινὸς καὶ ἀγρυπνῶ, φυλάττω, παραφυλάττω τινά, τινὸς αὐτόθι 5. 1, 9.

ὑπερκαθίζω, κάθημαι ὑπεράνω, προΐσταμαί τινος, προεδρεύω, τινῶν Νικήτ. Χρον. 32Β· ἀπολ., Ἀντίγ. Καρύστ. σ. 99.

ὑπέρκαιρος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸν προσήκοντα καιρόν, παράκαιρος, σίτων ὑπερκαίρων Ἀθήν. 613C, ἔνθα μνημονεύεται τὸ χωρίον ὡς ἐν Ξεν. Ἀγησ. 5. 1· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγρ τοῦ Ξεν. φέρουσιν **ὑπὲρ καιρόν**.

ὑπερκαίω, καίω βιαίως, σφοδρῶς, εἶμαι ὑπέρθερμος, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Φιλοστρ. Γυμναστ. σ. 20 Kays.· ἐπὶ τόπου, Πολυβ. Ε', 110· — Παθ., καταφλέγομαι, κατακαίομαι, γῆ Ἀλέξ. Ἀφροδ.· μεταφ, ὑπ. τῷ ἔρωτι, τῷ θυμῷ Ῥήτ. (Walz) 1. 519, Σχόλ. Ἰλ. Ι. 421.

ὑπερκακέω, εἶμαι ὅλως ἀτυχὴς ἢ δυστυχής, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ἐκκακέω, «ὑπερκακεῖν· ὃ νῦν ἐκκακεῖν» Ἡσύχ.

ὑπερκαλλής, ές, γεν. έος, = τῷ ἑπομ., Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5, 1, 18, Δίων Κάσ. 59. 28.

ὑπέρκαλος, ον, εἰς ὑπερβολὴν καλός, ἢ εὔμορφος, Ἀριστ. Προβλ. 4 11, 5· θηλ. **ὑπερκάλη**, ὡς τὸ **παγκάλη**, μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Γ', 71. Ἐπίρρ. **-λως**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπέρευγε**.

ὑπερκάμνω, πάσχω ἢ κοπιάζω ὑπέρ τινος, Εὐρ. Βάκχ. 963, Ι. Α. 918. **ΙΙ.** ὑπερβαλλόντως κάμνω, δηλ. κοπιῶ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 791.

ὑπὲρ κάρα φοιτῶντα (Εὐρ. Ἱππ. 1058)· «ὑπὲρ κεφαλῆς ἐρχόμενον» Ἡσύχ.

ὑπερκαρπέω, καρποφορῶ εἰς ὑπερβολήν, ἐξαντλοῦμαι ἐξ ὑπερβαλλούσης παραγωγῆς, ὑπερκαρπήσαντα τὰ δένδρα δι' ἀσθένειαν ἀφαυάνθη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 2.

ὑπερκαταβαίνω, ὑπερβάλλων τι καταβαίνω, μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ Ἰλ. Ν. 50, 87· μετὰ γεν., Ἀνθ. Παλατ. 9. 533.

ὑπερκαταγέλαστος, ον, εἰς ὑπερβολὴν καταγέλαστος, Αἰσχίνης 81. 29, Πλούτ. 2. 4Α.

ὑπερκατάκειμαι, Παθ, κεῖμαι ἢ κάθημαι ὑπεράνω περὶ τὴν τράπεζαν, μετὰ γεν., Πλουτ. Μάρ. 3, Λουκ. Συμπ. 31, κλπ.

ὑπερκατάληκτος, ον, ἴδε **καταληκτικός**.

ὑπερκατεργάζομαι, ἀποθ., ἐντελῶς κατεργάζομαι, ὑπερκατεργασθέντος τοῦ αἵματος, ἐπὶ παθ. σημασίας, Γαλην. τ. 6, σ. 255, 16.

ὑπερκατηφής, ές, εἰς ὑπερβολὴν κατηφής, Λουκ. Ἔρωτ. 52· ὑπ. πρᾶγμα, σφόδρα λυπηρόν, ὁ αὐτ. ἐν Νεκυομαντ. 10.

ὑπερκαχλάζω, ὑπερμέτρως καχλάζω, ὑπερεκχειλίζω, Λουκ. Ἑλλ. Διάλ. 11. 2· τινὸς Φιλοστρ. Νεωτ. Εἰκόνες ιϐ', 27.

ὑπέρκειμαι, Παθ., κεῖμαι ὑπεράνω, μετὰ γεν., τὸ γλυκὺ ὕδωρ τοῦ θαλαττίου ὑπ. Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 24· μάλιστα ἐπὶ τόπου, κατέχω τόπον, ἀνώτερον ἢ ὑψηλότερον, οἱ ὑπερκείμενοι τῆς Μακεδονίας βάρβαροι Πολύβ. 4. 29, 1, πρβλ. 5. 44, 10, Στράβ. 440, 605· ἡ ὀφρὺς ὑπ. τοῦ ὄμματος Φιλόστρ. 865· — σπανίως μετὰ δοτ., ἔν τινι ὑπ. αὐτοῖς νησιδίῳ Ἀριστ. π. Θαυμ. 26· — ἀπολ., Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 757· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., ὁ ὑψηλότερον κείμενος ἢ κατέχων θέσιν ἀνωτέραν, ἡ ὑποκειμένη χώρα Ἰσοκρ. 75Α· τὰ ὑπ. κρημνὰ Πολύβ 10. 30, 2. **2)** μεταφορ., κεῖμαι ὑψηλότερα (κατὰ τὴν θέσιν ἢ τὸ ἀξίωμα), τινος Γρηγ. Ναζ. — ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, τινα Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΙϚ', 47). **ΙΙ** ἐπιβραδύνομαι, ἀναβάλλομαι, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 23· πρβλ. **ὑπερτίθημι**.

ὑπερκενόομαι, Παθ., κενοῦμαι ἐντελῶς, ἀπορίᾳ τροφῆς, ὡς ἐν τοῖς ὑπερκενωθεῖσιν Γαλην. τ. 7, σ. 206. — Κατὰ Φρύνιχ. ἐν τοῖς Α. Β. 69, 15: «ὑπέρινος, ὑπερκεκενωμένος».

ὑπερκέρασις, ἡ, ὑπερφαλάγγισις, κύκλωσις τοῦ κέρατος (τοῦ στρατοῦ), Πολύβ. 1. 27, 5, κτλ. πρβλ. **ὑπερφαλάγγησις**.

ὑπερκεράω, (κέρας VII) ὑπερφαλαγγῶ, κυκλώνω, τοὺς πολεμίους Πολύβ. 11. 23, 5, Πλούτ. κλπ. — μεταφορ., ἐκτείνομαι πέραν τινός, ἡ ἤπειρος ὑπ. Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 21, 24, Huds.· ὡς ὑπερκεράσαντος ὕδατος τῆς ἀντλίας Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 17.

ὑπέρκερως, ων, ὁ ἔχων παμμεγέθη κέρατα, ἔλαφος Πολυδ. Ε', 76.

ὑπερκέρωσις, ἡ, = **ὑπερκέρασις**, Ἀγαθ., καὶ ἕτεροι Βυζ.

ὑπερκηλέω, θέλγω, μαγεύω ὑπερμέτρως, Λουκ. Ἔρωτ. 1.

ὑπερκινδῡνεύω, ῥιψοκινδυνῶ ὑπέρ τινος, τινός Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 362.

ὑπερκλονέω, ὑπερχειλίζω, πλημμυρῶ, Χρησμ. Σιβ. 4. 129.

ὑπερκλύζω, πλημμυρῶ, Σ ράβ. 140· – οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτὸς 456.

ὑπέρκλυσις, εως, ἡ, ἡ ἄκρα κρήνης ἢ κρηπῖδος ὑπεράνω τῆς ὁποίας καταρρέει τὸ ὕδωρ, Εὐνάπ. 15.

ὑπερκοιτέω, ἐπὶ ποταμοῦ, ὑπερβαίνω τὴν κοίτην, πλημμυρῶ, ὑπερχειλίζω, ὑπερκοιτήσας ὁ Σκάμανδρος Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ.

ὑπερκολακεύω, κολακεύω ὑπερμέτρως, τινά Δημ. 391. 19. Δίων Κάσ. 44. 6, κλπ.

ὑπερκομίζω, κομίζω ὑπεράνω, μεταφέρω εἰς τὸ πέραν, Στράβ. 73, ἐν τῷ Παθ.

ὑπέρκομπος, ον, ὁ ὑπερμέτρως κομπάζων, σφόδρα κομπώδης, κενόδοξος, ὑπερήφανος, τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων' (ἀνάπαιστ.) Μένανδρ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 1· ταῖς ὑπερκόμποις σάγαις (ἢ σαγαῖς) Αἰσχύλ. Θήβ. 391· σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε αὐτόθι 404· τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν φρονημάτων ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 827· ὑπερκόμπῳ θράσει αὐτόθι 831· μετὰ δοτ. τρόπου ἢ τοῦ **κατά τι**, αἱ δ' ὑπέρκομποι τάχει [νῆες], ἐξαίρετοι τὴν ταχύτητα, αὐτόθι 342. Πρβλ. **ὑπέρκοπος**.

ὑπέρκοπος, ον, (√ΚΟΠ, **κόπτω**, πρβλ. **παράκοπος**), ὁ ὑπερβαίνων πᾶν ὅριον, θρασύς, αὐθάδης, ἀλαζονικός, ὑπέρκοπον μηδὲν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς ἐς θεοὺς ἔπος Σοφ. Αἴ. 127. —Ἐπίρρ., αὐθάδως, ὑπερηφάνως, ὑπερβολικῶς, οἱ δ' ὑπερκόπως ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα Αἰσχύλ. Χο. 136· καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Herm. διόρθωσις τοῦ **ὑπερκόπως** (ἀντὶ **-κότως**) ἐγένετο καθόλου δεκτὴ ἐν Ἀγαμ. 467, τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὖ.—Ἐν τοῖς χωρίοις ὅσα μνημονεύονται ἐνταῦθα καὶ ἐν λέξ. **ὑπέρκομπος**, ἑκατέρα λέξις κάλλιστα ἁρμόττει· ἐπειδὴ ὅμως ἐν τοῖς πρὸ μικροῦ μνημονευθεῖσι χωρίοις τὸ μέτρον ἀναγκαίως ἀπαιτεῖ **ὑπέρκοπος**, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν χωρίων τῶν ἀναφερομένων ἐν λέξ. **ὑπέρκομπος** (πλὴν τοῦ αὐτόθι χωρίου τοῦ Μενάνδρου) ἀπαιτεῖ **ὑπέρκομπος**, ὁ Blomf. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. (ἔνθ' ἀνωτ.) προτείνει νὰ γράφηται **ὑπέρκοπος** ἀντὶ **-κομπος** ἁπανταχοῦ τῶν Τραγικῶν. **II.** καταπεπονημένος, κατάκοπος, ὑπ. γενομένη [ἡ πάρδαλις] Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 6, πρβλ. Πολυδ. Ε', 84.

ὑπερκορέννυμι, χορταίνω τινὰ εἰς ὑπερβολήν, τινά τινος, μέ τι πρᾶγμα, Θέογν. 1154, ἐν τῷ μέλλ. **ὑπερκορέσεις**. – Παθ., **ὑπερκεκορέσθαι** Πολυδ. Ζ', 23.

ὑπερκορής, ές, ὑπερμέτρως κεκορεσμένος, πεπληρωμένος, τινός Δίων Κάσ. 51. 24., 59. 17, 60. 34·— **ὑπέρκορος, ον**, Ἀθήν. 438F, Πολυδ. Ε', 151.—Ἐπίρρ. **-ρως**, αὐτόθι.

ὑπερκορυφόομαι, Παθ., ὑψοῦμαι ὑπὲρ τὴν κορυφήν τινος, ἀεὶ γὰρ ὑπερκορυφοῦνται ἡμῶν Εὐστ. Πονημάτ. 184, 3.

ὑπερκορύφωσις, εως, ἡ, προέχον τι σημεῖον ἢ ἄκρον, Ἱππ. 916A.

ὑπερκόσμιος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸν κόσμον, Ἱεροκλ. 264, Ἐκκλ., ἐπίρρ. **-ίως**, αὐτόθι.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερκόσμια· ὡς ἄγγελοι καὶ τὰ μέλλοντα ὑπὲρ τὸν κόσμον».

ὑπέρκοτος, ον, καθ' ὑπερβολὴν ὠργισμένος, **σκληρός**, πάγαι (ἴδε ἐν λ. **φράσσω**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 822.— Ἐπίρρ., **ὑπερκότως** ἐχθαίρειν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1037· πρβλ. **ὑπέρκοπος**.

ὑπερκράζω, ὑπερβαίνω κατὰ τὴν κραυγήν, φιλοτιμούμενοι ὅστις ὑπερκεκράξεται τὸν πέλας Φιλόστρ. 806, ἐν τῷ γ' μέλλ.

ὑπερκρατέω, καταινικῶ, καταβάλλω, τὸν λαὸν Ἑβδ. (Γ' Βασ. ΙϚ', 22)· μετὰ γεν., ὁ οἶνος ὑπ. πάντων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 3, 3. **2)** ἀμετάβ., ὑπερισχύω, αὐτόθι 6. 10, 2 τοῦ πάθους ὑπερκρατοῦντος (ἔνθα τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων φέρουσιν ὑπερκρατοῦς ὄντος, πρβλ. Ἡσύχ.).

ὑπερκρεμάννῡμι, «κρεμῶ», ἀναρτῶ ὑπεράνω τινός, ὑπ. ἄτην τινὶ Πινδ. Ο. 1. 91.—Παθ., ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται Θέογν. 1022, πρβλ. Μίμνερμ. 5· ὑπερκρεμασθείς τινος Χριστ. Πάσχων 166.

ὑπερκρίνομαι [ῑ], Παθ., κρίνομαι ἀνώτερος, Ἀκύλ. Ψαλμ. Ν', 5 (Παλ. Διαθ.)· «ὑπερκριθῆναι· κατὰ κάλλος, κατὰ ῥητορικήν, κατὰ φιλοσοφίαν» Ἀν. Βεκ. 69, 3.

ὑπερκτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι πλείονα τοῦ δέοντος, πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω Σοφ. Ἠλ. 217· πρβλ. **ὑπέρμορον**· — ἐντεῦθεν **ὑπέρκτησις**, ἡ, Εὐστ. Πονημάτ. 222. 59., 231. 24, πρβλ. 230. 30.

ὑπερκτυπέω, ὑπερβαίνω κατὰ τὸν κτύπον, βοὰς.. ὑπερκτυπούσας κυμάτων πολὺν ῥόθον Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 3B.

ὑπερκυάνεος, ον, «ὑπερκυάνεον· λίαν κυάνεον» Ἡσύχ.

ὑπερκυβιστάω, ῥίπτομαι κατὰ κεφαλῆς εἰς τὸν κίνδυνον, ἀπερισκέπτως ῥιψοκινδυνῶ, Πολύβ. 28. 5, 6.

ὑπερκῡδαίνω, ὑπερδοξάζω, Μιχ. Χων. Ἐγκώμ. Ἰσ. Ἀγγελ. § 8· παθ., ὑπερκυδαινόμενος παρὰ τῷ βασιλεῖ ὁ αὐτ. αὐτόθι § 34, σ. 52, 7.

ὑπερκύδας [ῠ], **αντος**, ὁ, (κῦδος) ὁ ἔχων μέγα κῦδος, περίφημος, σφόδρα εὐκλεής, λίαν ἀνδρεῖος, μόνον κατ' αἰτ., ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Δ. 66, 71· ὑπερκύδαντα Μενοίτιον Ἡσ. Θεογ. 510·— ἂν ληφθῇ ὡς συνηρ. ἐκ τοῦ **ὑπερκυδήεις**, ὡς τὸ **ἀργᾶς**, **φωνᾶς** (ἐκ τοῦ **ἀργήεις**, **φωνήεις**), γραπτέον **ὑπερκυδᾶς**, **ᾶντα**, **ᾶντας**· ἀλλ' οὐδεμία μαρτυρία τούτου ὑπάρχει, Spitzn. εἰς Ἰλ. Δ. 66. — Κατὰ τὸν Σχολιαστ.: «ὑπερκύδαντας· ὑπεράραντας τῇ δόξῃ διὰ τὴν τοῦ Μενελάου νίκην», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερκύδαντας· ὑπερέχοντας τῇ δόξῃ, ὑπερενδόξους γενομένους».

ὑπέρκυκνος καὶ **ὑπερκύκνειος, ον**, ὑπερβαίνων τὸ ᾆσμα τῶν κύκνων, Θεοφυλ. Φυσ. Ἐρωτ. σ. 9, κλπ.

ὑπερκύπτω, κύπτω ὑπεράνω, προβάλλω τὴν κεφαλὴν ὑπεράνω ἵνα ἴδω, Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 14. 22· ὑπερκύψας.. κατεῖδον Πλάτ. Εὐθύδ. 274A· (ὁ πλακοῦς), τὸ δὲ πάχος ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ Νικόστρατ. ἐν «Κλίνῃ» 1. 2· τοῦ στομίου Λουκ. π. Πένθους 16. **II** βαίνω πέραν, ὑπερβαίνω, παραλείπω, μετ' αἰτιατ., Ἀνθ. Π. 6. 250.

ὑπερλᾰλέω, λαλῶ πολλά, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 1. **II.** λαλῶ ὑπέρ τινος, Εὐστ. 2. 14., 836. 60.

ὑπερλαμπής, ές, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 188D.

ὑπέρλαμπρος, ον, εἰς ὑπερβολὴν λαμπρός, ἀκτῖνες Ἀριστοφ. Νεφ. 571. **II** ἐπὶ ἤχου, λίαν λαμπρός, καθαρός, σαφής, εὐκρινὴς ἢ ἰσχυρός· ἐπίρρ. ὀλολύζειν οὐχ ὑπέρλαμπρον Δημ. 313. 22.

ὑπερλαμπρύνομαι, Παθ., κάμνω λαμπρὰν ἐπίδειξιν, φαίνομαι ἐξόχως λαμπρός, διακρίνομαι ὑπερβαλλόντως, ἐσθῆτι ἢ κόσμῳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 7. **II.** δεικνύω μεγάλην σπουδὴν ἢ προθυμίαν, ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3. 7.

ὑπερλάμπω, λάμπω εἰς ὑπερβολήν, Πολύβ. Θ', 20, Ἐκκλ. **II.** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ κατὰ τὴν λαμπρότητα, μετ' αἰτιατ., Βυζ.

ὑπέρλεπτος, ον, ὑπερβαλλόντως λεπτός, Φιλόστρ. 853.

ὑπερλευκαίνω, καθ' ὑπερβολὴν λευκαίνω· φαίνομαι ὑπερβαλλόντως λευκός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 531B·— οὕτως ἐν τῷ παθητ., Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 248.

ὑπέρλευκος, ον, καθ' ὑπερβολὴν λευκός, Ἱππ. 638. 36, Λουκ. Ἔρωτ. 41.

ὑπερλίαν [ῑ], Ἐπίρρ., ὑπεράγαν, καθ' ὑπερβολήν, σφόδρα, σοφὸς Εὐστ. 1396. 43· τὸ ὑπερλίαν ὁ αὐτ. 1184. 19· οἱ ὑπ. ἀπόστολοι Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ια', 5, ιβ', 11.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 140.

ὑπέρλοφος, ον, μεθ' ὑψηλοῦ λόφου, ἐλάτη Νόνν. Δ. 28. 219, Θεόδ. Πρόδρ.

ὑπερλύδιος [ῡ], **ον**, ὁ κατὰ μουσικὸν τρόπον ὑψηλότερον τοῦ λυδίου πεποιημένος, ἴδε Böckh Metr. Pind. σ. 225.

ὑπερλῡπέομαι, Παθ., λυποῦμαι ὑπερμέτρως, Ἡρόδ. 8. 90.

ὑπερμαζάω, εἶμαι πεπληρωμένος κριθίνου ἄρτου (μᾶζα) μέχρι κόρου, θρασύνομαι ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, ὑπερτρυφῶ, καθ' ὑπερβολὴν τρυφῶ, Ἀθήν. 663B. ὑπερμαζᾷς γάρ, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 15, Ἀλκίφρων 1. 18, κλπ.· πρβλ. **κριθάω**. **II.** (μαζός) ἔχω τοὺς μαστοὺς ὑπερπεπληρωμένους γάλακτος καὶ σπαργῶντας ἢ ἁπλῶς ἔχω μεγάλους μαστούς, Συνεσ. Ἐπιστ. 4, σ. 168.

ὑπερμαίνομαι, μέλλ. **-μᾰνοῦμαι**, ἀόρ. **-εμάνην** [ᾰ], Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι εἰς ὑπερβολὴν μανιώδης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 776· — πρκμ. **-μέμηνα**, Εὐστ. Πονημάτ. 154. 92.

ὑπερμάκης [ᾱ], **ες**, Δωρικ. ἀντὶ **ὑπερμήκης**, Πίνδ.

ὑπερμάλιστα, παρὰ πολὺ τῷ ὄντι, Εὐστ. Πονημάτ. 146. 11.

ὑπερμᾶλλον, «ἐκ περισσοῦ» Σουΐδ.

ὑπερμαργότερος· «ὑπερμαινόμενος» Σουΐδ.

ὑπερμαχέω, (μάχη) μάχομαι ὑπέρ τινος, πόλεως ὑπερμαχῶν ὤλωλε τῇσδε Σοφ. Ἀντ. 194, Εὐρ. Φοίν. 1252· σὺ ταῦτα.. τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; σὺ οὕτως.. εἶσαι ὑπέρμαχος αὐτοῦ κατ' ἐμοῦ; Σοφ. Αἴ. 1346· πρβλ. **ὑπερμάχομαι**· (ἐν Λουκ. Ἁλιεῦ. 23, πιθαν. διορθωτέον τοῦτον ἀντὶ τοῦτο)· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Διῒ Τραγ. 17.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικά τ. 1, σ. 192.

ὑπερμάχησις, εως, ἡ, ὑπεράσπισις, Σύμμαχ. ἐν Ἐξόδ. ΙΒ', 11, Ἐτυμολ. Μέγ. 89, 4, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀμφίδασις**.

ὑπερμαχητικός, ή, όν, ὁ ὑπερμαχῶν τινος, πρόθυμος εἰς τὸ ὑπερμαχεῖν, Πλουτ. Νουμ. 16, Κορνούτου περὶ Θεῶν Φύσ. 20.

ὑπερμάχομαι, ἀποθετ., = **ὑπερμαχέω**, τινὸς Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 53, κλπ.· τάδ' ὡσπερεὶ τοὐμοῦ πατρὸς ὑπερμαχοῦμαι, θὰ ἀγωνισθῶ ὡς ὑπὲρ τοῦ πατρός μου, Σοφ. Ο. Τ. 265· πρβλ. **ὑπερμαχέω**.

ὑπέρμαχος, ον, πρόμαχος, προστάτης, ὑπερασπιστής, Ἀνθ. Π. 7. 147, Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙϚ', 17). **II** φιλέρις, Βυζ.

ὑπερμεγάθης [ᾰ], Ἰωνικ. ἀντὶ ὑπ. **ερμεγέθης**, Ἡρόδ.

ὑπερμεγαλύνω, εἰς ὑπερβολὴν μεγαλύνω, Ἐκκλ.

ὑπέρμεγας, άλη, α, εἰς ὑπερβολὴν μέγας, ὦ νῦν μὲν οὐδείς, αὔριον δὲ ὑπέρμεγας Ἀριστοφ. Ἱππ. 158, Αἰλ. περὶ Ζῴων 6. 63, κλπ.

ὑπερμεγεθέω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ἑτερομεγ-**, Ἀρτεμίδ. 1. 31.

ὑπερμεγέθης, Ἰων. **-άθης**, ες, γεν. εος, = **ὑπέρμεγας**, λίθοι, ὄφιες, κέρεα Ἡρόδ. 2. 175, 4. 191, κ. ἀλ. ὑπερ. ἀδίκημα Αἰσχίν. 54. 31· εὐεργεσία, ψεῦδος Δημ. 330. 12., 1059 2· ὑπ. τι βλάπτειν τινὰ ὁ αὐτ. 684. 4· ὑπερμέγεθες ἔργον, ὑπερβαλλόντως δύσκολον, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 8.—Ἐπίρρ. **-θως**, Φίλων 1. 103.

ὑπερμεθύσκομαι, ἀόρ. **ὑπερεμεθύσθην**.—Παθ., μεθύσκομαι, «μεθῶ», καὶ ἐν τῷ ἀορ., εἶμαι μεθυσμένος, «ἐμέθυσα» (ἀμεταβ.), Ἡρόδ. 2. 121, 4, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 145D.

ὑπερμενέτης, ου, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ **ὑπερμενής**, Ὕμν. Ὁμ. 7. 1.

ὑπερμενέων, **οντος**, ὁ, ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, κραταιός, ἄνδρες ὑπερμενέοντες, ἀντὶ ὑπερμενέες Ὀδ. Τ. 62. (Δὲν ὑπάρχει ῥῆμα **ὑπερμενέω**· πρβλ. **ὑπερηνορέων**).

ὑπερμενής, ές. (μένος) ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός, κραταιότατος, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἰλ. Β 116, 350, 403, κ. ἀλ., Ἡσ.· ὑπερμενέες βασιλῆες Ἰλ. Θ. 236, κ. ἀλ.· ἐπίκουροι Ρ. 362· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν μνηστήρων, ὡς τὸ **ὑπερηνορέοντες**. Ὀδ. Τ. 62. Λέξις Ἐπική.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπερμενής· μεγάλην ἔχων ἰσχύν».

ὑπερμεσόω, ὑπερβαίνω τὸ μέσον, τὴν μεσημβρίαν, ὑπερμεσούσης ἡμέρας Ζωναρ. 1. 272 ἐκδ. Βόννης

ὑπέρμεστος, **ον**, πλήρης εἰς ὑπερβολήν, ὑπερμέτρως μεστός, ὑπερχειλής, Φίλων 2. 5·3.

ὑπερμετρέω, μετρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, «ὑπερχειλές· ὑπερμεμετρημένον» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὑπερχειλές**.

ὑπερμετρία, ἡ, ὑπέρβασις παντὸς μέτρου, ὑπερχείλισις, πλήμμυρα, ποταμῶν ὑπερμετρία Πτολεμ. Τετρ β. σ. 84, 13. **II**. παράβασις τῶν μετρικῶν κανόνων, Εὐστ. 353. 35.

ὑπέρμετρος, **ον**, ὁ ὑπὲρ πᾶν μέτρον, ὑπερβολικός, κτῆσις Ξεν. παρὰ Στοβ. 41. 38· γῆρας Πλάτ. Νόμ. 864D. — Ἐπίρρ., μηδ' ὑπερμέτρως ἄλγει Εὐρ. Ἀποσπ. 422. **II** ὁ παραβαίνων τοὺς μετρικοὺς κανόνας, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγῳδῷ 6, Ἡφαιστίων 35.

ὑπερμετώπιος, **ον**, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτωπον, «βρέγμα, τὸ ὑπερμετώπιον μέρος» Ἐτυμολ. Μέγ. 212. 12.

ὑπερμήκης, ες, γεν. εος, (μῆκος) εἰς ὑπερβολὴν μακρός, δρόμοι Αἰσχύλ. Πρ 391· ἡ βασιλέος .. χεὶρ ὑπ., εἶναι πολὺ μακρά, φθάνει εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Ἡρόδ. 8. 140, 2. **2**) ὑπερβαλλόντως ὑψηλός, ὑπερύψηλος, ὁ αὐτ. 7. 128, 129. **3**) ὑπερμάκης βοά, βοὴ καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρά, Πινδ. Ο. 7. 69.

ὑπερμηκύνομαι, Παθ., μεγάλως ὑπερμηκύνομαι, Νικήτ. Χρον. 351C.

ὑπερμιξολύδιος, **ον**, συντεθειμένος κατὰ μουσικὸν τρόπον ὀξύτερον τοῦ μιξολυδίου, Ἀθήν. 625D, Ἀν. Βεκ. 15· πρβλ. Böckh Metr. Pind. σ. 225

ὑπερμῑσέω, μισῶ ὑπερβαλλόντως. Λυσίας 188. 32.

ὑπέρμορον, **ὑπέρμορα**, ἴδε μόρος I – Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρμορα· ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπὲρ τὸ καθῆκον».

ὑπερνέμομαι, Παθ, νέμομαι ἄνω, ὑψηλά, τὴν μὲν τῆς Λιβύης ἄκραν λέοντες ὑπερνέμονται Φιλόστρ. 188.

ὑπερνεολκέω, ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ **ὑπερνεωλκέω**.

ὑπερνέφελος, **ον**, ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη, ὑπερνεφής, Λουκ Ἰκαρομέν. 2, Ἑρμότ. 5, κλπ.

ὑπερνεφέω, ὑπερνεφής εἶμαι ἢ γίγνομαι, ἀνυψοῦμαι ὑπεράνω τῶν νεφῶν, Γρηγ. Ναζ. II, 581Α· «ὑπερνεφεῖν τε καὶ οἷον ἀεροβατεῖν» Εὐστ. Πονημάτ. 352. 50.

ὑπερνεφής, ές, (νέφος) ὁ ὑπεράνω τῶν νεφῶν, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 439, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἄλπειον**, κλπ. **2**) μεταφορ., θεωρίας ὑπερνεφοῦς = μετεώρου, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 105C.

ὑπερνέω, κολυμβῶ ὑπεράνω, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἰκαρομ. 47.

ὑπερνεωλκέω, νεωλκῶ πλοῖον ὑπεράνω τῆς ξηρᾶς, τὰς νῆας, τὰ πλοῖα, Πολύβ. 8. 36, 12, Στράβ. 278.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.5

ὑπερνήχομαι, ἀποθ., νήχομαι ὑπεράνω, ἐπιπλέω, τοῦ ὕδατος Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 10· τοῦ κλύδωνος ὑπερνήχεται Θεοδωρήτου Ἑρμην. εἰς τοὺς Ψαλμ. τ. 1, σ. 92, 43. **2**) μεταφορ., ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, αὐτόθι.

ὑπερνῑκάω, εἶμαι πλέον ἢ νικητής, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. η', 37, Βυζαντ.

ὑπερνοέω, σκέπτομαι ἐπὶ πλέον, τί δῆθ' ὑπερνοεῖς; (ὅπερ νοεῖς; Graser, Jebb) Σοφ. Ο. Κ. 1741.

ὑπερνόησις, **εως**, ἡ, ὑψηλοτέρα νόησις, Πλωτῖν. 6. 8, σελ. 1375 Creuz.· οὕτως **ὑπέρνοια**, ἡ, Ἰω. Χρυσ. εἰς Ματθ. σ. 322Α.

ὑπέρνομος, **ον**, ὁ ὑπὲρ τὸν νόμον, παράνομος, προαίρεσις Boiss. Ἀνέκδ. 2. 45.

ὑπέρνοος, **ον**, συνηρ. **-νους**, **ουν**, ὁ ὑπὲρ τὸν νοῦν, ἀκατάληπτος, θεὸς Πρόκλ. Θεολ. 115, σ. 168 Νικ. Μεθών. 23, σ. 43

ὑπερνοσέω, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν ἄρρωστος, Ἱππ. 419. 30.

ὑπερνότιος, **ον**, καὶ α, ον, Διον. Π. 151·—ὁ πέραν τοῦ νότου κείμενος, ἀντίθετον τῷ **ὑπερβόρεος**, Ἡρόδ. 4. 36, Στράβ. 62.

ὑπερξανθίζω, εἶμαι ὑπέρξανθος, παραπολὺ ξανθός, Εὐστάθ. 975. 61.

ὑπέρξανθος, **ον**, ὁ λίαν ξανθός, Ροῦφος παρ' Ὀρειβασ. II, 222.

ὑπέρξενος. **ον**. εἰς ἄκρον ξένος, παράξενος, πρωτοφανής, βασιλικὴ καὶ ὑπέρξενος ἑορτὴ Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 835, 1.

ὑπερξηραίνω, ξηραίνω ὑπερβαλλόντως, Ἱππ. 364. 30., 365. 25, κλπ.—Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὑπέρξηρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 10, Γαλην. τ. 4. σ, 192, 4, καὶ τ. 14, σ. 31, 4, κλπ.· οἱ λίαν ὑπερξηρανθέντες τῶν ἀσταχύων Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 861C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 392-393.

ὑπερξηρᾰσία, ἡ, ὑπερβολικὴ ξηρασία, Ἱππ 460. 2.

ὑπέρξηρος, ὁ ὑπερβαλλόντως ξηρός, κατάξηρος, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 14, 7., π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 16.

ὑπερογκέω, γίνομαι ὑπέρογκος, λίαν ὀγκώδης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 819·—ἐν τῷ παθ. τύπῳ **ὑπερογκόομαι**, Πολυδ. Δ' 187.

ὑπερογκία, ἡ, ὑπερβάλλων ὄγκος, Γεωργ. Λαπίθου Στίχοι Αὐτοσχέδ. σ. 526.

ὑπερογκόομαι, Παθ., ὀγκοῦμαι, αὐξάνομαι εἰς ὑπερβάλλοντα ὄγκον, Πολυδ. Δ', 187.

ὑπέρογκος, **ον**. ὁ λίαν ὀγκώδης, ὑπερβολικὸν ἔχων ὄγκον, γενομένης τῆς κνήμης ὑπ., ἐξογκωθείσης μεγάλως., Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58· πιμελὴς καὶ ὑπ. Λουκ. Τίμων 15· δύναμις ὑπ., ἀντίθετον τῷ **ταπεινή**, Δημ. 46. 16· τὰ ὑπ. τῶν βελῶν Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 43. **2**) ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος, οὐσίαι Πλάτ Ἐπιστ. 317C· τιμαί, εὐτυχίαι Πλούτ. 2. 820 . Αἰμίλ. 34, κλπ.· τὰ ὑπέρογκα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐλλείποντα, Πλάτ. Νόμ. 728Ε·—ἐπὶ ὕφους μεγαλοπρεπής, κομπαστικός, πομπώδης, Πλούτ. 2. 7Α·—καθόλου, μέγας εἰς ὑπερβολήν, πρᾶγμα Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 23. 2.— Ἐπίρρ., **-κως**, Φίλων 1. 103, Πλούτ.· ὡσαύτως ἐν τῷ οὐδετ., ὑπέρογκον φρονεῖν Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 226· **ὑπέρογκα** Γ. Λαπίθ. στ. 526. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπέρογκον, μέγα, ὑψηλόν, ὑπὲρ μέτρον».

ὑπεροδυνέω, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ὑπερωδ-**.

ὑπερο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ὑπέρου, ὅμοιος μὲ κόπανον ἢ «γουδοχέρι», Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 782, 834.

ὑπεροιδαίνω, οἰδαίνω, φουσκώνω ὑπερβαλλόντως, ἐπὶ ποταμοῦ, Ἀνθ. Παλ. 5. 60.

ὑπεροιδάω, ὑπερβαλλόντως ἐξογκοῦμαι, ἐπὶ τῶν μαστῶν, μαστοὺς ὑπεροιδῶντας Λουκ. Ἔρωτες 53· ὑπερῳδηκὼς Πολυδ. Η', 79.

ὑπεροικέω, κατοικῶ ὑπεράνω ἢ πέραν, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 4. 13, 21, 37· ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ., ὑπεροικέοντας δὲ τὸ Πάγγαιον πρὸς βορέω ἀνέμου Παίονας ὁ αὐτ. 7,113.

ὑπεροικοδομέω, οἰκοδομῶ ὑπεράνω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 6, ἐν τῷ παθ.

ὑπέροικος, **ον**, ὁ κατοικῶν ὑπεράνω ἢ πέραν, τῆς χώρης Ἡρόδ. 4. 7.

ὑπεροικτ[ε]ίρω, οἰκτίρω ὑπερβαλλόντως, Κλήμ. Ἀλ. 68.

ὑπέροινος. **ον**, ὁ ἀμέτρως τὸν οἶνον ἀγαπῶν, Πολύβ. 8. 25, 1.

ὑπεροίομαι, ἀποθ., εἶμαι λίαν οἰηματίας, «ὑπεροιησάμενοι· ὑπερηφανοῦντες» Ἡσύχ.: ὡσαύτως **ὑπεροιάζομαι**. «ὑπεροιαζομένου, ὑπερηφανευομένου» Φώτ., Σουΐδ.

ὑπεροϊστεύω, τοξεύω ὑπεράνω ἢ πέραν, ὑπερακοντίζω, ὑπερτερῶ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

ὑπερόλβιος, **ον**, ὑπερβαλλόντως ὄλβιος, πλούσιος, εὐτυχὴς ἢ εὐδαίμων, Βoiss. Ἀνέκδ. 3. 450.

ὑπερομβρία, ἡ, ὑπέρμετρος ὄμβρος, πολλὴ βροχή, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ 8. 19, 7· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 8, 6. 10, 39, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 7.

ὑπερόμοιος, **ον**, πλέον ἢ ὅμοιος, τοῦ υἱοῦ ὁμοίου ὄντος τῷ πατρὶ καὶ ὑπερομοίου Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 914C.

ὕπερον, τό, ἴδε ἐν λ. ὕπερος, ὁ, καὶ ὕπερα, τά.

ὑπερόντως, ἐπίρρ., ὄντως, πράγματι, πλέον ἢ ὄντως, Πλωτῖν. σ. 749Ε.

ὑπέροξυς, υ, ὑπερβαλλόντως ὀξὺς ἢ σφοδρός, πυρετοὶ ὑπερόξεες Ἱππ. Ἀγμ. 759.

ὑπεροπλήεις, **εσσα**, **εν**, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑπέροπλος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 4, ἐν τῷ ὑπερθ. **ὑπεροπληέστατος**.

ὑπεροπλία, ἡ, ὑπερβάλλουσα καὶ ἀλαζονικὴ πεποίθησις εἰς τὰ ὅπλα, αὐθάδεια, θρασύτης, ὑπεροψία, ὑπερηφανία, ἧς ὑπεροπλίῃσι [ἔνθα ῑ], Ἰλ. Α. 205· ἐν τῷ ἑνικῷ, Ριαν. παρὰ Στοβ. 4. 34 **II**. ἐπὶ καλῆς σημασίας, γενναιότης, Θεόκρ. 25. 139.

ὑπεροπλίζομαι, μέλλ. **-ίσομαι**, ἀποθ. (ὁπλίζω)·—διὰ τῶν ὅπλων καταβάλλω, νικῶ, οὐκ ἄν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο Ὀδ. Ρ. 268. Κατὰ τὸν Σχολιαστ.: «ὑπεροπλίσσαιτο, ἤτοι ὑπερηφανίσει, ἢ εὐχερῶς ἐπιβουλεύσει».— «Ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσιν,

νικήσειεν» 'Απολλ. Λεξ. 'Ομ. σ. 675, ἔνθα ἴδε καὶ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ 'Απολλωνίου.

ὑπέροπλος, ον, ὁ ὑπερηφάνως πεποιθὼς εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἑαυτοῦ ὅπλων, ἀπειλητικός, ὑπεροπτικός, θρασύς, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπὶ προσώπων παρὰ τοῖς παλαιοτέροις ποιηταῖς·—παρ' Ὁμήρ. μόνον : ὑπέροπλον εἰπεῖν, ὁμιλεῖν θρασέως, αὐθάδως, Ἰλ. Ο. 185, Ρ. 170. παρ' Ἡσ., ἠνορέη, βίη ὑπέροπλος Θεόγ. 516, 619, 670· ἥβα Πινδ. Π. 6. 48· ἐπὶ προσώπων, αὐτόθι 9. 24. **II.** μέγας, πελώριος, ἐπὶ ἰχθύων, 'Οππ. 'Αλ. 1. 103, κλπ. **III.** ἐπὶ καταστάσεων, ὑπερβολικός, τρομερός, ἄτη Πινδάρ. Ο. 1. 90 μηδὲν μέγα μηδ' ὑπ. Φωκυλ. Γνωμ. 53. Πρβλ. Buttm. Lexil. ἐν λέξ. **ὑπερφίαλος** 9.— Λέξις 'Επική. (Πιθαν., ὡς ἑρμηνεύεται ἀνωτέρω, ἐκ τοῦ **ὑπὲρ**, **ὅπλα**, ὡς τὸ **ὑπέρβιος** ἐκ τοῦ **ὑπὲρ**, **βία**).

ὑπεροπτάω, ὀπτῶ ὑπὲρ τὸ δέον, Γαλην. 6. 484, Πολυδεύκ. Ζ', 23.

ὑπεροπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπερόψομαι**, δεῖ ὑπερορᾶν, περιφρονεῖν, τινος Ἰσοκρ. 'Επιστ. 9. 21, κλπ.· τι Κλήμ. 'Αλεξ. 570.

ὑπερόπτης, ου, (ὑπερόψομαι) ὁ καταφρονῶν, περιφρονῶν, καταφρονητής, χρυσοῦ καναχῆς ὑπερόπτα (κατ' ἄλλην γραφὴν χρυσοῦ καναχῇ θ' ὑπερόπτας, ἀλλὰ κατὰ Jebb γραπτέον χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπλίαις) (ποιητ. τύπος) Σοφ. 'Αντ. 130, ἔνθα ἴδε μακρὰν σημ. Jebb.· ὑπ. τῶν εἰωθότων Θουκ. 3. 38· ἀπολ., θρασύς, αὐθάδης, ἀλαζονικός, ὑπερήφανος, πρὸς πάντα παλίγκοτος ἦδ' ὑπ. Θεόκρ. 22. 58· ὑπ. καὶ ὑβρισταὶ 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 4. 3, 19·—θηλ. τύπος **ὑπερόπτις**, **ιδος**, ἀπαντᾷ ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 559.

ὑπερόπτησις, εως, ἡ, ὑπέρμετρος ὄπτησις, Γαλην. τ. 19, σ. 576, 16, 226, 1, κλπ.

ὑπεροπτικός, ή, όν, καταφρονητικός, περιφρονητικός, ὑπερήφανος, Ἰσοκρ. 8D, 283B, Λουκ., κλπ.· τὸ ὑπεροπτικώτατον Δημ. 218 ἐν τέλει.— 'Επίρρ. **-κῶς**, Ξενοφ. 'Ελλ. 7. 1, 18.— Συγκρ. **-ώτερον** Πολυβ. 5. 46, 6· ὑπερθ. **-ώτατα** Δίων Κ. 49. 7. **2)** μετὰ γεν., ἀδικία ἕξις ὑπ. τῶν νόμων Πλάτ. Ὅροι 416A.

ὑπέροπτος, ον, (ὑπερόψομαι) ὁ ὑπεροφθείς, περιφρονηθείς, καταφρονηθείς, τοῦτο ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει : «ὑπέροπτον· μέγα καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ τὰ ὅμοια», ἴσως γραπτέον : **ὑπέροπλον**. **II.** ὑπεροπτικός, καταφρονητικός, ὀφρὺς 'Ανθ. Π 12. 186· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Σοφ. Ο. Τ. 883. —'Επίρρ. **-τως**, Πολυδ. Θ', 147.

ὑπερόρᾱσις, εως, ἡ, τὸ ὑπερορᾶν, περιφρονεῖν τι, καταφρόνησις, τινος Μᾶρκ. 'Αντων. 8. 26 ἀπολύτ., περιφρόνησις, 'Εβδ. ('Αριθμ. ΚΒ', 30).

ὑπερορᾱτικός, ή, όν, = **ὑπεροπτικός**, Πολυδ. Θ', 147.

ὑπεροράω, Ἰων. **-ορέω**· μέλλ. **-όψομαι**· ἀόρ. **ὑπερεῖδον**, ἀπαρ. **ἰδεῖν**· παθ. ἀόρ. **ὑπερώφθην**. Βλέπω ἄνωθεν ἐξ ὑψηλοτέρου σημείου πρὸς τὰ κάτω, μετ' αἰτιατ., τὴν θάλασσαν ὑπερορέοντα Ἡρόδ. 7. 36. **II.** παραβλέπω, ἀψηφῶ, τοὺς πονηροὺς ὑπερορᾷ Λυσί. 198. 1· τὴν ὕβριν ὑπερεόρακε Αἰσχίν. 16. 25· μετὰ μετοχ., οὐχ ὑπεροψόμενοί τινας ἀφαιρεθέντας Διον. 'Αλ. 5. 52. **2)** περιφρονῶ, καταφρονῶ, δεικνύω περιφρόνησιν, ὑπεριδὼν Ἴωνας Ἡρόδ. 5. 69· λόγους ὑπεριδεῖν Θουκ. 4. 62· σφῶν τὸ πλῆθος ὑπεριδὼν ὁ αὐτ. 5. 6, πρβλ. 6. 11· ὑπερείδετε τὴν ἐμὴν ὁμιλίαν Λυσί. 112. 40 πλὴν ἀρετῆς πάντα ὑπ. Πλάτ. Κριτί. 120Ε· τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ θεῶν ξυμβουλίαν Ξενοφ. 'Απομν. 1. 3. 4.— Παθ., ἡ Λακεδαίμων κακῶς ἤκουσε καὶ ὑπερώφθη Θουκ. 5. 28, πρβλ. 7 42· ὑπ' ἐκείνων ὑπεροράσθαι Πλ. Φαῖδρ. 232D. **6)** σπανιώτερον μετὰ γεν., ὑπερορῶ τῆς ἀπολογίας 'Αντιφῶν 122. 43· τῶν νόμων Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 9· πενίας Γοργ. Ῥητ. 191. 9· τῶν μὲν ζώων φροντίσαι, τῶν δὲ οὕτω τιμίων (δηλ. τῶν ἄστρων) ὑπ. 'Αριστ. περὶ Οὐρ. 2. 8, 12· ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν ἁπάντων Λουκ. Δημώνακτ. βίος 3.

ὑπεροργίζομαι, ὀργίζομαι ὑπερμέτρως, Δίων Κ. 50. 25, κλπ.

ὑπεροργώντως, 'Επίρρ. (ὀργάω) μετὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **περιόργως** (πρβλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 215).

ὑπερορέγομαι, Μέσ., μεγάλως ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ τι σφόδρα, μετὰ γεν., Πολυδ. Ε', 165.

ὑπερορία, ἡ, ἴδε **ὑπερόριος**.

ὑπερορίζω, ἀποδιώκω πέραν τῶν ὁρίων, ἐξορίζω, τινά· ἐν τῷ παθ., Αἰσχίν. 72. 32., 89. 36· ὑπερωρίσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς οἰκουμένης Ἰσοκρ. 122C. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, μετριότητα ὑπερορίζουσι Πλάτ. 560Δ· ὑπερορίζομεν τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν σίδηρον ἐὰν τινα ἐμπεσόντα ἀποκτείνῃ Αἰσχίν. 88. 36.—Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς 'Αριστ. 'Αθην. Πολιτ. ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 290.

ὑπερόριος, ον, καὶ α, ον (ἴδε κατωτ.), ποιητικ. **-ούριος**· (ὅρος)·— ὁ πέραν τῶν ὁρίων, κατοικῶν ἐν τῇ ξένῃ, Δημ. 1130 ἐν τέλει· ῥίπτειν ὑπερούριον Θεόκρ. 24. 93· ὑπ. ἀσχολία, ἀσχολία ἐν ξένοις τόποις, «εἰς τὰ ξένα», Θουκ. 8. 72· ὑπ. ἀρχή, ἀντίθετον τῷ ἔνδημος, Αἰσχίν. 3. 34· τὰ ὑπερόρια, ξέναι ὑποθέσεις, ἐργασίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κατὰ πόλιν καὶ τὰ ἔνδημα, 'Αριστ. Πολιτ. 3. 14, 12. **2)** ἡ ὑπερορία (ἐξυπακ. γῆ), ἡ χώρα ἡ πέραν τῶν συνόρων, ξένη χώρα, ξένη γῆ, 'Ανδοκ. 28. 10, Λυσί. 187. 26, Πλάτ. Φαῖδρ. 230D· τοὐναντίον τὰ ἔνδημα, Ξεν. 'Αν. 7. 1, 27· ἐκ τῆς ὑπ. ἀνακαλεῖσθαι, δηλ. ἐκ τῆς χώρας ἐν ᾗ διετέλει ἐξόριστος, Πλούτ. 2. 508Α· ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐξορία, φόνοις καὶ ὑπερορίαις Δίων Κ. 67. 3·— οὕτω, τὰ ὑπερόρια (ἐξυπακ. χωρία) Ξεν. 'Αθην. 1. 19, Συμπ. 4. 31. **II.** ξένος πρὸς τὸν σκοπόν, ἀλλότριος, ἀσυνήθης, λαλιὰ Αἰσχίνης 31. 29· ἀρχαὶ ἐνυπνίων ὑπερόριοι ἢ τοῖς χρόνοις ἢ τοῖς τόποις ἢ τοῖς μεγέθεσιν 'Αριστ. περὶ τῆς καθ' Ὕπν. Μαντ. 2. 5· πρβλ. 'Αριστείδ. 1, σ. 128, Σουίδ. ἐν λέξ. **III.** μετὰ γεν., ἐξωρισμένος ἀπό τινος, ἐστερημένος τινός, ἀμέτοχος, τοῦ ἡλέος Φωτ. Βιβλιοθ. 55. 27, Προκόπ.

ὑπερορισμός, ὁ, ἐξορία, Πολυδ. Θ', 158, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 49C, 'Επιφάν. τ. 1, σ. 916Α.

ὑπεροριστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ἐξορίσῃ, 'Αριστείδ. 1. 25.

ὑπερορμαίνω, κινοῦμαι μεθ' ὁρμῆς, Μανέθων 4. 131.

ὑπερορμάομαι, = τῷ προηγ., 'Απολλιναρίου Μετάφρασις Ψαλμῶν ΠΒ', 29.

ὑπερόρνυμαι, Παθ., ἐγείρομαι ὑπεράνω, ἔρχομαι ὑπεράνω τινός, ἐπικρέμαμαι, ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει Σοφ. Ο. Τ. 165 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Musgr. ἀντὶ ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει· ἴδε Jebb, ὅστις διετήρησε τὴν γραφὴν τῶν 'Αντιγράφων.)

ὑπερορρωδέω, πολὺ φοβοῦμαι, τινος, ὑπέρ τινος, Εὐρ. Ἱκέτ. 344· πρβλ. Ἰων. **ὑπαρρρωδέω**.

ὕπερος, ὁ, ἢ **ὕπερον**, τό, ἴδε κατωτ.·— κόπανος, κυρίως ξύλινος, (οὐχὶ δοίδυξ ... γουδοχέρι), «ὕπερον, λάκτην, ναγέα, τριβέα, ἢ κόπανον» (Τζέτζ.), ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν ὕπερον τε τρίπηχυν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 421· (ὁ ὅλμος σήμερον ὀνομάζεται διὰ τῆς Τουρκ. λ. **ντουμπέκι**, ὁ δὲ ὕπερος **κόπανος**, ἴδε Ἰωακ. Βαλαβάνη διατριβὴν ἐν Παρνασσ. τ. ΙΑ', σ. 374, καὶ σημ. ἐν τῇ ἐκδ. Ἡσ. ὑπὸ Κ. Σίττλ.)· λεήναντες ὑπέροισι Ἡρόδ. 1. 200· ὑπέρου μοι περιτροπὴ γενήσεται, παροιμία ἐπὶ ἀτελευτήτου καὶ ἀνωφελοῦς κόπου, ἐπὶ τῶν ταὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων» (Φώτ.), Πλάτ. Κωμικ. ἐν «'Αδώνιδι» 2, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 209Ε, Φιλήμων ἐν «Ἥρωσιν» 1, Πλούτ. 2. 1072Β οὕτως, εἰς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέαντα ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττειν Λουκ. 'Ερμότ. 79, κλπ., ἴδε Παροιμιογρ.· ὕπερα σιδηρᾶ Πολυδ. Ζ', 107, πρὸς ὃ ὁ L. Dind. παραβάλλει τὴν ἠκρωτηριασμένην ἐπιγραφὴν κωμῳδίας τινὸς .. έροις σιδηροῖς ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 229. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα ὑπέρου. **1)** κορύνη, ῥόπαλον, «κόπανος», Πλουτ. 'Αλέξ. 63, Λουκ. Δημώνακτ. βίος 48. **2)** μοχλὸς δι' οὗ ἐπανέφερον εἰς τὴν θέσιν των μέλη ἐξηρθρωμένα, Ἱππ. 760Η.— Ὁ τύπος **ὕπερον**, τό, εὕρηται παρ' Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 782, Πολύβ. 1. 22, 7, Λουκ. Φιλοψ. 35, Πολυδ. Α', 245, Ζ', 107, Γ', 114, 'Ετυμολ. Μέγ 779. 48· ἐν ᾧ ἐξ οὐδενὸς τῶν λοιπῶν χωρίων δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμέν τι περὶ τοῦ γένους πλὴν τοῦ μνημονευθέντος χωρίου τοῦ Ἡσιόδου· διὸ ἔχει προταθῆ ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ νὰ ἀναγνωσθῇ : **τρίπηχυ**, νὰ γείνῃ δὲ δεκτὸς ὁ τύπος **ὕπερον**, τό, ὡς ὁ μόνος τύπος τῆς λέξεως.

ὑπερουράνιος, ον, ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, Πλάτων. Φαῖδρ. 247C, Πολυβ. Α', 23

ὑπερούριος, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **ὑπερόριος**, ὃ ἴδε.

ὑπερούσιος, ον, ὁ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ὤν, Πρόκλ. Παρμεν. 630 (36)· τῆς ὑπερουσίου καὶ κρυφίας θεότητος Διονύσ. 'Αρεοπ. σ. 375, κλπ.— 'Επίρρ. **-ίως**, αὐτόθι. **II.** ὑπερπλούσιος, λίαν πλούσιος, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμ. 14, 68.

ὑπερουσιασμός, ὁ, = ἑπομ., Εὐστ. παρὰ Maii Spicil. 5. 276.

ὑπερουσιότης, -ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπερουσίου, Διονύσ. 'Αρεοπ. σ. 375.

ὑπερούχιον, τό, εἶδος μηχανῆς, 'Αρχ. Μαθ. σ. 97.

ὑπερόφρυον, τό, τὸ ὑπὲρ τὰς ὀφρῦς μέρος τοῦ μετώπου, Εὐτέκν. ἐν Παραφρ. 'Οππ. Κυν. 1. 181.

ὑπεροφρυόομαι, ἀποθ., ἀνασπῶ τὰς ὀφρῦς, ἐπαίρομαι, ὑπερωφρυωμένον ἐπὶ σεμνότητι Θεοφυλ. 'Επιστ. 60· ὡσαύτως **ὑπεροφρυάζω**, Νικήτ. Χρον. 352C.

ὑπερόφρυς, υ, γεν. -υος, ὁ ἔχων ἀνεσπασμένας τὰς ὀφρῦς, ὑπερήφανος, Ὑπερείδ. παρὰ Σουίδ., Εὐστ. Πονημάτ. 11. 62.

ὑπεροχέω, φέρω ὑψηλά, ἀνέχω, ὑποστηρίζω, μηροῦ κεφαλὴ ὑπ. τὸ ὕπερθεν τοῦ σώματος Ἱππ. περὶ 'Αγμ. 764.—'Εν Ἰωσήπ. Ἰουδ. 'Αρχ. 1. 3, 5, ὁ Dind. διορθοῖ **ὑπερσχεῖν**.

ὑπεροχή, ἡ, (**ὑπερέχω** II) προεξοχή, ἄκρον, οὐ κνῖσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας ..; Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 2. 3· αἱ ὑπ. τῶν βουνῶν, τῶν ὀρῶν, τὰ ἐξέχοντα αὐτῶν μέρη, αἱ κορυφαί, Πολύβ. 10. 10, 10, Πλούτ. 2. 936Δ· ἀπολ., ὕψωμα, Πολυβ. 3. 101, 3. **II.** μεταφορ., τὸ ὑπερέχειν, τὸ ἀνώτε-

ρον εἶναι, ἡ δὲ νίκη ὑπεροχή τις Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 6· ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 13, 10 τὴν ὑπ. ἀπονέμειν τοῖς ἀρίστοις αὐτόθι 4. 8, 4· τὴν ὑπ. τῆς πολιτείας λαμβάνειν, ἀνωτέραν θέσιν ἐν τῇ κυβερνήσει, αὐτόθι 4. 11, 17· διὰ τὴν ὑπ. τοῦ πλήθους αὐτόθι 4. 6, 5·— ἐν τῷ πληθ., πρὸς τὰς ὑπ. οὕτω διακεῖσθαι Ἰσοκρ. 238Β· διαφέρεσθαι ἐν τῷ ποσῷ καὶ ἐν ταῖς ὑπεροχαῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 5. **2)** ὡς τὸ **ὑπερβολή**, ἀντίθετον τῷ **ἔλλειψις**. ἐν πολλαῖς σημασίαις, οἷον ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, = πάθος ἀριθμοῦ ἢ ἀριθμὸς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 18· ἐν τῇ Φυσικῇ, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 4, 1., 6, 6, πρβλ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 1. 1, 6, κ. ἀλλ.· διαφέρειν καθ' ὑπεροχὴν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 1. 4, 2, κ. ἀλλ.· τὸ τάχος ὑπ. κινήσεως ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 1, 11· ἡ κατ' ἀρετὴν ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 1. 7, 14, πρβλ. Ρητ. 1. 9, 25· φιλία ἐν ὑπεροχῇ, ὅπου ὁ εἷς εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἄλλου κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, κτλ., ὁ αὐτὸς ἐν Ἠθ. Νικ. 9. 7, 1, πρβλ. 11. 1., 13, 1·— ἐν τῷ πληθ., κατὰ πλούτων ὑπεροχὰς Πλάτ. Νόμ. 711D· οἱ ἐν ὑπεροχαῖς εὐτυχημάτων ὄντες Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 6. **3)** καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις, ἀνωτέρα θέσις, ἀξίωμα, αὐτόθι 1. 64, 1· τὴν Σελεύκου τοῦ βασιλέως ὑπεροχὴν Ἀντιφάνης ἐν «Παρεκδιδομένῃ» 1· οἱ ἐν ὑπεροχαῖς νεανίσκοι Διόδωρ. 1. 41. **4)** ἐπὶ γλώσσης, περίφρασις, μακρολογία, ἀντίθετ. τῷ **ἔλλειψις**, Πλάτ. Πολιτικ. 283C. **5)** Παρὰ τοῖς Βυζαντίνοις, ἐπώνυμον ἀξιώματος ὡς τὰ νῦν τὸ «ἐξοχότης».

ὑπερόχησις, εως, ἡ, τόπος ὑπερέχων, πρόδομος, Σύμμαχος ἐν Ἰεζεκ. Μ', 21.

ὑπεροχικός, ή, όν, ὁ ὑπερέχων, εἰς ὑπεροχὴν ἀνήκων, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 449D, Εὐστ. 1384. 45. Ἐπίρρ. -κῶς, Ἰω. Δαμασκ. τ, 1, σ. 147C, κλπ.

ὑπέροχος, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **ὑπείρ-**, ον (**ὑπερέχω** II) προέχων, ἔξοχος, διακρινόμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, μετὰ γεν., ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων Ἰλ. Ζ. 208, Λ. 784· ἀπολ., ὑπείροχον εἶδος Ὕμν. Ὁμ. 11. 2· οἱ ὑπείροχοι τῶν ἀστῶν Ἡρόδ. 5. 92, 7· θῆρες ἐν πελάγεσιν ὑπέροχοι, ἰσχυροί, Πινδ. Ν. 3. 40· ὑπέροχον σθένος Αἰσχύλ. Πρ. 429· ὑπέροχος βία, ὑπερβολικὴ δύναμις, Σοφ. Τραχ. 1096·— ὑπερθ. **ὑπεροχώτατος**, ἐν Πινδ. Π. 2. 70·— οὐδ. πληθ. **ὑπείροχα**, ὡς ἐπίρρ. Συλλ Ἐπιγρ. 2347Β.

ὑπεροχυρόω, καθ' ὑπερβολὴν ὀχυρώνω, Κλήμ. Ἀλεξ. 331.

ὑπεροψία, ἡ, περιφρόνησις, καταφρόνησις, τῶν νόμων Θουκ. 1. 84· τῶν ξυμμάχων Ἰσοκρ. 178D· ἡ πρὸς τὰς κολάσεις ὑπ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 33· ἀπολ., ὑπερηφανία, ἔπαρσις, ἀλαζονεία, Λυσί. 128. 42, Ἰσοκρ. 283C, κλπ.

ὑπέροψις, εως, ἡ, = **ὑπεροψία**. ἐὰν δὲ ὑπερόψει ὑπερίδωσιν οἱ αὐτόχθονες Ἑβδ. (Λευ. Κ', 4).

ὑπερόψομαι, ἴδε **ὑπεροράω**.

ὑπεροψωνέω, προσφέρω μεγαλειτέραν τιμὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ὄψων, «ὑπεροψωνεῖν· τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψον ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι» Α. Β. 67, 32.

ὑπερπάγής, ές, ὑπερβαλλόντως παγερός, ψυχρός, τὸ ὑπερπαγές, ὑπερβολικὸς παγετός, Ξεν. Κυν. 8. 2.

ὑπερπἄθέω, μεγάλως θλίβομαι, κυριεύομαι ὑπὸ ὑπερβολικῆς λύπης, ὑπερπαθήσασ' Εὐρ. Φοίν. 1456· ὑπερεπάθησε Ἰωσήπ. Ἰουδ Ἀρχ. 7. 2, 1, κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276

ὑπερπἄθής, ές, ὁ ὑπερβαλλόντως τεθλιμμένος καὶ πάσχων, Κλήμ. Ἀλεξ. 52, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 784. — Ἐπίρρ. **ὑπερπαθῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 253. 61.

ὑπερπαίω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πρκμ. **ὑπερπέπαικα**, κτυπῶ ὑπεράνω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ, μετὰ γεν., πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν τούτων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1118· μετ' αἰτιατ., τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους Δημ. 1217. 18, πρβλ. Πολύβ. 14. 5, 14, Λουκ. Εἰκόνες 9, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 792Α.

ὑπερπἄλύνω, ἐπιπάσσω, «πασπαλίζω» ὑπεράνω, Ἀνθ. Παλ. 10. 11.

ὑπερπαρανήτη (ἐξυπακ. χορδή), ἡ, ἡ ὑπὲρ τὴν παρανήτην· καὶ **ὑπερπαρυπάτη**, ἡ, ἡ χορδὴ ἡ ὑπὲρ τὴν παρυπάτην, Ἀρχ. Μουσ.

ὑπερπάσχω, πάσχω ὑπέρ τινος, Εὐμάθ. 6. 16, Κύριλλ. Ἱερολ. σ. 129, Πτολεμ. Τετρ. σ. 188, 7, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 736Α, κλπ.

ὑπερπαφλάζω, παφλάζω ὑπὲρ τὸ δέον καὶ χύνομαι ἔξω, ὑπερκαχλάζω, Λουκ. Λεξιφάν. 8.

ὑπερπἄχύνομαι, Παθ., γίνομαι ὑπερβαλλόντως παχύς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 3.

ὑπέρπἄχυς, υ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν παχύς, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 290, περὶ Διαίτ. Ὀξ. 385, Πλούτ., κλπ.· ἐπὶ πλοίων, «ὑπερπαχῆ τε γὰρ καὶ ὑπερμεγέθη κατεσκευάσθη (τὰ σκάφη)» Δίων Κ. 49. 1.

ὑπερπείθομαι, Παθ., πείθομαι καὶ πολὺ μάλιστα, Πολυδ. Ε', 152.

ὑπερπέλομαι, ἀποθετ., εἶμαι ὑπέρτερός τινος, Κρήτην, ἠτ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἁλὶ νήσων Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1637.

ὑπερπέμπω, πέμπω ἄνωθεν ἢ πέραν τοῦ σημείου ἢ σκοποῦ, ὑπερακοντίζω, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 903Α, Ἄννα Κομν. σ. 297.

ὑπερπενθέω, πενθῶ ὑπερβαλλόντως, μετ' αἰτ., Φιλόστρ. 556.

ὑπερπεπαίνομαι, Παθητ., πεπαίνομαι ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερωριμάζω, Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμ. ἐν λ. **πεπον**, Ἐτυμολ. Μέγ. σελ. 661, 55.

ὑπερπερικλῆς, ὁ, πλέον ἢ Περικλῆς, ἴδε **ὑπερθεμιστοκλῆς**,

ὑπερπερίλαμπρος, ον, εἰς ὑπερβολὴν λαμπρός, Ἄννα Κομν. 181D.

ὑπερπερισσεύω, ὑπερπλεονάζω, ὑπερπεριττεύον τὸ αἷμα Μοσχίων περὶ Γυναικ. Παθ. σ. 6, 13· ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ε', 20·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ, ἔχω ὑπερπερισσεύουσαν τὴν χαράν, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ζ', 4.

ὑπερπερισσῶς, Ἐπίρρ., ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως, Εὐαγγ. κατὰ Μάρκ. ζ', 37.

ὑπερπερκάζω, περκάζω ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερωριμάζω, μαυροκοκκινίζω, ἐπὶ βοτρύων, Εὐμάθ. 7. 4.

ὑπερπέσσω, μέλλ. **-πέψω**, χωνεύω πολὺ ταχέως, Ἱππ. 422. 19 (κοινῶς φέρεται **-πεσεῖν**).

ὑπερπέταμαι, = **ὑπερπέτομαι**, Ἀνθ. Π. 5. 259., 7. 546., 12. 249.

ὑπερπετάννῡμι, μέλλ. **-πετάσω**, πετάννυμι, ἐκτείνω, ἁπλώνω ὑπεράνω, Λουκ. Ῥητόρ. Διδάσκ. 6. 11· παραπετάσματα ὑπὲρ αὐτῶν σηρικὰ ὑπερεπέτασε Δίων Κ. 43. 24. — Παθ., αἰωροῦμαι ὑπεράνω, ἐπὶ δρακόντων ὀχουμένην τὴν Ἄρτεμιν δι' ἀέρος ὑπερπετασθῆναι πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης Διόδ. 4. 51.

ὑπερπετής, ές, ὁ πετόμενος ὑπεράνω ἢ ὑψηλά, βέλη ὑπερπετῆ τῶν πρωτοστατῶν φερόμενα, φερόμενα ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, Πολύβ. 18. 13, 3, πρβλ. 8. 7, 3, Διόδ. 14. 23· ὑπ. ὄρνεις Στράβ. 244· τὸ ὑπερπετές, πᾶν ὅ,τι ὑπερπέτεται, ὁ αὐτ. 703· ὑπ. πνέειν, ἐπὶ ἀνέμων, ὁ αὐτ. 731· — μεταφορ., ὁ ὑψηλὰ πετόμενος, μεταρσιούμενος, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 17.

ΙΙ. ὁ ἐκτεινόμενος πέραν τινὸς σημείου, φθάνω ἕως ἐπάνω, ὑπερπετέσι θωρακίοις σκεπάσαντες Πολύβ. 8. 6, 4· ὑπ φάλαγξ, κατέχουσα πλειοτέραν ἔκτασιν ἑκατέρωθεν, δυναμένη νὰ προξενήσῃ κύκλωσιν, Διονύσ. Ἁλ. 9. 11·— μετὰ γενικ., ὑπ. τῆς πνοῆς Διόδ. 17. 7· κορυφὴ ὑπερπετεστέρα τῆς καμήλου, ὑψηλοτέρα, Στράβ. 775. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 302, 316, 317.

ὑπερπέτομαι, μέλλ. **-πτήσομαι**· ἀόριστ. **-επτάμην**, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ **-επτόμην**· παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις καὶ **-επετάσθην** (ἴδε κατωτ.)· — ἴδε **ὑπ ρίπταμαι, ὑπερπέταμαι**· ἀποθ.· (ἴδε **πέτομαι**). Φέρομαι ἄνωθεν μετὰ ταχύτητος, ἐπὶ δόρατος, ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος Ἰλ. Ν. 408, Χ. 275, πρβλ. Ὀδ. Χ. 280· ἐπὶ πτηνῶν ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 13., 8. 12, 4·— ἐνεργ. ἀόρ. ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ἀντ. 113, ὀξέα κλάζων αἰετὸς εἰς γᾶν ὣς ὑπερέπτα. **2)** μετ' αἰτιατ., πέτομαι ὑπεράνω ἢ πέραν, ὁ δ' [λᾶας] ὑπέρπτατο σήματα πάντα Ὀδ. Θ. 192· ἐπὶ πτηνῶν, ὑπ. τὸ ὄρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 4· ὡσαύτως μετὰ γενικ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1252, Ἀνθολ. Παλ. 5. 259, Πλουτ. Πομπ. 25.

ὑπερπήγνῡμαι, Παθ., μετὰ πρκμ. ἐνεργ., **-πέπηγα**, ἐμπήγομαι ὑπεράνω, λαβόμενος πασσάλου ἄκρου ὑπερπεπηγότος εἵλετο Ἱππ. 1175Β.

ὑπερπηδάω, μέλλ. **-ήσομαι**, πηδῶ ὑπεράνω, τοὺς δρυφάκτους Ἀριστοφ. Σφ. 675· τὸν ποταμὸν Λουκ. Πρὸς Ἀπαίδευτ. 7. **ΙΙ**. μεταφορ., ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω, ἐπὶ ποικίλων ἐννοιῶν, **1)** ἐκφεύγω, διαφεύγω, θεοῦ.. πληγὴν οὐχ ὑπ. βροτὸς Σοφ. Ἀποσπ. 656. **2)** ὑπερβαίνω, παραβαίνω, τὰ νόμιμα Δημ. 644. 16, πρβλ. Αἰσχίν. 55. 29., 82. 29· ὑπερπηδήσας ἅπαντας τοὺς νόμους Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 12. **3)** ὑπερτερῶ, ὑπ. τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας Πλάτ. Νόμ. 677Ε, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 25. **4)** ἀπολ., διέρχομαι ἄνωθεν μεθ' ὁρμῆς ἢ ταχύτητος, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 3, 3.

ὑπερπήδησις, εως, ἡ, τὸ ὑπερπηδᾶν, Πλούτ. 2. 371Β.

ὑπερπιάζω, πιάνω, ἁρπάζω προσέτι, Γρηγ. Νύσσ. τόμ. 1, σ. 775Β.

ὑπερπιαίνω, παχύνω τι εἰς ὑπερβολήν, Γαλην. 2, 13C, Βασίλ. ΙΙΙ, 180Α, 197Β, κλπ.

ὑπέρπικρος, ον, εἰς ὑπερβολὴν πικρὸς τοὺς τρόπους καὶ τὰς διαθέσεις, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον Αἰσχύλ. Πρ. 944.

ὑπερπίμπλημι, ὑπερπληρῶ, τοὺς ποταμοὺς Αἰλ. π. Ζ. 16. 12·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ὑπερπληροῦμαι, Ἱππ. 536. 39, Ἀθήν., κλπ.· διὰ τὸ ὑπερπεπλῆσθαι Ἀριστ. π. τ. Ζ. Ἱστ. 9. 40, 29· πίνειν ἕως ἂν ὑπερπλησθῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 3. 11, 3· μετὰ γεν., ὑπερπλησθεὶς μέθης Σοφ. Ο. Τ. 779· ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ αὐτόθι 874.

ὑπερπίνω [ῑ], πίνω ὑπὲρ τὸ δέον, παρὰ πολύ, Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 8, 10.

ὑπερπίπτω, πίπτω, ῥέω ἄνωθεν, ἐπὶ ὕδατος, «τὸ προσγιγνόμενον καὶ πλεονάζον (ὕδωρ) ὑπερπῖπτον ἀπορρεῖν» Πολύβ. 4. 39, 8· προέχω, ἐξέχω, εἴς τι. Στράβ. 95, 127. 2) πίπτω ἐπέκεινά τινος, τῆς χώρας Ἀριστ. Προβλ. 26. 44· ἐπὶ βελῶν ἢ ἀκοντίων, Αἰν. Τακτ. 32, Ἀρχ. Μαθημ. 141. II. ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, «περνῶ», ἣν ὑπερπέσῃ ἡ νῦν ἡμέρη Ἡρόδ. 3. 71, πρβλ. Ἱππ. 648. 13.

ὑπερπλάζω, κάμνω τι νὰ πλανᾶται ὑπεράνω· κινῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ὑπεράνω ἢ ὑψηλά, τὰς χεῖρας Εὐφορίων παρὰ Στοβ. 59, 16.

ὑπερπλασιάζω, ὑπερβαλλόντως πολυπλασιάζω, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 908D.

ὑπερπλέκομαι, Παθ., πλέκομαι ὑπεράνωθέν τινος, Ἀνωνύμ. Βίος Μάρθ. Act. SS. M ii τ. 5, σ. 411, 10.

ὑπερπλεονάζω, πλεονάζω ὑπερβολικῶς, ὑπερπερισσεύω, Α' Ἐπιστολὴ πρὸς Τιμ. α', 14, Ἐκκλ. II μεταβ., κάμνω τι νὰ πλεονάσῃ Ἐκκλ.

ὑπέρπλεος, ον, = **ὑπέρπλεως**, ἄφθονος, Τζέτζ. Ἱστ. 8, 654· τὸ ὑπέρπλεον, τὸ περίσσευμα, Εὐστ. Πονημ. σ. 201. 80.

ὑπερπλέω, πλέω ὑπεράνω ἢ πέραν, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ῥόδ. κ. Δοσ. 6. 253 (394)· τροπικῶς, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 366C, κλπ.

ὑπέρπλεως, ων, πλήρης εἰς ὑπερβολήν, κεκορεσμένος ὑπερμέτρως, γαστριμαργίαις Λουκ. Ἔρωτ. 42· μεμολυσμένος, Πολύβ. Δ', 186· πρβλ. **ὑπέρπλεος**.

ὑπερπληθής, ές, ἀφθονώτατος, πολυπληθέστατος, τριχίας δὲ καὶ τὰς πρημνάδας τὰς θυννίδας ἐπὶ δεῖπνον ἠκούσας ὑπερπληθεῖς Νικοχάρης ἐν «Λημνίαις» 1· ὑπερπληθῆ ἐξημαρτηκώς, πράξας πλημμελήματα ἢ κακὰ ἀναρίθμητα, Δημ. 802. 25. — (Τὰ Ἀντίγραφ. ποικίλλουσι μεταξὺ τῆς διαφ. γραφ. ὑπερπληθής καὶ ὑπερπληθής).

ὑπερπλημμύρω, πλημμυρῶ ὑπεράνω, Νικήτ. Χρον. 43D· -**πλημμυρέω**, Γλωσσ.

ὑπερπλήρης, ες, πληρέστατος, Πλωτῖν. 5. 2, 1. Πρόκλ. κλπ. Ἐπίρρ. -ρως, Λειτουργία Ἰακώβου σ. 3B.

ὑπερπληρότης, ητος, ὑπέρμετρος πλήρωσις, Διονύσ. Ἀρεοπ. σ. 248.

ὑπερπληρόω, πληρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 2, 22. — Παθ., πληροῦμαι ὑπὲρ τὸ μέτρον, τρώγω παρὰ πολύ, σῖτον ὡς μὴ ὑπερπληροῦσθαι Ξεν. Λακ. 5. 3, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 8. 5, 5, π. Ζ. Γεν. 2. 4, 8.

ὑπερπλήρωσις, εως, ἡ, ὑπέρμετρος πλήρωσις, ἀπολήψεις δὲ φλεβῶν τὰς ὑπερπληρώσεις εἶπεν Γαλην. τ. 4, σ. 756. 3, Ἀέτιος 1, 6.

ὑπερπλούσιος, ον, ὑπερβαλλόντως πλούσιος, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 5.

ὑπερπλουτέω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως πλούσιος, Ἀριστοφ. Πλ. 354, Λουκ., κλπ.· τὸ ἱερὸν ὑπ. ἐν τοῖς ἀναθήμασιν Λουκ. Φάλ. 2. 9.

ὑπέρπλουτος, ον, = **ὑπερπλούσιος**, Αἰσχύλ. Πρ. 466, Πλάτ. Πολ. 552B.

ὑπερπνέω, πνέω πέραν, ἐπέκεινα, ἄνεμοι τῆς ὥρας ὑπερπνεύσαντες Φιλόστρ. 339. II. μεταφορ., μετ' αἰτ., πνέω, φυσῶ ὑπεράνω τινός, ἀνυψῶ ἐμαυτὸν ὑπεράνω αὐτοῦ, τὸ μὲν δὴ προοίμιον τοῦτο ὑπερπνέοντος ἦν τοὺς Ἀθηναίους Φιλόστρατ. 587.

ὑπερπνιγής, ές, = **ὑπέρασθμος**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **ἐκτραχηλίζω** καὶ ἐν λ. **ὑπερπνιγεῖς**.

ὑπερποθέω, ποθῶ, ἐπιθυμῶ ὑπερβαλλόντως, Ἀριστείδ. 1. 36, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 8, 81.

ὑπερπολάζω, πλημμυρῶ, Στράβ. 52· εἴς τι. ὁ αὐτ. 840· πρβλ. **ἐπιπολάζω**.

ὑπέρπολυς, -**πόλλη**, -**πολυ**, Ἰων. **ὑπέρπολλος**, η, ον, ὑπὲρ τὸ δέον πολύς, Ἱππ. 1015H, ἐν τέλει κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους, τοὺς πλείστους, Αἰσχύλ. Πέρσ. 794, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 26, Δημ. 1073, κλπ.

ὑπερπονέω, ἐργάζομαι, κοπιῶ, μοχθῶ ὑπερμέτρως, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4, Ἱππαρχικ. 4. 1· ὑπ. τῷ πολέμῳ Πλουτ. Νικ. 21. II. ὑπομένω ὑπὲρ ἄλλων, σφῷ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον Σοφ. Οἰδ. Κολ. 345· ὠδῖνας Πλάτ. Νόμ. 717C. 2) ἐν τῷ Μέσ., μετὰ γεν. προσ., τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν Σοφ. Αἴ. 1310.

ὑπερπόνηρος, ον, εἰς ὑπερβολὴν πονηρός, Εὐστ. Πονημάτ. 282. 9.

ὑπέρπονος, ον, ὑπὲρ τὸ δέον καταπεπονημένος, διὰ γῆρας ὑπέρπονος γενόμενος Πλουτ. Ἀλέξ. 61.

ὑπερπόντιος, ον, καὶ α, ον, Πινδ. Π. 5. 79, Αἰσχύλ. Ἀγ. 414 — ὁ ὑπὲρ τὸν πόντον, πέραν τῆς θαλάσσης, πόθῳ δ' ὑπερποντίας, δηλ. τῆς Ἑλένης, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἱκ. 42· φοιτᾷς ὑπερπόντιος Σοφ. Ἀντ. 785. 2) ἐκ τοῦ πέραν τῆς θαλάσσης, ξένος, γλῶσσα Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ.

ὑπερποτάομαι, ποιητ. ἀντὶ ὑπερπέτομαι, Λυκόφρ. 47.

ὑπερπράξιον, τό, ὑπερβολικὴ φορολογία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2712. 7.

ὑπερπράττω, ὑπὲρ τὸ νενομισμένον εἰσπράττω, Ἰουστινιαν. Νεαρ. ΙΖ', δ'.

ὑπερπρόθεσμος, ον, = **ὑπερήμερος**, «ὑπερήμερος, ὑπερπρόθεσμος ἢ ἐκπρόθεσμος» Σουίδ.

ὑπερπροθυμέομαι, ἀποθ., προθυμοῦμαι μεγάλως, ἔχω ὑπερβολικὴν προθυμίαν, Γλωσσ.

ὑπερπροφεύγω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ὑπεκπροφεύγω**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 42.

ὑπέρπτατο, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπερπέτομαι**.

ὑπέρπτωσις, εως, ἡ, ὑπερβολή, ἀντίθετον τῷ **ἔλλειψις**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 315D, 612A, τ. 2, σ. 716D, κλπ.

ὑπέρπτωχος, ον, ὑπερβαλλόντως πτωχός, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 5.

ὑπέρπυκνος, ον, καθ' ὑπερβολὴν πυκνός, Γλωσσ.

ὑπερπυππάζω, ὑπερθαυμάζω, «ὑπερπυππάζειν: ὑπερθαυμάζειν, ἐκπλήττεσθαι, παρὰ τὸ πύππαξ, ὅ ἐστιν ἐπίρρημα θαυμασμοῦ» (A. B.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 680, ἴδε **πύππαξ**.

ὑπερπυρικὰ κοκκία, ὑποδιαίρεσίς τις τῶν ὑπερπύρων, Συμφωνητικὸν τοῦ ἔτ. 1217 μ. Χρ. ἐν Supplem. τοῦ 2 τόμου τῶν Βασιλικῶν τῆς ἐκδ. Heimbach σελ. V.

ὑπέρπυρος, ον, ὑπερβαλλόντως πεπυρωμένος, διάπυρος, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 14. 7, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 21, 5. 2) ὁ ἐπὶ τοῦ πυρὸς τεθειμένος ἢ ὤν, 2. 31., 6. 15. II. ὑπέρπυρον, τό, χρυσοῦν νόμισμα παρὰ Βυζαντίνοις, ὡς ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ ἢ πυρώδους αὐτοῦ χρώματος, ἴδε Κοραῆ Ἄτακτ. τ. 1, σ. 49 καὶ 78, πρβλ. καὶ Δουκάγγ. ἐν λέξ.

ὑπερπυρριάω, μέλλ. -**άσω** [ᾱ], γίνομαι πυρρός, «κοκκινίζω» ἕνεκά τινος, τινος Ἀριστ. Βάτρ. 308.

ὑπερπώρωσις, εως, ἡ, ἡ πώρωσις σχηματιζομένη ἐπὶ τεθλασμένου ὀστοῦ, μνημονεύεται ἐκ Παύλ. τοῦ Αἰγιν.

ὑπερπωτάομαι, ποιητ. ἀντὶ **ὑπερπέτομαι**, Θεόκρ. 15. 120.

ὑπερρέω, ἀόρ. **ὑπερερρύην**, ἐκχειλίζω, ὑπερερρύη καὶ τὸ ὑπέρπληρες αὐτοῦ πεποίηκεν ἄλλο Πλωτῖν. 494A.

ὑπερσαρκέω, ἀποκτῶ σάρκα εἰς ὑπερβολήν, ὑπ. τὸ ἕλκος, προσλαμβάνει σάρκα περιττήν, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 909 (ὑπερσαρκίσῃ εἶναι ἡμαρτημένη γραφή), πρβλ. Πολύβ. Δ', 191· οὕτω καὶ **ὑπερσαρκόομαι**, ἑλκωθέντος καὶ ὑπερσαρκωθέντος Γαλην. τ. 14, σ. 772, 8. 2) ἐπὶ προσώπων, ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀδηφαγίας ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτ. παρ' Ἀθην. 549B, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 13.

ὑπερσάρκημα καὶ -**σάρκωμα**, τό, σάρκωμα σχηματισθὲν ὑπεράνω ἕλκους, κτλ., Λεόντιος ἐν Maii Coll. Vat. τ. 9, σ. 509, κλπ., Θεοφρ. Νόνν. τ. 1, σ. 240, 5, κλπ.

ὑπερσάρκωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ὑπερσαρκώματος, Ἰατρ.: μεταφορ., αἱ ὑπ. τοῦ τύφου, τῆς ὑπερηφανίας αἱ ὑπερβολαί, Κλήμ. Ἀλεξ. 137.

ὑπερσέβαστος, ον, εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν σεβαστός, Ψελλὸς ἐν Ἐπιστ. πρὸς τὸν Αὐτοκρ. 1. 172, ἔκδ. Boiss.

ὑπερσέβω, ὑπερβαλλόντως σέβομαι, Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 106A, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 221A, κλπ.

ὑπερσειρηνίζω, ὑπερέχω τὰς Σειρῆνας ἐν τῷ ᾄδειν, Boiss. An ed. 3. 65.

ὑπερσέληνος, ον, ὁ ὑπὲρ τὴν σελήνην, Δαμάσκιος π. Ἀρχῶν.

ὑπέρσεμνος, ον, εἰς ὑπερβολὴν σεμνός, σοβαρός, πολὺ σοβαρός, Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 6. — Ἐπίρρ. -**νως**, Βυζ.

ὑπερσεμνύνομαι, μέσ., ὑπερβαλλόντως σεμνύνομαι, κομπάζω, «Καλλιππίδης ὁ ὑποκριτὴς ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν» Ξεν. Συμπ. 3. 11.

ὑπερσεμνύνω, σεμνύνω ὑπερβαλλόντως, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 152, 18 ἔκδ. Λ.

ὑπερσεύομαι, πρκμ. -**έσσυμαι**, σπεύδω ὑπεράνω, ὀρέων ἄκρας Κοΐντ. Σμ. 2. 183.

ὑπερσιτίζω, ὑπερμέτρως τρώγω, Φιλοστράτ. Γυμναστ. σ. 8, 12, Kays., ἀλλ' ὁ Cobet διώρθωσεν **ὑπερσιτήσαντες**.

ὑπερσκελής, ές, ὁ ἔχων τὸ ἕτερον σκέλος μακρότερον, σῶμα Πλάτ. Τίμ. 87E.

ὑπερσκληρύνω, ποιῶ τι ὑπερβαλλόντως σκληρόν, Γλωσσ.

ὑπερσοφιστεύω, ὑπερβαλλόντως σοφιστεύω, Φιλόστρ. 567.

ὑπερσοφιστής, οῦ, ὁ, ἀρχισοφιστής, πλέον ἢ σοφιστής, Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 1.

ὑπέρσοφος, ον, ὑπερβαλλόντως σοφός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 972, Πλάτ. Εὐθύδ. 389E· τὸ ὑπ. τῆς τέχνης Φιλόστρ. 708. — Ἐπίρρ. -**φως**, Ἰουστῖνος Μάρτ. Ἀποσπ. ἐν τῇ Βελεδ. ἔκδ. σ. 599A.

ὑπερσπεύδω, ὑπ. ἄγαν σπεύδω, «αὐτὸς πρὸ βοῆς σπεύδει ἐπὶ τῶν ὑπερσπευδόντων» Διογενειαν. 6, 26 ἐν Παροιμιογρ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1180.

ὑπέρσπονδος, ον, ὁ τὰς σπονδὰς παραβαίνων, παράσπονδος, κατὰ τὸν Σχολ. Ὁμ. **ὑπερφίαλος**.

ὑπερσπουδάζω, καταβάλλω πολλοὺς κόπους καὶ φροντίδας, περί τι Λουκ. Ἀνάχ. 9, Φιλόστρ., κλπ. — Παθ., ὑπερεσπουδα-

σταί τινί τι, ὑπερβάλλουσαι φροντίδες ἔχουσι καταβληθῆ διά τι, Εὐστ. 1277. 48.

ὑπέρσπουδος, ον, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον σπουδαῖος ἢ ὁ ἐν μεγάλῃ σπουδῇ ὤν, Πολυδ. Ϛ', 29.

ὑπερσταθμίζομαι, Παθ., βαρύνω πλειότερον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δαμασκ.

ὑπερστατέω, ὑπερίσταμαι, «προστατεύω», ἡ δίκη γε συμμάχων ὑπερστατεῖ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 342.

ὑπερσταχύω, φέρω στάχυς ἐν ἀφθονίᾳ. Χρησμ. Σιβ. 1. 298.

ὑπερστείχω, περιπατῶ ἢ διέρχομαι ὑπεράνω, κολώνην Ἡσιόδ. παρὰ Στοβ. 540. 5.

ὑπερστέργω, ἀγαπῶ ὑπερβαλλόντως, ὑπερφιλῶ, Πολυδ. Ε', 113.

ὑπερστερητικός, ή, όν, διπλασίως ἢ τριπλασίως στερητικός, Εὐστ. 985. 16.

ὑπερστεφής, ές, πεπληρωμένος μέχρι στεφάνης καὶ πλέον, βοτρύων ὑπερστεφεῖς οἱ ληνοὶ Θεόδωρ. Ὑρτακ. Notitt. Mss. τ. 5, σ. 730.

ὑπερστίλβω, στίλβω ὑπερβαλλόντως, Πολυδ. Γ', 71.

ὑπερστρώννῡμι, στρώνω ὑπεράνω ἢ ἐπί τινος, Ὀλυμπιόδωρ. παρὰ Cousin ἐν Journ. des Sav. 1832, σ. 625, 2.

ὑπερστῠγέω, μισῶ ὑπερμέτρως, Πλανούδ. μετάφρ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 1, 483, 8, 183, 14, 92.

ὑπερσυντελικὸς (ὀρθότ. **ὑπερσυντέλικος**) χρόνος, tempus plusquam perfectum, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 278, κλπ.· ὑπ. (ἅ ευ τοῦ χρόνος) Ἐτυμολ. Μέγ. 483, 51· κτπ.· εἰς παρατατικὴν διάθεσιν ἢ εἰς ὑπερσυντελικὴν (ἔνθα διορθωτέον συντελικὴν) Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 76, 23 ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις εὕρηται ἡ λέξις κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τονισμούς, ἴδε Göttling Θεοδόσ. 220 καὶ Κόντον ἐν τῇ Ἑβδομάδι τοῦ 1885, σελ. 152.

ὑπερσφρῑγάω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως πρόθυμος καὶ ἀνυπόμονος, αἰσθάνομαι σφοδροτάτην ἐπιθυμίαν, ὅτε σοι ὑπερσφριγῶσιν αἱ χεῖρες πρὸς κίνησιν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 768D.

ὑπερσχεθεῖν, ὑπέρσχῃ, ὑπέρσχοι, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπερέχω**.

ὑπερσωκράτης, ὁ, πλέον ἢ Σωκράτης, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπερθεμιστοκλῆς**.

ὑπερτᾰλαντάω, περισσότερον βάρος ἔχω, πλειότερον ζυγίζω, Ἐτυμ. Μ. 744, 15· -εύω, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 119, ἔκδ. Βενεδ.· -ίζω. «ὑπερτεταλάντισται τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου» Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 985D.

ὑπέρτᾰσις, εως, ἡ, ὑπερβάλλουσα ἔντασις, τῶν νεύρων Ζωναρ. Χρον. τ. 1, σ. 39., τ. 2. σ. 8, κλπ.· ὑπ. ὑπέρ τι, ὕψωσις ὑπεράνω τινός, Μᾶρκ. Ἀντων. 10. 8.

ὑπέρτατος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. τῆς προθέσ. **ὑπέρ**. ἀνώτατος, ὕψιστος, : **I**. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τόπου ἢ θέσεως, ἧστο ὑπ. Ἰλ. Ν. 451· κεῖτο ὑπ. Μ. 381· ὑπ. δῶμα, θρόνος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 8, Πινδ. Ο. 2. 140, κτλ. 2) ἐπὶ θεῶν, τὸ μὲν ἕνεκα τοῦ τόπου τῆς κατοικίας αὐτῶν, τὸ δὲ ἕνεκα τοῦ μεγέθους τῆς δυνάμεως αὐτῶν, αὐτόθι 4. 1, Αἰσχύλ. Ἱκ. 673· ἀκολούθως ἁπλῶς, 3) ἐπὶ βαθμοῦ ἢ τάξεως, ἐπὶ κοινωνικῆς θέσεως ἢ ἐξουσίας, θεῶν τὰν ὑπ. Σοφ. Ἀντ. 338· δαιμόνων ὑπ. Ἀριστ. Ὄρν. 1765· ἄνασσα Περσίδων ὑπ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 155. 4) ἐπὶ πραγμάτων, ὑπ. ὄλβος Πινδ. Π. 3. 157, ἀνορέαις ὑπερτάταις Ν. 3, 33· μόχθοι, σέβας, κλέος Σοφ. Ο. Κ. 105, Φιλ. 402 κτλ.· ἐκ πασῶν ὑπ. πόλεων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1138· φρένες πάντων ὅσ' ἐστὶ κτημάτων ὑπ. αὐτόθι 684· — Ἐπίρρ. -τως, ὑπὲρ πᾶν μέτρον, ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 1. 1, Ἐκκλ. κτλ. **II**. ἐπὶ ἡλικίας, πρεσβύτατος, Πινδ. Ν. 6. 36· πρβλ. **ὑπέρτερος** 2. — Ὁ Πίνδ. ποιεῖται χρῆσιν καὶ ὑπερθ. ὑπερώτατος, Ν. 8. 73· πρβλ. **ὑπέρτερος** III.

ὑπερτείνω, μέλλ. -τενῶ· **I**. μεταβ., ἐκτείνω ἢ θέτω ὑπεράνω, ξύλα Ἡρόδ. 4. 71 προτείνω, ἐκτείνω ὑπεράνω, ἁπλώνω ἄνωθεν, τινί τι Εὐρ. Ἠλ. 1257· σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός, δηλ. τείνασα σκιὰν κατὰ τοῦ σειρίου κυνὸς ὑπὲρ δόμων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 967, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 1022· ὑπ. χεῖρά τινος, ἐκτείνω τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινὸς πρὸς προφύλαξιν καὶ προστασίαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Αὐλ. 916· ὡσαύτως, ὑπ. πόδα ἀκτῆς, ἐκτείνω τὸν πόδα μου ὑπεράνω τῆς ἀκτῆς, δηλ. διέρχομαι αὐτήν, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1288, πρβλ. Ἀποσπ. 677. 2) ἐντείνω μέχρις ἐσχάτων, εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, τὴν ἐπιθυμίαν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 6, 1· τιμωρίαν Πλουτ. Ποπλ. 12 — τὸ ὑπερτεταμένον, ὕψος βεβιασμένον καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἔντεχνον, Λογγῖν. 10. 12. **II**. ἀμεταβ., ἐκτείνομαι ὑπεράνω, ὑπὲρ τοῦ τείχους Θουκ. 2. 76· ἐς τὰ ἔξω Ξεν. Κυνηγ. 9. 15 — ὡσαύτως μετ' αἰτ., ὑπερέτειναν τὸ κέρας, ἔτειναν τὸ κέρας πέραν τοῦ κέρατος τῶν πολεμίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 2, 19. 2) μεταφ., βαίνω ἐπέκεινα, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον ἢ τὸν ἀριθμόν τινος, μετὰ γεν., Δημ. 1406. 1, Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 17 — μετ' αἰτ., τείνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, παραβιάζω, ἃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνει ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 3. 1, 7· ὑπερβαίνω, ὑπ. τοῖς χρόνοις τὴν Μίνω βασιλείαν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 10, 6· — μετὰ δοτ. τρόπου, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ τινὰ κατά τι ἢ εἴς τι, ταῖς οὐσίαις αὐτόθι 4. 6, 11· τῷ πλήθει αὐτόθι 4. 11, 14 (ἀλλὰ τὸ πλῆθος 4. 12, 3)· ὑπερτ. τῷ καλῷ, ὑπερτερεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 9. 2, 5, πρβλ. 9. 11, 4· ὑπ. ὁ κίνδυνος, εἶναι ὑπερβαλλόντως μέγας, αὐτόθι 3. 8, 9. 3) ἐν τῇ Λογικῇ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, περιέχω πλέον ἤ, τὸ Β ὑπ. τοῦ Α, ἀντίθετον τῷ **ἀντιστρέφει** (ἐπιδέχεται ἀντιστροφήν), ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρ. 1. 14, 7, πρβλ. 2. 23, 3, κ. ἀλλ.

ὑπερτέλειος, ον, (τέλος) ὁ ὑπερβαίνων τὴν τελειότητα, αὐλοὶ ὑπ., = **ἀνδρεῖοι**, «οἱ δὲ ὑπερτέλειοι (δηλ. αὐλοὶ) προσεφθέγγοντο ἀνδρῶν χοροῖς» Πολυδ. Δ', 81· «τοὺς ἀνδρείους αὐλούς, οἵτινες καλοῦνται τέλειοί τε καὶ ὑπερτέλειοι» Ἀθήν. 176F. 2) ἐπὶ ἀριθμῶν, ἴδε ἐν λ. **ὑπερτελής** II. **II**. τέλειος ἐν πᾶσι, ὁ τέλειος τοῦ ὑπερτελείου Θεοῦ Ἀνώνυμ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 309, 5.

ὑπερτελειότης, ητος, ἡ, ἀπόλυτος τελειότης, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 839C.

ὑπερτελέω, ὑπερβαίνω τὸ τέρμα, ὑπερπηδῶ, μετ' αἰτ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 359.

ὑπερτελής, ές, γεν. έος, ὁ πέραν τοῦ σκοποῦ, ἐξικνούμενος, ὑπερτ. τε, ὑψούμενος ὑψηλὰ (ἐπὶ τοῦ φρυκτοῦ), Αἰσχύλ. Ἀγ. 286, 2) μετὰ γεν., ἐγειρόμενος ἢ φαινόμενος ὑπεράνω, τίς οἴκων ὑπ. θεός; Εὐρ. Ἴων 1549· ἄθλων ὑπερτελής, ὁ κατορθώσας νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγώνων, Σοφ. Τραχ. 36. **II**. ἀριθμοί τινες καλοῦνται ὑπερτελεῖς ἢ ὑπερτέλειοι, ὅταν τὰ μέρη αὐτῶν συντεθέντα ὦσι μείζονα τῶν ὅλων, π. χ. τὰ μέρη τοῦ 12: διότι τούτου τὸ ἥμισυ εἶναι 6, τὸ τρίτον 4, τὸ τέταρτον 3, τὸ ἕκτον 2, τὸ δωδέκατον 1, ἅτινα συντεθέντα γίνονται 16, ὅπερ εἶναι μεῖζον τοῦ 12· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐλλιπεῖς**, Νικομ. Ἀριθμ. 87, κλπ.

ὑπερτέλλω, μέλλ. -τελῶ, ἀναφαίνομαι ὑπεράνω ἢ ἀνωτέρω, ὑπερτείλας ὁ ἥλιος, ὅτε ἀνεφάνη ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα καὶ ὑψώθη μέχρι τινός, Ἡρόδ. 3. 104, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 776· ὑπ. ἐκ γαίας, ἀναπηδῶ ἐκ τῆς γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1007· μετὰ γεν., φαρέων μαστὸς ὑπερτέλλων, φαινόμενος ὑπεράνω τῶν ἱματίων, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 839· κορυφῆς ὑπερτέλλων πέτρος, κρεμάμενος ὁ λίθος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν (τοῦ Ταντάλου), αὐτόθι 6, Ἀνθ. Παλατ. 5. 236 — σπανίως μετὰ δοτ., αὐτόθι 9. 656· μετ' αἰτ., αὐτόθι 8. 178 — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ὀππ. Ἁλ. 5. 126.

ὑπερτενής, ές, γεν. έος, ἐκτεινόμενος, ὑπεράνω, ἐπικείμενος, χαλκὸν .. ἀσπίδος ὑπ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 127c. **II**. ἀπολ., ὁ ὑψηλὰ ἐκτεινόμενος, ὑψηλός, πίτυς Ἀπολλόδ. 1. 4, 2.

ὑπερτερέω, ὡς καὶ νῦν, εἶμαι ὑπέρτερος, ὅσον βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τὴν τύχην ὑπερτερεῖ Θεμίστ. 170A· εἴς τι Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀπολογ. Ὑπὲρ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. 12 — ὡσαύτως -εύω, Ἰω. Καμενιάτου Ἅλωσις Θεσσαλονίκης τ. 324A.

ὑπερτερία, Ἰων. -ίη, ἡ, τὸ ἀνώτερον μέρος ἢ τὸ σῶμα ἁμάξης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατώτερον τὸ συγκείμενον ἐκ τοῦ ἄξονος καὶ τῶν τροχῶν, Ὀδ. Ζ. 70, Πλάτ. Θεαίτ. 207A. — Καθ' Ἡσύχ.; «τὸ ἄνωθεν τῆς ἁμάξης ἐπιτιθέμενον», καὶ κατὰ Πολυδ. Δ', 144 «τὸ δὲ ὅλον ἐπίθημα (δηλ. τοῦ ἅρματος) καλεῖται ὑπερτερία», ἴδε καὶ Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 70 καὶ Εὐστ. ἐν τόπῳ. **II**. τὸ ὑπερέχειν, ὑπέρτερον εἶναι, ὑπεροχή, Θέογν. 418. **III**. ὑπερηφανία, «ὑπερτερίησι· νεωτερισμοῖς, ὑπερηφανίαις» Ἡσύχ.

ὑπέρτερος, α, ον, καὶ ος, ον, Νόνν.· — ποιητ. συγκρ. ἐκ τῆς προθέσεως **ὑπὲρ** (ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις)· **I**. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τόπου, ὑπερέχων, ἀνώτερος, κρέ' ὑπέρτερα, κρέατα εἰλημμένα ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν μερῶν τοῦ θύματος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **σπλάγχνα** ἢ ἔγκατα, Ὀδ. Γ. 65, 470, πρβλ. Ἄρατ. 576, καὶ Σχολιαστ.· τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει Ζεὺς Ἀριστοφ. Λυσ. 772. 2) μεταφ., ὑψηλότερος, εὐγενέστερος, ἐξοχώτερος, κῦδος, εὖχος Ἰλ. Λ. 290., Μ. 437· γενεὴ ὑπ. Λ. 786 (ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῦται ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς οἱ Ἴωνες ὑπέρτερον τὸν νεώτερον ἔλεγον, 884. 33, πρβλ. Ἀρχίλ. 24, καὶ ἴδε **ὑπέρτατος** II). 6) ἰσχυρότερος, κραταιότερος, ἐξ ὑπερτέρας χερὸς Σοφ. Ἠλ. 455. 3) μετὰ γεν., νικηφόρος, νικητής τινος, Πινδ. Ν. 4. 62· ἡμῶν γε .. Νέμεσίς ἐσθ' ὑπ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 921· τἄδικα τῆς δίκης ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 284· ὑπέρτερον θέσθαι τί τινος, κρίνειν κρεῖσσον παντὸς ἄλλου, Πινδ. Ι. 1. 2, πρβλ. Π. 2. 111· εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπ., καλλίτερον, ἀνώτερον τούτων, Αἰσχύλ. Χο. 105· τὰ πάντα χὤτι τῶνδ' ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 65a· οὐδὲν οἶδ' ὑπ., οὐδὲν περισσότερον γινώσκω ἢ οὐδὲν βεβαιότερον, Σοφ. Ἀντ. 16. **II**. ἐπὶ χρόνου, μακρότερος, ζωὴν γὰρ ζήσω δορκάδος ὑπερτέραν Αἰσώπ. Μῦθ. 166, ἔκδ. Halm, ἔκδ. Κοραῆ σ. 92. **III**. οὐδ' ὡς ἐπίρρ., τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον, κάλλιον ἢ οἱ μάντεις, Σοφ. Ἀντ. 631, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 530· — ὡσαύτως -έρως, Ἀπολλων. Λεξικὸν 672 ἐν λ. **ὑπέρτερα**· -**έρω**, Θεμίστ. 152C, πρβλ. **ἀνωτέρω**. — Δεύτερός τις συγκριτικὸς τύπος **ὑπερτερώτερος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 351) ὑπὸ τῶν γραμμ., ὅθεν ἀποκατέστησεν αὐτὸ ὁ Weil

ἀντὶ τοῦ **ὑπερβατώτερα** ἐν Ἀγ. 428· πρβλ. **ὑπέρτατος** ἐν τέλ.

ὑπερτετρακισχίλιοι, αι, α, πλείονες ἢ 4000, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 1, 5.

ὑπέρτεχνος, ον, ὑπερβαλλόντως τεχνικὸς ἢ ἔντεχνος, «ὑπέρτεχνον· σπουδαῖον» Ἡσύχ.

ὑπερτήκω, τήκω εἰς ὑπερβολήν, Στράβ. 146· διὰ τοῦ πυρὸς ὑπερτηκόμενος Ἰωσήπ. Μακκ. 7, 12.

ὑπερτηρία, πλημμελὴς τύπος τοῦ **ὑπερτερία**· πρβλ. **ἀβελτερία.**

ὑπερτίθημι, μέλλ. **-θήσω**· I. αἱ κυριολεκτικαὶ σημασίαι μόνον παρὰ μεταγενεστ., 1) ἱδρύω ὑψηλότερον, ἀ.ιδρύω, ἀνεγείρω, βωμὸν Ἀ.θ. Παλ. παράρτ. 164. 2) θέτω εἰς τὸ ἕτερον μέρος, μεταφέρω, τὸ ἄροτρον Πλουτ. Ρωμ. 11· ὑπ. τὸ ῥῶ, μετατίθημι αὐτό, Παυσ. 3. 13, 5·— ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὑπερθέσθαι τινὰ πέραν ποταμοῦ Πολύβ. 22. 22, 9. 3) μετ' αἰτ. τόπου ὡς τὸ **ὑπερβάλλω,** διαβαίνω ὑπεράνω, τὸ ὄρος ὁ αὐτ. 34. 13, 4. πρβλ. Στράβ. 668· Μέσ., ὑπερθέσθαι τὴν ἄκραν, περιπλεῦσαι αὐτήν, Διόδ. 13. 3, πρβλ. **ὑπέρθεσις** I. 4) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, θέτω ὑπέρ τι ὥστε νὰ προστατεύσω, παιδὸς ὑπὲρ χεῖρα θηκαμένα Ἀ.θ. Παλ. 6. 280. II. μεταφορ., παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, «ἐπὶ παντὸς πράγματος δεῖ, φησί, τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 5. 33.

2) μεταδίδωμι, κοινοποιῶ τι εἰς ἕτερον, εἰ.. τοι ὑπερετίθεα (Ἰων. ἀντὶ **-ετίθην**) τὰ ἔμελλον ποιήσειν Ἡρόδ. 3.155, πρβλ. 5. 32·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μάλιστα ὅταν ζητῇ τις συμβουλήν, ὑπ. τινι τὰ σπουδαιέστερα τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 1. 8· τὸ ἐνύπνιον τοῖσι ὀνειροπόλοισι αὐτόθι 107, πρβλ. 108. ἐπεὶ ἐμοὶ ὑπερέθεσθε [ταῦτα] ὁ αὐτ. 3. 71, πρβλ. 5. 24. 56., 7. 18. 3) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τίθημι ἐμαυτὸν ὑπεράνω, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ἐξέχω, τινά τινι καὶ κατά τι Πολύβ. 2. 63, 3., 17. 17, 3, κλπ.· τινὰ ἔν τινι Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 27, κλπ. 4) ἐπὶ χρόνου, ὑπερβαίνω, τὰ τεσσαράκοντα ἔτη σπανίως ὑπερτιθέασι Στράβ. 772. — Μέσ., μόνην τὴν νύκτα ὑπερθεμένη, ἀφήσασα νὰ παρέλθῃ, Ἡλιόδ. 1. 10.

5) ἐν τῷ μέσ., ὡσαύτως, ἀναβάλλω, ὑπ. τὴν ἐπανόρθωσιν ποιῆσαι Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 50. 1· ὑπ. τι εἰς τὴν ἐσομένην σύνοδον Ἐπιγρ. Βοιωτ. σ. 118 Keil· τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν Πολύβ. 5. 29, 3, κλπ.· ἀπολ., ἐπιβραδύνω, ἀργοπορῶ, ὁ αὐτ. 4. 30, 2, κλπ. — Παθ., ἀναβάλλομαι, ἡ τῶν ἐργαλείων χρῆσις συνεχῶς ὑπερτεθεῖσα Γεωπον. 2. 49, 1.— Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις εἰς Ἀριστοτ. Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σελ. 85 κἑξ.

ὑπερτιμάω, τιμῶ ὑπερβαλλόντως, τινα Σοφ. Ἀντ. 284· ἐκτιμῶ εἰς ὑπερβολήν, ἀποδίδω ὑπερβάλλουσαν ἀξίαν εἴς τι, Φίλων 1. 112 — Παθ., Λουκ. ἐν Δὶς Τραγῳδ. 48,

ὑπερτίμιος, ον, πλέον ἢ τίμιος, πολυτιμότατος, ὑπ. ἀγοράζειν τι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 5.

ὑπέρτιμος, ον, πολύτιμος, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 188C, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 367, 10, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 871, κλπ.·— ὡς τιμητικὸν ἐπώνυμον, Ἰουστινιανοῦ Χρυσόβουλ. 1149C, Μαξίμ. Ὁμιλ. II, 288A.

ὑπερτίναξ (;) κραταιός, Μιχ. Μον. ἐν. βίῳ Θ. Σ ουδ. σ. 249 ἔκδ. Μι. Μεταφράζεται ἐκεῖ propugnator ἡ παράξενος λέξις, ἥτις ἄλλως ὑπενθυμίζει τὸ Λατιν. pertinax., Συναγ. Λέξ. Ἀθ. Κουμαν.

ὑπερτοιχέω, ἐπὶ κυμάτων, κατακλύζω πλοῖον ὑπεράνω τῶν τοιχωμάτων, τῶν πλευρῶν αὐτοῦ Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 3B.

ὑπερτοκέω, τίκτω πολλάκις ἢ ὑπερβαλλόντως πολλά, ἐπὶ ζῴων, τὰ ὑπερτοκήσαντα (ζῷα) πολλάκις ἀπόλλυται Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 4· πρβλ. **ὑπέρινος.**

ὑπέρτολμος, ον, (τόλμα), εἰς ὑπερβολὴν τολμηρός, ἀνδρὸς φρόνημα Αἰσχύλ. Χο. 590.

ὑπερτόναιον, τό, τὸ ἀνώφλιον θύρας ἢ παραθύρου, Πολυδ. Ζ', 122, Ἐπιγραφ. ἐν τῷ Müller's Ath. σ. 34.

ὑπέρτονος, ον, ὑπερβαλλόντως τεταμένος, λίαν ἐντεταμένος, καθ' ὑπερβολὴν ἔντονος, ἠχηρότατος, γῆρυμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 569· βοὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 1154· μεταφορ., ὑπ. δύναμις Πλούτ. κλπ.· ὑπέρτονα τοξεύειν Γρηγ. Ναζ. Ποιήματ. 58, 23. II. **ὑπέρτονον,** (ἐξυπακ. ξύλον), τό, ἡ κυριωτάτη δοκός, Ἐτυμ. Μ. 576, 17· ἀλλὰ μετὰ διαφόρ. γραφ. **ὑπότονον,** ὡς παρ' Εὐστ. 249, 19, 780. 27. Πρβλ. **διάτονος.**

ὑπερτοξεύσιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ τοξεύσῃ ἐπέκεινα, μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτ., ἀνυπέρβλητον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 473.

ὑπερτοξεύω, ὑπερακοντίζω, τοξεύω ὑπεράνω, Αἰν. Τακτ.

ὑπερτραγίζω, παρὰ πολὺ τραγίζω, ὡς τράγος ὄζω, Διοσκ. 1. 6.

ὑπερτρανόομαι, Παθ., γίνομαι εἰς ὑπερβολὴν τρανής, σαφής, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 6, σ. 561.

ὑπερτραφής, ές, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τεθραμμένος, διὰ τὸν σαρκὸς ὑπερτραφοῦς ὄγκον Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 4. σ. 468.

ὑπερτρέχω μέλλ. **-δραμοῦμαι,** καὶ παρὰ Φιλεταίρῳ ἐν «Ἀταλάντῃ» 1. 3 **-δραμῶ**· ἀόρ. **-εδραμον**· πρβλ. **ὑπερθέω.** Τρέχω ὑπεράνω ἢ πέραν, ἐκφεύγω, διαφεύγω τι, πενίην Θέογν. 620· πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς οὖσ' ὑπερδράμω; Εὐρ. Ἴων 973. πρβλ. Ἑλ. 1524. 2) ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, εἰ θεὰς ὑπερδράμοι κάλλει ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 930, πρβλ. Φιλέταιρον ἔνθ' ἀνωτ.· ἢν δ' αὖ κρατηθῇς καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ, ἂν ἡ τύχη σου ὑπερισχύσῃ, Εὐρ. Φοιν. 578. II. ὑπερβαίνω, παραβαίνω, ὥστε.. θεῶν νόμιμα.. θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν Σοφ. Ἀντιγ. 455.

ὑπερτρισύλλαβος, ον, ἔχων συλλαβὰς πλείονας τῶν τριῶν, Ἀρκάδ. 43, 11, Ἐτυμ. Μ. 459, 48., 746, 18.

ὑπερτρομάζω, τρέμω εἰς ὑπερβολήν, Πλανούδ. ἐν Ὀβιδ. Μεταμ. 15, 33.

ὑπέρτροπα, τά, Πολ. Ἁρμ. I, 16, σ. 84, ἔκδ. W. Πρβλ. II. 16, σ. 208. Περὶ τῆς σημασίας τοῦ μουσικοῦ τούτου ὅρου ἔπιθι τὰ τοῦ ἡμετέρου Ἰωάν. Παπασταματοπούλου ἐν Stud. zur alt. griech. Mus. Bonn, 1878, ἐν σ. 57, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθ. Κουμανούδη.

ὑπερτροχάζω, παρατρέχω, ὑπερπηδῶ, χωρῶ πέραν, Φίλων 1. 173.

ὑπερτρυφάω, εἶμαι ὑπερβαλλόντως τρυφηλὸς καὶ ὑπερήφανος, Λουκ. ἐν Δὶς Τραγ. 48, Δίων Κ. 62. 28.

ὑπερτρύφερος, ον, ἄγαν τρυφερός, Κ. Ἑρμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὁμ. Ζ. 556, ἔκδ. Μαυρ.

ὑπερυβρίζω, κακῶς μεταχειρίζομαι εἰς ὑπερβολήν, Δίων Κ. 59. 4, Πολυδ. Η', 75.

ὑπερυγραίνω, ὑγραίνω εἰς ὑπερβολήν, καταβρέχω, κάθυγρον ποιῶ, Ἱππ. 454. 53.— Παθ., γίνομαι κάθυγρος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 6.

ὑπερυδραργυρίζω, ὡς.. ὑπερυδραργυρίζειν τε καὶ πάντα νικᾶν κλέπτην, ὑπερβαίνειν καὶ αὐτὸν τὸν Ὑδράργυρον, ὅστις ἦτο διάσημος κλέπτης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τζέτζου, καὶ νικᾶν πάντα κλέπτην, Τζέτζ. Χιλιάδ. 8, 446, Κραμήρου Ὀξ. Ἀνέκδ. τ. 3, σ. 371.

ὑπέρυδρος, ον, ὑπερπληρωμένος ὕδατος, λίαν ὑδρωπικός, Ἱππ. 522. 10·— «ὑπέρυδρον ἄγαν, πλήρη τοῦ παρακεχυμένου ὕδατος» Γαλην. Ἱπποκράτ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584.

ὑπ-ερυθραίνομαι, παθ., = τῷ ἑπομ., Χορίκιος σ. 283, κλπ.

ὑπ-ερυθριάω, μέλλ. = **άσω** [ᾱ], γίνομαι ὑπέρυθρος, κοκκινίζω ὀλίγον, «ξεροκοκκινίζω», Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 702.

ὑπ-έρυθρος, ον, ὀλίγον τι ἐρυθρός, Ἱππ. Προγν. 40, π. Ἄρθρ. 840, Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Πολ. 617A.

ὑπερυλακτέω, ὑπερτερῶ ἐν τῷ ὑλακτεῖν, Βυζ.

ὑπερυμνέω, ἐξυμνῶ μεγάλως, Εὐστ. ἐν Mai. Spicil. 5. 340·—**ὑπερύμνητος, ον,** ὁ ὑπερυμνούμενος, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 273D, κλπ.

ὑπερύπαται (χορδαί), αἱ, χορδαὶ ὀξύτεραι τὸν τόνον ἢ ἡ **ὑπάτη,** Μουσ. Ἀρχ.

ὑπερυπέροπλος, ον, Θεόδ. Λάσκ. σ. 768, ἔκδ. Μι. — Δὲν εὑρίσκω ἐν τοῖς λεξικοῖς λέξιν ἄλλην, ἐν ᾗ νὰ εἶναι δὶς ἡ ὑπέρ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθ. Κουμανούδη.

ὑπερύψηλος, ον, ὑπερβαλλόντως ὑψηλός, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 7, Ἀρρ. Ἀν. Ἀλεξ. 1, 5, κλπ.· μεταφ., ὑψηλὰ πετόμενος, Εὐστ. Πονημ. 184. 70, κλπ.

ὑπερυψόω, εἰς ὑπερβολὴν ὑψώνω, ἐξαίρω, τινα Ἐπιστ. πρ. Φιλιππ. 6', 9, Συνεσ. Ἐπιστ. σ. 2 5A, Ὠριγέν. τ. 3, σ. 725D, κλπ.·—Παθ., εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερυψούμενον καὶ ἐπαιρόμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛϚ', 35, ϛ 9).

ὑπερύψωμα, τό, ὑπερβάλλουσα ὕψωσις, ἀνύψωσις, Λεόντιος ἐν Mai Coll. Vat. τ. 9, σ. 536.

ὑπερύψωσις, ἡ, ὑπερβάλλουσα ὕψωσις, Ἀθαν. τ. 1, σ. 168, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 160C, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 285E, κλπ.

ὑπερφαής, ές, ὑπερβαλλόντως φωτεινός, λαμπρὸς ἢ ἔνδοξος, τῆς ὑπερφαοῦς ἐκείνης φωτοφανείας ἀξιωθέντας Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 134A.

ὑπερφαίνομαι, παθ., φαίνομαι ὑπεράνω, καὶ ἐπειδὴ καλὸς αὐτὸς εἶχεν, ὑπερεφάνησαν τοῦ λόφου Θουκ. 4. 93· θυρεοὺς πολλοὺς ὑπερφαινομένους τοῦ ποταμοῦ, ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ, Πλουτ. Πύρρ. 16, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 9· ὡσαύτως μετ' αἰτ., πολεμίων ὑπερφαινομένων τὰ τείχη Πλουτ. Δίων 49· ἀπολ., φαίνομαι ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 4. 2) μεταφ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνώτερος, οὐχ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ὅς, ἂν μὴ καταβάλῃ τοὺς πλησίον, οὐχ ὑπερφαίνεται Θεμίστ. 11A.— Ὁ Νικ. ἐν Θηρ. 177 ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἐνεργ. **ὑπερφαίνω** ὡς οὐδετέρου τὴν διάθεσιν, δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπερφαίνουσι μετώπου οἷα τύλοι.

ὑπερφαλαγγέω, ἐκτείνω τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγός μου ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ὑπερφαλαγγήσω τὸν ἐχθρὸν καθ' ἑκάτερον κέρας, Ἀρρ. Τακτ. 29. 10· καθόλου, περικυκλῶ τὸ στράτευμα ἐχθροῦ, ἑκατέρωθεν ὑπερφαλαγγοῦντες Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 1. 5, κλπ.· μετὰ γενικ., ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ στρατεύματος αὐτόθι 5. 1, 30· ὑπ. ὑπὲρ τὸ κέρας Ἀρρ. Τακτ. 25. 9.

ὑπερφᾰλάγγησις, (διάφ. γραφ. -ισις), ἡ, τὸ ὑπερφαλαγγεῖν, Ἀρρ. Τακ 29 9 πρβλ. **ὑπερκέρασις**·—δύο ἕτεροι τύποι **ὑπερφαλαγγίωσις** καὶ **-φαλάγγωσις** ἀπαντῶσι παρὰ τῷ Αἰλ. ἐν τῷ Σουΐδ., Ὀξ Ἀν. τ. 3, σ. 163.

ὑπερφᾰνής, ές, γεν. -έος, (ὑπερφαίνομαι), ὁ φαινόμενος ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ὑπερέχων τοὺς ἄλλους κατὰ τὸ ὕψος, δόρατα ὀρθὰ καὶ ὑπερφανῆ Ξενοφ. Ἱππαρχ. 5, 7 (ὡς ὁ Στέφ. ἀντὶ ὑπερηφανῆ). **ΙΙ.** = **ὑπερφαής**, Πολυδ. Ε', 150, Θ', 20.

ὑπέρφᾰσις, εως, ἡ, «ὑπερηφανία, μεγαλορρημοσύνη» Ἡσύχ.

ὑπέρφᾰτος, ον, (φατός, φημί), ὁ ἀνώτερος παντὸς λόγου, ἄφατος, ἀνεκλάλητος, νιφετοῦ σθένος Πινδ. Ἀποσπ. 74. 8· ὑπ. ἀνὴρ μορφᾷ τε καὶ ἔργοισι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 98.

ὑπερφέγγεια, ἡ, (φέγγος) ὑπερβάλλον φέγγος, μεγάλη λάμψις, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. § 67.

ὑπερφέρεια, ἡ, (ὑπερφερής), τὸ ὑπερφέρειν, ὑπερέχειν, ἡ ὑπεροψία, ὑπερηφανία, Ἀκύλ. ἐν Παροιμ. ΙϚ', 19, Ἰὼβ ΛΖ', 4.

ὑπερφερέτης, ου, ὁ, ὑπέρτατος, ἀνώτατος παρὰ Διονυσ. τῷ Ἁλ. 2. 34, = τῷ Λατ. Jupiter Feretrius «ὅτι πάντων ὑπερέχει καὶ πᾶσαν ἐν κύκλῳ περιείληφε τὴν τῶν ὄντων φύσιν τε καὶ κίνησιν».

ὑπερφερής, ές, ἀνώτερος, ἔξοχος Ἑβδ. (Δαν. Β', 31).—Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπερφερές, μέγα ὑπερέχον», πρβλ. Φώτ. καὶ Ἡσύχ.

ὑπερφέρω, φέρω ἢ μεταφέρω ὑπεράνω, καὶ ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς Θουκ. 3. 81, πρβλ. 15., 7· 8.—Παθ., [αἱ ναῦς] αἱ ὑπερενεχθεῖσαι τὸν ἰσθμὸν ὁ αὐτ. 4. 8· οὐ δυνηθέντες ὑπερενεχθῆναι τὰς δίνας Διονύσ. Ἁλ. 3. 56· νυκτὸς ὑπερφέρεσθαι (δηλ. τὸν Ταῦρον) λανθάνοντας Πλούτ. 2. 510Β· ὑπ. ὑπέρ .. Ξεν. Οἰκ. 18, 7· ἀπολ., μεταφέρομαι, μεταφυτεύομαι, Πτολ. **ΙΙ.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ., φέρομαι ὑπεράνω, ἐγείρομαι ὑψηλότερα, εἶμαι ὑπέρτερος, προέχω, Ἱππ. 1230C, Πλούτ. 2. 591C. **2)** μεταφ., ὑπερτερῶ, ἐξέχω, ὑπερέχω, τινός τινι, εἴς τι πρᾶγμα, ῥόδα ὀδμῇ ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων Ἡρόδ. 8. 138, πρβλ. 9. 96, Ἀριστοφ. Ἱππ. 584, Θουκ. 1. 81·—μετὰ μόνης γεν., τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 381, πρβλ. Ξεν. Λακ. 15, 8· μετὰ μόνης δοτ. τοῦ τρόπου ἢ τοῦ κατά τι, κάλλει καὶ ἀρετῇ μέγα ὑπ. Ἡρόδ. 8. 44, πρβλ. 4. 74· πλούτῳ Ξεν. Λακ. 15, 3· πρβλ. Pors. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 268. **β)** ἐνίοτε καὶ μετ' αἰτ. ἀντὶ γενικῆς, ὑπερφέρεις τόλμῃ τε τόλμαν καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγον Εὐρ. Ἡρακλ. 555· ὑπ. τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Ἰσοκρ. 52Ε, πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 7. **γ)** ἀπολ., τοῦθ' ὑπερφέρει, ἔχει ταύτην τὴν ὑπεροχήν, Σοφ. Ο. Κ. 1007· ὑπερενεγκεῖν πολὺ Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 13.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 5.

ὑπέρφευ, ἐπίρρ., = **ὑπερφυῶς**, ὑπερβαλλόντως, παρὰ πολύ, φλεόντων δωμάτων ὑπ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 377· οὐχ ὑπ. θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 820· τί τὴν τυραννίδα τιμᾷς ὑπ. Εὐρ. Φοίν. 550· φέρεις ὑπερφ. τὰς τύχας, ὡς τὸ δεινῶς φέρεις, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1321.—Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ **ὑπέρφευ** διὰ τοῦ **ὑπεράγαν**· ἐν τοῖς Ἀν. Βεκ. 51, 26 φέρεται: «μηδὲν ὑπέρφευ: Κρατῖνος ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν».

ὑπερφεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω πέραν, ἐπέκεινα, τὰς ἑπτὰ ἡμέρας Ἱππ. 468. 18, πρβλ. 470. 30· ἐν τμήσει, οὐκ ἔστιν ὑπὲρ (Herm. ὑπὲκ) θνατὸν φυγεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 100.

ὑπέρφημος, ον, λίαν πεφημισμένος, περίφημος, Achmes Ὀνειρ. 247.

ὑπερφθέγγομαι, ἀποθ., φθέγγομαι, φωνάζω δυνατώτερα, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους Λουκ. Τόξ. 35· ὑπ. εὐεπείᾳ, ὑπερέχω κατὰ τὴν .., Πλούτ. 2. 396D.

ὑπερφθίνομαι [ῐ], ἀποθ., ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος, ὑπερέφθιτο πατρὸς Πινδ. Π. 6. 29.

ὑπερφίᾰλος, ον, ὑπερήφανος, θρασύς, αὐθάδης, ἀγέρωχος, βίαιος, ὑβριστής, παράνομος, ἐπὶ προσώπων, συχν. παρ' Ὁμ. ὡς τὸ **ὑπερηνορέων**, **ὑπερηφανέων**, ἐν Ἰλ. ἐπὶ τῶν Τρώων, Γ. 106, Ν. 621, κ. ἀλλ.· ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ι. 106· ἢ συνηθέστερον ἐπὶ τῶν μνηστήρων, Α. 134., Β. 310, κ. ἀλλ.· ὑπ. γόνος, περὶ Κενταύρου, Πινδ. Π. 2. 79, πρβλ. Ο. 10 (11), 43, Ι. 4. 197.— οὕτω καί, θυμὸς ὑπερφ., ὑπερήφανον, ἀγέρωχον πνεῦμα, Ἰλ. Ο. 94· ἔπος, μῦθος ὑπ. Ὀδ. Δ. 503, 774.—Ἀρχικῶς ἡ λέξις φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε μόνον τὸν ὑπερβάλλουσαν δύναμιν ἔχοντα ἢ ὑπερέχοντα κατὰ τὴν δύναμιν, ἰσχυρότατον ἄνευ κακῆς τινος σημασίας, ὡς γίνεται πιθανὸν ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Ὀδ. Φ. 289, ἔνθα ὁ Ἀντίνοος λέγει τὸ ἐπίθ. περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν μνηστήρων, ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι· καὶ ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνέγνωσεν, **ὑπερφίαλον** ἀντὶ **ὑπέρθυμον** ἐν Ἰλ. Ε. 881· καὶ μεταγεν. συγγραφεῖς ἐποιοῦντο χρῆσιν τῆς λέξεως ἄνευ κακῆς τινος σημασίας, δεσμὸς ὑπ., μέγας, ὑπερβάλλων, Πινδ. Ἀποσπ. 93· οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε, χύνετε τὸν ὑπέροχον οἶνον, ἢ χύνετε αὐτὸν ἀφειδῶς, Ἴων παρ' Ἀθην. 495Β·— ἡ πρώτη αὕτη σημασία φαίνεται σαφέστατα ἐν τῷ ἐπιρρ. **ὑπερφιάλως**, ὑπερβαλλόντως, εἰς ὑπερβολήν, ὑπ. νεμεσίζειν Ἰλ. Ν. 293· νεμεσᾶν Ὀδ. Ρ. 481., Φ. 285· ἀνιάζειν Ἰλ. Σ. 300· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίρρ. μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὑπερηφάνως, ἀγερώχως, Ὀδ. Α. 227., Δ. 663, κλπ. Πρβλ. Buttm. Lexil. ἐν λέξ. (Ἡ ἀρχαία ἐτυμολογία τῆς λέξ. ἐκ τοῦ **ὑπὲρ φιάλην**, οἱονεὶ ὑπερεκχυνόμενος, πλεονάζων (πρβλ. τὸ ἀνωτέρω ἐκ τοῦ Ἴωνος χωρίον), ὅλως ἀντίκειται πρὸς τὴν ἁπλότητα τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων. Δύο ἐτυμολογίαι εἶναι ἄξιαι προσοχῆς καὶ ἐρεύνης· πρῶτον, ὅτι ἐσχηματίσθη ἡ λέξ. κατ' Ἐπικὴν τροπὴν ἐκ τοῦ **ὑπέρβιος** (οἱονεὶ **ὑπερβίαλος**), ὅπερ ὁ Lob. Pathol. σ. 91 ἐπιδοκιμάζει, πρβλ. **ὑπέροπλος**· ἢ δεύτερον κατὰ τροπὴν τοῦ ῠ, = **ὑπερφυής** (πρβλ. **ὑπέρφευ**), ὅπερ ὑποστηρίζει ὁ Buttm. ἐν λ. καὶ ὁ Κούρτ.)

ὑπερφῐλέω, ἀγαπῶ ὑπερμέτρως, Ἀριστοφ. Πλ. 1072, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 6, κλπ.

ὑπερφῐλον[ε]ικέω, φιλονεικῶ ὑπερμέτρως ἢ ζηλοτυπῶ μεγάλως, Σχόλ. εἰς Λουκ. Εὐνοῦχ. 2, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ὑπερδιατείνομαι**.

ὑπερφῐλοσοφέω, εἰς ὑπερβολὴν φιλοσοφῶ, Ἱππ. 1279. 38.

ὑπερφῐλότῑμος, ον, ὑπερβαλλόντως φιλότιμος ἢ φιλόδοξος. —Ἐπίρρ. **-μως**, «ἐτύγχανον γὰρ ὑπερφιλοτίμως ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους» Θεόπομπος παρ' Ἀθην. 531C.

ὑπερφλεγμαίνω, διατελῶ ἐν ὑπερβαλλούσῃ φλεγμονῇ, Ἱππ. 411. 41., 417. 51.

ὑπερφλέγω, φλέγω, φλογίζω εἰς ὑπερβολήν, ὅταν ἐν ἡλιοκαΐᾳ ὑπερφλεχθείη ἡ κεφαλὴ Γαλην. τ. 19, σ. 514, 12.—Τὸ ἐνεργ. παρὰ Θεοδ. Προδρ. κατὰ Ροδ. 230: «ὑπερφλέγοντος τοῦ θυμοῦ τὴν καρδίαν».

ὑπέρφλοιος, (ἢ **ὑπέρφλοος**), ον, ὁ ἔχων πολὺν ἢ χυμώδη φλοιόν, πλήρης χυμοῦ, μῆλα Ἐμπεδ. 287·—περὶ διαφόρων ἑρμηνειῶν τῆς λέξεως ἴδε Πλουτ. Ἠθ. 683D κέξ.

ὑπερφλυᾱρέω, φλυαρῶ ἀνοήτως, ὑπερβαλλόντως, «ὑπερφλυαρεῖν: σφόδρα φλυαρεῖν» Α. Β. 68.

ὑπερφλύζω, ὑπερκοχλάζω, «ὑπερφλύζει· ἀναρρεῖ, ἐκφυσᾷ» Ἡσύχ.

ὑπερφοβέομαι, Παθητ., μετὰ μέσ. μέλλ., καθ' ὑπερβολὴν φοβοῦμαι, ὑπὸ φόβου καταλαμβάνομαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 238· ὑπ. μή.. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 2.

ὑπέρφοβος, ον, λίαν πεφοβημένος, δειλότατος, Ξεν. Ἱππ. 3, 9· τὸ ὑπέρφοβον Δίων Κ. 58. 6. **ΙΙ.** ὡς μεταβατ., λίαν φοβερός, δεινότατος, λέγειν τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δείν' ὑπέρφοβα Μένανδρος ἐν «Φανίῳ» 3 (ἔνθα ἴδε Meineke), πρβλ. Ἑβδ. (Δανιὴλ Ζ', 19).

ὑπερφορά, ἡ, ἀνύψωσις, ἀντίθετον τῷ **καταφορά**, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 6, σ. 564.

ὑπερφορέω, ὡς τὸ **ὑπερφέρω** Ι, φέρω ὑπεράνω, τι ὑπέρ τινος Ξεν. Κυν. 8, 4.

ὑπερφορτόομαι, Παθ., φορτώνομαι ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερμέτρως, Ἀντίοχ. Μοναχ. σ. 1444Α.

ὑπέρφορτος, ον, κατάφορτος, λίαν πεφορτωμένος, τὸ ὑπέρφορτον, ὑπερβολικὸν φορτίον, Εὐστ. Πονημάτ. 209, 39.

ὑπερφρίσσω, φρίσσω, φοβοῦμαι ὑπερβαλλόντως, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετάφρ. 13, 877.

ὑπερφρονέω, (ὑπέρφρων) εἶμαι ὑπερήφανος, φρονῶ ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφρνα, ἔχω ὑπερηφάνους στοχασμούς, μηδ' ὑπερφρόνει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1039, πρβλ. Πολύβ. 5. 18, 7· μὴ ὑπ. παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιβ', 3· μετὰ δοτ. τοῦ τρόπου ἢ τῆς αἰτίας, εἶμαι ὑπερήφανος ἐπί τινι, διά τι, πλούτῳ Ἡρόδ. 1. 199· τῷ λόγῳ Πλάτ. Ἀλκιβ. 1. 104Α. **2)** μετ' αἰτιατ., περιφρονῶ, καταφρονῶ, ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα Αἰσχύλ. Πέρσ. 825· τοὺς θεοὺς Ἀριστοφ. Νεφ. 226· πέφυκε ἄνθρωπος τὸ .. θεραπεῦον ὑπερφρονεῖν Θουκ. 3. 39.— Παθ., καταφρονοῦμαι, ὁ αὐτ. 6. 16. **3)** μετὰ γεν., κρίνω περί τινος μετ' ἐλαφρότητος ἢ κουφότητος, δαιμόνων Εὐρ. Βάκχ. 1326· τῶν νόμων Ἀριστοφ. Νεφ. 1400· τοῦ ἐπιτηδεύματος Πλάτ. Φαῖδρ. 258Β. **ΙΙ.** ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ τινα ἔν τινι, ὑπ. ἱστορίᾳ τὸν δῆμον (διάφορ. γραφ. ἀντὶ περιφρ-) Αἰσχίν. 19. 42· μετὰ συστοίχ. αἰτ., πάντα ὑπερφρ., κάλλιστα γινώσκω, Ἱππ. 1279. 26.

ὑπερφρόνησις, εως, ἡ, καταφρόνησις, θανάτου Πλούτ. 2. 238Β, Πολυδ. Θ', 146.

ὑπερφρονητής, οῦ, ὁ, καταφρονητής, ὁ περιφρονῶν, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. 5. 340.

ὑπερφροντίζω, εἶμαι περίφροντις, ὑπερμέτρως φροντίζω, Ἡλιόδ. 10. 29.

ὑπερφροσύνη, ἡ, περιφρόνησις, καταφρόνησις, Πλούτ. 2. 19D, 827Α, κλπ.

ὑπερφρύγιος [ῠ], ον, μουσικός τις τρόπος, Ἀθήν. 625D. πρβλ. Böckh Metr. Pind. σ. 225.

ὑπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὑπερβαλλόντως ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, ὑπεροπτικός, σῆμα, λόγοι Αἰσχύλ. Θήβ. 380, 410· φρονήματα Εὐρ. Ἡρακλ. 388· οὐδ. πληθ. **ὑπέρφρονα** ὡς ἐπίρρ., Σοφ. Αἴ. 1236. — Ἐπίρρ. **ὑπερφρόνως**, Δίων Κ. 37. 5 καὶ 49. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος, ἐκ συναι-

σθήσεως ὑπεροχῆς, Θουκ. 2. 62, Δίων Κ. 45. 43· — τὴν χρῆσιν ταύτην κατακρίνει ὁ Πολυβ. Θ', 147.

ὑπερφυής, ές· 'Αττ. ἑνικ. αἰτ. **ὑπερφυᾶ** 'Αριστοφ. 'Ιππ. 141, Νεφ. 76· 'Αττ. οὐδ. πληθ. **ὑπερφυῆ** Πλάτ. Γοργ. 467Β, -υᾶ 'Αριστοφ. Βάτρ. 611· (φύομαι)· **Ι.** κυριολεκτικῶς ὁ ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους φυόμενος, Λουκ. Λεξιφ. 6· φυόμενος καὶ αὐξανόμενος ὑψηλότερον τῶν ἄλλων, οἱ ὑπ. τῶν ἀσταχύων Διογ. Λαέρτ. 1. 100. **ΙΙ.** ὡσαύτως κυριολεκτικῶς, ηὐξημένος εἰς ὑπερβολήν, ὑπέρογκος, σμίνθος Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 226· λίθοι ὑπ. τὸ μέγαθος 'Ηρόδ. 2. 175, πρβλ. 'Αριστοφ. Εἰρ. 229, Πλ. 734· ὑπ. τῷ μεγέθει 'Αριστ. π. Οὐρ. 2. 9, 9·— ἀκολούθως, **2)** ἄνευ ὡρισμένης τινὸς ἐννοίας μεγέθους, μέγας, ἔκτακτος, ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημασίας, ἔργον ὑπ. μέγαθός τε καὶ κάλλος 'Ηρόδ. 9. 78 ἔργον ὑπ. ἐργάσατο ὁ αὐτ. 8. 116, πρβλ. 9. 78· ἀπραπὸς δαιμονίως ὑπ. 'Αριστοφ. Νεφ. 76· ὑπ. τέχνη 'Αριστοφ. 'Ιππ. 141· πῶς οὐχ ὑπερφυές; δὲν εἶναι παράδοξον; Δημ. 848. 23 καὶ τοῦθ' ὑπ., εἰ.., 'Ισοκρ. 364D· τὸ δὲ πάντων ὑπερφυέστατον, ὅτι.. Λυσ. 178. 48, πρβλ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 831·— συχνάκις συνάπτεται μετ' ἀναφορικοῦ, ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος 'Αριστοφ. Πλ. 750· ὑπ. ὡς.., ὡς τὸ Λατ. mirum quam.., ὑπερφυεῖ τινι.. ὡς μεγάλη βλάβη Πλάτ. Γοργ. 477D·—συχνάκις δὲ συνάπτεται καὶ μετ' ἄλλων ἐπιθέτων, ὅτε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τίθεται μετὰ τὸ ἐπίθετον, οἷον σχέτλια λέγειν καὶ ὑπ. Πλάτ. Γοργ. 467Α δεινὸν ὡς ἀληθῶς καὶ ὑπ. Δημ. 543. 2, κλπ.· ἀλλὰ τίθεται πρὸ αὐτοῦ παρὰ Πλουτ. 2. 12Β, 155Α, κ. ἀλλ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 541. **ΙΙ.** 'Επίρρ. **-ῶς**, θαυμαστῶς, θαυμασίως, παραδόξως, ὑπερβαλλόντως, φιλαθήναιος ἦν ὑπ. 'Αριστοφ. 'Αχαρ. 142· ὑπ. σπουδάζειν Πλάτ. Γοργ. 481Β· ἐν καταφατικαῖς ἀποκρίσεσιν, ὑπερφυῶς μὲν οὖν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 525Β. **2)** ὑπερφυῶς ὡς.., πρὸ ῥήματος, ὑπ. ὡς χαίρω ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 173C, πρβλ. Θεαίτ. 155C· πρὸ ἐπιθέτου, ὑπ. ὡς ἀληθῆ λέγεις ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66Α, πρβλ. **θαυμάσιος, θαυμαστός.**

ὑπερφυΐα, ἡ, τὸ ὑπερφυές, τὸ ὑπὲρ φύσιν, ἢ ἡ μεγαλοφυΐα, Συλλ. 'Επιγρ 4699. 26· μνημονεύει τὴν λέξιν καὶ ὁ Σουΐδ., ἀλλ ἄνευ ἑρμηνείας.

ὑπερφύομαι, Παθ., μετ' ἀόρ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., φύομαι, αὐξάνομαι ὑπεράνω τινός, ηὐξάνετο (ὁ ἔρως) τῇ μελλήσει καὶ ὡς φυτὸν ἐν τῇ γῇ οὕτως ἔνδον τῆς ἐμῆς ὑπερεφύετο ψυχῆς 'Αρισταίν. 1. 6· τινι Γαλην. **ΙΙ.** μεταφορ., ὑπερ-ερῶ, ὑπερέχω, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτικ. πράγμ., ὑπερφὺς Ἕλληνας ἰσχύϊ 'Ηρόδ. 6. 127, πρβλ. Δίωνα Κάσσ. 56. 2· μετὰ γεν. προσ., 'Αριστείδ. 2. 151.

ὑπερφυσάομαι, φυσῶμαι, φουσκώνω ὑπερβαλλόντως, αἱ φυσαλίδες ὑπερφυσώμεναι εἰς μέγιστον ὄγκον αἴρονται Λουκ. Χάρων ἢ 'Επισκοπ. 19· μεταφορ., 'Εκκλ.· οὕτω καὶ **ὑπερφυσάομαι**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 152C, κλπ.

ὑπερφωνέω, ὁμιλῶ φωνάζων δυνατά, ὁμιλῶ μὲ μεγάλην φωνήν, τῶν ῥητόρων τοὺς ὑπερφωνοῦντας Φιλόστρ. 484, 'Εκκλ. **ΙΙ.** μεταβ., ὑπερβάλλω τινὰ κατὰ τὴν φωνήν, ὑπερτερῶ φωνάζων δυνατώτερα, τινα Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 13·— μεταφορ., ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, νικῶ, τὸ περὶ τὴν τομὴν ἔργον ὑπερφωνεῖν δοκεῖ τὰ Νέρωνος πάντα Φιλόστρ. 194.

ὑπερφώνησις, ἡ, τὸ ὑπερφωνεῖν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 173, ἐκδ. Mill.

ὑπέρφωτος, ον, ὑπέρλαμπρος, φωτεινότατος, Διονύσ. 'Αρεοπαγ. 937, 'Ανδρ. Κρήτης σ. 50Β, Γρηγ. Ναζ. σ. 116, 11, κλπ.

ὑπερχαίρω, χαίρω ὑπερβαλλόντως, γίνομαι ἢ εἶμαι ὑπερχαρής, δώροις ὑπερχαίρουσα Εὐρ. Μήδ. 1165· ἐπί τινι Πλουτ. 2. 1098Β· μετὰ μετοχ., ἱππεύειν μανθάνων ὑπερέχαιρε Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 3, 3, Λουκ. Νεκ. 12· ὡσαύτως, καίπερ ὑπερχαίρων ὅταν ἐχθρὸν τιμωρῶμαι Ξεν. 'Ελλ. 4. 1, 10· ὑπερχαίρειν ὅτι τοῦ λαγῶ ἐγγὺς εἰσὶ Κυν. 4. 4· ἀπολ., Λουκ. π. 'Αληθ. 'Ιστ. 1. 30.

ὑπερχαλάω, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ ὑπεκχ- ἐν 'Ανθ. Παλατ. 11. 200.

ὑπερχαρής, ές, ὑπερμέτρως περιχαρής, πλήρης χαρᾶς, Πολύβ. 8. 19, 2, κλπ.· ἐπί τινι ὁ αὐτ. 1. 14, 5.

ὑπερχειλής, ές, γεν. έος, ὑπέρμεστος, πεπληρωμένος ὑπὲρ τὰ χείλη, ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται 'Αθήν. 13D, πρβλ. Πολυδ. Ε', 133, κλπ.·— ἐντεῦθεν **ὑπερχειλέω**, ὑπερχειλήσαντος τοῦ ὕδατος θάλασσαν ἦν ὁρᾶν ἅπαν τὸ πεδίον "Αννα Κομν. σ. 90Α.

ὑπερχειρία, ἡ, προστάτις, ὄνομα τῆς Ἥρας ἐν τῇ Λακωνικῇ, Παυσ. 3. 13, 8.

ὑπερχέω, μέλλ. -εῶ, χύνω ὑπεράνω, Δοσιθ. Μαγ. 'Ερμηνεύματα σ. 32 Böcking.— Παθ., χύνομαι ὑπεράνω, ὑπερχειλέω, πλημμυρῶ, ἐπὶ ὕδατος, 'Αριστ. Προβλ. 3. 34, 1, π. Θαυμ. 89· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, 'Ιππ. 'Αφορ. 1260· ὑπερχεῖται εἰς τὸ ἀχανὲς 'Αριστ. Μετεωρολογ. 2. 8, 18·— μετὰ γεν., 'Αλκίφρ. 'Αποσπ. 5. 4.

ὑπερχθόνιος, ον, ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν, Μανέθων 2. 26.

ὑπερχλιέω, ὑπερεντρυφῶ μετ' αὐθαδείας ἔν τινι, κεῖνοι δ' ὑπερχλίοντες ἐκ γλώσσης κακῆς, (ὑπερεν ῥυρήσαντες τῇ καθ' 'Ηρακλέους λοιδορία, ἢ ὑπερηφάνως λοιδορησάμενοι τῷ 'Ηρακλεῖ»(Σχολ.), Σοφ. Τραχ. 281,— **ὑπερχλίοντες** εἶναι ἡ πρώτη γραφὴ ἐν τῷ Λαυρ 'Αντιγράφῳ μετὰ ταῦτα μεταβληθεῖσα εἰς **ὑπερχλιδῶντες.**

ὑπερχολάω, ἔχω πληθώραν χολῆς, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ὀργίλος, ὀργίζομαι ὑπερβαλλόντως, 'Αριστοφ. Λυσ. 694, Φιλόστρ 828. — Κατὰ Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 69, 21: «ὑπερχολᾶν, οἷον μεγάλως μελαγχολᾶν, καὶ ὑπερχολῶ τῷδε ἀντὶ τοῦ διὰ τόδε». **ΙΙ.** μεταβ., πληρῶ χολῆς εἰς ὑπερβολήν, «ὑπερχολήσει, πολλῆς πληρώσει χολῆς» Γαλην. 'Ιππ. Γλωσσ. 'Εξήγ. σ. 384.

ὑπέρχολος, ον, εἰς ὑπερβολὴν ὀργίλος, ὑπέρχολος γενόμενος, ὑπεραγανακτήσας, 'Αντιφάν. ἐν 'Αδήλ. 92.

ὑπ-έρχομαι, μέλλ. **-ελεύσομαι**· ἀποθ., μετ' ἀόρ. καὶ πρκμ. ἐνεργ.· ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ ἀόρ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τύποις. Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὑποκάτω, ὑπεισέρχομαι, Λατ. subire, μετ' αἰτ., ὑπήλυθε θάμνους 'Οδ. Ε. 476 ὑπήλθετε δῶμ' 'Αΐδαο Μ. 21· ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθῃ Σ. 150· ὄφρ' ἂν γᾶν ὑπέλθῃ Αἰσχύλ. Εὐμ. 339·— μετὰ προθ., ὑπὸ τὴν φορὰν (ἢ τὴν πληγὴν) τοῦ ἀκοντίου ὑπελθόντος 'Αντιφῶν 121. 35.. 124. 20· ὑπὸ τὸ ἀκόντιον αὐτόθι 34· εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκ. αὐτόθι 23 — σπανίως μετὰ δοτικ., Πλουτ. Περικλ. καὶ Φαβίου Μαξίμου Σύγκρ 2. **ΙΙ.** ὡς τὸ **ὑφέρπω** ΙΙ. 2, ἐπὶ ἀκουσίων αἰσθημάτων, καταλαμβάνω τινὰ κατὰ μικρὸν ἢ κρυφίως, μετ' αἰτ., Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα 'Ιλ. Η. 215, Υ. 44· ὑπέρχεταί μοι φρίκη 'Ηρόδ. 6 134· ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος Σοφ. Φιλ. 1231, πρβλ. 'Ιλ. 1112· θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται αὐτόθι 928· ὥσθ' ἵμερός μοὐπῆλθε.. Εὐρ Μήδ. 57, πρβλ. Φιλήμονα ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 1· οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπ. φυγῆς Εὐρ. 'Ιππ 1089 ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν, ἐπὶ φόβου ἰσχυροῦ ὅστις ἀνορθοῖ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, Σοφ. Φιλ. 1231· ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὑπ. σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 165· ὑπελήλυθέν τέ μου νάρκα τις ὅλον τὸ δέρμα Μένανδρ. ἐν «Φανίῳ» 1. **ΙΙΙ.** ἐπὶ προσώπων, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτὸν τὴν εὔνοιάν τινος, κολακεύω αὐτόν, εἶδες οἷ' ὑπέρχεται; «ὡς ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει, καὶ καταπραΰνει ἄγων τὴν ὀργὴν ἅπασαν τὴν πρὸς αὐτούς;» (Σχόλ.), 'Αριστοφ. 'Ιππ. 270· εἰκότως δέ μοι δοκοῦσιν οἱ κριταὶ ὑπέρχεσθαι 'Αλκιβιάδην 'Ανδοκ. κατὰ 'Αλκιβ. 21· ὑπ. τὰς ἀρχάς, τοὺς πολεμίους Ξεν. Λακ. 8. 2, 'Αθην. Πολ. 2, 14· ὑπ. πάντας ἀνθρώπους καὶ δουλεύων Πλάτ. Κρίτων 53Ε· ὑπ. καὶ θεραπεύειν Δημ. 623 22· ὑπ. δώροις καὶ κολακείαις Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 50. **2)** φέρομαι πρός τινα μὲ δολιότητος, ὑποσκάπτω τὴν θέσιν αὐτοῦ, ἐξαπατῶ, δολιεύομαι, λάθρα μ' ὑπελθὼν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 386· οἷ' αὖ μ' ὑπῆλθες ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1007· δόλῳ μ' ὑπῆλθες Εὐρ. 'Ανδρ. 436, πρβλ. 'Ικ. 138, 'Ιφ. ἐν Αὐλ. 67· τὸν ἄνδρα ποικίλως ὑπ. ἐν λόγοισιν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 459. **ΙV.** μετ' αἰτ. πράγμ., ζητῶ διὰ δόλου καὶ ἀπάτης νὰ καταλάβω ἢ ἐπιτύχω τι, τὴν τυραννίδα Πλουτ. Δίων 7· φιλίαν Δίων Χρυσ. **V.** προβαίνω κατὰ μικρόν, βραδέως, ἐπὶ στρατοῦ, Ξεν. 'Αν. 5. 2, 30· πρβλ. **ὑπάγω** ΙΙΙ. **VΙ.** ὑποχωρῶ, 'Αριστ. π. Οὐραν. 2. 13, 22.

***ὑπέρχομαι**, εἰς τὰς σημασίας τοῦ ῥήματος προσθετέα καὶ ἡ τῆς ὑπαγούσης κοιλίας, ἥτις εὕρηται ἐν τῇ ἑξῆς περικοπῇ τοῦ 'Ορειβασίου (τόμ. 5 τῆς ἐκδ. Daremb. σ. 575): ὀρρὸν πίνειν τὸ πρῶτον ἁλῶν μιγνύντας, τοῦ πρώτου δὲ ὑπελθόντος (=après la premièr· selle), πίνειν αὐτὸν ἤδη χωρὶς ἁλῶν.

ὑπερχράομαι, μέσ., ποιοῦμαι χρῆσιν ὑπερβάλλουσαν, «δοτέον σχῆμα τῷ μεγαλοσχήμονι, ὥστε χρᾶσθαι, οὐ μὴν ὑπερχρᾶσθαι, εἴτ' οὖν παραχρᾶσθαι» Εὐστ. Πονημάτ. 221. 17.

ὑπέρχρειος, ον, = **ὑπέρχρεως**, 'Ισίδ. Πηλ. 388Β.

ὑπέρχρεως, ων, κα-άχρεως, βεβυθισμένος εἰς χρέος, Δημ. 824, 14.

ὑπερχρονέω, =-ῶ ἑπομ., 'Επιγρ. Σπάρτης, L. et F. 1946.

ὑπερχρονίζω, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον χρόνιος, 'Ησύχ. ἐν λέξει **χρονιώτερον.**

ὑπερχρόνιος, ον, ὁ ὑπερβὰς τὸ σύνηθες ὅριον τῆς ζωῆς, πολὺ γέρων, Ζηνόβ. ἐν Προοιμιογρ. 6, 30, ἴδε **ὑπερδερεταῖος.** **ΙΙ.** ὁ ὑπὲρ τὸν χρόνον, ἀΐδιος, αἰώνιος, 'Εκκλ.· οὕτω καὶ **ὑπέρχρονος**, ον, αὐτόθι.

ὑπέρχρυσος, ον, ὁ ὑπερβαίνων τὸν χρυσὸν κατὰ τὴν ἀξίαν, πολυτιμότερος τοῦ χρυσοῦ, τοῖς ὑπερχρύσοις τῶν ἐγκωμίων ἄνθεσιν 'Ανωνύμου 'Εγκ. Κεφαλ. 'Ιωάν. τοῦ Βαπτ. Actt. SS. Junii τ. 4, σ. 738, 37.

ὑπέρχυμα τοῦ μοδίου, τὸ ὑπερχεόμενον, 'Επιφάν. 'Αποσπ. ἐν Hultsch. script. metr. gr. I, σ. 271.

ὑπέρχυσις, εως, ἡ, ξεχείλισμα, ἡ πηγὴ ὑπερέκχυσιν εἰς τὸν ποταμὸν λαμβάνει, ἡ πηγὴ ὑπερχειλεῖ καὶ χύνεται εἰς τὸν ποταμόν, Στράβ. 743, Πλουτ. 2. 502Α, κλπ.

ὑπερχωρέω, πιθαν. πλημμ. γραφὴ ἀντὶ ὑπεκ-, 'Αριστ. Φυσιογν. 6. 57.

ὑπέρψυχος, ον, ὑπέρτερος τῆς ψυχῆς, Πλάτ. Τίμ. 88Α.

ὑπέρψυχρος, ον, λίαν ψυχρός, κατάψυχρος, παγερός, ἐπὶ ἀνεπιτυχοῦς ἀστεϊσμοῦ. Λουκ. Πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 16.

ὑπερψύχω [ῡ], ὑπερμέτρως ψυχραίνω, προσβάλλω δι' ὑπερβο-

λικοῦ ψύχους, Ἱππ. 446. 37 κέξ. — Παθ., ὁ αὐτ. 516. 17, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 5, 6.

ὑπερῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ **ὑπεῖπον**.

ὑπερωδυνέω, αἰσθάνομαι ὑπερβάλλουσαν ὀδύνην, πόνον, Ἱππ. 1175C.

ὑπερωδυνία, ἡ, ἡ ὑπερβάλλουσα ὀδύνη, πόνος ὑπερβολικός, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀκληρούντων**.

ὑπ-ερωέω, ἀναπηδῶ ὀπίσω, ὀπισθοχωρῶ, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι, «ὑπεχώρησαν» Ἀπολλ. ἐν Λεξ. Ὁμ., Φώτ., Σουΐδ., «ὑπανεχώρησαν» Ἡσύχ., «ἀνεπόδισαν» (Εὐστ.), Ἰλ. Θ. 122, 314., Ο. 152.

ὑπερῴη, ἡ, Ἰων. ὄνομα, ὁ οὐρανίσκος τοῦ στόματος, Ἰλ. Χ. 495, Ἱππ. Μοχλ. 865· **ὑπερῴα** (διάρ. γραφ. **-ῴα**) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 10· — ἄλλως **οὐρανός, οὐρανίσκος**. Πρβλ. **ὑπερῷος**.

ὑπερωϊόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τοῦ ὑπερῴου, τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια Ὀδ. Α. 328.

ὑπερώϊον, τό, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ὑπερῷον**, Ὅμ.

ὑπερώϊος, α, ον, ἴδε **ὑπερῷος**.

ὑπερωκεάνιος, ον, ὁ πέραν τοῦ ὠκεανοῦ, Φίλων 2. 547 — μεταφ., πελώριος, τερατώδης, ὑπερωκεάνιος καὶ μετακόσμιος ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀσέβεια ὁ αὐτ. 1. 425, 675.

ὑπερωμία, ἡ, (ὦμος) τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὑπὲρ τοὺς ὤμους, ὑπερωμίαν καὶ ἐπάνω ὑψηλὸς Ἑβδ. (Α' Βασ. Θ', 2, πρβλ. Ι', 23)·— ὡσαύτως **ὑπερωμίας**, ὁ, ὑψηλότερός τινος κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους, Ἄννα Κομν. σ. 350Α, κλπ.

ὑπερωνέομαι, ἀποθ., ἀγοράζω ἀντὶ μεγάλης τιμῆς, ὑπερβολικὴν τιμὴν προσφέρω, πλειστηριάζω, Θεμίστ. 261Β,

ὑπερωνύμος, ον, ὁ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνέκφραστος, Διονύσ. Ἀρεοπ. περὶ Θείων Ὀνομάτ. 7, σ. 385.

ὑπερῷον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **-ώϊον**, τό, τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς οἰκίας, τὸ ἀνώτατον πάτωμα ἔνθα αἱ γυναῖκες διέμενον, παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα Ἰλ. Β. 514· εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς Π. 184, πρβλ. Ὀδ. Α. 362· τοῦ δ' ὑπερωιόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν .. Πηνελόπεια, ἐκ τοῦ ὑπερῴου ἤκουσε Ὀδ. Α. 328· ἔφερε δὲ εἰς αὐτὸ κλῖμαξ, αὐτόθι 330· ἐξ ὑπερῴου Πινδ. Ἀποσπ. 25. **2)** παρ' Ἀττ., ἡ κοινῶς λεγομένη «σοφίτα», Ἀριστοφ. Ἱππ. 1001, Πλ. 811· ἄνωθ' ἐξ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 698· ἐν χρήσει ὡς ἀποθήκη κ.τ.τ., Ἀντιφῶν 113. 3· πρβλ. Λυσίαν σ. 3 Reiske, καὶ ἴδε **διήρης**.

ὑπερῷος, α, ον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **-ώϊος**, η, ον· ὡσαύτως ος, ον (ἴδε κατωτ.)·— ὁ ὢν ὑπεράνω, στοαὶ ὑπερῷοι Διονύσ. Ἁλ. 3. 68, Παυσ. 5. 10, 10· ὑπ. θάλαμος = ὑπερῷον, Πλουτ. Πελοπ. 35· οὕτως, ὑπερ. οἶκος, οἴκημα, Γαλην., Πλούτ., κλπ. (Τὸ τελευταῖον μέρος τῆς λέξεως **-ώϊος, ῷος** φαίνεται ὅτι εἶναι ἁπλῆ κατάληξις, τὸ δὲ ἐπίθ. ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς προθ. **ὑπέρ**, ὡς τὸ **πατρώϊος, μητρώϊος** ἐκ τῶν οὐσιαστ. **πατήρ, μήτηρ**).

ὑπέρωρος, ον, ὁ ὑπερβὰς τὴν ὥραν, ἔξωρος, κοιν. «περασμένος» πλέον ἢ ὥριμος, «παραγενωμένος», περὶ σμύρνης, ἡ δέ τις καυκαλὶς λεγομένη, ὑπέρωρος, μέλαινα, κάτοπτος Διοσκ. 1. 77· «καὶ πᾶν δὲ τὸ ὑπερεξηνθηκός, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν ὄρμενον ὠνόμαζον, καὶ τὸ ὑπέρωρον γενέσθαι ἐξορμενίσαι» Πολυδ. Ϛ', 54.

ὑπερωρόφιος, ον, ὁ ὑπεράνω τῆς ὀροφῆς, Πολυδ. Α', 80.

ὑπερώσιος, ον, = **περιώσιος**, Ἐτυμ. Μ. 665, 29, ἐν λέξ.· **περιώσιον**· «ὑπερώσιον, τὸ ὑπὲρ μοῖραν» Σουΐδ.

ὑπερώτατος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. ἀντὶ **ὑπέρτατος**, Πινδ. Ν. 8. 73.

ὑπ-ερωτάω, ἀποκρίνομαι δι' ἐρωτήσεως, Πλάτ. Γοργ. 483Α.

ὑπεσθίω, μέλλ. **ὑπέδομαι**, ἐσθίω κάτωθεν ἢ κρυφίως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 271.

ὑπεσσεῖται, Δωρ. γ' ἑνικ. μέλλ. τοῦ **ὕπειμι**.

ὑπεσταλμένως, ἐπίρρ., συνεσταλμένως, μετριοφρόνως, Ἡρακλείδου Ἀλληγ. 29.

ὑπέσχεθον, ἴδε **ὑπέχω**.

ὑπέσχημαι, ἴδε **ὑπισχνέομαι**.

ὑπετυμολογέω, ὑποδεικνύω ἐτυμολογίαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 181.

ὑπεύδιος, ον, ὁ ὑπὸ τὴν εὐδίαν, γέρανοι Ἄρατ. 1012. **II.** ἄγαν εὔδιος, ὑπεύδιος ἠπείροιο ἀκτὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α 584, ἔνθα ἴδε Σχόλ., καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἰαμενῇσιν ὁ αὐτ. Γ. 1202· ὑπ. καὶ λεία θάλαττα Αἰλ. περὶ Ζ. 1. 41, κλπ.· τὸ ὑπ τῆς θαλάσσης, μετρία γαλήνη τῆς θαλάσσης, Πλουτ. Θεμιστ. 32. [ῐ παρὰ τῷ Ἀράτῳ ἔνθ' ἀνωτ. χάριν τοῦ μέτρου, παρ' ᾧ ἔχει ῑ καὶ τὸ ἁπλοῦν **εὔδιος**].

ὑπεύθῡνος, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, ὑπόλογος, ὑπεύθυνος ἀρχή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μουναρχίη**, Ἡρόδ. 3. 80· τραχὺς μόναρχος, οὐδ' ὑπ. κρατεῖ Αἰσχύλ. Προμ. 324· οὐχ ὑπεύθυνος πόλει ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 213, πρβλ. Χο. 715· ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν, ἄλλως τε ἡμεῖς οἱ συμβουλεύοντες εἴμεθα ὑπεύθυνοι, ἐν ᾧ ὑμεῖς οἱ ἀκούοντες εἶσθε ἀνεύθυνοι (διότι οἱ συμβουλεύοντές τι δημοσίως τὸν δῆμον ἦσαν ὑπεύθυνοι), Θουκ. 3. 43· οἱ ὑπεύθυνοι, ἐν Ἀθήναις οἱ ἄρχοντες, οἵτινες ἀποτιθέμενοι τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ παραδίδωσι λογαριασμὸν εἰς τοὺς δημοσίους ἐλεγκτὰς (τοὺς **λογιστάς**), Ἀριστοφ. Ἱππ. 259, Σφ. 102, Ἀντιφῶν 146. 23, κλπ.· ὁπόσοι ἄρχοντες ἐν μιᾷ γεγένηνται, ὑπεύθυνοί εἰσιν Ἀνδοκ. 33. 13· ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπ. χορῶν, πρὸς τοὺς θεατάς, οἵτινες ἦσαν οἱ ἐλεγκταὶ καὶ κριταὶ τῆς δραματικῆς παραστάσεως, Εὔπολις ἐν «Πόλεσι» 30. **2)** μετὰ γεν., ὁ ὀφείλων εὐθύνας διά τι, ὑπόλογος, ὑπ. ἀρχῆς ἑτέρας παρὰ Δημ. 747. 1· προκλήσεως ὁ αὐτ. 1114. 21· — οὕτως ἐπὶ δούλων, σῶμα ὑπ. ἀδικημάτων, τὸ σῶμά των εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὰς κακάς των πράξεις, δηλ. τιμωρεῖται τὸ σῶμά των δι' αὐτάς, ὁ αὐτ. 610. 5· τῆς ἀγνοίας ὑπ., λογιζόμενος ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἄγνοιαν, ὁ αὐτ. 293 ἐν τέλ.· τῆς φωνῆς Λουκ. π. Ὀρχ. 27. **3)** ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὑπ. κινδύνῳ, ὑπ. τιμωρίᾳ Λυκοῦργ. 166. 17., 169. 8· — ἀλλὰ μετὰ δοτ. προσώπου, ὑπεύθυνος, ὑπόλογος εἴς τινα, ἐξαρτώμενος ἔκ τινος, ὑπόχρεως, ὑποκείμενος, Λατ. obnoxius, ὑπ. ὢν οὐδενὶ Δημ. 306. 4· διδόναι αὐτὸν ὑπ. τῇ τύχῃ ὁ αὐτ. 291. 19, πρβλ. Αἰσχίν. 51. 3. **II.** Ἐπίρρ. **-νως**, Πολυδ. Γ', 139.

ὑπευθυντηρία, ἡ, λέξις τεκτονικῆς, Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Ἀθηναίῳ τόμ. Δ', σ. 372. Κατὰ τὸν Ern. Fabric. ἐν Coment epigr. de arhitect. gr. σελ. 73 ἡ λέξις σημαίνει ὅ,τι καὶ ἡ **εὐθυντηρία** παρ' Ἡσυχίῳ, σύμμαγμα χαλίκων πρὸς τὸ ποιῆσαι εὐθύ, ἤτοι ὁμαλὸν τὸ τραχὺ ἔδαφος χάριν θεμελιώσεως, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑπευλᾰβέομαι, ἀποθετ., φοβοῦμαί πως, μετ' ἀπαρεμφ., Ἑβδ (Β' Μακκ. ΙΔ', 18 κῶδ. Ἀλεξ.).

ὑπευνάομαι, Παθ. (εὐνάω) μόνον ἐν τῷ θηλ. τῆς μετοχ. ἀορ. **ὑπευνηθεῖσα** ὡς διάφορ. γραφ. ἐν Ἡσ. Θεογ. 374 (ἔνθα ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **ὑποδμηθεῖσα**), εὐνηθεῖσα ὑπὸ ἄνδρα, ἔγκυος. **II.** ἔχω τι ὑποκάτω μου ὡς εὐνὴν ἢ κλίνην, εἶμαι πλαγιασμένη ἐπί τινος, ἢ ἐπικάθημαι, ὀρταλὶς νεοσσοῖς ὑπευνηθεῖσα Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 294.

ὑπευρύνω, εὐρύνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Μενάνδρου Ἱστ. Ἀποσπ. σ. 432, 4, ἔκδ. Nieb.

ὑπευτρεπίζω, κατὰ μικρὸν εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 370C.

ὑπευφραίνομαι, ἀποθ., κρυφίως εὐφραίνομαι, τινι Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 834D.

ὑπεύχομαι, ἀποθ., εὔχομαι, παρακαλῶ κρυφίως, τινί τι Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 853C, 688B, 879A, κτλ.

ὑπεφηβαρχέω, διατελῶ ὑπὸ τὸν ἄρχοντα ἐφήβων (ἐν Κυζίκῳ), Συλλ. Ἐπιγρ. 3665.

ὑπεφίημι, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ κατά τινος ἐλαφρῶς, Ἐκκλ.

ὑπεχθέσιμος, ον, Κρητικὸν ἀντὶ **ὑπεκθέσιμος**, ὃ ἴδε, καὶ **ὑπέχθεμα**, τό, ἀντὶ ὑπέκθεμα, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας, L. et F. 326a.

ὑπέχω, μέλλ. **ὑφέξω**· ἀόρ. **ὑπέσχον**, ποιητ. ὡσαύτως ὑπέσχεθον, ῥηματ. ἐπίθετ. **ὑφεκτέον**, ὃ ἴδε. Κρατῶ ὑποκάτω, **α)** βάλλω φοράδα ὑπὸ ἵππον, ὑποβάλλω αὐτὴν ὅπως βατευθῇ ὑπὸ ἵππου, ὑποσχὼν θηλέας ἵππους (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργ. supposita de matre), Ἰλ. Ε. 269. **β)** ἐκτείνω τὴν παλάμην τῆς χειρὸς ὅπως δεχθῶ τι, ὑπέσχεθε χεῖρα Η. 188· προτείνειν καὶ ὑπ. τὴν χεῖρα, δωροδοκεῖν, δεκάζεσθαι, Δημ. 421. 18· ὅστις ὑπέχει χρυσίῳ τὴν χεῖρα, κἂν μὴ φῇ, πονηρὰ βούλεται Μένανδρος ἐν «Λευκαδίᾳ» 2· παροιμία ἐπὶ ἀνθρώπου φιλαργύρου καὶ ἀπλήστου, Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων Διογενιανὸς ἐν Παροιμιογρ. III, 12. **γ)** ῥημάτων ὑπ. οὖας, Λατιν. praebere aurem, παρέχω εὐήκοον οὖς, προσέχω, Σιμωνίδης 44. 14· σὺ δὲ μείλιχον οὖας ὑπέσχες Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἀθηνᾶν 52· ὑπ. τὰ ὦτά τινι Ἀριστείδ., κλπ. **δ)** κρατῶ ἀγγεῖόν τι ὑποκάτω ἄλλου ἀγγείου, ἐν ᾧ χύνεταί τι εἰς αὐτό, Ἡρόδ. 2. 151, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1063, Εἰρ. 431, πρβλ. 908. **ε)** θέτω οἱονεὶ κηρὸν ὑπὸ σφραγῖδα, Πλάτ. Θεαίτ. 191D. **ζ)** ὑπ. μαστόν, ἐπὶ τῆς μητρὸς παρεχούσης τὸν μαστὸν εἰς τὸ βρέφος, Εὐρ. Ἴων 1372· νηπίοις θηλὴν ὑπ. Πλουτ. Ρωμ. 21. **2)** παρέχω, δίδωμι, χορηγῶ, προξενῶ, νεφέλην Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 7· πλοῦτος ὑπέχ. μέριμναν Dissen. εἰς Πινδ. Ο. 2. 24 (99)· πάντα Ἀριστοφ. Λυσ. 841· ὑπ. τινὶ [φόβον], ἐμποιῶ φόβον εἴς τινα, Θουκ. 7. 21·— ὑπ. ἑαυτόν, Λατ. praebere se alicui, ὑποβάλλω ἐμαυτὸν εἴς τινα οὕτως ὥστε νὰ εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, ἀκολουθῶ τὴν συμβουλήν τινος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 41, Πλάτ. Πολ. 399B· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., ὑπόσχες Σωκράτει ἐξελέγξαι, ὑπόβαλε σαυτὸν εἰς τὸν Σωκράτη νὰ σὲ ἐξετάσῃ, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 497B. **3)** ὑποβάλλω, ὑποτάσσω, τι ταῖς αἰσθήσεσι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 191D. **II.** ὑποβαστάζω, ὑποστηρίζω, τοὺς ὤμους, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 4. 72. **2)** ὡς τὸ Λατ. sustinere, ὑπόκειμαι, ὑποφέρω, τήνδ' ἄτην Σοφ. Τρ. 1274· ζημίαν Εὐρ. Ἴων 1038· κακὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 196· τιμωρίαν τινός, διά τι πρᾶγμα Θουκ. 6. 80, Αἰσχίν. 85. 23· κόλασιν Πλούτ., κλπ.

ὡσαύτως, ὑπέχ. αἰτίαν τινός, ὑπόκειμαι εἰς κατηγορίαν διά τι πρᾶγμα, Ἀντιφῶν 137. 18· τούτων .. οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν ὑπέχοιμι Πλάτ. Ἀπολ. 33Β· ὑπ. ψόγον ἀμουσίας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 403C. 3) ἐν δικανικαῖς φράσεσιν, ὑπ. δίκην τινός, ἔχω νὰ δώσω λόγον περί τινος, Ἡρόδ. 2. 118· δίκην ὑπόσχες αἵματος .. Εὐμενίσι Εὐρ. Ὀρ. 1649· ὑπ. φόνου δίκας Πλάτ. Νόμ. 872C· (ποιητ. ὡσαύτως, ὑπ. φόνον τινός, ἔχω νὰ δώσω λόγον ἢ ἐξήγησιν τοῦ φόνου αὐτοῦ, Εὐρ. Ἠλ. 1318)· δίκην ὑπ. τῶν πεπραγμένων Δημ. 371. 20· ὑπ. τὴν δίκην Σοφ Οἰδ. Τύρ. 552· ὑπ. δίκην τινὶ Εὐρ. Ἑκ. 1253, Πλάτ. Φαίδων 99Α· ὑπ. δίκην, ὑφίσταμαι δίκην, δικάζομαι, Θουκ. 3. 53· ἂν εἰς τὰ σώματα ἐξαμαρτάνοντες τοῖς χρήμασι τὰς δίκας ὑπέχωσιν, νὰ πληρώνωσι τὴν ποινὴν διὰ χρημάτων, Ἰσοκρ. 398C· ἐνταῦθα (ἐν Φρεαττοῖ) .. κελεύει δίκας ὑπέχειν ὁ νόμος, ἐάν τις Δημ. 645 ἐν τέλει· κρίσιν ὑπ. ὁ αὐτ. 553. 22. ὁ ἐμοὶ λόγον ὑπεχέτω, ἃς δώσῃ λόγον εἰς ἐμέ, Πλάτ. Πρωτ. 338D· οὐδενὶ ἐθέλων ὑπέχειν λόγον Ξεν. Ἀπομν. 4. 4. 9· ὑπ. τῇ πόλει περὶ τοῦ βίου λόγον Ἀνδοκ. 34. 8· ὑπ. εὐθύνας Λυσία, 115. 11., 183. 21. 4) ὑποστηρίζω, λόγον, ἐπιχείρημα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 6, 5, κ. ἀλλ.· ὑπ. ὑπόθεσιν ὁ αὐτ. ἐν Τοπικ. 8. 3, 1· ὑπ. θέσιν καὶ ὁρισμὸν αὐτόθι 9, 1. Περὶ τοῦ μέσ. τύπου ἴδε ἐν λέξ. **ὑπισχνέομαι**.

ὑπήβολος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπώβολος**.

ὑπηγορία, ἡ, ἀπαρίθμησις, ὑπαγόρευσις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 473C, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 718Β, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 70, 1.

ὑπηέριος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1577.

ὑπηθέω, διηθῶ, «στραγγίζω», Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὑποσακίζειν**.

ὑπήκοον, τό, ναρκωτικόν τι φυτὸν ὀνομαζόμενον καὶ ὑπόφεων, «φύεται μὲν οὖν ἐν τῷ σίτῳ καὶ ταῖς ἀρούραις· φύλλα δὲ ἔχει πηγάνῳ ὅμοια, κλῶνας μικρούς· δύναμιν δὲ ἔχει ἀναλογοῦσαν τῷ τῆς μήκωνος ὀπῷ» Διοσκ. 4. 68, Γαλην.

ὑπήκοος, ον, (ἀκοή) ὁ ἀκούων τινός, ὁ προσέχων τινί, Ἄρτεμις ἀμφοτέροισιν ὑπήκοος Ἀνθ. Παλατ. 9. 46·— ἀκροατής, μαθητής, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 121, Πολυβ. Δ', 44. **II.** ὡς καὶ νῦν, ὑπήκοος, εὐπειθής, ὑποτασσόμενος εἴς τινα, μετὰ γεν. Πέρσας Μήδων ὑπηκόους ἐποίησεν Ἡρόδ. 1. 102, πρβλ. 4. 167, 7. 111, 149, Αἰσχύλ. Πέρσ. 234, 242, Θουκ., κλπ.· ὑπ. τῶν νόμων Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 13, 2. 2) μετὰ δοτ. Εὐρ. Ἡρακλ. 287 (ἔνθα ἴδε Elmsl.), Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 4, 22· ἅπαντα τῷ πλουτεῖν ὑπήκοα Ἀριστοφ. Πλ. 146 — οὕτω δὲ συνηθέστατα παρὰ τοῖς μεταγεν.· παρὰ Θουκ. εὕρηται ὑπ. τινὸς 4. 78., 6. 20· ἀλλά, ναυσὶ καὶ φόρῳ ὑπήκοοι, ὑποχρεωμένοι νὰ παρέχωσι πλοῖα καὶ νὰ τελῶσι φόρον (πρβλ. **ὑποτελής**), 7. 57· τροφῇ ὑπ. τῇ πέψει, εὔπεπτος, Πλουτ. 2. 661Β. **III.** ἀπολ., ὡς οὐσιαστ. **ὑπήκοοι**, οἱ, Θουκ., Ξεν., κλπ.: ἡ ὑπήκοος (δηλ. χώρα) Δίων Κάσσ. 36. 19· **τὸ ὑπήκοον**, = **οἱ ὑπήκοοι**, τὸ ὑπ. τῶν ξυμμάχων Θουκ. 6. 69, πρβλ. Δίωνα Κάσσ. 37. 25, κλπ.·— ἰδίως οἱ ὑποτεταγμένοι σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων ἐκαλοῦντο ὑπήκοοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς **αὐτονόμους**, Θουκ. 7. 57, πρβλ. 6. 22., 8, 2, Böckh P. E. 2. 141.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 276.

ὑπηλάτος, ον, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων πρὸς τὰ κάτω, φάρμακα ὑπ., φάρμακα καθαρτικὰ τῆς κοιλίας, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξέων 387, πρβλ. 514, 1· «ὑπηλάτῳ· τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι· παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον» Ἐρωτιαν. 376.

ὑπηλιφής, ές, (ὑπαλείφω) ἀληλιμμένος κάτωθεν, πισσωμένος, ἐπὶ πλοίου, «ὑπηλιφής, ἀνυπηλιφής, σημαίνει δὲ τὴν ναῦν τὴν μὴ ἀλειφθεῖσαν πίσσῃ» Ἐτυμ. Μέγ. σ. 61, 6.

ὑπηλλαγμένως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον μεταβεβλημένον, Ἰω. Χρυσ. τ. 9, σ. 927D.

ὑπημάτιος [ᾰ], α, ον, (ἦμαρ) ὁ πρὸς τὴν ἡμέραν, ὁ ἐνωρὶς τὸ πρωὶ γινόμενος, ὡς τὸ **ὑπηῷος**, Ὀππ. Ἁλ. 4. 640, ἔνθα ὁ Διντ. **ἐπημάτιος**. πρβλ. 3. 229.

ὑπημύω, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπεμνήμυκε**.

ὑπηνέμιος, ον, (ἄνεμος) ὁ διὰ τοῦ ἀνέμου (φερόμενος), ὑπηνέμιοι φορέονται Θεόκρ. 5. 115. 2) ὁ προμηνύων ἄνεμον, Ἀρατ. 839. **II.** πλήρης ἀνέμου, ὑπηνέμια ᾠά, «τὰ δίχα τοῦ ὀχευθῆναι γεννώμενα» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 237, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Δαιδάλῳ» 1· (ἀνεμιαῖον ᾠόν, ἐνομίζετο ἀττικώτερον, Μοίρ. 73, πρβλ. Bergk ἐν Κωμικ. Ἀποσπ. Meineke 2. 1018)·— κυρίως ὡς εἴρηται ἐπὶ ᾠῶν ἅπερ γεννῶσιν αἱ ὄρνιθες χωρὶς νὰ ὀχευθῶσιν ὑπ' ἀλεκτρυόνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 10, κ. ἑξ. 10. 6, 2, κ. ἑξ.· πρβλ. ὑπ. κύημα ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 1, 5 καὶ 18·— ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 695, ὑπην. ᾠόν, εἶναι τὸ παραχθὲν ὑπὸ τῆς Νυκτὸς μόνης ἄνευ σπορᾶς· καὶ ὁ Λουκ. περὶ Θυσιῶν 6 καλεῖ τὸν Ἥφαιστον ὑπ. παῖδα τῆς Ἥρας. 2) μεταφ., μάταιος, κενός, ἄκαρπος, ἄνευ ἀποτελέσματος, λοχεῖαι καὶ ὠδῖνες Πλούτ. 2. 38Ε· ὄνειροι αὐτόθι 735Ε, Λουκιαν. Ἁρμον. 4· πλοῦτος Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 12· ἐπὶ ἀνθρώπων, πεφυσημένος, ἀλαζών, κομπαστής, Πλουτ. Σερτ. 12.

ὑπήνεμος, ον, (ἄνεμος) ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ ἀνέμου, ἀντίθετ. τῷ **προσήνεμος**, Σοφ. Ἀντ. 511· ἀκτὴ Θεόκρ. 22. 32· λιμὴν Πολυβ. Α', 100· τόπος Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 9· ἦν δέ τις, ἔφη, λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἀρχόμενος; δῆλον, ἔφην ἐγώ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα, θὰ πέσωσιν εἰς τὸν ἀχυρῶνα, Ξεν. Οἰκ. 18, 7· ὑπηνέμους ποιεῖν τὰς νεοττεύσεις, ποιεῖν τὰς φωλεὰς ἐν πεφυλαγμένοις ἀπὸ τοῦ ἀνέμου τόποις, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 6. 1, 6· ἐν ὑπηνέμοις (ἐξυπακ. τόποις) αὐτόθι 14, 11·— μεταφ., ἤπιος, ἥσυχος, ἐλαφρός, αὔρα Εὐρ. Κύκλ. 44. **II.** ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἀνθ. Πλαν. 54. **III.** = **ὑπηνέμιος** II. 2, δόξαι, ἐπιθυμίαι Ἀλκίφρων 2. 2, 7. πρβλ. Δίωνα Χρυσόστ. 1. 499.

ὑπήνη, ἡ, κυρίως ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις, αἱ ὑπὲρ τὸ ἄνω χεῖλος τρίχες αἵτινες πρῶται φύονται (πρβλ. **ὑπηνήτης**), ὁ μύσταξ κατὰ διαστολὴν ἀπὸ τοῦ πώγωνος, Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισι» 7, ἴδε Φώτ., Σουίδ.· ἡ καθόλου, ὁ πώγων, ἡ γενειάς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 30· τὴν ὑπ. ἄκουρον τρέφειν Ἀριστοφ. Σφ. 476· μολύνειν τὴν ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1286· ὑπήνας ἕλκειν, ἀφίνειν τὴν γενειάδα νὰ αὐξηθῇ, τρέφειν μακρὰν γενειάδα, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 1072· ἄναξ ὑπήνης, ἐπὶ τοῦ ἔχοντος μέγαν πώγωνα, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Πρέσβεσι» 4. 2) ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 13, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ ἄνω χεῖλος, καὶ τὴν ὑπ. καὶ τὸ γένειον δασὺ ἔχειν. (Ἴσως ἐκ τῆς προθέσεως **ὑπὸ** καὶ ῥίζης τινὸς ἀνευρισκομένης ἐν τῷ Σανσκρ. ana (τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν ῥῖνα).).

ὑπηνήτης, ου, ὁ, ὁ ἄρτι γενειῶν (πρβλ. **ὑπήνη**), πρῶτον ὑπηνήτῃ, «ἀρχομένῳ γενειάζειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 348, Ὀδ. Κ. 279· χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου Πλάτ. Πρωτ. 309Β· Ἑρμῆς ὑπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ζεὺς γενειήτης, Λουκ. π. Θυσ. 11, πρβλ. Müller Arch. d. Kunst. § 379. καθόλου πωγωνοφόρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τράγος**. Ἀνθ. Π. 6. 32.— Θηλυκόν τι ὑπηνῆτιν τρίχα εὕρηται ἐν Boiss. Ἀνέκδ. τ. 4, σ. 431.

ὑπηνό-βιος, ον, ὁ καθ' ὅλον τὸν βίον γενειάζων, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Πρέσβεσι» 2.

ὑπηοῖος, η, ον, (ἠώς) Ἐπικ. ἐπίθετ., ὑπὸ τὴν ἕω, ὑπὸ τὸν ὄρθρον, κατὰ τὰ χαράγματα, Ἰλ. Θ. 530, Σ. 277. Ὀδ. Δ. 656· στίβη ὑπηοίη, ἡ πρωϊνὴ πάχνη, Ὀδ. Ρ. 25.— πρβλ. **ὑπηῷος**.

ὑπηρέμα, Ἐπίρρ., ὀλίγον τι ἡσύχως, Διον. Π. 1122, ἂν μὴ ἀναγνώσωμεν: ὑπ' ἠρέμα πορφύρουσαν, δηλ. ὑποπορφύρουσαν.

ὑπηρεσία, ἡ, κυρίως ἡ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν γινομένη ἐργασία, ἡ κατὰ θάλασσαν ἐργασία· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ὡς συγκεκριμένον, τὸ σύνολον τῶν ἐρετῶν καὶ ναυτῶν, τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, Θουκ. 8. 1, Δημ. 1208, 20. κλπ.·— ὁ Θουκυδίδης ἀντιτίθησι τὸ **ὑπηρεσία** πρὸς τὸ **κυβερνῆται**, 1. 143· πρὸς τὸ **θρανῖται**, 6. 31· παρὰ δὲ τῷ Λυσίᾳ τὸ **ὑπηρεσίαι** ἀντίκειται πρὸς τὸ **πλήρωμα**, 162. 26· παρὰ Δημοσθέν. πρὸς τὸ **ναῦται**. **ἐπιβάται**, **ἐρέται**, 1209. 11., 1214. 23., 1216. 13 κἑξ. ἴδε Arnold εἰς Θουκ. 6. 31 καὶ πρβλ. **ὑπηρέτης** I. **II.** καθόλου, ὡς καὶ νῦν: ὑπηρεσία, ἐργασία γινομένη ὑπέρ τινος, δουλεία καὶ ὑπ. Ἀριστοφ. Σφ. 602· ἰατρικὴ ὑπ. Πλάτ. Νόμ. 961Ε· αἱ σωματικαὶ ὑπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 13. 2· μόρια τὰ πρὸς ταύτην τὴν ὑπ. (ἐξυπακ. πορεύεσθαι) ὁ αὐτ. περὶ Νεότητος 2, 2· αἱ ὑπ. αἱ ἔξωθεν κινητικαὶ ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 6· τέχναι καὶ γοητεῖαι καὶ ὅλως ὑπ. τινές, πᾶν εἶδος ἔργου, Δημ. 1458. 18· πᾶσαν λειτουργίαν καὶ ὑπ. ἐκτελεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 2786· παρέχειν τι εἰς ὑπ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 717C· ἡ ἐμὴ τῷ θεῷ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 30Α· τίς αὕτη ἡ ὑπ. ἐστὶ τοῖς θεοῖς; ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 14D· τὰς ἐκείνων ὑπ. εἰς ἑαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 729D, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 6, 3· ἄλλας ὑπ. ὑποστάντα τῇ πόλει Συλλ. Ἐπιγρ. 1105, πρβλ. 2336. 33., 2767, κ. ἀλλ. 2) ὡς συγκεκριμένον, ἐν τῷ πλήθει τῆς τάξεως τῶν ὑπηρετῶν, τῶν θεραπόντων, Πλάτ. Νόμ. 956Ε. ἐν Ἐπιστ. 350Α. 3) ὑπηρεσία σοι παντελὴς .. κεραμίων = supellex fictilium, Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 3. **III.** ἐν Ἀθήναις, δημοσία ὑπηρεσία διαφέρουσα τῆς **ἀρχῆς** καθ' ὅσον ἐμισθοδοτεῖτο, Böckh P. E. 1. 320.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

ὑπηρέσιον, τό, τὸ ὑπόστρωμα ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ ἐρέτης, Θουκ. 2. 93, Ἰσοκρ. 169Α· «ὡς ἄρα Θεμιστοκλῆς τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα τῶν πολιτῶν παρελόμενος, εἰς ὑπηρέσιον καὶ κώπην συνέστειλε τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον» Πλουτ. Θεμιστ. 4· ὡσαύτως, ὑπόστρωμα ἢ σάγμα πρὸς ἱππασίαν, Διόδ. 20. 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπηρέσια· τῶν κωπηλατούντων δέρματά τινα, ὡς προσκεφάλαια ἐφ' ὧν καθέζονται». **II.** «ὑπηρέσιον· ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς ὑπηρετοῦσι, τοῖς στρατευομένοις καὶ ἐρέσσουσι καὶ δουλεύουσιν· τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τοῦ ὑπηρετεῖν κληθέντος» Φώτ. 625, 16, Α. Β. 312. 27. **III.** = ὑπηρετικὸν πλοῖον, Στράβ. 79.

ὑπηρετεία, ἡ, = ἐπιμελητεία. Ἐπιγρ. Δαμασκοῦ, ἔμμετρ. L. et W. 2549.

ὑπηρετέω· ὑπερσ. ὑπηρετήκειν Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 9 — τυ-

ρίως, ἐργάζομαι ἐν πλοίοις, ἐκτελῶ ἔργον κωπηλάτου (πρβλ. **ὑπηρέτης, ὑπηρεσία**)· ἀλλ' ἡ κυριολεκτικὴ αὕτη σημασία εὕρηται μόνον παρὰ μεταγεν., Αἰλ. περὶ Ζ. 13 2.— Παθ., πλοῖον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων ὑπηρετεῖσθαι δυνάμενον Διόδ. 2. 55. **II**. παρὰ τοῖς δοκίμοις ἁπλῶς, ὡς καὶ νῦν, εἶμαι ὑπηρέτης, ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι ὑπέρ τινος, «δουλεύω», Σοφ. Ἠλ. 996, Φιλ. 990· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄρχω**, Ἀριστοφ. Σφ. 518· τοὺς διὰ φόβον ὑπ. Ξεν. Ἱέρων 1. 38. **2**) μετὰ δοτ., προσφέρω ὑπηρεσίαν εἴς τινα, Λατ. inservire, Σοφ. Ἠλ. 1306. Εὐρ. Φοίν. 1708, Θουκ. κλπ.· οὕτω, ὑπ. τῷ χρηστηρίῳ, βοηθῶ, Ἡρόδ 8. 41, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 914Α· ἔργοις ἀνοσίοις ὑπ. Σοφ. Ο. Κ. 283· τοῖς νόμοις Λυσί. 192. 20: ὑπ. τοῖς τρόποις, χαρίζομαί τινι, συναινῶ, συγκατανεύω, περιποιοῦμαι χαριζόμενος εἰς τοὺς τρόπους τινός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1432· ὑπηρ. τῷ λόγῳ, ὑποστηρίζω, συνηγορῶ, Εὐρ. Μήδ. 588· εἰ μὴ γὰρ ὢν ἄνθρωπος ἀνθρώπου τύχαις ὑπηρετήσω, ποῦ φανήσομαι φρονῶν; Ἄλεξ. ἐν «Μιλησίοις» 2. **3**) ὑπ. τινι εἴς ἤ πρός τι Ἡρόδ. 1. 109, Ξεν. Ἱππ. 8. 7, Δημ., κλπ. :—ὡσαύτως, ὑπ. τινί τι, βοηθῶ τινα εἴς τι, Σοφ. Φιλ. 1024, Ἀριστοφ. Πλ. 979, Πλάτ. Συμπ. 196C, Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 1, 20, Δημ. 1356, 26. **4**) ἀπολ., ὑπηρετῶ, εἶμαι ὑποτεταγμένος, ἀντίθετ. τῷ **προστάττω**, Ἀριστ. Τοπικ. 5. 1, 6· ἡ ὑπηρετοῦσα ἐπιστήμη ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 7· ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν Σοφ. Φιλ. 15· ὑπ. τὰ περὶ τὸν πόλεμον Πλάτ. Πολ. 467Α· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὑπ. τὰς δικανικὰς πράξεις Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 12.—Παθ., ἐκτελοῦμαι ὡς ὑπηρεσία, τὰ ἀπ' ἡμέων εἰς ὑμέας ὑπηρετέεται Ἡρόδ. 4. 139· οὕτω, χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι, πρέπει τὸ κατ' ἐμὲ νὰ σὲ ὑπηρετήσω προθύμως, ὁ αὐτ. 1. 108· τὰ παρ' ὑμῶν ὑπηρέτηται Ἰσοκρ. 39Ε· τὸ πρᾶγμα τὸ ὑπηρετηθὲν Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 7. 10, 17, πρβλ Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 34.— Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., οἷον παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι καὶ Ἡλιοδώρῳ, ἀλλ' ἐν Σοφ. Ἠλ. 1306, ὀρθῶς διωρθώθη ὑπηρετοίην ὑπὸ τοῦ Elmsl. ἀντὶ **-οίμην**.

ὑπηρέτημα, τό, ἡ γενομένη ὑπηρεσία, Λατ. officium, Ἀντιφῶν 113. 10, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 106Β, κ. ἀλλ.· ποδῶν ὑπ. Σοφ. Ἠλ. 1358.

ὑπηρέτης, ου, ὁ, (ἐρέτης) κυρίως, ὁ ὑπὸ ἄλλον ἐρέτην κωπηλάτης, ὁ ὑπηρετῶν ἐν πλοίῳ, διεκρίνοντο δὲ οὗτοι ἀπὸ τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἐρετῶν (ἴδε ἐν λέξ. **ὑπηρεσία** II), Böckh P. E. 1. 373·—ἐντεῦθεν, **II**. καθόλου, ὁ ὑποτεταγμένος εἴς τινα, ὑπό τινα διατελῶν καὶ ἐργαζόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπηρέτης, θεράπων, βοηθός, διάκονος, Λατ. apparitor, Ἡρόδ. 3. 63., 5. 111· δοῦλοι καὶ πάντες ὑπ. Πλάτ. Πολιτικ. 289C· ὑπ. τῆς πόλεως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄρχων**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 552Β ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα .. προελήλυθε Δημ. 690. 21· τῶν ἰατρῶν, τῶν δικαστῶν ὑπ. Πλάτ. Νόμ 720Α, 873Β·—παρ' Ἀττ. κεῖται εἰς δήλωσιν παντὸς εἴδους ὑπηρετικῆς σχέσεως, ὡς ὁ Ἑρμῆς καλεῖται ὑπ. θεῶν, Αἰσχύλ. Προμ. 954, πρβλ. 983· οἱ τῶν Δελφῶν κάτοικοι λέγονται Φοίβου ὑπηρέται Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 712· ὁ Νεοπτόλεμος **ὑπηρέτης** τοῦ Ὀδυσσέως, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 53· ὁ **αὐλός, ὑπηρέτης** τοῦ χοροῦ, Πρατίνας 1. 9· ἐνίοτε μετὰ δοτ., ὑπ. τῷ θεῷ Πλάτ. Νόμ. 773Ε· τοῖς νόμοις ὑπ. αὐτόθι 715C, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 4· ὡσαύτως, οἱ περὶ τυράννους .. ὑπ. Εὐρ. Τρῳ. 426· πρβλ. Ξεν. Ἀπομ. 2. 10, 3· — μετὰ γενικ. τοῦ ἀντικειμ., ὑπ. ἔργου, βοηθὸς ἐν ἔργῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 1. 9, 18. **2**) ἐν Ἀθήναις, α) ὁ ὑπηρέτης παρακολουθῶν ἕκαστον ὁπλίτην καὶ φέρων τὴν ἀποσκευὴν αὐτοῦ, τὰς τροφὰς καὶ τὴν ἀσπίδα, **σκευοφόρος**, Θουκ. 3. 17· ἐνίοτε ἦσαν οὗτοι ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι ὡς σφενδονῆται καὶ τοξόται, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν 1186. β) ὁ τῶν ἕνδεκα ὑπ., ὁ βοηθὸς τῶν ἕνδεκα ὑπηρετῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς τῶν πολιτικῶν καταδίκων, Πλάτ. Φαίδ. 116Β, πρβλ. Ξεν Ἑλλ. 2. 3, 54., 4. 8. γ) παρὰ Ξεν., **ὑπηρέται** καλοῦνται ἀξιωματικοί τινες ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ ἐνεργοῦντες ὡς ὑπασπισταὶ αὐτοῦ καὶ βοηθοί, Κύρου Παιδ. 2. 4, 4., 6. 2, 13, κλπ. **3**) παρὰ τοῖς Ἐκκλ.=**ὑποδιάκονος**.

ὑπηρέτησις, ἡ, ὑπηρεσία, τὰ εἰς ὑπ. σώματος Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 13.

ὑπηρετητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπηρετῶ**, δεῖ ὑπηρετεῖν, τινὶ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 2, 1

ὑπηρετικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑπηρέτας, ἐν ὑπ. μοίρᾳ τινὶ Πλάτ. Πολιτ. 290C· ὅπλα ὑπ., τὰ ὅπλα τῶν μισθοφόρων στρατιωτῶν, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 1, 18. **2**) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑπηρεσίαν, ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν, τὸ μὲν ὑπηρετικώτατον . τῷ σώματι, τὸ δὲ ἀρχικώτατον Πλάτ. Νόμ. 942Ε· ἐπιμέλειαι ὑπηρ., ἐπὶ δημοσίων ὑπηρετῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἡ θεοῖς .. ὑπ. (ἐξυπακ. τέχνη) Πλάτ. Εὐθύφρων 13D· ἡ ἰατροῖς ὑπ. εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν αὐτόθι· ὠφέλιμος, τοῖς τῆς ψυχῆς ἔργοις ὑπηρετικώτατον .. τὸ θερμόν ἐστιν Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 7, 6. **3**) ὡσαύτως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀρχικός**, ὑποτελής, ὑπεξούσιος, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 13. 9, πρβλ. 1. 8, 1, καὶ ἴδε **σκεῦος** 2. **4**) κέλης ὑπ., μικρὸν ἀκάτιον χρησιμεῦον εἰς ὑπηρεσίας μεγαλειτέρου πλοίου, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 37· τὸ ὑπηρετικὸν (ἐξυπακ. πλοῖον), χρησιμεῦον εἰς ὑπηρεσίαν, εἰς ἀγγελίας, ἀγγελιαφόρον, πρόσκοπος, Δημ. 1220 ἐν τέλ., ψήφισμα ἐν 262. 6, Διόδ., κλπ. : οἱ ἐπὶ τῶν ὑπ. Αἰσχίν. 37. 31·—οὕτως ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία καλοῦνται **ὑπηρέτιδες** ὑπὸ τοῦ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 204.

ὑπηρέτις, ιδος, θηλ. τοῦ **ὑπηρέτης** II, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 322, Πλάτ. Πολιτικ. 305C,

ὑπηρέτρια, ἡ, = τῷ προηγουμ., Μοσχίων περὶ Γυναικ. Παθῶν 51. 52.

ὑπήτριον. τό, τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὑπὸ τὸ **ἦτρον**, τὸ ὑπογάστριον, θύννων Θεόπομπος Κωμικ. ἐν «Σειρῆσιν» 1.

ὑπηχέω, ἠχῶ εἰς ἀπάντησιν, ἀντηχῶ, ἀποκρίνομαι, ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρὰ Ἡσ. Θεογ. 835 ἔρρηξε δ' αὐδήν, ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα Εὐρ. Ἰκ. 710· ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν, ὥστε ἡ κώμη ἀντήχησε πάλιν, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 1· τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου .. θερινὸν ὑπηχεῖ τῷ τεττίγων χορῷ, ἀποτελεῖ ἤρεμον θερινὸν ἦχον μετὰ τοῦ τῶν τεττίγων, Πλάτ. Φαῖδρ. 230C· ἐπὶ μουσικῶν χορδῶν, Ἀριστ. Προβλ. 19. 42, 1·— μετ' οὐδ' ἐπιθ., ἄλλο τι ὑπ. Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 4· σαθρὸν καὶ ἀγεννὲς Πλούτ. 2. 64D· τὴν φωνὴν ὀξύ τι ὑπηχεῖν Ἀρκάδ. ἐν Nauck Fragm. Aristoph. Byz. σ. 13, 19.

ὑπήχησις, εως, ἡ, ἀπήχησις εἰς ἀπάντησιν, ἀντήχησις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 890C.

ὑπηῷος, α, ον, (ἠώς) = **ὑπηοῖος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 841, Κόϊντ. Σμυρν. 4. 111, κλπ.

ὑπίημι, ὑπήσω, Ἰων. ἀντὶ **ὑφ-**, Ἡρόδ.

ὑπίλλω, ἀόρ. α' **ὑπῖλα** Εὐρ. (ἴδε κατωτ.)· παθ. ἀόρ. **ὑπιλλήθην** Ἱππ. παρὰ Γαλην. ἐν Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 582. Κυρίως ὑποστρέφω, σύρω ὑποκάτω, «συμμαζώνω», «περιμαζεύω», οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν καθέζετο (πρβλ. Λατ. remulcere caudam), ὑπέστρεψε τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν σκελῶν ἐκ φόβου, Εὐρ. Ἀποσπ. 544· μεταφ., σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, κλείουσι τὸ στόμα, «περιμαζεύουν τὴν γλῶσσάν των», Σοφ. Ἀντ. 509, (ὡς πρὸ μικροῦ εἶπεν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος)· — πρβλ. Buttm. Lexil. ἐν λ. **εἰλεῖν** 12 καὶ ἴδε **εἰλέω**. — Κατ' Ἐρωτιαν. σ. 378 «ὑπ(ε)ίλλει, ὑποστρέφει ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδι φησίν, «οὐρὰν ὑπείλει (γράφε: δ' ὑπίλασ') ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν.»

ὕπισθα, Αἰολ. ἀντὶ **ὄπισθε**, ὡς **ἐξύπισθα** ἀντὶ **ἐξόπισθε**, Ahr. D. Aeol. σ. 82.

ὑπίστημι, Ἰων. ἀντὶ **ὑφίστημι**.

ὑπισχνέομαι, συνηρ. **-οῦμαι**· παρ' Ἴωσι καὶ Ἐπικ. ποιηταῖς **ὑπίσχομαι**, Ὅμ., Ἡρόδ., ὡς καὶ Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 804, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 516· καὶ παρατ. **ὑπίσχοντο** Ἡρόδ. 7. 168· ἀλλ' ὁ Ἡρόδ. ἔχει καὶ **ὑπισχνέετο**, 8. 109· **-ισχνεύμενος** 2. 152, κλπ.· προστ. **ὑπισχνοῦ** Εὐρ. ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 750 — μέλλ. **ὑποσχήσομαι** Δημ. 445. 16·— ἀόρ. **ὑπεσχόμην** Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ.: μετὰ παθ. προστ. **ὑποσχέθητι**, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 235D (Bekker **ὑποσχέσει**)· — πρκμ. **ὑπέσχημαι** Θουκ. 8. 48, Ξεν. Οἰκ. 3. 11, Δημ., κλπ.· ὑπερσ. **ὑπέσχητο** ὁ αὐτ. 378. 16.— Ἐνεργ. **ὑπισχνέω** Αἰσ. Μῦθ. 205 Halm.—τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ὑπέχομαι**, ἐξ οὗ καὶ παραλαμβάνονται πολλοὶ χρόνοι, μάλιστα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἐνεσ. ὡς εἶναι ἐν χρήσει ὡς = **ὑπισχνέομαι**. Ἀπ. Μθ. 16, 20, Πολυδ Ϛ', 117·— **ὑπόσχομαι** εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. τῶν Βυζ. (Περὶ τῶν τύπων πρβλ. **ἀμπισχνέομαι**.)— ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι νὰ πράξω, ὑπόσχομαι, δίδω ὑπόσχεσιν, συχν. παρ' Ὁμ., ὑποσχέσθαι θ' ἑκατόμβας Ἰλ. Ζ. 115, πρβλ. Ψ 195· ὅσσα τοι .. ὑπέσχετο δῶρα 9. 263· (βουλάς) ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπ. Μ. 236, πρβλ. Υ. 84· οὕτω παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ., ὑπ. δαπάνην τῇ στρατιῇ Ἡρόδ. 5. 30· ταῖς πόλεσιν ὀλιγαρχίαν Θουκ. 8. 48, κλπ. β) μετ' ἀπαρ. μέλλ. ὑπὸ δ' ἔσχετο—καὶ κατένευσεν—δωσέμεναι Ἰλ. Ν. 368, Ὀδ. Δ. 6· ὑπ.—καὶ κατένευσεν—Ἴλιον ἐκπέρσαντ' .. ἀπονέεσθαι (διότι τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει μελλοντικὴν σημασίαν), Ἰλ. Β. 112., 9. 19· ὑπ. Ἑλένην .. δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν Χ. 114 κἑξ.· ὑπ. δυοκαίδεκα βοῦς .. βοῦς ἱερευσέμεν Ζ 93 οὕτω παρ' Ἀττ., Σοφ. Φιλ. 615, Εὐρ. Τρῳ. 930, Πλάτ. κλπ.: ὡσαύτως, ὑπ. ἦ μήν .., μετ' ἀπαρ. μέλλ., Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 2, 3· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι .. τίσειν Ὀδ. Θ. 347, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 804. γ) μετ' ἀπαρ. ἀορ., ἐνίοτε παρ' Ἀττ. ὡς ἐν Ξεν. Ἀναβ. 1.2,2., 2.3,20, ἐν ᾧ ἐν Κύρ. Παιδ. 2. 2, 12., 6. 1. 21, Ἀν. 7. 2, 24 χρῆται ἀπαρ μέλλ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 749· ἐν Δημ. 1044. 10, ἀντὶ **ἀποφαίνειν** ὁ Cobet διορθοῖ **ἀποφανεῖν**· συχν. μετ' οὐδ. ἐπιθ., μεγάλα ὑπ. Ἡρόδ. 2. 152, κ. ἀλλ. δ) ἄνευ αἰτ., ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, ὑπόσχεται εἰς ἕκαστον ἄνδρα, Ἡρόδ. 2. 91· ὑπισχνέετο καὶ ὤμοσε ὁ αὐτ. 9. 109, πρβλ. 5. 51· ἠρώτα αὐτὴν εἰ ἐθελήσει διακονῆσαί οἱ, καὶ ἢ ὑπέσχετο τάχιστα Ἀντιφῶν 113. 10· ὑποσχόμενος .., ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐπετέλει Θουκ. 2. 95.

2) μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., ἐπαγγέλλομαι, βεβαιῶ ὅτι εἶμαι .., Λατ. protiteri, ὑπ. οἷός τε εἶναι Ἡρόδ. 7. 104· οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι ὁ αὐτ. 2. 28, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 319Α, Σοφιστ. 234C, Θεαίτ. 178Ε· ὡσαύτως ἐπαγγέλλομαι ὅτι κάμνω τι, ὑπ. ποιεῖν ἄνδρας ἀγαθοὺς πολίτας ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 319Α, πρβλ. 232D· θεοὺς ὑπ. πείθειν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 909Β· ὑπ. συστρατεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 7, 31.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 519.

ὑπίχνιος, ον, ὑπὸ τὸν πόδα, ἐν τῷ πέλματι ὡς τοῦ ὑπίχνιον ἕλκος ἀέξετο (διορθ. ὑπ' ἰχνίου) Κόϊντ. Σμ. 9. 383, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 539D.

ὑπιωγή, ἡ, «ὑπιωγαί· ὑπαγωγαί, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνὰ μέρη» Ἡσύχ. (πρβλ. Ὀδ. Ε. 404 ἔνθα **ἐπιωγαί**).

ὑπιώνιος, ον, τρόπος μουσικός, Α. Β. 15.

ὑπναλέος, α, ον, = **ὑπνηρός,** Νικάνδρ. Θηρ 160, Ἀλεξιφ. 85. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων ὕπνον, ὑπνωτικός, κόπος Ἀνθ. Παλατ. 5. 47· ὄνειροι αὐτόθι 243.

ὑπν-ἀπάτης, ου, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν ἐν τῷ ὕπνῳ, ἢ δι' ἀπάτης ἀφαιρῶν τὸν ὕπνον, Ἀνθ. Παλατ. 5. 165, 197. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 289.

ὑπνηλία, ἡ, τὸ ὑπνηλόν, «νύστα», Νείλου Ἐπιστ. σ. 131.

ὑπνηλός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., 189, Διογ. Λαέρτ. 6. 77, κλπ. 2) ὅμοιος πρὸς ὕπνον, ὑπν. ὁ θάνατος ἐντρέχει Φιλόστρ. 819.—Ἐπίρρ. **ὑπνηλῶς** Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ.

ὑπνηρός, ά, όν, ὑπὸ τοῦ ὕπνου κατεχόμενος· τὸ ὑπνηρόν, ὑπνώδης διάθεσις, «νύστα», Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 295.

ὑπνητικός, ή, όν, Θεόφραστ. παρ' Ἀθην. 31F, ἔνθα εὕρηται **ὑπνωτικὸς** ἐν τῷ κειμένῳ (π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 11).

ὑπνίδιος, α, ον, = **ὑπνηρός,** Ἀνθ. Παλ. 7. 198, κατὰ τὸν Brunck. ἀντὶ **ὑμνιδίῳ.**

ὑπνίζω, (ὕπνος) βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, κοιμίζω, «ὑπνίσαι: κατακοιμῆσαι, εἰς ὕπνον ἀγαγεῖν» Α. Β. 68, 25.

ὑπνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὕπνον, ὁ προξενῶν ὕπνον, ὑπνωτικός, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 10·— **ὑπνιακὸς** παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. **μυστικός.**

ὑπνο-δότης, ου, ὁ, ὁ διδούς, παρέχων ὕπνον, ὁτοβεῖ δόναξ.. ὑπνοδόταν νόμον Αἰσχύλ. Πρ. 572·— θηλ. **ὑπνο-δότειρα,** ἡ διδοῦσα ὕπνον, Εὐρ. Ὀρ. 175· Ἰων. **ὑπνοδοτείρη,** Συλλ. Ἐπιγρ. 3398·— τύπος τις **ὑπνοδῶτις,** ἡ, [μετὰ ῡ] ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ὀρφ. Ὕμν. 57. 8.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 195.

ὑπνο-μαχέω, μάχομαι πρὸς τὸν ὕπνον, ἀνθίσταμαι πρὸς αὐτόν, ἀποκρούω τὸν ὕπνον, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 26, Δίων Κ. 72. 8· μνημονεύουσι τὴν λέξιν ὁ Μοῖρις (376) καὶ ὁ Θωμᾶς Μάγιστρ. (871), ὅστις σημειοῦται· «σὺ δὲ ἀνθίστασθαι ἢ ἀντιπράττειν τῷ ὕπνῳ λέγε, ἢ ὕπνου κρατεῖν».

ὕπνον, τό, εἶδος βρύου φυομένου ἐπὶ τῶν δένδρων, Schneid. εἰς Θεοφρ π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 6.

ὑπνοποιέω, ἐπιφέρω ὕπνον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 37.

ὑπνο-ποιός, όν, ὁ ἐπιφέρων ὕπνον, Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 27, Γαλην. τ. 19, σ. 381, 1, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σελ. 151.

ὕπνος, ὁ· [ῠ φύσει· καὶ συχνάκις εὕρηται οὕτω παρ' Ἀττ. καὶ ἐν τῇ Ἀνθολ.· ἴδε Αἰσχύλ. Θήβ. 3, Ἀγ. 14, 912, κτλ.· ῡ ἀείποτε παρ' Ὁμ., καὶ πολλάκις παρὰ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς]· (ἴδε ἐν τέλει)·— ὕπνος, Ὁμ., κλπ., λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην κατὰ δὲ ὕπνον ἔχευεν Ὀδ. Λ. 245· — ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου, χάλκεος ὕπνος Ἰλ. Λ. 241· Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψεν Ἡσ. παρὰ Στοβ. 642· ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρήμενος (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. ludo fatigatumque somno), Ὀδ. Ζ. 2, πρβλ. Μ. 281· τάπητες μαλακώτεροι ὕπνῳ (τὸ τοῦ Οὐεργιλ. somno mollior herba) Θεόκρ. 15. 125, πρβλ. 5. 51.—Ἰδιάζουσαι φράσεις: **1)** ὕπνος τινὰ ἐπέρχεται, ἐπορούει, ἱκάνει Ὀδ. Δ. 793, Ἰλ. Ψ. 232 Δ. 610· ἔχει Κ. 4, κ. ἀλλαχ., καὶ Ἀττ.· μάρπτει Ψ. 62, κ. ἀλλ.· αἱρεῖ Ω. 4, κ. ἀλλαχ.· λαμβάνει Σοφ. Φιλ. 767· — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὕπνος ἀνίησί τινα Ἰλ. Β. 71, Ὀδ. Τ. 551, Πλάτ. Πρωτ. 310D·— ἐπὶ προσώπων, ὕπνον ἀωτεῖν Ἰλ. Κ. 159 κτλ.· αἱρεῖσθαι Ὀδ. Π. 481, καὶ Ἀττ.· λαμβάνειν Πλάτ. Συμπ. 223Β· κοιμᾶσθαι Ξεν. Ἱέρων 6, 7· ἡδὺν δὲ καὶ πρᾶον τινα. ὕπνον καθεύδειν Μένανδρ. ἐν «Κιθαρισταῖς» 1. 5· ὕπνου τυγχάνειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 713· μικρὸν ὕπνου λαγχάνειν Ξεν. Ἀνάβ. 3. 1, 11· ὕπνου λαχεῖν μέρος Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 2· ἐν ὕπνῳ ἢ ὕπνῳ πίπτειν, ἀποκοιμᾶσθαι, Πινδ. Ι. 4, 39 (3. 41), Αἰσχύλ. Εὐμ. 68· εἰς ὕπνον πεσεῖν Σοφ. Φιλ. 826· οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντα (οὕτως ὁ Badh. ἀντὶ εὕδοντα) μ' ἐξεγείρετε ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 65· — ὡσαύτως, ὕπνῳ δεδμημένος, δαμεὶς Ἰλ. Κ. 2, Ξ. 353, κτλ.· νικᾶσθαι, κρατεῖσθαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 290, Εὐμ. 148· κάτοχος Σοφ. Τρ. 978· σκεδάσαι .. ἀπὸ βλεφάρων τινὸς ὕπνον αὐτόθι 991. **2)** ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγέρσεως, ἀνεγείρειν τινὰ ἐξ ὕπνου Ὀδ. Ο. 44, κλπ.· ἐπὶ προσώπων, ἀνορούειν, ἐγείρεσθαι ἐξ ὕπνου Ἰλ. Κ. 162, Β. 41· ἐξ ὕπνου στῆναι Σοφ. Φιλ. 277· ὕπνον ἀπολακτίζειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 141· ἀποσείσασθαι Λουκ. Τίμ. 6. **3)** μετὰ προθέσεων, ὅτε καὶ δὲν εἶναι ἀσυνήθης ὁ πληθ., ἐν ὕπνῳ, ἐν καιρῷ ὕπνου, ἐν ὀνείρῳ, Εὐρ. Ι. Τ. 44, Πλάτ. Πολ. 476C· ἐν τοῖς ὕπνοις αὐτόθι 572Β, Ἰσοκρ. 193Α·— καθ' ὕπνον ὄντα Σοφ. Τρ. 970, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 800Α· κατὰ τὸν ὕπνον, κατὰ τοὺς ὕπνους Πλούτ., Λουκ., κλπ.· — περὶ πρῶτον ὕπνον Ἀριστοφ. Σφ. 31, Θουκ. 2. 2· περὶ πρώτους ὕπνους Εὔβουλος ἐν «Ἀντιόπῃ» 4· ἀπὸ πρώτου ὕπνου Θουκ. 7. 43· διὰ μέσων τῶν ὕπνων Πλουτ. Θεμιστ. 28· ἐκ τῶν ὕπνων ἐγείρεσθαι Πλάτ. Πολ. 330Ε, πρβλ. Σοφιστ. 266Β. **II.** ὡς θεὸς ὁ Ὕπνος, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ θανάτου, Ἰλ. Ξ. 231, Π. 672, 682· κατὰ τὴν Ἡσιόδ. Θεογ. 212, υἱὸς τῆς Νυκτὸς ἄνευ πατρός. (Πρὸς τὴν √ΥΠ, πρβλ. Σανσκρ. svap (dormire), svap-mas· Λατ. som-nus, sop or· Ἀρχ. Γερμ. sveb-jan (sopire)· Σλαυ. sun-u (somnus), sup-ati (dormire).)

Ὑπνοτράπεζος, ὁ, ὄνομα παρασίτου τινός, Ἀλκίφρων 3. 60.

ὑπνο-φανής, ές, ὁ καθ' ὕπνους φαινόμενος, Μανέθων 4. 364.

ὑπνο-φόβης, ου, ὁ φοβῶν, πτοῶν τινα καθ' ὕπνους, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524, 21.

ὑπνο-φόρος, ον, ὁ φέρων, προξενῶν ὕπνον, Πλούτ. 2. 657D.

ὑπνόω, μέλλ. **-ώσω,** Νικ. Θηρ. 127, Γεωπον.: ἀόρ. **ὕπνωσα** (ἴδε **ὑπνώσσω**) Πολύβ. 3. 81, 5, Πλούτ., κλπ.: πρκμ. **ὕπνωκα** Πλούτ. 2. 236Β, (**καθ-**) Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 9, 3. — Μέσ. μέλλ **ὑπνώσομαι** Ἰώσηπ. ἔνθ' ἀνωτ.—Παθ., πρκμ. μετοχ. **ὑπνωμένος** Ἡρόδ. 1. 11., 3. 69. Ἀποκοιμίζω, «ταύτης (δηλ. τῆς μήκωνος) τὰ κεφάλαια πέντε ἢ ἓξ μετ' οἴνου ἑψήσας, πότιζε οὓς ἂν βούλει ὑπνῶσαι» Διοσκ. 4. 64· πίπτω εἰς ὕπνον, ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτω καὶ μέσ., Ἰώσηπ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἀμεταβ., ὡς τὸ παθ., Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1066, 1213Α, Ἀριστ. περὶ Ὕπνου καὶ Ἐγρηγόρ. 1. 3, Fr. 12· Λακων. ἀπαρ. **ὑπνῶν,** ἀντὶ **-οῦν,** Ἀριστ. Λυσ. 143· πρβλ. **ὑπνώω.** — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 533.

ὑπνώδης, ες, (εἶδος) ὑπνηλός, νυσταλέος, «κοιμισμένος», Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1049, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 12· ἕξις Πλάτ. Πολ. 404Α.

ὑπνωδία, ἡ, τὸ ὑπνῶδες ἢ ὑπνηλόν, νυσταγμός, Ἰάμβλ. Προτρ. σ. 326.

ὑπνώσσω, Ἀττ. **-ττω,** εἶμαι ὑπνηλὸς ἢ νυσταλέος, ἄγαν ὑπνώσσεις Αἰσχύλ. Εὐμ. 121, πρβλ. 124, Πλάτ. Πολ. 534C· ἁπλῶς κοιμῶμαι, Εὐριπ. Ὀρ. 173, Κύκλ. 454 (ἔνθα ὁ Ἕρμανν. **ὑπνώσσῃ** ἀντὶ **-ώσῃ**)· — μεταφορ., φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ Αἰσχύλ. Θήβ. 287.

ὑπνωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κοιμηθῇ, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 327.

ὑπνωτικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος πρὸς ὕπνον, νυσταλέος, Ἀριστ. περὶ Ὕπνου καὶ Ἐγρηγ. 3, 17·—μετὰ τὰ σιτία ὑπνωτικώτατοι ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 25, πρβλ. 34· πρβλ. **ὑπνητικός** : Ἐπίρρ. **ὑπνωτικῶς,** ὑπνωτικῶς ἔχουσα, «ὕπνῳ κοιμωμένη», Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων ὕπνον, ναρκωτικός, Ἀριστ. περὶ Ὕπνου καὶ Ἐγρηγ. 3. 9· θρίδαξ Ἀθήν 69F· φάρμακα Πλούτ. 2. 652C· **τὸ ὑπνωτικόν,** τὸ ἐπιφέρον ὕπνον, ναρκωτικόν, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 31.

ὑπνώω, κατὰ τύπον Ἐπικ. τοῦ **ὑπνάω** (ὅπερ ὅμως δὲν εὑρίσκεται)· κατ' ἔννοιαν = **ὑπνόω** II ἢ **ὑπνώσσω,** κοιμῶμαι, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει Ἰλ Ω. 344, Ὀδ. Ε. 48., Ω. 4, Μόσχ. 2. 24· ὀφθαλμοῖσιν ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκε, ἐπὶ τοῦ Ἄργου, Κόϊντ Σμυρν. 1. 191· μεταφ., ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ἀστέρες ὑπνώουσι Κόλουθ. 342.

ὑπό [ῠ], πρόθ. μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ.· Αἰολ. **ὑπά,** Ἀλκαῖος 39· παρ' Ἐπικ. ποιηταῖς **ὑπαί** (ὡς **διαί** ἀντὶ **διά**)· τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον παρ' Ὁμ. μόνον πρὸ τοῦ δ (Ἰλ. Γ 217., Λ. 417, πρβλ. Κ. 376., Ο. 4), καὶ πρὸ τοῦ π (Β. 824)· οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν γραμμάτων λ ν ρ F, ἢ πρὸ φωνήεντος, ἴδε La Roche Textkr. σ. 370· ἐνίοτε ἐν συνθέσει, οἷον **ὑπαιδείδοικα,** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 165· δὲν εἶναι συχνὸν παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 892, 944, Εὐμ. 417, Σοφ. Ἠλ. 711, 1418, Εὐρ. Ἠλ. 1186, Ἀριστοφ. Ἀχ. 970. (**ὑπό, ὑπαί,** ἔχει πρὸς τὸ Σανσκρ. upa, Λατ. sub, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ὑπὲρ** πρὸς τὸ upari, Λατ super πρβλ. Γοτθ. uf (sub)·—ἐντεῦθεν **ὕπ-τιος,** sup-inus.)

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ, **I.** ἐπὶ τόπου ὅτε σημαίνεται τὸ πρᾶγμα ὑποκάτωθεν τοῦ ὁποίου ἔρχεταί τι ἢ ἐξέρχεται, αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου. θὰ ἐγερθῶσιν ὑποκάτωθεν τοῦ ζόφου, Ἰλ. Φ. 56· ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε Ἡσ. Θεογ. 669· ῥέει κρήνη ὑπὸ σπείους Ὀδ Ι 141, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 230Β· ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ἐξεφάανθεν Ἰλ. Τ. 17· μάλιστα δὲ ἐπὶ ἀπαλλαγῆς ἢ διασώσεως: ἀπὸ τῆς δυνάμεώς τινος ἢ ἐξουσίας. εἰς ἣν τις ὑπόκειται, μετὰ τῶν ῥημάτων **ἐρύεσθαι, ἁρπάζειν, ῥύεσθαι, ἐρύειν** Ἰλ. 1. 248, Ν. 198., **Ρ.** 224, 235· ἢ ὑπὸ κινδύνου, Ψ. 86, πρβλ. Herm. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 53· ὡσαύτως, ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ, ὑποκάτωθεν τοῦ ζυγοῦ, Ἰλ. Θ. 543, Ὀδ. Δ. 39· ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ἔλυον **ἐμαυτὸν** ὑποκά-

τωθεν τοῦ κριοῦ, Ι. 463· σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος μολεῖν, δηλ. γεννηθῆναι, τεχθῆναι, Πινδ. Ν. 1. 55, πρβλ. Ο. 6. 74· σπανίως παρ' Ἀττ., ὑπὸ πτερῶν σπάσας Εὐρ. Ἀνδρ. 441· περᾷ γὰρ ἤδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 53 πρβλ. ὑπέκ. **2)** ἐπὶ τοῦ πράγματος ὑπὸ τὸ ὁποῖον κεῖται ἢ τίθεταί τι (ὡς τὸ **ὑπὸ** μετὰ δοτ.), ὑποκάτω, συνυπαρχούσης καὶ ἐννοίας τινὸς κινήσεως, οἷον μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, ἔχωσα ὑποκάτω τῆς σποδοῦ, Ὀδ. Ι. 375· ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας Ἰλ. Δ. 106· ἡ ἔννοια αὕτη τῆς κινήσεως εἶναι καταφανεστάτη ἐν τῷ: τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης πέμψαν Ἡσ. Θεογ. 717· ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐκλείπει, οἷον ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο Ἰλ. Γ. 372· βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον Θ. 14· ὑπὸ χθονὸς τεθάφθαι, κεκευθὼς Ὀδ. Λ. 52, Αἰσχύλ. Θήβ. 588· ὑπ' ἀγκῶνος βέλη Πινδ. Ο. 2. 83· ὡσαύτως, νέρθεν ὑπὸ Ἰλ. Π. 347·— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἡ **ὑπὸ** μετὰ γεν. εἶναι συχνὴ παρὰ τοῖς Ἀττ., ὅρα Θωμ. Μάγιστρ. 868 ἐν τῇ λ. ὑπέρ, ὅστις καλεῖ ταύτην Ἀττικὴν γενικήν· π.χ., τὰ ὑπὸ γῆς δικαστήρια Πλάτων ἐν Φαίδρ. 249Α· δεξιὰν ὑφ' εἵματος κρύπτειν Εὐρ. Ἑκάβ. 346· φέρειν ζώνης ὕπο αὐτόθι 762· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 196·— μικτὴ ἡ ἔννοια ἐκ ταύτης τῆς σημασίας καὶ τῆς ἐπομένης εἶναι ἡ τοῦ ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, εὐδαιμονοῦσι δὲ λαοὶ κυβερνώμενοι ὑπ' αὐτοῦ, Ὀδ. Τ. 114. **II.** δηλοῖ αἰτίαν ἢ τὸ ἐνεργοῦν αἴτιον, συχν. μετὰ παθητ. ῥημάτων, καὶ μετ' οὐδετέρων ἐπὶ παθητ. σημασ., ὑπό τινος θνήσκειν, ἀποθνήσκειν Ἰλ. Α. 242, Ἡρόδ. 1. 137· δαμῆναι 3. 436, κλπ.· πέλεκυς .. εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος 3. 61· ὑπ' Ἀχαιῶν .. φοβέοντο .. ἀπὸ νηῶν 16. 303· πάσχειν ὑπό τινος Θουκυδ. 1. 77· ἐκπεσεῖν, ἀναστῆναι ὑπό τινος ὁ αὐτ. 4. 66., 6. 6· ἔνθα ἡ γεν. σημαίνει τὸν ἐνεργοῦντα, διὰ χειρὸς τοῦ ὁποίου, δηλ. διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὁποίου γίνεταί τι, ὡς ἐν τῇ Λατ. φωνῇ ἡ ἀφαιρετικὴ πτῶσις μετὰ τῆς προθ. a ἢ ab· οὕτως, ὑφ' ἑαυτοῦ, = ἐξ ἑαυτοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τῆς ἐλευθέρας αὐτοῦ ἐνεργείας, Λατ. sua sponte, ὑφ' ὑμῶν αὐτῶν Θουκ. 4. 64· ἀκούειν ὑπό τινος, ἀκούω παρά τινος, Σοφ. Αἴ. 1321, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1011·— οὕτως ἐπὶ δευτερεύοντος προσώπου δι' οὗ ἐνεργεῖ τις, π.χ. ὑπὸ κήρυκος προαγορεύειν, ἀπειπεῖν Ἡρόδ. 9. 98, Εὐρ. Ἄλκ. 737, πρβλ. Θουκ. 6. 32· μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται Σοφ. Τραχ. 391, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φιλήβῳ 66Α·—ἐνίοτε μετὰ ῥηματ. οὐσιαστ., τὸ ὑπὸ νόμου ἐπίταγμα (δηλ. ἐπιτασσόμενον) ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 359Α· ἐκφορὰ φίλων ὕπο Αἰσχύλ. Θήβ. 1024· ἡ ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσις Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 34· ἡ ὑπὸ πάντων τιμὴ ὁ αυτ. ἐν Κύρου Παιδ. 3. 3, 2· δεσμός τινος ὑπό τινος Πλάτ. Πολ. 378D οὕτως, ἄτρωτον ἦν ὑπὸ στύγους (= οὐ τετρωμένον) Αἰσχύλ Χο. 532 γνόντες οὐ δυνατὸν ἐσόμενον ὑπὸ τῶν κακῶν Θουκ. 4. 66·—πρβλ. πρὸς Α. II. **2)** ὡσαύτως ἐν βραχυλογικαῖς φράσεσιν ὅπου νοεῖται οὐ μόνον ἡ ἄμεσος ἐνέργεια τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου, ἀλλὰ καὶ τὸ περαιτέρω ἀποτέλεσμα αὐτῆς. σπέρχω ὑπό τινος, σπεύδω βιαζόμενος ὑπό τινος, Ἰλ. Λ. 334· οὕτως, φεύγω ὑπό τινος, δηλ. διώκομαι ὑπό τινος καὶ φεύγω, Σ. 149· χάσσονται ὑπ' ἔγχεος Ν. 153· πρβλ. Η. 64,, Λ. 119, 424, Ὀδ. Ε 220., Η. 263, κ. ἀλλ.· πράγματα ἔχειν ὑπὸ λῃστῶν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 5· ἔπαινον, αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος Ἡρόδ. 9. 78. **3)** παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. συχν. καὶ ἐπὶ πραγμάτων ὡς καὶ ἐπὶ προσώπων, οἷον ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου Θουκ. 7. 77· χαλεπῶς ἔχειν ὑπὸ τραυμάτων Πλάτ. Θεαίτ. 142Β·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἐνεργείας αἰσθημάτων, παθῶν, κλπ. ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμητρ 372· ἐνδακρύειν, ἀνολολύξαι χαρᾶς ὕπο Αἰσχύλ. Ἀγ. 541, 587 μαίεται .. ὑφ' ἡδονῆς Σοφ. Ηλ. 1153· ὑπὸ δέους ἔρρηξε φωνὴν Ἡρόδ. 1. 85, πρβλ. Θουκ. 6. 33· ὑπὸ κακοῦ ἀγρυπνίῃσι εἴχετο ὁ αὐτ. 3. 129· ὑπ' ἄλγους, ὀργῆς, λύπης, ἕνεκα ἄλγους, ὀργῆς, κλπ., ὡς ἐν τῇ Λατ. prae ἢ propter. Ἐντεῦθεν ἡ πρόθ. **ὑπὸ** εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἐνεργητικῶν ῥημάτων, ὅπου δυνάμεθα παθητικήν τινα λέξιν νὰ νοήσωμεν, π.χ., πράττω τι ὑπ' ἀρετῆς, ἐξ ἀνδρείας δηλ. παρακινούμενος, ἀγόμενος ὑπὸ τῆς ἀνδρ., Ἡρόδ. 8. 1· ὀρύσσειν ὑπὸ μαστίγων, τυπτόμενος διὰ μαστίγων 7. 21, πρβλ. 56· μάλιστα δὲ ὅπου τὸ ἀντικείμενον ἐκφέρεται μετὰ μείζονος ἐμφάσεως ἢ τὸ ὑποκείμενον, ὡς. οὐ σέγε δόλος ἔσχε ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς, ἀντὶ σύγε ἐσχέθης δόλῳ. **4)** ἀλλὰ ἡ **ὑπό**, συχνάκις χρησιμεύει μόνον εἰς δήλωσιν τῶν συμπαρακολουθουσῶν περιστάσεων· ἐνίοτε μετὰ μετοχῆς προσδιοριστικῆς, ὅτε ἡ **ὑπὸ** ἀποτελεῖ ἁπλῶς περίφρασιν ἀντὶ τῆς γεν. ἀπολύτ., ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ἐκ τῆς κραυγῆς τῶν Ἀχαιῶν, ὅ ἐστιν ὅτε οἱ Ἀχαιοὶ ἀνεβόησαν, Ἰλ Β. 334., Π. 277· ἴαχε σάλπιγξ ἄστυ περιπλομένων δηίων ὕπο Σ. 220, πρβλ. Π. 591· ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς Δ. 276, κλπ. **5)** ἐπὶ τῆς μουσικῆς συνοδίας, δι' ἧς ἐδίδετο ὁ ῥυθμός, κωμάζειν ὑπ' αὐλοῦ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 278 ἐξ · ᾄδων ὑπ' αὐλητῆρος Ἀρχίλ. 110 (106), πρβλ. Θέογν. 371, Αἰσχύλ. Ἀγ. 9· πίνειν ὑπὸ σάλπιγγος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1001· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς ὅ,τι συνοδεύει τι, δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων ἠγίνεον, ὑπὸ τὸ φῶς δᾴδων, Ἰλ. Σ. 492, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 639, Ἴωνα 1474· καταθάψομεν .. ὑπὸ κλαυθμῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1553· ὑπ' εὐκλείας θανεῖν Εὐρ. Ἱππόλ. 1299· εἴσιμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλῶν καὶ κοψίχων Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 970· ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαι, προσενεγκεῖν θυσίαν συνοδευομένην ὑπὸ βοῆς εὐφήμου, Σοφ. Ἠλ. 636· ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι, οἱονεὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ συνοδείαν αὐτοῦ, Ξεν. Λακ. Πολ. 5. 7· ὑπὸ πομπῆς ἐξάγειν τινά, μετὰ πομπῆς, ἐν πομπῇ, Ἡρόδ. 2. 45, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1030· ἴδε κατωτ. Β. II. 4.

Β ΜΕΤΑ ΔΟΤΙΚΗΣ (μάλιστα παρὰ ποιηταῖς) εἰς δήλωσιν τοῦ πράγματος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὑπάρχει τι, ὅθεν ἐπὶ τόπου ἢ θέσεως, συχν. παρ' Ὁμ., π. χ. ὑπὸ ποσσὶ Ἰλ. Β. 784, καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ· ὑπὸ πλατανίστῳ Β. 307, πρβλ. Σ. 558· ὑπὸ Τμώλῳ. κατὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου, Β. 866, πρβλ. Ὀδ. Α. 186· ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Ἡρόδ. 6. 105· θανεῖν ὑπ' Ἰλίῳ, ὑπὸ τὰ τείχη αὐτῆς, Εὐρ. Ἑκ. 764, πρβλ. Αἰσχύλ Ἀγ 860· εὕδειν ὑπὸ πέτρῃ Ὀδ. Ξ 533· ὑπό τινι κατακλιθῆναι, ἀμέσως μετά τινα, κατωτέρω τινός, Πλάτ. Συμπ. 222Ε· ὑφ' ἅρμασι, ὑπὸ τὸ ἅρμα, δηλ. ἐζευγμένος εἰς αὐτό, Ἰλ. Θ. 402, πρβλ. Σ. 244.

2) ἔτι καὶ μετὰ ῥημάτων κινήσεως κατὰ βραχυλογίαν, ὅπου μετὰ τὴν κίνησιν ἕπεται στάσις ὑποκάτω τινός, εἷσαν ὑπὸ φηγῷ, τὸν ἐπῆγαν καὶ τὸν ἔθεσαν ὑποκάτω φηγοῦ, Ε. 693· ἔζευξαν ὑφ' ἅρμασιν .. ἵππους Ὀδ. Η. 478, πρβλ. Ἰλ. Ω. 782· ὑπὸ δ' ἄξοσιν .. ἔπιπτον Π. 378, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 37· δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι Ἰλ. Ω. 644. **3)** ἐντεῦθεν φράσεις οἷαι αἱ ἑξῆς: ὑπὸ χερσί τινος δαμῆναι, ἁλῶναι Β. 374, 860, κ. ἀλλ.· ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον Γ. 352· ὑπὸ δουρὶ δαμῆναι Ε. 653, κλπ.· ἔκπεσον ἵππων Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσὶ Λ. 180· ὤλετο .. ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος Π. 489· πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1164· ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι Ἰλ. Ζ. 453· ὑπό τινι κτείνεσθαι Π. 490.

II. εἰς δήλωσιν τοῦ προσώπου ὑπὸ τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν ἢ ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου γίνεταί τι, φέβεσθαι ὑπό τινι, φοβεῖσθαί τινα, Λ. 121· συχν. παρ' Ὁμ. μετ' ἀμεταβ ἢ παθ. ῥημάτων, ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι Ο 637· ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης Ὀδ. Ν. 82· ὑπὸ πομπῇ τινος βῆναι Ἰλ. Ζ 171· ὦρτο δὲ κῦμα πνοιῇ ὕπο Ψ. 215· ὑπὸ λαίλαπι βέβριθε χθὼν Π. 384· τίκτειν, τίκτεσθαι ὑπό τινι Β. 714, 728, 742· πρβλ. ὑπευνάομαι. **2)** εἰς δήλωσιν ὑποταγῆς ἢ ἐξαρτήσεως, ὑπό τινι, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ Ὀδ. Γ. 304, πρβλ. Ἰλ. Ι. 156· ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσι Ὀδ. Η. 68· καὶ παρ' Ἀττ., εἶναι ὑπό τινι, εἶμαι ὑποτελής, ὑποκείμενος εἴς τινα, Θουκ. 1. 32· ὑφ' ἑαυτῷ, μόνον ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν, Ἡρόδ. 7. 11· τεθραμμένος ὑπό τινι, ὑπὸ τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τινός, Πλάτ. Πολ. 391C· ἔχειν ὑφ' ἑαυτῷ, ἔχειν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, εἰς τὰς διαταγὰς αὐτοῦ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 1, 26· τὰ θηρία τὰ ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις Πλάτ. Πολ. 563C· ὑπό τινι στρατεύεσθαι Πλουτ. Κικ. 44·— οὕτω καὶ βραχυλογικῶς, ἵνα.. πάντα ὑπὸ Πέρσῃσι γένηται Ἡρόδ. 7. 11, πρβλ. Θουκ. 7. 64· ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 7. 157. **3)** ἐπὶ λογικῆς ὑποτάξεως πραγμάτων περιεχομένων ὑπὸ γενικήν τινα τάξιν, ἐργασίαι ὑπὸ ταῖς τέχναις Πλάτ. Συμπ. 205Β· τὰ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 511Β· ὄργανα .. τὰ ὑπὸ τῇ μουσικῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 295D. **4)** ὡς ἐν σημ, Α. I. 5, ὑπ' αὐλητῆρι πρόσθ' ἔκιον, προέβαινον ἐν συνοδίᾳ τῆς μουσικῆς τοῦ αὐλητοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 283· ὑπ' αὐλῷ, ὑπὸ κήρυκι, φωτί, δᾳδί, λαμπάδι κλπ., Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 6. 6· ὑπὸ μάστιξι διορύττειν Πλούτ. 2. 470Ε· καὶ καθόλου, ἐπὶ περιστάσεων αἵτινες συμπαρακολουθοῦσιν, ἐξ ἁλὸς .. εἶσι πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο Ὀδ Δ. 402· ὑπὸ ῥάβδοις καὶ πελέκεσι κατιών, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων, Πλουτ. Ποπλ. 10· ὑπὸ σκότῳ, νυκτὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1030, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1022, κλπ.· ὑπὸ φωτὶ Πλουτ. Γάλβ. 14.— Δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι πᾶσα σημασία τῆς **ὑπὸ** μετὰ δοτ. ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν μετὰ γεν. σύνταξιν· ἀλλὰ πᾶσαι αἱ σημασίαι τῆς μετὰ γενικῆς συντάξεως δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν μετὰ δοτ.·— παρὰ μεταγεν. εὕρηται ὡς ἁπλῆ περίφρ. τῆς δοτ., Ἰακωψ. Ἀνθ Παλατ. σ. 69.

Γ. ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, ἐπὶ τόπου· εἰς δήλωσιν κινήσεως πρός τι καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ· συχν. παρ' Ὁμ., ὑπὸ σπέος ἤλασε μῆλα, ἤλασε τὰ πρόβατα ὑπὸ τὸ σπήλαιον, δηλ. ἐντὸς αὐτοῦ, Ἰλ. Δ 279· ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν Ὀδ. Γ. 383· ἰέναι ὑπὸ γαῖαν, δηλ. ἀποθανεῖν, Ἰλ. Σ. 333· νέεσθαι ὑπὸ ζόφον Ψ. 51, πρβλ. Ὀδ. Γ. 335· καί μιν ἐκείνη, ἐγχειρίδιον δοῦσα, κατακρύπτει ὑπὸ τὴν αὐτὴν θύρην, κατέκρυψεν αὐτὸν ὄπισθεν τῆς αὐτῆς θύρας, Ἡρόδ. 1. 12· παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν εἰς Αἴαντα Ἰλ. Θ 271· ὅκως ἔωσι ὑπὸ τὸν πεζὸν στρατὸν τὸν σφέτερον Ἡρόδ. 9. 96·— ἡ γενικωτέρα σημασία τοῦ πρός τι, κατὰ τὴν εἴς τινα τόπον διεύθυνσιν, εἶναι μεταγενεστέρα· διότι αἱ φράσεις ὑπὸ Τροίην Ὀδ. Δ. 146, ὑπὸ πτόλιν Ἰλ. Λ. 181, ὑπὸ τεῖχος Δ. 407, πρέπει νὰ ληφθῶσι κυριολεκτικῶς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ὑψηλὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεως· οὕτως ὑπὸ δικαστήριον ἄγειν

Ἡρόδ. 6. 72, 104 (πρβλ. 82) ἀναφέρεται πιθανῶς εἰς τὰς ὑψηλὰς ἕδρας τῶν δικαστῶν, (πρβλ. **ὑπάγω** Α. ΙΙ. **2)** ὡς ἡ **ὑπὸ** μετὰ δοτ. εἰς δήλωσιν ὅτι κεῖταί τι ἢ ἐκτείνεται ὑποκάτω τινός, ἄνευ τῆς ἐννοίας κινήσεως, Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος Ἰλ. Β. 603, πρβλ. 824, Ὀδ. Β. 181, κλπ.· ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, πανταχοῦ ὑπὸ τὸν ἥλιον, Ἰλ. Ε. 267· ὑπὸ τὴν ἄρκτον Ἡρόδ. 5. 10· τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν Θουκ. 2. 17· ὁ ὑπὸ γῆν εἶναι λεγόμενος Ἡρόδ. 7. 114, πρβλ. Ἰλ. Τ. 259·— μέση δέ τις σημασία συνδυάζουσα τὰς δύο τελευταίας ὑπάρχει ἐν χωρίοις, οἷα τὰ ἑξῆς: ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν Ἰλ. Γ. 371, πτῶσσον ὑπὸ κρημνοὺς Φ. 26, ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν Ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος Ὀδ. Υ. 278 — ὡσαύτως ὑπ. αὐγὰς δρᾶν τι, ὑπὸ τὸ φῶς, Εὐρ. Ἑκ. 1154· κατακλίνεσθαι ὑπό τινα, κατωτέρω τινός, Λουκ. Συμπ. 9. **3)** ἐπὶ τῆς λογικῆς ὑποτάξεως πραγμάτων τινῶν ὑπὸ μίαν τινὰ τάξιν, τῶν μὴ ὑπ' ἄλληλα τεταγμένων Ἀριστ. Κατηγ. 3, 3· οἱ ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένοι, ὑπὸ τὴν κατηγορίαν τοῦ ψ. .., Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 20. **ΙΙ.** εἰς δήλωσιν ὑποταγῆς, ἐξαρτήσεως, ποιεῖσθαι ὑπὸ σφᾶς Θουκ. 4. 60, κλπ.· οἱ ὑπό τινα συχν. παρὰ Ξεν., κλπ. **ΙΙΙ.** ἐπὶ χρόνου, ὡς τὸ Λατ. sub, μόλις μετὰ .., ἔπειτα δὲ χαλαρώτερον, περίπου κατὰ .., σχεδὸν κατὰ .., ὑπὸ νύκτα, πρὸς τὴν νύκτα, κατὰ τὴν νύκτα, ὅτε ἐπῆλθε νύξ, πρβλ. Ἰλ. Χ. 102, Ἡρόδ. 6. 2· ὑπὸ ταῦτα, κατὰ τούτους περίπου τοὺς χρόνους, ὁ αὐτ. 1. 142· ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον ὅτε .. Ἀριστοφ. Ἀχ. 139· ὑπὸ τὸν σεισμὸν Θουκ. 2. 27, πρβλ. 1. 100, Πλουτ. Ἀλέξ. 14· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ διαρκείας, πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν, ἐν ὅσῳ ἐξηκολούθει ἡ μῆνις, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς, Ἰλ. Π. 202· ἐνίοτε μετὰ μετοχῆς, ὑπὸ τὸν νηὸν κατακαέντα, κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν κατεκάη ὁ ναός, Ἡρόδ. 1. 51· ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, κατὰ τὸ τέλος τοῦ π., Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1, πρβλ. Πλουτ. Μάρ. 46·—οὕτως, ὑπὸ κύνα, ἂν καὶ ἡ φράσις αὕτη δυνατὸν νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κυνάστρου μᾶλλον ἢ εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 3. **IV.** εἰς δήλωσιν μουσικῆς συμφωνίας, ὑπ. ὄρχησιν καὶ ᾠδὴν Πλάτ. Νόμ. 670Α· ὑπὸ αὐλὸν διαλέγεσθαι Ξεν. Συμπ. 6. 3.— Παράβαλε Α. ΙΙ. 5, Β. ΙΙ. 4. **V.** ὑπό τι, ὡς ἐπίρρ., κατά τινα βαθμόν, κατά τι μέτρον, Λατ. aliquatenus, ταῦτ' ἐστὶν ὑπό τι ἄτοπα Πλάτ. Γοργ. 493C, πρβλ. Φαῖδρον 242D· ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα Ἀριστοφ. Σφ. 1290, κλπ.· πρβλ. Ζ. ΙΙ.

Δ. ΘΕΣΙΣ: ἡ **ὑπὸ** δύναται ἀείποτε νὰ ἐπιτάσσηται μετὰ τὴν οἰκείαν πτῶσιν, ὅτε δι' ἀναστροφῆς γίνεται **ὕπο.** Συχνάκις χωρίζεται ἀπὸ τοῦ οὐσιαστ. δι' ἄλλων παρεμπιπτουσῶν λέξεων, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 465, Ὀδ. Α. 131, Ε. 320.

Ε. ὡς ἐπίρρ., ὑποκάτω, συχν. παρ' Ὁμ.· μάλιστα ἐπὶ νεογνῶν εὑρισκομένων ὑπὸ τὸν μαστὸν τῆς μητρός, ἔνθα μοι ἵπποι δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δὲ ἡμίονοι ταλαεργοὶ Ὀδ. Δ. 636, Φ. 23. **2)** ὀπίσω, Ἡρόδ. 7. 61· πρβλ. Γ. Ι. **ΙΙ.** ἀνεπαισθήτως, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο Ἰλ. Ψ. 153, Ω. 507. **ΙΙΙ.** **ὑπ' ἐκ** ἢ **ὑπέκ**, ἴδε **ὑπέκ.**— Παρ' Ὁμήρ. ὁ χωρισμὸς τῆς προθέσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματος διὰ τμήσεως εἶναι λίαν συνήθης καὶ ἐνίοτε ἡ πρόθεσις ἕπεται, ὅτε καὶ πάσχει ἀναστροφήν, φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ Ὀδ. Ι. 17.

Ζ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ σημαίνει: **Ι.** ὑποκάτω, ἐπί τε στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως, οἷον **ὕπειμι, ὑποβαίνω**, κτλ. **2)** τὸ ἐπικεκαλυμμένον ἢ περιβεβλημένον ὑπό τινος πράγματος, οἷον **ὑπάργυρος, ὑπόχρυσος.** **3)** τὴν ἐνέργειαν ἢ ἐπίδρασιν ὑφ' ἣν γίνεταί τι εἰς δήλωσιν ὑποταγῆς, οἷον **ὑποδαμνάω, ὑποδμώς, ὑφηνίοχος**, πρβλ. **ἐπὶ** Η, ΙΙΙ. **ΙΙ.** τὸ ἐν μικρῷ βαθμῷ ὑπάρχον ἢ τὸ κατὰ μικρὸν γιγνόμενον, ὀλίγον τι, ὀλίγον, ὡς ἐν ταῖς λέξ. **ὑποκινέω, ὑπολευκος, ὑπόλευκος**· ἀνεπαισθήτως, κατὰ τρόπον ἀνεπαίσθητον, ὡς ἡ Λατιν. πρόθεσις sub, οἷον **ὑποθέω, ὑποθωπεύω, ὑποκορίζομαι.**

ὑποακραῖος, ον, (ἄκρα) ὁ ὑπὸ τὴν ἄκραν ἢ κορυφήν, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν CIA. III, 91, Schneidew Philologus 8. 170 ἑξ.

ὑποακταίνομαι, ἴδε **ὑπερικταίνομαι.**

ὑποάμουσος, ον, κάπως ἄμουσος, ἀλλότριος τῶν Μουσῶν, Πλάτ. Πολ. 548Ε.

ὑποβάθμιος, ον, ὁ ὑποκείμενος ὡς βάθρον, Εὐστ. Πονημάτ. 141. 59.

ὑπόβαθμος, ὁ, = **ὑπόβαθρον,** Σουίδ., Φώτ.

ὑποβάθρα, ἡ, = τῷ ἑπομ.· μεταφορ., ὑπ. τῶν συλλογισμῶν Σέξτ. Ἐμπ. π. ΙΙ. 2. 166, κλπ.

ὑπόβαθρον, τό, πᾶν τὸ ὑποκάτω τιθέμενον ἢ κείμενον, βάσις· **1)** ὑποπόδιον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 6, Ἀππ. Καρχηδ. 111, Διογ. Λ. 1. 194. **2)** ὁ ὑπὸ τὸ ἀνάκλιντρον ξύλινος σκελετός, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 30, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 114 Matth., πρβλ. αὐτόθι 170, 172. **3)** ἐπὶ τῆς τρόπιδος πλοίου, Γαλην. τ. 5, σ. 338.

ὑποβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι,** βαίνω ἢ ἵσταμαι ὑποκάτω, τὸ ὑποβαινόμενον σκέλος, ἐφ' οὗ ἵσταταί τις, ἐφ' οὗ στηρίζεται. ἀντίθετον πρὸς τὸ τὸ ἔξω ἀποβαινόμενον (τὸ χωλὸν σκέλος, τὸ ὁποῖον κλίνει τις πρὸς τὰ ἔξω ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ σώματος), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 819. **2)** χρησιμεύω ὡς βάσις ἢ θεμέλιον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 39, π. Μ. 9. 306, κλπ. **ΙΙ.** βαίνω πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῆς ἀμπώτιδος, Πλουτ. 2. 897Β. **ΙΙΙ.** μεταφορικ., τεσσαράκοντα πόδας ὑποβὰς τῆς ἑτέρης [πυραμίδος] τὠυτὸ μέγεθος, κτίσας αὐτὴν κατὰ τεσσαράκοντα πόδας χαμηλοτέραν τοῦ μεγέθους τῆς ἑτέρας πυραμίδος, Ἡρόδ. 2. 127· ὑπ. αὐχήματος, καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν καυχήσεων, Διον. Ἁλ. 8. 48· ὑπ. τῆς εὐδαιμονίας, ἐκπίπτω ἐκ τῆς εὐδαιμονίας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 2· οἱ [θνητοὶ] τῶν ἡρώων ὑπ., εἶναι κατώτεροι τῶν .., Ἱεροκλ. 138, 5., 20, 7. — ἀπολ., ἐλαττοῦμαι, καθάπερ ὑπ. τὸ τίμημα Πλάτ. Νόμ. 775Β. **2)** ὑποβὰς ἢ μικρὸν ὑποβάς, ὀλίγον κατωτέρω (ἐν τῷ βιβλίῳ), Στράβ. 47, 271, κ. ἀλλ.· ἴδε τὸ ῥῆμ. **ὑποκαταβαίνω.** — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 146.

ὑποβάκχειος, ὁ, ἴδε **Βάκχειος** ΙΙ.

ὑπόβακχος, ον, ὁ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Βάκχου, μαινόμενος, Φιλόστρ. 511.

ὑποβάλλω (Ἐπικ. **ὑββάλλω**, ἴδε κατωτ.)· μέλλ. **-βαλῶ.**— βάλλω, ὑποκάτω ἢ ἁπλώνω τι, οἷον ὕφασμα ἢ τάπητα ἢ ἄλλο τι, Λατ. substernere, ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν Ὀδ. Κ. 353· κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων ἐρίων, τάπητας ἐκ .., Εὔβουλος ἐν «Προκρίδι» 1, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 5, 7· ὑπ. πλευροῖς πλευρὰ Εὐρ. Ὀρ. 223, κλπ.· ὑπ. τι ὑπὸ πόδας Ξεν. Οἰκον. 18. 5· ὑπ. αἶγας τοῖς τράγοις, ὡς τὸ Λατ. submittere, Λόγγ. 3. 21· ὑπ. τοῖς ξίφεσι τὰς σφαγὰς Πλουτ. Βροῦτ. 31· ὑπ. τινὰς τοῖς θηρίοις, ῥίπτειν αὐτοὺς ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν θηρίων (δηλ. τῶν ἐλεφάντων), Πολύβ. 1. 82, 2· ὑποβάλλω τὰ ὄμματά τινι, ῥίπτω τὰ βλέμματά μου ἐπί τινος, Πλουτ. 2. 522Α· ὑπ. δακτύλους, ἐπὶ αὐλητοῦ, Λουκ. Ἁρμον. 1.— Μέσ. καὶ παθ., θέτω ὑποκάτω μου, ἢ ἔχω θέσῃ ὑποκάτω μου, ὑποβάλλεσθαι λυκοφῶνας Πλουτ. 2. 237Β· πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι Λουκ. Συμπ. 13· ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 23, ὑποβεβλημένη τὸν αὐτῆς υἱόν, φαίνεται ὅτι σημαίνει ὑποβαλοῦσα ἑαυτὴν ὑποκάτω, πλαγιάσασα ὑποκάτω. **2)** θέτω ὑποκάτω ὡς ἀρχὴν ἢ θεμέλιον, Αἰσχίν. 1. 19· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ Πολύβ. 13. 6, 2.— Παθ., Στράβ. 556. **3)** ὑποτάσσω, ἐχθροῖς ἐμαυτὸν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1384, πρβλ. Αἰσχίν. 66. 25· σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς Ἰσοκρ. 182Β. **ΙΙ.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παραλαμβάνω νόθον ἢ ξένον τέκνον ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, Λατ. supponere, Ἡρόδ. 5. 41, Ἀριστοφ. Θεσμ. 340, 407, 565, Πλάτ. Πολ. 538Α, Δημ. 563. 5, κλπ.· καὶ ἐν τῷ παθ., τῶν ὑποβαλλομένων (ἐξυπακ. παίδων) Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1. 15·— ἡ ἀρχὴ τῆς φράσεως ταύτης εἶναι φανερὰ ἐκ τοῦ Εὐριπιδείου, μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρᾳ Ἀλκ. 639, πρβλ. Ἰκ. 1160, Ξεν. Κυνηγ. 7, 3· ἴδε **ὑποβολιμαῖος.** **2)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐπὶ δράματος, Εὐριπίδης τὸ δρᾶμα (δηλ. Μήδειαν) δοκεῖ ὑποβαλέσθαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 592·— μεταφορ. ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους, διὰ ψευδῶν φημῶν διαδίδουσι κρυφίαν φήμην, Σοφ. Αἴ. 188· πρβλ. Ἰσοκρ. 314C καὶ ἴδε **ὑπόβλητος.**— Παθ., ἐπὶ τοῦ καταγγέλλοντός τι καὶ δίδοντος εἴδησιν, ὑποκινοῦμαι, ὑπεβλήθησαν κατήγοροι τῷ τε ἱερεῖ τοῦ Διὸς Μερόλᾳ ... καὶ Λουτατίῳ Κάτλῳ Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 74. **ΙΙΙ.** ὑποψιθυρίζω, ὑποκρούω, ἐμποδίζω τὸν λέγοντα, ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν Ἰλιὰς Τ. 80 (ἔνθα ἴδε Σχολιαστ.)· ὑπενθυμίζω, ὑποβαλεῖν δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 55, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 491Α, Δημ. 580. 6, Αἰσχίν. 60. 24· ὑποβ. ὁ νόμος ἃ χρὴ γράφειν ὁ αὐτ. 57. 2· ὑποβ. λόγον τινὶ ὁ αὐτ. 17. 9· ὑπ. λόγον παιδί, ὑπαγορεύω, Ἰσοκρ. 280Ε, πρβλ. 112C· ὑπ. ὀνόματα, ἐπὶ τοῦ καταδότου, Λυσί. 132. 9· Ἀπόλλων ὑπ. τῇ Πυθίᾳ τοὺς χρησμοὺς Πλουτ. 2. 404C· τὰς ἀνειμένας [ἁρμονίας] ἡ φύσις ὑπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 13, κλπ.·— πρβλ. **ὑποβλήδην** Ι, **ὑποβολὴ** Ι. 3. **IV.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, ἰδιοποιοῦμαι, ἀλλότρια Στράβ. 790· δόξαν Πλουτ. Πομπ. 31. **2)** ἐπιχειρῶ ἔργον, ὁ αὐτ. ἐν Δημ. 2.

ὑποβάπτω, ἐμβάπτω ἢ «βάφω» ὀλίγον τι, Γλωσσ.

ὑποβαρβαρίζω, ὁμιλῶ ὀλίγον τι ὡς βάρβαρος, ὡς ξένος, ὁμιλῶ γλῶσσαν οὐχὶ ἐπιμεμελημένην καὶ ὀρθήν, Πλάτ. Λυσ. 223Α· τούνομα βραχύ τι ὑποβαρβαριζόμενον (Τίμωλος ἀντὶ Τμῶλος) Εὐστ. 365. 21.

ὑποβάρβαρος, ον, ὁ ὀλίγον τι βαρβαρικῶς ὁμιλῶν, Εὐστ. 1914. 26, Φωτίου Βιβλιοθ. 545, 8.

ὑποβασιλεύς, έως, ὁ, ὁ ὑπὸ τὸν βασιλέα δεύτερος βασιλεύς, Εὐστ. Πονημάτ. 70. 45.

ὑπόβασις, εως, ἡ, (ὑποβαίνω) «χαμήλωμα», ὑποχώρησις, ἐπὶ ὕδατος, Στράβ. 789· διαδοχή, βαθμολογικὴ διάταξις, Κλήμ. Ἀλεξ. 817. **ΙΙ.** τὸ ὑποβιβάζεσθαι, ἐπὶ ἵππου ὅστις χαμηλώνει ἑαυτὸν ὅπως δεχθῇ τὸν ἀναβάτην, Λατ. subsessio, Ξεν. Ἱππ. 1, 14· πρβλ. **ὑποβιβάζω.** **ΙΙΙ.** βάσις, ὑπόβαθρον, τρί-

ποδα τὴν ὑπόδεσιν ἔχοντες τρίποδες ὠνομάζοντο Σῆμ. παρ' Ἀθην. 38B. Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, viii. 23., 3884. 16. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 6.— Κ θ' Ἡσύχ.: «ὑπόδεσις ὁ ἐνδότατος χιτών. ἢ περίζωμα».

ὑποβάσκανος, ον, ὀλίγον τι φθονερός, ὑποβασκάνῳ ὄμματι θραύει Μανέθων 5. 45. ἀλλ. ὑπὸ β.

ὑποβασμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ὑποβαθμός**, «ὑποβασμόν: ὑποβάθραν» Φώτ., Ἡσύχ.

ὑποβαστάζω, βαστάζω κάτωθεν, ὑποστηρίζω, τὸν Χαιρέαν ὑποβαστάσας ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν Χαρίτων 3. 6, Γαλην. τ. 14, σ. 717, 12.

ὑποβαστακτήρ, ῆρος, ὁ, ὑποβαστάζων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐρείσματι.

ὑποβατῆρες, οἱ, λέξις τεκτονικῆς, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 370.

ὑποβάτης [ᾰ], ου, ὁ. = **ὑπόβαθρον**, Ἡσύχ.

ὑποβατταρίζω, ὀλίγον τι βατταρίζω, διακεκομμένως ὁμιλῶ, «ὑποβατταρίζων ἦν, ἀμυδρῶς καὶ διακεκομμένως ὑποφθεγγόμενος» Συμεὼν Μεταφραστὴς ἐν βίῳ Σαμψὼν Actt. SS. Junii τ. 5, σ. 274, 45.

ὑποβδύλλω, βδύλλω, πέρδομαι ἀθορύβως, «κουφοκλάνω», ὑπέβδυλλεν ὑπὸ τοῦ δέους καὶ πορδαλέος ἦν Λουκ. Λεξιφ. 10.

ὑποβεβηκότως, Ἐπίρρ., δι' ὑποβιβάσεως, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὀκέλλου τοῦ Λευκανοῦ.

ὑποβένθιος, ον, (βένθος) = **ὑποβύθιος**, Ἀνθ. Παλατ. 6. 636.

ὑποβήσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ήξω**, βήχω ἐλαφρῶς, ἔχω μικρὸν βῆχα, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 176, 189D, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ 10, κλπ.

ὑποβιβάζω, μέλλ. **-βιβάσω**, Ἀττ. **-βιβῶ**·— μεταβ. ἐνεργείας τοῦ **ὑποβαίνω**, φέρω κάτω, καταβιβάζω· ἐν ἰατρ. φράσει κενώνω κάτωθεν, δηλ. διὰ καθαρτικοῦ, ὑπ. τὰ χολώδη Διοσκ. 3. 35, πρβλ. Ὀρειβάσ. 89 Matth. **II**. Μέσ., ταπεινῶ, χαμηλῶ ἐμαυτόν, ἐπὶ ἵππου ὅστις χαμηλώνει ἑαυτὸν ὅπως δεχθῇ τὸν ἀναβάτην, Λατ. subsidere, «διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι· ἔστι δὲ τὸ διϊστᾶν τὰ σκέλη, καὶ ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτόν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα» Ξεν. Ἱππ. 6, 16, Πολυδ. Α', 213· πρβλ. **ὑπόβασις** II. **III**. ὑποκαταβαίνω, ἐλαττῶ, «ὑποβιβάζοντες· ὑποκαταβαίνοντες. ἐλαττοῦντες» καὶ «ὑποβιβασθὲν .... ὑποπεπτωκός» Ἡσύχ., πρβλ. Φώτ. σ. 626.

ὑποβιβασμός, ὁ, ὑπαγωγὴ τῆς κοιλίας, κάθαρσις, Ξενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ. 60, Ὀρειβάσ. 25 Matth. **II**. καταβιβασμός, ἀφῖκται εἰς ὑποβιβασμὸν καὶ ταπείνωσιν Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5, σ. 590C.

ὑποβιβαστικός, ή, όν, καθαρτικός, Ὀρειβάσ. 120 Matth.

ὑποβιβρώσκομαι, Παθ., κατατρώγομαι κάτωθεν, φάραγγες ὑποβεβρωμέναι καὶ σκολιαὶ Διόδ. 3. 44· χηραμὰ ὑποβρωθέντα θαλάσσῃ Κόϊντ. Σμ. 8. 382.

ὑποβινητιάω, ἔχω ἀφροδισιακὰς ἰδιότητας, διεγείρω ἐπιθυμίαν πρὸς συνουσίαν, ὑποβινητιῶντα βρώματα Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

ὑπόβλαισος, ον, ὀλίγον τι βλαισός, πρὸς τὰ ἔξω κυρτός, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 16, 1.

ὑποβλαστάνω, βλαστάνω κάτωθεν, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 1018B, τ. 3, σ. 258D, Βασίλ. σελ. 501D, κλπ.

ὑποβλεπτικῶς, Ἐπίρρ., μετὰ λοξοῦ βλέμματος, Εὐστ. 59. 2· οὕτως **ὑποβλεμματικῶς**, «τὸ ὑποδράξ, ἀντὶ τοῦ ὑποβλεμματικῶς, ὑποβλεπομένως» Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 457.

ὑποβλέπω, μέλλ. **-ψομαι**, βλέπω ὑποκάτωθεν τῶν ὀφρύων, βλέπω πρός τινα πλαγίως, μὲ λοξὸν βλέμμα, βλέπω ὑπόπτως ἢ ὀργίλως, Λατ. limis oculis suspicere (πρβλ. **ὑπόδρα**), Φερεκράτ. ἐν «Χείρωνι» 3, Ἀριστοφ. Λυσ. 519, Θεσμ. 396· ὑποβλ. τινὰ ὡς καταφρονοῦντα σφῶν Πλάτ. Συμπ. 220B ὑποβλέψονταί σε διαφθορέα ἡγούμενοι ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 53B, πρβλ. Λουκ. Συμπ. 6, Ἀππ. Συρ. 45·— ὡσαύτως, ῥίπτω κρύφια βλέμματα πρός τινα, ἐπὶ ἐραστῶν, Πλούτ. 1. 521B.— Παθ., ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1287. **2**) ἐπὶ ἀπειλητικῶν βλεμμάτων, ταυρηδὸν ὑποβλ. πρὸς τὸν ἄνδρα Πλάτ. Φαίδων 117B· ἀπειλητικόν τι ὑπ. Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7· δεινόν τι καὶ θηριῶδες ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι 29. **3**) ὑπ. ἐλεεινὰ Ἀνθ. Πλαν. 199· ὑπ. τινί, εἴς τινα Πλούτ. 2. 994C, Φιλόστρ. 865. **II**. μεταβατ., βλέπω μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνεῳγμένους, καμμύω, ἐπὶ ἀνθρώπου σχεδὸν κοιμωμένου, Ἱππ. 126D, Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 3, 17, πρβλ. Προβλ. 31. 7, 6.— Ἴδε Κόν. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 21.

ὑποβλήδην, Ἐπίρρ., ὑποβάλλων τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ διακόπτων τὸν λέγοντα, τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεὺς Ἰλ. Α. 292· πρβλ. Herm. Opusc. 5. 305 κἑξ., καὶ ἴδε **ὑποβάλλω** III, **ὑποβολὴ** I. 3. **II**. καθ' ὑποβολήν, ψευδῶς, ὑπ. ἐτέκοντο Μανέθων 6. 262. **III**. λοξῶς, πλαγίως, ὑπ. ἐσκέψατο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 415· ἴδε Herm. ἔνθ' ἀνωτ.

ὑπόβλημα, τό, πρᾶγμα ὑποβαλλόμενον, ὑπόστρωμα, στρῶμα. ὑποβλήματα μαλακὰ Ἱππιατρ. σ. 40, 23, 108, 16, κτλ. **2**) ὑπ. τριήρους, ἐπὶ σημασίας ἀγνώστου, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh's Seewesen, 161.

ὑποβλητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ ὑποβάλλῃ, ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῆ Ξεν. Οἰκ. 19. 9. **II**. πρέπει τις νὰ ὑποβάλλῃ, νὰ θέσῃ ὑποκάτω, ὑποβλητέον ἑκάστῳ πίθῳ ἄμμον ἢ ἕτερον 6. 2, 4. **2**) πρέπει τις νὰ καταθέσῃ τὰ θεμέλιά τινος, μετ' αἰτ. πράγμ., Διονυσ. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 4.

ὑποβλητικῶς, Ἐπίρρ., = **ὑποβλήδην**, Εὐστ. 106. 1.

ὑπόβλητος, ον, ὁ ὑποβαλλόμενος, ὁ ὑποβολιμαῖος, ὁ μὴ γνήσιος, οὐδείς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός, δηλ. γνήσιον τῆς σῆς διανοίας, Σοφ. Αἴ. 481· τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα, κατ' εἰσήγησιν ἄλλου λαλοῦν, ψευδές, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 794, πρβλ. **ὑποβάλλω** II.— Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. ἔνθ' ἀνωτ.

ὑποβλίττω, ἀφαιρῶ κρυφίως, ὡς π. χ. τὸ μέλι ἀπὸ τοῦ κηρίου, Φιλόστρ. 273.

ὑποβλώψ, ὁ, ἡ, ὁ ὑπούλως βλέπων, ὁ δόλια βλέμματα ῥίπτων, ὑποβλέπων (πρβλ. **παραβλώψ**), μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθίου (ἡ ἐν τῷ Θησ. Στεφ. παραπομπὴ 1436, 7 εἶναι ἡμαρτημένη).

ὑποβοηθέω, βοηθῶ ὀλίγον τι, Γλωσσ.

ὑποβόηθος, ὁ, subadjuva, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. Πολ. Β' 16.

ὑποβοθρεύω, σκάπτω βόθρους, ὑποσκάπτω, καὶ πάντας ὑπεβόθρευεν εὐρεσικάκους δόλους Κ. Μανασσ. Χρον. 4563·— **ὑποβόθρευμα**, τό, βόθρος, ὄρυγμα, Εὐστ. Πονημάτ. 109. 19.

ὑποβολεύς, έως, ὁ, ὁ ὑπομιμνήσκων τι, ἀναμιμνήσκων, τὴν μνήμην βοηθῶν, (ἴδε **ὑποβολὴ** I. 3), Φίλων 1. 591, Εὐστ. Πονημάτ. 60. 6·— ἐν τῷ θεάτρῳ, ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. 2. 813E, πρβλ. Meineke Com. Misc. σ. 42. **II**. = **ὑπαγωγεὺς** II, Θέων Σμυρν. σ. 107.

ὑποβολή, ἡ, (ὑποβάλλω)· **I**. ἐνεργητικῶς, τὸ ὑποβάλλειν, ἁπλώνειν κάτωθεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **περιβολή**, Πλάτ. Πολιτικ. 280B· ἡ τῶν ἐνεδρευόντων ὑπ., ἡ κεκρυμμένη θέσις τῶν ἐνεδρευόντων, Πολύβ. 3. 105, 1. **2**) τὸ ὑποβάλλειν, τιθέναι ὑποκάτω νόθον τέκνον ἀντὶ τοῦ γνησίου, ἐπὶ ὑποβολιμαίου τέκνου, Πλάτ. Πολ. 538A, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 32· «ὑποβολῆς γραφὴ τί ἐστιν; εἶδος ἐγκλήματος, εἴ τις ἐγκαλοίη τινὶ ὡς ὑποβολιμαῖος εἴη, ἐγράφετο ὑποβολῆς καὶ ἁλόντα αὐτὸν ἔδει πεπρᾶσθαι» Ἀν. Βεκ. 311, 33, πρβλ. τὸ ἑπόμ.· ὡσαύτως, ὑπ. κλειδῶν, ἀντικατάστασις ψευδῶν κλειδίων, Πλουτ. Ρωμ. 22· ὑπ. προσώπου εἶναι «ὅταν ὁ ῥήτωρ θέλων τι εἰπεῖν πρὸς τὸ ἀνεκτότερον ἄλλῳ προσώπῳ τὸν λόγον περιθῇ» Ῥήτορ. (Walz) τ. 8, σ. 539. **3**) ὑπόμνησις, ἐξ ὑποβολῆς, δι' ὑπομνήσεως, εἰσηγήσεως ἢ συμβουλῆς, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 37· πρβλ. Πολύβ. 9. 24, 3., 15. 2, 12· ἐξ ὑποβολῆς διιέναι τὸν ὅρκον, καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου, Πολέμων παρὰ Μακροβ. 5. 19, 28· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ἕρμαννερμηνεύει ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖν, ἀπαγγέλλειν ποίημα ἐπὶ δεδομένης ὑποθέσεως, Διογ. Λαέρτ. 1. 57· ἴδε Opusc. 5. 300 κἑξ., 7. 65 κἑξ.· ἐν ᾧ ὁ Wolf. Proleg. II. σ. cxl., οὗ τὴν γνώμην ὑποστηρίζει καὶ ὁ Böckh ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2. 676, 1125, λαμβάνει τὸ ἐξ ὑποβολῆς = ἐξ ὑπολήψεως, ἀναλαμβάνων τὸ ποίημα ἐκεῖθεν ὅπου ὁ ἕτερος ἐπαύσατο ἀπαγγέλλων· πρβλ. **ὑποβάλλω** III, **ὑποβλήδην**·— ὅθεν ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3088 **ὑποβολὴ ῥαψῳδία**, ἴδε Böckh σ. 677. **4**) ἐξ ὑποβολῆς, ὡσαύτως, διὰ διακοπῆς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 80.— Ἐν τῇ Ρητορ.. «ἐξ ὑποβολῆς, τουτέστιν ἔξωθεν ὑποβάλλειν τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι κτλ.» Ῥήτορες (Walz) τ. 6, σ. 122, 27. **II**. παθητικῶς, τὸ ὑποβαλλόμενον, ὑποκάτω τιθέμενον, βάσις, θεμέλιον, Πλούτ. 2. 320B· ὑπ. τοῦ σωφρονεῖν ἡ ἐγκράτεια Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 160. 1· φυσικὴ ὑπ. τῇ ψυχῇ πρός τι, φυσικὸν θεμέλιον ἢ δεξιότης, ἱκανότης πρὸς .., ὁ αὐτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 428·— ὡς τὸ **ὑπόθεσις**, ἡ ὑπόθεσις λόγου τινός, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 21.

ὑποβολιμαῖος, α, ον, (**ὑποβολὴ** I. 2) ὁ κρυφίως ὑποβαλλόμενος εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου, οὐχὶ γνήσιος, ἐπὶ τέκνων, ὡς τὸ **νόθος**, Πλάτ. Πολ. 537E, Πολύβ. 2. 55, 9· τὰ ὑποβολιμαῖα (ἐξυπακ. τέκνα) Ἡρόδ. 1. 137, κλπ.· ὑπ. ποιεῖ τοὺς ἑαυτοῦ νεοττοὺς ὁ κόκκυξ Ἀριστ. π. τ. Ζ. Ἱστ. 9. 29, 3· **Ὑποβολιμαῖος**, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Κρατίνου·— μεταφορ., ὑπ. σύνεσις Κωμικ. Ἀνών. 360· εὔνοια Πλούτ. 2. 3D· κάλλος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 170.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποβολιμαῖον· οὐ γνήσιον, ἀλλὰ νόθον, ὑποβαλλόμενον, ὡς ἀπὸ τῶν χαμαιριφῶν παιδίων, ἅπερ ἑαυταῖς ὑποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες».

ὑπόβολος, ον, ὡς ἐνέχυρον δεδομένος, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ὑπόβολος** (ὃ ἴδε). **II**. **ὑπόβολον**, τό, = προγαμιαία δωρεά, Λέοντ. Νεαραὶ 181· ἴδε Δουκάγγ.

ὑποβομβέω, βομβῶ ἠρέμα, ὁ διηχὴς ἀὴρ πράως ὑποβομβεῖ καὶ πληροῖ τὴν ἀκοὴν μουσικῆς Ῥήτορες (Walz) τόμ. 3, σελ. 579.

ὑποβορβόριον, τό, ὑποστάθμη, «καταπάτι», τρύξ, Ἡσύχ.

ὑποβορβορύζω, ὀλίγον τι βορβορύζω, θορυβῶ, ἐπὶ τῶν ἐντέρων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 1121· κοιλίη Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6· ἐν ποτοῖσι ὑποβ., πίνειν μετὰ θορύβου τινός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 126, πρβλ. 166.

ὑπόβραγχος, ον, ὀλίγον τι βραγχὸς (βραχνὸς) ἕνεκα κρυολογήματος, Ἱππ. 415. 34.

ὑποβρᾰχεῖν, ἀόρ. β' ἀπαρ. τοῦ ὑποβράσσω, ἠχῶ, κροτῶ ὑποκάτω, μέγ' ὑπέβραχε γαῖα Κοΐντ. Σμυρ. 10. 72.

ὑπόβρᾰχυ, Ἐπίρρ., βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, διάφορ. γραφ. ἐν Αἰλ. περὶ Ζ. 4. 34.

ὑποβρέμω, βρέμω, βοῦζω ὑποκάτω, ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς Αἰσχύλ. Πρ. 434, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1273 —Μέσ., Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 290.

ὑποβρέχω, ἐπὶ μεθύσου, οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος, «κουτσοπίνει», Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 5·—**ὑποβεβρεγμένος**, ὀλίγον τι μεθυσμένος, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 23. 2, ἔνθα ἴδε Hemst.

ὑποβρομέω, = **ὑποβρέμω**, Νικ. Ἀλεξιφ. 287.

ὑπόβροχος, ον, ὀλίγον τι βεβρεγμένος, τόπος Ἐτυμολ. Μέγ. 752. 3.

ὑπόβρῡχα, ἴδε **ὑπόβρυχος**.

ὑποβρῡχάομαι, ἀποθ., βρυχῶμαι ὀλίγον, Λουκ. Ἔρωτες 6. Τρυφιόδ. (ὀρθότερ Τριφιόδ-) 319, κλπ.· ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἐν ὀργῇ διατελοῦντος, ὅταν ὑποβρυχᾶται καὶ μεγάλα ἀναπνέῃ, ἀγριότητα κατηγορεῖ Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2, 27, σελ. 428· βιαίως ἔνδοθεν ὑπὸ τῶν σπλάγχνων ὑποβρυχώμενος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, 883D.

ὑποβρύχιος [ῠ], ον, καὶ α, ον· — ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, τὴν δ' ἄνεμος .. καὶ κῦμα θαλάσσης θῆκεν ὑποβρυχίην Ὕμν. Ὁμ. 33. 12· ὑποβρύχιον .. φέρων τὸν ἵππον Ἡρόδ. 1. 189· ὑποβρύχιαι ξυμπεριφέρονται Πλάτ. Φαῖδρ. 248Α. **II**. ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀντίθετον τῷ **ἐπιπολάζων**, Λουκ. Διψάδ. 3·— ὁ εἰς βάθος εὑρισκόμενος, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 789· ὑπ. πυρετός, κεκρυμμένος, κατ' ὀλίγον ἀναφαινόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ α' 963· πῦρ Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 7. **II**. βαθύς, θάλασσα, βυθὸς Ὀππ. Ἁλ. 1. 49., 5. 159.— Πρβλ. **βρύχιος**, **περιβρύχιος**.

ὑπόβρῡχος, ον, = τῷ προηγ., Φιλῆς περὶ Ζῴων 2010. **II**. ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ πληθ. **ὑπόβρυχα** ὡς ἐπίρρ., ὑπὸ τὸ ὕδωρ, τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε Ὀδ. Ε. 319· ὥστε Θεσσαλίην .. ὑπόβρυχα γενέσθαι Ἡρόδ. 7. 130· ὑπ. ναυτίλλονται Ἄρατ. 426, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 145, κλπ.

ὑποβρύχω, = **ὑποβρυχάομαι**, Πολέμ. Φυσιογν. 2. 9, σελ. 245C.

ὑπόβρωμος, ον, ὄζων ὀλίγον, ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ, Διοσκ. 1. 77.

ὑποβυθίζω, βυθίζω εἰς βάθος, Γλωσσ.

ὑποβύθιος, [ῠ], ον, (βυθὸς) ὑπὸ τὸν βυθόν, ὁ ὑπὸ τὸ βάθος, ὑποβρύχιος, Ἐρωτιαν. 370 ἐν λέξ. **ὑπόβρυχα**.

ὑπόγαιος, ον, ἴδε **ὑπόγειος**.

ὑπογᾰμέω, γαμῶ, λαμβάνω εἰς γάμον μετὰ ταῦτα, «ἵνα ἀποκτείνῃ τὸν .. δεσπότην καὶ .. καὶ ὑπογήμῃ τὴν γυναῖκα» Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 25.

ὑπογάμιον, τό, μῖξις παράνομος μετὰ τοῦ μεμνηστευμένου προσώπου, Φίλων 2. 311.

ὑπογαργᾰλίζω, γαργαλίζω ὀλίγον, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 598· «τοῦ σαρκίου διοχλοῦντος καὶ τῶν ἐκεῖθεν παθῶν ὑπογαργαλιζόντων» Φωτ. Βιβλ. σ. 204, 21, κλπ.—Παθ., ὑπογαργαλίζομαι, ὑπογαργαλιζομένην Θεοφάν. Νικ. Ἐπιστ. τ. 8, 2, κλπ.

ὑπογαστρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑπογάστριον** (II), Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 16.

ὑπογαστρίζομαι, ἀποθ., ἱκανῶς πληρῶ τὴν γαστέρα, ὑποχορτάζομαι, «τὴν πατώνω, Μῦθ. Αἰσώπ. 247, ἔκδ. Κοραῆ ἐν σ. 162, Πολυδ. Β', 168.

ὑπογάστριον, τό, τὸ κατώτερον μέρος τῆς κοιλίας ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ κάτω, Λατ. abdomen, Ἱππ. Ἀφ. 1252, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 1, κλπ. **II**. τὸ κατώτερον μέρος θαλασσίου ἰχθύος, μάλιστα τοῦ θύννου, ἔδεσμα ἀγαπητὸν τοῖς Ἀθηναίοις, θύννων μεγαλόπλουτ' .. ὑπογάστρια ὀπτῶν Εὔβουλ. παρ' Ἀθην. 302D κἑξ.· ἐντεῦθεν ἡ παιδιὰ ἡ ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 195, ἀλλ' ἴσως ὅταν φάγῃς ὑπογάστριον γέροντος ἡλιαστικοῦ, ἔνθα ἴδε Σχολιαστ.— Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ὑπογάστριος, ον, ὁ εἰς τὸ ὑπογάστριον ἀνήκων, πάθη, ἐπιθυμίαι ὑπ., σαρκικαὶ ἐπιθ., Φίλων 1. 38, κλπ. **2)** ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ (τοῦ δουρείου ἵππου), Ρήτορες (Walz) τ. 1. 436.

ὑπογαστρίς, ἡ, τὸ ὑπογάστριον, Φιλόξ. 2. 23.

ὑπογείνομαι, ἀόρ. α' **ὑπεγείνατο**, γεννῶ, οὕνεκα δή μιν ἶφι βιησαμένη Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ Εὐφορίων παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 480, 18 (Ἀποσπ. Εὐφορ. 61).

ὑπόγειος, Ἰων. καὶ νεώτ. Ἀττ. **ὑπόγαιος**, ον, (γῆ) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, οἴκημα Ἡρόδ. 2. 100, 148· ὑπ. ὄρυγμα, μεταλλεῖον, ὁ αὐτ. 4. 200· ὑπ. βροντὴ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55. **II**. **ὑπόγειον** ἢ **-γαιον**, τό, ὑπόγειος θάλαμος, Ἡρωδιαν. 1. 15, Πλούτ. 2. 770Ε.—Ὁ τύπος **ὑπόγεως**, ων, μνημονευόμενος ἐν Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 208, καὶ Σουίδ., ἀπαντᾷ ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Παυσ. 2. 2, 1., 36. 7· καὶ ἀμφίβολ. τύπος **ὑπογαιΐδιος** παρ' Ἡσυχ.

ὑπόγεισον, τό, εἶδος φυτοῦ (ἀείζωον) φυομένου ὑπὸ τὸ γεῖσον ἔνθα ῥέει τὸ τῆς στέγης ὕδωρ, πρβλ. Plin. H. N. 25. 102.

ὑπογελάω, γελῶ ὀλίγον τι, ὑπομειδιῶ, «χαμογελῶ», Λατινικ. ubridere, Πλάτ. Χαρμ. 162Β.

ὑπογενειάζω, ἱκετεύω ψαύων διὰ τῆς χειρὸς τὸ γένειον, Αἰσχίν. 9. 20 — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπογενειάζων· λιτανεύων. ἀπὸ τοῦ γενείου ἁπτόμενος», πρβλ. Φώτ. καὶ Σουίδ.

ὑπογενειάσκω, ἀρχίζω νὰ γενειάζω, νὰ «βγάζω γένεια», Ἡρωδιαν. σ. 444, ἔκδ. Piers.

ὑπογένειος, ον, ὁ ὑπὸ τὸ γένειον, τρίχες Ἀνωνύμου Βίος Ἰω. τοῦ Χρυσ. τ. 8, σ. 304, 1. **II**. **ὑπογένειον**, τό, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὸ γένειον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 501, Εὐστ. 548. 9. **2)** κόσμημα τῆς κεφαλῆς ἵππου, Βυζ.

ὑπόγεως, ων, ἴδε **ὑπόγειος**.

ὑπογηράσκω, (ἴδε **γηράσκω**), γίνομαι ὀλίγον γέρων, ἄρχομαι γηράσκων, Αἰλ. περὶ Ζῴων 7. 17.

ὑπογίγνομαι, Ἰων. καὶ μεταγεν. **-γίνομαι**· ἀποθ. Γίνομαι ἀμέσως μετά τι, ἐπακολουθῶ, Λατ. subnasci, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται Ἰλ. Λ. 417· ἵνα σφι γενεὴ ὑπογίνηται Ἡρόδ. 3. 159· ἐπὶ φλεγμονῆς ἑπομένης εὐθὺς μετά τινα πληγήν, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 803, Τίμ. Λοκρ. 104Α·—ἐπὶ αἰσθημάτων καὶ διαλογισμῶν, Πολύβ. 2. 44, 1., 6. 6, 7, κλπ.

ὑπ-ογκόομαι, Παθ., ἐξογκοῦμαι ὀλίγον, Πολυδ. Δ', 68., 3. 49.

ὑπογλαυκίζω, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι γλαυκός, Εὐστ. Πονημάτ. 339. 8.

ὑπόγλαυκος, ον, ὀλίγον τι γλαυκός, ἀντίθ. τῷ **ὑποχαροπός**, Ξεν. Κυνηγ. 5. 23, Διοσκ. 2. 211, κλπ.· πρβλ. **γλαυκός**, **χαροπός**.

ὑπογλαύσσω, βλέπω κάτωθεν, ῥίπτω λαθραῖα βλέμματα, ὡς τὸ **ὑποβλέπω**, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Μόσχ. 2. 86, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 54.

ὑπογλάφῠρος, ον, ὀλίγον τι γλαφυρός, Εὐσταθίου Πονημάτ. 295. 55.

ὑπόγλισχρος, ον, ὀλίγον τι γλίσχρος, ὀλισθηρός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1066, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 13, 1. **II**. μεταφ., ὀλίγον τι φιλάργυρος, φειδωλός, Νουμήν. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 734Α (ἐν τῷ συγκρ.).

ὑπογλίχομαι [ῑ], ὀλίγον τι γλίχομαι, ἐπιθυμῶ, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 18Α.

ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ, (γλουτὸς) ἡ ἐξωτερικὴ συναφὴ τῶν γλουτῶν καὶ τῶν μηρῶν, «μηροῦ δὲ καὶ γλουτοῦ τὸ ἐντὸς περίνεος, μηροῦ δὲ καὶ γλουτοῦ τὸ ἔξω ὑπογλουτίς» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 14, 2.—Κατὰ Μοῖριν σ. 236: «κοχώνη, ἡ ὑπογλουτίς».

ὑπογλῠκαίνω, γλυκαίνω ὀλίγον τι· μεταφ., θωπεύω καὶ καταπραΰνω, ὑπογλυκαίνειν ῥηματίοις μαγειρικοῖς, Ἀριστοφάνους Ἱππ. 216.

ὑπόγλῠκυς, υ, γεν. -εος, ὀλίγον τι γλυκύς, Ἀθήν. 625Α.

ὑπογλυφίς, ίδος, ἡ, κοιλότης, Ἀνδρέας Κρήτ. σ. 126D.

ὑπογλύφω [ῠ], διακοιλαίνω, σκαλίζω καὶ κοιλαίνω, ἐν κόλποις πέτρας ὑπογλυφείσης τυμβεύεται Ἀνδρ. Κρήτης 141C. —Μέσ., Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 435.

ὑπογλώσσιος, Ἀττ. **-ττιος**, ον, (γλῶσσα) ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, ὑπογ. βάτραχος = **ὑπογλωσσίς**, Ἀετ. Τετράβ. 2. 4, 39· **II**. ὡς οὐσιαστ., τὸ ὑπογλώσσιον, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 10. **2)** = **ὑπόγλωσσον**, Πλιν. 15. 39.

ὑπογλωσσίς, Ἀττ. **-ττίς**, ίδος, ἡ, διόγκωσις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν, Ἱππ. 464. 28., 471. 22, Ἡσύχ. **2)** «ἡ δὲ σὰρξ ἧς ἐκδέδεται (δηλαδ. ἡ γλῶσσα), πρὸς τὴν κάτω σιαγόνα συναπτομένη, ἐπίκλην ὑπογλωσσίς ἐστιν» Πολυδ. Β', 105. **II**. εἶδος στεφάνου (πιθανῶς πεποιημένου ἐκ τοῦ φυτοῦ **ὑπόγλωσσον**), Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 4, Φιλητ. 58. **III**. εἶδος φαρμάκου, Γαλην. τ. 13, σ. 539, 540.

ὑπόγλωσσον, τό, φυτόν τι πλατύφυλλον, ruscus, ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ ὁποίου φύεται ἕτερον μικρὸν φύλλον ὅμοιον πρὸς γλῶσσαν, ὑφ' ὃ γίνεται τὸ ἄνθος καὶ ὁ καρπός, φέρεται καὶ ἱππόγλωσσον, Διοσκ. 4. 132, 147, Γαλην. 12. 148.

ὑπόγλωσσος, ον, ὀλίγον τι φλύαρος, λάλος, Πολέμων ἐν Φυσιογνωμ. 1. 13· πρβλ. **πρόγλωσσος**.

ὑπογνάμπτω, μέλλ. **-ψω**, γνάμπτω, κάμπτω ἠρέμα καὶ κατὰ μικρόν, ψυχῆς ὁρμὴν Ὕμν. Ὁμ. 7. 13, πρβλ. **ὑποκάμπτω**.

ὑπογνοφόομαι, παθ., γίνομαι γνοφώδης, σκυθρωπός, κατηφής, ἐπὶ συννοίας ἦν καὶ ὑπεγνοφοῦτο τὸ πρόσωπον Νικήτα Χρον. 273Β.

ὑπόγνυθα, «τὸ καθῆσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα ὑπὸ γνάθον» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. σ. 154.

ὑπογογγύζω, γογγύζω σιγανά, κρυφομουρμουρίζω, Σχόλ. εἰς Δημ. 403, 2, Νεῖλ. Ἐπιστ. σ. 382, Εὐστ. Πονημάτ. 332, 50.

ὑπογογγυστής, ὁ, ὁ ὑπογογγύζων, Γλωσσ.

ὑπογοητεύω, γοητεύω, μαγεύω ὀλίγον, Φώτ. ἐν Wolf. Anec. 1. 104.

ὑπογονάτιον, τό, προσκεφάλαιον τιθέμενον ὑπὸ τὰ γόνατα, γονυπετοῦντος, ἀλλὰ λαμβάνεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ **ἐπιγονατίου**, ἴδε Suicer., Δουκάγγ., καὶ τὴν λέξ. **ἐπιγονάτιον**.

ὑπόγραμμα, τό, ἐπιγραφὴ ἀναγεγραμμένη ἐν στήλῃ, Λυκοῦργ. 164. 33. **II.** μέλαινά τις σκευασία, δι' ἧς ἔχριον τὰ ὑπὸ τὰ βλέφαρα μέρη αἱ γυναῖκες, πρβλ. **στίβι** καὶ **στίμμι**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 695, πρβλ. Α. Β. 68, **ὑπογραφὴ III**.

ὑπογραμμᾰτεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ **ὑπογραμματέως**, Πλούτ. 2. 840E.

ὑπογραμμᾰτεύς, έως, ὁ, δεύτερος ἢ κατώτερος γραμματεύς, Ἀντιφῶν 145. 26, Λυσί. 186. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 115, 184, κ.ἀλλ.· ἀποκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Dind. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1084, ἀντὶ τοῦ **ὑπὸ γραμματέων**· πρβλ. Böckh P. E. 1. 251.

ὑπογραμμᾰτεύω, ὑπηρετῶ ὡς ὑπογραμματεύς, τινὶ Ἀντιφῶν 147. 14· τῇ ἀρχῇ ὑπ. Λυσί. 186. 8, πρβλ. Δημ. 363. 17.

ὑπογραμμός, ὁ, δεῖγμα πρὸς γραφήν, ὑπόδειγμα, τύπος, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β' 28), Α' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 21· ὑπ. **παιδικοί**, «καλλιγραφίαι», ὑποδείγματα διὰ παιδία, περιέχοντα πάντα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ὧν τρεῖς τύπους διέσωσεν ἡμῖν Κλήμης ὁ Ἀλεξ. 675, — **μάρπτε σφὶγξ κλὼψ ζβυχθηδόν, βέδυ ζάμψ χθὼ πλῆκτρον σφέγξ, καὶ κναξζβὶ χθύπτης φλεγμὼ δρόψ**, ἀλλ' ὁ τελευταῖος τύπος πλημμελῶς ἀπεδίδοτο εἰς τὸν Θέσπιν, ὡς ἀποδεικνύει ὁ Bentl. ἐν Φαλ. σ. 263 καὶ ἑξῆς (ἔκδ. W. Wagner 1883). **II.** βαφὴ τοῦ ὑπὸ τὰ βλέφαρα μέρους, Νικήτ. Χρον. 37C.

ὑπογραπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ ὑπογράψῃ ἢ νὰ περιγράψῃ, Στράβ. 629.

ὑπόγραφα, τά, prima carminis hypographa, Augustus παρὰ τῷ Donato in vita Virgil. § 12. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξ. τὸ πρῶτον σχέδιον ποιήματος·—ὑπόγραφοι μάρτυρες Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 202.

ὑπογρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ γράφων κατὰ διαταγὴν ἢ καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου, γραμματεύς, amanuensis Πλουτ. Κράσσ. 2, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 44. 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐκκλησίας, = **ὑπογραμματεύς**, (ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς Βουλῆς ἐκαλεῖτο **ἀντιγραφεύς**), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1256 (ἀλλ' ἐν τῷ κειμένῳ, ὑπ. δικῶν φαίνεται ὅτι ἦτο ἰδιωτικὸς γραμματεὺς συντάττων καταγγελίας διά τινα συκοφάντην), πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5245-7.

ὑπογρᾰφή, ἡ, ὑπογεγραμμένον ἔγγραφον καταγγελίας, Λατιν. libellus accusatorius, Πλάτ. Θεαίτ. 172E· πρβλ. **ὑπογράφω** I. 1. 2) = **ὑπόγραμμα I**, Διόδ. 13. 74. 3) ἐν τῷ πληθ., = τῷ Λατ. commentarii, ὑπομνήματα, ἀπομνημονεύματα, Ἀππ. Καρχηδ. 136, Ἐμφυλ. 4. 132. **II.** διάγραμμα, αἱ γραμμαὶ πράγματός τινος, Ἀριστ. περὶ Ζώων Γεν. 4. 1, 15· τενόντων ὑπογρ., ἴχνη ποδῶν, ἴχνη, Αἰσχύλ. Χο. 209· ἐντεῦθεν, 2) μεταφ., διάγραμμα, σκιαγραφία, γενικὴ περιγραφή, Λατ. adumbratio, ἀντίθετ. τῷ τελευτάτῃ ἀπεργασίᾳ, Πλάτ. Πολ. 504D, 548D, Νόμ. 737D· θεωρείσθω ἐκ τῆς ὑπ. Ἀριστ. περὶ Ἑρμ. 13. 2, Μετεωρολογ. 1. 8, 18, περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 3. 1. 16. 3) ἐν τῇ Λογικῇ, περιγραφή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὁρισμόν, Διογ. Λαέρτ. 7, 160. **III.** τὸ διὰ βαφῆς χρίειν τὸ ὑπὸ τὰ βλέφαρα μέρος, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 3, 2, Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 445. 49· πρβλ. **ὑπόγραμμα II**, **ὑπογράφω V**, **ὑποχρίω**.

ὑπογράφια, (ἔξυπακ. χρήματα), τά, «ὑπογραφίων· τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεδανεισμένων» Ἡσύχ.

ὑπογραφικός, ή, όν, ὁ καθόλου περιγραφικός, Εὐστ. Πονημάτ. 185. 55, κλπ.

ὑπογρᾰφίς, ίδος, ἡ, γραφίς, μολυβδοκόνδυλον, Πολύβ. Ζ', 128 **II.** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, ὁ αὐτ. Δ', 181., Ι', 149.

ὑπογράφω [ᾰ], μέλλ. -ψω, γράφω ὑποκάτω ἐπιγραφῆς, προστίθημι εἰς ἐπιγραφήν, κάμνω προσθήκην, τῇ στήλῃ ὑπ. ὅτι 'οὐκ ἔμειναν τοῖς ὅρκοις' Θουκ. 5. 56· ὑπογράψας ἐπιβουλεῦσαί με, προσθεὶς (εἰς τὴν κατηγορίαν) ὅτι .., Δημ. 972. 14 (διάφορ. γραφ. 693. 10). —Μέσ., φέρω πρόσθετον κατηγορίαν ἐναντίον τινός, εἴπ' εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τῷμῷ βίῳ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1118. 2) ὑπογράφω, θέτω ὑπογραφήν, τὸ ψήφισμα αὐτοῦ ὑπέγραψα Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 40. —Μέσ., ὑπ. τὰς καταβολάς, ὑπογράφω, καὶ οὕτω γίνομαι ἐγγυητὴς ἢ ὑπεύθυνος διὰ τὴν πληρωμήν, Δημ. 1484. 17· τοὺς ἵππους ἰδίους ὑπεγράψατο (διορθ. ἀπεγράψατο), ὑπέγραψε τὸ ὄνομά των ὡς κύριος αὐτῶν ἢ κατέγραψεν αὐτοὺς ὡς ἰδίους κατὰ τὴν ἀπογραφήν, Διόδ. 13. 74· ὑπ. τὰς κρίσεις τινί, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν κατηγορίαν, Πολύβ. 23. 2, 6· ὑπ. τὴν ἀντωμοσίαν κατά τινος Θεμίστ. 313C. 3) γράφω κατὰ διαταγὴν ἄλλου ἢ καθ' ὑπαγόρευσιν, οὐκ ἔχων οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα, τὸν γραμματέα, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 13, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 17. 4) παρὰ τοῖς Γραμματ. τὸ ι ὑπογεγραμμένον = ι subscriptum· ζῷον ὑπογράφεται. **II.** γράφω γραμμὰς κάτωθεν, δηλ. σχηματίζω τὰ ἴχνη γραμμάτων ὅπως ἐπ' αὐτῶν γράφωσιν οἱ παῖδες· οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν Πλάτ. Πρωτ. 326D, πρβλ. **ὑφήγησις**· μεταφορ., νόμους ὑπογράφω, σχηματίζω, σχεδιάζω νόμους, ὡς ὁδηγοὺς τῆς ἐν βίῳ ἐνεργείας, καθάπερ ζωγράφον ὑπ. ἔργα ἑπόμενα τῇ γραφῇ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 734E· ἀπολ., πάντα ὑπ. τῷ πράττειν, παρέχω πᾶσαν ὁδηγίαν πρὸς τὴν πρᾶξιν, αὐτόθι 711B· ἣ ἡμεῖς ὑπ., ὡς ἐσχεδιάσαμεν ἡμεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 171D. 2) σχεδιάζω γενικῶς, σχηματίζω σχέδιον, Λατ. adumbrare, οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 29· καθάπερ ζωγράφον ὑπ. τὰ ζῷα Πλάτ. Νόμ. 934C· ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 548D· ὑπ. τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις Ἰσοκρ. 99D. — Μέσ., οἷον δή τις ναυπηγὸς .. καταβαλλόμενος τὰ τροπιδεῖα ὑπογράφεται τῶν πλοίων σχήματα, σχεδιάζει τὰ σχήματα αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 803A· ὑπ. τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 501A· ὑπ. σκιὰν Πολυβ. Ζ', 129. — Παθ., τὰ ὑπογεγραμμένα, τὰ περιγραφέντα συμπτώματα, Ἱππ. 955E, πρβλ. 941D. κ. ἀλλ. 3) μεταφορ., (ἐκ τῶν προηγουμένων δύο σημασιῶν), σχεδιάζω ἐλαφρῶς ἢ ἀμυδρῶς, ὑποδεικνύω, ἡ φύσις τοῖς τιμιωτέροις ὑπ. τὴν βοήθειαν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 14, 3· τὰς δύο φλέβας .. ἡ φύσις ὑπέγραψεν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 38, Στράβ. 334· ὑπ. ἐλπίδα τινί, παρέχω εἴς τινα ἀμυδρὰν ἐλπίδα, Πολύβ. 5. 36, 1., 62. 1, κ. ἀλλ. — Παθ., καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῦ χνοῦ παραμένοντος, παραμένοντος μέχρις οὗ ἀνεφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ πρῶτος χνοῦς τοῦ γενείου, Λουκ. Ἔρωτ. 10. 4) περιγράφω γενικῶς, Ἱππ. 941D, 943F, κλπ. — Μέσ., ὑπ. τὴν διόρθωσιν τοῦ νόμου Διόδ. 12. 18, πρβλ. Διογέν. Λαέρτ. 8. 6, 4. — Παθ., τύπῳ .. ὑπογεγράφθω περὶ ψυχῆς (ἀπρόσ.) Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 1, 12, πρβλ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 26, 1. **III.** Μέσ., καὶ αὐτίκα ἑαυτῷ εἰς μνήμην ὑπογράψασθαι, μετ' ἀπαρ., σημειοῦμαί τι ὅπως μὴ λησμονήσω αὐτό, Ἀππ. Καρχ. 136. **IV.** καταγράφω, ἐνεχυράζω, «ὑποθηκεύω», μέσ., ὑπογράψασθαι τὼς χώρως Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 149. **V.** ὑπογράφειν ἢ -γράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ὑποχρίω διὰ μέλανος χρώματος τὰ βλέφαρα, Πολυδ. Ε', 182, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 9, 10, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 31· ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀθήν. 529A· καὶ ἀπολ., **ὑπογεγραμμένη** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 695, Ἡσύχ.· πρβλ. **ὑπογραφὴ III**, **ὑπόγραμμα II**.

ὑπογρύζω, γρύζω, γογγύζω κατ' ἐμαυτόν, ὑπέγρυξέ τι πρὸς ὀργὴν Λιβάν. τ. 4, σ. 813, 21, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 243, 30., 259, 90.

ὑπόγρῡπος, ον, ὁ ἔχων ῥῖνα ὀλίγον γρυπήν, Φιλόστρ. 725.

ὑπόγυιος, ἡ (ἴδε ἐν τέλ.) **ὑπόγυος**, ον, προσδόκιμος, ἐγγύς, ὑπ. μοι τῆς τοῦ βίου τελευτῆς οὔσης Ἰσοκρ. 310D· **ὑπόγυον**, ἐν χρήσει ἀπολ., ὁ πλησίον τοῦ τέλους, πλησίον τοῦ θανάτου, Ἱππ. 1225C, Ε. F· εἴ τινων ὑπ. ἡ ἀφαίρεσις τῶν καρπῶν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 10· τοῦτ' ἔστιν ὑπογυιότατον πρὸς αὐτάρκειαν, προχειρότατον μέσον, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 3· ὑπογύου οὔσης τῆς ἑορτῆς, ἐγγὺς οὔσης, Ἀριστ. Οἰκον. 2, 7· τῶν χρόνων ὑπ. ὄντων Δημ. 841. 6. **II.** μόλις ἐξελθὼν ἐκ τῶν χειρῶν τινος, πρόσφατος, νέος, Λατ. recens, ὁ πόλεμος ὁ ὑπογυιότατος Ἰσοκρ. 299E· ὑπογυιοτέροις παραδείγμασι χρῆσθαι Δημ. 1415. 5· τὰ ὑπογυιότατα δεινὰ πεπονθέναι Φίλιππ. αὐτόθι 162. 1· ὑπογυιότερα τοῖς χρόνοις Δημ. 1391. 21· ὑπόγυιόν ἐστι ἐξ οὗ .., εἶναι πολὺ ὀλίγος χρόνος ἀφ' ὅτου .., Ἰσοκρ. 376E· ἐν τοῖς ὑπ. λόγοις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τοῖς ἄνω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 7, 3· — Ἐπίρρ. **ὑπογυίως** ἢ -γύως, πρὸ μικροῦ, ἀρτίως, Ἀθήν. 206D· τὸ ὑπογυιότατον Ἰσοκρ. 207E. **III.** αἰφνίδιος, ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 6, 10· — ἐξ ὑπογύου, παραχρῆμα, εἰς τὴν στιγμήν, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 1, 43, Πλάτ. Μενέξ. 235C, Ἰσοκρ. 43C· ἐξ ὑπ. γίγνεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκ πολλοῦ χρόνου σκέψασθαι, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 7, κλπ.· ὡς τὸ ἐκ χειρός, (πρβλ. χεὶρ II. 6, Ε. 2) ἐπὶ προσώπων, ὑπ. τῇ ὀργῇ, κατὰ τὴν πρώτην ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 13. — Οἱ τύποι **ὑπό-γυιος** καὶ **-γυος** συνεχῶς ποικίλλονται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἡμαρτημένοι τύποι τοῦ συγκρ. **ὑπογυιώτερος -ώτατος**, καὶ **ὑπογυότερος -ότατος**· ὁ L. Dind. ἐν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 1, 43, προτείνει νὰ γράφηται ἁπανταχοῦ **ὑπόγυος**, κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ἀμφίγυος** (ὃ ἴδε), καὶ **ἔγγυος**. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 60 καὶ σημ. Κοραῆ εἰς Ἰσοκρ. τ. 2, σ. 226.

ὑπογυμνασίαρχος, ου, ὁ, ὑπὸ τὸν γυμνασίαρχον, δευτερεύων γυμνασίαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2386, 2416 — **ὑπογυμνασιαρχέω**, εἶμαι ὑπογυμνασίαρχος, αὐτόθι 2183., 2430, -66.

ὑπογυμνόω, ἐν μέρει γυμνώνω, τὸ σκέλος Ἀρισταίν. 1. 27.

ὑπογύναιος, ον, ὁ ὑπὸ γυναῖκα, ἔγγαμος, Βασίλ. τ. 2, 234B, Ἀναστ. Σιν. Ἐρωτ. σ. 174, 14.

ὑπόγυος, ον, = **ὑπόγυιος**, ὃ ἴδε.

ὑπογύπωνες, οἱ, εἶδος ὀρχηστῶν παρὰ Πολυδ. Δ', 104.

ὑπόγυρος, ον, ὀλίγον τι κυρτός, καμπύλος, ἵπποι τοὺς αὐχένας ὑπόγυροι Νικήτ. Χων. σ. 78B.

ὑπογυρόω, κυρτῶ, κάμπτω ὀλίγον, ὑπογυρῶν τὸν αὐχένα Νικήτ. Χων. Χρον. 71D.

ὑποδαίω, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον, ἔδαιον, ἔκαιον ὑποκάτω, Ἰλ. Σ. 347.

ὑποδάκνω, κρυφίως δάκνω, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 101.

ὑπόδακρυς, υ, ὀλίγον τι ἔνδακρυς, Ἡσύχ.

ὑποδακρύω, δακρύω ὀλίγον τι ἢ κρυφίως, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 6. 2, Συνέσ. 244C — στάζω κατὰ μικρόν, βραδέως, Ὀρειβάσ. 149 Matth.

ὑποδαμνάω, δαμάζω ἢ ἐξασθενῶ τινα ὑποκάτω, ποταμὸς ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα Ἰλ. Φ. 270. — Παθ., **ὑποδάμνἄμαι** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ὑποδάμνημι**), δαμάζομαι, καταβάλλομαι, νικῶμαι, εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι Ὀδ. Γ. 214, Π. 95· ὡσαύτως ἀόρ. α' μετοχ. **ὑποδμηθεῖσα** (ἴδε **δαμάζω**), ἐπὶ γυναικός, δαμασθεῖσα ὑπὸ ἀνδρός, ὑποχωρήσασα εἰς αὐτόν, Ὕμν. Ὁμ. 16. 4, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 53, Θεογ. 327, 374· ἀλλ' ὡσαύτως **ὑποδμηθείς**, ἐπὶ ἀνδρός, καταδληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 5. 300· **ὑποδεδμῆσθαι**, εἰς γάμον ἐλθεῖν, Εὐστ. 1418. 38. — Μέσ., ἔρως φρένας ὑποδάμναται Θεόκρ. 29. 23, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 1. 336., 6. 284.

ὑποδεδιώς, ὁ, κωμικὸν ὄνομα πτηνοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 65· ἴδε **ὑποδείδω**.

ὑποδέδρομε, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὑποτρέχω**.

ὑποδεής, ές, γεν. έος, (δέομαι) ὀλίγον τι ἐλλιπής, κατώτερος· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἦν ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ συγκρ. **ὑποδεέστερος** (πρβλ. **ἐνδεής**), 1) ἐπὶ ἐμψύχων, Ἡρόδ. 1. 91, 134., 2. 25, Πλάτ. Εὐθύδ. 289E, κ. ἀλλ.· κυνίδια τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώττῃ ὑπ. Ξεν. Οἰκ. 13, 8. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐκ πολλῷ ὑποδεεστέρων Θουκ. 2. 89· ὑποδ. ὄντα τῆς φήμης ὁ αὐτ., ἴδε **φήμη** Ι. 2· ἐστὶ δὲ τοῦτο ὑποδεέστερον, περὶ τῆς τροφῆς τῶν μελισσῶν, ἣν καλοῦσί τινες κήρινθον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 5. ΙΙ. Ἐπίρρ. -εστέρως, Θουκ. 8. 87, Ἀντιφῶν 128. 34· οὐδέτ. πληθ. **ὑποδεέστερα** ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. 123. 24.

ὑποδεής, ές, γεν. έος, ὀλίγον τι πεφοβημένος, «ὑποδεής: ὑπόφοβος» Φώτ.· «ὑποδεής» ... καταδεής. ὑπόφοβος» Ἡσύχ.

ὑπόδειγμα, τό, σημεῖον, δεῖγμα, Ξεν. Ἱππ. 2, 2. ΙΙ. τύπος, ὑπογραμμός, Πολύβ. 3. 17, 8, Ἀνθολ. Π. 6. 342· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., πρὸς ὑπόδειγμα ἀρετῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 2769, 2774, 2775 (προσθῆκαι), κ. ἀλλ.· — ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἀττικιζόντων ὡς ἧττον δόκιμον τοῦ **παράδειγμα**, Φρύν. 12 ἔκδ. Lob., ἴδε σημ. Rutherford ἐν New Phrynicus σ. 62.

ὑποδειγμἄτίζω, δεικνύω δι' ὑποδείγματος ἢ παραδείγματος, Εὐστ. Πονημάτ. 47. 76.

ὑποδειγμἄτικός, ή, όν, παραδειγματικός, διὰ παραδειγμάτων, ὑποδειγματικῇ χρώμενοι τῇ διδασκαλίᾳ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 4. 23. — Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι 1. 154., 4. 3· τὰ ὑποδειγματικῶς τεθέντα, τὰ ἐν εἴδει ὑποδείγματος τεθέντα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 383C.

ὑποδείδω, μέλλ. -σω· Ι. μεταβατ., φοβοῦμαί τινα ἤ τι, τρομάζω πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀπομακρύνομαι, μετ' αἰτ., Ὅμηρ., παρ' ᾧ εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ διπλοῦ δ), ὑπέδδεισαν, ὑποδδείσας, τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν Ἰλ. Α. 406· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν, οἱ δὲ φοβηθέντες τὴν τοῦ βασιλέως ἀπειλήν, Μ. 413, κλπ.· **ὑποδείσατε** (μεθ' ἑνὸς δ), Ὀδ. Β. 66· καὶ τὸν Ἐπικ. πρκμ. β' καὶ ὑπερσ. **ὑποδείδια**, **ὑποδειδίσαν** Ρ. 564, Ἰλ. Ε. 521· Ἐπικ. πρκμ. α' **ὑπαιδείδοικα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 165 — κυρ ολεκτικῶς ἐπὶ πτηνῶν, ὑποπτήσσω ἐκ φόβου, «ζχρώνω», μέγαν αἰγυπιὸν.. ὑποδείσαντες Σοφ. Αἴ. 169. ΙΙ. ἀπολ., μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ Ὀδ. Ι. 377· **ὑποδεδοικώς** Λουκ. περὶ Ὀρχ. 63 πρβλ. **ὑποδεδιώς**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 63.

ὑποδείελος, ον, (δείλη) ὁ πρὸς ἑσπέραν, Ἄρατ. 826.

ὑποδείκνυμι καὶ -δεικνύω· μέλλ. -δείξω, Ἰωνικ. -δέξω. Δεικνύω κρυφίως, τὴν διὰ τοῦ οὔρεος ἀτραπόν .. Φωκέες ὑποδεξάμενοι Ἡρόδ. 7. 217· πολλοῖσι ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεός, δείξας μικράν τινα ἀκτῖνα εὐτυχίας, ὁ αὐτ. 1. 32· ὑπ. ἄλλο τι τῶν χρησίμων, δεικνύω ἄλλο τι καλὸν σύμπτωμα, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 196 ὑποδεικνύεις μὲν ἦθος ἀστεῖον Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1, 1· ὑπ. ἐλπίδας Πολύβ. 2. 70, 7, κλπ.· ὑπ. τινὰ τοῖς ἀνδράσι, εἰσάγω, Πλούτ. 2. 710C. 2) ἀπολ., δηλῶ τὴν θέλησίν μου, φανερώνω, οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσι Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 13, πρβλ. Ἀνάβ. 5. 7, 12. ΙΙ. δεικνύω χαράττων, σημειώνω τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ τι, κατέτεινε σχοινοτενέας ὑποδέξαι διώρυχας ὀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν παρ' ἑκάτερον τὸ χεῖλος, ἐμέτρησε διὰ σχοινίων καὶ ἔδαλε σημεῖα εἰς ἑκάτερον χεῖλος τοῦ ποταμοῦ διὰ 180 διώρυχας, Ἡρόδ. 1. 189· Ὅμηρος καὶ τὰ τῆς κωμῳδίας σχήματα .. ὑπέδειξε Ἀριστ. Ποιητ. 4, 12, πρβλ. Ῥητορ. 3. 2, 5· ἀπολ., προβάλλω ὑπόδειγμα, παράδειγμα, τοῦ διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος Ξεν. Οἰκ. 12, 18· οὐχ οἷόν τε μὴ καλῶς ὑποδεικνύοντος καλῶς μιμεῖσθαι, ἂν μή τις δώσῃ καλὸν παράδειγμα, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 5. 2) καθόλου, διδάσκω ἐμμέσως, δι' ὑποδείξεων καὶ ὑπαινιγμῶν, ὑπ. τινὶ οἵους εἶναι χρὴ .. Ἰσοκρ. 38D, πρβλ. 104E, 409A· σπανίως μετ' ἀπαρεμφ., τίς ὑπ. ὑμῖν φυγεῖν; Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 7, πρβλ. Ἀρισταιν. Ἐπιστ. 2. 1. 3) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ἀρετὴν Θουκ. 4. 86, πρβλ. Πολύβ. 2. 47, 10.

ὑποδεικτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ ὑποδείξῃ, Πολύβ. 3. 36, 5. ΙΙ. **ὑποδεικτέον**, πρέπει τις νὰ ὑποδείξῃ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 167.

ὑποδείκτης, ου, ὁ, = ὁ **ὑποδεικνύς**, Σύμμαχ. ἐν Ψαλμ. ΠΓ', 7, Γλωσσ.

ὑποδεικτικός, ή, όν, ὁ ὑποδεικνύων, Θ. Λάσκαρ. σ. 765, ἔκδ. Μι.

ὑποδειλιάω, δειλιῶ ὀλίγον τι, ὑποδεδειλιακότες ἄνθρωποι, Αἰσχίν. 26. 1. ΙΙ. = **ὑποδείδω**, πόλεμον Πολύβ. 35. 3, 4.

ὑποδειμαίνω, = **ὑποδείδω**, κρυφίως φοβοῦμαί τινα, τὸν νόμον Ἡρόδ. 7. 104· μετ' ἀπαρ., Πλούτ. 2. 986D. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 64.

ὑπόδειξις, εως, ἡ, τὸ ὑποδεικνύναι, ὑποδείξεως ἕνεκα Νικομ. Γερασ. Ἀριθμ. σ. 111, 19· ὄψεων ὑποδείξεις (ἡ λέξ. φαίνεται ἡμαρτημένη, ἴσως διορθωτέον ὑπολείψεις), Πλουτ. Δημήτρ. 38, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

ὑποδειπνέω, δειπνῶ εἰς ἀντικατάστασιν ἑτέρου, ἀντὶ ἄλλου, τινὶ Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 10.

ὑποδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ **ὑποδέχομαι**, Ἡρόδ.

ὑποδεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑποδέχεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 953B.

ὑποδεκτήριον, τό, τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον διὰ πλοῖα ἢ δεξαμενή, ἀποθήκη, (ὡς τὸ **ὑποδέκτρια**), Στράβ. 671 (διάφ. γραφ. **ὑποδυτήριον**).

ὑποδέκτης, ου, ὁ, ὁ ὑποδεχόμενος ἢ παραδεχόμενος, μετανοούντων ὑποδέκτα Ἀνώνυμ. εἰς Ἀνδρ. Κρήτ. λόγον εἰς τὴν Ὕψωσιν τοῦ Σταυροῦ 147. ΙΙ. ὁ δεχόμενος, παραλαμβάνων χρήματα, εἰσπράκτωρ ταμιακῶν χρημάτων ἢ βασιλικῶν, Ἀθαν. τ. 1, σ. 861, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 239, κλπ.

ὑποδεκτικός, ή, όν, κατάλληλος νὰ δέχηταί τι ἐντὸς ἑαυτοῦ, ὑποδεκτικὸν ταρίχων ἀγγεῖον Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 674. ΙΙ. δεῖπνον ὑπ., τὸ χάριν ὑποδοχῆς γινόμενον, Πλούτ. 2. 727B.

ὑποδέκτρια, ἡ, ἡ ὑποδεχομένη, ἀποθήκη, ὑποδεκτρίας εἶτουν ὑποδοχὰς καρποῦ Γρηγ. Ναζ. σ. 107, 18, ἴδε **ὑποδεκτήριον**.

ὑποδέμω, κτίζω ὡς θεμέλιον, τὸν πρῶτον δόμον λίθου Ἡρόδ. 2. 127.

ὑποδενδρόομαι, Παθ., βαθμηδὸν γίνομαι ὡς δένδρον, μαλάχη εἰς ὕψος ἀναγομένη καὶ ὑποδενδρουμένη Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 2 (ἔνθα ὁ Οὐρδ. Κῶδ. ἔχει **ἀποδενδρουμένη**).

ὑπόδενδρος, ον, ὁ κεκαλυμμένος μὲ δένδρα, κατάφυτος ἢ σύσκιος, Ἰω. Φωκᾶ Περιγραφ Παλαιστ. 14.

ὑποδενδρυάζω, ἐκ φόβου κρύπτομαι ὑποκάτω δένδρου, «ὑποδενδρυάσαι: ὑποδῦναί που καὶ πτῆξαι ὑπὸ σκέπην» Φώτ., Σουίδ.· ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ὑποδενδρυάζειν· τὸ ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνεσθαι».

ὑποδεξίη, ἡ, ὡς τὸ **ὑποδοχή**, ἡ ὑποδοχὴ καὶ περιποίησις ξένου, μέσα ὑποδοχῆς, πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη [ῑ] Ἰλ. Ι. 73.

ὑποδέξιος, α, ον, (ὑποδέχομαι) εὔθετος εἰς τὸ δέχεσθαι, ἐόντων τοι λιμένων ὑποδεξίων, δηλ. λιμένων δυναμένων δέχεσθαι τὸ ναυτικόν, Ἡρόδ. 7. 49, 1, ὁ Valck. προέτεινε τὴν γραφὴν ὑποδέξιμοι — παρὰ Φρυνίχ. 315, Εὐρ. Ῥῆσ. 364, ὁ Musgr. ἀποκατέστησεν **ἐπιδεξίας**.

ὑπόδεξις, εως, ἡ, = **ὑποδεξίη**, **ὑποδοχή**, Ἱππ. 25. 18.

ὑποδέομαι, ἀποθ., δέομαι ἱκετευτικῶς, Ἐκκλ.

ὑποδέρχιον, τό, = τῷ ἑπομ. ΙΙ, Πολυδ. Ε', 98, «ὑποδέρχια· ὑπερτραχήλια» Ἡσύχ., «περιτραχήλια» Φώτ., Σουίδ. κλπ.

ὑποδερίς, ίδος, ἡ, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ τραχήλου, «ὑποδερὶς τὸ ἐν τοῖς πρόσθεν τοῦ τραχήλου τελευταῖον» Πολυδ. Β', 130, 235., Ε', 56. ΙΙ. κόσμημα τοῦ τραχήλου, περιδέραιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 11, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 34, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 150A. 16, Β. 25.

ὑποδέρκομαι, ἀποθ., = **ὑποβλέπω**, Κόϊντος Σμ. 3, 252.

ὑποδερματῖτις, ιδος, ἡ, νόσος τις τῶν ἵππων, εἶδος μάλεως, Ἱππιατρ. σ. 186, 31., 187, 23, κλπ.

ὑποδερμίς, ίδος, ἡ, = **κλειτορίς,** «σχίσμα ἡ τομὴ τοῦ αἰδοίου, τὸ δὲ μυῶδες ἐν μέσῳ σαρκίον νύμφη· .. οἱ δὲ ὑποδερμίδα, οἱ δὲ κλειτορίδα ὀνομάζουσι» Ροῦφος σ. 32, ἔκδ. Cl.· ὑποδερματίς, πιθανῶς ἐσφαλμένως ἀντὶ **ἐπιδερματὶς = ἐπιδερμίς,** Ἐπιφάν. 2. 172.

ὑποδέρω, ἐκδέρω, ἢ ἀφαιρῶ τὸ δέρμα ὀλίγον τι ἢ πρὸς τὰ κάτω, Γαλην. τ. 2, σ. 700, 2, Ὀρειβάσ. ἐν Cocch. Chirurg. vet. σ. 98 κλπ.

ὑπόδεσις, εως, ἡ, (ὑποδέω) = **ὑπόδησις,** τὸ ὑποκάτω δένειν, Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 743. **II.** τὸ ὑποδένειν τὰ σανδάλια, φορεῖν τὰ ὑποδήματα, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 2, περὶ Οὐραν. 1. 4, 6, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 26. **2)** ὡς συγκεκριμ., = τὰ ὑποδήματα, Πλάτ. Χαρμ. 173B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 5· καὶ ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πρωταγ. 322A, Πολ. 425B· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύ ιχ. 445.

ὑποδεσμεύω, = **ὑποδέω,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ 269, ἔνθα τὸ ὑποδεῖσθε ἑρμηνεύεται: ὑποδεσμεύσατε.

ὑποδεσμέω, «ὁ λεπτότατος ἐκεῖνος ὑμὴν ὁ ὑποδεσμῶν αὐτῇ γλώττῃ τὴν κάτω γένυν, χαλινὸς λέγεται» Γρηγ. Νύσσ. τόμ. 3, σ. 237B.— Μέσ., φορῶ τὰ πέδιλά μου, Σχόλ. εἰς Σοφ Τρ. 781· ὑποδεσμεῖται τὰ πέδιλα Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1515.

ὑποδέσμιος, ον, «ὑποτεθείς» Ἡσύχ.

ὑποδεσμίς, ίδος, ἡ, ἐπίδεσμος κάτωθεν τιθέμενος, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 768, περὶ Ἄρθρ. 832.

ὑποδεσμὸς (ἢ ὑπόδεσμος), ὁ, = **ὑπόδημα,** Πολύβ. 11. 9, 4.

ὑποδεύω, ὑγραίνω, βρέχω, πιθανὴ γραφὴ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4341f (προσθῆκαι).

ὑποδέχνυμαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., ἀλλὰ φίλος πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο Ὀρφ. Ἀργ. 82, Ἀνθ. Π. 8. 148, 253.

ὑποδέχομαι, ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ, **δέκομαι·** μέλλ. **δέξομαι·** ἀόρ. **-εδεξάμην,** σπανίως **-εδέχθην,** Εὐρ. Ἡρακλ. 757, (ὁ παθ. οὗτος ἀόρ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ. παρὰ Πολυβ. Α', 74, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 323)· γ' Ἐπικ. ἀορ. β' **ὑπέδεκτο,** Ὅμ., Ἡσίοδ., Πίνδ.: β' πληθ. προστ. **ὑπόδεχθε** Ἀνθολ.: ἀπαρ **ὑποδέχθαι** Ὅμ. Ἰλ. Η. 93, μετοχ. **ὑποδέγμενος** Ὀδ. Ν. 310, Π. 189· ἀποθ. Δέχομαι ὑποκάτω, (ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν), Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ Ἰλ. Ζ. 136, πρβλ. Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 8. 1., 14. 1. **2)** ὡς καὶ νῦν, δέχομαί τινα εἰς τὴν οἰκίαν μου, δέχομαι καὶ ξενίζω, ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο Ἰλ. Ι. 480 χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς ὅττι μιν ὡς ὑπέδεκτο Ὀδ. Ξ. 52· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι Τ. 257· ξεῖνον .. ὑποδέξομαι οἴκῳ Π. 70· Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα Ἡσ. Θεογ. 513· οἰκίοισι ὑπ. τινα Ἡρόδ. 1. 41, 44· ὑπέδεκτο ξεῖνον ὀχέων, ἐδέξατο τὸν ξένον [καταβάντα] ἐκ τοῦ ἅρματος, Πινδ. Π. 9. 17, πρβλ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 600· θύων Διὶ κτησίῳ κἀκεῖνον ὑποδεχόμενος Ἀντιφῶν 113. 22· ὁ ὑποδεξάμενος, ὁ ξενίσας, Ἰσοκρ. 192E·— ὡσαύτως, ὑπ. ἱκέτας Εὐρ. Ἡρακλ. 757· φυγάδας Θουκ. 5. 83, κλπ.· τοὺς ἄρχοντας ἀγοραῖς καὶ λιμέσι Πλάτ. Νόμ. 952E. ὑπ. φρουράν, παραδέχομαι τὴν φρουρὰν τῶν πολεμίων, Δημ. 1334. 21, πρβλ. 1343. 9, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 12·— ὑπ. γυναῖκά τινι Πλουτ. Περικλ. 32·— ὡσαύτως, πόλις ὑπ. τινα, παραδέχεταί τινα ὡς φίλον, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 21. **3)** δίδω ἀκρόασιν ἢ προσοχὴν εἴς τι, δέχομαι, ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέχεται εὐχὰς Ἡσ. Θεογ. 419· τοὺς λόγους Ἡρόδ. 8. 106· ὑπ. διαβολάς, δίδω ἀκρόασιν εἰς διαβολάς, Λυσί. 172. 11· θύος ὑπ., παραδέχομαι, Ἀνθ. Παλατ. 8. 33. **4)** ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα τινὸς ὡς τροφὸς αὐτοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 226, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 237C. **5)** μεταφορ., ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο, θλῖψις, δυστυχία ὑπῆρξεν ἡ ξενίσασά με, Ὀδ. Ξ. 275· στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος, μισητὴ κλίνη ὑπεδέξατο αὐτά, ἐπὶ πτηνῶν ἐν παγίδι συλληφθέντων Χ. 470· γαῖα ὑπέδεκτο αὐτόν, δηλ. ὁ τάφος, Πινδ. Ν. 10. 14· ἀκλεὴς νιν δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται, θὰ προσμένῃ αὐτόν, Εὐρ. Ἡρακλ. 624. **II.** ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι ἔργον τι, ὑπισχνοῦμαι, αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι Ἰλ. Η. 93. Ἡρόδ. 9. 21, 22· ὁ δὲ πρόφρων ὑπέδεκτο (ἐξυπ. δώσειν) Ὀδ. Β 387 μετὰ μέλλ. ἀπαρ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 443, Ἡρόδ. 3. 69 4. 119, 133., 6. 11, κλπ.· σπανιώτερον μετ' ἀπαρ. ἀορ., Ἡρόδ. 1. 24., 6. 2· ἢ ἐνεστ., Ἀντιφῶν 123. 7· ὑπ. τινί ἦ μὴν .. , μετὰ μέλλ., Θουκ. 8. 81· ὑπ. μεγάλα τινί, δίδω μεγάλας ὑποσχέσεις εἴς τινα, Ἡρόδ. 2. 121, 6. **2)** παραδέχομαι, ἐπιτρέπω τι τὸ ὁποῖον εἰς ἐμὲ ἐπιβάλλεται, ὁ αὐτ. 4. 167, κλπ.· οὐκ ὑπ., ἀρνοῦμαι νὰ παραδεχθῶ, ἀρνοῦμαι, ὁ αὐτ. 3. 130., 6. 69. **III.** ὑποκύπτω, ὑποφέρω μεθ' ὑπομονῆς, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν Ὀδ. Ν. 130., Π. 189. **IV.** περιμένω τινά, ἀναμένω τὴν ἐπίθεσίν τινος ἕτοιμος νὰ τὸν ἀντικρούσω, Λατ. excipere, ὁ μὲν .. ἐπόρουσεν, ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ 442· ἐν δυσχωρίαις τοὺς πολεμίους ὑπ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 35 — ὡσαύτως ἐπὶ θηρευτῶν, ἐνεδρεύω τὸ θήραμα, αὐτόθι 2. 4, 20· καὶ μεταφορ., μιν οἱ ἐχθροὶ ὑποδεξάμενοι ἐδίωξαν τυραννίδος Ἡρόδ. 6. 104· ὑποδεξαμένης αὐτοῖς πολλῆς ῥύσεως ὕδατος Πλάτ. Νόμ. 944B. **2)** ἀναλαμβάνω κατὰ διαδοχήν, ὡς ὁ ἀοιδὸς ἀναδέχεται τὸ ᾆσμα ὅταν ὁ πρὸ αὐτοῦ παύσηται ᾄδων, ὑποδέξασθαι δ' ὀπαδοὶ μέλος· αἶνος δὲ πόλιν τάνδε Πελασγῶν ἐχέτω Αἰσχύλ. Ἱκ. 1023. **3)** ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. excipere, φιλοξενῶ, ἑστιῶ, ὁ δ' ὑποδεχόμενος (κάθηται) παρ' αὐτὸν (δηλ. τὸν κράτιστον) Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 152B·— οὕτως ἐπὶ διαδοχῆς ἐν σχέσει πρὸς τόπον ἢ θέσιν, ἔρχομαι ἀμέσως μετά τινα ἄλλον, διαδέχομαι, τὸ πρὸς τὴν ἠῶ θάλασσα ὑποδέκεται καὶ τενάγεα Ἡρόδ. 7. 176. **V.** ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, γόνον Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· ἀπολ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 520.

ὑποδέω, μέλλ. **-δήσω,** δένω ὑποκάτω, τὰς ἁμαξίδας ὑπ. τῇσι οὐρῇσι, ἐπί τινων προβάτων ἐχόντων μακρὰν οὐράν, Ἡρόδ. 3. 113. **II.** ὑποδένω τοὺς πόδας, προσδένω ὑπ' αὐτοὺς σανδάλια ἢ ὑποδήματα, διότι τῶν ἀρχαίων τὰ πέδιλα ἢ σανδάλια ἐδένοντο ἐπὶ τοῦ ποδὸς διὰ λωρίων, «δι' ὃ τὰς εἰς πόλεμον ἰούσας (δηλ. καμήλους) ὑποδοῦσι καρβατίναις, ὅταν ἀλγήσωσιν» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 27, πρβλ. Πλουτ. Πομπ. 24, Παυσ. 10. 25, 2· οὕτως ὁ Badham ἀποκαθιστᾷ: ὑποδῶν τὰ μὲν ὁπλαῖς, ἀντὶ ὑπὸ ποδῶν, Πλάτ. Πρωτ. 321A·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ., δένω ὑπὸ τοὺς πόδας μου, βάλλω τὰ ὑποδήματά μου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπολύομαι** (ἐκβάλλω αὐτά), οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ Ἀριστοφ. Ὄρν. 492· ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας Πλάτ. Συμπ. 220B, Ξεν., κλπ.: ὑποδουμένη, ἐν ᾧ ἐφόρουν τὰ ὑποδήματά μου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 36 ὑποδεῖται, ἵνα ἐξέλθῃ ἢ φύγῃ, Φερεκράτης ἐν «Χείρωνι» 3· οἱ ἔμπαλιν ὑποδούμενοι (ἴδε **ἔμπαλιν** II) Πλάτ. Θεαίτ. 193C· ὑποδούμενος τὸν ἱμάντα .. τῆς ἐμβάδος ἀπέρρηξα Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 2. **III.** ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ. μετ' αἰτ., **1)** ἐπὶ τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον τις φορεῖ εἰς τοὺς πόδας, ὑποδησάμενος κοθόρνους Ἡρόδ. 1. 155., 6. 125· ὑπόδημα 6. 1· τὰς Λακωνικὰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 269· Σκυθικὰς Ἀλκαῖος 101· ὑπεδησάμην .. τὰς ἐμβάδας Εὔβουλος ἐν «Δόλωνι» 1· πρβλ. **ὑποδύω** II. 1. β·— οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., ὑποδήματα, βλαύτας ὑποδεδεμένος, φορῶν βλαύτας, «παντούφλας», Πλάτ. Γοργ. 490E, Συμπ. 174A· ἁπλᾶς ὑποδέσθαι Δημ. 1267. 22· καὶ ἀπολ., **ὑποδεδεμένοι,** ἔχοντες τὰ ὑποδήματά των, φοροῦντες αὐτά, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 14· ὥσπερ ὑποδεδ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 23· ἤ, **2)** ἐπὶ τοῦ ποδός, ὑποδεδεμένοι τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἔχοντες ὑπόδημα εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα, Θουκ. 3. 22, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 64· θάτερον δὲ (πόδα) σανδάλῳ ὑποδεδ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22. — Πρβλ. **ὑπόδημα.**

ὑπόδηλος, ον, ἀρκούντως φανερός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλεμ. 7. 8, 6.

ὑποδηλόω, ὑποδεικνύω, δεικνύω πλαγίως, σημεῖον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1011· τὸ ἀθαρσές τινος Πλουτ. Νικ. 4, κλπ.

ὑποδήλωσις, εως, ἡ, παράλληλος δήλωσις, ὑπεξηγητικὴ ἑρμηνεία, ὅρος τεχνικός, τὸν Πάριον Εὐηνὸν ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους Πλάτ. Φαῖδρ. 267A.

ὑπόδημα, τό, (ὑποδέω) πέλμα ἐκ δέρματος δεδεμένον ὑπὸ τὸν πόδα δι' ἱμάντων, σανδάλιον, Λατιν. solea, ποσὶν .. ὑποδήματα δοῦσα (δηλ. δέουσα) Ὀδ. Ο. 369· ποσὶν .. ὑποδήματα δοίην (δηλ. δεοίην) Σ. 361, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 195, κ. ἀλλ., πρβλ. **ῥάπτω** II· ποδὸς ὑπ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 128A, κλπ.·— ἐν ᾧ ὑπόδημα κοῖλον, τὸ παρὰ Ῥωμαίοις calceus, ἦτο ὑπόδημα φθάνον μέχρι τῶν σφυρῶν καὶ περιλαμβάνον ὅλον τὸν πόδα· ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλοῦν **ὑπόδημα** φαίνεται ὅτι ἔκειτο ἐνίοτε ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 983, (καὶ τοὺς Ἑρμηνευτὰς ἐν τόπῳ), πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2, 19, 10· εἰς ὑποδήματα γράφω, γράφω, λογαριάζω, «περνῶ» ὡς πληρωθέντα δι' ὑποδήμ., Λυσί. 905. 5· δεξιὸν εἰς ὑπ., ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα, ἐπὶ ἀνθρώπου ἑτοίμου νὰ πράξῃ τὰ πάντα, ἴσως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν Θηραμένην (ἴδε **κόθορνος** 3), Ἀριστοφ. παρὰ Σουΐδ., ἴδε Bgk. ἐν Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σελ. 1188. **II.** πέταλον, ἴδε **ὑποδημάτιον.**

ὑποδηματάριος, ὁ, ὑποδηματορράφος, ὑποδηματοποιός, «ὑποδηματᾶς», Κουρτ. Ἀττικ. Ἐπιγρ. 193.

ὑποδημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑπόδημα,** Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 828· ἐπὶ τῶν πετάλων ὄνου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 86· καὶ παρὰ Δίωνι Κ. 62. 28 μνημονεύονται ἡμίονοι ὑποδεδεμένοι μὲ ἐπίχρυσα σπαρτία.

ὑποδηματορράφος, ὁ, (ῥάπτω) ὁ ῥάπτων ὑποδήματα, Ἀρκάδ. 84, Συνέσ.

ὑποδηματοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ὑποδήματα, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 317.

ὑποδηόομαι, Παθητ., κακοποιοῦμαι, τοῦ δ' ὑποδηωθέντος ἄχος Δαναοῖσιν ἐτύχθη Κόϊντ. Σμ. 2. 260· πώεα ... λύκοις ὑποδηωθέντα 3. 355.

ὑπόδησις, εως, ἡ, μεταγενέστ. καὶ πλημμελὴς τύπος τοῦ ὑπόδεσις, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 445.

ὑποδιαβάλλω, διαβάλλω, συκοφαντῶ ὀλίγον τι, Ἀρτεμίδ. 5. 53.

ὑποδιαβιβρώσκομαι, διαβιβρώσκομαι κατὰ μικρόν, Ἱπποκρ. 269. 12.

ὑποδιαζευκτικός, ή, όν, δηλ. σύνδεσμος, «ὑποδιαζευκτικὸς δέ ἐστι (ὁ σύνδεσμος ἢ) ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς καὶ μηδέτερον ἐν τῇ αἰτήσει διαιρῶν, οἷον: 'δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ λίθους τιμίους'» Ἐτυμολ. Μέγ. 415, 25, Κραμήρου Ὀξων. Ἀνέκδ. τ. 1, σ. 188, Σουΐδ. ἐν λ. ἤ.

ὑποδιάζευξις, εως, ἡ, «ἡ διὰ πασῶν συμφωνία, ἥτις καὶ ὑποδιάζευξις λέγεται βαρυτέρα» Γρηγ. Παχυμ. παρὰ A. J. Vincent. Notices κτλ. τ. 16, μέρ. 2, σ. 415, 14.

ὑποδιαίρεμα, τό, μικροτέρα διαίρεσις, Εὐστ. Πονημ. 264. 94.

ὑποδιαίρεσις, εως, ἡ, μικροτέρα διαίρεσις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 15, Διογ. Λ. 7. 61, κλπ.

ὑποδιαιρετέον, τό, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ὑποδιαιρῶ. δεῖ ὑποδιαιρεῖν, Ψελλ. περὶ Πολεμ. Τάξεως μετὰ τὸν Διάλ. «Περὶ ἐνεργείας Δαιμόνων» ἔκδ. Boiss. σ. 120.

ὑποδιαιρέω, ὡς καὶ νῦν, διαιρῶ εἰς μικρότερα μέρη, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 75, π. Μ. 7. 35, Διογ. Λ. 7. 84.

ὑποδιᾱκονέω, ὑπηρετῶ ὑπὸ ἄλλον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1947. 8.— Μέσ., ὑποδιακονεῖσθαι ταῖς ἱερουργίαις Πολυβ. Δ', 92, πρβλ. Ὑπόθ. εἰς Θεοκρ. Εἰδύλλ. 2.

ὑποδιᾱκονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑποδιάκονον, Φίλων 2. 94· — τὸ ὑποδιακονικόν, τὸ παρὰ τὸν ναὸν οἴκημα ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ ὑποδιάκονοι, Σύνοδος Κωνστ/πόλεως (536 μ. Χ.), 1201B.

ὑποδιάκονος [ᾱ], ὁ, ὑποκείμενος εἰς ἕτερον διάκονος, Ποσείδιππ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 10. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ κατέχων τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα τοῦ ἀμέσως κατωτέρου βαθμοῦ μετὰ τὸν διάκονον, Συλλ. Ἐπιγρ. 9192, 9281 κ. ἀλλ.

ὑποδιαλείπω, διαλείπω ὀλίγον, ἐπὶ σφυγμοῦ, σφυγμὸς πυκνὸς μέν, ἀλλ' ὑποδιαλείπων ἀτάκτως Γαλην. τ. 8, σ. 12.

ὑποδιαλλάσσω, διακρίνω, τί τινος Ἀθηναγ. 932C.

ὑποδιανοέομαι, μέσ., διανοοῦμαι, σχεδιάζω μυστικῶς, Ἰουλιανοῦ Ἐπιστ. 9.

ὑποδιαπήγνῡμαι, Παθητ., μετὰ πρκμ. β' ἐνεργ. -πέπηγα, ἐμπήγομαι διὰ μέσου ὑποκάτω, Φίλων Βελοπ. 74.

ὑποδιασπάομαι, Παθ., διασπῶμαι ὀλίγον τι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 986.

ὑποδιαστολή, ἡ, μικρὰ στάσις μεταξὺ λέξεων κατὰ τὴν ὁμιλίαν ἢ ἀνάγνωσιν, Quintil. 11. 3, 35. **II.** σημεῖον δι' οὗ διαιροῦνται αἱ συλλαβαὶ λέξεως πρὸς διάκρισιν αὐτῆς ἀπὸ ἑτέρας ὁμοίας, οἷον ὅ,τι (ὅ ἐστιν **ὅ τι**) πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ **ὅτι**, Εὐστ. 701. 50., 1465. 16, κλπ.

ὑποδιατρίβω [ῑ], διατρίβω, βραδύνω ὀλίγον τι, Γαλην. τ. 1, σ. 36.

ὑποδιαφθείρω, διαφθείρω κατὰ μικρόν, ἄρχομαι διαφθείρων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 8, 1, Ἡρωδιαν. 2. 6· καὶ οὕτω πιθανῶς παρὰ Δίωνι Κασσίῳ 61. 13, ἀντὶ τοῦ **ὑποδιέφερεν**.

ὑποδιάφορος, ον, ὑποδιῃρημένος, Γαλην. τ. 19, σ. 602, 8.

ὑποδῐδάσκᾰλος, ὁ, δευτερεύων διδάσκαλος, οἷον χοροῦ, Πλάτ. Ἴων 536A, Κικ. Fam. 9. 18.

ὑποδῐδάσκω, διδάσκω κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν, διάφορ. γραφ. Ἑβδ. (Νεεμ. Η', 9).

ὑποδιδράσκω, ἐκφεύγω κρυφίως, διαφεύγω, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 1.

ὑποδίδωμι, ἀμετάβ., ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Κινήσ. 2. 2· ὑπ. οἱ πόδες, ἡ γῆ Ἀριστείδ. 1. 78, Φιλόστρ. 111, πρβλ. 605·— ἐπὶ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ἢ κράτους, καταπίπτω, παρακμάζω, ἐκπίπτω, Ἀριστείδ. 2. 187, Φιλόστρ. 517· τὴν ἰσχύν, κατὰ τὴν ἰσχύν, ὁ αὐτ.

ὑποδιηγέομαι, ἀποθ., ἐξηγοῦμαι μετὰ ταῦτα, Ὠριγέν. τ. 1, σ. 740E.

ὑποδιήγησις, εως, ἡ, δευτέρα ἢ μετέπειτα γινομένη διήγησις, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 454· «ἔστι δὲ ὑποδιήγησις, ὅτε διηγεῖταί τις ὅμοιόν τι τοῖς προκειμένοις πράγμασι» Εὐστ. 771. 10.

ὑποδῐκάζω, καταδικάζω, «τοὺς συλλαμβανομένους τοῦ ἔργου ὑπεδίκαζε θανάτῳ» Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 43B.

ὑπόδῐκος, ον, (δίκη) ὁ ὑπὸ δίκην διατελῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς δίκην, Λυσίας 117. 3, Πλάτ. Νόμ. 954A, κ. ἀλλ.· οὐχ ὑπόδικα [ἐστὶ] τὰ εἰκότα, δὲν ὑπόκεινται εἰς δίκην, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 15, 17·— τινος, διά τι πρᾶγμα, ὑπ. γενέσθαι χερῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 260· ἀνδραποδισμοῦ Πλάτ. Νόμ. 879A· οὐδενὸς τούτων Ἀνδοκ. 33· 13· τῆς κακώσεως Ἰσαῖος 72. 22· φόνου Δημ. 1261. 19·—τὸ παθὸν πρόσωπον κατὰ δοτ., ὑπ. τῷ παθόντι ὁ αὐτ. 518. 3· ὑπ. τῷ ἐθέλοντι τιμωρεῖν γιγνέσθω Πλάτ. Νόμ. 871B· τῶν διπλασίων ὑπ. ἔστω τῷ βλαφθέντι, ἃς ὑπόκειται εἰς ζημίαν διπλασίαν τῆς συμβάσης εἰς τὸν παθόντα τὴν βλάβην, αὐτόθι 846B· ὑπ. ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι αὐτόθι 868D, πρβλ. 932D.

ὑποδῑνέομαι, παθ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ δίνης ἢ ζάλης, Καλλ. εἰς Δῆλον 79.

ὑποδιοικητής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, δευτερεύων διοικητής, Ἐπιγραφ ἐν Peyron Papyri σ. 48, κλπ.

ὑποδιπλάσιος, ον, ὁ ἀποτελῶν τὸ ἥμισυ τοῦ διπλασίου, ὥσπερ τὸ ἓν τῶν δύο, Νικομ. Ἀριθμ. 94·— ὡσαύτως. **ὑποδιπλασι-επίτριτος**, ον, 2 καὶ 1/3 φορὰς μικρότερος· καὶ **ὑποδιπλασι-εφήμισυς**, υ, 2 καὶ 1/2 φορὰς μικρότερος, Boiss. Ἀνέκδ. 4. 420.

ὑποδιπλόομαι, Παθ., διπλοῦμαι, Γαλην. τ. 4, σ. 380.

ὑποδίπλωσις, εως, πτύξις, ἡ, «μύκλος καλεῖται ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις» Ἐτυμ. Μέγ. 594, 18, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 771, κλπ.

ὑποδίφθερος, ον, (διφθέρα) ὁ ὑπὸ διφθέραν, ὁ διὰ διφθέρας κεκαλυμμένος, Λουκ. Τίμ. 7· ὑπ. ποίμνας, pellitas oves, Στράβ. 199· ὑπ. προβατεία ὁ αὐτ. 546.

ὑποδιψάω, διψῶ ὀλίγον, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1067.

ὑποδίψιος, ον, (δίψα) ὁ διεγείρων δίψαν κατά τινα βαθμόν, Μανέθων 5. 181.

ὑπόδιψος, ον, ὀλίγον τι διψασμένος, Ψευδοπλούταρχ. 2· 1154A.

ὑποδμώς, ῶος, ὁ, δευτερεύων δοῦλος, τινος Ὀδ. Δ., πρβλ. ὑποδρηστήρ.

ὑποδορά, ἡ, ἡ κατὰ μικρὸν ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, Ὀρειβάσ. ἐν Cocch. Chir. σ. 98.

ὑποδορίς, ίδος, ἡ, = **ὑποδερμίς**, Ἡσύχ. ἐν λ. **κλειτορίς**, Σουΐδ. ἐν λ. **μύρτον**, Πολυβ. Β', 174, πρβλ. **ἐπιδερίς**.

ὑπόδοσις, εως, ἡ, ἐλάττωσις, χαλάρωσις, μόχθων Αἰσχύλ. Εὐμ. 505.

ὑποδουλόομαι, μέσ., ποιῶ τινα ἐμαυτῷ ὑπόδουλον, ὑποδουλώνω, τὸν ὑποδουλούμενον τοὺς Ἰσραηλίτας Βασιλέα Μιχ. Ἀκομινάτου Πανηγ. σ. 38, 15 Tafel.

ὑπόδουλος, ον, ὁ ὑποδουλωθείς, ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, Θεόφιλος Ἀντιοχ. πρὸς Αὐτόλυκον 2, σ. 256.

ὑποδοχάτορες, οἱ, «οἱ πρὸ τοῦ πραίτωρος εἰς τὰς πόλεις εἰσερχόμενοι τὰ τῆς ὑποδοχῆς αὐτοῦ παρεσκεύαζον καὶ πολλὰ ἀνόμως εἰσέπραττον» Μ. Ἀκομιν. τ. Α', σ. 309, 5, τ. Β', σ. 106, 30.

ὑποδοχεῖον, τό, τὸ ὑποδεχόμενόν τι, μέρος πρὸς ὑποδοχήν, δοχεῖον, ἀποθήκη, Ἀπάμεια τῶν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπ. κοινόν ἐστι Στράβ. 798· δεξαμενή, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδομ. σ. 112· ὑπ. τροφῆς, ἐπὶ τοῦ στομάχου, Γαλην. τ. 19, σ. 361, 7.

ὑποδοχεύς, έως, ὁ, ὁ ὑποδεχόμενος ἢ φιλοξενῶν τινα, Χαρίτων 3. 2, Σουΐδ.·— ἐπὶ τοῦ στομάχου, πάντων τῶν προσφερομένων σιτίων τε καὶ ποτῶν πρῶτος ὑποδοχεὺς Θεόφιλος Πρωτοσπαθάριος σ. 55, ἔκδ. Greenh. **2)** ὁ ἀναλαβὼν νὰ παρέχῃ τι, ὑείων κρεῶν ὑποδοχέα γενέσθαι Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 382B.

ὑποδοχή, ἡ, (ὑποδέχομαι) τὸ ὑποδέχεσθαι, ξενίζειν, φιλοξενία, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 530, Πλάτ. Νόμ. 919A· κτήνεα σιτεύεσκον .. ἐς ὑποδοχὰς τοῦ στρατοῦ Ἡρόδ. 7. 119· εἰσδέχεσθαι ὑποδοχαῖς δόμων Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1229· ὑποδοχὰς ποιεῖσθαι Ἀθήν. 210D· ὡσαύτως, εἰς ὑποδοχὴν τοῦ στρατεύματος ἐτάσσοντο, ὅπως ὑποδεχθῶσι τὸ στράτευμα (δηλ. ὅπως ἀντικρούσωσιν αὐτό), Θουκ. 7. 74. **2)** τὸ ὑποδέχεσθαι καὶ κατακρύπτειν δούλους δραπετεύσαντας, ὁ αὐτ. 1. 139, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 955B. **3)** μέσα περιποιήσεως, Πλουτ. Ἀλκ. 12. **II.** ὑποστήριξις, εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα λέγειν καὶ πράττειν τινί, πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοῦ, Αἰσχίνης 62. 32, πρβλ. Πολύβ. 32. 11, 10. **III.** ὑπόθεσις, Δημ. 80. 1., 1482. 25. **IV.** καταλύματα στρατοῦ, Πλάτ. Νόμ. 848E· ἐπὶ πλοίων, Ξεν. Πόροι 3. 1. **2)** ἐπὶ ὕδατος, δοχεῖον, δεξαμενή, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 3, πρβλ. Μετεωρ. 1. 13, 6· ἡ τῆς μισγαγκείας ὑπ. Πλάτ. Φίληβ. 62D· ἐπὶ τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος, ὁ μαστὸς ὑποδοχὴ .. ἐστι γάλακτος Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 18, 10, κλπ. **3)** μεταφορ., ὑπ. πάσης γενέσεως Πλάτ. Τίμων 49A, πρβλ. 51A.

ὑποδόχμιος, ον, ποὺς ἐν τῇ μετρικῇ Διομ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. τ. Α', σ. 482, 7.

ὑπόδοχον, τό, ὑποδοχεῖον, δοχεῖον, Γαλην. τ. 4, σ. 205, 13, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 258A.

ὑπόδρᾰ Ἐπικ. ἐπίρρ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ φράσει **ὑπόδρα ἰδών**, «δεινὸν ὑποβλεψάμενος» (Σχόλ.), «ἀγριοκυττάξας αὐτόν», Ἰλ. Δ. 148, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ὑποδράξ**. (Πιθανῶς ἐκ τῆς προθ. ὑπό, καὶ √ΔΡΑ βραχυτέρου τύπου τῆς √ΔΕΡΚ ἢ ΔΡΑΚ, ἴδε δέρκομαι).

ὑποδρᾱμᾰτουργέω, = ὑποτραγῳδέω, διάφορ. γραφ. ἐν Λουκ. Διὶ Τραγῳδ. 1.

ὑποδράξ, Ἐπίρρ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑπόδρα,** Καλλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ., Νικ. Θηρ. 457, 765.

ὑποδρασία, ἡ, (ὑπόδρα) βλέμμα ὀλίγον, «ὑποδρασίη· ὑποψία» καὶ «ὑποδρασίας· ἔχθρας» Ἡσύχ.

ὑποδράσσομαι, Ἀττικ. **-ττομαι,** μέσ., προσπαθῶ νὰ πιάσω, νὰ ἁρπάσω τι, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπιδρ-,** Πλουτ. Καῖσ. 14.

ὑποδράω, μέλλ. **-άσω,** [ᾰ], Ἐπικ. **ὑποδρώω,** ὑπηρετῶ, εἶμαι ὑπηρετικός, χρησιμεύω, μετὰ δοτικ., οἵ σφιν ὑποδρώωσιν Ὀδ. Ο. 333· ὑπ. τῷ θεῷ Αἰλ. περὶ Ζ. 9. 33.

ὑποδρής, ὁ, (ὑπόδρα) ὁ ἀγρίως ἢ αὐστηρῶς ὑποβλέπων, ἀγριοχυττάζων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 224.

ὑποδρήσσω, = **ὑποδράω,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 274, Μουσαῖο; 143.

ὑποδρηστεύω, = **ὑποδράω,** οἱ ὑποδρηστεύοντες ἐκείνῳ τὴν ἄθεσμον πρᾶξιν Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 210D, κλπ.

ὑποδρηστήρ, ῆρος, ὁ, (ὑποδράω) ὑπηρέτης, θεράπων, διάκονος, βοηθός, τινος Ὀδ. Ο. 330· θηλ. **ὑποδρήστειρα,** Γρηγ. Ναζ. III. 422A.

ὑπόδρῑμυς, υ, γενικ. **εος,** ὀλίγον τι δριμύς, Διοσκ. 1, 17, 2, 138.

ὑποδρομέω, = **ὑποτρέχω,** μετ' αἰτ., Σαπφὼ 2. 10, ἐν τῷ πρκμ. **-δεδρόμακεν.**

ὑποδρομή, ἡ, τὸ τρέχειν ὑπό τι, διὰ τὴν ὑποδρομὴν τοῦ παιδὸς (δηλ. ὑπὸ τὸ ἀκόντιον) Ἀντιφῶν 121. 32· αἱ σελήνης ὑπὸ τὸν ἥλιον ὑπ., ὑπὸ τὴν τροχιὰν τοῦ ἡλίου, Κλεομήδ. σ. 120, 23· - ὑπ. αἵματος ὑπὸ τὸ δέρμα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 99. **II.** ὑπόγειος δρόμος, Αἰλ. π. Ζ. 16. 15· δρόμος ὑπὸ τὰ δένδρα κατάσκιος, ὁ αὐτ. ἐν Ποικίλ. Ἱστ. 3. 1. **II.** χαμέρπεια, Λατ. assentatio, αὐτόθι 14. 48, Πολυδ. Δ', 50.

ὑπόδρομος, ον, ὁ τρέχων ὑποκάτω, κείνησιν δ' ὄχθησιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἀργὼ Ὀρφ. Ἀργ. 880· Ἐτεοκλέης δὲ ποδὶ μεταψαίρων πέτρον, ἴχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος τίθησι, ὠθῶν διὰ τοῦ ποδὸς λίθον κείμενον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἐξήγαγε τὸν πόδα ἔξω τῆς ἀσπίδος, Εὐρ. Φοίν. 1391. **2)** ὄνομα εἴδους ἀράχνης, Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 26.

ὑπόδρομος, ὁ, = **ὑποδρομή.** τόπος εἰς ὃν ἐνορμίζονται τὰ πλοῖα ἐν κακοκαιρίᾳ, ὅρμος, Φίλων 1. 517· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. σελ. 381.

ὑπόδροσος, ον, ὁ ὀλίγον τι δροσερὸς ἢ ὑγρός, Θεόκρ. 25. 16.

ὑπόδῠμα, τό, = **ὑπόζωμα,** Cael. Aurelianus Morb. chron. 1, 4, σ. 296.

ὑποδύνω, ἴδε **ὑποδύω.**

ὑπόδυσις, εως, ἡ, τὸ εἰσέρχεσθαι ὑπό τινα τόπον, Ἀριστ. π. Ζ Πορείας 15, 8. **II.** τόπος πρὸς καταφυγήν, καταφύγιον, Διόδ. 3. 14, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 22, κλπ.

ὑποδύσκολος, ον, ὀλίγον τι δύστροπος· σημεῖον ὑπ., ἐπικίνδυνόν πως σύμπτωμα, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 148· ὑποδύσκολόν [ἐστι], κἄπως δύσκολον, «ὑποδύσκολον ἐκ τοῦ ἔργω δισυλλάβου γίνεσθαι τὸ ἔοργα» Εὐστ. 219, 23.— Ἐπίρρ. **ὑποδυσκόλως** Θεοδ. Ὑρτακ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 144, κλπ.

ὑποδύστροπος, ον, ὀλίγον τι δύστροπος, Πολυδ. Δ', 145.

ὑποδυσφορέω, εἶμαι ὀλίγον τι ἀνήσυχος ἢ ἀνυπόμονος, δυσφορῶ, δυσανασχετῶ ὀλίγον, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1098, πρβλ. 1101D, Πλάτ. Ἐπιστ. 357E.

ὑποδύσφορος, ον, ὀλίγον τι ἀνυπόμονος, δυσανασχετῶν, Ἱππ. Προρρ. 70, Κωακ. Προγν. 124.

ὑποδυσχεραίνω) = **ὑποδυσφορέω,** Πλούτ. 2. 711D.

ὑποδυσώδης, ες, γενικ. **εος,** ὀλίγον τι δυσώδης, Διοσκορ. 4. 186.

ὑποδυσωπέομαι, Παθ., ἀποστέργω, ἀποστρέφομαι, μετ' αἰτ. πράγματ., τὸ μὲν μύρον εἰκότως ὑποδυσωπούμεθα καὶ τὴν πορφύραν διὰ τὴν ἐπίθετον πολυτέλειαν Πλούτ. 2. 646B.

ὑποδυτήριον, τό, ἴδε **ὑποδεκτήριον.**

***ὑπόδυμα,** τό, ὑποδύτης, φόρεμα ὃ ὑποδύεταί τις, Ἐπιγραφ. Ἀνδανίας. L. et. F. 326 a. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κεῖται ἡ λέξ. **ὑπόδυμα** μόνον ἐκ τοῦ Καιλίου Αὐρηλιανοῦ καὶ ἐν ὅλως ἄλλῃ σημασίᾳ, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποδύτης, [ῠ], ου, ὁ, (ὑποδύω) χιτωνίσκος ὑπὸ τὸν θώρακα φορούμενος, Διόδ. 17. 44, Πλουτ. Φιλοπ. 11 —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

ὑποδύω, ὑποδύνω, φορῶ κάτωθεν, κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι Ἡρόδ. 1. 155. **2)** μεταφορ., κίνδυνον ὑποδύνειν, ὑφίστασθαι κίνδυνον, κινδυνεύειν, ὁ αὐτ. 3. 69· ταῦτα ὑποδύνειν ὁ αὐτ. 7. 10. **3)** ἀμεταβ., ἠρέμα εἰσέρχομαι ὑποκάτω τινός, ὑποδύνουσι ὑπὸ τοὺς πίλους ὁ αὐτ. 4. 75· ὑπ. τι, εἰσέρχομαι εἴς τι κρυφίως καὶ ἐντέχνως, ὑπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην ὁ αὐτ. 6. 2· ἴδε κατωτ. II. 1, δ. **4)** φεύγω ὑποκάτωθέν τινος, ἧττον ἂν ὑποδύοι ὁ ἵππος (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς **ὑποδύω** ἀπαντᾷ), Ξεν. Ἱππ. 8, 7. **II.** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **ὑποδύομαι,** μέλλ. **δύσομαι·** ἀόρ. α' **-εδυσάμην,** Ἐπικ. γ' ἐνικ. **-εδύσετο** Ὀδ.—ἀόρ. β' ἐνεργ. **-έδυν,** πρκμ. **-δέδυκα.** Καταδύομαι ὑποκάτω, εἰσέρχομαι ὑποκάτω, εἰσχωρῶ, χώνομαι ὑποκάτω, Λατιν. subire, μετ' αἰτ., ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον, βυθισθεῖσα εἰς .., Ὀδ. Δ. 435, 570, πρβλ. Ἰλ. Σ. 145· ὑποδ. ὑπὸ τὴν ζεύγλην Ἡρόδ. 1. 31. ὑπὸ τὴν φοινικίδα Ἀριστοφ. Πλ. 735· ἄρθρον εἰς χωρίον ὑπ. Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρ. 787· ὑποδ. ὑπὸ τῶν κεραμίδων, ἔσω ὑποκάτω, Ἀριστοφ. Σφ. 205· φέρει τιν' ὑποδεδυκότα, ὑποκάτω ὄντα, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τὸν κριὸν τοῦ Πολυφήμου, αὐτόθι 182· ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ὑποδύεται Σκόλ. 22. Bergk · ἐς τὴν θάλασσαν Λουκ. Ἑρμότ. 71· μετὰ δοτ., ὑπ. τῇ πέλτῃ ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 27. 3·— ἀκολούθως, **β)** ὡς τὸ **ἐνδύομαι,** εἰσάγω τοὺς πόδας εἰς σανδάλια, φορῶ σανδάλια, ὑπόδυθι τὰς Λακωνικὰς Ἀριστοφ. Σφ. 1158 ὑποδύσασθαι .. δυσμενῆ καττύματα αὐτόθι 1159· ὑποδυσάμενος αὐτόθι 1168, (ἀλλ' ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ὁ Scal. ἀποκατέστησεν· **ὑποδοῦ τι, ὑποδήσασθαι, -δησάμενος,** ἐκ τοῦ **ὑποδέω** II).

γ) μεταφορ., ἀναλαμβάνω, παριστάνω χαρακτῆρά τινα (διότι τὸ πρόσωπον τοῦ ὑποκριτοῦ ἐκρύπτετο ὑπὸ προσωπεῖον), ἡ κολακευτικὴ .., ὑποδῦσα ὑπὸ ἕκαστον τῶν μορίων, προσποιεῖται εἶναι τοῦθ' ὅπερ ὑπέδυ, προσποιεῖται ὅτι εἶναι ὁ χαρακτὴρ ὃν παριστάνει, Πλάτ. Γοργ. 464C· οἱ σοφισταὶ ταὐτὸν ὑποδύονται σχῆμα τῷ φιλοσόφῳ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 19· ὑποδύεται ὑπὸ τὸ σχῆμα τὸ τῆς πολιτικῆς ἡ ῥητορικὴ ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 1. 2, 7· ὡσαύτως, ὑπ. τὸν Δία, τὴν Ἀθηνᾶν Λουκ. Ἀλιεὺς 33· τὸν Ἀριστοφάνην ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 27.— μετὰ δοτ., ὀνόματι συμμάχων ὑπ. Διονυσ. Ἀλ. Ἀποσπ. 2320 Reisk., πρβλ. Πλουτ. Ἄρατ. 1, Γαλην. 6. 31. **δ)** μεταφορ. ὡσαύτως, ὑπεισέρχομαι, κρυφίως εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ εἰς τὴν εὔνοιάν τινος, ἑλκύω αὐτόν, τὸν δῆμον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32, πρβλ. 57, Πομπ. 25: ἀπολύτως, ἕρπω, θαύματα μὲν οὖν καὶ τότε ὑπεδύετο περὶ αὐτὰ Πλάτ. Νόμ. 967A· ἴδε ἄνωτ. I, 3.

2) μετὰ γεν., ἐξέρχομαι κάτωθεν, ἐξέρχομαι ἔκ τινος τόπου, θάμνων ὑπεδύσετο Ὀδ. Ζ. 127· μεταφορ., κακῶν ὑποδύσεαι Υ. 53. **3)** θέτω ἐμαυτὸν ὑποκάτω ὥστε νὰ βαστάσω τι, βαστάζω, φέρω ἐπὶ τῶν ὤμων μου, τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι, ..., νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην Ἰλ. Θ. 332, Ν. 421. **β)** μεταφορ., ἀναλαμβάνω τι, ἀναδέχομαι, μετ' αἰτ., ὑπ. κίνδυνον Ἡρόδ. 3. 69· πόλεμον ὁ αὐτ. 4. 120, πρβλ. 7. 10, 8· πόνον, κίνδυνον Ξεν. Κύρ. 1. 5. 12, κλπ.· ὑπ. αἰτίαν Δημ. 624. 19. **γ)** μετ' ἀπαρ., ὑπο ἀσσομαι, ἀναδέχομαι, ὑπέδυσαν ποινὴν τῖσαι Ἡρόδ. 7. 134· ὑπ. διδάσκει Ξεν. Οἰκον. 14, 3. **4)** ἐπὶ αἰσθημάτων, κρυφίως εἰσέρχομαι εἰς τὴν ψυχήν τινος καὶ καταλαμβάνω αὐτήν (πρβλ. **ὑφέρπω**), τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς ὀδύνα; Αἰσχύλ. Εὐμ. 842·— σπανίως μετὰ δοτ., πᾶσιν δ' ὑπέδυ γόος, πάντας θλῖψις κατέλαβε, Ὀδ. Κ. 398· ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη .. ὑπέδυ Σοφ. Φιλοκ. 1112· ὑποδύεται .. ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ Λουκ. Ἀνάχ. 37·— ἀπολ., ἐπὶ νόσων, Ξεν. Ἱππ. 4. 2. **5)** ἀπολ., ἠρέμα ἢ κρυφίως ἐκφεύγω, Δημ. 778. 20. **6)** ὑποπτήσσω, «ζαρώνω» ἐνώπιόν τινος, τινι Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. Μάρδοι· τι Μάρκ. Ἀντων. 2. 2· **7)** ἀπολ., ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες, βαθεῖς, «βουλιαγμένοι μέσα», Λουκ. Τίμ. 17.

ὑποδωρίζω, δωρίζω κάπως ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, «τὰς μούσας μώσας ... ὑποδωρίσας· εἴρηκε Δωρίδι διαλέκτῳ» Συνέσ. 279B· πρβλ. Koen. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 246.

ὑποδώριος, ον, τρόπος μουσικός, τῆς ὑποδωρίου καλουμένης ἁρμονίας ἦθος Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς παρ' Ἀθην. 624E, Πλούτ. 2. 1142F, κλπ. ἴδε Böckh Metr. Pind. σ. 224. — Ἐπίρρ. **ὑποδωριστί,** κατὰ τὴν ὑποδώριον ἁρμονίαν, Ἀριστ. Προβλ. 19. 30., 48. 1.

ὑποεικάθεῖν, - **ὑπεῖξαι,** Ὀρφ. Ἀργ. 701· **ὑποείκω,** ἴδε ἐν λ. **ὑπεικ-.**

ὑποεικτός, όν, ἀντὶ **ἐπιεικτός,** νούσοις δέμας οὐχ ὑποεικτὸν Γρηγ. Ναζ. Ὠδὴ 50. 58, διάφ. γραφ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 526.

ὑποεπιμερής, ές, καὶ **ὑποεπιμόριος,** ον, ὁ κατὰ ἀκέραιον καὶ κλάσμα ἐλάσσων, Ἰάμβλιχ. εἰς Νικόμ. Ἀριθμ. 50D.

ὑποεργός, όν, συνῃρ. **ὑπουργός,** ὃ ἴδε, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 226.

ὑποζάκορος, ὁ ἢ ἡ, δευτερεύων ζάκορος, ἤτοι ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, ἱερεὺς ἢ δευτερεύουσα ἱέρεια, Ἡρόδ. 6. 134, 155.— Καθ' Ἡσύχ.: «ζάκοροι· νεωκόροι». — Ῥῆμα **ὑποζακορεύω** εὕρηται ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1634.

ὑπόζευγμα, τό, σχῆμα λόγου, Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. I, σ. 444, 20.

ὑποζεύγνῡμι καὶ **-ύω·** μέλλ. **-ζεύξω·** ὑποβάλλω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζευγνύω, **1)** ἐπὶ τῶν ὑποζευγνυομένων ζῴων, ὑπ. ἵππους Ὀδ. Ο. 81· βοῦς Ἡρόδ. 4. 69· ἡμιόνους .. ζεῦξαν ὑπ' ἀπήνῃ Ὀδ. Ζ. 73. — Μέσ., οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ 841.— Παθ., μεταφορ., ὑποβάλλομαι εἰς ζυγόν, ὑποτάσσομαι μετὰ δοτ., ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζευγμαι Αἰσχύλ. Προμ. 108· ὑποζυγῆναι πόνῳ Σοφ. Αἴ. 24. **2)** ἐπὶ τοῦ

ἅρματος, ἅρμ' ὑποζεύξασα Σαπφὼ 1. 9· ὑποζεύξασθαι τέθριππον Πλουτ. Κάμιλλ. 7. **II.** φέρω ὑπό τινα τάξιν, ὑπ. εἰς τὸ δουλικὸν γένος Πλάτ. Πολιτικ. 309A.— Παθ., ὑπεζεῦχθαι ἐνὶ γένει, ὑποβάλλεσθαι εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 4, 2.

ὑπόζευξις, εως, ἡ, ὑπόταξις· ὑποτελὴς ἢ ἐξηρτημένη σχέσις, Γραμμ.

ὑποζευκτικοὶ σύνδεσμοι, subjunctivae conjunctiones, Dosith. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. VII, σ. 418, 19.

ὑποζέω, ζέω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ πάσχω ζύμωσιν, ὑποζέον γλεῦκος Γεωπον. 6. 12, 2.

ὑποζηλόομαι, Παθητ., κινοῦμαι ἐνδομύχως ὑπὸ κεκρυμμένου ζήλου, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 158, 8 ἔκδ. Βόννης.

ὑποζητέω, ζητῶ πλαγίως, ἔγγραφον ὑπεζητήσατε παρ' ἡμῶν ὁμολογίαν Βασίλ. τ. 2, σ. 249B.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποζητηθείς· ὑποκατασχών».

ὑπόζοφος, ον, ὁ ὑπὸ ζόφον, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 89, 2, τ. Β', σ. 9, 12, ἔκδ. Λ.

ὑποζοφόω, ἐπισκοτίζω, «κἂν ὡς νέφος τὸ τῆς μορφῆς εὐπρόσωπον ὑπεζόφωσεν» Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 479, 28. **2)** ἀμεταβ., γίνομαι ὀλίγον τι ζοφώδης, αἰὲν ὑποζοφόωσα μελαίνεται ἀκρόθεν οὐρὴ Νικ. Θηρ. 337, ἡ μετοχὴ ὅμως **-όωσα,** κατ' ἀναλογίαν ἀνήκει μᾶλλον εἰς τύπον **ὑποζοφάω,** ἴδε Lob. Techn. σ. 186.

ὑποζυγία, ἡ, σύζευξις, σύνδεσμος, ἕνωσις, Ὠριγέν. εἰς Ἱερεμ. τ. 2, σ. 880F.

ὑποζύγιον [ῠ], τό, ζῷον (κτῆνος) ζευγνύμενον εἰς ἅμαξαν ἢ φέρον φορτίον ἐπὶ τῆς ῥάχεως, καὶ πᾶν ἀχθοφόρον ζῷον, Λατιν. jumentum, Θέογν. 126, Ἡρόδ. 9. 39, Πλάτ. Νόμ. 873D, κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 1. 167., 3. 25, 9. 24, 39, 41, Ἱππ. Ἀφ. 1252, κλπ.·— οὕτως ὡς ἐπίθ.. **ὑποζύγιαι** ἡμίονοι Ἀριστοφ. Γραμματ. παρ' Εὐστ. 1625. 41· εἰπέ μοι, ἑκὼν ὁ ταῦρός ἐστιν ὑποζύγιος; Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σελ. 904C· οὕτω καὶ **ὑπόζυγος** παρ' Ἰουστίνῳ τῷ Μάρτ. (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή).

ὑποζυγιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ὑποζύγιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 696· πρβλ. Α. Β. 67.

ὑποζυγόω. = **ὑποζεύγνυμι·** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑποτάσσω, ὑποδουλώνω, τι Λουκ. Ἔρωτες 28. — Παθ., ὑποζυγοῦσθαι πρός τινι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797.

ὑποζυμόομαι, Παθ., πάσχω ὀλίγην τινὰ ζύμωσιν, Ὀρειβάσ. 37 Matth.

ὑποζωγραφέω, ζωγραφῶ ὑποκάτω ἢ ἐν σχεδίῳ, περιληπτικῶς, Εὐσέβ. 5. 1, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 121, κλπ.

ὑπόζωμα, τό, (ὑποζώννυμι) ὁ ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν ἢ ὑμήν, septum transversum (πρβλ. **διάζωμα** I. 2), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 8., 3. 1, 6, 8, 22, κ. ἀλλ., περὶ Ζ. Μορ. 3. 10, 1, κ. ἀλλ. **2)** ἐν τοῖς ἐντόμοις, ἡ διαίρεσις ἡ μεταξὺ τοῦ θώρακος καὶ τοῦ ὑπογαστρίου, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 3, π. Ζ. Μορ. 2. 16, 11, κ. ἀλλ. **II.** ἐν τῷ πληθ., πλατεῖαι ζῶναι ὑποδενόμεναι ὑπὸ τὸ σκάφος πλοίου βεβλαμμένου πρὸς ὑπόζωσιν ἢ στερέωσιν τῶν μερῶν αὐτοῦ (πρβλ. **ὑποζώννυμι** II), Πλάτ. Πολ. 616C (ἔνθα ὁ γαλαξίας ὡς ὑποζωννὺς τὸν οὐρανὸν παραβάλλεται πρὸς τὰ ὑποζώματα τῶν τριηρῶν), Νόμ. 945C·— ὅτι δὲ τὰ **ὑποζώματα** ἦσαν σχοινία ἐν εἴδει ζώνης καὶ οὐχὶ ἐξωτερικαὶ σανίδες (ὡς ἐπιστεύετο) ἔδειξε πρῶτος ὁ Schneid., καὶ ἡ γνώμη αὐτοῦ ἐβεβαιώθη ἐξ ἐπιγραφῶν· κατὰ τοῦτο διακρίνονται ταῦτα ἀπὸ τῆς ξυλίνης σκευῆς, ἴδε Böckh See-Wesen, σ. 134, καὶ μάλιστα Smith's Voyage and Shipwreck of S. Paul, σ. 65 κέξ., 172-177· τὸ δὲ ἰσοδύναμον Λατ. tormenta ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Isid. Etym. 19. 4 ὡς σημαῖνον σχοινία κατὰ μῆκος ἐκτεινόμενα ἀπὸ τῆς πρῴρας μέχρι τῆς πρύμνης· ἡ δὲ **τεσσαρακοντήρης** Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 204A ὡς ἔχουσα 12 ὑποζώματα, ὧν ἕκαστον εἶχε μῆκος 600 πήχεων. Ἀλλ' αἱ σανίδες τοῦ πλοίου φέρονται πάντοτε κατὰ μῆκος, καὶ ἡ ὑπόζωσις ἔπρεπε νὰ ἐφέρετο ἐγκαρσίως, ὅπως συνδέῃ αὐτάς. **Ζωμεύματα** ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 279, κεῖται κατ' ἀστείαν παιδιὰν ἀντὶ **ὑποζώματα.** **III.** τὸ μέσον τοῦ πηδαλίου, Πολύβ. Α', 89.

ὑποζώνη, ἡ, καὶ ὑποκορ. **ὑποζώνιον,** τό, ζώνη, Γλωσσ.

ὑποζώννυμι καὶ -ύω, μέλλ. **-ζώσω·** — ζωννύω ὑποκάτωθεν, τοὺς ἵππους ῥυτῆρσι Πλουτ. Εὐμέν. 11· ὑπ. τινὰ τοῖς ποσσὶν Ἀνθ. Παλ. 12. 222·— ὁ ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς ὑμήν, ἢ ἀπολ., ὁ ὑπεζωκώς, δηλ. τὸ ὑπόζωμα, διάζωμα, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 53, Γαλην., ἴδε Greenhill Θεόφιλ. 299. — Παθ., μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ πρκμ., ζειρὰς ὑπεζωσμένοι, ἐζωσμένοι μὲ ζειρὰς (ὃ ἴδε). Ἡρόδ. 7. 69· ἱμάντας ὑπεζωσμένοι Πλουτ. Ρωμ. 26 — μάλιστα δὲ **II.** ζωννύω κάτωθεν ἢ ὑποδένω διὰ σχοινίων πλοῖον, οὕτως ὥστε νὰ καταστήσω αὐτὸ πλόϊμον, (ἴδε **ὑπόζωμα** II). Πολύβ. 27. 3, 3, Πράξ. τῶν Ἀποστ. κζ', 17· πρβλ. Horat. I Carm. 14, 6 καὶ ἴδε **ζεύγνυμι** II, 4, **διαζώννυμι** I.

ὑπόζωσμα, τό, ἧττον Ἀττ. τύπος ἀντὶ **ὑπόζωμα** (II), Πλουτ. Ρωμ. 7.

ὑποθαλαμεύω, ἄγω εἰς τὸν θάλαμον, Εὐστ. Πονημ. 347. 29.

ὑποθάλπω, μέλλ. **-ψω,** ἐσωτερικῶς θερμαίνω, ὑπό μ' αὖ.. μανίαι θάλπουσιν Αἰσχύλ. Προμ. 880· ὑπ. τινὰ τέχνῃ Φιλόστρατος 43. **2)** ἀνάπτω, ἐξάπτω κρυφίως, ἐλπίδα Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὠδίν.**—Παθητ., καίομαι ὑποκάτωθεν, τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον, καιόμενον ὑπὸ τὴν τέφραν, Ἀνθ. Παλατ. 12. 92.

ὑποθαρρέω, ἀναθαρρῶ, ἀναλαμβάνω θάρρος, Αἰλ. περὶ Ζώων 16. 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 63, Χ. Χαριτωνίδου, Ποικίλα Φιλολογ. τόμ. Α', 173.

ὑποθαρρύνω, παραθαρρύνω, ταῖς εὐχαῖς ὑποθαρρύνοντες Ἀνωνύμ. Βίος Γερμ. Act. SS. Maii τ. 3, σ. 7, 16.

ὑποθαυμάζω, θαυμάζω πως, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 408, κλπ.

ὑποθέατροι, ἴδε ἐν λέξ. **ὑπότρητος.**

ὑποθειάζω, σχεδὸν ἢ κρυφίως θεοποιῶ, Φιλόστρ. 5 καὶ 245.

ὑποθέλγω, ἐξαπατῶ κρυφίως, Φωτίου Ἐπιστ. σ. 335, 11, κλπ.

ὑπόθεμα, τό, = **ὑπόθημα,** Πλούτ. 2. 1011D, Συλλ. Ἐπιγρ. 2048.

***ὑπόθεμα,** τό, ὑποθήκη, Ἐπιγρ. Δελφῶν Bul. de cor. hel. V, σ. 163: ἐπὶ ὑποθέματι ἀγρῷ. Τῆς σημασίας ταύτης ἓν μόνον ἐκ Θηραϊκῆς ἐπιγραφῆς ἐτέθη ἐν τῷ Θησ. Στεφ. παράδειγμα, ἔνθα ὅμως ἡ λέξις **ὑπόθεμα** δὲν ἦτο ὁλόκληρος· δι' ὃ ἀνέγραψα ἐδῶ καὶ τὸ ἐκ τῆς Δελφικῆς, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποθέναρ, τό, τὸ μέρος τῆς παλάμης, «τὸ ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου» Πολυδ. Β', 143, πρβλ. Γαλην. 14. 704.

ὑποθεραπεύω, θεραπεύω πως, περιποιοῦμαι, τὸ θεῖον Φιλόστρατ. 181· τοὺς ἡγεμόνας διακοσίοις χρυσοῖς ὑποθεραπεύσας Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 229, 2.

ὑποθερμαίνω, θερμαίνω ὀλίγον. — Παθ., γίνομαι ὑπόθερμος, ὀλίγον τι θερμός, ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι Ἰλ. Π. 333, Υ. 476· μεταφορ., Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 8. 3, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑπόθερμος, ον, ὀλίγον τι θερμός, Γαλην. 6. 240, Πολυδ. Ε', 108 ὀλίγον τι θερμός, ἢ ἔνθερμος, εὐπαράφορος, ὀξύθυμος, ὑποθερμότερος τῷ ἔργῳ Ἡρόδ 6. 38, πρβλ. Λουκ. π. Διαβολῆς 5· ὑπ. βλέμμα, ἐπὶ ἵππου, Πολυδ. Α', 192· ἐπὶ οἴνου, Πλούτ. 2. 1146F.

ὑπόθεσις, εως, κυρίως τὸ τιθέναι ὑποκάτω· ἀλλ' ἐν χρήσει ἀεὶ τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι τεθειμένον ὑποκάτω: **1)** θεμέλιον, βάσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 4. **2)** ἐν τῇ πολιτικῇ ὑπόθεσις χρησιμεύουσα ὡς βάσις σκοποῦ τινος, σκοπός, εἴ τι [νενομοθέτηται] πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.. τῆς προκειμένης.. πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 1, πρβλ. 5. 11, 16· ὑπ. τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας ἐλευθερία αὐτόθι 6. 2, 1, πρβλ. 2. 2, 1, 7. 4, 1, Δημ. 143. 15, κλπ.· τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις ἀληθεῖς εἶναι προσήκει ὁ αὐτ. 21. 7, πρβλ. 1082. 20. **II.** τὸ τιθέμενον ὡς βάσις λογικοῦ ἐπιχειρήματος, ὑπόθεσις, ὑπ. ὑποτίθεσθαι τῷ λόγῳ Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8· συχν. παρὰ Πλάτωνι, οἷον ἐν Φαίδωνι 94B, Μένωνι 86E κέξ.· ὑπ. ὑποθέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 244C· ἐξ ὑποθέσεως ζητεῖν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 510B·— συχν. παρὰ τῷ Ἀριστ., τῶν ἀποδείξεων αἱ ὑπ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 1, 2, συναπτόμενον μετὰ τοῦ **ἀρχαί,** Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 19, 1, κ. ἀλλ.· αἱ ἐξ ἀρχῆς ὑπ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 4· αἱ περὶ τὰς κινήσεις ὑπ. π. Οὐραν. 1. 8, 4, κλπ.·— μάλιστα ἐν συλλογισμῷ, πρότασις καθ' ὑπόθεσιν εἰλημμένη, συλλογισμὸς ἐξ ὑποθέσεως, ἀντίθετ. τῷ **δεικτικῶς.** Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 23, 2 καὶ 8, Τοπικ. 3. 6, 6, κ. ἀλλ.· – ἐξ ὑποθέσεως, ὡσαύτως, ἀντίθετ. τῷ **ἁπλῶς,** Φυσ. 2. 9, 1, π. Ζ. Μορ. 1. 1, 11 καὶ 41, Πολιτικ. 3. 5, 2· ἡ ἐξ ὑπ. πολιτεία, οἵα ἡ τοῦ Πλάτωνος, αὐτόθι 4. 1, 4·— ὡσαύτως, πρός ὑπόθεσίν τινα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἁπλῶς,** Πολιτικ. 4. 7, 2, πρβλ. 4. 11, 21· πρὸς μὲν τὴν ὑπ. ὀρθῶς.., ἀλλ' οὐχ ἁπλῶς Μετὰ τὰ Φυσικ. 12. 7, 30. **2)** ἐν ὁμιλίᾳ ἢ συζητήσει, τὸ ὑπὸ συζήτησιν ζήτημα, Λατ. argumentum, ἐπὶ τὴν ὑπ. ἐπανάγειν τὸν λόγον Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 13· ἐπὶ τὴν ὑπ. πάλιν ἐπανελθεῖν Ἰσοκρ. 53C· τὴν ὑπ. οὐχὶ τὴν οὖσαν παριστάναι Δημ. 28. 9· ἐπὶ τῆς ὑπ. μένειν Αἰσχίνης 64. 31· ἀπὸ τῆς ὑπ. τινα ἀπαγαγεῖν, ἀποπλανᾶν Δημ. 416. 25, Αἰσχίνης 79, 6· γράφειν περὶ ὑπ., Λατ. argumentum tractare, Ἰσοκρ. 99A· πρὸς ὑπόθεσιν λέγειν Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 1. **3)** ἡ ὑπόθεσις ποιήματος ἢ πραγματείας, Πολύβ. 1. 2, 1, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 3· ἐπὶ ζωγραφίας, Δημήτρ. Φαληρ. 76, πρβλ. Schäf. εἰς Διονύσ. π. Συνθ. σ. 71. **III.** τὸ ὁριζόμενον ὡς κανὼν ἐνεργείας, ὡς ἀρχὴ διαγωγῆς, Δημ. 28. 9., 143. 14· ὑπ. τοῦ βίου Ἰσοκρ. 12C. **2)** καθόλου, σκοπός, σχέδιον, Πλάτ. Γοργ. 454C, Νόμ. 743C. **3)** ὑπόσχεσις, Θουκ. 3. 66, κατὰ τὰ Ἀντίγραφα, ἀλλὰ τὸ **ὑπόσχεσις** εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή, **IV.** = **ὑποθήκη,** συμβουλή, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 424, Πολύβ. 2. 48, 8, κλπ. **V.** αἰτία, ἀφορμή,

πρόφασις, Κικ. πρὸς Ἀττ. 14. 22, Πλουτ. Φλαμ. 15, κλπ. **VI**. κατηγορία, καταγγελία, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957, 41 κέξ.

ὑποθετέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ, νὰ θεωρήσῃ ἢ δεχθῇ ὡς βάσιν, νὰ λάβῃ τι ὡς δεδομένον ἐξ οὗ νὰ ὁρμηθῇ, Πλάτ. Τίμ. 61D, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 2, κ. ἀλλ.

ὑποθέτης, ου, ὁ ὑποδεικνύς, εἰσηγητής, σύμβουλος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ὑποθετικός, ή, όν, ὁ καθ' ὑπόθεσιν ὢν ἢ λαμβανόμενος, Ἀρριανοῦ Ἐπίκτ. 1. 7, 22, κλπ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, διττῶς συλλογιζομένοις, ὑποθετικῶς τε καὶ κατηγορικῶς Γαλην. τ. 4, σ. 609, 6, κλπ. **II**. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀνήκων εἰς τὸ ζήτημα, ὑπ. ἐξήγησις Πολυβ. Ἀποσπ. σ. 406· σχῆμα Εὐστ. 186. 27. **III**. προτρεπτικός, λόγοι Μουσών. παρὰ Στοβ. 596. 5.—Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾷ τόμ. Β', σ. 493.

ὑπόθετος, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὁ ὑποκάτω τεθείς, τὸ ὑπόθετον (ἐν τῇ ἰατρ.), εἶδος στερεᾶς ἀλοιφῆς εἰς σχῆμα κώνου ὠθουμένου εἰς τὸν πρωκτὸν ὡς φάρμακον, ἢ ὄργανόν τι ἰατρικόν, Ἀντιφάν. ἐν «Τραυματίᾳ» 2. 4, Γαλην. τ. 14, σ. 468, 11· ὑπόθετον πρὸς δυσεντερίαν καὶ δακτυλίων πόνους Παῦλ. Αἰγιν. 7. 12 περὶ τὸ τέλος.

ὑποθέω, μέλλ. **-θεύσομαι**, ὑποτρέχω, κρυφίως προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι ποτὶ ἐχθρόν, πρὸς δὲ τὸν ἐχθρὸν δίκην λύκου ὑποδραμοῦμαι, δηλ. ἐνεδρεύων καθάπερ λύκος, Πινδ. Π. 2. 155. **2)** προσπαθῶ δι' ἀπάτης νὰ περάσω τὸν ἀντίπαλόν μου ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ προξενῶν αὐτῷ ἐμπόδιον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1161·—ἐπὶ ἐκλείψεως, ἡ σελήνη ὑπ. τὸν ἥλιον Κλεομήδ. Κυκλ. Θεωρ. Μετεώρ. σ. 116, 7. **II**. ἐπὶ κυνῶν, τρέχω κατόπιν ἄλλου, Ξεν. Κυνηγ. 3, 8.

ὑποθεωρέω, κρατῶ τι ὑψηλὰ καὶ θεωρῶ αὐτό, τι Πλούτ. 2. 42C.

ὑποθεώρησις, ἡ, τὸ θεωρεῖν κάτωθεν, τὰς τῶν ἀστέρων ὑποθεωρήσεις Πτολεμ. Τετράβ. σ. 193, 5.

ὑποθήγω, ἀκονῶ, ὀξύνω ὀλίγον· μεταφορ., ἐρεθίζω, προτρέπω, ὑπ. τὸν σῦν εἰς ἀνάστασιν, ἐξεγείρω, ἐρεθίζω αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ, Αἰλ. π. Ζῴων 8. 2, πρβλ. 5. 39· Παθ., ὑποθήγεσθαι ἐπὶ τὸν φόνον ὁ αὐτ. παρὰ Σουΐδ.· ἐν λ. **ἀωρία**.

ὑποθηκάριος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑποθήκην, Λατ. hypothecarius, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1, 17, 3, § ε', Προκοπ. III. 154, 22.

ὑποθήκη, ἡ, (ὑποτίθημι) = **ὑπόθεσις**. **I**. παραίνεσις, συμβουλή, διδασκαλία, Ἡρόδ. 1. 156., 206, κ. ἀλλ.· ποιέειν τινὸς ὑποθήκας αὐτόθι 211· ὑποθήκαις διακονεῖν Ἀντιφῶν 113. 19· κατὰ τὴν Βίαντος ὑπ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 4, πρβλ. 1. 9, 36·—οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν τὰ διδακτικὰ ποιήματα, οἷα τὰ τοῦ Ἡσ., **ὑποθήκας**, πρβλ. Ἰσοκρ. 15B, 23C. **II**. ὑποθήκη, ὡς καὶ νῦν, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείζοντος, τοῖς δανεισταῖς οὐ παρασχόντα τὰς ὑποθήκας Δημ. 922, 5· παρέξουσι τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον κρατεῖν, ἕως ἂν κλπ. ὁ αὐτ. 926, 20, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 17, 1.

ὑποθηκιμαῖος, α, ον, τεθεὶς ὡς ὑποθήκη, ἐνυπόθηκος, Γλωσσ.

ὑπόθηλυς, εια, υ, ἐκτεθηλυμμένος, διάλεκτος ὑποθηλυτέρα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 552.

ὑπόθημα, τό, ὑπόβλημα, βάσις, βάθρον, Ἀθήν. 210A, Παυσ. 10. 16, 1, κλπ.· πρβλ. Πολυβ. Ι', 22, 114·—ὁ Ἀττ. τύπος εἶναι **θρανίον** Παυσ. 5. 11, 7.

ὑποθημοσύνη, ἡ, ὑποθήκη, συμβουλή, παραίνεσις, ἐν τῷ πληθ., ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης Ἰλ. Ο. 412. Ὀδ. Π. 233 ὡσαύτως, παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. ἑνικ., Ἑρμοῦ ὑποθημοσύνῃ Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 7, πρβλ. Λουκ. Ἀστρολ. 1.

ὑποθήμων, ονος, ὁ, ἡ, «ὑποθέσεις καταγράφων» Ἡσύχ.

ὑποθηράω, κρυφίως συλλαμβάνω, τινὰς τῆς βαρβαρικῆς πληθύος ὑποθηράσαντες Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 69, 23, ἔκδ. Βόννης.

ὑποθήριον, τό, εἶδος ἐμπλάστρου ἢ ἀλοιφῆς, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 504.

ὑποθιγγάνω, ἐλαφρῶς ἐγγίζω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806, ἐν τῷ παθ.

ὑπόθλασμα, τό, τεμάχιον τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱππιατρικ. σ. 254, 26.

ὑποθλάω, θλῶ ἐλαφρῶς, Αἰλ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 1. 15.

ὑποθλίβω [ῑ], μέλλ. **-ψω**, θλίβω κάτωθεν ἢ ἐλαφρῶς, ἐκπιέζω, Νικ. Θηρ. 296, Ἀλεξιφ. 30, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 14.

ὑποθολόω, θολώνω, κάμνω τι θολόν, τὸ ὕδωρ Αἰλ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 4. 31.

ὑποθόρνῡμι, ἐπιπηδῶ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπιθ-**, ἐν Αἰλ. π. Ζῴων 17. 46.

ὑποθορῠβέω, ἐγείρω θόρυβον, θορυβῶ, ὑπ. ἐς τὸν Κλέωνα, ὅτι οὐ καὶ νῦν πλέει Θουκ. 4. 28.

ὑποθράττω, Ἀττ., ἀντὶ **ὑποταράσσω**, Πλουτ. Πομπ. 68, Φάβ. 2, κλπ.

ὑποθραύω, θραύω πως ἢ κάτωθεν, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Θ', 11). **II**. θραύω ἐν μέρει, ὑποθραύει τοῦ πνίγους τὸ ὑπερβάλλον Βασίλ. τ. 1, σ. 80A.

ὑποθρηνέω, θρηνῶ ὀλίγον, Ποσειδ. παρ' Ἀθήν. 152E.

ὑποθρόνιον, τό, ὑποπόδιον, ποιητ. λέξις ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 718. 40· πρβλ. **θρῆνυς**.

ὑποθρῡλέω, θρυλῶ, ψιθυρίζω, ὑπαινίττομαι, Βασίλ. τ. 3, σελ. 336.

ὑποθρύπτομαι, Παθ., εἶμαι λεπτὸς καὶ ἄτονος, ἢ τρυφηλός, εἶμαι χαλαρὸς καὶ εὐκόλως ὑποχωρῶν, Πλουτ. Περικλ. 15. **II**. ὑπεθρύφθην μετώπῳ, ἔγινα τρυφηλός, ἐτρύφησα διὰ τοῦ μετώπου της—ὑποκλέπτων φιλήματα, Ἀνθ. Παλατ. 5. 294.

ὑποθρώσκω, πηδῶ, τινάσσομαι ὑποκάτω ἢ μέσα εἴς τι, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπιθ-**, Ὀρφ. Ἀργ. 736.

ὑποθῡμιάζω, = **ὑποθυμιάω**, Γαλην. τ. 14, σ. 490, 10 ἐν τῷ Παθητ.

ὑποθῡμίᾱμα, τό, τὸ (διὰ θυμιάματος) κάτωθεν κάπνισμα, Ἱππ. 673. 10, Διοσκ. 1. 12, Γαλην. τ. 14, σ. 490, 6.

ὑποθῡμιάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποθυμὶς** I.

ὑποθῡμίᾱσις, εως, ἡ, τὸ κάτωθεν κάπνισμα πρὸς θυμίασιν, Ἱππιατρ. σ. 72, 13.

ὑποθῡμιάω, καπνίζω κάτωθεν, Λατ. suffire, τ. θείῳ Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 5·—μέσ. ἀόρ. α', Ἱππ. 646.—Παθ., καίομαι πρὸς θυμίασίν τινος ἢ ὅπως καπνισθῇ τι, Διοσκ. 1. 104., 3. 126, κλπ.

ὑποθῡμίς, ίδος, ἡ, στέφανος φερόμενος περὶ τὸν λαιμόν, ὥστε νὰ δύναταί τις ν' ἀπολαύῃ τῆς ἡδείας τῶν ἀνθέων ὀσμῆς, Ἀνακρ. 37, Σαπφὼ 26, Ἀλκαῖος 36, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ἀθην. (674C) φέρουσιν **ὑποθυμιάς**, ἐναντίον τοῦ μέτρου. **II**. **ὑποθῡμίς**, ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304.

ὑπόθυψις, ἡ, (ὑποτύφω) παρόρμησις, παρακίνησις, Λατ. fomes, Πολύβ. 6. 59, 4, ἔνθα τὸ φερόμενον **ὑπότυψις** εἶναι πλημμ. γραφή.

ὑποθωπεύω, θωπεύω ὀλίγον, κολακεύω, διὰ κολακείας ἑλκύω τινὸς τὴν συμπάθειαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 639, Σφ 610·—ἀπολύ., οὐδὲν ὑποθωπεύσας, χωρὶς νὰ κάμῃ χρῆσιν κολακείας τινός, Ἡρόδ. 1. 30.

ὑποθωρήσσομαι, μέσ., ὁπλίζομαι κρυφίως, λόχῳ ὑπεθωρήσσοντο Ἰλ. Σ. 513.

ὑποθωύσσω, ἡσύχως, χαμηλοφώνως καλῶ τινα, Αἰλ. π. Ζῴων 8. 2.

ὑποϊάστιος, ον, ὑποϊώνιος, ἦχος μουσικὸς ὁ καὶ ὑποφρύγιος βαρύτερος καλούμενος, Εὐκλ. Ἁρμ. σ. 20, Ἀλύπ. ἐν Εἰσαγωγ. Μουσ. σ. 58, κλπ.

ὑποϊάχω [ᾰ], ἰάχω, φωνάζω ὀλίγον ἢ εἰς ἀπάντησιν, Ἀνθ. Π. 9. 314, ἔνθα ὁ Spitzn. (Vers. Her. 203) **ὑπεκπροχέει**, ὁ Schäf. **ὑποπροχέει**.

ὑπ-οίγνῡμι, μέλλ. **-οίξω**, ἀνοίγω ὀλίγον τι ἢ κρυφίως, τὴν θύραν Ἀριστοφ. Θεσμ. 424, πρβλ. Ἐκκλ. 15.

ὑπ-οιδαλέος, α, ον, ὀλίγον τι ἐξῳδηκώς, «πρησμένος», Λατ. subtumidus, Ἱππ. 479. 33., 537. 34.

ὑπ-οιδέω, ἀμεταβ., πρήσκομαι ὀλίγον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 137., 262, 11, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 7, Φιλόστρ., κλπ.

ὑπ-οικέω, κατοικῶ ὑποκάτω, ὑπ. τῷ βορέᾳ (οὕτως ὁ Sylb. ἀντὶ **ὑπείκειν**) Ἀριστ. Προβλ. 26. 41, πρβλ. Αἰλ. π. Ζῴων 16. 17. **II**. εἶμαι κεκρυμμένος, ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπ. δάκρυ Ἀνθ. Πλαν. 111.

ὑπ-οικίζομαι, Παθ., μετὰ μέσ. ἀορ., = τῷ προηγ., τεὴν βῶλον ὑπῳκίσατο Ἀνθ. Παλατ. 7. 372.

ὑπ-οικοδομέω, κτίζω κάτωθεν, ὁ δὲ ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγράφ. 3.

ὑπ-οικουρέω, οἰκουρῶ, μένω οἴκοι, κατοικῶ ἐντός, Αἰλ. π. Ζῴων 11. 32—μεταφορ., κακὸν ὑπ. ἐν τῇ ψυχῇ, μένει κεκρυμμένον ἐντός, ὑπολανθάνει ὑπάρχον ἐν αὐτῇ, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 6· μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ, ἀμορφία ὑποικουροῦσα ὁ αὐτ. ἐν Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 24· μῖσος τὸ ὑποικουροῦν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5, πρβλ. Διοδ. Ἀποσπ. 583. 32. **II** μεταβ., τηρῶ, φυλάττω κρυφίως, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἢ μηχανῶμαι, παρασκευάζω κρυφίως, ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, «ἃ ποιοῦσαι ὑποικουρεῖτε» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 1168, πρβλ. Πλουτ. Πομπ. 42.—Παθ., ὑποικουρουμένη ὀργή, κρυφίως ὑποτρεφομένη, Πολύβ. 4. 49, 4, πρβλ. 3. 11, 3. **2)** μετ' αἰτ. προσ., μυστικῶς ἐπιδρῶ ἐπί τινος, ὑποικούρει τὴν Φιμβριανὴν στρατιὰν καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ Λουκούλλου Πλουτ. Λούκουλλ. 34· τοὺς στρατιώτας χρήμασιν ὑπ. καὶ διαφθείρειν ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 58· νόσος ὑπ. αὐτούς, εἰσεχώρησεν, εἰσέδυ μεταξὺ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλῳ 28. **3)** ἀπολ., μηχανῶμαι δόλους, δολιεύομαι, ὁ αὐτ. ἐν Ὄθ. 3.

ὑπ-οιμώζω, οἰμώζω, θρηνῶ χαμηλοφώνως, κλαυθμυρίζω, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 27.

ὕπ-οινος, ον, ὁ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου, μέθυσος, Ἀνέκδ. Βεκ. 68. **2)** πλήρης οἴνου, «φαίης δ' ἂν καὶ τοὺς βότρυς τῇ γραφῇ ἐδωδίμους εἶναι καὶ ὑποίνους» Φιλόστρ. 809· ὕποινοι πέτραι καὶ νέκταρ ἐκ βοτρύων ὁ αὐτ. 790.

ὑπ-οίομαι, ἀποθ., = **ὑπονοέω**, Ἡσύχ.

ὑπο-ιππαρχέω, εἶμαι ὑποΐππαρχος Ἐπιγραφ. ἐν Hell. J τ. 10, σ. 77.

ὑποῖσαι ἀπαρέμφ., **ὑποίσασα** μετοχ., Στεφ. Διάκ. σ. 1172. 1184, ἔκδ. Mi., **ὑποίσας** μετοχ., Ἰγνατ. Νικηφ. Κωνστ)πόλεως ἔκδ. De Boor, σ. 143. 22. Ἔτι **ὑποῖσαι** ἀπαρ. ἐν Matr. An. gr. II, σ. 555, 5. 49, ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ. Οὕτως εὐχερῶς οἱ ἐν Βυζαντίῳ σχολαστικοὶ κατεσκεύαζον τύπους οἱουσδήποτε. Πρβλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ (δηλ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη) **ἐξεοῦται**. Ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον γίνονται τοιαῦτα ἐνίοτε, καθὼς λ.χ. οἱ ἡμιμαθεῖς λέγουσι καὶ γράφουσι **κατάσχω**, **ἀγάγω**, **συνδράμω** κατ' ἐνεστωτικὴν σημασίαν, **διέταξε** κατὰ προστακτ. ἀορίστου χρόνου καὶ ἄλλα τινά. Τὰ δὲ **ἤφερα** καὶ **ἀνάφερα**, τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης οἱ ἀόριστοι καὶ εἴ τι τοιοῦτο, δὲν ὑποπίπτουσιν εἰς τὴν αὐτὴν μομφήν, διότι προλαβὼν ὁ λαὸς ἐποίησε χρόνον παρατατικὸν τὸ **ἤφερνα** ἐξ ἐνεστῶτος **φέρνω** κτλ., Συναγωγὴ Λέξ Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποφέρω**, δεῖ ὑποφέρειν, Ἀφθον. ἐν Speng. rhet. gr. τ. II, σ. 51, 25.

ὑποιστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποφέρω**, ὃν δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνεκτός, «ὑποφερτός»· «ὑποιστά· φορητά, βαστακτά» Ἡσύχ., πρβλ. Φώτ. καὶ Σουΐδ. ἐν λ.

ὑποϊσχάνω, ποιητ. ἀντὶ **ὑπίσχω**, **ὑπέχω**, κρατῶ κάτωθεν, τι ὑπό τινι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 120.

ὑποΐσχομαι, μέσ. κρατῶ τι κάτωθεν καὶ λαμβάνω δι' αὐτοῦ τι, χερσὶν μέλαν ἀμφοτέρῃσιν αἷμα κατ' ὠτειλὴν ὑποΐσχετο, ἔβαλεν ἀμφοτέρας αὐτοῦ τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ τραῦμα καὶ ἐδέχετο ἐντὸς αὐτῶν τὸ ῥέον αἷμα. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 473· ὑποδέχομαι, ὡς δὲ σεληναίην .. παρθένος αἴγλην .. λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται αὐτόθι 169.

ὑποκᾰθαίρω, διὰ καθαρτικοῦ κενώνω κάτωθεν, ὑποκαθῆραι τὴν κοιλίην Ἱππ. Ἀφορισμ. 1261, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 12, 3, Πλούτ. 2. 127C, Γαλην. τ. 6, σ. 248, 4. **II.** διὰ καθάρσεως ἐκβάλλω, τὴν κόπρον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 888A.

ὑποκάθαρσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω κάθαρσις, κένωσις τῶν περιττωμάτων, Ἱππ. 872G.

ὑποκαθέζομαι, μέλλ. **-εδοῦμαι**, ἀποθ. καθέζομαι κρυφίως, χάριν ἐνέδρας), Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· μεταγεν. ἀόρ. **ὑποκαθέσθην**, κατεκάθισα, «τὸ μέρος τῆς γῆς ὑποκαθέσθη», Σχόλ. εἰς Θουκυδ. 2. 89, Γεωπον. 6. 18 (**ἐπικ-** εἶναι πλημμ. γραφ.).

ὑποκαθεύδω, κοιμῶμαι ὑποκάτω, ὑποκαθεύδοντος δὲ τῇ σκιᾷ Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 170A.

ὑποκάθημαι, Ἰων. **-κάτημαι** — κυρίως πρκμ. τοῦ **ὑποκαθέζομαι**, κάθημαι καὶ περιμένω ἔν τινι τόπῳ, ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ὑποκατήμενος Πύθιος ὁ Ἄτυος, ἀνὴρ Λυδὸς ἐξείνισε τὴν βασιλέως στρατιὴν πᾶσαν Ἡρόδ. 7. 27. **II.** κάθημαι κρυφίως, ἐνεδρεύω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 5, Στράβ. 704, Φιλόστρ. 292, 566· μεταφορ., ὑποκαθήμενον ὁρᾶν, μὲ βλέμμα ὕπουλον, ὁ αὐτ. 841. **2)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἐνεδρεύω τινά, τὸν βάρβαρον Ἡρόδ. 8. 40, Φιλόστρ. 685· — μεταφ., φθόνος ὑπ. τινα, κρυφίως, ἀνεπαισθήτως καταλαμβάνει τὴν ψυχήν τινος, ὁ αὐτ. 614, πρβλ. Πλούτ. 2. 556B· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὑποκαθημένης αὐτῷ τῆς ὀργῆς Πολύβ. 4. 29, 7. **III.** κάθημαι ἀργός, Διονύσ. Ἀλ. 11. 37.

ὑποκαθίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, τοποθετῶ τινα ὅπως ἐνεδρεύσῃ, τάττω εἰς ἐνέδραν, λόχον τινὰ ὑποκαθίσαντας ἐν ὕλαις ἐπιλέκτων ἀνδρῶν Διονύσ. Ἀλ. 9. 56.— Μέσ., καθέζομαι εἰς ἐνέδραν, τῆς νυκτὸς ὑπεκαθίζοντο ἐν αὐτῷ τῷ τείχει Λατ. subsidere, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 5. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐνεδρεύω, κλέπτης ὑποκαθίσαι Πολύβ. 12. 4, 14, κλπ. **2)** κατακάθημαι, «κατακαθίζω», Πλούτ. 2. 878D.

ὑποκαθίημι, μέλλ. **-καθήσω**, ἀφίνω τι κατὰ μικρὸν νὰ καταπέσῃ, ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς «οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα (καὶ πρᾳότερον γενέσθαι Φώτ. κ. Σουΐδ.)· τὸ γὰρ ἀνατείνειν ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ αὐθαδείας» Α. Βεκ. 69, 8: εὖ δ' ὑποκαθιεὶς ἄτομα πώγωνος βάθη, Λατ. promittere barbam, Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 7.

ὑποκάθισμα, τό, ἐνέδρα, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐνέδρα**.

ὑποκαθίσταμαι, Παθ., κατακαθίζω εἰς τὸν πυθμένα ὡς καθίζημα, ὑπόστασιν ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ἀγγείου ὑποκαθισταμένην Γαλην. τ. 19, σ. 605, 7. **II.** λαμβάνω τὴν θέσιν ἑτέρου, Ἡρῳδιαν. 8. 8.

ὑποκαίω, Ἀττ. **-κάω**, καίω ὑποβάλλων πῦρ, ἀνάπτων πῦρ κάτωθεν, τὰ ὀστέα, Ἡρόδ. 4. 61· τοὺς ζῶντας Διόδ. 28. 71, πρβλ. 19. 108· ξύλα ὑπ. τῷ τρίποδι, ὑποκάτω τοῦ τρίποδος, Ἀνών παρ' Εὐστ. 1146. 37· ἀνάπτω πῦρ πρὸς θυσίαν, πρβλ. **ὑποκλαίω**. **2)** ἀνάπτω κάτωθεν, πῦρ Λουκ. Φάλ. 1. 11.— Παθ., Ἀριστ. Μ[illegible] γ. 2. 2, 10. **3)** ὑποκαίειν τὴν χύτραν, ἀνάπτειν πῦρ ὑποκάτω αὐτῆς, Γαλην. τ. 14, σ. 318, 13. **II.** καίω ὀλίγον· ἐν τῷ παθ., ὑποκαίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου Γαλην. τ. 14, σ. 423, 7· ὑπ. τινος, καταφλέγομαι ὑπὸ ἔρωτος πρός τινα, Ἡρῳδιαν.

ὑποκᾰκοήθης, ες, ὀλίγον τι κακοήθης, Ἱππ. 605. 9, Φίλων 2. 570.

ὑποκακχέω, ποιητ. ἀντὶ **ὑποκαταχέω**, ὃ ἴδε.

ὑποκαλπάζω, καλπάζω πρὸς τὰ ἔμπρός, προχωρῶ καλπάζων, ὑποκαλποζόντων κατὰ τοῦ πρανοῦς πρὸς αὐτοὺς Ἄννα Κομν. σ. 26C.

ὑποκαλύπτω, μέλλ. **-ψω**, καλύπτω κάτωθεν, περικαλύπτω, περιτυλίσσω, ὁ δεξιὸς ποὺς ἀσάνδαλος, τὸν γάρ τοι λαιὸν ὑπεκάλυπτε τὸ χιτώνιον Εὐμάθ. σ. 40, ἔκδ. Teuch.

ὑποκάμισον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ποκάμισον», Achmes 131· «ἐπενδύτης, τὸ ἐσωτερικὸν ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται» Σουΐδ., Κύριλλ., κλπ.

ὑποκάμπτω, μέλλ. **-ψω**, κάμπτω ὀλίγον ὀπίσω ἢ ὑποκάτω, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν, ἔκαμψαν τὸ ἄκρον τοῦ ἱμάντος ὑπ' αὐτὸν τὸν ἱμάντα, Ἰλ. Ω. 274. **II.** ἀμεταβ., ὑποστρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἐπὶ λαγοῦ, ἔστιν ὅτε διαβαίνουσι τὰ ῥεύματα καὶ ὑποκάμπτουσι καὶ καταδύονται εἰς φάραγγας Ξεν. Κυν. 5, 16. **2)** μεταφορ., μετ' αἰτ., ὑπολείπομαι, μένω ὀπίσω, ὑστερῶ, μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 786.

ὑποκάπηλος, [ᾰ], ὁ, μικρὸς κάπηλος, δευτερεύων κάπηλος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.

ὑποκαπνίζω, καπνίζω τι κάτωθεν, θυμιῶ, Γαλην. 14. 551.

ὑποκάπνισμα, τό, τὸ πρὸς ὑποκάπνισμα ὑποκαιόμενον, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. 261.

ὑποκαπνισμός, ὁ, τὸ ὑποκαπνίζειν, Ἀπολλών. παρ' Ὀρειβασ. 182 Math., Γαλην. τ. 14, 441, 14.

ὑποκαπνιστός, ή, όν, οὗ χρῆσις γίνεται πρὸς καπνίσματα, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. 262.

ὑποκάπτω, μέλλ. **-ψω**, κάπτω (χαύτω) ὑφαρπάζων τι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 29, 3.

ὑποκάρδιος, ον, ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἕλκος, ὀργὴ Θεόκρ. 11. 15., 20. 17.

ὑποκᾰρόομαι, Παθ., πίπτω εἰς κατάστασιν ληθάργου ἢ ναρκώσεως, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 987, Διοσκ. 4. 76.

ὑποκάρπιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρός, ὑποκάρπιος ἀρτηρία Ἀρισταίν. 1. 13.

ὑποκάρφω, ξηραίνω ὀλίγον ἢ βαθμηδόν, Παθ. **ὑποκάρφομαι**, «ξηραίνομαι ἢ τραχύνομαι» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 80.

ὑποκαρώδης, ες, ὀλίγον τι ληθαργικός, Ἱππ. Προρρ. 81, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κωακ. Προγν. 159.

ὑποκαταβαίνω, καταβαίνω βαθμηδόν, κατὰ μικρόν, ἢ κρυφίως, Ἡρόδ. 2. 15, Ἱππ. Προγν. 40, Θουκ. 7. 60· καταβαίνω, κατέρχομαι ὀλίγον, Ξεν. Ἀνάβ. 7. 4, 11·— μεταφορ., συγκαταβαίνω εἴς τι, μετ' αἰτ., ὑποκαταβαίνων τὴν ἀσθένειαν = τῇ ἀσθενείᾳ, Ἐπιφάν. II, 17. **2)** καταβαίνω, ὑποστρέφω κατὰ μικρόν, Ἱππ. 1243C. **3)** **ὑποκαταβάς**, κατωτέρω ἐν τῷ βιβλίῳ, Εὐστάθ. 1351. 43, κ. ἀλλ.

ὑποκαταβάλλω, ῥίπτω ὑποκάτω, τέφρη τινὰ Κόϊντ. Σμυρν. 10 484.

ὑποκατάβᾰσις, εως, ἡ, ἡ κατὰ μικρὸν κατάβασις, Εὐστάθ. 1402. 17.— Κατὰ Φώτ. καὶ Σουΐδ. «ὑποκατάβασιν· παραχώρησιν».

ὑποκαταβιβάζω, κάμνω τινὰ νὰ καταβῇ βραδέως, κατὰ μικρόν, Εὐστ. ἐν Mai Spicil. 5. 2. 234.

ὑποκαταγγέλλω, ἀναγγέλλω προφητικῶς, προφητεύω, προφήταις τοῖς Χριστὸν ὑποκαταγγέλλουσιν Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου 2, σ. 82, ἔκδ. Spenc.

ὑποκαταγελάω, μέλλ. **-άσομαι**, κρυφίως καταγελῶ τινα, μετὰ γεν., ὑπ. τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 6, 21.

ὑποκατακλάω, λυγίζω κάτωθεν ἢ κατὰ μικρόν, «ὑπερικταίνοντο: ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑποκατεκλῶντο (οἱ πόδες) οὐκ εὐτονοῦντες» Ἀπολλων. Λεξικ. Ὁμηρ. σ. 671 ἐν λ. **ὑπερικταίνοντο**.

ὑποκατακλίνω, [ῑ], κατακλίνω ὑποκάτω.— Παθ., κατακλίνομαι ὑποκάτω, Πλούτ. 2. 50E· ἐπὶ παλαιστοῦ ὅστις ἀφίνει νὰ νικηθῇ, νὰ καταβληθῇ, αὐτόθι 58F. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, κατέχω κατωτέραν θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν, τινὶ αὐτόθι 618E· τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 9·— (οὕτω σπανιώτερον ἐν τῷ ἐνεργ., βάλλω τινὰ νὰ κατακλιθῇ κατωτέρω τινὸς παρὰ τὴν τράπεζαν, «μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ ὑποκατακλίνουσι ... ὡς ὁμοτραπέζῳ εἴημεν» Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 11). **2)** μεταφορ., ὑπείκω, ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει Διον. Ἀλ. 6. 24, 71·— ἀπολ., ὑποχωρῶ, ὑπείκω, Δημ. 127. 21, Πλούτ., κλπ.

ὑποκατάκλῐσις, εως, ἡ, τὸ ὑποκατακλίνεσθαι· — μεταφορ., ὑποταγή, ὑποχώρησις, ταπείνωσις, Πλούτ. 2. 58D, Ἡλιόδ. 10. 25.

ὑποκαταλείπω, καταλείπω ὀπίσω, μνημόσυνον Ἱπποκρ. Προρρ. 102.

ὑποκαταπίπτω, καταπίπτω ὑποκάτω, Κόϊντ. Σμ. 1. 588.

ὑποκατάρᾱτος, ον, ὑποκείμενος εἰς κατάραν, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3882b.

ὑποκατασκευάζω, παρασκευάζω κρυφίως, ἐνέδραν Ἰωσήπ.

'Ιουδ. 'Αρχ. 15. 4, 2· μῖσος αὐτόθι 16. 1, 2· ὑπ. ἐπιστολήν, συντίθημι, συντάττω, Δημήτρ. Φαληρ. § 232· πιστὸν ὑπ. τινά, καθιστῶ τινα κατ' ὀλίγον γνωστόν, Κλήμ. 'Αλεξ. 131.

ὑποκατασκευή, ἡ, κρυφία ἑτοιμασία, παρασκευή, 'Ιαμβλίχ. Προτρ. σ. 10, 'Ωριγέν. κατὰ Κέλσ. 4, σ. 219 (= 226).

ὑποκατασπάομαι, μέσ., ἀποσπῶμαι, ἀπομακρύνομαι βαθμηδόν, κατὰ μικρόν, ὑποκατασπώμενος τῆς ἀληθείας μνημονευόμενον ἐκ τῆς Φωτ. Βιβλιοθ.

ὑποκατάστᾰσις, εως, ἡ, ἀντικατάστασις, μετάθεσις κληρονομίας, Mortreuil Hist. du droit Byz. τ. 2, σ. 376, 33, κλπ.

ὑποκατάστατος, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποκαθίστημι**, ἀντικατασταθείς, 'Ινστιτοῦτα Θεοφίλ. 'Αντικένσωρος 2.15, 1.

ὑποκαταστέλλω, καταστέλλω, μετριάζω, 'Αγαθαρχ. περὶ τῆς 'Ερυθρ. Θαλάσσ. σ. 63, 16.

ὑποκαταφρονέω, κα αφρονῶ ἢ παραμελῶ ὀλίγον, 'Ιπποκρ. 1139E· τινος 'Αριστόξ. σ. 31.

ὑποκαταχέω, καταχέω ἠρέμα, πτερύγων ὑποκακχέει ἀοιδὴν 'Αλκαῖος 39· ὁ Bgk. πτερύγων δ' ὕπα κακχέει.

ὑποκάτειμι, κατέρχομαι κρυφίως, 'Εκκλ. **2)** **ὑποκατιών**, κατωτέρω ἐν τῷ βιβλίῳ, «παρακάτω», τὸ ἄδηλον τῆς λέξεως διεσάφησεν ὑποκατιὼν Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 531, 3, πρβλ. **ὑποκαταβαίνω** 3.—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 146.

ὑποκατέρχομαι, = **ὑποκαταβαίνω**, Γαλην. τ. 19, σ. 606, 10, Νικήτ. Χων. 12, σ. 153, κλπ.

ὑποκατεσθίω, μέλλ., -έδομαι, κατεσθίω κάτωθεν, ἀφαιρῶ, παρασύρω κάτωθεν, ἐπὶ ποταμοῦ, κατατρώγοντος τὸ ἔδαφος τῆς ἑαυτοῦ κοίτης, 'Απολλ. Λεξικ. 'Ομ. σ. 672 ἐν λέξει ὑπέρεπτε.

ὑποκατορύσσω, θάπτω ὑποκάτω, Σώφρων παρ' 'Αθην. 480B, ἐν τῷ παθ.

ὑποκάτω [ᾰ], 'Επίρρ., ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἀποκάτω», μετὰ γεν., ὑπ. τῆς εἰσροῆς Πλάτ. Φαίδων 112D· ὑπ. τινὸς κατακλίνεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 222E ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 844C ὑπ. παραγράφειν τι 'Υπερείδης ὑπὲρ Εὐξενίππου 40. **ΙΙ.** 'Εν τῇ Λογικῇ, τὸ ὑπ. γένος, τὸ κατώτερον γένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ ἐπάνω**, 'Αριστ. Τοπ. 6. 5, 6· τὰ ὑποκάτω αὐτόθι 4. 2, 4, κ. ἀλλ.

ὑποκάτωθεν [ᾰ], 'Επίρρ., κάτωθεν, 'Αριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 4. 4, 48. **ΙΙ.** = **ὑποκάτω**, οἱ ὑπ. ἀγροί, οἱ χαμηλότεροι, Πλάτ. Νόμ. 761A.

ὑποκατώρῠχος, ον, παραχωμένος ὑπὸ τὸ χῶμα, ἐπὶ κλήματος, (ἐν Κυζίκῳ νῦν «κατώργιο»), τὰ κλήματα ἐπιβαλλόμενα καὶ ὑποκατώρυχα καθιέμενα (ἀποκατώρυγες καθιέμεναι Οὐρβ. Κῶδ.), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 11.

ὑπόκαυσις, εως, ἡ, τὸ καίειν ὑποκάτω, 'Ορειβάσ. 37 Matth. **ΙΙ.** τὸ πῦρ τῆς ὑποκαύστρας, αἴρας ἐμβαλλεῖν εἰς τὴν ὑπόκαυσιν Πλούτ. 2. 658E.

ὑποκαύστης, ὁ, ὁ ὑποκαίων, Πάπυρ. Αἰγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

ὑπόκαυστον, τό, θολωτὸς θάλαμος λουτρῶνος θερμαινόμενος κάτωθεν δι' ὑποκαύστρας, Λατινιχ. vapo arium, Βιτρούβ. 5. 10, Πλινίου 'Επιστ. 2. 17· ἐπὶ οἴκου θερμαινομένου δι' ὑποκαύστρας, ἐν ὑποκαύστῳ οἴκῳ τὴν δίαιταν εἶχον 'Επιφάν. τόμ. 1, σελ. 459D, πρβλ. **πυριατήριον.** **2)** ἡ ὑπὸ τοιοῦτον θάλαμον ὑποκαύστρα, Οὐλπ.

ὑποκαύστρα, ἡ, ἡ κάμινος τοῦ ὑποκαύστου, ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ λουτρῶνος φοῦρνος, Τουρκ. «Κιουλχανές», Γλωσσ.

ὑπόκειμαι, ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **ὑποτίθημι**, μετὰ μέλλ., **ὑποκείσομαι**, ἀλλ' ἀόρ **ὑπετέθην**. Κεῖμαι ὑποκάτω, ὑπὸ δὲ ξύλα κεῖται 'Ιλ. Φ. 364 ὑπ. θεμέλιοι Θουκ. 1. 93· μετὰ δοτ., τοιαύτης τῆς κρηπῖδος ὑποκειμένης ταῖς πολιτείαις Πλάτ. Πολιτικ. 301E· τὸν μηρὸν ὑπ. ἔχειν 'Αριστ. περὶ Ζῴων Πορείας 15. 3, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 55. **2)** ἐπὶ τόπων, κεῖμαι ὑποκάτω ἢ κατωτέρω, ὑποκειμένης τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τὴν 'Αττικὴν 'Ισοκρ. 63B· ὑπ. τὸ πεδίον τῷ ἱερῷ Αἰσχίν. 70. 30·—ἀπολ., κεῖμαι κατωτέρω, εἶμαι χαμηλότερος, 'Αριστ. Μετεωρ 2. 6, 11, Προβλ. 26. 15· ἡ ὑπ. χώρα, χθαμαλὴ χώρα, Διόδ. 3. 50. **ΙΙ.** ἐν ποικίλαις μεταφ. σημασίαις, **1)** ὑποβάλλομαι ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸν νοῦν, δηλ. ὑποβάλλομαι εἰς τὴν σκέψιν τινὸς ἢ προτείνομαι εἴς τινα, ὡς τὸ **πρόκειμαι**, ὑποκείσεταί μοι ὁ ἄθλος Πινδ. Ο. 1. 135· αἱ ὑποκείμεναι ἐλπίδες, αἱ παροῦσαι ἐλπίδες τινός, Δημ. 348. 22· δυοῖν ὑποκειμένων, δύο πραγμάτων προτεινομένων, ὁ αὐτ. 631. 18· μένω ἐπὶ τῶν ὑπ., ἐμμένω εἰς τὰς ἀποφάσεις μου, Πολύβ. 1. 19, 6., 2. 51, 1· μένειν ἐπὶ τῆς ὑπ. γνώμης ὁ αὐτ. 1. 40, 5· ὑπόκειταί μοι ὅτι .., ἔχω ὡρισμένον ὡς κανόνα ὅτι .., 'Ηρόδ. 2. 123, πρβλ. 'Αριστ. Οἰκον. 1. 3, 1. **2)** εἶμαι τεθειμένος ὡς βάσις συλλογισμοῦ ἢ ἐπιχειρήματος, λαμβάνομαι ὡς ὑπόθεσις (πρβλ. **ὑπόθεσις** ΙΙ), Πλάτ. Κρατ. 436D, 'Αριστ.· ὑπόκειται γὰρ μὴ εἶναι .. Πλάτ. 'Ερυξ. 404B· τούτων ὑποκειμένων, Λατ. his positis, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 359Δ, Πολ. 359Δ· τὴν ἐκ τῶν ὑποκ. ἀρίστην [πολιτείαν], συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἁπλῶς ἀρίστην, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 1, 3· ὑποκείσθω τι, ἄς ληφθῇ ὡς δεδομένον, ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθικ. Νικ. 2. 2, 2, πρβλ. 5. 1, 3, κ. ἀλλ.· ἀπροσ., ὑπόκειται, εἶναι τεθειμένος καλῶν, Δημ. 643. 22 ὑποκείσθω ὅτι .., ἄς ληφθῇ ὡς δεδομένον ὅτι .., 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 1, 13 ὑπ. τι εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 11, 1· οὕτω μετ' ὀνόμ., ὑπ. ἡ ἀρετὴ εἶναι .. ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθικ. Νικ. 2. 3, 6, πρβλ. Ρητ. 1. 2, 13 μετὰ τῆς μετοχ., ὑπ. τι ὂν .. ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων Γεν. 5. 1, 7· ἡ ἄνευ τοῦ συνδετικοῦ ῥήματος, ἡ τοῦ δέρματος φύσις ὑπ. γεώδης (ἐξυπακ. εἶναι ἢ οὖσα) αὐτόθι 5. 3, 8, κλπ.· πρβλ. **ὑποτίθημι** Ι. 3. **3)** ὑποδεικνύομαι, ὑποδηλοῦμαι, 'Ηρόδ. 3. 40. **4)** ὑπολείπομαι εἰς τὸ βάθος, μένω, παραμένω, ἐλπὶς ὑπόκειται Θουκ. 3. 84· τιμωρία ὑπόκειται τοῖς τὰ ψευδῆ μαρτυροῦσι, ἀπόκειται, μένει δι' αὐτούς, Δημ. 913. 6, πρβλ. Λυκοῦργ. 166. 23· ὑπ. κίνδυνος αὐτόθι 25· ἀπροσ. μετ' ἀπαρ., ὑπόκειταί τινι παθεῖν Πολύβ. 2. 58, 10. **5)** εἶμαι ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος εἴς τινα, τινι Πλάτ. Γοργ. 510C· ἀπολ., ὑποκλίνομαι, ὑποκείσονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 494B, Φιλόστρ., κλπ. **6)** ὑπόκειμαι, εἶμαι ὑποκείμενος εἴς τι, τοῖς πάθεσιν 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 6. 13. 1. **7)** κεῖμαι ἢ ἀφίνομαι ὡς ἐνέχυρον ἢ «ὑποθήκη», τινος, διά τι ποσόν, 'Ισαῖος 59 31, Δημ. 1187. 23,, 1194. 17· ναῦς ὑποκειμένη τινὶ ὁ αὐτ. 1283, ἐν τέλ.· τὰ ὑποκείμενα, τὰ «ὑποθηκευμένα», ὁ αὐτ. 926. 22· ὑποκείμενοι, ἐπὶ προσώπων, ὑποχρεωμένοι εἰς πληρωμὴν χρηματικοῦ ποσοῦ, οἱ ἐγγυηταί, ὁ αὐτ. 816. 10·—πρβλ. **ὑποτίθημι** ΙΙΙ. **8)** ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, ὑπάρχω ὑποκάτω ἐν τῇ διανοίᾳ ἢ ἐν τῷ διανοήματι ὡς βάσις, ἑκάστῳ τῶν ὀνομάτων .. ὑπ. τις ἴδιος οὐσία Πλάτ. Πρωτ. 349B, πρβλ. Κρατ. 422D, Πολ. 581C, Τίμ. Λοκρ. 97E· τὸ ὑποκείμενον, ἡ οὐσία τῆς ὕλης ἥτις ὑπετίθετο ὡς ὑπάρχουσα ὡς βάσις καὶ αἰτία πάντων τῶν φαινομένων, τὸ ὑπ. ἐστι καθ' οὗ τὰ ἄλλα λέγεται 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 3, 1· ἡ ὕλη καὶ τὸ ὑποκ. αὐτόθι 1. 3, 1· ἡ ὑπ. ὕλη, ἴδε **ὕλη** ΙΙΙ· μάλιστα δοκεῖ εἶναι οὐσία τὸ ὑπ. τὸ πρῶτον αὐτόθι 6. 3. 1, πρβλ. 7. 3, 1, κ. ἀλλ. **9)** ἐν λογικῇ ταξινομήσει, εἶμαι ὑποκείμενος, τῇ .. ἰατρικῇ .. ἡ ὀψοποιητική .. ὑπ. Πλάτ. Γοργ. 465B· ὁ τοῦ καθόλου ἐπιστήμην ἔχων οἶδέ πως πάντα τὰ ὑπ. 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 4· ἑκάστη τέχνη περὶ τὸ αὑτῇ ὑπ. ἐστι διδασκαλικὴ ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 2, 1· τὰ ὑπ., δηλ. μέλη, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 1, 8. β) ἡ ὑπ. ὕλη, ἡ ὑπόθεσις ἢ ὕλη ἐπιστήμης ἢ πραγματείας, ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθικ. Νικ. 1. 3, 1., 1. 7, 18· τὸ ὑπ., ἡ ὑπόθεσις νόσου, Πολύβ. 1. 81, 6, κλπ. γ) ὡς λογικὸς ὅρος, **τὸ ὑποκείμενον**, (ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ κατηγορούμενον**), 'Αριστ. Κατηγ. 2-5, 'Αναλυτ. Πρότ. 1. 1, 8, κ. ἀλλ. **10)** ἐν τοῖς γραμμ., **ὁ ὑποκείμενος χρόνος** ὁ ἐνεστώς.

ὑποκείρω, κείρω κάτωθεν, ὑποτέμνοντες τοὺς στάχυς καὶ ὑποκείροντες Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 41· τὰ λήϊα ὑποκείρουσι 17. 17. **ΙΙ.** μεταφορ., γυπῶν δίκην .. ὑποκείρουσι τοὺς χρεώστας, «γδέρνουσι» τούς .., Πλούτ. 2. 829A. **2)** ἀφαιρῶ, ὡς ὑποκεῖραι πολλὰ τῶν πρὸς εὔπλοιαν συνεργούντων Φίλων 1. 327, 16,

ὑποκεκορισμένως, 'Επίρρ. = **ὑποκοριστικῶς**, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 598.

ὑποκεκριμένως, μεθ' ὑποκρισίας, Σισίννιος Κων/πόλεως Cod. Par. 501, fol. 78 r°.

ὑποκεκρυμμένως, 'Επίρρ., κρυφίως, "Αννα Κομν. σ. 149. 269.

ὑποκέλευσμα, τό, τὸ ἔργον τοῦ κελευστοῦ, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ Σχόλ. εἰς Λουκ. Κατάπλ. 19.

ὑποκελεύω, ἐκτελῶ τὸ ἔργον κελευστοῦ, ᾄδω τὸ ναυτικὸν κέλευσμα, ἤτοι τὴν ᾠδὴν πρὸς ἣν κωπηλατοῦσιν οἱ ἐρέται, ἢ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει; Λουκ. Κατάπλ. 19.

ὑπόκενος, ον, ὀλίγον τι κενός, Εὐστ. Πονημάτ. 128. 24·—μεταφορ., ὑπ. ῥήματα Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ.· «ᾠδὴ μικρὰ καὶ ὑπόκενος» (ἔνθα νῦν ὑπόσκαιος) 'Ησύχ. ἐν λ. **ἴθυμβος**.

ὑποκενόω, κενῶ ὑποκάτω, καθαρίζω διὰ κενώσεων, τὴν κοιλίην 'Ιππ. Προγν. 45, κ. ἀλλ.· ὑποκεκενωμένος, κεκαθαρμένος, ὁ αὐτ. ἐν Προρρ. 85. **2)** ἐκβάλλω διὰ κενώσεως, τὴν κόπρον ὁ αὐτ. 543. 11. **ΙΙ.** ὑποσκάπτω, τοὺς τοίχους ὑπεκένουν Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 233C.

ὑποκεντέω, κεντῶ, τρυπῶ κάτωθεν, ὑφεδρεύοντες ἕτεροι τὰς γεφύρας μακροῖς δόρασιν ὑπεκέντουν 'Αππ. 'Ιλλυρ. 20· οἱ στρατιῶται ξιφιδίοις αὐτὸν ὑπὸ τὸ γένειον ὑπεκέντουν Δίων Κ. 65. 21.

ὑπόκερας, ὁ, ἡ, τό, ὁ ἔχων κέρας ὑποκάτω, «τὸ γὰρ ὑπόκερας (ὄργανον) καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχικώτερα» Πορφύρ. εἰς Πτολεμ. 'Αρμον. 243.

ὑποκερχᾰλέος ἢ -κερχνᾰλέος, α, ον, ὀλίγον τι βραχνός, 'Ιππ. 1215A.

ὑποκεφάλαιον, τό, τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τιθέμενον, προσκεφάλαιον, σκύτινον ὑπ. 'Ιππ. περὶ 'Αγμ. 757, κ. ἀλλ.

ὑπόκηρος, ον, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ ἐπίκηρος παρ' 'Ιππ. 303. 30.

ὑποκηρύσσομαι, Ἀττικ. **-ττομαι**, μέσ., καθιστῶ γνωστὸν διὰ κήρυκος, προκηρύττω ἢ ἀναγγέλλω τι, μάλιστα πρὸς πώλησιν, Αἰσχίν. 59. 25· σύγ' ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκηρυξάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, .. σεαυτὸν ἀπέφηνας ... Πλάτ. Πρωτ. 349Α· σιωπὴν ὑποκηρυξάμενος Διον. Ἀλ. 9. 48· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., ὑποκηρυξάμενος ἀρκεῖν τοὺς ὄντας Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 1.— Κατὰ Πολυδ. Δ', 94: «ὑποκηρύξασθαι τὸ προειπεῖν ἡσυχίαν ἢ καὶ ἀπαγγείλασθαί τι δημοσίᾳ».— Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Α. Β. 112. 25· «ὑπεκήρυξε: τὸ ὑπὸ τῷ κήρυκι τῷ δημοσίῳ στῆναι καὶ ποιῆσαί τι διὰ τοῦ κήρυκος φανερῶς».

ὑποκἴθἄρίζω, συνοδεύω διὰ τῆς κιθάρας, «τοῖς θεοῖς μετὰ ᾠδῆς ὑποκιθαρίζοντες» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 570.

ὑποκινδῡνεύω, διατρέχω κίνδυνόν τινα, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ ἀποκ- ἐν Πλουτ. Πελοπ. 2.

ὑποκίνδῡνος, ον, ὀλίγον τι ἐπικίνδυνος, Πλάτ. Νόμ. 830Ε. ΙΙ. ὁ ὑποκείμενος εἰς κίνδυνον, ὁ διατρέχων κίνδυνον νὰ χαθῇ, «δάνεισμα ὑποκίνδυνον (νῦν ἐπικίνδυνον)» Πολυδ. Η', 141.

ὑποκῑνέω, κινῶ ἠρέμα ἢ ἐλαφρῶς, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος (ἐξυπακ. τὸ κῦμα) Ἰλ. Δ. 423· πρβλ. Πλούτ. 2. 596C, κλπ. 2) μεταφ., παρακινῶ τινα μὲ τρόπον ὥστε νὰ ὁμιλήσῃ, Πλάτ. Χαρμ. 162D, Πλουτ. Αἰμίλ. 9· ὑπ. ἔγκλημα Λουκ. Εὐνοῦχ. 13· πρβλ. **κινέω** ΙΙ. 2. ΙΙ. ἀμεταβ., κινοῦμαι ὀλίγον, οὐδεμία πόλις ἂν ὑπεκίνησε, οὐδεμία ἤθελε κινηθῇ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον, Ἡρόδ. 2. 106, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατράχ. 644· «ὑπομένει πανταχοῦ ἰχνευόμενος ἐὰν μή τι τῆς νυκτὸς περίφοβος γένηται· παθὼν δὲ τοῦτο ὑποκινεῖ» (περὶ λαγοῦ) Ξενοφ. Κυνηγ. 5. 12. 2) μεταφορ., πάσχω τὰς φρένας, ὁ .. μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς Πλάτ. Πολ. 573C.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 492.

ὑποκίνυμι [ῑ] καὶ **-ύω**, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποκινέω**, Κόϊντ. Σμ. 4. 510.— Παθ., ποσὶν δ' ὑπεκίνυτο γαῖα ὁ αὐτ. 3. 36.

ὑποκινῡρίζω, = τῷ ἑπομ., ὑποκινυρίζων ἐκ τάφου Ἀνδρ. Κρήτ. 171Β.

ὑποκῑνύρομαι [ῡ], ἀποθετ., ὑποτονθορύζω μέλος τι, ἡσύχως «τραγουδῶ», Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 11.

ὑποκίρνἄμαι, Παθητ., ὀλίγον τι ἀναμιγνύομαι, Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 2, 14.

ὑπόκιρρος, ον, ὀλίγον τι κίτρινος, κιτρινωπός, Διοσκ. 2. 105, Γαλην. τ. 19, σ. 129, 7, Ἱππιατρ. σ. 14, 6, κλπ.

ὑποκιστίς, ίδος, ἡ, παρασιτικόν τι φυτὸν φυόμενον ἐπὶ τῶν ῥιζῶν τοῦ **κίστου**, Cytinus hypocistis, οὗ ὁ ὀπὸς ἦν ἐν χρήσει ἐν τῇ ἰατρικῇ, Διοσκ. 1. 127, Γαλην.· περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβεκ. Παθολ. 459.

ὑπ-οκλᾰδόν, Ἐπίρρ., μὲ κεκαμμένα ὀλίγον τὰ γόνατα ἢ κατὰ μικρὸν κλίνων τὰ γόνατα, Ὀππ. Κυν. 4. 205.

ὑπ-οκλάζω, ὀκλάζω ὀλίγον, κατὰ μικρὸν κάμπτω τὰ γόνατα καὶ «ζαρώνω», Ἡλιόδ. 7. 7, Νόνν. Δ. 43. 47· ὑπ. τινί, κάμπτομαι, ταπεινοῦμαι ἐνώπιόν τινος, ὁ αὐτ. 47. 627· — μεταφορ., ἐπὶ λύχνου ἑτοίμου νὰ σβεσθῇ, Ἀνθ. Παλ. 5. 279. ΙΙ μεταβ., κατακάμπτω τινά, ὑπ. αὐτούς τινι Λόγγ. 3. 8.— Παθ., Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. Ἁγ. Σοφ. 251, 735.

ὑποκλαίω, Ἀττ. **-κλάω**, κλαίω ἠρέμα ἢ ὀλίγον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 69 (Casaub. **ὑποκαίων**), Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 908C.

ὑποκλαυθμυρίζω, κλαυθμυρίζω ἠρέμα, ἡσύχως, Νικήτ. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 127.

ὑποκλάω, κλῶ, θραύω ὑποκάτω, γούνων ὑπέκλασε δεσμὰ Νικ. Θηρ. 728. 2) κλῶ κατὰ μικρόν, πάντων γὰρ ὑπέκλασε δεῖμα .. ἠνορέην Κόϊντ. Σμυρν. 4. 483.— Παθ., τὰς ψυχὰς ὑποκλωμένους Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 8, 7· θυμὸς ὑποκλασθεὶς Ἀνθ. Παλατ. 5. 216.

ὑποκλέπτω, μέλλ. **-ψω**, κλέπτω κρυφίως, ὑπεξαιρῶ, «σουφρώνω», Βαβρ 2. 3· ὑπ. ἑαυτόν, ἀπομακρύνω ἐμαυτὸν ἀπό τινος παραφυλάττοντος, διαφεύγω ἐπ' ὀλίγον τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα ὑποκλέψας ἐμαυτὸν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10, 3.— Παθ., κλέπτομαι κρυφίως, αἰδὼς ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται, «αἰδὼς ὑποκλέπτεται διὰ τοῦ κέρδους, ἀντὶ τοῦ οὐκ αἰδοῦνται διὰ κέρδους τι πρᾶξαι» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 9. 77. 2) ὑποκλέπτεσθαι εὐνάς, ὡς τὸ **ἀποστερεῖσθαι**, Σοφ. Ἠλ. 114 ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. ΙΙ. τηρῶ τι μυστικόν, τι Μουσαῖος 85· ἀποκρύπτω ὥστε νὰ μὴ παρατηρήσῃ τις, τι αὐτόθι 161· ὑπ. ὀπωπήν, ῥίπτω βλέμμα κρύφιον, Ἀνθ. Π. 5 221, πρβλ. 290· φιλίη ὑποκλεπτομένη αὐτόθι 267. 2) ἐξαπατῶ, ζῆλόν τινος αὐτόθι 269.

ὑπόκλησις, ἡ, προσκλήσεις τε καὶ ὑποκλήσεις Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 787, ἔκδ. Β. Π Λατιν. αὐτόθι μετάφρ.: introducenti ad sacram mensam et inde rursus educendi modos, Συναγωγὴ λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποκλῐνής, ές, ὁ ὑποκλίνων ἑαυτόν, ὑπήκοος, ὕποχοι καὶ ποκλινεῖς καὶ ὑποτεταγμένοι μεγάλῳ βασιλεῖ Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 21.

ὑποκλίνομαι [ῑ], Παθ., κλίνομαι, πλαγιάζω ὑποκάτω τινός, μετὰ δοτ., σχοίνῳ ὑπεκλίνθη Ὀδ. Ε. 463, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 9. 71, κλπ.· Βάκχῳ ὑποκλινθεῖσα = ὑποδμηθεῖσα Ὀρφ. Ἀργον. 196· μαζὸς ὑπεκλίνθη, κρέμαται πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ γυναικὸς ῥικνώδους ἕνεκα γήρατος, Ἀνθ. Παλατ. 5. 273· ἐπὶ ἀστέρων, βαίνω πρὸς τὴν δύσιν, «ἀστέρες ὑποκλινόμενοι» Ῥήτορες (Walz) 1. 512. 2) ὑποκύπτω, εἴ νύ κε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνθητε φάλαγγι ἡμετέρῃ, τότε .. Ὀρφ.Ἀργ. 851·— τὸ ἐνεργ., ὑποκλ. τινὰ παρὰ Γρηγ. τῷ Ναζ. τ. 1, σ. 328C.

ὑποκλονέομαι, Παθ., κλονοῦμαι, ταράττομαι ὑπό τινος, ὑποκλονέεσθαι .. Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ὑπὸ τοῦ Πηλ. Ἀχιλλέως, Ἰλ. Φ. 556. ΙΙ. κλονοῦμαι οὕτως ὥστε νὰ πέσω, ἀμφὶ δὲ πάντῃ κρημνοὶ ὑπεκλονέοντο Καφηρέος Κόϊντ. Σμυρν. 14. 572.

ὑποκλοπέομαι, Παθ., διαμένω κεκρυμμένος, παραμένω εἰς κρύφια μέρη, κρύπτομαι, ὑποκλέπτω τὸ ζῆν, εἴ τις ἀνδρῶν ζωὸς ὑποκλοπέοιτο Ὀδ. Χ. 382.

ὑπόκλοπος, ον, κεκρυμμένος, λαθραῖος, οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία Βακχυλ. Ἀποστ. 26 (35) Blass.

ὑποκλύζω, μέλλ. **-ύσω**, κλύζω, πλύνω, καθαρίζω κάτωθεν, Ἀνθ. Παλατ. 9. 663· τὸ σῶμα ὑποκαθαίρειν καὶ ὑποκλύζειν, καθαρίζειν τὸ σῶμα διὰ κλύσματος κάτωθεν, Πλούτ. 2. 127C· τὴν κοιλίην Ἀρετ. Ὀξέων Νούσ. Θεραπ. 1. 2· ὑπ. τὴν πόλιν, ὑποσκάπτειν αὐτήν, ὑπονομεύειν, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 6. ΙΙ. Παθ., κατακλύζομαι, βυθίζομαι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 533· μεταφ., ἐν Λουκ. Νιγρ. 10 «παρασύρεται τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν αἰδὼς καὶ ἀρετή».

ὑποκλυσμός, ὁ, τὸ ὑποκλύζειν, Πλουτ. 2. 974C·— **ὑπόκλῠσις**, εως, ἡ, Γλωσσ.

ὑποκλύω, ἀκούω κρυφίως, Κόϊντ. Σμυρ. 1. 509· τινός, ἔκ τινος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 477.

ὑποκνάω, ξέω ὀλίγον τι, ὑποκνήσασα πόνοισιν, καταπονήσασα αὐτόν (;), Τρυφιόδ. (γράφε Τριφ-) 43· ὁ Schäf. ὑπ' ὀκνήσασα· ὁ Köchly ὑποκλάσσασα.

ὑποκνήθω, κνήθω, ξέω ὀλίγον, ἔδηττε δὲ καὶ κεφαλὴν ὑπκνηθε τὸ πρῶτον Τζέτζ. Ἱστ. 6 89.

ὑποκνηστιάω, γαργαλίζω ὀλίγον, Βυζ.

ὑποκνίζω, ἐξ ἐπιπολῆς ξύω, γαργαλίζω ἢ ἐξάπτω, ἐρεθίζω ὀλίγον, ἔρως ὑπ. φρένας Πινδ. Π. 10. 94 (60).— Παθ., εἶμαι ὀλίγον τι ἠρεθισμένος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 3· πρβλ. **ὑποκεκνισμένος**, Πλουτ. Σύλλ. 35.— Κατὰ Σουΐδ.: «ὑποκνισθέντες, λυπηθέντες, προξυνθέντες».

ὑποκοιλαίνω, κοιλαίνω τι ὑποκάτω ἢ κατ' ὀλίγον, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 6.

ὑποκοίλιον, τὸ ὑπογάστριον, ὑποκοίλιον προβάτου Γλωσσ.

ὑποκοιλίς, ίδος, ἡ, τὸ κατώτερον βλέφαρον, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7· πρβλ. **κύλα**.

ὑπόκοιλος, ον, κοῖλος ὑποκάτω, Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 305. πρβλ. **κύλα**.

ὑποκολἄκεύω, κολακεύω ὀλίγον, Πολύβ. 6. 18, 5, ἐν τῷ Παθ.

ὑποκολλάω, κολλῶ ὑποκάτω, Ἥρων ἐν Math m. Velt. σ. 269.

ὑποκόλοβος, ον, ὀλίγον τι κολοβός, Παλαδ. Λαυσ. σ. 54Β.

ὑποκολπίδιος, ον, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἡρωδιαν. 7. 6.

ὑποκόλπιος, ον, ὁ κείμενος ἐν τῷ κόλπῳ, μή τὸν ἐραστὴν εἴδες ἔχονθ' ὑποκόλπιον ἄλλην; Ἀνθ. Παλατ. 5. 130, πρβλ. 275· Κυδίλλης ὑποκόλπιος αὐτόθι 25. 2) ὁ ὑπὸ τὸν κόλπον ἢ τὴν ζώνην κεκρυμμένος, ξίφη Ἡρωδιαν. 7. 11· βιβλίδιον Ἀνθ. Παλατ. 12. 208. ΙΙ. ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός, ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη Καλλ. εἰς Δῆλ. 86.

ὑπόκολπος, ον, = τῷ προηγ., Ἰωάνν. Πεδιάσιμ. περὶ Γυναικὸς Κακῆς 9.

ὑποκολυμβάω, κολυμβῶ ὑποκάτω, «ὑπονησαμένη, ὑποκολυμβήσασα, ὑπελθοῦσα» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584.

ὑπόκομμα, τό, κατὰ τὸ μέσον συνεσταλμένον τῶν ἐντόμων, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 584.

ὑποκομπέω, ἠχῶ κάτωθεν ἢ ἠχῶ ὑποκώφως, κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν Πλουτ. 2. 672Α.

ὑπόκομψος, ον, ἐπιεικῶς κομψός, Πολέμων ἐν Φυσιογν. 2. 12.

ὑποκόνῑσις, εως, τὸ διὰ κόνεως ἢ χώματος καλύπτειν τι, μάλιστα διὰ περισκάψεως, Λατ. pulveratio, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 16, 3.

ὑποκονίω, μέλλ. **-ίσω** [ῑ], καλύπτω διὰ κόνεως ἢ χώματος, μάλιστα σκάπτων πέριξ τῶν ῥιζῶν, Λατιν. pulverare, ἀλλαχοῦ **ὑποσκάπτω**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5. ΙΙ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐπὶ παλαιστῶν, τρίβω τὰς παλάμας τῶν χειρῶν μου ἐπὶ τῆς κόνεως τοῦ ἐδάφους, σκονίζω αὐτὰς ἵνα μὴ διαφεύγῃ εὐκόλως ἀπὸ τῶν χειρῶν μου ὁ ἀντίπαλός μου, (διότι τὰ σώματα τῶν παλαιόντων ἦσαν λιπαρὰ ἐκ τοῦ ἐλαίου δι' οὗ ἠλείφοντο πρὸ τοῦ ἀγῶνος καὶ ἑπομένως ὀλισθηρά), οὐδ' ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν εὔτονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον Πλουτ. 2. 614D· τὼ χεῖρε ὑποκονίεται Κωμικ. Ἀνώνυμ. ἐν Meineke 5. 1, σ. ccclix.

ὑπόκοπος, ον, ὀλίγον τι κεκοπιακώς, κουρασμένος, Ξενοφ. Κυνηγ. 6. 25.

ὑπόκοπρος, ον, ἀνάμικτος μετὰ κόπρου, Ἱππ. 1132Η.

ὑποκόπτω, μέλλ. **-ψω,** κόπτω κάτωθεν, παραλύω, Πλουτ. Εὐμέν. 7· ὑποκεκομμένος τὰ νεῦρα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 8, 4· —μετρφ., ὑπ. τὰ νεῦρα τῆς δυνάμεως αὐτόθι 5. 1, 4· τὴν ἐλπίδα αὐτόθι 6. 1. 3.

ὑποκορίζομαι, μέλλ. **-ίσομαι·** ἀόρ. **ὑπεκορισάμην** Ἀριστείδ. 1. 493, Χαρίτων 3. 7· ἀποθ. Κυρίως, φέρομαι ὡς παιδίον, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν παιδίου, μεταχειρίζομαι λέξεις θωπευτικάς, οἷαί εἰσι τὰ ὑποκοριστικὰ ὀνόματα· ἐντεῦθεν, **1)** μεταβ., καλῶ τινα μὲ ὀνόματα ὑποκοριστικὰ καὶ θωπευτικά, ἐπὶ ἐραστῶν, εἴ λυπουμένην αἴσθητό με, νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, θὰ μὲ ἐκάλει θωπευτικῶς παππάκι μου καὶ περιστεράκι μου, Ἀριστοφ. Πλ. 1011· ψυχὴν ὑπ. τινα, καλῶ τινα χαϊδευτικῶς «ψυχίτσα μου», Πλούτ. 2. 692D· τὴν Ἑκάλην ἐτίμων, Ἑκαλίνην ὑποκοριζόμενοι ὁ αὐτ. ἐν Θησ. 14· Κολώτην Ἐπίκουρος εἰώθει Κολωτάραν ὑπ. καὶ Κολωτάριον ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. 2. 1107D τὸν πύκτην Ἡρακλείδην Ἡρακλῆ ὑπεκορίζοντο, κολακεύοντες ὠνόμαζον .., αὐτόθι 624B, πρβλ. Ἀθήν. 585F. **2)** καλῶ μὲ ὄνομα εὔφημον, ἰδίως εἰς κακόν τι πρᾶγμα δίδω ὄνομα καλόν, ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν Πλάτ. Νόμ. 400E· ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα αὐτόθι 474E· ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν εὐπαιδευσίαν καλοῦντες αὐτόθι 560E· Φιλίππου φιλίαν καὶ ξενίαν καὶ ἑταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι, καλοῦντες (τὴν δουλικὴν σχέσιν των) διὰ τῶν κομψῶν ὀνομάτων τῆς φιλίας, κλπ. Δημ. 424. 11· τὰς ἐπιθυμίας ὑπ. προθυμίας Πλούτ. 2. 449A πρβλ. 56D, Ἀριστείδ. 2. 112, κλπ.·— πρβλ. **ὑποκουρίζομαι.** **3)** τἀνάπαλιν, ἀγαθόν τι καλῶ διὰ κακοῦ ὀνόματος, οἱ μὲν φίλοι καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντες ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με Κακίαν, οἱ ἐχθροί μου παρονομάζουσι Κακίαν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 16 τινὲς ὅμως ἑρμηνευταὶ ἐνόμισαν ὅτι τὸ **ὑποκοριζόμενοι** μετηνέχθη ἐκ τῆς προηγουμένης προτάσεως·— ἀλλ' ὅμως ἡ λέξις κεῖται ἐν ὁμοίᾳ σημασίᾳ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, ὑπ. καὶ σκώπτει θάνατον, θεωρεῖ ἐλαφρὸν πρᾶγμα καὶ περιπαίζει τὸν θάνατον, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4. 1, 166. **4)** προσποιοῦμαί τι, φιλίαν Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνσταντίνου 1. 50· μιμοῦμαι, Φιλόστρ. 587· — Παθητ., ὑποκεκορισμένη πρεσβεία, κατὰ προσποίησιν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. **6)** μετ' ἀπαρ., «κάμνω ὅτι» .., προσποιοῦμαι, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνσταντίνου 2. 15. **II.** ἀμεταβ., ποιοῦμαι χρῆσιν ὑποκοριστικῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 15. **III.** τὸ ἐνεργ. πρῶτον παρὰ Δαμασκίῳ ἐν Φωτίου Βιβλ. 341. 5, Εὐστάθ. 1196. 13.— Παθ., γίνομαι, ἐν τῷ ὑποκοριστικῷ τύπῳ, εἴδη ὑπ. εἰδύλλια ὁ αὐτ. ἐν Πονημματ. 60. 30.

ὑποκοριζόντως, μεθ' ὑποκορισμοῦ, Ἰω. Γενέσ. σελ. 65. 7 ἔκδ. B

ὑποκόρισις, εως, ἡ, ἡ χρῆσις ὑποκοριστικοῦ τύπου, καθ' ὑπ. Εὐστ. 1196. 11.

ὑποκόρισμα, τό, ὄνομα θωπευτικόν, «χαϊδευτικόν», ὡς ὁ Δημοσθ. ἔλεγεν ὅτι ἡ ἐπίκλησις **Βάταλος** ἦτο ὑπ. τίτθης, Αἰσχίν. 17 ἐν τέλει. **2)** καλὸν ὄνομα πράγματος κακοῦ, **παράσιτος** ἀντὶ **πολυφάγος,** Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 1. 2, πρβλ. «Ταραντ.» 3. 5· **σεισάχθεια** ἀντὶ χρεῶν ἀποκοπή, Πλούτ. 2. 807D· οὕτω, φυγῆς ὑπ. καὶ παρακάλυμμα ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 20. **3)** ὑποκοριστικὸς τύπος, Εὐστ. 1540. 54. **4)** μίμησις, ὁ αὐτ. ἐν Πονημματ. 98. 9., 259. 1.

ὑποκορισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλουτ. Θησ. 14, Ἀλκίφρων 3. 33. **3)** ἡ χρῆσις ὑποκοριστικῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2. 15

ὑποκοριστικός, ή, όν, ὁ διὰ καλοῦ ὀνόματος ἐπικαλύπτων ἢ κολάζων κακόν τι πρᾶγμα, Ἀνώνυμ. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 5. 16. **2)** ὄνομα ὑπ., πρβλ. Ἀθήν. 650E·— Ἐπίρρ., **-κῶς,** Πλούτ. 2. 847E, Ἀθήν. 398F. Ἴδε Κόντου Προσθήκας ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΖ', σ. 483.

ὑποκοσμήτης, ου, δευτερεύων **κοσμητής.** Συλλ. Ἐπιγραφ. 270. 1, 6., 274 (Προσθῆκαι).

ὑποκουρίζομαι. Ἰωνικ. ἀντὶ **ὑποκορίζομαι,** ἐγκωμιάζω, ὑμνῶ ποιούμενος χρῆσιν εὐφήμων ἢ καλῶν ὀνομάτων, ἑσπερίαις ὑποκουρ. ἀοιδαῖς, ἐπὶ τῶν ᾀσμάτων, ἃ ᾖδον παρθένοι κατὰ τὴν ἑσπέραν τοῦ γάμου φίλης των, Πινδ. Π. 3. 32· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κουριζομέναις.** — Ὁ Σουίδ. ποιεῖται μνείαν τοῦ ἐνεργητ. ἑρμηνεύων διὰ τοῦ **κολακεύω.**

ὑποκουφίζω, ἀνακουφίζω ὀλίγον τι, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 2, 6, Boiss. Ἀνέκδ. 5. 50. **2)** ἀμεταβ., εἶμαι ἐλαφρότερος, εὐκολώτερος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 944.

ὑπόκουφος, ον, ὀλίγον τι ἐλαφρὸς ἢ ἄστατος, Πλούτ. 2. 205A· ὑπ. τὴν γνώμην ὁ αὐτ. ἐν Πελοπ. 14, κλπ.

ὑποκραδαινόμενοι, τοὺς λογισμούς, ταρασσόμενοί πως, ταλαντευόμενοι ὀλίγον, Θεοφ. Κεραμ. σ. 1021, ἔκδ. Mi.

ὑποκρατέω, κρατῶ τι κρυφίως, κρατῶ δι' ἐμαυτόν, κρατῶ μέρος πράγματός τινος, ὑποκρατῶν τι κακούργως τῆς ἐργασίας Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 651C· μηδ' ἄχρι ἑνὸς ὀβολοῦ τῶν βασιλικῶν ὑποκρατήσαντα χρημάτων Ἄννα Κομν. σελ. 170D. **2)** κρατῶ τι οὕτως ὥστε νὰ μένῃ κλειστόν, «κόραξ σιδηροῦς ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν» Σχόλ. Θεοκρ. 5. 117.

ὑποκρᾱτήριον, Ἰων. **ὑποκρητ-,** τὸ, ἡ βάσις ἐφ' ἧς τίθεται ὁ κρατήρ, κρητὴρ καὶ ὑπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8· οὕτω, βάθρον ὑπ. αὐτόθι 2139. 11·—ὡσαύτως, **ὑποκρᾱτηρίδιον,** Ἰων. **ὑποκρητ-,** τό, Ἡρόδ. 1. 25, Φιλόστρ. 247·— πρβλ. **ὑποστάτης.**

ὑποκρέκω, ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, ἠρεμαίως ὑπηχῶ, ὑποτερετίζω, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τῆς κιθάρας κρουμῶν, τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισι ὑποκρέκει, «συμφωνεῖ .., ὑπηχεῖ, προσέοικεν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 9. 59. **2)** μεταβ., ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ἔκρουον ἠρέμα, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 15. 2· ὁ κόλαξ ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰωθὼς ὑποκρέκειν Πλούτ. 2. 55D.

ὑπόκρημνος, ον, σχεδὸν ἀπόκρημνος, Στράβ. 644 κ.ἑξ.·— ἴσως κύριον ὄνομα.

ὑπόκρηνος, ον, (κάρηνον) ὁ ὑπὸ τὴν κεφαλήν τινος, θῆκε λᾶαν σκληρὸν ὑπόκρηνον Ἀνώνυμ. (Καλλίμ.) παρὰ Σουΐδ.

ὑποκρητηρίδιον, ὑποκρητήριον, Ἰων. ἀντὶ **ὑποκρατ-.**

ὑποκρίζω, κρίζω, τρίζω ἐλαφρῶς, σιγανά, Αἰλ. π. Ζῴων 6. 19.

ὑποκρίνω [ῑ], μέλλ. **-κρῐνῶ,** χωρίζω ὀλίγον ἢ κατὰ μικρόν, Εὐστ. 687. 20, Σουΐδ. **II.** ὑποβάλλω εἰς ἀνάκρισιν ἢ ἐξέτασιν, ὑποκρίνουσι τοὺς ἀντιδίκους Ἀνέκδ. Βεκ. 449, 25, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἄρχων·**— ἀλλὰ συνήθως,

B. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, **ὑποκρίνομαι,** μέλλ. **-κρινοῦμαι,** Ἰωνικ. **-έομαι** Ἡρόδ. 3. 119· ἀόρ. **ὑπεκρινάμην,** Ὀδ. Ο. 170, Ἡρόδ.· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ὁ ἀόρ. καὶ ὁ πρκμ. παθητ. μετὰ μέσης σημασίας **ὑπεκρίθην** [ῐ] Κτησ. Περσ. 41, Πολύβ. 5. 25, 7, Ἀππ.· **ὑποκέκρῐμαι** Δημ. 418. 7. Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, Ἰλ. Μ. 228· τινι Η. 407, Ὀδ. Β. 111, Ο. 170· οὕτω παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις καὶ τοῖς μεταγενεστ., Ἡρόδ. 1. 2, 164, Ἱππ. 763F, κλπ.· ἐπὶ μαντείου, Ἡρόδ. 1. 78, 91·— οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο τῷ **ἀποκρίνομαι** (ὅπερ ἀποκατέστησεν ὁ Βεκκῆρος ἐν Θουκ. 7. 44, εἰ καὶ πάντα τὰ Ἀντίγραφα φέρουσιν **ὑποκρ-** πλὴν ἑνός, ὡς τοὐναντίον ἐν ἅπασι τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδ. φέρεται **ἀποκρ-,** ἴδε Ἡρόδ. 5. 49., 8. 101· πρβλ. **ὑπόκρισις**). **2)** κρίνω, ἑρμηνεύω, ὄνειρον Ὀδ. Τ. 535, 555· ὀνείρατα Ἀριστοφ. Σφ. 53· (οὕτω, κρίνεσθαι ὀνείρους Ἰλ. Ε. 150, πρβλ. **κρίνω** II. 5)· ὑπ. ὅπως .. Θεόκρ. 24. 66. **II.** παρὰ τοῖς Ἀττ., ὑποκρίνομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, λαμβάνω μέρος εἰς διάλογον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅθεν παριστάνω πρόσωπόν τι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅπερ τίθεται κατ' αἰτιατ., οἷον, τὴν Ἀντιγόνην Σοφοκλέους ὑποκέκριται Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑπ. τὸ βασιλικόν, ὑποκρίνομαι, παριστάνω τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 19· ὑπολαμβάνειν καὶ ὑποκρίνεσθαι, ὑποκρίνεσθαι ἐν λόγῳ καὶ ἐν ἔργῳ, αὐτόθι 5. 9, 11· ἀπολ., παριστάνω πρόσωπόν τι, εἶμαι ὑποκριτὴς (θεάτρου), οἱ ὑποκρινόμενοι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 7. 3, 8· τῷ ὑποκρίνεσθαι, δι' ὑποκρίσεως (θεατρικῆς), ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 3. 12, 3·— ὡσαύτως, ὑποκρ. τραγῳδίαν, κωμῳδίαν, λαμβάνω μέρος εἰς τραγῳδίαν, κωμῳδίαν, αὐτόθι 3. 1, 3, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 30, πρβλ. τὸν αὐτ. περὶ Ὀρχ. 84, Νιγρ. 11. 24, κλπ.· ὑπεκρίθησαν τραγῳδοί, παρέστησαν, Χάρης παρ' Ἀθην. 538F· ὡσαύτως, ὑπ. τὰ πάντα προσωπεῖα Λουκ. περὶ Ὀρχ. 66· ὑπ. μανίαν αὐτόθι 83. **2)** ἀπαγγέλλω, ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλου, τὰ Ἡροδότου Ἀθήν. 620D· λόγους ἀλλοτρίους Λουκ. Ψευδολ. 25·— δραματικῶς παριστάνω, Φωτ. Βιβλ. 73. 24·— (ἀπο)μιμοῦμαι, τι Φιλόστρ. 97. **3)** ἐντεῦθεν ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τοῦ θεατρικοῦ ὕφους ῥαψῳδῶν καὶ ῥητόρων, ἐξογκώνω, ὑπερβολικῶς παριστάνω, Δημ. 230. 7, πρβλ. Wolf Proleg. σελ. xcvi. **4)** μεταφορ., ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, μετ' ἀπαρεμφ., Δημ. 321. 18., 878. 3, Πολύβ. 2. 49, 7, κτλ.

ὑποκρῐσία, ἡ, σπανιώτερος τύπος τοῦ **ὑπόκρισις** II, Ἀνθ. Πλαν. 289.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 510.

ὑπόκρῐσις, εως, ἡ, **I.** παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἀπόκρισις (ἴδε **ὑποκρίνω** B. 1), Ἡρόδ. 1. 116., 6. 9· αἱ ὑπ. τῶν χρηστηρίων ὁ αὐτ. 1. 90·— ἀλλ' ἡ Ἀττικ. λέξις **ἀπόκρισις** φέρεται ἐν ἅπασι τοῖς Ἀντιγράφοις 1. 49., 5. 50. **II.** παρὰ τοῖς Ἀττ., τὸ παριστάνειν τι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ τέχνη τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑποκριτοῦ, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 4. πρβλ. Ρητορ. 2. 8, 14. **2)** ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπαγγελία λόγου περιλαμβάνουσα ἀπαγγελίαν, χειρονομίαν καὶ πᾶν ὅ,τι ἕτερον παρελαμβάνετο ἐκ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, αὐτόθι 3. 1, 3., 3. 13, 2· οἱ κατὰ τὴν ὑπ. ῥήτορες, οἱ ῥήτορες οἱ μετὰ θεατρικῆς ὑποκρίσεως ἀπαγγέλλοντες τοὺς ἑαυτῶν λόγους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς συντάττοντας μὲν λόγους, μὴ ἀπαγγέλλοντας δὲ αὐτούς, αὐτόθι 3. 1, 7. **3)** μεταφορ., κατὰ μὲν τὴν ὑπόκρισιν ἐχρῶντο τοῖς λόγοις ὑποπεπτωκότως καὶ ταπεινῶς, κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ὡμίλουν ταπεινῶς, Πολύβ. 35. 2, 13, Ἑβδ. (Β', Μακκ. Ϛ', 25). **4)**

ὑπόκρισιν, ἐπιρρηματικῶς, ὡς τὸ δίκην, δελφῖνος ὑπόκρισιν, δίκην δελφῖνος, Πινδ. Ἀποσπ. 259.

ὑποκρῑτήρ, ῆρος, ὁ, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἑρμίας παρ' Ἀθην. 563Ε.

ὑποκρῑτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποκρινόμενος: **I.** ἑρμηνευτής, ἐξηγητής, τῆς δι' αἰνιγμῶν φήμης Πλάτ. Τίμ. 72Β· ὀνείρων Λουκ. Ἐνύπν. 17, κλπ. **II.** παρὰ τοῖς Ἀττικ., ὁ παριστάνων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἠθοποιός, Ἀριστοφ. Σφ. 1279, Πλάτ. Πολ. 373Β, Χαρμ. 162D, Συμπ. 194Β, Ξεν., κλπ. **2)** ὁ ἀπαγγέλλων, ἐπῶν Τιμ. Λεξικ.· ῥαψῳδός, Διόδ. 14. 109., 15. 7. **3)** μεταφορ., ὁ προσποιούμενος χαρακτῆρα ὃν δὲν ἔχει, ὑποκριτής, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΛΔ', 30, ΛϚ', 13), Καιν. Διαθ.

ὑποκρῑτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν **ὑπόκρισιν** (II), πεπειραμένος, ἔμπειρος εἰς αὐτήν, φύσει ὑποκριτικός, ἔχων φυσικὴν δεξιότητα πρὸς ἀπαγγελίαν, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 1, 7, πρβλ. Ποιητ. 19, 7., 26, 6. **2)** ἁρμόζων εἰς λόγον ἢ εἰς ἀπαγγελίαν, ὑποκριτικωτάτη λέξις ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ. 3. 12, 2· ἡ ὑποκριτική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τῆς ἀπαγγελίας, αὐτόθι 3. 1, 7. Ποιητ. 19, 7, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Χαμαιλ. παρ' Ἀθην. 407Α. **3)** μεταφορ., ὁ ὑποκρινόμενος, προσποιούμενος, ὑποκρ. τοῦ βελτίονος Λουκ. Ἀλέξ. 4.

ὑποκροτέω, κροτῶ κτυπῶ, ὀλίγον τι, ὑποκροτῶν τῷ ποδὶ καὶ ἐπιψοφῶν τοῖς δακτύλοις Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 287D.

ὑπόκροτος, ον, ὁ ποιῶν κρότον τινὰ ἢ θόρυβον, τὸ τῆς λέξεως ὑπ. Φωτ. Βιβλιοθ. 73. 33.

ὑπόκρουσις, εως, ἡ, τὸ ὑποκρούειν, διακόπτειν τινὰ ἐν συζητήσει, Ἡσύχ. ἐν λ. **κροῦσις**. — Ἐπίρρ. **ὑποκρουστικῶς**. «ὑποβλήδην, ὑποβαλὼν λόγον ὑποκρουστικῶς ἔτι λέγοντός τινος» Ἐτυμολ. Μέγ. 781, 8, Σουΐδ. ἐν λ. **ὑποβλήδην**.

ὑποκρούω, κρούω ἐλαφρῶς, Ἀνθ. Πλαν. 279· κτυπῶ τὸν χρόνον, δίδω τὸν χρόνον, Πλουτ. Δημοσθ. 20· ὑποκρ. τοῖς λέγουσι Λογγῖν. 41. 2. **II.** μεταφορ., διακόπτω, μετ' αἰτ., Ἀριστοφ. Ἀγ. 38, Ἄλεξις ἐν «Βοστρ.» 1· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 256, 588 (ἐν στίχῳ 618 μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς αἰσχρᾶς σημασίας τοῦ **κρούω**)· ἀπολ., ὑποκρούσας (δηλ. εἶπε) Πλάτ. Ἐρυξ. 395Ε. **III.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ εὑρίσκω ἐλλείψεις εἴς τινα, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, Ἀριστοφ. Ιλ. 548.

ὑποκρύπτω, μέλλ. -ψω, κρύπτω ὑποκάτω, καλύπτω, ἄχνη ὑπεκρύφθη [ἡ ναῦς], ἐκαλύφθη ὑπὸ ἄχνης, Ἰλ. Ο. 626.— Μέσ., ὑποκρύπτεσθαί τινα, φυλάττειν τι μυστικὸν ἀπό τινος, διάφορ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀναβ. 1. 9, 19.

ὑποκρύφιος, [ῠ], ον, κεκρυμμένος ὑποκάτω, Νόνν. Δ. 36. 96, κλπ.

ὑπόκρῠφος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 96.

ὑπόκρυψις, εως, ἡ, κρύψιμον, ἀπόκρυψις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 469Α.

ὑποκρώζω, μέλλ. -ξω, κρώζω, κράζω, «βογγῶ» ὀλίγον ἢ ἀσθενῶς ὡς ἄνθρωπος νοσῶν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 4.

ὑποκτυπέω, κτυπῶ ὑποκάτω, Αἰλ. π. Ζ. 3. 13.

ὑποκυάνεος, ον, ὀλίγον τι κυανοῦς, «ὅτι ἡ μὲν φάσσα ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν καὶ μᾶλλόν γε ἐμπόρφυρον» Ἀλέξαν. ὁ Μύνδιος παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 5. 96.

ὑποκυᾰνίζω, ἔχω ὀλίγον τι κυανίζον χρῶμα, ἀχάτης ὑποκυανίζων ἐστὶν Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 234C.

ὑποκῠβερνάω, εἶμαι ὑποκυβερνήτης, νεὼς Πολυβ. Α', 98.

ὑποκυδής, ές, δίυγρος, «ὑποκυδεῖς γάρ εἰσιν οἱ τόποι: Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. ὑποκυδὴς ἐστιν ὁ δίυγρος, ὡς ἐκ τῆς γ' Κτησίου φανερόν. Εὐφορίων: οἷόν θ' εἰαμενῆς ὑποκυδέος. ἐν ἐνίοις μέντοι τῶν ἀντιγράφων παρὰ τῷ ῥήτορι γέγραπται ὑπόκοιλοι» Ἁρποκρατίων.

ὑποκύκλιος, (ἐξυπ. πούς), ὁ, ἐν τῇ μετρικῇ, «ὁ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικός», ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ πυρριχίου καὶ σπονδείου, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστί. σ. 160.

ὑπόκυκλος, ον, ὑπότροχος, ἔχων ὑποκάτω τροχούς, τάλαρος Ὀδ. Δ. 131. **II.** **ὑπόκυκλον**, τό, «ὑπόκυκλα· τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ὑποτιθεμένους τῷ πυθμένι τῶν τριπόδων» Ἡσύχ.

ὑποκῡμαίνω, κυμαίνομαι ἐλαφρῶς, κινοῦμαι ὀλίγον, ἐπὶ ὕδατος ἢ ἄμμου, Φιλόστρ. 846· ἐπὶ κόμης, Ἱμέρ. 330· ἐπὶ τῶν βραχιόνων, Φιλόστρ. 841. **II.** μεταβ., ἔρως καὶ οἶνος ὑπ. τὸν νοῦν Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 430.

ὑποκῡμᾰτίζω, κυματίζω ἐλαφρῶς, προξενῶ κυματισμόν, Φιλόστρ. 839. **II.** ἀμεταβ., συναντῶμαι κινούμενος κυματοειδῶς, συναντῶμαι κυματίζων, «ὑποκυματίζουσιν (οἱ θύννοι) ἀλλήλοις, ἄλλος ἄλλῳ ἐπινέοντες» ὁ αὐτ. 784.

ὑποκύπτω, μέλλ. -ψω, κύπτω ὑπὸ ζυγόν, οἱ Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρσῃσι, ἔκυψαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 1. 130, πρβλ. 6. 25, 109· κύνες τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύπτοντες Αἰσώπ. Μῦθ. 234· ἀπολ., ἐπὶ ἱκετῶν, κύπτω πρὸς τὴν γῆν, ὑποκύπτοντες ἱκετεύουσιν Ἀριστοφ. Σφ. 555 (ἔνθα τὸ Ραβ. Ἀντίγραφ. ἔχει **ὑποπίπτοντες**), πρβλ. Λουκ. Κατάπλ. 30, Νιγρ. 21· οὕτως ἐπὶ ζῴων πινόντων, ὑποκύψαντα .. πιεῖν ὥσπερ βοῦν (διάφ. γραφ. **ἐπικ-**) Ξεν. Ἀν. 4. 5, 32· ἀλλὰ καὶ ὑπ. ἐπὶ τὰ ὀπίσθια σκέλη Ἀριστ. π. Θαυμ. 10· — κύπτω ὅπως παρατηρήσω τι, Πλουτ. 2. 470Ε. **II.** μετ' αἰτ., ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, σκῦψε τὴν καμπουράν σου (νὰ λάβῃς τὸ φορτίον), «τὰν τύλαν, τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐν τῷ τραχήλῳ γινομένην τοῦ τραχήλου σκληρότητα τῶν ἀχθοφόρων ζῴων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 954.

ὑποκῡρόομαι, παρὰ Διονυσ. τῷ Ἁλ. 2. 22, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπικυροῦσθαι**.

ὑποκυρτόομαι. Παθ., κυρτοῦμαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ὀλίγον κυρτός, Ἱππ. 873Η, Καλλισθ. παρ' Εὐστ. 918. 41.

ὑπόκυρτος, ον, ἱκανῶς κυρτὸς ἢ κυφός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 822, Πλουτ. 2. 890D.

ὑπόκῡφος, ον, = **ὑπόκυρτος**, Στράβ. 262, Σχόλ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 7. 4.

ὑποκυφώνιον, τό, μέρος ἅρματος, (ἴδε **κύφων** I)· «κυφῶνες, αἱ δὲ ὑπ' αὐτοῖς μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου ὑποκυφώνια» Πολυδ. Α', 143.

ὑποκύω, ποιῶ τινα ἔγκυον· ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ μέσῳ **ὑποκύομαι**, ἐπὶ τῆς γυναικός, συλλαμβάνω, γίνομαι ἔγκυος, ἐγκύμων, **ὑποκῡσαμένη** (οὐχὶ **-κυσσαμένη**, ἴδε ἐν λ. **κύω**), Ἰλ. Ζ. 26, Ὀδ. Λ. 254, Ἡσ. Θεογ. 308· οὕτως ἐπὶ ζῴων, Ἰλ. Υ. 225.

ὑποκωθωνίζομαι, Παθητ., ἐντρυφῶ σιγοπίνων οἶνον, χυδ. «σβανάρω», γυναικῶν τινων γραϊδίων ὑποκωθωνιζομένων καὶ ὑποτονθορυζόντων Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 2, σ. 414, 11.

ὑποκώλιον, τό, (κῶλον) ὁ μηρὸς ζῴου, Ξεν. Κυν. 4. 1., 5.10.

ὑποκωμῳδέω, κωμῳδῶ, ἐμπαίζω ὀλίγον ἢ κρυφίως, Λουκ. Τόξ. ἢ Φιλ. 14.

ὑπόκωφος, ον, ὀλίγον τι κωφός, ἐπιεικῶς κωφός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 43, Πλάτ. Πρωτ. 334D, Πολ. 488Β. **II.** ἡμίφωνος, Πορφυρ. Ὁμ. Ἐρωτ. 8.

ὑπολαιμίζω, κόπτω τὸν λαιμόν τινος, «ὑπολαιμίσας, σφάξας» Ζωναρᾶ Λεξ. σ. 1784.

ὑπολᾱΐς, ΐδος, ἡ, μικρόν τι πτηνόν, πιθ., Saxicola oenanthe, κοινῶς «ποταμίδα», Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 7, 5 (κοινῶς φέρεται **ἐπιλαΐς**)· ὁ δὲ τύπος **ὑπολωΐς**, εἶναι διάφορ. γραφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2, 17, 9.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπολαΐς· ὄρνις τις τῶν σκωληκοφάγων».

ὑπολᾰλέω, λαλῶ χαμηλοφώνως, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 553D· **2)** ψιθυρίζω, τινί τι Ἀρχ. Μαθημ. 13, κλπ. **II.** λέγω πλαγίως, «βούλεται δὲ μᾶλλον ὑπολαλεῖν τῷ τολμῶντι τὸ χρῆναι αὐτὸν πρὸς ἑαυτῷ ἔχειν τὸν νοῦν καὶ ἢ αἰδεῖσθαι ἢ φοβεῖσθαι» Εὐστ. Πονημάτ. 48. 59.

ὑπολαμβάνω, μέλλ. **-λήψομαι**, λαμβάνω, σηκώνω, κάτωθεν, θέτων ἐμαυτὸν ὑποκάτω, ὡς ὁ δελφὶς τὸν Ἀρίονα, τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον, δηλαδὴ τὸν Ἀρίονα, Ἡρόδ. 1. 24, Πλάτ. Πολ. 453D· τοὺς νεοττοὺς ὑπ. ἡ φήνη Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 34, 4· τὸ κῦμα ὑπ. τινὰ Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332Ε· νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν Πράξ. Ἀποστ. α', 9. **β)** ὑπέχω, ὑποστηρίζω κάτωθεν, Ἡρόδ. 4. 72· ὑπ. τοὺς ἐνδεεῖς Στράβ. 653, πρβλ. Διόδωρ 19. 67. **γ)** λαμβάνω ἀπὸ τῆς χειρός, Πλάτ. Συμπ. 212D· ἐπὶ ἀπαιτοῦντος ψήφους ὑπέρ τινος, Διονύσ. Ἁλ. 7. 54. **δ)** ὑπολ. τι ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, λαμβάνω καὶ κρύπτω ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, Πλουτ. 2. 234Β. **2)** καταλαμβάνω, κυριεύω, ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα Ἰλ. Γ. 34, Ὀδ. Σ. 88 (ἔνθα δυνατὸν νὰ σημαίνῃ λαμβάνω κάτωθεν ἢ κρυφίως)· ἐπὶ ἀνεμοστροβίλου, Ἡρόδ. 4. 179· ἐπὶ προσβολῆς μανίας, ὁ αὐτ. 6. 75· ἐπὶ λοιμοῦ, αὐτόθι 27· ἐπὶ ποταμοῦ ὑποδεχομένου χώματα εἰς αὐτὸν ῥιπτόμενα, ὁ αὐτ. 2. 150 ἐπὶ ἀνέμου παρασύροντος χιόνα, αὐτόθι 25· ἐπὶ στρατιωτῶν ἐλαυνόντων, δυσχωρία ὑπελάμβανεν αὐτούς, δηλ. αἴφνης κατήντησαν εἰς δύσβατον τόπον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20· — ἀπολ., ὑπολαβὸν ῥῖγος Ἱπποκρ. 1147F· ἀκολούθως ἐπὶ γεγονότων, ἐπακολουθῶ, γίνομαι μετὰ ταῦτα, ἐπέρχομαι, ἡ ναυμαχίη ὑπολαβοῦσα Ἡρόδ. 8. 12, πρβλ. 6. 27. **3)** λαμβάνω τὸν λόγον καὶ ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, Λυσίας 137. 32, Δημ. 596. 14, κλπ.· πρός τι Θουκ. 5. 85· τι πρός τινα Δημ. 501. 25, πρβλ. 651. 19· τινὶ περὶ παντὸς Πλάτ. Νόμ. 875D· ὑπ. τινὶ ὅτι .. ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 598D, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 12, κλπ.· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., ἀποκρίνομαι, Θουκ. 5. 49·—ἀπολ., ἐν διαλόγῳ, ἔφη ὑπολαβών, ὑπ. ἔφη, ὑπ. εἶπεν, εἶπεν ἀποκρινόμενος, ἀπεκρίνατο, Ἡρόδ. 1. 11., 7. 101, Θουκ. 3. 113, Πλάτ., Ξεν. **β)** λαμβάνω τὸν λόγον, διακόπτω (ὡς τὸ **ὑποκρούω**), μεταξὺ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 1, 27· ἔτι λέγοντος αὐτοῦ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 5. 5, 35. **4)** συναντῶ, προφθάνω, καταλαμβάνω, καὶ τὰς κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοποννησίων μέρος ὑπολαβόντες πεπλανημένας, ἔκοπτόν τε καὶ ἐς φόβον τὰς πλείους ἀμαχεὶ καθίστασαν Θουκ. 8.105. **5)** προσδέχομαί τι (ὡς ἀφορμὴν κατηγορίας, καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι .. ἐμεγάλυνον καὶ ἐβόων ὁ αὐτ. 6. 28· ὑπ. τὴν ἐπιθυμίαν τινός, λαμβάνω ὑπούλως καὶ τρέπω αὐτὴν εἰς ἰδίαν μου ὠφέλειαν «ὑπολαμβάνοντες δὲ

οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιον», Λουκιαν. περὶ Διαβολ. 17 **II.** = ὑποδέχομαι, δέχομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, ὁ δὲ Κῦρος ὑπολαβὼν τοὺς φεύγοντας Ξεν. Ἀν. 1. 1, 7. **2)** δέχομαι πρότασιν, παραδέχομαι, Ἡρόδ. 1. 212., 3. 146· δυσχερῶς ὑπ. τι Δημ. 1309. 18· δυσκόλως ὑπολ., ἐάν .. ὁ αὐτ. 1316. 28. **III.** ἀναλαμβάνω ἔννοιάν τινα, παραδέχομαί τι ὡς ἀληθές, νομίζω, ὑπολαμβάνω, ὑποθέτω, πολλάκις ἐπὶ ἀβασίμου γνώμης, ὑπ. θεῖον εἶναι τὸ ἐπαγγελλόμενον Ἡρόδ. 2. 55· οὐκ ἂν ὑπέλαβον τοῦτον ἀντειπεῖν Ἀντιφῶν 122. 32, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 86B, Πρωτ. 343D· ἐὰν ὑπολάβῃ.. Ἀθήνησιν εἶναι, ὧν ἐν Λιβύῃ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3 5, 25, πρβλ. Πολιτ. 5. 1, 3· ἐντεῦθεν γίνεται χρῆσις ἐπιρρήματος ὅπως τροποποιηθῇ ἡ σημασία αὕτη, ὀρθῶς ὑπ. Πλάτ. Γοργ. 458E, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 2, 1· κάλλιστα ὑπ. Πλάτ. Θεαίτ. 159B· καλῶς Ἀριστ. Ῥητ. 3. 1, 5, κλπ.·— ἀκολούθως, παραλειπομένου τοῦ εἶναι, παραδέχομαι ἢ ἐννοῶ τι ἔχον κατά τινα τρόπον, τὸ χαλεπὸν κακὸν [εἶναι] ὑπ. Πλάτ. Πρωτ. 341B ὑπ. τὸν Ἔρωτα ἕν τι τῶν ὄντων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 263D· ὑπ. τι ὡς ὂν .. ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 134C, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 11, 6· τὸν αἰθέρα τῇδέ πῃ ὑπ., θεωρῶ τὸν αἰθέρα κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, Πλάτ. Κρατύλ. 410B· οὕτως ὑπ. περί τινος Ἰσοκρ. 32B, πρβλ. Δημ. 316. 6 καὶ 13·— ἁπλῶς μετ' αἰτ., καίπερ ὑπειληφὼς ταῦτα, εἰ καὶ ὑπολαμβάνω ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχουσιν, ὁ αὐτ. 342. 5, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 3, 10· ὑπ. πλῆθος ὡρισμένον αὐτόθι 11. 8, 8· ὑπ. ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 1, 2.— Παθ., τοιοῦτος ὑπολαμβάνομαι Ἰσοκρ. 233D, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 1. 9, 1· μειζόνως ὑπ. Ἰσοκρ. 226B, πρβλ. Δημ. 623. 5· ἡ ὑπειλημμένη χάρις ὁ αὐτ. 178. 8· μετ' ἀπαρ., ὑπολαμβάνεται ἔχειν τι Ἰσοκρ. 415B, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 5, 21·— τὸ ὑποληφθὲν πᾶν = πᾶσα ὑπόληψις (II), Μένανδρ. ἐν «Ἱπποκόμῳ» 1. 7. **2)** ἐννοῶ τι, λόγον Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 523, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 295C· ὑπ. τι εἴς τινα Αἰσχίν. 22. 29.— Παθ., ὑπολαμβάνεται δεδωκέναι, νομίζεται ὅτι .., Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 22, 3. **3)** ὑποπτεύω, ἀπιστῶ, Ξεν. Ἀγησίλ. 5. 6. **IV.** λαμβάνω κρυφίως, τὰ ὅπλα Θουκ. 6. 58· Κέρκυραν ὑπ. βίᾳ, καταλαμβάνω αὐτὴν διὰ τῆς βίας κρυφίως, ὁ αὐτ. 1. 68. **2)** προσελκύω εἰς τὸ μέρος μου, δανείσματα γὰρ ποιησάμενοι ὑπολαβεῖν οἷοί τε ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένων αὐτῶν ναυβάτας ὁ αὐτ. 1. 121, πρβλ. 143. **V.** ἀντεπεξέρχομαι, ἐμποδίζω, ὡς ὁ ἰατρὸς ἀναχαιτίζει τὴν νόσον, Ἱππ. 21. 22. **2)** ὑπ. ἵππον, ὡς ὅρος ἱππευτικός, κρατῶ, συγκρατῶ, ἐν μέρει ἀναχαιτίζω αὐτόν, Ξεν. Ἱππ. 7. 15., 9. 5·— ἀναλαμβάνω σημαίνει ἐντελῶς ἀναχαιτίζω, «σταματῶ», αὐτόθι 3, 5.

ὑπολαμπάς, άδος, ἡ, φαίνεται ὅτι εἶναι εἶδός τι θυρίδος ἢ φεγγίτου, ἀλλ' ἡ λέξ. εἶναι ἀμφίβ., κατεῖδε διά τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους παρὰ τὸν ποταμὸν ἀριστοποιουμένους Φύλαρχ. (40A) παρ' Ἀθην. 536E· ὑπολαμπάδος κλεῖθρον Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 52.

ὑπολαμπής, ές, γεν. έος, ὁ λάμπων μὲ ἀμβλεῖαν λάμψιν, σάκος .. ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ λαμπόμενον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 142.

ὑπολάμπω, μέλλ. -ψω, λάμπω, κάτωθεν, λάμπω ὑποκάτω, οὐκοῦν ἐν ταῖς πρὸς μεσημβρίαν βλεπούσαις οἰκίαις τοῦ μὲν χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει, τοῦ δὲ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν στεγῶν πορευόμενος σκιὰν παρέχει; Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 9· κοιμᾶται δὲ ἀκαρὲς χρόνου καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος, ἐπὶ λέοντος, Πλούτ. 2. 670C·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πῦρ τέφρῃ ὑπολαμπόμενον Ἀνθ. Παλατ. 12. 80. **II.** ἀρχίζω νὰ λάμπω, ὡς τὸ ἔαρ ὑπέλαμπε, ὡς τὸ ὑπεφαίνετο, Ἡρόδ. 1. 190 (πρβλ. ἐπιλάμπω), Αἰλ. π. Ζῴων 8. 22· ὑπ. ἕως αὐτόθι 10. 50· ὑπ. ἡ ἡμέρα Πλουτ. Ἀντών. 49· μεταφορ., ὑπολάμπει τὸ ἦθος ταῖς παρειαῖς Πολυδ. B', 87·— ἐν Ἰλ. Σ. 492, Ὀδ. Τ. 48., Ψ. 290 ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι: δαΐδων ὕπο λαμπομενάων.

ὑπόλαμψις, ἡ, μικρά τις καὶ ἀμυδρὰ λάμψις, Ἱππ. 1133D, Θεοφρ. π. Σημείων κτλ. 4. 4.

ὑπολανθάνω, μέλλ. -λήσω, κεῖμαι ὑποκεκρυμμένος, λανθάνω ὑπάρχων ὑποκάτω, «καὶ ἐκείνη μὲν (δηλ. ἡ σμῖλαξ) ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν» Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1, Φωτ. Ἐπιστ. 32, 5. **II.** διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, εἰ καὶ τοὺς πολλοὺς ὑπολανθάνει αὐτόθι 201, 29.

ὑπολάξευσις, εως, ἡ, τὸ λαξεύειν ἢ κόπτειν λίθους, Εὐστ. Πονημάτ. 291. 66.

ὑπολάπᾰρος, ον, ὀλίγον τι χαλαρός, πλαδαρὸς ἢ ὑπόκενος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 969, κλπ.

ὑπολᾰπάσσ (ἢ ὑπολαπάττ)ω μέλλ. -ξω, ὑποκενόω, ἐκκενῶ κάτωθεν, καθαρίζω τὴν κοιλίαν, καὶ τὴν γαστέρα ἦρος ἀρχομένου πεπληρωμένην ὑπολαπάττει Αἰλ. π. Ζῴων 14. 14.

ὑπολεαίνω, λεαίνω ἐλαφρῶς, πραοτέροις ὑπολεαίνοντες λόγοις Φωτ. Ἐπιστ. σ. 295, 36.

ὑπολέγω, ὑπαγορεύω, παραινῶ, τί τινι Πλούτ. 2. 46A. **2)** ἐξετάζω, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, μήτε πολυπραγμονῶν μήθ' ὑπολέγων μήτ' ἢ δικαίως μήτ' ἢ ἀδίκως τι γέγονε Δίων Κάσσ. 54. 15. **3)** ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, τὰ ἔργα τοῖς λογισμοῖς ὑπολέγων ὁ αὐτ. 46. 35.

ὑπ-ολέθριος, ον, σχεδὸν ὀλέθριος, ἐπικίνδυνος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 118.

ὑπολείβω, χύνω σποδήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 69.— Παθ., ὑποστάζω, ὑπορρέω, Ἱππ. 601. 52, Νικ. Ἀλεξιφ. 24, κλπ.

ὑπόλειμμα, τό, τὸ ὑπολειπόμενον, «ἀπομεινάρι», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 10, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 41 καὶ 44, Θεόφρ., κλπ.

ὑπολειπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπολείπω**, δεῖ ὑπολείπειν, Κ. Ἀκροπ. σ. 848, ἔκδ. Mi.

ὑπολειπτικός, ή, όν, ὁ ὑπολειπόμενος, ὁ μένων ὀπίσω, Θέων Σμυρν. π. Ἀστρονομ. σ. 204 Martin.

ὑπολείπω, μέλλ. -ψω, ἀφίνω ὀπίσω, ἀφίνω ὡς ὑπόλοιπον, ἀφίνω τι περίσσευμα, κρειῶν πίνακας .., ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες Ὀδ. Π. 50· τοὺς αὐτοὺς τούτους οὕσπερ νῦν φασι πολεμίους ὑπολειπόντας ἂν ἡμᾶς πλεῖν, οὓς νῦν λέγουσιν οἱ περὶ τὸν Νικίαν, ἠθέλομεν ἀφήσῃ ὀπίσω ἂν ἐκπλεύσωμεν, Θουκ 6. 17· τὸν πόλεμον τοῖς παισὶ ὁ αὐτ. 1. 81· οὐδεμίαν ὑπερβολὴν ὑπ. τινί, δὲν ἀφίνω εὐκαιρίαν ὑπερβολῆς, Ἰσοκρ. 137B ὑπ. τινὶ τιμωρεῖσθαι Ἀντιφῶν 129. 14 (περὶ τοῦ ἐν Θουκ. 8, 2 χωρίου: μηδ' ὑπολείπειν λόγον αὐτοῖς, ὡς κτλ. ὅρα σημ. Arnold καὶ S. T. Blomfield ἐν τόπῳ, ἴδε προσέτι καὶ τὸν ἡμέτερον Δούκαν). **2)** ἐπὶ πραγμάτων, δείκνυμαι ὀλίγος, δὲν εἶμαι ἀρκετός, δὲν ἀρκῶ, ὑπολείψει ὑμᾶς ἡ μισθοφορὰ Λυσ. 177, κλπ.· ὑπ. τινὰ ὁ λόγος Ἀριστ. Ῥητ. 3. 17, 11·— οὕτως ἀπολ. ὡς εἰ ἀμετάβ., ἐκλείπω, ὅταν ὑπολίπωσιν αἱ βάλανοι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 1· ὑπ. μέλι αὐτόθι 40. 43· αἱ τρίχες ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 48, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 13. **II.** Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., ἀφίνομαι ὑπόλοιπος, μένω ὀπίσω, πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον Ἰλ. Ψ 615· ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο Ὀδ. Η. 230, πρβλ. Τ. 1, Ἡρόδ. 1. 105., 2. 15, 86· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ Ὀδ. Ρ. 276, πρβλ. 282, κλπ.· ὑπολειφθεὶς Ἡρόδ. 5. 61., 8. 67, καὶ Ἀττ. **2)** ἐπὶ πράγμ., μὴ ὑπολείπεσθαι [τοὺς νόμους], εἴ ποτε.., νὰ μὴ μένωσιν ἰσχύοντες, ἐάν.., Θουκ. 3. 44· οὐδὲν ὑπολείπεται, ἀλλ' ἢ .. Πλάτ. Φαῖδρος 231B. **3)** μετὰ γεν., ὑπολείπομαι τοῦ στόλου, μένω ὀπίσω ὡς πρὸς τὴν ἐκστρατείαν, δὲν λαμβάνω μέρος εἰς αὐτήν, Ἡρόδ. 1. 165, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 73. **4)** μένω ὀπίσω, ἀφίνομαι ὀπίσω ἐν ἀγῶνι δρόμου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1092· ἐπὶ στρατιωτῶν οἵτινες ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ στρατοῦ μένουσιν ὀπίσω, ὑπολειφθέντας καὶ οὐ δυναμένους εὑρεῖν τὸ ἄλλο στράτευμα οὐδὲ τὰς ὁδοὺς κτλ. Ξεν. Ἀν. 1. 2, 25· καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, τὸν οὖν Σωκράτη ἑαυτῷ πως προσέχοντα τὸν νοῦν κατὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι ὑπολειπόμενον Πλάτ. Συμπ. 174D κλπ.· ὑπολειπομένους δὲ μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν, ὄντας δὲ ὀλίγον τι ὀπίσω τῆς κατὰ μέτωπον γραμμῆς, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 22. **5)** μεταφορ., εἶμαι κατώτερός τινος, τινός τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 3, πρβλ. 1. 5, 10. **6)** ἀπολ., φθάνω εἰς τὸ τέλος μου, ἐκλείπω, «τελειώνω», ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ Σοφ. Ἠλ. 91· ὅταν ὑπολίπῃ τὸ μέλι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 40, 43· ὑπ. τὸ ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 9. 11, 3, κλπ. **6)** ὡσαύτως φαίνομαι κατώτερος ἢ ὅσον ἠλπίζετο ἐξ ἐμοῦ, μένω ὀπίσω, Λυσί. 187. 10. γ) ὑπ. τινα ὁ λόγος, δὲν ἀρκεῖ, ἐκλείπει, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 17, 11· ὑπολείποι γὰρ ἂν ὁ αἰὼν διαριθμοῦντα ὁ αὐτ. 1. 13, 13. **III.** Μέσ., ἀφίνω ὀπίσω μου, τὰ πρόβατα Ἡρόδ. 4. 121· μηδεμίαν τῶν νεῶν Ἡρόδ. 6. 7· ὑπ. [τοῦ ὕδατος] περὶ ἑαυτόν, κρατῶ ὀλίγον ὕδωρ ὀπίσω, Ἡρόδ. 2. 25· ὑπ. τούτων ὡς χιλίους, ἀφίνω ἀτάφους, Ἡρόδ. 8. 24· ὑπολείπεσθαι αἰτίαν ὡς.., ἀφίνω αἰτίαν κατηγορίας ὀπίσω ἐναντίον ἐμαυτοῦ μὲ τὸ νὰ νομίζω ὅτι.., Θουκ. 1. 140 (ἴδε ἐν ἀρχῇ)· οὕτως, ὑπολείπεσθαι ἀναφοράν, ἀφίνω εἰς ἐμαυτὸν μέσα ἐκφυγῆς, Δημ. 301. 23.

ὑπολειτουργός, ὁ, = ὑπηρέτης, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 476.

ὑπολείχω, λείχω κάτωθεν, Ἰω. Χρυσ. τ. 7. 469, 24.

ὑπόλειψις, εως, ἡ, ἔκλειψις, ἔλλειψις, γῆρας γίγνεται παρὰ τὴν τοῦ θερμοῦ ὑπόλειψιν Παρμενίδης παρὰ Στοβ. 589. 27· τῶν ὀδόντων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 52·— ὡσαύτως ὡς τὸ ἔκλειψις ἡλίου Ἰαμβλίχου Βίος Πυθαγ. σ. 70. **II.** τὸ ὑπολείπεσθαι, μένειν ὀπίσω εἰς αὔξησιν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 11. **III.** ἐν τῇ Ἀστρον., κίνησις πρὸς τὰ ὀπίσω, Πτολ.

ὑπόλεπρος, ον, ὀλίγον τι λεπρός, δηλαδ. τραχύς, ψωραλέος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 2.

ὑπολεπτολόγος, ον, παρὰ πολὺ λεπτολόγος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλοις 155.

ὑπόλεπτος, ον, ὀλίγον τι λεπτός, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Λουκ. Φιλοψ. 34, Αἰλ. π. Ζ. 16. 15.

ὑπολεπτύνω, ποιῶ τι ὑπόλεπτον, πῇ δὲ ὑπολεπτυνθεῖσα

φαίνεται (ἄνθεος αὐγή) Παύλου Σιλεντ. Ἔκφρ. τοῦ Ἄμβωνος 74· φωνὴν ὑπολεπτύνων τε μιμήσει γυναικείᾳ Τζέτζ. Ἱστ. 3, 419.

ὑπολευκαίνομαι, γίνομαι λευκὸς ἢ ὀλίγον τι λευκὸς κάτωθεν, Ἰλ. Ε. 502, πρβλ. Λουκ. Ἐνάλ. Διαλ. 11. 3, κλπ.

ὑπολευκανθίζω, γίνομαι ὑπόλευκος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, κόπρια ὑπολευκανθίζοντα Ῥοῦφ. Ἐφέσ. σ, 236, ἔκδ. Matth.

ὑπολευκίζω, εἶμαι ὑπόλευκος, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 6, 91.

ὑπόλευκος, ον, ὀλίγον τι λευκός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1090, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 11, κλπ.

ὑπολευκόχρως, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑπόλευκον ἐπιδερμίδα ἢ χροιάν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 955.

ὑπολήγω, κατὰ μικρὸν παύομαι, ἀπέχομαί τινος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 958· κατὰ μικρὸν ὑπ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 29· ὑπ. τινὸς ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων 12. 44.

ὑποληΐς, ἴδος, ἴδε **ὑπολαΐς**.

ὑποληκάω, = **ὑποκρούω**, «ὑποληκᾶν· ὑποκρούειν» Ἡσύχ., μετ' αἰσχρᾶς σημασίας.

ὑπόλημμα, τό, τὸ ὑποληφθέν, δηλ. συλληφθέν, εἴτε ἐν διανοίᾳ εἴτε ἐν γαστρί, Πλάτ. Ὅροι 413B, Πλούτ. 2. 164F.

ὑπολημνίσκος, ὁ, ἢ **ὑπολιμνίσκος**, τὸ κριτικὸν σημεῖον ⸓, «ὁ γοῦν ὑπολιμνίσκος τοιοῦτόν ἐστι ⸓ ἁπλῆ δηλονότι γραμμή, ὀβελοῦ τὸ σχῆμα ἔχουσα, ὑποκειμένην δὲ ἔχουσα στιγμήν, ἤγουν κέντρον» Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 165C.

ὑπολήνιον, τό, ἀγγεῖον τιθέμενον ὑπὸ τὸ στόμιον ληνοῦ, ἵνα δέχηται τὸ ἐκ τῶν πατουμένων σταφυλῶν ἐκρέον γλεῦκος, «πολῆνι», Λατ. lacus, Πολυδ. Γ', 130, Ἑβδ. (Ἰωὴλ Γ', 13, Ἡσ. ΙϚ', 10), Καιν. Διαθ.

ὑποληνίς, ίδος, ἡ, = **ὑπολήνιον**, Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 166.

ὑπόληξις, εως, ἡ, σχεδὸν ἡ λῆξις, τὸ τέλος, Ἀθήν. 491E.

ὑποληπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπολαμβάνω**, πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ, ὑπολάβῃ, ἐννοήσῃ, νομίσῃ περί τινος, τἄλλα .. τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπ. Πλάτ. Θεαίτ. 156E· οὕτως ὑπ. περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 613A· μετ' ἀπαρ. Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 2, 8· τίνα .. ἔχον δύναμιν ὑπ.; Πλάτ. Τίμ. 49A. **II.** πρέπει τις νὰ ἀποκριθῇ, Εὐστ. 1172. 26.

ὑποληπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κατανόησιν, δύναμις ὑποληπτική τινος Πλάτ. Ὅροι 414C, πρβλ. Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 9. Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. 7. 16.

ὑποληπτός, όν, ῥημ. ἐπίθ. = **δοξαστός**, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 1. 39.

ὑποληρέω, ἔχω τεταραγμένας πως τὰς φρένας, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 37·— **ὑπόληρος**, ον, «ὑπόληρός τις καὶ τὸ φρονεῖν διασεσεισμένος» Συμ. Μεταφρ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τ. 8, 224. 24.

ὑποληψίδιον, τό, μικρὰ ὑπόληψις, ὑπόθεσις, ὑπόνοια, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4. 1, 140.

ὑπόληψις, εως, (ὑπολαμβάνω) τὸ ὑπολαμβάνειν, μάλιστα τὸ ἐκδέχεσθαι τὸν λόγον ὅπου ἕτερος ἐπαύσατο λέγων, ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς διιέναι Πλάτ. Ἵππαρχ. 228B· πρβλ. **ὑποβολή** I. 3. **2)** ἀπόκρισις, ὑπ. ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 227C, πρβλ. 264B. **II.** τὸ λαμβάνειν τι κατά τινα σημασίαν, κατανόησις, κατάληψις, ἀντίληψις, περὶ θεῶν τιμῆς ὑπόληψις ὀρθὴ Πλάτ. Ὅροι 413A κ.ἑξ., Ἀριστ. Μεγ. Ἠθικ. 1. 35, 13· ὑπ. λαμβάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 3. 15, 1· τῆς ὑπολήψεως διαφοραὶ ἐπιστήμη καὶ δόξα καὶ φρόνησις ὁ αὐτ. περὶ Ψυχ. 3. 3, 7· ἀλλὰ κυρίως διακρίνεται ἀπὸ τῆς **νοήσεως**, αὐτόθι 6· ἀπὸ τῆς **ἐπιστήμης**, ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 3. 16, 10· συναπτόμενον μετὰ τοῦ **δόξα**, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 5. 3, 1· μὴ τοιαύτης οὔσης τῆς ὑπαρχούσης ὑπολήψεως περὶ ἑκατέρου, ἂν μὴ τοιαύτη ἦτο ἡ ὑπάρχουσα ἀντίληψις, Δημ. 304. 2. **2)** ἐσπευσμένη κρίσις, προκατάληψις, ὑπόνοια, ὑποψία, ὑπόληψις εἰς τοὺς δικαστὰς οὐ δικαία Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 42, Λουκ. περὶ Διαβολ. 5. **3)** ἡ ἐκτίμησις ἣν σχηματίζει τις περὶ προσώπου ἢ πράγματος, καλὴ ἢ κακὴ «ἰδέα» ὑπόληψις, κοινὴ γνώμη περί τινος, Λατ. existimatie, Ἡρωδιαν. 7. 1., 7. 10, κλπ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 517 κἑξ.

ὑπολιγαίνω, κάμνω νὰ ἠχήσῃ τι ὀλίγον ἢ ὑποκώφως, καί τι κρουμάτιον ὑπολιγήνας Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 5.

ὑπ-ολίζων, ον, γενικ. ονος, ὀλίγον τι ὀλιγώτερος, λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν, «ἐλάσσονες καὶ μικρότεροι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 519.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπολίζον(τ)ες· μεγέθει ἐλάσσονες, ὀλιγώτεροι».

ὑπόλιθος, ον, ὀλίγον τι πετρώδης, Λουκ. Τίμ. 31, Ἀποκηρυττ. 27.

ὑπολιμπάνω, = **ὑπολείπω**, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν Α' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 21, Θεμίστ. 139D. — Παθ., ὑπολείπομαι, Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 552, 9, ἔκδ. Βόννης. κλπ. **II.** ἀμεταβ., ὑπολείπω, **ἐκλείπω**, τῶν ναμάτων τὰ μὲν οὐκέτι πίνεσθαι σπουδαῖα ἦν, τὰδ' ὑπελίμπανε θέρους Διον. Ἁλ. 1. 23.

ὑπολιμώδης, ες, γεν. εος, ὀλίγον τι πεινασμένος, Πλούτ. 2, 634D.

ὑπολιπαίνω, παχύνω ὀλίγον τι ἢ κατὰ μικρόν, ἀμφίβολ. παρ' Ἱπποκρ. 426, 24.

ὑπολίπᾰρος [ῐ], ον, ὁπωσοῦν λιπαρός, Διοσκ. 2. 105.

ὑπολιπής, ές, ὑπόλοιπος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 13. 2. Θεόπομπ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 120. 22, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256D.

ὑπ-ολισθάνω καὶ (μεταγεν.) **ὑπολισθαίνω**, μέλλ. **-ολισθήσω**, ὀλισθαίνω, γλιστρῶ ὀλίγον τι, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 782, Πολυδ. Β', 15·— μεταφορ., ὑπ. εἰς ὕπνον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 35· εἰς τὰς τέρψεις Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 12· ἐπὶ τὰ χεῖρω Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωσταντ. 3. 69· πρὸς ἀπάτην ὑπολισθαίνειν Φώτ. ἐν Wolf. Ἀνεκδ. τ. 1, σ, 107.

ὑπόλισπος, Ἀττικ. **-λισφος**, ον, τετριμμένος πως ἢ ἐστενωμένος, ἐπὶ τῆς πυγῆς τῶν ἐρετῶν, διὰ τὴν συνεχῆ εἰρεσίαν,— πρῶτον μὲν ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς, καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ. — ΑΓ. πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω Ἀριστοφ. Ἱππ. 1368, πρβλ. Πολυδ. Β', 184, Α. Β. 68.

ὑπόλιτος, ον, λιτός πως, ὁπωσοῦν εὐτελής, Γλωσσ.

ὑπολιχνεύω, εἶμαι ὑπόλιχνος, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 395, 25 Cramer.

ὑπόλιχνος, ον, ὀλίγον τι λίχνος, λαίμαργος, Λουκ. Ἰκαρομέν. 29.

ὑπολογέω, ὑπολογίζω τι, μετὰ γεν., Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 3, 4· παρὰ Θεοπόμπ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 31, ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι **ὑπολέγειν**.

ὑπολογίζομαι, μέλλ. **-ίσομαι**, Ἀττ. **-ιοῦμαι**· ἀποθ. Ὑπολογίζω, «λογαριάζω», περιλαμβάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, τὸ ξενικὸν αὐτῶν Πλάτ. Νόμ. 702C· ὑπ. εἰς τὴν μίσθωσιν, ὑπολογίζω, λογαριάζω εἰς .., Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 26· τὴν τιμὴν ἐκ τῶν ὀψωνίων ὑπ., ὑποβιβάζω τὴν τιμὴν ἐκ .., Πολύβ. 6. 39, 15·— ὁ Πτολεμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἐνεργ., τοῦ δὲ παθητ. ἐπὶ παθ. σημασίας. **2)** μεταφορ., λογαριάζω, «λαμβάνω ὑπ' ὄψιν», κίνδυνον ὑπ. τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι Πλάτ. Ἀπολ. 28B· τοὺς παρεληλυθότας πόνους ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 231B· τὸ ἀλγεινὸν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 480C· πρβλ. Δημ. 259. 7, 294. 6· οὐδὲν ὑπ. Ἀνδοκ. 33. 27· — παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἑπομένης προτάσεως διὰ τοῦ **εἰ**, μὴ οὐ δέῃ ὑπολογίζεσθαι οὔτ' εἰ ἀποθνήσκειν δεῖ Πλάτ. Κρίτων 48D,

ὑπολογισμός, ὁ, = **ὑπόλογος**, Χρύσιππος παρὰ Πλουτ. 1043D, Διον. Ἁλ. ἐν Müller Fr. Hist. 2, σ. xxxvii.

ὑπολογιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑπολογίσῃ, οὐδὲν.. ὑπολογιστέον ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηῒ Πλάτ. Πολ. 341D· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., τούτων ὑπολογιστέον οὐδὲν οὐδαμῶς εἶναι κατ' οὐδεμίαν ὀρθότητα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 293D.

ὑπόλογος, ον, ὑπεύθυνος, ὁ ὑποχρεωμένος νὰ δίδῃ λόγον, ὑπόλογον εἶναι ἢ γενέσθαι Λυσί. 180. 36., 184. 31, Δημ. 959. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 138· μηδὲν τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν ὑπόλογον ποιεῖσθαι Πλάτ. Λάχ. 189B· οὐδέν σοι ὑπόλογον τίθεμαι, εἰς οὐδέν σε θεωρῶ ὑπεύθυνον, ὁ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 349C.

ὑπόλογος, ὁ, τὸ ὑπολογίζειν, λαμβάνειν ὑπ' ὄψιν, εἰ δὲ μηδένα τούτων ὑπόλογον ποιεῖται, ἡδέως ἂν εἰδείην, τίς ἐστιν ὁ πρὸς τοὺς γονέας εὔνοιαν ὁρῶν Δημ. 790. 9· ἐν ὑπολόγῳ ποιεῖσθαί τι, λαμβάνειν τι ὑπ' ὄψιν, Λυσί. 102. 20· οὐχ ὑπόλογον ποιοῦμαί τινί τινος, δὲν ἀποδίδω τι εἴς τινα, Δείναρχ. 91. 43· εἰς ὑπ. λαμβάνειν τι Ἀθήν. 145F· οὐδεὶς ὑπ. γίγνεταί τινι Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ. **II.** ἀντίθετον τῷ **πρόλογος**, ἐπὶ λόγου δι' οὗ ὁ ἀριθμητὴς ἢ πρῶτος ὅρος εἶναι μικρότερος τοῦ παρονομαστοῦ ἢ δευτέρου ὅρου, οἷον $^3/_5$, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 95· — πρβλ. **ὑπερεπιμόριος**.

ὑπόλοιπος, ον, ὁ ὑπολελειμμένος, ὁ ὀπίσω λειφθείς, ὀπίσω μένων, μετὰ τῶν ὑπ. Ἡρόδ. 7. 171· τοὺς **ὑπ.** τῶν Πεισιστρατιδέων, ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἔζων, ὁ αὐτ. 6. 123. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, = **λοιπός**, ὑπ. τὸ βάραθρόν σοι γίνεται, σοὶ ὑπολείπεται, «σοῦ μένει», Ἀριστοφ. Πλ. 431· τί ὑμῖν ὑπόλοιπόν ἐστι τῆς ἐκείνων ἀρετῆς; Ἀνδοκ. 14. 41, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 427E, κλπ.· ὅσα ἦν ὑπόλ., ὅσα ὑπελείποντο νὰ πραχθῶσι, Θουκ. 4. 90· τῆς ὑπ. Ἀθηναίων καταλύσεως, ὅ,τι ὑπελείπετο ὅπως ἐπιτελεσθῇ ἡ καταστροφή των, ὁ αὐτ. 8. 26. **II.** ἐξ οὗ λείπει τι, ἐλλιπής (διάφορ. γραφ. **ὑπολύπου**), Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 12, 2. — Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις **ὑπό-** καὶ **ἐπίλοιπος** ἐναλλάσσονται.

ὑπόλοξος, ον, ὀλίγον τι λοξός, πλάγιος ἢ σκοτεινός, ἀσαφής, Εὐστ. 805. 3.

ὑπολοξόω, στρέφω ὀλίγον τι λοξῶς, πλαγίως, ὑπολοξοῦσαι τὸ ὄμμα καὶ παρεκκλίνουσαι Βασίλ. τ. 1, σ. 918C·— ἀποκρίνομαι λοξῶς ἢ πλαγίως πως, Εὐστ. 777. 41.

ὑπολόξωσις, εως, τὸ πλαγίως ἀποκρίνεσθαι, Γερμαν. Κων/πόλεως 233C.

ὑπολοπάω, ὀλίγον τι ἀποβάλλω τὸν φλοιὸν (πρβλ. **λοπάω**), ὡς ὁ Schneid ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 4.

ὑπ-ολοφύρομαι [ῡ], ἀποθ., ὀλοφύρομαι, θρηνῶ ὀλίγον τι, μετρίως πως, Μαξ. Πλανούδ. Ὀβιδ. Μετάφρ. 11, 52.

ὑπολόχᾱγος, ὁ, ὁ ἀξιωματικὸς ὁ ὑπὸ τὸν λοχαγόν, δευτερεύων λοχαγός, Ξεν.Ἀν. 5. 2,13 (ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ὑπολοχαγός).

ὑπολοχάω, παραφυλάττω, ἐνεδρεύω, τινὰς Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 6. 7, 2.

ὑπολυγίζομαι, κατακρύπτομαι, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 571, 24.

ὑπολύδιος [ῠ], ον, τρόπος μουσικός, Πλούτ. 2. 1141B.

ὑπολύζω, μέλλ. -ξω, ἀναπνέω μετὰ λυγμοῦ, «ἀναφέρειν, δηλοῖ ποτε καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα» Γαλην. Ἱπποκρ. Λέξ. Ἐξήγ. 432.

ὑπόλῡπος ον, διάφ. γραφὴ ἀντὶ ὑπόλοιπος, Ἀριστ. Ἠθ Νικ. 7, 12, 2.

ὑπολύριος [ῠ], ον (λύρα) ὁ ὑπὸ τὴν λύραν, δόναξ ὑπ., ἐγκάρσιος κάλαμος ὑποτιθέμενος ταῖς λύραις εἰς ὃν προσεξένοντο ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ λύρᾳ τὰ κάτω ἄκρα τῶν χορδῶν, ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω, «ὅτι κάλαμος τὸ πάλαι ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθετο τῇ λύρᾳ» (Σχόλ.), Ἀριστ. Βάτρ. 233, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 4, κἑξ., Πολυδ. Δ', 62, καὶ ἴδε Chappel Anc. Mus. σ. 305.

ὑπόλῠσις, εως, ἡ, ἡ ὑποκάτω γινομένη χαλάρωσις, ἔκλυσις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9, Ἑβδ. (Ναουμ Β', 10).

ὑπολύω, λύω, παραλύω κάτωθεν ἢ ὑποκάτω, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, παρέλυσε τὰ μέλη αὐτοῦ (θανασίμως αὐτὸν τραυματίσας), Ἰλ. Ο. 581· ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν Ὀδ. Ξ. 236· οὕτω, ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα Ἰλ. Ζ. 27· ὡσαύτως ἐπὶ παλαιστῶν, γυῖα ὑπέλυσε Ψ. 726.— Παθ., γυῖα ὑπέλυντο Π. 341· λῦθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα αὐτόθι 805· ὑπολύεταί μου τὰ γόνατα Ἀριστοφ. Λυσ. 216. **II.** ἐπὶ ἵππων ἢ βοῶν ἐζευγμένων ὑπὸ ζυγόν, λύω ἐκ τοῦ ζυγοῦ, ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους Ἰλ. Ψ. 513, πρβλ. Ὀδ. Δ. 39· ὑπ. ζεύγη βοεικὰ Θουκ. 4. 128·— λύω, ἐλευθερώνω τῶν δεσμῶν, ἑταίρους Ὀδ. Ι. 463· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σὺ τόν γ' .. ὑπελύσαο δεσμῶν, κρυφίως ἀπέλυσας αὐτόν, Ἰλ. Α. 401. 2) λύω τινὸς τὰ ὑποδήματα κάτωθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἐκβάλλω τινὸς τὰ ὑποδήματα, ὅπερ ἔπραττον οἱ θεράποντες κατὰ τὴν ἄφιξίν τινος, ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 944· τὰς Περσικὰς Ἀριστοφ. Νεφ. 152, πρβλ. Θεσμ. 1183· οὐχ ὑπολύσεις σαυτόν; Φερεκρ. ἐν «Χάρωνι» 3. 6·— οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἀφαιρῶ τὰ ὑποδήματά μου ἢ βάλλω τινὰ νὰ μοῦ τὰ ἀφαιρέσῃ, τὰς ἐμβάδας Ἀριστοφ. Σφ. 1158· καὶ ἀπολ., ὑπολύεσθαι, ἀντίθετ. τῷ ὑποδεῖσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 950, Πλ. 927, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 5, 13, Λακ. Πολ. 2. 3·— ὡσαύτως, 6) μετ' αἰτ. προσ., ὑπ. τινά, ἀφαιρῶ ἢ λύω τινὸς τὰ ὑποδήματα, ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην Πλάτ. Συμπ. 213B. 3) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀπεκδύομαι τὰ ὅπλα, ἀφοπλίζομαι, ὁ δὲ ὑπελύσατο (ἀπεδύσατο Κοραῆς) Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14, 48 (49), ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «εἰς τοῦτο (δηλ. τὸ ἀπεδύσατο) ἔτρεψα τὸ παρ' ἅπασιν ὑπελύσατο, ὁ δὲ νοῦς ἀπεδύσατο τὰ ὅπλα ἐν οἷς συνέχειν ἑαυτὸν προσετέτακτο ὑπὸ τοῦ Φιλίππου».

ὑπολωΐς, ἴδε ὑπολαΐς.

ὑπολωφάω, καταπίπτω ὀλίγον, παύομαι κατ' ὀλίγον, ὑπελώφησεν ἡ καταφορὰ τῶν ὄμβρων Κ. Μανασσ. Χρον. 430· τὸ κακὸν δέον ὑπολωφῆσαι Εὐστ. 45, 18, κλπ.

ὑπομάζιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν μαστόν, θηλάζων, Λατ. subrumus, τέκνον, βρέφος Χρησμ. Σιβ. 2. 300,Ἐκκλ.· τὸ ὑπομάζιον Διοδ. Ἀποσπ. 527. 54·— ὡσαύτως ὑπομαζίδιος, Γλωσσ. **II.** τὸ ὑπ., ὡσαύτως, στηθόδεσμος, Ἀρισταίν. 1. 25.

ὑπόμαζοι, οἱ, τὰ μέρη τὰ ὑπὸ τοὺς μαστούς, Βίων 1. 26· ἀλλὰ πιθ. εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ οἱ δ' ὑπὸ μαζοί.

ὑπομαίνομαι, Παθ., μαίνομαι ὀλίγον τι, Ἱππ. 352. 36.

ὑπόμακρος, ον, ὀλίγον τι μακρός, ῥάβδος Ἀριστοφ. Εἰρ. 1243· πρόσωπον Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 4, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 75· πρβλ. ἐπίμακρος.

ὑπομᾰλᾰκίζομαι, φέρομαι μὲ τρόπον μαλακόν, μετά τινος δειλίας, ἄλλους δέ τινας ἔφασαν λέγειν ὑπομαλακιζομένους Ξεν. Ἀν. 2. 1, 14.

ὑπομάλᾰκος, ον, ὀλίγον τι μαλακός, ἁπαλός, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 166, 21.

ὑπομᾰλάσσω, Ἀττ. -ττω, μαλάσσω κατὰ μικρὸν ἢ ἐλαφρῶς, ὑπεμάλαττον (τὸ φύλλον) τοῖς δακτύλοις Ἀρισταίν. 1. 3· ὑπομαλάττει γὰρ τὴν κοιλίαν, μαλακώνει τὴν κοιλίαν, προξενεῖ εὐκοιλιότητα, Διοσκ. 5. 15.— Παθ., βαθμηδὸν μαλάσσομαι, γίνομαι μαλακός, ὑπεμαλάχθη Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 2.

ὑπομᾰνιώδης, ες, ὀλίγον μανιώδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Ὄρν. 989.

ὑπομαντεύομαι, ἀποθ., ἐν μέρει μαντεύομαι, εἰκάζω κάπως, ὥσπερ γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς ὑπομαντεύεσθαί μοι δοκῶ τὴν διάνοιάν σου Πλάτ. Σίσυφ. 388B, πρβλ. Εὐστ. 777. 49.

ὑπομᾰραίνομαι, Παθ., μαραίνομαι, ξηραίνομαι, φθείρομαι βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, Φίλων 2. 252, Πλούτ. 2. 411E.

ὑπόμαργος, ον, ὀλίγον τι μαινόμενος, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ συγκρ. ὑπομαργότερος, Ἡρόδ. 3. 29, 145., 6. 75, Διον. Ἁλ. 3. 2, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 49.

ὑπομαρμαίρω, ὑπολάμπω, Ὀππ. Κυνηγ. 3. 70.

ὑπομαρτῠρέω, μαρτυρῶ κατά τινα τρόπον, ὑποδηλῶ, ὑπεμφαίνω, Εὐστ. Πονημάτ. 282. 11.— Παθ., πιστοποιοῦμαι, λαμβάνω πιστοποίησιν, ἐπὶ τῇ σεμνότητι τοῦ βίου Συλλ. Ἐπιγρ. 4415. **II.** ὑπογράφομαι ὡς μάρτυς, τοῖς κανόσιν Ἐκκλ.

ὑπομάσθιος, ον, (μασθὸς) = ὑπομάζιος, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 27), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 3, 4·—ὡσαύτως ὑπομασθίδιος, ον, Νικήτ. Περὶ τοῦ τύπου ὑπομασθ- ἢ ὑπομαστ-, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 556 κἑξ.

ὑπομάσσω, Ἀττ., -ττω, ὑπαλείφω, λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον Θεόκρ. 2. 59· ὑπομεμαγμένος, ἀναπεφυραμένος, «ἡ τοῦ τόπου θέσις ὑπομεμαγμένη ταῖς πέτραις, ἀόρατον αὐτοῖς ἐποίει τὴν ὑπερκειμένην κορυφὴν» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. ὑπομεμαγμένη.

ὑπόμαστροι, οἱ, = ὑπεύθυνοι, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας, L. et F. 326A.

ὑπομάσχᾰλος, ον, ὁ ὑπὸ τὰς μασχάλας, τὸ ὑπομάσχαλον, ἴσως σακκίδιον ὑπὸ τὴν μασχάλην κρεμάμενον, Βυζ.

ὑπόμαυρος, ον, ὀλίγον τι μαῦρος, Γλωσσ.

ὑπ-ομβρος, ον, βροχερός πως, θέρος ὑπ., βροχερὸν θέρος, Πλουτ. Κάμιλλ. 3 (ὁ Schäf. ἔπομβρον), πρβλ. 2. 438A· τὸ ἔαρ ὕπομβρον Γεωπ. 1. 12, 21· νὺξ ὕπομβρος Ἐτυμ. Μ. σ. 450, 49· ὕπομβρος δὲ ἀσφάλτῳ ἡ χώρα Φιλόστρ. 30. **II.** ὕφυγρος, Γαλην. Ἱπποκρ. Λέξ. Ἐξήγ. σ. 584.

ὑπομειδίαμα, τό, ἁπαλὸν μειδίαμα, χαμόγελον, Boiss.Ἀνέκδ. τ. 2, 302.

ὑπομειδιάω, μειδιῶ ἁπαλῶς, χαμογελῶ, Ἀνακρεόντ. 29. 14, Πλούτ. κλπ.· ὑπ. Σαρδόνιον Πολύβ. 17. 7, 6.

ὑπομειόομαι, μειοῦμαι ὀλίγον τι ἢ κατὰ μικρόν, ὑπομειοῦται καὶ λείπει τὸ ζῷον Γαλην. τ. 19, σ. 375, 1.

ὑπομείων, ον, γεν. -ονος, ὀλίγον τι μείων·— ὑπομείονες παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἦσαν πολῖται δευτέρας τάξεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ὁμοίους, 3. 3, 6, πρβλ. Müller Dor. 3. 5, 7· ἐν στρατεύματι, οἱ ὑπ. = ὑπαξιωματικοί, οἱ ὑπὸ ἑτέρους ἢ κατώτεροι ἀξιωματικοί, Δίων Κάσσ. 38. 35.

ὑπομελαίνω, εἶμαι ὀλίγον τι μέλας, χροιὰ ὑπομελαίνουσα Ῥοῦφ. σ. 11, ἔκδ. Matth., Γεωπ. 15. 2, 16·— οὕτως ἐν τῷ παθ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 26A. **II.** Παθ. ὡσαύτως, εἶμαι ὀλίγον τι σκοτεινός, ἀσαφής, ὅσαι τῶν Ἀποστολικῶν ῥήσεων τῇ ἀσαφείᾳ ὑπομελαίνονται Νικήτ. Χων. Ἱστ. 137C.

ὑπομελανδρυώδης, ες, (εἶδος) ὀλίγον τι ὅμοιος πρὸς τὸ μελάνδρυον, Ἐπίχαρμ. 59.

ὑπομελᾰνίζω, = ὑπομελαίνω, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 8, Χρον. Παθ. 1. 10.

ὑπομέλᾱς, -μέλαινα, -μέλᾰν, ὀλίγον τι μέλας, μαυρειδερός, μελαψός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 969, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθῶν 1. 10.

ὑπομέλπω, μέλπω συνοδεύων τινά, Ἰω. Δαμασκ. τόμ. 2, σ. 836E.

ὑπομέμφομαι, ἀποθ., μέμφομαι ὀλίγον ἢ κρυφίως, ψέγω,Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 15, Νόνν., κλπ.

ὑπομεμψίμοιρος, ον, ὀλίγον τι μεμψίμοιρος, Κικ. πρὸς Ἀττικὸν 6. 1.

ὑπομενετέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ ὑπομένω, δεῖ ὑπομένειν, Θουκ. 2. 88, Ἰσοκρ. 117C, Πλάτ. Νόμ. 770E, Ἀριστ.Ἠθ. Νικ. 3. 1, 9.—Ὁ τύπος ὑπομενητέον ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., οἷον, Σέξτ. Ἐμπ. καὶ Εὐστ., πολλάκις δὲ εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὰ Ἀντίγραφα τῶν Ἀττ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 446· ὑπομονητέος, εἶναι ἕτερος τύπος μεταγενέστερος, ἀπαντῶν (μετὰ διαφ. γραφ.) ἐν Διογ. Λαερτ. 7. 126, καὶ Ὠριγ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 494.

ὑπομενετικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὸ προτέρημα ἢ τὴν δύναμιν νὰ ὑπομένῃ, ὁ ὑπομένων τι, ὑπομονητικός, τῶν δεινῶν Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 6, 6· κινδύνων ὁ αὐτ. Ἠθικ. Εὐδ. 3. 5, 2· πρὸς λύπας αὐτόθι 3. 1, 19·— ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ὡσαύτως, ὑπομενητικὸς ἢ -μονητικός, Πλάτ.Ὅροι 412B, 416B,Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. καὶ Κακ. 5. 1.

ὑπομενητός ἢ **ὑπομονητός**, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 5 (τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσι), πρβλ. Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 141.

ὑπομένω, μέλλ. -μενῶ, μένω ὀπίσω, Ὀδ. Κ. 232, 258, Θουκ. 5. 14, Πλάτ., κλπ.· ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ τοῦτον τὸν χρόνον ὑπομένων Δημάρατος Ἡρόδοτ. 6. 51· τὸ ὑπομένον ἐν Σπάρτῃ 7. 209 ὡσαύτως, μένω ἐν τῇ ζωῇ, διαμένω ζῶν, ὁ αὐτ. 4. 149·— καθόλου, εἶμαι διαρκής, αἰώνιος, Ἀριστ. Κατηγ. 6. 8. **II.** μεταβ., 1) μετ' αἰτ. προσ., περιμένω τινά,— μάλιστα δὲ περιμένω τὴν ἐπίθεσίν τινος, ἐκδέχομαί τινα, δὲν ἀποφεύγω τὴν παρουσίαν τινός, Ἰλ. Ξ. 488, Π. 814, κ. ἀλλ.· οὕτως, Ἡρόδ. 3. 9., 4. 3, κ. ἀλλ.· καὶ Ἀττ., τὰς δέ γε Σειρῆνας .. πάντας φασὶν ὑπομένειν καὶ ἀκούοντας αὐτῶν κηλεῖσθαι

Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 31· ἐπὶ ποινῶν, ὅσα ἡμᾶς ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὑπ. Πλάτ. Φαῖδρ. 250C, πρβλ. Πολύβ. 1. 81, 3. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., ὑπομένω μεθ' ὑπομονῆς, ὑποκύπτω εἰς οἱονδήποτε κακόν, ὑποτάσσομαι χωρὶς ἀντιλογίας, ὑπομένω, δουλείαν (-ηίην) Ἡρόδ. 6. 12, Θουκ. 1. 8· πόνον Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2· ἀλγηδόνα Πλάτ. Γοργ. 478C· αἰσχρόν τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 28C· τοῦτον τὸν λόγον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 298D· δούλειον ζυγὸν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 770E· κινδύνους Ἰσοκρ. 130D· τοὺς ἄλλους λόγους ὁ αὐτ. 172C· ἀπειλὰς Δημ. 516. 17· τὰς δωρεὰς οὐχ ὑπέμειναν, περιεφρόνησαν, δὲν ἐδέχθησαν αὐτάς, Ἰσοκρ. 60B· — ὑπ. τὴν κρίσιν, περιμένειν τὴν δίκην, Αἰσχίν. 29. 4, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 10, Λυσί. 158. 26· — καθόλου, περιμένω τι, τὴν ἑορτὴν Θουκ. 5. 50· — ὑπ. ὄλβον, κρατῶ, διακρατῶ, τηρῶ, Πινδ. Π. 2. 48. **3)** ἀπολ., μένω ἐν τῷ τόπῳ μου, μένω σταθερός, διατηρῶ τὴν θέσιν μου, μένω στερεός, ἀμετακίνητος, Ἰλ. Ε. 498, Ο 312, Ἡρόδ. 6. 96· οὕτως, ἐς ἀλκὴν ὑπ. Θουκ. 3. 108· ἐς χεῖρας ὁ αὐτ. 5. 72· ἀνδρικῶς ὑπ. Πλάτ. Θεαίτ. 117B· ὑπομένων καρτερεῖν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 507B· ὑπ. καὶ καρτερεῖν ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 193B. **4)** μετ' ἀπαρ., ὑπομένω ἢ τολμῶ νὰ πράξω τι, περιμένω νὰ πράξω τι, ἐμμένω ἐν τῇ πράξει, ὡς τὸ Λατ. pos e, sus inere, οὐδ' ὑπέμεινε γνώμεναι, οὐδ' ἀνέμεινε νὰ γνωρίσωμεν, Ὀδ. Α. 410· ὑπ. πονεῖν, ὑπέκυψεν εἰς τὸν κόπον, εἰς τὴν ἐργασίαν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5, πρβλ. 2. 7, 11, Πλάτ. Νόμ. 869C, Δημ. 296. 6, κλπ. **5)** οὕτω μετὰ μετοχ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ὑποκείμενον, εἰ ὑπομενέουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι, ἐὰν τολμήσωσι νὰ ἐγείρωσι χεῖρας ἐναντίον μου, Ἡρόδ. 7. 101, πρβλ. 209· ὑπομένεις με κηδεύων, ἐπιμένεις νὰ .., Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1323· οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος, δὲν συγκατανεύει νὰ ὠφεληθῇ, Πλάτ. Γοργ. 505C· μένω ἐν τῇ θέσει μου, πολύποδες οὕτω μὲν προέχονται ὥστε μὴ ἀποσπᾶσθαι ἀλλ' ὑπομένειν τεμνόμενοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 28, κλπ. **6)** μετὰ μετοχ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὑπ. Ξέρξεα ἐπιόντα, περιμένειν τὴν ἐπίθεσιν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 7. 120, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 104C, Μενέξ. 251A· οὐχ ὑπ. χωριζόμενον τὸ βρέφος, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπομείνῃ τὸν χωρισμὸν τοῦ βρέφους, Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606F· οὕτω μετὰ γεν. μετοχ., φιλοῦντος ὑπ., ὑποχωρῶ εἰς τὸ φίλημά του, δέχομαι νὰ μὲ φιλήσῃ, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1. **7)** ἐν Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 54, ὑπ. τῇ Ἀντωνίου γνώμῃ, εἶναι πιθαν. ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ἐπιμεμενηκώς**. **III.** ἐπὶ πραγμάτων, περιμένω τινά, μένω τεταμιευμένον δι' αὐτόν, ὅσα ἡμᾶς ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὑπέμενεν Πλάτ. Φαῖδρ. 250C.

ὑπομερισμός, ὁ, σχῆμα ῥητορικόν, = **ὑποδιαίρεσις**, ἴδε Σχόλ. ἐν Ἑρμογ. (Ῥήτορες Wazl) τ. 7, μέρος II, σ. 772· ὡσαύτως, διπλοῦς μερισμός, Σχόλ. εἰς Δημ. σ. 140, 30, ἔκδ. Ὀξων.

ὑπόμεστος, ον, σχεδὸν μεστός, γεμᾶτος, πλήρης, σακκία ὑπόμεστα βιβλιδίων Εὐνάπ. σ. 42, Φίλων II, 67. 12.

ὑπομετέωρος, ον, ὁ ὀλίγον τι μετέωρος, ἔχων ἀνάγκην μικροῦ στηρίγματος, ἐπὶ μέλους μὴ κανονικῶς ἐπιδεδεμένου, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 766, Littré.

ὑπομήκης, ες, γεν. **-εος**, = **ὑπόμακρος**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 318, Διογ. Λαέρτ. 7. 1.

ὑπομηλᾰφέω, διὰ τῆς μήλης ἐξετάζω μέχρι τοῦ πυθμένος, ἐξετάζω κατὰ βάθος, ἐντελῶς, «ψηλαφῶ» Ἡσύχ.

ὑπομηλίζω, εἶναι ἢ φαίνομαι ὑποκίτρινος, «φύλλα .. ὑπομηλίζοντα τῇ χρόᾳ» Διοσκ. 3. 79.

ὑπομηνύω, κρυφίως μηνύω, ἀγγέλλω, Μοσχίων περὶ τῶν Γυναικ. Παθῶν σ. 16.

ὑπομήτριος, ον, ὁ ἐν τῇ μήτρᾳ εἰσέτι ὤν, ἣν δὲ γυνὴ .. ὑπομήτριον υἱέα ἀμβλώσῃ Μάξιμος π. καταρχ. 186.

ὑπομηχᾰνάομαι, ἀποθ., μηχανῶμαι κρυφίως, Φωτ. Ἐπιστ. 352. 20.

ὑπομιᾰρος, ον, κάπως μιαρός, Πολυδ. Θ', 143.

ὑπόμιγμα, τό, μῖγμα, Πλούτ. 2. 934D.

ὑπομίγνῡμι, μέλλ. **-μίξω**, ἀναμιγνύω τι εἴς τι, προστίθημί τι εἴς τι δι' ἀναμίξεως, Λατ. admisceo, τινί τι Πλάτ. Τίμ. 74D, πρβλ. 71B· τὸ ὑπομεμιγμένον, τὸ μῖγμα, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 47A. **II.** ἀμεταβ. καὶ μεταφορ., πλησιάζω κρυφίως, μετὰ δοτ., ὡς εἶχον τάχους ὑπομίξαντες τῇ Χερσονήσῳ παρέπλεον Θουκ. 8. 102.

Ὑπομιλήσιος, ὁ ἦχος πλάγιος δ'. **Μιλήσιος** δὲ ὁ ἦχος δ' καλεῖται ἔν τινι π. μουσικῆς Χειρογράφῳ, ὃ ἀναφέρει ὁ Ἰω. Τζέτζης ἐν τῇ üb. die altgriech. Musik πραγματείᾳ του σ. 59.

ὑπομιλτόω, χρωματίζω τι ἐλαφρῶς διὰ μίλτου, δηλ. διὰ κοκκίνου χρώματος, «σχοινίον μεμιλτωμένον .. οὗ ἔργον τὸ ἰθύνειν» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 245 (μεμιλτωμένου σχοινίου χρῆσιν ποιοῦνται καὶ νῦν οἱ τέκτονες ὀνομάζοντες αὐτὸ «στάφνην»).

ὑπομῑμέομαι, ἀποθετ., μιμοῦμαι ὀλίγον, Διόδ. 13. 95 (ἔνθα ὁ Reisk ἀπομιμ-).

ὑπομιμνήσκω, μέλλ. **ὑπομνήσω**, ἀόρ. **ὑπέμνησα**· **I.** ἐνεργ. **1)** μετ' αἰτ. προσώπ., ἐπιμνησθῆναι ποιῶ, ὑπενθυμίζω τινὰ περί τινος, ὑπέμνησεν δέ ἑ πατρὸς Ὀδ. Λ. 321, πρβλ. Ο. 3, Θουκ. 6. 19· ὡσαύτως, ὑπ. τινά τι ὁ αὐτ. 7. 64, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 37, Πλάτ., κλπ.· ὑπ. τινὰ τί βούλεται .. ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 31C· τινὰ περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 275D· τινὰ ὅτι .., πῶς .. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 88D, κλπ.· ὑπ. τινά, ὑπενθυμίζω, ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 181C, πρβλ. Φαῖδρ. 266D· ἐὰν .. αὐτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομιμνήσκῃς Ἰσοκρ. 6D. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην τινός, μνημονεύω, ἀναφέρω, τι Ἡρόδ. 7. 171., 9. 6, Σοφ. Φιλ. 1170, Πλάτ., κλπ.· τινί τι Αἰσχύλ. Πέρσ. 990. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., κάμνω τινὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τι, ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν μνήμην τινός, πατρίδος τῆς ἐλευθερωτάτης Θουκ. 7. 69, πρβλ. Αἰσχίν. 75. 42, Θεόκρ. 21. 50. **4)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀληθῆ ὑπ. Πλάτ. Πολ. 427E· καὶ ἀπολ., καλῶς, ὀρθῶς ὑπέμνησας ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 266D, ἐν Θεαιτ. 187E· ὑπομνησάτω ἀναστὰς Ἀνδοκ. 10. 3· ὑπομ. ὅτι .., προτείνω ὅτι .., Πλάτ. Πολ. 452C, κλπ. **II.** παθ. ἢ μέσ., ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι, τι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 47E, Λάχ. 188A, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 24· τινος Λουκ. Κατάπλ. 4. **2)** ποιοῦμαι μνείαν, περί τινος Αἰσχύλ. Πέρσ. 329. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 110-112.

ὑπομινυρίζω, μινυρίζω ἠρέμα, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 283, 4, τ. Β', σ. 340, 16, ἔκδ. Λ.

Ὑπομιξολύδιος καλεῖται ὁ ἦχος πλάγιος δ' ἔν τισι π. μουσικῆς χειρογράφοις, ὁ αὐτὸς δ' ἐν ἄλλῳ χειρογράφῳ **Ὑπομιλήσιος**. Ἴδε Ἰω. Τζέτζη πραγμ. üb. die altgriech. Musik σελ. 54, ἔνθα λέγεται, ὅτι ἡ μία γραφὴ δὲν φαίνεται νὰ εἶναι παραφθορὰ τῆς ἄλλης, ὥς τινες εἴκασαν, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑπόμισθος, ον, ὁ ὑπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ, μισθωτός, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 5· ὑπ. ὀβολῶν δ', ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ τεσσάρων ὀβολῶν, ὁ αὐτ. ἐν Τίμ. 6. **2)** ὑπ. ἔργον, ἐπὶ μισθῷ τελούμενον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 49.

ὑπομνάομαι [ᾱ], ἀποθετ., ὑπούλως προσπαθῶ νὰ ξελογιάσω ἢ νὰ ἀπαγάγω γυναῖκα ἔγγαμον, αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε (παρατ.) γυναῖκα, «ὑπούλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον ἐμνηστεύεσθε» (Εὐστ.), Ὀδ. Χ. 38.

ὑπόμνεια, ἡ, ὑπόμνησις ἢ μικρὰ ἐνθύμησις, ὑπομνείας χάριν Συλλ. Ἐπιγρ. 2032.

ὑπόμνημα, τό, ἀνάμνησις, Λατ. monumentum, ἔχειν ὑπ. τινος Θουκ. 2. 44· ἵν' ὑπ. τοῖς ἐπιγιγνομένοις ᾖ τῆς τῶν βαρβάρων ἀσεβείας Ἰσοκρ. 73C, πρβλ. 55D· τῆς ἀρετῆς ὑπ. μᾶλλον ἢ τοῦ στόματος καταλιπεῖν ὁ αὐτ. 22A, πρβλ. Δημ. 690. 20· ὁ τοιούτοις χρώμενος ὑπομνήμασιν, τοιούταις ἀναμνήσεσι, Πλάτ. Φαῖδρ. 249C· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., ἴδε Πίνακας τῆς Συλλ. Ἐπιγρ. σ. 165. **II.** ὑπόμνησις, μέσον ὑπομνήσεως, Θουκ. 4. 126, Ξεν. 1. 6, 3. **2)** σημείωσις ἣν ὁ ἔμπορος καταχωρίζει εἰς τὸ βιβλίον του, ὑπόμνημα ὑπεγράψατο, ἔγραψε σημείωσιν, Δημ. 1193. 2, πρβλ. 837. 17· οὕτως ἐπὶ τραπεζιτῶν, ὑπομνήματα γράφεσθαι εἰώθασι ὧν διδόασι χρημάτων .. ὁ αὐτ. 1186. 7. **3)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Λατ. commentarii Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800, Πλάτ. Φαῖδρ. 276D· ὑπ. γράφειν, γράφεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 295C, Θεαιτ. 143A· ὡσαύτως ὡς τὸ **ἀπομνημονεύματα**, Πολύβ. 1. 1, 1., 6. 32. 4, κλπ. **4)** σημειώσεις περὶ τῶν πράξεων δημοσίου τινὸς σωματείου, «πρακτικά», τὰ κατ' ἄρχοντας ὑπ. Πλούτ. 2. 867A, πρβλ. Διόδ. 1. 4, Λουκ. κλπ.· τὰ τῆς βουλῆς ὑπ., τὰ πρακτικὰ τῆς βουλῆς, Δίων Κάσ. 78. 22· ἐπὶ τῶν ὑπ. τῆς συγκλήτου Συλλ. Ἐπιγρ. 1133, 1327· ἐπὶ τῶν ὑπ. καταστῆσαί τινα Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 5, 4. **5)** σημειώσεις τῶν φιλοσόφων, ῥητοροδιδασκάλων καὶ ζωγράφων, Ἀρχύτ. παρὰ Διογέν. Λαερτ. 8. 80 κἑξ., πρβλ. 4. 4· τοῦτ' ἔθ' ἡ τέχνη, οὐκ ἐξ ἀπογραφῆς, οὐδὲ δι' ὑπομνημάτων Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 35, Λογγῖν. 44. 12· — ἐπὶ γεωγραφικοῦ συγγράμματος, Πτολεμ. 1. 6, 2, κλπ.· — μεταγεν., ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις, σχόλια, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1242, κλπ.· ἴδε Köpke De Hypomn. Gr., Berlin 1842. **III.** ἀντίγραφον ἐπιστολῆς, Πλάτ. Ἐπ. 363E.

ὑπομνημᾰτίζομαι, μέσ., σημειοῦμαί τι χάριν μνείας, ἀναγράφω τι εἰς σημειωματάριον, τι Πλούτ. 2. 120E, κλπ.· ὑπ. περί τινος Λογγῖν. 1. 2, κλπ.· — γράφω σημειώσεις ἀπὸ μνήμης ἢ χρονικά, Πολύβ. 5. 33, 5· ὑπ. τὰς πράξεις **Στράβ. 70**· — ὁ ὑπερσυντέλικ. ἐπὶ παθ. σημασίας, ἐν ᾧ ὑπεμνημάτιστο ταῦτα Ἐσδ. (Ἔσδρ. Ϛ', 22). **2)** ἑρμηνεύω, σχολιάζω, Φιλόξενος ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ὑπομνηματίζων Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Δωδώνη**· οἱ ὑπομνηματισάμενοι, οἱ ἑρμηνευταί, σχολιασταί, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 158.

ὑπομνημᾰτικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων εἰς ὑπόμνησιν ἢ ὡς ἀπομνημονεύματα ὑπ. διάλογοι, ἀπομνημονεύματα ἐν εἴδει διαλόγου, Διογ. Λαέρτ. 4. 5. **2)** ὁ χρησιμεύων εἰς σημειώσεις ἢ σχόλια, Εὐστ. Πονημάτ. 61. 54· — Ἐπίρρ. **ὑπομνηματικῶς**, ὑπομνηματικῶς, οὐ συγγραφικῶς ἐν τῷ β' τῶν Ἐπιδημιῶν ὑπ' αὐτοῦ λέλεκται Γαλην. τ. 12, σ. 380.

ὑπομνημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὑπόμνημα, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 3. 14, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Χρυσ. σ. 23.

ὑπομνημάτισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Νικηφ. Βλεμμ. Λογικ. σ. 3, 2.

ὑπομνημᾰτισμός, ὁ, σημείωσις, ὑπόμνημα, Πολύβ. 24. 2, 4., 26. 7, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 4474. 16·—ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπειδὴ αἱ ἀποφάσεις αὗται ἦσαν γραπταὶ ἢ ἐτηροῦντο γραπταί, Κικ. Fam. 13. 1, 5, πρὸς Ἀττ. 5. 11, 6. 2) = ὑπόμνημα, ΙΙ. 3, ἀπομνημονεύματα, χρονικά, Πολύβ. 2. 40, 4· φιλολογικὰ ὑπομνήματα, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 90, κλπ. 3) σχόλια ἑρμηνευτικὰ εἰς συγγραφέα, Εὐστ. 746. 30.

ὑπομνημᾰτιστής, οῦ, ὁ, ἑρμηνευτής, σχολιαστής, Εὐστ. Πονημάτ. 61. 4, κλπ.

ὑπομνημᾰτο-γρᾰφέομαι, ἀποθ., σημειοῦμαί τι ὡς ὑπόμνημα, Θεαν. Ἐπιστ. 748.

ὑπομνημᾰτο-γράφος, [ᾰ], ον, ὁ γράφων ὑπομνήματα, Ἑρμῆς εἰς Στοβ. Ἐκλογ. 1. 950, Ἰουλιαν. 411C. 2) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δημόσιός τις ἄρχων ἐκ τῶν κατεχόντων ὑψηλὴν θέσιν, Στράβ. 797· ἐν Πάφῳ, Ἐπιγραφ. ἐν Hell. J. τ. 2. ἀριθμ. 43· πρβλ. Ἑβδ. (Α' Παραλ. ΙΗ', 15, Ἡσαΐ. ΛϚ', 3), ἴδε Stuiz D. Maced. σ. 82.

ὑπομνηματοφύλαξ, ὁ, ὁ τὰ μνήματα φυλάσσων (actuarius), Cod. Justin. XII, 38, 19.

ὑπομνημόνευμα, **-νεύω**, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἀπομν-**.

ὑπομνημύω, ἴδε **ὑπεμνήμυκε**.

ὑπόμνησις, εως, ἡ, τὸ ὑπομιμνήσκειν τι, Θουκ. 4. 17, 95· οὕτως ὁ Πλάτ. καλεῖ τὴν τέχνην τοῦ γράφειν: οὐ μνήμης ἀλλ' ὑπομνήσεως φάρμακον ἐν Φαίδρῳ 275A· τινος, περί τινος πράγματος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 732D· ὁ δὲ τὴν τούτων ὑπόμνησιν αὐτὸς μόνον ἔχων, δηλ. μόνον δι' ἑαυτόν, χωρὶς νὰ δύνηται νὰ μεταδώσῃ αὐτὴν εἰς ἄλλους, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 38· αἰωνία ὑπ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2809β. 2) τὸ ὑπομιμνήσκειν τι, ὑπ. ποιεῖσθαί τινος Θουκ. 2. 88., 3. 54, κλπ.· ὑπ. κακῶν, διήγησις δυστυχημάτων, Εὐρ. Ὀρ. 1032.

ὑπομνήσκω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑπομιμνήσκω**, Ὀρφ. Ὕμν. 76. 7· πρβλ. **μνήσκομαι**.

ὑπομνηστέον, ῥηματικ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑπομνήσῃ, τινά τινος Σέξτ. Ἐμπ. π. ΙΙ. 3. 70. 3) πρέπει τις νὰ μνημονεύσῃ ἢ «ἀναφέρῃ», τινὸς Ἀριστ. Ῥητορ. πρ. Ἀλέξ. 30, 7.

ὑπομνηστεύομαι, μέσ., ἀρραβωνίζω, τὴν θυγατέρα ὑπομν. τινι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 7.—Παθ., ὁ ὑπομνηστευθείς, ὁ ἀρραβωνισθείς, αὐτόθι.

ὑπομνηστικός, ή, όν, ὁ ὑπομνήσκων τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. ΙΙ. 2. 99, π. Μ. 8. 202, κλπ.· — ὡς οὐσιαστ., τὸ **ὑπομνηστικόν**, ὑπόμνημα, ὑπομνηστικὸν τῇ βασιλικῇ γεγραμμένον χειρὶ Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 1134, Ὠριγέν. VII, 100C. κλπ.·—στίχος ὑπομνηστικός, Ἀνθ. Π. 5. 292 ἐν τῷ λήμματι.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 289.

ὑπομνήστριαι, αἱ, ἑρμηνεύεται ἐν τοῖς Α. Β. 312, 11, αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὰν ἱέρειαι.

ὑπ-όμνυμι, ἐπιβεβαιῶ δι' ὅρκου, ἢ φῄς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Σοφ. Ἀπομν. 313. **ΙΙ**. Μέσ. **ὑπόμνῠμαι**, μέλλ. **ὑπομοῦμαι**·— ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, ὀμνύω (ἢ ἐξουσιοδοτῶ ἄλλον νὰ ὀμόσῃ) ὅτι σπουδαῖόν τι κώλυμα ὑπάρχει, δι' ὃ κωλύεταί τις νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον καὶ ἀναγκάζεται οὕτω νὰ ζητήσῃ ἀναβολὴν τῆς δίκης, Δημ. 1151. 2, κλπ.· ὑπ. τινα ἀπεῖναι δημοσίᾳ στρατευόμενον ὁ αὐτ. 1174. 6· ὑπωμόσατό τις τὸν Δημοσθένη ὡς νοσοῦντα, προσῆλθέ τις ζητῶν παράτασιν τῆς προθεσμίας ὑπὲρ τοῦ Δημοσθένους, περὶ οὗ ἐνόρκως διεβεβαίωσεν ὅτι ἐνόσει, ὁ αὐτ. 1336. 10· ἐντεῦθεν κωμικῶς, ὑπώμνυτο ὁ μὲν οἶνος ὄξος αὐτὸς εἶναι γνήσιον, τὸ δ' ὄξος οἶνον αὐτὸ μᾶλλον θατέρου Εὔβουλος ἐν «Μυλωθρίδι» 1.— Παθ., ὑπομοσθέντος τούτου, γενομένης ταύτης τῆς ἐνόρκου βεβαιώσεως, Δημ. 1174. 8· ὑπομοσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς Ὑπερείδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 725. 2) παρεμποδίζω δι' ἐνόρκου διαβεβαιώσεως τὴν ἐκδίκασιν, γραφῆς παρανόμων Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 34· ἴδε **ὑπωμοσία** 2.

ὑπομονή, ἡ, τὸ μένειν ὀπίσω, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 7, Διον. Ἀλ. 1. 44. **ΙΙ**. τὸ ὑπομένειν, καρτερία, ἀπὸ ἀνανδρίας γὰρ ἢ δειλίας ἡ ὑπομονὴ καὶ τὸ μὴ ἀμύνεσθαι Ἀριστ. Ῥητ. 2. 6, 13· οὔτε ὑπομονὴ (θανάτου δηλ.) καλόν, εἰ μετ' ὀλιγωρίας γίνοιτο τοῦ ζῆν Πλουτ. Πελοπίδ. 1, κλπ.· ἐπὶ φυτῶν, τῆς δὲ ὑπομονῆς αἴτιον ἡ ὑγρότης Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 3. 2) μετὰ γεν., τὸ ὑπομένειν τι, ἀσκεῖν ὑπομονὴν ἔν τινι, ὑπομονὴ λύπης ἕνεκα τοῦ καλοῦ· ὑπομονὴ πόνων ἕνεκα τοῦ καλοῦ Πλάτ. Ὅροι 412C, ἐν λ. **καρτερία**· ἡ μὴ ὑπ. ὑβριζομένων Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 13, 18· πολέμου Πολύβ. 4. 51, 1· ἡ τῆς μαχαίρας ὑπ. τῶν πληγῶν, ἡ δύναμις τῆς μαχαίρας εἰς τὸ νὰ ἀντέχῃ εἰς τὰ κτυπήματα, ὁ αὐτ. 15. 15, 8. **ΙΙΙ**. ὡς τὸ τόλμα, τὸ ὑπομένειν, ἀνέχεσθαι ἀκούειν ἢ πράττειν τι, ἰδίως αἰσχρόν, ἡ δὲ ἀπόνοιά ἐστιν ὑπομονὴ αἰσχρῶν ἔργων τε καὶ λόγων Θεοφρ. Χαρακτ. 6 (16 ἔκδ. Jebb).

ὑπομονητέος, **ὑπομονητικός**, **ὑπομονητός**, ἴδε ἐν λέξει **ὑπομεν-**.

ὑπομορφάζω, ἡμαρτημένη γραφὴ παρὰ Φίλωνι τ. 1, 604, 13, ἀντὶ **ἐπιμορφάζω**.

ὑπομοσία, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ὑπωμοσία**.

ὑπόμοσχα ἀγελάδια, τὰ ἔχοντα μόσχους, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. σ. 464, ἔκδ. Β.

ὑπομοσχεύω, ὑποφυτεύω, μεταφορ., ὑποτρέφω, «οὗτοι μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον», ἀντὶ τοῦ ὑπέτρεφον» Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **μοσχεύω**.

ὑπομόχθηρος, ον, ἀρκούντως μοχθηρός, τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο μοι λέγε Ἀνώνυν. Κωμικ. ποιητ. ἐν Λουκ. Διὶ Τραγῳδ. 38 (Κωμικ. Ἀνώνυμ. 202)· «ὑπομόχθηρος, ὁ ἀθυρόγλωσσος παρ' Εὐριπίδῃ» Πολυδ. Β', 109

ὑπομοχλεύω, ἐνεργῶ ὡς μοχλός, Ἱππ. Μοχλ. 865.

ὑπομόχλιον, τό, τὸ βάθρον ἢ ὑποστήριγμα τοῦ μοχλοῦ, Ἀριστ. Μηχαν. 4. 1, κ. ἀλλ.

ὑπομύζω, μύζω ὑποκώφως, κάμνω τὸν ἦχον μῦ μῦ, ὑπὸ τοῦτον ὑπέμυξ' εὐθὺς ἐκβεβηκότα Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 23, ἴδε Συναγωγὴν Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑπομῡθέομαι, ἀποθ., προλέγω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 460.

ὑπομῡκάομαι, ἀποθ., μυκῶμαι ἀποκρινόμενος πρὸς ἄλλον μυκηθμόν, μυκῶμαι εἰς ἀπάντησιν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 54.

ὑπομυκτηρίζω, μυκτηρίζω, χλευάζω, ἐμπαίζω, τινὰ Νικόλ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 1, 38.

ὑπόμυξος, ον, ἔχων ὀλίγην τινὰ μύξαν, Ἱππ. π. Ἄρθ. 758, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **ὑπομυξώδης**, ες, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 363, 14.

ὑπομύσᾰρος, ον, «ὑπομύσαρα, δυσώδη καὶ ἄξια τοῦ μυσάττεσθαι» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584, Ἱπποκρ.

ὑπομύω· ἐντεῦθεν ὄμματα ὑπομεμυκότα, ἡμίκλειστα, Ἀλκίφρων 3. 55.

ὑπόμωρος, ον, ὀλίγον τι μωρός, ἢ εὐήθης, Λουκ. Ἰκαρομ. 29, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 163, 1.

ὑποναίω, κατοικῶ ὑποκάτω, Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 268.

ὑπονεάζω, ὑπεμφαίνω νεότητα, ὁ αὐχὴν ὑπονεάζων ἔτι Φιλόστρ. 698.

ὑπονεάω, διανοίγω χέρσον γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου, κάμνω «νειάμα», Λατ. novare, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 6.

ὑπ-ονειδίζω, ὀνειδίζω ὀλίγον, ἠνώχλουν ἠρέμα πως καὶ ὑπωνείδιζον Ἰω. Φιλόπον. π. Κοσμογον. 1, 15·— **ὑπονείδιστος**, ον, Φίλων 2. 409 (διάφ. γραφ. ἐπον-).

ὑπονείφω, ἀδόκιμον ἀντὶ **ὑπονίφω**.

ὑπονεκρόω, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α', 42, χειμῶνος ὁ σκορπίος τῇ γῇ ... ὑπονεκρωθεὶς κεῖται, γενόμενος ὡς νεκρὸς κεῖται, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑπονεμεσάω, ὀλίγον τι ὀργίζομαι, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ψευδολ. 30, Συμπ. 23.

ὑπονέμομαι, μέσ., νέμομαι, βόσκομαι ὑποκάτω ἢ κρυφίως, ἔλαθεν πῦρ ὑπονειμάμενον Ἀνθολ. Παλατ. 7. 444· ὑπονεμησάμενος Ἱππ. 279. 44. **ΙΙ**. ὑπονομεύω, ὑποσκάπτω (πρβλ. **ὑπόνομος**)·— μεταφορ., ἐξαπατῶ, τινὰ Ἐπίχαρμ. 5 Ahr.

ὑπονευρίζω, ὑποτέμνω τὰ νεῦρα, τοὺς τένοντας, Γλωσσ.

ὑπονεύω, κρυφίως νεύω πρός τινα, Ὀρφ. Λιθικ. 99.

ὑπονεφέλη, ἡ, νεφελῶδες θόλωμα ἐν τῷ οὔρῳ, φέρει τὴν ὑπόστασιν τὴν καλουμένην νεφέλην ἢ ὑπονεφέλην Γαλην. τ. 19, σ. 617, 1· **ὑπονεφελίζω**, εἶμαι νεφελώδης ἢ θολερός, ὁ αὐτ. τ. 19, σ. 625, 16.

ὑπονέφελος, ον, ὁ ὑπὸ τὰς νεφέλας, Λουκ. Δραπέτ. 25.

ὑπονέφιον, τό, συννεφιά, Γλωσσ.

ὑπονέω, ὑποκολυμβάω, ἐφάνησαν (δύο δελφῖνες) ὑπονέοντες καὶ μετεωρίζοντες τῷ νώτῳ (δελφινίσκον μικρὸν τεθνηκότα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, 3. — Μέσ., ὑπονησαμένη, ὑπελθοῦσα, Ἱππ. 279. 43, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584.

ὑπονήιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος **Νήϊον**, ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν, «τῆς ὑπὸ τὸ Νήϊον ὄρος κειμένης» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 81, διάφορ. γραφ. ἐν Α. 186.

ὑπονήφω, νήφω ὀλίγον τι, πρός τι Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλεμ. 5. 6, 1.

ὑπονήχομαι, ἀποθετ., ὑπονέω, ὑποκολυμβῶ, χελώνη ὑπενήχετο ταῖς πέτραις Παυσ. 1. 44, 8· ἀπολ., νήχομαι ὑπὸ τὸ ὕδωρ, Πλουτ. Ἀντών. 29, Βροῦτ. 30. **ΙΙ**. κολυμβῶ ὑποκάτω, ἢ δεύτερος μετά τινα, τινι Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 6.

ὑπονίζω, μέλλ. **-νίψω**, ὑπονίπτω, νίπτω ὀλίγον ἢ ὑποκάτω, τοὺς πόδας Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 54.

ὑπονικάω, νικῶ μικρὰν νίκην, Achmes Ὀνειρ. 175. 7.

ὑπονιτρώδης, ες, (εἶδος) ὀλίγον τι νιτρώδης, δυνάμεις δ' ἔχει τῶν ὑγρῶν κολλώδεις τε καὶ γλυκείας ὑπονιτρώδεις τε (περὶ σύκων) Φιλότιμος παρ' Ἀθην. 79A.

ὑπονίφω, (ἴδε ὕω), νίφω, χιονίζω ὀλίγον· ἀπροσ., ὑπένιφε,

ἔνιτεν, ἐχιόνιζεν ὀλίγον, Θουκ. 4. 103· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., νὺξ ὑπονιφομένη, χιονώδης νύξ, ὁ αὐτ. 3. 23· πρβλ. **νίφω**.

ὑπονοέω, ὑποπτεύω, ὑποψιάζομαι, τι Ἡρόδ. 9. 88, Εὐριπ. Ι. Α. 1132· τι ἔς τινα Ἀριστοφ. Πλ. 361 ὑπ. τὴν διάνοιάν τινος Θουκ. 7. 73· ψεῦδος Πλάτ. περὶ Νόμ. 679C· — μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὑπονοήσαντες τοὺς Σαμίους τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν Ἡρόδ. 9. 99· ὑπ. εἶναί τι θεῖον Ἀριστ. Ἀποσπάσμ. 12· — οὕτως, ὑπ. ὅπως .., ὅτι .. Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 20, Ἑλλ. 4. 8, 35· ἀλλὰ τῶν λεγόντων μᾶλλον ὑπενοεῖτε ὡς ἕνεκεν τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων λέγουσι, ὑπωπτεύετε τοὺς λέγοντας ὅτι ὡμίλουν ἕνεκα ἰδίων συμφερόντων, Θουκ. 1. 68· ὑπ. περί τινος Ἀνδοκ. 28. 4· — μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα, μήτε ὑποπτεύειν αὐτά, ὁ αὐτ. 2. 23. **II.** καθόλου, ὑποπτεύω., σχηματίζω εἰκασίας, εἰκάζω περί τινος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σάφα εἰδέναι**, ὑπ. τὰ λεγόμενα Ἀντιφῶν 143, 31, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 652, Λυσ. 1234· τὰ τῶν θεῶν Ἀνδοκ. 18. 15· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ψυχὴν ἔχεις ;—οὐκ οἶδ', ὑπονοῶ δ' ὧδ' ἔχειν (δηλ. ψυχὴν) Κρατῖνος Νεώτ. ἐν «Ψευδυποβολιμαίῳ» 1·—ἀπολ., ἄλλ' ὑπονόησον σύ μοι Ἀριστοφ. Λυσί. 38· ὑπονοοῦντες προαρπάζειν, κατ' εἰκασίαν, Πλάτ. Γοργ. 454C· οὐδεὶς οἶδε .., ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 2· ἐάσας ὑπονοεῖν εἰς τοὔνομα, ἀφήσας ἡμᾶς νὰ εἰκάσωμεν .., Ἄλεξις ἐν Ἀδήλοις 35. 6. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20.

ὑπονόημα, τό, ὑπόθεσις, Ἱππ. Προρρ. 84, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΕ', 7).

ὑπονόησις, εως, ἡ, ὑποψία, συναγορεύει τῇ ὑπονοήσει Ὠριγέν. τ. 3, σ. 670B.

ὑπονοητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **ὑπονοῶ**, δεῖ ὑπονοεῖν, Στράβ. 784, Φίλων 1. 581.—Καθ' Ἡσύχ.: «τοπαστέον· ὑποληπτέον, ὑπονοητέον».

ὑπονοητής, οῦ, ὁ, ἄνθρωπος ὕποπτος, Πολέμων ἐν Φυσιογν. τ. 1, σ. 6.

ὑπονοητικός, ή, όν, φιλύποπτος, «ὑπονοῶν δὲ καὶ ὑπονοητικός, καὶ ἀμφιγνοῶν καὶ ὑποπτεύων καὶ τοπάζων» Πολυδ. Θ', 152.

ὑπονόθευσις, εως, ἡ, δελεασμός, ἀποπλάνησις, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2695B, Πρόκλ. Παράφρ Πτολεμ. 4. 7, σ. 271·— ὡσαύτως, **ὑπονοθευτής**, οῦ, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, διαφθείρων, ὑπονοθευτὴς τῶν τε οἰκείων καὶ τῶν ἀλλοτρίων Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 3. 18, σ. 230· γυναικῶν ὑπονοθευτὴς αὐτόθι 233· καὶ **ὑπονοθεύω**, ὑποφθείρω, διαφθείρω, Βυζ. **II.** μεταφ., ὑπενόθευσεν ὁ Ἰάσων τὴν ἀρχιερωσύνην Ἑβδ. (Β' Μακκ. Δ'. 7).

ὑπόνοια, ἡ, (ὑπονοέω) κεκρυμμένη σκέψις· ἐντεῦθεν, **I.** ὑποψία, εἰκασία, ὑπόθεσις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 993· ὑπόνοιαι τῶν μελλόντων, γνῶμαι ἐσχηματισμέναι περὶ τῶν μελλόντων, Θουκ. 5. 87· ἡ ὑπ. τῶν ἔργων ὁ αὐτ. 2. 41, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1133· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπόνοιαι πλασταὶ Δημ. 1178. 2, πρβλ. Μενάνδρου Μονόστ. 732. **II.** ἡ πραγματικὴ σημασία ἡ ὑποκειμένη ὡς βάσις, ὁ ἀληθὴς σκοπός, ἡ βαθυτέρα σημασία, τὰς ὑπ. οὐκ ἐπίστασθαι Ξεν. Συμπ. 3. 6· μάλιστα. ἡ ὑπολανθάνουσα καὶ κεκρυμμένη σημασία ἢ ἔννοια (οἵα ἡ ἐν τοῖς μύθοις καὶ ταῖς ἀλληγορίαις περιεχομένη), ὁ .. νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ τι τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή Πλάτ. Πολ. 378B, πρβλ. Πλούτ. 2. 19E· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αἰσχρολογία**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 8, 6· καθ' ὑπόνοιαν, κεκρυμμένως, Πολύβ. 28. 4, 5, Διονυσ. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 9. 1· δι' ὑπονοιῶν Ἀλκίφρων 2. 4· δι' ὑπονοίας, ἐν ὑπονοίᾳ Ἐκκλ.·— ἀλλά, καθ' ὑπ., ὡσαύτως, ἐπὶ ἀστείας παιδιᾶς, = **παρὰ προσδοκίαν**, Quintil. 6. 3, 84.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπόνοια· ὑπερηφανία, θράσος».

ὑπονομεύω, ὑπορύττω, ὀρύττω ὑπόνομον, Δείναρχ. παρὰ Φωτ., Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.·— μεταφορ., ὑποκινῶ κρυφίως διὰ παντοίων μέσων, ὑπενόμευσε Ῥωμαίοις πόλεμον ἐκ τῶν ὑπηκόων Διον. Ἁλ. 3. 23.

ὑπονομή, ἡ, ὑπόγειος δίοδος, ὑπόνομος, ὀχετός, Στράβ. 914, Διόδ. 20. 94. **II.** μεταφορ., κρυφία ῥᾳδιουργία, δόλος, κλοπή, Ἡσύχ.

ὑπονομηδόν, Ἐπίρρ., ὑπογείως, ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς δι' ὑπονόμου, διὰ μέσου ὀχετῶν ὑπογείων, Θουκ. 6. 100.

ὑπόνομος, ον, (νέμω Β, νομός) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν ἐκτεινόμενος, ὑπόγειος, ὑπ. τάφροι, ὑπόνομοι, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 13· ὀρύγματα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 9, 6· ὑπ. ἄντρον Στράβ. 614· ὑπ. τὴν ἀποφορὰν ἔχει, ἐπὶ λίμνης, ὁ αὐτ. 580. **2)** ὑπογείως ἐσκαμμένος, τόπος Διόδ. 3. 37· χώρα ὑπ. πυρὶ καὶ ὕδατι Στράβ. 578. **3)** ὑπ. ἕλκος, τὸ ἐκτεινόμενον καὶ ἐξαπλούμενον ὑπὸ τὸ δέρμα χωρὶς νὰ φαίνηται ἐξωτερικῶς, Διοσκ. 5. 138. **II.** ὑπόνομος, ὁ, ὡς οὐσιαστ., ὑπόγειος δίοδος, Θουκ. 2. 76· οὐκέτι ὑπονόμοις, ἀλλ' ἤδη μηχαναῖς αἱρεῖν τὴν πολιτείαν Πλουτ. Καῖσ. 6. **2)** ὀχετὸς ὑδάτων, ὑδραγωγεῖον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 11. **3)** ὡς καὶ νῦν, ὀχετὸς ἀκαθαρσιῶν, Λατιν. cloaca, καὶ ὑπονόμιων τῶν δυναμένων ἐκκλύζειν τὰ λύματα τῆς πόλεως εἰς Τίβεριν Στράβ. 235· Ῥηγῖνον .. ἐς ὑπόνομον λυμάτων καθῆκεν Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 40.— Πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 387.

ὑπονοσέω, εἶμαι νοσώδης, νοσῶ ὀλίγον, Ἱππ. 514. 51, Λουκ. Τόξαρ 29· τὸ μὲν οὖν ὅλον ὑπενόσεον οἱ φθινώδεες οὐ τὸν φθινώδεα τρόπον Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 941.

ὑπονοστέω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 19, Πλουτ. Θεμιστ. 15, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 10, 8. **II.** ἰζάνω, κατακαθίζω, Λατιν. subsidere, ἐπὶ σωροῦ φρυγάνων, ὑπονοστέει γὰρ δὴ ἀεὶ (τὰ φρύγανα) ὑπὸ τῶν χειμώνων Ἡρόδ. 4. 62· ἐπὶ σεισμοῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 7· ἐπὶ ποταμοῦ, ἀποσύρομαι, «ὀλιγοστεύω». ὑπονενοστηκότος (τοῦ ποταμοῦ) ἀνδρὶ ὡς ἐς μέσον μηρὸν Ἡρόδ. 1. 191, πρβλ. Θουκ. 3. 89, Πλούτ. 2. 366E. **2)** καταλήγω εἴς τι, τρέπομαι εἴς τι, εἰς χλευασμὸν καὶ γέλωτα Πλούτ. 2. 811E ὑπ. ἐκ τοῦ φοβεροῦ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον Λογγῖν. 3. 1· ἐπὶ ἡλικίας, κατὰ μικρὸν ὑποκύπτω εἰς τὸ γῆρας, Πολυδ. Β', 21.

ὑπονόστησις, εως, ἡ, ὑποστροφή, ὑποχώρησις, κατάπτωσις, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πλουτ. Ἀντών. 3· ὑπον. ἀέρος εἰς γῆν, ὡς ὁρισμὸς τοῦ σεισμοῦ, Ἀναξαγ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 9· τὴν τοῦ θερμοῦ ὑπονόστησιν Γαλην. τ. 19, σ. 344, 12.

ὑπονοτίζω, νοτίζω, ὑγραίνω κάτωθεν ἢ ὀλίγον, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 524· ὑπονοτιζέσθω ταῖς πρώταις ἡμέραις Γαλην. τ. 14, σ. 485, 16.

ὑπονουθετέω, νουθετῶ ἠπίως ἢ πλαγίως, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 15.

ὑπονουθετικός, ή, όν, ὀλίγον τι νουθετικός, παραινετικός, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἀνεκδ. Boiss.

ὑπονύκτερος, ον, σκοτεινός πως. ὑπονύκτερον χρῶμα Εὐδοκία 280.

ὑπονυμφίς, ίδος, ἡ, (νύμφη) ἡ παρεστῶσα τῇ νύμφῃ γυνή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 647.

ὑπονύσσω, μέλλ. -ξω, κεντῶ κάτωθεν· καθόλου, κεντῶ, πλήττω, Θεόκρ. 19. 5. — Καθ' Ἡσύχ.. «ὑπονύσσεται· καταπονεῖται» (δηλ. ὁ ἵππος) Ἡσύχ.

ὑπονυστάζω, νυστάζω ὀλίγον, κυριεύομαι ὑπὸ ὕπνου, Πλάτ. Συμπ. 223D, Πλούτ. 2. 178F.

ὑπόνωθρος, ον, ὀλίγον τι νωθρός, Εὐστ. 3 39·— **ὑπονωθής**, ές, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 341. 26 (ἐν τῷ συγκρ. **-έστερος**).

ὑποξανθίζω, εἶμαι ὀλίγον τι ξανθός, ὑποκίτρινος, σταφυλὴ ὑποξανθίζουσά πως τῷ χρώματι Εὐσταθ. Ποιημάτ. 306, 26, κλπ.

ὑπόξανθος, ον, ὀλίγον τι ξανθός, ὑποκίτρινος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1079, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 2, Διοσκ., κλπ.

ὑποξενίζω, λέγω ξένας λέξεις, ξενίζω ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, τι Λουκ. Ἰκαρομ. 1. **II.** ἔχω τι τὸ ξένον, τὸ παράδοξον, κἂν ὑποξενίζειν δοκῇ ὁ λόγος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 772C.

ὑποξέω, μέλλ. **-ξέσω**, ξέω ὑποκάτω ἢ ὀλίγον, ὑποξέειν τὰς πεπονθυίας ὁπλὰς Ἱππιατρ. 254, 25.

ὑποξηραίνω, μεταβατ., ξηραίνω ὀλίγον. Ἱππ. 452. 17., 496. 32· ἐν τῷ παθ., ὑποξηρανθεὶς Γαλην. τ. 6, σ. 434, 14.

ὑποξηρασία, ἡ, ποιά τις ξηρασία, Ἱππ. 543. 12.

ὑπόξηρος, ον, ὀλίγον τι ξηρός, πτύσμα, γλῶσσα Ἱππ. 176A, 1216A· ἐν τοῖς ὑπ., δηλ. τόποις, Πλούτ. 2. 915E. **2)** ὀλίγον ἰσχνός, ξηρός πως, ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ σώματος τῶν μὴ κεκαλυμμένων διὰ πολλῶν σαρκῶν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837, πρβλ. 759D.

ὑπ-οξίζω, μέλλ. -ίσω, εἶμαι ὀλίγον τι ξινός, Ἀθήν. 114C.— Καθ' Ἡσύχ. ἐν λ. **κύλλαστις**: «ἄρτος τις ἐν Αἰγύπτῳ ὑποξίζων ἐξ ὀλύρας».

ὑπόξυλος, ον, ὁ τὰ ἐντὸς ξύλινος, ἀλλ' ἔξωθεν κεκαλυμμένος δι' ἐλάσματος πολυτίμου μετάλλου. Ξεν. Οἰκ. 10, 3. πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 9 κέξ., 150B. 26 κέξ., Ἀριστοφ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. (ἴδε Bgk. ἐν Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σελ. 1222), Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 7· κοίτη ὑπ. κατάχρυσος Συλλ. Ἐπιγρ. 139· θεοὶ τὰ ἔνδον ὑπ. Λουκ. ἐν Διῒ Τραγῳδ. 8. **2)** μεταφορ., ἐπίπλαστος, κίβδηλος, Μένανδρ. ἐν «Περινθίᾳ» 7, Α. Β. 67· πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 779.

ὑπ-οξύνω, παροξύνω ὀλίγον, Ἐκκλ.

ὑποξυράω ἢ -έω, ξυρίζω ὀλίγον, ὑποξυρήσας τὸν τόπον Ἱππιατρ.— Παθ., **ὑπεξυρημένος** Ἀρχίλ. 53· ὑπεξ. τὸ γένειον, τὴν γνάθον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 9. 4, Τίμων 22.

ὑποξύριος[ῠ], α, ον, ὁ ὑπὸ τὸ ξυράφιον ὤν, Ἀνθ. Π. 6. 307.

ὑπόξυρος, ον, ὁ κεκομμένος πως ὡς διὰ ξυραφίου, πεπλατυσμένος, ἅμα δὲ καὶ τὰς γαστέρας ὑποξύρους (ἔνθα ἀποζύμους Kühn) Ἱππ. 105C, 1201D, ὡς γράφει ὁ Littré ἑπόμενος τῷ Γαληνῷ (ἴδε Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 584, ἔνθα: «ὑποξύρους, ταπεινοτέρας, προσεσταλμένας. Εὕρηται δὲ ἐπὶ γαστέρων ἐν τῷ μείζονι Προρρητικῷ»), (κοινῶς φέρεται **ὑπόξηρος**).

ὕπ-οξυς, υ, γεν. **εος**, ὀλίγον τι ξινός, ὑπόξινος, Διοσκ. 2. 98, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 541.

ὑπόξυσμα, τό, ἀπόξεσμα κάτωθεν, τὰ ὑποξύσματα τῆς ὁπλῆς τρίβειν ἐν οἴνῳ Ἱππιατρ. σ. 113, 28, καὶ 116, 11.

ὑποξύω [ῠ], ξύω ὀλίγον ἢ κατ᾽ ὀλίγον, τοῦτον (δηλ. τὸν λίθον) ὑποξύσαντες Διοσκ. 5. 159· ποταμὸς πέζαν νάπης ὑποξύων Ἀνθ. Π. 9. 669· πρβλ. Διον. Π. 61. 385.

ὑπο-παιδοτρίβης [ῐ], ου, ὁ, δευτερεύων **παιδοτρίβης**, Συλλ. Ἐπιγρ. 279· ἐντεῦθεν **ὑποπαιδοτρῐβέω**, αὐτόθι 255, 265.

ὑποπαίζω. παίζω ὀλίγον ἢ ἀστείζομαι, Αἰλ. π. Ζ. 12. 21. **II**. μεταβ., ὑπ. τινά, περιπαίζω πλαγίως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 321.

ὑποπᾰλαίω, παλαίων πίπτω ἑκουσίως ὑποκάτω, Λουκ. Νέρ. 8.

ὑποπάλλομαι, Παθ., πάλλομαι ὑποκάτω ἢ ὀλίγον, Βυζ.

ὑποπαράβορρος, ον, ὀλίγον τι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν βορρᾶν, δένδρα ὑποπαράβορρα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 11.

ὑποπαραιτέομαι, ἀποθ., προβάλλω ὡς δικαιολογίαν, Φίλων 2. 379, ἡ δὲ ὑποπαραιτησαμένη βραχὺ καὶ ἀνεθεῖσα .. ἐπεπήδησεν εἰς τὸ πῦρ Διονύσ. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 41, 3, κλπ.

ὑποπαραίτησις, εως, ἡ, δικαιολογία, Ὠριγέν. τόμ. 1, σελ. 734B.

ὑποπαραληρέω, παραληρῶ ὀλίγον, Ἱππ. 1210D.

ὑποπαρενθῡμέομαι, ἀποθ., μικρὸν παρατρέπομαι τοῦ λογισμοῦ, Ἀῤῥ. Ἐπίκτ. 4. 3, 5, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

ὑποπάρθενος, ον, σχεδὸν παρθένος, νεαρὰ ἔτι, ὦ πρεσβῦτα, πότερα φιλεῖς τὰς δρυπεπεῖς (ἢ δρυπετεῖς) ἑταίρας, ἢ καὶ τὰς ὑποπαρθένους, ἁλμάδας ὡς ἐλάας στιφράς; Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190.

ὑποπαρωθέω, ἀπωθῶ κατὰ μέρος ἠρέμα ἢ κρυφίως, Ἰσαῖος 73. 17.

ὑποπάσσω, μέλλ. **-πάσω**, πάσσω ὑποκάτω, ποίην Ἡρόδ. 1. 132· ὑποπάσας ἡδύσματα Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 1. **II**. ἀλείφω, χρίω κάτωθεν, ἄργιλον Θεοφρ. π. Σημ. 3. 12.

ὑπόπαστον, τό, = **ὑπόστρωμα**, Ψευδοπλούτ. 2. 839A.

ὑποπάσχω, πάσχω ἐλαφρῶς, «ὑποπαθών· ἠρέμα παθών» Ἡσύχ.

ὑποπᾰτᾰγέω, παταγῶ κάτωθεν ἢ ὀλίγον, Φιλοστρ. 671.

ὑποπαύομαι, Παθ., παύομαι κατ᾽ ὀλίγον, βαθμηδόν, τῆς πληρώσιος Ἀθήν. 301C· μετὰ μετοχ., Αἰλ. περὶ Ζ. 13. 7.

ὑποπᾰχύνομαι, Παθ., γίνομαι παχὺς ἢ πηκτός, ἔστι γὰρ ὅσον μὲν ὑδατῶδες τοῦ γάλακτος ποτόν· ὅσον δ᾽ ὑποπαχύνεται, σιτίον Φίλων 2. 397.

ὑπόπᾰχυς, υ, γεν. **εος**, ὀλίγον τι παχὺς ἢ πηκτός, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α´ 970, πρβλ. 461. 2, κλπ.

ὑποπέζιος, α, ον, ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας τινός, χαμηλός, ταπεινός, οὐδεμιᾶς ἀνεχόμενος ὑποπεζίας ὑφέσεως Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐραν. Ἱερ. 15, σ. 58. **II**. οὐσιαστικ., ὑποπεζία, ἡ, Ἡσύχ.

ὑποπείθω, πείθω κατὰ μικρόν, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 68B, κλπ. Παθ., Ἡλιόδ. 7. 2.

ὑποπεινάω, ἀρχίζω νὰ πεινῶ, Ἀριστοφ. Πλ. 536.

ὑποπειράω, προσπαθῶ νὰ ἐξαπατήσω, νὰ διαφθείρω, Αἰλ. περὶ Ζ. 14. 5, Ἀλκίφρων 3. 52.

ὑποπελιάζω, γίνομαι ἢ εἶμαι **ὑποπέλιος**, Γαλην. τ. 14, σ. 766, 9.

ὑποπέλιδνος, ὀλίγον πελιδνός, μελαψός, μαυρωπός, μελανός, Ἱππ. 452. 13., 557, 57.

ὑποπέλιος, ον, = τῷ προηγ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 840, Ἐπιδημ. τὸ α´ 984, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 1.

ὑπόπεμπτος, ον, ὁ πεμφθεὶς κρυφίως, ὡς κατάσκοπος, Λατ. submissus, subornatus, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 4· ἔνθ᾽ ἄλλοτε **ὕποπτος**.

ὑποπέμπω, μέλλ. **-ψω**, πέμπω κάτω εἴς τι, μετ᾽ αἰτ., γῆς ὑποπεμπομένα σκότον Εὐρ. Ἑκάβ. 208. **II**. πέμπω, κρυφίως, Θουκ. 4. 46, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 91· Παθ., Λυσίας 93. 8· —πέμπω τινά που μὲ δόλιον σκοπὸν πρὸς ἐξαπάτησιν ἢ κατασκόπησιν, Λατ. submittere, subornare, Ξεν. Ἀν. 2. 4. 22, πρβλ. Θουκ., ἔνθ᾽ ἀνωτ., καὶ ἴδε τὸ προηγ.· ὑπ. τινά, ὡς ψευδομάρτυρα, Ἀριστ. Οἰκον. 2. 32.

ὑποπεπτηῶτες, Ἐπικ. μετοχ. τοῦ πρκμ. τοῦ **ὑποπτήσσω**, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες Ἰλ. Β. 312.

ὑποπεπτωκότως, ἐπιρρ. μετοχ. πρκμ. ἐνεργ. τοῦ **ὑποπίπτω**, ἐν καταπτώσει φρονήματος, δουλοφρόνως, χαμερπῶς, ὑπ. καὶ ταπεινῶς Πολύβ. 35. 2, 13.

ὑποπέπων, ον, γεν. **ονος**, μετρίως πέπων, μαλακός, πτύελα ὑποπέπονα Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ´, 1059.

ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, βαθμιαία περάτωσις, «τελείωσις» Ἡσύχ.

ὑποπέρδομαι, ἀποθ., μετ᾽ ἀορ. ἐνεργ. **ὑπέπαρδον**, πέρδομαι ἠρέμα, «κουφοκλάνω», Λατ. suppedere, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1095.

ὑποπερικλάομαι, κλῶμαι ἢ κάμπτομαι ὀλίγον πρός τι, Διοσκ. 3. 79.

ὑποπεριπλύνομαι [ῡ], Παθ., ἔχω ὀλίγην διάρροιαν, Ἱππ. Προρρ. 75.

ὑποπεριψύχω [ῡ], ψύχω ὀλίγον, Ἱππ. Προρρ. 73, πρβλ. Κωακ. Προγν. 136.

ὑποπερκάζω, ὑπομελαίνομαι, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι μέλαινα πεπαινομένη, ἐπὶ σταφυλῆς, ἕτεραι δ᾽ ὑποπερκάζουσιν Ὀδ. Η. 126· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ βότρυς ὑποπερκάζεται Ἀχιλ. Τάτ. 2. 3· πρβλ. **περκνός**, **περκάζω**, **ἀποπερκόομαι**.

ὑποπετάννῡμι, μέλλ. **-πετάσω**, ἁπλώνω ὑποκάτωθεν, ὑποβάλλω κάτωθεν, ὑπὸ λῖτα πετάσσας Ὀδ. Α. 130· ὑπ. τι κάτωθεν Ἱππ. 887C.—Παθ., πεδίον ὑποπεπταμένον Λουκιαν. Δραπέτ. 25.

ὑποπέτασμα, τό, ὕφασμα κάτωθεν τιθέμενον, ὑπόστρωμα, τάπης, Πλάτ. Πολιτικ. 279D.

ὑποπέτομαι, ἀποθ., πέτομαι ὑποκάτω τινὸς οὕτως, ὥστε νὰ ἀνέχω αὐτόν, Παυσ. 4. 18, 5.

ὑποπετρίδιοι ὄνειροι, ἀντὶ **ὑποπτερίδιοι**, κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, Ἀλκμᾶνος παρθέν. ἔκδ. Canini, σ. 10. Ἴδε καὶ Bergk Lyr. gr. σ. 834.

ὑπόπετρος, ον, ὑπόλιθος, ὀλίγον πετρώδης, γῆ Ἡρόδ. 2. 12, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 5, Στράβ. 761.

ὑποπέττευμα, τό, ἀμφίβολ. λέξις παρὰ Πλουτ. 2. 987E.

ὑποπήγνῡμι, μέλλ. **-πήξω**, κάμνω τι νὰ στερεοποιηθῇ, νὰ «πήξῃ» ὀλίγον, νὰ λάβῃ σύστασίν τινα, Αἰλ. π. Ζῴων 3. 30, 14. 7. **II**. ἐμπήγω, στερεώνω ὑποκάτω, Ἥρων Αὐτομάτ. 266, 4. 267, 5.

ὑποπηδάω, πηδῶ κάτωθεν ἐναντίον τινός, Αἰλ. π. Ζῴων 12. 15, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλεμ. 4. 1, 9.

ὑποπιάζω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὑποπιέζω**, Ἀθαν. τ. 1, σ. 825, 832, κλπ.

ὑποπιαίνομαι, Παθ., πιαίνομαί πως, οὐκ ἀπὸ γηΐνης ἰκμάδος ὑπεπιαίνετο Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 248.

ὑποπιέζω, πιέζω ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς, Πλούτ. 2. 921F (διάφ. γραφ. **ὑποπιάζω**), Ἐκκλ. οὐ τὸ σῶμα νηστείαις ὑποπιέζομεν Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 533C·— **ὑποπιεσμός**, ὁ, τὸ ὑποπιέζειν, Γρηγ. Ναζ. Ι. 861B, μετὰ διαφ. γραφ. **ὑποπιασμός**.

ὑποπῐθηκίζω, φέρομαι ὀλίγον ὡς πίθηκος, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα Ἀριστοφ. Σφ. 1290· πρβλ. **πιθηκίζω**.

ὑπόπικρος, ον, ὀλίγον πικρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11. 4., 6. 4, 10, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ὑποπίκρως**, πικρῶς πως, Εὐστάθ. ἐν Mi. pa. gr. τ. 136, σ. 489.

ὑποπίμελος [ῑ], ον, ὀλίγον τι πιμελής, παχύς, Δίφιλ. Σίφν. παρ᾽ Ἀθην. 121C· γλῶσσα ὑποπίμελος Γαλην. τ. 19, σ. 359, 7· καρδία 360, 2.

ὑποπίμπλημι, μέλλ. **-πλήσω**, πληρῶ, γεμίζω τι κατὰ μικρόν, Αἰλ. π. Ζῴων 1. 23· ἐλπίδος ἐνέπλησε τὸν στρατόν, «κρυφίως ἔπλησε» (Σχόλ. παρὰ Boiss. σ. 600), Φιλόστρ. 732.— Παθ., πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος, ἀρχόμενος ἤδη νὰ ἔχῃ πυκνὸν πώγωνα, Πλάτ. Πρωτ. ἐν τῇ ἀρχῇ· γαργαλισμοῦ ὑποπλησθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 253B· ὑποπίμπλαμαι τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 12. 2·— μεταγεν. ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὑπ. δάκρυσιν Ἀνθ. Παλατ. 5. 275. **II**. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ γυναικῶν, τέκνων ὑποπλησθῆναι, νὰ γείνωσι μητέρες πολλῶν τέκνων, Ἡρόδ. 6. 138· ἀπολ., συλλαμβάνω, ἐγγαστρώνομαι, ἡ παῖς τίκτει ὑποπλησθεῖσα ἔκ τινος ἀνδρὸς ἀφανοῦς Αἰλ. π. Ζῴων 12. 21· «ὑπωγκῶσθαι τὴν γαστέρα, ὑποπλησθῆναι, κυοφορεῖν» Πολυδ. Γ´, 49.

ὑποπίμπρημι, μέλλ. **-πρήσω**· ἀόρ. α´ **-ἐπρησα** (ὡς ἀεὶ παρ᾽ Ἡροδ.)·— ἐμβάλλω πῦρ κάτωθεν, πυρπολῶ, ἀνάπτω τι κάτωθεν, τὴν ὕλην Ἡρόδ. 2. 107· τὰ φρύγανα ὁ αὐτ. 4. 69· ἤν τις ἐκείνας [τὰς ἕδρας] ὑποπίμπρῃσι Ἀριστοφ. Λυσ. 348· ὁ ἐνεστ. ὡσαύτως ἐν Πλουτ. Νικ. 16, καὶ παρὰ Δίωνι 44. **2**) καίω ὡς ἐπὶ νεκρικῆς πυρᾶς, ὑποπρῆσαι πάσας (δηλ. τὰς γυναῖκας) σὺν αὐτῇ τῇ πόλει Ἡρόδ. 2. 111., 3. 45.

ὑποπίνω [ῑ], μέλλ. **-πίομαι**, πίνω ὀλίγον, πίνω μετρίως πως, (δηλ. οἶνον), Λατιν. subbibere (Sueton.), μηκέθ᾽ οὕτω .. Σκυθικὴν πόσιν .. μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις Ἀνακρ. 63· ὑποπεπώκαμεν, «ἐτσούξαμεν ὀλίγον», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 428· μετρίως ὑπ. Πλάτ. Πολ. 372D· ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 22, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 23. **2**) πίνω βραδέως, ἐξακολουθῶ ἐπὶ πολὺ πίνων ἀπὸ ὀλίγον, κοινῶς «σιγοπίνω», «κουτσοπίνω», Ἀριστοφ. Ὄρν. 494, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 3. 5, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 4, 9, κλπ. **3**) ὑποπεπωκώς, ὀλίγον τι μεθυσμένος, «πιωμένος», Ἀριστοφ. Εἰρ. 874, Λυσ. 395, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 29.

ὑποπίπτω, μέλλ. **-πεσοῦμαι**, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, τὰ δὲ νῶτα ἀπολουούσης ἡ σὰρξ ὑπέπιπτε μαλθακή Λόγγος 1. 13· ταῦτα τῶν στρατιωτῶν ἀκουόντων, τὸ θράσος ὑπέπιπτε, ὀλίγον κατ᾽ ὀλίγον κατέπιπτεν, ἠλαττοῦτο, Πλουτ. Κράσσ. 18. **2**) πίπτω ἔμπροσθέν τινος, προσπίπτω, Πλάτ. Πολ. 576A, πρβλ. Ξεν. Κυν. 10. 18·— ἐντεῦθεν, ὑποκύπτω εἴς τινα, πίπτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑπό τινα Ἰσοκρ. 142B· ὡσαύτως ἐπὶ κόλακος, κολακεύω τινά, πίπτω εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, τινὶ Ἰσαῖος 59. 15, Δημ. 1121. 9., 1359. 18· καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 523· μετ᾽ αἰτ., ὑποπεσὼν τὸν δεσπό-

την Ἀριστοφ. Ἱππ. 47, πρβλ. Αἰσχίν. 70. 1· κυρίως ἐπὶ κυνῶν, προσδέχονται καὶ ὑπ. τοὺς ἥκοντας Φιλόστρ. 662·— παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὑποβάλλομαι εἰς κανόνα μετανοίας, Ὠριγέν. II, 552, Βασίλ. IV, 797Β, Γρηγ. Νύσσ. II, 229Α, Β. 3) μένω ὀλίγον ὀπίσω τινός, ἴσα βαίνων ὑμῖν, ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ ἐβάδιζεν Δημ. 1120. 23. 4) περιλαμβάνομαι εἴς τινα τάξιν ἢ σύστημα, τοῖς τοιούτοις ὑπ. ὀνόμασιν Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 7· ὑπὸ τὴν τάξιν Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 241, πρβλ. 2. 777Β· τὰ μὲν καθόλου, προηγουμένως, τὰ δ' ὑποπίπτοντα τούτων, ἑπομένως, τὰ δὲ δευτερεύοντα τούτων κατόπιν, ὁ αὐτ. 2. 569Ε. II. ὑποβάλλομαι, εἰσδύομαι ὑποκάτω ἢ μεταξύ, ἐς τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν Θουκ. 7. 40· φονεύειν τοὺς ὑποπίπτοντας, ὅσους ἤθελε συμβῇ νὰ ἀπαντήσῃ τις καθ' ὁδόν, Πολύβ. 3. 86, 11, κλπ.· πᾶν τὸ ὑποπεσὸν Διογ. Λαέρτ. 7. 180. III. ἐπὶ συμβεβηκότων, ἐπέρχομαι, δίκα τοι δίκα χρόνιος· ἀλλ' ὅμως ὑποπεσοῦσ' ἔλαθεν, ὅταν ἔχῃ τιν' ἀσεβῆ βροτῶν Εὐρ. Ἀποσπ. (Ἀντιόπη 15) 224· ὡσαύτως ἀμεταβ., συμβαίνω, γίγνομαι, Ἰσοκρ. 99Β· τὰ ὑποπίπτοντα, τὰ συμβαίνοντα, Πολύβ. 1, 68, 3· τὸ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὑποπεπτωκότα καιρὸν ὁ αὐτ. 2. 58, 14· ὁ καιρὸς υπ., ἡ χρεία ὑπ. ὁ αὐτ. 10. 17, 1., 31. 13, 8·— ὡσαύτως, εἰσέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 1. 35, 40, κλπ. 2) ἐπὶ προσώπων, πίπτω ὑπό τι, τῷ ὀστράκῳ Πλουτ. Ἀριστείδ. 1, πρβλ. Νικ. 11· αἰτίαις Ἡρωδιαν. 6. 1. IV. πίπτω εἰς τεμάχια, Πλάτ. Νόμ. 793C. V. ἐπὶ τόπων, ὡς τὸ **ὑπόκειμαι**, κεῖμαι ὑποκάτω ἢ κάτωθεν, τοῖς ὄρεσιν Πολύβ. 3. 54, 2, πρβλ. Στράβ. 395·— κεῖμαι ὄπισθεν, Πολύβ. 6. 31, 1. 2) ὑπόκειμαι εἰς προσβολὴν ἢ ἐπίθεσιν παρά τινος, τινὶ ὁ αὐτ. 12. 21, 5, Στράβ. 272.

ὑποπισσόω, Ἀττ. -ττόω, πισσόω κάτωθεν, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1093 (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας).

ὑποπλάγιος [ᾰ], ον, ὀλίγον πλάγιος, Ἱππ. Μοχλ. 842.

ὑποπλάκιος [ᾰ], α, ον, ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Πλάκος, Θήβη ὑποπλακίη Ἰλ. Ζ. 397, πρβλ. 396, 425., Χ. 479· πρβλ. **ὑπονήϊος**. — Κατ' Εὐστάθ. ὑποπλακίη Θήβη «ἡ ἐν πεδίῳ ὑπόπεδος καὶ λεία», κατὰ δὲ τὸν Σχολ.: «ὅτι ὑπέρκειται αὐτῆς πλακῶδες ὄρος, συνεχεῖς ἔχον πέτρας προσπιπτούσας ἀλλήλαις».

ὑπόπλακος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ.

ὑποπλάσσομαι, ἀποθετ., προσποιοῦμαι, ὑποπλάσσονται παραδέχεσθαι αὐτὸ Φώτ. ἐν Wolf. Ἀνέκδ. τ. 1, σ. 29, κλπ.·—ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 208, **ὑποσπασθῇ** φαίνεται ἀπαιτούμενον ὑπὸ τῆς ἐννοίας (ἀντὶ **-πλασθῇ**).

ὑποπλᾰτᾰγέω, πλαταγῶ, κροτῶ κάτωθεν ἢ ὑποκάτω, Κόϊντ. Σμυρν. 3. 178.

ὑπόπλᾰτυς, υ, ὀλίγον τι πλατύς, κἄπως ἐκτεταμένος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 185, Διοσκ. 3. 105. II. ὑφάλμυρος, ὀλίγον ἁλμυρός, Δικαίαρχ. § 26, πρβλ. Wessel. εἰς Ἡρόδ. 2. 108.

ὑποπλᾰτωνικός, ὁ, ὁ προσποιούμενος τὸν Πλατωνικόν, Ψευδοπλατωνικὸς (ἐν τῷ κειμένῳ ὑπὸ Πλάτωνα), Ἔριππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 1, ἴδε Meineke 5, σ. 85.

ὑποπλέκω, πλέκω κάτωθεν, Λατ. subnectere, καλιὰς ὑποπλέκειν Αἰλ. περὶ Ζῴων 17. 21.

ὑπόπλεος, ον, Ἀττ. -πλεως, ων, ἀρκούντως πλήρης, μετὰ γεν., ἔτι .. δείματός εἰμι ὑπ., ἔτι εἶμαι ὀλίγον πεφοβημένος, Ἡρόδ. 7. 47· δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπ. Λουκ. Ἐνύπν. 4. 2) κρυφίως πεπληρωμένος, ἀργυρίων Τιμοκρέων 1. 10.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπόπλεως· μεστός, ἔμπλεως», πρβλ. Σουΐδ. καὶ Φώτ.

ὑποπλέω, μέλλ. -πλεύσομαι, πλέω ὑποκάτω, ἢ πλησίον, κἀκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον, δηλαδὴ ἔχοντες αὐτὴν ὑπήνεμον, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 4· μετὰ δοτ., ὑπ. τενάγεσσιν Ἀνθ. II. 9. 296 —Παύλ. Φιλόστρ. 836. II. πλέω κρυφίως, ἐς τὸν Τίβεριν δι' ὑπονόμων Δίων Κάσσ 49.43.

ὑποπλήρωσις, ἡ, μερικὴ πλήρωσις, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 656, ἔκδ. Stallb.

ὑποπληρόω, = **ὑποπίμπλημι**, τύφου αὐτὸν ὑπεπλήρουν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 15.

ὑποπλήσσω, πλήττω ὑποκάτω, ποσὶ μηρὸν Κόϊντ. Σμυρν. 4. 229.

ὑπόπλους, ὁ, πλοῦς γινόμενος ὑποκάτω, κατεστέγασαν ἄνωθεν, ὥστε τὸν ὑπόπλουν κάτωθεν εἶναι Πλάτ. Κριτίας 115Ε.

ὑπόπλουτος, ον, πλούσιος ὑποκάτω, δηλ. πλούσιος εἰς μέταλλα, οὐ γὰρ πλουσία μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπόπλουτος ἦν ἡ χώρα Ποσειδώνιος παρὰ Στράβ. 147.

ὑποπλώω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ὑποπλέω**, Ἀνθ. II. 9. 14.

ὑποπνέω, μέλλ. -πνεύσω, πνέω, φυσῶ ὑποκάτω, Ἀριστ. Προβλ. 8. 6· ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **ὑποπέρδομαι**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ψιδδεῖ**. II. πνέω ἐλαφρῶς, ὀλίγον, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 13.

ὑποποδιαία τράπεζα, ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας, Εὐστ. Θεσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 136, σ. 100.

ὑποποδίζω, = **ἀναποδίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 382· ἐπὶ ἀστέρων, παλινδρομῶ, γυρίζω ὀπίσω, τοὺς ἀστέρας ὑποποδίζοντας φαίνεσθαι Πρόκλ. Διαδοχ. Ὑποτυπ. σ. 67, 20., 88, 9., 129, 13·—**ὑποποδισμός**, οῦ, ὁ, ὁ αὐτ. ἐν Διαδοχ. Ὑποτυπ. 343, 9.

ὑποπόδιον, τό, ὡς καὶ νῦν, Χάρης παρ' Ἀθην. 514F, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 27, Ἑβδ. (Ψαλμ. ιη' 5)·— τὸ παρὰ τοῖς δοκίμοις σύνηθες ἦν θρᾶνος, θρῆνυς.

ὑποποιέω, ὑποβάλλω, ποιῶ τι ὑποκάτω ἑτέρου, ὑποτάσσω, Λατ. subjicere, τί τινι Πλούτ. 2. 671C.— Μέσ., ὑποτάσσω εἰς ἐμαυτόν, Λουκ. Τόξαρ. 13. 2) παράγω, προξενῶ κατὰ μικρόν, τι Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 805· «ὡς τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιούσης τινὰ λεληθότως ζῆλον καὶ συνήθειαν» Πλουτ. Περικλ. 5. 3) ἐν τῷ μέσ., κερδαίνω διὰ δολίων μέσων, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου διὰ τεχνασμάτων, τινὰ Δημ. 365. 11, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 2· ὑπ. τοῖς χρήμασιν ἐπί τινα Φιλόστρ. 712. II. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀναλαμβάνω, προσποιοῦμαι, Λατ. simulare, τὴν τοῦ Κάτωνος παρρησίαν Πλουτ. Καῖσ. 41, πρβλ. Ἀλέξ. 5.

ὑποποίησις, εως, ἡ, ἡ διὰ τεχνασμάτων προσέλκυσις, Θεόδ. Μετοχ. 461, Ἄννα Κομν. 319, Γ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδρ. Παλαιολ. σ. 155D.

ὑποποίκιλος, ον, ὁ ὀλίγον τι ποικίλος, Ἱππ. 1194Α. Διοσκ. 1. 21.

ὑποποιμαίνω, ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσῃ, εἶμαι ποιμήν, δηλ. πρεσβύτερος ὑποκείμενος εἰς ἐπίσκοπον, Θεοδώρητος τ. 3, σ. 1180.

ὑπόποκος, ον, ἐριώδης ὑποκάτω ἢ ὀλίγον τι ἐριώδης, μαλλιαρὸς κἄπως, Φίλων 1. 20.

ὑποπόλιος, ον, ὀλίγον τι πολιός, Λουκ. Προλαλιὰ ἢ Ἡρακλ. 8, Πολυδ. Β', 12.

ὑπόπολις, εως, ἡ, ἡ κάτω πόλις, ἀντίθετον τῷ **ἀκρόπολις**, «ἀκρόπολις τόπος ὑψηλός· τὰ δὲ ὑπ' αὐτὴν ὑπόπολις» Ἀν. Βεκ. 212, 10.

ὑποπολῑτεύομαι, ἀποθ., πολιτεύομαι εὐνοϊκῶς πρός τινα, ῥυθμίζω τὴν πολιτικὴν διαγωγήν μου πρὸς τὸ συμφέρον τινός, ὑποπολιτευόμενος τοῖς ἐχθροῖς Πολυβ. Δ', 36.

ὑποπολῑτικός, ή, όν, ὁ πλαγίως ἢ ἐμμέσως ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν πολιτείαν, «πολιτικὸν τὸν δυνάμενον ὠφελεῖν ζῶντα, τὸν δὲ ὑποπολιτικὸν τὸν γράμματα τῇ πόλει καταλιπόντα ὠφελεῖν δυνάμενον» Ῥήτορες (Walz) τ. 7. 9.

ὑπο-πολλαπλάσιος, ον, ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ πολλάκις περιεχόμενος ἐν ἑτέρῳ ἀκριβῶς· ὡσαύτως **ὑποπολλαπλασι-επιμόριος**, ον, περιεχόμενος ἐν ἑτέρῳ πολλάκις ὑπολειπομένου καὶ κλασματικοῦ τινος μέρους·— καὶ **ὑποπολλαπλασι-επιμερής**, ές, ὁ περιεχόμενος ἐν ἑτέρῳ ὑπολειπομένων καὶ δύο ἢ πλειόνων κλασματικῶν μερῶν·— οὕτως **ὑποδιπλασ-**, **ὑποτριπλασ-**, κλπ.· ἴδε Νικομ. Ἀριθμ. σ. 93. 94.

ὑποπονέω, κοπιῶ ἢ ὑποφέρω ὀλίγον, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1089.

ὑποπόνηρος, ον, ὀλίγον τι πονηρὸς ἢ κακός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ 97, 98· οἷσι φλέβες ἐπαίροντο..ὑποπόνηρά [ἐστι] Ἱππ. 1194D.

ὑποπορεύομαι, πορεύομαι κρυφίως, ἀκάτια διὰ τῶν βαρβαρικῶν τριηρῶν ὑποπορευόμενα Πλουτ. Τιμολ. 18· πορεύομαι ὑποκάτω, διὰ τῶν ὑπονόμων ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλῳ 5.

ὑποπόρευσις, ἡ, ὑπόγειος δίοδος, Πλούτ. 2. 948Β.

ὑπόπορτις, ιος, ἡ, ἔχουσα μόσχον ὑποκάτω, ἐπὶ ἀγελάδος·— μεταφ. ἐπὶ μητρὸς ἐχούσης τέκνον εἰς τὸν μαστόν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 601· πρβλ. **ὕπαρνος**, **ὑπόπωλος**.

ὑποπορφύρίζω, πορφυρίζω ἠρέμα, εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, ἔοικε δὲ ὑάκινθος τῇ ἐρέᾳ, ἢ ὑποπορφυρίζων ποσῶς Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 228D.

ὑποπόρφῠρος, ον, ὀλίγον πορφυροῦς, ὑποπόρφυρον χρῶμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 1· ῥόδον Ἀνθ. Π. 5. 84.

ὑποπορφύρω, εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς· ἴδε ἐν λ. **ὑπηρέμα**.

ὑποποτίζω, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ ὀλίγον, ποτίζω ὀλίγον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπέπισα**.

ὑπόπους, ὁ, ἡ, οὐδ. -πουν, ὁ ἔχων πόδας ὑποκάτω, ἔχων πόδας, ζῷον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 12, 10· ἅπαν δὲ τὸ ὑπόπουν ἐξ ἀνάγκης ἀρτίους ἔχει τοὺς πόδας Ἀριστ. π. Ζῴων Πορείας 8. 2· τὰ ὑπόποδα (ἐξυπ. ζῷα) ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 31, κ. ἀλλ.

ὑποπράκτωρ, ορος, ὁ, ὑπὸ τὸν πράκτορα (εἰσπράκτορα) «ὥσπερ ἐστὶ πρὸς τὸν δοῦκα καὶ πρὸς τὸν πρακτῆρα ... ὁ ὑποπράκτωρ καὶ ὁ ὑποδούξ» Εὐστ. Πονημάτ. 89. 11.

ὑποπραΰνω, Ἰων. -πρηΰνω, βαθμηδὸν ἢ κατ' ὀλίγον πραΰνω, Ἀνθ. Πλατ. 5. 255.

ὑπόπρεμνος, ον, ὁ ἔχων ὑποκάτω πρέμνον, δηλ. στέλεχος, ἁπλῶς ὁ ἔχων πρέμνον, δεῖ δὲ ὑπόρριζον εἶναι .. τὸ παρασπώμενον ἢ ὑπόπρεμνον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 3.

ὑποπρεσβύτερος [ῠ], ον, ὀλίγον πρεσβύτερος, ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 128.

ὑποπρήθομαι, Παθ., ἀρχίζω νὰ πρήσκωμαι, «ἵνα ὄγκου προσ-

γενομένου αὖ οἷς ὑποπ. ησθέντες ἀπορρήξωσιν ἑαυτῶν τὸ ἔλυτρον» (ἐπὶ παγούρων) Αἰλ. π. Ζώων 9. 43.

ὑποπρίασθαι, ἀπαρ. ἀορ. β' ἄνευ ἀνεστ., ἀγοράσαι ἐν μικρᾷ τιμῇ, ἐν τιμῇ κατωτέρᾳ τῆς συνήθους, Θεοφρ. Χαρακτ. 11.

ὑποπρίω [ῑ], τρίζω κρυφίως, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3.

ὑποπρό, ἡ ὑπὸ πρό, πρόθεσις μετὰ γεν., ἀκριβῶς πρὸ .., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 178, πρβλ. ἀποπρό.

ὑποπροάγων, ὁ, ὁ ὑπὸ τὸν προάγοντα, ὁ δευτερεύων προάγων. Ἐπιγραφ. ἐν Ame. Inst. 3. σ. 333.

ὑποπροίκειος, ον, ὁ λαβὼν εἰς γάμον γυναῖκα μὲ προῖκα. εἴθε κατὰ τοὺς νόμους ὑποπροικειός τις ἐγίνετο, καὶ μὴ κλεψίγαμος πάντοτε καὶ κακεργάτης Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 108Β.

ὑπόπροσθεν, ἐπίρρ., ὁ μικρὸν πρόσθεν, ὁ μικρὸν προηγηθείς, οἱ ὑπ. χρόνοι Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1081.

ὑποπρόσθεσις, εως, ἡ, ἡ κατὰ μικρὸν γινομένη πρόσθεσις ἢ αὔξησις, Γαλην. τ. 14, σ. 312, 9.

ὑποπροτίθημι, θέτω τι ἐνώπιον ἢ ἐναντίον, τί τινι Αἰλ. Τακτ. 36.

ὑποπροχέω, προχέω ὑποκάτω, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποΐάχω**.

ὑπο-πρύτανις, εως, ὁ, ἀντιπρύτανις, ἀντιπρόεδρος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 1793b.

ὑπ-οπτάω, ὀπτῶ, ὀλίγον, ἀμφίβ. ἀντὶ **ὑποπτίσσω**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 14.

ὑποπτερίδιος, ον, =**ὑπόπτερος**, Διονύσ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 783, 20.

ὑποπτερνίς, ἡ, (πτέρνα) ἡ ὀπὴ ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἱστόν, Ἥρων Βελοπ. 132.

ὑπόπτερος, ον, πτερωτός, ὄφιες Ἡρόδ. 3. 107· πέλεια Σοφ. Φιλ. 288· νῶτα, δέμα Εὐρ. Ἑκ. 1264, Ἑλ. 618· τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος .. Ἔρωθ' ὑπόπτερον; Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 3, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135Ε· ὡσαύτως Μίμνερμ. 12. 7. **2)** μεταφ., μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις, «ὑψοῦται τοῖς ταχείαις αὐτοῦ ἐπαιρόμενος ἀνδρείαις» .. ἢ «ὑπὸ τῶν ἐλπίδων μετέωρος φέρεται» (Σχόλ.), ἀνδρεῖαι, φρονήματα ὑψηλὰ πετόμενα, Πινδ. Π. 8. 130· ἴτω ὑπόπτερον (δηλ. τὸ νεῖκος), ἅ. παρῆλθη ταχέως οἱονεὶ πτερωτὴ ἡ ἔρις, Εὐρ Ἑλ. 1236· ὑπ. φροντίς, τὸ πτερωτὸν διανόημα, Αἰσχύλ. Χο. 603· ἴθι μοι δόμον .. κλεῖσον ὑπόπτερος, «κάμε πτερὰ καὶ πήγαινε καὶ κλεῖσε» ἢ «πετάξου καὶ κλεῖσε», Ἴων παρ' Ἀθην. 267D· — παροιμ., ὑπ. ὁ πλοῦτος, εἶναι πτερωτός, κάμνει πτερὰ καὶ φεύγει, Εὐρ. Ἀποσπ. 42. 4.

ὑποπτερόω, καθιστῶ ὑπόπτερον, χαύνοις καὶ πλατέσι πετάλοις ὑποπτεροῦται Βασίλ. τ. 1, σ. 109.

ὑπόπτευσις, ἡ, τὸ ὑποπτεύειν, Ἰω. Γενεσ. σ. 63, 2, ἔκδ. Β

ὑποπτευτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑποπτεύειν, ἀρρωστίαν τῆς δυνάμεως ὑποπτευτέον Γαλην. τ. 6, σ. 317, 10· «οὐχ ὑπ. τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ» Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Ο. 15.

ὑποπτευτής, οῦ, ὁ, ὁ ὑποπτεύων, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2, 25, σ. 417, ἀλλ' ἴσως διορθ. **ὑπόπτης**.

ὑπ-οπτεύω, ὡς καὶ νῦν, ἔχω ὑποψίαν, Ξεν. Ἱέρ. 17, Λυσί. 92 33· ὡσαύτως, ὑπ. εἴς τινα, μετ' ἀπαρ., ἔχω ὑποψίαν εἴς τινα ὅτι .., Θουκ. 4. 51, πρβλ. **ὑπόπτης**. **2)** ἁπλῶς ὑποπτεύω, εἰκάζω, ὑποπτεύω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἱκανῶς συννοῶ, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 29, Πλάτ. Θεαίτ. 164Α. **II.** μεταβ., ὑποπτεύω τινά, παρατηρῶ ὑπόπτως, οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύουσιν ὧδ' ἠνθισμένον Σοφ. Ἠλ. 43, Θουκ. 8. 39· οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς Θεόκρ. 23. 10· ὑπ. τινα ἔς τι Ἡρόδ. 3. 44, Θουκ. 6. 92, Ἀριστ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 30. 9·— Παθ., οὔκουν ἀξιῶ οὔτ' αὐτὸς ὑποπτεύεσθαι ... οὔτε τιμωρὸς ἀδύνατος νομισθῆναι Θουκ. 4. 85.— Παθ. ἀπρόσ., ὡς ὑπωπτεύετο, ὡς γενικῶς ὑπωπτεύετο, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 20. **2)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὑποπτεύω ὅτι .., ὑπ. αὐτὸν δρησμὸν βουλεύεσθαι Ἡρόδ. 8. 100, πρβλ. 127., 3. 77, Θουκ. 4. 126, Πλάτ., κλπ.·—οὕτω καί, ὑπ. τινα ὡς .., ἔχω ὑποψίας περί τινος ὅτι .., Ἡρόδ. 3. 68· ὑπ. τινα μὴ .., ὁ αὐτ. 9. 90. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., βλέπω μεθ' ὑποψίας τι, τὸ πρῆγμα ὁ αὐτ. 6. 129· τὸ μέλλον Εὐρ. Ῥῆσ. 49·— ἀλλὰ καί, ὑπ. τι, ἔχω ὑποψίαν τινά, ὁ αὐτ ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1036, κλπ.· τι περί τινος Πλάτ. Κρατ. 409D· τι κατά τινος Πολύβ. 8. 22, 2·— πληροφοροῦμαι μυστικῶς καὶ ἀορίστως περί τινος, Πλάτ. Γοργ. 453Β· ὁ ἵππος ὑπ. τι (πρβλ. **ὑπόπτης**) Ξεν. Ἱππ. 6. 14.— Παθ., Πλάτ. Νόμ. 967Β.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 19-22.

ὑπ-όπτης, ου, ὁ, (**ὑφοράω**, μέλλ. **ὑπόψομαι**) ὁ ἔχων ὑποψίας, μεθ' ὑποψίας βλέπων, ζηλότυπος, Σοφ. Φιλ. 136· εἴς τινα Θουκ. 6. 60· τινὸς Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2. **2)** ἐπὶ ἵππου, ἀνήσυχος, εὐκόλως πτοούμενος, Ξεν. Ἱππ. 3, 9, πρβλ. Σχόλ. εἰς Θουκ. ἔνθ' ἄνωτ.

ὑποπτήσσω, μέλλ. -ξω· πρκμ. **ὑπέπτηχα**. «Ζαρώνω» ἐκ φόβου ὡς οἱ λαγοὶ καὶ τὰ πτηνὰ κλ., πετάλοις ὑποπεπτηῶτες (Ἐπικ. μετοχ. πρκμ. ἀντὶ **ὑποπεπτηκότες**, πρβλ. **κατ-**, **προσπτήσσω**), Ἰλ. Β. 31· οὕτως, ὑποπτήξας τάφῳ Εὐρ. Ἑλ. 1203. **II.** μεταφ., κύπτω ἐνώπιόν τινος, «ζαρώνω», τινὶ Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 5, 1· ὡσαύτως, ὑπ. τινα Αἰσχύλ. Πρ. 960 (πρβλ. 29), Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 8, μετ' αἰτ., ὑπ. τὸ ἀξίωμά τινος Αἰσχίν. 42. 1·— ἀπολ., συστέλλομαι, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 3, 8· **ὑπέπτηχε** μετὰ σημασ. ἐνεστ., Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 4.

ὑπ-όπτιλος, ον, ἔχων τὰ βλέφαρα ὀλίγον τι πτίλα, δηλ. φλεγμαίνοντα, Γλωσσ.

ὑπ-οπτίων, ωνος, ὁ, ὑποβοηθός, Ἰω. Μαλαλ. 494, 5.

ὑποπτίσσω, μέλλ. -ίσω, ἀποχωρίζω διὰ λικμήσεως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 4. 8, 14, κατὰ τὸν Γαζῆν· τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **ὑποπτήσαντες**.

ὕπ-οπτος, ον· (**ὑφοράω**, μέλλ. **ὑπόψομαι**)· — ὃν βλέπει τις καταβιβάζων τὰς ὀφρῦς ἢ πλαγίως ἢ κάτωθεν, καὶ μεθ' ὑποψίας ἢ φθόνου, Λατιν. suspectus, ἐπὶ προσώπων, ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἢ παλαιγενὴς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1637· ἀντίθετον τῷ **πιστός**, Θουκ. 3. 82· ὑπ. τινι, ἀντικείμενον ὑποψίας εἴς τινα, Εὐρ. Ἠλ. 644, Θουκ. 4. 103, 104, κλπ.· ἀλλ' οἷον ἡττηθεὶς ὁ Πομπήϊος, ὕποπτος ἦν μᾶλλον ὢν ἐφρόνει περὶ Καίσαρος Πλουτ. Πομπ. 56· ἐπί τινι Λουκ. περὶ Διαβολ. 29· μετ' ἀπαρεμφ., ὑπ. αὐτοῖς μὴ προθύμως πέμψαι Θουκ. 6. 75. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τἀδ' ἦν ὕποπτα Εὐρ. Ι. Τ. 1334· τούτων ὑπόπτων ὄντων Ἀντιφῶν 116. 45· ὑπ. ἂν γένοιτο Ξενοφ. Κύρ. 2. 4, 16· καὶ τοῖς πᾶσι γε ὁμοίως Ἕλλησιν ὕποπτον καθεστήκει, τὴν τῶν πέλας μὴ πεισαντας διιέναι Θουκ. 4. 78· — τὰ ὕποπτα, τὰ ὕποπτα μέρη, Πλουτ. Γάλβ. 24. **3)** Ἐπίρρ., ὑπόπτως διάκειμαι ἢ ἔχω, ἔχω ὑποψίαν, τινὶ Θουκ. 8. 68, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 40· οὕτω, εἰς ὕποπτα μολεῖν τινι Εὐρ. Ἠλ. 345. **II.** ἐνεργ., ὁ ὑποπτεύων, ἔχων ὑποψίαν, πλήρης ὑποψίας, πλήρης φόβου, Λατ. suspicax, suspiciosus, μετὰ γεν., ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1135· ὑπ. πρός τι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5, κλπ.· — τὸ ὕποπτον, ὑποψία, ζηλοτυπία, τὸ ὕποπτον τῆς γνώμης Θουκ. 1. 90· τῷ ὑπ. μου, ἐξ ὑποψίας περὶ ἐμοῦ, ὁ αὐτ. 6. 89.— Ἐπίρρ., μεθ' ὑποψίας, ὑπόπτως ἀποδέχεσθαι τοὺς μηνυτὰς ὁ αὐτ. 6. 53, πρβλ. 8. 66· ὑπ. ἔχειν πρός τινα Δημ. 381 ἐν τέλ., Ἰσοκρ. 182Α· περί τινος Ἀριστ. Προβλ. 20. 34. **2)** ἐπὶ ἵππου, = **ὑπόπτης**, Πολυδ. Α', 197.

ὑποπτύσσομαι, Παθ., πτύσσομαι, συστέλλομαι ὑποκάτω, Ἱππ. 565. 27.

ὑποπτυχίς, ίδος, ἡ, «τὸ μέρος ὅπου πτύσεται ὁ θώραξ παρὰ τὸν βουβῶνα» (Κοραῆς), ἀκοντισθεὶς μὲν ὑπὸ τὴν ὑποπτυχίδα τοῦ θώρακος οὐκ ἐτρώθη Πλουτ. Ἀλέξ. 16.

ὑπόπτωσις, εως, ἡ, τὸ ὑποπίπτειν, ὑποτάσσεσθαι, καθ' ὑπόπτωσιν, μεθ' ὑποταγῆς ἢ ταπεινώσεως, Φίλων 1. 127.— Ἐκκλ., ταπείνωσις, ἥτις ἦτο ὁ τρίτος βαθμὸς τῆς μετανοίας, Γρηγ. Θ. 1048, Εὐστ. Ἀντ. 676D, Βασίλ. IV, 797Α, 800Α, **II.** ἡ κατὰ μικρὸν πτῶσις, κοινῶς «πέσιμον», ὑπόπτωσις τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν Θεοφάν. Νόνν. τ. 1, σ. 218. **2)** σύμπτωσις, συμβάν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 85, πρβλ. 161. 215.

ὑποπτώσσω, = **ὑποπτήσσω**, Κόϊντ. Σμυρν. 5. 368., 7. 132. **II.** ὑποχωρῶ, χαλαροῦμαι, καταπίπτω ὀλίγον, σμικρόν τι ὑποπτώξασα ἡ νοῦσος Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.

ὑποπτωτικῶς, Ἐπίρρ., μεθ' ὑποταγῆς, ὑποπτωτικῶς αὐτῷ προσανέχων Οἰκουμ. εἰς Ἀποκάλ. σ. 392, 12.

ὑπόπτωτος, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποπίπτω**, «ὑπόπτωτον· ὑποπῖπτον» Ἡσύχ. **II.** ὁ ὑποπίπτων ἢ ὑποκείμενος εἴς τι, τὸ νοητὸν αἰσθήσει οὐδαμῶς ἐστι ὑπόπτωτον μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πορφυρίου.

ὑποπύγιον, τό, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **οὐροπύγιον**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 28.

ὑποπυθμένιος, α, ον, = τῷ ἑπομ., οἷον ὑποπυθμένιοι Ἀθήν. 492Α· κἂν ὑπὸ ῥίζας κρύπτοιτο γῆς ὑποπυθμενίου Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀριστάνδρ. καὶ Καλλιθέαν 7. 36.

ὑποπύθμην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ τὸν πυθμένα· ἀναγινώσκεται οὕτως ὑπό τινων ἐν Ἰλ. Λ. 635, ἀντὶ ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, ἴδε Ἀθήν. 492Α, Εὐστ. 869. 8.

ὑποπυθμίδιος, α, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 6. 200.

ὑποπυΐσκω, (πύον) καθιστῶ τι ὀλίγον πυῶδες, Ἀλέξ. Τραλλ. — Παθ., ἀρχίζω νὰ πληρῶμαι ἐμπύου, ἀρχίζω νὰ «μαζώνω», Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 910.

ὑποπυκνάζω, πυκνῶς παραδίδομαι εἴς τι, οἴνῳ Λουκ. Λεξιφάν. 14.

ὑποπυκνόομαι, Παθ., πυκνοῦμαι κατὰ μικρόν, Πτολεμ. Μεγ. Σύντ. Ἀστρον.

ὑπόπυκνος, ον, ὀλίγον τι πυκνός, πνεῦμα Ἱππ. 1028C.

ὑπόπυος, ον, τείνων εἰς ἐμπύησιν, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 908· τὸ ὑπόπυον, εἶδος ἕλκους, Γαλην. τ. 14, σ. 143, 15. **II.** μεμιγμένος μετὰ πύου, γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 9.

ὑποπυρεταίνω, ἔχω ὀλίγον πυρετόν, Ἱππ. 1217C.

ὑποπῡριάω, κάμνω τι νὰ ἱδρώσῃ ὀλίγον δι' ἀχνίσματος, τὸν σπλῆνα Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 486.

ὑπόπῡρος, ον, (πῦρ) ὁ ἔχων πῦρ ὑποκάτω, ὁ ἔχων μυστικὸν πῦρ κάτωθεν, Σοφ. Ἀποσπ. 378.

ὑποπυρρίζω, εἶμαι ὑπόπυρρος, ξανθοκόκκινος, Διοσκ. 2. 176, Ἀλέξ. ὁ Μύνδ. παρ' Ἀθην. 387F.

ὑπόπυρρος, ον, ὀλίγον πυρρός, ξανθοκόκκινος, ὑποκόκκινος, Ἱππ. Προγν. 40, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ 9. 14, 2.

ὑπόπωλος, ον, ἐπὶ θηλείας ἵππου, ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν πῶλον, Στράβ. 351· πρβλ. **ὕπαρνος, ὑπόπορτις.**

ὑποραΐζω, ὑποράπτω, ὑποραφή. ἴδε **ὑπορρ-**.

ὑπ-οργάζω, ὑπομαλάσσω (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας), Ἱππῶναξ κατὰ τὸν Velck. καὶ Meineke (Ἀποσπ. 60. 75)· ὁ Bgk. **ὑπουργήσας** (81).

ὑπορέγχω, ῥέγχω ἐλαφρῶς, ὀλίγον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 119.

ὑπ-όρειος, ον, (ὄρος) ἡμαρτημ. ἀντὶ **ὑπώρειος**, ὃ ἴδε.

ὑπ-ορθόω, ὀρθῶ τι κάτωθεν, Σύμμαχ ἐν Ψαλμ. ΜΓ', 19· ὑπορθώσας πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ: πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, ἀκκουμβήσας ὄρθιον, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 66, κλπ.

ὑπ-όρθριος, α, ον, ὁ πρὸς τὸν ὄρθρον, πρωϊνός, ὑπ. φωναὶ [τῆς χελιδόνος] Ἀνακρεόντ. 9. 9.

ὑπ-όρθωμα, τό, ὑποστήριγμα, ἔρεισμα, Γλωσσ.

ὑπορῑπίζω, ῥιπίζω κάτωθεν ἢ ἠρέμα, πῦρ Ἀνθ. Π. 9. 443.

ὑπ-όρνῡμι, μέλλ. **-όρσω**, ἀόρ. α' **-ὤρσα** Διεγείρω ἐνδομύχως ἢ κατὰ μικρόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τμήσει, πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο Ἰλ. Ψ. 108, Ὀδ. Δ. 113· ἐν τῷ ἀορ. β', τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα, τοιοῦτον διήγειρε θρῆνον ἡ Μοῦσα, Ὀδ. Ω. 62 — Παθ., ἐγείρομαι ἐνδομύχως ἢ κατὰ μικρόν, τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο Ἰλ. 215· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ. ὑπερσ. (ἀμεταβ.), πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει Θ 380.

ὑπ-όροφος καὶ **ὑπορόφιος**, ἴδε ἐν λ. **ὑπώρ-** — ἀλλὰ **II.** (ἐκ τοῦ ὄροφος, κάλαμος), ὑπ. βοά, ὁ μαλακὸς ἦχος τοῦ αὐλοῦ, Εὐρ Ὀρ 147, ἴδε Pors.

ὑπ-ορόφωσις, εως, ἡ, ὑποστέγασις, Ἰω. Μαλαλ. 339, 6.

ὑπόρραιβος, ον, ὀλίγον ῥαιβός, καμπύλος ἢ κυρτός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 164.

ὑπορραΐζω, γίνομαι ἡσυχώτερος, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι καλλίτερα, Φιλοστοργ Ἐκκλ. Ἱστ. 7, 10.

ὑπορρᾱπίζω, θέτω εἰς ταχεῖαν κίνησιν, ἴδε ἐν λέξ. **ἀπορρ-**.

ὑπορράπτω, ῥάπτω ὑποκάτω, τὸν χιτῶνα Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 17. 5, 7. **II** μεταφορ., ὑπ. λόγον, συρράπτω διήγησιν, Εὐρ. Ἄλκ. 537· πρβλ. **ῥάπτω II.**

ὑπορραφή, ἡ, τὸ ῥάπτειν ὑποκάτω, Γλωσσ.

ὑπόρραχις, εως, ἡ, «ἡ μέχρις ὀσφύος κοιλότης» Πολυδ. Β', 136.

ὑπορρέω, μέλλ. **-ρυήσομαι**, ῥέω ὑποκάτω ἢ κάτωθεν, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 130. 3, Πλουτ. Κράσσ. 4, πρβλ. 2. 949D. **2)** ἐκρέω κατὰ μικρόν, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 19. **3)** συνέρχομαι κατὰ μικρὸν εἴς τινα τόπον, ἐπὶ προσώπων, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 27. **II.** μεταφορ., **1)** εἰσρέω, εἰσέρχομαι ἀπαρατηρήτως, Λατ. subrepere παρανομία ἠρέμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἤθη Πλάτ. Πολ. 424D· λόγος τις ἅμα καὶ φήμη ὑπ. πως ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 672B· ὑπ. ἁμαρτία Δημ. 412. 12 — μετὰ δοτ., τἄδικον πολλαῖς ὑπερρύηκε Εὐρ. Ἀποσπ. 499. 5· μετ' αἰτ., δυσχέρειαι ὑπ. τὴν ψυχὴν Πλούτ. 2. 437D. **3)** ὑποπίπτω, ἐρείσματα ἐκ μέσου ὑπορρέοντα Πλάτ. Νόμ. 792C· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπ. Θεόκρ 7. 121· οὕτως ἐπὶ τῶν τριχῶν, «παῖδας δὲ αὐτῶν τοὺς ὡραίους καὶ κομήτας .. φαλακροὺς γίνεσθαι ὑπορρεούσης τῆς κόμης» ὁ αὐτ. ἐν Κρονικ. Ἐπιστ. 24· ἀπέρχομαι κατὰ μικρόν, «ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται», Λουκ. Βίων Πρᾶσις 27 — ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου Ἀριστοφ. Νεφ. 1289 — ἐπὶ προσώπων, καταφεύγω εἴς τινα, πολλαχοῦ δ' ὑπορρέω εἰς τὸν Ξέναρχον Πλουτ. Νικ. 1· ὑπ. εἰς ἰδιωτισμόν, καταπίπτω εἰς .., Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33. 6. **III.** ἐν Δημ. 472. 2, τοὺς ἐν ἁπάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ πάντα ταῦτα .. ὑπορρεῖ, ὁ Wolf καὶ ὁ Schäf. λαμβάνουσι τὸ ῥῆμα μεταβατικῶς, πάντα ταῦτα ὑποσκάπτουσιν, ὑπονομεύουσιν αὐτούς· ἀλλὰ πιθανῶς ὑπάρχει ἀνακόλουθον, καθ' ὃ τὸ **ὑπορρεῖ** ἐτέθη ἀντὶ ῥήματός τινος μεταβατικοῦ.

ὑπορρήγνῡμι ἢ -ύω, κάμνω τι νὰ ἐκραγῇ πρὸς τὰ κάτω, Ζεὺς ὑπερρήγνυε βροντὰς Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 497. — Παθητ., οὐρανόθεν ὑπερράγη αἰθήρ, ἀνεῴχθη κάτωθεν, Ἰλ. Ο. 558., Π. 300.

ὑπόρρηνος, ον, (ῥήν, ἀρήν) ποιητ. ἀντὶ **ὕπαρνος**, ὁ ἔχων ἀμνὸν ὑποκάτω, Ἰλ. Κ. 216· πρβλ. **ὑπόπορτις, ὑπόπωλος.**

ὑπορριζόομαι, παθ., ἀποκτῶ ῥίζας ὑποκάτω, ῥιζοβολῶ, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 961A.

ὑπόρριζος, ον, (ῥίζα) ὁ ὑπὸ τὴν ῥίζαν, ὑποκάτω τῆς ῥίζης, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 1. **II.** ἐρριζωμένος, κάτωθεν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 1, 3, περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 2.

ὑπορρίνιον [ρῖ], τό, (ῥίς) τὸ ὑπὸ τὴν ῥῖνα μέρος, ἱδρῶτες περὶ ὑπορρίνιον καὶ μέτωπον Ἱππ. 400. 46 — ὁ μύσταξ, «αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑπορρίνιον» Πολυδ. Β', 80.

ὑπόρρῑνος, ον, (ῥίς) ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα· **ὑπόρρινα**, τά, οἱ μύστακες, Κτησ Περσ 53 (ἂν μὴ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς ἐνικ. αἰτ. οὐσιαστ. τοῦ **ὑπόρρις**). **II.** Καθ' Ἡσύχ. : «ὑπορίνους (δι' ἑνὸς ρ) τοὺς ὑπὸ ῥινὶ φθεγγομένους».

ὑπορρῑπίζω, ῥιπίζω κάτωθεν ἢ ἠρέμα, πῦρ Ἀνθ Παλατ. 9. 443 — μεταφορ. ἐν τῷ παθ., ὑπορριπίζεσθαι ἐπὶ στάσεις Ἀππ. Ἐμφ. 1. 105.

ὑπορρίπτω, ῥίπτω ὑποκάτω, ὑπ. τινὰ τοῖς θηρίοις, ῥίπτω τινὰ εἰς τὰ ἄγρια θηρία, Πλουτ. Εὐμέν. 17· πικροῖς δεσπόταις ὑπ. ἑαυτοὺς Φίλων 1. 376· οὕτως, **ὑπορριπτέω**, Ἀππ. Μιθρ. 38, Γρηγ. Ναζ. σ. 119, 16.

ὑπορροιζέω, ὑποσυρίζω, ἀποτελῶ ἐλαφρὸν ψίθυρον ἢ θροῦν, ὑπηχῶ, Πλούτ. 2. 590C, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 7.

ὑπόρροος, συνῃρ. **-ρους**, ὁ, (ὑπορρέω) ὀχετὸς ἢ ἀγωγὸς δι' οὗ ὑπορρέει τὸ ὑγρὸν κατὰ τὰς θερμὰς ὑπολούσεις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 770, ἴδε Littré.

ὑπορροφέω, ῥοφῶ σιγανά, Τιμαρίων ἐν Notices des Ms. 9. 2, σ. 200.

ὑπόρρυθμος, ον, ὁ ἀρκετὰ σύμμετρος, Πτολεμ. Τετράβ. σελ. 143, 7.

ὑπορρυΐσκομαι, ἀποθ., = **ὑπορρέω** II, Φωτ. Βιβλ. 399 24.

ὑπόρρῠσις, εως, ἡ, (ὑπορρέω) ὀχετὸς ὑπόγειος, Στράβ. 647. **II.** μεταφορ., κατάπτωσις τῆς σαρκὸς τοῦ σώματος, Ἱππ. 741H, πρβλ. **ὑπόστασις** Α. II.

ὑπ-ορρωδέω, ὀρρωδῶ, φοβοῦμαι ὀλίγον, καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνήρ, εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακὸν Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 9.

ὑπόρυγμα, τό, μέρος ὑπεσκαμμένον, ἐσκαμμένον κάτωθεν, Αἰν. Τακτ. 32.

ὑπορυκτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀνασκαφὴν ὑπονόμων, Ἀρχ. Μαθ. 97.

ὑπόρυξις, εως, ἡ, τὸ σκάπτειν ὑποκάτω, π. χ. ἐπὶ θεμελίων, Ἀρχ. Μαθ. 99.

ὑπ-ορύσσω, Ἀττ. **-ττω**, σκάπτω ὑποκάτω, ὑποσκάπτω, ὑπονομεύω, τὸ τεῖχος, τὰ τείχεα Ἡρόδ. 5. 115., 6. 18· μεταφορ., ὑπ. τὰς κοινὰς διαλύσεις Πλουτ. Ἀγησ. 35· τὰ τῆς διαίτης Λουκ π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 31· ὑπ. τὰ ἀπόρρητα, προδίδω, κοινολογῶ, Πλούτ. 2. 490C.

ὑπ-ορχέομαι, μέλλ. **-ήσομαι**, ὀρχοῦμαι πρὸς ᾠδήν, πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾄδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι Αἰσχύλ. Χο. 1025· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὄρχησιν ὑπορ. Πλουτ. Νουμ. 13· ὀρχοῦμαι θρηνολογῶν, «φέρε καὶ ἡμεῖς δαίμονι τῷ εἰληχότι ... ᾄσωμεν θρήνους καὶ γόους ὑπορχησώμεθα» Ἡλιόδ. 6. 8. **II.** ὀρχοῦμαι ᾄδων, καὶ παριστῶ πρόσωπόν τι, ἐπὶ ὑποκριτοῦ μίμου ἢ «παντομίμας», Λουκ. π. Ὀρχ. 16.

ὑπόρχημα, τό, χορικὸς ὕμνος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν Κρητικοῖς στίχοις πεποιημένος, ὅθεν καὶ ὅμοιος τῷ Παιᾶνι, Πλάτ. Ἴων 534C, Διον. Ἀλ. περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότ. 7, Πλούτ. 2. 1134C, κλπ.· (περὶ τῆς διαφορᾶς ἴδε Müller Literat. of Gr. 1, σ. 160) — ἦτο δὲ ὁ ὕμνος οὗτος ζωηρὸς καὶ συνωδεύετο ὑπὸ ὀρχήσεως καὶ μιμικῆς παραστάσεως (Λουκ. περὶ Ὀρχ. 16), ὑπὸ δὲ τοῦ Ἀθην. (630E) παραβάλλεται πρὸς τὸν **κόρδακα**, «ἡ δ' ὑπορχηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται, ἥτις καλεῖται κόρδαξ· παιγνιώδεις δ' εἰσὶν ἀμφότεραι». Τὰ τοῦ Πινδάρου Ἀποσπάσματα 71-82 εἶναι λείψανα ὑπορχημάτων· ἴδε Σιμωνίδ. 36 κἑξ., Βακχυλ. Ἀποσπ. 14 (22), 15 (23), 16 (31), Πρατίν. 1. Τὰ πρῶτα ἴχνη ὑπορχήματος εὑρίσκονται ἐν Ἰλ. Σ. 593 κἑξ., Ὀδ. Θ. 261 κἑξ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 281 κἑξ.

ὑπ-ορχημᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὑπόρχημα, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 43· ποίησις ὑπ., ἡ τῶν ὑπορχημάτων ποίησις, Ἀθήν. 630D, ἴδε **ὑπόρχημα**.

ὑπ-όρχησις, εως, ἡ, ὄρχησις ἐν συνοδείᾳ ᾄσματος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 924. **II.** = **ὑπόρχημα**, Κλήμ. Ἀλεξ. 365.

ὑποσαγής, ές, (σάγη) ὁ ὑπὸ τὸ σάγμα, σεσαγμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀσαγής, ἡ ὑποσαγὴς ὄνος, ἡ φέρουσα φορτίον, «σαμαρωμένη», Ἰουστῖν. Μάρτ. 273B.

ὑπόσαθρος, ον, σαθρός πως, ἐν μέρει σαθρός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 1, Δραπέτ. 32.

ὑποσαίνω, σαίνω ὀλίγον, σείω τὴν οὐράν μου ἐκ χαρᾶς, ἐπὶ κυνῶν, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 17· ὑπ. τῇ γλώττῃ, ἐπὶ λέοντος, αὐτόθι 9. 1, κλπ. **II.** μετ' αἰτ., κολακευτικῶς φέρομαι, θωπεύω τινά, ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλουτ. 2. 65C· οὕτως ἐν Ἐπικῷ τύπῳ **ὑποσσαίνω**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 396.

ὑποσαίρω, διανοίγω ὀλίγον τὸ στόμα, ὑπ. ὀδόντας, διανοίγω ὀλίγον τὸ στόμα καὶ ὑποδεικνύω τοὺς ὀδόντας, Ὀππ. Κυν. 2. 243· ὑποσεσηρὼς τὰ χείλη Πολυδ. Δ', 145· οὕτω μόνον **ὑποσέσηρα** μετ' ἐπιρρ. μόνον, ὑποσεσηρυῖα μικρὸν Εὐμάθ. σ. 105· σαρκάζουσιν ἢ καὶ σαρδώνιον ὑποσεσήρασιν Εὐστ. Πονημάτ. σελ.

119, 3. **II.** «σκάνω», μάλιστα ἐπὶ καρποῦ ὑπὲρ τὸ δέον ὡριμάσαντος, «σῦκα τὰ μὲν ὠμὰ .. . τὰ δὲ ῥυσὰ καὶ ἔξωρα, τὰ δὲ ὑποσέσηρε παρεμφαίνοντα τοῦ χυμοῦ τὸ ἄνθος» Φιλόστρ. 809.

ὑποσακκίζω ἢ **-σακίζω**, διηθῶ, στραγγίζω διὰ σάκκου (πρβλ. **σακεύω**), «ὑποσακκίζειν· ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ» Ἡσύχ.— μεταφορ. ἐν τῷ παθ., ὑποσακίζεται τὰ χρήματα, «ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται· ἀπὸ τῶν τὰ σακία κενούντων, ἢ ἀπὸ τῶν τοῖς σακίοις διηθουμένων, οἷον οἴνου ἤ τινος τοιούτου. ὑποσακίζεται οὖν τὰ χρήματα, οἷον ὑποῤῥεῖ» Ἀνέκδ. Βεκ. 68, 30. **II.** ὡς τὸ **καλπάζω**, ὑπ. τῆς ὁδοῦ, προχωρεῖν ἐσπευσμένως, «προκόπτειν» Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ. 723, 26, ἔνθα: ὑποσκιάζειν τῆς ὁδοῦ.

ὑποσαλεύω, διεγείρω καὶ παρορμῶ κατ' ὀλίγον, θῆρα κατά τινος Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 4, 6.—Παθ., ὑπεσαλεύετο αὖθις ἐς ὀργὴν ὁ δῆμος Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 143.

ὑπόσαλος, ον, ὁ ὑπὸ τὴν θάλασσαν, νησίον Geogr. Gr. min. τ. 2, σ. 449, Gail. **II.** ὑποσειόμενος ὡς ὑπὸ θαλάσσης κάτωθεν, σειόμενος κάτωθεν, τῆς γῆς ὑποσάλου γενομένης, διάφορ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 434C· ὀδόντες ὑπ., χαλαροὶ ὀδόντες, ὑποσαλευόμενοι, Διοσκ. 5. 119.

ὑποσαλπίζω, διὰ τῆς σάλπιγγος προαγγέλλω, Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 372.

ὑποσανίδιον, τό, τὸ κάτω μέρος τοῦ σανιδίου, Ἀρχ. Μαθ.

ὑπόσαπρος, ον, ὀλίγον τι σαπρός, Ἱππ. Προγν. 41, πρβλ. 531. 10, κλπ.

ὑποσαρκίδιος [ῐ], ον, ὁ ὑπὸ τὴν σάρκα, ὑπὸ τὸ δέρμα, Ἱππ. 405. 15., 447. 14.

ὑποσάρκιος, ον, (σάρξ) = τῷ προηγ.

ὑποσέβω, σέβομαι ὀλίγον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπερσέβω**, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 221A.

ὑποσείραιος, ον, ὁ συρόμενος παραπλεύρως, ὡς τὸ **σειραῖος** ἵππος, ἀλλ' ἐσορῶ .. ἄλοχόν τε φίλην (Ἡρακλέους) ὑποσειραίους ποσὶν ἕλκουσαν τέκνα καὶ γεραιὸν πατέρ' Ἡρακλέους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 445 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Musgr. ἀντί: ὑπὸ σειραίοις).

ὑπόσεισμα, τό, τὸ καταπῖπτον ἐκ τοῦ κοσκίνου κατὰ τὸ κοσκίνισμα, Λατ. micae, Γαλην.

ὑποσείω, Ἐπικ. **ὑποσσ-**, σείω ἢ κινῶ ὑποκάτω, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι, ἐπὶ τοῦ ἱμάντος, δι' οὗ περιστρέφεται τὸ τρύπανον, Ὀδ. Ι. 385· οἶνος ὑπ. τὴν κεφαλὴν Ῥήτορ. (Walz) τ. 1, σ. 430. **2)** κοσκινίζω, ὑποσείσας τὸ λεπτότερον ἄλευρον Γαλην. τ. 6, σ. 481, 15. **II.** προτείνω ἢ ῥίπτω πρός τινα, ἄρτους Αἰλ. περὶ Ζῴων 7. 13.

ὑποσέληνος, ον, ὁ ὑπὸ τὴν σελήνην, Ξενοκρ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 62· οὕτω καὶ **ὑποσεληνιος**, ον, Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 112B.

ὑπόσεμνος, ον, ὁ ἔχων σεμνότητά τινα, ὁ κάπως σεμνός, Φιλόστρ. 572, 807.

ὑποσευαντήρ, ὁ, τοξοφόρον Φοῖβον, λοιμοῦ ὑποσευαντῆρα Ἐπιγρ. Καλλιπόλεως ἔμμετρ. Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 262-4.—Ὁ Kaib. ἐν Epigram. gr. 1034 ἀνέγνω: (ὑ)ποσ(ημ)αντῆρα, ὄχι τόσον καλῶς, ὥς μοι φαίνεται, Συναγωγ. Λέξ. Ἀθαν. Κουμανούδη.

ὑποσεύομαι, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 373, ἀντί: τῶν δ' ὕπο σευομένων.

ὑποσημαίνω, ὑποδηλῶ, ὑπεμφαίνω, ὑποδεικνύω, τι Θουκ. 1. 82· χρεῶν ἀποκοπὰς Πλάτ. Πολ. 566A· χελιδὼν ὑπ. τι Αἰλ. περὶ Ζῴων 1. 52, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 11· ἀπολ., καθάπερ καὶ τοὔνομα ὑπ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 2, 17, πρβλ. 4. 2. 1. **2)** ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, τῇ σάλπιγγι σιωπὴ ὑπεσημάνθη, ἐδόθη σημεῖον σιωπῆς διὰ τῆς σάλπιγγος, Θουκ. 6. 32· ὡσαύτως, ὡς ὑπεσήμηνεν ἡ σάλπιγξ ἀνακλητικὸν Πλουτ. Πελοπ. κ. Μαρκέλλ. Σύγκρ. 3· ἀπολ., τό γε σημεῖον ἤρθη καὶ ἡ σάλπιγξ ὑπεσήμηνεν Δίων Κάσσ. 49. 9· μετ' ἀπαρ., ὅταν ὑποσημήνῃ θεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους Πολύαινος 1. 35, 1. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑποσημειοῦμαι, ὑπογράφω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 19.— οὕτως **ὑποσήμανσις**, Γ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Μιχ. Παλαιολ. σ. 265A·—**ὑποσημάντωρ**, Θεόδ. Προδρ. ἐν Notitt. Mss τ. 6, σ. 562.

ὑποσημασία, ἡ, = **ὑποσημείωσις**, Ζωναρᾶς.

ὑποσημειόομαι, σημειοῦμαι, «κρατῶ σημειώσεις», πρῶτος ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν Διογέν. Λαέρτ. 2. 48, Ὠριγέν. τ. 3, σ. 477D, κλπ. **II.** ὑπογράφω, διὰ τῆς ὑπογραφῆς μου σημειώνω, τοῖς γράμμασι Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. **III.** σημειώνω δι' ἀριθμῶν, Πτολεμ. Γεωγρ. σ. 63, 5.

ὑποσημείωσις, **εως**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ὑποσημειώσεις ποιοῦμαι, κρατῶ σημειώσεις, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο Διογέν. Λαέρτ. 2. 122. **II.** παρατήρησις πρόσθετος, σημείωσις, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 103. **2)** ὑπογραφή, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 19, κλπ.

ὑποσιγάω, σιγῶ ἔν τινι ἢ ἐν ᾧ χρόνῳ γίνεταί τι, Αἰσχίνης 50. 2.

ὑποσίδηρος, ον, ἀναμεμιγμένος μετὰ σιδήρου, ὁ περιέχων μέρος σιδήρου, Πλάτ. Πολ. 415C· πρβλ. **ὑπάργυρος**, **ὑπόχαλκος**, **ὑπόχρυσος**. **2)** σκυτάλιον ὑπ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372 (Πολυδ. Γ, 173), ἴσως σημαίνει κεκαλυμμένον σιδήρῳ.

ὑπόσιμος, ον, ὀλίγον τι σιμός, μετρίως σιμός, Αἰλ. π. Ζῴων 12. 27, Φιλόστρ. 717.

ὑποσιμόω, κάμπτω πρὸς τὰ ἄνω ὀλίγον, Ἀλκίφρων 1. 39.

ὑποσιωπάω, παρέρχομαι ἐν σιωπῇ, τὰ δὲ ἑβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς Αἰσχίν. 88. 7. **II.** τηρῶ σιωπήν, μένω σιωπηλός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 16, Φίλων τ. 2, σ. 178, 11.

ὑποσιώπησις, ἡ, τὸ παρέρχεσθαι ἐν σιωπῇ, Ῥητορ. Ὅρ.· ἴδε Οὐλπιαν. εἰς Δημ. σελ. 38, 13 ἔκδ. Ὀξων.· ἐν Λεξ. Δημ. σελ. 9, 14 (ἔνθα ἐκτίθεται κατὰ τί διαφέρει τῆς **ἀποσιωπήσεως**), «τὸ ἐπαχθὲς βουλόμενος φεύγειν καὶ ἑαυτὸν ἐγκατέμιξε τῷ ἐγκλήματι ἡμεῖς εἰπὼν καὶ οὐχ ὑμεῖς. Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα λέγεται ὑποσιώπησις, ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγμάτων σημαίνῃ .. διαφέρει δὲ τῆς ἀποσιωπήσεως, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίττεταί τι».

ὑποσιωπητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑποσιωπᾶν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ.

ὑποσκάζω, μέλλ. **-άσω**, χωλαίνω ὀλίγον, κοινῶς «κουτσαίνω», Πλούτ. 2. 4A, Λουκ. Τίμων 20.

ὑπόσκαιος, ον, ὀλίγον σκαιός, «ἴθυμβος: ᾠδὴ μακρὰ καὶ ὑπόσκαιος» Φώτ.

ὑποσκαίρω, ἀναπηδῶ, ἀνασκιρτῶ, σκιρτῶ ὀλίγον, Νόνν. Διονυσ. 8. 21· ὑποσκαίροντες μόσχοι Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 112B.

ὑποσκαλεύω, σκαλεύω, σκαλίζω κάτωθεν, τὸ πῦρ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1014.

ὑποσκαλμίς, ίδος, ἡ, «ἡ τοῦ σκαλμοῦ βάσις» Ἐτυμ. Μέγ. 715, 22.

ὑπόσκαμβος, ον, ὀλίγον κεκαμμένος, «καλαῦροψ ἐστὶ ποιμενικὴ ῥάβδος μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόσκαμβος» Σχόλ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 20. 5, Τζέτζ. ἐν Λυκόφρονι 96.

ὑποσκάπτω, μέλλ. **-ψω**, σκάπτω ὑποκάτω, σκάπτω ὀλόγυρα περὶ τὴν ῥίζαν δένδρου, ὡς τὸ **ὑποκονίω**, οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5· ὑπ. τὸν τοῖχον, σκάπτω ὑποκάτω αὐτοῦ ὅπως τὸν κρημνίσω, τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες Ἀθήν. 588A· ὑποσκάπτω μακρὰ ἅλματα, σημειώνω μακρὰ πηδήματα, σκάπτων μικροὺς βόθρους, αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτει τις Πινδ. Ν. 5. 37 (20)· πρβλ. **σκάπτω** II 3, **βατήρ** 2.

ὑποσκαφή, ἡ, μέρος ὑπεσκαμμένον, «κυανὸς δὲ .. εὑρισκόμενος κατά τινας σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς τῆς θαλάσσης» Διοσκ. 5. 106.

ὑποσκαφιόκαρπος, ον, (κείρω) ὁ ἔχων τὴν κόμην κεκαρμένην κατὰ τὸ σχῆμα σκάφιον (ἴδε **σκάφιον** II), Νικόστρ. ἐν Ἀδήλοις 6 (Ἀθήν. 47E).

ὑποσκαφισμός, ὁ, (**σκαφὶς** II) ἡ διὰ σκαφίδος λίκμησις τοῦ σίτου, ὡς πράττουσι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες, Πλούτ. 2. 693D·—**ὑποσκαριφισμός**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

ὑποσκεδάννυμι, διασκορπίζω ἐν .., Γρηγ. Ναζ. τόμ. 1, σελ. 150, 204.

ὑποσκελίζω, ἀνατρέπω τινὰ ὑποβάλλων τὸ σκέλος μου, «πεδικλώνω», καταῤῥίπτω, Λατιν. supplantare, Δημ. 1259. 10· ὑπ' ἀλλήλους Λουκιαν. Ἀνάχ. 1· πολὺς γὰρ (οἶνος δηλ.) εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας Εὔβουλος ἐν «Σεμέλῃ» 1. 12.— Παθ., Πλούτ. 2. 6E· ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης ὑπεσκέλισται Ἀνθ. Πλαν. 307. **2)** μεταφορ., ὑπ. καὶ ἀνατρέπων Πλάτ. Εὐθύδ. 278B· ὑπ. καὶ συκοφαντεῖν Δημ. 273. 21.

ὑποσκέλισμα, τό, ἀνατροπὴ δι' ὑποσκελισμοῦ, Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΔ', 17).

ὑποσκελισμός, ὁ, τὸ ὑποσκελίζειν, διάφορ. γραφὴ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΑ', 3).

ὑποσκέπτομαι, ἴδε ἐν λ. **ὑποσκοπέω**.

ὑποσκευάζω, παρασκευάζω ὑποκάτω ἢ κρυφίως, ἤδη διὰ βάθους ἐν ταῖς ῥίζαις ὑποσκευασθέντος τοῦ σπέρματος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1063D.

ὑποσκευή, ἡ, θεμέλιον, Λατ. substructio, Γλωσσ. **II.** πρόσκαιρον ἀφιδωτὸν σανίδωμα ἐφ' οὗ κτίζουσι γεφύρας, ὑπονόμους, κτλ., κοινῶς «σκαρί», ἡ ὑποσκευὴ αἴρεται, μένει μόνη ἡ ἀψὶς στερρὰ Θεόδωρος Μοψουεστίας, σ. 146, 18.

ὑποσκήνιον, τό, (σκηνή) ἐν θεάτρῳ, ὁ τοῖχος ὁ ὑπὸ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς σκηνῆς, ὅστις ἐνίοτε ἦτο κεκοσμημένος δι' ἀναγλύφων, ὡς ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Διονυσιακῷ θεάτρῳ, (ἴδε **σκηνὴ** II), Ἀθήν. 631F· «τὸ δὲ ὑποσκήνιον κίοσι καὶ ἀγαλματίοις κεκόσμητο πρὸς τὸ θέατρον τετραμμένοις, ὑπὸ τὸ λογεῖον κείμενον» Πολυδ. Δ', 124.

ὑποσκηνόω, κατασκηνῶ ὑποκάτω, τὰς δέρρεις, αἷς ὑπεσκήνουν Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ.: 3. 7, 17.

ὑποσκιάζω, ἀρχίζω νὰ σκοτεινιάζω, τοῦ πότου προϊόντος, καὶ τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης Ἱππόλοχος παρ' Ἀθην. 130Α.— Μέσ., σκιάζομαι ὑποκάτω, τῇ συκῇ τοῦ πικροῦ βίου ὑποσκιάζεσθαι Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 583D.

ὑποσκίασις, εως, ἡ, τὸ σκιάζεσθαι ὑπό τι, καθέζεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν τινος, ἡμέρην τε καὶ εὐφρόνην πρὸς ἑωυτῷ καθεστῶτος καὶ ἰδιάζοντος, τὰ μὲν πολλὰ ἐν ἄντροισι καὶ ἐρημίησιν ἢ ὑποσκιάσεσι δένδρων Ἱππ. 1275. 33.

ὑποσκιάω, ποιητ. ἀντὶ **-άζω**, ἣν ὑποσκιάησι .. ἠέλιον νεφέλη Ἄρατ. 854·— Παθ., σκοπέλοισιν ὑποσκιόωνται ἄρουραι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 451.

ὑπόσκιος, ον, (σκιά) ὁ ὑπὸ σκιάν, σύσκιος, σκιερός, ὑπ. ἐν ψυκτηρίοις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 145· νιφάδι .. ὑπ. θήσει χθόνα αὐτόθι 196. 8· ὑπ. στόματα, ἐπὶ ἱκετῶν, ἐσκιασμένα μὲ τοὺς ἐξ ἐλαίας κλάδους των (ἱκετηρίαι), ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 658, πρβλ. 354· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπαίθριος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 3· ὑπ. περίπατοι Πλουτ. Ἀλέξ. 7·— ἐν Ἐν Ἀλκίφρονι 1. 39, ἀναγνωστέον **ὑπὸ συσκίοις**.

ὑποσκιρτάω, ἀναπηδῶ, Αἰλ. π. Ζῴων 7. 8, Φιλόστρ. 777· Πᾶνα ὑποσκιρτῶντα Εὔϊον, ὀρχούμενον, ὁ αὐτ. 785.

ὑπόσκληρος, ον, ὀλίγον τι σκληρός, Ἱππ. π. Ἀγμ. 760, π. Ἄρθρ. 840.

ὑποσκληρύνομαι, Παθ., σκληρύνομαι ὀλίγον, γίνομαι ὀλίγον σκληρός, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 58.

ὑποσκόλιος, ον, ὀλίγον σκολιός, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ὑποσκοπέω, μέλλ. **-σκέψομαι**, ὑποπτεύω, προσδοκῶ, Ἱππ. Προγν. 39, κλπ.·— ὁ τύπος **ὑποσκέπτομαι** ὡσαύτως ἀπαντᾷ παρ' Ἱππ. αὐτόθι 44, κτλ.

ὑπόσκοπος, ον, ὁ ὑποκάτω τοῦ ὁποίου βλέπει τις, χεὶρ ὑπ., τεθειμένη οὕτως ὥστε νὰ ἐπισκιάζῃ τοὺς ὀφθαλμούς, «ὑπόσκοπον χέρα· Αἰσχύλος (Ἀποσπ. 330)· ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεύει σχηματίσας τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι» Ἡσύχ. πρβλ. Sil. Ital. 13. 341, καὶ ἴδ. ἐν λ. **σκώψ**.

ὑποσκότεινος, ον, ὀλίγον σκοτεινός, Γλωσσ.

ὑποσκότιος, ον, (σκότος) = τῷ προηγ., μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1472.

ὑποσκύζομαι, μέσ., ὀργίζομαί πως, ὑποσκυζομένῳ προσώπῳ Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 352C.

ὑποσκυφισμός, ὁ, ἐγχείρησίς τις ἐπὶ τοῦ περικρανίου ὑμένος, ἢ δέρματος τῆς κεφαλῆς, ὡς τὸ **ὑποσπαθισμός**, Παῦλ. Αἰγ. 6, 7· πρβλ. **σκυφισμός**.

ὑποσμαραγέω, σμαραγῶ, ἠχῶ ὑποκάτω, Κόϊντ. Σμυρ. 12. 97.

ὑποσμήχω, τρίβω ἢ σπογγίζω ἐλαφρῶς, καλλύνας τὸ ἄγαλμα καὶ ὑποσμήξας πανταχόθεν Θεμίστ. 235Β, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 110.

ὕπ-οσμος, ον, (ὀσμή) ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀσφραίνεσθαι, καὶ γὰρ τούτων (δηλ. τῶν ἐναίμων καὶ ἀναίμων, κτλ.) πόρρωθεν ἀπαντᾷ πρὸς τὴν τροφὴν ὕποσμα γινόμενα Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 8· πρβλ. **ὑπόσπονδος, ὑπόσκιος**.

ὑποσμύχω [ῡ], ὑποκαίω ἠρέμα, κατατήκω ἐσωτερικῶς ἢ κατ' ὀλίγον, «ἐν τῷ βάθει κατέχει τὴν νόσον ὑποσμύχουσαν αὐτοῦ τὰ σπλάγχνα» Βασίλ. τ. 1, 1, σ. 418Β, κλπ.— Παθ., ὑποσμύχονται ὀπωπαί, «ἀντὶ τοῦ ὑποτύφονται, ὅπερ ἐστίν, ὑπὸ βάθους ἠμαύρωνται» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 445 ὡσαύτως ἐπὶ ἔρωτος, μίσους, ὀδύνης, κτλ., πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3.

ὑποσοβέω, κινῶ ὑποκάτω, πλατυνομένοις ἐναλλὰξ τοῖς ἀγκῶσι τοὺς πήχεις ὑποσοβῶν Ἡλιοδ. Αἰθ. 10, 30 ἐν τέλει. Ὁ Κοραῆς ἐν τῷ β' τόμῳ τῶν Αἰθ. Ἡλ. σ. 361, σημειοῦται: «μετήλλαξα τὴν ὀνομαστικὴν εἰς δοτικὴν πληθυντικήν, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς· Σοβῶν τοὺς πήχεις ὑπὸ τοῖς ἀγκῶσι πλατυνομένοις ἐναλλάξ».

ὑποσόλοικος, ον, ὀλίγον σόλοικος, ἀλλόκοτος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 10, Πλούτ. 2. 615D.

ὑπόσομφος, ον, ὀλίγον σπογγώδης ἢ πορώδης, μεταφορ., ἄσημος, ταπεινός, τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαρᾶς καὶ ὑποσόμφου μεστὴν ἐποίησεν ἀγλαΐας Θεμίστ. 222D· χαλαρός, Γαλην. τόμ. 6, σ. 571, 6, Ὀρειβ. τ. 1, σ. 49, 4.

ὑποσόριον, τό, ἡ βάσις ἢ τὰ ὑπόβαθρα σοροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3895 (προσθ.), 4224a, c, d (προσθ.), κ. ἀλλ.

ὑπόσοφος, ον, ὀλίγον σοφός, τέχναι Φιλόστρ. 331.

ὑποσπαδίας, καὶ **ὑποσπαδιαῖος**, ὁ, ὁ ἔχων τὴν ὀπὴν τῆς οὐρήθρας πολὺ χαμηλὰ ἢ ὑποκάτω, «ὑποσπαδίας ἐστὶ πάθος ἐφ' οὗ ἡ βάλανος ἀφείλκυσται· ἢ ἔστι πάθος ἐφ' οὗ ἡ βάλανος ἀπόκειται καὶ τὸ τῆς οὐρήθρας τρῆμα ὑπόκειται» Γαλην. Ὅροι Ἰατρ. τ. 19, σ. 445, § υιγ' ἔκδ. Kühn.

ὑποσπαθισμός, ὁ, ἐγχείρησις καθ' ἣν πλατὺ ἐργαλεῖον (**ὑποσπαθιστήρ**) εἰσάγεται εἰς τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ὅπως χαλαρώσῃ αὐτό, Γαλην. τ. 2, σ. 395, Παῦλ. Αἰγ. 6. 6.— Ῥῆμα **ὑποσπαθίζω** παρ' Ἐπιφ.· πρβλ. **ὑποσκυφισμός**.

ὑποσπαθιστήρ, ῆρος, ὁ, ἴδε **ὑποσπαθισμός**.

ὑποσπαίρω, ἀσπαίρω ὀλίγον, «σπαράζω», ἔχω σπασμούς, ἀγωνιῶ, μάλιστα κατὰ τὸν θάνατον, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, κτυπῶ ἀμυδρῶς, Παῦλ. Αἰγ. 3, 71.

ὑποσπανίζομαι, Παθητ., ἐν χρήσει παρὰ Τραγικ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ πρκμ., εὑρίσκομαι ἐν σπάνει πράγματός τινος, ὑπεσπανισμένους βορᾶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 489, πρβλ. Χο. 577. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, μένω ἀτέλεστον, τί δ' ἔστι χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; (πρβλ. **χρεία** ΙΙ. 4), Σοφ. Αἴ. 740. **ΙΙ.** τὸ ἐνεργ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασ. 1 παρὰ Προκοπ., ἐπὶ δὲ τῆς σημασ. 2 παρὰ Φίλωνι.

ὑποσπάνισις, εως, ἡ, βαθμός τις ἐλλείψεως, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 26D.

ὑπόσπανος ὁ Ἀχιλλεύς, σπανίζων τὸ γένειον, Κ. Ἑρμ. Μεταφρ. Ἰλ. στ. 1003, ἔκδ. Μαυρ.

ὑποσπασμός, οῦ, ὁ, = τῷ **ὑποσπᾶν**, τὸ ἀποσπᾶν λάθρα, Ἀκύλ. ἐν Δευτερον. ΙΕ', 1.

ὑποσπαστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ὑποσπᾶν, πρέπει τις νὰ ἀποσπᾷ λάθρα, τὰ νεόττια ὑποσπαστέον ἐξ ἑκάστης ὄρνιθος Γεωπον. 14, 7, 25.

ὑποσπάω, μέλλ. **-άσω**, λαμβάνω, ἀφαιρῶ τι ὑποκάτωθεν, θύρας ἀφαιρεῖν, καὶ στρῶμαθ' ὑποσπᾶν Δημ. 762. 4· ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσιν ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον, καθὼς οἱ τὰ σκαμνία τῶν μελλόντων νὰ καθίσωσιν ἀφαιροῦντες κρυφίως ὑποκάτωθεν αὐτῶν χαίρουσι καὶ γελῶσιν ὅταν ἴδωσιν ἀνατετραμμένον, Πλάτ. Εὐθύδημ. 278C· ὁ τὸν κίονα ὑποσπάσας, ἀφελὼν ὑποκάτωθεν, Ἀριστ. Φυσ. 8. 4, 19· ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν ὁδὸν ὑποσπάσας ἐκτείνει, ἐκ τῶν ποδῶν ὑφελκύσας εἰς τὴν ὁδὸν τὸν ἐξαπλώνει, Λουκ. Ὄνος 44, πρβλ. Πλούτ. 2. 535F· ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας, λαβὼν αὐτὸ ὑποκάτωθεν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Εὐρ. Ἠλ. 495. **2)** ἀποσπῶ κρυφίως, ὑπέσπασε φυγῇ πόδα, ἀπέσυρε τὸν πόδα του κρυφίως, ἀνεχώρησε λάθρα, ὁ αὐτ. ἐν Βακχ. 436.— Μέσ., **ὑποσπάσασθαι** ἐν Ξενοφ. Ἱππ. 7, 8, σημαίνει πιθανῶς τὸ ἀποσύρειν κάτωθεν τὰ κράσπεδα τῆς ἐσθῆτος, ἐπὶ ἱππέως μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀνάβασιν. — Παθητ., ἀποσύρομαι, Ἀριστ. π. Ὕπνου καὶ Ἐγρηγ. 3, 23· πρβλ. **ὑποπλάσσομαι**.

ὑπόσπειρα, ἡ, εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κόμης, «καὶ ὑπόσπειραν εἶδος τριχῶν πλέγματος, ὥσπερ καὶ σπεῖραν» Πολυδ. Β', 31.

ὑποσπειρίδιον, τό, ἡ βάσις σπείρας, Ἥρων ἐν τοῖς Ἀρχ. Μαθημ. 164.

ὑπόσπειρον, τό, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ὑπόσπειρα**, Πολυδ. Β', 31.

ὑποσπείρω, σπείρω ἢ διασπείρω κρυφίως, Μελανιππίδ. 7 Bgk., Ἀνθ. Πλαν. 33· ὑποσπείρει διαβολὰς Πλούτ. 2. 65C.

ὑποσπληνίζομαι, Παθητ., ἐπιθέτω σπληνίον, ἔμπλαστρον ἢ ἐπίδεσμον ἐπὶ τοῦ τραύματός μου, Σχόλ. εἰς Ἀριστφ. Πλ. 1081. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπεσπληνισμένον· ὑποπιασμένον ἢ πεποικιλμένον».

ὑπόσπληνος, ον, ὁ πάσχων κατὰ τὸν σπλῆνα, «σπληνιάρης», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1102.

ὑποσπογγίζω, σπογγίζω ὀλίγον, διὰ σπόγγου καθαρίζω, Γεωπον. 6. 12, 1.

ὑποσποδίζω, εἶμαι ἢ γίνομαι ὀλίγον τεφρόχρους, κίνει ἕως ἂν μεταβάλῃ καὶ ὑποσποδίσῃ τῇ χρόᾳ, ἕως οὗ λάβῃ τὸ χρῶμα σποδοῦ, στάκτης, Διοσκ. 5. 92.

ὑποσπόδιος, ον, ὠπτημένος **ὑπὸ** τὴν τέφραν, ὑποσπόδιος ἄρτος, «σταχτόπιττα», Ἐκκλ.

ὑπόσπονδος, ον, (σπονδή) ὁ ὑπὸ σπονδὰς διατελῶν, ἐξησφαλισμένος διὰ σπονδῶν ἢ συνθηκῶν, ὑπόσπονδοι .. ἔφασαν εἶναι ἑτοῖμοι .. ἐκχωρῆσαι ἐκ τῆς νήσου Ἡρόδ. 3 144· ὑπ. ἐξέρχονται τῆς χώρης ὁ αὐτ. 5. 72, πρβλ. 5. 126· κατελθεῖν ἐπὶ τὰ ἑωυτοῦ ὑπ. ὁ αὐτ. 6. 103· ὑπ. ἀφιέναι τοὺς ἀφεστῶτας Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 18, πρβλ. 2. 2, 1·— μάλιστα ἐν φράσεσι δηλούσαις τὸ διδόναι τοὺς νεκροὺς ἢ κομίζεσθαι αὐτοὺς ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τοὺς νεκροὺς ὑπ. ἀποδιδόναι Θουκ. 1. 63., 6. 103, Ξενοφ.· τοὺς νεκροὺς ὑπ. κομίζεσθαι, ἀναιρεῖσθαι, αἰτεῖν, ἀπάγεσθαι, ἀπολαμβάνειν Ἡρόδ. 2. 79., 4. 44, Ξεν., κλπ.· τὴν Ταυρικὴν ὑπ. λαβὼν Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2132e.

ὑποσπονδοφόρος, ὁ, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Ἐφημ. Ἀρχαιολογ. 3486, Arch. Z'f. 1878, σ. 99.

ὑποσπορά, ᾶς, ἡ, κρυφία διασπορά, ἐπὶ κακοῦ ἢ βλάβης, ἡ ὑποσπορὰ τῆς πλάνης εὑρεθήσεται Ἐπιφάν. τ 1, σ. 60Α, κλπ.

ὑποσπορεύς, έως, ὁ, ὁ κρυφίως διασπείρων, μυστικὸς διασπορεύς, τῶν θελημάτων ἐκείνων καὶ πράξεων, ὧν αὐτὸς ἐστιν ὑποσπορεὺς Φώτ. ἐν Wolf. Ἀνεκδ. τ. 2, σ. 143, κλπ.

ὑποσπουδάζω, φέρομαι μετ' αὐξομένης εὐνοίας πρός τινα, μετ' αἰτ., Δίων Κ. 39. 25.

ὑποσσαίνω, **ὑποσσείω**, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποσαίνω**, **ὑποσείω**.

ὑποστάζω, μέλλ. **-ξω**, ἀμεταβ., στάζω ἠρέμα, κατὰ μικρόν, ὑπ. ἐκ ῥινῶν Ἱππ. Κωακ. Προγν. 151.

ὑποστάθμη, ἡ, θεμέλιον, ἡ νῆσος .. παλαιῶν ἔχει οἰκιῶν λιθίνας ὑποστάθμας Διόδ. 3. 44. **II.** = **ὑπόστασις** Β, κοινῶς «καταπάτι», Πλάτ. Φαίδων 109C, Πρωταγορίδ. παρ' Ἀθην. 124E, Διοσκ. 5. 120, Πλούτ., κλπ.· ἐν τῇ Ῥωμύλου ὑποστάθμῃ, ὡς μετάφρασις τοῦ Κικερωνείου in faece Romuli, Πλουτ. Φωκ. 3, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

ὑποσταθμίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Σουΐδ., Φώτ.

ὑποστᾰλάζω, = **ὑποστάζω**, θρηνῶν ὑπεστάλαζε ῥεῖθρα δακρύων Νικήτ. Εὐγεν 2, 25.

ὑπόσταλσις, εως, ἡ, συστολή, τῆς κοιλίας, πιθαν. γραφὴ ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 25.

ὑπόστᾰσις, εως, ἡ, (ὑφίστημι)· A. ὡς ἐνέργεια, 1) ὑποστήριξις, τοῦ βάρους Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 7. 2) ἡ συμπίεσις ὑγρῶν τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀπόστημα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806, ἴδε Foës. Oecon.· ὑπ. τῆς κοιλίης, ἔμφραξις, ὁ αὐτ. 3) τὸ τοποθετεῖν τινα εἰς ἐνέδραν ἢ τὸ κεῖσθαι ἐν ἐνέδρᾳ, τὸ ἐνεδρεύειν, Σοφ. Ἀποσπ. 644. **II.** (ἐκ τοῦ παθητ.), τὸ ἵστασθαι ὑποκάτω, σταθερότης, ἀντίθετον τῷ **ἀπόρρυσις**, Ἱππ. 741H, πρβλ. 822D. 2) ὑποστροφή, ἐπιστροφή, τοῦ κύματος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 38.

B. ὡς πρᾶγμα, **I.** ἐπὶ ὑγρῶν, τὸ μένον ὑποκάτω ἐν τῷ πυθμένι, «καταπάτι», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐκχυνόμενον, Ἱππ. 686 38, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19. 14, Μετεωρολογ. 4. 5, 6, κ. ἀλλ.·—μάλιστα δὲ ἡ ὑποστάθμη τῶν οὔρων, ἡ ὑπ. ἡ εἰς τὴν κύστιν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 20· ἡ τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ὑπ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ Μορ. 2. 2, 3· ἐκ τῶν νεφρῶν ἡ γιγνομένη ὑπ. αὐτόθι 3. 9, 6· καὶ ἐπὶ τῶν ξηρῶν περιττωμάτων ἢ τῆς κόπρου, ἡ τῆς ξηρᾶς τροφῆς ὑπ. αὐτόθι 2. 2, 3, πρβλ. 4. 2, 7, Μετεωρ, 2, 3, 14· πρβλ. **ὑπόσταλσις**. 2) νέφους ὑποστάσεις, διαρκεῖς στάσεις, Διόδ. 1. 48. 3) εἶδος «πηκτῆς» ἢ πυκνοῦ ζωμοῦ, Ἰωνικὸς πλουταξ ὑποστάσεις ποιῶν Μένανδρος ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 10, πρβλ. Διεύχη παρ' Ὀρειβασ., Πολυβ. Ϛ', 60.

II. πρᾶγμα ὑποβαλλόμενον, τιθέμενον ὑποκάτω, ὑποστήριγμα, ὑπ. ξύλου, κατὰ τὴν τοποθέτησιν ἐξηρθρωμένου μέλους, Ἱππ. Μοχλ. 856·— ἡ βάσις ἢ τὸ θεμέλιον ναοῦ, κλπ., Διόδ. 1. 66., 13. 82. 2) μεταφορ., ἐπὶ διηγήσεως, λόγου ῥητορικοῦ ἢ ποιήματος, ἡ ὑπόθεσις, τὸ περιεχόμενον, ἡ βάσις αὐτοῦ, Πολύβ. 4. 2, 1, πρβλ. Schweigh. 1. 5, 3, Διόδ. 1. 3. κλπ.·—ὡσαύτως, τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ πρώτη ἀρχή, ὁ αὐτ. 1. 66· ἡ ἀρχὴ λαοῦ, ἡ γένεσις αὐτοῦ, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπίωνος, 1. 1·— βάσις ἐνεργείας, σχέδιον, σκοπός, Διόδ. 16. 32· κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπ. ὁ αὐτ. 1. 28, κλπ.· πρὸς τὴν ἰδίαν ὑπ. ὁ αὐτ. 1. 3. 3) τὸ θεμέλιον ἢ ἡ βάσις (ὁ λόγος) τῆς ἐλπίδος, τῆς πεποιθήσεως, τοῦ θάρρους, τῆς ἀποφάσεως, τῆς εὐσταθείας, ἐπὶ στρατιωτῶν, Πολύβ. 4. 50, 10, Διόδ. 1. 6, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. γ', 14· ἡ ὑπ. τῆς καυχήσεως πρὸς Κορ. ια', 17, πρβλ. θ', 4, πρ. Ἑβρ. γ', 14· ὑπ. τῶν ἐλπιζομένων, πεποίθησις περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἐλπίζει τις, Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ια', 1 (ἐκτὸς ἐὰν ἡ προσεχὴς σημασία τοῦ ὑπόστασις (οὐσία, πραγματικότης) ληφθῇ ὡς ἁρμόζουσα ἐνταῦθα)

III. οὐσία, φύσις, δύσσχιστα, τῷ κολλώδη τὴν ὑπ. ἔχειν, ξύλα δυσκόλως σχιζόμενα ἐπειδὴ ἡ οὐσία αὐτῶν εἶναι κολλώδης (ῥητινώδης), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 4· ἡ τοῦ γεώδους ὑπ. αὐτόθι 6. 7, 4. 2) οὐσία, πραγματικὴ ὕπαρξις, πραγματικότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φαινόμενον, φαντασίαν μὲν ἔχειν πλούτου, ὑπ. δὲ μὴ Ἀρτεμίδ. 3. 14· τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν (οὐσιώδη, πραγματικά), Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 21, πρβλ., Πλούταρχον 2. 894B, F, Διογέν. Λαέρτ. 7. 135., 9. 91· οὕτως **ὑποστάσεις** καλοῦνται τὰ πραγματικὰ ἀντικείμενα, ὧν κατ' ἀνάκλασιν εἰκόνες, (αἱ κατοπτρικαὶ ἐμφάσεις) φαίνονται ἐν τῷ κατόπτρῳ, Πλούτ. 2. 901C· ὑπ. ἔχειν, ὑφίστασθαι, ὑπάρχειν, Σέξτου Ἐμπ. Π. 2. 94. 176, κλπ.· πρβλ. **ὑφίστημι** B. IV. 2.

IV. ἡ πραγματικὴ οὐσία ἢ φύσις πράγματός τινος ἅτε ὑπάρχουσα ὡς βάσις καὶ στηρίζουσα τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορφήν, ὅθεν = οὐσία ἢ ἡ ὑποκειμένη ὕλη, Λατ. substantia, (οἱ νεώτεροι τῶν φιλοσόφων ἀντὶ τῆς οὐσίας τῇ λέξει τῆς ὑποστάσεως ἐχρήσαντο Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 3. 7)· κατὰ τὴν ὑπ. Λουκ. Παράσ. 27· κατ' ἰδίαν ὑπ. καὶ οὐσίαν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9, 338· ἀκολούθως παρὰ τοῖς πατράσι τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου καὶ παρὰ Θεολογικοῖς συγγραφεῦσιν, ἴδε Suicer 2. 1396· — ἐὰν αὕτη εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξεως ἐν τῷ χωρίῳ ὁ χαρακτὴρ τῆς ὑπ. ἐν τῇ πρ. Ἑβρ. Ἐπιστ. α', 3, τοῦτο θὰ εἶναι τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα τῆς τοιαύτης χρήσεως. **V.** παρὰ τοῖς μεταγεν. θεολόγοις ἡ λέξις περιωρίσθη κατὰ σημασίαν, σημαίνουσα τὸ ἰδιαίτερον ἢ χαρακτηριστικὸν φυσικὸν ἰδίωμα προσώπου ἢ πράγματος, διαφέρει τοῦ **οὐσία**, ὡς τὸ εἶδος τοῦ γένους, ὅθεν καὶ κεῖται ὡς ἰσοδύναμον τῷ τῶν Λατίνων persona (πρόσωπον), ἴδε Σουΐδ. καὶ Ζωναρ. ἐν λέξει, πρβλ. Gieseler Kirchengesch. 1, σ. 392, 444, 449 κέξ. **VI.** ὡς ῥητορ. σχῆμα, «ὑπόστασίς ἐστι λόγου αὔξησις καὶ ἑρμηνεία κατὰ τὸ δεύτερον κόμμα ἢ κῶλον» Ῥήτορες (Walz) τόμ. 8, σελ. 636, 15, κλπ. **VII.** = **ὑπόστημα** III, στρατόπεδον, Ἑβδ. (Α', Βασ. ΙΓ', 23., ιδ', 4).

ὑποστᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ ἢ ἀποδεχθῇ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 24.

ὑποστάτης [ᾰ], ου, ὁ, τὸ ὑποκάτω ἱστάμενον, στήριγμα, ἔρεισμα, Λατ. furca, «ὁ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι» Πλουτ. Κοριολ. 24· βάσις ἐφ' ἧς ἵσταται κρατήρ, κλπ., Παυσ. 10. 26, 9· πρβλ. **ὑποκρητηρίδιον, ὑποστατός**. **II.** ὁ παρέχων ὑπόστασιν, δημιουργός, Πρόκλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ θηλ. **ὑποστάτις, ιδος**, Διονύσ. Ἀρεοπ. 818C.

ὑποστᾰτικός, ή, όν, ὁ ἱκανὸς ἢ πρόθυμος νὰ ὑποβληθῇ εἴς τι ἢ νὰ ἀναλάβῃ τι, μετὰ γεν. πράγματος, ὑπ. δεινῶν Μέτωπ. Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ. 1, 64 (10, 48). 2) ἀπολ., ὑπομονητικός, σταθερός, εὐσταθής, Λατ. fortis, Ἀριστ Ἠθ. Εὐδ. 2. 5, 5· ἔν τινι Διόδ. 20 78.—Ἐπίρρ., **-κῶς**, Πολύβ. 5. 16, 4. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, οὐσιώδης, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 20, 17. 2) μετὰ γεν. πράγματος, ὁ ἀποτελῶν τὴν οὐσίαν τινός, τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ, Διον. Ἀρεοπ. 865B. **III.** Παρὰ τοῖς θεολόγοις, προσωπικός, πρβλ. **ὑπόστασις** B.V.

ὑποστᾰτός ἢ **ὑπόστατος** (ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 476), ον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **ὑφίσταμαι**. ὁ ὑποκάτω τιθέμενος·— ὡς οὐσιαστικ., **ὑπόστατον**, τό, στήριγμα, βάσις, ὡς τὸ **ὑποστάτης**, Συλλ. Ἐπιγραφ. 150. 42., 151. 25, Παυσ. 10. 26, 9, Πολυβ. Ι', 46. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, οὐχ ὑποστατὸν Εὐρ. Ἱκ. 737· θεός.. θνητοῖς οὐδαμῶς ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 177.2. **III.** ὁ κατ' οὐσίαν ὑπάρχων, Λατιν. subsistens, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 60, Κλήμ. Ἀλέξ. 915, κλπ.

ὑποστάτρια, ἡ, δευτερεύουσα νεωκόρος, Συλλ. Ἐπιγρ 1467.

ὑποστᾰχύομαι, Παθ., αὐξάνομαι βαθμηδόν, κατὰ μικρὸν μεγεθύνομαι ὡς ὁ στάχυς, μεταφορ., ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος, «αὔξοιτο δίκην σταχύων, ὧν ἕκαστος ἐξ ἑνὸς κόκκου πολύχους γίνεται τὸν καρπὸν» (Σχόλ.), Ὀδ. Υ. 212 (ἕτεροι **ὑποσταχυῷτο**. ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **ὑποσταχυάομαι**).— Παρὰ μεταγενεστ. εὑρίσκομεν ἐνεργ., ὑποσταχύεσκον ἴουλοι, ὡς διάφορ. γραφ. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 972.

ὑποστεγάζω, ἴδε **ὑποστενάζω** II· — **ὑποστέγασμα**, τό, διάφορ. γραφ. παρὰ Πολυβ. Ζ', 208.

ὑποστεγνόομαι, Παθ., καθίσταμαι στεγανός, ἀδιαπέραστος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ὑπαλοιφῇ κατὰ τὰς ῥαφὰς ὑποστεγνωθεῖσαι φυσῶνται Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. 102, 14.

ὑπόστεγος, ον, (στέγη) ὁ ὑπὸ στέγην, ὁ ἐν οἰκίᾳ, Σοφ. Φιλ. 34· ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, βάσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1385· τίν' ἐσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον ; ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 376. 2) ἐπικεκαλυμμένος διὰ στέγης, ἄντρον Ἐμπεδ. 29· δεξαμεναὶ Πλάτ. Κριτί. 117B· καθέδραι Διονύσ. Ἁλ. 3 68. 3) βίος ὑπ., ὃν διέρχεταί τις ὑπὸ στέγην, ἐντὸς τῆς οἰκίας, Θεμίστ. 350A· ἡ ὑπ. φιλοσοφία Ἰουλιαν. 262D·—**ὑπόστεγον**, = **ὑπωρόφιον**, Πολυβ. Α', 80.

ὑποστέγω, κρύπτω, καλύπτω ὑποκάτω, Ξεν. Κυνηγ. 5. 10.

ὑποστείχω, διέρχομαι ὑποκάτω, Ποταμῷ Εὐφράτῃ, ὃν ἀπόρρητος ὑποστείχει γέφυρα Φιλόστρ. 33.

ὑποστέλλω, μέλλ. **-στελῶ**· ἀόρ. **-έστειλα**· πρκμ. **-έσταλκα**· — καταβιβάζω, συστέλλω, οὐδέ ποτε ξενίαν οὖρος ἐμπνεύσας ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν, «οὐδέ ποτε παρὰ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ (τοῦ Ξενοκράτους) τράπεζαν, ἐν ᾗ τοὺς ἐπιφοιτῶντας ἐδεξιοῦτο ξένους, φθόνος τις ἐπιπνεύσας τὰς τῆς φιλοξενείας ἔπαυσεν ἑστιάσεις, ἀλλὰ πλήρεσι τοῖς ἱστίοις τοὺς πάντας ἐφιλοφρονεῖτο» (Σχολ.), Πινδ. Ἴσθμ. 2, 60, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομουσῶν καὶ μὴ συστελλουσῶν τὰ ἱστία νεῶν, πρβλ. Ἀριστ. Μηχαν. 27· ὑπ. τὴν οὐράν, καταβιβάζω καὶ κρύπτω αὐτὴν ὑπὸ τὰ σκέλη, ἐπὶ κυνῶν, Ἀμμών. 25· τοῖς δακτύλοις ὑπεσταλμένοις, μὲ τοὺς δακτύλους κεκλεισμένους, συνεσφιγμένους, Ἀρισταίν. 1. 10. 2) ὑποβιβάζω, περιορίζω τὴν τροφήν, Ἱππ. Ἀφορ. 1243. 3) ἀποσύρω, ὑπό τινα βουνὸν ὑπεστάλκει τοὺς ἱππεῖς Πολύβ. 11. 21, 2· πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 23, 26 ὑπ. ἑαυτόν, κρύπτεσθαι ὄπισθέν τινος, τινὶ ἢ ὑπό τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀράτ. 47, Πολύβ. 7. 17, 1· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἑαυτόν, ὁ αὐτ. 6. 40, 14, κλπ.

4) ἀμετάβ., ἐλαττοῦμαι κατ' ὄγκον, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204A· εἶμαι ὑποδεέστερος, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. 5) ἀπομακρύνω, ὑπέστελλεν ἑαυτὸν Ἐπιστ. π. Γαλ. β', 12· καὶ ἀπολ., ὑπ. τινὸς τῇ παρόδῳ, ἀποσύρομαι ἀπό τινος καὶ ἀφίνω αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ διέλθῃ, Διογ. Λαέρτ. 4. 6. 6) ἀφαιρῶ, «οἱ Ἴωνες εἰώθασιν ὑποστέλλειν τὸ κ, **πεπτηκὼς πεπτηώς**» Ἐτυμ. Μέγ. 501, 1, κλπ.— Παθ., ἐξαιροῦμαι, Α. Β. 498 — ἀλλὰ πολλῷ συνηθέστερον,

II. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὀπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι ἀπό τινος, μετ' αἰτ., χειμῶνα, θέρος Ἱππ. Ἀφ. 1249, π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· τι τῶν ἀγαθῶν Ἀριστ. Ἠθικ Μεγ. 2. 9, 5 ὑποστέλλεσθαί τινα, ἐκ φόβου «ζαρώνω» ἐνώπιόν τινος, φοβοῦμαί τινα, Δείναρχ. 91. 29., 109. 41·— ἀπολ., δεικνύω φόβον, Αἰλ. π. Ζῴων 7. 19,

κλπ. 2) ὑποστέλλομαί τι, ἀποκρύπτω τι ἐκ φόβου, δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, παρασιωπῶ, ὑπ. λόγῳ Εὐρ. Ὀρ. 607 (τὸ μόνον τῶν τραγικῶν χωρίων ἐν ᾧ εὑρίσκεται ἡ λέξις), πρβλ. Δημ. 14. 4· οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος.. οὐδ' ὑποστειλάμενος Πλάτ. Ἀπολ. 24Α· οὐδὲν ἢ μηδὲν ὑποστειλάμενος, ἄνευ διαστροφῆς τινος ἢ ἀποκρύψεως, Ἰσοκρ. 134C, 167D. Δημ. 54 ἐν τέλ., 7. 537, κλπ. 3) μετὰ γεν. πράγματος, λαμβάνω ὀλιγώτερον ἔκ τινος πράγματος, ἀπέχομαι, ἐγκρατεύομαι ἀπό τινος, τῆς τροφῆς Ἀριστ. Προβλ. 1. 46, πρβλ. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1· καὶ ἀπολ., αὐτόθι.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποστειλάμενος· ὑποκρυψάμενος. φοβηθείς», καί: «ὑποστέλλεσθαι· ἀναδύεσθαι. δολιεύεσθαι. ὑποκρίνεσθαι» καὶ «ὑποστέλλεται· φοβεῖται καὶ τὰ ὅμοια».

ὑπόστεμα, τό, ἴδε **ὑπόστημα**.

ὑποστέναγμα, τό, μικρὸς στεναγμός, τὸ λεπτὸν ἐρωτικὸν ὑποστέναγμα Εὐμάθ. σ. 181.

ὑποστενάζω, = **ὑποστένω**, ἐκπέμπω βαθὺν στεναγμόν, ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε ταῦρος ὣς βρυχώμενος Σοφ. Αἴ. 322, 1001. II. ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 430, (ὁ Ἄτλας) οὐράνιον πόλον νώτοις ὑποστενάζει, δηλ. στενάζει ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλ' ἀντὶ τῆς γραφῆς ταύτης τῶν Ἀντιγράφων ὁ Ἕρμανν. προτείνει ὑποστεγάζει, πρβλ. **οὐρανοστεγής**· ὁ Δινδ. ὀχῶν στενάζει.

ὑποστεναχίζω, ἢ **-στοναχίζω**. στενάζω ὑποκάτω, γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ χωομένῳ Ἰλ. Β. 781, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 843.

ὑποστενάχω, = τῷ προηγ., Κόϊντ. Σμ. 14. 37.

ὑποστένω, στενάζω χαμηλοφώνως, ἀρχίζω νὰ στενάζω, Σοφ. Ἠλ. 79· ὑπογογγύζω, ἀγανακτῶ, ὑποστένοι μεντἂν ὁ θρανίτης λεὼς Ἀριστοφ. Ἀχ. 162· πρβλ. **ὑποστενάζω**.

ὑποστέρησις, εως, ἡ, στέρησις, τῇ τοῦ ποθουμένου ὑποστερήσει Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 511Β.

ὑποστερνίζομαι, μέσ., θέτω ὑπὸ τὸ στέρνον μου, ὑπὸ τὸ στῆθός μου, «ὡς οὖν ὑπὸ τὸν ποταμὸν ἦλθε νύκτωρ, φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος καὶ τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραθέμενος, ἀφῆκε τῷ ῥόῳ» Πλούτ. 2. 324F.

ὑπόστερνος, ον, ὁ ὑπὸ τὸ στέρνον,—τὸ **ὑπόστερνον**· «ὑπογάστριον» Ἡσύχ.

ὑποστήλωμα, τό, στῦλος τιθέμενος ὑποκάτω ὡς ὑποστήριγμα, Ἀρχ. Μαθ. σ. 108.

ὑπόστημα, τό, (ὑφίστημι) τὸ κατερχόμενον εἰς τὸν πυθμένα, ὑγροῦ ὡς ὑποστάθμη, μάλιστα τῶν οὔρων, Ἱππ. 52 κέξ.· ἐπὶ τῶν περιττωμάτων καὶ οὔρων, τὰ ὑπ. τῆς κοιλίας καὶ τῆς κύστεως (πρβλ. **ὑπόστασις** Β. 1), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 11, πρβλ. 6. 3, 14, π. Ζ. Μορ. 2. 7, 20· τὸ ὑπ. τὸ λευκόν, ἐπὶ πτηνῶν, αὐτόθι 4. 5, 44. II. τὸ κάτωθεν τιθέμενον, ὑποστήριγμα, Ἀριστ. περὶ Ζ. Πορείας 8, 5. 2) βάσις, στήριγμα, Καλλίξεν. παρ' Ἀθην. 197Α· τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυθήκην τινὰ σιδηρᾶν, ἀνάθημα Ἀλυάττου Ἡγήσανδρ. ὁ Δελφὸς αὐτόθι 210Β, Συλλ. Ἐπιγρ. 989b, 991b· πρβλ. **ὑπόθημα**. III. σταθμὸς στρατιωτῶν, στρατόπεδον, Λατ. statio, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΓ', 14), ἐν τῷ Ἀλεξ. τύπῳ **ὑπόστεμα**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 249. IV. = **περίνεον**, Πολυδ. Β', 171, Ῥοῦφ. Ἐφέσ. 154, ἔκδ. Matth. V. πλῆθος, ὄχλος, Ἰω. Ἀντιοχ. παρὰ Σουίδ. VI. οὐσία, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σελ. 550Β.

ὑποστήριγμα, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ κάτωθεν τιθέμενον στήριγμα, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 24, Ι', 12, κ. ἀλλ.), Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 7, 1.

ὑποστηρίζω, στηρίζω κάτωθεν, ἀνέχω, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛϚ', 17, κ. ἀλλ.), Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 3, περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 32.

ὑποστήριξις, εως, ἡ, τὸ στηρίζειν κάτωθεν· ὑποστήριξις, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμερ. 265.

ὑποστιγμή, ἡ, παρὰ γραμματικοῖς τὸ κόμμα, ὡς δηλοῦν ὑποδιαίρεσιν τῆς περιόδου (subdistinctio), ἐν ᾧ ἡ διαίρεσις τοῦ κώλου ἐκαλεῖτο μέση στιγμή (media distinctio), καὶ ἡ στίξις ὁλοκλήρου περιόδου τελεία στιγμή (distinctio), Ἀρκάδ. 189· «στιγμαὶ εἰσὶ τρεῖς, τελεία, μέση, ὑποστιγμή. Καὶ ἡ μὲν τελεία στιγμή ἐστι διανοίας ἀπηρτισμένης σημεῖον, μέση δὲ σημεῖον πνεύματος ἕνεκεν παραλαμβανόμενον, ὑποστιγμὴ δὲ διανοίας μηδέπω ἀπηρτισμένης, ἀλλ' ἔτι ἐνδεούσης σημεῖον» Διονύσ. Θρ ἐν Βεκ. Ἀν. σ. 630, 6, Quintil. 11. 3, 35·— ἕτεροι προσέθηκαν καὶ στιγμὴν ὑποτελείαν, semicolon, Ῥήτορες (Walz) τ. 3. σ. 564, Α. Β. 759, πρβλ. **ὑποδιαστολή**.

ὑποστίζω, μέλλ. -ξω, κάμνω ὀλίγον ποικίλον ἢ κατάστικτον, Νόνν. Διονύσ. 1. 332. II. παρὰ τοῖς γραμματ., γράφω ὑποστιγμὴν ἢ κόμμα·— οὕτω ῥημ. ἐπίθ. **ὑποστικτέον**.

ὑποστίλβω, στίλβω, λάμπω ὀλίγον, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 421.

ὑποστολή, ἡ κατὰ μικρὸν ἐλάττωσις τῆς τροφῆς, περιορισμὸς τῆς διαίτης, Πλούτ. 2. 129C, 475F, Ὀρειβάσ. 105 Cocch. 2) ἡ ἀποβολὴ γράμματος, Α. Β. 600, 30. II. «δειλία, φυγή» Ἡσύχ., προβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ι', 39.

ὑπόστολοι, οἱ, ὄνομα ἀρχῆς τινος (ἴσως ἱερατικῆς), Ἐπιγρ. Μαγνήτων Θεσσαλ. Milth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 336-7.

ὑποστολίζω, ὡς τὸ **ὑποστέλλω**, μέγα λαῖφος ὑποστολίσας Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 169Β.

ὑποστόμια, τά, μικρὰ σιδήρια τοῦ χαλινοῦ, «τοῦ χαλινοῦ τὰ σιδήρια ὑποστόμια, καὶ τῶν ὑποστομίων κοῖλα ἐχῖνοι, τὰ δὲ περιφερῆ καὶ πριονωτὰ τροχοί» Πολυδ. Α', 184· πρβλ. **ἐχῖνος V.**

ὑποστοναχίζω, ἴδε ἐν λ. **ὑποστεναχίζω**.

ὑποστορέννυμι, ἢ μᾶλλον **ὑποστόρνυμι** (Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 8, 19, Αἰλ. π. Ζῴων 9. 26, κτλ.)· ὡσαύτως **ὑποστρώννυμι** ἢ -ύω, Πλουτ. Ἀρτοξ. 22, Ἀθήν. 48D — μέλλ. **-στορέσω**, ἀόρ. **-εστόρεσα** Ὅμ., Ἀριστοφ., κλπ., ὡσαύτως **-στρώσω**, ἀόρ. **-έστρωσα** Εὐρ. κλπ.· Ἀττ. μέλλ. **ὑποστορῶ** Εὔβουλ. ἐν «Προκρισι» 1· ὑπερσ. **ὑπεστρώκειν** Βαβρ. παρὰ Σουίδ.· παθ. **ὑπέστρωμαι** Ἰλ., κλπ.· παρὰ μεταγεν. συγγραφ. **ὑπεστόρεσμαι** καὶ **-ημαι**. — στρώνω ὑποκάτω, κυρίως ἐπὶ ὑποστρωμάτων, ἢ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν Ὀδ. Υ. 139· ὑποστρώσεις τρίκλινον Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 10· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑποστόρεσαι τῆς ὀριγάνου, «στρῶσε ὀλίγην ῥίγανην ὑποκάτω», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1030· λέκτρα ὑποστορέννυμί τινι, στρώνω τὴν κλίνην τινός, δηλ. χρησιμεύω ὡς γυνὴ αὐτοῦ, ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινὶ Εὐρ. Ἑλ. 59·— ἀπολ., στρώνω εἴς τινα, κάμνω τὸ κρεββάτι του, οὐκοῦν ὑποστορεῖτε μαλακῶς τῷ κυνί; Εὔβουλ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀθήν. 48D·— παθ., εὐδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς Ἰλ. Κ. 155· αἱ εὐναὶ ὑποστόρνυνται Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑπ. στρώμαθ' ἁλουργῆ Ἀλεξανδρ. 1. 6· ἢ χαλκὸς ὑπέστρωται, ὑφ' ἣν εἶναι ὑπεστρωμένος χαλκός, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47. 2) μεταφ., χεῖρας ὑπ. κέρδεσιν, ἐπὶ τῆς χειρὸς προτεινομένης πρὸς παραλαβὴν χρημάτων, Ἀνθ. Πλαν. 272· γαλήνην ὑπ. ταῖς τριήρεσιν Θεμίστ. 133Β. II. στρώνω ὑποκάτω μέ τι πρᾶγμα, ἅλω οἰνάροις ὑπεστρώκει Βαβρ. ἐν λ. **οἴναρα**.

ὑποστόρεσμα, τό, = **ὑπόστρωμα**, Γαλην. 3. 518, κ. ἀλλ.

ὑπόστραβος, ον, ὀλίγον παραβλώψ, ἀλλοίθωρος, Ἰω. Μαλαλ. Χρον. σ. 258, 9.

ὑποστρατεύομαι, ἀποθ., ἐκστρατεύω, ἐκτελῶ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὰς διαταγάς τινος, τινι Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 29.

ὑποστρατηγέτης, ὁ, = **ὑποστράτηγος**, Τζέτζ. Ἱστ. 5, 219.

ὑποστρατηγέω, ὑπηρετῶ ὡς ὑποστράτηγος, πλὴν Νέωνος τοῦ Ἀσιναίου, ὃς Χειρισόφῳ ὑπεστρατήγει Ξεν. Ἀν. 5. 6, 36· ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο Λουκ. Διόνυσ. 2· ὑποστρατηγούντων αὐτῷ τῶν νῦν ἡγουμένων Ἀππ. Ἐμφυλ. 5, 54, κλπ.

ὑποστράτηγος, ὁ, (οὐχὶ ὀξύτ. -γός) δευτερεύων στρατηγός, ὁ μετὰ τὸν στρατηγὸν ἀξιωματικός, ὡς καὶ νῦν, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 32 ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ legatus, Διονύσ. Ἁλ. τ. 4, σ. 2349, 9, Δίων Κάσσ. 59, 21., 68, 30., 72, 11, κλπ. II. ἐπώνυμον ἀξιωματικοῦ τινος ἐν Ἀθήναις, Συλλ. Ἐπιγρ. 202, 203, 206.

ὑπόστρατος, ὁ, στρατιωτικός, «ὑπόστρατος μὲν ὧν ἀποζώννυται, κληρικὸς δὲ καθαιρεῖται» Νομοκάν. ΙΧ. 1.

ὑποστρατοφύλαξ [ῠ], ἄκος, ὁ, δευτερεύων στρατηγός, διοικητής, Στράβ. 567.

ὑποστρεπτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ὑποστρέφειν, «ἀποπορευτέα... ἀντὶ τοῦ ἐπανακτέον, ὑποστρεπτέον» Σουίδ. ἐν λ. **ἀποπορευτέα**.

ὑποστρεπτικῶς, ἐπίρρ., = **ὑποστροφάδην**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 636.

ὑποστρέφω, μέλλ. -ψω, στρέφω πέριξ ἢ ὀπίσω, ὁδηγῶ ἢ ἄγω ὀπίσω, ἵππους Ἰλ. Ε. 581, πρβλ. 505· πάλιν ὑπ. βίστον εἰς Ἀίδαν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 736· ὁ κισσὸς.. Βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν, φέρων ὀπίσω, ἐπαναφέρων τὴν Βακχικὴν ἅμιλλαν, δηλ. μετατρέπων τὴν θλῖψιν εἰς θορυβώδη χαράν, Σοφ. Τραχ. 220. 2) Παθ., στρέφομαι ὀπίσω, πρὸς ἄλληλα ὑποστρεφόμενα λίθος γίνεται (τὰ γεώδη ὑποστήματα τῶν οὔρων ἐν τῇ κύστει) Ἀριστ. Προβλ. 9. 43. 2. 3) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, περιστρέφομαι ὑποκάτω, τινι Ἄρατ. 73· μετ' αἰτ., 512. II. μεταβ., στρέφομαι πέριξ, στρέφομαι ἀμέσως ἢ ὀπίσω, μάλιστα ἐπὶ τῶν εἰς φυγὴν τρεπομένων ἢ ὑποχωρούντων, Ἰλ. Μ. 71, Ἡρόδ. 7. 211., 9. 14, πρβλ. Θουκ. 3. 21· καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐφεδήκει Ἰλ. Λ. 446· δεῦρ' ὑπ. πάλιν Εὐρ. Ἄλκ. 1019· ὑπ. τοὔμπαλιν Ξεν. Ἀν. 6. 4, 38· πάλιν ὑποστρέψαντα φεύγειν Ἀντιφῶν 119. 39·— οὕτως ἐν τῷ παθ., αὖτις ὑποστρεφθεὶς Ἰλ. Λ. 567, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 129, Σοφ Οἰδ. Τύρ. 728 κλπ. 2) καθόλου ἐπιστρέφω, αὖτις ὑποστρέψας, πρὶν Λήμνου γαῖαν ἱκέσθαι Ὀδ. Θ. 301, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 120, 124, κ. ἀλλ.· ἐπί τι αὐτόθι 140· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., οὐ γάρ σε ὑποστρέψεσθαι ὀΐω Ὀδ. Σ. 23 — ἐπὶ νόσου, ἐπανέρχομαι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 941. 3) ἐκκλίνω, στρέφομαι πλαγίως καὶ οὕτως ἀποφεύγω προσβολήν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 363, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 18. 4) μετοχ. ὑποστρέψας ὡς ἐπίρρ., τἀνάπαλιν, τοὐναντίον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1283.

ὑποστροβέω, ταράσσω ἐσωτερικῶς, ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος στροβεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1215.

ὑποστρόγγῠλος, ον, ὀλίγον ἢ κάπως στρογγύλος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 5, Διοσκ. 3, 121., 3, 110:, 3. 4, κλπ.

ὑποστρουθίζω, ὑποτρύζω ὡς στρουθίον, μουρμουρίζω, Θεοφυλάκτ. Βουλγαρ. Ἐπιστ. 876, 7.

ὑποστροφάς, ἡ, μηχανὴ πρὸς περιστροφὴν πράγματός τινος, Ἀρχ. Μαθ. 11.

ὑποστροφή, ἡ, στροφὴ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ ἱππικοῦ τρεπομένου εἰς φυγήν, ἀναχωρήσιος γενομένης καὶ ὑποστροφῆς (τῆς ἵππου) Ἡρόδ. 6. 22· μάλιστα **2)** ἐν τῇ φράσει ἐξ ὑποστροφῆς, ἐπὶ τῶν πώλων τοῦ ἅρματος περικαμπτόντων τὸ τέρμα (meta) τοῦ **διαύλου**, =ὑποστρέψαντες, Σοφ. Ἠλ. 725· οὕτως, ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας, =τῷ Λατιν. converso agmine, ἐξ ὑποστροφῆς ἀπήντων, ὑποστρέψαντες ἀπήντων, Πολύβ. 2. 25, 3., 3. 14, 5, Διονύσ. Ἀλ. 2. 41, κλπ **6)** τοὐναντίον, τἀνάπαλιν, Ἐπιστ. Φ.λίππ. παρὰ Δημ. 283. 18. **II**. ὑποτροπή, ὀδυνημάτων Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 817, πρβλ. Προγν. 44, Ἐπιδημ. τὸ α' 941. **2)** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, τὸ καθ' ὑποστροφὴν σχῆμα, ἐπάνοδος εἴς τι ζήτημα μετὰ γενομένην διακοπήν, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 297, κλπ.· ἀλλ' ὡσαύτως, εἶδος παρενθέσεως, αὐτόθι τ. 9, σ. 412. **3)** ἀναβίβασις τοῦ τόνου, Ἀπολλ. περὶ Συντ. 139, 2.

ὑπόστροφος, ον, ὁ ὑποστρέφων, Θεμίστ. σ. 462, Δινδόρ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπόστροφον· ἀφιγμένον, ὑποστρέφοντα»· πρβλ. **ὑπόφορος**·—οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., τρέχων ὑπόστροφα Γεωργ. Πισίδ. Περσ. Πόλ. 3, 22.

ὑποστροφώδης, ες, (εἶδος) ὁ προξενῶν ὑποτροπὴν νόσου, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 385, πρβλ. 1027D, κλπ.

ὑπόστρυφνος, ον, ὀλίγον τι στρυφνός, στυφός, Ἱππ. 594. 31, Διοσκ. 3. 7.

ὑπόστρωμα, τό, πᾶν ὅ,τι στρώνεται ὑποκάτω, στρῶμα, στρωσίδιον, ἵππου Ξεν. Ἱππ. 5, 2, πρβλ. Διοσκ. 1. 35. **2)** τὸ ὑπὸ τὸ σάγμα στρῶμα, Ἄννα Κομν. Βιβλ. 4.

ὑποστρώμνιος, ον, ὁ ἐπὶ στρωμνῆς κείμενος, «ὑποστρωμνίους, τοὺς ἐν τῇ στρωμνῇ κειμένους» Φώτ.

ὑποστρώννῡμι, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποστορέννυμι**.

ὑπόστρωσις, εως, ἡ, τὸ ὑποστρωννύναι, τὸ στρώσιμον ὑποκάτω, ἡ τῶν ἱματίων ὑπόστρωσις Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 302D.

ὑποστρωτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ στρώσῃ ὑποκάτω, «ταῖς δὲ ᾠοτοκούσαις ἐν παντὶ τῷ οἴκῳ χόρτον ἢ ἄχυρον ὑποστρωτέον, ὅπως τὰ ᾠὰ πεσόντα μὴ διαφθαρῇ» Γεωπον. 14. 18. 5.

ὑποστύγιοι ψυχαί, αἱ ὑπὸ τὴν στύγα, Μαξ. Πλαν. μετάφρ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. XIII, 46: stygii manes.

ὑποστῡλόομαι, Παθητ., στηρίζομαι ἐπὶ στύλων τεθειμένων ὑποκάτω, Ἀρχ. Μαθ. 22.

ὑπόστῡλος, ον, ὁ στηριζόμενος ἐπὶ στύλων ὑποκάτω τεθειμένων, οἶκον ὑπόστυλον, ᾠδείου τρόπον κατεσκευασμένον Ἑκατ. Ἀβδ. (14) παρὰ Διοδ. 1. 48.

ὑποστύλωμα, τό, στῦλος τεθειμένος ὑποκάτω, Ἀρχ. Μαθ. 108 (διάφορ. γραφ. **ὑποστήλ-**).

ὑποστύλωσις, εως, ἡ, στύλωσις κάτωθεν, ὑποστήριξις διὰ στύλου, Ἀνώνυμ. ἢ Ἥρων Βυζ. ἐν Wesch. Poliorc. d. gr. σελὶς 224.

ὑπόστῡφος, ον, ἴδε **ὑποστύφω**.

ὑποστύφω [ῡ], μέλλ. -ψω, στυφίζω ὀλίγον, Διοσκ. 1. 170· ὑπόστῡφον ἥδυσμα (κοινῶς φέρεται **ὑπόστυφον**) Πλουτ. Ἀντών. 24·— προξενῶ στυφάδαν εἰς τὸ στόμα, οὐλά θ' ὑποστύφει χολόεν ποτὸν Νικ. Ἀλεξιφ. 17. **II**. πυκνώνω ὀλίγον, πηκτὸ πως ποιῶ, τὸ ἔλαιον Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 17, Ἱππιατρ. σ. 256, 27. πρβλ. **προστύφω**.

ὑπόστυψις, ἡ, ὀλίγη στυφάδα, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 22.

ὑπόστωος, ον, ὁ ὑπὸ στοὰν ὤν, ὑπόστωον οὖσαν καὶ χαλεπὴν προσπελάσαι καὶ ζοφώδη τὴν εἴσοδον Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 378A, πρβλ. 776.

ὑποσυγκόπτω, συγκόπτω ὀλίγον, «οἱ δὲ τὸ ὄφελον ἐκ ῥήματος ὑποσυγκεκόφθαι (φασὶ) τοῦ ὤφειλον» Ἀν. Βεκ. 552, 32.

ὑποσυγχέω, συγχέω ὀλίγον, κάπως συγχέω, τὴν Πῖσαν καὶ τὴν Ἦλιν Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 1. 28.—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., ταῦτα ὑποσυγκέχυται Λουκ. Σολοικ. 10· ὑποσυγκεχυμέναι φωναί, ὀλίγον συγκεχυμέναι, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 28· ἐπὶ προσώπου (κοινῶς **ὑποσυγχυνόμενον**), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 4, 4, Ὠριγέν. 1. 583B.

ὑποσυγχρίω, χρίω ὑποκάτω, Γαλην. τ. 6, σ. 113.

ὑποσύγχυτος, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὀλίγον τι συγκεχυμένος, Φίλων 1. 140. Ἐπίρρ., **-τως**, συγκεχυμένως, Σουίδ., Φώτ.

ὑποσῡλάω, συλῶ, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω κρυφίως, σφετερίζομαι κρυφίως, Κλημέντια 2. 22, 327, Ἀλέξ. Τραλλ. 4. 231· γίνομαι λογοκλόπος ξένων λόγων καὶ σκέψεων, Εὐσ. παρὰ Φιλοστρ. ἐν σ. 429· πρβλ. Εὐαγγ. Προπ. 333A, 740B.

ὑποσυλλέγω, συλλέγω κατὰ μικρόν, Φίλων 2. 211, Σωραν.

ὑποσυλλογισμός, ὁ, Γαλην. Λογ. σ. 59 Mynas.

ὑποσυμβαίνω, εἶμαι ὑποδεέστερος, ἀσθενέστερος, Γαλην. τ. 19, 408, 16.

ὑποσύμβολος, ον, ὁ ὑπὸ σύμβολα κεκρυμμένος, ἀμφίβ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 673B.—**Ὑποσύμβολα**, τά, (Ὠριγ.) Φιλοσοφουμ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 16, σ. 3234.—Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἐτέθη ἡ λέξ. μόνον ἐξ ἑνὸς χωρίου τοῦ Πλουτάρχου, ἀλλ' ἠπιστήθη ἡ γραφή της, Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποσυμμῑγής, ές, ἐν μέρει μεμιγμένος, Γαλην. τ. 6, σελ. 71 καὶ 48, Ἱεροκλ. σ. 38.

ὑποσυμπᾰθέω, συμπαθῶ κατά τινα βαθμόν, διάφορ. γραφ. ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ὀδ. Β. 70.

ὑποσυνᾴδω, συνᾴδω, συμφωνῶ μέχρι τινός, ἐν μέρει, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 184, 29.

ὑποσυναλείφομαι, Παθ., πάσχω μικρὰν συναλοιφήν, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. σ. 131, 12., 146, 11.

ὑποσυναλοιφή, ἡ, Τρύφων. τεμάχ. παρὰ τῷ Nauck. ἐν Lexic. Vindob. 1867, ἐν προοιμ. σελ. IX, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποσυνάπτω, συνάπτω ἠρέμα, ἐκτελῶ μουσικὴν ὑποσυναφήν, Βακχείου Εἰσαγωγ. Τέχνης Μουσικ. 21.

ὑποσυναφή, ἡ, «ὑποσυναφὴ δέ ἐστιν ὅταν δύο τετραχόρδων ἀνὰ μέσον γένηται ἡ διὰ τεσσάρων συμφωνία, καὶ οἱ ὁμογενεῖς φθόγγοι κατὰ τοὺς πέντε τόνους συμφώνους πρὸς ἀλλήλους» Βακχείου Εἰσαγωγ. Τέχνης Μουσικ. σ. 21 Meib.

ὑποσυνήθημα, τό, δεύτερον σύνθημα, Ἀρχ. Μαθημ. 93.

ὑποσυνίσταμαι, Παθητ., ὀλίγον κατ' ὀλίγον συναθροίζομαι, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κυφέλαι**.

ὑποσυρίζω, Ἀττ. -ίττω, μέλλ. -ξω, συρίζω ἐλαφρῶς, αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει Αἰσχύλ. Πρ. 126· ἀρτηρίη μόλις ἀναπνεούσῃ ὑπεσύριζε Ἱππ. 1216D, 1220H· πρβλ. **ἀρτηρία**. **2)** κάμνω σημεῖον διὰ συριγμοῦ, χθὲς ἐν τῷ στενωπῷ τὸ σύνηθες ὑπεσύριττον τῇ Δωρίδι Ἀρισταίν. 2. 4.

ὑποσύρω [ῡ], σύρω πρὸς τὰ κάτω, ἀνασπώντων τῶν Γαλατῶν τοὺς τροχοὺς καὶ ὑποσυρόντων τὰς ἁμάξας εἰς τὸν ποταμὸν Πλουτ. Πύρρ. 28· ὑπέσυρε τὰ σκέλη, ὑπεσκέλισε, Διόδ. 17. 100· ὑποσ. τὸν πόδα Λουκ. Ἀνάχ. 27· ὑποσ. τινὰ Πλούτ. 2. 446B.—Μέσ., σύρω πρὸς ἐμαυτὸν κάτω, ὑποσκάπτω, ἀφαιρῶ κάτωθεν, χρήματα Ἀππ. Μιθρ. 76· ὑποσύρεσθαι νηδύν, καθαίρειν διὰ καθαρσίου. Νικ. Ἀλεξιφ. 365. **II**. μεταφορ., σύρω κατὰ μικρόν, παρασύρω, τινὰ εἰς ἀταξίαν Κλήμ. Ἀλεξ. 187, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 241. **2)** ὑποβιβάζω, ἐλαττώνω, συντέμνω, τὴν γραφὴν Διον. Ἀλ. 1. 7· τὸ νόσημα, τὸν ὄγκον Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 743E.

ὑποσυστρέφω, συστρέφω χαλαρῶς, Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 582.

ὑπόσυχνος, ον, ὀλίγον συχνός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 974, Ἀλκίφρων 3. 42·— οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., ἀρκετά, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 7.

ὑποσφάγιον [ᾰ], τό, τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ τὸ ὑπὸ τὴν σφαγήν, Γαλην. περὶ Χρήσ. μορ. Λόγ. Π', 10 ἐν τόμῳ 4ῳ τῆς ἐκδ. Kühn.

ὑπόσφαγμα, τό, τὸ αἷμα τοῦ σφαζομένου ζῴου μεμιγμένον μετὰ διαφόρων ἄλλων ἀρτυμάτων εἰς ἔδεσμα, ἑρμηνευόμ. διὰ τοῦ **ὑπότριμμα**, Ἐρασίστρατος ἐν «Ὀψαρτικῷ» παρ' Ἀθην. 324A. **II**. συσσώρευσις αἵματος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἕνεκα κτυπήματος, μελάνωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 74, Γαλην. **III**. τὸ μέλαν ὑγρὸν τῆς σηπίας, Λατ. sepia, Ἱππώνακτ. Ἀποσπ. 62· πρβλ. Foës. Oec. Hipp., καὶ ἴδε **ἀπόσφαγμα**.

ὑποσφάλλομαι, Παθητ., διαπράττω μικρὸν σφάλμα, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 26.

ὑποσφάξ, άγος, ἡ, ἄνοιγμα, κοιλότης ὁμοία τῷ μέρει τοῦ λαιμοῦ ἔνθα ἐγένετο ἡ σφαγὴ ζῴου, Ὀππ. Ἁλ. 1. 744 (Schneid. **διασφάγες**)

ὑποσφίγγω, σφίγγω ὑποκάτωθεν, Ἀνθ. Παλ. 2. 81, Νόνν. Δ. 26. 262.

ὑποσφρᾱγίζομαι, μέσ., θέτω τὴν σφραγῖδά μου ὑποκάτω, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ ἐπ- παρὰ τῷ Φαλάρ. (Ἐπιστ. 55, σ.182).

ὑπ-οσφραίνομαι, ὀσφραίνομαί πως, «ὑποσφρησάμενος, ὀσφρανθείς» Σουίδ.

ὑποσφύζω, σφύζω, πάλλω ὑποκάτω, Νεῖλος ἐν Ἡρωδιαν. Ἐπιμερισμ. ἐν ὑποσημ. (2) Boiss.

ὑποσφῡρίζομαι, (σφῦρα II) σκεπάζω τὸν σπόρον ἀφ' οὗ σπαρῇ, ὡς τὸ **ὑπαρόω**, Λατ. imporco, Πολυδ. Ζ', 145.

ὑποσχάζω, ὑποσκελίζω, παρακρούω, τὴν πτέρναν τινὸς Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙΒ', 17) ὁ Schleusn. **ὑποσκάψει**.

ὑποσχεθεῖν, ἴδε **ὑπέχω**.

ὑποσχέσθαι, ἴδε **ὑπισχνέομαι**.

ὑποσχεσίη, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑπόσχεσις**, Ἰλ. Ν. 369, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 948, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 61, 2, κλπ.

ὑποσχέσιον, τό, =τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Παλ. 12. 24.

ὑπόσχεσις, εως, ἡ, (ὑπισχνέομαι) ὡς καὶ νῦν, τὸ ὑπισχνεῖ-

σθαί τι, ὑπόσχεσις, οὐδέ τι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν Ἰλ. Β. 286· τέλεσόν μοι ὑπ. ἥνπερ ὑπέστης Ὀδ. Κ. 483· τὴν ὑπ. ἐκπληρῶσαι Ἡρόδ. 5. 35· κραίνειν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 368· ἀποδιδόναι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 81, Πλάτ. Μένων 77Α· ὑπ. ἀπολαβεῖν, λαβεῖν τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεως, Ξεν. Συμπ. 3, 3· ἀπαιτεῖν τὰς ὑπ., ἀπαιτεῖν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 1, 4· ὑπ. ψεύδεσθαι Αἰσχίν. 20. 9· μεγάλας ποιεῖσθαι τὰς ὑπ. Ἰσοκρ. 3D· ἡ ὑπ. ἀπέβη, ἐξετελέσθη, Θουκ. 4. 39· δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν ἀναπρᾶξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι ὁ αὐτ. 2. 95· ἐξ ὑποσχέσεως, συμφώνως πρός .., Συλλ. Ἐπιγρ. 2713, πρβλ. 1104, 2779 κ. ἀλλαχ.· πρβλ. ὑπόθεσις III. 3. **II.** ἐπάγγελμα (ὡς τρόπος τοῦ βίου), ὁρῶν δὲ πολλοὺς .. διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως ἠγανάκτουν Λουκ. Ἁλιεὺς 31.

ὑποσχετικός, ή, όν, ὁ ῥᾳδίως ὑπισχνούμενος, εὐκόλως δίδων ὑποσχέσεις, Εὐστ. 710. 12, Σουΐδ. ἐν λ. **προδοσίκομπος** (ἔνθα τὸ -δο δι' -ω-).— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστάθ. ἐν Maii Spicil. τ. 5, σ. 336.

ὑποσχηματίζομαι, μέσ., = **σχηματίζομαι, προσποιέομαι,** Α. Β. 68.

ὑποσχῐδᾰκώδης, ες, (σχίδαξ) εὐκόλως σχιζόμενος, Διοσκ. 5. 181.

ὑποσχίζω, σχίζω κάτωθεν, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 44, διάφορ. γραφ. παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 13.— Παθ., Πολυδ. Θ', 127.

ὑπόσχισμα, τό, εἶδος ἀνδρικοῦ ὑποδήματος λίαν εὐτελοῦς, Πολυδ. Ζ', 91.

ὑπόσχολος, ὁ, ὑποδιδάσκαλος, Σχόλ. εἰς Δημ. 270. 7.

ὑποσχόμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὑπισχνέομαι**·— **ὑποσχών,** ἴδε τὸ ῥῆμα **ὑπέχω.** — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 519-521.

ὑποσώζομαι, Παθ., ὑπ. εἰς τόπον, ἐπανέρχομαι ἀσφαλῶς εἰς .., ὥστε τοὺς μὲν ἐπὶ τὴν αὐτῶν ἀσμένως ὑποσώζεσθαι Ἰουλ. Ἐγκωμ. εἰς Κωνσταντῖνον 30, 4.

ὑποσωματόω τινά, ἀνακαινίζω, ἀνανεόνω, νεοποιῶ τὸ σῶμά τινος κατὰ μικρόν, «πῶς γὰρ ἂν .. ἀντέσχεν ὁ σύνδεσμος ἡμῶν τῶν σωμάτων, εἰ μὴ τινα εἶχον ἐπεισερχομένην τροφὴν ἐκ τῶν ὁμοίων στοιχείων καὶ ὑπεσωμάτου ἡμᾶς καθ' ἑκάστην;» Στοβ. Ἐκλογ. 1. 746.

ὑποσωρεύω, σωρεύω ὑποκάτω, «ὑπονησαμένη· ὑποσωρεύσασα» Ἐρωτιαν. 376· παθ., ὑποσωρευόμενος Σωραν. Περὶ Γυναικ. Παθῶν 26 ἐν τέλ.

ὑποσωφρονιστής, οῦ, ὁ, βοηθὸς σωφρονιστοῦ, ἐπιστάτης γυμνασίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 272, 276.

ὑποταγάδην, Ἐπίρρ., «ἤχθησαν οἱ δεῖνα συρόμενοι καὶ ἐρρίφησαν ὑποταγάδην αὐτῷ (τῷ βασιλεῖ) καθεζομένῳ ἐν τῷ σένζῳ» Θεοφάν. Χρονογρ. σ. 574, 8, ἔκδ. Β. Σαναγωγὴ Λέξεων Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποτᾰγή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ὑποτάσσεσθαι, ὑπακοή, ἑκούσιος συγκατάθεσις, Διονύσ. Ἁλ. 3. 66, Ἐπιστ. Β' πρὸς Κορινθ. θ', 13, πρὸς Γαλάτ. β', 5. **2)** ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 301, κλπ.

ὑπόταγος, ὁ (= ὑπόταχτος καὶ ὑποτακτικός, ἀκόλουθος), Φλωρ. κ. Πλ. 741. 1205 6, ἔκδ. Μαυρ.—Τοιούτου σχηματισμοῦ εἶναι καὶ τὰ **ἀμάλαγος, ἀχόρταγος, ξενοχάραγος, κακόπραγος,** καὶ ἄλλα ἀναγινωσκόμενα ἐν μεσαιωνικοῖς στιχουργήμασιν, ἃ δὲν παρελάβομεν εἰς τὴν παροῦσαν συλλογὴν ἀρκεσθέντες μόνον εἰς ἓν παράδειγμα, καὶ τοῦτο διότι ἐξ αὐτοῦ ἐξηγεῖται τὸ νῦν ὡς οἰκογενειακὸν ὄνομα φερόμενον παρ' ἡμῖν **Πόταγος,** κατ' ἀφαίρεσιν δηλ. τοῦ ὑ, καθ' ἃ λέγεται καὶ **'πουργός** ἀντὶ **ὑπουργός,** ὁ τῶν οἰκοδόμων παῖς ὁ φέρων τὸ πηλοφόρι(ον). Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. ἐτέθη μόνον τὸ **ὑποταγάτος,** βεβαίως χεῖρον σχηματισμὸς ἢ ὁ **ὑπόταγος.** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποταίνιος ἄμμος, ἡ σχηματίζουσα προεξεχούσας ταινίας ἢ «γλώσσας», τὰς τῆς θαλάσσης ἐπιδρομὰς ἡ ὑποταίνιος ἄκρα ἀνακρούει Φίλων 1. 647., 2. 139, 524.

ὑποτακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποτάσσω,** δεῖ ὑποτάσσειν, τινί τι Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 2. 17, 7.

ὑποτακτικός, ή, όν, δευτερεύων, ὑποτεταγμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προτακτικός,** Εὐστ. Πονημάτ. 95. 90., 221, 24. **II.** ἐπιτασσόμενος, κατόπιν τιθέμενος, ὑπ. φωνῆεν, τ. δεύτερον φωνῆεν διφθόγγου, Ἐτυμ. Μέγ. 203. 47, κ. ἀλλ. **2)** ὑπ. ἄρθρον, articulus postpositivus, δηλ. ἡ ἀντων. ὅς, ἥ, ὅ, Γρηγ. Κορίνθου 385. **3)** ἐπὶ ῥημάτων, ὑπ. ἔγκλισις, ὑπ. ῥῆμα ἢ ὁ ὑποτακτικός, modus subjunctivus, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 261, κ. ἀλλ.·— ὑπ. σύνδεσμος, ὁ συναπτόμενος ὑποτακτικῇ, Θωμ. Μ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** καθ' ὑποτακτικήν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 226. **4)** ἀναφορικός, ἐπὶ ἀντωνυμίας, «τὸ ὅς ἀντὶ προτακτικοῦ τοῦ ὁ Ὅμηρος οὐδέποτε τίθησι· τοὐναντίον δὲ ἀντὶ τοῦ ὅς ὑποτακτικοῦ παραλαμβάνει τὸ προτακτικὸν ὁ» Ἀθήν. 493Β.

ὑποτακτίτης κακὸς ἀντιλογίας διεγείρει, ὑποτακτικός, Θ. Στουδ. σ. 673, 848, ἔκδ. Mi.

ὑποτάκτρια, ἡ, (ἐν μοναστηρίοις), ἡ κοινῶς λεγομένη ὑποτακτική, Στέφ. Διάκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100, σ. 1129.

ὑποταμνόν, τό, βοτάνη ὑποτεμνομένη κατὰ τὴν ῥίζαν καὶ χρησιμεύουσα εἰς σκοποὺς μαγικούς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 228, ἀμφίβ.

ὑποτάμνω, Ἰων. ἀντὶ **ὑποτέμνω,** Ἡρόδ. κλπ.

ὑποτᾰνύω, = **ὑποτείνω,** ὑπὸ δ' ἕρματα .. τάνυσσαν Ἰλ. Α. 486.

ὑπόταξις, εως, ὑποταγή, Διονύσ. Ἁλ. 1. 5, Διογέν. Λαέρτ. 7. 122.

ὑποταπεινόω, ταπεινόνω κατά τινα βαθμόν, ἑκόντες ἑαυτοὺς ὑποταπεινοῦσι τοῖς ὑποδεεστέροις Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 231Β.

ὑποτᾰράσσω, συγκ. **-θράσσω,** Ἀττ. **-ττω·** μέλλ. **-ξω.** — Ταράττω κάτωθεν ἢ ὀλίγον, Ἀριστοφ. Σφ. 1285, Πλουτ. Φάβ. 2, κλπ. — Παθ., ὑπεταράχθη ἡ κοιλίη Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 979· ταράττομαι ὀλίγον, ὑπεταράχθην πρὸς τὸ αἰφνίδιον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 7. 2. **2)** ἐμποιῶ, προξενῶ μικράν τινα ταραχήν, διαδρὰς ἐκ τῆς Ῥώμης ὑπετάραττέ τι Δίων Κάσσ. 39. 56., 79. 4.— Πρβλ. **ὑποθολόω.**

ὑποταρβέω, φοβοῦμαί τινα κάπως, τοὺσδ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις Ἰλ. Ρ. 533.

ὑποταρτάριος [ᾰ], ον, ὁ ὑπὸ τὸν Τάρταρον, ἐπὶ τῶν Τιτάνων, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται Ἰλ. Ξ. 279, Ἡσ. Θεογ. 851, πρβλ. Λουκ. Ἡρακλ. 1.

ὑπότᾰσις, εως, ἡ, (ὑποτείνω) τὸ ἐκτείνειν ὑποκάτω, ἔκτασις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 764· πεδίων ὑποτάσεις, πεδιάδες ἐκτεινόμεναι ὑποκάτω, Εὐρ. Βάκχ. 749.

ὑποτάσσω, Ἀττ. **-ττω,** μέλλ. **-ξω.** Τοποθετῶ ἢ τακτοποιῶ ὑποκάτω, τινί τι Πολύβ. 3. 36, 7, Πλουτ. Νικ. 23, κλπ.· ὑπ. εἰς .., Λατ. referre in numerum, Πολύβ. 17. 15, 4. **II.** τάσσω ὑποκάτω ἢ ὀπίσω, ὑποτάσσεσθαί τινι Λουκ. Παράσ. 49· ὑποτεταγμένος τινί, ὑποκείμενος αὐτῷ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 392. **2)** ὑποτάσσω, ὑποβάλλω, ἑαυτόν τινι Πλουτ. Πομπ. 64· καθυποτάσσω, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἔθνη Ἡρωδιαν. 7. 2, ἐν τέλει· ἑαυτῷ τὰ πάντα Ἐπιστ. πρὸς Φιλ. γ' 21· πάντα ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. α', 22.— Μέσ., κάμνω τινὰ ὑπόδουλον εἰς ἐμαυτόν, Ἡρωδιαν. 2. 2 — Παθ., ὑποτάσσομαι, τινι Ἐπιστ. πρὸς Κολ. γ', 18. κ. ἀλλ.·— ἀπολ., κοὐχ ὑποταγεὶς ἐβάδιζεν ὥσπερ Νικίας, δειλῶς, ἀθύμως, Φρύν. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 3· οἱ ὑποτεταγμένοι, οἱ ὑπήκοοι, Πολύβ. 3. 13, 8, κλπ.· ἐδούλευσας, ὑπετάγης Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 5. 4, 33. **III.** τάσσω κατόπιν, θέτω μετὰ ταῦτα, Πλούτ. 2. 737F· λαμβάνω ὡς ἐλάσσονα πρότασιν, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4. 1, 61.— Παθ., ἕπομαι, ἀκολουθῶ, Πλούτ. 2. 1020Α, κλπ.· κῶμαι αἱ ὑποτεταγμέναι, αἱ ἑπόμεναι .., Πτολ. **IV.** συντάσσομαι ὑποτακτικῇ, «ἰστέον ὅτι τὸ ἵνα σύνδεσμος ὑποτάσσει, ὅταν δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ὅπου οὐχ ὑποτάσσει» Ἐτυμ. Μέγ. 471, 16.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 311.

ὑποταύριον, τό, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὸν ταῦρον (III), δηλ. τὸ μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ ὄρχεων μέρος, Ἱππιατρικ. 154, 5· ἴδε Valck. Animadver. ad Ammon. 40, ἴδε **κοχώνη.**

ὑποταφρεύω, σκάπτω ὑποκάτω, ὑποσκάπτω, ὑπονομεύω, χώματα Ἀππ. Καρχηδονικ. 16.

ὑποταχύνω, ταχύνω ὀλίγον, Ἀθαν. τ. 2, σ. 541 ἔκδ. Comm.

ὑποτείνω, μέλλ. -τενῶ, ἐκτείνω ὑποκάτω, θέτω ὑποκάτω, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 908, Πλάτ. Τίμ. 74Α· τι ὑπό τι Ἱππ. π. Ἀγμ. 761· ἀντηρίδας .. ὑπ. πρὸς τοὺς τοίχους, ἐνέπηξε δοκοὺς ἐγκαρσίους ὅπως στηρίξῃ τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου, Θουκ. 7. 36.— παθ., ἐκτείνομαι ὑποκάτω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 30. **6)** ἀμεταβ., ὑπὸ τὴν μείζονα γωνίαν ὑπ. τὴν τοῦ τριγώνου (ἐξυπ. ἡ γραμμή) Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 5, 6· ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα (ἐξυπ. γραμμὴ ἢ πλευρά) Ἀπολλόδωρος ὁ ἀριθμητικὸς παρ' Ἀθην. 418F· οὕτω μόνον ἡ ὑποτείνουσα Πλάτ. Τίμ. 54D, Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 9. 3 καὶ 7· ὡσαύτως ἡ νευρὰ τόξου, Μαθηματ. **2)** ἐντείνω, τεντώνω ἰσχυρῶς, [τοὺς κάλως] Ἀριστοφ. Εἰρ. 458·— μεταφ., μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, ὑφαπλώνει ἢ προξενεῖ εἰς τὴν ψυχήν, Σοφ. Αἴ. 262. **II.** προτείνω ἢ ὑπισχνοῦμαι νά, μετ' ἀπαρ., ὑποτείνοντές τε τὰ ἐμπόρια ἐλευθεροῦν Ἡρόδ. 7. 158, πρβλ. Θουκ. 8. 48·— μεταφο., ὑπ. τινὶ μισθοὺς Ἀριστοφ. Ἀχ. 657· ἐλπίδας, ὑποσχέσεις Δημ. 121. 24., 625. 6·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Δίων Κάσσ. 38. 31. **2)** προβάλλω ἐνώπιόν τινος, προσφέρω, προτείνω, ὑπ. τοῖς λόγοις μέμψιν Παυσ. 7. 9, 4· ὑπ. τινὶ λόγους τοιούτους λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 905· ἀπάτην Πλουτ. Τιμολ. 10·— οὕτως ἐν τῷ μέσ., Πλάτ. Θεαίτ. 179Ε· ἀλλ' ὡσαύτως προτείνω ἐρώτημα, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 418E.

ὑποτειχίζω, κτίζω τεῖχος ὑποκάτω πρὸς ἀποκλεισμόν, κτίζω τεῖχος ἐγκάρσιον, Θουκ. 6. 99, Ἀππ. Ἰλλυρ. 19.

ὑποτείχισις, εως, ἡ, ἀνέγερσις ἐγκαρσίου τείχους, Θουκυδ. 6. 100.

ὑποτείχισμα, τό, ἐγκάρσιον τεῖχος, Θουκ. 6. 100.

ὑποτεκμαίρομαι, ἀποθ., ὑποπτεύω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1.

ὑποτέλειος, εία, ον, ἧττον ἢ τέλειος, **ὑποτελεία**, = **ὑποστιγμή**, ἴδε ἐν λ. **ὑποστιγμή**.—Ἴδε Βεκκ. Ἀν. σ. 759, 13.

ὑποτελεταί, οἱ, = **ὑποτελεῖς**, Λέοντ. Εὐσκαμμαρ. γράμματα ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 236, 241.

ὑποτελέω, μέλλ. **-έσω**, τελῶ, πληρώνω, ἐπὶ φόρου ἢ δασμοῦ, φόρον ὑποστ. Ἡρόδ. 1. 171, Ξενοφ. Ἑλλην. 1. 3, 9, κλπ.· συντάξεις καὶ φόρους Ἰσοκρ. 140Β, 256Ε· καὶ ἀπολ., πληρώνω φόρον, Θουκ. 3. 46, Λουκ., κλπ.—ὡσαύτως, ὑπ. ἀξίην βασιλέϊ (ἴδε ἐν λέξ. **ἀξία**) Ἡρόδ. 4. 201· ὑπ. ἔρανον, δῶρα Δημ. 142, 1, Πλουτ., κλπ.· ὑποτ. τι, πληρώνω χρέος τι, Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 23.

ὑποτελής, ές, γεν. **έος**· (**τέλος** V)· ὁ ὑποκείμενος εἰς πληρωμὴν φόρου, πληρώνων φόρον εἴς τινα, Λατ. vectigalis, tributarius, Θουκ. 2. 9., 5. 111· πλήρες: ὑποτελὴς φόρου ὁ αὐτ. 1. 19, 56, 66., 7. 57· ὑποτ. φόρων ἢ φόροις Πλουτ. Ἀρτοξ. 21, Πύρρ. 23·—ὑπ. τινί, πληρώνων φόρον εἰς .., Συνέσ. 180Α.

II. ἐνεργ., ὁ λαμβάνων μισθόν, μετὰ γεν., ὑποτελεῖς μισθοῦ Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 36.—Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ὑποτελίς, ίδος, ἡ, ὄνομα δι' οὗ ὁ Ἤριλλος παρὰ Διογ. Λ. 7. 165 ἐσήμαινε δευτερεῦόν τι πρᾶγμα ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἐπιδιώκηται μόνον ὡς μέσον ἄγον πρὸς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν (τέλος), πρβλ. Στοβ. Ἐκλογ. 2. 60

ὑποτέλλομαι, ἐξέρχομαι ὑποκάτωθεν, βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων ἄσπετος Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 83.

ὑποτέμνω, Ἰων. **-τάμνω** Ἡρόδ.· μέλλ. **-τεμῶ** καὶ **-τεμοῦμαι**. Τέμνω κάτωθεν, ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκὸς Ἰλ Ε. 74· ταμὼν ὕπο πυθμέν' ἐλαίης Ὀδ Ψ. 204· ὑπ. τὰς ἀγκύρας Πλουτ. Ἀντών. 32.—Παθ., ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων Αἰσχίν. 77. 26· τὰς ῥίζας ὑποτετμημένος, ἔχων τὰς ῥίζας τετμημένας κάτωθεν, Λουκ. Τίμ. 8· ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην ὁ αὐτ. ἐν Τοξάρ. 60. **2)** τέμνω κρυφίως δηλ. ἀπατηλῶς, ἐπὶ ἀπατεῶνος πωλητοῦ δερμάτων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 316.

II. ἀποκόπτω, διακόπτω, διαφράσσω, διακωλύω, Λατιν. intercipere, intercludere, ὁ βουληθεὶς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον ἄγειν ὕδωρ ἀγέτω μὲν ἀρχόμενος ἐκ τῶν κοινῶν ναμάτων, μὴ ὑποτέμνων πηγὰς φανερὰς ἰδιώτου μηδενὸς Πλάτ. Νόμ. 844Α· ὑπ. τὴν ἐλπίδα Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 34., 7. 1, 29 — ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ., ὑποταμνομένους τὰ ἀπὸ τῶν νεῶν (ἐξυπακ. αὐτοῖς) Ἡρόδ. 5. 86· ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου, θὰ σὲ ἐμποδίζω εἰς τὸν δρόμον, θά σοι παρέχω κωλύματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 291, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρολ. 2. 2, 25· ὑπ. τὸν πλοῦν Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 15· ὡσαύτως, ὑποτεμοῦνται ἡμᾶς, θὰ μᾶς ἐμποδίσωσι κόπτοντες τὸν δρόμον μας, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 1. 4, 19· ὑπ. τοὺς χρόνους τινὸς Αἰσχίν. 63. 17· τὰς ὁρμάς, τὴν ἐπίνοιαν Πολύβ. 18. 21, 1., 36. 1, 1, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., ὑποτετμημένος πάσας αὐτῶν τὰς ὠφελείας ὁ αὐτ. 5. 107, 6.

ὑποτερετίζω, ἀποκρίνομαι τερετίζων, Σχόλ. εἰς Πινδάρου Ο. 9. 59.

ὑποτέρπομαι, Παθητ., κυρίως τέρπομαι, **τινὶ** Τιμαρίων ἐν Notit. Mss. 9. 2, 176.

ὑποτεταγμένως, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ., **μεθ'** ὑποταγῆς, Κλήμ. Ῥώμ. πρὸς Κορινθ. 37.

ὑποτετράγωνος, ον, σχεδὸν τετράγωνος ἢ ὀρθογώνιος, «τὸ ὑποτετράγωνον (τῆς γένυος) ἀνδρεῖον» Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 17, σελ. 397.

ὑποτετραμερής, ές, ὁ σχηματίζων τὸν λόγον, $1 + {}^{1}/_{5} = {}^{9}/_{5}$, Boissón. Ἀνέκδ. 4. 420·—**ὑποτετραπλασιεπίτριτος, ον**, ὁ κατὰ $4\,{}^{1}/_{3}$ φορὰς μικρότερος, δηλ. σχηματίζων τὸν λόγον ${}^{3}/_{13}$· καὶ **ὑποτετραπλάσιος, ον**, ὁ σχηματίζων τὸν λόγον ${}^{1}/_{4}$, αὐτόθι.

ὑπότευξις, εως, ἡ, ἀπόκρισις, ἀπάντησις, Σέξτ. Ἐμπ. περὶ Μ. 9. 251.

ὑπότεφρος, ον, ὁ ἔχων τεφρῶδές πως χρῶμα, Διοσκ. τ. 4. σ. 173 (174).

ὑποτεχνάομαι, ἀποθ., ἔρχομαι εἰς βοήθειαν διὰ τέχνης, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 114, Καισάρ. σ. 936, ἔκδ. Mi.

ὑποτήκομαι, Παθ., τήκομαι βαθμηδόν, κατὰ μικρόν, Βασίλ. τ. 1, σ. 587Β· μεταφορ., Αἰλ. περὶ Ζῴων, 15. 4, κλπ.

ὑποτηρέω, παρατηρῶ κρυφίως, παραμονεύω, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 321, ἔνθα ὁ Dind. ἐπιτ-. **II.** τηρῶ ἐντός, φυλάσσω ἐντὸς μεθ' ὑπομονῆς, ὑποτηρῶν δὲ ὅμως τρυγίαν, τὸ τῆς ὀργῆς ἔσχατον Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 227Α.

ὑποτίθημι, μέλλ. **-θήσω**· τίθημι ὑποκάτω, ὑποβάλλω, χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν Ἰλ. Σ. 375· τὰ φρύγαν' ὑποτίθησιν, θέτει τὰ φρύγανα ὑποκάτω, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 3· θεοῦ βάσεις ὑποτιθέντος, τιθέντος πόδας ὑποκάτω, Πλάτ. Τίμ. 92Α, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 4. 10, 9· ὑπὸ ποταμοὺς πολλοὺς .. πόλιν ὑπ. Πλάτ. Νόμ. 682C· [φοίνικας] ὑπ. **τινὶ** Ξενοφ. Κύρου Παιδ. 7. 5, 12· ἀλεκτορίδι ὑπ. τὰ ᾠὰ Ἀριστ. π. τ. Ζ. Ἱστ. 6. 9, 3· ἑαυτὴν [τῷ ἄρρενι] αὐτόθι 5. 2, 7· ὑπ. τι ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 20, 1·— ἐπὶ ἵππου καλπάζοντος, ὑπ. τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια Ξεν. Ἱππ. 11, 2 κἑξ.· τὰ ὄπισθεν σκέλη διὰ πολλοῦ ὑπ. αὐτόθι 1. 14, πρβλ. Κυνηγ. 5. 10·—μεταφορ., ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπ. τὰς αὐτῶν πατρίδας Πλάτ. Πολιτικ. 308Α. — Μέσ., θέτω ὑπὸ τοὺς πόδας μου, καὶ γὰρ τὰ ὑποδήματα τοιαῦτα ἔχουσιν ἐν οἷς μάλιστα λαθεῖν ἐστι καὶ ὑποτιθεμένους τι ὥστε δοκεῖν μείζους εἶναι ἢ εἰσὶ Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 1, 41· ὑφ' αὐτὰ Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 15. 9. **2)** ὑποβάλλω εἴς τινα τάξιν ἢ διαίρεσιν, γεωργικῇ, θηρευτικῇ Πλάτ. Πολιτικ. 289Α. **3)** βάλλω ὑποκάτω ὡς θεμέλιον ἢ ἀρχήν, ῥυθμοὺς καὶ σχήματα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 669D· ὑπόθεσίν τινι Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 5, 13· τοῦτο ὑπ. τῇ γνώμῃ Δημ. 550. 5· ὑπ. τοῖς ἐναντίοις φύσιν τινὰ Ἀριστοτ. Φυσ. 1. 6, 3· μίαν ὕλην ἢ πλείους ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 2· πρβλ. ὑπόκειμαι II. 8· —ἐντεῦθεν, **6)** ἐν τῷ παθ. ἀορ. **ὑπετέθην** (πρβλ. ὑπόκειμαι), ὑπεβλήθην, ἐτέθην ὡς βάσις, καθ' ὑπόθεσιν ἐτέθην, Πλάτ. Τίμ. 48Ε, πρβλ. 61D· οἱ ὑποτεθέντες λόγοι, οἱ ληφθέντες ὡς ἀρχαί, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 812Α· τὰ ὑποτεθέντα ὁ αὐτ. ἐν Παρμεν. 136Β· τῶν καλῶν τι ἡ σωφροσύνη ὑπετέθη, ἐτέθη, ἐλήφθη ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 160D· ἐὰν τὸ ἐναντίον ὑποτεθῇ, ἐν ὑποθετ. συλλογισμῷ, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρότ. 2. 11. 6· ψεῦδος τὸ ὑποτεθὲν αὐτόθι 8·— ἀλλὰ συνηθέστατα, **γ)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, λαμβάνω ἢ δέχομαι ὡς ἀρχήν, λαμβάνω ὡς δεδομένον ἢ ὡς οὕτως ἔχον, ἀρχήν τινα Πλάτ. Τίμων 53D, πρβλ. Δημ. 29. 5, Πολύβ. 1. 5, 1· λόγον ὃν ἂν κρίνω Πλάτ. Φαίδ. 100Α, πρβλ. Πολ. 510C· ὑπ. ὑπόθεσιν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 101D· ὃ ἐξ ἀρχῆς ὑπετιθέμεθα ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 171D· ὑπ. τί ὡς ὂν αὐτόθι 136C· ὑπ. τι περί τινος ὡς ὄντος αὐτόθι 136Β, πρβλ. 137Β, Πολιτικ. 284C· ὑπ. ὡς τούτου οὕτω ἔχοντος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 437Α· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὑποθέτω ὅτι .., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 100Β, ἐν Πρωταγ. 339D· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρ., ὑπ. τὴν ἀρετὴν διδακτὸν [εἶναι] ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 437Α· τἀναντία οἷς ὑπεθέμην ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 165D· νεώτερον αὐτὸν ὑπ., ὑπολογίζω, θεωρῶ ὡς νεώτερον, Διονύσ. Ἀλ. 4. 6·— ἀπολ., ὥσπερ ὑπέθου, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἣν ἔκαμες, Πλάτ. Πολ. 346Β ὑποθέμενος, ἀντίθετ. τῷ **συγγενώς**, ἐπὶ ὑποθέσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν γνῶσιν, Φιλόστρ. 702. **II.** κρατῶ. προτείνω, προτάσσω ὑποκάτωθεν, ὑποθεὶς δὲ τὴν σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει (δηλ. τὸν Ἀρσάκην) καὶ τὸν ἵππον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 3· μεταφορ., προτείνω, προβάλλω, ἐλπίδα ὑποθεῖναι Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 1184, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4 8, 28, Δημ. 638. 44· ὡσαύτως, ἐλπίδα ὑπ. δουλώσειν Θουκ. 1. 138· ἡ εὐπραγία ὑπ. ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος ὁ αὐτ. 4. 65· ὑπ. λόγους, τέχνας Εὐρ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. 507, Βάκχ. 675·– ἀλλ' ἡ παλαιοτέρα καὶ γενικωτέρα χρῆσις ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης ἦτο **2)** ἡ τοῦ μέσ., ὑποδείκνυμι, συμβουλεύω, βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει, «ὑποδείξομεν, συμβουλεύσομεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 36. 467· ἔπος, ἔργον ὑποθέσθαι τινί, ὑποβάλλειν, συμβουλεύειν, Ὀδ. Δ. 163, Ἰλ. Λ. 788· δόλον ὑπεθήκατο Ἡσ. Θεογ. 175, πρβλ. Ὀδ. Γ. 27· οὕτως, ὑποθέσθαι τι Ἡρόδ. 1. 156., 3. 36· ὑπ. σωτηρίην τινὶ ὁ αὐτ. 5. 98, πρβλ. 7. 237· σμικρὸν ὑπ. τοῖς κριταῖσι Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1154. **β)** μετὰ δοτ. προσ., Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι, συμβουλεύσω, Ὀδ. Β. 194., Ε. 143, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1362, Λυσ. 522, Πλάτ. Χαρμ. 155D· καὶ μετ' ἐπιρρ., ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευ Ὀδ. Ο. 310· πυκινῶς ὑποθέσθαι τινὶ Ἰλ. Φ. 293. **γ)** μετ' ἀπαρ., συμβουλεύω τινὶ νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 1. 90, Θουκ. 5. 90· δίδω ὁδηγίας εἴς τινα πῶς νὰ πράξῃ τι, ὑποθέσθαι τινὶ ὠνεῖσθαι ἵππον Ξεν. Ἱππ. 3. 7. **3)** ἐπὶ ἰσχυροτέρας σημασίας, ὑποθέσθαι τινί τι, κελεῦσαι, Ἡρόδ. 4. 135. **4)** ὑπ. γράμματα, λόγον, μεταδίδωμι, ἀνακοινῶ, Πλάτ. Πολιτικ. 295C, Τίμ. 26Α, πρβλ. Ἱππίαν Μείζ. 286Β **5)** προβάλλω, σκοπόν, ὡς «σημάδι» ἢ σκοπόν, Λουκιαν. Ἀλ. 7· ὁ ὑποτεθεὶς σκοπὸς Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 6. 12, 9·— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑποθέσθαι ὑπέρ τινος, προβάλλω εἰς ἐμαυτὸν ὡς θέμα συζητήσεως, Ἰσοκρ. 51Α· προβάλλω εἰς ἐμαυτὸν ὡς ἔργον, ἀναλαμβάνω, τι Ἀνδοκ. 6. 19. **III.** κατατίθημι ὡς παρακαταθήκην ἢ ὡς ἐγγύησιν, ὡς ἐνέχυρον, ἐνεχυράζω, «ὑποθηκεύω», τοῦτο τὸ ἐνέχυρον Ἡρόδ. 2. 136· τὴν οὐσίαν, τὴν οἰκίαν Ἰσοκρ. 400Β, Δημ. 842. 8., 1188. 2· ὑποτιθέναι τινί τι ταλάντου, «ὑποθηκεύω» δι' ἓν τάλαντον, Αἰσχίνης 68. 25, πρβλ. Δημ. 821. 12· δραχμὴν ὑπόθες Δίφιλος ἐν «Συνωρίδι» 1. 2· πρβλ. ὑποθήκη· — ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ παραλαμβάνοντος τὸ ἐνέχυρον, δανείζω χρήματα ἐπὶ ἐνεχύρῳ, Δημ. 841. 20· ὑποτίθεσθαι τὰ σκεύη ὁ αὐτ. 1223. 24· — ἀλλὰ τὸ μέσον κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. παρὰ μεταγεν., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 6., 2. 828Α·— ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. εἶναι ἐν χρήσει τὸ ὑπόκειμαι πλὴν ἐν τῷ ἀορ. α', ὑποκεῖσθαι τοὺς ἀποτεθέντας [πόρους] Ἐπιγραφ. Ἁλικ. 2, σελ. 690 Newton. **2)** ἐμβάλλω, ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, ῥιψο-

κινδυνῶ, εἰς οἷον κίνδυνον ἔρχει ὑποθήσων τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πρωτ. 313Α· ὑποθεὶς τὸν ἴδιον κίνδυνον, ἐπὶ ἰδίῳ ἑαυτοῦ κινδύνῳ, Δημ. 420. 25· ἀνθ' οὗ εὑρίσκομεν καὶ ὑπ. ἑαυτὸν ἔγγυον, Πλουτ. Κράσσ. 7· τὴν ψυχὴν ταῖς τύχαις Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 41· ἑαυτὸν ὀργῇ, κινδύνοις Πλουτ. Θεμιστ. 24, κλπ.

ὑποτίλλω, τίλλω κάτωθεν, ἐκβάλλω, μαδῶ, πλὴν ὅσον ὑποτῖλαι τὴν βοτάνην Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5.

ὑποτῑμάω, ὁρίζω (ἢ ὑποβιβάζω) τὴν τιμὴν πράγματός τινος, τῶν ἰχθυοπωλῶν ὅστις ἂν πωλῶν τινι ἰχθὺν ὑποτιμήσας ἀποδῶτ' ἔλαττονος ἧς εἶπε τιμῆς, εἰς τὸ δεσμωτήριον εὐθὺς ἀπάγεσθαι Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 3. 4. **II.** μέσ., **1)** κάμνω ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας μου, ἐκτιμῶ ἢ ἀπογράφω αὐτήν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 6 καὶ 36. **2)** ὡς δικανικὸς ὅρος, = **ἀντιτιμάομαι**, Ξεν. Ἀπολ. 23· ἀποθνήσκειν ὑποτιμῶ Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 30, 11· Buttm. εἰς Δημ. κατὰ Μειδ. ἐν τῷ Πίνακι, καὶ πρβλ. **τιμάω** III. 2. **3)** προσποιοῦμαι, προφασίζομαι, πενίαν Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 23, πρβλ. Ἀπολλόδ. 2. 4, 3· ἀπολ. δικαιολογοῦμαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 61.

ὑποτίμησις, εως, ἡ, = **ἀντιτίμησις**. Σχόλ. εἰς Δημ. 34. 11, Φίλων κλπ. **2)** προσποίησις, πρόφασις, Πλουτ. Κάμιλλ. 40, Αἰλ. περὶ Ζ. 4. 43, Φίλων, κλπ.

ὑποτῑμητής, οῦ, ὁ, ὡς μετάφρασις τοῦ Λατιν. subcensor, Δίων Κ. 52. 21, κλπ.

ὑποτῑνάσσω, τινάσσω ὀλίγον, τὸν ἕλκοντα μόσχον ὑποτινάξαντα διασεῖσαι τὴν κιβωτὸν Παλλάδ. ἐν Βίῳ Χρυσ. 5, 22.

ὑποτιτθίδιον παιδάριον, ὑπομάζιον, «βυζαχτάρι». Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 289.

ὑποτίτθιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν μαστὸν (πρβλ. **ὑπομάζιος**). τὰ ὑποτίτθια, «τὰ θηλάζοντα, τὰ γαλουχούμενα παιδία» (Ἡσύχ.), Ἑβδ. (Ὠσηὲ ΙΔ', 1), Ἀθήν. 46Ε.

ὑπότιτθος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν μαστόν, «καὶ ὑπότιτθον ὁμοίως τὸ ὑπομάζιον» Φώτ., Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὑποτίτθια**.

***ὑποτλάω**, ἄχρηστος ἐνεστ. μετ' ἀορίστ. **ὑπέτλην**, ὑποφέρω, ὑπομένω, Ἀνθ. Π. 5. 302.

ὑποτμήγω, Ἐπικ. ἀντὶ **ὑποτέμνω**, Κόϊντ. Σμ. 5. 244., 9. 380.— Μέσ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 328.

ὑπ-οτοβέω, ὑπηχῶ, ὑπὸ δὲ .. ὀτοβεῖ δόναξ .. νόμον Αἰσχύλ. Πρ. 574 (λυρ.).

ὑποτόλμηρον τὸ τῆς λέξεως, τὸ τολμηρόν πως, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1284, 60.

ὑποτομεύς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς τομήν, εἶδος ἀξίνης, ὑποτομεῦσι τοῖς σιδηροῖς Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΒ', 31).

ὑποτομή, ἡ, ἡ κάτωθεν ἀποτομή, κόψιμον κάτωθεν ἐκ τῆς ῥίζης, ἐπὶ σπόγγου, ὥστε μὴ ῥᾳδίαν, ἀλλὰ δύσεργον εἶναι τὴν ὑποτομὴν αὐτοῦ τοῖς θηρεύουσιν Πλούτ. 2. 980C· τὸ κατατέμνειν, κατατομή, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 2. 7. **II.** ὑποδιαίρεσις τοῦ διαστήματος μεταξὺ τομῶν, περιγράφεις τὰς μοίρας καὶ τὰ λεπτὰ τὰς μὲν ταῖς μείζοσι τομαῖς τὰ δὲ ταῖς ἐλάττοσιν ὑποτομαῖς Πρόκλ. Ὑποτυπ. σ. 79, 27 Halm.

ὑπότομος, ον, εἰ δέ τι ἐκ τῶν ἔμπροσθεν χρόνων ἔγκλημα γέγονεν, ὑπότομα εἶμεν (νὰ κοπῶσι, καταργηθῶσι) πάντα Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Ἀρκαδίας, L. et F. 353.

ὑπο-τονθορύζω (συχνάκις φέρεται ἡμαρτημένως **-ίζω**), τονθορύζω, ψιθυρίζω χαμηλοφώνως, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 26, Δὶς Κατηγ. 4, κλπ.· τι, διά τι πρᾶγμα, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας ὁ αὐτ. ἐν Νεκυομ. 7· ἤδη ὑπετονθόρυζον καὶ ἤδη ἡ φωνὴ ἐς τὸ σαφέστερον διεκρίνετο Ἀγαθ. Ἱστ. σ. 144Β.

ὑπότονον, τό, ἴδε **ὑπέρτονος**.

ὑποτοξεύω, τοξεύω κάτωθεν, Αἰν. Πολιορκ. 36.

ὑποτοπάζω, = **ὑποτοπέω**, Φίλων 2. 480, Δίων Κ. 78. 25.

ὑποτοπαστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **ὑποτοπάζω**, δεῖ ὑποτοπάζειν, Ζαχαρ. Μυτιλήνης Διάλ. σ. 175, 7.

ὑποτοπασμός, ὁ, τὸ ὑποτοπάζειν ἢ ὑποτοπεῖν, ὑπόνοια, ὑποψία, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 4, 2.

ὑποτοπεύω, = τῷ ἑπομ., τινὰ Θουκ. 8. 76· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. 5. 35· —παρὰ τοῖς Γραμματ., ἀμφιβάλλω περὶ τῆς γνησιότητος χωρίου τινός.

ὑποτοπέω, ἀόρ. **-ετόπησα** Θουκ.· πρκμ. **-τετόπηκα** Δίων Κ. 38. 42. Ὑποπτεύω, ὑποψιάζομαι, τι Θουκ. 1. 56· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. 1. 20, 51, κλπ.· ὑπ. μὴ .. ὁ αὐτ 2. 13. **2)** μετ' αἰτ. προσώπ., ὑποπτεύω τινά, ὁ αὐτ. 5. 116. **II.** ἀρχαιότερον ἔχομεν ἀποθετ. **ὑποτοπέομαι**, ἀόρ. **ὑπετοπήθην**· — ὑποπτεύω τι, οὐδὲν ὑποτοπηθέντα Ἡρόδ. 9. 116· κάχ' ὑποτοπεῖσθαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 958· μετ' ἀπαρ.. ὑποτοπηθέντες Δημάρητον δρησμῷ ἐπιχειρέειν Ἡρόδ. 6. 70. πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 496, Λυσίαν 114. 32. — Ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ κοινὸν ἐν χρήσει ἦν **τὸ ὑποπτεύω**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 20.

ὑποτόπημα, τό, ὑποψία, [illegible] Γεωργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀλεξ. Παλ. 340Β.

ὑποτοπητέον, ῥημάτ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποτοπέω**, δεῖ ὑποτοπεῖν, ὑποπτεύειν, Φίλων 2. 14, Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 232, 547, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 5, σ. 421D, κλπ.

ὑπότοπος, ον, ὁ ὑποτοπῶν, ὑποπτεύων, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 265 (ἔνθα ἀντὶ τοῦ καὶ ὑπότοποι ἀναγνωστέον καχύποπτοι).

ὑποτορεύω, τορεύω ὑποκάτωθεν διὰ γλυφίδος, κοσμῶ, πλουμίζω κάτωθεν, Αἰλ. π. Ζ. 10. 22.

ὑποτρᾰγῳδέω, λαμβάνω μέρος ἐν τραγῳδίᾳ ὡς βοηθὸς ὑποκριτοῦ, ὑποκρίνομαι ἐν τῇ τραγῳδίᾳ δεύτερον πρόσωπον, καὶ γὰρ δὴ καὶ τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς τὸν ἐν μειρακίῳ χρόνον ὑπετραγῴδησεν Φιλόστρ. 507. **II.** ἀποκρίνομαι τραγικῶς, διάφορ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ὑποδραματουργεῖν** ἐν Λουκ. Δὶς Τραγῳδ. 1.

ὑποτραυλίζω, τραυλίζω ὀλίγον, Λουκ. Τίμ. 55.

ὑπότραυλος, ον, ὁ τραυλίζων ὀλίγον, γλῶσσα ὑπότραυλος ὑπὸ ξηρότητος Ἱππ. 1207Ε.

ὑποτρᾰχήλιον, τό, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ τραχήλου, «ὑποτραχήλιον καλοῦσι τὸ ὑπὸ τοὺς αὐχένας μεταξὺ ὠμοπλατῶν καταλῆγον ἐπὶ τὸ μετάφρενον» Πολυδ. Β', 136. **II.** ὁ τράχηλος κίονος, Βιτρούβ. 3, 2.

ὑποτράχηλος [ᾰ], ον, ὁ ὑπὸ τὸν τράχηλον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑποθυμίς**.

ὑποτρᾱχύνω, προξενῶ τραχεῖαν αἴσθησιν εἴς τι, «οὐδὲ ἡ προηγουμένη τοῦ πέμπετε συλλαβὴ μαλακὸν ἔχει τὸν ἦχον, ἀλλ' ὑποτραχύνει τὴν ἀκοήν, ἄρχουσά τε ἐξ ἀφώνου καὶ λήγουσα εἰς ἡμίφωνον» Διονύσ. Ἁλ. π. Συνθ. Ὀνομ. 22.— μεταφ., ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω ὀλίγον, ὑποτραχυνθεὶς ἐκ τῶν ἐφ' ὕβρει παρ' αὐτοῦ ῥηθέντων Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 2Β.

ὑπότρᾱχυς, υ, γεν. εος, ὀλίγον τραχύς, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 330Α, Ὀρφ. Λιθ. 357, κλπ.·— πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 541, Παραλειπ. 254.

ὑποτρέμω, τρέμω ὀλίγον, καὶ εἶπεν ὑποτρέμων Πλάτ. Πολ. 336Ε, Πλούτ. 2. 973F, κλπ.

ὑποτρέπομαι, παθ., τρέπομαι ἢ στρέφομαι ὀπίσω, ὑποστρέφω γυρίζω ὀπίσω, Πλουτ. 2. 77Ε· ἐφερπύζουσα δὲ λάθρη αὖτις ὑποτρέπεται Ὀππ. Ἁλ. 3. 516.

ὑποτρέφω, μέλλ. **-θρέψω**, ἀνατρέφω κρυφίως ἢ κατὰ διαδοχήν, σκύλακας Διονύσ. Ἁλ. 4. 81· πώγωνας (κοινῶς φέρεται ἀνατρέφειν) Διόδ. 3. 63.— Μέσ., κρυφίως περιθάλπω, τόλμαν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 1, 17· τὴν χολὴν Λουκ. π. Διαβ. 24.— Παθ., αὐξάνομαι κατὰ διαδοχήν. Λατ. subnasci, Πλάτ. Πολ. 560Α.

ὑποτρέχω, μέλλ. **-θρέξομαι** καὶ **-δραμοῦμαι**· ἀόρ. **-έδρᾰμον**· ποιητ. πρκμ. **-δέδρομα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 284· **-δεδρόμηκα** (ἴδε κατωτ. III). Τρέχω ὑποκάτω, ἢ τοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς οὐτάμεναι μεμαώς, ὁ δὲ ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας, ἔδραμεν (ὑπὸ τὸν ὑψωθέντα βραχίονα τοῦ Ἀχιλλέως) καὶ κύψας ἐλάβετο τῶν γονάτων αὐτοῦ, Ἰλ. Φ. 68, Ὀδ. Κ. 323 (ἂν καὶ δύναται νὰ σημαίνῃ ἁπλῶς, ἔδραμε πρὸς αὐτόν)· ὑπ. πρὸς στέρνα πατρὸς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 631, πρβλ. 636· ὑπέδραμε ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου Ἡρόδ. 7. 88· ὑπ. ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν Ἀντιφῶν 121. 30· μεταγεν. μετ' αἰτ., ὑπ. πρῶνας Θεμίστ. 168Β· πτωχὸς ὁ Σωκράτης ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὸν τρίβωνα Ἀλκιβιάδης, ἔτρεχεν ὑπὸ τὸν τρ., Φιλόστρ. Ἐπιστ. 44· μετὰ δοτ., ὑπ. ταῖς πλατάνοις Πλούτ. 2. 185Ε· ναυλόχοις αὐτόθι 243Ε. **II.** ἐκτείνομαι ὑποκάτω, ὑποδέδρομε βῆσσα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 284. **III.** εἰσέρχομαι δρομαίως μεταξύ, διακόπτω, ἀποχωρίζω ἢ ἀποκλείω, ὡς τὸ **ὑποτέμνομαι**, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 12· τὰ κορίανν' ἐπριάμην ὑποδραμὼν Ἀριστοφ. Ἱππ. 676· ἡ σελήνη ὑπ. τὸν ἥλιον Θεμίστ. **2)** = **ὑποσκελίζω**, ἀνατρέπω, ἐξαπατῶ, τῶν στρατηγῶν ὑποδραμὼν τοὺς (οὕτως ὁ Bentl. ἀντὶ τῶν) ἐν Πύλῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 742. **3)** διακόπτω, Δῖος παρὰ Στοβ. 409. 15. **4)** ζητῶ να λάβω, νὰ ἀποκτήσω, νὰ κερδήσω, δόξαν, τιμὴν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 38. κλπ. **IV.** εἰσέρχομαι ἐξ ἀπροόπτου ἢ ἀνεπαισθήτως, Λατ. subire, χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακε Σαπφὼ 2. 10· — ὡσαύτως, ἐπέρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐπέρχομαι εἴς τινα, ὡς τὸ Λατ. succurrit mihi, ἐπὶ διανοημάτων καὶ αἰσθημάτων, ὑπ. τις ἔννοιά τινι Πολύβ. 16. 6, 10· ἀπελπισμὸς ὑπ. τινι ὁ αὐτ. 31. 8, 11· ὡσαύτως, μετ' αἰτ., ἀπελπισμὸς ὑποτρέχει τινὰ ὁ αὐτ. 31. 8, 11· ἀπολ., ὁ αὐτ. 9. 10. 6· οὐχ ὑπέδραμε δέ, δὲν ἐπῆλθε δὲ .., Στράβ. 554, πρβλ. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4. 2. 2·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πολύβ. 14. 12, 5. **V.** ὡς τὸ **ὑπέρχομαι**, εἰσάγω ἐμαυτὸν εἰς τὴν εὔνοιάν τινος, κολακεύω ἢ ἀπατῶ, ὑπ. τινὰ θωπείᾳ Εὐρ. Ὀρ. 669, πρβλ. Αἰσχίν. 76. 40· ὃς δ' ἂν .. χαρίζηται ὑποτρέχων Πλάτ. Πολ. 426Β· θωπείαις ὑποδραμὼν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 923C. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποτρέχοντες· ὑπεισερχόμενοι, σπεύδοντες».

ὑποτρέω, Ἐπικ. **-τρείω**, Τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 466C· μέλλ. **-τρέσω**. Ὑποχωρῶ, ὑπεκφεύγω διὰ δέος, ὀπισθοχωρῶ, ἀλλ' οὐκ ὡς ἔτι εἶχ.. ὑποτρέσαι Ἰλ. Η. 217., Ο. 636· ὑποτρέσαι Πλουτ. Ἀποφθ. 216· μετ' αἰτ., [illegible] ὑποχωρῶ, [illegible]

προσθέν τινος, Ἰλ. Ρ. 587, πρβλ. 275. Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, Μᾶρκ. Ἀντων. 11. 9, Πλουτ. Μάρ. 7.

ὑπότρητος, ον, ὁ κάτωθεν διάτρητος, αὐλοὶ Ἀθήν. 176F· καὶ πιθαν. οὕτω διορθωτέον ἀντὶ **ὑποθέατροι** εἰς Πολυδ. Δ', 82.

ὑποτρηχύνω, ὑπότρηχυς, Ἰων. ἀντὶ **ὑποτρᾱχ**.

ὑποτρῖβή, ἡ, ἡ ὑποκάτω τριβή, ἵπποι χωλεύοντες ἐξ ὑποτριβῆς, ἐκ τῆς πολλῆς τριβῆς τῶν ὁπλῶν αὐτῶν, διότι ἐτρίβησαν, ἐφαγώθησαν κάτωθεν αἱ ὁπλαὶ αὐτῶν, Λατ. subtriti, Ἀππ. Μιθρ. 75· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ὑποτρίβω [ῑ], μέλλ. **-ψω**, τρίβω ὀλίγον ἢ ἠρέμα, Ἱππ. 231. 46. **2)** τρίβω τι πρὸς ἀνάμιξιν, καὶ σήσαμ' ὑποτρίβοντες εἰς ταύτην (δηλ. τὴν ἅλμην) Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 38, πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Δηλιάσι» 7· καὶ ἴδε **ὑπότριμμα**. **II.** τῶν ἵππων τὰς ὁπλὰς ὑποτετρῖφθαι συνέβαινε, συνέβαινε νὰ φθείρωνται ἐκ τῆς πολλῆς τριβῆς αἱ ὁπλαὶ τῶν ἵππων, Διόδ. 17. 94· πρβλ. τὸ προηγ.

ὑποτρίζω, τρίζω ὀλίγον, «τσιρίζω» σιγανά, χαμηλοφώνως, ἐπὶ πτηνῶν, Αἰλιαν. π. Ζῴων, 7. 7· ἐπὶ τῶν αἰλούρων, αὐτόθι 7. 8. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, λεπτὸν ὑπ. Νόνν. Διονύσ. 11. 219, Ἀνθ. Παλατ. 11. 352·— συχν. μετὰ διαφ. γραφ. **ὑποτρύζουσα**.

ὑποτριμερής, ές, κατὰ τρία μέρη ὀλιγώτερος ἢ μικρότερος, Ἰάμβλ. εἰς Νικ. Ἀριθμ. σ. 58B.

ὑπότριμμα, τό, ἔδεσμα παρεσκευασμένον ἐκ πολλῶν πραγμάτων κοπανισμένων καὶ συναναμεμιγμένων, Λατ. moretum, Ἱππ. 361. 50., 373. 20, πρβλ. **ὑποτρίβω** 1. 2.— Α. τὸν γαλεόν;— Β. ἐν ὑποτρίμματι ζέσαι Ἀντιφάνης ἐν «Φιλώτιδι» 1, πρβλ. Νικόστρατ. ἐν «Ἄβρᾳ» 1, 3· ἡ γεῦσις αὐτοῦ συνήθως ἦν δριμέως ὀξίνη ἢ καυστική, ὅθεν ἡ παροιμία, ὑπότριμμα βλέπων, βλέπων δριμύ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291·— τὰ τοιαῦτα ἐδέσματα παρασκευαζόμενα μετὰ χλωρῶν λαχάνων (ὑποτρίμματα χλωρά) ἐκαλοῦντο καὶ **φυλλάδες**, Πολυδ. Ϛ', 71. Πρβλ. **ὑπόσφαγμα**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπότριμμα· ἐκ φοίνικος καὶ μέλιτος καὶ κυμίνου καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων ἔργον».

ὑποτριμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Τηλεκλ. ἐν «Ἀμφικτύοσιν» 1, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 68.

ὑποτριόρχης, ου, ὁ, εἶδος ἱέρακος ἔχοντος εὐρείας πτέρυγας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 1· πρβλ. **τριόρχης II**.

ὑποτριπλασιεπιδίπεμπτος, ον, $3 + {}^2/_5$ ($^{17}/_5$) φορὰς μικρότερος, Boiss. Ἀνέκδ. 4. 420.

ὑποτριπλάσιος, ον, τρὶς μικρότερος ἢ ὀλιγώτερος, Νικομ. Ἀριθμ. 1, 18., 2, 27.

ὑπότρῖτος, ον, ἐπὶ ἀριθμῶν, ὧν ὁ λόγος ἔχει οὕτως ὥστε ὁ ἕτερος εἶναι μικρότερος κατὰ $^1/_3$ (π.χ. ὁ λόγος $^2/_3$), τὸ ἀντίστροφον τοῦ **ἐπίτριτος**, Ἀρχ. Μουσ.

ὑπότριψις, εως, ἡ, ἡ ὑποκάτω τριβή, οἷον ἐπὶ τῆς ὁπλῆς ἵππου, Ἱππιατρ. 165, 2. **II.** ὑποτρίψεις τριπόδων, τὰ μεταξὺ τῶν ποδῶν τῆς τραπέζης κλπ. ἐγκάρσια ξύλα πρὸς ἃ οἱ καθήμενοι τρίβουσι τοὺς πόδας των, Ἀρχ. Μαθ. 74.

ὑποτρομάζω, = τῷ ἑπομ., λαβὲ τὴν βακτηρίαν ταύτην τὴν δυναμένην ὑποτρομάσαντα τὰ σώματα ἀνορθῶσαι Ἰω. Χρυσ. τ. 5, 121, 24.

ὑποτρομέω, = **ὑποτρέμω**, τρομέει δ' ὑπὸ γυῖα Ἰλ. Κ. 95· ὑποτρομέουσιν ἅπαντες Χ. 241. **II.** μετ' αἰτ., τρέμω ἐνώπιόν τινος, Υ. 28· μετὰ δοτ., Γρηγ. Ναζ. 21. 10., 34. 2., 27. 4.

ὑπότρομος, ον, περιδεής, περίφοβος, τρέμων πως ἐκ φόβου, ἢ ἁπλῶς ὁ τρέμων ὀλίγον, Αἰσχίν. 76. 18, Πλούτ. 2. 435B, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1.— Ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 683 τό: **τονθορύζοντες** ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ὑπότρομοι τὰ χείλη κινοῦντες», ἐν δὲ Καλλ. Ὕμν. εἰς Δῆλον 79 τὸ **ὑποδινηθεῖσα** ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ὑπότρομος γενομένη».

ὑποτρομώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὑποκείμενος εἰς τρόμον, ὑπότρομος, Ἱππ. 1136E.

ὑποτροπάδην, Ἐπίρρ., ἐν ὑποστροφῇ, **ὑποστροφάδην**, Ὀππ. Ἁλ. 1. 636., 3. 274.

ὑποτροπή, ἡ, ἡ παραλλὰξ τοῦ ἡττᾶσθαι καὶ νικᾶν διαδοχή, ἔσχε γὰρ ὁ ἀγὼν ὑποτροπὴν καὶ σάλον ἐν τῷ εὐωνύμῳ κέρατι κατὰ Παρμενίωνα Πλουτ. Ἀλ. 32, ἔνθα ἴδε μακρὰν σημ. Κοραῆ (τ. 4, σ. 424). **II.** ἐπιστροφή, ἐπάνοδος, ὑπ. τῶν ἔμπροσθεν νοσημάτων Πλάτ. Λούκουλλ. 7, κ. ἀλλ.· ἴδε Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 584.

ὑποτροπιάζω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, μάλιστα ἐπὶ νόσου, Λατ. recidiva fieri, Ἱππ. Ἀφορ 1251, πρβλ. 533, 9, κλπ.

ὑποτροπιασμός, ὁ, ἐπανάπτωσις εἰς νόσον, ὑποτροπή, Ἱππ. Ἀφορ 1250, Γαλην. τ. 19, 517, 14.

ὑποτροπίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ὑποτροπή**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1052.

ὑποτροπικός, ή, όν, ὁ ὑποτροπιάζων, ὑποστρέφων, ἐπανερχόμενος, ἐπὶ ὑποτροπιαζούσης νόσου, Ἱπποκρ. Κωακ. Προγν. 128, πρβλ. 216.

ὑποτρόπιος, α, ον, ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν, Ὀππ. Ἁλ. 1. 224, Ὀρφ. Ἀργ. 269.

ὑπότροπος, ον, (ὑποτρέπω) ὁ ὑποστρέφων, ἐπανερχόμενος, ὁ «ἐξ ὑποστροφῆς» (Ἡσύχ.), ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἵξεσθαι Ἰλ. Ζ. 501· ὑπ. ἵκετο δῶμα Ὀδ. Υ. 332· ὑπ. ἵξομαι αὖτις Ἰλ. Ζ. 367· οὐκέθ' ὑπότροποι αὖθις ἔσεσθε Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 476· ὑπ. οἴκαδε ἱκέσθαι Ὀδ. Φ. 211· ὑπ. ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς, τῆς ἐπανόδου, ὑπότροπον ἦμαρ ὀλέσσει Χριστοδ. Ἔκφρ. 262· πρβλ. **ὑπότροφος**. **2)** ὁ συνερχόμενος εἰς ἑαυτόν, ἀναλαμβάνων ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων κτυπήματος, Θεόκρ. 25. 263.—Κατ' Εὐστ. (1894, 10): «ὑπότροπος.. ὁ οἴκαδε ὑποστραφείς· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὑπότροπα νοσήματα τὰ φιλυπόστροφα», δηλ. τὰ ὑποτροπιάζοντα.

ὑποτροφέω, ἀμφίβολος λέξις παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 123.

ὑποτροφή, ἡ, τὸ παρέχειν τροφήν, διατροφή, Μάξ. Τύρ. 27. 5, κλπ.· ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμασκίας ὑποτροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. σ. 19, 53. **II.** τροφὴ γεννωμένη, παραγομένη ἐκ τῆς γῆς, πυρῶν καὶ κριθῶν καὶ εἴ τις ἄλλη ὑποτροφὴ γῆς Μάξ. Τύρ. 29. 1.

ὑπότροφος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν μαστὸν τραφείς (πρβλ. **ὑπόπορτις**), Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1204, ὡς ἐν τοῖς Ἀντιγράφ.· ἀλλ' ὁ Ald. **ὑπόστροφον**, ὅθεν ὁ Heath **ὑπότροπος**· ὁ Scalig. **ὑπόροφον**. Ἴδε σημ. Paley.

ὑποτρόχᾰλος, ον, ὀλίγον τι στρογγύλος, διάφορ. γραφ. (ἀντὶ **περιτρόχαλος**) Ἡρόδ. 3. 8.

ὑποτροχάω, ποιητ. ἀντὶ **ὑποτρέχω**, τὴν δὲ θάλασσαν νέρθεν ὑποτροχάει Μόσχ. 7. 5.

ὑποτροχίζω, βάλλω ὑπὸ τὸν τροχόν, βασανίζω, «ὑποτροχίζεσθαι: ὑποπεσεῖν τροχῷ καὶ τρωθῆναι» καὶ «στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ» κλπ. Σουΐδ.

ὑπότροχος, ον, ὁ ἔχων τροχοὺς ὑποκάτω, κινούμενος ἐπὶ τροχῶν, πορείων ὑποτρόχων κατασκευασθέντων Πολύβ. 8. 36, 11, πρβλ. Διόδ. 20. 48, 91.

ὑπότρῡγος, ον, (τρὺξ) πλήρης τρυγὸς ἢ **ὑποστάθμης**, Ἱππ. 1139D.

ὑποτρύζω, ὑπηχῶ, ἠχῶ ἐλαφρῶς, ἠρέμα, ἐπὶ χορδῆς κιθάρας, Ἀνθ. Π. 11. 352, κλπ.· ἀλλ' ἴδε **ὑποτρίζω**.

ὑποτρυπέω, τρυπῶ κάτωθεν, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 167.

ὑποτρύω, ἀμεταβ., κατατρύχομαι, ταλαιπωροῦμαι κατὰ μικρόν, Νικ. Ἀλεξιφ. 83.

ὑποτρώγω, μέλλ. **-ξομαι**, τρώγω τι ὡς τράγημα ἐν ᾧ πίνω, πίνοντα γλυκὺν οἶνον, ὑποτρώγοντ' ἐρέβινθον Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 54E. **II.** τρώγω προκαταρκτικῶς, προπαρασκευαστικῶς, Ξεν. Συμπ. 4. 9. **III.** μεταφορ., τρώγω, φθείρω κάτωθεν, ὡς ὁ ποταμὸς τὰς ὄχθας του, Καλλ. Ἐπιγρ. 45. 4.

ὑποτυγχάνω, ὡς τὸ **ὑπολαμβάνω**, διακόπτω, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, Ἱππ. 1281. 21, Διονύσ. Ἁλ. 6. 87., 7. 16, Πλούτ. 2. 113B.

ὑποτύμπᾰνον, τό, τὸ κοῖλον τῆς λύρας, ξύλινον ποίησον ὑπόκουφον, τουτέστιν ὑποτύμπανον Ἀνώνυμ. ἐν Notices des Mss. 16. 2, 257.

ὑποτῡπόω, σχηματίζω, διατυπώνω ὀλίγον ἢ γενικῶς, διαγράφω ὡς ἐν σχεδίῳ, Λατ. adumbrare (πρβλ. **ὑπογράφω** II. 2), Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 7, 17, **Πολύβ**. 22. 13, 6. **II.** Μέσ., ἐν ἀνθρώποις εὐθὺς γιγνομένοις ὑπετυπώσαντο τὴν ὀνύχων γένεσιν, ἐφρόντισαν νὰ σχηματίσωσι τοὺς ὄνυχας ἐν ἀτελεῖ μορφῇ, Πλάτ. Τίμ. 76E· ὑποτυπωσάμενος τὴν οὐσίαν.., τί ἐστι, σχηματίσας ἰδέαν ἢ ἔννοιάν τινα περὶ αὐτῆς, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 2, 5, πρβλ. Ἡρωδιαν. 1. 3, Φιλόστρ. 481.

ὑποτύπτω, μέλλ. **-ψω**, τύπτω ἢ ὠθῶ κάτω, κοντῷ ὑποτύπτοντες λίμνην, ὠθοῦντες τὸν κοντὸν εἰς τὴν λίμνην, πλήττοντες πρὸς τὰ κάτω δι' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 136· ὑποτύπτουσα.. φιάλῃ ἐς τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην, ἐμβυθίζουσα φιάλην εἰς.., ὁ αὐτ. 3. 130· ὑποτύψας τούτῳ (ἐξυπ. τῷ κηλωνηίῳ) ἀντλέει, ἐμβάλλων τὸν καδίσκον εἰς τὸ ὕδωρ ἀντλεῖ, ὁ αὐτ. 6. 119· οἱ χῆνες ὑπ. τοῖν ποδοῖν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1145·— ἐν τῷ παθ., Πλούτ. 2. 896E. **II.** καθόλου, κτυπῶ ἢ βυθίζω, «βουτῶ», Νικ. Ἀλεξιφ. 499, Θηρ. 176· οὕτω, χέρσῳ ὑπέτυψε κορώνη, ἔσπευσε ὅπως εὕρῃ σκέπην ὑπὸ τὴν ξηράν, Ἄρατ. 950.

ὑποτύπωσις, [ῠ], **εως**, ἡ σχέδιον, σχεδιογράφημα, Λατιν. adumbratio, Πολυδ. Ζ', 128.—**Ὑποτυπώσεις** ἐκάλεσε Σέξτος ὁ Ἐμπειρικὸς τὴν περίληψιν τῆς Πυρρωνικῆς φιλοσοφίας, ἣν αὐτὸς συνέγραψε, πρβλ. Φαβρίκ. εἰς Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 1, Διογ. Λ. 9. 78, Γαλην. 19. 11. **2)** τύπος, πρότυπον, παράδειγμα, Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. α' 16, Β', α' 13. **3)** ῥητορικὸν σχῆμα, δι' οὗ ὑπόθεσίς τις ζωηρῶς διὰ λέξεων περιληπτικῶς παριστάνεται, Quintil. 9. 2, 40.

ὑποτῠπωτικός, ή, όν, ὁ ἐν εἴδει ὑποτυπώσεων, περιληπτικός, ἐπίτομος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 239.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 2. 1.

ὑποτυρίς, ίδος, ἡ, (τυρός) εἶδος πλακοῦντος μετὰ τυροῦ κατασκευαζομένου ἐκ πεπηγότος γάλακτος ἐγκεχυμένου εἰς τύπους μετὰ μέλιτος, Χρύσιππος ὁ Τυανεὺς παρ' Ἀθην. 647F.

ὑπότυφλος, ον, ὀλίγον τι τυφλός, σχεδὸν τυφλός, μύωψ, Πλούτ. 2. 53E.

ὑποτῡφόομαι, Παθ., πληροῦμαι τύφου, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, ὑποτυφούμενος ὑπ' αἰώρας φρενῶν καὶ κενοῦ φυσήματος Φίλων 1. 665, 11.

ὑπότῡφος, ον, ὀλίγον τετυφωμένος, Ἴων ἐν Πλουτ. Περικλ. 5, Συνέσ. 31D· οὕτω δὲ ἐφέρετο πρότερον ἐν Τίμ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 18, ἔνθα νῦν γράφουσιν **ὑπάτυφος.**

ὑποτύφω [ῡ], μέλλ. **-θύψω,** ὑποκαίω, «κουφοκαίω», πῦρ ὑποτύφει τὴν νῆσον Φιλόστρ. 836· μεταφορ., ὑποθύψας τὴν διαβολὴν Πολύβ. 5. 42, 5· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑποτύφεται ἔχθρα Κτησ. Περσ. 46· ὑπετέθυπτο Ἀπολλοφ. ἐν Ἀδήλ. 2· κατὰ μικρὸν ταῦτα (φθόνος, λύπη, ὀργή) ὑποτυφόμενα ... μανίαν ἀποτελεῖ Λουκ. Ἀποκηρ. 30· ἔρως Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 41· πόλεμος Πλουτ. Περικλ. 32· ἐπὶ προσώπων, ὑποτετῦφθαι, καίεσθαι διὰ βραδέος καὶ ἡσύχου πυρός, Πολυδ. Γ', 68.

ὑπουάτιος [ᾰ], ον, (οὖας) ὁ ὑπὸ τὰ ὦτα, Ὀρφ. Ἀργον. 219.

ὑπουδαῖος, α, (Ἰων. η), ον, (οὖδας) ὑποχθόνιος, τὸν δὲ Κρόνον ἡγοῦνται θεὸν ὑπουδαῖον Πλούτ. 2. 266E· τήν ποτε κούρην φησὶν ὑπουδαῖον ἔμμεναι Ὀππ. Ἁλ. 3. 487.

ὑπουθάτιος [ᾰ], **α, ον,** ὁ ὑπὸ τὸν μαστόν, ὅθεν = ὁ θηλάζων, ὡς τὸ **ὑπομάζιος,** πιθαν. γραφὴ ἐν Ἀνθ. Παλ. 10. 101, ἀντὶ **ὑπουθατίας, ου,** ὃ ἴδε Lob. Pathol. 499.

ὑπουλεύομαι, φέρομαι ὑπούλως, ῥῆμ. μέσ. διαθέσ. κατὰ τὸ ἀγροικεύομαι, λογικεύομαι, ἐπεικεύομαι καὶ ἄλλα, Εὐστ. Πο ημάτ. σ. 294, 94. ἔκδ. Taf.

ὕπουλος, ον, (οὐλή) ἐπὶ ἑλκῶν ἅτινα ἐπουλώθησαν μὲν ἔξωθεν, ἐξακολουθοῦσιν ὅμως ὑπὸ τὴν οὐλὴν νὰ ὑπάρχωσι, = μόνον κατ' ἐπιφάνειαν τεθεραπευμένος, Ἱππ. 21. 32, Ἀριστ. Προβλ. 1. 32· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ οὕτω πάσχοντος μέρους, = φλεγμαίνων, πυώδης, γόνατα, πόδες Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 91· ὑπ. σπλὴν Πλάτ. Τίμ. 72D· σώματα Πλουτ. Λυκοῦργ. 4. **2)** μεταφ., ὁ πλήρης κρυφίων ἑλκῶν φλεγμαινόντων, πλήρης παντοίων ἀοράτων κακῶν, οἶδεῖ καὶ ὑπ. ἐστιν ἡ πόλις Πλάτ. Γοργ. 518E· ὑπ. τὴν ψυχὴν αὐτόθι 480B· ὕπ. τέλμα Πλουτ. Ρωμ. 18· ὕπ. αὐτονομία, κενή, ψευδὴς αὐτονομία, Θουκ. 8. 64· ὕπ. ἡσυχία Δημ. 327, ἐν τέλει· οὕτω τὸ ἐπίθετ. τοῦτο λέγεται ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Σοφ. Ἀποσπ. 952 κάλλος κακῶν ὕπουλον, ὡραῖον ἔξωθεν ἀλλὰ πλῆρες κακῶν ἔσωθεν, κάλλος ὑποκρύπτον κακά, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1396· ὕπ. μάντευμα, ψευδές, ἀπατηλόν, Παυσ. 3. 7, 3· ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, ὕπουλος ἀνὴρ δίκτυον κεκρυμμένον Μενάνδρου Μονόστ. 587· οἱ ὕπουλοι Πλουτ. Καῖσ. 60, κλπ., προβλ. Wytt. 2. 44A· λόγοι Βαβρ. 44. 4· ὕπουλος ἔχθρα, κεκρυμμένη, κρυπτή, Διονύσ. Ἀλ. 3. 28· στάσεις Πλουτ. 329B· — ἐπίρρ., ὑπούλως διάκειμαί τινι, ἔχω κρυφίαν ἔχθραν ἐναντίον τινός, Πολύβ. 10. 35, 6· ὑπ. ἀκροῶμαι, ὑπακούω ὑποκριτικῶς, Πλουτ. Λούκουλλ. 21· **συνημμένον τῷ δολίως,** Συλλ. Ἐπιγρ. 3964.

ὑπουλότης, ητος, ἡ, καὶ **ὑπουλία, ἡ,** κεκρυμμένη κακία, δολιότης, ἀπιστία, ὑποκρισία, Βυζαντ.

ὑπουράνιος, ον, καὶ ἐν Ἀράτῳ 134 **α, ον·**—ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὸ στερέωμα, ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν Ἰλ. Ζ. 675. **II.** ὁ μέχρις οὐρανοῦ ἐκτεινόμενος κλέος Κ. 212, Ὀδ. Ι. 264.

ὑπουργέω, ὡς τὸ **ὑπηρετέω,** ὑπηρετῶ ἢ βοηθῶ τινα, προσφέρω ὑπηρεσίας εἴς τινα, σοὶ βουλόμενος ὑπουργέειν Ἡρόδ. 8. 110· σὸν ἔργον..ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν Αἰσχύλ. Πρ. 635, κλπ.· ἔργῳ ὑπ. τινι Θουκ. 6. 88.—Παθ., οἱ ὑπουργούμενοι, οἱ ὑπηρετούμενοι, οἱ βοηθούμενοι, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 72. 55. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ.. χρηστὰ ὑπ. (ἔξυπακ. τοῖς Ἀθηναίοισι). παρέχειν αὐτοῖς καλὴν ὑπηρεσίαν, Ἡρόδ. 8. 143, πρβλ. 7. 38, Σοφ. Ἠλ. 461, Φιλ. 143, Ἀντιφῶν 127. 31, Θουκ. 7. 62· οὕτως, ὑπ. χάριν τινὶ Αἰσχύλ. Πρ. 635, Εὐρ. Ἄλκ. 842· ἐπὶ γυναικός, ὑπουργεῖν τινι πρὸς χάριν Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 2. — Παθ., τὰ ὑπουργημένα, αἱ γενόμεναι ὑπηρεσίαι, Ἡρόδ. 9. 109. **3)** ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 681, Φιλ. 53· τὰ τῆς κοιλίης ὑπ., ἐκτελοῦσι τὰ τῆς λειτουργίας αὐ ῶν, Ἱππ. 493. 17. **4)** μετὰ δοτ. πράγμ., βοηθῶ, προάγω, βελτιῶ, τῇ καθάρσει ὁ αὐτ. 493. 16· πρβλ. Foës Oec. Hipp.

ὑπούργημα, τό, ὑπηρεσία γενομένη βοήθεια, ἐπικουρία, ὠφέλεια, Ἡρόδ. 1. 137, Ἀνδοκ. 21. 41, Ξεν. Ἱέρων 8, 7.

ὑπουργηματικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς ὑπούργημα, Ἀν. Βεκ. 653.

ὑπούργησις, εως, ἡ, = **ὑπουργία,** Μακάριος 757C, D.

ὑπουργητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ὑπουργεῖν, παρέχειν ὑπηρεσίαν, Λουκ. Χάρων 2.

ὑπουργία, ἡ, ὑπηρεσία γινομένη πρός τινα, Σοφ. Ο. Κ. 1413, Ἀριστ. Ρητορ. 2. 7, 4· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Ἄμφις ἐν «Ἰαλέμῳ» 1. 5. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, χαμέρπεια, κολακεία, σπουδὴ πρὸς ἀρέσκειαν, Ξεν. Ἱέρων 1, 38, Λουκ. Ψευδολογ. 25. **3)** ἰατρικὴ περιποίησις, Ἱππ. 24. 17, κ. ἀλλ.

ὑπουργικός, ή, όν, ὑπηρετικός, ὑποχρεωτικός, ἀγαθός, εὐγενής, Ἰουστῖν. Μάρτ. 207B, κλπ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5, σ. 469A.

ὑπουργός, όν, συνηρ. ἀντὶ **ὑποεργὸς** (ὃ ἴδε), ὁ ὑπηρετῶν τινι, χρήσιμος, βοηθός, βοηθητικός, συντελεστικὸς πρός τι, τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα καὶ τῷ ἀποσήπεσθαι τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους Ξεν. Ἀνάβ. 5. 8, 15· μετὰ γεν. πράγμ., Πολύβ. 5. 89, 3· — οἱ ὑπουργοί, οἱ θεράποντες, οἱ ὑπηρέται, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· ὑπ. τινος, ὑπηρέτης εἴς τινα, Πολύβ. 30. 8, 4.—Ἐπίρρ. **-γῶς,** Ἀρισταίν. 1. 3.

ὑπουρέω, οὐρῶ ὀλίγον, ὅταν ἀπὸ τῆς τάσεως ὑπουρῇ Ἱππιατρ. 73, 28.

ὑπουρίς, ίδος, ἡ, (οὐρὰ) ὁ ἱμὰς τοῦ σάγματος (σαμαρίου ἢ ἐφιππίου) ὁ διερχόμενος ὑπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ ζῴου, (Τουρκ. «κουσκοῦνι»), Λατ. postilena, Γλωσσ.

ὑπόφαιδρος, ον, ὀλίγον τι φαιδρός, Πολυδ. Δ', 143.

ὑποφαίνω, μέλλ. **-φᾰνῶ,** κάμνω τι νὰ φανῇ ὑποκάτω, ἐξάγω αὐτὸ εἰς τὸ φανερόν, θρῆνυν ὑπέφηνε τραπέζης, ἔσυρεν ἔξω τὸ κάθισμα κάτωθεν τῆς τραπέζης, «ἤγουν, ὑποκάτω ἔφηνεν ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾶον αὐτοῦ ἐπικύψας ἅψασθαι, ὅτε θελήσει κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βαλεῖν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ρ. 409. **2)** δεικνύω ὀλίγον, ἰχθύες.. τὰ λευκὰ ὑποφαίνοντες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 8· ὑποφαίνουσαι (αἱ παρειαὶ) τὴν τῆς αἰδοῦς χροιὰν Πολυδ. Β', 87· μεταφ., παρέχω ἐνδείξεις τινὰς περὶ πράγματός τινος, εἰ ..καὶ μικρὰν ὑπεφήνατε ἐλπίδα ἡντινοῦν αὐτοῖς, ἐσώθησαν ἂν Δημ. 379, πρβλ. Πολύβ. 27. 10, 3· πρᾳότητα ὁ αὐτ. 27. 10, 3, πρβλ. 24. 5, 5·— μετὰ μετοχ., ὑπέφαιν' ἐσομένη δ' Ὤκιμον λαμπρὸν πάνυ (λαμπρὰ πάνυ κατὰ τὸν Dobree) Ἀναξανδρίδ. ἐν «Γεροντομανίᾳ» 1· ὑπ. ὥσπερ ἐπιθησόμενος Αἰλ. π. Ζῴων 5. 17. **II.** Παθ., φαίνομαι ὑποκάτω, ὑπὸ τὰς πύλας πόδες πολλοὶ ὑποφαίνονται Θουκ. 5. 10· εἴ που τι τῆς χώρας ἔρημον χιόνος ὑποφαίνοιτο Ἀρριαν. Ἀλ. Ἀνάβ. 4. 19, 1· ὑπ. ἡ σελήνη Αἰλ. π. Ζῴων 4. 10· ὁρᾷς δὲ καὶ τὴν ὠλένην ὡς διὰ λευκῆς τῆς ἐσθῆτος λευκοτέρα ὑποφαίνεται Φιλόστρ. 823. **2)** ἐν μέρει φαίνομαι, μόλις δεικνύω ἐμαυτόν, μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ εἶμαι ὁρατός, ὡς τὰ ἡμίκλειστα ὄμματα (πρβλ. **ὑπόφασις**), Ἱππ. Προγν. 37, Ἀφ. 1258· ἐπὶ ὀδόντων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 7, 2· ὑπ. σωτηρία Ἰσοκρ. 60A, 124E· [τὰ μηνυθέντα] Λυσί. 131. 25· ἀμφισβήτησις Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 6, 8· ἀμφ. ἡμέρα, ἔαρ (ἴδε κατωτ. III) Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 14, Ἑλλ. 5. 3, 1. **III.** τὸ ἐνεργ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀμεταβάτως ἐπὶ τῆς ἕω, τῆς ἡμέρας, κτλ., ὑποφαίνει ἡμέρα, ἕως, ἡ ἡμέρα, ἡ αὐγὴ μόλις ἀρχίζει νὰ φαίνηται ὀλίγον, νὰ «χαράζῃ», ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 1., 4. 3, 9, κλπ.· ἤδη ὑπέφαινέ τι ἡμέρας (ἀπρόσ.) Πλάτ. Πρωτ. 312A· οὕτω ὑποφαίνει ἔαρ Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 16· πρβλ. **φαίνω** A. II, **ὑποφαύσκω·** ἀκολούθως. **2)** μεταφ., τὰ νῦν ὑποφαίνοντα, αἱ δυσκολίαι, αἱ ὁποῖαι τώρα μᾶς παρουσιάζονται, Πλάτ. Σοφιστ. 245E· τοσαύτας ὁρῶν ὑποφαινούσας ἐλπίδας Δείναρχ. 92. 43· ἐὰν ὑποφαίνῃ ἀπορία μέλιτος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 26.

ὑπόφαιος, ον, ὀλίγον φαιός, «κίαλον· χρῶμα ὑπόφαιον» **Φωτ.** Λεξ. σ. 163, 5· «πέλον, ὑπόφαιον» Ἐρωτ. σ. 306.

ὑποφᾰκώδης, ες, (εἶδος) ἔχων πως τὸ χρῶμα **τοῦ φακοῦ** (κοινῶς τῆς φακῆς), Ἱππ. 1008H.

ὑποφάλᾰκρος, ον, ὀλίγον φαλακρός, Ἰω. Μαλαλ. σ. 295. **7.,** 299. 19., 301. 11.

ὑποφαντικός, ή, όν, ὁ ἐν μέρει δεικνύων τι, **τὰ ἄλλα.. τὸ** νυστάξαι, τὸ ὑπνῶσαι ἀνθρώπου ἐστὶν ὑποφαντικὰ Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 41C.

ὑποφαρμάσσω, Ἀττ. **-ττω,** μέλλ. **-ξω,** παρασκευάζω ἢ ἀναμιγνύω ὀλίγον μὲ φάρμακα ἢ ἀρώματα, νοθεύω ὀλίγον, οἶνον Πλούτ. 2. 614B, πρβλ. 672B.

ὑπόφᾰσις, εως, ἡ, τὸ φαίνεσθαι μόλις ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ, **ὑπ.** τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν ἐν τῷ ὕπνῳ φαίνωνται ὀλίγον διὰ τῶν ἡμικλείστων βλεφάρων, Ἱππ. Προγν. 37, **Ἀφορ.** 1258, πρβλ. Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 5.

ὑποφᾰτις, ιος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποφῆτις.**

ὑπόφαυλος, η, ον, ὀλίγον φαῦλος, μέτριος, **δίαιτα Ἱππ. π.** Ἀγμ. 756·—περὶ τῶν καταλήξεων πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 471.

ὑπόφαυσις, ἡ, (ἴδε **φαίνω**) φῶς φαινόμενον διὰ μέσου μικρᾶς ὀπῆς· ὅθεν καθόλου, στενὸν ἄνοιγμα, Ἡρόδ. 7. 36.

ὑποφαύσκω, ἀρχίζω νὰ φέγγω, ὑποφαύσκοντος (δηλαδ. τοῦ ἡλίου) Ἀριστ. Προβλ. 8. 17, 1· πρβλ. [illegible]

ὑπόφαυτις, ιος, ἡ, ἴδε ὑποφῆτις.

ὑποφείδομαι, μέλλ. **-σομαι,** ἀποθ., φείδομαι κάπως, οὐδὲ ἐδίωκον ὑποφειδόμενοι, εἴ πως ἂν ἐθελήσειαν Ξεν. Ἀν. 4. 1. 8· μετὰ γεν., ὑπεφ. [ί]δοντο τῶν παρακειμένων Πλούτ. 2. 707C· ὑποφειδόμενοι μὴ πάνυ ἕλκειν Λουκ. Περεγρ. 6.

ὑποφειδομένως, Ἐπίρρ., μετά τινος φειδοῦς, σπανίως, Πλουτ. Ἀλέξ. 28.

ὑπ-οφείλω, ὀφείλω, χρεωστῶ, ὥσπερ τῷ τὰ μύρια τάλαντα ὑποφείλοντι Βίος Μαρίας τῆς Ἀντιοχ. Actt. SS. Maii. τόμ. 7. σ. 57Β.

ὑποφέρω, μέλλ. ὑποίσω· ἀόρ. ὑπήνεγκα (Ἰων. **ὑπήνεικα**) ἢ **ὑπήνεγκον.** Φέρω τινὰ ἐκτὸς κινδύνου, ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες, «ἐξήνεγκον, ἐξήγαγον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 885.—Παθ., λαμβάνομαι ἢ ἀφαιροῦμαι ὑποκάτωθεν, ἐὰν ὑποφέρηται τοῦτο (δηλ. τὸ ὑποκείμενον τῷ κινουμένῳ) θᾶττον ἢ ὥστ' ἔχειν ἀπερείσασθαι Ἀριστοτέλ. περὶ Ζῴων Πορ. 3. 2. **2)** φέρω ὑποκάτω, (οἱ ἵπποι ἀρρωστοῦντες) τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια καὶ ὑποφέρουσιν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 2. **II.** φέρω, δεήσει ὅπλα ὑποφέρειν ἃ ἂν αὐτοῖς διδῶσι, ἐπὶ ὁπλοφόρου, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 57, πρβλ. Πλουτ. Σύλλ. 7.—Παθ., ὑποβαστάζομαι, ὑποστηρίζομαι, τοῖς σκέλεσι Ἀριστ. Προβλ. 5. 19. **2)** μεταφορ., φέρω, ὑποφέρω, ὑπομένω, πόνους καὶ κινδύνους Ἰσοκρ. 40Α, πρβλ. Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 3· κινδύνους καὶ φόβους Πλάτ. Θεαίτ. 173Α· ὀργήν τινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 879C· τὸν τρόπον τινὸς Ἰσοκρ. 8D· γῆρας καὶ πενίαν Αἰσχίν. 12. 37· εἰσφορὰς Ξεν. Οἰκ. 2, 6· ἀναλώματα Δημ. 1359. 7· πόλεμον Ἀριστ. Πολιτ. 2. 7, 15. **III.** φέρω ὄπισθεν ἑπόμενος, δίφρους τινὶ Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 22. **2)** ἐπισυνάπτω, προστίθημι ὁμιλῶν, Διονύσ. Ἁλ. 7. 16 (Βατικ. Κῶδ.), Λογγῖν. 16. 4. **IV.** παρουσιάζω κάτωθεν, προτείνω, προσφέρω, δᾷδα Πλουτ. Ποπλικ. 23· τὰ σεσιδηρωμένα μέρη ταῖς πληγαῖς ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλῳ 41· ἐπιφέρω κάτωθεν, ὁ δὲ Νεοπτόλεμος εἰς θάτερον ἐρεισάμενος τὸ γόνυ.., ἠμύνετο μὲν εὐρώστως κάτωθεν, οὐ θανασίμους δὲ πληγὰς ὑποφέρων ὁ αὐτ. ἐν Εὐμέν. 7. **2)** μεταφορ., ὑποδηλῶ τι, εἰ τῶν.. οἰχομένων.. ἐλπίδ' ὑποίσεις Σοφ. Ἠλ. 834· προσποιοῦμαι, προφασίζομαι, ἰσχυρίζομαι, ὡς τὸ **προφέρω**, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2. **V.** παραφέρω, παρασύρω πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ ποταμοῦ, Πλούτ. 2. 325Α, Πολυδ. Α', 111, κλπ.·—κάμνω νὰ ὀλισθήσῃ πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ πέσῃ, Πλούτ. 2. 459Β, πρβλ. Πολυδ. Α', 187·—Παθ., φέρομαι, παρασύρομαι πρὸς τὰ κάτω, τῷ ποταμῷ Πλουτ. Ἀλέξ. 63· φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, κατὰ κρημνῶν ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 23. **2)** μεταφορ., ἐν τῷ παθ., πίπτω κατὰ μικρόν, ὀλισθαίνω πρὸς τὰ κάτω ἢ καταβυθίζομαι, εἰς πενίαν Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 2· κατὰ μικρὸν φθείρομαι, κατ' ὀλίγον καταπίπτω καὶ ἐξασθενοῦμαι, ἐπὶ τῶν φθισικῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α', 939 (ἀλλ. **ὑποφθείρομαι**)· οὕτω δὲ ἴσως ἑρμηνευτέον τὸ ὀρθοστάδην ὑπ., αὐτόθι τὸ γ', 1089, 1111 (εἰ καὶ ἕτεροι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ **ἀντέχω**, «βαστῶ»)· πόλις πταίσμασιν ὑποφερομένη Πλουτ. Περικλέους καὶ Φαβ. Μαξ. Σύγκρισις 1· ὑποφερομένην ἀνανεωτερίζειν, ἀναζωογονεῖν στάσιν περὶ τὸ τέλος εὑρισκομένην, ὁ αὐτ. ἐν Σερτωρ. 4, πρβλ. Λυκοῦργ. 2·— ἐπὶ ἑορτῆς ἢ πανηγύρεως, γενομένης μετὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 59. **VI.** καταβιβάζω εἴς τι σημεῖον, ἐς τοσοῦτον Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 6· ὑπ. τινὰ εἰς διόρθωσιν Πλουτ. Λυκοῦργ. 25.—Παθ., ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπ. εἰς ὕβριν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 18· πρὸς τὸ κομπῶδες ὁ αὐτ. ἐν Ἀλέξ. 23. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 453.

ὑποφεύγω, μέλλ. -ξομαι, ἐκφεύγω, κατορθώνω νὰ φύγω, ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν· οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν Ἰλ. Χ. 200, Εὐρ. Ἠλ. 1313· οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ Ἰλ. Φ. 57· ὑπ. τὸν πλοῦν ἀποσύρομαι, ἀπό τινος, προσπαθῶ νὰ ἀποφύγω τι, Θουκ. 4. 28. **II.** ἀπολ., ἀποσύρομαι ὀλίγον ἀπομακρύνομαι, Ἡρόδ. 4. 111, 120, Θουκυδ. 3. 97, Πλάτ. Νόμ. 762Β.

ὑποφητεία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ ὑποφήτου, τὸ ὑποφητεύειν, Εὐστ. Πονημάτ. 303. 72, Ζωναρ. σ. 1773.

ὑποφητεύω, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ **ὑποφήτου**, Λουκ. Φιλοψ. 6· τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Δὶς Κατηγ. 1.

ὑποφήτης, ου, ὁ, (φημὶ) ὁ ἑρμηνευτὴς ἢ ἐξηγητὴς μάλιστα τοῦ θείου θελήματος, π. χ. ἱερεὺς ἀναγγέλλων τὸν θεῖον χρησμόν, Ἰλ. Π. 235· Μουσάων ὑποφῆται, δηλ. ποιηταί, Λατιν. vates, Θεόκρ. 16. 29· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτ. 17. 115., 22. 116 πρβλ. **προφήτης. Κατὰ Σουΐδ.:** «ὑποφῆται, ἱερεῖς, προφῆται, χρησμολόγοι», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ὑποφῆται· μάντεις, προφῆται, ἱερεῖς, διερμηνευταί, χρησμολόγοι», πρβλ. καὶ Φώτ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432.

ὑποφητικῶς, Ἐπίρρ., = **προφητικῶς**, Διονύσ. Ἀρεοπ. 180Β.

ὑποφῆτις, ἡ, θηλ. τοῦ **ὑποφήτης**, Ἀθήν. 590Ε· Ἐνυαλίοιο καὶ Εἰράνας ὑποφᾶτιν.. σάλπιγγα Ἀνθ. Π. 6. 46. — Ἐν Πινδ. Π. 2. 140 (76) ὁ Herm. ἑρμηνεύει τὸ διαβολιᾶν ὑποφάτιες ὡς = **ποταγωγίδες**, δηλ. αἱ προσάγουσαι τὰς διαβολάς· ἀλλ' ὁ Böckh προτείνει τὴν διόρθωσιν **ὑποφαύτιες**, Αἰολ. ἀντὶ **ὑποφάσεις**, ὁ δὲ Bgk. **ὑποφάντιες**, Δωρ ἀντὶ **ὑποφάνσεις**, ὑπομνήσεις, ὑποδηλώσεις, ὑπαινιγμοί.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **ὑποφήτης**, ὑπ. ἀοιδῆς Μοῦσαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 22· ὑπ. Πιερίδων, ἐπὶ ποιητῶν, Ἀνθ. Π. 11. 1· μύθων ὑπ. Μανέθων 3. 326·— ὡς ἐπίθ., ὑποφήτορι μύθῳ, μετὰ προφητικοῦ λόγου, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 157.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποφήτορες· ὑποτεταγμένοι».

ὑποφθαδόν, Ἐπίρρ., ἐκ τῶν προτέρων, προηγουμένως, ἄνω σπεύδουσιν ὑποφθαδὸν Ὀππ. Ἁλ. 3. 145, 618· πρβλ. **παραφθαδόν.**

ὑπ-οφθάλμιος, ον, ὁ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, «ὑπώπια ... καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀστᾶ, .. ταῦτα δὲ καὶ ὑποφθάλμια παρ' ἐνίοις ὀνομάζεται» Πολυδ. Β', 53, 87· — τὰ ὑποφθάλμια, τὰ μέρη τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, μετάρσια τὰ ὑποφθάλμια Ἱππ. Κωακ. Προγν. 137· τὰ ὑποφθάλμια πελιδνὰ καὶ πεφυσημένα 595. 50., 638. 11, κλπ.· ἴδε **κύλα.**

ὑποφθάνω [ᾰ]· ἀόρ. **ὑπέφθην**, ἀπαρέμφ. **ὑποφθῆναι**, μετοχ. **ὑποφθάς**, ὡσαύτως ἐν τῇ μετοχ. τοῦ μέσ. ἀορίστ. (ἴδε κατωτ.)· μεταγεν. ἀόρ. α' **ὑπέφθᾰσα.** Σπεύδω πρότερον, προλαμβάνω, προφθάνω, ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησεν, προλαβὼν διετρύπησεν αὐτόν, «προφθάσας, προλαβὼν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 144· ἔγραψεν ὑποφθάσας Πλουτ. Πομπ. 21· οὕτω καὶ ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ μέσου ἀορ. ὑποφθάμενος κτεῖνεν Ὀδ. Δ. 547. **II.** μετ' αἰτ., προλαμβάνω τινά, εἶμαι πρότερος αὐτοῦ ἔν τινι, τῷ καὶ ὑπέφθη πρός γε βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 307, Πλουτ. Αἰμίλ. 26, κλπ.· καὶ ἐν τῷ μέσ., τὸν ὑποφθαμένη φάτο μῦθον Ὀδ. Ο. 171, πρβλ. Ἀνθ. Π. 227. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε τὸ ῥῆμα **φθάνω**].

ὑποφθέγγομαι, ἀποθ., φθέγγομαι, ὁμιλῶ χαμηλοφώνως, ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον, ἐπὶ ἐγγαστριμύθου, Πλάτ. Σοφιστ. 252C· ἡσυχῇ, τυφλόν, ἠρέμα ὑπ. τινι Λουκ. Νιγρ. 13, Πλουτ. Ἄρατ. 8, κλπ.· ὑπ. τινί τι ὁ αὐτ. 2. 88C. **2)** ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ τινι ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 36. **II.** ἐπὶ πτηνῶν, Αἰλ. π. Ζ. 7, 7, Λόγγος 3. 12· ὡσαύτως, ὑπ. κερκὶς Φιλόστρ. 853.

ὑποφθείρω, φθείρω, καταστρέφω κατὰ μικρόν, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 4, 22, Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. 74C, κλπ.— Παθ., φθείρομαι, καταστρέφομαι κατὰ μικρόν, ὡς ἀναγινώσκεται ὑπό τινων ἐν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 939, ἀντὶ **ὑποφέρομαι**, ὃ ἴδε.

ὑποφθίνω [ῐ], φθίνω κατὰ μικρόν, ἐλαττοῦμαι, ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὔξεται ῥώμη Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 61.

ὑποφθονέω, αἰσθάνομαι κρύφιον φθόνον πρός τινα, ὑπεφθόνει τῆς στρατηγίας τῷ Τισσαφέρνει Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 13· Κυαξάρης, ὅτι ἐκεῖνοι ἦρχον τοῦ λόγου, ὥσπερ ὑπεφθόνει (ἕτεροι ὑπό τι ἐφθόνει) ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 1, 13.

ὑπόφθονος, ον, ὀλίγον φθονερὸς ἢ ζηλότυπος· ἐπίρρ., **ὑποφθόνως** ἔχειν πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 26.

ὑποφθορά, ᾶς, ἡ, βαθμιαία φθορά, σῆψις, Ὀρειβάσ. σελ. 19, ἔκδ. Mai. **2)** φθορὰ διὰ χρημάτων, περὶ ὑποφθορᾶς ἀντιδίκων Σύνοψ. Βασιλικ. Mortreuil Histoire du droit Byz. τ. 2, σ. 438, 33.

ὑποφθορεύς, έως, ὁ, ὁ ὑπούλως διαφθείρων, **ὕπουλος** διαφθορεύς, Γλωσσ.

ὑποφίαλα κηρία, ὑπὸ φιάλην, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 157, ἔκδ. Β.

ὑποφῑλέω, φιλῶ μετὰ δειλίας τινὸς ἢ κρυφίως, Ἀρισταίν. 1. 25.

ὑποφλεγέθω, ποιητ. ἀντὶ **ὑποφλέγω**, Νικ. Ἀλεξιφ. 282.

ὑποφλεγμαίνω, φλεγμαίνω ὀλίγον, κατέχομαι ὑπό τινος φλεγμονῆς, Ὀρειβάσ. 286 Matth.· μεταφορ., ἐπὶ ὀργῆς, καὶ μέχρι τούτου ὁ τοῦ βασιλέως θυμὸς ὑπεφλέγμαινεν Θ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 48, 17, ἔκδ. Βόννης.

ὑποφλεγμᾰτίζω, ἐνοχλοῦμαί πως ὑπὸ φλεγμάτων, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 29.

ὑποφλεγμᾰτώδης, ες, ἐνοχλούμενος ἢ πάσχων πως ἐκ φλεγμάτων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 217.

ὑποφλέγω, θερμαίνω κάτωθεν, ὑποκάτω, ὕδωρ λαμπάδι Ἀνθ. Π. 9. 626· — μεταφορ., ὑποφλέγεσθαι τὴν καρδίαν ἐπί τινι Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 502.

ὑποφοβέομαι, Παθ., φοβοῦμαί πως, εἶμαί πως πεφοβημένος, διάφορ. γραφ. ἐν Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 433.

ὑπόφοβος, ον, ὀλίγον πεφοβημένος, δειλὸς ἢ αἰσχυντηλός, αἰδήμων, Achmes Ὀνειρ. 74, 97, Φώτ. ἐν λ. **ὑποδεής**, **II.** ὁ προξενῶν φόβον, ἐπίφοβος, Achmes Ὀνειρ. 272.

ὑποφοινίσσομαι, ποιητικ **ὑπαιφ-**, γίνομαί πως φοινικόχρως, φοινικοῦς τὸ χρῶμα, Νικ. Θηρ. 178, 760, Διοσκ. 3. 78. κλπ.

ὑποφόνια, τά, «τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους καὶ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου, Θεόφραστος Νόμων ις'» Ἁρποκρ., Ἀν. Βεκ. σελ. 313, 8, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Σ. 497, κλπ., πρβλ. τὸ Ὁμηρ. **ποινή**, καὶ τὸ τοῦ Σόλωνος **ἄποινα**, Σαξον. were-geld, ὑπ. κατατιθέναι Φιλόστρ. 877· ὑπ. διδόναι τῆς σφαγῆς Δίων Κ. 77. 12· — κυρίως οὐδ. πληθ. τοῦ **ὑποφόνιος,**

ον. φονικός. — ἐπίθετον, ὅπερ ὁ Ἕρμανν. προτείνει νὰ ἀναγνωσθῇ ἐν Σοφ. Τρ. 840· ἴδε Blaydes καὶ Jebb ἐν τόπῳ.

ὑποφορά, ἡ, (ὑποφορέω) ἡ πρὸς τὰ κάτω φορά, ὑπαγωγή, κάθαρσις τῆς κοιλίας, ἐν ὀσφύος ἀλγήματι συντόνῳ καὶ ὑποφορῇ πλέονι Ἱππ. Κωακ. Προγν. 168, 203. **II.** πρόφασις, δικαιολογία, ἡ τῶν μηνῶν ὑπ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 29· — ῥητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ ὁ τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυρισμὸς λέγεται ὑποφορά, ὑποφορὰ δὲ ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος, Λατιν. subjectio, Ῥήτορες (Walz) τ. 2, σ. 108· — κατὰ τὸν Ῥοῦφον ἐν Τέχνῃ Ῥητορικῇ «ὑποφορὰ δέ ἐστι, τὸ ὑποβαλεῖν ἔννοιάν τινα εἶτα ἀπαντῆσαι» αὐτόθι 459· — κατὰ Τιβέριον περὶ Σχημάτων: «ὑποφορὰ δέ ἐστιν ὅταν μὴ ἑξῆς προβαίνῃ ὁ λόγος, ἀλλ' ὑποθείς τι, ἢ ὡς παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ἢ ὡς ἐκ τοῦ πράγματος, ἀποκρίνηται πρὸς αὐτόν, ὥσπερ δύο ἀντιλεγόμενα πρόσωπα μιμούμενος, οἷον» αὐτόθι τ. 8, σ. 566, κλπ., πρβλ. Auct. ad Herennium 4. 23. **III.** κοῖλος ἀγωγὸς ἢ ὀχετὸς ὕδατος, Γεωπον. (2. 6, 8)· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἰατρ., σῦριξ, συρίγγιον, Λατ. fistula, ἕλκος ὅμοιον συριγγίῳ, Foës Oecon. Hipp. **II.** παρὰ Στράβ. 248 ἀποφορᾶς εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.

ὑποφορέω, φέρω ὑποκάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIG. II. 167.

ὑπόφορος, ον, ὁ εἰς φόρους ὑποκείμενος, φόρου ὑποτελής, Λατ. tributarius, vectigalis, Χαλκιδεῖς ὑποφόρους λαβὼν Πλούτ. 2. 774C, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 10, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 6. **II.** ὁ ἔχων κοίλους ὀχετούς, συρίγγια, ὅσα ὑπόφορα, καὶ κόλποι καὶ ἕλκη Γαλην. 14, 681, 17.

ὑποφραδμοσύνη, ἡ, παραίνεσις, συμβουλή, σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν Ἡσ. Θεογ. 658· ἄλλως: σῇσιν ἐπιφροσύνῃσιν.

ὑποφράζομαι, μέσ., μετὰ παθητ. ἀόρ., = ὑπονοέω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 462.

ὑποφράσσω, Ἀττ. -ττω, φράσσω κάτωθεν, Ἀρχ. Μαθ. 269.

ὑποφραστήρ, ῆρος, ὁ, = ὑποφήτης, εἰσὶ γάρ, εἰσὶ καὶ ὑμῖν ὑποφραστῆρες ἀοιδῆς Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 142D.

ὑπόφρῑκος, ον, (φρίξ) κάπως φρικώδης, ὑποφρίσσων, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Ϛ', 20).

ὑποφρίσσω, Ἀττ. -ττω, φρίσσω ὀλίγον, κατέχομαι ὑπὸ μικρᾶς φρικιάσεως, Λουκ. Περεγρ. 39, Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 4, ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 12. **2)** μετ' αἰτ., αἰσθάνομαι μυστικὸν ἢ κρύφιον φόβον ἐνώπιόν τινος, ὑποφρίσσοντες ἄνακτα Εὐφορίων παρ' Ἀθην. 263D (Ἀποσπ. 73).

ὑποφρύγιος [ῠ], ον, τρόπος ἢ ἦχός τις μουσικός, Πλούτ. 2. 1142F, Ἀθήν. 625E. — Ἐπίρρ. **ὑποφρῠγιστί**, κατὰ τὸν ὑποφρύγιον ἦχον ἢ τρόπον, Ἀριστ. Προβλ. 19. 48, 1.

ὑποφυάς, άδος, ἡ, = **ὑπόφυσις**, Ἡσύχ. ἐν λ. **μόλσον**.

ὑποφῠγή, καταφύγιον ὑπό τι παρέχον σκιάν, τὰ ἄλση ... πρὸς θέρους ὑποφυγὴν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 2, «ἔξω δὲ πόλεως καὶ ἄντρα καὶ σπήλαια καὶ σπηλαιώδεις ὑποφυγαί» Πολυδ. Θ', 16.

ὑποφῠλάσσω, διατελῶ ὕπαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4332. 10.

ὑποφῡσάω, φυσῶ ἠρέμα, ὑποφυσῶντος τοῦ ἀνέμου Ἐτυμ. Μέγ. 818, 57. **2)** μεταφ. ἐν τῷ Παθ., φουσκώνω κάπως, Φίλων 1. 339.

ὑπόφῠσις, εως, ἡ, ἡ ὑποκάτωθεν αὔξησις, **1)** ἐν τῇ ἀνατομικῇ, ἐξοχὴ ὀστῶν μικρά, Γαλην. τ. 4, σ. 132, 16, τ. 19, σ. 438, 2, ὁ αὐτ. 2, 337, 16. **2)** βλαστός, παραφυάς, Λατ. stolo, «ὑποφύσεις, παραφυάδες» Ἐτυμ. Μέγ. 784, 28, Φώτ.

ὑποφῠτεύω, φυτεύω ὑποκάτω, σκίλλαν ὑποφυτεύων παρὰ τὰς ῥίζας Γεωπ. 10, 50. — Παθ., ὑπ. ὑπό τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 10, 5.

ὑποφύω, φύω, γεννῶ κάτωθεν, τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν φύε ποίην Ἰλ. Ξ. 347. — Παθ., μετ' ἀόρ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., φύομαι κάτωθεν, Ἱππ. π. Κεφ. Τρωμ. 910, π. Ἀγμ. 774· ἐπὶ τῶν ὀδόντων, φύομαι κάτωθεν εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 2, 1, πρβλ. 8. 24, 1· — ὑποφύει = ὑποφύεται, (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 15, 2. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐξακολουθῶ αὐξανόμενος, διατελῶ ἐν αὐξήσει, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 8.

ὑποφωλεύω, φωλεύω ὑπό τι, Ἀνθ. Παλατ. 7. 375.

ὑποφωνέω, φωνάζω εἰς ἀπάντησιν, φωνῶ ἀποκρινόμενος, τίνα, εἶπεν, ἕξετε ἄλλον; ἐκ μιᾶς γνώμης ὑπεφώνησαν ἅπαντες, σεαυτὸν Πλουτ. Πομπ. 25, πρβλ. 2. 53B· ᾄδω εἰς ἀπάντησιν, αἱ δ' ὑπεφώνεον ὄρνιθες Μόσχ. 3. 49. **II.** ὑποφ. τινα, ἀντηχῶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ἐπιγρ. Κνίδ. 2. σ. 764 Newton. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑποφωνῆσαι· ὑποδεῖξαι».

ὑποφώνησις, εως, ἡ, παρακέλευσις, Πλούτ. 2. 33D· ὡσαύτως, **ὑποφώνημα**, τὸ τοῖς ἡμετέροις ὑποφωνήμασιν ἐπιρρωσθῆναι πρὸς τὸν ἀγῶνα Βασίλ. Μέγ. τ. 3, σ. 335B, κλπ.

ὑποφωνητής, οῦ, ὁ, ὁ παρακελεύων, προτρέπων, ὡς συστρατιώτης ἡμῶν ὑποφωνητοῦ τάξιν ἔχων Ἰγνατ. Ἐπιστ. σ. 130.

ὑποφώσκω, = ὑποφαύσκω, ὑποφωσκούσης ἕω Ἀριστ. Προβλ. 25. 5· τῆς ἡμέρας ὑπ. Διόδ. 13. 18 (μετὰ διαφόρ. γραφῆς ἐπιφ-).

ὑποχάζομαι, ἀόρ. -**κεκαδόμην**· ἀποθ., ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, κοινῶς «τραβιοῦμαι ὀπίσω», ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, «ὑπεσκεδάσθησαν» (Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Δ. 498· καὶ οἱ (δηλ. τῇ μητρὶ τῶν θεῶν) Ζεὺς ὑποχάζεται Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1101.

ὑποχαίνω, ἴδε **χαίνω**, **ὑποχάσκω**.

ὑποχαίρω, χαίρω κρυφίως, «κρυφοχαίρω», εἰς κακὸν ὑποχαίροντες Πολέμων ἐν Φυσιογν. 1. 18.

ὑποχάλαρος, ον, ὀλίγον τι χαλαρός, Ἱππ. Μοχλ. 865.

ὑποχάλᾰσις, εως, ἡ, καταβίβασις, ὅσον ἤρκει εἰς τὴν ὑποχάλασιν τοῦ παραλύτου Ἰουστῖν. Μάρτ. — μεταφ., χαλάρωσις, διακοπή, Νικήτ. Χρον. 27C· καθίζησις, Σουΐδ. ἐν λ. **ὑφιζήσεις**, ἣν ἑρμηνεύει, «ὑποχαλάσεις, ἐνδόσεις».

ὑποχᾰλάω, χαλαρώνω ὀλίγον, τι Βυζ. — Παθ., χαλαρώνομαι, Εὐστ. Πονημάτ. 8. 70. **II.** ἀμεταβ., = τῷ παθ., κεραία μὴ ὑποχαλῶσα καὶ ὑπενδιδοῦσα Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 621, 9· ἔστηκε δὲ ἀνὴρ αὐλῶν τεχνίτης, καὶ ὅς ὅτι μάλιστα πειρᾶται τοῦ μέλους ὑποχαλᾶν κτλ. Αἰλ. π. Ζ. 12. 46.

ὑποχᾰλεπαίνω, χαλεπαίνω ὀλίγον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 117.

ὑποχᾰλῑνίδιος, α, ον, ὁ ὑπὸ τὸν χαλινόν· — ἡ ὑποχαλινιδία (δηλ. ἡνία, ἴδε τὴν λέξ.), πιθαν. ἱμὰς προσεδεδεμένος εἰς ἑκάτερον ἄκρον τοῦ χαλινοῦ καὶ διερχόμενος κάτωθεν τῆς σιαγόνος τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 7, 1.

ὑποχαλκίζω, ἔχω κάπως τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, Ἐτυμ. Μέγ. 805. 49. **II.** μεταβ., ἀνταλλάσσω πρὸς χαλκόν, «ὑπεχάλκισα· πρὸς χαλκοῦ ὑπεθέμην» Ἡσύχ.

ὑπόχαλκος, ον, ὁ περιέχων χαλκόν, συγκεκραμένος μετὰ χαλκοῦ, Πλάτ. Πολ. 415B, Συλλ. Ἐπιγρ. 151. 20· μεταφ., Πλούτ. 2. 1B, 65A· πρβλ. **ὑπάργυρος**, **ὑποσίδηρος**, **ὑπόχρυσος**. **2)** ὁ ἦχῶν ὡς χαλκός, ὑπ. ἠχὼ φέρειν Φιλόστρ. 100. **3)** ὁ ἔχων χρῶμα χαλκοῦ, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Χ. 299. — Κατὰ Σουΐδ.: «ὑπόχαλκον δέ σου τὸ χρυσίον, ἀντὶ τοῦ μίξιμον, παρακεκομμένον τὸ νόμισμα, παραχαράξιμον».

ὑποχαλκόω, συγκιρνῶ διὰ χαλκοῦ, σχηματίζω μῖγμα μετὰ χαλκοῦ, Λατ. subaerare, Γλωσσ.

ὑποχᾰράσσω, Ἀττ. -ττω, χαράσσω ὑποκάτωθεν, Πλουτ. Ἀλέξ. 69, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 873, τ. 3, σ. 30D, ὁ αὐτ. ἐν τ. 1, σ. 93.

ὑποχᾰρίζομαι, ἀποθ., δεικνύομαι ὀλίγον εὐγνώμων, Χρον. Πασχ. τ. 1, σ. 577, 22.

ὑποχᾰροπός, όν, κάπως **χαροπός**, Ξεν. Κυνηγ. 5. 23, Δικαίαρχ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 20.

ὑποχάσκω, ἀόρ. β' **ὑπέχᾰνον**. πρκμ. **ὑποκέχηνα**· (ἴδε τὸ ῥῆμα **χάσκω**). Χάσκω ὀλίγον, Ἀριστοφ. Πλ. 314, Ξεν. Ἱππ. 6, 8· μικρὸν ὑποκεχηνυῖαι τὸ στόμα Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 1· — σῦκα ὑπ. Φιλόστρ. 809. **II.** μετ' αἰτ., ἀναμένω μετ' ἀνησυχίας ἢ φόβου, Ἱππ. 1138D.

ὑπόχαυνος, ον, ὀλίγον τι χαῦνος ἢ πορώδης, ὁ Γαλατικὸς ἐλλέβορος ῥυσός, ὑπόχαυνος Ὀρειβάσ. 158 Matth.· τόπος τὰ μὲν ἄνω ἰσχυρὰ ἔχων, τὰ δὲ κάτω ὑπόχαυνα Ἐτυμ. Μ. 184, 54. **II.** ὀλίγον ἐπηρμένος, «φαντασμένος», τὸ τῶν Αἰολέων ἦθος ἔχει τὸ γαῦρον καὶ ὀγκῶδες, ἔτι δὲ ὑπόχαυνον Ἀθήν. 624E, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 228.

ὑποχαυνόω, χαυνόω τι ὀλίγον, χαλαρώνω, τοῦ λόγου τὸν τόνον ὑποχαυνοῦσι Βασίλ. τ. 2, σ. 951D. **II.** φουσκώνω, καθιστῶ ἀλαζονικόν, Πλούτ. 2. 21C.

ὑπόχειρ, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σοφ. Ἠλ. 1092 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Musgr. ἀντὶ ὑπὸ χεῖρα).

ὑποχείριος, ον, Πλάτ. Θεαίτ. 198A, Πολιτικ. 308A· ος, α, ον, ὁ αὐτ. ἐν Ἐρυξ. 392C καὶ ὁ Ἡρόδ.· (χείρ)· — ὁ ὑπὸ τὴν χεῖρα, οἴσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅστις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ, «ὅστις εἰς χεῖράς μοι ἔλθῃ, ὑπὸ ταῖς ἐμαῖς χερσὶ γένηται» (Εὐστ.), Ὀδ. Ο. 448, πρβλ. Σουΐδ., ἔνθα = **πρόχειρος**, «ὑποχείριον, τὸ ὑπὸ τὴν χεῖρα .. 'οἱ δὲ ὅ τι ποτὲ παρέπιπτεν αὐτοῖς ὑποχείριον'». **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, ὁ ὑπὸ τὴν χεῖρα ἢ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὁ ὑπὸ τὰς διαταγάς τινος, ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος, τινι Ἡρόδ. 6. 33. 44, κλπ.· ὑποχειρίους ποιεῖσθαι καὶ παρέχειν ὁ αὐτ. 1. 106., 5. 91, κ. ἀλλ.· ὑπ. εἰμι ἢ γίγνομαί τινι Ἡρόδ. 6. 119, Αἰσχύλ. Ἱκ. 392, Ξεν. Ἀν. 3, 2, 3· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ Θέογν. 363B· λαμβάνω τινὰ ὑποχείριον, φέρω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, Εὐρ. Ἀνδρ. 736, Λυσί. 101. 10, κλπ.· ἔχειν τινὰ ὑπ. Θουκ. 3. 11, κλπ.· ὑποχ. τὸν ἵππον ἔχειν, ἐν ὑποταγῇ, Ξεν. Ἱππ. 8. 12· ὑπ. παραδιδόναι ἢ ποιεῖν τινὰ τινι Λυκοῦργ. 148. 39, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 3, 13· ὑπ. τῷ ἰητρῷ, ὑπὸ ἰατρικὴν θεραπείαν, Ἱππ. 19. 25· ἐπὶ ἀγρίων ὀρνίθων, ὑποχειρίους ἐποιήσατο Πλάτ. Θεαίτ. 197C· ὑπ. τὰς ἐπιστήμας ἔχειν αὐτόθι 198A. — Ἐπίρρ., ὑποχειρίως ἔχειν τῷ ἑτέρῳ τὸ ἕτερον Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 107D.

ὑποχερσόομαι, Παθ., γίνομαι χέρσος γῆ ὑποκάτω, ἄνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ὑποχερσουμένης τῇ βάσει Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 511D.

ὑπόχευμα, ἥσυχον χύσιμον, ῥάντισμα, Πινδ. Π. 5. 135· ἀλλ' ἡ πιθ. γραφ. εἶναι ὑπὸ χεύμασιν.

ὑποχέω, μέλλ. **-χεῶ**· ἀόρ. **ὑπέχεα**, Ἐπικ. **ὑπέχευα**—ὅπερ εἶναι ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τύπος. Χύνω εἰς ποτήριον τεθειμένον ὑποκάτω, ἐγχέω, Χίου δύο κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑπόχει Σώφιλ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 11· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑποχέασθαι πλείονας, πλειότερα ποτήρια, Δίφιλος ἐν «Αἰρησιτείχει» 1. **2**) Παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, στρώνω ἢ ἁπλώνω ὑποκάτω, βοείας, ῥῶπας Ἰλ. Λ. 843, Ὀδ. Ξ. 49, πρβλ. Π. 47· φύλλα ὑποκεχυμένα ὑπὸ τοῖς ποσί, πεπτωκότα καὶ διεσκορπισμένα ὑπὸ τοὺς πόδας, Ἡρόδ. 7. 218. **3**) μεταφορ., ἀπιστίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ, ἐχύθη κρυφίως ἐπ' αὐτοῦ, δηλ. κατέλαβεν αὐτόν, Ἡρόδ. 2. 152., 3. 66. **II**. ἐπικαλύπτω, τινά τινι Ὀππ. Ἁλ. 1. 740. **III**. Παθ., ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι ὑποκάτω, ὡς ὁ ἀὴρ ὑποκάτω τοῦ αἰθέρος, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 2. 12. **2**) πάσχω ἐκ καταρράκτου (πρβλ. **ὑπόχυσις**), εἴτε ἐπὶ προσώπων, ὑποχυθέντες τὰς ὄψεις Φίλων 2. 50· εἴτε ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμοὶ ὑποκεχυμένοι Διοσκ. 2. 194, κλπ.·— μεταφορ., ἐπὶ τοῦ νοῦ, Μάξ. Τύρ. 16. 3.

ὑποχή, ἡ, (ὑπέχω) κυρίως δίκτυον περιφράττον καὶ περικλεῖον μέρος θαλάσσης, εἶδος γρίπου, κοινῶς **πόχη** ἢ **πόχα**, Ὀππ. Ἁλ. 5. 81, Αἰλ. περὶ Ζώων 13. 17, Πλούτ. 2. 977E.

ὑπόχηλα, τά, (χηλή) τὰ προεξέχοντα ὀστᾶ τῶν ἁρμῶν τῶν δακτύλων, Πολυδ. Β, 144.

ὑποχθόνιος, **ίη**, **ον**, Καλλ. Ἀποσπ. 172· (χθών)·— ὁ ὑπὸ τὴν χθόνα, ὑπόγειος, ἐπὶ τῶν θεῶν τοῦ ᾅδου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 140 (ἕτερα Ἀντίγραφα **ἐπιχθ-**), Εὐριπ. Ἀνδρ. 515, κλπ.· ὑπ. γενέσθαι Λουκιαν. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 22· πρβλ. **καταχθόνιος**, **χθόνιος**.

ὑπόχθων, **ονος**, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 9, στίχ. 87.

ὑποχίτων [ῐ], **ωνος**, ὁ, ἔνδυμα ὑπὸ τὸν χιτῶνα, ὑπενδύτης, Γλωσσ.

ὑποχλέομαι, Παθ., κυλίομαι, κινοῦμαι ὑποκάτω, τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδας ἅπασαι ὀχλεῦνται, «ὑποχλοῦνται· ὑποκινοῦνται» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 261, ἐν τμήσει.

ὑποχλιαίνω, χλιαίνω, θερμαίνω ὀλίγον ἢ κατὰ μικρόν, Ἱππ. 1012D, Πλούτ. 2. 658D.

ὑπ-οχλίζω, μέλλ. **-ίσω**, ὑπεγείρω διὰ μοχλοῦ, δέκτο .. λαὸν Ἀχαιῶν .. κληῖδας ὑποχλήσασα πυλάων Ποιητὴς παρὰ Παρθενίῳ περὶ Ἐρωτ. Παθημ. 21. 12.

ὑπόχλοος, **ον**, ὁ ἔχων χρῶμα ὑποκίτρινον ἢ ὑποπράσινον, ὡς τὸ **ὑπόχλωρος**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 80.

ὑποχλωρίζω, ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι χλωρός, ἀρχίζω νὰ χρυσίζω ὀλίγον, αὐγὴν ὑποχλωρίζουσαν ἠρέμα διαλάμπειν Ὠριγέν. τ. 3, σ. 458A.

ὑποχλωρομέλᾱς, **ᾰνος**, ὁ, ὠχρομέλας πως, «μαυροκίτρινος», Ἱππ. 1175G.

ὑπόχλωρος, **ον**, ὀλίγον χλωμός, κιτρινωπός, Ἱππ. Προγν. 401, περὶ Ἀγμ. 760, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 1.

ὑποχνοάζω, μέλλ. **-άσω**, ἀρχίζω νὰ ἔχω «χνοῦδι» (χνοῦν) ἐπὶ τοῦ προσώπου, Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 751· νεανίαν .. ἄρτι τοῖς ἰούλοις ὑποχνοάζοντα Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 112B.

ὑπόχνοος, **ον**, (χνοῦς) ὀλίγον τι χνοώδης, ἦν τὸ μῆλον ὑπόχνουν Ῥήτορες (Walz) τ. 1. σ. 523, 19.

ὑποχοινῐκίς, **ίδος**, ἡ, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν **χοινικίδα**, Ἀρχ. Μαθ. 62.

ὑποχοιρίς, **ίδος**, ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κιχορίων, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 1., 11. 4.

ὑπόχολος, **ον**, περιέχων ὀλίγην χολήν, χολώδης πως, ἀναβήσσει ὑπόχολα, δηλ. βήσσων ἀνάγει φλέγματα περιέχοντα ὀλίγην χολήν, Ἱππ. 493. 30· ἀποχρέμπτεται ὑπόχολον, δηλ. φλέγμα, 518. 5· ὑπόχολον κατακορὲς φλέγμα Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 1.

ὑποχολώδης, **ες**, (εἶδος) ὀλίγον χολώδης, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1072.

ὑποχονδριᾰκός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὑποχόνδριον, ὑποχονδριακὸν νόσημα Γαλην. τ. 7, σ. 441B.

ὑποχόνδριος, **ον**, (χόνδρος) ὁ ὑπὸ τοὺς χόνδρους τοῦ ὀστοῦ τοῦ στέρνου, πάθη ὑπ., κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ σώματος Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 10. **II**. **ὑποχόνδριον**, τό, **ὑποχόνδρια**, τά, τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ ὑπὸ τοὺς χόνδρους τοῦ στήθους καὶ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλόν, Λατ. hypochondria, τὸ δεξιὸν ὑπ. Ἱππ. Ἀφ. 1251, κ. ἀλλ.· «τὸ μὲν ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν ἦτρον, τὸ δὲ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν ὑποχόνδριον, τὸ δὲ κοινὸν ὑποχονδρίου καὶ λαγόνος χολάς» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 1·— παρὰ τῷ Κέλσῳ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ praecordia, πρβλ. Foës. Oec. Hipp.— Κατὰ Σουίδ. καὶ Μέγ. Ἐτυμ. 784, 32: «ὑποχόνδρια, τὰ ἀκροστήθια τὰ ὑπὸ τὴν λαγόνα» ὁμοίως καὶ κατὰ Φώτ.

ὑποχορεύω, χορεύω ὑποκάτω. Χάριτες ἠρέμα πως ὑπέτρεχον τὰ φυτά, καὶ τοῖς ἄνθεσιν ὑπεχόρευον Νικηφόρου Προγυμνάσματα ἐν τοῖς Ῥήτορσι (Walz) 522, 29.

ὑποχορηγέω, χορηγῶ, παρέχω, ἡ νῆσος ὑποχορηγεῖ τῇ Ῥώμῃ .. ἕκαστα εὐμαρῶς Στράβ. 273· συχνὸν αὐτῷ ὑποχορηγοῦντες ἀργύριον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 293C.

ὑποχορηγία, ἡ, χορηγία, ἀφθονία, εὐπορία, παρέχειν ὑπ. πρός τι Στράβ. 235.

ὕποχος, **ον**, (ὑπέχω) ὁ ὑποκείμενος εἴς τινα, ὑπήκοος, ὕπαρχος, πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα Ξεν. Ἀν. 2. 5, 7· βασιλῆες βασιλέως ὕποχοι μεγάλου, «βασιλεῖς μὲν τῶν ἰδίων πόλεων, ὑποτεταγμένοι δὲ τῷ Πέρσῃ» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 24. **2**) = **ἔνοχος**, ἐξωλείας Δημ. 1315. 11· δίκῃ Φίλων 1. 429.

ὑποχραίνω, ῥυπαίνω, λερώνω ὑποκάτω, μὴ πόδες ὑποχραίνοιντο κονίης Κόλουθ. 232.

ὑποχρεμετίζω, χρεμετίζω ἐπί τινι, διεσσύμενοι δ' ἐπὶ μῶλον ἵπποι ὑπεχρεμέτιζον Κοΐντ. Σμυρν. 8. 57· — Koechl. **ἐπιχρ-**.

ὑποχρέμπτομαι, ἀποθ., ἀποχρέμπτομαι ὀλίγον ἢ ἠρέμα, Ἱππ. 470. 31., 492. 52.

ὑπόχρεως, **ων**, γεν. **ω**· ὁ πληθ. παρὰ μεταγεν. **ὑπό-χρεοι**, **-χρέους**, Πολύβ. 9. 29, 7, Διονύσ. Ἁλ. 4. 10· (χρέος)·— ὁ ὑπὸ χρέος διατελῶν, χρεωμένος, πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; Ἀριστοφ. Νεφ. 242·— χρεώστης τινός, δῆμος ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων Πλουτ. Σόλων 13. **2**) ὑπ. τινι, ἐξηρτημένος ἔκ τινος, ὑπόλογος, Λατ. obnoxius alicui, πάλιν ὁ δῆμος ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ Πολύβ. 6. 17,1, πρβλ. 4. 51, 2. **3**) ἐπὶ περιουσίας, «χρεωμένος», βεβαρημένος, Λατ. obaeratus, Ἰσαῖος 81. 21 καὶ 26, Δημ. 1187. 18., 1225. 10. **4**) «ὑποχρεωμένος», μετὰ γεν., ὑπ. φιλίας καὶ χάριτος, ὑποχρεωμένος διὰ τῶν δεσμῶν φιλίας καὶ εὐνοίας δειχθείσης ἄλλοτε, Πλουτ. Πομπ. 76· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὑπ. χάριτι Πολύβ. 22. 2, 10, πρβλ. 9. 29, 7.

ὑποχριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ χρίσῃ κάτωθεν, Θεοφ. Νόνν. τ. 2, σ. 60.

ὑποχρίω [ῑ], χρίω ὑποκάτω ἢ ὀλίγον, Λατ. sublinere, τινί τι Ἡρόδ. 2. 86, Ἱππ. π. Ἀγμ. 765· τοὺς κοσμητάς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 8. 20.— Μέσ., καὶ ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς (πρβλ. **ὑπογράφω** V) ... ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσὶ Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 41· ἀλείφομαι ὀλίγον, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3.

ὑπόχροιον καὶ ἀπτὸν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ Θ. Στουδ. σ. 1304, ἔκδ. Mi. Αὕτη μὲν ἡ λέξ. ὅτι ἐκ τοῦ **ὑπὸ** καὶ **χροιά**, δῆλον· πῶς δὲ ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κείμενον τὸ **ὑπόχροος** ἐκ τοῦ Ἰω. Γαζῆ ἑρμηνεύεται madidus ἀπορῶ, **Συναγωγὴ** Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑποχρόνιος καὶ **-χρονος**, **ον**, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν χρόνον, πρόσκαιρος, ἀρχὴν ὑποχρόνιον δείκνυσιν ἡ κατὰ σάρκα γέννησις Ἀμφιλόχ. σ. 40D, Λεόντ. ἐν Maii Collect Vat. τ. 9, σ. 548.

ὑποχρῡσίζω, ἔχω χρῶμα ἀποκλῖνον εἰς τὸ χρυσοῦν, ὑποχρυσίζει τὸ βοστρύχημα Εὐμάθ. 2. 2, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 49C.

ὑπόχρῡσος, **ον**, ὁ περιέχων μῖγμα ἢ μέρος χρυσοῦ, γῆ Πολυδ. Γ', 87· μεταφορ., ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 415C· νεανίσκος Λουκ. Τόξαρ. 16· πρβλ. **ὑπάργυρος**, **ὑπο-σίδηρος**, **-χαλκος**· **II**. πεφορτωμένος μὲ χρυσόν, ὑπερβαλλόντως πλούσιος, ἔμπορος Ἡλιόδ. 2. 8. **III**. ὁ ἀπαστράπτων ἐκ χρυσοῦ, μῆλα Φιλόστρ. 809.

ὑποχρωμᾰτίζω, χρωματίζω ὀλίγον, ἐλαφρῶς, τι Εὐμάθ. 2. 6.

ὑποχρώννῡμι, = τῷ προηγουμ., **ὑποκεχρωσμένος** Πολυδ. Δ', 140.

ὑπόχῠμα, τό, ὑγρόν τι διακεχυμένον κατὰ τὸν κερατοειδῆ καὶ ἐμποδίζον τὴν ὅρασιν, ὑπόχυμά ἐστιν ὑγροῦ πῆξις τοῦ ὑδατώδους, μᾶλλον ἢ ἧττον ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν Γαλην. Ὅροι Ἰατρ. τ. 19, σ. 438, § τξγ', Κλήμ. Ἀλ. 114· «ὑπόχυμά ἐστιν ἀργοῦ ὑγροῦ σύστασις ἐπὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα κατὰ τὴν κόρην, ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν, ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾶν» Παῦλ. Αἰγιν. 6, 21.

ὑπόχῠσις, **εως**, ἡ, (**ὑποχέω** III) παρέγχυσις ὑγροῦ γινομένη κατὰ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, καταρράκτης, Διοσκ. 1. 101., 2. 14, Αἰλ. π. Ζῴων 7. 14.

ὑποχῠτήρ, **ῆρος**, ὁ, ἀγγεῖον δι' οὗ ἐγχέουσιν ἔλαιον εἰς λύχνον, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΝΒ', 19(.— Κατὰ Φώτ.: «ὑποχυτῆρες, τρύβλια δι' ὧν τὸ ἔλαιον εἰς λύχνους ἐπιχέουσιν», πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 784, 30.

ὑπόχῠτος, **ον**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑποχέω**, ὁ ἔχων τι κεχυμένον ἐν ἑαυτῷ, ἐπὶ οἴνου, οὐ γλύξις οὐδ' ὑπόχυτος, οὐδ' ἀναμεμιγμένος μετὰ γλυκέος οἴνου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **Πράμνιος**, Φρύν. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 13, πρβλ. Ἀθήν. 31E· μεταφορ. ἐπὶ παρεγγράπτου πολίτου, = ὁ κακῶς γεγονώς, ὁ παρημπολημένος Πολυδ. Γ', 56.

ὑποχωλαίνω, χωλαίνω ὀλίγον, Ἱππ. 1223A, Φίλων 1. 606.

ὑποχωλεύω, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

ὑποχωρέω, μέλλ. **-ήσομαι** Λουκ. Τόξ. 11. Ὡς καὶ νῦν, χωρῶ ὀπίσω, ἀποσύρομαι, Ἰλ. Ζ. 107., Χ. 96· χώρησάν τ'

ὑπό τε πρόμαχοι .. Δ. 505· ὑπ. ἐς τὴν Σάμον, εἰς Σικυῶνα Θουκ. 8. 79, Ἰσαῖ. 58. 19· πρὸς αἱμασιὰν Θουκ. 4. 43· παρὰ Τισσαφέρνην ὁ αὐτ. 8. 45· συχν. ἐν τῇ μετοχ., ὑποχωρῶν ᾤχετο, ὑποχωρήσας φεύγει Ἰσαῖ. 49. 25, Δημ. 613, ἐν τέλ.· ἐπὶ λέοντος, βάδην ὑποχωρεῖ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 3· περὶ τῶν ὀπισθονόμων βοῶν, νέμονται ὑποχωροῦντες ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 6· εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν αἱ ἐγχέλυες ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 39, κλπ. 2) μετὰ γεν., ὑπ. τῆς χώρης Ἡρόδ. 1. 207· ὑπ. τοῦ πεδίου, ἀποχωρῶ ἐκ τῆς πεδιάδος, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 4, 24· ὑπ. τινὶ τοῦ θρόνου, ἀποσύρομαι ἐκ τῆς καθέδρας μου παραχωρῶν αὐτὴν εἰς ἕτερον εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ καὶ τιμῆς πρὸς αὐτόν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 790, πρβλ. ὑπανίστημι· τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχ. τῷ ὀλιγαρχικῷ Πλάτ. Πολ. 560Α· ὑπ. τῷ κρατοῦντι Θουκ. 1. 77. 3) μετ' αἰτ., ἀποφεύγω, δὲν πλησιάζω, μηδένα ὄχλον [νεῶν] Ἀθηναῖοι ὄντες ὑποχωρεῖν ὁ αὐτ. 2. 88· δυνατὸν νὰ ἔχῃ οὕτως, ἀλλ' οὐχὶ ἀναγκαίως ἐν Ἰλ. Ν. 476, ὡς μένων Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει, Αἰνείαν ἐπιόντα. πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 240Α, Διονύσ. Ἁλ. 6. 93, Λουκ. Τόξ. 36. II. ἐξέρχομαι κάτωθεν ὡς ὑποχώρημα, ἢν ὑπὸ δυσεντερίης ἐχομένῳ ὁκοῖαι ἂν σάρκες ὑποχωρήσωσι, θανάσιμον Ἱππ. Ἀφορ. 1250, κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ τὰ ἀπὸ τῆς κύστιος διαχωρέοντα ὁρᾶν δεῖ, εἰ οἷα τοῖς ὑγιαίνουσιν ὑποχωρέεται Ἱππ. 1261Α· πρβλ. ὑποχώρημα. III. προβαίνω εὐσταθῶς, σταθερῶς, συνεχῶς, εἰρεσία δ' ὑπεχώρησε ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν, «ἡ δὲ κωπηλασία ἐχώρει ἐκ τῶν ταχειῶν χειρῶν τῶν Ἀργοναυτῶν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 360.

ὑποχώρημα, τό, τὸ ὑποχωρούμενον, ἀποπάτημα, περίττωμα, Ἱππ. Ἀφ. 1243, 1261, Θεοφρ. Χαρ. 20, κλπ.· πρβλ. ὑποχωρέω II, ὑποχώρησις II.

ὑποχώρησις, εως, ἡ, τὸ ὑποχωρεῖν, ἀποσύρεσθαι, ὀπισθοδρόμησις, ὑποχ. πεδιναί, τῆς ξηρᾶς, Πολύβ. 1. 34, 8· πελαγίαν ποιεῖσθαι τὴν ὑπ., ὑποχωρεῖν διὰ θαλάσσης, αὐτόθι 28. 9· ὑπ. τολμήσεως Πλάτ. Ὅρ. 412C. 2) τόπος εἰς ὃν καταφεύγει ὁ ὑποχωρῶν, καταφύγιον, Λουκ. Ἱππ. 5, Συλλ. Ἐπιγραφ. 3705. II. ὑπ. τῆς γαστρός, κένωσις τῆς κοιλίας κάτωθεν, Ἱππ. 1208D· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀφορ. 1252, Ἀριστ. π. τὰ Ζῶα Ἱστ. 8. 4, 2· πρβλ. ὑποχώρημα.

ὑποχωρητικός, ή, όν, ὁ ὑποχωρῶν, ὑπείκων, τὸ μὴ ἰταμὸν ἡμῶν .. ἀλλ' ὑποχωρητικόν τε καὶ μέτριον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 466Α.

ὑποχωρίζομαι, διαχωρίζομαι κάτωθεν, διΐσταμαι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω 96.

ὑποψάθυρος [ᾰ], ον, μετρίως ψαθυρός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 218, πρβλ. Προρρ. 77· διάφορ. γραφ. ὑποψάφαρος, ἴδε Foës. Oec.

ὑποψάλάσσω, ὑποψηλαφῶ, ἐπὶ ἱερείων ἃ οἱ μέλλοντες νὰ θύσωσιν ἐψηλάφων ὅπως ἴδωσιν ἂν ἦσαν λιπαρά, Ἀριστοφ. Λυσ. 84.

ὑποψάλλω, ἐγγίζω ἠρέμα τὰς χορδὰς λύρας, προκαλῶ εἰς ᾠδήν, οἱ τέττιγες, ὑποψαλλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας, ἐν ᾠδαῖς ἦσαν, προκαλούσης αὐτοὺς τῆς ὥρας, διῆγον ἐν ᾠδαῖς, Φιλόστρατ. 287. II. ᾄδω εἰς ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 1095Β· οὕτως ὑπόψαλμα, τό, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 877D.

ὑπόψαμμος, ον, ὡς τὸ ὕφαμμος, ὁ ἔχων ἄμμον ὑποκάτω, ἀμμώδης, γῆ ὑποψαμμοτέρη, κάπως ἀμμώδης, Ἡρόδ. 2. 12, πρβλ. Παυσ. 4. 36, 3· τὸ ἀραιὸν καὶ ὑπ. Πλούταρχ. 2. 898Β· λίμνη Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 19· θάλαττα Πλουτ. Πομπ. 78.

ὑπόψαρος, ον, ὀλίγον ψαρός, ἵππους ὑποψάρους Στράβ. 163.

ὑποψαύω, ψαύω ὑποκάτω ἢ ὀλίγον, τινὸς Πλούτ. 2. 368Ε, πρβλ. Ἡλιόδ. 1. 26 (ἔνθα διάφορ. γραφ. ἐπιψ-).

ὑποψάφαρος, ον, = ὑποψάθυρος, ὃ ἴδε.

ὑποψάω, ξέω ἐλαφρῶς, τὸν χῶρον τοῖς ποσὶ Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 14. 5.

ὑποψεκάζω, μεταφορ., ὑποπίνω, «ὑποπίνειν, ὃ καὶ ὑποψεκάζειν ἢ ὑποψακάζειν λέγουσι» Πολυδ. Ϛ', 20· ἡ φράσις πυκνὸν ὑποψεκάζειν (αὐτόθι 30) πιθανῶς μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ξεν. Συμπ. 2. 26, ἔνθα ὀρθῶς φέρεται ἐπιψ-.

ὑποψελλίζω, ψελλίζω, τραυλίζω ὀλίγον Κύριλλ. Ἀλεξ. Γλαφυρ. 1. 41, Λιβάν. 4. 804· -ψελλισμός, ὁ, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 8, σ. 167.

ὑπόψελλος, ον, ὀλίγον ψελλίζων, ὑπότραυλος, Εὐστ. Πονημ. 353. 16.

ὑποψεύδομαι, μέλλ. -σομαι, ἀποθ., ψεύδομαι ὀλίγον, Εὐστ. 1955. 26.

ὑποψηλαφάω, ψηλαφῶ (πασπατεύω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρῶς, ἴδε ὑποψαλάσσω, Ἐτυμ. Μέγ. 783. 11, Φώτ. ἐν λ. ὑπομηλαφῆσαι.

ὑποψηνίζω, κεντῶ ἢ τρυπῶ ὑποκάτωθεν ὡς οἱ ψῆνες τὰ σῦκα (ἴδε ψήν)· μεταφ., ἐγγαστρώνω, «ὑπεψηνισμένη, ἀκμαία πρὸς τόκον, ἢ ἐγκύμων, ἀπὸ τοῦ ψηνός, ὃ σημαίνει τὸν ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενον σκώληκα κλπ.» Σουΐδ. πρβλ. Φώτ. καὶ Ἐτυμ. Μ. 780. 25.

ὑποψήφιος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Σωζομ. 984C.

ὑποψήφισις, ἡ, ἡ διὰ ψήφων ἀπαρίθμησις· ὑποψηφιστής, οῦ, ὁ, ὁ διὰ ψήφων ὑπολογίζων λογιστής, Γλωσσ.

ὑπόψηφος, ον, = ὑποψήφιος, τοὺς ὑποψήφους τῇ βασιλείᾳ Συνέσ. 94D. II. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὁ προωρισμένος εἰς ἀνώτερον ἀξίωμα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· — οὕτως ὑποψήφιος, ον, ἴδε τὴν λέξιν· — ἐντεῦθεν ὑποψηφίζομαι, -ισμαι, = ὑποψήφιός εἰμι, Γρηγ. Νύσσ. III, 933D.

ὑποψήχω, σκαλίζω ὑποκάτω, ἢ συναθροίζω, «ποτάμια .. ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει, καὶ ταῦτα γυναῖκες καὶ ἄνδρες σὺν ταῖς ἄμμοις ὑποψήχοντες διϊστᾶσι καὶ πλύναντες ἄγουσιν ἐπὶ τὴν χώνην» Ἀθήν. 233D.

ὑπ-οψία, Ἰων. ίη, ἡ· (ὑφοράω, μέλλ. ὑπόψομαι). 1) ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου, ὑποψία, ζηλοτυπία, ὑποψίην ἔχειν Ἡρόδ. 9. 99· ἔς τινα ὁ αὐτ. 3. 52, πρβλ. Ἀντιφῶντα 116. 36 κἑξ., Θουκ. 4. 27, Ἀνδοκ. 9. 41· τὰ ἴχνη τῆς ὑπ. φέροντα εἴς τινα Ἀντιφῶν 119. 8· ὑποψίας μεστὸς Λυσί. 93. 17· ὑπ. πρός τινα Δημ. 1172. 10, Πλουτ. Κικ. 43· ὑπ. λαμβάνειν κατά τινος Δημ. 852. 2· ὑπέρ τινος Πλούτ. 2. 1092Α· ἐν ὑποψίᾳ ποιεῖσθαί τι Αἰσχίν. 2. 19· ἐν ὑπ., δι' ὑποψίας ἔχειν τινὰ Πλουτ. Πύρρ. 23, Κάτων Πρεσβύτ. 23· ὑπ. γίγνεται, εἰσέρχεταί τινι Θουκ. 2, 13, Πλάτ. Λῦσ. 218C· εἰς ὑπ. καθιστάναι τινά, φέρω τινὰ εἰς ὑποψίαν, Θουκ. 5. 29· ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖν Λυσίας 174. 27· ἀντίθ. τῷ, εἰς ὑπ. ἐμπεσεῖν, Ἀντιφῶν 116. 37. 2) ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ἔχειν ὑπ., ἐπιδέχομαι ὑποψίαν, Πλάτ. Φαίδων 84C· ὑπ. ἐνδιδόναι ὥς .. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 887Ε· ὑπ. παρέχειν Θουκ. 1. 132· ὑπ. παρέχειν μὴ εἶναί τι Πλάτ. Μενέξ. 247Ε. II. ζηλότυπος, επιμεμπτικὴ ἐπαγρύπνησις, τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν, «τὴν πρὸς τοὺς πέλας ἐν τοῖς ἰδίοις περιεργίαν, ὅ τι καὶ ὅπως ταῦτα πράττουσι, λέγει» (Δούκας), Θουκ. σ. 2. 37.

ὑποψιαστικῶς, Ἐπίρρ., ὑπόπτως, μεθ' ὑποψίας, Παροιμιογρ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 641, Ζηνοβ. Παροιμ. 6, 2.

ὑποψιθυρίζω, ψιθυρίζω ἠρέμα, ἡ παρθένος παρατιθεμένη μοι τὸ ποτήριον, χαῖροις, ὑπεψιθύρισεν Εὐμάθ. 1. 8.

ὑποψιθύρισμα, τό, ἤρεμος ψιθυρισμός, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σελ. 640.

ὑπόψιλος, ὀλίγον ψιλός, φαλακρός, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 143. 7., 144. 1., 145. 19.

ὑπ-όψιος, ον, (ὑφοράω, μέλλ. ὑπόψομαι) ὑποβλεπόμενος, ὑπόπτως βλεπόμενος, ὑπόψιον ἄλλων, «ἔμπροσθεν τῶν λοιπῶν ὑποβλεπόμενον διὰ μῖσος» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 42 (ἔνθα ὅμως Ἀριστοφ. ὁ Βυζάντιος ἐπόψιος), πρβλ. Μέγ. Ετυμολ. 784, 36, Κόϊντ. Σμυρ. 13. 289. II. ὁ ὑπὸ τὰς ὄψεις τινός, φανερός, θεατός, Ὀππ. Ἁλ. 1. 30.

ὑποψοφέω, κάμνω μικρόν τινα ψόφον, θόρυβον, ἐν τοῖς ποτοῖσι Ἱππ. Κωακ. Προγν. 126· ὑπ. καὶ ἀπηχεῖν Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 24· πρβλ. Nake Choer. σ. 250.

ὑποψυχραίνω, κάμνω ὀλίγον τι ψυχρόν, ὑποψύχω, Νικηφ. Ἀντιοχ. ἐν Βίῳ Σ. Στυλίτου ἐν Actt. SS. Maii τ. 5, σ. 360D.

ὑπόψυχρος, ον, ὀλίγον ψυχρός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 954. 2) ψυχρός, ἐπιφέρων ῥῖγος, παγερός, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394. 3) μεταφορ., οἱ τὴν ἕξιν ὑπ. Φιλοστρ. Γυμν. σ. 4 Kayser· κωμικοὶ ὑπόψυχροι, Σουΐδ. ἐν λ. Λύκις.

ὑποψύχομαι [ῡ], Παθητ., ψυχραίνομαι ὀλίγον, Ἀθήν. 397Α, Ἐκκλ.

ὑπ-οψωνέω, κλέπτω, ἀπατῶ εἰς τὸ ψώνισμα, οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖ τι, «παρακλέπτων .. βλάψει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 842.

ὑποψωρώδης, ες, (εἶδος) ὀλίγον ψωρώδης, «ψωριάρικος», Ἱππ. 1127C.

ὑπτιάζω, μέλλ. -άσω· [ὕπτιος]· — κεῖμαι ὕπτιος, ἐξαπλώνομαι «ἀνάσκελα», ὑπὸ ἀσθενείας .. ὑπτίαζεν Ἡρωδιαν. 1. 4· «τὸ ὑπτιάζειν ἐπὶ ἀναπαύσεως λέγεται» Εὐστ. 249, 5· ὑπτιάζων βόλος, ἀτυχὴς βόλος τῶν κύβων, ἀντίθετον τῷ πρανής, Πολυδ. Ζ', 204. II. μεταφορ., ἐπὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, περιπατῶ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, Αἰσχίν. 18, 34. 2) εἶμαι ἄφροντις, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, Ἡρωδιαν. 2. 12, κλπ.· πρός τι ὁ αὐτ. 2. 8. Β. μεταβατ., κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑπ. τὰς χεῖρας (πρβλ. ὕπτιος II), Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΑ', 13). — Παθητ., κάρα γὰρ ὑπτιάζεται, ἡ κεφαλή του κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω, Σοφ. Φιλ. 822· ὑπτιαζόμενοι, κείμενοι ὕπτιοι, ἐπὶ νῶτον, ἐξηπλωμένοι «ἀνάσκελα», Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλεμ. 3. 7, 29· — ἐπὶ ναοῦ, ἐπ' αὐτὸν ἄνοδος ἠρέμα προσάντης ὑπτίαστο (πρβλ. ὕπτιος IV) αὐ ὅθι 5. 5, 6. II. μεταφορ., καθιστῶ τινα ὑπεροπτικόν, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 2. 26.

ὑπτίασις, ἡ, = ὑπτιασμός, Ὀρειβάσ. 71 Matth.

ὑπτίασμα, τό, τὸ κείμενον ὕπτιον, ὑπτιάσματα χερῶν, στάσις ὑπτία, στάσις τῶν χειρῶν ἱκετεύοντος, Λατ. supinis manibus, Αἰσχύλ. Πρ. 1005· τὸ πτῶμα, ὁ θάνατος, ὑπτίασμα κειμένου

πατρός, τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ κείμενον ὕπτιον, δηλ. ὁ θάνατος αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγαμ. 1284.

ὑπτιασμός, ὁ, τὸ ὑπτιάζειν τὸ σῶμα ἐν τῇ ὀρχήσει, Λουκ. π. Ὀρχ. 71. 2) τὸ κεῖσθαι ὕπτιον, ἐπὶ τῶν ἕνεκα νόσου κατακειμένων ἐν κλίνῃ, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 759. II. μεταφορ., ἀποστροφή, ἀποποίησις τροφῆς, ναυτία, τάσις πρὸς ἔμετον, Γαλην.

ὑπτιαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ὑπτιάζω, δεῖ ὑπτιάζειν, πρέπει νὰ κλίνῃ τις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἑαυτὸν Ξεν. Ἱππ. 8. 8.

ὑπτιάω, ποιητ. ἀντὶ ὑπτιάζω, Ἄρατ. 789, 795.

ὕπτιος, α, ον· (σχηματισθὲν ἐκ τῆς προθ. ὑπό, ὡς τὸ Σανσκρ. upat-yas ἐκ τοῦ upa, Λατ. supinus ἐκ τοῦ sub)·— ὁ ἐπὶ νῶτον κείμενος, ἐξηπλωμένος «ἀνάσκελα», Λατ. supinus, συχνάκις παρ' Ὁμ., μάλιστα ἐπὶ τῶν πρὸς τὰ ὀπίσω πιπτόντων, ἀντίθετον τῷ πρηνής· πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον Ἰλ. Λ, 179· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι .. πέσε Ο. 434, κ. ἀλλ.· πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 811· τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρὸς Ἰλ. Π 863· ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ θλίψει αὐτοῦ, Ω. 11· ὕπτιος ἀποθανέειν, νὰ ἀποθάνῃ τις κείμενος ὕπτιος, ὅπερ οἱ Σκύθαι ἐθεώρουν ὡς φοβερόν τι, Ἡρόδ. 4. 190· ῥέγκει .. ὕπτιος Ἀριστοφ. Ἱππ. 104· κατεκλίθη ὕπτιος Πλάτ. Φαίδ. 117Ε· ὑ. ἀνατετραμμένος ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 278C·— ἐπὶ βοὸς ἐξεταζομένου ὑπὸ ἱερέως ἐν Αἰγύπτῳ, δίζηται δὲ ταῦτα ἐπὶ τούτῳ τεταγμένος τῶν τις ἱερέων, καὶ ὀρθοῦ ἑστεῶτος τοῦ κτήνεος καὶ ὑπτίου Ἡρόδ. 2. 38, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 203. II. ὕπτια μέρη, παρὰ τοῖς ζῴοις εἶναι τὰ ὑποκάτω μέρη δηλ. τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν, τἀναντία δὲ τὰ πρανῆ (τὰ ἀνώτερα μέρη, δηλ. τὰ κατὰ τὴν ῥάχιν), «τὰ τετράποδα τῶν ζῴων ἐν τοῖς ὑπτίοις οὐκ ἔχει τρίχας, ἀλλ' ἐν τοῖς πρανέσι μᾶλλον· οἱ ἄνθρωποι τοὐναντίον ἐν τοῖς ὑπτίοις μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς πρανέσιν» Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 14. 2, ἴδε ἐν λέξ. **πρηνής** II·— (ἴσως τοῦτο ἤγαγε τὸν Θεόφραστον (περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 2) νὰ ὀνομάζῃ διὰ τοῦ **ὕπτιος** τὴν λειοτέραν καὶ ἄνω ἐπιφάνειαν τῶν φύλλων, τοὐναντίον δὲ διὰ τοῦ **πρανὴς** τὴν τραχυτέραν καὶ ὑποκάτω ἐπιφάνειαν)·— εὖ τέγγων τε γαστέρ' ὑπτίαν, πρὸς τὰ ἄνω, Εὐρ. Κύκλ. 326· οὕτως ἐπὶ τῆς χειρός, ἐκτείνειν τὴν χεῖρ' ὑπτίαν, ὡς ὅταν μέλλῃ τις νὰ λάβῃ τι ἐν τῇ παλάμῃ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 782· τὴν χεῖρα νῦν μὲν ὑπτίαν, νῦν δὲ πρηνῆ προτεῖναι Πλουτ. Τιμολ. 11· τῆς χειρὸς ὑπτίας τὸ μέσον ὁ αὐτ. ἐν Κράσσ. 18· ὑπτίαις ταῖς χερσὶν ὑποδέχεσθαί τι Φιλόστρατος 771, πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξ. ὕπτιος, ἔνθα: «ὑπτίαις ταῖς χερσὶ = ἡπλωμέναις»· —ὡσαύτως, ὑπτίας χεῖρας ἀνατείνειν, ἀνατείνειν τὰς χεῖρας μὲ τὰς παλάμας ἀνοικτὰς πρὸς τὸν οὐρανόν, manus ad caelum tendere ἢ ferre supinas, Πλουτ. Φιλοποίμ. καὶ Φλαμινίν. Σύγκ. 2, πρβλ. Φιλόστρ. 811· ταῖς χερσὶν ὑπτίαις διαλέγεσθαι, ἐπὶ σφοδρᾶς χειρονομίας, Δίων Χρυσ.· — ἐξ ὑπτίας νέω, κολυμβῶ «ἀνάσκελα», δηλ. ἐναντίον τοῦ συνήθους τρόπου, κολυμβῶ ἀνάποδα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 654, Πλάτ. Πολ. 529C· ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν λόγον, ἀνιχνεύω συζήτησίν τινα ἢ ἐπιχείρημα χωρῶν πρὸς τὰ ὀπίσω, δηλ. ἐκ τοῦ συμπεράσματος ἀρχόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 264A. III. καθόλου, ἐπὶ πράγματος ἀνεστραμμένου, πάλος ἐξ ὑπτίου πήδησεν .. κράνους, ἐκ τῆς ἀνεστραμμένης περικεφαλαίας, Αἰσχύλ. Θήβ. 459, ἔνθα ἴδε Σχολιαστήν, πρβλ. Ἰλ. Η. 176· παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτήν ἐμοὶ (ἐξυπακ. ἀσπίδα) Ἀριστοφ. Ἀχ. 583, πρβλ. Λυσ. 185, Θουκ. 7. 82· ἁψὶς ὑπτία, τὸ ἥμισυ τροχοῦ ἀνεστραμμένου (μὲ τὸ κοῖλον πρὸς τὰ ἄνω), Ἡρόδ. 4. 72· ἀλλά, κύλιξ ὑπτία, ποτήριον ἀνεστραμμένον (μὲ τὸν πυθμένα πρὸς τὰ ἄνω), Ἀριστοφ. Λυσ. 195· ὑπτίοις σέλμασιν ναυτίλλεται, πλέει μὲ ἀνεστραμμένον πλοῖον, δηλ. ὑφίσταται ναυάγιον, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 716 (πρβλ. **ὑπτιόω**)· κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον, ὡς γάμμα ἀνεστραμμένον, δηλ. οὕτω L, ἐπὶ φυτευομένου κλήματος, Ξεν. Οἰκ. 19, 9· σχαλὶς ὁ αὐτ. ἐν Κυνηγ. 6. 7· περιφέρεια κοίλη καὶ ὑ., ἀντίθετον τῷ **πρηνὴς καὶ κυρτή**, Ἀριστ. Μετεωρολ. 1. 13, 12. IV. ἐπὶ γῆς νευούσης ὁμαλῶς πρὸς ἓν μέρος, Λατιν. supinus, ὡς ἡ Αἴγυπτος νεύει πρὸς βορρᾶν, Ἡρόδ. 2. 7, πρβλ. Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 7, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 2, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 16. 15, Πλούτ., κλπ.· ἐν ὑπτίῳ τοῦ ὄρους Παυσ. 8. 13, 1·— ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁμαλή, γαλήνιος, Φιλόστρ. 835. V. μεταφορ., ὡς τὸ Λατ. supinus, νωθρός, ὀκνηρός, ἀμελής, Ἀριστείδ. 1. 76., 2. 112, Πολυδ. Α', 158, κλπ.·— ἐπὶ γλώσσης ἢ ὕφους, ψυχρός, χαλαρός, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Ἰσοκρ. 15, περὶ Δεινάρχου 8, κλπ.·— Ἐπίρρ., ὑπτίως ἔχω, δὲν εἶμαι εὐδιάθετος, Φίλων 1. 305.

VI. παθητ., ἐπὶ ῥημάτων, «ὀρθῶν καὶ ὑπτίων», δηλ. ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν, Διογ. Λαέρτ. 7. 43 καὶ 64· ἴδε **ὀρθὸς** V.

VII. ἡ σημασία ὑπερήφανος, ἐπηρμένος, κλπ., ἣν φέρουσι τὰ λεξικά, φαίνεται ὅτι ἀπαντᾷ μόνον ἐν παραγώγοις, ἴδε **ὑπτιάζω**, **ὑπτιότης**.

ὑπτιότης, ητος, ἡ, τὸ ἀφῃρημ. τοῦ **ὕπτιος**, ἡ ὑπτία θέσις, ἡ **μετάστασις πράγματός τινος**, τὸ ὕπτιον τῆς θέσεως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 2. II. ἐπὶ γῆς, τὸ πεδινόν, Στράβ. 347. III. μεταφορ., ἠρεμία, ἀφροντιστία, «νωθρότης, ὀλιγωρία, ἀμέλεια, ὑπτιότης» Πολυδ. Γ', 122, Βυζ.· ἐπὶ ὕφους, ἔλλειψις ζωηρότητος, ψυχρότης, Φωτ. Βιβλιοθ. 73. 15. 2) ὑπερηφανία, κόμπος, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 15 (64).

ὑπτιόω, κατακλίνω ὕπτιον, ὑπτιοῦντες αὐτὴν ὑπτίαν Μοσχίων περὶ Γυναικ. Παθ. σελ. 21, 4. II. Παθ., ἀνατρέπομαι, ὑπτιοῦτο σκάφη νεῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 418. 2) ἐπὶ γῆς, κλίνω, νεύω ὁμαλῶς, ὑπτιούμενος ἐπὶ .. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 3. 3) μεταφορ., εἶμαι ἄφροντις, ὀκνηρός, Γαλην.· γίνομαι ὑπερήφανος, ἐπαίρομαι, τοῖς ἐπαίνοις τῶν ἀνθρώπων ὑπτιούμενοι Μᾶρκ. Ἀναχωρητής 944B.

ὑπωάδιος, ον, (ᾠὸν) ὁ ὑπὸ τὸ ᾠόν, μήπω ἐκκολαφθείς, ἀντίθετον τῷ ἐπωάδιος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 752.

ὑπώβολος, ον, (ὀβολὸς) ἐνυπόθηκος, κοινῶς «χρεωμένος», «ὑπώβολον: ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον· Φερεκράτης Ἰπνῷ —οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πλουτίωνος κειμένην ὑπώβολον;» Φώτ.· Δωρ. **ὑπώβελος**, Ἐπίχαρμ. 58 Ahr.·— παρ' Εὐστ. 1405, 22, καὶ Πολυδ. Γ', 85 ἡμαρτημένως φέρεται **ὑπόβολος**, ὅπερ εἶναι ἄλλη λέξις, ὡς καὶ τὸ **ὑπήβολος** παρὰ Σουίδ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 699.

ὑπώδυνος, ον, ὀλίγον ὀδυνηρός, ἀλγεινός, Δωρόθ. (Doroth. Doctr.) σ. 820E.

ὑπωθέω, ἀπολ., ὠθῶ μετὰ βίας, ὦσεν ὑπ. ἐκ δίφροιο Ἰλ. Ε. 854 2) ὠθῶ πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τῶν κάτω, τι ὑπό τι Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 783.

ὑπωλένιος, ον, ὡσαύτως α, ον, (ὠλένη) ὁ ὑπὸ τὴν ὠλένην, φαρέτρα Θεόκρ. 17. 30· ὡσαύτως ὡς διάφορ. γραφ. ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 510 ἀντὶ ἐπωλ-.

ὑπώμαιος, ον, (ὦμος) ὁ ὑπὸ τὸν ὦμον, πούς ὑπ., ὁ πρόσθιος πούς τετραπόδου, Ἄρατ. 144, 1115.

ὑπωμία, ἡ, (ὦμος) τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τοὺς ὤμους, «ὑπωμίη, τὸ ὑποκείμενον ἂν οὕτω λέγοιτο, ἤτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 586.

ὑπωμοσία, ἡ, ὅρκος ὃν ἐλάμβανον ἐν δικαστηρίῳ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἀναβάλωσι τὴν ἐκδίκασιν ὑποθέσεως (ἴδε **ὑπόμνυμι** II). 1) ἔνορκος διαβεβαίωσις ὅτι ὑπάρχει λόγος ἰσχυρὸς δικαιολογῶν τὸν ἕτερον τῶν διαδικαζομένων νὰ μὴ προσέλθῃ εἰς τὴν δίκην δηλαδὴ αἴτησις ἀναβολῆς, Δημ. 541. 21, ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λέξει· ὑπωμοσίαν παραδέχεσθαι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππου 7· πρὸς ταύτην ἀντετάσσετο ἀνθυπωμοσία· πρβλ. A t. Pr cess σ. 696. 2) ὅρκος εἰς ὃν ὑπεβάλλετο ὁ κατήγορος ὁ εἰσάγων, γραφὴν παρανόμων (ἴδε **παράνομος** II), τούτου δὲ ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἀναβολὴ τοῦ προτεινομένου νόμου ἢ ψηφίσματος, ἐὰν (τὸν νόμον) ἐν ὑπ., ἀφίνω αὐτὸν εἰς ἣν περιῆλθε θέσιν ἕνεκα τῆς ὑπωμοσίας, ἀφίνω αὐτὸν ἐν ἀργίᾳ, Δημ. 260. 24, πρβλ. A. B. 313, Πολυδ. Η', 56.—Ἴδε Π. Φωτιάδου Συμβολὰς εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΑ', σ. 57 κἑξ.

ὑπωπιάζω, μέλλ. -άσω, τύπτω τινὰ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν, μωλωπίζω τινὰ κατὰ τὸν ὀφθαλμόν.— Παθ., ἔχω τὸν ὀφθαλμὸν μεμωλωπισμένον, αἱ πόλεις ... ὑπωπιασμέναι, «σφοδρῶς πληγεῖσαι ὑπὸ πολέμου» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Εἰρήν. 541· ἐπὶ ὑπωπιασμένου, «ᾠήθητε δ' ἂν αὐτὸν εἶναι συκαμίνων κάλαθον' ἐρυθρὸν γάρ τι τὸ ὑπώπιον» Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 15, πρβλ. Διογέν. Λαέρτ. 6. 89. II. μεταφορ., δαμάζω, νεκρώνω, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. θ', 27· ὡσαύτως, ἐνοχλῶ μεγάλως, βασανίζω, ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 5, πρβλ. Πλούτ. 2. 921F (ἔνθα ἕτεροι ὑποπιέζω), Λουκ. Νεκυομαντ. 5.

ὑπωπιασμός, ὁ, μεταφορ., ταλαιπωρία, δεινοπάθεια, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 837D, 840C, τ. 2, σ. 444C, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 455A.

ὑπώπιον, τό, (ὢψ) τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος, νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, ὅμοιος πρὸς νύκτα κατὰ τὴν ὄψιν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον, Ἰλ. Μ. 463, πρβλ. Ἱππ. 537. 30, Littré (κοινῶς φέρεται **ὑπόπυα**). II. ὡς τὸ **ὑπωπιασμός**, κτύπημα εἰς τὸ πρόσωπον, μώλωψ ἢ μελανία κατὰ τὸν ὀφθαλμόν, Εὐρ. Ἀποσπ. 375, Ἀριστοφ. Ἀχ. 551, Σφ. 1386, Λυσίας 101. 24, κλπ.·— ἀκολούθως πᾶς μώλωψ ἢ οἴδημα, Λατ. sugillatio, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 3, καταχρηστικῶς λεγόμενον ἐπὶ τραύματος κατὰ τὸν πόδα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς παιδιᾶς τῆς παρ' Ἀθην. 97F. 2) μεταφορ., αἶσχος, ὄνειδος, μῶμος, Κικ. πρ. Ἀττ. 1. 20, 5. III. φυτόν τι, οὗ αἱ ῥίζαι κοπανιζόμεναι ἐχρησίμευον ὡς φάρμακον τῶν μεμελανισμένων ἢ μεμωλωπισμένων ὀφθαλμῶν, Ἀπολλοφάν. ἐν «Ἰφιγέροντι» 1, Διοσκ. 4. 157, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 10. 20, 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπώπια· τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδήματα. ἀπὸ μέρους δὲ ὅλην τὴν ὄψιν δηλοῖ. καὶ τὰ πελιώματα».— Κατὰ Φώτ.: «ὑπώπια: τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα· ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πῦα»,— «κύλα δὲ λέγονται τὰ ὑποκάτω τοῦ κάτω βλεφάρου· ἃ ἡμεῖς ὑπώπια καλοῦμεν» ὁ αὐτ. ἐν λ. κυλοιδιᾶν.

ὑπώπιος, α, ον, ὁ ἔχων μεμωλωπισμένον ὀφθαλμόν, «ὑπερωδηκώς, ὑπώπιος, ὑποπέλιδνος» Πολυδ. Η', 79.

ὑπωπίς, ἰδος, ἡ, = ἡ **θαψία**, Ἡσύχ.

ὑπώρεια, (ἔν τισι χωρίοις τοῦ Ἡροδ. τὰ Ἀντίγραφα φέρουσιν **ὑπώρεα**), ἡ, οἱ πρόποδες, τὸ κάτω μέρος ὄρους, ἢ ὑπὸ τὸ ὄρος παιδιάς, τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ὑπωρείας ᾤκουν .. Ἴδης Ἰλ. Υ. 218. οἰκέουσι ὑπώρειαν οὐρέων ὑψηλῶν Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ. 1. 110., 2. 158., 7. 199·[οὔρεα] συμμίσγοντα τὰς ὑπωρείας ἀλλήλοισι ὁ αὐτ. 7. 129· ἐπὶ τῆς ὑπωρείης τοῦ Κιθαιρῶνος ὁ αὐτ. 9. 19, πρβλ. 25· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀκρώρεια**, Πλάτ. Νόμ. 680E.

ὑπώρορε, ἴδε ἐν λ. **ὑπόρνυμι.**

ὑπωρόφιος, ον, καὶ **α, ον**, Πινδ. Π. 1. 188· (ὄροφος)·— ὁ ὑπὸ τὴν ὀροφήν, ὑπὸ στέγην, ἐντὸς οἰκίας, Ἰλ. Ι. 640 τόξα .. νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια Σιμωνίδης 143 (200)· φόρμιγγες ὑπ., αἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠχοῦσαι κιθάραι, Πινδ. Π. 1· 1. 189· ὑπωρ. φάλαγγες (ἀράχναι), Ἀριστοφ. Βάτρ. 1314· ὑπωρ. δόμοι = **ὑπερῷα**, Μόσχ. 2. 6. **2)** **ὑπωροφία** (ἐξυπακ. χώρα), ἡ, τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν ἢ τὴν σκιάδα, Διοσκ. 18. 26· καπνώδεις ὑπ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 13.

ὑπώροφος, ον, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ἠλ. 1166, Φοίν. 299, Ἡρ. Μαιν. 107· ὑπ. οἰκία, ἡ ὑπὸ τὸ γεῖσον φωλεὰ τῆς χελιδόνος, Ἀνθ. Παλατ. 10. 2.

ὑπωρῠχία, ἡ, ὑπόνομος, Ἀπп. Ἐμφυλ. 4. 111.

ὑπώστη, ἡ, = **εἰσώστη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2667, Newton's Halicarn. 2, σ. 710.

ὑπωχριάω, ὠχριῶ ὀλίγον, γίνομαι ἢ εἶμαι ὕπωχρος, τῷ ὑπωχριῶντι τοῦ προσώπου Νικήτ. Χων. Ἱστ. 183A.

ὕπ-ωχρος, ον, ὁ ὀλίγον ὠχρός, ὑποκίτρινος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 9, 2, Λουκ. Τόξ. 19.

ὗραξ [ῠ], **ἄκος**, ὁ, μῦς, ποντικός, Νικ. Ἀλεξιφ. 37. (Πρβλ. Λατ. sorex (shrew)· ἴσως ἐκ τοῦ Σανσκρ. svar (sonare), ὡς ἐκ τῆς κραυγῆς ἣν ἐκβάλλει).

ὑράξ, ἐπίρρ., «μίγδην, ἀναμίξ» Ἡσύχ.: Αἰολ. **ὑρραξ** Θεογνώστου Κανόνες σ. 23, Σουΐδ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ.77. (Πρβλ. **σύρω, φύρω**).

ὑρῖχός [ῠ], ὁ, πλεκτὸν καλάθιον, χειροκάλαθον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 5· **σύριχος** Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 1· φέρεται καὶ **ὑρισσός**, Θεογνώστ. Κανόν. σ. 23· **ὑρίσκος** καὶ **συρίσχος**, Ἡσύχ.· **ὕρισχος**, Α. Β. 67· **σύρισσος**, Πολυδ. Ι', 129. Ὁ Σουΐδ. μνημονεύει καὶ **ὑρρίς**, ὅπερ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **σπυρίς**· καὶ παρ' Ἡσυχ. φέρεται **ὗρον, τό**, σμῆνος μελισσῶν· παρὰ τῷ αὐτῷ φέρεται καὶ **ὑρια-τόμος**, ὅπερ ἑρμηνεύει: «ὁ τὰ κηρία τέμνων τῶν μελισσῶν».

ὑρτάνη, ἡ, πῶμα, («καπάκι») χύτρας· καὶ **ὑρτήρ**, ὁ, = **πλυνεύς**; Ἡσύχ.

ὕρχα, ἡ, κεράμεον ἀγγεῖον ὑποδεκτικὸν ταρίχων, ταριχηρὸν ἀγγεῖον, Ἀριστοφ. Σφ. 676· οἰνηρὸν ἀγγεῖον, «ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττοιντ' ἂν καὶ ἃς εἴρηκεν Ἀριστοφ. ἐν Ὁλκάσιν (Ἀποσπ. 367) ὕρχας οἴνου» Πολυδ. Ι', 73. (Ἡ λέξις εἶναι Αἰολ., ὅθεν φέρεται, κυρίως **ὕρχα** οὐχὶ **ὕρχη**, ἴδε Λοβεκ Παραλ. 34 πρβλ. Λατ. orca, urceus, Bentl. εἰς Ὁρατ. Σατύρ. 2. 4. 66). — Καθ' Ἡσύχ.: «ὕρχας· ἄμφωτον κεράμιον, καὶ βικῶδες τὸ εἶδος».

ὗς, ὗν (**ὗα** Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 8), γεν. **ὑὸς** [ῠ]· ἢ **σῦς, σῦν**, γεν. **σῠός**, ὁ καὶ ἡ· ὁ Ὅμ. προτιμᾷ τὸν τύπον **σῦς**, χρῆται δὲ τῷ **ὗς** μόνον χάριν τοῦ μέτρου· παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. **ὗς** εἶναι ὁ ἐπικρατῶν τύπος· πληθ. ὀνομ. **ὕες, σύες**, κατ' Ἀττ. συναίρεσιν **ὗς** (ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρ' Ὁμ.)· αἰτ. **ὕας, σύας**, κατ' Ἀττ. συναίρ. **σῦς** (καὶ ἐν Ὀδ. Ξ. 107)· γεν. **συῶν**, δοτ. **ὑσί, συσί** (Ἰλ Ε. 783, Η. 257), ἀλλ' Ἐπικ. καὶ **ὕεσσι, σύεσσι**. Ὁ ἄγριος χοῖρος εἴτε ἄρρην (κάπρος) εἴτε θῆλυς· ἐπὶ τοῦ κάπρου, σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα Ἰλ. Ι. 539, πρβλ. Θ. 338· ἀγροτέρῳ συΐ Λ. 293 ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότες Μ. 146· ἀργιόδοντος ὑὸς Κ. 264· λέγεται δὲ καὶ σῦς κάπριος ἢ κάπρος, ἴδε τὰς λέξεις· πρβλ. ὡσαύτως **χλούνης**·— ἐπὶ τοῦ θήλεος χοίρου, συὸς ληιβοτείρης Ὀδ. Σ. 29·— τὴν τόλμην καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ κάπρου καλῶς ἐγίνωσκεν ὁ Ὅμηρος καὶ περιγράφει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐπιτίθεται μετὰ πολλῆς λεπτομερείας ἐν Ἰλ. Μ. 146, κ. ἀλλ., πρβλ. **δοχμόομαι**· — οὕτω παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. συγγραφεῦσιν, ὗς ἄγριος Ἡρόδ. 4. 192, Ξεν. ἐν Κύρ. 1. 6, 28, κλπ.· ὕες ἄγριαι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28, 1. **2)** ἐπὶ τοῦ κατοικιδίου χοίρου· ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχεν 600 θήλεις καὶ 360 ἄρρενας, Ὀδ. Ξ. 13-20· — οἱ ἄρρενες ἐχρησίμευον πρὸς τροφήν, αὐτόθι 17, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 32, ἔνθα οἱ ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογός, «ἐξετείνοντο φλογιζόμενοι τῷ πυρὶ» (Σχόλ.)· ἐτρέφοντο δὲ διὰ βαλάνων, ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα Ὀδ. Ν. 409, πρβλ. Κ. 243· τοκὰς ὗς, sus foeta, Λουκ. Λεξιφάν. 6, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 16· ὗς ἐπίτεξ Ἀλκίφρων 3. 73. **3)** παροιμίαι, Βοιωτία ὗς, ἐπὶ ἀγροικίας καὶ ἀναγωγίας (πρβλ. **Συοβοιωτοί**), Πινδ. Ο. 6. 153· ὗς ποτ' Ἀθηναίαν ἔριν ἤρισε (ἢ συντομώτερον ὗς τὴν Ἀθηνᾶν, Λατιν. sus Minervam, Πλουτ. Δημοσθ. 11), «παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων» (Σχόλ.), Θεόκρ. 5. 23· οὐκ ἂν πᾶσα ὗς γνοίη Πλάτ. Λάχ. 196D· ὗς διὰ ῥόδων, ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ ἀναγώγων, Κράτης ἐν «Γείτοσιν» 6· ὗς ἐκώμασε, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκόσμων, δηλ. ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων, Θεογνώστου Κανόν. 24, 66· ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, «παροιμία παρὰ Δεινάρχῳ ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων» Παροιμιογρ. Κῶδ. Βολδειαν. 918, Φώτ. 634, 15· παχὺς ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα (πρβλ. **βοῦς** IV), ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀδηφαγίας ὑπερσαρκησάντων, Μένανδρος ἐν «Ἁλιεῦσιν» 1· λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν, θὰ κενώσω ὅλην μου τὴν ὀργήν, θὰ ἀφήσω νὰ ἐκσπάσῃ ὅλος ὁ θυμός μου. Ἀριστοφ. Λυσ. 684. **II.** = **ὕαινα** II, Ἐπίχ. καὶ Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 326E, F. **III.** = **ὕσγη**, Παυσ. 10. 36, 1. (Πρβλ. Λατιν. sus· Γοτθ. sv-ein· Ἀγγλο-Σαξον. swin· Ἀρχ. Γερμ. su (sau, sow)· Σλαυ. sv-inja·— κατὰ τὸν Κούρτ. ἡ ῥίζα εὑρίσκεται ἐν τῷ Σανσκρ. sû (generare)· ἕτεροι σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ **σεύομαι**, **θύω** B).

ὕσγη, ἡ, βοτάνη ἐξ ἧς τὸ βάμμα **ὕσγινον**, Σουΐδ., πρβλ. **ὗς** III.

ὑσγῖνο-βᾰφής, ές, (βάπτω) βεβαμμένον εἰς βάμμα ὕσγινον, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 13, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 255E· τὰ ὕσγινα, δηλ. ἱμάτια, Ἀθήν. 539E, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 14.

ὑσγῖνόεις, εσσα, εν, ἔχων χρῶμα ὕσγινον, ὑσγινόεντος Νικ. Θηρ. 870. [ἴδε τὸ ἑπόμ.].

ὕσγῖνον, τό, φυτικὴ βαφὴ ἔχουσα χρῶμα ἀνοικτὸν κόκκινον, κοινῶς «ἄλικον», μεταξὺ τοῦ πορφυροῦ καὶ τοῦ κοκκίνου· λαμβάνεται δὲ ἐκ τοῦ θάμνου **ὕσγης**, ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶναι Γαλατικὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ **πρῖνος**, Νικ. Θηρ. 511, Ἀνθ. Π. 6. 254. [ῐ ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **ὑσγῖνόεις**, Νικ. Θηρ. 870].

ὑσγινόσημος, ον, Ἐπιγρ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) CIL. V. I. 80, 81, 87, 93, 94, 99.

ὕσδος, ἀντὶ **ὄσδος**, Αἰολικ. ἀντὶ **ὄζος**, Σαπφὼ 4 καὶ 93. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὕσδοι· ὄζοι, κλάδοι».

ὕσθην, ὑσθῆναι. ἴδε **ὕω**.

Ὕσῑρις, Αἰολ. ἀντὶ **Ὄσιρις**, Ἑλλάν. παρὰ Πλουτ. 2. 364D.

ὗσις, εως, ἡ, (ὕω) βροχή, Ἡσύχ. ἐν ἐν λέξ. **ὑή**.

ὕσκλος, ὁ, ἡ ἄκρα (corrigiae insulae) σανδαλίου ὅπου ἦσαν αἱ «θηλειαὶ» δι' ὧν διήρχοντο οἱ ἱμάντες οἱ δένοντες τὸ ὑπόδημα εἰς τὸν πόδα, Θεογνώστ. Κανόν. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 2. 24, 6· φέρεται καὶ **ὕσχλος** παρὰ Πολυδ. Ζ', 80· ἐντεῦθεν **ἕπτυσκλος**, **ἐννεύσκλος**· καὶ ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 34.

ὑσκλωτός, ή, όν, ὁ ἔχων ὕσκλους, ὑπόδημα ὑσκλωτόν, ὥστε γυμνοὺς σχεδὸν ἐκφαίνεσθαι τοὺς πόδας Δείναρχ. σ. 16 Huds.

ὕσκυθα, τά, (ὗς) κόπρος χοίρου, «ὑὸς ἀφόδευμα» Ἡσύχ.· ἴσως σύνθετον ἐκ τοῦ **σκώρ, σκατός**· ἴδε Λοβεκ. Παθ. σ. 367.

ὗσμα, τό, (ὕω) βροχή, ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 938· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 420.

ὑσμίνη [ῑ], ἡ, Ἐπικ. ὄνομα, μάχη, ἀγών, κατὰ κρατερὴν ὑσμ. Ἰλ. Ε. 84, κλπ.· κατὰ κρατερὰς ὑσμ. αὐτόθι 200· ἐν σταδίῃ ὑσμ., Ν. 314· ἐν ὑσμ. δηιοτῆτος Υ. 245· πρώτῃ ἐν ὑσμ., ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ τῆς μάχης, Ο. 340· ὑσμίνηνδε, εἰς τὴν μάχην, Β. 477·— ἐν Β. 863, Θ. 56, ὑπάρχει κατὰ μεταπλασμὸν Ἐπικ. δοτ. **ὑσμῖνι** ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ὑσμὶν** ἢ **ὑσμίς**. (Πρβλ. Σανσκρ. yudh, yudh-yê (pugno), yudh (pugnator), yudh-mas (pugna)· Ζενδ. yud (pugnare)).

ὑσ-πέλεθος, ὁ, κόπρος χοίρου, Πολυδ. Ε', 91, Δίων Κ. 46. 5.

ὑσπλᾱγίς, ίδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ὕσπληγξ** I, ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος, «ἀπὸ μιᾶς ἀφετηρίας» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Λυσ. 1000· πρβλ. Piers εἰς Μοῖριν σ. 376.

ὕσπλαγξ, ᾱγγος, ἡ, καὶ **ὕσπλαξ, ᾱγος**, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ.

ὕσπληγξ, ηγγος, ἡ, (σπανίως ὁ, Παυσ. 6. 20, 13, Εὐστάθ. 598. 25), Δωρικ. **ὕσπλαγξ, αγγος**, Θεόκρ. 8. 58· ὡσαύτως **ὕσπληξ, ηγος**, Πλάτ., κλπ. (ἴδε κατωτ.)· δοτ. πληθ. **ὕσπληγξιν** Πλούτ. 2. 588F, Ἐπικ. **ὑσπλήγγεσσι** Ἀνθ. Π. 6. 259· Δωρ. **ὑσπλᾱγίς**, ὃ ἴδε)· — σχοινίον τεταμένον ὁριζοντίως ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου καὶ ἀφιέμενον νὰ πέσῃ ὅταν οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔπρεπε νὰ ἐξορμήσωσιν, ἀφετηρία, ὥσπερ ἀπὸ ὕσπληγγος ἀναπεσὼν Πλάτ. Φαῖδρ. 254E· ἀπὸ ὕσπληγγος θέειν Λουκ. Κατάπλ. 4· ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 20, πρβλ. περὶ Διαβολ. 12· ἑστάναι ὥσπερ ἐφ' ὕσπληγγος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 5, 1· ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι Ἀνθ. Π. 11. 86, πρβλ. Πλούτ. 2. 804E. **2)** καθόλου, ὅριον, Διον. Π. 121, Συλλ. Ἐπιγρ. 2824. 14· πρβλ. **ὑσπλαγίς**. **3)** καλῴδιον ἀγκύρας ἢ ἄγκυρα, ἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν ὕσπληγας, «ἀπὸ γῆς ἀνέσπασαν τὰς ἀγκύρας» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 22. **II.** ἡ παγὶς ὀρνιθοθήρα, Θεόκρ. 8. 58· ὡσαύτως τὸ ῥόπτρον παγίδος, ὅπερ πίπτει μόλις ψαυσθέν, Ὀππ. Ἰξευτ. 3. 18. **III.** λέγεται ὡσαύτως ὅτι εἶναι κέντρον χοίρων, (ὗς, πλήσσω), Εὐστ. εἰς Διον. Π. 119, Ἡσύχ., Σουΐδ. ἐν λέξ. **IV.** πάσσαλος, Ἡσύχ. **V.** κεράτινος κρίκος, Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 62 (316 Βεκκῆρ.). (Κατὰ τὸν Κούρτ. ἐκ τοῦ **ὑσ-** (**ὕστερος**), **πλήσσω**, τὸ πλῆττον ἢ ἀποκλεῖον).

ὑσπολέω, βόσκω χοίρους, «ὑσπολεῖν· συβωτεῖν» Ἡσύχ.

Ὕσ-πορος, ὁ πόρος χοίρων, ὄνομα ποταμοῦ, Νόνν. Δ. 26. 168· πρβλ. **βόσπορος**.

ὕσσακος, ἡ ὕσσαξ, ὁ, ἑρμηνεύεται παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολόγ. 785, 8, καὶ τῷ Φωτ. διὰ τοῦ **πάσσαλος,** ἀλλ' ἐν χρήσει εὕρηται ἐπὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου, εἶμ' ὥστ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα Ποιητ. Δωρ. παρ' Ἡφαιστ. 28· ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων Ἀριστοφ. Λυσ. 1001· ὡς φαίνεται ἡ λέξις εἶναι Δωρικ.

ὑσσός, ὁ, ἀκόντιον, τὸ Ρωμαϊκὸν pilum, Πολύβ. 6. 23, 8 κἑξ., Πλούτ., κλπ.

ὑσσωπίτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος δι' ὑσσώπου, Διοσκ. 5. 50.

ὕσσωπος, ἡ, ἀρωματικόν τι φυτόν, τὸ Ἑβρ. êzôb (διάφορον τοῦ ἀγγλικοῦ hyssop, ὅπερ, ὡς ὁ Sprengel παρατηρεῖ, δὲν εὑρίσκεται ἐν Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ, ἴσως ὅθεν τὸ ἀγγλ. caperplant, Stanley Sinai and Palest. σ. 21), ὕσσωπος . . . πόα γνώριμος, δισσή, ἡ μὲν γάρ τίς ἐστιν ὀρεινὴ ἡ δὲ κηπευτὴ Διοσκ. 3. 27, Ἀθήν. 156Ε, Ἑβδ., Καιν. Διαθ.·—ὡσαύτως **ὕσσωπον,** τό, Γαλην., Γεωπονικά.

ὑστάς, ἄδος, ἡ, φυτεία ἀμπέλων, «ὑστάς· πλαστὰς (βλάστας Guyetus) ἀμπέλω·» Ἡσύχ., καί: «ὑστάδα· ἡ δασεῖα ἄμπελος» ὁ αὐτός.

ὑστάτιος, [ᾰ], α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὕστατος,** ὡς **μεσσάτιος** ἀντὶ **μέσσος, τοσσάτιος,** ἀντὶ **τόσσος,** κτλ., Ἰλ. Ο. 634· τί πρῶτον τί δ' ἔπειτα τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Ὀδ. Ι. 14· —οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., ἐξ ὑστέρου Ἰλ. Θ. 353·—**ὑστατίη,** ἡ, τὸ τέλος, βιότοιο Κόϊντ. Σμ. 14. 315.

ὕστατος, η, ον, ἴδε **ὕστερος** Β.

ὑστέρα, Ἰων. **ὑστέρη,** ἡ, ἡ μήτρα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Ἀφορ. 1253, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 3· «ὑστέραν ἐκάλουν οἱ πολλοὶ οὐκ' ἰατρῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων τὸ πρὸς τὴν κύησιν ὑπὸ τῆς φύσεως δοθὲν ταῖς γυναιξὶ μόριον» Γαλην. τ. 16, σελ. 177, ἔκδ. Kühn.· συχνὸν ἐν τῷ πληθ. **ὑστέραι.** Ἰων. γεν. **-έων,** οἱ ὄρχιες (τῶν καστόρων) αὐτοῖσί εἰσι χρήσιμοι ἐς ὑστερέων ἄκεσιν Ἡρόδ. 4. 109, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 204· μῆτραι καὶ ὑστέραι λεγόμεναι Πλάτ. Τίμ. 91Β·—μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου **ὕστερος,** Ἀθήν. 585D. **2)** αἱ ᾠοθῆκαι τῶν ᾠοτόκων ζῴων, πτηνῶν, ἑρπετῶν, ἰχθύων, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 13, 7, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 24 κἑξ., 6. 10, 2, κ. ἀλλ.—(Πρβλ. Λατ. uterus, Σανσκρ. udar-am (venter)· ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὰς λέξεις ταύτας ὡς συγγενεῖς τῷ **ὕστερος, ὕστατος,** φρονῶν ὅτι ἡ πρώτη σημασία αὐτῶν ἦτο ἡ τοῦ κατωτάτου μέρους, πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν νείατον ἐς κενεῶνα, πρβλ. δὲ ὡσαύτως καὶ **ἔντερα).**

ὑστεραῖος, α, ον, ὁ κατὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν (πρβλ. **προτεραῖος)·** τῇ ὑστεραίᾳ (Ἰων. **-αίῃ)** ἡμέρᾳ, κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, Λατ. postridie, Ἡρόδ. 8. 22· ὁλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ **ἡμέρᾳ,** ὁ αὐτ. 1. 77, 126, κ. ἀλλ., Ἀντιφῶν 132. 12, Θουκ. 7. 52· ὡσαύτως, ἐς τὴν ὑστεραίην Ἡρόδ. 4. 113, Δημ. 541. 25· ἐν τῇ ὑστ. Πλάτ. Πρωταγ. 318Α· τῆς ὑστεραίης Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 2·— μετὰ γενικ., τῇ ὑστ. τῶν μυστηρίων Ἀνδοκ. 15. 9· τῇ ὑστ. τῆς μάχης Πλάτ. Μενέξ. 240C·—ἑπομένου τοῦ συγκρ. **ἤ,** τῇ ὑστ. ἢ ᾗ ἂν ἔλθῃ ὁ αὐτ. ἐν Κρίτ. 44Α· τῇ ὑστ. ἢ ᾗ ἔθυεν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 173Α· καὶ πιθανῶς δέον τὸ **ἤ** νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ **ᾗ** ἐν τοῖς ἑπομένοις χωρίοις, τῇ ὑστ. ἢ ἐθάπτετο Ἀντιφῶν 145. 37· τῇ ὑστ. ἢ ἂν προθῶνται Νόμ. παρὰ Δημοσθ. 1071. 3. **II. ὕστερος,** ἡ ὑστ. ἐπιστρατεία Ἡρόδ. 9. 3, πρβλ. Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 6 (Δινδ. **ὑστέρας)·** ἐν ἄλλοις χωρίοις δύναται νὰ ληφθῇ ἐπὶ κυριολεκτικωτέρας σημασίας, μάχῃ τῇ μὲν πρώτῃ .. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ .. Θουκ. 7. 11· τῇ μὲν προτέρᾳ [ἐκκλησίᾳ].. ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ ὁ αὐτ. 1. 44, πρβλ. Αἰσχίν. 36. 28 (ἔνθα τὸ **ἡμέρᾳ** πιθανῶς παρεισήχθη), Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 17, Λουκιαν. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 19· τῇ ὑστεραίᾳ προβολῇ Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 15.

ὑστερ-αλγής, ές, ὁ προξενῶν ἀλγηδόνας εἰς τὴν μήτραν, ὑστερ. ὄξος Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394.

ὑστερέω, μέλλ. **-ήσω,** Ἑβδ. ἀόρ. **ὑστέρησα** (συχνάκις μετὰ διαφόρ. γραφῆς **ὑστέρισα)** Ἡρόδ., κλπ.· πρκμ. **ὑστέρηκα** Διόδ. 15. 47, Καιν. Δ.· ὑπερσ. **ὑστερήκειν** Θουκ. 3. 31·— Παθ., ἀόρ. **ὑστερήθην** Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ια', 8, Ἰώσηπος (**ὕστερος).** Μένω ὀπίσω ἢ ἔρχομαι ἀργότερα, καθυστερῶ, ἀντίθετ. τῷ **προτερέω** καὶ τοῦ **φθάνω·** ὑστέρησαν οἱ ἄγοντες Ἡρόδ. 1. 70, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 976, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 3, Πλάτ. Γοργ. 447C· μετὰ δοτ. τρόπου ἢ τοῦ κατὰ τί, ὑστ. τῇ διώξει Θουκ. 1. 134· τῇ βοηθείᾳ Δημ. 1346 9. **II.** μετὰ γεν. πράγμ., ἔρχομαι βραδύτερόν τινος, ἀργότερον ἢ ὅσον ἔπρεπεν, ὑστέρησαν (διάφορ. γραφ. **ὑστέρισαν)** ἡμέρῃ μιῇ τῆς συγκειμένης, ἦλθον κατὰ μίαν ἡμέραν ἀργότερον τῆς προσδιορισθείσης ἡμέρας, Ἡρόδ. 6. 89· Ἀβροκόμας δὲ ὑστέρησε τῆς μάχης πέντε ἡμέραις, ἦλθε πέντε ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ τὴν μάχην (οὕτω, ἀναγνωστέον ἀντὶ **-ρας),** Ξεν. Ἀν. 1. 7, 12· ὑστ. δείπνου Ἄμφις ἐν Ἀδηλ. 3· ἐπειδὴ τῆς Μυτιλήνης ὑστερήκει, εἶχε φθάσει ἀργὰ πρὸς σωτηρίαν τῆς Μ., Θουκ. 3, 31· ὑστ. τῆς πατρίδος, ἀδυνατῶ νὰ ὑπερασπίσω αὐτήν, Ξεν. Ἀγησ. 2. 1· ὑστ. τῶν λέμβων, δὲν προφθάνω αὐτάς, Πολύβ. 5. 101, 4· τῶν καιρῶν Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 16. 5· τῆς βοηθείας Διόδ. 13. 110· ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης Λουκ. Παράσ. 60. **2)** μετὰ γεν. προσ., ἔρχομαι κατόπιν τινός, ὑστ. τινὸς εἰς τόπον Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 25· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἔρχομαι παρὰ πολὺ ἀργὰ διά τινα ἄνθρωπον, Θουκ. 7. 29·— ὡσαύτως, ὑστ. ἔς τι Ἱππ. 1194Η (ἐκ διορθώσεως τοῦ Littré). **III.** μεταφορ., δὲν φθάνω τινά, εἶμαι κατώτερός τινος, μετὰ γεν., Δημ. 447. 25, Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ια', 5· ὑστ. τινὸς ἐμπειρίᾳ Πλάτ. Πολ. 539Ε· μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστ. αὐτόθι 484D. **IV.** διατελῶ ἐν στερήσει τινός, δὲν κατορθώνω νὰ ἐπιτύχω τι, ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ Κλέαρχος ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν «Κορινθίοις» 1·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὑστερεῖσθαί τινος Διόδ. 18. 71, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. γ', 23, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 6, 7· καὶ ἐν τῷ μέσ. μέλλ. ὑστερήσομαι παιδὸς (ὁ Pors. γράφει **ἐστερήσομαι,** ὁ δὲ Herm. **ἧς στερήσομαι)** Ψευδευρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1203. **2)** ἀπολ., διατελῶ ἐν στερήσει, Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. ιε', 14, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. η', 8. **V.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐλλείπω, δὲν ὑπάρχω, ἐπιλείπω, δὲν ἀρκῶ, Λατ. deficere, Διοσκ. 5, 86, Εὐαγγ. κ. Ἰω. β', 3· ἕν σοι ὑστερεῖ Εὐαγγέλ. κατὰ Μάρκον Ι', 21.— πρβλ. **ὑστερίζω** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 389.

ὑστέρημα, τό, ἔλλειψις, ἀνάγκη, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛΓ', 10), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 4, κ. ἀλλ.

ὑστέρησις, ἡ, = τῷ προηγ., Εὐαγγ. κατὰ Μάρκ. ιβ', 44, Δ' Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. δ', 11.

ὑστερητικὸς τύπος, ἐπὶ πυρετοῦ ὅστις ἐπέρχεται ἀργότερον κατὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν, Γαλην.

ὑστερίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ·** ἀόρ. **ὑστέρισα·** (ἴδε **ὑστερέω,** ὅπερ συνεχῶς ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ.). Ὡς τὸ **ὑστερέω,** ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, βραδύτερον ἢ πολὺ ἀργά, μένω ὀπίσω, καθυστερῶ, Θουκ. 6. 69· ὑστερίσαντες οὐ πολλῷ ὁ αὐτ. 8. 44, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 1, 18· ὑστ. ἐν τοῖς καιροῖς ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 5, 7, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 8. 8, 10, περὶ Ζῴων Γεν. 4. 4, 5· ὑστ. αἱ ὧραι, ἔρχονται ἀργά, Πλουτ. Λούκουλλ. 31· ἐπὶ τοῦ νοῦ, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 15. 1· ἀντίθετ. τῷ **πρωτεύω,** ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. πρ. Ἀλέξ. 1. 3. **II.** μετὰ γεν. πράγματος, μένω ὀπίσω τινὸς ἢ ὥς πρός τι, ὑστ. τῶν καιρῶν, εἶμαι ἀργός, φθάνω ἀργὰ διὰ τὰς περιστάσεις, Δημ. 50. 11., 260. 13· τῶν ἔργων ὁ αὐτ. 51. 12, πρβλ. 49. 1· τῶν πραγμάτων Ἰσοκρ. 30D· ὑστ. τῶν συλλογισμῶν, μένω ὀπίσω εἰς τὸ νὰ τοὺς ἐννοήσω, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 30, πρβλ. 3. 10, 4·—ὡσαύτως, ὑστ. πρός τι Πλουτ. Ἀντών. 63·—ἀλλὰ κραυγῇ τοῦ λαγῶ οὐδὲν ὑστεριζούσῃ, ἥτις οὐδόλως μένει ὀπίσω τοῦ λαγοῦ, δηλ. φθάνει τὴν ἀκοὴν αὐτοῦ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 40. **III.** μεταφορ., μένω ὀπίσω τινός, εἶμαι κατώτερός τινος, μετὰ γεν., ὑστερίσαντες τῶν βαρβάρων Ἰσοκρ. 75Β· ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 13. **2)** ἀπολ., ὡς μὴ ὑστερίζειν δέον τὸν ἄρχοντα μήτε τὸ εἰδέναι ἃ δεῖ .. ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 7. 5, 46· ὑστ. ἡ διάνοια Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 4. **IV.** διατελῶ ἐν ἐλλείψει ἢ στερήσει τινός, τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ Ἰσοκρ. 204Α, πρβλ. Ἄλεξιν ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 10.

ὑστερικός, ή, όν, (ὑστέρα) ἐπὶ γυναικὸς πασχούσης κατὰ τὴν μήτραν, Ἱππ. Προρρ. 77, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 4. 7, 6·—πνῖγας ὑστερικὰς Γαλην. τ. 14, σ. 181, 16, Kühn.· οὕτω, τὰ ὑστερικὰ (ἐξυπακ. **πάθη)** Ἱππ. Ἀφορ. 1254.—Ἐπίρρ., **-κῶς** Διοσκ. 2. 10. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μήτραν, μητρικός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 204· ὑμήν, πόρος Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 1. 3, 6., 15. 3.

ὑστερο-βουλέω, σκέπτομαι ὕστερον, μετὰ τὸ γεγονὸς ἢ τὴν πρᾶξιν, τὸ ὑστερίζειν ἐν ἀγαθοῖς καὶ ὑστεροβουλεῖν εἰς τὸ χρήσιμον ὄνησιν ἔχειν οὐδεμίαν ὁρᾶται Κύριλλ. Ἀλεξανδρ. VI, 797Α.

ὑστεροβουλία, ἡ, ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν σκέψις, Ἑβδ. (Παροιμ. ΛΑ'. 3), Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 861Β, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 110C, κλπ.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑστεροβουλία· μετάνοια, μετάμελος, ἡ ἐσχάτη βουλή».

ὑστερογένεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ., Γερμ. Κων/πόλεως, Cod. Coisl. 278, fol. 113 r°, καὶ **ὑστερογενεσία,** ἡ, Λεόντ. Βυζ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 86, 1, σ. 1672.

ὑστερο-γενής, ές, ὁ φαινόμενος μετὰ τὸν τοκετόν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστορ. 3. 11, 7., 3. 20, 4, περὶ Ζῴων Γεν. 4. 4, 41, κ. ἀλλ.· τὸ ὑστερογενές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀρχή,** ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 13. 4, 2·— μετὰ γεν., ὑστ. τοῦ σώματος Συνέσ. 249Β. **2)** καθόλου, ὑστερόχρονος, μεταγενέστερος, νεώτερος κατὰ τὸν χρόνον, Στράβ. 205, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 225.—Ἐπίρρ. **ὑστερογενῶς,** Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 342, ἔκδ. Βασιλ.

ὑστερο-γονία, ἡ, (γόνος) ἡ ὑστέρα γενεά, οἱ μεταγενέστεροι οἱ ἀπόγονοι, Γλωσσ.

ὑστερο-δόμιον, τό, τὸ ἔσχατον δηλ. τὸ ὑψηλότατον μέρος τῆς οἰκίας· μεταφορ., ἡ κορυφὴ πράγματός τινος, κορωνίδα τρόπον

τινὰ καὶ ὑστεροδόμιον **τῶν** ἰδίων συγγραμμάτων Κύριλλος Ἀλεξ. τ. 5, σ. 507Α.

ὑστερό-ληπτος, ον, = **παλινάγρετος,** Φώτ., Σουΐδ. ἔνθα: «παλινάγρετον· πάλιν καὶ αὖθις ὑστερόληπτον».

ὑστερολογία, ἡ, σχῆμα ἐν τῇ ῥητορικῇ, = **πρωθύστερον,** Ῥήτορες (Walz) 8, σ. 818, Εὐστ. 80, 16., 97. 44., 140, 7, κτλ.

ὑστερο-λόγος, ον, ὁ ὁμιλῶν ἔσχατος· μάλιστα ὁ ὑποκριτὴς ὁ παριστάνων τὸ ἔσχατον μέρος, Τέλης παρὰ Στοβ. 68. 48, Εὐστ. Πονημ. 169. 36.

ὑστερό-μαντις, ὁ, ἡ, ὁ προφητεύων ἀργότερον τοῦ δέοντος, «πρόμαντις οὖν ὁ Κρόνος, ὁ πρὸ τοῦ δράκοντος μαντευσάμενος, ὑστερόμαντις δὲ ὁ δράκων» Σχόλ. Βατικ. εἰς Λυκόφρ. 202.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὑστερομειννία, ἡ, = **ὑστερομην-,** Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 66.

ὑστερό-μητις, ὁ, ἡ, = **ὑστερόβουλος,** Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20. 130.

ὕστερον,τό, = **χόριον,** τὸ μετὰ τὸ ἔμβρυον ἐξερχόμενον τῆς μήτρας, τὸ «ἀκόλουθον», ὁ πλακοῦς, Λατ. secundinae, Ἱππ. Ἀφορ. 1255.

ὑστερο-πᾰθέω, πάσχω μετὰ ταῦτα, Γαλην. τ. 7, σ. 388. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

ὑστερο-περίοδος, ον, ἔχων πρόσθετον περίοδον, ἐπὶ λόγου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 169.

ὑστερό-ποινος, ον, ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν ἐπιβάλλων ποινήν, ὁ ὕστερον τιμωρῶν, Ἐρινύς, Ἄτη Αἰσχύλ. Ἀγ. 58, Χο. 383· πρβλ. **ὑστεροφθόρος.**

ὑστερό-ποτμος, ον, ὁ νομισθεὶς νεκρὸς καὶ μετὰ ταῦτα ἀναφανεὶς ζῶν, Πλούτ. 2. 265Α, Β.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑστερόποτμος· ᾧ ζῶντι ὁ τάφος ὡς τεθνηκότι γέγονεν. ἄλλοι τὸν δεύτερον γάμον».

ὑστερό-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. **-πουν,** ὁ ἐρχόμενος ὕστερον, ἀργά, ὑστ. βοηθῶ Ἀριστοφ. Λυσ. 326· ὑστ. Νέμεσις Ἀνθ. Παλατ. 12. 229· Ἐρινὺς Ὀρφ. Ἀργον. 1162 (1169)

ὑστεροπρώτως, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 428. — Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. οὐδὲ τὸ ἐπίθ. **ὑστερόπρωτος** πιστεύεται ὡς καλῶς καταχωρισθὲν ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐκδότου, ἀλλὰ λέγεται vox nihili, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὕστερος, ὕστατος, ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, κατοπινός, ἔσχατος, συγκρ. καὶ ὑπερθ., ἄνευ θετικοῦ ἐν χρήσει. (Τὸ θετικὸν ζητητέον ἐν τῇ Σανσκρ. προθέσει ud, Γοτθ. ut (ἔξω, Ἀγγλ. out), Ἀρχ. Γερμ. az (aus) ὥστε τὰ **ὕστερος, ὕστατος** ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ aüsserer, aüsserst, ὁ ἐξώτερος, ἐξώτατος ἢ ἔσχατος, Ἀγγλ. utter, outermost, uttermost)· πρβλ. **ὑστέρα·** — οὕτω **πρότερος, πρῶτος,** ἐκ τῆς προθ. **πρό,** Λατ. posterior, postremus ἐκ τῆς προθέσ. post.)

Α. ὕστερος, α, ον. **I.** ἐπὶ τόπου, ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, ὁ ὀπίσω ὢν (ἴδε κατωτ. III), ὑστέρῳ ποδὶ Εὐρ. Ἱππόλ. 1243, Ἡρακλ. Μαιν. 1040· ὕστ. λόχος Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 3, 21· ἐν τῷ ὑστ. λόγῳ Ἀντιφῶν 143. 7, πρβλ. Πινδ. Ο. 10 (11), 5, Πλάτ. κλπ.· τὰ ὕστερα, αἱ κατόπιν προτάσεις, Πλούτ. 2. 742D — μετὰ γεν. ὕστεροι ἡμῶν, ὄπισθεν ἡμῶν, μεθ' ἡμᾶς, Πλάτ. Λῦσ. 206Ε, πρβλ. Θουκ. 3. 103· οὐδὲν ὑστέρα νεώς, οὐδόλως ὀπίσω (βραδυτέρα) πλοίου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 251. **II.** ἐπὶ χρόνου, ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ Ἰλ. Ε. 17, Π. 479· τῷ ὑστέρῳ ἔτει, κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 10· τῇ ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι Ἡρόδ. 6. 103· ὑστέρῳ χρόνῳ, κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον, Α. 130, Αἰσχύλ. Ἀγ. 702, κλπ.· ἐν ὑστ. χρόνοις Πλάτ. Νόμ. 865Α· ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1666· δεκάτῃ ὑστέρᾳ ἢ ὑστέρᾳ δεκάτῃ, κατὰ τὴν 21ην ἡμέραν, Ψήφισμ. παρὰ Διογέν. Λαερτ. 7. 10, Λογγίνου Αποσπ. 8. 11· ἡ ὑστέρα Πλάτ. 2. 320Ε· ἐς τὴν ὑστ., διάφρ. γραφὴ Αἰλ. π. Ζῴων 7. 7·— μετὰ γενικ. προσ., ὕστερόν τινος, μετά τινα, σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν Ἰλ. Σ. 380, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 859, Πλάτ. Φαίδων 87C κ. ἀλλ.· μετὰ γεν., ὑστ. χρόνων τούτων Ἡρόδ. 4. 166., 5. 32. **2)** ἀργότερα, πολὺ ἀργά, ὕστερος ἐλθὼν Ἰλ. Σ. 320· κἂν ὕστ. ἔλθῃ Ἀριστοφ. Σφ. 691· μῶν ὕστεροι πάρεσμεν; Ἀριστοφ. Λυσ. 69· ὕστ. ἀφικνεῖσθαι Θουκ. 40. 90· ὕστ. (παραλειπομένου τοῦ ἐλθὼν) Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 222, Τραχ. 92· Διονύσιος ὁ ὕστ. Διον. ὁ β', Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 23. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., ἀργότερον ἢ ὅσον ἔπρεπε διά τι πρᾶγμα, ὕστεροι ἀπικόμενοι τῆς ἐμβολῆς Ἡρόδ. 6. 120 ὕστ. ἐλθεῖν τοῦ σημείου Ἀριστοφ. Σφ. 690· κακῶν ὕστ. ἀφῖγμαι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1174· ὕστ. ἀφίκοντο τῆς μάχης μιᾷ ἡμέρᾳ Πλάτ. Νόμ. 698Ε. **4)** ὡς οὐσιαστ. οἱ ὕστεροι = τῷ Λατ. posteri, οἱ ἐπιγιγνόμενοι, ἐπίγονοι δ' ἀν' Ἑλλάδα κληθέντες ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε Εὐρ. Ἰκ. 1225, πρβλ. Τρῳ. 13, 1245· — πρβλ. **ὕστερον.** **III.** ἐπὶ ἥττονος βαθμοῦ ἡλικίας, ἀξίας ἢ ποιότητος, γένει ὕστερος, δηλ. νεώτερος, Ἰλ. Γ. 215· ὑστέρας ἔχων πώλους (ἔνθα δύναται νὰ σημαίνῃ τὸ ὀπίσω, ἀλλὰ πρβλ. Ἰλ. Ψ. 322), Σοφ. Ἠλ. 734. **2)** μετὰ γεν., οὐδενὸς ὕστ., οὐδενὸς δεύτερος, κατώτερος, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 181, πρβλ. 1364, Θουκ. 1. 91. γυναικὸς ὕστ. Σοφ. Ἀντιγ. 746· μηδ' ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου, μηδὲ νὰ θέσῃς σεαυτὸν ἀνώτερον τῶν νόμων ἀλλὰ κατώτερον, Αἰσχίνης 57. 11· σῶμα ὕστ. ψυχῆς Πλάτ. Νόμ. 896C· νομίσας πάντα ὕστερα εἶναι πρός τι, ὅτι πάντα εἶναι δευτερεύοντα ἐν σχέσει πρός τι .., Θουκ. 8. 41.

IV. ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ ἐπιρρ. **ὑστέρως** (ὅπερ μόνον παρὰ μεταγεν. ἀπαντᾷ) ἦν ἐν χρήσει τὸ οὐδ. **ὕστερον** σπανίως ἐπὶ τόπου, κατόπιν ὄπισθεν, ὀπηδεῖν ὕστ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 284· ὕστ. τῶν ἱππέων γίγνεσθαι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 3, 42. **2)** ἐπὶ χρόνου, κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, Ὅμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· ὡσαύτως **τὸ ὕστερον,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ παλαιόν,** Λυκοῦργ. 155. 32· ὕστερα Ὀδ. Π. 319· συχν. δὲ συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων, ὕστερον αὖτις Ἰλ. Α. 27· οὔποτ' αὖθις ὕστ. Σοφ. Αἴ. 858· ἔπειτα δ' ὕστ., προηγουμένου μέν, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 40· εἶτα χἠμεῖς ὕστερον εἰς ταὐτὸ καταγωγεῖον αὐτοῖς ἥξομεν ὁ αὐτ. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 2· χρόνῳ ὕστερον πολλῷ, πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα, Ἡρόδ. 1. 171· ὕστερον χρόνῳ ἢ χρόνῳ ὕστ., ὀλίγον μετὰ ταῦτα, μετά τινα χρόνον, Θουκ. 1. 8. 64· χρόνοις ὕστερον Λυσί. 99. 40· βραχεῖ χρόνῳ ὕστ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 3. 52· οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 1· ὀλίγῳ ἢ ὀλίγον ὕστ. Πλάτ. Πολ. 327Β, Γοργ. 471Β· πολλῷ ὕστ. Θουκ. 2. 49, Πλάτ. ἐν Φαίδ. 58Α. **β)** μετὰ γεν., ὕστ. τούτων Ἡρόδ. 1. 113, κλπ.· ὕστ. ἔτι τούτων ὁ αὐτ. 9. 83· τῆς ἐμεωυτοῦ γνώμης ὕστ., ἀφ' οὗ ἡ ἰδική μου γνώμη ἐσχηματίσθη, ὁ αὐτ. 2. 18· τοῦ δέοντος ὕστ. Ἀριστοφ. Λυσ. 57·— μετὰ δοτ. καὶ γεν., ἔτεσι πολλοῖσι ὕστ. τούτων Ἡρόδ. 6. 140, πρβλ. 1. 91· πολλῷ ὕστ. τῶν Τρωικῶν Θουκ. 1. 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 388Ε· — ἑπομένου **τοῦ ἤ,** τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ ὕστ. ἢ Ποτίδαια ἀπέστη Θουκ. 1. 60, πρβλ. 6. 4. **3)** ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας μετὰ προθέσεων, ἐς ὕστερον Ὀδ. Μ. 126, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 349, Ἡρόδ. 5. 41, 74, Σοφ., κλπ.:— ἐν ὑστέρῳ Θουκ. 3. 13., 8. 27·— ἐξ ὑστέρου Διόδ. 14. 109, Διονύσ. Ἀλ. 4. 73· ὡσαύτως ἐξ ὑστέρης Ἡρόδ. 1. 108., 5. 106., 6. 85.

Β. ὕστατος, η, ον, τελευταῖος, ἔσχατος, **I.** ἐπὶ τόπου, ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι Ἰλ. Β. 281· εὐθυντὴρ ὕστατος νεώς, ὁ ὀπίσω πάντων, ἐπὶ τοῦ πηδαλίου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 717· ἡμῖν τοῖς ὑστάτοις κατακειμένοις Πλάτ. Συμπ. 177Ε.

II. ἐπὶ χρόνου, τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστ. ἐξενάριξεν; Ἰλ. Λ. 299, πρβλ. Ε. 703, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 485, κλπ.· ὁ δ' ὕστ. γε .. πρεσβεύεται Αἰσχύλ. Ἀγ. 1300· ἡλίου .. πρὸς ὕστ. φῶς αὐτόθι 1324· τὸν ὕστ. μέλψασα γόον αὐτόθι 1445· τοὔπος ὕστ. θροεῖ Σοφ. Αἴ. 864· ἡ ὑστάτη (ἐξυπ. ἡμέρα) τῆς ὀρτῆς Ἡρόδ. 2. 151· ἐν τοῖσιν ὑστ. φράσω Ἀριστοφ. Βάτρ. 908· οὐκ ἐν ὑστάτοις, οὐχὶ μεταξὺ τῶν ἐσχάτων, Εὐρ. Ἴων 1115· οἱ ὕστατοι εἰπόντες Δημ. 14. 1, κλπ. **2)** μετὰ γεν., ὕστατος ἁλώσιος, ὡς τὸ **ὕστερος,** «περὶ τὰ τελευταῖα τῆς ἁλώσεως» (Σχόλ.) Πινδ. Ο. 10 (11). 50. **III.** ἐπὶ ἀξιώματος ἢ βαθμοῦ, οὐκ ἐν ὑστάτοις Σοφ. Τραχ. 315· τὰ ὕστατα πάσχειν, ἄλλως τὰ ἔσχατα, Λουκ. Φάλαρ. 1. 5. **IV.** ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ ἐπιρρήμ. **ὑστάτως** (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Ἱππιατρ. 69, 19, εἶναι ἐν χρήσει τὸ οὐδ. ἑνικ. καὶ πληθ., πύματόν τε καὶ ὕστατον Ὀδ. Υ. 116· ὕστατα καὶ πύματα Δ. 685., Υ. 13· νῦν ὕστατα Ἰλ. Α. 232, Ὀδ. Χ. 78· ὕστατα Ἡρόδ. 8. 43· καὶ πρῶτον καὶ ὕστ., Πλάτ. Μενέξ. 247Α· ὕστ. ἢ τὸ ὕστ. προσειπεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 60Α, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 30. **2)** ἐν ἐπιρρηματικῇ σημασίᾳ μετὰ προθέσεων, ἐν ὑστάτοις, ἐπὶ τέλους, Πλάτ. Πολ. 620C· εἰς τὸ ὕστ., εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, εἰς ὑπερβολήν, ὑπερβαλλόντως, εἰς τὸ ὕ. γέρων Λουκ. Ἑρμότ. 9.

ὑστερόσπορος γόνος, ὁ ὕστερον σπαρείς, Μ. Φιλῆς τ. **Α'**, σ. 262, ἔκδ. Mil.

ὑστεροστάτης, ὁ, ἀντίθετ. τοῦ **πρωτοστάτης,** Θ. Στουδ. σ. 1785. ἔκδ. Mi.

ὑστερό-τοκος,ον, ὁ ὕστερον γεννηθείς, νεώτερος, Νικήτ. Χρον. 26Α, 30Α.

ὑστεροφᾰνής, ές, ὁ μετὰ ταῦτα φαινόμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ. (809, 15,· κατὰ τὸν Θησ. Στεφ.)

ὑστερο-φεγγής, ές, ὁ φέγγων ὕστερον, Συνεσ. Ὕμν. 115.

ὑστερο-φημία, ἡ, ἡ μετὰ θάνατον φήμη, Πλούτ. 2. 85 (ἔνθα ἴδε Wytt.), Μᾶρκ. Ἀντωνῖν 2. 17, κλπ.

ὑστερο-φθόρος, ον, ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν ἐπιφέρων τὴν φθοράν, καταστροφήν, ὁ ὕστερον φθείρων, βλάπτων, ὑστεροφθόροι .. Ἐρινύες, «αἱ ὕστερον μέλλουσαι βλάψαι» (Σχόλ.), Σοφ. Ἀντ. 1074· πρβλ. **ὑστερόποινος.**

ὑστεροφωνέω, φωνῶ ὕστερον, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 203, 21, ἔκδ. Λ.

ὑστερό-φωνος, ον, ὁ φωνῶν ἢ ἀντηχῶν ὕστερον, Ἀνθ. Πλαν. 153, Εὐστ. Πονημάτ. 333. 39.

ὑστεροχρονέω, εἶμαι ὕστερος κατὰ χρόνον, Κλήμ. Ἀλεξ. 932.

ὑστεροχρονία, ἡ, ὁ κατόπιν χρόνος, Εὐστ. 642. 5, κλπ.

ὑστερό-χρονος, ον, ὁ ὕστερον κατὰ τὸν χρόνον, ὑστερόχρο-

νοι οἱ νόμοι τοῦ λόγου Σχόλ. εἰς Ἑρμογέν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 7, σ. 208, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 99, 27.

ὑστήρια, τά, (ὗς) ἑορτὴ ἐν Ἄργει, καθ' ἣν χοῖροι ἐθύοντο τῇ Ἀφροδίτῃ, Ζηνόδ. παρ' Ἀθην. 96A.

ὑστιακόν, τό, ἢ **ὑστιακός**, ὁ, εἶδος ποτηρίου, «ὑστιακόν· ποτήριον ποιόν. Ῥίνθων ἐν Ἡρακλεῖ» Ἀθήν. 500F· «ὑστιακός· ποτήριον ποιόν. Ἰταλιῶται» Ἡσύχ.

ὕστριξ, -ῐχος, (ἀλλ' ἐν Ὀππ. Κυν. 3. 394 **ὑστρίγγων**, ἐκ τοῦ **ὕστριγξ**), ὁ καὶ ἡ, χερσαῖος ἐχῖνος, ὁ ἀκανθόχοιρος, κοινῶς «σκαντζόχοιρος», Hystrix cristata, μάλιστα δὲ Λιβυκόν τι εἶδος αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 192, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 6, 6., 6. 30, 2., 8. 17, 1. **II**. ἐν τῷ πληθ., αἱ τραχεῖαι τρίχες τοῦ χοίρου, «γουρουνότριχες», τὰ γὰρ κρέα ἥδιστ' ἔχουσιν (οἱ ὗες), κοὐδὲν ἀφ' ὑὸς γίγνεται πλὴν ὕστριχες Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑορταῖς» 1, ἴδε Mangey εἰς Φίλωνα 2. 645. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τῶν λέξεων **ὗς, θρὶξ τριχός**).)

ὑστρῐχίς, ίδος, ἡ, (**ὕστριξ** II), μάστιξ ἐξ ὑείων τριχῶν, δι' ἧς ἐκόλαζον τοὺς δούλους, Ἀριστοφ. Βάτρ. 619, Εἰρ. 746, πρβλ. Πολυδ. Β', 24, Γ',79. **II**. νόσημα τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου, καθ' ὃ «γίνονται αἱ τρίχες ἐν τῇ οὐρᾷ ὑείαις παραπλήσιοι» Ἱππιατρ. σ. 170, 10.

ὑύς = υἱός, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I, 398 καὶ Supplem. σελ. 44. Στίχον ἑξάμετρον ἡρωϊκὸν ἐκεῖ ὁ ἐκδότης, προηγησαμένου τοῦ Neubauer, φαίνεται ἀποδεχόμενος τόνδε· Διογέ/νης ἀνέ/θηκεν Ἀ/ϊσσχύλου / Ηυὺς Κεφα/λῆος.—Εἰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχουσι, γίνονται πέντε οἱ τρόποι γραφῆς τῆς λέξεως **υἱός**, οἵδε· **υἱός, ὑός, ὑύς, ὑειός, οὐϊός**, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς τελευταῖοι νῦν πρῶτον ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐτέθησαν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ πέντε ἄλλοι ὑπὸ γραμματικῶν μόνον παλαιῶν ἀναφερόμενοι ἢ ὑποτιθέμενοι, οἵδε· **υἱής, υἱεύς, υἷς, υἷς, υἱῖς**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Σουμανούδη.

ὕφα, ἄκλιτ. = **ὕφασμα**, Ἐτυμολ. Μέγ. 60. 54, 785. 26.

ὑφάγεο, ἢ **ὑφᾱγεῦ**, Δωρικ. ἀντὶ **ὑφηγοῦ**, προστ. τοῦ **ὑφηγέομαι**, Θεόκρ. 2. 101.

ὑφαγνίζω, καθαρίζω, ἐξαγνίζω, ἁγνίζω, τοῦ γεώδους τὸ πλεῖστον τοῖς τῆς ἐγκρατείας κατορθώμασιν ὑφαγνίσασα Βασίλ. τ. 1, σ. 762A.

ὑφάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὑφή**, «κρόκη γὰρ τὸ ὑφάδιον» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 858, εἰς Εὐρ. Ἑκ. 463, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 74.

ὕφαδρος, ον, ὀλίγον ἁδρός, ἁδρομερής, τραχύς, σκληρός, ἱμάτιον Πολυδ. Ζ', 57.

ὑφάζω, λαμβάνεται ὡς = τῷ **ὑφαίνω**, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ὑφήφασμαι**, Ἐτυμολ. Μέγ. 785, 26, 46, κλπ.

ὕφαιμος, ον, (αἷμα) ὁ ἔχων ὑποκάτω ὑποκεχυμένον αἷμα, ὑπόπλεως αἵματος Ἱππ. Ἀφορ. 1253· οἱ βραχίονες καὶ οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν Δημ. 1157. 2· μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Φιλόστρ. 886, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 44, κλπ.· ὕφαιμον βλέπειν Αἰλ. π. Ζ. 3. 21. **II**. ἐπὶ χροιᾶς ἢ κράσεως, αἱματώδης, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1090· ὕφ. ἵππος, κοινῶς «θερμοαίματος», θυμοειδής, Πλάτ. Φαῖδρος 253E· ὕφ. καὶ θερμὸς Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 4, πρβλ. 3, 5.

ὑφαίνω [ῠ], Ἰων. παρατατ. **ὑφαίνεσκον** Ὀδ. Τ. 149· μέλλ. **ὑφανῶ** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 654· ἀόρ **ὕφηνα** Ὀδ. Δ. 739, Ν. 303, Ἀττ. μεταγεν. **ὕφᾱνα** Ἀνθ. Π. 6. 265· πρκμ. **ὕφαγκα** (συν-) Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. 18.—Μέσ., ἴδε κατωτ.· ἀόρ. **ὑφηνάμην** Πλάτ., Ξεν.·—Παθ., ἀόρ. **ὑφάνθην** Πλάτ. Τίμ. 72C, (ἐν-,συν-) Ἡρόδ.· πρκμ. **ὕφασμαι** Ἀντιφάνης ἐν «Εὐπλοίᾳ» 2, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 18, (ἐν-) Ἡρόδ. 3. 47· (παρ-) Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 4, 48, ἀλλὰ γ' ἑνικ. **ὕφανται** Σέξτ. Ἐμπ. Μ 8. 139· τύπος τις **ὑφήφασμαι** μνημονεύεται ἐν τοῖς Α. Β. 20, Σουΐδ., **ὑφύφασμαι** δὲ παρ' Εὐστ. 1436. 51, Ἐτυμολογικ. Μέγ. 785. 46, πρβλ. **ἐξυφαίνω**. (Ἐκ τῆς √ΥΦ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ὑφ-άω, ὑφ-ή, ὕφ-ος**· πρβλ. Σανσκρ. vabh ἐν τῷ ûrṇa-vabhis (ἡ ὑφαίνουσα νῆμα, δηλ. ἀράχνη)· Ἀρχ. Γερμ. web-an (ὑφαίνω, Ἀγγλ. to weave)· Ἀρχ. Σαξον. webbi· πρβλ. καὶ **ὕμνος**.) [ῠ, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τοῖς μετ' αὐξήσεως χρόνοις.] Ὡς καὶ νῦν, ὑφαίνω, συχν. παρ' Ὁμ., ἔνθα ἀείποτε μετὰ τῆς λέξεως **ἱστός**, ἱστὸν ὑφαίνειν (πρβλ. **ὑφάω**), Ἰλ. Ζ. 456, Ὀδ. Β. 104, κλπ.· πλὴν ἐν Ν. 108, φάρε' ὑφαίνουσιν· οὕτως, ὑφ. ὕφασμα Εὐρ. Ἴων 1417· χλαῖναν Ἀριστοφ. Λυσ. 586· ἱμάτιον Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 386C· ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς ὑφαίνω τι Εὐρ. Ἰφιγ. ἐν Ταύρ. 814· ταῦτα ἐν Ἐκβατάνοισι Ἀριστοφ. Σφ. 1143· ἀράχνια ὑφ., ἐπὶ ἀραχνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 4. πρβλ. 9. 39, 3·—ἀπολ., ὑφαίνουσι δὲ οἱ μὲν ἄλλοι ἄνω τὴν κρόκην ὠθέοντες, Αἰγύπτιοι δὲ κάτω Ἡρόδ. 2. 35· αἱ ὑφαίνουσαι Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 1. 4, 6·—ἐν Θεοκρ. 7. 8, ὁ Heinsius διώρθωσεν αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ὕφαινον (ἀντὶ **ἔφαινον**), ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλ. vites umbracula texunt.—Μέσ., ἱμάτιον ὑφαίνεσθαι Πλάτ. Φαίδων 87B, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 11. 6 κέξ.·—Παθ., λίθος ὑφαινομένη, δηλ. **ἄσβεστος** (II. 2), ἀμίαντος, «ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὕφη χειρόμακτρα γίνεσθαι, ῥυπωθέντα δὲ εἰς φλόγα βάλλεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι» Στράβ. 446. **II**. μηχανῶμαι, ἐφευρίσκω πανούργως, ὡς τὰ ῥήματα ῥάπτειν, ὑπορράπτειν, Λατ. texere, ἐπὶ πάσης ἐπινοίας καλῆς ἢ κακῆς μετά τινος δεξιότητος ἐπινοουμένης, συχν. παρ' Ὁμ., πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε Ἰλ. Ζ. 187· ἔνδοθε μῆτιν ὑφ. Ὀδ. Δ. 678. ἐνὶ φρεσί, μετὰ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας αὐτόθι 739, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 28· δόλους καὶ μῆτιν ὑφ. Ὀδ. Ι. 422· μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὑφ. Ἰλ. Γ. 212· ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν ἐπὶ τυραννίδι, ταῦτα παρεσκεύασαν ἐναντίον ἡμῶν διὰ νὰ εἰσαγάγωσι τὴν τυραννίδα, Ἀριστοφ. Λυσ. 630· πάντα .. ἐκ φρενὸς ὑφάνασα Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1028. 14.—Μέσ., Σοφ. Ἀποσπ. 604, πρβλ. Νικοφῶντα ἐν «Πανδώρᾳ» 1. **III**. καθόλου, δημιουργῶ, παρασκευάζω, κατασκευάζω, οἰκοδομήματα Πλάτ. Κριτί. 116B· ὄλβον Πινδ. Π. 4. 250· θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει, καταβάλλει τὰ θεμέλια, Καλλιμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 56· κηρὸν ὑφ. Τρυφιοδ. (γρ. Τριφ-.) 536.—Παθ., ἅτε κοίλου καὶ ἀναίμου ὑφανθέντος (τοῦ σπληνός) Πλάτ. Τίμ. 72C. **2**) ὡς τὸ Λατιν. texere, συντίθημι, συγγράφω, Πινδ. Ἀποσπ. 149 (170), Χριστοδ. Ἔκφρ. 70, κλπ.

ὑφαίρεσις, εως, ἡ, τὸ ἀφαιρεῖν κάτωθεν, ἰγνύων ὑφ., ἐν τῇ πάλῃ, Σώπατ. παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἰλ. Ψ. 729. **1**) τὸ κλέπτειν, ὑποκλέπτειν, ὑφαίρεσις τοῦ γραμματείου, ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ γραμματέως, παρὰ Δημ. 1120. 4. **II**. ὑφαίρεσίν τινος ποιεῖσθαι, ἀναλαμβάνειν τὴν τροποποίησιν ἢ μετρίασιν πράγματός τινος, Πολύβ. 15. 8, 13. **III**. παρὰ τοῖς Γραμμ., ἀποβολὴ γράμματος, «Λέπρεον καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ ι τὸ Λέπρειον εἶπεν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 149· «τὰ εἰς **δος** λήγοντα .. εὑρίσκομεν παρ' Ἴωσι καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ **δ** λεγόμενα» Ἐτυμ. Μ. 42, 18.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὑφαίρεσις· μείωσις, στέρησις».

ὑφαιρετέον, τό, ῥηματ. ἐπίθετ., δεῖ ὑφαιρεῖν, Σουΐδ. ἐν λέξει **ὑφελκτέον**.

ὑφαιρέτρια, ἡ, «μαῖα» Ἡσύχ.

ὑφαιρέω, μέλλ. -ήσω (**ὑφελῶ** παρὰ τῷ Ἀκύλ. Π. Δ.): ἀόρ. **ὑφεῖλον** (ἀόριστ. α' **ὑφεῖλα** Βυζαντ.)· Ἰωνικ. **ὑπαιρέω**, κλπ., Ἡρόδ. Κυριεύω κάτωθεν ἢ ἐσωτερικῶς, τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλε Ἰλ. Ε. 862, Ὀδ. Ω. 450. **II**. ἀφαιρῶ τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν Ἰλ. Β. 154· καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας Πινδ. Ν. 7. 117, ἴδε Σχόλ.· τὸ παιδίον τῆς μητρὸς Πλάτ. Θεαίτ. 161A· τὴν χεῖρα ὑφῄρει, προσεπάθει νὰ ἀποσύρῃ, Ἀριστοφ. Πλ. 689. **2**) ἀφαιρῶ κρυφίως, ὑποκλέπτω, τῶν Ἀθηναίων τοὺς ξυμμάχους Θουκ. 3. 13· ὑφ. τὴν πρόσοδον, τὴν εὐπορίαν, ἐλαττώνω αὐτὴν βαθμηδόν, ὁ αὐτ. 31. 82· ὑφ. τῆς ὑποψίας, κατὰ μικρὸν ἀφαιρῶ μέρος .., ὁ αὐτ. 1. 42· οὕτως, ὑφ. τοῦ πλήθους Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· τοῦ τόνου, τῆς ὀργῆς Λουκ. Φιλοψ. 8, κλπ.·—Παθ., ὑφῃρέθη σοι κάλαμος ὡσπερεὶ λύρας Σοφ. Ἀποσπάσμ. 34· ὑπαραιρημένος, κρυφίως ἀφῃρημένος, Ἡρόδ. 3. 65·— οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀφαιρῶ κρυφίως, ὑποκλέπτω, κλέπτω, σφετερίζομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 745, Νεφ. 179, Πλ. 1140, Δημ. 1119. 6 κέξ., κλπ.· ὑφ. τοὺς καιροὺς τῆς πόλεως Αἰσχίν. 63. 12· ὑφ. τὴν δημοκρατίαν ὁ αὐτ. 74. 13·—ὑφ. τί τινος, ὑποκλέπτω τι ἀπό τινος, Ἡρόδ. 5. 83., 9. 116, Λυσί. 143. 17, κλπ.· ὑφ. μου τὴν ἀπολογίαν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 10· ὑφ. τι ἔκ τινος Πλάτ. Νόμ. 857B. **3**) ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσώπου, ὑφ. τινά τινος, ἀπογυμνῶ τινά τινος, Αἰσχίν. 85. 30· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιρούμεσθά νιν, τηροῦμεν αὐτὸ μυστικὸν ἀπ' ἐκείνου διὰ τῆς σιγῆς, Εὐρ. Ἠλ. 271.

ὑφᾰλικός, ή, όν, ὀλίγον ἁλμυρός, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 284· ὁ Κοραῆς γράφει **ὑφαλυκά**.

ὑφάλλομαι, ἀποθ., πηδῶ ἐκ τῶν κάτω, Λατ. subsilire Βυζ.

ὕφαλμος, ον, ὀλίγον ἁλμυρός, ἀνθυλλὶς .. γευομένῳ ὕφαλμος Διοσκ. 3, 153.

ὑφαλμῠρίζω, εἶμαι ὑφάλμυρος, ἔχω γεῦσιν ὀλίγον ἁλμυράν, ἔστι δὲ (ὁ ἀδάρκης) ἐπίπαγος ὑφαλμυρίζων Διοσκ. 5. 137, Πλούτ. 2. 669B.

ὑφάλμῠρος, ον, ὀλίγον ἁλμυρός, Εὐστ. Πονημάτ. 184. 57.

ὕφᾰλος, ον, (ἅλς) ὁ ὑπὸ τὴν θάλασσαν, ὕφ. Ἔρεβος, τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου, Σοφ. Ἀντιγ. 589· ὕφ. πέτρα Ἀνθ. Παλατ. 11. 390, Αἰλ., κλπ.· νῆσος Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 10. 1· τὸ ὕφαλον, τὰ κατώτερα ὕδατα, Στράβ. 51· τὰ ὕφαλα τῆς νεώς, τὰ μέρη τὰ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἀντίθετ. τῷ **τὰ ἔξαλα**, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 47·—ὕφ. πληγαί, τραύματα, βλάβαι τοῦ πλοίου κατὰ τὰ ὑπὸ τὸ ὕδωρ μέρη, Πολύβ. 16. 3, 2., 4. 12. **2**) μεταφορ., ὕπουλος, δόλιος, ἐπὶ ἀνθρώπων, «ὕφαλοι· αἱ ὑπὸ τὴν θάλασσαν κεκρυμμέναι πέτραι· ὅθεν καὶ ὕφαλος ἄνθρωπος λέγεται ὁ κεκρυμμένος καὶ πανοῦργος» Ἐτυμολ. Μέγ. 785, 44· «οὐχ ἁπλοῦν γένος εὑρίσκω τοὺς Ἀρμενίους, ἀλλὰ κρυπτόν τι καὶ ὕφαλον» Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 29, σ. 328C, κλπ. **II**. ὀλίγον τι ἁλμυρός, ὕδατα Ἱππ. π. Ἀέρ. 281.

ὑφᾰλώδης, ες, ἔχων ὑφάλους, ῥηχός, Διοδ. Ἀποσπ. 508, 49.

ὑφάλως καὶ ὑποκεκρυμμένως Ἰωάν. Ἀντιοχ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 132, σ. 1128.

ὕφαμμος, ον, ὡς τὸ ὑπόψαμμος, ὁ ἔχων ἄμμον ὑποκάτω,

ἢ μᾶλλον ὁ μεμιγμένος μετ' ἄμμου, ὀλίγον τι ἀμμώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 12, περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 3.

ὑφᾰνάω, ποιητ. ἀντὶ **ὑφαίνω**, φάρεά θ' ὑφανόωντας Μανέθων 6. 433.

ὕφανσις, εως, ἡ, τὸ ὑφαίνειν, Κλήμης Ἀλεξ. 237, Πολυδ. Ζ', 33.

ὑφαντέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑφάνῃ, ἢ μεταφορ., νὰ συνθέσῃ, νὰ συγγράψῃ, μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ὑφαντέον Θεοδωρήτου Ἑλληνικῶν Θεραπευτικὴ Παθημάτων σ.122, 23 Gaisf

ὑφάντης, ου, ὁ, ὁ ὑφαίνων, Πλάτ. Φαίδ. 87B, Πολ. 369D, κ. ἀλλ.·—ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς ἀράχνης, Βυζ.

ὑφαντικός, ή, όν, ὁ ἔμπειρος, ἐπιδέξιος εἰς τὴν ὑφαντικήν, ὑφαντικὸς μὲν ἄρα κερκίδι καλῶς χρήσεται Πλάτ. Κρατ. 388C· τὸν ὑφαντικώτατον ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 490D· ὁ τῷ ὑφάντῃ ἢ τῷ ὑφαίνειν ἀνήκων, ὑφαντικὸν δέ γε ἡ κερκίς; Πλάτ. Κρατ., ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον ὑφάντου, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 388C. **II.** ἡ ὑφαντική (ἐξυπακ. **τέχνη**), ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν, ὥσπερ ἡ ὑφαντ. περὶ τὴν τῶν ἱματίων ἐργασίαν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 449D.

ὑφαντο-δόνητος, ον, ὁ διὰ τῆς δονήσεως τῆς κερκίδος ὑφανθείς, ὑφαντός, ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται Ἀριστοφάν. Ὄρν. 943.

ὑφαντοποιέομαι, Μέσ., μεταφορ., ἐξυφαίνω, σκευωροῦμαι, μηχανῶμαί τι, Σχόλ. εἰς Δημ. 115. 4.

ὑφαντός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφαίνω**, ὑφασμένος, χρυσὸν .., ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν Ὀδ. Ν. 136, Π. 231· ὑφαντά τε εἵματα καλὰ Ν. 218 ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαὶ Εὐρ. Ἴων 1146· ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων, ἐν πέπλοις ὑφανθεῖσιν ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, ἐπὶ τοῦ πέπλου δι' οὗ ἡ Κλυταιμνήστρα περιβαλοῦσα τὸν Ἀγαμέμνονα ὡς διὰ δικτύου ἐφόνευσεν αὐτόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1588 οὕτως, Ἐρινύων ὑφ. ἀμφίβληστρον, ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ κεχρισμένου διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Νέσσου, Σοφ. Τραχ. 1052· ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, «λεῖα, τὰ λιτά, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὑφαντῶν καὶ πεποικιλμένων» (Σχόλ.), Θουκ. 2. 97.

ὑφαντουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ὑφαίνων, κατασκευάζων ὑφάσματα, τὸ «μῆτιν ὕφαινεν ἀπὸ τῶν ὑφαντουργῶν» Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 65, 25.

ὑφαντόω, = **ὑφαίνω**, εἷς αὐτὰ τεχνίτης ὑφάντωσε Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 614. 27, ἔκδ. Βekk.

ὑφάντρια, θηλ. τοῦ **ὑφάντης**, Αἰλ. περὶ Ζῴων 6. 57, Πολυδ. Ζ', 33.

ὑφαπλόομαι, Παθ., ἁπλώνομαι, ἐκτείνομαι ὑποκάτω, ἐναγκαλίζεται ἐν κύκλῳ περιέχων ὁ αἰθὴρ ὑφηπλωμένον αὐτῷ τὸν ἀέρα Ἡρακλ. Ἀλληγ. 39·—μεταφορ. ἐν τῷ ἐνεργ., μῦθόν τινα ὑφαπλώσας τῷ λόγῳ Θεμίστ. 279D.

ὑφάπλωσις, εως, ἡ, τὸ ἁπλώνειν ὑποκάτω, «ὑπόστρωσις, ἡ κεφαλαίων ἁπάντων .. κατασκευὴ καὶ ὑφάπλωσις» Ῥήτορες (Walz) τ. 7, σ. 268.

ὑφαπλωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφαπλόω**, δεῖ ὑφαπλοῦν, Βυζ.

ὑφάπτω, Ἰων. **ὑπάπτω**, μέλλ. **-ψω**, ἀνάπτω, πυρπολῶ κάτωθεν, ὑπῆψαν τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 1. 176· ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρὶ Εὐρ. Ὀρ. 621, πρβλ. 1618· ὑφ. πυρὰν Θουκ. 2. 52·—Παθητ., πόλις ὑφάπτεται πυρὶ Εὐρ. Τρῳ. 1274.

2) μεταφορ., ἀνεπαισθήτως καταφλέγω, ἐξάπτω, οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄπωθεν θεωμένους ὑφάπτουσιν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 1. 16. **II.** ἀνάπτω κάτωθεν, πῦρ, φλόγα Λουκ. Φάλ. 1. 12, Ἀρισταίν. 2. 4·—ἀπολ., ἀνάπτω πῦρ ὑποκάτω ἢ ἔν τινι τόπῳ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 730. **B.** Μέσ., δένω ὑποκάτω, ὑφάπτομαι δειρήν, δένω σχοινίον περὶ τὸν λαιμόν μου, ἀπάγχομαι, Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14 (ἐν τμήσει).

ὑφαρμόζω, Ἀττ. **-ττω**, προσαρμόζομαι κάτωθεν (ἀμετάβ.), ὡς ὑφαρμόσειε τῇ μασχάλῃ Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 783·—οὕτως ἐν τῷ παθ., τὰ μέλη τὰ ὑφηρμοσμένα τῇ κεφαλῇ Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 722B.

ὑφαρπᾰγή, ἡ λαθραία ἢ δολία ἁρπαγή, διὰ τῆς τοιαύτης κομψολογίας καὶ πιθανῆς ὑφαρπαγῆς Ἀθαν. τ. 1, σ. 608A

ὑφαρπάζω, μέλλ. **-άσομαι**, μεταγεν. καὶ **-άσω**· Ἰων. **ὑπαρπάζω**. Ἁρπάζω τι ὑποκάτωθέν τινος, τὴν ἕδραν σου ὑφήρπασε Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 4. 16. **2)** ἁρπάζω τι λαθραίως, Λατ. surripere, μᾶζαν ... ὑφαρπάσας Ἀριστοφ. Ἱππ. 56· κλέπτειν ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 205. Ἐκκλ. 722.—Μέσ., οὐκ ἂν ὑφαρπάσαιο τἀμὰ παίγνια αὐτόθι 921· ἄγε νυν ὅπως, ὅταν τι προβάλωμεν σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 490. **3)** ὑφαρπάζω τὸν λόγον, ἁρπάζω τὸν λόγον ἐκ τοῦ στόματός τινος, διακόπτω αὐτόν, δὲν ἀφίνω αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ, προλαβὼν λέγω ἐγώ, ὑπαρπάσας τὸν λόγον Ἡρόδ. 5. 50., 9. 91· οὕτως ἀπολ., ἔφη ὑφαρπάσας Πλάτ. Εὐθύδ. 300C, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 490.

ὑφαρπᾰμενος, ποιητ. ἀντὶ **ὑφαρπασάμενος**, Ἀνθ. Παλατ. 9. 619

ὑφάρπᾰσις, εως, ἡ, τὸ ὑφαρπάζειν, ὑφαιρεῖν, Γλωσσ.

ὑφασία, ἡ, = **ὕφανσις**, Ἐτυμ. Μέγ. 785. 26.

ὕφασμα [ῠ], τό, ὡς καὶ νῦν, πᾶν τὸ ὑφανθέν, κτλ., ὑφάσματά τε χρυσόν τε Ὀδ. Γ. 274· κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδε Αἰσχύλ. Ἀγ. 1492· λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ὁ αὐτ. ἐν Χο. 17. 231, 1015, Εὐρ., Πλάτ., κλπ.

ὑφασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὕφασμα**, Ἡσύχ. ἐν λ. **προγονίαν**.

ὑφαστρίς, ίδος, ἡ, = **ὑφάντρια**.

ὑφαύω, ὑφάπτω, ἀναύω κάτωθεν, πιθαν. γραφ. ἐν τοῖς A. B. 655, 4, ἔνθα ἀντὶ ὑφηῦνε γραπτέον **ὑφηῦε**.

ὑφάω, ποιητ. ἀντὶ **ὑφαίνω**, αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι Ὀδ. Η. 105.

ὕφεαρ, αρος, (οὐχὶ **ᾶτος**), τό, Ἀρκαδικὸν ὄνομα εἴδους ἰξοῦ ἐπιφυομένου ταῖς πεύκαις καὶ ἐλάταις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 1· πρβλ. **στελίς**.

ὑφεδρεύω, ἐνεδρεύω, Λατ. subsidere, Ἀππ. Ἰλλυρ. 20.

ὑφεδρία, ἡ, τὸ καθῆσθαι κατωτέρω, κατώτερον κάθισμα, ἐν ἀντιθέσ. πρὸς τὸ **προεδρία**, «ὑφεδρία, ἡ κατωτέρω καθέδρα» Σουΐδ., Ἐκκλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 405.

ὑφέζομαι, Παθ., = **ὑφεδρεύω**, ὡς ὁ μὲν ἐν πέτρῃσιν ὑφέζεται Ὀππ. Ἁλ. 2. 302.

ὑφεὶ ἢ **ὑφί**, ἴδε **οἰφεῖ**.

ὑφ-ειλήτης, ου, ὁ, ὁ ὑφαιρῶν, ὁ κλέπτων λάθρα, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **φιλήτης**, Εὐστ. 194. 33.

ὑφειλμός, οῦ, ὁ, ὑφαίρεσις, ἀφαίρεσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προσθήκη**, Boiss. Ἀνέκδ. 5. 108.

ὑφειλοῦσθωσαν, προστ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ ἀορ. **ὑφεῖλον** σχηματισθεῖσα εὐχερείᾳ καὶ παντολμίᾳ Βυζαντινῇ, Νόμοι Ὁμηριτῶν ἐν Boiss. An. gr. 5, 108.—Πρβλ. τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ **ἐξεοῦται** καὶ **ὑποῖσαι**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑφειμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ὑφίημι**, ἀμελῶς, χαλαρῶς, ἧττον βιαίως ἢ αὐθαδῶς, Λατ. submisse, ὁ δὲ Μηδοσάδης μάλα δὴ ὑφειμένως ... ἔφη Ξεν. Ἀν. 7. 7, 16, Φιλόστρ. 536· ὑφ. ἔχειν πρός τινα Ἀριστείδ. 2. 137.

ὑφείρας ξίφος τῷ τῆς ἀριστερᾶς πήχει ὁ Στέφανος Φιλόστρ. εἰς Ἀπολ. Τυαν. 8, 25, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη, ἄνευ ἑρμηνείας.

ὑφεῖσα, Ἰων. **ὑπεῖσα**, ἐτοποθέτησα κρυφίως, ὑπείσας ἄνδρας (Ἰων. μετοχ.), τοποθετήσας ἄνδρας εἰς ἐνέδραν, Ἡρόδ. 3. 126., 6. 103, πρβλ. Νικ. Δαμασκ. 56 (Fr. Hist. Müll. 3. 390)·—πρβλ. **ὕφημαι**, καὶ περὶ τῆς σημ. ἴδε **ὑφίστημι** II. 2.—Ἀλλ' ὁ Cobet V. LL 88, παραβάλλων τὰ **κάτισον, κατίσας** παρ' Ἡροδ. 1. 89, 88, προτείνει **ὑπίσας** ἐκ τοῦ **ὑφίζω**.

ὑφεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑπέχω**, δεῖ ὑπέχειν .., δίκην Πλάτ. Πολ. 457E· ὑφ. τινὶ τῆς ἀνανδρίας αἰτίαν Ξεν. Λακ. 9. 5· ὑφ. λόγον, πρέπει τις νὰ δώσῃ λόγον, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 2.

ὑφελκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφέλκω**, δεῖ ὑφέλκειν, τῶν δᾳδίων, τινὰ ἐξ αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 920.

ὑφελκυσμός, ὁ, τὸ ὑφέλκειν, Γλωσσ.

ὑφέλκω, μέλλ. **-ελκύσω**· (ἴδε ἐν λ. **ἕλκω**). Ἕλκω κάτωθεν, ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖιν, ἔσυρε κάτωθεν ἐκ τῶν δύο ποδῶν, Ἰλ. Ξ. 477·—ἀποσύρω ὑποσκάπτων, ὑφεῖλκον παρὰ σφᾶς τὸν χοῦν, ἔσυρον (ἐτραβοῦσαν) κάτωθεν πρὸς ἑαυτοὺς τὸ χῶμα, Θουκ. 2. 76, πρβλ. Δίωνα Κάσσ. 66. 4· ὑφ. κάτωθεν τὸ κλιμάκιον Πλούτ. 2. 781E· χωρία ... ὑφέλκοντα (τοὺς πόδας), ὀλισθηρά, Πολυδ. Α', 187.—Μέσ., Περσικὰς ὑφέλκομαι, σύρω Περσικὰ σανδάλια ὑπὸ τοὺς πόδας μου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 319.

ὑφέν, ἐπίρρ., = **ὑφ' ἕν**, ἅμα, ὁμοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 9. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ. ἡ ὑφέν, σημεῖον πρὸς ἕνωσιν δύο συλλαβῶν (‿), Πλούτ. 2. 31D. **2)** ἐν χρήσει ἐν τῇ μουσικῇ ἴσως εἰς δήλωσιν δύο φωνῶν αἵτινες πρέπει νὰ συγχωνευθῶσιν, Notices de Mss., 16, 2, σελ. 53, 221.

ὑφερμηνευτής, οῦ, ὁ, ὑποδιερμηνεύς, Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 11.

ὑφερμηνεύω, χρησιμεύω ὡς διερμηνεὺς τινος, ἑρμηνεύω τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα, ταῦτ' εἰπὼν Ρωμαίᾳ γλώττῃ ὑφερμηνεύοντος ἑτέρου Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 3. 13.

ὑφέρπω, μέλλ. **-ερπύσω**· (ἴδε τὸ ῥῆμα **ἕρπω**). Ἕρπω, ἕρπω λάθρα, Λατ. subrepere, ὑφεῖρπε γὰρ πολύ, ἡ φήμη διεδίδετο μεγάλως, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 786· φθονερὸν ὑπ' ἄλγος ἕρπει Ἀτρείδαις, αἴσθημα ὀργῆς κατ' αὐτῶν διαδίδεται εὐρέως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 450. **II.** μετ' αἰτιατ., ὑφ. εὐνὴν Φιλόστρ. 46. **2)** ὡς τὸ **ὑπέρχομαι** II, ἐπὶ αἰσθημάτων ἀκουσίων, ἐπέρχομαι ἡσύχως, βαθμηδόν, ἀνεπαισθήτως εἴς τινα, καταλαμβάνω τινά, Λατιν. subire animum, χαρά μ' ὑφέρπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 270· τρόμος μ' ὑφ. ὁ αὐτ. ἐν Χο. 464.

ὕφεσις, εως, ἡ, (ὑφίημι) χαλάρωσις, ταπείνωσις, χαμήλωμα, Λατ. remissio, Πλούτ. 2. 389E, κλπ.· τῆς φωνῆς Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 93 Matth. **2)** ῥᾳθυμία, νωθρότης, ἀδράνεια, ἐπί τινος Πλουτ. Ἀντ. 24· πρός τινα ὁ αὐτ. 2. 808C. **II.** = **ὑφαίρεσις** III. Ἐτυμ. Μέγ. 86, 33.—Καθ' Ἡσύχ. «ὕφεσις·

ὑπένδοσις, ταπείνωσις, ἐλάττωσσις, χάλασις», πρβλ. Σουΐδ. κ. Φώτ ἐν λέξει.

ὑφεσμός, οῦ, ὁ, κώλυμα, ἐμπόδιον, «ὑφεσμούς· συμποδισμούς» Ἡσύχ.

ὑφεσπέριος, ον, ὁ πρὸς ἑσπέραν, δυσμικός, ὑφεσπερίων στηλάων Διον. Π. 450.

ὑφέσπερος, ον, ὁ πρὸς ἑσπέραν· **ὑφέσπερα** ὡς ἐπίρρ., κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς Ἀνθ. Π. 5. 305.

ὑφεύρημα, τό, ἐφεύρημα, τῶν καιρῶν καὶ χρόνων τὰ ὑφευρήματα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 2Β.

ὑφή, ἡ, ὕφεσις, ὕφασμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 949, Εὐρ. Ἴων 1146, Ι. Τ. 814, Πλάτ., κλπ.· οὕτω, πέπλων ὑφαὶ Εὐρ. Ι. Τ. 312· τὸ ὕφασμα ἀράχνης, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 5. (Ἴδε **ὑφαίνω**).

ὑφηγεμών, όνος, ὁ, = **ἡγεμών.** Ἀνθ. Π. 12. 56.

ὑφηγέομαι, μέλλ. **-ήσομαι·** πρκμ. **ὑφήγημαι·** ἀποθ. Προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ὁδηγῶ, τινι Εὐρ. Ἠλ. 664· ἐγὼ ὑφηγήσομαι αὐτοῖν Πλάτ. Εὐθύδ. 278C, κλπ.· — ἀπολ., **ὑφηγοῦ** Σοφ. Ἠλ. 1502, πρβλ. Θουκ. 1. 78, Πλάτ. Φαίδων 82D· τοῦτο εὐθὺς ὑφήγηται Ἀριστ. Πολιτ. 1. 13, 6· κατὰ τὸν ὑφηγημένον τρόπον ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 2. 7, 9, Πολιτικ. 1. 8, 1· κατὰ τὴν ὑφ. μέθοδον αὐτόθι 1. 1, 3· (δὲν εἶναι ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ θεωρηθῇ ἡ χρῆσις τοῦ ῥήματος ὡς παθητ.) **II.** μετὰ συστοίχου αἰτ., ὑφ. τὴν ὁδόν, δεικνύω τὴν ὁδόν, Πλουτ. Πομπ. 76, κλπ.· ἐκεῖνος μὲν οὖν ταῦθ' ὑφηγήσατο, ἐκεῖνος μὲν λοιπὸν (δηλ. ὁ Ἡρακλῆς) ταῦτα ἔθεσεν ὡς ὑπογραμμόν, Λυσίας 912. 5 Reisk.· — ἀλλά. **2)** μετ' αἰτ. πράγματ., ὑποδεικνύω τι, μὴ ἅ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθὰ μάταια ποιήσητε Ξεν. Κύρ. 8. 7, 15, Ἀγησ. 1, 19· τύπους Πλάτ. Πολ. 403Ε· ὑφ. γόνον, δηλῶ ἢ περιγράφω αὐτόν, Διονύσ. Ἀλ. 1. 78, πρβλ. Φίλωνα 1. 14· τινί τι Διογ. Λ. 8. 60· ὡσαύτως, τινί τινος Πλουτ. 2. 562Β. **3)** μετ' αἰτ. προσώπ., διδάσκω, αὐτόθι 147C. **III.** ὁδηγῶ εἴς τι πρᾶγμα, δηλῶ ὅτι πρᾶγμά τι ἔχει ὧδέ πως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 192. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 257, 860, 661.

ὑφήγημα, τό, ὁδηγία, παράγγελμα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλίχ. ἐν Βίῳ Πυθαγ.

ὑφηγηματικός, ή, όν, ἔμπειρος πρὸς τὸ ὑφηγεῖσθαι, Ἰσαὰκ Πορφυρογ. ἐν Ἀλλατίου Exc. σ. 260.

ὑφήγησις, εως, ἡ, τὸ ὑφηγεῖσθαι, ὁδηγεῖν, ὁδηγία, Ἱππ. 239. 12· ὑφ. ὁδοῦ Πολυβ. Γ', 95· κατὰ τὴν ὑφήγησιν τὴν τούτου, κατὰ τὴν ὁδηγίαν τούτου, Δημ. 277. 19, πρβλ. Πολύβ. 10. 27, 3· γράφειν κατὰ τὴν ὑφ. τῶν γραμμῶν, κατὰ τὸν ὁδηγοῦντα τύπον τῶν γραμμῶν, Λατ. ad ductum literarum, Πλάτ. Πρωτ. 326D· περιγραφή, σχέδιον ὑποθέσεως, Γαλην. 19. 11, **II.** ὁδηγία, ὁδηγίαι, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 95· — ἐν Παυσ. 7. 24, 8, ὁ Kühn προτείνει **ὑπήχησις.**

ὑφηγητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **ὑφηγέομαι,** δεῖ ὑφηγεῖσθαι, Φίλων 2. 127.

ὑφηγητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Σοφ. Ο. Κ. 1588, Ἀνθ. Π. 11. 319.

ὑφηγητής, οῦ, ὁ, ὁ ἡγούμενος τῆς ὁδοῦ, ὁδηγός, ὑφηγητοῦ δίχα Σοφ. Ο. Κ. 502· ὧν ὑφηγητῶν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν ὁποίων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 966· ὡς ὑφηγητοῦ τινος (ἐξυπακ. ὄντος), ὥσπερ ὁδηγούμενος ὑπό τινος (ἀοράτου) ὁδηγοῦ, αὐτόθι 1260. **2)** διδάσκαλος, Πλουτ. Δημοσθ. 5.

ὑφηγητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἀφήγησιν, οἱ ὑφ. διάλογοι, οἱ ἐξηγητικοὶ ἢ διδακτικοὶ τοῦ Πλάτωνος διάλογοι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ζητητικούς, Διογ. Λ. 3. 49. — Ἐπίρρ. **ὑφηγητικῶς,** ἐξηγητικῶς, Πολυβ. Δ', 42.

ὑφηγήτωρ, ορος, ὁ, = **ὑφηγητής,** Μιχαὴλ Συγκέλλου Ἐγκώμ. Διον. Ἀρεοπ. ἐν ἀρχῇ.

ὑφήλιος, ον, ὁ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἡ ὑφήλιος, ἡ οἰκουμένη, ὁ κόσμος, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 512, Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 839, Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 59Β, κλπ.

ὕφημαι, Παθητ., κάθημαι, ἀκρεμόνεσσιν ὑφήμενος εἴαρος ὥρῃ Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. 50, 244· — πρβλ. **ὑφεῖσα.**

ὑφημιόλιος, ον, ἐπὶ δύο ἀριθμῶν ὧν ὁ πρὸς ἀλλήλους λόγος εἶναι ὡς 1 πρὸς 1 $^1/_2$, ἤτοι $^2/_3$, τὸ ἀντίστροφον τοῦ **ἡμιόλιος** ($^3/_2$), ἴδε Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 3, Νικομ. Ἀριθμ. 1. 19, καὶ πρβλ. **ὑπεπιμόριος.**

ὑφήνιος, ον, ὁ ὑποτεταγμένος εἰς τὰς ἡνίας, δράσας (τὸ πάθος) ὑφήνιον Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 889Α.

ὑφηνιοχέω, εἶμαι ὑφηνίοχος, καὶ καθόλου, **ἡνιοχέω,** Λουκ. Ἐνύπν. 15. — Παθ., φέρομαι, ὁδηγοῦμαι, ἐλαύνομαι κατόπιν ἢ ὄπισθεν, ἐπὶ ἁρμάτων, Δημ. 1409. 24.

ὑφηνίοχος, ὁ, ὁ ὑπό τινι ἡνίοχος, ὁ ὑφηνιοχῶν ἐν τῷ ἅρματι πολεμιστοῦ, Ἰλ. Ζ. 19· λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος ἤδη ἐπὶ τὸ ἅρμα Ξεν. Κύρ. 6. 4, 4· ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος αὐτόθι 10· παραδοὺς τῷ ὑφηνιόχῳ τὰς ἡνίας 7. 1, 15· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 383. — Κατὰ Φώτ., «ὑφηνίοχος· ἀντὶ ἡνίοχος».

ὑφήσσων, ον, γεν. **ονος,** ὀλίγον τι μικρότερος κατὰ τὸ ἀνάστημα, ἢ κατώτερον βαθμὸν ἔχων, ἡ μὲν ὑφήσσων Ἄτροπος οὔτι πέλεν μεγάλη θεὸς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 258, ἔνθα ὁ Τζέτζ. ἐλαχιστοτέρα τὸ **ὑφήσσων** καὶ ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὴν Λάχεσιν ἐσφαλμένως.

ὑφιδρόω, ὀλίγον τι ἱδρώνω, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1077 Littré· ἀλλ' ὁ Δινδ. προτιμᾷ **ἐφιδρ-.**

ὑφιέρεια, ἡ, ἡ ὑπὸ τὴν ἱέρειαν, ἡ βοηθὸς αὐτῆς, Ἐπιγρ. Δήλου Bul. de cor. hel. IV, σ. 119. σημ. 8.

ὑφιζάνω, = **ὑφίζω,** κατὰ τὸν θᾶκον τὸν τοῦ πατρὸς ὑφιζάνουσιν Πυργίων παρ' Ἀθην. 143Ε· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην, ἀλλ' ὑπένευον ὑπὸ τὰς ἀσπίδας ὅπως αἱ ὑπὸ τῶν δοράτων προσβολαὶ ἐκπίπτοιεν ἄπρακτοι, Εὐρ. Φοίν. 1382. **II.** κατακαθίζω, τὸ χῶμα ὑφίζανεν ἄφνω Ἀππ. Μιθρ. 26, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 2. 27.

ὑφίζησις, εως, ἡ, κατακάθισις, ὑφίζησιν λαμβάνειν, ὑφιζάνειν, Στράβ. 51, Προκοπ. Ἱστ. σ. 298.

ὑφίζω, καθίζω κάτω, «ζαρώνω», Εὐρ. Ῥῆσ. 730. **II.** ὡς τὸ **ὑφιζάνω,** κατακαθίζω, βυθίζομαι, ὄρη ἄλλα ὑφίζησε Δίων Κ. 68. 25· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ὀππ. Ἁλ. 4. 246.

ὑφίημι, Ἰων. **ὑπίημι** Ἡρόδ.· μέλλ. **ὑφήσω·** (ἴδε **ἵημι**). Ἀφίνω πρὸς τὰ κάτω, χαμηλώνω, καταβιβάζω, χαλῶ, ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες Ἰλ. Α. 434, πρβλ. Πολυβ. Α', 107· ὑφ. ἱστία, Λατ. submittere vela, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 504 (ἴδε κατωτ. III)· ἐκέλευσεν ὑφεῖναι τὰς ῥάβδους, ἐκέλευσε τοὺς ῥαβδούχους νὰ καταβιβάσωσι τὰς ῥάβδους χάριν τιμῆς, Πλουτ. Πομπ. 19. **2)** θέτω ὑποκάτω, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧκεν Ἰλ. Ξ. 240, Ὀδ. Τ. 57· τι ὑπό τι Ξεν. Κυνηγ. 10, 2· — θέτω τὸ νεογνὸν ὑπὸ τὴν μητέρα του ὅπως θηλάσῃ, ὑπ. ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ Ὀδ. Ι. 205, 309· ὑφίητι τὰ μοσχία Θεόκρ. 4. 4· ἀλλ' ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὑφίεσθαι μαστοῖς, θέτω τὸ νεογνὸν ὑπὸ τοὺς ἰδίους μου μαστούς, θηλάζω αὐτό, Εὐρ. Φοίν. 31. **3)** ὑφ. τινά, πέμπω τινὰ κρυφίως χάριν ἰδιοτελοῦς σκοποῦ, παρασκευάζω αὐτὸν ὅπως ὑποκριτικῶς πράξῃ τι χάριν ἐμοῦ, Λατ. submittere, (πρβλ. **ὑφεῖσα**), ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον, δόλιον, ἀγύρτην Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 387, ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **ὑφείς,** πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D· ἐντεῦθεν ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ., ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη, ἐλλοχῶσα, Σοφ. Ἀντ. 531· — ὡσαύτως, ὑφ. ἐνέδραν τινὶ Πλουτ. Πύρρ. 30· πάγας τινὶ Σουΐδ.· δέλεαρ ὑπ. τί τινι Πλουτ. Πομπ. 20, πρβλ. Περικλ. 13. **4)** παραδίδωμι, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι Εὐρ. Μήδ. 24· ὑφ. χώραν ἡμετέραν εἶναι Ξεν. Ἀν. 3. 5. 5. **5)** χαλαρώνω, μετριάζω, κατευνάζω, τὸ ἄγαν τινὸς Πλουτ. 2. 68Ε. **II.** ἀμετάβ., μετὰ γεν. μετριάζω, ὑπεὶς τῆς ὀργῆς Ἡρόδ. 1. 156· τῆς ἀγνωμοσύνης ὁ αὐτ. 9. 4, πρβλ. Εὐριπίδ. Ἴωνα 847, Ἡρακλ. Μαιν. 866· ἀπολ., ὑποχωρῶ, οὐδὲν ὑπιέντες Ἡρόδ. 7. 162· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ., ὑπίεσθαι τῆς ὀργῆς ὁ αὐτ. 2. 121, 4· ὕφεσθε τοῦ τόνου Ἀριστοφ. Σφ. 337· τοῦ μέγα φρονεῖν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 62· τῆς δυνάμεως μηδὲν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 3. 17· τῆς χώρας Διονύσ. Ἁλ. 8. 84· οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ὕδωρ ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ, ἐλαττοῦται ἡ ψυχρότης αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 181· οὐ πόνων ὑφ. Ξεν. Ἀγησ. 7. 1· τοῦ στόματός γε ὑφ., ὑποχωρῶ ὡς πρὸς τὸ .., ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 5. 7· — μετὰ δοτ., ὑποχωρῶ εἴς τινα, τοῖς πολεμίοις ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 5. 2, 12· φρονήματος οὐδενὶ .. ὑφιέμενος, οὐδενὸς κατώτερος κατὰ τὸ φρόνημα, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1, πρβλ. τὸν αὐτ. 2. 54C, Wytt.· ὑφ. τινὶ τῆς ὁδοῦ Λουκ. περὶ Πένθ. 2· — μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., οὐδενὶ ὑφείμην ἂν ἥδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 6, πρβλ. Ἑλλ. 7. 4, 9, Οἰκ. 12. 24. **III.** ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ., καταβιβάζω τὰ ἱστία (ἴδε Ι. 1), Ἀριστοφ. Βάτρ. 1220· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. πρκμ., ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ, συνεσταλμένοις τοῖς ἱστίοις, δηλ. μετὰ μετριότητος, ὡς τὸ Λατ. summisse agere, Σοφ. Ἠλ. 335· οὕτως, ὑφειμένοις πλέων ἱστίοις καὶ ταπεινοῖς Πλουτ. Λούκουλλ. 3· μεταφορ., ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ, «ἐκλελυμένῃ» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· τὸ ὑφειμένον, ἡ ἐλάττωσις, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 12. **2)** σώζω νεοσσοὺς ὄρνις ὡς ὑφειμένη .., ὡς ὄρνις καλύπτουσα αὐτοὺς ὑπὸ τὰς πτέρυγάς μου, (ὁ Kirchhoff διορθοῖ ὑφειμένους οὐχὶ ἀπιθάνως), Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 72. **3)** καθόλου, παραμελῶ ἐμαυτόν, καὶ μὴν εἰ ὑφησόμεθα καὶ ἐπὶ βασιλεῖ γενησόμεθα, ἐὰν παραμελήσωμεν ἑαυτοὺς καὶ πέσωμεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 17., 3. 2. 3, κ. ἀλλ.· — μετ' ἀπαρ., καθανεῖν ὑφειμένη Εὐρ. Ἄλκ. 524. — Ἐπίρρ. **ὑφειμένως,** «ἐνδεδομένως ἢ ἐκλελυμένως» Σουΐδ.

ὑφικάνω [ᾰ], = **ὑπέρχομαι** II, ἐπέρχομαι κατὰ μικρὸν εἴς τινα, βαθμηδὸν καταλαμβάνω τινά, αὐτὴν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει Ἰλ. Λ. 117.

ὑφιστάω, μεταγεν. τύπος τοῦ ὑφίστημι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 600, Ἐκκλ.

ὑφίστημι, μέλλ. **ὑποστήσω**· ἀόρ. **ὑπέστησα**· ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις τὸ ῥῆμα εἶναι μεταβατικόν, «στήνω» ἢ τοποθετῶ ὑποκάτω, ὑποστήσαντες [τῷ χαλκηΐῳ] τρεῖς κολοσσούς, στήσαντες ὑποκάτω, ἵνα ὑποβαστάζωσιν αὐτό, Ἡρόδ. 4. 152· ὑπ. προθύρῳ κίονας Πινδ. Ο. 6. 1· καὶ μεταφορ., χώραν ὑπέστασε ξένοις κίονα, «ἤτοι θείαν ἢ ὀλβίαν, τουτέστιν, ὑποκειμένην ἐποίησεν εἰς ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν παντοδαπῶν ξένων, ὡσπερεὶ τινα κίονα ὀλβίαν» (Σχόλ.), αὐτόθι 8. 35, ἔνθα ἴδε σημ. J. W. Donaldson.· ἄνευ δοτ., ὁ γαμέων τρεῖς σταυροὺς ὑπίστησι, ἐμπήγει τρεῖς ξυλίνους στύλους ἐν τῇ λίμνῃ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς οἰκίας, Ἡρόδ. 5. 16· ὑφ. κλῶνας Ξεν. Κυνηγ. 10. 7· ἐρείσματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 24, κλπ.·—μεταφορ., γνώμας ὑποστήσας σοφάς, ἀφ' οὗ ἔστησας ὡς θεμέλια γνώμας σοφάς, ἀφ' οὗ ἔκαμες ἀρχὴν μὲ αὐτάς, Σοφ. Αἶ. 1091· ὑπ. δόλον Εὐρ. Ἠλ. 983· ἴδε κατωτ. Β. Ι. 1. **2)** τοποθετῶ κρυφίως, τοὺς δορυφόρους Ἡρόδ. 5. 92, 7· διορίζω, ὑποστήσας ταξιάρχους καὶ λοχαγοὺς Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 26· ὑπέστησε τὴν ἑαυτοῦ ναῦν ἀντίπρωρον τοῖς πολεμίοις, μὲ τὴν πρῷραν πρὸς αὐτούς, Πολύβ. 1. 50, 6· ἴδε κατωτ. Β. IV. **II.** καὶ τὸ μέσ. ἔχει μεταβατ. σημασίαν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. α', προεκθέτω, δίδω καλήν τινα ἐλπίδα ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ στηριχθῇ τις, θέτω ὡς βάσιν, εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσει στόλῳ (ὑποστήσεις Wellauer) Αἰσχ. Ἱκ. 461· ὑποστήσασθαι ἀρχὰς ψευδεῖς Πολύβ. 3. 48, 9· ἐπειδὰν ὑποθέσεις εὐπεριλήπτους ὑποστήσωνται καὶ στενὰς ὁ αὐτ. 7. 7, 6. **2)** ἀντικαθίστημι, ὑπεστήσατό τί τινι, τι ἀντ' ἄλλου, Ξεν. Ἀγησ. 9. 1. **3)** ὑποθέτω, νομίζω, ὡς τὸ **ὑπολαμβάνω**, μετ' ἀπαρ., τοὺς θεοὺς ὑφίστανται τὸν κόσμον διοικεῖν (ἔνθα σημειώσαι τὸν ἐνεστ.) Διόδωρ. 1. 11· ἀλλὰ τὸ ἀπαρέμφ. κατὰ τὸ πλεῖστον παραλείπεται, ἄφθαρτον ὑποστήσασθαι τὸν κόσμον αὐτόθι 6, πρβλ. 12, Διογέν. Λαέρτ. 2. 86. **4)** θέτω ἐμπρός μου ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν, ἅπαντας μὲν οὖν χρὴ τοὺς νοῦν ἔχοντας τὸν κράτιστον ὑποστησαμένους πειρᾶσθαι γίγνεσθαι τοιούτους Ἰσοκρ. 105C.

B. Παθ. μετ' ἀόρ. β' καὶ ἐνεργ. πρκμ. (ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ ἀόρ. β'). Ἵσταμαι ὑποκάτω ὡς στήριγμα, ὑπεστᾶσι κολοσσοί .. τῇ αὐλῇ Ἡρόδ. 2. 153· τοὺς σταυροὺς τοὺς ὑπεστεῶτας τοῖς ἰκρίοισι ὁ αὐτ. 5. 16· τὸ ὑφεστὼς τῷ βάρει Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 9. 3· ἴδε ἀνωτ. Α. Ι. **2)** ἵσταμαι ἢ μένω ὑποκάτω, δονέουσι τὸ γάλα, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ἐπιστάμενον ἀπαρύσαντες ἡγεῦνται εἶναι τιμιώτατον, τὸ δὲ ὑπιστάμενον ἕσσον τοῦ ἑτέρου Ἡρόδ. 4. 2· ἐπὶ τῆς ὑποστάσεως τῶν οὔρων, ὁκόσοισιν ἐν τῷ οὔρῳ ψαμμώδεα ὑφίσταται, τουτέοισι ἡ κύστις λιθιᾷ Ἱππ. Ἀφορ. 1252, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13· ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ ἐπιπολάζον**, ὁ αὐτ. π. Οὐραν. 4. 4, 1· πρὸς **τὸ ἐπιπλέον**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 4. **II.** θέτω ἐμαυτὸν ὑπό τι, ἀναλαμβάνω ἢ ὑπισχνοῦμαι νὰ ἐκτελέσω τι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὅσσ' Ἀχιλῆι .. ὑπέστημεν δώσειν Ἰλ. Τ. 195, πρβλ. Ὀδ. Κ. 483, Ἡρόδ. 9. 94· θύσειν ὑπέστης παῖδα Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 360, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 716, Πλάτ. Νόμ. 751D·—μετ' ἀπαρ. ἀόρ., οὔ τίς με .. ὑπέστη σαῶσαι Ἰλ. Φ. 273· πᾶν ὑποστὰς εἰπεῖν Δημ. 551. 27· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., ὑπέστησαν ποιέειν ταῦτα Ἡρόδ. 3. 128· ὑφ. τὴν τάξιν ἔχειν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 3, 35·—τὸ ἀπαρ. ἐνίοτε παραλείπεται, ὡς .. ὑπέστην καὶ κατένευσα (ἐξυπακ. ἔσεσθαι) Ἰλ. Δ. 267·—ἀπολ., ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσεν, ἐν ᾧ ἔδωκεν ὑπόσχεσιν, Ὀδ. Γ. 99, πρβλ. Ἰλ. Φ. 457, Ἡρόδ. 3. 127., 9. 34, Λυσί. 153. 31, Ξεν., κλπ.· ὥσπερ ὑπέστη, ὡς ὑπέσχετο, Θουκ. 4. 39., 8. 29·—μετὰ δοτ. προσ., ὥς οἱ ὑπέστην, ὡς ὑπεσχόμην αὐτῷ, Ἰλ. Ο. 75· — ἐνίοτε μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμ. ἔνθα ὅμως δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρ., πάντα τελευτήσεις ὅσ' ὑπέστης .. Πριάμῳ Ν. 375· τρίποδας φέρον, οὕς οἱ ὑπέστη Τ. 243, πρβλ. Λ. 244· ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν Β. 286, πρβλ. Κ. 483· ἢ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ, Ἴλιον ἐκπέρσαντ' .. ἀπονέεσθαι, «ὄντως που μάταιον λόγον ὑπεσχόμεθα τῷ Μενελάῳ, ἐκπορθήσαντα τὴν .. Ἴλιον ὑποστρέψαι» (Γαζ.), Ἰλ. Ε. 715. **2)** ὑποτάσσομαι εἴς τινα, ὑποκύπτω, καί μοι ὑποστήτω, «παραχωρησάτω, ὑπειξάτω» (Γαζ.), Ἰλ. Ι. 160· — μετ' ἀπαρ. ἀόρ., ὑπ. θανεῖν, κατθανεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 706, Ἴων 1415. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ὑποτάσσομαι εἴς τι, συναινῶ εἴς τι, ὁ τὸ ἐλάχιστον ὑπιστάμενος, ὁ συναινῶν νὰ λάβῃ τὸ ἐλάχιστον, Ἡρόδ. 1. 196· ὑφ. τὸν πλοῦν, ἀναλαμβάνω αὐτὸν ἀκουσίως, Θουκ. 4. 28· οὕτως, ὑφ. τὸν κίνδυνον ὁ αὐτ. 2. 61, Λυσί. 115. 2, κλπ.· ἀγῶνας Θουκ. 3. 57· πόνον Εὐρ. Ἱκ. 189· τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται ... ὃν τρόπον χρεὼν φέρειν, οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος, νὰ ὑπομείνῃ αὐτὸ ἢ νὰ ἀντικρούσῃ αὐτό, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1350· ἔρωτα ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 415· πόλεμον Πολύβ. κλπ.·— σπαν. μετὰ δοτ., ὑφ. ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις Θουκ. 2. 61·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., τούτους ἐξαπατᾶν ὑπέστησαν, τούτους ἀνέλαβον νὰ ἐξαπατήσωσιν, Δημ. 363. 6·— ἀπολ., ὑποτάσσομαι μεθ' ὑπομονῆς, ὁ αὐτ. 1421. 20. **6)** ἀναλαμβάνω ἀξίωμά τι, μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀκουσίως καὶ ἐξ ἀνάγκης, ἔπειθεν αὐτὸν (δηλ. ἕκαστος τῶν στρατηγῶν) ὑποστῆναι τὴν ἀρχὴν Ξεν. Ἀν. 6. 1, 19 καὶ 31· γυμνασιαρχίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 1365· στρατηγίαν αὐτόθι 3178, Πλουτ. Κάμιλλ. 37·—ὡσαύτως, ὑπέστην τριήραρχος Λυσί. 182. 9· χορηγὸς Δημ. 536. 20· καὶ ποιητ., δέκτωρ ὑπέστης αἵματος Αἰσχύλ. Εὐμ. 204·— μεταφορ., λόγους μὲν περὶ τοῦ πολέμου δεινοὺς παρέχει, ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης Ἕρμιππος ἐν «Μοίραις» 1. **III.** κεῖμαι κεκρυμμένος ἢ ἐνεδρεύων, Ἡρόδ. 8. 91, Εὐρ. Ἀνδρ. 1114, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 14, ἴδε ἀνωτ. Α. Ι. 2, **ὑφίημι** Ι. 3, **ὑφεῖσα**. **IV.** ἀνθίσταμαι εἰς προσβολήν, μετὰ δοτ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 87, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 11, κλπ.· μετ' αἰτ., Εὐρ. Κύκλ. 200, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 1349, Θουκ. 1. 144., 4. 59·— ἀπολ., τηρῶ τὴν θέσιν μου, ἀνθίσταμαι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Λατ. subsistere, Εὐρ. Φοίν. 1470, Θουκ. 4. 54., 8. 68, Ξεν., κλπ.· ἀντίθετ. τῷ φεύγω, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 31· **ὑποσταθείς**, ἀντίθετ. τῷ φεύγων, Εὐρ. Ῥῆσ. 315· ἐπὶ τῶν νεφῶν, ἀντίθετ. τῷ προωθεῖσθαι, Ἀριστ. Προβλ. 26. 7. **2)** **ὑφίσταμαι**, ὑπάρχω, ἔχω ὑπόστασιν πραγματικήν, (πρβλ. **ὑπόστασις** III), κατ' ἰδίαν ὑφεστὼς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 183 (σ. 1509b. 24), πρβλ. Πλούτ. 2. 1081F· ἐκ τοῦ μηδ' ὄντος μηδ' ὑφεστῶτος αὐτόθι 829C· τὰ ὑφεστῶτα, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ πράγματα Πολύβ. 6. 14. 5. **3)** συνᾴδω ἐμαυτῷ, ἔχω ὑπόστασιν ἀεὶ συνᾴδουσαν ἐμοί, Λουκ. Παράσ. 27. **V.** διαδέχομαι, ἀκολουθῶ μετά τινα, μετ' αἰτ., Πλάτ. Φίληβ. 19Α. **VI.** ἡ κοιλία ὑφίσταται, ἔχει ἔμφραξιν, Πλουτ. 2. 134Ε. **VII.** ἐγείρομαι ἐσωτερικῶς, τινι, ἐπὶ ἀκουσίων αἰσθημάτων, Πολύβ. 11. 30, 2. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 453, 520.

ὑφοδόω, ὁδηγῶ, πόστην ὑφοδώσεις παιδάριον ῥύμην; τρίτην Φιλιππίδης ἐν «Φιλευριπίδῃ» 1 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Dobree).

ὑφόλμιον, τό, (ὅλμος) τὸ ὑπόθημα ὅλμου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 155 (Πολυδ. Ι', 144). **II.** μέρος τοῦ ὅλμου (ἐν τῷ αὐλῷ, ἴδε ὅλμος II. 5), Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 58, Πολυδ. Δ', 70.

ὑφομολογέω, ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ ἰδιαιτέρως, μυστικῶς, ὑφομολογῶν ἠρέμα τῶν λογισμῶν τὴν ἀσθένειαν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 228D.

ὑφόρασις, εως, ἡ, = ὑποψία, Διογ. Λαέρτ. 2. 99, Πλούτ. 2. 479Β, κλπ.

ὑφορατέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ὑφορῶ, δεῖ ὑφορᾶν**, πρέπει τις νὰ ὑποπτεύῃ, Πλουτ. 2. 50Β.

ὑφοράω, βλέπω, προσβλέπω κάτωθεν, ῥίπτω λαθραῖα βλέμματα, ὑποπτεύω, τινα Ξεν. Ἀν 2. 4, 10.— Παθ., Φίλιππ. παρὰ Δημ., Πλουτ. Ρωμ. 8·—ἀλλὰ συνήθως ἐν χρήσει ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μέλλ. **ὑπόψομαι**, (ἀόρ. **ὑπειδόμην**, ἴδε ἐν λέξει) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Θουκ. 3. 40, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 2, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου § 7, Δημ. 240, 13, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2· — ἑπομένου τοῦ **μή**, Πολύβ. 3. 18, 8, κλπ.· ἀπολ., Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1.—Πρβλ. **ὑποβλέπω, ὑποψία, ὕποπτος**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20 κἑξ.

ὑφ-ορβός, ἴδε **συφορβός**.

ὑφορμέω, εἶμαι ἠγκυροβολημένος κρυφίως ἔν τινι τόπῳ, ἔχων ἑτοίμους λέμβους ἔν τισι τόποις ἐρήμοις ὑφορμοῦντας Πολύβ. 3. 19, 8., 34. 3, 2, Αἰλιαν., κλπ.· — μεταφορ., αἱ πόλεις ὑφ. ἀλλήλαις Δίων Χρυσ. 2. 150· τοῦ κόλακος λόγος ὑφορ. πάθει τινὶ Πλούτ. 2. 61Ε· ὑφώρμει δέος Συνέσ. 163C· τὸ ὑφορμοῦν, ἡ ὑποψία, Σχόλ. εἰς Δημ. 65, 16.

ὑφορμίζομαι, Παθ. καὶ μέσ., προσορμίζομαι κρυφίως· καθόλου, προσορμίζομαι, Θουκ. 2. 83· τῇ Σαλαμῖνι Πλουτ. Σόλων 9. —μεταφορ., εὑρίσκομαι ὑποκάτω ἢ ἔν τινι τόπῳ, Φιλόστρ. 670.

ὑφόρμιον, τό, (ὅρμος) κόσμημά τι χρυσοῦν, Εὐστάθ. 1150. 24· «κόσμου εἶδος» Φωτ.· «ὑφόρμιον· χρυσοῦν κοσμάριον» Ἡσύχ.

ὑφορμίσεις, ἡ, λιμήν, τόπος πρὸς ἀγκυροβολίαν, οὐ γάρ σοι σκεπανή τις ὑφόρμισις Ἀνθ. Π. 7. 699.

ὑφορμιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ κάτωθεν βαρύνων καὶ κρατῶν τι στερεόν, ἐπὶ λίθου προσδεδεμένου εἰς σχεδίαν ἵνα κρατῇ αὐτὴν ἀκίνητον ὥσπερ ἡ ἄγκυρα, ἔνερθε δὲ λᾶαν ἔδησαν βριθὺν ὑφορμιστῆρα, «στερεωτήν, κάτωθεν ὁρμώμενον, στηρίζοντα τοὺς φακέλους» (Σχόλ.), Ὀππ. Ἁλ. 4. 421.

ὕφορμος, ὁ (ὅρμος II) τόπος πρὸς ἀγκυροβολίαν, ὅρμος, Ἀριστοτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 2, Στράβ. 252, 635, κλπ. **II.** ὡς ἐπίθ., ἁρμόδιος πρὸς προσόρμισιν, κατάλληλος πρὸ ἀγκυροβολίαν, αἰγιαλὸς Στράβ. 645· τόπος Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **λιμήν**.

ὕφος, [ῠ], εος, τό, ὡς τὸ **ὑφή**, ὕφασμα, Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 59 (ἔνθα ἴδε Meineke), ἐν λεπτοπήνοις ὕφεσιν ἐστώσας, οἵας Ἠριδανὸς ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας Εὔβουλος ἐν «Νάννιῳ» 1, (πρβλ. **ὑμήν**), Στράβ. 446, Πλουτ., κλπ.· ἐπὶ ἀράχνης, Διοσκ. 2. 68·—ἐπὶ δικτύου, Ἀνθ. Π. 9. 370. **2)**

μεταφορ., τὸ ὕφος τῶν λόγων Λογγῖνος 1. 4, πρβλ. Ῥήτορας (Walz) τ. 3, 137·— ἐπὶ τοῦ κειμένου συγγραφέως, Γαλην. τ. 9, σ. 250· τὸ σῶμα καὶ τὸ ὕφος τῆς προφητείας Κλήμ. Ἀλ. 891

ὑφόωσι, Ἐπικ. γ' πληθυν. τοῦ **ὑφάω**. αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλακάταν στρωφῶσιν Ὀδ. Η. 105.

ὕφυγρος, ον, ὀλίγον τι ὑγρός, Ἀριστ. Προβλ. 2. 17, 1. **II**. πλήρης ὑγροῦ, Πολυδ. Δ', 197, Γαλην. τ. 19, 1. 14, 9, πρβλ. **ὑπομβρος**.

ὕφυδρος, ον, ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὑποβρύχιος, ἐπὶ δύτου, ἐσένεον δὲ κολυμβηταὶ ὕφυδροι Θουκ. 4. 26, Δίων Κ., κλπ. **II** πλήρης ὕδατος, τόπος Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 11, 3, Στράβ 538. **2**) ὑδεριῶν, ὑδρωπικός, Ἱππ. παρὰ Γαλην. (ἐν Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξηγ. σ. 586).

ὑφυστερίζω, ὀλίγον ὑστερίζω, εἶμαι κάπως ἀργά, μένω ὀπίσω ὀλίγον, οὐδὲν μετὰ τὴν γνῶσιν ὑφυστερίζουσα Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 6Β.

ὑφωμᾰδόν, Ἐπίρρ. = **ὁμαδόν**, «ὁμοθυμαδὸν» Φώτ., Σουΐδ.

Ὑχαῖος, ὁ, μὴν ἐν Φυσκέοις, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et. F. 177.

ὑψ-ᾰγόρας, Ἰων. **ης, ου**, (ἀγορεύω) μεγαλορρήμων, ὁ τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύων, μεγαλήγορος, ὑψηλολόγος, Ὀδ. Α. 385, Β. 85, κλπ.

ὑψ-ᾱγορέω, = **ὑψηγορέω**, «ὑψαγορεῖ· μεγαληγορεῖ» Ἡσύχ. (ἐν τῇ ἐκδ. Schmidi «ὑψαγόρη· μεγαληγόρε»).

ὑψ-άντυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ἄντυγα, ὑψηλὸν τόξον ἢ ἀψῖδα, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 5.

ὑψ-αυχενέω, κρατῶ τὸν αὐχένα ὑψηλά, περιπατῶ ἀγερώχως, γαυριῶ, Διον. Ἁλ. 7. 46, Πλούταρ. 2. 324Ε· κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῶν ἵππων, Πολυδ. Β', 135· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Αἰλ. π. Ζ. 4. 29·— πρβλ. **ὑψαυχέω**.

ὑψαυχενία, ἡ, ἀγέρωχος τρόπος, ἔπαρσις, Ἐπιφάν. τόμ. 1, σ. 607.

ὑψ-αυχενίζω, = **ὑψαυχενέω**, Ἀνθ. Π. 9. 777.

ὑψαύχενος, ον, = **ὑψαύχην**, Χρησμ. Σιβ. 8. 37· τὸ γαῦρον καὶ ὑψαύχενον Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 338Α.

ὑψ-αυχέω, = **ὑψαυχενέω**, μεγαλαυχῶ, ὑψηλοφρονῶ, Σοφοκλ. Ἀποσπ. 953· ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ εἰς ὕβριν ἀέξει Ψευδοφωκ. 56.

ὑψ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα, πορευόμενος μὲ ὑψωμένον αὐχένα, ἵππος Πλάτ. Φαίδων 253D· πρβλ. **ὑψηχής**. **2**) μεταφορ., ἐπὶ δένδρου, ἐπηρμένος, ὑψηλός, ἐλάτην ὑψαύχενα Εὐρ. Βάκχ. 1061· ἐπὶ ἕδρας, θῶκος ὑψαύχην Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 903· ἐπὶ οἰνηρᾶς λαγήνου, μακροτράχηλε ὑψαύχην, στενῷ φθεγγομένη στόματι Ἀνθ. Π. 5. 135. **3**) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, γαῦρος, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, αὐτόθι 5. 251., 9. 641.

ὑψ-ερεφής, ές, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφήν, ὑψ. μέγα δῶμα Ἰλ. Ε. 213, Τ. 333, Ὀδ.· χαλκοβατὲς δῶ ὑψερεφὲς Ν. 4· δώματα Δ. 757· ναὸς Ἀριστοφ. Νεφ. 305·— ὡσαύτως **ὑψηρεφής, ές**, ὑψηρεφέος θαλάμοιο Ἰλ. Ι. 578.— Πρβλ. **ὑψόροφος**.

ὑψηγορέω, μεγαληγορῶ, λέγω μεγάλα λόγια, Φίλων 1. 365, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 444.

ὑψηγορία, ἡ, τὸ ὑψηγορεῖν, μεγαληγορία, ὕφος ὑψηλόν, Φίλων 1. 206, Λογγῖνος 8. 1.

ὑψηγορικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ὑψηγορῇ, Φιλῆς.

ὑψ-ήγορος, ον, μεγαλήγορος, Αἰσχύλ. Πρ. 318, 360· ὑψηλὸς τὸ ὕφος, Φίλων 1. 473.— Ἐπίρρ. **-ρως**, Κλήμ. Ἀλ. 802.

ὑψήεις, ήεσσα, ῆεν, ποιητ. ἀντὶ **ὑψηλός**, Νικ. Ἀποσπ. 2. 62, Ἀνθ. Π. 9. 525, 20 (Brunck).

ὑψηλ-αυχενία, ἡ, τὸ ὑψηλαυχενεῖν, Ξεν. Ἱππ. 10, 13.

ὑψηλο-βᾰτέω, βαίνω, περιπατῶ ὑψηλά, Ἰω. Χρυσ. τόμ. 1, σελ. 761.

ὑψηλο-γνώμων, ον, γενικ. **ονος**, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, Θεμίστ. 190D.

ὑψηλο-κάρδιος, ον, ὁ ὑψηλὴν καρδίαν ἔχων, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὑψηλόνους, ὑψηλόφρων, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙϚ', 5).

ὑψηλο-κάρηνος, ον, ὁ κρατῶν τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, Γρηγ. Νύσσ. Ὁμιλ. 7, τ. 1, σ. 462 ἔκδ. Παρ.

ὑψηλό-κρημνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνούς, ὑψηλόκρημνοι πέτραι Αἰσχύλ. Πρ. 5· πρβλ. **ὑψίκρημνος**.

ὑψηλολογέομαι, ἀποθετ., λέγω ὑψηλὰ πράγματα, ὁμιλῶ ὑπερηφάνως, κομπορρημονῶ, Πλάτ. Πολ. 545Ε, Θεμίστ. 291Α·— ἀλλὰ τὸ ἐνεργ., αὐτόθι 354C, Ἐκκλ.

ὑψηλολογία, ἡ, ὑψηλὴ ὁμιλία, κομπορρημοσύνη, Πολυδ. Β', 121, Ϛ', 148.

ὑψηλο-λόγος, ον, ὁ ὑψηλὰ λέγων, καυχώμενος, οἰηματίας, Θεμίστ. 26D, 262Α.

ὑψηλό-λοφος, ον, ἴδε **ὑψήλοφος**.

ὑψηλό-νοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὑψηλόφρων, τὸ ὑψηλόνουν Πλάτ. Φαῖδρος 270Α, Πλουτ. Περικλ. 8, κλπ.

ὑψηλό-νωτος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὰ νῶτα, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ 830 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **αἰπύνωτος**.

ὑψηλο-πέτης, ες, ὁ ὑψηλὰ πετόμενος, Γλωσσ.

ὑψηλο-ποιός, όν, ὁ διδων ὕψος εἰς τὸν λόγον, ἡ περίφρασις οὐχ ὑψηλοποιὸν Λογγῖνος 28. 1· ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραὶ 32 6.

ὑψηλό-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. **-πουν**, ὁ ὑψηλοὺς πόδας ἔχων, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 231 Matth.

ὑψηλός, ή, όν· συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-ότερος, -ότατος**, καὶ ἀνωμάλως, **-έστατος** διάφ. γραφ. ἐν Παυσ. 5. 13, 9· (ὕψι, ὕψος)· — ὡς καὶ νῦν, ὑψηλός, Λατιν. altus, sublimis, Ὅμηρ., Ἡρόδ., Τραγ., κλπ.· θάλαμος Ὀδ. Α. 426· πύργος Ἰλ. Γ. 384, κλπ.· ἐπὶ χώρας, χώρα ὀρεινὴ .. καὶ ὑψηλὴ Ἡρόδ. 1. 110· ὑψηλὰ χωρία Θουκ. 3 97 καὶ μόνον **ὑψηλά**, Πλάτ. Νόμ. 732C· ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι Ξεν., Λουκ., κλπ.· ἐν ὑψηλῷ εἶναι Πλουτ. Εὐμέν. 17· ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθῆναι Πλάτ. Θεαίτ. 175D· ἀφ' ὑψηλοτέρου καθορᾶν Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29· ὑψηλότερον οἰκοδομεῖν [τὸ τεῖχος] Θουκ. 7. 4.— Ἐπίρρ., καθήμενον ὑψηλῶς ὑπὸ σκιαδείῳ Φερεκράτης ἐν «Ἰπνῷ» 1. **II**. μεταφορ., ὑψηλός, μέγας, λαμπρός, ὄλβος, ἀρεταί, κλέος Πινδ. Ο. 2. 38., 5. 1, Π. 3. 196, κλπ.· τέχνη θεσπεσία τις καὶ ὑψ. Πλάτ. Εὐθύδ. 289Ε· ὑψ. καὶ χαύνη ἐλπὶς ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 341Ε· ὑψηλὰ κομπεῖν Σοφ Αἴ. 1230. **2**) ἐπὶ προσώπων, ἀντίθετ. τῷ **δυσδαίμων**, Εὐρ. Ἑλ. 418· ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 613· ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ὑψ. εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 730· ἐπὶ τούτοις ὑψ. ἐξαίρειν αὐτὸν Πλάτ. Πολ. 494D· πρβλ. Ἀνδοκ. 24. 18, Αἰσχίν. 51. 24· οὕτω, πνεῦμα ὑψηλὸν αἴρειν Εὐρ. Ἱκ. 555· ἑαυτὸν ὑψηλότερον λημμάτων παρέχειν Λουκ. Νιγρ. 25· ὑψ. τῷ ἤθει Πλουτ. Δίων 4. **3**) ἐπὶ ποιητῶν, ἔχων ὕψος λόγου ἢ ἐννοιῶν, Λογγῖν. 40. 2· τὰ ὑψηλότερα, αἱ ὑψηλότεραι ἔννοιαι ἢ φράσεις, ὁ αὐτ. 43. 3· ὑψ. λέξις, λόγος Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 13, Πλουτ. Περικλ. 5.

ὑψηλό-στεγος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν στέγην, Παράφρ. Ἰλ. Ε. 213, Ι. 582.

ὑψηλο-τάπεινος, ον, ὁτὲ μὲν ὑψηλός, ὁτὲ δὲ ταπεινός, ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐν ταὐτῷ ταπεινός, τὸ ὑψ. καὶ μεγαλόμικρον Φίλων 2. 61·— **ὑψηλοταπείνωμα**, τό, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. 47, 14.

ὑψηλοτέρως, Γερμ. Κωνστ/πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 146, r⁰.—Acta. SS. apud Bolland. Sept. t. VIII, σ. 399.— Θ. Λασκ. Cod. Par. 1193. fol. 14 r⁰. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑψηλότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ὑψηλοῦ, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὑψηλοῦ, Σέξ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 17, Α. Β. 342.

ὑψηλο-τράχηλος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὸν τὸν τράχηλον, μακροτράχηλος, Ἡσύχ. ἐν λ. **Δανήλοφα**.

ὑψηλο-φᾰνής, ές, ὁ φαινόμενος ὑψηλός, Λογγῖν. 24. 1, ἐν τῷ ὑπερθ. **-έστατος**.

ὑψηλοφανῶς, Ἐπίρρ., Θ. Στουδ. σελ. 372, ἔκδ. Mi. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑψηλο-φερής, ές, ὁ εἰς ὕψος φέρων, ἐξυψῶν ἢ ἀνυψῶν, Κυρίλλ. Ἀλεξ.· **ὑψηλο-φόρος, ον**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἐρισφάραγος**.

ὑψηλό-φθογγος, ον, ὁ λαλῶν ὑψηλά, Ἰω. Διακ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσ. Θεογ. ἐν ἀρχῇ.

ὑψήλοφος, ον, ἴδε ἐν λ. **ὑψίλοφος**.

ὑψηλοφρονέω, εἶμαι ὑψηλόφρων, Α' Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ια', 20, Ἐπιστ. πρ. Τιμ. Α', ϛ', 17.

ὑψηλοφροσύνη, ἡ, τὸ φρονεῖν ὑψηλά, ὑπερηφανία, Ὠριγέν. τ. 1, σ. 592C, Μακάρ. 696D, Βίος Νείλου Νεωτ. 37Α·— **ὑψηλοφρονία**, Σουΐδ. ἐν λ. **ἐωροκοπίαις**.

ὑψηλό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὁ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ὑψηλόνους, ἀνὴρ Πλάτ. Πολ. 550Α· ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, θυμὸς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 919.

ὑψηλο-φυής, ές, ὁ φυόμενος εἰς ὕψος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 3 (ἐν τῷ συγκρ.).

ὑψηλοφωνεῖσθαι μέλλουσα ἡ τῶν βασιλέων εὐφημία ἐπ τοῦ τείχους Γ. Παχ. τ. Α', σ. 141, 18, ἔκδ. Β.— Συναγωγὴ λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὑψηλό-φωνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ἢ ἠχηρὰν φωνήν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 243.

ὑψήλωσις, εως, ἡ, ἀνύψωσις ἢ ἐξοίδησις, τῶν μελῶν Γαλην. τ. 19, σ. 546, 1.

ὑψ-ήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἀνυψῶν ἢ ἐξυψῶν τοὺς ἄνδρας, Νόνν. Δ. 17. 169.

ὑψηρεφής, ἴδε ἐν λ. **ὑψερεφής**.

ὑψ-ηχέω, ἠχῶ ὑψηλὰ ἢ ἰσχυρῶς, «κροαίνων, ὑψηχῶν» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ζ. 507.

ὑψ-ηχής, ές, γεν. **έος**, (ἦχος) ὁ ἠχῶν εἰς τὰ ὕψη, ὁ ὑψηλὰ χρεμετίζων μὲ ἀνατεταμένην πρὸς τὰ ἄνω τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τῶν ἵππων τῆς Ἥρας, ἵπποι ὑψηχέες, ὡς ἐκ τοῦ ἠχηροῦ αὐτῶν χρεμετισμοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἀντηχοῦντος καλπασμοῦ (πρβλ. **ἐρίγδουπος**), Ἰλ. Ε. 772., Ψ. 27 (ἀλλ' ὑπάρχει διάφ. γραφ. **ὑψαύχενες**. «ὧν ὁ

ἦχος εἰς ὕψος ἀνέρχεται» (Σχόλ.), τὸ ὑψηχὲς τῶν λόγων Φιλόστρ. 539.

ὕψι, ἐπίρρ., ὡς τὸ **ὑψοῦ**, **ὑψόθι**, εἰς ὕψος, ἐφ' ὕψους, ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται Ἰλ. N. 140· ὕψι βιβὰς αὖ ὅθι 371 Ζεὺς ἥμενος ὕψι Υ. 155, πρβλ. Ὀδ. Π. 264· ἀπὸ νηῶν ὕψι, ἀπὸ τῶν πλοίων ἐφ' ὕψους ἑστῶτες, Ἰλ. Ο. 387· ὕψι .. ἄελλα σκίδνατο Π. 374· ὕψι .. ὁρμίσσομεν, ἔξω ὑψηλά, εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, Ξ. 77·— ὡσαύτως εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 202 — (Ἐντεῦθεν **ὑψίων**, **ὑψίτερος**, **ὑψιστος**.— ἅπαντα πιθανῶς σχετίζονται πρὸς τὸ **ὑπέρ**).

ὑψιαίετος, ἡ, ἡμαρτημέν. γραφ. ἀντὶ **ὑπαίετος**, Ἀντωνῖν. Λιβερ. 20.

ὑψι-βαθής, ές, λίαν βαθύς, ὀφρύες Ἀππ. Κυν. 3. 26 (ἕτεροι διῃρημένως: ὕψι βαθείας).

ὑψιβαίνω, βαίνω εἰς τὰ ὕψη, Θ. Λασκ. 1193, fol. 3. v⁰.

ὑψιβάμων, ον, ὁ ἐν ὕψει βαίνων, Ἡσύχ., Εὐστ. Πονημάτ. 193. 43, κ. ἀλλ.

ὑψιβάτης, ὁ, ὁ ὑψιβαίνων, Χριστοφ. πατρίκ. Μηνολ. Cod. Par. 1578, f 1. σ. 2.

ὑψί-βατος, ον, ὁ ὑψηλὰ κείμενος, Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες Πινδ. N. 10. 88· ὑψίβατος τρίπους, «ὑψηλὴν βάσιν ἔχων χυτρόπους» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 1404.

ὑψι-βίας, ου, ὁ, Ἰων. **-βίης**, ὁ μεγάλην ἰσχὺν ἔχων, ἀγέρωχος, Κορίννης Ἀποσπ. 13.

ὑψι-βόας, ου, ὁ, ὁ μεγάλως βοῶν, ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομυομ. 205.

ὑψι-βρεμέτης, ου, ὁ ἐν τῷ ὕψει βρέμων, ὁ ὑψηλὰ βροντῶν, ἐπίθετον τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 354, Μ. 68, Ὀδ. Ε. 4, Ἡσίοδ., κλπ.· ἐν παρῳδουμένοις ἡρωϊκοῖς στίχοις, Ἀριστοφ. Λυσ 773, πρβλ. Λουκ Τίμ. 4.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 784.

ὑψί-βρομος, ον, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ὕμν. 18. 1.

ὑψι-γένεθλος, ον, ὁ ἐξ ὑψηλοῦ γένους καταγόμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόννου.

ὑψι-γενής, ές, = **ὑψίγονος**, Κωνσταν. Ἀκροπολ. ἐν Βίῳ Ἰω. Δαμασκ. Act. Maii τ. 2, σ. 744D.

ὑψι-γέννητος, ον, ὁ ἐν ὕψει γεννηθείς, φυείς, ἔχοντ' ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον Αἰσχύλ. Εὐμ. 43.

ὑψί-γονος, ον, γεννηθεὶς ἢ παραχθεὶς ὑψηλά, ὑψιγόνου φλογόεντος .. κεραυνοῦ Νόνν. Δ 27. 98· ὑψιγόνοιο κακοῦ φύσις Γρηγ. Ναζ τ. 2, σ. 166Β.

ὑψί-γυιος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὰ γυῖα, δηλ. ὑψηλοὺς κορμοὺς καὶ κλάδους δένδρων, ὑψίγυιον ἄλσος Πινδ. Ο. 5. 30.

ὑψί-δμητος, ον, = τῷ ἑπομέν., Χρησμ. Σιβ. 14. 216· ὡς ὁ Schmid. ἀντὶ **ὑψίτμητον**.

ὑψί-δομος, ον, ὁ ὑψηλὰ ἐκτισμένος, Κόλουθ. 391.

ὑψί-δρομος, ον, ὁ ὑψηλὰ τρέχων, Φαέθων Γρηγ. Ναζ τ. 2, σ 141, 49, καὶ 131, 15· ἀετὸς Φιλῆς περὶ Ζώων Ἰδιότ. σελ. 10 Schnei.

ὑψί-ζυγος, ον, κυρίως ἐπὶ κωπηλάτου, ὁ καθήμενος ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν ζυγῶν· ἀκολούθως μεταφορ ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἔχων τὸν θρόνον του ὑψηλά, ὁ κυβερνῶν τὰ πάντα, Ἰλ. Δ. 166, Ζ. 69, κ. ἀλλ., Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 18.

ὑψί-ζωνος, ον, ὁ ὑψηλὰ ἐζωσμένος, ἡ μὲν .. ὑψίζωνος εἰσανέβαινε Καλλ. Ἀποσπ. 19. 1.

ὑψί θέμεθλος, ον, ὁ ἔχων βαθέα θεμέλια, Νόνν. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. 4. 8.

ὑψι θέων, **ουσα**, ον, ὁ ὑψηλὰ τρέχων, Ἀνθ. Π. 8. 183 (ἀναγινώσκεον ὕψι θέων).

ὑψί-θρονος, ον, ὁ ἔχων τὸν θρόνον του ὑψηλά, ἐπὶ τῶν θεῶν, Πινδ. N. 4. 105, Ι. 6 (5). 23.

ὑψί-θωκος, ον, = τῷ προηγ., Συνεσ. Ὕμν. 1. 54 **ὑψιθόωκος**, Γρηγ. Ναζ.

ὑψι-κάρηνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν, ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 265· ἄγκος ὑψικάρηνον Ποιητής παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἄγκος**.

ὑψι-κέλευθος, ον, ὁ ἐν τῷ ὕψει πορευόμενος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 207.

ὑψι-κέρατα, ἴδε **ὑψίκερως**.

ὑψι-κέραυνος, ον, ὁ ἐκ τοῦ ὕψους κεραυνοβολῶν, Χρησμ. Σιβ. 1. 323., 2. 240

ὑψί-κερως, ων, γεν. ω, (κέρας) ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα, ἔλαφος Ὀδ. Κ. 158· ὑψίκερω .. φάσμα ταύρου Σοφ. Τραχ. 507·—ἔχομεν ὡσαύτως αἰτ. κατὰ μεταπλασμόν, ὑψικέρᾱτα πέτραν, βράχον ὑψικόρυφον, Πινδ. (Ἀποσπ. 285) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 597, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 658, Χοιροβ 50. 12.

ὑψί-κλωνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κλῶνας, Ἄννα Κομν. σ. 6.

ὑψι-κόλωνος, ον, ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ κολωνοῦ, λόφου, κίονα δειμάσθην μέγαν ὄρθιον ὑψικόλωνον Ὀππ. Κυν. 4. 87. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὑψικόλωνον τραχεῖαν, ὑψηλήν».

ὑψίκομος, ον, καὶ η, ον Κόϊντ. Σμυρν. 5. 119· (κόμη)·— ὁ ἔχων ὑψηλὴν κόμην, ὑψηλὸν φύλλωμα, ὑψηλός, δρῦς Ἰλ. Ξ. 398, Ὀδ. Ι. 186 δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 509 ἐλάται Εὐρ. Ἀλκ. 585· ὄρη Ἄσιος παρὰ Παυσ. 8. 1, 4· τὸ τῶν ἀρετῶν ὑψίκομον Εὐστ. Πονημάτ. 360. 20.—Καθ' Ἡσύχ: «ὑψίκομος· φοίνιξ καὶ ὁ ἄνω τὰς τρίχας ἔχων».

ὑψί-κομπος, ον, ὁ μεγάλως κομπάζων, ὑπερήφανος, Εὐστάθ. 1687. 49. Ἐπίρρ., **-πως**, ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο Σοφ. Αἴ. 766.

ὑψι-κόρυμβος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν, Νικήτ. Εὐγεν. 6. 227.

ὑψί-κρᾱνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν, Εὐστ. Πονημάτ. 193. 48.

ὑψι-κρατέω, κρατῶ, ἄρχω ἐν τῷ ὕψει, «ὑψικρατεῖν· τὰ ἐν τῷ ὕψει κρατεῖν» Σουΐδ., Φώτ.

ὑψι-κρεμής, ές, ὁ ἐν τῷ ὕψει κρεμάμενος, αἰωρούμενος, Ὀππ. Κυνηγ. 4. 93.

ὑψί-κρημνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνούς, ἐπὶ ὄρους, ὑπορείην ὑψικρήμνοιο Μίμαντος Ὁμηρ. Ἐπιγράμμ. 6 5· πρβλ. **ὑψηλόκρημνος**. ‖ ἐπὶ πόλεων, ᾠκοδομημένος ἐπὶ ὑψηλοῦ κρημνοῦ, πόλισμα Αἰσχύλ. Προμ. 421, πρβλ. Ἀποσπ. 28.

ὑψί-λᾰλος, ον, ὁ ὑψηλὰ λαλῶν, κομπορρήμων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

ὑψῐλο-ειδής, ές, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Υ, ὀστοῦν ὑψιλοειδὲς Θεόφιλος Πρωτοσπαθ. 123. 9· πρβλ. **ὑοειδής**.

ὑψί-λοφος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον, Αἴτνα Πινδ. Ο. 13, 159· θυρίδες Ἀνθ. Παλ. 5. 153· ουτως ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 818 ἀντὶ **ἱππολόφων**· τὸ παρ' Ἱππ. 1278. 38, **ὑψήλοφος** φαίνεται ὅτι εἶναι πλημμελές.

ὑψί-λυχνος αὐγή, φωτισμὸς διὰ λυχνίας ὑψηλὰ κρεμαμένης, ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγὰς Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. σ. 147Α.

ὑψι-μέδων, οντος, ὁ, ὁ ἐν τῷ ὕψει βασιλεύων, Ζεὺς Ἡσ. 529· Ζεὺς ὑψιμέδων ὃς ἅπαντα δέρκεται Βακχυλ. XIV [XV], 51· ὑψ. θεῶν τύραννον Ἀριστοφ. Νεφ. 563· — θηλ. **Ὑψιμέδουσα**, ὡς κύριον ὄνομα, Ἰω. Γεωμέτρ. ὕμν. 5. 21. ‖ μεταφορ., ὁ εἰς τὰ ὕψη ἐκτεινόμενος, ὑψηλός, παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασῷ Πινδ. N. 2. 29.

ὑψι-μέλαθρος, ον, ὁ ὑψηλὰ ᾠκοδομημένος, ὑψηλός, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 103. 134, 399· Διὸς ὑψιμ. κράτος Ὀρφ. Ὕμν. 4 (5). 1.

ὑψι-νεφής, ές, ὁ κατοικῶν ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν νεφῶν, Ζεὺς Πινδ. Ο. 5. 40, Νόνν.

ὑψί-νομος, ον, ὁ βοσκόμενος εἰς ὑψηλοὺς τόπους, ἐπίθετον τῆς αἰγός, Εὐστ. 472. 12.

ὑψί-νοος, ον, ὁ ὑψηλὰ διανοούμενος, ὑψηλόφρων, Νόνν. Δ. 9. 207, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 440. 10.

ὕψιος, ον, = **ὑψηλός**, Μιχ. Πλαν. μετάφρ. Βοηθίου τοῦ de consol. philosoph. ἔκδ. Béani σ. 95.

ὑψι-πᾰγής, ές, ὁ ἐν τῷ ὕψει ἐστερεωμένος, ὑψηλός, Ἀνθ. Π. 8. 177, Πλαν. 132.

ὑψί-πεδος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὸν ἔδαφος, ὑψηλὰ κείμενος, Πινδ. Ι. 42.

ὑψί-πέτᾰλος, ον, = **ὑψίκομος** κωμικῶς ἐπὶ τῆς **κράμβης**, ὑψιπέταλοί τε κράμβαι συχναί Πολύζηλος ἐν «Μουσῶν γοναῖς» 2.

ὑψιπέτεια, ἡ, τὸ ὑψηλὰ πέτεσθαι, κουφίζουσα εἰς ὑψιπέτειαν τὸν πνευματικὸν γέροντα Εὐστ. Πονημάτ. 184. 96.

ὑψιπετέω, πέτομαι ὑψηλά, τὰ ὄρνεα ὑψιπετοῦντα Μεθόδ. Πατάρ. 400C. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 318.

ὑψιπετήεις, εσσα, εν, = **ὑψιπέτης**, αἰετὸς ὑψιπετήεις Ἰλ. Χ. 308, Ὀδ. Ω. 538·— ἀνώμ. αἰτ. πληθ. **ὑψιπετήεις**, ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ὑψιπετής**, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136ϲ· πρβλ. Meineke Exercc. εἰς Ἀθήν. 16.

ὑψι-πέτηλος, ον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ὑψι-πέτᾰλος**, ἐν χρήσει ὡς τὸ **ὑψίκομος**, ἐπὶ δένδρων, Ἰλ. N 437, Ὀδ. Δ. 458, Λ. 588.

ὑψι-πέτης, ου, Δωρ. -πέτας, α, ὁ· (√ΠΕΤ, **πέτομαι**)·— ὁ εἰς ὕψος πετόμενος, αἰετὸς Ἰλ. Μ. 201, 219, Ὀδ. Υ. 243, Σοφ. Ἀποσπ. 423, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1337· ἄνεμοι Πινδ. Π. 3. 189· συγκρ. -έστερος, ὅσα ὑψιπετέστερά ἐστι τῶν ὀρνέων Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1, 996· — τινὲς τῶν γραμματ. ἔγραφαν **ὑψιπετής** (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **ὑψιπετήεις**), ἴδε La Roche Text-kr. σ. 372. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ὁ Εὐστ. (1520, 60) λέγει: «τὰ ἀπὸ τοῦ **πέτεσθαι** γινόμενα βαρύνονται, οἷον ἀετὸς ὑψιπέτης' καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ **πεσεῖν** ὀξύνονται, οἷον, 'παλλάδιον ὑψιπετές'». — Περὶ τοῦ **ὑψιπέτης** καὶ **ὑψιπετής**, ἴδε Κόντον ἐν Ποικίλοις Φιλολογικοῖς Χαριτωνίδου 270, 861, 309, 310 κἑξ.

ὑψι-πετής, ές, √ΠΕΤ, **πίπτω**), ὁ ἐκ τοῦ ὕψους, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσών, Εὐστ. 1520. 60. Σουΐδ.· πρβλ. **διϊπετής**· — καθό-

λου, οὐράνιον ὑψ. ἐς μέλαθρον Εὐρ. Ἑκ. 1100, πρβλ. τὸ τῆς σημερινῆς «οὐρανοκατέβατος».—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 309, 310.

ὑψῐ-πόδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ὑψίπους**, Νόνν. Δ. 20. 81.

ὑψί-πολις, ἡ, ὁ ὑψηλῆς τιμῆς ἀπολαύων ἐν τῇ πόλει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄπολις**, Σοφ. Ἀντ. 370.

ὑψί-πολος, ον, ὁ περιπολῶν, περιφερόμενος εἰς τὰ ὕψη, Ὀππ. Κυν. 3. 111, Νόνν. Δ 41. 350.

ὑψί-πορος, ον, ὁ ὑψηλὰ πορευόμενος, Ὀππ. Κυνηγ. 3. 497, ἅρματος ὑψιπόροιο Νόνν.

ὑψῐ-πότητος, ον, ὡς τὸ **ὑψιπέτης**, Νόνν. Δ. 5. 295.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 861.

ὑψί-πους, ὁ, ἡ, ὁ ὑψηλὰ πατῶν, ὑψηλός, Λατ. sublimis, νόμοι .. ὑψίποδες, ὑψοῦ πατοῦντες, ὑψηλοί, Σοφ. Ο. Τ. 866, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

ὑψί-πρυμνος, ον, ὁ ὑψηλὴν ἔχων πρύμναν, Στράβ. 195.

ὑψί-πρωρος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρῷραν, Στράβ. 195 (ἔνθα **ὑψόπρ-**· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 658), Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 195D.

ὑψί-πῠλος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὰς πύλας, Ἰλ. Ζ. 416, 698· κλῆθρα ὑψιπύλων δόμων Εὐρ. Ἡρακλ. 1030.

ὑψί-πυργος, ον, ὁ ὑψηλοὺς ἔχων πύργους, Σιμωνίδ. 117, Αἰσχύλ. Εὐμ. 688· ὑψίπυργον Οἰχαλίαν Σοφ. Τραχ. 354, κλπ.· μεταφορ., ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς, καταρρίπτει δὲ ἐκ τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν ἐλπίδων εἰς τελείαν καταστροφὴν τοὺς πονηροὺς βρωτούς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 96.

ὑψίροφος, ον, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **ὑψόροφος**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 685.

Ὑψιστάριοι, οἱ, Χριστιανική τις αἵρεσις παραδεχομένη μὲν τὸν θεόν, ὃν ἐκάλει ὕψιστον, μὴ παραδεχομένη ὅμως αὐτὸν ὡς πατέρα, «ὑψισταρίοις, ὧν αὕτη ἐστὶν ἡ πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς διαφορά, τὸ θεὸν μὲν αὐτοὺς ὁμολογεῖν εἶναί τινα, ὃν ὀνομάζουσιν ὕψιστον, . πατέρα δὲ αὐτὸν εἶναι μὴ παραδέχεσθαι, ὁ δὲ Χριστιανός, εἰ μὴ τῷ πατρὶ πιστεύοι, Χριστιανὸς οὐκ ἔστι» Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 440, κλπ.

ὑψίστολος, ον, (στολὴ II), «ὑψίστολοι· οἱ ἄνω ἐσταλμένοι τοὺς χιτῶνας» Ἡσύχ.

ὕψιστος, η, ον, ὑπερθ. ἄνευ θετικοῦ ἐν χρήσει· (ὕψι, ὑψοῦ)· ὑψηλότατος, ἐπὶ τόπων, Καύκασον .. ὀρῶν ὕψιστον Αἰσχύλ. Πρ. 720· τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον Σοφ. Τρ. 1191, κλπ.· ἐν τοῖς ὑψίστοις, δηλ. ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 9, κ. Λουκ. β', 24. **2)** ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἀνώτατος πάντων, ὑπέρτατος, Ζεὺς Πινδ. Ν. 1. 90, 11. 2, Αἰσχύλ. Εὐμ. 28· Ζηνὸς ὕψιστον σέβας Σοφ. Φιλ. 1289·— μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἐκαλεῖτο πύλαι Ὕψισται ὡς ἐκ τοῦ παρ' αὐταῖς ναοῦ τοῦ ὑψίστου Διός, Παυσ. 9. 8, 5. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, στέφανος, κέρδος Πινδ. Π. 1 ἐν τέλει, Ι. 1. 74 κακῶν ὕψιστα Αἰσχύλ. 331, 807· ὕψ. ἐν βροτοῖς φόβος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 479.

ὑψιστό-φραστος, ον. ὁ περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν ὑψίστῃ φράσει, Ψευδοχρυσ. τ. 11, σ. 908B.

ὑψι-τέλεστος, ον. ὁ εἰς τὰ ὕψη τετελεσμένος, φάος Νόνν. Δ. 41. 94· Gräfe **ὀψιτ-**.

ὑψιτενέω, τείνω πρὸς τὰ ὑψηλά, ἔχω σκοποὺς ὑψηλούς, Θεόκτιστ. παρὰ Στοβ. 3. 509 Gaisf.

ὑψῐ-τενής, ές. ὁ εἰς ὕψος ἐκτεινόμενος, ὑψηλός, δένδρον ὑψιτενές τε καὶ εὔκομον Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 38, 16, ἔκδ. Βόννης.

ὑψιτένων, οντος, ὁ, ὁ ἔχων τένοντας λίαν τεταμένους ἢ ἰσχυρούς, ὁ ἔχων τράχηλον ἢ αὐχένα ἰσχυρόν, ταῦρος Ψευδοφωκ. 190· — ἐντεῦθεν, ὑψηλὸς τῷ φρονήματι, πλούσιος ὑψιτένων Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 138, 2.

ὑψίτερος, α, **ον,** συγκρ. τοῦ ἐπιρρ. **ὕψι**, ὑψηλότερος, δρύες Θεόκρ. 8. 46.

ὑψιτράχηλος, ον, = **ὑψαύχην**, μεταφορ., ὑπερόπτης, Σπαν. στ. 417, ἔκδ. Μαυρ.

ὑψί-τῠχος, ον, ὁ ἐξικνούμενος εἰς ὕψος, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ἢ μεγάλην τύχην, Παύλου Ἀλεξ. Ἀποτελέσμ. σ. 46, 18.

ὑψιφάεννος, ον, ὁ ὑψηλὰ φαινόμενος, ἢ ὁ μακρόθεν φαινόμενος, Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 453A.

ὑψῐ-φαής, ές. ὁ ὑψηλὰ φαινόμενος, ἢ ὁ μακρόθεν φαινόμενος, ὑψιφαῆ τάφον Ἀνθ. Π. 7. 701.

ὑψιφᾰνής. ές. ὁ ὑψηλὰ φαινόμενος ἢ ὁ μακρόθεν φαινόμενος, Ἀνθ. Π. (παράρτ.) 246.

ὑψί-φοίτης, ου, ὁ, ὁ δι' ὕψους πορευόμενος, «ὑψιφοίτης· ὑψηλοπόρος» Ἡσύχ., κατὰ δὲ Φώτ. «ὑψιφοίτης· ὑψηλοπόρος ἢ ὑψηλόφρων».

ὑψῐ-φόρητος, ον, ὁ εἰς ὕψος φέρων, ἀνωφερής, ἀταρπὸς Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Μούσ. 31, πρβλ. Συνεσ. Ὕμν. 36.

ὑψιφρόνως, ὑψηλοφρόνως, ὑπεροπτικῶς, Θ. Στουδ. σελ. 824, ἔκδ. Mi.

ὑψί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ **ὑψηλόφρων**, ὑπερήφανος, Πινδ. Π. 2. 94.

ὑψῐχαίτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὑψηλὴν χαίτην, ἴσως = **βαθυχαίτης**, Πινδ. Π. 4. 306· πρβλ. **εὐρυχαίτης**.

ὑψίων, ον, ποιητ. συγκρ. τοῦ **ὕψι**, Πινδ. Ἀποσπ. 232· πρβλ. **ὑψίτερος**.

ὑψόθεν, Ἐπίρρ.· (ὕψος)·— ἐκ τοῦ ὕψους, ἄνωθεν, Λατ. desuper, Ἰλ. Λ. 53, Ο. 18, Ἡσ. Θεογ. 704, Πινδ. Π. 8. 117, Αἰσχύλ. Ἱκ. 173, Ἀποσπ. 270, Εὐρ., κλπ.· ὑψ. ἐκ κορυφῆς Ὀδ. Β. 147· ἐκ πέτρης Ρ. 210· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, καθορῶντες ὑ. τὸν τῶν κάτω βίον Πλάτ. Σοφιστ. 216C. **II.** ὡς τὸ **ὑψοῦ**, ὑψηλά, ἐν τῷ ὕψει, Αἰσχύλ. Ἱκ. 381, Ἀνθ. Παλ. 12. 97. **2)** μετὰ γεν., ὑπεράνω, ἐπάνω, Πινδ. Ο. 3. 21, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 912.

ὑψόθι, Ἐπίρρ., (ὕψος) ὡς τὸ **ὑψοῦ**, ὑψηλά, ἐν τῷ ὕψει, ὑψόθ' ἐόντι Διῒ Ἰλ. Κ. 16, πρβλ. Ρ. 676· ὑψόθ' ὄρεσφιν Τ. 376. **II.** μετὰ γεν., ὑπεράνω, ἐπάνω, Νόνν. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. 15. 22.

ὑψοῖ, Ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἄνω, Λατ. sursum, ἀείρειν Σαπφὼ 95· ὁ Bgk. **ἴψοι**.

ὑψόλοφος, ον, = **ὑψίλοφος**, διάφορ. γραφ. ἐν Ἱππ. Ἐπιστ.

ὑψο-ποιός, όν, ὁ ἀνυψῶν, Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. 40C, Εὐστ. Πονημάτ. 186. 31., 193. 38, κλπ.

ὑψό-πρῳρος, ον, = **ὑψίπρῳρος**, ὃ ἴδε.

ὑψ-όροφος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφήν, ὑψηλὴν στέγην, θάλαμος, οἶκος Ἰλ. Γ. 423, Ω. 192, Ὀδ. Β. 337, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ὑψερεφής**.

ὕψος, εος, τό, (ὕψι) ὡς καὶ νῦν, πρῶτον παρ' Ἡροδ. (ἴδε κατωτ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1376 (ἴδε **ἐκπήδημα**)· εἰς ὕψος αἴρειν τινὰ Εὐρ. Φοίν. 404· ὕ. ἔχειν, λαμβάνειν Θουκ. 1. 91, 4. 13, πρβλ. 2. 75· ἀφ' ὕψους [με] δισκοβόλησε Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 336 —ἀπολ., **ὕψος**, κατὰ τὸ ὕψος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μῆκος** ἢ **εὖρος**, Ἡρόδ. 1. 50, 178· οὕτως, ἐς ὕψος ὁ αὐτ. 2. 13, 155. **II.** μεταφορ., τὸ ὑψηλότατον σημεῖον, ἡ κορυφή, ἡ κορωνίς, ὕψος ἀμαθίας Πλάτ. Ἐπιστ. 351E· σεμνότητος Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6. 8· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Τίμ. 46C· κυπαρίττων ὕψη, ἴδε **κάλλος** 3. **2)** ὕψος λόγου ἢ ἐννοιῶν, Λογγῖν. 1. 1, κλπ.· ἐν τῷ πληθ., 3. 4, 7. 4.

ὑψόσε, Ἐπίρρ. κινήσεως εἰς τόπον, πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, ἀείρειν, ἀνασχεῖν Ἰλ. Κ. 461, 465, Ὀδ. Ι. 240, κ. ἀλλ.· ἀΐσσειν, πηδᾶν, θύειν Ἰλ. Σ. 211., Φ. 302, 324· σκίδνασθαι, πίπτειν Λ. 307, Ὀδ. Μ. 238· ὑψ. ἔχοντες. εἰς ὕψος ἐκτεινόμενοι, φθάνοντες, Τ. 38. Εἶνε πολλάκις ἀμφίβολον ἂν ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶνε **ὑψόσε** ἢ **ὑψοῦ**, ἴδε La Roche Text-kr. σ. 372.

ὑψοτάτω, Ἐπίρρ., ὑπερθ. τοῦ **ὑψοῦ**, πλεῖστον ὅσον ὑψηλά, ὑψηλότατα, ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας Βακχυλ. Ἀποσπ. 20 (27), 5.

ὑψοῦ, Ἐπίρρ., (ὕψος) ὑψηλά, ἐν ὕψει, ἄνω, νῆα μὲν .. ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις Ἰλ. Α. 486, Ὀδ. Δ. 785, κ. ἀλλ. (ἴδε ἐν λέξ. **νότιος**)· τῆς πόλιος .. ἐκκεχωσμένης ὑψοῦ, τοῦ ἐδάφους ὑψωθέντος εἰς μέγα ὕψος, Ἡρόδ. 2. 138· ὑψοῦ πατεῖν Πινδ. Ο. 1. 184, πρβλ. Π. 10. 109· Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφιν Ἕρμιπ. ἐν «Στρατιώταις» 3· «οἱ δὲ ἐρᾶσθαι προσδοκῶντες εὐθύς εἰσιν ἠρμένοι, καὶ φέρονθ' ὑψοῦ πρὸς αἴθραν» Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 30 **II.** μεταφορ., ὑψοῦ ἐξᾶραί τι, ἐπαινέσαι τι μεγάλως, Ἡρόδ. 9. 79· ὑψοῦ αἴρειν θυμὸν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 914 — Πρβλ. **ὑψόσε**.

ὑψ-όφθαλμος, ον, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προέχοντας, ἐξέχοντας πρὸς τὰ ἐμπρός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ, σ. 230.

ὑψό-φωνος, ον, ὁ ἔχων ὑψηλήν, ὀξεῖαν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν, Ἱππ. 955D.

ὑψόω, μέλλ. **-ώσω**, ἐγείρω ὑψηλά, σηκώνω, Βατραχομυομ. 81, Ἀνθ. Πλαν. 41· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τάφον ὑψώσαντο Ἀνθ. Παλατ. 7. 55. **II.** μεταφ., ἀνυψώνω, ἐξυψώνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ταπεινόω**, Πολύβ. 5. 20, 12, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 12, κ. ἀλλ.· πονοῦντα τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον Μένανδρ. (;) παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 721.—Παθ., ἀνυψοῦμαι, εἰς ὕψος αἴρομαι, τὰ χθαμαλὰ ὑψοῦται Πλούτ. 2. 103F· ὑψ. κάλλει Ἀνθ. Παλ. 5. 92· ὑψοῦσθαι ἐκ ποδός, ἐπὶ τῶν αἰφνιδίως ἐγειρομένων, Ἱππ. 27. 11. **2)** παριστάνω μὲ ὕφος ὑψηλόν, Λογγῖν. 14. 1.

Ὑψώ, όος, ἡ, ἀντὶ τοῦ **Ὑψιπύλη**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 210.

ὕψωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι [φθονέει] Ψευδοφωκυλ. 67· ὕ. τοῦ ἀέρος Φίλων 2. 408· ὑψώματα βουνῶν Χρησ. Σιβ. 8. 234. **2)** ὕψωμα ἀστέρος ἐν τῷ ὁρίζοντι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ταπείνωμα**. Πλούτ. 2. 149A (ἔνθα ἴδε Wyttenb.), 782D, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 33. **II.** μεταφορ., ἔπαρσις, τὸ τῆς ἀλαζονείας σαθρότατον ὕψωμα Πέτρ. Σικ. Ἱστ. Μανιχ. σ. 6, 4, Gieseler.

ὕψωσις, ἔως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς σήκωμα, ἡ τοῦ βραχίονος ὕψωσις Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 324, 12. **II.** μεταφ., τὸ μεγαλύνειν, αἴνεσις, ἐξύμνησις, αἱ ὑψ. τοῦ Θεοῦ Ἑβδ. (Ψαλμ..

ΡΜΘ', 6). — Ἐν τῇ ἐκκλ. γλώσσῃ: (1) « ἡ ὕψωσις τοῦ ζωοποιοῦ σώματος τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», τελετὴ γινομένη ἐν τῷ ἱερῷ, Ψευδογερμ. 448, Δαμασκ. 2, 57D, Στουδ. 1689, Κουροπ. 95, 12 (2)· ἡ ὕψωσις τοῦ σταυροῦ, ἑορ. ἢ ἡ μᾶλλον νηστεία πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὑρέσεως τοῦ τιμίου σταυροῦ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἑλένης, τῆς μητρὸς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Σωκρ. 3712D, Ἀνδρ. Κρήτ. 1017C, Κωνστ. Πορφυρογ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 190, Ὡρολ. τὸ Μέγ. Σεπτ. 14.

ὕω [ῡ], Ὅμ., κλπ.· μέλλ. **ὕσω** Κρατῖν. ἐν «Νόμοις» 11, Ἀριστοφ. Νεφ. 1118, 1129· ἀόρ. **ὗσα** Πινδ. Ο. 7. 91, Ἡρόδ. 2. 22, καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἀττ.—Μέσ., μέλ. (ὡς παθ.) **ὕσομαι** αὐτόθι 14.—Παθ. ἀόρ. **ὕσθην** ὁ αὐτ. 3.10· πρκμ. **ὗσμαι** (ἐφυσμένος) Ξεν. Κυνηγ. 9. 5. (Ἐκ τῆς √Υ παράγεται καὶ τὸ ὑ-ετός = Ὀμβρ. sav-itu· πρβλ. Σανσκρ. su, su-nômi (ὅπερ ὅμως, ὡς τὸ Ζενδ. hu, ἀπαντᾷ μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐκθλίβειν τὸν ὀπὸν τῶν φυτῶν· πρβλ. ὡσαύτως sû-mas, sûmam (lac, aqua), sû-nas (diluvium)·— ἀλλὰ τὸ **ὕδωρ, ὕδατ-ος**, ἀναφέρεται εἰς διάφορον ῥίζαν, Σανσκρ. ud, und-âmi (=βρέχω), ἴδε ἐν λ. **ὕδωρ**).— Πέμπω βροχήν, βρέχω, Ζεὺς ὗε Ἰλ. Μ. 25, Ὀδ. Ξ. 457, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 487, Θέογν. 26· ὗσον, ὗσον, ὦ φίλε Ζεῦ, κατὰ τὰς ἀρούρας παρὰ Μάρκ. Ἀντων. 5. 7· ὁ θεὸς ὕει Ἡρόδ. 2. 13· τίς ὕει; Ἀριστοφ. Νεφ. 368, πρβλ. 370 κἑξ.· ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, ἐπὶ τῶν νεφῶν, αὐτόθι 1118·— ἀλλά, 2) ἡ ὀνομαστικὴ ἤρξατο παραλειπομένη ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων συγγραφέων καὶ τὸ γ' πρόσωπον ὕει κεῖται ἀπροσώπως ὡς τὸ Λατ. pluit, βρέχει, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 550, Ἡρόδ. 2. 22., 4. 28· ὕδατι ὗσαι ὁ αὐτ. 1. 87· εἰ ὗε, ἂν ἔβρεχεν, ὁ αὐτ. 185· ὕοντος, ὅταν βρέχῃ, Ἀριστοφ. Σφ. 774· ὕοντος πολλῷ, ἐν ᾧ ἔβρεχε πολύ, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 16· πολὺ ὕσαντος, ἀφ' οὗ ἔβρεξε πολύ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.14, 3· (ἐν ταύταις ταῖς φράσεσιν ὁ Εὐστ. ἀναγινώσκει πολλοῦ, 1769. 39)·— οὕτως εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὰ **νίφει, σείει, συσκοτάζει**, μετὰ τοῦ ὑποκειμένου **Ζεὺς** ἢ θεὸς ἢ ἄνευ αὐτοῦ. 3) ἐνίοτε μετ' αἰτ. τόπου, ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην, ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη δὲν ἔβρεξεν εἰς τὴν Θ., Ἡρόδ. 4. 151· τὴν χώραν ὗεν ὁ θεὸς Παυσ. 2. 29, 6· ὄμβρος ὗε νῆσον Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.1116 (ἐντεῦθεν ἡ παθ. χρῆσις, ἴδε κατωτ.). 4) συχν. μετὰ συστοιχ. αἰτ., ὗσε χρυσόν, ἔβρεξε χρυσόν, Πινδ. Ο. 7. 91· καινὸν ἀεὶ Ζεὺς ὕει ὕδωρ Ἀριστοφ. Νεφ. 1280 ὕει ὁ θεὸς ἰχθύας, βατράχους παρὰ τῷ Ἀθην. 333A· νεφέλαι ὕουσι δρόσον Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 14·— οὕτω καὶ μετὰ δοτ. τρόπου, βρέχω μὲ .., (ὡς ἐν τῇ Λατ. εὑρίσκομεν ἄλλοτε μὲν pluit carnem, sanguinem, ἄλλοτε δὲ pluit lapidibus, Valck. εἰς Ἡρόδ. 4. 151), ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει, πρβλ. τὸ τοῦ Falstaff 'let it rain potatoes', Νικοφῶν ἐν «Σειρῆσιν» 2, πρβλ. Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 333. III. Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. βρέχομαι, λέων ὑόμενος Ὀδ. Ζ. 131· ὕσθησαν αἱ Θῆβαι, ἐβράχησαν, δηλ. ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας, Ἡρόδ. 3. 10· ἡ χώρη ὕεται, δηλ. βρέχει ἐν τῇ χώρᾳ, ὁ αὐτ. 2. 13, 14, 22, 25· ἡ γῆ ὕεται ὀλίγῳ, ὀλίγον ἢ σπανίως βρέχει ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 1. 193· σῖτος ὑσθεὶς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 4· ἠλειφόμην ὑόμενος ἰρίνῳ μύρῳ Ἄλεξις ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1. 8·— ὄνος ὕομαι, παροιμία ἐπὶ ἰσχυρογνώμονος ἀνθρώπου, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 7· ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι Κηφισόδωρος ἐν «Ἀμαζόσι 1, ἴδε Φωτ. Λεξ. σ. 337, 19. 2) ἐνίοτε πίπτω ὡς βροχή, ὕεται χρυσός, βρέχει χρυσόν, Στράβ. 655· ὕδωρ ὑόμενον Πλούτ. 2. 912A· ἄρτος ὕεται ἐν ἐρήμῳ Γρηγ. Ναζ.

ὑώδης,ες, ὡς τὸ **ὑοειδής**, χοιρώδης ἢ χοίρινος, πάθος Πλούτ. 2. 535F, Κλήμ. Ἀλεξ. 348.

ὑωδία, ἡ, τὸ χοιρῶδες, τὸ νὰ εἶναί τις ὅμοιος πρὸς χοῖρον, Ἱπποκράτους υἱῶν, οὓς εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους οἶδα Ἀθην. 96F.

Φ

Φ, φ, φῖ, τό, ἄκλιτ. εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν φ' = 500, ἀλλὰ ͵φ = 500,000.

Τὸ σύμφωνον Φ προέκυψεν ἐκ τοῦ χειλοφώνου Π μετὰ τοῦ δασέος πνεύματος ἀκολουθοῦντος· καὶ πρὶν ἢ ἐπινοηθῇ τὸ νῦν ἐν χρήσει γράμμα ἐγράφετο ΠΗ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3. Ἐν τῇ Λατιν. καὶ ταῖς εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις παρίσταται διὰ τῶν Λατιν. γραμμάτων ph, εἰ καὶ τὸ F, f, εἶναι τὸ κυρίως ἰσοδύναμον αὐτῷ·— διότι ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τὸ Φ ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς μετάφρασιν τοῦ Λατινικοῦ F, ὡς Fabius, Φάβιος, κτλ.· ἐν τῇ Ἰταλικῇ γλώσσῃ πᾶσαι αἱ ἐκλατινισθεῖσαι Ἑλληνικαὶ λέξεις (αἵτινες μόναι ἐν τῇ Λατιν. φέρονται διὰ τοῦ ph) γράφονται διὰ τοῦ f· ἐν τῇ Ἑλληνικῇ δὲ καὶ τῇ Λατ. λέξεις τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἔχουσαι γράφονται διὰ τοῦ φ καὶ f ἐν ἀρχῇ λέξεως ὡς **φώρ** fur, **φάναι** fari, **φέρειν** ferre.— Ἔν τισι λέξεσι τὸ φ ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ F, ὅπερ ἐν τῇ Λατ. διετήρησε τὴν πρώτην αὐτοῦ μορφήν, ὡς ἐν τῷ σφε ἀντὶ σFε, ἴδε Curt. Gr. Et. no. 601.

I. Τὸ φ ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις ἀντιστοιχεῖ ἐν τῇ Σανσκρ. πρὸς τὸ bh, ἐν τῇ Ζενδ. πρὸς τὸ b, ἐν τῇ Λατιν. πρὸς τὸ f ἢ (ἐν μέσῳ λέξεως) πρὸς τὸ b, ἐν τῇ Τευτον., ἐν τῇ Σλαυ. καὶ Λιθ. πρὸς τὸ b· οἷον **νέφ ος, νεφ-έλη**, Σανσκρ. nabh-as, Λατ. nub-es, neb-ula, Ἀρχ. Γερμαν. neb-a, Σλαυ. neb-o·— **φᾶ, φη-μί, φαί-νω**, Σανσκρ. bhâ, bhâ-mi (appareo), Ζενδ. bâ-ma (splendor), Λατιν. fa-ri, Σλαυ. ba-jati (fabulari)· — **φέ-ρω**, Σανσκρ. bhar, bhar-âmi, Ζενδ. bar, Λατ. fer-o, Γοτθ. bair-a, κτλ.· **φρατ-ήρ**, Σανσκρ. bhrât-â, Ζενδ. brât-ar, Λατ. frat-er, Γοτθ. brôth-ar, Ἀρχ. Γερμαν. bruod-ar, Σλαυ. brat-ru.

II. Μεταβολαὶ τοῦ Φ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις: 1) ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἰων. τὸ δασὺ πολλάκις ἀπεβάλλετο καὶ τὸ φ ἐγίνετο π ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ἀσπάραγος λίσπος σπόγγος σπονδύλη σπυράς** ἀντὶ **ἀσφάραγος λίσφος σφόγγος σφονδύλη σφυράς**, καὶ ἡ **√ΛΑΒ, λαβ-εῖν** γίνεται **ΛΑΦ** ἐν τῷ **ἀμφι-λαφ-ής**· ἐν ᾧ οἱ Ἀττ. ἠρέσκοντο τῷ δασεῖ φ μάλιστα προηγουμένου σ, εἰ καὶ οὐχὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 113, 399· οὕτως ἐν ἀρχῇ ῥιζικῶν συλλαβῶν **φανὸς πανός, φάτρα πάτρα, φαινόλης** paenula, **φάρσος** pars, flagrum **πληγή**, Buttm. Λεξιλ. ἐν λέξ. **φολκὸς** 5. 2) ἐν τῇ Μακεδονικῇ διαλέκτῳ τὸ φ ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς τὸ μέσον β, **Βρύγες** ἀντὶ **Φρύγες**, Ἡρόδ. 7. 73· **Βίλιππος** ἀντὶ **Φίλιππος**, ἴδε Koen. εἰς Γρηγ. Κορίνθ. σ. 285. 3) ἐν τῇ Αἰολ., Δωρ. καὶ Ἰων. τὸ φ κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ θ, οἷον, **φὴρ φλάω φλίβω**, ἀντὶ **θὴρ θλάω θλίβω**, Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθ. σ. 614. 4) ἐν συλλαβῇ ἑπομένῃ μετ' ἄλλην ἀρχομένην ἀπὸ δασέος τὸ φ μεταβάλλεται εἰς β, ὡς **τάφος θάμβος, τρέφω τροφαλὶς θρόμβος**· οὕτω καὶ μετὰ παρεμβολὴν τοῦ μ· **κορυφὴ κόρυμβος, στρέφω στρόμβος**. 5) τὸ φ ἐνίοτε παρίσταται διὰ τοῦ g, ἐν τοῖς Λατ. nix (δηλ. nigs) = **νιφ-άς**, ning-o = **νίφ ω**.

III. Παλαιότεροι Ἐπικοὶ καὶ ἐλεγειακοὶ ποιηταὶ ἐθεώρουν τὸ φ ἔν τισιν ἰδιαιτέραις περιστάσεσιν ὡς διπλοῦν σύμφωνον, = **πφ**, ὥστε φωνῆεν βραχὺ πρὸ αὐτοῦ γίνεται θέσει μακρόν, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ὄφις σκύφος Ζεφύριος φιλόσοφος**· ἴδε Ἡρωδ. ἀν. ἐν Ὀξ. Ἀνεκδ. 3. 298, καὶ πρβλ. **Χχ** ἐν τέλει.

φᾶ, Δωρ. ἀντὶ ἔφα, ἔφη, ἴδε **φημί**. — Καθ' Ἡσύχ.: «φᾶ· εἰπέ, λέγε».

φάανθεν, κατ' Ἐπικ. ἐπέκτασιν γ' πληθ. ἀόρ. α' παθητ. τοῦ **φαίνω**, Ἰλ. Α. 200.

φαάντερος, α, ον, Ἐπικ. συγκρ. τοῦ **φαεινός**. λαμπρότερος, Ἀνθ. Παλ. 9. 210· ὑπερθ **φαάντατος, η, ον**, φαεινότατος, φωτεινότατος, ἀστὴρ Ὀδ. Ν. 93.

φάβα· «μέγας φόβος. καὶ τὸ σύνηθες ὄσπριον. καὶ περιστερᾶς ἀγρίας σπερμοφάγου (εἶδος)» Ἡσύχ.

φαβάτινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ κυάμων, ἐκ τοῦ Λατ. faba, Ἀλέξ. Τραλλ. 3, 201.

φαβο-κτόνος, ὁ, (φάψ) ὁ φονεύων περιστεράς, Ἡσύχ.· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φαβο-τύπος [ῠ], ὁ, (φάψ) ὁ τύπτων, ὁ κτυπῶν περιστεράς, ὄνομα εἴδους ἱέρακος, Astur palumbarius· ἱέρακες ἄμφω ὅ τε φαβοτύπος καὶ ὁ σπιζίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 1· πρβλ. **φασσοφόνος**.—Καθ' Ἡσύχ.: «φαβοτύπος· εἶδος ἱέρακος».

φάγαινα, ἡ, «ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία» Ἀμμώνιος σ. 142. II. = **φαγέδαινα** 1, «φάγαινα· φαγέδαινα, νόσος, φῦμα ἑλκῶδες νεμόμενον» Ἡσύχ.

φαγ-άνθρωπος, ον, = **ἀνθρωποφάγος**, «φαγανθρώπων· ἀκαθάρτων» Ἡσύχ., Φωτ., Σουΐδ.

φαγᾶς, ὁ, ὡς καὶ νῦν, λαίμαργος, ἀδηφάγος ἄνθρωπος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 137B· πρβλ. **καταφαγᾶς**.

φαγέδαινα, ἡ, καρκινῶδες ἕλκος, καρκίνος, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 287, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 246, Εὐρ. Ἀποσπ. 790, Δημ. 798. 23· «φαγέδαινα, ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα ταχεῖα νομῇ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα» Πολυδ. Δ', 206·—νόσημά τι τῶν μελισσῶν, Columella R. R. 9. 13, 10. II. = **φάγαινα** I, Γαλην. II, 262C, ἔκδ. Charter. Lutetiae 1679.

φαγεδαινικός, ή, όν, καρκινώδης, Πλούτ. 2. 1057E· φαγεδαινικὰ ἕλκη Διοσκ. 2. 96, σ. 221, Kühn.

φαγεδαινόομαι, Παθ., πάσχω ἐκ καρκίνου, ἐκ διαβρωτικοῦ ἕλκους, Ἱππ. 1125G·—τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Ἀκύλ. Π. Δ.— οὐσιαστ. **φαγεδαίνωμα**, τό, Παλλάδ. ἰατρὸς περὶ Πυρετ. 7.

φαγέειν καὶ **φαγέμεν**, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **φαγεῖν**, Ὀδ.

φαγεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἔφαγον, ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει· κεῖται δὲ ὡς ἀόρ. β' τοῦ **ἐσθίω**. (Ἐκ τῆς **√ΦΑΓ** παράγονται καὶ τὰ **φαγ-ᾶς, φαγ-ός**, ἡ **φάγος**, κλπ.· πρβλ. Σανσκρ. bhag, bhag-âmi (sortiri), bhak sh (comedere), Ζενδ. baz (dispertiri), bagh-as (sors)·—πρβλ. παρομοίαν σχέσιν σημασιῶν ἐν ταῖς λέξ. **δαίω, δαίς**). Φαγεῖν, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν παρ' Ὁμ. συχν.· ἄζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν Ὀδ. Σ. 3, πρβλ. Ο. 378· πλεῖστα φαγεῖν τε καὶ πιεῖν Ἀριστοφ. Ἀχ. 78, πρβλ. Πλάτ. Νόμ.

831E ἀλλὰ καὶ τἀνάπαλιν, πιόντα καὶ φαγόντα ὁ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 314A, πρβλ. Φαίδωνα 81B, Εὐριπ. Κύκλ. 336·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάσσεται μετ' αἰτ., Ἰλ. Φ 127, Ω. 411 καὶ Ἀττ.· μετὰ γεν., φαγεῖν μέρος ἔκ τινος πράγματος, Ὀδ. I. 102, O. 373, Αἰσχύλ. Ἱκ. 226· ἀπό τινος Ἑβδ. (Γεν. Β', 16). **II.** καταβιβρώσκω, καταβροχθίζω, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, Ὀδ. B. 76, Δ. 33·—ὑπάρχει καὶ μεταγεν. Ἑλληνιστικὸς τύπος **φάγομαι**, Ἑβδ. (Ῥοὺθ Β', 14), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 15· β' ἑνικ. **φάγεσαι**, αὐτόθι ιζ', 8· κεῖται δὲ ἀντὶ ἐνεστ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Σειρὰχ ΛϚ', 23)· καὶ **φαγοῦμαι** παρὰ τοῖς αὐτ. (Γέν. Γ', 2)·— ὑπάρχει καὶ ἐνεργ. ἐνεστ. εὐκτ. **φαγέοις** παρὰ τῷ Ψευδοφωκυλ. 157 (ἀλλ' ὁ Bgk. **διάγοις**), μέλλ. **φαγήσω**, Λιβάν. 3. 124.

φᾰγεῖον (ἢ **φαγίον**), τό, = **φάγημα**, φαγητόν, Ἀποφθ. Πατ. 408B, Κύριλλ. Σκυθ. ἐν βίῳ Σ. 283C· προσέτι **φαγίν**, Πτωχοπρόδρ. 2, 286, «σημαίνει ἐδῶ τὸ αὐτὸ καὶ προσφάγιον» Σημ. Κοραῆ ἐν Ἀτάκτ. τ. 1, σ. 276.

φᾰγέσωρος, ὁ, φαγᾶς, λαίμαργος, καὶ γαστὴρ **φαγεσωρῖτις**, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 320.

φάγημα, τό, τροφή, ἔδεσμα, φαγητόν, παρὰ Σουίδ., Δημήτρ. Σκήψιος παρ' Ἀθην. 91D. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 105.

φᾰγήσια (ἐξυπακ. ἱερά) τά, ἑορτὴ συνοδευομένη μετ' εὐωχίας καὶ **φᾰγησῐ-πόσια**, τά, ἑορτὴ μετὰ φαγητῶν καὶ ποτῶν, κοινῶς «φαγοπότι», Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 275B.

φάγησις, εως, ἡ, τὸ τρώγειν. καθαιρεῖ ἰσχὺν ἡ ὑδροποσία καὶ φάγησις σπερμάτων Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 236A.

φᾰγητόν, τό, **φάγημα**, Ἐκκλ., ἴδε Δουκάγκ.

φάγῑλος, ὁ, ἀμνὸς ὅταν καταστῇ φαγώσιμος ἢ ὅταν ἀρχίζῃ νὰ βόσκηται, Ἀριστ. Ἀποσπ. 464· φέρεται **φαγηλός**,· **φαναὸς** παρ' Ἡσυχ., **φανυλὸς** παρ' Εὐστ. 1625. 38.

φαγό-γηρος, ὁ, λαίμαργος γέρων, πολιοφάγε, φαγόγηρε Παλλαδ. Λα σ. 933B.

φάγος [ᾰ], ὡς καὶ νῦν, φαγᾶς, λαίμαργος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 19, κ. Λουκ. ζ', 34.— Κατὰ τὸν Ἀρκάδιον (47, 4) γραπτέον **φαγός**, ἀλλ' ἴδε Chandler § 230, κλπ.

φάγρος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, κοινῶς «φαγρί», Εὔπολις ἐν «Ἀστρατεύτοις» 6, Πλάτων Κωμικ. ἐν «Κλεοφῶντι» 1, Ἀντιφάνης ἐν «Προβατεῖ» 1, κλπ., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 3., 19, 5· «φάγρος. ἔστιν ὁ παρ' ἡμῖν νῦν καλούμενος οὐδετέρως φαγρίον, παρὰ δὲ τοῖς πλείστοις καὶ διὰ διπλοῦ τοῦ γ φαγγρίον» Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 105, λζ'·— φέρεται **φαγρώριος** παρὰ Στράβ. 823· **φάγωρος** παρ' Ἡσυχίῳ. **II.** ἐν τῇ Κρητικῇ διαλέκτῳ ἡ ἀκόνη, Σιμμίας παρ' Ἀθην. 327F.

***φάγω**, ἴδε ἐν λ. **φαγεῖν**.

φάγων, ὁ, φαγᾶς, λαίμαργος, Varro παρὰ Νόν., Vopisc. Aurel. 50.— Κατὰ Ζωναρᾶν (1791) «φάγωνα· φίλαυτον καὶ ἄπληστον. ἔστι δὲ Σύρων ἡ λέξις». **II.** **φαγών**, ὁ, ἡ σιαγών, «φαγόνες· σιαγόνες, γνάθοι» Ἡσύχ. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 167.

φαεθοντιάς, άδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 1. 219.

φαεθοντίς, ίδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **φαέθων**, = λάμπουσα, Ἀνθ. Παλατ. 9. 782, Πλαν. 77.

φαέθω, (ἴδε **φάω**) λάμπω, εὑρισκόμενον μόνον ἐν τῇ μετοχ. **φαέθων**, λάμπων, ἀκτινοβολῶν, ὡς ἐπίθ. τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Λ. 735, Ὀδ. Ε. 479, Λ. 16, Ἡσ. Θεογ. 761· οὕτω Σοφ. Ἠλ. 824, Εὐρ. Ἠλ. 464 (ἐν λυρ. χωρίοις). **2)** ἀπολ., ἥλιος, Ἀνθ. Παλατ. 5 274., 9. 137·— πάννυχα καὶ φαέθοντα, νύκτα καὶ ἡμέραν, Σοφ. Αἴ. 930. **II** ὡς κύριον ὄνομα, **1)** **Φαέθων**, ὁ, εἷς τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς τῶν φερόντων τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Ὀδ. Ψ. 246· πρβλ. **Λάμπος**. **2)** ὁ υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου (ἢ τοῦ Τιθωνοῦ κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. 3. 14, 3). ἀπαχθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσ. Θεογ. 987. **3)** υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης περίφημος γενόμενος ἐν τοῖς μεταγεστέροις μύθοις ἐπὶ τῷ δυστυχήματι ὅπερ ἐγένετο αὐτῷ ἐν τῷ ἡνιοχεῖν τοὺς ἵππους τοῦ Ἡλίου, Ἑλλάν παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 7. 135, Εὐρ. Ἱππ. 740, πρβλ. τὰ Ἀποσπάσματα αὐτοῦ τῆς τραγῳδίας **Φαέθων**. **4)** ὁ πλανήτης Ζεύς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 9, Κικ. N. D. 2. 20.

φαεινός, ή, όν, Δωρ. καὶ Ἀττ. **φαεννός**, ἴδε ἐν τέλ.· (ἴδε **φάω**)· — ποιητ. ἐπίθ., λάμπων, ἀκτινοβόλος, λαμπρός, πῦρ Ἰλ. Ε. 215· σελήνη Θ 555· Ἠὼς Ὀδ. Δ. 188· ὄσσε, ὄμμα Ἰλ. Ν. 3, 7· συχνάκις ἐπὶ ἐστιλβωμένου μετάλλου ἢ ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλου ἢ διὰ μετάλλου κεκοσμημένων, χαλκὸς Μ. 151· κασσίτερος Ψ. 561· ὀρείχαλκος, χρυσὸς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 122, 142· κρητὴρ Ἰλ. Γ. 247, κ. ἀλλ.: δόρυ Δ. 496· ἀσπίς, σάκος Γ. 357, Θ. 272· πήληξ Ν. 805 θώρηξ φαεινότερος πυρὸς αὐγῆς Σ. 610·— ὡσαύτως, φ. μάστιξ Κ. 500· θύραι Ὀδ. Ζ. 19· ἐπὶ λαμπρῶν χρωμάτων, ζωστὴρ φοίνικι φαεινὸς Ἰλ. Ζ. 219, πρβλ. 538· φ. πέπλος, τάπης Ε. 315· Κ. 156· φ. πλόκαμοι, στιλπνοί, Ξ. 176· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., ἴδε ἐν τέλ.· ἐπὶ γυναικός, Ἀνθ. Παλατ. 5. 228. **2)** ἀκολούθως καὶ ὡς ἰσοδύναμον τῷ **λαμπρός**, ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρός, εὐκρινής, εὔηχος, Πινδ. Π. 4. 505. **3)** καθόλου, λαμπρός, ἔξοχος, ἀρεταί, θυσίαι ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 75, κλπ.— Ὁ Πίνδ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ τύπου **φαεννὸς** (ὡς **κλεεννὸς** ἀντὶ **κλεινός**), καὶ οὗτος εἶναι ὁ μόνος τύπος ὁ ἐν χρήσει παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπ δὴ (παρ' Αἰσχύλῳ δὲν ἀπαντᾷ ἡ λέξις) ἐν ἰαμβικοῖς χωρίοις, ἴδε Valk. εἰς Εὐριπ. Φοιν. 84, Ellendt Λεξικ. Σοφ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 106.

φαείνω, ποιητ. ἰσοδύναμος τύπος τῷ **φαίνω**. λάμπω, παρέχω φῶς, ἠέλιος δ' ἀνόρουσε ..., ἵν' ἀθανάτοισι φαείνοι Ὀδ. Γ. 2, πρβλ. Μ. 383. 385, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 526· ἠὼς .. ἐπιχθονίοισι φ. ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 372· ὡσαύτως, λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν ὄφρα φαείνοιεν Ὀδ. Σ. 308· λαμπτῆρσι φαείνων, παρέχων φῶς διὰ τῶν .., αὐτόθι 343·— ὁ παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 42, κλπ. **2)** μεταφορ., λόγος περὶ τοῦδε φαείνει Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. **II.** μεταβ., φέρω εἰς φῶς, Νικ. Θηρ. 390.

φαεννός, ή, όν, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **φαεινός**, ὃ ἴδε· **φαενὸς** δι' ἑνὸς ν, τῆς φαενῆς ἀρετῆς Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 118D.

φαεσίμβροτος, ον, ὁ φέρων φῶς εἰς τοὺς θνητούς, φωτίζων αὐτούς, ἠὼς Ἰλ. Ξ. 785· Ἠέλιος Ὀδ. Κ. 138, 191, Ἡσ. Θεογ. 958 Ἀπόλλων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 798, κλπ.·— ἅπαξ παρὰ Τραγ., θεοῦ φαεσιμβρότου αὐγαὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 750 (λυρ.)·— πρβλ. **φαεσ-φόρος**.

φαεσ-φορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ φέρειν φῶς, τὸ φωτίζειν, οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον .. ἀλλὰ φαεσφορίην τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λιγνωτὸν Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 11, Μουσαῖος 300.

φαεσ-φόρος, ον, (φάος, φέρω) ὁ φέρων ἢ παρέχων φῶς, λαμπάδες Αἰσχύλ. Ἀγ. 489· Κύκλωπος ὄψις Εὐρ. Κύκλ. 462· ἐν μακρᾷ φλογὶ φαεσφόρῳ, δηλ. μετὰ μακρὸν χρόνον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 629 ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., οἷον Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 204· ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἑλληνικ. Ἐπιγράμμ. 798. Πρβλ. **φωσφόρος**.— Κατὰ Σουίδ. καὶ Φώτ.: «φαεσφόρους, φωτοφόρους, φωτὸς παρεκτικούς, γνώσει φωτιζούσας», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «φαεσφόρος (Γρηγ. Ναζ. II, σ. 41, 547) γνωσὶ φωτίζων, καὶ τὸ φῶς παρέχων» ἔνθα γραπτέον «γνώσει φ.».

φάθι, ἴδε τὸ ῥῆμα **φημί**.

Φαιακικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς Φαίακας, (νῆες, δίσκος) Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1521. 28., 1610. 17., 1733. 63., 1734. 39., 1736, 9.

Φαίαξ, ᾱκος, Ἰων. **Φαίηξ, ηκος**, ὁ· οὕτω καλοῦνται οἱ καθ' Ὅμηρον κάτοικοι τῆς νήσου Σχερίας (δηλ. τῆς νῦν Κερκύρας), περίφημοι διὰ τὴν εἰς τὰ ναυτικὰ ἐμπειρίαν αὐτῶν καὶ διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν φιλοξενίαν, Ὀδ. Ε. 35, Ζ. 195, κ. ἀλλ. **II.** ὄνομα ἀρχιτέκτονος δόντος τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα εἰς ὀχετοὺς ἢ ὑπονόμους (**φαίᾱκες** ἢ **φαιᾱκοί**), Διόδ. 11. 25.

φαιδῐμόεις, εσσα, εν, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ.· Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ Ἰλ. Ν. 686.

φαίδιμος, ον, καὶ **η, ον** Πινδ. Π. 4. 51, Ν. 1. 101· οὐδέποτε ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ θηλ.· (ἴδε **φάω**)· — λαμπρός, στιλπνός, λάμπων, ἀποστίλβων, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κυρίως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν κοινὴν χρῆσιν τοῦ ἐλαίου παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰς ἀλοιφὴν αὐτοῦ, φαίδιμος ὦμος Ὀδ. Λ. 128, Πινδ. Ο. 1. 41· γυῖα Ἰλ. Ζ. 27, Ἡσ. Θεογ. 492· κόμα Πινδ. Ν. 1. 101· πρόσοψις ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 51· ὡσαύτως, φαίδ. ἵπποι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 621. **2)** ἐπὶ ἡρώων, περιφανής, ἔνδοξος, Λατ. clarus, illustris, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ Ἰλ. Ι. 434· φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ Ὀδ. Κ. 251· φαίδιμος Ἕκτωρ, Αἴας Ἰλ. Δ. 505, Ε. 617, κλπ.— Ἡ λέξις εὕρηται παρὰ τοῖς Τραγ. μόνον ἐν Ἐπικ. φράσεσι, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 128) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 992· ἀμφὶ φ. ὤμοις Σοφ. Ἀποσπ. 403· οὐ ω, φ. βραχίονες Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 414D.— Καθ' Ἡσύχ.: «φαίδιμος· ὄνομα κύριον. ἢ λαμπρός. κατὰ ψυχὴν ἰσχυρός. ἐπίσημος. σπουδαῖος», πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξ. **φαιδιμόεντες**.

φαίδρα, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἵππουρις**, διάφορ. γραφ. παρὰ Διοσκ. 4. 46.

φαιδρο-είμων, ον, γεν. **-ονος**, (εἷμα) ὁ λαμπρῶς ἐνδεδυμένος, ἀστικοί τε καὶ φαιδροείμονες Ἀγαθ. 159C.

φαιδρό-κοσμος, ον, ὁ λαμπρῶς κεκοσμημένος, ἄνασσα φαιδρόκοσμε Μεθόδ. σ. 227 Allat. = 162.

φαιδρό-κυκλος, ον, ὁ ἔχων λαμπρὸν κύκλον, ἡ πληροσέληνος φαιδρόκυκλος σελήνη Τζέτζ. τ. 1, σ. 13, στ. 376.

φαιδρό-μορφος, ον, ὁ ἔχων φαιδρὰν μορφήν, κεφαλὴ φαιδρόμορφος Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 285A.

φαιδρό-νους, ουν, ὁ ἔχων φαιδρὸν νοῦν, εὔθυμος, οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς λέξασα καὶ κτείνασα φαιδρόνους Αἰσχύλ. Ἀγ. 1229.

φαιδρόομαι, γίνομαι φαιδρός, λάμπω ἐκ τῆς χαρᾶς, ὁ Κῦρος ἰδὼν αὐτὸν φαιδρωθέντα Ξενοφ. Κύρου Παιδ. 2. 2. 16· πρβλ. **φαιδρύνω**.

φαιδρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα φαιδρόν, λαμπρόν, στιλπνόν, ἐπὶ ἐλαίου, Εὐσ. Ἀπόδειξ. Εὐαγγ. 173Β.

φαιδρο-πρεπῶς, Ἐπίρρ., μετὰ φαιδροῦ ἐξωτερικοῦ, μετὰ τῆς προσηκούσης φαιδρότητος, Ἀθαν. τ. 2, σ. 422.

φαιδρο-πρόσωπος, ον, ὁ ἔχων φαιδρὸν πρόσωπον, γυναικὶ φαιδροπροσώπῳ Κ. Μανασσ. Χρον. 816.

φαιδρός, ά, όν, (ἴδε **φάω**) λαμπρός, λάμπων, ἀποστίλβων, φάος Πινδ. Ἀποσπ. 228· ἡλίου σέλας Αἰσχύλ. Εὐμ. 926· σελήνη ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 298· τράπεζα Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 9· κρατὴρ Ἄλεξις ἐν «Κύκνῳ» 1· ἐπὶ ὕδατος, Ἀνθ Π. 7. 218· ἀὴρ Πολυδ. Θ', 20. 2) μεταφορ., ὁ ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς, λαμπρὸς ἐκ χαρᾶς, εὔθυμος, «ἀνοιχτόκαρδος», ἀντίθετον τῷ **στυγνός** (Ξεν Ἀν. 2. 6, 11), φ. πρόσωπον Σόλων 4. 13, Σοφοκλ. Ἠλ. 1279, Ξεν., κλπ.· φαιδροῖσι .. ὄμμασι δέξασθε .. βασιλέα Αἰσχύλ. Ἀγ. 520· φαιδρᾷ φρενὶ δέξασθαι ὁ αὐτ. ἐν Χο. 565· φαιδρὸν κάρα Σοφ. Ἠλ. 1310· ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων Εὐρ. Μήδ. 1043· φαιδροῖς ὠσίν, ἐπὶ ἵππου ἀνορθοῦντος τὰ ὦτά του, Ἀριστοφ. Εἰρ. 156·— ἀκολούθως ἐπὶ προσώπων, ὁ ἔχων εὔθυμον τὸ πρόσωπον, εὔθυμος, «γελαστός», «χαρούμενος», Σοφ. Ἀποσπ. 704, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 59, κλπ.· φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ Ἀριστοφ Ἱππ. 550· ὄμμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσμασι φαιδρὸς Ξεν. Ἀπολ. 27· οὕτω, κύνες ἀπὸ τῶν προσώπων φ. ὁ αὐτ. ἐν Κυνηγ. 4. 2· φαιδρὸς ἐπί τινι, πλήρης χαρᾶς διά τι, Δημ. 332. 8·— Ἐπίρρ. **-δρῶς**, μετὰ φαιδρότητος, μετὰ χαρᾶς, εὐθύμως, φ. βιοτεῦσαι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 6, 6, πρβλ. 2. 11· οὐδ. πληθ. **φαιδρὰ** ὡς ἐπίρρ., φ. γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με, μὲ φαιδρὸν μειδίαμα, Σοφ Οἰδ. Κολ. 319. II. ὡς ἀρσ. κύρ. ὄνομα προπερισπώμ., **Φαῖδρος**· καὶ τὸ θηλ. **Φαίδρα**, Ἰων. **Φαίδρη**, παροξύτ.

φαιδρότης, ητος, ἡ, λαμπρότης, ἀκτινοβολία, ὀφθαλμῶν Πολυδ. Ϛ', 199. 2) μεταφορ., εὐθυμία, εὔθυμος διάθεσις, χαρά, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 141, Πλούτ.

φαιδρυντής, οῦ, ὁ, ὁ φαιδρύνων, λαμπρύνων, καθαρίζων, Πολυδ. Ζ', 37·— **φαιδρυνταὶ** ἐκαλοῦντο οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φειδίου, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἐν Ἤλιδι ἀγάλματος τοῦ Διός, «οἱ ἀπόγονοι Φειδίου, καλούμενοι δὲ φαιδρυνταί, γέρας παρὰ Ἠλείων εἰληφότες τοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τῶν προσιζανόντων καθαίρειν, οὗτοι θύουσιν ἐνταῦθα πρὶν ἢ λαμπρύνειν τὸ ἄγαλμα ἄρχωνται» Παυσ. 5. 14, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 446, Α. Β. 314· ἴδε **φαιδυντής**.

φαιδρυντικός, ή, όν, ὁ φαιδρύνων, ὁ προξενῶν φαιδρότητα, Πολυδ. Ζ', 37, Βασίλ. τ. 1, σ. 218D.

φαιδρύντρια, ἡ, θηλ. τοῦ **φαιδρυντής**, σπαργάνων φ., ἡ πλύνουσα τὰ σπάργανα βρέφους, Αἰσχύλ. Χο 759.

φαιδρύνω, (φαιδρὸς) πλύνω, καθαρίζω, λαμπρύνω, («καὶ τὸ φαιδρύνειν δὲ καὶ ἀποπλύνειν καὶ διαπλύνειν τῷ πλύνειν προσήκει» Πολυδ. Ζ', 40), τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1109· θεαὶ μορφὰν ἐφαίδρυναν, μοὶ ἔδωκαν μορφὴν λαμπράν, λέγει ἡ Ἑλένη, Εὐρ. Ἑλ. 678· φ. χρόα Καλλ. εἰς Δία 32· δέμας, εἵματα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1043, Δ. 671· χεῖρας Ἀνθ. Π. 5. 228· τῇ γλώττῃ τὸ πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ λέοντος, Αἰλ. περὶ Ζ. 3. 21· κλπ.· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, χρόα φαιδρύνεσθαι, «καθαίρεσθαι τὸ σῶμα» (Μοσχόπουλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 751, πρβλ. Μόσχον 2. 31. II. μεταφορ., καθιστῶ φαιδρόν, προξενῶ χαράν, οὔ με φαιδρύνει λόγος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1120. — Μέσ., φαιδρύνεσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον Πλάτ. Νόμ. 718Β.— Παθητ., πληροῦμαι χαρᾶς, εὐθὺς ἥσθησαν καὶ ἐφαιδρύνθησαν Ξεν. Κύρ. 5. 5, 37· ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Καλλίστρ. 901· φαιδρύνεσθαι τῷ ὀφθαλμῷ Πολυδ. Ζ', 199· πρβλ. **φαιδρόομαι**.

φαίδρυσμα, τό, κόσμος, στολή, ὅταν ἡ κεκοσμημένη ἡ ψυχὴ ἁγίῳ πνεύματι καὶ τοῖς ἐκ τούτου ἐμπνεομένη φαιδρύσμασιν (διάφορ. γραφ. φαιδρύμασιν) Κλήμ. Ἀλεξ. 291, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. σ. 422.

φαιδρ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων λάμπον ἢ χαροπὸν βλέμμα, ἐπὶ λεοντιδέως (πρβλ. **χαροπός**), φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις Αἰσχύλ. Ἀγ. 725· ὄμμα φαιδρωπόν, «χαροπόν, χαρίεν, ἱλαρόν» (Σχόλ.), Εὐρ. Ὀρ. 894.

φαιδυντής, ὁ, (= **φαιδρυντής**, Παυσ. 5. 14, 5), φαιδυντὴς τοῖν θεοῖν. φαιδυν. Διὸς ἐκ Πείσης. φαιδ. Διὸς Ὀλυμπίου ἐν ἄστει. Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA, III, 5, 283, 291.—Ἡ λέξ. ἐσχηματίσθη ἴσως ὄχι κατὰ τραυλισμόν, ἀλλ' ὡς ἔκ τινος ποτὲ ἐν χρήσει ῥήματος, **φαιδύνω**, τοῦ ἐκ τῆς ῥίζης **φαιδ**, καθὰ καὶ τὰ **φαίδιμος, φαιδιμόεις, Φαίδων, Φαιδώνδας**. Ἄλλη δὲ παράλληλος σειρὰ λέξεων διὰ τοῦ **ρῶ** εἶναι ἡ· **φαιδρός, φαιδρόω, φαιδρότης, φαιδροείμων, φαιδρόνους, φαιδρόω, Φαίδρα, Φαιδρίας, Φαιδριάδες** (πέτραι). **φαιδρύνω, φαιδρυντής, φαιδρύντρια, φαίδρυ(σ)μα, φαιδρωπός**, Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθησ. Κουμανούδη.

φαίκανον, τό, = **πήγανον**, Ἡσύχ.

φαικάς, άδος, ἡ, λευκὸν ὑπόδημα, ὅπερ ἐφόρουν οἱ ἐν Ἀθήναις γυμνασίαρχοι καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερεῖς, Ἀνθ. Π. 254·— ὑπάρχει καὶ ὑποκοριστ. **φαικάσιον,** τό, παρ' Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 11, Πλουτ. Ἀντών. 33· ὡσαύτως «ὑποδήματος εἶδος γεωργικοῦ» Ἡσύχ.· «μέμνηται δὲ καὶ φαικασίου ἐν τῷ Ἑρμῇ Ἐρατοσθένης· πέλμα ποτιρράπτεσκεν ἐλαφροῦ φαικασίοιο» Πολυδ. Ζ', 90, Κλήμ. Ἀλεξ. 241, κλπ.

φαικός, ή, όν, «φαικῷ: ἀκμάζοντι καὶ λευκῷ· οὕτω Σοφοκλῆς» (Ἀποσπ. 954) Φώτ. — Καθ' Ἡσύχ.: «φαικόν· ἐλαφρόν. ἰταμόν. κοῦφον. λαμπρόν», καὶ «φαικῷ· ἐνεργῷ, ἀκμάζοντι, ἀπὸ τοῦ φαίνειν οἷον λαμπρόν». Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἑρμηνειῶν καταφαίνεται ὅτι ἡ λέξις ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν **φάω**.

φαινίνδα παίζειν, παιδιὰ μετὰ σφαίρας (πρβλ. **ἁρπαστόν, ἐφετίνδα**), «φαινίνδα δὲ (παιδιά) ἐστιν ὅταν ἑτέρῳ τὴν σφαῖραν προδεικνύντες ἑτέρῳ αὐτὴν ἐπιπέμπωσιν» Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 358 ἔκδ. Βεκκήρ., πρβλ. Πολυδ. Θ', 105· σφαῖραν λαβὼν τῷ μὲν διδοὺς ἔχαιρε, τὸν δ' ἔφευγ' ἅμα, τοῦ δὲ ἐξέκρουσε, τὸν δ' ἀνέστησε πάλιν, κλαγκταῖσι φωναῖς Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. 15Α.

φαινίς, ίδος, ἡ, Λακων. ἀντὶ **ἀνεμώνη**, «Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαί φησι» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 92.

φαινόλης, ου, ὁ, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ Λατιν. paenula (Tertull. de Orat. 12), βαρὺ ἐπανωφόριον, Ῥίνθων παρὰ Πολυδ Ζ', 61, Ἀθήν. 97Ε, Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. 2. 3, Β' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. δ', 13 (ἔνθα ἡ μνεία βιβλίων καὶ μεμβρανῶν ἤγαγόν τινας εἰς τὴν ἡμαρτημένην ἑρμηνείαν διὰ τοῦ **γλωσσόκομον**. ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ., Ζωναρ., κλπ.)·— συχνάκις φέρεται κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν καὶ λ **φαιλόνης** ἢ **φελόνης**, ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφάνου· οὕτω καὶ τὸ ὑποκορ. **φαινόλιον,** τό, παρὰ Βυζ. καὶ Ἐκκλ. φέρεται **φαιλόνιον** καὶ **φελόνιον**, ὅπερ φοροῦσιν οἱ ἱερεῖς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἱερουργίαις, Ψευδοχρυσ. XII, 777C, Σωφρ. 3988, Κωνστ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 374, κλπ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 233.

φαινόλις, ἡ, (φαίνω) ἡ λαμπρά, ἡ φωσφόρος, ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη οἱ ἐπήλυθε φαινόλις ἠὼς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ 51· φαίνολις .. αὔως = ἡ φωσφόρως ἠώς, Σαπφὼ 95 (68)· πρβλ. **μαινόλις**.

φαινολο-θήκη, ἡ, θέσις ἐν ᾗ φυλάττουσι τὰς φαινόλας, ἱματιοφυλάκιον, Γλωσσ.

φαινομένως, Ἐπίρρ., ἴδε **φαίνω** Β. II. 2. 8.

φαινο-μηρίς, ίδος, ἡ, ἡ δεικνύουσα τὸν μηρόν, ἡ ἔχουσα γυμνὸν τὸν μηρόν, ὡς ὁ Ἴβυκος (57) καλεῖ τὰς κόρας τῶν Λακεδαιμονίων ὡς φορούσας σχιστὸν χιτῶνα, ἴδε Müller Dor. 4. 2, 3· παρὰ Πολυδ. Β', 187 φέρεται **φανόμηρις**, «καὶ ἡ Λάκαινα φανόμηρις»· «παρέφαινον τοὺς μηροὺς μάλιστα αἱ Σπαρτιάτιδες, ἃς διὰ τοῦτο φαινομηρίδας ὠνόμαζον» ὁ αὐτ. Ζ', 55.

φαινόπους, ποδος, ὁ, ἡ, «λευκόπους» Θεογνώστου Κανόνες 12· «λαμπρόπους» Σουΐδ.

φαινο-προσωπέω, δεικνύω τὸ πρόσωπόν μου, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δημόσιον, λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος πρὸς Ἀττ. 7. 21, 1·—Ῥηματ. ἐπίθ. **φαινοπροσωπητέον**, αὐτόθι 14. 22, 2.

φαίνουκλον, τό, τὸ **μάραθρον**, Λατ. foeniculum, Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λέξ. **μάραθρον**.

φαῖν-οψ, οπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) ὁ φαεινὴν ἔχων ὄψιν, φαεινός, Μανέθων 4. 239· ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ὡς κύρ ὄνομα.

φαίνω, Ἐπικ. **φαείνω**, ὃ ἴδε·— μέλλ. **φανῶ**, Ἰων. **φανέω** (ἀπο-) Ἱππ. 675. 11, κλπ.· Ἀττ. ὡσαύτως **φανῶ**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 300, **ἀνα-φανῶ** Εὐρ. Βάκχ. 528 (ἔνθα νεώτεροι ἐκδόται ἀναγινώσκουσι **φαίνω, ἀναφαίνω**, ἀλλ' ἴδε Ἀπολλών. ἐν Α. Β. 2, 600, καὶ πρβλ. **κραίνω**)· εὐκτ **φανοίην** Σοφ. Αἴ. 313· μετα-γεν. μέλλ. **φανήσω** Ἀρχιμήδ. Ψαμμίτ. σ, 331·— ἀόρ. α' **ἔφηνα** Ὅμηρ., Ἡρόδ. 1. 95, Ἀντ.· Δωρ. **ἔφανα** Πινδ. Ι. 4 (3). 4, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 33, Εὐαγγ. κα. λ Λουκ. α', 79 — ὁ ἀόρ β' **ἔφανον** εἶναι λίαν ἀμφίβ., πλὴν ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ, **φάνεσκε** (κατωτ. III, 1, ἴδε Veitch Irreg Verbs· —πρκμ. **πέφαγκα** (ἀπο-) Δείναρχ. 92. 4., 97. 9 καὶ 37, κλπ. — ἀμετάβ. πρκμ. **πέφηνα** (ἴδε κατωτ. III. 2), Δωρ. γ' πληθ **ἐκ-πεφάναντι** Σώφρων 75 Ahr.· ὑπερσ. ἐπεφήνειν Δίων Κάσσ. 46. 10 —Μέσ., μέλλ. **φανοῦμαι** Ὀδ. Μ. 230, Ἀττ. (ἴδε κατωτ. περὶ τοῦ **φανήσομαι**), Ἰων. **φανέομαι**, Ἡρόδ. 3. 35· εὐκτ. **φανοῖσθε** Λυσί. 176. 12·—ἀόρ. α' **ἐφηνάμην** (μεταβ.) Σοφ. Φιλ. 944· (ἀπ-) Ἡρόδ., κλπ.— Παθ., Ἰων. παρατ. **φαινέσκετο** Ὀδ. Ν. 194·— μέλλ. **φανήσομαι** (οὐδέποτε **φανθήσομαι**), Ἡρόδ. 8. 108, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς· παρὰ πεζογρ. ὡσαύτως συχνότερον τοῦ **φανοῦμαι**· ὑπάρχει καὶ Ἐπ. μέλλ. **πεφήσεται** ἐν Ἰλ. Ρ. 155· — ἀόρ. α' **ἐφάνθην** Αἰσχύλ. Πέρσ. 264, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 525, κλπ.·— σπάνιος παρὰ πεζογρ, ὡς Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 11, Δημ. 1325, 28· Ἐπικ. ἐφαάνθην Ὅμ., γ' πληθ. **φάανθεν** Ἰλ. Α. 200., Ρ. 650·— ἀόρ. β' **ἐφάνην** [ᾰ], Ὅμ., Ἀττ.· Ἐπικ. γ' πληθ. **φάνεν** Ὀδ. Σ. 68· Ἐπικ. ὑποτ. **φανήῃ** Ἰλ. Τ. 375· Ἐπικ. ἀπαρ. **φανήμεναι** Β. 240·— πρκμ. **πέφασμαι** Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1543, γ' ἑνικ. **πέφανται** Ἰλ. Β. 122., Π. 207, Πινδ. Π. 5. 153. Αἰσχύλ. Ἀγ. 374 (πέφαται ἐν Περικτυόνῃ παρὰ Στοβ. 487. 51 εἰ-

ναι πιθανῶς πλημμ. γραφ.)· ἀπαρ. **πεφάνθαι** Πλάτ. Εὐθύδ. 294Α, κτλ.· μετοχ. **πεφασμένος** Θέογν. 227, Πλάτ., γ' πληθ. ὑπερσ. **ἐπέφαντο** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 166. (Περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε ἐν λ. **φάω**.)

Α. φέρω εἰς φῶς, κάμνω τι νὰ φανῇ, δεικνύω, φανερώνω, ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς, ἐφανέρωσεν εἰς ἡμᾶς τοῦτο τὸ σημεῖον, Ἰλ. Β. 324· ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας Ὀδ. Γ. 173, κλπ.· σήματα φαίνων Ἰλ. Β. 353· φ. ὀπώραν Πινδ. Ν. 5. 10 τὸν αὐχένα Ἡρόδ. 2. 132· ἔφην' ἄφαντον φῶς, δηλ. πῦρ, Σοφ. Φιλ. 297· φ. θησαυρὸν Εὐρ. Ἠλ. 565· δεικνύω ἀποκαλύπτων, δεικνύω τι γυμνόν, φαῖνε μηρούς... Ὀδ. Σ. 67· οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει αὐτόθι 74· φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθεια Πινδ. Ν. 5. 32·— ὡσαύτως ἀντανακλῶ, ἢ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύω, τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα παφλάζοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, «τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβραττόμενα δεικνύει τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ Αἰγιαλοῦ τρέχουσαν» (Σχόλ), Θεόκρ. 6, 11, ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἑρμηνευταὶ ἀναγινώσκουσι καὶ ἑρμηνεύουσιν ἄλλως τὸ χωρίον τοῦτο· πόντος.. εἰκόνα φ. Παῦλ. Σιλ. 26.— Μέσ., τὰ τέζα.. τοῖσιν Ἀργείοις φήνασθαι θέλει, θέλει νὰ δείξῃ αὐτὰ εἰς τοὺς Ἀργείους καὶ νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν, Σοφ. Φιλ. 944, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. **β)** φανερώνω, ἀποκαλύπτω, δεικνύω, ἐς τὸ φῶς φανεῖν κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1229 φ. φόνον αὐτόθι 853· κακῶν ἔκλυσιν Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ 899· τὸν μιαρὸν τῷ χρόνῳ ἀποδόντες φῆναι Ἀντιφῶν 129. 13· εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε, «δείξειεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 334· εὔχεσθαι τοῖς φήνασι θεοῖς τά τε ὀνείρατα καὶ τὸν πόρον Ξεν. Ἀν. 4. 3, 13, πρβλ. Κύρ. 6. 4, 13, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 725· τοῖς πολεμίοις σύνθημα Δείναρχ. 109. 31, κλπ.· φανεῖ κωκύματα, οἱ θρῆνοι θὰ φανερώσωσι [τὴν ἀλήθειαν], Σοφ. Ἀντ. 1078·— μετὰ κατηγορουμένου, ἡμᾶς σὺ δειλοὺς φανεῖς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1362.
γ) Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον, δὲν ἔδιδον εἰς αὐτὴν τέκνον, Ὀδ. Δ. 12· οὕτω, εἰς ὅ κέ τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν, ἕως οὗ σοὶ δώσωσιν οἱ θεοὶ καλὴν σύνευνον, Ο. 26.
δ) οὔπω γένυσι φαίνων .. ὀπώραν, ἐπὶ νεανίου, Πινδ. Ν. 5. 10· δύο μορφὰς φ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 4. **2)** ἐπὶ ἤχου, κάμνω τι φανερὸν εἰς τὸ οὖς, κάμνω τι νὰ ἠχήσῃ καθαρῶς, εὐκρινῶς, ἀοιδὴν φαίνειν Ὀδ. Θ. 496· σάλπιγξ ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ Αἰσχύλ. Εὐμ. 569. **3)** ἐπὶ διανοημάτων, ἐπιδεικνύω, ἐκθέτω, λέγω, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ Ἰλ. Σ. 295· ἀρετὴν Ὀδ. Θ. 237· ἀεικείας Υ. 309· βίην Ἡσ. Θεογ. 689· εὐμαχανίαν Πινδ. Ι. 4. (3. 20) εὔνοιαν Ἡρόδ. 3. 36· ὕβριν αὐτόθι 127· ὀργὰς Αἰσχύλ. Χο. 326. **β)** ποιῶ τι φανερόν, σαφές, σαφηνίζω, ἑρμηνεύω, λόγον Ἡρόδ. 1. 116, 117· τριφασίας λόγων ὁδοὺς ὁ αὐτ. 1. 95· ἀλλά, νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη, νὰ ἐπιδείξῃς τὰς ἀρετὰς δι' ἃς ἐπαινεῖσαι, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 721. **4)** παρ' Ἀττ., καταγγέλλω τινά, προδίδω, φανῶ σε τοῖς πρυτάνεσι Ἀριστοφ. Ἀχ. 300, 824 κἑξ., πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 325·— καταγγέλλω τι ὡς παράνομον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 542, 819, κ. ἀλλ.· φαίνειν πλοῖον Δημ. 1324. 20· τὰ φανθέντα, πράγματα περὶ ὧν ἐγένετο καταγγελία ὡς παρὰ τὸν νόμον ἢ λαθρεμπορικῶς εἰσαχθέντων, ὁ αὐτ. 1323. 28., 1325 ἐν τέλ.·— ἀπολ.. δίδω πληροφορίας, Ἰσοκρ. 275Β, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 14, κλπ.· πρβλ. **φάσις**. **5)** φαίνειν φρουράν, ἴδε ἐν λ. **φρουρά** II. 2.

II. ἀπολ., παρέχω φῶς, φωτίζω, φέγγω, (πρβλ. **φάω**, **φαέθω**, **φαείνω**, **ὑποφαίνω** III), φαίνοντες νύκτας .. δαιτυμόνεσσι Ὀδ. Η. 102, πρβλ. Τ. 25— οὕτως ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης κλπ., φ. τινὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 586· φ. εἰς τὸν οὐρανὸν Πλάτ. Τίμ. 39Β, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 15. 11, 3· ἀλλά, σελάνα, φαῖνε καλὸν Θεόκρ. 2. 11· οἱ λύχνοι φ. ἧττον Θεοφρ. π. Πυρὸς 11· πρβλ. **φάω**·— ἐντεῦθεν ὁ πλανήτης Κρόνος λέγεται **Φαίνων** (ἴδε ἐν λ.)·— οὕτως, ἦρι μὲν φαίνοντι, κατὰ τὸ ἔαρ, ὅταν λάμπῃ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 4· οὕτως ἐπὶ τῶν Διοσκούρων λαμπόντων ἐν τῷ ἀέρι, Εὐρ. Ἠλ. 1234 (ἔνθα ὁ Seidl. λαμβάνει αὐτὸ ὡς = **φαίνομαι**, ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης)· καὶ μεταφορ., ἀγανὴ φαίνουσ' ἐλπὶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 101. — Ἐν πάσαις ταῖς κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. χρήσεσι δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν τὴν σύστοιχον αἰτ. **φῶς**. **III.** Ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ Ἰων. ἀορ. **φάνεσκε** πράγματι ἀμεταβάτως, ἐφάνη, μετὰ πρώτοισι φάνεσκε Ἰλ. Λ. 64· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε Ὀδ. Μ. 241, πρβλ. Λ. 586, Ἡσ. Ἀποσπ. 22 (30). **2)** ὁ πρκμ. β' **πέφηνα** εἶναι ἐν χρήσει ὡσαύτως ἀμεταβ., Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 329, κλπ.· σπανίως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἡρόδ. 9. 120, Δημ. 34. 22· πρβλ. **ἀνα-**, **ἐκ-πέφηνα**.

Β. Παθ., ἔρχομαι εἰς φῶς, φαίνομαι, γίνομαι ὁρατός, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, ἐφάνησαν δὲ οἱ ..., Ὀδ. Σ. 67, πρβλ. Ἰλ. Χ. 324· ἴδε ἀνωτ. **Α. I. 1**· — μάλιστα ἐπὶ πυρός, φαίνομαι μετὰ λάμψεως, λάμπω ἰσχυρῶς, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρὸ Ἰλ. Θ. 561· ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ Β. 456, πρβλ. Ὀδ. Τ. 39· δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, φοβεροὶ ἐφάνησαν αὐτῷ ἢ ἔλαμψαν ὡς πῦρ, Ἰλ. Α. 200·— συχν. ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως ἢ ἐπιτολῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα Ἰλ. Θ. 556, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 596· ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς ἕω, ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς Ἰλ. Α. 477, Ὀδ. Β. 1, κλπ.· ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, κατὰ τὰ χαράγματα, τὴν αὐγήν, Ἰλ. Ι. 618, Ὀδ. Δ. 407, κλπ.·— ἐπὶ ἀνέμου ἐγειρομένου, οὐδέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες Δ. 361. **2)** ἐπὶ προσώπων, οἴῳ φαινομένη, εἰς αὐτὸν μόνον φαινομένη, Ἄρατ. 198, πρβλ. Ὀδ. Ο. 517, κλπ.· ἐφάνη λῖς εἰς ὁδὸν Ἰλ. Ο. 275· οὗπερ κἀφάνης, ὅπου πρῶτον καὶ ἐφάνης, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 77· χρόνιος φανεὶς ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1746· φανῆναι ὁδόν, βραχυλογικὴ ἔκφρασις, ἀντὶ ἐλθεῖν ὁδὸν ὥστε φανῆναι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1274 (ὅμοιόν τι εἶναι τὸ κέλευθον φανεὶς Αἴ. 878)· πόθεν φαίνει; πόθεν μᾶς ἐφάνης; πόθεν ἔρχεσαι, Πλάτ. Πρωτ. ἐν ἀρχῇ, Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 8, 1· ἐθαύμαζον ὅτι οὐδαμοῦ Κῦρος φαίνοιτο, ὅτι πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο, Ξεν. Ἀν. 1. 10, 16. **β)** ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι, γεννῶμαι· φανεὶς δύστηνος, γεννηθεὶς διὰ νὰ εἶμαι δυστυχής, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 974, πρβλ. 1226· δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου φανείς, γενόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1020· ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι, δηλ. γενέσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 7, 28. **3)** ἐπὶ πραγμάτων ἢ γεγονότων, τέλος οὔπω τι πέφανται Ἰλ. Β. 122· βιότοιο τελευτὴ Η. 104· ἔργον, ἄεθλον Π. 207, Ὀδ. Φ. 106, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος, ἐφάνθης ποτ' Σοφ. Ἀντ. 100· πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 474, 848, Τραχ. 1· τὸ φανθέν, τὸ γενόμενον, τὸ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν; αὐτόθι 743. **II.** ὡς καὶ νῦν, φαίνομαι, φαίνομαι ὅτι εἶμαι .., μετ' ἀπαρ., δμωάων ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι Ὀδ. Ο. 25, πρβλ. Λ. 335· οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι Ξ. 355· οὕτω, τοῦτό μοι θειότατον φαίνεται γενέσθαι Ἡρόδ. 7. 137· εὖ λέγειν φαίνει Ἀριστοφ. Νεφ. 403, κλπ., πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 317·— τὸ ἀπαρ. τοῦτο συχν. παραλείπεται, ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φ. ἀὴρ Ἰλ. Ε. 864· τοῖος ἐφαίνετο αὐτόθι 867· οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ Ι. 94, πρβλ. Β. 5· ὅστις φαίνηται ἄριστος Ὀδ. Ξ. 106· σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη Ζ. 137· οὕτω παρ' Ἀττ.· ἕρμαιον ἂν ἐφάνη Πλάτ. Πολ. 368D, κλπ., ἴδε κατωτ. 2·— παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. συντάσσεται ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· διότι **φαίνεσθαι** μετ' ἀπαρ. δηλοῖ γνώμην ὅτι πρᾶγμά τι «φαίνεται νὰ εἶναι» .., ἐν ᾧ **φαίνεσθαι** μετὰ μετοχ. δηλοῖ γεγονός, ὅτι δηλ. πρᾶγμά τι φανερῶς εἶναι οἷον λέγεται· π. χ. φαίνεται εἶναι, «φαίνεται νὰ εἶναι» .. ἀλλὰ **φαίνεται ὢν** φανερῶς εἶναι· οὕτως, ἐμοὶ σὺ μέγα πλουτέειν φαίνεαι, μοὶ φαίνεσαι νὰ εἶσαι πολὺ πλούσιος, Ἡρόδ. 1. 32· ἀλλά, εὔνοος ἐφαίνετο ἐών, ὅτι ἦτο φανερῶς εὔνους, ὁ αὐτ. 7. 173, πρβλ. 137, 175, Αἰσχύλ. Πρ. 217, Θουκ. 1. 2· φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάπτων, φαίνεται φανερῶς ὅτι μᾶς βλάπτει· ἀλλά, φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάψειν, φαίνεται ὅτι θὰ μᾶς βλάψῃ, Wolf εἰς Δημοσθ. Λεπτ. σ. 259· οὕτως, οὐκ ἄκαιρα φαίνεται λέγειν, φαίνεται νὰ ὁμιλῇ .., Αἰσχύλ. Πρ. 1036· ἀλλά, φανέονται λέγοντες οὐδέν Ἡρόδ. 3. 35·— φαίνομαι δύο καθορᾶν εἴδη Πλάτ. Σοφ. 235D· ἀλλά, οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες Αἰσχύλ. Πέρσ. 786· πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην Αἰσχύλ. Ἀγ. 593, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 89, Εὐρ. Ἀνδρ. 343, κλπ.·— ὡσαύτως παραλειπομένης τῆς μετοχ., πέφανται ἁρματηλάτας σοφὸς (ἐξυπακ. **ὤν**) Πινδ. Π. 5. 154, πρβλ. Ν. 6. 25· ἡμερώτερος φανεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1632· Κᾶρες ἐφάνησαν (ἐξυπακ. **ὄντες**), ἐφάνησαν πράγματι ὅτι ἦσαν Κᾶρες, Θουκυδ. 1. 8· τί φαίνομαι (ἐξυπακ. **ὤν**); «'σὰν τί» φαίνομαι; Εὐρ. Βάκχ. 925·— ἐντεῦθεν τὸ **φαίνεσθαι** ἀντίκειται τῷ **εἶναι**, εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμί, φαίνεσθαι δὲ μὴ (πρβλ. **δοκέω** II. 2), Εὐρ. (Ἀποσπ. 699) ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 441· στρατηγός .. μὴ ὢν φαίνεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 3, πρβλ. Ἑλλ. 6. 5, 28· ἐντεῦθεν. **2)** ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, **φαίνομαι** (ἀπολ.) ὁτὲ μὲν κεῖται ἐξ ἀντικειμένου ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὅσα εἶναι ἐμφανῆ ταῖς αἰσθήσεσιν, ὁτὲ δὲ ἐξ ὑποκειμένου ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὅσα φαίνονται εἰς τὸν νοῦν ὡς ὄντα ποιά τινα, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 10, περὶ Οὐραν. 4. 5, 9, περὶ Ζῴων Γεν. 1. 2, 6, Ἠθ. Νικ. 1. 7, 11, πρὸς τὰ Ἠθικ. Νικ. 10. 5, 2, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 7· ἀλλ' ἡ δευτέρα αὕτη σημασία διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **δοκεῖν**, **δοξάζειν**· τὸ φαίνεσθαί ἐστι τὸ δοξάζειν ὅπερ αἰσθάνεται περὶ Ψυχ. 2. 3. 15·— αἱ σημασίαι αὗται φαίνονται σαφῶς ἐν τῇ χρήσει τῆς μετοχῆς **φαινόμενος, η, ον**. **α)** φανερὸς εἰς τὰς αἰσθήσεις, ὅθεν ἐμφανής, κατάδηλος, περὶ Οὐρ. 3. 4, 8, κ. ἀλλ.· τῶν φαινομένων θειότατον Μετὰ τὰ Φυσικ. 11. 9, 1· καὶ τὰ φαινόμενα παρά τισι φιλοσόφοις ἐλέγοντο ὡς = τὰ ὄντα καὶ τὰ ἀληθῆ αὐτόθι 3. 5, κἑξ., περὶ Ψυχ. 1. 2, 8, περὶ Ζῴων Μορ. 1. 1, 8·— οὕτως ἐν τῇ Ἀστρονομ. τὰ φαινόμενα = τὰ οὐράνια φαινόμενα, ὅπερ εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος τοῦ Εὐδόξου ὅπερ μετέτρεψεν εἰς στίχους ὁ Ἄρατος, Ἱππάρχου τῶν Ἀράτ. καὶ Εὐδόξ. Φαινομ. Ἐξήγ. σ. 98 Petav., πρβλ. Ἀριστ. περὶ Οὐραν. 2. 13, 8. **β)** τὸ φαινόμενον εἰς τὸν νοῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πράγματι ὑπάρχον, ναί, ἔφη, φαινόμενα, οὐ μέν τοι ὄντα

γέ που τῇ ἀληθείᾳ Πλάτ. Πολ. 596Ε, πρβλ. Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 3, Ἠθικ. Νικ. 3. 4, 4· τὰ οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται Πλάτ. Πολ. 517Β· ἐντεῦθεν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀληθής, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 1, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **φαινομένως**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. α' 73 = 243, κλπ. **3)** συχν. ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος, φαίνεταί σοι ταῦτα; σοὶ φαίνονται ταῦτα ἔχοντα οὕτω; σοὶ φαίνονται ὅτι ἔχουν οὕτως; Ἀπόκρισις φαίνεται, ναί, μάλιστα, Πρωτ. 332Ε, Πολ. 333C, κλπ.· ὥς γ' ἐμοὶ φ. Πρωτ. 324D, πρβλ. Πολ. 383Α, κλπ.·—οὕτω, [τοῦτο] φῄς εἶναι; Ἀπόκρισις φαίνομαι (ἐξυπακ. λέγειν) Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 20·—παρὰ μεταγεν. τὸ φαίνεται κεῖται ἀπροσώπως μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., φαίνεται καλόν, εὔλογον, Διονύσ. Ἀλ. 2. 14., 4. 85, κλπ.·—αὐτὸ φανέν, αὐτοδήλως, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 4. **4)** συνημμένον μετὰ τοῦ **δοκέω**· εἰ δὴ κακός τε φ. δοκῶ τέ σοι Εὐρ. Ἱππόλ. 1071· δοκοῖμεν .. ἂν χείρους φαίνεσθαι Θουκ. 1. 122, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 269D, Ἐρυξ. 399C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22. **5)** οὐδαμοῦ φανῆναι, nullo in loco hab ri, Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 72C· ἴδε **οὐδαμοῦ**. **III.** τὰ φανθέντα, ἴδε ἀνωτ. Α. Ι. 5. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 458, 459, 460, Γ. Χατζιδάκι Αἱ δύο μέθοδοι ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σελ. 374.

Φαίνων, ὁ, ὄνομα πλανήτου, τοῦ νῦν Κρόνου, ὁ λάμπων, ὁ φωτίζων, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 2, 9, Κικ. N. D. 2. 20.

φαινῶπις, ιδος, ἡ, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **φαῖνοψ**, Μανέθων 2. 177.

φαιός, ά, όν, κυρίως ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ λυκαυγοῦς ἢ λυκόφωτος ἢ τοῦ σκιόφωτος τῆς ἑσπέρας, σκοτεινόχρους, τεφρόχρους, «σταχτερός», «μουντός», «σκοῦρος», Λατ. fuscus, ἐπὶ παντὸς χρώματος γινομένου ἐκ μίξεως μέλανος καὶ λευκοῦ, «φαιόν· χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ» (Φώτ. καὶ Σουίδ.)· φαιὸν (γίγνεται) λευκοῦ τε καὶ μέλανος (κράσει) Πλάτ. Τίμ. 68C, πρβλ. Ἀριστ. Κατηγ. 10, 8, Τοπ. 1. 15, 7, κ. ἀλλ.· **φαιοὶ ἄρτοι**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λευκοί, οἶσε δεῦρό μοι, λευκοὺς μὲν ὀκτώ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους Ἄλεξις ἐν «Κυπρίῳ» 1· ἐπὶ πένθους, φαιὰ ἱμάτια Πολύβ. 30. 4, 5, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3562·—ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μέλας** καὶ πρὸς τὸ **λευκός**, ὡς τὸ **ἄλυπος** πρὸς τὸ **λυπηρὸς** καὶ πρὸς τὸ **ἡδύς**, ἐπὶ ἐννοίας ἁπλῶς ἀρνητικῆς, Πλάτ. Πολ. 585Α. **2)** ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ ἤχου ὡς τὸ **σομφός**, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 27, πρβλ. Τοπ. ἔνθ' ἀνωτ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 41, Πολυδ. Β', 117.

φαιότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρημένον τοῦ **φαιός**, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 9, 5.

φαι-ουρός, όν, (οὐρά) ὁ ἔχων φαιὰν οὐράν· ἢ ἴσως ἐκ τοῦ **φάος**, = **λάμπουρος**. Μαῖρας ὅταν φαιουρὸν ἀλλάξῃς δομὴν Λυκόφρ. 334, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «φαιὸν σῶμα ἔχουσαν».

φαιο-χίτων, [ῐ] ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φαιόν, τεφρόχρουν χιτῶνα, Αἰσχύλ. Χο. 1049, ἔνθα ἡ δευτέρα συλλαβὴ εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει ὥστε οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει τῆς γραφῆς **φαιοκχίτων**· ἴδε **κχ** ἐν τέλ.

φαιρίδδω, Λακ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ **σφαιρίζω**, «φαιρίδδειν (Λακ.). σφαιρίζειν» Ἡσύχ., Ahrens D. D. σ. 97.

φαιρωτήρ, = **σφαιρωτήρ**. «φαιρωτήρ· σκύτος» Ἡσύχ.

φαῖσι, = **φασί**, Σαπφ. Ἀποσπ. 56, ἔκδ. Bergk ἐκ Lyr. gr.— Ἴδε καὶ τὰ παρὰ τῷ Kühner Ausführl. Gram. d. gr. Spr. I, σ. 116 παρατεθειμένα· **δίφαισι** (ἐκ τοῦ **δίφημι**), **πεπάγαισιν**, **κεκρίκαισιν**, τὰ ἐκ τοῦ Ἀλκαίου.

φακᾶς, ὁ, ἐπώνυμον σκωπτικὸν τοῦ Διοσκορίδου (πρβλ. Lentulus, Cicero), «Διοσκορίδης· ἰατρός, ὁ ἐπικληθεὶς φακᾶς διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακοὺς» Σουίδ. ἐν λέξ. **Διοσκορίδης**.

φακέα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **φακῆ**.

φάκελος, [ᾰ], ὁ, δέσμη, δεσμίς, «δεμάτι», Λατιν. fasciculus, φρυγάνων, ῥάβδων Ἡρόδ. 4. 62, 67· ξύλων Εὐρ. Κύκλ. 242· ὕλης φάκελοι, fascines, Θουκυδ. 2. 77· φέρεται **φάκελλος** ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 6, 11. **II.** **φακιόλιον**, «φάκελλος· τὸ τῆς κεφαλῆς φόρεμα, ὃ καὶ φακιόλιον λέγεται» Σουίδ. ἐν λ. **φάκελλος**.

φακελόω, συνάπτω τι εἰς φάκελον, Νικήτ. 197C.

φακῆ, ῆς, ἡ, συνῃρ. ἐκ τοῦ **φακέα**, τὸν τύπον δὲ τοῦτον καταγελᾷ ὁ Εὔφρων, ἐπὰν δὲ καλέσῃ .. φακέαν τὴν φακὴν, τί δεῖ ποιεῖν; ὁ αὐτ. ἐν «Ἀποδιδούσῃ» 1 (ἴδε Meineke).— ὡς καὶ νῦν, ἔδεσμα ἐκ φακῶν (φακοί), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1007, Σφ. 811, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀθήν. 156-8, καὶ ἴδε **φακός**. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 312.

φάκινος, η, ον, ὁ ἐκ φακῶν πεποιημένος, ἄρτος Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 158D.

φακιόλιον, τό, = τῷ Λατ. fasciola, κοινῶς «φακιόλι», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 729, Βυζ.

φακίολος, ὁ, = **φάκελος**, I, Νικήτ., κλπ.· ἀλλ' ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **φάκελος** ἐν Διον. Ἀλ. 10. 16, πρβλ. 7. 11.

φάκιον, τό, ἀφέψημα φακῶν, ἐν χρήσει ὡς ἐμετικόν, Ἱππ. 474. 19 κἑξ.

φακο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φακόν, Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 4, 8, Πλούτ. 2. 288B, Πολυδ. 2. 71.

φακο-πτισάνη, [ᾰ], ἡ, ἔδεσμα ἐκ φακῶν καὶ κριθῶν, Γαλην. τ. 6, σ. 324, Ὀρειβάσ. τ. 1, σ. 38, 8., 261, 6.

φακός, ὁ, τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς τῆς φακῆς, τρώγουσι ... συμμεμιγμένους γύρους φακοῖσι Σόλων παρ' Ἀθήν. 645F, Ἡρόδ. 4. 17, κλπ.· — ὡσαύτως ὡς τὸ **φακῆ**, ἔδεσμα ἐκ φακῶν, μάλιστα ἐν τῷ πληθυντ., Φερεκράτ. ἐν «Κοριαννοῖ» 1, Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 4, κλπ.· ἀλλ' οὐδέποτε τὸ θηλ. **φακῆ** λέγεται ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ ὀσπρίου, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 455. **2)** φ. ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, φυτόν τι φυόμενον εἰς ἕλη, Lemna minor, Διοσκ. 4 88. **II.** πρᾶγμα ὅμοιον τὸ σχῆμα πρὸς ὠμὸν φακόν: **1)** φ. ὀστράκινος, πλατὺ ἀγγεῖον εἰς σχῆμα φακοῦ πρὸς θέρμανσιν χρήσιμον, Ἱπποκρ. 576. 44, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 5· φ. τοῦ ἐλαίου, ἀγγεῖον ἐλαίου, «λαδικόν», Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Γ', 1). **2)** θήκη νεκροῦ, Ἰουστῖν Μάρτ. **3)** κηλὶς ἐπὶ τοῦ σώματος, στίγμα, «ἐληά», ἀκροχορδόνες καὶ μιάσματα καὶ φακοὶ πατέρων ἐν παισὶν ἐμφανισθέντες Πλούτ. 2. 563Α· ἐν τῷ προσώπῳ φακὸς καὶ ἀκροχορδών 800Ε. **4)** κόσμημά τι κλίνης, φακὸν τῆς κλίνης περίχαλκον Ἀθήν. 413Β.

φακο-τρίβων, ὁ, ὁ τρίβων φακούς, κοπανίζων φακούς, Γρηγ. Νύσσ. 2, σ. 291Β.

φακο-φόρος, ον, ὁ φέρων φακούς, Ἐκκλ.

φάκ-οψις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φακοὺς (ἐληαῖς) ἐπὶ τοῦ προσώπου, Γλωσσ.

φακώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **φακοειδής**, πλήρης φακοειδῶν στιγμάτων (**φακὸς** II. 4), τὸ φακῶδες Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1090.

φάκωσις, εως, ἡ, τὸ καλύπτεσθαι διὰ φακῶν ἢ στιγμάτων, ὕδερον ἢ φακώσεις Ἡφαιστ. Ἀποτελέσμ. σ. 13.

φακωτός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς φακόν, Ἡλιόδ. ἐν Schneid. Ecl. Phys. I, 469, Ἀέτ.

φαλαγγ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς φάλαγγος, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 325.

φαλαγγ-αρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ **φαλαγγάρχου**, Βυζ., Σουίδ.

φαλαγγηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ φάλαγγας, Ἰλ. Ο. 360, Πολύβ. 3. 115, 12, κ. ἀλλ.

φαλαγγιάω, εἶμαι δηλητηριώδης ὡς φαλάγγιον, πιθαν. γραφὴ παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **φαλαγγῶσα**.

φαλαγγιό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ δηλητηριώδους φαλαγγίου, σφαλαγγουρίου, Διοσκ. 4. 52, 116.

φαλάγγιον, τό, (**φάλαγξ** IV) εἶδος ἰοβόλου ἀράχνης, κοινῶς «σφαλάγγι», Πλάτ. Εὐθύδ. 290Α, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 12· διαστέλλεται ἀπὸ τῶν ὁμοειδῶν ἀράχνης, ἀραχνίου, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 9. 39, 1, κ. ἀλλ. **2)** ὡς τὸ **ἀράχνιον**, τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, αὐτόθι 5. 27,5 —ὁ Sundevall παρατηρεῖ ὅτι τὰ φαλάγγια δὲν ὑφαίνουσιν ἱστούς. **II.** phalangium, βοτάνη τις, ἥτις, ὡς λέγεται, θεραπεύει τοῦ φαλαγγίου τὸ δῆγμα, Διοσκ. 3.122· καὶ **φαλαγγίτιον**, αὐτόθι **III.** ὡς καὶ νῦν, στρογγύλον ξύλον τιθέμενον ὑπὸ τὸ πλοῖον πρὸς μετακίνησιν αὐτοῦ (ἐπὶ τῆς ξηρᾶς), Εὐστ. 140. 9., 469. 15, «φαλάγγια· στρογγύλα ξύλα καὶ σύμμετρα. Ἀττικοὶ δὲ κόρακας» Ἡσύχ., καὶ οἱ κόρακες δὲ παρ' Ἀττικοῖς φαλάγγια» Ἐτυμ. Μέγ σ. 886, 50.

φαλαγγιό-πληκτος, ον, πληχθείς, κεντηθείς, δηχθεὶς ὑπὸ φαλαγγίων, δηλ. ἰοβόλου ἀράχνης, Γαλην.

φαλαγγίτης [ῑ], ου, ὁ, στρατιώτης ἐν φάλαγγι, Λατ. legionarius, Πολύβ. 4. 12, 12, κλπ. **II.** = **φαλάγγιον**, II, Γαλην. τ. 13, σ. 239.

φαλαγγιτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φάλαγγα, σπεῖρα Πολύβ. 18. 11, 10.

φαλαγγο-μαχέω, μάχομαι ἐν φάλαγγι· καθόλου, μάχομαι ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἱππομ-**, **πυργομ-**, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 4, 18. — **φαλαγγομάχης** ἐλέφας ἐν Ἀνθ. Παλατ. 9. 285

φαλαγγόω, (**φάλαγξ** II. 2) κινῶ διὰ φαλαγγίων, Ἀρχ. Μαθ. 98. **II.** ἐφοδιάζω διὰ τοιούτων φαλαγγίων, Πολύαιν. 5. 2 6.

φαλάγγωμα, τό, φαλάγγιον, ξύλον κυλινδρινόν, ἐφ' οὗ βάρος τι τιθέμενον μετακινεῖται, «φάλαγξ· τὸ ξύλον ἡ φάλαγξ, ἃ νῦν φαλαγγώματα καλοῦσιν» Α. Β. 71, 11. **II.** «πομπή τις ἐν τοῖς Διονυσίοις» Ἡσύχ.

φαλάγγωσις, ἡ, νόσος τις τῶν βλεφαρίδων καθ' ἣν αὗται φύονται πρὸς τὰ ἔσω τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην. 19. 438, κ. ἀλλ.

φάλαγξ [ᾰ], αγγος, ἡ, γραμμὴ ἢ παράταξις μάχης, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ μόνον ἅπαξ ἐν τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ Τρώων ῥῆξε φάλαγγα Ἰλ. Ζ. 6· ἀλλαχοῦ ἐν τῷ πληθ., αἱ τάξεις στρατεύματος εἰς μάχην παρατεταγμένου, Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας Λ. 90 φάλαγγες ἀνδρῶν Τ. 158, Ἡσ. Θεογ. 935. **2)** τὸ κύριον σῶμα, οἱ βαρέως ὡπλισμένοι (ὁπλῖται), καὶ εἰς μάχην παρατεταγμένοι, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 17, κ. ἀλλ.· ἡ φ. τῶν ὁπλιτῶν αὐτόθι 6. 3, 27, Δημ. 123. 26· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πελτασταί**, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 25· πρὸς τὸ **ἱππεῖς**, **ὁ αὐτ.** ἐν Κύρ.

Παιδ. 6. 3, 1, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 2, 9, Διόδ., κλπ. Ὁ σχηματισμὸς τῆς φάλαγγος δὲν ἦτο πάντοτε ὁ αὐτός, ἡ τῶν Σπαρτιατῶν φάλαγξ ἐν Τεγέᾳ εἶχε βάθος ὀκτώ, Θουκ. 5. 68· ἡ τῶν Θηβαίων ἐπὶ Δηλίῳ εἰκοσιπέντε, ὁ αὐτ. 4. 93· ἀλλὰ τὸ σύνηθες βάθος κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ξενοφῶντος ἦτο μόνον τεσσάρων ἀνδρῶν, Ἀνάβ. 1. 2, 5, Ἑλλ. 3. 4, 13.— Ἐντεῦθεν τὸ **φάλαγξ** ἐσήμαινε τὴν πρὸς μάχην κατὰ μέτωπον παράταξιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κέρας (πρβλ. **κέρας** VII. 3, **ὄρθιος** III), ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ κέρας ἢ ἐπὶ κέρως ἄγειν, Λατιν. quadrato agmine ducere, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ longo agmine, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 43, Ἑλλ. 6. 2, 30 (ἐπὶ πλοίων)· ἐκ κέρατος εἰς φ. καταστῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 5, 15, πρβλ. Ἀνάβ. 4. 3, 26· ἐπὶ φάλαγγος καθίστασθαι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 6. 3, 21, πρβλ. Ἀνάβ. 6. 3, 7 καὶ 25·— περὶ τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος, ὡς ἐτελειοποίησεν αὐτὴν ὁ Φίλιππος, ἴδε Πολύβ. 18. 12 κἑξ., Niebuhr R. H. 3, σ. 466 κἑξ. 6) παρὰ Ξενοφ. λέγεται ἐπὶ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ στρατοῦ δηλ. τοῦ κέντρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κέρατα, Κύρ. Παιδ. 7. 1, 5, κ. ἀλλ. γ) παρὰ Ξεν. ὡσαύτως, στρατόπεδον, Ἀγησ. 2. 15, Λακ. Πολ. 12, 3, Ἱππ. 8, 12. **II.** στρογγύλον, κυλινδρικὸν τεμάχιον ξύλου, στέλεχος, πρέμνον, κορμός, μακρὸν ξύλον, φάλαγγες ἐβένου Ἡρόδ. 3. 97· ἐκ κοτίνοιο φ. Ἀπολλ. Ροδ. Β. 843. **2)** ἐν τῷ πληθ. ξύλινοι κύλινδροι, φαλάγγια πρὸς μετακίνησιν βαρῶν, phalangae, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 375 κἑξ., Ὀρφ. Ἀργον. 272, πρβλ. Α. Β. 115. **3)** τοῦ ζυγοῦ τὸ ὁριζόντιον σιδήριον, ἐξ οὗ ἐξαρτῶνται ἑκατέρωθεν αἱ πλάστιγγες, Ἀριστ. Μηχ. 1. 20., 20, 1. **III.** τὸ ὀστοῦν τὸ μεταξὺ δύο ἁρμῶν τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδός, Λατ. phalanx, internodium δακτύλου τὸ ἄκαμπτον φάλαγξ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1 15, 3. **IV.** = **φαλάγγιον**, Ἀριστοφ. Σφ. 1509, Βάτρ. 1314, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Ἑλλάδι» 7, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1. 13. (Ἐλέχθη ὅτι ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξεως ἦν ἡ τοῦ πρὸς μετακίνησιν χρησιμεύοντος κυλίνδρου, καὶ ὅτι ἐκ ταύτης ἐπήγασεν ἡ χρῆσις τοῦ Ὁμηρικοῦ **φάλαγγες**, δηλ. τάξεις ἀνδρῶν οἱονεὶ κυλινδούμεναι ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. — Ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη ἀπαντᾷ πολὺ μεταγενέστερον ἢ ὥστε νὰ δικαιολογήσῃ ἢ καταστήσῃ πιθανὴν τὴν τοιαύτην εἰκασίαν).

φάλαινα, φάλη, ἴδε **φάλλαινα, φάλλη.**

φᾰλάκρα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, φαλακρότης, Φαλάκρας ἐγκώμιον, πραγματεία τις τοῦ Συνεσίου (72Α) οὕτως ἐπιγραφομένη. **II.** ἄδενδρος γυμνὴ ἄκρα ὄρους «Φαλάκραι, ἄκρα τῆς Ἴδης, ἥτις οὐκ ἔχει ζῶν φυτὸν διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐψίλωται· καὶ πάντα δὲ τὰ ἐψιλωμένα ὄρη ἐλέγοντο φαλάκραι» Στέφ. Βυζ.

φᾰλακράω, εἶμαι ἢ γίνομαι φαλακρός, «ἀωρόλειος, ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος καὶ φαλακρῶν» Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀωρόλειος,** ἔνθα ἡμαρτημένως φέρεται **φαλακριάω,** Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 80.

φᾰλακρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φαλακρόν, Δίων Κ. 76. 8.

φᾰλακρόομαι, Παθ., γίνομαι φαλακρός, Ἡρόδ. 3. 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 15, π. Ζ. Γεν. 5. 3, 4· — τὸ ἐνεργ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΖ', 31 κῶδ. Ἀλεξ.).

φᾰλακρός, ά, όν, (φαλός, φάω) ὡς καὶ νῦν, χυδ. «καραφλός», Ἀνακρ. 68, Ἡρόδ. 3. 12, 4. 23, Ἱππ. Ἀφορ. 1258, Πλάτ., κλπ.· κυρίως φαλακρὸς τὴν κορυφὴν (πρβλ. **φαλακρότης**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 8· φ. τὴν κεφαλὴν Λουκ. περὶ Πένθ. 16· πρόσωπον φαλακρὸν Εὐρ. Κύκλ. 227·— ὁ φαλακρός, οἱ φαλακροὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 540, Εἰρ. 767, 771, κλπ.·— παροιμ. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, φαλακρῷ κτένας δανείζειν Παροιμιογρ.· φαλακρὸν τίλλειν Σουΐδ. **2)** ὅμοιος πρὸς φαλακρόν, λεῖος, φ. σιδήρια, τὰ πρὸς καυτηρίασιν χρήσιμα, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 787, πρβλ. 827· φαλακρότερος εὐδίας Σώφρων 13 Ahrens. **II.** ὁ φαλακρὸς ἦτο τὸ ὄνομα περιφήμου σοφίσματος ὁμοίου πρὸς τὸ Λατ. acervus, πρβλ. Ὁρατ. Ἐπιστ. 2. 1, 45, Διογ. Λ. 2. 108. (Ἐκ τοῦ **φαλός, ή, όν,** πρβλ. τὴν συγγενῆ λέξιν **φάλᾱρος**).

φᾰλακρότης, ητος, ἡ, γυμνότης κατὰ τὴν κορυφήν, Λατιν. calvities, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀναφαλαντίασις,** ἡ κατὰ τὸ βρέγμα γυμνότης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 8. **II.** λειότης, φ. τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ ὀστοῦ, Ἱππ. Μοχλ. 866, πρβλ. περὶ Ἄρθρ. 827.

φᾰλάκρωμα, τό, γυμνότης, φαλακρὰ κεφαλή, ἐν χρήσει ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ φαλακροῦ ἀνθρώπου, Κικ. πρ. Ἀττ. 14. 2. **II.** = **φαλάκρωσις,** Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΖ', 31 κῶδ. Ἀλεξ.).

φᾰλάκρωσις, εως, ἡ, τὸ εἶναι ἢ γίγνεσθαι φαλακρόν, Ἑβδ. (Λευ. ΚΑ', 5, κ. ἀλλ.), Πλούτ. 2. 652F, 919C, Γαλην. τ. 1, σ. 634, 18.

φάλανθος, ον, ὁ κατὰ μέτωπον (τὸ βρέγμα) φαλακρός, Ἀνθ. Π. 9. 317, Διογ. Λ. 7, 160, Α. Β. 71.

φᾰλαντίας, ου, ὁ, φαλακρός, Λουκ. Φιλοψευδ. 18.

φάλᾰρα [ᾰ], τά, (φάλος) ἅπαξ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Π. 106, ἔνθα φαίνεται ὅτι σημαίνουσι κοσμήματά τινα ἐξέχοντα ἢ κρίκους κατὰ τὰ πλάγια τῆς περικεφαλαίας, εἰς ἃ προσεδένοντο οἱ ἱμάντες οἱ διερχόμενοι ὑπὸ τὴν σιαγόνα (ἴδε Σχόλ. Ἑνετ. ἐν τόπῳ)· πρβλ. **φάλος** ἐν τέλει·— τὸ ἐνικὸν φάλαρον τιάρας ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 661, βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων, «φαίνων, δεικνύων τῆς περικεφαλαίας τὸν λόφον» (Σχόλ.). **II.** ἀκολούθως, προμετωπίδες, ἀσπιδίσκοι, κοσμήματα κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων, ἢ σκεπάσματα τῶν γνάθων, χαλινοὶ καὶ ἄλλα ἱπποκόσμια, Φώτ., Ἡσύχ., Λατιν. phalĕrae, Ἡρόδ. 1. 215, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 39· ἀμπυκτήρια φάλ. πώλων Σοφ. Ο. Κ. 1070 (ἔνθα ὅμως ὁ Schneidew. ἀπορρίπτει τὴν λέξιν ὡς γλώσσημα, ἴδε σημ. Jebb), πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 586. **2)** κοσμήματα καθόλου, Πλούτ. 2. 528A, Δίων Χρυσ. 2. 423

φᾰλᾰρίζω, λέξις αἰσχρὰ παρὰ τῷ Ἐπιφαν. τ.1, σ. 1092B, αἵ τε φαλαρίζουσαι αἰσχρουργίας μελετήματα (ὁ Petav. φαλλίζουσαι).

φᾰλᾱρίς, Ἰωνικ. **φαληρίς, ίδος,** ἡ· (**φαλᾱρός**)·— πτηνὸν λιμναῖον, κληθὲν οὕτως ἐκ τῆς φαλακρᾶς λευκῆς κεφαλῆς του, «φαλαρίδα», Λατιν. phalāris, phalĕris, Ἀριστοφ. Ἀχ. 875, Ὄρν. 565 (ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 15·— κατὰ τὸν Buttm., Λεξιλ. ἐν λ. **φάλος 10,** ἔν τισι τόποις τῆς Γερμανίας τὸ πτηνὸν τοῦτο καλεῖται Blesshuhn, ὡς ἐκ τοῦ λευκοῦ μέρους (Bletz) τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. **II.** εἶδος χόρτου, Phal. canariensis, Διοσκ. 3. 159, Πλίν. 27. 102.

φᾰλᾰρισμός, ὁ, σκληρότης οἵα ἡ τοῦ Φαλάριδος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 12.

φᾰλᾰρῖτις, ιδος, ἡ, ἔχουσα φάλαρα, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ὀδ. Γ. 380.

φάλαρον, τό, ἴδε **φάλαρα.**

φάλᾱρος, α, ον, ἢ (κατὰ τὸν Λοβέκ.) **φαλᾱρός, ά, όν,** Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. **φάληρος** (κατὰ τὸν Buttm., Λεξιλ. ἐν λ. **φάλος 10**), ὁ λευκὸς ἢ ἐν μέρει λευκός, ὁ κύων ὁ φάλαρος, «ὁ λευκός» (Σχόλ.), Θεόκρ. 8. 27· οὕτως ὁ Φάλαρος ὡς ὄνομα κριοῦ, ὁ αὐτ. 5. 103·— πρβλ. **φαλαρίς.** Οὕτως ὁ Buttm. ἑρμηνεύει: ὄρη χιόνεσσι φάληρα ἐν Νικ. Θηρ. 461, χιονοσκεπῆ, λευκὰ ἐκ τῆς χιόνος, πρβλ. **φαληριάω.** (Ἐκ τοῦ **φαλός, ή, όν,** πρβλ. **φαλακρός**).

φάλη, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **φάλλαινα.**

φᾰληριάω, εἶμαι λευκὸς (πρβλ. **φάλαρος**)· κύματα κυρτὰ φαληριόωντα, «λευκανθίζοντα τῷ ἀφρῷ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 799· φαληριῶσαν οἰκήσει σπίλον, τὴν λευκαινομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων» (Σχόλ.), Λυκόφρων 188· μετὰ λευκοῦ ἀφροῦ, ἀργῷ πᾶς φαληριῶν λύθρῳ στόρθυγξ, «λευκῷ ὅλος λευκαινόμενος ἀφρῷ» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. 491·—πρβλ. ὡσαύτως **φάλος** (ὁ), **τετραφάληρος.**

φᾰληρίς, φάληρος, ἴδε ἐν λέξ. **φαλᾱρ-.**

Φάληρον [ᾰ], τό, ἀρχαιότατος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν, νῦν ὀνομάζεται Παλαιὸν Φάληρον, καὶ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, Ἡσύχ. καὶ Ἐπιγραφ., ἴδε Böckh. C. I. 1. 309, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἁρποκρ. «δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος»— **Φαληροῖ,** ἐν Φαλήρῳ, Ξεν. Ἱππαρχ. 3. 1, Πλουτ. Θεμ. 17. **Φαληρόθεν,** ἐκ Φαλήρου, Πλάτ. Συμπ. 172A· **Φαληρόνδε,** εἰς Φάληρον, Θουκ. 1. 107·— **Φαληρεύς,** έως, ὁ, κάτοικος τοῦ Φαλήρου, Ἡρόδ. 3. 63, κλπ.· θηλ. **Φαληρίς, ίδος,** Στέφ. Βυζ.— Ἐπίθ. **Φαληρικός, ή, όν,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 901, κ. ἀλλ.— Περὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἀρχαίου Φαλήρου, ἴδε Ἐνρ. Οὐλερίχ. ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐρανιστῇ» τ. 1 τοῦ β' ἔτους, σ. 432, κἑξ., ἴδε καὶ πραγματείαν Γ. Ζαννέτου ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἀπόλλωνι».

φᾰληρός, ά, όν, Ἰων. ἀντὶ φαλαρός, ὃ ἴδε.

φᾰλῆς, ῆτος, ἡ **φάλης, ητος,** ὁ, = **φαλλός,** Ἀριστοφ. Λυσ. 771, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 3. **II.** **Φαλῆς, ῆτος,** ὁ, θεός τις, οὗ ἡ λατρεία ὡς ἡ τοῦ Πριάπου συνεδέετο πρὸς τὴν τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 263, κἑξ.· ὡσαύτως φέρεται **Φάλης, ητος** (ὅπερ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. ἦτο ὁ Δωρ. τύπος), Σώφρων παρὰ τῷ Ahrens D. D. 465, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγῳδ. 42.

φᾰλιόπους, ὁ, ἡ, οὐδέτ. -πουν, ὁ λευκὸν ἔχων πόδα, λευκόπους, «φαλιόπουν. λευκόπουν. φαλιοὶ ταῦροι· λευκομέτωποι» Ἡσύχ.

φαλιός, ά, όν, = φαλαρός, Καλλιμ. Ἀποσπ. 176, Εὐστ., Ἡσύχ.

φαλίς, ίδος, ἡ, ἡ ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, πιθαν. ἐκ τοῦ **φαλός, ή, όν,** ὡς ἐκ τῆς λευκῆς αὐτῆς ἐσθῆτος, Σύγκελ. 172A.

φαλίσκομαι, (φαλός) «φαλίσσεται (διὰ δύο σ)· λευκαίνεται· ἀφρίζει» Ἡσύχ.

φάλκη, ἡ, νυκτερίς, Χρησμ. Σιβ. 14. 160.— Καθ' Ἡσύχ.: «φάλκη· ὁ τῆς κόμης αὐχμός. ἡ νυκτερίς».

φάλκης, ου, ὁ, κεκαμμένον ξύλον ἐκ τῶν πρὸς ναυπηγίαν χρησίμων, πλευρά, κατὰ τὸν Πολυδ., τὸ τῇ στείρᾳ προσηλούμενον, τούτου δὲ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος ἐκαλεῖτο **ἐφολκὶς** ἢ **βινωτηρία** (Πρβλ. **ἐμφαλκόω, φόλκος·** Λατ. falx, καὶ ἴσως fulcio, falco· τὸ Ἀρχ. Γερμ. balco (balk) ἔπρεπε κατὰ τὸν κανόνα νὰ ἦτο balho ἢ balgo).

φαλκιδοῦσθαι, ὑπάγεσθαι τοῖς ὁρισμοῖς τοῦ Φαλκιδίου νόμου, Φώτ. νομοκ. ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 88.

φαλλ-ἄγώγια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, = **φαλλη̣φόρια**, Κορνοῦτ. § 30.

φαλλ-ἄγωγία, ἡ, ἡ περιαγωγὴ τοῦ φαλοῦ, τὸν τοῦ Διονύσου φαλλὸν ἐν τῇ φαλλαγωγίᾳ παρὰ τῶν ὀργιαζόντων προσκυν. Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 783, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. II 321.

φάλλαινα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ κῆτος, Λατ. bālaena. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 2,. 3. 20, 5., 4. 10, 11., 6. 12, 2, Βαβρ. 39. 1· ἐντεῦθεν ἐπὶ παντὸς ἀδηφάγου θηρίου, Λατ. bellua, Ἀριστοφ. Σφ. 35 39, Λυκόφρ 841. **II.** «φάλλαινα ζωΰφιόν ἐστι ταῖς λυχνίαις ἐπιπετόμενον, ὃ καὶ πυραυστούμορος καὶ ψυχὴ καὶ ψώρα καλεῖται .. καὶ περὶ μὲν τῆς φαλλαίνης τοῦ χερσαίου ζωϋφίου, ὃ καὶ κανδηλοσβέσταν ἰδιωτικῶς φασιν εἴπομεν», κλπ., Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 84·85, πρβλ. Νικ. Θηρ. 760.— Συνήθως φέρεται **φάλαινα** [φᾱ]· ἀλλὰ τὸ Ραβ. Ἀντίγραφ. τοῦ Ἀριστοφ. καὶ τὰ κράτιστα τῶν τοῦ Ἀριστ., κλπ., ἔχουσι **φάλλ-**· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φάλλη, ἡ, = τῷ προηγ. I, Λυκόφρ. 84, 394. **II.** = τῷ προηγ. II· «φάλη· ἡ πετομένη ψυχή» Ἡσύχ.

φαλλήν, ῆνος, ὁ, (φαλλὸς) ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, «ἡ δὲ (Πυθία) αὐτοὺς σέβεσθαι Διόνυσον Φαλλῆνα ἐκέλευσεν» Παυσ. 10. 19, 2· πρβλ. **Φαλῆς**·—τὸ ἐπίθ. **φάλληνος**. **ον**, ἀπαντᾷ ἐν Χρησμῷ παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 233D, ἐν ἀμφιβόλῳ ἐννοίᾳ, ἴδε Δινδ. εἰς Θησ. Ἑρρ. Στεφ. ἐν λέξ.

φαλλητάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φαλλός**, Νόνν. Συναγ. Ἱστ. σ. 166.

φαλλη̣φόρια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, καθ' ἣν περιήγετο ἐν πομπῇ φαλλός, Πλούτ. 2. 355E —**φαλληφορέω**, αὐτόθι 365C

φαλλικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν φαλλόν·—τὸ φαλλικὸν (ἐξυπακ. **μέλος**), ᾆσμα ᾀδόμενον εἰς τὸν φαλλόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 261, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 4. 14 ὡσαύτως «ὄρχημα Διονύσῳ» Πολυδ. Δ', 100.— Καθ' Ἡσύχ. : «φαλλικά· ᾠδὴ πεποιημένη εἰς τὸν Διόνυσον, τοῦ φαλλοῦ ἀγομένου», καὶ : «φαλλικόν· ὄρχημά τι, οἱ δὲ μέλος. ἄλλοι ᾠδὴν αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδομένην».

φαλλο-βάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (βαίνω) ὁ ἀναβαίνων ἐπὶ στύλου ὁμοίου πρὸς φαλλόν, ἱερεὺς τοῦ φαλλοῦ, Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 29.

φαλλός, ὁ, ὁμοίωμα ἀνδρικοῦ αἰδοίου ὃ περιήγετο ἐν μεγάλῃ πομπῇ κατὰ τὰ Βακχικὰ ὄργια ὡς σύμβολον τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, Ἡρόδ. 2. 48, 49, Ἀριστοφ. Ἀχ. 243, Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 16·— ἡ ἔτι καὶ νῦν διατηρουμένη παρ' Ἰνδοῖς λατρεία τοῦ Lingam εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως. Ὁ **φαλλὸς** ἦτο πεποιημένος ἐκ ξύλου συκῆς (σύκινος), πρβλ. Meineke εἰς Στράττιδος «Ψυχαστὰς» 4· ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐκ σκύτους (σκύτινος), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.—Πρβλ. **φαλῆς**.

φαλλοφορέω, ἑορτάζω Βακχικὴν ἑορτήν, Ἀθήν. 445B.

φαλλο-φόρος, **ον**, ὁ φέρων φαλλόν, Σῆμος παρ' Ἀθην. 662D

φαλλῳδοί, οἱ, οἱ ᾄδοντες τὰ φαλλικά, Atil. Fortun. ἐν Gramm. Latin. ed Keil. VI, σ. 293, 23.

φᾰλός, **ή**, **όν**, (φάω) λάμπων, λευκός, Ἡσύχιος· ὡσαύτως **φάλλω**. βλέπω, ὁ αὐτ.· **φαλύνω**, λαμπρύνω, ὁ αὐτ. (Ἐντεῦθεν αἱ λέξ. **φάλιος**, **φαλᾱρός**, **φαλᾱρίς**, **φαληριάω**, **φαλακρός**, **φάλανθος**). **II.** = **ἠλεός**, ὁ αὐτ.

φάλος [ᾰ], ὁ, μέρος τι τῆς περικεφαλαίας ἣν ἐφόρουν οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες. Ὁ φάλος ἔκειτο εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἐπειδὴ τὰ κτυπήματα τοῦ ξίφους πίπτουσιν ἐπ' αὐτοῦ, Ἰλ. Γ. 362, Π. 338 καὶ τὸ δόρυ διερχόμενον δι' αὐτοῦ πλήττει τὸ μέτωπον, Δ. 459· ἔκειτο δὲ ἀμέσως ὑπὸ τὸν λόφον, Ν. 614· καὶ προεῖχε πάντων τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς περικεφαλαίας, ὥστε δύο περικεφαλαιῶν ἀντιμετώπων οἱ **φάλοι** ἤγγιζον ἀλλήλοις, Ν. 132, Π. 216· ὡσαύτως ὑπῆρχε καὶ περικεφαλαία **ἀμφίφαλος**, Ε. 743, Λ. 41. Ἡ συνήθης γνώμη εἶναι ὅτι ὁ **φάλος** ἦτο ὁ μετὰ ταῦτα κληθεὶς **κῶνος**. ἡ μεταλλίνη ῥάχις τῆς περικεφαλαίας ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο ὁ λόφος, πρβλ. Σχόλ. Victor. εἰς Ἰλ. Κ. 358. Ἀλλὰ τὰ μνημονευθέντα χωρία φαίνονται δεικνύοντα μᾶλλον ὅτι **φάλος** ἦτο ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας· καὶ ὅτι ἀμφίφαλος κυνέη ἦτο περικεφ. ἔχουσα δύο κορυφὰς τὴν μὲν ἔμπροσθεν τὴν δὲ ὄπισθεν, ὡς φαίνεται ἐν πολλαῖς παραστάσεσιν ἀρχαίων περικεφαλαιῶν· τότε δὲ τὰ **φάλᾱρα** θὰ εἶναι τὰ ἑκατέρωθεν πέταλα τὰ προφυλάττοντα τὰς παρειὰς καὶ συνδεόμενα πρὸς τὸν **φάλον**. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη προσκρούει εἴς τινα δυσκολίαν ἐν τῷ τύπῳ **τετράφαλος**, διότι ἡ περικεφαλαία δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τέσσαρας φάλους (ἐκτὸς ἐὰν ὑποτεθῶσι κατὰ ζεύγη, δύο ἔμπροσθεν καὶ δύο ὄπισθεν, M)· ἴσως ὁ τύπος οὗτος εἶναι ἁπλῶς συντετμημένος ἐκ τοῦ **τετραφάληρος**, τετράλοφος, ἴδε ἐν λ.

φαλωταὶ περικεφαλαῖαι, (τὸ ἀντίθετον τῶν ἀφάλων) Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 425, 44.

φαλύσσομαι, (;) «φαλύσσεται· καταρρήσσει. περιέρχεται» Ἡσύχ.

φάμα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **φήμη**.

φαμιλία, ἡ, τὸ Λατ. familia, Συλλ. Ἐπιγρ. 2511. 3213.

φάν, ποιητ. ἀντὶ **ἔφησαν**, ἴδε ἐν λ. **φημί**.

φάναι [ᾰ], ἀπαρ τοῦ **φημί**·ἀλλὰ **φᾶναι**, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **φαίνω**.

φᾰναῖος, **α**, **ον**, (φανή) ὁ παρέχων ἢ φέρων φῶς, ἐπίθ. τοῦ Διός, Εὐρ. Ῥῆσ. 355· τοῦ Ἀπόλλ., Ἀχαιὸς παρ' Ἡσυχ.: «Φαναῖος· Ἀπόλλων· Ἀχαιὸς Ὀμφάλῃ (Ἀποσπ. 33). παρὰ Χίοις οὕτω λέγεται».

φᾱνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φανός**, Εὐστ. 1571. 4, Σχόλ. εἰς Ὀππ Ἁλ. 5. 430.

φανάω, = **φανητιάω**. Ἡσύχ., ἴδε Λοβεκ. Παθ. (προλεγ.) σ. 184.

φανεῖμεν, ἀντὶ **φανείημεν**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 786.

φανειρός, = **φανερός**, Ἐπιγρ. Αἰγίνης, CIG. 2140. Αὐτόθι καὶ **ἐπιφανείστατος**.

φᾰνερο λογία, ἡ, φανερὸς λόγος, εἴ τις μετὰ τοσαύτην φανερολογίαν ἀπιστεῖ τοῖς εἰρημένοις Μᾶρκ. Ἐρημ. π. Βαπτίσμ. σ. 939A.

φᾰνερό-μῑσος, **ον**, ὁ φανερῶς μισῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φανερόφιλος**. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 28.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 325.

φᾰνερο-ποιέω, ποιῶ τι φανερόν, ἐμφανές, κατάδηλον, «τῆς ψυχῆς ἀποκεκρυμμένην νόσον φανεροποιούσης» Ἀθαν. τ. 2, σ. 408E· «φανὸς ὁ καταγγέλλων καὶ φανεροποιῶν τὰ πράγματα» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1253, κλπ.·— **φανηροποίησις**, **εως**, ἡ, Γλωσσ.

φᾰνερός, **ά**, **όν**, ἀλλὰ **ός**, **όν**, ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 991, 1011· (ἴδε **φάω**)·— καταφανής, ὁρατός, ἐμφανής, κατάδηλος, καὶ ἔχει πάντα φανερὰ ὁμοίως αὐτῷ Ἡρόδ. 3. 24· φανερ. ὄμμασιν ἐμοῖς Εὐρ. Βάκχ. 501· φανερόν τι δεῖξαι Σοφοκλ. Τραχ. 608· φανερόν τι θεῖναι, ποιεῖν Πινδ. Ο. 13. 139, Πλάτ., κλπ.· εἰς φανερὰν ὄψιν βαίνειν Εὐριπ. Ἠλ. 1236· τοὖργον παρέσται φ. Σοφ. Φιλ. 1291· φ. χαρακτὴρ ἀρετᾶς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 658, κλπ · φ. πηγαὶ Θουκ. 2. 15· φ. μηδὲν κατεργάζεσθαι ὁ αὐτ. 1. 17· φ. ἔχθραν κτήσασθαι αὐτόθι 42· διαφορὰ φ. ἐγένετο αὐτόθι 102· φ. θάνατος, ὄλεθρος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀφανής**, Ἀντιφῶν 123. 15, Ἀνδοκ. 8. 16· φ. ὑποψία εἰς ἐμὲ οὖσα Ἀντιφῶν 117. 8· φ. γενόμενος Λυσ. 109. 24.— Σύνταξις φανερός εἰμι, συχνάκις κεῖται μετὰ μετοχ. ὡς περίφρασις τοῦ **φαίνομαι**· φανεροὶ εἰσι ἀπικόμενοι, εἶναι φανερὸν ἢ γνωστὸν ὅτι .., Ἡρόδ. 3. 26 ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν ὁ αὐτ. 7. 18· ὁ μέν ἐστι φανερὸς ἐκβὰς τοῦ πλοίου καὶ οὐκ εἰσβὰς πάλιν Ἀντιφῶν π. Ἡρώδου φόνου 23·— ὡσαύτως ἑπομένης εἰδικῆς προτάσεως ἢ πλαγίας, φανεροὶ γιγνόμενοι ὅτι ποιοῦσιν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 2, 12· φ. ἦν ὅπως ἐγίγνωσκεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 1, 17· ὡσαύτως ἀπροσώπ., φανερόν ἐστιν ὅτι .. αὐτόθι 3, 9, 2 εἰ φανερὸν γένοιτο ὅτι .. Πλάτ Φαῖδρ. 70D. **2)** ἐπὶ φανεροῦ μέρους δι' οὗ δύναται νὰ εἰσβάλῃ στρατὸς εἰς τόπον τινά, φανεραὶ ἐσβολαὶ ἐς Αἴγυπτον Ἡρόδ. 3. 5 ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται, «ἤγουν εἰς διάδηλον καὶ φανερὰν πολιτείαν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 6. 124.

3) φ. οὐσία, ἡ κτηματικὴ περιουσία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν χρηματικήν, δηλ. τὴν ἀφανῆ, Ἀνδοκ. 15 38. Λυσί. 894. 11, Ἰσαῖος 59. 18, Δημ. 986. 25· οὕτω, φανερὸν κέκτημαι μηδέν, δὲν ἔχω μηδεμίαν κτηματικὴν περιουσίαν, Δείναρχ. 99. 13· ἀργύριον φ. καὶ ὁμολογούμενον Δημ. 1283. 3· ἀλλά, φανερόν τι, χρηματικὸν ποσὸν ὡρισμένον (ὡς ῥητὸν ἀργύριον, ἴδε ἐν λ. **ῥητός**), Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 330, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. σ. 28. 4, Oxon. **4)** ἐπὶ ψήφου, φ. ψήφῳ, διὰ φανερᾶς ψήφου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κρύβδην** διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, Δημ. 1078. 19· ψῆφον φ. διαφέρειν Θουκ. 4. 74· φ. τὴν ψῆφον φέρειν Πλάτ. Νόμ. 767D· φ. ἡ ψῆφος τιθεμένη αὐτόθι 855D. **6)** φανερὸν δέ, ὡς ἀνεξάρτητος πρότασις, μεθ' ἣν συνήθως τίθεται **γάρ**. καὶ εἶναι φανερόν, διότι.., Wolf εἰς Δημοσ. Λεπτ. 459. 28· **τεκμήριον**, **μαρτύριον**. **5)** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἐμφανῶς, προδήλως, «φανερά», Ἡρόδ. 9. 71· στείχειν Αἰσχύλ. Πρ. 1090· οἴχεσθαι Σοφ. Ἠλ. 833· ἀκούειν Ἀριστοφ. Νεφ. 291· ἀποδείκνυσθαι τὴν γνώμην Θουκ. 1. 87· φ. ἐρᾶν, ἀντίθετ. τῷ **λάθρα**, Πλάτ. Συμπ. 182D· κλπ.· συγκρ. φανερώτερον ἐκπολεμεῖν Θουκ. 6. 91· Ἐπίρρ. συγκρ. **φανερωτέρως**, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων αἰσθητηρίων φανερωτέρως ἐστὶν ἡ αἴσθησις διμερής Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2, 10 ἐν τέλει, καὶ 18· ὑπερθετ. **-ώτατα**, τὴν ἀρχὴν φανερώτατα ἀνειληφότος Ὠριγέν. τ. 3, σ. 552B, ἀλλά, **6)** **τὸ φανερόν**, συχνάκις συνάπτεται μετ' ἐπιρρηματικῆς σημασίας, ἐκ τοῦ φανεροῦ, = **φανερῶς**, Ἡρόδ. 5. 96., 8. 126· πολέμιος οὐκ ὢν ἐκ τοῦ φ., οὐχὶ κεκηρυγμένος φανερά, Θουκ. 4. 79· ἐκ τοῦ φ. τὴν μάχην ποιεῖσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 16· ἐκ τοῦ φ. ἀποφεύγειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 11, 8· οὕτω, ἀπὸ τοῦ φ. Διον. Ἁλ. 4. 4·— ὡσαύτως, ἐν τῷ φανερῷ (σπανίως **ἐν φανερῷ**, Ξεν. Ἀγησ. 5. 7), ἐν τῷ φ. ἑαυτὸν παρέχειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ 7. 5, 55· ἐν τῷ φ. ἀκούειν ὁ αὐτ ἐν Ἀν. 1. 3, 21· βουλεύεσθαι Δημ. 306. 2·— ἐς τὸ φ. λέγεσθαι Θουκ. 1. 23· ἀποδοῦναι ὁ αὐτ. 6· ἀλλά. τὸν σῖτον φέρειν ἐς τὸ φ., εἰς τὸ δημόσιον, ὁ αὐτ. 3. 27, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 480C, κλπ.·— εἰπεῖν κατὰ τὸ φανερὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 525·— ἐπὶ φανεροῖς ξυνέρχεσθαι, ἐπὶ ὅροις κοινῶς ἀνεγνωρισμένοις, Θουκ. 1. 69.

II. ἐπὶ θεῶν, γνωστός, ἀνεγνωρισμένος, εἰ [οἱ θεοὶ] φ. ἐγένοντο ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἡρόδ. 2. 146· ἐπὶ προσώπων, κατάδηλος, καταφανής, φανερά .. ἦλθε κόρα Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 507· Κύπρις .. φανερὰ τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 861· πάντων φανερώτατος Βρασίδας ἐγένετο Θουκ. 4. 11, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5. 58· οὕτω, φανερὸν μηδὲν κατεργάζεσθαι Θουκ. 1. 17· τὴν δόσιν φ. ποιεῖν Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 8. 2) εἰλικρινής, ἀντίθετον τῷ **ἐπίβουλος**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 6, 3.

φᾰνερότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφηρημ. τοῦ **φανερός**, ὑπὲρ τῆς λαμπρᾶς φανερότητος ἀπατώμενοι, ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως, Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 392Α.

φᾰνερό-φῐλος, ον, ὁ φανερῶς ἀγαπῶν, φανερὸς φίλος, πρβλ. **φανερόμισος.**

φᾰνερόω, φανερὸν ποιῶ, φανερώνω, ἑαυτὸν τῷ κόσμῳ Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 4. πρβλ. ϐ', 11.—Παθητ., Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ε', 10. II. καθίστημι γνωστὸν ἢ περίφημον, ταῦτ' ἔστι τὰ φανερώσαντά με καὶ εἰς ἡγεμονίαν προαγαγόντα γενναῖα ἔργα Διον. Ἀλ. 10. 37. — Παθητ., γίνομαι γνωστὸς ἢ περίφημος, ἐφανερώθη ἐς τοὺς Ἕλληνας μεγίστησι δαπάνησι Ἡρόδ. 6. 122.

φᾰνέρωσις, εως, ἡ, τὸ φανεροῦν, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ιϐ', 7, κ/π.—Καθ' Ἡσύχ.: «σημασία· φανέρωσις (διὰ σάλπιγγος)» ἐν λέξ **σημασία.** II. τὸ γίνεσθαι φανερὸν ἢ ὁρατόν, τὸ φανεροῦσθαι, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 2. 1, 2., 2. 9, 2, Ἐκκλ.

φανερωτικὸν τῶν κρυπτομένων, τὸ φανερὰ ποιοῦν τὰ κρυπτ., Εὐθ. Ζυγ. ἐν τῷ περιοδικῷ «Σωτῆρι» τῷ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένῳ τ. Δ', σελ. 31.

φανή, ἡ, (ἴδε **φάω**) φανός, πυρσός, Ἡσίοδ. παρ' Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 10. II. **φαναί**, αἱ, ἐπίσημοι πομπαὶ μετὰ πυρσῶν ὡς αἱ γινόμεναι μετὰ τὰ Βακχικὰ ὄργια, Εὐρ. Ἴων 550· μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φανὰς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 943.

φᾰνῄη, Ἐπικ. ἀντὶ **φανῇ· φανήμεναι**, Ἐπικ. ἀντὶ **φανῆναι·** ἴδε τὸ ῥῆμα **φαίνω.**

Φάνης, [ᾰ], **ητος**, ὁ, μυστηριώδης τις θεότης τοῦ Ὀρφικοῦ συστήματος, δηλοῦσα τὸ πρωτόγονον ἢ ἀρχέγονον ἐν τῷ κόσμῳ, πρῶτος γὰρ ἐφάνθη Ὀρφ. Ἀργ. 15.

φᾰνητία, ἡ, ἐξωτερικὴ ἐμφάνεια, ἐπίδειξις, ὥσπερ ὑποτερπόμενος τῇ τῆς περιβολῆς φανητίᾳ Τιμαρ. ἐν Notices et Extrait, τ. 9, σ. 176.

φᾰνητίας, ου, ὁ, ὁ εὐφραινόμενος εἰς ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν, ὑπερήφανος, οἰηματίας, ὑπερήφανος δ' ἔμοιγε καὶ φανητίας Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. Ἰαμϐ. 15, 84.

φᾰνητιασμός, οῦ, ὁ, ἡ ἀγάπη πρὸς ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν, Εὐστ. 894. 8., 904. 62.

φᾰνητιάω, ἐφετικὸν τοῦ **φαίνομαι**, ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ, ἐπιθυμῶ νὰ δειχθῶ, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 7, ἴδε Λοϐέκ. εἰς Φρύνιχ. 80.

φᾰνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φανός**, Ἀνθ. II. 12. 82 καὶ 83.

II. **Φανίον** (ἢ **Φάνιον**), ὡς ὄνομα ἑταίρας, Μένανδρ. παρ' Ἀθην. 567C. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Λ', σελ. 421, Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρήσ. ἐν Ἀθηνᾷ τόμ. Θ', σ. 73.

φᾰνοίην, φάνοισθε, εὐκτ. ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλ. τοῦ **φαίνω.**

φᾰν-όπτης, ου, ὁ, φεγγίτης, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 98. II. μικρὰ οἰκία, οἰκίσκος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 997, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ξυνοικία.**

φανός, ή, όν, (ἴδε **φάω**) φωτεινός, λαμπρός, ἅμα φανοτάτῳ τινὶ πυρὶ Πλάτ. Φίληϐ. 16C· ἵνα ὡς φανότατον ἢ τὸ ἔσω Ξεν. Κυν. 10, 7·—τὸ φανόν, τὸ λαμπρόν, ἡ λαμπρότης, φῶς, αὐτόθι 5, 18· στρέφειν πρὸς τὸ φαν. ἐκ τοῦ σκοτώδους Πλάτ. Πολ. 518C, πρβλ. 478C· φανά τε καὶ καλὰ αὐτόθι 506D. 2) ἐπὶ ἐνδυμάτων, καθαρός, πεπλυμένος, σισύρα Ἀριστοφ. Ἀχ. 845· χλαῖνα ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 347. 3) λαμπρός, χαροπός, πλήρης χαρᾶς, εὔθυμος, ὡς τὸ **φαιδρός·** φαναῖς ἐν εὐφροσύναις Αἰσχύλ. Πρ. 540· φ. βίον διάγειν Πλάτ. Φαῖδρ. 256D· ἐκ φανοτέρου βίου ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 518Α. 4) ἐπιφανής, περιφανής, ἐλλόγιμος καὶ φ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 97Α. 5) Ἐπίρρ. **-νῶς**, ἐμφανῶς, περιφανῶς, Γρηγ. Ναζ.· ὑπερθ. **φανότατα**, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 44. II. **Φάνος** (ὁ, (προπερισπ.) ἐν χρήσει ὡς ὄνομα ἀντὶ τοῦ **συκοφάντης**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1256.—Τὸ ἐπίθετον τοῦτο, οὗ πολλὴ χρῆσις γίνεται παρὰ Πλάτ., πολλαχοῦ μετεϐλήθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὸ **φανερόν**, ὡς ἐν Πλάτ. Νόμ. 478C.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 106, 108.

φᾱνός, ὁ, πυρσὸς ἐκ ξύλων πεύκης ἢ ἐκ κλημάτων ἀμπέλου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 308· ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι Ξεν. Λακ. Πολ. 5, 7· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἄλεξις ἐν «Θεοφορήτῳ» 1· διακρίνεται τοῦ λύχνου, οὔκουν λαϐὼν τὸν φανὸν ἅψεις μοι λύχνον; Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὕϐρει» 1· — ὁ τύπος **πανὸς** ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 280, οἷσ' εἰσιὼν πανόν, λύχνον, λυχνοῦχον, ὅ,τι πάρεστι· φῶς μόνον πολὺ ποίει Μένανδρ. ἐν «Ἀνεψιοῖς» 5· ἐσήμαινε δὲ ὁ **φανὸς** ἢ **πανὸς** λαμπάδα ἢ ξύλων τετμημένων δέσμην, «ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα, οἱ δὲ τὴν ἔκ τινων ξύλων τετμημένων δέσμην» Ἀθήν. 700Β.

φᾰνότης, ητος, ἡ, λαμπρότης, φωτεινότης, διαύγεια, Ἀριστείδ. 1. 7· «ἄνθη ... οἷς ἐλλάμπει φανότης λευκότητος» Εὐστ. Πονημ. 238, 20.

φάνσις, εως, ἐμφάνισις, π. χ. ἐμφάνισις ἢ ἐπιτολὴ ἀστέρος, Πορφύρ. παρ' Εὐσεϐ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 92C, Σουίδ. ἐν λέξ. **ἐπιτολῆς.**

φαντάζω, μέλλ. **-άσω**, (**φαίνω**)·— κάμνω τι φανερόν, παρουσιάζω τι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ εἰς τὸν νοῦν, δεικνύω, τι Ἀλέξ. Ἀφρ., Εὐστ.· ἀλλά, φ. τὴν αἴσθησιν, ἀπατῶ, Καλλιστρ. Ἔκφρ. 12.— Μέσ., μετ' ἀόρ. παθ., παριστάνω τι εἰς τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι, τι Λογγῖν. 15. 2 καὶ 8· περί τινος Ἱμέρ.· παριστάνω τι, Λιϐάν. 4. 512. II. παρὰ τοῖς δοκίμοις ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ., μέλλ. **φαντασθήσομαι** Πλάτ. Συμπ. 211Α· ἀόρ. **ἐφαντάσθην** ὁ αὐτ. ἐν Φιλήϐ. 51Α·— ὡς τὸ **φαίνομαι**, γίνομαι ὁρατός, φαίνομαι, τινι Ἡρόδ. 4. 124· ὄνειρον φαντάζεταί τινι ὁ αὐτ. 7. 15· μηδὲ φαντάζου δόμων πάροιθε Εὐρ. Ἀνδρ. 876, πρβλ. Φοιν. 93· φ. ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις Πλάτ. Πολ. 380D· ὡσαύτως, γίνομαι ἀκουστός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1285. 2) ἐπιδεικνύομαι, ὑπερηφανεύομαι, Λατ. se ostentare, Ἡρόδ. 7. 10, 5. 3) φαντάζεσθαί τινι, γίνεσθαι ὅμοιον πρός τινα, λαμϐάνειν τὸ σχῆμά τινος ἢ τὴν μορφήν, φανταζόμενος .. γυναικὶ ἴσως τὸ Ὁμηρικὸν **εἰδόμενος**, ἴδε **εἴδω** Α. II. 3), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1500. 4) φαίνομαι ποιός τις, νομίζομαι, γίνομαι ἀντιληπτὸς διὰ τῆς φαντασίας, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 300C· ἡδοναὶ φαντασθεῖσαι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήϐῳ 51Α· τῷ νοηθῆναι ἢ φαντασθῆναι Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 3. 10, 7. 5) κωμικῶς ἀντὶ **συκοφαντεῖσθαι**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 823.

φαντᾰσία, ἡ, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον **πράγματός τινος**, ἐπίδειξις, Πολύϐ. 32. 12, 6, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 212C. II. ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος, ἡ δύναμις δι' ἧς ἔννοιά τις γίνεται φανερὰ (**φαίνεται**) εἰς τὸν νοῦν (ὅτε τὸ οὕτω παρουσιαζόμενον εἰς τὸν νοῦν καλεῖται **φάντασμα**)· εἶναι δὲ κατὰ τὸν Πλάτωνα **δόξα** παρουσιαζομένη εἰς τὸ πνεῦμα οὐχὶ ἁπλῶς ἀλλὰ διὰ τῆς **αἰσθήσεως**, Σοφιστ. 264Α· ἐν ᾧ ὁ Ἀριστ. ὁρίζει αὐτὴν ὡς κίνησιν τοῦ νοῦ παραγομένην διὰ τῆς αἰσθήσεως, περὶ Ψυχ. 3. 3. 20. ἢ χαλαρώτερον ὡς αἴσθησίν τινα ἀσθενῆ, ὁποίαν προσδοκᾷ τις ἢ ἀναμιμνήσκεται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ζωηρὰν ἐντύπωσιν τὴν ἐκ τῶν παρόντων πραγμάτων, Ῥητ. 1. 11, 6· ἀποδίδει δὲ τὴν δύναμιν ταύτην εἰς τὰ ζῷα, ἅπερ ζῶσι ταῖς φαντασίαις καὶ ταῖς μνήμαις, Μετὰ τὰ Φυσικ. 1. 1, 3, πρβλ. περὶ Ψυχ. 3. 3. 13. 2) ἀντικειμενικῶς, σχεδὸν ὡς τὸ **φάντασμα**, παράστασις ἢ ἐντύπωσις εἰς τὸν νοῦν τινος, ἴνδαλμα, τὸ τοῦ Κικέρωνος visum, (τὸ δὲ ἀντικείμενον ἐξ οὗ ἡ ἐντύπωσις λέγεται **τὸ φανταστόν**, καὶ **τὸ φανταστικόν**, ἡ κατάστασις τοῦ νοῦ ἡ γινομένη ἐκ τῶν **φανταστῶν**, Πλούτ. 2. 900D, Ε), φαντασίαι καὶ δόξαι Πλάτ. Θεαίτ. 161Ε, πρβλ. 152C, Σοφιστ. 263D·— ἡ λέξις ἦν ἐν πολλῇ χρήσει παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, πρβλ. Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1046F, 1055F κἑξ.· καὶ εἰσήχθη εἰς τὴν Λατινικὴν ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40.

φαντασιάζω, πληρῶ τὸν νοῦν τινος φαντασιωδῶν πραγμάτων, ἀπατῶ, φενακίζω, φαντασιάζειν τοὺς ἀπείρους Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 69Α.—Μέσ., = **φαντάζομαι** (1), ὁ αὐτ.

φαντᾰσιαστής, οῦ, ὁ, ὁ παρουσιάζων μόνον τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὸ φαινόμενον, ἀπατεών, τινος Φώτ. ἐν Wolf An. 2. 134. II. **φαντασιασταὶ** ἢ **φαντασιανισταί**, οὕτως ἐκαλοῦντο αἱρετικοί τινες ὡς διδάσκοντες ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο ἁπλοῦν φάντασμα καὶ οὐχὶ πραγματικόν, Τίμ. Πρεσβύτ. 57Β, Εὐστ. Μον. 904, 909 (933), = **Εὐτυχιανισταί, Γαϊανῖται, Μονοφυσῖται·** ὡσαύτως ἐκαλοῦντο **φαντασιοδοκηταί**, πρβλ. **δοκητής.**

φαντᾰσιαστικός, ή, όν, = **φανταστικός**, Πλούτ. 2. 431Β· τὸ φ. 432C.

φαντᾰσιοκοπέω, φαντάζομαι μάταια καὶ ἀδύνατα, Ἑϐδ. (Σειρὰχ Δ', 31), Εὐστ. Πονημάτ. 177. 3. II. ἐξαπατῶ διὰ φαντασιοκοπιῶν, τινα Ἰω. Χρυσ. τ. 11, σ. 285Β.

φαντᾰσιο-κόπος, ον, ὁ συλλαμβάνων ματαίας ἐλπίδας, μάταια φανταζόμενος καὶ ἀδύνατα, Εὐστ. 1700. 53, Ἐκκλ.·—**φαντασιοκοπία**, ἡ, Λεόντ. Αὐτ. Βίος Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 281, 42.

φαντᾰσιο-λογία, ἡ, φανταστικὸς λόγος, Ἐπιφάν. τόμ. 1, σελ. 79Β.

φαντᾰσιο-πλήκτως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον πλήττοντα τὰς αἰσθήσεις ἢ τὴν φαντασίαν, Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 7.

φαντᾰσιόω, παρουσιάζω ἰνδάλματα εἰς τὸν νοῦν τινος, τινα Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 406·— ἀπολ., αὐτόθι 397. II. τὸ πλεῖστον ὡς ἀποθ. **φαντασιόομαι**, ἔχω ἢ πλάττω ἰνδάλματα ἢ ἀναπαριστῶ τι, Ἀριστοτέλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 769C· ἔμψυχον φαντασιούμενον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀφαντασίωτον**, Πλούτ. 2. 960D· ἡ διάνοια φ. διὰ τῶν αἰσθήσεων Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 72·— μετ' αἰτ. πράγματος, Πλούτ. 2. 236D, Φίλων τ. 1, σ. 55.

φάντᾰσις, εως, ἡ, = **φαντασία** II. 2, Λατιν. visum, Πλάτ. Τίμ. 72Β.

φαντᾰσιώδης, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φαντασίας, πλήρης αὐτῶν, Φιλόστρ. 295· φαντασιώδεις τε καὶ θορυβώδεις ὕπνοι Γαλην. τ. 6, σ. 259, 15· ἐν ὕπνοις καὶ φαντασιώδεσι καὶ ταραχώδεσιν ὁ αὐτ. 247, 17. **II.** ἐπιδεικτικός, πομπώδης, «φανταχτερός», φαντασιῶδες ἔνδυμα Ἐτυμ. Μ. 506, 47., Σουΐδ, ἐν λέξ. **κεστός.** Ἐπίρρ. **-δῶς,** Εὐστ. 1699. 35.

φαντᾰσίωσις, εως, ἡ, = **φαντασία,** Εὐστ. Πονημ. 174. 78.

φάντασμα, τό, (φαντάζω) = **φάσμα,** ὡς καὶ νῦν, ἐνύπνια φαντάσματα Αἰσχύλ. Θήβ. 710· νυκτέρων φ. ἔχουσι μορφὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 298, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 54, 95, 390, Pors. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 401, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 900F·—ἐντεῦθεν ὅραμα, ἐνύπνιον, ὄνειρον, Θεόκρ. 29. 30·—ὡσαύτως, τὰ ἐν ἀέρι φαινόμενα Ἀριστ. περὶ Κόσμου 4. 21. **II.** ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, ἴνδαλμα παρουσιαζόμενον εἰς τὸν νοῦν ὑπό τινος πράγματος, Λατ. visum, Πλάτ. Φαίδων 81D, Θεαίτ. 167Β, Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3, 9, κ. ἀλλ.· πρβλ. **φαντασία** II. 2. **2)** ἁπλοῦν ἴνδαλμα, οὐχὶ πραγματικότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ ὄν,** πρὸς τὸ **ἀλήθεια,** Πλάτ. Παρμεν. 166Α, Πολ. 598Β, κλπ.· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ **εἰκών,** ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 236C.

φαντασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Πλούτ. 2. 766Β.

φαντασμός, ὁ, = **φάντασμα,** Τίμ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 9. 25.

φανταστής, οῦ, ὁ, ὁ κάμνων ἐπίδειξιν, οἰηματίας, κομπαστής, Πολέμων ἐν Φυσιογν. 1, 6.

φανταστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ διὰ τῆς φαντασίας παριστάνειν τι, τὸ μὲν εἰκαστικόν, τὸ δὲ φανταστικὸν Πλάτ. Σοφιστ. 266D, 268C· ἡ φανταστική (ἐξυπακ. **τέχνη**), ἡ ἱκανότης, δεξιότης τοῦ ἀναπαριστάνειν τι, αὐτόθι 236D, κ. ἀλλ.· πρβλ. ἐν λ. **φαντασία** II.

φανταστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φαντάζω,** ὁ ἐνεργῶν ἐπὶ τῆς **φαντασίας** (ὅ ἴδε ἐν σημασ. II. 2), Ἀριστ. περὶ Μνήμ. 1. 9, Πλούτ. 2. 900Ε.

φάντης, ου, ὁ, = **συκοφάντης** (ἀνθ' οὗ ἴσως πλημμελῶς φέρεται)· «ποταγωγίδες· φάνται, ἢ μηνυταί» Φώτ.

φαντί, Δωρ. γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ **φημί.**

φαντός, ή, ον, (φαίνομαι) ὁρατός, Ὀρφ. ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. 787. 29. **II.** (φημί) **φαντόν,** ὃ δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὥς κε μάθῃ τά τε φαντὰ τά τε οὐ φατὰ γλῶσσα φυλάσσειν Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 130, 127.

φάο, Ἐπικ. προστ. ἐνεστ. μέσ. τοῦ **φημί,** Ὀδ. Π. 168, κλπ.

φαολκός, όν, = **φολκός,** μόνον παρὰ τῷ Τζέτζ. ἐν τοῖς Μεθ' Ὅμ. 664.

φαό-μορφος, ον, ὁ ἔχων λάμπουσαν μορφήν, Ἀνωνύμ. Ὕμν. εἰς τὴν Παρθένον 22.

φάος, φάεος, τό, Ἀττ. συνῃρ., **φῶς, φωτός,** καὶ κατ' Ἐπικὴν ἐπέκτασιν (ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ.) **φόως·** πληθ. **φάεα,** σπαν. **φῶτα,** ὡς παρὰ Στράβ.· γεν. **φώτων** Πλουτ. Ἀντών. 26· Αἰολ. **φαῦος,** δηλ. **φάϜος,** ἴδε **φαυοφόρος·**— ὁ Ὅμηρ. χρῆται τοῖς τύποις **φάος** καὶ **φόως,** οὐδέποτε **φῶς·** ἐκ τῶν πλαγίων πτώσεων ποιεῖται χρῆσιν μόνον τῆς ἑνικ. δοτ. **φάει** καὶ τῆς αἰτιατ. πληθ. **φάεα·** δοτ. πληθ. **φαέεσσι** Ἡσ. Ἀποσπ. 21, Ἀπολλ. Ῥόδ., κλπ.· — **φάος** εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ Πινδάρ.· οἱ Τραγ. ἔχουσι **φάος** ἢ **φῶς,** ἔν τε τοῖς λυρ. χωρίοις καὶ τῷ διαλόγῳ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου· οἱ δὲ Κωμικοὶ ἔχουσι **φάος** μόνον ἐν λυρικοῖς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 973, Βάτρ. 1529· καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφ. **φῶς** εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ.· ἀλλ' αἱ πλάγιαι πτώσεις λαμβάνονται ἐκ τῆς ὀνομ. **φάος·** γεν. **φάους,** Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 2, 9 καὶ 26, Οἰκ. 9, 3, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 3. 3, 21· δοτ. **φάει** Αἰσχύλ. Ἀγ. 575, Χο. 63, Σοφ. Φιλ. 415, 1212, κλπ.· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς εὑρίσκομεν δοτ. **φαΐ,** Χρησμ. Σιβ. προοίμ. 18· πληθ. **φάη** Ἀνθ. Παλατίν. 7. 273.. 8. 77· γεν. **φαέων** Ἄρατ. 90· δοτ. **φάεσι** Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 71· παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἐνίοτε γεν. **φωτὸς** Πλάτ. Πολ. 518Α, Ἀξίοχ. 365C· δοτ. **φωτὶ** Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 9, κλπ., (κατὰ συγκοπὴν **φῶ** Εὐρ. Ἀποσπ. 538)· πληθ. **φῶτα** Πλουτ., ἴδε κατωτέρ. I. 4. γεν. **φώτων** Λουκ. Ἱππ. 4 (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **φάω**). [ᾰ συνήθως καὶ κανονικῶς· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἔχει ἀείποτε ᾱ πρὸ δύο βραχειῶν συλλαβῶν ἐν τῷ τύπῳ **φάεα·** οὕτω καὶ δοτ. πληθ. **φάεσι** παρὰ Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 71· πρβλ. περιφάεα κύκλα Ὀππ. Ἁλ. 2. 6.] Ὡς καὶ νῦν, φῶς, μάλιστα φῶς τῆς ἡμέρας εἴτε ἀπολ. εἴτε μετά τινος προσδιορισμοῦ, ἤδη φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα Ὀδ. Ψ. 371· φάος οἴχετ' ὑπὸ ζόφον Γ. 335· κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο Ἰλ. Α. 605· Ἠὼς .. Ζηνὶ φόως ἐρέουσα Β. 49· ἀθανάτοισι φόως φέρει Ὀδ. Ε. 2· οὕτω παρ' Ἀττ., νὺξ ἀποκρύψει φάος Αἰσχύλ. Προμ. 515Ε· πρὸς τὸ φῶς βλέπειν αὐτόθι· φῶς οὐράνιον, φῶς αἰθέρος Σοφ. Ἀντιγ. 944, Εὐρ. Φοίν. 809 ἡμέρας ἁγνὸν φάος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 446· ἡμερήσιον φάος Αἰσχύλ. Ἀγ. 23· τὸ ἡμερινὸν φῶς Πλάτ. Πολ. 508C, κλπ.·— ὡσαύτως, φ. σελήνης Ἡσ. Ἀποσπ. 21, Πίνδ.· ἀστέρος Πινδ. Ι. 3. 135, πρβλ. Βίωνα 16. 5. **β)** παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο Ἰλ. Σ. 61, 442, Ὀδ. Δ. 540, κλπ.· λείπειν φάος ἠελίοιο Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 153, Θέογν. 569· ἐς φάος ἀνιέναι, ἀφικέσθαι Ἡσ. Θεογ. 157, 652· οὕτω παρ' Ἀττ., ζῇ τε καὶ φάος βλέπει Αἰσχύλ. Πέρσ. 299· ὅστις φῶς ὁρᾷ Σοφ. Οἰδ. Τύραν. 375· ἐν φάει εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 415, κλπ.· ἐν Διὸς φάει Εὐρ. Ἑκ. 707· πέμπειν τινὰ ἐς φῶς, ἐξ Ἅιδου πρὸς φῶς ἀναπέμπειν, ἀνάγειν εἰς φῶς Αἰσχύλου Πέρσαι σ. 630, Ἀριστοφάνους Ὄρν. 699· πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Σοφ. Φιλ. 625·— ἀλλά, εἰς φῶς ἰέναι, ἔρχεσθαι εἰς φῶς, δηλ. εἰς τὸ κοινόν, αὐτόθι 1353· οὕτω, εἰς φῶς λέγειν αὐτόθι 581, πρβλ. Ἀποσπ. 657· πρὸς φῶς ἄγειν Πλάτ. Πρωτ. 320C· τὸ φῶς κόσμιον παρέχει, τὸ φῶς (δηλ. τὸ φανερόν), ἡ δημοσίευσις εἶναι ἐγγύησις τῆς τάξεως, Ξεν. Ἀγησ. 9., 1. **γ)** τὸ φῶς ἢ ὁ χρόνος τῆς ἡμέρας, ἐν φάει, ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ὀδ. Φ. 429· φῶς γίγνεται, δηλ. ἡ ἡμέρα ἀνατέλλει, Πλάτ. Πρωτ. 311Α· ἅμα φάει, κατὰ τὴν αὐγήν, Πλουτ. Κάμ. 34· ἅμα τῷ φωτὶ Πολύβ. 1. 30, 10, κ. ἀλλ.· ἕως ἔτι φῶς ἐστι, ἐν ὅσῳ ἀκόμη ὑπάρχει φῶς, ἐν ὅσῳ φέγγει, Πλάτ. Φαίδ. 89C· ἔτι φάους ὄντος Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 2, 26· κατὰ φάος καὶ νύκτας Εὐρ. Βάκχ. 425· κατὰ φῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **νύκτωρ,** Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 25. **δ)** ἁπλῶς ἡμέρα, φῶς ἓν ἡλίου καταρκέσει Εὐρ. Ῥῆσ. 447· νόστιμον βλέπειν φάος, ὡς τὸ παρ' Ὁμ. νόστιμον ἦμαρ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 261·— πληθ., κρισίμων φαέων, ἐπὶ τῶν κρισίμων ἡμερῶν, Ἀνθ. Παλατ. 11. 382· τὰ φῶτα = τὰ ἐπιφάνια, Ἐκκλ. **2)** τὸ φῶς δαδός, λαμπάδος, λύχνου ἢ πυρός, τίς τοι φάος οἴσει; Ὀδ. Τ. 24, πρβλ. 34. 64· φάος πάντεσσι παρέξω Σ. 316· οὕτω, φῶς δαίειν Αἰσχύλ. Χο. 863· ποιεῖν Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29· πρὸς ἢ κατὰ φῶς πίνειν, πίνειν πλησίον τοῦ πυρός, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 7. 5. 10 καὶ 27· φῶς ἔχων .. ἀφηγεῖτο ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 1, 8· καὶ ἐν τῷ πληθ., Πλουτ. Πελοπ. 12Α, Ἀντών. 26, κλπ. **3)** τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, φάος ὀμμάτων, ὄσσων Πινδ. Ν. 10. 75, Ὀππ.· καὶ ἐν τῷ πληθ. **φάεα,** οἱ ὀφθαλμοί, Λατ. lumina, Ὀδ. Π. 15, Ρ. 39, Τ. 417· τίεσκον ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσι Μόσχ. 4. 9· οὕτως ἐν τῷ ἑνικῷ, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, Εὐρ. Κύκλ. 633. **4)** παράθυρον, φῶτα (πληθ.) μετατιθέναι Πλούτ. 2. 515Β· οὕτω Λατ. lumen. **II.** φῶς, μεταφορ., ἀντὶ εὐφροσύνη, σωτηρία, εὐτυχία, χαρά, νίκη, δόξα, κτλ., καὶ τὸ μὲν φάος ἦλθεν Ἰλ. Ρ. 615· φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν Ζ. 6· ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι θήῃς Π. 95· ἐν χερσὶ φόως Ο. 741· πύλαι .. πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος Φ. 538· οὕτω, φ. ἀρετᾶν Πινδ. Ο. 4. 16· φάος καρδίας Αἰσχύλ. Εὐμεν. 521, πρβλ. Πέρσ. 300, Σοφ. Ἀντ. 600, Αἴ. 769·— ἐπὶ προσώπων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι Ἰλ. Π. 39, πρβλ. Θ. 282, κλπ.· μάλιστα ἐπὶ προσφωνήσεων (ὡς τὰ κοινὰ «φῶς μου», «φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου»), ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος Ὀδ. Π. 23, Ρ. 41· ὦ φάος Ἑλλήνων Ἀνακρ. 120· Ἀκραγαντίνων φάος Πινδ. Ι. 2. 25· ὦ φίλτατον φῶς Σοφ. Ἠλ. 1224, 1354· ὦ μέγιστον Ἕλλησιν φάος Εὐρ. Ἑκ. 841·— ἐν τῷ πληθ., Ἀνθ. Παλατ. 7. 373., 8. 77·— πρβλ. **ὄμμα** IV, **φέγγος** II. **2)** ὡσαύτως, τῆς ἀληθείας τὸ φῶς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1046· ἐν τῷ φιλοσοφεῖν Πλούτ. 2. 77D, πρβλ. 47C· λαμπρὸν φῶς γένους Σοφ. Ἀποσπ. 497.— Πρβλ. **φέγγος** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. **III.** φῶς λέγεται τὸ περὶ τὴν θηλὴν τοῦ μαστοῦ μελαψὸν δέρμα, «ὁ δὲ περὶ τῇ θηλῇ μελαινόμενος κύκλος φῶς» Πολυδ. Β', 163.

φάρ, τό, τὸ Λατ. far, εἶδος σιτηροῦ, ἡ ζέα, φάρος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θερ. 2. 2, Ἀλέξ. Τραλλ. τ. 8, σ. 438, 451. **Β.** κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ **φᾶρος,** «καὶ φᾶρ τὸ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ φᾶρος» Ἀρκάδιος 124 (ἔνθα φέρεται περισπωμένως **φᾶρ**).

φαραγγίζω, ἐκβάλλω, ὠθῶ, Γλῶσσαι Γραικοβάρβ. παρὰ Δουκαγγ.

φᾰραγγίτης [ῑ], **ου, ὁ,** ὁ ἐκ φάραγγος πνέων, ἐπὶ ἀνέμου, «Ἰάπυξ· οὗτος ἐν Τάραντι Σκυλητῖνος ἀπὸ χωρίου Σκυλαντίμου ..., ὑπὸ δέ τινων φαραγγίτης· πνεῖ γὰρ ἔκ τινος φάραγγος τῶν κατὰ τὸ Πηγαῖον. Παρὰ πολλοῖς δὲ Ἀργέστης» Ἀριστ. Ἀνέμων θέσεις καὶ Προσηγορίαι 8.

φᾰραγγώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς φάραγγα ἢ πλήρης φαράγγων, τόποι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28. 1, πρβλ. Διόδ. 1. 32. **II.** ὁ φιλῶν τοιαύτας τοποθεσίας, ἔνυδρον δὲ καὶ φαραγγῶδες (ἡ ὄστρυς) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 4.

φαράγγωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς φάραγγα κατάπτωσις, Ἰουστιν. Σιχ. Ἐπιστ. σ. 34, 1.

φάραγξ [ᾰ], **-αγγος, ἡ·** (ἴδε **φάρος**)·— χάσμα ἢ βαθὺ ῥῆγμα μεταξὺ ὀρέων, γῆς βάραθρον ἢ απόσχισμα στενὸν καὶ κρημνῶδες, κοινῶς φαράγγι, Ἀλκμ. 41· φ. πρὸς δυσχειμέρῳ Αἰσχύλ. Προμ. 15, πρβλ. 142, 618, 1017, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 277, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 13, κλπ.· πάντας .. ἐς φάραγγας ἐσέβαλλον Θουκ. 2. 67· ἐν πύλαισι γὰρ σταθεὶς φάραγγος, τοῦ σπηλαίου δηλ., Εὐρ. Κύκλ. 667· φάραγγα δακτύλου πιάσματι σύρει, ἐπὶ τῆς πλάσεως ἢ σχηματισμοῦ τοῦ κολλικίου πρὶν ἢ τεθῇ εἰς τὸν κλίβανον, Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1 10· μεταφορ. ἐπὶ τοῦ Κλέωνος, φάραγγα καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς Ἀριστοφ. Ἱππ. 248.

φἄράω, ἀροτριῶ, ἄφαρον φαρόωσι (ἐξυπακ. γῆν) Καλλ. Ἀποσπ. 183 (παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 788)· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει «φαροῦν· ἀροτριᾶν», καὶ «φαρῶσαι· ἀρόσαι, νεῶσαι» ἐκ τοῦ φαρόω·— πρβλ. **ἄφαρος**, **ἀφάρωτος**. (Ἴδε ἐν λ. φάρος.)

φάργνῦμι, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ **φράγνυμι**, = **φράσσω**, Ἡσύχ.

***φάρειν** = **φέρειν**, Ἐποικ. Λοκρ. Γραμ. στ. 5 καὶ 10, ἔκδ. Ἰω. Οἰκ.—ἔτι **φάρην** Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 158. — Οὕτω κυροῦνται τὰ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. σ. 114, 19: τὸ φέρω οἱ Δωριεῖς **φάρω** λέγουσιν, ὡς τέμνω **τάμνω** καὶ τρέπω, **τράπω**, εἰς ἃ ὁ μὲν Ahrens εἶχεν ἀπιστήσει πρῴην, πλάσματα αὐτὰ ὑπολαβὼν τῶν γραμματικῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Lobeck.—Ἐκ τοῦ θέματος φαρ εἶναι καὶ τὸ **φαρέτρα** καὶ τὸ **ἰσοφαρίζω** καὶ εἴ τι ἄλλο. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φἄρέτρα, Ἰωνικ. **τρη**, ἡ, βελοθήκη, Λατ. pharetra, ἰοδόκος Ἰλ. Ο. 443· εἶχε κάλυμμα (πῶμα), Ὀδ. Ι. 314· ἐντεῦθεν καλεῖται ἀμφηρεφής, Ἰλ. Α. 45· βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας Πινδ. Ο. 2. 151· ὡσαύτως ἐν Εὐρ. Ῥήσ. 979, Ἡρακλ. Μαιν. 969, ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματίσκια .. ἀνασπῶντες Πλάτ. Θεαίτ. 180Α· φ. τοξευμάτων, πλήρης βελῶν .., Συλλ. Ἐπιγρ. 2360, 28· (ἐκ τοῦ **φέρω**, ὡς τὸ Σλαυ. tulŭ (φαρέτρα) ἐκ τῆς ῥίζης tul (ferre tul-s e))

φἄρετρεών, **ῶνος**, ὁ, = **φαρέτρα**, Ἡρόδ. 2. 216., 2. 141., 7. 61.

φἄρέτριον. τό, ὑποκορ. τοῦ **φαρέτρα**, χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον Μόσχ. 1. 20.

φαρετρίτης, **ου**, ὁ, ὁ φέρων φαρέτραν, Ἐπιγρ. Ἀκραιφιέων, Bull. de cor. hell. II, 1. 507.

φἄρε-τροφόρος, **ον**, ὁ φέρων φαρέτραν, Ἀνθ. Π. 5. 177.

φᾱρικόν, τό, εἶδος δηλητηρίου, Νικ. Ἀλεξιφ. 398· **φαριακὸν** φάρμακον Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 81Ε

φάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φάρος**· = ἐρεοῦς κεκρύφαλος, κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ', 66.

φαρκάζω, = **κλέπτω**, Ἡσύχ.· πρβλ. **φωριάω**.

φαρκῑδόομαι, (φαρκίς) Παθ., ῥυτιδοῦμαι, «φαρκιδούμενοι· στυγνάζοντες» Ἡσύχ.

φαρκῑδώδης, **ες**, (εἶδος) ῥυτιδώδης, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. (σ. 388) καὶ Γαλην. (586)· οὕτω δὲ διορθωτέον ἐν Ἱππ. 663, 42 ἀντὶ **φορακώδης**.

φαρκίς, **ῖδος**, ἡ, «ῥυτὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρως γινομένη» (Ἡσύχ.), Σοφ. Ἀποσπ. 955. [Ἴδε Δράκ. σ. 23, 45].

φάρκτεσθαι: «τὸ φράττεσθαι» Φώτ.

φαρκτός, **ή**, **όν**, = **φρακτός**, Ἡσύχ.

φαρμάκάω, πάσχω ἐκ πόσεως φαρμάκου, δηλητηρίου, φαρμακῶν, ὁ ὑπὸ φαρμάκων βεβλαμμένος, Δημ. 1133. 26, Θεοφρ. Ἀποσπ. 105, Πλούτ. 2. 1016Ε, κλπ. **II**. ἔχω ἀνάγκην φαρμάκου, ἰατρικοῦ, Λουκ. Λεξιφάν. 4·— περὶ τοῦ τύπου ἴδε **τομάω**.

φαρμἄκειᾶ, ἡ, (φαρμακεύω) ἡ χρῆσις φαρμάκων μάλιστα δὲ καθαρτικῶν, Ἱππ. Ἀφορ. 1244, 1245· αἱ ἄνω φ., ὅ ἐστι τὰ ἐμετικά, Ἀριστ. Προβλ. 33. 5·— καθόλου, ἡ χρῆσις παντὸς φαρμάκου οἱουδήποτε, πώματος ἢ μαγείας, Πλάτ. Νόμ. 933Β· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 354Α, ἐν Τιμ. 89Β, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 6. **2**) δηλητηρίασις ἢ μαγεία, Λατιν. veneficium, Δημ. 1025. 11, Πολύβ. 6. 13, 4· αἱ περὶ τὰς φαρμακείας = αἱ φαρμακίδες, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 10. **II**. καθόλου, θεραπεία, φαρμακείας χάριν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 3, 4.

φαρμάκειᾰ, ἡ, = **φαρμακίς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 1.

φαρμἄκ-εργάτης, **ου**, ὁ, = **φαρμακουργός**, «φαρμακεργάτην κάλει .. τὸν φάρμακα σκευάζοντα» Τζέτζ. Ἱστ. 8, 918.

φαρμάκευμα, τό, = **φαρμακεία**, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 208D.

φαρμἄκεύς, **έως**, ὁ, ὁ δηλητηριάζων, φαρμακεύων, μάγος, Σοφ. Τρ. 1140, Πλάτ. Συμπ. 203D, κλπ. **II**. φαρμακοποιός, ὁ παρασκευάζων καὶ πωλῶν φάρμακα, φαρμακοπώλης, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 12.

φαρμάκευσις, **εως**, ἡ, = **φαρμακεία**, Ἱππ. Προρρ. 87, Πλάτ. Νόμ. 845D.

φαρμἄκευτής, **οῦ**, ὁ, ἀδόκιμον ἀντὶ **φαρμακεύς**, Φίλων 1. 449.

φαρμἄκευτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φάρμακα ἢ φαρμακοποιΐαν, ἰατρικός, Πλάτ. Τίμ. 89Β· — ἡ φαρμακευτική (ἐξυπακ. τέχνη), = **φαρμακεία**, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν χειρουργικήν, Διογ. Λ. 3. 85, Γαλην. VI, 22C, D., 33F.

φαρμἄκεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **φαρμακευτής**, Κ. Μανασσ. Χρον. 3250, Εὐστάθ. 1415. 64· ἐπιγραφὴ τοῦ β' εἰδυλλίου τοῦ Θεοκρίτου.

φαρμάκεύω, δίδω τινὶ φάρμακον ἢ ἰατρικόν, Πλάτ. Πολ. 459C, Τίμ. 89D. **2**) ποιοῦμαι χρῆσιν ἐπῳδῶν καὶ μαγείας, φαρμακεύσαντες δὲ ταῦτα ἐς τὸν ποταμόν, τελέσαντες δὲ τὰς μαγικὰς ταύτας ἱεροπραξίας εἰς τὸν ποταμόν, Ἡρόδ. 7. 114. **II**. μετ' αἰτιατ. προσώπου, καθαίρω διὰ καθαρτικοῦ φαρμάκου, χρῶμαι φαρμάκῳ καθαίροντι, τινα Ἱππ. Ἀφορ. 1249· ἄνω φ. φαρμάκῳ τινὶ κούφῳ ὁ αὐτ. περὶ Ἄρθρ. 630.— Παθ., καθαίρομαι, ποιοῦμαι χρῆσιν καθαρτικῶν φαρμάκων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφορ. 1245, Μένανδρ. ἐν «Ἥρωϊ» 4, Ἀριστ. Τοπ. 2. 3, 8. **2**) δίδω εἴς τινα δηλητήριον ἢ ναρκωτικὸν φάρμακον, δηλητηριάζω, «φαρμακώνω», Εὐρ. Ἀνδρ. 355· φ. τινὰ ἐπὶ βλάβῃ μὴ θανασίμῳ Πλάτ. Νόμ. 933D. **3**) καρυκεύω, παρασκευάζω μαγειρικῶς, [ἰχθὺν] πεφαρμακευμένον τυροῖσι Φιλήμων ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 5.

φαρμἄκία, Ἰων. **-ίη**, ποιητ. ἀντὶ **φαρμακεία**, Μανέθων 2. 310, Χρησμ. Σιβ., κλπ.

φαρμακικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φάρμακον, Τζέτ. εἰς Λυκόφρ. 1138.

φαρμάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φάρμακον**, ἤπιον θεραπευτικὸν φάρμακον, Πλάτ. Φαῖδρος 268C, Θεαίτ. 149C· καθάρσιον, Ἱππ. Ἀφορ. 1244.

φαρμἄκίς, **ίδος**, θηλ. τοῦ **φαρμακεύς**, γόησσα, μάγισσα, Λατ. venefica, Ἀριστοφ. Νεφ. 749, Δημ. 793. 27, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 18· πρβλ. **φαρμάκεια**, **φαρμακειᾶ** 2. **II** ὡς θηλ. ἐπίθετ., δηλητηριώδης, ἰοβόλος, σαύρα Νικ. Ἀλεξιφ. 551.

φαρμάκισσα, ἡ, = **φαρμακίς**, Achmes Ὀνειρ. σελ. 253, 7· **φαρμἄκίστρια**, ἡ, Ἡσύχ. ἐν λ. **βαμβακεύτριαι**.

φαρμἄκίτης, ὁ, ὁ διὰ φαρμάκου παρεσκευασμένος, δακτύλιος φαρμ., περιέχων δηλητήριον, Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 22, ἔνθα ἴδε Meinecke· οἶνος φ. Ἀθήν. 30C· θηλ., **φαρμακῖτις** γῆ Διοσκ. 5. 181· φ. γαστὴρ Κωμικ. Ἀνώνυμ. 320. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

φαρμἄκόεις, **εσσα**, **εν**, = **φαρμακώδης**, ὁ διὰ φαρμάκου παρεσκευασμένος, Μόσχ. 4. 30· δηλητηριώδης, Χρησμ. Σιβ. 8. 289, Νικ. Ἀλεξιφ. 4· ἐπὶ ἀνθρώπου, μάγος, Νόνν. Διονυσ. 21. 142.— Παρὰ τῷ Νικ. Ἀλεξιφ. 593, φέρεται **φαρμακόεις** ἀντὶ **-όεσσαι**, πρβλ. Λοβεκ. Παθολ. 1. 5, σημ.

φαρμακοθήκη, ἡ, θήκη φαρμάκων, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 158.

φαρμἄκό-μαντις, **εως**, ὁ, ἢ ὁ ὢν ἅμα **φαρμακὸς** καὶ **μάντις**, ἢ ὁ μεταχειριζόμενος φάρμακα ὅπως δι' αὐτῶν μαντεύηται, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

φάρμἄκον [ἴδε ἐν τέλ.], τό, εἴτε θεραπευτικόν, εἴτε βλαπτικόν, παρ' Ὁμ. διακρινόμενον διά τινος ἐπιθέτου, φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ .. πολλὰ δὲ λυγρὰ Ὀδ. Δ. 230· τόδε φ. ἐσθλὸν Κ. 287, πρβλ. 292· φ. ἤπια, ὀδυνήφατα (ἴδε κατωτ.), κακὰ φ. αὐτόθι 213· φ. λυγρὰ αὐτόθι 236· φ. οὐλόμενον αὐτόθι 394· ἀνδροφόνον Α. 261· θυμοφθόρα φ. Β. 329 —οὕτω μεθ' Ὅμ., φ. προσανὲς Πινδ. Π. 3. 95· παιώνιον Αἰσχύλ. Ἀγ. 848· χρήσιμον Πλάτ. Πολ. 382C· θανάσιμον Διοσκ. 1. 95· ὀλέθριον Λουκ. Ἑρμότ. 62· κλπ.·— ἀκολούθως ἄνευ προσδιορισμοῦ, ὅτε ἡ ἰδιαιτέρα σημασία ὁρίζεται ἐκ τῆς συνεχείας. **1**) ἰαματικόν, φάρμακον, ἰατρικόν, παρ' Ὁμήρ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ φαρμάκων ἐξωτερικῶς ἐπιτιθεμένων, ἐπιθήσει φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων Ἰλ. Δ. 191· ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα πάσσε αὐτόθι 218· φ. ἐπιπάσσων ὀδυνήφατα φ. Ε. 401, πρβλ. 515, 831, 900, Ο. 394· προσαλείφειν ἑκάστῳ φ. Ὀδ. Κ. 392· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πινομένων φαρμάκων, φ. πίνειν Κ. 318, 326· φ. πεπωκὼς Ἡρόδ. 4. 160, πρβλ. Πίνδαρ. ἔνθ' ἀνωτ.· παρὰ τοῦ ἰατροῦ Πλάτ. Πολ. 406D, Γοργ. 467C· — κυρίως τὰ ἐξωτερικῶς ἐπιτιθέμενα φάρμακα ἦσαν **χριστά**, **ἔγχριστα**, **ἐπίχριστα**, (ἀλοιφαὶ δηλ.), καὶ **παστά**, **ἐπίπαστα**, **καταπλαστὰ** (ἔμπλαστρα, καταπλάσματα), Θεόκρ. 11. 1 κέξ., Ἀριστοφ. Πλ. 716, πρβλ. Ἱππ. 906· τὰ δὲ ἐσωτερικῶς λαμβανόμενα ἦσαν **βρώσιμα**, καὶ **πότιμα**, **ποτά**, **πιστά**, Αἰσχύλ. Προμ. 479 κέξ. (ἔνθα ἴδε Blomf. 488), Εὐρ. Ἱππόλ. 516, Ἀριστοφ. Πλ. 717, Θεόκρ. 11. 2, Στράβ. 795. **β**) μετὰ γεν. (ἴδε κατωτ. II), φ. νόσου ἴαμα, μέσον θεραπευτικὸν κατ' αὐτῆς, Αἰσχύλ. Προμ. 249, 606· βηχὸς Φρύν. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 6· κεφαλῆς, πρὸς θεραπείαν κεφαλαλγίας, Πλάτ. Χαρμ. 155Β· στραγγουρίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 11, πρβλ. 40, 10· μέθης Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 2· δίψης Ἀνθ. Παλ. 6. 170· ἀλλά, φ. ὑγείας, πρὸς ἀποκατάστασιν ὑγείας, πρὸς ἀνάρρωσιν, Ἀριστείδ. 1. 11. **2**) πῶμα μεμαγευμένον, φίλτρον, ὅθεν μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, Ὀδ. Δ. 220 κέξ., πρβλ. Ἀριστοφ. ἐν Πλ. 302, Θεόκρ. 2. 15· φαρμάκοις μῆναί τινα Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 561· τοιαῦτα ἔχω φ., τοιαῦτα θελκτήρια φάρμακα ἔχω ἐγώ, Ἡρόδ. 3. 85. **3**) δηλητήριον (ὡς ὁ Shaksp. μεταχειρίζεται τὸ ἰσοδύναμον ἐν τῇ Ἀγγλ. drug), Σοφ. Τραχ. 685, Εὐρ. Μήδ. 385· πιεῖν τὸ φ. Ἀντιφῶν 143, 11, Πλάτ. Φαίδ. ἐν ἀρχ., 115Α· φάρμακα ἐσβάλλειν ἐς τὰ φρέατα Θουκ. 2. 48. **II**. καθόλου, βοήθημα, θεραπεία, εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη, «εἰ δ' ὕστερον ἀροτριάσεις, τοῦτό σοι βοήθημα ὑπαρχέτω» Τζέτζ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 483· μεῖζον .. τῆς νόσου τὸ φ., τὸ ἰατρικὸν χειρότερον τῆς νόσου, Σοφ. Ἀποσπ. 514· φ. πραΰ, ἐπὶ χαλινοῦ, Πινδ. Ο. 13. 121· — φ. τινι, διά τι πρᾶγμα, Θέογν. 1130, Ἀρχίλ. 8· πρός τι

'Αριστ. Πολιτικ. 6. 7, 2, Θεόκρ. 11. 1·— ἀλλὰ συχνότατα, φ. τινος, θεραπευτικὸν μέσον κατά τινος .., Ζεὺς πάντων φ. μοῦνος ἔχει Σιμωνίδ. 89· τὸ σιγᾶν φ βλάβης ἔχω Αἰσχύλ. 'Αγ. 548· φ. πόνων, λύπης Εὐρ. Βάκχ. 283, κλπ.· φόβου Πλάτ. Νόμ. 674Ε· οὕτω δὲ τὰ γράμματα καλοῦνται φάρμακα λήθης, Εὐρ. 'Αποσπ. 582. 1· ἴδε ἐν λέξ. εὐδιανός. 2) μετὰ γεν. ὡσαύτως, μέσον ὅπως παραγάγῃ τίς τι, φ. σωτηρίας ὁ αὐτ ἐν Φοιν. 893· μνήμης καὶ σοφίας φάρ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 274Ε· ὑπομνήσεως αὐτόθι 275Α, πρβλ. 230D· ἀθανασίας 'Αντιφάν. ἐν «Διπλασίοις» 2· ἡσυχίας 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 11. 16· φ. μανίας, ἐπὶ τοῦ ἐλαίου οὗ χρῆσιν ἐποιοῦντο οἱ παλαισταί, Διογέν. Λαέρτ. 1. 104. 3) ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ φ κάλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς ἅλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις, «ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἰδίας ἀρετῆς κάλλιστον φάρμακον τὴν μετὰ ταῦτα εὐδοξίαν σὺν τοῖς ἄλλοις ὁμήλιξιν εὑρέσθαι· φάρμακον οὖν θανάτου τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὔκλειάν φησιν, ἀντὶ τοῦ παραμυθίαν τοῦ θανάτου ταύτην εὑρεῖν, τὴν ἀπὸ τοῦ διαπλεῦσαι ἀρετὴν»(Σχόλ.), θεραπείαν ἢ παρηγορίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ, Πινδ. Π. 4. 332.

III. βαφή, χρῶμα, ἐπίχρωσις, 'Εμπεδ. 136, 'Ηρόδ. 1. 98, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 137, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 735, Πλάτ. Πολ. 420C, Πολιτικ. 277C, κλπ.· οὕτω, Λατ. lana .. violas imitata veneno Hor. 2 Ep. 1 207. **IV.** τὸ ὑγρὸν οὗ χρῆσιν ποιοῦνται οἱ βυρσοδέψαι, Σουΐδ. ἐν ταῖς λέξ. **βυρσαίετος, ξαίνειν.** — Πρβλ. **φαρμάσσω.** [μᾰ· ἀλλὰ μᾱ κεῖται μακρὸν ἐν τῷ φαρμακὸς παρά τισι τῶν παλαιῶν 'Ιών. ποιητῶν, ἴδε Welcker εἰς 'Ιππώνακτος 'Αποσπ. 21. 44=28, 4 Bgk., Gaisf. εἰς 'Ηφαιστ. σελ. 56, Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 981.]

φαρμακο-πνεύστης, ου, ὁ, ὁ ἀναπνέων δηλητήρια, 'Επιγρ. παρὰ τῷ Boist. Spec. Aristaen. σ. 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

φαρμᾰκοποιέω, παρασκευάζω φάρμακα ἢ βαφάς, Σουΐδ. ἐν λέξ. **βάψας.**

φαρμᾰκοποιΐα, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ **φαρμακοποιοῦ,** Διογέν. Λαέρτ. 7. 117.

φαρμᾰκο-ποιός, όν, ὁ παρασκευάζων φάρμακα ἢ χρώματα, κλπ.· φαρμακοποιὸν ἔθνος, ἔθνος ἀποτελούμενον ἐκ μάγων, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 448.

φαρμᾰκοποσία, ἡ, τὸ πίνειν φάρμακα, 'Ιππ. 'Αφορ. 1249, 1258, Ξεν. 'Αν. 4. 8, 21, Πλάτ., κλπ. 2) πόσις δηλητηρίου, Λουκ. Νεκυομ. 18.

φαρμᾰκο-ποτέω, πίνω φάρμακον, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. σ. 9 15, 4.

φαρμᾰκοπωλέω, εἶμαι φαρμακοπώλης, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 95, Διογέν. Λαέρτ. 10. 8.

φαρμακο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν φάρμακα, 'Αριστοφ Νεφ. 776· φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «'Αλθαίᾳ» 1, Αἰσχίν. 76, 36, κλπ.

φαρμᾰκὸς [ἀλλ' ἴδε **φάρμακον** ἐν τέλ.], ὁ, ἡ, ὡς τὸ **φαρμακεύς.** δηλητηριαστής, γόης, μάγος, 'Ιππῶναξ 4. 28, 'Εβδ., Καιν. Διαθ.· ὡς ἐπίθ., φ. χύτρα, 'Ησύχ., ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. Schmidt: «φαρμακή· ἡ χύτρα, ἣν ἡτοίμαζον τοῖς καθαίρουσι τὰς πόλεις»·— ἀνώμαλον ὑπερθ. **φαρμακίστατος, -άτη,** «φαρμακιστάτη γυναικῶν» Σουΐδ. ἐν λ. **Μήδεια,** 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 17. 4, 1.

II. ὁ θυόμενος, ὡς ἱλασμὸς ἢ ἁγνισμὸς ἄλλων, 'Αριστοφ. Βάτρ. 733, πρβλ. Ἴστρου 'Αποσπ. 33· καὶ ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο ἐχρησιμοποιοῦντο κακοῦργοι καὶ φαῦλοι ἄνθρωποι, ἡ λέξις **φαρμακὸς** κατέστη γενικὸν ὀνειδιστικὸν ὄνομα ὡς τὸ **κάθαρμα** I. 2 (ὃ ἴδε), 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1405, Λυσίας 108. 5, Δημ. 794. 4· πρβλ. **δημόσιος** II.— Κατὰ Σουΐδ.: «φαρμακὸς ὁ ἐπὶ καθαρμῷ πόλεως ἀναιρούμενος, ὃν λέγουσι κάθαρμα».

φαρμᾰκο-τρίβης [ῑ], **ου,** ὁ, τρίβων ἢ κοπανίζων φάρμακα ἢ χρώματα, δοῦλος ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ φαρμακοπώλου, Δημ. 1170. 29, Αἰλ. π. Ζώων 9. 62, Πολυδ. Ζ', 179·— **φαρμακοτρίπτης** ἐν Α. Β. 314.

φαρμᾰκουργός, όν, (*ἔργω) = **φαρμακοποιός,** αὐτὴ δὲ φαρμακουργὸς Λυκόφρ. 61· φαρμακουργὸς ἐργάτης τε καὶ πωλητὴς φαρμάκων Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss. τ. 11, μέρ. β' σ. 188, Σχόλ. εἰς 'Οππ. 'Αλιευτ. 2, 483.

φαρμᾰκο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων φάρμακα, περὶ τῆς 'Εφύρας, «ἐκ ταύτης φασί τινες τὸν 'Οδυσσέα λαβεῖν ἀνδροφόνα φάρμακα λέγοντες φαρμακοφόρον ποτὲ γενέσθαι αὐτήν, διὰ τὸ ἐκεῖ κατοικῆσαι τὴν Μήδειαν» Εὐστ. 1415. 55.

φαρμᾰκόω, ἀναμιγνύω μετὰ φαρμάκου, σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα σφοδρᾶν ὀδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι, μίξασα μετ' ἐλαίου ἀλεξιφάρμακα ὀδυνῶν ἔδωκεν ἡ Μήδεια τῷ 'Ιάσονι χρίεσθαι, Πινδ. Π. 4. 393 πεφαρμακωμένον μελίκρατον Πλούτ. 768C **II.** ἐν τῷ παθ., ἐμβάπτομαι εἰς δηλητήριον, τοὺς τρωθέντας ὑπὸ βέλους φαρμακωθέντος Διοσκ περὶ Εὐπορ. 2. 140. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, μὴ φαρμακωθεὶς ἀποθάνῃ Μοσχόπ. π. Σχεδῶν ἐν λέξ. **ἐξενεγκεῖν.**

φαρμακτήρ, ῆρος, ὁ, = **φαρμακεύς,** Πέρσαι φαρμακτῆρες ὀλέθρια μητίσαντο 'Οππ. 'Αλ. 2. 483.

φαρμακτήριος, α, ον, = **φαρμακευτικός,** θρόνοισι φαρμακτηρίοις Λυκόφρ. 1138.

φαρμάκτης, ου, ὁ, = **φαρμακτήρ, φαρμακεύς,** 'Οππ. 'Αλ. 4. 648. 693.

φαρμακτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., μεμιγμένος μετὰ δηλητηρίου, Μανέθων 4. 52· πρβλ. **ἀφάρμακτος.**

φαρμάκτρια, ἡ, = **φαρμακεύτρια,** Κ. Μανασσ. Χρον. 3770, Ἄρατ. 4, 35.

φαρμᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὴν φύσιν ἢ τὰς ἰδιότητας **φαρμάκου,** 1) θεραπευτικός, ἰαματικός, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 10, π. Θαυμ. 77, Προβλ. 1. 40, Θεόφρ.· τὸ φαρμ. Πλούτ. 2. 17Β. 2) δηλητηριώδης, ὁ αὐτ. ἐν 'Αντων. 47., 2. 974C, κλπ.

φαρμᾰκών, ῶνος, ὁ, βαφεῖον, Σοφ. 'Αποσπ. 956.

φάρμαξις, εως, ἡ, ἡ διὰ φαρμάκων ἰατρικὴ θεραπεία, Πλάτ. Φίληβ. 46Α, πρβλ. **φαρμάσσω.**

φαρμάσσω, 'Αττ. **-ττω,** μέλλ. **-ξω.** Θεραπεύω μεταχειριζόμενος φάρμακα,— ὧν τὸ ἰδιαίτερον εἶδος ὁρίζεται ἐκ τῶν συμφραζομένων· ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τῆς λέξεως ταύτης μόνον ἅπαξ, 'Οδ. Ι. 393, ἐπὶ τοῦ σιδηρουργοῦ ὅστις στερεοποιεῖ καὶ στομοῖ τὸν σίδηρον ἐμβάπτων αὐτὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ· οὕτω φάρμαξις περὶ τὸν χαλκὸν Πλούτ. 2. 395Β. **II.** μεθ' Ὅμ., θεραπεύω ἢ ἀνακουφίζω διὰ φαρμάκου, Πλάτ. 933Β, 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 1512 — φ. μέθυ, διὰ φαρμάκων παρασκευάζω τὸν οἶνον, Νικ. Θηρ. 619. 2) γοητεύω, μαγεύω διὰ ποτῶν ἢ φίλτρων, 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 478., Δ. 61· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Γ. 859·— μαγεύω διὰ κολακείας, Πλάτ. Συμπ. 194Α, Μένων 80Α· **πεφάρμαχθε** 'Αριστοφ. Θεσμ. 534·— καὶ ὁ Αἰσχύλ. κατ' ἰσχυρὰν μεταφορὰν λέγει ἐπὶ λαμπάδος, φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις, ποτιζομένη ὡς διὰ φαρμάκου διὰ τῶν μαλακῶν καὶ ἀδόλων τονωτικῶν δυνάμεων τοῦ ἁγνοῦ ἐλαίου, 'Αγαμ. 94. 3) δηλητηριάζω, κρέα Πλουτ. 'Αρτοξ. 19· βέλη, τὸ ὕδωρ ὁ αὐτ. 2. 681Ε, 978C. 4) βάπτω, χρωματίζω, ἔρια Πολυδ. Ζ', 169·— μεταφ., φαρμασσομένη εὐμορφία, ἐψιμυθιωμένη, ψευδής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστράτου. 5) ἀρτύω, καρυκεύω, τηγανίτας σησάμοισι φ. 'Ιππῶναξ 27.

φᾶρος, εος, τό, παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ **φάρος** [ἴδε ἐν τέλ.]· (ἴσως ἐκ τῆς √ΦΕΡ, **φέρ-ω,** πρβλ. Γερμ. tracht ἐκ τοῦ trag-en)· — μέγα τεμάχιον ὑφάσματος, ὕφασμα. «πανί», 'Ιλ. Σ. 353· φάρε' ἕνεικε Καλυψώ .., ἱστία ποιήσασθαι 'Οδ. Ε. 258, πρβλ. Εὐρ. 'Εκ. 1081. **II.** συνήθως ὡς τὸ **χλαῖνα,** περιβόλαιον, ὅπερ οἱ ἄνδρες ἐφόρουν ὑπεράνω τοῦ **χιτῶνος·** περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος 'Ιλ. Β. 43· πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ Θ. 221, πρβλ. 'Οδ Ο 61· οὕτω παρ' 'Ηροδ. 2. 122, 9. 109, καὶ τοῖς Τραγ.· — ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἔχουσι φᾶρος, 'Οδ. Ε. 230, Κ. 543, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 196, Αἰσχύλ. Χο. 11·— ἠδύναντο δὲ νὰ καλύπτωσι δι' αὐτοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν εἴδει καλύπτρας, 'Οδ. Θ. 84, 88, πρβλ. Εὐρ. 'Ικ. 286, 'Αριστοφ. Θεσμ. 890· ἐρρίπτετο δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ ὡς σάβανον ἢ νεκρικὴ σινδών, 'Ιλ. Σ. 353, Ω. 580, Σοφ. Αἴ. 916· (τὸ τῆς Πηνελόπης φᾶρος ὑφαίνετο ὅπως χρησιμεύσῃ Λαέρτῃ ἥρωι ταφήιον 'Οδ. Β. 97, Τ. 142, Ω. 132)· ἐχρησίμευεν ὡσαύτως ὡς ἐπικάλυμμα στρωμνῆς, δεμνίοις .. στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Σοφ. Τραχ. 916 πύματον φ., τὸ τελευταῖόν μου ῥάκος, 'Ανθολ. Παλατ. 7. 268· ἀναιδείας φάρος· «Σοφοκλῆς 'Ινάχῳ ('Αποσπ. 274) παρὰ τὸ ('Ιλ. Β. 262) «χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει» 'Ησύχ. —Ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει μόνον παρ' 'Επικ. καὶ Τραγικ. ποιηταῖς (διότι τὸ μνημονευθὲν χωρίον τοῦ 'Αριστοφ. εἶναι παρῳδούμενον Τραγικὸν χωρίον), πλὴν ὅτι παρ' 'Ηροδ. φέρεται δίς· ἡ παρὰ πεζογράφοις ἐν χρήσει λέξ εἶναι **ἱμάτιον.** [ᾱ παρ' 'Ομ., ἀείποτε ἐν ἄρσει εὑρισκόμενον· οὕτω δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ παρὰ μεταγεν. 'Επικοῖς· ἀλλὰ **φᾰρέεσσι,** χάριν τοῦ μέτρου ἐν 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 200, 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 863· ὁ Αἰσχύλος ἔχει τὸ **α** ἀείποτε μακρόν· ὁ Σοφ. ἔχει αὐτὸ βραχὺ ἐν Τραχ. 916, 'Αποσπ. 331, 342, 525, καὶ οὐδέποτε ἀναγκαίως μακρόν· ὁ Εὐριπίδ. μακρὸν ἢ βραχὺ ἀδιακρίτως· πρβλ. Seidl. Dochm. 257, 'Ηρωδιαν. π. μον. λέξ. 36.]

φάρος, ὁ, = **φάρυγξ,** «ὡς Λυκόφρων,— ἐτύμβευσε φάρῳ: — ἀντὶ φάρυγγι» 'Ετυμ. Μέγ. 788, 30, ὅθεν ὁ Δινδ. προτείνει νὰ διορθωθῇ οὕτως ἐν στίχ. τοῦ Λυκόφρ. 154, ἔνθα νῦν ἀναγινώσκεται: ἐτύμβευσε τάφῳ.

φάρος, τό, = **ἄροτρον,** 'Αλκμὰν καὶ 'Αντίμαχος παρ' 'Ηρωδιαν π. μον. λέξ. 36. **II.** = **ἄρωσις,** «φάρος γὰρ ἡ ἄροσις» 'Ησύχ. ἐν λέξ **βούφαρος.** ('Εκ τῆς √ΦΑΡ παράγονται καὶ αἱ λ. **φαρ άω, ἄ-φαρ ος, βού-φαρ-ος, φάρ-σος,** πιθαν. καὶ αἱ λέξ **φάρ-αγξ, φάρ-υγξ·** πρβλ. Ζενδ. bar (secare)· Λατ. for-o, for-amen· 'Αγγλο-Σαξον. bor-ian, τρυπῶ, 'Αγγλ. to bore· 'Αρχ. Γερμαν. por-an, po -ôn)

Φάρος [ᾰ], **ου,** ἡ, νῆσος ἐν τῷ κόλπῳ ἢ λιμένι τῆς 'Αλεξανδρείας, 'Οδ. Δ. 355, Εὐρ. 'Ελ. 5, Θουκ., κλπ.· περίφημος διὰ τὸν

φᾶρον αὐτῆς, Στράβ. 791, κλπ.·— ἐντεῦθεν **σκοπιαὶ Φάριαι**, ὁ πύργος τῶν φυλάκων τῆς Φ., Ἀλκίφρων 2. 4· ἀκολούθως, **II.** ὡς προσηγορικ., **φάρος**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, μέγας φανὸς ἐπὶ πύργου δηλῶν τὰ ἐπικίνδυνα μέρη εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, Ἀνθ. Παλατ. 9. 671., 11. 117.

φαρόω, ἴδε ἐν λέξ. φαράω.

φάρσος, εος, τό, (ἴδε ἐν λέξ. **φάρος**)·— μέρος ἀποκεκομμένον, ἀποκεχωρισμένον, φάρσεα πόλιος, τὰ μέρη, αἱ συνοικίαι αὐτῆς, Ἡρόδ. 1. 180· ἐν φάρσει ἑκάστῳ αὐτόθι 181, πρβλ. 186· φ. βότρυος Ἀνθ. Π. 6. 299· σχίζειν τὸ ἱμάτιον εἰς δώδεκα φ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 7, 7.

φαρσο-φόρος, ὁ, σημαιοφόρος, Γλωσσ.

φᾰρύγγεθρον ἢ **φᾰρύγεθρον**, τό, = φάρυγξ, Ἱππ. 915Η, Ῥοῦφ.·— **φαρύγετρον** παρὰ Πολυδ. Β', 99, καὶ διάφορ. γραφὴ αὐτόθι 207.— Καθ' Ἡσύχ.: «φαρύγεθρον. ὁ κατὰ τὰ παρίσθμια τόπος».

φᾰρυγγίζω, = **λαρυγγίζω**, Πολυδ. Β', 207.

φᾰρῠγίνδην, Ἐπίρρ, ἐν εἴδει φάρυγγος, Κωμ. Ἀνωνύμ. 238.

φάρυγξ [ᾰ], ἡ, σπανιώτερον ὁ (ἴδε ἐν τέλει), γεν. **φάρῠγος** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ., Herm. εἰς Εὐρ. Κύκλ. 355· δωδεκάκρουνον τὸ στόμα, Ἰλισὸς ἐν τῇ φάρυγι Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 7, ὁ αὐτ. ἐν «Ὥραις» 9, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 515), μεταγεν. **φάρυγγος** παρὰ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 363· (φάρος). Ὁ λαιμός, ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος Ὀδ. Ι. 373· φάρυγος λάβε δεξιτερῆφιν Τ. 480· ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω, πρὸς τὸ δεῖπνον ἕτοιμος, Εὐρ. Κύκλ. 215, πρβλ. 356, 410, 592· ὦ μιαρὰ φ., ἐπὶ λαιμάργου ἀνθρώπου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 571· ὡσαύτως ἐπὶ κραυγῆς, κεκραξόμεσθά γ' ὁπόσον ἡ φ. ἂν ἡμῶν χανδάνῃ αὐτόθι 259, κλπ. — Ὡς τεχνικὸς ὅρος δηλοῖ τὸ κοινὸν ἄνοιγμα τοῦ οἰσοφάγου καὶ τοῦ λάρυγγος (κατὰ τὸν Γαληνόν, ἡ χώρα εἰς ἣν ἀνήκει τό τε τοῦ στομάχου καὶ τὸ τοῦ λάρυγγος πέρας· κατὰ δὲ τὸν Θεόφιλον, ὁ φ., ἡ ἐντὸς τοῦ στόματος εὐρυχωρία, εἰς ἣν κρέμαται ἡ σταφυλή), Λατ. fauces, Ἱππ. Προγν. 44. κλπ.· ἐν ᾧ ὁ Ἀριστ. καλεῖ οὗ ὁ τὸν ἀναπνευστικὸν σωλῆνα (λάρυγξ, ἀρτηρία) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν **οἰσοφάγον**, περὶ Ζώων Μορ 3. 3, 1 καὶ 5, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 5, 12, περὶ Ψυχ. 2. 8, 17, Ἀριστοφ. Βάτρ. 571· καὶ ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς = τῷ **οἰσοφάγος**, ἐναντίον τῷ **λάρυγξ**, Ἐτυμ. Μέγ. 557. 17, Πολυδ. Β', 207· πρβλ. Foës. Oecon., Greenhill εἰς Θεόφιλ. 293. **II.** τὸ λωγάνιον ἢ ἡ λαμυρὶς (τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βοὸς κρεμάμενον δέρμα), Λατιν. palearia, Ἡλιόδ. 3. 1. **III. φάρυγγες** φαίνεται ὅτι καλοῦνται νοσήματα τοῦ φάρυγγος, Ἱπποκρ. Ἀφορ 1. 47. — Τὸ γένος εἶναι ἄδηλον παρ' Ὁμήρῳ· οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττ. προτιμῶσι τὸ θηλ., ἴδε ἀνωτ., καὶ πρβλ. Κρατῖνον καὶ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγα Φερεκράτης ἐν «Κοριαννοῖ» 3, Θουκ. 2. 49· ἀλλ' ἀρσ. ἔν τινι χωρίῳ τοῦ Ἐπιχάρμου παρ' Ἀθην. 411Β· ἑπταὶ δὲ κίχλαι.. εἰς τὸν φάρυγ' εἰσεπέτοντο Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 12, Εὐρ. Κύκλ. 215, κλπ.·—παρ' Ἱππ., Ἀριστ. καὶ ἑτέροις ἀεὶ ποικίλλει τὸ γένος· ἴδε Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 570, Φρύν. 65.

φαρυμός, = **τολμηρός, θρασύς**, Ἡσύχ.· καὶ **ἀφάρυμος**= ἄτολμος, ὁ αὐτ.

φάρω, Δωρ. ἀντὶ φέρω, Ἐτυμ. Μέγ. 114 20.

φάσαξ, ὁ, ὡς τὸ **συκοφάντης**, κωμ. λέξις παρ' Ἡσυχ.

φασγᾰνίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Παλ. 6. 307.

φάσγᾰνον, τό, ποιητ. ὄνομα, συχνὸν παρ' Ὁμήρ., σχεδὸν ἰσοδύναμον (ὡς φαίνεται) ταῖς λέξεσιν: **ἄορ** καὶ **ξίφος** (ἴδε ἐν λέξει **ξίφος**)· δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι Ἰλ. Ψ. 824· κολεοῦ γυμνὸν φ. Πινδ. Ν. 1. 80· ὡσαύτως παρὰ τοῖς Τραγ., ἀμφιπλῆγι φ. Σοφ. Τραχ. 930 **II.** φυτόν τι, ὡς τὸ ξιφίον, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 12, 3, Διοσκ. 4. 20, κλπ.· **φασγάνιον** παρὰ Κορνούτῳ περὶ Θεῶν Φύσ. 35, Πλίνιος 24. 88.

φασγᾰνουργός, όν, (*ἔργω) ὁ κατασκευάζων ξίφη, Αἶσα Αἰσχύλ. Χο. 647.

φασγάνω, σφάζω διὰ τοῦ ξίφους, «φασγάνεται· ξίφει ἀναιρεῖται» Ἡσύχ.

φασηλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φάσηλον, «σύαξ, φασηλοειδὲς ὄσπριον» Χοιροβοσκ. 305.

φάσηλος [ᾰ], ὁ, τὸ γνωστὸν φυτόν, ἡ «φασουλιά», καὶ τὸ ὄσπριον «φασοῦλι», Ἐπίχαρμ. 102 Ahr., Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1144, Δημήτρ. ἐν Ἀδήλ. 1· τὸ ἀρσεν. γένος βεβαιοῦται ἐκ τοῦ Ἀθην. 56Α, 139Α, εἰ καὶ ὁ Columella ἔχει τὸ faselus, ὡς θηλ.·— τύπος τις **φασίολος** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Διοσκ. 2, 130 καὶ τῷ Πολυδ. Α', 247· **φασήολος** παρὰ Γαληνῷ· Λατ. faseolus, παρὰ τῷ Columella. **II.** ἐντεῦθεν Λατ. phaselus, ἐλαφρὸν πλοιάριον ἔχον τὸ σχῆμα φασουλίου, λέμβος, ἀκάτιον, Catull. 4, Ὁρατ. Ὠδ. 3. 2, 29.

φάσθαι, ἀπαρέμφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ **φημί**, Ἰλ. Α. 187, Ὀδ. Δ. 443.

Φᾱσιανός, όν, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Φάσιος (ἴδε **Φᾶσις**)·— ὁ φασιανὸς (ἐξυπακ. ὄρνις), τὸ πτηνὸν φασιανός, Phasianus colchicus, καὶ φασιανὸς ἀποτετιλμένος καλῶς Μνησίμαχος ἐν «Φιλίππῳ» 3, Ἀριστοφ. Νεφ. 109 (ἔνθα ὅμως δύναται νὰ ληφθῇ ὡς σημαῖνον Φασιανὸν ἵππον, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 460), πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 5., 9. 49Β, 10· — οὕτω **Φασιανικὸς** ὄρνις Ἀριστοφ. Ὄρν. 68 (μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τοῦ **συκοφαντικός**, ὡς τὸ **Φασιανὸς** ἀνὴρ σημαίνει **συκοφάντην** ἐν τοῖς Ἀχαρν. 726).

φάσιμος, η, ον, ὁ ἀνήκων εἰς φάσιν, ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν, «φασίμη κύλιξ: παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν» Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ.

φᾰσίολος, ὁ, = **φάσηλος**, ὃ ἴδε.

Φασιμέλουσάν τινες γράφουσι τὴν Ἀργὼ (ἀντὶ **πασιμέλουσαν**), ἐπειδὴ φασιν αὐτὴν εἰς τὸν Φᾶσιν Κολχικὸν ποταμὸν ἐλθοῦσαν ἐπεσκεύασαν οἱ Ἀργοναῦται Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1713, 45.

φάσις [ᾰ], (Α), **εως**, ἡ· (**φαίνω**, πρβλ. **φάω**)·— κατηγορία, καταμήνυσις, καταγγελία, μάλιστα κατὰ λαθρεμπόρων, γραφαί, ἢ φάσεις, ἢ ἐνδείξεις, ἢ ἀπαγωγαὶ Ἀνδοκ. 12. 9, πρβλ. Λυσίαν καὶ Δείναρχ. παρὰ Σουΐδ., Δημ. 793. 16., 941. 14· φ. περὶ τὸ πλοῖον ὁ αὐτ. 1323. 6. **II.** (**φαίνομαι**) τὸ φαίνεσθαι, ἐμφάνισις, ἄστρων Τίμ. Λοκρ. 97Β, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 2, Νίκ., κλπ. **2)** ἐμφάνισις, ἴχνος, τινὸς Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

φάσις [ᾰ], (Β), **εως**, ἡ· (**φημί**, πρβλ. **φάω**)· **I.** τὸ λέγειν, λόγος, Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 4. 1., 5, 3. **II.** ἰσχυρισμός, λόγος, περιλαμβάνων τήν τε **κατάφασιν** καὶ τὴν **ἀπόφασιν** (βεβαίωσιν καὶ ἄρνησιν), αἵτινες ὁρίζονται ὡς αἱ ἀντικείμεναι φ., αὐτόθι 12, 10, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 6, 10., 10. 5, 3, πρβλ. Ἠθικ. Νικ. 6. 9, 3·— ἀλλ' ὡσαύτως, **2)** = **κατάφασις**, βεβαίωσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπόφασις, Πλάτ. Σοφιστ. 263Ε, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 46, 5., 2. 11, 11, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 32, κ. ἀλλ. **3)** κρίσις, καταδίκη, Ῥήτορες (Walz) τ. 7. 2, σ. 1121.

Φᾶσις, ιος, ὁ, ποταμὸς ἐν Κολχίδι, Ἡσ. Θεογ. 340, Ἡρόδ., κλπ.· χθονὸς Εὐρώπης μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 161· πρβλ. **Φασιανός**.

φασκαίνω, λέγεται ὅτι εἶναι = **βασκαίνω**, fascino, Ἐτυμολ. Μέγ. 190. 28.

φασκάς, άδος, ἡ, εἶδος νήσσης, «πάππιας», «αἱ λεγόμεναι φασκάδες μικρῷ μείζονες οὖσαι τῶν μικρῶν κολυμβίδων, τὰ λοιπὰ νήτταις εἰσὶ παραπλήσιοι» Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 395Ε· φέρεται καὶ **βασκάς**, Ἀριστ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 15.

φασκία, ἡ, τὸ Λατ. fascia, κοινῶς «φασκιά», «τὴν ζώνην ἣν οἱ Ῥωμαῖοι φασκίαν καλοῦσι» Πολυδ. Β', 166· «ταινία, κοινότερον δὲ εἰπεῖν φασκία» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ.· ὑποκορ. **φασκίδιον**, τό, Βυζ.

φασκιόω, περιδένω μὲ ἐπιδέσμους, «φασκιώνω», Διοσκ. περὶ Εὐπορ'στ. 2. 67· καλάμωσον καὶ φασκίωσον Γαλην. τ. 14, σ. 561, 7, ἴδε Δουκάγγ.

φασκομηλία, ἡ, ἡ κοινῶς λεγομένη «φασκομηλιά» (πρβλ. **σφάκος** I), ἴδε Δουκάγγ.

φάσκον, φάσκος, ἴδε **σφάκος** II.

φάσκω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόνον ἐν τῷ παρατατ. ἔφασκον, Ἐπικ. **φάσκον** Ὅμ.· τὸ δὲ ἔφασκον εἶναι ὁ τύπος ὁ συνηθέστερος παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, οὕτως ὥστε πράγματι κατέστη παρατατ. τοῦ **φημί**·— ὡσαύτως ἡ ὑποτ., ἀπαρέμφ. καὶ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **φημί** παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **φάσκω** (ἴδε ἐν λ. **φημί**). πλὴν τούτου εὑρίσκομεν παρ' Ἀττ. προστ. **φάσκε**, Εὐρ. Ἑλ. 1083, Ἀριστ. Ῥητ. πρ. Ἀλέξ. 8. 14· ὑποτ. **φάσκω**, Αἰσχύλ. Χο. 93, Ἀριστοφ. Σφ. 561, Λυσίας 172. 14, Ἰσαῖ. 80. 38· εὐκτ. **φάσκοιμι** Σοφ. Αἴ. 1037, Δημ. 871. 9· ἀπαρ **φάσκειν**, Σοφ. Ἠλ. 9, Ο. Τ. 462, Φιλοκτ. 1411, Ἀριστοφ. Βάτρ. 695, Ἰσοκρ. 159Α· μετοχ. **φάσκων**, Τραγικ.· καὶ οὗτος εἶναι ὁ μόνος τύπος τοῦ ῥήματος ὁ ἐν χρήσει παρὰ Θουκ., Ξεν., καὶ Πλάτ. πλὴν τοῦ ἔφασκεν ἐν Νόμ. 901Α. — Παθ., **ἐφάσκετο** Σοφ. Φιλ. 114. — Τὰ παραδείγματα τῆς ὁριστικῆς τοῦ ἐνεστ. εἶναι ὀλίγα: **φάσκει** ἀπαντᾷ παρ' Ἰσαίῳ 58. 1, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 17· **φάσκουσι** ἐν Αἰσχίν. Ἐπιστ. 11. 11, ἐν Ἀθην. 429Β, ἐν Πλουτ. Ἀντων. 86, κλπ. (ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 115C. ἀντὶ τοῦ **φάσκουσι** ἐτέθη λέγουσι κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν Ἀντιγράφων)· **φάσκομεν** εἶναι πιθανὴ εἰκασία (ἀντὶ πάσχομεν) παρὰ τῷ Ἀλέξιδι ἐν «Μάντεσιν» 1· πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 903, Veitch Irr. Verbs ἐν λέξ., καὶ ἴδε τὴν λ. **φημί**. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **φάω**). Ὡς τὸ φημί, λέγω, βεβαιῶ, διαβεβαιῶ, συχνάκις μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἰσχυρίζεσθαι, προσποιεῖσθαι ἢ προφασίζεσθαι, ἡ ὁποία φυσικῶς ἁρμόζει εἰς τὸν παρατατ.·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὀδ. Δ. 191, Θ. 565, κ. ἀλλ.· τὸ ἀπαρ. **φάσκειν** εὕρηται ὡς προστακτ., φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικὴ μηδὲν φρονεῖν Σοφ. Ο. Τ. 462, Φιλ. 1411·— οὐ φασκόντων χρήσειν, λεγόντων ὅτι δὲν θά.., Ἡρόδ. 3. 58· οὐ φάσκων ἀνεκτὸν εἶναι Θουκ. 8. 52· τὸ ἀπαρέμφ. συχνάκις πρέπει νὰ νοηθῇ, ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ (ἐξυπακ. εὑρεθήσεσθαι) Σοφ. Οἰδ.

Τύρ. 110· φησίν γε· φάσκων δ' (ἐξυπακ. ἥξειν) ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 319· τῶν φασκόντων γονέων (ἐξυπακ. εἶναι) Πλάτ. Πολιτ. 538Δ, κλπ.· σπανίως, φ. ὡς.., ὅτι.., Μόσχ. 2. 12, Πλούτ. 2. 215Ε·— μετ' αἰτ., φ. ἔπος Αἰσχύλ. Χο. 93, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1382, κλπ.·— ἀπολ., ὡς ἔφασκεν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 114· φάσκουσα καὶ οὐ φάσκουσα Πλάτ. Θεαίτ. 190Α. **2)** συχνάκις μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ νομίζω, στοχάζομαι, προσδοκῶ, ἐλπίζω, ὅ οὔ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον Ἰλ. Ν. 100· οὔ μ' ἐφάσκετ'.. οἴκαδ' ἱκέσθαι Ὀδ. Χ. 35·φάσκειν.. ὁρᾶν Σοφ. Ἠλ. 9. **3)** ὑπισχνοῦμαι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., τὸν μὲν.. ἔφασκον θήσειν ἀθάνατον Ὀδ. Ε. 135· φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν Θουκ. 2. 85, πρβλ. Πλάτ. Ἴωνα 541Ε.

φάσκωλος, ὁ, σάκκος βύρσινος, μικρὰ πήρα, σακκίδιον, σακκοῦλα, βαλλάντιον, Λατ. pasceolus, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 303·— τὸ οὐδ. **φάσκωλον**, μνημονεύεται παρ' Ἁρποκρ., Φωτ., Μεγ. Ἐτυμολ., ἴσως ἡμαρτημένως· ὑποκορ. **φασκώλιον**, τό, Λυσίας παρ' Ἁρποκρ., Τέλης παρὰ Στοβ. 523. 19, Δίων Χρυσ. 1. 241. — Καθ' Ἡσύχ.: «φασκώλιον· βαλλάντιον δερμάτιον. φάσκωλος δὲ τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται». — Κατὰ Πολυδ. Ζ', 79 «φασκώλους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἱματίων ἀγγεῖα καὶ θυλάκους», κατὰ δὲ Φώτιον: «φασκώλιον: ἱματιοφορεῖον· φάσκωλον δέ ἐστιν μαρσίπιον· φάσκωλον. πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο, ὡς Ἰσαῖος καὶ Λυσίας».

φάσμα, τό· (ἴδε φάω)·— φάντασμα, Ἡρόδ. 6. 69, 117, Αἰσχύλ. Ἀγ. 415, Σοφ., κλπ.· φ. ἀνδρός, φάντασμα ἀνδρός, φαινομένη παρουσία ἢ ἐμφάνισις, Ἡρόδ. 4.15· φ. γυναικὸς Πλάτ. Συμπ. 179D· φ. νερτέρων Εὐρ. Ἄλκ. 1127·— ὅρασις καθ' ὕπνους, ὀνείρων φάσματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 274, Σοφ. κλπ.· φ. νυκτὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 503· νύχια φ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1263. **2)** φαινόμενον, ὁμοίωμα, εἰκών, Πλάτ. Θεαίτ. 155Α· ἐπὶ τῶν μυστηρίων ὡς εἰκόνων ἢ τύπων τῶν πράγματι ὄντων, εὐδαίμονα φ. μυούμενοι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 250C· πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 57 κἑξ. **3)** σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τέρας, οἰωνός, Ἡρόδ. 7, 37, 38., 8. 37, Σοφ. Ἠλ. 1466, Πλάτ. Πολιτικ. 268Ε, κλπ.· φ. Κρονίδα Πινδ. Ο. 8. 57, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 145· Παλλάδα . εὔσημον φ. ναυβάταις Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 252. **4)** τέρας, τερατῶδες πρᾶγμα, Ἡρόδ. 3. 10., 4. 79 περιφρ., φάσμα ταύρου, ὕβρας, τέρας ταύρου, κλπ., Σοφ. Τραχ. 506, 837· ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1016. 3. **5)** ἐπὶ παραδόξων φαινομένων ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἀριστ. Μετεωρολ. 1. 1, 2., 1. 5, 1.

φασμᾰτο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ φασμάτων, Σχόλ. εἰς Λουκιαν. Ἰκαρομ. 1.

φασματοφάνεια, ἡ, ἐμφάνισις φασμάτων, Σχόλ. Ἀριστείδου ἔκδ. Dind. τ. 3, σ. 343, 25.

φασμᾰτώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος πρὸς φάσμα, Εὐμάθ. 11. 4.

φάσσα, Ἀττ. **φάττα**, ἡ, εἶδος μεγάλης ἀγρίας περιστερᾶς, κοινῶς «φάσσα», Columba palumbus (οὐχὶ ἄγνωστος τῷ Ὁμήρῳ ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ συνθέτου, φασσο-φόνος), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1105, Ὄρν. 303, Εἰρήν. 1004· λαβεῖν φ. ἀντὶ περιστερᾶς, ἀγρίαν περιστερὰν ἀντὶ ἡμέρου, Πλάτ. Θεαίτ. 199Β· αὕτη ἦτο τὸ μεγαλείτερον εἶδος τῶν περιστερῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 13, 4· τὸ μικρότερον εἶδος ἐκαλεῖτο **φάψ**. Πρβλ. **φάττιον**.—Ὁ Λουκ. ἐν Ψευδοσοφιστ. ἢ Σολοικ. 7 ἔπλασεν ἀρσεν. τύπον **φάττος**, «περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος ὡς δὴ Ἀττικόν, καὶ τὸν φάττον ἐροῦμεν, ἔφη».

φασσο-φόνος, ον, τὰς φάσσας φονεύων, ἴρηκι.. φασσοφόνῳ Ἰλ. Ο. 238·— ἀκολούθως, ὡς οὐσιαστ., ὄνομα εἴδους τινὸς ἱέρακος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 4., 36, 1· πρβλ. **φασσοτύπος**·— οὕτω **φασσο-φόντης**, ου, ὁ, Αἰλ. π. Ζώων 12. 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «φασσοφόνῳ· τῷ τὰς φάσσας φονεύοντι. Ἔστι δὲ εἶδος περιστερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα».

Φάσχα ἢ **Φάσκα**, τό, «τὸ Πάσχα ὅπου λέγομεν ἡμεῖς οἱ Ἑβραῖοι λέγουσι τὸ Φάσχα. Δηλοῖ δὲ Φάσχα τὴν διάβασιν ἤγουν πῶς ἐπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν» Δαμασκ. Ἱερομον. Ὁμιλ. 8· «τῆς τῶν Ἀζύμων ἑορτῆς, ἣν Φάσκα λέγομεν» Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 9, 3 καὶ 14. 3, 1.

φατειός, ά, όν, Ἐπικ. ἀντὶ **φατέος**, ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειόν, Κέρβερον, δηλ. οὐκ ὀνομαστόν, δυσώνυμον, ἐπὶ φοβερῶν ὄντων, Ἡσ. Θεογ. 310, Ἀσπ. Ἡρ. 144, 161· φάσμα καρτερὸν οὔτι φατειὸν Μηνόφιλος παρὰ Στοβ. 407. 21.

φατέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **φημί**, ῥητέον, Πλάτ. ἐν Φιλήβῳ 40Β, Σοφιστ. 237Ε, κλπ.

φάτης [ᾰ], ου, ὁ, (φημί) ὁ λέγων πολλά, φλύαρος, λάλος, ψεύστης, Ἡσύχ.

φατί, Δωρ. γ' ἑνικ. ἐνεστ. τοῦ **φημί**.

φατίζω, μέλλ. **-ίσω**, Δωρ. **-ίξω**, ἀόρ. **ἐφάτισα**·— Παθ., ἀόρ. **ἐφατίσθην**· πρκμ. **πεφάτισμαι**·— ἀρχαῖον Ἴων ῥῆμ., ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Τραγ., λέγω, ἀγγέλλω, διαφημίζω, ὁρίζω, ἐφάτισαν [τὰ γράμματα].. Φοινικήια κεκλῆσθαι, εἶπον ἢ ὥρισαν [τὰ γράμματα ταῦτα] νὰ καλῶνται Φοινικήϊα, Ἡρόδ. 5. 58· οὐδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἂν Σοφ. Αἴ. 715.— Παθ., **φατίζεται** εὐνηθεῖσα, λέγεται, διαφημίζεται ὅτι συνευνασθεῖσα.., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 24· τὸ φατιζόμενον, τὸ λεγόμενον, διαφημιζόμενον, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 139· πρβλ. **λέγω** Γ. II. **II.** ὑπισχνοῦμαι, ἀρραβωνίζω, μνηστεύω, τὴν παῖδά τινι Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 135.— Παθ., ἐμὴ φατισθεῖσα, ἡ εἰς ἐμὲ ὑπεσχημένη, ἀρραβωνισθεῖσα, αὐτόθι 936. **III.** καλῶ, ὀνομάζω, Δῖος παρὰ Στοβ. 409, 16.— Παθ., Ἱερὴ δὲ φατίζεται Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1019· πεφάτισται Καλλ. εἰς Δία 39, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 658· ἐν ᾧ πεφατισμένον ἐστὶ Παρμεν. 94· πρβλ. τὸ τοῦ Ἡσυχ. «φατίζει· λέγει, χωρίζει».

φάτις [ᾰ], ἡ· αἰτ. **φάτιν**· κλητ. **φάτι** Σοφ. Οἰδ. Κολ. 151 ἢ φάτις ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 173· συνηρ. αἰτ. πληθ. **φάτῖς** Πινδ. Π. 3. 199· ἐν ἄλλῃ πτώσει δὲν ἀπαντᾷ: (**φημί**, ἴδε ἐν λέξει **φάω**)· — ποιητ. ὄνομα ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδ., **I.** ὡς τὸ **φήμη**, φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ, ἡ φωνὴ μαντείου, χρησμός, φάτις θεοῦ, Διός, Φοίβου Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 151, 1440, Ἱκέτ. 834· ἀπὸ θεσφάτων φ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1132· ἀπ' οἰωνῶν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 310· Μουσάων Ἀριστοφ. Ὄρν. 924 (λυρικ.) ἐπὶ ὀνείρου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 227· καὶ ἐπὶ τοῦ ἑρμηνευτοῦ ὀνείρων, αὐτόθι 521·—ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρ' Ὁμ. **2)** φωνὴ ἢ λόγος παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, κοινὴ ὁμιλία, λόγος, φήμη, Λατιν. fama, αἰσχυνέμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν Ὀδ. Φ. 323, πρβλ. Σόλωνα 2. 3· φ. ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή, ἀγαθὴ φήμη, Ὀδ. Ζ. 29· οὕτω, φ. ἀγαθὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1132· εὐκλεὴς Εὐρ Ἀποσπ. 244· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φ. ἐχθρά, Πινδ. Π. 1. 187· βαρεῖα Αἰσχύλ. Ἀγ. 456· ἐπίψογος αὐτόθι 611· κακὴ Σοφ Αἴ. σελ. 187, 193· ὡσαύτως, φ. ἔτυμος Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 795· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μαψίδιος**, **ψευδής**, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 251, Ἀνθ. Π., κλπ.·—μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, φ. μνηστήρων, φήμη περὶ αὐτῶν, Ὀδ. Ψ. 362·— κατὰ φάτιν, κατὰ τὴν φήμην, Ἡρόδ. 2. 102· οὕτως, ὡς φ. ὥρμηται ὁ αὐτ. 7. 189· ὡς φ. κρατεῖ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 294· ὥσπερ ἡ φ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 715· ὡς φ. ἀνδρῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 829· οὕτω φ. αὐδᾷ Εὐρ. Ἴων 225·— φ. [ἐστί], λέγεται ὅτι.., Πινδ. Ι. 8 (7), 88, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 715·— ἡ φ. μιν ἔχει, ἡ φήμη περὶ αὐτοῦ λέγει.., Ἡρόδ. 7. 3, πρβλ. 8. 94· οὕτω, Φάλαριν κατέχει φάτις Πινδ. Π. 1. 187· ἀλλ' ὡσαύτως τἀνάπαλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἔχει τινὰ φάτιν ἀνὴρ Ἐφέσιος Ἡρόδ. 9. 84, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 251· πρβλ. **λόγος** Α. III. 3·— ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, κακὴν εἴδησιν, Βατραχομυομ. 138· φέρειν φάτιν, αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν, ἀγγελίαν ἐκ Τροίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 9, κλπ.· αἴρειν Σοφ. Αἴ. 193· καταβάλλειν φ., ὡς.. Ἡρόδ. 1. 122· ὡσαύτως, κλύειν φάτιν Σοφ. Αἴ. 850· φ. ἐπέρχεται, ἔρχεταί τινι Σοφ. Ἀντ. 700, Εὐρ. Ἱππόλ. 130· ἀπικνέεται ἐς.. Ἡρόδ. 1. 60· ἐντεῦθεν χωρεῖ αὐτόθι 122· πρβλ. **ἄπτερος** II. 3. **3)** θέμα ὁμιλίας ἢ φήμης, Νέστορα καὶ Σαρπηδόν' ἀνθρώπων φάτις Πινδ. Π. 3. 199· φάτιν ἄφραστον, πρᾶγμα ἀνέκφραστον, Σοφ. Τραχ. 694· πρβλ. **λόγος** Α. VIII, **ῥῆμα** I. 3. **II.** λόγος, βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε Σοφ. Φιλοκτ. 1045, Ἠλέκτρα 329, 1213. **2)** φωνή, γλῶσσα, καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1254. **III.** ὄνομα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 5.

φάτῐσις, Δωρ. **φάτιξις**, ἡ, ἐπλάσθησαν ὑπὸ μεταγενεστέρου Σχολιαστοῦ εἰς Σοφ. Αἴ. 715.

φατνεύω, τρέφω ἐν τῇ φάτνῃ, τιμᾶν ἄνδρας πεφατνευμένους, «τοὺς ἀθλητὰς λέγει διὰ τὴν σωμασκίαν καὶ ἀναγκοφαγίαν» (Σχόλ.), Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 232C.

φάτνη, ἡ, «παχνί». σκαφίδιον ἢ θέσις ἔνθα τίθεται ἡ τροφὴ τῶν ζώων, ἵππους ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ Ἰλ. Ο. 271· [ἵππος] ἀκοστήσας ἐπὶ φ. Ζ. 506., Ο. 263· ἵππους μὲν κατέδησαν..φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ Κ. 568· φ. ἐϋξέστῳ Ω. 280· ἡ φ. τῶν ἵππων Ἡρόδ. 9. 70· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ.·—ὡσαύτως ἐπὶ βοῶν, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φ. Ὀδ. Δ. 535., Λ. 411· ἐντεῦθεν, **2)** βοῦς ἐπὶ φ., παροιμ. ἐπὶ ἡσύχου καὶ ἀνέτου βίου, Φιλόστρ. 828· ὡσαύτως, πλουσίαν φ. ἔχειν Εὐρ. Ἀποσπ. 379, πρβλ. Στράβ. 151· κύων ἐν φάτνῃ (ἢ ἐπὶ φάτνην), παροιμία, «ἐπὶ τῶν μήτε αὐτῶν χρωμένων μήτε ἄλλοις ἐπιτρεπόντων» Λεξ. Ρητ. 276, 6, πρβλ. Σουΐδ. καὶ Φωτ.· καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν Λουκ. Τίμ. 14, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 236 — Κατὰ Σουΐδ.: «φάτνη ἡ τράπεζα· τοῦ Ἀντωνίου θερχπεύων.. φάτνην'»· «τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς φάτνης» Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.· πολλοὶ φυγόντες δεσπότας, ἐλεύθεροι ὄντες πάλιν ζητοῦσι τὴν αὐτὴν φ. Εὔβουλος ἐν Ἀδήλοις 17· ἐκ τῆς αὐτῆς φάτνης οἱονεὶ ἐδηδοκότας Σουΐδ. ἐν λέξ. **φάτνη**· περὶ τοῦ ὄνων φάτνη, ἴδε ἐν λέξ. **ὄνος** V. **II.** ἐν τῷ πληθ. = **φατνώματα** I, Διόδ. 1. 66·— πρβλ. **φατνίον**. (Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις (Γεωπ. 15. 4, 1, κλπ.) ἀπαντᾷ καὶ τύπος πάθνη, ὅστις ὑποδεικνύει ὡς ῥίζαν τῆς λέξεως τὴν √ΠΑΤ, **πατέομαι**, γενομένης μεταθέσεως

τοῦ δασέος ἐν τῇ δοκίμῳ λέξει φάτνη, ἴδε Κούρτ. σ. 393, πρβλ. δὲ καὶ τὸ τῆς καθωμιλημένης παχνί.)

φατνίζομαι, Παθητ., τρέφομαι ἐν φάτνῃ, ἵππον Ἀρμένιον τῶν εἰς πομπὰς καὶ πανηγύρεις τῷ σατράπῃ φατνιζομένων Ἡλιόδ. 7. 29· ἐν Ἐφραιμ. Χρον. 6306 ἀπαντᾷ **φατνιστός** = **φατνιζόμενος**· — **φατνιάζομαι**, Ἀκύλας ἐν Παροιμ. ΙΔ', 4.

φατνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φάτνη**. ‖ ἡ θήκη ὀδόντος ἢ τὸ οὖλον, Γαλην. τ. 2, σ. 211F· τὸ ἀνωτέρω φ. (κοινῶς φέρεται ἐνδοτέρω) Φίλων 2, 238· πρβλ. Πολυδ. Β', 93· καὶ **φάτνωμα**.

φατνόω, (φάτνη) στεγάζω διὰ φατνωτῆς στέγης ἢ ὀροφῆς, Ἑβδ. (Γ' Βασ. Ζ', 3). — Παθ. αὐτ. (Ἰεζεκ. ΜΑ', 15),

φάτνωμα, τό, φατνωτὰ κοσμήματα ἐν τῇ ὀροφῇ, Λατ. lacunar, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 72· ἐν τῷ πληθ., τὰ κανονικὰ κοῖλα χωρίσματα ὀροφῆς, Λατιν. laquearia, Πολύδ. 10, 27, 10, Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 196C· φ. ξύλινα Συλλ. Ἐπιγραφ. (Προσθῆκαι) 3847m. ‖ αἱ κατὰ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ὀπαί, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208B. ‖‖ = **φατνίον** II, Εὐστ. 547. 4.—Πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 227C.

φατνωματικός, ή, όν, πλήρης φατνωμάτων, ἔχων φατνώματα, τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελῆ καὶ φατνωματικὴν Πλούτ. 2. 227C.

φάτνωσις, εως, ἡ, ὀροφὴ μετὰ τῶν φατνωμάτων, Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ., Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνσταντ. 3, 49.

φατνωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ἔχων φατνώματα, «φατνωτόν: σανιδωτόν» Φώτ., Ἡσύχ.

φατός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **φημί**, περὶ οὗ γίνεται ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ γίνηται λόγος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐ φατός, ἄφατος, ἄρρητος, ἀνεκλάλητος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 230, Πινδ. Ο. 6. 62, Ι. 7 (6). 51· τὸ μὴ φατὸν μηδὲ ῥητὸν Πλούτ. 2. 383A· πλεον., κάλλος οὐ φατὸν λέγειν, «οὐ δυνατὸν λέγειν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1713· πρβλ. **φατειός**. — Οὕτως ἐπιρρ., οὐ φατῶς, = ἀφάτως, («οὐ φατῷ σ'· ἀφάτῳ σε» Schm.) Ἡσύχ. 2) μεταφορ., ἔνδοξος, ὀνομαστός, περίφημος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 3.

φατός, ή, όν, (√ΦΑ, *φένω), «φατοί· τεθνεῶτες» Ἡσύχ., καὶ «φατόν· τεθνηκός» ὁ αὐτ.

φατρία, **φατρι-άρχης** ἴδε **φρατρ-**.

φάττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **φάσσα**.

φαττάγης, ου, ὁ, ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὁ λεπιδωτὸς μυρμηκοφάγος, manis, ἐν Ἰνδίαις γίνεται ζῷον κροκοδείλῳ χερσαίῳ παραπλήσιον ἰδεῖν... καλοῦσι δὲ φαττάγην αὐτὸ Αἰλ. περὶ Ζῴων 16. 6.

φάττιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φάττα**, Ἀριστοφ. Πλ. 1011, Ἔριππος ἐν «Ὁμοίοις ἢ Ὀβελιαφόροις» 1· ἴδε **ὑποκορίζομαι** Ι. 1.

φαύζω, κατὰ τὸν Φώτιον, Ἀττικ. τύπος τοῦ **φώζω**, **φώγω**· «φαύζειν: τὸ φρύγειν. Ἀττικοί»· ἐντεῦθεν **φαῦσιγξ**.

φαυλ-επί-φαυλος, ον, εἰς ἄκρον φαῦλος, ἔχων ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν φαυλότητα, ἀχρειότατος, Ἀνθ. Π. 11. 238·— πρβλ. **λεπτεπίλεπτος**, **παππεπίπαππος**.

φαυλέα, ἡ, ἴδε **φαύλιος**.

φαυλίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, εὐτελίζω, κατευτελίζω, χλευάζω, ἀποδοκιμάζω, τινὰ ἤ τι Πλάτ. Νόμ. 667A· ἤ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις; Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 5., 4. 4, 14, κλπ.

φαύλιος, α, ον, = **φαῦλος**, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐπί τινων καρπῶν, τυχαῖος, «πρόστυχος», φαυλότεροι φαυλίων μήλων Τηλεκλείδης ἐν «Ἀφικτύοσι» 2· φ. ἐλαία ἢ φαυλία μόνον, εἶδος τι ἐλαίας κοινῆς ἢ προστύχου, ἥτις φέρει τὸν **κότινον**, δηλ. ἡ ἀγρία ἐλαία, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 8, 3, περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 12, Λουκ. Λεξιφάν. 5, Πολυδ. Ϛ', 14.

φαυλισμός, ὁ, ἐξευτελισμός, καταφρόνησις, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΝΑ', 7, κ. ἀλλ.).

φαύλισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἑβδ. (Σοφον. Γ', 11), Ὠριγέν. VII, 62C.

φαυλιστής, οῦ, ὁ, καταφρονητής, Κηρουλ. 728A·— θηλ. **φαυλίστρια**, Ἑβδ. (Σοφον. Γ', 1). — Καθ' Ἡσύχ.: «φαυλίστρια· ἡ καταγελῶσα».

φαυλιστικῶς, Ἐπίρρ., εὐτελιστικῶς, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 505.

φαυλό-βιος, ον, ὁ διάγων φαῦλον, αἰσχρὸν βίον, «διαβάλλει τὸν Κλεισθένη ὡς φαυλόβιον καὶ .. πεπορνευμένον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 425.

φαυλο-γράφος, ὁ φαῦλα ἢ φαύλως γράφων, φαυλογράφος περ ἐὼν Τζέτζης πρωτογράφος ἔσκεν ἐμεῖο, Στίχοι χειρογράφου ἐν Nauck Lexic. Vindob. ἐν προοιμ. σ. XXXII.

φαυλο-διδάσκαλος, ὁ, ὁ φαῦλα διδάσκων, Εὐστ. Πονημάτ. 163. 3.

φαυλό-δοξος, ον, ὁ κακῶς κρίνων, δοξάζων, «ἄφρων καὶ φαυλόδοξος ὁ τιμᾶσθαι θέλων ἐφ' οἷς χρεὼν αἰσχύνεσθαι» Εὐστ. Πονημάτ. 37. 82.

φαυλο-κόλαξ, ἄκος, ὁ, ὁ κολακεύων φαύλους ἀνθρώπους, Νικήτ. Χρον. 174B, Εὐστ. Πονημάτ. 261. 20.

φαυλο-λογία, ἡ, τὸ λέγειν φαῦλα, ἤτοι κακὰ καὶ βλαβερά, Εὐστ. Πονημάτ. 131. 44.

φαυλό-νους, ουν, ὁ φαῦλον νοῦν ἔχων, σκαιός, ἀπαίδευτος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 625.

φαυλο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν φαῦλα, κακοποιός, Εὐστ. Πονημάτ. 81. 83.

φαυλοπρά(κ)της, ὁ, ὁ φαῦλα πράττων, Θεόδ. Στουδ. σελ. 1808, ἔκδ. Mi.

φαυλο-πραξία, ἡ, τὸ φαῦλα πράττειν, Εὐστ. σ. 673, ἔκδ. Mi.

φαυλορρεπῶς, Ἐπίρρ., μετὰ ῥοπῆς πρὸς τὰ φαῦλα, κλίνειν Εὐστ. Πονημάτ. 3. 50.

φαυλορρημόνως, (ῥῆμα) Ἐπίρρ., αἰσχρορρημόνως, αἰσχρολόγως, διὰ φαύλων καὶ αἰσχρῶν ἐκφράσεων, Πολυδ. Η', 81.

φαῦλος, η, ον, καὶ ος, ον Εὐρ. Ἱππ. 435, Ἀποσπ. 1068. 8, Θουκ. 6. 21· (πρβλ. **φλαῦρος**). Κυρίως σημαίνει ἔλλειψιν φροντίδος ἢ ἀξίας, ἐπί τε προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐν χρήσει κυρίως πρῶτον παρ' Εὐριπ.· διότι παρὰ Θεόγν. 163, ἤδη ἐκ διορθώσεως φέρεται **δειλῷ**· παρ' Ἡροδ. ἐπικρατεῖ ὁ τύπος **φλαῦρος** (εἰ καὶ μένει τὸ **φαῦλος** ἐν 1. 26 καὶ 126)· φαύλως ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ παρ' Αἰσχύλῳ καὶ **φαῦλος** ἐν δυσὶν ἀποσπάσμασι τοῦ Σοφ. **Ι.** ἐπὶ πραγμάτων, εὔκολος, ἐλαφρός, μικρός, φαῦλον ἀθλήσας πόνον Εὐρ. Ἰκ. 317· φαυλότατον ἔργον, εὐκολώτατον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 213, πρβλ. Λυσίαν 14· τὸ ζήτημα οὐ φ. Πλάτ. Πολ. 368C· φ. ἐρώτημα ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 19A· οὐ φ., ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 527D, πρβλ. 423C· καὶ συχν. μετὰ τοῦ **οὐ**, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 179D, κ. ἀλλ.· οὐ φ. [ἐστι] βασιλέα κτανεῖν, δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα νὰ φονεύσῃ τις βασιλέα, Εὐρ. Ἠλ. 760·— οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., φαύλως κρίνειν, ἐλαφρῶς κρίνειν τι, μὴ θεωρεῖν αὐτὸ σπουδαῖον, ὑμεῖς δὲ φαύλως αὔτ' ἄγαν ἐκρίνατε Αἰσχύλ. Πέρσ. 520· εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν, εἴθε οὕτως εὐκόλως, ὥσπερ ἐπέτυχες, ἐκβάλῃς τὴν ἔνθεσιν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 404· οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου, οὐκ ἂν εὐχερῶς ἔτυχε τούτου, αὐτόθι 509, φ. πάνυ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 566· φ. ἀποδιδράσκειν, ἐκφεύγειν, εὐχερῶς, ἄνευ πολλοῦ κόπου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 215, ἐν Θεσμ. 711· φαυλότατα καὶ ῥᾷστα ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 778· — οὕτω καί, παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαί τι Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 4. 2. 2) μηδαμινός, «πρόστυχος», εὐτελής, μικρός, ἀνάξιος λόγου, δίαιτα Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 775, Εὐρ. Ἀποσπ. 212· σιτία, ποτὰ Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 2· στρατιὰ Θουκ. 6. 21· ἀσπίδες, τείχισμα ὁ αὐτ. 4. 9, 115· ἱμάτιον Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· οὐ φ. πληγαὶ Δημ. 1261. 5· φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν τὰ φαῦλα μείζω Μένανδρ. ἐν «Φανίῳ» 3· φαῦλα ἐπιφέρειν, μικρὰς κατηγορίας, Ἡρόδ. 1. 26· τὰ φ. νικᾶν, μικρὰς νίκας, Σοφ. Ἀποσπ. 39· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., οὔτι φαύλως ἦλθε, οὐχὶ μετὰ μικρᾶς δυνάμεως, Εὐρ. Φοίν. 111· φ. βοηθεῖν Δημ. 150. 29· ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ τὰς πρὸς σωτηρίαν ἐλπίδας φαύλως ἔχειν ὑπώπτευεν, ἐπειδὴ δὲ ὑπώπτευεν ὅτι αἱ πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ ἐλπίδες ἦσαν μικραί, Ἡρωδιαν. 1. 3. 3) ἐλεεινός, κακός, λόγοι Εὐρ. Ἀνδρ. 870· ψόγος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 94· οὐ φαύλῳ τρόπῳ ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσῳ 599· οὐ φ. ὄψις Πλάτ. Πολ. 519A· οὐ φ. τέχνη ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 223B· φ. δόξα Δημ. 764. 3· τὰ πράγματα φαῦλα γέγονε ὁ αὐτ. 26. 22., 350. 10· φαῦλα διαπεπραγμένος Φιλήμων ἐν Ἀδήλοις 51D·— τὸ **φαῦλον**, τὸ κακόν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 390.— Ἐπίρρ., φαύλως διατρίβειν ἐν φιλοσοφίᾳ Πλάτ. Θεαίτ. 173C. **ΙΙ.** ἐπὶ προσώπων, ταπεινὸς τὸ γένος ἢ τὴν τάξιν, πρόστυχος, Εὐρ. Ἀποσπ. 689· οἱ φαυλότατοι, οἱ τοῦ κοινοτάτου εἴδους (στρατιῶται), Θουκ. 6. 77· ὁ γάμος ἐκ τῶν φαυλοτέρων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐκ τῶν μειζόνων**, Ξενοφ. Ἱέρων 1. 27, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 475B· ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ φαινομένου, αἱ φαυλότεραι, αἱ ἀσχημότεραι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 617, 626. 2) ὁ ἄνευ ἀξίας, ἄθλιος, ἀνάξιος λόγου, πρόστυχος, κακός, διδάσκαλος Σοφ. Ἀποσπ. 707· τὸ φαῦλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πάνυ ἀκριβὲς Θουκ. 6. 18· φ. αὐλητής, τοξότης, κλπ., Πλάτ. Πρωτ. 327C, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 194A, κλπ.· οὐ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τυχόντων ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 390D· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σπουδαῖος**, Ἰσοκρ. 2A, Πλάτ., κλπ., μάλιστα ὡς πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἱκανότητα, ἀντίθετον τῷ **σοφός**, οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν Εὐρ. Ἱππ. 988, πρβλ. Φοιν. 496· Ἴωνα 834, Πλάτ. Συμπ. 174C· τὸ πλῆθος τὸ φαυλότερον Εὐρ. Βάκχ. 430· οἱ φαυλότεροι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **οἱ ξυνετώτεροι**, Θουκ. 3. 37, πρβλ. 83· φαῦλος τὰ γράμματα Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 242C· μετ' ἀπαρ., φαῦλος μάχεσθαι Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 305· φ. λέγειν, φ. διαλεχθῆναι Πλάτ. Θεαίτ. 181B, Πρωτ. 336C·— ἐπὶ ζῴων, φ. κύων Δημ. 807. 4· φαυλότατοι ἵπποι Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 3. 3) ἀμέριμνος, ἀπερίσκεπτος, ἀδιάφορος, Λατ. securus, Εὐρ. Μήδ. 807, κλπ.· — μάλιστα ἐν τῷ ἐπιρρ., φαύλως κρίνειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 520· φ. εὕδειν Εὐρ. Ῥῆσ. 769· οὐχ ὧδε φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1546· φ.

παραινεῖν, ἐκ τοῦ προχείρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν 89· φαύλως λογίσασθαι, προχείρως, ἐκ τοῦ προχείρου, γενικῶς, Ἀριστοφ. Σφ. 656· φαύλως εἰπεῖν, οὐχὶ ἀκριβῶς, Πλάτ. Πολ. 449C, Θεαίτ. 147C· φαύλως φέρειν, ὡς τὸ ῥᾳδίως φ., ὑποφέρειν εὐκόλως, ἄνευ πολλῶν δυσκολιῶν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 850, Ἀριστοφ. Ὄρν. 961 4) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθὸν Εὐρ. Ἀποσπ. 476, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 483C, Ἀλκιβ. α', 129A, Mineke Κωμ. Ἀποσπ. 2, 363· —φαύλως παιδεύειν τινὰ Ξεν. Οἰκον. 13. 4· φ. πεπαιδευμένος Πλάτ. Νόμ. 876D· πρβλ. φαυλότης 3. 5) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ φαινομένου, ἀτημέλητος, ἠμελημένος, ἄσχημος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 617, 626, 702. 6) ἐπὶ ὑγείας, φαύλως ἔχω, εἶμαι ἀσθενής, Ἱππ. Ἀφορ. 1245. III. κατὰ Φώτ., «τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν (Ἀποσπ. 36) 'εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω'» πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 789, 43, καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. φαῦλον· ἀλλ' αἱ μνημονευόμεναι λέξεις τοῦ ἀποσπάσματος δύνανται κάλλιστα νὰ ἑρμηνευθῶσι διὰ τῆς κοινῆς σημασίας τῆς λέξεως, ἴδε Ellendt. ἐν λέξ.

φαυλότης, ητος, ἡ, μηδαμινότης, εὐτέλεια. πενιχρότης, «προστυχιά», κακία, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Πλάτ. Νόμ. 646B, Ἰσοκρ. 71B· τῆς στολῆς Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 4, 5· τῶν βρωμάτων αὐτόθι 5. 2, 16· φ. τῆς χώρας, τὸ ἄγονον, Πλάτ. Νόμ. 745D· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπιείκεια. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 5, 6· φαυλότης γάρ ἐστι μοναρχίας ἡ τυραννίς αὐτόθι 8. 10, 3. 2) ἔλλειψις δεξιότητος ἢ ἱκανότητος, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 837, Εὐρ. Ἀποσπ. 642· φ. τῶν στρατηγῶν Δημ. 326. 27· ἡ ἐμὴ φ., ἡ ἐμὴ ἔλλειψις κρίσεως, ἡ εὐηθ ἀκρισία, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 39, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζονα 286D. 3) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἁπλότης, τὸ ἀνεπιτήδευτον, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 30, Ἀγησ. 11, 11· πρβλ. φαῦλος II. 4.

φαυλο-τριβής, ές, ὁ εἰς τὰ φαῦλα ἐντριβής, ὁ ἠσκημένος εἰς τὸ κακόν, ἡ κακόσχολος καὶ φαυλοτριβὴς τῶν ἀθέων ἀπόνοια Ἰσ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1, 439.

φαυλουργέω, φαῦλα πράττω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σελ. 178, 16, ἔκδ. Λ.

φαυλουργός, όν, (*ἔργω) ὁ τὰ φαῦλα ἐργαζόμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 698· πρβλ. **φλαυρουργός**.

φαυο-φόρος, ἡ, Αἰολ. λέξ. σημαίνουσα ἱέρειαν, «φαυοφόροι· Αἰολεῖς, ἱέρειαι» Ἡσύχ.· πρβλ. **φάος**.

φαυλόφωνος, ον, ὁ φαύλην ἔχων φωνήν, Εὐστ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. 1860, 26.

φαῦρος, α, ον, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **φαῦλος**, «φαῦρος· κοῦφος (ψαυκρός)» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἄφαυρος**.

φαυσι-βολέω, ἐκπέμπω ἀκτῖνας, ἀκτινοβολῶ, λάμπω, Νικήτ. Χρον. 12, 6., 21, 6.

φαῦσιγξ, ιγγος, ἡ, (φαύζω) φλύκταινα κυρίως ἐπὶ τῶν σκελῶν καὶ κνημῶν προξενουμένη ἐκ πυρός, καθόλου δὲ φλύκταινα, Λατ. pustula, papula, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 699· πρβλ. Foës. Oec. H pp., ἴδε Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 586, Πολυδ. Ζ', 110, Ἡσύχ. ἐν λέξ., κλπ.

φαυσίμβροτος, ον, = **φαεσίμβροτος**, Πινδ. Ο. 7. 71.

φαῦσις, εως, ἡ, (φάω) φωτισμός, ἔστωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, περὶ τῶν φωστήρων τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Ἑβδ. (Γέν. Α', 15, Ἔξ. ΚΖ', 6, κ. ἀλ.).

φαύσκω, μνημονεύεται ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ., κλπ., ἀλλ' εὕρηται μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **δια-**, **ἐπι-**, **ὑποφαύσκω** καὶ ἐν τῷ αναδιπλ. τύπῳ **πιφαύσκω**. Πρβλ. **φώσκω**.

φαυστήριος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, «ὁ Διόνυσος, ὅτι μετὰ λαμπάδων ἄγεται αὐτῷ τὰ μυστήρια» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 212.

φαύω, δηλ. **φάϜω**, ἀρχαῖος τύπος τοῦ **φάω** παρ' Εὐστ. 1728. 7, Ἡσύχ. καὶ Μέγ. Ἐτυμ.

φάψ, ἡ, γεν. **φαβός**, ἀγρία περιστερά, ἴσως ταὐτὸν καὶ **οἰνάς**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 208, 247, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 9, κλπ., Λυκόφρ. 580· πρβλ. **φαβοφόνος**, **φασσοφόνος**, **φάσσα**.

φάω, φωτίζω, φέγγω, λάμπω, (ὡς τὸ **φαίνω** II), φάε δὲ χρυσόθρονος Ἠὼς Ὀδ. Ξ. 502· χηλαὶ λεπτὰ φάουσαι Ἄρατ. 607· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει μετοχ. **φῶντα** = **λάμποντα**, καὶ Ἐπικ. ἀόρ. β' **πέφη** = **ἐφάνη**·— περὶ τῶν τύπων **πεφήσομαι**, **πεφασμένος**, ἴδε ἐν λ. **φαίνω**. Ὁ ἀρχαιότατος τύπος τῆς ῥίζης φαίνεται ὅτι εἶναι ΦΑϜ, ὅστις φαίνεται ἐν τῷ **φάε** (**φάϜε**). **φάος** (**φάϜος**), Αἰολικ. **φαῦ-ος**, (ἴδε **φαυοφόρος**), **φαύ-ω**, **φαῦ-σις**, **φαυ-σίμβροτος**, **πι-φαύ-σκω**, **φα-εινός**, **φα-έθων**, **φέγ-γος**· ἀκολούθως ἐγένετο ΦΑ, ὡς ἐν τοῖς **φά-σις** (Α), **φά-σμα**· καὶ τέλος ΦΑΝ, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι **φαν-ῆναι** (**φαίνω**) **φαν-ερός**. **φαν-ός**, **φαν-ή**, **παμ-φαν-όων**, **παμ-φαίν-ω**. Οἱ τύποι οὗτοι δηλοῦσι φῶς ὁρώμενον ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀλλὰ αἱ ῥίζαι ΦΑ, ΦΑΝ δηλοῦσι καὶ φῶς ἐξικνούμενον μέχρι τῆς διανοίας, ὡς ἐν τοῖς **φάν-αι** (**φημί**), **φά-σκω**, **φά-σις** (Β), **φάτις**, **φή-μη**, **φω-νή**. Ἡ διπλῆ αὕτη σημασία εἶναι καταφανὴς ἐν ταῖς Σανσκρ. λέξεσι bhâ, bhâ-mi (splendeo), bhâ-mas, bhâ-nus (lumen), bhâ-s (luceo), παραβαλλομέναις πρὸς τὰς λέξ. bhâ-sh, bha-n (loqui), Λατ. fa-ri, fa-tum, fa-ma, fa-s, fabula. κλπ.· Σλαυ. ba-jati (fabulari). ba-sni (fabula).—Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι τροποποιήσεις τῆς ῥίζης προστιθεμένου **δ**, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι **φαιδ-ρός**, **φαίδ-ιμος**, ἢ **λ** ὡς ἐν τοῖς **φαλ-ός**, **φάλαρος**, **φαλ-ηριάω**, **φαλ-ακρός**, **φάλ-ιος**, ἢ **κ** ὡς ἐν ταῖς λέξεσι **φαικ-άς**, **φαικ-ός**.)

φέβομαι, ποιητ. παθ., ἐν χρήσει μόνον **κατ'** ἐνεστ. καὶ παρατ. = **φοβέομαι**, τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω πεφοβημένος, οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον Ὀδ. Χ. 299· ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο Ἰλ. Ο. 345· ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι Θ. 107· οἱ δ' ἐφέβοντο αὐτόθι 342, πρβλ. 178, 404· μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο Ε. 527, πρβλ. Μ. 136· ὑπό τινι, ἕνεκα φόβου διά τινα, Λ. 121· μετ' αἰτ., φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγὴν ἔμπροσθέν τινος, φεβώμεθα Τυδέως υἱὸν Ε. 232. (Ἐκ τῆς √ΦΕΒ παράγονται καὶ τὸ **φόβ-ος**, **φοβ-έω**. **φοβ-ερός**· πρβλ. Σανσκρ. bhî, bibh-êni (timeo), bha-yayâmi (terreo), bhîs, bha-yam (terror), bhî-mas (formidolosus)· Ἀρχ. Γερμ. biben, bi-binôn (tremere)· Σλαυ. boj-ati se· Λιθ. bij-âu, bij-óti (timere), bij-us (timor).

φεγγαῖος, α, ον. φέγγων, λάμπων, φαεινός, ἀμφίβ. εἰς Αἰν. Πολιορκ. 10.

φεγγάριον, τό, ὡς καὶ νῦν, = **σελήνη**, Μεθόδ. 1333.

φεγγίτης, ου, ὁ, = **σεληνίτης**, Ψευδοχρυσ. τ. 8, σ. 664C, Πλίν. 36, 22, 46, 2) ὡς καὶ νῦν, ἡ ὀπὴ ἐπὶ τῆς στέγης δι' ἧς εἰσέρχεται φῶς εἰς τὴν οἰκίαν, «σαλάμβαι οἱ φανόπται, ἤτοι οἱ φεγγῖται ἰδιωτικῶς, παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν» Τζέτζ. εἰς Λυκόφ. 98.

φεγγοβολέω, ὡς καὶ νῦν, ἐκπέμπω φῶς, λάμπω, Μανέθων 4. 264, 367, κλπ.

φεγγο-βόλος, ον, ὁ φεγγοβολῶν, λάμπων, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 41, κλπ.

φεγγο-κάτοχος, ον, ὁ κατέχων φέγγος, Κλήμ. Ῥώμ. σ. 1461, ἔκδ. Mi.

φέγγος, εος, τό, φῶς, λάμψις, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 279, Πίνδ., Τραγ.· μάλιστα ὡς τὸ **φάος**, **φῶς**, τὸ τῆς ἡμέρας φῶς, εἴτε ἀπολ., εἴτε μετὰ προσδιορισμοῦ, φ. ἡλίου Αἰσχύλ. Πέρσ. 377, Σοφ., κλπ.· τὸ φ. τοῦ θεοῦ Εὐρ. Ἄλκ. 722· συχν. ἄνευ τοῦ ἄρθρου, φ. εἰσορᾶν θεοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1025, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 673· ὦ φέγγος αὐτόθι 859, Εὐρ. Ἠλ. 866· ὦ φ. ἡμέρας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1577· δεκάτῳ φέγγει ἔτους, κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, αὐτόθι 504. β) τὸ τῆς σελήνης φῶς, Ξεν. Κυνηγ. 5. 4· νυκτερινὰ φέγγει ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡμερινὸν φῶς, Πλάτ. Πολ. 508C· (οὕτως ἐν τῇ καθωμιλημένῃ Ἑλληνικῇ φεγγάρι λέγεται ἡ σελήνη, ἴδε Κοραῆ Ἡλιόδ. 2. 290· καί τινες τῶν γραμματικῶν ἡμαρτημένως ἐδόξασαν ὅτι φάος ἐσήμαινε τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, φέγγος δὲ τὸ τῆς σελήνης) ὡσαύτως, τὸ φ. τοῦ γάλακτος, ὁ γαλαξίας, Ἀριστ. Μετεωρολ. 1. 8, 18. γ) ἐπὶ ἀνθρώπων, φ. ἰδεῖν, προσιδεῖν, ἰδεῖν τὸ φῶς, ἐλθεῖν εἰς τὸν κόσμον, γεννηθῆναι, Πινδ. Π. 4. 198, θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον, μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος Βακχυλ. Ἐπίνικοι V. 160-2, Blass.· λιπεῖν φ. Εὐρ. Ὀρ. 954· ὄλωλα, φ. οὐκέτ' ἐστί μοι Σοφ. Τραχ. 1144·— ἁπλῶς, ἡμέρα, Εὐρ. Ἑκ. 32, Νόνν.· μοιρίδιον φ. = μ. ἦμαρ, Εὐρ. ἐν Ἀνθ. II. παραρτ. 27. 2) τὸ φῶς λαμπάδων ἢ πυρός, φ. λαμπάδων Αἰσχύλ. Εὐμ. 1022· πυρὸς αὐτόθι 1029, Χο. 1037. ἐντεῦθεν, φῶς, λαμπάς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 445, 455, Ξεν. Συμπ. 1. 9· πληθ. φέγγη, πυρά, Πλουτ. Κάμ. 25, κλπ. 3) τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, φ. ὀμμάτων Εὐρ. Ἑκ. 368, 1035· ὅσσων Θεόκρ. 24. 73· τυφλὸν φ., ὅ ἐστι τυφλότης, Εὐρ. Ἑκ. 1068. II. φῶς, μεταφορ., εὐφροσύνη, χαρά, τέρψις, ὑπερηφανία, δόξα, Πινδ. Π. 8. 138, Ν. 3. 113., 4. 21· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 100, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 602, Ἀριστοφ. Πλ. 640· ὦ ταῖς ἱεραῖς φ. Ἀθήναις ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1319· πλοῦτος ἀνδρὶ φ. Πινδ. Ο. 2. 102· φ. ὀπώρας, ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 118. 2) οὕτω, φ. δικαιοσύνης, σωφροσύνης, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 250B· τῆς ψυχῆς Πλούτ., κλπ.— Πρβλ. **φάος** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους (**φέγγος** καὶ **φάος** εἶναι συγγενῆ, ὡς τὸ **βένθος βάθος**, **πένθος πάθος**· ἴδε ἐν λ. **φάω**.)

φεγγο-τόκος, ον, ὁ παράγων φέγγος ἢ φῶς, οὐρανοὺς τοὺς φεγγοτόκους ἀνοίξας Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 286D.

φέγγω, = **φαίνω**, ὡς καὶ νῦν, φωτίζω, «φέγγουσαν· λαμπρύνουσαν» Ἡσύχ.—Παθ., φλογὶ φέγγεται λειμών, φωτίζεται, Ἀριστοφ. Βάτρ. 344. II. ἀμεταβ., λάμπω, αὐτίκα δ' ἠὼς ἔφεγγεν ἀνερχομένη Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1714, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 3.

φεγγώδης, ες, (εἶδος) λαμπρός, λάμπων, φέγγων, ἀκτινοβόλος, φεγγῶδες Ἰησοῦς, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 720A.

φεδυντής = **φαιδυντής**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ β' μ. Χ. αἰῶνος, CIA. III. 1058.

φειδαλφιτέω, φείδομαι τῶν ἀλφίτων, «οἷον τροφῆς καὶ σιτίων» Α. Β. 69, 32.

φειδ-άλφιτος, ον, κυρίως, ὁ φειδόμενος **τῶν ἀλφίτων**· ἀκο-

λούθως καθόλου, φειδωλός, φιλάργυρος, οἰκονόμος, ἐν τῷ ἐπιρρ. -τως, «φειδαλφίτως, ἐκ τοῦ ἄλφιτον. ὅ ἐστι πεφεισμένος τῶν ἀλφίτων» Σουΐδ.

φειδασμός, ὁ, ἐφθαρμένη γραφὴ παρὰ τῷ Λιβαν. 4. 853.

Φειδιππίδης, ου, ὁ, κωμικὸν πατρωνυμικ. ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. —Ὑποκορ. **Φειδιππίδιον**, τό, αὐτόθι 81.

φειδίτης, ου, ὁ, ὁ ἀποτελῶν μέλος φειδιτίου, ὁ ἐν φειδιτίῳ σιτούμενος, Ἀθήν. 140E.

φειδίτια, τά, ἴδε φιλίτια.

φείδομαι· παρατ. **φείδοντο** (ἄνευ αὐξήσ.) ἔτι καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Ἠλ. 716, μετὰ δίφθογγον ἐν τέλ. τοῦ προηγουμ. στίχου· μέλλ. **φείσομαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 312, Πλάτ., κλπ., Ἐπικ. **πεφιδήσομαι** Ἰλ. Ο. 215·— ἀόρ. α' **ἐφεισάμην** Ἀττικ., Ἐπικ. γ' ἑνικ. **φείσατο** Ἰλ. Ω. 236· — κατ' Ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β' **πεφιδόμην**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. ἐν τῇ εὐκτ. **πεφιδοίμην**, **πεφίδοιτο**, Ὀδ. Ι. 277, Ἰλ. Υ. 464, ἀπαρ. **πεφιδέσθαι** Φ. 101·— μετοχ. πρκμ. **πεφεισμένος** Δίων Κ., Λουκ.· Ἐπικ. προστ. **πεφίδησο** Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6203. 16· μετοχ. **πεφιδημένος** Νόνν. Δ. 12. 39 2·—ἀποθ. Φείδομαι, «λυποῦμαι», οἰκονομῶ, μεταχειρίζομαι μετὰ φειδοῦς, Λατ. parcere. **I.** φείδομαι προσώπων ἢ πραγμάτων ἐν πολέμῳ, «λυποῦμαι», δὲν καταστρέφω, μετὰ γεν., Τρώων Ἰλ. Φ. 101· ἀνδρὸς Ω. 158 187, πρβλ. Ὀδ. Ι. 277, Χ. 54· Ἰλίου Ἰλ. Ο. 215· ἀπ' ἀνδρῶν ὧν Ἄρης ἐφείσατο Αἰσχύλ. Θήβ. 412· μὴ φείσῃ βίου, μὴ «λυπηθῇς» τὴν ζωήν μου, Σοφ. Φιλ. 749· μὴ φείδεσθε .. στρατοῦ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 844· οὔτε ἰδίου οὔτε δημοσίου οἰκοδομήματος φ. Θουκ. 1. 90, πρβλ. 3. 74·— ἀπολ., δεικνύω οἶκτον, εἶμαι ἐλεήμων, αὐτόθι 59. **II.** μεταχειρίζομαι μετὰ φειδοῦς, ποιοῦμαι μετρίαν χρῆσίν τινος, ἵππων φειδόμενος, δηλ. φροντίζων περὶ αὐτῶν, λαμβάνων πρόνοιαν περὶ αὐτῶν, Ἰλ. Ε. 202· φ. πίθου μεσσόθι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 367· φ. ὃν εἶχε βίον (ἔνθα ἢ διορθωτέον βίου ἢ ἑρμηνευτέον τὴν αἰτιατ. βίον καθ' ἕλξιν πρὸς τὸ ἀναφορικόν), Θέογν. 908· ἱερῶν κτεάνων φ. Σόλων 3. 13· φείδεσθε τοὐλαίου σφόδρα Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 15·— ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συνηθέστατα μετ' ἀρνήσεως, οὐ φείδομαι, δὲν φείδομαι, δίδω ἐλευθερίως, οὐδέ νυ τοῦ περ [δέπαος] φείσατο Ἰλ. Ξ. 236· μὴ φείδεο σίτου Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 602· θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι Τυρταῖος 7. 14, πρβλ. 12. 5· οὐ φείσατο νευρᾶς Πινδ. Ι. 6 (5). 50· φείδεο τῶν νηῶν, μηδὲ ναυμαχίην ποίεο (πρβλ. ἀφειδής Ι. 2) Ἡρόδ. 8. 68, 1· τούτων φ. μηδενὸς ὁ αὐτ. 9. 41, πρβλ. 39· φείδοντο κέντρων οὐδὲν Σοφ. Ἠλ. 716· φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 115· τί φειδόμεσθα τῶν λίθων; διὰ τί δὲν κάμνομεν χρῆσιν αὐτῶν; Ἀριστοφ. Ἀχ. 319· φ. αὐτῶν οὔτ' ἐν πόνοις Ξεν. Κύρ. 4. 2, 1, πρβλ. 7. 1, 29· οὔτε τοῦ σώματος οὔτε τῶν ὄντων Ἀνδοκ. 21, 15· μήτε χρημάτων μήτε πόνων Πλάτ. Φαίδων 78A. 2) ἀπολ., εἶμαι φειδωλός, ζῶ μετὰ φειδοῦς, φείδεσθαι μὲν ἄμεινον Θέογν. 931· ἰδίᾳ μὲν φ., δημοσίᾳ δὲ λειτουργῶν ἥδομαι Λυσί. 163. 8· τοὺς φειδομένους καὶ τοὺς ἀκριβῶς διαιτῶντας Ἀνδοκ. 33. 19· οἱ γεωργοῦντες καὶ φ. Δημ. 753. 25· — συχν. ἡ μετοχ. **φειδόμενος**, η, ον, ὡς ἐπίθ. = φειδωλός, Ἀριστοφ. Πλ. 247, 553, κλπ.· ὄμμασι φειδομένοις, μὲ ὄμματα διστάζοντα, δειλά, Ἀνθ. Π. 12, 21, πρβλ. 5. 216, 269· αἱ μὴ φ. (ἐξυπακ. μέλισσαι), αἱ μὴ φειδωλαί, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 51· οὕτως ἔπαινοι πάνυ πεφεισμένοι Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 59· πεφιδημένα δάκτυλα Νόνν. Δ. 12. 392· τὸ φειδόμενον Πλούτ. 2. 972F. — Ἐπίρρ. **φειδομένως**, μετὰ φειδοῦς, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. θ', 6, Πλουτ. Ἀλέξ. 25· **πεφεισμένως** Ἱππ. 1187F. **III.** ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἔκ τινος, Λατιν. abstinere, κελεύθου Πινδ. Ν. 9. 46· τοῦ κινδύνου Ξεν. Κύρ. 5. 5, 18· τῆς θήρας Βίων 2, 12· τοῦ λέγειν, τοῦ ἀκολουθεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 19, Ἑλλην. 7. 1, 24· φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς Σοφ. Αἴ. 115, πρβλ. Εὐριπ. Μήδ. 401, κλπ.· (καὶ ἀπολ., μὴ φείδεσθε ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1285· φείδου μηδὲν ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1044, κλπ.)· ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., παύομαι πράττων τι, ἀπέχομαι τῆς πράξεώς τινος, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 393, ἔνθα ἴδε Πόρσωνα (387), Ξεν. Κύρ. 1. 6, 35· ὡσαύτως, φ. μή τι δρᾶσαι τῶν τυραννικῶν Πλάτ. Πολ. 574B. **IV.** παρὰ τοῖς Ἑβδομ. εἶναι ἐν χρήσει μετὰ πολλῶν ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν, φείδομαι ἐπί τινι, ἐλεῶ, κατελεῶ τινα, Ἱερεμ. ΙΕ', 5, ΚΑ', 7· ἐπί τινα ὁ αὐτ. ΚΗ', 3· φ. περί τινος, ἀπέχομαί τινος, Β' Βασιλ. ΙΒ', 6, Σειρὰχ ΙΓ', 12· φ. ὑπέρ τινος, Ἰωνᾶς Δ', 10· ἀπό τινος Δ' Βασιλ. ΙΕ, 3, Ἰεζεκ. ΚΔ', 21· ἔτι ἴδε καὶ φ. τι ἀπό τινος, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, Ἰὼβ Λ', 10 φ. τινος ἀπό τινος ὁ αὐτ. ΛΓ', 18, Ψαλμ. ΙΗ', 14, ΟΖ', 50.— Καὶ συνηρ. τύπος φειδέομαι Εὐτ. παρὰ Στοβ. 130. 33.

φειδός, ή, όν, φειδόμενος, φειδωλός, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 86· ὡσαύτως πλημμελῶς **φιδός**, Καλλ. Ἀποσπ. 460, πρβλ. Λοβεκ. Τεχνολ. σ. 280·— Συγκρ., φειδότερος ἐς τὰ χρήματα Δημόκριτος παρὰ Στοβ. 475. 6. — Κωμικ. κύριον ὄνομα **Φειδύλος**, ὡς τὸ **μικκύλος**, ἀπαντᾷ παρὰ Φιλιππίδῃ ἐν «Ἀνανεώσει» 2, πρβλ. Hor. 3 Od. 23. 2.

φειδώ, όος, συνηρ. οῦς, ἡ· (φείδομαι)·— τὸ φείδεσθαι ἢ φείσασθαι, φειδὼ νεκύων, «φροντὶς ὥστε μὴ ἀναλωθῆναι, βέλτιον δὲ ἀκούειν, τὸ περὶ τῆς ταφῆς φείσασθαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 409· βίου Εὐρ. Ἀποσπ. 441· φ. ἔστω τινὸς Λογγῖν. 22. 4· φ. ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τινος Διονύσ. Ἁλ. 8. 79., 11. 55·— μετ' ἀπαρ., φειδοῖ μηδὲν' εὖ ποιεῖν, ἕνεκα φειδοῦς, ἐκ φειδοῦς, Εὐρ. Ἀποσπάσμ. 411· φ. τις ἐγίγνετο .. μὴ προαναλωθῆναι (ἐξυπακ. τὴν εὐπραγίαν) Θουκ. 7. 81. **II.** ἀπολ., οἰκονομία, φειδωλία, χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδὼ Ὀδ. Ξ. 92, πρβλ. Π. 315, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 367· ἐναντίον τοῦ ἀσωτία, Ἀριστ. Ρητ. 2. 14. 2.

φειδωλή, ἡ, = φειδώ, μηδέ τι δούρων ἔστω φειδωλὴ Ἰλ. Χ. 244, Σόλων 12. 46· φειδωλὴν ἀπόθου Ἀνθ. Π. 12, 31.

φειδωλία, ἡ, = φειδώ, Ἀριστοφ. Νεφ. 835, Ἐκκλ. 750, Πλάτ. Πολ. 572C. **II.** = ἀκρίβεια, τέξου χρώμενος φειδωλίᾳ Ποιητὴς παρὰ Τρύφωνι ἐν τῷ Mus. Crit. 1. 48.

φειδωλός, ή, όν, καὶ ός, όν Ἀριστοφ. Νεφ. 420, Λυσίας 92. 23 (ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἐφθαρμένον)·— καὶ ὡς οὐσιαστικ., ὁ φιλάργυρος, Ἀριστοφ. Πλ. 237· ἐκεῖνος ἦν φειδωλός, ὃς ἐπὶ τοῦ βίου .. τριχίδας ὠψώνησ' ἅπαξ Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 16, Πλάτ. Πολ. 554A, κ. ἀλλ.· φ. γαστὴρ Ἀριστοφ. Νεφ. 420· φ. γλῶσσα, μὴ λαλοῦσα πολλά, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 718·— μετὰ γεν., φ. χρημάτων Πλάτ. Πολ. 548B· ὡσαύτως, φ. περί τι Εὐσ. παρὰ Στοβ. (ἐν ἐπιγρ.) 4. 104·—τὸ φ. αὐτοῦ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 560C· τὸ φ. ἐν δαπάναις Πλουτ. Γάλβ. 3· θνητά τε καὶ φ. οἰκονομοῦσα, ἐπιδιώκουσα ἀσχολίας γηΐνας καὶ φιλαργύρους, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 256E. — Ἐπίρρ., τεθραμμένος .. ἀπαιδεύτως τε καὶ φειδωλῶς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 559D.

φείδων, ωνος, ὁ, ἀγγεῖον ἐλαιηρὸν ἔχον στενὸν λαιμόν, δι' οὗ ὀλίγον μόνον ἔλαιον δύναται νὰ ἐκρεύσῃ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 440· οὕτω, φειδώνιον (Φειδώνειον Κόδηξ παρὰ Κόντῳ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σελ. 329) μέτρον Θεοφρ. Χαρακτ. 30. 5, πρβλ. Στράβ. 358, Ἀλκίφρων 3. 5, 7 (ἔνθα **φειδωλῷ**), Cobet. V. LL. 66. **II.** ὡς κύριον ὄνομα **Φείδων**, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ὁ συστηματοποιήσας τὰ Ἑλληνικὰ μέτρα καὶ σταθμά, ἴδε Λεξ. Βιογραφ. 2) ὄνομα γέροντος παρὰ τοῖς κωμικοῖς, = φειδωλός, Χρέμης τις ἢ Φείδων τις ἐκσυρίττεται Ἀντιφάν. ἐν «Ποιήσει» 1. 21. κλπ.·— ὅθεν καὶ τὸ κωμ. πατρωνυμ. **Φειδωνίδης**, ου, ὁ, ὁ τοῦ Φείδωνος ἔγγονος, ὁ φειδωλός, ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου' τιθέμην ὄνομα Φειδωνίδην Ἀριστοφ. Νεφ. 65.

φεισμονή, ἡ, φειδώ, οἶκτος, εὐσπλαγχνία, ἔλεος, Σουΐδ., Φώτ.· — ὡσαύτως **φεῖσις**, εως, ἡ, Κύριλλ.

φειστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ φείδεσθαι, Ἰσοκρ. 299C, Πλούτ., κλπ.

φέκλη, ἡ, τρυγία οἴνου, Λατ. faecula, faex vini usta, τρυγὸς οἴνου κεκαυμένης, ἣν οἱ Ρωμαῖοι φέκλην καλοῦσι Γαλην. τ. 13, σελ. 355· φέρεται **σφέκλη** ἐν Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 2. 137, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, κλπ.

φελλαγωγία, ἡ, πιθανῶς κατὰ σύγχυσιν πρὸς τὸ **φαλλαγώγια**: «φελλαγωγία· πανήγυρις ἐπιτελουμένη παρὰ Ρωμαίοις, ἐν ᾗ διέβαλλον αὐτούς» Σουΐδ.

φελλάτας λίθος, ὁ, εἶδος λίθου ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο ἀγάλματα, Κλήμ. Ἀλέξανδρ. 42· lapis pellates παρὰ Κάτωνι· φέρεται **φελλεάτας** παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 75, **φελλέτας** παρὰ τῷ Σουΐδ. (Πρβλ. φελλεύς.)

φελλεύς, έως, ὁ, πετρῶδες ἔδαφος, Ἡσύχ. (ἔνθα παρεφθάρη εἰς τὸ **φελλός**)· θηλ. γῆ **φελλὶς** ἀπαντᾷ παρὰ Πολυδ. Α', 227, πρβλ. Böckh C. I. 93, σ. 132, πρβλ. 345·— ἀρσ. **φελλεών**, ῶνος, ἐν Ἀρριαν. Κυνηγ. 17· καὶ οὐδ. πληθ. **φελλέα** ἐν Ξεν. Κυν. 5. 18· καὶ ἴσως οὕτω διορθωτέον ἐν Ἰσαίῳ 73. 39, κατέχει τὸν ἀγρόν, φελλέα δὲ ἄττα ἐκείνῳ δέδωκε· ἀλλ' ὁ Ἁρπ., Φώτ. καὶ Σουΐδ. συμφώνως γράφουσι **φελλέα**, ὅπερ ὡσαύτως ὑπολανθάνει ἐν τῷ τύπῳ φέλλερα τῷ ἐν τοῖς Α. Β. 315· ἴδε Schömann εἰς Ἰσαῖον 401. **II.** **Φελλεύς**, ὄνομα πετρώδους μέρους τῆς Ἀττικῆς Ἀριστοφ. Ἀχ. 273, Νεφ. 71, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 111B·— **Φελλείτης**, ου, κάτοικος τοῦ Φελλέως, Στέφαν. Βυζ. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ἐν τῇ Μακεδονικ. λέξει **πέλλ-α** καὶ τῷ ἐπιθέτῳ **ἀ-φελ-ής**· πρβλ. καὶ **φελλάτας**.)

φελλεύω, (φελλός) ἐπιπλέω ὡς φελλός, «φελλεῦον. ἐπιπλέον» Ἡσύχ.

φελλεών, ῶνος, ἴδε ἐν λέξ. **φελλεύς**.

φελλήνας [ῐ], ου, ὁ, ἐλαφρὸς ὡς φελλός, «κοῦφος, ἀπὸ τοῦ φελλοῦ» Ἡσύχ.· ὡς ὄνομα εἴδους τινὸς παρυδατίου πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰξευτ. 3, 23 (Schneid.).

φέλλινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ φελλοῦ, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 4.

φελλίον, τό, **φελλίς**, ίδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **φελλεύς**.

φελλό-δρῦς, ὕος, ἡ, Ἀρκαδικόν τι ἀειθαλὲς δένδρον σκληρότερον τοῦ πρίνου, τὸ Δωρ. ἀρία, (νῦν ἐν Χαλκιδικῇ τῆς Μακε-

δονίας τὸ «ἄρχο», Μ.) Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 3., 3. 3, 3., 3. 16, 3.

φελλόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ὁ ἔχων φελλίνους πόδας, Λουκ. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 4.

φελλοχαλαστοῦντος τοῦ δεῖνα, Ἐπιγρ. συνναυτῶν τινων Καλλιπόλεως τῆς ἐν Θράκῃ, Bul. de corr. hel. I, σ. 410, ἔνθα ἀνεγνώσθησαν καὶ τά: δικτυαρχούντων, σκοπιαζόντων, κυβερνώντων, λεμβαρχούντων κλπ., ἅπαντα ταῦτα ναυτικὰ μὲν καὶ ἁλιευτικὰ ὀνόματα, σημαίνοντα δὲ πιθανῶς καὶ ἱερατικάς τινας λειτουργίας, ἅτε δὴ τῆς ἐπιγραφῆς ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς τὰ ἐπὶ ἱερέως ... καὶ προσέτι περιλαμβανούσης καὶ ἄλλα τινά, ἐξ ὧν ὑποδηλοῦται, ὅτι οἱ συνναῦται ἐκεῖνοι ἦσαν συγκεκροτημένοι ὥς τις θρησκευτικὸς θίασος ἢ κοινὸν ὀργεώνων, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φελλός, ὁ, τὸ δένδρον ἐξ οὗ ὁ φελλός, Λατ. quercus suber, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2. 7., 1. 5, 2, κλπ. 2) ὁ φλοιὸς αὐτοῦ, ὁ φελλός, Λατ. cortex· μάλιστα ἐπὶ τῶν φελλῶν δικτύου, Πινδ. Π. 2. 146, Αἰσχύλ. Χο. 506, Πλάτ., κλπ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ φλοιός, κλπ.)

Φελλώ, οῦς, ἡ, ἡ πατρὶς τῶν Φελλοπόδων, λέξις κωμικὴ πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ, «ἔλεγόν τε (δηλ. οἱ Φελλόποδες) εἰς Φελλὼ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι» Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 4.

φελλώδης, ες, (φελλός, εἶδος) ὁ ἐκ φελλοῦ, Πολυδ. Ι', 85.

φελλωτὰ σανδάλια, τὰ νῦν ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως ἐν Ἀδριανουπόλει καλούμενα φελλάρια, εἰ καὶ ἐγὼ δὲν τὰ εἶδον ἔχοντα πάτον φελλοῦ, ἴσως διότι ἐπικαλύπτεται οὗτος ἄνωθεν μὲν ἐριούχῳ, κάτωθεν δὲ δέρματι, ἴδε Μ. Ἀκομ.τ. Β', σ. 317, 8, ἔκδ. Λ. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φελόνης, φελόνιον, πλημμμελεῖς τύποι ἀντὶ φαινόλης, φαινόλιον.

φέναγμα, τό, ὥσπερ ἐκ ῥήμ. φενάσσω, = φενάκισμα, «φενάγματα: φενακίσματα» Φώτ.

φενάκη, ἡ, ὡς τὸ πηνίκη, ψευδὴς κόμη, «περοῦκα», Λουκ. Ἀλέξ. 50, Ἑταιρ. Διάλ.11. 3. (Ἀμφισβητεῖται ἂν τὸ φενάκη ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ φέναξ, ἀπάτη, ὅθεν ἐσχηματίσθη μετὰ ταῦτα τὸ πηνίκη· ἢ τὸ πηνίκη ὁ πρότερος τύπος.) [Ἐὰν ἐκ τοῦ φέναξ, ᾱ· ἐὰν δὲ ἐκ τοῦ πηνίκη, ᾰ].

φενᾱκίζω, μέλλ. -σω, φέρομαι ὡς φέναξ, ἀπατῶ, ψεύδομαι, Σοφ. Ἀποσπ. 792, Θεόπομ. Κωμικ. ἐν «Εἰρήνῃ» 2· μετ' οὐδ. ἐπιθ., ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σύ; Ἀριστοφ. Ἀχ. 90, πρβλ. Δημ. 362. 10. 2) μεταβ., δολιεύομαι, ἐξαπατῶ, τινὰ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1087, Πλοῦτ. 271, Δημ 20. 5· ὧν πεφενάκικε τὴν πόλιν (καθ' ἕλξιν ἀντὶ ἅ), ὁ αὐτ. 363. 29.— Παθ., ἐξαπατῶμαι, ὁ αὐτ. 73, 1· οἵ' ἐφενακίσθην ὑπ' αὐτοῦ Ἀριστοφ. Βάτρ. 921.

φενᾱκικῶς, ἐπίρρ., ἀπατηλῶς, Ἐτυμ. Μέγ. 402, 39.

φενᾱκισμός, ἀπάτη, ἐξαπάτησις, Δημ. 760, ἐν τέλ.· συχν. ἐν τῷ πληθ., τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην Ἀριστοφ. Ἱππ. 633, Δημ. 59. 18, Δειναρχ. 102. 1·— **φενάκισμα**, τό, Ἡσύχ. ἐν λ. πηνηκισμάτων ἣν ἑρμηνεύει: «φενακισμάτων».

φενᾱκιστής, οῦ, ὁ, = φέναξ, «φενακιστὴν αὐτὸν κωμῳδεῖ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 88· «ὁ βασιλεὺς φενακιστὴν θέλων αὐτὸν ἐλέγξαι» Κ. Μανασσ. Χρον. 2105.

φενᾱκιστικός, ή, όν, = φενακικός, Πολυδ. Δ', 21. Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι 24, 51, κλπ.

φενακό-μαντις, εως, ὁ, ἡ, ψευδόμαντις, ψευδοπροφήτης, τοὺς διὰ πλυνῶν καὶ λεκανίδων φενακομάντεις Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 218Α.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

φέναξ, ᾱκος, ὁ, ἡ, ἀπατεών, ὡς ἣν ἀλαζὼν καὶ φέναξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 909· ἐν Ἀχαρν. 89, ἴσως μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ φοῖνιξ· ἐν τοῖς Ἱππεῦσι 634 Φένακες προσφωνοῦνται οἱ προστάται θεοὶ τῶν ἀπατεώνων, ἄγε δὴ Σκίταλοι καὶ Φένακες... νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε.— Καθ' Ἡσύχ.: «φέναξ· χλευαστής, ἀπατεών, ψεύστης, πλάνος».

φένω, φονεύω, ῥῆμα ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ ἀόρ. ἔπεφνον, Ἰλ. Φ. 55, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1497 Ἐπικ. ὡσαύτως πέφνον. Ἰλ. Ν. 363·— (κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μετ' ἀναδιπλ. τύπου, πέφενον, ὡς τὸ λελαβέσθαι, λελαθεῖν, πεπιθεῖν)· ὑποτ. πέφνῃς, ῃ Ὀδ. Χ. 346, Ἰλ. Υ 172· ἀπαρ. πεφνέμεν Ζ. 180 μετοχ. πέφνων (τέμεται παροξ. ὡς εἰ προῆλθεν ἐξ ἐνεστ. πέφνω), Π. 827, ἔνθα ἴδε Spitzn. (πρβλ. κατέπεφνον)· τὸν δὲ ἐνεστ. τοῦτον παρέλαβε καὶ μετεχειρίσθη ὁ Ὀππ. ἐν τοῖς 2. 133·— συντομώτερος τύπος τῆς ῥίζης εἶναι τὸ ΦΑ, εἰς ὃ πρέπει νὰ ἀναφέρηται καὶ ὁ παθ. πρκμ. πέφαμαι, οὗ ἔχει ὁ Ὅμ. τὸ γ' ἑνικ. καὶ πληθ. πέφαται Ἰλ. Ο. 140, κ. ἀλλ., πέφανται Ε. 531· τὸ ἀπαρ. πεφάσθαι Ν. 447· καὶ τὸν παθ. μέλλ. πεφήσεαι Ν. 829, Ο. 140, Ὀδ. Χ. 217· ἕτεροι δὲ τύποι μνημονεύονται παρὰ τοῖς Γραμμ., ἀόρ. α' φάσαι Φώτ., Ἡσύχ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 1. 69 ἀόρ. β' μετοχ. παφών Ἡσύχ.· ἀόρ. β' μέσ. ἀπ-έφατο = ἀπέθανεν. (Ἐντεῦθεν παράγεται καὶ τὸ φατός, πεφονευμένος, παρ' Ἡσυχ., ἀπαντῶν μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις Ἀρεί-φατος, μυλή-φατος, ἀδυνή-φατος.)

φεύγω, εὕρηται δὶς ἔν τινι Ἀμφιπολιτ. ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 2008) ἀντὶ τοῦ φεύγω.

φεραῖος, ὁ, εἶδος κεστρέως, ἴσως ταυτόσημ. τῷ περαίας, Ἀριστ. Ἀποσπ. 299.

φέρ-αλγος, ον, ὁ φέρων ἄλγος, κακώνυμος.. Μοῖρα, μέλαινα, φέραλγος Νικήτ. Εὐγεν. 6. 215.

φερ-ανθής, ές, ὁ φέρων ἄνθη, φερανθέος εἴαρος ὥρῃ Ἀνθ. Παλατ. 9, 363· λάμπει ποτὲ καὶ φερανθὲς ὀπωροφόρον ἔαρ Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. κ. Καλλιθέαν 3. 25.

φέρ-ασπις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ φέρων ἀσπίδα, Ὕμν. Ὁμ. 7. 2, Αἰσχύλ. Ἀγ. 693, Πέρσ. 240.

φερ-αυγής, ές, ὁ φέρων φῶς, Νόνν. Δ. 38. 81, κλπ., πρβλ. φερεαυγής.

φεραυγίζω, ἐκπέμπω αὐγάς, λάμψεις, φεραυγίζουσα πυρφόρος βάτος Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 12, ἔκδ. Mil.

φέρβω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., πλὴν τοῦ ὑπερσ. ἐπεφόρβειν (ἴδε κατωτ.). Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἱππ. καὶ Πλάτ. ἐν Κριτί. 115Α), τρέφω, βόσκω, τινα Ὕμν. Ὁμ. 30. 2, Πινδ. Ο. 2. 134, Εὐρ. Ὀρ. 869· ἐπὶ ποιμένων, φ. βοτὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολ. 75· μετὰ γεν. πράγμ., ἐπεὶ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 105. 2) = σώζω, διατηρῶ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 375. II. Παθ., τρέφομαι, βόσκομαι, Λατ. pasci, vesci, ἀλλ' αὐτὸς τάλας θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην, θὰ χρησιμεύσω ὡς τροφὴ ἐκείνων ἐκ τῶν ὁποίων ἐτρεφόμην, Σοφ. Φιλ. 957· οὕτω, τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου Ὕμν. Ὁμ. 30. 4. 2) τρώγω, καταναλίσκω, μετ' αἰτ., ὡς τὸ Λατ. depasci, ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα φέρβεται Ἱππ. 1181F, πρβλ. Foës. Oec.· μεταφορ., τρέφομαι μέ τι, σοφίαν Εὐρ. Μήδ. 827.—ἀπολ., τρέφομαι, ζῶ, ὑπάρχω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1016. 3) ὡς τὸ τρέφω, ἔχω, κρέσσονα μὲν ἁλικίας νόον φέρβεται, «τουτέστι κρείττονα τῆς ἡλικίας νοεῖ καὶ λέγει, ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν τὸν νοῦν ἔχει καὶ τὴν φρόνησιν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 5. 147· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., κεστρέα δ'.. ἀκούω φέρβειν πρηΰτατόν τε δικαιότατόν τε νόημα Ὀππ. Ἁλ. 2. 643. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. bhar, bi-bh armi, ὅπερ = καὶ φέρω fero καὶ τρέφω nutrio καὶ συμπεραίνει ὅτι ἡ √ΦΕΡΒ, φέρβ-ω εἶναι ἐπιτεταμένος τύπ. τῆς √ΦΕΡ, φέρ-ω· ἐντεῦθεν φορ-βή, ἀρχ. Λατ. forb-ea, νεώτ. herb-a.)

φέρε, ἴδε φέρω IX.

φερε-αυγής, ές, ποιητ. ἀντὶ φεραυγής, φερεαυγέα κοίρανον αἴγλης Ἀνθ. Παλ. 9. 634.

φερέ-βοτρυς, υ, γεν. υος, ὁ φέρων βότρυς, καὶ σταφυλὴν φερέβοτρυν ἀπὸ Σταφύλοιο καλέσσω Νόνν. Διονυσ. 19. 53.

φερ-έγγυος, ον, (ἐγγύη) ὁ φέρων ἢ παρέχων ἐγγύησιν·—ὅθεν καθόλου, ἀξιόπιστος, πιστός, ἀσφαλής, Πολυφόντου βία, φερέγγυον φρούρημα Αἰσχύλ. Θήβ. 449· πύλας φερεγγύοις ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις αὐτόθι 797·— μετ' ἀπαρ., ἀρκετός, ἱκανός, οὐ φ. εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν Ἡρόδ. 5. 30· λιμὴν φ. διασῶσαι τὰς νέας ὁ αὐτ. 7. 49, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 396, 470, Εὐμεν. 87·—μετὰ γεν. πράγμ., ἄξιος νὰ ἐγγυηθῇ περί τινος, ἱκανὸς νὰ δώσῃ λόγον, τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος; «ὧν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλής εἰμι» (Σουΐδ. ἐν λ. φερέγγυος), Σοφ. Ἠλ. 942· οὕτω, φερεγγυώτατος πρὸς τὰ δεινὰ Θουκ. 8. 68. — Πρβλ. ἐχέγγυος. — Κατὰ Σουΐδ.: «φερέγγυος, ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτῖσαι, οἷον ἀξιόχρεως, δυνάμενος ἀναδέξασθαι τὴν ἐγχείρησιν» κλπ.—Καθ' Ἡσύχ.: «φερέγγυος. ἀξιόπιστος, ἐγγυητής, καὶ βεβαιωτής» καὶ: «φερέγγυον. βέβαιον, δυνατόν».

φερε-γλᾱγής, ές, ὁ φέρων ἢ παρέχων γάλα, αἶγες φερεγλαγέες Ὀρφ. Λιθ. 216.

φερέ-δειπνος, ον, ὁ φέρων ἢ παρέχων δεῖπνον ἢ εὐωχίαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 23·— ἐν Ἀριστοφ. Σφ. ὡς κύριον ὄνομα.

φερέ-ζῠγος, ον, ὁ φέρων τὸν ζυγόν, ἐζευγμένος, ἵππος φερέζυγος Ἰδυκ. 2.

φερέζωος, ον, ὁ φέρων ζωήν, Νόνν. Διονυσ. 12. 6.

φερέ-κᾰκος, ον, ὁ ἀντέχων εἰς τοὺς κόπους, φερέπονος, καρτερικός, τοὺς νεμαδικοὺς ἱππεῖς συναγαγών, ὄντας φερεκάκους διαφερόντως.. προσέταξε, κλπ., Πολύβ. 3. 71, 10., 3. 79, 5.

φερέ-καρπος, ον, ὁ φέρων, παρέχων καρπόν, Πλούτ. 2. 495C, Ἀνθ. Παλ. 9. 778, Ὀρφ.

φερέ-κοσμος, ον, ὁ φέρων κόσμον, κοσμητικός, Σωραν. 1. 3 Ermerins.

φερεμμελίης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ φερε-μελίας, ὁ φέρων δόρυ, φὼς Μίμνερμ. 13. 4.

φέρενα, ἡ, Αἰολ. = φερνή, Ἡρωδιαν. Περὶ μον. λέξεων σελ. 33, 28.

φερέ-νῑκος, ον, ὁ φέρων νίκην, νικητής, ὄνομα ἵππου τινὸς τοῦ Ἱέρωνος διανριθέντος ἐν τοῖς ἱπποδρομικοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ο. 1. 29, κλπ. (Τὸ θηλ. κύρ. ὄνομα Βερενίκη εἶναι Μακεδονικ. ἀντὶ Φερενίκη, πρβλ. Β. β. II.)

φερέ-οικος, ον, ὁ φέρων τὴν οἰκίαν του μεθ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ. 4. 46·— ὡς οὐσιαστ., ὁ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν οἰκίαν του, δηλ. ὁ κοχλίας, Λατ. domiporta (Ποιητὴς παρὰ Κικέρωνι Div. 2. 64), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 569· κατ' ἄλλους ζῷον ὅμοιον γαλῇ ἢ εἶδος ζῴου μείζονος σφηκός· «φερέοικος . . ἔνιοι ζῷον ὅμοιον γαλῇ ὑπὸ δρυσὶ καὶ ἐλάταις γινόμενον. οἱ δὲ ζῷον σφηκὸς μεῖζον» Ἡσύχ., κλπ.· πρβλ. ὡσαύτως **φέροικος**.

φερέ-πολις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ σῴζων ἢ διαφυλάττων τὴν πόλιν, Τύχη Πινδ. Ἀποσπ. 14· ποιητ. ὡσαύτως **φερέπτολις**. Βασιλῆα φερέπτολιν Ὀππ. Ἁλ. 1. 197· φεπέπτολιν Ἀτθίδα νύμφην Νόνν. Διονυσ. 2. 86.

φερεπονέω, εἶμαι φερέπονος, ὑπομένω κόπους ἢ δυσκολίας καὶ σκληραγωγίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 209. 27.

φερεπονία, ἡ, τὸ φέρειν μεθ' ὑπομονῆς τοὺς πόνους, Ἀππ. προοίμ. 11 καὶ 12, Εὐστ. Πονημάτ. 209. 20.

φερέ-πονος, ον, ὁ φέρων, προξενῶν, ἐπιφέρων κόπους ἢ στενοχωρίας, ἀμπλακίαι Πινδ. Π. 2. 6. **II.** ὁ φέρων μεθ' ὑπομονῆς τοὺς πόνους, ὁ ὑπομένων κόπους καὶ ταλαιπωρίας, Θεμίστ. 149D, Εὐστ. 1488. 44, κλπ.

φερέ-πτερος, ον, ὁ φέρων πτερά, πτεροφόρος, Μάξιμ. π. καταρχ. 610·—γεν. πληθ. **φερεπτερύγων** ἀπαντᾷ παρ' Ὀππ. ἐν Ἁλ. 2. 482, ἐξ ὀνομαστ. **φερεπτέρυγος**, ον, ἢ **φερεπτέρυξ**, ὁ, ἡ.

φερε-πτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **φερεπόλεμος**, ον, ὁ φέρων πόλεμον, πολεμικός, νηυσὶ φ., πολεμικὰ πλοῖα, πιθαν. γραφ. ἐν Χρησμ. παρὰ Παυσ. 10. 9.

φερέ-πτολις, ιος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **φερέπολις**.

φερέσ-βιος, ον, ὁ φέρων, παράγων, διδοὺς ζωήν, κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέσβιος Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 341, Ἡσ. Θεογ. 693· οὖθαρ ἀρούρης Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 450· ἄρουρα Ὕμν. Ὁμ. 30. 9· Δήμητρος στάχυς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304· αἴρω ποθεινὴν μᾶζαν, ἣν φερέσβιος Δηὼ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλον Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκῳ» 1·— ὡσαύτως, φ. Ἥρα Ἐμπεδ. 100·—ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρ' Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 1.

φερεσ-σακής, ές, γεν. έος, ὡς τὸ **φέρασπις**, ὁ φέρων σάκος, ἀσπίδα, ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 13, Νόνν. Διονυσ. 14, 28., 15, 66, κλπ.· ἁρμονίη ῥηχθεῖσα φερεσσακέων τελαμώνων Τρυφιόδ. (γρ. Τριφ.) 11.

φερεσσί-πονος, ον, = φερέπονος, ον, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1026.

φερε-στάφυλος, ον, ὁ φέρων σταφυλάς, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112B, Ἀνθ. Π. 9. 363, 11, Ὀππ., κτλ.

φερέ-σταχυς, υ, ὁ φέρων στάχυς, αὔλακα δὲ σπείρουσιν φερέσταχυν Νόνν. Διονυσ. 42. 330, κλπ.

φερε-στέφανος, ον, ὁ κερδίζων, ὁ λαμβάνων τὸν στέφανον τῆς νίκης, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 928.

φερετρεύομαι, φέρομαι ἐπὶ φερέτρου, δηλ. φορείου, ἐπὶ τοῦ τροπαίου ὃ ἐφέρετο ἐπὶ φορείου ἐν πομπῇ εἰς τὸν Φερέτριον Δία, Πλουτ. Μάρκελλ. 8.

φερέτριος, ὁ Λατ. feretrius, ἐπίθ. τοῦ Διός, Διονύσ. Ἁλ. 2. 34, κλπ.

φέρετρον, τό, νεκροφόρον κλινίδιον, ἢ φορεῖον, Λατ. feretrum, Πολύβ. 8. 31, 4·— κατὰ συγκοπήν, φέρτρον Ἰλ. Σ. 236.

φερέφλογος καὶ **φερήφλογος**, ον, ὁ φέρων φλόγα, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 373, 291, ἔκδ. Mi.

φερέχαιρος Γαβριήλ, ὁ τὸ χαῖρε φέρων τῇ Μαρίᾳ, Θεόδ. Στουδ. σ. 741, ἔκδ. Mi.

φέρην, Αἰολ. ἀντὶ **φέρειν**.

φέριστος, η, ον, ἴδε **φέρτατος**.

φέρμα, τό, (φέρω) τὸ φερόμενον, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας, τέκνον (πρβλ. τὸ Σκωτικὸν bairn ἐκ τοῦ ῥήματος to bear, φέρω), Αἰσχύλ. Ἀγ. 118. **2)** καρπὸς τῆς γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 690.

φερνή, ἡ, (φέρω)·— ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον φέρει ἡ σύζυγος (πρβλ. ἔδνον), ἡ προίξ, Λατιν. dos, Ἡρόδ. 1. 93, Εὐρ. Ι. Α. 47, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 19, Αἰσχίν. 32. 22· φ. θεραποντίς, προὶξ ἐκ θεραπαινίδων, δηλ. θεράπαιναι δοθεῖσαι ὡς προίξ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 979· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., προίξ, ὡς συνισταμένη ἐκ πολλῶν δώρων, Εὐρ. Ὀρ. 1662, πρβλ. Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 23· ἀλλά, φερναὶ πολέμου, γυνὴ κτηθεῖσα ἐν πολέμῳ, φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας Εὐρ. Ἴων 298·— ἐν τῷ πληθ., ὡσαύτως, νυμφικὰ δῶρα, λάζυσθε φ. τάσδε, παῖδες, τὰ δῶρα τῆς Μηδείας πρὸς τὴν Κρέουσαν, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 956.

φερνίζω, δίδω τὸ μερίδιον, προικίζω, φερνῇ φ. παρθένον Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΒ', 16).

φερνίον, τό, (φέρω) ἁλιευτικὸν σπυρίδιον, ἰχθυηρὸν ἀγγεῖον, κοινῶς «ψαροκάλαθον», Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 69, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 18, Ἀλκίφρων 1. 9, Πολυδ. Ϛ', 94·—παρ' Ἡσυχ. φέρεται **φέρμια**, τά, «φέρμια· ἃς ἔνιοι ἀσίλλας τὰς ἐκ σχοίνων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἀγγεῖα, οἷον σπυρίδια» Ἡσύχ. —Κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 119 γραπτέον **φέρνιον** προπαροξυτόνως.

φερνο-φόρος, ον, ὁ φέρων προῖκα, πεπροικισμένος, Ἱερώνυμ. 5, 560B.

φέρ-οικος, ον, ζῷόν τι ὅμοιον γαλῇ, λευκόν, φωλεῦον ἐν ταῖς ῥίζαις τῶν δρυῶν, βαλανηφάγον (ὡς περιγράφει αὐτὸ ὁ Φώτιος), Κρατῖνος ἐν «Κλεοβουλίναις» 7· διάφορον τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ φερεοίκου.

φερ-όλβιος, ον, ὁ φέρων, ὄλβον, εὐτυχίαν, Ὀρφ. Ὕμν. 63. 12, κλπ.

φερόντεσσι, = φέρουσι, μετοχ., Ἐπιγρ. Ἐρεσοῦ, Cau. 123. Αὐτόθι καὶ **δικαζόντεσσι**.

φέρ-οπλος, ον, ὁ φέρων ὅπλα, Μάξιμ. π. καταρχ. 180.

Φερρεφάττιον (-εῖον ἐν Α. Β. 314), τό, ναὸς ἢ ἱερὸν τῆς Περσεφόνης, Δημ. 1259. 5· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 369.

Φερσέφασσα ἡ, = **Περσέφασσα**, **Περσεφόνη**, Σοφ. Ἀντιγ. 894, Εὐρ. Ἑλ. 174· **Φερσέφαττα** Ἀριστοφ. Βάτρ. 671, Θεσμ. 287· **Φερρέφαττα** Πλάτ. Κρατ. 404C, E· **Φερσεφάασσα** Ἐπικ. παρὰ τῷ Ἀριστ. περὶ Θαυμασ. 133.— Περὶ τῶν διαφόρων σημασιῶν τῆς ξένης ταύτης πιθανῶς λέξεως ἴδε Heind. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

Φερσεφόνη, ποιητικ. ἀντὶ **Περσεφόνη**, συχν. παρὰ Πινδ. **Φερσεφόνεια** Ἡσύχ. ἐν λ.

φερτάζω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ φέρω, Ἡσύχ.

φέρτατος, η, ον, γενναιότατος, ἄριστος, κράτιστος, πολὺ φ. Ἰλ. Α. 581, κλπ.· μέγα φ. Π. 21, κλπ.· μετὰ δοτ. τρόπου ἢ τοῦ κατά τι, χερσίν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν Ὀδ. Μ. 246· περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι Ἰλ. Η. 289· φ. ὄλβῳ Πινδ. Ν. 10. 24·— ἐπὶ πραγμάτων, κακὸν φέρτατον, τὸ βέλτιστον, δηλ. ἐκ δύο κακῶν τὸ μικρότερον, τὸ μὴ χεῖρον, Ἰλ. Ρ. 105· φ. λόγοι, ἄριστοι, Πινδ. Π. 5. 63· ὅ τι φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 49·—οὕτω καί, **2)** ἐν τῷ τύπῳ **φέριστος**, ἄνδρα φέριστον Ἰλ. Ι. 110· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ κλητ. φέριστε, Ζ. 123, Ο. 247, κλπ.· **φέριστοι** Ψ. 409·—οὕτω παρ' Ἀττ., φέριστε Καδμείων ἄναξ Αἰσχύλ. Θήβ. 39, ὦ φ. δεσποτῶν Σοφ. Ο. Τ. 1149· εἶεν, ὦ φ. Πλάτ. Φαῖδρ. 238D· ὡσαύτως **φέρτιστος**, Πινδ. Ἀποσπ. 92. **II.** Συγκρ., **φέρτερος**, α, ον, γενναιότερος, καλλίτερος, ἀνώτερος, Ὅμηρ.· πολὺ φ. Ἰλ. Δ. 56, κλπ.· μετὰ δοτ. τρόπου, φ. βίῃ καὶ χερσὶ Γ. 431, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 6· οὐκ ὀλίγον φ. ἔγχει Ἰλ. Τ. 217· μετ' ἀπαρ., θεοὶ.. φέρτεροί εἰσι νοῆσαι Ὀδ. Ε. 170· φ. πατρὸς γόνος Πινδ. Ι. 8 (7), 70· παῖδα φ. πατρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 768·— ἐπὶ πραγμάτων, ἀγών, τελευτὰ Πινδ. Ο. 1. 12, Π. 1. 68· πολὺ φέρτερόν ἐστιν, εἶναι πολὺ καλλίτερον, Ἰλ. Α. 169, κλπ.· μετ' ἀπαρεμφ., Ὀδ. Μ 109, Φ. 154·—εἰς τὸ φ. τίθεται τὸ μέλλον Εὐρ. Ἑλ. 346·—τέττιγος φέρτερον ᾄδεις, ὡς ἐπίρρ., Θεόκρ. 1. 148. (Τὸ θετικὸν πιθανῶς εὑρίσκεται ἐν τῷ **προ-φερής**· καὶ ἴσως ἡ ῥίζα εἶναι ἡ τοῦ **φέρ-εσθαι**, ὥστε ἡ πρώτη σημασία τοῦ ἐπιθέτου τούτου θὰ ἦτο: ταχὺς εἰς ἐνέργειαν, δραστήριος, ὁρμητικός, ζωηρός).

φερτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, ὑποφερτός, οὐ τλατάς, οὐ φερτὰς Εὐρ. Ἑκ 159· πρβλ. **ἄφερτος**. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 454.

φέρτρον, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ φέρετρον, Ἰλ. Σ. 236.

φέρω, ἐκ τῆς ῥίζης **φερ-**, ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ.· ὁ Ὅμ. ἔχει πολλοὺς ἀνωμάλους τύπους, β' πλ. προστ. **φέρτε** Ἰλ. Ι. 179· γ' ἑνικ. ὑποτ. **φέρῃσι** Σ. 308, Ὀδ. Ε. 164, Κ. 507, Τ. 111, (πρβλ. β' ἑνικ. **φέρῃσθα** Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 144)· ἀπαρ. **φερέμεν** Ἰλ. Ι. 411, κ. ἀλλ.·—παρατ. **φέρον**, Ἰων. **φέρεσκε**, **φέρεσκον**, Ὀδ. Ι. 429, Κ. 108·— ἐντεῦθεν γίνεται καὶ τὸ σπάνιον ῥηματ. ἐπίθ. **φερτὸς** (πρβλ. **ἄφερτος**, **σύμφερτος**), καὶ τὸ ἰσοδύναμον ῥῆμα **φορέω**. **II.** Ἐκ τῆς √ΟΙ γίνεται ὁ μέλλ. οἴσω, Δωρ. **οἰσῶ**, Θεόκρ., α' πληθ. **οἰσεῦμες** ὁ αὐτ. 15. 133·—Ἐπικ. προστ. **οἶσε**, τύπου τινὸς μεταξὺ ἀορ. α' καὶ ἀορ. β', Ὀδ. Χ. 106, 481, (ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1099, 1122, Βατρ. 482), **οἰσέτω** Ἰλ. Τ. 173, Ὀδ. Θ. 255· γ' πληθ. **οἰσόντων** Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος παρ' Ἀθην. 468B· ἀπαρ. **οἴσειν** Πινδ. Π. 4. 181, Ἐπικ. **οἰσέμεν** Ὀδ. Γ. 429, **οἰσέμεναι** Ἰλ. Γ. 120, Ὀδ. Θ. 399, κλπ.· — Ἰων. ἀόρ. α' **οἶσα** παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὡς ἐν τῷ δράμ. Χριστ. Πάσχ.· ἀπαρ. **οἶσαι** Φίλων 1. 611, (ἀλλὰ ἀνῶσαι, διατηρουμένης τῆς αὐξήσεως, Ἡρόδ. 1. 157)· — μέσ. μέλλ. **οἴσομαι** Ὅμ., Ἀττ.· ὡσαύτως ἐπὶ παθ. σημασίας, Εὐρ. Ὀρ. 440, Ξεν. Οἰκ. 18, 6· παθ. **οἰσθήσομαι** Δημ. 1094. 8, Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 13, (ἐξ-) Εὐρ. Ἱκέτ. 561· —παθ. πρκμ. **προ-οἶσται** Λουκ. Παράσ. 2·—μεθ' Ὅμηρον ῥημ. ἐπίθ. **οἰστὸς** Θουκ. 7. 75· ἀλλὰ **ἀνωστὸς** Ἡρόδ. 6. 66· **οἰστέον** Σοφ. Ἀντ. 310, Πλάτ. **III.** Ἐκ τῆς √ΕΝΕΚ ἢ ΕΝΕΓΚ σχηματίζονται ὁ ἀόρ. α' **ἤνεγκα** Ἰων. **ἤνεικα**, Ἐπικ. **ἔνεικα**, καὶ ὁ ἀόρ. β' **ἤνεγκον**· τῶν ἀορίστων τούτων οἱ τύποι εἶναι λίαν περίπλοκοι·—ΑΤΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ: Ὁριστ., α' πρόσ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ **ἤνεγκον**, ἂν καὶ ἀπαντᾷ **ἤνεγκα** ἐν Σοφ. Ἠλ. 13, Εὐρ. Ἴωνι 38, Ἰσοκρ. 311B, Αἰσχίν. 28. 19, καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων· β' πρόσωπον ἀείποτε **ἤνεγκας** (ὡς Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 743, δέκα μῆνας αὔτ' ἐγὼ ἤνεγκον, πρὸς ὃν ἡ ἀπόκρισις: ἤνεγκας σύ· πρβλ. Ὄρν. 540, Σοφ. Τραχ. 741)· — γ' πρόσ. **ἤνεγκε**, σύνηθες εἰς ἀμφοτέρους τοὺς τύπους· δυϊκ. **δι-ενεγκάτην** Πλάτ. Νόμ. 723B· πληθ. ἀείποτε **ἠνέγκαμεν**, **-ατε**, **αν**, (διότι ὁ μεμονωμένος τύπος δι-

ἠνέγκομεν ἐν Ξεν. Οἰκ. 9, 8 εὐλόγως ἀποδοκιμάζεται)· Προστ. β' ἑνικ. ἔνεγκε Εὐρ. Ἡρακλ. 699, Ἀριστοφ. Ἱππ. 110, Ξεν., (ἔνεγκον μόνον κατ' εἰκασίαν τοῦ Pors. παρ' Ἀναξίππῳ ἐν «Φρέατι» 1)· γ' ἑνικ. ἐνεγκάτω Ἀριστοφ. 1149, Θεσμ. 238, Πλάτ., Ξεν. β' πληθ. ἐξ-ενέγκατε Ἀριστοφ. Βάτρ. 847·— ὑποτ. ἐνέγκω κοινὴ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀορίστους.— Εὐκτ., α' πρόσ. ἐνέγκαιμι Εὐρ. Ἱππόλ. 393, Πλάτ. Κρίτων 43C· γ' πρόσ. ἐνέγκαι Σοφ. Τραχ. 774, ἀλλὰ ἐνέγκοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 105, Πλάτ. Πολ. 330Α, Θουκ. 6. 20, κλπ.· πληθ. β' πρόσ. ἐνέγκαιτε (κοινῶς ἐνέγκατε) Εὐρ. Ἡρκλ. 751.— Ἀπαρ. ἐνεγκεῖν, οὐδέποτε ἐνέγκαι·— μετοχὴ ἐνεγκὼν παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ., ἐνέγκας μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ (διότι τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν 1. 2, 53 διορθωτέον εἰς ἐξ-ενεγκόντες, ὡς ἀποκατεστάθησαν τὰ δι-ενεγκοῦσα, συν-ενεγκόντες αὐτόθι 2. 2, 5, Ἀνάβ. 6. 5, 6)·— τοῦ μέσου τύπου ὁ ἀόρ. α' εἶναι μόνος εὔχρηστος (πλὴν ὅτι τῆς προστακτικῆς ἀπαντᾷ ὁ τύπος ἐνεγκοῦ παρὰ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 470), β' πρόσωπον ἠνέγκω Εὐρ. Ἰκ. 581, Ξεν. Οἰκ. 7. 13· γ' ἠνέγκατο Σοφ. Τραχ. 462, Πλάτ. Πολ. 406Β, κλπ.· α' πληθ. ἠνεγκάμεθα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 530Β, πρβλ. Φιληβ. 57Α· ἀπαρ. εἰσ-ενέγκασθαι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 201 (188)· μετοχὴ ἐνεγκάμενος Αἰσχίν. 18. 29, πρβλ. Ξεν Ἀγησ. 6, 2·— ΙΩΝ. ΚΑΙ ΕΠΙΚ. ΤΥΠΟΙ: — παρ' Ἴωσι καὶ Ἐπικοῖς δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι μόνον οἱ ἐκ τοῦ ἀορ. α' τύποι εἶναι εὔχρηστοι, διότι ἐν Ὀδ. Φ. 196, πιθανῶς διορθωτέον ἐνείκαι γ' ἑνικ. εὐκτ. ἀντὶ ἐνείκοι, ὡς ἐν Ἰλ. Σ. 147· ἀλλὰ τὸ μεμονωμένον Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεικέμεν (ἀντὶ ἐνεγκεῖν) μένει ἐν τῷ Τ. 194, πρβλ. συνενείκομαι·— α' πρόσ. ἀν- καὶ ἀπ-ένεικα Ὅμ., ἀπ-ενείκας Ξ. 255· ἤνεικε, Ἐπικ. ἔνεικε, Ὅμ., Ἡρόδ.· πληθ. ἐνείκαμεν Ὀδ. Ω 43· ἤνεικαν, Ἐπικ. ἔνεικαν Ὅμ., Ἡρόδ.: προστ. ἔνεικον Ἀνακρ. 62· ἐνείκατε Ὀδ. Θ. 393·— ἀπαρ ἐνεῖκαι, Ὅμ., Ἡρόδ., Πινδ.: — μετοχ. ἐνείκας Ἰλ., Ἡρόδ. — Μέσ., γ' ἑνικ. ἀν-ενείκατο Ἰλ. Τ. 313· γ' πληθ. ἠνείκαντο Ι. 127, Ἡρόδ. 1. 57 (ἐνίοτε πλημμελῶς φέρεται ἐνείκαντο, ἐσ-ενείκαντο ὁ αὐτ. 2. 180, 7. 152)·—μετοχ. ἐνεικάμενος Ἀλκαῖος 35. Ὅρα πλείονα παρὰ τῷ Veitch Gr. Verbs.— Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐσχηματίσθησαν οἱ μεθ' Ὅμ. τύποι, πρκμ. ἐνήνοχα Δημ. 550. 10., 612. 12, ἐξ- Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 15, 17, μετ- Πλάτ. Κριτί. 113Δ· συν- Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 22.— Παθ., μέλλ. ἐνεχθήσομαι Ἀριστ. Φυσ. 3. 5, 18, (ἐν-) Θουκ. 7. 56 (κατ-) Ἰσοκρ. 295Α· — παθ. ἀόρ. ἠνέχθην Ξεν. Ἀν. 4. 7, 12, καὶ συχν. ἐν συνθέτοις, Ἰων. ἀπ-ηνείχθην Ἡρόδ. 1. 66, κλπ., (περι-) αὐτόθι 84. — πρκμ. ἐνήνεγμαι, ἐνήνεκται Πλάτ. Πολ. 584D· εἰσ-ενήνεκται Εὐρ. Ἴων 1340· ἀν-ενήνεγκται Συλλ. Ἐπιγρ. 76· Ἰων. ἐξ-ενηνειγμένος Ἡρόδ. 8. 37· ὑπερσ. προσ-ενήνεκτο Ξεν. Ἑλλ. 3, 20· μετοχ. κατ-, μετ-ενηνεγμένος Πολύβ. 10. 32, 1, Στράβ. 587.

(Ἐκ τῆς √ΦΕΡ παράγονται καὶ αἱ λ. φέρ-μα, φέρ-ετρον, φαρ-έτρα, φόρ-ος, φορ-ά, φορ-έω, φόρ-τος, φορ-μός, φερ-νή· ἴσως καὶ τὰ φάρ-ος, φώρ, φέρ-βω, φορ-βή· πρβλ. Σανσκρ. bhar, bhar-âmi, bi-bhar-mi (fero), bhar-as, bhâr-as (onus), bhri-tis (merces)· Ζενδ. bar (ferre)· Λατ. fer-o, ferculum, fer-ax, fer-tilis, for-ti, for-tuna, καὶ ἴσως τὰ fur, far, far-ina· Γοτθ. bair, bair-a (φέρω, τίκτω), ga-baúr (φόρος), baúr-ei baúr-thei (φόρτος, φορτίον), ga-baúr-ths (γέννησις), bar-n (τέκνον), bêr-usyôs (γονεῖς), κλπ.· Ἀρχ. Σκανδ. bar-n, καὶ Ἀγγλο-Σαξον. bear-n (Σκωτ. καὶ Ν. Ἀγγλ bairn), bere (Σκωτ. bear, barley)· Ἀρχ. Γερμ. bâr-a (bahre, bier)· Λιθ. bér-nas (puer)· Ἀρχ. Ἰρλανδ. ber-im (fero), com-bairt (partus), bert (fascis), κλπ. **II.** ἐκ τῆς √ΕΝΕΚ ἢ ΕΝΕΓΚ, παράγονται οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες τύποι, ὡσαύτως δι-ηνε-κής, δουρ-ηνεκ-ής, κεντρ-ηνεκ-ής, ποδ-ηνεκ-ής, καὶ ἴσως ὄγκ-ος· πρβλ. Σανσκρ. naś-âmi, καὶ aś, aś-nômi, (attingo)· Λατ. nanciscor, nac-tus· Σλαυ. nes-ti (portare), Λιθ. nesz-ti)

Ῥιζικὴ σημασία, φέρω, κοινῶς «φέρνω». **Α.** Ἐνεργ. **I.** φέρω, φέρνω βαστῶ, σηκώνω τι, ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν Ἰλ. Σ. 568· μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν Ε. 303· ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον Ὀδ. Δ. 622· χοὰς Αἰσχύλ. Χο. 15· φ. ἐπ' ὤμοις Σοφ. Τραχ. 564· χερσὶ φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 429· ὅπλα φ. βραχίονι Εὐρ. Ἑκ. 15·— φέρω, ἔχω (οἷον σημεῖόν τι) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μου, Αἰσχύλ. Θήβ. 559. κλπ.· — γαστέρι κοῦρον φ., ἐπὶ γυναικὸς ἐγκυμονούσης, Ἰλ. Ζ. 58· οὐ-ω φ. ὑπὸ ζώνῃ, ἢ ζώνης ὕπο Αἰσχύλ. Χο. 992, Εὐρ. Ἑκ. 762·—παρὰ Τραγ., ἰσχυρότερα ἐκφράσεις τῆς ἐννοίας τοῦ ἔχω· ἁγνὰς αἵματος χεῖρας φ., ἔχω χεῖρας ἁγνὰς αἵματος, Εὐρ. Ἱππόλ. 316, πρβλ. Φοίν. 1529· γλῶσσαν εὔφημον φέρειν Αἰσχύλ. Χ. 581, πρβλ. Θήβ. 622, Ἱκέτ. 994· καλὸν φ. στόμα Σοφ. Ἀποσπ. 669· ἄψοφον βάσιν φ. ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 967·— μετ' ἐπιρρημάτων δηλούντων τὸν τύπον πρὸς δὲ.. φέρει τίς τι, πῇ δή. τόξα φέρεις; Ὀδ. Φ. 362· πρόσω φέρω αὐτόθι 369· φ. εἴσω, ἐντεῦθεν, οἴκαδε Ἀριστοφ. Σφ. 1444, Πλάτ. — Μέσ., φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, φέρω μαζί μου, φορβὴν Ἡρόδ. 7. 50· φερνὰς δόμοις Εὐρ. Ἀνδρ. 1282, κλπ. **II.** φέρω, μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας κινήσεως, συχν. παρ' Ὅμ. ἐπὶ τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον κάμνει τινὰ νὰ κινῆται, πόδες φέρον Ἰλ. Ζ. 514· πέδιλα τά μιν φέρον Ω. 341, κλπ.· οὕτω λέγεται ἐπὶ τῶν ἵππων, ἅρμα φέρειν Β. 838., Ε. 232, κλπ.· ἐπὶ πλοίων, Ὀδ. Π. 323, πρβλ. Ἰλ. Ι. 306· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, οἱ δὲ τὴν ἰσχὺν τῶν χειρῶν ἐπ' εὐθείας ἔφερον κατὰ τῶν ἐναντίων, Ἰλ. Ε. 506· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν Π. 602. **2)** ἐπὶ ἀνέμου, [ἄνεμος] φ. νῆάς τε καὶ αὐτοὺς Ὀδ. Κ. 26· σχεδίην ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα Ε. 330, πρβλ. Δ 516, Ἰλ. Τ. 378, κλπ.· ἀπολ., ἐπέλασσε φέρων ἄνεμος Ὀδ. Γ. 300, Ε. 111., Η. 277, κλπ.· ὁ βορέας εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει Ξεν. Ἀν. 5, 7. 7·— μεταφορ., ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φ. Πλάτ. Πολ. 394D· φρένες δύσαρκτοι φ. τινα Αἰσχύλ. Χο. 1023, πρβλ. Θήβ. 687.— Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συχν. ἐν τῷ παθ., ἴδε κατωτ. Β. **III.** φέρω, ὑποφέρω, ὑπομένω, πάσχω, ἀντέχω εἴς τι, λυγρὰ Ὀδ. Σ. 135, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 213· ἄτην Ἡρόδ. 1. 32· χαλινόν, ζυγὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1066, 1226· πημονάς, κακόν, τύχας ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 293, κλπ.· τὰ τῆς τύχης Θουκυδ. 2. 60· τὰς οὐ προσηκούσας ἁμαρτίας Ἀντιφῶν 122. 14· ὡσαύτως ἐπὶ τροφῆς, ἐσθίουσι πλέον ἢ δύνανται φ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 2, 21· ἐπὶ ἰσχυροῦ οἴνου, ἐπιδέχομαι, δέχομαι, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς, δηλαδ. τρία μέρη ὕδατος ἀντὶ ἴσον ἴσῳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1188, πρβλ. Ἀχαρν. 354.—Μέσ., φέρω ὡς ἴδιόν μου βάρος, Ἀντιφῶν 124. 13. **2)** συχνάκις μετὰ προσδιορισμῶν τροπικῶν, φ. πήματα κόσμῳ Πινδ. Π. 3. 148· σιγῇ κακὰ Εὐρ. Ἑκ. 738· ὀργῇ τὸν πόλεμον Θουκυδ. 1. 31, πρβλ. 5. 80·—μάλιστα μετὰ ἐπιρρ., φ. ὕβριν ῥηιδίως Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 213· βαρέως, πικρῶς, δεινῶς, χαλεπῶς φέρειν τι, ὡς τὸ Λατ. aegre, graviter ferre, ὑποφέρω τι μετὰ δυσθυμίας, θεωρῶ τι βαρύ, Ἡρόδ. 5. 19. Εὐρ. Ἴων 610, Πλάτ., κλπ.· δυσπετῶς, βαρυστόνως φ. Αἰσχύλ. Πρ. 752, Εὐμεν. 791·— αἱ φράσεις αὗται ἐκφέρονται μονολεκτικῶς διὰ τοῦ δυσφορεῖν, καὶ ἀντίκεινται ταῖς διὰ τῶν ἐπιρρ. κούφως, εὐπόρως, εὐπετῶς, εὐχερῶς, εὐμενῶς, ῥᾳδίως, προθύμως φέρειν τι, Λατ. leviter ferre, ὑποφέρω τι εὐκόλως, μεθ' ὑπομονῆς, θεωρῶ τι εὔκολον, ἐλαφρόν, κλπ., Ἡρόδ. 1. 35., 9. 18. 40, κλπ.· αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα Αἰσχύλ. Πρ. 104·— αἱ φράσεις αὗται συνάπτονται κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. πράγμ.· ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, βαρέως ἤνεικε ἰδών τι Ἡρόδ. 3. 155, πρβλ. Πινδ. Π. 2. 171, Ἀριστοφ. Θεσμ. 385, κλπ.· ὡσαύτως, ἐπί τινι, ὅτε τὸ φέρειν λαμβάνεται ὡς ἀμεταβ., βαρέως ἢ κούφως φέρειν ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 21., 3. 4, 9, πρβλ. Ἰσοκρ. 281Α, Δημ. 1339. 20· μετὰ μόνης δοτ., βαρέως φέρειν τοῖς παροῦσι Ξεν. Ἀν. 1. 3, 3, πρβλ. Ἑλλ. 3, 4, 9., 5. 1, 29· μεταγεν., χαλεπῶς φ. διά τι, πρός τι Διόδ. 17. 111, Ἰουλιαν. Ἐγκώμ. Κωνστ. 17C.

IV. φέρω, προσάγω, εἰ.. θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι Ὀδ. Φ. 196 (οὕτως ἀγάγοι 201)· φ. ἄποινα Ἰλ. Ω 502· ἄρνα Γ. 120· ἔντεα Σ. 191· τόξα Ὀδ. Φ. 359· κνημῖδας Αἰσχύλ. Θήβ. 675· δᾷδα Ἀριστοφ. Νεφ. 1490, κλπ.· γῆν τε καὶ ὕδωρ παρὰ βασιλέα Ἡρόδ. 7. 131. — Μέσ., φέρω μετ' ἐμοῦ ἢ πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν, ποδάνιπτρα Ὀδ. Τ. 504· οἶνον Ἀλκαῖος 35, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 67., 7. 50. **2)** φέρω, προσφέρω, δίδω, δῶρα Ὀδ. Θ. 428, κλπ.· μέλος Πινδ. Π. 2. 7· χοάς τινι Αἰσχύλ. Χο. 487· πέπλον φ. δώρημά τινι Σοφ. Τραχ. 602· δῶρα πρός τινα Ξεν. Ἀν. 7. 3. 31·— φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ, χαριζόμενος τῷ θείῳ Ἕκτορι, Ἰλ. Ε. 211, Ὀδ. Ε. 307, κλπ., καὶ Ἀττικ.· ἐπὶ ὁμοίας σημασίας, ἦρα καὶ ἐπίηρα φέρειν Ἰλ. Α. 572, Ὀδ. Γ. 164, κλπ.· φ. τινὶ εὔνοιαν, ὄνησιν Αἰσχύλ. Ἱκ. 389, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 287·—ἀλλὰ μεθ' Ὅμ., χάριν τινὶ φέρειν ἦν ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. gratiam referre, „Ἴλᾳ φερέτω χάριν, ἐχέτω χάριν τῷ Ἴλᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 10. 21. **3)** παράγω, προξενῶ, ἐπιφέρω, [ἀστὴρ] φέρει πυρετὸν βροτοῖσιν Ἰλ. Χ. 31· ὅσσαν.. ἥτε φ. κλέος ἀνθρώποισιν Ὀδ. Α. 283, πρβλ. Γ. 204· φ. κακόν, πῆμα, ἄλγεα Ἰλ. Θ. 541, Ὀδ. Μ. 231· 427, κλπ.· δηιοτῆτα φ. τινί, ἐπιφέρειν πόλεμον κατά τινος, Ζ. 203· Ἄρηα φ. τινὶ Ἰλ. Γ. 132, Θ. 516· πόλεμον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 150· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ.· — τέχναι.. φόβον φέρουσιν μαθεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1135·—ὡσαύτως, ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε, ὡς ἦτο καὶ δίκαιον, Ἡρόδ. 5. 58· — προβάλλω, παραδείγματα Ἰσοκρ. 141Α, κλπ.· πάσας αἰτίας Δημ. 1328. 22·—μνείαν ποιοῦμαι, ἀναφέρω, τὴν ἁρμόττουσαν αἰτίαν ὁ αὐτ. 1401. 14. **4)** μῦθον ἢ ἀγγελίην φ. τινί, φέρω λόγον, εἴδησιν, Ἰλ. Κ. 288, Ο. 175, 202, Ὀδ. Δ. 408· λόγον Πινδ. Π. 8. 54· ἐπιστολὰς φ. τινὶ Σοφ. Αἴ. 781, πρβλ. Τραχ. 493· ἐπιστολὴν Ξεν. Ἀγησ. 8. 3·—ἐντεῦθ. ὡς τὸ ἀγγέλλω, πευθώ, φάτιν Αἰσχύλ. Θήβ. 370, Ἀγ. 9· σαφές τι πρᾶγος ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 248, πρβλ. Ἀγ. 630, 1027, κλπ.·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λόγους φ. Εὐρ. Ἱκ. 583· ἀλλὰ καί, ἀγγελίας ἔπος φέρεσθαι, λαμβάνειν, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1546, πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 39. **5)**

πληρώνω, φόρον τέσσαρα τάλαντα φ. Θουκ. 4. 57, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 298Α· δασμὸν Ξεν. Ἀν. 5. 7, 10· χρήματα τάξαντες φ. Θουκ. 1. 19· μισθὸν φ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 12, (ἀλλ' ὡσαύτως λαμβάνω πληρωμήν, πληρώνομαι, λαμβάνω, μισθὸν δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 66· αἱ νῆες μισθὸν ἔφερον Θουκ. 3. 17, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 3, 21, Οἰκ. 1. 6, κατωτ. V. 2)· φ. ἐννέα ὀβολοὺς τῆς μνᾶς τόκους Λυσ. Ἀποσπ. 2. 2, πρβλ. Λυκοῦργ. 150. 42·— ὡσαύτως ἐπὶ περιουσίας, φέρω ὡς εἰσόδημα, παρέχω εἰσόδημα ἐκ μισθώσεως, φέρω μίσθωσιν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἰσαῖος 54. 27. 6) ἀναφέρω τι εἴς τι, ἀποδίδω, τι ἐπί τι Πλάτ. Τίμ. 37Ε, Χαρμ. 163D, καὶ συχν. παρὰ Πολυβ. 7) ψῆφον φέρω, δίδω τὴν ψῆφόν μου, Λατιν. ferre suffragium, Αἰσχύλ. Εὐμ. 674, 680, Ἀνδοκ. 1. 12, Ἰσαῖος 85. 31· ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται (ὡς παθ.) Εὐρ. Ὀρ. 440· περὶ ταύτης ψῆφος οἰσθήσεται Δημ. 1094. 8· ὑπὲρ ἀγῶνος Λυκοῦργ. 148. 30, πρβλ. 149. 15·—ἐντεῦθεν, φέρειν τινά, διορίζειν εἴς τι ἀξίωμα, φέρειν χορηγὸν Δημ. 496. 19., 996. 20 ἑξ., πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 753D, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 19. —Μέσ., ἐκλέγω, προκρίνω, ταύταν βιοτὰν Εὐρ. Ἀνδρ. 786. V. φέρω, παράγω ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ φυτῶν ἢ ἐπὶ τόπων, φ. ἄρουρα φάρμακα Ὀδ. Δ. 229· ἄμπελοι φ. οἶνον Ι. 110· νῆσος φ. ὥρια πάντα αὐτόθι 131, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 117, 565· ἡ γῆ καρπὸν φέρει Ἡρόδ. 9. 139· γύαι φ. βίοτον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 198, πρβλ. Πινδ. Ν. 11. 52, Εὐρ., κλπ.·— ἀπολ., φέρω καρπόν, καρποφορῶ, ἡ γῆ φέρει Ἡρόδ. 5. 82· αἱ ἄμπελοι φέρουσιν Ξεν. Οἰκ. 20. 4· — ὡσαύτως, ἐπὶ ἐμψύχων, τόπος φ. ἄνδρας Πλάτ. Τίμ. 24C·— ἡ ἐνεγκοῦσα, ἡ πατρίς τινος, Ἰω. Αὐδ. π. Ἀρχ. 3. 26· ἢ ἡ μήτηρ Γῆ, Μάρκ. Ἀντων. 4. 48·—καθόλου, δημιουργῶ, παράγω, σχηματίζω, Πηνειὸς Τέμπη φ. Φιλόστρ. 799. 2) μεταφορ., ἀγὼν ὁ τὸ πᾶν φέρων ἡμῖν, ὅστις φέρει ἢ ὁρίζει τὸ πᾶν, Ἡρόδ. 8. 100· τὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσι αἱ νῆες, τὰ πλοῖα παρέχουσιν ἡμῖν τὴν κυριωτέραν ἡμῶν δύναμιν ἐν τῷ πολέμῳ, αὐτόθι 62, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 109. VI. φέρω μακράν, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, «ὅσους μὴ προκαθαρπάσας ὁ θάνατος ἀπῆλθε. κῆρες γὰρ αἱ θανατηφόροι μοῖραι» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 302· φ. τινὰ ἐκ πόνου Ξ. 429., Ρ. 718, κλπ.· ἐπὶ θυελλώδους ἀνέμου, ἄνεμος .. φέρων καὶ κῦμα Ὀδ. Ε. 111, (οὕτως, ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον Πλάτ. Πολ. 394D)· τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα Ὀδ. Κ. 48, πρβλ. Δ. 516· ἐντεῦθεν παροιμία, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι Θ. 409, προλ. Τ. 565· ἐπὶ ποταμοῦ, Ἡρόδ. 1. 189.—Μέσ., ἐκφέρω, μή νύ τι, σεῦ ἀέκητι, δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται Ὀδ. Ο. 19, Ξεν., κλπ.· λαμβάνω, χοὰς ἐκ κρήνης Σοφ. Οἰδ. Κολ. 470· βοσκὰν ἀπό τινος Αἰσχύλ. Εὐμεν. 266. 2) ἐπὶ λαφύρων, λαμβάνω καὶ φέρω τι μετ' ἐμοῦ, ἁρπάζω, φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Ἰλ. Ζ. 480· ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο Ἀτρεΐδης Ρ. 70· ἀτερπέα δαῖτα Ὀδ. Κ. 124· αἶγα λέοντε φ. Ν. 199· Ἅρπυιαι .. δεῖπνον φ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 51· φ. βίᾳ ἐνέχυρα Ἀντιφῶν 142, 35· — συχν. ἐν τῇ φράσει: φέρειν καὶ ἄγειν, ἴδε ἐν λ. **ἄγω** Ι. 3· ὡσαύτως ἁρπάζειν καὶ φ. Λυσί. 159. 28· οὕτω καὶ μόνον φέρειν, διαρπάζω, συλῶ, κλέπτω, θεῶν ἱερὰ Εὐρ. Ἑκ. 804· ἀλλήλους Θουκ. 1. 7· καὶ ἐν τῷ παθ., φερόμενοι Βακχῶν ὕπο Εὐρ. Βάκχ. 759. — Μέσ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἔναρα Ἰλ. Χ. 245· πελέκεας οἰκόνδε φ. Ψ. 856, πρβλ. Ὀδ. Κ. 124, Ο. 378· οὕτω καὶ παρὰ Ξεν., κλπ. 3) ἀποκομίζω, ἀποφέρω, κερδίζω μάλιστα διὰ κόπου καὶ μόχθου, δι' ἀγῶνος, κατορθώνω, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος Ἰλ. Σ. 308· τρίποδα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 655· τἀπινίκια Σοφ. Ἠλ. 692. τὰ ἀριστεῖα, τὰ νικητήρια Πλάτ. Πολ. 468C, Νόμ. 657Ε· — ὡσαύτως, λαμβάνω ὅ,τι μοι ὀφείλεται, φ. χάριν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 764· μισθὸν φέρειν (ἴδε ἀνωτ. IV. 5)· τέτταρας τῆς ἡμέρας ὀβολοὺς φέρων Μένανδρ. ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 3· πλέον φ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 651, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 1190, Ἠλ. 1089, Πλάτ., κλπ.·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἔνθα ἡ σημασία τοῦ πράττειν τι χάριν ἑαυτοῦ εἶναι ἰσχυρά, κράτος, κῦδος φέρεσθαι Ἰλ. Ν. 486, Χ. 217· δέπας, τεύχεα, λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον, Ψ. 663, 667, κ. ἀλλ.· ἄεθλον φ., λαμβάνειν, Ι. 127, Ψ. 413· τὰ πρῶτα φέρεσθαι (ἐξυπακ. ἄεθλα) Ψ. 538, 663, κλπ.· οὕτω παρ' Ἀττ.· — ἐντεῦθεν μεταφορ., τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρομαι, κερδαίνω καὶ κατέχω τὸν πρῶτον, τὸν δεύτερον βαθμόν, Ἡρόδ. 8. 104, πρβλ. Valck. 9. 78· πλέον ἢ πλεῖον φέρεσθαί τινος Ἡρόδ. 7. 211, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 500, Εὐρ. Ἑκ. 308· ταῦτα ἐπὶ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου, ἐλάμβανον ὡς μικρὰν βοήθειαν πρὸς τὸν πόλεμον, Ἡρόδ. 4. 129· χάριν φέρεσθαι Ἀνδοκ. 21. 2· φ. τὴν ἀπέχθειαν αὐτῶν Ἀντιφῶν 124. 13· ὀνείδη Πλάτ. Νόμ. 762Α· φ. εὐσέβειαν ἔκ τινος Σοφ. Ἠλ. 969· δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων Αἰσχύλ. Πρ. 638· ὄνομα ἔκ τινος Αἰσχίν. 18. 29· — ὅθεν τὸ μέσ. φέρεσθαι τίθεται ἐπὶ παντὸς πράγματος, ὅπερ λαμβάνει τις δι' ἑαυτόν, πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν ἢ ὠφέλειαν, ὅπερ λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ, μάλιστα εἰς τὴν οἰκίαν του, π. χ. Ἰλ. Δ. 97, Ὀδ. Β. 410, Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 8·— ἐντεῦθεν τὸ φέρειν ἢ φέρεσθαι τίθεται ἐνίοτε πλεοναστικῶς, ἴδε κατωτ. XI·— λαμβάνω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅ,τι ἔλαβον παρά τινος ἄλλου, παρά τινος Ἡρόδ. 5. 47, 6. 100. VII. ἀπολ., ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ ὁδὸς φέρει εἰς .. ἢ ἐπὶ .., ὡς τὸ Λατ. via fert ἢ ducit ad .., ἐς Ἰρὸν Ἡρόδ. 2. 122, πρβλ. 138, Θουκ. κλπ.· τὴν φ. ἄνω (ἐξυπακ. ὁδὸν) ὁ αὐτ. 9. 69· τῆς μὲν ἐς ἀριστερὴν ἐπὶ Καρίης φ., τῆς δὲ ἐς δεξιὴν ἐς Σπάρτην Ἡρόδ. 7. 31· ἐπὶ Σοῦσα Ξεν. Ἀν. 3. 5, 15· ἁπλῆ οἶμος εἰς Ἅιδου φέρει Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 236· ἡ εἰς Θήβας φέρουσα ὁδὸς Θουκ. 3. 24· οὕτως, ἡ θύρα ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα Δημ. 1155. 13· αἱ εἰς τὴν πόλιν φ. πύλαι, αἱ ἐπὶ τὸ τεῖχος φ. κλίμακες Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 7· πρβλ. ἄγω II. 1. 2) ἀκολούθως ἐπὶ μέρους χώρας ἢ διαμερίσματος, ἐκτείνομαι πρός τι μέρος, διήκω, ὡς τὸ vergere ἢ spectare ad .., φέρειν ἐπὶ ἢ ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 4. 99· ἐς τὴν μεσόγαιαν αὐτόθι 100· χωρία πρὸς νότον φέροντα ὁ αὐτ. 7. 201· οὕτω παρὰ Πολυβ., κλπ. 3) μεταφορ., ἄγω πρός τι, συντελῶ πρός τι, ἐς αἰσχύνην φέρει Ἡρόδ. 1. 10· τὰ ἐς ἄκεσιν φέροντα ὁ αὐτ. 4. 90· ἐς βλάβην, ἐς φόβον φέρον Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 517, 991· εἰς ὄκνον Εὐρ. Ἰκ. 295· τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 31· τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας φέρει εἴς τινα, ὁδηγοῦσιν εἴς τινα (ὡς ἔνοχον), Ἀντιφῶν 119. 7· τροφαὶ μέγα φ. εἰς ἀρετὰν Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 563. 6) ἀποβλέπω, καὶ νῦν ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; τώρα λοιπόν, εἰς τί φαίνεται εἰς ὑμᾶς ὅτι ἀποβλέπουσι ταῦτα; Ἡρόδ. 1. 120 (ὅστις ὁμοίως μεταχειρίζεται ἔχειν ἐς ἢ πρός τι)· φωνὴ φέρουσα ἔς τινα, ἀποτεινομένη πρός τινα, ὁ αὐτ. 1. 159· ἐς ἀρηΐους ἀγῶνας φέρον τὸ μαντήϊον ὁ αὐτ. 9. 33, πρβλ. 6. 19· οὕτως, [ὄψις] φέρει ἐπὶ πᾶσαν γῆν, ἀποβλέπει εἰς .., ἐκτείνεται ἐπὶ .., ὁ αὐτ. 7. 19, πρβλ. Θουκ. 1. 79· πρός τι Πλάτ. Πολ. 558C· ταύτῃ ὁ νόος ἔφερε Ἡρόδ. 9. 120· ἡ τοῦ δήμου φέρει γνώμη, ὡς .., τοῦ λαοῦ ἡ γνώμη ῥέπει εἰς τοῦτο, ὅτι .., ὁ αὐτ. 4. 11, Θουκ., κλπ.·— μετ' ἀπαρ., τῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν, ἡ γνώμη αὐτῶν ἔκλινεν ὑπὲρ τῆς μάχης (νὰ γείνῃ μάχη), ὁ αὐτ. 5. 118., 6. 110· πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι, ἡ γνώμη του ἔκλινε μᾶλλον εἰς τό.., Ἡρόδ. 8. 100, πρβλ. 3. 77· ὅμοιον εἶναι τὸ Λατ. fert animus, μετ' ἀπαρ., ὡς παρὰ τῷ Ὀβιδίῳ ἐν Μετ. 1, 1. γ) παρ' Ἡροδ. 3. 134, τὸ φέρει κεῖται ἀπροσώπως σχεδὸν ὡς τὸ **συμφέρει**. φέρει σοι ἐπ' ἀμφότερα ταῦτα ποιεῖν· οὕτω, μέγα φ. εἰς πολιτείαν Πλάτ. Πολ. 449D, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 42. 4) ὁδηγῶ, διευθύνω, τὴν πόλιν, Πλουτ. Λούκουλλ. 6, ἴδε κατωτ. Χ· φ. τὴν ὀργήν, τὴν αἰτίαν ἐπί τινα Πολυβ. 22. 14, 8., 33. 5, 2· ἀναφέρω, ἀποδίδω, τι ἐπί τι Πλάτ. Πολ. 478Β. κλπ. VIII. φέρω ἢ ἔχω εἰς τὸ στόμα, δηλ. ὁμιλῶ πολὺ περί τινος, πολὺν φέρειν τινὰ ἐν ταῖς διαβολαῖς Αἰσχίν. 85. 33· συχνότερον ἐν τῷ παθητ., εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται πὰρ σέθεν, «λείπει ὁ γάρ· ἐὰν γάρ τι καὶ εὐτελὲς παρὰ σοῦ λεχθῇ.. τοῦτο μέγα καὶ διὰ πάντων φέρεται» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 1. 170· εὖ φερόμενον παρὰ τοῖς συμμάχοις, ἀπολαύοντα καλῆς φήμης παρ' αὐτοῖς, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 16· Ἀλκιβιάδης μὲν οὖν πονήρως καὶ ἐν τῇ στρατιᾷ φερόμενος, ἀπολαύων κακῆς φήμης, καταπρεχόμενος, ὁ αὐτ. 1. 5, 17· ἀτίμως φ. Πλάτ. Ἐπιστ. 328Ε· ἀπολ., φέρεται, ὡς τὸ Λατιν. fertur, [φήμη ἢ λόγος] φέρεται, διαδίδεται, δηλ. λέγεται, λέγουσι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοιόνδε φέρεται πρῆγμα γίγνεσθαι Ἡρόδ. 8. 104· ἐντεῦθεν, τὰ φερόμενα = **τὰ λεγόμενα**, Wytt. Ep. Cr. σ. 238.—καθόλου, ἐν χρόνοις φέρεται μνημονευομένοις, ὑπολογίζεται ὅτι εἶναι, χρονολογεῖται ἀπὸ .., Στράβ. 56. IX. ἡ προστ. φέρε παρ' Ὁμήρῳ τηρεῖ τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς σημασίαν, φέρε, μετάφερε, «κουβάλα»· ἀλλὰ ὡς τὸ ἄγε, κατήντησεν εἰς ἐπιρρηματ. χρῆσιν, «ἔλα», 1) πρὸ ἑτέρας προστακτικῆς, φέρε γὰρ σήμαινε Αἰσχύλ. Πρ. 294· φέρ' εἰπὲ δή μοι Σοφ. Ἀντ. 534· φ. δή μοι τόδε εἰπὲ Πλάτ. Κρατ. 385Β, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 960. 2) πρὸ τοῦ α' ἑνικ. ἢ πληθ. τῆς ὑποτακτ. τιθεμένου ἀντὶ προστακτ., φέρε ἀκούσω, φέρε στήσωμεν Ἡρόδ. 1. 11, 97· φ. δὲ νῦν .. φράσω ὁ αὐτ. 2. 14· καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ., φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην; Ἀριστοφ. Ἀχ. 4· φέρε δὴ κατίδω ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 361· φ. δὴ ἴδωμεν, φ. δὴ σκεψώμεθα Πλάτ. Γοργ. 455Α, Πρωταγ. 330Β, κλπ.· ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 559, εἰς Μήδ. 1242· — σπανιώτερον πρὸ τοῦ β' προσώπου, φέρε .. μάθῃς Σοφ. Φιλ. 300· οὕτω, φέρετε .. πειρᾶσθε Ἡρόδ. 4. 127. 3) πρὸ ἐρωτήσεως ἥτις χρησιμεύει ὅπως ἀναιρέσῃ ἑτέραν, φέρε .. τροπαῖα πῶς ἄρα στήσεις; Εὐρ. Φοίν. 571· φ. δὴ νῦν .. τί γαμεῖθ' ἡμᾶς; Ἀριστοφ. Θεσμ. 589, πρβλ. Ἀχ. 541, Πλάτ. Πολ. 318C· φ. μῶν οὐκ ἀνάγκη ..; ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 805D· φ. πρὸς θεῶν πῶς; ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 514D· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει: φέρε γάρ, φέρε τίς γὰρ οὗτος; Ἀριστοφ. Νεφ. 218· φ. γὰρ πρὸς τίνας χρὴ πολεμεῖν; Ἰσοκρ. 79Β, πρβλ. Ἀντιφῶντα 133. 36, Πλάτ., κλπ. 4) φέρε, ἐὰν εὕρωμεν .., ἐμπρὸς ἂς ἴδωμεν ἂν δυνάμεθα νὰ .., quin experiamur, Stallb εἰς Πλάτ,

Κρατ. 430Α. 5) φέρε μετ' ἀπαρ., ὑπόθες ὅτι .., δεδόσθω ὅτι .., ὡς τὸ Λατ. fac, finge, pone, φ. λέγειν τινὰ Πλούτ. 2. 98Β, πρβλ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 13C, Πορφ. π.'Αποχ.'Εμψύχ. 3. 3.

X. μετοχ. οὐδετ. **τὸ φέρον**, ὡς οὐσιαστ., τύχη, μοῖρα, οὕτω τὰ Λατιν. fors καὶ fortuna παράγονται ἐκ τοῦ fero, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρή, πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τις καλῶς ὅ,τι ἐκ Θεοῦ προέρχεται, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1693· εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς καὶ σαυτὸν λυπεῖς καὶ τὸ φέρον σε φέρει 'Ανθ. Π.10.73· οὕτω, quod fors feret feremus aequo animo, Terent. Phorm. 1. 2, 28. 2) ἡ μετοχ. φέρων ἐν παντὶ γένει συχνάκις συνάπτεται ἑτέρῳ ῥήματι, ὥστε, α) ἡ μετοχὴ προσθέτει πλαγίαν τινὰ ἐνέργειαν εἰς τὴν κυρίαν ἐνέργειαν, ὅπερ ἡμεῖς ἀποδίδομεν διὰ δύο ῥημά των, ἔδωκε φέρων, ἔφερε καὶ ἔδωκεν, 'Οδ. Χ. 146· δὸς τῷ ξείνῳ τοῦτο φέρων, λαβὲ τοῦτο καὶ δός το εἰς τὸν ξένον, 'Οδ. Ρ. 345· ἔγχος ἔστησε φέρων, ἔφερε τὸ δόρυ καὶ τὸ ἔστησε, Α.127· σῖτον παρέθηκε φέρουσα αὐτόθι 139, κλπ., πρβλ. Σοφ. Τραχ. 622, Πλάτ., κλπ.· ἀλλ' ἂν ἡ αἰτ. ἀνήκῃ εἰς τὴν μετοχήν, συχνάκις ἀποδίδομεν αὐτὴν διὰ τοῦ «μέ,» ὡς τὴν μετοχὴν ἔχων (πρβλ. **ἔχω Α. I. 6, λαμβάνω I. 11**)· ἦλθον τὰ ὅπλα φέροντες, ἦλθον «μὲ» τὰ ὅπλα των· ἢ 6) τὸ φέρων δηλοῖ, μάλιστα μετὰ ῥημάτων κινήσεως, βαθμὸν σπουδῆς ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ κοινοῦ ῥήματος, ἴδε κατωτ. Β. I 2. **VI** τὰ ἀπαρ. **φέρειν, φέρεσθαι** (μέσ.) συχνάκις προστίθενται πλεοναστικῶς εἰς τὸ **δίδωμι** καὶ τὰ ὅμοια ῥήματα, δῶκεν .. τρίποδα φέρειν 'Ιλ. Ψ. 513, πρβλ. Π. 665, Ρ. 131· τεύχεα .. δότω φέρεσθαι Λ. 798, πρβλ. 'Οδ. Φ. 349, Εὐρ. Τρῳ. 419, 454.

Β. Τὸ παθ. εἶναι ἐν χρήσει ἐν ταῖς πλείσταις τῶν ἄνω σημασιῶν, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν καὶ ἰδιαιτ. τινὰς χρήσεις :

I. φέρομαι ἀκουσίως, μάλιστα ὑπὸ ἀνέμων ἢ κυμάτων, παρασύρομαι, ἀνέμοισιν, θυέλλῃ φέρεσθαι 'Οδ. Ι. 82., Κ. 54, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 276, Πλάτ., κλπ.· πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἐπὶ τοῦ 'Ηφαίστου καταπίπτοντος ἐκ τοῦ 'Ολύμπου, 'Ιλ. Α. 592· ἧκε φέρεσθαι Φ. 120· ἰθὺς φέρεσθαι Υ. 172, πρβλ. Ο. 743· ἧκα πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι, ἀφῆκα τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου ἐλεύθερα [κατὰ τὸ πήδημα], 'Οδ. Μ. 442, πρβλ. Τ. 468· οὕτω παρ' 'Αττικ., βίᾳ φέρεται Πλάτ. Φαῖδρος 254Α· πνεῦμα φερόμενον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 496D· ῥεῖν καὶ φέρεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κρατύλ. 411C· φέρεσθαι εἰς τὸν Τάρταρον ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 114Β· καὶ ἀκολούθως ἁπλῶς, κινοῦμαι, ὑπάγω, ποῖ γᾶς φέρομαι; Σοφ. Ο. Τ. 1309, πρβλ. 'Ηλ. 922, Εὐρ., κλπ.·— μεταφορ., φέρεσθαι εἰς τὸ λοιδορεῖν Εὐρ. 'Ανδρ. 729· πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν Πλάτ. Φαῖδρ. 254Β, πρβλ. Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 4, κλπ. 2) συχν. κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος κινήσεως, φερόμενοι ἐσέπιπτον ἐς τοὺς Αἰγινήτας 'Ηρόδ. 8. 91, πρβλ. 9. 62· ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος Πλάτ. Φαίδων 98Β, πρβλ. Αἰσχίνη 66. 21, Λυκοῦργ. 155. 22· — οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχῇ ἐν ἀμεταβάτῳ χρήσει, φέρουσα ἐνέβαλε νηὶ φιλίῃ 'Ηρόδ. 8. 87· φέρων, μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, Αἰσχίν. 25. 4· ἑτοίμως, προθύμως, ὁ αὐτ. 66. 26, πρβλ. Wess. εἰς Διόδ. 20. 16· ἴδε ἀνωτ. Χ. 2. 6. **II.** ἐπὶ ἑκουσίας καὶ ἀνεξαρτήτου κινήσεως, ἰθὺς φέρεται μένει 'Ιλ. Υ. 172· ὁμόσε τινὶ φέρεσθαι, ἔρχεσθαι εἰς χεῖράς τινι, Ξεν. Κυν. 10, 21· δρόμῳ φ. πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 4. 8, 37· φυγῇ εἰς αὐτοὺς φερομένους ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 4, 23· ἡ φερομένη οὐσία, ἡ θεωρία τῆς παγκοσμίου κινήσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 177C· — ἐπὶ λόγου, μέγα φέρεται, ἔχει ἢ λαμβάνει μεγάλην βαρύτητα, Πινδ. Π. 1. 170. ('Εντεῦθεν **φορά**). **III.** μεταφορ., εὖ, κακῶς φέρεσθαι, ἐπὶ πραγμάτων, σχεδίων, κλπ., ἀποβαίνω καλῶς ἢ κακῶς, ἐπιτυγχάνω ἢ ἀποτυγχάνω, νόμοι οὐ καλῶς φέρονται Σοφ. Αἴ. 1074· τὰ πράγματα κακῶς φέρεται, ὡς παρὰ Πλαύτῳ ut se nunc res fortunaeque nostrae ferunt, Ξεν.'Ελλ. 3. 4, 25· εὖ φέρεται ἡ γεωργία ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 5, 17· ὀλιγώρως ἔχειν καὶ ἐὰν ταῦτα φέρεσθαι, νὰ λαμβάνωσιν οἵαν θέλωσι φοράν, Δημ. 106. 12·— σπανιώτερον ἐπὶ προσώπων (ὡς ἐν τῷ ἰσοδυνάμῳ τύπῳ φορέω, πατρὸς κατ' εὐχὰς φορούμενοι, ἔχοντες τύχην σύμφωνον πρὸς τὰς κατάρας τοῦ πατρός των, Αἰσχύλ. Θήβ. 819)· εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, ὧν γενικῶς ἐπιτυχὴς ἐν ταῖς ἐκστρατείαις, Θουκ. 5. 16, πρβλ. 15· καλῶς φερόμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν ὁ αὐτ. 2. 60· φ. ἐν προτιμήσει παρά τινι Διοδ. 'Εκλογ. 628. 89, πρβλ. 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 16. 17, 6.

Γ. Μέσ.· περὶ τῆς κυρίας χρήσεως αὐτοῦ ἴδε ἀνωτ. Α. VI. 3. —"Ιδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 146.

φερωνῠμέομαι, Παθ., φέρω ὄνομα ἔκ τινος, τὸ 'Ιλίου ἶφι ἀνάσσειν εὐχή ἐστι τοῦ φερωνυμηθῆναι τὸν 'Αστυάνακτα κληθέντα περὰ τὸ ἄστεος ἀνάσσειν Εὐστ. 656. 62· ἐξ ἧς (τῆς κακώσεως δηλ.) καὶ φερωνυμεῖται ὁ μνησίκακος ὁ αὐτ. ἐν Πονημάτ. 99. 70.

φερωνῠμία, ἡ, τὸ ὄνομα τὸ ληφθὲν ἔκ τινος γεγονότος ἢ ἔκ τινος ἐνεργείας, Λατ. agnomen, τοίων δὲ φερωνυμίην λάχεν ἔργων 'Οππ. 'Αλ. 1. 243· ἡ συμφωνία ὀνόματος μετὰ γεγονότος· «δι' ὃ καὶ τὴν 'Αλκυόνην ὁ ποιητὴς ἐπώνυμον οὕτω καλεῖσθαί φησιν, ἤγουν κατὰ φερωνυμίαν, ἢ μάλιστα εἰπεῖν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος» Εὐστ. 776, 49.

φερ-ώνῠμος, ον, ὁ φέρων τὸ ὄνομά τινος, ὠνομασμένος ἔκ τινος, μετὰ γεν., 'Ορφ. 'Αργ. 717, Νόνν., κλπ.· καλῶς ὀνομασθείς, ὡς τὸ **ἐπώνυμος**, Νικ. Θηρ. 666, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 8, Κόλουθ. 242, κλπ.—'Επίρρ. **-μως**, 'Αριστ. περὶ Κόσμ. 6, 20, 'Ηρακλείδ. 'Αλληγ. 22.

Φετιάλιοι, οἱ, τὸ Λατ. Fetiales, Διον. 'Αλ. 2. 72 (**φιτιάλοι** ἐν τῷ Βατ. κώδ.)· **φιτιαλεῖς** ἐν Πλουτ. Νουμ. 12· **φητιάλιοι** ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 18· — οὕτως ἑνικ. **φητιάλιος** Δίων Κ. 50. 4.

φεῦ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἐκφράζον ὀδύνην ἢ ὀργήν, ἄχ, ἀλλοίμονον, ὡς τὸ Λατιν. heu, ha, ah, vah, vae, 'Αγγλ. fye! συχν. παρὰ Τραγικ.· φεῦ τάλας Σοφ. Αἴ. 983, κλπ.· συχν. μετὰ γενικ., φεῦ τοῦ ὄρνιθος .. Αἰσχύλ. Θήβ. 597, πρβλ. Σοφ. 'Ηλ. 920, 1183· φεῦ τῆς βροτείας φρενὸς Εὐρ.'Ιππ. 936·— συνημμένον μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων, φεῦ ἰοὺ ἰοὺ Αἰσχύλ. Εὐμ. 781, πρβλ. 841· παπαῖ φεῦ ἢ φεῦ παπαῖ, Σοφ. Φιλ. 786, 792· φεῦ ὦ 'Ελλὰς Ξεν. 'Αγησ. 7, 5, πρβλ. Κύρ. 7. 3, 8. **II.** ἐπὶ θαυμασμοῦ ἢ ἐκπλήξεως, μπᾶ! ὤ! ὡς τὸ Λατ. phy ἢ papae, Εὐρ. 'Ηρακλ. 553, 'Ηλ. 262, Πλάτ., κλπ., πρβλ. Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. "Ορν. 162· διπλοῦν, φεῦ φεῦ Εὐρ. 'Ηρακλ. 535, 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· μετὰ γεν., φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους ὁ αὐτ. ἐν "Ορν. 1724· φεῦ τοῦ ἀνδρὸς Ξεν. Κύρ. 3. 1, 39 (ἔνθα ὅμως ὑπάρχει καὶ ἔννοιά τις θλίψεως)· μετ' ὀνομ. ἢ αἰτιατ., φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν Εὐρ. Φοιν. 1741· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς Σοφ. Φιλ. 234· ἑπομένου ἀναφορικοῦ, φεῦ, ὅσῳ λέγεις Πλάτ. Φαῖδρ. 263D, κλπ. — Τὸ φεῦ παρ' 'Αττικ. ἐνίοτε κεῖται ὡς ἐκτὸς τοῦ στίχου, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1307, Χο. 194, 'Αριστοφ. Νεφ. 41, κλπ.· ὅταν δὲ ἀποτελῇ μέρος τοῦ στίχου συνήθως τίθεται ἐν ἀρχῇ αὐτοῦ· οὐχ οὕτως ὅμως ἐν Σοφ. Φιλ. 234, 1302. ('Εντεῦθεν, **φεύζω** πρβλ. **φῦ**).

φεύγ-υδρος, ον, (ὕδωρ) ὁ φεύγων τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ **ὑδροφόβος**, Πόλυβος παρὰ τῷ Cael. Aurel. M. Ae. 3. 9.

φεύγω, παρατ. ἔφευγον 'Ιλ. Χ. 158, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 796, ἄνευ αὐξ. φεῦγον 'Ιλ. Ι. 498, κλπ., 'Ιων. παρατ. **φεύγεσκον** 'Ιλ. Ρ. 461, 'Ηρόδ. 4. 43·— μέλλ. **φεύξομαι** "Ομ., 'Αττ.· Δωρ. **φευξοῦμαι** ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς, ὅταν ἀπαιτῇ τὸ μέτρον, ὡς παρ' Εὐρ. 'Ελ. 500, 1041, Βάκχ. 658, 'Αριστοφ. Ιλ. 447, 496, ἴδε Δινδ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχαρν. 203· (παρὰ μεταγεν. ὑπάρχει μέλλ. ἐνεργ. **ἐκ-φεύξω** Χρησμ. Σιβ. 3. 565, Αἰσώπου Μῦθ. 349 Halm.· β' μέλλ. **φυγοῦμαι** Χρησμ. Σιβ. 11. 45, κ. ἀλλ.· καὶ **φύγομαι** αὐτόθι 12. 93, 253·— ἀόρ. ἔφῠγον, 'Ιων. **φύγεσκον** 'Οδ. Ρ. 316·— ἀόρ. α' **ἔφευξα** (ἐκ-) Χρησμ. Σιβ. 6. 6· — πρκμ. πέφευγα 'Ηρόδ., 'Αττ.· εὐκτ. **πεφεύγοι** 'Ιλ. Φ. 609, (**ἐκ-πεφευγοίην** Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 840), μετοχ. **πεφευγότες** 'Οδ. Α. 22· ὡσαύτως μετοχ. παθ. πρκμ. **πεφυγμένος** ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, 'Ιλ. Ζ. 488, 'Οδ. Α. 18, κτλ.· καὶ 'Επικ. **πεφυζότες** (πρβλ. **φύζα**), 'Ιλ. Φ. 6, 528, 532, Χ. 1·— μέσ. ἀόρ. α' **διαφεύξασθαι** Δόγμα 'Αθηναίων παρ' 'Ιππ. 1290. 43·— ῥημ. ἐπίθ. **φευκτός, -έον.**

('Εκ τῆς √**ΦΥΓ** παράγονται καὶ αἱ λ. **φυγ-εῖν, φυγ-άς, φυγ-ή, φύζ-α, φύξ-ις**· πρβλ. Σανσκρ. bhug, bhug-âmi, (flecto), bhug-as (brachium), bhôg-as (flexus)· Λατ. fug-io, fug-a, fug-o, fug-ax· Γοτθ. biug-a (κάμπτω, πρβλ. Γερμ. biege)· 'Αρχ. Γερμ. elin-bog-o (el-bow)· Σλαυ. beg-a (fugio)· bug-ti (terreo).)

I. ἀπολ., φεύγω, (διωκόμενος ἢ ἐκ φόβου) καταφεύγω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διώκω, 'Ιλ. Χ. 157, κλπ.· βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον Β. 665· πῇ φεύγεις; Θ. 94· πόσε φεύγετε; Π. 422· ποῖ φύγωμεν χθονός; Αἰσχύλ. 'Ικ. 777· ποῖ τις ἂν φύγῃ; Σοφ. Αἴ. 403, κλπ.· φ. ἐνθένδε ἐκεῖσε Πλάτ. Θεαίτ. 176Α·— μετὰ προθέσεων, φ. ἀπό τινος 'Οδ. Μ. 120, Πλάτ., κλπ.· ἐκ πολέμοιο, ἐκ θανάτοιο 'Ιλ. Η. 118, Υ. 350· ἐκ κακῶν Σοφ. 'Αντ. 437, πρβλ. 'Ηρόδ. 1. 65· ὑπὲκ κακοῦ 'Ιλ. Ο. 700, πρβλ. Ρ. 461· σπανίως μετὰ γεν., πεφυγμένος ἦν ἀέθλων (ἴδε κατωτ. II) 'Οδ. Α. 18· τῆς νόσου πεφευγέναι Σοφ. Φιλ. 1044· — φ. ἐς πατρίδα γαῖαν 'Ιλ. Β. 140, πρβλ. 158, κλπ.· ἐπὶ Σάρδεων, ἐπὶ τὸν 'Ελικῶνα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 2, 1, 'Αγησ. 2, 11· πρὸς τὸ ὄρος ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 3. 5, 19· ὑπὸ γᾶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 175· φ. ὑπό τινος, τρέπομαι εἰς φυγὴν ὑπό τινος, 'Ιλ. Φ. 23, 554, ἴδε κατωτ. III. 2)·— μετὰ συστοιχ. αἰτ., φύγε λαιψηρὸν δρόμον Πινδ. Π. 9. 215· φεύγειν φυγὴν Εὐρ. 'Ελ. 1041· φ. τὴν παρὰ θάλασσαν (ἐξυπακ. ὁδόν), φεύγειν πρὸς τὴν θάλασσαν, 'Ηρόδ. 4. 12· πρβλ. κατωτ. III·—ὡσαύτως, φυγὴ φεύγειν ἴδε φυγή I. 1. 2) οἱ χρόνοι ἐνεστ. καὶ παρατ. κυρίως ἐκφράζουσι μόνον τὸν σκοπὸν ἢ τὴν προσπάθειαν πρὸς φυγήν· ὅθεν ἡ μετοχ. φεύγων συνάπτεται μετὰ τῶν συνθέτων ῥημάτων **ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, προφεύγω**, εἰς διαστολὴν τῆς προσπαθείας πρὸς φυγὴν ἀπὸ τῆς πράγματι ἐκτελέσεως αὐτῆς, βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἠὲ ἁλώῃ, εἶναι καλλίτερον φεύγων

τις νὰ ἐκφύγῃ τὸ κακὸν παρὰ νὰ σταθῇ καὶ νὰ συλληφθῇ, Ἰλ. Ξ. 81· φεύγων ἐκφ. Ἡρόδ. 5. 95, Ἀριστοφ. Ἀχ. 177· φ. καταφ. Ἡρόδ. 4. 23· φ. ἀποφ. Ἀριστοφ. Νεφ. 167· πρβλ. Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Φοιν. 1231. **3)** φ. εἰς.., καταφεύγω εἰς.., Εὐρ Ἱππ. 1076. **4)** μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω ἢ διστάζω νὰ πράξω τι, ἀπέχομαι τοῦ νὰ πράξω τι, Ἡρόδ.. 4. 76, Ἀντιφῶν 112. 44, Πλάτ. Ἀπολ. 26Α· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρ., φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς, ἀποφεύγουσιν, ὑποχωροῦσι, διστάζουσι, Σοφ. Ἀντιγ. 580·— μετὰ τοῦ ἀπαρ. πολλάκις τίθεται **μὴ** κατὰ φαινόμενον πλεοναστικόν, ὡς πάντα τὰ ῥήματα ἐν οἷς περιέχεται ἢ νοεῖται ἄρνησις, οἷον ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 263, πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Παρμ. 147Α, Σοφιστ. 235Β. **II.** μετ' αἰτ., ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω, τινὰ Ὅμ., κλπ.· φ. τινὰ ἐκ μάχης Ἡρόδ 7. 104· φ. ἐς τὴν Ἀσίην τοὺς Σκύθας ὁ αὐτ. 4. 12· ὡσαύτως φ. τι, οἷον φ. μοῖραν, ὄλεθρον, πόλεμον, κακὸν Ἰλ. Ζ. 488, κ. ἀλλ.· ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον, οἴκοι ἔσαν πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν Ὀδ. Α. 11· οὕτω, φ. ὄνειδος, ἀμαχανίαν Πινδ. Ο. 6. 152, Π. 9. 163· φ. φόνον, ἀποφεύγω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ φόνου, Εὐρ. Μήδ. 795· φ. αἷμα συγγενὲς χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 148· φ. τὰν Διὸς μῆτιν Αἰσχύλ. Προμ. 907· ὀσμὴν.., μὴ βάλῃ, πεφευγότες Σοφ. Ἀντιγ. 412· φυγῇ φεύγειν γῆρας Πλάτ. Συμπ. 195Β· ἐς πόντον.. φύγε πέτρας νηῦς Ὀδ. Κ. 131·— οὐδεμία πόλις πέφευγε δουλοσύνην πρὸς Ἱπποκράτεος, ὑπὸ τοῦ.., Ἡρόδ. 7. 154·— ἡ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. ὡσαύτως διατηρεῖ τὴν αἰτ. παρ' Ὁμ. ὅστις συνάπτει τὴν μετοχὴν (κατηγορηματικῶς) μετὰ τοῦ **εἶναι** ἢ **γενέσθαι** = **πεφευγέναι**, π. χ. μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν Ἰλ. Ζ. 488· πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον Ι. 455· οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι Χ. 219· ἴδε ἀνωτ. Ι. 1. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἡνίοχον φύγον ἡνία, ἐξέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν του, Ἰλ. Ψ. 465· Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία Θ. 137, πρβλ. Λ. 128· τὸ φεῦγον, τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐκφεύγει, Ξεν. Ἱππ. 10. 9.— μετὰ διπλ. αἰτ., ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων Ἰλ. Δ. 350, Ὀδ. Α. 64, κλπ. **III.** φεύγω τὴν πατρίδα μου ἕνεκα ἐγκλήματος, Ἰλ. Ι. 478, Ὀδ. Ν. 259· οἱ φεύγοντες, οἱ ἐξόριστοι, οἱ φυγάδες, Θουκ. 1. 24, Ξεν. Ἀγησ. 7. 6· φ. πατρίδα Ὀδ. Ο. 228, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 24· τὴν ἑαυτοῦ Θουκ. 5. 26· φ. ἐξ Ἄργεος Ὀδ. Ο. 224, πρβλ. Θουκυδ. 8. 85· ἐκ τῆς πατρίδος Ξεν. Ἀν. 1. 3, 3, κλπ. **2)** φ. ὑπό τινος, ἐξορίζομαι, Ἡρόδ. 4. 125., 5. 30· φ. ὑπὸ τοῦ δήμου Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 27· φ. ἐξ Ἀρείου πάγου, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Π., Δείναρχ. 95. 44· οὕτω, φ. τινὰ Ἡρόδ. 5. 62. **3)** ἀπολ., πηγαίνω εἰς ἐξορίαν, ζῶ ἐν ἐξορίᾳ, Λατ. exulare, ὁ αὐτ. 6. 103, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1668, Ἀντιφῶν 117. 21, καὶ Πλάτ.· οὕτω μετὰ συστοίχου αἰτ., φεύγω ἀειφυγίαν, ἐξορίζομαι διὰ βίου, Πλάτ. Νόμ. 871D, 877C, 881Β· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν ἀειφυγίᾳ αὐτόθι 877Ε· φεύγων ἀπ' οἴκων ἃς ἐγὼ φεύγω φυγὰς Εὐρ. Ἀνδρ. 976. **IV.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, κατηγοροῦμαι ἢ καταδιώκομαι διὰ νόμου· ὁ φεύγων, ὁ κατηγορούμενος, Λατ. reus, τοὐναντίον δὲ ὁ **διώκων**, ὁ κατήγορος, Ἀριστοφ. Σφ. 390, 880, 893, Πλάτ. Πολ. 405Β, καὶ παρὰ τοῖς Ρήτορσι· μετ' αἰτ., φεύγω γραφὴν ἢ δίκην, δικάζομαι ὡς κατηγορούμενος περί τινος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 442, Νεφ. 167, Πλάτ. Ἀπολ. 19C· φ. ἀπολογίαν Αἰσχίν. 82. 36· τὸ δὲ ἔγκλημα τίθεται κατὰ γενικήν, φ. φόνου δίκην Ἀντιφῶν 130. 17· ἀλλὰ συχνότ. παραλείπεται τὸ δίκην, οἷον, φ. φόνου, κατηγοροῦμαι ἐπὶ φόνῳ, Λυσί. 118. 43, Λυκοῦργ. 166. 40, κλπ., (ταὐτὸν τῷ φ. ἐφ' αἵματι, Valck. εἰς Εὐριπίδ. Ἱππόλ. 35)· φ. δειλίας Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1129· ξενίας ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 718· ὡσαύτως, φ. περὶ θανάτου Ἀντιφῶν 140. 39· φ. ἐπὶ μηνύσει τινὸς Ἀνδοκ. 3. 33· φεύγει δίκην ὑπ' ἐμοῦ, κατηγορεῖται ὑπ' ἐμοῦ, Δημ. 1184, ἐν τέλει· φ. ἀσεβείας ὑπό τινος, κατηγορεῖται, καταγγέλλεται ὡς ἀσεβὴς ὑπό τινος, Πλάτ. Ἀπολ. 35D·— σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τὸ φεῦγον ψήφισμα, τὸ οἱονεὶ δικαζόμενον ψήφισμα, δηλ. τὸ ὑπὸ συζήτησιν, Δημ. 638. 20·— παρ' Ἡροδ. 7. 214 τὸ: αἰτίην φεύγω, ἔχει ἔτι τὴν πρώτην σημασίαν, φεύγω κατηγορίαν, δηλ. φεύγω τὴν πατρίδα μου, εἶμαι φυγάς, ἕνεκα κατηγορίας τινὸς ἐπὶ ἐγκλήματι.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 529, Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 291, 373.

φεύζω, μέλλ. **-ξω**, κράζω **φεῦ**, φωνάζω φεῦ φεῦ, οἰμώζω, μόνον ἅπαξ εὕρηται, τί τοῦτ' ἔφευξας; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1308. (Ἐκ τοῦ φεῦ, ὡς τὰ ῥήματα **αἰάζω**, **οἴζω**, **οἰμώζω** ἐκ τῶν λέξεων **αἰαῖ**, **οἴ**, **οἴμοι**.)

φευκταῖος, **α**, **ον**, (φεύγω) = **ἀποτρόπαιος**, Ἡσύχ., ταῦτα εἴδη κακορέκτου καὶ.. φευκταίου ἀνδρὸς Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 27, κλπ.

φευκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **φεύγω**, δεῖ φεύγειν, ἀπό τινος Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 62D· δεῦρο τοῖς κακοῖσι φ., πρέπει νὰ φύγωσιν οἱ κακοί, Εὐρ. Ἡρακλ. 259, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 392. **II.** μετ' αἰτ., τί φ.; Εὐρ. Ἑλ. 860, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 167D, Πολ. 358Α, Ξεν., κλπ.·— ἐν τῷ πληθ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 149.

φευκτιάω, ἐφετικὸν ἐκ τοῦ **φεύγω**, ἐπιθυμῶ νὰ φύγω, δεινότατον τῶν ἐπῶν Ὁμήρου τοῦτό φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν ᾧ πάντες φευκτιῶσι, καὶ οἰκεῖον βαρβάρων Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Π. 283 (Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 129).

φευκτικός, **ή**, **όν**, ἔχων ῥοπὴν πρὸς ἀποφυγήν, τείνων νὰ ἀποφύγῃ τι, ἀντίθετον τῷ **ὀρεκτικός**, μετὰ γεν., Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 7, 3.

φευκτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ., ὃν ἀποφεύγει τις, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 14 1· ἀντίθετον τῷ **αἱρετός**, αὐτόθι 3. 12. 1., 10. 2, 2. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ, ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτὰν Σοφ. Αἴ. 224, πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 369Ε· — πρβλ. τὸ ποιητ. **φυκτός**.

φευξασπίδιον, **τό**, φυτόν τι, = **πόλιον**, Διοσκ. 3. 124.

φευξείω, = **φευκτιάω**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Portus ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 628, ἀντὶ φεύξω, οὐ γὰρ πτερωτὸς οὐδὲ φευξείω φίλους.

φεύξῐμος, **ον**, μεταγεν. τύπος τοῦ **φύξιμος**, τόπος Πολύβ. 13. 6, 9· δούλῳ φ. βωμὸς Πλούτ. 2. 166F· — ὡσαύτως = **φευκτός**. Ἡσύχ.

φεῦξις, **εως**, **ἡ**, = **φύξις**, Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται Σοφ. Ἀντ. 362.

φεύξομαι, μέλλ. τοῦ **φεύγω**· ἀλλὰ **φεύξω**, τοῦ **φεύζω**.

φεψᾰλόομαι, Παθ., καίομαι καὶ μεταβάλλομαι εἰς τέφραν, κατακαίομαι, ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος Αἰσχύλ. Πρ. 362· «πρηστὴρ κεραυνὸς φεψαλεῖ τὴν παρθένον» Νικήτ. Εὐγ. 5.240.

φέψᾰλος, **ου**, **ὁ**, Ἰων. **φέψελος**, Ἡσύχ.·— σπινθὴρ ἀναφερόμενος ἐκ καιομένων ξύλων ἢ πρινίνων ἀνθράκων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 668, Σχ. 227, Ἀριστ. Μετεωρολ. 2. 8, 15·— ὡσαύτως **φεψάλυξ**, **υγος**, **ὁ**, Ἀρχίλ. 113, Ἀριστοφ. Λυσ. 107.— ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται, ἐν τῷ καπνείῳ, ὅ ἐστι θὰ κρεμασθῇ ὑπὲρ τὴν ἑστίαν, ἐπὶ πραγμάτων παρερριμμένων καὶ ἀχρήστων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 278· οὐδὲ φεψάλυξ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. ἔνθ' ἀνωτ.

φεῶν, = **θεῶν**, γενικ. πληθ., Ἐπιγρ. Δωδώνης, Carap. Dod. XXXIV, 3. Πρβλ. **φύοντες**. Καὶ σήμερον λέγεται παρ' ἡμῖν ὄχι μὲν φεὸς ὁ θεός, ἀλλὰ τὸ φηκάρι = **θηκάριον**, **Φήβα** = **Θήβα** καὶ εἴ τι ἄλλο, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φέως, **ω**, **ὁ**, φυτόν τι ἀκανθῶδες, Λατ. pheos, Poterium spinosum, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3· πρβλ. **στοιβή**.

φή, ἐγκλιτ. συντετμημ. ἀντὶ **φησί**, Ἀνακρ. Ἀποσπ. 40·— ἀλλὰ **φῆ**, Δωρ. **φᾶ**, ἀντὶ ἔφη, Πίνδ., κλπ.

φὴ ἢ **φῆ**, = ὡς, ἀναγνωσθὲν ὑπὸ Ζηνοδότου ἐν Ἰλ. Β. 144., Ξ. 499, καὶ ὑπὸ τοῦ Σχολ. (αὐτόθι) μνημονευόμενον ἐκ μεταγενεστέρων Ἐπικῶν ποιητῶν, οἷοι Ἀντίμ. καὶ Καλλιμ., ἴδε Spitzn. Excurs. xxv ad. Il.· ἐντεῦθεν ὁ Ἕρμανν. μετὰ πολλῆς πιθανότητος ἀναγινώσκει **φὴ ῥα** ἀντὶ **δή ῥα** ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 241.

φηγῐνέος, **α**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Παλ. 6. 33, Ὀρφ. Ἀργον. 66.

φήγῐνος, **η**, **ον**, ἐκ φηγοῦ, φήγινος ἄξων Ἰλ. Ε. 838, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 351, κλπ.

φηγός, **ἡ**, εἶδος δρυὸς φερούσης ἐδώδιμον βάλανον (Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 2), ἴσως Quercus esculus, εἰ καὶ ἀμφίβολον εἶναι ἂν τὸ δένδρον τοῦτο εὑρίσκεται τὰ νῦν ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ· (οὐχὶ τὸ Λατ. fagus (ὅπερ = ὀξύα, «ὀξυά»), εἰ καὶ ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα), συχν. ἐν Ἰλ. (οὐχὶ ἐν Ὀδ.)· ἦτο δὲ ἀφιερωμένη ἡ **φηγὸς** εἰς τὸν Δία· Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ Ἰλ. Ε. 693· φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ.. Διὸς Η. 60· ὁ Σοφοκλῆς καλεῖ τὴν Δωδωναίαν δρῦν τὴν παλαιὰν φ., Τραχ. 171 (πρβλ. Ἡσ. Ἀποσπ. 18., 39. 7), ἀλλὰ καὶ **δρῦν**, αὐτόθι 1168.— Περὶ τῆς γλωσσικῆς μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ **φηγὸς** εἰς τὸ fagus (ὀξύα) ἴδε M. Müller Sc. of Language, 2, σ. 222, 235. **II.** ἡ βάλανος τοῦ αὐτοῦ δένδρου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1137. Πλάτ. Πολ. 372C. Ἐντεῦθεν **φηγ-ών**, **φήγ-ινος**, **φηγ-ινέος**· πρβλ. Λατ. fāgus, fag-inus, fag-ineus· — Ἀγγλο-Σαξον. bôc-e (ὀξύα, Ἀγγλ. beech)· Ἀρχ. Γερμαν. buohh-a·— πιθαν. ἐκ τῆς √ΦΑΓ, **φαγ εῖν**, ὡς διδάσκει ὁ Εὐστ. 594. 34, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἄκ-υλος** (glans) πρὸς τὸ Σανσκρ. aś (edere)).

φηγό-τευκτος, **ον**, πεποιημένος ἐκ φηγοῦ, μόσυνα φυγότευκτα Λυκόφρ. 1432.

φηγών, **ῶνος**, **ὁ**, ἄλσος ἢ δάσος ἐκ φηγοῦ, Λατ. esculetum, Γλωσσ.

φήῃ, Ἐπικ. γ' ἑνικ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ **φημί**, Ὀδ. Λ. 128. Ψ. 275.

φήληξ, **ηκος**, **ὁ**, = **ὄλυνθος**, ἄγριον σῦκον (πιθανῶς ἐκ τοῦ **φηλός**, ἀπατηλός, ἐπειδὴ φαίνεται ὥριμον ἐν ᾧ πράγματι δὲν εἶναι), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1165, πρβλ. Σχόλ. ἐν τόπῳ καὶ Σοφ. Ἀποσπ. 792.— Καθ' Ἡσύχ.. «φήληξ· ὄλυνθος, τὸ μὴ πεπεμμένον σῦκον»· ἐντεῦθεν **φηληκίζω**, = **φηλόω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 160, 41· — **φηληκόθρεπτος**, **ον**, = **ἐρινάστός**, «φηληκόθρεπτον· ἀπὸ ὀλύνθων τῆς συκῆς τεθραμμένον» Ἡσύχ.

φηλητεύω, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 159.

φηλήτης, **ου**, ἢ **φηλητής**, **οῦ**, **ὁ**· (φηλός)· — ἀπατεών,

δόλιος, κλέπτης, φῶτες φιληταί Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 67, 446· φηλήτης ἀνὴρ Αἰσχύλ. Χο. 1001· ἀνδρὶ φηλήτῃ Σοφ. Ἀποσπ. 671· Ἑρμῆς φηλητῶν ἄναξ Εὐρ. Ρῆσ. 217· ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅ γε φηλήτῃσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 373· — παρὰ μεταγενεστέροις ὁ τύπος **φιλήτης** ἐπεκράτησε (καὶ εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἡσιόδ.), φιλήτης ὁ Ἔρως καλοῖτ' ἂν Ἀνθ. Π. 5 309· τῶν φιλητέων .. ἄνακτα (ἐξυπακ. Ἑρμῆν) Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1108· καὶ οὕτως ἡ λέξις φέρεται παρ' Εὐστ., Φωτ., Χοιροβοσκ. καὶ Ἡσυχ. — Ἴδε **φιλητεύω** καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131.

φῆλος, ον, ἀπατηλός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1165, Σουΐδ., κλπ., πρβλ. **φηλόω.** (Ἐκ τῆς √**ΣΦΑΛ, σφαλ-ῆναι,** κατ' ἀποβολὴν τοῦ **σ**, ὡς ἐν τῷ Λατ. fallere).

φηλόω, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, τερπνὸν τόδ' ἐλθὼν φῶς ἐφήλωσεν φρένας Αἰσχύλ. Ἀγ. 492· γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι Εὐρ. Ἱκ. 243· φηλώσας πρόμον, δηλ. ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα, Λυκόφρ. 785, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 983, Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσιν» 11.

φήλωμα, τό, ἀπάτη, ἐξαπάτησις, Ἀντιφῶν ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. Σχολίοις 1165· — **φήλωσις, εως,** ἡ, Ἐτυμολ. Μέγ. 791 33.

φῆμα, τό, (φημί) «φήματα· ῥήματα, φάσματα» Ἡσύχ.

φήμη, ἡ, Δωρ. **φάμα,** ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. fama· (**φημί,** ἴδε ἐν λέξει **φάω**)·— κυρίως φωνὴ ἢ λόγος ἀγνώστου πηγῆς, ὅθεν (κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς ἰδέας): **I.** φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ, προφητικὴ φωνή, ὡς φάτο, χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός, «τῇ κληδόνι, τῇ μαντείᾳ. λέγει δὲ τὸν λόγον τοῦ Αἰγυπτίου, ὃν ὡς μαντείαν ἐκδεξάμενος ὁ Τηλέμαχος ἐχάρη οἰωνιζόμενος ἐκ τούτου, ὅτι τὰ κατὰ σκοπὸν αὐτῷ πάντα εἰς τέλος ἀχθήσεται» (Σχόλ.).—Κατ' Εὐστάθ.: «ἔστι δὲ φήμη λόγος δηλωτικὸς μέλλοντος ἐξ αὐτομάτου λαλούμενος. καὶ τοίνυν τὴν τοιαύτην φήμην τοῦ γέροντος εἰς ἀγαθὸν δεξάμενος οἰωνόν, ἀνέστη δημηγορήσων» εἰς Ὀδ. Β. 35· οὕτως ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς εὔχεται εἰς τὸν Δία λέγων, φήμην τίς μοι φάσθω Ὀδ. Υ. 100, γίνεται εἰς ἀπόκρισιν τῆς εὐχῆς βροντὴ (102). καὶ αὕτη ἑρμηνεύεται ἐκ τῶν τυχαίων λόγων γυναικός, φήμην .. γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς 105-119· τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ **σῆμα** 111· **κλεηδὼν** 120· οὕτω **φήμη** καὶ **κλεηδὼν** ἐναλλάσσονται. Ἡρόδ. 5. 72, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1109 κἑξ.· **φήμη** καὶ **τέρας,** Ἡρόδ. 3. 153· — ἐντεῦθεν, χρησμός, προφητεία, οἰωνός, εἴτε τοῦ θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς Σοφ. Ο. Τ. 43, πρβλ. 86, 475, κλπ.· τοῦ ὀνείρου ἡ φ., ἡ ἐκ τοῦ ὀνείρου πρόρρησις, Ἡρόδ. 1. 43· φ. μαντικαὶ Σοφ. Ο. Τ. 723· φ. θεσφάτων ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 1150· μάντεων φῆμαι Εὐρ. Ἱππ. 1056, πρβλ. Ἴωνα 180· φήμη τις οἴκων ἐν μυχοῖς ἱδρυμένη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 820· φήμας τε καὶ μαντείας Πλάτ. Φαίδων 111C, πρβλ. Ἰσοκρ. 193A· φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς Ξεν. Συμπ. 4. 48, πρβλ. Κύρ. 8. 7, 3, κλπ.· φήμης ἕνεκα, ominis causa, Πλάτ. Νόμ. 878A, πρβλ. 908A· — ἐντεῦθεν κωμικῶς, φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 720· φ. ἀγαθὴν λέξομεν = εὐφημίαν παρέξομεν, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 824. **2)** λόγος διαδεδομένος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀείποτε ἐν σχέσει πρὸς ἄγνωστόν τινα ἢ ἄδηλον μυστηριώδη ἀρχήν, φήμη οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ λαοὶ φημίξωσι· θεός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτὴ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 760· (τὸ χωρίον τοῦτο μνημονεύει καὶ ἐξηγεῖται ὁ Αἰσχίν. 18. 10-20, ἔνθα μνημονεύει τὸ φήμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε, ὡς ἐκ τῆς Ἰλιάδος)·— ἐντεῦθεν ἐθεσπίσθη ἡ Φήμη καὶ ἔσχε βωμούς, Αἰσχίν. ἔνθ' ἀνωτ. (μετὰ τοῦ Σχολ.), Παυσ. 1. 17. 1, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 158· οὕτω, φ. ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον Ἡρόδ 9. 100· **περιχαρὴς** τῇ φήμῃ ὁ αὐτ. 1. 31· φ. δημόθρους Αἰσχύλ. Ἀγ. 938· τίν' ἔχων φ. ἀγαθὴν ἥκεις; Ἀριστοφ. Ἱππ. 1320· ὑποδεεστέρα τῆς φήμης, κατωτέρα τῆς φήμης, ἧττον σπουδαία ἢ ὅσον ἐφημίζετο, Θουκ. 1. 11· καὶ σοῦ γ' ἐπώνυμος ἐν φήμαις βροτῶν Ἀντιφάνης ἐν «Θαμύρᾳ» 1· φ. ὑπορρεῖ Πλάτ. Νόμ. 672B· φήμην τινὰ κατασκεδάσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 18C. **3)** ὁ λόγος περί τινος ἀνθρώπου καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην· φ. γάρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν ἀεῖραι ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 758· περὶ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον .. καὶ πράξεις ἀψευδής τις πλανᾶται φ. Αἰσχίν. 18. 7· φ. περιφύεταί τινι Ἰσοκρ. 97E· ἐπιφέρειν γυναικείους ἑαυτοῖς φήμας Πλάτ. Νόμ. 935A·— μάλιστα δὲ ἐπὶ ἀγαθῆς φήμης, Ἡρόδ. 1. 31· κατὰ τὴν εὐδοξίαν καὶ τοὺς ἐπαίνους καὶ τὴν φ. Πλάτ. Νόμ. 109C, πρβλ. 80A· ἀγαθαὶ φᾶμαι Πινδ. Ο. 7. 18, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1320· ὡσαύτως, φ. πονηραὶ Αἰσχύλ. Χο. 1045· φ. αἰσχρά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καλὴ δόξα,** Ἰσοκρ. 11C· ψευδῆ φ. ὑμνεῖν κατά τινος Πλάτ. Νόμ. 822C, πρβλ. Πολ. 463D. **4) φᾶμαι,** ἐπαινετικοὶ ὕμνοι, Πινδ. Π 2. 28· οὕτω, φάμα φιλοφόρμιγξ Αἰσχύλ. Ἱκ. 697, πρβλ. Θήβ. 866, καὶ ἴδε **φήμιος.** **II.** πᾶν εἶδος λόγου, πᾶσα φωνή, λόγος, λεγόμενον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 938, Χο. 1045· λόγων φήμη, ποιητικ. περιφρ. ἀντὶ **λόγοι,** Σοφ. Φιλ. 846·— μάλιστα κοινὸς λόγος, «παράδοσις», μῦθος, ἀλλ' ἔστι φήμη .. Αἰσχύλ. Ἱκ. 760· πολιαὶ φῆμαι Εὐρ. Ἠλ. 701, πρβλ. Πλάτ. Φίληβ 16C, Νόμ. 713C, κλπ.· παρὰ φήμης μνήμην λαβὼν Λυσίας 190. 30.

2) ἀγγελία, παραγγελία, Αἰσχύλ. Χο. 741, Σοφ. Ἠλ. 1155, Εὐρ. Ἱππόλ. 158· λόγων φ. Σοφ. Φιλ. 846.— Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Wytt. ad Jul. σ. 150 κἑξ.

φημί, φῄς (οὐχὶ **φῄς,** ἴδε La Roche Text-kr. σελ. 374), **φησὶ** (κατ' ἀποκοπὴν **φῄ** Ἀνακρ. 40), πληθυντ. **φαμέν, φατέ, φασί·** Δωρ. **φᾱμί, φᾱσὶ** ἢ **φατὶ** (Ἀριστοφ. Ἀχ. 771), γ' πληθ. **φαντί**·— ἀόρ. ἔφην Ἐπικ. φῆν Ὅμ.· ἔφησθα (σπανίως ἔφης), Ἐπικ. φῆσθα Ἰλ. Φ. 186, κ. ἀλλ.· φῂς Ε. 473, Ὀδ. Η. 239, ἔφη, Ἐπικ. φῆ, Δωρ. φᾶ Πίνδ.· γ' πληθ. ἔφασαν ἢ ἔφαν, Ἐπικ. **φάν·** προσ. **φάθι** (ἀλλὰ **φαθὶ** κατὰ Διντ. ἐν Θ. Στεφ. 8,741)· ὑποτ. **φῶ, φῇς, φῇ,** Ἐπικ. **φῇσιν** Ὀδ. Α. 168, **φήῃ** Λ. 128., Ψ. 275· εὐκτ. **φαίην,** α' πληθ. **φαῖμεν** Ἰλ. Β. 81.. Ω. 222, Πίνδ., γ' πληθυντ. **φαῖεν** Ἡρόδ., κλπ., **φαίησαν** Θουκυδ. 8. 53· ἀπαρ. **φάναι,** ποιητ. **φάμεν** Πίνδ.· μετοχ. **φάς, φᾶσα.** **φάν·** μέλλ. **φήσω** Δωρ. **φασῶ·** ἀόρ. α' **ἔφησα** Ἡρόδ. 3. 153, Δωρ. γ' ἑνικ. **φᾶσε** Πινδ. Ν. 1. 99 εὐκτ. **φήσειε** Ἡρόδ. 6. 69, Αἰσχύλ., μετοχ. **φήσας** Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 1, κλπ.·— Μέσ., παρατ. καὶ ἀόρ. β' **ἐφάμην, ἔφατο** (Ἐπικ. **φάτο**), **ἔφαντο** (Ἐπ. **φάντο**)· προσ. **φάο** Ὀδ. Π. 168., Σ. 171, **φάσθω, φάσθε·** ἀπαρ. **φάσθαι·** μετοχ. **φάμενος**·—μέλλ. Δωρ. **φάσομαι** [ᾰ] Πινδ. Ν. 9. 102.— Παθητ., γ' ἑνικ. πρκμ. **πέφαται** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 500· γ' ἑνικ. προστ. **πεφάσθω** Πλάτ. Τίμ. 72D· μετοχ. **πεφασμένος** Ἰλ. Ξ. 127, Αἰσχύλ. Πρ. 843 (ἀλλ' αὕτη δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ ῥῆμα **φαίνω**)·— ἀόρ. **ἐφάθην (ἀπ-, κατ-)** Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 9. 9.—Ῥημ. ἐπίθ. **φατός, φατέος.** Ὁ ἐνεστὼς τῆς ὁριστικῆς **φημὶ** πάσχει ἔγκλισιν τόνου πλὴν τοῦ β' ἑνικοῦ προσώπου **φῄς**: **φαμὲν** εἶναι α' πληθ. πρόσωπον τοῦ ἐνεστ., **φάμεν** ποιητ. ἀπαρ.: **φαντὶ** εἶναι γ' πληθ. ἐνεστ., **φάντι** ἡ μετοχή. **II.** ὁ ἐνεργ. παρατ. ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔφην, ὡς ὁ ἀόρ., ἀλλὰ συνήθως ἀντ' αὐτοῦ ἦν ἐν χρήσει ὁ παρατ. **ἔφασκον** ἴδε κατωτ. **III**·—ἐκ τοῦ **φάσκω** ὡσαύτως παρελαμβάνοντο πᾶσαι αἱ ἐγκλίσεις τοῦ ἐνεστ. πλὴν τῆς ὁριστικῆς· ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 903, εἰς Μήδ. 310·— **ἠμὶ** (ὃ ἴδε) εἶναι ἕτερος τύπος τοῦ ἐνεστ. **III.** Ἀπὸ τῆς √**ΕΠ** παραλαμβάνεται ὁ συνηθέστερος τύπος τοῦ ἀόρ. **εἶπον,** ὡς καὶ ὁ τύπος **εἶπα,** ἴδε ἐν λέξ. **εἶπον·** ἐκ δὲ τοῦ θέματος ***ῥέω** παραλαμβάνεται ὁ πρκμ. **εἴρηκα,** παθ. πρκμ. **εἴρημαι,** παθητ. ἀόρ. **ἐρρήθην** καὶ **ἐρρέθην.** τὰ ἀνάττικα **εἰρήθην** καὶ **εἰρέθην,** μέλλ. παθ. **εἰρήσομαι·** ἐν ᾧ ὁ μέλλ. **ἐρῶ,** Ἰων. **ἐρέω,** λαμβάνεται ἐκ τοῦ ποιητ. ἐνεστ. **εἴρω,** καὶ εἶναι ὁ συνήθης παρ' Ἀττ. μέλλων· ἴδε ἐν λ. **ἐρῶ.**

(Τὸ **φημὶ** ἀνήκει εἰς τὴν √**ΦΑ** (ἴδε ἐν λέξ. **φάω**), ἐξ ἧς παράγεται καὶ τὸ **φαίνω,** ἡ δὲ κοινὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ **φημὶ** ἔννοια εἶναι ἡ τοῦ φέρω εἰς φῶς, καθιστῶ γνωστόν, ὅθεν καὶ οἱ τύποι τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **φημὶ** εἶναι οἱ αὐτοὶ πρὸς τοὺς τοῦ **φαίνω**). [ᾰ, πλὴν ἐν τῷ γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ. **φᾱσί,** καὶ ἐν τῷ ἀρσεν. καὶ θηλ. τῆς μετοχ. **φάς, φᾶσα**: ἐν τῷ ἀπαρ. **φάναι** ᾰ ἀείποτε, — διότι τὸ παρ' Εὐβούλ. ἐν Ἀθλ. 1. 11 **φᾶναι** εἶναι ἀναμφιβόλως ἡμαρτημένον καὶ δὲν δύναταί τις νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὸ (τοὐλάχιστον ἐν τῷ διαλόγῳ τῶν κωμικῶν) διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ **τεθνᾶναι,** ἀντὶ **τεθνάναι,** πρβλ. Meinecke ἐν τόπῳ· ὁ τοῦ Δράκοντος τύπος **φᾶθι** εἶναι ἐπίσης ἡμαρτημένος, ἴδε Ἀριστοφ. Ἱππ. 23, κλπ.]

Ῥιζικὴ σημασία· διακηρύττω, ποιοῦμαι γνωστόν, φανερώνω· ὅθεν λέγω, διαβεβαιῶ, διϊσχυρίζομαι, καὶ τίθεται ἢ ἀπολύτως ἢ ἐν συντάξει μετ' ἀπαρ. ἢ αἰτ.· τὸ δὲ ἀπαρέμφατον ἐνίοτε παραλείπεται, οἷον, σὲ κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει (ἐξυπακ. εἶναι) Ἰλ. Θ. 153· ἀλλ' ὡσαύτως, Κορινθίους τί φῶμεν; τί νὰ εἴπωμεν περὶ αὐτῶν; Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 12·— ἀκολούθως, ἐπειδὴ ὅ,τι λέγει τις ἐκφέρει συνήθως τὴν πεποίθησιν ἢ τὸ φρόνημα αὐτοῦ, τὸ **φημὶ** λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω, ὑποθέτω (πρβλ. **φάσκω**), φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν Ἰλ Β. 37· φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τε, θὰ ἔλεγες, θὰ ἐνόμιζες ὅτι .., Γ. 220· ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι ἴσος πρὸς ἐμὲ (δηλ. νὰ φαντάζηται ὅτι ..), Α. 187., Ο. 167· μὴ .. φαθὶ λεύσσειν, μὴ νόμιζε ὅτι βλέπεις, Θεόκρ. 22. 56· τί φῄς; τί λέγεις; δηλ. τί νομίζεις; (ἴδε κατωτ. II. 5)· λέγ' ἀνύσας ὅ τι φῄς Ἀριστοφ. Πλ. 349·—ἀλλ' αἱ σημασίαι αὗται τοῦ **νομίζειν** καὶ **λέγειν** συνεχῶς ἐπικοινωνοῦσι, πρβλ. **λόγος** Α καὶ Β·— τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ ὁ λόγος ἀποτείνεται ἐκφέρεται διὰ τοῦ **πρός τινα,** Ὀδ. Ρ. 584, κλπ.· σπανίως διὰ τῆς δοτ. τινι Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 28· κατά τινος φ., ἐναντίον τινός λέγω, ὁμιλῶ, Ξεν. Ἀπολ. 25· —τὸ λεγόμενον ἐκφέρεται δι' ἀπαρ., ἴδε κατωτ.· ἐνίοτε καὶ φ. ὡς .., Λυσίας 110. 5, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 7, κλπ.· ὅ τι .., Πλάτ. Γοργ. 487D.— Τὸ μέσ. ἔχει πάσας ταύτας τὰς σημασίας ὡς τὸ ἐνεργητ.

II. Ἰδιαίτεραι φράσεις: **1) φασὶ** παρενθετικῶς, λέγουσι, «λέγουν», λέγεται, Ἰλ. Ε. 638, Ὀδ. Ζ. 42, καὶ Ἀττικ.· ἀλλὰ παρὰ πεζογράφοις ὡσαύτως **φησί,** ὡς τὸ Γαλλικ. on dit, Δημ. ἐν σελ. 650. 13 Πλούτ. 2. 112C, κλπ.· inquit, ait, Gronov. Liv. 34. 3, Bentl. Hor. 1 Sat. 4. 79·—μάλιστα ὅταν προ-

τείνηται ἔνστασις ἢ ἐναντίον ἐπιχείρημα, ἴδε Ἑρμηνευτὰς εἰς Pers. Sat. 1. 40)·—οὕτω καὶ ἔφη, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Ἀν. 1. 6, 6. 2) φημὶ ἐνίοτε συνάπτεται μετὰ συνωνύμου ῥήματος, π. χ., ἔφη λέγων, ἔφησε λέγων Ἡρόδ. 3. 156., 6. 137, κλπ.· ἔλεγε φὰς ὁ αὐτ. 5. 36· λέγει οὐδὲν φαμένη ὁ αὐτ. 2. 22· ὡσαύτως, τί ἐροῦμεν; τί φήσομεν; Δημ. 99. 8, πρβλ. 800. 4 6· τί φῶ; τί λέξω; Εὐρ. Ἑλ. 483. 3) ἐν ἐπαναλήψει διαλόγων τὸ ῥῆμα συνήθως προτάσσεται τοῦ ὑποκειμένου, ἔφην ἐγώ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ἐνίοτε συμβαίνει τὸ ἐναντίον, ἐγὼ ἔφην, ὁ Σωκράτης ἔφη·—τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τοῦ εἶπεν, Bornem. εἰς Ξεν. Συμπ. 3. 8·— φημί, φησί, ἔφην, ἔφη ἐνίοτε παρεμβάλλονται ἐν τῷ λόγῳ παρενθετικῶς, εἰ καὶ προηγήθη ἤδη τὸ λέγει ἢ εἶπεν, ἐξ οὗ ὁ λόγος ἐξαρτᾶται ὡς καὶ νῦν κοινῶς ἐπαναλαμβάνεται τὸ «λέει» καὶ «λέω» = λέγει, λέγω, ὁ Ἰσχόμαχος.. εἶπεν· ἀλλὰ παίζεις μὲν σύ γε, ἔφη ὁ αὐτ. ἐν τῷ Οἰκ. 17. 10, πρβλ. Heind. εἰς Πλάτ. Χαρμ. 165Ε· οὕτω παρὰ Λατ. τὸ ait. 4) τί φημί; Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1471, καὶ τί φῄς; αὐτόθι 655, Φιλ. 803, Εὐρ. Ἑλ. 706, εἶναι ἐν χρήσει ἐκτὸς τοῦ μέτρου ὡς ἐπιφωνήματα, ἴδε Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 923. 5) φημὶ δεῖν, φ. χρῆναι Ἀνδοκ. 27. 39, Ἰσοκρ. 36D. III. ἐπὶ μᾶλλον ὡρισμένης σημασίας, ὡς τὸ κατάφημι, λέγω μάλιστα, βεβαιῶ, ἰσχυρίζομαι, διαβεβαιῶ, παρ' Ὁμ. ὡς καὶ παρ' Ἀττ., Seidl. εἰς Εὐρ. Ἠλ. 33· καὶ τοὺς φάναι, καὶ ἐκείνοι εἶπον, ναί, μάλιστα, Ἡρόδ. 8. 88· καί φημι κἀπόφημι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 317· ἔγωγέ φημι Πλάτ. Γοργ. 562C· φάναι τε καὶ ἀπαρνεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 165Α· μετ' ἀπαρ., φὴς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Σοφ. Ἀντιγ. 442·— τὸ δὲ μετ' ἀρνήσεως, οὔ φημι, σημαίνει ἀρνοῦμαι, δὲν παραδέχομαι, δὲν συναινῶ, μετ' ἀπαρ., ἡ Πυθίη οὐκ ἔφη χρήσειν, εἶπεν ὅτι δὲν θὰ.., Ἡρόδ. 1. 19, πρβλ. 8. 2· οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι Λυσί. 131, 9., 134. 10 (ἔνθα ὁ Dobree προτείνει διόρθωσιν ἐπιτρέψειν)· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 251, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 63· ἀπολ., κἂν μὲν μὴ φῇ, καὶ ἂν μὲν εἴπῃ οὐχί, Ἀριστοφ. Ὄρν. 555·—ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος συχνάκις εὑρίσκομεν φάθι ἢ μή, εἰπὲ ναὶ ἢ ὄχι·— πρὸς ὃ ὁ ἕτερος ἀποκρίνεται διὰ τοῦ φημὶ = ναί, ἢ διὰ τοῦ οὔ φημι = οὔ, ὄχι, Πλάτ. Πολ. 275Β, κ. ἀλλαχ.· ἴδε Stallb. εἰς Πλάτ. Γοργ. 500D· οὐκ ἔφη, εἶπεν ὄχι, Πλάτ. Φαίδων 117Ε.—Ἐπὶ τῆς ὡρισμένης ταύτης σημασίας οἱ Ἀττ. πλὴν τοῦ ἐνεστ. χρῶνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῷ μέλλοντι φήσω καὶ τῷ ἀορ. ἔφησα, ἀλλ' ἐν τῷ παρατ., ἐν τῷ ἀπαρ. καὶ τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. εἰς ἀποφυγὴν ἀσαφείας προυτίμων τοὺς τύπους ἔφασκον, φάσκειν, φάσκων (ὅρα φάσκω), καὶ τὰ μέσ. φάσθαι, φάμενος·—ἐγίνετο συνήθως διάκρισις μεταξὺ τοῦ φάναι καὶ τοῦ φάσκειν, π.χ., ἔφη σπουδάζειν, ἔλεγεν ὅτι.., ἔφασκε σπουδάζειν, ἰσχυρίζετο ὅτι ἔσπευδεν, ἀλλ' ὅμως εὑρίσκομεν καὶ τὸ ἔφη ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 7. IV. παραγγέλλω, προστάσσω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πινδ. Ν. 3. 49.

φημίζω· Ἐπικ. -ίξω Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 760, κλπ.· ἀόρ. ἐφήμισα Αἰσχύλ., Εὐρ. (ἴδε κατωτ.), Δωρικ. ἐφάμιξα (κατ-) Πινδ. Ο. 6. 92.—Μέσ., ἀόρ. ἐφημισάμην Αἰσχύλ. (ἴδε κατωτ.), Ἐπικ. -ιξάμην Διον. Περ., Νόνν.—Παθ., μέλλ. φημισθήσομαι Λυκόφρ. 1082· ἀόρ. ἐφημίσθην Πλούτ. 2. 264D· Ἐπικ. -ίχθην Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 7, κλπ.·— πρκμ. πεφήμισμαι Στράβ. 22· (φήμη). Ἐκπέμπω φωνήν: 1) προφητεύω, λέγω, λαλῶ, ἣ καὶ Λοξίας ἐφήμισε Αἰσχύλ. Χο. 558. 2) διαδίδω λόγον, φήμην, φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ λαοὶ φημίξωσι Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 762 (ἴδε ἐν λέξει φήμη I. 2), πρβλ. Κόϊντ. Σμυρν. 13. 538, κλπ.·—Παθ., οἱ τεθνάναι φημισθέντες Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ. II. Μέσ., ἐκφράζομαι διὰ λόγων, ἐκθέτω, λέγω, συντόμως ἐφημίσω Αἰσχύλ. Ἀγ. 629, πρβλ. 1162, 1173. 2) καλῶ, ὀνομάζω, τινά τι Διονύσ. Ἀλ. ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 280. 18· ὄνομα φ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 476·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τοὔνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο Εὐφορίων ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. σ. 181, 32. 3) ὑπισχνοῦμαι, ἣν (δηλ. εὐνὴν) ἐφήμισεν πατήρ μοι Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1356.

Φήμιος, ὁ, ὄνομα ἀοιδοῦ ἐν τῇ Ὀδ. (Α. 154, κλπ.)· πρβλ. φήμη I. 4.

φῆμις, ιος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φήμη, φάτις, λόγος, φωνή, Ἰλ. Κ. 207·— ἐν τῷ χωρίῳ, ἐς θῶκον πρόμολον δήμιόν τε φῆμιν, σημαίνει «τὴν δημοτικὴν συνέλευσιν ἐπὶ δημηγορίᾳ» (Εὐστ.), «ἐκκλησίαν, συνέδριον» (Σχόλ.), ὃ ἐν Ὀδ. Β. 150 λέγεται ἀγορὴ πολύφημος. 2) ἡ «κοινὴ γνώμη», ἢ κρίσις περὶ τῶν πραγμάτων ἐκφερομένη ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ, Λατ. plebis sententia, χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φ. Ὀδ. Ξ. 239, πρβλ. Π. 75· τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, τὴν πικρὰν τῶν φλυαριῶν, Ζ. 273· Κασσάνδραν.. φᾶμις ἔχησι βροτῶν Ἴβυκ. 8·— ὡσαύτως, φ. ἀοιδῶν Εὐφορίωνος Ἀποσπ. 38· ἐντεῦθεν, 3) φήμη, ὑπόληψις, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσεν.. γυναιξὶ Ὀδ. Ω. 201· παρὰ μεταγεν., ἐπὶ καλῆς φήμης ἢ εὐδοξίας, Μανέθων 3. 183, 237,

φημισμός, ὁ, = φήμη, Ῥήτορες (Walz) 1. 584, Σουΐδ.

φῆν, Ἰων. ἀντὶ ἔφην, Ὅμ.·— ἀλλὰ φῆναι, ἀπαρ. ἀορ. α' ἐνεργ. τοῦ φαίνω, Ὀδ.

φήνη, ἡ, πιθ. = ἁλιαίετος, θαλάσσιος ἀετός, ἔχων χρῶμα σποδοειδές, ossifragus, φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ Ὀδ. Π. 217, πρβλ. Γ. 372, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3. 2., 9. 34, 2· πτηνὸν ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Αἰλιαν. π. Ζ. 12. 4.

φήρ, ὁ, γεν. φηρός, Αἰολ. ἀντὶ θήρ· ἐντεῦθεν τὸ Λατ. fera· πληθ. φῆρες, ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Ἰλ. Α. 268, Β. 743· ἐν τῷ ἑνικῷ, Σιμωνίδ. Ἰαμβογράφος 29, Πινδ. Π. 3. 8., 4. 211· ἐπὶ τοῦ Μαρσύου, Τελέστ. 1. 6·— ἐν τοῖς Ἴωσι συγγραφ. ἐπὶ τῶν Σατύρων (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Γαλην.

φήρεα, τά, «αἱ περιμήκεις ὑπὸ τὰ ὦτα ἀδενώδεις ἐξοχαί, οἵας καὶ οἱ σάτυροι (φῆρες) ἔχουσιν» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. Ἐξήγησις 586, Ἱππ. 1175C.

φηρο-μανής, ές, δηλ. θηρομανής, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524.

φητιάλεις ἢ **φητιάλιοι**, ἴδε ἐν λ. φετιάλεις.

φήτρη, **φητρία**, ἴδε ἐν λ. φράτρα.

φθαίρω, Δωρ. ἀντὶ φθείρω, Εὐστ. 1648. 5, Ἐτυμ. Μέγ. 269, 50, πρβλ. Valck. εἰς Ἡρόδ. 5. 50.

φθάνω [ᾰ], μέλλ. φθήσομαι Ἰλ. Ψ. 444, Θουκ. 5. 10, Πλάτ. Πολ. 375C, κλπ.· ἀλλὰ φθάσω [ᾰ] Ἱππ. 491. 28, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 4, 38., 7. 1, 19· ἀόρ. ἔφθᾰσα Ἡρόδ. 7. 161, Αἰσχύλ. Πέρσ. 752, Θουκ., κλπ. (ἐν χρήσει καθ' ἁπάσας τὰς ἐγκλίσεις πλὴν τῆς προστακτικῆς)· εὐκτ. γ' ἑνικ. φθάσειε Ἰσοκρ. 183C, φθάσειαν Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 14· Δωρ. ἔφθαξα Θεόκρ. 2. 115·— ἀλλ. ὁ μόνος Ἐπικ. ἀόρ. εἶναι ἔφθην, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἀττ.· πληθ. ἔφθημεν, -ητε, -ησαν Εὐρ. ἐν Φοιν. 1468, Ἰσοκρ. 83Ε, 58Β. Ἀντιφῶν 117. 2, Ἐπικ. γ' πληθ. φθάν, Ἰλ. Λ. 51· ὑποτακτ· φθῶ, Ἐπικ. γ' ἑνικ. φθήῃ, φθῇσιν Π. 861, Ψ. 805· Ἐπικ. α' πληθ. φθέωμεν Ὀδ. Π. 383· γ' πληθ. φθέωσιν Ω. 437· εὐκτ. φθαίην, Ἐπικ γ' ἑνικ. φθαίησι (παρα-) Ἰλ. Κ. 346· ἀπαρ. φθῆναι Ἡρόδ. 6. 115, Θουκ. 4. 4· μετοχ. φθάς Ἡρόδ. 3. 71· Ἐπικ. ὡσαύτως μετοχ. μέσ. ἀορ. φθάμενος Ἰλ. Ε. 119, κλπ.· Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 552·— πρκμ. ἔφθακα Φίλιππ. (;) παρὰ Δημ. 239. 9, Ὀρειβάσ.· πέφθακα Χριστ. Πασχ. 2077, Τζέτζ.· ὑπερσ. ἐφθάκει Λουκ. Φιλοψ. 6, Πλουτ. Γάλβ. 17·— ὁ παθ. ἀόρ. ἐφθάσθην ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., ὡς Διονύσ. Ἀλ. 6. 25, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 315, 538, Ἰώσηπ., Γαλην., Λοβεκ. Παραλ. 45. (Τὴν √ΦΘΑ σχετίζει ὁ Curt. πρὸς τὴν ῥίζ. ΨΑ, παραβάλλων τὰς παρ' Ἡσυχίῳ γλώσσας, «φθατήσῃ, φθάσῃ,—ψατᾶσθαι· προκαταλαμβάνειν» καὶ —«ψατῆσαι· προειπεῖν»· ἴσως καὶ τὰ Λατ. spe-s, spe-rare ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥ.ζαν.) [φθᾰνω ἀεὶ παρ' Ἀττ.· φθᾱνω ἐν Ἰλ. Ι. 506, Φ. 262 (ἔνθα ὁ Ζηνόδ. ἀνέγνω φθανέει ἀντὶ φθάνει)· παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ᾱ ἢ ᾰ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, Ἰακώψ εἰς Ἀνθ. Π. 884.]

Ἔρχομαι ἢ πράττω τι πρῶτος ἢ πρὸ ἄλλων· I. μετ' αἰτ. προσώπου, προλαμβάνω τινά, προφθάνω τινὰ ἐν τῷ τρέχειν ἢ ἄλλως πως, Λατ. praevenire, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα Ἰλ. Φ. 262· φθῆ σε τέλος θανάτοιο Λ. 451· πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 552, 568, Ἡρόδ. 7. 161, Εὐρ. Ἡρακλ. 120, Ἰφ. ἐν Ταύρ. 669, Ἰσοκρ. 197Β, κλπ.· οὕτως, ἔφθησαν τὸν χειμῶνα, προέλαβον τὴν θύελλαν, Ἡρόδ. 7. 188· φθάσας τὸν λογισμὸν Δημ. 526. 18.— Παθ., καταφθάνομαι, ἐφθάνετο Ἀνθ. Παλατ. 9. 278· ἐφθάσθην, ἴδε κατωτ. II. ἀπολ., ἔρχομαι πρῶτος ἀντίθ. τῷ ὑστερέω, Εὐρ. Φοίν. 975, πρβλ. Θουκ. 4. 121, Ξεν. Ἀν. 5. 9, 18· τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή, λεία τοῦ φθάσαντος πρώτου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 752, πρβλ. Ἀποσπ. 22b· φθάσαι πρὶν ἀδικηθῆναι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 4, πρβλ. Ῥητορ. 1. 12, 30·— καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσι, τὰ φθάσαντα, τὰ προηγουμένως μνημονευθέντα, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 34, ὑπόθεσις εἰς Δημ. 1128· ὁ φθάνων, ἡ φθάνουσα, ὁ πρότερος, ἡ προτέρα, συχν. παρὰ Βυζ.· τὸ φθάνον, ὁ πρότερος χρόνος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 6. 2) μετὰ προθ., ἔρχομαι ἢ φθάνω πρῶτος, ἐς τὸν Ἑλλήσποντον Θουκ. 8. 100, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 9· ἕως τοῦ οὐρανοῦ Ἑβδ. (Δαν. Δ', 8)· ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιβ', 28, κ. Λουκ. ια', 20, Ἐπιστ. πρ. Θεσσ. β', 16· ἁπλῶς ἐξικνοῦμαι, φθάνω μέχρι τινός, Ἰσραὴλ δὲ διώκων νόμον, δικαιοσύνης εἰς νόμον οὐκ ἔφθασεν Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. θ', 31, πρὸς Φιλ. γ', 16, πρβλ. Πλούτ. 2. 338Α. III. ἡ ἐνέργεια ἐν ᾗ προλαμβάνει τις τὸν ἕτερον ἐκφέρεται διὰ τῆς μετοχῆς συμφωνούσης πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ["Ἄτη] πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουσ' ἀνθρώπους Ἰλ. Ι. 506· ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος κατόπισθε βαλών, ὁ Τηλέμαχος προέλαβε καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸν κατὰ τοῦ νώτου πρότερος, Ὀδ. Χ. 91, πρβλ. Π. 383, Ἰλ. Κ. 368· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ., ἔφθησαν ἀπικόμενοι, πρῶτοι ἀφίκοντο, Ἡρόδ. 4. 136, πρβλ. 6. 115· ἔφθασαν προκαταλαβόντες Θουκ. 3. 112· ὡσαύτως, ἣν φθάσωσιν πρότερον διαφθείραντες τὸ στράτευμα ὁ αὐτ. 7. 25· φθ. γόνασι προσπεσὼν πατρὸς Εὐρ. Ἰφ. Μαιν. 986, κλπ.·— εἶναι

ὡσαύτως εὔχρηστος ἡ μετὰ παθ. μετοχῆς σύνταξις, ἤ κε πολὺ φθαίη πόλις ἁλοῦσα, δηλ. πολὺ πρότερον ἁλώσεται, Ἰλ. Ν. 815· εἴ κε φθήῃ τυπείς, ἐὰν κτυπηθῇ, τραυματισθῇ πρῶτος, Π. 861· φθαίητε γὰρ ἂν.. ἐξανδραποδισθέντες ἤ.. Ἡρόδ. 6. 108· μὴ φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι Θουκ. 3. 83· ἔφθη κατακωλυθεὶς Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 17· φθάνειν δεῖ πεφραγμένους τοὺς πόρους, πρέπει νὰ προλάβωμεν τὴν ἀπόφραξιν τῶν διαβάσεων, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 2. 4, 25 — αἱ τοιαῦται προτάσεις ὡς ἔχουσαι συγκριτικὴν ἔννοιαν συνάπτονται συχνάκις μετὰ γενικῆς, φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων.. κοσμηθέντες Ἰλ. Λ. 51· συχνότερον δὲ μετὰ τοῦ πρὶν.. ἢ μετὰ τοῦ συγκριτικοῦ ἤ.., ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι Π. 322, πρβλ. Ἀντιφῶντα 114. 29, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 4· φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν Ἰλ. Ψ. 444, πρβλ. Ὀδ. Λ. 53, Ἡρόδ. 6. 108· οὕτω, ἔφθησαν ἀναβάντες πρὶν ἤ.. Ἡρόδ. 9. 70· ἔφθησαν ἐκπεσόντες πρότερον ἢ.. ὁ αὐτ. 6. 91· φθῇ.. βαλὼν Ὀδ. Χ. 91· φθὰν κοσμηθέντες Ἰλ. Λ. 51· ἔφθην ἀφικόμενος·— φθάνω εὐεργετῶν, πρῶτος ἐγὼ εὐεργετῶ, δεικνύω καλωσύνην, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 14· ὅπως φθάσειαν βοηθήσαντες ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 14, κλπ. 2) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἡ μετοχὴ φθὰς ἢ φθάσας Ἐπικ. φθάμενος, εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. μετ' ὀρθολεκτικοῦ ῥήματος, ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, ἀντὶ ὅς μ' ἔφθη βαλών, Ἰλ. Ε. 119, Ν. 387, πρβλ. Ὀδ. Τ. 449 οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμοῦ κατήγορος ἔσται, οὐδεὶς ἄλλος θὰ προφθάσῃ νὰ γίνῃ κατήγορος πρὸ ἐμοῦ, Ἡρόδ. 3. 71· ἀνέῳξάς με φθάσας, ἀνέῳξας τὴν θύραν προλαβὼν ἐμὲ μέλλοντα κόπτειν αὐτήν, δηλ. «προτοῦ νὰ κτυπήσω ἐπρόφθασες καὶ ἄνοιξες», Ἀριστοφ. Πλ. 1102· φθάσας προσπεσοῦμαι Θουκ. 5. 9, πρβλ. 2. 91, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 5, 3, κλπ.· σπανίως οὕτως ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ., φθάνοντες δῃοῦμεν αὐτόθι 3. 3, 18. 3) σπανίως μετ' ἀπαρεμφ., ὡς τὸ Λατ. occupo, φθαίης ἔτ' εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν Ἀριστοφ. Ἱππ. 935, πρβλ. 1384· ὁ φθάσας θαρσῆσαι Θουκ. 3, 82· μόλις φθάνει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν Εὐρ. Μήδ. 1169· συχνότερον παρὰ μεταγεν. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1188, Διονύσ. Ἁλ. 4. 59, 61, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 13. 2, Ἁρμον. 2. IV. μετ' ἀρνήσεως διακρίνομεν τὰς ἑξῆς περιπτώσεις: 1) μετὰ τοῦ οὐ καὶ μετοχῆς, ἑπομένου καὶ ἢ καὶ εὐθύς, ὡς τὸ Λατ. simul ac, ἐκφέρει δύο ἐνεργείας ἀκολουθούσας τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ συσκιάζοντας γένυν, καὶ.. ὁρμᾶν, οὐκ ἂν φθάνοιτε συσκιάζ. γένυν καὶ ὁρμῶντες κτλ., Εὐριπ. Ἱκέτ. 1219 οὐ φθάνει ἐξαγόμενος καὶ εὐθὺς ὅμοιός ἐστι τοῖς ἀκαθάρτοις, εὐθὺς ὡς ἐξαχθῇ, γίνεται ἀκάθαρτος, Ξεν. Ἱππ. 5. 10, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1384· οὐκ ἔφθημεν εἰς Τροιζῆνα ἐλθόντες καὶ τοιαύταις νόσοις ἐλήφθημεν ἐξ ὧν.., μόλις ἤλθομεν εἰς Τρ. καὶ εὐθὺς.., Ἰσοκρ. 588Ε, πρβλ. 58Β, 92Ε, 179Α, 199D· οὐκ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία καὶ εὐθὺς ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τἄνδοθεν, μόλις συνέβη εἰς ἐμὲ τὸ δυστύχημα καὶ.., Δημ. 1073. 20, πρβλ. 1319. 11. 2) οὐκ ἂν φθάνοις, οὐκ ἂν φθάνοιτε, μετὰ μετοχ. ἐνεστ., σημαίνουσι σπουδὴν ἢ ἀνυπομονησίαν, καὶ τίθενται εἰς δήλωσιν ἰσχυρᾶς προτροπῆς ἢ ἐσπευσμένης προσταγῆς, οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀπαλλασσόμενοι, δηλ. σπεύσατε καὶ ἀπέλθετε, Ἡρόδ. 7. 162· οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν θανόντες, σπεύσατε καὶ ἀποθάνετε, ταχέως ἀποθάνετε, Εὐρ. Ὀρ. 936, πρβλ. Ἄλκ. 662, Ἡρακλ. 721 (ἔνθα ἴδε Elmsl.), Τρῳ. 456, Ἰφ. ἐν Ταύρ. 245· οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε Ἀριστοφ. Πλ. 485· ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις αὐτόθι 1133· εἰς ἀγορὰν ἰὼν οὐκ ἂν φθάνοις αὐτόθι σ. 874, πρβλ. Ἐκκλ. 118· οὐκ ἂν φθάνοις λέγων Πλάτ. Συμπ. 185F, πρβλ. Εὐθύδ. 272D, Φαίδων 100C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 11· οὕτως, οὐκ ἂν φθάνοιμι (ἐξυπακ. λέγων) Πλάτ. Συμπ. 214Ε·— μετὰ μετοχ. ἀορ., μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον, Λουκ. Τόξ. 2·—(ἐπὶ ὁμοίας ἐννοίας ἡ μετοχὴ φθάσας (ὡς τὸ ἀνύσας) εἶναι ἐν χρήσει μετὰ προστακτικῆς, λέγε φθάσας, λέγε ταχέως, τρέχε φθάσας, καὶ τὰ ὅμοια· ἔτι δὲ εὕρηται καὶ ἡ μετοχὴ φθάσας μετ' ἄλλης μετοχῆς, φθάσας ἁρπάσας Ἡρόδ. 6. 65).—Ἐν τοῖς φράσεσι ταύταις τινὲς τῶν ἐκδοτῶν γράφουσι τὰς προτάσεις ἐρωτηματικῶς, ὡς τὸ Λατ. quin statim..? δὲν θὰ σπεύσῃς νὰ ὑπάγῃς; κλπ.· — ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, οὔτε δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς παραδείγματα ὅμοια τῷ, οὐκ ἂν φθάνοιμι, ἀμέσως θὰ ἀρχίσω, Πλάτ. Συμπ. 214Α, πρβλ. Φαίδωνα 100C, Εὐθύδ. 272D, Δημ. 745. 2., 782. 17.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 164, 254.

φθάρμα, τό, φθορά, διαφθορά, ὅτι φθάρματά ἐστιν ἐν αὐτοῖς Ἑβδ. (Λευιτ. ΚΒ', 25). II. ἐφθαρμένος, κάθαρμα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 10, 5· τῆς ἀποθήκης τὰ φθάρματα, τουτέστι καὶ σκώληκας καὶ σῆτας Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 502Α.

φθάρσις, εως, ἡ, φθορά, Μιχ. Ψελλ. παρὰ A. J. H. Vincent Notices des Manuscr. τ. 16, μέρ. 2, σ. 340. 10.

φθαρτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φθοράν, καταστρεπτικός, ἀντίθετον τῷ γεννητικός, ποιητικός, μετὰ γεν., φθαρτικὰ ἀλλήλων τὰ ἐναντία, καταστρέφουσιν ἄλληλα, Ἀριστ. Φυσ. 1. 9, 4· ἡ κακία φθ. τῆς ἀρχῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 6. 5, 6, πρβλ. Πολιτικ. 3. 10, 2, Ποιητικ. 11, 10· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 9, 6., 4. 4, 3, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι 7. 3, 7.

φθαρτο-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὰ φθαρτά, Εὐσέβ. ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 106 19.

φθαρτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ φθείρω, ὁ ὑποκείμενος εἰς φθοράν, ἀντίθετον τῷ ἀΐδιος, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 8, 2., 1. 24, 5, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 8.

φθαστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ φθάνω, πρέπει τις νὰ προλάβῃ, Ὀρειβάσ. 131 Matth.

φθατέω, ἴδε καταφθατέομαι.

φθέγγομαι, μέλλ. φθέγξομαι· ἀόρ. ἐφθεγξάμην· πρκμ. ἔφθεγμαι, β' πρόσ. ἔφθεγξαι Πλάτ. Νόμ. 830C, τὸ γ' πρόσ. ἔφθεγκται κεῖται μεταβατικῶς παρ' Ἀριστ. ἐν Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 10, 8· ἀλλὰ παθητ. παρὰ τῷ αὐτῷ περὶ Οὐραν. 1. 9, 15· ἀποθ. Ἐκπέμπω φθόγγον, φωνήν, ὁμιλῶ δυνατὰ καὶ καθαρά, συχν. παρ' Ὁμήρ., κυρίως ἐπὶ παντὸς ζώου ἔχοντος πνεύμονας, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 1· 1) ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, Ἡρόδ., κλπ.· φθ. φωνῇ ἀνθρωπηίῃ ὁ αὐτ. 2. 57· ἀπὸ γλώσσης Πινδ. Ο. 6. 21· διὰ τοῦ στόματος Πλάτ. Σοφιστ. 238Β· [ψυχῆς] φθεγξαμένης αἰὼν Ξενοφάν. 6. 5· φθεγξάμενος προσέειπε Ἰλ. Λ. 603, κλπ.· φθεγξαμένου τευ ἢ αὐδήσαντος Ὀδ. Ι. 497· συνημμένον μετοχῇ δηλοῦσῃ τὸ εἶδος τῆς φωνῆς, φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα Ἰλ. Φ. 341· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες Ὀδ. Κ. 229, κ. ἀλλ.· οὕτω, φθ. μετὰ βοῆς Πλάτ. Νόμ. 791Ε, κλπ.· μέγιστον ἁπάντων Δημ. 405. 17· καλὸν καὶ μέγα ὁ αὐτ. 408. 19, πρβλ. 449. 26· ἐλεύθερον καὶ μέγα Πλάτ. Γοργ. 485D·— ὡσαύτως ἐπὶ μικρᾶς καὶ ἀσθενοῦς φωνῆς, ὀλίγῃ ὀπὶ φθεγξάμενος Ὀδ. Ξ. 492· τυτθὸν φθεγξαμένη Ἰλ. Ω. 170·— εἶναι δὲ ἐν χρήσει ἐπὶ παντὸς ἤχου τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς· οἷον ἐπὶ τῆς πολεμικῆς κραυγῆς, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18· ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ χοροῦ, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 8, 3, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 238D· συχν. ἐπὶ ῥητόρων, ἴδε ἀνωτ.·— οὐδὲ φθέγξασθαι δύναται Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. 205, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 368C· ὅθεν τοὐναντίον τοῦ σιωπᾶν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 6· οὕτω, καὶ εἶτα σὺ φθέγγει..; ἀνοίγεις τὸ στόμα σου; Δημ. 320. 2· ἐπὶ βρέφους ἄρτι γεννηθέντος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 4.— Συντάσσεται: — μετὰ συστοίχου αἰτ., προφέρω, ὄπα Θέογν. 532· ἔπος Ἡρόδ. 5. 106, κλπ.· ἱερὸν μέλος Θέογν. 761· ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς Αἰσχύλ. Πρ. 34· τὰ καίρια Σοφ. Φιλ. 682· ἀράς, λόγους, βοήν, βλασφημίαν Εὐρ. Φοίν. 475, Μήδ. 1307, Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1385, Ἴων 1189· τἀληθῆ Πλάτ. Φίληβ. 49Β κλπ.· — τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ λαλεῖ τις, ἐκφέρεται ἐμπροθέτως, φθ. εἴς τινα Εὐρ. Φοίν. ἔνθ' ἀνωτ.· πρός τινα Πλάτ. Ἴων 534D· μεταγεν. ὡσαύτως, τινί, Πλουτ. Κράσσ. 27·— φ. περί τινος Ἰσοκρ. 210D·— τὸ φθεγγόμενον, ὃ φθέγγεσθαι ἢ φθεγγομένη φωνή, εἴρεσθαί τε αὐτὸν ὅ,τι τὸ φθεγγόμενον εἴη τοῦτο Ἡρόδ. 8. 65. 2) ἐπὶ ζώων: π. χ. ἐπὶ ἵππου, χρεμετίζω, ὁ αὐτ. 3. 84, 85· ἐπὶ ἀετοῦ, κλάζω, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 23· ἐπὶ κόρακος, κόραξ πολλὰς μεταβάλλειν εἰωθὼς φωνάς, τούτων ἐὰν ταχὺ δὶς φθέγξηται καὶ ἐπιρροιζήσῃ καὶ τινάξῃ τὰ πτερὰ ὕδωρ σημαίνει Θεοφρ. περὶ Σημ. Ὑδάτ. 1. 16· ἐπὶ νεβροῦ, Θεόκρ. 13. 62· ἐπὶ πτηνῶν, ἀντίθετον τῷ ἄφωνοί εἰσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 28, 2· ἐν τῷ θέρει ᾄδει κόττυφος, τοῦ χειμῶνος.. φθ. θορυβῶδες αὐτόθι 9. 49Β. 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ σκωλήκων, φθ. οἷον τρισμὸν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 5· ἐπὶ ἰχθύων τινῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 284. 3) ἐπὶ ἀψύχων, οἷον ἐπὶ θύρας, «τρίζω», Ἀριστοφ. Πλ. 1099· ἐπὶ βροντῆς, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 3· ἐπὶ σαλπίγγων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 2, 7., 5. 2, 14· ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 6, 3· ἐπὶ τῆς λύρας, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 12, 7· ἐπὶ πηλίνου ἀγγείου, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθ. Πλάτ. Θεαίτ. 179D· φθ. παλάμαις, κροτεῖν τὰς χεῖρας, Νόνν. Δ. 5 106, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 505, 17· — ἐπὶ φωνήεντος, ἔχω τοιοῦτον ἢ ἀλλοῖον ἦχον, Πλάτ. Κρατύλ. 394C. II. = ὀνομάζω, καλῶ κατ' ὄνομα, δίδω ὄνομα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 527Α, ἐν Φιλήβ. 25C, 34Α· τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθεγξάμεθα λόγον, ἐδώκαμεν εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα λόγος, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 262D· φθ. εἴδωλον ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἓν ὂν αὐτόθι 240Α· κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι γιγνόμενα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 157Β· καὶ τὸν κύλλαστιν φθέγγου, λέγε τὴν λέξιν κύλλαστιν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 253. III. μετ' αἰτ. προσώπου, ἐπαινῶ, ὑμνῶ, ἐξυμνῶ μεγαλοφώνως, Πινδ. Ο. 1, 59.

φθεγγώδης, ες, ὅμοιος πρὸς φθόγγον, φωνήν, Ἱππ. 27. 10, ἔνθα ὁ Cornar. φθεινώδεα.

φθεγκτός, ή, όν, ῥηματ., ἐπίθ., ὁ ἠχῶν, φωνητικός, ἔχων φωνήν, Πλουτ. 2. 1017F· — ὡσαύτως παρὰ τῷ Μαξίμ. Τυρ. 14. 2, φθεγκτικός.

φθέγμα, τό, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, φωνή, Πινδ. Π. 8. 42, Αἰσχύλ. Πρ. 588, Σοφ. Ο. Κ. 1623, κλπ., καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, οἷον Πλάτ. Πολ. 616Α· περιφρ., ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς ἀντὶ ὦ φθεγξάμενε ἀναιδῆ Σοφ. Ο. Κ. 863, πρβλ. Αἴ. 14, Ἠλ. 1225. β) γλῶσσα, λαλιά, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 354. γ) λόγος, ὁμιλία, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1177· καὶ ἐν τῷ πληθ., λόγοι, Πλάτ. Νόμ. 655Α,

Πολύζηλ. ἐν Ἀδήλ. 2. **2)** ἐπὶ ἄλλων ἤχων, οἷον ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν, Σοφ. Ἠλ. 18, Εὐριπ. Ἑλ. 747· ἐπὶ τοῦ μυκηθμοῦ ταύρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1215· φροντᾶς φθ. Πινδ. Π. 4. 351· φθέγ. θυείας, ὁ κρότος τοῦ ἰγδίου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 235· ἐπὶ μουσικῶν ἤχων ἢ φθόγγων, Πλάτ. Νόμ. 812D· ἐπὶ τοῦ ᾄσματος τῆς ἀηδόνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 204, 223.

φθεγματικός, ή, όν, ὁ φθεγγόμενος, φθεγματικὸν μαντεῖον Μάξιμ. Τύρ. τ. 2, σ. 274.

φθέγξις, εως, ἡ, τὸ φθέγγεσθαι, φθόγγος, φωνή, προφορά, τῆς φωνῆς λυομένης πάντα λύεται ἡ γὰρ λύσις τῇ φθέγξει ὁμοίη Ἱππ. 1050· τὰ ἡμίφωνα τὰ ἐγγὺς ὄντα τῶν φωνηέντων κατὰ τὴν φθέγξιν Ἐτυμολ. Μέγ. 430, 55.

φθέομεν, Ἐπικ. α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ **φθάνω**.

φθείρ, ὁ, μεταγεν. ἡ, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 307· γεν. **φθειρός**· δοτ. πληθ. **φθειρσί**· — «ψεῖρα», Λατιν. pediculus, Ἀρχίλ. 125, Ἡρόδ. 2. 37, 4. 168, καὶ συχν. παρ' Ἀριστοφ.· παροιμ., πρὸς φθεῖρα κείρασθαι, δηλ. κείρασθαι μέχρι τοῦ δέρματος, Εὔβουλ. ἐν «Δόλωνι» 3· ἐπὶ τῆς νόσου φθειριάσεως («ψείριασμα»), morbus pedicularis, τὴν σάρκα εἰς φθεῖρας μεταβάλλειν Πλουτ. Σύλλ. 36· τοῦ σώματος διαλυθέντος εἰς φθειρῶν πλῆθος Διοδ. Ἐκλογ. 529. 66. **2)** ἐπὶ τῶν φθειρῶν τῶν ζῴων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 5, κ. ἀλλ.· τῶν πτηνῶν, αὐτόθι· τῶν ἰχθύων, αὐτόθι 7· οὕτω καὶ ἐπὶ σίτου, κλπ., μὴ ὁ σῖτος φθειρῇ ζέσῃ Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 26, πρβλ. Κτησ. Ἰνδικ. 21, κλπ. **II.** θαλάσσιος ἰχθὺς ἐκ τοῦ εἴδους ἐχενηΐς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 4., 5. 31, 8. **III.** ὁ κῶνος εἴδους πίτυος, Φώτ.· πρβλ. **φθειροποιός**. **IV.** τὸ μέσον μέρος τοῦ πηδαλίου, Πολυδ. Α', 89.

φθειρίασις, εως, ἡ, «ψείριασμα», morbus pedicularis, Πλουτ. Σύλλ. 36, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 3, καὶ ἴδε **φθείρ** I. 1.

φθειριάω, μέλλ. **-άσω**, [ᾱ], εἶμαι πλήρης φθειρῶν, «ψειριάζω», Διογ. Λ. 5. 5.—ἰδίως, πάσχω ἐκ φθειριάσεως, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 368, Πλουτ. Σύλλ. 36· ἐπὶ πτηνῶν καὶ προβάτων, Γεωπον. 17. 29.

φθειρίζομαι, Παθ., «ψειρίζομαι», Ἀριστ. Ἀποσπ. 66, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1, 16· ἐπὶ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο Ἀθήν. 586A·—τὸ ἐνεργ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ φθειριεῖ γῆν Αἰγύπτου ὥσπερ φθειρίζει ποιμὴν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ Ἱερεμ. Ν', 12.

φθειρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φθεῖρας, Γλωσσ.

φθείριον, τό, συνώνυμον τῷ **σταφὶς ἀγρία**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 156·—ὡσαύτως **φθειρο-κτόνον**, τό, αὐτόθι.

φθειριστικός, ή, όν, ὁ ζητῶν φθεῖρας·—ἡ φθειριστική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ συλλαμβάνειν καὶ φονεύειν φθεῖρας, Πλάτ. Σοφ. 227B.

φθειρό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ φθειρῶν καταβρωθείς, γέγονε δὲ (δηλ. ὁ Φερεκύδης) φθειρόβρωτος Ἡσύχ. Μιλήσ. LXXI, σελ. 53 Flach.

φθειρο-κομίδης, ου, ὁ, «φθειρῶν γέμων» Ἡσύχ.

φθειρο-κτονέω, φονεύω φθεῖρας, «φθειροκτονεῖν: τὸ τὰς φθεῖρας κτείνειν» Ἀν. Βεκ. 71, 15. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 98.

φθειροκτόνον, τό, ἴδε ἐν λ. **φθείριον**.

φθειρο-ποιός, όν, ὁ παράγων φθεῖρας, ἔριον φθειροποιὸν Πλουτ. 2. 642C. **II.** πίτυς φθ., φέρουσα μικροὺς κώνους (πρβλ. **φθείρ** III), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 6· ὡσαύτως **φθειροφθόρος**, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 2· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φθειροτραγέω, (**φθείρ III, τρώγω**), τρώγω κώνους πίτυος (κατὰ τὸν Ritter), Ἡρόδ. 4. 190· ἄλλοι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ τρώγω φθεῖρας, ἴδε Bähr ἐν τόπῳ καὶ πρβλ. 4. 168·— ἕτερος τύπος **φθειρο-τρωκτέω**, ἀπαντᾷ παρ' Ἀρρ. ἐν Περίπλ. Εὐξείν. σ. 18 Huds.— ὁ Στράβ. 499 (πρβλ. 492) μνημονεύει ἔθνος φθειροφάγων, κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐχμοῦ καὶ τοῦ πίνους, πρβλ. Πλίν. 6. 4.

φθειρο-φθόρος, ον, (**φθείρ III, φέρω**) ἴδε ἐν λ. **φθειροποιός** II.

φθείρω, Αἰολ. **φθέρρω** Ahrens D. Aeol. σ. 53·—Ἰων. παρατ. **φθείρεσκε** (**δια-**) Ἡρόδ. 1. 36·— μέλλ. **φθερῶ**, Ξεν., κλπ., Ἰων. **φθερέω** (**δια-**) Ἡρόδ. 5. 51· Ἐπικ. **φθέρσω** (**δια-**) Ἰλ. Ν. 625·— ἀόρ. α' **ἔφθειρα** Τραγ., Θουκ. 2. 91, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 4· ποιητ. **ἔφθερσα** Λυκόφρ. 1402·— πρκμ. **ἔφθαρκα** Δείναρχ. 98. 22, (**δι-**) Εὐρ., κλπ.·— Μέσ., μέλλ. **φθεροῦμαι** (ἐπὶ παθ. σημασ.) Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 272, Εὐρ. Ἀνδρ. 708, Θουκ. 7. 48· Ἰων. **φθερέομαι** (**δια-**) Ἡρόδ. 8. 108., 9. 42 (μετὰ διαφ. γραφῆς φθαρ-).—Παθ., μέλλ. **φθαρήσομαι** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 10, 7, (**διαφ.**) Εὐρ., Δωρ. **-οῦμαι** Τίμ. Λοκρ. 94D·— ἀόρ. **ἐφθάρην** [ᾰ] Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1502, Θουκ. 7. 13, Πλάτ., ποιητ. γ' πληθ. **ἔφθαρεν** Πινδ. Π. 3. 66·— πρκμ. **ἔφθαρμαι**, γ' πληθ. **ἐφθάραται** ἐν Θουκ. 3. 13 (λόγος τῶν Μυτιληναίων), ἀπαρ. **ἐφθάρθαι** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 16, 4, Πλουτ., Αἰολ. **ἐφθόρθαι** Εὐστ. 790. 8· ὑπερσ. γ' πληθ. **ἐφθάρατο** (**δι-**) Ἡρόδ. 8. 90.— Τὸ σύνθετον **διαφθείρω** εἶναι πολλῷ συνηθέστερον τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος. (Ἐκ τῆς √ΦΘΕΡ, ΦΘΑΡ παράγονται αἱ λ. **φθορ-ά**, **φθόρ-ος**· φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι ἐκτεταμένος τύπος τῆς √ΦΘΙ τοῦ **φθίω, φθίνω**.) Καταστρέφω, Λατ. perdere, pessumdare· μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες Ὀδ. Ρ. 246· φθ. τῶν Συρίων τοὺς κλήρους Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 11, Ἀνάβ. 4. 7, 20· τοὺς θεῶν νόμους Σοφ. Αἴ. 1344· τὰς ναῦς Θουκ. 2. 91· τὰ πράγματα ὁ αὐτ. 7. 48· τὴν πόλιν καὶ νόμους Πλάτ. Νόμ. 958C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3· εὐδαιμονίαν Δείναρχ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., καταστρέφομαι, ἀπόλλυμαι, Πινδ. Π. 3. 66, Τραγ., κλπ.· νόσῳ φθ. καὶ χρημάτων δαπάνῃ Θουκ. 3. 13· πρβλ. **ἐκφθείρω**. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, φθ. ναύτας, καταστρέφειν αὐτούς, Ἡσ. Θεογ. 876· στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 244, πρβλ. Ἀγαμ. 652, Σοφ. Αἴ. 25.— Παθ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 272, 283. **3)** διαφθείρω διὰ χρημάτων, διὰ δώρων, τινὰ Διόδ. 4. 73.— Παθ., Πλουτ. Ἄρατ. 40. **4)** καταστρέφω, ποσὶν φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς, ἐπὶ ἀνθρ. πατοῦντος ἐπὶ πολυτελῶν ταπήτων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 949· βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος, ἐπὶ τοῦ αἵματος, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1013. **5)** ἀναμιγνύω καθαρὰ χρώματα μετ' ἄλλων πρὸς μικρὰν παραλλαγὴν (πρβλ. **φθορά** 3), Πλουτ. 2. 393D. **6)** φονεύω, φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ' Σοφ. Τραχ. 716· κημοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθείρει γένος Ἀποσπ. 449b. **II.** Παθ., **1)** φθείρεσθε (ὡς κατάρα), «νὰ χαθῆτε!» Ἰλ. Φ. 128· «φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες» Σαννυρίων ἐν «Ἰοῖ» 1· ἐντεῦθεν παρ' Ἀττ. **φθείρου** ἦτο συνήθης κατάρα, «νὰ χαθῇς! γκρεμίσου (κρημνίσου) ἀπ' ἐδῶ», Λατ. abi in malam rem! Ἀριστοφ. Ἀχ. 460, Πλ. 598, 610· οὕτως, εἰ μὴ φθερεῖ τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης, ἂν δὲν κρημνισθῇς νὰ φύγῃς ἀπὸ.., Εὐρ. Ἀνδρ. 709 (πρβλ. **φθόρος**)· μετὰ γεν., φθείρεσθε τῆσδε, ἄφετε αὐτήν, ἀπομακρύνθητε, αὐτόθι 715· μετὰ προθέσεων, φθείρεσθε εἰς ἢ πρὸς.. π. χ. πρὸς τοὺς πλουσίους, Δημ. 560. 10· εἰς ἡδονὰς ἀπὸ.. πόνων Τέλης παρὰ Στοβ. 509. 9, κλπ.· πρβλ. **φθόρος**, **προσφθείρομαι**. **2)** ἰατρικῶς, ἡ κοιλίη φθαρήσεται, θὰ πάθῃ διατάραξιν, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12. **3)** φονεύομαι, καταστρέφομαι, χάνομαι, ἴδε ἀνωτ. I. 1, 2. **4)** παρ' Ἀττ., ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων παθόντων βλάβας ἐκ ναυαγίου, Εὐρ. Ι. Τ. 276, Κύκλ. 299· νεῶν (Elmsl. ἐκ νεῶν) φθαρέντε Αἰσχύλ. Πέρσ. 451 (ἔνθα ἴδε Abresch). **5)** διαφθείρομαι, ἀτιμάζομαι, ἐπὶ παρθένων, Λατ. vitiari Εὐρ. Ἀποσπ. 489· πρβλ. **διαφθείρω** I. 2. **6)** ὡσαύτως ἐπὶ γυναικῶν ἀγάμων, χέρσους φθαρῆναι, μαρανθῆναι ἄνευ τεκνογονίας, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1502, πρβλ. Ἠλ. 1181.

φθειρώδης, ες, (εἶδος) φθειριῶν, πλήρης φθειρῶν, «ψειριάρης», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 4.

φθεῖτο, διάφ. γραφ. ἀντὶ **φθῖτο** ἐν Ὀδ. Λ. 329· **φθεῖσθαι**, ἀντὶ **φθίσθαι** Ὁμ.· ἴδε **φθίω**.

φθερσί-βροτος, ον, = **φθισίμβροτος**, Ἐπίγραμμ. παρὰ Παυσ. 3. 8, 9, πρβλ. Πλουτ. Λύσανδρ. 22.

φθερσῐ-γενής, ές, ὁ καταστρέφων τὸ γένος, Ἐρινύες Αἰσχύλ. Θήβ. 1054.

φθέωμεν, φθέωσιν, φθήῃ, φθῇσιν, ἴδε ἐν λέξ. **φθάνω**.

φθήρων = **φθείρων**, μετοχ., Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et. F. 340 e, στ. 17.

Φθία [ῑ], ας, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **Φθίη**, ης, ἡ, «πόλις καὶ μοῖρα Θετταλίας» (Στέφ.), πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμηρ.· **Φθίηνδε**, εἰς Φθίαν, Ἰλ. Α. 169, κλπ.· **Φθίηφι**, ἐν Φθίᾳ, Τ. 323.—Ἐντεῦθεν **Φθῑώτης**, ου, ὁ, κάτοικος τῆς Φθίας, Ἡρόδ. 7. 131, Θουκ., κλπ.· Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 131, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 575, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 237· ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., Πηνειὲ Φθιῶτα Καλλ. εἰς Δῆλ. 112.— **Φθιῶτις** γῆ, ἡ χώρα τῆς Φθίας, Εὐρ. Ἀνδρ. 664, κλπ.· ἀκταὶ Φθίας ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1125· γυναῖκες ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1048.— Ἐπίθ. **Φθιωτικός**, ή, όν, Στράβ. 433, κλπ.· **Φθιώτιος**, α, ον, Χριστοδ. Ἔκφρ. 200·—ὡσαύτως ἐπίθ. **Φθῖος**, α, ον, ἐντεῦθεν **Φθῖοι** = **Φθιῶται**, Ἰλ. Ν. 686· μετὰ θηλυκοῦ **Φθιάς**, άδος, ἡ, Εὐρ. Ἑκ. 451. κλπ.

φθίδιος, α, ον, (φθίω) «φθίδιον· ὀλιγοχρόνιον, ὀλίγον» Ἡσύχ. μετὰ τὴν λέξιν **φθόσεις**.

φθίνα, ἡ, ἡ ἐρυσίβη, ἀσθένεια τῶν φυτῶν, Ἡσύχ. **II.** εἶδος ἐλαίας, ὁ αὐτ.

φθῐνάς, άδος, ἡ, (φθίνω) ἀμεταβ., ἡ φθίνουσα, ἡ ἐλαττουμένη ἢ πρὸς τὸ τέλος ἐγγίζουσα, μηνῶν φ. ἡμέρα Εὐρ. Ἡρακλ. 779· φ. ὥρα Ἡρακλ. Ἀλληγ. σ. 71· ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων κατάπτωσιν, ἐλάττωσιν, φθοράν, φθ. νόσοι Σοφ. Ἀντιγόνη 819· φθ. νόσος, ὡς τεχνικὸς ὅρος, = **φθίσις**, Ἱππ. 273. 9, Παυσ.· καὶ ἄνευ τοῦ **νόσος**, Ἱππ. Ἀφορ. 1247· πρβλ. **φθινώδης**.

φθίνασμα [ῐ], τό, ὥσπερ ἐκ ῥήματ. φθινάζω, δύσις, ἡλίου φθινάσμασιν (ὡς ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει ἐκ τοῦ Ἡσυχ.), Αἰσχύλου Πέρσ. 232.

φθῐνάω, ἢ **-έω**, ἰσοδύναμος τύπος τῷ φθίνω, μέλλ. **φθινήσω** (κοινῶς **-ύσω**) Γεωπον. 1. 12, 34· ἀόρ. **ἐφθίνησα** Ἱππ. 1240D, Λουκιαν. Παράσ. 57, (**κατ-**) Πλουτ. 2. 117C· πρκμ. **ἐφθίνηκα** (**κατ-**) ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 14.

φθῖνό-καρπος, ον, ὁ ἀπολέσας τὴν γονιμότητα ἢ δύναμίν του, ἐπὶ δένδρου ἐξ οὗ ἐκόπησαν οἱ κλάδοι, δρῦς φθινόκαρπος Πινδ. Π. 4. 471.

φθῖνό-κωλος, ον, ὁ ἔχων κῶλα (μέλη) φθειρόμενα, ἐν φθορᾷ διατελοῦντα, φθίνοντα, ἴχνεσι λαθέσας, φθινοκώλους Μανέθων σ. 4. 500.

φθῖνο-μετόπωρον. τό, = **μετόπωρον,** τό, 'Ανέκδ. 'Οξ. τ. 1. 108, 'Ετυμ. Μέγ. 371. 50.

φθῖν-οπωρῖνός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ φθινόπωρον ἀνήκων, κατὰ τὸ φθινόπωρον γινόμενος, 'Ιππ. 'Αφορ. 1245, 'Αριστ. 'Αποσπ. 232· ἰσημερία ἡ φθ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 12, 3, Πολύβ. 4. 37, 2.

φθῖν-οπωρίς, ίδος, θηλ. τοῦ προηγ., Πινδ. Π. 161. **II.** ἡ φθινοπωρίς (ἐξυπακ. ἐλαία), = **κολυμβάς,** Καλλ. ('Αποσπ. 50) παρὰ Σουΐδ.

φθιν-οπωρισμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρέας 'Ανάνιος παρ' 'Αθην. 282Β [τὸ φθῑ-, χάριν τοῦ μέτρου· ὁ Meneke προτείνει **φθινοοπ-**],

φθῖν-όπωρον, τό, κυρίως, τὸ τελευταῖον μέρος τῆς **ὀπώρας** (ἄλλως καὶ **μετόπωρον** δηλ. τὸ μετὰ τὴν **ὀπώραν**), τὸ καὶ νῦν φθινόπωρον, κοινῶς «χινόπωρο», 'Ηρόδ. 4. 42., 9 117, 'Ιππ 'Αφ. 1244, Θουκ. 2. 31, 'Αριστ. π. τὰ Ζ 'Ιστ. 8 19, 4, κ. ἀλλ.. — Καθ' 'Ησύχ. : «φθινόπωρον, ὁ ἀπὸ τῆς πεντεκαιδεκάτης αὐγούστου μηνὸς ἕως τῆς πεντεκαιδεκάτης Δεκεμβρίου. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς δευτέρας Αὐγούστου ἕως πάλιν εἰκοστῆς δευτέρας Δεκεμβρίου».

φθῐνύθω [ῠ], ποιητ. ἀντὶ **φθίνω,** ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. 'Επικ. παρατ. **φθινύθεσκε** 'Ιλ. Α. 491· πρβλ. **φθινάω**
1) μεταβ. ἐν τῇ 'Οδ., φθείρω, καταστρέφω, φθορὰν ἐπιφέρω εἴς τι, φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμὸν Α. 250· οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες, οἶνον δὲ καταναλίσκουσιν ὑπερμέτρως ἀπαντλοῦντες, Ξ. 95 οἵ μευ φθ. φίλων κῆρ, κατατρύχουσι, κατατήκουσι τὴν καρδίαν μου, Κ. 485· ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν αἰῶνα φθινύθω, ἵνα μὴ πλέον ὀδυρομένη καὶ ἀκαρδα φθείρω τὴν ζωήν μου, Σ. 203. **2)** ἀμεταβ., φθείρομαι, ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, μαραίνομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων, λαοὶ μὲν φθ. περὶ πτόλιν 'Ιλ. Ζ. 327, πρβλ. Φ. 466, 'Οδ. Μ. 131· παυρότεροι .. φθίνυθον 'Ιλ. Ρ. 364· τούσδε ἔα φθινύθειν, ὡς κατάρα, Β. 346· ὡσαύτως, ἄχεϊ φθ παρειαὶ 'Οδ. Θ 530, πρβλ. Π. 145

φθίνυλλα [ῐ], ἡ, (φθίνω) σκωπτικὸν ὄνομα λελεπτυσμένης νεάνιδος ἢ ἰσχνῆς, ὦ φθίνυλλα σύ 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 935· ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης παρ' 'Ησυχ. φέρεται **φθῖσα.** Ἴδε Κοραῆ εἰς 'Ισοκρ. τ. 2, σ. 277.

φθίνω, ἴδε ἐν λέξ. **φθίω.**

φθῐνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐκ τῆς φθίσεως πάσχων, φθισικός, οἱ φθινώδεες 'Ιππ.'Αφορ. 1249, κλπ· τὸ φθινῶδες, ἡ τοῦ φθισικοῦ κατάστασις, ὁ αὐτ.· φθ. νόσος Παυσ. 10. 2, 4, κλπ.

Φθῖος, α, ον, ἴδε ἐν λέξ. **Φθία.**

φθῖσ-ήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (φθίω, φθῖσω) — ὁ φθείρων, καταστρέφων τοὺς ἄνδρας, στεῖχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα 'Ιλ. Β. 833, κ. ἀλλ., 'Ησ. Θεογ. 431· — καθόλου, καταστρεπτικός, θανατηφόρος, θυμὸς 'Ανθ. Παλ. 9. 457.

φθίσθαι, ἴδε ἐν λέξ. **φθίω.**

φθῐσιάω, εἶμαι φθισικός, πάσχω ἐκ φθίσεως, 'Ιππ. 'Αφ. 1253, 'Αριστ Προβλ. 28. 1, 1.

φθῐσῐκεύομαι, ἀποθ., εἶμαι φθισικός, Γαλην. τόμ. 13, σελ. 529, 532,

φθισίκηρος, ἐπίθ. Σελήνης. Ὕμνος ἐκδ. ὑπὸ Mil. ἐν Mél. de lit. gr σ. 454, ἔνθα ἑρμηνεύεται qui détruit la mort, Συναγωγὴ Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

φθῐσικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐκ φθίσεως πάσχων, κοινῶς, «χτικιασμένος», Μένανδρος ἐν 'Αδήλ. 12 7, 'Αριστ. Προβλ. 5. 31· φθισικοὺς μὲν ὁρῶντες δυσχεραίνομεν, ἀνδριάντας δὲ καὶ γραφὰς φθισικῶν ἡδέως θεώμεθα Πλούτ. 2. 674Β, κλπ.

φθῐσίμβροτος, ον, (φθίω, βροτός) ἀντὶ **φθισίβροτος,** ὁ καταστρέφων ἢ φονεύων βροτούς, 'Ιλ. Ν. 339, 'Οδ. Χ. 297, πρβλ. **φθερσίβροτος.**

φθίσις [ῐ], **εως,** ἡ, (φθίω, φθῖσω)· ἐλάττωσις, παρακμή, καρποῦ Πινδ. 'Αποσπ. 74. 8· ἀντίθετον τῷ **αὔξησις,** **αὔξη,** 'Ιππ. περὶ 'Αρχ. 'Ιητρ. 10, Πλάτ. Φαίδων 71Β, Πολ. 521Ε· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 42D· — ἐπὶ τῆς σελήνης ὅταν ἀρχίζῃ νὰ φθίνῃ, νὰ χάνεται, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 2, 1, περὶ Ζ. Γεν. 4. 2, 3, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀτροφία, ἴσχνανσις, 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 780· καὶ εἰδικώτερον, μαρασμός, κατάπτωσις, φθίσις, «χτικιό», Λατ. tabes, 'Ηρόδ. 7. 88, 'Ιππ. 'Αφορ. 1247, 'Αριστ. π. τὰ Ζ 3. 11, 14, 'Ηθ. Νικ. 7. 8, 1· — κατὰ τὸν Γαλην. τὸ 'Αττικώτερον ὄνομα ἦτο **φθόη.**

φθῖσί-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ φθείρων, καταστρέφων τὰς φρένας, 'Οππ. Κυνηγ. 2. 423.

φθῖτο, ἴδε ἐν λ. **φθίω.**

φθῖτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φθίω,** Τραγ. λέξ. ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. **φθιτοί** (ἀείποτε ἀνάρθρως), οἱ νεκροί, Αἰσχύλ. Πέρσ. 220, 523, Εὐμ. 97, 'Αποσπ. 257, Εὐρ. Ἄλκ. 100, 'Ιππ. 1437, 'Ηρ. Μαιν. 1026, (οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ.)· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Πλούτ. 2. 955C, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 26. 2. **II.** ὑποκείμενος εἰς φθοράν, φθαρτός, 'Αριστ. Φυσ. 3. 1. 5.

φθῐτόω, = **φθίνω** (φθίω) II, τῆς ἐκ λόφων Γράρωνος ἐφθιτωμένης, «ἐφθαρμένης» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1159.

φθίω, παρατ. **ἔφθιον,** μόνον παρ' 'Ομ., καὶ ἑκάτερος τῶν χρόνων τούτων μόνον ἅπαξ (ἴδε κατωτ. I, 2), ὁ δὲ συνήθης ἐνεστὼς εἶναι **φθίνω** παρατ. **ἔφθῐνον** 'Ηρόδ 3. 29, Πλάτ. Τίμ. 77Α· — μέλλ. καὶ ἀόρ. **φθίσω** καὶ **ἔφθισα** (ἴδε κατωτ. II)·— πρκμ. **ἔφθῐκα** Δοσιθ. ἐν τῷ Προοιμίῳ 1. 2, (**κατ-**) Θεμίστ. 28. 341· — Μέσ. καὶ Παθ. (ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) μέλλ. **φθίσομαι** 'Ιλ. Λ. 821, 'Οδ. Ν. 384·— ἀόρ. α' **φθίσασθαι** (**ἀπο-**) Κόϊντ. Σμυρ. 14. 545 — γ' πληθ. ἀορ παθ. **ἐφθίθεν,** ἴδε **ἀποφθίνω·** — πρκμ. **ἔφθῐμαι, ἔφθιται** 'Οδ Υ. 340, (**ἐξ-**) Αἰσχύλ. Θήβ. 970· — ὑπερσ. **ἐφθίμην,** ἐν χρήσει ἀντὶ ἀόρ. **ἔφθῐσο** Αἰσχύλ. Θήβ. 970· **ἔφθῐτο** 'Ιλ. Σ. 100, Θέογν. 1141, Αἰσχύλ. Εὐμ. 458, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 962, Εὐρ. Ἄλκ. 414· γ' πληθ. **ἐφθίατο** 'Ιλ. Α. 251· προστ. γ' ἑνικ. **φθίσθω** (**ἀπο-**) Θ. 429· 'Επικ. ὑποτ. **φθίεται** (ἀντὶ **-ηται**) Υ. 173, **φθιόμεθα** (ἀντὶ **-ώμεθα**) Ξ. 87· εὐκτ. **φθίμην** (**ἀπο-**) 'Οδ. Κ. 51, **φθῖτο** Λ. 330· ἀπαρ. **φθίσθαι** 'Ιλ. Ι. 246, κλπ.· μετοχ. **φθίμενος,** ἴδε κατωτ. I 2. Ἴδε τὴν λ. **φθείρω·** πρβλ. ὡσαύτως **φθινάω, φθινύθω).** [Ὁ Ὅμ. ἔχει ῐ ἐν τῷ ἐνεστ. ὑποτακτ. **φθίῃς,** ῐ ἐν τῷ παρατ. **ἔφθιεν** (ἴδε κατωτ. I. 2), καὶ ἐν τῷ **φθίομαι, φθίεται·** ἀείποτε δὲ ῑ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. **φθίσω, φθίσομαι, ἔφθισα** (ἴδε κατωτ. II), πρβλ. **φθῑσήνωρ, φθῑσίμβροτος·** ῐ ἀείποτε ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ. παθ. (ἴδε ἀνωτ.), πλὴν ἐν τῇ εὐκτ. ἴδε ἀνωτ. — Ὁ Ὅμ. ὡσαύτως ἔχει ῑ ἐν τῷ **φθίνω,** ἐν ᾧ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς 'Αττικοῖς φέρεται ἀείποτε **φθῐνω** (πρβλ. **τίνω**)· οἱ δὲ Τραγ. ἔχουσι ῐ ἔτι καὶ ἐν τῷ ἀορ. **ἔφθισα,** ἴδε ἐν τέλ.] **I.** κλίνω πρὸς τὸ τέλος, ἐλαττοῦμαι, ἐπιλείπω, παρέρχομαι, ἐπὶ χρόνου, πρίν κεν νὺξ φθῖτο (εὐκτ. ἀορ.), «ἐπιλίποι» (Σχόλ.), 'Οδ. Λ. 330· οὕτω, τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς Σοφ. Αἴ. 141· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συνηθέστατος εἶναι ὁ ἐνεστ. **φθίνω,** οἷον, φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα, λήγουσι, παρέρχονται, 'Οδ. Λ. 183, κλπ.· μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, μηδὲ νὰ φθείρηται ἡ ζωή σου, Ε. 160· μάλιστα δὲ **β)** ἐπὶ τῶν σεληνιακῶν μηνῶν, μηνῶν φθινόντων Κ 470. Κατὰ τὸ μετέπειτα ἐν χρήσει ἡμερολόγιον, μὴν φθίνων ἐκαλεῖτο ἡ τελευταία δεκὰς τοῦ μηνὸς (ὡς παρὰ Θουκ. 5. 54), ἱστάμενος δὲ καὶ μεσῶν ἡ πρώτη καὶ δευτέρα δεκάς, ἴδε ἐν λ. **ἵστημι** Β. III. 3· ἀλλὰ τοιαύτη διαίρεσις δὲν ὑπάρχει παρ' 'Ομ., διότι ἐν 'Οδ. Ξ. 162, Τ. 307 (τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο), μὴν φθίνων εἶναι τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ μηνός, ὡς ἀποδείκνυται ἐκ τῶν Ἔργ κ. 'Ημ. τοῦ 'Ησιόδου 778 **γ)** ἐπὶ ἀστέρων, κλίνω πρὸς τὴν δύσιν, δύνω, Αἰσχύλ. 'Αγ. 7· ἐπὶ τῆς σελήνης, 'Αριστ. π. Οὐρ. 2. 11, 2· πρβλ. **φθίνασμα.** **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, φθείρομαι, μαραίνομαι, ἀπόλλυμαι, χάνομαι, ὥς γε δόλῳ φθίῃς 'Οδ. Β 368· ἤτοι ὃ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν 'Ιλ. Σ. 446· φθίνει καὶ μαραίνεται νόσῳ Εὐρ. Ἄλκ. 203· ἐκ φόνων Σοφ. Τραχ. 558· οἱ φθίνοντες, οἱ φθισικοὶ (πρβλ. **φθίσις**), 'Ιππ. 'Αφορ. 1247, 'Επιδημ. τὸ α' 963 — ἀκολούθως ἐπὶ ζωῆς καὶ ἰσχύος, οὐ φθίνει ἀρετὰ Πινδ. Π. 1. 184· φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος Σοφ. Οἰδ. Κολ. 610, πρβλ. Οἰδ Τύρ. 666 ὕβρις .. ἀνθεῖ τε καὶ φθ. πάλιν ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 704· ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 548 τοῖς μὲν αὔξεται βίος, τῶν δὲ φθίνει Εὐρ. 'Αποσπ. 419. 5, πρβλ Πλάτ. Φαίδωνα 71Β, Τίμ. 81Β, κλπ.· μετὰ δοτ. τρόπου, πόλις φθίνουσα μὲν κάλυξιν .., φθίνουσα δ' ἀγέλαις Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 25 — ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαφανίζομαι, χάνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 677· φθίνοντα Λαΐου θέσφατα ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 906, πρβλ. 'Αντιγ. 1013 — οὕτως ἐν τῷ παθ., αὐτὸς φθίεται 'Ιλ Υ. 173., πρβλ. Ξ. 87· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ., ἤδη φθίσονται Λ 821, πρβλ. Τ 329, 'Οδ. Ν. 384· τηλόθι πάτρης ἔφθιτο 'Ιλ. Τ. 100· δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο Α. 251· νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι Ν. 667· οὕτω παρὰ Τραγ., νόσοις ὁ τλήμων ἔφθιτο Σοφ. Οἰδ. Τύρ 962· ὡσαύτως, πρὸς φίλου ἔφθισο, ἐφονεύθη, ὑπὸ φίλου, Αἰσχύλ Θήβ. 970, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1414·— συχν. ἐν τῇ μετοχ. **φθίμενος,** φονευθείς, νεκρός, 'Οδ. Λ. 557, κ. ἀλλ.· ὑπ' 'Αργείων φθίμενος 'Ιλ. Θ. 359· φθίμενοι, οἱ νεκροί, φθιμένοισι μετείην 'Οδ. Ω. 436· οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς. πενθήσει βασιλῆ φθ. Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 7. 220· φωτῶν φθιμένων Πινδ Ι. 4 (3). 16· φθιμένων Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 149· φθιμένοισιν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 732· φθίμενος Σοφ. 'Αποσπ. 1161, πρβλ 'Αντιγ 836· φθιμένων τις Εὐρ. 'Εκ 139· σπανιώτερον μετὰ τοῦ ἄρθρου (πρβλ. **φθιτός**), τὸν φθίμενον Αἰσχύλ. Θήβ. 336· τῶν φθ ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ 1023· τῶν πρότερον φθ. ὁ αὐτ. 403·— λίαν σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τοῖς φθιμένοις Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 9, 18. **II.** Μεταβατ. ἐν τῷ μέλλ. **φθίσω,** ἀόρ. α' **ἔφθισα** [ῑ παρ' 'Επικ.], καταστρέφω, φονεύω, φθίσει σε τὸ σὸν μένος 'Ιλ. Ζ. 407· τὸν Πάτροκλος

ἔμελλεν φθίσειν Π. 461 πρβλ. Χ. 61· οἱ μεμάασιν Ὀδυσσῆος φθῖσαι γόνον Ὀδ. Δ. 741· ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες αὐτὸν Π. 369· τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι αὐτόθι 428· τοκῆας . φθῖσαν θεοὶ Υ. 68·— σπάνιον παρ' Ἀττ., Μοίρας φθίσας Αἰσχύλ. Εὐμεν. 173, πρβλ. 727· τὸν .. ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ Σοφ Οἰδ. Τύρ. 202·—ὁ ἐνεστ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐν Σοφ. Ἠλ. 1414, νῦν σε μοῖρα .. φθίνει, φθίνει (ἀλλ' ὁ Ἕρμανν. φθίνειν, φθίνειν)· οὕτω παρὰ Διογέν. Λαερτ. 8. 23·— πρβλ. **ἀποφθίνω, καταφθίνω.**

Φθιώτης, -ῶτις, κλπ., ἴδε ἐν λέξ. **Φθία.**

φθογγάζομαι, ἀποθ., = **φθέγγομαι,** Ἴωνος Ἀποσπ. 10 (παρὰ Φίλωνι 2. 466), Ἀνθ. Παλ. 9. 539.

φθογγάριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **φθογγή,** ἀγωγὸς τῆς φωνῆς σωλήν, ἢ εἶδος σφυρίκτρας, Ἀρχ. Μαθ. 227.

φθογγέω, φθέγγομαι, φωνῶ, φθογγεῖ καὶ ὁ λαὸς ἐκ γ', πολλοὶ ὑμῖν χρόνοι!—φθογγεῖ ἐκ γ', ἀνάτειλον! Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 278—81., 316—21.

φθογγή, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ **φθόγγος,** ὁ ἦχος τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, Ὅμ., καὶ Τραγ.· ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν Σειρήνων, Ὀδ. Μ. 198· οἶκος εἰ φθογγὴν λάβοι σαφέστατ' ἂν λέξειεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 37· τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων .. φθογγὰς αὐτόθι 325· ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ Ὀρφέως, ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς αὐτόθι 1630 βάλλει με .. φθ. του Σοφ. Φιλ. 205· ὥστ' ἀηδόνος στόμα φθογγὰς ἱεῖσα Εὐρ. Ἑκ. 338· φθογγὴν ἀφιέναι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 418·— ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, φθ. οἰῶν τε καὶ αἰγῶν Ὀδ. Ι. 167· μόσχων Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 293.

φθογγήεις, εσσα, εν, συνηρ. **φθογγῆς, φθογγῆντος,** ὁ ποιῶν φθόγγον, ἠχῶν, Α. Β. 1188.

φθόγγος, ὁ, ἐπὶ παντὸς σαφοῦς ἢ διακεκριμένου ἤχου, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, Ἰλ. Ε. 234, κλπ.· ἐπὶ τῶν Σειρήνων, Ὀδ. Μ. 41, 159· φθόγγῳ ἐπερχόμεναι Σ 199· οὕτω παρὰ Τραγ., Ἑλλάδος φθόγγον χέειν Αἰσχύλ. Θήβ. 73· φθόγγος ἀραῖος ὅμοιος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 237· γόων οὐκ ἀσήμονες φθ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1668 φθ. οἰκείου κακοῦ, αἱ φωναί, οἱ λόγοι .., ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1187· τὸν Αἵμονος φθ. αὐτόθι 1218, πρβλ. 1214·— ὡσαύτως ἐπὶ πτηνῶν, ἀλεκτρυόνων φθ. Θέογν. 864 ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων Σοφ. Ἀντ. 1001, πρβλ. 424· φθόγγος οὔτ' ὀρνίθων οὔτε θαλάσσης Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 9· ἐπὶ κυνῶν, Πλάτ. Πολιτικ. 397Α·— ἀνέμου Σιμωνίδ. 44. 11·—Ὁ τύπος οὗτος κατὰ διάκρισιν ἀπὸ τοῦ τύπου **φθογγή,** ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις, ἴδε Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ. **II** καθόλου, ἦχος, κατὰ διαστολὴν ἀπὸ τῆς **φωνῆς,** ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 18Β, πρβλ. Θεαίτ. 203Β, Τίμ. 37Β, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 5. 21, κ. ἀλλ.· εἰς τοὺς φθόγγους καὶ τὰς συλλαβὰς Πλάτ. Κρατ. 389D, πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 27 —ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, Εὐρ. Ἠλ. 716 φθ. λύρας Πλάτ. Νόμ. 812D· πρβλ. φθόγγους ἀλύρους θρηνοῦμεν Ἄλεξις ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 1. 6. **2)** παρὰ τοῖς Γραμμ., = φωνῆεν.

φθόη, ἡ, (φθέω) Ἀττικ. ἀντὶ **φθίσις** (ὃ ἴδε), Πλάτ. Νόμ. 916Α, Πλάτων Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 2, Ἰσοκρ. 386D, Λουκ. κλπ. **II.** μόλυσμα, μίασμα, Φιλῆς περὶ Ζῴων 29. 14.

φθόϊς, ἴος, ὁ· ὀνομ. καὶ αἰτιατ. πληθ. **φθόεις,** Ἱππ. 792Β, κ.ἑξ., Ἀθήν. 489C· Ἀττ. **φθοῖς** Ἀριστοφ. Πλ. 677· δοτ. **φθοῖσι** Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 71·—ὡσαύτως Ἀττ. **φθοΐς, ἴδος,** ἡ, αἰτιατ. **φθοΐδα** Ἀνθ. Παλ. 6. 258·— εἶδος πλακοῦντος, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D, Ε. **2)** Ἰατρ. καταπότιον, «χάπι», Foës. Oec. Hipp. **3)** φθ. χρυσίου, χρυσῆ κόνις ἢ ἄμμος, Ἡσύχ., πρβλ. Böckh. C. I. 1. σελ. 218. **II.** παρ' Εὐπόλ. ἔνθ' ἀνωτ., εἶδος ὀμφαλωτῆς φιάλης, πρβλ. Ἀθήν. 502Β· φθόεις κυκλοτερεῖς Ἀθήν. ἔνθ. ἀνωτ.

φθοΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ προηγ. (2), Ἱππ. 621, 2, κ. ἀλλ.· πρβλ. **τροχίσκος.**

φθονερία, ἡ, φθόνος, ζηλοτυπία, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 28. 1, Διογέν. Λαέρτ. 7. 115.

φθονερο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα φθονερόν, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Εὐστ.

φθονερός, ά, όν, (φθόνος) ὡς καὶ νῦν, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ φθόνου ἢ ζηλοτυπίας, ὁ φθονῶν, ἐπὶ προσώπων, πρῶτον παρὰ Θεόγν. 768, εἶτα παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττικοῖς· ὄψον λόγοι φθονεροῖσιν Πινδ. Ν. 8. 36· μετὰ δοτ. πράγματος, Διον. Ἀλ. 6. 46. —Ἐπίρρ., φθονερῶς ἔχειν πρός τι Πλάτ. Φαῖδρ. 243C, πρβλ. Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 322, Ξεν., κλπ. **2)** παρ' Ἡροδ., ἐπὶ τῶν θεῶν, οἵτινες παρίστανται ὡς ζηλότυποι πρὸς τοὺς κακὴν χρῆσιν ποιουμένους τῶν δώρων αὐτῶν ἢ πρὸς τοὺς ἀπολαύοντας ἀδιαταράκτου εὐτυχίας, τὸ θεῖον πᾶν ἐστι φθονερὸ Ἡροδ. 1. 32· ἐμοὶ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι, τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὡς ἐστι φθ. ὁ αὐτ. 3. 40, πρβλ. 7. 46· οὕτω, φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις, ἕνεκα ζηλοτύπων μεταβολῶν σκοποῦ, Πινδ. Π. 10. 31· πρβλ. **φθόνος** I. 2. **II.** ἐπὶ αἰσθημάτων, κλπ., φθ. γνῶμαι, ἐλπίδες Πινδ. Ι. 1. 61., 263· ἄλγος Αἰσχύλ. Ἀγ. 450· ὀδύνα Σοφ. Φιλ. 1141· φθ. ὁδοί, πλήρεις φθόνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 324· φθ. τέχνη Ἀνακρεόντ. 16 (29). 38.

φθονέω· ἀόρ. **ἐφθόνησα,** παρὰ μεταγενεστ. ποιηταῖς **ἐφθόνεσα,** Ἀνθ. Π. 5. 304., 7. 607, Νόνν. Δ. 3. 159.— Μέσ., μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασίας **φθονήσομαι** Δημ. 1160 ἐν τέλ.— Παθ., μέλλ., **φθονηθήσομαι** Ξεν. Ἱέρων 11, 15·— ἀόρ. **ἐφθονήθην** Εὐρ. Ἠλ. 30, Ξενοφ., κλπ.· πρκμ. **ἐφθόνημαι** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 11, 10· (φθόνος). Ὡς καὶ νῦν, εἶμαι διατεθειμένος κακῶς ἢ ζηλοτύπως, αἰσθάνομαι φθόνον ἢ ζηλοτυπίαν ἢ ἔχω κακὰς διαθέσεις, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, **1)** ἀπολ., εἴπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, οὐκ ἀνύω φθονέουσα Ἰλ. Δ. 55, 56· κρείττων δόξα τῶν φθονούντων Δημ. 35. 11· — μᾶλλον ὡρισμένως: ἔφη φθονεῖν τοὺς ἐπὶ ταῖς φίλων εὐπραξίαις ἀνιωμένους Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 8· ὁ φθονῶν ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἥδεται Πλάτ. Φίληβ. 48Β· πρβλ. **φθόνος** ἐν ἀρχῇ. **2)** μετὰ δοτικ. προσώπ., πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 26· οὐ φθ. ἀγαθοῖς Πινδ. Π. 3. 124· φθονεῖν .. φασὶ μητρυιὰς τέκνοις Εὐρ. Ἴων 1025· φθ. καὶ δυσμενῶς ἔχειν τινὶ Ἰσοκρ. 283Β, πρβλ. 161C· — συχν. μετὰ μετοχῆς, φθ. τινὶ εὖ πρήσσοντι, διὰ τὴν εὐτυχίαν του, Ἡρόδ. 7. 236, 237· φθ. τισι οὐσίαν κεκτημένοις Πλάτ. Φαῖδρ. 240Α, πρβλ. Λυσίαν 178. 38· οὕτως ἄνευ τοῦ ἀντικειμένου ἀλλὰ μετὰ μόνης μετοχῆς, καλῶς πράττουσι, πλουτοῦντι φθ. Ἰσοκρ. 7D, Λυσίας 163. 2, κλπ.· — οὕτω καὶ μετὰ δοτ. πράγματ., φθ. ταῖς εὐπραγίαις τινὸς Ἰσοκρ. 184C, πρβλ. 108Ε· οὕτω καί, φθ. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τινος Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10, Ἰσοκρ. 7C, πρβλ. Δημ. 503. 13. **3)** μετὰ δοτικ. προσώπου καὶ γενικ. πράγματος, ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω τέκος, οὔτε τευ ἄλλου Ὀδ. Ζ. 68· μηδέ μοι φθονήσῃς εὐγμάτων Αἰσχύλ. Προμ. 583, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 238, Ἡρ. Μαιν. 1309· μή μοι φθονήσῃς τοῦ μαθήματος Πλάτ. Εὐθύδ. 297Β, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 16· (ὡς παρ' Ὁρατίῳ invidere alicui alicujus rei 2 Sat. 6. 84)· — ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγματος μόνον, ἐπιβλέπω μετὰ φθόνου εἴς τι, οὐδέ τί σε χρὴ ἀλλοτρίων φθ., «οὕτως ἡ σύνταξις: οὐ χρή σε φθονεῖν μοι τῶν ἀλλοτρίων» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 18, πρβλ. Εὐρίπ. Ἡρ. Μαιν. 333, Θουκ. 3. 43, Πλάτ. Μενέξ. 238Α·— πρβλ. **μεγαίρω** I. 5. **4)** ἑπομένης προτάσεως διὰ τοῦ **εἰ** .., ἢ **ἐάν** .., δυσαρεστοῦμαι, ἐάν .., Ἡρόδ. 3. 146, Εὐρ. Ἴων 1302, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 29, Λυσί. 97. 15·— διὰ τοῦ **ὅτι** .., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 39, Λυσί. 150. 38., 168. 21. **II.** ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι ἕνεκα φθόνου ἢ δυσμενείας, μετ' ἀπαρεμφ., οὐκ ἂν φθονέοιμι ἀγορεῦσαι Ὀδ. Λ. 381· μὴ φθόνει κιρνάμεν Πινδ. Ι. 5 (4). 30· φράσαι Εὐρ. Μήδ. 63· σαυτὸν ἐπιδοῦναι Ἀριστοφ. Θεσμ. 249, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 489Α· μὴ φθονήσῃς, εἶναι συχνὸν ἐν διαλόγῳ, μὴ ἀρνηθῇς νά .., Λατ. ne graveris, μὴ φθ. διδάξαι Πλάτ. Πολ. 338Α, πρβλ. Ἱππίαν Ἐλάττ. 372Ε (οὕτω, μὴ φθόνει μοι ἀποκρίνασθαι ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 489Α)· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 320C, Συμπ. 222Ε· οὕτως, ἀλλὰ δῆλον ὅτι οὐ φθονήσει Ἱππίας, ἐάν τι αὐτὸν ἐρωτᾷς, ἀποκρίνεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 363C·— ἅπαξ μετὰ μετοχῆς ἀντὶ ἀπαρεμφ., μηδέ μοι φθόνει λέγων Αἰσχύλ. Θήβ. 480 (ἀλλ' ὁ Valck. διωρθωσε λόγων)·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ., τί φθονέεις .. ἀοιδὸν τέρπειν; Ὀδ. Α. 346, πρβλ. Σ. 16· ἐφθόνησαν [οἱ θεοὶ] ἕνα ἄνδρα βασιλεῦσαι Ἡρόδ. 8. 109 εἰ πέφυκε φθονεῖν τὸ θεῖον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 13 (ἴδε **φθονερὸς** I. 2), πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 553, Εὐρ. Μήδ. 312· — ὡσαύτως μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., τῇ δ' οὐκ ἂν φθονέοιμι .. ἅψασθαι; Ὀδ. Τ. 348· οὔτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος Αἰσχύλ. Θήβ. 236 **2)** φθ. τινί τι, ὡς τὸ Λατιν. invidere aliquid alicu., ἀρνοῦμαι νὰ παράσχω ἢ δώσω, Πολύβ. 6. 58, 5·— ἐν Σοφ. Ο. Τ. 310, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, μήτ' εἴ τινα .. μαντικῆς ἔχεις ὁδόν, ἡ φυσικὴ σύνταξις εἶναι, μὴ φθονήσας, εἴτε τιν' ἔχεις ἀπ' οἰωνῶν φάτιν, εἴτε μαντικῆς ὁδόν. **III.** Παθ., φθονοῦμαι, Λατιν. invideor (Orat. A. P. 55), Ἡρόδ. 3. 52, Σοφ. Ἀποσπ. 194. Εὐρ. Ἠλ. 30, Ξεν., κλπ.· τινος Πλουτ. 2. 772Β· ἐπί τινι Εὐρ. Ἀποσπ. 811.

φθόνησις, εως, ἡ, ἄρνησις, φθορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται (μόνον ἐν) Σοφ. Τραχ. 1212.

φθονητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φθονῶ,** δεῖ φθονεῖν, οὐδενὶ φθονητέον Ἀπολλώνιος παρὰ Στοβ. 225. 36.

φθονητικός, ή, όν, φθονερός, τὴν φθονητικὴν ἕξιν Πλουτ. 2. 682C. Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι.

φθονητός, ή, όν, ὃν φθονεῖ τις, ὁ φθονούμενος, Κλήμ. Ἀλεξ. 832.

φθόνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, φθόνος, μάλιστα δὲ λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, (Πλάτ. Ὅροι 416Β, Ἀριστ. Ρητ. 2. 10, πρβλ. **φθονέω** I. 1), φθόνος, «ζήλια», Λατ. invidia, πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ Πινδ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὔνοια,** Πλάτ. Νόμ. 635Α· πρὸς τὸ **ἔπαινος,** Λυσί. 168. 16 φθόνον ἔχω, ἔχω ἢ αἰσθάνομαι φθόνον, ζηλεύω, Αἰσχύλ. Πρ. 859· ἀλλά, φθόνον ἔχω, ὡσαύτως, ἐπισύρω φθόνον ἢ δυσαρέσκειαν, Πινδ. Π. 11. 45, Ἰσοκρ. 95Ε· οὕτω, φθο-

νον ἀλφάνειν Εὐρ. Μήδ. 297· φθόνῳ χρῆσθαι Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 253B· κρέσσων οἰκτιρμῶν φθόνος, καλλίτερον νὰ φθονῆταί τις ἢ νὰ εἶναι ἄξιος οἰκτιρμῶν, Πινδ. Π. 1. 164, πρβλ. Ἀνδοκ. 20. 26· πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθ. ἕρπει Σοφ. Αἴ. 157, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 380· ἐς τάπίσημα δ' ὁ φθ. πηδᾶν φιλεῖ Εὐρ. Ἀποσπ. 296· φθ. ἐστί τινι πρός τινα Θουκ. 2. 45·— φθόνῳ, διὰ φθόνον, Ἡρόδ. 3. 30, 9. 71, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1000·— οὕτω, κατὰ φθόνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 686, Πλάτ.· ξὺν φθόνῳ Εὐρ. Ἀνδρ. 780, διὰ φθόνον καὶ ἔριν.. τὸν Χρ. κηρύσσουσιν Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. α', 15·— μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἕνεκα φθόνου πρός τινα, τῶν Ἑλλήνων φθόνῳ Ἡρόδ. 8. 124, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 859· Λυσί. 195. 13 (πρβλ. φθονέω I. 3)· ἀλλὰ μετὰ γεν. τοῦ ὑποκειμ. φθόνος ἢ ζηλοτυπία ἣν αἰσθάνεται ἄλλος, Εὐρ. Ἄλκ. 1135, Πλάτ. Ἱππίας Μείζ. 282A·— φθ. ἐπί τινι Πλούτ. 2. 39E, κλπ.· εἴς τινα Ἀνθ. Παλατ. 6. 257· πρός τινα Λουκ. Ῥητόρ. Διδάσκ. 22. — ἐν τῷ πληθ., φθόνοι, αἰσθήματα φθονερά, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 174, Πλάτ. Νόμ. 679C, 801, κλπ. **2)** περὶ τοῦ φθόνου, ἢ τῆς ζηλοτυπίας τῶν θεῶν, πρβλ. φθονερὸς I. 2, καὶ ἴδε Valck. εἰς Ἡρόδ. 3. 40, Ruhnk. Rut. Lup. σ. 75, Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 368 (362), Ἀγ. 921 (947)· ἐντεῦθεν αἱ φράσεις, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον Σοφ. Φιλ. 776· εὐλαβούμενος φθόνον Δημ. 327. 13· πρβλ. προσκυνέω I. 1, νέμεσις I. 2. **II** ἄρνησις, ἀποποίησις ἐκ φθόνου ἢ δυσμενείας, φθόνος μὲν οὐδεὶς .. Αἰσχύλ. Πρ. 628· οὐδεὶς φθόνος ἢ φθόνος οὐδείς, μετ' ἀπαρ., λεγόμενον ὅταν παρέχῃ τις τὸ αἰτούμενον προθύμως, ἃ τυγχάνω ἀκηκοώς, φθ. οὐδεὶς λέγειν Πλάτ. Φαίδων 61D· οὐδεὶς .. φθ. αὐτῷ διελθεῖν αὐτὰ ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 217A, πρβλ. B, Νόμ. 640D, 664A·— οὕτως, ἀποκτείνειν φθόνος [ἐστὶ] γυναῖκας, εἶναι μέμψις καὶ δυσφημία νἀποκτείνῃ τις γυναῖκας, Εὐρ. Ἑκ. 288. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ φθίω, φθίνω.)

φθορά, Ἰων. **φθορή**, ἡ, (√ΦΘΕΡ, φθείρω) καταστροφή, ὄλεθρος, ἀπώλεια, Ἡρόδ. 2. 161., 7. 18, Τραγ., κλπ.· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, θάνατος, μάλιστα ἔκ τινος ἐπιδημικῆς νόσου οἷον ἐκ λοιμοῦ, Θουκ. 2. 47, Πλάτ. Νόμ. 677A· ἐν τῷ πληθ., ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 814, πρβλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐν Ἱππ. Ἀφορ. 1261, ἴσως = φθίσις II, ἡ νόσος. **2)** παρὰ φιλοσόφ. συγγραφεῦσιν, ἡ φθορὰ τῆς ὕλης, γενομένῳ παντὶ φθ. ἐστὶ Πλάτ. Πολ. 546A· περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 95E· πρβλ. Φίληβ. 55A, Ἀριστ. Φυσ. 5. 5, 6, κ. ἀλλ.· ὁ Ἀριστ. κατέλιπεν ἰδιαιτέραν πραγματείαν περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς·—ὡσαύτως· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Φαίδ. 96B, Πολ. 290E, κ. ἀλλ.·—μετὰ δοτ. ἡ μεγίστη φθορὰ ὕδασιν ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 23C, πρβλ. 22D· ἡ φθορά, εἴς .., ἡ κατάπτωσις εἴς .., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 8, 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 948F. **3)** ἡ διαφθορὰ παρθένου, διακόρευσις, ἀποπλάνησις, Νόμ. παρ' Αἰσχίνῃ 2. 36, Πλούτ. 2. 712C. **4)** ἡ ἀνάμιξις τῶν καθαρῶν χρωμάτων μετ' ἄλλων, ἐν τῇ ζωγραφικῇ, αὐτόθι 346A, ἔνθα ἴδε Wytt.· πρβλ. φθείρω I. 4.

φθορεύς, έως, ὁ, ὁ διαφθείρων, ἐξαπατῶν, διαφθορεύς, Πλούτ. 2. 18C, Ἀνθ. Παλατ. 5. 257, κλπ.· καὶ ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Brunck ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 155· ἀλλ' ἴδε Μοῖριν σ. 390.

φθορία, ἡ, διαφθορά, βλάβη, κακὸς σκοπός, Ἱππ. Ὅρκ.

φθορικός, ή, όν, καταστρεπτικός, μετὰ γεν., Ὡραπόλλων· ἴδε Bast. Ep. Crit. 83.

φθοριμαῖος, α, ον, ὁ φύσει φθόριμος, ὁ ἔχων καταστρεπτικὰς ἰδιότητας, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 22, πρβλ. Λοβέκ εἰς Φρύν. 559.

φθόριμος, η, ον, καταστρεπτικός, φθόριμος ὑγρῶν Μανέθων 2. 346. **II.** φθαρτός, δυνάμενος νὰ καταστραφῇ, Στοβ. Ἐκκλ. 1. 980.

φθόριος, ον, καταστρεπικός.—Ἐπὶ τῶν πρὸς ἐξάμβλωσιν χρησίμων φαρμάκων, ὁμοίως δὲ οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω Ἱππ. Ὅρκ.· φθόριος ἐμβρύωνος Διοσκ. 5. 77, Πλούτ. 2. 134F.

φθοεργάτης, ὁ, ὁ ἐργάτης φθορᾶς, ὁ προξενῶν φθοράν, Θ. Στουδ. σ. 1489, ἔκδ. Mi.

φθοροεργός, όν, (*ἔργω) = φθοροποιός, «δαίμονας ἐκπέμπων φθοροεργούς» Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 348, 36.

φθοροποιέω, ἐπιφέρω φθοράν, βλάβην, Διοσκ. π. Ἰοβόλων σ. 51 Kühn. «λοιμεύεται, φθοροποιεῖ» Σουΐδ.

φθοροποιός, όν, ὁ ἐπιφέρων φθοράν, καταστρεπτικός, Διοσκ. π. Ἰοβόλων σ. 51 Kühn, Πλούτ. 2. 911A, συχνὸν παρὰ Φίλωνι. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 149.

φθόρος, ὁ, = φθορά, πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ Θέογν. 833 (ἴδε ἐν λ. κόραξ), Θουκ. 2. 52, Πλάτ. Εὐθύδ. 285B· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς φράσεσιν, ἴτ' ἐς φθόρον = φθείρεσθε (ἴδε φθείρω II. 1), ὅπερ ἦν συνήθης τύπος κατάρας, «πᾶ νὰ χαθῆτε», Αἰσχύλ. Ἀγ. 1267· οὐκ ἐς φθόρον ..; δὲν πᾶς νὰ χαθῇς; ὁ αὐτ. ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 252· ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον Ἐπίχαρμ. 107 Ahr. **II.** ὡς τὸ ὄλεθρος, ὀλέθριος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1151, Δημ. 173. 16· ὡσαύτως ἐπὶ γυναικός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 535·—ὡσαύτως, φθόρος ἀργυρίῳ, ὡς τὸ Λατ. barathrum macelli, Θεόκρ. 15. 22.— Ἐπὶ τῆς σημασίας II, ἐνίοτε φέρεται φθορὸς (ὀξυτόνως), Λοβέκ. Παραλ. 345.

φθορώδης, ες, (εἶδος) ὁ διεφθαρμένος τὴν φύσιν, μεμολυσμένος, τὸ φθορῶδες τοῦ ἀέρος Ἡρωδιαν. 1. 12, 5.

φθύζω, ἴδε ἐν λέξ. ἐπιφθύζω.

φιν, ἀντὶ σφιν, ἴδε ἐν λέξ. σφεῖς.

-φι, -φιν (Σανσκρ. -bhis, -byas, by. m), φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦτο κατάληξις τῆς γεν. καὶ δοτικῆς. **I)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς δοτικ., ἀντὶ -ῃ· ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, ἶφι βίηφι πεποιθώς· ἀντὶ -ῳ ἢ -οις (ὅτε ἀεὶ παροξύνεται), παρ' αὐτόφι, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος· ἀντὶ -ι (ἑνικ. καὶ πληθ.), ναῦφι, κοτυληδονόφι, σὺν ὄχεσφι, κατ' ὄρεσφι, διὰ στήθεσφι. **2)** τῆς γενικῆς, ἀντὶ -ης, ἀπὸ νευρῆφιν, ἐξ εὐνῆφι· ἀντὶ -ου, ἐκ θεόφιν, ἐκ πασσαλόφιν· ἀντὶ -ος, κράτεσφι ἀντὶ κράτος, τῆς κεφαλῆς. **3)** κατὰ τοὺς Γραμμ. καὶ τῆς αἰτ.· καὶ **4)** παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι (43 Bgk.) καὶ αὐτῆς τῆς κλητικῆς **II.** ἐν χρήσει ὡς ἁπλῆ ἐπιρρηματικὴ κατάληξις, μάλιστα εἰς δήλωσιν τόπου, ἴδε Buttm. Ausf. Gr. § 56, Anm. 2.

φιαλεῖν, φιαλεῖς, ἴδε ἐν λέξ. φιάλλω.

φιάλη [ἄ], ἡ, εὐρὺ καὶ ἀβαθὲς ἀγγεῖον, εἶδος λέβητος ἐν ᾧ ἐθέρμαινον ὑγρά, φιάλη ἀπύρωτος, ἀμεταχείριστος, διδομένη ὡς βραβεῖον, Ἰλ. Ψ. 270· φ. ἀμφίθετος, ἴδε τὴν λέξ.· κοῖλον ἀγγεῖον χρήσιμεῦον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας νεκροῦ, αὐτόθι 243, 253· — ἀγγεῖον μύρου, Ξενοφάν. (Ἐλεγ.) 1. 3. **2)** μεθ' Ὅμ., εὐρὺ καὶ ἀβαθὲς ποτήριον ἢ λεκάνιον πρὸς πόσιν ἢ πρὸς ἔκχυσιν σπονδῶν, Λατ. patera, φιάλας τε καὶ ἄλλα ἐκπώματα Ἡρόδ. 9. 80, πρβλ. 2. 151., 7. 54· οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Πίνδ. 1. 6 (5), 40. N. 10. 80· ἐκ χρυσοῦ, Ἡρόδ. 2. 151., 7. 54, Πινδ. I. 1. 28, Πλάτ., κλπ.· ἐξ ἀργύρου, Πινδ. N. 9. 122, Λυσί. 121. 9, κλπ.· πλουσίως εἰργασμένη, Εὐρ. Ἴων 1182, Δημ. 1193, 12· διδομένη ὡς δῶρον, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Λυσίας 154. 13, κλπ.· ὡς ἀνάθημα, Ἡρόδ. 1. 50· φ. μεγάλη Πλάτ. Συμπ. 223C· Ξεν. Συμπ. 2. 23· οὐδέποτε δὲ ὡς μέτρον, Buttm. Lexil. ἐν λ. ὑπερφίαλος 6. **II.** ὡς ἐκ τοῦ εὔρεος καὶ ἀβαθοῦς σχήματος τοῦ ἀγγείου τούτου Ἄρεος φιάλη ἐκαλεῖτο κατὰ κωμικὴν μεταφορὰν ἡ ἀσπίς, εἰ τῇ δῆλος φιάλην Ἄρεος, κατὰ Τιμόθεον, ξυστόν τε βέλος Ἀντιφάνης ἐν «Καινεῖ» 1, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 22, πρβλ. Ἀριστοτ. Ῥητ. σ. 3. 11, 11. **III.** κόσμημα κοῖλον ὀροφῆς, Λατ. lacunar, tectum laqueatum, Διόδ. 3. 47, Ἀγαθαρχ. περὶ Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 65.—Ὁ τύπος φιέλη ἦν ἥττον Ἀττ., Piers. εἰς Μοῖριν 390. (Κατὰ τὸν M. Müller ἐκ τῆς √ΠΙ, πί-νω, ὡς εἰ ὁ ἐν ἀρχῇ τύπος ἦν πιϝ-άλη, πρβλ. Σανσκρ. pâ-tram ἐκ τοῦ pâ (bibere)· ἀλλ' ὁ Curt. παρατηρεῖ ὅτι παρ' Ὁμ. ἡ λέξις οὐδαμοῦ σημαίνει ἀγγεῖον πρὸς πόσιν.)

φιάλη-φόρος, ἡ, ἡ φέρουσα φιάλην, ὄνομα Λοκρίδος ἱερείας, Πολύβ. 12. 5, 9.

φιαλίδιον, τό, Ἀρχ. Μαθ. 166·—**φιάλιον**, τό, οὑμὸς υἱὸς ᾤχετο ἔχων φιάλιον Εὔβουλος ἐν «Νεοττίδι» 1. 3, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 33, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 6·—**φιαλίς**, ίδος, ἡ, Λουκιαν. Λεξιφ. 7·—**φιαλίσκη**, ἡ, «κυνίσκας ἀντὶ τοῦ κύνας, ὡς φιάλας καὶ φιαλίσκας» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1403·—ὑποκοριστικὰ τοῦ φιάλη.

φιαλίτης ἀριθμός [ῑ], ἀριθμητικὸν πρόβλημα περὶ ποσοῦ φιαλῶν, ἴδε Πρόκλ. εἰς Εὐκλείδ. 12· πρβλ. μηλίτης.

φιάλλω, μέλλ. φιαλῶ, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ τι, ἀρχίζω νὰ κάμω τι· εὕρηται μόνον δὶς καὶ μόνον κατὰ μέλλοντα, οὐδὲ φιαλεῖς Ἀριστοφ. Σφ. 1348· ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 432. Κατὰ τὸν Εὐστ. 1403. 20 κέξ., εἶναι συντετμημένος τύπος τοῦ ἐφιάλλω· εἰ οὕτως ἔχει, γραπτέον 'φιαλεῖς, 'φιαλοῦμεν, ἴδε Brunck. (παρὰ τῷ Δινδ.) Ἀριστοφ. Σφ. ἔνθ' ἀνωτ.

φιαλο-ειδής, ές, ὁ ἔχων σχῆμα φιάλης, ὅμοιος φιάλῃ, Ἀρχ. Μαθ. 213, Ἡσύχ. ἐν λ. πατάνια καὶ πέδαχνα.

φιαλόω, σκάπτω τι εἰς σχῆμα φιάλης, τὴν βόθρον φιαλώσαντες Γεωπον. 9. 5, 7.

φιαλώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ φιαλοειδής, Ἀθήν. 488F, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1227.

φιαλωτός, ή, όν, κοῖλος καὶ περιφερὴς ἔχων σχῆμα φιάλης· — θρίδακες φιαλωταί, μαρούλια ἔχοντα σχῆμα φιάλης, Λατιν. actucae sessiles, Γεωπον. 12. 13, 8.

φιαρός, ά, όν, λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρίνοις ποιηταῖς, λαμπρός, λάμπων, ἐπὶ τῆς ἕω, φιαρῇ τῆμος ἀνέσχεν ἕως Καλλ. Ἀποσπ. 257· αἴγλῃσι φιαρῇσι Μάξ. Περὶ Καταρχ. 594· ἀκολούθως καθόλου, λαμπρός, ζωηρός, ἐπὶ νεαρᾶς κόρης, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς Θεόκρ. 11. 21· ἐπὶ ἰχθύος, λιπαρός, ὁ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων ὁ αὐτ. 31. 4· φιαρὸν δέμας Μάξιμ. Περὶ Καταρχ. 443· ἐπὶ πτηνοῦ, παχύ, Νικ. Ἀλεξιφ. 387· ἐπὶ τοῦ ἄνθους τοῦ γάλακτος, «κρέμας», φιαρὴν .. γρηῦν, τὸν πεπηγότα ἀφρὸν τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενον, Τουρκ. «καϊμάκι», αὐτόθι 91. (Κατὰ τὸν M. Müller ἐκ τῆς √ΠΙ, ὡς εἰ ὁ ἀρχικ. τύπος ἦν πιϝ-αρός, πρβλ. Σανσκρ. pîv-aras (pinguis), ἀλλ' ὁ Curt. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης ὡς καὶ ἐν τῇ λέξ. φιάλη, σ. 498).

φιᾰρύνω, «λαμπρύνω» Ἡσύχ.

φῐβάλεως, [ᾰ], ω, ἡ, εἶδος πρωΐμου σύκου οὕτω κληθέντος ἐκ τοῦ Φίβαλις, ἡ, ἥτις ἦν τόπος Μεγαρίδος ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἀττικῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 802·—πληθ. ὀνομαστ. φιβάλεῳ (κοινῶς φιβάλεοι), Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 3· γεν., τῶν φιβάλεων σύκων Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 1, ἢ μόνον φιβάλεων, Ἕρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 10· αἰτ., φιβάλεως ἰσχάδας Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ἢ μόνον φιβάλεως, Ἀπολλοφάνης ἐν «Κρησὶν» 1. **II.** τὸ δένδρον τὸ φέρον τὰ σῦκα ταῦτα, Ἐτυμολ. Μέγ. 793. 26.

φῐδάκνη, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ πιθάκνη.

φιδάκνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ φιδάκνη, (δηλ. πιθάκνη), μικρὸν κρασοπίθαρον, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ἐφ. Ἀρχ. 3122.

φιδίτια, τά, ἴδε φιλίτια.

φιέλη, Ἰων. ἀντὶ φιάλη.

φίκατι, =Ϝίκατι, εἴκοσι, Ἐπιγρ. Ἀσπενδίων, Monatsb. d. berl. Akad. 1875, σ. 123.

φῐλάβουλος, ον, ὁ φιλῶν νὰ ᾖ ἄβουλος, ὁ ἑκουσίως ἄβουλος, ἀστόχαστος, μή ... ὦ φιλάβουλε, κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑπολαμπόμενον Ἀνθ. Π. 12. 80, Ἀνθ. Πλαν. 133.

φιλαβρος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἁβρότητα, τὴν λεπτότητα, Ἡλιόδ. 7. 12.

φῐλᾰγᾰθέω, εἶμαι φιλάγαθος, φιλῶ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους ἢ τὸ ἀγαθόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3521. 7·—ἡ μετοχὴ φιλαγαθήσας ἐν Ἐπιγρ. Μαιονίας, Bul. de. cor. hel. V, 326, ἴδε παραφιλάγαθος.

φῐλᾰγᾰθία, ἡ, τὸ φιλεῖν τὸ ἀγαθόν, ἡ ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ, Φίλων 2. 136, Κλήμ. Ἀλεξ. 139, κλπ.

φῐλάγαθος, ον, ὁ φιλῶν τὸ ἀγαθόν, Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 14, 3, Πλούτ., κλπ. — Ἐπίρρ. -θως, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 5., 2693. 11, κ. ἀλλ.

φῐλᾰγᾰθωσύνη, ἡ, ἡ ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ, τὴν πρὸς τοὺς πλησίον ἐπιδείκνυσθαι φιλαγαθωσύνην Ἰω. Χρυσ. τόμ. 4, σελ. 311A.

φῐλᾰγέννητος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀγέννητον, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 2 9B.

φιλάγιος, ον, ὁ φιλῶν πᾶν ὅ,τι ἅγιον, Ναυκρατ. εἰς τ. θάν. Θ. Στουδ. σ. 1844, ἔκδ. Mi.

φῐλάγλαος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν λαμπρότητα, τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὡς τὸ φιλόκαλος, Πινδ. Π. 12. 1· Ἑρμῆς φιλάγλαος Ἀνθ. Π. 12. 77.

φίλαγνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁγνότητα, «χορὸς φιλάγνων παρθένων σεμνοτρόπων» Κραμ. Ἀνέκδ. Παρ. τ. 4, σ. 271, 13.

φῐλάγραυλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον, Ἀνθ. Π. 6. 73, Νόνν. Δ. 8. 15.

φῐλαγρέτις, ιδος, ἡ, ἡ ἀγαπῶσα τὴν θήραν, Ἄρτεμις Ἀνθ. Π. 9. 396.

φῐλαγρευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν, Βαβρ. 106. 10 (ἀναγνωστέον φιλοαγρ-).

φῐλαγρέω, ἀγαπῶ τοὺς ἀγρούς, τὸν ἐν τοῖς ἀγροῖς βίον, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 120.

φιλάγριον, ἢ -ίανον, τό, εἶδος ἐπιδέσμου ὃν ἐπενόησεν ὁ Φιλάγριο., Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 14, Παῦλ. Αἰγ. 7. 18.

φίλαγρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγρούς, Λουκ. Λεξιφάν. 3.

φῐλαγρότις, ιδος, ἡ, = φιλαγρέτις, Ὀρθ. Ὕμν. 35. 6.

φῐλάγρυπνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀγρυπνίαν, ἄγρυπνος, λύχνος Ἀνθ. Π. 5. 197· μέλισσα Χριστοδ. Ἔκφρ. 395· παννυχίδες Ἀνθ. Πλαν. 309· πόθος Ἀνθ. Παλ. 5. 166.

φιλάγων, [ᾰ], ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας, κισσὸς Ἀνθ. Π. 7. 708, πρβλ. Ἀθήν. 241F.

φῐλᾰγωνιστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας, «οὕτω φιλαγωνιστικοὶ καὶ φιλόδοξοι ἦσαν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγύρεων ἀγωνίζεσθαι» Σχόλ. εἰς Πινδ. Ι. 4. 47.

φῐλᾰδέλφεια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ὄνομα ἑορτῆς, Συλλ. Ἐπιγραφ. 246. 3427.

φῐλᾰδελφέω, ἀγαπῶ τινα ἀδελφικῶς, Γρηγ. Ναζ. τόμ. 1, σ. 905C.

φῐλᾰδελφία, ἡ, ἀδελφικὴ ἀγάπη, φιλαδελφία καὶ φιλεταιρία Ἀλεξις Α. Β. 115, 26, Βαβρ. 27. 15· τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι Παύλ. Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιβ', 10, κλπ.

φιλαδελφικῶς, μετὰ φιλαδελφείας, φιλαδέλφως, Εὐστ. Θεσ. σ. 321, ἔκδ. Mi.

φιλάδελφος, [ᾰ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν του ἢ τὴν ἀδελφήν του, ἀδελφικός, φιλ. δάκρυα Σοφ. Ἀντ. 527· ἐπὶ προσώπων, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17, Πλουτ. Σόλων 27· ὑπερθετ., ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 43·—συχνάκις ὡς ἐπώνυμον βασιλέων, ὡς π. χ. Πτολεμαίου τοῦ β' καὶ Ἀττάλου τοῦ β', ἴδε Clintou. F. H. 3, σελ. 376, 407· Ἀντωνίου καὶ Οὐήρου, κλπ. — τὸ φιλάδελφον = φιλαδελφία, Διόδ. 17. 34. — Ἐπίρρ. -φως, Σχόλ. εἰς Σοφοκ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** φιλάδελφον, τό, θάμνος φέρων ἡδύοσμα ἄνθη, ἴσως ἡ ἰάσμη, «γιασεμί», Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 682C. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 321.

φῐλάδικος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἄδικον, Κ. Μανασσ. Χρον. 3160, 3818, κλπ.

φῐλᾰδύνᾰμος, ον, ὁ προξενῶν ἀδυναμίαν, ὕδωρ Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394.

φῐλάεθλος, ον, ποιητ. ἀντὶ φίλαθλος, Ἀνθ. Π. 12. 143, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 895.

φῐλᾰθήναιος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς Ἀθηναίους, Ἀριστοφ. Ἀχ. 142, Σφ. 283, Πλάτ. Τίμ. 21E· καὶ ἐν τῷ ὑπερθ., Δημ. 439. 27·—φιλαθηναιότης, ητος, ἡ, Γαλην.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322, 327, 328.

φῐλαθλητής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τοὺς ἀγῶνας, Πλούτ. 2. 631A, κλπ.

φίλαθλος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς ἄθλους, Πλούτ. 2. 724B, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 113, Σουΐδ.

φῖλαι, Ἐπικ. β' ἑνικ. προστ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ φιλέω, νῦν αὖτ' ἐμὲ φῖλαι Ἀθήνη Ἰλ. Ε. 117, Κ. 280.

φῐλαίακτος, ον, θρηνώδης, ἀξιοθρήνητος, κακὰ Αἰσχύλ. Ἱκ. 803 (ἔνθα ὅμως τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ λέξιν τινὰ ἄλλην ὡς π. χ. φιλοστόνων).

φῐλαιδήμων, ον, γεν. ονος, ὁ φιλῶν τὴν αἰδημοσύνην, αἰδήμων, σεμνός, Ἀνθ. Π. 7. 540.

φιλαίθριος, ον, ὁ φιλῶν τὴν αἰθρίαν, τὸν καθαρὸν ἀέρα, φιλαίθριον γὰρ οὐδὲν ὡς πανήγυρις Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. σ. 22A.

φῐλαιμάτος, ον, ὁ φιλῶν τὰ αἵματα, αἱμοχαρής, σκληρός, Ἄρη τ' Ἐνυὼ καὶ φιλαίματον Φόβον Αἰσχύλ Θήβ. 45· ἀλκὴ Εὐρ. Ρῆσ. 932· γῆς φιλαιμάτου ῥοαὶ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 174· Ἄρης Ἀνθ. Π. 7. 226.

φίλαιμος, ον, = τῷ προηγ., Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 230·

φιλαίμων, ον, «φιλῶν τὸ αἷμα» Ἡσύχ.

φῐλαιρετικός, ή, όν, ὁ φιλῶν τοὺς αἱρετικούς, εἰ μὲν καὶ αἱρετικὸς τὸ φρόνημα, οὐκ ἐπίσταμαι, πλὴν ἀλλὰ φιλαιρετικὸς Βασίλ. τ. 2, σ. 1036D.

φῐλαίτερος, φιλαίτατος, ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθετ. τοῦ φίλος (ὃ ἴδε ἐν τέλει).

φῐλαίτιος, ον, ὁ φιλῶν νὰ αἰτιᾶται, φιλόψογος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 485· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ φιλεπιτιμητής ὑπὸ Ἰσοκρ. 98A· πονηρὸν ὁ συκοφάντης .. καὶ φιλαίτιον Δημ. 307. 24· ἀντίθετον τῷ εὐγνώμων, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6· τῷ φ. τῆς ἀμελείας περὶ θεῶν, εἰς τὸν ἀγαπῶντα νὰ φέρῃ κατηγορίας, Πλάτ. Νόμ. 903A· — τὸ φιλαίτιον Πλούτ. Σόλων 25, πρβλ. 2. 813A. Ἐπίρρ. -ίως, Στράβ. 93, Πολυβ. Γ', 139. **II.** ὁ ὑποκείμενος εἰς κατηγορίαν, Δημ. 150. 9.

φῐλακίζομαι, = χαριεντίζομαι, Ἐτυμολ. Μέγ. 793. 29, Φώτ.· λέξις σκοτεινή, πιθανῶς ἐφθαρμένη· ὁ Struve εἰκάζει φιλ' ἀκκίζομαι.

φῐλᾰκόλαστος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἀκολασίαν, Πλουτ. Τιμ. 14.

φῐλᾰκόλουθος, ον, ὁ ἑτοίμως ἀκολουθῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 415, Ἀριστομένης ἐν Ἀδήλ. 2 (Πολυδ. Ϛ', 167).

φῐλάκρᾱτος, ον, Ἰων. -ητος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ἄκρατον οἶνον, δεδομένος εἰς ἀκρατοποσίαν, λεγόμενον περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος ὑπὸ Σιμωνίδου (;) 179· Διόνυσος Ἀνθ. Π. 6. 169· ὡσαύτως, φ. ἕρπυλλον αὐτόθι 4. 1, 53· ἁρμονίη αὐτόθι 7. 26.

φῐλακρῑβέω, ἀγαπῶ τὴν ἀκρίβειαν, εἶμαι λίαν ἀκριβής, «φιλακριβοῦντες· μετ' ἀκριβείας διαχωρίζοντες» Ἡσύχ.

φῐλακροάμων [ᾰ], ον, ὁ φιλῶν νὰ ἀκροᾶται, νὰ δίδῃ προσοχὴν εἴς τι, Κύριλλ. Ἀλεξ. III, 325C, κλπ.

φῐλᾰλειπτέω, ὁ φιλῶν νὰ ἀλείφηται, ἐπὶ ἀθλητῶν, οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι Ἐτυμολ. Μέγ. 61. 13, Ἀρκάδ. 150, 19.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

φιλαλεξανδρεύς, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἢ χαίρων τῇ ἐν αὐτῇ διαμονῇ (κατὰ τὰ φιλαθήναιος, φιλορώμαιος, κτλ.) Ἐπιγρ. Αἰγύπτου, Ἀθην. τ. Γ', σ. 82.

φῐλᾰλέξανδρος, ον, φίλος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀγαπῶν αὐτόν, Στράβ. 594, Διόδ. 17. 46, κλπ.· ὑπερθετ. φιλαλεξανδρότατος, Δίων Κ. 77. 9.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 328.

φῐλᾰλήθης, ες, (οὐχὶ -ής, ές, Ἀρκάδ. 27) γενικ. -εος, ὁ φιλῶν τὸ ἀληθές, φίλος τῆς ἀληθείας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φιλοψευδής, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ 4. 7, 8, Διόδ. 1. 76, Πλούτ.· — φιλόσοφοί τινες καλοῦνται φιλαλήθεις ὑπὸ Διογ. Λ. 1. 17, ἔνθα φαίνεται ὑπονοοῦνται οἱ Ἐπικούρειοι· — Ζεὺς Φιλαλήθης φέρεται ἐπὶ νομισμάτων τῆς Λαοδικείας. — Ἐπίρρ. -θως, Διόδ. 2. 32, Κλήμ. Ἀλεξ. 914, κλπ.

φιλάληθος (= φιλαλήθης) γυνὴ χειρωνακτοῦσα Ἰω Τζέτζου Ἀλληγ. Ἰλ. Μ. 166.

φῐλαλληλία, ἡ, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, τὸ ἐξ ἀγάπης καὶ φιλαλληλίας ἐπιστάζαι δάκρυον Κύριλλ. Ἀλεξ. Γλαφυρ. εἰς Δευτερονόμ. σ. 412, Εὐστάθ. 1126, 32, Ποιημάτ. 13, 1, κλπ.

φῐλάλληλος, ον, ὁ φιλῶν καὶ φιλούμενος ἀμοιβαίως, Πλούτ. 2. 977C, κλπ.·— τὸ φιλάλληλον = φιλαλληλία, αὐτόθι 977C.

— Ἐπίρρ. **-λως**, Εὐστ. 1126. 29. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

φῐλαλλογενής, ές, φίλος τῶν ἀλλογενῶν, ἀγαπῶν τοὺς ἀλλογενεῖς, εἰ μὴ φιλέλλην ἦσθα καὶ φιλαλλογενὴς Κύριλλ. Γλαφυρ. εἰς Ἀριθμ. (τῆς Πενταχεύχου) 381, κλπ.

φῐλαλλότριος, ον, ὁ φιλῶν τὰ ἀλλότρια, καὶ γάρ τοι φιλαλλότριον ὁ στρατιώτης χρῆμα Κ. Μανασσ. τὰ κατὰ Ἀρίστ. κ Καλλιθ σ. 323 ἔκδ. Boiss.

φῐλάλῡπος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ἄλυπον βίον, Ὀρφ. Ὕμν. 49. 7.

φῐλαλυστής, οῦ, ὁ, ὅστις φιλεῖ ἀλύζειν, ῥιπτάζεσθαι, Ἱππ. 28. 25.

φῐλᾰμαρτήμων, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁμαρτίαν, φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΖ', 19).

φῐλᾰμάρτητος, ον, = τῷ προηγ., Γρηγ. Νύσσ τ. 3, σ. 222A

φιλάμπελος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἄμπελον, τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην Ἀριστοφ. Εἰρ. 308. **II.** ὁ περιέχων ἀφθόνους ἀμπέλους ἢ ἀμπελῶνας, Διον. Ἁλ. 1. 37.

φῐλαμπελόω, φιλῶ τὴν ἄμπελον, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 74.

φῐλᾰναγνωστέω, φιλῶ τὴν ἀνάγνωσιν, εἶμαι φιλαναγνώστης, Διόδ. 1. 77.

φῐλᾰναγνώστης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνάγνωσιν, Πλουτ. Ἀλέξ 8.

φῐλάνᾱλωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ δαπανᾷ, ἄσωτος, μετὰ γεν πράγματος, φ. ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν Πλάτ. Πολ. 548B· εἴς τι Δίων Κ. 77. 9.

φῐλανδρία, ἡ, ἡ πρὸς ἄνδρα ἀγάπη, Εὐριπ. Ἀνδρ. 228. **2)** ἡ πρὸς τὸν ἄνδρα, δηλ. τὸν σύζυγον ἀγάπη, Λουκ. Ἀλκ. 2, Ἀνθ. Π. παράρτημ. 313, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (προσθῆκ.) 497a, πρβλ. 642. 16.

φιλανδρόνικος, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Ἀνδρόνικον, Μ. Ἀκομ. σελ. 171, 3·, ἔκδ. Λ.

φίλανδρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄνδρας, ἐπὶ χώρας ἀγαπώσης τοὺς ἑαυ ῆς κατοίκους, πεδον Αἰσχύλ Θήβ 902 **II** ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας ἢ τὰς ἀνδρικὰς ἕξεις, Σοφ. Ἀποσπά μ 356 **2)** ἡ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας, μάχλος, ἀσελγής, Πλάτ. Συμπ. 191E. **3)** ἡ ἀγαπῶσα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, τὸν σύζυγον Ἐπιστ. πρὸς Τιμ ϐ', 4, Λουκ. Ἀλκ. 8· συχν. ἐν ἐπιτυμβ οις, Ἑλ . Ἐπιγράμμ. 387. 12., 642. 12, κ. ἀλλαχ · ψυχὴ φιλανδ οτατη αὐτόθι 547. 14.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 321.

φιλάνθεμος, ον, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Ἀποσπ 888, Νόνν Διον. 17. 83.

φῐλανθής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄνθη, Ἀνθ Π. 5. 32 καὶ 72.

φῐλανθρᾰκεύς, έως, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρακεῖς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 336.

φῐλανθρώπευμα, τό, φιλάνθρωπος πρᾶξις, Πλουτ. Σόλων 15, κλπ.· πρός τινα ὁ αὐτ. 2. 970A·— πρᾶξις φιλοφροσύνης καὶ εὐγενοῦς τρόπου, αὐτόθι 816C.

φῐλανθρωπεύομαι, ἀποθ., φέρομαι φιλανθρώπως ἢ φιλοφρόνως, πρός τινα Δημ. 384. 11· - μετ' αἰτ. πράγματος, δεικνύω φιλανθρωπίαν παρέχων τι, Ἡλιόδ. 9. 27· τινι Δίων Κάσσ. 50. 20· τι περί τινα Ἀριστείδ. 1. 272. **2)** ὡς παθητικόν, **φιλανθρωπευθέντες**, φιλανθρώπου χρήσεως τυχόντες, Διόδ. 18. 18. **II.** Μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ φιλάνθρωπον, εὐμενῆ, διαλλάττω, συμφιλιώνω, τὸν δῆμον Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 23· φ. τινά τι, πράττω φιλάνθρωπόν τινα πρᾶξιν πρός τινα, Ἡλιόδ. σελ. 9. 2.

φῐλανθρωπέω, = τῷ προηγουμ., δεικνύω φιλανθρωπίαν, τινι Μάρμαρ. Ροσσέτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ 4697. 12. **II.** μεταβ., μεταχειρίζομαί τινα φιλανθρώπως, μετ' ἀγαθότητος, τινα Πολύβ. 3. 76, 2, κ. ἀλλ.· Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 23). — Παθ., **φιλανθρωπηθεὶς** Πολύβ. 39. 3, 2.

φῐλανθρωπία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ εἶναι φιλάνθρωπον, ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπη, εὐεργετικὴ διάθεσις, ἢ καθόλου ἀγαθότης, εὐμένεια, εὐγένεια τρόπων, φιλοφροσύνη, **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλάτ Εὐθύφρων 3D, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4, 1· ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ σεμνότης**, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 141· τὸ **φθόνος**, Δημ. 507. 26· τὸ **ὠμότης**, ὁ αὐτ. 490. 7· συνημμένον μετὰ τοῦ **εὔνοια, πρᾳότης**, Ἰσοκρ 105D, 106A· μετὰ τοῦ **χρηστότης**, Ἰάμβλ. παρὰ Στοβ. 315. 52, κλπ.· φιλ. λόγων, φιλοφροσύνη, Δημ. 325. 1· οὕτω, φ. διὰ τῶν λόγων Πολύβ.· φ. προσάγειν τινὶ ὁ αὐτ. 1. 81, 8· φ. εἴς ἢ πρός τινα αὐτόθι 79. 8 καὶ 11· ὑπὸ φιλανθρωπίας Πλάτ. Εὐθύφρων 3D· μετὰ φ. Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἢ ἁπλῶς φιλανθρωπίᾳ Ξεν Ἀγησ. 1. 22·— ὡσαύτως, ἐπιείκεια, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ Παιδ. 7. 5, 73· ἐλευθεριότης, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 15. 9· ἡ τῶν ἐραστῶν σχέσις, διάφ. γραφ. παρ' Αἰσχίν. 24. 27·— ἐν τῷ πληθ., πράξεις εὐνοίας, φιλοφροσύνης, Δημ. 107. 17, 796. 3, Πολύβ, κλπ. **2)** ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπη, Πρὸς Τίτον γ', 4, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἡ τοῦ ὀνόματος φιλ., ἡ ἠπιότης, ἀγαθότης, ἡ μετριότης αὐτοῦ, Δημ. 748. 28· ἡ φ. τῆς τέχνης, ἐπὶ τῆς γεωργίας, Ξεν. Οἰκον. 15. 9, πρβλ. Αἰσχίνην 30. 14· ἐστερημένη πάσης φιλ., ἐπὶ ἐρήμου χώρας, Διόδ. 17. 50.

φῐλανθρώπινος, -ίνως, πλημμ. ἀντὶ **φιλάνθρωπος, -πως**.

φῐλάνθρωπος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀνθρώπινον γένος, εὐεργετικὰς ἔχων διαθέσεις, προσέτι, ἤπιος, ἀγαθός, εὐγενής, φιλόφρων, Ἐπίχαρμ. 125 Ahr.· φ. καὶ φιλαθήναιος καὶ φιλόσοφος Ἰσοκρ. 416· φ. καὶ φιλόπολις ὁ αὐτ. 17D· δημοτικὸς καὶ φ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 60· ψυχὴν φιλανθρωπότατος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ Παιδ. 1. 2, 1· φ δὲ παύεσθαι τρόπου, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Προμ 11, πρβλ. 28· οὕτως ἐπὶ ζῴων προσκεκολλημένων τῷ ἀνθρώπῳ μετ' ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, οἷον ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυνηγ. 6. 25· ἐπὶ ἵππων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 2. 3·— τὸ φιλάνθρωπον, = **φιλανθρωπία**, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 3, κλπ.· οὕτω, τὰ φιλάνθρωπα, φιλάνθρωποι πράξεις ἢ διαθέσεις, Πολύβ 10. 38, 3., 12. 5, 3, κλπ. **2)** ἐπὶ τῶν θεῶν, ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἀγαπῶν, Πλάτ. Συμπ. 189D, Νόμ. 713D, πρβλ. Πλουτ. Νουμ. 4. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ὁ συντελῶν πρὸς εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, γεωργία Ξεν. Οἰκονομ. 19. 17· ψηφίσματα ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 3. 6· λόγοι Δημ. 1102. 25· τρόπος, ἐν τῇ Μουσικῇ, Πλούτ. I. 1135D, κλπ.· ἐπὶ οἴνου, φιλανθρωπότερον τὸν οἶνον, μικρῷ βελτίω, ὀλίγῳ καλλίτερον, ὁ αὐτ. ἐν Κλεομ. 13 (ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ), πρβλ. 5. 680B. **III.** Ἐπίρρ., φιλανθρώπως τινὶ χρῆσθαι Δημ. 411. 10· φιλ. διακεῖσθαι πρός τινα Πολύβ. 1. 68, 13· φ. καὶ δημοτικῶς Δημ. 707. 24· θεοφιλῶς καὶ φ. Ἰσοκρ. 197C, πρβλ περὶ Ἀντιδ. § 140· ὑπερθετ. **φιλανθρωπότατα** Δημ. 760. 5.

φῐλάνθρωπος, ἡ, ἕτερον ὄνομα τῆς **ἀπαρίνης**, «κολλητσίδας», Διοσκ. 3. 104, Πλίν., καλεῖται καὶ **φιλανθρώπειος βοτάνη** ὑπὸ Ἀρχιγ. παρὰ Γαληνῷ.

φῐλάνωρ [ᾱ], **ορος, ὁ, ἡ**, Δωρ. ἀντὶ **φιλήνωρ**, φίλανδρος, τρόποι, στίβοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 411. 836· πόθος ὁ αὐτ ἐν Περσ. 135·—**φιλήνωρ** μόνον παρὰ μεταγεν Ἐπικ., Μουσ. 267, Κόλουθ. 213. **II.** ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρώπους, ἐπὶ τῶν δελφίνων, «οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι 'φιλάνορα οὐκ ἔλιπον βίον' κατὰ Πίνδαρον» Σχολ. εἰς Ὀδ. Κ. 340 (Πινδ. Ἀποσπ. 260). — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

φιλαξ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἠλείων ἀντὶ **δρῦς**, «φίλαξ. δρῦς. νέος. Ἠλεῖοι» Ἡσύχ.

φῐλάοιδος, ον, ὁ φιλῶν τὰς ᾠδὰς ἢ τοὺς ἀοιδούς, Θεόκρ. 28. 23· τέττιξ Ἀνθ. Π. 9. 372· μουσικός, ᾠδικός, κερκὶς αὐτόθι 6. 47. Ὑπερθ. **-ότατος** Ποιητὴς παρὰ Δίωνι τῷ Χρυσοσ. 1. 694·— οὐχὶ ὀξυτόνως **φιλαοιδός**, ἴδε Ἀρκάδ. 86.

φῐλάπεπτος, ον, ὁ ὑποκείμενος εἰς δυσπεψίαν, Ὀρειβάσ. 92, Matth.

φῐλᾰπεχθημοσύνη, ἡ, ἡ τάσις τοῦ νὰ θέλῃ τις νὰ γίνηται ἐχθρὸς τῶν ἄλλων, τὸ φίλερι, Ἰσοκρ. 344C, D, Δημ. 1268. 16· ἐν τῷ πληθ., προσπάθειαι ἐριστικαί, προσπάθειαι πρὸς ἀνακίνησιν ἔριδος καὶ ἔχθρας, Ἰσοκρ. 340D.

φῐλᾰπεχθήμων, ον, γεν. ονος, ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ ἐχθρούς, φίλερις, Λυσ. 170. 27, Ἰσοκρ. 172C, Δημ. 701. 24. Ἐπίρρ, φιλαπεχθημόνως ἔχειν, φιλεῖν τὰς ἔριδας, Πλάτ. Πολ. 500B.— Καθ' Ἡσύχ : «φιλαπεχθημόνως. φιλομίσως, φιλοῦντας μισεῖσθαι». —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154, 73.

φιλᾰπεχθής, ές, γεν. έος, = τῷ προηγ., Πολύβ. 5. 28, 4., 12. 25, 6.- Ἐπίρρ. **-θῶς**, ὁ αὐτ. 32. 20, 3.

φῐλαπλοϊκός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Ἁλιεὺς 20.

φῐλ-άπλοος, ον, συνῃρ. -πλους, ουν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁπλότητα, Γλωσσ.

φῐλᾰπόδημος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀποδημῇ, νὰ ξενιτεύηται, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 2, Αἰλιαν. π. Ζ 7. 24.

φῐλᾰπόστολος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀποστόλους, «ὁ φιλαπόστολος Ὀνήσιμος, ὁ σπουδαῖος περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ ἀποστόλου» (δηλ. τοῦ ἀποστ. Παύλου), Διονύσ. Ἀλεξ κατὰ Παύλου Σαμοσ.

φῐλᾰπόστροφος, ον, εὐκόλως ἀποστρεφόμενος, εὐμετάβολος, φιλαπόστροφον γὰρ ἡ τύχη καὶ ἄπιστον Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 54D = 104, 13 Βόνν.

φῐλαργεῖος, ον, ὁ τοὺς Ἀργείους ἀγαπῶν, Θεμίστ. 335C.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 328.

φῐλαργικός, ή, όν, (ἀργὸς) ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀργίαν, φίλος τῆς ἀργίας, Ἐκκλ.

φῐλαργῠρέω, ἀγαπῶ τὰ χρήματα, εἶμαι φιλάργυρος, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Γ', 20), Συλλ. Ἐπιγρ. 1770. 12, Σέξτ. Ἐμπ π. Μ. 11. 112.

φῐλαργυρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τοῦ ἀργυρίου, ἀπληστία, Ἰσοκρ. 178D, Δείναρχ. 93. 2, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 14, κλπ.

φῐλάργῡρος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ καθ' ὑπερβολὴν φιλοχρήματος, ἄπληστος, Σοφ. Ἀντιγ. 1055, Ἀποσπ. 512, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 10, κλπ.· ὑπερθ. **φιλαργυρώτατος** Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 4·— τὸ φιλάργυρον = φιλαργυρία, Πλάτ. Πολ. 347B. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 320.

φῐλάρετος [ᾰ], **ον**, ὁ τὴν ἀρετὴν φιλῶν, φίλος τῆς ἀρετῆς, Ἀριστ. Ἠθ Νικ. 1. 8, 10

φῐλᾰριστείδης, ου, ὁ. ὁ φιλῶν τὸν Ἀριστείδην, ἀγαπῶν αὐτόν, Ἀνθ. Πλαν. 3, 5. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338·

φῐλᾰριστοτέλης ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Ἀριστοτέλην, ἀγαπῶν αὐτόν, Στράβ. 609.

φῐλάρμᾰτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἅρματα ἢ τὴν ἁρματηλασίαν, φιλαρμάτου πόλιος Πινδ. Ι. 8. (7), 43· σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 467.

φῐλάρπαξ, αγος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁρπαγήν, φίλος τῆς ἁρπαγῆς, ἁρπακτικός, Α. Β. 1199.

φῐλαρσάκης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀρσάκην, Στράβ. 749.

φιλάρτεμις, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν Ἄρτεμιν, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood, Di cov. etc. Append. 2. Nº 6.

φῐλάρχαιος, ον, ὁ φιλῶν τὰ ἀρχαῖα, τὴν ἀρχαιότητα, Πλούτ. 2. 1107E, Ἀθήν. 126B.

φῐλαρχέω, ἀγαπῶ νὰ ἄρχω, νὰ κυβερνῶ, Πολύβ. 6. 9, 6, Διόδ. 15. 2, Πλούτ., κλπ.

φῐλαρχία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὸ ἄρχειν, ἐπιθυμία ἐξουσίας, Θεοφρ. Χαρακ. 26, Πολύβ. 6. 49, 3, καὶ συχν. παρὰ Πλουτ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας· ἐν τῷ πληθ., φιλόδοξοι προσπάθειαι, Πλουτ. Εὐμ. 13, κ. ἀλλ.

φῐλαρχιάω, = **φιλαρχέω,** Ὠριγέν. 1. 706E.

φῐλαρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φίλαρχον ἄνθρωπον, ὁ πρὸς τὴν φιλαρχίαν κλίνων, ὁ φύσει φίλαρχος, Φερεκράτης ἐν «Ἀγρίοις» 7· ἀλλ' ὁ Meineke προτείνει διόρθωσιν **φιλορχικός.**

φίλαρχος, ον, (ἀρχή) ὁ ἀγαπῶν νὰ ἄρχῃ, νὰ κυβερνᾷ, νὰ ἐξουσιάζῃ, φιλόδοξος, Πλάτων ἐν Φαίδωνι 82C, ἐν Πολ. 549Α, Πολύβ., κλπ.·— τὸ φίλαρχον = φιλαρχία, Πλούτ. 1. 793E.

φῐλάρχων, οντος, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄρχοντας, Ἀριστόξ. παρὰ Στοβ. 243. 39.

φιλάσθενος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ εὐκόλως ἀσθενῶν, ἀσθενικός, Ἱππ. (;)

φῐλαστράγᾰλος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τοὺς ἀστραγάλους, Ἀνθ. Παλατ. 6. 276, Σουΐδ.

φῐλαστρόλογος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀστρολογίαν, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 95, 19.

φῐλασφᾰλής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀσφάλειαν, Παχυμ. Μελέτη ΙΒ', σ. 243, ἔκδ. Boiss.

φιλάσωτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀσωτίαν, τὸν ἄσωτον βίον, «σέ γε τὴν φιλάσωτον μηνύει μυρόπνους ἀρτιβρεχὴς πλόκαμος» Ἀνθ. Παλατ. 5. 175, 191.

φιλᾶτο [ῑ], Ἐπικ. γ' ἑνικ. μέσ. ἀορ. τοῦ **φιλέω,** Ἰλ. Υ. 304.

φῐλάττικος, ον, ὁ φίλος τῶν Ἀττικῶν ἢ τῶν Ἀθηναίων, περὶ τοῦ Πινδάρου λεγόμενον, «Πινδάρου φιλαττίκου» Εὐστ. Πονημάτ. 59 22.

φῐλαυθόμαιμος, ον, = **φιλάδελφος,** Λυκόφρ. 566.

φίλαυλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν αὐλόν, Μοῦσαι Σοφ. Ἀντιγ. 965· δελφὶς Εὐρ. Ἠλ. 435· πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1352· οἱ φίλαυλοι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 5, 3.

φῐλαυξής, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν αὔξησιν, Νικήτ. Χρον. 42D.

φῐλαύστηρος, ον, ὁ φίλος τῆς αὐστηρότητος, αὐστηρός, βίος Φίλων 1. 39.

φῐλαυτέω, εἶμαι φίλαυτος, ἀγαπῶ ἐμαυτόν, Φίλων 2. 558, Ὠριγέν. IV, 729Δ.

φῐλαυτία, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις φίλαυτος, ἐγωϊσμός, Πλούτ. 2. 48F, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 13. 13, κλπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «φιλαυτία· τὸ πάντα πρὸς τὰ ἑαυτῷ ἀρέσκοντα πράττειν».

φῐλαυτοκράτωρ [ᾰ], **ορος,** ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν αὐτοκράτωρα, δοῦλος ἀνάξιος μέν, φιλαυτοκράτωρ δὲ καὶ φιλόπατρις Τζέτζ. Ἐπιστ. σ. 53, ἔκδ. Pressel.

φίλαυτος, ον, (αὐτοῦ) ὁ ἀγαπῶν ἑαυτόν, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 8, 4 κέξ.· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ ἀγαπῶν ἑαυτὸν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα, «ἐγωϊστής», αὐτόθι, πρβλ. Ἠθ. Μεγ. 2. 14, 3, Ρητ. 1. 11, 26, Πλούτ., κλπ.· τὸ φίλαυτον, = φιλαυτία, Πλούτ. 2. 40F, κλπ.— Ἐπίρρ. **-τως,** Λουκ. Ἔρωτ. 27. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

φιλαυτοφιλαργυροφιλοσαρκία, ἡ, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 375. ἔκδ. Mil. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη (ἡ ἔννοια σαφής).

φίλαυχος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ καυχᾶται, κομπαστής, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 249.

φῐλαφροδισία, ἡ, ἡ τῶν ἀφροδισίων ἤγουν τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν ἀγάπη, Φιλῆς ἐν Thorlac. Opusc. 3. 67.

φῐλαχαιός, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς Ἀχαιούς, Ἐτυμ. Μ. 215, 6. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 328.

φῐλαχιλλεύς, έως, ὁ φιλῶν τὸν Ἀχιλλέα, Εὐστ. 1696, ἐν τέλει.

φῐλαψευδής, ές, φιλαλήθης, ἀληθής, πιθ. γραφὴ παρὰ Φίλωνι 1. 644.

φῐλέβδομος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ἀριθμὸν ἑπτά, Φίλων 1. 27.

φῐλέγγυος, ον, ὁ προθύμως παρέχων ἐγγύησιν, Στράβ. 215.

φῐλεγκλήμων, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐγκαλῇ, Πολυδ. Γ', 139, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 354, κλπ., Ἡσύχ. ἐν λέξει **μεμψίμοιρος.** — Ἐπίρρ., **-μόνως,** Πολυδ. ἔνθ. ἀνωτ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

φῐλεγκώμιος, ον, ὁ φιλῶν τὰ ἐγκώμια, Ἀθηναῖοι φιλεγκώμιοι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 733.

φῐλέθειρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς τρίχας, ὁ προσαρμοζόμενος εἰς τὴν κόμην, σινδὼν Ἀνθ. Π. 6. 307.

φῐλειδήμων, ον, γεν. **ονος,** ὁ ἀγαπῶν νὰ μανθάνῃ, φιλομαθής, Στράβ. 14· τὸ φιλείδημον ὁ αὐτ. 36.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

φῐλείδωλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ εἴδωλα, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 269.

φίλεισι = **φιλοῦσι,** ῥῆμα γ' πληθ. προσ., Ἐπιγρ. Αἰολ. Αἰγύπτου, CIG. 4725.

φῐλέκδημος, ον, = **φιλαπόδημος,** τὸ φιλέκδημον Στράβ. 36. 101.

φῐλεκκλήσιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν Ἐκκλησίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 85. 91.

φῐλελεήμων, ον, γεν. **ονος,** = ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, Ἑβδ. (Τωβ. ΙΔ', 9).

φῐλέλεος, ον, ὡς τὸ **φιλελεήμων,** ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, ἐλεήμων, «ὁ τῶν ὅλων δεσπότης φιλάνθρωπός τε καὶ φιλέλεος καὶ οἰκτίρμων» Κύριλλ. Ἀλεξ. ἐν Ἰωὴλ 2, σ. 219.

φῐλελευθέριος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθεριότητα, φίλος αὐτῆς, τὸ φιλελευθέριον τῆς γνώμης Διονύσ. Ἁλ. 11. 15.

φῐλελεύθερος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν, φίλος αὐτῆς, Πολύβ. 4. 30, 5, Πλούτ., κλπ.· τὸ φιλελεύθερον Πολύβ. 2. 55, 9, Διόδ., κλπ.

φιλελήμων = **φιλελεήμων,** Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν, CIA. III, 171 a in Add.

φῐλέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἕλληνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ξένων ἡγεμόνων, οἷον τοῦ Ἀμάσιος, Ἡρόδ. 2. 178, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 23· φέρεται συχνάκις ἐπὶ νομισμάτων τῶν Πάρθων βασιλέων, Eckhel. Num. 1. 3, σελ. 528 κέξ., κλπ.· — ὡσαύτως ὡς ἐπίθ. Ἑλλήνων τυράννων, οἷον Ἰάσονος τῶν Φερῶν, καὶ Εὐαγόρου τῆς Κύπρου, Ἰσοκρ. 107Α, 199Α·—εἶτα καθόλου ἐπὶ παντὸς φιλοπάτριδος Ἕλληνος, Πλάτ. Πολ. 470E· καλὸν Ἕλληνα ὄντα φιλέλληνα εἶναι Ξεν. Ἀγησ. 7. 4· μᾶλλον φ. αὐτόθι 2. 31, Ἰσοκρ. 60D· μάλιστα φ. ὁ αὐτ. 199Α. Πρβλ. **φιλαθήναιος.**—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 177.

φῐλελπις, ιδος, ὁ, ἡ, «ὁ φιλῶν ἐλπίδα καὶ ἡδόμενος ἐν τῷ ἀεὶ ἐλπίζειν» Α. Β. 70.

φῐλέμπορος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ ταξίδια, πίσυνος πλεύσειε φιλέμπορος εἰν ἁλὶ ναύτης Νόνν. Δ. 9 88, Ἀμφιλόχ. 124Α· ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ναιβίου, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 174D.

φῐλενδεικτέω, ἀγαπῶ νὰ ἐπιδεικνύωμαι, Εὐστ. 702. 22, κλπ.

φῐλενδείκτης, ου, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐπιδείξεις, ἐπιδεικτικός, Νεῖλος 312D, 328, 540D, κλπ.

φῐλενδεικτικῶς, Ἐπίρρ., ἐπιδεικτικῶς, Εὐστ. Πονημ. 237. 93, ἐν τῷ συγκρ. **-κώτερον.**

φῐλενδειξία, ἡ, ἡ πρὸς ἐπιδείξεις ἀγάπη ἢ τάσις, Εὐστ. Πονημάτ. 116. 28.

φῐλένδοξος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν ἢ φήμην, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 13. 19, 3.

φῐλένδοτος, ον, ὁ εὐκόλως ἐνδίδων, ὑποχωρητικός, ἀντίθετ. τῷ **ἀνένδοτος,** «φιλένδοτος· ἐλεήμων» Ἡσύχ.

φῐλένθεος, ον, ὁ εὐκόλως γινόμενος ἔνθεος, ὁ συνήθως ἢ εὐκόλως ἐνθουσιαζόμενος, Ὀρφ. Ὕμν. 10. 5, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 176.

φῐλέννῡχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα, φῶς φιλέννυχον Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 410.

φιλέντολος, φιλῶν τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ, Ἐπιγραφ. ἐπιτύμβ. Ἰουδαίου ἐν Ῥώμῃ, CIG. 9904, ἔτι Ἐπιγρ. Χριστιανῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 78.

φῐλέξοδος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐξέρχηται ἢ νὰ περιφέρηται, Ἐπίχαρμ. 139 Ahr.

φῐλεορταστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Πολυδ. Α', 20.

φῐλέορτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἑορτάς, εἰρήνη Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1147.

φιλεπαινέτης, ὁ, ὁ φιλῶν νὰ ἐπαινῇ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 317. 8, ἔκδ. Λ.

φῐλεπίδημος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ διαμένῃ ἔν τινι τόπῳ, ἐπιδημικός, τοῖς Μήδοις φιλεπίδημον ἦν τὸ κακὸν Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 56Α (104, 17, ἔκδ. Βόννης), κλπ.

φῐλεπίσκοπος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπισκοπῇ ἢ παρατηρῇ ἑαυτόν, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμ. σ. 6. 5.

φῐλεπιστήμων, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν γνῶσιν ἢ ἐπιστήμην, τὴν τῶν φιλεπιστημόνων μνήμην διακινῆσαι Φίλων τ. 2, σ. 374. 42. Ἐπίρρ. **-μόνως,** ὁ αὐτ. 2. 300.

φῐλεπῐτῑμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιπλήττῃ, φιλόψογος, Ἰσοκρ. 9Α, Ἀθήν. 385Α.

φῐλεραστέω, εἶμαι ἐρωτόληπτος, Πολυδ. Γ', 68.

φῐλεραστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἐραστὴν ἢ ἀρεσκόμενος νὰ ἔχῃ ἐραστάς, Πλάτ. Συμπ. 192Β, Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 26.

φιλεραστία, ἡ, ἡ ἀγάπη πρὸς ἐραστήν, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσις, Πλάτ. Συμπ. 213D.

φῐλέραστος, ον, ὁ πλήρης ἔρωτος, ἐρωτικός, Πολύβ. 24. 5, 7, Ἀ θ. Π. 5. 144, κλπ. II. ὁ τοῖς ἐρασταῖς ἀγαπητός, ῥόδον Ἀνθ. Π. 5. 136 πηκτὶς αὐτόθι παράρτ. 327.

φῐλεράστρια, ἡ, φίλη τῶν ἐρώτων, Ἀνθ. Παλ. 5. 4., 10. 18.

φῐλεργάτις, ιδος, ἡ, = φιλεργός, Πισίδ.

φῐλεργέω. ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν, εἶμαι φίλεργος, φιλόπονος, Διονύσ. Ἀλ. 5. 66, Πλούτ. 2. 13Α· ἐπὶ τῆς ἀράχνης, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 1. 21.

φῐλεργία, ἡ, ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀγάπη, φιλοπονία, Ξενοφ. Οἰκ. 20. 26, Δημ. 945. 25, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 6.

φῐλεργός, όν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, φιλόπονος, Δημ. 957, 28, Πλούτ., κλπ.· τὸ φ. = φιλεργία, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. 13. 1. Ἐπίρρ., -γῶς. αὐτόθι 12. 45. Ἀλλὰ φίλεργος Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 321.

φῐλέρημος, ον, φίλος τῆς ἐρημίας, Ἱππ. σ. 1275. 37, Ὀρφ. Ὕμν. 55. 2, Ἀνθ. Π. 5. 9., 9. 373, Φίλων, κλπ.

φῐλερῖθος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κλώθῃ ἔρια, Παλλὰς Ἀνθ. Π. 6. 247· ὡσαύτως, φ. ἠλακάτη Θεόκρ. 28. 1.

φίλερις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, εριστικός, φιλόνικος, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 11. 5· οἷον φίλερίς τίς ἐστι καὶ μάχεταί τί μοι Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 1. 9, Μουσών. παρὰ Στοβ. 459. 49.

φιλεριστέω, ἀγαπῶ τὰς ἔριδας, ἀγαπῶ νὰ φιλονικῶ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 252D.— Κατὰ Φώτ. καὶ Σουΐδ «φιλεριστῆσαι· φιλονικῆσαι.»

φιλεριστής, οῦ, ὁ, = φίλερις, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 56.— Κατὰ Φώτ.: «φιλερισταί· φιλόνεικοι».

φιλεριστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φιλεριστήν, Σ. όλ. εἰς Ἀρισ οφ. Εἰρήν. 788.

φῐλέριστος, ον, = φίλερις, Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 292.—Ἐπίρρ. -τως, Ψευδωριγέν. κ. Μαρκ. 3, σ. 70.

φῐλέρμαιος, ον, ἀγαπητὸς τῷ Ἑρμῇ, Θεόδ. Ὑρτακ. Ἐπιστ. 7 ἐν Notices et Extraits τ. 5, σ. 729.

φίλερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τὸν ἔρωτα, ἔκδοτος εἰς τὰ ἐρωτικά, ἐρωτικός, Ἀνθ. Παλατ. 5. 171, 197, Λουκ. Ἔρωτ. 12.

φῐλέσπερος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑσπέραν, Ἀνθ. Παλατ. 7. 31.

φιλεταίρεια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ὄνομα ἑορτῆς, Ὀξ. Ἀνέκδ. 3. 277.

φῐλεταιρία, (ἢ ὀρθότ. φιλεταιρεία) ἡ, ἡ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἀγάπη ἢ ἀφοσίωσις, Ξεν. Ἀγησ. 2, 21, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 76, Ἀριστ. Ρητ 1. 7, 18.

φῐλεταιρικός, ή, όν, ὁ φιλικῶς πρὸς τοὺς ἑταίρους διακείμενος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 412.

φῐλεταίριον, τό, ἡ φιλεταίριος, ὁ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀπαρίνη, Διοσκ. 4. 8· «φιλεταίριον, ἣν καὶ ἀπαρίνην ὀνομάζουσι» Γαλην. Ἱπποκρ γλωσσ. ἐξήγ. 568· ὡσαύτως φιλέταιρις, ιδος, ἡ, Νικ. Θηρ. 632.

φῐλεταίριος, ον, = φιλέταιρος, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Ε. 15. II. ὁ φιλεταίριος [πούς], μέτρον μήκους, = $^2/_3$ τοῦ Βαβυλωνίου πήχεως, Ἀρχ. Μαθ.

φῐλέταιρις, ιδος, ἡ, ἴδε φιλεταίριον.

φῐλέταιρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους, ἀφωσιωμένος εἰς αὐτούς, πιστός, Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Λύσ. 211Ε, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 3, 49, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 13·— τὸ φιλέταιρον, = φιλεταιρία, Τιμοκλῆς ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 4, Πλούτ.· οὕτω, φ. ἦθος Κρατῖνος Νεώτ. ἐν Ἀδήλ. 1.— Ἐπίρρ.-ρως, Αἰσχίν. 15 32.

φίλετνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔτνος, δηλ. τὸν ἐξ ὀσπρίων χυλόν, «ὁ φιλῶν ἔτνος ἐσθίειν· ἔτνος δὲ κύαμος ἢ τι ὄσπριον ἄλλο» Α. Β. 70, 21.

φῐλευγενής, ές, ὁ φιλῶν τοὺς εὐγενεῖς, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 4. 11, σ. 105C.

φῐλεύδιος, ον, ὁ φιλῶν τὴν εὐδίαν, Ἀμφιτρίτα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 55.

φιλεύηχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς μεγάλας φωνὰς ἢ κραυγάς, Ἐπίγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4538.

φιλεύιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν κραυγὴν εὐοῖ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524, Νόνν. Διονυσ. 12. 114.

φῐλευκτικός, ή, όν, ὁ φιλῶν τὴν εὐκτικὴν ἔγκλισιν, Γραμματ.

φῐλευλαβής, ές, γεν. -έος, λίαν εὐλαβής, Κύριλλ. Ἀλ. VI, 329C.

φιλεύλειχος, ον, (λείχω) ὁ ἀγαπῶν τὰ λιχνεύματα, τὰ ἡδύσματα, Ἀνθ. Παλατ. 6. 305 κατὰ Brunck. ἀντὶ φιλεύχειλος)· ὁ Λοβέκ. εἰς Φρύν. 573 προτιμᾷ φιλεύλοιχος.

φιλεύνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν γαμήλιον εὐνήν, Ἀνακρεόντ. 1. 7.

φῐλευποιία, ἡ, ἴδε ἐν λ. φιλοποιία.

φιλευπρόσωπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ὡραῖα πρόσωπα, Βίος Πολυκάρπου παρὰ Duloix. σ. 550Α.

φῐλευρῑπίδης, ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Εὐριπίδην, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀξιονίκου, πρβλ. Πλούτ. 2. 755Β.

φῐλευσέβεια, ἡ, ἡ πρὸς εὐσέβειαν ἀγάπη, ἐπίθ. φιλευσεβής, ές· καὶ ῥῆμα φιλευσεβέω, ἅπαντα παρὰ Βυζ., ὅρα βίον Νείλου Νεωτ. σ. 153, 18, Κ. Μανασσ. Χρον. 3021, 2874, κλπ.

φιλευσεβῶς, Ἐπίρρ , μετὰ φιλευσεβείας, Ἰω. Γενέσ. σ. 61, 10, ἔκδ. Β.

φῐλεύσπλαγχνος, ον, ὁ φιλῶν τὴν εὐσπλαγχνίαν, σφόδρα εὔσπλαγχνος, Ἰω. Ἱεροσ. ἐν βίῳ Ἰω. Δαμασκ. Act. SS. Maii τ. 2, σ. 726F, Κ. Ἀκροπολ. αὐτόθι 746D.

φιλευσπλάγχνως, Ἐπίρρ. μετὰ πολλῆς εὐσπλαγχνίας, Τυπικ. Σάβα σ. 97C, κλπ.

φῐλεύτακτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐταξίαν καὶ εὐπρέπειαν, Ἀ.θ. Παλατ. 6. 282.

φῐλευτράπελος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐτραπελίαν, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 6. 5, διάφ. γραφ. ἐν Ρητ. 2. 12, 16.

φῐλεύχειλος, ον, πλημμ. γραφ., ἴδε φιλεύλειχος.

φῐλευώδης, ες, ὁ ἀγαπῶν τὰς εὐωδίας, Τζέτζ.

φιλεφέσιος, ὁ τοὺς Ἐφεσίους φιλῶν, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood, Discov. etc. Append. 4, № 9.

φῐλέφηβος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐφήβους, τοὺς νέους Δόρκιον ἡ φιλέφηβος Ἀνθ. Παλατ. 12. 161.

φῐλεχθής, ές, γεν. έος, = φιλεχθρος, Θεόκρ. 5. 137.

φῐλεχθρέω, ἀγαπῶ τὰς ἔχθρας, εἶμαι φίλεχθρος, Ἑδδ. (Παροιμ. Γ', 30)·— φιλεχθρία, ἡ, κατεσθίει τὸ ἀγαπητὸν ἡ φιλεχθρία Βασίλ. τ. 1, σ. 821Α.

φιλεχθρικῶς, Ἐπίρρ., φιλέχθρως, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1320, 14.

φῐλεχθρος, ον, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς ἔχθραν, ὁ ἀγαπῶν νὰ γίνηται ἐχθρός, Παῦλ. Σιλ. 74. 169, Γαλην.·— Ἐπίρρ., φιλέχθρως ἔχω πρός τινα, ἐχθρικῶς διάκειμαι, Διογέν. Λαέρτ. 3. 36.

φῐλέψιος, ον, ὁ, ἀγαπῶν τὰ παιγνίδια, τὰς διασκεδάσεις, Νόνν. Διονυσ. 10 378, Εὐστ. Πονημάτ. 115. 46.

φῐλέω, Αἰολ. φίλημι, β' πρόσ. φιλεῖσθα Σαπφὼ 89, Ahr., ἴδε D. Aeol. § 26. 1 καὶ 5· Ἐπικ. ἀπαρ. φιλήμεναι Ἰλ. Χ. 265·— Ἰων. καὶ Ἐπικ. παρατ. φιλέεσκε Ἰλ. Γ. 388, κ. ἀλλ.· — μέλλ. φιλήσω, Ἐπικ. ἀπαρ. φιλησέμεν Ὀδ. Δ. 171·— ἀόρ. α' ἐφίλησα Σοφ , κλπ.·— πρκμ. πεφίληκα Πινδ. Π. 1. 25. — Μέσ., ἀόρ. ἐφῑλάμην (ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. φίλλω), γ' ἑνικ. ἐφίλατο, φίλατο Ἰλ. Ε. 61, Υ. 304, προστ. φῖλαι Ε. 117, Κ. 280· φίλωνται Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 117, καὶ οὕτω πιθ ἐν Ἡσ. Θ. 97 (ἔνθα κοινῶς φιλεῦνται)· ἀλλὰ φίλατο ὡς παθ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 66· καὶ φιλάμενος, Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 317.— Παθ., μέσ. μέλλ. φιλήσομαι ἐπὶ παθ. σημασ. (ἀντὶ φιληθήσομαι) Ὀδ. Α. 123, Ο. 281, Ἀντιφῶν 113. 28· μέλλ. γ' πεφιλήσομαι Καλλ. εἰς Δῆλ. 270·—ἀόρ. ἐφιλήθην Εὐρ. Ἑκ. 1000, Ξεν., Ἐπικ. γ' πληθ. ἐφίληθεν Ἰλ. Β. 668 — πρκμ. πεφίλημαι Πινδ. Ν. 4. 74, Ξεν., Δωρ. μετοχ. πεφιλᾱμένος Θεόκρ. 3. 3· ὡσαύτως πέφιλμαι Ἐφραίμ. Καισ. σ. 35 (Maii nov. Collect. τ. 3), Τζέτζ. ἐξηγ. Ἰλ. σ. 21, 15, Πρόλ. Χριστ. Πάσχ. 7 [ῐ πλὴν ἐν τοῖς Ἐπικ τύποις ἐφῖλατο, φῖλατο, κλπ.] (φίλος). Ἀγαπῶ, θεωρῶ μετὰ τρυφερότητος, ἀποβλέπω εἴς τινα ὡς εἰς φίλον, Λατ. diligere, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μισεῖν, Πλάτ. Πολ. 334C, Ἀριστ. Πολ. 2. 4, 1· (περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἀγάπης ταύτης πρὸς τὴν σαρκικὴν ἀγάπην τῶν δύο φύλων ἴδε κατωτ. 3)· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, φ. δέ ἑ μητίετα Ζεύς Ἰλ. Β. 197· ὃν πέρι κῆρι φ. Ζεύς Ὀδ. Ξ. 146, πρβλ. Ἰλ. Ι. 117· (ὡσαύτως, ὃν πέρι κῆρι φ. Ζεὺς .. παντοίην φιλότητα Ὀδ. Ο. 245)· μάλα τούς γε φ ἑκάεργος Ἀπόλλων Ἰλ. Π. 94· εἰ .. Ἕκτορά περ φιλέεις καί κήδεαι αὐτοῦ Η. 204· κλπ.·— ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ συνδούλου πρὸς τὸν δεσπότην του, Ὀδ. Ξ. 146· πρὸς τὴν ἑτεροθαλῆ ἀδελφήν του, Ο. 370· μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, (ἴδε κατωτ. 3), ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς .. τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται ὡς καὶ ἐγὼ τὴν ἐκ θυμοῦ φίλεον Ἰλ. Ι. 342 κἑξ., πρβλ. 486· τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἤγιπα αὐτὴν περιπαθῶς, αὐτόθι 450, Ὀδ. Θ. 309· οὕτω, λόγοις φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην Σοφ. Ἀντιγ. 543·— οὕτω καὶ παρὰ Πινδ., Ἀττ., κλπ.· φιλέων φιλέοντα Πινδ. Π. 10. 103· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στυγέω, ἐχθαίρω, κλπ., ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν στυγεῖς Αἰσχύλ. Χο. 907 μάλιστά σ' .. ἤχθηρα κάφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ Σοφ. Ἠλ. 1363· ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος Μένανδρ. ἐν «Δὶς Ἐξαπατῶντι» 4· κλπ.·— Ὁ Ἐπικ. μέσος ἀόρ εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας (ἴδε ἀνωτ.)· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ἡ ὄντως μέση σημασία ἐξεφέρετο περιφραστικῶς διὰ τοῦ φιλεῖν ἑαυτόν, Εὐρ. Ἑλ. 999, Μήδ. 86, κλπ.— Παθ., ἀγαπῶμαι, ἔκ τινος Ἰλ. Β. 668· παρά τινος Ν. 627· ὑπό τινος Ἡρόδ. 5. 5 κλπ.· τινι Εὐρ. Ἑκ. 1000. 2) φέρομαι φιλοφρόνως, μετὰ τρυφερότητος καὶ εὐμενείας, μάλιστα δὲ ὑποδέχομαι φιλοξένως, οἷον ξένον ἢ φίλον ὅπως ξενίσω αὐτόν, Ὀδ. Δ. 29, Ε. 135, Ἰλ. Γ. 207, κλπ.· φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν· πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων Ἰλ. Ζ. 14· ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φ. Ὀδ. Θ. 42 ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι .. φιλέειν

καὶ τίεμεν Ο. 542, πρβλ. Ξ. 322· ἥ με .. ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν Η. 256· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο; τίς ἤθελεν ἐρίσῃ πρὸς ἄνδρα εὐμενῶς ξενίζοντα; Θ. 208. κλπ.· — ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. τύπῳ, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, θὰ φιλοξενηθῇς παρ' ἡμῖν, 'Οδ. Α. 123, πρβλ. Ο. 281· ἴδε ἀγαπάω I. 3) οἱ Ἕλληνες ἐποιοῦντο ἐπιμελῆ διάκρισιν τοῦ φιλεῖν καὶ ἐρᾶν, ὡς καὶ τῆς φιλίας καὶ τοῦ ἔρωτος, τούτους μάλιστά φασι φιλεῖν ὧν ἂν ἐρῶσι, τούτους μάλιστα λέγουσιν ὅτι περιποιοῦνται τρυφερῶς πρὸς οὓς ἔχουσι θερμὸν ἔρωτα, Πλάτων ἐν Φαίδρῳ 231C· ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο Ξεν. Ἱέρ. 11. 11, πρβλ. Συμπ. 8. 21· φιλοῦσιν οἱ ἐρώμενοι 'Αριστ. 'Αναλ. Πρότ. 2. 27, 1. — ἀλλ' ἐνίοτε τὸ φιλεῖν πλησιάζει κατὰ πολὺ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐρᾶν (ἴδε ἀνωτ. I), ἣ γ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν 'Οδ. Σ. 325· οὐκ ἔστ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ Εὐρ. Τρῳ. 1051· οὕτως Ἡρόδ. 4. 176, 'Αριστοφ. Βάτρ. 541, Εἰρ. 1138· πρβλ. φιλότης I. 4) δεικνύω σημεῖα ἐξωτερικὰ ἀγάπης, ἰδίως ἀσπάζομαι, «φιλῶ», φ. τῷ στόματι, «φιλῶ τὸ στόμα», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φ. τὴν παρειάν, Ἡρόδ. 1. 134, πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ 1. 4, 27· τοῖς στόμασι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ 9. 5· κατὰ τὸ στόμα 'Ανθ. Παλατ. 5. 285· οὕτω, φιλήσω .. τὸ σὸν κάρα Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1131· πατέρα .. περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει Αἰσχύλ. 'Αγ. 1560, πρβλ. 'Αριστοφ. Ὄρν. 671, 674, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 255E, κλπ.· μετὰ διπλ. αἰτ., τὸ φίλαμα, τὸ.. τὸν Ἄδωνιν .. ἀποθνάσκοντα φίλασεν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφίλησεν αὐτὸν ὅτε ἀπέθνησκε, Μόσχ. 3. 69.— Μέσ., φιλῶ καὶ φιλοῦμαι ἀμοιβαίως, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.—Ἡ σημασία αὕτη δὲν ὑπάρχει παρ' Ὁμ., ὅστις ποιεῖται χρῆσιν τοῦ κύσαι, κύσαι. 5) ἐπὶ πραγμάτων ὡς ἀντικειμένων ἀγάπης, ἀγαπῶ, ἀποδέχομαι εὐαρέστως, ἐπιδοκιμάζω, σχέτλια ἔργα 'Οδ. Δ. 83 ἀοιδάς, δείπνων τέρψιας Πινδ. Ν. 3. 11, Ι. 9, 35, κλπ.· αἰσχροκέρδειαν Σοφ. 'Αντ. 1056, πρβλ. 312· Πράμνιον οἶνον Ἔφιππ. ἐν 'Αθήλ. 1· μάζας Τηλεκλείδ. ἐν «'Αμφικτύοσι» 1. 6. 6) ἐπὶ πραγμάτων ὡς ὑποκειμένων, ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ συμπόσιον Πινδ. Ν. 9. 114· ἡ [μίτρη] μαστοὺς ἐφίλησε Καλλ. 'Αποσπ. 40. II. ἀγαπῶ νὰ πράττω τι, ὅθεν, συνηθίζω νὰ πράττω τι, ἔχω τὴν συνήθειαν νά.., φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα κολούειν Ἡρόδ. 7. 10, 5· Μοῖσα μεμνᾶσθαι φ. Πινδ. Ν. 1. 15, πρβλ. Π. 3. 31· φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις.. ὕβριν (ἔνθα τὸ ὕβρις κεῖται κατὰ προσωποποίησιν) Αἰσχύλ. 'Αγ. 764· τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Σοφ. Αἴ. 989, καὶ συχν. παρὰ Τραγ., σπανίως μετὰ μετοχ. ἀντὶ ἀπαρ., φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα 'Αριστοφ. Πλ. 645. 2) ἐπὶ πραγμάτων, γεγονότων. κλπ., αὔρα φιλέει πνέειν Ἡρόδ. 2. 27· φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νὺξ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 769· ἐμπόρων ἔπη φ. πλανᾶσθαι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 304 φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἐκπλήγνυσθαι Θουκ. 4. 125 μάλιστα μετὰ τοῦ γίγνεσθαι, ἐπὶ τῶν συνήθως συμβαινόντων, ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίγνεσθαι, πάντα συμβαίνουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς πείρας, Ἡρόδ. 7. 9, 3, πρβλ. 7. 10, 6., 7. 50, 1., πρβλ. 8. 128, Θουκ. 3. 42, Ἰσοκρ. 137C, Πλάτ. Πολ. 494C· κ. ἀλλ.· οἷα φ. γίγνεσθαι Θουκ. 7. 79· εἶτα δὲ καὶ ἄνευ τοῦ γίγνεσθαι· οἷα δὴ φιλεῖ, ὡς εἶναι σύνηθες, Λατ. ut solet, Πλάτ. Πολ. 467B· ὁποῖα φ. Λουκ. Ἔρωτ. 9. 3) ἀπροσ., φιλέει δέ κως προσημαίνειν (ἐξυπακ. ὁ θεός), εὖτ' ἂν.. Ἡρόδ. 6. 27· ὡς δὴ φιλεῖ .. λόγον ἔχειν ἀνθρώπους, ὡς εἶναι σύνηθες .., Πλουτ. Πομπ. 73, πρβλ. Stallb. εἰς Πλάτ. Συμπ. 182C.—Ἡ χρῆσις αὕτη ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον· τὸ Λατ. amare εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Hor. 2 Od. 3. 10, ἴδε Bentl. Serm. 1. 4, 87.

φίλη, ἡ, ἴδε **φίλος** I. 1. 6.

φίληβος, ον, (ἥβη) ὁ ἀγαπῶν τοὺς νέους ἢ τὴν νεότητα, μόνον ὡς κύριον ὄνομα, **Φίληβος**.

φῐληδέω, εὑρίσκω ἡδονὴν εἴς τι, τέρπομαι, εὐφραίνομαι ἐπί τινι, μετὰ δοτ., μάχαις 'Αριστοφ. Εἰρ. 1130· ἐν τῇ Κύπρῳ δ' οὕτω φιληδεῖ ταῖς ὑσίν, ὥστε σκατοφαγεῖν ἀπεῖρξε τὸ ζῷον 'Αντιφάν. ἐν «Κορινθίᾳ» 1· τροφῇ τινι Πολύβ. 34. 10, 4·— φ. χώρᾳ, εὐχαριστοῦμαι ὑπερβαλλόντως νὰ κατοικῶ ἔν τινι τόπῳ, 'Αθήν. 312E· οὕτω, φ. πρὸς χώρᾳ 'Αλκίφρων σ. 3. 24· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει πενέσται·—ὡσαύτως μετὰ μετοχ., φ. ἐσθίων Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 4. 21·— ἀπολ., Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 1.

φιληδής, ές, ὁ τὰ ἡδέα φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν ἡδονάς, 'Αριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 4, 4. II. εὐάρεστος, ἀρεστός, εὐαρέστησιν ἐμποιῶν, εὐφραντικός, «οὐ γὰρ προσήκει σε κολακεύουσιν ἥδεσθαι· οἱ γὰρ τοιοῦτοι φιληδεῖς εἰσι παισί, τελείοις γε μὴν οὐκέτι» Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 133.

φῐληδία, ἡ, ἡδονή, ὑπὸ φιληδίας γρυλλίζειν, ἐπὶ χοίρων, 'Αριστοφ. Πλ. 307, πρβλ. 311.

φιληδονέω, = **φιλήδονός εἰμι**, φιλῶ τὰ ἡδέα, τὰς ἡδονάς, Κυρίλλ. 'Αλεξ. εἰς Ἰω. 895, κλπ.

φῐληδονία, ἡ, ἀγάπη τῶν ἡδονῶν, συχν. παρὰ Πλουτ., ὡς 2. 12C, 21C.

φῐληδονικός, ή, όν, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς ἀγάπην τῶν ἡδονῶν, 'Ολυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Γοργ., Βεκκ. 'Αν. 1429.

φῐλήδονος, ον, (ἡδονή) ὁ φιλῶν τὰς ἡδονάς, Πολύβ. 40. 6, 11, Πλουτ., Λουκ., κλπ.·—τὸ φιλ. = τῷ **φιληδονίᾳ**, Πλουτ. 2. 1094A.—'Επίρρ. -όνως, Κλήμ. 'Αλεξ. 525. 2) ὁ προξενῶν ἡδονήν, εὐφραίνων, ἐπὶ τοῦ οἴνου, 'Ανθ. Π. 10. 118.

φῐληκοέω, ἀγαπῶ νὰ ἀκούω, εἶμαι προσεκτικός, Πολύβ. 3. 57, 4.

φῐληκοΐα, ἡ, ἀγάπη τοῦ ἀκούειν ἢ ἀκροᾶσθαι, κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν Ἰσοκράτ. 5D· ἀπολ., Πλουτ. 2. 40A, 44A, κλπ.

φῐλήκοος, ον, (ἀκοή) ὁ ἀρεσκόμενος νὰ ἀκούῃ συνδιαλέξεις, λόγους, συζητήσεις, ὁμιλίας, φ. καὶ ζητητικὸς Πλάτ. Πολ. 535D· φιλόμουσος καὶ φ. αὐτόθι 548E· φιλοθεάμων καὶ φ. αὐτόθι 475D· ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ ἁπλῶς ὅπως κατατρίβῃ τὸν χρόνον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό: ὁ φιλομαθῶν, Πολύβ. 7. 7, 8· ἀνὴρ φ. καὶ ἱστορικὸς Πλουτ. 'Αλκ. 10.—τὸ φιλήκοον, = ἡ φιληκοΐα, ὁ αὐτ. 2. 704F. 'Επίρρ. φιληκόως, φιληκόως ἔχεις Ἡλιόδ. σ. 5. 16 —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

φῐληλάκατος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἠλακάτην, «τὴν ῥόκαν», 'Ανθ. Π. 6. 160.

φῐληλιάς, άδος, ἡ, (ἥλιος) ὁ ἀγαπῶν τὸν ἥλιον, «ἡ εἰς 'Απόλλωνα ᾠδὴ φιληλιάς, ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν» 'Αθήν. 619B.

φῐληλιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς δίκας τοῦ δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας, φιλόδικος, 'Αριστοφ. Σφ. 88.

φῐλήλιος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ἥλιον, Θ. Στουδ. σ. 1806, ἔκδ. Mi.

φίλημα, Δωρ. φίλᾱμα, τό, ὡς καὶ νῦν, φίλημα, τῶν πυκνῶν φιλημάτων Αἰσχύλ. 'Αποσπάσμ. 135· κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος Σοφ. 'Αποσπ. 482, Εὐρ. 'Ανδρ. 416, Ξεν. 'Απομν. 1. 3, 8, κλπ.· φ. δοῦναι Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 679, 1238· φ. παρὰ γένυν τιθέντα σὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 1155· διὰ φιλημάτων ἰὼν ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 417· ἴδε ἐν λέξ. φιλέω I 4·— ὡς σύμβολον τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, Α' 'Επιστ. πρὸς Κορινθ. ιϛ', 20, 'Εκκλ.

φιλημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., ἀλλ' εὕρηται μόνον ὡς ἑταιρικὸν κύριον ὄνομα παρὰ τῷ Λουκ., Φιλημάτιον τὴν σορὸν 'Εταιρ. Διάλ. 11. 3 κέξ.

φῐλήμη, ἡ, = **φιλία**, Θεογνώστου Κανόνες 112, 'Ετυμ. Μέγ. σ. 216, 3.

φίλημι, ἴδε **φιλέω**.

Φιλημονήεια, τά, Φιλομονήϊος ἀγών, 'Επιγρ. 'Αφροδισιάδος Καρ. CIG. 2812, 2811, Συναγωγὴ Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

φῐλημοσύνη, ἡ, φιλικὸν αἴσθημα, φιλικὴ διάθεσις, Θέογν. 284 (ἔνθα δύο 'Αντίγραφ φέρουσι συνημοσύνη), 'Ελλ. 'Επιγρ. 9.— Τὸ ἐπίθ. φιλήμων, μόνον ὡς κύριον ὄνομα.

φῐλήνεμος, ον, (ἄνεμος) ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄνεμον, πίτυς Πλουτ. 2. 676A· αὐλὸς 'Ανθ. Παλ. 6. 92.

φῐλήνιος, ον, (ἡνία) ὁ ὑπείκων εἰς τὸν χαλινόν, εὐήνιος, πειθήνιος, ὑφ' ἅρμα τ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους Αἰσχύλου Προμ. 465.

φῐλήνωρ, ἴδε ἐν λέξ. **φιλάνωρ**.

φῐλήρεμος, ὁ φιλῶν τὴν ἠρεμίαν, ἐπίθ. Σελήνης, Ὕμν. Mil. Mel. de liter. gr. σ. 454. Ἴδε καὶ σημ. ἐκδότου.

φῐλήρετμος, ον, (ἐρετμός) ὁ ἀγαπῶν τὴν κώπην, ἀγαπῶν νὰ κωπηλατῇ, ἐπίθ. τῶν Φαιάκων, 'Οδ. Θ 96, κλπ.· τῶν Ταφίων, Α. 182· φιληρέτμῳ δὲ κυδοιμῷ Νόνν Διονυσ. 39. 214.—Καθ' Ἡσύχ: «φιλήρετμοι· φιλόκωποι, φιλοναῦται».

φῐλησία, ἡ, παρ' Ἡσυχ., ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ **φηλησία**, κλεπτοσύνη.

Φιλήσια, (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἑορτή τις τοῦ **Φιλησίου** 'Απόλλωνος, Κόνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 136 31 (κοινῶς **Φιλίου**), πρβλ. Varro ap. Schol. Stat. 3. 283. II. = **φιλοτήσια**, Ἡσύχ.

φῐλησί-μολπος, ον, = **φιλόμολπος**, Πινδ. Ο. 14. 19.

φίλησις, εως, ἡ, ἀγάπη, αἴσθημα στοργῆς, 'Αριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 5, 1 κέξ., 9. 7, 6.

φῐλησι-στέφανος, ον, = **φιλοστέφανος**, 'Αριστείδ. 1. 316.

φῐλήσυχος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἡσυχίαν, εἰρηνικός, Συμ. Μεταφρ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τ. 8, σ. 378, 27, κλπ.

φῐλητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **φιλῶ**, δεῖ φιλεῖν, Σοφ. 'Αντιγ. 524, 'Αριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 3, 3.

φῐλητής, ἴδε **φηλητής**.

φῐλητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀσπαζόμενος, ἐραστής, 'Ανθ. Π. 5. 271.

φῐλητικός, ή, όν, ὁ φύσει ἔχων κλίσιν εἰς τὸ φιλεῖν τι, ὁ διατεθειμένος νὰ ἀγαπᾷ τι, τινος 'Αριστ. Ἠθικ. Νικ. 3. 10, 2, Πολιτικ. 7. 7, 5· ἀπολ.. ἀγαπητός, τρυφερός, πλήρης στοργῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Εὐδ. 7. 4, 5, περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 33, Πλουτ., κλπ.—'Επίρρ. -κῶς, Κλήμ. 'Αλεξ. 768. II. ὁ ἀγαπῶν νὰ φιλῇ, νὰ ἀσπάζηται τινα, 'Αριστ. Προβλ. 30. 1, 8.

φῐλητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ἄξιος ἀγάπης, ἀξιαγάπητος, 'Αριστ. Ἠθικ. Νικ. 9. 7, 6· τὸ φιλητόν, τὸ ἀγαπητόν, αὐτόθι 8. 2, 2.— 'Επίρρ. -τῶς, Εὐστ. 1490. 48.

φίλητρον, τό, ὁ πρῶτος τύπος τῆς λέξεως **φίλτρον,** κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 795, 15·— ἐν Ἀνθ. Π. 11. 218, ὁ Dobree ἀνέγνω **Φιλητᾶ.**

φιλήτωρ, ορος, ὁ, ἐραστής, κοινῶς «ἀγαπητικός», λέξις Κρητική, Στράβων 484, πρβλ. Ἡσύχ. **2)** παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1446 κεῖται ὡς θηλ., ἡ δὲ .. κεῖται φ. τοῦδε, ἡ ἐρωμένη τοῦ του· ἀλλ' ὁ Ἕρμαννος ἑπόμενος τῷ Σχολ. ἀναγινώσκει τῷδε καὶ παράγει τὸ **φιλήτωρ** ἐκ τοῦ **ἦτορ** (πρβλ. **μεγαλήτωρ**), ἡ ἀγαπητὴ τῆς καρδίας αὐτοῦ, ἡ φιλτάτη αὐτοῦ· ὡς θηλ. ὁμοίως παρὰ τῷ Νόννῳ ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. 18 στ. 11.

φιλήφαιστος, ὁ, φίλος τοῦ Ἡφαίστου, Ἐρατοσθένης σ. 261, Bernhardy.

φιλία, Ἰωνικ. **-ίη,** ἡ, (φιλέω) ὡς καὶ νῦν, ἡ φιλικὴ ἀγάπη, φιλία, διαστελλομένη τοῦ Ἔρωτος, ὡς διαστέλλεται ἐν τῇ Λατιν. τὸ amicitia τοῦ amor, πρῶτον παρὰ Θεόγν., ἀκολούθως δὲ παρ' Ἡροδ., Εὐριπ., κλπ. (οὐδαμοῦ παρ' Αἰσχύλ. καὶ Σοφ.)· ἡ ψυχῆς φ., διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι Ξεν. Συμπ. 8, 15, πρβλ. Πλάτ. Συμπ 179C, Φαῖδρος 237C, 255E, κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔχθρα, μῖσος,** Ἰσοκρ. 9B, περὶ Ἀντιδ. § 130· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων φιλίας, Πλάτ. Συμπ. 188C· ἐπὶ παντὸς εἴδους οἰκογενειακῆς στοργῆς, Ξεν. Ἱέρ. 3, 7, Ἀριστ. Ποιητ. 14, 9· ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τῶν κατωτέρων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, Ξεν. Ἀνάβ. 1, 6, 3, πρβλ. Ἰσοκρ. 352B· ἀλλὰ συνηθέστατα ἐπὶ τῆς φιλικῆς σχέσεως τῆς μεταξὺ ὁμοίων, ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φ. Θέογν. 306, πρβλ. Ἀνδοκ. 27. 10· φιλ. ἐπαγγέλλεσθαι Ἡρόδ. 7. 130· φ. ποιεῖσθαι πρός τινα Ξεν Ἀπομν. 2. 6, 29· φ. εἰς ἀλλήλους ἀνακίρνασθαι Εὐρ. Ἱππ. 253· φ. λαβεῖν ἢ κτήσασθαι παρά τινος Ξεν. Κύρ. 3. 1, 28· διὰ φ. ἰέναι τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. 3. 2, 8· εἰς φ. ἰέναι, ἔρχεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 237C, Λυσί. 214D· φ. ἀνανεώσασθαι Ἰσοκρ. 424A· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὴν φ. προλιπεῖν Θέογν. 1102· λιπεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 930· διαλύεσθαι Ἰσοκρ. 302E· τῆς φ. ἐξίστασθαί τινι Λυσί. 114. 2· ἀφέσθαι Ἰσοκρ. 118B· περὶ τῆς μεταξὺ πόλεων φιλικῆς σχέσεως, ἐχρημάτισε περὶ φιλίας τοῖς Ἀθηναίοις Θουκ. 5. 5, πρβλ. 6. 34, 78 — μετὰ προθέσ., διὰ φιλίας Πλάτ. Πολιτικ. 304E· μετὰ φιλίας Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 10· διὰ φιλίαν, ἴδε κατωτ.· κατὰ φιλίαν Πλάτ. Νόμ. 823B·— τὸ πρόσωπον συνήθως ἐκφέρεται διὰ τοῦ πρός τινα, Ἰσοκρ. 88D, 100C, κλπ.· σπανιώτερον διὰ τοῦ εἴς τινα, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως δι' ἀντικειμενικῆς γενικῆς, διὰ φιλίαν αὐτοῦ, ἕνεκα φιλίας πρὸς αὐτόν, Θουκ. 1. 91· οὕτως, ἡμετέρη φ., ἡ μεθ' ἡμῶν φιλία, Θέογν. 600. 1102· φιλία ἡ ἐμή, ἡ σὴ Ξεν. Ἀν. 7. 7, 29, Εὐρ. Ὀρ. 138, κλπ.· — ἐν τῷ πληθ., φ. ἰσχυραὶ Ἡρόδ. 3. 82, Πλάτ Συμπ. 182C. **2)** φιλικὴ διάθεσις, καλωσύνη ἄνευ στοργῆς τινος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 2. 7, 13., 4. 6, 5. **3)** ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν δύο φύλων σαρκικῆς ἀγάπης, ὡς τὸ **ἔρως,** Ἑβδ. (Παροιμ. Ε', 19). **4)** ἐν σχέσει πρὸς πράγματα, ἀγάπη πρός τι, ἐπιθυμία τινός, κέρδους Πλάτ. Πολ. 581A· τῶν ἀρχῶν Ἀριστ. περὶ Οὐραν. 3. 7, 10. **5)** ἡ φυσικὴ δύναμις ἡ ὑποτιθεμένη ὅτι συνάπτει τὰ διεστῶτα στοιχεῖα καὶ τὰς συγκρουομένας κινήσεις, ὡς τοὐναντίον νεῖκος ἐκαλεῖτο ἡ φυσικὴ δύναμις ἡ ὑποτιθεμένη ὅτι ἀποχωρίζει αὐτά, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. ἐν Φυσ. 8. 1, 3, περὶ Γεν. καὶ Φθορ. 2. 6, 7, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 2, πρβλ. Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 287 (=269). **II.** θηλ. τοῦ **φίλιος,** ὃ ἴδε.

φιλιάζω, εἶμαι ἢ γίνομαι φίλος, τινὶ Ἑβδ. (Σειράχ. ΛΖ', 1, κ. ἀλλ.)· εἴς τινα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Achmes.

φιλιακὴ διάθεσις, φιλικὴ διάθεσις, Πλωτ. ἐκδ. Kirchh. II, σ. 412, 24.

φιλιαστής, οῦ, ὁ, ὁ διαλλάττων ἢ φιλιώνων, διαλλακτής, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **συναλλακτής,** Σουΐδ. ἐν λ. **διαλλακτής.**

φιλιατρέω, = **φιλίατρός εἰμι,** φαρμάκων .. οἷς χρῶνται οἱ φιλιατροῦντες Διοσκ. περὶ Δηλητηρ. Φαρμάκ. σελ. 13, ἐκδ. Kühn, Πλούτ. 2, 58A, κλπ.

φιλίατρος, ον, φίλος τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἢ ὁ ἀκούσας τὰ πρῶτα μόνον μαθήματα τῆς ἰατρικῆς, «τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, οὓς ὀνόματι κοινῷ προσαγορεύουσιν ἔνιοι φιλιάτρους, ἐν τοῖς πρώτοις δηλονότι μαθήμασι γεγονότας» Γαλην. 6, σ. 262, 12.

φιλικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φίλον, ξενία Πλάτ. Νόμ. 919A· ἔργα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 7, 15· ἐπὶ προσώπου, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 5, 2· φιλικώτερόν ἐστι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 4, 32· τὸ φιλικώτατον ἦθος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 10, 3· — **φιλικά,** τεκμήρια φιλίας, φιλικὰ παθεῖν ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 4, 6, 6· τὰ φιλικὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2 6. 21, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9, 4, 1, κ. ἀλλ.· φιλικὰ καὶ ποιητικὰ φιλίας αὐτόθι 8. 6, 1· οὕτω, φιλικὸν οὐδὲν ἐποίουν Ξεν. Ἀν. 4. 1, 9.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** μὲ φιλικὸν τρόπον, Πλάτ. Γοργ. 485E, Ξεν., κλπ.· φ. ἔχειν ἢ διακεῖσθαι πρός τινα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πολεμικῶς ἔχειν,** Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 17, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 7. 4, 10· φιλικῶς διατελεῖν πρός τινα Ἰσαῖος 64. 11 Συγκρ. **-κώτερον,** Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 12· ὑπερθ. **-κώτατα,** ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 9. 4.

Φίλιννα, ἡ, κύρ. ὄνομα ἐν χρήσει εἰς ἔκφρασιν στοργῆς, οἱονεὶ «ἀγάπη μου», Ἀριστοφ. Νεφ. 684

φιλιοποιὸς ὁ Ἑρμῆς, ὁ συντελῶν πρὸς φιλίαν, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1487, 3.

φίλιος, α, ον, καὶ **ος, ον,** Εὐρ. Ἑλ. 629, Ἀριστ. Ἀποσπ. 625· (φίλος)· **I.** ἐνεργ., ὁ ἀνήκων εἰς φίλον ἢ **ἐκ** φίλου προερχόμενος, φιλικός, ὕμνος, ἔπη Πινδ. Π. 1. 116., 4. 51· λόγοι, γνῶμαι Ἡρόδ 7 163., 9. 4· φρήν, ὄμματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1491, Χο. 810· χεὶρ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 201· φ. τινι Εὐριπ. Τρῳ. 849, Θουκ. 2. 86, Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 1, 19·— μάλιστα δὲ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πολέμιος,** φιλικός, εἰς φίλους ἀνήκων, φ. χώρα, πόλις, στράτευμα, Θουκ. 5. 44, Ξεν., κλπ.· οὐδεμίαν .. πόλιν Ἄργεος φιλιωτέρην Ἡρόδ. 7 151· φ. τριήρης, φιλικ. πλοῖον, δηλ. εἰς φιλικὸν κράτος ἀνῆκον, Θουκ 4. 120· (περὶ τοῦ χωρίου 8. 102, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπίπλους**)· πρεσβεῖαι φ. καὶ πολέμιαι, πρὸς φίλους καὶ πολεμίους, Ξεν. Λακ. 13. 10· πολλῶν ... φιλίων καὶ πολεμίων ναυαγίων, ναυαγίων φιλικῶν τε καὶ ἐχθρικῶν πλοίων, Λυσί. 194. 17· — ἐντεῦθεν ἡ **φιλία** (ἐξυπακουομ. γῆ, χώρα), χώρα φιλική, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἡ πολεμία,** Ξεν Κύρου Παιδ. 1. 6, 9, Ἀνάβ. 5. 5, 3, Δημ. 326. 12· ὡσαύτως **τὰ φίλια·** ἀναχωρίζειν εἰς τὰ φ. Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 6· περὶ τοῦ : φίλια τεμέσθαι τινί, ἴδε **τέμνω** II. 2·— Συγκρ. **φιλιώτερος,** Ἡρόδ. 7. 151. **2)** Ζεὺς φίλιος, ὡς προστάτης τῆς φιλίας (ὁ ναὸς αὐτοῦ ἔκειτο ἐν Μεγαλοπόλει, Παυσ. 8. 31)· τὸ παρασιτεῖν εὗρεν ὁ Ζεὺς ὁ φίλιος Διόδωρος ὁ Σινωπεὺς ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 5 καὶ 20· πρὸς Διὸς φιλίου Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 234E· μαρτύρομαι τὸν φίλιον ... Δία Μένανδρος ἐν «Ἀνδρογύνῳ» 6·— ἀλλὰ συνηθέστατα χωρὶς τοῦ κυρίου ὀνόματος **Ζεύς·** ναὶ τὸν φίλιον Ἀριστοφ. Ἀχ. 730· νὴ τὸν φ. Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 16· πρὸς φιλίου Πλάτ. Γοργ. 500B, 519E, Εὐθύφρων 6B· μὰ τὸν φ. τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 109D· τὸν σὸν λιποῦσα φ. Εὐρ. Ἀνδρ 603·— ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων θεῶν, Ἀρισταίν 2. 14, Ἀνθ. Παλ. 5. 11, Λουκ Τόξ. 7· Ζεῦ βασιλεῦ καὶ νὺξ φιλία Αἰσχύλ. Ἀγ. 355 —πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ. **II.** Παθ., ὡς τὸ **φίλος,** ἀγαπητός, ἠγαπημένος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, γυνὴ Αἰσχύλ. Ἱκ. 533, πρβλ. Χο. 719· ὦ φ. τὰ γενέθλια Σοφ. Ἠλ. 226· φ. ἄλοχος Εὐρ Ἄλκ. 876, 917· βρέφη ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 557. **III.** Ἐπίρρ. **-ίως,** Θουκ. 3. 65, Ξεν. Κύρ. Παιδ 6 3, 13, Πλάτ., κλπ.

φιλιόω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **φιλόω,** κάμνω τινὰ φίλον, δυνάμεις ἔχει φιλιούσας Τζέτζ. ἐν Ὁμ. Ἄλληγ., περὶ τοῦ Ἑρμοῦ.— Παθητ., γίνομαι φίλος μετά τινος, φιλιώνομαι, «ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες» Αἰσώπ. Μῦθ. 1· τοῖς .. προφήταις φιλιωθήσομαι Κλήμ. Ρώμ. Ὁμιλ. 1, 3, Εὐστ., κλπ.· ἀποδοκιμάζεται ὡς **ἰδιωτικὸν** ὑπὸ Πολυδ. Α', 154

Φιλίππειος, ον, καὶ **α, ον,** Ἀνθ. Παλατ. 9. 283, 519·— ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Φίλιππον, Παυσ. 8. 7, 4, κλπ. **II.** ὁ Φιλίππειος δηλ. χρυσοῦς ἢ στατήρ, χρυσοῦν νόμισμα τοῦ βασιλέως Φιλίππου δυνάμενον δραχμὰς νέας 29,50, Πολυδ. Θ', 59 καὶ καὶ 84, πρβλ. Διόδ. 16. 8. **III. Φιλίππειον,** τό, ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, Παυσ. 5. 20, 9.

φιλιππέω, ἀγαπῶ τοὺς ἵππους, Α. Β. 815.

φιλιππία, ἡ, τὸ φιλεῖν τοὺς ἵππους ἢ τὴν ἱππασίαν, Στράβ. Ἐκλογ. 2. 120.

Φιλιππίδδομαι, ἴδε ἐν λ. **ἀκαρής** II, καὶ πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 10. 6

Φιλιππίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** εἶμαι φίλος τοῦ Φιλίππου, φρονῶ τὰ τοῦ Φιλίππου, Δημ. 287. 1, Αἰσχίν. 72. 14·— **Φιλιππισμός,** ὁ, Σχόλ. εἰς Δημ. 275. 12.

Φιλιππικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Φίλιππον ἢ τοῦ Φιλίππου γενόμενος, πόλεμος Πολύβ. 3. 32, 7· Φ. ἱστορίαι, πρβλ. Θεόπομ.· Φιλιππικοὶ λόγοι οὕτω καλοῦνται οἱ δώδεκα κατὰ Φιλίππου λόγοι τοῦ Δημοσθένους.

Φιλίππιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Φίλιππος,** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 235.

φίλιππος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς ἵππους ἢ τὸ ἱππεύειν, Πινδ. Ν. 9. 74, Σοφ. Ἀποσπ. 523, 738, Εὐρ. Ἑκ. 9, Πλάτ., κλπ.·— ὑπερθ. **φιλιππότατος,** Ξεν. Ἀν. 1. 9, 5. **II.** ὡς ἀρσ. κύριον ὄνομα, **Φίλιππος.**

φιλιππότης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Γεώργ. Πισίδ. εἰς τὴν Χριστοῦ Ἀνάστ. 79.

φιλιπποτρόφος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ ἵππους, Φαλάριδ. Ἐπιστ. 68.

φιλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **φίλος,** Τέλης παρὰ Στοβ. 516. 19.

φιλίστιον, τό, φιλίστιον, τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔοικεν εἶναι τῇ ἀπαρίνῃ καὶ φιλεταίρῳ Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. ἐξήγ. 588.

Φιλιστιώνειον, ἐπίθ. (ἐκ τοῦ μιμογράφου Φιλιστίωνος), Φωτ. ἐπιστ. 92, σ. 420, ἐκδ. Ἰω. Βαλ.

φιλιστορέω, ἀγαπῶ τὰς γνώσεις, ἀγαπῶ νὰ ἐξετάζω μετὰ περι-

ἐργείας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. I. 174, 229·—παρὰ Στράβ. 789, ὁ Δινδ. διορθοῖ φιλίστωρ ὤν.

φῐλιστορία, ἡ, φιλομάθεια, Γρηγ. παρὰ Βασιλ. τόμ. 1, σελ. 320C.

φίλιστος, ον, ἴδε **φίλος** IV.

φῐλίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν, φιλομαθής, περίεργος, Ἱεροκλ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. **Βραχμᾶνες** καὶ ἐν λέξ. **Ταρκυνία**.

φιλίτια, τά, = **συσσίτια**, αἱ κοιναὶ τράπεζαι τῶν Σπαρτιατῶν, ἐν αἷς πάντες οἱ πολῖται συνεδείπνουν· βάδιζ'.. εἰς τὰ φιλίτια, ἀπόλαυε τοῦ ζωμοῦ Ἀντιφάνης ἐν «Ἄρχοντι» 1· ἴδε Müller Dor. 4. 3, 3, ὅστις δοξάζει ὅτι ὁ τύπος **φειδίτια** (ὡς φέρεται ἐν Ἀριστ. Ρητορ. 3. 10, 7, Πολιτικ. 2. 9, 30., 2. 10, 5, Πλουτ.) καὶ **φειδίτια** (ὡς παρὰ Δικαιάρχῳ καὶ Φυλάρχῳ παρ' Ἀθην. 141A, κέξ., Παυσ. 7. 1, 8, κλπ.) δυνατὸν νὰ εἶναι ἁπλῶς κωμικαὶ παρῳδίαι τῆς λέξεως ταύτης (ὥσπερ ἐκ τοῦ ῥήματος **φείδομαι**, οἱονεὶ λιτὰ ἢ εὐτελῆ γεύματα)·—παρ' Ἀντιφάν. ἔνθ' ἀνωτ. ἡ α' συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα (ὅπερ εἶναι ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ τύπου **φῐλίτια**), καὶ ὁ Φώτιος παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **φιλία**, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 736. 51.—Ἐν Κρήτῃ τὰ συσσίτια ἐκαλοῦντο **ἀνδρεῖα**, ἴδε **ἀνδρεῖος** III. II. **φιλίτιον**, τό, ἡ κοινὴ αἴθουσα, ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ἡ κοινὴ τράπεζα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 28, Λακ. Πολ. 3, 5· φέρεται καὶ **φιδίτιον** ἐν Πλουτ. Λυκούργ. 26, Ἀγησ. 20, κλπ.· **φειδίτιον** παρ' Ἀθην. 139C.

φίλιχθυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἰχθῦς, Ἀθήν. 358D.

φῐλίων, [ῑ], ον, ἴδε **φίλος** IV.

φῐλίωσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ φιλιοῦσθαι, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θ.β. 767, Εὐρ. Φοίν. 375, κλπ.

φῐλιωτής, οῦ, ὁ, ὁ διαλλάττων, συμφιλιώνων, Σουΐδ. ἐν λέξ. **διαλλακτής**· **φιλιωτικός**, ἡ, όν, ἀναγνωστέον ἐν Θεολ. Ἀριθμ. σ. 5, σημ. ἐν σ. 160.

φιλλύρεα, ἡ, ἴδε **φιλυρέα**.

φῐλο-, λίαν συχνὸν ἐν συνθέσει, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 77.

φιλοαριστοτέλης, ὁ, = φιλαριστ-, Papiro Ercolan. ed. Comparetti, 1875, σ. 89.

φιλόβακχος, ον, ὁ φιλῶν τὸν Βάκχον ἢ τὸν οἶνον, φῦε κατὰ στήλης, ἱερὴ κόνι, τῇ φιλοβάκχῳ μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας Ἀνθ. Παλατ. 7. 222.

φιλοβάρβαρος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς ξένους, Πλού. 2. 857A.

φῐλοβάρβιτος, ον, ὁ φιλῶν τὴν βάρβιτον ἢ λύραν, αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον Κριτίας παρ' Ἀθην. 600D (περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος).

φιλοβασίλειος, ον, ὁ φιλῶν τὴν βασιλείαν ἢ μοναρχίαν, φιλοβασίλειοι Μακεδόνες Πλουτ. Αἰμίλ. 24.

φῐλοβασιλεύς, έως, ὁ φίλος τοῦ βασιλέως, Διόδωρ. 17. 114, Πλουτ. Ἀλεξ. 47, κλπ.

φιλοβάσκανος, ον, φίλος τῆς βασκανίας, φθονερός, Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 226.

φιλόβιβλος, ον, φίλος τῶν βιβλίων, Στράβ. 609, Εὐστ. Πονημάτ. 249. 80.

φιλόβιος, ον, ὁ φιλῶν τὸν βίον, φιλόζωος, φιλόψυχος, Ἀναστ. Σιν. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 89, σ. 733.

φῐλοβολίτης·—ἐν Ἀριστ. Προβλ. 3. 3, 5, ὁ Βεκκῆρ. διώρθωσε τοὺς θλίβοντας ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου τοὺς φιλοβολίτας.

φῐλοβόρβορος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν βόρβορον, νὰ κυλίηται ἐν αὐτῷ, Κύριλλ., Γερμαν. Κωνστ/πόλεως ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 140. σ. 664.

φῐλόβορος, ον, ὁ φιλῶν νὰ τρώγῃ, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 960.

φιλοβορρᾶς, ᾶ, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν βορρᾶν, ἀναγνωστέον παρὰ τῷ Ἀρκαδ. 22, 20. ἀντὶ **φικιδορρᾶς**.

φιλόβοτρυς, υ, ὁ φιλῶν τοὺς βότρυς, τὰς σταφυλάς, Φανοκρ. παρ' Ἀθην. 276F, Πλούτ. 2. 668A.

φῐλοβούπαις, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς ἀνεπτυγμένους παῖδας, τοὺς ἐφήβους, Ἀνθ. II. 12. 255.

φιλογαθής, ές, Δωρικ. ἀντὶ **φιλογηθής**, γόος δαΐοφρων, οὐ φιλογαθὴς Αἰσχύλ. Θήβ. 918.

φιλόγαιος, ον, ὁ φιλῶν τὴν γῆν, ὕνις φιλόγαιος Ἀνθ. Παλατ. 6. 104.

φῐλόγᾰμος, ον, ὁ φιλῶν ἢ σφόδρα ἐπιθυμῶν τὸν γάμον, φιλόγαμοι μνηστῆρες Εὐρ. I. A. 392.

Φῐλογαρέλαιος, ον, ὁ, ὁ φιλῶν τὸ γαρέλαιον, ἴδε **γάρος**.

φῐλογαστορίδης, ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα, λαίμαργος, Ἀνθ. Π. 8. 169, μετὰ διαφόρ. γραφ. **φιλογαστριδίας**, πρβλ. Λοβεκ. Σοφ. Αἴ. σ. 390.

φῐλογελοιαστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τοὺς γελοιαστάς, τοὺς γελωτοποιούς, Πολυδ. Ε', 161.

φῐλογέλοιος, ον, ὁ φιλῶν τὰ γελοῖα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13. 15, π. Ἀρετ. κ. Κακ. 6, 5.

φῐλόγελως, ὁ, ἡ ὁ φιλῶν τὸν γέλωτα, ὁ φιλῶν νὰ γελᾷ, φιλογέλωτας Πλάτ. Πολ. 388E, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 16· ἐναντίον τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι αὐτόθι 2. 13, 15·—ὡσαύτως κλίνεται καὶ κατὰ τὴν Ἀττικ. κλίσιν, οὐδ. φιλόγελω Φιλόστρ. 518· αἰτ. πληθ. **φιλόγελως** Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 261D, ἴδε Μοῖριν 385, Θωμ. Μάγιστρ. 897.

φῐλογενναῖος, ον, ὁ φιλῶν πᾶν ὅ,τι γενναῖον, πᾶν ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ εὐγενές, διὰ τὸ φιλογενναῖον ἐτιμᾶτο Διογ. Λ. 4. 19· ἀλλ' ἴσως διορθ. **φιλογένναιον**, ὡς τὸ **φιλάρχαιον**.

φῐλογεωμέτρης, ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν γεωμετρίαν, Πτολεμ. Τετράβ.· **φιλογεωμετρία**, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 128.

φῐλογεωργία, ἡ, ἡ πρὸς τὴν γεωργίαν ἀγάπη, Ξενοφ. Οἰκ. 20, 25.

φῐλογέωργος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν γεωργικὸν ἢ ἀγροτικὸν βίον, Ξεν. Οἰκ. 20, 27, 28, Ἀριστ. Ἀποσπ. 530· καὶ ὑπερθετ. **-ότατος**, Ξεν. Οἰκ. 20, 26.

φῐλογηθής, ές, γεν. έος, μόνον ἐν τῷ Δωρικ. τύπῳ **-γαθής**· (γῆθος, γᾶθος)·—ὁ φιλῶν τὴν εὐθυμίαν, εὔθυμος, φαιδρός, Αἰσχύλ. Θήβ. 918.

φῐλόγλῠκυς, υ, γεν. εος, ὁ φιλῶν τὰ γλυκέα, μάλιστα δὲ τὸν γλυκὺν οἶνον, Ἀριστ. Τοπ. 2. 3, 8, Προβλ. 3. 28· **φιλόγλῠκος**, ον, εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημ. γραφὴ ἐν τοῖς Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 2. 10, 28.—Ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 536.

φῐλόγλωσσος, ον, ὁ φιλῶν νὰ λέγῃ πολλά, λάλος, φλύαρος, κοινῶς «γλωσσᾶς», Γρηγ. Ναζ. III, 1113A.

φῐλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων φιλικὰς διαθέσεις, φιλικὰ αἰσθήματα πρός τινα, φιλόξενος καὶ φιλογνώμων καὶ συμπαθὴς Θεόδ. Πρόδρ. σ. 97.

φῐλογονία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη, φιλοτεκνία, Καλλίστρατ. 906.

φῐλόγονος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς ἑαυτοῦ γόνους, τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, Ἰωσήπου Μακκ. 12, ἐν τῷ συγκρ.

φιλόγραικος, ὁ φιλῶν τοὺς Γραικούς, Varro de re rust. 3, 10, 1.

φῐλογραμματέω, φιλῶ τὰ γράμματα, τὰ βιβλία, Πλουτ. Αἰμίλ. 28., 2. 742A.

φῐλογραμμᾰτία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ γράμματα, τὰ βιβλία ἀγάπη, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 120.

φῐλογράμμᾰτος, ον, ὁ φιλῶν τὰ γράμματα, τὰ βιβλία, Πλοῦτ. 2. 963B, Διογ. Λ. 4. 30, κλπ.

φῐλογρᾰφέω, ἀγαπῶ τὴν γραφικήν, Πλούτ. 2. 1093D.

φιλογρηγόριος, ὁ φιλῶν τὸν Γρηγόριον, ἐπίθετ. Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 341, 346, ἔκδ. Mi.

φῐλογρήγορος, ον, = **φιλάγρυπνος**, τὸ φιλογρήγορον τῶν ἐν ἀγέλαις κυνῶν ζηλοῦν οὐκ ἤθελον Κύριλλ. Ἀλεξ. X, 208.

φῐλογυμναστέω, φιλῶ τὴν γυμναστικήν, τὰς γυμνικὰς ἀσκήσεις, Πλάτ. Πρωτ. 342C, E, Πολ. 452B.

φῐλογυμναστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν γυμναστικήν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, Πλάτ. Πολ. 535D, κ. ἀλλ.

φῐλογυμναστία, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς γυμναστικῆς, Πλάτ. Συμπ. 182C, 205,D, κ. ἀλλ.

φῐλογυμναστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φιλογυμναστήν, Πλάτ. Πολ. 455E, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδ. 2. 5, 5.

φῐλογύμναστος, ον, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **φιλογυμναστής** παρὰ Φίλωνι 1. 657.

φῐλογυμνέω, ἀγαπῶ νὰ εἶμαι γυμνός, Θ. Στουδ. Col. Par. 892, fol. 10 r⁰.

φῐλόγυμνος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ εἶναι γυμνός, ὁ ἅγιος Ὀνούφριος, Μ. Φιλῆς, τ. Α', σ. 214, ἔκδ. Mil.

φῐλογύνης [ῠ], ου, ὁ, ὁ φιλῶν τὰς γυναῖκας, εἶτ' οὐ δικαίως εἰμὶ φιλογύνης ἐγὼ καὶ τὰς ἑταίρας ἡδέως πάσας ἔχω; Ἀντιφάν. ἐν «Ζακυνθίῳ» 1, Πολύβ. 10. 19, 3, Ἀθήν. 603E· ἐν τῷ πληθ. **φιλογύναικες** (οὗ τὸ ἑνικ. **φιλογύναιξ** οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ) Πλάτ. Συμπ. 191D, Ἀρισταίν. 1. 12·—ὡσαύτως **φιλόγυνος**, ον, διάφορ. γραφ. ἐν Ἀθην. 464D· καὶ **φιλογύναιος**, ον, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 14, Ἀθήν. 605A.—Κατὰ τὸν Μοῖριν σ. 390· «φιλογύνης Ἀττικοί, φιλογύναιος Ἕλληνες», Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 184.

φῐλογῠνία, ἡ, ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας ἀγάπη, Πλούτ. 2. 706B, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 182, Κλήμ. Ἀλεξ. 83· φέρεται **φιλογύνεια** παρὰ Κικέρωνι Tusc. 4. 11.

φιλογυνιάζω, εἶμαι φιλογύνης, Ναυκράτ. εἰς τὸν θάν. Θεοδ. Στουδ. σ. 1837, ἔκδ. Mi.

φῐλογώνιος, ον, ὁ φιλῶν νὰ ζῇ ἥσυχος ἐν γωνίᾳ τινί, ὅθεν τὸν φιλογώνιον ἠρετισάμην βίον Τζέτζ. Ἱστ. 1, 282.

φῐλοδαίμων, ον, γεν. ονος, ὁ φιλῶν τοὺς δαίμονας ἢ τὰ εἴδωλα, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 88B, τ. 2, σ. 141, 74.

φιλοδαιτῠμών, όνος, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς δαιτυμόνας, Χοιροβ. ἐν Θεοδοσ. 74.

φῐλόδακρυς, υ, γενικ. υος, ὁ φιλῶν τὰ δάκρυα, ἀγαπῶν τὰ δάκρυα, ἀγαπῶν νὰ δακρύῃ, Πολυδ. Β', 63, Ϛ', 202, Ἐκκλ.· φ,

πόλεμος, ὁ πολλὰ δάκρυα προξενῶν, Βυζ.· — ὡσαύτως φιλοδάκρυος, ον, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 11. 107· καὶ φιλοδάκρῡτος, ον. Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 580.

φῐλοδαμέω, ἐφθαρμένη λέξις παρὰ Πλουτ. 2. 745C, ὁ Kaltwasser προτείνει τὴν γραφὴν φίλον· διὸ μοῦσα ἀντὶ φιλοδαμοῦσα.

φῐλοδάπανος, ον, ὁ φιλῶν τὰς δαπάνας, ἀγαπῶν νὰ δαπανᾷ, ἄσωτος, Φωκᾶ Νεαρ. 295.

φῐλοδάρειος, ον, ὁ φίλος τοῦ Δαρείου, Θεμίστ. 95D.

φῐλόδαφνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δάφνην, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Ἀποσπ. 480.

φῐλο-δειπνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ προσφέρῃ δεῖπνα, νὰ φιλεύῃ, Διογ. Λ. 3. 98.

φῐλόδειπνος, ον, ὁ φιλῶν τὰ δεῖπνα, οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν, τραγήμασι δὲ χαίρω μᾶλλον Ἄλεξις ἐν «Ὁμοίᾳ» 1·— τὸ φιλόδειπνον Πλούτ. 2. 726A.
II. ὡς τὸ φιλοδειπνιστής, ὁ ἀγαπῶν νὰ προσφέρῃ δεῖπνα, φιλόξενος, Φίλων 2. 70.

φῐλοδέμνιος, ον, ὁ φιλῶν τὰ δέμνια, τὴν κοίτην, ἐπὶ ἵππου, Ὀππ. Κυν. 1. 161.

φῐλόδενδρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα ἢ τὰ δάση, Ἀνθ. Παλατ. 233.

φῐλοδεπαστής, οῦ, ὁ ἀγαπῶν τὰ ποτήρια, ὁ ἀγαπῶν νὰ πίνῃ, Εὐστ. 808. 58.

φῐλοδέσποινος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δέσποιναν, οἰκοκυράν, Ἰω. Χρυσ.

φῐλοδεσποτεύομαι, ἀγαπῶ νὰ κυβερνῶμαι ὑπὸ δεσπότου, Ἀναξίλας ἐν Ἀδήλ. 9.

φῐλοδεσποτέω, ἐπὶ δούλου, φιλοδέσποτός εἰμι, ἀγαπῶ τὸν κύριόν μου, Φίλων 2. 340.

φῐλοδεσπότης, ου, = φιλοδέσποτος, ὄνομα κωμῳδιῶν τοῦ Τιμοστρ. καὶ Θεογνήτου.

φῐλοδεσποτικός, ή, όν, = φιλοδέσποτος, ὁ Πέτρος .. θέλει.. τῶν λοιπῶν μαθητῶν φιλοδεσποτικώτερος εὑρεθῆναι Ἰω. Χρυσ. τ. 7. σ. 227.

φῐλοδέσποτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν δεσπότην του, τὸν κύριόν του, ἀνδράποδα φ., δοῦλοι ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν δουλείαν, ἀγαπῶντες τοὺς κυρίους των καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτούς, Ἡρόδ. 4. 142· φ. φύσει Διόδ. 17. 66, Πολυβ. Γ', 74· δῆμος φ. Θέογν. 847 (πρβλ. φιλόδουλος)· ἐπὶ κυνῶν, Πλούτ. 2. 491C· τὸ φιλοδέσποτον Λουκ. Δραπ. 16.

φῐλοδημία, ἡ, τὸ φιλεῖν τὸν δῆμον, δημοτικότης, Πολυβ. Γ', 65.

φῐλόδημος, ον, ὁ φίλος τοῦ δήμου, φίλος τοῦ λαοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1187, Πολυβ. Δ', 34·— φ. ἔργον, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ γενόμενον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 787. Ἐπίρρ. -μως, Πολυβ. Γ', 66.

φῐλοδημόσιος, ον, = φιλόδημος, Νικ. Χων. Χρον. 39A.

φῐλοδημοτικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος νὰ εἶναι φιλόδημος, Διονύσ. Ἁλ. 8. 90.

φῐλοδημώδης, ες, (εἶδος) = τῷ προηγ., Διογέν. Λαέρτ. 4. 22.

φῐλόδηρις, ιος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας καὶ τὰς ἔριδας, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 170, 78.

φῐλοδιαιρέτης, ου, ὁ, ὁ ἑτοίμως διαιρῶν, ὁ ἀγαπῶν νὰ διαιρῇ, Νικόλ. Μεθ. 11, σ. ἔκδ. Voen.

φῐλοδῐδάσκᾰλος ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον, ἡ σύνταξις τῶν φιλοδιδασκάλων Παλλάδ. ἐν βίῳ Χρυσ. σ. 86A, κλπ.

φῐλοδίκαιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ δίκαιον, ἀγαπῶν τὴν δικαιοσύνην, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 8, 10, Κικ. Fam. 15. 19, Πλουτ. Ἀριστείδ. 22·— τὸ φιλοδίκαιον Μᾶρκ. Ἀντων. 1. 14.

φῐλοδικαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ εἶναι δικαστής, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Τιμοκλέους.

φῐλοδῐκέω, ἀγαπῶ τὰς δίκας, τὰς ἔριδας, Θουκ. 1. 77, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 12, 35.

φῐλοδῐκία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὰς δίκας, τὰς ἔριδας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 374, Πλ. 171.

φῐλόδῐκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς δίκας, τὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις γινόμενα, φιλοπράγμων, Λυσί. 116, 22, Δημ. 1287, 17, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 23, 23.

φῐλ-οδίτης [ῑ], ου, ὁ, φίλος τῶν ὁδοιπόρων, Πάν Ἀνθ. Παλατ. 6. 102.

φιλοδολία, ἡ, τὸ φιλεῖν τὸν δόλον, δολιότης, Κ. Ἑρμ. μετάφρ Ἰλ. Ὁμ. στ. 2627, ἔκδ. Μαυρ.

φῐλοδοξέω, ἀγαπῶ τὴν δόξαν, τὴν φήμην, εἶμαι φιλόδοξος, ἐπί τινι Ἀριστ. Ῥητ. 2. 10, 4· τινι Πολύβ. 32, 14, 10· φιλοδοξῶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ζητῶ δόξαν διὰ τὴν πρὸς πρὸς αὐτοὺς διαγωγήν μου, ὁ αὐτ. 1. 16, 10· πρός τι Πλούτ. 2. 125D· ἀπολ., Πολύβ. 35. 4, 12·— παροιμ., φ. ἐν ὀξυβάφῳ, ἐπιζητῶ δόξαν ἐν μικροῖς πράγμασι, ὁ αὐτ. 12. 23, 7, πρβλ. 24. 9, 3.

φῐλοδοξία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὴν δόξαν ἢ τὴν τιμήν, Πολύβ. 3. 104. 1., 26. 2, 8 — ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 1050D.

φῐλόδοξος, ον, (δόξα) ὁ φιλῶν τὴν δόξαν ἢ τὴν τιμήν, θέλων νὰ δοξάζηται ἢ νὰ τιμᾶται, Πλάτ. Πολ. 480A· περί τι Ἀριστ. Ῥητ. 2. 10, 3· εἴς τινα Πολύβ. 7. 8, 6 (πρβλ. φιλοδοξέω)·— τὸ φιλόδοξον Λουκ. Περεγρ. 38. Ἐπίρρ. -ξως, Συλλ. Ἐπιγρ. 2699, κλπ.

φῐλοδοσία, ἡ, = φιλοδωρία, Συλλ. Ἐπιγρ. 3080 ἐν τέλ., 3882b (Π.οσθῆκαι).

φῐλόδουλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς δούλους ἢ τὴν δουλείαν, φιλόδουλος δεσπότης Φίλων τ. 1, σ. 126, 5· φιλόδουλοι δὲ καὶ φιλοδέσποτοι γεγόναμεν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 3, 10.

φῐλόδουπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν δοῦπον, τὸν θόρυβον, Ἀνθ. Παλατ. 6. 297.

φιλοδρήριος, ὁ φιλῶν τοὺς Δρηρίους, Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Rang. Ant. hel. 2477.

φῐλόδρομος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον, Ὀρφ. Ὕμν. 13. 11.

φῐλόδροσος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δρόσον, Νόνν. Διονυσ. 1. 357.

φῐλ-όδυρμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὀδυρμούς, τοὺς θρήνους, Πολυβ. Ϛ', 202.

φῐλ-όδυρτος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ὀδύρηται, Αἰσχύλ. Ἱκ. 69.

φῐλοδυσσεύς, ὁ φιλῶν τὸν Ὀδυσσέα, ὁ Ὅμηρος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1878, 48.

φῐλοδωρέω, δωροῦμαι ἐλευθερίως, εὐχαρίστως ποιοῦμαι δωρεάς, Γεωργ. Φραντζ. Χρον. σ. 49A. κλπ.

φῐλοδώρημα, τό, φίλιον ἢ γενναῖον δώρημα, Νικήτ. Χων. Χρον. 1, 5.

φῐλοδωρία, ἡ, τὸ φιλοδωρεῖν, γενναιοδωρία, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 18, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 2870.

φῐλόδωρος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ δίδῃ δῶρα, γενναιόδωρος, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 6, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 6, Πλούτ., κπλ.·— τὸ φ. = φιλοδωρία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 43.— Ἐπίρρ. -ρως, Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 146D. 2) μετὰ γεν., ὁ δίδων ἀφθόνως ἔκ τινος, εὐμενείας ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 197D· φιλοδωρότατος τῶν ἐγκωμίων Συνέσ. 239B. II. ἐπὶ πραγμάτων, ἄφθονος, πρᾶγμα φιλάνθρωπον καὶ φ. Δημ. 264. 5.

φῐλοεθνής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ ἑαυτοῦ ἔθνος, Φίλων 2. 386.

φῐλοεργός, όν, ἢ φιλόεργος, ον, (κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἀρκαδ., 87), ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, φιλεργός, ἐργατικός, φιλόπονος, Ἀνθ. Π. 6. 48., 7. 423, κλπ.. ὑπερθ., 6. 288.

φῐλοεστιάτωρ [ᾱ], ορος, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἑστιᾷ, νὰ «φιλεύῃ» ξένους ἢ φίλους, Φίλων 2. 70.

φῐλοζέφυρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ζέφυρον, δηλ. τὸν δυσμικὸν ἄνεμον, Ἀνθ. Π. 10. 16., 12. 195.

φῐλοζήλως, Ἐπίρρ., μετὰ ζήλου, Ἱππόδαμος παρὰ Στοβ. σ. 251, 15.

φῐλοζητητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ζήτησιν, τὴν ἔρευναν, Κύριλλ. Ἀλεξ. III, 840C.

φῐλοζωέω, ὡς τὸ φιλοψυχέω, ἀγαπῶ τὴν ζωήν, παρὰ τὸ δέον, παρὰ τὸ καθῆκον Πολύβ. 11. 2, 11., 30. 7, 8, πρβλ. αὐτόθι 8. 3, κλπ.

φῐλοζωία, ἡ, ὡς τὸ φιλοψυχία, ἡ πρὸς τὴν ζωὴν ἀγάπη, ἐπὶ ταπεινῆς καὶ ἀνάνδρου ζωῆς, διὰ φιλοζωίαν Πολύβ. 15. 10, 5· διὰ τῆς συγγενοῦς φ. Διόδωρ. 2. 50· ὑπὸ τῆς φ. Διογέν. Λαέρτ. 6. 19 τὸν ἔνδοξον θάνατον τῆς ἀγεννοῦς φ. ἀλλάξασθαι Διόδ. 17. 84.

φῐλόζωος, ον, (ζωή) ὡς τὸ τὸ φιλόψυχος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ζωήν, μετὰ τῆς συμπαρομαρτούσης σημασίας τοῦ δειλοῦ, δειλός, ἄνανδρος, βροτοὶ Εὐριπ. Ἀποσπ 813. 6, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 807· φ. οἱ πρεσβύτεροι Ἀριστ. Ῥητ. 2. 13, 8·— ἐπὶ ἀειθαλῶν φυτῶν, Νικ. Θηρ. 68, Ἀλεξ. 274, 604· τὸ φ. Εὐσ. Ἀποδ. Εὐαγγ. 115C. II. φιλόζῳος, ον, (ζῷον) ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῷα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4. 7.

φῐλοθᾱκος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κάθηται, νὰ μένῃ ἀργός, Ἡσύχ.

φιλοθάλαμος Ἀφροδίτη, ἡ φιλοῦσα τὸν θάλαμον, Ψευδοκαλλισθ. Α', 12.

φῐλοθεᾱμοσύνη, ἡ, ἀγάπη πρὸς θεάματα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 15.

φῐλοθεάμων [ᾱ], ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ θεᾶται, ἀγαπῶν τὰ θεάματα, τὰς παραστάσεις, Πλάτ. Πολ. 475D, 476A, B· μετὰ γεν., φ. ἀθλητῶν Λουκ. Ἡρόδ. 8· τῆς ἀληθείας Πλάτ. Πολ. 475E· —τὸ φιλοθέαμον Πλούτ. 2. 704E.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

φιλοθέατος πολλοῖς, ὃν πολλοὶ φιλοῦσι νὰ θεῶνται, Θ. Στουδ. σ. 909, ἔκδ. Mi.

φῐλοθεέω, εἶμαι φιλόθεος, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 948B.

φιλοθεΐα, ἡ, ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, Κύριλλ. Ἀλεξανδρ. X, 97C, D, Βασίλ. Σιλ. 409B, κλπ.

Φιλοθεῖται, οἱ, μοναχοὶ τῆς μονῆς τοῦ Φιλοθέου, Θ. Πτωχοπροδρ. κ. ἡγ. Β', 296. Ἴδε Κορ. Ἀτ. σελ. 277 καὶ 329.— Τὸ ὄνομα καὶ τὴν σήμερον σύνηθες παρ' ἡμῖν, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα ἐκ μονῶν, Συναγ. λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φῐλόθεος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, εὐσεβής, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 17, 6, Λουκ. περὶ Διαβολ. 14, Καιν. Διαθ., κλπ.— Ἐπίρρ., -ως,

Πολυδ. Α', 22, 'Εκκλ. ΙΙ. ὁ τῷ Θεῷ προσφιλής, εὐπρόσδεκτος εἰς αὐτόν, 'Εκκλ.

φῐλοθεότης, ητος, ἡ, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη, Βυζ.·— ἡ λέξις ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Α', 21, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 351.

φῐλόθερμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν θερμότητα, Θεοφρ. περὶ Φυτ Αἰτ. 2. 3, 3, Πλούτ. 2. 648D.

φῐλοθεωρέω, ἀγαπῶ τὰς θεωρίας, 'Ιάμβλ. εἰς Νικόμ. σ. 126.

φῐλοθεωρητής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Φώτ., 'Ησύχ., κλπ.

φῐλοθέωρος, ον, = **φιλοθεάμων,** "Αλεξις ἐν 'Αδελ. 57, 'Αριστοτ. 'Ηθ Νικ. 1. 8, 10, Πλούτ., κλπ. ΙΙ. ὁ ἀγαπῶν τὰς θεωρίας, 'Αρρ. 'Επίκτ. 1. 29, 58.

φῐλοθήβαιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς Θήβας, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ 'Αντιφάνους

φῐλόθηλυς, υ, ὁ ἀγαπῶν τὸ θῆλυ φῦλον, τὰς θηλείας, τὰς γυναῖκας, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 2. 43, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν 536.

φῐλοθήξ, θῆγος, ὁ, ἡ, συχνάκις ἀκονώμενος, Θεογνώστου Κανόνες σ. 40.

φῐλοθηρέω, ἀγαπῶ τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον, Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 9 3· μεταφορ., ἀγαπῶ νὰ θηρεύω, νὰ ἐπιδιώκω, τὸ ἀληθὲς Κύριλλ. 'Αλεξ. Ι, 145Β, 524D· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 626.

φῐλοθηρία, ἡ, ἀγάπη τῆς θήρας, ἀγάπη τοῦ κυνηγίου, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2. 4. 26, Πλούτ. 2. 633Α·—μεταφορ., φ. ὧν ἂν δέῃ σε μαθεῖν Κύριλλ. 'Αλεξ. τ. 5, σ. 386C.

φῐλόθηρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον, Ξεν. Κυν. 5. 25, Πλάτ. Πολ. 535D, 549Α· φιλοθηρότατος Ξεν 'Αν. 1. 9. 6.

φῐλοθόρυβος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 233, κλπ.

φῐλοθουκυδίδης, ου, ὁ ἀγαπῶν τὸν Θουκυδίδην, 'Ανθ. Πλαν. 315 [μετὰ ῡ].

φῐλοθρέμμων, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ ζῷα, Μάξιμ. Τύρ. 7. 7

φῐλόθρεσκος, ον, πιθ. μεταγεν. τύπος τοῦ **φιλόθρησκος.** 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 1028. 5· ὁ 'Ησύχ. μνημονεύει **θρεσκός,** ἀπαντᾷ δὲ καὶ **θρεσκεία** ἐν 'Αν Βεκ. 29

φῐλόθρηνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους, Πολυδ Ϛ', 202, Νόνν. Διονυσ. 9. 294·—**φιλοθρηνὴς** παρὰ Μόσχ. 4. 66 εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημένον. ΙΙ. Παθ., ὁ συχνάκις θρηνούμενος, τύμβος Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω 11. 44.

φῐλόθρησκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, Πτολ. (κατὰ τὸν Scalig. Manil. σ. 13).

φιλόθρονος, ον, ὁ φιλῶν τὸν θρόνον, Ν. Χων. σελ. 533. 6, ἔκδ Β.

φῐλόθυρσος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν θύρσον, ἐπὶ τοῦ Σειληνοῦ, 'Ορφ. "Υμν. 53 11· πρβλ. Ποιητὴν παρ' 'Ηφαιστ. 12. 5.

φῐλοθύτης [ῠ], ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς θυσίας, 'Αριστοφ Σφ. 82, 'Αντιφῶν 117. 34, Πλούτ., κλπ.· φ. περὶ τὸ θεῖον Θεόφρ. ἐν Στοβ. 40. 18·— τὸ ὄργια **φιλόθυτα,** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. σ. 180, φαίνεται ὅτι σημαίνει ὄργια τελούμενα ὑπὸ ζηλωτῶν λατρευτῶν.

φῐλοΐατρος, ον, = **φιλίᾱτρος,** Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 225.

φιλοΐδιος, = **φιλοίκειος,** Θ. Στουδ. σ. 921, ἔκδ. Mi.

φῐλοϊερεύς, έως, ὁ, φίλος τῶν ἱερέων, 'Ιω. Δαμασκ. ΙΙ, 380Β.

φῐλ-οίκειος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ οἰκείους, τοὺς συγγενεῖς, 'Αριστ. παρὰ Στοβ. 1. 18 ἐν τέλει (ὅθεν ἐπηνωρθώθη ἐν 'Αριστ. Ρητ. 2. 12, 13), Πολύβ. 32. 14, 9, κλπ.· πρβλ. **φίλοικος.**

φῐλ-οικοδόμος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ οἰκοδομῇ, Ξεν. Οἰκ. 20 29, 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 10. 5, 2.

φίλ-οικος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, 'Αριστ. π. 'Αρετ. καὶ Κακ. 8. 3.

φῐλ-οικτίρμων, ον, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς οἶκτον, πλήρης οἰκτιρμῶν, συμπαθής, εὔσπλαγχνος, Εὐρ. 'Ιφ. ἐν Ταύρ. 345, Πλάτ Μενέξ. 244Ε, Πλούτ., κλπ.·— τὸ φιλοίκτιρμον ὁ αὐτ. 2. 959F, Αἰλ., κλπ.—'Επίρρ. **-μόνως,** Πολυδ. Η', 11.—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 154.

φῐλ-οίκτιστος, ον,=**φιλοικτίρμων,** Σοφ. Αἴ. 580.

φῐλ-οικτος, ον, = τοῖς προηγ., Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Χ. 88. 2) ὁ κινῶν τὸν οἶκτον ἢ τὸ ἔλεος, ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ, μὲ βλέμμα κινοῦν τὴν συμπάθειαν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 240. ΙΙ. εὔσπλαγχνος, συμπαθής, Εὐστ. Πονημάτ. 297. 61.

φιλοίκτως, 'Επίρρ., = **φιλοικτιρμόνως,** Εὐστ. εἰς 'Ιλ. σ. 1052, 39.

φιλοινία, 'Ιωνικ. -ίη, ἡ, ἡ πρὸς τὸν οἶνον ἀγάπη, φιλοποσία, 'Ηρόδ. 3. 34, Διόδ. 5. 26, 'Αθήν. 430Α.

φίλ-οινος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, ἀγαπῶν νὰ πίνῃ, Πλάτ. Λύσ. 212Β, Πολ. 475Α, 'Αριστ. Ρητορ. 1. 11, 17· **φιλοινότατος** Πλουτ. Κικ. 27, Αἰλ.

φῐλ-οιστρομανής, ές, = τῷ ἑπομ., 'Ορφ. "Υμν. 13. 3.

φῐλ-οιστρος, ον, ὁ φιλῶν τὸν οἶστρον, 'Ορφ."Υμν. 26.13, κλπ.

φῐλοΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **φιλίστωρ,** 'Ησύχ.

φῐλ-οίφης, ου, ὁ, (οἰφάω) ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, τὴν σαρκικὴν συνουσίαν, φιλοσυνουσιαστής, λάγνος, Θεόκρ. 4. 62, Εὐστ. 1597. 30, 'Ετυμολ. Μέγ. 531, 24·— καὶ **φίλοιφος, ον,** «πασχητής» 'Ησύχ.

φῐλοκαθάριος, ον, ὁ φιλῶν τὴν καθαριότητα, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 90.

φῐλοκαθεδρέω, ἀποβλέπω εἰς κατάληψιν ἐπισκοπικῆς ἕδρας, Κλημέντια 37Α.

φιλοκαθεδρία, ἡ, ἐπιδίωξις ἐπισκοπικοῦ θρόνου, Παλλάδ. ἐν Βίῳ 'Ιω Χρυσ. 87F, Σωκρ. 624, κλπ.

φῐλοκάθολος, ον, ὁ φιλῶν τὸ καθόλου, τὸ γενικόν, 'Ολυμπιόδ. εἰς Πλάτ. 'Αλκ. 1.

φῐλόκαινος, ον, ὁ φιλῶν τὰ καινά, τὰ νέα, Διον. 'Αλ. 'Αποσπ. σ. 2319Ν, Πλούτ. 2. 731Β, κλπ.·— τὸ φιλόκαινον Λουκ. 'Ικαρομ. 24.

φῐλόκαισαρ, αρος, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν Καίσαρα, φίλος τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. 'Επιγρ. 381, 433, 1242, 1247, κ. ἀλλ.· καὶ ἐπὶ νομισμάτων, Eckhel Num. 3. 492.

φῐλόκᾰκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ κακόν, τὴν φαυλότητα, τοὺς κακούς, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 507.

φῐλοκᾰκοῦργος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κακουργῇ, νὰ πράττῃ τὸ κακόν, καὶ ἐπίρρ. **-γως,** Κύριλλ. 'Αλεξ. τ. 5, σ. 413Α, κλπ.

φῐλοκᾰλέω, εἶμαι φίλος τοῦ καλοῦ, τοῦ ὡραίου, καταγίνομαι εἰς τὰς καλάς, τὰς ὡραίας τέχνας, Θουκ. 2. 40· προσπαθῶ νὰ κάμω καλὴν ἐντύπωσιν, Πλούτ. 2. 1044D· φ. περί τι 'Ιώσηπ. κ. 'Απ. 1. 12, πρβλ. Στράβ. 640· ὡσαύτως, φιλ. τι Διόδ. 20. 37. 2) ὡς τὸ **φιλοτιμέομαι,** μετ' ἀπαρεμφ., Πλουτ. 'Αλέξ. 25· εἴς τι Διόδ. 1. 66. 3) ἐξεργάζομαι, καλλύνω, καθαρίζω, Σουΐδ. ἐν λέξ **τολύπευμα,** 'Ησύχ. ἐν λ. **κορῶν,** 'Ετυμ. Μέγ. 761. 50, Σχόλ. εἰς Δημ. 313. 12.

φῐλοκαλία, ἡ, τὸ φιλεῖν τὸ καλόν, τὸ ὡραῖον, Διόδ. 1. 51, Φιλόστρ 570, κλπ. 2) τὸ φιλεῖν τὴν καθαριότητα, 'Ησύχ.

φῐλοκαλλιπρόσωπος, ον, ὁ φιλῶν τὸ καλόν, τὸ ὡραῖον πρόσωπον, 'Ιω. Κλίμακ. σ. 174Α.

φιλοκαλλωπιστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν καλλωπισμόν, τὰ κοσμήματα, Πτολ. Τετράβ σ. 70.

φῐλόκαλος, ον, ὁ φιλῶν τὸ καλόν, τὸ ὡραῖον (ἐπί τε σωματικῆς καὶ ἠθικῆς καλλονῆς), ὁ ἀγαπῶν τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 248D, Κριτί. 111Ε, Ξεν., κλπ.·—ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐπιδεικτικὸν καὶ κομψόν, Ξεν. Κύρ. Παιδ 1. 3, 3· φ. περὶ τὰ ὅπλα αὐτόθι 2. 1, 22· φιλ. τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα 'Ισοκρ. 7D, πρβλ. 217C ἐπὶ τοῦ ταώ, 'Αριστ π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 1, 33·— τὸ φιλόκαλον Πλούτ. 2. 67D, 1026D, κλπ. —'Επίρρ., **φιλοκάλως** ἔχειν πρός τι 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 12. 2, 1, Γαλην., κλπ. ΙΙ. ὁ ἐπιζητῶν τιμήν, φιλοκαλώτερος ἐν τοῖς κινδύνοις Ξεν Συμπ. 4. 15, πρβλ. 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ 4. 4, 4., 10. 9, 3.

φῐλοκαμπής, ές, γεν. έος, ὁ συνηθίζων νὰ κάμπτηται, νὰ λυγίζηται, εὔκαμπτος, κίρκος 'Ανθ. Π. 6 294.

φῐλοκάνων [ᾰ], ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν τῆς 'Εκκλησίας κανόνα, τῇ σῇ φιλοθέῳ καὶ .. φ. τιμιότητι Θεοφύλ. Βουλ. τ. 3, σ. 663.

φῐλοκαρποφόρος, ον, ὁ ἀφθόνως καρποφορῶν, θέρος 'Ανθ. Παλ. 6. 42

φῐλοκατάσκευος, ον, ὁ φιλῶν τὸ ἐπιμεμελημένον ὕφος, Πρόκλος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 318. 30.

φῐλόκενος, ον, ὁ φιλῶν τὰ κενά, τὰ μάταια, «φιλόκενον στόμα, ματαιολόγον» Σουΐδ.

φῐλοκέρδεια, ἡ, ἡ πρὸς τὸ κέρδος ἀγάπη, πλεονεξία, ἀπληστία, Πλάτ. Νόμ. 649D Ξεν. Κυνηγ. 13. 12·— φέρεται **-κερδία** παρὰ Διοδ. 5. 35, Λουκ. Κρονοσόλων 14, πρβλ. 'Ετυμολ. Μέγ. σ. 462. 16

φῐλοκερδέω, εἶμαι φιλοκερδής, ἄπληστος, Ξεν. 'Αν. 1. 9, 16, Κύρου Παιδ. 1. 6, 32.

φῐλοκερδής, ές, γεν. έος, ὁ ἀγαπῶν μετὰ πλεονεξίας τὸ κέρδος, ἄπληστος, Θέογν. 199, Πινδ. Ι. 2. 9, 'Αριστοφ. Πλ. 591, Ξεν , κλπ · φ καὶ φιλοχρήματος Πλάτ. Πολ. 581Α· τὸ ρ. = **φιλοκέρδεια,** αὐτόθι 586D.

φῐλοκερδία, ἴδε ἐν λέξ. **φιλοκέρδεια.**

φῐλοκέρτομος, ον, ὁ φιλῶν κερτομεῖν, σκώπτειν, ὁ ἀγαπῶν νὰ πειράζῃ μὲ λόγους δηκτικούς, 'Οδ. Χ. 287, Θεόκρ. 5. 77· πάντες Σάτυροι φιλοκέρτομοι 'Ανθ. Πλαν. 247, 366.

φῐλοκηδεμών, όνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του, Ξεν. 'Αγησ 11. 13.

φῐλοκηδής, ές, = **κηδεμονικός,** 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 700.

φῐλόκηπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κήπους, Διογ. Λαέρτ. 9. 112.

φῐλοκῐθαριστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν νὰ παίζῃ κιθάραν, φιλῳδοῦ τινος καὶ φιλοκιθαριστοῦ τὴν θύραν κόψας Πλούτ. 2. 633Α· θηλ. **φιλοκιθαρίστρια,** γυναιξὶν φιλοκιθαρ. Μανασσ. Χρον. σ. 6046.

φῐλοκινδῡνευτής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ , τολμητὰς καὶ φιλοκινδυνευτὰς Θεοφυλ. Σιμοκ. 'Ιστ. σ. 96. 17, ἔκδ. Βόνν.

φῐλοκίνδῡνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κινδύνους, ῥιψοκίνδυνος, Ξεν. 'Αν. 2. 6, 7. ἐν Κύρου Παιδ. 2. 1, 22, Δημ. 158. 5· βίος

ἐπίπονος καὶ φ. Ἰσοκρ. 211C· θυμοειδὴς καὶ φ. Πλουτ. Ἀριστείδ. 17· πρὸς τὰ θηρία φιλοκινδυνότατος Ξεν. Ἀν. 1. 9, 6·—τὸ φιλοκίνδυνον, τὸ ῥιψοκίνδυνον, ὁ ῥιψοκίνδυνος χαρακτήρ, Πλούτ. 2. 966A, Λουκιαν. κλπ.— Ἐπίρρ. **φιλοκινδύνως**, Ξεν. Συμπ. 4. 33. 2) ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, φιλοκινδυνότατος εἶ πάντων ἀνθρώπων Δημ. 501. 16, πρβλ. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. 12. 23.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 108.

φιλοκισσοφόρος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ φορῇ ἢ νὰ φέρῃ κισσόν, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Κύκλ. 616.

φιλοκλαύδιος, ον, φίλος τοῦ Κλαυδίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6844· καὶ ἐπὶ νομισμάτων, Mionnet 5 568, Eck el 3. 492.

φῐλόκλαυτος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κλαίῃ, πέτηλα φιλοκλαύτων ὑακίνθων Νόνν. Διονυσ. 19. 186.

φῐλοκλέαρχος, φίλος τοῦ Κλεάρχου, Πλουτ. Ἀρτοξ. 13.

φῐλοκνήμῑς, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρῃ κνημῖδας, φίλοπλος, φιλοπόλεμος, Ἡσύχ.

φῐλόκνῑσος, ον, (κνίζω) ὁ ἀγαπῶν τὰ γαργαλίσματα, λάγνος, Ἀνθ. Παλατ. 11. 7.

φῐλόκνῑσος, ον, ὁ εὐφραινόμενος ἐπὶ τῇ κνίσῃ τῶν εὐωχιῶν, Νόνν. Διονυσ. 19. 177.

φιλοκνώσιος, ὁ φιλῶν τοὺς Κνωσίους, Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Rang. Ant. hel. 2477.

φῐλόκοινος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ κοινόν, τὴν κοινωνίαν, Ἀνθ. Παλατ. 9 546. II. τὸ φιλόκοινον, ἡ πρὸς τὸ κοινὸν καλὸν ἀγάπη, Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 669.

φιλοκοιρᾰνίη, ἡ, σφοδρὰ ἐπιθυμία τοῦ ἄρχειν ἢ κυβερνᾶν, Χρησμ. Σιβ. 14. 4.

φιλοκοιτία, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς κοίτης, κλίσις ἢ ἔφεσις πρὸς συνουσίαν, ταῖς τῶν ἀνθρώπων εἰς φιλοκοιτίας ὁμιλήσαντες θυγατράσιν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 544B, πρβλ. Π. Δ. (Γέν. Ϛ', 2).

φῐλοκόλαξ, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόλακας, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 8, 1, Ρητ. 1. 11, 26.

φῐλόκολπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν κόλπον, τὸ στῆθος (τῶν γυναικῶν), Θεόφιλ. Ἀντιοχείας 1125A.

φιλοκόμμοδος, ὁ, φίλος τοῦ Κομμόδου, Ἡρωδιαν. 1. 17.

φῐλόκομος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ κόμην, Δίων Χρυσ. παρὰ Συνεσ 64D, κλπ.

φιλοκομπέω, φιλόκομπός εἰμι, ἀγαπῶ νὰ κομπάζω, Κύριλλ. Ἀλ. VIII. 704B· «φιλοκομπῶν, μεγαλορρημονῶν» Σουΐδ.

φιλοκομπία, ἡ, ἡ πρὸς τὸ κομπάζειν ἀγάπη ἢ κλίσις, Κύριλλ. Ἀλ. IX, 1044C, D.

φιλόκομπος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ κομπάζῃ, Φωτ. Βιβλιοθ. 96. 32, Ἰουστῖν. Μάρτ 9, ἔκδ. Βεν.

φιλοκονίμων [ῐ], ὁ, ἡ, (κόνις) ὁ ἀγαπῶν νὰ κυλίηται ἐν τῇ κόνει, κονιστικός, κορυδάλλας τε φιλοκονίμονας Ἐπίχαρμ. 25, Ahr., ὁ Pors. **φοινικείμονας**.

φιλόκοπρος, ος, ὁ ἀγαπῶν, ἤγουν ζητῶν ἢ ἀπαιτῶν κόπρον, ἔχων ἀνάγκην κόπρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2, 7, 1, Γεωπ 12. 9, 2.

φῐλοκορίνθιος, ον, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Κορινθίους, Θεμίστ. 33 D

φιλοκοσμέω, ἀγαπῶ τὰ κοσμήματα, Κλήμ. Ἀλεξ 202, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 18. II. ἀγαπῶ τὸν κόσμον, Ἐκκλ.

φῐλοκοσμία, ἡ, ἡ ἀγάπη τῶν κοσμημάτων ἢ τῆς ἔξω ερικῆς ἐπιφανείας, Πλουτ. Φιλοπ 9, Κλήμ. Ἀλεξ. 233.

φιλόκοσμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ κοσμήματα, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 1 φ. περὶ τὴν κόμην Πλούτ. 2. 976F. II. ὁ ἀγαπῶν τὸν κόσμον Ἐκκλ.

φιλόκουρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν κουράν, Γλωσσ.

φιλοκρατία, ἡ, **φιλοκοιρανίη**, ἡ ἀγάπη τοῦ κρατεῖν, ἄρχειν Μεθόδ 205B

φιλόκρατον, τό, ὄνομα φαρμάκου τινός. Γαλην τ 14, 1. 161 16.

φιλόκρημνος, ον, ὁ ἀγαπῶν κρημνώδη μέρη, ἐπὶ τῶν αἰγῶν, Ἀνθ. Παλατ. 6. 221.

φῐλοκρῐνέω, ἐλέγχω τοὺς φίλους μου, ἴδε **φυλοκρινέω**.

φίλ-οκρος, ον, Δωρ. ἀντὶ **φίλακρος**, ὁ ἀγαπῶν τὴν Ἄκραν, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἔν τινι Σικελικῇ ἐπιγραφῇ.

φιλοκρόταλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ κρόταλα, Ἀνθ. Παλατ. 9. 505 8.

φῐλόκροτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κρότους, τὸν θόρυβον, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ὕμ. Ὁμ. 18. 2.

φῐλοκτέᾰνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ κτήματα, φιλοκτήμων, ἄπληστος, πλεονέκτης, ἐν Ἰλ. Α. 122, ἐν τῷ ὑπερθ. **φιλοκτεανώτατος**.

φῐλοκτημᾰτος, ον, = τῷ προηγ., Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 92.

φῐλοκτημοσύνη, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κτήματα ἀγάπη, Βασίλ.

φῐλοκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰ κτήματα, φιλοκερδής, φιλοχρήματος, Σόλων 35. 19· μὴ γίνου φιλάργυρος, μὴ αἰσχροκερδής, μὴ φιλοκτήμων Ἀθαν. τ. 2, σ. 361D, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 264, κλπ., Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ. ἐν λ. **φιλοκτέανος**.

φῐλοκτίστης, ου, ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ, Ἰω. Μαλάλ. σ. 232, 17, ἔκδ. Βόν., Ὡραπόλλ. Ἱερογλυφ. 2. 119, Σχόλ. εἰς Διονύσ. Θρ. ἐν Βεκκ. Ἀν. σ. 815, 21.— οὕτω **φιλόκτιστος**, ον, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 98 καὶ **φιλόκτῐτος**, ον, ὁ αὐτ. ἐν Δ. 40. 505.

φῐλόκτονος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ φονεύῃ, φονεύς, φονικός, Θεόδ. Πρόδρ. σ 211.

φῐλόκῡδος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύδους, Ἀριστοφ. Σφ. 75, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 13, Πολυδ. Ϛ', 168.

φῐλοκῡδής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ κῦδος, τὴν δόξαν ἢ φήμην, ἥβη, κῶμος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 375, 481.

φῐλοκύμαιος [ῡ], ον, φίλος τῶν Κυμαίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 33.

φῐλοκῡνηγέτης, ου, ὁ, = **φιλοκύνηγος**, Ξεν. Κυνηγ. 5. 14, 12, 11.

φῐλοκῡνηγία, ἡ, ἀγάπη τοῦ κυνηγίου, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 120.

φῐλοκύνηγος [ῠ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνηγέσιον, Διόδ. 4. 45, Πλούτ., κλπ.· φ. ἐνέργεια Σώστρ. παρὰ Στοβ. σ. 64. 34

φῐλόκῡρος, ὁ, φίλος τοῦ Κύρου, Στράβ. 517.

φῐλοκύων, -κῠνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύνας, Πλάτ. Λῦσ. 212D, Ἰάμβλ. κλπ.· οὕτω **φιλόκῠνος**, ον, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 33.

φῐλοκωθωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν νὰ πίνῃ οἶνον μέχρι μέθης, κάλλιον ὅμως **κωθωνιστής** (ὡς ἐν τῇ Ἐπιτομῇ), Ἀθήν. 433B.

φῐλόκωμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς κώμους, τὰς διασκεδάσεις μετ' εὐωχίας καὶ χοροῦ, ἐπίθ. τοῦ Ἀνακρέοντος, Σιμωνίδ. (;) 179· πηκτὶς Ἀνθολ. Παλατ. 5. 175.

φῐλοκώμῳδος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς κωμῳδίας, ἐπιγραφὴ συγγράμματος μνημονευομένου ὑπὸ τοῦ Σουΐδ ἐν λέξ. **Διονυσιάδης .. Μαλλώτης**.

φῐλόκωπος, ον, = **φιλήρετμος**, ὁ φιλῶν τὰς κώπας, ὁ ἀγαπῶν νὰ κωπηλατῇ, Ἡσύχ. ἐν λ. **φιλήρετμοι**.

φῐλόλαγνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν σαρκικὴν συνουσίαν, Ἱππ. σ. 79. 9.

φῐλολάκων [ᾰ], ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς Λάκωνας, φίλος αὐτῶν, Πλουτ. Ἀρτοξ. 13, κλπ.· ἐπίθετ. τοῦ Κίμωνος, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 9, ἐν Κίμ. 16 ὄνομα κωμῳδίας τινὸς Στεφάνου τοῦ κωμικοῦ, Ἀθήν. 469A· — οὕτω **φιλολακεδαιμόνιος**, ον, Θεμίστ. σελ. 96A.

φῐλολᾰλία, ἡ, ἡ τοῦ λαλεῖν ἀγάπη, πολυλογία, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ 463A.

φῐλόλᾰλος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ λαλῇ, φιλήκοος μᾶλλον ἢ φιλόλαλος Διογέν. Λαέρτ. 1. 92.

φῐλολάμπαδος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς λαμπάδας, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, «φιλολάμπαδος· ἡ Ἄρτεμις» Ἡσύχ.

φιλόλαος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν λαόν, Συλλ. Ἐπιγραφ. 9904, Ἐκκλ.

φιλολείμων ἵππος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς λειμῶνας, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 1349. 43.

φῐλολήιος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **φιλόλειος**, ὁ ἀγαπῶν τὴν λείαν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 335.

φῐλόληπτος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ, ἀμφίβολ. λέξις παρὰ Πολυδ. Ϛ', 167.

φιλόλῐθος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πολυτίμους λίθους, Πλούτ. 2. 462C, Κλήμ. Ἀλεξ. 257.

φῐλόλιχνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ λιχνεύματα, τὰ ἡδύσματα, Ἀνθ. Π. 2. 295, 302.

φῐλολογέω, ἀγαπῶ τὴν μάθησιν καὶ τὰ γράμματα, σπουδάζω περὶ τοὺς συγγραφεῖς, Αχτιν. stu'er, Πλούτ 2. 133B, Κάτων Νεώτ. 6.—Παθ., τὰ φιλολογηθέντα, τὰ χρησιμεύσαντα ὡς ὑπόθεσις λόγου πλήρους μαθήσεως, Πλούτ. 2. 6 2E· — ῥ ματ. ἐπίθετ. **φιλολογητέον**. Κλήμ. Ἀλεξ. 219.

φιλολογία, ἡ, ἀγάπη τῆς διαλεκτικῆς, τοῦ διαλέγεσθαι, ἀγάπη τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ ἀπηκριβωμένης ζητήσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 146A. II. ἀγάπη πρὸς μάθησιν καὶ τὰ γράμματα, σπουδὴ περὶ τὰ γράμματα καὶ τοὺς συγγραφεῖς, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 316, Ἀριστ. Προβλ. 18, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 2 17, κλπ.·— ἡ σπουδὴ τῆς γλώσσης καὶ ἱστορίας, Πλούτ. 2. 645C.

φιλολογικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φιλόλογον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κικ.

φιλολόγιος ὁ θεός, Θ. Λάσκ. σ. 765, ἔκδ. Mi., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φῐλόλογος, ον, κυρίως, ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, τὰς ὁμιλίας, λάλος, οἶνος φιλολόγους ποιεῖ Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 17· φιλ. καὶ πολυλόγος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βραχυλόγος**· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Σπάρτην, Πλάτ Νόμ. 641E· — ὁ ἀγαπῶν νὰ ὁμιλῇ, ἐπίθ τοῦ Λυσίου, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 236E. II. ὁ ἀγαπῶν τὴν διαλεκτικήν, τὴν φιλοσοφικὴν συζήτησιν, ἀντίθετον τῷ **μισόλογος**, ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 188C, ἐν Φαίδρῳ 236E· φ. γ' εἰ καὶ χρηστὸς ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 161A· ὁ φιλόσοφός τε καὶ ὁ φ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 582E. 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν καὶ τὴν σπουδὴν τῶν συγγραφέων, πεπαιδευμένος, ὡς τὸ Λατιν. studiosus, Λακεδαιμόνιοι .. ἥκιστα φιλ. ὄντες Ἀριστ. Ρητ. 2, 23, 11· Ζήνων ἔφασκε τοὺς μὲν φιλολόγους,

τοὺς δὲ λογοφίλους Στοβ. σ. 218. 10· «μηδ' εἶναι φιλόλογον (τὸν φαῦ ον), λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα, μηκέτι δὲ καὶ τοῖς ἔργοις ἐκβεβαιούμενον τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον» ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 2. 214· οὕτω παρὰ Πλουτ., φιλολόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῆ 2. 618E, πρβλ. 419E· ἀντίθετον τῷ **ἀπαίδευτος**, Περικλ. παρὰ Στοβ. 428. 52· τῷ **πολιτικός**, Πλουτ. Λούκουλλ. 42·—ἀκολούθως μεταγεν., ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, πεπαιδευμένος, σπουδάσας περὶ τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ἐρατοσθένης οὕτως ἐκάλει ἑαυτόν· οὕτω δὲ ἐγένετο χρῆσις τοῦ ἐπιθέτου τούτου καὶ ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου δραματικοῦ Ateius Capito, διότι (ὡς λέγει ὁ Σουητώνιος) multiplici et varia doctrina censebatur·— τὴν χρῆσιν ὅμως ταύτην ἀποδοκιμάζει ὁ Φρύνιχος 392 (φιλόλογος ὁ φιλῶν λόγους καὶ σπουδάζων περὶ παιδείαν· οἱ δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ ἐμπείρου τιθέασιν, οὐκ ὀρθῶς). **3)** ἐπὶ βιβλίου, σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν βιβλίον, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 13. 12· τὸ ἔχον σχέσιν πρὸς τὴν παιδείαν, αὐτόθι 15. 15.— Ἐπίρρ. -**λόγως**, μετὰ μαθήσεως, Πολυδ. Δ', 11, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. (ἐν τῇ ὑποθέσει.) **ΙΙΙ.** ὁ περὶ τοὺς λόγους σπουδάζων, ἐναντίον τῷ **φιλόσοφος**, Συνέσ. 43B, Πλωτῖν., Πρόκλ., κλπ.·—περὶ τῆς λέξεως ἴδε Lehrs εἰς Ἡρῳδιαν. 379 κἑξ. (Συχνάκις φέρεται παροξ. **φιλολόγος**, ὅπερ φαίνεται ἐννοῶν καὶ ὁ Μέγ. Ἐτυμ. 406. 10· ἕτεροι δὲ ὡς ὁ Götling, γράφουσιν ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας προπαροξ. **φιλόλογος**, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας παροξυτ. **φιλολόγος**. Ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι **φιλόλογος**, κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἀρκαδ. 89. 16, ὡς τονίζονται πᾶσαι αἱ λέξεις αἱ συντεθειμέναι μετὰ τοῦ **λόγος**, καὶ μὴ παραγόμεναι ἐκ τοῦ **λέγω**, ὡς τὸ **περατολόγος**, κλπ.)—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 321.

φῐλολοιδορία, ἡ, ἡ πρὸς λοιδορίας ἢ ὕβρεις ἀγάπη, Ἐτυμ. Μέγ. 403. 44.,

φῐλολοίδορος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ λοιδορῇ, λοίδορος, ὑβριστικός, Δημ. 269. 11, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 7, Προβλ. 3, 27. Ἐπίρρ. -**ρως**, Πολυδ. Γ', 139, κλπ.

φιλολουτρέω, ἀγαπῶ τὸ λουτρόν, ἀγαπῶ νὰ λούωμαι συχνά, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 395.

φῐλόλουτρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ λουτρόν, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ 395, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 11.

φῐλόλῡπος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ λυπῆται, Πλοῦτ. 2. 600C· τὸ φιλόλυπον καὶ φιλόθρηνον ὡς ἀγενὲς παραιτούμενοι Βασίλ. τ. 1, σ. 361A, κλπ.

φῐλόλῡρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν λύραν, Ἐπίχαρμ. 69 Ahr.

φῐλομάθεια, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὴν μάθησιν ἢ γνῶσιν, Πλάτ. Πολ. 499E, Τίμ. 90B, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 2·— παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσι καὶ τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις **φιλομαθία**.

φῐλομαθέω, ἀγαπῶ τὴν μάθησιν, εἶμαι φιλομαθής, Πλάτ. Νόμ. 810Α, Πολύβ. 1. 13, 9, κλπ.· φ. περί τινος ὁ αὐτ. 3. 59. 4.

φῐλομαθής, ές, γεν. έος, ὁ ἀγαπῶν τὴν μάθησιν, ἀγαπῶν νὰ μανθάνῃ, Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 67B, 82D, κ. ἀλλ.· ἐὰν ᾖς φ., ἔσει πολυμαθής Ἰσοκρ. 5D· ὑπερθ. **φιλομαθέστατος** Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 2·— τὸ φιλομαθές, = φιλομάθεια, Πλάτ. Πολ. 376B, 411D· ἐπίρρ. -**θῶς**, οἱ φιλοπόνως καὶ φιλομαθῶς ἀκούοντες Ψευδοχρυσ. τ. 5. σ. 750A, Κυρίλλ. Ἱεροσ. Κατηχ. σ. 36, κλπ. — πρβλ. **φιλόλογος** ΙΙ. 2. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., προθύμως ἐπιδιώκων τὸ νὰ μάθῃ τι, Πλάτ. Πολ. 485D, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 5.

φῐλομᾰθία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **φιλομάθεια**.

φῐλομᾰκεδών, όνος, ὁ, φίλος τῶν Μακεδόνων, τῆς Μακεδονίας, Θεμίστ. 132B, κλπ.

φιλομάκελλος [ᾰ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μάκελλαν, τὴν «τσάπαν», Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 839C, κλπ.

φῐλομάλακος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μαλθακότητα, τὴν ἡδυπάθειαν, φιλοκόσμους, φιλομαλάκους Πτολεμ. Τετράβ. σ. 162.

φῐλομαντευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς μαντείας, Πλάτ. Νόμ. 813D —οὕτω **φιλόμαντις**, εως, ὁ, ἡ, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 11, Ἀστρολ. 27.

φῐλομάρτυς, ῠρος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μάρτυρας, Βασίλ. τ. 1, σ. 526A, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1017A, κλπ.

φῐλόμαστος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μαστούς, ἐπὶ τῶν νεογνῶν ζῴων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 142, 720.

φῐλομαχέω, ἀγαπῶ τὰς μάχας, θέλω νὰ μάχωμαι, Πλουτ. Πομπ. 65, Καῖσ. 52, κλπ.· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 5 κλπ.· μεταφορ., ἐπὶ συζητήσεως ἢ λογομαχίας, ὁ αὐτ. 2. 122B, κλπ.· φ. πρός τινα αὐτόθι 195D.

φῐλόμαχος, ος, ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας, φιλοπόλεμος, Πινδ. Ἀποσπ. 142, Αἰσχύλ. Θήβ. 129, Ἀγ. 230.

φιλ-ομβρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄμβρον, τὴν βροχήν, νάρκισσος Ἀνθ. Παλατ. 5. 144·— οὕτω **φιλόμβριος, ον,** ἐπὶ βατράχου, Πλάτ., αὐτόθι 6. 43.

φῐλόμβροτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς βροτούς, δηλ. τοὺς θνητούς, Μάξιμ. π. καταρχ. 456.

φῐλομειδής, ές, ἴδε ἐν λ. **φιλομμειδής**.

φῐλομείλιχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μειλιχίαν, τὸν μειλίχιον τρόπον, φιλομείλιχος γλῶσσα Παφίη Ἰω. Γαζ. ποιήμ. ἐν Matr. An. Gr. II, σ. 638.

φῐλομειράκιος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς μείρακας, Κλήμ. Ἀλεξ. 346.

φῐλομεῖραξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μείρακας, Ἀθήν. 603E, Παυσ. 6. 23, 6.

φῐλομεμφής, ές, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν νὰ μέμφηται, νὰ ψέγῃ, νὰ ἐπιτιμᾷ, Πλούτ. 2. 707A·— τὸ ὑπερθ. **φιλομεμφότατος** ἀπαντᾷ παρὰ Πλουτ. ἐν Κίμωνος καὶ Λουκούλλου συγκρίσει 1, πιθανῶς ἡμαρτημένως ἀντὶ -**έστατος**.

φῐλομέριμνος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ μεριμνᾷ, νὰ φροντίζῃ, ἄγρυπνον, φιλομέριμνον Θεοφιλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 29, σ. 48.

φῐλομετάβολος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μεταβολήν, εὐμετάβολος, φιλομετάβολόν τί ἐστιν ὁ αἰὼν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 82.— **φῐλομετάβλητος, ον,** Θεοδωρ. Ἐπιστ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 5, σ. 417.

φῐλόμετρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ μέτρον, «ᾔτησας στίχους: .. ἔχεις γὰρ .. καὶ τὸ φιλόλογον ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ φιλόμετρον» Νικήτ. Εὐγεν. 2, σ. 7·— **φιλομετρία**, ἡ, Συνέσ. 62C.

φῐλομήδειον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ χελιδονίου, Διοσκ. 2. 211.

φῐλομήλᾱ, Ἰων. -**λη**, ἡ, ἡ ἀηδών, ἐπειδὴ κατὰ τὸν μῦθον ἡ Φιλομήλα μετεμορφώθη εἰς ἀηδόνα, Δημ. 1397. 28, Ἀπολλόδωρ. 3. 14, 8. (Ἡ κατάληξις -**μηλα** πιθανῶς ἐσχηματίσθη κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ **μέλος**, ᾆσμα). **2)** εἶδος ἰχθύος, = κόκκυξ, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 71.

φῐλόμηλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ μῆλα ἢ τοὺς καρπούς, Δωρόθεος παρ' Ἀθην. 276F.

φῐλ-όμηρος. ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν Ὅμηρον, περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, Στράβ. 594, πρβλ. Ἀθήν. 620B· περὶ τοῦ Σοφοκλ., Εὐστ. 440, 38., 851. 58, κλπ.

φῐλομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, Πλουτ. Σόλων 27, κλπ. ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀντιφάν. **II.** ἐπώνυμον Πτολεμαίου τοῦ ς', βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἴδε Clinton F. H. 3. 386 κἑξ.· — ἐντεῦθεν **Φῐλομητόρειος**, ὁ, δοῦλός τις Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, Συλλ. Ἐπιγρ 4678.

φῐλομίσως [ῑ], ἐπίρρ., μετὰ μεγάλου μίσους, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **φιλαπεχθημόνως**.

φῐλομμειδής, ές, ποιητ. ἀντὶ **φιλομειδής**, ὁ ἀγαπῶν τὸ μειδίαμα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδ. Θ. 362, Ἰλ. Γ. 424, κλπ., καὶ Ἡσ.· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ., κλπ.·— ὁ τύπος **φιλομειδής** εὕρηται ἐν Λουκ. Εἰκ. 8, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524.— Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φῐλομμηδής, ές, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἡσ. Θεογ. 200. — λέγεται ὅτι εἶναι Βοιωτικὴ λέξις, Εὐστ. εἰς Ἰλ. 439. 36· ἴδε Mützell εἰς Ἡσ. Θεογ. 263 κἑξ.

φῐλόμολπος, ον, ὁ φιλῶν τὰς μολπάς, δηλ. χοροὺς καὶ τραγούδια, Πινδ. Ν. 7. 12.

φῐλομονάζω, ἀγαπῶ τὸν μοναχικὸν βίον, διὰ τὸν τοῦ θεοῦ φόβον τοσοῦτον ἐγένετο φιλομονάζων Παλλαδίου Λαυσαϊκ. 1027B.

φῐλομόναχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μοναχούς, ὁ φιλόχριστος καὶ φιλομόναχος καὶ φιλόπτωχος Λειμωνάριον Μόσχ. σ.1130E.

φῐλομουσέω, φιλῶ, θεραπεύω τὰς Μούσας, Ἀθήν. 633A, Φιλόδημ. ἐν Vol. Hercul.

φῐλομουσία, ἡ, ἡ πρὸς τὰς Μούσας ἀγάπη, Πλουτ. 2. 283B, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 8,2, κλπ.

φῐλόμουσος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς Μούσας ἢ τὴν μουσικήν, δελφὶς Ἀρίων ἐν Bergk. Lyr. σ. 567· καθόλου, ὁ ἀγαπῶν τὴν μουσικὴν καὶ τὰς καλὰς τέχνας, ὁ ἔχων ὑψηλὴν καὶ πλήρη παίδευσιν, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 259B, Πολιτ. 548, Ξεν., κλπ.· φ. λόγοι Ἀριστοφ. Νεφ. 357·— τὸ φιλόμουσον, = φιλομουσία, Πλούτ. 2. 984B, κλπ.

φῐλομόχθηρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μοχθηροὺς ἀνθρώπους, Φιλωνίδης ἐν Ἀδηλ. 8. **II.** ὁ ἀγαπῶν τοὺς μόχθους, διάφ. γραφ. ἐν Πλάτ. Πολ. 535D.

φῐλόμοχθος, ον, = **φιλόπονος**, ἵνα ἔχῃς ἐπιδεῖξαι σαυτὸν μαχητὴν φιλόμοχθον Φαλάρ. Ἐπιστ. σ. 180, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 222.—Ἐπίρρ. **φιλόμοχθα**, Μανέθων 4. 277.

φῐλομῡθέω, ἀγαπῶ τοὺς μύθους, Στράβων 19, 422, 474, ποιηταῖς φιλομυθοῦσιν Φωτ. Ἐπιστ. 111, 1, κλπ.

φῐλομῡθία, ἡ, ἡ πρὸς τοὺς μύθους ἀγάπη, Στράβ. 507.

φῐλόμῡθος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς μύθους ἢ τὰς μυθικὰς διηγήσεις, ὁ φ. φιλόσοφός πώς ἐστιν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 10· τὸ φιλόμυθον = **φιλομυθία**, Στράβ. 19, Λογγῖν. 9. 11. **II.** ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ πολλά, λάλος, «πολυλογᾶς», Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 2, Ἀποσπ. 618.

φῐλόμῡρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ μύρα, φιλόμυρον πᾶν τὸ Σάρδεων γένος Ἄλεξις ἐν «Ἐκπωματοποιῷ» 1· τὸ φιλόμυρον, ἡ πρὸς τὰ μύρα ἀγάπη, Αἰλ. περὶ Ζ. 16. 24.

φῐλόμωμος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ τοὺς ἄλλους, φιλόψογος, Σιμωνίδ. 8. 12, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 162. 26, κλπ.

φῐλονάμᾰτος [νᾱ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, Ὀρφ. Ὕμν. 7. 16.

φιλόναος, ὁ φιλῶν τὸν ναόν, τὴν ἐκκλησίαν, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 118, 29, ἔκδ. Λ.

φῐλοναύτης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ναύτας, Ἀνθ. Π. 6. 38· ὁ ἀγαπῶν τὰ πλοῖα, Ἡσύχ.

φῐλονεικέω, (τὸ ὀρθὸν **φιλονικέω**, ἴδε ἐν τέλει), ἀγαπῶ τὰς ἔριδας, τὰς λογομαχίας, ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως, ἀντιμάχομαι, ερίζω ἐπιμόνως, εἶμαι φίλερις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, φρονήματι φ. ἠναντιοῦτο, ἀγόμενος ἐκ φατριαστικοῦ πνεύματος, Θουκ. 5. 43, Λυσί. 165. 2· φιλονεικοῦντας, ἀλλ' οὐ ζητοῦντας τὸ προκείμενον Πλάτ. Γοργ. 457E, πρβλ. Πολ. 499E, Λυσί. 913 Reisk.· οἵτινες.. νενικηκότες ἤδη.. οὕτω φιλονεικοῦσιν, ὥστε.. Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 16.— Κεῖται δέ, ἀπολ., ἴδε ἀνωτ.· — φ. πρός τινα περί τινος Λυσ. 100. 1· τινὶ πρός τι Πλάτ. Νόμ. 731A· καὶ ἄνευ τοῦ προσώπου, φ. περί τινος Ἰσοκρ. 19E, 217C, Πλάτ. Νόμ. 935C·— μετ' αἰτ., φ. τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον, θέλεις καὶ καλὰ ἐγὼ νὰ ἀποκριθῶ, Πλάτ. Πρωτ. 360E· ἀλλ' ἡ αἰτιατ. εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον οὐδ. ἐπιθ., τὰ χείρω φ., εἶμαι τοσοῦτον ἰσχυρογνώμων ὥστε νὰ ἐκλέξω τὸ χεῖρον, Θουκ. 5. 111· μηδὲν φιλονείκει Δημ. 501. 5· — ὡσαύτως, φ. τοῦτο, ὅπως.. Πλάτ. Φίληβ. 14B· καί, φ. ὅπως.. Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17· — ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 15, ἀντὶ ἐφιλονείκησαν αὐτούς, πιθανῶς διορθωτέον αὐτοῖς ἢ πρὸς αὐτούς. — Παθ., πεφιλονείκηνται οἱ λόγοι μὴ.. Πλάτ. Νόμ. 907C. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἁμιλλώμενοι καὶ φ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 15· φ. περὶ τῶν καλλίστων Ἰσοκρ. 57E· φ. ὅπως.. ὁ αὐτ. 105C· **φιλονεικητέον** ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 135B. — Περὶ τοῦ τύπου **φιλονικέω**, ἴδε **φιλόνεικος** ἐν τέλει.

φῐλονείκημα, τό, φιλονεικία, Φωτ. Βιβλ. 82. 4.

φῐλονεικία, (τὸ ὀρθόν, **φιλονικία**, ἴδε **φιλόνεικος** ἐν τέλει), ἡ, ἀγάπη πρὸς τὰς ἔριδας, τάσις καὶ ἐπιμονὴ πρὸς ἔριδας, ἀντίπραξις ἅμιλλα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, φιλ. ἕνεκα τῆς αὐτίκα Θουκ. 1. 41, πρβλ. 3. 82· φ. ἢ φιλοτιμίας ἕνεκα Πλάτ. Νόμ. 860D, πρβλ. Ἀλκιβ. 1. 122C· ἐκ μέθης καὶ φιλονεικίας Λυσί. 100. 12· διὰ στάσιν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους φ. ὁ αὐτ. 913 Reisk.· εἰς πόλεμον.. πρὸς ἀλλήλους καὶ φ. Ἰσοκρ 266A· ἡ πρὸς ἀλλήλους ἔρις καὶ φ. Δημ. 114. 8, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 88A, 90B· ἀλλά τίς με εἴληφε φ. πρὸς τὰ εἰρημένα ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 194A· ὑπὸ τῆς πρὸς τἀμὰ ἔργα φ. Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12· οὐ φιλονεικίᾳ γε ἐρωτῶ Πλάτ. Γοργ. 515B· ἐάν τις φιλονεικίᾳ κριθῇ.. δρᾶν, τεθνάτω ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 938C· εἰς τοσοῦτον φιλονεικίας ἐλθεῖν πρός τινα, ὥστε.. ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 243B φ. τινὶ ἐμβάλλειν, ἐμποιεῖν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 18., 8. 2, 26· φ. τισὶ ἐμβ. πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 2, 8· — πληθ., φ καὶ φιλοτιμίαι Πλάτ. Πολ. 548C· φ. γίγνονται ἀνθρώποις περί τινος Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22· αἱ περὶ τὰς χορηγίας φ. Ἰσοκρ. 150C· φιλ. καὶ στάσεις Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 9. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἔστω τούτων.. κατὰ νόμον ἅμιλλά τε καὶ φ. Πλάτ. Νόμ. 834C· μάλιστα ἐν τοῖς ἀγῶσι, πολλὴ φ. ἐγίγνετο Ξεν. Ἀν. 4. 8, 27, πρβλ. Λακ 4, 2· διὰ φιλονεικίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 9, 6· ἐμπίπτει φ. πρὸς ἀλλήλους καὶ φ. κρατίστη οὖσα ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 21, 10. — Ἴδε Κόντου Παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 314, ἴδε καὶ Κόβητον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τ. 1, σ. 274.

φῐλόνεικος, ον, (τὸ ὀρθὸν **φιλόνικος**), ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, φίλερις, μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἰσχυρογνωμοσύνης ἐρίζων, **1)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὢν φ. ἄγαν Πινδ. Ο. 6. 32· φ. ἐστι πρὸς ὃ ἂν ὁρμήσῃ Πλάτ. Πρωτ. 336E· φ. καὶ φιλότιμος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 545A, 582E· ἀλλὰ τὸ **φιλόνεικος** διαστέλλεται τοῦ **φιλότιμος** ὡς δηλοῦν χαρακτῆρα ὑποδεέστερον, ἐγένετο [ὁ φιλόνεικος] ὑψηλόφρων καὶ φιλότιμος αὐτόθι 550B ἐπίπονον καὶ φ. καὶ φιλότιμον.. καταστήσας τὸν βίον Λυσί 192. 8. **2)** ἐπὶ καλῆς σημασίας λέγεται ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 9, 8, Πλούτ.· φιλ. πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 5 — τὸ φιλόνεικον = **φιλονεικία**, ἔσωζον τὸ φ. ἐν ταῖς ψυχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 64. — Ἐπίρρ. **-κως**, μετὰ φιλονεικίας, ἀντιζηλίας, παραθέειν ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 6, 16· φ. ἔχειν πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 57., 8. 4, 4· φιλ. ἔχειν πρὸς τὸ εἰδέναι Πλάτ. Γοργ. 505E. (Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀπαντῶσιν ὡσαύτως οἱ τύποι **φιλόνικος, -νικέω, -νικία**, ἀλλ', ὡς φαίνεται, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ πρόθεσις ὅπως γίνῃ διάκρισις μεταξὺ τοῦ **φιλόνεικος**, ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, φίλερις, καὶ **φιλόνικος**, ὁ ἀγαπῶν τὴν νίκην, φιλόδοξος· διότι ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀντιγράφων τοῦ Ἰσοκράτους ἀναγινώσκομεν: περὶ τῶν καλλίστων ἐφιλονίκησαν (67E), ἀλλά, τὰς θεὰς περὶ τοῦ κάλλους φιλονεικούσας (217C)· μὴ δύσερις ὢν.., μηδὲ πρὸς πάντας φιλόνικος (8D)· τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλονικίας (44D), ἀλλά, **φιλονεικία** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας (266A). Ἡ κυριωτάτη μαρτυρία ὑπὲρ τοῦ τύπου **φιλόνικος** εἶναι ἡ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ῥητορ. 2. 12, 6, καὶ φιλότιμοι μέν εἰσιν [οἱ νέοι], μᾶλλο δὲ **φιλόνικοι**· ὑπεροχῆς γὰρ ἐπιθυμεῖ ἡ νεότης· ἡ δὲ **νίκη** ὑπεροχή τις, πρβλ. 1. 6, 30., 1, 10, 4., 1. 11, 14, Φυσιογν. 5, 9, Πολυδ. Α', 178· τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλονικίαν Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2561b. 35, ἀλλὰ **φιλονεικίαν** αὐτόθι 11. Ὁ Cobet ἀποφαίνεται ὅτι **φιλόνικος, -νικέω, -νικία** εἶναι οἱ μόνοι ὀρθοὶ τύποι, N. LL. σ. 691 κέξ., καὶ ὅτι τὰ **νεῖκος, φιλόνεικος** εἶναι παραφθοραὶ τοῦ **νῖκος** (**νίκη**) **φιλόνικος**, ὡς συχνάκις ἀπαντῶσι **τειμή, φιλότειμος** ἐν Ἐπιγραφαῖς καὶ ἐν Ἀντιγράφοις ἀντὶ **τιμή, φιλότιμος**. Οἱ λόγοι οὗτοι πολλὴν ἔχουσι τὴν πειθώ· ἀλλ' ὁ C bet δὲν κατορθοῖ νὰ δείξῃ πῶς τὸ **φιλόνεικος** μετὰ τῶν παραγώγων κατήντησαν οἱ γενικῶς ἀποδεδεγμένοι τύποι, ἐν ᾧ οἱ τύποι **τειμή, φιλότειμος** παρέμειναν μόνον ὡς ἐξαίρεσις καὶ μόνον παρὰ μεταγενεστ.).

φῐλόνεος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς νέους ἢ τὴν νεότητα, Λουκιαν. Ἔρωτ. 24, Ἡλιόδ. 7. 20.

φῐλονικέω, -νικία, -νικος, ἴδε ἐν λέξει **φιλόνεικος**, ἐν τέλει.

φῐλόνομος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς νόμους, Παχυμέρ. Μελέτη 7, σ. 129, 20, καὶ Μελέτ. 12, σ. 243 Boiss.

φῐλονοσέω, εἶμαι συνήθως ἄρρωστος, εἶμαι φιλάσθενος, Ἀλκίφρων 2. 2.

φῐλονύμφιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν νυμφίον ἢ τὴν νύμφην, Ἀνθ. Παλ. 10. 21.

φῐλόνυμφος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, Ἰω. Δαμασκ 895A.

φῐλόξεινος, ον, ποιητ. ἀντὶ **φιλόξενος**.

Φιλοξένειος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ Φιλοξένου ἐπινοηθείς, Ἀθήν. 5D· ἡμαρτημένως φέρεται **ξένιοι** παρὰ Πολυδ. Ϛ', 78.

φῐλοξενέω, ὡς καὶ νῦν, ὑποδέχομαι καὶ ξενίζω τινὰ φιλοξένως, ὑποδέχομαι καὶ περιποιοῦμαι αὐτόν, τινὰς Εὐστ. 1654. 58, Ἐτυμολ. Μέγ. **II**. ἀγαπῶ ξένους τρόπους, ξένα πράγματα, φ. περί τι Στράβ. 471.

φῐλοξένημα, τό, πρᾶξις φιλοξενίας, Θεόδ. Πρόδρ. σελ. 100, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 244, καὶ 7, 304.

φῐλοξενία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ φιλοξενεῖν, τὸ δέχεσθαι καὶ περιποιεῖσθαί τινα φιλοξένως, Πλάτ. Νόμ. 953A, Πολύβ. 4. 20. 1, κλπ.·— παρὰ Θεόγν. 1358, λέγεται ἐπὶ ἑταιρῶν.

φῐλοξενίζω, = **φιλοξενέω**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 22. 61.

φῐλοξενικός, ή, όν, φιλόξενος, εἰς τὴν φιλοξενίαν ἀνήκων, πρόθυμος ἢ κατάλληλος, Εὐστ. 158. 37.

φῐλόξενος, ποιητικ. **-ξεινος, ον**·— ὁ φιλῶν τοὺς ξένους, ὁ φιλοξενῶν αὐτούς, Ὀδ. Ζ. 121. Θ. 576, κ. ἀλλ. (ἀείποτε ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ), Πινδ. Ο. 3. 1, Ν. 1. 30, κλπ.· παθεῖν φιλόξενον ἔργον, φιλοξενηθῆναι, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 2. 36· τὸ εἶναι φ. Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 5. 5., 8. 3·— παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 656, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα φιλόξεν' ἐστὶν (ἐξυπακ. τὰ δώματα) Αἰγίσθου διαι (οὕτως) ἡ πιθανὴ γραφὴ εἶναι: Αἰγίσθου βίᾳ. — Ὑπερθετ. **-ώτατος** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 198· σὺν ἀνδρὶ θείῳ καὶ φιλοξενωτάτῳ Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 1.— Ἐπίρρ. **-νως**, Ἰσοκρ. 48D.

φῐλοξενοφῶν, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὸν Ξενοφῶντα Ἀρκάδ. 17.

φῐλ·οξύτονος, ον, συνήθως ὀξύτονος, Εὐστ. 72. 39.

φῐλόοινος, ον, ποιητ. ἀντὶ **φίλοινος**, Ἀνθ. Παλ. 5. 261.

φῐλοπᾰθής, ές, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὰ ἑαυτοῦ πάθη, σαρκικός, Φίλων Ι, 75. 35, 109, Εὐστ. II, 872, III, 349C.

φῐλοπαιγμοσύνη, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὰς παιδιάς, πρὸς τὰς διασκεδάσεις, Πολυδ. Ε', 161.

φῐλοπαίγμων, ον, (παίζω) ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ, «παιγνιδιάρης», «παιγνιδιάρικος», αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς.. ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο Ὀδ. Ψ. 134· ὀρχηστῆρες Ἡσ. Ἀποσπ. 13. 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 333· ἐπὶ τοῦ λέοντος, πρὸς τὰ σύντροφα καὶ συνήθη σφόδρα φ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 2. — Ὁ Ἀττικώτερος τύπος **φιλοπαίσμων** (ἀλλὰ μετὰ διαφόρου γραφῆς **-παίγμων**) ἀπαντᾷ ἐν Πλάτ. Πολ. 452E, Κρατ. 406C· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 241. — Ἐπίρρ. **-μόνως**, Πολυδ. Ε', 161.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 155.

φῐλοπαιδεύτρια, ἡ, ἡ ἀγαπῶσα νὰ ἐκπαιδεύῃ, νὰ διδάσκῃ, κατὰ φύσιν ἡ πατρὶς φιλοπαιδεύτριά ἐστιν Καλλίνικ. ἐν βίῳ Ὑπατ. Act'. SS. Junii τ. 3, σ. 310F.

φῐλοπαιδία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 259.

φῐλοπαίκτης, ου, ὁ, = **φιλοπαίγμων**, Πολυδ. Ε', 161· πρβλ. **φιλοπαίστης**.

φῐλόπαις, **αιδος**, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς παῖδας, ὡς τὸ **παιδεραστής**, Πλάτ. Πολ. 474D, Θεόκρ. 12. 29· φ. χέλυς, ἡ μέλπουσα τὴν πρὸς τοὺς παῖδας ἀγάπην, Σιμωνίδ. (;) 179· νόσος φ. Καλλ. Ἐπιγράμμ. 48. 6. **II**. ὁ ἀγαπῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, Ἀρισταίν. 1. 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 2384 χελιδὼν Ἀνθ. II. 10. 16. **II**. ὄνομα τοῦ πράσου, Πλίν. 20. 89.

φῐλοπαίσμων, ἴδε **φιλοπαίγμων**.

φῐλοπαίστης, ου, ὁ, = **φιλοπαίγμων**, Αἰλ. περὶ Ζ. 4. 34., 5. 39, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Θεόπομπος Θεοδέκτου**. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 270, 433.

φῐλοπάλαιστρος, ον, ὁ φιλῶν τὴν παλαίστραν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **φιλέψιος**.

φῐλοπάννῠχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς παννυχίδας, τὰς ὁλονυκτίους διασκεδάσεις, Ἀνθ. Παλ. 5. 123, Ὀρφ. Ὕμν. 2 (3). 5.

φῐλοπαράβολος, ον, ὁ φιλῶν τὰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, ῥιψοκίνδυνος, Πλουτ. Φιλοπ. 9.

φῐλοπάρθενος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς παρθένους, θεός ἐστι φιλοπάρθενος, περὶ τοῦ Πανός, Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 13, Νόνν. Διονυσ 48, 430, κλπ. **II.** ὁ φιλῶν τὴν παρθενίαν, παρθένος αὐτὴ καὶ φιλοπάρθενος Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 881C.

Φῐλοπάτιον, τό, (πατέω) ὄνομα δάσους τινὸς παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, κυνηγῶν μετὰ τοῦ βασιλέως ἐν τῷ Φιλοπατίῳ Λέων Γραμματ. ἐν Βασιλ. σ. 470.

φῐλοπᾰτορία, ἡ, ἡ πρὸς τὸν πατέρα ἀγάπη, Καισαρ. Διάλ σελ. 3, κλπ.

φῐλοπατρία, ἡ, ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη, Ἀριστοφ. Σφ. 1465, Συλλ. Ἐπιγρ. 5878.

φῐλόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, ἀλλὰ αἰτ. **φῐλόπατριν** Πολύβ. 1. 14, 4, Λουκ. Περεγρ. 15, κλπ.·— ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, Πολύβ. ἔνθ' ἀ ωτ., Ἀνθ. Παλ. 7. 235, Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 10, Πλούτ., κλπ.·— τὸ φιλόπατρι = **φιλοπατρία**, ὁ αὐτ. 2. 119C. Πρβλ. **φιλόπολις**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 173

φῐλοπάτωρ [ᾰ], **ορος, ὁ, ἡ,** ὁ ἀγαπῶν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, Εὐρ. Ὀρ. 1605, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 638, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 4, 5·— ὄνομα ἑνὸς τῶν Πτολεμαίων καὶ ἄλλων τινῶν βασιλέων, Συλλογ. Ἐπιγρ. 357, 358, κ. ἀλλ.

φῐλοπείσμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ εὐκόλως καταπειθόμενος, Μεθόδ.·— ἀλλὰ κατ' Ἀλλάτιον γραπτέον **φῐλοπύσμων**, ὁ ἀγαπῶν νὰ πυνθάνηται.

φῐλοπελλᾶς, ᾶ, ὁ, ἀγαπῶν τοὺς γέροντας, τὸ δὲ φιλοπελλᾶς .. τὸν τῶν ἁπλῶν ἐφύλαξε τόνον Ἀρκάδ 2?. 20, καὶ ἀνωτέρω· «τὸ μέν τι πελλᾶς ὁ γέρων περισπᾶται ἐπὶ σκώμματος ὄν» αὐτόθι 2.

φῐλοπένης, ητος, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς πένητας, καλείσθωσαν οὖν εἰς μέσον οἱ φιλόθεοι καὶ φιλότιμοι καὶ φιλοπένητες Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 811, 32.

φῐλοπενθής, ές, ὁ ἀγαπῶν νὰ πενθῇ, Πλούτ. 2. 113A, κλπ.· πόθος φ. Γοργ. Ἐγκώμ. Ἑλένης, 681 Βεκκῆρ.· τὸ φιλ. Πλούτ. 3. 822B.

φῐλοπένταθλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ **πένταθλον**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 7. 16.

φῐλοπέρσης, ου, ὁ, φίλος τῶν Περσῶν, Θεμίστ. 132B, etc.

φῐλοπευθέω, = **φιλοπευστέω**, Βυζ.

φῐλοπευθής, ές, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτᾷ, περίεργος, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 42· τὸ φ. Πλούτ. 2. 515F.

φῐλοπευστέω, ἀγαπῶ νὰ ἐρωτῶ ὅπως μάθω, Πολύβ 3. 59, 6· μετ' αἰτιατ., ἐξετάζω μετὰ περιεργίας περί τινος, Στράβ. 644.— Καθ' Ἡσύχ.: «φιλοπευστεῖν· ἀκούειν, μανθάνειν, ἐρωτᾶν» καὶ «φιλοπευστοῦντα· ἡδέως ἀκούοντα. ἢ ἐρωτῶντα», κατὰ δὲ Σουΐδ.: «φιλοπευστεῖ, φιλοπραγμονεῖ», οὕτω καὶ κατὰ Φώτ.

φῐλοπεύστης, ου, ὁ, = **φιλοπευθής**, Πτολεμ. Τετράβ. 160.

φῐλοπευστία, ἡ, τὸ φιλοπευστεῖν, Πλούτ. 2. 518C.

φῐλοπευστικός, ή, όν, καὶ **φιλόπευστος, ον,** = **φιλοπευθής**, Φώτ., Σουΐδ.

φῐλόπικρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ πικρά, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 10. 28.

φῐλόπιστος, ον, πιστός, «μὴ φιλόνεικος, μὴ κενόδοξος, μὴ ἐξηγητικός, ἀλλὰ φιλόπιστος» Βασιλ. Ἐπιστ. τ. 2, σ. 738.

φῐλοπλάκουντος [ᾰ], **ον,** ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλακοῦντας, Ἀθήν. 644A.

φιλοπλάτᾰνος, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς πλατάνους, ἐπὶ **νεανίου** ἀγαπῶντος νὰ κάθηται ὑπὸ πλάτανον, Ἀρισταίν. 1. 3.

φῐλοπλᾰτύνομαι, μέσ., ἀγαπῶ νὰ μεγαλύνωμαι, νὰ ὑπερηφανεύωμαι, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 184A.

φῐλοπλάτων [ᾰ], **ωνος, ὁ, ἡ,** ὁ ἀγαπῶν τὸν Πλάτωνα, Διογέν. Λαέρτ. 3. 47, Ἀττ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 795C.

φῐλόπλεκτος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέκηται, ὁ συνήθως πλεκόμενος, κόμη Ἀνθ. Π. 6. 206.

φῐλοπληκτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ πλήττη, Κωμικ. παρ' Εὐστ. 1206. 56.

φῐλοπλόκᾰμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς **πλοκάμους**, Εὐφορίων παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Δυμᾶνες** 42.

φῐλόπλοος, ον, συνηρ. **-πλους, ουν,** ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέῃ, Ἀνθ. Π. 6. 236.

φίλ-οπλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα, Ἀνθ. Π. 11. 195, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 223. 7.

φῐλοπλούσιος, ον, = **φιλόπλουτος**, Ἡλιόδ. 5. 12, Ἐκκλ.

φῐλοπλουτέω, ἐπιθυμῶ νὰ γίνω πλούσιος, ἀγαπῶ τὸν πλοῦτον, Πλούτ. 2. 524F, Ἐκκλ.

φῐλοπλουτία, ἡ, ἡ ἀγάπη τοῦ πλούτου, Πλουτ. Λυκοῦργ. 30, Κράσσ. 2, κλπ.

φῐλόπλουτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν πλοῦτον, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ πλούσιος, Λουκ. περὶ Οἴκου 5, Πλούτ. 2. 140F· φιλ. ἅμιλλα, ἅμιλλα πρὸς κτῆσιν πλούτου, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 412·— τὸ φιλόπλουτον = **φιλοπλουτία**, Πλούτ. 2. 793E.

φῐλοποιέω, κάμνω τινὰ φίλον, Α. Β. 428·— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κάμνω τινὰ φίλον μου, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν, τινὰ Πολύβ. 3. 42, 2., 32. 5, 7, Διόδ., κλπ.

φῐλοποίησις, εως, ἡ, τὸ φιλοποιεῖν, κτῆσις φίλων, Γλωσσ.

φῐλοποιητής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τοὺς ποιητάς, Πλάτ. Πολ. 607D.

φῐλοποιΐα, ἡ, = **φιλοποίησις**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 239, Διογέν. Λαέρτ. 7. 130 (κοινῶς φέρεται **φιλευποιΐας**).

φῐλοποίκῐλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ποικιλίαν, ὁ πόλεμος οὐκ ἐπίδηλα τὰ κινήματα κέκτηται, ἅτε φιλοποίκιλος ὢν καὶ πολύμορφος Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 35A.

φῐλοποίμην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιμένας, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 2?7B.

φῐλοποίμνιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ποίμνιον, κύων φιλοποίμνιος Θεόκρ. 5. 106

φῐλόποινος, ον, ὁ φιλῶν τὴν ἐκδίκησιν, φιλόποινος καρδία Ἐφραίμ. Καισ. 2206, σ. 57.

φῐλοποιός, όν, ὁ ποιῶν φίλους, φιλοποιὸς τράπεζα Πλουτ. Κάτ. Πρεσβύτ. 25· τὸ φιλοποιὸν ὁ αὐτ. 2. 612D, 632E. **II.** = **φιλεργός**, Ἡσύχ.

φῐλοπολεμέω, ἀγαπῶ τὸν πόλεμον, ἐχθρῷ σοι καὶ φιλοπολεμοῦντι ἀεὶ Παράφρ. Γρηγ. Ναζ. σ. 67, 7.

φῐλοπόλεμος, ον, ποιητ. **φιλοπτ-** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὅμ.), ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, φίλος τοῦ πολέμου, πολεμικός, Ἰλ. Π. 65, 90, κλπ, κ. ἀλλ.· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), Πλάτ. Τίμ. 24D· συχν. ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀντίθ. τῷ **πολεμικός**, Πλουτ. Εὐμ. κ. Σερτωρ. Σύγκρ. 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Φαβ. 19, ἐν Μαρκέλλῳ 1· τὸ φ. Διόδ. 2. 21, Πλούτ., κλπ.—Ἐπίρρ. **-μως**, Ἰσοκρ. 178E.

φῐλόπολις, ὁ, ἡ, ποιητ. **φιλόπτολις** Εὐρ. Ῥῆσ. 158· αἰτ. **φιλόπολιν** Πινδ. Ο. 4. 26, Πλάτ. Ἀπολ. 24B, Ἰσοκρ. 17E, Ξεν., κλπ.· πληθ. **φιλοπόλεις** Αἰσχύλ. Θήβ. 176· ἀλλὰ καὶ γεν. **φιλοπόλιδος** Πλάτ. Πολ. 470D· πληθ. **πόλιδες, πόλιδας** αὐτόθι 470D, 502E· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 607: **I.** ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν, θεοὶ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, δηλ. τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, φιλόπατρις, Ἀριστοφ. Πλ. 726 (ἔνθα ὑπάρχει παιδιὰ ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας), 900, Θουκ. 2. 60., 6. 92, Πλάτ., κλπ.· φ. Ἁσυχία Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· φ. ἀρετή, ἡ φιλοπατρία, Ἀριστοφ. Λυσ. 547· τὸ φιλόπολι, ἡ φιλοπατρία, Θουκ. 6 92.— Ἐν Ἀθήναις, **φιλόπατρις** μὲν ἐλέγετο ὁ Ἕλλην, καθόλου, ὁ τὴν κοινὴν πατρίδα ἀγαπῶν, **φιλόπολις** ὁ φίλος τῆς ἑαυτοῦ πόλεως Ἀθηναῖος, Stallb. εἰς Πλάτ.

φῐλοπολίτης [ῑ], **ου, ὁ,** ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμπολίτας του, Πλουτ. Λυκοῦργ. 20, Φλαμίν. 13, κλπ. **II.** ὁ ἀγαπῶν τὰς πόλεις, Βασίλ. τ. 2, σ. 739A.

φῐλοπολύγελως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν πολὺν γέλωτα, σφόδρα πολύγελως, ποιητ. **φιλοπουλύγελως**, Ἀνθ. Παλ. 5. 243.

φῐλοπονέω, ἀγαπῶ τὸν κόπον, ἐργάζομαι πολύ, εἶμαι φιλόπονος, ἐργατικὸς ἢ ἐπιμελής, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 8. κλπ.· τι, εἴς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Πολ. 535D·— τὸ φιλοπονεῖν = **φιλοπονία**, Ξεν. Οἰκ. 21, 6, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 102· τὸ περὶ τὴν ἀρετὴν φ. Ἰσοκρ. 12B·—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, φιλοπονεῖσθαι περί τινος Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 8, Θεοπόμπ. Ἱστ. 260.

φῐλοπόνημα, τό, τὸ μετὰ φιλοπονίας γενόμενον ἔργον, πόνημα, περὶ λεξικοῦ, Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 99. 21· περὶ πραγματείας τινός, αὐτόθι 292. 37.

φῐλοπονηρία, ἡ, τὸ φιλεῖν τοὺς πονηροὺς καὶ τὰ πονηρά, Θεοφρ Χαρακτ. 39, Πλούτ., κλπ.

φιλοπόνηρος, ον, ὁ φιλῶν τὰ πονηρὰ καὶ τοὺς πονηρούς, Πλουτ. Ἀλκ. 25, Πολυβ. Ϛ', 168.

φῐλοπονήρως, Ἐπίρρ., μετὰ φιλοπονηρίας, Μιχ. Μοναχ. βίῳ Θ. Στουδ. σ. 293, ἔκδ. Mi.

φῐλοπονητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ φιλοπονεῖν, πρέπει τις νὰ εἶναι φιλόπονος, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 705D·

φῐλοπονία, ἡ, ἡ πρὸς τοὺς κόπους ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τῆς ἐργασίας, ἐργατικότης, φιλεργία, Πλάτ. Πολ. 535C, D· φιλ. καὶ καρτερία ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 122C· ἡ περί τι φ. Ἰσοκρ. 12A· πληθ., ὁ αὐτ. π. Ἀντιδ. ξ. 310, Πολύβ., κλπ.· φ. τινός, ἡ μετὰ κόπου ἐξεργασία πράγματός τινος, Δημ. 1408 21· οὕτω, φ. ἐν τοῖς γυμνασίοις ὁ αὐτ. 1409. 11.

φῐλοπονικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν φιλοπονίαν, φιλόπονος, Κοσμᾶς Ἰνδικοπλ. 7, σ. 274. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 289. 16.

φῐλόπονος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ἐργατικός, φιλεργός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, Σοφ. Αἴ. 879, Πλάτ., κλπ.· πρός τι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 12· ἀντίθετ. τῷ ἄπονος, Πλάτ. Πολ. 535C· φ. τῷ σώματι Ἰσοκρ. 11A· φ. περί τι Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 9·— ὑπερθ. **-ώτατος** Ἰσοκρ. 127D·— ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 1. 3, Πολυβ. Ε', 60·— τὸ φιλόπονον = **φιλοπονία**, Πλούτ. 2. 88D

2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐργώδης, κοπώδης, δύσκολος, πόλεμος

Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 47· φιλόπονόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Κυνηγ. 6, 8·— ἐπίρρ., φιλοπόνως ἔχειν πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 1, 4· φ. ἔπραξα Δημ. 292. 25.—Συγκρ. -ώτερον Ἰσοκρ. 20Α· ὑπερθ. -ώτατα, Πολύβ. 10. 41, 3.

φῐλοπόντιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν πόντον, τὴν θάλασσαν, Σωφρόνιος ἐν Mai Spic. Rom. 4. 101.

φῐλόπορνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς πόρνας ἢ τὴν πορνείαν, Ἐκκλ.

φῐλοπόρφῠρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν πορφύραν, Κλήμ. Ἀλεξ 257.

φῐλοποσία, ἡ, ἡ πρὸς τὴν πόσιν ἀγάπη, φιλοινία, Λατ. vinolentia, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22· ἐν τῷ πληθ., Πλάτων ἐν Φαίδωνι 81E, πρβλ. φιλοποτία.

φῐλοποτέω, ἀγαπῶ νὰ πίνω (δηλ. οἶνον), Ἀθήν. 438C, Πολυδ. Ϛ', 20.

φιλοπότης, ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν οἰνοποσίαν, φίλος τοῦ οἴνου, Λατ. vinolentus, Ἡρόδ. 2. 174, Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, Ἀριστοφ. Σφ. 79, Εὔπολις ἐν «Πόλεσι» 10 (περὶ τοῦ Κίμωνος), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 5· πρβλ. φιλοπώτης.

φῐλοποτία, ἡ, = φιλοποσία, Ἱππ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 522.

φῐλοπότις, ιδος, θηλ. τοῦ φιλοπότης, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 41.

φῐλόποτμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν δυστυχίαν ἢ τὴν ἀθλιότητα, δυστυχής, Πλούτ. 2. 986E.

φῐλόποτος, ον, = φιλοπότης, Ἀριστ. Προβλ. 3. 23.

φῐλοπουλύγελως, ἴδε ἐν λ. φιλοπολύγελως.

φῐλοπραγμᾰτίας, ου, ὁ, φιλοπράγμων, Δίων Κάσσ. 61. 4, Α. Β. 3. 13.

φῐλοπραγμονέω, εἶμαι φιλοπράγμων, Δίων Κάσσ. 77. 17, Ἐκκλ.· περί τινος Φωτ. Βιβλιοθ. 199. 27. II. φ. τι, ἐπιζητῶ τι μετὰ σπουδῆς καὶ προθυμίας, διάφορ. γραφ. ἀντὶ φιλοφρονέω, Στοβ. 426. 43.

φῐλοπραγμονία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππόλυτ. 73.

φῐλοπραγμοσύνη, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις φιλοπράγμων, ἤγουν περίεργος καὶ πολυάσχολος, περιεργία, ἀνήσυχος τρόπος τοῦ βίου, ἡ εἰς ξένας ὑποθέσεις ἀνάμιξις, φεύγοντες τάς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπρ. Πλάτ. Πολ. 549C· ἀποδιδομένη εἰς τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τοῦ Δημ. 13. 9., 52. 9, πρβλ. 559. 21· συνώνυμ. τῷ πολυπραγμοσύνη, Ἀριστ. Τοπ. 2. 4, 1.

φῐλοπράγμων, γεν. ονος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐνασχόλησιν, ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, τὰς ἀσχολίας· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ πολυπράγμων, ὁ ἀναμιγνυόμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις, πολυάσχολος, ἀνήσυχος καὶ περίεργος ἄνθρωπος, Λυκοῦργ. 148. 12, Ἰσαῖος 49. 31· ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Κρίτωνος· τὸ φιλόπραγμον Πλούτ. 2. 515F. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

φῐλόπρακτος, ον, = φιλοπράγμων, Πτολεμ. Τετράβ. 3, σ. 160, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 225.

φῐλοπρεπής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὸ πρέπον, τὴν εὐπρέπειαν, Διονυσ. Ἁλικ. Τέχνη Ρητ. 3. 5 (ἔνθα ὁ Schäf. ἔκ τινος Ἀντιγράφου μεγαλοπρεπής).

φῐλοπρόβᾰτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ πρόβατα, χωρεῖν ἐπὶ τὴν μάνδραν τοῦ σωτῆρος ἔρωτι τῆς σύριγγος τοῦ φιλοπροβάτου ποιμένος Παλλάδ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 48B, κλπ.

φῐλοπροεδρία, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς προεδρίας, τῆς πρωτοκαθεδρίας, Σωζομένου Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 2.

φῐλοπροσηγορία, ἡ, ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας.. τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας Ἰσοκρ. 6B, Διονύσ. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5. 1.

φῐλοπροσήγορος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ προσφωνῇ τοὺς ἀπαντῶντας, τῷ .. τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος Ἰσοκρ. 6A, Πολυδ. Ε', 137, Πλούτ., κλπ. Ἐπίρρ. -ρως, Πολυδ. Ε', 139.

φῐλοπροσηνής, ές, ὁ φιλῶν νὰ φέρηται πρὸς τοὺς ἄλλους προσηνῶς· ὑπερθ. ἐπίρρ. -έστατα, Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 9.

φῐλοπρωτεία, ἡ, τὸ φιλοπρωτεύειν, ἡ τοῦ πρωτεύειν ἐπιθυμία, φιλαρχία, Πορφύρ. ἐν Βίῳ Πλωτίν. 10, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 146 (180), κλπ. II. τὸ πρωτεῖον, Φωτ. Βιβλιοθ. 393, 27.

φῐλοπρωτεύω, ἐπιθυμῶ ἢ ἀγωνίζομαι νὰ εἶμαι πρῶτος, Ἐπιστολ. Ἰω. Γ', 9, Ἐκκλ.

φῐλόπρωτος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ εἶναι πρῶτος, φιλότιμος καὶ φιλόνεικος καὶ φιλόπρωτος ἦν Πολυβ. Γραμματ. Ἀποσπ. 115, Πλούτ., κλπ.· τὸ φιλόπρωτον = φιλοπρωτεία, Πλουτ. Σόλων 59, Ἀλκ. 2, κλπ.

φιλόπτερος γυνή, ἡ τὰ πτερὰ φιλοῦσα, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 67, ἔκδ. Μ.Ι.

φῐλοπτόλεμος, φῐλόπτολις, ποιητ. ἀντὶ φιλοπόλεμος, φιλόπολις.

φῐλόπτορθος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πτόρθους, τοὺς νέους κλάδους, ἐπίθ. τῶν μελισσῶν, Νόνν. Διονυσ. 13. 261.

φῐλοπτώματος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ πτώματα, κόρακες φιλοπτώματοι Γερμαν. Πατρ. ἐν Combef's Auct. Patr. novo Vol. σ. 1496B.

φῐλοπτωχία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τοὺς πτωχούς, Ἀνθ. Π. 15, 34 [ἔνθα ῑ], Ἀθαν. τ. 2, σ. 670, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 920, 11.

φῐλόπτωχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πτωχούς, Ἀθαν. τ. 2, σ. 363D, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 244B, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 48A, κλπ.

φιλοπυγιστής, ὁ, φίλος τῆς πυγῆς, ἀσελγὴς ἄνθρωπος, philopygista, Schol. Juvenal. 9. 1.

φῐλόπῡρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πυρούς, τὸν σῖτον, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ἀνθ. Π. 6. 36.

φῐλοπυστέω, = φιλοπευστέω. Ἰουστῖν. Μάρτ.

φιλόπυστος· «φιλοπράγμων» Ἡσύχ.

φῐλ-οπωριστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς ὀπώρας, τοὺς καρπούς, Ἀνθ. Παλ. 9. 563.

φῐλοπώτης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ φιλοπότης, Κῶδ. Ἐνετ. τοῦ Ἀθην. 430C, 433B, 438C· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 456, Παραλ. 445.

φῐλ-οργής, ές, ὁ ταχέως ὀργιζόμενος, Νικ. Ἀλεξιφ. 175.

φῐλ-όργιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄργια, Ἀνθ. Π. 10. 21, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6. 9.

φῐλορήτωρ, ορος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ῥητορικήν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 13.

φῐλ-όρθιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὄρθιον, Ἀνθ. Παλ. 6. 295.

φῐλ-οριστία, ἡ, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁρισμούς, «ἐπεὶ καὶ τοῦτον τὸν ἄνδρα .. τὸ τῆς φιλοριστίας ἐπενείματο νόσημα» Γαλην. τ. 8, σελ. 81.

φῐλ-ορμίστειρα, ἡ, ἀγαπῶσα τὸν ὅρμον, τὸν λιμένα, Κύπρις Ἀνθ. Π. 10. 21.

φῐλ-ορνῑθία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ πτηνὰ ἀγάπη, Ἀριστοφ. Ὄρν. σ. 1300, Φιλόστρ. 273.

φίλ-ορνις, ῑθος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰ πτηνά, Πλουτ. Νουμ. 4, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 78, κλπ. II. ἐπὶ πέτρας, ἣν ἀγαπῶσι τὰ πτηνά, εἰς ἣν συχνάζουσιν, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα κοίλη, φίλορνις Αἰσχύλ. Εὐμ. 23.

φῐλόρρυθμος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ῥυθμὸν ἐν τῇ μουσικῇ, Πλούτ. 2. 1138B.

φῐλορρύπᾰρος, ον, ὁ φιλῶν τὸν ῥύπον, τὴν ἀκαθαρσίαν, δαιμόνων φιλορρυπάρων Νείλου Ἐπιστ. 82·— φιλόρρῡπος, ον, αὐτόθι 100, κλπ.

φῐλορρώθων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ εἰς τοὺς ῥώθωνας προσηρμοσμένος, κημὸς Ἀνθ. Παλ. 6. 246.

φῐλορρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (ῥὼξ II, ῥάξ) ὁ τὰς ῥᾶγας, ἢ ῥῶγας τῶν βοτρύων ἀγαπῶν, παράγων, ἄμπελος Ἀνθ. Π. 7. 22.

φῐλορτῠγοτροφέω, ἀγαπῶ νὰ τρέφω ὄρτυγας, Ἀρτεμίδ. 3. 5· πρβλ. στυφοκόπος.

φῐλ-όρτυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ὁ φιλῶν τοὺς ὄρτυγας, τὰ ὀρτύκια, Πλάτ. Λύσ. 212D·

φῐλ-ορφᾰνος, ον, ὁ φιλῶν τοὺς ὀρφανούς, Ἀθαν. τόμ. 2. 363.

φῐλ-ορχήμων, ον, γεν. ονος, = τῷ ἑπομ., Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλ. 6. 3, ἐν τέλ.

φῐλ-ορχηστής, οῦ, ὁ, ὁ φιλῶν τὴν ὄρχησιν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. 73, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. 230.

φῐλορχικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ὄρχησιν, ἴδε ἐν λέξει φιλαρχικός.

φῐλορώμαιος, α, ον, ὁ φιλῶν τοὺς Ῥωμαίους, φίλος αὐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2108b c, 2122 κἑξ., Στράβ. 652, Πλούτ., κλπ. Ὁ τονισμὸς φῐλορωμαῖος, ἀπαντῶν ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. 396, 45, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Ἀρκαδ. ἐν σ. 43, 9., 86. 13· ἡ κατὰ τὴν γραμματ. ἀναλογίαν γραφὴ φιλορρώμαιος δὲν ἀπαντᾷ τοσοῦτον συχνάκις ὅσον ἡ διὰ τοῦ ἁπλοῦ ρ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 328.

φῐλος, τό, = φιλία, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 289. 6.

φίλος, η, ον, καὶ ος, ον, Πινδ. Ο. 2. 170· [ῐ· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἡ κλητ. φίλε ἔχει ῑ ἐν ἀρχῇ στίχου, ἴδε κατωτ.] I. Παθ., ἠγαπημένος, πεφιλημένος, ἀγαπητός, Λατ. amicus, carus, Ὅμ., κλπ.· παῖδε φίλω Ἰλ. Η. 279· συχν. μετὰ δοτ., ἀγαπητός τινι, μάλα οἱ φίλος ἦεν Α. 381· φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι Γ. 347, κλπ.·—κλητ. φίλε κασίγνητε (ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου) Δ. 155., Ε. 359· ὅτι δὲ καὶ μετ' οὐδετ. οὐσιαστ., φίλε τέκνον Ὀδ. Β. 363., Γ. 184, κλπ.· ἀλλά, φίλον τέκος (ἐν τῷ γ' ποδὶ) Ἰλ. Γ. 162· ὡσαύτως, φίλος ἀντὶ φίλε (ἥτις εἶναι Ἀττικὴ χρῆσις κατὰ τὸν Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 213), φίλος ὦ Μενέλαε Ἰλ. Δ. 189, πρβλ. Ι. 601, Φ. 106, κ. ἀλλ. οὕτω, Πινδ. Ν. 3. 133, Αἰσχύλ. Πέρσ. 546, Εὐρ. Ἰκ. 277, Ἀριστοφ. Νεφ. 1168· ἐνίοτε μετὰ τῆς κλητ. συνάπτεται γενική, φίλ' ἀνδρῶν Θεόκρ. 15. 74., 24. 40. ὦ φίλα γυναικῶν Εὐρ. Ἄλκ. 460· ἴδε κατωτ. 6· ὡς τό, πότνα θεάων, δῖα γυναικῶν, πρβλ. Πόρσ. Προλεγ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. Ixii — Τὸ ἐπίθ. ταχέως κατέστη ὡς οὐσιαστ., ὡς τὸ Λατιν. amicus. α) φίλος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, φίλος, κουρίδιος φίλος, δηλ. σύζυγος, Ὀδ. Ο. 22· φίλοι, οἱ φίλοι καὶ οἰκεῖοι, νόσφι φίλων Ἰλ. Ξ. 256· τῆλε φίλων Ὀδ. Β. 333, πρβλ. Ζ. 287· καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ἐν χρήσει μετὰ γεν., ὁ Διὸς φίλος Αἰσχύλ. Προμ. 304· τοὺς ἐμαυτοῦ φ., τοὺς τούτων φ. Αἰσχίνης 7. 27 κἑξ.·

οὕτω, φ. ἐμὸς Σοφ. Φιλ. 421· τῶν ἐμῶν φ. αὐτόθι 509· τοὺς σφετέρους φ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 0, 25 — παροιμ., ἔστιν ὁ φίλος ἄλλος αὐτός, ὁ φίλος εἶναι ἄλλος ἐγώ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 4, 5 κοινὰ τὰ τῶν φίλων Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ ἐν τέλ., Ἀριστ. Ἠθ Νικ. 8. 9, 1., 9. 8, 2· οὐθεὶς φ. ᾧ πολλοὶ φίλοι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Εὐδ. 7. 12, 17· — ὡσαύτως ἐπὶ φιλίας μεταξὺ κρατῶν ἢ ἐθνῶν, σύμμαχοι, ἀντίθετον τῷ **πολέμιοι**, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 48· συνημμένον μετὰ τοῦ **σύμμαχοι**, Δημ. 113. 21, κλπ.· πρβλ. **ξένος** Ι· — ὡσαύτως ἐπὶ ἐραστοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4, πρβλ. Λακ Πολ. 2. 13· — **φίλε**, ἐν χρήσει ὅταν διαλέγηταί τις πρὸς ἄγνωστον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ', 10, κλπ.· — ὡσαύτως ἐν σχέσει πρὸς πράγματα, μουσικῆς φ. Εὐρ. Ἀποσπ. 584· ἀληθείας, δικαιοσύνης Πλάτ. Πολ. 487Α· τῶν εἰδῶν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 248Α· — φίλον ποιεῖν τινα Λυσίας 143. 11, κλπ.· ποιεῖσθαι Λουκιαν. Ἁλιεὺς 38· κτᾶσθαι Ἰσοκρ. 20Β· τοὺς φίλους κτᾶσθαι Θουκ. 2. 40· φίλους τιθέντες τοὺς.. πολεμιωτάτους Εὐρ. Ἑκ. 848· φίλῳ χρῆσθαί τινι Ἀντιφῶν 136. 41· φίλον ἔχειν τινὰ Ἀνδοκ. 6. 26. β) **φίλη**, ἡ, ἀγαπητὸν πρόσωπον, ἀγηπητή, «φιληνάδα», Λατ. amica, κλῦτε, φίλαι Ὀδ. Δ 722· ἐπὶ συζύγου, Ἰλ. Ι. 146, 288· ἡ Ξέρξου φ., ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 832· ἐπὶ ἐρωμένης, Σοφ. Ἀντιγ. 543, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 23., 3. 11, 16· φίλην ποιεῖσθαί τινα Ἀντιφῶν 113. 6. γ) **φίλον**, τό, ἀντικείμενον ἀγάπης, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 187· λεγόμενον πρὸς πρόσωπα, «ἀγάπη μου», φ. ἐμὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 952· οὕτω **φίλτατον**, αὐτόθι 970· τὰ φίλτατα, τὰ ἀγαπητότατα πρόσωπα, τὰ οἰκειότατα καὶ προσφιλέστατα οἷα ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 851, Εὐμ. 216, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 366, Οἰδ. Κολ. 1110, Εὐρ. Μηδ. 16· ἴδε ἐν λέξ. **φίλτατος**· ταμιὰ φίλα, τὰ σὰ φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 523, 613· — ἴδε κατωτ. ΙΙ. δ) **οἱ πρῶτοι φίλοι** ἦτο ἀξίωμα τῆς Αἰγυπτιακ. Αὐλῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 4677, 4698, 4860. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀγαπητός, εὐάρεστος, τερπνός, δαὶς Ὀδ. Θ. 348· μετὰ δοτ. προσώπου, ἀεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη Ἰλ. Ε. 891, πρβλ. Ὀδ. Ν. 295· φίλα ποιέεσθαί τινι Ἡρόδ. 2 152., 5. 37, κλπ.· ἀλλὰ β) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς κατηγορούμεν., φίλον ἐστὶ ἢ γίγνεταί μοι, εἶναι ἀγαπητὸν εἰς ἐμέ, μοὶ ἀρέσκει, εἶναι κατὰ τὴν καρδίαν μου, Λατ. cordi est, Ὅμηρ., κλπ.· εἴ πού τι φίλον ἐστὶ Ὀδ. Η 320 φ. Διὶ πατρὶ γένοιτο αὐτόθι 317, πρβλ. Ἰλ. Η. 387· καί σοι φ. ἔπλετο θυμῷ Ὀδ. Ν. 145. 335, κλπ.· συχν. μετ' ἀπαρ., οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν Ἰλ. Δ. 372· πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν Τρώων Φ. 101, πρβλ. Ω. 334, Ὀδ. Ξ. 378· οὕτω, ταῦτα δαίμοσί κου φίλου ἦν οὕτω γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 87, πρβλ. 108., 4. 97· — σπανίως μετὰ μετοχ., εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ, ἂν ἀρέσκῃ εἰς αὐτὸν νὰ καλῆται οὕτω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 161· — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι Ἰλ. Α. 108, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 15· ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεμεναι, «ὅπου προσφιλῆ κρέα ὀπτὰ εἰσιν ὥστ' ἐσθίειν» (Θ Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 345· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 304· τοῖσι Κορινθίοισι φίλα ἦν πρὸς τοὺς Κερκυραίους Ἡρόδ. 3. 49. γ) ἐν τῇ ἀπ' ἧ γλώσσῃ τοῦ Ὁμ. καὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν γίνεται χρῆσις τοῦ ἐπιθέτου **φίλος** ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, τῆς ζωῆς κλπ. τοῦ λαλοῦντος, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν, ἀφῄρεσε τὴν ἀγαπητήν του ψυχήν, Ἰλ. Ε. 155, πρβλ. Χ. 58· κατεπλήγη φίλον ἦτορ Γ. 31· εἰσόκε.. μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ Ι. 609 φίλον κατὰ λαιμὸν Τ. 109· μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν, πατὴρ φ. Χ. 408· φίλη ἄλοχος, κλπ. φίλην.. ἄγεσθαι, λαμβάνειν ὡς σύζυγον, Ι. 146· — οὕτω δὲ κατέστη σύνηθες ἐπίθετον πολλῶν τοιούτων οὐσιαστικῶν τιθέμενον καὶ ὅ αν οὐ εμία σχέσις ἀγάπης δύναται νὰ νοηθῇ, ὡς π.χ. ἐν Ἰλ. Ι. 55, λέγεται ἐπὶ τοῦ Μελεάγρου, μητρὶ φίλη Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ, ὠργισμένος ἐναντίον τῆς ἑαυτοῦ μητρός — ὡσαύτως ἁπλῶς εἰς δήλωσιν πράγματός τινος, π. χ. φίλα εἵματα Ἰλ. Β. 261· φίλ. πόνος, ὁ συνήθης κόπος, τὸ σύνηθες ἔργον, Θεόκρ. 21 20. ΙΙ. Σπανιώτερον καὶ μόνον παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, ὡς τὸ **φίλιος**, ἀγαπῶν, φιλικός, Ὀδ. Δ. 313, πρβλ. Ἰλ. Ω. 775· μετὰ γεν., φίλαν ξένων ἄρουραν, φιλικὴν πρὸς τοὺς ξένους, Πινδ. Ν. 5 18, πρβλ. Π. 5. 9· — ἐπὶ πραγμάτων, καλός, εὐάρεστος, φίλα μήδεα Ἰλ. Ρ. 325· φ. δόσις, φ. δῶρα Ὀδ. Ζ. 208., Θ. 545· — φίλα φρονέειν τινὶ Ἰλ. Δ. 219· φ. ἐργάζεσθαί τινι Ὀδ. Ω. 210· φ. εἰδέναι τινὶ Γ. 277· φ. ποιοῦμαί τινι, κάμνω προτάσεις φιλικὰς πρός τινα, προσελκύω εἰς φιλίαν τινά, Ἡρόδ. 2. 152., 5. 37., 7. 104· δαίμοσιν πράττειν φ. Αἰσχύλ. Πρ 660. 2) ἀγαπῶν πρᾶγμά τι, προσκεκολλημένος εἴς τι, ἄλλων νόμων Ἀριστ. Ἀποσπ 500. ΙΙΙ. Ἐπίρρ. **φίλως**, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, φίλως χ' ὁρόωτε, «νῦν δὲ ἡδέως ἂν ὁρῷτε» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ 347· ὡσαύτως ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 45, Αἰσχύλ. Ἀγ. 246, 1591, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 758, κλπ.· φ. ἐμοί, κατὰ τρόπον ἀγαπητὸν ἢ εὐάρεστον εἰς ἐμέ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1581· φ. δέχεσθαί τινα Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5, πρβλ. Πλάτ. Ἐπινομ. 988C. IV. τὸ φίλος ἔχει πολλοὺς τύπους παραθετικούς: 1) Συγκρ. **φιλίων** [ῐ], ον, Ὀδ. Τ. 351., Ω. 268· ὑπερθ. **φίλιστος**, η, ον, μόνον ἐν νόθῳ στίχῳ, Σοφ. Αἴ. 842, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. 2) Συγκρ. **φίλτερος**, ὑπερθ. **φίλτατος**, ἴδε τὰς λέξ. 3) Συγκρ. **φιλαίτερος**, ὑπερθ. **φιλαίτατος**, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 29, Ἑλλ. 7. 3, 8, Καλλ. εἰς Δῆλ. 58, Θεόκρ. 7. 98. 4) ὁμαλὸν συγκρ. **φιλώτερος**, Καλλ. Ἀποσπ. 146· ὑπερθ. **-ώτατος**, Βυζ. 5) παρ' Ἀττικ. ἀπαντᾷ καὶ συγκριτ., μᾶλλον φίλος Αἰσχύλ. Χο. 219, Σοφ. Φιλ. 886, Θεόφρ.· ὑπερθ., μάλιστα φ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 16· — ὡσαύτως, μείζων καὶ μέγιστος φ. Σοφ. Ἀντιγ. 183, Αἴ. 1331· — καὶ οἱ ἐγγυτάτω, οἱ ἔγγιστα φ. Λυσίας 95. 30, Πολύβ. 9. 24, 2.

φῐλοσαρκέω, εἶμαι παραδεδομένος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, Κύριλλ. Ἀλεξ. VI, 313D.

φῐλοσαρκία, ἀγάπη τῆς σαρκός, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 4, σ. 219, Κύριλλ. Ἀλεξ. Ι, 144, Ὠριγέν. ΙΙ, 813, Ἀναστ. Σιν. 552C.

φῐλόσαρκος, ον, παραδεδομένος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, τὴν φιλήδονον καὶ φιλόσαρκον τιμᾶν ζωὴν Βασίλ. Ι, 457, IV, 625C, Γρηγ. Ναζ. Ι, 893C, κλπ.

φῐλοσέβαστος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν σεβαστόν, τὸν αὐτοκράτορα, Συλλ. Ἐπιγρ. 1306, 2464, 2719, 2911, 2930, 2931, κ. ἀλλ.

φῐλοσεβής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐσέβειαν, Ἰω Δαμασκ. 838C.

φῐλοσίγμᾰτος, ὁ ἀγαπῶν τὸ σῖγμα, λέγεται ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, Εὐστ. 1170. 53.

φῐλόσῑτος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν σῖτον, περὶ αὐτοῦ ἀσχολούμενος, Ξεν. Οἰκ. 20. 27. ΙΙ. ὁ ἀγαπῶν τὰ σῖτα, τὴν τροφήν, ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ, Πλάτ. Πολ. 475C, Πολυδ. Ϛ', 34.

φῐλόσκαρθμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν χορόν, Νόνν. Δ. 5. 115., 10. 222.

φῐλόσκεπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν σκέπην, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 7, 3 (κῶδ. Οὐρδ.).

φῐλόσκηπτρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ σκῆπτρον, βασιλεὺς Ἀνθ. Π. 9. 691.

φῐλοσκήπων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ῥάβδον, τὴν βακτηρίαν, ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 232.

φιλοσκιρτηταὶ Σάτυροι, οἱ ἀγαπῶντες νὰ σκιρτῶσι, Ἀστερ. Ἀμασ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 40, σ. 324.

φῐλόσκιος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν σκιάν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 1, Ὀππ. Ἁλ. 4. 422.

φῐλοσκόπελος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκοπέλους, Ἀνθ. Π. 6. 32, Νόνν. Δ. 5. 230, κλπ.

φῐλόσκοπος, ον, (σκοπὸς ΙΙ) ὁ συνήθως ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Ἱμερ.

φῐλοσκύλαξ, [ῠ], ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκύλακας, ἢ τοὺς κύνας, Νόνν. Δ. 3. 74.

φῐλοσκωμμοσύνη, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὰ σκώμματα, ἢ τοὺς ἀστεϊσμούς, Πολυδ. Ε', 161.

φῐλοσκώμμων, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ σκώμματα ἢ τὰ ἀστεῖα, Ἡρόδ. 2. 174, Ἀππ., Λουκ., κλπ. — Ἐπίρρ. **-μόνως**, Πολυδ. Ε', 161.

φῐλοσκωπτέω, ἀγαπῶ νὰ σκώπτω, Ἀθήν. 616Β.

φῐλοσκώπτης, ου, ὁ, = φιλοσκώμμων, Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 6, 5, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 616Β, Πλούτ., κλπ.

φῐλοσμάρᾰγος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον ἢ τὸν κρότον, τὴν βοήν, Νόνν. Δ. 3. 77.

φῐλόσμηνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ σμήνη ἢ τὰς κυψέλας τῶν μελισσῶν, Νόνν. Δ 5. 252.

φῐλοσοφέω· πρκμ. **πεφιλοσόφηκα** Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 1. 41. — Ἀγαπῶ τὴν σοφίαν, ἐπιδιώκω τὴν κτῆσιν γνώσεων, ἐξετάζω ἢ σκέπτομαι φιλοσοφικῶς, παρατηρῶ μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, σπουδάζω κατὰ βάθος, Λατ. philosophari, φιλοσοφέων γῆν πολλὴν.. ἐπελήλυθε (δηλ. ὁ Σόλων) Ἡρόδ. 1. 30· φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας Θουκ. 2. 40· φιλοσοφήσετε καὶ σκέψεσθε Ἰσοκρ. 182Ε, πρβλ. 282Α· θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σοφὸς γενέσθαι, ἔστι γὰρ Πλάτ. Συμπ. 203Ε, κἑξ.· φιλοσοφοῦντά με δεῖ ζῆν, λέγει ὁ Σωκράτης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 28Ε· φ. περί τινος Λυσίας 113. 18, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 2· περί τι Ἰσοκρ. 319Β, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 1· ὑπέρ τινος Λουκ. Ἔρωτ. 31· διὰ τὸ θαυμάζειν οἱ ἄνθρωποι.. ἤρξαντο φιλοσοφεῖν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 9· φιλοσοφεῖν λέγεται καὶ τὸ ζητεῖν.. εἴτε χρὴ φιλοσοφεῖν εἴτε καὶ μὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 50· φ. γνησίως καὶ ἱκανῶς Πλάτ. Πολ. 473D· ἀδόλως ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 249Α· καθαρῶς καὶ δικαίως ἐν Σοφιστ. 253Ε· ὀρθῶς ἐν Φαίδωνι 67Ε· ὑγιῶς ἐν Πολ. 619C· — ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ **σοφιστεύω**, σοφιστικῶς ἐξετάζω ἢ συλλογίζομαι, Δημ. 1181. 1, πρβλ. Λυσίαν 113. 18. 2) διδάσκω τὴν φιλοσοφίαν, Ἰσοκρ. 28C, πρβλ. Πλούτ. 192Α· παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφεῦσι, διάγω βίον κανονικόν, πλήρη αὐταπαρνήσεως, Γρηγ. Ναζ. ΙΙ. μετ' αἰτ., ἐξετάζω, συζητῶ, ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω φιλοσοφικῶς, ἐρευνῶ τὰς ἀρχάς, σπουδάζω πρός τι, μελετῶ, Λατ. meditari, Ἰσοκρ. 159D· φιλοσοφίαν φιλοσοφεῖν, ἐπιδιώκειν τὴν φιλοσοφίαν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 23· φιλοσοφίαν καινήν.. οὗτος φιλ. (ἐξυπακ. ὁ Ζήνων) Φιλήμων ἐν

«Φιλοσόφοις» 1· τὴν πολιτικὴν φ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 11, 1. πρὸς ὀλιγοσιτίαν πολλὰ πεφιλοσόφηκεν ὁ νομοθέτης ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 10, 9· φ. τὰ Στωικὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 235· τὰ τοῦ βίου πράγματα Διονύσ. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 11· μεταφορ., φ. ἡ γραφὴ τὰ τῶν μύθων σώματα, ἡ ζωγραφία παριστάνει ἀληθῶς, Φιλόστρ. 767, πρβλ. Πλούτ. 2. 69B.— Παθ., ἐξετάζομαι, ἐρευνῶμαι, φιλοσοφικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 59· τὰ φιλοσοφούμενα, τὰ φιλοσοφικῶς ἐξεταζόμενα, φιλοσοφικαὶ ἔρευναι καὶ θεωρίαι, Κικ. Fam. 11. 27, Διογ. Λαέρτ. 4. 49. 2) καθόλου, σπουδάζω περί τι, ἐργάζομαι εἴς τι, φ. λόγον Ἰσοκρ. 42B· φ. τοῦτο ὅπως .. Λυσίας 169. 9, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 129, Μένανδρ. ἐν «Θρασυλέοντι» 3. Πρβλ. φιλόσοφος.

φῐλοσόφημα, τό, ὑποκείμενον ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης ἢ μελέτης, φιλοσοφικὴ πραγματεία, ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις φ. Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 13. 12, πρβλ. Πολύβ. 34. 4, 4. 2) ἐν τῇ Λογικῇ, ἀπόδειξις, Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 12· πρβλ. ἐπιχείρημα. 3) ἐπίνοια, ἐφεύρεσις, Πλούτ. 2. 269A, 1125B.

φιλοσοφητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ φιλοσοφῶ, δεῖ φιλοσοφεῖν, Πλάτ. Εὐθύδ. 288D, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 304· φιλοσοφίαν φ. Λουκ. Ἑρμότ. 45· φ. περί τινος Ἀθήν. 632B.

φῐλοσοφία, ἡ, ἀγάπη τῆς σοφίας ἢ τῆς γνώσεως, ἐπιδίωξις σοφίας, θεωρία, σπουδή, Ἰσοκρ. 276D, Πλάτ. Φαίδων 61A, Γοργ. 484C, κ. ἀλλ.· ἡ φιλ. κτῆσις ἐπιστήμης ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 288D. 2) συστηματικὴ ἢ μεθοδικὴ ἔρευνα ἢ σπουδὴ πράγματός τινος, Λατ. meditatio, Ἰσοκρ. 21E· ἡ περὶ τὰς ἔριδας φ., ἐπιστημονικὴ διεξαγωγὴ τῶν συζητήσεων, ὁ αὐτ. 209B· ἡ περὶ τοὺς λόγους φ., ἡ σπουδὴ τῆς ῥητορικῆς, ὁ αὐτ. 42E, πρβλ. φιλοσοφέω II, 2· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἐν ταῖς φιλ. πολὺν χρόνον διατρίψαντες Πλάτ. Θεαίτ. 172C· τέχναι καὶ φιλοσοφίαι Ἰσοκρ. 209B· 3) φιλοσοφία, ἡ ἐξερεύνησις τῆς ἀληθείας καὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, ὁ αὐτ. 225, Πλάτ. Ὅροι 414B· κλπ. —Ὁ Ἰσοκρ. συνήθως προτάσσει τὸ ἄρθρον, οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες 24E, 99A, 148E· ἐνίοτε ὡσαύτως ὁ Πλάτ. καὶ ὁ Ἀριστ. ὡς ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 1 ἐλάττ. 1. 5, Ἠθικ. Νικ. 10. 7, 3· ἀλλὰ συνηθέστατα οὗτοι παραλείπουσιν αὐτό, Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 68C, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 2, κ. ἀλλ., πλὴν ὅταν προστίθηται ἐπιθετικὸς ἢ ἄλλος προσδιορισμὸς εἰς δήλωσιν ἰδιαιτέρου τινὸς συστήματος φιλοσοφίας, ἡ θεία φ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 239B· ἐκείνου τῇ φ. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 213D· ἡ περὶ τὰ ἀνθρώπινα φ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 9, 22· ἡ τῶν Ἰταλικῶν φ. ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 1· οὕτως, ἡ Ἰωνικὴ φ. Διογέν. Λαέρτ. 1. 122· ἡ Ἀκαδημιακή, δογματική, σκεπτικὴ Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 4, κλπ.· Πλάτων καὶ ἡ φιλ. 2. 176D· ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐν ἀρχῇ τῆς φ. αὐτόθι 607C, κλπ.· μάλιστα ἡ πρώτη φ., = Ὀντολογία, καλουμένη καὶ θεολογικὴ ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, πρβλ. 9. 7, Σχόλ. ἐν τῇ Βερολ. Ἐκδ. σ. 519b. 19. 4) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφεῦσι, βίος θεωρητικός, ἀσκητικός, Γρηγ. Ναζ.· πρβλ. φιλόσοφος II. 3.

φιλοσοφικῶς, Ἐπίρρ. = φιλοσόφως, Εὐσ. κατὰ Ἱεροκλ. 523D.

φῐλοσοφοκλῆς, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὸν Σοφοκλέα, Διογ. Λ. 4. 20.

φῐλοσοφο-μειρᾰκίσκος, ὁ, ὁ ἐξασκῶν τὴν παιδεραστίαν, κατὰ φιλοσοφικὸν σύστημα, Ἀθήν. 572B.

φῐλόσοφος, ον, κυρίως ὁ ἀγαπῶν σοφίαν τινὰ ἢ τέχνην, Ἡσύχ., πρβλ. Πλάτ. Πολ. 475E, Ξεν. Πόροι 5. 4, καὶ ἴδε σοφός, σοφία, σοφιστής·— ἀλλά, II. ἡ πρώτη κυρίως χρῆσις τῆς λέξεως ὀφείλεται εἰς τὸν Πυθαγόραν, ὅστις ἐκάλει ἑαυτὸν φιλόσοφον, δηλ. φίλον, ἐραστὴν τῆς σοφίας ἀλλ' οὐχὶ σοφόν, Κικ. Quaest. Tusc. 5. 3 καὶ 4· «φιλοσοφίαν πρῶτος ὠνόμασε Πυθαγόρας καὶ ἑαυτὸν φιλόσοφον .... μηδένα γὰρ εἶναι σοφὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἢ θεόν» Διογέν. Λαέρτ. ἐν τῷ Προοιμ. 12, πρβλ. Ἰσοκρ. 227A· τὸν φιλόσ. σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν εἶναι πάσης Πλάτ. Πολ. 475B, πρβλ. Συμπ. 204E, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 290· ὁ ὡς ἀληθῶς φ. Πλάτ. Φαίδων 64A, κέξ.· φ. τὴν φύσιν ἢ φύσει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 376C· φ. τῇ ψυχῇ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φιλόπονος τῷ σώματι, Ἰσοκρ. 11A·— ἀκολούθως ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ παντὸς ἀνθρώπου τυχόντος ἐλευθερίου ἀγωγῆς, πεπαιδευμένου, ἐπιστήμονος, καὶ τὴν σοφίαν ἀσπαζομένου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πολλούς, ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ φιλομαθὴς καὶ φιλόλογος, Πλάτ. Πολ. 376B, C, 582E· ἀντιτίθεται τῷ σοφιστής, Ξεν. Κυνηγ. 13. 6 καὶ 9· μάλιστα ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐπαγγελλομένου τέχνην τινὰ ἢ ἐπιστήμην, διδάσκαλος τῆς λογικῆς, τῆς ῥητορικῆς, κλπ., πρβλ. Morus εἰς Ἰσοκρ. Πανηγ. 1, Stallb. εἰς Πλάτ. Συμπ. 182E. 2) ἡ ἰδιαιτέρα σημασία, καθ' ἣν ἡ λέξις σημαίνει τὸν ἐξετάζοντα τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων τῆς ὑπάρξεως, τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῆς ἀληθείας, (ὁ τῆς ἀληθείας φιλοθεάμων Πλάτ. Πολ. 475E· ἡ φ. ἐπιστήμη τῆς ἀληθείας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. α' ἔλαττον 1. 5., 3. 3, 1) κατὰ πρῶτον κατέστη γενικὴ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῶν διαφόρων φιλοσοφικῶν σχολῶν, ἀφ' οὗ χρόνου, φιλόσοφος ἐκαλεῖτο πᾶς ὁ διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἰδίας σχολῆς· ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο κατ' ἐξοχὴν ὁ φιλόσοφος, Πλουτ. Ἀλέξ. 7· ὁ δὲ Εὐριπίδης ὁ σκηνικὸς φ., Ἀθήν. 561A· — οἱ κωμ. ποιηταὶ ἐπιμόνως ἐνδιατρίβουσιν ἐπὶ τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων μερῶν τῆς διδασκαλίας τῶν φιλοσόφων, γενομένης ἀρχῆς ἀπὸ τῶν Νεφελῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, πρβλ. Φιλήμονα ἐν «Πύρρῳ» 1, Βάτωνα ἐν «Συνεξαπατῶντι» 1. 11, Ἀνάξιππον ἐν «Κεραυνῷ» (ἢ Κεραυνουμένῳ) 1. 16. 3) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφεῦσιν ἡ λέξις λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαταλειπόντων τὸν κόσμον καὶ διερχομένων βίον πνευματικὸν ἐν τελείᾳ αὐταπαρνήσει, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 3. 59, κλπ. III. ὁ ἀγαπῶν τὴν φιλοσοφίαν, τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων, ἀνὴρ Πλάτ. Φαίδων 64D· τὸ φ. γένος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 501E, 494A· ψυχὴ αὐτόθι 486B φύσις αὐτόθι A· διάνοια αὐτόθι 527B· οἱ φιλοσοφώτατοι αὐτόθι 498A. 2) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ἐπιστημῶν κλπ., ἐπιστημονικός, φιλοσοφικός, λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 257B· λόγοι φιλοσοφώτεροι, ἐπὶ λόγων παραινετικῶν ἢ διδακτικῶν, Ἰσοκρ. 289E· φιλοσοφώτερον ἱστορίας ἡ ποίησις Ἀριστ. Πολιτικ. 9. 3·— τὸ φιλόσοφον = φιλοσοφία, Πλάτ. Πολ. 411E, Πλούτ., κλπ. IV. Ἐπίρρ., φιλοσόφως διακεῖσθαι πρός τι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 296· φ. ἔχειν περί τινος Πλάτ. Φαίδων 91A, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 20, κλπ.· Συγκρ. -ωτέρως Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1, 4 Βεκκήρ.· -ώτερον Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 8. [Ὁ Ἀριστοφ. ἐν ταῖς Ἐκκλ. 571 ἔχει τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ὡς εἰ ἦν φιλόσοπφος, πρβλ. Φ φ III· οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς.]

φῐλοσπήλυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὰ σπήλαια, Πανὶ φιλοσπήλυγγι Ἀνθ. Παλατ. 11. 194.

φῐλόσπονδος, ον, ὁ χρησιμεύων εἰς τὰς σπονδάς, φιλοσπόνδου λιβός, ἐπὶ σπονδῆς, Αἰσχύλ. Χο. 292.

φιλοσπούδαστος, ον, = σπουδαστός, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθαγόρ. 72.

φῐλόσπουδος, ον, ὁ φιλῶν τὴν σπουδήν, τὴν προθυμίαν, τὸν ζῆλον, Ἀνθ. Παλατ. 5. 46.

φῐλοστᾰσιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὰς στάσεις, τὰς ἐπαναστάσεις, Εὐστ. Πονημάτ. 277. 79.

φῐλόσταυρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν σταυρόν, Λεόντ. Κύπρ. 1673C.

φῐλοστάφῡλος [ᾰ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς σταφυλάς, Νόνν. Διονυσ. 29. 234.

φῐλοστεφᾰνέω, ἀγαπῶ τοὺς στεφάνους, δηλ. τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν, τῶν περὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας φιλοστεφανούντων Πολύβ. 7. 10, 2· φιλοστεφανῶν καὶ φιλοδοξῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας ὁ αὐτ. 1. 16, 10, πρβλ. Πλούτ. 2. 1000B.

φῐλοστέφᾰνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους, Ἀφροδίτη Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 103· κῶμοι Εὐρ. Ἀποσπ. 462. 7· ἄνδρες Ἴων παρ' Ἀθήν. 447F.

φῐλόστονος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεναγμούς, ἀρεσκόμενος εἰς αὐτούς, δεδομένος εἰς θρήνους, Εὐστ. 832. 34· πρβλ. φιλαίακτος.—Ἐπίρρ. -νως, Αἰσχύλ. Θήβ. 279.

φῐλοστοργέω, ἀγαπῶ τρυφερῶς, μετὰ στοργῆς, ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τέκνων καὶ ἀδελφῶν, τούτους οἱ παῖδες παίδων φιλοστοργοῦντες ζῶσι μεθ' ἡδονῆς Πλάτ. Νόμ. 927B, πρβλ. Πολύβ. 2. 74, 5, Διοδ. Ἀποσπ. 517, 98. 2) ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἀγάπης, Ἀθήν. 555D, Γεωπ. 14. 2, 2.

φῐλοστοργία, ἡ, τρυφερὰ ἀγάπη, στοργή, ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων καὶ τέκνων, Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Δ. Β. 78· πρός τινα Πολύβ. 9. 123, 2., 32. 11, 1· ἡ φυσικὴ τῶν γονέων εἰς τέκνα φ. Διόδ. 4. 44·— οὕτως ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, δεινή τις φ. γέγονε τοῦ θηρὸς πρὸς τὸ παιδίον Φύλαρχος παρ' Ἀθήν. 606E. 2) συμπάθεια μετὰ στοργῆς, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4. 3. 3) ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἀγάπης, Κλέαρχ. παρ' Ἀθήν. 555E (;).

φῐλόστοργος, ον, (στέργω, στοργή) ὁ ἀγαπῶν τρυφερῶς, μετὰ στοργῆς, ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων καὶ τῶν ἀδελφῶν, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 3, 2, Θεόκρ. 18. 13, κλπ.· ἐπὶ ἵππων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 4·— φ. πρός τινα ἢ τι Πλούτ. 2. 608C, Αἰλ. π. Ζ. 2. 40· εἴς τινα Ἐπιστ. π. Ρωμ. 10· περί τινα Πλουτ. Κλεομ. 1·—τὸ φιλόστοργον = φιλοστοργία, Ξεν. Ἀγησ. 8. 1, Πλούτ., κλπ.—Ἐπίρρ. -γως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 13· φ. διακεῖσθαι ἢ ἔχειν πρός τινα Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 6, Πλουτ. Φάβ. 21, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 6, 8· literae φιλ. scriptae, Κικ. πρὸς Ἀττ. 15. 17.

φῐλοστρᾰτιώτης, ου, ὁ, φίλος τοῦ στρατιώτου, ἀγαπῶν τὸν στρατιώτην, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 4, Πολυδ. Α', 41.

φιλόστροφος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν μεταβολήν, εὐμετάβολος, Πολυδ. Ϛ', 168. 2) ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιστρέφῃ εἴς τινα τόπον, ὡς αἱ μέλισσαι, Πορφ. Ἄντρ. Νυμφ. 19.

φῐλοσύγγᾰμος, ἡ, ἡ ἀγαπῶσα τὸν αὐτῆς σύζυγον, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (ἐν τῷ Προοιμ.) 474α.

φῐλοσυγγένεια, ἡ, ἡ πρὸς συγγενεῖς ἀγάπη, Παλλαδ. Λαυσ. 6.

φῐλοσυγγενής, ές, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ συγγενεῖς Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 449. 39· ὑπερθ. -έστατος Δίων Χρυσ. 1. 136.

φῐλοσύζυγος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον ἢ ἡ ἀγαπῶσα τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, Εὐστ. Πονημάτ. 102. 81.

φῐλόσῡκος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ σῦκα, Πλούτ. 2. 668A.

|| = συκοφάντης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 874, Ἐτυμ. Μέγ. 733, 57.

φῐλοσῡκοφαντία, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς συκοφαντίας, «ἵνα μὴ πονηρὸν ὄνομα φιλοσυκοφαντίας τοιᾶδε πόλει προστριβῇ» Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 7, σ. 265.

φῐλοσύμμᾰχος, ον, ὁ πρὸς τοὺς συμμάχους του πιστός, ἀμφίβ. παρ' Ἡσυχ.

φῐλοσυμπᾰθής, ές, ὁ ἀγαπῶν νὰ συμπαθῇ, φιλοικτίρμων, φιλελεήμων, «τὸ ἐλεήμον καὶ φιλοσυμπαθὲς παραστῆναι βουλόμενοι» Ἰω. Μόσχου Λειμωνάριον σ. 1137Ε.

φῐλοσυνήθης, ες, γεν. εος, ὁ φιλῶν τοὺς συνήθεις, τοὺς ἑταίρους, Πλούτ. 2. 56C.

φῐλοσῠνουσιάζω, ἀγαπῶ τὴν συναναστροφήν, Διογέν. Λαέρτ. 3. 98·— ἀλλὰ **φῐλοσῠνουσιαστής**, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν συνουσίαν, δηλ. τὴν σαρκικὴν μῖξιν, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 62.

φιλοσύντομος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν συντομίαν, Πλούτ. 2. 511Β, Ῥήτορες (Walz) 7. σ. 105.

φῐλοσωκράτης, ου, ὁ, φίλος τοῦ Σωκράτους, Ἀθήν. 215F.

φῐλοσωμᾰτέω, ἀγαπῶ, περιθάλπω τὸ σῶμα, Πολυδ. Γ', 137, Κέλσ παρ' Ὠριγ. τ. 1, σ. 786Ε.

φῐλοσωμᾰτία, ἡ, ἡ ἀγάπη τοῦ σώματος, Πολυδ. Β', 235, Γ', 137, Κλήμ. Ἀλεξ. 739, 872.

φιλοσώματος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸ σῶμα, χαριζόμενος εἰς αὐτό, οὐ φιλόσοφος, ἀλλὰ φ Πλάτ. Φαίδ. 68Β· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ φιλήδονος, Πλούτ. 2. 140Β·— τὸ φιλοσώματον = **φιλοσωματία**, αὐτόθι 593D. Ἐπίρρ. -τως, Πολυδ. Γ', 137.

φῐλοσώφρων, ον, γεν. ονος, ὁ ἀγαπῶν τὴν σωφροσύνην, οὐδ. τὸ φιλόσωφρον Εὐμάθ. Η', 14.—Ἴδε Κόντον ἐν Σωκράτει σ. 274.

φῐλοτᾰλαίπωρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ταλαιπωρίαν, Mai Spicil. Rom. 5. 2, σ. 42.

φιλοτάπεινος [ᾰ], ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ταπεινοφροσύνην, Γαλην. τ. 9, σ. 483.

φιλοτάρᾰχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ταραχήν, θορυβώδης, φιλοτάραχον χρῆμα ὁ δῆμος Μενάνδρ. Ἱστ. σ. 430, 12, κλπ.

φιλοτάρῑχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ταρίχη, δηλ. τοὺς παστοὺς ἰχθῦς, οὐ φιλοτάριχος οὐδαμῶς εἰμ', ὦ κόρη Ἀντιφάνης ἐν «Ὀμφάλῃ» 3.

φῐλοτεκνία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἀγάπη, Πλούτ. 2. 14Β, Πολυδ. Γ', 14, κτλ.·— τὸ ῥῆμα **φιλοτεκνέω** παρὰ Φιλοστρ. 66.

φῐλότεκνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, Ἡρόδ. 2. 66, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 636, Φοίν. 356, Ἀριστοφ. Θεσμ. 752·— συγκρ., φιλοτεκνότεραι αἱ μητέρες Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 7, 7· ὑπερθ. -όνατος, Πλουτ. Αἰμίλ. 6·— τὸ φιλότεκνον = **φιλοτεκνία**, ὁ αὐτ. 2. 93F.

φιλοτερπής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὰς τέρψεις, τὰς ἡδονάς, Νόνν. Διονυσ. 40. 366.

φῐλοτεχνέω· παθ. πρκμ. **πεφιλοτέχνημαι**. Ἀγαπῶ τὴν τέχνην, ἀσκῶ τέχνην τινά, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἡφαίστου, Πλάτ. Πρωταγ. 321Ε· περί τι Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 29. 7, Πλούτ., κλπ.· ὑπέρ τινος Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 2· φιλ. πρὸς τοὺς τεχνίτας, συζητῶ περὶ τέχνης μὲ τοὺς τεχνίτας, Πολύβ. 26. 10, 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 142Β. || ποιοῦμαι χρῆσιν τέχνης ἢ τεχνασμάτων, Πολύβ. 16. 30, 2, Πλούτ. 2. 1050C, κλπ.· μετ' ἀπαρ., 13. 82.— Παθ., γίνομαι ἢ παρέχομαι διὰ τῆς τέχνης, τινι, μέ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 14. 80· πρός τι ὁ αὐτ. 3. 37 — οὕτως ἔτι μεταγεν., ἐφιλοτέχναστό τι (ἐκ ῥήμ. **-τεχνάζω**), Ἰωσ. Γενέσιος 42Β.

φῐλοτέχνημα, τό, φιλοτέχνως κατεσκευασμένον τεχνούργημα, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 40, 1· ἐκπηδῆσαι ἐκ τοῦ φιλ., ἐκ τῆς ἐντέχνως παρασκευασθείσης παγίδος, Διόδ. 3. 37.

φῐλοτεχνήμων, ον, γεν. ονος, Κύριλλ. Ἀλεξ. VIII, 560D, καὶ **-τέχνης**, ου, ὁ, Πολέμ. Φυσιογν. 1, 6, σ. 229, = **φιλότεχνος**.

φιλοτέχνησις, ἡ, = **φιλοτεχνία**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 155Β,

φιλοτεχνητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φιλοτεχνέω**, δεῖ φιλοτεχνεῖν, Ἐρατοσθ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 294, ἔκδ Matth.

φῐλοτεχνία, ἡ, ἡ περὶ τὴν τέχνην ἀγάπη, σπουδὴ τῆς τέχνης, Πλάτ. Κριτί. 109C, Πολυδ. Ϛ', 167· φ. περί τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 5, 21. || δεξιότης, εὐφυΐα περὶ τὴν τέχνην, Κτησίας παρὰ Διοδ. 2. 8, πρβλ. 64· φιλ. καὶ δόλῳ Διόδ. 3. 37.

φῐλότεχνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν τέχνην, ἔντεχνος, Πλάτ. Πολ. 476Α, Ἀθήν. 700C, Πλούτ., κλπ.·— τὸ φιλότεχνον = **φιλοτεχνία**, δεξιότης περὶ τὴν τέχνην, ὁ αὐτ. ἐν Δημητρ. 20, κλπ. —Ἐπίρρ. -ως, Κτησ. παρὰ Διοδ. 2. 8, κλπ. 2) ἐπὶ πραγμάτων, τεχνικός, ἐντέχνως κατεσκευασμένος, περίεργος, Διόδ. 1. 33., 17. 44.

φῐλότης, ητος, ἡ, φιλία, ἀγάπη, στοργή, Ὅμ., κλπ.· μηνιθμὸν μὲν ἀπορρῖψαι φιλότητα δ' ἑλέσθαι Ἰλ. Π. 282· ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι ἐκ πατέρων φιλότητος Ὀδ. Ο. 197· οὕτω, Σοφ Αἴ. 1410, Φιλοκτ. 1121· καὶ ἐν τῷ πληθ., Θέογν. 861 Β — **φιλότητι**, μετὰ φιλίας, ἐκ φιλίας ἢ στοργῆς, Ἰλ. Γ. 453, Ὀδ. Γ. 363., Κ. 43· ἐν φ. διέτμαγεν ἀρθμήσαντε Ἰλ. Η 302· πότερον ἀδελφῷ μητρὸς ἐστιν ἐκ μιᾶς;— φιλότητί γ', ναί, κατὰ τὴν φιλίαν τοὐλάχιστον εἴμεθα ἀδελφοί, Εὐρ. Ἰφιγ. ἐν Ταύρ. 498· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω φιλότητι χειρῶν, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ διὰ φιλικῆς ἀφῆς χειρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρρ. 1048· φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν Ἰλ. Δ. 16· φιλ. μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν αὐτόθι 83, πρβλ. Ὀδ. Ω 476· φιλότητος τυχεῖν παρά τινος Ο. 158· φιλότητα παρέχειν Ἰλ. Γ. 354, Ὀδ. Ο. 55· εἰς ἀριθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα .. ἥξει Αἰσχύλ. Πρ. 191 (πρβλ. ὑδαρής)· φιλ. ἀντὶ διαφορᾶς ἐθέλειν Ἀνδοκ. 27. 16·— φ. τινός, φιλία πρός τινα, στοργή, ἀγάπη πρός τινα, Ὀδ. Ξ. 505, Σοφ. Αἴ. 1410· διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν, ἕνεκα τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτοῦ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Αἰσχύλ Πρ. 123· πρός τινα Ἀνδοκ. 19. 3·— ἐν προσφωνήσεσι πρὸς πρόσωπα, ὦ φιλότης, = **ὦ φίλε**, «ἀγαπητέ, φίλε μου», Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 228D, Φιλόξεν. σ. 2. 7. 35. 2) ἐπὶ φιλίας ἢ φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ λαῶν, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες Ἰλ. Γ. 73, πρβλ. 94, 323 κατὰ φιλότητα συγγίγνεσθαι, συνέρχομαι συμφώνως πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν, Ἡρόδ. 1. 172· ναυμαχεῖν ὑπὲρ τῆς φ. Λυσίας 194. 7. 3) παροιμ., ἰσότης φιλότητα ἀπεργάζεται Πλάτ. Νόμ. 757Α, ἢ συντομώτερον, ἰσότης φ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 8, 2·— **φιλία** εἶναι ὁ κοινότερος παρὰ τοῖς πεζογράφοις τύπος. 4) παρ' Ὁμ. συχν. ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσίας, ἐν ταῖς φράσεσι: φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι μιγῆναι, ἐν φ. καὶ εὐνῇ, ἴδε ἐν λ. **μίγνυμι** Β. 4· παραλέξομαι ἐν φ., καθεύδετον ἐν φ. Ὀδ. Θ. 313, Ἰλ. Ξ. 287· ὕπνῳ καὶ φιλ. δαμεὶς Ξ. 353, πρβλ. 207., Ν. 636· σπανιώτερον μετὰ γενικῆς, φ. γυναικὸς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ 31, πρβλ. Θεογον. 374, 405, 625, 822.— Ὁ Πίνδ. ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ποιεῖται χρῆσιν τοῦ πληθ., Π. 9. 70, Ν. 8. 2. 5) = **φιλία** Ι. 5, ἐναντίον τοῦ **νεῖκος**, Ἐμπεδ 81, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 224, Πλούτ. 2. 756D, κλπ.

φιλοτήσιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Θέογν. 489· Δωρικ. **φιλοτάσιος** [ᾱ], Σοφ Ἠλ. 1074·— ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φιλότητα, προάγων, ὑποβοηθῶν αὐτήν, **φιλοτήσια ἔργα**, σχεδὸν συνών. τῷ **ἔργα Ἀφροδίτης**, ἐτέλεσσε .. φιλοτήσια ἔργα, «ἐρωτικά, τουτέστι τὴν μῖξιν» (Σχόλ.), Ὀδ. Λ. 246· φιλοτασίῳ διαίτᾳ, ἐν φιλικῷ οἰκογενειακῷ βίῳ, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· φ. χορὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 564· οὕτω, φ μέλος Πλούτ. 2. 329Ε εὐνὴ Ὀππ., κλπ. || **ἡ φιλοτησία**, μετὰ τοῦ **κύλιξ**, ποτήριον ἀφιερωμένον τῇ φιλίᾳ, ποτήριον φιλότητος, (ἴδε Ἀθήν. 502C), ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.· πῖνε, κατάκεισο, λάβε τήνδε φιλοτησίαν Ἀριστοφ. Ἀχ. 985, πρβλ. Λυσιστράτ. 203· φ. σοι τήνδ' ἐγὼ.. κύλικα προπίομαι Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 24. φιλοτησίαν δὲ τήνδε σοι προπίομαι Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Νεμέᾳ» 1. 9· φιλοτησίαν παρέχειν Λουκ. Κρον. Ἐπιστ. 18· φέρεται ὡσαύτως, φιλοτησίας προπίνειν Δημ. 380, ἐν τέλει, Λουκ. Ἑρμότ. 11, Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 12, ἔνθα τὸ **φιλοτησίας** δυνατὸν νὰ εἶναι πτώσεως ἑν. γενικῆς· ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων φαίνεται ὅτι τό: προπίνειν φιλοτησίαν τινί, σημαίνει τὸ πίνειν εἰς ὑγίειαν τινός, οὕτω καὶ ἐν Ἀλέξιδος «Δορκίδι» 3· τῆς φιλοτησίας ἐγὼ μεστὰς προπίνω, ὁ Meineke προτείνει εἰς διόρθωσιν τρεῖς ἀντὶ τῆς·— ἐπὶ τὸ ἀστειότερον, ἡ τοῦ φαρμάκου φ Θεόπομπ. Ἱστ. παρ' Ἀθήν. 85Β.

φιλοτιβέριος, ὁ, φίλος τοῦ Τιβερίου, Φίλων 2 551.

φῐλοτῑμέομαι, μέλλ. -ήσομαι Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 234Α, Δημ. 488. 18· μεταγεν. **-ηθήσομαι**, Διόδ. 11. 18·— ἀόρ. **ἐφιλοτιμήθην** Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 3, Πλάτ. Λάχ. 182Β, Ἰσοκρ. 49C, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου § 42· μεταγεν. **ἐφιλοτιμησάμην** Πολύβ. 20. 8, 2, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1·— πρκμ. **πεφιλοτίμημαι** Δημ. 1046. 8, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 18 — πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἀριστείδ. 1. 446, Βυζ. (φιλότιμο). Ἀγαπῶ ἢ ἐπιζητῶ τιμήν, Πλάτ. Ἀλκ. 3. 146Α, Ἰσαῖος ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 488. 17, κλπ.· ἐντεῦθεν, εἶμαι φιλόδοξος, ζηλότυπος, συχν. σχεδὸν ὡς τὸ **φιλονεικέω**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 281· φ. ὅτι .., ζηλοτυπῶ διότι .., Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7, Λυσίας 141. 28·— φ. πρὸς ἀλλήλους, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἁμιλλῶμαι, φιλοτιμοῦμαι, Πλάτ. Συμπ. 178Ε, Φαῖδρ. 234Α, πρβλ. Λυσίαν 182. 35. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλοδοξίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφέρεται μετὰ προθέσ., φ. ἐπί τινι, στηρίζω τὴν φήμην εἴς τι πρᾶγμα, εἶμαι ὑπερήφανος δι' αὐτό, Πλάτ. Πολ. 553D, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 11, Λυσίας 143. 31, καὶ συχνάκις παρ' Ἰσοκρ.· ἔν τινι Πλάτ. Λάχ. 182Β· ὑπέρ τινος Ἰσοκρ 178Α· περί τινος Πλούτ. 2. 760Β, κλπ.· περί τι Διόδ 3. 18, Πλούτ.· φ. ἀπό τινος, εἰς δήλωσιν τῆς πηγῆς τῆς φιλοδοξίας, ὁ αὐτ. 2. 819C, Ἀριστείδ. 1. 446 — ἐνίοτε μετὰ οὐδ. ἐπιθ. κατ' αἰτιατ., ἀεί τι φιλοτιμούμενος, πάντοτε ἐπιδιώκων ἀντικείμενόν τι φιλοδοξίας, Ξεν. Οἰκ. 4. 24, πρβλ. Ἑλλ. 1. 6, 5, Λυσίας 139. 33· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., φιλοτιμίαν φ. Πλούτ. 2. 830F· τὴν ἀγαθὴν ἔριν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλεμ. 1. 10, 5·— ὡσαύτως, φ. πρὸς τὴν πόλιν, συμβάλλεσθαι μετὰ ζήλου πρὸς τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς, Λυκοῦργ. 167. 39· εἰς τὴν αὔξησιν Διόδ. 1. 50, πρβλ. 25, Διογέν. Λαέρτ. 4. 44. 3) μετ' ἀπαρ., ἀγωνίζομαι μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος νὰ πράξω τι, προσπαθῶ

εἰλικρινῶς καὶ ἐνθέρμως, οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 3, πρβλ. Οἰκ. 21. 6 φιλοτιμούμενοι ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 232Α· μετὰ μετοχ., φ. ἐλέγχων ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 330C, πρβλ. Ξεν. Ἱππαρχ. 9. 6·—μετ' αἰτ. καὶ ἅπαρ., θερμῶς προσπαθῶ νὰ.., αὐτόθι 1. 25. 4) μετὰ δοτ. πράγματος, προσφέρω ὡς δῶρον πρᾶγμά τι, Προκόπ., κλπ.· ἀλλὰ μετ' αἰτ. πράγμ., δαψιλῶς παρέχω, ἐπιδαψιλεύω, τινί τι Ἀρισταίν. 1. 1, Λιβάν. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 437.

φιλοτίμημα, τό, πρᾶξις φιλοτιμίας ἢ μεγαλοπρεπείας, Πλουτ. Ἀλκ. 16., 2. 822Α. 2) φιλοδοξία, ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα Λουκ. Τίμ. 43.

φιλοτιμητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἶναι φιλότιμος ἢ φιλόδοξος, Πλούτ. 2. 125D.

φιλοτιμία, Ἰωνικ. -ίη, ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ **φιλοτίμου**, ἔνθερμος ἀγάπη τιμῆς ἢ δόξης, φιλοδοξία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, Πινδ. Ἀποσπ. 229, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 527, Ἀριστοφ. Θεσμ. 383, Θουκ., κλπ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 4 κακίστη δαιμόνων φιλοτ. Εὐρ. Φοίν. 532· ἄκαιρος Ἰσοκρ. 408C· συνημμένον τῷ **πλεονεξία**, Θουκ. 3. 82· τῷ **φιλονεικία**, Πλάτ. Νόμ. 860E, Πολ. 548C·— ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἰσοκρ. 99C., 104C, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 13, Ἱέρων 7. 3, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 553C·— τὸ ἀντικείμενον τίθεται κατὰ γενικήν, φ. τινός, φιλόδοξος ἐπιθυμία πράγματός τινος, αὐτόθι 555Α, Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 1, 35· ὡσαύτως, φ. ἐπί τινι Πλάτ. Συμπ. 178D· ὑπέρ τινος, περί τι Πολύβ. 1. 52. 4., 5. 71, 6· πρός τι ὁ αὐτ. 6. 55, 4, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 834Β· ἀλλά, φ. πρός τινα, φιλόδοξος ἅμιλλα πρός τινα, Ἰσοκρ. 30C, Πολύβ., κλπ.·— ἐντεῦθεν ἀπολ., φιλόδοξος ἅμιλλα, ζηλότυπος ἐπιθυμία, φ. ἐμβάλλειν τινί, ὅπως .. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 39·— συχνάκ. μετὰ προθέσεων ἐν ἐπ ρρηματικῇ σημασίᾳ, διὰ φιλοτιμίαν Πλάτ. Πολ. 586C, Ἰσοκρ. 99C, κλπ.· φιλοτιμίας ἕνεκα Λυσίας 157. 8 ὑπὸ φιλοτιμίας Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 257C, κλπ.· ἢ ἁπλῶς **φιλοτιμίᾳ**, Δημ. 23. 9, Πλάτ., κλπ.·— ἐν τῷ πληθ., ζηλοτυπίαι, ἀντιζηλίαι, Πλάτ. Πολ. 548C, κλπ.· αἱ φ. τῶν συγγραφέων, φατριαστικὰ αἰσθήματα, Πολύβ. 3. 21, 10·—παρὰ μεταγεν., οἷον παρὰ Πλουτ., κατήντησε σχεδὸν συνών. τῷ **φιλονεικία**· ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν ἰδιαιτέρας τινὰς χρήσεις: 2) φιλόδοξος ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη, κτῆμα σκαιὸν ἡ φιλ. Ἡρόδ. 3. 5, 3. 3) φιλόδοξος ἐπίδειξις, πλούτου Λυσίας 911 Rei k.·— ἐντεῦθεν, δαψιλὴς δαπάνη, ἀσωτία, Δημ. 312, 26, Πλουτ. Νικ. 3 φ. πρός τινα, ἄφθονος χρηματικὴ δαπάνη, Αἰσχίν. 56. 27· καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, μεγαλοδωρία, γενναιοδωρία, ἐλευθεριότης, Γρηγόρ. Ναζ. II. τὸ ἐπιδιωκόμενον πρᾶγμα, τιμή, διάκρισις, ὑπόληψις, ἐκείνῳ μὲν φ. πρὸς ὑμᾶς Δημ. 477 ἐν τέλ., πρβλ. 410. 21· φ. παρέχειν τινὶ Ξεν. Ἱέρων 1. 27, πρβλ. Δημ. 18. 22· κτᾶσθαι Αἰσχίν. 60. 4· ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ., ἀποστερεῖσθαι τῆς φιλοτιμίας ἢ τῶν -ιῶν Δημ. 765. 14., 410. 24, πρβλ. 729. 15. III. ὡς λογοπαίγνιον, ἡ διαγωγή τινος καλουμένου Φιλοτίμου, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 11, πρβλ. 6. 9, 2.

φιλότιμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν ἢ διψῶν τιμῆς, φιλόδοξος, ζηλότυπος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασ. (ἴδε Πλάτ. Πολ. 347Β, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 4, 3), Εὐρ. Φοίν. 567, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 520· συνημμένον τῷ **φιλοχρήματος**, Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 68C· τῷ **φιλόνεικος**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 551Α, κλπ.· ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, φ. καὶ ἐλευθέριος Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 16· φιλ. καὶ μεγαλόψυχος Ἰσοκρ. 189C·—μετ' ἀφηρ. ὀνομάτων (ἐπὶ ἀμφοτ. τῶν σημασιῶν), εὐχὰ Αἰσχύλ. Ἱκ. 656· ἦθος Εὐρ. Ἱκ. 907· σοφίαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 679· φύσις Ξεν. Οἰκ. 13. 9 βίος Λυσίας 192. 7· πολιτεία Πλάτ. Πολ. 545Β·—φ. ἐπί τινι, ἀγαπῶν νὰ τιμᾶται διὰ τὶ πρᾶγμα, ἐπιθυμῶν νὰ διακρίνηται ἐπί τινι.., ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπ' ἀρετῇ ὁ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 343C, ἐν Νόμ. 744E· περί τι Πολύβ. 9. 20, 6· φ. περί τινος πρός τινα Ξεν. Ἱππαρχ. 9. 3· μετ' ἀπαρ., φ. ποιεῖν τι αὐτόθι 2. 2 — μετ' αἰτ. τρόπου, φιλ. τὴν ψυχὴν αὐτόθι 7. 3· τὰ ἤθη Ἀριστ. Ρητ. 2. 17, 2·— τὸ φιλότιμον = **φιλοτιμία**, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 22. 342, Θουκ. 2. 44, Πλάτ., κλπ. 2) φιλοδόξως ἄσωτος, δαψιλής, φιλ. καὶ λαμπρὸς Δημ. 566. 10· φ. περί τινα Πλουτ. Κράσσ. 3. 3) ἐπὶ παθ. σημασ., = **πολυτίμητος**, σεβαστός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1033. 4) φιλότιμος ὑπῆρξε φαίνεται ἐπώνυμον ἀρχόντων ἔν τισι τῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 5773, πρβλ. Bö kh 2. σελ. 918. II. Ἐπίρρ. -μως, μετὰ φιλοτιμίας, φιλοδόξως, ζηλοτύπως, Λυσίας 147. 28, Ἰσαῖος 67. 26· φ. ἔχειν πρός τινα Πλάτ. Χαρμ. 162C, Ἰσοκρ. 57D· φ. ἔχειν πρός τι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 26, κλπ.· φιλ. διατεθῆναι, διακεῖσθαι πρός τι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 296, κλπ.— Συγκριτ. **φιλοτιμότερον** Λυσίας 147. 38· ἢ **-οτέρως**, Ἰσοκρ. 190Α· ὑπερθετικ. **-ότατα** Πλουτ. Καῖσ. 3, κλπ.

φιλότμητος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ τέμνῃ, φ. ἠώς, ἡ πρωΐα τῆς περιτομῆς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 14. 16.

φιλοτοιοῦτος, ὁ, ἀγαπῶν τοιοῦτον πρᾶγμα, ἑκάστῳ δ' ἐστὶν ἡδὺ πρὸς ὃ λέγεται φιλοτοιοῦτος, οἷον ἵππος μὲν τῷ φιλίππῳ, θέαμα δὲ τῷ φιλοθεώρῳ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 8, 10., 3. 11, 4., 4. 4, 4, πρβλ. Ρητορ. 1. 6, 30.

φιλοτοκέω, συχνάκις τίκτω, Γλωσσ.

φιλότονος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ προφέρῃ τὰς λέξεις μετ' ἰσχυροῦ τόνου, Πλανούδ. ἐν Bachm. Ἀνεκδ. τ. 2, σελ. 35, 21· — ῥῆμα **-τονέω**, ἀγαπῶ τοὺς τόνους, Μοσχοπ. Γραμμ. σ. 41, ἔκδ. Titz.

φιλότοπος, ον, ὁ ἀγαπῶν τόπον τινά, ὡς φιλότοπος γὰρ ἠγωνίατο καταλιπεῖν Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 654.

φιλοτραγήμων, ον, ὁ ἀγαπῶν τραγήματα, οὐ φιλοτραγήμων εἰμί πως ἑκάστοτε Εὔβουλος ἐν «Καμπυλίωνι» 5.

φιλοτραγῳδός, όν, ὁ ἀγαπῶν τὰς τραγῳδίας, ὄνομα τραγῳδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδος, Στοβ. Ἀνθ. 108, 52.

φιλοτράπεζος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν τράπεζαν, Ἀθήν. 113E.

φιλοτραφής, ές, = **φιλοτρόφος**, Εὐρ. Ἀποσπ. 283.

φιλοτροφέω, ἀγαπῶ νὰ τρέφω (δηλ. ζῷα), φιλ. κύνας Πλούτ. 2. 684D.— Παθ., καλῶς τρέφομαι, παχύνομαι, Ἑξαπλ. (Α' Βασιλ. ΚΗ', 24).

φιλοτρόφος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ (δηλ. ζῷα), Ὀρφ. Ὕμν. 1, 5.

φιλότρυφος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν τρυφήν, τὴν πολυτέλειαν, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 162C·— οὕτω **-τρυφητής**, οῦ, ὁ, Ἰω. Ἱεροσ. σ. 235C, Ἔκδ. Ben.

φιλοττάριον, τό, ποιητ. ὑποκορ. τοῦ **φιλότης**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 891.

φιλοτύραννος, ον, φίλος τῆς τυραννίας, Διονύσ. Ἀλ. 4. 83. Πλουτ. Περικλ. 4, κλπ.· ὑπερθ. **-ότατος**, ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 36 — τὸ φιλοτύραννον, ἡ ἀγάπη τῆς τυραννίας, Διον. Ἀλ. 4. 83.

φιλότυφος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ὑπερηφανίαν, ὑπερήφανος, ἀλαζών, Φίλων Ι, 671, 51.

φιλοτώθαστος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ, νὰ εὑρίσκῃ σφάλματα, Ἱππ. Ἐπιστ. 1285 (τὰ Ἀντίγραφα, **φιλοτωθάσσοντα**).

φιλουγιής, ές, ὁ ἀγαπῶν τὴν ὑγίειαν, Ἀριστ. Ἠθικ. Εὐδήμ. 2. 5, 5.

φιλόϋλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ὕλην, σαρκικός, Ἰγνάτ. 693Α, Ὠριγ. III, 191Α· — οὐσιαστ. **φιλουλία**, ἡ, τὸ φιλεῖν τὴν ὕλην, Ἰω. Δαμασκ. II, 82Β, κλπ.

φιλόϋπνος, ον, = **φίλυπνος**, Ἰω. Κυριώτης ἢ Γεωμέτρης ἐν τῷ «Παραδείσῳ» 51.

φιλοφαίαξ, ακος, ὁ, ἡ, ὁ φίλος τῶν Φαιάκων, Α. Β. 1199.

φιλοφάρμακος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ φάρμακα, Γαλην. τ. 16, σ. 322, ἔκδ. Kühn·— τὸ φιλοφάρμακον Παῦλ. Αἰγ. σ. 36, 45.

φιλόφθογγος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς φωνάς, θορυβώδης, σκύλαξ Ἀνθ. II παράρτ. 6.

φιλοφθονία, ἡ, ἡ ἀγάπη τοῦ φθόνου, ἐπιγραφὴ πραγματείας τινὸς τοῦ Οὐάρρωνος.

φιλόφθονος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν φθόνον, φθονερός, Διοδ. Ἐκλογ. 513. 60· τὸ φιλόφθονον Πλουτ. 2. 91Β.

φιλοφιλία, ἡ, ἡ πρὸς τοὺς φίλους ἀγάπη, διάφορ. γραφὴ ἀντὶ **πολυφιλία**, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 1, 5.

φιλόφιλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑαυτοῦ φίλους, Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 26. Ἠθικ. Νικ. 8. 8, 4, κλπ.

φιλοφλύαρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς φλυαρίας, φλύαρος, Ἀντίοχ. Ρήτ. 1062Β.

φιλόφονος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς φόνους, Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 321, 26.

φιλοφόρμιγξ, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὴν φόρμιγγα, δηλ. συνοδεύων αὐτήν, ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 696.

φιλοφρονέομαι, **-οῦμαι**· μέλλ. **-ήσομαι** Λουκ. Τίμ. 48, κλπ.· ἀόριστ. **ἐφιλοφρονησάμην** καὶ **-φρονήθην**, ἴδε κατωτ.· ἀποθετ. (φιλόφρων). Μεταχειρίζομαί τινα φιλοφρόνως, φέρομαι φιλοφρόνως ἢ μετ' εὐμενείας πρός τινα, τινα Ἡρόδ. 3. 50, Πλάτ. Νόμ. 738D, κ. ἀλλ.· φιλοφρονοῦμαί τινα τῇ δικέλλῃ, περιποιοῦμαι αὐτὸν μὲ κτύπημα τῆς δικέλλης, φιλοδωρῶ μὲ τὴν δίκελλαν, Λουκ. Τίμ. 48· μεταφορ., φιλ. ἤθη κακά, ἐγκολποῦμαι κακὰ ἤθη, Πλάτ. Νόμ. 669Β·— ὡσαύτως, 2) μετὰ δοτικ., φιλοφρονοῦμαί τινι, δεικνύω φιλοφροσύνην πρός τινα, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 8, Οἰκ. 4, 20· πρός τινα Διόδ. 16. 89, 91· — μεταφορ., φ. θυμῷ, ὡς τὸ θυμῷ χαρίζεσθαι, εἴκειν, Πλάτ. Νόμ. 935C. — Παθ. ἀόρ. φιλοφρονηθέντας ὥσπερ εἰκὸς ἐκ συναλλαγῆς, ἀφοῦ ἔκαμαν πρὸς ἀλλήλους τὰς ἀπαιτουμένας φιλοφρονήσεις ὡς ἦτο ἑπόμενον μετὰ τὴν συμφιλίωσιν, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 40· ἀνθ' οὗ ἐν τῇ Ἀναβ. 4. 5, 34, ὑπάρχει φιλοφρονήσασθαι ἀλλήλους, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 738D· πρβλ. **φιλοφροσύνη**. 3) ἀπολ., ἔχω ἀγαθὴν διάθεσιν, εὔθυμον χαρακτῆρα, Ξεν. Ἀπολ. 7. II. ἐπὶ πραγμάτων, εὐφραίνω, εὐαρεστῶ, τινα Πλάτ. Νόμ. 820E.

III. τὸ ἐνεργ. φιλοφρονέων εἶναι κατὰ πλημμελ. γραφὴν ἀντὶ φίλα φρονέων ἐν Ὀδ. Π. 17, ἀλλ' ἀπαντᾷ παρὰ Πλουτ. 2. 750D, Νικοστρ. παρὰ Στοβ. 426. 43. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 473.

φιλοφρόνημα, τό, πρᾶξις ἢ ἔνδειξις φίλου φρονήματος, εὐμενοῦς διαθέσεως, Αἰσχίν. Ἐπιστ. 5. 3, κλπ.

φῐλοφρόνησις, ἡ, φιλόφρων περιποίησις, ἔνδειξις εὐνοίας, τινος Διονύσ. Ἁλ. 10. 57 (κατὰ τὸν Βατ. Κώδ. ἀντὶ **φιλοφροσύνας**), Πλούτ. 2. 212F· καὶ συχν. παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ.

φῐλοφρονητέον, ῥημ. ἐπίθετ., δεῖ φιλοφρόνως φέρεσθαι, Θεόδ. Πρόδρ. 413.

φῐλοφρονητικός, ή, όν, φιλικός, ἀγαθός, εὔνους, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 225, 29, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Ζ. 27, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ξ. 145, κλπ.

φῐλόφρονος, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **φιλόφρων**, τὴν σύνοδον ἐτίμα φιλοφρόνῳ δεξιώσει Εὐσέβ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 4, 4, σ. 548D (εἰ ἡ γραφὴ ἔχει ὑγιῶς), κλπ.

φῐλοφροσύνη, ἡ, (φιλόφρων) φιλικὴ διάθεσις, εὔνοια, Ἰλ. Ι. 256· τινός, πρός τινα, Ἡρόδ. 5. 92, 3· εἰρήνη πρὸς ἀλλήλους καὶ φ. Πλάτ. Νόμ. 628C· φιλοφροσύνης κοινωνεῖν αὐτόθι 640B· τυχεῖν Πλουτ. Πύρρ. 11· φιλοφροσύνην δέχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 40· νέμειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Κάτ. Νεωτ. 3·— διὰ φιλοφροσύνην Πλάτ. Νόμ. 740E· μετά, ὑπὸ φιλοφροσύνης Πλούτ. 2. 124C·— ἐν τῷ πληθ., φιλικὸς ἀσπασμός, φιλικὴ ὑποδοχή, δεξίωσις, σὺν φιλοφροσύναις δέχεσθαι Πινδ. Ο. 6. 165· φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι Λουκ. Εἰκόν. 21·— πρβλ. **φιλοφρόνησις**. **II**. εὔθυμος διάθεσις, εὐθυμία, φαιδρότης, Ξεν. Συμπ. 2. 24, Πλούτ.

φῐλοφρόσυνος, η, ον, = τῷ **ἑπομ.**, **Ἀνθ. Παλατ. παράρτ.** 282, πρβλ. **Συλλ. Ἐπιγρ.** 2569.

φῐλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ φίλα φρονῶν πρός τινα, φιλικῶς διακείμενος, φιλικός, εὐπροσήγορος, Κροίσου φιλόφρων ἀρετά, ἡ φιλοφροσύνη (εὐπροσηγορία) καὶ φιλοξενία, Πινδ. Π. 1. 184· φ. Ἀσυχία αὐτόθι 8. 1· φ. σαίνουσα Αἰσχύλ. Πέρσ. 97· φ. γένος Εὐρ. Ι. Α. 1061·— ὡς μία τῶν ἀρετῶν στρατηγοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 3, 1, 6, πρβλ. Συμπ. 8. 16· **φιλοφρονέστατοι**, ὡς χαρακτηριστικὸν τῶν Ἀθηναίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 3·— τὸ φιλόφρον = **φιλοφροσύνη**, Πλούτ. 2. 1102D· Ἐπίρρ., φιλοφρόνως ἀσπάζεσθαι, δέκεσθαί τινα Ἡρόδ. 2. 121, 4., 3. 13, 51., 5. 18, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 751· φ. ἔχειν πρός τινα Ξεν. Κύρ Παιδ. 3. 3, 10, Πλάτ. Κριτί. 120E· φ. βλέπειν Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 4· οὕτω, φιλοφρονεστέρως ἔχειν τὰ ὄμματα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 1, 10 (διάφ. γραφὴ **-έστερον**)· ὑπερθ. **-έστατα**, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 11.

φῐλοφυσικός, ὁ, ὁ φίλος τῶν εἰς τὴν φύσιν ἀνηκόντων, ὁ φίλος τῶν φυσικῶν ἰαματικῶν φαρμάκων, ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιάδου τοῦ ἐπικληθέντος φιλοφυσικοῦ, Γαλην. τ. 13, σ. 102 Kühn.

φῐλόφωνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰς φωνάς, φλύαρος, θορυβώδης, Πλούτ. 2. 1125C· τὸ φ. αὐτόθι 967B.

φῐλοχαρές, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ **πράσιον**, Πλίν. 20, 22, 89, § 241, ἴδε Συναγωγὴν Λέξ. Ἀθην. Κουμανούδη.

φῐλόχηρος, ον, ὁ πρὸς τὰς χήρας ἀγαθός, Πάμφιλ. 1553B

φιλοχίτων, ἐπίθ., ὁ φιλῶν τὸν χιτῶνα, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 34, 18, ἔκδ. Λ.

φῐλόχλαινος, ον, ὁ φιλῶν τὴν χλαῖναν, νίκη φ., ἡ κατὰ τοὺς ἐν Πελλήνῃ ἀγῶνας, Νόνν. Διονυσ. 37. 150, πρβλ. μετάφρ. τοῦ Εὐαγγ. κ. Ἰω. 19. 131.

φῐλ·όχληρος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐνόχλησιν, ὀχληρός, Βυζ.

φίλ-οχλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου, Πτολ. Τετράβ. σ. 163, 11· τὸ φ. Διογέν. Λαέρτ. 4. 41 κέξ.

φῐλοχορευτής, οῦ, ὁ, φίλος τῆς χορικῆς ὀρχήσεως, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἴακχε φιλοχορευτά Ἀριστοφ. Βάτρ. 402.

φῐλόχορος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν χορὸν ἢ τὴν χορικὴν ὄρχησιν, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 448· τῆς Παλλάδος, Ἀριστοφ Θεσμ. 1136· ὡσαύτως, φ. κῶμος αὐτόθι 989· κιθάρα Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1037.

φῐλοχρηματέω, ἀγαπῶ τὰ χρήματα, Πλάτ. Νόμ. 737A. Ἰσαῖος 81. 29.

φῐλοχρημᾰτία, ἡ, ἡ τῶν χρημάτων ἀγάπη, Ποιητὴς παρὰ Ζηνοβ. 2. 24, Πλάτ. Πολ. 391C, Νόμ. 747B, 938B·— ἁ φ. Σπάρταν ὀλεῖ, Σπαρτιακὴ παροιμία, Ἀριστ. Ἀποσπ. 501.

φῐλοχρημᾰτιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν κτῆσιν χρημάτων, φίλος τοῦ χρηματίζεσθαι, φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι Πλάτ. Πολ. 551A.—Ἐπίρρ. **φιλοχρηματιστικῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῶν φιλοχρηματιστῶν, Πολυδ. Γ', 113.

φῐλοχρήματος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ χρήματα, ἄπληστος, Ἀνδοκ. 30. 20, Πλάτων ἐν Φαίδωνι 68C, 82C, κ. ἀλλ., πρβλ. **φιλοχρηματιστής**· ὁ φ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 549B, κ. ἀλλ.· φ. καὶ χρηματισταὶ οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 14·— τὸ φ. = **φιλοχρηματία** Πλάτ. Πολ. 435E.— Συγκρ. **-ώτερος**, Ξεν. Συμπ. 4, 45· ὑπερθ. **-ώτατος**, Διόδ. 1. 94. Ἐπίρρ., φιλοχρημάτως ἔχειν = **φιλοχρηματεῖν**, Ἰσοκρ. 7A, κλπ.

φῐλοχρημονέω, = **φιλοχρηματέω**, Πλάτ. Νόμ. 729A.

φῐλοχρημοσύνη, ἡ, = **φιλοχρηματία**, Ψευδοφωκυλ. 42, Πλάτ. Νόμ. 938C, Ἀνθ. Παλατ. 11. 270.

φιλοχρήμων, ον, = **φιλοχρήματος**, ψυχὴν φιλοχρήμονα, δουλοπρεπῆ Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 350. 18, Σουΐδ. ἐν λέξ. ψυχή.

φῐλόχρηστος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν χρηστότητα ἢ τιμιότητα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 4, Διονύσ. Ἁλ., κλπ.

φῐλόχριστος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν Χριστόν, Ἀνθ. Π. 1. 10, 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 8627, -40, -99, κ. ἀλλ.—Ὑπερθ. **φιλοχριστότατος** παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 401E.

φῐλόχρονος, ον, ὁ φιλῶν τὸν χρόνον, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν τῶν Ἀρειανῶν αἵρεσιν περὶ τῆς κατὰ χρόνον γεννήσεως τοῦ υἱοῦ, Γρηγ. Ναζ. II, 80B.

φῐλοχρύσης [ῡ], **ου**, ὁ, ὁ φιλῶν τὸν **Χρύσην**, «**Χρύσης**, φιλοχρύσης» Χοιροβοσκ. τ. 1, σ. 175, 27.

φῐλόχρῡσος, ον, ὁ φιλῶν τὸν χρυσόν, **Λουκιαν.** Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 13, Ἀνθ. Π. 8. 213, κλπ.

φῐλοχρυσέω, φιλῶ τὸν χρυσόν, Θεόδ. Στουδ. 536C· **-χρυσία**, ἡ, τὸ φιλοχρυσεῖν, Πολυδ. Γ', σελ. 113.

φῐλοχωρέω, ἀγαπῶ τόπον τινὰ ἢ χώραν, μένω διαρκῶς ἔν τινι τόπῳ, συχνάζω, Ἡρόδ. 8. 111· ἐκεῖσε φ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 198· μετὰ δοτ., φ. τόποις Πολύβ. 4. 46, 1· ὄρεσιν Διονύσ. Ἁλ. 1. 13· τοῖς ἀλλοτρίοις ὁ αὐτ. 8. 47· ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις αὐτόθι 35 φ. περὶ ταφάς Πλούτ. 2. 612A· καὶ μεταφορ., φιλ. ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ Ἰαμβλ. Προτρ. 112, πρβλ. Διονύσ. Ἁλ. 11. 11· περὶ τοὺς ἐθισμοὺς Πλούτ. 2. 714A· ἔτι καὶ μετ' ἀπαρ., φιλοχωροῖμεν ἂν μένειν Διονύσ. Ἁλ. 6. 79.

φῐλοχωρία, ἡ, ἡ ἀγάπη τόπου τινός, τὸ νὰ ἀγαπᾷ νὰ συχνάζῃ τις εἴς τινα τόπον, ἡ στοργὴ πρὸς τὸν τόπον, Ἀριστοφ. Σφ. 834, Διοδ. Ἁλ. 1. 27, Πολυδ. Ϛ', 167·—μεταφ., ἀγάπη πρός τι πρᾶγμα, Ἀρχ. Μουσ.

φῐλόχωρος, ον, (χώρα) ὁ σφόδρα ἀγαπῶν τόπον τινά, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 553C, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 167.

φῐλόψαλμος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ψαλμούς, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 138, 17, ἔκδ. Βόνν.

φῐλοψευδής, ές, γεν. **-έος**, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψεύδηται, Ἰλ. Μ. 164· φ. φύσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φιλόσοφος**, Πλάτ. Πολ. 485D· ὄνομα διαλόγου τινὸς τοῦ Λουκ.· — τὸ φιλοψευδὲς = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 61D.

φῐλοψευδία, ἡ, ῥοπὴ πρὸς τὸ ψεύδεσθαι, ἀγάπη τοῦ ψεύδους, Ἱππ. 1283. 36, Πλούτ. 2. 61D.

φῐλοψευδολόγος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψευδολογῇ, Τζέτζ. Ἱστ. σελ. 5. 140.

φῐλοψεύστης, ου, ὁ, = **φιλοψευδής**, «ὁ τὸ ψεῦδος φιλῶν» Ἡσύχ.

φῐλ·οψία, ἡ, τὸ ἀγαπᾶν τὰ ὄψα, μάλιστα τὰ ὀψάρια, Πλούτ. 2. 730A.

φῐλόψῐλος, ον, ὁ φιλῶν ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι, δηλαδ. ὁ ἀγαπῶν τὴν τελευταίαν θέσιν ἐν τῷ χορῷ, Ἀλκμὰν σ. 144· πρβλ. **ψιλεύς**.

φῐλοψογέω, = **φιλόψογός εἰμι**, Κύριλλ. Ἀλεξ. X, 177B.

φιλοψογία, ἡ, τὸ φιλοψογεῖν, Κύριλλ. Ἀλεξ. VI, 617A.

φῐλόψογος, ον, ὁ φιλῶν νὰ ψέγῃ, νὰ εὑρίσκῃ ἐλαττώματα, Εὐρ. Φοίν. 198, Ἠλ. 904, Πλάτ. Πρωτ. 346C. Ἐπίρρ. **-γως**, Πολυδ. Γ', 139.

φίλ-οψος, ον, ὁ φιλῶν τὰ ὄψα, μάλιστα τοὺς ἰχθῦς, τὰ ὀψάρια, Πλούτ. 2. 665D, 667F, κλπ.

φῐλό-ψοφος, ον, ὁ φιλῶν νὰ ψοφῇ, νὰ ποιῇ θόρυβον, Ἰουστῖν. Μάρτ. Ἀπολ. 2, σ. 120, 19.

φῐλοψῡχέω, ἀγαπῶ τὴν ζωήν μου, συμπαρομαρτούσης καὶ τῆς σημασίας τῆς δειλίας, εἶμαι δειλός, μικρόψυχος, Τυρταῖος 7. 18, Εὐρ. Ἑκ. 315, Ἡρακλ. 518, 533, Δημ. 1397. 27, κλπ.· φ. ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς Λυσίας 193. 2.

φῐλοψῡχητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ φιλοψυχεῖν, Πλάτ. Γοργ. σ. 512E.

φῐλοψῡχία, Ἰωνικ. **-ίη**, ἡ, ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς, φιλοψυχίην ἀναιρέεται, γίνεται φιλόψυχος, φιλόζωος, Ἡρόδ. 6. 29· πολλὴ μέντ' ἄν με φιλ. ἔχοι, εἰ .. Πλάτ. Ἀπολ. 37C· φιλοψυχίας ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 944F.

φῐλόψῡχος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὴν ζωήν του, συμπαρομαρτούσης καὶ τῆς σημασίας τῆς δειλίας ἢ μικροψυχίας, γυνὴ Εὐρ. Ἑκ. 348· δειλὸν δὲ πλοῦτος καὶ φ. κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 597.— Ἐπίρρ. **-χως**, Πολυδ. Γ', 137. **II**. ὁ ἀγαπῶν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, Ψευδογρηγόρ. Ναζ. II, 229, Δαμασκ. II, 261D.

φῐλόψυχρος, ον, ὁ φιλῶν τὸ ψῦχος, τὴν ψύχραν, δένδρα φ. Θεοφρ. περ Φυτ. Αἰτ. 2. 3, 3· «διὸ τῶν ἐναντίων μᾶλλον ὀρέγονται· καὶ φιλόθερμόν ἐστι τὸ ψυχρόν, καὶ φιλόψυχρον τὸ θερμὸν» Πλούτ. 2. 648D.

φιλόω, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ **φιλειόω** (ὃ ἴδε). Εὐσεβ. Ἐκκλησ. Ἱστ. 1. 6.

φίλτατος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **φίλος**, Ὅμ., Ἡσ., καὶ Τραγικ.· **τὰ φίλτατα**, τὰ ἀγαπητότατα πρόσωπα, οἱ στενώτατοι συγγενεῖς, οἷον γονεῖς, τέκνα, ἀνὴρ ἢ γυνή, ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαί, ἴδε ἐν λ. φίλος I. 1. γ· σπανιώτερον παρὰ τοῖς πεζογράφοις,

ὡς Πλάτ. Πρωτ. 313Ε, Γοργ. 513Α Νόμ. 650Α, Ξεν., κλπ.· ἴδε Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 964· τὰ φίλτατα σώματα, ἐναντίον τοῦ τοὺς ἀλλοτρίους, Αἰσχίν. 64. 42· πρβλ. φίντατος.

φίλτερος, α, ον, ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ **φίλος**, Ἰλ. Λ. 162, Ὀδ Λ. 360, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 307· δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

φιλτραῖος, ὁ, ὁ πλήρης φίλτρων, γόης, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχομυομ. 229 (226), (ἔνθα Λιτραῖος Monro).

φιλτροδότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων φίλτρον, ὄνομα φυτῶν τινων, Διοσκ. 4. 60, Appul. Herb. 56, 65.

φιλτροκίνητος [ῑ], ον, ὁ διὰ φίλτρων κινούμενος, Τζέτζης δὲ πληρῶν φιλτροκινήτῳ πόθῳ Ἀλληγ. Ἰω. Τζέτζου εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. σ. 7, ἔκδ. Gaif.

φίλτρον, τό, (κυρίως **φίλητρον**, ἐκ τοῦ **φιλέω**), μέσον μαγικὸν ἢ φάρμακον διεγεῖρον τὸν ἔρωτα ἢ ἐπαναφέρον αὐτόν, (πρβλ. τὸ Σαιξπήρειον 'medicines to make me love him, Shaksp. Henr. IV, 2, 2), ἔστιν .. φίλτρα μοι θελκτήρια ἔρωτος Εὐρ. Ἱππόλ. 509, πρβλ. Φοιν. 1260, Ἀνδρ. 541, κλπ.· ἐπὶ φίλτροις, οὐκ ἐπὶ θανάτῳ δοῦναι φάρμακον Ἀντιφῶν 112. 26· ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ὃν ἡ Δηϊάνειρα ἔβαψεν εἰς τὸ αἷμα τοῦ Νέσσου καὶ ἔπεμψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα ὅπως ἀνακτήσηται τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα Σοφ. Τρ. 584, 1142· τὸ φυτὸν ἱππομανές, Αἰλ. π. Ζ. 14. 18, πρβλ. Οὐεργ. Γεωργ. 3. 281· — τὰ φίλτρα συνεσκευάζοντο διὰ μαγικῶν τελετῶν, Θεόκρ. 2. 1 κἑξ.· ἐνίοτε ἦσαν θανατηφόρα, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 16, 2, Ἀλκίφρ. 1. 37. **2)** καθόλου θέλγητρον ἢ μέσον δι' οὗ προσελκύει τις τὴν συμπάθειάν τινος ἢ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτόν, Πινδ. Π. 3. 112· ὅθεν ὁ χαλινὸς καλεῖται φ. ἵππειον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 13. 95· οἱ Χρησμοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καλοῦνται φίλτρα τόλμης, μέσα παράγοντα τόλμην, Αἰσχύλ. Χο. 1029· τὰ τέκνα λέγονται **φίλτρον** ἀγάπης τῶν γονέων, Εὐριπίδ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 917, Ἀποσπ. 104, πρβλ. Ἡρακλ. Μαιν. 1407· αἱ ξυγγενεῖς ὁμιλίαι .. φ. οὐ σμικρὸν φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 52· ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 207· ἓν ἔστ' ἀληθὲς φίλτρον, εὐγνώμων τρόπος Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 100· φίλτρον εἰρήνης, μέσον παρέχον εἰρήνην, Πλουτ. Νουμ. 16· οὕτω, φίλτρα γάμου Ἀνθ. Παλατ. 9. 422· **3)** ἐν τῷ πληθ., ἀγάπη, ἔρως, στοργή, τὰ θεῶν δὲ φίλτρα φροῦδα Τροίᾳ Εὐρ. Τρῳ. 859, πρβλ. Ἠλ. 1309, Αἰλ. π. Ζῴων 10. 17, Ἀνθ. Παλατ. 7. 623, Ἑρμαιν. εἰς Ὀρφ. σ. 823. **II.** ἡ ἐν τῷ ἄνω χείλει κοιλότης, ἡ ὑπὸ τὴν ῥῖνα (ἡ δὲ ἐν τῷ κάτω χείλει ἐκαλεῖτο τύπος ἢ νύμφη) Πολυδ. Β', 90. **III.** ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **σταφυλίνου**, Εὐστ. 1163. 10.

φιλτρο-ποιός, **όν**, ὁ παρασκευάζων ἢ συσκευάζων φίλτρα, μαγικὰ μέσα πρὸς διέγερσιν ἔρωτος, Ἀρισταίν. 2. 18· —***φιλτροποιὸν** πρᾶγμα ἡ γραμματική (ἡ διὰ γραμμάτων, ἐπιστολῶν) προσφώνησις Θ. Στουδ. σ. 1108, ἔκδ. Mi.

φῐλτρό-ποτον, τό, ποτὸν ἐμπνέον ἔρωτα, φίλτρον, Cael Aurel. Chron. M. 1, 5, σ. 326.

φίλ-υβρις, ὁ, ἡ, ὁ ἀγαπῶν τὸν ὑβριστικὸν τρόπον, τὸν ἀκόλαστον βίον, Κράτης παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 492.

φῐλ-υβριστής, **οῦ**, ὁ, = τῷ προηγ. Ἀνθ. Παλατ. 5. 49.

φῐλ-υγιής, ές, γεν. έος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **φιλοϋγιής**, ὃ ἴδε.

φιλ-ύδρηλος, **ον**, = **φίλυδρος**, κῆπος Ἀνθ. Παλατ. 6. 21.

φῐλ-υδρίας, ου, ὁ, = **φίλυδρος**. Φώτ., Σουΐδ., Ἐτυμ. Μ. σ. 795, 2.

φίλ-υδρος, **ον**, ὁ φιλῶν τὸ ὕδωρ, ἐπὶ τοῦ ἵππου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 11· λάχανα Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 1.

φιλύκη, ἡ, ἀειθαλές τι φυτόν, alaternus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 3., 3. 3, 1, κ. ἀλλ.· τὰ νῦν καλεῖται κιτρινόξυλον· — ἴδε Schneid Ind. σ. 536.

φίλ-υμνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὕμνους, τὰ ᾄσματα, παρὰ τῷ Bgk. Lyr. σ. 884, Ἀνακρεόντ. 35. 16.

φῐλυπερηφάνως, ἐπίρρ., μετὰ πολλῆς ὑπερηφανίας, Κ. Μανασσ. Χρον. 1654.

φῐλ-υπήκοος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἰδίους ὑπηκόους, Πλουτ. Ἀρτοξ. ἐν τέλ.

φί-υπνος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν ὕπνον, Θεόκρ. 18, 10, Ἀριστ. π. Ὕπν. 3. 16, κλπ.

φῐλ-υπόδοχος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τὴν φιλοξενίαν, Διογέν. Λαέρτ. 2. 133.

φιλυποστροφέω, ἀγαπῶ νὰ ὑποστρέφω, Γερμ. Κωνστ/λεως σ. 732, ἔκδ. Μ.

φῐλ-ῠπόστροφος, **ον**, ὁ εὐκόλως ὑποστρέφων, ἐπανερχόμενος, περί τινων νοσημάτων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 172, Μοχλ. 862· ὡσαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ἃς τὰ νοσήματα ἐπανέρχονται, ὁ αὐτ.· πρβλ. Foës. Oec.

φῐλ ῠποστροφώδης, **ες**, = τῷ προηγ., Ἱππ. 1121D.

φιλύρα [ῠ], Ἰων. **-ρη**, ἡ, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸ ἄνθος «τίλιον», «φελιουριὰ» ἐν Θρᾴκῃ νῦν, κοινῶς «φλαμοῦρι», Λατ. tilia, Ἡρόδ. 4. 67, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 4, κλπ. **II.** τὸ ὑπένδυμα τὸ ὑποκάτω τοῦ φλοιοῦ, χρησιμεῦον πρὸς γραφὴν ἀντὶ χάρτου, Ἡρωδιαν. 1. 17, Δίων Κάσσ. 72. 8· ἡ πρὸς κατασκευὴν στεφάνου, φιλύρας εἶχε γὰρ ὁ παῖς ἄφυλλον στέφανον ἀμφικείμενον Ξέναρχ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1, πρβλ. Horat. Od. 1. 38·

φῐλῠρέα, ἡ, εἶδος θάμνου, philyrea, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1· 9, 3, Διοσκ. 1. 125· ἐνίοτε φέρεται ἡμαρτημένως **φιλλυρέα**. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 574.

φῐλύρῐνος [ῠ], η, ον, ὁ ἐκ φιλύρας, «ἀπὸ φλαμοῦρι», σανὶς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813· κοῦφος, ἐλαφρὸς ὡς ξύλον ἐκ φιλύρας, ἐπὶ τοῦ Κινησίου, «ὡς εὐτελῆ καὶ κοῦφα ποιοῦντα, τοιοῦτον γὰρ τὸ ξύλον, κοῦφον καὶ ἐλαφρόν» Σχόλ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 1377, Εὐφρόνιος παρὰ τῷ Σχολ.· ἀλλ' ὁ Ἀθήναιος λέγει 551D «διὰ τὸ φιλύρας τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σανίδα συμπεριζώννυσθαι, ἵνα μὴ κάμπτηται διά τε τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχνότητα».

φῐλύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φιλύρα**, πινακίδιον ἐκ ξύλου φιλύρας, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 12.

φῐλ-ῳδός, όν.(ᾠδή) ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδάς, Ἀριστοφ. Σφ. 270, Βάτρ. 241, Εὔβουλος ἐν «Παννυχίδι» 1.

Φιλωνίδειον σκάφιον, (ἀπὸ Φιλωνίδος τινός), Ἐπιγρ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 40. 45

φῐλωνίζω, μιμοῦμαι τὸν Φίλωνα, Σουΐδ.

φῐλ-ώραιος, **ον**, ὁ ἀγαπῶν τὸ ὡραῖον, φίλος τοῦ ὡραίου, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 234.

φιλ-ωρείτης, **ου**, (ὄρος) ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄρη. Ἀνθ. Π. 6. 96.

φῐλωτερίς, ἡ, = **καστανέα**, Ἡσύχ. (ἔνθα καστανaία).

φῑμό-ληπτος, **ον**, ὁ πεφιμωμένος, Πλανούδ. Boeth. 7, 30, σ. 14· ἴδε **φιμὸς** ἐν τέλει.

φῑμός, ὁ, μετὰ ἑτερογενοῦς πληθ **φῑμά**, Ἀνθ. Παλατ. 6. 312· — πᾶν ἐργαλεῖον δι' οὗ κλείεται τὸ στόμα: **I.** ὡς τὸ **κημός**, φίμωτρον, δι' οὗ οἱ κύνες κωλύονται τοῦ δάκνειν, οἱ μόσχοι τοῦ θηλάζειν, Λατ. capistrum, fiscella, φιμ. περιθεῖναί τινι Λουκ. Βίων Πρᾶσις 22, πρβλ. Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** τὸ ἐπὶ τῆς ῥινὸς στηριζόμενον μέρος τοῦ χαλινοῦ ἵππου, ὅπερ (ὡς φαίνεται) εἶχεν ἐνίοτε καὶ αὐλούς, δι' ὧν ἡ πνοὴ τοῦ ἵππου διερχομένη παρῆγε συριστικόν τινα ἦχον· ἦτο δὲ τοῦτο βαρβαρικόν, Αἰσχύλ. Θήβ. 463· πώλους .. φιμοῖσιν αὐλητοῖσιν ἐστομωμένους ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 341. **III.** εἶδος ποτηρίου χρησιμεύοντος ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν κύβων, Λατ. fritillus, Αἰσχίνης 9. 9, Δίφιλος ἐν «Συνωρίδι» 4, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 203, Ι', 150. (Πιθ. σχετίζεται πρὸς τὰς λέξ. σφίγγω, σφιγμός, ὡς ὑποδηλοῦται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 795. 21, πρβλ. Curt. 157. [ι μακρὸν πλὴν παρὰ μεταγεν., οἷον Πλανούδ.]

φῑμόω, μέλλ. -ώσω, κλείω ὡς διὰ φιμώτρου, φιμ. τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, στερεώνω, σφίγγω τὸν λαιμόν του εἰς τὸν κλοιόν, Ἀριστοφ Νεφ. 592· μεταφορ., ἀποστομώνω, οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες ὅτι ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 34. — Παθητ., κατασιγάζομαι, σιωπῶ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α', 25, δ', 39, κλπ.· πρβλ. Λουκ. Περεγρ. 15· τινι, διά τινος ἢ ἐξ αἰτίας πράγματό τινος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ 1. 22, 3, πρβλ. 5. 1, 5· φιμοῦμαι πρός τι, γίνομαι ἄφωνος εἴς τι πρᾶγμα, δὲν λέγω, τίποτε, αὐτόθι προοίμ. 5, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 275.

φῑμώδης, ες, ὅμοιος πρὸς φιμόν, πρὸς φίμωτρον· μεταφορ., δριμύς, στυφός, Νικ. Θηρ. 892.

φίμωσις, εως, ἡ, (ὁ φῖμος), ἔμφραξις, στένωσις ὀπῆς, φίμους τοὺς ἐν τοῖς αἰδοίοις χαλᾷ Διοσκ. Δ', 90 (92), ἔνθα φιμός· «φῖμος ἐστὶν ἡ τῶν φυσικῶν πόρων κατάκλεισις» Γαλην. Ὅροι τ. 2, σ. 274.

φίμωτρον, τό, ὄργανον ἐμφράξεως, Σουΐδ.

φίν, Λακων. τύπος ἀντὶ σφίν, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 125, 213, Ἀποσπ. 183, Νικ. Θηρ 725, κτλ.· πρβλ. Ahr. D. Dor. σ. 109, 261.

-φιν, ἴδε -φι.

φίνις, ὁ, = φήνη, Διοσκ. 2. 58.

φίντατος, Δωρικ. ἀντὶ **φίλτατος**, Ἐπίχαρμ. 31 Ahr., πρβλ. τοῦ αὐτοῦ D. Dor. σ. 110.

Φίντις, ὁ, παρὰ Πινδ. ὡς κύριον ὄνομα, Σικελικ. ἀντὶ **Φίλτις**, ὡς τὰ **Φιντίας**, **Φιντύλος**, κτλ, Böckh Expl. 156· κατ' ἄλλους Δωρ. ἀντὶ **φίλος**.

Φίξ, **Φικός**, ἡ Βοιωτ. ἀντὶ **Σφίγξ**, διάφορ. γραφ. ἐν Ἡσ. Θεογ. 326, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 414D, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 72.

φίσκος, ου, ὁ, τὸ Λατ. fiscus, τὸ ἰδιαίτερον ταμεῖον ἢ βαλλάντιον τοῦ αὐτοκράτορος, τὸ αὐτοκρατορικὸν ταμεῖον, χωρία τὰ ὑπὸ τοῦ φ. πραθέντα Συλλ. Ἐπιγρ. 354. 4, πρβλ. 1933, 2015, κ. ἀλλαχ.

Φιτίαλοι, **Φιτιαλεῖς**, ἴδε **Φετιάλιοι**.

φιτρός, ὁ, ὡς τὸ **κορμός**, φιτρῶν καὶ λάων Ἰλ. Μ. 29, καὶ ἀλλ.· φιτροὺς αἶψα ταμόντες Ὀδ. Μ. 11· — κυρίως ὁ κορμὸς ἢ τὸ στέλεχος δένδρου, κατὰ τὸν Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 4, 3. **II.** δαυλός, δαλός, φιτροῦ .. μιαιφόνον, «τὸν φονέα τοῦ Ἀλεξάνδρου· φιτρὸν δὲ τὸν Ἀλέξανδρον λέγει διὰ τὸν δαλὸν τὸν φανέντα κατ' ὄναρ τῇ Ἑκάβῃ» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 913.

φίττᾰ, Αἰολικ. ἀντὶ ψίττα (σίττα), Πολυδ. Θ', 122, 127, Εὐστ. 855. 26, κλπ.

φιττάκια, Αἰολ. **ἀντὶ φιττάκια**, Εὐστ. 1210. 42· πρβλ. **πιστάκη**.

φιττακίδες, αἱ, εἶδος γυναικείων σανδαλίων, Πολυδ. Ζ', 94.

φῖτυ, τό, ποιητικ. ἀντὶ φίτυμα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1164, Ἀποσπ. παρ' Εὐστ. 1291. 26, Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 8.

φίτυμα, τό, (φῖτύω) κλάδος, παραφυάς, γέννημα, μεταφορ., τέκνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1281· οὐκ ἐμὸν τὸ φίτ., εἶπε Σπαρτιᾶτις μήτηρ περὶ τοῦ δειλοῦ υἱοῦ αὐτῆς, Πλούτ. 2. 241Δ· — πρβλ. **φύτευμα**.

φῑτῦ-ποίμην, ενος, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ φυτοκόμος, ὁ περιποιούμενος τὰ φυτά, κηπουρός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 910· — περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 195.

φῖτυς, υος, ὁ, ὁ φυτεύων, ὁ πατήρ, Λυκόφρ. 462, 486.

φῑτύω, μέλλ. **-ύσω** [ῡ]· ἀόρ. **ἐφίτῡσα**· — ὡς τὸ **φυτεύω** (ἴδε ἐν λ. **φύω**), σπείρω, γεννῶ, φέρω εἰς τὸ εἶναι, Αἰσχύλ. Πρ. 233, Ἱκέτ. 312, Σοφ. Αἴ. 1296, Ἀντιγ. 645, Τραχ. 311, Εὐρ. Ἄλκ. 294· — ἴσως ὁπουδήποτε παρὰ πεζοῖς ἀπαντᾷ (Πλάτ. Πολ. 461Α, Νόμ. 879D, Κριτί. 116C), διορθωτέον διὰ τοῦ **φυτεύω**· διότι ὁ τύπος **φιτύω** φαίνεται ὅτι εἶναι ποιητικός, τιθέμενος ὁπόταν ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπῃ νὰ εἶναι μακρά· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἐπὶ γυναικῶν, τίκτω, Ἠὼς..Κεφάλῳ φιτύσατο υἱὸν Ἡσ. Θεογ. 986. πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 807, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 4· Ἐπικ. β' ἐνικ. μέλλ. **φιτύσεαι** Μόσχ. 2. 160.

φλαβέλλιον, τό, Λατιν. flabellum, ῥιπίδιον, Ἀθήν. 647F.

φλαγέλλιον, τό, Λατ. flagellum, σκυτάλη, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σκυτάλη**.

φλᾰδιάω, = **φλάω**, «φλαδιᾶν· θλαδιᾶν, μαλάττειν, τύπτειν» Ἡσύχ.

***φλάζω**, ὀμετάβ. τύπος, τοῦ **φλάω**, διαρρήγνυμαι, διασχίζομαι, ἀόρ. β' **ἔφλᾰδον** (ὡς **πέφραδον** ἐκ τοῦ **φράζω**, **ἔχαδον** ἐκ τοῦ **χάζω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 403. 47), λακίδες ἔφλαδον Αἰσχύλ. Χο. 28· ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύπῳ **παφλάζω**.

φλᾱμέντας, ου, ὁ, ὁ παρὰ Λατ. flamen, στεφανηφόρος ἱερεύς, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 65· οὕτω, **φλαμήν**, Συλλ. Ἐπιγρ. 521. 4340f (προσθῆκαι)· πληθ. **φλάμινες**, flamines, Διονύσ. Ἁλ. 2. 64, Πλουτ. Νουμ. 7., 2. 274C, κλπ.· **φλαμένιοι**, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλῳ 5.

φλάμουλον, τό, τὸ Λατ. flammulum, σημαία φλογίνου χρώματος, καὶ ὑποκορ. **φλαμουλίσκιον**, Ἐτυμ. Γουδ. 554, Ζωναρᾶς 375, κλπ., πρβλ. τὸ τῆς λαλουμένης **φλάμπουρον**.

φλανύσσω, = **φλυαρέω**, «φλανύσσει· φλυαρεῖ, ληρεῖ» Ἡσύχ.· πρβλ. Λοβεκ. Τεχνολ. σ. 246.

φλάσις, [ᾰ], εως, ἡ, (φλάω) Ἰων. ἀντὶ **θλάσις**, προσέτι φλάσις καὶ ῥωγμὴ Ἱππ. 911B, πρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 453.

φλάσκα, ας, ἡ, ὡς καὶ νῦν, οἰνηρὸν ἀγγεῖον, φλάσκα, Ἰσίδωρ. Ἱσπαν.· — ὡσαύτως **φλάσκων, ωνος,** ὁ, Ἡσύχ., «καὶ δοῦλος δὲ τῷ ποιητῇ κλῆσιν ὑπῆρχε Βύκκων, ὃν βίκωνα καὶ φλάσνωνα παίζων ὁ Τζέτζης λέγει» Τζέτζ. Ἱστ. 13, 644, πρβλ. τὴν Γαλλικ. λέξ. flacon. — ὑποκορισ. **φλασκίον**, τό, ἐξ οὗ τὸ τῆς συνηθείας φλασκί· φέρεται **φλασκεῖον** παρ' Ἡσυχ.

φλάσμα, τό, Ἰων. ἀντὶ **θλάσμα**, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ 802· «φλάσματα, διὰ τοῦ φ καλεῖν ἔθος Ἱπποκράτει κατὰ τὴν τῶν Ἰώνων διάλεκτον, ἃ πρὸς ἡμῶν ὀνομάζεται διὰ τοῦ θ θλάσματα» Γαλην. τόμ. 12, σ. 98.

φλασμός, ὁ, ἴδε **παφλασμός**.

φλαστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., Ἰων. ἀντὶ **θλαστός**, διάφορ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 4.

φλαττόθρατ καὶ **φλαττοθραττοφλαττόθρατ**, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1286, πρὸς παρῳδίαν καὶ ἐμπαιγμὸν τοῦ κενοῦ καὶ πεφυσημένου ὕφους, «λόγια παχέα χωρὶς καμμίαν σημασίαν».

φλαυρίζω, μέλλ. **-ίσω**, Ἀττικ. ἀντὶ **φαυλίζω**, Πλουτ. Πομπ. 38., 2. 1118C.

φλαῦρος, α, ον, ἰσοδύναμον τῷ **φαῦλος** (Ἐτυμολ. Μέγ. 128. 57), πρῶτον παρὰ Σόλωνι 12(4), 15, Πινδ. Π. 1. 170, ἐπικρατεῖ δὲ ἀνεξαιρέτως παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις καὶ οὐχὶ σπανίως ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. **I.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, μηδαμινός, «πρόστυχος», ἀνάξιος λόγου, Σόλων καὶ Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· χώρην ... οὐκ ἐλάσσονα οὐδὲ φλαυροτέρην Ἡρόδ. 7. 8· τοῦ ἐνυπνίου ἀποσκήψαντος ἐς φλαῦρον, ἴδε ἐν λ. **ἀποσκήπτω**. **2)** μηδαμινός, ἄθλιος, ἀδιάφορος, κακός, φλ. σημεῖον Ἱππ. Ἀφ. 1258. εἴ τι φλαῦρον εἶδος Αἰσχύλ. Πέρσ. 217, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 92C· φλαῦρ' ἔπη μυθούμενος Σοφοκλ. Αἴ. 1162· φλαῦρα κλύειν αὐτόθι 1323· φλαῦρον ἐργάζεσθαί τινα, βλάπτειν τινά, Ἀριστοφ. Νεφ. 1157· φλαῦρον εἰπεῖν τινα, male dicere de aliquo, κακολογεῖν τινα, αὐτόθι 834, Λυσί. 1043· περί τινος Ἀντιφῶν 133. 5, Ἰσοκρ. 97C· φλ. τι καταγιγνώσκειν τινὸς Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 317· φλ. ἀπολαύειν τινὸς ὁ αὐτ. 175B· φλ. τι ἔχειν ἐν ἑαυτῷ Πλάτ. Μένων 92C. **3)** ἄχρηστος, ἀνωφελής, γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον [ἐστι] Σοφ. Ο. Κ. 395. **II.** σπανιώτερον ἐπὶ προσώπων, οὐ φλαυροτάτους .. τιμωρούς, οὐχὶ ποταπωτάτους ἢ ἀσθενεστάτους ἐκδικητάς, Ἡρόδ. 7. 171· τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον, τὸ ἥκιστα μάχιμον μέρος, ὁ αὐτ. 1. 207· οἰκίης οὐ φλαυροτέρης, οὐχὶ κατωτέρας ἀξίας ἢ βαθμοῦ, ὁ αὐτ. 1. 99. **2)** πενιχρός, εὐτελής, ἐπὶ ἐξωτερικῆς ὄψεως, ὁ αὐτ. 6. 61. **3)** κακός, φαῦλος, ἀντίθετον τῷ **χρηστός**, Εὐρ. Μήδ. 1103. **III.** Ἐπίρ. φλαύρως ἔχω, δὲν εἶμαι καλά, πάσχω, Ἡρόδ. 3. 129., 6. 135, Πλάτ. Σοφιστ. 228 B· φλ. ἔχω τινός, δὲν εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει ὡς πρός τι πρᾶγμα, Θουκ. 1. 126· ἀλλὰ φλαύρως ἔχω τὴν τέχνην, γνωρίζω κακῶς τὴν τέχνην, Ἡρόδ. 3. 130· φλ. πρῆξαι τῷ στόλῳ, ἀποτυχεῖν διὰ τοῦ στόλου, ὁ αὐτ. 6. 94· φλ. ἀκούω, ὡς τὸ Λατ. male audire, κακολογοῦμαι, ἔχω κακὴν φήμην Πολυδ. Ζ', 10, 7· φλ. λέγειν ὑπέρ τινος, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. 8. 17· φλ. ἰέναι, ἐπὶ τῶν καταμηνίων, Ἱππ. 686. 23.

φλαυρότης, ητος, ἡ, = **φαυλότης**, Πλούτ. 2. 962Α, Πολυδ. Δ'. 12.

φλαυρουργός, όν, (*ἔργω) ὁ κακῶς ἐργαζόμενος, φλαυρουργοῦ τινος .. ἀνδρός, ἀθλίου τινὸς ἐργάτου, Σοφ. Φιλ. 35.

φλάω, παρατατ. γ' ἐνικ. **ἔφλα** Ἀριστοφ. Νεφ. 1376· — μέλλ. **φλάσω** (ἴδε κατωτ.)· — ἀόρ. **ἔφλασα** Ἱππ. 265. 47, Πινδ. Ν. 10. 128. — Παθ. ἀόρ. **ἐφλάσθην** Ἱππ. 870D, κλπ· — πρκμ. **πέφλασμαι** ὁ αὐτ. 899F, κλπ.· — [ᾰ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀορ.· ἀντὶ δὲ τῶν **φλᾱσω**, **φλᾱσαιμι** παρὰ Θεοκρ. 5. 148, 150, διορθωτέον ἢ **φλασσῶ**, **φλάσσαιμι** κατὰ τὸν Ahrens, ἢ **φλαξῶ**. **φλάξαιμι** κατὰ τὸν Bgk.] Ὡς τὸ **θλάω**, συντρίβω, κοπανίζω, οὔ μιν φλάσαν Πινδ. Ν. 10. 128· πουλύπουν φλάσασα ἐσθιέτω Ἱππ. 265. 47, πρβλ. 896· ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ .. ὀπὸν καὶ σχῖνον Ἀριστοφ. Πλ. 718· φλῶσι τἀντικνήμια αὐτόθι 784· ἔφλα με ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1376, πρβλ. Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· — μεταφ., πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς [τὰς γυναῖκας] φλῶσιν .. ἄνδρες Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 116. **2)** παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, συντρίβω διὰ τῶν ὀδόντων, καταβροχθίζω λαιμάργως, ὁ αὐτ. ἐν Πλαν. 694, ἐν Εἰρ. 1306, Ἀντιφάνης ἐν «Πλουσίοις», 1, Μένανδρος ἐν Ἀδήλ. 206· πρβλ. **σποδέω** III. **II.** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, «φλᾶν· μαλάσσειν πληγαῖς» Ἡσύχ.

φλέβα, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **φλέψ**, ὡς καὶ νῦν, «διακοπτομένης τῆς φλέβης» Ἱππιατρ. 159, 24, κλπ.

φλεβάζω, [φλέψ] = **φλέω**, **φλύω**, **βρύω**, Φώτ., Ἐτυμολ. Μέγ. 795, 43.

φλεβικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς φλέβα, εἰς τὰς φλέβας, φλεβ. πόροι, οἱ ὀχετοὶ ἢ ἀγωγοὶ τῶν φλεβῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 13, περὶ Ζῴων Μορ. 2. 1, 21· οἱ πόροι οἱ φλ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 3.

φλέβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φλέψ**, πᾶσα μικρὰ φλέψ, Πλάτ. Τίμ. 65C, 84E, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστορ. 3. 3, 17 καὶ 21, κ. ἀλλ.· φλεβίου ῥῆξις Ἱππ. Ἀφορ. 1252 — περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ φλεβῶν, Στράβ. 379.

φλεβο-δονώδης, ες, ὁ ἐπιφέρων διατάραξιν εἰς τὰς φλέβας, ἴδε **φλεδονώδης**.

φλεβο-νευρώδης, ες, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ φλεβῶν καὶ νεύρων, τείνει ἐξ ἄκρου τῆς καρδίας αὐλὸς φλεβονευρώδης εἰς τὸ μέσον Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 16. 4.

φλεβονώδης, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **φλεδονώδης**.

φλεβο-πᾰλία, ἡ, κτύπος ἢ παλμὸς τῆς φλεβός, «καὶ Δημόκριτος δὲ φλεβοπαλίαν καλεῖ τὴν τῶν ἀρτηριῶν κίνησιν» Ἐρωτιαν σελ. 382 κἑξ.

φλεβορρᾰγία, ἡ, (ῥήγνυμι) διάρρηξις φλεβός, Ἱππ. 403. 26.

φλεβο-συλία, ἡ, βλάβη τῶν φλεβῶν, Ἀθαν. τ. 2, 1. 409C.

φλεβο-τμής, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τετμημένην **φλέβα**, Ἡρῳδιαν. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Π. 44.

φλεβοτομέω, τέμνω ἢ ἀνοίγω **φλέβα**. — Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς φλεβοτομίαν, Ἱππ. Ἀφορ. 1254, κλπ.· — ῥημ. ἐπίθ. **-τομητέον**, Ὀρειβάσ. ἐν Cocchi Chirurg. 157, Γαλην. τ. 6, σ. 248, 11, τ. 14, σ. 445, 14.

φλεβοτομία, ἡ, ἡ τομή, τὸ ἄνοιγμα φλεβός, ἀφαίρεσις αἵματος διὰ τομῆς φλεβός, Γαλην., κλπ.· φλεβοτομίας ποιεῖσθαι Πόλυβος ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 1.

φλεβοτομική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἀφαιρεῖν αἷμα διὰ φλεβοτομίας, Cael. Aurel. Acut. 1. 3, 39.

φλεβο-τόμος, ον, ὁ τέμνων ἢ ἀνοίγων φλέβας. **φλεβοτόμον** (ἐξυπακ. σμιλίον), τό, μαχαιρίδιον πρὸς φλεβοτομίαν, «νυστέρι», Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 29, Cael. Aurel., κλπ.

φλεβο-τονέομαι, «φλεβοτονεῖσθαι· τὸ τείνειν τὰς φλέβας, λέγοντά τι ἢ πράττοντα» Ἀν. Βεκκ. 70.

φλεβώδης, ες, (εἶδος) πλήρης φλεβῶν, ἢ ἔχων μεγάλας φλέβας, Σιμωνίδ. 3. 17, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 5., 7. 1, 15, κ. ἀλλ.· **φλεβωδέστατος** ὁ αὐτ. περὶ Πνεύματ. 5. 11.

φλεγέθω, ποιητικ. τύπος τοῦ **φλέγω**, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστῶτι· **I.** μεταβ., καίω, κατακαίω, καταφλέγω, πῦρ πόλιν φλεγέθει Ἰλ. Ρ. 738 — Παθ., ὄφρα πυρὶ φλεγεθοίατο

νεκροί Ψ. 197. **II.** ἀμετάβ., καίομαι, φλέγομαι, ἀναδίδω φλόγας, πυρὶ φλεγέθοντι Φ. 358· πυρσοί τε φλεγέθουσι Σ. 211· ἐπὶ κεραυνοῦ, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος Ἡσ. Θεογ. 846· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τραχ. 99, Εὐρ. Φοίν. 169· μεταφ., ἀναλάμπω, λάμπω, Αἰσχύλ. Ἱκ. 87.

φλεγιάω, = φλέγω, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 44· ὁ Εὐστ. 933. 14 ἔχει **φλεγυάω**.

φλέγμα, τό, (φλέγω) πῦρ καὶ θερμότης, ἀκριβῶς ὡς τὸ φλόξ, Ἰλ. Φ. 337. **II.** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, ἀπὸ τοῦ Ἱππ. καὶ ἐξεξῆς: 1) φλεγμονή, φλόγωσις ἐσωτερική, Ἱππ. Προγν. 43, πρβλ. ἐν σ. 470. 9, κ. ἀλλ., Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 9. 2) ὡς ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐσωτερικῆς φλογώσεως, «φλέγμα», Λατ. pituita, νοσώδης τις καὶ μυξώδης ὕλη ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς ὕλη καὶ αἰτία πολλῶν νοσημάτων, Ἡρόδ. 4. 187, Ἱππ. Ἀφορ. 1260, κ. ἀλλ., Φρύν. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 9· φλ. ὀξὺ καὶ ἁλμυρὸν πηγὴ πάντων νοσημάτων ὅσα γίγνεται καταρροϊκὰ Πλάτ. Τίμ. 85B, πρβλ. 83C κἑξ.· ἡ χολὴ μέν ἐστι θερμόν, τὸ δὲ φλ. ψυχρὸν Ἀριστ. Προβλ. 1. 29· ἐν τῷ πληθυντ., Πλάτ. Τίμ. 82E, 86E· πρβλ. Foës Oec Hipp. — Οἱ Λατῖνοι ἰατροὶ διετήρησαν τὴν λέξιν flegma ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. 3) λευκὸν φλέγμα, εἶδος ὕδρωπος, anasarca, Ἱππ. Ἀφ. 1259· ἀλλὰ **λευκὸν φλ.**, ἐπὶ τῆς κοινῆς σημασίας, Πλάτ. Τίμ 83D· πρβλ. **λευκοφλεγματίας**. 4) συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ χολή, αὐτόθι 82E, Πολ. 564B· ὅθεν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ὡς τὸ **χολή**, Λατιν. bilis, ἐπὶ κακῆς ἢ πλήρους ὀργῆς διαθέσεως, ἄγριον Ἀρχιλόχου φλ. Ἀνθ. Π. 7. 70, πρβλ. 377.

φλεγμ-αγωγός, όν, (φλέγμα II. 2) ὁ ἄγων, ἐξάγων τὰ φλέγματα, τὸ καθαῖρον φάρμακον.., ὃ καλοῦσι φλεγμαγωγὸν Γαλην. τ. 10, σ. 463, κλπ.

φλεγμαίνω, ἀόρ. ἐφλέγμανα καὶ -ηνα [μετὰ βραχείας τῆς δευτ. συλλαβῆς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 276]. **I.** μεταβ., φλογίζω, φλεγμονὴν ἐπιφέρω, ἐξοιδαίνω, «πρήσνω», πληγὴ φλεγμαίνουσα, φλογώδης, φλεγμονὴν ἐπιφέρουσα, Ἑβδ. (Ἡσ. Α΄, 6)· ἐπὶ τροφῆς, τρέφω, ἐναντίον τῷ **ἰσχναίνω**, Ἱππ. σ. 419. 46. **II.** ἀμετάβ., πάσχω φλεγμονήν, φλογίζομαι, εἶμαι πεφλογισμένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφορ. 1255, κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Τίμ. 85B πρβλ. Foës. Oec. εἰς Ἱππ. ἐν λέξ. **φλέγμα**. 2) ἐπὶ τοῦ ὕδατος, βράζω, Μᾶρκ. Ἀντ. 4. 49. 3) μεταφορ., φλεγμαίνουσα πόλις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑγιής**, Πλάτ. Πολ. 372E· ὀργὴ φλεγμαίνουσα = **σπαργῶσα καὶ θυμουμένη**, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691E· τὰ φλ. τῶν πραγμάτων Πλουτ. Πομπ. 21· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς θερμοῦ ἢ φλογεροῦ πάθους, Πολύβ. 3. 86, 6, Πλουτ., κλπ.· ἐπὶ πολυτελείας ἢ τρυφῆς, Πλουτ. 2. 660F.

φλέγμανσις, εως, ἡ, = **φλεγμονή**, Ἱππ. 607. 2.

φλεγμᾰσία, ἡ, = **φλεγμονή**, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 389, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 4, 2, π. Ζῴων Γεν. 2. 7, 4, κλπ.

φλεγμᾰτιαῖος, α, ον, (φλέγμα II. 2) ὁ πάσχων ἐκ φλέγματος, ῥαφανῖδες φλεγματιαίοις χρήσιμοι Γεωπον. 12. 22, 2.

φλεγμᾰτίας, Ἰων. -ίης, ου, ὁ, (φλέγμα II. 2) = τῷ προηγουμ., Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 287, περὶ Διαίτ. Ὀξ. 389, κλπ. 2) ὁ πάσχων ἐξ ὕδρωπος, ὁ αὐτ. 1211C.

φλεγμᾰτικός, ή, όν, (φλέγμα II. 2) φλεγματώδης, πάθος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1, 10, Γαλην., κλπ.

φλεγμάτιον, τό, = φλέγμα II. 2, Σωτάδ. παρὰ Στοβ. 188. 41.

φλεγμᾰτοειδής, ές, (φλέγμα II. 1) φλεγματώδης, Ἱππ. ἐν σελ. 602. 3.

φλεγμᾰτόεις, εσσα, εν, «φλεγματόεν ἔκρηγμα, τὸ τῆς φλογὸς ἔκρηγμα» Ἡσύχ.

φλεγμᾰτόομαι, Παθ., μεταβάλλομαι εἰς φλέγμα, τῆς τροφῆς φλεγματωθείσης Γαλην. τ. 11, σ. 659, 11.

φλεγματώδης, ες, συγκρ. ἀντὶ **φλεγματοειδής**, φλογώδης, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τροφῆς, ἀντίθετον τῷ **ἰσχναινόμενος**, ὁ αὐτ. 421. 9, Πλάτ. Πολ. 406A. 2) ἐπὶ προσώπων, φλεγματικός, φλεγματικῆς διαθέσεως, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ΄ 1080, Ἀριστ. Προβλ. 1. 11. **II.** ὅμοιος φλέγματι, κάθαρσις ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστορ. 6. 20, 5., 29. 3· ἀπομύσσεσθαι φλεγματωδέστατον Ἱππ. 227. 19. 2) ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτήδειος νὰ παράγῃ φλέγμα, ὕδατα ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 283.

φλεγμονή, ἡ, μεγάλη θερμότης, Πλουτ. 2. 699E, πρβλ. 398E. **II.** φλόγωσις, Πλάτ. Ἀξ. 366A, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 25 κλπ. 2) παρὰ τοῖς ἰατρ. συγγραφεῦσιν, οἴδημα ἐκ φλογώσεως προελθόν, «πρήξιμον», Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Πλάτ. Ἀξ. 366C, Γαλην., πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 35, κλπ.· phlegmona παρὰ Πλινίῳ 20. 13. **III.** μεταφορ., ἔξαψις, πάθος, ὀργή, Πλουτ. 2. 994A, 1059C, Ἀθήν. 10E, Ἰωσήπ. Μακκ. 3. 17.

φλεγμονώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος, πρὸς φλεγμονήν, (ἴδε φλεγμονή I 2), ἔχων τοιαύτην φλεγμονήν, «ὡς ἤτοι φλεγμονὴν ἐρυσιπελατώδη καίειν ἡμᾶς ἢ ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες» Γαλην. τ. 10, σ. 320· αἴσθησις φλεγμονώδης ὁ αὐτ. 6, σ. 191, 7, κλπ.

φλεγμός, ὁ, = **φλογμός**, «τὸ αἷμα» Ἡσύχ.· Ἴδε σοι Βρομίου αἴθοπα φλεγμὸν λείβω Κλήμης Ἀλεξ. 674 (ἐκ τοῦ Θέσπιδος κατὰ τὸν Λοβέκ. ἐν Τεχνολ. 282).

φλέγος, τό, = **φλόξ**, «φλέγος· τὸ φλέγμα» Ἡσύχ.

Φλέγρα, ας, ἡ, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Παλλήνης ἐν τῇ Χαλκιδικῇ χερσονήσῳ πιθανῶς ἐκ τῆς ἡφαιστειώδους φύσεως τοῦ τόπου, Ἡρόδ. 7. 123, Στράβ. 330· Φλέγρας πεδίον, ἐν ᾧ οἱ Γίγαντες, ὡς λέγεται, ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν θεῶν, Πινδ. Ν. 1. 100, Ἀριστοφ. Ὄρν. 824· Φλεγραία πλὰξ Αἰσχύλ. Εὐμ. 295· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. **Φλέγραι**, Πινδ. Ι. 6 (5). 49. **II.** τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔφερε καὶ ἡ ἡφαιστειώδης πεδιὰς τῆς Καμπανίας, Πολύβ. 2. 17, 1, κλπ.

φλεγύας, ου, ὁ, ὁ πυρώδους, ἐρυθροῦ χρώματος, ἀλλ' ὡς ἐπίθ. τοῦ μέλανος ἀετοῦ, (μόρφνου), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 134.

φλεγῠρός, ά, όν, ὡς τὸ **φλογερός**, «φλεγυρόν, πυρῶδες, τὸ οἷον φλέγον» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 590. **II.** μεταφ., θερμός, φλογερός, Μοῦσα Ἀριστοφ. Ἀχ. 665. 2) φλεγυρὰ ψῆφος βροτῶν, παρὰ Κρατίνῳ ἐν «Δραπέτισιν» 1, φαίνεται σημαίνον τὸ κοινὸν θέμα ὁμιλίας παρὰ πᾶσι, πρβλ. τὸ ἑπόμ. Β. 3.

φλέγω, μέλλ. **φλέξω** Τραγ. Ἀποσπ. Ἄδηλ. 268 (Wagn.), Ἀπολλ. Ῥόδ., κλπ.· ἀόρ. **ἔφλεξα** Αἰσχύλ.·— Παθ., μέλλ. **φλεγήσομαι (κατα-)** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 6, 3· **(συμ-)** αὐτόθι 7. 8, 5· ἀόρ. **ἐφλέχθην** Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 14, **(κατ-)** Θουκ. 4. 133· ἀόρ. β΄ **ἐφλέγην (ἀν-)** Λουκ. Θεῶν Διάλ. 9. 2, **(ἐξ-)** Ἀνθ. Παλατ. 12. 178· πρκμ. **πέφλεγμαι** Λυκόφρ. 806. (Ἐκ τῆς √ΦΛΕΓ παράγονται καὶ τὰ φλεγ-έθω, φλέγ-μα, φλεγ-μονή, φλεγ-υρός, φλογ-ός (φλόξ)· πρβλ. τὸ Σανσκρ. bhr g, bhrâg-ê (fulg o), bhrâg, barg-as (fulgor) Λατ. fulg-eo, fulg-ur, fulmen, ful-v s, ὡσαύτως καὶ τὰ flag-ro, fl mma, flavus· Γοτθ. bairhts (δῆλος), at-bairht j (ἐπι-φαίνω) Ἀρχ. Γερμ. blich-u (splendeo)· Ἀιθ. blizg-ù (ἀπαστράπτω)· πρβλ. καὶ **φρύγω**.)

A. μεταβ., ὡς καὶ νῦν, φλέγω Ἰλ. Φ. 13· πυρὶ μὲ φλέξον Αἰσχύλ. Πρ. 582· φλέγον ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 364, πρβλ. 504.— Παθ., ὡς καὶ νῦν, φλέγομαι, καταφλέγομαι, πυρὶ φλέγεσθαι Ἰλ. Φ. 365. 2) μεταφορ., ἐξάπτω, ἐξερεθίζω, εἰς ὀργήν, ὡς τὸ Λατ. urere, Ἄρεα.. ὃς.. φλέγει με Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 192, πρβλ. Μόσχ. 6. 3, Ἀνθ. Παλατ. 5. 123, 288· φλ. αἷμα δάϊον Εὐρ. Φοί. 241· Παθ., ὡς τὸ Λατ. uri, φλέγομαι ὑπὸ πάθους, διακαίομαι, καταφλέγομαι, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1695, Ἀριστοφ. Νεφ. 993, Πλάτ. Χαρμ. 155D· κάεσθαί τε καὶ φλ. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 85B φλέγεσθαι τὴν ψυχὴν νεότητι καὶ ἀνοίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 716A· ὑπὸ τοῦ πάθους Διονύσ. Ἁλ. 11. 28· ὑπὸ δίψης ὁ αὐτ. 9. 66· ὑπὸ τοῦ λιμοῦ Αἰλ. π. Ζ. 14. 27 ἐπί τινι ὁ αὐτ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **ἐφλέγετο**. **II.** ἀνάπτω, φλ. λαμπάσι τὸ ἱερὸν Εὐρ. Τρῳ. 309· Ζεὺς διὰ χερὸς βέλος φλέγων Αἰσχύλ. Θήβ. 512· πυρὸς φλέξον μένος Κωμικ. Ἀνώνυμ. 17· μεταφορ., ὅταν οὐρανίαν φλέγων, ἀνάπτων τὴν φλόγα τῆς Ἄτης μέχρις οὐρανοῦ, Σοφ. Αἴ. 196· πρβλ. **οὐράνιος**.—Παθ., ἀνάπτομαι, ἀναφλέγομαι, ἀπεξάπτομαι, συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται Βακχυλ. Ἀποσπ. 4 (13), 17· βωμοὶ δῶροισι φλέγονται Αἰσχύλ. Ἀγ. 91. 2) μεταφορ., κάμνω τινὰ ἔνδοξον, περίφημον, ὡς τὸ Λατ. illustrare, σὲ φλέγοντι Χάριτες Πινδ. Π. 5. 60.— Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι περίφημος, ἔνδοξος, ἀρεταῖς, Μούσαις φλέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 4, ἐν Ι. 7. 33· ἴδε κατωτ. Β. 3.

B. ἀμετάβ., καίομαι, φλέγομαι, ἀναλάμπω, ἀναδίδω φλόγας, ἐπὶ τοῦ πυρός, πυρσῶν, κλπ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 308, Θήβ. 433, Σοφ. Αἴ. 1278· ἐπὶ κεραυνοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 1466· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σοφ. Αἴ. 673· φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν Αἰσχύλ. Θήβ. 388·—ἐπὶ ὁπλισμοῦ, ἀπαστράπτω, λάμπω, στίλβω, Εὐρ. Φοίν. 251· οὕτως, ἄνθεμα χρυσοῦ φλέγει Πινδ. Ο. 2. 131· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 233· ἐπὶ ταύρων φλόγας φυσώντων, φλέγει δὲ μυκτὴρ Σοφ. Ἀποσπ. 320. 2) μεταφορ., ἐξάπτομαι, ἐκρήγνυμαι, ἐπὶ ὀργῆς, θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων, «θερμῶς κινούμενος» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 52, πρβλ. 286· φλ. μανίαις Ἀριστοφ. Θεσμ. 680· ἴδε ἀνωτ. Α. I. 2. 3) ἐκλάμπω, γίνομαι ἔνδοξος, περίφημος, Πινδ. Ν. 6. 66, Βr. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 773, πρβλ. **φλεγυρός**.— Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ πεζογράφοις, ὁ Πλάτων ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ **φλέγομαι** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐξάπτομαι, ἐξερεθίζομαι, ἴδε ἀνωτέρω.

φλεδονεία (οὐχὶ **φλεδωνεία**), ἡ, φλυαρία, Ἐτυμ. Μ. 796. 3.

φλεδονεύομαι, μέσ., φλυαρῶ, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 796. 3.

φλεδονέω τῷ προηγ., Ἡσύχ.

φλεδονώδης, ες, γεν. εος, (εἶδος) ληρώδης, φλύαρος, Ἐρωτ. σ. 280· φλεδονώδεα, φλύαρον, φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 590· ὅθεν πιθανῶς διορθωτέον ἀντὶ **φλεδοδονώδης** ἢ **φλεδονώδης**, ἐν Ἱππ. 75F, 120A, 1137A.

φλέδων, ονος, ὁ, ἡ, (φλέω) φλύαρος, λάλος, Τίμων παρὰ Διογέν. Λαερτ. 6. 18· ἐν τῇ γεν. πληθ. **-δόνων**· ἐπὶ γυναικός, ψευδομαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1195.— Καθ' Ἡσύχ.: «φλέδων, ὁ φλάζων, εὐήθης». **II. φλεδών**, όνος, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. 462F, Πλουτ. 2. 420B.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 127.

φλέϊνος, η, ον, ὁ πεποιημένος ἐκ τοῦ φυτοῦ φλέω (ἴδε ἐν λ. φλέως), Φρύνιχ. 293, ἔνθα ἴδε Λοβέκ.

φλεκτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ φλέγῃ ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φλέγειν, ὁ φλέγων, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. ἤτοι Κοσμουργία 1577 καὶ 1793.—Ἐπίρρ. φλεκτικῶς Νικήτ. Εὐγ. 1. 89.

φλέξις, ιδος, ἄγνωστόν τι πτηνόν, καὶ πελεκίνῳ καὶ φλέξιδι, καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι Ἀριστοφ. Ὄρν. 883.

φλέος, ὁ, = φλέως, φλοῦς, «φλέος· βασκανία. φθορά, καὶ ὁ αἴλιος φλοιός» Ἡσύχ.

φλεύω, πιθαν. εὕρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ περιφλεύω παρ' Ἡροδότῳ.

φλέψ, ἡ, γεν. φλεβός· ὡσαύτως ἀρσ., φλέβες οἰδαίνοντες Νόνν. Διονυσ. 47. 11· (ἴδε ἐν λ. φλέω)·— φλέψ, κοινῶς «φλέβα» ἐν ζῶντι σώματι, Ἰλ. Ν. 546, Ἡρόδ. 4. 2, 187, Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 230, Σοφ. Φιλ. 825· φλὲψ κοίλη, vena cava, δι' ἧς τὸ αἷμα ἐπιστρέφει εἰς τὴν καρδίαν, Ἱππ. 344. 30, Εὐριπ. Ἴων 1011 (ἔνθα ἴδε Musgr.), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 1· ὡσαύτως καλεῖται καὶ μεγάλη ἢ μεγίστη, ὁ αὐτ. 1. 16. 12., 3. 3, 17, πρβλ. Ἰλ. Ν. 546·— ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων ἐν τῷ σώματι σωλήνων ἢ ἀγωγῶν, φ. ἡπατῖτις, σπληνῖτις, Συέννεσις παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 2, 7· φλέβες σπερματίτιδες αὐτόθι 15, κλπ., ἴδε Bonitz Πίναχ. Ἀριστ. σ. 824b, κέξ.·—φλὲψ γονίμη, τὸ ἀνδρικὸν μόριον, Ἀνθ. Παλατ. 6. 218· οὕτως ἀπολ., Ἀνθ. Πλαν. 261· φλεβὸς τροπωτὴρ Ξέναρχος ἐν «Βουταλίωνι» σ. 1. 8. ἔνθα ἴδε Meineke·—φλέβα σχάζειν, ἀνοίγειν, χαράττειν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58· λύειν Ἀθήν. 45F· φλὲψ σφύζει, «κτυπᾷ», τινάσσεται, Ἱππ. 1046C, κλπ.· ἐξανίσταται Λουκ. Δὶς Κατηγ. 11.— Κατ' ἀρχὰς πάντα τὰ αἱματοφόρα ἀγγεῖα δηλ. καὶ ἀρτηρίαι καὶ κυρίως φλέβες ἐκαλοῦντο φλέβες· περὶ δὲ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγένετο διαστολὴ μεταξὺ τῶν δύο ἴδε ἀρτηρία II. 2) ὡς τὸ πηγή, πᾶν εἶδος φλεβός, οἷον μετάλλου ἐν τῇ γῇ, ὡς καὶ νῦν, Ξενοφ. Πόροι 1. 5, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 9, 1, Διόδ. 2. 36· φλὲψ ὕδατος, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Προβλ. 23. 37· αἱ φλέβ. τῆς πηγῆς Πολύβ. 34. 9, 7, πρβλ. Γεωπον. 2. 5, 6. 3) ἐπὶ τῶν φλεβῶν, ἢ ἀγγείων τῶν φυτῶν, ἐν οἷς κυκλοφορεῖται ὁ χυμός, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 3, 5, 10, περὶ Φυτ. 1. 3, 2, κ. ἀλλ.

φλέω, γέμω, εἶμαι πλήρης ἐξ ἀφθονίας, εἶμαι κατάμεστος, φλεόντων δωμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 377· μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν αὐτόθι 1416, πρβλ. Herm. Suppl. 667. — Καθ' Ἡσύχ.: «φλεῖ· γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ». II. φλυαρῶ, «φλέοντας.. φλυαροῦντας» Ἡσύχ. (Τὸ ῥῆμα φλέω οὐ φαίνεται οὖσα εὔχρηστος μόνον ἡ μετοχὴ φλέων, εἶναι καθ' ἑαυτὸ σπάνιον· εἶναι δὲ σπουδαιότερον καθ' ὅσον ἡ ῥίζα αὐτοῦ ποικιλοτρόπως μεταβάλλεται διὰ τῆς προσλήψεως διαφόρων φωνηέντων καὶ διαφόρους λέξεις σχηματίζει. I. Ἐκ τῆς √ΦΛΑ, ΦΛΑΔ (ἀναβλύζω, ἀφρίζω, ἀναφυσῶ) παράγονται τὰ ἐκ-φλαί-νω, πα-φλά-ζω, ἔ-φλα-δον, πρβλ. Λατ. fla-re, flat-us, flum-en, flabr-um· Γοτθ. uf-blês-an (φυσιοῦν)·— Ἀρχ. Γερμ. blâ-an (φυσῶ). blâs-u (blasen, φλύκταινα). II. Ἐκ τῆς √ΦΛΕ, ΦΛΟ, ΦΛΟΙΔ, πλὴν αὐτοῦ τοῦ φλέ-ω, παράγεται καὶ τὸ φλέψ. μετὰ τῶν ὀνομάτων τοῦ Βάκχου Φλέ-ων, Φλεύ-ς, Φλοΐ-ος, (ἅτινα ἅπαντα ἀναφέρονται εἰς τὸ πλῆρες τῶν γεννητικῶν ἢ παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 41, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 6. 10, Πλούτ. 2. 683E), Φλει-ώ, τὸ ὄνομα Βάκχης τινὸς ἢ μαινάδος (Νόνν. Διονυσ. 21. 80), καὶ Φλοι-ά, ὄνομα τῆς Περσεφόνης, «Φλοιά· τὴν Κόρην τὴν Θεὸν οὕτω καλοῦσι Λάκωνες» (Ἡσύχ.) ὡσαύτως φλοί-ω, φλό-ος, ὡς καὶ τὸ φλοῖσ-βος· πρβλ. Λατ. flos, flo-reo, Flor-a· Γοτθ. blô-ma (κρίνον)· Ἀρχ. Γερμ. bluo-jan (πνέω, ἐπὶ ἀνθέων)· ὡσαύτως Γοτθ. blô-th (αἷμα)· Ἀρχ. Γερμ. bluot (blut, blood). III. Ἐκ τῆς √ΦΛΥ, ΦΛΥΔ, παράγεται τὸ φλύ-ω, (ἀνα-φλύω), καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν εὔροιαν τοῦ λόγου τὸ φλύ-ω II, φλύ-αρος, φλύ-αξ, φλυ-άσσω (Ἡσύχ.), πρβλ. ὡσαύτως τὰ φλέδων, φλήναφος, φληναφάω, καὶ τὸ Σλαβ. bleda (φλυαρῶ)· ἀκολούθως ἡ ῥίζα αὕτη εὑρίσκεται ἐν τοῖς κατ' ἐπέκτασιν τύποις φλυδ-άν, (πρβλ. φλιδάω), φλύζ-ω, φλύξ-αι, οἰνό-φλυξ, φλυκ-τίς, φλύκ-ταινα· πρβλ. Λατ. flu-o, flum-en, fluv-ius, fluct-us, ἴσως δὲ καὶ τὰ fleo, flet-us, flem-ina· Γοτθ. uf-bauljan (τυφοῦν)· Ἀρχ. Σκανδ. bóla, καὶ ἀγγλο-Σαξ. byl (οἴδημα, φλύκταινα). IV. Η √ΒΛΥ, τοῦ βλύω, βλύζω δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ συγγενής).

φλέως, ω, ὁ, φυτόν τι παρὰ τὰ ὕδατα φυόμενον, εἶδος ἀνθοῦντος σπάρτου ἢ καλάμου (κατὰ τὸν Sprengel Arundo ampelodesmon), Ἀριστοφ. Βάτρ. 244, Ἀποσπ. 85, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 49, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 1, κλπ.·—Ἰων. φλοῦς, φλοῦν, ὃ ἴδε (II), πρβλ. φλόϊνος.— Περὶ τῶν τύπων ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 293.

φληναφάω, (ἴδε φλέω) φλυαρῶ, μωρολογῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 664, Νεφ. 1475· τί ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω; Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 1, καὶ σύνηθες παρὰ τοῖς μεταγεν., ὡς παρ' Οἰνομάῳ ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 217C· καὶ ὁ τύπος φληναφέω ἀπαντᾷ ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. συγγραφ.· καὶ τύπος τις φληδάω μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ.: «φληδῶντα· ληροῦντα».

φληνάφημα, τό, = φλήναφος, Εὐρ. Ἐπιστ. 5, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 4E.

φληνἄφία, ἡ, φλυαρία, μωρολογία, Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλ. σ. 313, 32, Cramer, Σουΐδ. ἐν λ. φλήναφος.

φλήνἄφος, ὁ (ἴδε φλέω II)·— ματαιολογία, φλυαρία, ἀνοησία, μωρολογία, ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητὴ καπνὸς καὶ φλ. Μένανδρ. ἐν Ὑποβολιμαίῳ» 3α, πρβλ. Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 35· πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἐνυπν. 7, ἐν Ἀλιεῖ 25, κλπ. II. φληναφῶν, μωρολογῶν, μωρολόγος, ὦ φλῆ αφε Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 2, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 119.—Ἐπίρρ. φληνάφως, τὸ αὐτοῖς φληνάφως δοκοῦν Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5. σ. 483A.

φληνἄφώδης, ες, (εἶδος) φλύαρος, λάλος, «φληναφώδεις, φλύαροι» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 590.

φλῆνος, τό, = φλήναφος, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Salmas. παρὰ Ἡσυχ. ἀντὶ φλῆφος.—Ἐν τῷ Μεγάλ. Ἐτυμ. 796, 10, λαμβάνεται ὁ τύπος φληνὸς ὡς ῥίζα τοῦ φλήναφος.

φληνύω, φλυαρῶ, «φληνύουσα, φλυαροῦσα» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 590.

φλῖά, ἡ, ἐν τῷ πληθ. φλιαί, σταθμοί, αἱ παραστάδες τῶν θυρῶν, τὰ ἑκατέρωθεν ὀρθὰ ξύλα Ὀδ. Ρ. 221, Βίων 1. 87, Πολύβ. 12. 12, 2, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 10, Ἑβδ. (Δευτ. Ϛ,, 9)· ἐν τῷ ἑνικ. Θεόκρ. 23. 18· τὸ ψάφισμα.. ἀναγράψαι ἐς τὴν φλιὰν Δωρ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2484. 24, πρβλ. 2330· — παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Γ. 278, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ ἀνώφλιον· οὕτω δὲ καὶ παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ 2. 60 καὶ τῇ Δωρικ. Ἐπιγραφ. ἔνθ' ἀνωτ. 2) τὰ ὀρθὰ ξύλα ἐν οἷς κινεῖται ἡ βαρουλκὸς μηχανή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813, 834.

φλιαρός, ά, όν, = χλιαρός, Ἡσύχ.

Φλιάσιος, α, ον, ὁ κάτοικος τοῦ Φλιοῦντος, Ἡρόδ. 9. 28, (Φλειάσιοι, Meist.). 2) ὄνομα μηνός, «Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν μηνῶν ἕνα Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τοὺς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Φλιοῦς.

φλίβω [ῑ], διαλεκτικὸς τύπος τοῦ θλίβω, Θεόκρ. 15. 76, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Ρ. 221 (ἔνθα νῦν φέρεται θλίβεται), πρβλ. Foës. Oec. Hipp.

φλῐδάω, ὡς τὸ φλυδάω, σφριγῶ ἐκ πλησμονῆς λίπους, ὑγραίνομαι, μυδῶ, σαχλιάζω ἐκ τῆς ὑγρασίας, συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ Νικ. Ἀλεξιφ. 569· σηπεδόσι φλιδόωσα, «ῥηγνυμένη» (Ἡσύχ.), ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 363, πρβλ. Πλούτ. 2. 642E — παρ' Ἡσυχ. μνημονεύονται τύποι: «φλιδάνει· διαπίπτει, διαρρεῖ», «φλιδιόωντο· διεσπῶντο, ἐτέμνοντο» — πρβλ. φλυδάω.

φλιδή, ἡ, (ἴδε φλέω) ὑπερχείλισις, Ἱππιατρ.

φλιδών, όνος, πτυχὴ ἢ ῥυτίς, «φλιδόνες· τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σπάσματα καὶ ῥυτίδες· τινὲς δὲ σφυγμοί» Ἡσύχ.

φλιμέλια, φλεγμονή, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἱππιατρ.

φλῐο-βατέω, διαβαίνω τὸ κατώφλιον, ἐν ταῖς πύλαις τοῦ Ἅδου ἤδη φλιοβατήσαντα Γεωργ. Ἀλεξ. βίος Χρυσ. σ. 180. 10.

Φλιοῦς, οῦντος, ὁ, (Φλειοῦς Meist., Φλειοῦντα Βακχυλ. 8, 4 Blass), πόλις Πελοποννήσου, τὸ γένος εἶναι πολλάκις ἄδηλον, ὡς παρ' Ἡροδ. καὶ Πινδ., ἀλλ' εἶναι ἀρσ. παρὰ Θουκ. 5. 58, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 11, ὅπερ ὡς ἰδιαίτερον καὶ ἐξαιρετικὸν σημειοῦται ὑπὸ τοῦ καὶ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. 796, 23· «Φλιοῦντα ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί. Ξενοφῶν φησιν (ἔνθ' ἀνωτέρω) «αὖθις δὲ ἐστράτευσαν εἰς τὸν Φλιοῦντα'».

φλῖψις, ἡ, (φλίβω) Αἰολ. ἀντὶ θλῖψις, Ἡσύχ.

φλίω, = φλιδάω, πρβλ. Λοβέκ. ἐν Παθ. σ. 432.

φλόα, ἑτερόκλιτ. ἑνικὴ αἰτ. τοῦ φλόος, Νικ. Ἀλεξιφ. 302.

φλόγεος, α, ον, φλογερός, ὄχεα Ἰλ. Ε. 745, Θ. 389· πυρὸς αὐγαὶ Εὐρ. Ἑλ. 1104· χέρας φλογέας δαλοῖσι ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1257· λαμπάδες Ἀριστοφ. Βάτρ. 340. 2) πεφλογισμένος, φλογώδης, ἐρυθρός, Foës. Oec. Hipp.

φλογέουσα, ἐν τοῖς Σιβ. Χρ. 3. 72, πιθ. γρ. ἀντὶ φλογόεσσα.

φλογερό-πνοος, ον, ὁ πνέων φλόγας, Εὐστ. ἐν Mai. Spic. Rom. 5. 222.

φλογερός, ά, όν, (φλόξ) ὡς καὶ νῦν, ἐκπέμπων φλόγας, πυρώδης, ἔχων χρῶμα φλογός, σέλας Εὐρ. Ἑλ. 1126· αἰθὴρ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 991· ἀκτῖνες Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 126·—μεταφορ., ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθ. Παλατ. 5. 239., 9. 443.

φλογερῶνυξ, -ὕχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) ὁ φλογεροὺς ἔχων ὄνυχας, φλογερὰς ὁπλάς, εἰ.. ἐλάσῃ φλογερώνυχας ἵππους (δηλ. ὁ Ἥλιος), Ἰω. Γαζ. Ἔκφρ. 545 (παρὰ Rutgers VV. LL. 2. 7.)

φλογετός, ὁ, (φλόξ) φλογερὰ θερμότης, ὡς τὸ πυρετός, Γλωσσ.

φλογηφόρος, ον, ὁ φέρων φλόγας, λαμπτὴρ φλογηφόρος Ἡλιοδώρ. π. τῆς τῶν Φιλοσόφων Μυστικ. τέχν., δι' Ἰάμβων στ. 173.

φλογιά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φλόξ, Νικ. Θηρ. 54, Ἀλεξ. 393. 534, 599.

φλογιάω, φλογίζομαι, φλεγμαίνω, κοκκινίζω, Ἱππ. 309. 28., 484. 28.

φλογίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ φλογίς, «φλογίδια· αἱ κεγχρίδες· δι' ἐλαίου σκευαζόμεναι» Ἡσύχ.

φλογίζω, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, = φλέγω, καίω, καταφλέγω, Σοφ. Φιλ. 1199, Ἑβδ. (Ψαλμ. ϞϚ', 3, κ. ἀλλ.)· καίω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, «καψαλίζω», ἐκθέτω εἰς τὴν φλόγα. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233·— Παθ., φλογιζόμενον, φλεγόμενον (λυρ.), Σοφ. Τρ. 95· καταφλέγομαι, ἐξαφανίζομαι διὰ τοῦ πυρός, Ἀριστ. περὶ Κόσμου 5. 11· μεταφορ., ἐπὶ τῆς γλώσσης, Ἐπιστ. Ἰακώβ. Γ', 6. II. ἀμεταβ., ἀναδίδω φλόγας, πῦρ φλογίζον ἐν τῇ χαλάζῃ Ἑβδ. (Ἐξοδ. Θ', 24).

φλόγινος, η, ον, φλογερός, πυρώδης, φλόγας ἀναδίδων, ἐπὶ τῆς ῥομφαίας τοῦ ἀγγέλου (Γεν. Γ', 24)· ἐπὶ χρώματος, Διόδ. 2. 52· τὰ φλόγινα (ἐξυπ. ἱμάτια), τὰ ἔχοντα τὸ χρῶμα τῆς φλογός, Λατ. flammea, Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 539E, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 3. II. φλόγινον ἴον, εἶδος ἴου, ἴσως Cheiranthus cheiri, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 8, 1, κἑξ., πρβλ. Ἀθήν. 680E.

φλόγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ φλόξ, Λογγῖν. 35. 4.

φλόγιος, α, ον, ἀμφίβολ. τύπος τοῦ φλόγεος ἢ φλόγινος, παρ' Ἱππ. 534. 2, Ὀρφ. Ὕμν. 66. (65). 2, κλπ.

φλογίς, ίδος, ἡ, «τὸ δὲ ὀπτὸν κρέας φλογὶς ἐκαλεῖτο» Πολυδ. Ϛ', 55· «φλογίδες· κρέα ὀπτά. διὰ τὸ φλογίζεσθαι» Ἡσύχ.· ταύρου .. φλογίδες, «μπριζόλαις», Ἄρχιππος ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 2· κάπρου φλογίδες Στράττις ἐν «Καλλιππίδῃ» 1.

φλόγισμα, τό, = φῴς, φλύκταινα ἐκ καύματος, «φῷδας, τὰ φλογίσματα» Ψελλὸς ἐν σημ. Piers. εἰς Μοῖριν σ. 398· καθόλου, «φουσκαλίδα» οἷον ἐπὶ ἄρτου, Ἡσύχ ἐν λέξ. οὐδ' ἄλα.

φλογισμός, ὁ, = φλογμός, Ἡσύχ. ἐν λέξει φλογμός. II. μουσικός τις ὅρος ἀμφιβόλου ἐννοίας, Ῥήτορες (Walz) τ. 6. σελ. 293.

φλογιστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., πεφλογισμένος, τούμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον Σοφ. Ἠλ. 58. 2) ὁ φλεγόμενος, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπέμψῃ φλόγα, τῶν καυστῶν τὰ μὲν φλογιστά ἐστι, τὰ δὲ ἀφλόγιστα Ἀριστ. Μετεωρολ. 4. 9, 30 κἑξ.

φλογίστρα, ἡ, τὸ μέρος ὅπου φλογίζουσι, καψαλίζουσι τοὺς χοίρους, «εὔστραις ἀντὶ τοῦ φλογίστραις, ὅπου τὰ ἱερεῖα θύεται» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233· «εὔστρα, ἡ τῶν συῶν φλογίστρα» Εὐστ. 1286. 20.

φλογίτης, ου, ὁ, πολύτιμός τις λίθος ὅμοιος τῷ ἄνθρακι, Solin. 37· ὡσαύτως φλογῖτις, ιδος, Πλίν. 37. 11.

φλογμός, ὁ, φλόξ, λάμψις, οἷον ἀστραπῆς, φλ. ὥστε Διὸς Εὐρ. Ἑλ. 1162· πυρὸς φλ. ὁ Διὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 831, πρβλ. 1019, ἐν Ἑκ. 74· πυρώδης θερμότης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 940· ἐπὶ τῆς καιούσης λάβας, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 6. 33 — ἐν τῷ πληθ., Ἐρατοσθ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Σ. 468. 2) φλόγωσις, φλεγμονή, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 15, πρβλ. 908F, κ. ἀλλ.· πυρετώδης θερμότης, Λουκιαν. Περεγρ 44. 3) μεταφορ., ἡ θέρμη τῆς ὀργῆς, ἢ τοῦ πάθους, Φίλων, Βυζ.

φλογμο-τύραννος, ὁ, βασιλεὺς τοῦ φλογμοῦ, Ποιητὴς ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 201B.

φλογο-βαφής, ές, ἔχων χρῶμα φλόγινον, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. 2. 13, σ. 116.

φλογο-γενής, ές, ὁ ἐκ τῶν φλογῶν γεννηθείς, Λατιν. flammigena, Γλωσσ.

φλογο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φλόγα, πυρώδης, Πλούτ. 2. 695C, κλπ.· ἐπὶ χρώματος, ὁ ἔχων χρῶμα φλογός, Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 1. 2., 2. 5, Φυσιογν. 6. 34. 2) φλεγμαίνων, διατελῶν ἐν φλεγμονῇ, Ἱππ. 489. 37.

φλογόεις, εσσα, εν, = φλόγεος, Ὀρφ. Ὕμν. 19. 2· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀνθ. Παλ. 12. 225· σέλας Ὀππ. Ἁλ. 2. 530.

φλογοιδόομαι, ὁ, (οἰδάνω) εἶμαι πεφλογισμένος καὶ ἐξῳδηκώς, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 35.

φλογό-λευκος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα φλογῶδες μεμιγμένον μετὰ λευκοῦ, Πολυδ. Ζ', 127· «φλογόλευκον, ἐρυθρόλευκον» Ἡσύχ.

φλογός, ή, όν, καίων, καυστικός, φλογώδης, φλογερός, ἔρωτι φλογερωτέρῳ Cramer Ἀνέκδ. Παρισ. 4. σ. 348.

φλογό-στομος, ον, ἔχων φλόγινον στόμα, Μιχ. Μοναχ. ἐν Βίῳ Θ. Στουδ. σ. 297, ἔκδ. Mi.

φλογο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὰς φλόγας, τὸ πῦρ, τὴν φλογοτρόφον κάμινον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 1011D.

φλογό-φαιος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα φλογὸς μεμιγμένον μετὰ φαιοῦ, Ἡσύχ. (;).

φλογο-φανής, ές, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς φλογός, φλογοφανὲς ἔριον Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 856B.

φλογο-φθόρος δρόσος, ἡ φθείρουσα τὴν φλόγα, Νικήτ. Εὐγεν. 9. 90.

φλογο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ φλόγα, φεγγίτης Heler Phys 2. 204, κλπ.

φλογοφοροῦσα βάτος, ἡ φλεγομένη, Θ. Στουδ. σ. 700, ἔκδ. Mi.—Φωτ. λόγ. εἰς τ. εὐαγγ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ρόκκου.

φλογόω, = φλέγω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν 841, Γαλην.·— Παθητ., ἀναφλέγομαι, καίομαι, ἐπὶ τοῦ πυρός, Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 71· ἐπὶ λίθου, ὁ αὐτ. περὶ Λίθ. 20.

φλογώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ φλογοειδής, ὅμοιος πρὸς φλόγα, πυρώδης, θερμότατος, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 38, περὶ Κόσμ. 2. 11, Λουκ. Ἀνάχ. 16, κλπ.· ἐπὶ χρώματος, ὁ ἔχων χρῶμα φλογός, Διόδ. 2. 50·— τὸ φλογῶδες, πυρώδης θερμότης, Δίων Κάσσ. 48. 51. 2) ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς φλογώσεως, ἐρυθρός, κατακόκκινος ἐκ τῆς φλεγμονῆς, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 220· τὸ φλ. ἐν προσώπῳ αὐτόθι 118.

φλόγωμα, τό, «φλογώματα· τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα» Ἡσύχ.

φλογ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων τὴν ὄψιν φλογός, φλογερός, πῦρ Αἰσχύλ. Πρ. 253 φλ. σήματα, σημεῖα ἢ οἰωνοὶ διὰ πυρὸς (οὐχὶ οἰωνοὶ ἐξ ἀστραπῶν), αὐτόθι 498, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 954, 1255· πρβλ. φλογώψ. 2) μεταφορ., πυρώδης, πύρινος, φλογερός, Εὐστ. 58. 14.

φλόγωσις, εως, ἡ, καῦσις διὰ φλογῶν, Θεοφρ. περὶ Πυρ. 69, Θεμιστ., κλπ. 2) καυστικὴ θερμότης, καῦμα, φλεγμονή, Θουκ. 2. 49, Φίλων 2. 101, κλπ.

φλογ-ώψ, ὁ, ἡ, = φλογωπός, Αἰσχύλ. Πρ. 791, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 1363.

φλοίαξ, ᾶκος, ὁ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ φλύαξ.

φλοιδέω, φλοιδιάω, ἴδε φλυδάω.

φλοΐζομαι, Παθητ., ἀπογυμνοῦμαι τοῦ φλοιοῦ, ξεφλουδίζομαι, φλοϊσθέντος τοῦ ξύλου Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 3., 5. 4, 6., 5. 9, 5.— Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει μετοχ. πρκμ. πεφλοιδὼς ἄνευ ἑρμηνείας, καὶ ἀπαρ. πεφλοιδέναι, ὅπερ ἑρμηνεύει «φλυκταινοῦσθαι».

φλόϊνος, η, ον, ἐκ τοῦ φυτοῦ φλέω πεποιημένος, ἐσθῆτες φλόϊναι, ἐνδύματα πεποιημένα ἐξ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 98· φλ. ἡνίαι Εὐρ. Ἀποσπ. 286· «φλοΐνην σπυρίδα ἢ ψίαθον ἢ οτιδήποτε .. ἡ δὲ ὕλη ὅθεν ἐπλέκετο, φλοῦς κατὰ τοὺς Ἴωνας, φλέως δὲ κατὰ τοὺς Ἀττικούς» Πολυδ. Γ', 178.

φλοιο-βαρής, ές, ἔχων βαρὺν ἢ πολὺν φλοιόν, ἐπὶ τῆς πίτυος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 574, Εὐστ. 939, 4.

φλοιορ-ραγέω, = φλοιορραγής εἰμι ἢ γίγνομαι, ἐπὶ τῶν κλημάτων ἀγρίας ἀμπέλου, «ξυλώδη, τραχέα, φλοιορραγοῦντα (διάφ. γραφὴ 'φλοιορροοῦντα')» Διοσκ. 4, 180 (183).

φλοιορ-ραγής, ές, ὁ ἔχων τὸν φλοιὸν διερρωγότα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4, 15, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 3, Διοσκ. I, 12.

φλοιόρ-ριζος, ον, ὁ ἔχων ῥίζας κεκαλυμμένας διὰ φλοιοῦ· τὰ φλοιόρριζα, τὰ βολβώδη φυτά, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 63.

φλοιός, ὁ, (ἴδε φλέω) φλοιός, ἡ «φλοῦδα» τῶν δένδρων, μάλιστα ἡ λεία (ἐφ' ἧς δύναταί τις νὰ χαράξῃ ὄνομα, Θεόκρ. 18. 47, πρβλ. Bentl. εἰς Καλλ. Ἀποσπ. 101), Ἰλ. Α. 237, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 919D, Ἡρόδ. 4. 67, Ξεν., κλπ., πρβλ. Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2· ἐν τῷ πληθ., Στράβ. 513·—ἠσθίετο δέ, Πολύβ. 7. 1, 3, Πλουτ. Ἀντών. 17·—ὡσαύτως, ὁ φλοιός, ἡ «φλοῦδα» καρπῶν τινων, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 684A, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 3, 7. 2) ἐπὶ τοῦ ὀστρακώδους φλοιοῦ ᾠοῦ, ὁ δὲ νεοττὸς (δηλ. τοῦ ὄφεως) ἄνω ἐπιγίνεται καὶ οὐ περιέχει φλοιὸς ὀστρακώδης ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 34, 1· ἡ ὕλη ἐξ ἧς αἱ ἀράχναι ὑφαίνουσι τοὺς ἱστοὺς αὐτῶν, δύνανται δ' ἀφιέναι αἱ ἀράχναι τὸ ἀράχνιον .. οὐκ ἔσωθεν ὡς ὂν περίττωμα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σώματος οἷον φλοιὸν αὐτόθι 9. 39, 7. 3) μεταφορ., ἐπὶ ἐπιπολαίου ἢ ἀχρήστου καὶ ματαίου ἐπικαλύμματος, πλεονασμός, ὁ Λακωνικὸς λόγος οὐκ ἔχει φλοιὸν Πλουτ. 2. 510F· φωνὴν .. φλοιοῦ μεστὴν Διογ. Λ. 4. 27· γυμνὸς τῶν φλοιῶν, γυμνωθεὶς ἀπὸ παντὸς ἐξωτερικοῦ πράγματος, Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 12. 2 καὶ 8· περὶ τὸν φλ. ἀσχολεῖσθαι Λουκ. Ἑρμότ. 79· πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλουτ. 2. 81B.

φλοιόω, μεταβάλλω εἰς φλοιόν, Νόνν. Δ. 36. 310.

φλοῖσβος, ὁ, (ἴδε φλέω), συγκεχυμένος θόρυβος ἢ κρότος ὑπόκωφος, παρ' Ὁμήρ., ἐπὶ θορύβου ἢ τῆς συγκεχυμένης βοῆς τῆς μάχης, Ἰλ. Ε. 322, 469, Κ. 416 (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.)· ἐπὶ τῆς κυμαινομένης θαλάσσης, πόντου περῶσα φλοῖσβον Αἰσχύλ. Πρ 792, Σοφ. Ἀποσπ. 380· (ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὸν τύπον πολύφλοισβος)· φλοίσβων δίναις Λυκόφρ. 379 φλ. ἰλυόεις Ὀππ. Ἁλ. 1. 777. — Ποιητ. λέξ., πρβλ. ἀφλοισμός, ἄφλοισβος.

φλοισμός, οῦ, ὁ, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, «ξεφλούδισμα», Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 1.

φλοιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ φλοιοῦ, φλοιστικὴ φυτῶν (ἐξυπακ. ἡ τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀφαιρεῖν τὸν ἐσωτερικὸν φλοιὸν τῶν δένδρων πρὸς σχηματισμὸν πλεγμάτων, ψιάθων κλπ., Πλάτ. Πολιτικ. 288D, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 209.

φλοιω, (φλέω) εἶμαι ἐν πλήρει ἀκμῇ φυτικῆς γονιμότητος, σφριγῶ, Ἀντίμαχ. παρὰ Πλουτ. 2. 683F, πρβλ. 735D.

φλοιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φλοιόν, πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 23, 2, Θεοφρ.

π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 7, Πλούτ., κλπ. 2) μεταφορ., κοῦφος, κενός, ἀλαζονικός, ἀνόητος, μάταιος, «ἐλαφρός», ὁ αὐτ. 2. 81Β, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

φλοιῶτις, ιδος, ἡ, (φλοιός) κεκαλυμμένη διὰ φλοιοῦ, φλοιῶτιν ἐκδύνουσα δίπλακα σκέπην, «τὴν τῶν φλοιῶν διπλῆν σκέπην» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1422.

φλόμος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. verbascum, Κρατῖνος ἐν 'Αδήλ. 135, Εὔπολις ἐν «Αἰξὶν» 1, 5· ὡσαύτως **φλομίς, ίδος**, ἡ, Διοσκ. 4. 104· καὶ **πλόμος**, ἴδε ἐν λέξ.· ἀλλὰ **φλόνος** (Διοσκ. 4. 104), **φλῶμος** (Ζωναρ.) φαίνονται ἁπλαῖ παραφθοραί. — Ὑπῆρχον δὲ πολλὰ εἴδη γνωστὰ τοῖς παλαιοῖς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 3, Διοσκ. 1. 27., 4. 104, Γαλην., κλπ.· τὰ παχέα καὶ ἐριώδη φύλλα αὐτοῦ ἐχρησίμευον ὡς θρυαλλίδες λύχνων, ὅθεν εἶδός τι ἐκαλεῖτο φλομὶς λυχνῖτις ἢ θρυαλλίς, Διοσκ. 4. 104· ἡ ἀγρία φλόμος (Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτέρω) κατὰ τὸν Sibthorp νῦν ὀνομάζεται: **σφάκα ἢ γαδαροσφάκα καὶ φλόμος**.

φλομώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φλόμον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **αἰθιοπίς**, καὶ πιθαν. γραφὴ παρὰ Γαληνῷ.

φλονίς, ίδος, ἡ, = **φολίς**, λεπίς Ἡσύχ.

φλονῖτις, ιδος, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ ὅπερ συνήθως λέγεται **ὄνοσμα ἢ ὄνωνις**, Διοσκ. 3. 137.

φλόνος, ὁ, ἴδε **φλόμος**.

φλόξ, ἡ, γενικ. **φλογός**· (φλέγω)· — ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «φλόγα», 'Οδ. Ω. 71, καὶ συχν. ἐν τῇ 'Ιλ.· δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο Θ. 135· τῆς δὲ [νηὸς] κατ' ἄσβεστος κέχυ ο φλὸξ Π. 123· κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλὸξ ἐμαράνθη Θ. 212· πληρέστερον, φλὸξ Ἡφαίστοιο 'Ιλ. Ρ. 88, 'Οδ. ἔνθ' ἀνωτ.· πυρὸς Πινδ. Π. 4. 400, Εὐρ. Βάκχ. 8, Ἡρακλ. 914, Πλάτ., κλπ.· φλογὸς σπέρμα, ἀνημμένος ἄνθραξ, Πινδ. Ο. 7. 87 — φλόγα δαίειν 'Ιλ. Σ. 206· ἀναιθύσσειν, θύειν Εὐρ. ἐν Τρῳ. 344· ἐν Ι. Τ. 1331· ἐγείρειν, παρακαλεῖν Ξεν. Συμπ. 2. 24, Κύρ. Παιδ. 7. 5, 23· ἐμβάλλειν τινὶ Εὐρ. Ἄλκ. 4, Ρῆσ 120· σβέσαι Θουκ. 2. 77·— φλὸξ ὦρτο, κατακέχυτο 'Ιλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀπέσσυτο Ἡσ. Θεογ. 859· ἀπορρεῖ Πλάτ. Τίμ. 67C· ἀποσβέννυνται αὐτόθι 58C·— ὁ πληθ. **φλόγες** = μετέωρα, εἶναι μεταγενέστ., 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 4, 1, π. Κόσμ. 2. 11, Ὀρφ. Λιθ. 176, Νικ. 'Αποσπ. 2. 48 (παρ' 'Αθην. 684Α), πρβλ. L. Dindf. εἰς Ξεν. Συμπ. 2. 24. 2) ἐπὶ φλογὸς ἄλλου εἴδους, φλ. κεραυνία, οὐρανία, κεραυνός, ἀστραπή, Αἰσχύλ. Πρ. 359, 922, 992, 1017, Εὐρ. Μήδ. 144·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, Αἰσχύλ. Πρ. 22, Πέρσ. 505, Σοφ. Τραχ. 696·— ἡ λάμψις στιλβούσης περικεφαλαίας, 'Ιλ. Σ. 206 — ἐπὶ πολυτίμων λίθων, ψυχρὰ φλ. Πινδ. 'Αποσπ. 88. 5· ἐπὶ ξίφους, Ἑβδ. (Κριτ. Γ', 22). 3) μεταφορ., ὁ Ὅμ. περιγράφει ὁρμητικὸν πολεμιστὴν διὰ τῆς φράσεως, φλογὶ εἴκελος, ἶσος 'Ιλ. Ν. 39, 330, 668, κλπ.·— φλ. οἴνου, ἡ φλογερὰ δύναμις τοῦ οἴνου, Εὐρ. Ἄλκ. 758· φλ. πήματος Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 166·— ἴδε ἐν λ. **φαεσφόρος**. II. φυτόν τι (καλούμενον παρὰ Πλινίῳ Viola alba 21. 38), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 2.

φλόος, ὁ, κατὰ μεταπλασμ. αἰτ. φλόα Νικ. 'Αλεξιφ. 302· συνηρ. **φλοῦς**, **φλοῦν** αὐτόθι 269, Διοσκ. 3. 164· (φλέω)·— σπανιώτερος τύπος τοῦ **φλοιός**, 'Ανθ. Παλατ. 9. 706· ὡσαύτως τὸ δέρμα (κοινῶς ὑποκάμισον), ὅπερ ἀπορρίπτουσιν οἱ ὄφεις, ὁ παλαιὸς αὐτῶν χιτών, λιβηρίς, σῦφαρ, Νίκ. ἔνθ' ἀνωτ. II. **φλοῦς**, 'Ιων. ἀντὶ **φλέως**, Ἡρόδ. 3. 98. III. τὸ ἄνθος, ἡ ἄνθησις, ἡ ὑγιὴς κατάστασις φυτοῦ, ἀκμή, Λατ. flos, Ἄρατ. 335.

φλόρος, ὁ, τὸ γνωστὸν πτηνόν, oriolus, νῦν καλούμενον καὶ **φλόριον ἢ συκοφάγος**, Σουΐδ.·— φέρεται **φλῶρος** παρὰ τῷ Σχολ. 'Οππ. 'Αλ. 1. 157.

φλουάζω, ἴδε ἐν λ. **φλυάσσω**.

φλούδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φλόος**, **φλοῦς**, κοινῶς «φλοῦδα» ἢ «φλοῦδι», Ζωναρ. 1813.

φλοῦκτος, ὁ, «εἶδος ῥοφήματος» Ἡσύχ.

φλοῦς, ἴδε **φλόος** II.

φλῦ, «ποιὰ λέξις τῶν λοπαδίων τὸ φλῦ φλῦ ὅταν βράζωσιν» Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 504.

φλύαξ, ᾰκος, ὁ, Δωρ. τύπος τοῦ **φλύαρος**· ἐντεῦθεν, 1) εἶδος κωμικοῦ ποιήματος, οὗ εὑρετὴς λέγεται ὁ Ρίνθων, καὶ ὅπερ καλεῖται καὶ **ἱλαροτραγῳδία**,— ὃν πιθανῶς γελωτοποιουμένη τραγῳδία (πρβλ. 'Ιακώβσ. εἰς 'Ανθ. 1. 1, 1. 421), φλύακες τραγικοὶ 'Ανθ. Παλατ. 7. 414.— Ὁ Σώπατρος ἐκλήθη ὁ **φλυᾰκογράφος**, 'Αθήν. 86Α, 649Α, 702· **φλυᾰκογραφία**, ἡ, Σουΐδ. ἐν λ. **Ρίνθων**. 2) γελωτοποιός, ἀστεῖος, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Τάρας**, Πολυδ. Θ', 149, Εὐστ. 884. 26 (ἔνθα φέρεται **φλοίακες**).

φλυαρέω, 'Ιων. **φλυηρέω**· — ὡς καὶ νῦν, λέγω ἀνοησίας, μωρολογῶ, λέγω ὅ,τι φθάσω, ληρῶ, Λατ. nugari, ταῦτα λέγουσι φλυηρέοντες Ἡρόδ. 2. 131, πρβλ. 7. 104· συχνάκις παρὰ τοῖς κωμικοῖς, οἷον 'Αριστοφ. Ἱππ. 543, Σφ. 85, Πλ. 360, 575 παῦσαι φλυαρῶν Φιλήμων ἐν 'Αδήλ. 1·— μετὰ συστοίχου αἰτ., φάσκοντα .. ἀεροβατεῖν καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα Πλάτ. 'Απολ. 19C· πολλὰ φλυηρέεις Ἡρόδ. 7. 103· ταῦτα φλ. 'Ισοκρ. 97Α· τοιαῦτα Πλάτ. Πολ. 337Β, κλπ.·— μετὰ μετοχ., οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων; (ἴδε ἔχω Β. IV. 2) 'Αριστοφ. Βάτρ. 202· φλυαρεῖς ἔχων Πλάτ. Γοργ. 490Ε· ἔχων φλ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 295C· Αἰσχύλος φλ. φάσκων ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 103Α· Δερκυλίδας φλ. διατρίβων Ξεν. 'Ελλ. 3. 1, 18·— ὁ Διογ. Λαέρτ. 7. 173, ἔχει τὸν παθ. τύπον ἐπὶ τῆς σημασίας ἐμπαίζομαι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ τὸν Ἡρακλέα φλυαρουμένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δὲ κλπ., πρβλ. φλυαρία.

φλυάρημα, τό, μωρολόγημα, ἀνοησία, Διονύσ. 'Αλ. π. Συνθ. Ὀνομ. 18, ἐν τέλ., Φίλων, κλπ.

φλυᾱρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μωρολογία, μωρὰ πολυλογία, ἀνοησία ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ, Τιμοκρ. 10, 'Αριστοφ. Λυσ. 159, Πλάτ., κλπ.· παιδιὰ καὶ φλ. Πλάτ. Κρίτ. 46C· καπνὸς καὶ φλ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 581D· χρωμάτων καὶ ἄλλης πολλῆς φλ. θνητῆς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 211Ε, πρβλ. 'Απολ. 19C·— συχνάκις ἐν τῷ πληθ., Λατ. nugae, λῆροι καὶ φλυαρίαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 304Β· εἴτε ληρήματα .., εἴτε φλυαρίας ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 486C· περὶ σιτία καὶ ποτὰ καὶ ἰατροὺς καὶ φλ. αὐτόθι 490C, πρβλ. 518Ε· ἄνηθα καὶ σέλινα καὶ φλ. Εὔβουλος ἐν «'Ιξίονι» 1. 3· — Ἡ λέξις αὕτη μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτῇ εὕρηται σχεδὸν μόνον παρὰ τοῖς 'Αττ. κωμικοῖς καὶ πεζογράφοις, ἀλλ' ὅμως τὸ ῥῆμα φλυηρέω εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ.

φλυᾱρο-γρᾰφέω, φλυᾱρογράφος, γράφω φλυαρίας, ὁ γράφων φλυαρίας, Σχόλ. εἰς Νικ. 'Αλεξιφ. 214, κλπ.

φλυᾱρο-κοπέω, (κόπτω) ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **φλυαρέω**, πράττω διαρκῶς μωρίας, ἀσκῶ φλυαρίαν, καὶ **φλυᾱροκοπία**, ἡ, τὸ φλυαροκοπεῖν, Ζωναρ. Λεξ. 1495.

φλυᾱρο-λογία, ἡ, = **φλυαρία**, Πλάτ. 'Αξ. 369D, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 1109.

φλύᾱρος, ὁ, (ἴδε **φλέω** III) μωρολογία, ἀνοησία, λῆρος, φλυαρία, τἆλλα πάντα ἐστὶ φλ. 'Αριστοφ. Νεφ. 364, πρβλ. Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 14, Πλάτ. 'Αξ 365Ε, Πλουτ. Κικ. 2, κλπ.· καὶ ἐν τῷ πληθ. ἀνοησίαι, μωρίαι, πολλῶν φλυάρων καὶ ταφῶν ἀντάξια Στράττις ἐν «Μακεδόσιν» 7. II. ὁ λέγων ἀνοησίας, μωρολόγος, Πλάτ. 'Αξιοχ. 369Α· φλύαροι καὶ περίεργοι, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέοντα Α' 'Επιστ. πρὸς Τιμόθ. ε', 13.— Καθ' Ἡσύχ.: «φλύαρος· φαῦλος, εὐήθης» κλπ.· καὶ ὡς ἐπίθ., ἡ φλ. φιλοσοφία, Ἑβδ. (Δ', Μακκ. Ε', 10)· φλ. γλῶσσα 'Αλκίφρων 3. 69· συγκρ. **φλυαρότερος**, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 19, 10.—'Επίρρ. **φλυάρως**, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 588.

φλυᾱροκόπος, ον, ἐπίθετ., ὁ φλυαρῶν, Διηγ. Παιδιόφρ. ἐν Carm. gr. medii aevi, ed. Wagner, Lips. 1874.

φλυᾱρώδης, ες, (εἶδος) φλύαρος, γελοῖος, Πλουτ. Λυκοῦργ. 6, ὁ αὐτ. 2. 615Α.

φλυάσσω, = **φλυαρέω**, Ἡσύχ., παρ' ᾧ καὶ **φλουάζει**, ὅπερ (ἐὰν ἦτο Λακων. τύπος) ἔπρεπε νὰ εἶναι **φλουάδδει**.

φλῠδᾰρός, ά, όν, ὡς τὸ **πλαδαρός**, ὑγρός, μυδῶν, Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. 'Εξήγ. 592.

φλῠδάω (ἴδε **φλέω**) ὑγραίνομαι, μυδῶ, σήπομαι, σαχλιάζω, γίνομαι πλαδαρός, Ἱππ. 308. 31 (κατὰ τὸν Γαλην.· κοινῶς φέρεται **πλοιδᾶν**)·—**φλοιδεῖν** ἀπαντᾷ ὡσαύτως παρ' 'Ιω. Δαμασκ. 889Ε· καὶ ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., φλ. τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκκόπτειν, Γεώργ. Παχυμ. 155Β. Παθ. **φλοιδούμενος**, Λυκόφρ. 35·—«**φλοιδιᾶν**· πεπρῆσθαι» μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ. Πρβλ. **φλιδάω**.

φλυζάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φλύκταινα**, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 133, πρβλ. 401. 7· παρ' Ἡσυχ. **φυσάκια, τά**,

φλυζο-γράφος, ον, = **φλυακογράφος, Σχόλ. εἰς** Νικ. 'Αλεξιφ. 214.

φλύζω, ἐν λέξ. **φλύω**.

φλυηρέω, 'Ιων. ἀντὶ **φλυαρέω**.

φλύκταινα, ἡ, (ἴδε **φλέω**) φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὸ δέρμα σχηματιζομένη ἐκ καύματος, Ἱππ. περὶ 'Αρχ. 'Ιητρ. 15, Θεοφρ. π. Πυρὸς 57· ἐκ κωπηλασίας σχηματισθεῖσα, 'Αριστοφ. Σφ. 1119, πρβλ. Βατρ. 236· ἐξ αἵματος φλ., πλήρης αἵματος, ὁ αὐτ. ἐν 'Εκκλ. 1057 προερχομένη ἐκ δήγματος **μυγαλῆς**, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 6·— ὡσαύτως ἐπὶ τῶν μικρῶν πυωδῶν ἐξανθημάτων ἃ ὁποῖα παράγει ὁ λοιμός, Ἱππ. Προγν. 42, Θουκ. 2. 49· πρβλ. **ὀλοφλυκτίς, ὀλοφλυγδών, φλυζάκιον**. 2) «φουσκάλα» ἐπὶ τοῦ ἄρτου, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4.

φλυκταινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἱππ. 'Επιδημ. τὸ α' 985.

φλυκταινίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Ἱππ. 994D.

φλυκταινο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φλύκταιναν, Ἱππ. 641. 12· **-ώδης, ες**, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 251, Ἡσύχ. ἐν τῇ λέξει **πεμφιδώδεες πυρετοί**.

φλυκταινόομαι, πληροῦμαι φλυκταινῶν, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 195, Διοσκ. 1. 134· — **φλυκταίνωσις**, ἡ, ἔκφυσις φλυκταινῶν, Ἱππ. π. 'Αγμ. 765· τοὺς μετὰ φλυκταινώσεως μελανουμένους Γαλην. τ. 14. σ. 163, 16.

φλυκτίς, ίδος, ἡ, = **φλύκταινα**, Ἱππ. 673. 37, Θεοφρ. περὶ Πυρὸς 39, Γαλην. τ. 19, σ. 433, 4.

φλύος, τό, = **φλύαρος**, ματαιολογία, φλυαρία, μωρολογία, 'Αρχίλ. 187 (174).

***φλύσις** [ῠ], εως, ἡ, ἐμφάνισις ἐξανθημάτων, ἐξάνθησις, «φλύσιος, ἐξανθήσεως, τῆς ἐπὶ πλεονεξίᾳ γινομένης τοῦ κατὰ τὸ σῶμα ὑγροῦ» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 592.

φλύω καὶ **φλύζω**, μέλλ. -σω· (ἴδε φλέω III)· — ὑπερχειλῶ ἐκ θερμότητος, ἀναζέω, ἀναβράζω, ἐν τῇσι φλυζούσῃσι αἱμορραγίῃσι (κατὰ τὸν Foës σφύζουσι αἱμορραγέσι) Ἱππ. 1029G, πρβλ. Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 592, Ἡσύχ., Σουΐδ.· ἑρμηνεύεται δὲ διὰ τοῦ **πολυκαρπέω** ἐν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 41 ἴδε ἐν λ. **ἀναφλύω**. **II.** μεταφορ., ὑπερχειλῶ, ἢ κατακλύζω διὰ λόγων, λαλῶ μάταια, ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, μάτην φλύσαι Αἰσχύλ. Προμ. 504· γράμματ' ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα, «φλυαροῦντα» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 661· μετὰ συστοίχ. αἰτ., φήμην στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀνθ. Παλ. 7. 351 (ὅθεν διορθωτέον ἔφλυσε ἀντὶ ἔβλυσε, αὐτόθι 352)· μανίης ὕπο μυρία φλύζειν Νικ. Ἀλεξιφ. 214.—Λέξις ποιητ. [Τὸ ῠ ἐν τῷ ἀορ. α' δεικνύει ὅτι ὁ χρόνος οὗτος πρέπει νὰ ἀφαιρῆται εἰς τὸν ἐνεστῶτ. **φλύζω**.]

φνεῖ, κωμικὴ ἀπομίμησις τοῦ ἤχου τῆς ῥινὸς φν, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ Λουκ. Λεξιφ. 19· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 702) ὡς παριστάνουσα τὴν φωνὴν πτηνοῦ τινος, «τὸ δὲ φνεῖ ἐπιτετηδευμένον ἐστὶ παρὰ Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 702) μίμημα ὀρνέων φωνῆς» Ἐτυμ. Μ. 796.

φόκ, τά, «ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι» Ἡσύχ.

φοβερίζω, ὡς καὶ νῦν, φοβερίζω, κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ, Ἑβδ. (Νεεμ. Ϛ', 9, κ. ἀλλ.)·— **φοβερισμός**, ὁ, τὸ φοβερίζειν, αὐτόθι (Ψαλμ. ΠΖ', 16).

φοβερο-ειδής, ές, φοβερὸς ἰδεῖν, Ἑβδ. (Γ', Μακκ. Ϛ', 18).

φοβερ-όμματος, ον, ὁ ἔχων φοβερὸν ὄμμα, Βριμώ Ἐπιγρ. παρὰ τῷ M f e Mus. Veron.· ἐν τοῖς Ἡρωδιανῷ Ἐπιμ. 17, ὡσαύτως φ[οβερ]αι **φοβερόφθαλμος**.

φοβερο-ποιέω, παριστῶ τι ὡς φοβερόν, «τὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων ὑποσημαίνειν δεῖ κίνδυνον, οὐχ ἥκιστα φοβεροποιοῦντα τὴν ἐ[κ]εί[ν]ω[ν] ἐνέργειαν» Ὀνησάνδρ. Στρ. 14.

φοβερός, ά, όν, (φόβος) ἐνεργ. ἢ παθ. **I.** ἐνεργ., ὡς τὸ δεινός, ὁ ἐμποιῶν φόβον, φοβερός, τρομερός, χρηστήρια φ. Ἡρόδ. 7. 139, Αἰσχύλ. Πρ. 27, ἐπὶ Θήβ. 78, κλπ. πλήθει φ., φο[βε]ρὸς ἕνεκα τοῦ πλήθους, Θουκ. 2. 98 (ἀλλ' ἐν Ἰσοκρ. 3C, φοβερὸς εἰς τὸ πλῆθος, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 67E)· μετ' ἀπαρεμφ., φ[οβερὸ]ς εἰ[πεῖ]ν, φ. προσιδέσθαι, φοβερὸς νὰ τὸν ἴδῃ τις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 27, 48, Εὐρ., κλπ.· φ. προσπολεμῆσαι Δημ. 42. 12, πρβλ. Θεόκρ. 22. 2·—τὸ ξύνηθες τοῖς μὲν πολίταις φοβερόν, ὁ φόβος ὁ συνήθως ἐπιβαλλόμενος παρὰ τοῖς πολίταις, Θουκ. 6. 55. **2)** ὁ χρήσιμ[ος] ὡς φοβερόν τι πρᾶγμα, θεωρούμενος μετὰ φόβου, μάλιστα ἕνεκα τῶν ἀποτελεσμάτων, οὐδὲ ὅρκος φοβ. Θουκ. 3. 83· ἵππος φοβερὸς μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ, ὁ παρέχων φόβον μήπως ποιήσῃ τι ἀνήκεστον, Ξεν. Ἱέρων 6. 15· σεμνότερος καὶ φοβερώτερος δοκεῖ εἶναι Ἀνδοκ. 31. 27· φοβεροὶ ἦσαν μὴ ποιήσειαν Ξεν. Ἀν. 5. 7, 2· φοβερώτεροι τοῖς πολεμίοις ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 4. 11, πρβλ. Ἀγησ. 11. 10·—φοβερὸν ἡ τριήρης, φοβερὸν πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 8. 8· φ. τὸ πρὸ τῶν λυπηρῶν [προσδόκημα] Πλάτ. Φίληβ. 32C· φοβερώτατον ἐρημία Ξεν. Ἀν. 2. 5, 9·—ὡσαύτως, τὸ φ., ὁ φόβος, ὁ τρόμος, ὁ κίνδυνος, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. Πολ. 9. 1· τὰ φ. Πλάτ. Φίληβ. 49B· τῶν φοβερῶν ὄντων τῇ πόλει γενέσθαι, τῶν πραγμάτων περὶ ὧν ὑπῆρχε φόβος ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ συμβῶσι.., Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 17·—φοβερόν [ἐστι] μή.., ὑπάρχει λόγος νὰ φοβῆταί τις μήπως.., ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 7. 5, 22, ἐν Ἱέρ. 1. 12·—ἀγγέλλεσθαι ἐπὶ τὸ φοβερώτατον, εἰς φοβερώτατον βαθμόν, Διονύσ. Ἀλικ. 1. 57. **3)** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἐπὶ ὕφους, = σοβαρόν, αὐστηρόν, ἐπιβλητικόν, ἐμποιοῦν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Λυσ. 13, κλπ. **II.** παθ., ὡς τὸ δειλός, ὁ αἰσθανόμενος φόβον, κατεχόμενος ὑπὸ φόβου, φοβούμενος. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 153, πρβλ. Ἀλκαῖον (παρὰ τῷ Σχόλ.) 94· ὄμμα Εὐρ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. (Νόθ.) 620· ἀντίθετον τῷ **θαρσαλέος**, Θουκ. 2. 3, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 15· φοβ. τὴν ψυχήν, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 7. 25· σκοπεῖν εἰ φοβεροὶ (ἔξυπν. οἱ πῶλοι) Πλάτ. Πολ. 413D· φοβ. ποιεῖν τινα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 647C· φ. εἰς τὸ τολμᾶν αὐτόθι 649D. **2)** ὁ προξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ φόβου, τεταραγμένος, ἄτακτος, ἀναχώρησις Θουκ. 4. 128· φοβερὰ ὄσσοις ὁμίχλη προσῇξε Αἰσχύλ. Πρ. 144· φοβ. φροντίδες, ἀνήσυχοι σκέψεις, Πλάτ. Θεάγ. 127B. **III.** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἐπὶ ἑκατέρας σημασίας, Λυσίας 169. 33, Ξεν., κλπ. Συγκριτ., φοβερώτερον φθέγγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 1. 10. Ὑπερθ., φοβερώτατα ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 8. 20, πρβλ. Κύρ. Παιδ. 8. 3, 5.

φοβερόστροφα πρόσωπα, τὰ φοβερῶς στρεφόμενα, Λέοντ. μαγ. ποιήμ. An. gr. Ma r. II. σ. 567.

φοβερότης, ητος, ἡ, ἡ δύναμις τοῦ διεγείρειν ἢ ἐμποιεῖν φόβον, τὸ φοβερόν. ὁ φοβερὸς χαρακτήρ, Ἀριστ. Ῥητορ. 1. 5, 11, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 3.

***φοβερόω**, Λέων Φιλόσ. σ. 289, ἔκδ. Mi. —Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. κεῖται μόνον ἐκ τοῦ Ἡσυχ. (ἔνθα: «δεινοῦσι· φοβεροῦσι»), ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς ἐσφαλμένη ἀνάγνωσις, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

φοβερ-ωπός, όν, Ὀρφ. Ἀποσπ. 8. 8, καὶ **φοβερ-ώψ**, **ῶπος**, ὁ, ἡ, ὁ αὐτ. ἐν Ὕμν. 69. 8, (ὤψ) ὁ φοβερὸς τὴν ὄψιν.

φοβεσι-στράτη [ᾰ], ἡ, ἡ φόβον ἐμβάλλουσα εἰς τοὺς στρατούς, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1177· — ὡσαύτως **φοβεστράτος**, ἡ φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐμποιοῦσα, Γαλην., ὅστις περαιτέρω μνημονεύει τὸ φ. αἰγὶς ἐκ τοῦ Ἡσιόδου· πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 797. 54.

φοβέω, (φόβος)· γ' πληθ. προστακτ. φοβεόντων Ἡρόδ. 7. 235· Ἰωνικ. παρατ. φοβέεσκον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 162· — μέλλ. -ήσω Εὐρ. Ἡρακλ. 557, (ἐκ-) Θουκ. 4. 126· — ἀόρ. ἐφόβησα Ἰλ. Ο. 15, Ἀττ.—Παθ. καὶ μέσ., Ἰωνικ. β' ἑνικ. φοβέεαι Ἡρόδ. 1. 39· Ἰωνικ. προστ. φοβέο ἢ φοβεῦ ὁ αὐτ. 1. 9., 7. 52. — Ἐπικ. γ' πληθ. παρατατ. φοβέοντο Ἰλ. Ζ. 41· — μέλλ. φοβήσομαι Χ. 250, Πλάτ., κλπ.· φοβηθήσομαι Πλουτ. Βροῦτ. 40, Λουκ. Ζεῦξις 9· ἀλλ' ἐν Ξεν. Κύρ. 3. 3. 30, Πλάτ. Πολ. 470A, Δημ. 197. 13, φοβήσομαι φέρεται ἤδη κατὰ διόρθωσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων γενομένην·— παθ. ἀόρ. ἐφοβήθην ἀεὶ παρ' Ἀττικ., Ἐπικ. γ' πληθ. ἐφόβηθεν ἢ φόβηθεν Ὅμηρ.· μέσ. ἀόρ. ἐφοβησάμην μόνον ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ. 31. 11· — πρκμ. πεφόβημαι Ὅμηρ., Ἀττ.· γ' πληθ. -ηνται Πλάτ. Κρατ. 403E· ὑπερσ. ἐπεφοβήμην Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 32· γ' πληθ. -ηντο Θουκ. 5. 5, Ἐπικ. -ήατο Ἰλ. Φ. 206.

Α. Ἐνεργ. παρ' Ὁμήρ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.) ἀείποτε, τρέπω εἰς φυγήν, Λατ. fugo, [ἴρηξ] ἐφόβησε κολοιοὺς Ἰλ. Π. 583· Ζεὺς καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ αὐτόθι 689· Τρώων οὓς ἐφόβησας Χ. 11· φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν Ρ. 505· ἐφόβησε δὲ λαοὺς [σὸς δόλος] Ο. 15· σέ γέ φημι.. δουρὶ φοβήσειν Υ. 187· ἅπαξ παρ' Ἡσιόδῳ ἔνθ' ἀνωτ., φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων. **II.** ἐμποιῶ φόβον εἴς τινα, κάμνω αὐτὸν νὰ φοβηθῇ, ἐκφοβῶ, φοβίζω, πτοῶ, Λατιν. terreo, Ἡρόδ. 7. 235 καὶ Ἀττ.· μὴ φίλους φόβει Αἰσχύλ. Θήβ. 262· ὦ μὴ 'στι ἐρῶντι τάρβος οὐδ' ἔπος φοβεῖ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 296, πρβλ. 1013, Εὐρ. Ἱππόλ. 572· πόνος ὁ μὴ φοβῶν, ἐλεύθερος φόβου, Σοφ. Φιλοκτ. 864· ἡ δύναμις φοβοῦσα Ἀντιφῶν 127. 23· αἱ κάμηλοι ἐφόβουν τοὺς ἵππους Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 1, 48· τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν μὴ.. λέγωσιν Θουκ. 5. 45·—μετὰ δοτ. τοῦ τρόπου, λόγοις Αἰσχύλ. Πέρσ. 215· μεγαληγορίαισι Εὐρ. Ἡρακλ. 357· ξυνέβαινε δὲ τῷ Ἀλκιβιάδῃ τῷ μὲν Τισσαφέρνει τοὺς Ἀθηναίους φοβεῖν, ἐκείνοις δὲ τὸν Τισσαφέρνην, διὰ μὲν τοῦ Τισσαφέρνους νὰ φοβίζῃ τοὺς Ἀθηναίους, διὰ δὲ ἐκείνων τὸν Τισσαφέρνην, Θουκ. 8. 82·—οὕτω μετὰ μετοχ., φ. τινα λέγων Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 8· λέγοντες ὡς ἥξει βασιλεὺς Δημ. 185. 5·—ἀπολ., πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος Σοφ. Φιλ. 864· φοβήσαντες κατεστήσαντο τὴν πολιτείαν, διὰ τοῦ φόβου, Πλάτ. Πολ. 551B.

Β. Παθ. καὶ μέσ., παρ' Ὁμ. ἀείποτε, τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω περίφοβος, φεύγω, ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., κύνες.. διὰ σταθμοῖο φόβηθεν Π. 163· συχν. ἐν τῇ Ἰλ., ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν Ε. 498· τοὶ δ' ἐφόβηθεν.. θεσπεσίῳ ὀμάδῳ Π. 295· κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὣς ἅς τε λέων ἐφόβησε Λ. 172· — συχν. ἐν τῇ μετοχ., μή καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς Κ. 510, πρβλ. Ο. 4, Φ. 606· φοβηθεὶς δύσεθ' ἅλος κατὰ κῦμα, τραπεὶς εἰς φυγήν, Ζ. 135· βῆ δὲ φοβηθεὶς Χ. 137·— ὑπό τινος φοβέεσθαι, τρέπεσθαι εἰς φυγήν, Θ. 149· ὑπό τινι Ο. 637· καὶ μετ' αἰτ., φοβεῖσθαί τινα Χ. 250.—Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς καὶ τὸ ῥῆμα φέβομαι, μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Lehrs Ἀρίσταρχ. σ. 89, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε 223, Ζ. 41., Φ. 606· καὶ τοιαύτη ἴσως εἶναι ἡ σημασία ἐν Ἡροδ. 9. 70. **II.** καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου, «φοβοῦμαι», Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.— Συντακτικῶς τίθεται, **1)** ἀπολ., πεφόβημαι πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας Σοφ. Αἴ. 139· φοβηθέντες ᾤχοντο φεύγοντες, καταληφθέντες ὑπὸ φόβου ἀπῆλθον φεύγοντες, Αἰσχίν. 7. 3, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 29B, κλπ.·— μετὰ δοτ. τρόπου, φ. μάστιγι Εὐρ. Ῥῆσ. 37·— μετὰ συστοιχ. αἰτ., μ. φόβον ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1166, πρβλ. Ἰκ. 548· φόβους Πλάτ. Πρωτ. 360B. **2)** μετὰ ἐμπροθέτων πτώσεων, φ. ἀπό τινος, φοβοῦμαί τινα (πιθανῶς Ἑβραϊσμός), Ἑβδ. (Λευϊτ. ΚϚ', 2, Ἱερεμ. Α', 8), Εὐαγγ. Ματθ. ι', 28, κ. Λουκ. ιβ', 4· ἔκ τινος, ἔκ τινος αἰτίας, Σοφ. Τραχ. 671· εἴς ἢ πρός τι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ φόβου διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τυρ. 980, Τραχ. 1211, πρβλ. Λουκ. Προμηθ. εἶ ἐν λ. 4· ἐπί τινι Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 14. 4·— ἀλλά, φ. ἀμφί τινι, φοβοῦμαι περί τινος, Ἡρόδ. 6. 62· περί τινος Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 2, 35, κλπ.· περί τινος Θουκ. 2. 90, Πλάτ. Εὐθύδ. 275B (τι περί τινι Θουκ. 3. 123)· ὑπέρ τινος Ἀνδοκ. 33. 43, Πλάτ. Πολ. 387C· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 404E· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 29B· πρός τινος Σοφ. Τραχ. 150. **3)** μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, φοβεῖ-

σθαι μή.., Λατ. vereri ne.., Εὐρ. Ὀρ. 770, Ἀριστοφ. Εἰρ. 606, Θουκ., κλπ.· (πρβλ. **μὴ** Β. 8)· οὕτω, φ. ὅπως μή.. Θουκ. 6. 13, Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 2· φ. μὴ οὐ αὐτόθι 1. 2, 7, Οἰκον. 16, 6 (πρβλ. **μὴ οὐ** I)· λίαν συχνάκις μετ' αἰτιατικῆς ἑπομένης προτάσεως διὰ τοῦ **μή**, ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μή.. Σοφ. Τραχ. 550, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 7. 1, 2, Πλάτ.· ὡσαύτως, φ. ὑπέρ τινος, μή.. Πλάτ. Πολ. 387C· ἢ μετ' ἀπαρ. ἑπομ. προτάσεως διὰ τοῦ **μή**, φοβοίμην ἂν τῷ ἡγεμόνι ἕπεσθαι, μὴ ἀγάγῃ Ξενοφ. Ἀνάβ. 1. 3, 17, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 134Ε, Γοργ. 457Ε· — ὡσαύτως, φ. ὅτι.., ὡς.., οὐχὶ ὡς τὸ Λατ. vereri ut.., ἀλλὰ = φ. μή.., ἐπὶ θετικωτέρας ἐννοίας, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 1· φ. τόδε, ὅτι.., Θουκ. 7. 67, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 479Α· διὰ τοῦτο φ. τινας, ὅτι.., Ἰσοκρ. 128C· σπανιώτερον, φ. ὡς.. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5. 2, 12· φ. πῶς χρή.. αὐτόθι 4. 5, 19 φ. εἰ δεήσει.. αὐτόθι 6. 1, 17. 4) μετ' ἀπαρ. συνάρθρου, φ. τὸ ἀποθνῄσκειν = φ. θάνατον, Πλάτ. Νόμ. 522Ε, κλπ.· ἀλλὰ συνηθέστερον μετὰ μόνου ἀπαρ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Χο. 46, Σοφ. Αἴ. 254, Εὐρ. Ἴων 628, Θουκ., κλπ.· σπανίως μετὰ τοῦ **μὴ** παρεμβαλλομένου, φ. μὴ ἐξοστρακισθῆναι Πλουτ. Περικλ. 7. 5) μετ' αἰτ. προσώπου, κατέχομαι ὑπὸ φόβου ἐνώπιόν τινος, φοβοῦμαι, τρέμω τινά, δαίμονας τοὺς ἐνθάδε Αἰσχύλ. Ἱκ. 893· στρατὸν Ἀργείων Σοφ. Φιλ. 1250· τοὺς ἄνω θεοὺς Πλάτ. Νόμ. 927Α, πρβλ. Ἰσοκρ. 5Β, κλπ.· τὰς κύνας Ξεν. Κυνηγ. 5. 16, κλπ. 6) μετ' αἰτ. πράγμ., φοβοῦμαί τι ἢ περί τινος, βρόμον Αἰσχύλ. Θήβ. 476· τὸ προσέρπον Σοφ. Αἴ. 227· μέμψιν Εὐρ. Ἄλκ. 1057· τὸ σῶμα Πλάτ. Φαῖδρ. 239C· δουλείαν, δεσμὸν κλπ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 24, κλπ.· ἴδε ἀνωτ. II 3. 7) μετὰ μετοχ., προδιδοὺς ἐφοβήθη Λυκοῦργ. 150. 6, πρβλ. **δείδω** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 65.

φόβη, ἡ, θρίξ, πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης; Αἰσχύλ. Χο. 188· βοστρύχων ἄκρας φόβας Σοφ. Ἠλ. 449, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1465· δρακόντων φόβαι, δηλ. οἱ ὀφιώδεις πλόκαμοι τῆς Γοργόνος, Πινδ. Π. 10. 75.
2) ἡ χαίτη τῶν ἵππων, Σοφ. Ἀποσπ. 587. 7 καὶ 10, Εὐρ. Ἄλκ. 429, Βάκχ. 1186. II. μεταφορ., ὡς τὸ **κόμη**, Λατ. coma, οἱ πλήρεις φύλλων κλῶνες τῶν δένδρων, τὸ φύλλωμα, τῶν δένδρων, Σοφ. Ἀντ. 419, Εὐρ. Ἄλκ. 172, Βάκχ. 684, κλπ. ἴων φόβαι, σωρὸς ἴων, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 18 εὐπέταλοι φόβαι Ἀνθ. Παλατ. 6. 158· ἐπὶ τῶν πτιλοειδῶν κορυφῶν τῶν καλάμων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 4, πρβλ. 4. 4, 10. (Περὶ τῆς πιθανῆς σχέσεως τῆς λέξεως ταύτης μετὰ τοῦ **σόβη**, ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 574).

φόβημα, τό, φόβητρον, ἐγχέων φόβημα δαΐων Σοφ. Ο. Κ. 699. 2) ἀπολ., τρόμος, Ἀκύλ. Π. Δ. (Ψαλμ. Θ', 21, Δευτερ. Δ', 34).

φοβητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φοβέομαι**, δεῖ φοβεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 452Β, Νόμ. 891Α, κλπ. 2) **φοβητέος, α, ον**, ὃν δεῖ φοβεῖσθαι, αὐτόθι 746Ε.

φοβητικός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς φόβον, δειλός, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 7, 5.

φοβητός, ή, όν, ὃν φοβεῖταί τις, ἐπίφοβος, χῶρος ... οὐκέτι φοβητὸς ἡμῖν Σοφ. Φιλ. 1154.

φόβητρον, τό, τὸ φόβου ποιητικόν, τὸ προξενοῦν φόβον, φοβερὸν πρᾶγμα, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΙΘ', 17)· ἀλλαχοῦ ἀεὶ ἐν τῷ πληθ., φοβερά, τρομερὰ πράγματα, Ἱππ. 303. 16, Πλάτ. Ἀξίοχ. 367Α, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κα', 11· Τισιφόνης τὰ φόβητρα, πιθαν. τραγικὰ προσωπεῖα τῶν Ἐρινύων, Ἀνθ. Π. 11. 189.

φοβήτωρ, ὁ, ὁ φοβῶν, Νικ. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τόμ. Α', σ. 85.

φοβό-διψος, ον, = **ὑδροφόβος**, ὁ πάσχων ἐξ ὑδροφοβίας, ὡς ὁ ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς δηχθείς, Cael. Aurel. M. A. 3. 9.

φοβο-ειδής, ές, φοβερός, διάφ. γραφ. ἐν Πεμπέλ. παρὰ Στοβ. 461. 8.

φοβο-θεΐα, ἡ, = **δεισιδαιμονία**, Ἡσύχ., ἴδε Albert εἰς Ἡσύχ. τ. 1, σ. 908.

φοβο-ποιέω, ἐμποιῶ φόβον, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 1.

φόβος, ὁ, (φέβομαι) φυγή, Λατ. fuga, ἡ μόνη παρ' Ὁμήρῳ σημασία τῆς λέξεως (Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 71, ἴδε **φοβέω** Β. I)· μόνον ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., οἱ δ' ἔσχοντο φόβου Ω. 57· συχν. ἐν τῇ Ἰλ., Δαναῶν γίνετο ἰαχή τε φ. τε Ο. 396· φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη Ι. 2· πρῶτος Πηνέλεως ἦρξε φόβοιο Σ. 396· ἐς φόβον ἀνδρῶν Ο. 310· — οὕτω, φόβονδε = **φυγάδε**, ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε Ο. 666· φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους Θ. 139· μή τι φόβονδ' ἀγόρευε, μὴ συμβούλευε φυγήν, Ε. 252· ἀΐξαντα φόβονδε Ρ. 579· — ὁ **Φόβος** προσωποποιεῖται ὡς υἱὸς τοῦ Ἄρεως, Ν. 299, πρβλ. Ο. 119· Δεῖμός τε Φόβος τε Λ. 37, πρβλ. Δ. 440· οὕτως ἐν Ἡσ. Θεογ. 934, Αἰσχύλ. Περσ. 45. II. μέγας καὶ ἀκατάσχετος φόβος, πανικὸς φόβος, οἷος ὁ κινῶν εἰς φυγήν, στρατῷ φ. ἐμβάλλειν Ἡρόδ. 7. 10, 5· ἐν τῷ γινομένῳ φ. ὁ αὐτ. 9. 69·—εἶτα καθόλου, φόβος, τρόμος, κυρίως δὲ ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις αὐτοῦ, ὅθεν καὶ διαστέλλεται ἀπὸ τοῦ δέος (ἴδε ἐν λέξει **δέος**), ταρβὸς ὀρθόθριξ φ. Αἰσχύλ. Χο. 32· διάτορος φ. ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 181· ταρβοσύνῳ φόβῳ ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 240· νεανικὸς Εὐρ. Ἱππ. 1201· συνημμένον μετὰ τῶν λέξεων **δέος** καὶ **δεῖμα**, ἴδε τὰς λέξ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **θάρσος**, Πλάτ. Νόμ. 644C, πρβλ. Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 270· ἐνίοτε ἐπὶ ἠπιωτέρας σημασίας, = δισταγμός, ἀμφιβολία, Πλάτ. Φαίδων 101Β, Σοφιστ. 268Α.— Συντάσσεται α) τιθεμένου τοῦ ἀντικειμένου τοῦ φόβου κατὰ γενικ., τὸ φοβεῖσθαι ἢ τρέμειν τι, φόβῳ.. Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε Αἰσχύλου Περσ. 115, Θουκ. 3. 54, κλπ.· φ. τοῦ στρατεῦσαι Ξεν. Ἀν. 3. 1, 18 μετὰ διπλ. γεν., ὀμμάτων εἰληφότας φόβον.. τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου Σοφ. Οἰδ. Κολ. 729·—οὕτω μετὰ προθ., φ. ἀπό τινος Ξεν. Ἀν. 7. 2, 37 (διάφορ. γραφ. ὑπό), Κύρου Παιδ. 3. 3, 53, κλπ.· ἔκ τινος Αἰσχύλ. Χο. 930, Ξεν.· πρός τινος Σοφ. Ἠλ. 784· πρός τινα Δημ. 204. 19., 798. 3·— οὕτω, φ. περί τινος, ὡς πρός τι, Θουκ. 4. 88, Πλάτ.· ὑπέρ τινος Θουκ. 7. 41· τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους φ. Ξεν. Ἀν. 1. 2, 18· τῷ καθ' ἑαυτὸν φ., ἐκ προσωπικοῦ ἢ ἰδιαιτέρου φόβου, Δημ. 341. 21·—ἐκ τῆς φράσεως, φ. τοῦ στρατεύειν, καὶ τῶν ὁμοίων προῆλθεν ἡ χρῆσις τῆς λέξεως μετ' ἀπαρ. **φ. στρατεύειν**. Ξεν. Ἀν. 2. 4, 3· φόβῳ εἰσορᾶν, ἐκ φόβου τοῦ βλέπειν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1342·— περὶ τοῦ: τεθνάναι τῷ φόβῳ τινά, ἴδε **θνήσκω** I. 2, **δέος** I. 6) μετὰ ῥημάτων, φόβον τεύχειν Αἰσχύλ. Πρ. 1090· φ. βλέπειν ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 498, πρβλ. 386· ποιεῖν τινι Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18· παρέχειν Εὐρ. Ἑκάβ. 1113, Ξεν., κλπ.· παρασκευάζειν Δημ. 1374. 13· φόβον ἐμβάλλειν, ἐντιθέναι τινί, Λατ. metum incutere alicui, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 7, 18, Ἀνάβ. 7. 4, 1· ἐνεργάζεσθαί τινι Ἰσοκρ. 147C, 226C· φόβῳ διδόναι τινὰ Πινδ. Π. 5. 81· —ἐπὶ τοῦ αἰσθανομένου τὸν φόβον, τοῦ κατεχομένου ὑπὸ φόβου, φόβον λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ἠλ. 39, Ξεν. Ἱέρ. 11. 11· τρέφειν Σοφ. Τραχ. 28·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., φόβον φοβεῖσθαι, δεδοικέναι Πλάτ. Πρωτ. 360Β, Εὐρ. Ἱκ. 548· τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φ., δὲν φοβοῦμαι κατὰ τὸν σὸν φόβον, δηλ. δὲν φοβοῦμαι ὡς σύ, Σοφ. Φιλ. 1251· οὕτω, Ταντάλου φ. φοβεῖσθαι Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 6 — ὡσαύτως, ἐς φ. καθίστασθαι Ἡρόδ. 8. 12, Θουκ. 2. 81· ἔρχεσθαι Πλάτ. Νόμ. 635C· ἐν φ. γενέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 578Ε· ὡσαύτως, φόβος ἔχει με Αἰσχύλ. Ἀγ. 1243, Εὐρ. Ὀρ. 1255· εἰσέρχεται, ἐπέρχεταί με φ. αὐτόθι. 1321, Σοφ. Φιλ. 1231· φ. ἐμπίπτει μοι Ξεν. Ἀν. 2, 2, 19, κλπ.· διὰ φόβου ἔρχομαι, γίγνομαι Εὐρ. Ὀρ. 757, Πλάτ. Νόμ. 791Β·— ἀντίθετα πᾶσι τούτοις εἶναι τά, φόβον λύειν Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 270, Εὐρ. Ὀρ. 101· ἐξαιρεῖν Ἰσοκρ. 19C· ἀπελαύνειν τινὶ Ξεν. Κ. Παιδ. 4. 2, 10· φόβου ἀπαλλάττεσθαι αὐτόθι 5. 2, 32· φόβου ἐκλύεσθαί τινα Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1002· φόβους ἀπολύεσθαι Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 10· φόβου μεθεῖσα (Ἕρμανν. φόβους) Εὐρ. Ἑλ. 555· φόβου ἔξωθεν εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 901·—φόβος [ἐστί], μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἀν. 2. 4, 3· μή.. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 25· ὅπως μή.. Πλάτ. Συμπ. 193Α· ἀλλά, φόβος εἰ πείσω, vereor ut.., Εὐρ. Μήδ. 184· οὕτω, φόβος ἔχει με ὅπως χρή.. Ἡρόδ. 4. 115· φόβον ἔχειν τι ὡς.., παρέχει φόβον ὅτι.., Πλάτ. Σοφ. 268Α· φόβος ἦν ὥστε τέγξαι Εὐρ. Ἰ. ἐν Ταύρ. 1380.—Ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: φόβῳ, ἐκ φόβου, διὰ φόβον, ἕνεκα φόβου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 786, Θουκ. 240, Πλάτ., κλπ.· οὕτω μετὰ προθέσεων, διὰ φόβον, διὰ τὸν φ. Ξεν. Ἱέρων 1. 38, Κύρ. Παιδ. 3. 1, 21· ἐκ φόβου Σοφ. Οἰδ. Κολ. 887· μετὰ φόβων Ἰσοκρ. 20Α· ἄρχειν ξὺν φόβοισι Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 585· ὑπὸ τοῦ φ. ἀποθνήσκειν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 25 ποιητικ., ἀμφὶ φόβῳ (ἴδε **ἀμφί** Β IV. 2)·—ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, οἷον Πινδ. Ν. 9. 64, Αἰσχύλ. Θήβ. 134, Σοφ. Αἴ. 531, κλπ.· ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, φόβους καὶ δείματα Θουκ. 7. 80· πόνους καὶ φ. Πλάτ. Νόμ. 635C· κινδύνους καὶ φ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173Α. 2) πρᾶγμα προξενοῦν φόβον, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1652· φόβος ἀκοῦσαι, τρομερὸν πρᾶγμα τὸ νὰ ἀκούσῃ τις, Ἡρόδ. 6. 112·— πληθ., **φόβοι**, ὡς τὸ Λατιν. terrores, ἣν φόβους λέγῃ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 917· πολλῶν φ. προσαγομένων Ξεν. Ἀν. 4. 1, 23.

φοιβάζω, μέλλ. **-άσω**, (Φοῖβος) μαντεύομαι, προφητεύω, προφέρω λόγους προφητικούς, ἀπολ., Ἀνθ. Παλ. 9, 525, 21· μετ' αἰτ., δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα Λυκόφρ. 6· Κασσάνδρη φοίβαζε μύθους Ἀνθ. Π. 9. 191. 2) ἐμπνέω, πάθος φοιβάζον τοὺς λόγους Λογγῖν. 8. 4.—Παθ., Ἡρόδ. 2. 22. II. = **φοιβάω** I, Λυκόφρ. 731, 875, 1166.

φοιβαίνω, «φοιβᾶναι· λαμπρῦναι, μαντεύσασθαι, κοσμῆσαι, καθᾶραι, ἁγνίσαι, καὶ φοιβάσαι ὁμοίως» Ἡσύχ.· «φοιβᾶναι, τὸ καθᾶραι, ὡς τὸ φοιβανάτω δέ τις ἀσάμινθον» Ἐτυμ. Μέγ. 797, 6.

φοιβάς, **άδος**, ἡ, ἱέρεια τοῦ Φοίβου, καθόλου, γυνή, θεόπνευστος, προφῆτις, Εὐρ. Ἑκ. 827, πρβλ. Τιμοθ. Ἀποσπ. 1· ὡσαύτως ὡς θηλ. ἐπίθ., = **φοιβάζουσα**, Πλούτ. 2. 22Α, 170Α.

φοίβασμα, τό, προφητεία, χρησμός, τὸ φοίβασμα καὶ κόμψευμα τῶν τερατολογούντων Κ. Μανασσ. Χρον. 3521, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notit. Mss τ. 8, σ. 139.

φοιβαστήριος, α, ον, = **καθαρτήριος**, «φοιβαστήρια, καθαρτήρια» Θεογνώστου Κανόνες 25. 32.

φοιβαστικός, ή, όν, ὁ ὑπὸ τοῦ Φοίβου ἐμπνεόμενος, μαντευτικός, ἐνθουσιώδης, Λογγῖν. 13. 2· μετὰ γεν., φ. χρησμῶν, προφέρων χρησμούς, χρησμοδοτῶν, Πλουτ. Ρωμ. 21.

φοιβάστρια, ἡ, μαντεύτρια, προφῆτις, Λυκόφρ. 1468.

φοιβάω, καθαίρω, ἁγνίζω, χεῖρας φοιβήσασα μύροις Θεόκρ. 17. 134, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 302, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 11. **II.** = φοιβάζω I, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 322, Ἡσύχ.

Φοίβειος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ἴων 461· Ἰωνικ. **Φοιβήϊος**, η, ον (ὡσαύτως, ἐν Εὐρ. Ι. Α. 756 (Λυρ.), πρβλ. Ἀχίλλειος)·— ὁ εἰς τὸν Φοῖβον ἀνήκων ἢ ἱερὸς τοῦ Φοίβου, Ἡρόδ. 6, 61, Εὐρ. Φοίν. 225, Ἀποσπ. 859·— θηλυκ. **Φοιβηΐς**, ίδος, Ἀνθ. II. 9. 201, κλπ.

Φοίβη, ἡ, Λατ. Phoebe, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς τεκοῦσα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Λητὼ καὶ τὴν Ἀστερίην, Φοίβην τε χρυσοστέφανον Ἡσ. Θεογ. 136· Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν εἰς εὐνήν· κυσαμένη δὴ ... Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο .. γείνατο δ' Ἀστερίην αὐτόθι 404, Αἰσχύλ. Εὐμ. 7· κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ μήτηρ τοῦ Φοίβου, ἴδε ἐν λέξ. **Φοῖβος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 8·— παρὰ δὲ μεταγεν. **Φοίβη** εἶνε σύνηθες ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, Οὐεργ. Γεωργ. 1. 341, κλπ.— Πρβλ. **Φοῖβος**.

φοιβητεύω, εἶμαι **φοιβητής**, «φοιβητεύειν· χρησμῳδεῖν» Ἡσύχ.

φοιβητής, οῦ, ὁ, προφήτης, θεόπνευστος, Μανέθων 1. 237, Συλλ. Ἐπιγρ. 4990,-96.

φοιβητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., θεόπνευστος προφητικός, προλέγοντα φοιβητοῖς μύθοισιν ἀποφθεγκτήρια κρυπτὰ Μανέθων 4. 550.

φοιβολάλος μάντις, ἡ. φοιβολάλος τρίπους, προφητικός, Ψευδοκαλλισθ. Α', σ. 45.

φοιβήτρια, ἡ, = **καθάρτρια**, ἡ καθαίρουσα, ἐξαγνίζουσα, Ἡσύχ.· ἡ Φ., ἡ Ἶσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4987.

φοιβήτωρ, ορος, ὁ, = **φοιβητής**, Ὀρφ. Λιθ. 383.

Φοιβόληπτος, ον, κατεχόμενος ἢ ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Φοίβου, τὴν φοιβόληπτον χελιδόνα. «ἑαυτὴν λέγει ἡ Κασσάνδρα, τὴν τῷ θεῷ ἀνιερωμένην» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1460, Πλουτ. Πομπ. 48 —Ἰων. **Φοιβό-λαμπτος**, Ἡρόδ. 4. 13.

φοιβολόγος Τειρεσίας, προφητικός, Ψευδοκαλλισθ. Α', 46, σ. 52, ἔκδ. Mül.

Φοιβο-νομέομαι, Παθ., κατέχομαι ὑπὸ τοῦ Φοίβου, δηλ. εἶμαι ἁγνός, καθαρός, Θεσσαλικὴ λέξις παρὰ Πλουτ. 2. 393C.

φοῖβος, η, ον (ἴδε ἐν τέλει)·— καθαρός, ἁγνός, διαυγής, λαμπρός, ὕδωρ Ἡσ. Ἀποσπ. 78, Λυκόφρ. 1009· ἡλίου φοίβη φλογὶ Αἰσχύλ. Πρ. 22· ὄνειρον Ἀλκμὰν 45. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα **Φοῖβος**, ὁ, ὁ καθαρός, ὁ ἁγνός, ὁ λάμπων, ἀρχαῖον ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ κατέστη κύρ. ὄνομα (πρβλ. **Φοίβη**)· ὁ Ὅμηρος συνήθ. συνάπτει **Φοῖβος Ἀπόλλων**, ἀλλ' ἔχει καὶ μόνον **Φοῖβος** Ἰλ. Α. 443., Ο. 221, κ. ἀλλ.· σπανίως ἀντιστρέφεται ἡ τάξις **Ἀπόλλων Φοῖβος** Π. 68, Ἡσ. παρὰ τῷ Σχολ. Ὀδ. Δ. 232 Ἀλλὰ τὸ Ὁμηρικὸν **Φοῖβος** δὲν σημαίνει τὸν θεὸν Ἥλιον, διότι τὸν χαρακτῆρα τοῦτον προσέλαβεν ὁ Ἀπόλλων πολλῷ ὕστερον· τὸ ὄνομα **Φοῖβος** ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς νεότητος, ἥτις ἦτο πάντοτε τὸ πρώτιστον χαρακτηριστικὸν τοῦ θεοῦ τούτου, πρβλ. Müller Dor. 2. 6, 7. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **φάος**, **φαῦος** (ὅ ἐστι **φάϜος**), ὥστε τὸ β παριστάνει Ϝ· ἐντεῦθεν φοιβάω, φοιβάζω, ἅπερ σημαίνουσιν ὁτὲ μὲν τὸ καθαίρω, ὁτὲ δὲ τὸ προφητεύω.)

φοῖδες, ἴδε ἐν λ. **φωΐς**.

φοινᾱ, ἡ, Λακ. ἀντὶ **θοίνη**, ὡς **φὴρ** ἀντὶ **θήρ**, Ἀλκμάν. 11

φοινεικοφόρος, ὁ, ὄνομα ὑπηρετῶν ἐν ἱεροῖς, Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 341c.

φοινήεις, εσσα, εν, (**φοινός**) ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, κατακόκκινος, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, «φοινήεις δράκων ἢ ὁ μέλας ἢ ὁ φόνῳ ἤγουν αἵματι βεβαμμένος, ἢ ὁ φόνιος» (Εὐστ.), Ἰλ. Μ. 202, 220· αἷμα Μόσχ. 2. 58· αἱματόεις, αἱματηρός, ἄσπις Νικ. Θηρ. 158·— πρβλ. **δαφοινός**.

φοίνιγμα, τό, τὸ κόκκινον μέρος, Λιβάν. 4. 1072.

φοινιγμός, ὁ, κοκκίνισμα τοῦ δέρματος δι' ἐπιθέσεως ἐρεθιστικῆς τινος ὕλης, ἐκδόριον, τὸ διὰ τῶν ἰσχάδων καὶ νάπυος φοινιγμῷ χρῆσθαι Γαλην.

φοινῑκ-άνθεμος, ον, ὁ ἔχων ἄνθη ἐρυθρά, φοιν. ἔαρ, Λατ. purpureum ver, Πινδ. II. 4. 114.

Φοινικάρχης, ὁ, ὄνομα [ἱερατικοῦ;] ἀξιώματος, Ἰουστινιαν Νεαρὰ ΠΘ', 15. Ὅμοια ὀνόματα εἶναι τὰ **Ἀσιάρχης**, **Ἑλλαδάρχης**, **Βιθυνιάρχης**, **Φωκάρχης**, κλπ., ἴδε **Γαλατάρχης**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Φοινικαρχία, ἡ, (ἴδε τὸ προηγ.), Cod. Iustin. V. 27, 1.

φοινῑκάω, = **φοινίσσω**, Γλωσσ.

φοινῑκ-είμων, ον, (εἷμα) ὁ ἔχων ἔνδυμα ἐρυθροῦ χρώματος, ἴδε **φιλοκονίμων**.

φοινίκειος [ῑ], ον, ὁ ἀνήκων εἰς φοίνικα, ὁ ἐκ τοῦ δένδρου φοίνικος, οἶνος Διόδ. 1. 91, Σουΐδ.· — σπανίως εὕρηται ἄλλως ἢ ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **φοινικήϊος**.

Φοινῑκ-έλικτος, ὁ, = **ἀπατηλός**, ποιητὴς παρ' Ἡσυχ. (ἔνθα φοινικελίκτης), πρβλ. Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς Ὀδ. Ξ. 288 πρβλ. Meineke κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 120.

φοινίκεος [ῑ], έα, εον, (**φοῖνιξ** Α. 1. 2)·— πορφυροκόκκινος ὡς τὸ βαθὺ κόκκινον χρῶμα τοῦ ἄνθους τῆς ῥοιᾶς, καθόλου δὲ ἐρυθρός, κόκκινος, Λατιν. puniceus, Σιμωνίδ. 23 ῥόδα Πινδ. Ι. 4 (3). 30· προμαχεῶνες Ἡρόδ. 1. 98· εἷμα ὁ αὐτ. 2. 132, πρβλ. 7. 76., 9. 22.— Ἀττ. συνῃρ. **φοινῑκοῦς**, ῆ, οῦν, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16, Κύρ. Παιδ. 7. 1, 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5· τὸ φοινικοῦν, τὸ βαθὺ ἐρυθρὸν χρῶμα, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 7. 2, κ. ἀλλ.· ἧττον λαμπρὸν ἢ τὸ **ἁλουργές**, ὁ αὐτ. π. Χρωμ. 2, 2 κἑξ.· πρβλ. **ἀργυροῦς**, **χαλκοῦς**, **χρυσοῦς**, ἐκ τοῦ **ἀργύρεος**, κλπ. Πολλαχοῦ οἱ ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον τὴν γραφήν, **φοινικᾶ** ἀντὶ **φοινικᾶ**, π. χ. Διοσκ. 2. 207. Δίων Κάσσ. 40. 18, πρβλ.. Σουΐδ. ἐν λ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 148, ΙΙ ραλ. 286.— Πρβλ. **φοῖνιξ** Β, **φοινίκιος**.

Φοινίκη [ῑ], ἡ, ἡ χώρα τῶν Φοινίκων, Ὀδ. Δ. 83, Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· πρβλ. **Φοῖνιξ**. **II.** Φοινίκας ἀντήρη χώραν, τὴν ἐν Καρχηδόνι ἀποικίαν τῶν Φοινίκων, Εὐρ. Τρῳ. 221.

φοινῑκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **φοινίκειος**, = **φοινίκινος** I, ὁ ἐκ φοίνικος ἢ φοινικοδένδρου («χουρμαδιᾶς»), ἐσθὴς φοινικηίη, ἔνδυμα ἐκ φύλλων φοίνικος, Ἡρόδ. 4 43· φ. οἶνος, οἶνος ἐκ φοινίκων («χουρμάδων»), αὐτόθι 2. 86, κλπ.· οὕτως ἐν 1. 194· ὁ Valla διώρθωσε βίκους φοινικηίου .. οἴνου (ἀντὶ -ηίους)·— φοινικηίη νοῦσος = **ἐλεφαντίασις**, Ἱππ. παρὰ Γαλην. **II.** ὁ ἐκ Φοινίκης, **Φοινικικός**, Ἡρόδ. 3. 37., 8. 90 καὶ 97 Φοινικήια γράμματα, ὁ ἀρχαῖος Ἰων. ἀλφάβητος, ὁ αὐτ. 5 58, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3044. 37, καὶ Böckh ἐν τόπῳ.

φοινῑκηΐς, ίδος, ἡ, = **φοινικίς**, Ἡσύχ.

Φοινῑκίας ἄνεμος, ὁ, ὁ ἀπὸ τῆς Φοινίκης πνέων ἄνεμος, δηλ. ὁ Νοτιοανατολικὸς ἄνεμος, Ἀριστ. Μετεωρολ. 2. 6, 10, Ἀρ.σ .ἢ Θεοφρ. π. Σημ. (Ἀριστ. Ἀποσπ. 237. 5 ἐν λ. **εὖρος**).

Φοινῑκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Φοῖνιξ**, νέος ἢ μικρός τις Φοῖνιξ, «φησὶν ὁ Κράτης, τί φεύγεις Φοινικίδιον; οὐδὲν δεινὸν πέπονθας» Διογέν. Λαέρτ. 7. 3.

Φοινῑκίζω μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, μιμοῦμαι τοὺς Φοίνικας, ἐπὶ κτηνώδους σαρκικῆς ἀπολαύσεως ἢ τῆς παρὰ φύσιν ἀσελγείας, παραπλήσιον τῷ **λεσβιάζω**, Λουκ. Ψευδολ. 28, Γαλην. 12. 249.— Καθ' Ἡσύχ.: «σχύλαξ· σχῆμα ἀφροδισιακόν, ὡς καὶ τὸ τῶν φοινικιζόντων». **II.** (**φοῖνιξ**) ἔχω χρῶμα φοινικοῦν, βαθὺ κόκκινον, Γεωπ. 16 2, 3· πρβλ. **πορφυρίζω** καὶ τὸ Λατ. spadix.

Φοινῑκικός, ή, όν, ὁ εἰς Φοίνικας ἀνήκων, ὁ ὑπὸ Φοινίκων ἀνευρεθείς, τὰ δὲ μέταλλα τὰ φοινικικὰ Ἡρόδ. 6. 47, Θουκ. 6. 46, κλπ.· ἐνίοτε ὡς τὸ **Ὠγύγιος**, εἰς δήλωσιν μεγάλης ἀρχαιότητος, Πλάτ. Πολ. 414C·— βραχύτερον ὡσαύτως, Καρχηδονικός, ὡς ἐν τῷ fides Punica, εἰς δήλωσιν πανουργίας καὶ δόλου, Φ. στρατήγημα Πολύβ 3. 78, 1· φ. τι ψεῦδος Εὐστ. 1757 ἐν τέλει.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ Φοινικικὸν τρόπον, Διογέν. Λαέρτ. 7. 25·— (**Φοινικός**, ή, όν, εἶναι συχνὸν ἁμάρτημα τῶν ἀντιγραφέων, ἴδε Wimmer εἰς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 3, Διονύσ. Ἁλ. 1. 6 καὶ 8., 2. 66, κλπ. **II.** = **φοινίκεος**, ἐρυθρός, μεταφορ., κακὰ φοιν., οἱονεὶ βαθέος χρώματος, μεγάλην κακίαν ἔχοντα Ἀριστοφ. Εἰρ. 303· ἴδε Br. καὶ Dind. αὐτόθι 1173.

φοινίκῐνος, η, ον, (**φοῖνιξ** Β. II) = **φοινικήϊος**, ὁ ἐκ φοίνικος, ἐκ τοῦ δένδρου φοίνικος ἢ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ, μύρῳ .. φοινικίνῳ, ἐκ τοῦ φοίνικος παρασκευαζομένῳ, Ἀντιφάνης ἐν «Θορικίοις» 1. 4· οἶνος ὁ φ., ἐκ τοῦ φοίνικος λαμβανόμενος, Ἔφιππος ἐν Ἀδήλ. 3· καὶ ἄνευ τοῦ **οἶνος**, φοινικίνου βῖκός τις ὑπανεῳγνυτο ὁ αὐτ. ἐν «Ἐφήβοις» 1. **II.** **Φοινίκινος**, η, ον, ἡ Φ. νόσος, ἡ ἐλεφαντίασις, «ἡ κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα» Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξήγ. 592 (ἔνθα Φοινικίη νόσος).

Φοινίκιον [ῑ], τό, = φοῖνιξ, Β. II. 2, Γαλην. τ. 14, σ. 559, 4. **II.** = **φοῖνιξ**, Ε. IV, Ἀριστ. Προβλ. 19. 13. **III.** = **φοῖνιξ** Β. Ι. 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 12.

φοινίκιος, α, ον, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **φοινίκεος**, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 2, 4, Πολύβ. 6. 23, 12. **II.** = **Φοινικικός** I, Σοφ. Ἀποσπ. 460, Διόδ. 3. 67., 5. 74, Πλούτ. 2. 738E.

φοινῑκιοῦς, οῦσσα, οῦν, = **φοινίκεος**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 272, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2. 2, 3 12., 5. 19, κ. ἀλλ. **II.** φοινικιοῦν, τό, δικαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις κληθὲν ἐκ τοῦ χρώματος τῶν τοίχων αὐτοῦ, Παυσ. 1. 28, 8· πρβλ. **βατραχιοῦν**.

φοινῑκίς, ίδος, ἡ, (**φοῖνιξ**) ἐρυθρὸν ἢ πορφυροῦν ὕφασμα, Ἀριστοφ. Πλ. 731. 735· ἐν χρήσει ὡς κάλυμμα τῶν ἵππων, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 3, 12. 2) ἐρυθρὸν ἱμάτιον, Λατ. punicea vestis, καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα, «λίθοις αὐ-

τὸν αἱμάσσειν ὥστε φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 320· φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ, κόκκινον φόρεμα ὡς οἷόν τε λαμπρόν, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1173, πρβλ. 1175· μάλιστα δὲ τὸ βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος στρατιωτικὸν ἱμάτιον τῶν Λακεδαιμονίων, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 1140, Ἀριστ. Ἀποσπ. 499· ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ, Schn. id. Ξεν. Λακ. Πολ. 11. 3, Θωμ. Μάγ. σ. 899· — ὅμοιον ἐπανωφόριον ἐφόρουν οἱ Πέρσαι, Schneid. εἰς Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 4, 1, πρβλ. τὸ ἑπόμ.· ὡσαύτως οἱ Ρωμαῖοι, Πλουτ. Αἰμίλ. 18, κλπ.· διεστέλλετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς πορφυρίδος, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 3, 3. **3)** ἐρυθρὸν παραπέτασμα ἢ τάπης, Αἰσχίνης 64. 27. **4)** ἐρυθρὰ σημαία, δι' ἧς ἐδηλοῦτο ἡ διαταγὴ πρὸς ἔναρξιν τῆς μάχης, Πολύβ. 2. 66, 11, Διόδ. 13. 17, κλπ.— καθόλου, ἐρυθρὰ σημαία, φοινικίδα ἀνασείειν, ὅπερ ἐγίνετο ἐπὶ καταρῶν ἢ ἀφορισμῶν ἀπὸ τῆς κοινωνίας, Λυσίας 107. 50. **5)** ἐρυθρὸν πινάκιον ὑπὸ εἰκόνας ὑψηλὰ ἀνηρτημένας, δηλοῦν τὴν σημασίαν τῆς παραστάσεως, Ἰω. Χρυσ. εἰς τοὺς Ψαλμ. 50, σ. 692, καὶ ἐν Ὁμιλ. 71, τ. 6, σ. 725.

φοινῑκιστής, οῦ, ὁ, (φοῖνιξ) ὁ βαφεὺς ἐρυθρῶν ἢ πορφυρῶν χρωμάτων, Ζωναρᾶς σ. 1818. **II.** παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὁ φορῶν πορφύραν, δηλ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνωτάτην τάξιν, Λατιν. purpuratus, ἀπέκτεινεν ἄνδρα Πέρσην, Μεγαφέρνην, φοιν. βασίλειον Ξεν. Ἀν. 1. 2, 20· ἐν ᾧ οἱ **παραλουργεῖς** ἦσαν «οἱ ἧττον ἔνδοξοι καὶ ἔντιμοι» Ἡσύχ.· πρβλ. **παρυφής**. **III.** =**Φοινικίζων**, δεδομένος εἰς κτηνώδεις ἢ παρὰ φύσιν ἀσελγείας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 883· «γλωττοκομεῖον ... εἴρηται τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐβούλου φοινικιστὴν σκώπτοντος» Ἐτυμολ. Μέγ. 235, 47.

Φοινῑκιστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Καρχηδονίων διαλέκτῳ, Πολύβ. 1. 80, 6.

φοινῑκίτης, ου, ὁ, (φοῖνιξ Β. II), φ. οἶνος, ὁ ἐκ φοινίκων κατασκευαζόμενος, Διοσκ. 5. 40.

φοινῑκο-βάλᾰνος, ἡ, ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος, «χουρμᾶς», Πολύβ. 12. 2, 6., 26. 10, 9, Διοσκ. 1. 14, 8, Συλλ. Ἐπιγραφ. 123. 20.

φοινῑκό-βαπτος, ον, ὁ βεβαμμένος εἰς χρῶμα φοινικοῦν, ἐσθήματα Αἰσχύλ. Εὐμ. 1028.

φοινῑκο-βατέω, ἀναβαίνω εἰς φοίνικας, δηλ. φοινικόδενδρα, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 29.

φοινῑκο-βᾰφής, ές, = **φοινικόβαπτος**, Ἡλιόδ. 3. 3, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 319.

Φοινῑκο-γενής, ές, ὁ γεννηθεὶς ἐν Φοινίκῃ, Εὐρ. Ἀποσπάσμ. 475a. 1.

φοινῑκο-δάκτῠλος, ον, ὁ ἔχων φοινικοῦς δακτύλους, ἐπίθ. ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, διαφέρει δ' εἰπεῖν, οἷον 'ῥοδοδάκτυλος ἠώς', μᾶλλον ἢ 'φοινικοδάκτυλος' ἢ ἔτι φαυλότερον, ἐρυθροδάκτυλος Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 13· κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ῥοδοδάκτυλος**.

φοινῑκο-ειδής, ές, ἐρυθρωπός, Θεοδόσ. Διάκονος περὶ Κρήτης 1. 171.

φοινῑκόεις, εσσα, εν, (**φοῖνιξ** Β. I), = **φοινίκεος**, ὁ ἔχων χρῶμα βαθὺ ἐρυθρόν, κοκκινοβαφής, χλαῖνα Ἰλ. Κ. 133, Ὀδ. Ξ. 500· ἡνία Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 95· σμώδιγγες .. αἵματι φοινικόεσσαι, οἰδήματα κόκκινα ἐκ τοῦ αἵματος, Ἰλ. Ψ. 717· αἵματι φοινικόεις Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 194. [Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. τὰ **φοινικόεσσαν, -όεντα,** πρέπει νὰ προφέρωνται ὡς συνῃρημένα].

φοινῑκό-κροκος, ον, (κρόκη) ὁ ἔχων κρόκην («ὑφάδι») φοινικοῦν, φοινικόκροκον ζώναν, «κοκκινόβαφον» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 6. 66.

φοινῑκό-λεγνος, ον, «φοινικόλεγνον· Ἴων (Ἀποσπ. 68) τὸν πηνέλοπα, τὸ ὄρνεον τὸν γὰρ τράχηλον ἐπίπαν φοινικοῦν. ἡ δὲ λέγνη παρέλκει» Ἡσύχ.

φοινῑκό-λοφος, ον, ὁ ἔχων λόφον πορφυροῦν, δράκων Εὐρ. Φοίν. 820· ὄρνιθες Θεόκρ. 22. 72· ἀλεκτρυὼν Γεωπ. 14. 16, 2.

φοινῑκο-πάρῃος, [ᾰ], **ον,** Ἰων. ἀντὶ **φοινικοπάρειος**, ὁ ἔχων ἐρυθρὰς παρειάς, ὡς τὸ **μιλτοπάρῃος**, ἐπίθετον τῶν πλοίων, ὧν αἱ πρῷραι ἐχρωματίζοντο κόκκιναι, Ὀδ. Λ. 124, Ψ. 271.

φοινῑκο-πάρῠφος, ον, ὁ ἔχων παρυφὴν χρώματος φοινικοῦ, τηβέννας ἐμπεπορπημένοι περιπορφύρους φοινικοπαρύφους, ἃς καλοῦσι τραβέας Διον. Ἁλ. 6. 13.

φοινῑκό-πεδος, ον, ὁ ἔχων φοινικοῦ χρώματος πυθμένα, ἐπίθετον τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, φοινικόπεδόν τ' Ἐρυθρᾶς . . χεῦμα θαλάσσης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192.

φοινῑκό-πεζα, ἡ, κοκκινόπους, ἐρυθρόπους, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, πιθαν. ἐκ τοῦ πυροῦ χρώματος τοῦ ὡρίμου σίτου, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου rubicunda Ceres, ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ Ὁμηρ. **ἀργυρόπεζα**, Πινδ. Ο. 6. 159, ἔνθα ἴδε Böckh (92).

φοινῑκό-πτερος, ον, ὁ ἔχων κόκκινα πτερά, — εἶδος πτηνοῦ βιοῦντος παρὰ τὰ ὕδατα, Phoenicopterus, Ἀριστ. Ὄρν. 273, πρβλ. Juvenal. 11. 139· ὡσαύτως, ὄρνιθα φοινικόπτερον Κρατῖνος ἐν «**Νεμέσει**» **4.**

φοινῑκό-ροδος, ον, κατακόκκινος ἐκ ῥόδων, φοινικορόδοις ἐν λειμώνεσσι Πινδ. Ἀποσπ. 95.

φοινῑκό-ρυγχος, ον, ὁ ἔχων ῥύγχος φοινικοῦν, κορακίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 24.

φοινικός, Φοινικός, ή, όν, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **φοινικοῦς, Φοινικικός.**

φοινῑκο-σκελής, ές, ὁ ἔχων κόκκινα σκέλη, Εὐρ. Ἴων 1207.

φοινῑκο-στερόπας, α, Δωρ. **-στερόπης,** ἐξακοντίζων ἐρυθρὰς ἀστραπάς, Δία φοινικοστερόπαν Πινδ. Ο. 9. 10.

Φοινῑκό-στολος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν Φοινίκων στελλόμενος, Φοιν. ἔγχεα, δηλαδὴ ἔγχεα τοῦ τῶν Φοινίκων στόλου, Πινδ. Ν. 9. 67.

φοινῑκο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων, φύων φοίνικας, τόπος φοινικοτρόφος Στράβ. 838.

φοινίκ-ουρος, ὁ, πτηνόν τι ἔχον κοκκίνην οὐράν, ἐρίθακος, «κοκκινόκωλος», Motacilla phoenicurus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49Β, 4, Γεωπον. 15. 1, 22, κλπ.

φοινικοῦς ῆ, οῦν, ἴδε **φοινικόεις.**

φοινῑκο-φαής, ές, ὁ φαινόμενος φοινικοῦς, οὐκ ἄλλη φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις; Εὐρ. Ἴων 163 (ὁ Nauck προτείνει φοινικοβαφῆ).

φοινικοφόροι Ἄραβες, οἱ φέροντες φοίνικας, Μ. Πλαν. μετάφρ. Ὀβιδ. μεταμορφ. Χ, 478, τὸ Λατιν. palmiferi.

φοινῑκό-φυτος, ον, κατάφυτος ἐκ φοινίκων, Διόδ. 2. 48., 19. 98.

φοινῑκό-χρως, ὁ, ἡ, ὁ φοινικοῦς τὸ χρῶμα, Σωφρόνιος ἐν Mai. Spicil. 3. 257.

φοινικόφυλλα, τά, ὡς καὶ νῦν, τὰ τῶν φοινίκων φύλλα, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 170. 412, ἔκδ. Β.

φοινικτικῶς, Ἐπίρρ., μὲ κοκκίνισμα, φοινικτικῶς πάσχουσιν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 198.

φοινῑκών, ῶνος, ὁ, ἄλσος φοινίκων, Αἰλ. περὶ Ζῴων 16. 18, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 8, 2.

Φοῖνιξ, (καὶ **Φοίνιξ** ἴδε κατωτ.) **ῖκος, ὁ, ἡ,** κάτοικος Φοινίκης, Ὅμηρ.· Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς Ὀδ. Ξ. 288· διότι τοιοῦτος ἦν ὁ συνήθης τῶν Φοινίκων χαρακτὴρ ὡς τοῦ πρώτου ἐμπορικοῦ ἔθνους· παρ' Ὁμήρῳ παρίστανται ὡς οἱ πρῶτοι σωματέμποροι καὶ ἀπαγωγεῖς, πρβλ. Ὀδ. Ν. 372 κἑξ., Ο. 415 κἑξ.· ὡς Φ. ἀνήρ, Σιδώνιος κάπηλος Σοφ. Ἀποσπ. 756· πρβλ. **Φοινικικός.** **2)** θηλ., Φοίνισσα γυνὴ Ὀδ. Ο. 417· **αἱ Φοίνισσαι**, ὄνομα δραμάτων τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Φρυνίχου, κλπ.· ὡσαύτως, Φ. ἐμπολὰ Πινδ. Π. 2. 125· χθών, νῆσος Εὐρ. Φοίν. 6. 204 κλπ.· Φ. βοὰ αὐτόθι 301· Φ. κώπη ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1272. **II.** Καρχηδόνιος, ἐπειδὴ οὗτοι ἐκ τῶν Φοινίκων κατήγοντο, Böckh Expl. εἰς Πινδ. Π. 1. 72 (183)· οὕτω καί, Φοίνισσα ναῦς Διόδ. 13. 80. (Περὶ τοῦ Λατιν. Poenus ὡς παριστάνοντος τὸ Ἑλλην. **Φοῖνιξ** (πρβλ. **πόρφυρος,** purpura), ἴδε Curt. σ. 417.)

Β. φοῖνιξ, ῖκος, ὁ, ὡς προσηγορικόν, χρῶμα φοινικοῦν, βαθὺ κόκκινον ἢ πορφυροῦν, διότι ἡ εὕρεσις καὶ παλαιοτάτη χρῆσις τοῦ χρώματος τούτου ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Φοίνικας, Ἰλ. Δ. 141., Ζ. 219, Ὀδ. Ψ. 201, κλπ.·— ἐντεῦθεν, **2)** ὡς ἐπίθ. (μετὰ θηλυκ. **φοίνισσα** ἐν Πινδ. Π. 1. 45., 4, 365· ἀλλὰ **φοῖνιξ** ὡς θηλ., ἐν Εὐρ. Τρῳ. 815· οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις ὡς οὐδέτ., Λοβεκ. Παραλ. 284)— πυρρός, ἐπὶ ἵππου, Ἰλ. Ψ. 454· ἐπὶ βοός, Πινδ. Π. 4. 365, Θεόκρ. 25. 128· ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. fulvus, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ πυρός, φοίνισσα φλὸξ Πινδ. Π 1. 45· φοῖνιξ πυρὸς πνοὰ Εὐρ. Τρῳ. 815· πέπλος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 181, κλπ.· — **φοῖνιξ, φοινίκεος, φοινίκιος, φοινικόεις, φοινικοῦς,** ἐχρησίμευον εἰς δήλωσιν παντὸς βαθέος ἐρυθροῦ χρώματος, ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ μέχρι τοῦ πορφυροῦ, αἱ δὲ τοῦ αὐτοῦ χρώματος λαμπρότεραι ἀποχρώσεις ἐδηλοῦντο διὰ τῶν ἐπιθέτων **πορφύρεος** καὶ **ἁλουργής**, τὸ δὲ μεταξὺ τούτων χρῶμα διὰ τοῦ **κόκκινος, κοκκοβαφής**, ἴδε Ἀριστ. (ἢ Θεόφρ.) περὶ Χρωμ. κλπ. Ἡ ἐν λόγῳ τάξις λέξεων ἦν ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ πραγματικοῦ χρώματος, σπανίως δὲ ὡς τὸ **πορφύρεος**, μετὰ τῆς μεταφορικῆς σημασίας τῆς λαμπρότητος, ὡς ἐν τῷ φ. ἡνία, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 95, Πρβλ. **φοινός, φοινήεις, δαφοινός.** Ἐντεῦθεν, **II.** τὸ δένδρον φοῖνιξ, ἡ «χουρμαδιά», Ὀδ. Ζ. 163, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 117, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 13, Εὐρ., κλπ.· ὁ ἄρρην καὶ ὁ θῆλυς φοῖνιξ διακρίνεται παρ' Ἡροδ. ὡς φ. ὁ ἔρσην καὶ φ. ἡ βαλανηφόρος, 1. 193· ἀλλὰ καὶ ὁ θῆλυς φοῖνιξ φέρεται διὰ τοῦ ἀρσ. γένους, πάντες (δηλ. οἱ φοίνικες) ὄντες καρποφόροι 4. 172· καὶ φοίνικες καρποφόροι πολλοὶ 183, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 6., 8. 4, Διόδ. 2. 53·— οἱ κλάδοι αὐτοῦ (**σπάθαι**, ἴδε Ἡρόδοτ. 7. 69) ἐχρησίμευον εἰς πλοκὴν στεφάνων νίκης, Πλούτ. 2. 723Β, κλπ.· φ. ἀποδοῦναί τινι αὐτόθι 1015D· οἶνος φοινίκων (πρβλ. **φοινικήιος**) Ξεν. Ἀν. 2. 3, 14, πρβλ. 1. 5, 10. **2)** ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου τούτου, ἡ βάλανος τοῦ φοίνικος, ὁ «χουρμᾶς», Ἑλλάνικ. 157· βότρυς, ῥόας, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα Ἀντιφάνης ἐν «Βουσίριδι» 1, Ἕρμιππος ἐν Ἀδήλ. 3· ὀρθότερον, ἡ τοῦ φοίνικος βάλανος Ἡρόδ. 1. 193· καρπὸς φοίνικος Ἕρμιππος

ἐν «Φορμοφόροις» 1. 22· πρβλ. **φοινικοβάλανος.** 3) φυλλωτὸς κλάδος τοῦ φοίνικος, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 34. 43. **ΙΙΙ** εἶδος χαμαιριφοῦς φοίνικος ἔχοντος πλατὺ καὶ μαλακὸν φύλλον ἐξ οὗ πλέκουσι φορμοὺς καὶ σπυρίδας, Lolium perenne, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 11· εἶδος ἀγρίας καλάμης φυομένης ἐν ἀρούραις καὶ ἐπὶ στεγῶν νεοκαταχρίστων καὶ ἐχούσης φύλλα ὅμοια κριθῇ, βραχύτερα δὲ καὶ στενώτερα, Διοσκ. 4. 43. **IV.** μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον κιθάρᾳ ἢ εὑρεθὲν ὑπὸ τῶν Φοιν., Ἡρόδ. 4. 192· «φοίνικα δὲ τὸ ὄργανον Ἔφορος καὶ Σκάμων ἐν τοῖς περὶ εὑρημάτων ὑπὸ Φοινίκων εὑρεθέντα ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας» Ἀθήν. 637Β· πρβλ. **φοινίκιον ΙΙ.** **V.** τὸ μυθικὸν πτηνὸν φοῖνιξ, πρῶτον ἐν Ἡσ. Ἀποσπάσμ. 50. 4· κατὰ τὸν παρ' Ἡροδ. 2. 73 μῦθον ἤρχετο ἐξ Ἀραβίας εἰς Ἡλίου πόλιν (Ἡλιόπολιν) κατὰ πᾶν 500ὸν ἔτος, πρβλ. Ἀντιφάνην ἐν «Ὁμοπατρίοις» 1· ἀλλὰ κατὰ μεταγενεστέρους μύθους ἦτο Ἰνδικὸν πτηνόν, ὅπερ ἐνεφανίζετο κατὰ περιόδους 500 ἢ 1461 ἐτῶν, Φιλόστρ. 134· — παροιμ., φοίνικος ἔτη βιοῦν Λουκ. Ἑρμότ. 53· πρβλ. Bochart Hieroz. 2. 6, 5, Creuzer's Symb. 1. σ. 438, Jacobson εἰς Κλήμεντα Ῥώμης 1. 25, Lewis Astr. of Anc. σ. 283.

Γ. [Ἐν πάσῃ σημασίᾳ ἡ λέξις ἔχει ῑ ἐν τῇ γενικῇ· ἀλλ' ὁ Ἡρωδιαν., ὁ Χοιροβ., ὁ Πρισκιανὸς κλπ., ἔγραφον τὴν ὀνομαστ. **φοῖνιξ**, προπερισπωμ., δεχόμενοι ὅτι τὰ φωνήεντα ι καὶ υ οὐδέποτε εἶναι μακρὰ φύσει πρὸ τοῦ διπλοῦ ξ, (Α. Β. 1429).—Τοῦτο, φαίνεται, ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς ἀρχαίας προφορᾶς. Πρβλ. **κῆρυξ**, καὶ ἴδε Κόντον ἐν Ἕλληνι Φιλολόγῳ 1871, Ἀριθμ. 3, σ. 45 κέξ.

φοίνιξις, εως, ἡ, = **φοινιγμός,** Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 140 Matth.

φοίνιος, α, ον, καὶ ος, ον, Πινδ. Ι. 4 (3). 59· (**φοινός**) Ποιητ. ἐπίθ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **φόνιος**, ὁσάκις ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπει νὰ ᾖ μακρά, αἱματόεις, ὅμοιος αἵματι, ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, κόκκινος, αἷμα Ὀδ. Σ. 97, Αἰσχύλ. Θήβ. 737, Σοφ. Φιλ. 783· δρόσος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1390 φ. στάλαγμα, δηλ. αἷμα, Σοφ. Ἀντ. 1239. **ΙΙ.** αἱμοχαρής, φοίνιον ἀλκάν, «τὴν φονίαν, τὴν πολεμικήν» (Σχόλ.), ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· φ. ξυνωρίς, ἡ δημοσία καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ἀπώλεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 643· χεὶρ φ. Σοφ. Αἴ. 722· χεῖρες ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 466· κοπὶς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 601· κέντρα ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 840. 2) αἱμοδιψής, αἱμοβόρος, φονικός, Σκύλλα Αἰσχύλου Χο. 614· πέπληγμαι.. δήγματι φοινίῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1164, πρβλ. 1278· φ. Ἄρης Σοφ. Ἠλ. 99· ἔχιδνα ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 770·—φ. σάλος, μεταφορ., ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 24, πρβλ. Αἴαντα 351.— Σπάνιον παρὰ τοῖς κωμικ., ὡς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 694.

Φοίνισσα, φοίνισσα, θηλ. τοῦ **Φοῖνιξ, φοῖνιξ.**

φοινίσσω, μέλλ. **-ξω·** (φοινός)·—κάμνω τι κόκκινον, κοκκινίζω, αἵματι δ' Ἄρης πόντον φοινίξει Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· σφάγια φοινίσσειν Εὐρ. Ὀρ. 1285· φοινίσσουσα παρῆδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 187.—Παθ., γίνομαι κόκκινος, μάστιγι φοινιχθεὶς Σοφ. Αἴ. 110· φ. αἵματι Εὐρ. Ἑκ. 152· καὶ χρόα φοινίχθην Θεόκρ. 20. 16· νᾶμα δ' ἐφοινίχθη ὁ αὐτ. 23. 61.—Μέσ., σκίλλη.. φοινίξατο σάρκα, «ἤγουν τὴν ἁπαλὴν σάρκα ἐπυράκτωσεν» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 254, πρβλ. Νόνν. Δ. 34. 143. 2) κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Περραιβῶν, = **αἱμάσσω,** Ἀρ. στοφ. περὶ Θαυμασ. 132. **ΙΙ.** ἀμεταβ., γίνομαι ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, Σοφ. Ἀποσπ. 462b, Νικ. Θηρ. 238, Ὀππ. Ἁλ. 2. 428.

φοινός, ἡ, όν, (φόνος) κόκκινος ὡς αἷμα, παρήιον αἵματι φοινὸν Ἰλ. Π. 159· αἱμοχαρής, φονικός, θυμὸς Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 362· δίκη, ὄλεθρος Νικ. Θηρ. 146, 675.

φοινός, ὁ, = **φόνος,** Νικ. Ἀλεξιφ. 187.

φοινώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων ὄψιν ἐρυθρὰν ὡς τὸ αἷμα, καρπὸν.. φοινώδεα σίδης Νικ. Ἀλεξιφ. 489.

φοῖς, ἴδος, ἡ, ἴδε **φῴς.**

φοιτάζω, = **φοιτίζω,** Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 532. 10.

φοιτᾰλέος, α, ον, καὶ ος, ον, Εὐρ. Ὀρ. 326· — ὁ ἀγρίως περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε, ὁ μανιωδῶς πορευόμενος, Μόσχ. 2. 46, Ὀρφ. Ὕμν. 1. 45· φοιταλέαι, μανιώδεις, Ἀνθ. ΙΙ. 9. 603. **ΙΙ.** ἐνεργ., ὁ ἐπιφέρων, προξενῶν μανίαν, κέντροισι φοιταλέοις Αἰσχύλ. Πρ. 599· λύσσα Εὐρ. Ὀρ. 326· μάστιξ Ὀππ. Ἁλ. 2. 513.—Ποιητ. λέξις.

φοιτᾰλιεύς, έως, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 4. 236.

φοιτᾰλιώτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ περιφερόμενος τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανώμενος, Ἀνθ. ΙΙ. 9. 524.

φοιτάς, ἄδος, ἡ, (φοιτάω) θηλ. τοῦ **φοιταλέος,** ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1273· ἐπὶ τῶν Βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 161. **ΙΙ.** ὡς ἐπίθ., φ. νόσος, μανία, παραφροσύνη, Σοφ. Τρ. 980· φ. πλάνη Λυκόφρ. 610. φ. ῥιπή, ἡ ἀσταθὴς κίνησις τῆς φλογὸς τοῦ πυρός, Τρυφιόδ. (ὀρθ. Τριφ.) 231· φ. ἐμπορίη, ἡ κατὰ θάλασσαν ἐμπόριον, Ἀνθ. Π. 7. 586·—ὡσαύτως ἐν χρήσει μετ' οὐδ. οὐσιαστ., φοιτάσι πτεροῖς, διὰ φοιτώντων, πλανωμένων πτερῶν, Εὐρ. Φοιν. 1024, ἴδε Πἐρσ. ἐν τόπῳ καὶ εἰς Εὐρ. Ὀρ. 264. Λοβεκ. Παραλ. 262, μεταγεν. καὶ μετ' ἀρσ. οὐσιαστ., φοιτάδι μόχθῳ Ἰω. Γαζ. Ἔκφρ. 510.

φοιτάω, Ἰωνικ. **-έω,** Ἡρόδ. (περὶ τοῦ **ἐφοίτεε** ἐν Νόνν. Δ. 321, ἴδε Λοβεκ. Τεχν. σελ. 164)· παρατ. Ἐπικ. γ' δυϊκ. **φοιτήτην** ἀντὶ **ἐφοιτάτην** Ἰλ. Μ. 266· Ἰων. **φοίτεσκον** Ἄσιος παρ' Ἀθην. 525F· (ἴδε **φοῖτος**). Ὑπάγω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἄνω καὶ κάτω, μέσα καὶ ἔξω, ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω, καὶ ὅταν ἀπολέσῃ τὴν σαφῆ ταύτην σημασίαν (ἴδε κατωτ. ἐν τέλει), ἔχει ἀείποτε τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπανειλημμένης κινήσεως, περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε, Ὁμ., Ἡσ., κλπ.· ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα θηρὶ ἐοικὼς Ἰλ. Γ. 449, πρβλ. Ν. 760· φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν Ε. 595· φοιτῶν ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν Β. 779· ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος Ὀδ. Ι. 401., Κ. 119· πάντη φοιτήσασα Ἰλ. Υ. 6· φοίτα μακρὰ βιβὰς Ο. 686, πρβλ. Ὀδ. Λ. 539· αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, περιῄειν, ἐπορευόμην ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ πλοίου εἰς τὸ ἕτερον, Μ. 420· οὕτως ἐπὶ πετομένων πτηνῶν, ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσ' Β. 182, Εὐρ. Ἱππόλ. 1059, Ἴων 156· ἐπὶ ἵππων νεμομένων, Ἡρόδ. 1. 78· ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνῶν περιτρεχόντων καὶ ἰχνηλατούντων, Ξεν. Κυν. 4. 4., 6, 19· φοιτᾷς ὑπερπόντιος, ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος περιφερομένου ἀνὰ τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν, Σοφ. Ἀντιγ. 785, πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλ. 447· ἐπὶ νεανιῶν περιφερομένων ἄνω καὶ κάτω ὅπως ἐπιδείξωσι τὸ κάλλος αὐτῶν, λαμπροὶ τ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα φοιτῶσ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 284. 11. 2) περιφέρομαι ἀγρίως ἄνω καὶ κάτω, Ἰλ. Ω. 533· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες φοίτων Ὀδ. Ξ. 355· φοιτῶν μανιάσιν νόσοις Σοφ. Αἴ. 59. πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 476, 1255· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ **ἀλάομαι,** μάλιστα ἐπὶ βακχῶν καὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης, περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ὡς μαινόμενος ἢ ὡς ἐν ἐκστάσει, Ἀνθ. Πλ. 6. 172· πρβλ. **φοιταλέος, φοιτάς·** οὕτω καὶ Λατ. error mentis, ἀντίθετον τῷ mens constans. 3) ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως ἢ συνουσίας, εἰσέρχομαι πρὸς ἄνδρα ἢ πρὸς γυναῖκα, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε Ἰλ. Ξ. 296· πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 390C· πρὸς τὴν γυναῖκα Λυσίας 93. 30· παρ' αὐτὴν αὐτόθι 10· παρὰ τὸν ἑωυτῆς ἄνδρα Ἡρόδ. 2. 111· παρὰ τοὺς δούλους ὁ αὐτ. 4. 1· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσώπου, τοῖσι Πέρσῃσι ὁ αὐτ. 3. 69.

4) μεταβαίνω, πηγαίνω, συχνάζω πρός τινα ὡς πρὸς φίλον, φ. παρά τινα, ἐπισκέπτομαι αὐτόν, Πλάτ. Εὐθύδ. 295D, Λάχ. 181C, κλπ.· παρ' ἡμᾶς φ. ὡς παρὰ φίλους ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 328D· πρὸς τὴν συνουσίαν τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 624Α· τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 523C·—ἀκολούθως, συχνάζω πρός τινα ἄνθρωπον ἢ εἴς τινα τόπον πρός τινα σκοπόν, ἐφοίτεον παρὰ Δηιόκεα.. δικασόμενοι Ἡρόδ. 1. 96· φ. παρά τινα ἐς λόγους ὁ αὐτ. 7. 103· φ. ἔς τε πολέμους καὶ ἐς ἄγρας, ἔς τε ἀγορὴν καὶ ἐξ ἀγορῆς ὁ αὐτ. 1. 37· ἐς τὰ χρηστήρια ὁ αὐτ. 6. 125· εἰς τὸ ἱερὸν ἑκάστης ἡμέρας Πλάτ. Νόμ. 794Β· φ. πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐπὶ πρέσβεων παρὰ τῶν ὑποτελῶν πόλεων, Θουκ. 1. 95· φοιτῶ ἐπὶ τὰς θύρας τινός, συχνάζω εἰς τὴν οἰκίαν τινός, παρὰ τὰς θύρας ἰσχυροῦ τινος, ὅπως τύχω τῆς εὐνοίας καὶ βοηθείας αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 119, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 8, Ἑλλ. 1. 6, 10· μεταγεν., φ. ἐπὶ θύρας Πλούτ., Λουκ., κλπ.· καί, ἐπὶ θύραις Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 21· πρβλ. **φοίτησις**·—οὕτως ἐπὶ ὀνείρου συχνάκις ἐπιφαινομένου εἴς τινα, ἐν ὀνείρασι φοιτῶσα Εὐρ. Ἄλκ. 356· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 60Ε· ὡσαύτως, φ. εἰς ξυσσίτια ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 416Ε· οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἀνηστις Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 3, πρβλ. Εὔπολιν ἐν «Κόλαξι» 3· φ. εἰς καπήλου Πλούτ. 2. 643C· χορεύσων Δημ. 1001. 20· ἐπὶ τῶν ἐπὶ τραγῳδίαν ποιητῶν ἐρωτώντων· ὦ ξένοι πότερον φοιτῶμεν ὑμῖν εἰς τὴν πόλιν τε καὶ χώραν ἢ μή; Πλάτ. Νόμ. 817Α. 5) συχνάζω πρός τινα ὡς πρὸς διδάσκαλον, παρὰ τὸν Σωκράτη ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 59D· παρὰ σὲ ταῦτα μαθησόμενος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 206Β· παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου [οἶκον]; Ἀριστοφ. Ἱππ. 1235, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 320C, Ἀλκιβ. α. 109D· τῶν διδασκάλων ὅποι ἐφοιτῶμεν Ἰσαῖ. 77. 33· φ. εἰς τὰ διδασκαλεῖα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 6· εἰς παλαίστραν Πλάτ. Γοργ. 456D· πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ θύρας ὁ αὐτ. ἐν Ἐρυξ. 398Ε· μετὰ δοτ., τοῖς μάγοις Φιλόστρ. 35·—ἀκολούθως ἀπολ., συχνάζω, «πηγαίνω» εἰς τὸ σχολεῖον, Ἀριστοφ. Νεφ. 916, 938· ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων Δημ. 315. 7· οἱ φοιτῶντες, οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου, Πλάτ. Νόμ. 804D, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 196· πρβλ. **συμφοιτάω, φοιτητής.** 6) ἐπὶ ἰατροῦ, ἀσκῶ τὴν τέχνην μου φοιτῶν ἀνὰ τὰς πόλεις, Ἱππ. Λεξ. **ΙΙ.** ἐπὶ πραγμάτων, μάλιστα ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κομίζομαι, εἰσάγομαι, ἐξ ἐσχάτης (ἐξωτερ. γῆς) ὅ τε κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ καὶ τὸ ἤλεκτρον Ἡρόδ. 3, 115· κέρεα, τὰ ἐς Ἕλληνας φοιτέοντα, τὰ εἰσαγόμενα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ αὐτ. 7. 126· οὕτω, σῖτος σφισι πολλὸς ἐφοίτα, ἤρχετο εἰς αὐτοὺς πολὺς σῖτος, αὐτόθι 7. 23, πρβλ. Λυσί. 902, ἐν τέλ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 35·—ὡσαύτως ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως

τῶν φόρων ἢ τελῶν, ὡς τὸ Λατιν. redire, τάλαντον ἀργυρίου Ἀλεξάνδρῳ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα, δηλ. ἐκομίζετο, Ἡρόδ. 5. 17, πρβλ. 3. 90·— ἐπὶ τοῦ περιοδικῶς ἐπανερχομένου χρόνου, ἀκάμας χρόνος .. ἀενάῳ ῥεύματι φ. Εὐρ. Ἀποσπ. 597· ἐπὶ ὁδοιπορικῆς πήρας ἢ ῥάβδου, Διογένευς τόδε σῆμα .., ᾧ μία τις πήρα μία διπλοΐς, εἷς ἅμ' ἐφοίτα σκήπων Ἀνθ. Π. 7. 65· ἐπὶ φήμης, λόγος ἐφοίτα, ἐθρυλεῖτο, Πλουτ. Φάβ. 21· κλέος ἐφ. πανταχόσε ὁ αὐτ. ἐν Σερτ. 23, πρβλ. Φάβ. 21, κλπ.· ἀρεταὶ πάντη φ. διὰ τῆς φήμης Διοδ. Ἐκλ. 516. 100. 2) ἐπὶ νόσου, ἥδε [νόσος] ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Σοφ. Φιλ. 808, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 100. 3) ἐπὶ περιοδικῶν κενώσεων τῆς κοιλίας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 1, περὶ Ζῴων Γενέσ. 1. 19, 22. 4) ἐπὶ βροχῆς, χιόνος ἢ χαλάζης, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρολογ. 1. 11, 1, πρβλ. Προβλ. 23. 2.— Τὰ παραδείγματα βεβαιοῦσι τὸ ἐν ἀρχῇ λεχθὲν περὶ τῆς σημασίας τοῦ ῥήματος. Παρὰ τοῖς δοκίμοις δὲν ὑπάρχει ἐξαίρεσις, διότι τὸ ἐν Σοφ. Τραχ. 11, φ. ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀχελῴου ἐν τρισὶ μορφαῖς· καὶ τὸ ἐν Λυσί. 99. 4, ἐπὶ τὴν ἐμὴν οἰκίαν φ., ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπανειλημμένην ἀπόπειραν ὅπως εἰσέλθῃ, πρβλ. Αἰσχίν. 9. 5.

φοιτεία, ἡ, = **φοίτησις**, «φοιτεία, πορεία» Σουΐδ., «φοιτεία ἡ μάθησις» Θεογνώστου Κανόνες σ. 25, 22, (ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. τόμ. 2).

φοιτης, ου, ὁ, «ὁ κῆρυξ, παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ» Ἡσύχ.

φοίτησις, εως, ἡ, τὸ φοιτᾶν που πολλάκις, φ. ἐπὶ τὰς θύρας Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 7· τῶν εἰς τοὺς γάμους. φοιτήσεων Πλάτ. Νόμ. 784D· πρβλ. **φοιτάω** I. 4. 2) τὸ συχνάζειν εἰς τὸ σχολεῖον, αὐτόθι 764D (ἐν τῷ πληθ.)· ὅθεν, ἐκ φοιτήσεως τινός, ἐκ τοῦ σχολείου τινός, Παυσ. 5. 17, 4.

φοιτητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ φοιτᾶν, παρά τινα Πλάτ. Θεαίτ. 161E.

φοιτητήρ, ῆρος, ὁ, = **φοιτητής**, Κόλουθ. 99. II. ὡς ἐπίθ., = **φοιταλέος**, Νόνν. Διονυσ. 4. 270, κλπ.

φοιτητήριον, τό, τόπος φοιτήσεως, σχολεῖον, Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. III, 388.

φοιτητής, οῦ, ὁ, ὁ συνεχῶς φοιτῶν που, ὁ συχνάζων εἴς τινα τόπον· ἰδίως μαθητής, Πλάτ. Πολ. 563A, Εὐθύδ. 295D, Ἀλκ. 1. 109D, Νόμ. 779D· ἴδε ἐν λέξ. **φοιτάω** I. 5·— **φοιτητής**, **συμφοιτητής** ἦσαν Ἀττικώτερα ἀντὶ τοῦ συνήθους **μαθητής**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 400.

φοιτίζω, ποιητ. ἀντὶ **φοιτάω**, Ὕμν. Ὁμηρ. 25. 8, Καλλ. Ἀποσπ. 148, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ' 54.

φοῖτος, ὁ, τὸ συνεχῶς φοιτᾶν που ἢ συχνάζειν·— μεταφορ., πεπιπλάνησις τῆς διανοίας, μανία, παραφροσύνη, σὺν φοίτῳ φρενῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 661· οὕτω δὲ ὁ Ἕρμαννος. γράφει **φοῖτος** ὀρθόθριξ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 32. (Ὁ Κούρτ. τὴν ῥίζαν τῆς λέξεως θεωρεῖ τὴν αὐτὴν καὶ τοῦ φύω, ἴδε Gr. Et. ἀρ. 417.)

φολῐδόομαι, καλύπτομαι διὰ φολίδων, τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν μέρη πεφολίδωται στοιχηδὸν Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. σ. 221, Ἀέτιος 28 παρὰ Schneider Hist. Pisc. σ. 349.

φολῐδώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων ἐπιφάνειαν κεκαλυμμένην διὰ φολίδων, Ἱππ.· οὕτω καὶ **φολιδοειδής**, Παῦλ. Αἰγ. 4. 2.

φολῐδωτός, ή, όν, ἢ ός, όν, ἴδε Ἰακώβ. εἰς Φιλόστρ. 793· —ὁ ἔχων φολίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἐπὶ ἑρπετῶν, τὸ δὲ **λεπιδωτός** λέγεται ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 6, 4., 2. 17, 18., 8. 4, 1, κ. ἀλλ.· θώραξ φ., κατεσκευασμένος ἐκ μικρῶν μεταλλικῶν φολίδων ὧν ἑκάστη ἐπίκειται τῆς ἑτέρας, ὅστις ἂν θώρακ' ἔχῃ φολιδωτὸν Ποσείδιππος ἐν «Χορευούσαις» 8· διάφ. γραφ. ἀντὶ **στολιδ-** ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2· πρβλ. pellis ahenis in plumam squamis conserta, Οὐεργ. Αἰν. 11. 771.

φολίς, ίδος, ἡ, «λέπι» τῶν ἑρπετῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λεπὶς** τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 6, 4, περὶ Ζ. Μορ. 4. 11, 7, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 3. 458 εἰ καὶ ἐναλλάσσονται ἐνίοτε, Διόδ. 17. 105, κτλ.—φ. χαλκοῦ Ἱππ. 689. 10. II. κηλὶς ἢ στίγμα τοῦ δέρματος λεοπαρδάλεως ἢ τοῦ πάνθηρος, Ἡλιόδ.· ὅθεν πᾶν στίγμα ὡς αἱ λέξ. **κηλίς**, **σπιλάς**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α 221. II. φολὶς λιθοκόλλητος, ὀροφὴ ἁρμαμάξης κεκοσμημένη διὰ ψηφοθετημάτων, Διόδ. 18. 26. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **φλόος**, ὡς **λεπὶς** τῷ **λέπω**, **λοπός**).

φολκός, ὁ, μόνον ἐν Ἰλ. Β. 217, ὡς ἐπίθετον τοῦ Θερσίτου· κατὰ τὸ Ἐνετ. Σχόλ. Α: ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος, ὅ ἐστιν ἐστραμμένος, τὰς ὄψεις διάστροφος, ἀλλοίθωρος· οὕτω δὲ καὶ τὰ Σχόλ. Β, καὶ ὁ Εὐστ.· ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἁπλῆ εἰκασία· ὁ Βούτμαν. (Λεξιλ. ἐν λέξ.) νομίζει πιθανὸν ὅτι σημαίνει τὸν ῥαιβὸν ἢ στρεβλόπουν, Λατ. valgus· καὶ ἀναμφιβόλως ἡ σημασία αὕτη ἁρμόζει κάλλιον πρὸς τὴν Ὁμηρικὴν περιγραφήν, φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.., διότι ἄρχεται ἀπὸ τῶν κάτω ἐρων μερῶν τοῦ σώματος καὶ χωρεῖ πρὸς τὰ ἄνω. (Περὶ τῆς ῥίζης ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὰ **φάλκ-ης**, **ἐμ-φαλ-κόω**, Λατιν. falx, falco, ἅπερ πάντα ἔχουσι τὴν σημασίαν τοῦ κεκαμμένου, ἢ καμπύλου).

φολλικώδης, ες, (εἶδος) παρ' Ἱππ., ὅπερ κατὰ τὸν Γαληνὸν = **θυλακώδης**, «φολλικώδεα· τὰ οἱονεὶ θυλακώδεα καὶ σομφὰ» (Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 592), ἐν ᾧ ὁ Ἐρωτιαν. (σ. 384) ἑρμηνεύει: «φολλικώδη, τὰ ἐφιλλώδη καὶ λεπρώδη. οἱ γὰρ παλαιοὶ φόλλικας ἐκάλουν τὰς ψωρώδεις τραχύτητας».

φόλλιξ, ικος, ἡ, ψωρώδης τραχύτης τοῦ δέρματος, Ἐρωτιαν. σ. 384.

φόλλις, εως, ὁ, τὸ Λατ. follis, φῦσα, φυσητήριον, «μουχάνι», Ἀνθ. Π. 9. 528. II. μικρόν τι νόμισμα, = **ὀβολός**, Εὐστ. 136. 13, Σουΐδ., ἀλλὰ καὶ ποσόν τι χρημάτων ἀδήλου ἀξίας. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 6, 1, ἴδε Heinich. ἐν τόπῳ, Ἐπιφάν. III, 292.

φόλυς, υος, ὁ, εἶδος κυνός, Ἀντίμ. παρ' Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 32.

φόναξ, ακος, ὁ, φονικός, αἱματοχαρής, ὄνομα κυνός, Ξενοφ. Κυνηγ. 7, 5.

φονάω, ἐφετ., φόνου ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ νὰ φονεύσω, φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη Σοφ. Φιλ. 1209· φονώσαισιν .. λόγχαις (κατὰ τὸν Böckh, ἑπόμενον τῷ Σχολ., ἀντὶ φοινίαις) ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 117· ἐοικὼς φονῶντι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 44· τῷ ἐξ Ἄρεως φονῶντι αὐτόθι 3. 9· φονῶν τὸ ὄμμα Φιλόστρ. 874· πρβλ. Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 592, Ἐτυμολ. Μέγ. 798, 10.—Καθ' Ἡσύχ.: «φονᾶν· τὸ ἐπὶ φόνῳ μαίνεσθαι» καί: «φονώντων· πρὸς φόνον θρασυνομένων καὶ λυσσώντων».— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε **τομάω**, **φαρμακάω**.

φόνειος, α, ον, = **φονικός**, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 53.

φον-εργάτης, ου, ὁ, = **φονεύς**, Σχόλ. Νεώτ. εἰς Αἰσχύλου Θήβ. 122.

φόνευμα, τό, τὸ ὁρισθὲν πρὸς σφαγήν, περὶ τοῦ Ἴωνος, Εὐρ. Ἴων 1496.

φονεύς, ὁ, γεν. έως, Ἐπικ. ῆος· αἰτ. **φονέα** (πιθ. ὡς ἴαμβος), Σοφ. Ο. Τ. 362, 721, κλπ.· ἀλλὰ παρ' Εὐρ. καὶ **φονέᾶ**, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. 876· ὀνομ. πληθ. **φονέες** Λεσβῶναξ 173. 37, συνηρ. **φονεῖς** Ἀντιφῶν 126. 36· αἰτ. **φονέας** ὁ αὐτ. 118. 36., 127. 16, Λυσίας, κλπ.· ἀλλὰ συνηρ. **φονεῖς** Πλουτ. 2. 162E· (*φένω) — «φονιᾶς», ἀνθρωποκτόνος, Ἰλ. Ι. 632, Σ. 335, Ὀδ. Ω. 434, Ἡρόδ. 1. 45, καὶ Ἀττ.· αὐτόχειρας καὶ φονέας Ἰσοκρ. 64A· φονέας αὐτῶν Λυσί. 129. 13· μᾶλλον φονεὺς εἶναι, δικαιότερον νὰ νομίζηται ὡς ὁ φονεύς, Ἀντιφῶν 127. 28· ἀκουσίως τινὸς φ. γενέσθαι Πλουτ. Πολ. 451A· — τὸ ξίφος ἐφ' ᾧ ὁ Αἴας ἔρριψεν ἑαυτόν, Σοφ. Αἴ. 1026·— ὡσαύτως ὡς θηλ., τὴν ἐμὴν φονέα Εὐρ. Ι. Τ. 585· μητέρα φονέα οὖσαν Ἀντιφῶν 111. 45, (οὕτω καὶ ὁ φονεύς, ἐπὶ γυναικός, ὁ αὐτ. 113. 29)· φονέα χεῖρα, φονικὴν χεῖρα, Εὐρ. Ι. Τ. 586. 2) σοῦ φονέως μεμνημένος, τοῦ καταστροφέως μου, Σοφ. Ο. Κ. 1361. 3) μεταφορ. φονεῖς εὐσεβείας Ἀντιφῶν 126. 35.

φονεύσιμος, η, ον, ὃν δύναταί τις νὰ φονεύσῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 13.

φονευτήριον, τό, δημόσιον σφαγεῖον, Γεωργ. Κεδρ. σ. 479.

φονευτής, οῦ, ὁ, = **φονεύς**, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Θ', 31, Παροιμ. ΚΒ', 13)· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 317.

φονευτικός, ή, όν, θηλ. τοῦ **φονευτής**, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ὀρ. 261.

φονεύω, μέλλ. -σω, ὡς καὶ νῦν, ἀποκτείνω, «σκοτώνω», τινὰ Ἡρόδ. 1. 35, 211, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Θήβ. 341, Σοφ., κλπ.· μετὰ διπλῆς αἰτ., φόνον φ. τινὰ Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 335· - ἀπολ., καὶ τίς φονεύει; Σοφ. Ἀντ. 1173, πρβλ. Ἠλ. 34. — Παθ., φονεύομαι, «σκοτώνομαι», Πινδ. Π. 11. 25, Εὐρ. Ι. Α. 1317, Θουκ. 8. 95. 2) ἐπὶ ζῴων, ἐὰν ζῷον .. τι φονεύῃ τινὰ Πλάτ. Νόμ. 873E.

φονή, ἡ, (*φένω) σφαγή, φόνος, ἀείποτε ἐν τῷ πληθ. (πλὴν παρὰ Σουΐδ.), ἀσπαίρειν ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν Ἰλ. Κ. 521· μαχήσασθαι βοὸς ἀμφὶ φονῇσι Ἰλ. Ο. 633· τιθέναι τινὰ ἐν φοναῖς = φονεύειν Πινδ. Π. 11. 57· ἐν τῇσι φονῇσιν εἶναι, ἐν τῇ πράξει τοῦ φονεύειν, Ἡρόδ. 9. 76· ἐν φοναῖς πεσὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 446, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 666, 1314, Εὐρ. Ἠλ. 1207· οὕτως ἐν παρῳδουμένῳ Τραγικ. χωρίῳ, ἐν φοναῖς ὄλλυται Ἀριστοφ. Ὄρν. 1070· σπᾶν φοναῖς, διασπᾶν, σπαράττειν ἐν φόνῳ, δηλ. φονικῶς, Σοφ. Ἀντ. 1003 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἡμαρτημένως λαμβάνει τὸ φοναῖς ὡς ἐπίθετ.)· ἄπεστιν ἐν φοναῖς θηροκτόνοις, ἀπουσιάζει φονεύων ζῷα ἐν θήρᾳ, Εὐρ. Ἑλ. 154. II. τόπος σφαγῆς, πεδίον μάχης, ἴδε Böckh εἰς Πινδ. Π. 11. 37 (56)· καὶ οὕτω τινὲς ἑρμηνεύουσι τὸ ἐν Ἰλ. Ο. 633.— Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει ἅπαξ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις. ὁ δὲ τύπος **φόνος** εἶναι καὶ παρὰ ποιηταῖς συνηθέστερος, ἀποκλειστικῶς δὲ ἐν χρήσει ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ.

φονικός, ή, όν, (φόνος) ῥέπων πρὸς φόνον, αἱμοχαρής, αἱματηρός, γένος φονικώτατον Θουκ. 7. 29, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 252 C, Διόδ. 18. 33, Αἰλ. κλπ.· φ. ἀδίκημα Λυκοῦργ. 154. 29· τὸ φονικόν, διάθεσις πρὸς φόνον, φονικὴ διάθεσις, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 17, κλπ. II. ὁ ἀνήκων εἰς φόνον ἢ ἀνθρωποκτονίαν, φ. δίκαι Ἀντιφῶν 125. 19, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 10· φ. νόμοι, περὶ ἀνθρωποκτονίας πραγματευόμενοι, Δημ. 122. 13,, 528, 6,

κλπ.· φ. δικαστήριον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 16, 2· τὰ φονικά, πράξεις φονικαί, δολοφονίαι, φόνοι, ἀνθρωποκτονίαι, Ἰσοκρ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 20., 2. 12, 14· ὡσαύτως, τὸ φονικὸν αὐτόθι 4. 16, 2. — Ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

φόνιος, ον, καὶ ος, α, ον, ἴδε κατωτ.· ποιητ. ἐπίθ. (πρβλ. **φοίνιος**), ὁ δὲ παρὰ πεζογράφοις ἐν χρήσει τύπος εἶναι φονικός· ὁ ἐκ φόνου προελθών, θανάσιμος, φ. σταγόνες Αἰσχύλ. Χο. 400· τραῦμα Εὐρ. Ῥῆσ. 749. **II.** πλήρης αἵματος, ἐξ αἵματος ἀχνίζων, κεκηλιδωμένος αἵματι, χεῖρες Αἰσχύλ. Εὐμεν. 317· φ. πέλεκυς Σοφ. Ἠλ. 99· αἰχμὰ Εὐρ. Τρῳ. 819· ὄνυξ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1089, κλπ. 2) αἱμοχαρής, φονικός, φόνον κατεργαζόμενος, δράκων Αἰσχύλ. Πέρσ. 82· πληγὴ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 312· Ἀΐδας Σοφ. Ο. Κ. 1689· ὁρμὰ Ἀριστοφ. Ὄρν. 345· — μεταφορ. φ. ἄλγεα Πινδ. Ἀποσπ. 97· ἄχεα, ὀδύνη Εὐρ. Φοίν. 1031, κλπ.· ἔτι δέ, γῆρας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 649· — οὐδέτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., φόνια δερκόμενον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1337. 3) ἐπὶ ἐνεργειῶν, κτλ., φονικός, θανατηφόρος, ἀγὼν Εὐρ. Ὀρ. 334, Ἀριστ. Ἀποσπ. 624· φ. ἔργα, φονικὰ ἔργα, φόνοι, Εὐρ. Ἠλ. 1178· φ. κατάραι αὐτόθι 1324· — περὶ τοῦ φονίᾳ νεφέλᾳ, Σοφ. Τρ. 831, ἴδε νεφέλη I. 2.

φονό-βαπτος, ον, ὁ βεβαμμένος εἰς αἷμα, φονόβαπτα τὰ ξίφη Κ. Μανασσ. Χρον. 1448.

φονογνώμων, ον, ὁ φονικὴν γνώμην ἔχων, φονικός, Βελθ. κ. Χρυσ. στ. 1237, ἔκδ. Μαυρ.

φονόεις, εσσα, εν, αἱματηρός, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. (προσθῆκ.) 874a. 8, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices et Extraits τ. 8, σ. 184.

φονο-εργός, όν, φονικός, Κ. Μανασσ. Χρον. 372, κλπ.

φονοκτονέω, μιαίνω διὰ φόνου ἢ ἀνθρωποκτονίας, Ἑβδομ. (Ἀριθμ. ΛΕ', 33, πρβλ. Ψαλμ. ΡϚ', 39). **II.** φονεύω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 234A.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 98, 99.

φονοκτονία, ἡ, φόνος, ἀνθρωποκτονία, δολοφονία, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Α', 24), Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 83C, κλπ.

φονο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων, ἀνθρωποκτόνος, Ψευδοχρυσόστ. τ. 9, σ. 946C, τ. 10, 905C.

φονο-λιβής, ές, ὁ στάζων αἷμα, θρόμβος Αἰσχύλ. Εὐμ. 164· φ. τύχη, φόνος, ἀνθρωποκτονία, ἀναίρεσις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1427.

φονο-λουτέω, λούω, καθαρίζω ἀπὸ φόνου, φονολουτῶν τὰς χεῖρας Κ. Μανασσ. Χρον. 6565.

φονο-μοιχεία, ἡ, φόνος μετὰ μοιχείας, Ψευδοχρυσόστ. τ. 11, σ. 920B.

φονό-ρυτος, ον, χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ φονόρρ-, ὁ στάζων αἷμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 939.

φόνος, ὁ, (*φένω) ὡς καὶ νῦν, φόνος ἐν πολέμῳ ἢ ἐν θήρᾳ, Ὅμ., Ἡσ., κλπ.· φόνον καὶ κῆρα τεύχειν τινὶ Ὀδ. Λ. 430· φυτεύειν Β. 165· ῥάπτειν Π. 379· μερμηρίζειν Β. 325· ὁρμαίνειν Δ 843· σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι Ἰλ. Ρ. 757, κλπ.· φόνον πράσσειν Πινδ. Ν. 3. 81· ἐξεργάζεσθαι Πλάτ. Νόμ. 869A· βουλεύειν τινὶ Σοφ. Αἴ. 1055· τίθεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 542· ἐκπορίζειν Εὐρ. Ἴων 114· ἐπὶ βελῶν, φ. προπέμπειν Σοφ. Φιλ. 105· φόνον τινὸς ἐκπρήξασθαι, ζητῆσαι καὶ λαβεῖν ἐκδίκησιν ἐπὶ τῷ φόνῳ τινός, Ἡρόδ. 7. 158· — καὶ ἐν φράσεσιν ἰσχυρῶς ποιητικαῖς, φ. συρίζειν, κινύρεσθαι, πνεῖν Αἰσχύλ. Προμ. 355, ἐπὶ Θήβ. 123, Ἀγ. 1309· — ὁ φ. τινός, τὸ φονεῦσαί τινα, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 580, κλπ.· φόνος Ἑλληνικὸς μέγιστος, σφαγὴ Ἑλλήνων, Ἡρόδ. 7. 170· ὅμαιμος αὐθέντης φ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 212· πατρῷος Σοφ. Ἠλ. 955· πολύκερως, ἄρνειος φ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 55. 309· φόνος ἐπὶ φόνῳ Εὐρ. Ὀρ. 1579, Ἡρ. Μαιν. 1085· γέρων φ. μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι Αἰσχύλ. Χο. 805. κλπ.· —φ. ὑπό τινος, ἐπὶ τοῦ φονέως, Πλούτ. 3. 856A· κατά τινος, ἐπὶ τοῦ φονευθέντος, Διόδ. 19. 8· ἐν τῷ πληθ., φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε Ὀδ. Λ. 612, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 228, Θέογν. 51· φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1234.

2) ὡς νομικὸς ὅρος, ἀνθρωποκτονία, ἀναίρεσις, φόνου διώκειν τινὰ Ἀντιφῶν 142. 21· δικάζειν δίκας φόνου ὁ αὐτ. 130. 29· παραδοῦναι ὁ αὐτ. 167. 18· ἁλῶναι 136. 16, κλπ.· φεύγειν Λυκοῦργ. 166. 40· (ποιητικ., φόνον φεύγειν Εὐρ. Μήδ. 795)· ἔνοχος τῷ φόνῳ Ἀντιφῶν 112. 37· τοῦ φ. ὑπόδικος Δημ. 1264. 15· φόνου καθαρός, ἁγνὸς Πλάτ. Πολ. 451B, Νόμ. 759C· φ. ἑκούσιος καὶ ἀκούσιος Δημ. 643 κἑξ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 483, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 962· ἐκ φόνων ἀνελέσθαι τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 558, πρβλ. Ἠλ. 11· φόνων ἀπέχεσθαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1032· αἱ τῶν φ. δίκαι Πλάτ. Νόμ. 778D· φόνοι .. φόνοις δεόμενοι καθαίρεσθαι αὐτόθι 870C. κ. ἀλλ. 3) θάνατος ὡς ποινή, φ. προκεῖσθαι δημόλευστον Σοφ. Ἀντιγ. 36· — αἱ ἐπὶ ἑκουσίῳ φόνῳ δίκαι διεξήγοντο ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος βασιλέως ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 385· αἱ δὲ ἐπὶ ἀκουσίῳ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, αὐτόθι 417. — Πρβλ. φονή.

4) τὸ κατὰ τὸν φόνον χυθὲν αἷμα, Λατ. caedes, cruor, ἂμ φόνον, ἂν νέκυας Ἰλ. Κ. 298· κέατ' ἐν φόνῳ Ω. 610· ὡσαύτως, ἐρυγόμενοι φόνον αἵματος = φόνιον αἷμα Π. 162· φόνον κεύθειν Ἐμπεδ. 316· μέλανι φόνῳ ῥαίνων πέδον Πινδ. I. 8 (7). 110· συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., φόνου κηκὶς Αἰσχύλ. Χο. 1012· ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 184· σταγόνες Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1278· σταλαγμοὶ Εὐρ. Ἑκάβ. 241· χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Σοφ. Αἴ. 43· ἐπὶ θυσίας, ταυρείου φόνου Αἰσχύλ. Θήβ. 44· Ἕλλην οὐ καταστάζει φ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 72. 5) πτῶμα, νεκρός, πρὶν ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον .. κείμενον ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1354· ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ μητρὸς αὐτόθι 1490. 6) κακοῦργος ἄξιος θανάτου, «τοῦ σχοινίου καὶ τοῦ παλουκιοῦ», «φόνους δὲ ἔλεγον οἱ Δωριεῖς τοὺς ἐπονειδίστους, ἤγουν τοὺς ἄξια φόνου δεδρακότας» Ἐτυμ. Μ. 662, 4, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 345· πρβλ. ὄλεθρος II. **II.** ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τοῦ φόνου, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσι, νὰ ἐπιφέρῃ, νὰ προξενῇ θάνατον, Ἰλ. Π. 144, πρβλ. Ὀδ. Φ. 24· οὕτως ὁ Πινδ. λέγει περὶ τῆς Μηδείας ἁ Πελίαο φόνος, Π. 4. 445· — ἐν φόνῳ μαχαίρας Ἑβδ. (Ἔξ. ΙΖ', 13, Δευτ. ΙΓ', 15., Κ', 13, πρβλ. Ἀριθ. ΚΑ', 24). **III.** ὄνομα φυτοῦ τινος, (ἀλλαχοῦ ἀτρακτυλίς), Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 6.

φονο-σταγής, ές, (στάζω) ὁ στάζων αἷμα, αἱμοσταγής, φονοσταγεῖς παλάμαι Κ. Μανασσ. Χρον. 2063.

φονουργία, ἡ, διάπραξις φόνου, Θεόδ. Πρόδρ. 13. 37, κλπ.

φονουργός, όν, (*ἔργω) δράστης φόνου, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 1150, Ἄννα Κομν. σ. 258, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 8, κλπ.

φονό-φυρτος, ον, (φύρω) αἵματι πεφυρμένος, φονόφυρτος ἡ σπάθη Κ. Μανασσ. Χρον. 6574.

φονόω, δι' αἵματος κηλιδώνω, πεφονωμένον ἔγχος Ὀππ. Κυνηγ. 4. 192.

-φόντης, = φονεύς, εὕρηται μόνον ἐν συνθέσει, π.χ. Ἀργειφόντης, βροντοφόντης, κλπ., ἴδε Χοιροβοσκ. 50.

φονώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος αἵματι, ὀσμὴ φ., ὁμοία τῇ τοῦ αἵματος, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 6. **II.** φονικός, αἱμοχαρής, Ἰωσήπ. Μακκ. 10. 17· βλέπειν φονῶδές τι Ἀλκίφρων 3. 21. **III.** πυρετὸς ὁ φ. Ἱππ. 484. 44.

φοξῖνος, ὁ, ἄγνωστός τις ποτάμιος ἰχθύς, Ἀριστ. π. τ. Ζῷα Ἱστ. 6. 13, 3., 6. 14, 2· φοξῖνος ὅλος, δηλ. ὁλόκληρος, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1· 33.—Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 798, 14: «φόξινος (προπαροξύτ.), ἰχθὺς εὐθέως γεννώμενος ἔχων κύημα· τίκτει δὲ ἐν ταῖς προλίμναις τῶν ποταμῶν, ὡς Ἀριστοτέλης».

φοξί-χειλος [ῐ], ὁ, στενούμενος πρὸς τὰ χείλη, στενώτερος κατὰ τὰ χείλη ἢ κατωτέρω, κύλιξ Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 25· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 666.

φοξός, ή, όν, ὁ εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, «σουρλωτός», ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ Θερσίτου, φοξὸς ἔην κεφαλήν, ὀξυκέφαλος, ἔχων κεφαλὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν, Ἰλ. Β. 219, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 10. 8, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 31, Föes. O c. εἰς Ἱππ. ἴδε ὀξυκέφαλος, σχινοκέφαλος. (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως διαμένει ἀμφίβολος. Ὁ Κούρτ. ἀποδοκιμάζει τὴν παλαιὰν παραγωγὴν ἐκ τοῦ ὀξύς· ἀλλὰ καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ὅτι ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ φώγω, ὡς εἰ τὸ φοξὸς ἐσήμαινε τὸν πεφωγμένον εἰς ὀξὺ σημεῖον, εἶναι βεβιασμένη.)

φοξότης, ἡ, ὀξὺ σχῆμα, Σχόλ. εἰς Γαλην. παρὰ Daremberg. Notices et extr. des mannuscrr. médicaux μέρ. 1, σ. 109, 36.

φοξό-χειλος, ον, διάφορ. γραφ. ἀντὶ φοξίχ-, ὃ ἴδε.

φορά, ἡ, (φέρω) — **A.** ὡς πρᾶξις, **I.** (ἐκ τοῦ ἐνεργ. φέρω) τὸ φέρειν, φορᾶς .. φθόνησις οὐ γενήσεται, οὐδεὶς θὰ ἀρνηθῇ νὰ σὲ φέρῃ, Σοφ. Τραχ. 1212· ἐν φορᾷ, δηλ. ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 303· ψήφου φ., τὸ ψηφοφορεῖν, ψηφοφορία, Εὐρ. Ἱκ. 484, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 948E· ἡ φ. καθάπερ πεττῶν, ἡ κίνησις ὡς ἡ τῶν πεττῶν ἐν τῷ παιγνιδίῳ, αὐτόθι 739A.

2) ἡ κομιδὴ ἢ ἡ καταβολὴ χρημάτων ἢ φόρου, χρημάτων Θουκ. 1. 96· δασμοῦ, δασμῶν Πλάτ. Νόμ. 706B, Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 6, 16· αἱ ὑπόλοιποι φοραὶ Λυσ. Ἀποσπ. 2. 5, πρβλ. κατωτ. B. I. 2. 3) παραγωγή, πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ φοράν, δηλ. τὴν καρποφορίαν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 14, 5, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφορία, Πλάτ. Πολ. 546A, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 3. 1, 15· ἐπὶ ζῴων, Αἰλ. περὶ Ζῴων 17. 40, Γεωπον.

II. (ἐκ τοῦ παθ. φέρομαι) τὸ φέρεσθαι, κινεῖσθαι, ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἡ .. θεία τοῦ ὄντος φ. Πλάτ. Κρατ. 421B, πρβλ. Τίμ. 39B, 81A· ἡ .. ξύμπασα οὐρανοῦ φ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 897C· ἡ τῶν ἄστρων φ. καὶ τοῦ ἡλίου ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 451C, πρβλ. Συμπ. 188B· ἡ φ. καὶ κίνησις ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 434C, ἐν Θεαιτ. 152D· ὁρίζεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτ. ὡς κίνησις κατὰ τόπον ποῖ, Φυσ. 7. 2, 1, περὶ Οὐραν. 1. 2, 2, π. Γενέσ. κ. Φθορ. 1. 4, 6· ἡ κίνησις πόθεν ποῖ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθικ. Νικ. 10. 4, 3· φορᾷ ἰέναι, κινεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 617B, Πολιτικ. 269E· κυκλεῖσθαι .. τὴν αὐτὴν φ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 617A.

2) ἡ ἔκτασις ἐντὸς τῆς ὁποίας κινεῖταί τι, ἡ τῶν χειρῶν φ. Ἱππ. Προγν. 38· σφαίρας φοραὶ Πλάτ. Νόμ. 898B· ἡ φ. ἀκοντίου, ἡ γραμμὴ ἣν διατρέχει τὸ ἀκόντιον, τοῦ παιδὸς ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος Ἀντιφῶντος Τετραλογ. Β', 13, Ἀπολογ. Φόνου Ἀκουσ. 4. 3) ὁρμητικὴ κίνησις,

ορμή, Λατ. impetus, φ. πραγμάτων, ἡ βία τῶν περιστάσεων, Δημ. 316. 27· ἐπὶ κυμάτων, Φίλων 1. 14· πινέτω κατὰ φορὰν ἡμικοτύλιον, κάθε φοράν, Ἱππ. (;)· πρβλ. φέρω Β. 4) ἐπὶ προσώπων, ὁρμητικὴ κίνησις, ὁρμή, ἡ τοῦ πλήθους φ. Πολύβ 10 4, 3, πρβλ. 30. 2, 4· πρὸς τὸν νεωτερισμὸν Πλουτ. Γάλβ. 4· παῖς.. φορᾶς μεστὸς ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 2, πρβλ. W tf. εἰς 2. 132D.

Β. ὡς πρᾶγμα, **I.** τὸ φερόμενον. 1) φορτίον μίαν φ. ἐνεγκεῖν Πλουτ. Ἀντών. 68 2) εἰσφορά, Ἑλληνοτομίαι.., οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον· οὕτω γὰρ ὠνομάσθη τῶν χρημάτων ἡ φορὰ Θουκ. 1. 96, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 1, 34, Δημ. 547. 17· σωτηρίας φορὰν πλήρη φέροντα τῇ πατρίδι ὁ αὐτ. 776. 10· ἴδε ἀνωτ. Α. I. 2, καὶ πρβλ. **εἰσφορά, φόρος**· οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἤθελον νὰ μεταχειρίζωνται τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν ἰδίων φόρων, οὓς ἐκάλουν **συντάξεις**· — προσέτι ἐπὶ εἰσφορᾶς εἰς ἔρανον, φέρομεν γὰρ ἄνθρωποι δέκα ἔρανόν τινα, οὐ φέρει δὲ τούτων τὴν φορὰν οὐδεὶς Ἀντιφάνης ἐν «Κνοιθιδεῖ ἢ Γάστρωνι» 1. 9. 3) τὸ παραγόμενον, καρπός, παραγωγή, ἐσοδεία, Λατ. proventus, Ἀριστ. περὶ Ζώων Γεν. 3. 1. 15· κατανοήσας ἐλαιῶν φορὰν ἐσομένην, μεγάλην παραγωγήν, ἐσοδείαν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1 11, 9, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 21, 1., 22. 3 — μεταφορ., φορὰ προδοτῶν, μέγα πλῆθος, Δημ. 245. 16, Διόδ. 16. 54· ῥητόρων Αἰσχίν. 87. 16· νόμων Πλάτ. Νόμ. 739Α. φ. γάρ τίς ἐστιν ἐν τοῖς γένεσιν ἀνδρῶν, διαδοχή, Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 3· ἴδε ἀνωτ. Α. I. 2. **II.** = κόμιστρον II, ἡ ἀμοιβὴ τῆς μετακομίσεως φορτίου, κόμιστρον, πόση τις ἡ φ.; Εὔπολις ἐν «Φίλοις» 7, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. σ. 293.

φοράδην [ᾰ], Ἐπίρρ., «σηκωτὰ» ἐντὸς φορείου καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ νοσούντων, Εὐρ. Ἀνδρ. 1166, Ῥῆσ. 888· φ. ἧκον οἴκοδε Δημ. 1263. 11· φ. ἀνακομίζεσθαι, ἐκκομίζεσθαι, ὀχεῖσθαι Δίων Κάσσ. 56. 45, Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ. 14. 5, Πλούτ., κλπ.· φ. ἐν κλινιδίῳ ὁ αὐτ. ἐν Κορ. 24· «φοράδην κομίζεσθαι» Πολυδ. Ϛ', 175. — Καθ' Ἡσύχ.: «φοράδην..ὁ φερόμενος βασταγμῷ». 2) μετὰ ὁρμητικῆς κινήσεως, ὁρμητικῶς, Σοφ. Ο. Τύρ. 1310.

φορακώδης, ἴδε **φαρκιδώδης**.

φοράς, ἄδος, ἡ, φέρουσα καρπόν, καρποφοροῦσα, καρποφόρος, γόνιμος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 16, 2. **II.** «φοράδα», «φοράς, φοράδος ἡ ἵππος, θηλυκῶς» Σουίδ. — ἐντεῦθεν ὑποκοριστ. **φοράδιον**, τό, Λατ. jumentum, Λεοντ. Τακτ. 18, § 53, Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 43.

φορβαδικός, ή, όν, ἐπὶ ἵππων, ὁ ἐν λειμῶνι τρεφόμενος, ὅσον ἔνεστι τῇ ψυχῇ φορβαδικὸν καὶ ἀγελαῖον Πλουτ. 2. 713Β· πρβλ. **φορβάς**.

φορβαία, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **φορβεία**, Ἑβδ. (Ἰὼβ Μ', 20). Καθ' Ἡσύχ.: «φορβαίαν· περιστόμιον, καπίστριον».

φορβαῖος, α, ον, (φορβή) παρέχων βοσκήν, νομήν, ὄρη Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 50.

φορβάμων [ᾱ], ονος, ὁ, ἡ, = **φορβάς** I, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1028 9.

φορβάς, ἄδος, ὁ, ἡ· (φέρβω)· — ὁ παρέχων φορβήν, νομήν, ἢ τροφήν, φορβάδος ἐκ γαίας, τῆς παρεχούσης φορβήν, Σοφ. Φιλ. 700, Ἀποσπ. 285. **II.** ὁ ἐν ἀγέλῃ νεμόμενος, ἐν λειμῶνι βοσκόμενος, Λατ. gregalis, φορβάδες ἵπποι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τροφίαι** (δηλ. θήλειαι ἵπποι τρεφόμεναι ἐν ἱππῶνι, ἐπὶ φάτνῃ), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 1 κἑξ. οὕτω, πῶλος ὅπως ἅμα ματέρι φορβάδι Εὐρ. Βάκχ. 165· οἷον.. πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους, φορβάδας τοὺς νέους ἐκτήσθε Πλάτ. Νόμ. 666Ε· ἐπὶ αἰγῶν, Νικ. Θηρ. 925· ἐπὶ χοίρων, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1025· — ἀπολύτως, φορβάς, κοινῶς «φοράδα», Ὀππ. Κυνηγ. 1. 385 πρβλ. **φορβαδικός**· — ὡς ἄρσεν., φ. ταῦρος Συλλ. Ἐπιγραφ. 7747. 2) μεταφορ., λέγεται ἐπὶ γυναικῶν αἵτινες τρέφονται διὰ τῆς πορνείας, Πινδ. Ἀποσπ. 87. 11, Σοφ. Ἀποσπ. 645.

φορβασία, ἡ, = **φορβεία** I, Σουίδ.· διάφορ. γραφ. **φορβαία**.

φορβειά, ἡ, (φορβή φέρβω) σχοινίον δι' οὗ προσδένεται ὁ ἵππος πρὸς τὴν φάτνην, «καπίστρι», Λατ. capistrum, τῆς ἐπιφατνιδίας φ. Ξεν. Ἱππ. 5. 1· ἀπὸ φορβειᾶς ἄγονται Στράβ. 709· ἐκ φ. ἕλκειν ὄνον Λουκιαν. Λούκιος ἢ Ὄν. 51. — Καθ' Ἡσύχ.: «φορβειά. ἕλκυστρον, περιστόμιον, καπίστριον». **II.** δερμάτινον περιστόμιον ὅπερ ἐφόρουν οἱ αὐληταὶ ἵνα μετριάζωσι τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ, «φορβειαί εἰσι τὰ δέρματα τὰ περὶ τὸ στόμα τῶν αὐλητῶν προσδενόμενα, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἡδεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ» (Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ. 582, Ὄρν 861· περιζῶσθαι τὴν φ. Ἀριστ. Πολιτ. 7. 2, 11 πρβλ. Πλούτ. 2. 456Β, Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. σ. 967 μετάφρ. Τσιβανοπούλου· πρβλ. **κημός, στομίς, περιστόμιον, χειλωτήρ**· — ἐντεῦθεν, φυσᾷ.. φορβειᾶς ἄτερ, φυσᾷ τὸν αὐλὸν χωρὶς τοῦ ἐφεκτικοῦ τούτου μέσου, δηλαδ. ἀγρίως, ἀνωμάλως, Σοφ. Ἀποσπ. 753· ὅπερ μεταφράζει ὁ Κικέρων γράφων πρὸς Ἀττ. 2. 16, sine modo. (Πρβλ. καὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11. — Καθ' Ἡσύχ.: «φορβειά· αὐλητικὴ στομίς. λέγεται δὲ καὶ ὁ χειλωτήρ».

φόρβειος, ὁ, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, φόρβειος τῶν ὀφθαλμῶν Ἀθαν. τ. 2, σ. 342Α.

φορβή, ἡ, (φέρβω) νομή, βοσκή, τροφή, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ἵππων καὶ ὄνων, χόρτος, Ἰλ. Ε. 202., Λ 562· ἐπὶ ἀνθρώπων, καρποὺς ἐς φ. κατατίθεσθαι Ἡρόδ. 1. 202., 4. 121., 7. 50, 107, 119 πληρωθέντες φορβῆς καὶ οἴνου ὁ αὐτ. 1. 211· καὶ οὕτω παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 43. 162· ἐπὶ ἁρπακτικῶν ὀρνέων, ὄρνισι φ. παραλίοις γενήσεται ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1065, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν 348. 2) μεταφορ., καυστικὴ ὕλη, Ἀθ Π. 5. 239.

φορβόν, τό, φορβή· — πληθ. **φορβά**, τά, μελιηδέα φορβὰ νέμοντα Ὀρφ. Ἀργ. 1118 Νόνν.

φορεᾱ-φόρος ἢ **φορειαφόρος**, ὁ, φέρων φορεῖον, δοῦλος, Διογέν. Λαέρτ. 5 73, Πλουτ. Γάλβ. 25 πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 656.

φορειά, ἡ, = **βόρβορος**, πρβλ. τὰ Λατιν. foria, conforiare, Ἀρκάδ. σ. 98.

φορεῖον, τό, (φορά, φέρω) κλινίδιον, ἕδρα ἐφ' ἧς καθήμενός τις μεταφέρεται, Λατ. sella lectica, lectulus, Δείναρχ. 94. 41, Πολύβ. 31. 3, 18, Διογ. Λαέρτ. 5. 41, Πλουτ. Εὐμέν 14, κλπ.· πρβλ. **φοράδην**. 2) κτῆνος πρὸς μεταφορὰν φορτίων, Ἑβδ. (Γεν. ΜΕ', 17). **II.** μισθὸς ἀχθοφόρου, κόμιστρον, Πολυδ. Ζ', 133.

φόρεμα, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **φόρημα**, Σουίδ., Φώτ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 250.

φορεσία, ὡς καὶ νῦν, ἐνδυμασία, Βυζ., Σουίδ. ἐν λ. **Ἀντωνῖνος**· καὶ **φόρεσις**, εως, ἡ, Σουίδ. ἐν λέξ. **τριβή**.

φόρετρον, τό, κόμιστρον, μισθὸς ἀχθοφόρου, Πολυδ. Ζ', 133.

φορεύς, γεν. έως, Ἰων. ῆος, ὁ, ὁ βαστάζων ἢ φέρων τι, μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν.., τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν Ἰλ. Σ. 566 κἑξ.· ἴων τε φορεὺς φύλακός τε βιοῖο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 132, κλπ. **II.** ὁ μεταφέρων τινὰ ἐπὶ φορείου, Πλουτ. Ἀρτοξ. 22. **III.** ἵππος φορεύς, φορτηγός, σκευοφόρος ἵππος· ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 19. — Καθ' Ἡσύχ.: «φορεῖς· οἱ τὴν μεταλλικὴν ὕλην ἐκκομίζοντες παῖδες. καὶ οἱ τῶν ἀσπίδων ἱμάντες. καὶ οἱ φέροντες».

φορεύω, = **φορέω**, «φορεύουσι· φοροῦσιν» Ἡσύχ., καὶ «φορεύμενα· φορούμενα» ὁ αὐτ.

φορέω, Ἐπικ. ὑποτ. γ' ἑνικ., φορέησι Ὀδ. Ε. 328., Ι. 10· Ἐπικ. ἀπαρ., φορῆναι (ὡς ἐξ ὁριστ. φόρημι) Ἰλ. Β. 107., Η. 149, Ὀδ. Ρ. 224· καὶ φορήμεναι Ἰλ. Ο. 310 — παρατατ. ἐφόρεον (ἢ ἐφόρευν) Ὀδ. Χ. 456. 3, ἑνικ. ἐφόρει Ἰλ. Δ. 137· Ἰων. φορέεσκον Β. 770., Ν. 372· — μέλλ. φορήσω Σχόλ. 3 Bgk., (πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 632), Ξεν. Πόροι 4. 32 μεταγεν. φορέσω Ἑβδ (Παροιμ. ΙϚ', 23), Χρησμ. Σιβ 8. 294· — ἀόρ. ἐφόρησα Καλλίμ. εἰς Ἄρτεμ. 213, Ἐπικ. φόρησα Ἰλ. Τ. 11, (δια-, ἐκ-) Ἰσαῖος· μεταγεν. ἐφόρεσα, Ἀριστείδ., Ἑβδ., διάφορ. γραφ. παρ' Ἰσαίῳ 47. 10 — πρκμ. πεφόρηκα Ἑρμ. Ποιμὴν σ. 97. — Μέσ., μέλλ. φορήσομαι Ἡσύχ. ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Πλουτ. 2. 398D — ἀόρ. ἐφορησάμην (ἐξ) Ἰσαῖος 60 16, κλπ.· — Παθητ., ἀόρ ἐφορήθην, ἴδε **ἐμφορέω** — πρκμ. **πεφόρημαι** Πλάτ. Τίμ. 52Α ὑπερσ. πεφόρητο Ὀρφ. Ἀργον. 819 (Ἀπαμιστ. τοῦ φέρω, σημαῖνον ἐνέργειαν ἐπαναλαμβανομένην ἢ συνήθη (ὥστε τὸ φέρω δύναται νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ φορέω, ἀλλ' οὐχὶ τὸ φορέω ἀντὶ τοῦ φέρω, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 585), ἵπποι οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα Ἰλ. Β. 770, πρβλ. Κ. 323 τά τε νῆες φορέουσιν Ὀδ. Β. 390· ἐπὶ δούλης, ὕδωρ ἐφόρει Κ 358, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 457· μέθυ οἰνοχόος φ. Ὀδ. Ι. 10 θαλλὸν ἐρίφοισι φ. Ρ. 224· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, μεταφέρω τῇδε κἀκεῖσε παραφέρω, παρασύρω, ἄχνας ἄνεμος φορέει Ἰλ. Ε. 499, πρβλ. Φ. 337, Ὀδ. Ε. 328· κύμαθ' ἅλος.. φορέουσι θύελλαι Μ. 68· τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φ. Ζ. 171· οὕτως, ἀγγελίας φορέω, φέρω ἀγγελίας συνήθως, ὑπηρετῶ ὡς ἀγγελιαφόρος, ἔχω τὸ ἔργον τοῦ ἀγγελιαφόρου, Ἡρόδ. 3. 34 (ἀγγελίην φέρω, σημαίνει ἁπλῶς φέρω ἀγγελίαν, δίδω εἴδησιν (ἅπαξ), αὐτόθι 53) φ. θρεπτήρια, ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος φέροντος πάντοτε τὴν τροφήν του ἐντὸς πήρας ὥς τις ἐπαίτης, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1262. 2) συνηθέστατα ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁπλισμοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, φέρω συνήθως, εἶμαι ἐνδεδυμένος, φορῶ, ὡς τὸ Λατ. gesto, [σκῆπτρον] ἐν παλάμῃς φ. δικασπόλοι Ἰλ. Α. 238· μίτρης δ', ἣν ἐφόρει Ξ. 137· θώρηξ χάλκεος, ὃν φορέεσκε Ν. 372· πρβλ. Ὀδ. Ο 127, Ἡρόδ. 1. 71, κλπ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτὰ Σοφ. Ἠλ. 269· στολὰς ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 1357· ἐμβάδας Ἀριστοφ. Ἱππ. 872· ἱμάτιον ὁ αὐτ. ἐν Πλαν. 991, Πλάτ. Θεαίτ. 197Β· δακτύλιον Ἀριστοφ. Πλ. 883· ἀκολούθως, 3) ἐπὶ ἰδιοτήτων ψυχῆς καὶ σώματος, ἔχω, ἀγλαΐας φορέειν, εἶμαι πομπώδης ἢ λαμπρός, Ὀδ. Ρ. 246· φ. ὄνομα Σοφ. Ἀποσπ. 573· ἦθος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 705· ἕνα γομφίον μόνον φ. Ἀριστοφ. Πλ. 1059· λῆμα θούριον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 757· γλῶτταν Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Διὶ Κακουμένῳ» 4· μάλιστα συναπτομένου καὶ προσδιορισμοῦ ἢ κατηγορουμένου, σκέλεα φ. γεράνου Ἡρόδ. 2. 76· ἰσχυρὰς φορ. τὰς κεφαλὰς ὁ αὐτ. 3. 12, πρβλ. 101· ποδώκη τὸν τρόπον.. φ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 258· γένειον διηλιφὲς φ.

Σοφ. Ἀποσπ. 148· ὑπόπτερον δέμας φ. Εὐρ. Ἑλ. 618· θούριον λῆμα φορ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 757· ῥύγχος φορῶν ὕειον ᾐσθόμην τότε Ἀναξίλας ἐν «Καλυψοῖ» 1· καλάμινα σκέλη φ. Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 2, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 3. 11, 13· ἵνα θεωρῶσ' οἱ παρόντες τὸ στόμα ὡς κομψὸν φορεῖ Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 21· ὡσαύτως, **4)** ὑπομένω, ὑποφέρω, Πλούτ. 2. 692C, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 297. **II.** Παθ., φέρομαι ἢ μεταφέρομαι βιαίως, μεθ' ὁρμῆς, ἐν ῥοθίοις Αἰσχύλ. Θήβ. 362· φορούμενος πρὸς οὖδας Σοφ. Ἠλ. 752· κόνις δ' ἄνω φορεῖτ' αὐτόθι 715· ἄνω τε καὶ κάτω φ. Εὐρ. Ἰκ. 689· πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 29· πεφ ρημένον ἀεί, πάντοτε ἐν κινήσει, Πλάτ. Τίμ. 52A·— ἐντεῦθεν, παρασύρομαι ὑπὸ τῆς θυέλλης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 144· ποσσὶ φ. Θεόκρ. 1. 83, πρβλ. Βίωνα 1. 23·—μεταφορ., φορήσεται ἐν φήμαις Πλούτ. 2. 398D, πρβλ. Πλάτ. Ἐπινομ. 976A. **2)** μεταφέρομαι, λαμβάνομαι, ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες, ἐσέβαλλον ἐς τὸ διῃρημένον, ὅπως μὴ διαχεόμενον, ὥσπερ ἡ γῆ, φοροῖτο, «διὰ νὰ μὴ σκορπίζηται καθὼς τὸ ἁπλοῦν χῶμα καὶ τραβᾶται ἔσωθεν πρὸς τὴν πόλιν» (Δούκας), Θουκ. 2. 76. **III.** Μέσ., λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω συνήθως. Εὐρ. Ἑλ. 309· λευκανίηνδε φορεύμενος, θέτων τροφὴν εἰς τὸ στόμα του, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 192· πρβλ. **ἐμφέρομαι, προσφέρομαι.**

φορηδόν, Ἐπίρρ., = **φοράδην**, «σηκωτά», «κουβαλητά», φ ἄρασθαί τι Λουκ. Τίμ. 21.

φόρημα, τό, τὸ φερόμενον, μεταφερόμενον, φορτίον, Λατ. **gestamen**, Σοφ. Φιλ. 474· μεταφορ., ἄχθος, βάρος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ 258, Εὐρ. Ἀποσπ. 644· φ. ἄσηρον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802· οἷον φ. ὁ φόβος Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25, πρβλ. Ἱέρ. 8, 10. **2)** ὅ,τι φορεῖ τις, κόσμημα, στολίδιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 310· βουβάλια, καρπῶν παρθένου φορήματα, κοσμήματα χρυσᾶ περιτιθέμενα τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς παρθένου, Δίφιλος ἐν «Παλλακῇ» 1· ἡ χλαῖνα ἡρωικὸν φ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 458 πρβλ. Διον. Ἁλ. 2. 72, Πλουτ. Δημοσθ. 20, Λουκ., κλπ. **3)** λέγεται ἐπὶ κιθάρας ὡς παρὰ Λατίνοις τὸ gestamen, Παυσ. 9. 30, 2. **4)** ὡς μετάφρασις τοῦ Λατιν. **ferculum**, φορεῖον ἐφ' οὗ ἐν πομπαῖς τὰ λάφυρα καὶ αἱ τῶν θεῶν εἰκόνες ἐφέροντο, Πλουτ. Σύλλ. 38, Λούκουλλ. 37. **II.** περιληπτικῶς, οἱ φορεῖς, Πολύβ. 8. 31, 7.

φορήμεναι, φορῆναι, ἴδε τὸ ῥῆμα **φορέω.**

φόρησις, εως, ἡ, τὸ φορεῖν, τῶν πιλωτῶν Διον. Ἁλ. 2. 64· ἱματίου Ἀθήν. 220A·—φόρεσις παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφάν. Ὄρν. 156. **II.** = **φορὰ** II, τὸ φέρεσθαι, Διον. Ἁλ. 2. 49.

φορητέος, έα, έον, ὃν δεῖ φορεῖν. Κλήμ. Ἀλεξ. 288.

φορητός, ή, όν, καὶ ός, όν, Λουκ.· ῥηματ. ἐπίθ., **I.** φερόμενος, πλανητός, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 6· φ. ὕδωρ Στράβ. 146· φ. ἐπὶ δελφίνων Πλούτ. 2. 163C· ἐπὶ τῶν πλανητῶν, ὁ πλανώμενος, Πολυδ. Δ', 156. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ μετενέγκῃ, νὰ μετακινήσῃ, οἰκίαι Φίλων 2. 238· ἱερὸν αὐτόθι 146· μεταφορ., ἄστατος καὶ φ., συνεχῶς κινούμενος, ὁ αὐτ. 1 219· φύσις φ. καὶ μετάβολος Πλούτ. 2. 428B. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ φέρῃ, νὰ ὑποφέρῃ, ἢ ὑπομείνῃ, «ὑποφερτός», Αἰσχύλ. Πρ. 979 Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν Εὐρ. Ἱππ. 443 φορητὸς ἡ ᾠδὴ Λουκ. περὶ Ὀρχ. 27, πρβλ. Τίμ. 23.

φόριγγες, αἱ, «τὰ ὕδνα» Ἡσύχ.

φόρῐμος, ον, καρποφόρος, γόνιμος, δένδρον Ἀνθ. Π. 9 414 «λυσιτελής» Ἡσύχ. **II.** ἡ φορίμη, εἶδος στυπτηρίας, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1 52.

φορίνη, [ῑ], ἡ, τὸ δέρμα ἢ ἡ δορὰ παχυδέρμων ζῴων, μάλιστα δὲ τοῦ χοίρου, Ἱππ. 404 55, Ἀθήν. 381C, κλπ.· ἔνδυμα ἐκ τοιούτου δέρματος πεποιημένον, Πλούτ. 2. 57A· ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ῥινοκέρωτος, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 44· τοῦ βοός, Εὐστ. 1915 13· τοῦ χαμαιλέοντος, Αἰλ. περὶ Ζ. 33·—ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος, Ἀντιφῶντος Ἀποσπ. 115, Ἀριστομένης ἐν «Γόησι» 6· πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ ἔνθ' ἀνωτ.

φορίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φορίνη**, ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ ὀφθαλμοῦ παχυνθεῖσα, «φορίνιον γὰρ λέγεται τὸ παχυνθὲν δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ» Φώτ. 427, 12, ἐν λέξ **πεφοριῶσθαι.**

φορῑνόομαι, Παθ., καλύπτομαι ὑπὸ παχείας μεμβράνης, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Λυσίας παρ' Ἁρποκρ ἐν λέξ. **πεφοριῶσθαι**, Meineke εἰς Εὐφορίωνα 143, καὶ ἴδε **φορίνιον.**

φόρκες, αἱ, τὸ Λατ. **furcae**, «φόρκες· χάρακες» Ἡσύχ.

Φορκίδες, [ῐ], ίδων, αἱ, αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυνος, αἱ τρεῖς Γοργόνες, Σθενώ, Εὐρυάλη, Μέδουσα, Πινδ. Π. 12. 24, Αἰσχύλ. Πρ. 794, πρβλ. Ἀποσπ. 252, 3.

φορκίς, ἡ, «μονόφθαλμος» Ἡσύχ.

φορκός, ή, όν, λευκός, πολιός, Λυκόφρ. 477· «φορκόν· πολιόν, ῥυσόν» Ἡσύχ.

Φόρκος, ὁ, = **Φόρκυς**, Πινδ. Π. 12. 24, Σοφ. Ἀποσπ. 407. **II.** = **Ἔρεβος**, Λατ. **Orcus**, Φανοκλ. 1. 20, καὶ αὐτόθι Bach.· ἴδε Müller Orchom. σ. 155, Welcker Αἰσχύλ. Τριλογ. σ. 383, πρβλ. τὸ ἑπόμ. II.

Φόρκῡν, ῡνος, ὁ, = **Φόρκυς**, Ὀδ. Α. 72, Ν. 96, 345 (ἐνίοτε κατὰ γενικ.)· ὀνομ. παρὰ Παλαιφ. 32. **II.** ὡς τὸ **φόρκος** II, τὸ Λατ. **Orcus**, Εὐφορίων 52· ἐνταῦθα ὡσαύτως κατὰ γενικήν.

Φόρκῡς, ῡος, ὁ, ἀρχαῖός τις θαλάσσιος θεὸς υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς γεννήσας τὰς Γραίας, τὰς Γοργόνας καὶ ἄλλα τέρατα ἐκ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 270 κἑξ.

φορμηδόν, Ἐπίρρ., (φορμὸς) ἐν εἴδει φορμοῦ, δηλ. σταυροειδῶς, «σταυρωτά», ξύλα .. φ. ἀντὶ τοίχων τιθέντες, στήνοντες σταυροειδῶς ξύλα, Θουκ. 2. 75· φ· ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες (δηλ. τοὺς νεκροὺς) ὁ αὐτ. 4. 48, πρβλ. Φίλωνα 2. 530, Ἀριστείδ. 2. 312, Casaub εἰς Αἰν. Τακτ. 32.

φορμιγκτής, ἀδόκιμον ἀντὶ **φορμικτής.**

φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, εἶδος κιθάρας (ἴδε κατωτ., καὶ πρβλ. **κιθαρίζω**), τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐγχόρδων ὀργάνων τῶν Ἑλλήνων ἀοιδῶν, συχν. παρ' Ὁμήρῳ μάλιστα ὡς ὄργανον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Α. 603, Ω. 63, πρβλ. Ὀδ Ρ. 270, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 203· ἦτο δὲ κεκοσμημένη μὲ χρυσόν, ἐλέφαντα, πολυτίμους λίθους καὶ γλυφάς, ὅθεν τὰ ἐπίθετα **περικαλλής, δαιδαλέη**, κλπ.· ἑπτάχορδος (μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Τερπάνδρου), Πινδ. Π. 2. 130, Ν 5. 43· ψάλλων ἐλεφαντόδετον φ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 219. **2)** φ. ἄχορδος μεταφορ., τὸ τόξον, Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 11, 11.
(Συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὸ **φέρω**, οἱονεὶ φορητὴ λύρα, ἡ τοῖς ὤμοις φερομένη Ἡσύχ. Ἀλλ' ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΦΡΕΜ. φρέμ-ω· οὕτω π.χ. **βρέμεσθαι**, εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς λύρας παρὰ Πινδ ἐν Ν. 11. 7. Κατὰ τὴν κατάληξιν συμφωνεῖ πρὸς ἄλλα μουσικὰ ὄργανα, οἷον **σάλπιγξ, σῦριγξ**).

φορμίζω, μέλλ. -ίσω, Δωρ. -ίξω, παίζω τὴν φόρμιγγα, κιθαρίζω, Ἰλ Σ 605, Ὀδ. Α. 155., Δ 18, Θ. 266. **II.** μετ' αἰτ., ᾄδω τι πρὸς φόρμιγγα, Σαπφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον Ἑρμησιάναξ 3. 48.

φορμικτής, Δωρ. -**μικτάς**, ὁ, ὁ παίζων τὴν φόρμιγγα, κιθαριστής, κιθαρῳδὸς ἐπὶ τοῦ Ὀρφέως, Πινδ. Π. 4. 314· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 231· ἐπὶ τοῦ Ἀρίονος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 308·— ἐν Νόνν. Διονυσ. 24. 238, **φορμικτήρ**, ὁ.

φορμικτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὁ ᾀδόμενος πρὸς φόρμιγγα, καὶ πεζὰ καὶ φ. (ἐξυπακ. μέλη) Σοφ. Ἀποσπ. 15.

φορμίον, τό, ὑποκ. τοῦ **φορμός**, «πλέγμα ψιαθῶδες» (Ἡσύχ.), Ἱππῶναξ 129 (Bgk. ἐν ταῖς προσθήκ.)· ὡσαύτως, δεσμός, δέμα, τὰ φορμία τῶν φρυγάνων Διογέν. Λαέρτ. 4. 3. **II.** φυτόν τι, ἴσως ταὐτὸν καὶ τὸ **ὅρμινον**, Γαλην.

φορμίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **φορμός**, μικρὸν καλάθιον, Ἀριστοφ. Σφ. 58, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 69· χρήσιμον εἰς ἁλιείαν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 5·— οὕτω **φορμίσκος**, ὁ, Πλάτ. Λῦσις 206E· «φορμίσκοι, καλαθίσκοι, πλεκτὰ ἀγγεῖα» Ἐτυμ. Μέγ. 798, 51· **φορμίσκιον**, τό, Πολυδ. Ζ', 173.

φορμο-κοιτέω, κοιμῶμαι ἐπὶ φορμοῦ, ψιάθου, Κωμικὸς ἐν Ἀν. Βεκκ. 70 5.

φορμορρᾰφέομαι, Παθ., ῥάπτομαι ὡς φορμός, περιπλέκομαι ἀδεξίως, λέξις τοῦ Δημοσθένους, ἣν ἐμπαίζει ὁ Αἰσχίνης 77. 28, φορμορραφούμεθα ἐπὶ τὰ στενά, δηλ. στενοχωρούμεθα ὡσπερανεὶ φορμίσει τισὶν ἐνραπτόμενοι.

φορμορρᾰφίς, ίδος, ἡ, βελόνη, δι' ἧς ῥάπτει τις φορμούς, Αἰν. Τακτ. 18.

φορμός, ὁ, (φέρω) σκεῦος πλεκτόν, κόφινος πρὸς μεταφορὰν γεννημάτων ἢ ἄλλων πραγμάτων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡσ. 480· φορμ. ψάμμου Ἡρόδ. 8. 71· φ ἀχύρων σεσαγμένοι Πολύβ. 1. 19, 13, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 174·— παροιμ., ὁ ἐν Λυκείῳ φορμὸν δούς, ἐπὶ ὑπηρεσίας γενομένης κατὰ τὴν ἀναγκαιοτάτην στιγμήν, Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 7, 3. **2)** στρῶμα πλεκτόν, Λατιν. storea, Ἡρόδ. 3. 98· φ. σχίνινος Ἀριστοφ. Πλ. 542, Ἀποσπ. 227. **3)** ἔνδυμα ναύτου ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος, Θεόκρ. 21. 13, πρβλ. Παυσ. 10. 29, 8. **II.** μέτρον σίτου, Λυσίας 164. 33· φ. πυρῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 813·— περίπου ὅσον εἷς μέδιμνος, Böckh P. E. 1, σ. 111.

φορμοσίκων, ὁ, σωματώδης, πολύσαρκος, «φορμοσίκων· παχὺς» Ἡσύχ.

φορμοφορέω, φέρω, σηκώνω κοφίνους ἢ δέσμας φρυγάνων, εἶμαι ἀχθοφόρος, Δίων Κ. 52. 25.

φορμο-φόρος, ὁ, ἀχθοφόρος, Διογ. Λ. 9. 53, Ἀθήν. 354C· οἱ φορμοφόροι, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἑρμίππου.

φορμύνιος, ἡ, εἶδος συκῆς, αἱ κόλουροι καὶ φορμύνιοι .. συμφέρουσιν ἐὰν ἔχωσιν ὕδωρ Ἀνδροτ. παρ' Ἀθην. 75D.

φορο-γράφος [ᾰ], ὁ, γραμματεὺς τοῦ φόρου, Γρηγορ. Ναζ. III, 1177A.

φορο-θετέω λόγους, ἐμπορεύομαι αὐτούς, «τίς τῶν ἐπισκόπων τοὺς λόγους ἐφοροθέτησε;» Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 944A.

φορολογέω, ὡς καὶ νῦν, φορολογῶ, πολλὰ μέρη τῆς Σικελίας ἐφορολόγουν Πολύβ. 1. 8, 1, πρβλ. Διόδ. 5. 32, Στράβ. 116, Πλουτ. Σύλλ. 24· ἀπολ., Πολυδ. Δ', 28.— Παθ., ὑπόκειμαι εἰς φόρον, φορολογοῦμαι, Διόδ. 19 94.

φορολογητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φορολογῶ**, δεῖ φορολογεῖν, Εὐστ. Πονημάτ. 242. 35.

φορολόγητος, ον, ῥημ. ἐπίθ., φόρου ὑποτελής, τινι 'Εβδ. Δευτ. Κ', 11).

φορολογία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ φορολογεῖν, εἰσπράττειν φόρον, 'Εβδ. (Α' Μακκ. Α', 29, κ. ἀλλ.), Φίλων 2. 326. II. φόρος, Μάρμαρ. Ροσσέτ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 4697. 12.

φορο-λόγος, ον, ὁ εἰσπράττων δημοσίους φόρους, εἰσπράκτωρ, 'Εβδ. ('Ιὼβ Γ', 18, κ. ἀλλ.), Πλουτ. Πύρρ. 23.

φορός, όν, (φέρω) ὁ φέρων: 1) ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ φέρων, ὁ ὠθῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπὶ ἀνέμου, οὔριος, εὐνοϊκός, Λατιν. secundus, Πολύβ. 1. 60, 6., 31, 23, 8, Στράβ. 281, Διόδ. κλπ.· πρβλ. **ἐπίφορος**·— ὡσαύτως ἐπὶ οὐδετέρας σημασίας, ὁ τείνων πρός τινα διεύθυνσιν, κάτω 'Αριστ. Προβλ. 13. 5. — 'Επίρρ., φορῶς κατά τι ἤ τινί, συμφώνως πρός τι, Φιλόδημ. ἐν Heik. Stud. I. σ. 32. 46. 2) μεταφορ., φ. κῦδος Λουκ. πρὸς Κρον. 4· φ. πρὸς τὴν ὑγίειαν, εὐνοϊκὸς πρὸς τὴν ὑγ., Στράβ. 262· πρὸς ἀρετὴν Πλουτ. 2. 5C. II. εὔφορος, καρποφόρος, γόνιμος, γῆ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 3· ὡσαύτως ἐπὶ γυναικός, Foës. Oec. Hipp.

φόρος, ὁ, (φέρω) τὸ εἰσφερόμενον ἢ ἀποτινόμενον, φόρος, Λατ. tributum, πρῶτον παρ' 'Ηροδ.· κυρίως τὸ χρηματικὸν ποσὸν ὅπερ ἀποτίνουσιν οἱ ὑπήκοοι εἰς τὴν κυβερνῶσαν ἀρχήν, οἷον ὑπὸ τῶν νησιωτῶν 'Ελλήνων εἰς τοὺς 'Αθηναίους, = φορὰ χρημάτων Θουκ. 1. 96 (ἴδε **φορὰ** Β. Ι. 2)· φόρου ἀπαγωγὴ 'Ηρόδ. 1. 6, 27· ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς, ὑποκειμένους εἰς τὴν ἀπότισιν φόρου, Θουκ. 1. 56· φόρον ὑποτελέειν, ἀποτίνειν φόρον, 'Ηρόδ. 1. 171, πρβλ. 'Ισοκρ. 256Ε· ἀπάγειν 'Αριστοφ. Σφ. 707· φέρειν ὁ αὐτ. ἐν "Ορν. 191, Ξεν. 'Αν. 3. 1, 9, 'Αθήν. 2. 1· φ. τάξασθαι 'Ηρόδ. 3. 13· ἀλλά, φόρον τάσσω πόλεσι, ὁρίζω τὸν ἀναλογοῦντα ἑκάστῃ πόλει φόρον, 'Ανδοκ. 30. 21, πρβλ. 'Ισοκρ. 65Ε, Δημ. 690. 1, Αἰσχίνην 31. 20, 90. 20· φ. δέχεσθαι, λαμβάνειν φόρον, Θουκ. 1. 96 (ἐπὶ τῶν **'Ελληνοταμιῶν**), Ξεν. 'Αθην. Πολ. 3. 2· φόρ. προσήει, εἰσεφέρετο, εἰσεπράττετο, 'Ανδοκ. 24. 29· ὁ προσιὼν ἀπὸ τῶν πόλεων φ. 'Αριστοφ. Σφ. 657· ἐν τῷ πληθ., φόροι ἥκουσιν ὁ αὐτ. ἐν 'Αχ. 505, πρβλ. 'Ιππ. 313·— ὁ βασιλικὸς φ., ἐν Σπάρτῃ, Πλάτ. 'Αλκ. 1. 123Α. 2) καθόλου, πᾶσα πληρωμὴ χρημάτων, φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ Ξεν. Συμπ. 4. 32· κατὰ φόρους, «κατὰ δόσεις», Ψήφισμα παρὰ Πολυβ. 18. 27, 7·—συχν. παρὰ Πλουτ. II. ἐν Αἰσχύλ. 'Ικ. 674, ὁ Ahr. γράφει **φόρους** ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς καρποφορίας ἢ παραγωγῆς. III. ἡ Ρωμαϊκὴ ἀγορά, Λατ. forum, Σουΐδ. ἐν λ. IV. τοῦ βωμοῦ ἡ περικόσμησις, Συλλ. 'Επιγρ. 8697c. — "Ιδε Κόντου ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 29.

φοροφορέω, φέρω φόρον, «κυριευέτω δὲ καὶ τῶν ἔχει καὶ κατεσκέωσται φοροφορέων [ὁ ἀπελευθερούμενος δοῦλος] Σωτήριχος πάντων, καὶ οἱ βεβαιωτῆρες βέβαια παρεχόντω Σωτηρίχωι πάντα» 'Επιγρ. Δελφῶν W. et. F. 273, Συναγωγὴ Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

φορτᾰγωγέω, φέρω φορτία, Λογγῖν. 43. 4.

φορτ-ᾰγωγός, όν, ὁ φέρων φορτία, ναῦς φορτ.., φορτηγικὸν πλοῖον, ἀλλαχοῦ φορτίς, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Ε. 250· φορταγωγὸν ναῦν φαμὲν καὶ φορτηγίδα καὶ φορτωτικὴν Θωμᾶς Μάγ. 900· πρβλ. **φορτηγός**.

φόρταξ, ᾱκος, ὁ, ὁ φέρων, ἀχθοφόρος, Πολυδ. Ζ', 132. II. ὡς τὸ **φορτικός**, ὀχληρὸς ἄνθρωπος ἢ πανοῦργος καὶ ἄθλιος, Νουμήν. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 735C.

φορτηγέω, = **φορταγωγέω**, τοῖσι πλοίοισι 'Ηρόδ. 2. 96· ἐπὶ φορτηγῶν ζῴων, Λουκ. "Ον. 33, κλπ., πρβλ. Α. Β. 71.

φορτηγία, ἡ, τὸ φέρειν ἢ μεταφέρειν φορτία, ἐμπορεύεσθαι, ἀντίθετον τῷ **ναυκληρία**, 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 11, 3.

φορτηγικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς φορτηγίαν, εἰς μεταφορὰν φορτίων, πλοῖον φ., φορτηγόν, ἐμπορικόν, Θουκ. 6. 88, Ξεν. 'Ελλ. 5. 1, 21. 2) φ. βρώματα, βρώματα οἷα τὰ ἐν τοιούτοις πλοίοις εὑρισκόμενα, δηλ. ἄθλια τροφή, ἐξ ἀντλίας ἥκοντα καὶ γέμοντ' ἔτι φορτηγικῶν μοι βρωμάτων ἀγωνίας Διονύσ. Κωμικ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 42.

φορτηγίς, ἡ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **φορτηγός** παρὰ Πολυδ. Α', 83.

φορτ-ηγός, όν, ὁ μεταφέρων φορτία, ἔμπορος, Θέογν. 679, Σιμωνίδ. (;) 181· ναυβάτης φ. Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 256· αὐλητρίδας, αἵ τε τάχιστα ἀνδρῶν φορτηγῶν ὑπὸ γούνατα μισθοῦ ἔλυσαν Μεταγένης ἐν «Αὔραις» 1· φ. ναῦς (ἴδε **φορτηγικός**) Πολύβ. 1. 52, 6., 5. 68, 4, κλπ.· πλοῖον Διόδ. 14. 55., 20. 85. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 149.

φορτίζω, μέλλ. -ίσω, φορτώνω, φορτίσας τὸν ὄνον Βαβρ. 116. 3· φορτίον φ. τινά, ἐπιτίθημι φορτίον εἴς τινα, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 46. — Μέσ., τὰ μείονα φορτίζεσθαι, ἐμβιβάζω εἰς πλοῖον τὸ μικρότερον μέρος τῆς περιουσίας μου, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 688, πρβλ. 'Ανθ. Π. 10. 5· 'Υμήττιόν τε φορτιούμενος μέλι, καὶ νὰ φορτωθῇ 'Υμήττιον μέλι, Μάχων παρ' 'Αθην. 582F. Παθ., φορτώνομαι βαρέα φορτία, πεφορτισμένος Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 45, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. ια', 28.

φορτῐκεύομαι, φέρομαι φορτικῶς, ἀγροίκως, αὐθαδῶς, ἀστεΐζομαι χυδαίως, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 13.

φορτῐκός, ή, όν, (φόρτος)· — κυρίως, ἁρμόδιος πρὸς μεταφορὰν φορτίων, πλοῖον φ., φορτηγόν, Δίων Κ. 56. 27.— 'Ο Πολυδ. Α', 83 μνημονεύει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Θουκ. (6. 88), ἔνθα νῦν φέρεται φορτηγικοῦ· πρβλ. **φόρτιμος**. II. ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας τοῦ φορτίου, καὶ μεταφορ. (πρβλ. **φόρτος** II) ἐπὶ προσώπων, ὀχληρός, ἐνοχλητικός, φ. καὶ ἐπαχθὴς Δημ. 57 ἐν τέλει· φ. τοῖς συνοῦσι Πλουτ. 2. 456Ε, πρβλ. 44Α, κλπ.· φ. ἀκολουθῶν ὄχλῳ, ὡς ἀκολουθῶν.., Λουκ. Νιγρ. 13· — ἀκολούθως, 2) ὡς τὸ **βάναυσος**, ἄγροικος, χυδαῖος, κοινός, πρόστυχος, ἄνθρωπος ἀμέτοχος ἐλευθερίου ἀγωγῆς καὶ παιδείας, ἰδιώτης, ἀπαίδευτος, 'Αριστοφ. Νεφ. 524· ἀντίθετον τῷ **πεπαιδευμένος**, 'Αριστ. Πολιτ. 8. 7, 6· οἱ πολλοὶ καὶ φορτικώτατοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ χαρίεντες, ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθικ. Νικ. 1. 5, 1· βωμολόχοι καὶ φ. αὐτόθι 4. 8, 3· φ. καὶ νεόπλουτος Πλουτ. 2. 708C, πρβλ. 634B· οὕτω, 6) ἐπὶ πραγμάτων, φ. κωμῳδία, χυδαία, ταπεινὴ κωμῳδία, 'Αριστοφ. Σφ. 66, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρον 236C, Meineke Com. Gr. 1. 223· φ. τὸ χωρίον 'Αριστοφ. Λυσ. 1218· φ. γέλως Κωμικ. 'Ανώνυμ. 274· δίαιτα φ. καὶ ἀφιλόσοφος Πλάτ. Φαῖδρ. 256B· φ. ἡδοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 581D· φ. καὶ δημηγορικά, ἐπιχειρήματα χυδαῖα, πρὸς κατάκτησιν τῆς εὐνοίας τοῦ ὄχλου, ad captandum vulgus, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 482Ε· φ. μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δὲ ὁ αὐτ. ἐν 'Απολ. 32Α· τὸ φ. ἐρώτημα ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435C· φορτικώτερόν τι ἐρήσομαι ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 286Ε· φ. ἔπαινος 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 10. 8, 7· ἡ ἅπαντα μιμουμένη [τέχνη] φορτική, ἡ τέχνη ἡ ὁποία μιμεῖται τὰ πάντα (καὶ αὐτὰ τὰ μηδαμινὰ) εἶναι χυδαία, ταπεινή, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 26, 2· λέγω οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκα, οὐχὶ ἐκ χυδαίας ἀλαζονείας, Αἰσχίν. 6. 27· ἐπὶ πομπώδους ῥητορικοῦ ὕφους, Διον. 'Αλ. περὶ Λυσ. 3· τὸ φ. τῆς λέξεως, χυδαιότης ὕφους, ὁ αὐτ. περὶ Θουκ. 27· τὸ φ. καὶ στρατιωτικόν, ἐπὶ τῶν δημηγοριῶν τοῦ 'Ιφικράτους, ὁ αὐτ. περὶ Λυσ. 12· τὸ φ. τῶν μέτρων Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 14·— οὕτω καί, 3) ἐν τῷ ἐπιρρ. **φορτικῶς**, ἀγροίκως, χυδαίως, κατὰ τὸν τρόπον ἀνθρώπου ἀπαιδεύτου, Πλάτ. Θεαίτ. 183Ε, Πολ. 367Α· φ. ἐπαινεῖν αὐτόθι 528Ε· φ. καὶ χύδην λέγειν 'Ισοκρ. 238Α· φ. πολιτεύεσθαι ὁ αὐτ. 150D· φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγομαι, ὁμιλῶ μᾶλλον ὡς ἀπαίδευτος καὶ ἄγροικος ἢ ὡς φιλόσοφος, Πλουτ. Σόλων 3.

φορτικότης, ητος, ἡ, χυδαιότης, 'Αριστ. Ρητορ. 2. 21, 15, Εὐστ. 1081. 8, κ. ἀλλ.

φόρτιμος, η, ον, = **φορτικός** I, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. "Ορν. 599.

φορτίον, τό, ὡς καὶ νῦν, τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον καί μ' οὐκ ἀρέσκει 'Αριστοφ. Πλ. 352, Λυσ. 312, Ξεν. 'Απομν. 3. 13, 6, 'Ανάβ. 7. 1, 37, κ. ἀλλ.· φέρων ἀνθράκων φ. 'Αριστοφ. 'Αχ. 214· φ. βαστάζειν Τέλης παρὰ Στοβ. 1. 159 Gaisf. 2) φορτίον πλοίου, Λυκοῦργ. 159. 43· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου φορτία, δηλ. τὰ ἐμπορεύματα, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 641, 691, 'Ηρόδ. 1. 1., 2. 179, κ. ἀλλ., πρβλ. 'Αριστοφ. 'Αχ. 899, 910, Σφ. 1398, Βάτρ. 573. 3) ἐπὶ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Ξεν. 'Απομν. 2. 2, 5. 4) μεταφορ., φ. ἄρασθαι Δημ. 156. 6· μέγα τὸ φορτίον 'Αντιφάνης ἐν «'Αγροίκῳ» 4· οὐκ ἔστιν οὐδὲν βαρύτερον τῶν φορτίων.. γυναικὸς ὁ αὐτ. ἐν 'Αδήλ. 53· οὗτοι τὸ γῆράς ἐστιν .. τῶν φ. μέγιστον 'Αναξανδρ. ἐν 'Αδήλ. 2. ('Υποκορ. μόνον κατὰ τύπον, τιθέμενον συνήθως ἀντὶ τοῦ **φόρτος** παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς πεζογράφοις· τὰ δὲ παραγγέλματα τῶν Γραμματικῶν Μοίριδος καὶ Θωμᾶ Μαγίστρου ἀποδοκιμαζόντων τὴν λέξιν ὡς μὴ 'Αττ. ἐλέγχονται ἐκ τῶν παραδειγμάτων ὡς ἡμαρτημένα).

φορτίς (ἐξυπακ. ναῦς), ίδος, ἡ, ὡς τὸ ναῦς **φορτηγός**, ὁλκάς, γαυλός, πλοῖον φορτηγόν, ἐμπορικόν, ἔδαφος .. φορτίδος εὐρείης 'Οδ. Ε. 250, πρβλ. Ι. 323, Διόδ. 16. 6, Λουκ., κλπ.

φορτισμός, ὁ, τὸ ἐπιτιθέναι φορτίον, φόρτωσις, φόρτωμα, ταῦτα δὲ συμβαίνει ἀπὸ δρόμου ἢ φορτισμοῦ 'Ιππιατρ. 208, 20.

φορτιώδης, ες, (εἶδος) φορτικός, ἐνοχλητικός, ὀχληρός, τὸ φορτιῶδες τῶν φόρων βάρος Τζέτζ. 263.

φορτο-βαστάκτης, ου, ὁ, φορτοφόρος, ἀχθοφόρος, Σχόλ. εἰς Πλάτ., Σουΐδ. ἐν λέξ. **Πρωταγόρας**.

φόρτος, ὁ, (φέρω) φορτίον πλοίου, 'Οδ. Θ. 163, Ξ. 296, 'Ησ. "Εργ. 629, 'Ηρόδ. 1. 1, Σοφ. Τρ. 237, καὶ παρὰ [μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Πλουτ. καὶ Λουκ. 2) μεταφορ., βαρὺ φορτίον, βαρὺ πρᾶγμα, φ. χρείας, κακῶν Εὐρ. 'Ικ. 20, Ι. Τ. 1306· ἔρωτος 'Ανακρ. 167 Bgk, II παρ' 'Αττικ., πρᾶγμα φορτικόν, χυδαῖον, πρόστυχον, 'Αριστοφ. Εἰρ. 748, Πλ. 796· πρβλ. φορτικός. II. ὕλη πραγματείας, 'Αρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 4 (δίς).

φορτο-στόλος, ον, πλοίου ἐμπορικοῦ φ., ὁ ἐκπέμπων πεφορτωμένον ἐμπορικὸν πλοῖον, Μανέθων 4. 134.

φορτο-φορέω, φέρω φορτίον, πιθαν. γραφ. ἐν Πλουτ. Περικλ. 26, ἀντὶ **ποντοπορέω**. **2**) ἐπὶ γυναικός, εἶμαι ἔγκυος, Χρησμ. Σιβ. 2. 190.

φορτόω, φορτώνω, ὡς τὸ **φορτίζω**, τί τινι Ἡλιόδ. 3. 5. — Παθ., φορτίζομαι, φορτουμένης τοκετῷ τελειομήνου βρέφους Κ. Μανασσ. Χρον. 148, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 361.

φορυκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **φορύσσω**, πεποικιλμένος, κάλχη Λυκόφρ. 864.

φορύνω [ῡ], ὡς τὸ **μολύνω**, μολύνω, κηλιδῶ, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. παρατ., σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, «τουτέστιν ἐμολύνετο ἢ αἵματι ἢ ἄλλως κυλιόμενα εἰς τὴν γῆν» (Σχόλ.), Ὀδ. Χ. 21· λύθρῳ ἐφορύνετο γαῖα Κόϊντ. Σμ. 2. 356, πρβλ. 3. 604 Πρβλ. **φορύσσω**.

φορύσσω, ἐνεργ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. **φορύξας**, ἴδε κατωτ.—Μέσ. ἀόρ. **ἐφορύξατο** Νικ. Θηρ. 203. — Παθ., ἐνεστ· **φορύσσεται** Ὀππ. Ἁλ. 5. 269· πρκμ. **πεφόρυγμαι**. Ὡς τὸ φορύνω, μολύνω, μιαίνω, κηλιδῶ, φορύξας αἵματι Ὀδ Σ. 336· ὕδατι φορύξαι, σχεδὸν ὡς τὸ φυρῆσαι, ἀναμῖξαι, Ἱππ. 619. 49· μέλιτι ἐφθῷ φορύξαντα καὶ φυρήσαντα ὁ αὐτ. 679, 34, πρβλ περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 9. 39.—Παθητ., πεφορυγμένος ἰῷ Νικ. Θηρ. 302, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 12. 500· ἰοῦ Ὀππ. Κυν. 1. 380· ὡσαύτως μετὰ γενικ., λύθροιο φορύσσεται Ὀππ. Ἁλ. 5. 269.

φορυτός, ὁ, πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παρασυρόμενον, ὅθεν (ὡς τὸ **συρφετός**, ἐκ τοῦ **σύρω**), οἷον ἄχυρα, φρύγανα, φρυγανώδη χόρτα, «σκουπίδια», «ῥοκανίδια», Λατιν. qu squil ae, ὡς τὰ συσσωρευόμενα εἰς τὴν αὐλὴν ἀγροτικῆς οἰκίας ἢ εἰς ἐργαστήριον ξυλουργοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 72, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 6., 9. 41, 13· χρήσιμα κατὰ τὴν φόρτωσιν πηλίνων ἀγγείων ὅπως μὴ συγκρουόμενα θραύωνται, Ἀριστοφ. Ἀχ. 927· ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι 3. 7, βρωμάτων φορυτὸς εἶναι μῖγμα ἢ ἀνάμιξις παντοειδῶν φαγητῶν.— Καθ' Ἡσύχ.: «φορυτός· φρύγανα, ἄχυρα, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ ἀνέμου χόρτος, φρυγανῶδες, συρφετός, βόρβορος, ἀκαθαρσία».

φορῶς, ἴδε φορός, όν, Ι. 1.

φόσσατον, ἢ **φοσσᾶτον**, τό, = τῷ Λατ. fossatum, ὄρυγμα, τάφρος, ὅριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 5187b. 9, Ζωναρ., Σουΐδ. ἐν λέξ. **σέδετον** (ἔνθα **φωσσάτον**). **2**) **στρατόπεδον**, Ἰω. Χρυσ. XI, 174F, Μαυρίκ 12, 22, Χρον. Πασχ. 725, Μαλαλ. 30 , κλπ. **3**) = **στρατός**, Θεοφάν. 603, 16, Στέφ. Διάκ. 1129, 1148, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 437, 6., 453, 16, κλπ.

φοτεύει, «(Κύπριοι)· γεννᾷ» Ἡσύχ.

φουάδδει, «(Λακων.)· σωμασκεῖ» Ἡσύχ.

φούαξιρ, «(Λακων)· «ἡ ἐπὶ τῆς χώρας σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι» Ἡσύχ.

φοῦ, τό, ἀγρία νάρδος, βαλεριάνα, Διοσκ. 1. 10.

φοῦ, = φεῦ, (Λατ. phu, Γερμ. pfui) τῶν κακῶν! Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθηναίῳ 277 F. ἔκδ M in

φουΐξ, «(Λακων.)· «φῦσιγξ» Ἡσύχ.

φούλλικλος, ὁ, (συνηθ. οὐδ. **φούλλικλον**, τό), «ὅτι τὸ φούλλικλον καλούμενον, ἦν δὲ ὡς ἔοικε σφαιρίον τι, εὗρεν **Ἀττικὸς** Νεαπολίτης παιδοτρίβης, γυμνασίας ἕνεκα Πομπηίου Μάγνου» Ἀθήν. 14F, Λατιν. follic lus.

φουμῶσος τυρός, ὁ, εἶδος τυροῦ, Ἀθήν. 113C.

φουρνάκιος, α, ον, ὁ ἐν κλίβανι (φούρνῳ) ὠπτημένος, Ἀθήν. 113B· οὕτω, **φουρνίτης**, ὁ, φουρνίτου ἄρτου Γαλην. τόμ. 13, σ. 607.

φουρνο-πλάστης, ου, ὁ, κεραμεύς, Τιμ. Λεξ. 149 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξ. **ἰπνοπλάθαι**.

φοῦρνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. furnus, Ἀθήν. 113C, Ἐρωτιαν. ἐν λεξ **ἰπνός**.

φοῦσα, Βοιωτ. ἀντὶ **φῦσα**, μετοχ. θηλ. ἀορ. β' τοῦ φύω Κόριννα 21.

φοῦσκα, ἡ, τὸ Λατ. posca, ὄξινος οἶνος, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. 295.

φόως, τό, κατ' Ἐπικ. ἐπέκτ. ἐκ τοῦ φῶς, ὅπερ καὶ αὐτὸ γίνεται κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **φάος**, φῶς, συχν. παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἑνικ , ὅθεν ἄκλιτον. — Καθ' Ἡσύχ.: «φόως· φῶς. χαρά· σωτηρία», καί: «φόως ἐρέουσα (Ἰλ. Β. 49)· τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου σημαίνουσα» (διορ. σημανοῦσα).

φόωσδε, εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, Ἰλ. Β. 309, Τ. 103, κλπ.

φράγδην, Ἐπίρρ., πεφραγμένως, ὡπλισμένως, ἐνόπλως, Βατραχομυομ. πρὸ τοῦ στίχ. 254 κατὰ τὸν Βαρνέσ. κώδ.

φραγέλλη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 724.

φραγέλλιον, τό, **φραγελλόω**, τὰ Λατ. flagellum, flagellare, μάστιξ, μαστιγῶ, Εὐαγγ. κ. Ἰω. β', 15· πρβλ. **φλαβέλλιον**.

φράγμα, τό, (φράσσω) φραγμός, φράκτης, πρόφραγμα, Ἡρόδ. 8 52, Πλάτ. Πολιτικ. 279D. **2**) καθόλου, ἀμυντήριον, φρ μετώπων, ἐπὶ τῶν κεράτων ἐλάφου, Ἀνθ. Π. 6. 110· ἐπὶ τοῦ μέλανος ὑγροῦ τῆς σηπίας, Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 4. 5, 12· ἐπὶ τῶν βλεφάρων, ὁ αὐτ. περὶ Ψυχῆς 2. 9, 13.

φραγμίτης, [ῑ], ου, ὁ, ὁ ἐν τοῖς φραγμοῖς φυόμενος, ἅλιμος, θάμνος ἐστὶ φραγμίτης Διοσκ. 1. 121.

φραγμός, ὁ, (φράσσω) φράξιμον, ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς Σοφ. Ο. Τ. 1387. **ΙΙ**. ὡς τὸ φράγμα, φράκτης, Ξεν. Κυν. 11, 4. κλπ.· ἐπὶ τοῦ φράκτου ὁ ὁποῖος κατεσκευάσθη ἑκατέρωθεν τῆς ὑπὲρ τὸν Ἑλλήσποντον γεφύρας, Ἡρόδ. 7. 36 ὀχύρωμα, αὐτόθι 142· — λέγεται προσέτι ἐπὶ τοῦ διαφράγματος (ἴδε **φρὴν** Ι), Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 10, 3 ἐπὶ τοῦ κολεοῦ τῶν κανθάρων, αὐτόθι 4. 6, 4 ἐπὶ τῶν ὀδόντων (ἕρκος ὀδόντων), Παῦλ. Αἰγ., πρβλ. Πολυδ. Β', 93.

2) τόπος διὰ φράκτου ἀποκεχωρισμένος, περιπεφραγμένος, οἱονεὶ μάνδρα, Ἀνθ. Π. 9. 343. **3**) μεταφορ., διαχώρισμα, μεσότοιχον, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. β', 14·—ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος δασεῖαν γενειάδα, Λουκ. Ψευδολ. 27.

φραγμόω, περιφράττω, τὰ στοιχεῖα φραγμώσας ὅλα Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 146.

φραγμών, ῶνος, ὁ, φράκτης, Γλωσσ.

φράγνῡμι, = **φράσσω**, κελεύθους φράγνυτε Ἀνθ. Παλ 7. 391, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 24, Σερτώρ. 21, κλπ.— Μέσ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 336, Πλουτ. Φωκ. 11. πρβλ. **ἀποφράγνυμι**.

φρᾰδάζω. (φραδή) καθιστῶ τι γνωστόν, ποιῶ δῆλον, γᾶν φράδασσε (ποιητ. ἀόρ. α') Πινδ. Ν. 3. 45·— οὕτω, **φραδεύω**, Ἡσύχ.· **φραδάω**, = **βουλεύομαι**, Ἀρκάδ. 155. 17.

φραδατήρ. ῆρος, ὁ, γραμματεύς, συμβολαιογράφος, Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5426,-27.

φρᾰδή, ἡ, (φράζω) ποιητ. ὄνομα, γνῶσις, τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαὶ Πινδ. Ο. 12. 13. **ΙΙ**. προαγγελία, προειδοποίησις, θεόθεν .. φραδαῖσιν Αἰσχύλ. Χο. 940, πρβλ. Φοιν. 667, Θεόκρ. 25. 52· ἀφθέγκτου μηνυτῆρος φραδαῖς, δηλ. διὰ τῆς ὀσφρήσεως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 245.—Καθ' Ἡσύχ.: «φραδαῖσι (Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.) βουλαῖς».— «φραδῇ· φρονήσει, συνέσει» ὁ αὐτ.

φρᾰδής, ές, γεν. **έος**, φράδμων, συνετός, ἀντίθετ. τῷ **ἀφραδής**. φραδέος νόου, «συνετοῦ νοῦ καὶ ἄριστα βουλεύεσθαι δυναμένου» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 354. Ἐπίρρ. **φραδῶς**, «φραστικῶς, φανερῶς» Ἡσύχ.

φραδμοσύνη, ἡ, ποιητ. ὄνομα, εὐφυΐα, νόησις, δεξιότης, ἐν τῇ δοτ. πληθ., φραδμοσύνῃσιν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 99, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 243, Θεογον. 626, κλπ.· ἐν τῷ ἑνικῷ **φραδμοσύνῃ**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 647.—Καθ' Ἡσύχ.: «φραδμοσύνη· σκέψις, βουλή, νόησις».

φράδμων, ον, γεν. **ονος**, συνετός, νοήμων, ὀξύς, ἔμπειρος, οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω, «ὁ δὲ λόγος· οὐδὲ ὁ πάνυ γνώριμός φησι καὶ συνήθης τῷ Σαρπηδόνι ἠδύνατο γνωρίσαι αὐτόν, διὰ τὸ αἵματι καὶ κόνει πεφῦρθαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Π 638, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 3. 57.

φράζω· ποιητ. παρατ. **φράζον** Πινδ. Ν. 1. 93· μέλλ. **φράσω** Ἀττ.·— ἀόρ. α' **ἔφρᾰσα** Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀφρ. 128, εἰς Ἑρμ. 442, Ἡρόδ., κλπ.· Ἐπικ. **φράσα** Ὀδ. Λ. 22· φράσσα Πινδ. Π. 4. 208·—πρκμ. **πέφρᾰκα** Ἰσοκρ 101Α·—Ἐπικ. ἀόρ. β' **πέφρᾰδον**, **ἐπέφραδον** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' προσ. (ἐν Ὀδ. Α. 273., Θ. 142, **πέφραδε** εἶναι προστ.)· εὐκτ. **πεφράδοι** Ἰλ. Ξ. 335· ἀπαρ. **πεφραδέειν**, **πεφραδέμεν** Ὀδ. Τ. 477., Η 49· α' πρόσωπ. **ἐπέφραδον** μόνον ἐν Ἰλ. Κ. 127·— Μέσ. καὶ παθ. **φράζομαι**. Ἐπικ. προστ **φράζεο**, **φράζευ** Ἰλ. Ε 440., Ι. 251· ἀπαρ **φράζεσθαι** (ἐν χρήσει ἀντὶ προστ.) Ὀδ. Α. 294· Ἐπικ. γ' ἑνικ. παρατ. **φράζετο**, **φραζέσκετο** Λ. 624, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἀπόλλ. 346·— μέλλ. **φράσομαι** Ἰλ. Ο. 234, Ἐπικ. **φράσσομαι** Ὀδ. Π. 238 – ἀόρ. α' **ἐφρασάμην** Ρ. 161, Ἐπικ. **φρασάμην** Ψ. 75· γ' ἑνικ. καὶ πληθ. **ἐφράσσατο**, **φράσσαντο** Δ. 529, Ἰλ. Ο. 671· προστ. **φράσαι** Ὀδ. Ω. 331· Ἐπικ. γ' ἑνικ. τῆς ὑποτ. **φράσσεται** αὐτόθι 217· Ἐπικ. ἀπαρ. **φράσσασθαι** Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 3. 57·— ἀόρ. παθ **ἐφράσθην** Ὀδ. Τ. 485., Ψ. 260, Ἡρόδ. 1 84, Εὐρ. Ἑκ. 546· — παθητ. πρκμ. **πέφρασμαι** Αἰσχύλ. Ἱκ. 437, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 209· μετοχ., **προ-πεφραδμένος** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 653.—Ὁ μέσ. ἀόρ. εἶναι κυρίως Ἐπικ. εἰ καὶ ἀπαντᾷ ὡσαύτως παρὰ Σόλωνι 4. 4., 31. 1, ἐν Ἀρχιλόχῳ 88, ἐν Αἰσχύλ. Χο. 113, ἐν Εὐρ. Μηδ. 653. (Ἐκ τῆς √ΦΡΑΔ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ **πέφραδον** καὶ ταῖς λέξεσι **φραδ-ή**, **φραδ-ής**, **φράδ-μων**, **φραδ-μοσύνη**.) Δεικνύω, ὑποδεικνύω, δηλῶ (ἡ μόνη σημασία τῆς λέξ. παρ' Ὁμ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ.), ἐς χῶρον ὃν φράσε Κίρκη Ὀδ. Λ. 22, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 138· ἢ οἱ Ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβὸν Ὀδ. Ξ 3· σήματ'.., τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς, ἔδειξε, Τ. 250, Ψ. 206 μῦθον πέφραδε πᾶσιν, δεῖξον, κάμε γνωστὸν τὸ λόγον εἰς πάντας, κατ' Εὐστάθ «πέφραδε ἀντὶ τοῦ εἰπέ», Α. 273, πρβλ. Θ. 142· οὕτω, δεῖξε καὶ ἔφρασε Ὕμν. Ὁμ εἰς Ἑρμ. 128 φράσατέ μοι δόμους, δείξατέ μοι .., Πινδ. Π. 4. 207· ἔφρασε

τὴν ἀτραπὸν Ἡρόδ. 7. 213· ἀπολ., φωνῆσαι μὲν οὐκ εἶχε, τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε ὁ αὐτ. 4. 113· ἀντὶ φωνῆς φράζε .. χερὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1061. **2)** κυρίως, δεικνύω, δηλῶ, ἐξηγοῦμαι, φανερώνω, λέγω, διακηρύττω, ἐκφράζομαι, λόγον, ἔπος, ὄνομα Πινδ. Ο. 2. 108, Αἰσχύλ. Πέρσ. 173, Ἱκέτ. 319· φρ. τινί τι Ἡρόδ. 6. 100· ἐλοῦ γάρ, ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμὲ Αἰσχύλ. Πρ. 781· τι πρός τινα Ἡρόδ. 1. 68, Ἀριστοφ. Νεφ. 359, κλπ.· μετὰ διπλ. αἰτ., φρ. τινά τι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 107· φρ. τι Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 267C· ὡσαύτως, περί τινος Ἰσοκρ. (ἔνθ' ἀνωτ.)· ἐπί τινος ὁ αὐτ. 419D ἔτι καὶ μετὰ γεν., λέγω περί τινος, τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς νῦν ἐστι Σοφ. Τραχ. 1122 (πρβλ. εἰπὲ δέ μοι πατρὸς .. εἰ .. Ὀδ. Λ. 174)· ὡσαύτως ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, φρ. ὅτι .. Λυσίας 94. 30, Πλάτ., κλπ.· φρ. ὡς δεῖ Ξεν. Οἰκ. 16. 8· φρ. οἵ ἐπορσύνθη κακὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 267, πρβλ. Πρ. 995, κλπ.· σπανίως μετὰ μετοχ., φρ. πόσιν ἔνδον ἐόντα Ὀδ. Τ. 477· ἡ οἱ Ἀθήνη πέφραδε οἶον ὑφ-ρδὸν (ἐξυπακ. ἐόντα) Ξ. 3, πρβλ. Η. 49·— ἀλλὰ διαφέρει ἀείποτε τοῦ **λέγω**, ὡς σημαῖνον πλέον τι ἢ τὸ ἁπλῶς λέγειν (ἴδε ἐν λ. **λαλέω**), φράσον, ἅπερ γ' ἔλεξας, ἐξήγησον, διασαφήνισον ἅπερ ἔλεξας, Σοφ. Φιλ. 559 φράζε δή τί φῄς ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Συρ. 655· φράζουσιν ἃ λέγει Ξεν. Ἀν. 2. 4, 18· φανερώτερον, φ. λόγῳ Σοφ. Φιλ. 49, Πλάτ. Νόμ. 814C· οὐχ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀλλὰ σαφῶς φράσαι περὶ αὐτῶν Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 124, πρβλ. τὸν αὐτ. 404 ἐν τέλει· εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν διδασκόντων, Ἀντιφῶν 143. 3, Πλάτ. Θεαίτ. 180B· ἐπὶ μαντείων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1048, Πλοῦτ. 46, Πλάτ. Νόμ. 923A, κλπ.· ἐπὶ ἐπιστολῶν, Πλουτ. Κικ. 15·— ἀπολ., τοῦτο φράζει, τοῦτο σημαίνει .., Ξεν. Συμπ. 8. 30. **2)** μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., λέγω ἢ ὁδηγῶ τινα νὰ πράξῃ τι, ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέθεσθαι Ἰλ. Κ. 127, πρβλ. Ὀδ. Θ. 68· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε .. Κίρκη (ἐξυπακ. ἰέναι) Κ. 549· σιγᾶν φ. τινὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 98· τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν Θουκ. 6. 58, πρβλ. 3. 15· σπανίως μετ' αἰτ·ατ. προσ. καὶ ἀπαρ., Θεόκρ. 25. 47. **3)** ἀπολ., δίδω γνώμην, συμβουλεύω, Σοφ. Ἠλ. 197, Αἰσχίν. 18. 17. **II.** Μέσ. καὶ παθ., δεικνύω ἢ δηλῶ πρὸς ἐμαυτόν, δηλ. σκέπτομαι περί τινος, κρίνω, συλλογίζομαι, συζητῶ κατ' ἐμαυτόν, τι παρ' Ὁμ., Ἡρόδ. καὶ Ἀττικ. ποιηταῖς· ἀλλ' οὐχὶ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις. εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα Ἰλ. Α. 554· φράζεσθαι βουλήν, βουλὰς Σ. 313, Ὀδ. Λ. 510· ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω Ἰλ. Ι. 423· μετὰ φρεσὶν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 686· θυμῷ πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Ἰλ. Π. 646· ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο Ἡρόδ. 1. 84·— ἄμφις φράζονται, διάφορα φρονοῦσι, διχογνωμοῦσιν, Ἰλ. Β. 14· συχνάκ. ἕπεται πρότασις διὰ τοῦ **εἰ** μετὰ μέλλ. ὁριστ., σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις, «λόγισαι, σκέψαι ὅπως με σώσῃς» (Σχόλ.), Α. 83, Ὀδ. Κ. 192, πρβλ. Ρ. 279. **2)** σκέπτομαι, διανοοῦμαι, σχεδιάζω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, φρ. τινὶ κακά, θάνατον, ὄλεθρον Β. 367, Γ. 242, Ν 373· μέγ' ὄνειαρ Δ. 444. ἐσθλὰ Ἰλ. Μ 212· φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἤριον Ψ. 126 φράσσεται ὥς κε νέηται, θὰ σκεφθῇ, θὰ ἐπινοήσῃ τρόπον πῶς νὰ .., Ὀδ. Α. 205· φρ. ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο Γ. 129, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1041. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ, σκέπτομαι, ὑποθέτω, νομίζω, πιστεύω, φαντάζομαι ὅτι .., Ὀδ. Λ. 624· οὕτως, οὐκ ἐφράζετο δυνατὸς εἶναι Ἡρόδ. 3. 154· σπανίως μετὰ μετοχῆς, οὐ φράζεται τελέων, δὲν νομίζει ὅτι θὰ ἀποβά η, Πινδ. Ι. ἐν τέλει. **4)** παρατηρῶ, τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν .. ἐφρασάμην Ὀδ. Ρ. 161· τὴν (ἐξυπακ. τὴν οὐλήν) ἀπολίζουσα φρασάμην Ψ. 75· μετὰ μετοχῆς, τὸν δὲ φράσατο προσιόντα Ἰλ. Κ. 339, πρβλ. Ψ. 453· ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν γυναικὸς Εὐρ. Ἄλκ. 1012·— παρὰ μεταγενεστ. μετὰ γεν., ὡς τὸ **αἰσθάνομαι**, χειμῶνος Ἄρατ. 745· πομπᾶς Θεόκρ. 2. 84. **5)** φυλάττω, παραφυλάττω, ὀρσοθύρην Ὀδ. Χ. 129·— ὡσαύτως, φυλάττομαι, προφυλάττομαι, προσέχω, ξύλινον λόχον Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 3. 57· συχν. ἐν τῇ προστ., φράζευ κύνα, cave canem, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1030· φράσσαι κυναλώπεκα αὐτόθι 1067·—μετὰ μετοχῆς, φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν Σοφ. Ἠλ. 213, πρβλ. Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 52. φράζεο δή, μὴ .. μάρψῃ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1065, πρβλ. Ἱππ. 1067. —ἀπολ., προσέχω, φράζου Αἰσχύλ. Εὐμ. 130, Σοφ Ἠλ. 383 — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 475.

φράκτης, ου, ὁ, παρὰ Προκοπίῳ, (ΙΙΙ, 219, 5) φραγμὸς ὕδατος μετὰ πύλης, καλούμενος καὶ **ἀρίς**.

φρακτικός, ή, όν,=κατάφρακτος, Ἀθήν. 214A.

φρακτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., πεφραγμένος, τεθωρακισμένος, σκεπασμένος, ὅσα φῦλα ἢ λεπίσιν πυκινῇσι καλύπτεται, ἢ φολίδεσσι φρακτὰ Ὀππ. Ἁλ. 1. 641.

φρανίζω,=φρενόω, σωφρονίζω, παρ' Ἡσυχ.· ὅπερ (εἰ ὀρθὸν) δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν Δωρικ. δοτικ. **φρασὶ** ἀντὶ **φρεσί**.

φράσδω, Δωρ. ἀντὶ **φράζω.**

φρασίν. Δωρ. ἀντὶ **φρεσίν**, δοτ. πληθ. τοῦ **φρήν**, Πίνδ.

φράσις [ᾰ], εως, ἡ, ὁμιλία, γλῶσσα, εἰς τὴν Ἑλλάδα φρ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 16. **II.** τρόπος τοῦ λαλεῖν ἢ ἐκφράζεσθαι, ἔκφρασις, φρασιολογία, ὕφος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 59, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Θουκ. ἐν τέλει· κυρία, τροπική, ἀγκύλος, ὑψηλὴ αὐτόθι 22, πρὸς Πομπ. 2, κλπ.· τὸ ἐκφραστικόν, ἐκφραστικότης, τῶν ὀνομάτων πρὸς Πομπ. 3. 19· Ἀττικὴ ἡ φρ. Γρηγ. Κορίνθ., πρβλ. Λογγῖν. 8. 1, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 488. **III.** προφορά, ἀπαγγελία, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 12.

φράσσεται, Ἐπικ. ἀντὶ **φράσεται,** μέλλ. τοῦ **φράζω**, Ὀδ.

φράσσω, Ἀττ. **-ττω** Ξεν. Κυνηγ. 2, 9, Δημ. 520. 18, κ. ἀλλ. πρβλ. **ἀποφράσσω, φράγνυμι·**—ἀόρ. **ἔφραξα** Ὅμ., Ἀττ.·— πρκμ. **πέφραγα (περι-)** Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 298· ὑπερσ. **ἐπεφράκεσαν** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 8, 5·— Μέσ., ἴδε **φράγνυμι·** μέλλ. **φράξομαι (ἐμ-)** Λουκ. Τίμ. 19· ἀόρ. **ἐφραξάμην,** Ἐπικ. **φρ-,** ἴδε κατωτ.— Παθ. μέλλ. **φραχθήσομαι,** Γαλην. **φραγήσομαι,** (κοινῶς φέρεται **σφραγίσεται**) Β' Ἐπισ. πρὸς Κορ. 10· ἀόρ. **ἐφράχθην** Ὅμ., Ἀττ.· **ἐφράγην (ἐν-)** Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ 1. 7, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. γ', 19· πρκμ. **πέφραγμαι** Ἀττ.· γ' ὑπερσ. **ἐπέφρακτο** Ἡρόδ. 9. 142·—ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τοῦ ἀορ. ἐνεργ. παθ. καὶ μέσ.·—παρ' Ἀττ. ἡ λέξις ἐνίοτε πάσχει μετάθεσιν γραμμάτων, π. χ. **φάρξασθαι** ἀντὶ **φράξασθαι, πέφαργμαι** ἀντὶ **πέφραγμαι, φαρκτὸς** ἀντὶ **φρακτός, κατάφαρκτος, ναύφαρκτος,** Ἐτυμ. Μέγ. 667. 22, πρβλ. Dind. εἰς Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 63, Σοφ. Ἀντ. 236, Ἀριστοφ. Ἀχ. 95, Σφ. 352, Meineke εἰς Εὔφορ. 83 Ἐκ τῆς √ΦΡΑΚ ἢ ΦΡΑΓ παράγονται καὶ τὰ ἑξῆς: **φραγ-ῆναι, φράγ-νυμι, φραγ-μός, φράγ-μα, φρακ-τός, βρύ-φρακ-τος·** πρβλ. Λατ. farcio, fartor, καὶ ἴσως τὸ frequens· Γοτθ. bairg-a (τηρῶ, φυλάσσω), bairg-a-hei (ἡ ὀρεινή), baúrg-s (πόλις)· Ἀρχ. Σκανδ. byrg-ja (περικλείω), borg· Ἀγγλο Σαξον. byrig-an (θάπτω, to bury), burh (πόλις, borough)· Ἀρχ. Γερμ. bërc (Γερμ. berg, ἴσως συγγενὲς τῷ Ἀγγλ. burg)· Λιθ. bruk-ù (premere, comprimere) [ᾰ φύσει, διότι δὲν τρέπεται εἰς η ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ τοῦ Ἡροδ., Λοβεκ. Παραλ. 401.] Περιφράττω, περικλείω διὰ φραγμοῦ καὶ μετὰ τῆς συνυπαρχούσης ἐννοίας τῆς προστασίας ἢ ἀσφαλείας, προστατεύω, ἀσφαλίζω, ὀχυρώνω, ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις, ὀχυρώσαντες, φράξαντες χάριν ἀσφαλείας δι' ἀσπίδων, Ἰλ. Μ. 263· φράξε δέ μιν [τὴν σχεδίην] ῥίπεσσι, «πλέγμασι ψιαθώδεσιν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 256 ἀρκύστατ' ἂν φράξειεν (ἴδε **ἀρκύστατος**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1375· φρ. δέμας ὅπλοισιν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 456· φρ. χεῖρα ἔρνεσι, «στεφάνοις πληρώσας τὴν χεῖρα', ἔρνος δὲ Ἀλφειοῦ τὴν ἐλαίαν λέγει, ἀφ' ἧς ὁ στέφανος» κτλ. (Σχόλ.), Πινδ. Ι. 1, 95 (πρβλ. **πυκνόω**)·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, «διέφραξαν δὲ τὰς ναῦς σιδηρῷ περιφράγματι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ο. 566, πρβλ. Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 63· φραξάμενοι τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 8. 51· πύλας. . ἐφραξάμεσθα προστάταις Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 798· ἀλλ', ἐφράξαντο τὸ τεῖχος 9. 70· οὕτω κ. ἀλλ. ἀπολ., ἐνισχύω τὰ ὀχυρώματά μου, Θουκ. 8. 35.— Παθ. φραχθέντες σάκκεσιν περιφραχθέντες διὰ τῶν ἀσπίδων Ἰλ. Ρ. 268, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 142, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 826, κλπ. οὕτως ἀπολ. πεφραγμένοι, ὠχυρωμένοι, ὡπλισμένοι, πυρεσνευασμένοι πρὸς ἄμυναν, Ἡρόδ. 5. 34, Θουκ. 1. 82· ἐπὶ προσώπου, ὡπλισμένος, ἔνοπλος, πεφρ. τοξεύμασιν Σοφ. Ἀποσπ. 376·— μεταφ., ἐλπίδος πεφραγμένος, ἔχων τὴν πανοπλίαν τῆς ἐλπίδος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 235, (ἔνθα τὰ Σχόλια καί τινα Ἀντίγραφα ἔχουσι **δεδραγμένος**, ἀλλ' ὁ κῶδιξ L. **πεπραγμένος**, τουτέστι **πεφαργμένος**) **II** ἐπὶ συνασπισμοῦ, φράξαντες δόρυ δορί, σάκος σάκεϊ, συνάψαντες δόρυ πρὸς δόρυ καὶ ἀσπίδα πρὸς ἀσπίδα (οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ φραγμός), Ἰλ. Ν. 130· φράξαντες τὰ γέρα, θέντες αὐτὰ οὕτως ὥστε ν' ἀποτελῶσι φραγμόν, Ἡρόδ. 9.61·— περὶ τοῦ χωρίου ἐν Αἰσχύλου Ἀγ. 823, ἴδε ἐν λ. **πάγη.** **2)** παρὰ Ξεν. Κυνηγ. 3, 5, λέγεται ἐπὶ κυνῶν καταβιβαζόντων τὴν οὐράν. **III.** ἀποφράττω, κλείω, τὴν ὁδὸν Ἡρόδ. 8. 7· τοὺς ἔσπλους Θουκ. 4. 14· τὰ παρασκήνια Δημ. 520. 19.—Παθ. ἐπὶ τοῦ Νείλου, Ἡρόδ.2. 99· ὑπὸ ῥευμάτων φραχθεὶς [ὁ πλεύμων] Πλάτ. Τίμ. 84 D· πεφραγμένων τῶν πόρων Ἀριστ. Προβλ. 23 37. **2)** μεταφ. ἀποφράττω, ἐμποδίζω, παρακωλύω, δεσμεύω, αἱ βαρεῖαι αὗται τροφαὶ φράττουσι τὸ ἡγεμονικὸν καὶ οὐκ ἐῶσι τὴν φρόνησιν ἐν αὐτῇ εἶναί τι Ἀθήν. 157 D.—Παθ., ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. γ', 19, πρβλ. Β' πρὸς Κορινθ. ια', 10. Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ ἐν τόμ. Δ', σ. 163.

φραστέον. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φράζω**, πρέπει τις νὰ εἴπῃ, Ἐπιστ. Πλάτ. 312D.

φραστήρ, ῆρος, ὁ (φράζω) ὁ φράζων, πληροφορῶν, δεικνύων, ὁδηγός, Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 5, 17· φραστὴρ ὁδῶν, ὁδηγός, αὐτόθι 5. 4. 40, πρβλ. Πλούτ. 2. 243 F·—φραστῆρες ὀδόντες, ἄλλως γνώμονες, οἱ δηλοῦντες τὴν ἡλικίαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 421, Σουΐδ. ἐν λ. ἑπτέτης (πρβλ. **φράτηρ**).

φράστης, ὁ, = τῷ προηγ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 427.

φραστικός, ή, όν, (φράζω) ὁ ἁρμόζων εἰς δήλωσιν ἢ ἔκφρασίν τινος, μεταγεν. φραστική (φωνὴ) ἑκάστου τῶν ὄντων Πλάτ. Ὅρος 414D· τὸ φρ. μέρος τοῦ λόγου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νόησις, Λογγῖνος 30·φ. τόποι, ἐκφραστικοί, ὁ αὐτ. 32. 6· φρ. δύναμις Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1· ἐπὶ προσώπων, εὔγλωττος, Διογέν. Λαέρτ. 5. 65·—τὸ φραστικόν, ἡ δύναμις τοῦ λαλεῖν, ἡ γλῶσσα, Πλούτ. 2. 909Α.

φραστύς, ύος, ἡ, «σκέψις, ἔννοια, βουλή, φράσις» Ἡσύχ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀφραστύς**.

φράστωρ, ορος, ὁ, = **φραστήρ**, ὁδηγός. μόνον ἐν Αἰσχύλ Ἱκ. 493.

φράτηρ [ᾱ], ὁ, γεν. **φράτερος** (ἴδε ἐν τέλει)· μέλος **φράτρας**· ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν φράτραν, Λατ. curiales, Αἰσχύλ. Εὐμ. 656, Ἀριστοφ. Ἱππ. 255, καὶ συχν. παρ' Ἰσαίῳ· εἰσάγειν τὸν υἱὸν εἰς τοὺς φράτερας (τοῦτο δὲ ἐγίνετο ὅτε ὁ παῖς ἡλικιοῦτο, πρβλ. **μεῖον** II), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1669, πρβλ. Λυσίαν 183 11· ἐγγράφειν τινὰ εἰς τοὺς φρ. Ἰσαῖος 68. 4· εἰσάγειν εἰς τοὺς φρ. ὁ αὐτ. 58. 25· οὐκ ἐδέξαντο οἱ φρ. αὐτόθι 28· γαμηλίαν τοῖς φράτερσι εἰσφέρειν ὁ αὐτ. 46. 8· οὐκ ἔφυσε φράτερας, μετὰ παιδιᾶς πρὸς τὸ **φραστῆρας ὀδόντας** (ἴδε ἐν λέξ. **φραστήρ**), δὲν ἔβγαλε τοὺς πολιτικούς του ὀδόντας, δὲν εἶναι ἀληθὴς πολίτης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 418, πρβλ. Ὄρν. 765· φράτερες τριωβόλου, οἱ Ἀθηναῖοι δικασταί, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 255 **2)** μεταφορ. ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ **ἀγρέως**, τὸ γένος κοσσύφων φράτωρ Αἰλ. περὶ Ζῴων 8. 24. Ὁ ἐν ταῖς ἐκδόσεσι συνήθης τύπος εἶναι **φράτωρ, ορος** (ὡς ἐν μεταγεν. Ἀντιγράφοις καὶ ἐν Ἐπιγραφαῖς, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 10., -86., -88., -89)· ἀλλ' οἱ κράτιστοι τῶν κριτικῶν ἀποκαθιστῶσι τὸν τύπον **φράτηρ. ερος** παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑπόμενοι τῷ Εὐσταθίῳ 239. 33, Α. Β. 992 καὶ τοῖς παλαιοτέροις Ἀντιγράφοις, ἴδε Ἕρμανν. καὶ Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 225, Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 1. 218· καὶ ὁ Βεκκῆρ. δὲ ἔχει δεχθῆ τὸν τύπον τοῦτον ἐν πολλοῖς χωρίοις τοῦ Δημοσθένους, εἰ καὶ τηρεῖ τὸν τύπον ἐν 1054. 14., 1305. 22, Λυσίας 183. 10, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 3, 7, κλπ.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Meineke ἔνθ' ἀνωτ. (Πρβλ. **φράτρα** (Ἰων. **φρήτρη**), **φρατρία**, **φρατριάζω**, **φράτριος**, ἡ δὲ πρώτη σημασία τοῦ **φράτ-ηρ** εἶναι ἀδελφός, Ἀγγλ. brother («φρήτηρ· ἀδελφὸς» Ἡσύχ.)· πρβλ. Σανσκρ. bhrat-a· Ζενδ. bhrat-ar· Λατ. frat-er· Γοτθ. brôth-ar, πληθ. brôth-rahans, Ἀρχ. Γερμαν. bruodar, Ἀρχ. Σκανδ. bródir, πληθ. brœdra, Ἀγγλο-Σαξον. brôdar, Σλαυ. bratrŭ· Ἀρχ. Ἰρλ. bráth-ir·— εἶναι δὲ ἀξία παρατηρήσεως τῷ ὄντι ἡ ἀποκλειστικῶς πολιτικὴ σημασία τῆς λέξεως ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ).

φρᾱτορία, ἡ, = **φράτρα**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 766, Σουίδ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138.

φρᾱτορικός, ή, όν, = **φράτριος**, Δημ. 1092 ἐν τέλει·— ἴδε ἐν λέξει **φράτριος**.

φράτρα, ἡ, Ἰων. **φρήτρη**. Ἰλ., Ἡρόδ.· Δωρ. **πάτρα**, παρ' Ἀττ. **φρατρία**·— κυρίως ἀδελφότης· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀείποτε ἐπὶ πολιτικῆς σημασίας (ἴδε ἐπὶ πᾶσι Δείναρχ. παρὰ Στεφ. Βυζ.)· **I.** κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους, λαὸς συγγενής, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γενάρχου καταγόμενος, φυλή, οἰκογένεια, κρῖν' ἄνδρας .. κατὰ φρήτρας, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, ἵνα ἡ μία φυλὴ ἢ οἰκογένεια βοηθῇ τὴν ἄλλην, Ἰλ. Β. 362· οὕτως ὁ Ἡρόδ ποιεῖται χρῆσιν τῆς λέξεως ταύτης εἰς δήλωσιν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας (τῆς τῶν Ἀχαιμενιδῶν), 1. 125. **II.** κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους **φρατρία** ἐκαλεῖτο πολιτικὴ διαίρεσις τοῦ λαοῦ, ἧς ἡ πρώτη ἀρχὴ ἀνήγετο εἰς τοὺς δεσμοὺς συγγενείας (πρβλ. **φράτηρ**)· ἐν Ἀθήναις, ὑποδιαίρεσις τῆς **φυλῆς** ὡς ἐν Ρώμῃ ἡ curia ἦτο ὑποδιαίρεσις τῆς tribus, Πλάτ. Νόμ. 746D, 785Α, Ἰσοκρ. 176D, Αἰσχίν. 47. 39 φρατρίαι καὶ φυλαὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 17, πρβλ. 4. 15, 17., 5. 8, 19· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., πρὸς φυλὴν καὶ φρατρίαν προσγραφῆναι ὁποίαν ἂν βούλωνται Συλλ. Ἐπιγρ. 2330. 11, πρβλ. 2333, 3596, κ. ἀλλ.— Ἑκάστη **φυλὴ** συνέκειτο ἐκ τριῶν **φρατριῶν**, ὧν τὰ μέλη ἐκαλοῦντο **φράτερες** ἢ **φράτορες** (ὡς τὰ μέλη τῆς **φυλῆς** ἐκαλοῦντο **φυλέται**, καὶ τὰ τῆς curia, curiales), καὶ συνεδέοντο διὰ ποικίλων θρησκευτικῶν τελετῶν ἰδιαζουσῶν ἑκάστῃ· ἡ δὲ **φρατρία** πάλιν περιεῖχε 30 **γένη**, ὧν τὰ μέλη ἐκαλοῦντο **γεννῆται**, ὥστε κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σόλωνος αἱ Ἀθῆναι εἶχον 12 **φρατρίας**, καὶ 360 γένη ἢ ἀρχαίας τῶν εὐπατριδῶν οἰκογενείας, Πολυδ. Η' 111. **2)** αἱ παρὰ Ρωμαίοις curiae ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰς Ἀττικ. **φρατρίας**. καὶ οὕτω μεταφράζει αὐτὰς ἑλληνιστὶ Διονύσ. ὁ Ἁλικαρνασσεὺς 2 7., 6. 89, κ. ἀλλ., Πλουτ. Ποπλικ. 7. **III.** (Ἐκ τῶν πανηγύρεων καὶ εὐωχιῶν της αὐτῆς φράτρας) φράτραν = **συσσίτιον**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 10, 5, Ἰουδ. Πόλεμ. 6. 9, 3· ὡσαύτως δειπνητικὴ κλίνη ἢ ἀνάκλιντρον, Δημήτρ. Σκήψ. παρ' Ἀθην. 141F. (Ὁ τύπος τῆς λέξεως **φράτρα** πολὺ ἀμφισβητεῖται, ὡς καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς. Παρ' Ἡροδ. 1. 125 οἱ παλαιότεροι ἐκδόται ἔχουσι **φήτρη**, ὅπερ ὑποστηρίζεται ἐκ τοῦ Δωρ. **πάτρα**· ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἑπόμενοι τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀντιγράφων γράφουσι **φρήτρη**, ὡς ἐν τῇ Ἰλ. **Ἀντὶ δὲ** τοῦ τύπου **φρατρία** οἱ γραμμ. φέρουσι **φατρία**, ὡς εἰ ἦν = **πατρία**· οὕτω φέρουσι τὰ Ἀντίγραφα ἐν πολλοῖς τῶν χωρίων τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἐξ Ἀττ. συγγραφέων· ὁ τύπος οὗτος ἀπαντᾷ ὡσαύτως καὶ παρὰ μεταγεν. ἐπιγραφαῖς καὶ μεταγεν. πεζογράφοις, ἴδε Πίνακας ἐν Συλλ. Επιγρ. σ. 165, Κοραῆ Ἡλιόδ. 324· ἀλλ' ἴδε **πάτρα**.) [ᾱ φύσει, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἰων. τύπου **φρήτηρ**].

φρᾱτριάζω, μέλλ. **-άσω**, ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν **φατρίαν**· μεθ' ὧν.. ἐφατρίαζε καὶ αὐτὸς Δημ. 1054. 3 (διάφ γραφ ἐφράτιζε, ἐφατρίαζε)· πρβλ. Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **ναυτοδίκαι καὶ φράτορες**, Δινδόρφ. εἰς Δημ. 7, σ. 1192. **II.** συνωμοτῶ, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. σ. 55. 23., 77. 8, κ ἀλλ.

φρατριᾰκός, ή, όν, = **φρατριατικός**, Διον. Ἁλ. 2. 23., 9. 41.

φρᾱτρίαρχος, ὁ, ὁ πρόεδρος **φρατρίας**, Δημ. 305. 22· πρβλ. **φρήταρχος**.

φρατριαρχοῦντες, οἱ, οἱ ὄντες φρατρίαρχοι, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς, CIA II, 600.

φρατριασμός, ὁ, σύνδεσμος, συνωμοσία, φατριασμός, Εὐστάθ. 647. 34.

φρᾱτριαστής, οῦ, ὁ, = **φράτηρ**, Διον. Ἁλ. 4. 43.

φρᾱτριᾱτικός, ή, όν, νόμος φρατριατικὸς = τῷ Λατ. lex curiata, Δίων Κ. 37. 51, κ. ἀλλ.

φρᾱτριεύς, έως, ὁ, = **φράτηρ**, Διον. Ἁλ. 2. 64.

φρᾱτρίζω, μέλλ. **-ίσω**, = **φρατριάζω**, Φώτ.. Ἁρποκρ., κλπ.· πρβλ **φρατριάζω**.

φρᾱτρικός, ή, όν, = **φρατριατικός**· ἐκκλησία φρατρικὴ = Λατ. comitia curiata, Διον. Ἁλ. 4. 20.

φράτριος, α, ον, Ἰων. **φρήτρ-**, ὁ ἀνήκων εἰς φράτραν· ἐν Ἀθήναις, ἐπίθετον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστατῶν τῶν φρατριῶν, Πλάτ. Εὐθύδ. 302D, Δημ. 1054. 10· Ζεὺς ἔστι μοι ἑρκεῖος, ἔστι φράτριος, τὰ τέλη τελῶ Κρατῖνος Νεώτ. ἐν «Χείρωνι» 1. 5 (ἐν τοῖς βιβλ. φρατόριος)· καὶ ἐν ἄλλοις τόποις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 11, 2347g (προσθῆκαι)· οἱ θεοὶ οἱ φρήτριοι αὐτόθι 5785. 26, πρβλ. 5787, -89, 5802b. **II.** **φράτριον**, τό, ναὸς τῶν θεῶν τούτων, ἢ πᾶν ἱερὸν οὗ χρῆσιν ἐποιεῖτο ἡ **φρατρία**, Στέφ Βυζ., Πολυδ. Γ', 52.

φράττω, Ἀττικ. ἀντὶ **φράσσω**, ὃ ἴδε.

φράτωρ, ορος, ἴδε ἐν λέξ **φράτηρ**.

φρε-άντλης, ου, ὁ, ὁ ἀντλῶν ἐκ φρέατος, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ φιλόσοφος Κλεάνθης, «ὅς γε πένης ὢν ἄγαν ὥρμησε μισθοφορεῖν, καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἤντλει, μεθ' ἡμέραν δὲ τοῖς λόγοις ἐγυμνάζετο· ὅθεν καὶ φρεάντλης ἐκλήθη» Διογ. Λ. 7. 168.

φρέαρ, τό, γενικ. **φρέᾱτος**, (ἴδε ἐν τέλει), συνηρ. **φρητός** (κατὰ τὸν Χοιροβοσκ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 800 10)· Ἐπικ. πληθ. **φρείατα**. Πηγὴ ὕδατος τεχνινὴ (διακρινομένη κατὰ τοῦτο τῆς **κρήνης**, πρβλ. Δημ. 186. 16), πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν Ἰλ. Φ 197· ὁ κοινὸς τύπος πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 99, Ἡρόδ. 6. 119). **2)** μεθ' Ὅμηρον ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «πηγάδι», Λατ. puteus, Ἡρόδ. 1. 68., 4. 120, Θουκ. 2. 48, 49· εἰς φρ. καταβαίνειν καὶ κολυμβᾶν Πλάτ. Λάχ. 193C, πρβλ. Πρωτ. 350Α· φρ. ὀρύσσειν Σέξτ. Ἐμπειρ. π. Μ. 8. 120· ποιητὰ φρ., ἴδε **ποιητὸς** I·— καθόλου, βόθρος, ὄρυγμα, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΝΔ', 24)·— ἀγγεῖον ἐλαίου, Ἀριστοφ. Πλ. 810. **3)**. μεταφορ, εἰς φρέατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν εἰσπίπτειν Πλάτ. Θεαίτ. 174C· ἐν φρέατι συνεχόμενος αὐτόθι 165Β· ἡ περὶ τὸ φρέαρ ὄρχησις, παροιμία ἐπὶ ἀνθρώπων εὑρισκομένων εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὀλέθρου, Πλούτ. 2. 68Α· πίνειν ἐξ ἀργυροῦ φρέατος, παροιμία ἐπὶ ἀνθρώπου πολυπότου, Ἀθήν. 192Α, 461C. (Πρβλ. Γοτθ. brunna, Ἀρχ. Γερμ. brunno, Γερμ. brunnen, Ἀρχ. Ἀγγλ. burn, bourne)· ἴσως (ὡς νομίζει ὁ Grimm) συγγενὲς τῷ fervere (brennen)· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 415). [Ἀττικ. γεν. **φρέᾱτος**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1004, ἐν «Εἰρήνῃ δευτέρᾳ» 3 (Meineke), Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 1, Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 2, Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῷος ἐν «Ἀπολειπούσῃ» 1· οὕτω **φρεᾱτιαῖος**· πρβλ. **κέρας**].

φρεάρροος, ου, ἐπίθετον Δήμητρος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. III, 375.

φρεατία, ἡ, ὑδροθήκη, δεξαμενή, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7 (πρβλ. **φρεατίας**). Πολύβ. 10. 28, 2.

φρεᾰτιαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς φρέαρ ἢ δεξαμενήν, ὕδωρ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 3· φρ. ὕδωρ, «νερὸν πηγαδήσιον», Ἕρμιππος ἐν «Κέρκωψι» 3· φρ ὕδατα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ῥυτά**, Πλούτ. 2. 954C, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2.1, 6.— Ἀπαντᾷ καὶ ὁ παρεφθαρμένος τύπος **φρεατίδιος** αὐτόθι 690B.

φρεᾱτίας ὑπόνομος, ὁ ὑπόγειος ὀχετὸς φέρων εἰς δεξαμενήν, Schneid εἰς Ξεν Ἑλλ. 3. 1, 7· ἀλλὰ τὸ χωρίον **εἶναι σκοτεινόν**, καὶ ὀλίγον κατωτέρω ἀπαντᾷ θηλ. ἡ φρεατία.

φρεάτιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ **φρέαρ**. Μοῖρις 193. [ᾱ Ἀττικ.].

φρεάτιος, α, ον, = **φρεατιαῖος**. ἐν τόποις τοῖς μὴ ἔχου-

σιν ὕδωρ, μήτε ἐπίρρυτον, μήτε πηγαῖον, μήτε φρεάτιον Γεωπον. 2. 6, 33, Σουΐδ.

φρεατ-ορύκτης, ου, ὁ, = **φρεωρύχος**, ὁ, ὀρύττων, σκάπτων φρέατα, Ἐτυμολ. Μέγ. 799. 41.

φρεᾱτο-τύπᾰνον, [ῠ], τό, μηχανὴ πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ἴσως «μαγγανοπήγαδον», Πολυβ. Ἑλλ. Ἀποσπ. 135, καὶ αὐτόθι σημ.

φρεαττῶ, ἢ **Φρεατῶ**, οῦς, ἡ, δικαστήριον ἐν Πειραιεῖ, εἰς ὃ εἰσήγοντο δίκαι ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ—τῶν μὲν κατηγορουμένων ὄντων ἐπὶ πλοίου τῶν δὲ δικαστῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· μόνον κατὰ δοτ., ἐν **Φρεαττοῖ** Δημ. 645. 26., 646, 9, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 16, 3, ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λέξ. ἐν **Φρεαττοῖ**·—ἡ ὀνομαστικὴ φέρεται **Φρεαττὺς** παρὰ Παυσ. 1. 28, 11.

φρεᾱτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φρέαρ, χάσμα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 431.

φρεῖαρ, ᾰτος, τό, Ἐπικ. ἀντὶ φρέαρ, Ἰλ. Φ. 197, Νικ. Θηρ. 486.

φρεν-απάτης, ου, ὁ, φρεναπατῶν, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. α' 10· — **φρενᾰπᾰτάω**, ἐξαπατῶ, ἑαυτὸν Ἐπιστ. πρὸς Γαλάτ. Ϛ', 3, Γαλην.· πρβλ. «φρεναπατᾷ, χλευάζει» Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μέγ. 811. 3. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 289.

φρενερημία, ἡ, ἐρημία φρενῶν, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 992, ἔκδ. Mi.

φρενήρης, ες, γεν. εος, ὁ ἀραρὼς τὰς φρένας, ὑγιὴς τὸν νοῦν, φρόνιμος, ἀρτίφρων, Λατιν. compos mentis, ἀντίθετον τῷ **ἐμμανής**, Ἡρόδ. 3. 25, πρβλ. 30. 35, Εὐρ. Ἡρακλ. 150, κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 34 κέξ.

φρένησις, εως, ἡ, τὸ Λατ. phrenesis, **φρενῖτις**, Senec. de Ira 1. 13, 3, Juv. 14. 136, Ser. Samm. 7. 90, κλπ.

φρενήτης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **φρενῖτις**, Κύριλλ. Ἱεροσ. ἐν τῷ Προοιμ. 6.

φρενητιάω. -ίζω, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **φρενιτ-**, Πλουτ. Ἀλέξ. 75., 2. 1128D.

φρένιον, τό, φυτὸν τὸ καὶ **ἀνεμώνη** καλούμενον, Πλιν. h. n. XXI, 94.

φρενῑτιαῖος, α, ον, = **φρενιτικός**, διάφορ. γραφ. ἐν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1079.

φρενῑτίᾱσις, ἡ, = **φρενῖτις**, «παρακοπὴ φρενῶν, ἡ φρενιτίασις» Σουΐδ.

φρενῑτιάω, = τῷ ἑπομ., Πλουτ. Ἀλέξ. 75·— **φρενητιάω** εἶναι πλημμ. γραφ. παρὰ τῷ Ἐπιφαν. κλπ.

φρενῑτίζω, ἔχω ἰσχυρὸν πυρετόν, κατέχομαι ὑπὸ παραφροσύνης, μαίνομαι, Πλούτ. 2. 693A, 1128D, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 247· — **φρενετίζω** εἶναι πλημμ. γραφ. παρὰ τῷ Ἀλεξ. Τραλλ.

φρενιτῐκός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐκ **φρενίτιδος**, Ἱππ. Ἀφορ. 1252· τὰ φρ. (ἐξυπακ. νοσήματα), ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ α', 944·—**φρενητικὸς** εἶναι πλημμ. γραφ. παρὰ τῷ Ἐπικτ., Ὀρειβ., κλπ.· εἰ καὶ ἐν τῇ Λατ. ὁ τύπος phreneticus φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ δόκιμος.

φρενῖτις, ιδος, ἡ, (φρήν) φλεγμονὴ τοῦ ἐγκεφάλου, σφοδρὸς πυρετὸς μετὰ παραφροσύνης, Ἱππ. Ἀφορ. 1248, κλπ.· πρβλ. Foës. Oecon.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 38.

φρενιτισμὸς [ῑ], ὁ, μανία, παραφροσύνη, Πλούτ. παρὰ Στοβ. 402. 42.

φρενο-βάρβαρος, ον, βάρβαρος τὰς φρένας, Σώφρ. ἐν Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 7, σ. 485.

φρενοβλάβεια, ἡ, ἡ τῶν φρενῶν βλάβη, παραφροσύνη, μανία, τρέλλα, Διονύσ. Ἁλ. 5. 9, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 18, Ἡσύχ.

φρενοβλᾰβέω, εἶμαι φρενοβλαβής, βεβλαμμένος τὰς φρένας, παράφρων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 232.

φρενο-βλᾰβής, ές, (βλάπτω) ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας, παράφρων, μανικός, Λατ. mente captus, Ἡρόδ. 2. 120, Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 5. 8, Λουκ., κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 34.

φρενοβλᾰβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **φρενοβλάβεια**, Μανέθ. 6. 599.

φρενόβλᾰβος, ον, = **φρενοβλαβής**. Χρησμ. Σιβ. 8. 115.

φρενο-γηθής, ές, ὁ ἐμποιῶν χαρὰν εἰς τὰς φρένας, Ἀνθ. Π. 9. 525, 22.

φρενο-δᾱλής, ές, (δηλέομαι) ὁ βλάπτων, καταστρέφων τὰς φρένας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 330, 343.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 35, καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', 551.

φρενο-δῑνής. ές, ὁ κάμνων τὸν νοῦν νὰ περιστρέφηται, νὰ ἰλιγγιᾷ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 12. 109.

φρενο-θελγής, ές, ὁ θέλγων τὰς φρένας, θελκτικός, Πρόκλου Ὕμν. 2. 17, Νόνν. Διονυσ. 1. 406.

φρενόθεν, Ἐπίρρ., οἰκειοθελῶς, οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ .. ἔβας, «ἤγουν οἴκοθεν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 183.

φρενο-κηδής, ές, ὁ λυπῶν τὰς φρένας, ὁ θλίβων τὴν καρδίαν, Συνεσ. Ὕμν. 2. 85.

φρενο-κλόπος, ον, ὁ κλέπτων, ἐξαπατῶν τὰς φρένας, φρενοκλόπος ἔρως Ἀνθ. Πλαν. 198·— **φρενοκλοπέω**, «φρενοκλοπεῖ· ἐξαπατᾷ» Ἡσύχ.

φρενο-ληπτέομαι, εἶμαι φρενόληπτος, πιθαν. γραφ. παρὰ Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 665B, ἔνθα **φρενολυπεῖται**.

φρενό-ληπτος, ον, φρενοβλαβής, μανιώδης, παράφρων, τρελλός, Λατ. mente captus, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 880, 24, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 903A.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 35.

φρενο-ληστής, οῦ, ὁ, ὁ ληστεύων τὸν νοῦν, ἀπατεών, πρβλ. **φρενοκλόπος**, τί κλαίεις φρενοληστά; Ἀνθ Παλ. 12. 144.

φρενόλυσσος, ον, ὁ λυσσῶν τὰς φρένας, Καισάρ. 1096, ἔκδ. Mi.

φρενο-μᾰνής, ές, ὁ ἔχων μανιώδεις φρένας, παράφρων φρενομανής τις εἶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1140.

φρενο-μόρως, Ἐπίρρ. (μόρος), εὕρηται μόνον ἐν τῇ φράσει νοσοῦντα φρενομόρως, Σοφ. Αἴ. 626· τοῦτο πρέπει νὰ σημαίνῃ: νοσοῦντα ἐκ μανίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σημασία δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπάρχουσα ἐν τῷ ἐπιρρ φρενομόρως, τῶν ἐκδοτῶν τις μετέβαλεν αὐτὸ εἰς **φρενομώρως** — παρὰ τὸ μέτρον· ὁ Meineke προτείνει **φρενοβόρως**, ὁ δὲ Jebb διατηρεῖ τὴν γραφὴν τῶν ἀντιγράφων.

φρενο-πληγής, ές, ὁ πλήττων τὰς φρένας, ἄγων εἰς παραφροσύνην, φρενοπληγεῖς μανίαι Αἰσχύλ. Πρ. 879. — Γλωσσ. Παρατηρ σ. 35.

φρενό-πληκτος, ον, (πλήσσω), ὁ τὰς φρένας πληγείς, παράφρων, Αἰσχύλ. Προμ. 1054.

φρενο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = **φρενόπληκτος**, Ἀνθ. Π. 9. 141.

φρενο-πληξία, ἡ, μανία, Κ. Μανασσ. Χρον. 684.

φρενο-τέκτων, ον, ὁ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φρενὸς τεκταινόμενος καὶ συντιθείς, περὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 820.

φρενο-τερπής, ές, ὁ τὰς φρένας τέρπων, Νόνν. Δ. 4. 135.

φρενο-φθόρος, ον, ὁ τὰς φρένας φθείρων, καταστρέφων, ὁ μωρίαν ἐπιφέρων, μωραίνων, ὁ Πισίδ. εἰς τὸν Μάταιον βίον 123.

φρενόω, μέλλ. **-ώσω**, (φρήν) βάλλω φρένας εἴς τινα, ποιῶ αὐτὸν φρόνιμον, σωφρονίζω, διδάσκω, τινα Αἰσχύλ. Πρ. 335, Σοφ. Ἀντ. 754, Τραχ. 52, Εὐρ. Ἴων 526· φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων, δηλ. θὰ διδάξω οὐχὶ πλέον δι' αἰνιγμάτων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1183· ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. ἐν Ἀπομν. 4. 1, 5· φρ. τινὰ εἴς τι αὐτόθι 2. 6, 1. — Παθ., **πεφρενωμένος** Λουκ. Λεξιφάν. 19. ‖ ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ὑψηλοφρονῶ, εἶμαι ὑπερήφανος, Ἐσδ. (Β' Μακκ. ΙΑ', 4), Βαβρ. 101. 5.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β, σ. 85.

φρεν-ώλης, ες, ἡ, ὁ ἀπολέσας τὰς ἑαυτοῦ φρένας, παράφρων, Αἰσχύλ. Θήβ. 757.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 38,

φρένωσις, εως, ἡ, διδασκαλία, νουθέτησις, Κλήμ. Ἀλεξ. 145, Ἡσύχ.

φρενωτήριον, τό, «φρενωτήριον· παραίνεσις» Ἡσύχ.

φρέω, μέλλ. **φρήσω**, κατὰ τὴν σημασίαν συγγενὲς τοῦ ἄγω καὶ ἵημι, ἀλλὰ κατὰ τὴν μορφὴν συγγενὲς τῷ φέρω· ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **διαφρέω**, **ἐκφρέω**, **εἰσφρέω**, **ἐπεισφρέω**, ἃ ἴδε,—πλὴν ὅτι τύπος τις προστ. ἀορ. **φρὲς** (ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **φρῆμι**) ἀπαντᾷ ἐν Κωμικ. Ἀνωνύμ. 188, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 740. 12.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 500.

φρεωρῠχέω, ὀρύσσω, σκάπτω φρέατα, Στράβ. 773, Πλούτ. 2. 776D·—ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 1033, κωμικῶς ἐπὶ τῆς ἐμπίδος ἢ τοῦ κώνωπος, φρεωρυχεῖ με, ἀνοίγει φρέατα εἰς τὸ σῶμά μου.

φρεωρῠχία, ἡ, τὸ σκάπτειν ἢ ἀνοίγειν φρέατα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 18, 2.

φρεωρύχος, ον, ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ὀρύσσειν φρέατα, σκεύη Πλούτ. 2. 159C· ὁ φρεωρύχος, ὁ ὀρύσσων φρέατα, «πηγαδᾶς», Θεμίστ. 152C. Οἱ τύποι **φρεορυκτέω**, **-ορύκτης**, μνημονεύονται παρὰ Σουΐδ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 232. Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 310.

φρήν, ἡ, γεν. **φρενός**, πληθ. **φρένες**, γεν. **φρενῶν**, δοτ. πληθ. **φρεσί**. Δωρ. **φράν**, δοτ. πληθ. **φρασί**, Πίνδ., πρβλ. Εὐσ. 32. 14, ἴδε ἐν τέλ.) **I**. κυρίως = τῷ παρὰ τοῖς μετέπειτα **διάφραγμα**, ὁ κυκλοτερὴς μῦς ὁ διαχωρίζων τὴν θωρακικὴν κοιλότητα ἐν ᾗ ἡ καρδία καὶ οἱ πνεύμονες (viscera thoracis) ἀπὸ τῆς κοιλότητος τῆς κοιλίας ἔνθα τὰ λοιπὰ σπλάγχνα (viscera adbominis), καρδία φρένα λακτίζει (Shaksp. 'my seated heart knocks at my ribs'), ἀλλ' ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Προμ. 881, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 18, περὶ Ἄρθρ. 807· τὰς φρένας διάφραγμα ἐς τὸ μέσον αὐτῶν (δηλ τοῦ θώρακος καὶ τοῦ κύτους) τιθέντες Πλάτ. Τίμ. 70 A· τοῦτο δὲ τὸ διάζωμα καλοῦσί τινες φρένας, ὃ διορίζει τόν τε πνεύμονα καὶ τὴν καρδίαν Ἀριστ. περὶ Ζῴων γεν. 3. 10. 1, πρβλ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστορ. 1, 17, 8., 2. 15, 5·—ἀλλά, **II**. παρ' Ὁμ. διὰ τοῦ φρὴν ἢ φρένες ἐπὶ τῆς ὑλικῆς σημασίας νοοῦνται καθόλου τὰ περὶ τὴν καρδίαν μέρη, τὸ στῆθος, Λατ. praecordia, ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ἰλ. Π. 481· ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ Θ. 413· ἔτι καὶ τὰ περὶ τὸ ἧπαρ μέρη, πρὸς στῆθος ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι Ὀδ. Ι. 301· συχνάκις δὲ καλοῦνται φρένες ἀμφιμέλαιναι, Ἰλ. Α. 103, κ. ἀλλαχ.· οὕτω,

φρένας. . εἰς αὐτὰς τυπεὶς Αἰσχύλ. Πρ. 361, πρβλ. Εὐμ. 159. 2) ἡ καρδία ὡς ἕδρα τῶν παθῶν, δηλ. τοῦ φόβου, τρομέοντο δέ οἱ φρένες αὐτῷ Ἰλ. Κ. 10, πρβλ. Χ. 296· τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, φρένα τέρπεσθαι φόρμιγγι Ι. 186· γάνυται φρένα ποιμήν Ν. 493· ἄχος, πόνος φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἰλ. κλπ.· φρένας ἵκετο πένθος, ἄχος πύκασε φρένας, τῆς ἀγάπης ἢ τοῦ ἔρωτος, Ἰλ. Γ. 442· τῆς ὀργῆς, Ὀδ. Ζ. 147· τοῦ θάρρους, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες Ἰλ. Ν. 487· ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη Χ. 475, πρβλ. Θ. 202, κτλ.· τῶν σωματικῶν ὀρέξεων. οἷον τῆς πείνης, Λ. 89· ὅθεν αἱ σκιαὶ τῶν νεκρῶν στεροῦνται τῶν φρενῶν τούτων, ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν Ψ. 104·—ἀποδίδονται ὅμως εἰς τὴν σκιὰν τοῦ Τειρεσίου, Ὀδ. Κ. 493·—οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, δαιμόνων θέλγει φρένας Πινδ. Π. Ι. 21· φόβος μ' ἔχει φρένας Αἰσχ. Ἱκ. 379· μαινομένᾳ φρενὶ ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 484.· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρ. ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 34· ἐκ φρενός, ἐκ καρδίας, ὁ ἐκ φρενὸς λόγος, ἐγκάρδιος λόγος, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 107· ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενὸς ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 919· οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός, οὐχὶ ἐπιπολαίως καὶ ἀμελῶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 805· φρενὸς ἐκ φιλίας αὐτόθι 1515, πρβλ. 546· μηδὲ πρὸς βίαν ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύσῃ φρένας, ἀκουσίως γένηται φρόνιμος, Σοφοκλ. Ἠλ. 1463. 3) ἡ καρδία ἢ ὁ νοῦς, ὡς ἕδρα τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, τῆς ἀντιλήψεως, τοῦ σκέπτεσθαι, φρενὶ νοεῖν, φράζεσθαι, ἐπίστασθαι κλπ., Ἰλ. Ι. 600, κλπ.· μετὰ φρεσὶ μερμηρίζειν, βάλλεσθαι Ὀδ. Κ. 438, Ἰλ. Ι. 434· ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν Β. 301· κατὰ φρένα εἰδέναι, γνῶναι, τιθέναι τινί τι ἐπὶ φρεσί, Α. 55, κλπ.· ποιεῖν τι ἐνὶ φρεσίν Ν. 55· θέσθαι ἢ βάλλεσθαί τι ἐνὶ φρεσὶ Ν. 121, Δ. 297, κλπ.· ἐντεῦθεν καὶ αἱ φράσεις φρένας τρέπειν, πείθειν, παραπείθειν, ἐπιγνάμπτειν Η. 120, Ι. 514, κλπ.·— οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς ποιηταῖς, σχεδὸν ὡς τὸ νοῦς· φρενὶ ὀρθᾷ, ἐλευθέρᾳ Πινδ. Ο. 8. 31, Π. 2. 105· μιᾷ φρενὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 986· φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακοστρόφουν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 767· ἡ γλῶσσα ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος Εὐρ. Ἱππόλ. 612· καὶ οὕτως εὑρίσκομεν συνημμένα, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ὡς ἐν τῇ Λατ. mens animusque, Ἰλ. Α. 193, κλπ.· (πρβλ. φρένας ἔχων καὶ νοῦν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 535) — ὅθεν οἱ ἄνθρωποι χάνουσι τὰς φρένας δηλ. τὸν νοῦν των, περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος Ὀδ. Ι. 362, πρβλ. 454, Σ. 831· πλήγη φρένας, ἄς πάρος εἶχεν Ἰλ. Ν. 394· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας Π. 403·Ζεὺς βλάπτε φρένας ἡμετέρας Ο. 724 (ὅθεν βλαψίφρων, φρενοβλαβής)· θεοὶ φρένας ὤλεσαν Θ. 360· φρένας ἄφρων, φρένας ἠλὲ ἢ ἠλεὲ Ο. 128, Ὀδ. Β. 243·—οὕτω παρ' Ἀττ. λέγεται ἐπὶ τῶν παθόντων τὸν νοῦν, φρενῶν ἀφεστάναι, ἐκστῆναι, μεταστῆναι Σοφ. Φιλ. 865, Εὐρ. Ὀρ. 1021, Βάκχ. 943· τὰς φρένας ἐκβάλλειν Σοφ. Ἀντιγ. 648· ἔξω φρενῶν Πινδ. Ο. 7. 86· φρενῶν κεκομμένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 479· κενὸς Σοφ. Ἀντιγ. 754· τητώμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1326· ἔξεδρος, παράκοπος, Εὐρ. Ἱππ. 953, Βάκχ. 33· ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; satisne sanus es? Σοφ. Ἠλ. 390· φρένες διάστροφοι Αἰσχύλ. Πρ. 673, Σοφ. Αἶ. 447· μαργότης φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 726· ἀνακίνησις φρ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 727· κλπ.—καὶ ἐπὶ τῶν ὑγιῶς ἐχόντων, φρενῶν ἐπήβολος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 492· ἔνδον φρενῶν Εὐρ. Ἡρ. 709· ὅθεν ἔσω φρενῶν λέγειν, πείθειν, γράφεσθαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1052, Σοφ. Φιλ. 1325 κλπ.·— παρ' Ἡροδ. ἀντιτίθενται αἱ φρένες πρὸς τὸ σῶμα, 3. 134· οὕτω αἱ σάρκες κεναὶ φρενῶν Εὐρ. Ἠλ. 387.— Ὁ Ὅμ. ἀποδίδει φρένας καὶ εἰς τὰ κτήνη, μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκὴ Ἰλ. Δ. 245, πρβλ. Π. 157, κλπ. Τῆς λέξεως ταύτης σπανίως γίνεται χρῆσις παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν πεζῶν, οἷον συμφορὰ τῶν φρ., δηλ. παραφροσύνη, Ἀνδοκ. 20. 29· παραλλάττει τῶν φρ. Λυσ. Ἀποσπ. 58 φρενῶν ἀφορία Ξεν. Συμπ. 4. 55· πρβλ. Δημ. 332. 25., 780. 11. 4) σῆς ἀπεστάτουν φρ. Σοφ. Ἀντιγ. 993, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1182. —Ἐν τῇ χρήσει δὲν γίνεται φανερῶς διάκρισις μεταξὺ ἑνικοῦ καὶ πληθ. (Ἐκ τῆς √ΦΡΕΝ, παράγονται καὶ τὰ φρεν-όω, φρον-έω, φρόν-ις, φρον-τίς, φρον-τίζω —ἐν συνθέσει τὸ φρὴν μεταβάλλεται εἰς φρων, π.χ. εὔ-φρων, κακό-φρων κλπ.)

φρήταρχος, ὁ = φρατρίαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5785, ἔνθα καὶ φρητρία καὶ φητρία κεῖνται ἀντὶ φρατρία).

φρητία, Ἰων. ἀντὶ φρεατία, «φρητία· στόμα φρέατος» Ἡσύχ. φρητίον, τό, Συλλ. Ἐπιγρ. 5430.

φρήτρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ φράτρα, Ἐπικ. δοτ. φρήτρηφιν.

φρήτριος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ φράτριος.

φρῖγος, εος, τό, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ σφρῖγος παρὰ τῷ Ἑρμίππῳ ἐν «Στρατιώταις».

φρῑκάζω, μέλλ. άσω, φρίσσω, φρικιῶ, ἀνατριχιάζω, Ποιητὴς περὶ Δυνάμ. Βοτ. 5. 71.

φρῑκαλέος, έα, ον, ὁ φρίσσων, φρικιῶν, ἀνατριχιάζων ἐκ τοῦ ψύχους, Λατ. horrens, horribus, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 11. 2) ὁ ἔχων τραχεῖαν ἐπιφάνειαν, σπιλὰς Ἀνθ. Παλατ. 7. 382, Τρυφιόδ. (γράφε Τριφ.) 195. II. τρομερός, φοβερός· φρικτός Ἀνθ. Παλατ. 7. 69., 9. 300.

φρῑκασμός, ὁ, φρίκη, ἀνατριχίασις, τρόμος, κοινῶς «τρεμοῦλα», «ἀνατριχίλα», Ἑβδ. (Β' Μακκ. Γ', 17).

φρίκη, [ῑ], ἡ, =φρίξ, ὁ μικρὸς κυματισμὸς τῆς θαλάσσης, (ὡς τὸ Λατ. inhorrescit), Αἰλ. περὶ Ζῴων 16. 19, Πλούτ. 2. 921 F, κλπ. II. φρικίασις, ἀνατριχίασις, «ἀνατρίχιασμα», «τρεμοῦλα», Ἱππ. Ἀφορ. 1255, κ. ἀλλ.· μάλιστα τὸ ἐκ τοῦ ῥίγους, Πλάτ. Φαῖδρ. 251Α, Θεοφρ. Ἀποσπάσμ. 3. 74, Νικ. Θηρ. 721· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Πρβλ. 1. 39, κ. ἀλλ. 2) «τρεμούλιασμα» ἐκ φόβου, φρικίασις ἢ μάλιστα ἐκ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ, φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης Ἡρόδ. 6. 134· τοίην φρ. παρέχεις μοι Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1306, πρβλ. Ἀποσπ. 931, Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 2, 15, Πλάτ. Πολ. 387C· —ἀκολούθως καθόλου, φόβος οἱοσδήποτε δυνάμενος νὰ παραγάγῃ φρικίασιν, φρίκᾳ τρομερὰν φρένα Εὐρ. Φοίν. 1285· ἐκπληχθεῖσα φρίκᾳ ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 183· φρίκᾳ ματρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 898· συνημμένον μετὰ τοῦ δέος, ἔκπληξις, θάμβος, φόβος κλπ., Πλούτ. III. παγετός, ψῦχος δριμύ, παρὰ Γελλίῳ 17. 8. 7.

φρίκια, τά, καὶ **φρικία**, ἡ, ἀνατριχιάσματα ἐκ ῥίγους, Διοσκ. 4. 14., 1. 181.

Φρικίας, ὁ, ὄνομα ἵππου παρὰ Πινδ. ἐν Π. 10. 25·—πιθανῶς ὡς ἐκ τῆς ἀνορθουμένης αὐτοῦ χαίτης.

φρῑκίασις, εως, ἡ, ἀνατρίχιασμα, ἀνατριχίλα, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) σ. 478, πρβλ. Φαβρίκ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. 2. 654 (ἐκδόσ. 1).

φρῑκιάω, (φρίξ) ὡς τὸ φρικάζω, ἀνατριχιάζω, τρεμουλιάζω, μάλιστα ἐκ ῥίγους, ἤρξατο φρικιᾶν καὶ πυρέσσειν Ἰω. Μοσχοπ. Λειμ. 1058Α, κλπ.

φρικνός, ή, όν, = φρικαλέος, «φρικνόν· φρικαλέον, δεινόν, φοβερόν» Ἡσύχ.

φρῑκόομαι, Παθ., = φρικάζω, ἀνατριχιάζω, φρικιῶ, τρέμω, Γλωσσ.

φρῑκο-ποιός, όν, ὁ ἐμποιῶν φρίκην, φρικίασις, Δίφιλος Σίφν. παρ' Ἀθην. 74C.

φρῖκος, εος, τό, = φρίκη, φρικίασις, «ἀνατριχίλα», Νικ. Θηρ. 778.

φρικτο-βόας, ου, ὁ, ὁ φρικτῶς βοῶν, φωνάζων, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. 14.

φρικτοειδής, ές, φρικτὸς τὸ εἶδος, φρικώδης, Θ. Στουδ. σελ. 1796, ἔκδ. Mi.

φρικτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ φρίσσω, ὁ προξενῶν φρίκην, φρικώδης, φοβερός, Ὀρφ. Ὕμν. 13. 6, Πλούτ. Κικ. 49, καὶ συχν. ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ· συγκρ. -ότερος, Πλουτ. Νουμ. 10· ὑπερθετ. -ότατος, Ἀθήν. 440Ε. — Ἐπίρρ. τῶς, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ϛ', 5).

φρικτο-τελής, ές, ὁ καθιερωμένος εἰς φοβερὰς καὶ μυστηριώδεις τελετάς, περὶ τῆς ἁγίας τραπέζης, τῇ φρικτοτελεῖ τραπέζῃ Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 839C.

φρικώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὑπὸ φρίκης ἢ φρικιάσεως συνοδευόμενος, πυρετὸς φρ., ὁ μετὰ φρικιάσεως ἢ ῥίγους, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ α' 949· δυσουρία φρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1247· — τὸ φρικῶδες, ἡ τραχύτης, ἀνωμαλία τῆς ἐπιδερμίδος, οἷον ὅταν κατέχηταί τις ὑπὸ ἠπιάλου ἢ παροξυσμοῦ ῥίγους, Ἱππ., Γαλην. II. ἐμποιῶν φρίκην ἢ τρόμον, φοβερός, τρομερός, φρικτός, ὄψις Ἀριστοφ. Βάτρ. 1336 (λυρ.)· τὰ δεινὰ καὶ φρικώδη Ἀνδοκ. 5. 5· φρικώδη κλύειν, δεινὰ ἀκοῦσαι, Εὐρ. Ἱππ. 1202· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 130. 2, Πλούτ., κλπ.·—οὐδ. φρικῶδες, ὡς ἐπίρρ., φρικτῶς, Εὐρ. Ἱππόλ. 1216· — ὡσαύτως ἐπὶ θρησκευτικῆς εὐλαβείας, Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. 21, Ἀριστείδ. 1. 256.—Ἐπίρρ. -δῶς, φρικωδέστατα ἔχειν, ἐπὶ τῆς φρίκης τοῦ δικαστηρίου, Δημ. 644. 18.

φρῑκωδία, ἡ, τὸ φρικῶδες, Νικόμ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 143. 29.

φρῑμαγμός, ὁ, τὸ φριμάσσεσθαι, τὸ ἐκ τῶν μυκτήρων φυσᾶν, καὶ καθόλου, πᾶσα κίνησις τῶν ζωηρῶν ἢ θυμοειδῶν ζῴων, ἰδίως τῶν ἵππων, Λυκόφρ. 244· τῶν αἰγῶν, Πολυδ. Ε', 88· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

φρῑμάσσομαι, Ἀττ. -ττομαι· μέλλ. -ξομαι· ἀποθ. Φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων, πηδῶ ἢ σκιρτῶ, ἀκολασταίνω, ἐπὶ αἰγῶν, Θεόκρ. 5. 141, πρβλ. Πολυδ. Ε', 88· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν σφόδρα θυμοειδῶν ἵππων, φριμάξασθαι καὶ χρεμετίσαι Ἡρόδ. 3. 87, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 281·— ἂν καὶ περὶ αὐτῶν λέγεται ὅτι τὸ φρυάσσομαι κυριολεκτεῖται, Αἰλ. περὶ Ζῴων, 6. 44, Valck. εἰς Ἀμμών., Θωμᾶς Μάγιστρ. σ. 901, Schäf. εἰς Διονύσ. Ἁλ. π. Συνθ. 196· ὡσαύτως ἐπὶ κυνῶν, πρβλ. Ὀππ. Κυνηγ. 1. 491. — Τὸ ἐνεργητ. φριμάω ἀπαντᾷ ἐν Ὀππ. Κυν. 1. 490. (Συγγενὲς ἴσως τῷ Λατ. fremo.)

φρίν, = πρίν, Ἐποικ. Λοκρ. γράμ. ἐκδ. Ἰω. Οἰκ. στ. 6.

φρίξ, ἡ, γεν. φρῑκός· (φρίσσω)·— ἡ φρικίασις, ἐλαφρὰ κυματοειδὴς κίνησις ὁμαλῆς ἐπιφανείας. I. ὁ ἐλαφρὸς κυματισμὸς ὃν ἐγείρει πνοὴ αἰφνίδιος ἀνέμου ἐπὶ τὴν ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, Λατιν. horror, ὑπὸ φρικὸς Βορέω Ἰλ. Ψ. 692· μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς, ἐπὶ τοῦ Πρωτέως ἀνερχομένου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Δ. 402 (ἴδε ἐν λέξει ὑπαίσσω)·

Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ, ἐλαφρὸς κυματισμὸς ἐχύθη ἀνὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἐκ τοῦ Ζεφύρου, Ἰλ. Η. 63 (ἴδε τὰς λέξ. **μελάνω, φρίκη**)· οὕτω, μαλακὴν φρῖκα φέροι Ζέφυρος Ἀνθ. Π. 7. 668· φρικὶ χαρασσόμενα κύματα Ἀνθ. Πλ. 10. 14, πρβλ. 10. 2· — σπάνιον παρὰ τοῖς πεζογράφοις (ἴδε Αἰλ. περὶ Ζῴων 15. 1)· **φρίκη** εἶναι ἡ παρ' αὐτοῖς ἐν χρήσει λέξις. **II.** ἀνατριχίασις, ἀνόρθωσις τῶν τριχῶν, κριὸς βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας Βαβρ. 93. 7· παροξυσμὸς ῥίγους, Ἱππ. 485, 15· φρὶξ ἐπέσχεν ὦτα καὶ κνήμας Βαβρ. 95. 59.

φριξ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀνωρθωμένην τὴν χαίτην, σεισμοὶ φρ., οἱ δελφῖνες, Ἀρίων παρὰ τῷ Bgk. σ. 567· κάπρος Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 462E.

φριξό-θριξ. τρῖχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἀνωρθωμένας, Κλήμ. Ἀλεξανδρ. 76. **II.** ὁ ὀρθῶν τὰς τρίχας, κάμνων νὰ σηκωθῶσιν αἱ τρίχες, Ἐτυμ. Μέγ. 800. 32, Σουΐδ.

φριξο-κόμης, ου, ὁ, = τῷ προηγ. Ι, φριξοκόμα Πανὶ Ἀνθ. Πλαν. 291.

φριξο-λόφος, ον, = φριξαύχην, «φριξολόφος· ὀρθοχαίτης» Ἡσύχ.

φριξός, ή, όν, ὁ ἐν φρικιάσει διατελῶν, ἀνωρθωμένος, τρίχες φριξαὶ Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 8., 6, 41. **II.** **φρῖξος**, ὁ, κωμικὸν ὄνομα τοῦ θεοῦ ἢ τοῦ δαίμονος τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου, Ἀνθ. Π. 9. 617.

φρίσσω, Ἀττικ. **φρίττω** Πλάτ. Πολ. 287C· μέλλ. **φρίξω**, Χρησμ. Σιβ. 3. 679, κλπ., ἴδε κατωτ. II. 2· — ἀόρ. **ἔφριξα** Ἰλ., Ἀττ.· — πρκμ. **πέφρῖκα**, Ὅμηρ., Ἀττικ.· μετὰ ποιητικ. μετοχ. **πεφρίκοντες**, Πινδ. Π. 4. 326· ὑπερσ. **ἐπεφρίκει** Πλούτ. 2. 781E, Ἀλκίφρων 1. 1. — Μέσ., ἀόρ. α' **ἐφριξάμην** Πολύαιν. 4. 6, 7. (Ἐκ τῆς √ΦΡΙΚ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **φρίξ, φρίκη, φριξ-ός**· ἴσως συγγενὲς τῇ √FΡΙΓ, ἴδε ἐν λέξ. **ῥιγέω**). [ῖ φύσει, ὅθεν νεώτεροι ἐκδόται γράφουσι **φρῖσσον** ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 171· **φρῖξαι** ἐν Πινδ. Ι. 1. 16, Σοφ. Ἠλ. 1407]. Κινοῦμαι ὡς ἡ ἐλαφρῶς κυμαινομένη θάλασσα, ἡ ἐπιφάνειά μου καθίσταται ἀνώμαλος καὶ κυματοειδής, συνταράσσομαι, ἀνορθοῦμαι, Λατ. horrere, φρίσσουσιν ἄρουραι (ἐξυπακ. σταχύεσσι), «ὅτι πεπύκνωνται διανεστηκότες ταῖς χώραις οἱ στάχυες» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 599· οὕτω, φρίξας κάρπιμος στάχυς Εὐρ. Ἱκέτ. 31· ἐπὶ παρατάξεως εἰς μάχην, ἔφριξε δὲ μάχη.. ἐγχείῃσι, «ἐπυκνώθη δὲ ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀνατάσει· φρίσσειν γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι πυκνῶς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 339· φάλαγγες σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, «τῇ ἀνατάσει τῶν δοράτων πεπυκνωμέναι» (Σχόλ.), Δ. 282, πρβλ. Η. 62· φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι, ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, Σοφ. Ἀποσπ. 314· οὕτως ἐπὶ δένδρου, πεύκη φρίσσουσα Ζεφύροις Ἀνθ. Πλαν. 13· (ἀκριβῶς ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου horret ager aristis, καὶ τοῦ Ὁρατίου horrentia pilis agmina)· οὕτω, φιάλα χρυσῷ πεφρικυῖα (πρβλ. τὸ τοῦ Ἰουβεναλίου inaequales beryllo phialae), Πινδ. Ι. 6 (5). 59· χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθήρ, ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων ὑψούντων τὴν χεῖρα ὅπως δείξωσι τίνα γνώμην ἀσπάζονται, Αἰσχύλ. Ἱκ. 608· ἐπὶ τριχῶν κόμης ἢ χαίτης, ἀνορθοῦμαι, σηκώνομαι, φρίσσουσιν τρίχες Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 538· φρίσσουσιν ἔθειραι Θεόκρ. 25. 244· ἐπὶ φυλλώματος, φύλλα πεφρικότα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κεκλιμένα**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 4· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., φρίσσειν λοφιήν, ἀνορθοῦν τὴν ἑαυτοῦ χαίτην, Ὀδ. Τ. 446· φρ. τρίχας Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 391· φρ. νῶτον, αὐχένας Ἰλ. Ν. 473, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 171· χαίτην Ἀριστοφ. Βάτρ. 822· — ὡσαύτως, πτεροῖσι νῶτα πεφρίκοντες, ἔχοντες ἀνωρθωμένα τὰ κατὰ τὰ νῶτα πτερά, Πινδ. Π. 4. 326· λέοντος δέρος χαίτῃ πεφρικὸς Εὐρ. Φοίν. 1121. 2) φρίσσοντας ὄμβρους, «τοὺς φρίσσειν ποιοῦντας ὄμβρους» (Σχόλ.), ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου horrida grando, Πινδ. Π. 4. 144. 3) ἄσθματι φρίσσοντα πνοάς, πνευστιῶντα, ἀναπνέοντα μετ' ἀγωνίας, ἐπὶ ἀνθρώπου ἀποθνήσκοντος, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 10. 140. 4) λέγεται ἐπὶ τῆς ἐλαφρῶς κυμαινομένης ἐπιφανείας ἡσύχου καὶ γαληνίου ὕδατος (πρβλ. **φρίξ** Ι), φρίσ. θάλασσαι πνοιῇσι Διον. Π. 112, πρβλ. Ἀλκίφρονα 1. 1· καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1575, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 33.

II. συχνάκις λέγεται ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ῥίγους, ὅτε ἡ ἐπιδερμὶς συστέλλεται καὶ καθίσταται ἀνώμαλος, αἱ δὲ τρίχες ἀνορθοῦνται, «ἀνατριχιάζω», ὡς ἐν τῇ Λατιν. horrent comae, steterunt comae, (ἴδε Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2. 20, Προβλ. 8. 12., 33. 16., 35. 9, κ. ἀλλ.)· 1) ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ψύχους, φρικιῶ, «τρεμουλιάζω», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 510· ἐπὶ τῶν ὀδόντων ὅταν συγκρούωνται πρὸς ἀλλήλους ἐκ τοῦ ψύχους, Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 9. 2) ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ φόβου, «ἀνατριχιάζω», φρικιῶ, Σοφ. Ἠλ. 1408, Τρ. 1044· ὑπό τινος Ὕμν. Ὁμ. 27. 8· ἄλω δὲ πολλὴν.. ἔφριξα δινήσαντος, κατελήφθην ὑπὸ φρικιάσεως ὅτε περιέστρεψε τὴν μεγάλην ἀσπίδα, Αἰσχύλ. Θηβ. 490· — ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἀνατριχιάζω, τρέμω ἐνώπιόν τινος, οὔτε σε πεφρίκασι Ἰλ. Λ. 383· πάντες δέ με πεφρίκασι Ω. 775, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 70, Σοφ. Ἀντιγ. 997· πέφρικα.. Ἐρινὺν τελέσαι, τρέμω συλλογιζόμενος ὅτι ἡ Ἐρινὺς θὰ.., Αἰσχύλ. Θήβ. 720, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1133· — οὕτω μετὰ δοτ., ἐρετμοῖς φρίξουσιν, θὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ φρίκης ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν κωπῶν, Ἡρόδ. 8. 96 (ἀλλ' ἴδε φρύγω)· — ὡσαύτως μετὰ μετοχ., πέφρικα λεύσσων, ὑπὸ φρίκης καταλαμβάνομαι βλέπων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 345· φρ. σε δερκομένη ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 540, 695· καὶ μετ' ἀπαρεμφ., φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, Δημ. 559. 8· — ὡσαύτως μετὰ προθέσ., φρ. πρὸς τοὺς πόνους Πλούτ. 2. 8F· φρ. ὑπὲρ ὧν προσήκει παθεῖν Δημ. 1230. 24. 3) καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρικιάσεως εἰσερχόμενος εἰς ναὸν ἕνεκα μεγάλης δεισιδαιμονίας, μηδὲ ὥσπερ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ἐν ἱερῷ φρίττειν ἅπαντα καὶ προσκυνεῖν Πλούτ. 2. 26B, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 1057. 4) «ἀνατριχιάζω» ἐξ ὑπερβαλλούσης χαρᾶς, χαίρω ὑπερβαλλόντως, ἔφριξ' ἔρωτι Σοφ. Αἴ. 693, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 384, Ἑρμηνευτ. εἰς Εὐρ. Ἑλ. 632. — Παρὰ τοῖς πεζογράφοις σπάνιον πλὴν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τρομάζω, φρίττω, φοβοῦμαι, Πλάτ. Πολ. 387C, Φαῖδρ. 251A, Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **φρίξ, φρίκη.**

φροιμιάζομαι, φροιμιαστέον, ἴδε ἐν λ. **προοιμιάζομαι, -αστέον.**

φροίμιον, τό, συνηρ. ἀντὶ **προοίμιον**, ὡς τὸ φροῦδος ἀντὶ **πρὸ ὁδοῦ**.

φρονέω, Ἐπικ. ὑποτ. **φρονέῃσι** Ὀδ. Η. 75, καὶ πληθ. **φρονέωἱ** Ἐπιγρ. Κύπρου ἐν Bezzenb. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 78. — Ἐπικ. παρατ. **φρόνεον** Ἰλ. Ρ. 286, **φρονέεσκον** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1164. — μέλλ. **-ήσω**, ἀόρ. **ἐφρόνησα** Ἡρόδ., Ἀττ.· — πρκμ. **πεφρόνηκα** Διόδ. 18. 66. — Παθ., μόνον ἐν τῇ προστ. **φρονείσθω**, Ἐπιστ. πρὸς Φίλιππον β', 5. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐκφράζει τὴν ἐνέργειαν τῆς **φρενὸς** ἢ τῶν **φρενῶν**, δηλ. τὴν ἐνέργειαν οὐ μόνον τῆς διανοίας ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς βουλήσεως· ὡς περίπου ἐν τῷ παρ' ἡμῖν ῥήματι «σκέπτομαι», ὅπερ σημαίνει οὐ μόνον τὴν ἐνέργειαν τῆς διανοίας (= διανοοῦμαι, συλλογίζομαι), ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς βουλήσεως ἢ ἐπιθυμίας (= σκοπεύω, ἔχω κατὰ νοῦν, ἐπιθυμῶ νά..). Ὁ Σοφ. ἐν τῷ Αἴαντι 941 ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ αἰσθάνομαί τι οὕτως ἔχον, εἶμαι βέβαιος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νομίζω ἢ «πιστεύω», σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δὲ καὶ φρονεῖν. Ἐντεῦθεν προκύπτουσι ποικίλαι χρήσεις. 1) σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἔχω νοῦν, εἶμαι συνετὸς ἢ φρόνιμος, σπάνιον παρ' Ὁμ., ἄριστοι.. μάχεσθαί τε φρονέειν τε, εἴς τε τὸ μάχεσθαι καὶ εἰς τὸ σκέπτεσθαι ἢ κρίνειν τὰ πράγματα, Ἰλ. Ζ. 79· αὕτη δὲ εἶναι ἡ συνηθεστάτη σημασία παρὰ τοῖς Ἀττ., [Ζῆνα] τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα Αἰσχύλ. Ἀγ. 176· φρονοῦντως γὰρ πρὸς φρονοῦντας ἐννέπεις ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 204, πρβλ. 176· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς Σοφ. Ο. Τ. 617. τὸ φρονεῖν, ὡς τὸ **φρόνησις**, νόησις, κρίσις ὀρθή, σύνεσις ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 1348, 1353· κράτιστοι φρονεῖν Ἀντιφῶν 115. 4· καὶ φρ. καὶ συμπράττειν Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 5, 44· εἰδέναι καὶ φρ. Πλάτ. Ἀλκ. 1. 133 C· τὸ φρ. καὶ νοεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 11 B· λέγειν τε καὶ φρ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 266B, πρβλ. Ἰσοκρ. 50 E· ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ Δημ. 316. 28· — σχεδὸν = **σωφρονεῖν**, Σοφ. Τραχ. 312· αἱ δύο λέξεις συνάπτονται ἐν Πλάτ. Νόμ. 712 A· τὸ μὴ φρονοῦν, ἐπὶ νηπίου, Αἰσχύλ. Χο. 753· ἐπειδὴ τάχιστα ἤρχετο φρ. Ἰσαῖος 76. 37· οἱ φρονοῦντες Σοφ. Αἴ. 1252· ἡ φρονοῦσα ἡλικία Αἰσχίν. 19. 34· οὕτω,

2) μετ' ἐπιρρημάτων, εὖ φρονεῖν Ἡρόδ. 2. 16· κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 385, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 394, Εὐρ. κ. ἀλλ.· ἀλλὰ εὖ φρονῶ ὡσαύτως = εἶμαι καλῶς διατεθειμένος, ἴδε κατωτ.· καλῶς φρ. Ὀδ. Σ. 168, Σοφ. Ο. Τ. 600· ὀρθῶς φρ. Ἀνδοκ. 22. 32· ὀρθῶς φρ. πρός τι Αἰσχύλ. Πρ. 1000· μῶρα, πλάγια φρ. Σοφ. Αἴ. 594, Εὐρ. Ι. Α. 332.

3) φρ. ὡς.., ὅτι.., Σοφ. Ἀντιγ. 49, Ο. C. 872· φρόνει νιν ὡς ἥξοντα ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 288. **II.** σκέπτομαι, κατά τινα τρόπον, ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπεύω, μελετῶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Γ. 98· μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω τι, Ρ. 286, πρβλ. Ι. 608· οὕτως ἄνευ ἀπαρ., οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον [ἰέναι], εἶχον κατὰ νοῦν νὰ χωρήσωσι πρὸς τὰ ἔμπροσ, Μ. 124, Ν. 135· ᾗ περ δὴ φρονέω [τελέσαι] Ι. 310· — φρονῶν ἔπρασσον, prudens faciebam, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 272· — οὕτω παρὰ πεζογράφοις, πειρεώμενος ὅ τι φρονέοιεν [τὰ μαντήια] Ἡρόδ. 1. 46· φρονεῖν τι, σημαίνω, δηλῶ, τοῦτο φρονεῖ ἡ ἀγωγὴ ἡμῶν, τοῦτο δηλοῖ τὸ ὅτι ἤγαγε ἡμᾶς ἐνταῦθα, Θουκ. 5. 85. 2) συχνότατα μετ' οὐδ. ἐπιθ. α) φρ. τινί τινα, (οὐδ. πληθ.), ἔχω σκέψεις τινὰς ἢ διαθέσεις πρός τινα, εἶμαι διατεθειμένος, κατά τινα τρόπον πρὸς αὐτόν, πατρὶ φίλα φρονέων, ἔχων καλὰς διαθέσεις πρὸς τὸν πατέρα του, Ἰλ. Δ. 219, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 213, κλπ.· ὡσαύτως, κακὰ φρονέουσι.. ἀλλήλοισιν Ἰλ. Χ. 264· τῷ ὀλοὰ φρονέων Π. 701· μαλακὰ φρ. τινι Πινδ. Ν. 4. 155· πιστά τινι ὁ αὐτ. Ο. 3. 30· τὰ ἄριστά τινι Ἀριστοφ. Πλ. 577· οὕτω μετ' ἐπιρρ., εὖ φρονεῖν τινι (ἴδε ἀνωτ. Ι. 2), Ὀδ. Ζ. 74, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1436, κλπ.· φρονεῖς εὖ τοῖς ἠγγελμένοις, χαίρεις διὰ τά.., ὁ αὐτ. ἐν Χο. 774· — ὡσαύτως, εὖ φρ. εἴς τινα

'Ανδοκ. 20. 16· τοιαῦτα φρ. περί τινος 'Ισοκρ. 39 C·—εἶμαι διατεθειμένος κατά τινα τρόπον, σκοπῶ ἢ σχεδιάζω τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα, ἀγαθὰ φρ. 'Ιλ. Ζ 162, 'Οδ. Α. 43· φίλα φρ. αὐτόθι 307· κακὰ Ρ 596· κρυπτάδια φρ., ἔχω κρυπτοὺς σκοπούς, κεκρυμμένα σχέδια, 'Ιλ. Α. 542 ἀταλὰ φρ., εἶμαι εὐθύμως διατεθειμένος, Σ. 567, 'Ησ. Θεογ. 989, πρβλ. 'Ιλ. Ζ 400· πυκνὰ ἢ πυκινὰ φρ., ἔχω συνετὰς σκέψεις, εἶμαι συνετὸς ἢ πανοῦργος, 'Οδ. Ι. 445· ἐφημέρια φρονέοντες, «τὸ παρὸν μόνον καὶ παραυτίκα σκοπούμενοι» (Εὐστ.), Φ. 85· οὕτω θεοῖσιν ἶσα φρ. 'Ιλ. Ε. 441· θνητὰ φρ. Σοφ. 'Αποσπ. 515, Εὐρ. Ἄλκ. 799 ἀθάνατα Πλάτ. Τίμ. 90 C· οὐ κατ' ἄνθρωπον φρ. Αἰσχύλ. Θήβ. 425, Σοφ. Αἴ. 777· ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐπί τινι Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 7, 3· μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρ. Λουκ. Τίμ. 57—οὕτω καί, καίρια φρ. Σοφ. 'Ηλ. 228· σώφρονα ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 62· τυραννικὰ φρ. 'Αριστοφ. Σφ. 507· ἀρχαϊκὰ φρ., ἔχειν παπαλαιωμένας ἰδέας, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 821· τὰ τῆς σαρκὸς φρ. 'Επιστ. πρὸς 'Ρωμ. η', 5· ὡσαύτως οὐ παρδάλιος τόσσον μένος ὅσσον Πάνθου υἷες φρονέουσιν, τὸ μένος τῆς παρδάλεως δὲν εἶναι τόσον ὅσον εἶναι τὸ φρόνημα τῶν υἱῶν τοῦ Πάνθου, 'Ιλ. Ρ. 23·—ἀλλά, β) ἡ συνηθεστάτη φράσις τοῦ εἴδους τούτου παρά τε 'Ομήρῳ καὶ τοῖς 'Αττ. εἶναι τὸ μέγα φρονῶ, μεγαλοφρονῶ, ἔχω μεγάλα ἢ ὑψηλὰ φρονήματα, «μεγάλας ἰδέας», ἔχω μέγα θάρρος, εἶμαι θαρραλέος καὶ ὑπερήφανος, 'Ιλ. Λ. 296, Ν. 156· λέγεται ἐπὶ λεόντων καὶ κάπρων ἀγρίων, Π. 758, Λ. 325, πρβλ. Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 5, 62· φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1078, πρβλ. Λυσίαν 195 14, 'Ισοκρ. 67Ε·—ἀλλὰ παρ' 'Αττ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἔχω μεγάλας ἰδέας, εἶμαι ὑπερήφανος ἢ ἀλαζών, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, ὡς τὸ ἀβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι, Πλάτ. Συμπ. 217Α, Πρωταγ. 342D· (οὕτω, μεγάλα φρ. 'Αριστοφ. 'Αχ. 988)—ὡσαύτως, ἐφ' ἑαυτῷ μέγα φρ. Θουκ. 6. 16, Ξεν. 'Ελλ. 7. 1, 27· (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οἱ μεταγενέστεροι χρῶνται ἁπλῶς τῷ φρ. ἐπί τινι, ἄνευ τοῦ μέγα, Παυσ. 1. 12, 5)·—μετὰ συγκρ., μεῖζον φρ., μεγαλοφρονῶ ὑπὲρ τὸ δέον, Ξεν. 'Αν. 5. 6, 8· ἀλλ' ἁπλῶς καί, λαμβάνω θάρρος, ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 3. 5, 21· φρ. μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα Σοφ. 'Αντ. 768· μεῖζον τοῦ δέοντος 'Ισοκρ. 141Β, πρβλ. 122Ε· σπανίως ἐν τῷ πληθ., μείζω τῆς τύχης φρ. Εὐρ. ἐν 'Ηρακλ. 933· μετὰ ὑπερθ., οἱ μέγιστον φρονοῦντες Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 257Ε ἐπί τινι Ξεν. 'Αγησ. 2. 5· ὡσαύτως, μάλιστα φρ. ἐπί τινι Δημ. 836. 11· οὐ μεῖον φρ. ἐπί τινι Ξεν. 'Ιππαρχ. 7. 3 πρβλ. 'Απολ. 24·—ὁμοίως, φρ. μέγα ἔς τινα Εὐρ. 'Ιππόλ. 6· περί τι Αἰσχίν. 44 36 μέγα φρ. ὅτι.. Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 3, 13· μέγα φρ. ὡς εἰδὼς Πλάτ. Συμπ. 198D· μέγα φρ. μὴ ὑπείξειν Ξενοφ. 'Ελλην. 5. 4, 45· ὡσαύτως καὶ μόνον τὸ φρονεῖν = μέγα φρονεῖν, Παυσ. 4. 1, 2·—οὕτω καί, φρ. ἐπί τινι θαυμάσιον ὅσον Πλάτ. Συμπ. 217Α, πρβλ. Δημ. 534. 28·—ἀντίθετοι πρὸς τὰς φράσεις ταύτας εἶναι αἱ ἑξῆς: – σμικρὸν φρ., ἔχω ταπεινὸν φρόνημα, εἶμαι ἄνευ θάρρους, δειλός, Σοφ. Αἴ. 1120· μικρὸν φρον. 'Ισοκρ. 72C, Δημ., κλπ.· ἧσσον, ἔλασσον φρ. τινος Εὐρ. 'Ανδρ. 313, Φοίν. 1128, 'Ισοκρ., κλπ.· οὐ σμικρὸν φρ. ἔς τινα Εὐρ. 'Ηρακλ. 387·— καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἔχομεν τό: μέτριον φρ., ἔχω μέτρια φρονήματα, εἶμαι ἀπαθής, ἤρεμος, μετριώτερον φρ. πρός τινα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 3, 7·—πρβλ. σωφρονέω, ὑπερφρονέω. γ) ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν αὐτὴν γνώμην, τά τινος φρονεῖν, ἔχω τὰ αὐτὰ ἅπερ καὶ ἄλλος τις φρονήματα, λαμβάνω τὸ μέρος τινός, 'Ηρόδ. 2. 162, κλπ.· τὰ σὰ φρ. ὁ αὐτ. 7. 102· εὖ φρ. τὰ σὰ Σοφ. Αἴ. 491· φρ. τὰ Βρασίδου 'Αριστοφ. Εἰρ. 623· ἄριστα φρ. τινι ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 577· ὡσαύτως, τὰ πρός τι α φρ. Ξεν. 'Αν. 7. 7, 30· (ὁ Ὅμηρ. ἔχει καί, τὰ φρονέεις, ἅ τ' ἐγώ περ 'Ιλ. Δ. 361)· τὰ ἀμείνω φρ. περὶ τὴν 'Ελλάδα 'Ηρόδ. 7. 145, 172, πρβλ. Θουκ. 2. 22· χεῖρον φρ. 'Ισοκρ. 184D· ὡσαύτως, ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα, φρονοῦσα ὡς ἐγώ, ἔχουσα τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ φρόνημα, 'Ιλ. Ο 50, πρβλ. Σοφ. 'Αντιγ. 374· τὰ αὐτά, κατὰ ταὐτὸ φρ., ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, 'Ηρόδ. 1. 60., 5. 3· ξυνῳδὰ φρ. τινι 'Αριστοφ. Ὄρν. 634·—ἀντίθετα πρὸς τὰς φράσεις ταύτας εἶναι τά: ἀμφὶς φρον., σκέπτομαι, νομίζω, φρονῶ κατὰ διάφορον τρόπον, 'Ιλ. Ν. 345· ἄλλῃ φρονῶ, σκέπτομαι κατ' ἄλλον τρόπον, ἔχω ἄλλο φρόνημα, Ὕμν. Ὁμ. εἰς 'Απόλλ. 469 ἄλλα φρονέειν καὶ ἄλλα λέγειν 'Ηρόδ. 9 54· ἕτερα φρον. Δείναρχ. 96. 15.

III. ἔχω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σκέπτομαι, φροντίζω, προσέχω, γιγνώσκω, φρονέω 'Οδ. Π. 136, Ρ. 193, 281· ὁρώντων, φρονούντων, βλεπόντων Αἰσχίν 67. 11·—μετ' αἰτιατ. πράγματος, σκέπτομαι περί τινος, συλλογίζομαι, κρίνω ἢ σταθμίζω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμόν, ἃ.. 'Οδ. Β. 116, πρβλ. 'Ιλ. Β. 36· οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐπὶ φρεσί, μηδόλως προσέχοντες, 'Οδ. Ξ 82· πολλὰ φρονέοντα μηδενὸς κρατέειν 'Ηρόδ. 9. 16· φρ. τὴν ἡμέραν, προσέχω, «δίδω προσοχὴν» ἢ σημασίαν ἀποδίδω, 'Επιστ. πρὸς Ρωμ. ιδ', 6. IV. κατέχω τὰς φρένας μου καὶ οὕτω διατελῶ ζῶν, ἔχω τὰς αἰσθήσεις μου, διατελῶ ἐν τῇ ζωῇ, ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον, ἀντὶ ἔτι ζῶντα, 'Ιλ. Χ. 59· θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετο Αἰσχύλ. Χο. 517· ἐν τῷ φρον. γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος Σοφ. Αἴ. 554· μηδὲ ζῆν.., μηδὲ φρονεῖν Πλάτ. Σοφ. 249Α·—ἀλλ' ὡσαύτως, ἔχω τὰς φρένας μου, εἶμαι ἔμφρων, ἔχω σώας τὰς φρένας, φρονοῦντα, ἀντίθετον τῷ μεμηνότα, Σοφ. Αἴ. 82, πρβλ. 344· ἔξω ἐλαύνειν τινὰ τοῦ φρονεῖν Εὐρ. Βάκχ. 853· ὀρθὰ φρ. ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1129· ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν 'Ισοκρ. 85Ε, πρβλ. Ξεν. 'Απομν. 1. 3, 12· κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρον. Αἰσχύλ. Πρ. 385, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1666. 'Αντιγ. 557 ἐγὼ νῦν φρονῶ τότ' οὐ φρονῶν Εὐρ. Μήδ. 1329· φρονῶν.. οὐδὲν φρονεῖς, εἰ καὶ ἔχεις τὰς φρένας σου, ὅμως δὲν εἶσαι φρόνιμος, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 332· οὕτως, εὖ φρ. αὐτόθι 851, 'Αριστοφ. Νεφ. 817, κ. ἀλλ.·— ἄγαν φρονῶ, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον φρόνιμος, Σοφ. Αἴ. 942· λίαν φρ. Εὐρ. 'Ιφ. ἐν Αὐλ. 924· πλέον φρ. Πλάτ. 'Ιππ. 'Ελάττ. 371Α·— ζῶν καὶ φρονῶν, διατελῶν ἐν ζωῇ καὶ σώας ἔχων τὰς φρένας, συχν. ἐν 'Επιγραφαῖς, οἷον Συλλ. 'Επιγρ. 2026,-32,-43, 3292, κ. ἀλλ.· νοῶν καὶ φρονῶν αὐτόθι 2118. 1, 1.—Ἴδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 76.

φρονέωσι, = φρονέωσι, ἴδε **φρονέω** ἐν ἀρχῇ.

φρόνημα, τό, ὁ νοῦς, τὸ πνεῦμά τινος, ἡ διάθεσις, Λατιν. animus, ἔστ' ἂν Δ ὸς φρ. λωφήσῃ χόλου Αἰσχύλ. Προμ. 376· Αἰσχύλου φρόνημ' ἔχων Τηλεκλείδης ἐν «'Ησιόδοις» 1·—ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ταύτης πολλάκις δι' ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν περιορίζεταί πως, δύσθροον Αἰσχύλ. Χο. 191 ὑπέρτολμον αὐτόθι 595· ὠμὸν ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 519· ἐλεύθερον Πλάτ. Νόμ. 865D· τυραννικὸν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 573Β, Ξεν. Λακ. Πολ. 15. 8.

2) διανόημα, σκέψις, σκοπός, ἐπιθυμία, θέλησις, φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρ. Σοφ. 'Αντιγ. 354. πρβλ. 176, 207· συχνάκις ἐν τῷ πληθ., καρτεροῖς φρ. Αἰσχύλ. Προμ. 207· Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρ. ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 827· ματαίων.. φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 438· ἐμπέδοις φρ. Σοφ. 'Αντ. 169· τὰ σκλήρ' ἄγαν φρ. αὐτόθι 473· τῶν φρ. ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων Εὐριπ. 'Ηρακλ. 388· φρ. μεγάλα Πλάτ. Συμπ. 190Β, πρβλ. Κριτίαν 120Ε. II. ἐπὶ καλῆς ἢ ἐπὶ κακῆς σημασίας,

1) ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς φρόνημα, μεγαλοφροσύνη, ἀποφασιστικὸς χαρακτήρ, θάρρος μετὰ ὑπερηφανίας, τῶν 'Αθηναίων τὸ φρ. 'Ηρόδ. 8. 144, πρβλ. 9. 7, 2· φρονήματος πλέως ὁ μῦθος ἐστιν Αἰσχύλ. Πρ. 953· ἀνδρί γε φρ. ἔχοντι Θουκ. 2 43 φρ. καὶ πίστις 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 11, 5· δουλοῦν τὸ φρ. Θουκ. 2. 61 (πρβλ. **καταφρόνημα**)· μετὰ μέλλ. ἀπαρ., ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι, ἔχοντες τὴν φιλοτιμίαν καὶ φιλοδοξίαν νὰ γίνωσιν ἡγεμόνες τῆς Π., ὁ αὐτ. 5. 40·—συχν. ἐν τῷ πληθ., ὑψηλαὶ σκέψεις, σχέδια μεγάλα, καὶ περιληπτικῶς, θάρρος, ὑπερηφανία, πεποίθησις, διασείειν τὰ 'Αθηναίων φρον. 'Ηρόδ. 6. 109, πρβλ. 3. 122, 125., 9. 54· οὐ.. ξυμφέρει τοῖς ἄρχουσι φρ. μεγάλα ἐγγίγνεσθαι τῶν ἀρχομένων Πλάτ. Συμπ. 182C, πρβλ. 190Β, 'Ισοκρ. 154D. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, κόμπος, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, τῦφος, Αἰσχύλ. Πρ. 955, Εὐρ. 'Ηρακλ. 926, 'Αριστοφ. Σφ. 1024, Εἰρ. 25, Πλάτ., κλπ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., 'Ισοκρ. 303D, Πλούτ., κλπ. III. ὁ πληθ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ὡς συνώνυμον τῷ φρένες, ἡ καρδία, τὸ στῆθος, ἰὸς ἐκ φρονημάτων.. πεσὼν Εὐμενίδ. 478.

φρονημᾰτίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὑψηλὸν φρόνημα, ὁ ἔχων πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, μεγαλόφρων, ὑπερήφανος, ἢ (ἐπὶ κακῆς σημασίας) ὑψηλόφρων, ἀλαζών, τετυφωμένος, 'Αριστ. Πολιτ. 5. 11, 5, Λογγῖν. 9, 4· φρ. ἐπὶ τῇ ἱππικῇ Ξεν. 'Αγησ. 1, 24· ἐπὶ ἵππου, Πολύβ. Α', 194.

φρονημᾰτιάω, εἶμαι φρονηματίας, μή τις ἐμὲ οἰήσαιτο φρονηματιῶντα καὶ τολμητίαν εἶναι Τζέτζ. 'Εξηγ. 'Ιλ. σελ. 21, 23.

φρονημᾰτίζομαι. Παθ., γίνομαι φρονηματίας, ὑψηλόφρων ἢ ἀλαζών, 'Αριστ. Πολιτ. 2. 12, 5· φρονηματισθέντες ἐκ τῶν ἔργων αὐτόθι 8. 6, 11· πεφρονηματισμένοι διά τι αὐτόθι 3. 13, 19., 5. 7, 2· ἐπί τινι Πολύβ. 22. 8, 8, Διόδ.· φρον., ὅτι.., φρονῶ, νομίζω, φαντάζομαι ὅτι.., Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 14. 48.

φρονημᾰτισμός, ὁ, ἔπαρσις, τῦφος, ἀλαζονεία, Πολυβ. 'Ελλ. 'Αποσπ. 136, Θεμίστ. 251Β.

φρονημᾰτώδης, ες, (εἶδος) = **φρονηματίας**, Φιλόστρατ. 530, 683, κλπ.

φρόνησις, εως, ἡ, τὸ διανοεῖσθαι πρᾶξαί τι, πρόθεσις, σκοπός, σκέψις, φρόνησιν εἰ τἀνδ' ἔχω Σοφ. Ο. Τ. 664· χοὔτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῴω τιν' ἡμῖν, καὶ οὗτος ἴσως ἐν τῷ μεταξὺ ἔλθῃ εἰς καλλιτέραν σκέψιν περὶ ἡμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1078 2) αἴσθησις περί τινος, εἴ τις ἄρα τοῖς ἐκεῖ φρ. περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων 'Ισοκρ. 308Β. 3) ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, Εὐρ. 'Ικέτ. 162 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὅσην ἔχει φρόνησιν, δίκαιον φρόνημα, δικαίαν ὑπερηφανίαν, ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 739. II. ὡς καὶ νῦν, σύνεσις, «φρονιμάδα», αὕτη δὲ εἶναι ἡ ἀρετὴ ἡ ἀναγκαία ἐν τῇ κυβερνήσει τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ διοικήσει τῶν πραγ-

μάτων, φρόνησίν τε καὶ ἄλλην ἀρετήν Πλάτ. Συμπ. 209Α· λείπεται ἄρα αὐτήν (δηλ. τὴν φρόνησιν) εἶναι ἕξιν ἀληθῆ μετὰ λόγου πρακτικὴν περὶ τὰ ἀνθρώπῳ ἀγαθὰ καὶ κακὰ Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 6. 5 καὶ 8 κἑξ., Ἰσοκρ. 275D, 278Β, Πλούτ. 2. 97Ε, κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀμαθία** Πλάτ. Συμπ. 202Α· πρὸς τὸ **σῶμα**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 461Α· πρὸς τὸ **ῥώμη**, Ἰσοκρ. 3C. τὴν φρόν. ἀσκεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 10, Ἰσοκρ., κλπ.· ἐν τῷ πλήθ., Πλάτ. Φίληβ 63Α, Νόμ. 665D. **2)** ἀποδίδοται καὶ εἰς τὰ εὐφυΐαν τινὰ δεικνύοντα ζῷα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 15, πρβλ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 1, καὶ ἴδε **φρόνιμος** II. 3.—Ἐν τοῖς Ὅροις τοῦ Πλάτ. 411D ἡ φρόνησις ὁρίζεται: «δύναμις ποιητικὴ καθ' αὑτὴν τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, ἐπιστήμη ἀγαθῶν καὶ κακῶν· ἐπιστήμη ποιητικὴ εὐδαιμονίας· διάθεσις, καθ' ἣν κρίνομεν, τί πρακτέον καὶ τί οὐ πρακτέον».

φρονητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **φρονῶ**, δεῖ φρονεῖν, μέγα φρ. ἐπί τινι, πρέπει τις νὰ μεγαλοφρονῇ ἐπί τινι, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 40· οὕτω, μεῖζον φρον. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 8, 4· μεῖον ὁ αὐτὸς ἐν Ἀπολ. 26.

φρονῐμεύομαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **φρονέω**, ἀποθ., γίνομαι φρόνιμος, συνετός, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 386 —ἐντεῦθεν **φρονίμευμα**, τό, φρόνιμος διαγωγή, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 194 καὶ **φρονίμευσις**, ἡ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Δὶς Κατηγ. 21.

φρόνῐμος, ον, καὶ η, ον, Πλούτ. 2. 1070Β —ὁ ἔχων σώας τὰς φρένας, ἔμφρων, Σοφ. Αἴ. 259. **II.** ἀτάραχος, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 17· τὸ φρόνιμον, ἑτοιμότης πνεύματος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 2. 3, 56. **II.** ὡς καὶ νῦν, φρόνιμος, σώφρων, συνετός, Λατ. prudens, Πλάτ. καὶ Ἀριστοτέλ., πρβλ. **φρόνησις** II· ἀντίθετον τῷ **ἄφρων**, Πλάτ. Σοφ. 247Α, κλπ.· τῷ **ἀνόητος**, Ἰσοκρ. 17D· τὸν φρόνιμον ζητοῦντας . . ὥσπερ ἀποδεδρακότα Βάτων παρ' Ἀθην. 163Β· φρ. περί τινος, ὁ ἔχων φρόνησιν ἢ ὁ δεικνύων σύνεσιν εἴς τι πρᾶγμα, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 15, καὶ 21 κἑξ.· περί τι Πλάτ. Γοργ. 490Β, Ἰσοκρ. 266Ε· εἴς τι Πλάτ. Ἀλκιβ. 1. 125Α· ἔν τινι Ξεν. Ἀνάβ. 2. 6, 7, κλπ.· ἐπὶ τῷ σίτῳ φρ. καὶ μέτριος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 2, 17. **2)** ἐπὶ σκέψεων, πράξεων καὶ τῶν τοιούτων, φρόν. τι ἐργάζεσθαι Ἀριστοφ. Λυσ. 42· φιλόπολις ἀρετή, φρόνιμος αὐτόθι 548. **3)** λέγεται καὶ ἐπὶ πτηνῶν ὡς προμηνυόντων τὰ μέλλοντα, τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς Σοφ. Ἠλ. 1059, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 263D· καὶ ἐπὶ ζῴων ὅσα δεικνύουσιν εὐφυΐαν τινά, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 32, περὶ Ζ. Μορ. 2. 2, 6., 4. 10, 19, περὶ Ζ. Γεν. 3. 2, 14, κ. ἀλλ.· πρβλ. **φρόνησις** II. 2. **4)** τὸ φρόνιμον, πρακτικὴ σοφία, σύνεσις, «φρονιμάδα», Εὐρ. Ἀποσπ. 53. 9, Πλάτ. Πολ. 586D, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄφρον, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 236Α· ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον ἰέναι Ξεν. Συμπ. 8, 14· καὶ ἐν τῷ πληθ., ἄπορος ἐπὶ φρόνιμα Σοφ. Ο. Τ. 692· 692 φρονιμώτατα λέγειν Ξεν. Ἀπολ. 20· τὰ φρονιμώτατα ποιεῖν Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 226. **5)** Ἐπίρρ. -μως, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1364, Ὄρν. 1333, Πλάτ., κλπ.· ἀντίθετον τῷ **ἀλόγως**, Ἰσοκρ. 28Β· φρ. ἔχειν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 57· διακεῖσθαι Ἰσοκρ. 182C. Συγκρ. **φρονιμώτερον** ὁ αὐτ. 16Ε, κλπ. -ωτέρως, ὁ αὐτ. 294Β.

φρονιμότης, ητος, ἡ, **φρόνησις** II, Γαλην. τόμ. 19, σ. 481, 16, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 215, Γρηγ. Νύσσ. Ἀντιρρ. κ. Ἀπολλ. 7, σ. 140.

φρονῐμώδης, ες, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **φρονηματώδης**, ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφων τοῦ Φιλοστρ. 705.

φρόνις, εως, ἡ, (φρήν. **φρονέω**), φρόνησις, σύνεσις, περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων, [ὁ Νέστωρ] γινώσκει καλῶς τὰς συνηθείας καὶ τὴν φρόνησιν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, Ὀδ. Γ. 244· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, «κατήγαγεν εἰς τοὺς Ἕλληνας φρόνιν, ὅ ἐστι φρόνησιν πολλήν, συνετώτατος δόξας» (Εὐστ.), Δ. 358, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 653, Λυκόφρ. 1456.

φρόνος, τό, ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ θαυμαστός, τὸ φρόνος τῶν Ἑλλήνων, δηλ. ὁ ἐφ' ᾧ μέγα φρονοῦσιν οἱ Ἕλληνες, Διήγ. Ἀχιλ. στ. 1264, ἔκδ. Wr. Παρὰ δὲ Μαυροφρύδῃ, Πολεμ. Τρωαδ. στ. 20 εὕρηται, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ πληθυντικὸς ἐν τοῖς: ἀπὸ μεγάλα φρόνα = φρονήματα. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φρονούντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ **φρονέω**, φρονίμως, συνετῶς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 204, Σοφ. Ἀντιγ. 682.

φροντῐδο-κοπέομαι, παθ., εἶμαι πλήρης φροντίδων, βασανίζομαι ὑπὸ φροντίδων, ὑπέρ τινος Νικήτ. Χρον. 214D.

φροντίζω· μέλλ. Ἀττ. -ιῶ Εὐρ. Τρῳ. 1234, Ἀριστοφ. Νεφ. 125, Ξεν., κλπ.· ἀόρ. **ἐφρόντισα** καὶ πρκμ. **πεφρόντικα**, Εὐρ., Ξεν., κλπ. Μέσ., μέλλ. **φροντιοῦμαι**, Εὐρ., Ἰφ. ἐν Ταύρ. 343, διορθοῦται εἰς **-οῦμεν** ὑπὸ τοῦ Badham. — Παθ. ἴδε κατωτ. III (φροντίς). **I.** ἀπολ., ὡς καὶ νῦν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, μελετῶ, μεριμνῶ περί τινος, ἔχω φροντίδας ἢ σκέψεις, σχεδὸν ὡς τὸ Λατ. secum reputare, Θέογν. 908, Ἡρόδ. 5. 24, Αἰσχύλ. Πρ. 1034, Ἱκ. 419· περὶ τοῦ Σωκράτους, Ἀριστοφ. Νεφ. 76, 700, 735· οὕτω παρὰ Πλάτωνι, κλπ. **2)** εἶμαι πλήρης φροντίδων ἢ ἀνησυχίας, τί πεφροντικὸς βλέπεις; Εὐρ. Ἄλκ. 773· τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα φροντίζων; Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 3· τὸ πεφροντικός, ὡς οὐσιαστ., φροντίς, σκέψις, Πλούτ. 2. 983 Β·—ἡ λέξις αὕτη ἰδίως λέγεται ἐπὶ τῆς ἕνεκα τῶν σκέψεων καταβεβλημένης καὶ σκυθρωπῆς ὄψεως τῶν εἰς μελέτας φιλοσοφικὰς ἀσχολουμένων, πρβλ. **φροντὶς** I. 2, **φροντιστής**, **-τήριον**.

II. μετὰ ἀντικειμένου **1)** μετ' αἰτ. πράγμ., σκέπτομαι περί τινος, ἐξετάζω, κρίνω καὶ σταθμίζω τι, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, Θέογν. 1247, Ἡρόδ. 5. 67., 7. 16· φρ. τί ποτε τοῦτ' ἔστι Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 32· ὡσαύτως ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ὅτε τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ μέλλοντα χρόνον, φ. τοῦτο, ὅκως μὴ λήψομαι Ἡρόδ. 7. 8· ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ . . μνημονεύσομεν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 263· καὶ ἄνευ τινὸς αἰτιατικῆς, φρ. πρὸς ἑωυτὸν ὡς δώσει Ἡρόδ. 8. 100· φρ. ὅπως. . , σκέπτομαι ἢ ἐξετάζω πῶς πρέπει νὰ γείνῃ τι, Πλάτ. Ἀπολ. 29 Ε, Ξεν., κλπ., ἀλλὰ φρ. ὅτι βούλεται ἑαυτὸν καλεῖν Δημ. 991. 5· (μεταγεν. ὡσαύτως, φρ. ἵνα.. Πολύβ. 2. 8, 8)· ἑπομένου **μὴ** μεθ' ὑποτ., φρ. μὴ κράτιστον ᾖ Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 39, πρβλ. Ἱέρωνα 7, 10 (ἔνθα ἐν τῷ κειμένῳ φέρεται τὸ μέσ.)· οὐδὲν φρ. εἰ . . Πλάτ. Γοργ. 502 Ε· εἴτε . . εἴτε . . ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 344 Ε· ὡσαύτως μετ' ἀναφορικοῦ, Εὐρ. Ἱππόλυτ. 376, Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 6, κλπ.· μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Φάβ. 12, κλπ.

2) μετὰ γεν., σκέπτομαι περί τινος, προσέχω εἴς τι, σκέπτομαί τι, φροντίζω περί τινος, «δίδω προσοχὴν» εἴς τι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως Περσέων οὐδὲν φρ. Ἡρόδ. 3. 97, πρβλ. 100, 151., 4. 167· γῆ αὐχμοῦ φροντίζουσα οὐδὲν ὁ αὐτ. 4. 198· Πενθέως οὐ φροντίσας Εὐρ. Βακχ. 637· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς Ἀριστοφ. Λυσ. 915· τῶν οἰκετῶν . . μηδὲν φρ. Λυσίας 109. 39 μηδενὸς ἄλλου φρ. πλὴν ὅπως . . Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 325· οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι Πλάτ. Πολ. 563D· μηδὲν φρ. τῶν θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 701C· καὶ τἀνάπαλιν, οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρωπίνων οὐδὲν φροντίζουσι αὐτόθι 888C· οὕτω μετ' ἐπιρρ. ἐχόντων ἀρνητικὴν ἔννοιαν, σμικρὰ φρ. τινὸς Εὐρ. Ὀρ. 799· ὀλίγον ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 163· σμικρὸν φρ. Σωκράτους Πλάτ. Φαίδων 91C· ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀρνητικοῦ, οὗπερ δεῖ μάλιστα φροντίσαι Εὐρ. Βακχ. 242· τοῦ μὲν ὀνόματος φρ., τοῦ δὲ πράγματος ἀμελεῖν Ἀνδοκ. 32. 28· σφόδρα φρ. τινὸς Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10· — οὕτω καὶ μετὰ προθέσεως, φρ. περί τινος, εἶμαι ἀνήσυχος περί τινος, «ἐνδιαφέρομαι», Ἡρόδ. 8. 36, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 12, κλπ., πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλ. 7 9· ὑπέρ τινος Πλάτ. Εὐθύφρων 4D, Δημ. 9 14, κλπ. **β)** σπανίως ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μετ' αἰτ., [Σωκράτης] τἄλλα μὲν πεφρόντικεν Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 10· ἄλλο δὲ οὐδὲν φροντίζειν Πλάτ. Γοργ. 501Ε· ἀλλ' οὐδὲ τὰ βίου . . δεῖ φροντίσαι Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 10· πρβλ. Πρισκιαν. 18 σ. 1213· διαφέρουσι παραδείγματα οἷα τάδε, ἡ δ' ἐφρόντισ' οὐδὲ ἓν Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 23· μηδὲν φροντίσας Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 1. **3)** ἐνίοτε παραλείπεται τὸ ἀντικείμενον ὡς συμπληρούμενον ἢ ἐννοούμενον, ἐφρόντιζε ἱστορέων, δηλ. ἠρώτα ἢ ἐξήταζεν ἐπιμελῶς, Ἡρόδ. 1. 56· ὡσαύτως, φροντίζων εὑρίσκω, σκεπτόμενος περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 5. 24, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 220 C· δεινὰ . . τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι Αἰσχύλου Πέρσ. 245· οἵ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε, οἵτινες, ἐνῷ βλάπτετε τοὺς φίλους, διόλου δὲν σᾶς μέλει, Εὐρ. Ἑκάβη 256· φροντίζεθ' ὡς μαχούμενοι Σοφ. Ἠλ. 1370· μὴ φροντίσῃς, μὴ δώσῃς προσοχὴν εἰς αὐτό, Ἀριστ. Σφ. 228· οὐ, μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 494, πρβλ. 650, Πλ. 215, 704·—μετὰ μετοχ., [τοιαῦτα] γινόμενα . . ὁρῶντες οὐδὲν φροντίζετε Ἀνδοκ. 32. 15· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 783, οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως, ὁ Brunck συνεπλήρωσε διὰ τοῦ ὁρῶν. **III.** Παθ., εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος ἢ μερίμνης, φροντιζόμενος Ξεν. Ἱέρων 7, 10· πεφροντισμένος, ἐπιμελῶς ἐσκεμμένος, ἐπιμελῶς ἐξετασθείς, Λατ. exquisitus, λόγος Διόδ. 15. 78., 16. 32, Φιλόστρ. 496· τρέφονται τροφῇ πεφροντισμένῃ Αἰλ. περὶ Ζῴων 7. 9.

φροντίς, ίδος, ἡ, (φρονέω) ὡς καὶ νῦν, φροντίς, μέριμνα περὶ προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, μετὰ γεν., φροντίδ' ἔχειν τινὸς Σιμωνίδ. 85. 10, Εὐρ. Μήδ. 1301· παλαισμάτων λάβε φροντίδα, φρόντισον, σκέψαι περὶ αὐτῶν, Πινδ. Ν. 10. 40· ἐν φροντίδι εἶναι περί τινος Ἡρόδ. 1. 111, πρβλ. 7. 205· ἐκείνοις οὐδὲ εἷς περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φρ. Πλάτ. Φαίδων 101Ε· εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 330 D· φρ. ποιεῖσθαί τινος ἢ περί τινος Διόδ. 11. 28, 36., 15. 28·—ὡσαύτως ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐν φρ. εἶναι ὅτι χρὴ ποιεῖν Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 33, πρβλ. Κύρου Παιδ. 5. 2, 5. **2)** ἀπολ., σκέψις, μέριμνα, μελέτη, τὰ δ' ἄλλα φροντὶς . . θήσει δικαίως Αἰσχύλ. Ἀγ. 912· πολλὰς . . ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις Σοφ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 67 (ὅπερ παρῳδεῖ ὁ κωμ. Ἡνίοχος ἐν «Τροχίλῳ» 1, ἔχον.. πολλὰς φροντίδων διεξόδους)· ἐν φροντίδι γίγνεσθαι, ἐπὶ προσώπου, Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 2, 12· ἀλλά, ἐν φροντίδι μοι ἐγένετο [τὸ πρῆγμα] Ἡρόδ. 2. 104· ἐμβῆσαί τινα ἐς φροντίδα, ἐμβαλεῖν τινα εἰς σκέψεις, ὁ αὐτ. 1. 46. φροντίδα θέσθαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 142· δεῖ βαθείης φρ. σωτη-

ρίου ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 407, πρβλ. 417· ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ.170· ἴδε **εὔφημος** I. 1, **πλάνος** II. 2·—ἐν τῷ πληθ., σκέψεις, εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσι, εἴ τί σοι ἡ δόξα τῆς Πίσης καὶ τοῦ Φερενίκου (δηλ. τοῦ νικητοῦ ἵππου) τὸν νοῦν σου ἔθηκεν ὑπὸ γλυκυτάταις φροντίσιν, Πινδ. Ο. I. 31, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ἐπὶ φροντίδων ζῆν Εὐρ. Ἀποσπ. 685. 4· πρβλ. **ἐπίστασις** II. 1·—παροιμ., αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 436·— λέγεται ἰδίως περὶ τοῦ Σωκράτους καὶ τῶν Φιλοσόφων, Ἀριστοφ. Νεφ. 138, 234, 237, 740, 762· φροντίδα φιλόσοφον ἐγείρειν ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 572· πρβλ. **φροντιστής**, **φροντιστήριον**. β) καὶ με καρδίαν ἀμύσσει φρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 161· ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 102, πρβλ. 163, Εὐμ. 453· οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ ὁ Ἱππ. δὲν δίδει σημασίαν τινὰ εἰς τοῦτο, ἀδιαφορεῖ, δὲν τὸν μέλει, Ἡρόδ. 6. 129, πρβλ. Ἕρμιππον ἐν «Δημόταις» 6· παρέχειν φροντίδα τινὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 612· ἐν τῷ πληθ., φροντίδες, μέριμναι, ἀνησυχίαι, λύπας καὶ φροντίδας ἐμβέβληκεν Ἀντιφῶν 116. 28, πρβλ. Ἰσοκρ. 408 Ε· τρισάθλιόν γε καὶ ταλαίπωρον φύσει πολλῶν τε μεστόν ἐστι τὸ ζῆν φροντίδων Μένανδρος ἐν «Συναριστώσαις» 6. II. δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, νοῦς, τὸ.. ἀλώσιμον ἐμῇ φροντίδι Σοφοκλ. Φιλοκ. 863· οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 170· τὸ γὰρ τὴν φρ. ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκὺ αὐτόθ. 1390· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ, «ἡ γὰρ τῶν νέων διάνοια πονεῖν ἢ λυπεῖσθαι οὐ φιλεῖ· οἱ γὰρ νέοι ἔξω πάσης φροντίδος καὶ κακίας εἰσί» (Σχόλ.), Εὐρ. Μήδ. 48. 2) ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, Πινδ. Π. 10. 96.

φρόντισις, εως, ἡ, φρόντισμα, ἐπιμέλεια, ἀξίωμα, ὀφφίκιον, Ἰουστιν. Ἐδικ. 13, 10. Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φρόντισμα, τό, ὅ,τι σκέπτεταί τις, σκέψις, ἐπίνοια, Ἀριστοφ. Νεφ. 155, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 31, κλπ.· τὰ φροντίσματα, λόγοι προμεμελετημένοι Φιλοστρ. 482· — ὡσαύτως **φροντισμός**, ὁ, Ἡσύχ.

φροντιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **φροντίζω**, δεῖ φροντίζειν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 468 οὐ πάνυ ἡμῖν οὕτω φρ. ὅ τι ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ Πλάτ. Κρίτων 48Α· οὐ φρ. τινὸς Στράβ. 775.

φροντιστήριον, τό, τόπος πρὸς μελέτην, μελετητήριον, οἱονεὶ ἐργαστήριον φροντίδων ἢ σκέψεων, ὡς καλεῖται ἡ κατὰ φαντασίαν σχολὴ τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 94, 128, 142, 181, 1487· —καθόλου, σχολή, σπουδαστήριον, Λουκ. Νέρ. 1, Πολυδ. Δ', 41. 2) Δίων ὁ Κάσ. συνήθως δι' αὐτοῦ μεταφράζει τὸ Ῥωμαϊκὸν Curia, (ὅπερ ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ cura), Ἐκλογ. 1. 36. 3) μοναστήριον, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 21· φρ. μοναχῶν Ἰω. Γενέσ. 70. 18.

φροντιστής, οῦ, ὁ βαθέως ἐξετάζων τὰ πράγματα καὶ σκεπτόμενος περὶ αὐτῶν, βαθὺς φιλόσοφος, ὡς ὁ Σωκράτης καλεῖται ἐμπαικτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν ταῖς Νεφ. 267, πρβ. 414, 456, 1309· οὕτω, φρ. τῶν μετεώρων, τῶν οὐρανίων, Ξεν. Συμπ. 6, 6, Ἀπομν. 4. 7, 6· τὰ.. μετέωρα φρ. Πλατ. Ἀπολ. 18Β·—οὕτω δὲ κατήντησεν ἡ λέξις νὰ δηλοῖ τὸν φιλόσοφον, Ξεν. Συμπ. 7, 2, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. καὶ ἴδε **φροντὶς** I. 2. II. ὁ φροντίζων περί τινος, τοῦ ἱεροῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 4716c· τῶν δημοσίων πραγμάτων Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 908· τῶν ὑπηκόων Πολυδ. Α', 40· ὡς μετάφρασις τοῦ Λατιν. Procurator, ὁ φρ. Δρούσου Συλλ. Ἐπιγρ. 3612, πρβλ. 5785. 25, -86·—οἰκονόμος οἰκίας, Γεωπ. 7. 8, 1· ἐπίτροπος, Ἰγνάτ.— Καὶ θηλ. **φροντίστρια**, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 4967.

φροντιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ φροντίζειν, εἰς τὸ σκέπτεσθαι, σκεπτικός, εἰς σκέψεις δεδομένος, ἡ διάνοια τῶν τοιούτων οὐ φροντιστικὴ Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' ὕπνον Μαντικ. 2, 8· ὑποπίνων δὲ πάνυ φρ. (ἔξυπνακ. γίγνεται) Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 33· φρ. τὴν πρόσοψιν Λουκ. Ἁλιεὺς 12·—τὸ φρ. θεωρία, Πλουτ. 2. 432C, 966A. II. φροντίζων, ἐπιμελής, τὰ θήλεα περὶ τὴν τέκνων τροφὴν φροντιστικώτερα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9 1, 5. —Ἐπίρρ. -κῶς, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10.

φροῦδος, η, ον, καὶ ος, ον, Σοφοκλ. Ἠλ. 807, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 154, Πλουτ.· (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ πρὸ ὁδοῦ, ὡς τὸ φροίμιον ἐκ τοῦ προοίμιον, φρουρὸς ἐκ τοῦ προορός)·—ὁ ἀπελθών, προχωρήσας ὥστε νὰ μὴ φαίνηται πλέον, (ὡς ὁ Ὅμ. λέγει ἐν τῇ ἀσυναιρέτῳ μορφῇ, οἱ δ' ᾤχοντ' ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, «προυγένοντο, προῆλθον, (κατὰ τῆς ἐπὶ Θήβας ὁδοῦ» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ.382)· 1) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀναχωρήσας, ἀπελθών, φυγών, φροῦδός ἐστι, φρ. γίγνεται Σοφ. Ἀντιγ. 15, κτλ.· φρ. ἐξ οἴκων δόμων ἄπο Εὐρ. Ἄλκ. 94, Ἀνδρ. 73· σκηνὰς ἐς ἱερὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 8 6· βέβασι φρ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1289· φρ. οἴχεται Ἀριστοφ. Ἀχ. 210· ὡσαύτως μετοχ., φροῦδοι [εἰσὶ] διώκοντές σε Σοφ. Φιλ. 561· φροῦδος ἀναρπασθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 848· φρ. ἐξῳκισμένοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 197· φρ. ἦν πλέων Ἀντιφῶν 132. 45·— ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν νεκρῶν, φρ. αὐτὸς εἰ θανών Σοφ. Ἠλ. 1152, πρβλ. 848· Ἀντίλοχος φρ. αὐτῷ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 425· καὶ συχν. παρ' Εὐρ. 6) κατεστραμμένος, ἀπολεσθείς, Εὐρ. Μήδ.722, πρβλ. Ἡρακλ. 703, Ὀρέστ. 390. γ) μετὰ γεν., φρ. τῆς ἀπληστίας, ἐλευθερωθεὶς ἐκ τῆς.., Κλήμ. Ἀλεξ. 440. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀπελθών, ἐξαφανισθείς, «χαμένος», φροῦδα τἀπειλήματα Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 660· φρ. λόγοι πρὸς αἰθέρα Εὐρ. Ἑκ. 335· φρ. σοι θυσίαι ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1071· ἐλπίδες ὁ αὐτ. ἐν Ἴων 866· τὰ δ' ἐν δόμοις δαπάναισι φρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 592· φρούδη μὲν αὐδή, φροῦδα δ' ἄρθρα, ἐξέλιπον, δηλ. ἐξέλιπεν ἡ δύναμις αὐτῶν, δὲν ἐνεργοῦσι πλέον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρομ. 1078, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 717.—Σπανίως εὕρηται κατ' ἄλλην πτῶσιν πλὴν τῆς ὀνομ. τοῦ ἑνικ. καὶ πληθ., διότι σχεδὸν ἀείποτε εὑρίσκεται ὡς κατηγορούμενον μετὰ τὸ ῥῆμα εἰμί· ἀλλὰ παρὰ Σοφ. εὑρίσκεται καὶ ἡ ἑν. γενική, φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος Αἴ. 264 — Ἀττ. ποιητικ. λέξις ἐν χρήσει ἅπαξ παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ συχνὴ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον παρὰ Πλουτ.

φροῦνος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ φρῦνος, Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 752, ἀμφ.

φρουρά, Ἰων. ρή, ἡ· (ἴδε φρουρός)· ἐν τέλ.— ὡς καὶ νῦν, φυλακή, φρούρησις, φύλαξις, ὡς ἔργον ἢ καθῆκον, Ἡρόδ. 2. 30, Αἰσχύλ. Ἀγ. 2. κλπ.· ἐς φρ. δόμων Εὐρ. Ὀρ. 1252· ἐν δόμοις τάξασθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ 1099· φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω, θὰ τηρήσω φυλακὴν ἀνεπίφθονον, Αἰσχύλ. Πρ. 143· φρουρὰ ὄμματος, ἄγρυπνον ὄμμα, Σοφ.Τραχ. 225· φρουρᾶς ᾄδων, ᾄδων ὡς φρουρός, ὅστις φοβεῖται μήπως ἀποκοιμηθῇ, ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων, Ἀριστοφ. Νεφ. 721· τοῖς. . πιστοτέροις. . διετέτακτο ἡ φρ. Πλάτ. Κριτ. 117D. 2) φυλακὴ ἐν καιρῷ νυκτός, ἡ νυκτερινὴ φρ. Ἡρῳδιαν.3.11. —ἐν Εὐρ. Ῥήσ. 5, φυλακὴν φέρεται ἐκ διορθώσεως. 3) φυλακή, εἱρκτή, Πλάτων ἐν Φαίδρῳ 62Β, Γοργ. 525Α. II. οἱ ἄνθρωποι οἱ τεταγμένοι ὅπως φρουρῶσιν ὡς φρουρά, Ἡρόδ 6. 26., 7. 59, Αἰσχύλ. Ἀγ. 301, Θουκ. 3. 51, κλπ.· μάλιστα δὲ οἱ κατὰ τὰ μεθόρια τεταγμένοι· εἶχον δὲ τὴν φρούρησιν τῶν ὁρίων ἐν τῇ Ἀττικῇ οἱ περίπολοι, Ξεν.Ἑλλ. 6, 5, 24, κλπ. στρατιῶν καὶ φρουρῶν Λυσίας 147. 26· ἐξήλθομεν εἰς Ναύπακτον φρουρᾶς προγραφείσης, ταχθέντες ὡς φρουροί, Δημ.1257· 5· τὰ κύκλῳ κατέχειν ἁρμοσταῖς καὶ φρουραῖς ὁ αὐτ. 258. 6· φρουρὰν ὑποδέχεσθαι ὁ αὐτ. 1334. 21. 2) ἐν Σπάρτῃ σῶμα ἀνδρῶν ὁρισθέντων εἴς τινα στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὡς τὸ Γαλλικὸν ban (ἐπὶ στρατιωτικῆς σημασίας) φρουρὰν φαίνειν, προκηρύττειν ἢ διατάσσειν στρατολογίαν ἐπὶ τῶν ἐφόρων καὶ τῶν βασιλέων, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2. 23., 6. 4, 17· ἐπί τινας αὐτόθι 4. 7, 1, κτλ.· εἰδότες φρουρὰν πεφασμένην αὐτόθι 5. 1, 29· φρ. ἐξάγειν αὐτόθι 2. 4, 29·—πρβλ. φυλακὴ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

φρουραρχέω, εἶμαι φρούραρχος, Πλουτ. Δίων 11.

φρουράρχης, ου, ὁ, = **φρούραρχος**, Θεμίστ. 136Β, καὶ διάφ. γραφ. παρὰ Ξεν.

φρουραρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ θέσις τοῦ φρουράρχου, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 17.

φρούρ-αρχος, ὁ, ὁ διοικῶν φρουράν, διοικητὴς φρουρᾶς ἢ φρουρίου, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 6, Πλάτ. Νόμ. 760D. C. I. 73, κ. ἀλλ.· οἱ φρουρ. τούτων Πλάτ. Νόμ. 843D — ὁ τύπος **φρουράρχης** ἀπαντᾷ παρὰ Θεμιστίῳ καὶ ὡς διάφ. γραφὴ ἐν Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 3, 11.

φρουρέω· ἀόριστ. **ἐφρούρησα**. — Μέσ., μέλλ. **-ήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασίας, Εὐρ. Ἴων 603.— Παθ., ἀόρ. **ἐφρουρήθην** αὐτόθι 1390· πρκμ. **πεφρούρημαι** Ἱπποκρ. 1289. 21, (**δια-**) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 263· (φρουρός). Ὡς καὶ νῦν, φρουρῶ, φυλάττω, εἶμαι φρουρός, ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 2. 30, πρβλ. 9. 106, Σοφ. Τρ. 915· ἐπὶ πλοίων, φρ. περὶ Ναύπακτον Θουκ. 2. 80, 03· φρ. ἐπί τινι, ἀγρυπνῶ ἐπί τινος, Εὐρ. Ἄλκ. 34· οἱ φρουροῦντες, οἱ τηροῦντες, οἱ φυλάττοντες, Πλάτ. Νόμ. 763D· συνάπτειν.. φρουροῦντας.. φρουροῦσι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 758Β· παροιμ., ἐν παντὶ.. σκορπίος φρ. λίθῳ Σοφ. Ἀποσπ. 35. II μεταβ., φυλάττω, τὴν χώρην Ἡρόδ. 3. 90· τὴν γέφυραν ὁ αὐτ. 4. 133· τὴν ἀτραπὸν ὁ αὐτ. 7. 217· βρέτας Αἰσχύλ. Εὐμ. 1024· σὲ δαίμων φρουρήσας τύχοι Σοφ Ο. Τ. 1479· ἐπὶ τόπου, φρ. τὴν Ποτίδαιαν, φυλάττω αὐτὴν διὰ φρουρᾶς, Θουκ. 3. 17, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 1, 17, κλπ.· φρ. τινα φυλακαῖσι Εὐριπ. Κύκλ. 690·— μεταφορ., πέτραν φρ., φυλάττω φρουρὰν ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 31· στόμα φρ. εὔφημον, τηρῶ σιγήν, σιωπῶ, Εὐρ. Ἴων 98.— Παθ., φρουροῦμαι, φυλάττομαι, Ἡρόδ. 7. 203, Αἰσχύλ. Εὐμ. 218, Σοφ Ο. Κ. 1013, Εὐρ. Ἑκ. 595· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς φρουρήσεως ἣν ἐξασκοῦσιν οἱ πολιορκοῦντες, κύκλῳ φρουρούμενος ὑπὸ πάντων πολεμίων Πλάτ. Πολ. 579Β. 2) τηρῶ, φυλάττω, φρουρῶν τόδ' ἦμαρ Εὐρ. Ἄλκ. 27· φρ. ὄμμα ἐπὶ σῷ.. καιρῷ Σοφ. Φιλ.151· φρ. χρέος, τηρῶ, φυλάττω τὸ καθῆκόν μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 74. III. ἐν τῷ μέσ. ὡς τὸ **φυλάσσομαι**, προφυλάττομαι ἀπό τινος, μετ' αἰτ., φρουρούμενος βέλεμνα Εὐρ. Ἀνδρ. 1136·—ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργ. εὕρηται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 900· οὕτω φρ. ὅπως ἢ ὅπως ἄν..., μεθ' ὑποτ.

Σοφ. Ἠλ. 1402, Εὐρ. Ἑλ. 742· φρ. μή.., μεθ' ὑποτ., ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1139.—Πρβλ. **φυλάσσω** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

φρούρημα, τό, ποιητ. ὄνομα· **I.** τὸ φυλαττόμενον, τὸ φρουρούμενον, λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα, τὰ ὑπὸ τῶν βουκόλων ἀμέριστα βουκόλια τῆς λείας, Σοφ. Αἴ. 54, ἔνθα ἴδε τὸν Ἕρμανν. **II.** φρουρός, φύλαξ, εὐδόκιμων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 706· ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἀνδρός, Πολυφόντου βία, φερέγγυον φρούρημα ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 448· λόγχαι δεσποτῶν φρουρήματα Εὐρ. Ἠλ. 798. **III.** φρούρησις, πρόσπολοι γυναῖκες, αἳ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπῖδας δόμων θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 511.

φρούρησις, εως, ἡ, τὸ φρουρεῖν, φύλαξις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2155, διάφ. Γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Ε', 23).

φρουρητήρ, ῆρος, ὁ, φρουρός, φύλαξ, Μανέθων 4. 47.

φρουρητικός, ή, όν, ὁ κατάλληλος εἰς φρούρησιν ἢ φυλακήν, Ἰαμβλ. Μυστ. 3. 10, Ἐκκλ.

φρουρητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν φρονοῦσιν ἢ φυλάττουσιν· ἢ ὁ δυνάμενος νὰ φρουρηθῇ, Ἀνθ. Π. 6. 230.

φρουρήτωρ, ορος, ὁ, = **φρουρητήρ**, Ἀνθ. Π. 9. 812.

φρουρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φρουράν, τὸ ὁπλιτικὸν τὸ φρουρικὸν Δίων Κ. 56. 42, καὶ διάφ. γραφ. παρὰ Θουκ. 6. 80 ἀντὶ **φρούριον**.

φρούριον, τό, (φρουρός) ὡς καὶ νῦν, τόπος φυλαττόμενος ὑπὸ φρουρᾶς, ὀχυρὸς ἢ ὠχυρωμένος τόπος, κοινῶς «κάστρον», Αἰσχύλ. Εὐμ. 919, Θουκ., κλπ.· ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη ὁ αὐτ. 7. 28· μάλιστα δὲ ὀχύρωμα ἐπὶ λόφου ἢ βουνοῦ, πύργος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὠχυρωμένην πόλιν, ὁ αὐτ. 2. 18., 3. 18, 51, Λυσί. 124. 1, Ξεν., κλπ.· βίον ὡς οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια τηροῦντες Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 5· πρβλ. **περίπολος I.** 2) φυλακή, εἱρκτή, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Ε. **II.** ἡ φρουρὰ θέσεώς τινος ἢ ὀχυρώματος, Αἰσχύλ. Προμ. 801 (ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἔχει καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν, πρᾶγμα ὅπερ πρέπει τις νὰ φυλάττηται), φυλασσόμεσθα φρουρίοις Εὐρ. Ὀρ. 760, Θουκ. 2. 93· πόλεως φρ., οἱ Ἀρεοπαγῖται, Αἰσχύλ. Εὐμ. 949. (Εἶναι ὑποκορ. μόνον **κατὰ** τύπον].

φρουρίς, ίδος, ἡ, ναῦς ὡρισμένη πρὸς φρουράν, Θουκ. 4. 13, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 17.

φρουρο-δέσμιος, ὁ, ὁ ἐν τῷ φρουρίῳ δέσμιος, Θ. Στουδίτ. σ. 1368, ἔκδ. Mi.

φρουρο-δόμος, ον, ὁ φυλάττων, φρουρῶν τὴν οἰκίαν, κύων Ἀνθ. Π. 9. 245.

φρουρός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ φρουρῶν, φύλαξ, Εὐρ. Ἴων 22, Ῥῆσ. 506· φρουροὺς ἐγκαταλιπεῖν Θουκυδ. 2. 6, πρβλ. 4. 25· τοὺς φρ. ἐκβάλλειν ὁ αὐτ. 8. 108· οἱ .. ἄριστοι φρ. τε καὶ φύλακες .. εἰσὶ Πλάτ. Πολ. 560Β, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 20· ἐπὶ τῶν δέκα ἀρχόντων οὓς κατέστησεν ὁ Λύσανδρος εἰς Σάμον νὰ φρουρῶσι τὴν πόλιν, καὶ δέκα ἄρχοντας καταστήσας φρουροὺς (φρουρεῖν Διν δ.) Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 7· εἰσὶν ἡμῖν .. φρουροὶ καὶ φρούραρχοι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 6, 3· διακρίνονται οἱ φύλακες τῶν φρουρῶν, ποιεῖ γὰρ τοὺς φύλακας οἷον φρουροὺς Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 20. (Κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **προορός**, ὡς **φροίμιον** ἐκ τοῦ **προοίμιον**, **φροῦδος** ἐκ τοῦ **πρὸ ὁδοῦ**· πρβλ. **οὖρος** (Β).)

φρύαγμα, τό, ἰσχυρὸν φύσημα διὰ τῶν μυκτήρων, μάλιστα δὲ τὸ ἠχηρὸν φύσημα τῶν μυκτήρων θυμοειδοῦς ἵππου (ἢ τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων διὰ μυκτήρων ἠχή Ἐτυμολ. Μέγ. 801. 11), ἱππικὰ φρυάγματα Αἰσχύλ. Θήβ. 245, 475, Σοφ. Ἠλ. 717· ἀλλά, φρ. καὶ φυσήματα Ξεν. Ἱππ. 11, 12· πρβλ. **φριμάσσομαι**·— λέγεται ὡσαύτως ἐπὶ ἀγρίου κάπρου, Ὀππ. Κυν. 2. 457. **II.** μεταφορ., ἀκόλαστος τρόπος, ἀλαζονεία, αὐθάδεια, τὸ ἐπ' ὀφρύσι φρ. Ἀνθ. Π. 12. 101· σοβαρὸν φρ. αὐτόθι 5. 18· τὸ φρ. αἴρειν Αἰλ. π. Ζ. 7. 12· φρύαγ. πρός τινα Λουκ. Κατάπλ. 26, πρβλ. **φρυαγμοσέμνακος**.—Καθ' Ἡσύχ.: «φρύαγμα· ἔπαρσις, μετεώρισμα, ὑπερηφάνεια».

φρυαγματίας, ου, ὁ, ἀδάμαστος καὶ ἀτίθασος καὶ ὑπερήφανος ἵππος, Ἡσύχ. **II.** μεταφορ., ὡς ἐπίθετ., ἀλαζονικός, αὐθάδης, βίος Πλουτ. Ἀντών. 2.

φρυαγματώδεις λόγοι, πλήρεις φρυάγματος, Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 277, 11, ἔκδ. Β.

φρυαγμός, ὁ = **φρύαγμα**, Διόδ. 19. 31· ἐπὶ τράγων, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. 16.

φρυαγμο-σέμνᾰκος, ον, γαῦρος καὶ ἀλαζὼν ἢ ἀλαζὼν καὶ σοβαρός, ἔχων τρόπους φρ., λέξις χαλκευθεῖσα πρὸς περιγραφὴν Βδελυκλέωνος ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 135· πρβλ. **φρύαγμα** II.

φρυακτής, οῦ, ὁ, = **φρυγματίας**, ἵππος Διογέν. Λαέρτ. 6. 7—ὡσαύτως **φρυακτίας**, ὁ, Κ. Μανασσ. Χρον. 3409, 3708, κλπ.

φρυάσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**· μέλλ. **ξομαι**. Ἀποθ. Κυρίως ἐπὶ θυμοειδῶν καὶ σφριγώντων ἵππων, φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων ἠχηρῶς, χρεμετίζω καὶ ἀνορθοῦμαι, Καλλ. Λουτρὸν Παλλάδ. 2, Ἀνθολ. Παλατ. 5. 202· πρβλ. Θωμᾶν Μάγιστρον 901, φρ. πρὸς τοὺς ἀγῶνας, χρεμετίζω ἢ δεικνύω σημεῖα ἀνυπομονησίας ὅπως ἀγωνισθῶ, Πλουτ. Λυκ. 22·—ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἄλλων ζῴων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος ἐν Αἰλ. περὶ Ζῴων 7. 7, πρβλ. **φριμάσσομαι**. 2) μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι ὑβριστὴς ἢ γαῦρος, εἶμαι ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος, ἀλαζών, Ἀλκίφρων 3. 27, Φίλων 1. 151, 297, κ. ἀλλ.· μὴ γαῦρα φρυάσσου Ἀνθ. Παλατ., 12. 33· ἔρωτες φρυασσόμενοι Ἀνθολ. Πλαν. 215·—φρ. ἐπί τινι, εἶμαι ὑπερήφανος διά τι πρᾶγμα, Διόδ. 4. 74, ἔνθα ἴδε Wessel, καὶ πρβλ. Welstein εἰς Πράξ. Ἀποστ. δ', 25· ἔν τινι Ἀνθ. Π. 4. 3, 27· κατά τινος κ. Μανασσ. Χρον. 451. **II.** τὸ ἐνεργ. **φρυάσσω** ἀπαντᾷ μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθήκῃ (Ψαλμ. Β', 1, Πράξ. Ἀποστ. ἔνθ' ἀνωτ. κλπ., πρβλ. Χριστ. Πάσχ. 2409) ὡς οὐδ. ῥῆμα ἐπὶ παθ. σημασ., πρβλ. Ἡσύχ., ἐν ᾧ τὸ **φρυάττομαι** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδ. ἐκ τοῦ Μενάνδρου ὡς = τῷ **καταπλήττω**.

φρῠγᾰνίζομαι, ἀποθ., συλλέγω φρύγανα πρὸς καῦσιν, Ἐκκλ.— τὸ ἐνεργ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 142.

φρῡγᾰνικός, ή, όν, = **φρυγανώδης**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 1· φρυγανικώτατα τῇ προσόψει ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 11.

φρῡγάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φρύγανον**, Διοσκ. 3. 105.

φρῡγᾰνίς, ίδος, ἡ = **φρύγανον**, Εὐστ. 862. 33.

φρυγᾰνισμός, ὁ, τὸ συλλέγειν φρύγανα ἢ ξηρὰ ξύλα πρὸς καῦσιν, ἐπὶ φρ. ἐξελθεῖν Θουκ. 7. 4, πρβλ. 13· συνημμένον τῷ **λαχανεία**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλεμ. 4. 9, 8.

φρῡγᾰνιστήρ, ῆρος, ὁ συλλέγων φρύγανα ἢ ξύλα ξηρὰ πρὸς καῦσιν, Πολύαιν. 1. 18· — τὸ θηλ. **φρυγανίστρια** ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 618.

φρῡγᾰνῖτις, ιδος, θηλ. τοῦ **φρυγανικός**, ὕλη Ἡλιόδ. 9. 8.

φρῡγᾰνοειδής, ές, = **φρυγανώδης**, Διοσκ. 3. 38.

φρύγᾰνον [ῡ], τό, (φρύγω) ὡς καὶ νῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. φρύγανα, ξηρὰ ξύλα, ξηροὶ θάμνοι, κλάδοι κλπ. χρήσιμοι πρὸς καῦσιν, «τσάκνα», Λατ. sarmenta virgulta, Ἡρόδ. 4. 62, Ἀριστοφ. Ὄρν. 642, Θουκ. 3. 111, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 11, πρβλ. φρύγω I· φρυγάνοις καὶ λίθοις περιφράξαντες Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 8. 20, 5·—τὸ ἑνικὸν μόνον ἐπὶ περιληπτικῆς σημασίας, = **τὰ φρύγανα**· μαντικῶς τὸ φρ. τίθεσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1026· τὸ φρ. ἐπικαίουσι Πλούτ. 2. 553C. **II.** Ὁ Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 1, μνημονεύει **τὰ φρύγανα** ὡς ἰδιαιτέραν τάξιν ἢ διαίρεσιν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου διακρινομένην ἀπὸ τῶν τάξεων τῶν **δένδρων, θάμνων, ποῶν**. — Καθ' Ἡσύχ.: «φρύγανα· ὕλη λεπτὴ καὶ ξηρά».

φρῡγᾰνο-φόρος, ον, ὁ φέρων φρύγανα, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 130.

φρῡγᾰνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φρύγανα, Λατ. ferulaceus, Θεοφράστ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 2, Διοσκ. 4. 48, 162· τὰ φρυγανώδη, τὰ ὅμοια φρυγάνοις, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 3. 4.

φρύγετρον, [ῡ] τό, (φρύγω) ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐφρύγετο ἡ κριθή, πιθανῶς ὅμοιον πρὸς τὸ νῦν ἐν χρήσει (τουρκ.) «καβουρντιστῆρι» τοῦ καφέ, οὗπερ αἱ χύτραι κρέμανται καὶ τὸ φρύγετρον Πολύζηλος ἐν «Διονύσου γοναῖς» 1.—Κατά τινα διάταξιν τοῦ Σόλωνος ἡ νύμφη ἔπρεπε νὰ φέρῃ φρύγετρον κατὰ τὴν γαμήλιον πομπὴν ὡς σύμβολον τῶν οἰκιακῶν καθηκόντων. «Σόλων δὲ τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον ἐκέλευσε φρύγετρον φέρειν σημεῖον ἀλφιτουργίας» Πολυδ. Α', 246, Ϛ', 64· οὕτως ἐν Ῥώμῃ αἱ νύμφαι farreum praeferebant (πρβλ. confarreatio), Plin. 18. 3. **II.** ξύλον δι' οὗ ἀνεταράττετο ἡ φρυγομένη κριθή, «φρύγετρον· ξυλήφιον, ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς» Ἡσύχ.

φρῡγεύς, έως, ὁ (φρύγω) ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐφρύγετο ἡ κριθὴ ἢ ἄλλο τι, ὡς τὸ **φρύγετρον**, Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Σειρῆσι» 4. **II.** ὁ ἐκτελῶν τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀνήρ, Πολυδ. Ζ', 181, παρ' αὐτῷ ὑπάρχει καὶ ῥῆμα **φρυγεύω** = **φρύγω**.

φρῡγία, ἡ, (φρύγω), γυνὴ ἔργον ἔχουσα τὸ φρύγειν, «ἡ φρύγουσα» Ἡσύχ. **II.** φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους asplenium παρὰ Διοσκ. 3. 151· πρβλ. **φρυγῖτις**.

φρυγιατικόν, τό, ἄγνωστον τι φυτόν, Γεωπόν. 12. 1. 2.

φρῠγίζω, ὁμοιάζω πρὸς τοὺς Φρύγας, οἱ Ἀρμένιοι τὸ μὲν γένος ἐκ Φρυγίας καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ φρυγίζουσι Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀρμενία**.

φρῠγίλος [ῐ] ὁ, πτηνόν τι, ἴσως τὸ Λατ. fringilla, Ἀριστοφ. Ὄρν. 763, 875.

φρῠγίνδα παίζειν, παίζειν παιδιὰν διὰ πεφρυγμένων κυάμων, Πολυδ. Θ', 110. 114· «παιδιᾶς εἶδος διὰ κυάμων» Ἡσύχ.

φρύγιον, τό, φρύγανον, «καυσόξυλον», Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΔ', 3). 2) τόπος ἐφ' οὗ ἐκτίθενται πράγματα πρὸς ξήρανσιν εἰς τὸν ἥλιον, Ἐτυμ. Μέγ. 561. 12.

φρύγιος [ῡ], α, ον, (φρύγω) «ξηρός» Ἡσύχ.

Φρύγιος [ῠ], **α, ον**, καὶ **ος, ον**, Λουκ. Ἀρμον. 1· (φρύξ)— Φρυγικός, δι' αἴας .. Φρυγίας Αἰσχύλου Ἰχ. 548 κτλ.· Φρύγια δείματα, δηλ. τὰ τῆς Φρυγίας θεοῦ, Εὐρ. Ἠλ. 457. 2) Φρ. νόμοι, μέλη, μέλη παιζόμενα ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, ἅ, ὡς λέγεται, εὗρεν ὁ Μαρσύας, Εὐρ. Ὀρ. 1426, Τρῳ. 545· Φρύγιοι αὐλοὶ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 127, πρβλ. 159· — τὰ μέλη ταῦτα ἦσαν

ἀγριώτερα τὸν χαρακτῆρα καὶ ζωηρότερα ἢ τὰ παιζόμενα ἐπὶ τῆς λύρας, πᾶσα .. Βακχεία μάλιστα .. ἐστὶν ἐν τοῖς αὐλοῖς ..' ὁ διθύραμβος ὁμολογουμένως δοκεῖ εἶναι Φρ. 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 7. 10· τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον Λουκ. 'Αρμον. 1· πρβλ. Horat. Epod 9. 5·— τὰ μέλη ταῦτα ἦσαν ἐν χρήσει ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης, (τὰ μητρῷα), καὶ ἐνίοτε καλοῦνται μητρῷον αὔλημα, ἴδε Müller Eumen. § 19 καὶ πρβλ. τὸ ἑπόμ. **II.** φρ. λίθος, εἶδος στυπτικῆς κισσήρεως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς βαφεῦσι, Διοσκ. 5 141.

φρῠγιστί, ἐπίρρ. δηλοῦν τρόπον μουσικῆς, κατὰ τὸν Φρύγιον τρόπον, Πλάτ. Πολ. 399Α· ἢ φρ. (ἐξυπακ. ἁρμονία) 'Αριστ. Προβλ. 4. 3, 7., 8. 5, 22· τὰ φρ. μέλη αὐτόθι 8. 7, 10· πρβλ. **Φρύγιος** I. 2.

φρυγῖτις, ἡ, = **φρυγία** II, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3, 151.

φρυγμός, ὁ «φρυγάνισμα» 'Ησύχ.

φρύγω [ῡ] παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως φρύττω, Διοσκ. 2. 177, Σχολ. εἰς 'Οδ. Ι. 388· ἐν Θεοκρ. 12. 9 **φρύγω** (φέρεται ἤδη ἐκ διορθώσεως)· μέλλ. **φρύξω** ἴδε κατωτ., Δωρ. **-ξῶ** Θεόκρ. 7. 66· — ἀόρ. **ἔφρυξα** Κρατῖνος ἐν «'Οδυσσεῦσι» 5, 'Ιππ. 874Η, 875 Η —Παθ. ἀόρ. **ἐφρύχθην** 'Ομηρ.'Επιγράμμ. 14. 4, Χρησμ. Σιβ. 8. 237, Γαλην.: **ἐφρύγην** [ῠ] 'Ιππ. 876C, 'Ανθ. (ἴδε κατωτ. 2). —Πρκμ.. **πέφρυγμαι.** ('Εκ τῆς √ΦΡΥΓ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **φρύγ-ανον, φρύγ-ετρον, φρυγ-εύς, φρυκτός**· πρβλ. Σανσκρ. bharg, bhrig-am, Λατ. frig-o). Ξηροψήνω, τουρκ. «καβουρδίζω», 'Αριστοφ. Βάτρ. 511, 'Εκκλ 221· φρύξας, ἐψήσας κἀπ' ἀνθρακιᾶς ὀπτήσας Κρατῖν. ἔνθ' ἀνωτ.· φρύξαντες ἕψουσι 'Ηρόδ. 2. 94· ἐρετμοῖσι φρύξουσι, θὰ μαγειρεύσουν μὲ τὰ ξύλα τῶν κωπῶν (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Kühn ἀντὶ **φρίξουσι**) Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 8. 96· μεταφορ., ὃς (ξυπ Μνησίλοχος) φρύγει τι δρᾶμα καινὸν Εὐριπίδῃ, καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν' ὑποτίθησι Τηλεκλείδης ἐν 'Αδήλ. 2, πρβλ. Dind. ἐν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. σ. 512·— Παθ , φρύγεται τραγήματα 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 844· πεφρυγμένοι ἐρέβινθοι Φερεκρ. ἐν 'Αδήλ. 2· πεφρ. κριθαί, «καβουρδισμένο κριθάρι», Θουκ. 6. 22. **2)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καταξηραίνω, ὡς παρὰ Λατ. τὸ torrere, Θεόκρ. 6. 16., 12. 9· καὶ ἐπὶ δίψης, ἐφρύγη δίψευς ὕπο 'Ανθ. Παλατ. 7. 293.

φρυκτεύω, πυρπολῶ, ἀνάπτω, Νικήτ. Χρον. 21, 3.

φρυκτοειδής, ές, ὅμοιος φρυκτῷ, Εὐστ. Θεσ. σ. 608, ἔκδ. Mi.

φρυκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φρύγω**, «ξεροψημένος», «καβουρδισμένος», ὑμᾶς .. φρυκτοὺς σκευάσω, θὰ σᾶς ξεροψήσω, 'Αριστοφ. Σφ. 1330. **II.** ὡς οὐσιαστ. φρυκτός, ὁ, δαυλός, πυρσός· μάλιστα δὲ πυρὰ ἀγγέλλοντά τι, πυρὰ μεταδίδοντα τηλεγραφικάς, οὕτως εἰπεῖν, εἰδήσεις ἐν καιρῷ νυκτός, Αἰσχύλ. 'Αγ. 30, 282, 292· φρυκτοὶ πολέμιοι αἴρονται ἐς τόπον, πυρὰ δηλοῦντα τὴν προσέγγισιν τῶν πολεμίων εἴς τινα τόπον, Θουκ. 2. 94., 3. 22· πρβλ. **φρυκτωρέω, φρυκτωρός, πυρσός** II. **2) φρυκτός** (ἐξυπακ. κύαμος), ὁ, κλῆρος, ἐπειδὴ πεφρυγμένοι κύαμοι (κουκκία) ἦσαν ἐνίοτε ἐν χρήσει εἰς κληρώσεις, Πλούτ. 2. 492 Α·— ὡσαύτως κύαμος πρὸς ψηφοφορίαν, Πολυβ. Η', 18. **3) φρυκτοί**, οἱ, **φρυκτά**, τά, μικροὶ ἰχθύες διὰ τηγάνισμα, «ψαράκια», 'Αναξανδρίδ. ἐν «'Οδυσσεῖ» 1. 11, "Αλεξις ἐν «'Οδυσσεῖ ὑφαίνοντι» 2. **4) φρυκτή**, ή, εἶδος ῥητίνης, 'Ιππ. παρὰ Γαλην., ἴδε Διοσκ. 1. 93.

φρυκτωρέω, δίδω σημεῖον διὰ πυρσῶν, «φρυκτωρεῖν ἐστι κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὁτιοῦν, Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ κατὰ Δεινίου» παρ' 'Αρποκρ.— Παθ., ἐφρυκτωρήθησαν νῆες προσπλέουσαι, διὰ πυρσῶν ἐδόθη σημεῖον ὅτι προσεγγίζουσι πλοῖα, Θουκ. 3. 80.

φρυκτώρημα, τό, λάμψις, Γρηγ. Ναζ. Actt. SS. Maii τ. 2, σ. 767D.

φρυκτώρησις, ή, ἔκκαυσις, μεταφορ., μῆνιν ἐναύων ἐς φρυκτώρησιν πάθους 'Εφραὶμ Καισ. 2082.

φρυκτωρία, ή, ἡ διὰ πυρσῶν μακρόθεν συνεννόησις, τὸ διὰ πυρσῶν ἀγγέλλειν τι, Αἰσχύλ. 'Αγ. 33, 490, Σοφ. 'Αποσπ. 379. 5· ἔννυχος Εὐρ. Ρῆσ. 55· φρυκτωρίαι ἐν τοῖσι πύργοις 'Αριστοφ. "Ορν. 1161· τὰ σημεῖα τῆς φρ. Θουκ. 3. 22.

φρυκτώριον, τό, πύργος ἐπὶ τοῦ ὁποίου καίουσι πυρὰ πρὸς εἰδοποίησιν ἢ πρὸς ὁδηγίαν τῶν ναυτιλλομένων, Πλουτ. Πομπ. 24· «ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις τοῖς λιμέσιν ἐπικειμένοις, ἃ νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς χειραγωγεῖ· φάρους δὲ αὐτὰ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν» 'Ηρωδιαν. 4. 2, 15.

φρυκτωρός, ὁ, (**φρυκτός** II, **οὖρος** (Β)) φύλαξ φυλάττων εἰς ὕψωμά τι καὶ διαβιβάζων ἐκεῖθεν σημεῖα διὰ πυρσῶν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 590, Θουκ. 8. 102· ἴδε τὴν πρώτην σκηνὴν καὶ περιγραφὴν ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ. 281 κἑξ. **II.** αὐτὸ τὸ διὰ πυρσῶν σημεῖον, Λυκόφρ. 345.

φρύνη, [ῡ], ἡ, εἶδος βατράχου, ζῶντος ἐν τῇ ξηρᾷ, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν κρυπτομένου ἐν σκοτεινοῖς τόποις, τὴν δὲ νύκτα, ἐξερχομένου πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς, συνισταμένης ἐκ ποικίλων ζωυφίων, Bufo cinereus, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 5, 7, Τίμαιος 156 **II.** σκωπτικὸν ὄνομα ἑταιρῶν τινων 'Αθηναϊκῶν, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1101, πρβλ. 'Αθήν. 585 κἑξ.·— οὕτω **Φρῦνις, ιδος**, ὁ, ὄνομα κωμικοῦ ποιητοῦ, 'Αριστοφ. Νεφ. 971. (Πρβλ. **φρῦνος. Φρύνιχος**, κλπ.· Λατ. fur-vus· Σανσκρ. ba-bhrus (subrufus)· 'Αρχ. Γερμ. brûn (brown)·—οὕτω τὸ rubeta εἶναι συγγενὲς τῷ ruber· ἴδε Κούρτ. 416).

φρύνιον, [ῠ], τό, φυτόν τι, ἄλλως **βατράχιον** καὶ **ποτήριον**, Διοσκ. 3. 17.

Φρυνίχειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (κωμ. ποιητὴν) Φρύνιχον, ἢ ὅμοιος αὐτῷ, τὸ Φρ. ἐκλακτίζειν 'Αριστοφ. Σφ. 1524, ἔνθα ἴδε Σχολ.

φρυνοειδής, ές, ὅμοιος φρύνῃ, μικρῶν βατράχων τῶν φρυνοειδῶν 'Αριστ. Προβλ. 1. 22.

φρῦνο-λόγος, ον, ὁ συλλέγων ἢ συλλαμβάνων φρύνους, ἢ **φρυνολόχος, ον**· (λοχάω)· ὁ ἐνεδρεύων τοὺς φρύνους, ὄνομα ἁρπακτικοῦ ὀρνέου, πιθ. εἴδους ἱέρακος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 36. 1.

φρῦνος, ὁ, ὡς τὸ **φρύνη**, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 41, Νικ. 'Αλεξιφ. 580, Βαβρ. 24. 4. — ὁ Βαβρίας ὡσαύτως ἔχει τὴν λέξ. εἰς γένος θηλ. 28. 6.

Φρυνώνδειος, ὁ, ἀπατεών, πανοῦργος δόλιος (ἐκ τοῦ Φρυνώνδου, μοχθηροῦ τινος ἀπατεῶνος μνημονευομένου ἐν 'Αριστ. Θεσμ. 861, 'Αποσπ. 92, 'Ισοκρ. 382Δ), «Φρυνώνδειον. οἷον πανοῦργον· Φρυνώνδας γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ, διεβεβόητο» 'Αν. Βεκ. 71, 25.

Φρύξ, ὁ, γεν. **Φρῠγός**, κάτοικος Φρυγίας, Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε ... 'Ιλ. Β. 861, κλπ.·— ὡς ὄνομα δούλου, 'Αριστοφ. Σφ. 433· πρβλ. Davus, Geta·—οἱ Φρύγες ἦσαν παροιμιώδεις ἐπὶ δειλίᾳ, δειλότερος λαγὼ Φρυγὸς παρὰ Στράβ. 36, πρβλ. 'Απολλόδωρ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1, Tertull. de Anim. 279 A.

φρύσσω, φρύττω, = **φρύγω**, ὃ ἴδε.

φῦ, ἐπιφώνημα δυσαρεσκείας καὶ ἀηδίας, οὔφ! 'Αριστοφ. Λυσ. 295, 305· πρβλ. φεῦ· ἀλλὰ **II.** φῦ, 'Επικ. ἀντὶ ἔφυ.

φυάς, άδος, ἡ, (φύω) παραφυάς, κλάδος παρὰ τὴν ῥίζαν, «κωλορρίζι», τὰς παρενοχλούσας φυάδας τεχνικῶς τέμνουσιν Ψευδοχρυσ. τ. 8, σ. 724C καὶ Β.

φῠγ-ᾱγωγός, όν, (φυγάς) ὁ συλλαμβάνων καὶ ἄγων φυγάδας, ἢ αἰχμαλώτους, ἀμφ. γραφ. παρὰ Πολυαίν. 8. 16, 6· ὁ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 383 προτείνει εἰς διόρθωσιν **λαφυραγωγός**.

φύγαδε, 'Επίρρ. (**φυγή**) ὡς τὸ **φόβονδε**, εἰς φυγήν, φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους 'Ιλ. Θ. 157, 257· φύγαδ' ὑποστρέψας Λ. 446· ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος Π. 697· πρβλ. **φύγδα**.

φῠγᾰδεία, ή, ἐξορία, Πολύβ. 6. 14, 7. **2)** φυγή, δούλων 'Εβδ. (Β' "Εσδρ. Δ', 15). **II.** σῶμα φυγάδων, 'Εβδ. ('Ιεζεκ. ΙΖ', 20, Κῶδ. 'Αλεξ).

φῠγᾰδεῖον, τό, τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, 'Εβδ. ('Αριθμ. ΛΕ', 15).

φῠγᾰδευτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **φυγαδεύω**, δεῖ φυγαδεύειν, Πορφύρ. ἐν Βίῳ Χρυσ. 22. **2) φυγαδευτέος, α, ον**, ὃν δεῖ φυγαδεύειν, 'Ιάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 34.

φῠγαδευτήριον, τό, πόλις καταφυγῆς, 'Εβδ. ('Αριθ. ΛΕ', 15, 'Ιησ. Κ', 2, κλπ.)· οὕτω **φυγαδευτηρία** πόλις, 'Εκκλ. **II.** καταφύγιον ἀπό τινος πράγματος, παθῶν 'Ιουστῖν. Μάρτ. Μ. 40C.

φῠγᾰδευτικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τι φεύγειν, δύναμίν τινα ἐνοικεῖν τῇ λίθῳ πυρὸς φυγαδευτικὴν 'Ηλιόδ. 8. 11, Κλήμ. 'Αλ. 197· ἡμέραν ἧς ἡ πνοὴ φυγαδευτικὴ τῶν σκιῶν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 589C. **II.** φ. χρήματα, ἡ περιουσία τῶν εἰς ἀειφυγίαν φυγαδευθέντων, Φωτ. Λεξ ἐν λ. **μαστῆρες**.

φῠγᾰδεύω, κάμνω τινὰ φυγάδα, ἀποδιώκω ἔκ τινος χώρας, ἐξορίζω, Ξεν. 'Ελλ. 2. 3, 42., 5. 4, 19· ἐκ τῆς πόλεως Δημ. 1018. 10· δεῦρ' αὐτὸν (δηλ. τὸν "Ερωτα) ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω 'Αριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 2· διάφορον τοῦ **ὀστρακίζω**, 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 17, 7· μεταφ ρ., τὸ θῆλυ τοῦ βίου φ Λουκ. "Ερωτ. 38. —Παθητ , Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 14, Διόδ. κλπ.· οἱ πεφυγαδευμένοι Πλουτ.'Αντών. 15. **II.** ἀμετάβ., εἶμαι φυγάς, ζῶ ἐν ἐξορίᾳ, 'Ιππ. 1201 ἐν τέλ., Πολύβ. 10. 25, 1· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 385.

φῠγᾰδίας, ὁ, = **φυγάς**, Μαλας. Χρον. 663, 4351.

φῠγᾰδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐξόριστον, φυγ. προθυμία, ὁ ἀπερίσκεπτος ζῆλος τοῦ ἐξορίστου, Θουκ. 6. 92· φ ἐλπίδες Πλουτ. Πελοπ. 8· φ. νῆσος ὁ αὐτ. 2. 603 Β· —οἱ φυγαδικοί, = οἱ φυγάδες, Πολύβ. 23. 10, 6· οὕτω, τὸ φυγ. Διον. 'Αλ. 6. 53, Διόδ. 14 32. 'Επίρρ. **-κῶς**, Πλουτ. Τιμολ. 24.

φῠγάδις, [ᾰ], 'Επίρρημ εἰς φυγήν, 'Ετυμ. Μέγ. 806, Α. Β. 1317.

φῠγᾰδο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων ἢ καταδιώκων τοὺς φυγάδας ἢ τοὺς ἐξορίστους, Πολύβ. 9. 29, 3 (ἔνθα ἡ αἰτ. πληθ. πρέπει νὰ γράφηται **-θήρας**, οὐχὶ **-θηρᾶς**), Πλουτ. Δημοσθ. 28, κλπ.

φῠγ-αίχμης, ου, ὁ, ὁ φεύγων τὴν αἰχμήν, ἀπόλεμος, δειλός,

λαὸς οὐ φυγαίχμας Αἰσχύλ. Πέρσ. 1025, Καλλ. Ἀποσπ. 117.

φῠγ-ανθρωπέω, ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ἀνθρώπινον γένος, φ. εἰς ἐρημίαν Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6 (ἔνθα τὸ -**πεύω** εἶναι πλημμ. γραφή).

φῠγανθρωπία, ἡ, τὸ ἀποφεύγειν τὸ ἀνθρώπινον γένος, αὐτόθι 1. 5.

φῠγ-αρσενία, ἡ, τὸ ἀποφεύγειν τοὺς ἄρσενας, τοὺς ἄνδρας, Μανέθων 4. 64.

φῠγάς, **άδος**, ὁ, ἡ· (√ΦΥΓ, **φεύγω**)· ὁ φεύγων ἐκ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ χώρας εἴτε ἑκουσίως ὡς δραπέτης εἴτε ἀκουσίως ὡς ἐξόριστος, Λατ. exul, profugus, Ἡρόδ. 1. 150., 3. 138, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ. ἐξεκηρύχθην φ. Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 430· ἐξελήλαμαι φ. αὐτόθι 1292· φ. πάσης χώρας Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 7· τῆς πατρίδος Πλάτ. Ἀλκ. β' 145 B ἀνθρώπων Πλουτ. Ἀντών. 69· φ. τῆς τῶν ἐξελασάντων πονηρίας Θουκ. 6. 92· φ. ἐξ Ἤλιδος, ἐκ Λαρίσης Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 29., 6. 4, 34· φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεὸν Αἰσχύλ. Ἱκ. 214· φ. ἐξ Ἀθηνῶν ὑπό τινος Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 19· φ. παρά τινος, αὐτομολήσας παρά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 6. 5, 11· ἔνθεν .. εἰμὶ φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 6, 23· φ. ἐντεῦθεν ποιεῖν τινα Λυσίας 135. 37·—φυγάδα ποιεῖν τινα Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 40· κατάγειν φυγάδας, ἀνακαλεῖν αὐτούς, οἱ φ. κατίασι, ἐπανέρχονται εἰς τὰς πατρίδας των, κτλ.·—παροιμ., αἱ ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας (πρβλ. **φυγαδικός**) Εὐρ. Φοίν. 396· αἱ φ. πύλαι Διονύσ. Ἁλ. 1. 46.—ἐν Πλάτ. Νόμ. 855C, ἀντὶ μηδένα εἶναι .. ὑπερορίαν φυγάδα, ὁ Στέφανος ὑπερόριον ἢ εἰς ὑπερορίαν. **II**. ἐπὶ στρατοῦ, ὁ τραπεὶς εἰς φυγήν, Σοφ. Ἀντιγ. 108.

φυγγάνω, ἰσοδύν. τύπος τοῦ **φεύγω**, Αἰσχύλου Πρ. 513, Σοφ. Ἠλ. 132, Ἱππ. 537. 50·— τὰ σύνθετα μετὰ τῶν προθ. **ἀπο-**, **ἐκ-**, **δια-**, **κατα-**, ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς πεζολόγοις.

φύγδᾰ, Ἐπίρρ. = **φύγαδε**, εἰς φυγήν, Αἰσχύλου Εὐμ. 256. ὁμοίως, **φύγδην**, Νικ. Θηρ. 21.

φύγεθλον, τὸ φλεγμονὴ καὶ ἐξοίδησις τῶν ἀδένων μάλιστα τῶν κατὰ τοὺς βουβῶνας καὶ τὰς μασχάλας, Γαλην., ἴδε Ἱππ. Foës. Oec. (Ἴσως ἀντὶ **φλύγ-εθλον** ἐκ τῆς √ΦΛΥ, ὡς τὸ **φλυκτίς**).

φύγ-εργος, **ον**, ὁ ἀποφεύγων τὴν ἐργασίαν, Ἀριστοφ. ἐν τοῖς Κωμ. Ἀποσπ. σ. 1131. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

φῠγή, ἡ, (√ΦΥΓ, **φεύγω**) τὸ φεύγειν ἐν καιρῷ μάχης, Λατ. fuga, ἀΐξαντε φυγῇ Ὀδ. Κ. 117· οὐδέ τις ἀλκή .., οὐδὲ φυγή Χ 306· ἐς φ. τραπέσθαι Ἡρόδ. 8. 89· ὁρμᾶσθαι, ὁρμᾶν Εὐρ. Ῥῆσ. 143, Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 2, 28· φυγὴν αἱρεῖσθαι, αἴρεσθαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 481, Εὐρ. Ῥῆσ. 54· ἰσχυρὰν τὴν φ. τοῖς πολεμίοις .. ἐποίει Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 22· ἰσχυρὰ φ. ἐγένετο αὐτόθι 7. 1, 26·—ἡ δοτ. **φυγῇ** κεῖται πολλάκις ἐπιρρηματικῶς, μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, ἐν ἐσπευσμένῃ φυγῇ, φυγᾷ πόδα νωμᾶν (πρβλ. **πελάζω** Α. I. 3) Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 468· φυγῇ ποσὶ ἴχνος ἔφερε Εὐρ. Ὀρ. 1468· φυγῇ ἐξαλύξωμεν ποσὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 218, πρβλ. Βάκχ. 437, Ἑκάβ. 1064· φυγῇ φεύγειν, ἀναχωρεῖν Πλάτ. Συμπ. 195 B, 221 A· φυγῇ φευκτέο; Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 16·— ὁ πληθ. τίθεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ἐν ταῖς φυγαῖς, ἐπὶ τῆς φυγῆς τῶν ἐν τοῖς χωρίοις τῆς Ἀττικῆς οἰκούντων εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 243, πρβλ. Θουκ. 2. 17. **2)** ἐκφυγὴ ἀπό τινος πράγματος, ἀποφυγὴ αὐτοῦ, μετὰ γεν., γάμου Αἰσχύλου Ἱκ. 395· νόσων ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται Σοφ. Ἀντιγ. 364, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 280· φυγαὶ λέκτρων Εὐρ. Ἑλ. 799· ἀγαθῶν φυγὰς Πλάτ. Τίμ. 69D **3)** = **καταφυγή**, Διόδ. 17. 78. **II**. ἐξορία, Λατ. exilium, νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγήν ἐμοὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1412, πρβλ. Χο. 254· ἐκ γῆς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 659· κλπ. ἐνιαυσία φ. Εὐρ. Ἱππόλ. 37· φυγὴν φεύγειν Λυσίας 136. 41· φ. συμφεύγω τινί, πορεύομαι εἰς ἐξορίαν ὁμοῦ μετά τινος, Πλάτ. Ἀπολ. 21 A· φυγὴν ἐπιβάλλειν τινί, ὡς ποινήν κλπ., Ἡρόδ. 7. 3 ζημιοῦν φυγῇ Εὐρ. Ὀρ. 900, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 516D· φυγὴν καταγιγνώσκειν τινὸς Ἀνδοκ. 14. 25, Λυσίας 143. 19· φυγῆς τιμᾶσθαι (ἔξυπακ. δίκην), ὁρίζω ὡς ποινὴν τὴν ἐξορίαν, Πλάτ. Ἀπολ. 37C πρβλ. Κρίτωνα 52C· ἡ ἐπὶ φόνῳ φ. ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 10 ἐν τέλ.· τῆς πατρίδος φ. ποιεῖσθαι Λυσίας 100. 7·—ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἱππόλ. 1043, Πλάτ. κλπ.· φυγὰς ἐμὰς χθονὸς Εὐρ. Μήδ. 400· φυγαὶ καὶ διώξεις Πλάτ. Νόμ. 638 A· φύγας φεύγειν αὐτόθι 706, κτλ. **2)** ὡς περιληπτικὸν ὄνομα = **φυγάδες**, σῶμα ἐξορίστων ἢ προσφύγων, Αἰσχύλ. Ἱκ. 76, Θουκ. 8. 64, Αἰσχίνης 47. 8· κατάγειν τὴν φυγήν, ἀνακαλεῖν τοὺς φυγάδας, τοὺς ἐξορίστους, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 9· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., τὰς φυγὰς συλλέγειν Πλάτ. Νόμ. 682 E (κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα), πρβλ. Πλουτ. Φλαμινῖν. 12.

φύγιμον ἔστω τὸ ἱερὸν τοῖς δούλοις, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας, L. et. F. 326 a, δηλοῖ ἡ λέξ. καταφύγιον, ἄσυλον.

φῠγίνδα, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **φρυγίνδα**, Θεόγνωστος ἐν Α. Β. 1353.

φυγο-δέμνιος, **ον**, ὁ ἀποφεύγων συζυγικὴν κλίνην, ἐπὶ τῆς Παλλάδος, Ἀνθ. Παλατ. 6. 10·—ὡσαύτως **φυγόδεμνος**, **ον**, Νόνν. Διονυσ. 2. 98, κλπ.

φῠγο-δῐκέω, μέλλ. -**ήσω**, ἀποφεύγω τὴν δίκην, δὲν προσέρχομαι ὅπως δικασθῶ, ὡς δ' οὐκ ἀπήντων οὗτοι, ἀλλ' ἐφυγοδίκουν Δημ. 1013. 7.

φῠγοδῐκία, ἡ, τὸ ἀποφεύγειν τὴν δίκην, Γλωσσ.

φῠγό-λεκτρος, **ον**, = **φυγοδέμνιος**, Ὀρφ. Ὕμν. 31. 8.

φῠγο-μᾰχέω, ἀποφεύγω τὴν μάχην ἢ τὸν πόλεμον, Πολύβ. 3. 90, 10, Διόδ. 17. 27, κλπ.

φῠγομᾰχία, ἡ, τὸ ἀποφεύγειν τὴν μάχην, Θεοφάνης Continuatus (δηλ. οἱ μετὰ τὸν Θεοφάνη) σ. 83D.

φῠγό-μᾰχος, **ον**, ὁ ἀποφεύγων τὴν μάχην, θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φυγόμαχον Σιμωνίδ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 118, 6.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

φῠγό-ξενος, **ον**, ὁ ἀποφεύγων τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος, φ. στρατός, οἱ Δωριεῖς, Πινδ. Ο. 11 (10). 18, πρβλ. **ξενηλασία**.

φῠγό-πολις, **ιδος**, ὁ, ἡ, ὁ φεύγων ἔκ τινος πόλεως, Ἐτυμολ. Μέγ. 668, 51. 328, 54.

φῠγοπονέω, ἀποφεύγω τοὺς κόπους, τὴν ἐργασίαν, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 348.

φῠγοπονία, ἡ ἀποστροφὴ πρὸς τὴν ἐργασίαν, Πολύβ. 3, 79, 4.

φῠγό-πονος, **ον**, ὁ ἀποφεύγων τοὺς κόπους, ὁ μὴ θέλων νὰ ἐργασθῇ, Πολύβ 40. 6, 10.

φῠγο-πτόλεμος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ **φυγοπόλεμος**, ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός, Ὀδ. Ξ. 213, Κόϊντ. Σμ. 1. 740.

φῠγό-πτολις, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **φυγόπολις** (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ.), Μάξιμ. π. καταρχ. 349.

φύζα (οὐχὶ **φῦζα**, Ἀρκάδ. 96), ἡ, ἑρμηνεύεται ὡς ἡ μετὰ δειλίας φυγὴ (Ἀρίσταρχ. ἐν Ἀπολλ. Ὁμ. Λεξ. ἐν λ.), ἡ μετὰ φόβου φυγή, φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη Ἰλ. Θ. 2, πρβλ. Ξ. 140· ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας Ο. 62· θάνατον καὶ φ. ἑταίρων Ρ 381· Ζεὺς .. φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν Ὀδ. Ξ. 269, πρβλ. Ρ. 438.

φυζᾰκῐνός, **ή**, **όν**, ὁ ῥᾳδίως εἰς φυγὴν τρεπόμενος, δειλός, ψοφοδεής, ἔλαφοι Ἰλ. Ν. 102.

φυζᾰλέος, **α**, **ον**, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 6. 237.

φυζάνω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **φεύγω**, δειλιῶ, Ἡσύχ.—**φύζω**, τῆς μεταγενεστέρας Ἰάδος κατὰ τὸν Εὐστάθ. 1643 2·— μετοχ. παθ. ἀόρ. **φυζηθέντες** (ἐκ τοῦ **φυζάομαι**), Νικ. Θηρ. 825.

φυζηλός, **ή**, **όν**, «φύζηλος (οὕτω προπαροξ.)· δειλός, φυγάς» Ἡσύχ.

φυή, Δωρ. **φυά**, ἡ (φύω) ἡ τοῦ σώματος φύσις, ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις, μάλιστα τὸ καλῶς ἀνεπτυγμένον σῶμα, ὡς τὸ **εὐφυΐα**, συχν. παρ. Ὁμήρ., ἀείποτε δὲ (ὡς παρ' Ἡσ.) ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ μόνον κατ' αἰτ., θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἰλ. Χ. 370· φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα Γ. 208· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, Νέστορι δίῳ εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει, κατά τε τὴν μορφὴν καὶ τὸ ἀνάστημα καὶ κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος, Β. 58, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 152· οὔ ἑθέν ἐστι χερείων, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας Ἰλ. Α. 114, πρβλ. Ὀδ. Ε. 212, Ζ. 210, Θ. 168· φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι Ἰλ. Η. 210, Ὀδ. Θ. 134·— μεταγεν. κατὰ γενικήν, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο Θεόκρ. 22. 160 μόνον ἅπαξ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, φυὰν Γοργόνος ἴσχειν Εὐρ. Ἠλ. 461· πρβλ. **δέμας**, **εἶδος**. **2)** μεθ' Ὅμηρ. ἐπὶ βοῶν, ἐμβάλλων ἐριπλεύρῳ φυᾷ κέντρον Πινδ. Π. 4. 419· ἐπὶ ῥόδων, Μόσχ. 2. 36, Λουκ.· ἐπὶ πραγμάτων, ἀνέβη ἡ φ. τοῖς τείχεσιν, ἡ πρώτη αὐτῶν μορφὴ ἀποκατεστάθη, Ἑβδ. (Νεεμ. Δ', 7). **II**. ποιητ. ἀντὶ **φύσις**, αἱ φυσικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ φύσις, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, σοφὸς ὁ πόλλ' εἰδὼς φυᾷ Πινδ. Ο. 2. 154· μάρνασθαι φυᾷ ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 38, πρβλ. Ι. 7. (6) 32· φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 62· τὸ δὲ φυᾷ ἅπαν κράτιστον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 151· οὐδὲ δεινοῦ φυὴν μελανούρου Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 1. **III**. τὸ ἄνθος ἢ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, εὐάνθεμος φυά Πινδ. Ο. 1. 109. **IV**. οὐσία, ὑπόστασις, ἀναίμων ἐστὶ φυὴ μελέων Ὀππ. Ἁλ. 1. 639, πρβλ. Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3. **V**. ὡς τὸ **φῦλον**, φυὴ μερόπων, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, Ἀνθ. Πλαν. 183.—Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις.—Ἴδε Κόντου Προσθήκας ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 365.

φύη ἢ **φυίη**, ἴδε τὸ ῥῆμα **φύω**.

φύημα, τό, ἀμφίβ. γραφὴ ἀντὶ **φῦμα**, Ἱππ. 1200 ἐν τέλει.

φυίω, Αἰόλ. ἀντὶ **φύω** (ἴδε **φύω** Α. II).

φῡκᾰρίζω, = **φυκόω**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 127.

φῡκάριον, τό = **φῦκος**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἄφυκα**, Ζωναρ., Ἡρωδιαν. Ἐπιμερισμ. σ. 146.

φύκης, **ου**, ὁ (φῦκος) ἰχθὺς ζῶν ἐκ τῶν φυκίων, τρώγων φύκη, «φύκια» τῆς θαλάσσης, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 6. 13, 8· —ὁ θῆλυς ἐκαλεῖτο **φυκίς**, **ίδος**, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 319 C, Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 38, πρβλ. Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., 8. 2, 29,

'Αντιφάν. ἐν «Κύκλωπι» 1· φυκίδες ἔφθαί 'Αναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1, 49· ἀλλ' ὁ "Αλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 12 καὶ 13, μνημονεύει τὰ δύο φυκὶς καὶ φύκης ὡς εἰ ἦσαν διάφορα τὸ εἶδος, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 93.

φῡκία, ἡ = φῦκος, ἀμφ. ἐν 'Αρχ. Μαθ. σ. 85.

φῡκίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ φυκίς, 'Ανθολ. Παλατ. 5. 185.

φῡκιόεις, εσσα, εν, (φῦκος) πλήρης φυκίων, «γεμᾶτος ἀπὸ φύκια», θῖν' ἐπὶ φυκιόεντι 'Ιλ. Ψ. 693· ἐπ' ἀϊόνος.. φυκιοέσσας Θεόκρ. 11. 14, πρβλ. 21. 10.

φῡκίον ἢ φύκιον, τό, = φῦκος I, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζῷα 'Ιστ. 6. 13, 13, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 611 D, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζῷα 'Ιστ. 8. 2, 18, κλπ. Θεόκρ. 7. 58, 'Αθήν. κλπ. **II.** = φῦκος II, «φυκιασίδι», «κοκκινάδι», φ. ἐντρίβειν Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστορ. Συγγράφ. 8· κοσμεῖν τοὺς λόγους οἷον φυκίῳ Θεμίστ. 13, σ. 167D.

φύκιος, ἐπίθετον Ποσειδῶνος, 'Επιγρ. Μυκόνου, 'Αθηναίου τ. Β', σ. 237.

φῡκιο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων φύκη, «φύκια», ἐπὶ ἰχθύος, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζῷα 'Ιστ. 8. 19, 9· ὁ 'Αθήν. 305F ἀναγινώσκει φυκοφάγος, ἴδε 'Αριστ. 'Αποσπ. 300, 312.

φῡκιο-φόρος, ον, ὁ φέρων φύκη, ἀκτὴ Ξενοκρ. ἀπὸ τῶν 'Ενύδρ. Τροφ. 29.

φῡκιο-χαίτης, ου, ὁ, «φυκιοχαίτην, ψαφαροχαίτην» 'Ησύχ.

φῡκιόω, = φυκόω, Γλωσσ.—Παθ., Τζέτζ. 'Ιστ. 3. 418.

φῡκίς, ἡ, ἴδε ἐν λ. φύκης.

φυκῖτις, ἡ, πολύτιμός τις λίθος λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ χρώματος, Plin. N. H. 37. 10.

φῡκι-ώδης, ες, κεκαλυμμένος φυκίοις, λίθοι Σχόλ. εἰς 'Οππ. 'Αλ. 3. 420.

φῡκο-γείτων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ γείτων πρὸς τὰ φύκη, κατοικῶν παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐπίθ. τοῦ Πριάπου, 'Ανθ. Παλατ. 6. 193.

φῡκόθριξ, **τρῐχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὰ φύκη ἄφθονα ὡς κόμην, κατάκομος ἐκ φυκίων, πέτρη Μάτρων παρ' 'Αθήν. 135B.

φῦκος, **εος**, τό, Λατ. fucus, εἶδος φυτοῦ τῆς θαλάσσης, τὸ «φύκι», 'Ιλ. Ι. 7, 'Αλκμ. 6· ὄστρεια.. φῦκος ἠμφιεσμένα "Αλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 2· διαφέρει δὲ τοῦ βρύου μόνον κατὰ τὸ μέγεθος, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζῷα 'Ιστ. 8. 20, 6, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 4. 62. **II.** ἐξ αὐτοῦ κατεσκευάζετο ἐρυθρόν τι χρῶμα, ὅπερ αἱ 'Ελληνίδες μετεχειρίζοντο ὡς κοκκινάδι, φυκιασίδι, Λατ. fucus, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 309. 5, ἴδε Θεόκρ. 15. 16. κλπ. —"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 232.

φῡκο-φάγος, ον, ἴδε ἐν λ. φυκιοφάγος.

φυκόω, διὰ φύκους ἐντρίβω, τὰς παρειὰς Κλήμ. 'Αλεξ. 254·—Παθ., ἐντρίβομαι διὰ φύκους, «φυκιασιδώνομαι», φ. καὶ μυρίζεσθαι, ἐπὶ γυναικῶν, Πλούτ. 2. 142A, 693B. **II.** ὁ Διόδ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ παθ. ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας, πληροῦμαι, γεμίζομαι μὲ φύκη τῆς θαλάσσης, 17. 45.

φυκτός, ή, όν, ἀρχαιότερος καὶ ποιητ. τύπος τοῦ φευκτός, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ ἢ ἀποφύγῃ, οὐκέτι φυκτὰ πέλονται 'Ιλ. Π. 128, 'Οδ. Θ. 299, Ξ. 489.

φῡκώδης, ες, (εἶδος) πλήρης φυκίων τῆς θαλάσσης, τόποι 'Αριστ. περὶ τὰ Ζῷα 'Ιστ. 8. 19, 9. **II.** ὁ προερχόμενος ἐκ φυκίων τῆς θαλάσσης, ἀποφορὰ Διοσκ. 5. 135.

φύκωμα, τό, κοκκινάδι, 'Ιω. Χρυσ. τ. 2, σ. 244A.

φύλαγμα, τό, φραγμός, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6. 66, 'Ετυμ. Μέγ. 298, 5., 378, 24. **II.** παράγγελμα, ἐντολή, 'Εβδ (Λευ. Η', 35., ΚΒ', 9, κ. ἀλλ.).

φῠλάζω, μέλλ. άξω, διαιρῶ εἰς φυλάς, φυλὰς φυλάξαντα Πλουτ. Λυκοῦργ. 6.

φυλάκεια, ἡ, δεσμός, ταινία δι' ἧς περιδένεταί τι καὶ φυλάσσεται, «φασκιά», Ποιητ. περὶ τῆς τῶν Βοταν. δυν. 181.

φυλακεῖον, τό, τόπος ἔνθα στρατιῶται φυλάσσουσιν, οἴκημα φυλάκων, πύργος, φρούριον, καὶ ἐν τῷ πληθ. εἶναι ἐν χρήσει εἰς μετάφρ. τοῦ 'Ρωμ. Stationes, Πολύβ. 5. 75, 10., 76. 3, πρβλ. 10. 30, 6· φυλάκιον, παρ' 'Αππ. ἐν 'Ιλλυρ. 26, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. 2) φυλακή, φρουρὰ ἐκ τεσσάρων στρατιω-τῶν, Πολύβ. 6 33, 6. **II.** Παρὰ τοῖς 'Αλεξανδρίνοις, πανίον τῶν καταμηνίων, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 338. 25.

φῠλακεύς, ὁ 'Επιχ. ἀντὶ φύλαξ, 'Επιχ. πληθ. φυλακῆες 'Οππ. Κυνηγ. 4. 290.

φυλᾰκέω, φυλακίζω ἢ τηρῶ ἐν φυλακῇ, τινα 'Εκκλ.

φῠλᾰκή, ἡ, (√ΦΥΛΑΚ, φυλάσσω) τὸ φυλάττειν, φυλακή, μάλιστα ἐν καιρῷ νυκτός, φρούρησις, φύλαξις, φυλακῆς μνήσασθε, ἔχετε ἐν νῷ, ἐνθυμεῖσθε τὴν φρούρησιν, 'Ιλ. Η. 371· οὕτω, φυλακὰς ἔχειν Ι. 1, 471· φ. κατέχειν Εὐρ. Τρῳ. 194· ἀλλά, φυλακὴ ἔχει αὐτόν, ἀπασχολεῖ αὐτὸν ἡ φρούρησις, 'Ησ. 'Αποσπ 47. 7· φ. νυκτερινὴ 'Αριστοφ. Σφ. 2· παροιμ., γυμνῷ φυλακὴν ἐπίταττε, λέγε εἰς ἄοπλον ἄνδρα νὰ σταθῇ φρουρός, ἐπὶ τῶν παραγγελλόντων τοιαῦτα οἷα ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐκτελέσῃ τις, Φερεκ. ἐν «Τυραννίδι» 4, Φιλήμων ἐν «'Αρπαζομένῳ» 1· ὅπως.. τοῖς 'Αθηναίοις ἀφανὴς δὴ εἴη ἡ φυλακὴ «ὅπως ἀφανὴς εἴη ἢ τοῖς 'Αθηναίοις τί χρὴ φυλάττεσθαι» (Σχόλ.) Θουκ. 4. 67· φυλακὴν τῶν τειχῶν ἔρημον καταλιπεῖν Λυκοῦργ. 150. 4· φυλακὴν φυλάττειν, φρουρεῖν, Ξεν. 'Αν. 2. 6, 10, Πλάτ. Νόμ. 758D· τὴν ἐν θαλάττῃ φ. φυλάττειν Δημ. 80. 8· φ. ποιεῖν Ξεν. 'Αν. 5. 7. 31· τὰς φ. ποιεῖσθαι Λυσ. 121. 27, Ξεν. 'Αν. 6. 3, 21· ἰσχυρὰς φ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτὸς ἐν Κύρου Παιδ. 1. 6, 37· φυλακὰς καταστήσασθαι, κατασκευάσασθαι 'Αριστοφ. "Ορν. 841, Ξεν. 'Ελλ. 7. 2, 23, κτλ.· ἀντὶ τοῦ (φυλακὰς τὰ 'Αντίγραφα συχνάκις ἔχουσι φύλακας). 2) φρουρός, φρουρά, σῶμα φυλάκων, ὡς τὸ Λατ. custodia ἀντὶ custos ἢ custodes (Liv. 6. 1), Πλάτ. Πρωτ. 321D, Ξεν., κλπ.· ἢ τοῦ σώματος φ. Δημ. 622. 7, Δείναρχ. 91. 15, πρβλ. Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 326· ἡ περὶ τὸ σῶμα Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 5, 58·—ἡ φρουρὰ ἢ οἱ φύλακες τόπου τινὸς ἢ φρουρίου, 'Ηρόδ. 2. 30· ἡ ἐν τῇ Ναυπάκτῳ φυλακή, μοῖρα ναυτική, Θουκ. 7. 17, πρβλ. Ξεν. 'Ελλ. 1. 1, 22. β) ἡ τῶν φυλάκων τάξις, Πλάτ. Πολ. 415C. 3) θέσις φύλακος, σταθμός, 'Ιλ. Κ. 406, 416, Ξενοφ. 'Ελλην. 5. 4, 49· φυλακὰς προλιπὼν Εὐρ. Ρῆσ. 18. 4) ἐπὶ χρόνου, μέρος τῆς νυκτός, διαίρεσις αὐτῆς, ἐπεὰν τῆς νυκτὸς ᾖ φ. δευτέρη 'Ηρόδ. 9. 51· φυλακαῖσι νυκτέροισιν Εὐρ. Ρῆσ. 765· φ. νυκτερινὰς καθιστάναι Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 6, 43·— αἱ φυλακαὶ αὗται ἦσαν τρεῖς κατὰ τὸν Εὐστ.· ἀλλὰ πέντε μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Στησιχ. 52, Σιμωνίδ. 221, Εὐρ. Ρῆσ. 543· παρὰ δὲ τοῖς Ρωμαίοις τέσσαρες, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ' 25, Σουΐδ. 5) ὡς καὶ νῦν, ὁ τόπος ἔνθα φυλάττει τίς τινα ἐν περιορισμῷ, φυλακή, εἱρκτή, 'Ανθ. Παλατ. 11. 276· βάλλειν τινὰ εἰς φ. Εὐαγγ. Ματθ. ιη', 30, πρβλ. ε' 25· ἐν φυλακῇ θέσθαι τινὰ αὐτόθι ιδ', 3. **II.** τήρησις, φύλαξις, διατήρησις εἴτε πρὸς ἀσφάλειαν εἴτε πρὸς περιορισμόν, ἔχειν τινὰ ἐν φυλακῇ 'Ηρόδ. 1. 24· ἐν φυλακῇ ἀδέσμῳ ἔχειν τινὰ Θουκ. 3. 34· ἐν φυλακῇσι μεγάλῃσι ἔχειν τι 'Ηρόδ. 2. 99, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 134· τὸν 'Ισθμὸν ἐν φυλακῇ ἔχειν, φυλάττειν, 'Ηρόδ. 7. 207., 8. 40· τὸν τῆς γλώσσης χαρακτῆρα ἐν φυλακῇ ἔχειν, διατηρεῖν τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα τῆς γλώσσης, ὁ αὐτ. 1. 57· τὰ παρὰ πᾶσιν ἐν πλείστῃ φυλακῇ, παῖδας καὶ γυναῖκας Δημ. 300. 10· οὕτως ὡσαύτως, ἐν φ. ἔχειν νόον Θέογν. 439, πρβλ. Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 598· διὰ φυλακῆς ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τι Θουκ. 7. 8., 8. 39· φυλακὴν ποιεῖσθαί τινος 'Ηρόδ. 2. 154, 'Αντιφῶν 115. 7· στόματος φυλακὴν κατασχεῖν Αἰσχύλ. 'Αγ. 235·—φυλακὴν ἔχειν, = φυλάττεσθαι, προσέχειν, ἀγρυπνεῖν, περί τινα 'Ηρόδ. 1. 39· φ. ἔχει εἴ πως δυναίμην.. αὐτόθι 38· φ. ἔχειν μή.. Θουκ. 2. 69· δεινῶς ἦσαν ἐν φυλακῇσι, εἶχον μεγάλας προφυλάξεις, 'Ηρόδ. 3. 152, πρβλ. Αἰσχ. Πέρσ. 592. 2) τὸ ἐπιτροπεύειν, 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 9, 5. 3) ἡ ἀσφάλειά τινος, τὸ φυλάττον τι, τὴν μεγίστην φυλακὴν ἀναιρεῖν τῆς πόλεως, τὴν κυρίαν αὐτῆς ἀσφάλειαν, 'Ανδοκ. 31. 32, πρβλ. 'Ισοκρ. 224A, Λυσί. 174. 18, 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 11, 27. **III.** (ἐκ τοῦ μέσ.) προφύλαξις, πολλῆς φ. ἔργον Πλάτ. Πολ. 537D· φ. θαυμαστῆς δεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 906A, κ. ἀλλ.· ἴδε διαμέλλησις. 2) μετὰ γεν., προφύλαξις ἐναντίον τινός, εὐλάβεια φυλακὴ κακοῦ "Οροι Πλάτ. 413C· ὑποψίας φυλακὴν ποιεῖσθαι 'Αντιφῶν 115. 7. – Πρβλ. φρουρὰ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

φῠλᾰκίζω, ὡς καὶ νῦν, βάλλω εἰς τὴν φυλακήν, Πράξ. 'Απ. κβ' 19·—Παθ., 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΗ', 4).

φῠλᾰκικός, ή, όν, ἄγρυπνος, προσεκτικός, ἐπιμελής, Πλάτ. Νόμ. 375E, 456A, κ. ἀλλ.· φυλακικώτατοι πόλεως αὐτόθι C· ἡ φυλακική (ἐξυπακ. τέχνη) αὐτόθι 428 D. 2) διατεθειμένος νὰ τηρῇ ἢ φυλάττῃ, μετὰ γεν., δόγματος αὐτόθι 412E.

φῠλάκιον, ἴδε ἐν λ. φυλακεῖον.

φῠλᾰκίς, ίδος, θηλ. τοῦ φύλαξ, τούς τε φύλακας καὶ τὰς φυλακίδας (πρβλ. φύλαξ I. ἐν τέλει) Πλάτ. Πολ. 457C· ναῦς φ., ὡς καὶ νῦν χρησιμεύουσα πρὸς φρούρησιν, ὡς τὸ φρουρός, Διόδ. 20. 16.

φῠλάκισσα, ἡ, = τῷ προηγ., ἔθεντό με φυλάκισσαν ἐν ἀμπελῶσιν, ἀμπελῶνα ἐμὸν οὐκ ἐφύλαξα 'Εβδ. ("Ασμ. 'Ασμάτ. Α', 6), Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. κ. Δοσικλ. Α', σ. 18.

φῠλᾰκιστής, οῦ, ὁ, Λατ. phylacistes ἐν Plaut Aul. 3. 5, 44, δεσμοφύλαξ, ἐπίθ. αὐστηροῦ δανειστοῦ. 2) = ξυλοπέδη 'Ιω. Λυδ. 158.

φῠλᾰκίτης [ῑ], ου, ὁ φυλακισμένος, δεσμώτης, Συλλ. 'Επιγρ. Ι. 4896c. 7, 'Αποστ. Διαταγ. 4, 2.

φύλακος [ῠ], ὁ, (καὶ φυλακὸς καθ' 'Ηρωδιαν.) 'Επικ. καὶ 'Ιων. ἀντὶ φύλαξ, οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι 'Ιλ. Ω. 566, καὶ συχν. παρ' 'Ηροδ., ἔν τε τῷ ἑνικῷ καὶ τῷ πληθ., π. χ. κατὰ τοῦτο τῆς ἀκροπόλιος τῇ οὐδεὶς ἐτέτακτο φύλακος 1. 84. κάτισον τῶν δορυφόρων ἐπὶ πάσῃσι τῇσι πύλῃσι φυλάκους 89., 2. 113. **II.** Φύλακος, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομα, Φύλακον δ' ἕλε λήϊτος ἥρως φεύγοντ' 'Ιλ. Ζ. 35 'Οδ. Ο 231· οὕτω Φυλάκη, διακρινόμενον διὰ τοῦ τονισμοῦ ἀπὸ τοῦ προσηγ. φυλακή, (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε La Roche Text-Kritik, σ. 376).

φυλακτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ φυλάσσειν, μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1180· ἅ σοι φυλακτέα Εὐρ. Ἀνδρ. 63. **II.** **φυλακτέον**, δεῖ φυλάττειν, ἀνάγκην ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Αὐλ. 620. **2)** (ἐκ τοῦ μέσ.), πρέπει τις νὰ προφυλαχθῇ ἀπό τινος ἢ ἐναντίον τινός, τι Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 499, Πλάτ., κλπ.· φ. μὴ .. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 416 Α· ὅπως μὴ .. Ξεν. Οἰκ. 7, 36, πρβλ. Ἰσοκρ. 135C.

φυλακτήρ, ῆρος, ὁ ποιητ. ἀντὶ φύλαξ, Ἰλ. Ι. 66, 80, Ω. 444, ἐν τῷ πληθ.

φυλακτηρία, ἡ, = φυλακή. «παννυχίς» Ἡσύχ.

φυλακτήριον, τό, θέσις ἰσχυρὰ φρουρουμένη, φρούριον, Ἡρόδ. 5. 52· μάλιστα δὲ προμαχὼν ἔχων συγκοινωνίαν μετὰ τῶν τελείων καὶ μεγάλων φρουρίων, Λατ. statio, Θουκ. 4. 31, 33, 110, Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 5, 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 1, κλπ. **2)** μέσον ἀσφαλείας, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 917Β· μέσον διατηρήσεως Δημ. 71. 24· ὡς καὶ νῦν φυλακτήριον, κοινῶς «φυλακτάρι» ἢ «φυλακτόν», Διοσκ. 5. 159, Πλούτ. 2. 378Β, κλπ.· παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις **φυλακτήρια** ἦσαν λωρίδες μεμβράνης φέρουσαι ἐπιγεγραμμένα χωρία τοῦ Νόμου, ἃς περιέδενον περὶ τὸ μέτωπον ὅτε προσηύχοντο, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 5· οὕτω, φ. χρυσᾶ, ἃ ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, Lap. Rosett. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 45.

φυλακτήριος, α, ον, ὁ χρησιμεύων πρὸς φύλαξιν, τὰ περί τι φ. Πλάτ. Νόμ. 842D.

φυλάκτης, ου, ὁ, = **φυλακτήρ**, ὄνομα ἄρχοντος ἐν Κύμῃ, Πλούτ. 2. 291F.

φυλακτικός, ή, όν, διαφυλάττων, τηρῶν τι, ἐναντίον τῷ **ληπτικὸς καὶ ποριστικός**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 20· ὑγιείας, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1, 15, 10, πρβλ. Ρητορ. 1. 5, 3. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀγρύπνως φυλάττων τι, φυλακτικοὺς τῶν ὄντων Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 9· φυλακτικοὺς τῶν ἐγκλημάτων, διατηροῦντας τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν, Ἀριστ. Ρητ. 2, 4, 17. **2)** (ἐκ τοῦ μέσ.), προφυλακτικός, προσεκτικός, αὐτόθι 1. 12, 19.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολύβ. 6, 8, 3, κ. ἀλλ. φυλακτικώτερον χρῆσθαι ταῖς προνομαῖς ὁ αὐτ. 1. 18, 1, κ. ἀλλ.

φυλακτόν, τό, = **φυλακτήριον** 2, ἐξουθενῶν τὰ λεγόμενα φυλακτὰ καὶ τοὺς λεγομένους ἐξορκισμοὺς Βίος Νείλου Νεωτ. σ. 4.

φυλάκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ φύλαξ, Νόνν. Διονυσ. 2. 176, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. M s. τ. 8, μέρ. 2, σ. 163.

φύλαξ, [ῠ], ἄκος ὁ, καὶ ἡ, ἴδε κατωτ. (φυλάσσω)·—ὡς καὶ νῦν, ὁ φυλάττων, φρουρός, Λατ. excubitor, Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ., ἀείποτε ὡς ἀρσ. καὶ ἐν τῷ πληθ., φύλακες ἄνδρες Ι. 477· ἡγεμόνες φυλάκων αὐτόθι 85, πρβλ. Κ. 58· ἀκολούθως συχν. παρ' Ἀττ. (ὁ Ἡρόδ. χρῆται ἀείποτε τῷ τύπῳ **φύλακος**, ὁ, πλὴν ἐπὶ τῆς σημασίας II), δωμάτων, χώρας φ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 914, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1418, κλπ.· φύλακα ἐφιστάναι τινὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 303· φ. νεὼς σῆς Σοφ. Φιλ. 543· δράκοντα μήλων φ. ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 1100, κ. ἀλλ.· φ. τοῦ τείχους Θουκ. 2. 78· φ. κατὰ πύλας Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 8· φύλακας καταστῆσαι Λυσίας 154. 38, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 2, 5· οἱ φ., ἡ φρουρά, Θουκ. 6. 100, Ξεν. κλπ., φύλακες τοῦ σώματος, σωματοφύλακες, Πλάτ. Πολ. 566Β· ἔχειν φύλακας περὶ αὐτὴν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 12, πρβλ. Κύρου Παιδ. 7. 5, 66· ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φ. Πλάτ. Κρίτων 43Α· τῶν αἰχμαλώτων Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 6, κλπ.—λόχοι φύλακες, ἐφεδρεία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 6. 3 (5), 9· — ὡς θηλ. (πρβλ. **φυλακίς**), ἔστι κἀμοὶ κλῄς ἐπὶ γλώσσῃ φ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 307, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 36, Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 355, Εὐρ. Ἀνδρ. 86, Τρῳ. 462, Πλάτ. Πολιτικ. 305C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 32· οὕτω μεταφ., αἱ φλόγες καλοῦνται φύλακες Ἡφαίστου κύνες, Εὔβουλος ἐν «Ὀρθάνῃ» 1. 7· καὶ ἡ τράπεζα τοῦ φιλοξενοῦντος λέγεται **φύλαξ**, φύλαξ φιλίας Τιμοκλῆς ἐν «Ἥρωσιν» 2. **II.** κηδεμών, προστάτης, φύλαξ, ὑπερασπιστής, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 122, 251· κτεάνων Πινδ. Π. 8. 81· τοῦ παιδὸς Ἡρόδ. 1. 41· τῆς γυναικὸς Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 3, 14· τῆς πολιτείας Ἀνδοκ. 31. 12· τῆς ἀρχῆς Λυσίας 129. 4· τῶν νόμων Πλάτ. Νόμ. 966Β· τῆς εἰρήνης Ἰσοκρ. 77C·—μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., λοχαγέτας πύλας ἐφ' ἑπτά, φύλακας Ἀργείου δορὸς Εὐρ. Φοίν. 1094. **2)** ὁ τηρῶν, φυλάττων, ἐκτελεστής, τοῦ δόγματος Πλάτ. Πολ. 413C· τοῦ ἐπιταττομένου Ξεν. Κυνηγ. 12, 2. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, φύλακες ἐπὶ τοῖς ὠνίοις, οἱ ἀγορανόμοι, Λυσίας 165. 54, πρβλ. Πλουτ. Νικ. 3.

φυλάξιμος, η, ον, πιθανῶς πλημμ. γρ. ἀντὶ **φύξιμος** ἐν Πλουτ. Πομπ. 76.

φυλαξίομεν, = **φυλάξομεν**, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et. W. 67. 70.

φύλαξις, εως, ἡ φρούρησις, τὸ φυλάττειν, ὕπνου φυλάξεις Σοφ. Ἀποσπ. 379. 6· συχν. παρὰ τοῖς Βυζ. **II.** ἀσφάλεια, Εὐρ. Ἑλ. 506.

φυλαρχέω, εἶμαι φύλαρχος, Ἀριστοφ. Λυσ. 561, Ξεν. Ἱππ. 11, 10, Ἰσαῖος 88. 18, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 5· μετὰ γεν., φ. τῆς Ὀλυσίας Ἰσαῖος 55. 19.

φυλ-άρχης, ου, ὁ = **φύλαρχος**, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Η', 32), διάφ. γραφὴ παρὰ Ξεν., Φίλωνι κλπ.

φυλαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου, Ἀριστοτ. Πολιτικ. 6. 8, 15.

φύλαρχος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς φυλῆς, Ἡρόδ. 5. 69, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2, 14, κ. ἀλλ. (πρβλ. **φυλάρχης**), Συλλ. Ἐπιγρ. 5773, κλπ.·—ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ tribunus, Διον. Ἀλ. 2. 7, Πλουτ. Ρωμ. 20. **II.** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος ἐν Ἀθήναις, ὁ διοικητὴς ἑνὸς τῶν ἱππικῶν σωμάτων ὧν ἕκαστον παρεῖχεν εἰς τὴν πολιτείαν ἡ οἰκεία φυλή, χειροτονοῦσι δὲ καὶ φυλάρχους [ι'], ἕνα τῆς φυλῆς, τὸν ἡγησόμενον τῶν ἱππέων, ὥσπερ οἱ ταξίαρχοι τῶν ὁπλιτῶν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 90, 12, Blass., ἴδε ἐν λ. ἵππαρχος. **III.** οἱ φύλαρχοι, ὀλιγαρχικόν τι συμβούλιον ἐν Ἐπιδάμνῳ, Ἀριστ. Πολιτ. 5. 1, 10.

Φυλάσιος [ᾰ] ὁ, κάτοικος τῆς Φυλῆς (ἐν τῇ Ἀττικῇ), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1028.

φυλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, Ἐπικ. ἀπαρ. φυλασσέμεναι Ἰλ. Κ. 312, 419·—μέλλ. **φυλάξω**, ἀόριστ. **ἐφύλαξα**, Ἐπικ. φύλαξα Ὅμ., Ἀττ.·—πρκμ. **πεφύλαχα** (δια-) Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 6, 3, Δείναρχ. 91. 15, (παρα-) Πλάτ. Νόμ. 632Α· ἢ πεφύλακα Ἑβδ. (Βασ. Πρῶτ. κεφ. ΚΕ', 21), ὑπόθεσις εἰς Εὐρ. Μήδ.·—Μέσ., μέλλ. **-άξομαι** Σοφ. κλπ., ὡσαύτως ἐπὶ παθητ. σημασίας, Σοφ. Φιλ. 48, Ξεν. Οἰκ. 4. 9· ἀόρ. **ἐφυλαξάμην** Ἡρόδ. 7. 130, Ξεν. —Παθ. μέλλ. **-αχθήσομαι** Διονύσ. Ἀλ. περὶ Ρητ. 5. 6, Γαλην.· —ἀόρ. **ἐφυλάχθην** Λουκ. Ἁλιεὺς 15· —πρκμ. **πεφύλαγμαι** Εὐρ. Ἀποσπ. 475a. 20, (ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ μέσης σημασ., ἴδε κατωτέρ. Γ. I)· προστ. **πεφύλαξο** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 795· μετοχ., Ἰλ. Ψ. 343, κλπ.· πρβλ. **προφύλασσε**. Ἐκ τῆς √ΦΥΛΑΚ παράγονται καὶ αἱ λ. φύλαξ, φυλακ-ή, κλπ.

Α. ἀπολ., ὡς τὸ φρουρέω, ὡς καὶ νῦν, φυλάττω, κοινῶς «φυλάγω», φυλάττω ὡς φρουρός, μάλιστα ἐν καιρῷ νυκτός, ἀγρυπνῶ καὶ φυλάττω, ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν πάννυχον ἐγρήσσοντα Ὀδ. Υ. 52· οὐδ' ἐθέλουσι νύκτα φυλασσέμεναι Ἰλ. Κ. 312, πρβλ. 419, 421· εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω Ὀδ. Ε. 466, πρβλ. Χ. 195· (οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, νύκτα φυλασσόμενοι Ἰλ. Κ. 188)· σὺν κυσὶ .. φυλάσσοντας περὶ μῆλα Μ. 303·—οὕτω παρ' Ἀττ.· αὐτοῦ φ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 243· φ. τὴν νύκτα πρὸς τῇ ἐπάλξει Θουκ. 7. 28· ἐφύλαιτον περὶ τὰ βασίλεια Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 5, 68· οἱ φυλάττοντες Ἰσοκρ. 214D· φ. τινί, ἀγρυπνῶ διά τινα, Θουκ. 7. 53· κατὰ θάλατταν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 29· φ. ἕως .., φυλάττω, περιμένω ἕως οὗ .., Λυσίας 93. 10· φ. πηνίκα Δημ. 328. 6. **2)** προσέχω, εἶμαι προσεκτικός, ἴδε κατωτ. Γ. III.

Β. μεταβ., φυλάττω, προστατεύω, ὑπερασπίζω, τινὰ ἀθανάτων ὅστις σε φυλάσσει Ὀδ. Ο. 35, πρβλ. Ἰλ. Κ. 417, κ. ἀλλ.· σύας, μῆλα Ὀδ. Ρ. 593, Μ. 136· χώραν Ἡρόδ. 8. 46· πόλιν φ. Αἰσχύλ. Θήβ. 136· πύλας Εὐρ. Ἀνδρ. 950· φυλάττοι σε Ζεὺς Ἀριστοφ. Ἱππ. 500 —φυλάττειν τινὰ ἀπό τινος Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 7, Ἑλλ. 7. 2, 10·—ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., φ. τινὰ μὴ πάσχειν τι Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 667· φ. μηδένα περαιοῦσθαι Θουκ. 7. 17· φ. τὸ μηδὲν γενέσθαι Δημ. 329. 22·—ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, φ. τινὰ ὅπως μὴ .. ἢ μή .. Πλάτ. Γοργ. 480Α, Κρατ. 393C· φ. τινά, εἰ .. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 220D.—Παθ. φυλάττομαι, διατελῶ ὑπὸ φύλαξιν, Ἡρόδ. 3. 45, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 27· —ἴδε κατωτ. Γ. II. **2)** παραφυλάττω, ἐνεδρεύω τινά, αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω ἐν πορθμῷ Ἰθάκης Ὀδ. Δ. 670· φ. νόστον Ἰλ. Β. 251, πρβλ. Θουκ. 7. 17· φ. τὸ σύμβολον, προσέχω ὅπως ἴδω τὸ πῦρ τῆς φρυκτωρίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 8, πρβλ. Εὐμ. 243· τοὺς πολεμίους Ξεν. Λακ. 12, 2· φ. τοὺς τὰ παράνομα γράφοντας Δημ. 1333. 6· — εἴπερ πεποιθὼς τῇ δίκῃ βρέτας τόδε ἧσαι φυλάσσων ἑστίας ἀμῆς πέλας Αἰσχ. Εὐμ. 440·—μάλιστα δὲ ἀγρύπνως παρατηρῶ, περιμένω, ἀναμένω τι νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ φανῇ ἐν χρόνῳ τινί, τὴν κυρίαν τῶν ἡμερῶν Ἡρόδ. 1. 46· φ. τὴν ἡμέραν Ἀντιφῶν 145. 48, Θουκ. 7. 28· φ. νύκτα, περιμένω τὴν νύκτα, ὁ αὐτ. 2, 3· τὸ ἐπιβαῖνον Ἡρόδ. 2. 82· λαμπάδος τὸ σύμβολον Αἰσχύλ. Ἀγ. 8· τοὺς ἐτησίας Δημ. 48, ἐν τέλει, προστιθεμένης μετοχῆς, δείλην ὀψίην γενομένην φυλάξαντες Ἡρόδ. 8. 9, πρβλ. 5. 12· φ. Ξέρξην .. δεῖπνον προτιθέμενον ὁ αὐτ. 9. 110· ἀριστοποιουμένους φ. τοὺς στρατιώτας Δημ. 657. 17. **3)** μεταφ., διατηρῶ, διαφυλάττω, τηρῶ, χόλον Ἰλ. Π. 80· αἰδῶ καὶ φιλότητα Ω. 111· ὅρκια Γ. 280· φ. ἔπος, φυλάττω διαταγήν, τηρῶ αὐτήν, Π. 686· οὕτω, φ. ῥῆμα Πινδ. Ἰ. 2. 16· τελετὰς ὁ αὐτ. ἐν Ο. 3. 74· νόμον Σοφ. Τραχ. 616· τοὺς νόμους Πλάτ. Πολιτικ. 292Α, κλπ.· τὸ σὸν πιστὸν Σοφ. Οἰδ. Κολ. 626· τὰς συνθήκας Ἰσοκρ. 362Ε· φ. σιγὴν Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. (Νόθ.) 542· οὐκ ἐφύλαξα ἀπειλὰς ὑμετέρας, δὲν ἔδωκα προσοχὴν εἰς τὰς ὑμετέρας ἀπειλάς, Καλλ. εἰς Δῆλ. 204· ὡσαύτως, φ. σκαιοσύναν, ἐπιμένω εἰς τὴν σκαιότητα, διατηρῶ αὐτήν, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1213· ἄξια ἤθη Εὐρ. Ἴων 736· φ. τῇ μνήμῃ Πλάτ. Νόμ. 783C· φ. τὸν θυμὸν αὐτόθι 867Α· τὴν τιμωρίαν Δημ. 527. 9· φ. πάντα

τινὶ Λυσίας 155 25· τὸ μέρος τοῖς θεοῖς Ξεν. Ἀν. 5. 3. 4· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κτήσασθαι**, Δημ. 16. 3· φ. μάλα ἐν κόλποισι Θεόκρ. 2 120, πρβλ. 7. 64· εἰ μὴ φυλάσσεις μίκρ', ἀπολεῖς τὰ μείζονα Μενάνδρ. Μονόστ. 172· ἀθάνατον ὀργὴν μὴ φύλαττε αὐτόθι 4·—ὡσαύτως προστιθεμένου κατηγορουμένου, φ. τινὰ δεδεμένον Ἀντιφῶν 135. 1· τὴν διάνοιαν φ. ἀδέκαστον Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 34· τὸ πέλαγος ἀκύμαντον Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 5. 1.—Παθ., φυλάττομαι παρά τινι, εἶμαι ἀποτεθειμένος, ἀποτεθησαυρισμένος παρά τινι καὶ φυλάσσομαι παρ' αὐτῷ, ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 383. **4)** φυλάττω τόπον τινά, μένω ἔν τινι τόπῳ, διαμένω ἐν αὐτῷ, τόδε δῶμα φυλάσσοις, ἀθάνατός τ' εἴης Ὀδ. Ε. 208. **5)** παρατηρῶ, Ἀθήν. 408.

Γ. Μέσ., **Ι** ἀπολ., δὲν ἀποφασίζω, φυλάξομαι, πρὶν ἄν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βούλεται Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 769 ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ, νύκτα φυλασσομένοισι Ἰλ. Κ. 188· πεφυλαγμένος εἶναι, προσεκτικός, φρόνιμος, Ψ. 343, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 9· οὕτω, φυλασσομένους πορεύεσθαι, μὲ ἅ προσοχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ 5. 2, 30, πρβλ. Κυν. 10, 10. **2)** μετ' αἰτ., φυλάττω, διατηρῶ τι πλησίον μου, διατηρῶ τι ἐν τῷ νῷ ἢ ἐν τῇ μνήμῃ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 261, 559 πληρέστερον φυλάσσεσθαί τι ἐν θυμῷ αὐτόθι 489 φρεσὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλ. 544· πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 72, Σοφ. Ἠλ. 10 2 **3)** φυλάττω, διατηρῶ ἐν ἀσφαλείᾳ, καὶ κεφαλὴν πεφύλαξο Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 148. **4)** μετ' ἀπαρ., φροντίζω, προσέχω νὰ.., Ἡρόδ. 7 5, Αἰσχύλ. Ἰκ. 205· φ. μηδένα βαλεῖν Ἀντιφῶν 124. 37. **5)** μετὰ γεν., φυλασσομένους τῶν νεῶν, φειδομένους τῶν νεῶν. Θουκ. 4. 11· οὕτως, ἄρκτοι πεφυλαγμέναι ὠκεανοῖο, τὸ οὗ Οὐεργιλίου Oceani metuentes aequore tingi, Ἄρατ. 48, πρβλ. 930. **ΙΙ.** φυλάσσομαί τι ἢ τινα, προσέχω, εἶμαι προσεκτικὸς ὡς πρός τι, προφυλάττομαι, ἀποφεύγω, πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Ἡρόδ. 1 108., 7. 130, Αἰσχύλ. Πρ. 715, 804, κλπ., οὕτω, **2)** φ. πρός τι Θουκ. 7. 69 ἀπό τινος Ξεν. Κύρου Παιδ. 2 3, 9, Ἑλλ. 7. 2, 10. **3)** μετὰ μετοχ. τηλόθεν τότ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι Σοφ. Φιλ. 455· οὕτω, **4)** μετ' ἀπαρ., φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι.. ἐφετμὰς Αἰσχύλ. Ἰκ. 205 οὕτω δὴ δεῖ ψηφίζεσθαι, φυλαττόμενον.. μὴ καταισχῦναι ταύτην Δημ. 773, 1· ὡσαύτως, ἄνευ τοῦ **μή**, φ. τὸ λυπῆσαι ὁ αὐτ. 313 6 φ. ὁρᾶσθαι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 3· λέγει, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 36, 16. **5)** φ. μή, ἑπομένης ὑποτακτ., προσέχω μήπως.., Αἰσχύλ. Ἰκ. 498, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 67, Ἀριστοφ. Ἀχ. 257, Ἐκκλ. 831, Ξεν., κλπ.· οὕτω, φ. ὅπως μὴ.. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 37· πρβλ. **φυλακτέος** ΙΙ. **6)** σπανίως μετὰ γεν., τῶν.. εὖ φύλαξαι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 161, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 390. **ΙΙΙ.** ἐνίοτε τὸ ἐνεργ. ἔχει τὴν σημασίαν ταύτην τοῦ μέσ., φ. τι Πλάτ. Γοργ 461D, πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 36, Λυσίαν 92. 19, Ἀριστ. Πολιτικ. 4 1, 10, κ. ἀλλ. **2)** μετ' ἀπαρ. ὁ νόμος φ. ἅπτεσθαι Πλάτ. Νόμ. 838B. **3)** φ. μὴ μεθ' ὑποτ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 145, Πλάτ. Θεαίτ. 154D φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ὅπως μὴ.., Δημ. 317. 30, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 29.—Περὶ τῆς χρήσεως ταύτης, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 314, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 363.

φῡλετεύω, προσλαμβάνω, δέχομαι εἰς τὴν φυλήν, ξένους καὶ μετοίκους Ἀριστ. Πολιτ. 3. 2, 3.

φῡλέτης, ου, ὁ, (φυλή) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, συμφυλέτης, Λατ. tribulis, Ἀντιφῶν 142, 46, Ἀνδοκ. 19. 31, Πλάτ. Νόμ. 955D· ὦ φυλέτα Ἀριστοφ. Ἀχ. 568· — ὡς ἐπίθ., φ. χορός, ὁ χορὸς τῆς φυλῆς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 927.

φῡλετικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰ. φυλέτην, δικαστήρια, δίκαι Πλάτ. Νόμ. 768C, 915C φ φιλίαι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8 12, 1·—ἐκκλησία φ., τὸ Ρωμαϊκὸν comitia tributa, Διονύσ. Ἀλ. 7. 59.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον τῶν φυλετῶν, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 1, 2.

φῡλέτις, ιδος, θηλ. τοῦ **φυλέτης**· ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **φυλετική**, ἡ φ. ἐκκλησία Διονύσ. Ἀλ. 7. 59.

φῡλή, ἡ, (φύω) κυρίως ὡς τὸ **φῦλον**, ἄθροισμα ἀνθρώπων ἐκ φύσεως διακρινομένων ἀπὸ τῶν ἄλλων· ἀλλὰ σπανίως εὕρηται ἐπὶ τῆς γενικῆς ταύτης σημασίας, κατὰ φυλὰς Ξεν. Οἰκ. 9, 6·—κατὰ τὸν Δικαίαρχον παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. πάτρα... «φυλὴ δὲ καὶ φυλέται πρότερον ὠνομάσθησαν ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη συνόδου γενομένης· ἕκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φῦλον ἐλέγετο εἶναι». — Ἐν τῇ χρήσει ἡ λ. **φυλὴ** ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Ρωμαϊκὸν tribus, καὶ σημαίνει **Ι.** σῶμα ἢ ἄθροισμα ἀνθρώπων ἡνωμένων **1)** διὰ ὑποτιθεμένης συγγενείας καὶ κοινῆς καταγωγῆς, ὡς αἱ φυλαὶ τῶν Δωριέων, Πινδ. Π. 1. 119, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Ὑλλέες καὶ Δυμᾶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1123· οὕτως αἱ τέσσαρες παλαιαὶ Ἀττικαὶ φυλαί, Ἡρόδ. 5. 69., 6. 131, Εὐρ. Ἴων. 1575, Ἀριστ. Ἀποσπ. 347, 349, Πλουτ. Σόλων 19, κλπ.· αἱ τῶν Σικυωναίων καὶ τῶν Ἀργείων, Ἡρόδ. 5. 68· αἱ τῶν Λακεδαιμονίων, ὁ αὐτ. 4. 148· αἱ τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων, Διονύσ. Ἀλ. 2. 7, κλπ.· αἱ τῶν Περσῶν, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2, 5 καὶ 12, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 125 (ἔνθα καλοῦνται γένη)· αἱ τῶν Ἰουδαίων, Εὐαγ. κατὰ Ματθ. ιθ', 28, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Γ', 20, 21) ἡ φυλὴ μνημονεύεται ὡς ὑποδιαίρεσις, τῆς μεγαλειτέρας διαιρέσεως ἣ ἐκαλεῖτο **σκῆπτρον**· ἢ **2)** διὰ τῆς ἐντῷ αὐτῷ τόπῳ συνοικήσεως, πρβλ. τὰ Ἀγγλ. hund ed ἢ county, τοιαῦται δὲ ἦσαν αἱ δέκα ἐν Ἀθήναις φυλαί, ἃς ἐσχημάτισεν ὁ Κλεισθένης, Ἡρόδ. 5. 66, 69. 6. 131, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 30, 20, Blass· ἢ αἱ ὑπὸ τοῦ Σερουΐου ἐν Ρώμῃ ἱδρυθεῖσαι, φυλαὶ τοπικαὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς γενικὰς Διονύσ. Ἀλ. 4. 14, πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 20· (αἱ μεταβολαὶ αὗται ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ρώμῃ πιθανῶς κατήργησαν τὸ πρῶτον εἶδος τῆς φυλετικῆς ἑνώσεως καὶ ἵδρυσαν τὸ δεύτερον, ἴδε Niebhr. Ἱστορ. τῆς Ρώμης 1. 294 κἑξ. 413 κἑξ., Thirlw. Ἱστορ. τῆς Ἑλλ. 2. 4 κἑξ. καὶ 73, Grote Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 4. 169 κἑξ.).—Αἱ ὑποδιαιρέσεις τῶν γενικῶν φυλῶν ἐκαλοῦντο **φρατρίαι**, τῶν δὲ τοπικῶν φυλῶν **δῆμοι** πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 2. 5, 17., 4. 15, 17., 5. 8, 19, Πλάτ. Νόμ. 753D, κλπ.— τὰ δὲ μέλη τῆς **φυλῆς** ἐκαλοῦντο **φυλέται**, ἴδε **φυλέτης**.

ΙΙ. διαίρεσίς τις ἐν τῷ στρατῷ, τὸ στρατιωτικὸν σῶμα ὃ παρεῖχεν ἑκάστη φυλὴ παρὰ τοῖς Ἀθην., Ἡρόδ. 6. 111· ὁπλιτῶν Θουκ. 6. 98, πρβλ. 3. 90, Πλάτ. Νόμ. 755C. D·—βραδύτερον σῶμα ἢ τάγμα ἱππικοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 19· ταξίαρχος εἰς τὴν φυλὴν κατατάξας Λυσίας 137· 19· πρβλ. **φύλαρχος** ΙΙ.

φῦλία, ἡ, δένδρον τι μνημονευόμενον μετὰ τῆς ἐλαίας ἐν Ὀδ. Ε 477 (δοιοὺς.. θάμνους, ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας — ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης), ἔνθα συνήθως ἐκλαμβάνεται ὡς εἶδος ἀγρίας ἐλαίας, πρβλ. Παυσ. 2. 32, 10· ἀλλ' ἴσως ἡ ἑρμηνεία αὕτη προῆλθεν ἐκ συγχύσεως πρὸς τὸ ὄνομα **φαυλία**· ὁ Ἀμμώνιος λέγει: «φαυλία καὶ φυλία διαφέρει· φαυλία μὲν γὰρ εἶδος ἐλαίας, φυλία δὲ ἡ σχῖνος» κατὰ τὸν Biller ek R amnus Alaternus (ὅπερ ἔτι καὶ νῦν λέγεται **φυλίκη** ἐν Κερκύρᾳ καὶ ἐν Ἀγράφοις).

φύλιος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἴς τινα φυλήν, φύλιοι θεοὶ Πολυδ. Η', 118

φυλλάζω, μελλ. **άσω**, ἔχω ἢ φύω φύλλα, Γλωσσ.

φυλλ-άκανθος, ον, ὁ ἔχων ἀκανθώδη φύλλα, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 7., 6. 1, 3.

φυλλ-άμπελον, τό, φύλλον ἀμπέλου, Λατ. pampinus, Γλωσσ.

φυλλανθές, τό, φυτόν τι μετ' ἀκανθωδῶν φύλλων, πιθ. scabiosa sessilis, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 3 (ἔνθα ὁ Schneid **ἀφύλλανθες**), πρβλ. Πλίν. 21 59.

φυλλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φύλλον**, Διοσκ. 3. 176· — μεταφορ., Μᾶρκ. Ἀντων 10. 34.

φυλλάς, άδος, ἡ, ὡς ἐπίθ., φυλλώδης, πλήρης φύλλων, φυλλὰς ὀπώρη μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νόνν. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., σωρὸς φύλλων, στρῶμα φύλλων, φυλλάδα ἐπιβάλλειν Ἡρόδ. 8. 24· φ. στιπτὴ Σοφ. Φιλ. 33, πρβλ. Βίωνα 1. 65, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1183, κλπ. **2)** τὰ φύλλα ἢ τὸ φύλλωμα δένδρου, ῥίζης γὰρ οὔσης φ. ἵκετ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 966 μεταφ., φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης, ὡς τὸ Σαιξπήρειον, 'my May of life is fallen into the sere, the yellow leaf,' αὐτόθι 79·— κλάδο, ἢ κλαδίσκος μετὰ φύλλων, Εὐρ. Ἰκ. 32, Ἀριστοφ. Σφ. 398 κλισίαι ἐκ φυλλάδος Διόδ. 19 22, πρβλ. Στράβ. 773, κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., φυλλώδεις κλάδοι, Γεωπ. 3. 10, 6, κλπ. **3)** ποιητ. ἀντὶ δένδρου ἢ φυτοῦ, φυλλάδος Παρνησίας, δηλ. τῆς δάφνης, Εὐρ. Ἀνδρ. 1100· φ. μυριόκαρπος, ἐπὶ πυκνοῦ ἄλσους, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 676· τεμενία φ. ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 753. **4)** «σαλάτα», ἔδεσμα ἐκ λαχάνων χλωρῶν, Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 31· ἡ φυλλὰς ἡ δριμεῖα περιοισθήσεται Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 2. 4· πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 71.

φυλλεῖον, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., «φυλλεῖα τὰ τῶν λαχάνων, ἃ προστιθέασι τοῖς ὠνουμένοις ἕωλα καὶ φαῦλα» (Ἡσύχ.) ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός, «οἷον εὐτελῆ καὶ μεμαραμμένα τῶν λαχάνων φύλλα· τοιαῦτα γὰρ οἱ πτωχοὶ ἐσθίουσι... καλεῖται δὲ φυλλεῖα καὶ τὰ τῆς θριδακίνης φύλλα» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 469· ῥαφανίδων φυλλεῖα, τὰ φύλλα αὐτῶν, Ἀριστοφ Πλ. 544· πρβλ. **φύλλιον**.

φυλλιάω, φύω πολλὰ φύλλα, θάλλω, ἀναλδέα φυλλιόωσαι, «ἀναυξῆ θάλλουσαι» (Σχολ.), Ἄρατ. 333.

φυλλίζω, ἀφαιρῶ τὰ φύλλα, ἀποφυλλίζω, κοινῶς «ξεφυλλίζω», Γεωπ. 5. 2, 12, Ὀρειβάσ. 84 Matth.

φυλλικός, ή, όν, ὁ τῶν φύλλων, βλάστησις Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 5, πρβλ. 3. 7, 5.

φυλλίνης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λ. **φυλλίτης**.

φύλλινος, η, ον, ὁ ἐκ φύλλων, ὁ πεποιημένος ἐκ φύλλων, τοίχῳ κεκλιμένοι τῷ φυλλίνῳ Θεόκρ. 21. 8· ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ Λουκ. περὶ τῶν Μισθ. Συνόντ. 13.

φύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φύλλον**, Ἀριστείδ. τ. 1. 283, Πολυδ. Ϛ', 94· — παρὰ Πλάτ. τῷ κωμικ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 5, ὁ Dobree διώρθωσε **φυλλεῖον**· πρβλ. Λοβέκ. Παθολ. σ. 453.

φυλλίς, ίδος, ἡ, = φυλλὰς ΙΙ. 2, ἀφαιροῦσι πᾶσαν τὴν φυλλίδα (τῆς ἀμπέλου) Γεωπ. 7· 18, 1. **ΙΙ.** ἔδεσμα

ἐκ διαφόρων φύλλων, προπαρατίθεσθαι δ' ἐστὶν ὠφέλιμον τὴν λεγομένην φυλλίδα καὶ τευτλίον Ἀθήν. 120D. κτλ.

φύλλισις, εως, ἡ, ἀφαίρεσις τῶν φύλλων, «ξεφύλλισμα», Γλωσσ.

φυλλίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς φύλλα, ἀγὼν φ., δηλ. στεφανίτης, οὐχὶ χρηματίτης, διότι ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ὁ νικῶν ἐλάμβανε φύλλινον στέφανον, Παλαίφ. 37· πρβλ. **στεφανίτης** — παρ' Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. Γ', 154 εὕρηται, ἀγῶνες φυλλίναι, (ἐξ ἑνικ. ὀνομ. **φυλλίνης**), = **φυλλῖται**, πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 802. 38, Bachm. Ἀνέκδ. 410 9· παρὰ Διογενιανῷ ἐν Παροιμ. 7. 41, ἀντὶ οὐφελίας ὁ ἀγών, ὁ Hemst. προτείνει διόρθωσιν οὐ φυλλίας ὁ ἀγών. 2) **φυλλῖτις**, ἡ, φυτόν τι, πιθαν. τὸ σκολοπένδριον, scolopendrium, Διοσκ. 3. 121.

φυλλόβολα, τά, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς. Ἐφ. Ἀρχ. α' περ 3139. — Σημαίνει, ὡς φαίνεται, ἡ λέξις φύλλα βεβλημένα, πεπτωκότα. Ἐν δὲ τῷ Θησ Στεφ. ὑπάρχει ἐπίθετον τὸ **φυλλοβόλος** (= φύλλα βάλλων), Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φυλλοβολέω, ἀποβάλλω τὰ φύλλα, φυλλορροῶ, ἐπὶ δένδρων, λεύκης φυλλοβολούσης, Ἀριστοφ. Νεφ. 1007, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 45, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γενέσ. 5. 3, 25 καὶ 34, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 6. II. κοσμῶ διὰ φύλλων ἢ στεφάνων, ῥαίνω μὲ φύλλα, Ἡρωδιαν. 8. 7.— Παθ., αὐτόθι 7. 10, Φίλων 2. 591.

φυλλοβολία, ἡ, ἡ πτῶσις τῶν φύλλων, Θεοφρ περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 6·— ὡσαύτως, **-βόλησις, εως**, ἡ, Βυζ. II ἡ διὰ φύλλων ἢ φυλλωτῶν στεφάνων κόσμησις, ἡ διὰ φύλλων στέψις, εἰς σημεῖον τιμῆς ἀποδιδομένης εἰς τοὺς νικῶντας ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἴδε Ἐρατοσθ. (Bernhardy) σ. 248, Böckh Expl. Pind. P. 9 130 (219)

φυλλο-βόλος, ον, οὗ πίπτουσι τὰ φύλλα, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 3.

φυλλο-δάφνη, ἡ, φύλλον δάφνης, βάλλεσθαι ἐν τῷ πυρὶ τῶν φυλλοδαφνῶν λίβανον πολὺ Μαλαλ. σ. 272, 15.

φυλλοκάρδια, τά, ὡς καὶ νῦν, φύλλα (πτυχαὶ) τῆς καρδίας, Φλωρ. κ. Πλ. Φλ. 1153, ἔκδ. Μαυρ.

φυλλό-κομος, ον, πυκνόφυλλος, σμῖλαξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 215· μελία αὐτόθι 742.

φυλλο-κρινέω, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **φυλοκρινέω**.

φυλλο-λογέω, συλλέγω τὰ φύλλα, ἀπογυμνῶ ἐκ τῶν φύλλων, Πολυδ. Ζ', 143.

φυλλομανέω, κάμνω πολλὰ φύλλα χωρὶς νὰ καρποφορῶ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 4· ἐκ τοῦ **φυλλο-μανής, ές**, ὁ ἔχων ὑπερβαλλόντως πολλὰ φύλλα, Σχολ. εἰς Σοφ. Αἴ. 143, Ἐτυμ. Μέγ. 474, 51· πρβλ. **ὑλομανής, -μανέω**.

φυλλο-μαντεία, ἡ, διὰ φύλλων μαντεία, Ψελλ. Πονημάτ. (Opusc.) σ. 42.

φύλλον, τό, ἐν τῷ πληθ. φύλλα, ἢ περιληπτικῶς, τὰ φύλλα, τὸ φύλλωμα δένδρου, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., Ἡσ , Ἡροδ.· τὸ ἑνικὸν ἐν Σοφ. Ο. Κ. 701, Θεόφρ., κλπ.· οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν Ἰλ. Β. 146· φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι Ἀριστοφ. Ὄρν. 685· φύλλοις βάλλειν Εὐρ. Ἑκάβ. 574· πλεκτὰ φύλλα, φύλλα ἀποτελοῦντα στέφανον ἢ κόσμημα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 807· φύλλον ἐλάας, ποιητ. ἀντὶ **ἐλάα**, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.·— μεταφορ. ἐπὶ χορικῶν ᾀσμάτων, φύλλ' ἀοιδᾶν Πινδ. I. 4. 46 (3. 45). 2) ὡσαύτως, φύλλον ἄνθους, πέταλον, ῥόδον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα Ἡρόδ. 8. 138· ὑακίνθινα φύλλα, λειμώνια φ. Θεόκρ. 11. 26., 18. 39· πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀνθολ. 2. 2, σ. 266. 3) τὸ φύλλον βιβλίου, Λατ. folium, Βυζ. II. ὁ φυλλοειδὴς σπόρος τοῦ **σιλφίου**, Ἱππ. 274, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ 6. 3. 1. III. εἶδος φυτοῦ, ἴσως mercurialis, αὐτόθι 9. 18, 5· ὡσαύτως ἕτερον ὄνομα τῆς **βρυωνίας**, Διοσκ. 3. 140· φύλλον τοῦ Ἰνδικοῦ μαλαβάθρου, Πολύαιν. 4. 3, 32· ἴσως δὲ καὶ ἀνατολικοῦ τινος φυτοῦ καλουμένου betel, Διοσκ. 1. 11·— καθόλου, φυτόν, Νουμήνιος παρ' Ἀθήν. 371B. IV. λέγεται καὶ ἐπὶ ἰατρικῶν βοτανῶν, φύλ. εἴ τι νώδυνον κάτοιδε Σοφ Φιλ. 44· ἠπίοισι φ. αὐτόθι 698, πρβλ. 649. 2) ἐπὶ εὐωδῶν βοτανῶν, Ἱππ. παρὰ Γαλην. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΦΛΥ (ἴδε ἐν λέξ. **φλέω**), ἀντὶ **φύλιον**, πρβλ. Λατ. folium).

φυλλο-ρόος, ον (ἐν τῷ Θησ. Στεφ. **φυλλόροος**), φυλλοχόος, φυλλοβόλος, εἴαρι φυλλοτόκῳ καὶ φυλλορόῳ φθινοπώρῳ Ὀππ. Κυν. 1. 116.

φυλλορροέω, χύνω ἢ ῥίπτω τὰ φύλλα, Ἱππ 378. 51, τὰ δὲ δὴ δένδρη τἀν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ἑπταῖς ἐριφίοις φυλλοροήσει Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» I. 10 (φυλλοροήσει χάριν τοῦ μέτρου), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 16, 1, Πλούτ.· — μεταφορ., γίνομαι φαλακρός, (ἀμεταβ.), Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 5 3, 26· καὶ κωμικῶς, φ. ἀσπίδα, ῥίπτω τὴν ἀσπίδα μου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1481.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 264.

φυλλορροή, ἡ, ῥοὴ φύλλων, Καισάρ. σ. 1096, ἔκδ. Mi.

φυλλόρροια, ἡ, ῥοή, πτῶσις τῶν φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 19, 2, κλπ.

φυλλο-σινής, ές, ὁ βλάπτων τὰ φύλλα, φυλλοσινῆ ἑρπετὰ Νίκανδρ. παρ' Ἀθήν. 683F.

φυλλό-σκεπος, ον, ὁ ἐσκεπασμένος διὰ φύλλων, ἴδε ἐν λέξει **φιλόσκεπος**.

φυλλο-στάφυλον, τό, ἕτερον ὄνομα τῆς καππάρεως, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 2. 204.

φυλλό-στρωτος, ον, ἐστρωμένος ἢ κεκαλυμμένος διὰ φύλλων, Εὐρ. Ῥῆσ. 9·— ἐκ τοῦ τύπου **φυλλοστρώς**, εὑρίσκομεν τὴν δοτ. **φυλλοστρῶτι** πέδῳ Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 3· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 429.

φυλλο-τόμος, ον, ὁ τέμνων φύλλα, Γλωσσ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 319.

φυλλο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν φύλλα, Ὀππ. Κυν. 1. 116.

φυλλο-τρώξ, -ῶγος, ὁ, ἡ, (τρώγω) ὁ τρώγων φύλλα, τί δ' ἂν Ἕλληνες μικροτράπεζοι φυλλοτρῶγες δράσειαν; Ἀντιφάνης ἐν «Οἰνομάῳ» 1. 2 [μετὰ τῆς β συλλαβῆς μακρᾶς ἐν ἀναπαιστικῷ στίχῳ].

φυλλοφορέω, φέρω φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 2.

φυλλο-φόρος, ον, ὁ φέρων φύλλα, φυλ. ἀγών, = φύλλινος ἀγών, Πινδ. Ο. 8. 100.

φυλλο-φυέω, φύω φύλλα, Γλωσσ.

φυλλο-χοέω, «φυλλοχοεῖν, ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἀποβαλλόντων τὰ φύλλα, φυλλορροεῖν» Ἀν. Βεκ. 71, 11· φ. κόμη Ἀνθ. Π. 7 141.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 264.

φυλλο-χόος, ον, ὁ χύνων τὰ φύλλα, φ. μήν, ὁ μὴν καθ' ὃν πίπτουσι τὰ φύλλα ἐκ τῶν δένδρων, Ἡσίοδ. παρὰ Πολυδ. Α', 231, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 217, πρβλ. Πλούτ 2. 734D, 735D.

φυλλόω, περιβάλλω διὰ φύλλων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

φυλλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φύλλα, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 1, κλπ. II. ἔχων ἄφθονα φύλλα, αὐτόθι 7. 8, 3.

φύλλωμα, τό, τὰ φύλλα δένδρου ἐν συνόλῳ, τὸ σύνολον πυκνῶν φύλλων δένδρου, ἐλάται πυκναὶ τοῖς φυλλώμασι Διόδ. 3. 19.

φῡλο-βᾰσῐλεύς, έως, ὁ, **βασιλεὺς** ἐκλεγόμενος ἐξ ἑκάστης φυλῆς ὅπως τελῇ τὰς τελετάς, ὡς ὁ παρὰ Ῥωμαίοις rex sacrificulus, Ἀριστ. Ἀποσπ. 349, πρβλ. Πολυδ. Η', 111, 120, «φυλοβασιλεῖς· ἐκ τῶν φυλῶν αἱρετοί, οἱ τὰς θυσίας ἐπιτελοῦντες».

φυλοβασιλικά, τά, χρήματα ἢ τέλη ὄντα εἰς ποιάν τινα σχέσιν πρὸς τοὺς **φυλοβασιλεῖς**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Bull. d. cor. III. σ. 70, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φῡλο-κρῑνέω, διακρίνω φυλάς, ποιοῦμαι διακρίσεις φυλῶν, Πολυδ. Η', 110, Εὐστ. 239, 22, Σουΐδ., Ἐτυμ. Μεγ. 802, 33, Ἀν. Βεκ. 71, 8, ἔνθα: «φυλοκρινεῖν· κυρίως μὲν τὸ τὰς φυλὰς τὰς ἐν ταῖς πόλεσι διακρίνειν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄλλο τι διατάττειν καὶ διακρίνειν»· — ἡ λέξις ἀπαντᾷ ἔν τισιν ἀντιγράφοις τοῦ Θουκ. 6. 18, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 4, Φαλάρ 2. 9, Δίωνος Κασσ. 52. 19, κλπ., ἀλλ ἀείποτε μετὰ διαφ. γραφ. **φιλοκρινέω**, ἥτις προτιμητέα τοὐλάχιστον παρὰ τοῖς παλαιοτέροις καὶ δοκιμωτέροις συγγραφεῦσιν.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 397.

φῡλοκρένησις [ῐ], ἡ, τὸ φυλοκρινεῖν, Κλήμ. Ἀλεξ. 449

φῡλοκρινητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φυλοκρινῶ**, δεῖ φυλοκρινεῖν, Συνέσ. 29D.

φῡλοκρῑνητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ φυλοκρινεῖν, διακριτικός, Κλήμ. Ἀλεξ. 448.

φῦλον, τό, (φύω) ἄθροισμά τι ἀνθρώπων ἢ ἐμψύχων ὄντων καθόλου ὡς φύσει διακρινομένων ἀπὸ τῶν ἄλλων, φυλή, γένος, οὔποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων Ἰλ. Ε. 441, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 5 8· θεῶν ἐς φῦλον Ἡσιόδ. Θεογ. 202, πρβλ. 165, Ἔργ. κ. Ἡμ. 197 φῦλον ἀοιδῶν Ὀδ. Θ. 481· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., φῦλα θεῶν ἀνθρώπων Ἰλ. Ξ. 36, Ο. 54 φῦλα γυναικῶν, ἐπικούρων Γιγάντων Ι. 130, Ρ. 220, Ὀδ Ζ. 206 ἐν Ἰλ. Τ. 30, σμῆνος ἐμπίδων· (ἀλλὰ φῦλα μελισσέων, παραδόξως τίθεται ὡς περίφρ. ἀντὶ μιᾶς μόνον μελίσ., Ἡσ Ἀποσπ. 22) — οὕτω μεθ' Ὅμ., φ. ματαιότατον Πινδ. II. 3. 36· τὸ ἄλλο φῦλ., οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, Σοφ. Οἰδ. Τύρ 19 φῦλον ὀρνίθων, τὸ γένος τῶν πτηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 342, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 231, 253 πτηνῶν αὐτόθι 1088 θηρῶν αὐτόθι 777· τὸ πτηνὸν φ. Πλάτ. Σοφιστ. 220B φῦλα πόντου, τῶν ἰχθύων, Εὐρ. Ἀποσπ. 27· τὸ κηρυκικὸν φῦλον Πλάτ. Πολιτικ. 260D, πρβλ. Κρατ. 398E· τὸ φῦλον .. οὐ. ῥᾷστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἐστίν, ὁ σοφιστής, τὸ γένος τῶν σοφιστῶν, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 218C κατὰ Ὅμηρον καὶ Ἡράκλειτον καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον φ., καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον γένος, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ 160D· περιήλθομεν καὶ φῦλον ἀμφερεαφόρων Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 25 τὸ φῦλ. τῶν ἡδονῶν Λουκ. Νιγρ. 16. 2) φῦλον, γένος, ἄρσεν ἢ θῆλυ, γυναικῶν φῦλον Ἡσ. Θεογ 1020· τὸ γυναικεῖον φ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 786 τὸ θῆλυ, τὸ ἄρρεν Ξεν. Λακ. Πολιτ. I, 4. II. ἐν στενῳ ἐρᾳ σημασίᾳ, γένος ἀνθρώπων, φυλή, ἔθνος. φῦλα Πελασγῶν Ἰλ. Β 840 κελαινὸν φ., ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων, Αἰσχύλ. Πρ. 808, πρβλ. Ἱκ. 544· φ. βάρβαρα Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 887 οὕτως ἐν Ξεν. Κύρου Ἀν. 1, 5, 2, Πλούτ., κλπ.· πρβλ. **ἔμφυλος**,

ἐμφύλιος, ἀποφύλιος, καταφυλαδόν. ΙΙΙ. ἔτι στενώ ε ρον, = φυλὴ ΙΙ. 1, φυλὴ ἀνθρώπων συγγενευόντων ἐξ αἵματος ἢ ἄλλως, γενεά, κατὰ φῦλα Ἰλ. Β. 362, 363· φῦλον Ἑλένης, φῦλον Ἀρκεισίου Ὀδ. Ξ. 68, 181, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 653.

φύλοπις, [ῠ], ιδος, αἰτ. ιδα καὶ ιν, ἡ, κραυγὴ ἢ βοὴ τῆς μάχης, αὐτὴ πολέμου, μάχη, συχν. παρ' Ὁμ., ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν Ἰλ. Ε. 496, πρβλ. Δ. 65, κτλ.· φυλόπιδα Ὀδ. Λ. 313, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 114· φ. πολέμου Ἰλ. Ε. 635, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· φ. καὶ πόλεμος Ὀδ. Δ. 15, 82· νεῖκος φυλόπιδος Υ. 141.—Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει ἅπαξ παρὰ Σοφ. (Ἠλ. 1071) ἐν λυρικῷ χωρίῳ· καὶ ἐν παρῳδουμένῳ χρησμῷ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1075· πληθ., Θεόκρ. 16. 50. (Ὁ Κούρτ. δοξάζει ὅτι δυνατὸν νὰ προέκυψεν ἐκ τοῦ φῦλον καὶ τῆς √ΟΠ, op-us, οἱονεὶ «ἔργον τῆς φυλῆς». — Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 802, 33: «φύλοπις, μάχη· τροπῇ τοῦ μ εἰς π· παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ φῦλα εἶναι, φυλομίς τις οὖσα»).

φῦμα, τό, (φύω), ὡς τὸ φυτόν, κἄτι τι ὅπερ οὕτως εἰπεῖν φύεται, κυρίως οἴδημα ἐπὶ τοῦ σώματος ἕνεκα φλεγμονῆς, «σπυρί», ἀπόστημα ἢ ἕλκος ὑπὸ τὸ δέρμα, Λατ. tuber, vomica, Ἀρχίλ. 123, Ἡρόδ. 3. 133, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Πλάτ. Τίμ. 85C· φῦμα φύειν, φῦμα φύεται Ἱππ. Προρρ. 94. [Παρὰ Μαρκέλλ. Σιδ. 83, φέρεται φυμάτεσσι, φέρει φυμάτεσσιν ἀρωγήν· ὅθεν ὁ Δράκων ἐν σ. 95. 23., 100. 22, κτλ., τονίζει φύμα· ἀλλ' ἐν σ. 57, 8, προσετίθησαν ὅτι κατά τινας οἱ Ἀττικ. ἔγραφον φῦμα, ὅπερ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ ἤδη καθόλου οὕτω γράφεται, ἴδε Λοβέκ. Παραλ. 419, Dind. Steph. Lex. ἐν λ.]

φῡμᾰτίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων φύματα, φ. σκληρῶν φυμάτων Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 807.

φῡμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ φῦμα, Λατ. tuberculum, Ἱππ. 648. 19 ἢ φυματίοις ἢ αὐτομάτοις ἕλκεσιν Ῥοῦφ. σ. 11, ἔκδ. M ill.

φῡμᾰτόομαι, παθητ., γίνομαι φυματίας, πληροῦμαι φυμάτων, Ἱππ. 1229H.

φῡμᾰτώδης, ες, ὅμοιος πρὸς φύματα, πλήρης φυμάτων, σκέλεα Ἱππ. 400. 39.

φῦναι, φῦν, ἴδε ἐν λ. φύω.

φύξ, ἐπενοήθη ὡς ὀνομ. τοῦ φύγαδε, Ἐτυμ. Μέγ. 802. 46, Εὐστ. 1080. 17.

φυξάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἀποφεύγων τοὺς ἄνδρας ἢ τοὺς συζύγους, Αἰσχύλ. Ἰκ. 8· — ἀλλ' ὁ Bamberger προτείνει διόρθωσιν, φυξανορίᾳ, ἐξ ἀποστροφῆς πρὸς τοὺς ἄνδρας ἢ πρὸς τὸν γάμον. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 138.

φυξ-ήλιος, ον, ὁ ἀποφεύγων τὸν ἥλιον, Νικ. Θηρ. 660.

φύξηλις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, ἡ, φυγοπόλεμος, δειλός, φύξηλιν ἐόντα Ἰλ. Ρ. 143, πρβλ. Νικ. Ἀλεξιφ. 472, Λυκόφρ. 943· φ. μόχθων Συνεσ. Ὕμν. 5. 46.

φυξί-μηλα δένδρα, τά, δένδρα αὐξηθέντα ἱκανῶς ὥστε νὰ μὴ βλάπτωνται ὑπὸ τῶν προβάτων (μῆλα), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 377, πρβλ. Πλούτ. 2. 293Α.

φύξιμος, ον, (φεύγω) παλαιότερος καὶ ποιητ. τύπος τοῦ φεύξιμος, ἐπὶ τόπων, τόπος εἰς ὃν δύναταί τις νὰ καταφύγῃ, νὰ εὕρῃ καταφύγιον, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον μοὶ εἶπεν ὅτι ἠδυνάμην νὰ καταφύγω, Ὀδ. Ε. 359· φύξιμον οὐδὲν Πολύβ. 9. 29, 4· ἱερὸν φ., ἄσυλον, καταφύγιον, Πλουτ. Ρωμ. 9· φ. λιμήν, λιμὴν καταφυγῆς, ὁ αὐτ. 2. 823Α· πρβλ. φυλάξιμος. ΙΙ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ, νοῦσος μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.· ἦμαρ Μάξιμ. π. καταρχ. 358. 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἤθελέ τις νὰ φύγῃ, βδελυκτός, ἀηδής, ὀδμὴ Σιμωνίδης 251. ΙΙΙ. μετ' αἰτ., φύξιμός τινα, ἱκανὸς νὰ ἐκφύγῃ τινά, Σοφ. Ἀντ. 788· πρβλ. συνίστωρ 2.

φ ξῖνος, ὁ, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 33.

φύξιον, τό, ὡς τὸ φύξιμον, τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, ἀρχαία λέξ., εὑρισκομένη πιθανῶς μόνον παρὰ Πλουτ. ἐν Βίῳ Θησ. 36: φύξιον τοῖς οἰκέταις.

φύξιος, ον, ὁ τῆς φυγῆς, φύξιον σῖτον, «φύξιος δὲ σῖτος ἐνταῦθα ὁ θάνατος, δι' ὃν καταφεύγουσι. (ἔγνω δέ, φησίν, ἡ Κίρκη τὸν Ἰάσονα φόνον δεδρακότα)» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 699.

2) ὁ βοηθῶν τοῖς φυγάσι, καὶ πρὸς ὃν καταφεύγουσι, ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ἀπολλόδ. 1. 9, 1, πρβλ. Λυκόφρ. 288, Staveren Hygin. Fab. 3· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Φιλόστρ. 710, Σουΐδ.

φυξί πολις, εως, ὁ, ἡ, ὁ φεύγων τὴν πόλιν, ἐξόριστος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 278.

φύξις, εως, ἡ, παλαιότερος καὶ ποιητ. τύπος τοῦ φεῦξις (Λοβέκ. εἰς Φρύν. 726), φυγή, Ἰλ. Κ. 311, 447. ΙΙ. καταφυγή, ἀποφυγή, ἐκφυγή, θανάτοιο Νικ. Θηρ. 588.

φύοντες, θύοντες, μετοχ., Ἐπιγρ. Δωδώνης, Carap. Dod. pl. XXXIV, 3. Πρβλ. φεῶν.

φύος, τό, «φύτευμα, γέννημα» Ἡσύχ. (ἔνθα φέρεται φυός), πρβλ. Λοβέκ. Τεχν. 290.

φύππαξ, = πύππαξ, Ἡσύχ.

φυράδην, Ἐπίρρ., = φύρδην, Πολυδ. Ϛ', 175· ἴδε Λοβέκ. Παθολ. 1. 408.

φύρᾱμα, τό, τὸ φυρώμενον δι' ὕδατος καὶ ζυμούμενον ἄλευρον, κοινῶς ζυμάρι, Τουρ «χαμοῦρι», Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 11, Ἀριστ. Προβλ. 21. 18, Ἑβδ (Ἔξοδ. Η', 3., ΙΒ', 24, κ. ἀλλ.), Πρὸς Γαλ. Ἐπιστ. ε', 9, Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. θ', 21, κ. ἀλλ.· ἐπὶ οὐ ἀνθρωπίνου σώματος ὡς συνθέτου, Φίλων 1. 184, Μᾶρκ Ἀντων. 7. 68, Ἐκκλ. 2) καθόλου, μῖγμα, ἀέρος καὶ πυρὸς Πλούτ. 2. 922Α, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., κολλήσεις, αὐτόθι 811C.

φυρᾶσις, Ἰων. φύρησις, εως, ἡ, ἀνάμιξις, ζύμωμα, Ἀρετ. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπ. 2. 3.

φυρᾱτέον, πρέπει τις νὰ ἀναμίξῃ, νὰ ζυμώσῃ, Διοσκ. 5. 3.

φυρᾱτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνακατώνων, ἐπιφέρων σύγχυσιν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 1, 8.

φυράω, γ' πληθ. φυρῶσι παρ' Ἡροδότῳ 2. 36· — μέλλ. -άσω [ᾱ] Αἰσχύλ. Θήβ. 48·—ἀόρ. ἐφύρᾱσα Πλάτ. Τίμ. 73Ε, Ἰωνικ. -ησα Ἱππ.·—Μέσ., ἀόρ. ἐφυρᾱσάμην Ἀριστοφ. Νεφ. 979· Ἰων. -ησάμην, Νικ. Θηρ. 932.—Παθ., ἀόρ. ἐφυράθην [ᾱ] Ἀνθ. Πλαν. 191, Πλάτ. Θεαίτ. 147C· Ἰων. -ήθην, Ἀνθολ. Παλατ. 7. 748· πρκμ. πεφύρημαι, ἴδε ἀνωτ. Ἐκτεταμένος τύπος τοῦ φύρω, ἀλλὰ σχεδὸν περιορισθεὶς εἰς τὴν σημασίαν τοῦ μιγνύναι ἄλευρον με ὕδατος εἰς ἀποτέλεσιν φυράματος ἢ «ζυμαριοῦ», φ. τὸ σταῖς τοῖς ποσὶ Ἡρόδ. 3. 36· οἴνῳ φυρήσας Ἱππ. 890D· μᾶζαν φ. ὁ αὐτ. 355. 36 οἱ φυρῶντες, οἱ ζυμώνοντες τὸν ἄρτον, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 22· γῆν τήνδε φυράσειν φόνῳ, νὰ ἀναμίξωσι τὴν γῆν ταύτην μετὰ αἵματος εἰς ἓν αἱματηρὸν φύραμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 48· γῆν.. ἐφύρασε καὶ ἔδευσε μυελῷ Πλάτ. Τίμ. 73Ε. — Παθ., πολλῷ ὕδατι πεφυρημένος Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 13· οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα ἄλφιτα Θουκ. 3. 49· γῆ ὑγρῷ φυραθεῖσα πηλὸς ἂν εἴη Πλάτ. Θεαίτ. 147C 2) μεταφ., μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς φυράσασθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 979 πεφύρησαι χαλεποῖσι Φιλητ. 8.

φύρδην, ἐπίρρ. (φύρω) μεμιγμένως, ἐν τελείᾳ συγχύσει. δαιμόνων ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 812· φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς Ξεν. Κύρου Παιδ. . 71, 37· φ. πάντα ἐπράττετο Πολύβ 30. 14, 6 —ἐν τῷ Δωρ τύπῳ φύρξαν, Ἀνθ Παλατ. 7. 531.

φύρκος, τό, Δωρ. φοῦρκος, = τεῖχος Ἡσύχ., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ φύρκορ· ὀχύρωμα, καὶ φυρκηλῖτοι· τειχήρεις.

φύρμα, τό, μῖγμα, κόπρος, ῥύπος, βόρβορος, Νικ. Ἀλ. 485, πρβλ. Θηρ. 723.

φυρμός, ὁ, ἀνάμιξις, σύγχυσις, ἀταξία, Διόδ. 18. 30, πρβλ. Κικ. πρὸς Ἀττ. 14. 5.—Καθ' Ἡσύχ.: «φυρμός· μολυσμός, ῥύπος, μίασμα».

φύρσιμος, ον, φυρτός, ἀναμεμιγμένος, Νικ. Ἀλ. 324.

φύρσις, εως, ἡ, ἀνάμιξις, κατὰ φύρσιν δὲ ἐπὶ ξηρῶν καὶ ὑγρῶν, ἀλεύρου καὶ ὕδατος Α. Β. 838, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 116.

φυρσόστομον τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον ἀτιμάζουσιν οἱ παμμίαροι (Βογόμιλοι)» Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Mi. Pa. gr. τόμ. 131, σ. 53· ἐν δὲ τόμ. 130, σ. 1317 γράφεται ἡ λέξ. φρυσόστομον.

φύρτης, ὁ, (φύρω), ὁ φύρων, Εὐσταθ. Μοναχ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 86, 1, σ 932.

φυρτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., συμπεφυρμένος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 773Α. Ἡσύχ.

φύρω, [ῡ], παρατ. ἔφῡρον· — ἀόρ. ἔφυρσα Ὀδ. Σ. 21, Ἀπολλ. Ῥόδ., κλπ.· μεταγεν. ἔφῡρα, Λουκ. Προμ. 13, Εὐστ. Πονημάτ. 279. 87.—Μέσ., ἀόρ. μετοχ. φυρσάμενος Νικ. Θηρ. 507.—Παθ., μέλλ. πεφύρσομαι Πινδ. Ν. 1. 104 μεταγεν. φυρήσομαι (συμ-) Σχολ. ἐν τόπῳ·—ἀόρ. ἐφύρθην Αἰσχύλ. Ἀγ. 732· μεταγεν. ἀόρ. β'. ἐφύρην (συναν-) Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 28. (Ἐκ τῆς √ΦΥΡ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. φυρ-άω, φύρ-δην, φύρ-μα, φυρ-μός). Μιγνύω τι ξηρὸν μετὰ οὐσίας ὑγρᾶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ φθείρειν, καταστρέφειν ἢ μιαίνειν, φ. γαῖαν ὕδει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 61· μάλιστα ἐπὶ δακρύων ἢ αἵματος, δάκρυσιν εἷμαι' ἔφυρον, ὕφραινον, ἔβρεχον τὰ ἐνδύματά των μὲ τὰ δάκρυα, Ἰλ. Ω. 162· ὡσαύτως μετὰ γεν. ἀντὶ δοτ., στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος Ὀδ. Σ. 21.—Παθ., δάκρυσι πεφυρμένη Ρ. 103, κλπ.· ὄμμα δακρύοις πεφυρμένοι Εὐρ. Ὀρ. 1411· πεφυρμένος αἵματι Ὀδ. Ι. 397, Ξεν. Ἀγησ. 2, 14· αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη Αἰσχύλ. Ἀγ. 732· ἐν αἵμασι Εὐρ. Ἠλ. 1172· πάντα βορβόρῳ πεφυρμένα Σιμωνίδης Ἰαμβογρ. 6. 3· ἱστίον.. πεφυρμένον ἄνθεϊ πρίνου, βεβαμμένον, Σιμωνίδης 23. 2) ἐπὶ ξηρῶν οὐσιῶν ἢ πραγμάτων, κόνει φύρουσα κάρα Εὐρ. Ἑκ. 496· γαῖᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν, «καὶ τὴν κόμην αὐτῶν .. συμφυρήσεσθαι τῇ γῇ συμβήσεται» (Σχόλ.), Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 7. 476 — Ἡ ἔννοια τοῦ μιγνύναι ἄλευρον εἰς ἀποτέλεσιν φυράματος ἢ «ζυμαριοῦ» εἶναι πολὺ ἀμφ. ἐν τῷ ῥήματι τούτῳ, ἀνθ' οὗ ἀποκαθίσταται τὸ φυράω παρὰ Θουκ., Ξεν., κλπ.· ἴδε Λοβέκ.

εἰς Αἴ. (ἔκδ. 3) σ. 151. **II.** μεταφ., ἀναμιγνύω ὁμοῦ, συγχέω, φέρω ἄνω κάτω, «ἀνακατώνω», ἔφυρον εἰκῇ πάντα, ἀνέμιξαν τὰ πάντα, ἔφερον ἄνω κάτω, Αἰσχύλ. Πρ. 450, πρβλ. Ἀριστ. Βάτρ. 945, Πλάτ. Φαίδων 97Β (καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, οὐκ ἂν φύροιο, δὲν ἤθελες «ἀνακατώσῃ» τὰ πάντα ἐν συγχύσει, αὐτόθι 101Ε)· φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω ταραγμὸν ἐντιθέντες Εὐρ. Ἑκ. 958· φύρειν ἐν ταῖς ὁμιλίαις, διαλέγεσθαι πρὸς ἀλλήλους συγκεχυμένως, Μ. Ἀντων. 8. 51. — Παθ., ἀναμιγνύομαι, «ἀνακατώνομαι», ἐν τῷ αὐτῷ Πλάτ. Φαίδων 465C, Ε· ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους, ἐκ καταστάσεως συγκεχυμένης καὶ ἀγρίας, Εὐρ. Ἱκ. 201. **2)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἀνακατώνομαι μετ' ἄλλων, ἀναμιγνύομαι ἐν κοινωνίᾳ, Πλάτ. Νόμ. 950Α· φύρομαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον, συναναστρέφομαι, ἔχω σχέσεις πρὸς αὐτόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 291 Α· φυρομένοισιν ἀεὶ περὶ γαστέρος ὁρμήν, οἵτινες κυλίονται πάντοτε ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς κοιλίας, καὶ ἴδε **μίγνυμι** Β. πρβλ. Ruhnk. Τίμ. Ὀππ.Ἁλ. 3. 440, **3)** μολύνω διὰ κακῶν λέξεων, κακολογῶ, ὑβρίζω, Πλούτ. 2. 89D.

φῦσα, ης, ἡ, κοινῶς, «φυσερόν», ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὸν δ' εὗρ'.. ἑλισσόμενον περὶ φύσας, δηλ. τὸν Ἥφαιστον, Ἰλ. Σ. 372, πρβλ. 409· φύσας ἐσθέντες ἐφύσων Θουκ. 4. 100· αἱ φ. ἐν τοῖς χαλκείοις Ἀριστ. Ἀναπν. 7. 7· ἐν τῷ ἑνικῷ, φ. χάλκεος Ἡρόδ. 1. 68. **2)** μάλιστα δὲ ὁ σωλὴν τῆς φύσης, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 837. **II.** φύσημα, πνοὴ ἀνέμου, ἄνεμος σφοδρὸς καὶ ἡ αἰφνίδιος πνοὴ αὐτοῦ, ἀγρίαις φύσαισι φυσᾶν Σοφ. Ἀποσπ. 753· ἐνίεναι φῦσαν εἰς.., φουσκώνω φυσῶν τι, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 814. **2)** ἀέρια ἐν τῇ κοιλίᾳ, flatus ventris, ὁ αὐτ. ἐν Ἀρχ. Ἰητρ. 12. 18, Ἀφορ. 1252, Ἀριστ. Προβλ. 33. 9, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 405D, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 22, 2, κ. ἀλλ. **3)** ἐπὶ φλογός, φλὸξ φῦσαν ἱεῖσα πυρὸς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 114· πρβλ. **αὐτμή.** **4)** πομφόλυξ, φυσαλλὶς ἀέρος πλήρης, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 22. **5)** μεταφ., «φούσκωμα», ματαιότης, Συνέσ. 279C. **III.** ὁ κρατὴρ ἡφαιστείου, ἄνοιγμα ἡφαιστειῶδες, Στράβ. 628. **IV** ὄνομα ἰχθύος εὑρισκομένου ἐν τῷ Νείλῳ, αὐτόθι 823, Ἀθήν. 312Β. (Ἐκ τῆς √ΦΥΣ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **φυσ-άω, φυσ-ιάω, φυσ-αλλίς, φύσκη, φύσ-κων, φυσί-γναθος, ποι-φύσ-σω** (μετ' ἀναδιπλ.), ἴσως δὲ καὶ **φύσ-ιγξ·** πρβλ. Σανσκρ. pup-phus-as (pulmo)· Λατ. pus-tula· λιθ. pús-ti (φυσῶ), pus-lé (κύστις, φυσαλλίς).

φῡσᾰλέος, α, ον, πλήρης φύσης, ἀνέμου, Νόνν. Δ. 43. 405.

φῡσαλλίς, ίδος, ἡ, πομφόλυξ, φυσαλλίδα, φουσκαλίδα, Λατ. pusula, pustula, πομφόλυγας.., τὰς φυσαλλίδας λέγω ἀφ' ὧν συναγείρεται ὁ ἀφρὸς Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 19. **II.** ὄργανον μουσικὸν πνευστόν, εἶδος αὐλοῦ, λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας, «τοὺς αὐλούς, ἀπὸ τοῦ φυσᾶν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Λυσ. 1245. **III.** φυτόν τι ἔχον καρπὸν ὅμοιον πρὸς φυσαλλίδα, εἶδος **στρύχνου,** ὅστις καλεῖται καὶ **ἁλικάκαβον,** Διοσκ. 4. 72.

φύσᾰλος [ῡ], ὁ, εἶδος φρύνου ἢ βατράχου, ὅστις λέγεται ὅτι διαστέλλεται ἢ φουσκώνει ἑκουσίως μέχρι καὶ διαρρήξεως καὶ ὅτι ἔχει πνοὴν δηλητηριώδη, Λουκ. Φιλοψ. 12, Διφ. 3 (ἔνθα φέρεται **φύσαλλοι).** **II.** εἶδος τερατομόρφου καὶ δηλητηριώδους ἰχθύος, ὅς «ἔξω τοῦ κύματος γενόμενος οἰδαίνει.. εἰ δὲ αὐτόν ἐθέλοι τις ἔτι ζῶντα εἰς τὴν θάλασσαν μεθεῖναι, ὃ δὲ ἐπινήχεται δίκην κύστεως ἀρθείσης πνεύματι καί φησιν ὅτι ἐκ τοῦ πάθους φύσαλον ἐκάλουν αὐτόν» Αἰλ. περὶ Ζῴων 3. 18. **III.** εἶδος κήτους ἢ φαλλαίνης (ἴδε **φυσητήρ** II. 2), Ὀππ. Ἁλ. I. 368, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 9. 49.

φῡσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φῦσα,** Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 323 Math.

φυσασμός, ὁ, φύσημα ἀντίθετ. τῷ **ἀασμός,** Ἀριστ. Προβλ. 34. 7, 2.

φῡσᾱτήριον, Δωρ. ἀντὶ **φυσητ-.**

φῡσάω, Ἰων. **-έω,** μέλλ. **-ήσω·** (φῦσα)· **I.** ἀπολ., φυσῶ, (ἀντίθετον τῷ **ἀάζω,** Ἀριστ. Προβλ. 34. 7, 1), ἐπὶ φυσῶν φῦσαι.. ἐφύσων Ἰλ. Σ. 470 ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Ψ. 218· ἐπὶ ἀνδρῶν, φυσητῆρας ἐσθέντες.. φυσῶσι τοῖς στόμασι Ἡρόδ. 4. 2· δεινὰ φυσᾶν, δεινῶς ῥέγκειν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 381· κατὰ μεταφορὰν ἐξ αὐλητοῦ, φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις Σοφ. Ἀποσπ. 753, πρβλ. Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 591F· οὕτω, μέγα φυσᾶν, Λατιν. magnum spirare, μεγάλως ἀγανακτεῖν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 125. φ. τὸ αἷμα, πνέω αἷμα καὶ φόνον, Σοφοκλ. Ἠλ. 1385· φύσημα πολιτικὸν φυσῶ, φουσκώνω ἐκ πολιτικῆς ὑπερηφανίας, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 145Ε· ψυχρὸν τουτὶ παύου φυσῶν, Μακεδὼν ἄρχων «Ἔφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 20·— πρβλ. **φυσιάω.** **II.** μεταβ. φυσῶ εἴς τι, «φουσκώνω» τι, διαστέλλω, φ. κύστιν, φουσκώνω αὐτήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 404, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 3. 5, 9· ἐπὶ ἀσκαύλου (γαΐδας), Ἀριστοφ. Ἀχ. 863, 868· φυσᾶν δίκτυον : «παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων» Ἀν. Βεκ. 69, 26· φ. τὴν γνάθον, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος νὰ ξυρισθῇ κατὰ τὴν παρειάν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 221· ἀλλά, φ. τὰς γνάθους, φουσκώνω αὐτὰς ἐξ ὑπερηφανίας, Δημ. 442. 16.—Παθ. φλέβας φυσεωμένας Ἡρόδ. 4. 2· ἡ γαστὴρ ἐπεφύσητό μοι Ἀριστοφ. Πλ. 699· πρόβατα ἀποδαρέντα καὶ φυσηθέντα Ξεν. Ἀν. 3. 5, 9· πεφυσημένοι, φουσκωμένοι, ἐξῳδηκότες, ἀντιθ. τῷ εὔχροοι, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. Πολ. 5, 8. **2)** μεταφ., ἐμπίπλημί τινα ἀνέμου, κάμνω τινὰ ματαιόφρονα καὶ οἰηματίαν, ὅθεν ἀπατῶ, Δημ. 169. 23., 1357. 27·— Παθ., ἐπαίρομαι «φουσκώσω», ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 2, 25, Δημ. 1378. 1· ὑπὸ τῆς τύχης Πλούτ. 2. 68F. **3)** φυσῶ ὅπως ἀνάψω τι, νὰ τὸ κάμω νὰ ἀνάψῃ, ἀνέπλησα τὠφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ Φερεκράτης ἐν «Ἰπνῷ» 5, Διονύσιος Κωμικ. ἐν «Θεσμοφόρῳ» 1. 16· ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲ ἕν. Β. ἔπειτα φυσᾶν δυστυχὴς οὐκ ἠδύνω ; Φιλιππίδης ἐν «Συμπλεούσαις» 1· ἀλλ' ὡσαύτως, **4)** φυσῶ, σβύννω, τὴν λαμπάδα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1098, πρβλ. Θεοφρ. περὶ πυρὸς 28. **5)** ἐκφυσῶ, ἐκπέμπω φυσῶν, φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας.. αἷμα Σοφ. Αἴ. 918· πρβλ. **σῦριγξ** II. 4. **6)** φυσῶ ὄργανον μουσικὸν πνευστόν, φ. κόχλους Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 3. 3· καὶ οὕτως ἀπολ., φυσᾶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 859, πρβλ. παρ' Ἀθην. 337F· **φυσᾶντες** (Βοιωτ.) Ἀριστοφ. Ἀχ. 868· χέρ' ἐφύσῃ, ἐφύσα εἰς.., Θεόκρ. 19. 3·— Παθ. ὁ αὐτ. 22. 77. **7)** Παθ., φυσῶμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος Σοφ. Ἀποσπ. 748· οὕτω, πέτεται [ὁ πάππος] κοῦφος ὤν, δήπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φυσώμενος Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 22.

φυσείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φύσις,** Θεογνώστου Κανόν. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 379.

ʽ**φύσεις,** αἱ, physes, λίθοι τινὲς τίμιοι ποικιλόχροοι ἄνευ ὡρισμένου ἢ εἰδικοῦ ὀνόματος, Plin. h. n. XXXVII. 74. Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. δὲν ἀνεγράφη ἡ σημείωσις αὕτη τῆς λέξ. **φύσις,** Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φυσέχη, ἡ, λέξις χαλκευθεῖσα ἐκ τοῦ φύσιν ἔχειν ἢ ὀχεῖν, χάριν ἐτυμολογίας τοῦ **ψυχή,** παρὰ Πλάτωνι ἐν Κρατ. 400Β.

φυσέω, Ἰωνικ. ἀντὶ **φυσάω.**

φῡσ-ηλάτης, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων, κινῶν τὰς φύσας, τὰ μουχάνια, Γλωσσ.

φύσημα, τό, (φυσάω) ὡς καὶ νῦν, φ. ἀνεὶς δύστλητον, πνοὴν μετὰ δυσχερείας γινομένην, Εὐρ. Φοίν. 1438· δνοφώδη.. αἰθέρος φυσήματα, ἐπὶ τῶν προσβολῶν καταιγίδος, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 79, πρβλ. Ῥῆσον 440· πόντιον φ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 1211. **II.** τὸ φυσώμενον ἢ φουσκωνόμενον, φυσαλλίς, πομφόλυξ, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 19· ἐπὶ ὀστράκων κατὰ τὸ ἥμισυ ἐσχηματισμένων, Πλίν. 9. 54·— παρὰ Διφίλῳ ἐν Ἀδήλ. 7, δούρειον.. χῆνα τῷ φυσήματι, χῆνα ὁμοίαν πρὸς τὸν δούρειον ἵππον κατὰ τὸ φούσκωμα, δηλ. χῆνα παραγεμιστὴν ὡς ὁ δούρειος ἵππος. **III.** φύσημα ἰσχυρόν, φρύαγμα, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 11, 12· μεταφ., ἀλαζονεία, «φούσκωμα», Πλάτ. Ἀλκ. 2. 145Ε, Πλούτ.· καὶ μετὰ διπλῆς σημασίας ἐπὶ αὐλητοῦ, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φ. Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 591F· ἴδε **φυσάω** I. **IV.** μέλανος αἵματος φυσήματα, μαῦρον αἷμα ἐκφυσώμενον ἐκ τῶν μυκτήρων τῶν νεωστὶ ἐσφαγμένων βοῶν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1114. **V.** παρὰ Γαληνῷ=ῥητίνη πιτυΐνη.

φυσημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Γλωσσ.· μεταφ., μικρὰ ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 10.

φύσησις [ῡ], **εως,** ἡ, τὸ φυσᾶν ἐπί τινος, λέγεται ἐπὶ ἀνθράκων, εἰς τὴν φύσησιν ἀμείνους, ὡς ἧσσον καταμαραινόμενοι Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 19, 3.

φῡσητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φυσῶ,** δεῖ φυσᾶν, τὸ πῦρ φυσητέον Ἀριστοφ. Λυσ. 293. **II.** **φυσητέος, α, ον,** ὃν πρέπει τις νὰ φυσήσῃ, νὰ φουσκώσῃ, ἀσκὸς Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 837.

φῡσητήρ, ῆρος, ὁ, ὄργανον πρὸς φύσησιν, σωλὴν φυσητηρίου, σωλήν, φ. ὀστεΐνος Ἡρόδ. 4. 2, πρβλ. Διοσκ. 5. 85, Ὀππ. Ἁλ. 4. 463. **2)** ὡς τὸ **φῦσα,** φυσητήριον χαλκέως, φυσερόν, μουχάνι, Πολυδ. Γ', 147, Γαλην. **3)** ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἡ φάλλαινα ἀναπνέει καὶ ἀναφυσᾷ τὸ ὕδωρ, καθ' Ἡσύχ. «ὁ τῶν κητωδῶν ἰχθύων αὐλός», Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 6. 12, 1· ἡ ὀπὴ δι' ἧς ἡ σηπία ἐκτινάσσει τὸ μέλαν, αὐτόθι 5. 6, 4. **II.** ὁ μεταχειριζόμενος τὸν φυσητῆρα, Διοσκ. 5. 85· «φυσητὴρ καὶ τὸ ὄργανον ᾧ ἐμφυσᾷ ὁ χρώμενος, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ τὸ ὄργανον μεταχειριζόμενος» Σουΐδ. ἐν λ. ἐξέλιπε. **2)** εἶδος κήτους (πρβλ. I. 3), Στράβ. 145.

φῡσητήριον, Δωρ. **φῡσᾱτ-,** τό, ὄργανον μουσικὸν πνευστόν, αὐλός, Ἀριστοφ. Λυσ. 1242.— Καθ' Ἡσύχ.: «φυσαλλίδες, φυσητήρια, αὐλοί».

φῡσητής, οῦ, ὁ, = **φυσητήρ,** ὁ φυσῶν, ὕελοιο Μανέθων 1. 79.

φῡσητικός, ή, όν, ὁ προξενῶν φούσκωμα, Ἱππ. 612. 9, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 7, 1· φ. τῆς κοιλίας ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 13. 6, 2.

φῡσητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., φυσηθείς, πεφυσημένος, φουσκωμένος, φουσκωθεὶς δι' ἀέρος, ὕελος φυσητὴ Ἡρόδ. παρ' Ὀρειβασίῳ 79 Matth. **II.** φυσητόν, τό, ὡς τὸ φυσητήριον,

ῥιπίδιον χρήσιμον εἰς φύσησιν τοῦ πυρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 48.

φῡσήτωρ, ορος, ὁ, = **φυσητήρ,** ἀσκοὶ Νόνν. Διονυσ. 30. 70.

φῡσίᾱμα, τό, φύσημα δυνατὸν τῆς ἀναπνοῆς, ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 53.

φῡσιασμός, ὁ, ὁ ἦχος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν ἐκπνοήν, Ἀριστ. Προβλ. 11. 41.

φῡσιάω, Ἐπικ. μετοχ., **φῡσιόων**·— ἀμετάβ., ὡς τὸ φυσάω I, φυσῶ ἰσχυρῶς, ἀναπνέω δυνατά, ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, ἀσθμαίνω, ἵπποι φυσιόωντες Ἰλ. Δ. 227, Π. 506· μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 248· φυσιῶν.. ἐκβάλλει πνοὴν.. φοινίου σταλάγματος (πρβλ. **φυσάω** II. 5), Σοφ. Ἠλ. 1238. **2)** σίζω, συρίζω, φυσιόωσα ἔχις Ὀππ. Κυνηγ. 1. 262, πρβλ. 2, 245. **3)** μεταφορ., φυσῶμαι, «φουσκώνω», ὑπερηφανεύομαι, Ναυμάχ. 63, Χρυσόστ.

φῡσίγγη, ἡ, = **φῡσιγξ** II, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Ἀχ. 526, Σουΐδ.

φῡσιγγόομαι, Παθ., (φῦσιγξ) θυμοῦμαι, ἐξερεθίζομαι φαγὼν σκόροδα, κυρίως ἐπὶ ἀλεκτρυόνων μαχητικῶν, ὡς τὸ **σκοροδίζομαι**· ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 526, οἱ Μεγαρεῖς (οἵτινες εἶχον πολλὰ σκόροδα) λέγονται ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι, ὀργισθέντες ἐξ ὀδύνης.

Φῡσί-γνᾰθος, ον, ὁ ἔχων πεφυσημένας, φουσκωμένας τὰς παρειάς, ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομ., πρβλ. Δημ. 442. 15. Ἐντεῦθεν ὁ Τζέτζ. κατεσκεύασε ῥῆμα **φυσιγναθέω,** = φυσῶ τὰς γνάθους.

φῡσι-γνώμων, ον, = **φυσιογνώμων,** Θεοκρ. Ἐπιγρ. 11. 1.

φῦσιγξ, ιγγος, ἡ, «χηλαὶ ἢ φύσιγγες ῥαγάδες πτερνῶν, αἰδοίου» Πολυδ. Δ', 198. **II.** «σκορόδου φύσιγγα, τὸ ἔξωθεν λέμμα» Ἐρωτιαν. σ. 352, Γαλην. Ἱππ. γλωσσ. ἐξήγ. 594 ἔνθα: **φύσιγρα,** Θεφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 12· ἢ (κατὰ τὰ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 526), «τὸ ἐκτὸς λέπισμα τῶν σκορόδων, ἢ φυσίττη». **2)** ἴδιόν τι εἶδος σκορόδου, Διοκλῆς ὁ Καρύστιος παρ' Ἀθην. 68E.

φῡσί-ζοος, ον, (φύω, ζωή) ὁ παράγων ζωήν, διδοὺς ζωήν, τοὺς δ' ἤδη κάτεχε φυσίζοος αἶα, «ἤτοι τὰ πρὸς ζωὴν φύουσα καὶ δωρουμένη» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 243· ἤ μιν ἐρύξει γῆ φυσίζοος Φ. 63, Ὀδ. Λ. 301, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67, πρβλ. Εὐστ. 410 κἑξ.· φυσιζόου.. Ζηνὸς γένος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 585 (κατὰ τὸν Schütz ἀντὶ **φυσίζοον,** πρβλ. στ. 592)· φ. ὕδωρ Ἀνθ. Παλατ. 9. 383· ἀὴρ Τρυφιό. (ὀρθότ. Τριφ-) 77, κλπ.

φῡσί-ζωος, ον, = τῷ προηγ., Ἐπίγραμμ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 3538, καὶ παρὰ μεταγεν., ἀλλὰ συχνάκις ἐφθαρμένον ἀντὶ **φυσίζοος,** Wern. Τρυφ. (γρ. Τριφ. σ. 124).

φῡσίκευμα, τό, σπουδὴ τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 480.

φῡσϊκεύομαι, εἶμαι ἢ ὁμιλῶ ὡς ἐπιστήμων φυσικός, ὡς γινώσκων τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην ἢ φυσιογνωσίαν, Ἰουλιαν. παρὰ Γαλην. 18. 1, σ. 258, Τζέτζ., κλπ.

φυσίκιλλος, ὁ, εἶδος ἄρτου, Λακων. λέξις παρ' Ἀθην. 139A.

φῠσικός, ή, όν, (φύσις) ὡς καὶ νῦν, ὁ εἰς τὴν φύσιν ἀνήκων, παραχθεὶς ὑπὸ τῆς φύσεως, ἐγγενής, ἐσωτερικός, ἅπαξ ἐν Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 1, οὐδαμοῦ παρὰ Πλάτωνι, ἀλλὰ σύνηθες παρὰ μεταγενεστέροις πεζογράφοις· ἀπὸ τοῦ Ἀριστ. καὶ ἐφεξῆς· ἀντίθετον τῷ **διδακτός,** Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., ἀντίθετ. τῷ **νομικός,** (ὁ κατὰ συνθήκην), Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ 5. 7, 1·—ἐπὶ ὕφους, φυσικός, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, συνάπτεται τῷ **ἀληθής,** Διονύσ. περὶ Θουκ 42· **τὸ φυσικὸν** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τεχνικόν,** αὐτόθι 34·—φ. υἱός, παῖς Θωμ. Μάγ., Βυζ.·—ἐπίρρ. **-κῶς,** ἐκ φύσεως, κατὰ φύσιν, φυσικῶς, κινεῖν, κινεῖσθαι Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 7, περὶ Οὐραν. 4. 1, 1· φ. ὠχυρωμένη Διόδ. 20 55· φ. καὶ ἀπαρασκεύως Πολύβ. 6. 4, 7, κλπ. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἀποβλέπων εἰς τὴν τάξιν τῆς ἐξωτερικῆς φύσεως, ὁ τὴν φύσιν ἐξετάζων, ἡ φ. ἐπιστήμη, ἡ φ. θεωρία Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 1. 1, 13 καὶ 44· φ. φιλοσοφία αὐτόθι 2, 7, 13· καὶ μόνον ἡ φυσική, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5.1, 8, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θεολογικὴ καὶ μαθηματική, αὐτόθι 10. 7, 9, κ. ἀλλ.· οἱ φ. λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 14, 5· φ. προτάσεις, ἀντίθ. τῷ ἠθικαὶ καὶ λογικαί, ὁ αὐτ. ἐν Τοπικ. 4. 14, 4.· οὕτω, τὸ φυσικόν, τὸ ἠθικόν, τὸ λογικὸν ἦσαν αἱ τρεῖς διαιρέσεις εἰς ἃς διῄρουν τὴν φιλοσοφίαν οἱ Ἕλληνες διδάσκαλοι, μάλιστα δὲ οἱ Στωϊκοί, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 13, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 97A τὰ πρῶτα καὶ φυσικώτατα, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, Πλούτ. 2. 395D. **2)** ὁ φ. ὁ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, φυσικὸς φιλόσοφος ἢ ἐπιστήμων τῆς φυσικῆς, Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 1, 18, περὶ Ζῴων Μορ 1. 1, 29, Μετὰ τὰ Φυσικ. 5. 1, κ. ἀλλ.· περὶ πασῶν τῶν αἰτιῶν εἰδέναι τοῦ φ. ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 7, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 3. 3, 4·—οἱ φυσικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ Ἴωνες καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι οἱ πρὸ τοῦ Σωκράτους ὑπάρξαντες (πρβλ. **φυσιολόγος**), ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 1. 2, 1., 1. 4, 1., 3. 5, 12, περὶ Ψυχ. 1. 1, 11, κ. ἀλλ.· ὁ φυσικώτατος, ὁ Θαλῆς, Λουκ. Νέρ. 4. **3)** ἡ φ. ἀκρόασις, ἐπιγραφὴ πραγματείας τινὸς κοσμογονικῆς ἐν Ἀριστ.· τὰ φυσικά, τὸ ὄνομα τῶν φυσικῶν αὐτοῦ πραγματειῶν, Φυσικ. 8. 10, 19, περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 2, 10, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 8, πρβλ. Προβλ. 10. **4)** ἐπιρρ. **-κῶς,** κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀντίθετον τῷ **λογικῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 7, 2., 3. 5, 8, κ. ἀλλ. **III.** παρὰ μεταγεν., ὁ ἀνήκων εἰς κεκρυμμένους νόμους τῆς φύσεως, μαγικός, φ. φάρμακα, φυλακτήρια, ἴδε Salmas. ad Hist. Aug. 2. 457· οἱ φυσικοί, γόητες, μάγοι προσποιούμενοι γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ τῶν κρυπτῶν αὐτῆς δυνάμεων, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 884· οὕτως ἐπίρρ. **-κῶς,** Γεωπον. 9, 1, 5.

φύσιμος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ παραγάγῃ, σπέρμα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 8, κλπ.· σῖτος ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 3.

φῠσιογνωμέω, -γνωμία, -γνωμικός, μεταγενέστ. καὶ ἡμαρτημένοι τύποι ἀντὶ **φυσιογνωμονέω** κλπ.

φῠσιογνωμονέω, σπουδάζω, μελετῶ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν ἢ τοὺς χαρακτῆρας, κρίνω περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ὄψεως, τινὰ Δημ. 799. 21, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 27, 8 κἑξ., Φυσιογν. 1, 9, κλπ.· φ. ἔκ τινος, κατά τι αὐτόθι 1. 4 καὶ 7, κ. ἀλλ.·—Παθ., κρίνομαι ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν χαρακτήρων, αὐτόθι 2. 1, κ. ἀλλ.

φῠσιογνωμονία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κρίνειν τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτοῦ γνωρισμάτων, ὁπόσοι τὴν ἰατρικὴν ἀσκέοντες φυσιογνωμονίης ἀμοιρέουσι Ἱπποκρ. παρὰ Γαλην. τ. 19, σ. 530, 5, Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 2·— ἡμαρτημένως δὲ φέρεται **φυσιογνωμία** ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 764.

φῠσιογνωμονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φυσιογνωμονίαν, σ. σοφία Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 85· ὁ φυσιογνωμονικός, ὄνομα πραγματείας τοῦ Ἀντισθένους, Ἀθήν. 656F· τὰ φυσιογνωμονικά, ὄνομα πραγματείας φερούσης τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστοτέλους.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 838. 19.

φῠσιο-γνώμων, ον, γεν. **ονος,** ὁ κρίνων περί τινος ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ὄψεως, Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 4. 3, 32, Φυσιογν. 1. 4., 2, 3. κλπ.·— ἐν Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 11. 1, χάριν τοῦ μέτρου, φυσιγνώμων ὁ σοφιστής.

φῠσιολογέω, λόγον ποιοῦμαι περὶ τῆς φύσεως, ἐξετάζω τὰ φυσικὰ αἴτια καὶ φαινόμενα, φ. περί τινος Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 1, Διόδ. 3. 62, Πλούτ. 2. 921D, κ. ἀλλαχ.· ἀπολ., αὐτόθι 118D, κ. ἀλλ. **II.** ἑρμηνεύω ἐκ φυσικῶν ἀρχῶν, ἐξηγοῦμαι διὰ φυσικῶν ἀρχῶν, Τίμαιος φ. τὴν ψυχὴν κινεῖν τὸ σῶμα Ἀριστ. περὶ Ψυχ 1. 3, 13·—Παθ., Πλούτ. 2 894F.

φῠσιολόγημα, τό, ἔρευνα, ἐξέτασις τῆς φύσεως, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογέν. Λαερτ. 10. 87.

φῠσιολογητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φυσιολογῶ,** δεῖ φυσιολογεῖν, Διογέν. Λαέρτ. 10. 86, Σέξτ. Ἐμπ. 1 18.

φῠσιολογία, ἡ, ἐξέτασις τῶν φυσικῶν αἰτίων καὶ φαινομένων, φυσικὴ φιλοσοφία, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 4, 24, Πλούτ. 2. 420B, κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Λογγῖνος 12. 5, κλπ.

φῠσιολογικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν φυσιολογίαν ἢ τὴν ἐξέτασιν τῆς φύσεως, μάλιστα δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, φυσιολογικὸν ἰατρικῆς μέρος ἐν ᾧ περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου διαλαμβάνομεν Γαλην. τ. 2, σ. 365· φυσιολογικὸν μὲν οὖν ἐστι τὸ περὶ τὴν θεωρίαν τῆς διοικούσης ἡμᾶς καὶ οἰκονομούσης δυνάμεως φύσεως ὁ αὐτ. ἐν Ὅροις Ἰατρ. 19, σ. 451 ἐν τέλει, ἔκδ. Kühn.· ὁ φυσιολογικὸς Φίλων 1. 139, κλπ.

φῠσιο-λόγος, ὁ ποιούμενος λόγον περὶ τῆς φύσεως, ὁ ἐξετάζων τὰ φυσικὰ αἴτια καὶ φαινόμενα. φιλόσοφος ἢ ἐρευνητὴς τῆς φύσεως, λέγεται δὲ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Ἰώνων καὶ τῶν ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος φιλοσόφων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 11., 1. 8, 17, π. Ψυχῆς 3. 2, 9, περὶ Ζ. Μορ. 1. 1, 26, κ. ἀλλ.· φ μᾶλλον ἢ ποιητήν, περὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 1, 11. —Ἐπίρρ. **-γως,** Μᾶρκ. Ἀντωνῖν. 10. 31.

φῠσιο-ποιέω, μετασχηματίζω ὡς διὰ νέας φύσεως, Κλήμ. Ἀλεξ. 631.

φῠσιοσκοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τὴν φύσιν, Κύριλλ. Ἱεροσ. σελ. 164.

φῠσιουργός, ὁ (*ἔργω) ὁ ποιητὴς τῆς φύσεως, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 390.

φῠσιόω, (φύσις) διαθέτω τινὰ κατὰ φύσιν, μετ' ἀπαρεμφ., ὁ διὰ τῆς φαντασίας συνεθισμὸς φυσιοῖ πως ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ ἔχειν ὡς πρὸς συνήθη Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 219.—Παθ., **πεφυσιωμένος, η, ον,** ὁ γενόμενος φυσικός, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 3, πρβλ. Κλήμ. Ἀλεξ. 859.

φῡσιόω, (φῦσα) πληρῶ ἀνέμων, «φουσκώνω» τινά, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. η', 1· (περὶ τῆς Ἐπικ. μετοχ. **φυσιόων,** ἴδε **φυσιάω**). — Παθητ., Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. δ', 6, 18, 19, κλπ., Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. 7, σ. 859, κλπ.

φύσις [ῠ], ἡ, γεν. **φύσεως** Εὐρ. Τρῳ. 886 καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, **φύσεος** Ἀριστοφ. Σφ. 1282. 1458 (λυρικὰ χωρία), Ἰων. **φύσιος**· Ἀττικ. δοτικ. **φύσει** ἢ (ἐν ἑνὶ Ἀντιγράφῳ) **φύσῃ** (πρβλ. **πόλις**) Πλάτ. Πολ. 410E (ἴδε ἐν τέλει). Ἡ φύσις προσω-

του ἢ πράγματος, δηλ. ἡ φυσικὴ αὐτοῦ κατάστασις καὶ μορφή, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ (οἷον ἕκαστόν ἐστι τῆς γενέσεως τελεσθείσης, ταύτην φαμὲν τὴν φύσιν εἶναι ἑκάστου Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 8)· ὅθεν, I. ἡ φύσις, αἱ φυσικαὶ ἰδιότητες, ἡ φυσικὴ δύναμις, σύστασις ἢ κατάστασις πράγματός τινος, καί μοι φύσιν αὐτοῦ (ἔξυπακ. τοῦ φαρμάκου) ἔδειξεν Ὀδ. Κ. 303 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὁμ.)· ἡ φ. τῆς χώρης Ἡρόδ. 2. 5· τῆς Ἀττικῆς Ξεν. Πόροι 1, 2, πρβλ. Οἰκονομ. 16, 2, Δημ. 276.12, κλπ.· ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῆς φύσιος, ἄγεσθαι εἰς τὴν φ., ἐπὶ τῶν ὁρμῶν, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 827· ἡ φ. τῆς τριχὸς Ξεν. Ἱππ. 5, 5· αἵματος, πυρός, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 2, 9, κλπ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., φύσεις ἐγγιγνομένας καρπῶν καὶ δένδρων Ἰσοκρ. 155Α· αἱ φ. καὶ δυνάμεις τῶν πολιτειῶν ὁ αὐτ. 260C· — ἀριθμῶν φ., ὡς τὸ Λατ. vis, Πλάτ. Φίληβ. 25Α· ἡ τῶν πάντων φ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 11, κλπ. 2) ὡς τὸ φυή, ἀνάστημα, μέζονας ἢ κατ' ἄνθρωπον φύσιν Ἡρόδ. 8. 38· ἢ νόον ἢ τοι φύσιν, ἢ κατὰ τὸν νοῦν ἢ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα, ἢ τὴν μορφήν, Πινδ. Ν. 6. 9· οὐ γὰρ φ. Ὠαριωνείαν ἔλαχεν ὁ αὐτ. Ι. 4. 83· μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις Αἰσχύλ. Ἱκ. 496· τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν τίν' εἶχε, φράζε Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 740, πρβλ. Τραχ. 379· δρακαίνης φ. ἔχουσαν ἀγρίαν Εὐρ. Βάκχ. 1355· τὴν ἐμὴν ἰδὼν φ. Ἀριστ. Σφ. 1071, πρβλ. Νεφ. 503· τὴν τοῦ σώματος φ. Ἰσοκρ. 204C. 3) ἐπὶ τῆς διανοίας, ἡ φύσις, ἡ φυσικὴ κλίσις, αἱ φυσικαὶ δυνάμεις, ὁ χαρακτήρ τινος, εὐγενὴς γὰρ ἡ φ. κἀξ εὐγενῶν .. ἡ σὴ Σοφ. Φιλ. 874· τὴν αὑτοῦ φ. λιπεῖν αὐτόθι 902, πρβλ. 1310· φ. φρενὸς Εὐρ. Μήδ. 105· ἡ ἀνθρωπεία φ. Θουκ. 1. 76· ψυχῆς Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2. 2· φ. φιλόσοφος, τυραννική Πλάτ. Πολ. 410Ε, 576Α, κλπ.· δεξιοὶ φύσιν Αἰσχύλ. Πρ. 489· ἀκμαῖοι φύσιν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 440· τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν φύσεος, ἣν ἔχοι τις Ἀριστοφ. Σφ. 1458, πρβλ. 1282· φύσεως ἰσχύς, ἰσχὺς τῶν φυσικῶν δυνάμεων, Θουκ. 1. 138· φύσεως κακία, κακία φυσικῆς διαθέσεως, Δημ. 499. 22· τῇ φ. χρῆσθαι Πλουτ. Κορ. 18· ἐν τῷ πληθ., γινομένου λόγου περὶ πλειόνων προσώπων, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 674, Εὐρ. Ἀνδρ. 956, Ἰσοκρ. 64Β· οἱ ἄριστοι τὰς φ. Πλάτ. Πολ. 526C· πρβλ. 375Β, κ. ἀλλ. 4) συχνάκις ἐν χρήσει ὡς ἁπλῆ περίφρασις ἢ μετ' ἐπιθετικῆς δυνάμεως, πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, δηλ. ἤθελες ἐξερεθίσῃ καὶ λίθον ἀκόμη, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 334· μάλιστα παρὰ Πλάτωνι, ἡ τοῦ πτεροῦ φ. ἐν Φαίδρῳ 251Β· ἡ φ. αὐτοῦ ἀντὶ αὐτός, ἐν Φαίδωνι 109Ε, πρβλ. Συμπ. 186Β, 191Α· ἡ φ. τῆς ἀσθενείας, ἡ φυσικὴ αὐτῆς ἀδυναμία, Φαίδων 87Ε· ἡ τοῦ μυελοῦ φ. Τίμ. 84C· ἡ τοῦ δικαίου φ. Νόμοι 862D, κ. ἀλλ. II. ἡ φύσις ὡς ἀφῃρημένον τι, δηλ. ἡ συνήθης τάξις ἢ νόμος τῆς φύσεως, κατὰ φύσιν νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς Πινδ. Ἀποσπ. 151, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 444D, κλπ.· κατὰ φύσιν πεφυκέναι Ἡρόδ. 2. 38· ὁ κατὰ φ. πατήρ, υἱός, ἀδελφός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ θέσιν (δι' εἰσποιήσεως, υἱοθεσίας), Πολύβ. 3 9, 6., 12, 3, 11. 2, 2· ὁ κατὰ φ. θάνατος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν βίαιον θάνατον, πρβλ. Πλουτ. Δημοσθ. καὶ Κικέρ. Σύγκρ. 5·—ἀντίθετον τῷ παρὰ φύσιν Εὐρ. Φοίν. 395, Θουκ. 6. 17, κλπ.· οὕτω, προδότης ἐκ φύσεως, φύσει τοιοῦτος, Αἰσχίν. 50. 20·— συνηθέστερον κατὰ δοτ., φύσει, ὡς ἐπίρρ., φύσει τοιοῦτος Ἀριστοφ. Πλ. 273, πρβλ. 279, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει, πρὸς τὸ νόμῳ, Πλάτ. Γοργ. 482Ε, Πρωτ. 337D κλπ.· ἅπας ὁ ἀνθρώπων βίος φύσει καὶ νόμοις διοικεῖται Δημ. 774. 7· ἢ φύσει ἢ τέχνῃ Πλάτ. Πολ. 381Α· οὐ σοφίᾳ, ἀλλὰ φύσει τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 22C· φύσει πέφυκε Σοφ. Φιλ. 79, Πλάτ., κλπ.: φύσιν ἔχει, μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ πεφυκε· κῶς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι τὸν Ἡρακλέα; πῶς εἶναι φυσικὸν ἢ δυνατὸν ὁ Ἡρακλῆς νά ..; Ἡρόδ. 2. 45· οὐκ ἔχει φύσιν, εἶναι ἐναντίον τῆς φύσεως, οὐχὶ φυσικόν, Πλάτ. Πολ. 473Α, πρβλ. 489Β. 2) ἀρχή, γέννησις, φύσει γεγονότες εὖ Ἡρόδ. 7. 134· φ. νεώτερος Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1295, πρβλ. Αἴ. 1301· οὕτω κατ' αἵτ., ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 325· ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν αὐτόθι 1125, πρβλ. Ἰσοκρ. 35C· ὄντες τοῦ δήμου τὴν φ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 3. III. ἐν φιλοσοφικῇ γλώσσῃ, 1) ἡ φύσις ὡς δύναμις διδοῦσα ἀρχήν, γένεσιν, γέννησιν, πρῶτον Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 1111F κἑξ.· φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα Πλάτ. Νόμ. 892C· φ. λέγεται ἡ τῶν φυομένων γένεσις Ἀριστ. Φυσ. 2. 1, 1., 3. 1, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 4, 1· ὁ δὲ θεὸς καὶ ἡ φ. οὐδὲν μάτην ποιεῖ περὶ Οὐρ. 1. 4, 6· ἡ δὲ φ. οὐδὲν ἀλόγως οὐδὲ μάτην ποιεῖ αὐτόθι 2. 11, 1· ἡ μὲν τέχνη ἀρχὴ ἐν ἄλλῳ, ἡ δὲ φ. ἀρχὴ ἐν αὐτῷ ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 3, 2, πρβλ. Μετεωρολ. 4. 3, 21, κτλ. 2) ἡ στοιχειώδης φύσις τῶν πραγμάτων, ἡ οὐσία αὐτῶν, τὴν πρώτην οὐσίαν .. ὑποβεβλημένην ἅπασι τοῖς γεννητοῖς καὶ φθαρτοῖς σώμασι Γαλην. εἰς Ἱππ. περὶ φύσιος ἀνθρώπου ἐν ἀρχ.· οὔσης τῆς μὲν ὡς ὕλης, τῆς δ' ὡς οὐσίας Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 1. 1, 29, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 4. 3 κἑξ. 3) ἡ καθόλου σύστασις καὶ οὐσία τῶν πραγμάτων, τὸ σύμπαν, Πλάτ. Πρωτ. 315C, Γοργ. 483Ε, καὶ συχν. παρ' Ἀριστ. κλπ. IV. ὡς συγκεκριμένον τι, τὰ πλάσματα, τὰ ζῷα (πρβλ. φύστις), θνητὴ φύσις, τὸ ἀνθρώπινον γένος, Σοφ. Ἀποσπ. 515, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 869· πόντου εἰναλία φ., τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῷα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 346· ὃ πᾶσα φ. διώκειν πέφυκε Πλάτ. Πολ. 359C, πρβλ. Πολιτικ. 272Ε· θήλεια φ., ἡ γυνή, τὸ γυναικεῖον φῦλον, Ξεν. Λακ. Πολ. 3, 4· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολ. 588C, Πολιτικ. 306Ε, Ξεν., κλπ.· φύσεις καρποφοροῦσαι, τὰ φυτά, Διόδ. 2. 49, πρβλ. 3. 12·—ἐπὶ περιφρονητικῆς σημασίας, αἱ τοιαῦται φύσεις, πλάσματα τοιαῦτα, οἱ τοιοῦτοι τὴν φύσιν ἄνθρωποι, Ἰσοκρ. 64Β, πρβλ. 397C, Αἰσχίν. 27. 13. V. εἶδος, ταύτην ἔχειν βιοτῆς .. φύσιν Σοφ. Φιλ. 165· ἐκλέγονται ἐκ τούτων χρωμάτων μίαν φ., τὴν τῶν λευκῶν Πλάτ. Πολ. 429D, πρβλ. Lucret. 2. 850· φ. ἀλωπεκίδων, τὸ εἶδος.., Ξεν. Κυνηγ. 3. 1. VI. τὸ φῦλον, γένος, θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν (ἔνθα ὁ Mudge θῆλυς κοὐκ ἔχουσ' ἀ. φ.) Σοφ. Τραχ. 1062, ἔνθα ἴδε Ἕρμανν. (1051), πρβλ. Ο. Κ. 445, Θουκ. 2. 45, Πλάτ. Νόμ. 770D, 944D· ἐντεῦθεν, 2) ὡς τὸ Λατ. natura, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φύλου, τὰ γεννητικὰ ὄργανα ἢ μόρια (ὡς καὶ νῦν ἔτι), Διοδ. Ἐκλογ. 521, 92, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 92, Σουΐδ. κλπ.· ἴδε Δουκάγγ. (φύσις ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ φύω, ὡς τὸ natura ἐκ τοῦ nascor καὶ ingenium ἐκ τοῦ geno, gigno).

φυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ, πεφυσημένος τὰς φρένας, μάταιος, Ἡσύχ.

φῡσιώδης, ες, πεφυσημένος, πλήρης ἀέρος ἢ φυσήματος, φουσκωμένος, Foës. Oec. Hipp. ἐν λ. φῦσα.

φῡσίωμα, τό, φυσικὴ τάσις, κλίσις, ῥοπή, ψυχὰν μεστὰν φαύλων φυσιωμάτων Ἵππαρχος παρὰ Στοβ. 574. 55.

φῡσίωσις, εως, ἡ, φυσικὴ τάσις, ῥοπή, χαρακτήρ, νόσων Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. προοίμ.

φῡσίωσις, εως, ἡ, ἔπαρσις, ὑπερηφανία, Κλήμ. Ἀλ. 108· ἐν τῷ πληθ., Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. κεφ. ιβ', 20.

φύσκη, ἡ, κοινῶς «φοῦσκα», ὁ στόμαχος ἢ τὸ παχὺ ἔντερον, ἅπερ παρεσκεύαζον πληροῦντες μὲ κρέας κοπανιστὸν καὶ ἄλλα, «κοιλιὰ παραγεμιστὴ ἢ κωλάντερον», Λατ. botulus, γεν. φύσκης Ἀριστοφάν. Ἱππ. 364· φύσκης τόμος Φερεκράτης ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1· πληθ. φῦσκαι Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 1· ἐνικ. ὀνομ. φύσκη Εὔβουλος ἐν «Λάκωσι» 1· αἰτ. φύσκην Φιλήμων ἐν «Παρεισιόντι» 1· II. φλύκταινα ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Σρ. 1117, ἔνθα ἡ ὀνομ. φύσκα.

φύσκων, ἢ **φυσκών**, ὁ, παχὺς τὴν γαστέρα, γάστρων, προγάστωρ, ὁ Ἀλκαῖος ἀπεκάλει τὸν Πιττακὸν φύσκωνα καὶ γάστρωνα, ὅτι παχὺς ἦν Διογέν. Λαέρτ. 1. 81· ἐπώνυμον Πτολεμ. τοῦ Ε', Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 11, κτλ. 2) παρὰ Πολυβ. Ζ', 205, εἶδος βόλου ἐν τῷ κυβεύειν: «οἱ δὲ βελτίους βόλοι, ἐφ' οἷς καὶ τὸ εὐκυβεῖν ἐλέγετο, βόλος πρανὴς ... φύσκων».

φῡσό-βαθρον, τό, (φῦσα) βάθρον, στήριγμα τῶν φυσῶν χαλκέως, Σουΐδ.

φῡσο-ειδής, ές, ὁ ὅμοιος φυσαλλίδι, ὅμοιος μὲ φοῦσκαν, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 293.

φυσόομαι, Παθ., οἰδαίνομαι, Διοσκ. 4. 69, Achm es Ὀνειροκρίτ. 198.

φύσσα, φυσσαλίς, φύσσαλος, φυσσητήρ, κλπ., ἀδόκιμα καὶ ἡμαρτημένα ἀντὶ φῦσα, κτλ.· τὸ ἁμάρτημα προέκυψεν ἐξ ἀγνοίας τῆς ποσότητος τοῦ ῡ.

φυστή, (ἐξυπακ. μᾶζα), ἡ, Ἀττ. ὄνομα εἴδους πλακοῦντος ἐξ ἀλφίτων καὶ οἴνου, οὗ τὸ φύραμα ὀλίγον μόνον ἐζυμώνετο καὶ οὐχὶ ἰσχυρῶς, Χιωνίδης ἐν «Πτωχοῖς» 4, Ἀνθ. Π. 7. 736· φυστὴ μᾶζα Ἀριστοφ. Σρ. 610· πρβλ. Ἀθήν. 114F, 149Α.—Οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἐκάλουν τοῦτο φύραμα.— Συχνάκις φέρεται φύστη· παρὰ τῷ Μοίριδι 384 φυστή· παρὰ δὲ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 803, 1 μνημονεύονται καὶ πληθ. φύστα, τά.

φύστις, εως, ἡ, (φύω) ἀμφίβ. τύπος τοῦ φύσις IV, γενεά, ἀπόγονοι, Αἰσχύλου Πέρσ. 926· ἀλλ' ὁ Franz ἀναγινώσκει πάνυ ταρφύς τις, ἀντὶ πάνυ γὰρ φύστις.

φῡσώδης, ες, (φῦσα) πλήρης ἀνέμου, ἀνεμώδης, τὸ φυσῶδες Πλάτ. Κρατ. 427Α· μεταφ., πεφυσημένος, πομπώδης, Λογγῖν. 28. 1. 2) ὁ προξενῶν ἀέρια, φουσκώνων, ἐπιφέρων φούσκωμα, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 293, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 3. 21, 5., 7. 12, 1· φ. νοσήματα αὐτόθι 8. 26, 1.

φύσωσις, εως, ἡ, ἡ δι' ἀερίων πλήρωσις, «φούσκωμα», Achmes Ὀνειρ. 198.

φυτ-ᾰγωγέω, καλλιεργῶ φυτόν, δίδω τὴν προσήκουσαν διεύθυνσιν εἰς τοὺς κλάδους αὐτοῦ, Ἐτυμ. Μ. 886, 30 ἐν λ. Πράμνειος οἶνος.

φυτᾰλιά, Ἰων. -ιή, ἡ, (φυτὸν) φυτοφόρος γῆ, δενδρόφυτον χωρίον, φυτεία, μάλιστα δὲ δενδροφόρος γῆ, ἡ ἀμπελόφυτος γῆ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν σπειρομένην γῆν (ἄρουραν), Ἰλ. Ζ. 195., Μ.

314., Υ. 185. **II**. φυτόν, φ. Παλλάδος, ἡ ἐλαία, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 26· ὡσαύτως ἡ ἄμπελος, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 44· φ. καλάμου αὐτόθι 7. 7, 4. **III**. ὁ χρόνος ὁ κατάλληλος ἢ ἡ ἐποχὴ πρὸς φυτείαν, τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ χειμῶνος, Γαλην., κλπ. **2)** ἡ πρᾶξις τοῦ φυτεύειν, φύτευμα, φ. καρποῖο Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1003. [υ, φύσει βραχύ, γίνεται μακρὸν ἐν δακτυλικοῖς στίχοις].

φῠτᾰλίζω, μέλλ. ίσω, =φυτεύω, «φυταλίζειν· φυτεύειν. πλησιάζειν» Ἡσύχ.

φῠτάλιος, ον, τῷ ἑπομ., Πολυδ. Α', 24· Ζεὺς Ἑρμανν. εἰς Ὀρφ. Ὕμν. 14. 9. [ῡ ἔνθ' ἀνωτ., χάριν τοῦ μέτρου].

φῠτάλμιος, ον, καὶ α, ον, Λυκόφρ. 341· (φύω)·—ὁ παράγων, τρέφων, περιθάλπων, ὡς τὸ Λατ. almus, ἐπίθ. τῶν θεῶν, οἷον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Διός, Πλούτ. 2. 158Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2447f, «φυτάλμιος Ζεύς· συγγενής, ἢ ζωογόνος» Ἡσύχ.· ἐπὶ τοῦ πατρός, φυτάλμιοι γέροντες, γηραλέοι γονεῖς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 327 μητρὶ καὶ φ. πατρὶ Σοφ. Ἀποσπ. 957· λέκτρα φ., ἡ συζυγικὴ κλίνη, Εὐρ. Ῥῆσ. 920· χθὼν φ. Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.·— τὸ φυτάλμιον, δύναμις παραγωγική, Πλούτ. 2. 994Β. **II**. φυσικός, ὁ ἐκ φύσεως, τὸ δύσκολον χωρίον ἐν Σοφ. Ο. Κ. 150 πρέπει νὰ ἔχῃ (κατὰ Κοραῆν) τὴν στίξιν τήνδε: ἐξ ἀλαῶν ὀμμάτων· ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος δυσαίων; ἄχ, τὰ τυφλά σου 'μμάτια ἆρά γε ἦσο οὕτω δυστυχὴς ἐκ φύσεως, (ἐκ γενετῆς); (ἀπὸ φύτλης Σχόλ.)· **φυτάλμιος** λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ ἀχρήστου, **φυτάλιμος**, ὅπερ εὕρηται παρ' Ἡσυχ. καὶ Μεγ. Ἐτυμολ.

φῠτάνη, ἡ, πλημμ. γραφὴ παρὰ Γαλην. Ἱπποκρ. γλωσσ. Ἐξηγ. 594, ἀντὶ **φυταλιή**.

φῠτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φυτόν**, Ἀθήν. 210C, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 663, κλπ.

φῠτάς, άδος, ἡ, νεαρὸν φυτόν, κλάδος, παραφυάς, Πλούτ. 2. 411D.

φῠτεία, ἡ, τὸ φυτεύειν, Ξεν. Οἰκ. 7, 20., 19, 1, Θεοφρ., κλπ., ἐν τῷ πληθ., Ξεν. αὐτόθι 19, 12. **2)** γέννησις, παραγωγή, γένεσις, Πλάτ. Θεάγ. 121C. **II**. ἡ αὔξησις φυτοῦ, Ξεν Οἰκ. 20, 12, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 1, 3, κλπ. **III**. ὡς καὶ νῦν, «φυτειά», πεφυτευμένος τόπος ἢ ἁπλῶς, φυτόν, Ἀθήν. 207D, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 4521.

φύτευμα, τό, τὸ φυτευθέν, φυτόν, Πινδ. Ο. 3. 32, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 698, Πλάτ. Νόμ. 761Β. **2)** μεταφ. ἐπὶ τέκνων, Πολυδ. Γ', 12. **II**. φυτόν τι, ἴσως Reseda phyteuma, Διοσκ. 4. 130, Πλίν. 27. 99.

φῠτεύσιμος, ον, κατάλληλος πρὸς φύτευσιν ἢ φυτείαν, Διόδ. 1. 36.

φύτευσις, εως, ἡ, =**φυτεία**, γῆς Ἀριστ. περὶ Κόσμου 6. 25.

φῠτευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **φυτεύω**, δεῖ φυτεύειν, Γεωπον. 3. 3, 2· ὡσαύτως ἐν τῷ οὐδ. πληθ., **φυτευτέα** Πολυδ. Α', 226.

φῠτευτήριον, τό, φυτὸν ἀναπτυχθὲν ὡς παραφυάς, ἢ ἐντὸς δενδροκομείου πρὸς μεταφύτευσιν, φυντάνι, Λατ. planta, stolo, viviradix, Ἱππ. 242. 47., 243. 4 καὶ 13, Ξεν. Οἰκ. 19, 13. **II**. δενδροκομεῖον ἢ φυτεία, Δημ. 1251. 23.

φῠτευτής, οῦ, ὁ, φυτεύων, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 7, 4.

φῠτευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φύτευσιν, Πλάτ. Πολ. 510Α.

φῠτευτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., πεφυτευμένος, φυτευθείς, παραχθείς, Πλάτ. Πολ. 510Α.

φῠτεύω, μέλλ. **-σω**, ἀόρ. **ἐφύτευσα** Ἰλ. Ζ. 419, Ἀττ. πρκμ. **πεφύτευκα** Ἑβδ.—Μέσ., μέλλ. **-εύσομαι** Πινδ. Π. 4. 26· ἀόρ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 1, 8.—Παθητ., μέλλ. **-ευθήσομαι** Γεωπον.· — ἀόρ. **ἐφυτεύθην** Ἀττικ., ποιητικ. γ' πληθ. **φύτευθεν** Πινδ. Π. 4. 123· — **πεφύτευμαι** Ἡρόδ., κλπ. (φυτόν). **I**. μετ' αἰτιατ. τοῦ φυτευομένου πράγματος, ὡς καὶ νῦν, φυτεύω, φυτεύω φυτά, μάλιστα δὲ καρποφόρα, οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν Ὀδ. Ι. 108· φυτ. δένδρα Σ. 349, (πρβλ. **περιφυτεύω**)· ἄλσος Ἡρόδοτ. 2. 138· συκᾶς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 164· ὄρχους, ἀμπέλους Ξεν. Οἰκ. 20, 3 καὶ 4· συναπτόμενον μετὰ τοῦ **σπείρω**, αὐτόθι 11, 16, Πλάτ. Φαῖδρ. 276Ε· —ἀπολ., Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 22, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 13, κλπ.· φ. ἐν γῇ ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 19, 2., 30, 3· εἰς γῆν Πλούτ. 2. 986F· φ. ἀπὸ ἢ ἐκ.., Γεωπ.—Μέσ., φυτεύω δι' ἐμαυτόν, Πινδ. Π. 4. 26, Λουκ. Κατάπλ. 20·—Παθ., πεφυτευμένα δένδρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀφ' ἑαυτῶν φυόμενα, Δημ. 1275. 9. **2)** μεταφορ., ἐσθλῇ μὲν γάρ θ' ἥδε φυτευέμεν ἠδὲ γενέσθαι ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 810, Ἀσπ. Ἡρ. 29, Ἡρόδ. 4. 145, Πινδ., κλπ.· φυτεύων παῖδας Εὐρ. Ἄλκ. 662, πρβλ. Ὀρ. 11, Ἀριστοφ. Σφ. 1133, Πλάτ. Κρίτων 50D· ὁ φυτεύσας πατὴρ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 793, 1514, Εὐρ.· ὁ φυτεύσας, μόνον ὁ πατήρ, Σοφ. Φιλ. 904, Τραχ. 1244, Εὐρ. κλπ.· ἐναντίον τοῦ ἡ τεκοῦσα, Λυσίας 119. 18· οἱ φυτεύσαντες, οἱ γονεῖς, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1007, Ο. Κ. 1377· τοὺς τεκόντας καὶ φυτ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 62, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 1092· μεταφορ., ὕβρις φυτεύει τύραννον Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 873, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 832. — Παθ., γεννῶμαι, γίνομαι ἔκ γονέων, τινος, ἔκ ἢ ἀπό τινος Πινδ. Π. 4. 256, Ν. 5. 13, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1324. **3)** καθόλου, παράγω, ἐπιφέρω, προξενῶ, γίνομαι αἴτιος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει Ὀδ. Ε. 340· πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι Δ. 668· φόνον καὶ κῆρα φ. Β. 165, Ρ. 82· ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ἅπαξ, δηλ. αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι Ἰλ. Ο. 134· φύτευέ οἱ θάνατον Πινδ. Ν. 4. 96· φ. πῆμα Σοφ. Αἴ. 953· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας, φ. γάμον, δόξαν, τιμάς, κλπ., Πινδ. Π. 9. 194, Ι 6 (5). 16·—Παθ., ὄλβος σὺν θεῷ φυτευθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Ν. 8. 28. **4)** ἐμβάλλω, ἐμφυτεύω, τινί τι Πλάτ. Τίμ. 80Ε· τι εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 248D.

II. σπανιώτερον μετ' αἰτ. τοῦ ἐδάφους εἰς ὃ φυτεύεται τὸ φυτόν, φ. γῆν Θουκ. 1. 2· φ. χωρίον καὶ γεωργεῖν Ἰσαῖο; 77. 34· ἀπολ., ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν, φυτεύειν Εὔπολις ἐν «Αἰξὶν» 9, Φιλήμων ἐν Ἀδήλ. 21·— Μέσ., φ. ἀγρὸν Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 8.— Παθ., γῆ πεφυτευμένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ψιλή**, Ἡρόδ. 4. 127· πεφυτευμένη δ' αὕτη 'στὶν ἢ ψιλὴ μόνον; Εὔπολις ἐν Πόλεσιν 4, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10, Δημ. 491. 27· ὡσαύτως **γεωργία πεφυτευμένη**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ψιλή**, εἶτα περὶ γεωργίας, καὶ ταύτης ἤδη ψιλῆς τε καὶ πεφυτευμένης Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 7. — Πρβλ. **φιτύω**, ἐν τέλει.

φῠτηκομέω, καλλιεργῶ φυτά, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 122., 4. 254· —ὡσαύτως **φυτοκομέω**, Εὐστ. 337. 18, κλπ.

φῠτηκομία, ἡ, τὸ φυτοκομεῖν, καλλιεργεῖν φυτά, κηπουρική, Ὀππ. Ἁλ. 1. 309, Κυνηγ. 4. 331· — ὡσαύτως **φυτηκομία**, κλπ. Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 2D.

φῠτη-κόμος, ον, ὁ καλλιεργῶν φυτὰ ἢ δένδρα, κλπ., ὁ φυτηκόμος, κηπουρός, ἀμπελουργός, Νόνν. Εὐαγγ. κατ' Ἰω 18. 8 καὶ Βυζ., πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 653 κἑξ.·—ὡσαύτως **φυτοκόμος**, Βασίλ. τ. 1, σ. 61Β, τ. 2, σ. 802D, κλπ.

φῠτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φυτά, **τὸ φυτικόν**, «τὸ αὐξητικὸν δηλονότι καὶ θρεπτικὸν» (Ἀνδρονίκου Παράφρασ.), Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 13, 18· περὶ φυτικῶν αἰτίων, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Θεοφράστου. **II**. φ. ζῷον =**ζωόφυτον**, Ἀριστ. περὶ Ζώων Μορ. 4. 5, 47.

φύτιος, ον, καὶ α, ον, (φύω) ὁ παράγων, παραγωγός, ὡς τὸ φυτάλμιος, Ζεύς, Ἥλιος, Ἄρτεμις Ἡσύχ., κλπ. πρβλ. Ἑκαταῖον παρ' Ἀθην. 35Β.

φύτλη, ἡ, ποιητικ. λέξ., φύτρα, γενεά, φυλή, γένος, Πινδ. Ο. 9. 81, Π. 9. 59, Ὀρφ. Ἀργ. 428, Ἀνθ. Παλατ. 15. 25. **II**. μεταγεν. λέξις ἀντὶ τοῦ φύσις, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 7. 144, πρὸς τὸ τοῦ Διογέν. Λαερτ. 8. 91, Χρησμ. Σιβ., κλπ.

φύτλον [ῠ], τό, φυτόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2769.

φῠτο-βάσιλα, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **λεοντοποδίου**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 4. 131.

φῠτο-ειδῶς, Ἐπίρρ., =**φυτωδῶς**, δίκην φυτοῦ, Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 86.

φῠτο-εργός, όν, ποιητ. ἀντὶ **φυτουργός**, Διον. Π. 9. 4.

φῠτο-κομέω, **-κομία**, **-κόμος**, ἴδε **φυτηκ-**.

φῠτόν, τό, (φύω) τὸ φυόμενον ἢ ὅπερ ἔφυ, φυτόν, δένδρον, μάλιστα δὲ φυτὸν ἢ δένδρον κήπου, φυτῶν ὄρχατοι Ἰλ. Ξ. 123· τὸ μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς Σ. 57, 438 (πρβλ. **φυτεύω** Ι. 1)· οὕτως ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 569, Πινδ., Αἰσχύλ., Εὐρ., κλπ.· φυτὰ ἀκροδρύων Δημ. 1251. 52· ἀμπέλων Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 9· φ. ἔγγεια Πλάτ. Πολ. 546Α· τὰ ἐκ γῆς φ. ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 59Ε. **2)** παραφυάς, «κωλορρίζι» ἢ «κλωνάρι», Ἀριστ. π. Θαυμασ. 51. **3)** ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **κυνογλώσσου**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 129. **II**. εἰ καὶ τὸ **φυτὸν** εἶναι κυρίως τὸ ἀντίθετον τοῦ **ζῴου** (Πλάτ. Φαίδων 70D, Πολ. 532Β, Νόμ. 889C), ὅμως εἶναι ἐν χρήσει καθόλου καὶ ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς, οἷον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 281· γυναῖκες.. ἀθλιώτατον φ. (περιληπτικῶς), ἀθλιώτατα πλάσματα, Εὐρ. Μήδ. 231· εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν; Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1· κακὸν φ. πέφυκεν.. γυνή Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 304· ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. ἐν Σοφ. 233Ε, Πολ. 401Α, πρβλ. Stallb. εἰς Πλάτ. Θεάγ. 121Β·— εἶτα, **2)** ὡς τὸ ἔρνος, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπόγονος, μαθητής, τέκνον, Εὐρ. Ἡρακλ. 281· Χαρίτων φυτὸν Θεόκρ. 28. 7· φυτὸν οὐράνιον, δηλ. ἄνθρωπος, Πλάτ. Τίμ. 90Α, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 45, Πλούτ. 2. 400Β.

φῠτόομαι, Παθ., γίνομαι φυτόν, Θεολογ. Ἀριθμ. σ. 6.

φῠτόπλοκος κάλως, πεπλεγμένος ἐκ φυτῶν, Μ. Φιλῆς τ. Β, σ. 179, ἔκδ. Mil.

φῠτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **φύω**, ἐπὶ ξυλίνου ἀγάλματος ἢ ξοάνου γενομένου ἐκ φύσεως ἄνευ τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης, Πινδ. Π. 5. 55, ἔνθα ἴδε Böckh. **II**. καρποφόρος, γόνιμος, πεδίον Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΙΖ', 5).

φῠτοσκαφία, ἡ, κηπουρική, Ἀνθ. Πλαν. 202.

φῠτο-σκάφος [ᾰ], ον, ὁ τὰ φυτὰ περισκάπτων γεωργός, φ. ἀνήρ, ὁ ἔχων τοῦτο ἔργον, κηπουρός, Θεόκρ. 24. 136, πρβλ. 25.

27, Ἀ.θ. Π. 6. 102. **II.** προπαροξ. **φυτόσκαφος**, ἐσκαμμένος, παρεσκευασμένος πρὸς φύτευσιν, γῆ Ἐτυμολ. Μέγ. 803. 12.

φῠτο-σπορία, ἡ, τὸ φυτεύειν φυτὰ καὶ δένδρα, μάλιστα δὲ ἀμπέλους, Μανέθων 4. 433.

φῠτο-σπόρος, ον, ὁ φυτεύων· μεταφορ., ὁ φυτεύων τέκνα, ὁ φυτοσπόρος, ὁ πατήρ, Σοφ. Τρ. 358· μετὰ γεν., Χριστοδ. Ἔκφρ. 106. Ὑπόθεσις α' εἰς Σοφ. Ο. Τ.

φῠτοτροφέομαι, Παθητ., ἐπὶ φυτοῦ, καλλιεργοῦμαι, Διωτογ. παρὰ Στοβ. 251. 27.

φῠτοτροφία, ἡ, καλλιέργεια φυτῶν, Γεωπον. 9. 5, 11.

φῠτο-τρόφος, ον, ὁ καλλιεργῶν φυτά, φυτοκόμος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1403.

φῠτουργεῖον, τό, φυτοκομεῖον, δενδροκομεῖον, Διόδ. 2. 10 καὶ 13· κοινῶς φέρεται φυτούργιον, ἐν Γλωσσ.

φῠτουργέω, καλλιεργῶ φυτά, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 1· μεταφορ., φ. τὴν καρδίαν Γεώργ. Πισίδ.

φῠτούργημα, τό, τὸ φυτουργεῖν, φυτουργία, Πολυδ. Ζ', 140. **2)** τόπος πλήρης φυτῶν, κῆπος, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 389.

φῠτουργία, ἡ, καλλιέργεια φυτῶν, κηπουρική, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5, Διόδ., κλπ.

φῠτουργικός, ή, όν, δεξιὸς ἢ ἔμπειρος εἰς κηπουρικήν, ἡ φυτουργική (ἐξυπακ. τέχνη) = **φυτουργία**, κηπουρική, Πολυδ. Ζ', 140.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, διάφορ. γραφ. αὐτόθι 141.

φῠτουργός, όν, (ἔργον) ὁ καλλιεργῶν φυτά· ὡς οὐσιαστ., κηπουρός, ἀμπελουργός, Ἀνθ. Πλαν. 255, Πλούτ. 2. 2B. **II.** μεταφορ., πατὴρ φ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 592· τοῦ φ. πατρὸς Σοφ. Ο. Τ. 1482· οὕτως, ὁ φυτουργὸς (ἄνευ τοῦ πατήρ), Εὐρ. Τρῳ. 481· φυτουργὸς Θέτιδος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 949. **2)** ὁ δημιουργός, ὁ πρωτουργὸς πράγματός τινος, Πλάτ. Πολ. 597D. — Πρβλ. **φυτοεργός**.

φῠτο-φόρος, ον, ὁ φέρων φυτά, φυτοφόρος γῆ Εὐστ. 636.17.

φύτρα, ἡ, = **φύτλη**, φύσις, Ἡσύχ. (ἡ λέξις κοινολεκτεῖται καὶ νῦν).

φυτρόομαι, Παθητ., ἀναφύομαι, κοινῶς «φυτρώνω», Achmes Ὀνειρ.· ὡς σπαρτοὶ ἀνεδόθησαν, ἔνθα μεταφράζεται ἐφυτρώθησαν Νικήτ. Χων. 271.

φῠτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φυτόν, Ἐρωτιαν. ἐν λέξ. ἐγχλοιουμένη.

φῠτών, ῶνος, ὁ, τόπος πεφυτευμένος, μάλιστα δι' ἀμπέλων, ἀμπελών, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 146.

φῠτ-ώνῠμος, ον, ὁ λαβὼν τὸ ὄνομα ἔκ τινος φυτοῦ ἢ δένδρου, Ἀνθ. Π. 14. 34, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 14.

φύτωρ [ῠ], ορος, ὁ, πατήρ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 333· «φύτορες· γεννήτορες» Ἡσύχ.· ὁ Δινδ. προτιμᾷ τὸν φύτορ' ἀντὶ τὸν φύσαντ' ἐν Σοφ. Τρ. 1031, χάριν τοῦ μέτρου.

φῠτώριον, τό, φυτοκομεῖον, Κλήμ. Ἀλεξ. 338, Γεωπ. 5. 3· **φυτώρειον** αὐτόθι 11. 9.

φύω, Αἰολ., **φυίω** (ἴδε κατωτ. Α. II.)· — παρατ., ἔφυον, Ἐπικ. γ' ἑνικ., φύεν Ἰλ. Ξ. 347·—μέλλ. φύσω [ῡ] Ἰλ. Α. 235, Σοφ.·—ἀόρ., ἔφῡσα Ὀδ., Ἀττ.·— Παθ. καὶ μέσ., μέλλ. φύσομαι Αἰσχύλ. Πρ. 871, Πλάτ. κλπ.: Τούτῳ ἕπονται κατὰ σημασίαν οἱ ἀμετάβ. χρόνοι τοῦ ἐνεργ., δηλ. πρκμ., πέφῡκα Ὅμ., Ἀττ., Ἐπικ. γ' πληθ., πεφύᾰσι Ἰλ. Δ. 484, Ὀδ. Η. 128· ὑποτ. γ' ἑνικ., πεφύῃ (ἐμ-) Θέογν. 396· Ἐπικ. μετοχ. θηλ., πεφυυῖα (ἐμ-) Ἰλ. Α. 513, αἰτ. πληθ., πεφυῶτας Ὀδ. Ε. 477·— ὑπερσ., ἐπεφύκειν Ξεν., Πλάτ.· Ἐπικ. πεφύκειν Ἰλ. Δ. 109· Ἐπικ. γ' πλθ., ἐπέφῡκον (ἀντὶ -εσαν) Ἡσ. Θεογ. 152, Ἔργ. κ. Ἡμ. 149, Ἀσπ. Ἡρ. 76· — ἀόρ. β' ἔφῡν (ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. φῦμι) Ὅμ., Ἀττ., Ἐπικ. γ' ἑνικ. φῦ Ἰλ. Ζ. 253, κτλ., γ' πληθ. ἔφυν (ἀντὶ ἔφῡσαν, ὅπερ εἶναι καὶ γ' πληθ. τοῦ ἀορ. α') Ὀδ. Ε. 481, κτλ.· ὑποτ., ἴδε κατωτ.· εὐκτ. γ' ἑνικ. φύη ἢ φυίη Θεόκρ. 15. 94· ἀπαρ., φῦναι, Ἐπικ. φύμεναι ὁ αὐτ. 25. 39· μετοχ. φύς Ἀττ., Αἰολ. θηλ. φοῦσα Κόριννα 2· ἔφυσα = ἔφυν, ἀμφίβ. ἐν Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 690.— Παρὰ μεταγεν. ὑπάρχει καὶ μέλλ., φυήσω Ἑβδ. (Ἡσαΐ. ΑΖ', 31), παθ. φυήσομαι, Γεωπ. 2. 37,1, Θεμίστ. (ἐν Λουκ. Διῒ Τραγ. διορθοῦται, ἀναφύσεσθαι)· ἀόρ. β', παθ. ἐφύην, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 1, 1, (ἀν-) Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 16, 2· ὑποτ. φυῶ, -ῇ, -ῶσι Εὐρ. Ἀποσπ. 378, Πλάτ. Πολ. 415C, 597C, κ. ἀλλ. (ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ διαφ. γραφ., φύῃ, φύωσι, ἐκ τοῦ ἔφυν)· ἀπαρ., φυῆναι Διοσκ. 2. 8, (ἀνα-) Διόδ. 1. 7· μετ., φυεὶς Ἱππ. 242. 25, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 87·—ἀόρ. α' παθ., συμ-φυθεὶς Γαλην. 7. 725. [Καθόλου, ῠ, πρὸ φωνήεντος, δηλ. ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., καὶ ἐν τοῖς Ἐπικ. τύποις τοῦ πρκμ., πεφύᾰσι, πεφυώς, κλπ.· καὶ ῡ, πρὸ συμφώνου, δηλ. ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς χρόνοις. Ἀλλὰ φῠεται, φῠομεν Σοφ. Ἀποσπ. 109, Ἀριστοφ. Ὄρν. 106· καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Νικ. Ἀλεξιφ. 14, Διον. Περιηγ. 941, 1013· ἐνίοτε καὶ ἐν θέσει, οἷον Νικ. Ἀλεξιφ. 506, Διονύσ. Περιηγ. 1031. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις.] (Ἐκ τῆς √ΦΥ παράγονται καὶ αἱ λ. φυ-ή, φύ-σις, φῦ-μα, φυ-τός, φυ-τεύω, φῦ-λον, φυ-λή, φῖ-τυ, φι-τύω, ἴσως δὲ καὶ τὸ φώς (ὁ) = ὁ φύσας· πρβλ. Σανσκρ. bhu, bha-vâmi (existo), bha-vas (origo), bhâ-vas (natura) bhû-tis, (existentia), bhû-mis (terra)· Ζενδ. bû, (fieri, esse)· Λατ. fu-i (fuas, fuit), fu-turus, fo-re, fu-tuo, fe-tus, fe-cundus, fe-num, fe-nus, (πρβλ. τόκος), fi-lius· Γοτθ. bau-an (οἰκεῖν κτλ.)· Ἀρχ. Σκανδ. bû-a· Ἀγγλο-σαξον. be-om (εἶναι, Ἀγγλ. be) Ἀρχ. Γερμ. bi-m· Σλαυ. by-ti (esse)· Λιθ. bu-ti (esse)· Ἀρχ. Ἰρλανδ. biu (fio, sum).)

A. Μεταβ., ἐν τῷ ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀόρ. α' ἐνεργ.· παράγω, ἀναδίδω, γεννῶ, «βγάζω», κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι, φύλλα .. ὕλη τηλεθόωσα φύει Ἰλ. Ζ. 148· τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην Ξ 347, πρβλ. Α. 235, Ὀδ. Η. 119, κτλ.· ἄμπελον φύσει βροτοῖς Εὐρ. Βάκχ. 651· οὕτω, τρίχες .., ἃς πρὶν ἔφυσεν φάρμακον, τὰς ὁποίας πρὶν ἔκαμε τὸ φάρμακον νὰ φυτρώσουν, Ὀδ. Κ. 393, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 535· φ. χεῖρε, πόδε, ὀφθαλμὼ ἀνθρώποις Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 19, πρβλ. Οἰκον. 7, 16. **2)** ἐπὶ χώρας, φύειν καρπόν τε θωμαστὸν καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς Ἡρόδ. 9. 122· ὅσα γῆ φύει Πλάτ. Πολ. 621A. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπων, γεννῶ, παράγω, Λατ. procreare, Εὐρ. Φοίν. 869, Ἀντιφῶν 125. 23, Πλούτ. κλπ.· Ἄτλας .. θεῶν μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν Εὐρ. Ἴων 3·— ὁ φύσας, ὁ γεννήσας, ὁ πατήρ, (τοὐναντίον ὁ φύς, ὁ υἱός, ἴδε κατωτ. B. I. 2), Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1019, (πρβλ. **φύτωρ**) ὁ φ. πατὴρ Εὐρ. Ἑλ. 87· ὁ φ. χἡ τεκοῦσα ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 290· τὴν τεκοῦσαν ἢ τὸν φύσαντα Λυσ. 116· ἐν τέλει καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, τοῖς γονεῦσιν οἵ σ' ἔφυσαν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 436· οἱ φύσαντες Εὐρ. Φοίν. 34, πρβλ. Ἀποσπ. 407, Ἀριστοφ. Σφ. 1472· φ. καὶ γεννᾶν Πλάτ. Πολιτικ. 274A· (ἐξεφύσαμεν ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῆς μητρός, Εὐρ. Μήδ. (Νόθ.) 1063· οὕτω, ὦ γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1404· ὡσαύτως, ἥδ' ἡμέρα φύσει σε, θὰ φέρῃ εἰς φῶς τὴν γέννησίν σου, αὐτόθι 438· χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 647. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν μερῶν τοῦ σώματος αὐτῶν, φ. πώγωνα, «βγάζω γένεια», Ἡρόδ. 8. 104· φ. γλῶσσαν ὁ αὐτ. 2. 68· φ. κέρεα ὁ αὐτ. 4. 29· φ. πτερὰ (πρβλ. πτεροφυέω) Ἀριστοφ. Ὄρν. 106, Πλάτ. Φαῖδρ. 251C· σάρκα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 74E· φ. τρίχας, ὀδόντας, πόδας καὶ πτερά, κέρατα κλπ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 3. 11, 9., 5. 22, 12, κλπ.· ἐντεῦθεν τὸ ἀστεῖον, φύειν φράτερας, ἴδε ἐν λ. φράτηρ. **5)** μεταφορ., φρένας φύειν, κτᾶσθαι φρένας, νοῦν, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 804, Ἠλ. 1463· (ἀλλὰ καὶ θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 683)· νοῦν φύειν Σοφ. Ἀποσπ. 118· δόξαν φύω, κτῶμαι δόξαν ἢ σχηματίζω ὑψηλὴν περὶ ἐμαυτοῦ γνώμην, Schweigh. εἰς Ἡρόδ. 5. 91· αἰτίαν φύει βροτοῖς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 160· πόνους αὐτῷ φῦσαι Σοφ. Ἀντιγ. 647. **II.** ἐν τῷ ἐνεστ., κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., φύω κλάδους, βλαστάνω (ὡς τὸ φαίνω), εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι Μόσχος 3. 108· δρύες .. φύοντι Θεόκρ. 7. 75, πρβλ. 4. 24·—οὕτω δὲ καὶ τὸ μοναδικὸν παρ' Ὁμ. χωρίον δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει ἡ δ' ἀπολήγει, ἡ μία γενεὰ παράγει βλαστούς, ἡ δὲ ἄλλη παύεται ἀπὸ τοῦ νὰ βλαστάνῃ (ἐν ᾧ ἡ μεταβατ. σύνταξις ἁπαντᾷ ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ, φύλλα .. ὕλη φύει), Ἰλ. Ζ. 149·— ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ 94, ἐν στήθεσι φυίει, φαίνεται μᾶλλον ἀμετάβ., = ἀναπτύσσεται, ἀναφαίνεται· οὕτω τὸ ἐκφύω παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτ. ΚΘ', 18), πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ιβ', 15.

B. Παθ., μετὰ τῶν ἀμεταβ. χρόνων τοῦ ἐνεργ., δηλ. ἀορ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ., φύομαι, φυτρώνω, αὐξάνομαι, ἀναπτύσσομαι, μεγαλώνω, ἔρχομαι εἰς τὸ εἶναι, μάλιστα ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, θάμνος ἔφυ ἐλαίης Ὀδ. Ψ. 190, πρβλ. Ε. 481· παντοῖαι πρασιαὶ πεφύασιν Η. 128· τά γ' ἄσπαρτα φύονται Ι. 109, πρβλ. Ἰλ. Δ. 483, Ξ. 288, Φ. 352· φύεται αὐτόματα ῥόδα Ἡρόδ. 8. 138, πρβλ. 1. 193· ὑπὸ φηγῷ πεφυκυίῃ, ἥτις εἶχεν ἀναφυῆ ἐκεῖ, ὁ αὐτ. 2. 56· οὕτω, δένδρα πεφυκότα Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 3, 5· τὰ φυόμενα καὶ τὰ γιγνόμενα Πλάτ. Κρατ. 410D, πρβλ. Φαίδων 110D·—οὕτω, τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκειν, ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου εἶχον φυτρώσῃ κέρατα δεκαὲξ παλαμῶν, Ἰλ. Δ. 109, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 108., 3. 133· φύονται πολιαὶ Πινδ. Ο. 4. 39· κεφαλαὶ πεφυκυῖαι θριξί, κατακεκαλυμμέναι ὑπὸ τριχῶν, Διόδ. 2. 50· πέφυκε λίθος ἐν αὐτῇ, παράγεται, Ξεν. Πόροι 1, 4· μεταφ., νόσημα φυόμενον, πόλις φυομένη Πλάτ. Πολιτ. 564B, Νόμ. 757D· ὁ σπέρμα παρασχών, οὗτος τῶν φύντων αἴτιος, τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἐφύτρωσαν (ὁ Δινδόρφ. παραλείπει τὴν λέξιν κακῶν, ἑπόμενος τοῖς Ἀντιγράφοις), Δημ. 280. 28·—ὁ αὐτός, 231. 14, ἔχει καὶ τὴν περίεργον φράσιν, κατὰ πάντων ἔφυέτο, ηὐξάνετο, ἐγίνετο μέγας διὰ τῆς καταπιέσεως πάντων. — Ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ὁ ἀόρ. β' εἶναι σπάνιος, ἴδε ἄνωτ.· ἀλλ' εἶναι συχνὸς ἐν τῇ φράσει ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ (ἴδε ἐν λέξει ἐμφύω), πρβλ. Ὀδ. Κ. 397. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, γίγνομαι, γεννῶμαι, συνηθέστατα ἐν τῷ ἀόρ. β' καὶ πρκμ., ὁ λωφήσων οὐ πέφυκέ πω Αἰσχύλ. Πρ. 27· τίς ἂν εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ δαίμονι φῦναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1342· μὴ φῦναι νικᾷ, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ γεννηθῇ τις

φαίνεται καλλίτερον, Σοφ. Οἰδ. ἐν Κολ. 1225 γονῇ πεφυκὼς γεραιτέρα αὐτόθι 1294· οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φὺς Πλάτ. Πολ. 461Α, πρβλ. Πολιτικ. 272Α· φύς τε καὶ τραφεὶς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 396C· μήπω φῦναι μηδὲ γενέσθαι Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 1, 6, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 197Α·—συντεταγμένον μετὰ γεν., φῦναι ἢ πεφυκέναι τινός, γεννηθῆναι ἢ κατάγεσθαι ἔκ τινος, Αἰσχύλ. Θήβ. 1031, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1379, κλπ., οὕτω, φ. ἀπό τινος Πινδ. Ἀποσπ. 33, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1359, Ἀντιγ. 562· ἀπ' εὐγενοῦς ῥίζης Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταυρ. 610· ἀπὸ δρυὸς Πλάτ. Ἀπολ. 34D, κλπ.· φ. ἔκ τινος Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 458, Εὐρ. Ἡρακλ. 325, Πλάτ., κλπ.· ἐκ χώρας τινὸς Ἰσοκρ. 45C, κλπ.· οἱ μετ' ἐκείνου φύντες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ἐξ ἐκείνου γεγονότες, Ἰσαῖος 72. 11, πρβλ. Πλάτ. Συμπ.· ἐκ θεῶν γεγονότι . . διὰ βασιλέων πεφυκότι Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 2, 24. **II.** ὁ πρκμ. καὶ ἐνίοτε ὁ ἀόρ. β' λαμβάνουσι σημασίαν ἐνεστ., εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἔχω ἐκ φύσεως τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σχῆμα, καὶ ἁπλῶς εἰμί· πέφυκε κακός, σοφός, κλπ. Σοφ. Φιλ. 558, 1244, κλπ.· ἔφυν ἀμήχανος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 79· φύντ' ἀρετᾷ τὸν γεννηθέντα πρὸς ἀρετήν δηλ. τὸν φύσει γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον, Πινδ. Ο. 10 (11). 24· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1331, Πλάτ. Γοργ. 479D, κλπ.· πιστὸς φύεσθαι Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 7, 13· εὐχροώτεροι ὁρῶντο ἢ πεφύκασι Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 1, 41, πρβλ. Οἰκ. 10, 2· τἆλλα ἕκαστος ἡμῶν, ὅπως ἔτυχε, πέφυκεν Δημ. 982 ἐν τέλει·—οὕτω καὶ μετ' ἐπιρρ., ἱκανῶς πεφυκότες, ἔχοντες φυσικὴν ἱκανότητα, Ἀντιφῶν 115. 3· δυσκόλως πεφ. Ἰσοκρ. 910Β· οὕτως πεφ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 1. 7· ὡσαύτως, οἱ καλῶς πεφυκότες Σοφ. Ἠλ. 989, πρβλ. Λυσί. 192. 22· οἱ βέλτιστα φύντες Πλάτ. Πολ. 341C·—ἀκολούθως ἁπλῶς, εἶμαι ποιός τις, φῦναι ἄγγελον Αἰσχύλ. Πρ. 969· ἔφυς μήτηρ θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 157 γυναῖκε. . ἐφύμεν Σοφ. Ἀντιγ. 62 Ἅιδης ὁ παύσων ἔφυ αὐτόθι 572· οὕτω μετὰ μετοχ. νικᾶν .. χρῄζων ἔφυν Σοφ. Φιλ. 1052· πρέπων ἔφυς . . φωνεῖν ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 9, πρβλ. 587· ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ Εὐρ. Φοίν. 469, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 4, 54, Ἰσοκρ. 50C, 229C,

2) μετ' ἀπαρ., εἶμαι ἐκ φύσεως κατάλληλος ἢ ἔχω φύσει διάθεσιν, ἢ κλίσιν, ἢ τὴν ἱκανότητα νὰ.., τὰ δεύτερα πέφυκε κρατεῖν Πινδ. Ἀποσπ. 249· καὶ παρ' Ἀττ., πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς ἢ σαυτὸν Αἰσχύλ. Πρ. 335· ἔφην γὰρ οὐδὲν ἐκ κακῆς πράσσειν τέχνης Σοφ. Φιλ. 88, πρβλ. Ἀντ. 688· φύσει μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 80· πεφύκασι δ' ἅπαντες . . ἁμαρτάνειν Θουκ. 3. 45, πρβλ. 2. 64, 3. 39., 4. 61, Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 1. 10. **3)** μετὰ προθ., πεφ. ἐπί τινι, ὡς τὸ φῦναι ἐπὶ δακρύοις, εἶμαι φύσει ἐπιρρεπὴς εἰς δάκρυα, Εὐρ. Μήδ. 928· ἔρως γὰρ ἀργόν, κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ, ἔχει ῥοπὴν εἰς τὴν ἀργίαν (ἢ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀργοῖς ἢ ὀκνηροῖς), ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 324· ὡσαύτως, ἐπί τι, Πλάτ. Πολ. 507Ε· εἴς τι αὐτόθι 433Α, Αἰσχίνης 72. 24· ἀλλὰ συνηθέστατα, **πρός τι**, πεφ. πρὸς τὸ ἀληθὲς Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 11· εὖ πεφυκὼς πρὸς ἀρετὴν Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 2· πρὸς πόλεμον μᾶλλον . . ἢ πρὸς εἰρήνην Πλάτ. Πολ. 517Ε· κάλλιστα φ. πρός τι Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 3 κλπ. · ὡσαύτως, πρός τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. Πολ. 2, 19 (εἰ ἡ γραφὴ ἀληθής, πρβλ. Πολύβ. 9. 29, 10)· ὡσαύτως, εὖ πεφ. κατά τι Δημ. 982. 21·—ἀπρόσ., πέφυκε γενέσθαι Schäf Ἰουλ. σ. ix. **4)** «πίπτω» εἴς τινα ἐκ φύσεως, εἶμαι ὁ φυσικὸς κλῆρός τινος, πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος Σοφ. Ἠλ. 860· χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 440· ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κίνδυνος Δημ. 1394· 8· πρβλ. Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 3, 19. **5)** ἀπρόσ., εἶναι φυσικόν, φυσικῶς συμβαίνει, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 2, 7, 4. 12, 3. **β)** ἀπολ., ὡς πέφυκε, ὡς εἶναι φυσικόν, Ξεν. Κυνηγ. 6, 15, κ. ἀλλ.· ᾗ πέφυκε Πλάτ. Τίμ. 81Ε·—ἀλλὰ τοῦτο ἐκφέρεται καὶ προσωπικῶς, τοῖς ἁπλῶς, ὡς πεφύκασι, βαδίζουσι Δημ. 1122. 17. **6)** ἀπολ. ὡσαύτως συχν. κατὰ μετοχ., τὰ φύσει πεφυκότα, φυσικὰ προϊόντα, Λυσίας 193. 21, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 383Α, 389C· ἄνθρωπος πεφυκώς, ὁ ἄνθρωπος ὡς εἶναι ἐκ φύσεως, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 1, 3· τὰ φύντα Δημ. 280 ἐν τέλει.

φῶ, συντετμημένη δοτ. τοῦ φῶς, Εὐρ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 803· πρβλ. Valck Diatr. 140B.

φώγανον, τό, = φρύγετρον, «κατὰ τοὺς πολλοὺς» Πολυδ. Γ', 109.

φώγω, προστ. φῶγε Ἐπίχαρμ. 102 Ahr.· φώζω Στράττις ἐν Ἀδήλ. 6, πρβλ. Ἱππ. 361. 3· καὶ **φωγνύω** (οὕτως ὁ Valck. ἀντὶ **φωγύνω**) Σουΐδ.· ἀπαρ. φωγνύναι Εὐστ. 962. 50, Ἐτυμ. Μέγ.· Παθ., γ' ἑνικ. **φώγνυται** Διοσκ. 1. 80·—ἀόρ. ἔφωξα Ἱππ. 639. 40·—Παθ., ἀόρ. **ἐφώχθην** Διοσκ. 2. 119, πρβλ. 112·—πρκμ. πέφωγμαι Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 2· πέφωσμαι Ἱππ. 887, 1229Η, Ἀθήν. 647C. Ὡς τὸ φρύγω, «ξεροψήνω», Τουρκ. «καβουρδίζω», ξηραίνω εἰς τὸ πῦρ ἢ εἰς τὸν ἥλιον, ἴδε ἀνωτ.· ἰσχάδες πεφωγμέναι (διάφορ. γραφ. πεφρυγμέναι) Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Meineke ἐν τόπῳ, κτλ. Ἐντεῦθεν παράγονται αἱ λέξεις, φώγανον φωκ-τός· πρβλ. Λατιν. foc-us, Ἀρχ. Σκανδ. bak-a Ἀρχ. Γερμ. bakh-u (bake), κλπ.)

φωΐς, ΐδος, ἡ, συνηρ. **φῴς, φῳδός**, ἀλλ' εὕρηται μόνον ἐν τῷ πληθ. **φωΐδες, φῷδες**, (ὅπερ ἡμαρτημένως φέρεται **φοῖδες** ἐν Ἀριστ. Προβλ. 38. 7), γεν. **φῳδῶν** (Ἀρκάδ. 134. 17)·—φλύκταινα ἢ οἴδημα ἐπὶ τοῦ δέρματος γενομένου ἕνεκα καύματος, «φοῦσκα», Ἱππῶναξ 56, Ἀριστοφ. Πλ. 535, Ἀποσπ. 124· ἴδε Foës Oec. Hipp.

Φώκαια, ἡ, πόλις ἐν Ἰωνίᾳ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 35, Ἡρόδ. 1. 80, κτλ.· — ἐντεῦθεν **Φωκαιεύς**, Ἀττ. **Φωκαεύς**, ὁ, ὁ κάτοικος, Ἡρόδ. 1. 163, Θουκ. 1. 13, κλπ.· στατῆρες Φωκαεῖς, ἢ **Φωκαΐται**, ἴδε ἐν λ. **στατήρ**· — θηλ. **Φωκαΐς, ΐδος**, γυνὴ ἐκ Φωκαίας, Στέφ. Βυζ.·—**Φωκαῆθεν**, Ἐπίρρ., ἐκ Φωκαίας, Λουκ. Λεξιφ. 7.

φώκαινα, ἡ, ἰχθύς τις ἐκ τῶν κητοειδῶν, εἶδος φώκης, «φώκαιναι, τρισυλλάβως· τὰς γὰρ φωκαίνας (Γαλλ. marsouin) Ἀριστοτέλης περὶ Ζῴων Ἱστ. Ϛ', 11 καὶ η', 15) συγκαταλέγει ταῖς φαλαίναις καὶ τοῖς δελφῖσι» Κοραῆς εἰς Ξενοκρ. σ. 108, κτλ., Delphinus phocaena, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 12, 2., 8. 13, 7.

Φωκ-άρχης, ου, ὁ, ἄρχων τις ἐν Φωκίδι, Συλλ. Ἐπιγραφῶν 1738.

Φωκεύς, έως, ὁ, κάτοικος Φωκίδος, Ἰλ. Β 517 (ἐν τῇ Ἐπικ. γεν. πληθ. **Φωκήων**), κ. ἀλλ.· ὀνομ. πληθ. **Φωκέες** Ἡρόδοτ. 1. 146, **Φωκεῖς** Θουκ. 1. 107, **Φωκῆς** Σοφ. Ἠλ. 1107, 1442, γεν. **Φωκέων** Αἰσχύλ. Πέρσ. 485, κλπ. **II.** **Φωκίς** (ἐξυπακ. γῆ), ἡ, χώρα ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου πρὸς δυσμὰς τῆς Βοιωτίας, Ξεν., κλπ.· ὡς ἐπίθετ., Φωκική, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 733, χθὼν Φ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 261· ὁδὸς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 38· γλῶσσα Αἰσχύλ. Χο. 564. **III.** Ἐπίθ. **Φωκικός, ή, όν**, Δημ. 20. 4, κλπ.

φώκη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ «φώκια», πιθανῶς, Phoca monachus (ἐπειδὴ τοῦτο τὸ εἶδος εἶναι σύνηθες ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ), φ. νέποδες (ἴδε τὴν λέξ.), Ὀδ. Δ. 404· ζατρεφέες αὐτόθι 451· παροιμιώδης κατέστη ἡ ὀσμὴ αὐτῶν, πρβλ. Ὀδ. Δ. 406 πρὸς Ἀριστοφ. Σφ. 1035, Εἰρ. 742· ἐσθῆτι χρᾶσθαι φωκέων δέρμασι Ἡρόδ. 1. 202.

φωκίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἀπίου, ἀπιδίου, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 2 «Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ γεωργικῶν φωκίδας φησὶν εἶδος ἀπίων εἶναι» Ἀθήν. 650Ε

φωκίων, ωνος, ὁ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, «φωκίων· ὄρνις ποιός» Ἡσύχ.

φῶκος, ὁ, = φώκαινα, «φῶκος· κῆτος θαλάσσιον ὅμοιον δελφῖνι» Ἡσύχ.

φωκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ φώγω, πεφρυγμένος, Νικ. παρ' Ἀθην. 126C· **φῶκται**, αἱ, ὡς οὐσιαστικ. ἐν Λουκιαν. Λεξιφ. 3.

φωλάζω, = ἐμφωλεύω, Ἡσύχ., πρβλ. τὸ κοινολεκτούμενον «φωλιάζω» Ἡσύχ.

φωλάς, άδος, ἡ, = **φωλεύουσα**, διαμένουσα ἐν φωλεᾷ ἢ ὀπῇ, Ἀνθ. Παλατ. 9. 233, 251, κλπ.· ἐπὶ τῆς ἄρκτου διαμενούσης ἐν νάρκῃ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου αὐτῆς, Θεόκρ. 1. 115· μεταφ. ἐπὶ πόρνης. φωλάδα παρθενικὴν Ἀνθ. Παλατ. 11. 31· ἀγκύρας φωλάδας, ἐπὶ ἀγκυρῶν κεχωσμένων ἐντὸς τῆς ἄμμου, αὐτόθι 10. 2. **2)** ὡς οὐσιαστ., θαλάσσιόν τι ζῷον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μαλακίων, ὃ ἀνοίγει ὀπὰς ἐν λίθοις, Lithodomus κατὰ Cuvier, Ἀθήν. 88Α, Ἡσύχ. **II.** πλήρης ὀπῶν ἢ φωλεῶν, πέτρη, ὕλη Νόνν.· ἔκθορε φωλάδος κοίτης, ἐπὶ λέοντος, Βαβρ. 82. 3. **III.** = **φωλεία**, Σουΐδ.

φωλεά, ἡ, = **φωλεός**, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 73, Σουΐδ., κλπ.

φωλεία, ἡ, φωλεύειν ἐν καταστάσει νάρκης, ἡ χειμερινὴ νάρκη τῶν ἄρκτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 14, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 6. 3 (ἐν Θεοφρ. Ἀποσπ. 4, 63, **φωλίαις**)· — ἡ πάχυνσις αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον λογίζεται ὡς νόσος, Αἰλ. π. Ζῴων 6. 3, Πλούτ. 2. 971D (ἔνθα κοινῶς φέρεται **φωλίαν**). **2)** ἐπὶ ἰχθύων, Θεοφρ. Ἀποσπ. 171. 7. **3)** ἐπὶ κοχλιῶν, αὐτόθι 176.

φωλεός, ὁ, μετὰ ἑτερογενοῦς πληθ. **φωλεά**, Νικ. παρ' Ἀθην. 92D, Ἐπικ. δοτ. **φωλειοῖς**, ὁ αὐτ. ἐν Θηρ. 69· — ὀπή, σπήλαιον, κατοικία ζῴου, μάλιστα δὲ σπήλαιον χρησιμεῦον ὡς κατοικία τῆς ἄρκτου, ἐν ᾧ διαμένει ἐν νάρκῃ κατὰ τὸν χειμῶνα, Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 169Ε· ἐπὶ λεόντων, Βαβρ. 106. 3· ἐπὶ τῆς φωλεᾶς τοῦ ποντικοῦ, Πυθαγ. 108. 2· τῶν μαλακίων ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 28· τῶν ὄφεων, Λουκ. Φιλοψ. 11· τῶν ἀλωπέκων, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. η', 20, κατὰ Λουκ. Θ', 58· τῶν Τρωγλοδυτῶν, Στράβ. 506· πρβλ. Λουκ. περὶ Ἀληθοῦς Ἱστ. 1. 37, κλπ. — πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ἴδε **φωλάς, φωλεύω**. **II** Ἰων. λέξ. σημαίνουσα διδασκαλεῖον, Ἡσύχ. — Παρὰ Βυζ. ὡσαύτως **φώλευμα**, τό.

φώλευσις, εως, ἡ, = **φωλεία**, Αἰλ. περὶ Ζῴων 16. 15.

φωλευτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **φωλεύω**, δεῖ φωλεύειν, Εὐνάπ. 54.

φωλεύω, διαμένω ἐν τῇ φωλεᾷ μου, ἐπὶ σαυρῶν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 11· ἐπὶ ἄρκτων, αὐτόθι 6. 30, 2· ἐπὶ ἀκανθοχοί-

ρων, αὐτόθι· ἐπὶ ἰχθύων τινῶν, αὐτόθι 5. 15, 7· ἐπὶ σφηκῶν καὶ ἀγριομελισσῶν, αὐτόθι 9. 41, 4 καὶ 42, 4· ἐπὶ κανθάρων (ἐν τῇ κόπρῳ), αὐτόθι 5. 19, 18· ἐπὶ φυτῶν τινων, αὐτόθι 5. 9, 3· κ. ἀλλ.· ἐπὶ ὄφεων, κνώδαλα φωλεύοντα Θεόκρ 24. 83, πρβλ. Νικ. Θηρ. 394· ἐπὶ τοῦ λέοντος, Βαβρ. 93. 5· καθόλου, διαμένω κεκρυμμένος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 38, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8· πρβλ. φωλάς.

φωλέω, = φωλεύω, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 13, 14, 1., 8. 15—17.

φωλεώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς φωλεόν, Πλούτ. 2. 418Α.

φωλητήρ, ῆρος, ὁ, «ὁ ἐν τῷ αὐτῷ καθιζόμενος ἀεὶ» Ἡσύχ.—**φωλητήριον**, τό, τόπος μυστικῆς συναθροίσεως, «ἰδίως δὲ τοὺς τῶν θιασωτῶν οἴκους φωλητήρια ὠνόμαζον» Πολυδ. Ϛ', 8, Ἡσύχ.

φωλία, ἡ, ἴδε ἐν λ. φωλεία.

φωλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ φωλεός, φωλεὰ ἀλώπεκος, ἡ ὀπὴ ἐν ᾗ διαμένει, Παυσ. 4. 18, 7.

φωλίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἰχθύος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 15, Σουΐδ.

φῶν, μετοχ. γέν. ἀρσ. χρόνου ἐνεστ. τοῦ ῥήμ. φημί, Θ. Στουδ. σ. 924, ἔκδ. Mi.—Ὅτι μὲν παλαιοὶ γραμματικοὶ παρεδέχοντο φῶ ῥῆμα σημαῖνον λέγω, σημειοῦται ἐν τῷ Θησ. Στεφ.· παράδειγμα ὅμως χρήσεως αὐτοῦ ἀληθοῦς ἐν συγγραφεῖ δὲν παρετέθη, καὶ ἴσως τῇ ἀληθείᾳ οὐδ' εὑρίσκεται ἄλλο παρὰ τοῦτο τοῦ Στουδίτου. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φωνάεις, ἴδε ἐν λ. φωνήεις.

φωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ φωνή, «γόγγρων τε λευκῶν πᾶσι τοῖς κολλώδεσι βόχθιζε· τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φωνάριον ἡμῶν περίσαρκον γίνεται» Κλέαρχος ἐν «Κιθαρῳδῷ» 2, Ἀνθ. Παλατ. 5. 132.

φωνασκέω, ἀσκῶ τὴν φωνήν μου, γυμνάζομαι εἰς τὸ ᾄδειν ἢ εἰς ἀπαγγελίαν, Πλάτ. Νόμ. 665Ε, Δημ. 328. 11., 421. 21., 449. 14· οἱ φωνασκοῦντες ἕωθέν τε καὶ νήστεις ὄντες τὰς μελέτας ποιοῦνται Ἀριστ. Προβλ. 11. 22· — Μέσ., Πλούτ. 2. 349Α.

φωνασκητής, οῦ, ὁ, = φωνασκός, Γλωσσ.

φωνασκία, ἡ, ἄσκησις τῆς φωνῆς, ἄσκησις εἰς ἀπαγγελίαν, Δημ. 319, 9, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 2.

φωνασκικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄσκησιν τῆς φωνῆς, φωνασκικὸν ὄργανον δηλ. ᾧ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσιν Πλουτ. Τιβέρ. Γράκχ. 2. Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 1. 4. 20.

φων-ασκός, ὁ, ὁ ἀσκῶν τὴν φωνήν, διδάσκαλος τῆς ᾠδικῆς ἢ τῆς ἀπαγγελίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3208, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 1. 4, 20· Λατ. phonascus, Sueton. August. 84, Quintil 11. 3, 19.

φωναστικοί(;) στίχοι, vocales versus, Diom. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I. σ. 498, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φωνέω, (φωνή). Ἐκπέμπω φωνὴν ἢ ἦχον· **I)** κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, ἢ καθαρῶς, λαλῶ, φωνάζω, ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Ἰλ. Ζ. 116, πρβλ. Λ. 531, κτλ.· ἔπος φάτο φώνησέν τε Ὀδ. Δ. 370· φωνήσας προσέφη Ἰλ. Ξ. 41, ἴδε κατωτ. II· — προστιθεμένων τῶν λέξεων ἃς φωνεῖ τις, φώνασε δ', 'εὔδεις βασιλεῦ' Πινδ. Ο. 13. 94· χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, 'πρήσω πόλιν' Αἰσχύλ. Θήβ. 434, πρβλ. Ἀγ. 1334·—μετὰ συστοίχ. αἰτ., θεᾶς ὄπα φωνησάσης Ὀδ. Ω. 535, πρβλ. Ἰλ. Β. 182, Κ. 512· οὕτω, βεκὸς ἐφώνεον, ἐφώναζον βεκός, Ἡρόδ. 2. 2· φάτιν φ. Σοφ. Ἠλ. 329· οὕτω μετὰ οὐδ. ἐπιθ., μέγιστα φωνέειν Ἡρόδ. 4. 141., 7. 117· ὄρθιον φ. Πινδ. Ν. 10. 142· ἄλλο τι φ. Αἰσχύλ. Πρ. 1063· τάδε φ. ὁ αὐτ. ἐν Χο. 314· μέγα φ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 936, Σοφ. Φιλ. 547· ἄπυστα (ἴδε ἐν λ. ἄπυστος) φ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 490· ὅσια φ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 662, πρβλ. 1225· εὔφημα ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 362, 591, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 687, κτλ.· — ἀπολ., κράζω ἰσχυρῶς, μεγαλοφώνως, φωνάζω, οἷον ἐν χαρᾷ, Σοφ. Τραχ. 202· ᾄδω, Θεόκρ. 16. 44.—Παθ., τὰ φωνηθέντα Πλάτ. Σοφ. 262C, Τίμ. 72Α, πρβλ. Λογγῖν. 39. **2)** ἐπὶ ζῴων, κράζω, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 6. 28, 2, 8. 3, 9· [τὰ σελάχη] φωνεῖν οὐκ ὀρθῶς ἔχει φάναι, ψοφεῖν δὲ αὐτόθι 4. 9, 7· οὕτω παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος, Εὐαγγ. Ματθ. κϛ', 34, κ. ἀλλ. **3)** ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, ἠχῶ, παίζω, Εὐρ. Ὀρ. 146· ὡσαύτως ἐπὶ ἤχων, ἡδὺ φωνεῖν, ἠχεῖν ἡδέως, Πλούτ. 2. 1021Β, πρβλ. 902Β· ἀλλά, βροντὰς δὲ ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν. . . .; ὅτι δὲν ἔχουσι φωνήν, ὅτι δὲν ἐκπέμπουσι φωνὴν σημαίνουσάν τι; Ξεν. Ἀπολ. 12. **4)** τὰ φωνοῦντα, τὰ φωνήεντα, Εὐρ. Ἀποσπ. 582.

II. μετ' αἰτ. προσ., καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα Ἰλ. Α. 201, Β. 7, πρβλ. Δ. 284, Ο. 145, κλπ.· ἀλλ' ἐν τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἡ αἰτ. δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ προσηύδα, καὶ ἴσως οὕτω μᾶλλον πρέπει νὰ λαμβάνηται· ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ., κράζω, φωνάζω πρός τινα, Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1485, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 1122· ἕρποντι φωνεῖς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 543. **2)** καλῶ κατ' ὄνομα, καλῶ, Αἴαντα φωνῶ αὐτόθι 73, πρβλ. Φιλ. 229, Εὐαγγέλ. κ. Ματθ. κζ', 47, κλπ.·—ὡσαύτως, καλῶ διά τινος ὀνόματος, ὑμεῖς φωνεῖτέ με ὁ διδάσκαλος Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 13·—ἐν τῷ παθ., καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται Νίκανδρ. ὁ Κολοφώνιος παρ' Ἀθην. 477Β. **3)** φωνῶ τινα, μετ' ἀπαρ., παραγγέλλω, διατάσσω, σὲ φωνῶ μή. . συγκομίζειν Σοφ. Αἴ. 1048, ἔνθα ἴδε Schäf. **III.** μετ' αἰτ. πράγμ., κάμνω λόγον περί τινος, προσβολὰς Ἐρινύων Αἰσχύλ. Χο. 283· ὁδοῦ τέλος . . οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεσθ', οὐδὲ νὰ εἴπῃ τις εἴς τινα, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1402· φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμειον, λέγειν, μνημονεύειν, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366C.

φωνή, ἡ· ἴδε ἐν λ. φάω·—ὡς καὶ νῦν, φωνή, κυρίως ὁ ἦχος ὁ διὰ τοῦ λάρυγγος παραγόμενος, φωνὴ εἴτε τῶν ἀνθρώπων εἴτε ἄλλου τινὸς ζῴου ἔχοντος πνεύμονας καὶ λάρυγγα, (ἡ φωνὴ ψόφος τίς ἐστιν ἐμψύχου Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 8, 14, πρβλ. 18, περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 4. 9, 1, περὶ Ζῴων Μορ. 3. 3, 5)· ἐνίοτε ἀντίκειται τῷ φθόγγος (ἴδε φθόγγος II.). **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων (πρβλ. διάλεκτος II. 1), φωνή, Λατ. vox, πρῶτον παρ' Ὁμ. φ., ἄρρηκτος Ἰλ. Β. 490· ἀτειρέα φ. Ρ. 555· φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν, περὶ τῆς πολεμικῆς κραυγῆς τοῦ Αἴαντος, Ο. 686· ἐπὶ τῆς πολεμικῆς κραυγῆς πολλῶν ἀνθρώπων, ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ δεινὸν ἀϋσάντων Ξ. 400· φ. ἀνθρωπηίη Ἡρόδ. 2. 55· ἡ φ. τῶν γυναικῶν ὁ αὐτ. 4. 114· αἱ φωναί, ὁ θόρυβος τῶν ἀγοραίων, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2, 3· κλπ.· ὁ τόνος τῆς φ. Ξεν. Κυνηγ. 6, 20, πρβλ. Δημ. 319. 12, Αἰσχίνης 83· ἐν τέλει αἱ διάφοροι παραλλαγαὶ αὐτῆς ἥτις διακρίνεται ὡς ὀξεῖα, βαρεῖα, τραχεῖα, Πλάτ. Τίμ. 67Α φ. μαλακὴ Ἀριστ. Νεφ. 979· μιαρά, ἀναιδὴς Ἱππεῖς 218, 678·—μετὰ ῥημάτων, φωνὴν ῥηγνύναι, ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου rumpere vocem, Ἡρόδ. 1. 85, Ἀριστοφ. Νεφ. 357· φ. ἱέναι, vocem edere, Ἡρόδ. 2. 2., 4. 23, Πλάτ., κλπ.· ἀφιέναι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1295· προΐεσθαι Αἰσχίνης 31. 20· ἀρθροῦν Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 12· διαρθροῦσθαι Πλάτ. Πρωτ. 322Α· ἐντείνεσθαι Αἰσχίνης 49. 15· ἐπαίρειν Δημ. 449. 14·—φωνῇ, μὲ τὴν φωνήν του, μεγαλοφώνως, Ἰλ. Γ. 161, Πινδ. Π. 9. 49, Λυσίας 107. 38· μιᾷ φ., μὲ μίαν φωνήν, ὁμοφώνως, Λουκ. Νιγρ. 14· πληθ., αἱ φωναί, αἱ παραλλαγαί, οἱ τόνοι τῆς φωνῆς, Πλάτ. Γοργ. 474Ε· σχήμασι καὶ φωναῖς Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 14· — παροιμ., φωνῇ ὁρᾶν, ἐπὶ τυφλοῦ (πρβλ. φατίζω), Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 137· πᾶσαν, τὸ λεγόμενον, φ. ἱέναι, δηλ. ποιεῖσθαι χρῆσιν παντὸς μέσου, Πλάτ. Νόμ. 890D, πρβλ. Εὐθύδ. 293Α· οὕτω, πάσας ἀφιέναι φωνὰς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 475Α, Δημ. 293. 12, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 341.

2) ὡσαύτως ἡ φωνὴ ἢ κραυγὴ τῶν ζῴων, οἷον χοίρων, κυνῶν, βοῶν, Ὀδ. Κ. 239, Μ. 86, 396· τῶν ὄνων, Ἡρόδ. 4. 129· τῆς ἀηδόνος, Ὀδ. Τ. 521· ἄνθρωπος πολλὰς φωνὰς ἀφίησι, τὰ δὲ ἄλλα μίαν Ἀριστ. Προβλ. 10. 38· **3)** πᾶσα ἔναρθρος φωνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἄναρθρον (ψόφος), φ. κωκυμάτων Σοφ. Ἀντιγ. 1206· ταύτης δὲ (δηλ. τῆς φωνῆς) μέρη τό τε φωνῆεν καὶ τὸ ἡμίφωνον καὶ ἄφωνον Ἀριστ. Ποιητ. 20, 2·—παρὰ μεταγεν. περιωρίσθη ἡ λέξις νὰ σημαίνῃ τὴν φωνὴν ἢ ἦχον τῶν φωνηέντων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τῶν ἀφώνων, Schäf. εἰς Διονύσιον Ἁλ. περὶ Συνθ. σ. 155, Stallb. Πλάτ. Θεαίτ. 203Β. Κρατ. 424C, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 4. 9, 1· πρβλ. φωνέω I. 4, φωνήεις 3. **4)** ἐπὶ ἤχων παραγομένων ὑπὸ ἀψύχων πραγμάτων, κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς, κερκίδος φ. Σοφοκλ. Ἀποσπ. 522· συρίγγων Εὐρ. Τρῳ. 127· αὐλῶν Μνησίμαχ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 56· σπάνιον τοῦτο παρὰ τοῖς δοκίμοις πεζογράφοις, ὀργάνων Πλάτ. Πολ. 397Α· ἀλλὰ σύνηθες παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἡ φ. τῆς σάλπιγγος Ἑβδ. (Ἔξοδ. Κ'), 18· βροντῆς, ὑδάτων, κλπ. **II.** ἡ δύναμις τοῦ λαλεῖν, λόγος, Λατ. sermo, εἰ φωνὴν λάβοι Σοφ. Ἠλ. 548· παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Κολ. 1283. **2)** γλῶσσα, Λατ. lingua, Ἡρόδ. 4. 114, 117, πρβλ. 2. 55. **3)** εἶδος γλώσσης, διάλεκτος, ἀγνῶτα φ. βάρβαρον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1051· φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα ὁ αὐτ. ἐν Χο. 563· πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1397, Θουκ. 6. 5., 7. 57, Ξεν. Κυνηγ. 2, 3, Πλάτ. Ἀπολ. 17Ε· τῶν βαρβάρων πρὶν μαθεῖν τὴν φ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 163Β· κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιὰν φ. ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 398D, πρβλ. 409Ε. **III.** φράσις, λόγος, ῥῆσις, τὴν Σιμωνίδου φ. Πλάτ. Πρωτ. 341Β· ἡ τοῦ Σωκράτους φ. Πλούτ. 2. 106Β, πρβλ. 330F, κλπ.· αἱ σκεπτικαὶ φ. Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 14, κλπ.

IV. φήμη, λόγος, Ἑβδ. (Γεν. ΜΕ', 16), Πράξ. Ἀποστ. β', 6.

φωνήεις, εσσα, εν, Δωρ. φωνάεις [ᾱ], ἀλλ' ἐν χρήσει οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον Πλουτ., Σέξτ. Ἐμπ., κλπ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 639· συνηρ. ἐν τῷ πληθ. φωνᾶντα, Πινδ. Ο. 2. 152·—ὁ ἐκπέμπων φωνήν, πεπροικισμένος μὲ λόγον ἢ μὲ φωνήν, ζῴοισιν ἐοικότα φωνήεσσαι Ἡσ. Θεογ. 584· τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει Πινδ. Ι. 4. 68 (3. 58), πρβλ. Σαπφ. 24, Εὐρ. Τρῳ. 440· βέλη (δηλ. ἔπη) φωνᾶντα συνετοῖσι Πινδ. Ο. 2. 152· φ. θέατρα Πλάτ. Νόμ. 700Ε· φ. ζῷα, πεπροικισμένα μὲ φωνήν, μὲ λόγον, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 13· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ζῷα

ψοφητικά, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Ἱστ. 1. 1, 29. 2) ἐπὶ μέλους, τὸ τῇ φωνῇ μόνον φωνηθέν, ἄνευ δηλ. μουσικοῦ ὀργάνου, ἢ τὸ «πολυθρύλητον» κατὰ τὸν Σχολ. Πινδ. Ο. 9. 2. 3) τὰ φωνήεντα (μετὰ τοῦ γράμματα ἢ ἄνευ αὐτοῦ), τὰ καθ' ἑαυτὰ ἀποτελοῦντα φωνήν, τὰ φωνήεντα, ἴδε ἐν λ. ἄφωνος· στοιχεῖα φ. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 100· πρβλ. φωνὴ Ι. 3.

φώνημα, τό, ἦχος φωνῆς, φωνή, Σοφ. Αἴ. 16, Φιλ. 1295· ἐπὶ τῆς φωνῆς ᾄδοντος, Δίων Κάσσ. 61. 20 2) τὸ ἐκφωνηθέν, τὸ λεχθέν, ὦ φίλτατον φώνημα Σοφ. Φιλ. 234· φώνημα ἰὸν πρὸς καιρὸν Οἰδ. Τύρ. 324.

φώνησις, εως, ἡ, τὸ φωνεῖν, ὁμιλία, Πολυδ. Β', 111.

φωνητήριος, α, ον, = φωνητικός, φ. ὄργανα, τὰ τῆς φωνῆς ὄργανα, Στράβ. 672· ἀὴρ διὰ τῶν φωνητηρίων εἰς φωνὴν τυπούμενος Πολυδ. Β', 114· φ. ὄργανον Φίλων 1. 28.

φωνητής, οῦ, ὁ, σαφῶς ὁμιλῶν, Ἡσύχ. ἐν λ. ἠπύτα, ἣν ἑρμηνεύει: «φωνητής, βοητής, κήρυξ, μεγαλόφωνος».

φωνητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φωνήν, Διογέν. Λαέρτ. 7. 110, Πλούτ. 2. 898Ε· τὰ φ. ὄργανα Πολυδ. Β', 115, πρβλ. Γαλην. 2. 690. II. ὁ πεπροικισμένος μὲ φωνήν, μὲ λόγον, Κορνοῦτ. 17, ἔνθα ἴδε Ossan.

φωνητός, ή, όν, λεκτός, ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας Ἀνθ. Παλατ. 6. 210.

φωνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ φωνή, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 57·— οὕτω, φωνίς, ίδος, ἡ, Ἀρκάδ. 32.

φωνο-βόλος, ον, ὁ ἐκπέμπων φωνήν, μετὰ γεν., σάλπιγγος Ἡσύχ. ἐν λ. σαλπιγκτής.

φωνο-κτυπέω, κραυγάζω πρός τινα, ἐν τῷ παθ., θορυβεῖται καὶ φωνοκτυπεῖται Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 837Α.

φωνολογέω, ἐκβάλλω φωνήν, Βελθ. κ. Χρυσ. στ. 254, ἔκδ. Μαυρ.

φωνομᾰχέω, φιλονεικῶ, ἐρίζω περὶ λέξεων, λογομαχῶ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 195.

φωνομᾰχία, ἡ, ἔρις, φιλονεικία περὶ λέξεων, λογομαχία, Πτολεμαῖος.

φωνό-μῖμος, ον, ὁ μιμούμενος τὴν φωνήν, Πτολεμ. Ἡφαιστίων, ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 149. 4.

φῶνος, ον, = μεγαλόφωνος, Σουΐδ., τίς ὁ φῶνος, ὦ ραψῳδέ; Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 17, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Nauck ἀντὶ τισοφῶν ὦ ῥαψῳδέ; (τί σοφῶνος Ἐνετ.). Ὁ Lobeck. Progr. acad. 1844 σ. 4 διορθοῖ: τίς ὁ σόβος, ὦ ῥαψῳδέ; παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 42, ἴδε Nauck εἰς Ἀριστοφ. Βυζ. σ. 207, πρβλ. Θεογνώστ. Καν. σ. 66·—Συγκρ. -ότερος, Στέντορος φωνότερος Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Ms. τ. 6, σ. 564.

φώρ, ὁ, γεν. φωρός, δοτ. πληθ., φωρσὶ Αἰλ. περὶ Ζῴων 9. 45·—κλέπτης, Ἡρόδ. 2. 174, καὶ Ἀττ.· φώρ τινος Πλάτ. Πολ. 334Α· Ἀργεῖοι φῶρες Ἀριστ. Ἀποσπ. 153· φωρ. ἄνθρωποι Παυσ. 10. 15, 5· ἔγνω δὲ φώρ τε φῶρα καὶ λύκος λύκον, παροιμ. παρ' Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 1, 5.—Ὁ Σώφρων ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ὑπερθ. φώρτατος, κλεπτίστατος, Ἀποσπ. 28 Ahrens. II. εἶδος μελίσσης, ἕτερος ὁ φὼρ καλούμενος, μέλας καὶ προγάστωρ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 40, 20, τρίτος δὲ ὁ φὼρ καλούμενος αὐτόθι 5. 22, 1. III. φωρῶν λιμήν, πλησίον τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὀλίγον δυσμικώτερον τοῦ Πειραιῶς, εἰς ὃν κατέφευγον οἱ λαθρεμπόριον μετερχόμενοι, Δημ. 932 13., 642. 5, Στράβ. 395 Πιθ. ἐκ τῆς √ΦΕΡ, πρβλ. τὴν φράσιν ἄγειν καὶ φέρειν, ferre et agere, 'convey' the wise it call (Shaksp., Merry Wives, 1. 3)· πρβλ. Λατ. für, füris.

φωρά, Ἰων. φωρή, ἡ, (φώρ) κλοπή, Βίων 9. 6, Νικ. Ἀλεξιφ. 273, καὶ (κατὰ τὸν Ἕρμανν.) Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 136. II. ἀνακάλυψις, ἀλγεῖν ἐπὶ τῇ φωρᾷ Διογέν. Λαέρτ. 1. 96 μεῖζον τῆς φ. τὸ αὐτὸν ἑαυτοῦ κατειπεῖν Ἀχιλλ. Τάτ. 7. 11· φ. γοήτων Εὐσέβ. Εὐαγγ. Προπ. 213C· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐν λ. φωρὰν ἔχει «φώρην· ἔρευναν», πρβλ. φωράω, αὐτόφωρος.

φωρᾱτικός, ή, όν, ὁ εἰς ἀνακάλυψιν ἐπιτήδειος, Ἰωσ. Ὑπομνημ. σ. 74.

φωρᾱτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἀνακαλύψῃ. Σέξτ. Ἐμπ. II. 1. 183.

φωράω μέλλ. άσω [ᾱ]· (φώρ, φωρά)· — ἀναζητῶ κλέπτην ἢ κλοπιμαῖα, ἐρευνῶ οἰκίαν πρὸς ἀνακάλυψιν κλοπιμαίων, φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 499, πρβλ. Βατρ. 1363 φωρᾶν τι παρά τινι Πλάτ. Νόμ. 954Α κἑξ. 2) καθόλου, ἀνακαλύπτω, ἀνευρίσκω, τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις Σοφ. Ἀποσπ. 732· μετὰ μετοχ., φ. δρῶντά τι Πλάτ. Τίμ. 63C· φ. τινας ἐπιβουλεύσαντας Ἀριστ. Πολ. 5. 7, 2.—Παθ., ἀνακαλύπτομαι, Δημ. 21. 3· πεφωραμένος ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει Πολύβ. 5. 56, 15· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., φωραθῆναι τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκὼς Δημ. 1107. 4· κλέπτης ὢν ἐφωρῶ ὁ αὐτ. 615. 19· δείσας μὴ πάνυ φωραθῇ ἀδύνατος ὢν Θουκ. 8. 56· καὶ οὕτω, κακὸς [ὢν] ἐφωράθη φίλοις Εὐρ. Ὀρ. 740· μετ' ἀπαρ., Ἑλληνικὸν εἶναι πεφ. Πλούτ. 2. 714D·—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀργύριον μὲν γὰρ πῶς καὶ φωράσειεν ἄν τις τὸ δημόσιον ἐξαγόμενον, ὁμοίου τοῦ ἰδίου ὄντος αὐτῷ; Ξεν. Πόροι 4, 21.

φωριᾱμός, ἡ, κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐναπέθετον οὐ μόνον πέπλους, χλαίνας καὶ χιτῶνας, ἀλλὰ καὶ τάπητας κτλ., Ἰλ. Ω. 228, Ὀδ. Ο. 104. Ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ πληθ. καὶ ἀφίνει τὸ γένος ἀδιάγνωστον, ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 802 εἶναι θηλ. (Κατὰ τὸν Ἐρατοσθένη σ. 137 Bernhardy, ἐκ τοῦ φώρ, φώριος, οἱονεὶ τόπος πρὸς μυστικὴν φύλαξιν).

φωριάω, = φωράω, ζητῶ κλεψιμαῖα, Ἡσύχ. ἐν φωράω.

φωρίδιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ φώριος, κλοπιμαῖος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 348, Μάξιμ. π. καταρχ. 411.

φώριον, τό, (φωρὰ II) ἀπόδειξις πειστικὴ ἐνοχῆς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 3, 9.

φώριος, ον, (φώρ) κλοπιμαῖος, τὰ φ., κλοπιμαῖα πράγματα, Λουκ. Ἑρμότ. 38, Φιλοψ. 20, Τόξαρ. 28. 2) μαρτυρία ἢ ἀπόδειξις πράξεως, Λατ. corpus delicti, τὰ φ. τοῦ ἀδικήματος Θεμίστ. 314Α. II. μεταφορ., κρύφιος, λαθραῖος, εὐνὴ Θεόκρ. 27. 67· λέκτρα, βλέμμα Ἀνθ. Παλατ. 5. 219, 221.

φῶρος, ὁ, «κατάσκοπος» Ἡσύχ., Σουΐδ.

φώρτατος, ὑπερθ. τοῦ φώρ, ὃ ἴδε.

φώς, γεν. φωτός, ὁ· δυϊκ. φῶτε, φωτοῖν· πληθ. φῶτες, φωτῶν, φωσί· (πιθ. ἐκ τῆς √ΦΥ, φύω, καὶ οὕτω κυρίως =, φύσας). Ποιητ. ὄνομα, σπανίως εὑρισκόμενον παρὰ τοῖς κωμ., οἷον παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 520, Διφίλῳ ἐν Ἀδήλ. 3· οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἀνήρ, ἐνίοτε μάλιστα παρατίθενται τὰ δύο ὡς ἰσοδύναμα, δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην, ἀνέρε κυδαλίμω .. Ἰλ. Ρ. 377· ἀλλότριος φ. Ε. 214, πρβλ. Λ. 462, 613, κ. ἀλλ.· — ἐνίοτε ἐμφατικῶς, γενναῖος ἀνήρ, ἥρως, Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν Ἰλ. Δ. 193, πρβλ. Φ. 545, Ὀδ. Φ. 26, πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Σοφ. Ἠλ. 45· (ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τίθεται ἀείποτε ὡς πρώτη λέξις τοῦ στίχου)· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς εἴτε ἐπὶ ἡρώων, οἷον Αἰσχύλ. Θήβ. 499, Σοφ. Ἀντιγ. 107, Τραχ. 177· ἢ ἐπὶ ἀνδρῶν καθόλου, Αἰσχύλου Πέρσ. 242, Ἀγ. 398, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 281, 1018, κτλ.· ὦ σκῆπτρα φωτός, δηλ. ἐμοῦ, αὐτόθι 1109·— συνημμένον μετ' ἄλλων ὀνομάτων, φῶτες Αἰγεῖδαι Πινδ. Π. 5. 100· κλωπὸς φωτὸς Εὐρ. Ῥῆσ. 709. II. ἀνήρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυναῖκα, Ὀδ. Ζ. 129, Σοφ. Ἀντιγ. 910, Τραχ. 177, κτλ.· δύ' οἰκτρὼ φῶτε, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Εὐρ. Ἠλ. 1094, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 5. 249. III. ἄνθρωπος, θνητός, βροτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς θεόν, πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ἰλ. Ρ. 98· τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος Αἰσχύλ. Πρ. 549· φῶτα βρότειον Εὐρ. Βάκχ. 542.

φῶς, συνηρ. ἀντὶ φάος, ὅπερ ἴδε.

φῴς, ἡ, πληθ. φῴδες, συνηρ. ἐκ τοῦ φωίς, ὅπερ ἴδε.

φώσκω, φέγγω, «χαράζω», «Ἰουλίου ιθ' φωσκούσης τῆς κ'» Πρόκλ. Ὑποτυπ. 14, 31· «φώσκει, διαφεύγει» Ἡσύχ.· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθ. δια-, ἐπι-.

φώσσων ἢ **φώσων**, ωνος, ὁ, χιτὼν Αἰγύπτιος ἐκ παχέος λίνου, «ἔστι δὲ καὶ ὁ φώσων χιτὼν Αἰγύπτιος, ἐκ παχέος λίνου, ἤ που δὲ καὶ τὸ ἡμιφωσώνιον» Πολυδ. Ζ', 71· ἀλλ ἦν ὅτ' ἐν φώσσωνι τὴν ἴσην ἔχων μετ' ἐμοῦ διῆγε μοῖραν, ἕλκων τῆς τρυγὸς Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 4. 2) ἱστίον, «λινοῦν ἁρμενον» (Ἡσύχ.), Λυκόφρ. 26, Εὐστ. 1151. 12· «φώσωνος, τοῦ ἁρμένου» Σουΐδ.

φωσσώνιον ἢ **φωσώνιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., χονδρὸν προσόψιον, Λουκ. Λεξιφ. 2, «φωσσώνιον, λινοῦν τι, ἤτοι, σινδόνιον .. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον» Ἐτυμ. Μέγ. 23.

φωστήρ, ῆρος, ὁ, (φῶς, φώσκω), ὁ φωτίζων, ὁ πέμπων φῶς, λόγων καὶ νόμων Ἀνθ. Παλατ. 11. 359, πρβλ. Χρησμ. Σιβ. 8. 230·—οἱ φωστῆρες, οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ φωτίζοντες, οἱ ἀστέρες, Ἀνθ. Παλατ. 15. 17, Ἑβδ., Καιν. Διαθ.· ἐπὶ βασιλέως, τῷ φ. τῷ ἡμετέρῳ Θεμίστ. 204C· ὁ φ. τῆς οἰκουμένης Ἄννα Κομν. 381. II. μεταφορ., ἄνοιγμα ἢ ὀπὴ φωτός, φωταγωγός, «φεγγίτης», θύρα ἢ παράθυρον, «φωστήρ· θυρίς» Ἡσύχ.: ὡς τινες καὶ τὸ fenestra (festra) ἠθέλησαν νὰ ἐτυμολογήσωσιν ἐκ τοῦ φάος.

φωστηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς φωτισμόν, Διονύσ. Ἀρεπ. 242.

φωσφόρεια, (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἑορτή, καθ' ἣν ἐγίνοντο πομπαὶ μετὰ δᾳδων, ἡ ἑορτὴ γινομένη εἰς τιμὴν ἑνός τινος τῶν καλουμένων φωσφόρων θεῶν, Πλούτ. 2. 1119Ε· «φωσφόρεια· ἑορτή» Ἡσύχ.

φωσφορέω, φέρω φῶς, Φίλων 511, Μανέθων 1. 65. 2) μεταφ., φέρω εἰς φῶς, ὥσπερ αἱ μαῖαι φωσφοροῦσι τὰ ἔμβρυα Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. α' 12.

φωσφορία, ἡ, ἀστραπή, Εὐστ. Πονημάτ. 238. 89.

φωσφόριον, τό, πιθανῶς λίθος τις τῶν τιμίων, Ἐπιγρ. Μυκόνου, Rang. Ant. hel. 899, στ. 3.

φωσ-φόρος, ον, ὁ φέρων φῶς, Ἕως Εὐρ. Ἴων 1157· φ. ἀστήρ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου ἐν τοῖς μυστηρίοις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 342· φ. πεῦκαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 494 συχν. ἐν τοῖς Ὀρφ.·—ὡς οὐσιαστ. ὁ φωσφόρος (ἐξυπακ. ἀστήρ), ὁ φέρων τὸ φῶς, Λατ. Lucifer, ὁ ἑωσφόρος ἢ «αὐγερινός», ὄνομα διδόμενον ἰδίως εἰς τὸν πλανήτην τὴν Ἀφροδίτην, Τίμ. Λοκρ. 96E, 97A, Φίλων 1. 504, Κικ. N. D. 2. 20, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Κόσμου 2. 9., 6. 18· πρβλ. **φαεσφόρος, ἑωσφόρος, ἕσπερος**·— οἱ ἑπτὰ φωσφόροι Κλήμ. Ἀλ. 666. **2)** ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πλάτ. Τίμ. 45B· πυρὶ γὰρ τάχα φωσφόρους ὀλεῖ κόρας, περὶ τοῦ Κύκλωπος, Εὐρ. Κυκλ. 611. **II.** ὁ φέρων πυρσόν, ἐπίθ. θεῶν τινων, μάλιστα τῆς Ἑκάτης, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 569, Ἀριστοφ. Θεσμ. 858, Ἀποσπ. 53.. φ. θεά (ἐξυπακ. Ἄρτεμις) Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 21· ἡ **Φωσφόρος** Ἀριστοφ. Λυσ. 443· νὴ τὴν φωσφόρον, φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι 1. 7· ἴδε Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 316.

φώσων, φωσώνιον, ἴδε **φώσσων, φωσσώνιον.**

φωτάγωγέω, ὁδηγῶ διὰ φωτός, ὁδηγῶ, πρὸς τὴν εὐσέβειαν φ. τινα Ἰωσήπ. Μακκ. 17. 5· οἱ τυφλοὶ [δέονται] τοῦ φωταγωγήσοντος Κλήμ. Ἀλεξ. 147. **II.** φωτίζω, πληρῶ φωτός, οἶκον Achmes Ὀνειρ. 160.

φωταγωγητός, όν, πεφωτισμένος, πλήρης φώτων, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 724.

φωτάγωγία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, φωτοχυσία, φωτισμός, Γρηγ. Ναζ. II, 624C, Ἐπιφάν. II, 260C, Ψευδοδιονύσ. Ἀρεοπ. 425A.

φωτάγωγικός, ή, όν, ὁ πρὸς φωτισμὸν κατάλληλος, ὁ φωτίζων, Ψευδοδιον. Ἀρεοπ. 505D. **2)** ἐν τῇ Λειτουργ., τὸ **φωταγωγικόν,** δηλ. **τροπάριον,** εἶναι τροπάριον ἀναγινωσκόμενον ἢ ψαλλόμενον πρὸ τῶν αἴνων κατὰ τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστήν. Ὑπάρχουσιν ὀκτὼ **φωταγωγικά,** ἑκάστου ἤχου ἔχοντος ἴδιον **φωταγωγικόν,** Ὡρολόγ. [Τὸ ὄνομα προῆλθεν ἐκ τῆς λέξεως φῶς. ἥτις ἀπαντᾷ ἐν ἑκάστῳ τῶν τροπαρίων τούτων].

φωτάγωγός, όν, ὁ ὁδηγῶν διὰ φωτός, φωτίζων, πληρῶν φωτός, Ἐκκλ. **2)** ἡ φωταγωγός (ἐξυπακ. θύρα), ἄνοιγμα πρὸς φωτισμόν, παράθυρον, Λουκ. Συμπ. 20, περὶ Οἴκου 6, κλπ., πρβλ. Σουΐδ.·— ὡσαύτως, ἡ φωταγωγός=**λαμπάς,** Βυζ.

φωτάρχης ὁ θεός, ὁ τοῦ φωτὸς ἀρχηγός, Θ. Λάσκ. σελ. 765, ἔκδ. Mi.

φωταυγαστής ὁ θεός, ὁ τῷ φωτὶ αὐγάζων, Θ. Λάσκ. σελ. 765, ἔκδ. Mi.

φωταύγεια, ἡ, λαμπρότης φωτός, Βυζ., Σουΐδ., Ζωναρ.· οὕτω **-αυγία,** Βυζ.

φωταυγέω, φωτοβολῶ, Κ. Μανασσ. Χρον. 135.

φωτ-αυγής, ές, ὁ φωταυγῶν, φωτοβολῶν, λαμπρός, Ἐκκλ., Ζωναρ.

φωτ-αψία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀνάπτειν φῶτα, Δουκάγγ.· ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ **φωθαψία.**

φωτεινο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φῶς, A. B. 754, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 740.

φωτεινός, ή, όν, [φῶς] ὡς καὶ νῦν, ὁ λάμπων, ἰσχυρῶς φωτίζων, πλήρης φωτός, ἥλιος Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 4· σκοτεινὰ καὶ φ. [σώματα] αὐτόθι 3. 10, 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 1110B, κλπ. **II.** μεταφορ., διαυγής, καθαρός, πλήρης φωτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σκοτεινός·** λόγος Πλούτ. 2. 9B. — Ὁ Πόρσων θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς μὴ Ἀττικήν, καὶ προέτεινεν εἰς διόρθωσιν φανὸς ἐν Ξεν., ἴδε L. Dind. ἔνθ' ἀνωτ.

φωτ-εμβολέω, ἐμβάλλω φῶς, φωτίζω, Κλήμ. Ἀλεξ. 666.

φωτίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **φῶτιγξ,** Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 176C, Αἰλ. π. Ζῴων 6. 31.

φωτιγγιστής, οῦ, ὁ, αὐλητής, Γλωσσ.

φῶτιγξ, ιγγος, ἡ, Πλούτ. 2. 961E· ὁ, Ἀθήν. 175E, 182D· —εἶδος αὐλοῦ (**πλαγίαυλος**), οὕτω κληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρίνων καὶ εὑρεθείς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Ὀσίριδος, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐστ. 1157. 43, ἴδε Sturz D. Mac. σ. 82.

φωτίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ·** **I.** ἀπολ., λάμπω, δίδω φῶς, πέμπω φλόγα, ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλὸξ Θεοφρ. περὶ Πυρ. 30, πρβλ. Νικ. παρ' Ἀθην. 684D. **2)** ἐπὶ ὑέλου, μεταδιβάζω φῶς, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1, 31, ἐν τέλει. **II.** μεταβ., ὡς καὶ νῦν, φωτίζω, παρέχω φῶς, κάμνω τι φωτεινόν, ὁ ἥλιος **φ.** τὸν κόσμον Διόδ. 3. 48, πρβλ. Πλούτ. 2. 931A. B.— Παθ., ἀντίθετον τῷ **σκοτίζομαι** αὐτόθι 1120E, πρβλ. Λουκ. περὶ Πένθ. 2. **2)** φέρω εἰς φῶς, κάμνω γνωστόν, γνωστοποιῶ, δημοσιεύω, Πολύβ. 23. 3, 10, Β' Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. α', 10. — Παθ., γράμματα ἑαλωκότα καὶ πεφωτισμένα Πολύβ. 30. 8, 1. **3)** φωτίζω, διδάσκω, διαφωτίζω, φ. τινάς, πῶς .. Ἑδδ. (Δ' Βασιλ. IZ', 28)· φ. πάντας, τίς ἡ οἰκονομία Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. γ', 9. **4)** φωτίζω πνευματικῶς, διὰ πνευματικοῦ φωτισμοῦ, καὶ (ἐπὶ ἰδιαιτέρας σημασίας) βαπτίζω, Ἐκκλ., πρβλ. Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ς', 4, ι', 32 καὶ ἴδε **φώτισμα.**

φώτισμα, τό, τὸ φωτίζειν, ὁ φωτισμός· — ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ἐκκλησιαστικῆς σημασίας, βάπτισμα ἢ (κυρίως) ὁ πνευματικὸς φωτισμὸς καὶ ἐσωτερικὴ χάρις τοῦ βαπτίσματος κατὰ τὸ τοῦ Χρυσοστόμου, οἱ αἱρετικοὶ βάπτισμα ἔχουσιν, οὐ φώτισμα· ἴδε Suicer., καὶ τὸ ῥῆμα **φωτίζω** II. 4.

φωτισμός, ὁ, τὸ φωτίζειν, παρέχειν φῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 224, Πλούτ. 2. 929D, 931A. **2)** μεταφορ., φῶς, Κύριος φωτισμός μου Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΣΤ', 1), πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. δ', 4 καὶ 6. **3)** ἐπὶ ἐκκλησιαστ. σημασίας,=**φώτισμα.**

φωτιστήριον, τό, βαπτιστήριον, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 3. 7, 4, κλπ.

φωτιστής, οῦ, ὁ, ὁ φωτίζων, ὁ τῆς ἀληθείας φωτιστής Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 397C.

φωτιστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φωτίζειν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 191. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 161. 19.

φωτοβολέω, ῥίπτω φῶς, ἀκτινοβολῶ, Κ. Μανασσ. Χρον. 127.

φωτοβόλημα, τό, ἀκτινοβολία, Κ. Μανασσ. Χρον. 36.

φωτοβολία, ἡ, τὸ φωτοβολεῖν, λάμψις, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 725, πρὸς ἑρμην. τοῦ **μαρμαρυγή.**

φωτο-βόλος, ον, ὁ ῥίπτων φῶς, φωτίζων, φωτεινός, Ἀνωνύμου Ὕμνος εἰς τὴν Παρθένον.

φωτοβρο(ν)τοχυσία, ἡ, ἐκ τῆς ἄνωθεν φωτοβροτοχυσίας τῆς ἀρετῆς φωτιζόμενοι Θ. Λάσκ. Cod. Par. 1193, fol. 68. v⁰. Τὸ νῦ προσέθηκεν ὁ E. Mil. ἐξ εἰκασίας, παραθεὶς τὴν λέξιν ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Φιλῆ τ. Β', σ. 97, σημ. 1, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

φωτο-βρύτης, ου, ὁ, (βρύω) πλήρης φωτός, λάμπων, Κ. Μανασσ. Χρον. 4955.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

φωτογενὴς νεφέλη, ἡ ἐκ φωτὸς γεννηθεῖσα, Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 98, σ. 497.

φωτο-γονία, ἡ, ἡ γένεσις ἢ παραγωγὴ τοῦ φωτός, ἀπαυγασμάτων προαγωγικαὶ φωτογονίαι Διονυσ. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 9, σ. 797 = 468.

φωτο-δοσία, ἡ δόσις φωτός, φωτισμός, Διονύσ. Ἀρεοπ. περὶ Οὐρ. Ἱεραρχ. 9, 59, κλπ.

φωτο-δότης, ου, ὁ διδοὺς φῶς, ὡς τὸ **φωσφόρος,** Συνεσ. Ὕμν. 3 258, κλπ.·— θηλυκ. **-δότις, ιδος,** Διονύσ. Ἀρεοπ. σελ. 144.

φωτο-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων φῶς, ἐπὶ λύχνων, Βυζαντ.

φωτοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς φῶς, φωτεινός, Ἡρακλείδ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 796, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 93, Πλούτ., κλπ.

φωτό-κοσμος, ον, ὁ φωτίζων τὸν κόσμον, τῇ σῇ φωτοκόσμῳ λαμπάδι παρῆλθεν ἡ νὺξ Γεωρ. Πισίδ. Ἑξαήμερον ἤτοι Κοσμουργία 18.

φωτο-λαμπής, ές, ὁ λάμπων ἐκ τοῦ φωτός, Συλλ. Ἐπιγρ. 8802.

φωτοληψία, ἡ, τὸ λαμβάνειν ἢ δέχεσθαι φῶς, Διον. Ἀρεοπ. σ. 188.

φωτο-λόγος, ον, ὁ ἀγγέλλων φῶς, Εὐστ. ἐν Mai Spic. Rom. 5. 316.

φωτοποιέω, ποιῶ, παράγω φῶς, Κύριλλ. Ἱεροσ. σ. 136.

φωτοποιός, όν, ὁ ποιῶν φῶς, φωτίζων, ταῦτα μόνα φωτοποία περὶ τῶν ὄντων Ἰαμβλ. Προτρ. 328.

φωτοπρόδρομος, ὁ, ὁ τοῦ φωτὸς πρόδρομος, Θ. Στουδ. σελ. 1789, ἔκδ. Mi.

φωτο-στόλιστος, ον, φωτὶ ἐστολισμένος, περιβεβλημένος φῶς, Ἀμφιλ. 40.

φωτο-τόκος, ον, ἐπὶ τῆς Παρθένου, ἡ τεκοῦσα τὸ φῶς, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς τὴν Παρθένον.

φωτο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων φῶς, διάφ. γραφ. ἀντὶ **φωτοφόρος,** Κ. Μανασσ. Χρον. 3887, 4484.

φωτότροφος, ον, ὁ φωτὶ τρεφόμενος, Σωφρόν. 3228C.

φωτοφάνεια, ἡ, ἐμφάνισις φωτός, λάμψις, Ψευδοκύριλλος Ἀλ. X. 1081, κλπ., ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **ἐκπλαγεῖς** ἐν τέλει.

φωτο-φανής, ές, λαμπρός, Εὐστ. 226. 6. Ἐπίρρ. **-νῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Πονήματ. 240. 63.

φωτοφορέω, φέρω φῶς, Ἐκκλ.

φωτοφορία, ἡ, τὸ φέρειν φῶς, φ. παρθένων Οἰκουμέν. εἰς Ἀποκάλυψ. σ. 454, 29.

φωτο-φόρος, ον, ὁ φέρων φῶς, ὡς τὸ **φωσφόρος,** Σουΐδ., Ἐκκλ.

φωτο-χυσία, ἡ, (χέω) ὡς καὶ νῦν, πλήμμυρα φωτός, Διονυσ. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. 5, κλπ.

φωτόχυτος σπινθήρ, ὁ ἐκ τοῦ φωτὸς χυθείς, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 386, ἔκδ. Mil.

φωτώδης, ες, =**φωτοειδής,** Ἡσύχ. ἐν λ. **χιονέαν.**

φωτ-ωνυμία, ἡ, ὀνομασία ἐκ τοῦ φωτὸς σχηματισθεῖσα, Διονύσ. Ἀρεοπ. 700C, D. Ἐπίρρ. **φωτωνυμικῶς,** δι' ὀνόματος σχηματισθέντος ἐκ τῆς λ. φῶς, Διονύσ. Ἀρεοπ. 697C.

φῶυξ, ἴδε **πῶυγξ.**

φῶψ, =φάος, φῶς, Ἡσύχ.

X

X. **χ, χῖ**, ἄκλιτον, εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, Πλάτ. Κρατύλ. 414B, Τίμ. 36B· περὶ τοῦ **KH** ἀπαντῶντος ἀντὶ **X**, ἴδε Böckh. C. I. 1, σ 6. Ὡς ἀριθμητικόν, χ'=600. ,χ=600,000· ἀλλ' ἐν Ἐπιγραφαῖς τὸ **X** εἶναι τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ **χίλιοι, αι, α**,=1000. — Παρὰ μεταγεν. τὸ **X** εἴτε ἁπλοῦν εἴτε μετὰ στιγμῶν ⁜ (χ περιεστιγμένον, πρβλ. **ἀστερίσκος** II), ἐτίθετο ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ἢ ἑρμηνευτῶν εἰς τὰ ἄξια προσοχῆς καὶ παρατηρήσεως χωρία τῶν συγγραφέων, ἴδε **χιάζω**· οὕτω καὶ τὸ ☧ ἐτίθετο ὡς συντετμημένον σημεῖον τῆς λέξεως **χρηστόν**, διότι πολλὰ χωρία συγγραφέων φέροντα τὸ σημεῖον τοῦτο ἠδύναντο ἑνούμενα εἰς ἓν βιβλίον νὰ ἀποτελέσωσι **χρηστομάθειαν**. Τὸ δεύτερον τοῦτο σημεῖον ἐτίθετο καὶ ἀντὶ τοῦ **χρόνος** καὶ τοῦ **χρυσός**, Bast. Comm. Palaeogr. σ. 849· ἐτίθετο προσέτι πρὸς δήλωσιν τοῦ ὀνόματος **Χριστός**.— Ἐν τῷ παλαιῷ ἀλφαβήτῳ τὸ **ΧΣ** ἐτίθετο ἀντὶ τοῦ Ξ.

I. Τὸ **χ** ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις ἀντιστοιχεῖ καθόλου ἐν μὲν τῇ Σανσκρ. πρὸς τὸ gh ἢ h, ἐν δὲ τῇ Λατ. πρὸς τὸ h ἢ (ἐν μέσῳ λέξεως) πρὸς τὸ ng, ἐν ταῖς Τευτον. πρὸς τὸ g ἢ (οὐχὶ ἐν ἀρχῇ) ck· ὡς **χήν**, Σανσκρ. hansa, Λατιν. anser (δηλ. hanser)· Ἀρχ. Σκανδ. gâs, κτλ.· — **ἄχος** (ἄγχω), Σανσκρ. anhas, Λατ. angor, Γοτθ. agguya·—**χθές**, Σανσκρ. hyas, Λατ. hesi (ἀρχαῖος τύπος heri), Γοτθ. gistra·— **λείχω**, Σανσκρ. lih, Λατιν. lingo, Ἀρχ. Γερμαν. leckôm ἢ lecchôn.

II. Μεταβολαὶ τοῦ **χ**, ἐν ταῖς Ἑλλην. διαλέκτοις: **1**) Δωρικ. ἀντὶ θ, ὡς **ὄρνιχος** ἀντὶ **ὄρνιθος**, Πίνδ.· ἴδε Koen. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 218. **2**) παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ **κ**, ὡς **δέκομαι ῥέγκω σκελὶς κιθὼν κύθρα** ἀντὶ **δέχομαι ῥέγχω σχελὶς χιτὼν χύτρα**, Koen. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 399· εἰ καὶ ἡ τοιαύτη μεταβολὴ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς Δωρ. καὶ τοῖς παλαιοτέροις Ἀττ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ 307. **3**) τίθεται πρὸ τοῦ **λ** πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἤχου αὐτοῦ, οἷον **χλαῖνα χλανὶς** ἀντὶ **λαῖνα** laena lana, **χλαρὸς** ἀντὶ **λαρός**, **χλιαρὸς** ἀντὶ **λιαρός**. **4**) ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ γ, ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, **ἄγχι, ἐγγύς· παχύς, πάχετος, πάχνη, πηγός, πάγος·ῥαχία, ῥηχίη, ῥήγνυμι· ὀρυχή, ὀρυγή**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 231.

Οἱ ποιηταὶ ὑπελόγιζον ἔν τισι περιστάσεσι τὸ **χ** ὡς διπλοῦν σύμφωνον, = **κχ**, ὥστε τὸ πρὸ αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν γίνεται θέσει μακρόν, οἷον ἐν τοῖς **βρόχος, ἰαχή, ἰαχέω**, (ἃ ἴδε), **φαιοχίτων**· ἴδε Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 359, καὶ πρβλ. **Φφ**. ἐν τέλ.·—τινὲς τῶν ἐκδοτῶν γράφουσιν ἐν τοιαύταις περιστάσεσι **κχ** ἀντὶ **χ**.

χαβός, ή, όν, = **καμπύλος**, «χαβόν· καμπύλον, στενὸν» Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ λέξιν **χαμὸν** ἣν ἑρμηνεύει «καμπύλον», πρβλ. Λατ. hamus.

χάβος, ὁ, μεταγεν. λέξις ἀντὶ τοῦ **κημός**, «κημός, ὁ χάβος, ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147, Μοσχόπουλος περὶ Σχεδῶν ἐν λ. **φιμός**, «χάβον, περιστόμιον, καπίστριον» Κυρίλλου Λεξικ. ἐν Mnemosyne τ. 3, σ. 358.

χάδαν, = **χανδόν**. Ἐπίρρ., Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Βοιωτικοῦ ἀγγείου, Kaibel epigram. gr. ex lapid. conl. 1130. Ὁ σχηματισμὸς ὡς ἐν τοῖς **διαφάδην** (= **διαφανδόν**), **ἀναφάδην** (= **ἀναφανδόν**), Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χάδε, χαδέειν, ἴδε ἐν λ. **χανδάνω**.

χάδην, Δωρ. **χάδαν**, = **χανδόν**, ἴδε **χάδαν**.

Χαζαροπρόσωπος, οὕτω καλεῖται ὑβριστικῶς ἐκ τοῦ τῶν Χαζάρων (βορείως τοῦ Ἴστρου) ἔθνους ὁ πατριάρχης Φώτιος, Οἱ μ. Θεοφάν. (Συμ. μάγ) σ. 673, ἔκδ. B.

χάζω, κάμνω τινὰ νὰ ὑποχωρήσῃ· τὸ ἐνεργητ. εὕρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀναχάζω**, (παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ **παραχάζω** καὶ **προχάζω** ὡσαύτως μνημονεύεται), καὶ ἐν τῷ μετ' Ἐπικ. ἀναδιπλ. ἀορ. **κέκαδον**, μέλλ. **κεκαδήσω**· ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἀποχωρήσῃ ἔκ τινος, στερῶ, ἀποστερῶ τινά τινος, τοὺς .. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν Ἰλ. Λ. 334· ἀριστῆας κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς «στερήσει» (Σχόλ.) Ὀδ. Φ. 153. 170.

B. Μέσ. **χάζομαι**, Ἰλ.· Ἐπικ. παρατ. **χάζετο**, Ἰλ.· μέλλ. **χάσομαι**, Ἐπικ. **χάσσομαι** Ἰλ. N. 153· ἀόρ α' **ἐχἄσάμην**, Ἐπικ. γ' ἑνικ **χάσσατο** αὐτόθι 193, ἀπαρ. **χάσσασθαι** M. 173· μετοχ. **χασσάμενος** N 148, κτλ.·— ὡσαύτως ἐν Ἰλ. Δ. 497., O. 574 **κεκάδοντο** (ἀντὶ **κεχάδοντο**) γ' πληθ. τοῦ μετ' ἀναδιπλ. ἀορ. β' **κεκαδόμην**. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ **χή-ρα**. (ὃ ἴδε). Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὀπισθοχωρῶ, ὑπείκω ἐνδίδω, συχν. ἐν Ἰλ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), χάζεο Ἰλ. E. 440· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη Δ. 535· οὐδ' ὅγε πάμπαν χάζετ' M. 407· ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Γ. 32, Λ. 585, κ ἀλλ.· αἰὲν ὀπίσσω χάζοντο E. 702, Σ. 160. **2**) ὡς τὸ ἰσοδύναμον **χωρέω** μετὰ γεν., ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι ἔκ τινος, πυλάων χάσσασθαι M. 172· χάζοντο κελεύθου Λ. 504· χάζεσθε μάχης O. 426, πρβλ. Λ. 539· ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω νεκρῶν N. 193, πρβλ. P. 357· σπανιώτερον μετὰ προθέσ. χ. ἐκ βελέων Π. 122· χάσσονται ὑπ' ἔγχεος N. 153· οὐδὲ δὴν χάζετο ἀνδρός, οὐδ' ἦτο αὐτὸς (ἢ ὁ λίθος) ἐπὶ πολὺ μακρὰν τοῦ ἀνδρός, δηλ. σχεδὸν ἔπληξεν αὐτόν, Π. 736. **3**) τὸ οὐ χάζομαι, ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1116, Ἀλκ. 326, νῦν γράφεται οὐχ ἅζομαι, οὐ φοβοῦμαι, ἴδε Elmsl. καὶ Monk ἔνθ' ἀνωτ., καὶ πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 389.—Ἡ λέξις εἶναι ποιητ. καὶ κυρίως Ἐπική, πλὴν ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀνα-, διαχάζομαι**, ἃ ἴδε.

χαίνω, ἴδε ἐν λ. **χάσκω**.

χάϊος [ᾱ], α, ον, γνήσιος, ἀληθής, ἀγαθός, Λακων. λέξις ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 91· Συγκρ **χαϊώτερος**, αὐτόθι 1157· Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαΐου Ἀλέξανδρ. Αἰτωλ. παρὰ τῷ Gell. 15. 20 (ὡς ὁ Valck. ἀντὶ ἀρχαίου)· πρβλ. **βαθυχάϊος**· — φέρεται καὶ **χαός, όν**· χαοὶ οἱ ἐπάνωθεν, οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι τῶν παλαιῶν χρόνων, Θεόκρ. 7. 5, ἔνθα ἴδε Σχολ.· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει **χάσιος**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 404.

χαῖος, ὁ, ἢ **χαῖον**, τό, «καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 972, Καλλ. Ἀποσπ. 125· πρβλ. **χαβός**.

χαίρ-αθλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγῶνας, συναυλία χαίραθλε καὶ ξιφηφόρε Νικήτ. Εὐγεν. 5. 337.

χαιρεκἄκέω, = **ἐπιχαιρεκακέω**, Φίλων 3. 44.

χαιρεκἄκία, ἡ, = **ἐπιχαιρεκακία**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 28, 1.

χαιρέ-κἄκος, ον, = **ἐπιχαιρέκακος**, ὁ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρων, Πολυβ. E', 128, Ἄννα Κομν. 1. 2, 230.

χαιρετίζω, λέγω τὸ **χαῖρε**, ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι, κοινῶς «χαιρετῶ», τινά Διογέν. Λαέρτ. 3. 98, Ἑβδ. (Τωβίτ Z', 1)· ἐντεῦθεν **χαιρετισμός**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἰδίως χαιρετισμὸς γινόμενος πρὸς ἄνθρωπον κατέχοντα ἀξίωμα, Λατ. salutatio, Πολύβ. 32. 15, 8, Ἀνθ. Παλατ. 1. 114 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ)·— οὕτω **χαιρέτισμα**, τό, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 935· καὶ ἐπίθ. **χαιρετιστικός, ή, όν**, αὐτόθι.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 306.

χαιρέφυλλον, τό, φυτόν τι, Ἀγγλιστὶ chervil, ὅπερ ὡς καὶ τὸ Γερμ. Kerbel, καὶ τὸ Γαλλ. cerfeuil, ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος.—Ὁ Columella 10. 110, ἔχει chaerephўlon, χάριν τοῦ μέτρου· καὶ ὁ Πλίνιος (19. 54) ἐκλατινίζει τὸ ὄνομα εἰς caerefolium.

χαιρηδών, όνος, ἡ, χαρμοσύνη, χαρά, κωμ. λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 4, σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ **ἀλγηδών**. **II. Χαιρήμων**, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομα, Ἔφιππος ἐν «Ἐφήβοις» 2.

Χαιρημόνειοι, Διονυσιασταί, Ἐπιγρ. Ῥόδου, ἐν Fouc. Assoc. rélig. σ. 230, ἀρ. 48, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χαίρην, Δωρ. ἀντὶ **χαίρειν**, χαίρην (χαίρειν Meineke) πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον Θεόκρ. 14, 1.

χαιρησι-φονέω, χαίρω ἐπὶ φόνοις, εἶμαι αἱμοχαρής, χαιρησιφονεῖν ἐπὶ μᾶλλον ἐπώτρυνεν Νικήτ. Χων. Ἱστ. σ. 96B, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 770.

χαιροσύνη, ἡ, χαρά, ἀδόκιμον ἀντὶ **χαρμοσύνη**, χαρά, Ἡσύχ.

χαίρω, γ' πληθ. προστ. **χαιρόντων** Εὐρ. Ἡρ Μαιν. 575.— Παρατ., Ἐπικ. **χαῖρον** Ἰλ. Ξ. 156, Ἰων. **χαίρεσκον** Σ. 259 — μέλλ. **χαιρήσω** Υ. 363, Ἡρόδ. 1. 128, Ἀριστοφ. Πλ. 64, Ἀνδοκ. 13. 10· Ἐπικ. μετ' ἀναδεδιπλ. ἀπαρ. **κεχἄρησέμεν** Ἰλ. O. 98· μεταγεν. ὡσαύτως **χαρῶ** Καιν. Διαθ. (Ἀποκ. ια', 10)· — ἀόρ. **ἐχάρησα** Πλουτ. Λούκουλλ. 25, Ἀρρ. Ἀν. Ἀλεξ. 5 20· — πρκμ. **κεχάρηκα** Ἀριστοφ. Σφ. 764, μετοχ. **-ηκώς** Ηρόδ. 3. 29, 42, κλπ.· Ἐπικ. αἰτ. **κεχαρηότα** Ἰλ. H. 312, Ἡσ. Ἀποσπ. 49.— Μέσ. (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας), **χαίρομαι**, σημειοῦται ὡς βαρβαρισμός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 291 (ἔνθα ἴδε Σχολιαστ.)· — μέλλ. **χἄρήσομαι** Χρησμ. Σιβ. 6. 20, Λουκ. Φιλόπατρ. 24, (**συγ**.) Πολύβ. 30. 16, 1· **χἄροῦμαι** Ἑβδ (Παροιμ. Δ', 26)· Ἐπικ. **κεχἄρήσομαι** Ὀδ. Ψ. 266. — Ἐπικ. ἀόρ. α' **χήρατο** Ἰλ. Ξ. 270· ἐχ- Ὀππ. Κυνηγ. 1. 509, κλπ.· μετοχ. **χηράμενος** Ἀνθ. Παλατ. 7. 198·— Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. β', γ' πληθ. **κεχάροντο** Ἰλ. Π. 600 (**χάροντο** Κόϊντ. Σμυρν. 6. 315)· εὐκτ. γ' ἑνικ. καὶ πληθ. **κεχάροιτο, -οίατο** Ὀδ. B. 249, Ἰλ. A. 256.— Παθ. (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ.), ἀόρ β' **ἐχάρην** [ᾰ] Ὅμ., Ἀττ., ἄνευ αὐξήσεως **χάρη** Ἰλ. E. 682., N. 609· ὑποτακτ. **χαρῇς** διάφ. γραφ. Πλάτ. Πολ. 606C· εὐκτ. **χαρείη** Ἰλ. Z. 481· ἀπαρ. **χαρῆναι** Σιμωνίδ. 178· μετοχ **χαρεὶς** Ἰλ. K. 541, Ἀριστοφ., κλπ.·— πρκμ. **κεχάρημαι** Ὕμν. Ὁμ. 6. 10, Εὐρ. I. A. 200, Ἀριστοφ. Σφ. 389· μετοχ. **κεχαρμένος** Εὐρ. Ὀρ. 1122, Τρῳ. 529, Κύκλ. 367· — ὑπερσ. γ' ἑνικ. καὶ πληθ. **κεχάρητο, -ηντο** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 65, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 458. (Ἐκ τῆς √ΧΑΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ **χαρ-ά, χάρ-ις, χαρ-ίεις, χαρ-οπός**· πρβλ. Σανσκρ. ghar (luceo), haritas (χάριτες, οἱ τοῦ ἡλίου ταχεῖς ἵπποι), har-yâmi (desidero)· Λατ. gra-tus Ἀρχ Γερμ. gër, gir-i (gierig greedy)· ἴδε M,

Müller. Sc. of Language, 2. 370 κἑξ. Ὡς καὶ νῦν, χαίρω, εἶμαι πλήρης χαρᾶς, κατέχομαι ὑπὸ χαρᾶς, εὐφραίνομαι, εἶμαι εὐχαριστημένος, Ὅμ., κλπ.· παρὰ τῷ Ὁμήρῳ πολλάκις συνάπτεται χ. θυμῷ Ἰλ. Η. 191, κλπ· καὶ ἐν θυμῷ Ω. 491, Ὀδ. Χ. 411· φρεσὶν ᾗσι Ἰλ. Ν. 609· φρένα Ζ. 481· ἀλλά, χαίρω νόῳ σημαίνει χαίρω ἐσωτερικῶς, κρυφίως, κρυφοχαίρω, Ὀδ. Θ. 78· ὁμοίως, χαίρει δέ μοι ἦτορ Ἰλ. Ψ 647· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ χ. Ὀδ. Δ. 259·— χ καὶ γελᾶν Σοφ. Ἠλ. 1300· χ καὶ ἡσθῆναι Ἀριστοφ. Εἰρ. 391, κλπ.· ἀντίθετ. τῷ **λυπεῖσθαι**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257, Σοφ., κλπ.· τῷ **ἀλγεῖν**, ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 1119.— Συντάσσεται, **1)** μετὰ δοτ., χαίρω, ἥδομαι ἐπί τινι, εὐφραίνομαι διά τι, ἀρέσκομαι εἴς τι, Ἰλ. Η. 312, Ὀδ. Β. 35, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 356, καὶ Ἀττ.· ὁμοίως μετὰ δοτ. προσ., χαῖρε .. ἀνδρὶ δικαίῳ Ὀδ. Γ. 52· προστιθεμένου προσδιορισμοῦ κατὰ μετοχήν, χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι Ἰλ. Ε. 682, πρβλ. Ω. 706, Ὀδ. Τ. 463· — παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, χαίρειν ἐπί τινι Σοφ. Ἀποσπ. 665, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 35, Κύρ. Παιδ. 8. 4, 12, Πλάτ., κλπ.· πρός τινι Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 38· καὶ μετὰ μετοχ., ἐπ' ἐξειργασμένοις κακοῖσι χ. Εὐρ. Βάκχ. 1038, πρβλ. 1032·— σπανίως, ἔν τινι Αἰσχύλ. Εὐμ. 996, Σοφ. Τραχ. 1119 — ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. τρόπου, χαίρω γέλωτι, ἐκδηλῶ τὴν χαράν μου διὰ τοῦ γέλωτος, χαίρω καὶ γελῶ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 33· — ὡσαύτως ἐπὶ φυτοῦ, χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 2. **2)** σπανίως μετ' αἰτ., χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρῃ Ἰλ. Φ. 347· οὕτω καὶ προστιθεμένου μετοχικοῦ προσδιορισμοῦ, χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα Εὐρ. Ῥῆσ. 390· χαίρω θνήσκοντας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 1339· χαίρω σ' ἐληλυθότα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 674.— περὶ τῆς χρήσεως ταύτης σημειοῦται ὁ Μέγ. Ἐτυμ. 808, 4, «χαίρω σε ἐληλυθότα, Ὠρωπικοὶ (γρ. Ὠρωπ-) οὕτω λέγουσι, καὶ Εὐριπίδης Σισύφῳ». — Διαφέρει τῆς χρήσεως ταύτης ἡ μετ' οὐδετ. ἐπιθέτου ἢ ἀντωνυμίας σύνταξις, ταὐτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταὐτὰ χαίρειν Δημ. 323. 7, (οὕτω, πολλὰ χ., ἴδε κατωτ. V. 2, καὶ πρβλ. **ἀλγέω ΙΙ, γηθέω, ἥδομαι**)· οὕτω μετὰ συστοίχ. αἰτ., χαίρειν ἡδονὴν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 7. 14, 8· χ. χαρὰν Πλούτ. 2. 1091Ε. **3)** μετὰ μετοχ., χαίρω . τὸν μῦθον ἀκούσας, ὅτι ἤκουσα αὐτόν, Ἰλ. Τ. 185, πρβλ. Η. 54, Λ. 73· χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες Ὀδ. Ξ. 377, πρβλ. Μ. 380, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 55· χαίρω .. κόμπον ἱεὶς Πινδ. Ν. 8. 81· χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Εὐρ. Ἄλκ. 691· χαίρω φειδόμενος Ἀριστοφ. Πλ. 247· θωπευόμενος χαίρεις ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1116· συχ ὸν παρὰ Πλάτ., κλπ.· — μετὰ μετοχῆς ἐνεστῶτος τὸ **χαίρω** ἐνίοτε λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ **φιλέω**, χαίρουσι χρεώμενοι Ἡρόδ. 7. 236, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 449, Ἀριστοφ Σφ. 764, Πλάτ. Πρωτ. 318D, 346C, 358A. **4)** ὡσαύτως χαίρειν ὅτι .. Ὀδ. Ξ. 51, 526, Πινδ. Ν. 5. 85· χ. οὕνεκα .. Ὀδ. Θ. 200.

II. μετ' ἀρνήσεως, **οὐ χαιρήσεις**, «δὲν θὰ χαρῇς», δηλ. δὲν θὰ μείνῃς ἀτιμώρητος, θὰ μετανοήσῃς, Ἀριστοφ. Πλ. 64· οὐ χαιρήσετον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 235· οὕτω παρ' Ὅμ., οὐδέ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσειν Ἰλ. Υ. 363, πρβλ. Ο. 98, Ὀδ. Β. 249, Ἀριστοφ. Σφ. 186· ἀλλ' οὐδ' ὣς Κῦρός γε χαιρήσει Ἡρόδ. 1. 128· οὕτω μετ' ἐρωτηματικοῦ, σὺ .. χαιρήσειν νομίζεις; Πλουτ. Ἀλέξ. 51·—σπανίως ἡ φράσις αὕτη εὑρίσκεται ἄλλως ἢ μετὰ μέλλ., διότι ἐν Δημ. 437. 7 (ὅπως ἂν μὴ χαίρωσιν) ἡ ἔννοια εἶναι μελλοντική· ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. ἐν Λουκούλλῳ 25, ὑπάρχει οὐκ ἐχαίρησεν·— περὶ ὁμοίας χρήσεως τῆς μετοχ. ἴδε κατωτ. IV. 2.

III. ἡ προστ. **χαῖρε**, δυϊκ. **χαίρετον**, πληθ. **χαίρετε**, εἶναι κοινὸς τύπος χαιρετισμοῦ. **1)** ἐν συναντήσει φίλων, «χαῖρε», «'γειά σου», Λατ. salve, Ὅμ. καὶ Ἀττ. (μάλιστα τὴν πρωΐαν κατὰ τὸν Δίωνα Κάσσ. 69. 18, πρβλ. Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσαγορ. Πταίσματος), Ἰλ. Ι. 197, Ὀδ. Ν. 229, κλπ.· χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι Α. 123· παρ' Ὁμ. συχνάκις ἐπιτείνεται, οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν Ὀδ. Ω. 402· χαῖρέ μοι Ἰλ. Ψ. 19, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1137· συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 996, 1014, Σοφ. Αἴ. 91, κλπ.· χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε ὁ αὐτ. ἐν Φιλοκτ. 462· ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς χαιρετισμὸς πρὸς τὴν πατρίδα, τὸν ἥλιον, κλπ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 508, πρβλ. 22, Σοφ. Φιλ. 1452·— τὸ **χαῖρε** ἐνίοτε ὑπάρχει ἐν τῷ **χαίρω**, κῆρυξ Ἀχαιῶν, χαῖρε ..Ἀπόκρ. χαίρω, δέχομαι τὸν χαιρετισμόν σου **χαῖρε**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 538· οὕτω, νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται, ἐκ πάντων ἀκούω τὸ χαῖρε, Σοφ. Ο. Τ. 596. **2)** ὅταν χωρίζηται φίλος ἀπὸ φίλου, «χαῖρε», «ἀφίνω ὑγείαν», Λατ. vale, Ὀδ. Ε. 205, Ν. 59, Ο. 151, Ἀριστοφ. Βάτρ. 164· συχνάκις δὲ τίθεται εἰς τὸ στόμα τῶν ἐγγιζόντων εἰς τὸν θάνατον, Σοφ. Αἴ. 863, Τρ. 921, Πλάτ. Φαίδ. 116D, κλπ.· πρβλ. Böckh. Expl. Pind. 2. 57·— ἐντεῦθεν ἐν ἐπιγραφαῖς ἐπιτυμβίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1088, 1090, 1093, κ. ἀλλ.· οὕτω, χαίροις πολλά, μάκαιρα γύναι Ἀνθ. **3)** ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν, οἷον ὅταν τις παρηγορῇ ἢ παραθαρρύνῃ ἕτερον, ἔχε θάρρος, θάρρει, Ὀδ. Θ. 408· ἐν δείπνοις, ὡς τὸ Ἀγγλο-Σαξον. woes hal, Ὀδ. Δ. 60, Σ. 122, Υ. 199· χαῖρε, γυνή, φιλότητι, ἂς εἶναι εὐτυχία εἰς τὴν ἕνωσιν ἡμῶν, Λ. 248· εὐχωλῆς χαίρετε Ν. 358· χαῖρε ἀοιδῇ Ὕμν. Ὁμ. 8. 7. **4)** ὡσαύτως ἡ ἔννοια τοῦ ἀναχωρεῖν ἢ ἀποχαιρετίζειν ἀναφαίνεται ἐν τῷ γ' ἑνικῷ προσώπῳ **χαιρέτω**, «ἂς πάῃ 'ς τὸ καλό», εἴ τι ἐγένετο ἄνθρωπος εἴτε ἐστὶ δαίμων, χαιρέτω Ἡρόδ. 4. 96· χαιρέτω βουλεύματα Εὐρ. Μήδ. 1044, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 199Α, Νόμ. 636, 886D· οὕτως ὁ Τερέντιος ἔχει valeat ἀντὶ pereat ἢ abeat in malam rem. **5)** ἡ μετοχ. καὶ τὸ ἀπαρ. εἶναι ἐν χρήσει κατὰ παρόμοιον τρόπον, ἴδε κατωτ. IV. 3, V. 2.

IV. μετοχ. **χαίρων**, πλήρης χαρᾶς, εὐφραινόμενος, μετὰ χαρᾶς, Ἰλ. Α. 446, κλπ.· χαίροντα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμπον εἰς Ἰθάκην Ὀδ. Τ. 461· χαίροντι φέρειν .. χαίρων Ρ. 83, πρβλ. Τ. 461· λυπούμενοι καὶ χαίροντες, ἐν λύπῃ καὶ ἐν χαρᾷ, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 2, 5· οὕτω, κεχαρηκὼς Ἡρόδ. 3. 29, 42, κτλ. **2)** παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἡ μετοχὴ **χαίρων** πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλου ῥήματος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀσφαλής, ἀτιμωρητί, Λατ. impune, χαίρων ἀπαλλάττει Ἡρόδ. 3. 69, πρβλ. 9. 106, Πλάτ. Γοργ. 510D, Δημ. 748. 5· συνηθέστερον μετ' ἀρνήσεως, οὐ χαίρων, Λατ. haud impune, μὲ ζημίαν του, οὐ χαίροντες ἐμὲ γέλωτα θήσεσθε Ἡρόδ. 3. 29· οὔ τι χαίρων .. ἐρεῖς Σοφ. Ο. Τ. 363, πρβλ. Ἀντιγ. 759, Φιλοκτ. 1299, Εὐρ. Μήδ. 397, Ἀριστοφ. Ἀχ. 563· οὐ γὰρ .. χαίρων τις .. τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 2· οὐ χ. ἀπαλλάξετε Ξεν. Ἀν. 5. 6, 32· οὕτω καί, οὔτι χαιρήσων γε σὺ Ἀριστοφ. Σφ. 186· κλάων εἶναι ἐν χρήσει ἁπλῶς ὡς = οὐ χαίρων (ἴδε **κλαίω** Ι. 2)· — ἴδε ἀνωτ. II. **3)** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὡς προστ. (ἀνωτ. III), σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο Ὀδ. Ο. 128, πρβλ. Θεόκρ. 2. 163· ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα, ἂς ὑπάγῃ χαίρουσα, «χαρούμενη», Σοφ. Τρ. 819· χαίρων ἴθι, «ὥρα καλή», Εὐρ. Ἄλκ. 813, Φοίν. 921, πρβλ. Σοφ. Τρ. 819. **4)** τὸ χαῖρον, ἡ χαρά, Πλούτ. 2. 136C, 1089E· πρβλ. **ἥδομαι** II.

V. τὸ ἀπαρ. τίθεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἐφ' ἧς καὶ τὸ **χαῖρε** δηλ. ἐπὶ χαιρετισμοῦ (ἀνωτέρω III. 1), Πλάτ. Χαρμ. 164E· χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω, χαιρετίζω, προσφωνῶ αὐτὸν διὰ τοῦ χαῖρε, Σοφ. Τραχ. 227· προσειπὼν τινα χ. οὐκ ἀντιπροσερρήθη Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 1· οὕτω, χαίρειν .. τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι Σοφ. Αἴ. 112·— ἀλλ' ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῶν τὸ ἀπαρέμφ. ἐτίθετο ἀείποτε καθ' ἑαυτὸ (παραλειπομένου τοῦ λέγει ἢ κελεύει ὡς ἐν τῇ Λατ. S. = salutem, ἀντὶ S. D. = salutem dicit), Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 27, πρβλ. Θεόκρ. 14. 1. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας ὡς τὸ **χαιρέτω**· ἐᾶν χαίρειν τινὰ ἤ τι Ἡρόδ. 6. 23., 9. 41, Ἀριστοφ. Πλ. 1187, Πλάτ. Φαίδ. 63E, Πρωτ. 347E, Ξεν., κλπ.· συχνὰ χ. ἐᾶν τινα Πλάτ. Φίληβ. 59B· μακρὰ Λουκ. Ἀπολ. ὑπὲρ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 3· οὕτω καί, πολλὰ χ. λέγειν τινὰ Εὐρ. Ἱππόλ. 113, πρβλ. 1059, Πλάτ. Θεαίτ. 188A· πολλὰ χ. κελεύειν τινὰ Ἀριστοφ. Ἀχ. 200· εἰπεῖν χαίρειν τινὰ Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 50 χαίρειν προσαγορεύειν Ἀριστοφ. Πλ. 322, Πλάτ. Νόμ. 771A· χαίρειν προσειπεῖν Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 21. Ἐν ἅπασι τούτοις ἡ αἰτ. τοῦ προσ. συνήθως τίθεται πρὸ τοῦ **χαίρειν**. Ἐνίοτε ὅμως εὑρίσκεται ἡ δοτ. (εἰ καὶ οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἐᾶν χ.), πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 572· φράσαι .. χαίρειν Ἀθηναίοισι Ἀριστοφ. Νεφ. 609· πολλὰ εἰπόντα χ. τῷ ἀληθεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 272E, πρβλ. Φαίδωνα 64C, Πολ. 406D, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 31.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 475.

χαιτέεις, εσσα, εν, χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ **χαιτήεις**, Σιμωνίδ. Ἰαμβογράφ. 6. 57· οὕτως **ἠχέεις** ἀντὶ **ἠχήεις**, Ἀρχίλοχος 89.

χαίτη, ἡ, μακρὰ κόμη, κεχυμένη καὶ λυτή, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην (ἴδε ἐν λ. κείρω) Ἰλ. Ψ. 141· τίλλοντο δὲ χαίτας Ὀδ. Κ. 567· καὶ ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἑνὸς μόνον προσώπου, χαίτας πεξαμένη Ἰλ. Ξ. 175, πρβλ. Κ. 15· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ. **2)** ἐπὶ τῆς χαίτης τῶν ἵππων, θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη Ἰλ. Ρ. 439, πρβλ. Τ. 405· ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται Ἰλ. Ζ. 509, Ο. 266. **3)** μεθ' Ὅμ. ἐπὶ τῆς χαίτης τοῦ λέοντος, Λατ. juba Εὐρ. Φοίν. 1121, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 821· ὅσα χαίτην ἔχει, ὥσπερ λέων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὅσα λοφιὰν ἔχει, ὥσπερ ἵππος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 1, 19, πρβλ. περὶ Ζῴων Μορ. 2. 14, 4· ἀλλὰ φρίξας λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 822. **4)** μεταφ. ἐπὶ δένδρων, ὡς τὸ Λατ. coma, ἡ κόμη, τὸ φύλλωμα, Καλλ. εἰς Δῆλ. 81, Στράβ. 799· ἐν τῷ πληθ., Θεόκρ 6. 16, Ἀνακρεόντ. 18.—Παρὰ πεζογράφοις ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἑνικῷ ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς χαίτης τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 5, 5 καὶ 7., 7, 1., 8, 8, Πλούτ., κλπ.

χαιτήεις, Δωρ. **χαιτάεις, εσσα, εν,** ὁ ἔχων μακρὰν καὶ κυματίζουσαν κόμην, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 9. 5, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 6. 234. **2)** ὁ ἔχων μακρὰν χαίτην, ἐπὶ τοῦ ἵππου, Φωκυλίδης 3· ὡσαύτως ἐπὶ ἄρκτων = δασύς, λάσιος, Ὀππ. Ἁλ. 5. 38. **3)** ἐπὶ φυτῶν, πυκνόφυλλος, Νικ. Θηρ. 60· πρβλ. **χαιτέεις.**

χαίτωμα, τό, (ὡσεὶ ἐκ ῥήματος **χαιτόω**), λόφος, κράνους χαίτωμα Αἰσχύλ. Θήβ. 385.

χαλά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **χηλή**.

χαλαβώτης, ου, ὁ, = **ἀσκαλαβώτης**, Ἑβδ. (Λευ. ΙΑ', 30).

χάλαζα, ης, ἡ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «χαλάζι» (πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 59Ε, Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4, 8), ὄμβρον.. ἠὲ χάλαζαν ἢ νιφετόν Ἰλ. Κ. 6, πρβλ. Ο. 170, κλπ.· πληθ., χάλαζα πολλή, θύελλα μετὰ χαλάζης, Ξεν. Οἰκ. 5, 18, Πλάτ. Συμπ. 188Β, Πολ. 397Α· χ. στρογγύλαι, «κόκκοι χαλάζης», Ἀριστοφ. Νεφ. 1127· ἐκ τῶν χαλαζῶν.. ἄπαγε σεαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 852· μεταφορ., πᾶσα ῥαγδαία βροχή, ὀμβρία χ. Σοφ. Οἰδ. Κολ 1503· χ. αἵματος Πινδ. Ι. 7 (6). 39· ἴδε **ὄμβρος** ΙΙ. **ΙΙ**. πᾶς μικρὸς κόμβος ἢ ὄγκωμα ὅμοιον πρὸς κόκκον χαλάζης, **1**) ἴονθος ἢ οἴδημα ἐντὸς τῆς σαρκὸς τῶν χοίρων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱσ. 8. 21, 4, Προβλ. 34. 4, 2, Ἀνδροσθ. παρ' Ἀθην. 93C· πρβλ. **χαλαζάω** ΙΙ. **2**) μικρὸν οἴδημα ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἢ ἐξάνθημα καὶ σκλήρωσις, Γαλην., κτλ., πρβλ. Πολυδ. Δ', 197. **3**) οἱονεὶ κόμβος ἢ σκληρὸς ὄγκος· ἐν ᾠῷ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 17· ἐν τῷ ἄνθρακι. «ῥόζος», Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 25· ἐν τῷ ἐλεφαντίνῳ ὀστῷ (δηλ. τῷ ὀδόντι), Φιλόστρ. 63· πρβλ. **χαλάζιος**, **χαλαζώδης**. (Πρὸς τὸ **χάλαζ-α**, δηλ. **χάλαδ-γα**, πρβλ. Σανσκρ. **hrâd-unî**) (θύελλα)· Λατ. grand-o, inis· Σλαυ. grad-u).

χαλαζαῖος, α, ον, (**χάλαζα** ΙΙ), πλήρης κόμβων ἢ «ῥόζων», φηγὸς Ὀρφ. Ἀργον. 764.

χαλαζάω, ῥίπτω χάλαζαν, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 2· πίπτω πυκνὸς ὡς χάλαζα, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 123. **ΙΙ**. (**χάλαζα** ΙΙ. 1) ἔχω ἐξανθήματα ἢ οἰδήματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 381· χαλαζῶσαι ὕες Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 21, 5. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 777.

χαλαζ-επής, ές, ὁ ἐξακοντίζων ὕβρεις πυκνὰς ὡς χάλαζαν, Ἀνθ. Παλατ. 7. 405.

χαλαζηδόν, ἐπίρρ., ὡς χάλαζα, κατὰ τρόπον ὅμοιον χαλάζῃ, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 53Α, κλπ.

χαλαζήεις, Δωρ. -άεις, εσσα, εν, ὅμοιος χαλάζῃ, φόνος χ., φόνος πολὺς ἢ πυκνὸς ἢ ἄγριος ὡς χάλαζα, Πινδ. Ι. 5 (4). 64· συρμὸς Ἀνθ. Παλατ. 6. 221· ὀϊστοὶ Νόνν. Διονυσ. 18. 232. **ΙΙ**. σκορπίος χ., οὗ τὸ κέντρον παράγει παγετῶδες ῥῖγος εἰς τὸν κεντούμενον, Νικ. Θηρ. 13.

χαλαζιάω, πάσχω ἐκ χαλαζῶν (σημασ. ΙΙ. 2), «χαλαζιᾶν δὲ λέγουσι τὰ βλέφαρα ὅταν ἐκτραπέντων αὐτῶν φαίνηταί τινα ὑπερέχοντα στρογγύλα διαφανῆ ὅμοια χαλάζῃ» Ἀέτ. 7, 83.

χαλάζιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χάλαζα** (ΙΙ. 2), Γαλην. τ. 10, σ. 343, Παῦλ. Αἰγιν. 3. 22.

χαλάζιος, ον, πλήρης κόμβων, «ῥόζων» ἢ θρόμβων, Σχόλ. εἰς Ἱππ. 2 σ. 479 Dietz.· πρβλ. **χαλαζώδης** Ι. 2. **ΙΙ**. ὡς οὐσιαστ., ὄνομα πολυτίμου λίθου ὁμοίου πρὸς χάλαζαν, Ὀρφ. Λιθ. 752· **χαλαζίας**, ου, παρὰ Πλιν. 37. 73· **χαλαζίτης** λίθος ἐν Γεωπον. 1. 14, 1.

χαλαζοβολέω, βάλλω, πλήττω διὰ χαλάζης, Ἀνθ. Παλατ. 5. 64, Κλήμ. Ἀλεξ. 754.

χαλαζο-βόλος, ον, ὁ ῥίπτων χάλαζαν, νέφη Πλουτ. 2. 499F.

χαλαζο-κοπέω, κτυπῶ μὲ χάλαζαν, ἐν τῷ παθητ., ὅταν ὑπ' αὐτὴν τὴν βλάστησιν χαλαζοκοπηθῇ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 5. 8, 3, ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 1.

χαλαζο-κοπία, ἡ, θύελλα χαλάζης, Λατ. calamitas, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 8, 2.

χαλαζο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, ὁ φυλάττων ἀπὸ τῆς χαλάζης, ὁ ἀποτρέπων τὴν χάλαζαν διά τινων παραδόξων τελετῶν, Πλούτ. 2. 700Ε, Senec. Quaest. Nat. 4. 6.

χαλαζόομαι, Παθ., προσβάλλομαι ὑπὸ χαλάζης, Γλωσσ.

χαλαζώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χάλαζαν, πάγος Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 922C· σπέρματα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 19. **2**) ὁ μετὰ χαλάζης ἢ ὁ φέρων χάλαζαν, ἄνεμος ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 6, 20 καὶ 22. **ΙΙ**. = **χαλάζιος**, σπέρμα ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 19. **2**) ἐπὶ χοίρων, ὁ χαλαζῶν, ὁ πάσχων ἐκ τῆς νόσου χαλάζης, αὐτόθι 8. 21, 4.

χαλάζωμα, τό, = **χάλαζα** ΙΙ, οἱ ψᾶρες οἱ μελάμπτεροι... χαλαζώματά τινα λευκότητος ἐφόρουν Κ. Μανασσ. Χρον. 259.

χαλάζωσις, εως, ἡ, τὸ πληροῦσθαι οἰδημάτων καὶ ἐξανθημάτων, Foës. Oec. Hipp.

χαλ(αι)βασις, ἀπὸ τοῦ χαλαρῶ. βαδίζειν, Σουητών. παρὰ τῷ E. Mil. ἐν Mél. de lit. gr. σ. 416. Προσηγορικὸν δὲ ὄνομα ἡ λέξ. γένους ἀρσ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χαλαίνω, ποιητ. ἀντὶ **χαλάω** Ι. 4, ῥυτὰ χαλαίνοντες Ἡσ. Ἀσπ Ἡρ. 308.

χαλαίπους, ὁ, ἡ, οὐδέτ. -πουν·— ὁ ἔχων τοὺς πόδας χαλαρούς, ὁ σύρων αὐτοὺς περιπατῶν, χωλός, Ἥφαιστος Νικ. Θηρ. 458· διάφορ. γραφαί: **χωλοίπους**, **κυλοίπους**.

χαλαίρυπος, ὁ, τὸ μετὰ νίτρου ὕδωρ («σαπουνάδα»), ἐν ᾧ ἐξέπλυναν φορέματα, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 117· πρβλ. Πολέμωνα παρὰ Macrob. Sat. 5. 19.— Καθ' Ἡσύχ.. «χαλαίρυπος· ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος».

χάλανδρος, ὁ, πιθαν. Δωρικ. ἀντὶ **κάλανδρος**, Ἐπίχαρμ. 41 Ahrens.

χαλάρα, ἡ, ἄλυσις (;) Ἡσύχ. (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Schmidt. «χαλαρὰ ἄλυσις... »).

χᾰλαργός, όν, Δωρ. ἀντὶ **χηλαργός**.

χᾰλᾰρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, χαλαρός, δέρμα Ἱππ. Ἀφορ. 1256· ὑποδήματα Ἀριστοφ. Θεσμ. 263· ἁλύσεις Θουκ. 2. 76. χαλινὸς Ξεν. Ἱππ. 10. 3, πρβλ. 7, 1· θώραξ αὐτόθι 12, 1· χ. κοτυληδών, ἄρθρωσις χαλαρὰ οὐχὶ συνεσφιγμένη, χαύνη, Ἀριστοφ. Σφ. 1495· οὕτω, χ. κνήμη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σκληρά**, Ξεν. Ἱππ. 7, 6· χ. ἁρμονίαι, ἐκτεθηλυμμέναι, ἄτονοι μουσικαὶ ἁρμονίαι, Πλάτ. Πολ. 398Ε· χαλαρωτέραν .. ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα (ἐξυπακ. τὴν μουσικήν) Φερεκράτης ἐν «Χείρωνι» 1. 5· χ. πόροι, ἀνειμένοι, ἀνοικτοὶ πόροι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 2· — τὸ χαλαρόν, = **χαλαρότης**, Ἀναξίμ. παρὰ Πλουτ. 2. 947F. — Ἐπίρρ. -ρῶς, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 763.

χᾰλᾰρότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ξεν. Ἱππ. 9, 9., 10, 13 καὶ 16.

χάλᾰσις, εως, ἡ, χαλάρωσις, ἐπὶ ἐπιδέσμων, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 759· τῇ χ. τε καὶ ἀνέσει Πλάτ. Πολ. 590Β· χ. τῶν ἄρθρων Μοσχίων περὶ Γυν. Παθ. σ. 23· χ. τῶν πόρων, χαλάρωσις, ἄνοιξις τῶν πόρων, Γαλην.· ἐπὶ τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. 1. 85.

χάλασμα, τό, χαλαρὰ κατάστασις, χαλάρωσις, Πλούτ. 2. 132D, 133D, Λουκ. Ὄνος 9. **2**) τὸ κενὸν διάστημα μεταξὺ τῶν μαχητῶν ἐν τῇ φάλαγγι, Πολύβ. 18. 13, 8· σύμμετρον ἔχω χ., εἶμαι τοποθετημένος κατὰ σύμμετρα διαστήματα, Πλουτ. Αἰμίλ. 32. **3**) ἐξάρθρωσις ὀστοῦ, Ὀρειβάσ. 145 Matth.

χαλασμάτιον, τό, μικρὰ χαλάρωσις ἐν σχοινίῳ, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 251.

χαλασμός, ὁ, = **χάλασις**, Διοσκ. 1.150, Ὀρειβάσ. 293 Matth.

χαλαστέον, δεῖ χαλᾶν, Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 81.

χᾰλαστήρια (ἐξυπακ. σχοινία), σχοινία δι' ὧν κατεβιβάζετο ἡ καταρρακτὴ θύρα ἢ καταπακτὴ (κοινῶς «κλαβανή»), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνασπαστήρια**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 78· πρβλ. **σχαστήρια**.

χαλαστὴς τοῦ κόσμου, καταστροφεὺς τοῦ κόσμου, Ἡ ἐν Βάρνῃ Μάχη στ. 130, ἐν Annu. etc. VIII, σ. 350.

χᾰλαστικός, ή, όν, (χαλάω) ὁ κατάλληλος πρὸς χαλάρωσιν ἢ ὁ ποιῶν τι χαλαρόν, μαλθακόν, ἔλαιον σωμάτων χ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 281, πρβλ. Πλούτ. 2. 658Ε. **2**) ὁ ἐπιφέρων χάλασιν, χαλάρωσιν, Γαλην. 1. 86· ὁ χ. τρόπος τῆς ἐπιμελείας Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 240.

χάλαστόν, τό, ἄλυσις, Ἑβδ. (Β' Παραλ. Γ', 5 καὶ 16).

Χαλαστραῖος, α, ον, ὁ ἐκ τῆς Χαλάστρας πόλεως ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου·— τὸ Χαλαστραῖον (ἐξυπακ. νίτρον), πιθαν. εἶδος καθαρᾶς σόδας λαμβανομένης ἐκ λίμνης πλησίον τῆς πόλεως ταύτης καὶ ἐν χρήσει μετὰ στακτῆς («ἀλυσίβας») ἢ σάπωνος πρὸς πλύσιν, Πλάτ. Πολ. 430Α, Πλούτ. 2. 134Ε· ῥύμματι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ Ἀλκίφρων 3. 61, πρβλ. Πλίν. 31. 46, §§ 3, 4.— Ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ τοῦ Πλάτωνος τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι Χαλεστραίου, καὶ παρ' Ἡροδ. 7. 123 ἡ πόλις καλεῖται Χαλέστρη.

χαλᾰ-τονέω, χαλῶ, χαλαρώνω τὴν ἔντασιν, Πορφύρ. εἰς Πτολεμ. Ἁρμ. σ. 294.

χᾰλάω, Ἐπικ. γ' πληθ. **χαλόωσιν** Ὀππ. Ἁλ. 2. 451· μέλλ. **χαλάσω** [ᾰ] Ἱππ. 285. 51., 1229F· — ἀόρ. **ἐχάλᾰσα** Αἰσχύλ. Πρ. 176, κλπ.· Ἐπικ. **χάλασσα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 6· Δωρ. μετοχ. **χαλάξαις** Πινδ. Π.1.10·— πρκμ. **κεχάλᾰκα** Ἱππ.1216Ε. —Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **χαλάσαντο** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1264.— Παθ., ἀόρ. **ἐχαλάσθην**, ὑποτ. **χαλασθῇ** Αἰσχύλ. Προμ. 991, Πλάτ. Φαίδων 86C·— πρκμ. **κεχάλασμαι** Ἀνθ. Π. 9. 297, Ἀππ. Μιθρ. 74·— ὑπερσ. **ἐκεχάλαστο** Ἀριστείδ. 1. 315. **Ι**. μεταβατ., χαλαρὸν ποιῶ, χαλαρώνω, «ξετεντώνω», χ. βιόν, τόξα, χαλαρώνω τὴν νευρὰν τοῦ τόξου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 6, Ὕμν. Ὁμ. 27. 12· χ. τὰ νεῦρα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **συντείνειν**, Πλάτ. Φαίδων 98D· χ. τὸν πόδα, ἐπὶ πλοίου, ἴδε **πούς** ΙΙ. 2· — μεταφορ., χ. τὰ τῆς πολιτείας, ἀντίθετον τῷ **ἐπιτείνειν**. Πλουτ. 2. 827Β. — Παθ., ἀντίθετον τῷ **ἐπιτείνεσθαι**, Πλάτ. Φαίδων 86C, 94C· χαλᾶσθαι καὶ διαφθείρεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 653C. **2**) καταβιβάζω, ἀφίνω νὰ πέσῃ, πτέρυγα χαλάξαις Πινδ. Π. 1. 12· χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον, δηλ. «παυσάμενος τῆς ὀργῆς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 655, (οὕτω Λατ. vultus solutus, Ruhnk. Rut. Lup. σ. 69)· μαστοὺς χάλασον, λέγει ὁ χορὸς τῶν σατύρων πρὸς τὰς τοκάδας οἷς (προβατίνας), Εὐρ. Κύκλ. 55· χαλῶ ἱστόν, χαμηλώνω, καταβιβάζω αὐτόν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1267· δίκτυα χ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 5· ἄγκυραν Σουΐδ. **3**) λύω, ἀπολύω, τινα ἐκ δεσμῶν Αἰσχύλ. Πρ. 176· τινα κακῶν αὐτόθι 256· — ἀφίνω τι ἐλεύθερον, χαλαρώνω, μηδαμὰ χάλα αὐτόθι 58. **4**) ἡνίας χ., χαλαρώνω, ἀφίνω χαλαρὰς τὰς ἡνίας, μάλιστα ἐπὶ μεταφορικῆς σημασίας, χ. τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις Πλάτ.

Πρωτ. 338A, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 413. 5) κλῆθρα ἢ κλῆδας χ., χαλαρώνω τοὺς μοχλούς, δηλ. ἀνοίγω τὴν θύραν, Σοφ. Ἀντ. 1187, Εὐρ. Μήδ. 131, Ἱππ 808· οὕτω, χ. τοὺς μοχλοὺς Ἀριστοφ. Λυσ. 310· ἀλλὰ καί, πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε Αἰσχύλ. Χο. 880. 6) χαλαρώνω ἢ λύω πράγματα ὁμοῦ δεδεμένα, χ. κρεμαστὴν ἀρτάνην Σοφ. Ο. Τ. 1266· χ. πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1468· χ. δεσμὰ Εὐριπ. Ἀνδρ. 577· ἀσκὸν ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 161· τὸ στόμα Ξεν. Ἱππ. 6. 8.— Παθ., τὰ χαλώμενα ὅπλα Ἱππ. π. Ἄρθρ 808· πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ Αἰσχύλ. Πρ. 991. 7) μεταφορ., τὴν ὀργὴν χαλάσας, κατευνάσας (ἴδε κατωτ. II. 2), Ἀριστοφ. Σφ. 737· χ. [τὸν νόον] ἐς ὄψιν τινὸς Τίμ. Λοκρ. 104C· χ. ἐπιθυμίαν Πλούτ. 2. 133A· τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδὲς Ἀλκίφρων 3. 3. — Παθ., χαλαροῦμαι, γίνομαι χαλαρός, λίθος εἰς ὑγρότητα κεχάλασται Καλλίστρ. 896. II. ἀμεταβ., γίνομαι χαλαρός, ζῶναι χαλῶσαι Εὐρ. Βάκχ. 933· πύλαι χαλῶσι, μένουσιν ἀνοικταί, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 29·— μεταφορ. μετὰ γενικ., παραβλέπω, ἀφίνω τι, τί χαλᾷ μανιῶν; Αἰσχύλ. Πρ. 1057· αἰκίζεταί τε κοὐδαμᾷ χαλᾷ κακῶν αὐτόθι 256 (ἔνθα ὁ Σχολιαστ. παρατηρεῖ συνήθης αὐτῷ ἡ φωνή)· (καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀπολ., Σοφ. Ο Κ. 203, 840)· χ. φρονήματος Εὐρ. Ἀποσπ. 724· τῆς ὀργῆς Ἀριστοφ. Ὄρν. 383 (ἴδε ἀνωτ. I. 7)· χ. τινι τῆς ἀρχῆς Πλάτ. Μένων 86E, πρβλ. Πλουτ. Λυκοῦργ. 7. 2) μετὰ δοτικ., χ. τινι, ὑποχωρῶ εἴς τινα, συγχωρῶ αὐτόν, εἰ τοῖσιν .. κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς Αἰσχύλ Εὐμ. 219· χάλα τοκεῦσιν Εὐρ. Ἑκ. 403· ἀπολ., ὑποχωρῶ, ὑπείκω, εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 637· μετ' ἀπαρεμφ., παραχωρῶ, Πλάτ. Σοφ 242E. 3) ἀπολ., γίνομαι χαλαρὸς ἢ ἀσθενής, ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι χαλάσωσι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 329C χαλάσει ὁ παγετὸς Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ὀδύνη π. Διαίτ. Ὀξ. 386. 6) ὡς ἰατρικὸς ὅρος, κοιλίη ὑγρὰ χαλᾷ, χαλαροῦται, Γαλην.· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ παθ., ἴδε Foës. Oec. Hipp.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τ. Α', σ. 678 κἑξ.

χαλβάνη, ἡ, Λατ. galbănum, ὁ ῥητινώδης ὀπὸς ἢ κόμμι φυτοῦ ἐν Συρίᾳ φυόμενον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 2., 7. 2, Πλούτ. 2. 1009F, Διοσκ. 3. 97, κλπ.—(Πιθανῶς τὸ Ἑβρ. chelbenah).

χαλβἄνίς, ίδος, ἡ, ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν **χαλβάνην**, ῥίζα Νικ. Θηρ. 938.

χαλβανόεις, εσσα, εν, ὁ τῆς **χαλβάνης**, ῥίζα Νικ. Ἀλεξιφ. 568.

χἄλβᾰνον, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **χαλβάνη**, ὡς τὸ Λατιν. galbanum, ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφ.

Χαλδαία (ἐξυπακ. γῆ), ἡ, ἡ τῶν Χαλδαίων χώρα, Στέφ. Βυζ., Πτολεμ.

Χαλδαΐζω, μιμοῦμαι τὸν τρόπον τῶν Χαλδαίων, τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ἢ τὴν πίστιν αὐτῶν ἀποδέχομαι, Φίλων 1. 581.

Χαλδαϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοὺς Χαλδαίους, Ἀθήν. 529F, Ἰώσηπος, κλπ.· — **Χαλδαϊστί**, Ἐπίρρ., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Χαλδαίων, διάφ. γραφ. ἐν Δανιὴλ Β', 26.

Χαλδαῖος, ὁ, ὁ τῆς Χαλδαίας κάτοικος, Ἡρόδ. 7. 63, Σοφ. Ἀποσπ. 564, κλπ. II. ἀστρολόγος, προμαντεύων τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν ἀστερισμῶν ὑφ' οὓς γεννᾶται, ἐπειδὴ οἱ Χαλδαῖοι ἠσχολοῦντο σφόδρα περὶ τὰ τοιαῦτα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 30, Κικ. Divin. 1. 1, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 181, Ἀρρ. Ἀν. 7. 17, Ἰουβεν. 6. 553., 10. 94· —

χαλ-ειμάς, ἴδε ἐν λ. **χαλιμάς**.

χαλεπαίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, Πλάτ. Φαίδων, 116C, κ. ἀλλ.· — ἀόρ. α' **ἐχαλέπηνα**, ὑποτακτ. **χαλεπήνῃ** Ἰλ. Π. 386, ἀπαρ. **-ῆναι** Σ. 108·— Παθ., ἀόρ. **ἐχαλεπάνθην**, ἴδε κατωτ. (**χαλεπός**). Γίνομαι χαλεπός, βαρύς, ὁρμητικός, ἰσχυρός, ἀγριεύω, ὡς τὸ Λατ. ingravescere, μέγα βρέμεται χαλεπαίνων [ἄνεμος] Ἰλ. Ξ. 399· εἴ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι [χειμὼν] Ὀδ. Ε. 485. 2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀργίζομαι σφόδρα, εἰς ὀργὴν ἔρχομαι, ἀγανακτῶ πολύ, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ Ἰλ. Τ.183· ἀπολ. ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Ἀφιστοφ. Βάτρ. 1020, Θουκ. 3. 82, Πλάτ., κλπ. ἴδε ἐν λ. **χειμαίνω** 2·— μετὰ δοτ., ὀργίζομαι σφόδρα ἐναντίον τινός, Ζεὺς ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπαίνει Ἰλ. Π. 386, πρβλ. Ὀδ. Ε. 147, Π. 114, Τ. 83· οὕτω, χ. τῷ ποταμῷ Ἡρόδ. 1. 189, πρβλ. Θουκ. 8. 92, Πλάτ., Ξεν. κλπ.· αἱ [κύνες] τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι Πλάτ. Πολ. 469E·— ὡσαύτως ἑπομένης προθ., χαλεπαίνω ἐπί τινι, ὀργίζομαι διά κάτι τι, Ὀδ. Σ. 415, Υ. 323· πρός τι Θουκ. 2. 22, 59· πρός τινα Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 1·— καὶ μετὰ διπλῆς δοτ. προσ. καὶ πράγμ., χ. τινὶ τοῖς εἰρημένοις, ἀγανακτῶ ἐναντίον τινὸς διὰ τοὺς λόγους του, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 5, 24· σπανίως ὡς τὸ **χολοῦσθαι**, κλπ. μετὰ γενικῆς τοῦ αἰτίου, ὧν ἐμοὶ χαλεπαίνετε, τούτων τοῖς θεοῖς χάριν εἰδέναι αὐτόθι 7. 6, 32· οὕτω, χ. ὑπέρ τινος Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 25·—ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, χαλ. ὅτι .. Ξεν. Ἀνάβ. 1. 5, 14· χαλ. εἰ .. Πλουτ. Κάμιλλ. 8, κλπ. II. διεγείρω εἰς ὀργήν, ἐρεθίζω, χαλεπαίνει ὁ ὀργιζόμενος Ἀριστ. Ποιητ. 17, 3.— Παθ., πικραίνομαι ἢ ἐξερεθίζομαι, σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ. χαλεπανθῆναί τινι, ὅτι .., ἐναντίον τινὸς 4. 6, 2, Κύρου Παιδ. 3. 1, 38· πρός τινα αὐτόθι 5. 2, 18. III. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, θεωροῦμαι μετ' ὀργῆς, μὲ μεταχειρίζονται τραχέως, ἐλεεῖσθαι .. μᾶλλον εἰκός ἐστί που .. ἢ χαλεπαίνεσθαι Πλάτ. Πολ. 337A. — Πρβλ. **χαλέπτω**. — Οὐδέποτε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ.

χᾰλεπ-ήρης, ες, ἢ **χαλεπηρής, ές**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **χαλεπός**, ὑβριστὴ Πελίῃ τελέων χαλεπηρὲς ἄεθλον Μίμνερμ. παρὰ Στράβ. Α' 47.

χαλεπός, ή, όν, σχεδὸν ἀντίστοιχον τῷ Λατ. difficilis (ὃ ἂν μὴ ῥᾴδιον ἢ ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται Πλάτ. Πρωτ. 341D, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 27), ἐν ποικίλαις σχέσεσι. I) παρ' Ὁμ., τὸ πλεῖστον ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ αἰσθήματα, ὃν δυσκόλως ὑποφέρει ἢ ἀνέχεταί τις, λυπηρός, ἀλγεινός, δύσκολος, βαρύς, προξενῶν τρόμον, φοβερός, ἰσχυρός, κεραυνὸς Ἰλ. Ξ. 417· θύελλα Φ. 335· ἄνεμοι Ὀδ. Μ. 286· πόνος Ψ. 250· ἄλγος, πένθος Β. 193, Ζ. 169· γῆρας Ἰλ Θ. 103. ἄλη Ὀδ. Κ. 464· οὕτω, χ. ἆθλος Ἡσ. Θεογ. 800· ἔρις Πινδ. Ν. 10. 135· ἄλλα χαλεπώτερα Ἡρόδ. 6. 40· καὶ παρ' Ἀττ. χ. πνεῦμα Αἰσχύλ. Ἱκ. 165· δύη ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 228· χαλεπώτατα [πράγματα] Σοφ. Τραχ. 1273· ξυμφορὰ Εὐρ. Ἱππόλ. 767· νόσος, πλάνη, πενία, Ξεν. Συμπ. 4, 37, Πλάτ. Σοφ. 245E κλπ.· ἡ ἐσβολὴ αὕτη χαλεπωτάτη τοῖς Ἀθηναίοις ἐγένετο Θουκ. 3. 26· δύσφοροι καὶ χαλεποὶ γίγνονται, δηλ. οἱ μὴ ἁρμόττοντες θώρακες, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13· τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος, ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 5, 4· τὰ χαλεπά, δυσκολίαι, παθήματα, στενοχωρίαι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τερπνά, τὰ ἡδέα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 23· κλπ.· τερπνῶν χαλεπῶν τε κρίσις Πινδ. Ἀποσπ. 96. 2) πᾶν τὸ παρέχον πολλὰς δυσχερείας, βαρύ, δύσκολον, δυσχερές, ἔργον, πρᾶγμα, κλπ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 516, Θουκ., κλπ.· χαλεπὰ τὰ καλά, ἀπόφθεγμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Σόλωνα· χαλεπὸν ὁ βίος Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 1, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 176D· —μετ' ἐνεργ. ἀπαρ., ὡς ἐν τῇ Λατικῇ τὸ σουπῖνον εἰς u, χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι· χαλεπόν ἐστί μοι ἀντιφέρεσθαί σοι Ἰλ. Φ. 482· οὕτω, χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς Υ. 131· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν [τὸ μῶλυ] Ὀδ. Κ. 305· χ. ἀντιάσαι Πινδ. Ν. 10. 135· χ. προσπολεμεῖν ὁ βασιλεὺς Ἰσοκρ. 69A, πρβλ. Θουκ. 7. 51· χ. ξυγγενέσθαι Πλάτ. Πολ. 330C πρβλ. 412B, 502C· χ. πάσχειν ὁ αὐτὸς ἐν Κρίτωνι 49B· ἀλλὰ καὶ μετὰ παθ. ἀπαρ., χαλεπὸς διαγνωσθῆναι καὶ δειχθῆναι Ἀντιφῶν 115. 5, πρβλ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 386·— χαλεπόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι δύσκολον, δυσχερὲς νά .., Ἰλ. Φ. 184, Ὀδ. Δ. 651· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶναι δύσκολον εἴς τινα νά .., Ἰλ. Π. 620, Ὀδ. Υ. 313· ἢ μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Φ. 184, Ὀδ. Λ. 156. 3) κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος, λιμὴν Τ. 189· θάλασσα Θουκ. 4. 24, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 3. 2, 2. 4) ἐπὶ ἐδάφους, δύσβατος, τραχύς, χωρία χ. πετρώδη Θουκ. 4. 9· χ. ὁδὸς ὁ αὐτ. 5. 58· χαλεπὴ .. καὶ προσάντης .. ὁδός ἐστιν Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀδήλ. 5· χ. πρόσοδος Ξεν. Ἀν. 5. 2, 3· πορεία αὐτόθι 5. 6, 10· σταθμὸς αὐτόθι 4. 5, 3· χ. χωρίον, θέσις ἣν δύσκολον εἶναι νὰ καταλάβῃ τις, αὐτόθι 4. 8, 2· ληφθῆναι χ. Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 16. II. ἐπὶ προσώπων, ὃν δυσκόλως δύναται νὰ οἰκονομήσῃ τις, ὀργίλος, σκληρός, ἄγριος, τραχύς, αὐστηρός, (ἀντίθετον τῷ πρᾶος, Πλάτ. Κρίτ. 49B, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 5, 11), βασιλεύς, δαίμων, κλπ. Ὀδ. Β. 232, Τ. 201· χαλεποί τε καὶ ἄγριοι Θ. 575· μετὰ δοτ. προσ., σκληρὸς ἢ τραχὺς πρός τινα, Ρ. 388, πρβλ. Θουκ. 8. 1· **χαλεπώτερος**, σκληρότερος ἐχθρός, ὁ αὐτ. 3. 40. **χαλεπώτατοι**, οὓς δυσκολώτατον εἶναι νὰ οἰκονομήσῃ τις, ἐπικινδυνότατοι, ἢ ὀχληρότατοι, αὐτόθι 42, πρβλ. 7. 21· χαλεπώτεροι πάροικοι ὁ αὐτ. 3. 113· χαλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσι» 6·—μετὰ δοτ., χ. εἶναί τινι Θουκ. 8. 1, κλπ.· πρός τινα Πλάτ. Πολ. 375C, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 7, 7· περί ἢ πρός τι Πλάτ. Πολ. 498A, Ξεν. Κυνηγ. 5, 17, κλπ.· ἐπί τινι Θεόκρ. 22. 145· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., χαλεπὸς ἦν τὸ δίκαιον φυλάσσων, αὐστηρὸς εἰς τὴν τήρησιν τοῦ δικαίου, Ἡρόδ. 1. 100. 6) οὕτως ἐπὶ λόγων, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ Ἰλ. Β. 245, κλπ.· ἐρεθιζέμεν αἰεὶ μύθοισιν χ. Ὀδ. Ρ. 395· χ ὀνείδεα, ὁμοκλαὶ Ἰλ. Γ. 438, Ὀδ. Ρ. 189· φῆμις Ξ. 239· μῆνις Ἰλ. Ε. 178. γ) μάλιστα ἐπὶ δικαστῶν, ἣν τὸ δίκαιον φυλάσσων χ. Ἡρόδ. 1. 100, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 107D, Δημ. 528. 10· ὅρα τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου παρ' Ἀνδοκ. 33. 43 κλπ.· (οὕτω, χ. ἀρχὴ Θουκ. 1. 77· τιμωρία Πλάτ. Ἀπολ. 39C· νόμοι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάτ. 372A, Δημ. 941. 3). δ) ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 24, Κυν. 10. 23· ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 40, 20, πρβλ. 40· [θηρία] χ. τὰς φύσεις Πλάτ. Πολιτικ. 274B· πρβλ. **χαλεπότης** II. 2. 2) ὁ τὸν χαρακτῆρα δύσκολος, ὀργίλος, τραχύς, «ἰδιότροπος», χ. καὶ δύσκολος Ἀριστοφ. Σφ. 942, πρβλ.

Ἰσοκρ. 389C· ὀργὴν χαλεπὸς Ἡρόδ. 3. 131· οὕτω, χαλεπῇ τῇ χειρί, μὲ τραχεῖαν ἢ βραχεῖαν χεῖρα, Ἀριστοφ. Λυσ. 1116.

3) ἐπὶ τῶν φυτῶν, βλαπτικὸς εἰς τὸ ἔδαφος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 9, 3.

Β. Ἐπίρρ. **χαλεπῶς**, δυσκόλως, μετὰ δυσκολίας. Λατ. aegre, ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον, ἔνθα δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἄνδρα ἕκαστον Ἰλ. Η. 424· χ. δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν Υ. 186· χ. κε φύγοις Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 686· χ. ὀργὰς μεταβάλλουσιν Εὐρ. Μήδ. 121· χ. γνῶναι Ἀντιφῶν 121. 17· χ. εὑρίσκειν, ἀντίθετ. τῷ ῥᾳδίως μανθάνειν, Ἰσοκρ. 5Ε, πρβλ. 11Ε· οὐ ἢ μὴ χαλ., ἄνευ πολλῆς δυσκολίας, ὡς τὸ **ῥᾳδίως**, Θουκ. 1. 2., 7. 81, κλπ. 2) μόλις, δοκέω δὲ ἔγωγε καὶ ἀνισωθέντας πλήθεϊ χαλεπῶς ἂν Ἕλληνας Πέρσῃσι μούνοισι μάχεσθαι Ἡρόδ. 7. 103· χ. παρὰ τοῖς ἐχθροῖς εὑρεθήσεται Λυσίας 181. 31· χ. ἂν πείσαιμι Πλάτ. Φαίδων 84D.

3) παρ' Ἀττ., χ. ἔχει = χαλεπόν ἐστι, Θουκ. 3. 53· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 6. 4) δυσκόλως, ἀθλίως, χαλεπώτερον, -ώτατα ζῆν Πλάτ. Πολ. 579D, πρβλ. Νόμ. 925D· ἐν τοῖς χαλεπώτατα διάγειν Θουκ. 7. 71. II. ἐπὶ προσώπων, μετ' ὀργῆς, σκληρῶς, πικρῶς, τραχέως, αὐστηρῶς χ., τιμωρεῖσθαι Θουκ. 3. 46· ἀποκρίνεσθαι ὁ αὐτ. 5. 42, πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλυτ. 203, Ἀριστοφ. Πλ. 60, Πλάτ. Φαῖδρ. 269Α·— χ. φέρειν τι, ὡς τὸ aegre ferre, Θουκ. 2. 16, Πλάτ. Πολ. 330Α, κλπ.· χ. φέρειν τινὶ Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 29, Ἀν. 1. 3, 3· ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 21, Διονύσ. Ἀλ. 3. 50· ὡσαύτως, χ. φέρειν τινὸς Θουκ. 2. 62· ὁμοίως, χ. λαμβάνεσθαί τινος Ἡρόδ. 2. 121, 4· χ. λαμβάνειν περί τινος Θουκ. 6. 61. 2) συχν. ἐν τῇ φράσει. χ. ἔχειν, ὀργίζεσθαι, χαλεπαίνειν, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 16, κλπ.· τινί, πρός τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 5, 16· πρός τι Ἰσοκρ. 27Β, 37C· πρός τινα, ἴδε ἐν λ. **παγχαλέπως**· χ. ἔχειν τινὶ ἐπί τινι Δημ. 498. 10, πρβλ. Πλουτ. Κικ. 43· χ. διακεῖσθαι πρός τινα Πλάτ. Πολ. 500Β· χ. διατεθῆναι ἐπί τινι Πλουτ. Περικλ. 36. 6) χ. ἔχω, ὡσαύτως, εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, Λατ. male se habere, χ. ἔχω ὑπὸ τοῦ ποτοῦ Πλουτ. Συμπ. 176Α, πρβλ. Θεαίτ. 142Β. — Πλὴν τοῦ ὁμαλοῦ συγκριτικοῦ **χαλεπώτερον** (Θουκ. 1. 77., 7. 50, Πλάτ., κλπ.) εὑρίσκομεν **-τέρως**, Θουκ. 8. 40· ὑπερθ. **χαλεπώτατα** ὁ αὐτ. 7. 71., 8. 95, Πλάτ. κλπ.

χᾰλεπότης, ητος, ἡ, ἡ τραχύτης, τὸ δύσβατον, τῶν χωρίων Θουκ. 4. 12, 33. 2) ἐπὶ λόγων, δυσκολία, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 10, 1, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 254Α. II. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν σχέσει πρὸς ἀνθρώπους, τραχύτης, σκληρότης, ἀγριότης, δυστροπία, αὐστηρότης, ὀργιλότης, δυσκολία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ῥᾳστώνη**, Πλάτ. Κριτί. 107C, Νόμ. 902C· ἡ τοῦ σοφιστοῦ χ. ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 254Α· τρόπων χ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 929D· τῆς πολιτείας Ἰσοκρ. 70Α· καὶ ἀπολ., Θουκ. 1. 84, κλπ.· περὶ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἰσοκρ. 251C χαλεπότητι κολάζειν ὁ αὐτ. 19D· μετὰ χαλεπότητος ἀκούειν ὁ αὐτ. 314Β· ἐπὶ τῶν νόμων τοῦ Δράκοντος, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 13·— ἐν τῷ πληθ., ἀντίθετον τῷ **πραότητες**, Ἰσοκρ 106Α 2) ἐπὶ ἵππου, κακὸν φυσικόν, κακὴ ἕξις, δυστροπία, δεῖ δὲ καὶ εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος, καταμανθάνειν Ξεν. Ἱππ. 3. 10· πρβλ. χαλεπὸς Α. II. 1. δ.

χᾰλεπτύς, ύος, ἡ, Ἴων ἀντὶ **χαλεπότης**, Ἡσύχ.

χᾰλέπτω, μέλλ. **-ψω**, μεταβατ. ἐνεργείας, τοῦ **χαλεπαίνω**, καταθλίβω, κακοποιῶ, βλάπτω, εἴρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει Ὀδ. Δ. 423· ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 5· πιέζειν καὶ χ. Πλούτ. 2. 384Β. II. εἰς ὀργὴν ἄγω, ἐρεθίζω, **τινὰ** Ἀνθ. Παλατ. 5. 263.— Παθ., χαλεφθείς τινι, ὀργισθεὶς ἐναντίον τινός, Θέογν. 155, πρβλ. Καλλ. εἰς Δήμ. 49 χαλέπτομαί τινί τινος, ὀργίζομαι πρός τινα διά τι πρᾶγμα, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 43· χαλέπτεο πένθεϊ θυμὸν Κόϊντ. Σμυρν 3. 780· σύγγνωθί μοι καὶ μὴ χαλεφθῇς Κωμικ Ἀνώνυμ. 47. — Μέσ., χαλεψαμένης Ἀφροδίτης Διονύσ. Περιηγ. 484, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1341, πρβλ. Νικ. Θηρ. 309. 2) σπανίως, ἀμετάβατ., ὀργίζομαι, χαλεπαίνω, ἀγανακτῶ, τινί, πρός τινα ἢ πρός τι, Βίων 17. 2.— Ῥῆμα ποιητ. ἐν χρήσει ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πεζογράφοις, πρβλ. **χαλεπαίνω**.

Χαλεστραῖον, ἴδε ἐν λ. **Χαλαστραῖος**.

χαλία, ἡ, = **ἡσυχία**, Ἡσύχ.

χαλίδιον, τό, «πινάκιον» Ἡσύχ.

χᾰλῐδο-φόρος, ον, ὁ, ὁ φέρων ποτήρια, Ἐπιγραφὴ Μεσσην. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1297.

χαλῐκο-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων χάλικας πρὸς κατασκευὴν αἱμασιᾶς (;), Συλλ. Ἐπιγρ. 9183.

χᾰλίκραιος, α, ον, = **χαλίκρητος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 29· παρ' ᾧ εὕρηται καὶ **συγκρ. χαλικρότερος**, αὐτόθι 59, 626, ὡς εἰ ἐκ ῥίζης **χαλικρός**, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 42.

χᾰλίκρητος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἄκρατος, ὁ μὴ κεκραμένος, μὴ μεμιγμένος **ὕδατι, μέθυ** Ἀρχίλ. 64· σπονδαὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ 388· νᾶμα **Ἀνθ. Παλατ. 5. 294, 6.**

χαλῐκώδης, ες, (εἶδος) ὡς χάλιξ, ἐν σχήματι χάλικος, ὁ δὲ λίθος ἐμφερὴς τῷ ἀλαβαστρίτῃ· μέγας δ' οὐ τέμνεται, ἀλλὰ χαλικώδης Θεοφρ. περὶ Λίθ. 65.

χᾰλίκωμα, τό, (χάλιξ) ἐν τῷ πληθ., **χαλικώματα**, λιθάρια μικρά, «χαλίκια», Λατ. caementa, Γλωσσ.

χαλιμάς, άδος, ἡ, γυνὴ μεθύουσα, ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη, κατὰ τὸν Εὐστ. 1471. 3, πρβλ. **χαλίκρητος**· — Καθ' Ἡσύχ.: «χαλιμάδες· ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι»· ἐν δὲ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 805, 10, ἑρμηνεύεται ἡ λέξις ὡς ἐπίθ. τῶν Βακχῶν, χαλιμάδας, τὰς Βάκχας, τὰς χαλωμένας εἰς συνουσίαν. Ὁ Σουΐδ. ἔχει **χαλίμα** (ἀναγνωστέον **χαλιμάς**)· ἡ πόρνη·—τέλος ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 473 μνημονεύει τὸν Αἰσχύλον (Ἀποσπ. 388) ὡς καλοῦντα τὰς Βάκχας **χαλιμίας** (διάφ. γραφὴ **χαλίδας**), ἔνθα ὁ Ἕρμανν. προβάλλει διόρθωσιν **χαλ-ειμάδας**, laxivestes, τὰς φορούσας χαλαρὰ φορέματα, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 935. — Τὸ ῥῆμα **χαλιμάζειν** μνημονεύεται παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 805, 12 καὶ ἑρμηνεύεται: «τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι».

χᾰλῑνᾰγωγέω, τῷ χαλινῷ ἄγω, κυβερνῶ, χαλινόνω, ἀναχαιτίζω, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 70· τὰς . . τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις, χαλιναγωγούσης (δηλ. τῆς ἡλικίας) ὁ αὐτ. ἐν Τυραννοκτ. 4· εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνήρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα Ἐπιστ. Ἰακ. α', 26, γ', 2.

χᾰλῑναγωγία, ἡ, τὸ χαλιναγωγεῖν, τῶν παθῶν Σιμπλ.

χᾰλῑν-αγωγός, όν, ὁ χαλιναγωγῶν, ἀναχαιτίζων ὡς διὰ χαλινοῦ, ὁ τῶν Ἰορδανίων ῥείθρων χαλιναγωγὸς Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 832, 12.

χαλινάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαλινός**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 80· ἐν τοῖς Σχολ. Ἰλ. Δ. 142 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **παρήϊον**. 2) ὡς καὶ νῦν, = τῷ **χαλινός**, Βίος Νείλου Νεωτ. 140D. 3) μετωνυμικῶς = **ἅρμα**, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 333, 17.

χᾰλῑν-εργάτης, ου, ὁ, ὁ κατασκευάζων χαλινούς, χαλινοποιός, Θεόδωρ. Πρόδρ.

χᾰλῑνῖτις, ιδος, ἡ, ἡ χαλινοῦσα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς τὸν χαλινὸν περιθείσης τῷ Πηγάσῳ χάριν τοῦ Βελλεροφόντου, Παυσ. 2. 4, 1 καὶ 5.

χᾰλῑνο-ποιική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χαλινούς, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 1, 4 (διάφ. γραφὴ **χαλινοποιητική**).

χᾰλῑνορ-ράφος, ου, ὁ, ὁ ῥάπτων χαλινούς, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 318.

χᾰλῑνός, ὁ, ἑτερογεν. πληθ. **χαλινὰ** Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 1607, Ὀππ. Ἀλ. 1. 191, Πλούτ., κλπ.· (ἴδε ἐν τέλ.)· – ὡς **καὶ νῦν**, κοινῶς «χαλινάρι», Τουρκικ. «γκέμι», ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇς ἔβαλον Ἰλ Τ. 393 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὁμ.)· χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις Εὐρ. Ἄλκ. 492· χ. ἐξαιρεῖν Ξεν. Ἱππ. 3, 2· —περὶ τοῦ ἵππου, χ. οὐκ ἐπίσταται φέρειν (ἔνθα εἶναι ἐν χρήσει μεταφορικῶς ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1066· δέχεσθαι, λαμβάνειν Ξεν. Ἱππ. 3, 2., 6, 10· ἔχειν Ἀριστ. Ῥητ. 2. 20, 5· χαλινὸν ἐνδακεῖν, Πλάτ. Φαῖδρος 254D· — ἐπὶ τοῦ ἱππέως, τὸν χ. διδόναι, **χαλᾶν**, χαλαροῦν τὰς ἡνίας, Ξεν. Ἱππ. 10, 12· ὀπίσω σπᾶν, συνέχειν Πλάτ. Φαῖδρ. 254Ε, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 1· εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέναι Ξεν. Ἱππ. 6, 9· πρβλ. **χαλαίνω, χαλάω** I. 4. — **Παρὰ Πολυδ. Α'**, 148 λέγεται ὅτι **χαλινὸς** εἶναι τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον σιδηροῦν μέρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς **ἡνίας, οὕτως, ἡνίας** τε.. καὶ χ. Πλάτ. Πολ. 601C· κατὰ τὸν κυνόδοντα ἐμβάλλεται ὁ χ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 13· οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 123, Ξεν. Οἰδ. Κολ. 1067· ἀλλὰ παρ' Ἡροδότῳ 1. 215 ῥητῶς διαστέλλεται τοῦ **στομίου**, πρβλ. 3. 1 18., 4 64· οὕτω καὶ ἐν Αἰσχύλου Θήβ. 207, Ξεν. Ἱππ. 6, 9., 10, 9, κτλ.· οὕτως αὐτόθι 6, δύναται νὰ ληφθῇ ὡς σημαῖνον τὸ ὅλον τοῦ χαλινοῦ, εἰ καὶ ἡ περιγραφὴ κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὸ **στόμιον** αὐτοῦ. Τὰ διάφορα μέρη σαφῶς ἀπαριθμοῦνται, αὐτόθι 6, 7. 2) **μεταφορ. λέγεται** ἐπὶ παντὸς πράγματος τὸ ὁποῖον ἀναχαιτίζει, περιορίζει ἢ ἀναγκάζει, ὡς ἡ ἄγκυρα καλεῖται ναὸς χαλινός, Πινδ. Π. 4. 42· οὕτω, χαλινοὶ λινόδετοι = **χαλινωτήρια**, Εὐρ. Ι. Τ. 1043· παρθενίας χ. λύειν, τὴν παρθενικὴν ζώνην, Πινδ. Ι. 8 (7). 95· χαλινοῖς ἐν πετρίνοισι, ἐπὶ τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 561· Διὸς χ., ἐπὶ τοῦ θελήματος τοῦ Διός, αὐτόθι 672· χαλινῶν ἀναύδῳ μένει, ἐπὶ βιαίου καταναγκασμοῦ, **ὁ αὐτ.** ἐν Ἀγ. 238· πολλῶν χαλινῶν ἔργον, δηλ. **ἀπαιτεῖται πολὺ** δεξιότης καὶ δύναμις νὰ ὁδηγήσῃ τις, Σοφ. Ἀποσπ. 712· τῷ δήμῳ ἐμβαλὼν χ. ὕβρεως, μέσον περιορισμοῦ τῆς αὐθαδείας τοῦ δήμου, Πλουτ. Περικλ. καὶ Φαβ. Μαξ. Σύγκ. 1, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 82· χ. τῆς γλώσσης Πλούτ. 2. 613C· τῶν ὀμμάτων Φιλόστρ. 242. II. καθόλου, ἱμάς, λωρίον, Εὐρ. Κύκλ. 461. III. μέρος τοῦ ὁπλισμοῦ τῶν πλοίων, Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Böckh Seewesen σ. 157 κέξ. IV. ἐν τῷ πληθ., αἱ γωνίαι τοῦ στόματος τοῦ ἵππου, ἐφ' ὧν στηρίζεται ὁ χαλινός, Πολυδ. Β', 90· οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπου, Νικ. Ἀλεξιφ. 117, 223, Cael. Aurel. 2) οἱ δηλητηριώδεις ὀδόντες τῶν ἰοβόλων ὄφεων, **ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν**

ἐν τῷ στόματι, Νικ. Θηρ. 234. (Πρβλ. Σανσκρ. khalînas, khalinas (a bridle-bit)· ἴδε Curt. 564.)

χᾰλῑνο-στροφέω, στρέφω διὰ τοῦ χαλινοῦ, ὁδηγῶ δι' αὐτοῦ, Κ. Μανασσ. Χρον. 5168.

χᾰλῑνουργός, ὁ, ὁ κατασκευάζων χαλινούς, Schow Charta Papyracea Mus. Borgiani σ. 109.

χᾰλῑνο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ δάκνων τὸν χαλινόν, τὸ στόμιον ἢ σιδήριον αὐτοῦ, Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 12.

χᾰλῑνόω, μέλλ. -ώσω, χαλινώνω, «περνῶ» τὸν χαλινὸν εἰς ἵππον, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 27, Ἀν. 3. 4, 35, Ἑλλ. 7. 2, 21· καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ., ἐν Ἱππ. 5. 1, Πολυδ. κλπ. II. μεταφορ., περιορίζω, ἀναχαιτίζω, τὴν ναῦν Φιλόστρ. 114· τὴν ὀργήν, τὸν θυμὸν Ψευδοφωκυλ. 57, Θεμίστ. κλπ.· τὸ φιλόφωνον καὶ λάλον Πλούτ. 2. 967Β.— Παθ., ἀναχαιτίζομαι, περιορίζομαι, ὑπὸ τοῦ λόγου Φιλόστρ. 170, πρβλ. Πλουτ. Ἄρατ. 38· ἀπολ., δένεται ἡ γλῶσσά μου, ἀδυνατῶ νὰ ὁμιλήσω, Foës. Oec. Hipp.

χᾰλίνωσις, εως, ἡ, τὸ χαλινοῦν, Ξεν. Ἱππ. 3, 11, Πολυδ. Α', 184.

χᾰλῑνωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ χαλινώσῃ ἢ ἀναχαιτίσῃ, Κλήμ. Ἀλεξ. 285.

χᾰλῑνωτήρια, (ἐξυπακ. ὅπλα), τά, ἐπὶ πλοίων, καλώδια ἢ σχοινία δι' ὧν ταῦτα δένονται πρὸς τὴν ξηράν, Εὐρ. Ἑκ. 539, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 359, Νόνν. Διονυσ. 3. 20.

χάλιξ [ᾰ], **ῐκος**, ὁ καὶ ἡ, ἐν τῷ πληθ. χάλικες, χαλίκια, Ἀριστ. Ἀποσπ. 205· ἐστρωμένη χάλιξιν ὁδὸς Λουκ. Τραγῳδοπ. 225, πρβλ. Πλούτ. 2. 690Ε, κλπ. 2) συχνάκις ὡς περιληπτικὸν ἐν τῷ ἑνικῷ, «χαλίκια», «λιθάρια», Λατ. caementum, χρήσιμα ἐν τῇ τοιχοδομίᾳ, Θουκ. 1. 93, Πλουτ. Κίμ. 13· τῇ χ. καταμίξαντες τὴν ἀμμοκονίαν, ὥστε νὰ σχηματίσωσιν ἓν συμπαγὲς ὅλον, Στράβ. 245· οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Ὄρν. 839. (Πρβλ. Λατ. calx, calcutus· ἴδε Curt. Et. Gr. σ. 417.)

χάλις [ᾰ], **ιος**, ὁ, ἄκρατος οἶνος, Λατ. merum, Ἱππῶναξ 72, Εὐστ. 1471. 2, Ἡσύχ.: πρβλ. χαλίκρητος, χαλιδοφόρος, χαλιμάς. II. = χαλίφρων, δηλ. «ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας» Ἡσύχ., ὅστις μνημονεύει καὶ χαλιστός.— (Ἐκ τοῦ χαλάω, ὡς τὸ Λυαῖος ἐκ τοῦ λύω.)

χᾰλιφρονέω, ἔχω χαλαρὰς τὰς φρένας, εἶμαι ἠλίθιος, καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν Ὀδ. Ψ. 13.

χᾰλιφροσύνη, ἡ, ἐλαφρόνοια, ἀπερισκεψία, κουφόνοια, ἀφροσύνη, Ὀδ. Π. 310, ἐν τῷ πληθ.

χᾰλί-φρων, **ονος**, ὁ, ἡ, (χάλις) ὁ ἐλαφρῶς σκεπτόμενος, ἐλαφρόνους, ἀπερίσκεπτος, κουφόνους, ὁ «χαῦνος καὶ τὰς φρένας κεχαλασμένος» (Σχόλ.), συνημμένον τῷ νήπιος, νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον ἠδὲ χαλίφρων; Ὀδ. Δ. 371, Τ. 530· ἐπὶ τοῦ Διονύσου (πρβλ. χάλις), Ἀνθ. Παλατ. 2. 517·— ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σώφρων, πυκινόφρων. II. ὁ χαλαρὸς ἢ μαλακὸς τὸν χαρακτῆρα, ἐνδοτικός, χαλίφρονα νεύματα κούρης Μουσαῖος 117.—Καθ' Ἡσύχ.: «χαλίφρονας· παράφρονας, μαινομένας. βέλτιον δὲ τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς», καὶ «χαλίφρων· κεχαλασμένας ἔχων τὰς φρένας; ἤγουν ἀσύνετος».—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 35.

χαλκ-άνθεμον, τό, = χρυσάνθεμον, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 4. 58.

χάλκ-ανθον, τό, διάλυσις χαλκίτιδος ἢ κυανῆς στυπτηρίας (θειικοῦ χαλκοῦ, «γαλαζοπέτρας») χρησιμεύουσα ὡς μέλαν πρὸς γραφὴν καὶ ὡς βαφὴ δερμάτων τῶν ὑποδηματοποιῶν, Λατ. chalcanthum, Διοσκ. 5. 114, Πλίν. 34. 32.— ἀλλ' ἀμφότεροι οἱ συγγραφεῖς φαίνεται ὅτι συνέχεαν τὸν θειικὸν χαλκὸν (κυανοῦν) πρὸς τὸν θειικὸν σίδηρον (πράσινον) ὡς καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις τὸ ὄνομα βιτριόλιον (vitriol) ἐδόθη εἰς ἀμφότερα· — ὡσαύτως χάλκανθος, ὁ καὶ ἡ, Γαλην.· καὶ χαλκανθές, τό, Στράβ. 163, 648. —Ἐπίθ. χαλκανθώδης, ες, ὅμοιος πρὸς χάλκανθον, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασίῳ 279 Matth. — Δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέωμεν τοῦτο πρὸς τὸ χαλκοῦ ἄνθος, ἴδε ἐν λ. χαλκὸς III.

χαλκ-άρμᾰτος, ον, ὁ ἔχων χαλκοῦν ἅρμα, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, χαλκάρματος πόσις Ἀφροδίτας Πινδ. Π. 4. 155.

χαλκάς, **ἄδος**, ἡ, = χρυσάνθεμον, Διοσκ. 4. 58.

χαλκ-ασπις, **ιδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χαλκῆν ἀσπίδα, ἐπὶ πολεμιστῶν, Πινδ. Ο. 9. 80, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 795· ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, Πινδ. Ι. 7. (6). 35, Εὐρ. Ι. Α. 764· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Φιλ. 726· ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5115. II. οἱ χαλκάσπιδες, σῶμά τι ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ, Ἀθήν. 194D. III. ἐπὶ τοῦ ἀγωνιζομένου εἰς τὸν ἔνοπλον ἀγῶνα δρόμου (ὁπλιτοδρόμος) Πινδ. Π. 9. 1.

χαλκ-έγχης, **ες**, ὁ ἔχων χαλκοῦν ἔγχος ἢ δόρυ, πολεμιστής, Εὐρ. Τρῳ. 143. (Ὁ ὀρθὸς τονισμὸς φαίνεται ὅτι εἶναι χαλκεγχής, ἴδε Ἡσύχ., πρβλ. δολιχεγχής).

χαλκεία, ἡ, τὸ ἔργον, ἡ τέχνη τοῦ χαλκέως, τοῦ σιδηρουργοῦ, ars ferraria, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τεκτονική (ἡ τέχνη τοῦ τέκτονος, τοῦ ξυλουργοῦ), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820, Πλάτ. Πρωτ. 321Ε, Συμπ. 197Β.

χαλκεῖον, Ἰων. -ήιον, τό, ἐργαστήριον χαλκέως, σιδηρουργεῖον, Ἡρόδ. 1. 68, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 897, Ἀνδοκ. 6. 23, Πλάτ. Εὐθύδ. 300Β, πρβλ. χαλκεύς. II. = χαλκίον (ὃ ἴδε). 1) ἀγγεῖον ἐκ χαλκοῦ, λέβης, χύτρα, Ἡρόδ. 4. 81, 152, Πλάτ. Πρωτ. 329Α· μάλιστα δὲ ὁ ἐν τοῖς λουτροῖς λέβης, καλούμενος καὶ ἐπιστάτης, ἰπνολέβης, Θεοφρ. Χαρ. 9· πρβλ. χαλκὸς II. 2. 2) ἐργαλεῖόν τι ἢ ὄργανον ἐκ χαλκοῦ, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291. 3) κοῖλον ἀντανακλαστικὸν κάτοπτρον ἐν λύχνῳ, Ξεν. Συμπ. 7. 4· πρβλ. χαλκὸς II. 4. 4) κατασκεύασμά τι ἐκ χαλκοῦ, Παυσ. 2. 22, 2. III. τὰ χαλκεῖα (ἐξυπακ. ἱερά), «τὰ χαλκεῖα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τῇ Ἀθηνᾷ ἀγομένη Πυανεψιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ.. ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς. Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηνᾷ φησὶν ἄγεσθαι τὴν ἑορτήν, ἀλλ' Ἡφαίστῳ· γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δρᾶμα Χαλκεῖα» Ἁρποκρ.· «καὶ χαλκεῖα ἑορτὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἡφαίστου ἱερὰ» Πολυδ. Ζ', 105, Welcker Tril σ. 290.

χάλκειος, **χαλκήιος**, η, ον, Ἐπικ. ἀντὶ χάλκεος, ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου, χάλκινος, ἔγχεϊ χαλκείῳ Ἰλ. Γ. 380· αἰχμὴ χαλκείη Δ. 461· αὐγὴ χαλκείη, λάμψις χαλκοῦ, Ν. 341· χαλκήια ὅπλα Ὀδ. Γ. 433· χαλκήιος δόμος, = χαλκεῖον, χαλκέως ἐργαστήριον, σιδηρουργεῖον, Σ. 328· χάλκειος θῶκος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 491· χάλκειον γένος, ὁ αἰὼν τοῦ χαλκοῦ γ., αὐτόθι 143·—ἅπαξ μόνον παρὰ τοῖς Τραγ. χάλκειον κάρα, Σοφ. Ἀποσπ. 482 (ἔνθα πιθανῶς διορθωτέον, χάλκεον)· χάλκειος σφαῖρα παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 376 εἶναι πιθανῶς εἰλημμένον ἔκ τινος ποιητοῦ. II. ὡς οὐσιαστ. χάλκειος, ἡ, φυτόν τι ὅμοιον ἀκάνθῳ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3.

χαλκ-ἐλᾰτος, ον, ποιητ. ἀντὶ χαλκήλατος· πέλεκυς Πινδ. Ο. 7. 66· θάλαμοι Ἀνθ. Παλατ. 5. 217· σάλπιγξ Συλλ. Ἐπιγρ. 3765· εἰκὼν αὐτόθι 4380 m. 15.

χαλκ-εμβολάς, **ἄδος**, ποιητ. θηλ. τοῦ ἑπομένου, ναῦς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1320.

χαλκ-έμβολος, ον, ὁ ἔχων χαλκοῦν ἔμβολον, Διόδ. 14. 59· ἀπήναι ποιητὴς παρὰ Διονυσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. Ὀνομ. 17, Πλούτ.· ὡσαύτως χαλκέμβολοι (ἀπολ.) ὡς ὄνομα ἰδιαιτέρου τινὸς εἴδους πλοίου, Πλουτ. Ἀντών. 35.

χαλκ-ένδῠτος, ον, ὁ ἐνδεδυμένος χαλκόν, τεθωρακισμένος διὰ χαλκοῦ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1130.

χαλκ-έντερος, ον, ὁ ἔχων ἔντερα ἐκ χαλκοῦ, ἀκαταπόνητος, λέγεται δὲ ὑπὸ Σουΐδα ἐπὶ τοῦ γραμματικοῦ Διδύμου γράψαντος 3500 βιβλία κατὰ τὸν Ἀθήναιον 139C.

χαλκ-εντής, **ές**, ὁ μὲ χαλκὸν ὡπλισμένος, πόλεμος Πινδ. Ν. 1. 23· στρατιὰ 11. 45.

χαλκεό-γομφος, ον, μὲ χαλκοῦς γόμφους ἢ ἥλους συγκαθηλωμένος, δῶμα Σιμωνίδ. 44. 7.

χαλκεό-θῡμος, ον, = χαλκεοκάρδιος, τοὺς ᾤκτειρεν ἰδών, εἰ καὶ μάλα χαλκεόθυμος Τζέτζ. Ὅμ. 325.

χαλκεο-θώραξ, Ἰων. -θώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, ὁ χαλκοῦν ἔχων θώρακα, Ἰλ. Δ. 448, Θ. 62· πρβλ. χαλκοθώραξ.

χαλκεο-κάρδιος, ον, ὁ ἔχων χαλκίνην καρδίαν, cui robur et aes triplex circa pectus, Θεόκρ. 13. 5.

χαλκεο-μήστωρ, ὁ, πεπειραμένος εἰς τὰ ὅπλα, χαλκεομήστορος Ἕκτορος, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Burges ἐν Εὐρ. Τρῳ. 271, ἐκ τοῦ Ἡσυχ. (παρ' ᾧ φέρεται «χαλκεομήστορος· ἰσχυρόφρονος»)· τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι χαλκεομίτορος· — πρβλ. δοριμήστωρ ἐντεσιμήστωρ.

χαλκεο-μίτρας, Ἰον. -ης, ὁ, = χαλκομίτρας, Κόϊντ. Σμυρ. 1. 274·— ὡσαύτως πιθαν. γραφὴ ἐν Τζέτζ. πρὸ Ὁμηρ. 28, ἀντὶ χαλκεομίτοις· πρβλ. χαλκομίτρας.

χαλκεό-νωτος, ον, ὁ ἔχων νῶτα ἐκ χαλκοῦ, κύμβαλα Νόνν. Διονυσ. 10. 388.

χαλκεό-πεζος, ον, ὁ ἔχων πόδας ἐκ χαλκοῦ, Ἀνθ. Παλατ. 9. 140.

χαλκέ-οπλος, ον, ὁ ἔχων ὅπλα ἢ ὁπλισμὸν ἐκ χαλκοῦ, Εὐρ. Ἑλ. 693.

χαλκεόπους, = χαλκόπους, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 56, 75, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 866.

χάλκεος, **έα**, Ἰον. -έη (παρ' Ὁμ. ἀεὶ εἴη), **εον**· καὶ **εος**, **εον**, Ἰλ. Σ. 222 (ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο, ἔνθα ὁ Ζηνόδ. χαλκέην, ὡς δισύλλ.), Ἡρόδ. καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ.· ἀλλ' ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι χαλκοῦς, ῆ, οῦν (οὐχὶ χάλκους, πρβλ. σιδήρεος)· Ἐπικ. ὡσαύτως χάλκειος, χαλκήιος ἴδε ἐν λ. χάλκειος· (χαλκός). Ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου πεποιημένος, Λατ. aeneus, aheneus, οὐδός, δόμος, τεῖχος Ἰλ. Θ. 15, Σ. 371, Ὀδ. Κ. 4. κλπ., πρβλ. οὐρανός· οὕτω, χ. καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι Αἰσχίνης 65. 33 —μάλιστα ἐπὶ ὅπλων καὶ ὁπλισμοῦ, ἔγχος, ξίφος Ἰλ. Γ. 317, 335· σάκος Η. 220 θώρηξ, χιτὼν Ν. 398, 440· ἔντεα Σ. 131 κλπ.· ἐπὶ παντοίων χαλκῶν ὀργάνων ἢ σκευῶν, κλπ., χ. κληῒς Ὀδ. Φ. 6· ἄξων Ἰλ. Ν 30· κύκλα Ε. 723· οὕτω παρὰ τραγ., λέβητος χαλκέου Αἰσχύλ. Χο. 686, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 392· χαλκέοισι

κάδοις, καὶ χαλκέοις δρεπάνοις, ἐν λυρικῷ χωρίῳ, Σοφ. Ἀποσπ. 479· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον συνηρ., χαλκοῖς βάθροισι ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1591· χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 711· χαλκῆς ἐκ δέλτου ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 684· χαλκοῖς ὅπλοις Εὐρ. Φοίν. 1359· καὶ οὕτως ἀείποτε παρὰ τοῖς πεζογράφοις. 6) ἐπὶ ἀγαλμάτων ἐκ χαλκοῦ, χ. Ζεύς, χ. Ποσειδῶν Ἡρόδ. 9. 81· χ. ταῦρος Πινδ. Π. 1. 185· ἡ χαλκῆ Ἀθηνᾶ Δημ. 428. 15· ὁ στρατηγὸς ὁ χαλκοῦς Ἀνδοκ. 6. 16· χάλκεον ἱστάναι τινά (ἴδε ἐν λ. **ἵστημι** ΙΙΙ. 1, **ἀνίστημι** Ι. 4)· ἄξιος σταθῆναι χαλκοῦς Ἀριστ. Ῥητ. 3. 9, 9· στήλη ἐφ' ἧς ὁ στρατηγός ἐστιν ὁ χαλκοῦς Ἀνδοκ. 6. 15· πρβλ. **χαλκῆ** γ) χ. ἀγών, καθ' ὃν ὡς βραβεῖον ἐτίθετο ἀσπὶς ἐκ χαλκοῦ, Πινδ. Ν. 10. 40. **2)** μεταφ., χάλκινος, δηλ. σκληρός, ἰσχυρός, κρατερός, χάλκεος Ἄρης Ἰλ. Ε. 704, κλπ., ἂν μὴ νοήσωμεν αὐτὸ μᾶλλον περὶ τοῦ ἐκ χαλκοῦ ὁπλισμοῦ αὐτοῦ (πρβλ. **χαλκάρματος, χάλκασπις**), ὅπερ βεβαίως δηλοῖ ἡ λέξις ἐν τῷ χάλκεοι ἄνδρες Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 2. 152· οὕτω, στονόεντ' ἔμπαξον Πινδ. Ι. 8 (7). 55· — ἀλλ' ἡ μεταφορικὴ σημασία εἶναι βεβαία ἐν τῷ χάλκεον ἦτορ, Ἰλ. Β. 490· ὄψ χ. Σ. 222· οὕτω, χάλκεον, ὀξὺ βοᾶν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 243· χ. ὕπνος, δηλ. ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου, παρὰ Οὐεργιλίῳ ferreus somnus, Ἰλ. Λ. 241· χαλκέοισι νώτοις, ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος, Εὐρ. Ἴων 1. **3)** χαλκῆ μυῖα, παιδιὰ παιδίων, εἶδος «τυφλομυίγας», «ἡ δὲ χαλκῆ μυῖα, ταινίᾳ τὼ ὀφθαλμὼ περισφίγξαντος ἑνὸς παιδός, ὁ μὲν περιστρέφεται κηρύττων «χαλκῆν μυῖαν θηράσω», οἱ δὲ ἀποκρινάμενοι «θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει» σκύτεσι βυβλίνοις αὐτὸν παίουσιν, ἕως τινὸς αὐτῶν λάβηται» Πολυδ. Θ', 122. **ΙΙ)** ὡς οὐσιαστ. ἴδε ἐν λ. **χαλκοῦς**. [Τὸ χάλκεοι κεῖται ὡς δισύλλαβον ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 149· ἐκδόται δέ τινες γράφουσι **χαλκέοις** κλπ. παρὰ Τραγ., ἔνθα ἕτεροι **χαλκοῖς**, ἴδε Δινδ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 1359].

χαλκεο-τευχής, ές, ἔχων χαλκᾶ τεύχη, ὡπλισμένος δι' ὅπλων χαλκῶν, Εὐρ. Ἰκ. 999, ἔνθα πλεῖστα Ἀντίγραφα **χαλκοτευχής** ἐναντίον τοῦ μέτρου.

χαλκεο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν, σιδηρουργός, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 269· ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, Κόϊντ. Σμυρν. 2. 440.

χαλκεό-φωνος, ον, ὁ ἔχων φωνὴν χαλκῆν, δηλ. ἠχηρὰν καὶ εὐκρινῆ, ἐπὶ τοῦ Στέντορος, Ἰλ. Ε. 785· ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, Ἡσ. Θεογ. 311· πρβλ. **χαλκοβόας**.

χάλκευμα, τό, τὸ ἐκ χαλκοῦ πεποιημένον, π. χ. πέλεκυς ἢ ξίφος, Αἰσχύλ. Χο. 576. **2)** ἐν τῷ πληθ., δεσμὰ ἐκ χαλκοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 19.

χαλκεύς, έως, ὁ· πληθ. **χαλκεῖς**, Ἀττ. **-ῆς** Ἀριστοφ. Ὄρν. 490, Πλάτ. Πολ. 378D, Ἐπικ. **-ῆες** (ἴδε κατωτ.)· αἰτ. **χαλκέας** Πλάτ. Συμπ. 221A, Πολ. 428D, **χαλκεῖς** Πλούτ. 2. 214A· — ὁ τὸν χαλκὸν ἐργαζόμενος, χαλκουργός, ἀντίθετον τῷ **τέκτων**, (ξυλουργὸς) (Πλάτ. Πολ. 370D), ἣν [ἀσπίδα] χαλκεὺς ἤλασεν Ἰλ. Μ. 295, κλπ.· μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες Δ. 187, 216. **2)** καθόλου, ὁ ἐργαζόμενος τὰ μέταλλα, χρυσοχόος, τοὐλάχιστον ἐν Ὀδ. Γ. 425 ὁ **χρυσοχόος** καλεῖται **χαλκεὺς** (432)· — σιδηρουργός, πρβλ. Ὀδ. Ι. 391 πρὸς 393· καί, ἐπειδὴ ὁ σίδηρος ἀντικατέστησε πάντα τὰ λοιπὰ μέταλλα πρὸς κοινὴν χρῆσιν, τὸ χαλκεὺς κατήντησε νὰ τίθηται ἀντὶ τοῦ **σιδηρεύς**, σιδηρουργός, (χ. καλεῖται ὁ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος Ἀριστ. Ποιητ. 25, 21), Ἡρόδ. 1. 68, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Ἑλλην. 3. 4, 17· ἀνὴρ χ. Ἡρόδ. 4. 200· χαλ. χαλκοῦ καὶ σιδήρου Ἑβδ. (Γένεσ. Δ', 22)· πρβλ. **χαλκός, χαλκεία, χαλκεῖον**. **ΙΙ** ἰχθὺς θαλάσσιος φέρων μέλαν στίγμα κατὰ τὰ νῶτα, Ὀππ. Κυν. 1. 133· διάφορος τῆς **χαλκίδος**, Ἀθήν. 328D.

χαλκευτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **χαλκεύω**, δεῖ χαλκεύειν, σίδηρον Κλήμ. Ἀλεξ. 189.

χαλκευτήριον, τό, = **χαλκεῖον**, Γλωσσ.

χαλκευτής, οῦ, ὁ, = **χαλκεύς**, Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις Ἀνθ. ΙΙ. 7. 34.

χαλκευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν τέχνην τοῦ χαλκέως, εἰς τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ, ἔργα Ξεν. Πόρ. 4, 6· τὸ χ. πῦρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μαγειρικόν**, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 9, 2. **ΙΙ.** πεπειραμένος εἰς κατεργασίαν τῶν μετάλλων, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 7· — ἡ χαλκευτική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σιδηρουργοῦ, Λατιν. ars ferraria, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 1, 1, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6. 13, π. Ζ. Γεν. 5. 8, 12.

χαλκευτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ὁ ἐκ μετάλλου κατειργασμένος· μεταφορ., στίχος Πιερίδων χ. ἐπ' ἄκμοσιν Ἀνθ. Παλ. 7. 409.

χαλκεύω, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, ἢ (καθόλου) ἐκ μετάλλου, καὶ ἐργάζομαι διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς σφύρας, δαίδαλα πολλὰ Ἰλ. Σ. 400· ξίφος Σοφ. Αἴ. 1034, Πλάτ., κλπ.· ἐὰν τὸν χαλκέα τις αὐτὸν χαλκεύσῃ Πλάτ. Εὐθύδ. 301D· μεταφορ., ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν Πινδ. Π. 1. 167· — ἐπὶ μέσης ἀκριβῶς σημασίας, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ Θέογν. 539· χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1114· ἐχαλκεύσατο κράνη .. ὁλοσίδηρα Πλουτ. Κάμιλ. 40.— Παθ., κατεργάζομαι, σφυρηλατοῦμαι, διαπλάττομαι, ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχάλκευται Πινδ. Ἀποσπ. 88· ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχ., ἀντὶ πόσων ταλάντων, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 11· τῶν κεχαλκευμένων πρὸς ἀπώλειαν ὅπλων Διόδ. 17. 58· μεταφορ., ἐπὶ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται [ταῦτα], τὰ ὅπλα ταῦτα κατασκευάζονται ἐναντίον τῶν .., Ἀριστοφ. Ἱππ. 469. **ΙΙ.** ἀπολ., εἶμαι σιδηρουργός, ἐργάζομαι ὡς σιδηρουργός, χειρίζομαι τὴν σφῦραν, Ξεν. Ἀπομν. 163, 513, Θουκ. 3. 88, Πλάτ. Πολ. 396A· τὸ χαλκεύειν, ἡ τέχνη, τὸ ἔργον τοῦ χαλκέως, τοῦ σιδηρουργοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 22.

χαλκεών, ῶνος, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **χαλκεῖον**, σιδηρουργεῖον, βῆ δ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα [ἔνθα τὸ εω προφέρεται κατὰ συνίζησιν ὡς μία συλλαβή], Ὀδ. Θ. 273, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 41.

χάλκη, ἡ, = **κάλχη**, Ἡσύχ. **ΙΙ.** ἄγνωστον εἶδος ἄνθους, Νίκ. παρ' Ἀθην. 684C, πρβλ. Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 257.

χαλκῆ (ἐξυπακ. εἰκών), ἡ, ἄγαλμα ἢ ἀνδριὰς ἐκ χαλκοῦ, Διογ. Λ. 9. 39., 10. 9.

χαλκηδόνιον, τό, τὸ ὀρυκτὸν τὸ ἄλλως καλούμενον **στίμμι**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 5. 99.

χαλκηδών, όνος, ἡ, πολύτιμός τις λίθος, ὁ πρῶτος ἴασπις, ὁ δεύτερος σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδὼν (ἔνθα διάφ. γραφ. χαλκεδών, χαλκιδών, καρχηδών), Ἀποκάλ. κα', 19.

χαλκήεις, εσσα, εν, ἐκ χαλκοῦ, χαλκοῦς, χερσὶν ἑλίσσειν τεύχεα χαλκήεντα Χριστοδ. Ἔκφρασις 58.

χαλκήιον, χαλκήιος, ἴδε ἐν λ. **χαλκεῖον, -ειος**.

χαλκήλατος, ον, (ἐλαύνω) κατεσκευασμένος διὰ σφυρηλασίας ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου, κώδωνες, σάκος Αἰσχύλ. Θήβ. 386, 539· πλάστιγξ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 290· σκάφη ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 224· ὅπλα Σοφ. Ἀποσπ. 314· λέβης αὐτόθι 68· ἀσπὶς Εὐρ. Βάκχ. 799, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 929· — παρὰ Πινδ. **χαλκέλατος**, ὃ ἴδε.

χαλκήρης, ες, γεν. εος, ἡρμοσμένος μὲ χαλκόν, ἐπὶ δοράτων καὶ βελῶν ὧν ἡ αἰχμὴ κατεσκευάζετο ἐκ χαλκοῦ, Ἰλ. Δ. 469, Ε. 145, Ν. 650, Ὀδ. Α. 262, κλπ.· ἐπὶ περικεφαλαιῶν, Ἰλ. Γ. 316, Ο. 535· ἐπὶ ἀσπίδων, Ρ. 268· καθόλου ἐπὶ παντὸς ὅπλου, χ. τεύχεα Ο. 544· χ. στόλος, ἐπὶ ἐμβόλου πλοίου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 408· χ. ναῦς Πλουτ. Δημήτρ. 42, Σύλλ. 22.— Πρβλ. **χαλκοάρης**.

χαλκίαν εἰκόνα, (= **χαλκῆν**), Ἐπιγρ. Κύμης τῆς Αἰολίδος, CIG. 3524. Αὐτόθι ἀνεγνώσθησαν καὶ τὰ μαρμαρίαν, χρυσίαν (= μαρμαρέην, χρυσέην, ἣν) Οὕτω καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ πλεονάκις τὸ χάλκιοι. Bul. de cor. hel. IV. σ. 89, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Χαλκιδεύς, έως, ἡ, ἴδε **χαλκίς** ΙΙ.

Χαλκιδιακός, ή, όν, = **Χαλκιδικός**, Λεσβῶναξ ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Ἀμμωνίου ὑπὸ Balcken. σ. 178.

Χαλκιδίζω, μιμοῦμαι τοὺς Χαλκιδεῖς κατὰ τὴν φειδωλίαν καὶ τὴν κακίαν, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 180· — ὡσαύτως **Χαλκιδεύομαι**, «χαλκιδίζειν καὶ χαλκιδεύεσθαι ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων» Σουΐδ.

Χαλκιδικός, ή, όν, ὁ ἐκ τῆς Χαλκίδος (τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἢ τῆς ἐπὶ Θρᾴκῃ), Ἡρόδ. 7. 185· τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον; Ἀριστοφ. Ἱππ. 237· — ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν μεταλλείων τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος κατεσκευάζοντο σκεύη καὶ ὅπλα, Βö[ckh] C. I. 1. σ. 191. **ΙΙ.** **χαλκιδική**, ἡ, = **χαλκίς** ΙΙ, Δωρίων παρ' Ἀθην. 328D. **2)** - **χαλκίς** ΙΙΙ, **σήψ** ΙΙ. 2.

χαλκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαλκίον** Ι, Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 5.

χαλκιδῖτις, ιδος, ἡ, ἡ πόρνη, «διὰ τὸ εὐτελές, φασί, τοῦ διδομένου νομίσματος» Εὐστ. 1921, ἐν τέλ.· «χαλκιδῖτις παρὰ Ἰωσήπῳ ἡ πόρνη ἀπὸ τῆς εὐτελείας τοῦ διδομένου νομίσματος» Σουΐδ.

Χαλκιδόθεν, ἐκ Χαλκίδος, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 195, 8. ἔκδ. Λ.

χαλκίζω, λάμπω ὡς χαλκός, χαλκίζειν τὴν χροιὰν Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 291· ἠχῶ ὡς χαλκός, φωνὴ χαλκίζουσα Πολυδ. Β', 117. **ΙΙ.** παίζω τὴν παιδιὰν **χαλκισμός**, περιδινῶ χαλκοῦν νόμισμα ὀρθὸν καὶ σταματῶ αὐτὸ μὲ ὄρθιον τὸν δάκτυλον πρὶν καταπέσῃ, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 77· «χαλκίζειν δὲ παιδιᾶς τι εἶδος, ἐν ᾗ νομίσματι ἠρτίαζον» Πολυδ. Ζ', 105, 206· πρβλ. **χαλκίνδα**.

χαλκῖμον, τό, ἄγνωστόν τι φυτὸν ἐν Ὀρφ. Ἀργον. 960.

χαλκί-ναος, ον, ὁ κατοικῶν ἐν χαλκῷ ναῷ, ὁ ἔχων χαλκοῦν ναόν, ὡς τὸ **χαλκίοικος**, Ἡσύχ.

χαλκίνδα (παίζειν), «τὸ εἰς χαλκὸν κυβεύειν» Ἡσύχ.

χάλκινος, η, ον, χαλκοῦς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 757.

χαλκί-οικος, ον, ὁ κατοικῶν ἐντὸς οἴκου ἐκ χαλκοῦ, ὁ χαλκοῦν ἔχων οἶκον, ἐπίθ. τῆς Πολιούχου Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ ὡς ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἱεροῦ ἐν ᾧ ἦν τὸ ἄγαλμα αὐτῆς, Εὐρ. Ἑλ. 228, 246, Ἀριστ. Λυσ. 1300, Θουκ. 1. 128, 134, ἴδε Παυσ. 3. 17, 3., 10. 5, 5· πρβλ. **χαλκίναος**, **χαλκόπυλος**.

χαλκίον, τό, ὡς τὸ **χαλκεῖον** ΙΙ, ἀγγεῖον, σκεῦος ἐκ χαλκοῦ, λέβης, χύτρα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1128. Ἀποσπ. 169, 316, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 22, ἐν «Ταξιάρχοις» 8, Ξεν. Οἰκ. 8, 19. **2)**

κυμβαλον, Θεόκρ. 2. 36· τὸ Δωδωναῖον ἄν τις χαλκίον, ὅ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν παράψηθ' ὁ παριών παροιμ. παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἀρρηφόρῳ» 3, ἑρμηνευομένη παρὰ Ζηνοβ. Παροιμ. 6. 5, «ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων καὶ μὴ διαλειπόντων»·— κοῖλον ἐκ χαλκοῦ ἡλιακὸν ὡρολόγιον, Πολυδ. Ϛ', 110. **3)** εἰσιτήριον ἐκ χαλκοῦ διδόμενον εἰς τοὺς κληρωθέντας δικαστὰς καὶ φέρον τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ ἔπρεπε νὰ συνέλθωσι, Δημ. 997. 18. **4)** νόμισμα ἐκ χαλκοῦ, «πεντάρα», πονηρὰ χαλκία Ἀριστοφ. Βάτρ. 724· παραλαβὼν τὼ χαλκίω Εὔβουλος ἐν «Παμφίλῳ» 4· πρβλ. Πολυδ. Θ', 91. — Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τῶν πεζογράφων συχνάκις φέρεται **χαλκεῖον** (ἴδε **χαλκεῖον** II)· ἀλλ' ἡ χρῆσις τῶν κωμ. ποιητῶν, ὡς ἐκ τοῦ μέτρου φαίνεται, εἶναι ὑπὲρ τῆς γραφῆς **χαλκίον**, καὶ ὁ Δινδ. ἀποκαθιστᾷ ταύτην τὴν γραφὴν ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡροδ., ἔνθα σημαίνει **σκεῦος**.

χαλκίς, ίδος, ἡ, πτηνόν τι (ἴδε ἐν λ. **κύμινδις**), Ἰλ. Ξ. 291· —Ὁ Κρατῖνος παρῳδεῖ τὸν στίχον τοῦτον λαμβάνων τὸ **χαλκίς** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ χαλκοῦ σκεύους ἢ ἐργαλείου, ἐν Ἀδήλ. 62. **II.** ἰχθύς, οὗ ἓν μὲν εἶδος διαιτᾶται ἐν θαλάσσῃ, ἕτερον δὲ ἐν ποταμοῖς, καὶ κατὰ Schneid. εἶναι εἶδος μαινίδος, «φρέγγας», clupea, Ἐπίχαρμ. 45 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 5., 6. 14, 2, πρβλ. Ἀθήν. 328, Plin. 9. 71· ἴδε ἐν λ. **χαλκεὺς** II, **χαλκιδική**. **III.** εἶδος σαύρας ἥτις καὶ **χαλκιδικὴ** ἢ **ζιγνὶς** καλεῖται, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 7, Πλίν. 32. 13. **IV.** ἐν Λακεδαίμονι γυνὴ δούλη, Πρόξεν. παρ' Ἀθην. 267D, Εὐστ. 1090. 57. **V.** ὡς κύριον ὄνομα, **Χαλκίς, ίδος**, ἡ, πόλις ἐν Εὐβοίᾳ, Ἰλ. Β. 537, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 653, ὀνομασθεῖσα οὕτως, ὡς λέγεται, ἐκ τῶν γειτνιαζόντων μεταλλείων χαλκοῦ· πολλαὶ ἄλλαι πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος μνημονεύονται, Ἰλ. Β. 640, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 425, Διονύσ. Περιηγ. 496, Στράβ. 644. 754, 755, Στέφ. Βυζ., κλπ.·— οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο **Χαλκιδεῖς**, Ἰων. -έες, Ἡρόδ. 5. 74 κέξ.· καὶ ὁ Ἀριστοφ. ἔχει **Χαλκιδέας** ὡς αἰτιατ., Ἱππ. 238.

χαλκί-σηκος, ὁ, = **χαλκίοικος**, Ἀνώνυμ. ἐν Creuzer Melet. 1. 24.

χαλκισμός, ὁ, παιδιά τις ἣν περιγράφει ὁ Πολυδεύκης ὡς ἑξῆς: «ὁ μὲν χαλκισμός, ὀρθὸν νόμισμα ἔδει συντόνως περιστρέψαντας ἐπιστρεφόμενον ἐπιστῆσαι τῷ δακτύλῳ» Πολυδ. Θ', 118· «ἦν ὁ χαλκισμὸς ὀρθοῦ νομίσματος ... σύντονος περιδίνησις, μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ... πρὶν ἢ καταπεσεῖν· καὶ τοῦτο ἀνύσας ἐκράτει τὸν χαλκισμὸν καὶ ἦν νικητής» Εὐστ. 986. 41., 1409. 18· πρβλ. **χαλκίζω** II, **χαλκίνδα**.

χαλκῖτις, ιδος, ἡ, περιέχουσα χαλκόν, λίθος χ., μεταλλικὴ πέτρα περιέχουσα χαλκόν, ἣν ἐκαμίνευον ἐν Κύπρῳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 24· καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, χ. φλὲψ Πλούτ. 2. 434A. **2)** ὀρυκτόν τι, στυπτηρία, Ἐμπεδ. παρὰ Γαλην., Διοσκ. 5. 115· πρβλ. Foës. Oec. Hipp. ἐν λ. **στυπτηρία**. **II.** = **χρυσάνθεμον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 4. 58.

χαλκοάρης [ᾰ], ες, γεν. εος, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος ἀντὶ **χαλκήρης**, ὡπλισμένος διὰ χαλκῶν ὅπλων, Πινδ. I. 4 (3). 107., 5 (4). 51.

χαλκοβάρής, ές, γεν. έος, ὁ τῷ χαλκῷ ἢ τῷ σιδήρῳ βαρούμενος, ἰὸς Ἰλ. Ο. 465, Ὀδ. Φ. 423· δόρυ Ὀδ. Λ. 532·— ἔχομεν καὶ θηλ. **χαλκοβάρεια** (ὥσπερ ἐξ ἀρσ. **χαλκόβαρυς**), Ἰλ. Λ. 96, Ὀδ. Χ. 259, 276· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 538.

χαλκοβάτής, ές, γεν. έος, (βαίνω) ἐπὶ δώματος, χαλκοβατὲς δῶ, «χαλκῷ βεβηκός, στερεόν» (Σχόλ.), ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ Διός, Ὀδ. Θ. 321, Ἰλ. Α. 426, Ξ. 173, κλπ.· καὶ ἐν Ὀδ. Ν. 4, ἐπὶ τοῦ οἰκήματος τοῦ Ἀλκινόου· πρβλ. **χαλκόπεδος**.—Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ τὸν τύπον **χαλκόβατος**.

χαλκοβάφής, ές, βεβαμμένος εἰς χαλκόν, χαλκοῦς, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ῥοδ. κ. Δοσ. σ. 72.

χαλκοβόας, ου, ὁ, = **χαλκεόφωνος**, Ἄρης Σοφ. Ο. Κ. 1046.

χαλκογένειος, ον, = τῷ ἑπομ., χαλκογένεια ἔμβολα Ἀνθ. Π. 6. 236.

χαλκόγενυς, υ, ὁ ἔχων χαλκᾶς γένυς, ἄγκυραν χαλκόγενυν, τὴν χαλκᾶς ἔχουσαν γένυς, Πινδ. Π. 4. 42.

χαλκογλώχῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χαλκῆν ἐπιδορατίδα, στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος Ἰλ. Χ. 225.

χαλκογράφος [ᾰ], ον, ὡς τὸ **τυπογράφος**, νεωτέρα λέξις σχηματισθεῖσα εἰς δήλωσιν τοῦ τυποῦντος βιβλία, ἴδε παρὰ τῷ Harles ἐν Fabric. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 6, σ. 347· ἀλλ' ἤδη λέγεται μόνον ἐπὶ τοῦ χαράκτου.

χαλκοδαίδαλος, ον, εἰργασμένος ἐκ χαλκοῦ, χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσιν Βακχυλ. XX, 2, Blass. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐργαζόμενος εἰς χαλκόν, τέχνη Ἀνθ. Παλατ. 9. 777.

χαλκοδάμᾱς, αντος, ὁ δαμάζων, δηλ. ὀξύνων, ἀκονῶν χαλκόν, λέξις μετ' ἀρσ. καταλήξεως, ἀλλ' ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. ἐν I. 6 (5). 107 μετὰ θηλ. οὐσιαστ., χαλκοδάμαντ' ἀκόναν· πρβλ. Λοβέκ. Παραλ. 262.

χαλκόδετος, ον, ὁ διὰ χαλκοῦ δεδεμένος, σάκος Αἰσχύλ. Θήβ. 160. κοτύλαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 55· αὐλοὶ Σοφ. Ἀντιγ. 945 ἔμβολα Εὐρ. Φοίν. 114·—Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ὡσαύτως **χαλκοδεσμωτήρ, -δεσμήτωρ**, μετὰ τῆς ἑρμηνείας **χαλκόδεσμος**.

χαλκ-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ἀμφίβ. γραφ. ἀντὶ **χαλκώδ-**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμέρ. 208.

χαλκοδρυσταί, αἱ, μυστηριῶδες ὄνομα τῶν τροφῶν τοῦ Βάκχου, ἀμφίβ. τύπος παρὰ Πλουτ. 2. 672A.

χαλκοειδής, ές, ὅμοιος χαλκῷ, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, Ἀριστ. π. Χρωμ. 3, 6· μέλιτται Αἰλ. π. Ζῴων 17. 35· ῥάβδοι Διόδ. 17. 90, πρβλ. Διοσκ. 5. 115.

χαλκόζωνος, ον, ἢ **χαλκεόζ-**, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 436. 18, ὁ ἐζωσμένος μὲ χαλκόν.

χαλκοθέμεθλος, ον, ὁ ἔχων θεμέλια ἐκ χαλκοῦ, Τζέτζ. Ὁμ. 372.

χαλκό-θερμον, τό, θερμὸν λουτρόν, Γλωσσ.

χαλκοθήκη, ἡ, θήκη ἢ ἀποθήκη πρὸς ἐναπόθεσιν χαλκῶν σκευῶν μάλιστα πολυτίμων, Michaëlis Παρθεν. σ. 346· «ἐκ ποτηρίων χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα δοκοῦντες πλουτεῖν, καὶ τὰς θήκας τούτων ὠνόμαζον χαλκοθήκας» Ἀθήν. 231D.

χαλκόθροος, ον, ὁ ἠχῶν ὡς χαλκός, ὁ ἐκπέμπων ἦχον προερχόμενον ἐκ χαλκοῦ, Νόνν. Διονυσ. 13. 48· ὁ χαλκόθροος Ἄρης Νικήτ. Εὐγεν. 5, 424.

χαλκοθώραξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, = **χαλκεοθώραξ**, Σοφ. Αἴ. 179.

χαλκοκέρᾰμος, ὁ, παρὰ τῇ Εὐδοκίᾳ (12) = χάλκεος κέραμος ἐν Ἰλ. Ε. 387.

χαλκοκέραυνος, ον, ἐν Αἰσχύλου Ἀποσπ. 192, ὡς ἐπίθ. τῆς θαλάσσης κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἐντεῦθεν (κατὰ τὸν Voss Mythol. Br. 2. σ. 161) ὁ ἀπαστράπτων ὡς χαλκός.,— ὡς εἰ ἡ λέξ **κεραυνὸς** ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἀντὶ τῆς λέξεως **ἀστραπή**· — ἀλλὰ τοιοῦτόν τι ἐπίθ. εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἡ εἰκασία τοῦ Ἑρμάνν. **χαλκομάραυγος**, λάμπουσα ὡς χαλκὸς (ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **πολύχαλκος**), εἶναι εὔλογος, ἴδε Opusc. 4, σ. 268.

χαλκοκνήμῑς, ῖδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων περικνημῖδας ἐκ χαλκοῦ, Ἰλ. Η. 41.

χαλκοκόλλητος, ον, κολληθεὶς διὰ χαλκοῦ, Firmi Epist. 19 in Muratori Anecd. Graec.

χαλκοκορυστής, οῦ, ὁ, ὡπλισμένος διὰ χαλκοῦ, Ἰλ. Ε. 699 Ζ. 199, 398, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἱπποκορυστής**.

χαλκόκρᾱτος, ον, ὁ χαλκῷ κεκραμένος, Πολύαιν. 4. 10, 2, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 224·— ὡσαύτως **χαλκοκράς, ᾶτος**, χαλκοκρᾶτι Ἀν. Βεκ. 1226.— Καθ' Ἡσύχ.: «χαλκοκράς· τὸ χαλκόκρατον νόμισμα»· περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 21 κέξ., 193.

χαλκόκροτος, ον, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, «παρὰ τὰ ἐπικτυποῦντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα» (Σχολ.), Πινδ. I. 7 (6). 3·— χ. χαλκοκρότων ἵππων κτύπος, «χαλκοπόδων, τουτέστι τὰς ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἐχόντων» (Σουΐδ. ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ), Ἀριστοφ. Ἱππ. 552· πρβλ. **χαλκόπους**. **II.** = **χαλκήλατος**, φάσγανον, τὸ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον, Εὐρ. Φοίν. 1577.

χαλκότῠπος, ον, ὁ διὰ τοῦ χαλκοῦ κτύπον προξενῶν, ὁ ἀντηχῶν ἐκ τοῦ κτύπου τοῦ χαλκοῦ, κύμβαλα Διογ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636A.

χαλκολίβᾰνον, τό, λέξις ἧς ἡ ἑρμηνεία παρέχει οὐ μικρὰς δυσκολίας, ἐν τῇ Καιν. Διαθ. (Ἀποκ. α', 15, β', 18) συνήθως λαμβάνεται ὡς σημαίνουσα καθαρὸν χαλκόν, ἢ κατ' ἄλλην ἑρμηνείαν ὀρείχαλκον, ἀλλ' ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξεως ὑποδηλοῖ ὅτι σημαίνει τὸν χαλκοειδῆ λίβανον, δηλ. τὸν ἄρρενα λίβανον, ὡς ὀνομάζουσιν αὐτὸν οἱ ἰατροί, κατὰ τὸν Οἰκουμένιον εἰς Ἀποκάλυψ. σ. 210, 3· 198 I, Gramer, πρβλ. Salmas. Solin. 810A.

χαλκό-λῐθος, ον, λίθος περιέχων χαλκόν, καὶ πέμπειν εἰς χαλκόλιθον χαλκοβαρῆ μελίαν Μανασσ. κατ' Ἀριστανδρ. κ. Καλλιθ. 9. 14.

χαλκολογέω, συλλέγω χαλκόν, δηλ. εἰσπράττω χρήματα, «χαλκολογεῖ· νουμία συλλέγει» Ἡσύχ.

χαλκολόγος, ον, ὁ συλλέγων χρήματα, εἰσπράκτωρ χρημάτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 5785.

χαλκόλοφος, ον, ὁ ἔχων λόφον ἐκ χαλκοῦ, Ἡσύχ. (ὕποπτ.).

χαλκομανής, ές, ἔχων μανίαν διὰ χαλκόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 200, 1. ἔκδ. Λ.

χαλκομίτρας, ου, ὁ, ὁ ἔχων μίτραν ἢ ζώνην ἐκ χαλκοῦ, Κάστωρ Πινδ. Ν. 10. ἐν τέλ. (ὡς ὁ Böckh διορθοῖ ἀντὶ **χαλκεομ-**, ὃ ἴδε)·—ὡσαύτως **χαλκόμιτρος**, ον, Λυκόφρ. 997.

χαλκόμυια, ἡ, μυῖα ἔχουσα λαμπρὸν μεταλλικὸν χρῶμα, Βυζ.

χαλκόνωτος, ον, ὁ ἔχων νῶτα ἐκ χαλκοῦ, ἀσπίς, ἰτέα Εὐρ. Τρῳ. 1136, 1193.

χαλκοπάγής, ές, κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, σάλπιγξ Ἀνθ. Παλατ. 6. 46.

χαλκοπάρῃος, Δωρ. -πάρᾱος, ον, ὁ ἔχων παρειὰς ἢ πλευρὰς ἐκ χαλκοῦ, ἐπίθ. τῆς περικεφαλαίας, Ἰλ. Μ. 183., Ρ. 294, Ὀδ. Ω. 522· ἐπὶ ἀκοντίου, Πινδ. Π. 1. 84, Ν. 7. 105· κρέμβαλα ὕμν. παρ' Ἀθην. 636D.

χαλκόπεδος, ον, ὁ ἔχων ἔδαφος ἐκ χαλκοῦ, ἕδρα θεῶν Πινδ. I. 7 (6) 61.

χαλκοπέταλος, ον, ὁ ἔχων πέταλα ἢ φύλλα ἐκ χαλκοῦ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 115.

χαλκοπλάστης, ου, ὁ πλάττων, κατασκευάζων διάφορα πράγματα ἐκ χαλκοῦ, χαλκεύς, χαλκουργός, πρβλ. **χαλκοτύπος**, Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 9).

χαλκόπλευρος, ον, ὁ ἔχων πλευρὰς ἐκ χαλκοῦ, τύπωμα χαλκ., ἐπὶ τεφροδόχου κάλπης, Σοφ. Ἠλ. 54.

χαλκοπληθής, ές, γεν. **έος**, πλήρης χαλκοῦ, ὡπλισμένος μὲ χαλκόν, στρατὸς Εὐρ. Ἰκ. 1219.

χαλκόπληκτος, Δωρ. **-πλακτος, ον**, ἐπίθ. τοῦ πολεμικοῦ πελέκεως, χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς Σοφ. Ἠλ. 484· κατά τι σχόλιον, ὁ πλήττων διὰ χαλκῆς κοπίδος, κατ' ἄλλο - **χαλκήλατος**.

χαλκόπους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πόδας ἐκ χαλκοῦ, τρίπους Εὐρ. Ἰκ. 1196·—παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἵππων, εἰς δήλωσιν τῆς μεγάλης ἰσχύος τῶν ὁπλῶν αὐτῶν, χαλκόποδ' ἵππω, ἔχοντες χαλκίνους πόδας, χαλκίνας ὁπλάς, Ἰλ. Θ. 41, Ν. 23· χ. Ἐρινύς, εἰς δήλωσιν τῆς ἀκαταπονήτου ὑπ' αὐτῶν καταδιώξεως, Σοφ. Ἠλ. 491· ἐπὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους ὡς φέροντος χαλκᾶ πέδιλα, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4·— ἐν Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 57, χαλκόπους ὀδός, σημαίνει ἁπλῶς.. οὐδὸν (κατώφλιον) ἐκ χαλκοῦ, πρβλ. 1591.

χαλκοπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων πρόσωπον χαλκοῦν, ἀναιδής, ἀδιάντροπος, ἡμῖν ἔθος πολλάκις τοὺς ἐρυθριᾶν μὴ εἰδότας χαλκοπροσώπους καλεῖν Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 225, 34.

χαλκόπρωρος, ον, ὁ ἔχων πρῷραν ἐκ χαλκοῦ, ἐπὶ πλοίων, Πολυ. Β', 102.

χαλκόπτερος, ον, ὁ ἔχων πτερὰ ἐκ χαλκοῦ, μυῖα χαλκόπτερος Ἀέτ. ἐν Schneid σημ. εἰς Νικ. Θηρ. σ. 241.

χαλκ-όπτης, ου, ὁ, χωνεύων ἢ καμινεύων χαλκόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 837· πρβλ. **σπλαγχνόπτης**.

χαλκό-πυλος, ον, ὁ ἔχων πύλας ἐκ χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου, ἱερὸν Ἡρόδ. 1. 181· χαλκ. θεά, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς τὸ **χαλκίοικος**, Εὐρ. Τρῳ. 1113.

χαλκοπώγων, ωνος, ὁ, μετάφρ. τοῦ Λατ. Ahenobarbus, Πλουτ. Αἰμίλ. 25.

χαλκοπώλης, ου, ὁ, ἔμπορος χαλκοῦ ἢ ὀρειχάλκου, Πολυδ. Ζ', 196.

χαλκορυχεῖον, τό, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **χαλκωρυχεῖον**, ὃ ἴδε.

χαλκός, οῦ, ὁ (οὐχὶ **χαλκόν**, τό, ἴδε La Roche Text-kr. σ 377)·— χαλκός, Λατιν. aes, πρῶτον παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ.· καλεῖται δὲ ἅπαξ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ χρῶμα αὐτοῦ ἐρυθρός, Ἰλ. Ι. 365· ἀλλὰ συχνάκις, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἀπεστιλβωμένην αὐτοῦ ἐπιφάνειαν, **αἶθοψ, ἦνοψ, νῶροψ, φαεινός** (ἴδε τὰς λέξεις)· οὕτω, Τρῶες.. χαλκῷ μαρμαίροντες Ἰλ. Ν. 801 πεδίον.. λάμπετο χαλκῷ Υ. 156, πρβλ. Τ. 363· τῆλε δὲ χ. λάμφ' ὥστε στεροπὴ Κ. 153, πρβλ. Λ. 65· σάκος.. χαλκῷ παμφαίνων Ξ. 11· καὶ ἐπὶ τῶν κοσμημάτων οἴκου, χαλκοῦ τε στεροπὴν Ὀδ. Δ. 71. Ὁ χαλκὸς ἦτο τὸ πρῶτον μέταλλον ὃ οἱ παλαιοὶ ἔμαθον **νὰ** χωνεύωσι καὶ νὰ κατεργάζωνται, ὅθεν ὁ Ἡσίοδ. (Ἔργ. κ. Ἡμ. 149) λέγει περὶ τῶν παλαιῶν, τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι, χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος· καὶ ὁ Λουκρήτιος (5. 1292) prior aeris erat quam ferri cognitus usus· ὅθεν, ἐπειδὴ ὁ **χαλκὸς** ἦτο τὸ συνήθως ἐν χρήσει μέταλλον, κατήντησεν ἡ λέξις νὰ σημαίνῃ πᾶν μέταλλον καθόλου (ἴδε ἐν τέλει)· καὶ ὅτε ἤρχισαν νὰ κατεργάζωνται τὸν σίδηρον, ἡ λέξις **χαλκὸς** ἦτο ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ **σίδηρος, χάλκεος** ἀντὶ τοῦ **σιδήρεος**, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Ι. 391 κέξ., τὸ **χαλκεὺς**, σημαίνει σιδηρουργός. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ **χαλκὸς** διεκρίνετο εἰς πολλὰ εἴδη· ὁ συνήθης ἐκαλεῖτο χ. μέλας ἢ ἐρυθρὸς (ἴδε κατωτ., πρβλ. Καλλίξ παρ' Ἀθην. 205Β)· χ. Κύπριος (πρβλ. **Κύπρος, χαλκῖτις**)· χ. λευκός, εἶδος λευκοῦ μετάλλου, Θεοφρ Ἀποσπ. 4. 71· χ. κεκραμένος λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Κορίνθιος χαλκὸς ἢ ὁ καθαρώτατος ὀρείχαλκος («μπροῦντζος»), Δίων Χρυσ. 1. 531· ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ **χρυσοειδής**, Διόδ. 5. 70. Κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ὁ χαλκὸς ἐφέρετο ἐκ τῆς Τεμέσης οὐχὶ τῆς Ἰταλικῆς Temsa, ὡς ὁ Στράβων ἐνόμισε (σελ. 6, 245), ἀλλ' ἴσως ἐκ τῆς Ταμασοῦ ἢ Ταμασσοῦ τῆς Κύπρου, ἔνθα ὑπῆρχον μεγάλα χαλκωρυχεῖα (Στράβ. 684), ὅθεν ἐκομίζετο εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ τῶν Φοινίκων (Σιδὼν πολύχαλκος Ὀδ. Ο. 425). Τὰ μεταλλουργεῖα τῆς Κύπρου ῥητῶς μνημονεύονται ἐν Ἰλ. Λ. 16-23, πρβλ. Πλίν. 7. 57· χημικὴ ἀνάλυσις δεικνύει ὅτι τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ὅπλα καὶ ἐργαλεῖα εἶναι κατεσκευασμένα ἐκ μίγματος χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, οὐχὶ δὲ χαλκοῦ καὶ ψευδαργύρου, ὅπερ φαίνεται μεταγενεστέρα ἐπίνοια). Ἂν τὰ Ὁμηρικὰ ὅπλα εἶναι ἐκ καθαροῦ χαλκοῦ, ὡς τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα ἐπίθετα δηλοῦσιν, ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐγίνωσκον τρόπον τινὰ πρὸς σκλήρυνσιν αὐτοῦ, ἴδε Πρόκλ. παρὰ τῷ M. Müller Sc. of L 2. σ. 231 σημ. Ὁ **χαλκὸς** ἐξηκολούθησε νὰ χρησιμεύῃ εἰς χρήσεις, εἰς ἃς ἡμεῖς νῦν ποιοῦμεν χρῆσιν τοῦ σιδήρου, σίδηρος δὲ καὶ χ. πολέμιων ὄργανα Πλάτ. Νόμ. 956Α· [πέλεκυν] ἀνάγκη χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν εἶναι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 41· τοῦτο δὲ βεβαιοῦται ἐκ τῶν ὀρειχαλκίνων μαχαιρῶν καὶ ἐργαλείων, ἅπερ ὑπάρχουσιν ἐν παντὶ Μουσείῳ. **II** παρὰ ποιηταῖς πολλάκις τίθεται τὸ ὄνομα τοῦ μετάλλου ἀντὶ τοῦ πράγματος τοῦ ἐξ αὐτοῦ ποιουμένου, ὡς καὶ τὸ **σίδηρος**, (ἐντεῦθεν δὲ ὁ Πίνδαρος καλεῖ αὐτὸν **πολιόν**, ὅπερ κυριολεκτεῖται ὡς ἐπίθετον τοῦ σιδήρου, Π. 3. 85)· ἐπὶ ἐπιθετικῶν ὅπλων, ὀξέϊ χαλκῷ, νηλέϊ χ., ἐπὶ δόρατος, ξίφους, Ἰλ. Β. 417, κ. ἀλλαχ., πρβλ. **χάλκεος. χαλκήρης**· ἐπὶ μαχαίρας, Λ. 236, κ. ἀλλ.· ἐπὶ πελέκεως, Ν. 178, πρβλ. Ὀδ. Ε. 234, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἀγκίστρου ἁλιευτικοῦ, Ἰλ. Π. 408·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀμυντικῶν ὅπλων, οἷον ἐπὶ τῶν χαλκίνων πλακῶν τῶν καλυπτουσῶν τὴν ἀσπίδα, Υ. 271· χαλκὸν ζώννυσθαι, ἐπὶ πολεμιστοῦ ζωννυμένου τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ, Ψ. 130· κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ Δ 495· ἐδύσετο νώροπα χ. Β. 578· ἐπί τε ἐπιθετικῶν καὶ ἀμυντικῶν ὅπλων, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, ἡ χαλκίνη λόγχη ἀπεκρούσθη ἀπὸ τῆς χαλκίνης περικεφαλαίας, Λ. 351. **2)** ἐπὶ σκευῶν ἢ ἀγγείων, λέβης, «χάλκωμα», κάλπη, Σ. 349, πρβλ. Ὀδ. Θ. 426, ἐπὶ τεφροδόχου κάλπης, Σοφ. Ἠλ. 758· καὶ περιληπτικῶς ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ χαλκῶν καὶ ὀρειχαλκίνων ἀγγείων καὶ σκευῶν (πρβλ. Λατ. argentum), Πινδ. Ν. 10 84· καὶ οὕτως ἴσως ἐν Ὀδ. Β. 338, θάλαμον.., ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χ. ἔκειτο, πρβλ. Φ. 10, 62, Ἰλ. Β. 226· ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς ἀπότισιν λύτρων, Χ. 50, 340, Ὀδ. Γ. 38. **3)** ἐπὶ χαλκοῦ κατόπτρου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 274, Ἀνθ. Παλατ. 6. 210· πρβλ. **χαλκεῖον** II. 3. **4)** νόμισμα χαλκοῦν ὡς τὸ **χαλκοῦς** II, Πλούτ. 2. 665Β· περιληπτικῶς, χρήματα, χαλκοῦ σπάνις Μενάνδρ. Μονόστ. 156· χαλκὸν ἔχων πῶς οὐδὲν ἔχεις; Ἀνθ. Παλατ. 11. 167. **III.** χαλκοῦ ἄνθος, Λατ. aeris flos, ἡ οὐσία ἥτις ἐκπίπτει ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ ἐν ᾧ ψύχεται, εἶδος σκωρίας, Ἱππ. 635. 54, πρβλ. 472. 3 κέξ.· καὶ χαλκοῦ λεπίς, Λατ. aeris squama, αἱ μικραὶ λεπίδες αἵτινες ἀποχωρίζονται ἐν ᾧ ὁ χαλκὸς σφυρηλατεῖται, Διοσκ. 5. 89, 90, πρβλ. Πλίν. 34. 24· πρβλ. **χάλκανθον**.

(Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Ὁ Curt., καίπερ ἀντιλέγοντος τοῦ Müller, παραβάλλει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκρ. hrik-us, hlik-us (κασσίτερος)· Σλαυ. zel-ezo, Λιθ. gel-ezis, (σίδηρος), πρβλ. **χάλυψ**, καὶ νομίζει ὅτι **χαλ-κὸς** καὶ **χρυσ-ὸς** δυνατὸν νὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν ῥίζαν, δηλ. Σανσκρ. ghar (lucere). Ἕτερος παρετήρησεν ὅτι ἡ λέξις **χαλκὸς** ἐπί τε τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας τοῦ γνωστοῦ μετάλλου καὶ ἐπὶ τῆς γενικωτέρας παντὸς μετάλλου ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ· ἡ δὲ Λατ. λέξ. aes, ἥτις παρουσιάζει τὴν αὐτὴν μετάβασιν καὶ μεταβολὴν ἐννοιῶν, ἀπαντᾷ ἐν τῷ Γοτθ. ais, Ἀρχ. Γερμ. êr (Γερμ. erz), Ἀγγλο-Σαξον. âr (ore)· ἐν ᾧ ἡ αὐτὴ λέξις ἐν τῇ Σανσκρ., ayas, ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ σιδήρου, καὶ ἡ νεωτέρα Γερμ. λέξις eisen δεικνύει παρόμοιον περιορισμὸν ἐννοίας· ἴδε Müller Sc. of L. 2. σ. 230. κέξ.)

χαλκοσάνδαλος, ον, ὁ ἔχων χαλκᾶ σανδάλια, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 113C.

χαλκοσκελής, ές, ὁ ἔχων χαλκᾶ σκέλη, χαλκοσκ. βοῦς Σοφ. Ἀποσπ. 320.

χαλκοσμάραγδος, ὁ, λίθος πράσινος μετὰ μεταλλικῶν φλεβῶν, ἴσως ὁ μαλαχίτης. Πλίν. 37. 19.

χαλκόστεγος ἡ τοῦ παλατίου (τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει), ἡ διὰ χαλκοῦ ἐστεγασμένη ὀροφή, Γ. Κεδρ τ. Α', σ. 647, 17, ἔκδ. Β, Συναγωγὴ Λέξ Ἀθησ. Κουμανούδη.

χαλκοστέφανος, ον, ὁ χαλκῷ ἐστεμμένος, τέμενος Ἀνθολ. Παλατ. παράρτ. 242.

χαλκόστομος, ον, ὁ ἔχων χαλκοῦν στόμα, χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς (δηλ. σάλπιγγος) Σοφ. Αἴ. 17. **II**. ὁ ἔχων αἰχμὴν ἐκ χαλκοῦ, ἐμβόλοις χαλκοστόμοις Αἰσχύλ. Πέρσ. 415, πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 540.

χαλκότευκτος, ον, κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, κλῆθρα Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. (Νόθ). 99.

χαλκοτευχής, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **χαλκεοτευχής**.

χαλκότονον, τό, μηχανὴ πολεμικὴ ἐντεινομένη διὰ χαλκίνων ἐλασμάτων ἀντὶ σχοινίων ἢ χορδῶν, Σοφ. Αἴ. 72, 78, κ. ἀλλ. (μετὰ διαφ. γραφῆς **χαλκέντονον**).

χαλκότοξος, ον, ὡπλισμένος διὰ χαλκοῦ τόξου, Πινδ. Ν. 3. 65.

χαλκοτόρευτος, ον, τορευθείς, κατασκευασθεὶς ἐκ χαλκοῦ, τρίαινα Ὀρφ. Ὕμν. 16. 2.

χαλκοτορέω, κατεργάζομαι, ἢ κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, Ἀνθ. Πλαν. 15.

χαλκότορος, ον, εἰργασμένος ἐκ χαλκοῦ, ἢ ὁ τῷ χαλκῷ τιτρώσκων, χαλκοτόροις ξίφεσιν, «τοῖς τῷ χαλκῷ τιτρώσκουσιν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 261. **2)** ὁ προξενηθεὶς ἐκ διατρήσεως διὰ χαλκοῦ, ἤτοι διὰ χαλκίνου ὅπλου, ὠτειλαὶ Ὀππ. Ἁλ. 5. 329, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: **χαλκοτρύπητοι**, πρβλ **χαλκοτύπος**.

χαλκοτύμπανος, ον, ὁ ἔχων τύμπανα ἢ κύμβαλα ἐκ χαλκοῦ, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Ἰω. Χρυσ. 106Α.

χαλκοτυπεῖον, τό, χαλκεῖον, σιδηρουργεῖον, Φίλων 1. 153, Ἰάμβλ. ἐν Πυθαγ. 115.

χαλκοτῠπέω, σφυρηλατῶ χαλκόν· — μεταφορ., ὡς τὸ Λατιν. conflare, χαλκεύω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, χαλκοτυπεῖν τιμάς Πλούτ. 2. 820A.

χαλκοτῠπία, ἡ, πληγὴ ἢ κτύπημα διὰ χαλκοῦ, τραῦμα γινόμενον διὰ χαλκίνου ὅπλου, Σουΐδ. ἐν λ. **χαλκοτύπους**.

χαλκοτῠπική, (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ **χαλκοτύπου**, Πλάτ. Πολιτικ. 288A, Πλούτ. 2. 1084C.

χαλκοτύπιον, τό, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **χαλκοτυπεῖον**.

χαλκοτύπος, [ῠ], **ον**, ὁ σφυρηλατῶν ἢ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν, τέχναι Μανέθων 4. 570· ἀνὴρ ἐν Κορίνθῳ χ. Πλούτ. 2. 395C·—ὡς οὐσιαστ., ὁ κατεργαζόμενος τὸν χαλκόν, χαλκεύς, χαλκουργός, χ. καὶ σιδηρεῖς Ξεν. Ἀγησ. 1, 26, Πόροι 4, 6· ἀκολούθως δὲ καθόλου, ὡς τὸ Λατ. faber aerarius, σιδηρουργός, Λυκοῦργ. 155. 18, Δημοσθ. 781. 17· ἀλλὰ διακρίνεται τοῦ **χαλκεὺς** ἐν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 17. **2)** = **χαλκόκροτος** I, χ. μανίη, ἐπὶ τῶν ἱερέων τῆς Κυβέλης, Ἀνθ. Παλατ. 6. 51,—ὅπερ ὁ Ἰακώψ ἑρμηνεύει, μανία προξενουμένη ἐκ τῆς κροτήσεως τῶν κυμβάλων.
II. προπαροξ. **χαλκότῠπος**, **ον**, παθ., ὁ διὰ χαλκοῦ κτυπηθείς, ὁ προξενηθεὶς ἐκ πληγῆς διὰ χαλκοῦ, ὠτειλαὶ Ἰλ. Τ. 25· πρβλ. **χαλκότορος**.

χαλκουργεῖον, τό, μεταλλεῖον χαλκοῦ, χαλκωρυχεῖον, οὔτε γὰρ πόλις ἐστὶν (τὰ Χαλκεῖα), ἀλλὰ χαλκουργεῖα Πολύβ. 12. 1, 4· «τῶν δὲ χαλκουργείων τινὰ καλεῖται χρυσεῖα· ἐξ ὧν τεκμαίρονται χρυσὸν ἐξ αὐτῶν ὀρύττεσθαι πρότερον» Στράβ. 146, Διόδ.

χαλκούργημα, τό, ἔργον ἐκ χαλκοῦ, ἔργον τέχνης γενόμενον διὰ σφυρηλατήσεως μετάλλου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 75. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 8, 3, 5. κλπ.

χαλκουργία, ἡ, τὸ ἐργάζεσθαι τὸν χαλκὸν ἢ τὸν ὀρείχαλκον, τὸ ἔργον τοῦ χαλκουργοῦ, Πολυδ. Ζ΄, 104.

χαλκουργικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χαλκουργὸν ἢ χαλκέα, ἁρμόζων εἰς τὴν τέχνην ἢ τὸ ἔργον αὐτοῦ· ἡ χαλκουργική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι τὸν χαλκὸν ἢ τὸν ὀρείχαλκον, Ἀριστ. Πολιτ. 1. 8, 1.

χαλκουργός, **όν**, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χαλκόν, χαλκ. μέταλλα, μεταλλεῖα χαλκοῦ, Διοσκ. 5. 106· — ὁ χαλκουργός, χαλκεύς, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 33.

χαλκοῦς, **ῆ**, **οῦν**, Ἀττικ. συνῃρ. ἐκ τοῦ **χάλκεος**, ὃ ἴδε.
II. ὡς οὐσιαστ. **χαλκοῦς**, ὁ, χαλκοῦν νόμισμα ἐν Ἀθήναις, τὸ $^1/_8$ τοῦ ὀβολοῦ, ὀλίγον τι πλέον τοῦ νῦν διλέπτου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 815, 818, Δημ. 1045. 24, Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 2 κέξ., Φιλήμων ἐν «Πιττοκοπουμένῳ» 2, κλπ. **2)** ὡσαύτως, βάρος τι ὡρισμένον μικρόν, Ἰατρ.

χαλκοφάλᾰρος, **ον**, κεκοσμημένος διὰ χαλκοῦ, δώματα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1072.

χαλκοφᾰνής, **ές**, ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ χαλκοῦ, φαινόμενος ὡς χαλκός, Διοσκ. 5. 84.

χαλκόφῐ, Ἐπικ. γενικ. ἐκ τοῦ **χαλκός**, ἀντὶ **χαλκοῦ**, Ἰλ. Λ. 351.

χαλκοφόρος, **ον**, ὁ παράγων χαλκόν, πλούσιος εἰς χαλκόν, Εὐστ. 1409. 8. **II**. κεκαλυμμένος μὲ χαλκόν, ἔχων ἐπάνω χαλκόν, θύρσος Νόνν. Δ. 14. 343.

χαλκόφωνος, **ον**, = **χαλκεόφωνος**· — ὡς οὐσιαστ., ὄνομα λίθου ἠχοῦντος ὡς μέταλλον, Πλίν. 37. 10.

χαλκοχάρμης, **ου**, ὁ, ὁ μαχόμενος διὰ χαλκοῦ, δηλ. ἔχων χάλκινον ὁπλισμόν, ξένοι Τρῶες Πινδ. Π. 5. 109· χ. πόλεμος ὁ αὐτ. ἐν Ι. 6 (5). 39· ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν (ἐκ τοῦ **χάρμα**), ὁ ἐπὶ τοῖς ὅπλοις χαίρων, πρβλ. **σιδηροχάρμης**.

χαλκοχίτων [ῑ], **ωνος**, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν χιτῶνα χάλκινον, φορῶν θώρακα χαλκοῦν, Ἀχαιοὶ Ἰλ. Α. 371, Β. 47, κλπ.· Τρῶες Ε. 180, κλπ.· Βοιωτοὶ Ο. 330 Κρῆτες Ν. 255· Δαναοὶ πύκα χ. Ἐπίγραμμα παρ' Αἰσχίν. 80. 21.

χαλκόχρους, **ουν**, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, Διοσκ. 2. 213.

χαλκόχρυσα σκουτάρια, χαλκαῖ ἀσπίδες ἐπίχρυσοι, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 576, ἔκδ. Β.

χαλκόχῠτος, **ον**, χυτὸς ἐκ χαλκοῦ, πλευραὶ βοὸς Ἀνθολ. Π. 9. 739.

χαλκόω, μέλλ. **-ώσω**, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, πόρτιν Ἀνθ. Π. 9. 795, πρβλ. 716.— Παθ., **χαλκωθείς**, ἐνδυθεὶς μὲ χαλκόν, Πινδ. Ο. 13. 123.

χαλκύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαλκός**, Α. Β. 1430. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 147.

χαλκώδης, **ες**, συνῃρ. ἀντὶ **χαλκοειδής**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 4, 2, πρβλ. Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13.

χαλκώδων, **οντος**, ὁ, ἡ, ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων χαλκοῦν ἔμβολον, «χαλκώδοντας στόλους· χαλκοῦς ὀδόντας ἔχοντας· ὀδόντας δὲ ἔλεγον τὰ ἔμβολα, ἅτινες ἐμβόλια» Ἡσύχ., ἔνθα ἡ γραφὴ **χαλκοδ**- ἀντίκειται εἰς τὴν ἀλφαβητικὴν τάξιν· — παρ' Ὁμήρῳ μόνον ὡς κύριον ὄνομα, ἐξ οὗ ἐγένετο τὸ **Χαλκωδοντιάδης**, Ἰλ. Δ. 464.

χάλκωμα, τό, ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον ἀγγεῖον ἢ σκεῦος ἢ ἐργαλεῖον ἢ ἄλλο τι πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Σφ. 1214, Ἀποσπ. 381, Λυσίας 154. 22, Ἀποσπ. 32, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 8, Σώφρων παρ' Ἀθην. 229F, Ξεν., κλπ.· ἀσπίδος τὸ χ., τὸ ἐκ χαλκοῦ μέρος αὐτῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς **τὸ ξύλον**, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 11· — ἀγγεῖον πρὸς λοῦσιν, λουτρόν, Πλουτ. Δημήτρ. 24. **2)** πινακὶς ἐκ χαλκοῦ, ἐφ' ἧς ἐχαράττοντο χρονογραφήματα, ὑπομνήματα, κτλ. Πολύβ. 3. 26, 1, 3. 33, 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 1841 κέξ.·—καθόλου πινακὶς ἢ πλὰξ ἐκ μετάλλου, Πολύβ. 6. 23. 14. **3)** τὸ χαλκοῦν ἔμβολον τοῦ πλοίου, Διόδ. 20. 9, Πλουτ. Ἀντών. 67, κλπ.

χαλκωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρόν τι χαλκοῦν σκεῦος, Ἡσύχ. ἐν λ. **πλάτων**.

χαλκώνητος, **ον**, ὁ διὰ χρημάτων ἀγορασθείς, «χαλκώνητος· ἠγορασμένος» Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀργυρώνητος**

χαλκῶνυξ, **ῠχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χαλκοῦς ὄνυχας, ταῦροι Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 233.

χαλκωρῠχεῖον, τό, μεταλλεῖον χαλκοῦ, Θεοφρ. π. Λίθ. 25 κέξ., Στράβ. 821, Πλούτ. 2. 659C· συχνάκις φέρεται πλημμελῶς **χαλκωρύχιον**.

χαλκωρῠχέω, μέλλ. **-ήσω**, ἀνορύσσω χαλκόν, Λυκόφρ. 484.

χαλκωρύχος [ῠ], **ον**, ὁ ἀνορύσσων χαλκόν, ἐργάτης χαλκωρυχείου, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 484.—Ἴδε Κόντου Κριτικὰ καὶ Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β΄, σ. 310.

Χᾰλυβδικὸς ἢ **Χᾰλῠβικός**, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Χάλυβας, σίδηρος ὁ Χ. Ἀριστ. π. Θαυμ. 48· ἡ Χαλυβδική, ἡ χώρα τῶν Χαλύβων, Ἡσύχ.· Στέφ. ὁ Βυζ. σημειοῦται ὅτι ὁ τύπος **Χαλυβικὸς** εἶναι ὁ νεώτερος, πρβλ. Δινδ. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 729. **2)** ὁ ἐκ χάλυβος, Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 14, Λυκόφρ. 1109, ἄτερ Χαλυβδικοῦ. ἄνευ χαλυβδικοῦ σιδήρου, δηλ. ἄνευ χάλυβος («χωρὶς ἀτσάλι»), Εὐρ. Ἡρακλ. 162 (ὁμοίως μάχαιρά τις καλεῖται **Δωρίς**, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 819), ἴδε Elmsl. ἐν τόπῳ· χ. στόμωμα, ἴδε ἐν λ. **στόμωμα**· — πρβλ. **χάλυψ** II.

χᾰλῠβηίς, **ίδος**, ποιητ. θηλ. τοῦ **χαλυβδικός**, Μάξιμ. π. καταρχ. 302.

Χάλυψ [ᾰ], **-ῠβος**, ὁ, πληθ. **Χάλυβες**, ἔθνος τι ἐν τῷ Πόντῳ, διάσημον διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ χάλυβος· οἱ σιδηροτέκτονες Χάλυβες Αἰσχύλ. Πρ. 715, Ἡρόδ. 1. 28, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 1· (περὶ ἑτέρου ἔθνους φέροντος τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἴδε Ἑρμηνευτὰς εἰς 5. 5, 17, Στράβ. 549)· **II**. ὡς προσηγορικόν, **χάλυψ**, ἐσκληρωμένος σίδηρος, κοινῶς «ἀτσάλι», Αἰσχύλ. Πρ. 133, Σοφ. Τρ. 1260· ὡς ἐπίθ., Νόνν. Διονυσ. 36. 182·— ὡσαύτως **χάλυβος** ὡς ὀνομαστική, χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος, ὁ χάλυψ, Αἰσχύλ. Θήβ. 729· τὸν ἐν Χαλύβοις σίδαρον Εὐρ. Ἄλκ. 983· χαλύβῳ πελέκει ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 475α. 6.

χᾰμάδῐς, Ἐπίρρ., Ἐπικ. ἀντὶ **χαμᾶζε** (ὡς **οἴκαδις** ἀντὶ **οἴκαδε**), εἰς τὸ ἔδαφος. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς, τὰ μέν τ' ἄνεμος χ. χέει Ἰλ. Ζ. 147· χ. πέσε Η. 16· χ. βάλε Η. 190, κλπ.· μόνον ἅπαξ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Θήβ. 358.— Δωρικός τις τύπος **χαμάνδις** μνημονεύεται ἐν Θεογνώστου Καν. σελ. 163, 32· καὶ ὁ Εὐστ. 1879. 52, μνημονεύει **χαμάδι**.

χᾰμᾰδύτης, **ου**, ὁ, ἡμαρτημ. ἀντὶ **χαμαιδύτης**.

χᾰμᾶζε, ἐπίρρ., (χαμαί) εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, χαμαί, κατὰ γῆς, Λατ. humi, συχν. παρ' Ὁμ., ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χ. Ἰλ. Γ. 29 κλπ.· ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε Φ. 529· [κεραυνὸν] ἧκε χ. Θ. 134, πρβλ. Ξ. 497, Υ. 461· χ. κάππεσεν Ο. 537· τόξον .. θῆκε χ. Ὀδ. Φ. 136, πρβλ. Χ. 340· — σπάνιον παρ' Ἀττ., Εὐρ. Βάκχ. 633, Ἀριστοφ. Ἀχ. 341, 344· χ. πίπτειν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1012· ἀλλὰ συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, χ. κεκλιμένους Πλουτ. Σύλλ. 28· ἔχειν χ. δύ' ὀβολὼ Λουκ. Λεξιφ. 2, κλπ. (Ὁ τονισμὸς **χαμᾶζε** ἰδιαιτέρως σημειοῦται ὡς ἐξαιρετικός, διότι αἱ ὅμοιαι λέξεις **ἔραζε**, **θύραζε**, **Ἀθήναζε** εἶναι προπαροξ.· ἴδε Ἀρκάδ. 183, Αἰλ. Διονύσ. παρὰ Φαβωρίν. ἐν λ., Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 46, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 29.)

χᾰμᾶθεν, Ἐπίρρ., (χαμαί) χαμόθεν, ἐκ τῶν χαμαί, ἀπὸ κάτω, ἐκ τοῦ ἐδάφους, Ἡρόδ. 2. 125., 4. 172, καὶ Ἀττ., ἴδε κατωτ.·— ὁ τύπος **χαμάθεν** [ᾰ], εὑρισκόμενος ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Ἡροδότου, ἐλέγχεται ὡς πλημμελὴς ἐκ τοῦ μέτρου ἐν Εὐπόλιδος «Κόλαξιν» 10, Ἀριστοφ. Σφ. 249. **II**. ὁ κοινότερος τύπος ἦτο **χαμόθεν**, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 138, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 7, Ἀριστ. 2. 21, 8., 3. 11, 9, Πλούτ., κλπ.· ἀλλ' ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις ὁ Cobet (V. LL. 89) καὶ ὁ Δινδ. διορθοῦσι **χαμᾶθεν**.

χαμαὶ [ᾰ], Ἐπίρρ., χάμω, κατὰ γῆς, χ. ἧσθαι Ὀδ. Η. 160· τὸν αὖ χ. ἐξενάριξεν Ἰλ. Λ. 145· χ. ἐρχομένων ἀνθρώπων Ε. 442, πρβλ. Λ. 145· ἐν δαπέῳ χ. βάλον Ὀδ. Χ. 188· —Οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., χ. πόδα τιθεὶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 906· αἷμα μητρῷον χαμαὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 261· οὕτω παρὰ τοῖς κωμ., Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρ. 869, Ἱππ. 155, Νεφ. 231, κ. ἀλλ.· καὶ παρὰ πεζογράφοις, θέντες χ. Ἡρόδ. 4. 67· χ. καθίζειν Πλάτ. Κριτί. 120B· χ. πίπτειν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 14D· ἐπὶ πτηνῶν, ποιεῖν νεοττιὰν χ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπὶ δένδρων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 29, 1. **2)** μεταφορ., ἐσλὸν χ. σιγᾷ

καλύπτειν, θάπτειν ἐν σιγῇ ὑπὸ τὴν γῆν, Πινδ. Ν. 9. 11, πρβλ. 4. 66· χ. ἔρχεσθαι, εἶναι μετριόφρονα, ταπεινόν, Λουκ. Ἑρμότ. 5, Ἰκαρομέν. 6· σοφία δημώδης καὶ χ. ἐρχομένη μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡλιοδώρου. II =**χαμᾶζε, χαμάδις**, ἐν κονίῃσι χ. πέσεν Ἰλ. Δ. 482· χ. βάλον ἐν κονίῃσιν Ἰλ. Ε. 588, πρβλ. Δ. 526· ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε Θ. 320· μὴ χ. πεσεῖν, κάτω, κατὰ γῆς, Εὐρ. Μήδ. 1170· οὐ χ. πεσεῖται ὅ τι ἂν εἴπῃς Πλάτ. Εὐθύφρων 14D· ὡσαύτως, εἰς τὸ χ. ἐκβαλεῖν Ἀνθ. Παλατ. 11. 89.—πρβλ. **χαμαιπετής**. (Ἐκ τῆς √ΧΑΜ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **χαμ-ηλός, χαμ-ίτης**, καὶ τῇ παρεμβολῇ θ, **χθαμ-αλός, χθών**)· Λατ. hum-us, hum-i, humilis· Ζενδ. z z (γῆ)· Σλαυ. zem-lja· Λιθ. zem-e (γῆ).

χᾰμαι-άκτη, ἡ, ἡ κατὰ γῆς ἀναπτυσσομένη ἀκτέα, κουφοξυλέα, Sambucus ebulus, «αὕτη χαμαιπετὴς οὖσα, ἐλάσσων ἐστὶ καὶ βοτανωδεστέρα, καυλὸν ἔχουσα τετράγωνον καὶ πολυγόνατον ..» Διοσκ. 4. 172 (175). — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 554.

χᾰμαι-βάλᾰνος, ἡ, εἶδος τιθυμάλλου ἢ «γαλατσίδας», Euphorbia apios, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 4, 174 (177).

χᾰμαι-βάμων [ᾱ], ον, ὁ χαμαὶ βαίνων, χαμηλός, ταπεινός, Νικητ. Χρον. 42D.

χᾰμαί-βᾰτος, ἡ, ἀκανθῶδες φυτὸν ἐκ τῶν κατὰ γῆς ἑρπόντων, εἶδος βάτου, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 4.

χαμ-αίγειρον, τό, = **βήχιον**, «φυτὸν ἔχον φύλλα ὅμοια κισσῷ, μέζονα δὲ ϛ' ἢ ζ', ἐκ μὲν τῶν πρὸς τὰ ἄνω χλωρά, ἐκ δὲ τῶν πρὸς τὰ κάτω λευκά, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3. 116 (126).

χᾰμαι-γενής, ές, γεν. έος, ὁ χαμαὶ γεννηθείς, ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 108, εἰς Δήμητρ. 353, Ἡσ. Θεογ. 879, Πινδ. Π. 5. 175.

χᾰμαι-δάφνη, ἡ, εἶδος δάφνης μικρᾶς, Ruscus racemosus?, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 3, Διοσκ. 4. 149.

χᾰμαι-δῐδάσκᾰλος, ὁ, γραμματοδιδάσκαλος, κατώτερος διδάσκαλος, professor artium secundarius, Ῥήτορες (Walz) τ. 6. σ. 43, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 804, Φιλόγελως § 61 (ἔκδ. Eberhard) Σχόλ. εἰς Δημοσθ. 307, 1, ἔκδ. Ὀξ.

χᾰμαι-δῐκαστής, οῦ, ὁ, = Λατ. judex pedaneus, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτ. 3. 8.—Παρ' Ἡσυχ. **χαμοδικαστής**, «σήλεκτος· χαμοδικαστής».

χᾰμαιδρυΐτης οἶνος, ὁ, παρεσκευασμένος μὲ φύλλα χαμαίδρυος, Διοσκ. 5. 51.

χᾰμαί-δρῡς, ῦος, ἡ, φυτόν τι, μὲ φύλλα ὡς τὰ τῆς δρυός, κοινῶς «χαμανδρυά» ἢ «χορτάρι τῆς Παναγίας», Λατ. trissago ἢ germander, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 5· ὡσαύτως **χαμαίδρυον**, τό, Βυζ.· **χαμαίδρωψ**, ἡ, Παῦλος Αἰγ. 7, 3 (σ. 258)· πρβλ. **λινόδρυς**.

χαμαιδύτης, ὁ, ὁ κοχλίας, Ἡσύχ.

χᾰμαι-εύνης, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοιμώμενος, Σελλοὶ .. ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι Ἰλ. Π. 235, πρβλ. **χαμαικοίτης**· χ. λέοντος Ἐμπεδ. 448· — θηλ. **χᾰμαΐ-ευνάς, άδος**, σύες Ὀδ. Κ. 243, Ξ. 15· κωμικῶς ἐπὶ παρασίτων, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 16. —Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 307.

χᾰμαι-εύρετος, ον, ὁ εὑρεθεὶς χαμαί, κατὰ γῆς, Σουΐδ.

χᾰμαιζηλία, ἡ, τὸ ζηλοῦν τὰ ἐπίγεια καὶ ποταπὰ πράγματα, ἀνάγων τῆς χαμαιζηλίας τοὺς μέλλοντας ἐμπεσεῖσθαι καὶ εἰς οὐρανὸν ἀνέλκων Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 557, 11.

χᾰμαί-ζηλος, ον, καὶ ἐν Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 790, η, ον· — ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔδαφος, μὴ αὐξανόμενος ἐπὶ πολὺ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, χαμηλός, χ. φυτά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ δένδρα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 6. 1, 7· κόνυζα Νικ. Θηρ. 70· τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 13. **2) χαμαίζηλος** (ἐξυπακ. δίφρος, ὅπερ προστίθεται ὑπὸ Πλουτ. 2. 150A), ὁ, χαμηλὸν κάθισμα, «σκαμνί», Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 776, Πλάτ. Φαίδ. 89B (ἔνθα ἴδε Heind. καὶ Stallb.)· ὡσαύτως ἡ χαμαιζήλη Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Foës. Oec., Λοβεκ. Παραλ. 466, Ruhnk Τίμ., Wyttenb. Πλούτ. 2. 150A. **3) Ζεὺς χ.** — **χθόνιος**, Ὀρφ. Ἀργον. 929 Herm· Ποσειδῶν χ., Συλλ. Ἐπιγρ. 523, 18. **II.** μεταφορ., ὁ ἐν ταπεινῇ καταστάσει εὑρισκόμενος, ταπεινός, Λουκ. Ἐνύπν. 13· τὸ χαμ., ὁ χαμαίζηλος τρόπος, ταπείνωσις, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 3, Bekk.· τὰ χαμαίζηλα Θεμίστ. 327D.— Ἐπίρρ. -λως, Φίλων 1. 103. **III. χαμαίζηλον**, τό, φυτόν τι, viburnum ἢ genista, Πλίν. 27. 61: πρβλ. **γναφάλιον**.

χᾰμαιζυμήτης ἄρτος, ὁ, παρὰ Σουΐδ. ἄνευ ἑρμηνείας τινός.

χᾰμαῖθεν, πλημμ. γραφὴ εὑρισκομένη ἐνίοτε ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ **χαμᾶθεν**, Α. Β. 600.

χᾰμαί-καυλος, ον, ὁ ἔχων καυλὸν χαμαὶ κείμενον, ἐπιγειόκαυλος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 2.

χᾰμαι-κέρᾰσος, ὁ, χαμηλὴ κερασέα ἢ κάλλιον χαμοκερασέα, φυτόν τι χαμηλὸν φέρον καρποὺς ὁμοίους πρὸς κεράσια, (= **μιμαίκυλον**, κατὰ τὸν Ἀθήν. 50D), Ἀσκληπιάδης παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ., Πλίν. 15. 30—**χαμαικεράσιον**, τό, ὁ καρπός, ἀμφίβ. παρὰ Διοσκ. 1. 157.

χᾰμαί-κισσος, ὁ, κισσὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξαπλούμενος, Διοσκ. 4. 126, Πλίν. 16. 62, κτλ. **II.** εἶδος **κυκλαμίνου** ὁ αὐτ. 25. 69.

χᾰμαι-κλῐνής, ές, ὁ χαμαὶ κλίνων, καλάμους μῆκος μὲν τριάκοντα ὀργυιῶν τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πεντήκοντα Στράβ. 710.

χᾰμαικοιτέω, κοιτάζομαι χαμαί, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 55.

χᾰμαι-κοίτης, ου, ὁ = **χαμαιεύνης**. τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν .. Σελλῶν Σοφ. Τρ. 1166.—Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 307.

χᾰμαικοιτία, ἡ, τὸ χαμαικοιτεῖν, κοιμᾶσθαι κατὰ γῆς, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 53·—ὁ Ἐπιφάν. ἔχει ἡμαρτημένως **χαμαικοιτεία**.

χᾰμαικοίτιον, τό, κοίτη ἢ κλίνη κατὰ γῆς, στιβάς, Σουΐδ. ἐν λέξ. **στιβάδες**.

χᾰμαι-κῠπάρισσος, ἡ, ἡ χαμηλὴ κυπάρισσος, Ποιητὴς περὶ τῆς τῶν Βοταν. Δυνάμ. 106, πρβλ. Νικ. Θηρ. 910, Plin. N. H. 24 15.

χᾰμαιλεόντειος, ον, ὅμοιος πρὸς χαμαιλέοντα, Εὐστ. Ποιημάτ. 177. 36.

χαμαιλεοντικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χαμαιλέοντα, πίστιν ὕφαλον καὶ ὕπουλον καὶ χαμαιλεοντικὴν Boiss. Ἀνέκδ. τ. 3, σ. 169.

χᾰμαίλεος, ον, ποιητ. ἀντὶ **χαμαιλέων** II, Νικ. Θηρ. 656.

χᾰμαι-λεύκη, ἡ, = **βήχιον**, tussilago, ἡ ἔτι καὶ νῦν καλουμένη **χαμολεύκη** ἐν Κεφαλληνίᾳ, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 126, Πλίν. 24. 83· — ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ὅτι ἐδίδετο καὶ εἰς ἄλλα φυτά, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 126.

χᾰμαι-λεχής, ές, γεν. έος, = **χαμαιεύνης, κοίτη** Ἀνθολ. Π. 7. 413.

χᾰμαι-λέων, οντος, ὁ, εἶδος σαύρας, περὶ ἧς λέγεται ὅτι μεταβάλλει τὸ ἑαυτῆς χρῶμα, Chamaeleo vulgaris, περιγράφεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11, 1, Πλίν. 8. 51· χρησιμεύει ὡς εἰκὼν τοῦ εὐμεταβόλου, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 8, Πλουτ. Ἀλκιβ. 23.— Κατὰ Σουΐδ.: «χαμαιλέων, ζῷον εἰς πάντα τὴν χροιὰν μετατρέπον πλὴν λευκοῦ», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ζῷον ᾠοτόκον καὶ πεζόν». **II.** φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνθης ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τοῦ ὅτι τὰ φύλλα αὐτοῦ μεταβάλλουσι τὸ χρῶμα, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 3., 9. 12, 1, Διοσκ. 3. 10, 11.

χᾰμαιλῦκος, ὁ, εἶδος φυτοῦ, συνώνυμον τῷ **περιστερεών**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 61.

χαμαιμηλᾶτον, τό, οἶνος παρεσκευασμένος μετὰ χαμαιμήλων, Ὀρειβάσ. 85 Matth.

χαμαιμηλ-έλαιον, τό, ἔλαιον χαμαιμήλων, Ἀλέξανδρ. Τραλλ. 1. 28.

χᾰμαιμήλινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ **χαμαιμήλων**, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 127· ἐλαίῳ χαμαιμηλίνῳ Γαλην. τ. 13, σ. 377, κλπ.

χᾰμαί-μηλον, τό, φυτὸν καὶ ἄνθος, «χαμόμηλον», «χαμομῆλι», Ὀρφ. Ἀργον. 919· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ ἄνθους, ἴδε Διοσκ. 3. 144, Πλίν. 22. 26.

χᾰμαι-μυρσίνη, ἡ, ἡ μικρά, χαμαίζηλος μυρσίνη, = **ὀξυμυρσίνη**, ὃ ἴδε.

χᾰμαι-μύρτη, ἡ, = τῷ προηγ., ὕποπτον παρὰ Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 146.

χᾰμαι-πᾰγής, ές, ὁ προσκεκολλημένος εἰς τὸ ἔδαφος, χαμηλός, Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. 126.

χᾰμαιπέτεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **χαμαιπετής**, Ἰαμβλ. Προτρ. 346. Κατὰ Σουΐδ.: «χαμαιπέτεια καὶ χαμαιπετής, ὁ χαμαὶ ἐρριμμένος».

χᾰμαι-πετέω, πίπτω χαμαί, κατὰ γῆς, γνώμα χαμαιπετοῖσα (ἕτεροι: χαμαὶ πετοῖσα διῃρημένως), γνώμη πίπτουσα κατὰ γῆς, Πινδ. Ν. 4. 66· πρβλ. τὸ ἑπόμ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 318.

χᾰμαι-πετής, ές, (πίπτω) χαμαὶ ἐξηπλωμένος (ἐκ πτώσεως), χ. πίπτει πρὸς οὖδας Εὐρ. Βάκχ. 1111· χ. φόνος, αἷμα πεσὸν κατὰ γῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1491· δόμοι .. χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί, ἦσθε ἐξηπλωμένοι κατὰ γῆς, Αἰσχύλ. Χο. 964· μηδὲ .. χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί (ἴδε ἐν λ. **προσχάσκω**), ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 920. **2)** ὁ κατὰ γῆς κείμενος ἢ κοιμώμενος, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, χαμαιπ. ἀεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος Πλάτ. Συμπ. 203D. **3)** ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἡπλωμένος, χ. στιβάς, εὐνή Εὐρ. Τρῳ. 507, Κύκλ. 385. **4)** ἐπὶ δένδρων, ὡς τὸ **χαμαίζηλος**, ἕρπων κατὰ γῆς, μὴ ἀναπτυσσόμενος πολὺ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, ἔστι καὶ Θρᾴκης ἔρημον πεδίον χαμαιπετῆ δένδρα ἔχον Πολύβ. 13. 10, 7· πρβλ. Πολυαίνου Στρατηγ. Η', κγ', 10. **5)** Ἐπίρρ. **-τῶς**, κατὰ γῆς, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς ἵπταται ὁ χήν, Λουκ. Ἰκαρομ. 10.—Καθ' Ἡσύχ.: «χαμαιπετῶς· ὥστε μὴ εἰς τοὔδαφος ῥῖψαι». **II.** μεταφ., ὁ κατὰ γῆς πίπτων, δηλ. μὴ φέρων ἀποτέλεσμα, μάταιος, Πινδ. Ο. 9. 19, Π. 6. 37· πρβλ. τὸ προηγ. καὶ ἴδε **χαμαὶ** Ι. 2. **2)** ταπεινός, χαμηλός, ἐπὶ ὕφους, κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16, πρβλ.

Ἐνύπν. 13. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικά τόμ. Α', σελ. 279 281, 317, 861, 862.

χᾰμαι-πεύκη, ἡ, χαμηλὴ πεύκη, Staehelina Chamaepeuce (Sprengel), Διοσκ. 4. 125, Πλίν. 24. 86· συγχέεται μετὰ τοῦ **χαμαιλεύκη** ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Διοσκ. 4. 127.

χᾰμαί-πῐτυς, υος, ἡ, ἡ χαμαὶ φυομένη πίτυς, καλοῦνται δὲ οὕτω τρία εἴδη φυτῶν: **1)** Ajuga ἢ Teucrium Iva, χρησιμεύουσα εἰς παρασκευὴν ἀμβλωθριδίου φαρμάκου. **2)** μικρότερον εἶδος, T. chamaepitus. **3)** T. pseudochamaepitus· — ἴδε Διοσκ. 3. 175, Πλίν. 24. 20· — **χᾰμαιπῐτυΐνος** οἶνος, παρεσκευασμένος διά τινος τῶν φυτῶν τούτων, Διοσκ. 5. 80.

χᾰμαι-πλάτᾰνος, ἡ, χαμηλὴ πλάτανος, Πλίν. 12. 6.

χαμαιπόρος, ον, ὁ χαμαὶ πορευόμενος, Καισάρ. σελ. 1140, ἔκδ. Mi.

χᾰμαί-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ πεζῇ πορευόμενος, «χαμαίπους, ἡ οὐκ ἐπὶ ζεύγους κομιζομένη νύμφη» Πολυδ Β', 195· «εἰ δὲ πεζὴ ἀφίκοιτο ἡ νύμφη, χαμαίπους ἐλέγετο» Γ', 40.

χᾰμαι-ρεπής, ές, ὁ χαμαὶ ῥέπων, χαμαίζηλος, τῆς πεπατημένης καὶ χαμαιρεποῦς διανοίας Γρηγ Νύσσ. τόμ. 2, σ. 188D· ἴδε τὸ ἑπόμ.—Ἐπίρρ **χαμαιρεπῶς**, «χαμαιζήλως· ἢ εἰς τὰ γήϊα ῥέπων» Ἡσύχ.

χᾰμαι-ρῑφής, ές. (ῥίπτω) ὁ ἐρριμμένος κατὰ γῆς, ἐγκαταλελειμμένος, Εὐστ. 1279. 45, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 542, Ἐτυμ. Μέγ. 781, 36 κτλ. **2)** τεταπεινωμένος, κατὰ γῆς ἐρριμμένος, Ἐκκλ. **II** φοῖνιξ χ., ὁ χαμηλὸς φοῖνιξ, Θεοφρ περὶ Φυτ Ἱστ. 2. 6,11 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **χαμαιρεπὴς** ὡς παρὰ Πλινίῳ 13. 9).

χᾰμαί-ρῦτον, τό, συνώνυμον τῷ **στρουθίον**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 2 193.

χᾰμαίρωψ, οπος, ἡ, ἴσως **χαμαίδρυς**, Πλίν. (μετὰ διαφ. γραφ. chamaedrops).

χᾰμαι στρωσία, ἡ, κοίτη ἣν ἡ γῆ ὑποστρώννυσι, δηλ. κοίτη ἐκ φύλλων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στρῶμα κατὰ γῆς, «χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων» Σχόλ. εἰς Σοφ Φιλ. 33 πρὸς ἑρμην. τοῦ στειπτὴ φυλλάς, Κ Μανασσ. Χρον. 6492· ὡσαύτως **χαμαιστρωτία**, Χριστ. Πάσχων 1852.

χᾰμαί στρωτος, ον, χαμαὶ ἐξηπλωμένος, νέκυς Ποιητ. παρ' Ἀθην. 460B· **χαμαίστρωτα**, στρωμναὶ κατὰ γῆς, Φίλων 2. 482.

χᾰμαι-σύκη [ῡ], ἡ, χαμηλὴ συκῆ, εἶδος τιθυμάλλου ἢ «γαλατσίδας», «ἡ χαμαισύκη ... κλῶνας ἀνίησι τετραδακτύλους, ἐπὶ γῆς ἐρριμμένους, περιφερεῖς, ὀποῦ μεστούς· φύλλα φακοειδῆ, τῷ πέπλῳ ὅμοια, μικρά, λεπτά, πρὸς τῇ γῇ· καρπὸς δὲ ὑπὸ τοῖς φύλλοις στρογγύλος» Διοσκ. 4. 170, Πλίν. 24. 83. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 564.

χᾰμαί-συρτος, ον, ὁ συρόμενος ἢ ἕρπων χαμαί, αὐτὸς δ' ὁ χαμαίσυρτος ἐχθρὸς τοῦ γένους (δηλ. ὁ ὄφις) συντρίβεται νῦν Χριστ. Πάσχ. 1649.

χᾰμαι-σχῐδής, ές, ὁ σχιζόμενος εἰς κλάδους εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ὁ χαμαισχιδὴς πίσος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 4.

χάμαιτῠπεῖον, τό, πορνεῖον, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 11, Νιγρ. 22, κλπ.

χᾰμαιτῠπέω, εἶμαι χαμαιτύπη, πόρνη, Δίων Χρυσ. 412A.

χᾰμαι-τύπη [ῠ], ἡ, κοινὴ πόρνη, ὅσον τὸ μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι, βαβαὶ Τιμοκλῆς ἐν «Μαραθωνίοις» 1, Μένανδρ ἐν Ἀδήλ. 294, Θεόπομ. παρ' Ἀθην. 260F (φέρεται ἄρσεν. **χαμαιτύπους** παρὰ Πολυβ 8. 11, 11), πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 5B, «χαμαιτύπη. οὐ χαμαιτυπίς. δηλοῖ δὲ τὴν ἄδοξον καὶ εὐτελῆ πόρνην» Θωμ. Μάγιστρ. 910.

χᾰμαι-τῠπής, ές, μεταφορ., τὸ χαμαιτυπές, χυδαῖον ὕφος, Διονύσ. Ἀλ. π. Θουκ. 27· πρβλ. **χαμαιπετής**.

χᾰμαιτῠπία, ἡ, πορνεία, περὶ χαμαιτυπίας εἱλεῖσθαι (ἔνθα ὁ Bergler διορθοῖ: περὶ χαμαιτυπεῖα): νύκτωρ δὲ περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαμαιτυπεῖα εἱλούμενον Ἀλκίφρων 3. 64· ἐκ ... χαμαιτυπίης ἕξει βίον εὔπορον ἀεὶ Μανέθων 4. 353.

χᾰμαιτῠπικός, ή, όν, πορνικός, Γλωσσ.

χᾰμαιτῠπίς, ίδος, ἡ, = **χαμαιτύπη**, τύπος ἀποδοκιμαζόμενος ὑπὸ Θωμᾶ Μαγίστρου 910.

χᾰμαι-τύπος [ῠ], ον, ὁ χαμαὶ τύπτων, ὁ τύπτων καὶ συναρπάζων τὸ θήραμα ἐπὶ τῆς γῆς καθήμενον, ὄνομα ἱέρακός τινος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν **μετεωροθήραν**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 3. **II.** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, ὡς ἀρσ. τοῦ **χαμαιτύπη**, ὃ ἴδε· ἡ χαμαιτύπος = **χαμαιτύπη**, Φίλων 1. 345.

χᾰμαιφερής, ές, ὁ φερόμενος χαμαί, πίπτων κατὰ γῆς, χαμερπής, τὰ χαμαιφερῆ καὶ ἐπίγεια φρονοῦσι Θεόφιλος Ἀντιοχείας πρὸς Αὐτόλ. 2, 26, σ. 156.

χαμαιφερῶς, μὲ τρόπον χαμαὶ φέροντα Ν. Χων. σ. 663, 10, ἔκδ. Β.

χᾰμαιφυής, ές, ὁ χαμαὶ φυόμενος, πόαν .. χαμαιφυεῖς ἔχουσαν κλάδους Θεόδ. Πρόδρ. σ. 374.

χάμαλός, ή, όν, πιθανῶς πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **χαμηλός**, Στράβ. 454.

χᾰμάνδις, ἴδε ἐν λ. **χαμάδις**.

χᾰμάομαι, = **χασμάομαι**, Ἡσύχ.· ἀλλ' ἡ ἀλφαβητικὴ τάξις, ἀπαιτεῖ **χανάομαι**, διότι κεῖται μετὰ τὴν λ. **χανάκτιον**.

χᾰμ-ελαία, ἡ, χαμηλὴ ἐλαία, θάμνος φρυγανώδης ἔχων κλῶνας σπιθαμιαίους καὶ φύλλα παραπλήσια πρὸς τὰ τῆς ἐλαίας, λεπτότερα δὲ καὶ πυκνά, πικρὰ δὲ τὴν γεῦσιν, Daphné oleoïdes, Διοσκ. 4. 172, Πλίν. 24. 82, Νικ. Ἀλεξιφ. 48·— **χᾰμελαΐτης** οἶνος, παρεσκευασμένος διὰ χαμελαίας, Διοσκ. 5. 79.

χᾰμ-ερπής, ές, γεν. **έος**, ὁ χαμαὶ ἕρπων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 39 εἰ ἔτι νήπιος εἶ καὶ χαμερπὴς τὴν διάνοιαν Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 451A, κλπ.— Καθ. Ἡσύχ.: «χαμερπής· γεωργός, ὁ ἐν τῇ γῇ κοιμώμενος». Ἐπίρρ. **-πῶς**, «ἐξηγοῦνται ταῦτα ταπεινῶς καὶ χαμερπῶς» Ἰουστῖν. Μάρτ. 339C.

χᾰμ-εταιρίς, ίδος, ἡ, = **χαμαιτύπη**, «χαμεταιρίς· ἡ πόρνη» Ἡσύχ., Σουΐδ.· παρὰ Πλινίῳ Ν. Η 36. 4, § 7, ὡσαύτως **χαμεταίρα**.

χᾰμ-ευνάς, άδος, ἡ, = **χαμαιευνάς**, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς, εὐναὶ Λυκόφρ. 848· καὶ ἄνευ τοῦ εὐνή, φωλεά, κοίτη ζῴου, Νικήτ. Θηρ. 23. **II.** = **χαμαιτύπη**, Λυκόφρ 319.

χαμευνέω, χαμαικοιτῶ, πλαγιάζω κατὰ γῆς, Φιλόστρ. 241, Γαλην. τ. 2, σ. 14, κλπ.

χᾰμ-εύνη, ἡ, ἀντὶ **χαμαιεύνη**, στιβάς, εὐνὴ ἢ κοίτη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς ἐστρωμένη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1540, Εὐρ. Ῥῆσ. 9. 849, Θεόκρ. 13. 33. **2)** καθόλου, κλίνη, Ἀριστοφ. Ὄρν. 816.

χαμ-εύνης, ου, ὁ, χαμαὶ κοιμώμενος, Ἄννα Κομν. 1. 155, Ἡσύχ.

χᾰμευνία, ἡ, τὸ χαμαὶ κοιμᾶσθαι, Φιλόστρ. 105, Πολυδ. Ϛ', 11.

χᾰμεύνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαμεύνη**, οἱ δὲ χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι, ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον Πλάτ. Συμπ. 220D, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 51, Πολυδ. Ϛ', 9.— Κατὰ Μοῖριν (408) «χαμεύνιον Ἀττικοί, ψίαθος Ἕλληνες», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «χαμεύνιον· κλινίδιον πενιχρόν».

χᾰμευνίς, ίδος, ἡ, = **στιβάς**. βαθείαις σχοίνιο χαμευνίσιν Θεόκρ. 7. 133.

χάμ-ευνος, ον, ὁ χαμαὶ κοιμώμενος, Μάξιμ. Τύρ. 24. 8.

χαμεύρετος, ον, = **χαμαιεύρετος**, Ἰω. Μαλαλ. 83. 13.

χᾰμηλός, ή, όν, ὁ χαμαὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ χαμαὶ ἀναπτυσσόμενος, λειχὴν Νικ. Θηρ. 944· πίτυς χ., πιθαν. **χαμαίπιτυς**, αὐτόθι 481· **χαμηλότερος** Νικ. παρ' Ἀθην. 369C. **2)** ὡς καὶ νῦν, = **χθαμαλός**, Στράβ. 454 (ἔνθα κοινῶς **χαμαλή**)· ἐπὶ τῶν ὁπλῶν ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1. 3. **3)** μικρὸς καὶ μηδαμινός, τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ ὅσον στιγμή, καὶ στιγμῆς εἴ τι χαμηλότερον; Ἀνθ. Π.7 472· χαμηλὰ πνέων, ὁ ταπεινὰ καὶ οἰκτρὰ πνέων, ὁ διὰ τὴν πενίαν εὐτελὴς ὤν, κτλ. Πινδ. Π. 11. 46.

χαμηλοφανῶς, κατὰ τὸ φαινόμενον χαμηλῶς, Θ. Στουδ. σ. 372, ἔκδ. Mi.

χαμηλῶς, χαμηλά, σιγά, χαμηλῶς ἐλάλει (ἔπαιζεν ὄργανον), Ἀκρ. ἔπ., ἔκδ. Μηλιαράκη στ. 1843.

χᾰμῖν, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἡμῖν**, Θεόκρ. 5. 106.

χᾰμῖτις ἄμπελος, ἡ, ἁπλουμένη χαμαί, ἡ χαμαὶ κειμένη, Γεωπ. 3. 1, Εὐστ. 1163. 19· καὶ ἄνευ τοῦ **ἄμπελος**, «χαμῖτις. ὄνομα ἀμπέλου» Σουΐδ.

χαμόζωος, ἐπίθ., ὁ χαμαὶ ζῶν, ταπεινός, μιμνήσκεσθε καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ χαμοζώων Θ. Στουδίτ. σ. 1256, ἔκδ. Mi.

χᾰμόθεν, ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ **χαμᾶθεν**.

χᾰμοκοιτέω, χᾰμόκοιτος, μεταγενέστεροι τύποι ἀντὶ **χαμαικ-**, ἅπερ ἴδε.

χᾰμόσορις, ἡ (;), ὡς φαίνεται = **χαμαίσορος**, χαμηλὴ σορός, χαμηλὸς τάφος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9212 κἑξ.

χαμοσόριον, τό, = τῷ προηγ., Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 1. 646, 17, ἔκδ. Βόννης.

χᾰμουλκός, ἡ, (ἕλκω) μηχανή, δι' ἧς τὰ πλοῖα ἐσύροντο ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν, Πολυδ. Ζ', 191.

χάμψαι, οἱ, ὄνομα Αἰγυπτιακὸν ἀντὶ **κροκόδειλοι**, Ἡρόδ. 2. 69, ἔνθα ἴδε Wess.· ἡ λέξις παρέμεινεν ἐν τῷ Κοπτικῷ empsah, ὁπόθεν τὸ Ἀραβικὸν temsâh.

χάν, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ **χήν**, Ἐπίχαρμ. 103 Ahr.

χᾂν, κατὰ κρᾶσιν διπλῆν ἀντὶ καὶ ἃ ἄν, Σοφ. Ο. Κ. 13, ἔνθα νῦν ἂν δ', ἴδε διαφόρ. γραφ. ἐν τῇ ἐκδ. Jebb.

χανά· «κόσμησις» Ἡσύχ.

Χαναναῖος, α, ον, κάτοικος τῆς Χαναάν, Ἑβδ. (Γέν. ΙΒ', 6, κ. ἀλλ.) — ὡς προσηγορ., ἔμπορος (ἐκ Τύρου ἢ Σιδῶνος), αὐτόθι (Παροιμ. ΛΑ', 24).

χᾶνας, Δωρικ. ἀντὶ **χῆνας**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 878.

χανδάνω· μέλλ. **χείσομαι**, ἴδε κατωτ.— ἀόρ. ἔχᾰδον Ἰλ. Δ. 24, Ἐπικ. **χάδον** Λ. 462, ἀπαρ. **χαδέειν** Ξ. 34, Ἱππ. 234. 47·— πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. **κέχανδα** καὶ ὑπερσ. **κεχάνδει**, ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΧΑΔ· πρβλ. Λατ. pre-hend-o καὶ ἴσως hed-era· Γοτθ. bi-git-an (εὑρίσκειν) Ἀρχ. Σκανδ. get-a'

Ἀγγλο-Σαξον. gitan (λαμβάνω, Ἀγγλ. to get)· ἴσως καὶ Σανσκρ. ha-t-as (χείρ, Γερμ. καὶ Ἀγγλ. hand) καὶ Λατ hasl-a). Ἐπικ. ῥῆμα (ἐν χρήσει ἅπαξ ἢ δὶς παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις, καὶ ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ ἴδε κατωτ.), ὡς τὸ μεταγεν. **χωρῶ**, Λατ. capio, ἓξ δ' ἄρα μέτρα χάνδανεν (ἐξυπακ. ὁ κρητήρ) Ἰλ. Ψ. 742· λέβης τέσσαρα μέτρα κεχανδὼς αὐτόθι 268· οὐκ ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν Ξ. 34· οἶκος κεχανδὼς πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ὀδ Δ. 96· ὃς [θάλαμος] γλήνεα πολλὰ κεχάνδει Ἰλ. Ω 192· οὐδὸς ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται Ὀδ. Σ. 17· Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, τὸ στῆθος τῆς Ἥρας δὲν ἠδύνατο νὰ «χωρέσῃ» τὴν ὀργήν της (κατ' ἄλλους Ἥρῃ δ'.., = ἡ Ἥρα δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ ἢ περιορίσῃ τὴν ὀργὴν αὐτῆς ἐν τῷ στήθει αὐτῆς;), Ἰλ. Δ. 24. Θ. 461· ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, ὅσον αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἠδύναντο νὰ περιλάβωσιν, Ὀδ. Ρ. 344· οὕτω παρὰ μεταγενεστ. συγγραφεῦσιν, ὅσον χανδάνει χεὶρ Ἱππ. 625 48 ῥόπαλόν οἱ ἐχάνδανε χεὶρ Θεόκρ. 13. 57, πρβλ. Ἀνθολ. Παλατ. 7. 644, Λυκόφρ. 3. 17, Ἄρατ. 697, Νικ. Ἀλεξιφ. 58. **II**. μεταφ., εἶμαι δεκτικός, εἶμαι ἱκανός, ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς Ἰλ. Λ. 462· κεκραξόμεσθά γ' ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ δι' ἡμέρας Ἀριστοφ. Βάτρ 260· κωκύσασα.. ὅσσον ἐχάνδανε μητρὸς ἀνίη Ἀνθολ. Παλατ. 7. 644 ὅσον χάδον, ὅσον ἔρεξαν Ὀππ. Κυνηγ. 4. 210 — ἐν τῷ Ὁμηρ. Ὕμνῳ εἰς Ἀφρ. 253, ἀντὶ στοναχήσεται ἐξονομῆναι τοῦτο (ὅπερ εἶναι ἀδιανόητον ὅλως) ὁ Wolf προὔτεινεν εἰς διόρθωσιν στόμα χείσεται ὄν., τὸ στόμα μου θὰ δυνηθῇ νὰ.. · ὁ δὲ Buttm. στόμα χήσεται (ἐκ τοῦ **χάσκω**) θὰ εἶναι ἀνοικτόν, ὥστε νὰ...

χανδόθεν, ἐπίρρ. = χανδόν, ἀμφ. παρ' Ἱππ. 272. 33· ἴδε Foës Oecon.

χανδόν, ἐπίρρ., μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἀπλήστως, ἀθρόως, οἶνον χανδὸν ἑλεῖν Ὀδ. Φ. 294, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 109, Νικ. Θηρ. 341, Ὀππ. Κυνηγ. 4. 340, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, χ. πίεσθαι Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 7· μεταφορ., χ. ἐνεπίμπλατο εὐχῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 14· χ. ὕπνου ἐμπιπλάμενος Φιλόστρ. 847. Ὁ τύπος **χανδὰ** μνημονεύεται ὡσαύτως παρ' Ἀπολλ. περὶ Ἐπιρρ. 562. 16, 20.—Καθ' Ἡσύχ.: «χανδόν· πολύ[ν], καὶ ὅσον δυνατόν, καὶ ἀθρόως, ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι πλατύ», καὶ «χανδὸν πιεῖν· κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι.

χανδο-πότης, ου, ὁ, ὁ χανδόν, ἢ ἀθρόως ἢ ἀκορέστως πίνων, μέθυσος, χανδοπόται, βασιλῆος ἀεθλητῆρος Ἰάκχου Ἀνθ. Παλατ. 11. 59.

χανδός, ή, όν, ὁ χαίνων, ἔχων εὐρὺ στόμα, εὐρύχωρος, ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος, ἐξ ἧς δύναταί τις νὰ πίνῃ χανδόν, Πολέμων παρ' Ἀθην. 436D πρβλ Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Παλατ. σ. 959.

χάννη, ἡ, ὁ νῦν χάννος, οὕτω κληθεὶς ἐκ τοῦ μεγάλου καὶ χαίνοντος στόματος αὐτοῦ, Serranus, καλεῖται δὲ καὶ νῦν ἔτι cnna ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας, Ἐπίχ. 42, Ahr., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ 4. 11, 8., 8. 2, 24, Αἰλ. κλπ.· — ὡσαύτως ὡς καὶ νῦν, ἀρσεν. **χάννος**, ὁ, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 304E, 327F. Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 61.

χάνοι, χανών, ἴδε ἐν λ. **χάσκω**.

χάνος, εος, τό, = **χάσμημα**, τὸ ἀνοικτὸν στόμα, Κωμικ. Ἀδών. 315.

χανύω, καὶ **χανύσσω**, ὁμιλῶ μὲ τὸ στόμα χαῖνον ἢ πολὺ ἀνοικτόν, βοῶ, Ἡσύχ., παρ' ᾧ μνημονεύεται καὶ **χηνυστέω**, καὶ **χηνύστρα = χάσμη**.

χάος, εος, Ἀττ. ους, τό, ἡ πρώτη τοῦ κόσμου κατάστασις, πρώτιστα χ. γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖ' εὐρύστερνος Ἡσ. Θ. 116 Ἡσίοδος πρῶτον.. χ. φησὶ γενέσθαι Πλάτ. Συμπ 178B, πρβλ Ἀριστ. Φυσ. 4 1, 6· εἰσήχθη δὲ καὶ εἰς κωμικήν τινα Θεογονίαν ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 693 κἑξ., πρβλ. Meineke Com. H st. p. 318.—Παρὰ μεταγεν. φιλοσόφοις τὸ χάος ἄλλοτε μὲν σημαίνει τὸ ἄπειρον διάστημα, τὴν ἄπειρον ἔκτασιν, τὸ ἄπειρον, πρβλ. τὸ τοῦ Μίλτωνος void and formles Infinite, Ἀριστ. Φυσ. 4 1, 7, Σέξτ Ἐμπ. Π. 3. 121· ἄλλοτε δὲ τὴν ἄμορφον ὕλην, rudis indigestaque moles, ἐξ ἧς ἐδημιουργήθη τὸ σύμπαν, τὸ τοῦ Μίλτωνος matter unformed and void, Λουκ. Ἔρ. 32 (καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς Στωϊκούς, τὸ ὕδωρ, Σχόλ. εἰς Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλούτ. 2. 955E). —Ἡ προτέρα σημασία ὑπῆρξεν ἡ ἐπικρατεστέρα, ὅθεν χάος κατήντησε νὰ σημαίνῃ, **2**) τὸν περὶ ἡμᾶς χῶρον, τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀέρος, τὴν ἀτμόσφαιραν, Ἴβυκ. 26, Ἀριστοφ. Νεφ. 424, 627, Ὄρν. 192· δι' αἴθρας χάους τε Ἀνθ. Παλατ. 15· 24·— ὡσαύτως, τὸ χ. τοῦ αἰῶνος, ἐπὶ τοῦ ἀπείρου χρόνου, Μ. Ἀντωνῖν. 4. 3. **3**) τὴν ὑποχθόνιον ἄβυσσον, τὸ ἄπειρον σκότος, συνημμένον μετὰ τῆς λ. **Ἔρεβος**, Πλάτ. Ἀξίοχ. 371E· μετὰ τῆς λ. **ὄρφνη**, Κόϊντ. Σμυρν. 2. 614· παρίσταται δὲ ὡς κείμενον ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῆς γῆς, τὰ δ' ἐντὸς (δηλ. τῆς γῆς) ὄρφνη καὶ χάος καὶ ᾅδης ὀνομάζεται Πλούτ. 2. 953A· χάους κύνα, τὸν Κέρβερον, Ἀνθ. Παλατ. 91· — καθόλου, σκότος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1697. **4**) πᾶν μέγα καὶ ἀχανὲς χάσμα, Ἐδδ. (Μιχ. Α'. 6, Ζαχ. ΙΔ', 4)· ἐπὶ τάφου, Ὀππ. Κυνηγ. 4. 92· περὶ τῶν χαινουσῶν σιαγόνων τοῦ κροκοδείλου, αὐτόθι 3. 414, πρβλ. 4. 161, Ἁλ. 5. 52. (Οἱ ἑπόμενοι τοῖς Στωϊκοῖς παρῆγον τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **χέω**, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὑγρός, Πλούτ. ἔνθ. ἀνωτ. Ἀλλ' ἡ ἔννοια ὑποδεικνύει √ΧΑ, **χάσκω, χανεῖν**, χαίνουσα ἄβυσσος, χαῖνον χάσμα).

χαός, όν, ἴδε ἐν λέξ. **χαῖος**.

χαόω, καταστρέφω παντελῶς, λέξις τῶν μεταγενεστέρων ἀντὶ τοῦ **ἀπόλλυμι**, Σιμπλ. Ἐπίκτ. 173, καὶ συχν. παρὰ τῷ Achmes ἐν Ὀνειρ.— Παθ., μεταβάλλομαι εἰς χάος, ὁλοσχερῶς καταστρέφομαι, «χάνομαι», οὔτε τις κτίσις τῆς πόλεως ἔμεινεν, ἀλλὰ πάντα ἐχαώθη Ἀθανάσ. τ. 2, σελ. 9D· καταπίνομαι ὑπὸ σεισμοῦ, ἐσχίσθη ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ, καὶ ἐχαώθη τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως μετὰ τῶν οἰκητόρων Ἰω. Μαλαλ. σ. 437, 19, κλπ.

χαρά, ἡ (√ΧΑΡ, **χαίρω**)· — ὡς καὶ νῦν, χαρά, εὐφροσύνη, τέρψις, πρῶτον παρ' Ἀττικ. πεζογράφοις τε καὶ ποιηταῖς· μετὰ γεν., στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ, ἐπὶ ἀνθρώπου πεινῶντος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 251· — ἀλλὰ μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, χαρὰ ἢ εὐαρέστησις ἔν τινι, μελέων Εὐρ. Ἄλκ. 579· πρὸς χαρὰν λόγων, συμφώνως πρὸς τὰς χαροποιοὺς ἀγγελίας, Σοφ. Τρ. 178· ἢ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά; ἢ ἀπατηλή τις ἐκ θεοῦ σταλεῖσα χαρὰ ἐκπλήσσει με; Εὐρ. Ἄλκ. 1125· ὡσαύτως, χ. ἐπί τινι Πλάτ. Ὅροι 413E·— χ. διδόναι τινὶ Σοφ. Τραχ. 201· χ. λαβεῖν Εὐρ. Ἴων 1449· ἐμπλῆσαί τινα χαρᾶς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 170· χαρὰ μ' ὑφέρπει Αἰσχύλ. Ἀγ. 270· χαρὰν λέγειν τινί, εὔχεσθαί τινι χαράν, Ἀριστοφ. Πλ. 637· χαρὰν χαίρειν Πλούτ. 2. 1091E, Εὐαγγ. κ. Μα θ. β', 10 — **χαρᾷ**, μετὰ χαρᾶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1630, Χο. 233, κλπ.· οὕτω, μετὰ χαρᾶς Κωμικ. Ἀνώνυμ. 362· χαρᾶς ὕπο Αἰσχύλ. Ἀγ. 540· ὑπὸ χ. Ξεν. Κυνηγ. 6, 15· σὺν χαρᾷ Σοφ. Ἠλ. 934, κτλ. **III** ἐν συγκεκριμένῃ ἐννοίᾳ, ἐπὶ προσώπων, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ.., χαρὰ καὶ στέφανός μου Ἐπιστ. πρὸς Φιλιππ. δ', 1, πρβλ. Α' πρὸς Θεσσ. β', 20.

χαρ-άγγελος, ὁ, = χαρᾶς ἄγγελος, Ἐτυμ. Μέγ. 7. 32.

χαραγή, ἡ, τὸ χάραγμα ἢ εἰκὼν ἐπὶ νομίσματος, Ἄννα Κομν. 2. 243.

χάραγμα, τό, σημεῖόν τι χαραχθὲν ἢ τυπωθέν, χ. ἐχίδνης, τὸ χάραγμα ὅπερ ἔμεινεν ἐκ τοῦ δήγματος τῆς ἐχίδνης, τὸ δῆγμα αὐτῆς, Σοφ. Φιλ. 267· ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν (πρβλ. **κοππατίας, σαμφόρας**), Ἀνακρεόντ. 28. 2· οὕτως, ἔχειν τὸ χ. τοῦ θηρίου Ἀποκάλ. ιϛ', 2, πρβλ. ιγ', 16·— χ. χειρός, δηλ. γραφή, γράψιμον, Ἀνθ. Παλ. 9. 401· καὶ ἀπολ., ἐπιγραφή, αὐτόθι 7. 220 τὸ κεχαραγμένον διὰ τέχνης, χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ χαράγματα τέχνης Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 29· τὸ χ. τοῦ νομίσματος, ὁ τύπος ὁ ἐπ' αὐτοῦ, Πλουτ. Λύσ. 16, πρβλ. Ἀγησ. 15, κλπ. **2**) μέταλλον κεχαραγμένον, νόμισμα, Ἀνθ. Π. 3. 11, 3,

χάραδος, εος, τό, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἡρακλεωτ. Πίν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 61.

χαράδρα, Ἰων. **χαράδρη, ἡ**, ὡς τὸ **χείμαρρος**, ὕδωρ πολὺ κατερχόμενον ἐξ ὄρους καὶ προερχόμενον ἐκ βροχῶν ἢ ἐκ τηκομένης χιόνος, ὅπερ ἀνοίγει δι' ἑαυτὸ (χαράσσει) ὁδὸν κατὰ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι Ἰλ Π. 390, πρβλ. Διον. Π. 1077· οἴνῳ.. ἅπασ' ἔρρει χαράδρα Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 4· χ. χειμερίη Ἀπολλ Ῥόδ. Δ. 460· χ. χειμάρρους καὶ βαθεῖα Πολύβ. 10, 30, 2· — ἐντεῦθεν φωνὴ τραχεῖα καὶ βραχνὴ παραβάλλεται πρὸς φωνὴν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας, Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 1034, πρβλ. Εἰρήν. 759· χαράδρα κατελήλυθεν, ἐπὶ χειμάρρου λέξεων, Φερεκράτης ἐν «Ἐπιλήσμονι» 4· πρβλ. **κυκλοβορέω**.—Καθ' Ἡσύχ.: «χαράδρα· χείμαρρος ποταμός». **II** ἡ κοίτη τοιούτου χειμάρρου, εἰς τὸ βάθος φάραγγος, οἷαι συνήθως ὑπάρχουσι κατὰ τὰς πλευρὰς τῶν ὀρέων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης Ἰλ. Δ. 454· πρβλ. Ἡρόδ. 9. 102, Θουκ. 3. 98, 107, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 1· χ. κρημνώδης Θουκ. 7. 78· πρβλ **χαραδρόω**.—Φαίνεται δὲ ὅτι χείμαρρός τις ἐν Νεμέᾳ ἐκαλεῖτο ἡ Νεμέας χ., Αἰσχίνης 50. 36, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 15.—Καθ Ἡσύχ.: «χαράδραι· αἱ χαράξεις τοῦ ἐδάφους, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων».

2) Παρὰ Δημ. 1273. 6, φαίνεται ὅτι σημαίνει τεχνικὸν ὀχετὸν πρὸς διοχέτευσιν ὕδατος.

χαραδραῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς χαράδραν ἢ προερχόμενος ἐκ χαράδρας, πηγή, ῥέεθρον Νόνν. Διονυσ. 15. 191, κτλ.· — ἐν Ἀνθ. Πλαν. 230, ὁ Λοβέκ. νομίζει ὅτι τὸ **χαραδραίης** δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸ **ἰλύος**, ἀλλ' εἶναι ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ. = **χαράδρας**.

χαράδρειον, τό, ποιητικ. ἀντὶ **χαράδρα**, Νικ. Θηρ. 389.

χαραδρεών, ῶνος, ὁ, ἔδαφος διακοπτόμενον ὑπὸ χαραδρῶν (ὄνομα περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας), Γρηγ. Ναζ. III, 25C, 1031A, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 199.

χαραδρήεις, εσσα, εν, = **χαραδραῖος**, Νόνν. Διονυσ. 9. 251. κλπ.

χαράδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χαράδρα**, Στράβ. 773.

χᾰραδριός, ὁ, πτηνόν τι ὑποκίτρινον οἰκοῦν ἐν χαράδραις, κατὰ τὸν Sundevall, τὸ 'Αγγλ. stone-curlew ἢ thick-kneed bustard, Charadrius Oedicnemus, 'Ιππῶναξ 36, 'Αριστοφ. "Ορν. 266, 1141, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 14, 9. 11, 2. Ἦτο δὲ πολὺ λαίμαργον ὅθεν ἡ παροιμία: χαραδριοῦ βίον ζῆν, ἐπὶ ἀδηφάγου ἀνθρώπου, Πλάτ. Γοργ. 494B, ἔνθα ἴδε Stallb. 'Ενομίζετο δὲ ὅτι ὁ ἰκτερικὸς (ὁ πάσχων ἀπὸ «κιτρινάδα») ἐθεραπεύετο ἐὰν ἔβλεπε τὸ πτηνὸν τοῦτο, Πλούτ. 2. 681C, Αἰλιαν. π. Ζῴων 17. 13· πρβλ. ἴκτερος II.

χᾰραδρόομαι, πρκμ. **κεχαράδρωμαι**· ἀόρ. **ἐχαραδρώθην**· παθ. 'Ορύσσομαι, κοιλαίνομαι, γίνομαι χαράδρα ὑπὸ τῶν ὑδάτων χειμάρρων κατερχομένων ἐκ τῶν ὀρέων, χώρη κεχαραδρωμένη 'Ηρόδ. 2. 25· ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ χῶρος ὁ αὐτ. 7. 176· μεταφορ., οἱ πόροι χαραδροῦνται, εὐρύνονται καὶ γίνονται ὡς χαράδραι, 'Ιππ. 299. 18.

χάραδρος, ὁ, = **χαράδρα**, Πλουτ. Ἆγις 8, Συλλ. Επιγρ., 1569c· — **Χάραδρος** ἦτο ὄνομα πολλῶν χειμάρρων ἐν 'Ελλάδι, Θουκ. 5. 60, Παυσ. 2. 25., 7. 22, κλπ.

χᾰραδρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς **χαράδραν**, πλήρης χαραδρῶν ἢ λάκκων, 'Ιππ. παρ' 'Ερωτιαν.· τόποι Διοσκ. 4. 57. 2) ὁ ἀνήκων εἰς χείμαρρον, χ. ὕδατα Στράβ. 649.

χαράδρωμα, τό, χαράδρα, φάραγξ, 'Ιω. Φωκᾶ Ἔκφρ. Παλαιστ. σ. 10, 34 Βενετ.

χᾰρᾰκίας, ου, ὁ, (χάραξ) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χάρακα, ἁρμόδιος εἰς κατασκευὴν χαρακώματος, εἶδος **καλάμου**, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 11. 1, Πλίν. 16. 66 ἢ εἶδος **τιθυμάλλου** ἢ «γαλατσίδας», Διοσκ. 4. 165, Πλίν. 26. 39· «χαρακίας· τιθύμαλλος» 'Ησύχ.

χᾰρᾰκίζω, μέλλ. 'Αττ. **-ιῶ**. περιφράττω ἢ ὀχυρώνω διὰ χαράκων οὓς σταυροειδῶς ἐμπήγω εἰς τὴν γῆν· μεταφορ., ἐπὶ μυίας, χαρακίζουσι τοῖς προσθίοις σκέλεσι, καθαρίζονται διασταυροῦσαι τοὺς προσθίους αὐτῶν πόδας, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 14.

χᾰράκιον, ὑποκορ. τοῦ **χάραξ**, «χαράκια· ὑποστηρίγματα» 'Ησύχ.

χᾰρᾰκισμός, ὁ, τὸ περιφράττειν διὰ χαράκων, περιχαράκωσις, Φερεκράτης ἐν «Πέρσαις» 1. 2.

χᾰρᾰκίτης [ῑ], ου, ὁ, παρὰ Τίμωνι τῷ σιλλογράφῳ ἐν 'Αθην. 22D, χαρακῖται βιβλιακοὶ (ἐκ τοῦ **χάραξ**), οἱ κεχαρακωμένοι τοῖς βιβλίοις (κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **χαράσσω**, οἱ συνεχῶς γράφοντες βιβλία).

χᾰρᾰκο-βολία, ἡ, ὁ σχηματισμὸς χαρακώματος, 'Εβδ. ('Ιεζεκ. ΙΖ', 17).

χαρακοειδής, ές, ὡς χάραξ, 'Ιω. Δαμασκ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 95, σ. 244.

χᾰρᾰκοποιέομαι, ἀποθ., σχηματίζω χαράκωμα, περιβάλλω διὰ χαρακώματος, ὀχυρώνω στρατόπεδον, 'Αππ. 'Εμφ. 5. 110.

χᾰρᾰκοποιΐα, ἡ, κατασκευὴ χαρακώματος, Πολύβ. 6 34, 1.

χᾰρᾰκόω, μέλλ. **-ώσω**, περιφράττω διὰ χαρακώματος, περιφράττω, ὀχυρώνω. 'Ελάτειαν καταλαβὼν ἐχαράκωσε καὶ φρουρὰν εἰσήγαγε Αἰσχίν. 73. 29· ἐχαράκουν καὶ ἐτάφρευον τὴν πόλιν Διοδ. 'Εκλογ. 505. 95, πρβλ. Πλουτ. Κλεομ. 20· μεταφορ., οὕτω μὲν χαρακώσαντες τὸν πλοῦτον, οὕτω δὲ ἀσφαλῶς τειχισάμενοι Φιλόστρ. 304· μετὰ δοτ. τρόπου, χ. ἀκάνθαις 'Αριστ. π. Ζ. Μορ 4. 5, 23· τὸ στόμα ὀδοῦσι Στοβ. 'Εκλογ. 'Ηθ. 1086. — Παθ., κεχαρακωμένον ταῖς ἀκάνθαις, ἐπὶ τοῦ ἐχίνου (ἀκανθοχοίρου), 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 23· μεταφορ., μᾶζα κεχαρακωμένη ἀχύροις 'Αντιφάν. ἐν 'Αδήλ. 1· — παρὰ τῷ 'Αντων. Λιβ. 12, ὁ Xylander διώρθωσεν **ἐκαρώθη** (ἐναρκώθη) ἀντὶ **ἐχαρακώθη**. 2) ἀπολ., καὶ δύναμις βασιλέως Βαβυλῶνος ἐχαράκωσεν ἐπὶ 'Ιερουσαλήμ, ἤγειρε χαρακώματα ἐναντίον αὐτῆς, ἐπολιόρκησεν αὐτήν, 'Εβδ. ('Ιερεμ. ΛΘ', 2). II. ὑποστηρίζω διὰ χαράκων, οἱ μὲν ταπεινότερον, οἱ δὲ ὑψηλότερον χαρακοῦσι τὰς ἀμπέλους Γεωπ. 5. 27, 1· χαρακῶν συκόμορον Θεοδοτ. 'Αμὼς Ζ', 14.

χᾰρακτήρ, ῆρος, ὁ, (χαράσσω) κυρίως ἐργαλεῖον πρὸς χάραξιν, Στέφ. Βυζ.· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπου, χαράκτης, ὁ χαράττων τι, Εὐρυφ. παρὰ Στοβ. 556. 8 ἀλλά, II. συνήθως, σημεῖον διὰ χαράξεως ἢ τυπώσεως γενόμενον ἐπὶ νομίσματος ἢ σφραγῖδος, ἀργύρου λαμπρὸς χ. Εὐρ. 'Ηλ. 559, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 289B· εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλέ τινι, ἐπεσφράγισε δι' εὐδοξίας, 'Ισοκρ. 2D, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτ. 1. 9, 8· χαρακτὴρ ἐν τύποις πέπληκται Αἰσχύλ. 'Ικ. 282· πρβλ. Hemst. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 861· — ὡσαύτως τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, διότι ταῦτα κατ' ἀρχὰς ἐχαράττοντο ἐπὶ μαρμάρου ἢ χαλκοῦ, literarum ductus. οἱ τῶν γραμμάτων χ. Πλούτ. 2 214F· ὁ τύπος τῶν χ. αὐτόθι 577E, πρβλ. 1120F, Διόδ 3. 67· ξυλήφια βραχέα ἔχοντα χαρακτῆρα Πολύβ. 6. 35, 7. 2) μεταφορ., ὡς τὸ **τύπος**, δηλ. σημεῖόν τι τυπωθὲν οὕτως εἰπεῖν ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματος, δι' οὗ διακρίνεται ἀπὸ παντὸς ἄλλου, διακριτικὸν σημεῖον, χαρακτηριστικὸν γνώρισμα, χαρακτήρ, Αἰσχύλ. 'Ικ. 282· χ. γλώσσης, ἰδίας τινὸς γλώσσης ἢ διαλέκτου, 'Ηρόδ. 1. 57, 142· χ. αὐτὸς ἐν γλώσσῃ Σοφ. 'Αποσπ. 186· χ. ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων Πλάτ. 'Αξίοχ. 220· ὁ 'Ελληνικὸς χ. Διονύσ. 'Αλ. πρὸς Πομπ. 3. 16· συχν. ἐπὶ προσώπων, ὁ χ. τοῦ προσώπου 'Ηρόδ. 1. 116· εἰληφέναι χαρακτῆρα ἑκατέρου τοῦ εἴδους Πλάτ. Φαῖδρ. 263B· τῆς ὄψεως Διόδ. 1. 91· οὕτως, ἀνδρῶν οὐδεὶς χ. ἐμπέφυκε σώματι Εὐρ. Μήδ. 525· δεινὸς χ. κἀπίσημος ἐν βροτοῖς ἐσθλῶν γενέσθαι ὁ αὐτ. ἐν 'Εκ. 379, ἔνθα ἴδε Σχολιαστ.· φανερὸς χ. ἀρετᾶς ὁ αὐτ. ἐν 'Ηρ. Μαιν. 658· πρβλ. τοὺς 'Ηθικοὺς Χαρ. τοῦ Θεοφράστου· — ἐν τῷ πληθ. οἱ χαρακτῆρες, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 13. 12, 1· ἐντεῦθεν, 3) ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ ἢ τὰ φυσικὰ ἰδιώματα προσώπου ἢ πράγματος, χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται Μένανδρ. ἐν «'Αρρηφόρῳ» 8· ὁ χ. τῶν δογμάτων 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 5, 17· ὁ ἴδιος τοῦ ἀνδρὸς χ. Διον. 'Αλ. περὶ Θουκ. 23, πρβλ. 55 καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, Πολύβ. 18. 17, 7. 4) τὸ ἰδιαίτερον ὕφος συγγραφέως, συχν. ἐν ῥητορικοῖς συγγράμμασιν, οἷον Διον. 'Αλ. περὶ Δημ. 8. 9, 10, 13, κλπ., πρβλ. Cic. Orator 30· χ. ἰσχνός, μεγαλοπρεπής, γλαφυρὸς Δημήτρ. Φαλήρ. 36, πρβλ. Διον. 'Αλ. περὶ Δημ. 33.

χαρακτηριάσας τριῶν ἀνδρῶν χαλκοῦ ἀργύρου χρυσοῦ· γενόμενος τῶν τριῶν ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ τοῦ χαράγματος ἤτοι κόμματος τοῦ νομίσματος, δηλ. τῶν Λατινιστὶ A. A. A. F F., 'Επιγρ. Σάμου ἐν Σαμιακοῖς Σταματιάδου ἀρ. 62. = Monatsb. d. Berl. Akad. 1862, σ. 76, Συναγωγὴ Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

χᾰρακτηρίζω, δηλῶ τι ὡς καὶ νῦν δι' ἰδιαιτέρου χαρακτηριστικοῦ, γνωρίσματος, χαρακτηρίζω, Φίλων 1. 151, Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Εκ. 379· ἐν τοῖς Γλωσσαρ. ὡσαύτως, **χαρακτηριάζω**, ἴδε **χαρακτηριάσας**.

χᾰρακτηρικός, διάφ. γραφ. ἀντὶ **χαρακτηριστικός**, ὃ ἴδε.

χᾰρακτήριον, τό, = **χαρακτήρ**, Ιωσ. 'Υπομνημ. 144.

χᾰρακτήρισμα, τό, = **χαρακτὴρ** II. 2, γνώρισμα, Τζέτζ. πρόλογ. εἰς Λυκόφρ. καὶ εἰς 'Ησίοδ. σ. 1, Εὐστ., κλπ.

χᾰρακτηρισμός, ὁ, ἡ δι' ἰδιαιτέρου σημείου δήλωσις, ὁ διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου γνωρίσματος προσδιορισμός, Κλήμ. 'Αλ. 156, Σχόλ. Εὐρ. 'Εκ 379 — ὡς σχῆμα λόγου, «χαρακτηρισμός ἐστι λόγος τῶν περὶ τὸ σῶμα ἰδιωμάτων ἀπαγγελτικός, ὃν καί τινες εἰκονισμὸν λέγουσιν, οἷον ('Οδ. Τ. 246) γυρὸς ἐν ὤμοισιν μελανόχροος, οὐλοκάρηνος, Ῥήτορες (Walz) τ. 8. σ. 751, κλπ.

χᾰρακτηριστέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **χαρακτηρίζω**, δεῖ χαρακτηρίζειν, Εὐστ. 1386. 26, 'Ερμογέν.

χᾰρακτηριστικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ χαρακτηρίζων, δηλωτικός, ὁ χρησιμεύων πρὸς χαρακτηρισμόν, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 3. 173, Διονυσ. 'Αλ. Λυσ. 11, περὶ Δημ. 34, κ. ἀλλ.· ἀλλ' αὐτόθι 39, 51, κ. ἀλλ. ἔχει διατηρηθῆ ἐξ ἀντιγράφων ἡ πλημμ. γραφὴ **χαρακτηρικός**, 'Επίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 1167. 60.

χᾰράκτης, ου, ὡς καὶ νῦν ὁ, χαράττων, ὁ τυπώνων νομίσματα, Μανέθων 6. 388.

χᾰρακτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., κεχαραγμένος, ἐγκεχαραγμένος, ὀδοντωτὸς ὡς πρίων ἢ ῥίνη, 'Ιππ. Κεφ. Τρώμ. 912, 'Ανθ. Παλατ. 6. 205· καὶ ὁ Δινδ. διορθοῖ κνηστῆρι χαρακτῷ (ἀντὶ χαράκτρῳ) ἐν Νικ 'Αλεξιφ 308.

χᾰράκωμα, τό, τόπος πεφραγμένος ὀλόγυρα ἢ ὠχυρωμένος διὰ χαράκων, ὠχυρωμένον στρατόπεδον, Ξεν. 'Ελλ. 5. 4, 38 κέξ., 6. 2, 23 κέξ.· χαρακώματα πρὸ τῆς πόλεως βάλλεσθαι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 58· πρβλ. **χάραξ** II. 2. II. ὡς τὸ **σταύρωμα**, Ξεν. 'Αν. 5. 2, 26· χ. καὶ τείχη καὶ τάφροι Δημ. 71. 20· ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, 'Αριστ π. Ζ. Μορ. 2. 15, 1. 2) τὸ παρὰ Ῥωμαίοις vallum, Πολύβ. 9. 3, 2· χ. διπλοῦν ὁ αὐτ. 10. 31, 8· πρβλ. **χάραξ**.

χᾰράκωσις, εως, ἡ, τὸ περιβάλλειν διὰ χαρακώματος, ὀχύρωσις διὰ χαράκων, ὀχύρωσις, Λυκοῦργ. 153. 27, Πλουτ. Μάρ. 7.

χάραξ, ᾰκος, ὁ καὶ ἡ, (**χᾰράσσω**) «παλοῦκι» εἰς ὀξὺ λῆγον· ἰδίως, II. ῥάβδος δισχιδὴς κατὰ τὸ ἓν ἄκρον πρὸς ὑποστήριξιν τῶν κλημάτων ἀμπέλου, κοινῶς «καμάκι» (παρ' Ὁμήρῳ **κάμαξ**, ἑστήκει δὲ κάμαξι, «κάμαξιν οὖν στύλοις, οἵ εἰσι ξύλα ὀρθὰ παραπεπηγότα ταῖς ἀμπέλοις» (Σχόλ.), 'Ιλ Σ. 563), 'Αριστοφ. 'Αχ. 986 — ἦσαν δὲ οὐ οι σπάνιοι ἐν τῇ 'Αττικῇ. ἔτ' 'Εργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην, ὅτε ἔκλεψα τὰς χάρακας τοῦ γεωργοῦ, «χάραξ δέ ἐστι τὸ λεπτὸν ξύλον, ᾧ προσδεσμοῦσι τὴν ἄμπελον, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν ἀνέμων συνριφθῇ» (Σχόλ.), 'Αριστοφ. Σφ 1201, Εἰρήν. 1263, πρβλ. Θουκ. 3 70· — παροιμ., ἐξηπάτησεν ἡ χ. τὴν ἄμπελον 'Αριστοφ. Σφ. 1281. II. ὡς τὸ **σταυρός**, παλούκια τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο πρὸς ὀχύρωσιν στρατοπέδου, 'Αριστοφ. 'Αχ. 1178, Δημ. 568. 16· Λατ. vallus, Πολύβ. 18. 1, 1· — ἀκολούθως, 2) περιληπτικῶς, = **χαράκωμα**, τόπος διὰ χαράκων περικεκλεισμένος, στρατόπεδον ὠχυρωμένον, χαράκωμα στρατοπέδου, εἶτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ Θεόφιλος ἐν «Παγκρατιαστῇ» 2· πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν Μένανδρ. ἐν «'Ασπίδι» 2· φραγμὸς διὰ χαράκων, χάρακα βαλέσθαι πρὸς τῇ πόλει (διάφορ. γραφ. χα-

ράκωμα) Δημ. 254. 27· ἀκολούθως συχν. παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι Ρωμαϊκῶν ἱστοριῶν, εἰς δήλωσιν τοῦ vallum, Πολύβ. 1. 29, 3., 80, 11., 3. 45, 5, κ. ἀλλ.· χάρακα τίθεσθαι, σχηματίζειν ὠχυρωμένον στρατόπεδον, Διον. Ἀλ. 6. 29· χ. βάλλεσθαι Πλουτ. Αἰμίλ. 17, Μάρκελλ. 18, κλπ.· βάλλειν ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 28· ἀποταφρεύειν, περιταφρεύειν αὐτόθι 21, ἐν Λουκούλλ. 31· διασπᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 18· χάρακα σεσιδηρωμένον καὶ δεδεμένον ἁλύσεσιν Διόδ. 19. 83. πρβλ. Μοσχ'ωνα παρ' Ἀθην. 208D. **III.** μικρὸς κλάδος ἢ βλαστὸς, μάλιστα τῆς ἐλαίας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 1, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 5. 1, 4· ὡσαύτως καὶ ἄλλων φυτῶν, αὐτόθι 1. 12, 9· — περιληπτικῶς, θαμνώδη φυτά, Ἡσύχ. **IV.** θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ὀππ. Ἀλ. 1. 173, Αἰλ περὶ Ζ. 12. 25. (Κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματ. ἡ λέξις **χάραξ** ἦτο γένους θηλ. μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας στηρίγματος ἀμπέλου, ἄλλως δὲ ἀρσ., ἴδε Πολυδ. Α'. 162· ἀλλ' ἡ διάκρισις αὕτη δὲν τηρεῖται αὐστηρῶς, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 61).

χαριξιόμεθα, = **χαρισόμεθα**, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ. L. et W. 70, 74.

χαραξίποντος, ον, ὁ χαράσσων τὸν πόντον, δηλ. τὴν θάλασσαν, Ναΐας κλαΐδος χαραξιπόντου Σιμωνίδ. 82.

χάραξις, εως, ἡ, ἐγκεχαραγμένον σημεῖον, «αἱ χαράξεις αὗται (τοῦ σὰν καὶ τοῦ κόππα) καὶ μέχρι τοῦ νῦν σῴζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 23· ἡ χάραξις τοῦ ἀρότρου Θεογνώστ. Καν. 38, Ἡσύχ., ὅστις τὴν λέξιν **ἁματροχίας** ἑρμηνεύει: «τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν». **2)** μεταφορ. ἐπὶ ἰσχυροῦ καὶ ὀξέος πόνου, δεινὰς ὑπὸ βηχὸς ἴσχει τραχύτητας καὶ χ. Πλούτ. 2. 698C.

χαράσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· (ἴδε **γράφω**). Κάμνω τι ὀξύ, ὀξύνω, ἀκονῶ, ἅρπας χαρασσέμεναι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 571· ἐχάρασσον ὀδόντας ὁ αὐτ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 235· χαρασσομένοιο σιδήρου Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 385. **2)** χαράσσω τι διὰ ρίνης, ὅταν ρινῶσι καὶ χαράττωσι τὰ σιδήρια καὶ τοὺς πρίονας Ἀριστ. περὶ Ἀκουστῶν 45.— Παθ., ἐπί τινων πτηνῶν, ἔχουσι .. τὰ ἄκρα τοῦ ῥύγχους κεχαραγμένα Ἀριστ. περὶ Ζώων Μορ. 3. 1, 17· φύλλα κεχαραγμένα, ὀδοντωτά, Διοσκ. 4. 175· σκύταλον κεχ. ὄζοις, ἀνώμαλον ἢ τραχὺ μέ.. Θεόκρ. 17. 31· μεταφορ., [ὄμμα] ἠλεμάτοις ἀκτῖσι χαράσσεται, ἀπαστράπτει ἀπατηλῶς, ἐπὶ τῆς ἐντυπώσεως ἣν παράγει ἡ βαφὴ τῶν βλεφάρων, Ἀνθ. Παλατ. 9. 139. **3)** μεταφορ., ὡς τὸ θήγω, ὀξύνω, ἔρως ψυχὰς χ. (διάφ. γραφὴ ταράσσει) Σοφ. Ἀποσπ. 607, πρβλ. Πλούτ. 2. 92A, 825E.— Παθ., κεχαραγμένος τινί, ὠργισμένος ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 7. 1· κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου, μὴ ὀργίζου πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦτο, Εὐρ. Μήδ. 157· τῇ παρρησίᾳ χαραχθεὶς Πλούτ. 2. 74D. **II.** χαράσσω, αὐλακίζω, διασχίζω, στρωμνὰ δὲ χαράσσοις' ἅπαν νῶτον κεντεῖ, «τὸ ὑπεστρωμένον ἔδαφος κεντρῶδες (ὂν) κεντεῖ καὶ ἐπιξύει τὸ τοῦ Τυφῶνος νῶτον», .. ἢ «τὸ κεκλιμένον νῶτον κεντεῖ ἐπιξύουσα ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφους κεντρώδης στρωμνή» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 1. 54· χ. κῦμα Ὀρφ. Ἀργον. 370· ἀρότρῳ. χ. χέρσον Ἀνθ. Παλατ. 6. 238· ὕδωρ ἐρετμοῖς Νόνν. Διονυσ. 3. 46, πρβλ. 41. 114· —Παθ., νῶτον χαραχθείς, τρωθείς, Εὐρ. Ρῆσ. 37, πρβλ. Πλούτ. 2. 651E· κέκοπται καὶ χαράσσεται πέδον Αἰσχύλ. Πέρσ. 683· θάλασσα φρικὶ χαρασσομένη Ἀνθ. Παλατ. 10. 2, πρβλ. 10. 14. **III.** ἐγχαράττω, ἐπιγράφω, γράφω, ἐν νομίσματι Βάττον' χ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 485, πρβλ. 551· γράμμα .. τοίχοισι χαράξω Θεόκρ. 23. 46, πρβλ. Ἀνθολ. Παλατ. 12. 130· ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε Ἤριννα αὐτόθι 7. 710· τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσσι χ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 293· [νόμους] εἰς πίνακας χ. Διόδ. 12. 26· καθόλου, σχεδιάζω, διαγράφω, παριστάνω, μορφὴν χαράξαι Ἀνθ. Παλατ. 11. 12, πρβλ. Ἀνακρεόντ. 51· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ χνοῦ τῆς παρειᾶς Χριστοδ. Ἔκφρ. 279, Ἀνθ. Πλαν. 344, Νόνν. Διονυσ. — Παθ., στήλας γράμμασι κεχαραγμένας Διόδ. 3. 44· τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο Λουκ. Ἐρωτ. 16· τὸ χαραχθὲν νόμισμα Πολύβ. 10. 27, 13· χρῆσθαι τῷ .. μέτρῳ κεχαραγμένῳ τῷ χαρακτῆρι Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 74· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν κεχαραγμένων γραμμάτων, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. 2.

χαρῆναι, **χαρήσομαι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **χαίρω**.

χαρῑ-δότης, ου, ὁ, = ὁ δοτὴρ χαρᾶς, ἐπὶ τοῦ Διονύσου Πλουτ. Ἀντών. 24, πρβλ. 2. 613D· ἐπὶ τοῦ Διός, αὐτόθι 1048C· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, αὐτόθι 303D.

χαρῑ-δώτης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., ὁ δοτὴρ χαρᾶς, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. 17. 12.

χαρῑδῶτις, ιδος, θηλ. τοῦ προηγ., Ὀρφ. Ὕμν. 8. 9., 54. 9.

χαρίεις, **χαρίεσσα**, **χαρίεν** (περὶ τοῦ **χαρίεν**, ἴδε κατωτέρω IV)· γεν. **χαρίεντος**, δοτ. **-εντι**· κλητ., κατὰ Α. Β. 981, **χαρίεν** καὶ **χαρίεν**· (**χάρις**)· — ὡς καὶ νῦν, πλήρης χαρίτων, ἐπίχαρις κομψός, εὔμορφος, κοινῶς «χαριτωμένος». **I.** παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, [πέπλος [χαριέστατος Ἰλ. Ζ. 90, 271· εἵματα Ε. 905· ἔργα Ὀδ. Κ 223· φᾶρος Ε. 231· ὡσαύτως ἐπὶ πράξεων, ἀμοιβὴ Γ. 58· ἀοιδὴ Ω 197· τέλος χαριέστερον Ι. 5· ὡσαύτως, χ. δῶρα, πλήρη χαρίτων, Ἰλ. Θ. 204· οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν Ὀδ. Θ. 167· καὶ εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα Ἰλ. Α. 39· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, χ. μέτωπον, πρόσωπον, κάρη Π. 798, Σ. 24, Χ. 403· καὶ οὕτως ἐπὶ νεανίου, πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη Ω. 348, Ὀδ. Κ. 279, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 309Β· — ἐπὶ προσώπων καθόλου, πρῶτον ἐν Ἡσ. Θεογ. 246, 260, εἰς δήλωσιν γυναικείας χάριτος καὶ καλλονῆς· ἐπὶ ἀνδρός, φυὴν χαριέστερος Τυρταῖος 9. 5, πρβλ. Σιμωνίδ. 116· καὶ οὕτω, σὰν χαρίεσσαν ὥραν Εὐρ. Ἀποσπ. 462, 5 (λυρ.), ἔνθα κατὰ πρῶτον φαίνεται παρ' Ἀττ. ἡ λέξις. **II.** παρ' Ἀττ. **χαρίεις** συχνάκις ἐλέγετο ἐπὶ προσώπων ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀρετὰς τοῦ πνεύματος, ἐπίχαρις, λεπτός, πεπαιδευμένος, εὐφυής, ὥστε κατέστη σύνηθες ἀντὶ τοῦ **σοφός**, ὡς τὸ Λατ. venustus, festivus, lepidus, scitus, χ., ἦσαν οἱ Λακωνικοὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 1226· οἱ χαρίεντες, ἄνθρωποι ἀνεπτυγμένοι, τυχόντες σπουδαίας ἀνατροφῆς, Ἰσοκρ. 234C, Πλάτ. Πολ. 452Β, 605Β· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, οἱ πολλοί, οἱ φορτικοί, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 5, 4, Πολιτικ. 2. 7, 10· οἱ χ. καὶ νοῦν ἔχοντες αὐτόθι 6. 5, 10· — χ. τι, πεπαιδευμένος, ἠσκημένος εἴς τι, Πλάτ. Λάχ. 180D· περί τι Πλάτ. Ἐπιστ. 363C· χ. ποιητὴς Πλάτ. Νόμ. 680C· οἱ χ. τῶν ἰατρῶν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 13, 7· στρατηγὸς Διόδ. 12. 33· γεωργός, παιδαγωγὸς Πλούτ. κλπ.· — βραδύτερον, ζῷα ἐφθῆναι χαρίεντα Λουκ. Προμ. 3. **2)** οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, πλήρης χάριτος, κομψός, Ἀριστοφ. Πλ. 145, 849, Πλάτ. Γοργ. 484C, Σοφ. 234Β, κ. ἀλλ.· χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χ. δ' οἶδα λέξαι Ἀνακρ. 44· λόγον λέξαι χαρίεντα Ἀριστοφ. Σφ. 1400· χαριέσταται βοήθειαι πρός τι Πλάτ. Πολ. 602D· ἐνθύμημα χ., εὐφυές, ἐμφαῖνον γοργότητα νοῦ, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 12· τὸ ἀστεῖον καὶ χ. Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 2· χαρίεντα σοφίζεσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1401· ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας, χαρίεντα πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ .., θὰ ἐπάθαινα νόστιμα πράγματα, ἐὰν δὲν .., ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 794· χαρίεν [ἐστὶ] εἰδέναι, εἶναι καλὸν νὰ γινώσκῃ τις, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 800· χ. οὖν .. λαλεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1491. δοκεῖ χαριέστερον εἶναι .. λέγειν Πλάτ. Πρωτ. 320C· καὶ εἰρωνικῶς, χαρίεν γάρ, εἰ .., «νόστιμον θὰ ἦτο» ἐὰν .., Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4. 13, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 26. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ φυσικῶν πραγμάτων χαρίεντα τὰ ὑδάτια φαίνεται Πλάτ. Φαῖδρος 229Β· πηγὴ χαριεστάτη αὐτόθι 230Β, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 129. **III.** Ἐπίρρ. **χαριέντως**, ἐπιχαρίτως, μετὰ χάριτος, κομψῶς, εὐφυῶς, δεξιῶς, καλῶς, χ. ἔχειν τὸ σῶμα, ἐν καλῇ καταστάσει, Πλάτ. Φαίδων 80C· πάνυ χ. ἀποδέδεικται αὐτόθι 87Α, πρβλ. Πολιτικ. 300Β, Πολ. 331Α· δείπνου χαριέντως πεπρυτανευμένου Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 4. **2)** φιλαγάθως, εὐγενῶς, εὐμενῶς, Ἰσοκρ. 86D. **3)** μετὰ καλῶν διαθέσεων, μὲ καλὸν σκοπόν, χ. μέν, ἀπειροτέρως δὲ ὁ αὐτ. 240C. **IV.** τὸ οὐδ. ἦν ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίρρ. παρ' Ἀττ. καὶ μόνον τότε ἐγράφετο ὡς προπαροξύτ. **χάριεν**, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 798, Α. Β. 570, Ἐτυμ. Μέγ. 358, Εὐστ. 1088. 7, κλπ.· ὅθεν ὁ Βεκκὴρ καὶ ἄλλοι ἐκδόται διώρθωσαν **χάριεν** ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 145, Πλάτ. Πολ. 426Α, Εὐθύδ. 303Ε, κτλ. Ὁ γνησίως Ἀττ. τύπος θὰ ἦτο **χαρίης**, κατὰ τὸ ὑγιής, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ συγκριτ. καὶ ὑπερθ. **χαριέστερος**, **-έστατος**· ἀλλὰ ταχέως ἐπεκράτησεν ὁ Αἰολ. καὶ Βοιωτ. τύπος **χαρίεις**, ἐν ᾧ ὁ τύπος ὑγίεις μένει ὡς σπάνιος ποιητικὸς τύπος).

χαριεντής, οῦ, ὁ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **χαρίεις**, σχηματισθεὶς κατὰ τὸ **ἐθελοντής**, Παράφρ. Ἰλ. Β. 736, 836.

χαριεντίζομαι, μέλλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι**· ἀποθ.· — φέρομαι ἔν τε τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τῇ πράξει ὡς **οἱ χαρίεντες**, Διονύσ. Ἀλ. π. Λυσίου 13· μάλιστα δὲ εἶμαι ἀστεῖος, λέγω ἀστεῖα, ἀστεΐζομαι κομψῶς, Λατ. festive loqui, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 212, Πλάτ. Πολ. 436D· σπουδῇ χαριεντίζεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 24C· χ. ἐν οὐ χαρίεντι καιρῷ Διονύσ. Ἀλ. π. Λυσίου 14.

χαριέντισμα, τό, χαρίεν σκῶμμα, χαριτολογία, εὐφυολογία, Φίλων 2. 570, Εὐστ., κλπ.

χαριεντισμός, ὁ, τὸ μετὰ χάριτος ἀστεΐζεσθαι, χαρίεις ἀστεϊσμός, Πλάτ. Θεαίτ. 168D· χ. καὶ εὐτραπελία ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 563Β· ἀντίθετ. τῷ **σπουδῇ**, Πλούτ. 2. 11F· χ. ἐν σπουδῇ γενόμενος Διονύσ. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 12.— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περικλείει τὴν ἔννοιαν σκώμματος ἢ εἰρωνείας.

χαριεντιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χαριεντίζομαι**, δεῖ χαριεντίζεσθαι, ἀντίθετ. τῷ **γελωτοποιητέον**, Κλήμ. Ἀλ. 196.

χαριεντότης, ητος, ἡ, χάρις τρόπων, τρόποι ἀστεῖοι καὶ παιγνιώδεις, Πλούτ. 2. 411Β.

χαριέντως, Ἐπίρρ. τοῦ **χαρίεις**, ὃ ἴδε.

χαριεργός, όν, (*ἔργω) πιθαν. ὁ δίδων χάριν καὶ κομψότητα εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν τεχνιτῶν, Ἀνθ. Παλατ. 6. 205.

χαρίζομαι· μέλλ. **-ίσομαι** Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 9. 1, Καιν. Διαθ., κλπ.· Ἀττ. **-ιοῦμαι** Θουκ. 3. 40., 8. 65, κλπ.· **χαριεῖ**

ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 1. 90·— ἀόρ. ἐχαρισάμην αὐτόθι 91,'Αττ.· εὐκτ. χαρίσαιτο Ἰλ. Ζ. 49, κ. ἀλλ. — Παθ. τύποι: μέλλ. χαρισθήσομαι, ἐπὶ παθ. σημασίας, Ἐπιστ. πρὸς Φιλήμ. 22· ἀόρ. ἐχαρίσθην, ἐπὶ παθ. σημασίας, Πράξ. Ἀποστ. γ', 14, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. 6' 12· — πρκμ. κεχάρισμαι ἐπὶ ἐνεργητ. σημασίας, κεχάρισαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1045, -ισται ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 54, προστ. -ίσθω Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 250 C· ἀπαρ. -ίσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 10· ὡσαύτως ἐπὶ παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. III· (χάρις). Ὡς καὶ νῦν, λέγω ἢ πράττω τι εὐάρεστον εἴς τινα, κάμνω χάριν εἴς τινα, ὑποχρεώνω, δεικνύω εὔνοιαν, κάμνω τινὸς τὸ θέλημα, Λατ. gratificari, μετὰ δοτ. προσ., τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., χαριζομένη πόσεϊ ᾧ Ἰλ. Ε. 71, πρβλ. Λ. 22, Ο. 449, Ὀδ. Ν. 265· ἅπαξ παρ' Ἡσ., ποίησε, χαριζόμενος Διὶ Θεογ. 580· πᾶσιν χαριζοίμην ἂν Ἡρόδ. 9. 130, κλπ.· καὶ παρ' Ἀττ., Θουκ. 3. 40, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 16· Καλλία χαριζόμενος Πλάτ. Πρωτ. 362Α, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1368·— ἀπολ., φέρομαι εὐαρέστως πρός τινα, ζητῶ καὶ ἐπιδιώκω τὴν εὔνοιάν τινος, συναινῶ, συγκατανεύω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀντία φάσθαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 700 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Αἰσχύλῳ)· οἱ ὑπὲρ τὸν καιρὸν χαριζόμενοι Ἀνδοκ 30. 1· μετὰ συστοίχ. αἰτ., χ. χάριτας Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 1. πρβλ. Ἰσοκρ. 8Ε, Δημ. 306, ἐν τέλει·— ὁ τρόπος ἐκφέρεται διὰ προσδιορισμοῦ κατὰ μετοχήν, χαρίζετο .. ἱερὰ ῥέζων Ὀδ. Α. 61, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 90, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1045, Πλάτ. Πολ. 338Α, 426C, κλπ.·— ἢ συνηθέστερον διὰ δοτ. τρόπου, μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μὴ ζήτει εὔνοιαν ἢ χάριν διὰ ψευδολογιῶν, Ὀδ. Ξ. 387· οὕτω, χαρίζεσθαι φιλότητι Κ. 43, κλπ.· τῷ αὐτῷ, διὰ τοῦ αὐτοῦ τεχνάσματος, Θουκ. 3. 42· λόγῳ θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χ. Πλάτ. Θεαίτ. 173· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὰ βέλτιστα λέγειν, Δημ. 110. 17, πρβλ. Πλούτ. 2. 66Δ.

2) παρ' Ἀττ. χαρίζομαι, ἐνδίδω εἰς ἐπιθυμίαν ἢ πάθος, ὡς τὸ Λατ. indulgere, θυμῷ χαρίζεσθαι κενὰ Σοφ. Ἠλ. 331 (τὸ ῥῆμα χαρίζομαι οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ.), πρβλ. Ἀντιφῶντα 127. 22, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 25· ὀργῇ Εὐρ. Ἀποσπ. 31· τῇ γλώσσῃ ὁ αὐτ. Ὀρ. 1514· τῇ ἐπιθυμίᾳ Πλάτ. Πολ. 561C· τῷ σώματι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 23· τῇ γαστρὶ αὐτόθι 2. 1, 2, Κύρ. Παιδ. 4. 2, 39· τῇ ἡδονῇ αὐτόθι 4, 3, 2. **3)** ἐπὶ γυναικός, χ. ἀνδρί, Λατ. copiam sui facere, morigerari (πρβλ. χάρις III. 2), ἐρᾶν καὶ ἐρῶσι χαρίζεσθαι Πινδ. Ἀποσπ. 236· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 517, Ἐκκλ. 629, Πλάτ. Συμπ. 182Α, ἐν Φαίδρῳ 231C, 256Α, Ξεν., κλπ.· ἐντεῦθεν περὶ τῆς Κωμῳδίας λέγεται: ὀλίγοις χαρίσασθαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 517·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., χ. θήλειαν ἀπόλαυσιν Λουκ. Ἔρωτ. 27. **4)** ὑποχωρῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τινὸς ἐν τῇ συζητήσει, τῷ παρέχω πᾶσαν εὐκολίαν, Πλάτ. Μένων 75Β· οὕτω. χ. τῷ ἵππῳ Ξεν. Ἱππ. 10, 12.

II. μετ' αἰτ. πράγμ., προσφέρω προθύμως, δίδω μετὰ χαρᾶς, δωροῦμαι, «χαρίζω», δῶρα Ὀδ. Ω. 283· ἄποινα Ἰλ. Ζ. 49, Κ. 380· χαρίζεσθαί τινί τι Ἀρχίλ. 6, Ἡρόδ. 1. 91, Ἀριστοφ. Ἀχ. 437, Ἱππ. 54, Ξεν., κλπ.· — ὅταν ὡς ἀντικείμενον ὑπάρχῃ ἀπαρέμφατον, συνήθως λαμβάνει τὸ ἄρθρον, χ. τὸ ποθεῖν Πλούτ. 2. 609Α· τὸ ζῆν Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β', 33)· τὸ βλέπειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ζ', 21· ἀλλ' ἐνίοτε ἄνευ τοῦ ἄρθρου, χάρισαι [αὐτοῖς] μένειν, ἐπίτρεψον εἰς αὐτοὺς νὰ .., Λουκ. Ἔρωτ. 19, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 5. 237· οὕτως, ἆρ' ἄν τί μοι χαρίσαιο τοιόνδε,—μή μου καταγελᾶν Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 364C. **2)** μετὰ γεν. διαιρ., παρέχω ἐλευθέρως ἔκ τινος πράγματος, δωροῦμαι, «χαρίζω» ἐξ αὐτοῦ, χ. ἀλλοτρίων Ὀδ. Ρ. 452· ταμίη .. χαριζομένη παρεόντων, παρέχουσα ἐλευθέρως ἐκ τῶν ὑπαρχόντων πραγμάτων, Α. 140, κλπ.· παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι Θέογν. 1000· γλώσσης μαψιδίοιο χ. παρεοῦσι Θεόκρ. 25. 188·— περὶ τῆς φράσεως προικὸς χαρίζεσθαι, Ὀδ. Ν. 15, ἴδε προΐξ Ι. 1.

3) μετ' αἰτ. προσώπου, παραδίδω, ἀπολύω τινὰ εἰς ἔνδειξιν εὐνοίας, δηλ. οὐχὶ μετὰ νόμιμον διαδικασίαν, τῇ μητρὶ χ. Ὀκτάβιον Πλουτ. Γ. Γράκχ. 4, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. κε', 11, 16.

4) συγχωρῶ, Λατ. condonare, τὴν ἀδικίαν τινὶ Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ιβ', 13, πρβλ. πρὸς Κολ. 6', 13· καὶ ἀπολ., Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. 6', 7, κλπ. **III.** Παθ., εἶμαι εὐάρεστος εἴς τινα, ἀρέσκω, εἶμαι ἀγαπητός, οὔ πω πάντεσσι χαριζόμενος Ὀδ. 8. 538· μάλιστα ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ., κεχάριστο θυμῷ, ἦτο ἀγαπητὸς εἰς αὐτήν, ἠγάπα αὐτὴν ἐγκαρδίως, Ζ. 23· τοῖσι Εὐβοέεσσι ἐκεχάριστο, εἶχε γείνῃ πρὸς εὐαρέστησιν τῶν Εὐβοέων, Ἡρόδ. 8. 5· ταῦτα μὲν οὖν μνήμῃ κεχαρίσθω Πλάτ. Φαῖδρ. 250C. **2)** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὕτως ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρκμ. κεχαρισμένος, η, ον, ὡς ἐπίθ., εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, ἀγαπητός, Λατ. gratus, acceptus, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ Ἰλ. Ε. 243, 826, κλπ., πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 580· δῶρα θεοῖς κεχαρισμένα Ἰλ. Υ. 298, πρβλ. Π. 184, Τ. 397· κεχαρισμένα θεῖναί τινι, πράγματα εὐαρεστοῦντά τινα, Ἰλ. Ω. 661 (οὕτω, κεχ. τινὶ πράσσειν Λυσί. 106. 11)· ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς Ὀδ. Θ. 584· κεχαρισμένος ἦλθεν, εὐπρόσδεκτος, Β. 54, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 87., 3. 119, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 10, Πλάτ., κλπ.· κεχαρισμένα θύρσῳ Εὐρ. Ἱρ. Μαιν. 889· κεχαρ. χοιρίδιον Ἀριστοφ. Εἰρ. 386· πᾶσι κεχαρισμένος Πλάτ. Σοφ. 218Α· κεχαρισμένα τοῖς θεοῖς ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 14Β, ἐν Φαίδρῳ 273Ε· λόγος κεχ. Δημ. 178. 3· σιτίον ἢ ποτὸν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 24· ἐν τοῖς μὴ κεχαρισμένοις .. πρὸς τὴν αἴσθησιν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 5, 4.—Ἐπίρρ., κεχαρισμένως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 248, Πλάτ. Φαῖδρος 273Ε, κλπ. **3)** Παρὰ μεταγεν. εὑρίσκομεν συγκρ. κεχαρισμενώτερος, Αἰλ. π. Ζῴων 12. 7· ὑπερθ. -ώτατος, Ἀλκίφρων 3. 65.—Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ Τραγ., ἀλλὰ συχνὴ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ.—Ἴδε Κόντου Σχόλια ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 442.

χάριν, ἴδε **χάρις** VI. 1.

Χαρῖνος, ὁ, ὄνομα κωμικοῦ τινος ὀρχηστοῦ ἐν Σπάρτῃ, ἐκ δὲ τούτου καὶ διαρκὲς πρόσωπον ἐν τῇ Δωρικῇ κωμῳδίᾳ, ὡς παρὰ τοῖς Ἱσπανοῖς ὁ Gracioso, Müller Dor. 4. 7. § 3.

χάρις [ᾰ], ἡ, γενικ. χάρῐτος· αἰτ. χάριν [μετὰ ῑ ἐν ἄρσει, Ἰλ. Ε. 874, Λ. 243], ὡσαύτως χάριτα Ἡρόδ. 6. 41., 9. 107, Εὐρ. Ἠλ. 61, Ἑλ. 1378, Ξεν., κλπ., (ὥστε ὁ Μοῖρις 414 οὐδόλως δικαιοῦται λέγων ὅτι τὸ χάριτα δὲν εἶναι Ἀττικόν, ἴδε κατωτ. Β)· πληθ. χάριτες· δοτ. χάρισι, ποιητικ. χάρισσι Πινδ. Ν. 5 ἐν τέλ., ἢ χαρίτεσσι, Ἰλ. καὶ Πίνδ.· (√ΧΑΡ, χαίρω).

Χάρις, ὡς καὶ νῦν, Λατ. gratia: **I.** ἐπὶ ἀντικειμενικῆς σημασίας, ἐξωτερικὴ χάρις, θέλγητρον, ὄψις ἐρασμία, ἰδιότης ἀξιέραστος, κυρίως ἐπὶ προσώπων, θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατεχεύατ' Ἀθήνη Ὀδ. Β. 12, κτλ.· χάριν ἀμφιχέαι τινὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 65· εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 416· καὶ ἐν τῷ πληθ., χάριτες, θέλγητρα, κάλλει καὶ χάρισι στίλβειν Ὀδ. Ζ. 237· ἔσσεις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων Εὐρ. Βάκχ. 236· μετὰ χαρίτων, ἐπιχαρίτως, Θουκ. 2. 41· — σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή, ἐπὶ ἐνωτίων, Ἰλ. Ξ. 183, Ὀδ. Σ. 298· ἐπὶ ἔργων, ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζειν Ο. 320, πρβλ. Ἰλ. Ξ. 183· ἐπὶ λόγων, οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν Ὀδ. Θ. 175· πλείστη δὲ χάρ. κατὰ μέτρον ἰούσης [γλώσσης] Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 720· ταὶ Διονύσου χάριτες ἐν διθυράμβῳ Πινδ. Ο. 13. 25· ἡ τῶν λόγων χ. Δημ. 50. 9· μῦθοι πληθόμενοι χαρίτων Ἀνθ. Παλατ. 9. 186. **2)** δόξα, Ἀθηναίων χ. Πινδ. Π. 1. 148, πρβλ. Ο. 1. 29., 8. 75, 105. **II.** ἐπὶ ὑποκειμενικῆς σημασίας, χάρις, εὔνοια ὡς αἴσθημα εἴτε τοῦ ἐνεργοῦντος εἴτε τοῦ δεχομένου τὴν ἐνέργειαν (ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι ἀπαντῶσιν ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς, ἡ χάρις χάριν φέρει Σοφ. Ο. Κ. 779· χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεὶ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 522, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1234, Ἀριστ. Ρητ. 2. 7)· **1)** ἐπὶ τοῦ ἐνεργοῦντος, χάρις, εὔνοια, εὐμένεια, ἀγαθὴ διάθεσις, καλωσύνη, τινός, πρός τινα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 188· τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεὶς Θουκ. 3. 95· οὐ χάριτι τῇ ἐμῇ, οὐχὶ διὰ καλόν τι αἴσθημα πρὸς ἐμέ, Ἀντιφῶν 134. 16· ἀπολ., εἰ δέ τις μείζων χ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 960· τῆς παλαιᾶς χ. ἐκβεβλημένη Σοφ. Αἴ. 808·— ἐντεῦθεν ἡ θεολογικὴ σημασία. **2)** συνηθέστερον ἐπὶ τοῦ δεχομένου τὴν ἐνέργειαν, ἡ συναίσθησις τῆς γενομένης χάριτος, εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία, Ἰλ. Δ. 95· τινός, διά τι πρᾶγμα, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων Ὀδ. Δ. 695, Χ. 319, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 503· σπανιώτερον μετ' ἀπαρ., οὔ τις χάρις ἦεν μάρνασθαι, οὐδεμία ἀχαριστία (ἀγνωμοσύνη) ὑπάρχει διὰ τοὺς μαχομένους, Ἰλ. Ι. 316, Ρ. 147· οὕτω, χάριν ἀπομνήσασθαί τινι Ἡσ. Θεογ. 503, πρβλ. Θουκ. 1. 137· χάριν φέρειν τινὶ Πινδ. Ο. 10 (11). 22· χ. ἀμείβειν ἢ ἀμείβεσθαί τινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 729, Σοφ. Ἠλ. 134·— μάλιστα δέ, χάριν εἰδέναι τινί, ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χ. ἤματα πάντα Ἰλ. Ξ. 235· καὶ συχν. παρὰ πεζογράφοις, Ἡρόδ. 3. 21, Ξεν., κλπ· τινός, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 11, κλπ.· τινὶ ἢ ἐπί τινι Πλουτ. Ἀλέξ. 62, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 17· χ. προσειδέναι Πλάτ. Ἀπολ. 20Α· καὶ βραδύτερον, χ. γιγνώσκειν, ἐπίστασθαι Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 476· — χ. ἔχω τινί τινος, αἰσθάνομαι εὐγνωμοσύνην πρός τινα διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 7. 120, πρβλ. 1. 71, καὶ συχν. παρ' Ἀττ. μετὰ μιᾶς πτώσεως ἢ ἀμφοτέρων, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 767, Ἰφ. ἐν Ταύρ. 846, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 14 ὡσαύτως, χάριτας ἔχων πατρός, ὀφείλων πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην, Εὐρ. Ὀρ. 237· ἀλλά, ἀσπασμάτων χάριν τίν' ἕξει; τίνα εὐγνωμοσύνην θὰ ἔχῃ; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 830· καὶ οὕτω, χ. ἂν ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἔχειν Θουκ. 8. 87· ἔχειν χ. πρός τινα εὑρίσκειν χάριν ἐνώπιον αὐτοῦ, Πλουτ. Δημ. 7, Κ. Δ.·— χ. ὀφείλειν, χρεωστεῖν εὐγνωμοσύνην Σοφ. Ἀντ. 331, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 2, 30· προσοφείλειν Δημ. 37. 8·— οὐδεμία χ. ἐφαίνετο πρός τινος Ἡρόδ. 5. 90·—χάριν ἢ χάριτα κατατίθεμαί τινι, κάμνω εὐεργεσίαν πρός τινα καὶ οὕτω κτῶμαι δικαιώματα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 6, 41., 7. 178, Ἀντιφῶν 136. 27, Θουκ. 1. 33· χάριν λαμβάνειν τινός, λαμβάνειν εὐχαριστίας παρά τινος, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1004, κτλ.· ἀπολαμβάνειν παρά τινος Λυσίας 160. 35· τινός, διά τι πρᾶγμα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 5, Αἰσχίνης 28. 22· διπλῆν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν Σοφ. Φιλ. 1370· κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χ. ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 471· οὕτω, χ.

κομίσασθαι Θουκ. 3. 58· τυχεῖν χάριτος Λυκοῦργ. 167. 8· χάριτας ἀπέχειν 'Ανθ. Παλατ. 7. 458, κτλ.· — εἰ καὶ πάντα ταῦτα συνέρχονται εἰς τὴν σημασίαν III.— χάρις [ἐστί] τινι ὅτι.., οἷον, χάρις τοῖς θεοῖς ὅτι.., «δόξα τῷ Θεῷ ὅτι..», Ξεν. 'Αν. 3. 3, 14, Κύρου Παιδ. 7. 5, 72· χ. τινί τινος Λουκ. Τίμ. 36· τινὶ ὑπέρ τινος Πλούτ. 2. 1122A. 3) εὔνοια, χάρις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν βίαν, χάριτι πλεῖον ἢ φόβῳ Θουκ. 1. 9· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπειλῇ Πλουτ. Σύλλ. 38.

III. ἐπὶ συγκεκριμένης ἐννοίας, χάριν φέρειν τινί, χαρίζεσθαί τινι, ποιεῖν τι χάριν αὐτοῦ, χάριν εὐνοίας πρὸς αὐτόν, ὡς τὸ ἦρα φέρειν **τινί**, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ 'Ιλ. Ε. 211, 874, Ι. 613, 'Οδ. Ε. 307, Πίνδ., 'Αττ.· παρ' 'Αττ., ὡσαύτως, χάριν θέσθαι τινὶ (οὐδέποτε θεῖναι, Elmsl. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 720), 'Ηρόδ. 9. 60. 107, Αἰσχύλ. Πρ. 782, Εὐρ.'Εκ. 1211, κτλ.· προσθέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 767· χ. ὑπουργεῖν τινι Αἰσχύλ. Πρ. 635· παρασχεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1183· πράσσειν Εὐρ. Ἴων 36, 896· δρᾶν Θουκ. 2. 40· ἀνύεσθαι Σοφ Τραχ. 996· νέμειν ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 1371· χ. δοῦναί τινι Αἰσχύλ. Πρ 822, Σοφ. Ο. Κ. 1489· ἀλλά, χ. δοῦναί τινι, ὡσαύτως, = **χαρίζεσθαι** (Ι. 2), περιποιοῦμαι, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, ὀργῇ αὐτόθι 855· γαστρὶ Κρατῖνος ἐν 'Αδήλ. 143· χ. χαρίζεσθαι, ἴδε **χαρίζομαι** Ι. 1. — χ. ἀνθυπουργεῖν, ἀντιδιδόναι, Σοφ. 'Αποσπ. 313· τίνειν Αἰσχύλου Πρ. 985, 'Αγ. 822· ἐκτίνειν Εὐρ. 'Ορ. 453, Πλάτ., κλπ.: χάρ. ἀποδιδόναι τινὸς Πλάτ. Πολ. 338Β· ἀντί τινος Ξενοφ. 'Αγησ. 2, 29· ὑπέρ τινος 'Ισοκρ. 52Β· ὡσαύτως, τὰς χάριτας ἀποδιδόναι τινὸς Λυσί. 189. 8, κτλ.· χάριτας ἀντιδιδόναι Θουκ. 3. 63· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χάριν ἀπαιτεῖν, ἀπαιτεῖν ἀνταπόδοσιν τῆς γενομένης χάριτος, ἢ εὐεργεσίας, Εὐριπ. 'Εκάβ. 276, πρβλ. Δημ. 504. 22, Λυκοῦργ. 167. 30· ἐξαιτεῖσθαι Σοφ. Ο. Κ. 586·— χάριν ἀποστερῶ, δὲν ἀνταποδίδω τὴν χάριν ἣν ἔλαβον, Πλάτ. Γοργ. 520C· ὡσαύτως, ἀπ. τινὰ χάριτος ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 'Ελάττ. 372C· — τὰς αὐτοῦ χάρ. εἰς τοὺς φίλους, τὰς εὐεργεσίας ἃς ἔκαμέ τις πρὸς αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 729D· — παρὰ τοῖς Τραγικ., χ. ἄχαρις, εὔνοια, χάρις μὴ λαμβάνουσα εὐγνωμοσύνην ἢ ἀναξία εὐγνωμοσύνης, Αἰσχύλ. Προμ. 545, Χο. 42, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1757. 2) ἰδίως ἐπὶ χάριτος προερχομένης παρὰ γυναικὸς (ἴδε **χαρίζομαι** Ι. 3), χάριν μνηστῆς ἰδεῖν 'Ιλ. Λ. 243· οὕτω παρ' 'Αττ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἷον Ξεν.'Ιέρ. 1. 34., 7, 6· καὶ πλήρες, χάριτες ἀφροδισίων ἐρώτων Πινδ. 'Αποσπ. 90. 1, πρβλ. Αἰσχύλ.'Αγ. 1206, Πλάτ. Φαῖδρ. 254Α, κ. ἀλλ. **IV.** τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χάριτος εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, εὐαρέστησις, εὐφροσύνη, τέρψις, χαρά, τινός, ἔκ τινος πράγματος, φόρμιγγος, συμποσίου Πινδ. Π. 2. 129, Ο. 7. 8· νίκας ὁ αὐτ. ἐν Ο. 10 (11). 95· ὕπνου χ. Εὐρ. 'Ορ. 159· τὰν βοτρυώδη Διονύσου χ. οἴνας ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 535, πρβλ. 'Αριστοφ. Νεφ. 310· ἔτι δέ, γόων χ Εὐρ. 'Ικ. 79· ἔνοπτρα, παρθένων χάριτας, ὡς τὸ Λατιν. deliciae, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1109· — ἀπολ., Ἔρως .. γλυκεῖαν εἰσάγων χ. ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππολύτῳ 529· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λύπη, Σοφ. 'Ηλ. 821, Εὐρ. 'Ελ. 655· πρὸς τὸ πόνος Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 232, πρβλ. Θουκυδ. 4. 86· θανεῖν πολλὴ χάρις Αἰσχύλ. 'Αγ. 550, πρβλ. 1303· βίου χ. μεθεῖσα Εὐρ. Μήδ. 227· οὐδεμίαν τῷ βίῳ χάριν ἔχω 'Αριστοφ. Λυσ. 865, πρβλ. 869· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Πλάτ. Γοργ. 462C, Δημ. 465. 17. **V.** δαιμόνων χάρις, ἡ εἰς αὐτοὺς ὀφειλομένη τιμή, ἡ λατρεία αὐτῶν, μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης, Αἰσχύλ. 'Αγ. 182· οὕτως ἀθίκτων χ. αὐτόθι 372· ὅρκων Εὐρ. Μήδ. 439. 2) ἀναγνώρισις τῆς ὀφειλομένης ταύτης τιμῆς τῆς λατρείας, προσφορὰ εὐχαριστήριος, εὐκταία χ. τινός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κοινὸν δῶρον, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1387, Ξεν.'Ιέρ. 8. 4· πέμπειν χ. Αἰσχύλ. Χο. 180, 517· τιμὴ καὶ γέρα καὶ χ. Πλάτ. Εὐθύφρων 15Α, πρβλ. Λάχ. 187Α. **VI.** 'Ιδιαίτεραι χρήσεις, 1) αἰτ. ἑνικ. ὡς ἐπίρρ., χ. τινός, ὡς καὶ νῦν, χάριν Ἕκτορος 'Ιλ. Ο. 744· ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν, δηλ. μόνον διὰ νὰ ὁμιλῇ, μόνον διὰ νὰ ἔχῃ τις αἰτίαν νὰ ὁμιλῇ, 'Ησ. Ἔργ. καὶ 'Ημ. 707, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 266· σπανίως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὴν 'Αθηναίων χάριν 'Ηρόδ. 5. 99.

6) ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει ταχέως προσέλαβε τὸν χαρακτῆρα προθέσεως, ὡς τὸ ἕνεκα, Λατ. gratiâ, causâ, ἐνίοτε πρὸ τῆς γενικῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' αὐτήν, χάριν τινός, ἐξ αἰτίας τινός, κακὰ νιν ἕλοιτο μοῖρα δυσπότμου χάριν χλιδᾶς Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 888· τοῦ χάριν; τίνος ἕνεκα; διὰ ποῖον λόγον;'Αριστοφ. Πλ. 53· συγχωρῶ τοῦ λόγου χ Πλατ. Πολ. 475Α· χάριν πλησμονῆς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 241C· οὕτω, ἐμὴν χάριν, σὴν χάριν, πρὸς χάριν μου, πρὸς χάριν σου, «διὰ τὸ χατῆρί σου», Λατ. meâ, tuâ gratiâ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1046, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1238· κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χ. Σοφ. Τραχ. 485· σπανιώτερον μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὴν σὴν δ' ἥκω χ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1413· σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χ. Εὐρ. Φοίν. 763·—καὶ πλεοναστ., τίνος χάριν ἕνεκα (ἴδε ἐν λ. ἕνεκα Ι. 4)· ὡσαύτως, χάριν τίνος, ὡς τὸ ἕνεκα Ι. 2, ἔπους σμικροῦ χ. Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 444· δακρύων χάριν, ὡς πρὸς δάκρυα, δηλ. ἐὰν τὰ δάκρυα ἠδύναντο νὰ κατορθώσωσιν αὐτό, ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 501· πρβλ. Valck. εἰς 'Ηρόδ. 6. 63, Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 343. — Κατ' ἀρχὰς ἀναμφιβόλως τὸ χάριν ἦτο αἰτιατικὴ κειμένη ὡς παρένθεσις ἢ ἐπεξήγησις ὁλοκλήρου προτάσεως, ὡς ἐν 'Ιλ. Ο. 744, χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος· καταδηλότερον δὲ γίνεται τὸ ἐνταῦθα λεγόμενον ἐκ τοῦ χωρίου: κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο, Εὐρ. 'Ιφ. ἐν Ταύρ. 566· πρβλ. νίκας τινὸς ἀκάρπωτον χ., Σοφ. Αἴ. 176. 2) μετὰ προθέσεων: α) εἰς χάριν τινός, Θουκ. 3. 37, πρβλ. Πινδ. Ο. 1. 121· οὐδὲν εἰς χάριν πράσσειν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1353· ἐς χ. τίθεσθαί τι Πλουτ. Μάρ. 46· — οὕτω, κατὰ χάριν Πλάτ. Νόμ. 740C· χάριτος ἕνεκα αὐτόθι 771D. 6) πρὸς χάριν πράσσειν τί τινι Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1776· δρᾶσαι Εὐρ. 'Ελ. 1281· πρὸς χάριν λέγειν τινί, ὡς τὸ **χαριτογλωσσεῖν**, ὁ αὐτ. ἐν 'Εκ. 257, Ξεν 'Απομν. 4. 4, 4, πρβλ. 'Ελλ. 6. 3, 7· ἀλλά, πρὸς χ. βορᾶς, χάριν βορᾶς Σοφ. 'Αντιγ. 30· πρὸς χ., ἀντίθετον τῷ κλάων, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1152· — ἀλλά, πρὸς χάριν εὐσεβείας, ἁπλῶς ὡς τὸ ἀπρόθετον **χάριν**, Πινδ. Ο. 8. 10· τίνος νόμου πρὸς χ.; Σοφ. 'Αντιγ. 908 πρὸς ἰσχύος χάριν Εὐρ. Μήδ. 538· — πρὸς χάριν, καθ' ἑαυτό, ὡς χάριν, ὡς εὐεργεσίαν, πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ Σοφ. 'Αποσπ. 26· ἀλλά, κορέσαι στόμα πρὸς χ., πρὸς εὐχαρίστησίν των, ὁ αὐτ. 1156. γ) ἐν χάριτι κρίνειν τινά, κρίνειν κατὰ προσωποληψίαν, Θεόκρ. 5. 69 ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐχαρίστησίν τινος, ἐν χάριτι διδόναι ἢ ποιεῖν τινί τι Ξεν. Οἰκ. 8, 10, Πλάτ. Φαῖδων 115Β· — ἐν χάρισι παραλαμβάνειν, εὐγνωμόνως, Πλάτ. Νόμ. 796Β. δ) διὰ χαρίτων εἶναι ἢ γίγνεσθαί τινι, ἔχειν σχέσεις φιλίας ἢ ἀμοιβαίας εὐνοίας πρός τινα, Ξεν. 'Ιέρων 9, 1, 2. ε) μετὰ χάριτος καὶ ἐθελοντί, μετὰ χάριτος καὶ ἐθελουσίως, Πολύβ. 2. 22, 5, κτλ.· ὅπερ παρὰ Ξεν. (Κύρου Παιδ. 4. 2, 11) φέρεται ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες. **VII.** μεταφορ., τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδίδετο εἰς τὴν κυπάρισσον, διττὸν αἱ κυπάρισσοι ὄνομα ἔχουσι, χάριτες μὲν διὰ τὴν τέρψιν, κυπάρισσοι δὲ διὰ τὸ κτλ. Γεωπον. 11. 4, 1· καὶ εἴς τι εἶδος μύρου, Σχολ. εἰς 'Ιλ. Ρ. 51.

Β. Χάρις, ἡ, ὡς μυθολογ. κύριον ὄνομα κλινόμενον κατὰ τὸ οὐσιαστ. **χάρις**, πλὴν ὅτι ἡ αἰτ. εἶναι **Χάριτα** (ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ὡς λέγει Θωμᾶς ὁ Μάγιστρ., διότι ὁ Μελέαγρος ἐν 'Ανθ. Παλατ. 5. 149 ποιεῖται χρῆσιν ἀμφοτέρων τῶν τύπων **Χάριν καὶ Χάριτα**, πρβλ. Λουκ. Θεῶν Διαλ. 15 1, Παυσ. 9. 35, 4)· ποιητ. δοτ. πληθ. **Χαρίτεσσι**, 'Ιλ. Ρ. 51, Πίνδ.· — ἡ γυνὴ τοῦ 'Ηφαίστου, 'Ιλ. Σ. 382 (ὁ 'Ησ. Θεογ. 958 παρίστησι τὴν 'Αγλαΐαν τὴν νεωτέραν τῶν Χαρίτων ὡς σύζυγον αὐτοῦ)· ὅθεν ὁ M. Müller ταυτίζει αὐτὴν πρὸς τὴν 'Αφροδίτην τὴν φαιδρὰν θεὰν τῆς θαλάσσης (ἴδε **χαίρω**), πρβλ. Dict. of Biogr. ἐν λ. Charis· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **Χάριτες, αἱ**, Λατ. Gratiae, αἱ θεότητες, αἱ κάτοχοι πάσης χάριτος, αἱ πᾶσαν χάριν παρέχουσαι ἔτι καὶ τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι νίκην, Böckh Expl. Pind. O. 2. 50 (90) κἑξ., 7. 12 (20). Παρ' 'Ομ. ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι ἀόριστος, πρβλ. 'Ιλ. Ξ. 267, 276· ἀλλ' ὁ 'Ησ. ἐν Θεογ. 907 (ποιῶν αὐτὰς θυγατέρας τοῦ Διὸς) περιορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς τρεῖς, ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι, 'Αγλαΐα, Εὐφροσύνη, Θάλεια· τούτῳ δὲ ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Πίνδ. ἐν Ο. 14. 19.— 'Εν 'Οδ. Σ 193, Θ. 364, παρίστανται ὡς θεράπαιναι τῆς 'Αφροδίτης, ἣν λούουσι καὶ ἐνδύουσι, πρβλ. 'Ιλ. Ε. 338, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 6. 24, 7, Müller Archäol. § 378. 1· ἐν 'Οδ. Β. 18 αἱ ἀμφίπολοι τῆς Ναυσικάας παρίστανται ὡς Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι· ἐν 'Ησ. Θεογ. 64 αἱ Χάριτες παρίστανται συνοικοῦσαι ταῖς Μούσαις· ἐν τῷ εἰς 'Αφρ. 'Ομ. Ὕμν. 95, περὶ τῶν Χαρίτων λέγεται ὅτι: θεοῖσι πᾶσιν ἑταιρίζουσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται· — αἱ καλαὶ κόμαι λέγονται ὅτι εἶναι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι (δηλ. ταῖς τῶν Χαρίτων) 'Ι. Ρ. 51·— ὁ Θεόκρ. μάλιστα, ἐν 16. 6, καὶ τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα καλεῖ **χάριτας**.—Ἡ λατρεία τῶν Χαρίτων λέγεται ὅτι εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ 'Ετεοκλέους· τοῦ ἐν 'Ορχομενῷ τῆς Βοιωτίας, 'Ετεόκλειοι θυγατέρες θεαὶ Θεόκρ. 17. 104, ἔνθα ἴδε Σχόλ., καὶ πρβλ. Παυσ. 9. 35, 3., 38, 1, Στράβ. 414· Müller Orchom. 8, σ. 177 κἑξ.· ἀλλ' ἐν Λακεδαίμονι καὶ ἐν 'Αθήναις μόνον δύο χάριτες ἐλατρεύοντο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐν μὲν Λακεδαίμονι ἐκαλοῦντο **Φάεννα καὶ Κλήτα** (οὐχὶ **Κλητά**), οἱονεὶ ἡ παρέχουσα δόξαν, φήμην· ἐν 'Αθήναις δε **Ἡγεμόνη** καὶ **Αὐξώ**, οἱονεὶ ἡ ὁδηγοῦσα καὶ ἡ αὔξουσα, Παυσ. 3. 18, 6., 9. 35, 2· ὀψιαίτερον δὲ ἐκαλοῦντο **Χάρις** καὶ **Πειθώ**· — πρὸς τῶν Χαρίτων Πλάτ. Θεαίτ. 152C· νὴ τὰς Χ. Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 26· ὦ φίλαι Χ. Πλούτ. 2. 710C.— Τὸ ἑνικὸν κεῖται παρ' 'Αντιφ. ἐν 'Αδήλ. 4, Χάριτος ἡδίστης θεῶν, πρβλ. Hor. Od. 4. 7, 5.

χαρίσιος [ῐ], α, ον, = **χαριστήριος**, ἔδνον Καλλ. 'Αποσπ. 193· **χαρίσια**, δηλ. δῶρα, Σουΐδ. 2) **χαρισία βοτάνη**, «ἐν ὄρει Τηϋγέτῳ γίνεσθαι βοτάνην καλουμένην χαρισίαν, ἣν γυναῖκες ἔαρος ἀρχομένου τοῖς τραχήλοις περιάπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν συμπαθέστερον ἐρῶνται» 'Αριστ. π. Θαυμασ. 163.

II. χ. πλακοῦς, εἶδος πλακοῦντος, πέμψω πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν χαρίσιον 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 6· ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέτ-

τοῦσα τὸν χαρίσιον (ἐξυπ. πλακοῦντα) Εὔβουλος ἐν «Ἀγκυλίωνι» 2, πρβλ. Ἀθήν. 668D. **ΙΙΙ.** τὰ Χαρίσια (ἐξυπακ. ἱερά), = **Χαριτήσια**, πρβλ. 1843. 25.

χάρισμα, τό, ἐν τῇ Καιν. Διαθ. δωρεά, δῶρον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιϛ' κέξ.· ἀντίθετ. τῷ **ὀψώνια**, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιϛ', 23·— παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἰδίως τὸ βάπτισμα, Κλήμ. Ἀλ. 113.

χαρισμός, ὁ, τὸ παρέχειν δείγματα εὐνοίας, τὸ χαρίζεσθαι, «ἡ δ' ἕτερον πόθον καὶ ξένον νοσήσασα, ὡς τηρουμένη ἐπιβουλεύει τὸν χαρισμὸν πρὸς ἐπήρειαν» Ρήτορες (Walz) τ. 8. σ. 70.

χαριστεῖον, τό, προσφορὰ εὐχαριστήριος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 2465c· πληθ., ὡς τὸ **χαριστήρια**, Ἐπιγρ. Κνίδ. παρὰ Newton ἀρ. 18.

χαριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χαρίζομαι**, δεῖ χαρίζεσθαι, τινὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 227C. **ΙΙ.** πρέπει τις νὰ χαρίσῃ, ἀντίθετ. τῷ **ἀνταποδοτέον**, Ἀριστ. Ἠθ. Ἠθ. Νικ. 9. 2, 3·— **χαριστέος, α, ον**, ὃν πρέπει τις νὰ χαρίσῃ, Φίλων 1. 253.

χαριστήριος, **ον**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔκφρασιν εὐχαριστίας, χ. θυσία Διονύσ. Ἁλ. 1. 88., 10. 54· χ. ἀμοιβαὶ ὁ αὐτ. 1. 6· ὡσαύτως μετὰ γεν., θυσία χ. ὑδάτων αὐτόθι 55, πρβλ. Πλουτ. Λυκ. 11, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ.) 3837. 19· ἐπί τινι Πλουτ. Καῖσ. 57. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., **χαριστήριον**, τό, εὐχαριστήριος προσφορά, Ἀθήν. 672A, Συλλ. Ἐπιγρ. 495, 498, 1598, 2039, κ. ἀλλ.· — συχν. ἐν τῷ πληθ., **χαριστήρια**, τά, εὐχαριστήριοι προσφοραί, χ. τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 1, 2· ὀφείλειν αὐτόθι 7. 2, 28 προσφέρειν, θύειν Διόδ. 5. 31., 20. 76· μετὰ γεν., θύειν τοῖς θεοῖς χ. τῶν εὐτυχημάτων Πολύβ. 21. 1, 2· χ. τροφῶν ἀποδιδόναι Λουκ. Πατρ. Ἐγκώμ. 7. χ. τῆς νίκης ἑορτάζειν Πλούτ. 2. 862A· χ. ἐλευθερίας, εἰς ἀνάμνησιν τῆς διὰ τοῦ Θρασυβούλου ἀπελευθερώσεως κατὰ τὴν 12ην τοῦ Βοηδρομιῶνος, αὐτόθι 349F, πρβλ. Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 572F, κλπ.·— ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει καὶ ὡς μετάφρασις τοῦ Λατ. supplicatio, Πλουτ. Κάμιλλ. 6.

χαρίστια, τά, οἰκογενειακὴ ἑορτὴ ἐν Ρώμῃ, Valer. Max. 2. 1, 8, Ovid. Fast. 2. 617.

χαριστικός, **η**, **όν**, ὁ παρέχων ἐλευθέρως, δωρούμενος, εὐεργετικός, «ὁ πολλοῖς χαριζόμενος» Α. Β. 72. 13· εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικὸν Πλουτ. 2. 632C, κλπ.· τὸ χαριστικόν, γενναιοδωρία, ἐλευθεριότης, αὐτόθι 332D.—Ἐπίρρ. **χαριστικῶς**, Ἐπιφάν. 77, 17.

χαριστίων, **ωνος**, ὁ, σταθμικόν τι ὄργανον τοῦ Ἀρχιμήδους, Σιμπλ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. σ. 253· ἢ πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 130.

χάριτερ, = **χάριτες**. δηλ. **χάριτας**, αἰτ. πληθ. πτώσ., Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1876, σ. 183. Τοιαῦται εἰς ες αἰτιατικαὶ τριτοκλίτων εὕρηνται συχνάκις ἐν ὀψιτέραις ἐπιγραφαῖς, οἷον ἐν CIA. III, 915: κατὰ δὲ Μακεδόνες, καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 3417 τῆς ἐμῆς Συλλογῆς τῶν ἐπιτυμβ. Ἀττικῆς ἐπιγρ ἡ· **μῆνες**, ὡσαύτως **μῆνες** ἐν ἐπιγρ. Ἀκρῶν Σικελίας CIG. 5465. — Νεήτου Σικελ. 5471.— Βαρίου Ἰταλίας. 5875a, 1.—Ἐφέσου, Hermes IV, σελ. 209, ἔνθα ὅμως παράκειται καὶ τὸ κανονικὸν ὥρας· ἔτι ἐν ἐπιγρ. Θεσσαλονίκης ἐν Ἀθηναίου τ. Ζ', σ. 212: μῆνες, ἐν δὲ Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1878, σ. 39 ἡ· μυριάδες τριακοσίας· Ἔτι ὀβολοὺς τέσσαρες, δραχμὰς τέσσαρες, ἐπὶ ὀστράκων Αἰγυπτιακῶν συχνά, οἷον Rev. arch. 1864, σ. 31—36· ἔτι **ἄλλες**, = **ἄλλας**, **ταύτες**, = **ταύτας**, ἐν ἐπιγραφ. Ρόδου. Rev. arch. 1864 II, σ. 467. Τέλος καὶ ἐν ἐπιγρ. λίαν παλαιᾷ τῶν Δελφῶν ἐν An. d. Inst. 1866, σελ. 3 εὕρηται· μνᾶς δεκατέτορες, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

Χαριτήσια (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τῶν Χαρίτων ἐν Ὀρχομενῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1583 (ἔνθα φέρεται **Χαριτείσια**), 1584.

χαριτία, ἡ, ἀστειότης, χαριεντισμός, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 13.

χαρῐτό-βλαστος, **ον**, ὁ ἐπιχαρίτως βλαστάνων, κῆπος χαριτόβλαστος Κ. Μανασσ. Χρον. 4772.

χαρῐτο-βλέφᾰρος, **ον**, ὁ ἔχων βλέφαρα ὅμοια πρὸς τὰ τῶν Χαρίτων, ὄμματα Ἀνθ. Π. παράρτ. 209 κωμικῶς, μᾶζα χ. Εὔβουλος ἐν «Τίτθαις» 2. **2)** ὡς οὐσιαστ., φυτόν τι χρήσιμον εἰς παρασκευὴν φίλτρων, ἴδε Πλίν. 13. 25.

χαρῐτό-βρῡτος, **ον**, (βρύω) χάριτας βρύων, πλήρης χάριτος, λειμὼν χαριτόβρυτος εὑρέθης μόνη Νικήτ. Εὐγεν. 6. 567.

χᾰριτο-γλωσσέω, Ἀττ. **-ττέω**, πρὸς χάριν λέγω, ἡδυγλωττῶ, ἡδυλογῶ, ὁμιλῶ κολακευτικῶς, λέγω γλυκὰ λόγια, γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι Αἰσχύλ. Προμ. 294, ἔνθα ὁ Σχολια. ἑρμην.: «χαριτογλωσσεῖν, μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαί σοι καὶ οὐκ ἔργοις» Ἀθήν. 146B, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1514 (διάφ. γραφ. **χαριτογλωττίζεις**).

χᾰριτο-δότης, ὁ, = **χαριδότης**, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Πλούτ. 2. 158E, Ἰουλιαν. Εἰς τὸν βασιλέα Ἥλιον, 148.

χᾰριτόεις, **εσσα**, **εν**, = **χαρίεις**, Ἰων. οὐδ. **χαριτεῦν** ἐκ διορθώσεως τοῦ Bgk. παρ' Ἀνακρ. 45, ἐκ τοῦ Ἡρωδ. αν. π. μον. λέξ. 14.

χᾰρι-τόκος, **ον**, ὁ γεννῶν χάριν, χαῖρε κόρη χαρίεσσα χαριτόκε χάρμα τοκήων Ἰω. Γεωμ. Ὕμν. εἰς τὴν Παρθένον 1, 1.

χᾰριτο-κόσμητος, **ον**, ὁ κεκοσμημένος ὑπὸ τῶν Χαρίτων, Μανασ. Χρον. 2623.

χᾰριτο-ποιέω, καθιστῶ τινα ἐπίχαριν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 600.

χᾰριτο-πρόσωπος, **ον**, ὁ ἔχων πρόσωπον ἐπίχαρι, πλῆρες χαρίτων, Μανασσ. Χρον. 522.

χᾰριτό-στεπτος, **ον**, ὁ διὰ χαρίτων ἐστεμμένος, ἡ χαριτόστεπτος καὶ θεία Πουλχερία Κ. Μανασσ. Χρον. 2711.

χᾰριτο-φύτευτος, **ον**, ὁ πεφυτευμένος ὑπὸ τῶν Χαρίτων, δένδρον χαριτοφύτευτον Κ. Μανασσ. Χρον. 2850.

χᾰριτό-φωνος, **ον**, ὁ ἔχων φωνὴν πλήρη χάριτος, Γαλάτεια, χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. 564E.

χᾰριτόω, πληρῶ τινα χάριτος, τινα εἰς μορφὴν Ρήτορες (Walz) τ. 1, 429. **ΙΙ.** δεικνύω εὔνοιαν καὶ χάριν πρός τινα, τινα Ἐπιστολ. πρὸς Ἐφ. α', 6.—Παθ., λαμβάνω δείγματα χάριτος καὶ εὐνοίας παρά τινος, μεγάλως εὐνοοῦμαι ὑπό τινος, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙΗ', 17), Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 28.

χᾰριτ-ώνυμος, **ον**, ὁ ἔχων ἔντιμον, κεχαριτωμένον ὄνομα, Συλλ. Ἐπιγρ. 8722, Τζέτζ. Ἐπιστ. 2, κλπ.

χᾰριτ-ώπης, **ου**, ὁ, (ὤψ) ὁ ἔχων ὄψιν πλήρη χάριτος, Ὀρφ. Ὕμν. 16. 5· θηλ. **χαριτῶπις**, **ιδος**, Ἀνθ. Παλατ. παράρτημ. 209.

χάρμα, τό, (√ΧΑΡ, **χαίρω**)· **Ι.** ὡς συγκεκριμένον, πηγὴ χαρᾶς, πρᾶγμα πρόξενον χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, χαρά, χάρμα γενέσθαι ἢ ἔσεσθαί τινι Ἰλ. Ρ. 636, Ψ. 342· χ. φίλοις Θέογν. 692· ὡσαύτως χ. τινὸς Εὐρ. Φοίν. 1506, Ἰχ. 282· — χάρ. μεῖζον ἐλπίδος κλύειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 266, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 563· μᾶζαν, ἣν .. Δηὼ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλον Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκῳ» 1· ἐπὶ νίκης ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἄπονον χ. ἔλαβον Πινδ. Ο. 10 (11) 26· καλλίνικον χ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. 5 (4) 69· — συχν. ἐν τῷ πληθ., Ὀδ. Ζ. 185, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 699, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1034, Εὐρ.: χάρματα τιθέναι, ἐμβάλλειν τινὶ Πινδ. Ο. 2. 179., 7. 80· ἀντιδιδόναι Αἰσχύλ. Εὐμ. 984. **2)** ἐπὶ χαιρεκακίας, δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ; Ἰλ. Γ. 51, Ζ. 82, κ. ἀλλ.: λυπρά, χάρματα δ' ἐχθροῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1034· πρβλ. **ἐπίχαρμα**. **ΙΙ.** ὡς ἀφῃρημένον, χαρά, εὐφροσύνη, τέρψις, τὴν δ' ἅμα χ. καὶ ἄλγος ἕλε φρένα Ὀδ. Τ. 471, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 372, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 400.—Ποιητ. λέξις.

χάρμη, ἡ, κυρίως, ἡ χαρὰ τῆς μάχης, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία πρὸς μάχην, χάρμη γηθόσυνοι τήν σφιν ἔμβαλε θυμῷ Ἰλ. Ν. 82· μνήσασθαι χάρμης Ὀδ. Χ. 73 (τὸ μόνον ἐν τῇ Ὀδ. παράδειγμα), Ἰλ. Δ. 222., Θ. 252, κ.ἀλλ.· ἀντίθετον τῷ λήθεσθαι χάρμης Μ. 203, 393, κλπ.· παῦσαί τινα χάρμης αὐτόθι 389 οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ., δύο χάρμαι, δύο χαραὶ μάχης, δηλ. δύο νῖκαι, Πινδ. Ο. 9. 129· ἐπιτυχίαι, εὐτυχίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κακά**, Ψευδοφωκυλ. 110· ἀλλά, **ΙΙ.** ταχέως μετέβη εἰς τὴν σημασίαν μόνον τῆς μάχης, προκαλέσσατο χάρμη Ἰλ. Η. 218· ἔλθοι τεθνειώς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης Ρ. 161· εἰδότε χάρμης Ε. 608· μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις Δ. 509· ἐρωήσουσι δὲ χάρμης Ξ. 101. (Ἡ ῥίζα τοῦ **χάρμη** θὰ εἶναι βεβαίως τὸ ῥῆμα **χαίρω**, ὅθεν ἡ χαρὰ τῆς μάχης, ἡ ἀγρία χαρὰ ἣν οἱ μαχόμενοι αἰσθάνονται, ὅρα τὰ σύνθετα **ἱππιοχάρμης** καὶ **ἱπποχάρμης**, **μενεχάρμης** καὶ **μενέχαρμος**, **σιδηροχάρμης**, **χαλκοχάρμης**· ὁ Schneider ποιεῖται μνείαν περ ἔργου τινὸς ἑρμηνείας παρ' Ἡσυχ., χαρά· ὀργὴ ἢ ὀργίλος.) **ΙΙΙ.** = **ἐπιδορατίς**, Στησίχορ. 92, Ἴβυκ. 58.

χαρμονή, ἡ, = **χάρμα Ι**, τέρψιν παλαιὰν χαρμονὰν Εὐριπ. Φοιν. 316· πληθ., χαραί, τέρψεις, Εὐρ. Ἴων 1379, Ἡρ. Μαιν. 384, 742. **ΙΙ.** = **χάρμη ΙΙ**, Σοφ. Αἶ. 559.—Ποιητ. λέξ. σπανίως ἐν χρήσει παρὰ πεζογράφοις, βίον .. ἄλυπόν τε καὶ ἄνευ χαρμονῶν Πλάτ. Φίληβ. 43C· ὑπὸ τῆς χαρμονῆς Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 22, πρβλ. Πλούτ. 2. 1098C.

χαρμονικός, **ή**, **όν**, πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 724, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Larerii.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, χαρμονικῶς ἀνευφημοῦντες Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 835E, Δούκ. Ἱστ. σ. 52C.

χαρμοσύνη, ἡ, χαρά, φαιδρότης, Πλούτ. 2. 1102A, Ὀρφ. Ὕμν. 59. 4, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΗ', 6, Ἱερεμ. ΛΓ', 10).

χαρμόσυνος, **ον**, πλήρης χαρᾶς, χαρμόσυνα ποιεῖν Ἡρόδ. 3. 27· ἔνθα ὁ Schweigh. προτείνει ὡς ὑπονοοῦν. τὸ ἱρά, δηλ. ἱερά, πρβλ. Πλούτ. 2. 362D.

χαρμό-φρων, **ονος**, ὁ, ἡ, (φρήν) ὁ παρέχων χαρὰν εἰς τὰς φρένας ἢ ἔχων φρένας πλήρεις χαρᾶς, φαιδρός, ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 127.

χᾰροποιέω, ὡς καὶ νῦν, πληρῶ τινα χαρᾶς, εὐφραίνω, τέρπω, χαροποιήσας αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ Σύμμ. ἐν Ψαλμ. Κ', 7, Ἀθαν. τ. 1, σ. 100E, ἔκδ. Comm. κλπ.

χᾰροποίημα, τό, χαρὰ γινομένη εἴς τινα, = ἀγαλλίαμα, Ζωναρ. σ. 32.

χᾰρο-ποιός, όν, ὁ προξενῶν χαράν, φαιδρύνων, κάμνων τινὰ νὰ χαίρῃ, ὀφθαλμοὶ Ἑβδ. (Γεν. ΜΘ', 12), πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 82, Σουΐδ.— πρβλ. **χοροποιός**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 149, 151.

χᾰροπός, ή, όν, ὡσαύτως ός, όν, Ἄρατ. 1152· (χαρά, ὤψ)· — ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς πλήρεις χαρᾶς· ἐντεῦθεν, ὁ ἔχων ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς, χαροποὶ λέοντες Ὀδ. Λ. 611, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 569, Ἡσ. Θεογ. 321, κλπ.· οὕτως ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, βλέποντος χαροποῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν, οἷον οἱ λέοντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ ὁρμῆσαι Φιλόστρ. 718 (ἴδε **χάρων** 1)· κύνες Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 194· θῆρες Σοφ. Φιλ. 1146· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀθηνᾶς, Θεόκρ. 20. 24, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1· ἐπὶ πιθήκων, (ἔνθα νοοῦνται οἱ Σπαρτιᾶται), Ἀριστοφ. Εἰρ. 1065· ἐπὶ ὄφεων, Ἀνθ. Παλατ. 10. 22· χ. βλέπειν ὁ αὐτ. 805. —Ἡ λέξις ἐν ἀρχῇ δὲν ἐσήμαινεν ὡρισμένον τι χρῶμα ἀλλ' ἐδήλου τὴν ἀπαστράπτουσαν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἁρπακτικῶν ζῴων· — ὕστερον ὅμως ἐσήμαινε χρῶμα ἀνοικτὸν κυανοῦν ἢ ὑπόφαιον, σχεδὸν ὡς τὸ **γλαυκός**, πρὸς τὸ ὁποῖον καὶ ταυτίζεται παρ' Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1090· τὸ αὐτὸ δὲ συνάγεται καὶ ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ἐπιθέτου τούτου ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδε ἀνωτ.), καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ στίχου, ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας Θεόκρ. 20. 25· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν Γερμανῶν, ἴδε **χαροπότης**. Ἀλλὰ διαστέλλεται τοῦ **γλαυκός** ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 10, 1, π. Ζ. Γεν. 5. 1, 20.— Μεταγενέστεροι ποιηταὶ ἑπόμενοι τῇ κατ' ἐτυμολογίαν σημασίᾳ τῆς λέξεως ποιοῦνται χρῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐχόντων φλογεροὺς ὀφθαλμοὺς νέων, ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς, φαιδρός, ἀπαστράπτων, «μὲ χαρούμενα μάτια», Θεόκρ. 12, 35· ἐπὶ τῆς λάμψεως τῶν βλεμμάτων, χαροπαὶ .. βλέμματος ἀστεροπαὶ Ἀνθ. Παλατ. 5, 153, 156· οὕτω χ. ἠώς, χ. σελήνη, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1280, Κόϊντ. Σμυρ. 10. 337· ἐν ᾧ ἕτεροι ποιοῦνται χρῆσιν τῆς λέξ. μόνον ἐπὶ χρώματος, μάλιστα τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Παλατ. 12. 53, πρβλ. 9. 36, Ὀρφ. Ἀργον. 260, Ἀνακρεόντ. 57. 11· οὕτω, χαροπώτερον μελαίνεσθαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἡλιόδ. 2. 36. Ἴδε Luc. s Qu. Lexil. § 24 κἑξ.

χᾰροπότης, ητος, ἡ, λαμπρότης ὀφθαλμῶν· χρῶμα ἀνοικτὸν κυανοῦν, ὡς παρὰ Πλουτ. ἐν Μαρ. 11 κεῖται ἡ λέξις εἰς δήλωσιν τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Γερμανῶν, οὓς ὁ Τάκιτος περιγράφει λέγων, truces et caerulei oculi, πρβλ. Πλούτ. 2. 352D· καθόλου, λαμπρότης, Ἐτυμ. Μέγ. 807, 30.

χάροψ, οπος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **χαροπός**, Ὀππ. Κυνηγ. 3. 114.

χαρτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χάρτης**, «ὑπὲρ ἡμῶν, χαρτάριον, δέομαι, πυκνότερόν τι λάλει» Ἀνθ. Παλατ. 12. 208.

χαρτάριος, ὁ, = Λατ. chartarius, χαρτοπώλης, Συλλ. Ἐπιγρ. 3310, (ἔνθα φέρεται **χαρτάρις**).

χαρτηρία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Δ', 20).

χάρτη, ἡ, = τῷ ἑπομ., φύλλον χάρτου, πρὸς ὃ οἱ Στωϊκοὶ παρέβαλλον τὴν ψυχὴν κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀμφίβ. παρὰ Πλουτ. 2. 900A.

χάρτης, ου, ὁ, Λατ. charta, φύλλον χάρτου κατεσκευασμένον ἐκ τῶν διαφόρων στρωμάτων τοῦ παπύρου ἀποχωρισθέντων ἀπ' ἀλλήλων, τὰ γραμματεῖα τούς τε χ. ἐκφέρων Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 10· «χάρτας δὲ τοὺς γεγραμμένους Πλάτων εἴρηκεν ὁ κωμικός» Πολυδ. Ζ', 210, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 9. 174, 401, Διοσκ. 1. 115, Πλίν. 13. 22· χάρται βίβλων Θεοπόμπου Ἱστ. 125·— ὁ κάλλιστος χάρτης ἐκαλεῖτο βασιλικός, χάρται βασιλικοὶ Ἥρων Αὐτομ. 269, chartae regiae παρὰ Κατούλλῳ 19. 6. 2) μεταφορ., πᾶν φύλλον ἢ πᾶσα λεπτὴ πλάξ, χάρται μολύβδινοι, πλάκες λεπταὶ ἢ φύλλα μολύβδου, Λυσίμ. παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 34 (Ἱστ. Ἀποσπ. 3. 335).

χαρτήσιον, τό, = **χαρτοθέσιον**, Μετὰ Θεοφάν. 871.

χαρτιάτικά, τά, = Λατ. chartiatica, χρήματα διὰ χάρτην, Συλλ. Ἐπιγρ. 5187c. 21.

χαρτίδιον [ῐ], τό, = τῷ ἑπομ., Ἀλκίφρ. 1. 26.

χαρτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χάρτης**, Πλούτ. 2. 60A, Διογ. Λαέρτ. 7. 174, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΛϚ', 2).

χαρτο-θέσιον, μέρος ἐν ᾧ τίθεται χάρτης, χαρτοθήκη, Σύνοδ. Καρθαγ. 86, σ. 1315D, Θεοφάν. 664, 10.

χαρτο-καλαμάρια, τά, = **χαρτία καὶ καλαμάρια**, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασ. Τάξ. 352, 12.

χαρτό-πηρον, τό, χαρτοφυλάκιον, Γλωσσ.

χαρτο-πράτης [ᾱ], ου, ὁ, πωλητὴς χάρτου, Γλωσσ.

χαρτο-πώλης, ου, ὁ, = ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

χαρτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χαίρω**, ὁ προξενῶν ἢ ἐμποιῶν χαράν, πρόξενος χαρᾶς, δι' ὃν χαίρει τις, εὐπρόσδεκτος, ὡς τὸ **ἀσπάσιος**, Λατ. gratus, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις Σοφ. Τρ. 228· χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1457· εἴτε τερπνὸν λέγεις εἴτε χ. Πλάτ. Πρωτ. 358A· —χαρτά, τέρψεις, εὐτυχίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κακά, χαρτοῖσιν χαῖρε Ἀρχίλ. 60· χαρτὰ πάσχειν Εὐρ. Φοίν. 618· τὸ χαρτὸν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 85, Πλούτ., κλπ. 2) ἐπὶ προσώπων, εἴ χαρτὸς ἀνέλθοι Ἀνθ. Παλατ. 12. 24·— ἐπίρρ. **χαρτῶς**, «τὸ χαίρειν ἀντὶ τοῦ χαρτῶς ἐμοὶ λέγειν» Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 112.— Καθ' Ἡσύχ.: «χαρτός· χαρᾶς ἄξιος. ἢ βακτηρία».

χαρτο τόμος, ον, ὁ κόπτων χάρτην, Γλωσσ. 2) Παθ., **χαρτότομος**, ον, ὁ ἐκ χάρτου κοπεὶς ἢ κεκομμένος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 389.

χαρτουλάριος, ὁ, τὸ Λατ. chartularius, φύλαξ τῶν ἀρχείων, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 3. 20, Συλλ. Ἐπιγρ. 9398, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 2, 25., 12. 38, 14, Νεαρ. 117, 1.

χαρτοφυλακικὸν ἀξίωμα, ἀξίωμα τοῦ χαρτοφύλακος, Γ. Παχ. σ. 225, 1, ἔκδοσ. Β.

χαρτο-φυλάκιον, τό, θήκη ἐν ᾗ φυλάττει τις ἔγγραφα, ἀρχεῖον, Νικητ. Χρον. σ. 652.

χαρτο-φύλαξ, ὁ, ὁ φυλάττων ἔγγραφα, ἀρχειοφύλαξ, Ἀστέρ. 396, 408A, Σύνοδ. Κων)πόλ. (536), 1125C, Ἰω. Λυδ. 228· ἐν Μοναστηρίῳ, Στουδ. 1212, — ἴδε προσέτι Συλλ. Ἐπιγρ. 8760· 9361, A. B. 1199 Σουΐδ.

Χαρυβδίζω, ἴδε **ἐκχαρυβδίζω**.

Χαρυβδηδόν, δίκην Χαρύβδεως, Θεόδ. Στουδ. 547C.

Χάρυβδις, εως, Ἰων. ιος, ἐπικίνδυνος θαλασσία δίνη κατὰ τὴν βορείαν ἀκτὴν τῆς Σικελίας ἀπέναντι τῆς κρημνώδους πέτρας τῆς Σκύλλης, Ὀδ. Μ. 101 κἑξ., Εὐρ. Τρῳ. 426, Θουκ. 4. 24, Στράβ. 268. 2) καθόλου, δίνη, Σιμωνίδ. 46, Εὐρ. Ἰκ. 500, πρβλ. Στράβ. 275. 3) μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἅρπαγος, χ. ἁρπαγῆς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 248· πρβλ. ποντοχάρυβδις. (Ἡ ἐτυμολογία εἶναι ἀμφίβολος).— Καθ' Ἡσύχ.: χάρυβδις· χάσμα θαλάσσης, ἢ καταιγίς»,— «χάρυβδις ὠμόβροτος· ἡ ἀναπινομένη θάλασσα».

χάρων, ωνος, ὁ, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ **χαροπός**, μάλιστα ὡς ὄνομα (Μακεδονικόν, ὡς λέγεται) τοῦ λέοντος, Εὐφορ. 47 (καὶ αὐτόθι Meineke), Λυκόφρ. 455, πρβλ. Ἡσύχ. ἔνθα: «χάρων· ὁ λέων, ἀπὸ τῆς χαρ πότητος», Sturz D. Mac. σ. 47 κ. ἑξ.·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀετοῦ, Λυκόφρ. 260, καὶ αὐτόθι Bachm.· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Λυκόφρ. 660. II. ὡς κύρ. ὄνομα, Χάρων ὁ πορθμεὺς τῆς Στυγός, κληθεὶς οὕτως ἐκ τῶν ἀπαστραπτόντων καὶ ἀγρίων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ («Χάρος» = θάνατος), Εὐρ. Ἄλκ. 254, 361, κ. ἀλλ.· κλητ. ὦ Χάρον Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 52· ἀλλά, χαῖρ' ὦ Χάρων (μετὰ παιδιᾶς ἐν τῇ λέξει) Ἀριστοφ Βάτραχ. 183.

Χαρώνειος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Χάρωνα, πρόσωπον Τζέτζ. εἰς Ἰλ. 93. 5· ἐντεῦθεν, 1) Χ. θύρα, δι' ἧς οἱ κατάδικοι ἤγοντο εἰς τὸν θάνατον, Σουΐδ., Παροιμιογρ.· ὡσαύτως **Χαρώνειον**, τό, Πολυδ. Η', 102, Ἡσύχ. ἔνθα: «Χαρώνειον· θύρα μία τοῦ νομοφυλακίου δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξήγοντο» (ἔνθα φέρεται **Χαρώνιον**). 2) Χ. κλῖμαξ, κλῖμαξ ἐν τῷ θεάτρῳ φέρουσα εἰς τὴν σκηνὴν ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτὴν χώρου, οἱονεὶ ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, δι' ἧς ἀνήρχοντο τὰ φαντάσματα, Πολυδ. Δ', 132, πρβλ. Herm. Opusc. 6. 2, 133. 3) Χ. βάραθρα, σπήλαια πλήρη ὑπογείων ἀναθυμιάσεων, ὡς τὸ Grotto del Cane παρὰ τὴν Νεάπολιν· τοιοῦτοι τόποι ἐθεωροῦντο ὡς εἴσοδοι ἄγουσαι εἰς τὸν κάτω κόσμον, Στράβ. 579, Διογέν. Λαέρτ. 7. 123· Χ. σπήλαιον, ἄντρον Στράβ. 636, 649· πρβλ. **Πλουτώνιος**, καὶ ἴδε Foës. Oec. Hipp.

Χαρωνῖται, οἱ, ἐν χρήσει ὡς μετάφρασις τοῦ Λατ. Orcini. Συγκλητικοὶ ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, δηλ. οἱ ἐκλεχθέντες τοιοῦτοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἐπὶ τῇ βάσει ψευδῶν παραγγελιῶν ἃς ἐκεῖνος δῆθεν ἐγγράφως κατέλιπε, Πλουτ. Ἀντών. 15, πρβλ. Sueton Aug. 35.

χᾰρ-ωπός, όν, μεταγεν. τύπος τοῦ **χαροπός**, Μανέθων 5. 230·— καὶ **χάρωψ**, ωπος, ὁ, ἡ, Ἡσύχ.

χάσιος, α, ον, = **χαός**, «χάσιος· ἀγαθός, χρηστός» Ἡσύχ.

χάσις, εως, ἡ, «χάσις· διάκρισις, χώρισις» Ἡσύχ.· πρβλ. Λοβεκ. Τεχνολ. 84.

χασκάζω, μέλλ. άσω, θαμιστικὸν τοῦ **χάσκω**, σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην, «ἐπιτηρεῖς πότε νὰ ἔλθῃ ὁ κωλακρέτης (ὁ ταμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ) καὶ ἐνέγκῃ σοι τὸ τριώβολον» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Σφ. 695.

χασκάνον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ξάνθιον**, Διοσκ. 4.138·

χάσκαξ, ᾱκος, ὁ, ὁ χάσκων, κεχηναῖος, ὁ κοινῶς λεγόμενος «χάχας», Εὐστ. 1909. 55.

χάσκω, Ἀνακρ. 13. 8, Ἀριστοφ. Σφ. 1493· ὑποτακ. **χάσκῃς** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1018, 1032· ἀπαρ. **χάσκειν** Ξεν. Ἱππ. 10, 7, (ἐγ-) Ἀριστοφ. Σφ. 721· μετοχ. **χάσκων** Σόλων 12. 36, (ἀνα-) Ἀριστοφ. Ὄρν. 502·—ὁ ἐνεστ. **χαίνω** ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγεν. Ἀνθ. Παλατ. 9. 797., 11. 242, Διοσκ., κλπ.· (ἐπι-) Λουκ. Νεκρ. Δ. 6. 2, (περι-) Αἰλ. περὶ Ζῴων 3. 20· — ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος τούτου σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι,— μέλλ. **χανοῦμαι** (ἐγ-) Ἀριστοφ. Ἱππ. 1313, κλπ.· (περὶ τοῦ τύπου **χήσομαι**, ἴδε **χανδάνω** ἐν τέλ.)· — ἀόρ. **ἔχᾰνον** Ὅμ. καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς· ἀόρ. α' **ἔχᾱνα** Αἴσωπος 223 Halm.·— πρκμ. **κέχηνα** αὐτ.· Δωρ. γ' πληθ. **κεχάναντι** Σώφρων 51 Ahr.·

κέχαγκα μόνον ἐν τοῖς 'Αν. Βεκ. 611·— ὑπερ. ἐκεχήνειν 'Αριστοφ 'Ιππ. 651· Δωρ. καὶ ἀρχ. 'Αττ. ''κεχήνη ὁ αὐτ. ἐν 'Αχ. 10 —'Εν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' χάνοι, χανών, καὶ μετοχ. πρκμ. κεχηνώς. ('Εκ τῆς √ΧΑ, κατ' ἐπέκτασιν ΧΑΝ, παράγονται τὰ χά-ος, χά-σκω, χα-νεῖν, χαῦν-ος· πρβλ. Λατ. hi-o, his-co· 'Αρχ. Σκανδ. gin-a· 'Αγγλο-Σαξον. gîn-an (yawn)· 'Αρχ. Γερ. g.-êm, gin êm, (gähnen)· Σλαυ. zi-jati (hio).) Χάσκω, χαίνω, ἀνοίγω, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, «τότε με γῆ χάσματι δεχθείη. οὐ γὰρ ἐπιθετικῶς λέγει αὐτὴν εὐρεῖαν, ἀλλὰ τὴν εὐρὺ τῇ διαστάσει χάσμα ποιοῦσαν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Δ. 182, Θ. 150, πρβλ. Ρ. 417· ἰδίως, ἀνοίγω τὸ στόμα πολύ, χάσκω, τὸ δ' (δηλ. αἷμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανὼν Π. 350· ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα αὐτόθι 409· ἐάλη τε χανών, «ἐάλη, συνεστράφη, εἰλήθη» Σχόλ., ἐπὶ λέοντος, Υ. 168· πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, ἐπὶ ἀνθρώπων πνιγομένων, 'Οδ. Μ. 350· ἐπὶ τραύματος, Σοφ 'Αποσπ. 449 ἐπὶ ὀστρακοδέρμων, αἵ γα μὰν κόγχαι .. κεχάναντι πᾶσαι Σώφρων 51 Ahr.· ἐπὶ χηνῶν, πλατυγίζοντα καὶ κεχηνότα Εὔβουλ. ἐν «Χάρισιν» 1· ἐπὶ καρπῶν, ἰδίως τῆς ῥοιᾶς, «σκάζω», Γεωπ. 10. 30, 1. 2) μεθ' "Ομ., μάλιστα παρὰ τοῖς κωμικοῖς, χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα Σόλων 12. 36· ὅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον, ὅτε μὲ στόμα ἀνοικτὸν περιέμενα τὸν Αἰσχύλον, 'Αριστοφ. 'Αχ. 10· λύκος ἔχανεν, ἤνοιξε τὸ στόμα του (μάτην), παροιμία ἐπὶ ἐλπίδων ἀποτυχουσῶν, ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 319, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Αὔγῃ» 1. 11, Εὐφρ. ἐν «'Αδελφοῖς» 1. 30· — οὕτω μετὰ προθέσεων, πρὸς ταῦτα κεχηνὼς 'Αριστοφ. Νεφ. 996· πρὸς ἄλλον τινὰ χάσκει 'Ανακρ. 13, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 651, 803· χ. περί τι Jacobs εἰς 'Αχιλλ. Τάτ. σ. 847· ἄνω κεχηνώς, ἐπὶ ἀνθρώπου χάσκοντος πρὸς ἄστρα, 'Αριστοφ. Νεφ. 173, πρβλ. 'Ορν. 51, Πλάτ. Πολ. 529Β κεχηνότες, «χάχηδες», 990, πρβλ. 'Ιππ. 261, Σφ. 617, καὶ ἴδε **Κεχηναῖοι**. 3) χάσκω ἐκ κοπώσεως, ἐξ ἀνίας ἢ ἐξ ἐλλείψεως προσοχῆς, ὁ αὐτ. ἐν 'Αχ. 30· ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 1032, πρβλ. Λυσί. 426 χάσκεις αὐτός; τί; δὲν προσέχεις; Μνησίμαχ. ἐν «'Ιπποτρόφῳ» 1. 22. II. σπανιώτερον ὁμιλῶ μὲ χάσκον στόμα, ὡς τὸ Λατ. hisco, μετ' αἰτ., τὰ δεινὰ ῥήματ'.. καθ' ἡμῶν .. χανεῖν; Σοφ. Αἴ. 1227· τοῦτ' ἐτόλμησεν χανεῖν; 'Αριστοφ. Σφ. 342· οἰζυρόν τι χανεῖν; Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 24. III. παρὰ Παυσ. 6. 21, 13, εἰ τὸ κείμενον ἔχει ὀρθῶς, πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς μεταβατ., χανεῖν .. τὴν γῆν .. τὸ ἅρμα, ἡ γῆ ἤνοιξε καὶ κατέπιε τὸ ἅρμα.—'Εκ τῶν τραγικῶν μόνος ὁ Σοφοκλῆς χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ.

χασκωρέω, «χασκωρεῖν· περιβλέπειν» 'Ησύχ.

χάσμα, τό, (χαίνω) ὡς καὶ νῦν, χαίνουσα ὀπὴ γῆς, ῥῆγμα γῆς, βάραθρον, χ. μέγα, ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου, 'Ησ. Θεογ. 740· Ταρτάρου ἄβυσσα χ. Εὐρ. Φοίν. 1605· χ. γῆς 'Ηρόδ. 7. 30· χ. τῆς γῆς Πλάτ. Φαίδων 111Ε, κλπ.· χθονός, πέτρας Εὐρ. "Ιων 281, Ι. Τ. 626, κλπ. II. τὸ ἄνοιγμα τοῦ στόματος, ὡς τὸ Λατιν. rictus, χ. θηρὸς ὁ αὐτ. ἐν 'Ηρ. Μαιν. 363· ἐπὶ τοῦ ἀνοίγματος τῆς περικεφαλαίας, ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 209· ἐπὶ χαίνοντος βαράθρου, Χάρυβδις .. ἅρμα περιβαλοῦσα χάσματι ὁ αὐτ. ἐν 'Ικ. 501· Σκύλλης χάσμασι 'Ανθ. Π. 11. 379· χ. φάρυγος, ἐπὶ λέοντος, αὐτόθι 6. 218· χ. ὀδόντων 'Ανακρεόντ. 24. 4· κλπ. III. καθόλου, πᾶσα μεγάλη ἔκτασις, ἐκτεταμένον διάστημα, ὅθεν λέγεται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, χάσμα πελάγεος τὸ δὴ Αἰγαῖον καλέεται 'Ηρόδ. 4. 85, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 614D.

χασμάομαι, 'Αποθ. ὡς καὶ νῦν, ἀνοίγω τὸ στόμα μεγάλως, χασμῶμαι, ὁπόταν χασμᾷ ὅταν χασμᾶσαι 'Αριστοφ. 'Ιππ. 824· 'Ιππ. Μοχλ. 847, 'Αριστ. περὶ Ζώων Γεν. 1. 5, 1, κτλ.· οἱ τοὺς χασμωμένους ὁρῶντες Πλάτ. Χαρμ. 169C. ἰλιγγιᾶν καὶ χ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 486Ε, 527Α· ἐπὶ θύρας, τῆς θύρας χασμωμένης "Αλεξις ἐν «Φυγάδι» 1. 7.

χασματίας, ου, καὶ **χασματικός**, ὁ, εἶδος ἰσχυροῦ σεισμοῦ, καθ' ὃν ἡ γῆ ῥήγνυται εἰς χάσματα, 'Αριστ. περὶ Κόσμου 4, 30, Διογέν. Λαέρτ. 7. 154, 'Ηρακλείδ. 'Αλληγ. 38.

χασμέομαι, = **χασμάομαι**, εἴς τι, βλέπων τι, Θεόκρ. 4. 53.

χάσμη, ἡ, τὸ χασμᾶσθαι, κοινῶς «χασμούρημα», «χασμουρητόν», 'Ιππ. 'Αφ. 1260· μάλιστα ἕνεκα νυσταγμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν 'Αρχ. 'Ιητρ. 12, Πλάτ. Πολ. 503C· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., 'Ιππ. περὶ "Αρθρ. 797, Πλούτ. 2. 45D. 2) τὸ πρᾶγμα εἰς ὃ ἀποβλέπει τις χάσκων, μηδ' εἰς πλοῦτον μηδ' εἰς ὀγκοῦσαν εὐγένειαν μηδὲ εἰς ἄλλην χάσμην μηδεμίαν ἀποβλέπειν 'Αντίπατρος παρὰ Στοβ. 427. 58.

χάσμημα, τό, τὸ ἄνοιγμα τοῦ στόματος τοῦ χασμωμένου, Λατ. rictus, "Απολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος, «ἐπεὶ πρόσωπον ὀρνέου ἐποίησεν ὁ ὑποκριτὴς ἔχοντος τὸ ῥάμφος κεχηνός, διὰ τοῦτο εἶπε χασμήματος» (Σχόλ.), 'Αριστοφ. "Ορν. 61.

χάσμησις, εως, ἡ, = χάσμη, χασμήσεις καὶ ἐρυγαὶ τῶν μεθυόντων 'Ιω. Χρυσ. τ. 2, σ. 7Ε· χασμωδία, «ἡ τῶν τεσσάρων ἄλφα μετὰ τῶν σὺν αὐτοῖς χάσμησις» Εὐστ. 12. 4, 'Ησύχ. ἐν λ. ἀλυχήν.

χασμός, ὁ, χάσμημα, χασμοῖς ἀκαίροις τοῦ στόματος 'Ιω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 199.

χασμωδέω, ποιῶ στίχους ἢ ποίημα μετὰ χασμωδιῶν, Εὐστ. 11. 42.

χασμώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἀεὶ χασμώμενος, ὑπνώδης, ὃν καὶ ἔσκωψε νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη Διογ. Λ. 4. 32· τὸ χασμῶδες καὶ ῥάθυμον, τὸ ἀπρόθυμον, ἐνδοιαστικόν, Πλουτ. 2. 92C.

χασμωδία, ἡ, κεχηνυῖα σύνθεσις στίχων, ὅταν πολλὰ φωνήεντα συμπίπτωσιν ὁμοῦ, φωνηέντων ἐπαλληλία, Εὐστ. 11. 33., 12. 8, κλπ.

χασμωδιώδης, ες, (εἶδος) πλήρης χασμωδιῶν, «σύνθεσις λόγου τῶν ἐν αὐτῷ λέξεων ἡ μέν ἐστι χασμωδιώδης, ἡ δὲ ἀχασμώδητος» Ρήτορες (Walz) τ. 3, σ. 544.

χατεύω, «χατεύει· χαρίζει. ἐπιθυμεῖ» καὶ «χατεύουσα. χρήζουσα, δεομένη» 'Ησύχ., πρβλ. **χατέω**.

χατέω· (ἴδε χήρα)· — 'Επικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. (πρβλ. **χατίζω**)· I. μετ' ἀπαρ., ποθῶ, ἐπιθυμῶ θερμῶς, οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνηστὶς ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι 'Οδ. Ν. 280· δμῶες χατέουσιν ἄντια δεσποίνης φάσθαι Ο. 376 ὡσαύτως ἀπολ., χατέοντί περ ἔμπης 'Ιλ. Ο. 399, πρβλ. Ι. 518 μάλα περ χατέουσα 'Οδ. Β. 249. II. μετὰ γεν., ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ἔχω ἀνάγκην τινός, πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι Γ. 48, πρβλ. 'Ανθ. Π. 5. 302, 20, 7. 583, κλπ. III. σπανίως μετ' αἰτ., 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1557.

χατίζω, μέλλ. -ίσω, ὡς τὸ χατέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ἔχω χρείαν τινός, χρειάζομαι, θέλω τι, ζητῶ θερμῶς, μετὰ γεν. πράγμ., νόστοιο χατίζων, «χρήζων, δεόμενος» (Σχόλ.), 'Οδ. Θ. 156· μάλα περ νόστοιο χατίζων Λ. 350, πρβλ. 'Ιλ. Β. 225· μετὰ γεν. προσ., Θέτις νύ τι σεῖο χ. Σ. 392· ἑρμηνέων χ. Πινδ. Ο. 2. 154· οὐ σοῦ Εὐρ. 'Ηρακλ. 465·— καὶ ἀπολ., οὐδὲ χατίζων, οὐδ' ἔχων ἀνάγκην [τινὸς πράγματος], 'Οδ. Χ. 351, 'Ιλ. Ρ. 221· χατίζων, ὁ ἐν ἀνάγκῃ εὑρισκόμενος, στερούμενος, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 392. 2) ἔργοιο χατίζων, «ἤγουν ἐνδεὴς ὢν ἔργου» (Μοσχόπουλ.) αὐτόθι 21.— Τὸ μέσ. ἢ παθ ἐγένετο κοινῶς δεκτὸν εἰς τὸ κείμενον τοῦ Αἰσχύλ. ἐν 'Αγ. 304 κατὰ τὸν Heath καὶ Πόρσ., μὴ χατίζεσθαι ἀντὶ μὴ χαρίζεσθαι· ὁ Franz μὴ χρονίζεσθαι· ὁ Wellauer μη χαρίζεσθαι· ὁ Margoliouth μηχανήσασθαι.

χᾶτις, Δωρικ. ἀντὶ χῆτις, «χᾶτις· ἐπιθυμία. χρῆσις» 'Ησύχ.

χαυλι-όδους, όδοντος, ὁ, ἡ, οὐδ. -όδουν, 'Αριστ. π. Ζ Μορ. 3. 1, 6. I. ἐπὶ ζῴων, ὁ ἔχων ὀδόντας ἐξέχοντας, κάπρος χ. (ἔνθα πλεῖστα 'Αντίγραφα χαυλιόδων, ἐναντίον τοῦ κανόνος τοῦ 'Ηρωδιαν. 'Επιμερ 208, καθ' ὃν οἱ ὀρθοὶ τύποι εἶναι χαυλιόδους καὶ χαυλιώδων), 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ 387, πρβλ. 'Αριστ. ἔνθ' ἀνωτ., 3. 2, 4, κ. ἀλλ.· χ. γένεθλα 'Οππ. Κυνηγ. 3. 6. II. ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ὀδοὺς ἐξέχων, μέγας, ὀδόντες χαυλιόδοντες, οἱ τοῦ κροκοδείλου, 'Ηρόδ. 2. 68· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ τοῦ ὀδόντας, τετράπουν χαυλιόδοντας φαῖνον, ὁ ἱπποπόταμος, 'Ηρόδ. 2. 71, πρβλ. Διοσκ. 1. 35· οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων ζῴων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 1, 51., 4. 11, 14, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 17, κλπ.— Καθ' 'Ησύχ.: «χαυλιόδοντα· τὸν ἐπικεκλασμένους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας ἔξω τῶν ἄλλων ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος. οἱ δὲ ἀμφόδοντας».

χαύναξ, ᾶκος, ὁ, κομπαστής, ἀλαζών, ψευδολόγος, ἀπατεών, «χαυνάκων· χαυνοποιῶν, οἱ δὲ χαυνολόγων» 'Ησύχ.

χαυνιάζω, ἐξαπατῶ, 'Ησύχ.· ἀλλ' ὁ Κοραῆς ἀντὶ χαυνιάζει· πλανᾷ ἀναγινώσκει χαυνάζει· πλαδᾷ, ἴδε Shneid. Suppl. σ. 180.

χαυνο-λόγος καὶ **χαυνο-ποιός**, = **χαύναξ**, 'Ησύχ. ἐν λέξ. **χαύναξ**.

χαυνο-πολίτης, ου, ὁ, εὐαπάτητος πολίτης, κοῦφος, πιστεύων πᾶν ὅ,τι λέγεται αὐτῷ (πρβλ. **Κεχηναῖοι**), χαυνοπολίτας, «κεχαυνωμένους περὶ τὴν πολιτείαν ἢ τὴν πόλιν» (Σχόλ.), 'Αριστοφ. 'Αχ. 635· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 601.

χαυνό-πρωκτος, ον, ὁ χαυνωθεὶς τὸν πρωκτόν, κίναιδος, ἔκλυτος, 'Αριστοφ. 'Αχ. 104.

χαῦνος, η, ον, ἀλλὰ ος, ον, ἐν Πλάτ. Νόμ 728Ε, 'Αριστ. Προβλ. 23. 29· (χαίνω)·— κυρίως, χάσκων· ὅθεν ἐπὶ τῆς συστάσεως τῶν σωμάτων πορώδης, σπογγώδης, χαλαρός, 'Ιππ. 'Αχ. 1256. Πλάτ. Πολιτικ. 282Ε· ἐπὶ τῆς χιόνος, 'Αριστ. Μετεωρολ. 2. 3, 37· ἀντίθετον τῷ στερρός, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 23. 29· τὸ χαῦνον Διόδ. 3. 14.—'Επίρρ. -νως, ἐπὶ ἐνδυμάτων χαλαρῶς κρεμαμένων, 'Ηρωδιαν. 4. 15. II. μεταφορ., οὐχὶ οὐσιώδης, κενός, μάταιος, νοῦς χ. Σόλων 10. 8· πραπὶς Πινδ. Π. 2. 112· κενεᾶν ἐλπίδων χαῦνον τέλος ὁ αὐτ. ἐν Ν. 8. 78· χαῦνα φράσασθαι Σόλων 31· χ. ποιεῖν τινα Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· χαύνους τὰς ψυχὰς καὶ θρασείας ποιεῖν, ἀλαζονικάς, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 728Ε

ὁ μεγάλων ἑαυτὸν ἀξιῶν, ἀνάξιος ὤν, χαῦνος Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 3, 6· πρβλ. **χαυνόω** II· ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. παίζει ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας.

χαυνό-σομφος, ον, χαῦνος καὶ σομφός, πλαδαρός, σπογγώδης, Ἐρωτιαν. σ. 336.

χαυνότης, ητος, ἡ, τὸ πορῶδες, τὸ σπογγῶδες, τῆς γῆς Ξεν. Οἰκ. 19. 11· τάφρου Πλουτ. Πύρρ. 28· ἐπὶ χιόνος, ὁ αὐτ. 2. 649C· ἐπὶ ἀφροῦ, αὐτόθι 99B II. μεταφορ., κενὴ ἀλαζονεία, ματαιοφροσύνη, ἀνοήτου ψυχῆς Πλάτ. Θεαίτ. 175B· ἀντίθετον τῷ **μεγαλοψυχία**, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 7, 7.

χαυνό-φρων, φρονος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ πεπυκνωμένος τὰς φρένας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 371, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **χαλίφρων**.

χαυνόω, μέλλ. **-ώσω**, κάμνω τι πορῶδες ἢ πλαδαρόν, χαλαρόνω, Φιλῆς 35. 8 — Παθ., γίνομαι χαῦνος, χαλαροῦμαι, Αἰλ. π. Ζώων 12. 17· ἡ γῆ χ. εἰς ῥαγάδας Γεωπον. 5. 2, 2. 2) παρ' Ἐφίππῳ ἐν «Ἐμπολῇ» 1. 5, **χαυνοῦσα** πρέπει νὰ εἶναι = **χάσκουσα**, ἀνοίγουσα τὸ στόμα κατὰ τὸ φίλημα· ἀλλ' ὁ Meineke θεωρεῖ ὕποπτον τὴν λέξιν II. μεταφορ., φυσιῶ, φουσκώνω, πληρῶ ματαιοφροσύνης, ἢ ἀλαζονείας, Εὐρ. Ἀνδρ. 931, Πλάτ. Λῦσ. 210E — Παθ., γίνομαι μάταιος, ματαιόφρων, ἀλαζών, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακίας 7, 5· ἐπί τινι Πλουτ. Καῖσ. 29· ὁ νοῦς ἐχαυνώθη Βαβρ. 95. 36· κόραξ καρδίην ἐχαυνώθη ὁ αὐτ. 77.

χαύνωμα, τό, γῆ χαλαρά, τοὺς ἵππους διεξήλασαν ἀνιστάντες τὸ χαύνωμα Πλουτ. Σερτ. 17.

χαύνωσις, εως, ἡ, χαλάρωσις, ὕφεσις, ἀντίθετον τῷ **στέγνωσις**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 238. 2) κενὸν διάστημα, Γεωπ. 10. 75, 17. II. μεταφορ., ἐλάφρυνσις πράγματός τινος, ἐξασθένησις τῆς ὁρμῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ βάρους (ὡς τὸ Λατ. elevatio), χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν, «ὅταν τοῦ ἀντιδίκου προβάλλοντος λόγους πιθανοὺς εἰς τοὐναντίον τις αὐτοὺς περιτρέψῃ καὶ χαύνους καὶ ἀσθενεῖς ποιήσῃ, διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ ἀναπείσας τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρ' ἀληθῆ λέγει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 875.

χαυνωτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τι χαλαρὸν ἢ πλαδαρόν, χαῦνον, σαρκὸς Πλουτ. 2. 771B.

χαυνών, εἶδος ζυμαρικοῦ, παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὡς ταὐτὸν τῷ Ἑβρ. kavvân, Ἑβδ. (Ἱερεμ. Ζ', 18, ΜΔ', 19)· πρβλ. Μέγ. Ἐτυμ. 807. 43, Σουΐδ., κλπ. — πλημμελῶς φέρεται **χαυνών** παρ' Ἡσυχ.: «χαυνῶνες· ἄρτι ἐλαίῳ ἀναφυραθέντες».

χαώδης, ες, ὅμοιος πρὸς χάος, ἡ χαώδης ἀπειρία καὶ ἡνωμένη ἀδιάκριτος σύμπηξις πάντων Δαμασκ. ἐν Wolf Anecd. Gr. τ. 3, σ. 235.

χεδροπά, τά, οἱ καρποὶ τῶν ἐλλόβων φυτῶν, ὄσπρια, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 10, 14, π. Ζ. Γεν. 3. 1, 15, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 2, κ. ἀλλ.· γεν. **χεδροπῶν** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 16, π. Ζ. Γεν. 3. 2, 3. Ἡ ὀνομαστ. εἶναι ἄγνωστος· ὁ ἑνικ. **χέδροψ** ἢ **χέδρωψ** ἀπαντᾷ ἔν τινι σατυρικῷ ἀποσπάσματι παρ' Ἀθην. 596A, Πορφ. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 2. 6, καὶ παρ' Ἡσυχ.· προσέτι δὲ ὑπάρχει τοὺς καρποὺς τὰς χέδροπας ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Βεκκήρου ἐκδοθέντι κειμένῳ τοῦ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 3, ἀλλὰ μετὰ διαφόρ. γραφ. **χεδροπούς**· οὕτω καὶ κατὰ τὸν τονισμὸν φέρεται ὡς ὀξύτον. ἐν τῷ Οὐρβ. κώδ. τοῦ Θεοφρ. καὶ ἐν πλείστοις χωρίοις ἐκ τοῦ Ἀριστ. μνημονευομένοις, ὥστε πιθανῶς ὁ ἑνικὸς ἦτο **χεδροπός**, όν, (ἐπίθετ.), καὶ **χεδροπά** οὐδ. πληθ. (Λέγεται ὅτι προῆλθεν ἐκ συνθέσεως τῶν λέξ. **χείρ**, **δρέπω**, οἱονεὶ **χειρόδροπες**, διὰ τῆς χειρὸς δρεπόμενοι καρποί, ὡς τὸ Λατ. legumen· ὁ δὲ Νίκ. ἐν Θηρ. 752 λέγει, χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ἄτερ δρεπάνοιο λέγονται ὄσπρια, χέδροπά τ' ἄλλα). — Καθ' Ἡσύχ.: «χεδροπά· ὄσπριόν τι. οἱ δὲ πανσπερμίαν», καί, «χέδροψ· πᾶν ὄσπριον, σπέρμα».

χεδροπώδης, ες, ὅμοιος πρὸς χέδροπας, χεδροπώδης φύσις Φανίας παρ' Ἀθην. 406C.

χέεια, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ **χειά**, Νικ. Θηρ. 79.

χεζ-ἀνάγκη, ἡ, ἀλοιφὴ καθαρτικὴ διευκολύνουσα τὴν κένωσιν τῶν περιττωμάτων, Παῦλ. Αἰγ. 7, 9, Ἀέτ. 3. 135, σ. 58 (b), 18.

χεζητιάω, ἐφετικὸν τοῦ **χέζω**, αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς κένωσιν τῶν περιττωμάτων σὺ δ' ἐμὲ νῦν ἀπάγχων βοῶντα καὶ κεκραγόθ' ὅτι χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης ἔξω ἐξενεγκεῖν, ὦ μιαρέ, θύραζέ μ' ἀλλὰ πνιγόμενος αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1387, Βάτρ. 8. κ. ἀλλ.· πρβλ. **χεσείω**.

χέζω· μέλλ. **χεσοῦμαι** Ἀριστοφ. Σφ. 941, Εἰρήν. 1235· καὶ **κατα-χέσομαι** ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 207· — ἀόρ. α' **ἔχεσα** ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 320, 808, (**ἐγ-**) αὐτόθι 347, (**κατ-**) Νεφ. 174· καὶ ἀόρ. β' **ἔχεσον** (**κατ-**) Ἀλκαῖος Κωμικ. ἐν «Γανυμήδει» 4, ἀπαρέμφ. **χεσεῖν** Ἀριστοφ. Θεσμ. 570, Ἀνθ. II. 7. 683· — πρκμ. **κέχοδα** (ἴδε **ἐγ-**, **ἐπι-χέζω**)· παθητ. **κέχεσμαι** ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΧΕΔ παράγονται καὶ αἱ λέξ. **χόδ-ος**, **χόδ-ανος**, μυὸ **χοδ-ον**· πρβλ. Σανσκρ. had, had-ê (laxare alvum)· Ἀγγλο-Σαξον. scît-e· Ἀρχ. Γερμ. scîz-u· — ὥστε φαίνεται ὅτι ἀπώλετο τὸ ἀρχικὸν σ). Ὡς καὶ νῦν, ἀποπατῶ, συχν. παρ' Ἀριστοφ.· παροιμ.: εἰ μηδὲ χέσαι γ' αὐτῷ σχολὴ γενήσεται Στράττις ἐν «Χρυσίππῳ» 1· — μετ' αἰτ., σησαμίδας δὲ χέζει, μῆλα δὲ χρέμπτεται Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 17· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ (ὡς λογοπαίγνιον), χέσαιτο γὰρ εἰ μαχέσαιτο Ἀριστοφ. Ἱππ. 1057. — Παθ., σπέλεθος ἀρτίως κεχεσμένος, κόπρος ἀρτίως ἐκπεσοῦσα τῆς ἕδρας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 1170.

χειά, Ἰωνικ. **χειή**, ἡ, ὀπή, μάλιστα ὄφεων, Ἰλ. Χ. 93, 95, Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 169E· ἥβαν ὑπὸ χειᾷ οὐκ ἐδάμασε, δὲν ἔθαψε τὴν νεότητά του ἐντὸς ὀπῆς, Πινδ. I. 8 (7) ἐν τέλ. (Ἐκ τῆς √ΧΑ, ἴδε τὸ ῥῆμα **χάσκω**).

χειλάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χεῖλος**, μικρὸν χεῖλος, Γλωσσ.

χειλο πόταμον, τό, χεῖλος, ὄχθη ποταμοῦ, Βελθ. κ. Χρυσ. στ. 1210, ἔκδ. Μαυρ.

χειλο-ποτέω, πίνω ἄκροις τοῖς χείλεσιν, ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας Ἀνθ. II. 7. 223.

χειλός, ὁ, μετὰ τῶν παραγώγων, ἴδε **χιλός**.

χεῖλος, εος, τό· πληθ. γενικ. **χειλῶν** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 12, 10· **χειλέων** Δίων Ἀλ. περὶ Συνθ. 14· ποιητ. δοτ. **χείλεσσι**· — ὡς καὶ νῦν, χεῖλος, Λατ. labrum, Ὅμηρ., κλπ.· παροιμ., χείλεσι γελᾶν, γελᾶν μόνον διὰ τῶν χειλέων, Ἰλ. Ο. 102· χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν, ἔβρεξε μὲν τὰ χείλη ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν οὐρανίσκον, δηλ. ἔπιε μὲ ἀφειδοῦ., Ἰλ. Χ 495 ἐν χείλεσσι στάζουσι νέκταρ Πινδ. II. 9. 109· πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν, περὶ τῆς ῥητορικῆς δεινότητος τοῦ Περικλέους, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 6. 5· χείλεσιν διδοὺς ὀδόντας, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φὺς (ἴδε **ἐμφύω**) Εὐρ. Βάκχ. 621· χείλεσιν ἀμφιλάλοις, ἐπὶ ἀπαύστου ὁμιλίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 678 δάκνων τὰ χείλη, ἐπὶ ἀνθρώπου ἐν δυσχερείαις διατελοῦντος, Εὔβουλος ἐν «Κέρκωψι» 2· ἀπὸ χειλέων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπὸ καρδίας, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 12· ἀπ' ἄκρου χ. φιλοσοφεῖν, μόνον κατ' ἐπιφάνειαν, Λουκ. Ἀπολ. 6· ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους = εἰς τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης, μόνον οὐ καὶ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 26· τὰ χ. προσαρμόζειν (ἐξυπ. τῇ κύλικι) ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 5. 2· προσαρμόζειν τὰ χ. ἢ χείλη προσεγγίσαι χείλεσι, ἐπὶ τῶν ἀσπαζομένων ἀλλήλους, ὁ αὐτ. ἐν Ἑταιρ. Διαλ. 5. 3, ἐν Ἔρωσι 53· χείλεσι διερρυηκόσι (ἴδε **διαρρέω** I. 5)· τοῖς χ. τιμᾶν Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 8· ἐν χ. ἑτέροις λαλεῖν, δηλ. μὲ ξένην γλῶσσαν (ἀλλ' ὁ Βατ. κῶδ. ἑτέρων), Α' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. ιδ', 21· οὕτω, χ. ἓν πάντων Ἑβδ. (Γέν. ΙΑ', 6, πρβλ. Παροιμ. Ι', 19). 2) ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 6, 8· ἐπὶ πτηνῶν, ῥάμφος, Εὐρ. Ἴων 1199, Ὀππ. Ἁλ. 3. 247, Ἀνθ. Π. 9. 333. II. μεταφορ., ἐπὶ πραγμάτων, ἡ ἄκρα, τὸ χεῖλος κρατῆρος, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται Ὀδ. Δ. 616, πρβλ. 132· Ἐλπὶς .. ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 97, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 123, Ἀριστοφ. Ἀχ. 459· ἐπὶ τάφρου, ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες Ἰλ. Μ. 52, Ἡρόδ. 1. 179, Θουκ. 3. 23· ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ, Μίμνερμ. 11. 7, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 115F· ἐπὶ ποταμῶν, λιμνῶν, Ἡρόδ. 2. 70, 94, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 16, 5· ἐπὶ τῶν σπονδύλων, Πλάτ. Πολ. 616D, E· ἐπὶ τῆς μήτρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 1.

χειλο-στρόφιον, τό, ὄργανον βασανιστήριον, στρεβλωτικὸν τῶν χειλέων, Συνέσ. 201C.

χειλοφύλαξ, κος, ὁ, χειλέων φύλαξ, Cocchii Chirurg. vett. σελ. 8.

χειλόω, (χεῖλος) περιχειλόω, περιβάλλω διὰ χείλους, Ξεν. Ἱππ. 4. 4.

χείλωμα, τό, χεῖλος ὁλόγυρα, ὑπερεξέχον ἄκρον, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἑβδ.

χειλών, ῶνος, ὁ, ἴδε **χελών**.

χεῖμα, τό· (ἴδε **χιών**)· — καιρὸς χειμερινός, ψῦχος, παγετός, Λατ. hiems, ἀλλά με χεῖμα δάμναται Ὀδ. Ξ 487· ἀκολούθως, χειμὼν ὡς ὥρα τοῦ ἔτους, καὶ χείματος ὥρην δεικνύει ὀμβρηροῦ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 448· τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει χείματος οὔτε θέρευς ἐπετήσιος Ὀδ. Η. 118· φέροντας χ. καὶ θέρος βροτοῖς, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 5 οὔτε χείματος οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 454· **χεῖμα**, κατ' αἰτ. ὡς ἐπίρρ., ἐν καιρῷ χειμῶνος, Ὀδ. Λ. 189, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 638· οὕτω **χείματι**, Σοφ. Φιλ. 293. II. καταιγίς, θύελλα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 198, 627, Εὐρ. Ἀνδρ. 749, κ. ἀλλ.· κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος Αἰσχύλ. Ἀγ. 900· πρβλ. **χειμών**. — Ποιητ. τύπος τοῦ **χειμών**, ἐν χρήσει μόνον παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον ἐν Ψευδοπλάτ. Ἀξιόχῳ 371D, Λουκ., κλπ.

χειμᾰδεύω, = **χειμάζω**. (σχηματισθὲν ὡς τὸ φυγαδεύω ἐκ τοῦ φυγάς), Μεσσάλας πλησίον αὐτῶν χειμαδεύων Στράβ. 205, Ὀνήσανδρ. 9, σ. 42.

χειμᾰδίζω, = **χειμάζω**, στρατιὰν ... μεθιδρύσας χειμαδιοῦσαν ἐν Ἱεροσολύμοις, ἵνα διέλθῃ τὸν χειμῶνα ἐν Ἱεροσολύμοις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 5, 3, κατὰ μετοχ. μέλλ. **-ιοῦντος**.

χειμάδιον, τό, μέρος κατάλληλον ἵνα διέλθῃ τις τὸν χειμῶνα, κοινῶς «χειμαδιό», χειμαδίῳ χρῆσθαι Λήμνῳ Δημ. 49. 3· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., χειμάδια πήγνυμαι, ὁρίζω τὸν

τόπον ἐν ᾧ θὰ παρχχειμάσω, παρασκευάζω τὴν χειμερινὴν κατοικίαν μου, Πλουτ. Σερτ. 6, πρβλ. Λούκουλλ. 3, Εὐμ. 15.— Τὸ ἐπίθ. **χειμάδιος, α, ον,** μνημονεύεται παρὰ Πολυδ. Α', 62 καὶ Σουΐδ.· ἡ χειμαδία (ἐξυπακ. ὥρα) Γουδιαν. Ἐτυμ.· πρβλ. **χειμασία.**

χειμάζω, μέλλ. **-άσω·** (χεῖμα)·— ἐκθέτω τι εἰς τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος.— Παθ., ἐκτίθεμαι εἰς τὸ ψῦχος, διέρχομαι τὸν χειμῶνα, Σοφ. Ἀποσπ. 446· ὅπως χειμασθῇ καὶ ἡλιωθῇ ἡ γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 7· ἐπὶ δένδρων, διέρχομαι τὸν χειμῶνα, ζῶ, καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, «βγάζω τὸν χειμῶνα», χειμασθέντα δένδρα ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 1· χειμασθέντα χειμῶσι ὡραίοις καὶ καλοῖς ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 2. 2) ἀμεταβ., διέρχομαι τὸν χειμῶνα, ἀντίθετον τῷ **θερίζω,** Ἀριστοφ. Ὄρν 1098, Ξεν. Οἰκ. 5. 9, Ἰσοκρ., κλπ.·— ἐπὶ στρατευμάτων, ὑπάγω εἰς τόπον κατάλληλον ὅπως διέλθω τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω, παραχειμάζω, Λατ. hiemare, Ἡρόδ. 8. 133, Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 15., 3. 2, 1, Πολύβ. κλπ.· πρβλ. **χειμερίζω.** **II.** ἐγείρω χειμῶνα, δηλ. καταιγίδα, θύελλαν, τρικυμίαν, θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος Σοφ. Ο. Κ. 1504· ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ Ξεν. Οἰκ. 8. 16· χειμάζει [ἡ νεφέλη] ἐφ' ἡμᾶς Πλούτ. 2. 195D·— ἀκολούθως ἀπροσώπως, ὡς τὸ **ὕει** καὶ **νίφει·** ἐχείμαζε ἡμέρας τρεῖς, ἐπὶ τρεῖς, ἡμέρας ἐξηκολούθει ἡ τρικυμία, Ἡρόδ. 7. 191· **χειμάσει,** θὰ εἶναι τρικυμία, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 1. **III.** μετ' αἰτ., ἀποδιώκω, ἐπὶ θυέλλης. χ. ἔξω τοὺς μύας αὐτόθι 14. 7.—Παθ. Καταλαμβάνομαι ὑπὸ τρικυμίας, πάσχω ἐξ αὐτῆς, Θουκ. 2. 25., 3. 69, κ. ἀλλ.· χειμασθεὶς ἀνέμῳ ὁ αὐτ. 8. 99· ἐν θαλάττῃ χειμαζομένου πλοίου Πλουτ. Ἴων 540B, κλπ. 2) μεταφορ., διασείω καὶ καταταράττω ὡς ἡ θύελλα, ἐπιφέρω σύγχυσιν καὶ δυστυχίαν, τόδ' αἷμα χ. πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 101, πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ἡνιόχῳ» 6.— Παθ., διασείομαι, καταταράττομαι καὶ βλάπτομαι ὑπὸ τρικυμίας, μάλιστα ἐπὶ πολιτείας χειμαζομένης ὡς πλοῖον, Εὐρ. Ἰκ. 269, Ἀριστοφ. Βάτρ. 361· δόμων ὄλβος χειμάζεται Εὐρ. Ἴων 996.— συχνάκις καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα προσώπων, πάσχω ὡς ἐν τρικυμίᾳ, πάσχω μεγάλως, ὑφίσταμαι μεγάλας βλάβας, Αἰσχύλ. Πρ. 562, 838, Σοφ. Φιλ. 1460, Πλάτ. Πολιτικ. 273D (πρβλ. **χειμαίνω** I. 2)· ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην Σοφ. Ἀντιγ. 391· ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χ. Εὐρ. Ἱππ. 315· χειμάζεσθαι .. ὑπ' ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις Πλάτ. Φίληβ. 29B, Πρβλ. Λάχ. 194C· ἐν στρατείαις ἢ νόσοις χ. ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 170A· ὡσαύτως χυλίομαι ἀνησύχως βασανιζόμενος ὑπὸ πυρετοῦ, Ἱππ. Προγν. 46·— οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Διογ. Λαέρτ. 10. 137·— πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 387.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 762.

χειμαίνω, μέλλ. **-ανῶ,** ὡς τὸ **χειμάζω** καὶ τὸ παθ. ὡς τὸ **χειμάζομαι,** πλώοντα δέ μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίην· καὶ δή, μᾶλλον γάρ τι χειμαίνεσθαι, δηλ. χειμάζεσθαι, πάσχειν ἐκ τῆς τρικυμίας, Ἡρόδ. 8. 118· μεταφορ., φόβῳ κεχείμανται φρένες Πινδ. Π. 9. 57. 2) μεταφορ. ὡσαύτως, διαταράττω ὡς διὰ καταιγίδος, χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος, ὁ ἐν καταστάσει θυελλώδει εὑρισκόμενος φέρει καὶ ἄλλους εἰς ὁμοίαν κατάστασιν, Ἀριστ. Ποιητ. 17, 3· χειμαίνει δ' ὁ βαρὺς πνεύσας Πόθος Ἀνθ. Παλατ. 12. 157. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι τρικυμιώδης, θάλασσα .. ἄγρια χειμήνασα αὐτόθι 7. 652·— ἀπροσ. ὡς τὸ χειμάζει, χειμαίνοντος, ὅταν εἶναι ὁ καιρὸς θυελλώδης, Θεόκρ. 9. 20.

χειμ-άμῦνα, ἡ, ἄμυνα κατὰ τοῦ χειμῶνος, χειμερινὸν ἱμάτιον, «καὶ χλαῖναν δὲ παχεῖαν, ἣν χειμάμυναν μὲν Αἰσχύλος, Ὅμηρος δὲ ἀλεξάνεμον κέκληκεν» Πολυδ. Ζ', 61· ἐκ τοῦ Σοφ. ἐν τοῖς Bachm. Ἀνεκδ. **1. 415.**

χείμᾰρος, ὁ, πάσσαλός τις ἐν τῷ πυθμένι τοῦ πλοίου ἐμπεπηγμένος, ὅστις ἐξήγετο ὅτε τὸ πλοῖον ἀνεσύρετο εἰς τὴν ξηράν, ὅπως ἐκρέῃ τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς, ὅταν βρέχῃ καὶ μὴ προξενῇ σῆψιν, χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος, «χείμαρος λέγεται ὁ ὑπὸ τρόπιν τοῦ πλοίου πάσσαλος, οὗ ἐξαιρουμένου, ὅταν ὕσῃ, τὸ ὕδωρ προχωρεῖ, καλεῖται δὲ καὶ εὐδιαῖος» (Πρόκλος), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 624

χειμάρροος, ον, κατ' Ἀττ. συναίρ. **-ρρους, ουν,** καὶ συντετμημένον **χείμαρρος, ον·** (χεῖμα, ῥέω)· —ὁ ῥέων κατὰ τὸν χειμῶνα, ἐξογκούμενος ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ τῆς τηκομένης χιόνος, ἐπίθ. τῶν ἐκ τῶν ὀρέων κατερχομένων ὑδάτων καὶ ποταμίων. **1)** συνημμένον τῷ **ποταμός,** ὅν τε [δηλ. ὀλοοίτροχον] ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ Ἰλ. Ν. 138· ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν Λ. 492· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ὡσαύτως ποιεῖται χρῆσιν τοῦ τύπου **χείμαρρος,** ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρρῳ Ε. 88· ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες Δ. 452·—οὕτω, χειμάρρῳ ποταμῷ ἴκελος Ἡρόδ. 3. 81, πρβλ. Θέογν. 348· **οὕτω** παρ' Ἀττ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ **χείμαρρος,** παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις Σοφ. Ἀντιγ. 712· φάραγγες ὕδατι χειμάρρῳ ῥέουσαι Εὐρ. Τρῳ. 449· διὰ χειμάρρου νάπης ὁ αὐτὸς ἐν Βάκχ. 1093· οὕτω, χαράδρα χ. Πολύβ. 10. 30, 2. 2) ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280, πλεκτάνη χειμάρροος φαίνεται ὅτι σημαίνει ἀστραπὴν ὁρμητικῶς φερομένην (πρβλ. πυρὸς βόστρυχος), ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1044. **II.** ὡς οὐσ. (ἄνευ τοῦ **ποταμός**), ὡς καὶ νῦν, ξηροπόταμον ὅπερ ἐν καιρῷ ῥαγδαίας βροχῆς γίνεται ὁρμητικώτατος ποταμός, Πλάτ. Νόμ. 736Δ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 7· ὥσπερ χειμάρρους ἂν εἰς τὴν πόλιν κατέπεσε Δημ. 278. 9· μεταφορ., σὺν χειμάρρῳ, παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ ὁρμητικοῦ χειμάρρου, Πινδ. Ἀποσπ. 90. 2) ὡς τὸ **χαράδρα** II. 2, ὀχετὸς ἢ ἀγωγὸς ὕδατος, Δημ. 1277. 5. (Οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ τοῦ Ὁμήρου διέφερον ὡς πρὸς τὸν τονισμὸν τῆς λέξεως **χειμαρρος,**— οἱ μὲν τονίζοντες ὡς εἰ ἦτο ἀνεξάρτητον οὐσιαστικ. **χείμαρρος,** οἱ δὲ ὡς ἐπίθ. **χειμάρρος** (ἀντὶ **χειμάρροος**), Εὐστάθ. 496. 38· ὁ Δινδ., ἑπόμενος τῷ Payne Knight, προτείνει ἀντὶ **χειμάρρος** νὰ γράφηται **χειμάροος,** κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ὠκύροος**).

χειμαρρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χείμαρρον, ποταμὸς χειμαρρώδης τὸ πλέον Στράβ. 400· χειμαρρῶδες ποτάμιον 616· χειμαρρώδους λιβάδος Εὐστάθ. 1374, 47.

χειμάς, άδος, ἡ, (ἐξυπακουομένου τοῦ **ὥρα**) χειμῶνος ὥρα, χειμών, Ἡσύχ. 2) (ἐξυπακουομ. τοῦ **ἐσθής**), ἱμάτιον χειμερινόν, ὁ αὐτ.

χειμᾰσία, Ἰον. **-ίη,** ἡ, τὸ διέρχεσθαι τὸν χειμῶνα, διαχειμάζειν, φοιτέειν ἐς χ. ἐς τοὺς τόπους τούτους Ἡρόδ. 2. 22. 2) τόπος πρὸς παραχειμασίαν, χειμερινὴ κατοικία ἢ διαμονή, χειμάδιον, Πολύβ. 2. 54, 14, κ. ἀλλ., Διόδ. **II.** = χειμών, τρικυμία, καταιγίς, θύελλα, Ἀριστ. Προβλ. 26. 3, Θεοφρ. Ἀποσπ. 5. 50.—Καθ' Ἡσύχ.: «χειμασία· ζάλη, ταραχή».

χειμ-ασκέω, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἀσκοῦμαι εἰς τὰς σκληραγωγίας τοῦ χειμῶνος, ἐπὶ στρατιωτῶν, τὰ δὲ στρατόπεδα χειμασκήσαντα, βελτίω τὰ παρ' αὐτῶν ὑπελάμβανε γενήσεσθαι Πολύβ. 3. 70, 4· δεῖ χειμασκῆσαι παρασκευάζεσθαι, καὶ μὴ εἰκῇ προπηδᾶν ἐπὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 2, 32.

χείμαστρον, τό, ἐσθὴς ἐν ᾗ χειμάζομεν, ἢ χειμαζόμενοι χρώμεθα, χειμερινὸν ἱμάτιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 708· πρβλ. **θέριστρον.**

χειμᾰτικός, ή, όν, μεταγεν. τύπος, ἀντὶ **χειμέριος,** χειμωνικός, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3. 459.

χειμάω καὶ **χειμέω,** = **ῥιγέω,** Ἡσύχ.

χειμέθλη, ἡ, ἴδε **χιμέτλη.**

χειμέρας· «χειμερινάς» Ἡσύχ.

χειμερεία, ἡ, ἡ χειμερινὴ ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὁ χειμών, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Θουκ. 9. 3· πρβλ. **θερεία.**

χειμερίζω, = **χειμάζω** I. 2, διέρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω, χειμερίσας περὶ Μίλητον Ἡρόδ. 6. 31· χειμερίσαι τε ἄμεινον εἶναι ἐν Θεσσαλίῃ 8. 113· ἐνθαῦτα χ. 7. 37· αἱ δὲ τῶν νηῶν καὶ ἐχειμέρισαν αὐτοῦ 8, 130· οὐχὶ παρ' Ἀττ. **II.** χειμωνιάζω, ἐὰν λύχνος ὥσπερ κέγχροις πολλοῖς κατάπλεως ᾖ, χειμερίσει, θὰ χειμωνιάσῃ, θὰ γίνῃ τρικυμία, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3. 5.

χειμερῐνός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χειμῶνα ἢ γινόμενος τὸν χειμῶνα, ἀντίθετον τῷ **θερινός,** χ. τροπαὶ (ἴδε ἐν λ. **τροπὴ** I)· χειμερινοὶ μῆνες Θουκ. 6. 21· πρὸς ἥλιον τὸν χειμερινὸν Ἡρόδ. 1. 193, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 9· χειμερινὴ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ δυσμαὶ Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 281, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 3 κέξ.· ὄμβροι Πολύβ. 9. 43, 5· χ. ξυσσίτια Πλάτ. Κριτί. 112B, πρβλ. 117B· ἀργυρώματα Ἀθήν. 230D· μάχη Δημ. 300. 17 [τίνα τῶν ζώων] ἀποβάλλει τὰς χειμερινὰς τρίχας, τὴν χειμερινὴν αὐτῶν τρίχωσιν, Ἀριστ. Προβλ. 10. 21· χειμερινὸς ὄνειρος, χειμερινῆς νυκτὸς ὄνειρον, δηλ. μακρόν, Λουκ. Ἐνύπ. 17 — ὡσαύτως, τὴν χ. (ἐξυπακ. ὥρην), τὴν ἐποχὴν τοῦ χειμῶνος Ἡρόδ. 1. 102· οὕτω, τὰ χειμερινὰ Πλάτ. Νόμ. 683C, 915D. 2) χειμῶνι ὅμοιος, ψυχρός, παγετώδης (ὅτε ἡ σημασία πλησιάζει τῇ τῆς λέξ **χειμέριος**), χωρίον Θουκ. 2. 70, πρβλ. Θεοφρ. Ἀποσπ. 5. 1 πρὸς 6. 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 332.

χειμέριος, α, ον, Ὅμ. καὶ Πινδ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, **ος, ον,** Σοφ. Φιλ. 1194, Θουκ. 3. 22· ὁ εἰς τὸν χειμῶνα ἀνήκων, χειμωνικός, «χειμωνιάτικος», θυελλώδης, ἄελλαι Ἰλ. Β. 294· νιφάδες Γ. 222· ὕδωρ Ψ. 420· ὄμβρος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 478, Πινδ. Π. 6. 10, Εὐρ Ἑλ. 1418 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Εὐρ καὶ οὐδέποτε παρ' Αἰσχύλῳ)· νότος Σοφ. Ἀντιγ 335· ὥρῃ χειμερίῃ, ἡ ἐποχὴ τῶν θυελλῶν ἢ τῶν καταιγίδων καὶ τρικυμιῶν, Ὀδ. Ε 485, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 492· ἦμαρ χ. Ἰλ. Μ. 279, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 522, 563· νὺξ Ἐμπεδ. 221, Πινδ. Ο. 6. 171. Θουκ. κλπ.· χ. πῦρ Πινδ. Π. 4. 473· οἱ χειμεριώτατοι μῆνες, οἱ θυελλωδέστατοι, τρικυμιωδέστατοι, Ἡρόδ. 2. 68· τὰς χειμεριωτάτας [ἡμέρας] Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 11, 1· οὕτω, χ. κατὰ μῆνα Σιμωνίδ. 14· ἦρ χ., τρικυμιῶδες, ψυχρὸν ἔαρ, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. 287· χ. νύξ, θυελλώδης νὺξ (ἐν ὥρᾳ θέρους), Πινδ. Ο. 6. 171· ἀκτὰ χειμερία κυματοπλήξ, ἀκτὴ

πληττομένη ὑπὸ τῶν τρικυμιωδῶν κυμάτων, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1241· χειμέρια βροντᾶ, ὡς ἐπίρρ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 142· ἐν χειμερίοις, ἐν ψυχροῖς τόποις, ἀντίθετον τῷ ἐν ἀλεεινοῖς, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 11· ἢν ἴδωσι .. χειμέρια, θυελλώδη καιρόν, αὐτόθι 9. 10, 1· χ. αἱ σύνοδοι τῶν μηνῶν μᾶλλον ἢ αἱ μεσότητες ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 9. 2) μεταφορ., χ. λύπη, ὑπερβάλλουσα λύπη, ὀδύνη, πόνος, ὑπερβολικός, Σοφ. Φιλ. 1194· χ. τὰ πράγματα, μετὰ παιδιᾶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1141.— Παρὰ τοῖς δοκίμοις τὸ μὲν **χειμέριος** = θυελλώδης, τρικυμιώδης, τὸ δὲ **χειμερινὸς** (ἀντίθετον τῷ **θερινὸς**) = ὁ γινόμενος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χειμῶνος, ὡς τὰ μνημονευθέντα παραδείγματα δεικνύουσι. Μεταγενέστεροι ὅμως συγγραφεῖς ἠμέλησαν τῆς τοιαύτης διακρίσεως, οἷον **χειμερίῃσι** (δηλ. ὥραις) Νικ. Ἀλεξιφ. 544· ὁ Ἀππ. ἐν τοῖς Ἐμφυλ. 2. 48 καὶ 52 γράφει χειμέριοι τροπαί, πρβλ. **χειμερινὸς** 2·— ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 52.

χείμερος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **χειμέριος**, μάλα κεν τότε χείμερον .. Πληϊάδες χειμῶνα .. φορέοιεν Ἄρατ. 1084, πρβλ. 797.

χειμέτλη, χειμετλιάω, χείμετλον, ἴδε ἐν λέξ. **χιμέτλη, χιμετλιάω, χίμετλον.**

χείμη, ἡ, = **χημία**, καὶ **χειμευτής**, ὁ, = **χημευτής**, Βυζ.

χειμιέω, ψύχομαι, παγώνω, ἀντέχω εἰς τὸ ψῦχος, Ἱππ. 418. 54· ἴδε Foës. ἐν λ.

χειμίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **χεῖμα**, ἡ ὥρα τοῦ χειμῶνος, ψῦχος χειμερινόν, παγετός, Ἱππ. παρὰ Γαλην.· ἴδε Foës. Oec. Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 158.

χειμο-θνής, ῆτος, ὁ, ἡ, (θνήσκω) παγωμένος μέχρι θανάτου, καὶ γὰρ χειμοθνής εἰμι, «ἀπέθανα ἀπὸ τὸ κρύο», Λουκ. Λεξιφ. 14.

χειμοσπορέομαι, παθ., σπείρομαι ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὁ μὲν γὰρ χειμοσπορούμενος πυρὸς πολύρριζος ὢν .. ἀποδίδωσι πλῆθος καλάμου Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 3.

χειμό-σπορος, ον, ὁ σπειρόμενος ἐν καιρῷ χειμῶνος, χειμόσποροι πυροὶ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 1.

χειμο-φυγέω, ἀποφεύγω τὸν χειμῶνα ἢ τὴν χειμερινὴν ὥραν τοῦ ἔτους, Στράβ. 35.

χειμών, ῶνος, ὁ, ὡς τὸ **χεῖμα**, ἡ χειμερινὴ ὥρα τοῦ ἔτους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θέρος, χειμῶνος δυσθαλπέος ὅς ῥά τε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν Ἰλ. Ρ. 549· χειμῶνι, ἐν καιρῷ χειμῶνος, Φ. 283, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1138· ἐν χειμῶνι Πινδ. Ἰ. 2. 62, Αἰσχύλ. Ἀγ. 969· ἐν τῷ χ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 8, Κύρου Παιδ. 8. 8, 17· χειμῶνος ὥρᾳ Ἀνδοκ. 18. 5·— ὡσαύτως, χειμῶνος, ἐν καιρῷ χειμῶνος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 9, Πλάτ. Πολ. 425Ε· χ. μέσου, κατὰ τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 1· τοῦ χ., διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος, Θουκ. 7. 31· τοῦ αὐτοῦ χειμ. ὁ αὐτ. 8. 30· οὕτω διὰ χειμῶνος καὶ διὰ τοῦ χ. Πλάτ. Τίμ. 74C, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 9·— χειμῶνα, κατὰ τὸν χειμῶνα, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1188· τὸν χ. κατὰ τὸν χειμῶνα, Ἡρόδ. 3. 117, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 9, Ἑλλ. 1. 4, 1· τὸν χ. ὅλον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 124· ὁ ἀμφὶ τὸν χ. χρόνος Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 6, 22· — ὄρος ἄβατον ὑπὸ χειμῶνος, ἕνεκα τοῦ ψύχους, Ἡρόδ. 8. 138, πρβλ. Θουκ. 2. 101· — οὕτως ἐν τῷ πληθ., νιφοστιβεῖς χειμῶνες Σοφ. Αἴ. 671· ἀντίθ. τῷ **καύματα**, Πλάτ. Πολιτ. 280Ε, Νόμ. 829Β. 2) εἰς δήλωσιν τοῦ χειμερινοῦ μέρους τοῦ ὁρίζοντος, δηλ. τῆς ἄρκτου, Βορέας καὶ χ. Ἡρόδ. 2. 26.

II. καιρὸς χειμέριος, ψυχρὸς καὶ θυελλώδης, θύελλα χειμερινή, καὶ καθόλου θύελλα, καταιγίς, τρικυμία, ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον Ἰλ. Γ. 4· οὐ νιφετὸς οὔτ' ἂρ χ. πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος Ὀδ. Δ. 566· ὅτε τις χ. ἔκπαγλος ὄροιτο Ξ. 522· ὀπωρινὸν ὄμβρον καὶ χειμῶν' ἐπιόντα Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 673· Γαιάοχος εὐδίαν ἔπασσεν ἐκ χ. Πινδ. Ι. 7 (6). 53· ὦρσε θεὸς χειμῶνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 496, πρβλ. Ἀγ. 649, 656, Χο. 202, Σοφ. Αἴ. 1143, κἑξ., κτλ.·— οὕτω καὶ παρὰ πεζογράφοις, χ. κατερράγη Ἡρόδ. 1. 87, ἐπέπεσέ σφι χ. τε μέγας καὶ πολλὸς ἄνεμος ὁ αὐτ. 7. 188, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 344D· ἐπιγίγνεται χ. Ἡρόδ. 7. 34, πρβλ. Θουκ. 4. 6· χειμῶνι χρῆσθαι Ἀντιφῶν 131. 42· χ. νοτερός, καταιγὶς μετὰ βροχῆς, Θουκ. 3. 21· χειμῶνα ποιεῖν ἐν εὐδίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 14·— ἐν τῷ πληθ., ὑπὸ τῶν χ., ἕνεκα τῶν τρικυμιῶν, Ἡρόδ. 4. 62· ἔν γε χειμῶσι καὶ ἐν εὐδίαις Πλάτ. Νόμ. 961Ε, πρβλ. 919Α·— πρβλ. **ὀρνιθίας**. 2) μεταφορ., θέσσυτος χ., καταιγὶς δυστυχημάτων ὑπὸ τῶν θεῶν πεμφθεῖσα, Αἰσχύλ. Πρ. 643· χ. καὶ κακῶν τρικυμία αὐτόθι 1015, πρβλ. Χο. 202, 1066· δορὸς ἐν χειμῶνι, κατὰ τὴν θύελλαν τῆς μάχης, Σοφ. Ἀντιγ. 670· θολερῷ .. χ. νοσήσας, ἐπὶ τῆς μανίας τοῦ Αἴαντος, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 207·— ἐπὶ προσώπου, χειμὼν ὁ μειρακίσκος ἐστὶ τοῖς φίλοις Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 1, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Δημητρίῳ» 1. 4· χ. κατ' οἴκους ἀνδράσιν κακὴ γυνὴ Μένανδρ. ἐν «Μονοστίχοις» 540.

χειμωνικός, ή, όν, χειμέριος, τρικυμιώδης, ὄμβρον χειμωνικὸν ἀναπέμπουσα Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 277C.

χειμωνόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ χειμῶνος ἢ ἐκ τρικυμίας, ἐς δὲ γαληναίην χειμωνόθεν Ἄρατ. 995.

χειμωνο-τύπος [ῠ], ον, ὁ διὰ τρικυμίας τύπτων, προσβάλλων· μαστίζων, λαίλαπι χειμωνοτύπῳ Αἰσχύλ. Ἱκ. 34.

χείρ, ἡ, **χειρός, χειρί, χεῖρα**, δυϊκ. **χεῖρε, χεροῖν**, πληθ. **χεῖρες, χερῶν, χεῖρας**,— ἡ παραλήγουσα εἶναι συνήθως βραχεῖα ὅταν ἡ λήγουσα ᾖ μακρά· δοτ. πληθ. ἀείποτε **χερσὶ** (**χειρσὶ** ἀπαντᾷ ἐν μεταγεν. ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2811b. 10., 2742c)·— ἀλλ' οἱ ποιηταὶ εἶχον τὴν παραλήγουσαν ὡς μακρὰν ἢ βραχεῖαν ἐν πάσῃ πτώσει κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, **χερός, χερί, χέρα, χέρε, χέρες, χέρας** (τούτων ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν μόνον τῆς δοτ. **χερί**· **χέρα** Ὕμν. Ὁμ. 18. 40)· μετὰ γεν. δυϊκοῦ καὶ πληθυντ. **χειροῖν, χειρῶν**, ὧν ὁ πρῶτος τύπος ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ἠλ. 206, 1595· ἐν ᾧ ὁ τύπος **χειρῶν** εἶναι κοινὸς καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις.— Ποιητ. τύποι, δοτ. πληθ. **χείρεσι, -ιν**, Ὅμ., Πινδ.· **χείρεσσι** Ὅμ., καὶ ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 976, 1297 (λυρ.), ἀλλ' ἐν ἰαμβικῷ στίχῳ, Εὐρ. Ἄλκ. 756· **χέρεσσι, -ιν** μόνον ἐν Ἡσ. Θεογ. 519, 747·— Δωρ. ὀνομ. **χὲρ** Τιμοκρ. 9· γεν. **χηρὸς** Ἀλκμ. 87· αἰτ. πληθ. **χέρρας** Θεόκρ. 28. 9·— Περὶ τοῦ τονισμοῦ καὶ τῆς κλίσεως τῶν τύπων τούτων ἴδε Ἀρκάδ. 20. 18., 125. 11, Χοιροβοσκ. εἰς Θεοδόσ. σ. 86, 346. (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε ἐν τέλ.) Ἡ χεὶρ («χέρι»), εἴτε ὡς κεκλεισμένη, παχεῖα Ἰλ. Γ. 376· βαρεῖα Α. 235, κ. ἀλλ.· εἴτε ὡς ἀνοικτὴ καὶ ἀναπεπταμένη, χερσὶ καταπρηνέσσι Ο. 114, Ὀδ. Ν. 164, κ. ἀλλ.· εἰς τὴν χ. ἐγχέαι τι Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 3, 9·— ἐν τῇ χρήσει ὁ πληθ. πολλάκις κεῖται ὅπου μία μόνη χεὶρ νοεῖται, π. χ. ἐν Ἰλ. Ψ. 384· ἢ τοὐναντίον, τίθεται ὁ ἑνικὸς ὅπου νοοῦνται αἱ χεῖρες δύο ἀνθρώπων, π. χ. ἐν Ὀδ. Γ. 37: ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα·— ὁ δυϊκὸς εὕρηται καὶ μετὰ τοῦ πληθ. συνημμένος, χεῖρε ἀμφοτέρας Ἰλ. Φ. 115, φίλας περὶ χεῖρε Ὀδ. Λ. 211.

2) ἡ χεὶρ μετὰ τοῦ βραχίονος, πρβλ. (**ὦμος** Ι. 1), πῆχυν χειρὸς δεξιτερῆς Φ. 166· χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν Λ. 252· χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο Ἡσ. Θεογ. 150 οὕτως, ἐν χερσὶ πεσεῖν, εἰς τὰς χεῖρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγκάλας τινός, Ἰλ. Ζ. 81, κτλ.· ἐνίοτε δὲ προστίθενται προσδιορισμοὶ ἵνα δηλωθῇ ἡ κυρίως χεὶρ ὡς διακεκριμένη ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἄκρην οὔτασε χεῖρα Ε. 336· ἄκραις ταῖς χ. χειρῖδας ἔχουσι Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 8, 17, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 352Α. 3) ἡ χεὶρ τῶν πιθήκων, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 14, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 8, 5· ἐπὶ τῶν προσθίων ποδῶν τῆς ὑαίνης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 330. **II.** Ἰδιάζουσαι χρήσεις: 1) εἰς δήλωσιν θέσεως, ποτέρας τῆς χειρός; ἔνθα ἡ ἀπάντησις εἶναι: ἐν δεξιᾷ σου Εὐρ. Κύκλ. 681, 682· οὕτως, ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς Πινδ. Π 6. 19· ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς Ὀδ. Ε. 277· χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ Σοφ. Ἀποσπ. 527· λαιᾶς χειρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 714· πρβλ. **ὑπόγυος**·— ἀλλὰ τὸ **χεὶρ** συχνάκις παραλείπεται μετὰ τὸ δεξιά, ἀριστερά, (ἴδε τὰς λέξ. (**δεξιός, ἀριστερός, σκαιός, λαιός**), Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 1141. 2) ἡ δοτ. παντὸς ἀριθμοῦ εἶναι συνήθης μετὰ παντὸς ῥήματος δηλοῦντος τὴν χρῆσιν τῶν χειρῶν, χειρὶ λαβεῖν, χερσὶν ἑλέσθαι, Ὅμ., κλπ.· χερσὶν ἀσπάζεσθαι Ὀδ. Γ. 35· προκαλίζεσθαι Σ. 20· χειρὶ ἢ χεροῖν ψαύειν Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1510, 1466· πρβλ. **ἐμφύω, καταρρέζω**·— ἐνίοτε ἡ δοτ. αὕτη προστίθεται πλεοναστικῶς ἐν εἴδει ἐμφάσεως, ὄνυξι συλλαβὼν χερὶ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 303· οὕτω πὺξ χειρί, λὰξ ποδί, κλπ.

3) ἡ γεν. εἶναι ἐν χρήσει ὅταν λαμβάνῃ τίς τινα ἀπὸ τῆς χειρός, χειρὸς ἔχειν τινὰ Ἰλ. Δ. 154· χειρὸς ἑλὼν Α. 323, κτλ.· γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, ἤγειρε λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτόν, Ω. 515, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 319· χερὶ χειρὸς ἑλὼν Πινδ. Π. 9. 216· ἕλκειν τινὰ χειρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ν. 11. 42· ἀνέλκειν τινὰ τῆς χ. Ἀριστοφ. Σφ. 569, κτλ. 4) ἡ αἰτιατ. τίθεται, ὅταν τις λαμβάνῃ τὴν χεῖρά τινος, χεῖρα γέροντος ἑλὼν Ἰλ. Ω. 361· χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν Ὀδ. Α. 121· χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, πρὸς πίστωσιν φιλίας, Ἰλ. Ζ. 233· οὕτω, ἔμβαλλε χ. δεξιάν μοι Σοφ. Τραχ. 1181· ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 813, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1632. 5) ἕτεραι χρήσεις τῆς αἰτ.: α) ἐπὶ ἱκετῶν, χεῖρας ἀνασχεῖν θεοῖς, δηλ. ἐν προσευχῇ, Ἰλ. Γ. 275, κτλ., πρβλ. **ἀνέχω** Α. 1· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν Ὀδ. Π. 310 χεῖρας ἀμφιβάλλειν γούνασι Η. 142· ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ Ψ. 207· ἀμφί τινι χεῖρε β. Φ. 223· περίβαλε δὲ χέρας Ἀριστοφ. Θεσμ. 914, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1559· οὕτω καὶ (ἴδε τὰς λέξεις) χεῖρας ἀείρειν, ἀνατείνειν, ἀναφέρειν, διότι ὁ Voss δὲν θέλει νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸ χεῖρας ἀείρειν (Ὀδ. Λ. 423) ὡς κίνημα πρὸς ἰδίαν ὑπεράσπισιν (πρβλ. 426)· ἀλλ' ὅμως παρ' Ἀττ. τὸ χεῖρας αἴρω σημαίνει ὑψώνω τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ὅτι συναινῶ εἴς τι ἢ εἰς τὴν ἐκλογήν τινος, ἐπὶ τῶν ψηφοφορούντων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 264· τὴν χ. αἴρειν Ἀνδοκ. 28. 37, Ξεν. κλπ.· ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ, ἀράτω τὴν χ. Ξεν. Ἀν. 5. 6, 33, πρβλ. 7. 3, 6· οὕτως, ἀνατεινάτω τὴν χ. αὐτόθι 3. 2, 9, 33· ὡσαύτως, χεῖρας ὀρεγνὺς Ἰλ. Χ. 37· χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν Ο. 371· χεῖρας ὀρ. τινι Ὀδ.

Μ. 257· πρός τινα Πινδ. Π. 4. 426, πρβλ. Ἰλ. Ω 506· (ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁρ. τὴν χ. τινι, «ἁπλώνω», ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου πρὸς βοήθειάν τινος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 17)· ὡσαύτως, χεῖρε ἑτάροισι πετάσσας Ἰλ. Δ. 523, κτλ.· πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας Ὀδ. Λ. 392 (ἀλλά, χεῖρε πετάσσας ἀπολ., ἐπὶ ἀνθρώπου κολυμβῶντος, κτλ., Ε. 374, κτλ.). β) χεῖρα ὑπερέχω τινός, κρατῶ τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινὸς ὡς προστάτης αὐτοῦ, Ἰλ. Ι. 420, κλπ.· σπανιώτερον μετὰ δοτικ., τινὶ Δ. 249, πρβλ. Ε. 433. γ) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, χεῖρας ἢ χεῖρα ἐπιφέρειν τινὶ Α. 89, Τ. 261, κτλ.· χεῖρας ἐφιέναι τινὶ Α. 567, καὶ συχνάκις ἐν τῇ Ὀδ.· οὕτω, χεῖρας ἐπιβάλλειν τινὶ Πολύβ. κλπ.· χέρα προσφέρειν τινὶ Πινδ. Π. 9, 62 (ἴδε **προσφέρω** Ι. 1). — χεῖρας ἐπί τινι ἰάλλειν, ἴδε **ἰάλλω** Ι. 1. δ) χεῖρας προϊσχέσθαι Θουκ. 3. 58, 66· χεῖρας ἀπέχω τινός, κρατῶ τὰς χεῖράς μου μακρὰν τινος, Λατ. abstinere manus ab aliquo, Ἰλ. Α. 97, Ὀδ. Υ. 263, Αἰσχύλ. Εὐμ. 350· τὼ χεῖρε Πλάτ. Συμπ. 213D· οὕτω, χεῖρας παύειν τινὸς Ἰλ. Φ. 294· πρβλ. **ἀνασείω, ἐπισείω.** ε) χεῖρας ἐπιτιθέναι τινί, εἰς σημεῖον καθιερώσεως, χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει Α' Ἐπιστ. πρ. Τιμ. ε', 22, κλπ. 6) μετὰ προθέσεων: α) ἀνὰ χεῖρας ἔχειν τινά, ἔχειν στενὴν γνωριμίαν μετά τινος.., Πολύβ. 21. 4, 5, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 64· τὰ ἀνὰ χεῖρα, τὰ ὑπὸ ἐξέτασιν πράγματα, Πλούτ. 2. 614Α, κλπ.· ἀνὰ χ. τῆς πύλης, πλησιέστατα πρὸς τὴν πύλην, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΕ', 2). β) ἀπὸ χειρὸς λογίζομαι, λογαριάζω, προχείρως, ἐκ τοῦ προχείρου, κατὰ συμπερασμόν, Ἀριστοφ. Σφ. 656, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 29· ἴδε κατωτέρω ε.

γ) διὰ χερῶν ἔχειν, λαβεῖν, κυριολεκτικῶς κρατῶ, λαμβάνω μεταξὺ τῶν χειρῶν μου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 193, Σοφ. Ἀντιγ. 916· διὰ χειρὸς ἔχειν, ἔχειν ἐν τῇ χειρί, αὐτόθι 1258, Ἀριστοφ. Σφ. 597· ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, δηλ. εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Θουκ. 2. 76· καὶ οὕτω, ἔχω ἔργον εἰς τὰς χεῖράς μου, ἀσχολοῦμαι εἰς αὐτό, φροντίζω περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 2, 13, καὶ συχν. παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, οἷον Διονυσ. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 4, Πλουτ., κλπ.· ὡσαύτως, διὰ χερῶν ἔχειν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8· οὕτως ἐπὶ ὅπλων, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα (δηλ. τὰ ὅπλα) φθείροιτο, ἵνα μὴ φθείρωνται ὄντα ἐν καθημερινῇ χρήσει, Λουκ. Ἀνάχ. 35· καὶ διὰ χ. ἔχω, μετὰ μετοχ., συνεχῶς πράττω τι, Πλούτ. 2. 767C·— διὰ χειρός τινος ποιεῖν τι, φαίνεται ὅτι εἶναι Ἑβραϊσμὸς παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ., διὰ μέσου τινός, διὰ τῆς ἐνεργείας τινός·— ἡ διὰ χειρὸς πρᾶσις, πώλησις ἄνευ συζητήσεως ὡς πρὸς τὴν τιμήν, Χαρίτων 1. 12. δ) εἰς χεῖρας λαμβάνειν τι, κυριολεκτικῶς, Σοφ. Ἠλ. 1120. κλπ.· ὡσαύτως, λαμβάνω τι εἰς χεῖρας, ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ, Εὐρ. Ἑκ. 1242· οὕτως, ἄγεσθαί τι ἐς χεῖρας Ἡρόδ. 1. 126., 4. 79, κλπ.· — ὡσαύτως, θεῖναί τι ἢ τινα εἰς χεῖρά τινος Σοφ. Αἴ. 751· δοῦναί τινι εἰς χεῖρας ἢ χεῖρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1348, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 8, 22· καταστῆσαι εἰς τὰς χεῖράς τινος Αἰσχίν. 32. 1·— ἀκολούθως ἐπὶ προσώπων, ἐς χεῖρας ἱκέσθαι τινός, πίπτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Ἰλ. Κ. 448· (παρ' Ὁμ. ὡσαύτως ἁπλῶς, ὅ τι χεῖρας ἵκοιτο Ὀδ. Μ. 331, πρβλ. Ω. 172), οὕτως, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τινι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 4, 10· ἢ καθόλου, ἔχω σχέσεις μετά τινος, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ μετά τινος, αὐτόθι 2. 4, 15, Ἀνάβ. 1. 2, 26· (οὕτω, ἐς χεῖρα γῇ ξυνῆψαν Εὐρ. Ἡρακλ. 429, ἔνθα ἴδε Elmsl.)· ἀλλὰ συνηθέστατα, ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, ἰέναι, συνιέναι τινί, ἐλθεῖν εἰς χεῖρας, συμπλακῆναί τινι ἐκ τοῦ συστάδην, Λατ. manum conserere cum aliquo, Αἰσχύλ. Θήβ. 680, Σοφ. Ο. Κ. 795, Θουκ. 7. 44· ὡσαύτως ἀπολ., εἰς χ. ἐλθεῖν, ἰέναι ὁ αὐτ. 2. 3., 4. 23,72. 96 συνιέναι Ξεν. Κύρ. 8. 8, 22· τοῦτο ὁ Ἡρόδ. ἐκφέρει διὰ τοῦ ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι 9. 48, ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπόλλυσθαι 8. 89, πρβλ. Αἰσχίν. 1. 24· οὕτως, ἐν χεροῖν δίκῃ (Elmsl.) Εὐρ. Βάκχ. 737 (πρβλ. ἐν χερσὶ τὴν δίκην ἔχων Πλάτ. Θεαίτ. 172Ε), χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 1, 11·— ὡσαύτως, εἰς χεῖρας δέχεσθαί τινας, ἀναμένειν τὴν ἐπίθεσιν ἢ ἔφοδον αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 4. 3, 31· εἰς χ. ὑπομένειν τινὰς Θουκ. 2. 72 ε) ἐκ χειρός, διὰ χειρὸς ἀνθρώπου, Σοφ. Αἴ. 27·— ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ συστάδην, Λατ. cominus, ἐκ χειρὸς βάλλειν Ξεν. Ἀν. 3. 3, 15· ἀμύνεσθαι αὐτόθι 5. 4, 25· μάχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 14· πληγὰς ἐκ χ. ἀναδέχεσθαι Πλουτ. Τιμολ. 4·— ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, διότι δεῖ μὴ μέλλειν, ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἔχεσθαι τῶν προκειμένων Πολύβ. 5. 41, 7, κ. ἀλλ. ζ) ἐν χειρὶ τίθει δέπας Ἰλ. Α. 585, Ὀδ. Ν. 57, Ο. 120, κ. ἀλλ.· καὶ ἀείποτε οὕτως ἐπὶ ποτηρίου (ὥστε τὸ ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἐν Ὀδ. Γ. 51, Ο. 120 κατέκριναν οἱ κριτικοί)· καὶ οὕτω, πρεσβήιον ἐν χερὶ θήσω Ἰλ. Θ. 289 τόξον (ἔγχος) ἔχων ἐν χειρὶ Ο. 443, Ρ. 604· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ Ὀδ. Β. 37· ἀλλά, ἐν.. χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκεν Ἰλ. Ψ. 568· ἐπὶ πολυτίμου δώρου, ἐν χερσὶ τίθει Α. 441, 446· ἴδε La Roche Text-kr. σ. 378· ἀκολούθως, ἐν ταῖς χ. ἔχειν, κυριολεκτικῶς, Πλάτ. Πολ. 432D, Δημ. κλπ.· ἀλλά, ἐν χερσὶν ἔχω ὁμοίως, ὡς τὸ διὰ χειρὸς ἔχω, εἶμαι ἠσχολημένος εἴς τι, τὸν γάμον Ἡρόδ. 1. 35, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 1· οὕτω, ἐν χειρὶ ἔχειν Πλάτ. Θεαίτ. 172Ε· ὁ ἐν χερσὶ πόλεμος, ὁ διεξαγόμενος, Διονύσ. Ἁλ. 8. 87· ὁ ἐν χ. περιτειχισμὸς αὐτόθι 21·— συχν. ἐπὶ μάχης, ἐν χερσί, ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον, Λατ. cominus, ἦν ἡ μάχη ἐν χ. Θουκ. 5. 43 ἐν χ. ἀποκτείνειν ὁ αὐτ. 3. 66, πρβλ. 4. 57, 96, κλπ.· ἐν χ. γίγνεσθαί τινι ὁ αὐτ. 5. 72· ἐν χ. εἶναί τινος Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 11·— οὕτως, ἐνίοτε ἐν τῷ δυϊκῷ, τἀν χεροῖν Σοφ. Ἀντ. 1345 ἐν χεροῖν ἔχειν, κλπ., Πλουτ. Ἀλέξ. 13, κλπ.·— ἐν χειρί τινος, διὰ χειρός τινος, διὰ μέσου τινός, Ἑβραϊσμὸς παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ. η) ἐπὶ χειρὸς ἔχειν Θέογν. 490· ἐπὶ χεῖράς τινος φέρειν τι, τιθέναι τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, Πλουτ. 2. 815Β.

θ) κατὰ χειρός, ἐπὶ τοῦ νίπτεσθαι τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ὕδωρ κατὰ χειρὸς ἢ κατὰ χειρὸς ὕδωρ (ἐξυπακ. φερέτω τις) Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1 (ἴδε Σουΐδ. ἐν τῇ φράσει: κατὰ χειρὸς ὕδωρ), Ἀριστοφ. Σφ. 1216, πρβλ. Ὄρν. 464, Ἀποσπ. 427, Ἀθήν. 408Ε· καὶ (ἄνευ τῆς λέξεως **ὕδωρ**) κατὰ χ. διδόναι, λαμβάνειν Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 1. 2· δίδον κατὰ χειρὸς Ἀρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 3·— μεταφορ., πάντα μοι κατὰ χ. ἦν τὰ πράγματα, πρόχειρα, Φερεκράτ. ἐν «Χείρωσιν» 7· — ὕστερον ὡσαύτως, κατὰ χειρῶν δοῦναι, χέειν, Φιλύλλιος ἐν «Αὐγῇ» 1, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 36· οἱ δὲ κατὰ χειρῶν λαβόντες περιμένουσι φίλτατοι Μένανδρος ἐν «Ὑδρίᾳ» 4, πρβλ. Φώτ. ἐν λέξ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 327· κατὰ χ., κατὰ τὴν πρᾶξιν, κατὰ τὴν ἐνέργειαν, ἀντίθετον τῷ **συνέσει**, Διονύσ. Ἁλ. 7. 6, Πλουτ. Φιλοποίμ. 7· — κατὰ χεῖρας ἢ κατὰ τὴν χεῖρά τινος, πλησίον τινός, Ἑβδ. ι) μετὰ χερσὶν ἔχειν, μεταξὺ τῶν χειρῶν, δηλ. ἐν χερσίν, Ἰλ. Λ. 4, Ο. 717· [ἄλεισον] μετὰ χ. ἐνώμα Ὀδ. Χ. 10·— ἀλλά, μετὰ χεῖρας ἔχω, ἔχω ἀνὰ χεῖρας, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, Ἡρόδ. 7. 16, 1, Θουκ. 1. 138. κ) παρὰ χεῖρα, προχείρως, Ἑβδ.· πλεοναστ., πρόχειρον παρὰ χεροῖν Σοφ. Φιλ. 747. λ) πρὸ χειρῶν, ἔμπροσθεν καὶ πλησιέστατα, Σοφ. Ἀντιγ. 1279, Εὐρ. Τρῳ. 1207, Ρῆσ. 274· οὕτω, πρὸ χειρὸς εἶναι Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 5 (κατὰ τὸν Ἕρμανν. ἀντὶ **προχείρους**). μ) πρὸς χειρός τινος, διὰ χειρός τινος, τῇ ἐνεργείᾳ τινός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 66, κλπ.·— πρὸς ἐμὴν χ., πρὸς τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα δεικνύει ἡ χείρ μου, Σοφ. Φιλ. 148. ν) ὑπὸ χερσὶ δαμείς, ὑπὸ τῶν χειρῶν τινος, δηλ. ὑπό τινος, Ἰλ. Β. 374, κλπ.· ὑπὸ χεῖρα ποιοῦμαι, κάμνω ὑποχείριον, ὑποτάσσω (πρβλ. **ὑποχείριος**), Ξεν. Ἀγησ. 1. 22· οἱ ὑπὸ χ., οἱ ὄντες ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, Δημ. 74. 5· ὑπὸ τὴν χ. ἐλθεῖν, ἐλθεῖν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Λουκ. Ἑρμότ. 57, κλπ.· ἀλλά, ὑπὸ χεῖρα, ὡσαύτως, προχείρως, ἀμέσως, Ἀριστ. Μετεωρολογ. 2. 9, 13, Πλουτ., κλπ. III. ἡ χεὶρ συχνάκις λαμβάνει τοὺς προσδιορισμοὺς τοῦ προσώπου τοῦ ποιουμένου χρῆσιν αὐτῆς, χ. μεγάλη, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Ο. 695· θοὴ χ., ἐπὶ τοῦ βάλλοντος ἢ ἀκοντίζοντος, Μ. 306· ἀφνειὸς Πινδ. Ο. 7. 1, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 458· εὐσεβής, εὐφιλὴς Αἰσχύλ. Χο. 141, Ἀγ. 34· κάρβανος αὐτόθι 1061· γεραία Εὐρ. Ἑκ. 145· πονηρὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1316· κλπ.· — ὡσαύτως εἰς δήλωσιν πλούτου ἢ πενίας, πλειοτέρῃ σὺν χ. Ὀδ. Λ. 359· κενεὰς σὺν χ. ἔχοντας Κ. 42, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1280 κλπ. 2) παριστάνεται δὲ ὡς ἐνεργοῦσα ἀφ' ἑαυτῆς, χεῖρες μαιμῶσιν Ἰλ. Ν. 77, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 50· χεὶρ ὁρᾷ τὸ δράσιμον Αἰσχύλ. Θήβ. 554· δήμου κρατοῦσα χ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 604· παροιμ., ἃ δὲ χ. τὰν χ. νίζει Ἐπίχ. ἐν Πλάτ. Ἀξιόχῳ 366C· ἢ ἁπλῶς, ἃ χ. τὰν χ. Ἀνθ. Παλατ. 5. 208.

IV. εἰς δήλωσιν ἐνεργείας ἢ ἔργου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἁπλοὺς λόγους, ἐν τῷ πληθ., ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Ἰλ. Α. 77· μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν της, τῆς τέχνης της, Ὀδ. Ο. 126, πρβλ. Σοφ. Τρ. 603· χερσὶν ἢ λόγῳ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 883, πρβλ. Ο. Κ. 1297, κλπ.· οὕτω, τῇ χειρὶ χρῆσθαι, ποιεῖσθαι χρῆσιν αὐτῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀργὸν ἐπεστάναι, Ἡρόδ. 3. 78., 9. 72· προσφέρειν χεῖρας, ποιεῖσθαι χρῆσιν βίας, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 31·— ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χεὶρ Αἰσχύλ. Πρ. 619· μιῇ χειρί, μόνος, Δημ. 584. 27· χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει Αἰσχίν. 69. 9, πρβλ. 43. 18· οὕτω, χερσίν τε καὶ ποσίν τε Ἰλ. Υ. 361, πρβλ. Πινδ. Ο. 10 (11) 73·— μάλιστα ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν χειρῶν ἐν μάχῃ, πρβλ. ἀνωτ. δ, ε, ζ· ὡσαύτως ἐπὶ πράξεων βίας, πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, πρὶν δοκιμάσωμεν τὴν βίαν, Ὀδ. Υ. 181· ἀδίκων χειρῶν ἄρχειν, κάμνω ἀρχὴν τῆς ἀδικίας, ἐγὼ πρῶτος ἀδικῶ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 5, 13, Ἀντιφῶν 126, 5, Λυσίας 101. 32, κλπ.· ἀμυνόμενος ἄρχειν χειρῶν Πλάτ. Νόμ. 869D — καθόλου, χεῖρες, βία, βίαια, μέσα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 260· πρβλ. χερσὶ πεποιθὼς Ἰλ. Π. 624, κλπ.· ἐν χειρῶν νόμῳ, ἴδε ἀνωτ. ΙΙ. 2. δ. V. ὡς τὸ Λατ. manus καὶ vis, ἀριθμὸς ἢ σῶμα ἀνδρῶν, ποσὸν, ἀριθμός, μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, χεὶρ μεγάλη, ὑπερμήκης Ἡρόδ. 7. 157· καὶ γὰρ δύναμις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἡ βασιλέος ἐστὶ καὶ χεὶρ ὑπερμήκης 8. 140· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ δοτ., οὐ σὺν μεγάλῃ χ. ὁ αὐτ. 5. 72 πολλῇ χ. 1. 174, Θουκ. 3. 96 πλεοναστικῶς,

μεγάλη χ. πλήθεος 'Ηρόδ. 7. 20· οὔτω παρὰ τοῖς Τραγ., οὐ σμικρᾷ χερὶ Αἰσχύλ. 'Ικ 958· πολλῇ χ Εὐρ 'Ηρακλ. 337· οἰκεία χείρ, ἀντὶ χεὶρ οἰκετῶν, ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 629· ὡσαύτως, σὺν πλήθει χερῶν Σοφ. Ο. Τ. 123. **VI.** ἡ χείρ, δηλ. ἡ γραφή, τὸ «γράψιμόν» τινος, τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα ἀρνεῖσθαι 'Υπερείδ. παρὰ Πολυδ. Β', 153, πρβλ. Α' 'Επιστ. πρ. Κορ. θ. ιϛ', 21, πρ. Κολ. δ', 18·— καθόλου, ἡ χεὶρ τεχνίτου ἢ καλλιτέχνου, γλαφυρὰ χ. Θεοκρ. 'Επιγράμμ. 7. 5, κλπ.· σπανίως ἔργον, ἔργον τῶν χειρῶν τινος, ἔργον τέχνης, σοφαὶ χέρες 'Ανθ. Πλαν. 4 262, πρβλ. Πολυδ. Β', 150, 'Ιακώβ. εἰς 'Ανθ. Παλατ. 871. **VII.** ἐπὶ παντὸς ἐργαλείου ὁμοίου πρὸς χεῖρα, **1)** ὅπλον τι ἢ μέρος τῆς πανοπλίας καλούμενον **χείρ.** Ξεν. 'Ιππ. 12, 5. — Κατὰ Πολυδ. Α', 135: «τὰ δὲ περὶ ταῖς χερσὶ προβλήματα ὁμωνύμως τῷ μέρει χεῖρες καλοῦνται». **2)** χ. σιδηρᾶ, εἶδος ἁρπάγης πρὸς ἀνάσπασιν πραγμάτων, Θουκ. 4 25., 7. 62· ὡσαύτως, ἄγκυρα, 'Ανθ. Παλατ. 6. 38. **3)** μέρος τροχοῦ, 'Εβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 32). **4)** ὡσαύτως παρὰ τοῖς 'Εβδ. ὡς ἑβραϊσμός, στήλη ἢ σωρὸς λίθων, ὅμοιος ὢν πρὸς δάκτυλον δεικνύοντα τὸν οὐρανόν, ἀνέστακεν αὐτῷ χεῖρα 'Εβδ. (Β' Βασιλ. ΙΗ', 18).

VIII. ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **κροκοδείλιον**, Διοσκ. 3. 12. ('Ο Κούρτ. 189 παρατηρεῖ ὅτι ἡ λέξ. **χεὶρ** περιέχει τὴν ἐνεργητικὴν ὄψιν τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἧς τὴν παθητικὴν ὄψιν ἐκφέρουσι τὰ **χέρης, χερείων**· καὶ παραβάλλει Σανσκρ. har-ami (rapio), har-anam (manus)· Ζενδ. zar (rapio)· 'Αρχ. Λατ. hir = manus· ὡσαύτως hĕr-us, hĕr-es, hir udo.)

χειρ-άγρα, ἡ, ἀρθρῖτις κατὰ τὴν χεῖρα, Λατ. chiragra, καὶ παρὰ Λατ. ποιηταῖς cheragra, Γλωσσ.· πρβλ. **ποδ-άγρα.**

χειρᾰγωγέω, ὁδηγῶ διὰ τῆς χειρός, ἀπολ., Λουκ. Τίμ. 32· τὸν δεσπότην μετὰ τῆς μητρὸς ἐχειραγώγει Ποσειδώνιος παρ' 'Αθην. 211F, Πλουτ. Κλεομ. 38· μεταφορ., χ. τὴν εὕρεσιν μνήμῃ ὁ αὐτ. 2. 48B· τὴν ψυχὴν ἐπί τι Μάξιμ. Τύρ. σ. 177, κλπ.·— Παθ., Διόδ. 13. 20, ἐπί τι 'Ηρωδιαν. 7. 1.

χειρᾰγώγημα, τό, ἡ διὰ τῆς χειρὸς ὁδηγία, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 848 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **κούφισμα.**

χειρᾰγώγησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., παρ' οἰκείων ὀφθαλμῶν χειραγώγησιν ἐφαντάζετο Νικήτ. Χων. 'Ιστ. 291A.

χειρᾰγωγία, ἡ, τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς ὁδηγεῖν, ἀνδρὸς οὐ παιδὸς πρὸς χειραγωγίαν δεόμενος Λόγγος 4. 12, Σουΐδ.

χειρ ἀγωγός, όν, ὁ ἀπὸ τῆς χειρὸς ὁδηγῶν. ἔχει .. χ. τὸν πλοῦτον Φιλήμων ἐν 'Αδήλ. 36. **2)** ὡς οὐσιαστ., ὁδηγός, Πράξ. 'Αποστ. ιγ', 11, Πλούτ. 2. 794D· χ. τυφλὸς βίου Πλούτ. 2. 98B, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

χείρ-ακρα, τά, τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν, περὶ ὠλενῶν καὶ πήχεων καὶ χειράκρων Πολέμων ἐν Φυσιογν. 2. 15, σ. 388 ἐν τῷ λήμματι.

χειρ-αλγία, ἡ, ἄλγος τῶν χειρῶν, καρηβαρίαι, καὶ ἀμβλυωπίαι, καὶ χειραλγίαι, καὶ τρόμοι, καὶ παρέσεις, καὶ ἴκτερος, 'Ιω. Χρυσ. τ. 2, σ. 644, 41· πρβλ. **χειράγρα.**

χειρ-αλειπτέω, ἀλείφω τὰς χεῖράς μου παρασκευαζόμενος πρὸς τὴν πάλην, γυμνάζομαι εἰς τὴν πάλην, Διοδ. 'Εκλογ. 513. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

χειρ-άμαξα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μικρὸν ἁμάξιον διὰ τῶν χειρῶν ὠθούμενον, "Αντυλλ. παρ' 'Ορειβασ. σ. 117.

χειρ-ᾰμάξιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χειράμαξα** (πρβλ. τὴν Γαλλικὴν λέξιν brouette) Petron. Satyr c. 28.

χειρ-απλόω, ἁπλόνω ἢ ἀνοίγω τὴν χεῖρα, τῷ πρεσβύτῃ χειραπλοῦντι τοῦτο ἐπιδίδωσιν 'Αθαν. τ. 2, σ. 421A.

χειρ-απτάζω, μέλλ. **άσω,** (ἅπτω) ἅπτομαι διὰ τῆς χειρός, πιάνω μὲ τὸ χέρι, ἐπὶ νεκροῦ, ἀλλὰ μὶν οἱ ἱρέες αὐτοὶ .. χειραπτάζοντες θάπτουσι 'Ηρόδ. 2. 90·— ὡσαύτως **χειραπτέω,** Φωτ. Βιβλιοθ. 67. 14.

χειράς, άδος, ἡ, (χείρ) ραγάς, «σκάσιμον» κυρίως τῶν χειρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ποδῶν, χειράδες χειρῶν, ποδῶν, ραγάδες χειρῶν, ποδῶν, Διογ. Λ. 1. 81· «χειράδας· τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ραγάδας, ἔνιοι δὲ φῷδας» 'Ησύχ.· — τὸν τύπον **χιράς** προτιμᾷ ὁ Εὐστ. 194. 40.

χειραφεσία, ἡ, τὸ χειραφετεῖν, Γλωσσ.

χειρ-άφετος, ον, ὁ ἀφεθεὶς ἐλεύθερος, ἀπελεύθερος, Λατιν. manumissus, Σουΐδ.·— τὸ ῥῆμα **χειραφετέω,** Γλωσσ.

χειραφέω, ἅπτομαι τῇ χειρί, ἔργον σοι ἐστὶ τῷ δράκοντι χειραφεῖν καὶ δακτυλαπτεῖν Θ Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 111 v°.

χειρ-αψία, ἡ, (ἅπτω) ἡ διὰ χειρῶν συμπλοκή, μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, χειραψίαι καὶ πεζῶν καὶ ἱππέων παρὰ Σουΐδᾳ **II.** ὡς ὅρος παλαιστικός, ἐν χειραψίᾳ περικρούοντος. προστραχηλίζοντος κενοσπούδως, καὶ ἐπὶ γῆν κατασπῶντος (πρβλ. ἅμμα 5) Πλούτ. 2. 234D **III.** τὸ ἅπτεσθαι διὰ τῆς χειρὸς ψηλάφησις, ἐλαφρὰ τριβή, Λατ. manutigium, Cael. Aurel.· ἴδε Foës. Oec. Hipp.

χειράω, διάφ. γραφὴ ἀντὶ **χειριάω,** ὃ ἴδε.

χειρ-εκμᾰγεῖον, τό, = **χειρόμακτρον,** ἐπιφύσεις ἔχει ἐριώδεις καὶ χροώδεις, ἐξ οὗ νήθεται καὶ ὑφαίνεται χειρεκμαγεῖα 'Απολλ. Δύσκ. περὶ Κατεψευσμ. 'Ιστ. 36.

χειρ-επιθεσία, ἡ, ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 6. 43. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χειρ-εργάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος διὰ τῶν χειρῶν, Τζέτζ. 'Ιστ. 10. 779.

χείρ-εργον, τό, = **χειρῶν, ἔργον,** ἐργόχειρον, τὸ ἐμὸν χείρεργον τρέφει με 'Ιω. Μόσχ. κ. 13, σ. 1062, κλπ.

χείρεσι, 'Επικ. δοτ. πληθ. τοῦ **χείρ,** ἥπτετο χείρεσι γούνων 'Ιλ. Υ'. 468.

χειριάω, ἔχω ῥήγματα, «σκασίματα» εἰς τὰς χεῖρας, «χειριᾶν δὲ ἐκάλουν τὸ κατερρῆχθαι τὰς χεῖρας ἢ ἀλγεῖν ἐκ κόπου» Πολυδ. Β', 152· ἐν ἀντιγράφοις ἥττονος ἀξίας, **χειράω,** πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 80.

χειρίδιον, ὑποκοριστ. τοῦ **χειρίς,** «μανίκι», 'Απόκρυφ. Πράξεις Πέτρου καὶ Παύλου 47, Δωρόθ. 1632C. **2)** χειρόμακτρον ἢ εἶδος χειροκτίου πρὸς τρῖψιν τοῦ σώματος, ξηραὶ τρίψεις διά τε σινδόνων ἢ χειριδίων, "Αντυλλ. παρ' 'Ορειβασ. 1. 494.

χειριδόομαι, παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ χειρῖδας, κεχειριδωμένος Γλωσσ.

χειριδωτός, όν, ὁ ἔχων χειρῖδας, «μανίκια», κιθὼν ('Αττ. χιτὼν) χειριδωτός. οἷος ἦν παρὰ τοῖς 'Ασιανοῖς, manuleata παρὰ Πλαύτῳ. 'Ηρόδ. 7. 61, πρβλ. Φιλόστρ. 804, 'Ηρόδ. 5. 3· ἐπὶ τοῦ σχιστοῦ χιτῶνος τῶν Γαλατῶν, Στράβ. 196· πρβλ. **καρπωτός**·— πρβλ. καὶ **ἐξωμίς.**

χειρίζω, μέλλ. 'Αττ. **-ιῶ.** ποιῶ ἐγχείρησιν, ἐπὶ χειρουργοῦ, 'Ιππ. περὶ 'Ιητρ. 740, ἐν τῷ παθ **2)** ὡς καὶ νῦν, διαχειρίζω, διοικῶ, κυβερνῶ, Λατ. administrare, Πολύβ. 1. 20, 4., 75 1, κ. ἀλλ.· ἐλέσθαι δὲ τὰν βουλὰν τοὺς χειριξοῦντας τὸ ἀργύριον 'Επιγραφ. Κερκυρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1845. 44.

χείριξις, ἡ, = **χειρισμός** I, 'Ιππ. περὶ 'Αγμ.. 756. **II.** διαχείρισις, διοίκησις, τοῖς αἱρεθεῖσι εἰς τὴν χείριξιν τοῦ ἀργυρίου Συλλ. 'Επιγρ. 1845. 66.

χείριος, α, ον, = **ὑποχείριος,** ὁ ὑπὸ τὰς χεῖρας, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς ὑπάρχων, προλείπω βωμὸν ἥδε χειρία σφάζειν φονεύειν Εὐρ. 'Ανδρ. 412· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ῥήματος, μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἐφείς τινι, ἀφεὶς με αἰχμάλωτον εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Σοφ. Αἴ. 495· χείριον λαβεῖν τινα, λαμβάνω τινὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Εὐρ. Κύκλ. 177· χ. ἀλῶναι ὁ αὐτ. ἐν "Ιωνι 1257.

χειρίς, ῖδος, ἡ, κάλυμμα τῆς χειρὸς ἐκ δέρματος, εἶδος κηπουρικοῦ χειροκτίου, χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἕνεκ' 'Οδ. Ω 230, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 17· ἀλλὰ καὶ κάλυμμα τῆς ὅλης χειρός, ἢ μᾶλλον τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ πήχεως, «μανίκι», μάλιστα δὲ μακρὰ καὶ εὐρεῖα χειρίς, μανίκα, οἵαν εἶχον οἱ Πέρσαι, Λατ. manica (πρβλ. **κόρη** IV), ἐπικατήμενος χειρῖδι πλέῃ ἀργυρίου 'Ηρόδ. 6. 72, πρβλ. Ξεν. 'Ελλ. 2. 1, 8, Κύρ. 8. 3, 13· ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Γαλάταις, Πλουτ. "Οθων 6· παρὰ τοῖς ἐν τραγῳδίᾳ ὑποκριταῖς, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 41 **2)** = **χειρίδιον,** "Αντυλλ. παρ' 'Ορειβασ. 2. 399. [Αἱ πλάγιαι πτώσεις συνήθως γράφονται παροξυτόνως **χειρίδος** ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις, ὡς συνήθιζον οἱ 'Αντιγραφεῖς νὰ τονίζωσι τὰς ὁμοίας λέξεις, ἴδε Lehrs εἰς 'Ηρωδιαν. περὶ διχρ. σ. 371]

χείρισμα, τό, μέρος τοῦ σώματος, ἐφ' οὗ ἐγένετο ἐγχείρησις, 'Ιππ. περὶ "Αρθρ 788, 791. **II.** μεταχείρισις, αὐτόθ: 808.

χειρισμός, ὁ, μεταχείρισις, ἡ διὰ χειρῶν ἐνέργεια, μάλιστα ἐν τῇ χειρουργικῇ, «ἐγχείρησις», 'Ιππ. περὶ 'Ιητρ. 740· πρβλ. **χείριξις** I. **2)** διαχείρισις, διοίκησις, κυβέρνησις, Λατ. administratio, τῆς τύχης, ὑπὸ τῆς τύχης, Πολύβ. 1. 4, 1· τῶν πραγμάτων, διαχείρισις, διοίκησις αὐτῶν, 5. 26, 4· ὁ κατὰ μέρος χ., ἐξάσκησις, 32. 14, 11· τῶν δογμάτων, ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, 5. 12, 3· κλπ.

χειρί-σοφος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **χειρόσοφος.**

χειριστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **χειρίζω,** πρέπει τις νὰ διοικήσῃ ἢ διευθύνῃ, τὸν πόλεμον Διόδ. 17. 16· πρέπει τις νὰ κάμῃ χρῆσίν τινος, τι Κλήμ. 'Αλ. 924. **II** **χειριστέος,** α, ον, ἐφ' οὗ πρέπει νὰ γείνῃ χειρισμός, 'Ιππ. Μοχλ. 866.

χειριστεύω, τὸ ἐνεργ. τοῦ **χειριστής,** Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆναι) 4278k.

χειριστής, ὁ, διαχειριστής, διοικητής, Πολύβ. 3. 4, 13., 98 8, κ. ἀλλ.

χείριστος, η, ον, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ **χείρων** (ἴδε **χείρων** B).

χειριστότερος, α, ον, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **χειρότερος** παρ' 'Ιππ. 25. 12.

χειρο-βαλίστρα, ἡ, χειροσφενδόνη, Λατιν. falarica, Γλωσσ.

χειρο-βάναυσος, ον, = **βάναυσος,** Πολυβ. Ζ', 7.

χειροβαρέαι, αἱ, εἶδος μεγάλης ὀφύρας, κοινῶς «βαριός», Κ. Πορφ. 'Εκθ. βασ. τάξ. σ. 677, ἔκδ. B. Καὶ αὗται παρεξηγοῦνται

αὐτόθι Λατινιστὶ διὰ τῶν dolia manibus gestabilia, ὡς παρεξηγήθησαν αἱ βαρέαι, Συ.αγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμαν.

χειρο-βαρής, ές, ὁ ἔχων βάρος ἐν τῇ χειρί, καὶ χειροβαρὲς σαρκὸς ὑείας θετταλότμητον κρέας Φιλέταιρο. ἐν «Λαμπαδηφόροις» 1.

χειρό-βιος, ον, ὁ ζῶν διὰ τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν αὐτοῦ, «χειρόβιοι, οἱ ἐκ χειρῶν ζῶντες καὶ ταῖς τέχναις προσκαθήμενοι· λέγονται καὶ ἀποχειρόβιοι» Σουίδ.

χειρο-βίωτος, ον (ἡ **χειροβιοτ-**),=τῷ προηγ., Θεοδώρητος.

χειρό-βλημα, τό, καὶ **χειρόβλητον**, τό, = **χειρόβολον**, «χειροβλήματα· δράγματα· οἱ δὲ χειρόβλητα» Ἡσύχ.

χειρο-βλιμάομαι, ἀποθετ, ἀντὶ **χειροτριβέω** ἢ **ψηλαφάω**, Λουκ. Ψευδολ. 24· τὰ Ἀντίγραφα φέρουσι **χειροβλημάομαι**

χειροβολέω, βάλλω, ῥίπτω διὰ τῆς χειρός, χερμαδίους Λουκ. Λεξιφάν. 5.

χειρό-βολον, τό, ὅσον χωρεῖ ἡ χείρ, μικρὸν δεμάτιον, ἀμάλη λέγεται τὸ χειρόβολον τῶν σταχύων Τζέτζ. εἰς Λυκόφρονα 34, κλπ.

χειρο-βοσκός, όν, ὁ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ζῶν, ἀποχειροβίωτος, Πολυδ. Ζ', 7, Ἡσύχ.

χειροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, ὁ βιβρώσκων, ἀναλίσκων τὰς σάρκας τῆς χειρός, δεσμὸς Στησίχορος 4 «χειροβρῶτι δεσμῷ. τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι· διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποδιβρώσκοντα τὼ χεῖρε· ἐδέθη γὰρ ἔν τινι πέτρᾳ, ὡς Στησίχορος ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλων» Ζηνόβ. 6, 44 ἐν Παροιμιογράφ. σ. 390, ἔκδ. Gaisf., πρβλ. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει.

χειρο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ποριζόμενος τὴν τροφὴν τῆς γαστρός, χειροβίωτος, Ἑκαταῖος 359· **Χειρογάστορες** εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ δράματός τινος τοῦ Νικοφῶντος, πρβλ. Herm. Opusc. 7. 325 κἑξ.

Χειρο-γονία, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Περσεφόνης, Ἡσύχ.

χειρογραφέω, ὑπογράφω ἰδιοχείρως, ἐγγυῶμαι δι' ἰδιοχείρου βεβαιώσεως, χειρογραφήσας τὸ δάνεισμα Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 227, 25 ἔκδ. Βόννης, κλπ.

χειρογράφημα, τό, σημείωσις ἰδιόχειρος, ὑπογραφή, Φωτ. Βιβλιοθ. 31. 18.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 97, 98.

χειρογραφία, ἡ, ἡ διὰ χειρὸς γραφή, Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 666, 1.

χειρό-γραφος, ον, ὁ διὰ χειρὸς γεγραμμένος· ὅθεν **χειρόγραφον**, τό, τὸ γεγραμμένον διὰ χειρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 52, Πολύβ. 30. 8, 4, Διον. Ἁλ. 5. 8, κλπ. 2) = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 859Α·— οὕτω **χειρόγραφος**, ὁ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4629.

χειρο-δάϊκτος, ον, ὁ διὰ χειρὸς φονευθείς, χειροδάϊκτα σφάγια Σοφ. Αἴ. 219.

χειροδεικτέω, δεικνύω διὰ τῆς χειρός, ἀμάρτυρον ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

χειρό-δεικτος, ον, Λατιν. ὁ διὰ τῆς χειρὸς δεικνυόμενος, κατάδηλος, φανερός, Σοφ. Ο. Τ. 901.

χειρο-δέσμητος, ον, ὁ τὰς χεῖρας δεσμευθείς, ὡς χειροδέσμητος λῃστὴς περιηγκωνισμένος Κ. Μανασσ. Χρον. 2870.

χειρο-δέσμιον, τό,=**χειροπέδη**, Βασιλικ. 60. 35, 18.

χειρό-δεσμος, ὁ, δεσμὸς τῶν χειρῶν, χειροπέδη, Γλωσσ.— ὡσαύτως **χειροδέσμη**, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 2923· **χειροδεσμέω**, Δούκας σ. 192.

χειρο-δετέω, ἴδε **χειροδοτέω**.

χειρό-δετος, ον, ὁ δεδεμένος τὰς χεῖρας, Ἡλιόδ. 9. 15,—ἡμαρτημέν. γραφ. ἀντὶ **χειριδωτός**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 8, 1.

χειρο-δίκαιος, ον,=τῷ ἑπομ., Σουΐδ.

χειρο-δίκης [ῐ], ου, ὁ, ὁ ἐπιβάλλων τὰ δικαιώματά του διὰ τῶν χειρῶν του, διὰ τῆς βίας, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 187. — Παρὰ Σουΐδ. καὶ **χειροδίκαιος**, α, ον.

χειρο-δόσιον, τό, τὸ διδόμενον διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν, ἡμερομίσθιον, μισθός, Λατ. manupretium, Γλωσσ.

χειρο-δοτέω, δίδωμι διὰ τῆς χειρός, Φίλων 1. 640· ἀλλ' ἐκ τῶν συμφραζομένων ἀπαιτεῖται **χειροδετεῖ**, δένει τὰς χεῖρας του διὰ τοῦ κεστοῦ, ὡς προτείνει ὁ Wytt. εἰς Πλούτ. 6. 585· — κατὰ τὸν Mangey **συγκροτεῖ**.

χειρό-δοτος, ον, ὁ διὰ χειρὸς δοθείς, χειρόδοτον δάνεισμα, δάνειον γενόμενον ἄνευ συμβολαίου, ἄνευ γραπτῆς ὁμολογίας, Πολυδ. Β', 152, ἴδε Böckh P. E 1. 171.

χειρο-δράκων, οντος, ὁ, ὁ ἀντὶ χειρῶν ἔχων δράκοντας, ἢ ὁ ἔχων ἐν ταῖς χερσὶ δράκοντας, δηλ. ὄφεις, περὶ τῶν Ἐρινύων, Εὐρ. Ἠλ. 1345.

χειρο-δρόπος, ον, ὁ δρέπων, συνάγων διὰ τῶν χειρῶν, χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ἄνευ δρεπάνοιο λέγονται ὄσπρια χ δροπὰ τ' ἄλλα μεσοχλόου ἐντὸς ἀρούρης, «οἱ ταῖς χερσὶ δρέποντες, ἤγουν θερίζοντες, ἄνευ δρεπάνου» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 752· πρβλ. **χέδροπες**.

χειροέρκτης· «χειρουργὸς» Ἡσύχ., ἴδε **χειρορρέκτης**.

χειρο-ήθεια, ἡ, ἡμερότης, ἡμέρωσις, τὰς χειροηθείας μᾶλλον προσδεχόμενος Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 2.

χειρο-ήθης, ες, ὅν τις δύναται νὰ μεταχειρισθῇ ὅπως θέλει, πρᾶος, ἥμερος, συνήθως ἐπὶ ζῴων, Λατ. mansuetus, χ. κροκόδειλος Ἡρόδ. 2. 69 θεός τις χ., ὡς ὁ Καμβύσης ἐμπαικτικῶς καλεῖ τὸν Ἆπιν, ὁ αὐτ. 3. 28· χ. πῶλος Ξεν. Ἱππ. 2, 3· λέων Διόδ. 1. 48, κτλ.· μετὰ δοτ., εἰθισμένος εἴς τι, ἐξῳκειωμένος πρός τι, ἀνθρώποις χ. ἐγχέλεις Πλούτ. 2. 976Α· θηρία χ. τοῖς πόγοις αὐτόθι 2F. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐκόλως κυβερνώμενος, ἐξημερωμένος, Στράβ. 494, Πλούτ., κλπ.· παρέχειν ἑαυτὸν χ. ὁ αὐτ. 2. 14Ε· μετὰ δοτ., ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης ἦν (ἡ γυνή) καὶ ἐτετιθάσευτο ὥστε διαλέγεσθαι, ἠρόμην αὐτὴν ὧδέ πως Ξεν. Οἰκ. 7, 10· τιθασεύουσι χειροήθεις ἑαυτοῖς ποιοῦντες Δημ. 37. 9· χειροήθης ὕβρει, εἰθισμένος εἰς τὴν ὕβριν, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 35. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ **συνήθης**, τὰ φαινόμενα δεινὰ ποιουμένους τῇ διανοίᾳ χειροήθη διὰ τῆς ὄψεως Πλουτ. Μάρκ. 16· τὰ ὅπλα τοῖς σώμασι ἐγένοντο χ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλοποίμ. 9, πρβλ. 2. 47Β.

χειρο-θεσία, ἡ, μεταχείρισις, χειρισμός, περὶ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου τοῦ καλουμένου τρίποδος, Ἀρτέμων παρ' Ἀθην. 637C. II. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ, ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, Κλήμ. Ἀλεξ. I, 261C, Εὐσέβ. II, 1213 (Tertull I, 1207). 2) = **χειροτονία**, Εὐσέβ. II, 576C, κλπ. 3) γραφὴ τῆς χειρός, ὑπογραφή, Νικήτ. Παφλ. 567Α.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χειρο-θετέω, τὰς χεῖρας ἐπιτίθημι, χειροτονῶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, μεταδίδωμι τὴν χάριν τοῦ ἁγίου πνεύματος, Β. Μαξίμου Ὁμιλ. 21, Φωτ. Ἐπιστ. 154, 24, κλπ.· ἱερωσύνην τινὶ Ἐκκλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 272.

χειρο-κμητέω, κατασκευάζω, θεὸν Διονύσ. Ἀλικ. παρ' Εὐσέβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 334Β.

χειρό-κμητος, ον, εἰργασμένος, πεποιημένος διὰ χειρός, χειροποίητος, παραδείγματα Τίμ. Λοκρ. 94Ε, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Οὐρ. 2. 4, 11, Μετεωρ. 4. 3, 20, Στράβ. 59, 116· χ. τὰ φρεατιαῖα ὕδατα, ἐπὶ φρεάτων καὶ δεξαμενῶν τεχνητῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 6.

χειρο-κνημίς, ῖδος, ἡ, Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Montf. Bibl. Coisl. σ. 514, πιθαν. μέρος τοῦ ὁπλισμοῦ τῆς χειρός, εἶδος χειρῖδος πολεμικῆς.

χειροκοπέω, ἀποκόπτω τὴν χεῖρά τινος, τινα Διοδ. Ἐκλογ. 567. 16, Ἀππ. Ἰβηρικ. 68·— καταχρηστ. χειροκοπεῖν τὸ αἰδοῖον Ἀρτεμίδ. 1, 78.— Παθ., ἀποκόπτομαι τὰς χεῖρας, Στράβ. 710, Πλούτ. 2. 305C.

χειροκόπησις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Βυζ.

χειροκοπία, ἡ, ἡ ἀποκοπὴ τῶν χειρῶν, Βυζ.— **χειροκοπίαι** αἱ, χειρῶν ἀποτομαί, Ἀναστ. Σιν. ἐν Catal. Bibl. Flor. τ. 1, σ. 301.

χειροκόπος, ον, ὁ ἀποκόπτων τὰς χεῖρας, Macrob. de Diff. Verb. 2.

χειροκρατέω, κρατῶ διὰ χειρός, χειροκρατούμενος τυφλῷ ποδὶ διήρχετο Γ. Παχ. τ. Β, σ. 20, 11, ἔκδ. Β.

χειρο-κρατία, ἡ, ἡ διὰ τῆς βίας ἐπικράτησις τοῦ ἰσχυροτέρου, τυραννικὴ κυβέρνησις, Πολύβ. 6. 9, 6, Διοδ. Ἐκλογ. 608. 46, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 17. — ἀλλ' ὁ τύπος **χειροκρασία** (ὡς **ἀκρασία** ἀντὶ **ἀκρατεία**) πιθανῶς προτιμητέος, ἴδε Διονύσ. Ἁλ. 6. 65., 8. 72, Διοδ. Ἐκλογ. 534. 28, Πλούτ. 2. 332C, καὶ πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 526.

χειρο-κρατικός, ή, όν, ὁ χειροκρατίαν ἀσκῶν, ὁ διοικῶν τυραννικῶς, ἀριστοκρατίᾳ δὲ παρέπεται ὁ θηριώδης τρόπος τῆς πολιτείας καὶ χειροκρατικὸς Πολύβ. 6. 10, 4.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 119.

χειρό-κτυπος, ον, ὁ κτυπηθεὶς διὰ χειρός· ἴδε ἐν λ. **χοροιτύπος** I.

χειροκύμβαλα, τά, μικρὰ κύμβαλα, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 379, ἔκδ. Β.

χειρο-λάβη, ἡ, λαβὴ τοῦ ἀρότρου, ἡ οὐρὰ αὐτοῦ, Ἀρχ. Μαθ. σ. 76· οὕτω **χειρο-λαβίς**, **ίδος**, ἡ, «ἀρότρου μέρη ἐχέτλη τὸ κατόπιν ξύλον ὀρθόν, οὗ ἔχεται ὁ ἀρότης· νῦν δὲ τὸ κοῖλον αὐλοῦ. καθ' ὃ τὴν χεῖρα ἐναρμόζει, χειρολαβίς» Πολυδ. Α', 252.

χειρο-λάβος, ον, ὁ ὑποστηρίζων τὴν χεῖρα, χειρουργικὴ σφενδόνη δι' ἧς ὑποστηρίζεται πάσχουσα χείρ, ἴδε σφενδόνη II, 1, Cocch. Chirurgg. Vet. 28.

χειρο-ληπτέω, λαμβάνω διὰ τῆς χειρός, Σουΐδ.

χειρο-λογέω, συνάγω διὰ τῆς χειρός, πλήρωσον μήλων κεχειρολογημένων Γεωπ. 10. 21, 6.

χειρο-μάγγανον, τό, μηχανή τις πολεμικὴ πρὸς ἐξακόντισιν βελῶν, τὰς λεγομένας ἠλακάτας καὶ χειρομάγγανα Ἀνώνυμ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 318.

χειρό-μακτρον, τό, ὡς καὶ νῦν, μάκτρον τῆς χειρός, τεμάχιον ὑφάσματος, δι' οὗ ἀπομάσσει τις ἢ σπογγίζει τὰς χεῖρας,

μανδήλιον ἢ «πετσέτα», «μπόλια», Λατ. mantile Ἡρόδ. 4. 64, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 427, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 3, 5·— οἱ Σκύθαι μετεχειρίζοντο τὰ δέρματα τῶν κεφαλῶν τῶν ἁλισκομένων πολεμίων ὡς **χειρό-μακτρα**, Ἡρόδ. ἔ. θ' ἀνωτ., ὅθεν ἡ φράσις Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος Σοφ. Ἀποσπ. 420· πρβλ. Σκυθίζω. **II**. εἶδος κεφαλοδέσμου ἢ καλύπτρας τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, Σαπφὼ 50, Ἑκαταῖος 329, καὶ ἴσως οὕτως ἐν Ἡροδ. 2. 122, χ. χρύσεον.

χειρομάνικον, τό, = μανίκιον, Λέον. Τακτ. 6. 3, 25.

χειρό-μαντις, ὁ, ὁ μαντευόμενος, προλέγων τὰ μέλλοντα διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν τομῶν ἢ γραμμῶν τῆς παλάμης τῆς χειρός, Πολυδ. Β', 152.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

χειρομᾰχέω, μάχομαι διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Ἀνθ. Παλατ. 12, 22.

χειρομᾰχία, ἡ, τῆς χειρὸς ἐργασία, Εὐστ. 1716. 4.

χειρομάχισσα, ἡ, θηλ. τοῦ χειρομάχος, ἡ ταῖς χερσὶν ἐργαζομένη, Θ. Πρόδρ. κ. ἡγουμ. Α', 201.

χειρο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος διὰ τῆς χειρός, Εὐστ. 1425, 64., 1783, 13., 1833, 56· ὡσαύτως **χειρομάχας**, ὁ, ἀρεϊκὸς εἶναι καὶ (ὡς εἰπεῖν) χειρομάχας ὁ αὐτ. ἐν Πονηματίοις 47. 93·—ἡ χειρομάχα, ἡ ἐργατικὴ ἑταιρεία ἐν Μιλήτῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλουτίδα, Πλούτ. 2. 298C, πρβλ. Ἡρακλ. Ποντικ. παρ' Ἀθην. 524A, Εὐστ. 1425. 64, ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 244. 80. —Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 213, 214.

χειρο-μήριον, τό, εἶδος τεκτονικοῦ ἐργαλείου, Ἡσύχ. ἐν λ. ῥοκάνη.

χειρομίσθιον, τό, μισθὸς ἐργασίας, «τοῦ λεγομένου χειρομισθίου, τουτέστι μισθοῦ τῆς ἐργασίας» Σχόλ. εἰς τὰ Βασιλικ. 20, σ. 412.

χειρο-μύλη, ἡ, «χειρόμυλος», μύλος τῇ χειρὶ στρεφόμενος, Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 2, 31· **χειρόμῡλον**, τό, Γλωσσ.· καὶ **χειρο-μύλων**, ωνος, ὁ, Διοσκ. 5. 103.

χεῖρον, οὐδ. τοῦ χείρων.

χειρό-νῐβον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐπίχαρμ. 58 Ahr.

χειρό-νιπτρον, τό, λεκάνη ἐν ᾗ ἐνίπτοντο τὰς χεῖρας, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 161. 7, πρβλ. Πολυδ. Γ' 65, κ. ἀλλ. 2) ὕδωρ, δι' οὗ νίπτουσι τὰς χεῖρας, ὁ αὐτ. 2. 150, Ἐτυμολ. Μέγ. κτλ. **II**. τὸ νίψιμον τῶν χειρῶν, Διοσκ. 1. 6·—πρβλ. χέρνιβον, χέρνιψ, χεὶρ II 6. θ.

χειρονομέω, κινῶ τὰς χεῖρας παντομιμικῶς, κάμνω χειρονομίας, Ξεν. Συμπ. 2. 19, πρβλ. Δίωνα Κάσσ. 36. 13· τοῖς σκέλεσι χειρονομεῖν, ἐπὶ ἀνθρώπου ἱσταμένου ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς καὶ κινοῦντος τὰ σκέλη εἰς τὸν ἀέρα, Ἡρόδ. 6. 129, πρβλ. Πλούτ. 2. 867B, Πολυδ. Β', 152. **II**. ἐπὶ πυγμάχου, κινῶ τὰς χεῖρας κατὰ διαφόρους τρόπους, ὡς τὸ σκιαμαχέω, Πλάτ. Νόμ. 830C, Πλούτ. 2. 747B, Ἀθήν. 416A.

χειρονομησείω, ἐφετικόν, ἐφίεμαι χειρονομεῖν, θέλω νὰ κάμω χειρονομίας, Κρατῖνος ἐν Ἀθήλ. 100.

χειρονομία, ἡ, ἔρρυθμος καὶ κανονικὴ κίνησις τῶν χειρῶν, κίνησις τῶν χειρῶν καθ' ὡρισμένας διευθύνσεις χάριν ἀσκήσεως, Ἱππ. 374. 3, Γαλην., κλπ. **II**. παντομιμικὴ κίνησις τῶν χειρῶν πρὸς παράστασιν ἐννοίας τινός, Ἀθήν. 631C, Πλούτ. 2. 997C, Λουκ. π. Ὀρχ. 78. **III**. ἐν χειρονομίαις, = ἐν χειρῶν νόμῳ (ἴδε χεὶρ II. 6. d), Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Α', 5).

χειρο-νόμος, ὁ, ὁ κινῶν τὰς χεῖρας παντομιμικῶς, διδάσκαλος τῆς χειρονομίας, «χειρονόμος· ὀρχηστής» Ἡσύχ.

χειρό-νους, νουν, ὁ ἔχων τὸν νοῦν διατεθειμένον πρὸς τὰ χείρω, διάφ. γραφ. ἀντὶ χοιρόνους.

χειρόνως, Ἐπίρρ. τοῦ χείρων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17 9, 5, Πισίδ. Ἑξαήμ. 1387, κλπ.

χειρο-πέδη, δεσμὸς τῶν χειρῶν, Διόδ. 20. 13, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΜΘ', 8, Σειρὰχ ΚΑ'. 19, κ. ἀλλ.), Πολυδ. Β', 152, Εὐστ., κλπ.

χειροπλαστέω, πλάττω διὰ τῶν χειρῶν, χειροπλαστήσας τὸν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἄνθρωπον Ἰωάν. Δαμασκ. τ. 2, σ. 837.

χειρό-πλαστος, ον, ὁ διὰ χειρὸς πλασθεὶς ἢ σχηματισθείς, Θεόφιλ. Πρωτοσπαθ. 1, 10.

χειρόπληθος, ον, = χειροπληθής, Λέοντ. Τακτ. 19, 13.

χειρο-πληθής, ές, ὁ πληρῶν τὴν χεῖρα, τόσον μέγας ὅσον δύναται νὰ περιλάβῃ ἢ κρατήσῃ ἡ χείρ, χειροπληθέσι τοῖς λίθοις σφενδονᾶν Ξεν. Ἀν. 3. 3, 17· κορύνη Θεόκρ. 25. 63· ἀγκάλισμα χειροπληθὲς Λουκ. Ἔρωτ. 14 — παρὰ τοῖς ἰατρ. συγγραφ., χ. δέσμη, δέσμη πληροῦσα τὴν χεῖρα, Διοσκ. 1. 7, κλπ.· οὕτως οὐδ., ἀλφίτων χειροπληθὲς Γεωπ. 14. 17, 2.—Ἐπίρρ. -θῶς, Σχόλ. εἰς Λουκ. Τίμ. 20.

χειρο-πληθιαῖος, α, ον, = τῷ προηγ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4. 10, Διόδ. 3. 23 καὶ 28.

χειρόπλοκος, ον, ὁ τῇ χειρὶ πλεχθείς, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 228, ἔκδ. Mil.

χειρο-πόδης, ου, ὁ, (ἢ μᾶλλον χιρο-, πρβλ. χειράς), ὁ ἔχων πόδας πλήρεις ῥηγμάτων, Ἀλκαῖος 38· οὕτω, **χειρόπους**, ποδος, ὁ, ἡ, «χειρόποδες, οἱ τοὺς πόδας κατερρηγμένοι» Πολυδ. Β', 152.

χειρο-ποιέω, ποιῶ διὰ χειρός, κατασκευάζω, δημιουργῶ, πλάττω, ματαίως ἐχειροποίει Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 554A. — Μέσ., αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε, «ταῦτα τῇ χειρὶ ἑαυτῆς διεπράξατο» (Σχόλ.), Σοφ. Τρ. 891.

χειροποίητος, ον, ὁ διὰ χειρὸς πεποιημένος, τεχνητός, ἀντίθετον τῷ αὐτοφυὴς (φυσικός), σκῆπτρον Ἡρόδ. 1. 195· λίμνη 2. 149· ἔργον Πλάτ. Κριτ. 118C· ὁδὸς Ξεν. Ἀν. 4. 2, 5· φλὸξ χ., πῦρ ἐπίτηδες ἀναφθέν, ἀντίθετον τῷ ἀπὸ ταὐτομάτου, Θουκ. 2. 77·— συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἐπὶ τῶν εἰδώλων, πρβλ. Χρησμ. Σιβ. 3. 605. Ἐπίρρ. -τως, Πολύβ. 10. 10, 12.

χειροπόνητος, ὁ, ἡ, διὰ χειρὸς πονηθείς, ἔργον χειρός, μεταγ.

χειρο-πονία, ἡ, (πονέω) πόνος, ἐργασία τῶν χειρῶν, ἡ διὰ χειρῶν ἐργασία.

χειρο-πόνια, (ἐξυπακ. ἱερά), τά, ἑορτή, ἀγομένη ὑπὸ ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν, «χειροπόνια· ἑορτὴ ἐν ᾗ τεχνῖται θύουσιν» Ἡσύχ.

χειρό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, πρβλ. χειροπόδης.

χειρορρέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) = χειρουργός, Ἡσύχ. (ἔνθα ἡμαρτ. γραφ. χειροέρκτης).

χειρο-σίδηριον, τό, σιδηρᾶ χείρ, ἁρπάγη, ναύμαχον ὅπλον, Πολυδ. Β', 152 ἔνθα νῦν χεὶρ σιδηρᾶ.

χειρο-σίφωνον, τό, σίφων διὰ τῆς χειρὸς χειριζόμενος, Λέοντ. Τακτ. 19. 58.

χειροσκοπία, ἡ, χειρομαντία δι' ἐξετάσεως τῶν ἐν τῇ παλάμῃ ῥυτίδων, Ἰωσ. Ὑπομν. 144 (σ. 327 Fabr.), Ἰω. Φιλόπ. π. Κοσμοποιΐας σ. 177, 19.

χειροσκοπικός, ή, όν, ὁ πραγματευόμενος περὶ χειροσκοπίας, Σουΐδ. ἐν λ. Ἕλενος.

χειρο-σκόπος, ον, ὁ θεωρῶν καὶ ἐξετάζων τὴν χεῖρα, ὡς τὸ χειρόμαντις, Ἀρτεμίδ. 2. 69. **II**. ὁ μετρῶν τὰς ἀνατεταμένας χεῖρας κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, «χειροσκόποι, οἱ τὰς χειροτονίας ἐπισκοποῦντες» Τιμ. Λεξικ.

χειρό-σοφος, ον, ὁ σοφὸς ἢ δεξιὸς τὰς χεῖρας, μάλιστα δὲ ὁ καλῶς χειρονομῶν, ὡς τὸ χειρονόμος, Λεσβῶναξ παρὰ Λουκ. π. Ὀρχ. 69, Ῥητόρων Διδάσκ. 17, Λεξιφάν. 14· — οἱ ἀντιγραφεῖς ἔχουσι χειρίσοφος, ὅπερ εἶναι μεταγεν. τύπος εὑρισκόμενος ἐν Εὐστ. Πονηματ. 314. 13, κ. ἀλλ.

χειρο-στρόφιον, τό, ὄργανον βασανιστήριον, πρὸς διαστροφὴν ἢ στρέβλωσιν τῶν χειρῶν ἢ βραχιόνων, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 150· μνημονευόμενον καὶ ἐκ τοῦ Συνεσ. 201C (ἔνθ' ἀναγινώσκεται χειλοστρόφιον).

χειρο-τένων, οντος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας, προτεταμένας, ἐπὶ καρκίνων, βλαισοί, χειροτένοντες (ἔνθα νῦν χειλοτένοντες) Βατραχομ. 297.

χειρότερος, α, ον, Ἐπικ. ἀντὶ χείρων, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν Ἰλ. Ο. 513, Υ. 436, Ἡσίοδ., κλπ.

χειρό-τευκτος, ον, ὁ διὰ χειρὸς κατασκευασθείς, χειροποίητος, Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ἡσ. 19, 253·—οὐδ., ἐγχείρησις, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 490A.

χειροτεχνέω, εἶμαι χειροτέχνης, Πολυδ. Ζ', 6· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

χειροτέχνημα, τό, ἔργον τέχνης, Βαβρ. 30. 4, Πολυδ. Β', 148., 7. 7.

χειρο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, τεχνίτης, χειρῶναξ, Ἡρόδ. 2. 167, Ἀριστοφ. Πλ. 534. 617, Θουκ. 6. 72, Πλάτ., κλπ.· ἀντίθετ. τῷ ἀρχιτέκτων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 17·— οἱ χειροτέχναι ἦσαν δοῦλοι ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ δεσπότου αὐτῶν καὶ φέροντες αὐτῷ εἰσόδημα, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4· χ. καὶ φαύλους Πλάτ. Πολ. 405A· ἀντίθετ. τῷ φιλόσοφοι, Ξεν. Πόροι 5. 4· τῷ πολιτικοί, Πολύβ. 10. 17, 6· τίς ὁ χ. ἰατορίας..; τίς ὁ πεπειραμένος ἰατρός; Σοφ. Τρ. 1002, πρβλ. Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 8.—Ἐπίρρ. -τέχνως, Πολυδ. Β', 148.

χειροτεχνία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ χειροτέχνου, βαναυσία καὶ χ. Πλάτ. Πολ. 590C· ἐν τῷ πληθ., γεωργιῶν ἀπέχεσθαι .. καὶ χ. αὐτόθι 547D· αἱ περὶ χειροτεχνίας ἐπιστῆμαι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 304B.

χειροτεχνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χειροτεχνίαν, χειροτεχνικώτατος Ἀριστοφ. Σφ. 1276. 2) ὁ ἀνήκων εἰς χειροτέχνας ἢ χειρώνακτας, ξυμβόλαια Πλάτ. Πολ. 425D·— ἡ χειροτεχνική (ἐξυπακ. τέχνη), = χειροτεχνία. ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 259C· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 55D.—Ἐπίρρ. -κῶς, Πολυδ. Β', 148.

χειροτεχνίτης, = χειροτέχνης, Σχόλ. νεώτ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 893, ἔνθα τὸ «χερνήταν» ἑρμηνεύεται «χειροτεχνίτην».

χειροτίνακτον πῦρ, τὸ διὰ τῆς χειρὸς τινασσόμενον, Ἰω. Τζέτζ. προλεγόμ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 246.

χειρό-τμητος, ον, ὁ διὰ χειρὸς τετμημένος, διάφορ. γραφ. ἀντὶ χειρόκμητος, Στράβ. 59, 116.

χειροτονέω, ἐκτείνω ἢ ὑψώνω τὴν χεῖρα ὅπως ψηφοφορήσω ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ, Λουκ. Θεῶν Ἐκκλ. 19, κλπ.· περὶ

τινος Πλουτ. Φωκ. 34·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, II. μετ' αἰτιατ. προσώπου, ψηφίζομαι ὑπέρ τινος, ἐκλέγω κυρίως δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 598, Ὄρν. 1571, κλπ.· εἰς τὴν ἀγορὰν χ. τοὺς ταξιάρχους.., οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον Δημ. 47. 16· μετὰ διπλ. αἰτ., στρατηγὸν χ. τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 6 2, 11, Ἰσοκρ 169D. — Παθητ., ἐκλέγομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 607· χειροτονεῖσθαι ἐπὶ τοῦτο, ἵνα.. Λυσί. 180. 39· χ. ἔκ τινων Πλάτ. Νόμ. 763Ε· χ. ἐπὶ τῆς διοικήσεως Ψήφισμα παρὰ Δημ. 265. 13· μετὰ συστοίχου αἰτ., χ. τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπὶ τῷ θεωρικῷ Αἰσχίν. 57. 19, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 517· τὸ **χειροτονηθῆναι**, δηλ. αἱρεθῆναι διὰ χειροτονίας (ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) ἀντετίθετο τῷ **λαχεῖν**, δηλ. ἐκλεχθῆναι διὰ κλήρου, χειροτονηθεὶς ἢ λαχὼν Πλάτ. Πολιτικ. 300Α, πρβλ. Αἰσχίν. 15, 11. 6) μεταγεν. καθόλου, διορίζω, Φίλων 2. 112· διορίζω εἰς ἀξίωμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, Πράξ. Ἀποστ. ιδ', 23, πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορινθ. η', 19· ἐπὶ χειροτονίας κληρικῶν, Ἰγνάτ. 705, 725, Ἀθανάσ. I, 260· ἴδε **χειροτονία** II. 2. 2) μετ' αἰτ. πράγματος, ψηφοφορῶ διά τι πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 297, 797, Ἰσοκρ. 157Α, Δημ. 309. 27· οὕτω μετ' ἀπαρεμφ., ὁ δῆμος ἐχειροτόνησεν ἐξεῖναι.. πέμπειν, δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ἀπεφάσισε νά.., Αἰσχίν. 29 ἐν τέλει. — Παθητ., κεχειροτόνηται ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα, ἔχει ὁρισθῆ διὰ χειροτονίας ὅτι τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἶναι ὕβρις, Δημ. 583. 25. III. διεγείρω τι διὰ τῆς χειρός, «χειροτονεῖν τὸ αἰδοῖον, τουτέστιν αἰσχρῶς ἀνακινεῖν καὶ ἀποσπερματίζειν» Σουΐδ. ἐν λ.

χειροτονητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **χειροτονῶ**, δεῖ χειροτονεῖν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 266· «χειροτονητέον, τὴν χεῖρα ἐκτατέον» Σουΐδ. ἐν λέξ.

χειροτονητής, οῦ, ὁ, ὁ χειροτονῶν, ἐκλέγων, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφιλ. περὶ Εἰκόν. σ. 125.

χειροτονητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ὁ δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ἐκλεχθείς, Αἰσχίν. 57. 23· ἀρχὴ χ., κατ' ἐκλογὴν ὁριζομένη ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κληρωτή**, ὁ αὐτὸς 3. 35., 16. 6., 55. 40· πρβλ. **αἱρετός**. — Ἐπίρρ. **χειροτονητῶς**, διὰ χειροτονίας, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 209, 5, ἔκδ. Λ.

χειροτονία, ἡ, ἀνάτασις τῆς χειρός, Ἑβδ. (Ἡσ. ΝΗ', 9). II. ἐν Ἀθήναις, ψηφοφορία ἢ ἐκλογὴ γινομένη δι' ἀνατάσεως χειρῶν, Θουκ. 3. 49· χειροτονίαν μνηστεύειν, ἐπιζητεῖν, ἐπιδιώκειν ἐκλογήν, Ἰσοκρ. 162Α· χ. τοῦ δήμου, ἐκλογὴ ὑπὸ τοῦ λαοῦ, Δείναρχ. 104. 45. 2) καθόλου, ἐκλογή, διορισμός, Φίλων 2. 93, κτλ.·—παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ἐκλογὴ εἰς τὸ ὑπούργημα τοῦ ἐπισκόπου διάφορος ἐν ἀρχῇ τῆς νῦν χειροτονίας, ἥτις τότε ἐλέγετο ἡ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις. 3) ψῆφος. Λατ. suffragium, ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 659Β, Αἰσχίνης 54. 10· -ὡσαύτως περιληπτικῶς, αἱ ψῆφοι, Λατ. suffragia, οἷς ἂν ἡ πλείστη χ. ᾖ Πλάτ. Νόμ. 755D, πρβλ. 756Β.

χειρό-τονος, ον, ὁ ἐκτείνων τὰς χεῖρας, λιταὶ χ., δεήσεις, ἃς προσφέρει τις δι' ἐκτεταμένων χειρῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 172.

χειροτοξοβολίστρα, ἡ, εἶδος πολεμικοῦ ὀργάνου, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 669, ἔκδ. Β.

χειρο-τρῑβέω, τρίβω διὰ τῆς χειρός, τὴν χεῖρα τοῖς σώμασι τῶν θηρίων ἐπάγειν, οἱονεὶ κολακεύοντες αὐτὰ διὰ τοῦ χειροτριβεῖν Σχόλ. εἰς Δημ. τ. 8, σ. 135, 10.—Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολ. 100, 15: «ἀναφλᾶν, χειροτρίβειν (γράφε, χειροτριβεῖν) τὸ αἰδοῖον, οἱ δὲ στυλῶσαι» («οἱ δὲ στύειν, ἢ μαλάττειν» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀναφλᾶν**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

χειρο-τρῑβίη, ἡ, τριβή, ἄσκησις τῆς χειρὸς νὰ μένῃ ἀτρεμὴς κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις, χειροτριβίης ἀτρεμεότης Ἱππ. 28. 33· ἴδε Foës. Oecon. Ἱππιατρ. 111, 27.

χειρο-τρόφος, ον, ὁ διὰ τῆς χειρὸς τρέφων, Φιλῆς περὶ Ζώων 12, 71. II. **χειρότροφος, ον**. ὁ ἐκ τῆς χειρὸς τρεφόμενος, ἥμερος, ὁ αὐτ. περὶ Ἐλέφαντ. 168.

χειρο-τύπής, ές, ὁ διὰ τῶν χειρῶν κρουόμενος, κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος Ἀνθ. Παλατ. 4. 175.

χειρουργέω, (*ἔργω) ἐκτελῶ διὰ τῆς χειρός, κατεργάζομαι, δίδω διὰ τῆς χειρός μου δηλητήριον καὶ δηλητηριάζω τινά, ἡ μὲν διακονήσασα καὶ χειρουργήσασα ἔχει τὰ ἐπίχειρα ὧν ἀξία ἦν Ἀντιφ. 113. 34 (σελὶς 8 ἔκδ. Blass)· μάλιστα ἐπὶ πράξεων βίας, νεανίσκοι, οἷς ἐχρῶντο εἴ τί που δέοι χειρουργεῖν Θουκυδ. 8.69, πρβλ. Αἰσχίν. 43. 30, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 120. 2) κατασκευάζω διὰ τῆς χειρός, κτίζω, πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο Πλάτ. Κριτί. 117C. 3) ἔχω ἐν χερσί, ἀσκῶ πρακτικῶς, ἔτι καὶ ἐπὶ μουσικῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 1, καὶ 7. 3·—παράγω διὰ τέχνης, διὰ τεχνικῶν μέσων, οἷον ἐπὶ τῆς τεχνικῆς ἐκκολάψεως τῶν ᾠῶν, Διόδ. 1. 74.—Παθ., μεγάλης καλλιεργίας τυγχάνω, ἐπὶ γαιῶν, ὁ αὐτ. 3. 62· παρασκευάζομαι, μαγειρεύομαι ἐντέχνως, ἐπὶ ἐδεσμάτων, Ἀθήν. 153Ε. 4) ἐπὶ χειρουργοῦ, ἐκτελῶ ἐγχείρησιν, Ἱππ. 295. 52, Γαλην., κλπ. 5) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., Διογέν. Λαέρτ. 6. 46.

χειρούργημα, τό, ἔργον τῶν χειρῶν, λέξις ἐν χρήσει παρὰ τῷ Γοργίᾳ, Πλάτ. Γοργ. 450Β, ἔνθα ἴδε Σχολιαστ., Διον. Ἁλ. πρ. Πομπ. 1. 7.

χειρουργία, ἡ, ἔργον γινόμενον διὰ τῶν χειρῶν, ἄσκησις τέχνης, ἢ χειρωνακτικοῦ ἐπαγγέλματος, ἐμπειρία ἢ δεξιότης ἐν αὐτῷ, Ἀριστοφ. Λυσ. 673, Πλάτ., κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **γνῶσις** (θεωρία), Πλάτ. Πολιτικ. 259Ε· πρὸς τὸ **λέξις**, αὐτόθι 277C· πρὸς τὸ **σύνεσις**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντεραστ. 135Β. II. τέχνη, δεξιότης χειρῶν, οἷον ἡ τεκτονικὴ ἢ καὶ αὐταὶ αἱ καλαὶ τέχναι, οἷον ἡ γραφική, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 258D, 277C· τῶν ζωγράφων.. ἡ καλὴ χ. Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 1· πληθ., περὶ τέχνας ἢ χειρουργίας τινὰς Πλάτ. Συμπ. 203Α, πρβλ. Γοργ. 450Β. 2) μάλιστα ἡ τέχνη ἡ ἄσκησις τῆς ἐν τῇ ἰατρικῇ χειρουργίας χειρουργικὴ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διὰ τῶν φαρμάκων θεραπείαν, χειρουργίῃ χρῆσθαι, ἐκτελεῖν ἐγχείρησιν, Ἱππ. Προγν. 45· χειρουργίην γραφῇ διηγεῖσθαι, τὸν τρόπον τῆς ἐγχειρήσεως, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 798· συχν. παρὰ Γαλην., κλπ.

χειρουργικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔργον τῶν χειρῶν, ἡ χ. ἐπιστήμη Ἀριστ. Πολιτ. 8. 6, 3· τὸ χ. μέρος τῆς μουσικῆς, τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς μουσικῆς, ἡ ἐκτέλεσις, Πλούτ. 2. 1135Ε. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἐν τῇ ἰατρικῇ χειρουργίαν, ἡ χειρουργικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), Διογ. Λ. 4. 85, παρ' ᾧ ὁρίζεται ὡς τέχνη τοῦ τέμνειν καὶ καίειν· οὕτω, τὸ χειρουργικὸν Μοσχίων·— ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Β', **148**. II. εἰργασμένος διὰ τῆς χειρός, Ἥρων Βελοπ. 1. 4.

χειρουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος ἢ πράττων τι διὰ τῶν χειρῶν, Πλούτ. 2. 564Ε· ὁ ἐξασκῶν χειρωνακτικόν τι ἐπάγγελμα ἢ τέχνην, περὶ γραφικὴν Αἰλιαν. π. Ζῴων 17. 9· οἱ χ., τεχνῖται ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 14. 47, κλπ. II. **χειρουργός**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐκτελῶν ἐγχειρήσεις ἰατρός, Πλούτ. 2. 486C, Ἀνθ. Παλατ. 11. 280.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 385.

χειρο-χρήστης, ὁ, ὁ εἰς διακονίαν χρήσιμος, διάκονος, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 288Ε.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 426.

χειρό-χρηστος, ον, δεξιὸς τὰς χεῖρας, ἔμπειρος, τινος Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 161.

χειρό-χωλος, ον, ὁ ἔχων χωλὴν τὴν χεῖρα, «κουλλοχέρης», Ἱππῶναξ 121.

χειρόω, μέλλ. **-ώσω·** (χείρ)·— φέρω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κάμνω ὑποχείριον, κατανικῶ, κυριεύω, ὑποτάσσω, χειροῦν τινα πρὸς βίαν Ἀριστοφ. Σφ. 443· χ. τὸν ἐλέφαντα Αἰλ. π. Ζῴων 17. 32. II. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μέλλ. **-ώσομαι** Σοφ., Πλάτ., κλπ.· ἀόρ. **ἐχειρωσάμην** Ἡρόδ., Θουκ., κλπ.·— πρκμ. **κεχείρωμαι** Λουκ. π. Ὀρχ. 79, Δίων Κάσσ. 50. 24 (ἀλλ' ἴδε III)·— ἐπί τε χωρῶν ἢ ἐθνῶν καὶ ἐπὶ μεμονωμένων προσώπων, νικῶ, καταβάλλω, ὑποτάσσω, ὡς ἐχειρώσαντο τοὺς ἐναντίους Ἡρόδ. 1. 211, πρβλ. 2. 70., 4. 103, 164., 6. 33· τόξοις χειροῦσθαί τινα Αἰσχύλ. Χο. 694· οὐ γὰρ ἡμᾶς.. πρὸς βίαν χειρώσεται Σοφ. Φιλ. 92· βίᾳ χ. τινα Ξεν. Ἀγησ. 1. 20 χ. τινα ἑαυτῷ Θουκ. 4. 28, Εὐρ. Ι. Τ. 330, 359, Ἡρ. Μαιν. 570, Πλάτ., κλπ.· ἐνίοτε μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ φονεύειν, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 30, Ἰσοκρ. 213Α· ὡσαύτως αἰχμαλωτίζω, Εὐρ. Τρῳ. 861, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 26· οὕτω, τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν, ἐγενόμην κύριος τῆς λείας ταύτης, Σοφ. Ο. Κ. 950. 2) ἄνευ ἐννοίας τινὸς βίας, χ. τινα λόγοις Πλάτ. Σοφ. 219C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 8· χ. θρέμματα, τιθασεύω, ἡμερώνω αὐτά, Πλάτ. Σοφ. 222Α· ἡ ὀρχησις κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους Λουκ. π. Ὀρχ. 79· οὐ ἡδονῆς Πλούτ. 2. 139Α· διὰ τῆς κολακείας Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 49 κλπ. III. **χειροῦμαι** εἶναι καὶ παθ., καταλαμβάνομαι, κυριεύομαι, ἡττῶμαι, πρὸς βίαν χειρούμενον Τυφῶνα Αἰσχύλ. Πρ. 353, πρβλ. Σοφ. Τρ 279, Εὐρ. Ἠλ. 1168· οὕτω μέλλ. **χειρωθήσομαι** Δημ. 153. 25·— ἀόρ. **ἐχειρώθην** Ἡρόδ. 3. 120, 145, κ. ἀλλ.· χειρωθεὶς βίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 903, πρβλ. Τρ. 1057· χειρωθῆναί σφισιν Θουκ. 8. 71· — πρκμ. **κεχείρωμαι** ὁ αὐτ. 5. 96· κεχειρωμένας ἄγεσθαι, αἰχμαλωτίδας, Αἰσχύλ. Θήβ. 326· αἰχμαλώτους κεχ. Πλάτ. Νόμ. 919Α.

χείρωμα, τό, τὸ χειρωθέν, κατάκτησις, νίκη, δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1326. 2) ἔργον βίας, ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χ. Σοφ. Ο. Τ. 560. II. τὸ διὰ χειρῶν εἰργασμένον, τυμβοχόα χ., ἐπὶ τοῦ ἐπιρριφθέντος ἐπὶ τοῦ τύμβου χώματος, (ἴδε **τυμβοχόος**), Αἰσχύλ. Θήβ. 1022.

χείρων, ὁ, ἡ, οὐδ. **χεῖρον**, γεν. **ονος**, αἰτιατ. **ονα**· ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **χείρονες**, **-ας**, **χείρονα**, συνηρ. ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ **χείρους**, **χείρω**· δοτ. **χείροσι**, καὶ ποιητ. **χειρόνεσσι** Πινδ. Ν. 8. 38· — (περὶ τῶν Ἐπικ. καὶ Δωρικ. τύπων **χερείων**, **χερῄων**, ποιητικ. **χειρότερος**, **χερειότερος**, ἴδε τὰς λέξεις·) — ἀνώμαλον συγκρ. τοῦ **κακός**· (ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ***χέρης**, πρβλ. **χερείων**)· I. ἐπὶ προσώπων, χείροτερος, προστυχώτερος, ὑποδεέστερος, εἴτε κατὰ τὴν σωματικὴν ἰσχὺν καὶ γενναιότητα εἴτε κατὰ τὴν τάξιν (ἴδε ἐν λ. **ἀγαθός**, **ἐσθλός**), ἀντίθετον τῷ **ἀρείων**, Ἰλ. Κ. 238, Ὀδ. Υ. 133· ὡσαύτως, σὺ μὲν

ἐσθλὸς ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων Ἰλ. Υ. 434· τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων Ο. 641, πρβλ. Ὀδ. Υ. 82· ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων, οὐ δέμας Ἰλ. Α.114, πρβλ. Ὀδ. Ε. 211· ἢ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν μνῶνται Φ. 325· ἀν ἰθετον τῷ κρείσσων, Πινδ. Ι. 4. 56 (3 52)· τὸν ὄλβιον τόν τε χ. Εὐρ. Βάκχ. 422, πρβλ. Ξεν. Ἀθ. Πολ. 1, 4., 3. 10· οὕτω, τὰ χείρονα Σοφ. Ἀποσπ. 204, Εὐρ Ἱκέτ. 196. 2) ἀκολούθως ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, χειρότερος, φαυλότερος, καὶ οὕτω σχεδὸν ὡς θετικοῦ βαθμοῦ ἐπίθετ., πονηρός, πανοῦργος, φαῦλος, ἀντίθετον τῷ ἀγαθός, Σοφ. Φιλ. 456, πρβλ. Θουκ. 3. 9, Λυσί. 145 43, Ἰσοκρ. 62D, Πλάτ. Πολ. 460C, κλπ.· — οὕτω, χ. βίος, ἀντίθετον τῷ ἀμείνων, αὐτόθι 618D· γνώμη Ξεν. Κύρ. 8. 8, 7. 3) χειρότερος τὴν ποιότητα, κατώτερος τὴν ἀξίαν, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ψ. 572· ἧττον δεξιός, ζωγράφοι, δημιουργοὶ Πλάτ. Κρατ. 429A, Πολ. 421E, κλπ.·— χ. εἰς σοφίαν, εἰς τὴν ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 162C, Πολ. 335B· πρὸς ἀλήθειαν Λουκ. ἐν Δὶς Τραγ. 48· καὶ μετ' αἰτ., χ. τὰ πολεμικὰ Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20· χ. τὴν ψυχήν, τὴν διάνοιαν Αἰσχίν. 60. 15, Ἰσοκρ. 229D· κλπ.· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., χ. ἡμῶν ποιεῖν τι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 16· προσέτι, οὐ χείρους ἔσεσθε .. ἀκηκοότες, δὲν θὰ γίνητε χειρότεροι ἐξ ὅσων ἠκούσατε, Δημ. 744. 1·— κακῶς διατεθειμένος, μὴ χ. περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἶναι..τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. 18. 12. II. ἐπὶ πραγμάτων, σχεδὸν ἐπὶ τῆς προηγηθείσης σημασίας, κατώτερος τὴν ἀξίαν, ἄεθλον Ἰλ Ψ. 412· ὑποδήματα Ξεν. Οἰκ. 13, 10· ὄνομα Πλάτ. Κρατ. 429B. 2) χειρότερος, σοβαρώτερος, σφοδρότερος, βαρύτερος, νόσος Εὐριπ. Ἀνδρ. 220· μοῖρα Πλάτ. Φαῖδρ. 248E· κίνδυνος Πλούτ. 2. 190F· τιμωρία Καιν. Διαθ, κλπ. III. τὸ οὐδ εἶναι ἐν χρήσει, 1) ὡς οὐσιαστ., τὰ χερείονα, ἡ χειροτέρα συμβουλή, Ἰλ. Α. 576, κλπ.·— ἐπὶ τὸ χεῖρον τρέπεσθαι, κλίνειν, ἐκπίπτειν, γίνεσθαι χειρότερα, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 4, Ἀπομν. 3. 5, 13· ἐπὶ τὸ χ. μεταβάλλεσθαι Πλάτ. Πολ. 381B· ὡσαύτως, πρὸς τὸ χ. μεταβάλλειν Διόδ. 20. 57· κατὰ τὸ χ. Πλάτ. Νόμ. 720E — ἧττον συχνὸν ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 9· οὕτω, τὰ χ. προαιρεῖσθαι Ἰσοκρ. 180C 2) ὡς να ἠγορούμενον, ἀλλά σοι αὐτῷ χεῖρον (ἐξυπακ ἐστὶ ἢ ἔσται) Ὀδ. Ο. 514, πρβλ Ξεν. Ἀνάβ. 7. 6, 4· συχν. μετ' ἀρνήσεως, οὐ χ. ἐστί, μετ' ἀπαρεμφ., ὡς τὸ ἄμεινόν ἐστι, Πλάτ. Φαίδων 124A, κλπ. (ἴδε ἐν λέξ. χερείων)· καὶ ἁπλῶς οὐ χεῖρον, ἐν ἀποκρίσει, βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;— ἀπόκρ: οὐ χεῖρον, δὲν θὰ κάμῃς ἄσχημα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 36· λάβ', ὠγάθ'· οὐδὲν χεῖρον Κλέαρχ ἐν «Πανδρόσῳ» 1. 3) ὡς ἐπίρρ., ὡς τὸ Λατ. pejus, χειρότερον, χεῖρον βουλεύεσθαι Θουκ. 3, 46, πρβλ. 6. 89· χ. πράσσειν ὁ αὐτ. 7. 67· βιῶ αι, ζῆν Πλάτ. Πολ. 344E, 519D. 6) εἰς κατώτερον βαθμόν, ὀλιγώτερον, ἀγαπᾶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 928A, Ξεν., κλπ.

B. Ὑπερθ. χείριστος, η, ον, ὡς καὶ νῦν, Λατ. pessimus, Πλάτ., κλπ.· οἱ χείριστοι, ἄνθρωποι τῆς χειρίστης τάξεως· οἱ τριάκοντα πολλοὺς μὲν τῶν πολιτῶν καὶ οὐ τοὺς χειρίστους ἀπέκτειναν Λυσίας 92. 4, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 32·— Ἐπίρρ. χείριστα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 10, 22, Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 8, 8·— χειρίστως, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ζ', 39).

Χείρων, ωνος, ὁ, εἷς τῶν Κενταύρων, δικαιότατος Κενταύρων Ἰλ. Λ. 830· υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, Ἡσ. Θεογ. 1001, κλπ.· διάσημος χειρουργὸς (πρβλ. χειρουργός II), διδάσκαλος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Δ. 219, Π. 143, Τ. 390· τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Ἰάσονος, Πινδ. Ν. 3. 53· ἐτιμᾶτο ὡς ὁ πατὴρ τῆς ἰατρικῆς τέχνης, Πλούτ. 2. 647A, πρβλ. χειρώνειος· Χείρωνος ὑποθῆκαι ἦτο τὸ ὄνομα διδακτικοῦ τινος ποιήματος ἀποδιδομένου εἰς τὸν Ἡσίοδον, ἴδε Marckscheffel Ἡσ. Ἀποσπ. σ. 175, 370, Πλούτ. 2. 1146A, Horat. Epod. 13. 11, κλπ. II. φυτόν τι, ἴδε ἐν λ. Χειρώνειος.

χειρωνάκτης, ου, ὁ, σπανιώτερος τύπος τοῦ χειρῶναξ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, 391, Διονύσ. Ἀλ. 6. 51· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 181·— Ρῆμ. -κτέω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Η. 435.

χειρωνακτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χειρώνακτα, εἰς τεχνίτην ἢ ἐργάτην, χειρ. καὶ βάναυσοι Πλάτ. Ἀξίοχ. 368B· χ. ἐργασία Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 468, κλπ.

χειρῶναξ, (οὐχὶ χειρώναξ, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 674), -ακτος, ὁ, ὁ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ χειρῶν κύριος (ἄναξ τῶν χειρῶν), δηλ. ὁ ποιούμενος χρῆσιν τῶν ἑαυτοῦ χειρῶν, ἐργαζόμενος δι' αὐτῶν, τεχνίτης, ὡς τὸ δημιουργός, Ἡρόδ. 1. 93., 2. 141, Πλούτ., κλπ.· ὡς ἐπίθ., πᾶς ὁ χ. λεὼς Σοφ. Ἀποσπ. 724, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820. II. καθόλου, ὁ καταγινόμενος εἴς τι, τῶνδε χειρώνακτες .. λόγων, δηλ. χρησμολόγοι, μάντεις, Εὐρ. Ἀποσπ. 793.

χειρωναξία, Ἰων. -ίη, ἡ, ἐργασία τοῦ χειρώνακτος, ἐργασία διὰ τῶν χειρῶν γινομένη, τέχνη, Ἡρόδ. 2. 167, Αἰσχύλ. Πρ. 45, Χο. 761.

χειρωνάξιον, τό, φόρος ὃν ἐτέλουν οἱ χειρώνακτες, φόρος ἐπιτηδεύματος, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 6, Ἐπιγραφ. Αἰγύπτου ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4863b,-73,-74,-84

Χειρώνειος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν Χείρωνα, Χ. ἕλκος, ἕλκος οἷον τὸ τοῦ Χείρωνος ἢ τὸ ἔχον ἀνάγκην τῆς βοηθείας καὶ θεραπείας αὐτοῦ, ἕλκος διαβιβρῶσκον, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 92, Παροιμιογρ.· πάνακες Χειρώνειον, εἶδος κενταυρίου, (ἡ gentiana) ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἰατρικῇ, Θεοφρ περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 1, Διοσκ. 3. 56· οὕτω, Χείρωνος ῥίζα, Νικάν. Θηρ. 500· καὶ Χειρωνιάς, άδος, ἡ, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3. 8·— ἀλλά, Χειρωνεία ῥίζα εἶναι ἡ βρυωνία, Γαλην., κλπ.

Χειρωνὶς (ἐνν. βίβλος) -ίδος, ἡ, βιβλίον χειρουργικῆς, Ἀνθ. Παλατ. 7. 158. — Χειρωνίδες ἄκραι, «τὸ Πήλιον ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι» (Σχολ.), Καλλ. εἰς Δῆλον 104.

χείρωσις, εως, ἡ, τὸ χειροῦσθαι, ὑποτάσσειν, τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως Πλάτ. Ἐπιστ. 7, 332A.

χειρωτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ χειροῦσθαι, ὑποτάσσειν, τὸ λοιπὸν ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν χειρωτικὸν ἂν εἴη Πλάτ. Πολιτικ. 219D· χειρωτικὴ (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐξημεροῦν, τιθασεύειν, αὐτόθι 223B, πρβλ. 221B.

χειρωτός, ή, όν, «εὐάλωτος» Ἡσύχ.

χείσομαι, ἴδε χανδάνω II.

χείω, Ἐπικ. ἀντὶ χέω, χύνω, τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἐέρσην Ἡσ. Θεογ. 83.

χέλειον, τό, «τὸ ἀπωστρακωμένον τῆς χελώνης δέρμα» Ἡσύχ. (ἔνθα: χελ-ιον), Ἄρατ. 494, Νικ. Ἀλεξιφ. 574.

χελεύς, έως, ὁ, = χέλυς, «κιθάρα» Ἡσύχ.

* Χελιδόνειος, ἡ, ὄνομα ἀγγείου, Ἐπιγρ. Δήλου Bul. de cor. hel VI, σ. 50. 51. Πρβλ. σ. 111, σημ. 3, Συναγ. λέξ. Ἀθην. Κουμανούδη.

χελῑδόνεως, ω, ἡ, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ σῦκα τὰ καλούμενα χελιδόνια παρ' Ἀθην. 75D· ἐν τοῖς Α. Β. (1197) φέρεται ἐφθαρμένως, χελιδώνεως

χελῑδονίας, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος, κοινῶς «χελιδόνι» ἢ χελιδονόψαρον», Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 356F, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 63. 2) χ. ἰχθύς, ἀστερισμός τις τῶν βορείων, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 242. II. ὁ ἐαρινὸς ἄνεμος, Favonius, ἐπειδὴ μετὰ τοῦ ἀνέμου τούτου ἤρχοντο αἱ χελιδόνες, Schneid. εἰς Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7, 15, 1, πρβλ. Πλιν. Ν. Η. 2. 47· ἴδε ὀρνιθίας.

χελῑδονιδεύς, έως, ὁ, μικρὰ χελιδών, νεοσσὸς χελιδόνος, Εὐστ. 703, 56.

χελῑδονίζω, μελλ. Ἀττ. -ιῶ, τερετίζω ὡς χελιδών, ἴδε χελιδών I. II. ᾄδω τὸ ᾆσμα τῆς χελιδόνος, ἴδε χελιδόνισμα.

χελῑδόνιον, τό, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μήκωνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 15, 1· καλούμενον χ. κυάνεον (ἢ γλαυκόν), Θεόκρ. 13 41, Διοσκ. 2. 211·—χελιδόνιον τὸ μικρόν, ἴδε περιγραφὴν αὐτοῦ παρὰ Διοσκ. 2. 212. 2) = ἀνεμώνη, Ἀθήν. 684E, Ἡσύχ. II. μικρὰ χελιδών, Γαλην. 14. 386.

χελῑδόνιος, ἡ -ειος, α, ον, ὡσαύτως, ος, ον, Πολυδ. Ϛ', 81·— ὁ τῆς χελιδόνος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χελιδόνα, μέλος Σουίδ.· τεῖχος χ., οἰκοδομηθὲν ὑπὸ τῶν χελιδόνων, Θράσυλλ. παρὰ Πλουτ. 2. 1157D. II. ὅμοιος χελιδόνι, μάλιστα δὲ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ λαιμοῦ τῆς χελιδόνος, ἐρυθρὸς καὶ μελαφός, ἰσχάδες χελιδόνιαι, μελαψὰ σῦκα, Ἀθήν. 652E, πρβλ. Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτω, χελιδόνια (ἐξυπακουομ. τοῦ σῦκα) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476· χελιδόνεια Ἐπιγένης ἐν «Βακχείᾳ 1. 2. 2) χελιδονία. ἡ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 56· lapis chelidonius (πρβλ. χελιδὼν I), Πλίν. 11. 79. 3) εἶδος ὄφεως, Γαλην. 4) τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος; Β. χελιδόνειος ὁ δασύπους, ἐπὶ τοῦ κοινοῦ λαγοῦ, Δίφιλος ἐν «Ἀγνοίᾳ» 1.

χελῑδονίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ χελιδών, Ἀνθ. Παλατ. 6. 160., 7. 210, παράρτ. 210.

χελῑδόνισμα, τό, ᾆσμα τῆς χελιδόνος, ἀρχαῖον δημῶδες ᾆσμα, ὅπερ τὰ παιδία ἐν Ῥόδῳ ᾖδον περιερχόμενα τὴν πόλιν κατὰ τὴν ἄφιξιν τῶν χελιδόνων ἐν μηνὶ Βοηδρομιῶνι, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1410 κἑξ. Ἆσμα τι ἐκ τῶν τοιούτων διετηρήθη μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου 360C, διορθωθὲν ὑπὸ τοῦ Ilgen. Opusc. Phil. 1. σ. 165, Bergk Lyr. σ. 882 κἑξ.·— «χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι: ἦλθ', ἦλθε χελιδών, καλὰς ὥρας ἄγουσα, καλοὺς ἐνιαυτούς, ἐπὶ γαστέρα λευκά, κἀπὶ νῶτα μέλαινα», κτλ. Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ. Τοιοῦτον ᾆσμα ἔτι καὶ νῦν εἶναι σύνηθες ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς χώραις, ἴδε Fauriel Chants de la Grèce. 1. σ. xxviii· πρβλ. κορωνίζω.—Οἱ ᾄδοντες τὸ ᾆσμα τοῦτο ἐκαλοῦντο χελιδονισταί, Ἀθήναιος ἔνθ' ἀνωτ., Ἡσύχ.· ἡ πρᾶξις χελιδονίζειν, Θέογν. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ ἡ ἑορτὴ τὰ Χελιδόνια, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐστ. 1914. 44 κἑξ.

χελιδών, όνος, ἡ, (καὶ ἐπὶ τῆς ἄρρενος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 151· ἀλλ' ὡς ἀρσ. μεταφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἴων ἐν τοῖς Σχολ. εἰς

Ἀριστοφ. Ὄρν. 1680, ἴδε Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 9)· — κλητ. **χελιδὸν** Ἀνακρέοντ. 9. 2, Ἀνθ. Παλατ. 9. 70, ἀλλὰ **χελιδῶν** Σαπφ. 99 Ahr., καὶ **χελιδοῖ**, ὥσπερ ἐξ ὀνομ. **χελιδώ**, Ἀνακρ. 67, Σιμωνίδ. 74, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1411· (ἴδε ἐν λ.). Ὡς καὶ νῦν, κοιν. «χελιδόνι», Ὀδ. Φ. 411, Χ. 240, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 566, Ἡρόδ. 2. 22, καὶ Ἀττ.·— ἡ λαλιὰ τῆς χελιδόνος ἦτο παροιμιώδης καὶ ἐλέγετο ἐπὶ βαρβάρων γλωσσῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἴπερ ἐστὶ μὴ χελιδόνος δίκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη Αἰσχύλ. Ἀγ. 1050· — καθ' Ἡσύχ.: «χελιδόνος δίκην· τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν»· — ἐντεῦθεν, ὁ χελιδὼν = ὁ βάρβαρος, Ἴων ἔνθ' ἀνωτ.· **χελιδονίζω** = **βαρβαρίζω**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 408, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 680· (οὕτως αἱ φωναὶ τῶν πτηνῶν καθόλου παραβάλλονται πρὸς βάρβαρον γλῶσσαν, Ἡρόδ. 2. 57)·— χελιδόνων μουσεῖα, «ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα· καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστι ταττομένη» (Σχόλ.), Ἀριστοφ Βάτρ. 93 (κατὰ παρῳδίαν τοῦ ἀηδόνων μουσεῖα παρ' Εὐρ., ἴδε Ἀποσπ. 89)· — ἡ χελιδὼν εἶναι πτηνὸν ἀποδημητικόν, Ἡρόδ. 2. 22· πέδοικος χ. (δηλ. μέτοικος) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 48, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 714 κἑξ.· ἐντεῦθεν αἱ παροιμίαι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 7, 15 (ἐκ τοῦ Κρατίνου κατὰ τὰ Κραμήρου Παρισ. Ἀν. 1. 182)· δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1417, πρβλ. 1681 (ἔνθα ἴσως δεκτέα ἡ τοῦ Bentley διόρθωσις: βαβάζει γ')·— ὡσαύτως, χ. λευκή, ἐπὶ σπανίων πραγμάτων ἢ συμβάντων, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6 39 κτλ.·—μικροὶ λίθοι εὑρισκόμενοι ἐν τῷ προλόβῳ τῶν νεοσσῶν χελιδόνων ἐθεωροῦντο ὡς ἰαματικοὶ τῆς ἐπιληψίας, Θεοφ. Νόνν. 36, πρβλ. **χελιδόνιος**.

II. ὁ πετόμενος ἰχθύς, τὸ «χελιδονόψαρον», exocoetus volitans ἢ evolans, hirondelle de mer, Ἔφιππος ἐν «Κύδωνι» 1. 5, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 7, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σελ. 68. **III.** ἡ ἐν τῷ κοιλώματι τῆς ὁπλῆς τοῦ ἵππου μαλακὴ οὐσία (οὐχὶ ἀκριβῶς ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. τὸ κοῖλον τῆς ὁπλῆς τῶν ἵππων), οὕτω κληθεῖσα ἐπειδὴ εἶναι δισχιδὴς ὡς ἡ οὐρὰ τῆς χελιδόνος, Ξεν. Ἱππ. 1, 3., 4, 5., 6, 2, Πολυδ. Α', 188, κτλ.·— ἐκαλεῖτο καὶ **βάτραχος**, Γεωπον. 16· 1, 9, Ἱππιατρ. σ. 34 κἑξ.· Λατ. ranula, Veger 1. 56, 31., 2. 58, 4. **2)** τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ ποδὸς κυνὸς ὡς τὸ τοῦ ἵππου, Σουΐδ. **3)** κοιλότης μικρὰ ὑπὲρ τὴν καμπὴν τοῦ ἀγκῶνος, «χελιδών .. καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος τὸ κατὰ τὰς καμπάς» Ἡσύχ. **4)** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, «λέγεται χελιδὼν καὶ τῶν γυναικῶν τὸ μόριον» Σουΐδ. **5)** «λέγεται δὲ χελιδὼν καὶ ἡ ναῦς ἡ τοὺς εἰς Μασσαλίαν διακομίσασα» ὁ αὐτ. **IV.** Παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἐκκλ. ΚΑ', 21), Πολυδ. Ε', 99, εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ **χλίδων**, ὅστις ἦν κόσμος τις περὶ τοὺς βραχίονας, φέρεται καὶ **χλιδών**· (**χελιδ-ών** εἶναι ταὐτὸν τῷ Λατ. hirund-o, ἐναλλαγέντων τῶν γραμμάτων λ καὶ r ἴδε (**Λ I**), καὶ ἐκπεσόντος τοῦ ν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ).

χέλισκον, τό, = **τρύβλιον**, «χέλισκον, τρυβλίον (γράφ. τρύβλιον»)» Ἱππ. παρ' Ἐρωτιανῷ σ. 394.

χελι-χελώνη, ἡ, παιδιά τις παρθένων ἣν περιγράφει ὁ Πολυδ. ἐν Θ', 125 ὡς ἑξῆς: «ἡ δὲ χελιχελώνη, παρθένων ἐστὶν ἡ παιδιά ... ἡ μὲν κάθηται καὶ καλεῖται χελώνη, αἱ δὲ περιτρέχουσιν ἀνερωτῶσαι 'χελιχελώνη, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ;' ἡ δὲ ἀποκρίνεται 'ἔρια μαρύομαι καὶ κρόκην Μιλησίαν'. εἶτ' ἐκεῖναι πάλιν ἐκβοῶσιν 'ὁ δ' ἔκγονός σου τί ποιῶν ἀπώλετο'; ἡ δὲ φησι 'λευκᾶν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἅλατο'», πρβλ. Εὐστ. 1914. 56. Τὸ χελι- φαίνεται ὅτι εἶναι ἁπλῆ ἀναδίπλωσις τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ **χελώνη**· πρβλ. Σχόλ. 8 ἐν Bergk. Lyr. (σ. 880).

χελλαρίης, **ου**, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, = **ὀνίσκος**, Ἀθήν. 118C.

χελληστυάρχας, ὁ, ἀρχηγὸς χελληστύος, Ἐπιγραφ. Λέσβου, Bul. de cor. hel. IV, σ. 435.

χελληστύς, **ύος**, ἡ, Αἰολικ. ἀντὶ **χιλιοστύς**, διαίρεσίς τις πολιτῶν, ὅθεν **χελληστυαρχέω**, Συλλ. Ἐπιγραφ. (Προσθῆκαι) 2168b.

χέλλιοι, οἱ, Αἰολ. ἀντὶ **χίλιοι**, Χοιροβ., ἴδε Ahr. D. Aeol. σ. 58.

χέλλος, τό, Αἰολ. ἀντὶ **χεῖλος**, Χοιροβ.

χελλύσσω, ἴδε ἐν λ. **χελύσσομαι**.

χελλών, ἢ **χελών**, **ῶνος**, ὁ, εἶδος ἰχθύος μετὰ μακροῦ ῥύγχους ἐκ τοῦ γένους τῶν **κεφάλων**, Λατ. labeo, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 3., 6. 17, 3., 8. 2, 26, Ἀποσπ. 299, Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 306E κἑξ.· παρὰ δὲ τῷ Ἡσυχ. τὸ **χελμών** φαίνεται ὅτι εἶναι ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ **χελλών**. Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. 67, 68, 87, 88.

χέλυδρος, ὁ, ἀμφίβιός τις ὄφις, Νικ. Θηρ. 411 κἑξ., Οὐεργιλ. Γεωργ. 3. 415. **2)** εἶδος χελώνης, ὑδροχελώνη, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 340.

χελύ-κλονος, **ον**, ὁ ἀντηχῶν ἐκ τοῦ ὀστράκου χελώνης, φόρμιγξ Ὀρφ. Ἀργ. 381.

χέλυμνα, ἡ, = **χελώνη**, (ἀμφίβολ.), πόσον, χέλυμνα, μισθὸν αἰετὸν δώσεις Βαβρ. 115, 5.

χελῡνάζω, = **χλευάζω**, **φλυαρέω**, Ἡσύχ.

χελύνειον, τό, πιθανῶς ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **χελύνιον** (I) ἐν Ἱππ. Ἐπιστ. 1289.

χελύνη [ῡ], ἡ, = **χεῖλος**, χελύνην ἐσθίειν ὑπ' ὀργῆς Ἀριστοφ. Σφ. 1083· λέξις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας κατὰ Πολυδ. Β', 89· ὑπερῴα χ., τὸ ἄνω χεῖλος, Σουΐδ. **2)** ἡ σιαγών, Αἰλ. περὶ Ζῴων 16. 12, «χελύνη: τὰ περὶ τὰ χείλη μέρη τοῦ προσώπου» Α. Β. 72. **II.** Αἰολικ. ἀντὶ **χελώνη**, Σαπφὼ παρ' Ὠρίωνι σ. 87, πρβλ. Ἡσύχ.

χελύνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀθανάσ. **2)** ἡ σιαγὼν (ἴδε ἐν λ. **χελύνειον**). **II.** = **χελώνιον** (ἐκ τοῦ **χέλυς** II), τὸ στῆθος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 4, 4. **2)** ὁ οὐράνιος θόλος, Ἵππαρχ. εἰς Ἄρατ. 243E.

χελῡν-οειδής, **ου**, ὁ, ὁ ἔχων μεγάλα καὶ ἐξωγκωμένα χείλη, κοινῶς «χειλαρᾶς», «ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων ὅμοιον τῷ πεοείδης, οἷον ὁ μέγα καὶ ἀπρεπὲς αἰδοῖον ἔχων» Α. Β. 72, 26, Εὐστ. 1684. 29.

χέλυον, τό, τὸ ὄστρακον τῆς ὑδροχελώνης, Πλίν. 12. 9, πρβλ. 6. 34.

χελυοσ-σόος, **ον**, ὁ κρούων τὴν λύραν, Ἀλέξ. Ἐφ. παρὰ Meineke Anal. Alex. σ. 372· διάφορ. γραφ **χελυσσόος**.

χέλυς, **ύος**, ἡ, = **χελώνη**, Λατ. testudo·— ἀκολούθως, ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ ὀστράκου χελώνης τὴν πρώτην λύραν ἐντείνας τὰς χορδὰς ἐπ' αὐτοῦ, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἑρμ. 33, ἡ λέξις **χέλυς** κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὴν λύραν, ὡς τὸ Λατιν. testudo, αὐτόθι 25. 153, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 320· καθ' ἑπτάτονον ὀρείαν χ. Εὐρ. Ἄλκ. 449, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 683. **2)** ὁ ἀστερισμὸς τῆς Λύρας, Ἄρατ. 269. **II.** τὸ κυρτὸν στῆθος ἢ στέρνον ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν ῥάχιν τῆς χελώνης, Ἱππ. 915H, Εὐρ. Ἠλ. 837· πρβλ. **χελώνιον II**. (Πρβλ. **χελ-ύνη**, **χελ-ώνη**, **χέλ-υον**· Σανσκρ. har-mutas (testudo)· Σλαυ. želŭvi, zel-vi (limax)). [Τὸ υ εἶναι πιθανῶς φύσει βραχύ, Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 16, Ἀπ. Ἀλ. 5. 404, Ἄρατ. 268· μακρὸν δὲ μόνον ἐν ἄρσει, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 33, 153, 242].

χελύσκιον, τό, μικρὸς βήξ, «χελίσκιον ξηρόν, ὑποκοριστικῶς εἴρηται τὸ χελύσκιον, τὸ βραχὺ βηχίον» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. ἐξήγ. 596 (ἔνθα **χελίσκιον**).

χέλυσμα, τό, ξύλον δρύϊνον προσηλούμενον τῇ τρόπιδι πλοίου ἵνα μὴ αὕτη βλάπτηται τριβομένη ἐν τῷ καθέλκεσθαι, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 2.— Κατὰ Πολυδ. Α', 86· «τὸ ὑπὸ τὴν τρόπιν τελευταῖον προσηλούμενον, τοῦ μὴ τρίβεσθαι τὴν τρόπιν, χέλυσμα καλεῖται», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

χελύσσομαι, Ἐπικ. **χελλύσσομαι**, ὡς τὸ **χρέμπτομαι**, βήττω, «βήχω», (ἴδε **χέλυς II**), Νικ. Ἀλεξιφ. 81, ἴδε Μοῖριν 102· πρβλ. **ἀναχελύσσομαι**·—ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **χελούειν** = **βήσσειν**, ἴσως Λακων. ἢ Βοιωτ. τύπος. **II.** Ὁ Λυκόφρ. 727 ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ἐνεργ. **χελλύσσω**, μεταφορ. ἐπὶ πλοίου, διασχίζω τὰ κύματα, ἴδε Σχόλ.

χελῦτις, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σπάρτῃ, Χελύτιδα Ἄρτεμιν Σπαρτιᾶται σέβουσιν, ἐπεὶ τὸ βήττειν χελύττειν καλοῦσιν Κλήμ. Ἀλεξ. 33.

χελών, **ῶνος**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **χελλών**.

χελωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χελώνη**, μικρὰ χελώνη, Ἀρρ. Περίπλ. σ. 7. 16, ἔκδ. Ὀξ. **2)** = **κωλυμάτιον**, πιθανῶς ἐκ τῆς σημασίας τοῦ **χελώνη** III, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 128, κ. ἀλλ.

χελώνειον, τό, διάφ. γραφ. ἀντὶ **χελώνιον** παρὰ τῷ Αἰλ. **II.** ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ κυκλαμίνου, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 2. 194, Appul. Herbarium 17.

χελώνη, ἡ, ὡς τὸ **χέλυς**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 42, 48, Ἡρόδ. 1. 47, 48· χ. χερσαία (ἴδε κατωτ. 2) Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 1· παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀναισθητούντων, χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος Ἀριστοφ. Σφ. 429, 1292, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 278, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 9· ἐπὶ βραδύτητος ἐν τῷ κινεῖσθαι, εἰ χελώνην, τὸ τοῦ λόγου, μετόπισθε διώκοι Ἀδράστου ταχὺς ἵππος Πλούτ. 2. 1082E, κλπ. **2)** ποντίας χ., χελώνη τῆς θαλάσσης, Κράτης ὁ Κωμικ. ἐν «Σαμίοις» 1· χ. θαλασσία Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 1, πρβλ. Παυσ. 1. 44, 8. **II.** τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης, Φίλων 2. 478, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 187· ἐντεῦθεν, **2)** ὡς τὸ **χέλυς**, ἡ λύρα, Πλούτ. 2. 1030B. **III.** ἔχει πολλὰς δευτερευούσας σημασίας, **1)** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ὡς τὸ Ῥωμαϊκὸν testudo, ἡ διὰ τῶν συμφραττομένων ἀσπίδων τῶν στρατιωτῶν σχηματιζομένη σκέπη λαμβάνουσα σχῆμα ῥάχεως χελώνης, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐπλησίαζον πρὸς τὰ τείχη πολιορκουμένης πόλεως οἱ ἐφορμῶντες πρὸς αὐτὴν στρατιῶται ὅπως κυριεύσωσιν αὐτὴν ἐξ ἐφόδου, ἐντεῦθεν καὶ ἡ κινητὴ σκέπη ἢ ὁ ὀρὴ ἡ προφυλάττουσα τοὺς ὑπὸ τὰ τείχη ἐργαζομένους πολιορκητάς, **χελώνη ξυλίνη**, ποιησάμενος αὖ χελώνην ξυλίνην ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7·— συχνάκις μετὰ προσδιορισμῶν ἐπιθετικῶν, χ. χωστρίς, πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν σκαπα-

νέων, Πολύβ. 9. 41, 1,, 10. 31. 8· **κριοφόρος**, πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ κριοῦ, Διόδ. 20. 48 κλπ.· πρβλ. **γερροχελώνη**. 2) εἶδος κατασκευάσματος τετραγώνου, (ἐφ' οὗ ἐτίθεντο μεγάλα βάρη πρὸς μετακίνησιν) ἔχον κάτωθεν **τροχοὺς** ἢ κυλίνδρους, Πάππος σ. 489. 3) ὑποπόδιον, Τίμαιος παρ' Ἀθην. 589Α, Ἡσύχ., Σουΐδ. 4) νόμισμα φέρον τὸν τύπον **χελώνης**, κατ' ἀρχὰς μὲν κοπὲν ἐν Αἰγίνῃ, ἀκολούθως δὲ κυκλοφορούμενον καθ' ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον, Ἡσύχ., Πολυδ. Θ', 74· πρβλ. **καλλιχέλωνος**. 5) παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ὡσ. ΙΒ', 11) **χελῶναι** φαίνεται ὅτι εἶναι λοφίσκοι. 6) «καὶ ἡ τρόπις τῆς νεὼς διὰ τὸ ἐπικαμπές» Ἡσύχ.

χελωνία, καὶ **χελωνῖτις**, ἡ, ὄνομα πολυτίμου λίθου, Πλίν. 37. 56.

χελωνιάς, άδος, ἡ, εἶδος κανθάρου φέροντος στίγματα, ἄλλως κανθαρίς, Ἡσύχ.

χελώνιος, α, ον, ὁ τῆς χελώνης, ἢ ὁ ἐκ δέρματος χελώνης, Heil. Journal τ. 11, σ. 320.

χελώνιον, τό, ὄστρακον χελώνης, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 2, π. Ἀναπν. 17, 4 (διάφ. γραφ. **χελωνιδίων**), Αἰλ. π. Ζ. 7. 16. 2) = **χέλιον**, Πλούτ. 2. 400Α, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **Τενέδιος**. II. τὸ κυρτὸν μέρος τῆς ῥάχεως, Πολυδ. Β', 177· πρβλ. **χέλυς** II — ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτ. ΛΔ', 7) **χελώνια** φαίνεται ὅτι λέγονται οἱ μυῶνες τῶν νώτων ἢ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν. III. μέρος κλείθρου, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Φ. 47, Βετρούβ.

χελωνίς, ίδος, ἡ, = **χελώνη**, ἡ λύρα, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 527F, παρ' 210F. II. = **χελώνη** III. 3, ὑποπόδιον, «τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον Ἀθηναῖοι καὶ Κῷοι χελωνίδα καλοῦσιν· ἀλλ' ἔστι τὸ μὲν ὑποπόδιον ἔτυμον, ἡ δὲ χελωνὶς ἀνέτυμον, καὶ οὐ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Ἀθηναῖοι λέγονται βαρβαρίζειν, ἡμεῖς δὲ Ἑλληνίζειν, ἀλλ' ἀμφότεροι Ἑλληνίζειν» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 246. III. κατώφλιον, Ἑβδ. (Ἰουδ. ΙΔ', 15), Ἡσύχ.

χελωνο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα χελώνης, τριηροειδὲς ποτήριον .. ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, χελωνοειδὲς Εὐστ. 869. 25.

χελωνό-πους, ουν, ὁ ἔχων πόδας χελώνης, ὡς ἡ χελώνη, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 42, ἔκδ. Mil.

χελωνός, ὁ, ἡ θαλασσία χελώνη, «τὴν θαλασσίαν χελώνην οὕτω λέγουσί τινες» Ἡσύχ. (ὡς ὁ Λοβέκ. ἀντὶ **χελῶνος**).

χελωνο-φάγος [ᾰ], ον, ὁ ἐσθίων χελώνας, «χελωνοφάγοι ἀετοί τινες» Ἡσύχ.· — ὡς κύριον ὄνομα οἱ **Χελωνοφάγοι**, λαός τις κατοικῶν κατὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, Στράβ. 773, Διόδ. 3, 21, κλπ.· κατὰ τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν καὶ τὸν Περσικὸν κόλπον, Πλίν., κτλ.

χέννιον, τό, εἶδος μικροῦ ὀρτυγίου ταριχευομένου καὶ ἐσθιομένου ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, Ἵππαρχ. παρ' Ἀθην. 393C, Ἀνθ. Παλατ. 9. 377.— Καθ' Ἡσύχ.: «χεννίον (παροξυτ.)· ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον. καὶ εἶδος ἰχθύος»

χεν-όσιρις, ὁ, Αἰγύπτιον ὄνομα τοῦ κισσοῦ, «καὶ παρ' Αἰγυπτίοις λέγεται χενόσιρις ὁ κιττὸς ὀνομάζεσθαι, σημαίνοντος τοῦ ὀνόματος, ὥς φασι, φυτὸν Ὀσίριδος» Πλούτ. 2. 365Ε.

χέρᾰδος, τό, ἰλύς, ἄμμος μετὰ λίθων, λιθάρια καὶ συρφετός, τὰ ὁποῖα καταβιβάζουσιν οἱ χείμαρροι, ἄλις χέραδος περιχεύας, «τῆς ὑπὸ τῶν ποταμῶν ἀθροιζομένης ψάμμου καὶ ξύλων συγκομιδῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 319· πρβλ. **χερμάδιον**. — Μεταγεν. γραμμ. ἔγραψαν **χεράδος**, ὡς γεν τοῦ **χεράς**, ἡ·—ἀλλ' ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ **ἄλις**, ἀπολ., χωρὶς νὰ συντάσσῃ αὐτὸ μετὰ γεν.· οἱ ἄριστοι τῶν παλαιῶν κριτικῶν ὁμοθύμως δέχονται **χέραδος**, ἴδε τὰ ἀρχαῖα σχόλια ἐν τόπῳ, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμηρικ., Ἐτυμολ. Μέγ.· καὶ ὁ Γαλην. ἐν Λεξ. Ἱππ. μνημονεύει ὡς γενικὴν **χεράδεως**. Οὕτως ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 1123, τὰ Ἀντίγραφα καὶ Σχόλια ἔχουσι **χέραδος**· ἐν Πινδ. Π. 6. 13, ὁ Böckh διορθοῖ **χεράδει** (ἀντὶ **χεράδι**) ἐκ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. 808, 44· καὶ ἐν Σαπφ. 114, ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι μὴ κίνη χέραδος (ἀντὶ μὴ κενή). Διὸ ὁ τύπος **χερὰς** πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς πλάσμα τῶν Γραμματικῶν, ἴδε Δινδ. εἰς Θησ. Στεφ. (Πιθανῶς συγγενὲς ταῖς λ. **χερμάδιον**, **χερμάς**, καὶ τῇ ῥίζῃ **χέρρος**, **ξηρός**, μετὰ τῆς ῥιζικῆς σημασίας τοῦ τραχύς, σκληρός;).—Καθ' Ἡσύχ.: «χέραδος· ἡ μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ὕλη», καὶ «χεράδες· αἱ τῶν χειμάρρων ποταμῶν λιθώδεις ἀθροίσεις».

χεράριος, ὁ, δημόσιός τις ἄρχων ἐν Τροίᾳ, ἴσως (ἐκ τοῦ **χειρ**) **χειρονόμος**, Συλλ. Ἐπιγραφ. (προσθήκ.) 3620, -21.

χερέα, ἡ, παροιμ., χερέα νερὸν πνίγει με Μ. Ψελλ. ἢ Θ. Πτωχοπροδρ. (ἢ Ἰω. Γλυκᾶς ;) ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. 5, σ. 545. — Καὶ σήμερον λέγομεν· μιὰ χεριά. Τοιαῦτα δὲ εἰς εα ἢ ια ἔχομεν πολλά, οἷον **βελονιά**, **δακτυλιά**, **κεφαλιά**, **τσεκουριά**, **σπαθιά**, **μεριά**, **νυκτιά**, **δροσιά**, **πηδησιά**, **χτυπιά**, **σκουντιά**, **τσιμπιά**, σχηματιζόμενα, ὡς βλέπει τις ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων, ὄχι μόνον ἀπὸ ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ῥημάτων, ὄχι ὅμως ἀπὸ πάντων ἀδιαφόρως, διότι δὲν λέγομεν λ. χ. **νυχιά**, ἢ **τρυπιά** ἢ **ἀνοιξιά**, καθ' ὅσον τοὐλάχιστον ἐγὼ ἠξεύρω, Συναγωγὴ λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χέρεια, ἴδε λ. **χέρης**.

χερειότερος, α, ον, Ἐπικ. συγκρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., οὐ γὰρ ἐγώ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον Ἰλ. Β. 248, Μ. 270.

χερείων, Δωρ. **χερήων**, ὁ, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ χείρων, χειρότερος, «προστυχώτερος», κατώτερος κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὴν περιουσίαν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν Ἰλ. Υ. 107· σχέτλιε, καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεθ' ἑταίρῳ, ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν Ὀδ. Υ. 45· τὰ χερείονα νικᾷ Ἰλ. Α. 576, Ὀδ. Σ. 404· χερειονά περ καταπέφνων Ἰλ. Ρ. 539· — ὡσαύτως κατὰ τὸ σῶμα ἢ τὸ πνεῦμα, ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα Α. 114, πρβλ. Ὀδ. Ε. 211 2) ἐπὶ πραγμάτων, οὔ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, δὲν εἶναι τὸ χειρότερον πρᾶγμα, δηλ. εἶναι τὸ κάλλιστον, Ρ. 176, πρβλ. Ψ. 262. II. ἐκτὸς τούτου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀνώμαλοι τύποι, δοτ. **χέρηι**, αἰτ. **χέρηα**, ὀνομ. πληθ. **χέρηες**, αἰτ. οὐδ. **χέρηα**, ἅπαντα ἐν χρήσει ἐν συγκριτικῇ ἐννοίᾳ, κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι, πρὸς ἄνθρωπον κατωτέρου βαθμοῦ, Ἰλ. Α. 80· οἷά τε, τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες Ὀδ. Ο. 324· ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα Σ. 229, Υ. 310· ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν, ἔνθα τὸ ἐσθλὰ ἐσθλὸς καὶ χέρηα χείρονι ἐμφανῶς ἀντιστοιχοῦσιν ἀλλήλοις, Ἰλ. Ξ. 382· μετὰ γεν., υἱόν .. εἷο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δὲ ἀμείνω Δ. 400· οὔ τι χέρηα πατρὸς Ὀδ. Ξ. 176· — ἕνεκα τῆς συγκριτικῆς αὐτῶν σημασίας οἱ τύποι οὗτοι ἐνομίσθησαν ὡς κατὰ συγκοπὴν προκύψαντες ἐκ τοῦ **χερείων** ἢ **χερήων**, καί τινες τῶν Γραμμ. ἔγραψαν **χέρειες**, **χέρεια** ἢ **χέρηες**, **χέρηα**, ὅπως δηλώσωσι τὸ πρᾶγμα (ἐν τῇ δοτ. ἅπαντες συμφώνως γράφουσι **χέρηι** ἢ **χέρηι** πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ διπλοῦ ι)· ἐν ᾧ ὁ Buttm. καὶ ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς τύπους τούτους εἰς ὀνομαστ. **χέρης**.

χερι-άρης [ᾰ], ου, ὁ, δεξιός, ἔμπειρος εἰς ἔργα διὰ χειρῶν γινόμενα, χεριαρᾶν τεκτόνων δαίδαλα Πινδ. Π. 5. 47.

χερῐ-φυρής, ές, ὁ τῇ χειρὶ φυρθείς, ζυμωθεὶς διὰ τῶν χειρῶν, μάζης χεριφυρέα δαῖτα Ἀνθ. Παλατ. 6. 251.

χέρμα, τό, μνημονεύεται παρ' Ἡσύχ. ὡς **χέραδος**, **χάλιξ**, «χέρμα· ποίημα † χάλιξ»·

χερμάδιον. [ᾰ], τό, = τῷ μεταγεν. χερμάς, μέγας λίθος, οἷοι ἦσαν οἱ ὑπὸ τῶν ἐν Ἰλ. ἡρώων ῥιπτόμενοι κατὰ τῶν πολεμίων, χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο κατὰ σφυρὸν ὀκριόεντι κνήμην δεξιτερήν Δ. 518· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν ὀγκώδεις, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν Λ. 265, 541, πρβλ. Ξ. 410· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ .., μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν Ε. 302., Υ. 285· ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι βάλλον, ἐπὶ τῶν γιγάντων Λαιστρυγόνων, οἵτινες ἔρριπτον ὀγκωδεστάτους λίθους κατὰ τῶν πλοίων τοῦ Ὀδυσσέως, Κ. 121. Δὲν εἶναι ὑποκορ. τοῦ **χερμάς**, ἀλλ' οὐδ. ἐπιθέτου **χερμάδιος**, ον, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος **χερμάδος**· μολύβδαιναι χερμάδιοι, σφαῖραι ἐκ μολύβδου χρησιμεύουσαι ὡς βλήματα, Λουκ. Λεξιφ. 6.—Καθ' Ἡσύχ. «χερμαδίῳ· χειροπληθεῖ λίθῳ».

χερμάζω, ἐκρίπτω τὰς χερμάδας ἔξω τοῦ ἀγροῦ, καθαρίζω αὐτὸν πρὸς καλλιέργειαν, ἢ καλλιεργῶ, «ἐχερμαζόμεν· τὴν γῆν εἰργαζόμεθα» Ἡσύχ.

χερμάς, άδος, ἡ, = τῷ Ὁμηρικῷ **χερμάδιον**, «λίθος χειροπληθής, ὃν τῇ χειρὶ βαστάσαι καὶ ἀνελέσθαι δύναταί τις» (Ἡσύχ.)· λίθος τηλόθεν βάλλων, ὁ μακρόθεν κτυπῶν, χερμάδι τηλεβόλῳ Πινδ. Π. 3. 86· ὀκριόεσσα Αἰσχύλ. Θήβ. 300· κραταίβολος Εὐρ. Βάκχ. 1094·—ὡσαύτως αἱ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ψῆφοι, Ἀνθ. Παλατ. 7. 693·—ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἐπὶ μεγάλων ὄγκων λίθου, Λυκόφρ. 20, 616, Ἀνθ. Παλατ. 7. 371, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 695. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **χέραδος**, μετὰ παρεμβολῆς τοῦ μ. Ἡ κοινὴ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ **χείρ**,— πέτρος .., τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν Ἰλ. Π. 735, — εἶναι λίαν ἀμφίβολος).

χερμαστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ῥίπτων τὰ χέρματα, χ. ῥινός, τὸ δέρμα σφενδόνης, ἐφ' οὗ ὁ λίθος ἐπετίθετο καὶ ἐρρίπτετο, Ἀνθ. Παλατ. 1. 172, πρβλ. Σουΐδ.

χερνής, ῆτος, Δωρ. **χερνάς**, ᾶτος, ὁ, ὁ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἰδίων του χειρῶν ζῶν, ἐργάτης, ἄπορος ἄνθρωπος, ὡς τὸ πένης, Ἀνθ. Παλατ. 7. 709. 2) ὡς ἐπίθετ., ἐνδεής, πτωχικός, ἐν δόμοις χερνῆσι Εὐρ. Ἠλ. 205· χερνῆτα βίον Ἀνθ. Παλατ. 6. 39.—Τὴν λέξιν γράφει παροξύτονον μὲν (**χέρνης**) ὁ Ἡσύχ. (ἔνθα νῦν **χερνής**) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **πλάνης**, ὀξύτονον δὲ (**χερνής**) ὁ Ἀρκάδ. 96, κατ' ἐγγυτέραν ἀναλογίαν πρὸς τὸ **γυμνής**· καὶ ὁ τονισμὸς οὗτος βεβαιοῦται ἐκ τοῦ θηλ. τύπου **χερνῆσσα** μνημονευομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρκαδ. (Κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐκ τοῦ **χέρνα**, πενία, ὅπερ συγγενὲς τῷ **χῆρος**, **χηρεύω**, careo· ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 12, ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν).

χερνήτης, ου, ὁ, = **χερνής**, Αἰσχύλ. Πρ. 893, Διον. Ἁλ. 7. 11, Σέξτ. Ἐμπ., κλπ.· ἀνδρὸς χερνήτεω Σιμωνίδ. 125.

χερνητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χερνῆτα ἢ χει-

ρώνακτα, ἐργάτην, τὸ χερνητικόν, ἡ ἐργατικὴ τάξις τοῦ δήμου, τὸ χερνητικόν, καὶ τὸ μικρὰν ἔχον οὐσίαν, ὥστε μὴ δύνασθαι σχολάζειν Ἀριστ. Πολιτ. 4. 4, 21.

χερνῆτις, ιδος, θηλ. τοῦ **χερνήτης**, ἐργαζομένη, νήθουσα ἐπὶ μισθῷ, γυνὴ χ. Ἰλ. Μ. 433· χ. γραῦς Ἀνθ. Παλ. 6. 203· ἀπολ. 9. 276.

χερνήτωρ, ορος, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ **χερνήτης**, λεπτῆς πενίης χερνήτορας Μανέθων 4. 114.

χερνιβεῖον, τό, λεκάνη πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν, τὸ χ. πρῶτον ἐκ πομπῆς ἄφες Ἀντιφάνης ἐν «Βουσίριδι» 2, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 298 (ἔνθα ὁ Bentl. ἐπηνώρθωσεν αὐτὸ ἀντὶ **χερνίβιον**)· οὕτω καὶ ἀντὶ **χερνιβίοις** ἐν Ἀνδοκ. 33. 3 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **χερνίβοις**, καὶ ὁ Ἀθήν. 408C—ἡμαρτημένως μνημονεύων τὸν Λυσίαν—ἔχει **χερνιβίοις**). **II. χερνίβιον**, ἀμίς, οὐροδοχεῖον(;), Ἱππ. 1230D.

χέρνιβον, τό, ἀντὶ τοῦ **χερνιβεῖον** ἀπαντῶν μόνον ἐν Ἰλ. Ω. 304· ἔνθα ὁ Bentl. προτείνει χέρνιβά τ', ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ· οὕτως ἐν Αἰλ. περὶ Ζ. 10. 50, ὁ Ἰακώψ. διώρθωσε δεῖ χέρνιβος.

χέρνιμμα, τό, τὸ νίψιμον τῶν χειρῶν, Φιλωνίδης ἐν Ἀδήλ. 6.

χερνίπτομαι, μέλλ. **-ψομαι**, Εὐρ Ι. Τ. 622.— Μέσ.· (χείρ, νίζω). Νίπτω τὰς χεῖράς μου δι' ἡγιασμένου ὕδατος, μάλιστα πρὸ τῆς θυσίας, χερνίψαντο δ' ἔπειτα Ἰλ. Α. 449· αὐτός τε χερνίπτου Ἀριστοφ. Εἰρ. 961· ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χέρνιβος Λυσί. 108. 1, πρβλ. Δημ. 505. 14. **2)** ῥαντίζω δι' ἡγιασμένου ὕδατος, καθαρίζω, ἐξαγνίζω ἢ καθιερῶ δι' αὐτοῦ, χαίτην Εὐρ. Ι. Τ. 607. **II.** τὸ ἐνεργ. **χερνίπτω**, θυσιάζω, μόνον ἐν Λυκόφρ. 184.— Παθητ. **χερνιφθείς**, καθιερωθείς, ἀφιερωθείς, Ἀνθ. Π. 6. 156.

χέρνιπτρον, τό, = **χέρνιβον**, «τὸ τοῦ ὑγροῦ ἀποδεκτικὸν ἀγγεῖον» Φιλήμ. Λεξικ. § 286.

χερνίτης [ῑ], ου, ὁ, εἶδος λευκοῦ μαρμάρου, καὶ ὡς ὁ περὶ Αἴγυπτον ἐν Θήβαις ἀλαβαστρίτης· καὶ γὰρ οὗτος μέγας τέμνεται· καὶ ὁ τῷ ἐλέφαντι ὅμοιος, ὁ χερνίτης καλούμενος, ἐν ᾗ πυέλῳ φασὶ καὶ Δαρεῖον κεῖσθαι Θεοφρ. περὶ Λίθ. 6, Plin. H. N. 36, 28.

χέρνιψ, ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (ἀεὶ ἐν τῇ Ὀδ.) μόνον κατ' αἰτιατ. **χέρνιβα**, ἥτις παρέμεινεν ὡς ἡ κοινοτάτη ἐν χρήσει πτῶσις τοῦ ἑνικοῦ· ἀλλ' ἡ ὀνομαστ. ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 656· γεν. **χέρνιβος** ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 708, Ἀριστοφ. Λυσ. 1129, Λυσίᾳ 108. 1· δοτ. **χέρνιβι** ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 897, Θουκ. 4. 97· πληθ., συχν. παρὰ Τραγικ.· ποιητικ. δοτικ. **χερνίβεσσιν** Σιμωνίδ. 54· (χείρ, νίζω). Ὕδωρ δι' οὗ ἔνιπτον τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, Ὀδ. Α. 136, Γ. 440, Δ. 52, Η. 172, κλπ.· ἢ πρὸ θυσιῶν καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν τελετῶν, ὅθεν καὶ ἐνομίζετο ἅγιον, Γ. 445 (ἴδε **κατάρχω** II. 2), Ἀριστοφ. Ὄρν. 850, Λυσ. 1129· ὕδωρ, ὃ ἦν ἄψαυστόν σφισι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι χρῆσθαι Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀγγεῖα πλήρη τοιούτου ὕδατος ἔκειντο κατὰ τὰς εἰσόδους τῶν ναῶν ἢ τῶν οἰκιῶν πρὸς χρῆσιν τῶν εἰσερχομένων, ἴδε ἐν λέξ. **χερνίπτομαι**, καὶ αὐτόθι τὸ ἐκ τοῦ Λυσίου χωρίον. **2)** συχν. ἐν τῷ πληθ. **χέρνιβες**, ἁγνισμοὶ δι' ἡγιασμένου ὕδατος, Λατ. malluviae, καὶ πολλάκις σχεδὸν ὡς τὸ ἑνικ., Εὐρ. Ὀρ. 1602, Φοίν. 662, κλπ.· εἴργεσθαι χερνίβων (ἔνθα ὅμως τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα φέρουσι **χέρνιβος**), ἀποκλείεσθαι ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ὡς οἱ μολυνθέντες ἐξ αἱματοχυσίας, Δημ. 505. 14· χέρνιβας νέμειν, ἐπιτρέπειν τὴν χρῆσιν αὐτῶν, Σοφ. Ο. Τ. 240· χερνίβων κοινωνός, μέτοχος αὐτῶν, δηλ. κάτοικος τῆς αὐτῆς οἰκίας, σύνοικος καὶ ὁμοτράπεζος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1037· εἰς ἱερὰ εἰσιόντα καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἁψάμενον Δημ. 618· 7, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 675, 1479, 1513, Ι. Τ. 58, 245, 335· χέρνιβας ἐνάρχεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 955.— Μετὰ κηδείαν οὐδεὶς εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ἂν μὴ πρῶτον ἐξηγνίζετο διὰ τῆς χέρνιβος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 100. **3)** σπανίως ἐπὶ σπονδῶν εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν, Αἰσχύλ. Χο. 129, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 435. (Ὁ τονισμὸς **χέρνιβος**, **χέρνιβα**, κτλ. βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἀναλογίας ἄλλων συνθέτων ληγόντων εἰς ψ, ἴδε Ἀθήν. 409B· εἰ καὶ ὁ Σουίδ. καὶ ἕτεροι ἔγραφον **χερνίβος**, κτλ.

χερο-κένως, Ἐπίρρ. = **κεναῖς χερσί**, «μὲ ἄδεια χέρια», Ἑβδ. Α' Παραλ. ΙΒ', 33),

χερο-μυσής, ἐς, ὁ μιαίνων τὴν χεῖρα, χερομυσῆ φόνον Αἰσχύλ. Χο. 74, ἔνθα ὁ κῶδ. χαιρομυσῆ.

χερό-νησος, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ **χερσόνησος**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 925.

χερό-νιπτρον, τό, = **χειρόνιπτρον**, Εὐστ. 1351. 53.

χερούβ, ὁ, πληθ. **οἱ**, ἢ **τὰ χερουβίμ**, λέξ. Ἑβρ., Ἑβδ. (Γέν. Γ', 24, Ἔξοδ. ΚΕ', 17, Α' Βασιλ. Δ', 4, Ψαλμ. ΙΖ', 11, κλπ. — **οἱ χερουβεῖς** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 5· **αἱ χερουβεῖς** αὐτόθι 8. 3, 3· «τῷ δὲ ἐπιθέματι αὐτῆς (δηλ. τῆς κιβωτοῦ) ἦσαν πρόστυποι δύο Χερουβεῖς μὲν αὐτοὺς Ἑβραῖοι καλοῦσι, ζῶα δ' ἐστὶ πετεινά, μορφὴν δ' οὐδενὶ τῶν ὑπ' ἀνθρώπων ἑωραμένων παραπλήσια» αὐτόθι 3. 6, 5 — «ἡ κιβωτὸς ἀγγεῖον τῶν νόμων ἐστὶν .... τὸ δὲ ἐπίθεμα τὸ προσαγορευόμενον ἱλαστήριον βάσις ἐστὶ τῶν πτηνῶν δυεῖν, ἃ πατρίᾳ μὲν γλώττῃ προσαγορεύεται Χερουβίμ, ὡς δ' δ' ἂν Ἕλληνες εἴποιεν ἐπίγνωσις καὶ ἐπιστήμη πολλή» Φίλων τ. 2, σ. 150, 10, πρβλ. Θεοδώρητ. τ. 2, σ. 689.

χερουβικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν **χερούβ**, Μεθόδ. 360C, Κύριλλ. Ἱεροσ. 1192· χερουβικὸς θρόνος Θεόδ. Ἀγκ. 1404D, Γελάσ. 1316C·— **ὁ χερουβικὸς ὕμνος**, ὁ ᾀδόμενος κατὰ τὴν μεγάλην εἴσοδον, ἄρχεται δὲ ὧδε: οἱ τὰ χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες Ψευδοϊακώβου Λειτουργ. σ.53· **τὸ χερουβικόν**, Ψευδογερμαν. 416D, 420B, Κεδρ. Ι, 685, κλπ.

χερο-πληθής, ές, ποιητ. ἀντὶ **χειροπληθής**, Νικ. Θηρ. 94.

χερό-πληκτος, ον, ὁ ὑπὸ τῆς χειρὸς πληττόμενος, χερόπληκτοι .. δοῦποι, ὁ ἦχος τῆς διὰ χειρὸς πλήξεως, κτύπος, Σοφ. Αἴ. 631.

χερός, ποιητ. γεν. τοῦ **χείρ**, Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς Θεοκρίτου Ἐπιγράμμ. 7, 5.

χερρό-νησος, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **χερσόνησος**· παρὰ Βυζ. καὶ **χερρονεία, ἡ**. Περὶ τῆς λέξ. **χερρόνησος** καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς παραγώγων ἴδε **χερσ-**· καὶ περὶ τοῦ **χέρρος**, ἴδε **χέρσος**.

χέρρας, Αἰολ. αἰτ. ἀντὶ **χεῖρας**, δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν Θεόκρ. 28, 9.

χερσαῖος, α, ον, καὶ **ος, ον**, Λυκόφρ. 534· (χέρσος)· — ὁ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς, ὁ ζῶν ἢ εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς γῆς, ὄρνιθες χ., ἀντίθετον τῷ **λιμναῖοι**, Ἡρόδ. 7. 119· κροκόδειλοι ὁ αὐτ. 4. 192· ζῷα χ., ἀντίθετ. τῷ **θαλάσσια** καὶ **πετεινά**, ὁ αὐτ. 2. 123, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 40A· χελώνη χ., ἀντίθετον τῷ **θαλασσία**, ἴδε **χελώνη**· μύες χ., ἀντίθετον τῷ **ποτάμιοι**, Ἀριστ. π. Θαυμ. 125· ὄφεις ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 14, 1·—ἡ χερσαία (ἐξυπακ. θήρα), κυνήγιον τῶν χερσαίων ζώων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἁλιείαν, Πλάτ. Σοφ. 223B, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 9. 14·— ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν οἰκούντων καὶ ἐργαζομένων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ναύτας, Εὐρ. Ἀνδρ. 458, Θουκ. 7. 67· ἡ χ. πόλις, πόλις μεσόγειος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν κειμένην, (τὴν **ἐπιθαλαττίδιον**), Πλάτ. Νόμ. 704B· ὁδὸς χ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θαλάσσιον ταξίδιον, Ἀνθ. Παλατ. 11. 42, πρβλ. 4. 3, 92· ἐπὶ προσώπου, ὁ διὰ ξηρᾶς ταξιδεύων, ὁδοιπόρος, Πλούτ. 2. 740B· — μεταφορ., κῦμα χερσαῖον στρατοῦ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν στόλον θαλάσσης, Αἰσχύλ. Θήβ. 64·— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Ἄρατ. 919. **II.** ἡ **χερσαῖος**, ὡς οὐσιαστ. = **χερσόνησος**, Χερσαίου κέρας, «τὸ ἀκρωτήριον, λέγει δὲ αὐτὴν τὴν Χερόνησον» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 534.

χερσεία, ἡ, τὸ χερσεύειν ἢ χέρσον γεγενῆσθαι, «ἐρημία» Ἡσύχ., Σουΐδ.

χερσεύω, ἀμετάβ., ζῶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ζῶ ἢ κεῖμαι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Σοφ. Ἀποσπ. 417, Εὐρ. Ἀποσπ. 637· χελώνη μὴ δυναμένη χερσεύειν πολὺν χρόνον Πλούτ. 2. 982B. **2)** εἶμαι ξηρὰ γῆ, ἀντίθετ. τῷ **ἔνυδρος εἶναι**, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 13·— κεῖμαι ἔρημος ἢ ἄγονος, μένω χέρσος, ἀκαλλιέργητος, ὅπου δ' ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν ἀποσβέννυνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι Ξεν. Οἰκ. 5, 17., 16, 5. **II.** μεταβ., ἀφίνω ὡς ξηράν.— Παθ., μένω ὡς ξηρά· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πλωτὰ γενέσθαι**, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 27. **2)** κάμνω τι ξηρὸν καὶ ἄγονον.—Παθ., γίνομαι οὕτω, Πλούτ. 2. 2D.

χερσι-μαχία, ἡ, πλημμ. γραφ. ἐν Πλάτ. Νόμ. 633B, ἀντὶ ταῖς χερσὶ μάχαις, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 688.

χερσῖνος, η, ον, = **χερσαῖος**, ἐπὶ χελωνῶν, Πλίν. 9. 12.

χερσό-βιος, ον, ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς, ἀντίθετον τῷ **λιμνόβιος**, Ἀετ. Ἀλεξιφ. 36.

χερσο-γενής, ές, ὁ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς γεννηθείς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ποντογενής**, Κ. Μανασσ. Χρον. 400.

χερσο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χέρσον, ὅμοιος πρὸς τὴν ξηρὰν γῆν, χερσοειδὴς σκόπελος Διονύσ. Ἀλ. 2. 63.

χερσόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐκ τῆς θαλ. ὥστ' ἐξορᾶσθαι ῥόθια χερσόθεν μόλις Εὐρ. Ἑλ. 1269· εἶτα χερσόθεν πνοαῖσιν ἠλάθησαν ἐς πόντον πάλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 429. **II.** ἀπὸ τῆς γῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὕδωρ, Πινδ. Ο. 2. 131.

χερσοθηρία, ἡ, ἡ ἐν τῇ ξηρᾷ θήρα, Μ. Φιλῆς τόμ. **Α'**, σ. 170, ἔκδ. Mil.

χερσόθι, Ἐπίρρ., ἐν τῇ χέρσῳ, ἐπὶ τῆς χέρσου, τῆς ξηρᾶς, Ἀνθ. Παλατ. 9. 105.

χερσο-μανέω, ἐξαγριοῦμαι ὡς χέρσος, ἤτοι ἀκαλλιέργητος γῆ, ὑλομανέω, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 296B.

χερσομαχέω, μάχομαι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ **χερσο-μάχος, ον**, ὁ μαχόμενος ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. 4. σ. 178.— ὡσαύτως **χερσο-ναυμάχος, ον**, ὁ μαχόμενος ἐπί τε τῆς ξηρᾶς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀμφίβιον στράτευμα χερσοναυμάχοι ὁ αὐτ. κατὰ Ροδ. 5, 206.

χέρσονδε, Ἐπίρρ., πρὸς τὴν χέρσον, τὴν ξηράν, Ἰλ. Φ. 238, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 28, Θεόκρ. 16. 61.

χερσονησίζω, νεώτ. Ἀττ. **χερρ-**, μέλλ. **-ίσω**, χερσονησοειδής εἰμι, Πολύβ. 1. 73, 4., 10. 10, 5· παρὰ Στράβ. 128, 491,

529, κ. ἀλλ. τὰ πλεῖστα τῶν Ἀντιγράφων φέρουσι **χερρονησιάζω.**

χερσονήσιος, νεώτερ. Ἀττ. **χερρ-, α, ον**, ὁ ἀνήκων εἰς χερσόνησον, ἢ ὅμοιος πρὸς χερσόνησον, Ἡσύχ. **II.** ὁ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Εὐρ. Ἑκ. 8, 33, κ. ἀλλ.

χερσονησίτης, νεώτερ. Ἀττ. **χερρ-, ου**, ὁ, κάτοικος τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Ξεν. Ἑλλ. 1.3, 10., 3. 2, 8, Δημ. 63. 17.

χερσονησο-ειδής, νεώτερ. Ἀττ. **χερρ-, ές**, ὅμοιος πρὸς χερσόνησον, ἐπὶ τοῦ Ἄθω, Ἡρόδ. 7, 22, Στράβ. 393· καὶ **χερρονησώδης, ες**, ὁ αὐτ. 683

χερσό-νησος, νεώτερ. Ἀττ. **χερρόνησος**, ποιητ. **χερόνησος**, ἡ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 925· ὡς καὶ νῦν, ἡ χέρσος ἅμα καὶ νῆσος, σχεδὸν νῆσος, peninsula, Ἡρόδ. 4. 12, Πλούτ.. κλπ. **2)** νῆσος συνδεδεμένη μετὰ γεφύρας πρὸς τὴν ξηράν, Παυσ. 5 24, 1. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ Θρακικὴ Χερσόνησος ἡ ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἡρόδ. 6. 33, κἑξ.— ὡσαύτως, ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος, δηλ. ἡ Κριμαία, Ἡρόδ. 4. 99, κλπ.· ἡ μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος χερσόνησος, Θουκ. 4. 42 κἑξ. (ἴδε Arnold)· καὶ πολλαὶ ἄλλαι.

χερσο-ποιέω, μεταβάλλω τι εἰς χέρσον, εἰς ξηρὰν γῆν·— ἐρημώνω, δῃῶ, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Ἐπιστ. 73.

χερσοπορέω, ὁδοιπορῶ διὰ ξηρᾶς, αὐτὸς αὐτῷ χερσοπορεῖ μέχρι καὶ τῆς Σινώπης Κ. Μανασσ. Χρον. 4013·—**χερσο-πόρος, ον**, ὁ διὰ ξηρᾶς ὁδοιπορῶν, ἄλλο δ' οὐδὲν οὐκ ἔνυγρον, ἀλλ' οὐδὲ χερσοπόρον αὐτόθι 4480.

χέρσος, νεώτερ. Ἀττικ. **χέρρος**, ἡ, ξηρὰ γῆ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὕδωρ, ἐπὶ χέρσου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν πόντῳ, Ὀδ. Κ. 459, πρβλ. Ο. 495· κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον Ι. 147· λάϊγγας ποτὶ χ. ἀποπλύνεσκε θάλασσα Ζ. 95· κῦμα .. βοάᾳ ποτὶ χ. Ἰλ. Ξ. 394· κῦμα .. χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει Δ. 425· ἢ ἁπλῶς, χέρσον ἱκέσθαι Ὀδ. Ι. 486, 542· οὕτω, κατὰ χέρσον Αἰσχύλ. Πέρσ. 871, Εὐρ. Ι. Τ. 884· παροιμ., ἐν πόντῳ νᾶες, ἐν χέρσῳ πόλεμοι Πινδ. Ο. 12. 5, πρβλ. Ν. 1. 95·— ἁπλῶς, χέρσῳ, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἢ διὰ ξηρᾶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 978, Ἀγ. 558, Εὐρ. Ἑλ. 1069 πολλὰ .. ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ γίγνεται Αἰσχύλ. Πέρσ 707· πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χ., ἐπὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Ἅιδου, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 860.— Παρ' Ὁμήρ. τὸ γένος δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ, οὔτε πανταχοῦ παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς· ἀλλὰ κεῖται ὡς θηλυκ. παρὰ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 45. 15, Αἰσχύλ. Ἱκ. 31, καὶ παρὰ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 13 3, Διοδ. 3. 15, κλπ.· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐν ταῖς χέρσοις Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 8 6, 4. **II.** μεθ' Ὅμηρ. ὡς ἐπίθ., **χέρσος, ον**, ξηρός, στερεός, ἐπὶ γῆς, Ἡρόδ. 2. 99· Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον, πρὸς τὴν ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην, ἢ πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἤπειρον, Πινδ. Ν. 4. 115· ἐν κονίᾳ χέρσῳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πόντῳ, αὐτόθι 9. 103. **2)** ὡς καὶ νῦν, ξηρός, τραχύς, σκληρός, ἄγονος, ἀκαλλιέργητος, «χέρσος», τῆς χώρης ἐούσης χέρσου Ἡρόδ. 4. 123· στύφλος δὲ γῆ καὶ χέρσος Σοφ. Ἀντ. 251· παραδοῦναι [τὴν γῆν] χέρρον, δηλ. ψιλήν, ἄνευ γεννημάτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 16 χέρσα, ἔρημοι τόποι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ 206· χ. λιμήν, ἀποξηρανθείς, Ἀνθ. Π. 9. 427. **3)** μεταφορ., ἄγονος, ἄτεκνος, στεῖρος, ἐπὶ γυναικῶν, χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους Σοφ. Ο. Τ. 1502· μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, πυρὰ χέρσος ἀγλαϊσμάτων Εὐρ. Ἠλ. 325. (Πρβλ. **ξηρὸς** ἐν τέλει).

χερσό-υγρος, ον, ἐν μέρει τῆς χέρσου καὶ ἐν μέρει τοῦ ὑγροῦ, ὁ ζῶν ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ζῷον ἅπαν ἐν αὐτῇ χερσόϋγρον ἐγκλεῖσαι Κ. Μανασσ. Χρον. 394, κλπ.· ὡσαύτως **χέρσυγρος, ον**, ἀεροδρόμον, χέρσυγρον αὐτόθι 410, κλπ.

χερσόω, μετατρέπω εἰς ξηράν, Τζέτζ.· χ. τὸ ῥεῖθρον Συλλ. Ἐπιγρ. 8801.— Παθ., ἀφίνομαι ξηρὸς καὶ ἄγονος, γῆ κεχερσωμένη Πλούτ. 2. 101, πρβλ. Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΔ', 31), Κλήμ. Ἀλεξ. 252.

χέρσ-υδρος, ὁ, ἀμφίβιος ὄφις, Νικ. Θηρ. 359, πρβλ. Annae. Lucan. (ποιητ. Λατ.) 9. 711.

χερσώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **χερσοειδής**, Γλωσσ.

χερύδριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **χείρ**, μικρὰ χείρ, «χεράκι», Μόσχ. 1. 13, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 147.

χεσᾶς, ᾶ ἢ **χεσᾶντος**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ διάρροιαν πάσχων γαστρὸς ἢ πυκνὰ χέζων ἢ μολύνων τὰ στρώματά του, κοινῶς «χεζᾶς», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 790, Πολυδ. Ε', 91, καὶ παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **χεζητιῶν**, Εὐστ. 1000, 12.

χεσείω, ἐφετ. τοῦ **χέζω**, Λατ. cac turio, «ἐπείγομαι χέσαι, ἐπιθυμητικῶς τοῦ χέσαι ἔχω» (Σουΐδ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 888· εἰ μὴ θέμις ἐστί, χεσείω Νεφ. 295, πρβλ.. **χεζητιάω.**

χεσι-φωνέω, ποιοῦμαι χρῆσιν ῥυπαρᾶς γλώσσης, Ἡσύχ., ἔνθα νῦν: «χθεσιφωνῶν· κακολογῶν».

χεῦαι, χεῦαν, χεῦς, ἴδε **χέω.**

χεῦμα, τό, (χέω) τὸ χεόμενον, ποιητικ. ὄνομα οὐσιαστ.· δηλ. **1)** ῥεῦμα, κασσιτέροιο χ., ῥεῦμα τετηκότος κασσιτέρου, Ἰλ. Ψ. 561· χ. θαλάσσης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192· πόντου Εὐρ. Ἀποσπ. 318. 2· ποτάμιον χ. ὑδάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1304· χ. Ἐρασίνου Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1020, πρβλ. Εὐρ. 293· χ. ἀκήρατον, διαυγὲς ὕδωρ πηγαῖον, Σοφ. Ο. Κ. 471· ἔτι δὲ καί, σταθερὸν χ., στάσιμον ὕδωρ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ 274·— συχνάκις ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ῥεύματα, ὕδατα, Σκαμάνδρου Πινδ. Ν. 9. 94, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 1030, Εὐρ. Φοιν. 793. **2)** καθόλου, χ. νιφετοῖο, πτῶσις χιόνος, Νόνν. Δ. 3. 210, 213· μεταφορ., ῥεῦμα, ῥύσις, ῥοή, εὔμουσα χ. Ἀνθ. Π. 9. 661, πρβλ. Λογγῖν. 13. 1· ἴδε **ὑπόχευμα. II.** ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐγχεῖται ὕδωρ, λεκάνη, χεύματα ἀργύρεα κυκλοτερέα Ἡρόδ. 1. 51, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 84, Κ. 82.—Καθ' Ἡσύχ.: «χεῦμα προχοή» (κῶδ. **προχόη**).

χεύω, ἴδε τὸ ἑπόμ.

χέω, εἶναι ἐν χρήσει ἁπλοῦν τὸ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλ' ἴδε **ἐγ-, κατα-, συγ-χέω**· (μὴ συναιρούμενον παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐν τῇ συλλαβ. **-εει**, ἴδε Ἰλ. Ζ. 147, Ι 15, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 419· ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. ἀείποτε, **ἐκ-χεῖ, συγ-χεῖ. κατα-χεῖν** Σοφ. Ἠλ. 1291, Εὐρ. Ι. Α. 37, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1091· ὅταν συμπίπτωσιν **-εε**, οὐδεὶς κανὼν τηρεῖται, παρατ. **χέε** Ἰλ. Χ. 468, Ψ. 220· ἀλλὰ **σύγχει** Ι. 612, Ν. 808, **χεῖσθαι** Ὀδ. Κ. 508· καὶ παρ' Ἀττικ., **κατέχεε, συνέχεε** Ἀριστοφ. Νεφ. 74, Δημ. 1224. 2· ἀλλὰ **ἐνέχεις, ἐξέχει**, κτλ., Ἀριστοφ. Πλ. 1021, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1029, πρβλ. Ἀντιφῶντα 113. 29·— αἱ συλλαβαὶ **-εῃ, -εο, -εου, -εω** φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ἔπασχον συναίρεσιν πλὴν ἐν τῷ **ἐγχεῦντα** Θεόκρ. 10. 54, καὶ ἴσως τὸ **ἐγχοῦ** Μένανδρ. ἐν «Κόλακι» 3· — μέλλ. **χεῶ** (οὐχὶ **χέω**, Χοιροβ. ἐν τοῖς Α. Β. 1290), **ἐκ-, συγ-** Εὐρ. Ἱκ. 773, Ἀποσπ. 388, **ἐπι-χεῖς** Ἀριστοφ. Εἰρ. 169· **παραχέων** (νῦν **παραχέας**) Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 3· Ἐπικ. μέλλ. **χεύω** (ἐκτὸς ἂν θεωρηθῇ ὑποτακτ. ἀόρ.) Ἰλ. Ζ. 336, Ὀδ Β. 222· — ἀόρ. **ἔχεα** Ἰλ Σ. 347, Πινδ. Ι. 8 (7). 129, συχνὸν παρ' Ἀττ. (ἐν συνθέσει)· Ἐπικ. **ἔχευα** Ἰλ. Γ. 270, Δ. 269, ἢ **χεῦα** Ξ. 436, Ὀδ. Δ. 584, κλπ.· Ἐπικ. ὑποτ. **χεύομεν** Ἰλ. Ζ. 336· (ὁ τύπος **ἔχευσα**, ὃν οἱ Ἀντιγραφεῖς εἰσήγαγον εἰς τὸν Ὅμηρ., ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθ. Π. 14 124)· — πρκμ. **κέχυκα, (ἐκ-)** Ἀνθ. Πλαν. 242, **(συγ-)** Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 286. — Μέσ., μέλλ. Ἀττ. **χεόμενος** (πρβλ. **ἔδομαι, πίομαι**) Ἰσαῖ 61. 22· — ἀόρ. **ἐχεάμην**, Ἡρόδ. 7. 43, Αἰσχύλ. Πέρσ. 220, Σοφ. Ο. Κ. 477, Ἀριστοφ. Σφ 1020 Ἐπικ. **ἐχευάμην, χευάμην** Ἰλ. Ε. 314, Σ. 24, κλπ.· Ἐπικ. ὑποτ. **χεύεται (περι-)** Ὀδ. Ζ. 232.— Παθ., μέλλ. **χυθήσομαι, (συγ-)** Δημ. 640. 11, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 8, 5· μεταγεν. **χεθήσομαι** Γαλην. 7. 313Β, πρβλ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 26· — ἀόρ. α' **ἐχύθην** [ῠ] Ὀδ. Ο. Τ. 590, καὶ Ἀττ.· μεταγεν καὶ **ἐχέθην**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 731· ὡσαύτως Ἐπικ. ἀόρ. **χύτο** [ῠ] Ἰλ. Ψ. 385, Ὀδ. Ζ. 143· **ἐξ-έχυτο** Τ. 470· **ἔχυντο, χύντο** Κ. 415, Ἰλ. Δ. 526· μετοχ. **χύμενος, η, ον**, Ὀμ., καὶ ἐν λυρ. χωρίοις τῶν Τραγικ., Αἰσχύλ. Χο. 401, Εὐμεν. 263, Εὐρ. Ἡρακλ. 76· — πρκμ. **κέχυμαι** Ἰλ. Ε. 141, Πινδ. Ι. 1. 4, Ἀττικ.· **κέχυται** μόνον ἐν Χρησμ. Σιβ. 1. 139· ὑπερσ. Ἐπικ. **κέχυτο** Ἰλ. Ε. 696, κλπ. — Ἐπικός τις ἐνεστὼς **χείω** ἀπαντᾷ παρ' Ἡσ. Θ. 83· καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. ὁ ἐνεστὼς **χεύω** ἁπλοῦς τε καὶ ἐν συνθέσει, ἴδε Νίκ. παρ' Ἀθην. 683Ε, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 926, Νόνν. Δ. 18. 344, Ὀππ. Κυν. 2. 127· καὶ **χύνω** (ὃ ἴδε) παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις. — Περὶ τοῦ μεταγενεστέρου τύπου τοῦ ἀόρ. **ἔχυσα, χῦσαι** Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφιόδ.) 205, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 725. — Ῥηματ. ἐπίθ. **χυτός**, ἴδε ἐν λ.— Παρὰ πεζογράφοις σπάνιον πλὴν ἐν συνθέσει καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ. (Ἐκ τῆς √ΧΥ, ἐκτεταμένης εἰς ΧΕΥ ἢ ΧΕϜ, παράγονται αἱ λέξ. **χύ-νω, κέ-χυ-κα, χύ-μα, χύ-σις, χυ-μός, χυ-λός**, μετὰ τοῦ Ἐπικ. μέλλ. **χεύ-ω**, ἀόρ. **ἔ-χευ-α, χεῦ-μα, Ἀ-τ. χέ-ω, χο-ή, χό-ος**, πρβλ.. προσέτι **χώ-ννυμι, χῶ-μα**· — πρβλ. Γοτθ. ufar-giut-an (**ὑπερεκχύνειν**), us-gut-nan (**ἐκχεῖσθαι**)· Γερμ. giessen).

Ῥιζικὴ σημασία, χύνω. **I.** κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν, χύνω, ἐκχύνω, ἀφίνω νὰ ῥεύσῃ, ὥς τε κρήνη μελάνυδρος, ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ Ἰλ. Ι. 15 βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν Γ. 270, πρβλ. Ὀδ. Δ. 146 κτλ. οἶνον χαμάδις χέε Ἰλ. Ψ. 220· νέκταρ κατὰ στόματος Θεόκρ. 7. 82· — οὕτως, ὁ Ζεὺς χέει ὕδωρ, δηλ. βρέχει, Ἰλ. Π. 385· χέει χιόνα βορέας Εὐρ. Κύκλ. 328· ἀπολ. χέει, νίφει, «χιονίζει», Ἰλ. Μ. 281 (**νιφέμεν** ὑπάρχει ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ)·— μάλιστα ἐπὶ σπονδῶν, χέουσα χοάς Αἰσχύλ. Χο. 87 (ἴδε ἐν λ. χοή)· καὶ ἐν τῷ μέσ., χοὴν χεῖσθαι νεκύεσσι Ὀδ. Κ. 518· χοὰς χεόμην νεκύεσσι Λ. 26· χοὰς χέασθαι Ἡρόδ. 7. 43, καὶ παρὰ Τραγ. (ἴδε ἐν λ. χοή)· οὕτως ἀπολ., Ἰσαῖος 61 22., 62. 41. — Παθ., κέχυται Ὀδ. Μ. 284· χέονται κρῆναι ῥέουσι, Εὐρ. Ἱππόλ. 784· χυθέντος ποτοῦ ἐς γῆν Σοφ. Τρ. 704· ὅτε ἐχέοντο αἱ ὁδοί μου βουτύρῳ, τὰ δὲ ὄρη μου ἐχέοντο γάλακτι Ἑβδ. (Ἰωβ. ΚΘ', 6). **2)** χέω δάκρυα, χύνω δάκρυα, δάκρυα θερμὰ χέων Ἰλ. Η. 426, Π. 3, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 38· ἀπ' ὀφθαλμῶν Εὐρ. Κύκλ. 405· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ὅσα σῶμα χεῖται Πλάτ. Τίμ. 83Ε· καὶ ἐν τῷ παθ. ἐπὶ δακρύων, χύνομαι, ῥέω, δάκρυα θερμὰ χέοντο Ὀδ. Δ. 523, Ἰλ. Ψ. 385· οὕτως ἐπὶ αἵματος, χύνομαι, στάζω, ἀλλὰ νό-

μος μὲν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα Αἰσχύλ. Χο. 401, πρβλ. Εὐμ. 253. **3)** τήκω, χωνεύω ὡς μέταλλον, καθαρίζω διὰ τήξεως, καὶ χεεῖ αὐτοὺς ὥσπερ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον Ἑβδ. (Μαλ. Γ', 3). **4)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ὑγροποιοῦμαι, τήκομαι, διαλύομαι, τὰ κεχυμένα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ συνεστῶτα, Πλάτ. Τίμ. 66C· οὕτως ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ ἔαρ, χαλαροῦμαι, μαλακώνω, ὡς τὸ Λατ. resolvi laxari, εἰκὸς γάρ, ἔφην ἐγώ, ἐστὶ μάλιστα χεῖσθαι τὴν γῆν τηνικαῦτα (δηλ. κατὰ τὸ ἔαρ) Ξεν. Οἰκ. 16. 12, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 4. **II.** ἐπὶ στερεῶν, χύνω, σκορπίζω, φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη Ἰλ. Ζ. 147· πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευε Ι. 7· πτερὰ ἔραζε Ὀδ. Ο. 527· ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον εὐρραφέεσσι δοροῖσιν Β. 354· κρέα εἰν ἐλεοῖσι Ἰλ. Ι. 215· κόνιν κὰκ κεφαλῆς Σ. 24, Ὀδ. Ω. 317· καλάμην χθονί, ἐπὶ τοῦ θεριστοῦ (ἴδε **καλάμη**), Ἰλ. Τ. 222. **2)** ὡς τὸ **χώννυμι**, ῥίπτω, ἀναρρίπτω χῶμα καὶ σχηματίζω λόφον ἢ σωρόν, σῆμα ἔχεαν Ἰλ. Ω. 799· χεύαντες δὲ τὸ σῆμα αὐτόθι 801, πρβλ. Ὀδ. Α. 291· τύμβον χ. Ἰλ. Η. 336, κλπ.· θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν Ὀδ. Γ. 258, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 256. **3)** χ. δοῦρα, ῥίπτω δόρατα βροχηδόν, Ε. 618· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, βέλεα χέοντο, ἔρριπτον τὰ βέλη των ὡς βροχήν, Θ. 159, Ο. 590. **4)** ἀφίνω τι νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, ῥίπτω κάτω, ἡνία ἔραζε Ρ. 619· εἴδατα ἔραζε Ὀδ. Χ. 20· δέσματα ἀπὸ κρατὸς Ἰλ. Χ. 468· οὕτω, χέειν κρόκου βαφὰς εἰς χθόνα (ἴδε ἐν λέξ. **βαφή**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 239· ἀλλά, καρπὸν χέω, ἐπὶ δένδρων (οὐχὶ ῥίπτω τὸν καρπόν, ἀλλ' ἀφίνω νὰ κρέμαται ἐν ἀφθονίᾳ), δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπὸν Ὀδ. Λ. 587.— Παθ., πλόκαμος γένυς παρ' αὐτὴν κεχυμένος, καταπίπτων, κατερχόμενος, Εὐρ. Βάκχ. 456. **5)** ἐν τῷ παθ., ῥίπτομαι, ἐπισωρεύομαι ἢ συσσωρεύομαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἰχθύες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται Ὀδ. Χ. 387, πρβλ. αὐτόθι 389· ἐπὶ νεκρῶν χηνῶν, ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε καὶ ἔκτανεν, οἱ δ' (δηλ. οἱ χῆνες) ἐκέχυντο ἀθρόοι ἐν μεγάροις Τ. 539· ἐπὶ κόπρου, ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ' Ρ. 298, Ἰλ. Ψ. 775· ἐπὶ σίτου, Ἡρόδ. 1. 22. **6)** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξορμῶ, χύνομαι ἔξω ὡς ποταμός, τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες ἐκ νηῶν ἐχέοντο Ἰλ. Π. 267, κτλ.· δακρυόεντες ἔχυντο Ὀδ. Κ. 415, κτλ.· ἐπὶ προβάτων, Ἰλ. Ε. 141. **III.** ἐπὶ πραγμάτων μὴ ὑποπιπτόντων εἰς τὴν ἀφήν, **1)** ἐπὶ τῆς φωνῆς, φωνήν, αὐδὴν Ὀδ. Τ. 521, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 396, πρβλ. Θεογ. 83· ἐπὶ θρῆνον ἔχεαν Πινδ. Ι. 8 (7). 129· Ἑλλάδος φθόγγον χέουσα Αἰσχύλ. Θηβ. 73, πρβλ. Ἱκ. 632, Ἀποσπ. 34· καὶ ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, πνεῦμα χέων ἐν αὐλοῖς Σιμωνίδ. 150 (205). 8, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 226.— Μεσ. κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι Ἀριστοφ. Σφ. 1020. **2)** ἐπὶ πραγμάτων ἐπισκοτιζόντων τὴν ὄψιν, κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν, ἔχυσε σκοτεινὴν ἀχλὺν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, Ἰλ. Υ. 321· πολλὴν ἠέρα χεῦε, πολλὴν ὀμίχλην, Ὀδ. Η. 15, κτλ.· (οὕτω, εὔκρατος ἀὴρ χεῖται Πλάτ. Ἀξ. 371D)· τῷ δ' ὕπνον χεύῃ .. ἐπὶ βλεφάροισιν Ἰλ. Ξ. 165, Ὀδ. Β. 395, κλπ.· κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ὀδ. Ψ. 156· δόλον περὶ δέμνια χεῦεν Θ. 282.— Παθ., ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο, περὶ αὐτὸν ἐχύθη, Ἰλ. Ν. 544· κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς Ε. 696· νὺξ Ἡσ. Θεογ. 727· νόσος κέχυται Σοφ. Τραχ. 853· (ἀλλά, πάλιν χύτο ἀήρ, ἡ ὀμίχλη διελύθη ἢ ἐξηφανίσθη, Ὀδ. Η. 143)· οὔ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη Τ. 590· φρὶξ ἐπὶ πόντον ἐχεύατο (μέσ. μετὰ παθ. σημασίας) Ἰλ. Η. 63· πάγου χυθέντος, ὅτε ἐκαλύπτετο ἡ γῆ ὑπὸ πάγου, Σοφ. Φιλ. 293· κέχυται νόσος, ἔχει διαδοθῆ καθ' ὅλον τὸ σῶμα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 853. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, περιχυθεῖσα περὶ αὐτόν, περιπτυξαμένη αὐτόν, δηλ. τὸν Πάτροκλον, Ἰλ. Τ. 284, Ὀδ. Θ. 527· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀμφὶ φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε Ἰλ. Ε. 314· οὕτω καὶ ἀμφὶ δὲ δέσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο Ὀδ. Θ. 297.—Πολλαὶ τῶν φράσεων τούτων, καίπερ εἰς ἡμᾶς φαινόμεναι μεταφορικαί, δὲν ἦσαν πράγματι τοιαῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς· ἐκεῖνοι ὄντως ἐθεώρουν τὴν φωνὴν ὡς ῥεῦμα, τὴν καλλονὴν ὡς ἔκχυσιν πλουσίαν τῆς φύσεως, τὸν θάνατον ὡς ἀχλύν, κτλ., πρβλ. Nitzsch προοίμιον Ὀδ. σ. xiii κ.ἑξ. **4)** παθ., πρκμ. **κέχυμαι**, εἶμαι ὅλως παραδεδομένος εἴς τι, Δᾶλος ἐν ᾇ κέχυμαι Πινδ. Ι. 1. 4· κεχυμένος ἐς τἀφροδίσια, Λατ. effusus in Venerem, Λουκ. Θυσ. 5· πρὸς ἡδονὴν Ἀλκίφρων 1. 6· —ἀλλά, **5)** παθ. ἀόρ. ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμός, ὑπερεχάρη δὲ ἐντὸς ἡ καρδία αὐτῆς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1009.

χή, κατ' Ἀττ. κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἡ**, χἠ 'γχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια Ἀριστοφ. Λυσ. 48.

χηλαμός, ἴδε **χηραμὸς** ἐν τέλ.

χήλ-αργος, Δωρ. **χᾶλ-**, **ον**, (χηλή) ὁ ἔχων ταχείας τὰς τῶν ποδῶν χηλάς, δηλ. τὰς ὁπλάς, ὁ ταχύπους, χ. ἅμιλλαι, ὁ ἀγὼν ταχέων ἵππων, Σοφ. Ἠλ. 861· — περὶ τοῦ τονισμοῦ πρβλ. **πόδαργος**.

χηλᾶς, ὁ, = **χηλευτής**, «χηλᾶς· ῥάπτης, πλέκτης ἢ + τροφεύς» Ἡσύχ.· πρβλ. Λοβεκ. εἰς Φρύν. 435.

χήλευμα, τό, σπαρτίον, Σοφ. Ἀποσπ. 431.· πρβλ. **χηλόω**. **2)** ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς πλοκὴν δικτύων, Πολυδ. Ζ', 83., Ι. 141· «χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο οἷον ὀπήτια, οἷς πλέκουσιν ἢ ῥάπτουσιν» Ἡσύχ.· πρβλ. **χηλὴ** III. 2.

χήλευσις, **εως**, ἡ, κατασκευὴ δικτύου, «χηλεύσεις· πλέξεις» Ἡσύχ.

χηλευτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ., πεπλεγμένος, πλεκτός, οὗτοι δὲ εἶχον περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κράνεα χηλευτά, πλεκτά, Ἡρόδ. 7, 89, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 83.

χηλεύω, (**χηλὴ** III. 2) πλέκω, δίκτυον κατασκευάζω, Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 110· «χηλεύει· ῥάπτει, πλέκει» Ἡσύχ.

χηλή, ἡ, ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου, Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 62. Εὐρ. Φοίν. 42, Ἴων 1242· πρβλ. **χήλαργος**. **2)** ἐπὶ βοῶν καὶ τῶν ὁμοίων, ὁπλὴ δισχιδής, χηλαὶ ποδῶν Εὐρ. Βάκχ. 619, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 667· τὰ δὲ δισχιδῆ καὶ ἀντὶ τῶν ὀνύχων χηλὰς ἔχει Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 30, πρβλ. περὶ Ζώων Μορ. 2. 9, 16., 3. 2, 8· ἐπὶ τῆς Χιμαίρας, Εὐρ. Ἠλ. 474, πρβλ. Φοιν. 1025. **3)** τοῦ καρκίνου οἱ ὄνυχες, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 3, 2, περὶ Ζώων Μορ. 4. 8, 8· ὅ τι ἂν λάβῃ προσάγεται πρὸς τὸ στόμα τῇ δικρόᾳ χηλῇ καθάπερ οἱ καρκίνοι ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 20· — ἐντεῦθεν ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Καρκίνου ἐκαλεῖτο Χηλαί, Chelae, Ἄρατ. 89, 232, κ. ἀλλ., Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 33. **4)** παρὰ ποιηταῖς ὁ πληθ. **χηλαὶ** ἦν ἐν χρήσει εἰς δήλωσιν τῶν ὀνύχων τῶν πτηνῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 208, Σοφ. Ἀντιγ. 1003, Εὐρ. Ἴων 1208, πρβλ. Φοιν. 808· τῶν ὀνύχων λύκου, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 6. 4, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 90 (ἔνθα ὅμως ἕτεροι ἑπόμενοι τῷ Ἡσυχ. διορθοῦσι = **γνάθος**).

II. χηλαί, «οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχους προβεβλημένοι λίθοι διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιτο, παρὰ τὸ ἐοικέναι χηλῇ βοός» Σουίδ., Λατ. crepido, Θουκ. 1. 63 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.), 7. 53, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 17· αἱ χ. τοῦ λιμένος, αἱ τοῦ λιμένος ἐξοχαί, Διόδ. 13. 78, πρβλ. 3. 44, Δίων Κ. 74. 10· οὕτω, **2)** ἐπέκτασις ὑψώματος πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ σειρὰ βράχων χρησιμευόντων ὡς πρόβλημα, χηλὴ γὰρ τοῦ Πειραιῶς Ἠετιωνία Θουκ. 8. 90, πρβλ. Πλουτ. Σόλ. 9· χηλὴ ὄρους .. ἐξοχή, Σουίδ. **III.** ὄνομα πολλῶν δισχιδῶν ἐργαλείων, **1)** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, εἶδος δισχιδοῦς μήλης, Ἱππ. 471. 54. **2)** βελόνη πρὸς πλοκὴν δικτύων, ἡ κοινῶς λεγομένη «σαγίττα» τῶν δικτυοπλόκων, πρβλ. **χηλεύω**, **χήλευμα**. **3)** τὸ γεγλυμμένον ὀπίσθιον ἄκρον τοῦ βέλους, ἄλλως **γλυφίς**, Λατ. crena, Ἥρων Βελοπ. 141, Βιτρούβ. **4)** τὰ ἀπτόμενα ἀλλήλων πέρατα τῶν βλεφάρων ὅταν ταῦτα ὦσι κεκλεισμένα ἡμῶν κοιμωμένων, «χηλαὶ (χεῖλαι ἐν τῷ κειμένῳ)· αἱ συμπτώσεις τῶν βλεφάρων» Ἡσύχ. **5)** ῥαγάς, «σκάσιμον κατὰ τὰς πτέρνας ἢ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, «χηλαὶ ἢ φύσιγγες, ῥαγάδες πτερνῶν, ποδῶν, αἰδοίου» Πολυδ. Δ', 198. (Πᾶσαι αἱ συνήθεις χρήσεις τῆς λέξεως ἔχουσιν ὡς κοινὴν σημασίαν τὴν τοῦ δισχιδοῦς ἢ διακεχωρισμένου, ὡς ἐν τοῖς συνθέτοις **δίχηλος**, **τρίχαλος**· εἰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ σημασία αὕτη παρὰ τοῖς παλαιοτάτοις, πρβλ. Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ **χήλαργος**).

χήλινος, **η**, **ον**, = **χηλευτός**, χήλινον ἄγγος, πλεκτόν, Ἀνακρ. 37 (παρὰ Πολυδ. Ζ', 172).

χηλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χηλή**, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 172.

χηλός, **οῦ**, ἡ, μέγα κιβώτιον, χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέωγεν καλῆς, δαιδαλέης Ἰλ. Π. 221· ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ Ὀδ. Μ. 10, κτλ.· κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ Θεόκρ. 16. 10.

χηλόω, διχάζω, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 77, Ἥρων αὐτόθι 141. **II.** ἐν τῷ παθ., κεχήλωμαι πόδας, δέδεμαι τοὺς πόδας ὁμοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 431· πρβλ. **χήλευμα**.

χήλωμα, τό, «χήλωμα, τὴν δισχιδῆ γλυφίδα τοῦ βέλους, ἣ προστιθέασιν ἐν τῷ τοξεύειν τῇ νευρᾷ τὸ βέλος» Γαλην. Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σελ. 596, Ἐρατοσθ. Καταστ. 29.— Καθ' Ἡσύχ.: «χήλωμα· γλυφίς».

χηλώτιον, τό, = **χηλὴ** III. 2, «χηλώτια· αἱ ῥαφίδες τῶν δικτυοπλόκων» Ἡσύχ.

χημεία, ἡ, ἴδε **χημία**.

χήμη, ἡ, (√ΧΑ, **χάσκω**) τὸ χαίνειν, χάσκειν· χάσμη, «χήμη· χηραμίς. † λεία» Ἡσύχ. **II.** εἶδος κογχύλης, «χηβάδας» κληθεῖσης οὕτως ἐκ τοῦ χαίνοντος ὀστράκου αὐτῆς, Λατ. chama, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσιν» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 14, Αἰλ. περὶ Ζ. 15. 12, Ξενοκρ. 9. 16, 37, 38, 43, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν σελ. 116, 117, 145, κτλ. **2)** μέτρον ἔχον περίπου τὴν χωρητικότητα τοῦ ὀστράκου τῆς χήμης (πρβλ. **κόγχη**), Ἱππ. 621. 42., 625. 31· ὑπῆρχον δύο εἴδη, μεῖζον καὶ ἔλασσον, πρβλ. Γαλην. 19. 763.— Ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 387.

χημία ἢ **χημεία**, ἡ, παρὰ τῷ Σουίδᾳ ὁρίζεται ὡς «ἡ τοῦ ἀρ-

γύρου καὶ χρυσοῦ κατασκευήν» καὶ Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς (ἐν Valessii Excerpt. σ. 834) λέγει ὅτι ὁ Διοκλητιανὸς ἔκαυσε τὰ βιβλία τὰ περὶ χημίας καὶ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ (ἐν Αἰγύπτῳ), ὅπως μὴ ἐπισωρεύσωσιν οἱ Αἰγύπτιοι πολὺν πλοῦτον ἐκ τῆς τέχνης ταύτης. Τοῦτο δεικνύει ὅτι ἡ τέχνη αὕτη δὲν ἦτο ἡ νῦν καλουμένη χημεία, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τῶν Ἀράβων κληθεῖσα (μὲ ὄνομα ληφθὲν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς) **ἀλ-χημία**, ἢ ἡ τέχνη τῆς μετατροπῆς τῶν μετάλλων. Ἡ λέξις αὕτη φαίνεται σημαίνουσα τὴν τῶν Αἰγυπτίων τέχνην (ἐκ τοῦ **Χημία**, ἡ χώρα τῆς μελαίνης γῆς, ἴδε Πλούτ. 2. 364C)· καὶ πιθανῶς μνημονεύεται πρῶτον ἐν τῷ προμνημονευθέντι διατάγματι τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ὁ τύπος **χυμεία**, ὅστις ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Βυζ. καὶ μνημονεύεται παρὰ τῷ Δουκαγγίῳ, ὀφείλεται πιθανῶς εἰς ἡμαρτημένην ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ **χυμός**·— οὕτω καὶ **χημευτικὰ** ἢ **χυμευτικά**, βιβλία ἀλχημίας, Σουίδ. ἐν λέξ. **Ζώσιμος**·— **χειμευτής, χημευτής, χυμευτής, οῦ**, ὁ, παρὰ Βυζαντ. συγγραφ. μνημονευομένοις ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου.

Χημία, ἡ, μέλαινα χώρα, Chemmi, Αἰγύπτιον ὄνομα τῆς Αἰγύπτου, τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσιν, καὶ καρδίᾳ παρεικάζουσι Πλούτ. 2. 364C· πρβλ. τὸ ἐν ταῖς Γραφαῖς ὄνομα **Χάμ**.

χημίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χήμη**, Ξενοκρ. σελ. 190 ἔκδ. Κοραῆ, ἔνθα ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν σ. 190.

χήμωσις, εως, ἡ, πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ὃ ὁ κερατοειδὴς ἐξοιδαίνεται ὡς ὄστρακον χήμης, «χηβάδας»,«χήμωσίς ἐστιν ἔπαρμα τοῦ περιοφθαλμίου ὑμένος ὃ καὶ λευκὸν προσαγορεύουσι πάθος ὅμοιον λευκῇ σαρκί» Γαλην. 19. 136.

χήν, ὁ καὶ ἡ, γεν. **χηνός**· Ἰων. γεν. πληθ. **χηνῶν** (οὐχὶ **χηνέων**) Ἡρόδ. 2. 45· ἀνώμαλ. αἰτ. πληθ. **χένας** Ἀνθ. Π. 7. 546· — ἡ ἀγρία χήν, Anser cinereus, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων Ἰλ. Β 460· χῆνα πλαταγίζοντα καὶ μὴ κεχηνότα Εὔβουλος ἐν «Χάρισιν» 1. 3, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 16. **2)** ἡ ἥμερος χήν, χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ Ὀδ. Ο. 174, πρβλ. 161· χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν Τ. 536· τιθασὸς χ. Σοφ. Ἀποσπ. 744· ὥσπερ χῆνα σιτευτὸν λαβὼν ἔτρεφέ με Ἐπιγένης ἐν «Βακχ(ε)ίᾳ» 2· γάλακτι χηνός, «μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα», ἐπὶ πολυδαπάνου καὶ σπανιωτάτου ἐδέσματος, Εὔβουλος ἐν «Πρόκριδι» 1. 5· χηνῶν ἥπατα (ἴδε **χήνειος**) Πλούτ. 2. 965A, πρβλ. Εὔβουλον ἐν «Στεφανοπώλισι» 5. **3)** νὴ ἢ μὰ τὸν χῆνα, ὅρκος τοῦ Σωκράτους, ἴδε Ἑρμηνευτὰς εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 521, Κρατῖνος ἐν «Χείρωσιν» 11, Ζηνόβ. 5. 81 (ἐν Παρο μιογράφοις), καὶ πρβλ. **κύων** Ι. 2.— Πρβλ. Σανσκρ. hams-a, Λατ. ans-er (ἀντὶ hans-er)· Ἀρχ. Σκανδ. gâs, πληθ. gœs, Ἀγγλο-Σαξον. gôs, πληθ. gês· Ἀρχ. Γερμαν. kans (gans, gand-er)· Λιθ. zas-is. Ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς πιθανωτάτης ἄλλως ἐτυμολογίας ἐκ τῆς √ΧΑ, **χα-νεῖν**, **χάσκω** (πρβλ. Εὔβουλον ἔνθ' ἀνωτ.), ἕνεκα τοῦ s, ὅπερ ὑπάρχει εἰς τόσας γλώσσας ὡς μέρος τῆς ῥίζης).

χην-αλώπηξ, εκος, ὁ, εἶδος χηνὸς διαιτωμένης ἐν ὀπαῖς, εὑρισκομένης δὲ ἐν Αἰγύπτῳ, Anas tadorna ἢ Aegyptiaca, Ἡρόδ. 2. 72, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1295, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 16.— Ὑποκορ. **χηναλωπεκιδεύς, έως**, ὁ, Αἰλ. π. Ζ. 7. 47.— Ἐπίθ., **χηναλωπέκειος, α, ον**, ᾠὰ Ἀθήν. 58B.

χηνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χήν**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 150, Γουδ. Ἐτυμ. 563· πρβλ. **νηττάριον**.

χήνειος, α, ον, Ἰων. **χήνεος, η, ον**, (χήν)— ὁ τῆς χηνός, ὁ εἰς χῆνα ἀνήκων, Λατ. anserinus, κρεῶν βοέων καὶ χηνέων πλῆθος Ἡρόδ. 2. 37, Διόδ. 1. 70· ᾠὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 5· στέαρ Διοσκ. 1. 81· χήνεια ἥπατα, ἦσαν περιζήτητον ἔδεσμα παρ' Ἕλλησι, foie gras, «χηνείων δ' ἡπάτων μνημονεύει Εὔβουλος ἐν Στεφανοπώλισι λέγων οὕτως εἰ μὴ σὺ χηνὸς ἧπαρ ἢ ψυχὴν ἔχεις» Ἀθήν. 384C. ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 470 ὁ Meineke διώρθωσεν **ἄρνεια** χάριν τοῦ μέτρου.

χηνέλωψ, ὁ, = **χηναλώπηξ**, Ἡσύχ.

χήνεος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ **χήνειος**.

χηνέρως, ωτος, ἡ, μικρὸν εἶδος χηνός, Plin. N. H. 10. 22.

χήνημα, τό, περίπαιγμα μὲ χάσκον στόμα, «χήνημα· καταμώκημα» Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ ἀόρ. «**χηνῆσαι**· καταμωκήσασθαι» ἐκ ῥήματος **χηνάω** ἢ -έω· πρβλ. Λοβεκ. Τεχν. 260.

χηνιδεύς, έως, ὁ, (χήν) μικρὸς χήν, «χηνίτσα», Αἰλ. π. Ζ. 7. 47, πρβλ. Εὐστ. 753. 55.

χηνίδης, έος, ὁ, = τῷ προηγ., Φιλήμ. Λεξικ. ἐν λ. **λαγωός**.

χηνίζω, μέλλ. **-ίσω**, κράζω ὡς χήν, ἐκπέμπω διὰ τοῦ αὐλοῦ ἦχον ὅμοιον πρὸς φωνὴν χηνός, ἐπὶ ἀδεξίου αὐλητοῦ, ἐχήνισας. ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ παρὰ Τιμοθέῳ Δίφιλος ἐν «Συνωρίδι» 5.

χήνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χήν**, καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα καὶ χήνια ὀπτά, καὶ τροφὴ πλακούντων Μένιππ. παρ' Ἀθην. 664E.

χήνιος, α, ον, μεταγενέστ. τύπος τοῦ **χήνειος**, Ἱππιατρ. σ. 45, 23., 51, 6 καὶ 7., 118, 10, Ἀρτεμίδ., κλπ.

χηνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **χήν**, τοῖς δὲ γενναίως πάλαι διεσπάρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη Εὔβουλος ἐν «Αὔγῃ» 1. 3. **ΙΙ.** τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον κατεσκευάζετο ὑψηλὸν καὶ κυρτὸν ὡς λαιμὸς χηνός, ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο καὶ ἀνεβόησε Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 41, πρβλ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 5, Ζεὺς Τραγ. 47, Εὐστ. 667. 15.

χηνοβοσία, ἡ, τὸ διατηρεῖν ἢ τρέφειν χῆνας, «χηνοβοσία Ἀττικοί· χηνοβοσκία Ἕλληνες» Μοῖρις 403, ἔνθα ἴδε Piers., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 521·— ἀλλ' ἐν Πλάτ. Πολιτικ. 264C, τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων φέρουσι **χηνοβωτίας καὶ γερανοβωτίας**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χηνοβοσκεῖον, τό, τόπος ἔνθα βόσκονται χῆνες, Varro R. R. 3. 10, 1, κλπ.· χηνοβόσκιον Γεωπον. 14. 22, 1.

χηνοβοσκία, ἡ, τὸ βόσκειν ἢ τρέφειν χῆνας, Μοῖρις 403, πρβλ. **χηνοβοσία**.

χηνο-βοσκός, ὁ βόσκων χῆνας, Κρατῖνος ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 12, Διόδ. 1. 74.

χηνοβωτία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **χηνοβοσία**.

χηνο-μεγέθης, ες, γεν. **εος**, ἔχων μέγεθος χηνός, τοῖς πέρδιξιν, οὓς χη ομεγέθεις εἶναι Στράβ. 711.

χηνό-μυχος, ἡ, φυτόν τι, Plin. N. H. 21. 36· ἄλλως **νυκτήγρετον**.

χηνο-πλούματον, τό, (pluma) στρωμνὴ πεπληρωμένη ἐκ πτίλων χηνός, Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 40.

χηνό-πους, ἡ, φυτόν τι, διάφ. γραφὴ παρὰ Plin. N. H. 11. 8.

χηνο-σκόπος, ὁ, ὁ παρατηρῶν, παραμονεύων τὰς χῆνας, ὄνομα ἀετοῦ, τοὺς ἀετοὺς τοὺς χηνοσκόπους Φιλῆς π. Ζ. 15. 10.

χηνοτροφεῖον, τό, = **χηνοβοσκεῖον**, Columell. 3. 1, 3 (διάφ. γραφὴ **-τρόφιον**).

χηνο-τρόφος, ον, = **χηνοβοσκός**, Ἐτυμ. Μέγ. 870, 53.

χηνύστρα, ἡ, = **χάσμη**, «χηνύστρα· αὐτὴν τὴν χάσμην, καὶ τὸ στραγγεύεσθαι» Ἡσύχ.—παρὰ τῷ αὐτῷ φέρεται καὶ ῥῆμα **χηνυστέω** (ἢ κάλλιον **-στρέω**;) καὶ **-στράομαι**, χασμῶμαι, χάσκω, «χηνυστρᾶσθαι· χα(σ)μᾶσθαι», «χηνυστ(ρ)εῖς· βοᾷς, κέκραγας. ἐνίοτε στραγ(γ)εύῃ».

χηνώ, ἡ, αἰγυπτιακὸν ὄνομα τῆς ἀτρακτυλίδος, ἥτις εἶναι εἶδος ἀκάνθης, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3. 107.

χηνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χῆνα, «χηνόμυαλος», μωρός· ἕνα φρόνιμον εἶναι, πολλοὺς δὲ χηνώδεις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 329.

χήρ, ὁ, γεν. **χηρός**, ἐχῖνος, ἀκανθόχοιρος, κοιν. «σκαντζόχοιρος», Ἡσύχ. (Πρβλ. Λατ. her ἢ er, erinaceus.)

χήρα, Ἰων. **χήρη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. vidua, μετὰ γεν., τάχα χήρη σευ ἔσομαι, λέγει ἡ Ἀνδρομάχη πρὸς τὸν Ἕκτορα, Ἰλ. Ζ. 408· χῆραι γυναῖκες Β. 289· μήτηρ χήρη Χ. 499· μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς χήρην τε γυναῖκα Ζ. 432· λείπειν τινὰ χ. ἐν μεγάροισιν Χ. 484, Ω. 726, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 653, Εὐρ. Ἀνδρ. 348, Τρῳ. 380· χήρας δὲ γυναῖκας ἐποίησαν Λυσ. 197. 19· ἐπώνυμον τῆς Ἥρας ὅπερ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ Τήμενος ὁ ἱδρύσας αὐτῇ τρία ἱερὰ ἐν Στυμφήλῳ, Παυσ. 8. 22, 2.—Καθ' Ἡσύχ.: «χήρα· ἡ μετὰ γάμον μὴ συνοικοῦσα ἀνδρί, ἡ τὸν ἄνδρα στερηθεῖσα γυνή»·—«χήρα. καὶ χηρεία ἐκ τοῦ χηρεύω» Σουίδ. **2)** ἐν κωμικῇ φράσει ἐπὶ ἐδέσματος, ἄνευ καρυκεύματος παρεσκευασμένου, ἀμίαν τε χήραν, θηρίον καλὸν σφόδρα Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 26. **3)** ἐκ τοῦ **χήρα** ἀκολούθως ἐσχηματίσθη τὸ ἀρσ. **χῆρος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 4, Καλλ. ἐν Ἀνθ. Παλατ. 7. 522· ἴδε Ἀριστοφ. Βυζ. ἐν τῷ παραρτήματι εἰς τοὺς τοῦ Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 286, Α. Β. 1261, Πολυδ. Γ', 47. **ΙΙ. χῆρος, α, ον**, ὡς ἐπίθ., ἐπὶ μεταφορ. σημασίας, ἐστερημένος, ἔρημος, χῆρα μέλαθρα Εὐρ. Ἄλκ. 862· μάνδραι Καλλ. εἰς Δήμ. 105· βίος Ἐπιγράμμ. 406. 13· εὐνὴ αὐτόθι 1046. 12· δόμος Ἀνθ. Παλατ. 7. 517· δρυμοὶ χ., ἐστερημένοι τῶν φύλλων, αὐτόθι 9. 84· καὶ μετὰ γεν., φάρσος .. στελεοῦ χῆρον ἐλαΐνεου, ἀποσπασθὲν ἐκ τῆς .., αὐτόθι 6. 297· ναῦς ὕδατος χ. Αἰλ. π. Ζ. 13. 28· πρβλ. **ὀρφανὸς** ΙΙ. 3. (Ἐκ τῆς √ΧΑ, ἥτις φαίνεται καὶ ἐν ταῖς λέξεσι **χω-ρίς, χα-τέω, χῆ-τος, χά-ζομαι**· Σανσκρ. hâ, gahâ-mi (relinquo)· πρβλ. Λατ. ce-dere, καὶ ἴσως ca-rere.)

χηράζω, = **χηρόω**, ἀμφίβ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰὼβ ΚΔ', 3· **ἐχήρασαν** ἀντὶ ἠνεχύρασαν).

χηράμβη, ἡ, εἶδος κόγχης, Σώφρων καὶ Ἀρχίλοχ. παρ' Ἀθην. 86A· **χήραψ**, ἴδε Bgk. Ἀποσπ. 188. **ΙΙ.** «χηράμβη· χηρῶν οἴκημα» Ἡσύχ.

χηραμίς, ίδος, ἡ, = **χηραμός**, Ἡσύχ. **ΙΙ.** εἶδος κόγχης πλατείας, ὄστρακον πλατὺ χρησιμεῦον ὡς μέτρον ὑγρῶν (πρβλ. **χήμη**) Ξενοκρ. παρὰ Στράβ. 49, Ἱππ. 493. 19., 495. 20, κλπ., ἴδε Foës. Oecon. παρ' Ἱππ., ὡς παρὰ Στράβ. 830, πολλὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **χηραμύς**.—Ἴδε Κ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 382.

χηραμο-δύτης, ου, ὁ, ὁ εἰσδυόμενος εἰς ὀπάς, τρωγλοδύτης, Ἀνθ. Παλατ. 7. 295. [ῠ φύσει, ἀλλὰ ῡ ἐν ἄρσει ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ

Δινδ. προτείνει **χηραμοδύπτης.**]— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

χηρἄμόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῶν ὀπῶν, ἀολέες ἐκπρομολόντες χηραμόθεν Ὀρφ. Λιθ. 701.

χηρᾰμός (ἴδε ἐν τέλ.), = **χειά**, ὀπή, κοίλωμα, χάσμα, κοιλότης, φύγεν ὥς τε πέλεια, ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, χηραμόν, περὶ ἀγρίας περιστερᾶς, Ἰλ. Φ. 495. πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 11, 2· χ. σφηκῶν Λυκόφρ. 181· ἐπὶ ὀπῆς μυός, «ποντικότρυπα», Βαβρ. 107. 13· περὶ κοιλότητος ἐπὶ τῆς λαβῆς ξίφους, Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 21· περὶ κοιλοτήτων κατὰ τὰ πλάγια τῆς γλώσσης, «τὰς ἑκατέρωθεν τῆς γλώττης κοιλότητας χηραμοὺς (καλοῦσι)» Πολυδ. Β', 107. — Τὸ γένος ἄδηλον παρ' Ὁμήρῳ· εἶναι ὅμως θηλ. παρ' Ἀπολλ. τῷ Ροδ. Δ. 1542, καὶ (ὡς φαίνεται) παρ' Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ἀρσ. παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 3. 26, Φιλοστρ. 66, κλπ.· παρὰ Νικ. Θηρ. 55. 149, εὑρίσκομεν ἑτερογενῆ πληθ. **χηραμά**, τά. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ **χαραμός**, καὶ ἐφθαρμένος δέ τις τύπος **χηλαμὸς** ἀπαντᾷ παρ' Εὐστ. 1248. 53.

χηρᾰμύς, ύδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **χηραμίς**.

χηρᾰμών, ῶνος, ὁ, = **χηραμός**. Ὀρφ. Ἀργον. 1264.

χήρ-ανδρος, ον, ἡ στερηθεῖσα ἀνδρός, χήρα, Ἐπιφάν. τ. 2. τ. 253D.

χηρανεία, ἡ, = **χηρεία**, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 14C· ἀλλὰ πιθα ὡς πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **χηρανδρία**.

χήρατο, χήραντο, ἴδε τὸ ῥῆμα **χαίρω**.

χῆρε (= **χαῖρε**), Ἐπιγρ. Τανάγρας, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 174.— Ὁμοία γραφὴ εἶναι ἐν τῷ κή, **Θειδῆος, Ταναγρῆος** = καὶ **Θηβαῖος, Ταναγραῖος** καὶ ἐν ἄλλοις. Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθην. Κουμανούδη.

χηρεία, ἡ, (χηρεύω) ὡς καὶ νῦν, ἡ κατάστασις τῆς χήρας, «χηρειά», Θουκ. 2. 45· χηρείαις μείνασα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 674. 5. **II.** μεταφορ., ἔλλειψις, διὰ χηρείαν ἐπιστήμης Φίλων 1, 358· χηρείας γνησίου ὁ αὐτ. 2. 492.

χήρειος, α, ον, χηρευμένος, ὠρφανισμένος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 192·—Ἰων. **χηρήιος**, «χηρήϊον οἶκον· παρ' Ἀντιμάχῳ (Ἀποσπ. 95) τὸν ἄτεκνον» Ἡσύχ.

χήρευμα, τό, **χηρεία** I, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notitt. Mss τ. 8, 2, σ. 213.

χήρευσις, ἡ, = **χηρεία** I, Ἑβδ. (Γεν. ΛΗ', 14, Ἰουδίθ Η', 5).

χηρεύω, (χῆρος) ἀμετάβ., στεροῦμαι, μετὰ γεν., νῆσος ἀνδρῶν χ. Ὀδ. Ι. 124· χηρεύσει πολλῶν Θέογν. 956B, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις. **2)** ἀπολ., στεροῦμαι τοῦ ἀνδρός μου, χηρεύω, ζῶ ἐν χηρείᾳ, Ἰσαῖος 61. 22, Δημ. 867, 4., 873. 11, Ἀριστ. Ἀποσπ. 271, κλπ.·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, εἶμαι χῆρος, Πλάτ. Κάτων Πρεσβύτ. 24· χηρεύσει λέχος Εὐρ. Ἄλκ. 1089. **3)** ζῶ ἐν ἐρημίᾳ, ἐπὶ ἐξορίστου, Σοφ. Ο. Τ. 479. **II.** μεταβ., στερῶ, ἀποστερῶ, Εὐρ. Κύκλ. 440 (ἴδε ἐν λ. **σέφων**)·— ἡ χρῆσις ἡ ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 1. σ. 543 εἶναι ἀμφίβ.

χηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χήραν, ὁ χηρικὸς οὐκ ἔχει γὰρ διάρρηξιν ὑμένος Τζέτζ. Ἱστ. 13, 591, Ἐκκλ. —Ἐπίρρ. **-κῶς**, Θεόδρ. Πρόδρ. εἰς Ἀνδρόνικ. Κομν. στ. 119.

χῆρος, α, ον, ἴδε ἐν λ. **χήρα** II. **II. χῆρος**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **χήρα** I. 3.

χηροσύνη, ἡ, στέρησις συζύγου, χηρεία, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 370, 574, κ. ἀλλ.· χ. πόσιος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1046.

χηρο-τροφεῖον, τροφεῖον χηρῶν, χηροκομεῖον, Λέοντ. Νεαρ. ΙΓ', Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 15.

χηρόω, μέλλ. **-ώσω**, μεταβατ., ἐρημώνω, ποιῶ ἔρημον, χήρωσεδ' ἀγυιάς Ἰλ. Ε, 642· μάλιστα, καθιστῶ γυναῖκά τινα χήραν, ἔρημον ἀνδρός (πρβλ. **χήρα**), χήρωσας δὲ γυναῖκα, κατέστησας αὐτὴν χήραν, 17. 36·— οὕτω, Πριάμου γαῖ' ἐχήρωσ' Ἑλλάδα Εὐρ. Κύκλ 304.— Μέσ., πᾶσαν ἐχηρώσαντο πόληα Κοΐντ. Σμ 9. 351. **2)** μετὰ γεν., στερῶ, ἀποστερῶ, ἠελίου χήρωσεν [αὐτὸν] Ἀνθ. Παλατ. 7. 172 πνοιῆς αὐτόθι 7. 287.— Παθ., πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἤδ' ἐχηρώθη πόλις, θὰ εἶχε στερηθῆ .., Σόλων 36· Ἄργος ἀνδρῶν ἐχηρώθη Ἡρόδ. 6. 83. **3)** μετ' αἰτ., ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, ἀελίου χήρωσεν αὐγὰς Ἀριστ. Ἀποσπ. 625. 20. **II.** ἀμετάβ. ὡς τὸ **χηρεύω**, διατελῶ ἐν στερήσει .., τινος Θέογν. 950·— **ἀπολ.**, ζῶ ἐν χηρείᾳ, Πλούτ. 2. 749D.

χήρωσις, εως, ἡ, στέρησις, τῇ χηρώσει τῆς παιδὸς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 13· τὴν χήρωσιν Κλυταιμνήστρας Σχόλ. εἰς Σοφ Ἠλ 312.

χηρωσταί, ῶν, οἱ, (χηρόω) ἐν Ἰλ. Ε. 158 (χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο), Ἡσ. Θεογ. 607, Κοΐντ. Σμ. 8. 299, φαίνεται καλῶς ἑρμηνευθὲν ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ἡσιόδ. καὶ ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ., ὡς οἱ μακρόθεν (ἢ πόρρωθεν) συγγενεῖς, μακρινοὶ συγγενεῖς καταλαμβάνοντες καὶ διανέμοντες ἐν ἀλλήλοις τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθνήσκοντος χήρου, δηλ. ἄνευ κληρονόμων· ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς = τῷ **ὀρφανιστής**, ὁ ἐνεργῶν ὡς ἐπίτροπος χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, ἴδε Εὐστ. 533. 31.

χήσεῖτε, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ **ἥσετε** (μέλλ. τοῦ **ἵημι**), ὅπως δὲ γρυλιξεῖτε καὶ κοΐξετε χήσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστικῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 747.

χητεία, ἡ, ἔνδεια, χρεία, ἀνάγκη, Ἡσύχ.

χήτειος, α, ον, ὁ ἐν ἀνάγκῃ διατελῶν, ἐστερημένος, ἐνδεής, Εὐστ. 1697. 27 (ὡς διάφορ. γραφ. **κήτειοι**).

χητίζω, = **χατίζω**, Ἐτυμολ. Μέγ. 811. 45.

χῆτις, ἡ, = **χῆτος**, χήτι συμμάχων (διάφορ. γραφ. χήτεϊ) Ἡρόδ. 9. 11· χήτει οἰκείων Πλάτ. Φαῖδρ. 239D· — ἐν τῷ τοῦ Τιμαίου Λεξ. κεῖται: «χῆτις, σπάνις, ἔνδεια, στέρησις» καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ χωρίον τοῦ Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ.— Ὁ τύπος οὗτος ὡς τὸ **χῆτος**, φαίνεται ὢν εὔχρηστος μόνον κατὰ δοτ.

χῆτος, εος, τό, ἔλλειψις, ἀπορία, ἔνδεια, μετὰ γεν. προσώπ., χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἕνεκα ἐλλείψεως ἢ ἀνάγκης τοιούτου ἀνδρός, Ἰλ. Ζ. 463· χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος Ἰλ. Τ. 324· χήτει ἐνευναίων Ὀδ. Π. 35· χήτεϊ λαῶν Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 78· χήτεϊ .. νοήματος Ὀρφ. Λιθ. 76·— πρβλ. **χῆτις**.

χητοσύνη, ἡ, ἔλλειψις, στέρησις, ἐρημία, Ἀνθ. Παλ. 9. 408.

χῆφθᾱ, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἥφθη (ἀόρ. α' παθητ. τοῦ **ἅπτω**), Θεόκρ.

χθᾰμᾰλο-πτήτης, ου, ὁ, ὁ χαμηλὰ πετόμενος, ὄνομα εἴδους ἱέρακος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36, 1, πρβλ. Αἰλ. περὶ Ζῴων 9. 5?.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 432, Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τομ. Α', σ. 274.

χθᾰμᾰλός, ή, όν, χαμηλός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς πᾶν ὅ, τι ὑψηλόν, χθ. εὐναὶ Ὀδ. Λ. 194· σκόπελος χθαμαλώτερος Μ. 101· τεῖχος χθαμαλώτατον Ἰλ. Ν. 683· οὕτω, χθαμαλώτερα οἰκοδομεῖν τὰ πρὸς ἄρκτον Ξεν. Ἀπομν. 3. 8. 9· χθ. Αἴγυπτος Θεόκρ. 17. 79· τὰ χθαμαλὰ Πλούτ. 2. 103E· ἐν χθ. τόποις Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 17. **II.** ὑπάρχει δυσκολία τις ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἐπιθέτου τούτου ἐπὶ τῆς Ἰθάκης, αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον Ὀδ. Ι. 25, πρβλ. Κ. 196·— ταύτην τὴν δυσκολίαν πρῶτος ἐπραγματεύθη ὁ Στράβ. 454, καὶ οὐδεμία εἰσέτι πειστικὴ λύσις κατωρθώθη νὰ εὑρεθῇ, ἴδε Merry Ὀδ. παράρτ. 3, σ 558. **III.** μεταφορ., χαμηλός, ἕρπων, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 3 Βεκκῆρ. (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε ἐν λ. **χαμαί**.)

χθᾰμᾰλότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφῃρημ. τοῦ **χθαμαλός**, χαμηλότης, Εὐστ. 833. 35.

χθαμαλοφρονέω, φρονῶ χθαμαλά, εἶμαι χθαμαλόφρων, ταπεινόφρων, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 137.

χθαμαλοφροσύνη, ἡ, τὸ χθαμαλοφρονεῖν, Γρηγόρ. Ναζ. τ. 2, σ. 92.

χθᾰμᾰλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ χθαμαλά, ταπεινά, γήϊνα φρονῶν, χθαμαλόφρων λαὸς Ἀπολλιναρ. Ψαλμ. ΙΖ', 59.

χθᾰμᾰλόω, ποιῶ τι χαμηλόν, ἐπίπεδον, χαμηλώνω, τὰ σκολιὰ τῆς λεωφόρου κατευθύνειν καὶ χθαμαλοῦν τὰ δύσβατα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 6, 2.

χθές, ἐπίρρ., (ἐκτεταμ. **ἐχθές**, ὃ ἴδε, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 323)·— ὡς καὶ νῦν, **χθές**, πρῶτον ἐν Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 273, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., ὡς Πλάτ. Πολ. ἐν τῇ ἀρχῇ, Συμπ. 174A, κ. ἀλλ.· συχνάκις τίθεται μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστ., ἡ χθὲς ὁμολογία, οἱ χθὲς λόγοι Πλάτ. Σοφιστ. ἐν τῇ ἀρχῇ, Τίμ. 26E· τῇ χθὲς ἡμέρᾳ Πλούτ. 2. 773D· ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ἐπιρρήματα χρονικά, χθὲς μέν .., νῦν δέ .. Πλάτ. Τίμ. 17A· χθὲς καὶ σήμερον Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. ιγ', 8· ἀλλὰ συνήθως πρώην τε καὶ χθὲς ἢ χθὲς καὶ πρώην (ἴδε ἐν λ. **πρώην**)· χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 3. 11· πρβλ. **χθεσινός, χθιζός.** (Πρβλ. Σανσκρ. hyas, Λατ. hes-i (μετέπειτα heri), hesternus· Γοτθ. gis-tra, Ἀγγλο-Σαξον. gyrs-tan-doeg (Ἀγγλ. yesterday, yestr-een)· Ἀρχ. Γερμ. kestre (gestern), κλπ.

χθεσῐνός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, οἱ δὲ χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ᾤοντό με εἶναι Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Πταίσμ. 1. «κραιπάλη, ἡ χθεσινὴ μέθη» Ἀμμώνιος 85 «χθιζινὸν καὶ χθεσινόν· τὸ δὲ χθιζὸν Ὅμηρος» Α. Β. 73· πρβλ. **χθιζὸς καὶ χθιζινός.**— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 332, 333.

χθιζά, Ἐπίρρ. τοῦ **χθιζός**, «χθιζά· τὰ χθὲς καὶ πρώην» (Ἡσύχ.), ἴδε **πρώϊζος**.

χθιζῐνός, ή, όν, = **χθιζός**, χθεσινός, διὰ τὸν χθ. ἄνθρωπον Ἀριστοφ. Σφ. 282· τὸ σκόροδον τὸ χθ. ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 987 (ἐκ διορθώσεως χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ τῆς γραφῆς τῶν Ἀντιγράφων **χθεσινός**), πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 323, Ἀλκίφρ. 3. 61.

χθιζός, ή, όν, (χθές) χθεσινός, ἢ γὰρ ἐγώ γε δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος, «μήπως τὴν χθεσινὴν ἧτταν ἀποδώσωσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες, ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 745· ὁ χθ. πόνος, ὁ κόπος τῆς χθές, Ἡρόδ. 6. 126· ἡ χθ. μέθη Πλούτ. 2. 13E· αἱ χθ. ἀβελτερίαι αὐτόθι 75E, κλπ.·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, μετὰ ῥημάτων, χθιζὸς ἔβη, χθὲς ἀπῆλθε, Ἰλ. Α. 424· χθ. ἤλυθες Ὀδ. Β. 262· χθ. ἐεικοστῷ φύγον ἤματι Ζ. 170· ὅσσα. χθ. ὑπέσχετο Ἰλ. Τ. 141· χθ. ἐμυθεόμην Ὀδ. Μ. 451· τοῖος ἐὼν τοι χθ., ἐὰν ἤμην χθὲς τοιοῦτος (οἷος ἤμην ποτέ), Ω. 378.

— τὸ οὐδ. **χθιζὸν** κεῖται ὡσαύτως ὡς ἐπίρρ. = **χθές**, Ἰλ. Τ. 195, Ὀδ. 656· οὕτως ἐν τῷ οὐδ. πληθ. **χθιζά**, ἴδε ἐν λ. **πρώϊζος**.— Ὁ παρ' Ἀττικ. ἐν χρήσει τύπος εἶναι **χθιζινός**, καὶ (μετέπειτα) **χθεσινός**.

χθισδός, = **χθιζός**, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 989.

χθονήρης, ες, = **χθόνιος**, «χθονήρεις· χθονίους» Ἡσύχ.· παρ' ᾧ φέρεται καὶ «**χθόα**· σῶμα», καὶ «**χθόϊνος**· χθόνιος».

χθόνιος, α, ον, καὶ ος, ον, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1727, Εὐρ. Ἱππόλ. 1201, Ἑλ. 345· (χθών)· — ὁ ἐν τῇ γῇ, ἢ ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς τὸ **καταχθόνιος**, Ἡσ. Θεογ. 697, 767· χθ. Ἀίδου στόμα, ἐπὶ τοῦ ἐν Ταινάρῳ σπηλαίου, Πινδ. Π. 4. 77, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1727· χθ. λίμνα Εὐρ. Ἄλκ. 903· Ζεὺς χθ., ὁ Ἀίδης ἢ Πλούτων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 463, πρβλ. Θεογ. 767· ἐντεῦθεν ἐλέγετο ἐπὶ κτύπων ὑπογείων, κτυπεῖ Ζεὺς χθ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1606· χθ. βροντήματα Αἰσχύλ. Προμ. 994· ἠχὼ χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς Εὐρ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1750· χθόνιοι θεοί, οἱ τοῦ κάτω κόσμου θεοί, οἱ ὑποχθόνιοι, Λατ. Inferi, ἀντίθετον τῷ ὕπατοι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 89, κτλ.· χθ. δαίμονες ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 628· καὶ μόνον **χθόνιοι**, χθονίων μάνις Πινδ. Π. 4. 284, Αἰσχύλ. Πέρσ. 640, Χο. 399, κ. ἀλλ., Πλάτ. Νόμ. 828C, 959 :· χθόνιαι θεαί, δηλ. Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη, Ἡρόδ. 6. 134, 7. 153· ὡσαύτως αἱ Ἐρινύες, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1568· χθ. Ἀίδης Εὐρ. Ἄλκ. 237, Ἀνδρ. 544· — χθ. Ἑρμῆς, ὡς ψυχοπομπός, Αἰσχύλ. Χο. 1. 124, Σοφ. Ἠλ. 111, Αἴ. 832, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1145 κἑξ.· χθ. πορεία, ἀντίθετον τῷ οὐρανία, Πλάτ. Πολ. 619E·— χθονίᾳ φρενί, ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Πινδ. Π. 5. 136· χθ. Ἑκάτη Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476· χάρις ἡ χθονία, ἡ παρὰ τῶν ὑποχθονίων θεῶν, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1752 (λυρ.)· χθ. φάμα, φήμη ἀκουστὴ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1066 (λυρ.). **II**. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γῆν ἢ ὁ ἐκ τῆς γῆς ἐπὶ τῶν Τιτάνων ὡς υἱῶν τῆς γῆς, Ἡσ. Θεογ. 697, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 522· ἐπὶ τοῦ Ἐχίονος ἑνὸς τῶν Θηβαίων σπαρτῶν ἢ γηγενῶν, Εὐρ. Βάκχ. 540, πρβλ. Παυσ. 9. 5, 3, κλπ.· χθ. θεοί, ὡς τὸ Ῥωμαϊκὸν Dii Indigetes, Εὐρ. Ἑκ. 77, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1322· ἐντεῦθεν, **2)** ὡς τὸ ἐγχώριος, ἐπὶ προσώπων ὁ ἐντὸς τῆς χώρας, ἐκ τῆς χώρας, ἐγχώριος, Ἄρεος .. πάγον .. ξυνήδη χθόνιον ὄντα Σοφ. Οἰδ. Κολ. 948· γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδῶν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 201. **III**. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἐκ τῆς γῆς, γήϊνος, χθ. κόνις (ἔνθα ὁ Δινδ. γαῖα, ἐκ τοῦ Ἡσυχ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 736· ἀντίθετον τῷ ἀέριος, Εὐρ. Ἀποσπ. 27. 4.— Ποιητ. λέξις ἅπαξ ἢ δὶς ἐν χρήσει παρὰ Πλάτωνι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις.

χθονο-βριθής, ές, ὁ πιέζων τὴν γῆν βαρέως, βαρύς, Συνεσ. Ὕμν. 4. 289.

χθονο-γηθής, ές, ὁ εὑρίσκων τέρψιν εἰς τὰ γήϊνα πράγματα, Συνεσ. Ὕμν. 1. 114.

χθονό-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ τῆς γῆς γεννηθείς, τέκνον τῆς γῆς, ὥρα Ἡσύχ.

χθονό-πλαστος, ον, ὁ ἐκ τῆς γῆς πλασθείς, γήϊνος, «χθονοπλάστου· ἀπὸ τῆς γῆς πλασθέντος» Σουΐδ.

χθονο-στιβής, ές, ἐπίγειος, γήϊνος, ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, .. οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ, «τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια, γήϊνα» (Σχόλ.), Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 301.

χθονο-τρεφής, ές, ὁ ἐκ τῆς γῆς τραφεὶς ἢ τρεφόμενος, χθονοτρεφὲς ἑδανὸν ἢ ποτὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1407.

χθονο-φοίτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ συχνάζων, φοιτῶν εἰς τὴν γῆν, Ἰω. Γαζ. ἐν Mantrang. Anecd. τ. 2, σ. 636, 5.

Χθονόφυλος, ὁ, ὄνομα Γίγαντος ἀναγνωσθὲν ἐπὶ τῶν ἐκ Περγάμου ἀναγλύφων, τῶν ἐσχάτως ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἐκσκαφέντων, Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χθύπτης ἢ **θύπτης**, ου, ὁ, λέξις ἀσαφὴς ἣν ὡς ἐκ τοῦ Θέσπιδος μνημονεύει Κλήμ. ὁ Ἀλεξ. 675, χθύπτην τυρὸν μίξας μέλιτι.

χθών, ἡ, γεν. **χθονός**, γῆ, ἔδαφος, μάλιστα τὸ ὁμαλὸν ἢ ἐπίπεδον μέρος τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς (πρβλ. **χθαμαλός**, **χαμαί**), εἶναι δὲ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ πᾶσι τοῖς ποιηταῖς (παρὰ τοῖς κωμ. ὅμως σπανίως καὶ μόνον ἐν παρῳδουμένοις χωρίοις τραγικῶν), ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐξαιρουμένης τῆς μεταφράσεως τῶν Ἑβδ.· σπανίως δὲ λαμβάνει τὸ ἄρθρον, καὶ μόνον ἐὰν ἐπιφέρηται ἐπιθετικός τις προσδιορισμός, ἴδε κατωτ. II· ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς Ὀδ. Θ. 375, πρβλ. Κ. 149, Ἰλ. Ξ. 349· ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα Θ. 492, πρβλ. Λ. 618· ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς Υ. 483· ἐπὶ χθονὶ κατέθηκε Ζ. 473, πρβλ. Γ. 89· χθονὶ φύλλα πελάσσαι Ν. 180· ἐπὶ χθ., ἀντίθετον τῷ οὐρανῷ, Δ. 443·— εἰς δήλωσιν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς βιούντων, ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο Α. 88· ἐπὶ χθ. σῖτον ἔδοντες Ὀδ. Η. 222, κτλ.· τοὶ ἐπὶ χθ. ναιετάουσι Ζ. 153· τὰ ἀπαλιν, χθόνα δύμεναι, εἰσελθεῖν εἰς τὴν γῆν, ἀποθανεῖν, Ἰλ. Ζ. 411, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 151· ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς Ὀδ. Λ. 52· οὕτω, ὑπὸ χθονὸς κεκευθέναι, ταφῆναι, Αἰσχύλ. Θήβ. 588· κατὰ χθονὸς κρύπτειν τινὰ Σοφ. Ἀντιγ. 24· χθονὶ γυῖα καλύψαιμι Πινδ. Ν. 8. 65, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1546· κούφα σοι χθὼν ἐπάνω πέσειε Εὐρ. Ἄλκ. 463· ἐναντίον τοῦ θάλασσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 576. **2)** ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου ἢ Ἅιδου, Τάρταρον .., ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον Ἰλ. Θ. 14, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 72· οἱ ὑπὸ χθ., δηλ. οἱ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ ζῶντες, αἱ σκιαί, οἱ νεκροί, Λατιν. inferi, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 833, Σοφ. Ἀντιγ. 65· αἱ κατὰ χθ. θεαί, δηλ. αἱ Ἐρινύες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 249· εἰς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθ. τόπους αὐτόθι 1023· πρβ. **καταχθόνιος**. **3)** γῆ, δηλ. σύμπασα ἡ γῆ, ὁ κόσμος ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 139, Ἀγ. 528, Σοφ. Τραχ. 811, Ἀποσπ. 655. **4)** ἡ Γῆ ὡς θεά, Αἰσχύλ. Πρ. 202, Εὐμ. 6. **II**. ὡρισμένον μέρος γῆς ἢ χώρας, ἅπαξ παρ' Ὁμ. εἴσατο δὲ χθών, καὶ ἐφάνη ἡ γῆ, δηλ. ἡ Ἰθάκη, Ὀδ. Ν. 352· πολύμηλος χθ., ἡ Λιβύη, Πινδ. Π. 9. 13· χθ. εὔκαρπος, ἐπὶ τῆς Σικελίας, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 20·— αὕτη εἶναι ἡ κοινοτάτη χρῆσις παρὰ τοῖς Τραγ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ ἄρθρου, χθὼν Ἀσιᾶτις, Δωρίς, Ἀργεία, Ἀπία, Ἑλλάς, Ἰδαία, Αἰσχύλ. Πέρσ. 61, 485, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἄρθρου, πᾶσαν τὴν Μυκηναίαν χθόνα Σοφ. Ἠ. 423· τῆς περιρρύτου χθ. Λήμνου ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1· τὴν Κορινθίαν χθ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 795· τὴν ἐμὴν χθ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 846· ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονὸς (χωρίον τραγικὸν παρῳδούμενον) Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 13·— οὕτω καὶ ἐπὶ μόνης μιᾶς πόλεως, τῆσδε δημιοῦχος χθ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1348· νόμους χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 368, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 736, 939· — ὡσαύτως παρὰ κωμικ., ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, .. οὖθαρ ἀγαθῆς χθονὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 162· ξένης ἀπὸ χθ. Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 18.

χθωρόδλαψον, τό, λέγεται ὅτι ἦτο ἔδεσμά τι παρὰ τοῖς Σύροις καὶ Φοίνιξι, ἐμπίπλασο, Οὐλπιανέ, χθωροδλάψου πατρίου Ἀθήν. 126A.

χῖ, τό, τὸ γράμμα χ, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 895· ἴδε **Χ χ**.

Χιάζω, μέλλ. -άσω, μιμοῦμαι τοὺς Χίους· μάλιστα μιμοῦμαι τὸν Χῖον μουσικὸν Δημόκριτον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 558, Πολυδ. Δ', 65, Ἡσύχ. **II**. **χιάζω**, ποιῶ σημεῖον διὰ δύο διατεμνομένων γραμμῶν ἐν εἴδει Χ, (πρβλ. **χιασμός**)·— Παθ., ζῶα δυσὶ γραμμαῖς κεχιασμένα Διόδ. 2. 58· χιαζομένου τοῦ ρ Εὐσ. ἐν βίῳ Κωνσταντ. 1. 31·— μάλιστα ἐπὶ λέξεων ἢ στίχων, ἐν οἷς ὁ ἑρμηνευτὴς ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου εἰς πρᾶγμά τι ἄξιον παρατηρήσεως, τὸ δὲ τοιοῦτον κεχίασται Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 201· χιάζεται ὁ στίχος (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ὄνομα **Ἑλένη**), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 81, κλπ.· ἀλλ' εἶναι ἀμφίβολον ἄν ποτε ἡ διὰ τοῦ σημείου τούτου σημείωσις ἐδήλου τὸν νόθον στίχον, ἴδε Δινδ. ἐν τῷ Θησ. Στεφ. 1490b·— παράδοξος ἑρμηνεία δίδοται ἐν Εὐστ. 1452. 41. **2)** διατάσσω τέσσαρα μέλη μιᾶς περιόδου σταυροειδῶς ἢ ἐν εἴδει Χ (ἴδε ἐν λ. **χιασμός**), Ῥήτορες (Walz) τ. 3. σ. 157., 5. 426, κλπ. **3)** ποιῶ ἐντομὴν χιοειδῆ, Ἀρχ. Χειρουρ. 90.

χῖαι, αἱ, εἶδος ἀνδρικῶν ὑποδημάτων, «χῖαι· ὑποδήματος ἀνδρείου εἶδος» Ἡσύχ.

χιάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **Χῖος** II.

χίασμα [ῐ], τό, δύο γραμμαὶ διαγωνίως τεμνόμεναι ὡς αἱ τοῦ γράμματος Χ, Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 93B. **II**. τὰ χιάσματα, ξύλα διασταυρούμενα, Ἀρχ. Μαθ. 109· ἐπίδεσμοι σταυροειδεῖς, Γαλην.

χιασμός, ὁ, διάταξις χιοειδής, μάλιστα τῶν προτάσεων περιόδου, ὥστε ἡ α' νὰ ἀντιστοιχῇ πρὸς τὴν δ' καὶ ἡ β' πρὸς τὴν γ', Ῥήτορες (Walz) τ. 3. σ. 157, Σχόλ. εἰς Ἰσοκρ. σ. 124 Ὀξ., πρβλ. Λατ. decussis (ἐπειδὴ τὸ **X** = dec m), decusso. **2)** χιοειδὴς ἐντομὴ ἐν τῇ χειρουργικῇ, Ἀρχ. Χειρουργ. 125.

χιαστέον, δεῖ χιάζειν, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Ermn. σ. 80.

Χιαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν Χίων, Χιαστὶ τίλλειν Εὐστ. 1462. 34. — Καθ' Ἡσύχ.: «Χιαστὶ τίλλειν· ὡς τῶν Χίων κατεαγότων καὶ παρατιλλομένων» **II**. **χιαστί**, σταυροειδῶς, χιαστὶ κείμεναι εὐθεῖαι Πρόκλ., Εὐκλ.

χιαστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., διατεταγμένος κατὰ τρόπον ὅμοιον πρὸς Χ (ἴδε ἐν λ. **χιασμός**), Σχόλ. εἰς Ἰσοκρ. σ. 120 Ὀξ., Ἰσοκρ. ἔκδ. Κοραῆ τ. 1, σ. 442 ὑποσημ. (1) Κοραῆ, Ἰλ. Π. 564, Εὐστ. 599. 34.

† **χιδαλέον**· «τυφλὸν. ἄγαμον. πεφρικός» Ἡσύχ.

χίδαλον· «τὸ παιδίον» Ἡσύχ.

χιδᾶν· «χειμάζεσθαι. δειλιᾶν» Ἡσύχ.

χιδρίας πυρός, ὁ, χλωρὸς σῖτος (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 548.

χῖδρον, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **χῖδρα**, τά, χλωρὸς σῖτος τετριμμένος ἐκ τῶν σταχύων ἢ χονδροκοπανισμένος ὡς εἶναι τὰ ἄλφιτα, ἡ χονδροκοπανισμένη κριθή, Ἀριστοφ. Ἱππ. 806, Εἰρ. 595· νέα πεφρυγμένα χ. Ἑβδ. (Λευ. Β', 14, πρβλ. ΚΓ', 14)·— τὸ ἑνικ. παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 63. — Περὶ τῆς λέξ. ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουΐδ., Casaub. εἰς Ἀθήν. 648B·— ὁ τύπος **χίδρα**, ἡ, προῆλθεν ἐξ ἡμαρτημένης τινὸς γλώσσης τοῦ Ἡσυχίου, ἔνθα: «χί-

δρα· στάχυες νεογενεῖς. ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα. ἢ σῖτος νέος φρυττόμενος. ἢ τὰ ὀσπριώδη σπέρματα». [Τὸ ι εἶναι μακρόν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. καὶ ἐκ τοῦ τύπου **χεῖδρα** (ἔνθα νῦν χίδρα) παρὰ τῷ Σουίδ.· ὥστε αἱ συνήθεις αἰτιατικαὶ **χίδρον, χίδρα,** εἶναι ἡμαρτημέναι].

χιδρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν **χῖδρα,** ἴδε ἐν λ. **ἰτριο-πώλης.**

χῑέζω, χῑεσμός, πλημμ. γραφαὶ ἀντὶ **χιάζω, χιασμός,** ἐν Ἀρχ. Χειρουργ. 90. 125.

χῑλεύω, παρέχω χιλόν, χόρτον, τούτοις καὶ τοὺς βοῦς καὶ τὰ ὑποζύγια χιλεύουσι καὶ ἀνατρέφουσι Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 6· «χιλεύει στρατόν· σιτοδοτεῖ στρατόν, τρέφει» Ἡσύχ. **II.** τρέφομαι, νέμομαι, βόσκομαι ἔν τινι τόπῳ, Παρθένιον ναίουσι λέπας, τόθι Κλέζος ἀεργοὶ ἵπποι χιλεύουσι Νικ. Θηρ. 635.

χῑλή, ἡ, = **χιλός,** Σουίδ., Ἄννα Κομν. 2. 185.

χῑλή-γονος, ον, ὁ φυόμενος ὡς τροφὴ τῶν βοσκημάτων, Νικ. Ἀλεξιφ. 429.

χῑλιά-γωνος, ον, ὁ ἔχων χιλίας γωνίας, «δῆλον ὅτι μείζων ἐστὶν ἡ τοῦ ἁλίου διάμετρος τᾶς τοῦ χιλιαγώνου πλευρᾶς» Ἀρχιμήδ. 324.

χῑλιάζω, γίνομαι χιλιετὴς τὴν ἡλικίαν, οὐαί σοί, ὦ ἑπτάλοφε (Ῥώμη), ὅτι οὐ χιλιάσεις Τζέτζ. Ἱστ. 9. 656.

χῑλιάκις, ἐπίρρ χιλίας φοράς, Γλωσσ.

χῑλιανδρία, ἡ, χιλιὰς ἀνδρῶν, «στρατόν.. εἰς ἑκατὸν ποσούμενον χιλιανδρίας ὅλας» Μανασσ. Χρον. 660, 1269, κτλ.

χῑλί-ανδρος, ον, ὁ περιέχων **χιλίους** ἄνδρας, ἐν χιλιάνδρῳ πόλει Πλάτ. Πολιτικ. 292E.

χιλιάριθμος χρόνος, **πολύς, μακρός, Μ.** Φιλῆς τ. Β', σ. 45, ἔκδ. Mil.

χῑλι-άροτρος, ον, ὁ περιέχων χίλια ἄροτρα, τὸ τῆς Ἀρσινόης χιλιάροτρον τέμενος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 703.

χῑλιαρχέω, παρατ. **ἐχιλιάρχει,** ἀόρ **ἐχιλιάρχησα** Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 8, Φλαμ. 20·— εἶμαι **χιλίαρχος,** Λουκ. Ἑταιρ Διάλ. 9. 4, καὶ συχν. παρὰ Πλουτ.: χιλ. χιλιαρχίας Ἄρρ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 69. 22.

χῑλι-άρχης, ου, ὁ, Ἡρόδ. 7. 81· ἀλλὰ παρὰ Ξεν. ἀείποτε **χῑλίαρχος,** ὡς ἐν Αἰσχ. Πέρσ. 304, καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς (C. I. Ind. IV)·— ὁ διοικητὴς σώματος χιλίων ἀνδρῶν, μάλιστα δὲ ὁ διοικητὴς φρουρᾶς, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 1, 9, Οἰκ. 4, 7. **II.** ἐν χρήσει δὲ πρὸς μετάφρασιν, **1)** τοῦ Περσικοῦ visîr, καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μακεδόσι, Διόδ. 18, 48, ἔνθα ἴδε Wessel., Πλουτ. Ἀρτοξέρξ. 5, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 21. **2)** πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ tribunus militum, Πολύβ. 6. 19, 1., 34, 2, Πλούτ., κλπ.·— ὡσαύτως τοῦ tribuni militares con ulari potestate, Πλουτ. Κάμιλλ. 1.

χῑλιαρχία, ἡ, ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τοῦ **χιλιάρχου,** Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 1, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 3484, Πλούτ. **2)** τὸ ἀξίωμα τῶν tribuni militares, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλῳ 38. **II.** = **χιλιάς,** χιλιανδρία, δηλ. ἀριθμὸς ἀνδρῶν διοικουμένων ὑπὸ χιλιάρχου, ἀπώλεσαν ἐκεῖ ὡς μίαν χιλιαρχίαν ἀνδρῶν Ἑβδ. (Μακκ. Πρῶτ. κεφ. Ε', 13)

χῑλιαρχικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **χιλίαρχον,** χιλιαρχικὴ ἡγεμονία Διόδ. 19. 3.

χῑλί-αρχος, ἴδε ἐν λ. **χιλιάρχης.**

χῑλιάς, άδος, ἡ· γεν. πληθ. **χιλιάδων** Ἡρόδ. 2. 28· **χιλιαδέων** εἶναι ψευδὴς Ἰων. τύπος ἐν 7. 28·— ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀριθμὸς χίλιοι, Ἡρόδ. 6. 58., 7 28, Αἰσχύλ. Πέρσ. 341· χ. τέτορες Σιμωνίδης 94· μετὰ γεν., πολλὰς χιλιάδας ταλάντων Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. 28· ἐννέα χιλιάδας ἐτῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 256E·— καθόλου, ἀόριστός τις ἀλλὰ πολὺ μέγας ἀριθμός, Θεόκρ. 16. 91, Λουκ. Ἑρμότ. 56. **II.** = **χιλιετηρίς,** Ἀλέξανδρ. Αἰτωλ. παρὰ τῷ Meineke Anal. Alex. 228.

χῑλιασμός, ὁ, τὸ δόγμα αἱρετικῶν τινων περὶ τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἥτις μέλλει νὰ γίνῃ ἐν τῇ γῇ πρὸ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου· βασίζεται δὲ τὸ δόγμα τοῦτο ἐπὶ τοῦ κ' κεφαλ. στ. 4, 5, 6, 7 τῆς Ἀποκαλύψ. Ἰω.·— **χιλιασταί,** οἱ, οἱ ἀποδεχόμενοι τὸ δόγμα τοῦτο, Εἰρην., Ἐπιφάν., κλπ.

χιλιαστύς, ἡ, διαίρεσίς τις πολιτῶν ἐν Σάμῳ, ἴδε Hicks Inscrr. 135, 150, 151.

χῑλι-ετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος χιλίων ἐτῶν, Ἱεροκλ. Φιλόγελ. σ. 280, 12 Boiss.· παρὰ Κεδρην. 3 **χιλιοετηρίς.**

χῑλι-έτης, ου, ὁ, ἢ **χιλι-ετής, έος,** ὁ, ἡ·— ὁ διαρκῶν ἐπὶ χίλια ἔτη, περιόδῳ χιλιετεῖ Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 249A· πορείαν χιλιετῆ (χιλιέτη Παλατ. Κῶδ.) ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 615A· τῇ χιλιετεῖ πορείᾳ 621D· βίος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 52.

χιλιετία, ἡ, = **χιλιετηρίς,** Ἐκκλ.

χῑλιο-δύναμις, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **πολεμώνιον,** Διοσκ. 4. 8, Γαλην. τ. 13, σ. 221.

χιλιο-ετηρίς, ίδος, ἡ, = **χιλιετηρίς,** ἴδε **χιλιετηρίς.**

χίλιοι [ῑ], **αι, α·** θηλ. γεν. πληθ. **χιλιῶν,** κατὰ τὸν Ἰω. Ἀλεξ. ἐν Τονικ. Παραγγέλμασι 18, ἀλλὰ πιθανῶς μόνον ὅταν τὸ **χίλιαι** κεῖται ὡς θηλ. οὐσιαστ. (ἴδε κατωτ.)·— ὡς καὶ νῦν, χίλιοι, Λατ. mille, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ οὐδ., Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ χίλια μέτρα Ἰλ. Η. 471· χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο Θ 562· πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη (ἐξυπακ. πρόβατα'), αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς Λ. 244· συνήθως συμφωνεῖ πρὸς τὸ οὐσ., ὡς Ἡσ. Θ. 364, κλπ.· ἀλλ' ἐνίοτε τίθεται ὡς οὐσιαστ. μετὰ γενικῆς συντασσόμενον, ὡς χίλιοι Πελοποννησίων Θουκ. 2. 80·— πρὸς δήλωσιν δὲ πολλαπλασίου τοῦ **χίλιοι** συντίθεται μετ' ἀριθμητικοῦ ἐπιρρήματος, ἴδε ἐν λ. **δισχίλιοι, τρισχίλιοι,** κλπ.·— ὅταν δὲ προστίθεται μικρότερος ἀριθμός, ἢ προτάσσεται ἢ ἐπιτάσσεται, διακόσιοι καὶ χ., ἢ χ. καὶ διακόσιοι, Ἰσοκρ. 58C, 59B, Πλάτ. Κριτί. 119B, Αἰσχίνης 38. 14· παρὰ μεταγενεστέροις δὲ πολλάκις τὸ **καὶ** παραλείπεται, Πολύβ. 3. 33, 10, Ἑβδ., Καιν. Διαθ.· ἢ δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν πρόθεσιν, χ. ἐπὶ μυρίοις Πλάτ. Νόμ. 894B· τέτταρας πρὸς τοῖς χ. Λουκ. Κατάπλ. 4·— εἰς δήλωσιν χιλίων δραχμῶν (χιλίας δραχμὰς Πλάτ. Ἀπολ. 36A), συχνάκις τίθεται μόνον τὸ ἀριθμ. **χίλιαι** ὡς οὐσιαστ., περὶ χιλιῶν (ἢ χιλίων) κινδυνεύειν Δημ. 599. 28· ἐν χιλίαις ὁ κίνδυνος ὁ αὐτ. 601. 20· πρβλ. **χιλιόομαι**·— οἱ χίλιοι λογάδες (ἐν Ἄργει) Θουκ. 5. 67, Διόδ. 12. 80·— ἐν στρατιωτικῇ γλώσσῃ τίθεται καθ' ἑνικὸν μετὰ περιληπτικῶν ὀνομάτων, ἵππος χιλίη, ἱππεῖς χίλιοι, Ἡρόδ. 5. 64., 7. 41· τὴν ἵππον τὴν χιλίην ὁ αὐτ. 8. 113· πρβλ. **μυρίος II.**

χῑλιοκαιπεντηκοντᾰπλασίων, ον, ονος, 1050 φορὰς τόσος, Κλεομήδ. Κυκλ. Θεωρ. 2, σ. 227.

χῑλιο-κράτωρ, ορος, ὁ, = **χιλίαρχος,** χιλιοκράτορες ἱππέων ἐπιλέκτων Τζέτζ. Ἱστ. 3. 719.

χῑλιό-κωμος, ον, ἔχων χιλίας κώμας ἢ διαμερίσματα, οὐ πλατὺς τὸ πρῶτον τελέως, ἔπειτα πλατύνεται καὶ ποιεῖ τὸ χιλιόκωμον πεδίον Στράβ. 561.

χῑλιόμβη, ἡ, θυσία ἐκ χιλίων θυμάτων (σχηματισθὲν κατὰ τὸ **ἑκατόμβη**), Ἰουλιαν. 214A, Εὐστ. 1454. 26, κλπ.· πρβλ. Valk. εἰς Ἡρόδ. 7. 43.

χῑλιό-ναυς, εως, ὁ, ἡ, ὁ χιλίων νεῶν, ὁ ἐν χιλίοις ναυσὶν ὤν, ὁ μετὰ χιλίων νεῶν, στρατὸς Εὐρ. Ὀρ. 352· ὁ χ. Ἑλλάδος Ἄρης ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 106· ἐλάταις χιλιόναυσιν = χιλίαις ναυσὶ ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 174·— ἅπαντα ταῦτα λυρικὰ χωρία.

χῑλιο-ναύτης, ου, Δωρ. **-ναύτας, α,** ὁ, ἡ, ὁ συγκείμενος ἐκ χιλίων νεῶν, χιλίων πολεμικῶν πλοίων, στόλος Ἀργείων Αἰσχύλ. Ἀγ. 45· σὺν κώπᾳ χ. Εὐρ. Ι. Τ. 141·— ἀμφότερα λυρικὰ χωρία·— Λοβεκ. Παραλ. 268.

χῑλιοντα-ετηρίς, ίδος, ἡ μεταγεν. τύπος τοῦ **χιλιοετηρίς,** «οὕτως γὰρ Ἡσαΐας (ΞΕ', 17) περὶ τῆς χιλιονταετηρίδος ταύτης εἶπεν» Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 307B, Ἐπιφαν. Αἱρ. 77. 1031, κλπ.·— ὡσαύτως **χιλιονταετία,** ἡ, Εὐσ Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 28·— ἐπίθ. **χιλιονταετής,** χιλιονταετῆ περίοδον Ἰουστῖν. Μάρτ. σ. 57B, κλπ.

χῑλιοντάς, άδος, μεταγεν. τύπος ἀντὶ χιλιάς, τῶν χιλιοντάδων καὶ ἑκατοντάδων ἴδε Δουκάγγ.

χῑλιόομαι, παθ., ὑποβάλλομαι εἰς πρόστιμον χιλίων δραχμῶν, «χιλιωθέντα: Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ χιλίας ὀφλοῦντα. ὁ δ' αὐτὸς ῥήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου φησὶ κεχιλιῶσθαι» Ἁρποκρ., πρβλ. Σουίδ.—Καθ' Ἡσύχ.: «χιλιωθῆναι· χιλίας δραχμὰς ζημιωθῆναι», πρβλ. Μέγ. Ἐτυμ. 404, 43.

χῑλιό-πᾰλαι, ἐπίρρ. χιλιάκις πάλαι, πρὸ ἀναριθμήτων ἐτῶν, κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1155.

χῑλιο-πλάσιος [ᾰ], **α, ον,** = χιλιάκις πολλαπλάσιος, χιλιάκις τόσος, μνημονευόμ. ἐκ τοῦ Θεμιστ. — Ἐπίρρ. **-ίως,** Ἑβδ. (Δευτερ. Α', 11).

χιλιοπλασίων, = **χιλιοπλάσιος,** σὺ γὰρ χιλιοπλασίων ἡμῶν Σύμμαχ. ἐν Β' Βασιλ. κεφ. ΙΗ', 3.

χῑλιό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χιλίους πόδας·—ὡς οὐσιαστ., ζωύφιον σκωληκοειδὲς μετ' ἀναριθμήτων ποδῶν, Γλωσσ., πρβλ. τῆς συνηθείας: «σαρανταπόδαρος».

χιλιόπηχυς, υ, ἐκ χιλίων πήχεων, Πλωτ. ἔκδ. Kirchh τ. Β'. σ. 46, 14.

χίλιος, α, ον, ἴδε ἐν λ **χίλιοι.**

χῑλιό-σῑτος, ον, ὁ περιέχων μεγάλας ποσότητας σίτου, χιλιόσιτα πλουτῶν σιτοδοχεῖα Κ. Μανασσ. Χρον. 5808.

χῑλιοστός, ή, όν, τακτικὸν ἀριθμ. τοῦ **χίλιοι,** τῷ χιλιοστῷ ἔτει Πλάτ. Φαῖδρ. 249B, Πολ. 615C, Ξεν., κλπ.·— ἡ χιλιοστή, τέλος, δασμὸς τοῦ χιλιοστοῦ μέρους, «τέλος ἀπὸ τῆς †θυσίας» Ἡσύχ.

χῑλιοστύς, ύος, ἡ, σῶμα στρατιωτῶν ἐκ χιλίων, παραγγείλας τὴν πρώτην χιλιοστὺν ἕπεσθαι κατὰ χώραν Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 4, 3· τὴν χιλιοστὴν τῶν ἱππέων λαβὼν 6. 3, 13 καὶ 31.

χῑλιο-τάλαντος [ᾰ], **ον,** ὁ ἔχων ἀξίαν χιλίων ταλάντων, Πλουτ. Περικλ. 12., 2. 924A· ὀφρῦς ἔχων χιλιοταλάντους, κωμικὴ φράσις ἐν Ἀλέξιδος «Κυβερνήτῃ» 1. 7.

χῑλιο-φόρος, ον, ὁ φέρων χιλίους, πλοῖον χ., ἔχον χωρητικότητα χιλίων ἀμφορέων (ὡς ἡμεῖς λέγομεν «χοιλῶν»), Δίων Κάσσ. 56. 27· πρβλ. **μυριοφόρος**.

χῑλιό-φυλλος, ὁ, ὄνομα φυτοῦ, millefolium, Διοσκ. 4. 103 καὶ εἶδος ἑτέρου φυτοῦ τοῦ **πολυγόνου**, polygonum, ὁ αὐτ. (ἐν Νόθοις) 4. 4.

χῑλιό-χρῡσος, ὁ, ὄνομα φαρμάκου μνημονευομένου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Τραλλ. 11. 643.

χῑλίωρος, ον, (ὥρα) ὁ ἐκ χιλίων ἐτῶν ἀποτελούμενος, Λυκόφρ. 1153.

χιλός (ἢ **χειλός**, ἴδε Αἴλιον Διονύσ. παρ' Εὐστ. 722, ἐν τέλει), οῦ, ὁ, χλωρὸς χόρτος, πόα κεκομμένη διὰ τὰ ζῷα, διδομένη εἰς αὐτὰ ἐν τῇ φάτνῃ (δηλ. οὐχὶ χόρτος ἢ πόα ἐν τοῖς ἀγροῖς, πρβλ. **χιλόω**), μάλιστα δι' ἵππους καὶ ὑποζύγια, Ἡρόδ. 4. 140, Ξεν. Ἀν. 9, 27· τὰ δὲ κτήνη πάντα χιλῷ ἔνδον ἐτρέφοντο αὐτόθι 4. 5, 25· ἐπὶ στρατιωτῶν, προέρχεσθαι ἐπὶ χιλόν, ἐξέρχεσθαι εἰς εὕρεσιν χιλοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 6. 3, 5 πρὸς χ. διατελεῖν (ἐξυπακ. τὴν ὁδόν), συνάγειν χλωρὸν χόρτον πρὸς τροφὴν τῶν ζῴων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 5, 7· ἵπποις χ. ἐμβάλλειν, παραβάλλεσθαι Πλουτ. Εὐμ. 9., 2. 678Α·— χ. ξηρός, ξηρὸν χορτάρι, σανός, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 33.—Πρβλ. **χόρτος**.

χῑλόω. μέλλ. **ώσω**, ἐφοδιάζω μὲ χιλόν, τρέφω μὲ κεκομμένην χλωρὰν πόαν, διὰ τὸν φόβον .. ἐχίλου τοὺς ἵππους, δηλ. δὲν ἄφινεν αὐτοὺς νὰ βόσκωνται ἐν τοῖς ἀγροῖς (πρβλ. **χιλός**), Ξεν. Ἀν. 7. 2, 21·— Παθ., τρέφομαι, ἐν φάτνῃ «χιλοῦσθαι· παχύνεσθαι. σιτίζεσθαι» Ἡσύχ.

χίλωμα, τό, τὸ ὡς τροφὴ λαμβανόμενον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 270 (ἔνθα φέρεται **χειλώμασι**), ἴδε Valck. D.atr. 386.

Χῑλώνειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Χίλωνα, ὁ τοῦ Χίλωνος, τὸ Χιλώνειον τὸ ῥητὸν τοῦ Χίλωνος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 14. Τὸ ὄνομα φέρεται **Χείλων**, παρὰ Διογ. Λαερτίῳ 1. 68 κἑξ.

χῑλωτήρ, ῆρος, ὁ, πήρα ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τοῦ κτήνους ἐξηρτημένη καὶ περιέχουσα τὴν τροφὴν αὐτοῦ, τουρκ. «τουρβᾶς», «τὸ τοῖς ὑποζυγίοις ἀπὸ κορυφῆς ἐξαρτώμενον, ἐν ᾧ ἡ τροφή» Ἡσύχ.

χίμαιρα [ῐ], ἡ, αἴξ, Λατ. capra, Ἰλ. Ζ. 181, Ἡσ. Θεογ. 322, 323· μάλιστα προσφερομένη ὡς θυσία πρὸ τῆς μάχης εἰς τὴν Ἀγροτέραν Ἄρτεμιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 232, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 12, Ἑλλ. 4. 2, 20, Πολ. Λακ. 13, 8· παροιμία ἐπὶ δελεαστικῶν προσφορῶν, θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων Σοφ. Ἀποσπ. 445·— κυρίως νέα αἴξ, ἐνιαύσιος (πρβλ. χίμαρος II), Ἀριστοφ. ὁ γραμμ. παρ' Εὐστ. 1625. 34, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 3. 21, 5 (ἔνθα ἴσως εἶναι μικρότερον εἶδος τῆς κοινῆς αἰγός), Ἑβδ.

II. **Χίμαιρα**, ἡ, τέρας πῦρ πνέον καὶ ἔχον κεφαλὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δὲ ὄφεως καὶ σῶμα αἰγός, ὅπερ ἀπέκτεινεν ὁ Βελλεροφόντης, πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε πεφνέμεν· ἡ δ' ἄρ' ἔην .. πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα Ἰλ. Ζ. 179, πρβλ. Π. 328· ἡ κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 319, θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης ἔχουσα τρεῖς κεφαλάς, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν λέοντος, ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δὲ ὄφιος, κρατεροῖο δράκοντος· ταύτην περιγράφει ὁ Εὐρ. ἐν τῷ Ἴωνι 203 ὡς τὰν πυρπνέουσαν .. τρισώματον ἀλκάν. Τὸ ὄνομα τοῦτο παρὰ μεταγεν. ἐλαμβάνετο ὡς μυθικὸν ὄνομα ἡφαιστείου τινὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράγου τῆς Λυκίας. —Κατὰ Στράβ. 665: «Κράγος, ἔχων ἄκρας ὀκτὼ καὶ πόλιν ὁμώνυμον· περὶ ταῦτα μυθεύεται τὰ ὄρη τὰ περὶ τῆς Χιμαίρας· ἔστι δὲ οὐκ ἄπωθεν καὶ ἡ Χίμαιρα φάραγξ τις ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα».

χῐμαίρειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς χίμαιραν, αἶγα, αἴγειος, «χιμαίρειον θράσος, τὸ τῆς χιμαίρας» Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 149.

χῐμαιρίς, ίδος, ἡ, ἐρίφιον θῆλυ, Ἀλκίφρ. ἐν Ἀποσπ. 6 10.

χῐμαιρο-βάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ αἰγείοις ποσὶ βαίνων, ὁ πόδας ἔχων αἰγός, αἰγοπόδης, ἐπὶ τοῦ θεοῦ Πανός, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 35.

χῐμαιρο-θύτης [ῠ], ου, ὁ, θυσιάζων αἶγας, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 340.

χῐμαιρο-φόνος, ον, ὁ φονεύων αἶγας, Ἀνθολ. Παλατ. 9. 774

χιμαιροφό(ρ)ος Λυκία, ἡ παράγουσα χιμαίρας, Μ. Πλαν. μεταφρ. Ὀβιδ. μεταμόρφ. στ. 340, τὸ Λατ. chimaerifera.

χῐμάρ-αρχος, ὁ, ὁ ὁδηγῶν τὰς αἶγας, ἡγεμὼν αὐτῶν, τράγος χιμάραρχος, ὁ προπορευόμενος τῶν αἰγῶν, Ἀνθολ. Παλατ. 9. 774.

χῐμάρο-κτόνος, ον, = **χιμαιροφόνος**, ὁ κτείνων, φονεύων αἶγας, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 233.

χίμαρος [ῐ], ὁ, Λατ. caper, ἄλλως **τράγος**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 661, Θεόκρ. Ἐπιγράμμ. 4. 15, Ἀνθ. Παλατ. 6. 190, 10, Ἑβδ.

II. ὡσαύτως θηλ. = **χίμαιρα**, Θεόκρ. 1. 6, Ἐπιγράμμ. 6, Ἀνθ. Π. 6. 157., 9. 403· 432.— ὡς φαίνεται **χίμαρος** εἶναι ἐρίφιον εἴτε ἄρρεν εἴτε θῆλυ, ἴδε Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ Σχολ. ἐν τόπῳ, Nauck εἰς Ἀριστοφ. Βυζ. σ. 104. [Ἡ παραλήγουσα μακρὰ μόνον ἐν Χρησμ. Σιβ. 3. 747.]

χῐμάρο-σφακτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ τὰς αἶγας σφάζων, φονεύων, λύκου χιμαροσφακτῆρος Ἀνθ. Π. 9. 558.

χιμέθλη, -**λον**, μεταγεν. τύποι τῶν λέξεων **χιμέτλη**, -**λον**, εὑρισκόμενοι ἐν Ἀντιγράφ. τῆς Ἀριστ. Ρητορ. 3. 11, 6, Διοσκ. 2. 12, κλπ.

χιμέτλη, ἡ, = **χίμετλον**, Διοσκ. 1. 149, 183., 2. 44.

χῑμετλιάω, ἔχω χίμετλα, «χιονίστρας», ὡσαύτως **χειμετλιάω**, Διοσκ. 2. 30.

χίμετλον, τό, τὸ ἐν χειμῶνι γινόμενον ἕλκος ὑπὸ ψύχους, γίνεται δὲ ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, κοινῶς «χιονίστρα», «ξεπάγιασμα», Λατ. pernio, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἱππῶναξ 13, Ἀριστοφ. Σφ. 1167· ἔχων ὑπὸ ποσσὶ χίμετλα Κωμ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 6, πρβλ. Νικ. Θηρ. 682, Λυκόφρ. 1290.— Ὁ τύπος **χίμετλον** (μετὰ ῐ] ἀποδείκνυται ὡς ὀρθὸς ἐκ τῶν μνημονευθέντων χωρίων (καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. τὸ ι εἶναι βραχύ) ἀλλ' ἐνίοτε φέρεται **χείμετλον** ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. Πρβλ. **χιμέτλη**.

Χῖο-γενής, ές, Χῖος τὸ γένος, τὴν καταγωγήν, ἐπὶ οἴνου, Βρομίου Χιογενῆ πρόποσιν Ἀνθ. Π. 11. 44.

χῑο-ειδής, ές, ὅμοιος τὸ σχῆμα τῷ Χ, χιοειδεῖ ἐπιδέσμῳ Παῦλ. Αἰγ. 286. 9. Ἐπίρρ. -**δῶς**, συναπτόμενα ἀλλήλοις χιοειδῶς Λέων Φιλοσ. Ἰατρ. σ. 129, 11. — Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 525.

χῖον, τό, σκεῦος, στάμνος οἴνου ἐκ τῆς Χίου, παρῆν ἔχων δύο χῖα, θάσια τέτταρα Μάχων παρ' Ἀθην. 579Ε.

χιόνεος, α, ον, (χιών) ὅμοιος πρὸς χιόνα, λευκὸς ὡς ἡ χιών, χιτὼν Ἄσιος ἐν Ἀποσπ. 2· σάρξ Βίων 1. 10· νιφάδες Ἀνθ. Π. 9. 244· κρύσταλλος αὐτόθι 753. [ῐ ἐν ἑξαμέτρῳ]

χιονίζω, μέλλ. -ίσω, ὡς καὶ νῦν, χιονίζω, καλύπτω διὰ χιόνος, εἰ ἐχιόνιζε .. τὴν χώρην (ἐξυπακ. ὁ θεός) Ἡρόδ. 2. 22· καὶ ἀπολ., εἰ ἐχιόνιζε, αὐτόθι· πρβλ. **νίφω**·— Παθ., χιονίζομαι, καλύπτομαι ὑπὸ χιόνος, Διογ. Λαέρτ. 6. 23 (διάφ. γραφ. **κεχιονωμένους**), Διόδ. 1. 39, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 268, κλπ.

II. κάμνω τι λευκὸν ὡς χιόνα, λευκαίνω, «χιονίζει· λευκαίνει» Ἡσύχ.

χιονικός, ή, όν, = **χιόνεος**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 5.

χιόνινος, η, ον, = **χιόνεος**, λευκὸς ὡς ἡ χιών, χοῖρον τῇ χροιᾷ χιόνινον Πτολεμ. παρ' Ἀθην. 375D.

χιόνιον, τό, εἶδος ἀλοιφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 142.

χιονισμός, ὁ, χιόνισμα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 280, «νιφετὸς δέ ἐστιν ὁ χιονισμός» Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὁμ. ἐν λέξ. **νιφάδεσσι**, Ἡσύχ. ἐν λ. **νιφετός**.

χιονό-βᾰτος, ον, ἔνθα βαίνει τις ἐπὶ χιόνων, χιονοσκέπαστος, χιονόβατα εἴη ἂν τὰ Αἰθιόπων ὄρεα Ἀρριαν. Ἰνδικ. 6· ἀλλὰ πιθανῶς διορθωτέον **χιονόβολα**.

χιονο-βλέφᾰρος, ον, ὁ ἔχων βλέφαρα χιονόλευκα, χιονοβλεφάρου πάτερ Ἀοῦς Διονυσ. Ὕμν. 2 ἐν Brunck. Anal. τ. 2, σ. 253.

χιονοβλήτης, ὁ, Θ. Λάσκ. σ. 770, ἔκδ. Mi.

χιονό-βλητος, ον, ὁ ὑπὸ χιόνος βαλλόμενος, εἶτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε Ἀριστοφ. Νεφ. 270.

χιονο-βολέομαι, Παθ., βάλλομαι ὑπὸ χιόνος, χιονίζομαι, καλύπτομαι ὑπὸ χιόνος, Στράβ. 725, Διόδ. 5. 39., 17. 82., 18. 25,

χιονο-βόλος, ον, ὁ βάλλων χιόνα, χιονίζων, χιονώδης, χιονοβόλος ἡ ὥρα γινομένη λιποβοτανεῖν ἐποίησε τὴν χώραν Πλουτ. 2. 18Ε. **II**. **χιονόβολος**, ον, βεβλημένος ὑπὸ χιόνος, χιονόβλητος, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνος, ὄρη Στράβ. 409, πρβλ. **χιονόβατος**.

χιονο-βοσκός, όν, βόσκων χιόνα, δηλ. χιόνα περιβεβλημένος, λειμὼν Αἰσχύλ. Ἱκ. 560· πρβλ. **χιονοθρέμμων**·— ὁ Ἕρμανν ἔγραψε **χιονόβοσκος**, ἐπὶ παθ. σημασίας, ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τῶν χιόνων, πρβλ. Σχολιαστ. [ῐ ἐν ἄρσει].

χιονο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χιόνα, χιονώδης, Νικ. Ἀλεξ. 150.

χιονόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **χιόνεος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 512. [ῐ ἐν ἑξαμ.].

χιονο-θρέμμων, ον, γεν. ονος, ὁ τρέφων χιόνα, περιβεβλημένος χιόνα, Ἴδη Εὐρ. Ἑλ. 1323· ὡς τὸ **χιονοβοσκός**, **χιονοτρόφος**.

χιονοκρύσταλλον ὕδωρ, ψυχρὸν ὡς χιὼν καὶ κρύσταλλος, Βελθ. κ. Χρυσ. στ. 297, ἔκδ. Μαυρ.

χιονό-κτῠπος, ον, ὁ ὑπὸ χιόνος τυπτόμενος, χιονόβλητος, ἐπὶ ὄρους, Πὰν ἁλίπλαγκτε, Κυλλανίας χιονοκτύπου πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι Σοφ. Αἴ. 695.

χιονό-μελι, ιτος, τό, χιὼν μεμιγμένη μετὰ μέλιτος, δροσιστικὸν φάρμακον, Γεωπ. 8. 28, 3.

χιονόομαι, Παθ., ἴδε ἐν λ. **χιονίζω**. **II**. γίνομαι λευκὸς ὡς ἡ χιών, λευκαίνομαι, λαμπρύνομαι, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΖ', 14).

χιονό-πεζα, ἡ, ἡ ἔχουσα τοὺς πόδας λευκοὺς ὡς ἡ χιών, Νόνν. Διονυσ. 22. 136 [ῐ ἐν ἑξαμ.].

χιονόσωμος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σῶμα λευκὸν ὡς ἡ χιών, Μεθόδ. σ. 281 Allat. σ. 165.

χιονο-τρόφος, ον, = **χιονοθρέμμων**, ὦ ζαθέων πετά-

λων πολυθηρότατον νάπος Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών Εὐρ. Φοίν. 803.

χιονοφαγητέον, δεῖ ἐσθίειν χιόνα, Εὐτεκν. μετάφρ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. σ. 240, ἔκδ. Dübn.

χιονο-φεγγής, ές, ὁ φέγγων, λάμπων ὡς χιών, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 324, 465.

χιονόχροος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρῶμα χιόνος, λευκὸς ὡς ἡ χιών, μετὰ ἑτεροκλ. αἰτ. πληθ., παρέφερον [πάρφερον] ἐν κανέοισι μάζας χιονόχροας Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147Α.— συνῃρ. **χιονόχρους, ουν**, Κ. Μανασσ. Χρον. 77. 1158, 4863.

χιονό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων σῶμα λευκὸν ὡς ἡ χιών, χιονόλευκος, ἐπὶ τοῦ κύκνου, Εὐρ. Ἑλ. 216.

χιονώδης, ες, συνῃρ. ἀντὶ **χιονοειδής**, πλήρης χιόνων, ἢ ὅμοιος χιόνι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1082· χιονώδης Θρῄκη Εὐρ Ἑκ. 81.

χιον-ωπός, όν, ἔχων ὄψιν χιόνος, χιονόλευκος, Νόνν. Διονυσ. 17. 43.

χιονωτός, όν, ῥημ. ἐπίθετ., φύσις χιονωτός, χιονοσκέπαστος, χιονοσκεπασμένος, Νόνν. Δ. 4. 209.

Χίος, ἡ, νῆσος ἐν τῷ Αἰγαίῳ περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, Ὀδ. Γ. 170, κλπ.· ὡσαύτως, ἡ πόλις τῆς Χίου, Ἡρόδ. 1. 142, Θουκ., κλπ.· ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ αὐτ. 8. 15, 28, 38, 99, 101. [Παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ῑ, Χῖον ἐς ἀμφιρύτην Ἀνθ Παλ. 7. 510].— Κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον: «Χίος, ἡ ἐπιφανεστάτη νῆσος τῶν Ἰώνων, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ: Ἑ Χίος κα ὰ Ἐρυθράς, ἐν δὲ πόλις Χίος· ἀπὸ Χίου τῆς [τοῦ] Ὠκεανοῦ, ἢ ἀπὸ χιόνος τῆς ἐκεῖ γινομένης πολλῆς ἢ ἀπὸ νύμφης τῆς Χιόνης».

Χῖος, α, ον, (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ **Χίειος**), ὁ τῆς Χίου, ἐκ τῆς Χίου, Χῖαι κρηπῖδες Ἱππ. π Ἄρθρ. 828 (ἢ ἁπλῶς **Χῖαι**: «χῖαι· ὑποδήματος ἀνδρείου εἶδος» Ἡσύχ.)· τὸ σχῆμα αὐτῶν ἦτο ἄγνωστον καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Γαληνοῦ· Χῖος ἀοιδός, ὁ Ὅμηρος, Θεόκρ. 7. 47· Χ. ἄνθρωπος Δημ. 941. 26· Χῖος οἶνος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1139· συχν. ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 3, 301, κλπ.· ἐν ἀκρήτῳ Χίῳ Ἀνθ. Παλ. 7. 422, 6, πρβλ. Hor. 1 Sat. 10. 34, κλπ. **2)** ὡς οὐσιαστ., **Χῖοι** ἢ **οἱ Χῖοι**, οἱ τῆς Χίου κάτοικοι· ἄνευ τοῦ ἄρθρου παρ' Ἡροδ. 1. 142, Θουκ. 1. 19., 3. 32, κλπ.· μετὰ τοῦ ἄρθρου παρὰ τῷ αὐτῷ 8. 15, 17, 22, κλπ. **II.** ὁ χῖος (ἐξυπακ. βόλος), «τὸ δὲ σχῆμα τοῦ κατὰ τὸν ἀστράγαλον πτώματος ἀριθμοῦ δόξαν εἶχεν, καὶ τὸ μὲν μονάδα δηλοῦν καλεῖται κύων, τὸ δὲ ἀντικείμενον χιάς, καὶ Χῖος οὗτος ὁ βόλος ... οἱ δὲ πλείους τὸν μὲν ἑξίτην Κῷον, τὸν δὲ κύνα Χῖον καλεῖσθαι λέγουσιν» Πολυδ. Θ', 100. — Κατὰ τὰ Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔκδ. Βεκκήρ. σ. 320: «τῶν δὲ βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, Χῖος δὲ ὁ τὸ ἕν, καὶ κύων. λέγεται δέ τις καὶ παροιμία ἀπὸ τούτου οἷον Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ .., ἀφ' οὗ καὶ Στράττις Λημνοπέδαις: Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν», Ἀνθ. II. 7. 422. 3, Ἀριστ. περὶ Οὐραν. 2. 12, 8, Πολυδ. Ζ', 204, 205· ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία, Χῖος πρὸς Κῷον, κλπ.· πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ.· (εἰ καί τινες ἀντιστρέφουσι τὰ ὀνόματα ταῦτα)· περὶ τοῦ οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος (Ἀριστοφ. Βάτρ. 970) ἴδε ἐν λ. **Κέως**.—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰς Παρατηρ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Θ', σ. 124 κἑξ.

Χῑουργής, ές, (*ἔργω) εἰργασμένος ἐν Χίῳ ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Χίων, Κριτίας ἐν Ἀποσπ. 28.

χιόω (χῑ), σημειοῦμαι διὰ τοῦ Χ ἢ διὰ σταυροῦ, Τζέτζ. 6.164. **2)** γράφω ἢ σημειοῦμαι σταυροειδῶς, Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3. 3.— Πρβλ. **χιάζω**.

χῑρᾰλέος, α, ον, ὁ ἔχων ῥαγάδας εἰς τοὺς πόδας, «χιραλέους· τοὺς κατὰ τοὺς πόδας κατερρηγμένους» Ἡσύχ.

χῑράς, χῑροπόδης, χῑρόπους, ἴδε χειρ-.

χῐτών, παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις **κιθών, ῶνος, ὁ**, τὸ ἔνδυμα τὸ φορούμενον κατάσαρκα, «ὑποκάμισον», Λατ. tunica· **1)** κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἔνδυμα μόνον τῶν ἀνδρῶν (διότι τῶν γυναικῶν τὸ ὑποκάμισον ἐκαλεῖτο **πέπλος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 42), χιτῶνα περὶ χροῒ δῦνεν Ὀδ. Ο. 60, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 155· ἐνίοτε ἔχει καὶ ζώνην, Ὀδ. Ξ. 72, 132, 154, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 345· καὶ ἐξικνεῖται μέχρι τῶν ποδῶν, (**τερμιόεις**), Ὀδ. Τ. 242, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 537· ἐκ λίνου, Ὀδ. Λ. 437, Ο. 513· ὅθεν περιγράφεται ὡς εὔννητος, Ἰλ. Σ. 596· ἤ, λαμπρὸς.., ἥλιος ὡς Ὀδ. Τ. 234· ὑπεράνω αὐτοῦ ἐφόρουν μανδύαν εὐρὺν (**φᾶρος** ἢ **χλαῖναν**), ὃν ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν ἀπεδύοντο (ἴδε ἐν λέξ. **χλαῖνα**)· οἱ ἐργάται ἐφόρουν μόνον χιτῶνα (ἴδε **γυμνὸς** 5), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 287, πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 389. **2)** ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις διακρίνονται δύο εἴδη χιτώνων, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἰδιαιτέρας ποικιλίας, — ὁ **Ἰωνικὸς** καὶ **ὁ Δωρικός**. Ὁ Ἰωνικὸς ἦν σχεδὸν ὁ αὐτὸς τῷ Ὁμηρικῷ, πεποιημένος ἐκ λίνου, μετὰ χειρίδων, καὶ ἐφόρουν αὐτὸν οὐ μόνον οἱ ἄνδρες ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες, Ἡρόδ. 1. 8., 5. 87, 88 (πρβλ. **χιτώνιον**)· εἰσήχθη δὲ οὗτος ὁ χιτὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐκ παλαιοῦ χρόνου, ἀλλ' ἀπέβαλον αὐτὸν οἱ ἄνδρες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περικλέους, Θουκ. 1. 6, Εὐστ. 954. 47· ἕνεκα τοῦ μήκους ἐκαλεῖτο **ποδήρης, ὀρθοστάδιος, στατός** (ἴδε τὰς λέξεις)· ἐντεῦθεν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα Θεόκρ. 2. 73. Τὸν δὲ Δωρικὸν ἐφόρουν οἱ ἄνδρες καθ' ἅπασαν τὴν δυσμικὴν Ἑλλάδα, παρελήφθη δὲ ἐν Ἀθήναις ὅτε ἐγκατελείφθη ὁ Ἰωνικός· ἦτο δὲ μάλλινος καὶ κυρίως τετραγωνοειδής, ἔχων βραχείας χειρῖδας ἢ ἁπλῶς ὀπὰς δι' ὧν εἰσήγοντο αἱ χεῖρες (**ἀμφιμάσχαλος**· — ὁ χιτὼν ὃν ἐφόρουν οἱ δοῦλοι καὶ οἱ πένητες ἦτο **ἑτερομάσχαλος**, πρβλ. **ἐξωμίς**)·— τὸν Δωρικὸν χιτῶνα ἐφόρουν καὶ αἱ Σπαρτιάτιδες, μάλιστα πολλάκις **σχιστόν**, ἤτοι ἀνοικτὸν κατὰ τὴν μίαν πλευρὰν καὶ συνδεόμενον διὰ περονῶν, Ἡρόδ. 5. 87· πρβλ. **φαινομηρίς**.— Ὑπὲρ τὸν χιτῶνα ἐφόρουν τὸ **ἱμάτιον**, ἐκαλεῖτο δὲ **μονοχίτων, οἰοχίτων, μονόπεπλος** ὁ φορῶν μόνον χιτῶνα καὶ οὐδὲν ἄλλο ἔνδυμα ἐπάνω αὐτοῦ (ἐν Σπάρτῃ τὰ κοράσια ἐφόρουν μόνον τὸν χιτῶνα, Εὐρ. Ἑκ. 933 καὶ Σχόλ.· ἐν Ἀθήναις τὰ μικρὰ παιδία)· ἀχίτωνες δὲ ἐλέγοντο οἱ φοροῦντες μόνον τὸ **ἱμάτιον**.— Ἡ λέξις ἐλέγετο καὶ ἐπὶ ὁμοίου ἐνδύματος παρ' ἄλλοις λαοῖς, Ἡρόδ. 1. 195., 2. 81., 7. 91. — Περὶ τοῦ χιτῶνος ἴδε Λεξικ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ., Becker Charicl. σ. 415 κἑξ. Ε. Τ. **II.** ἐπὶ στρατιωτῶν, θώραξ, πιθανῶς ἐκ δέρματος κεκαλυμμένου διὰ λεπίδων ἢ κρίκων μεταλλίνων, στρεπτὸς χ. Ἰλ. Ε. 113· χάλκεος χ. (πρβλ. Ἀχαιοὶ χαλκοχίτωνες) Ν. 439· κιθῶνες χειριδωτοὶ λεπίδος σιδηρέης, χιτῶνες μὲ λεπίδας σιδηρᾶς καὶ χειρῖδας, Ἡρόδ. 7. 61, πρβλ. 9. 22· διαφέρει τοῦ **θώρακος**, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 1. **III.** μέρος σανδαλίου, τὸ μέρος τὸ καλύπτον τὸν πόδα, ἡ ἀνωτέρα βύρσα ἐν τῷ πληθ, αὐτόθι 8. 2, 5· ἐν τῷ ἑνικῷ, Ἀριστ. Ῥητορ. 2. 19, 10. **IV.** μεταφορ., πᾶν ἔνδυμα, περίβλημα, θήκη ἢ κάλυμμα, λάϊνος χιτὼν (ἴδε ἐν λ. **λάϊνος**)· τειχέων κιθῶνες, τείχη, Ἡρόδ. 7. 139· ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ὄφεως, ὑποκάμισον ὀφιδίου, Εὐρ. Ι. Α. 288·— ἐν τῇ Ἀνατομικῇ, λεπτὸν δέρμα, ἐπιδερμίς, μεμβράνα, ἀμφὶ ὄψιν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, πρβλ. Ἀφορισμ. 1260· ὁ.. χ. τῆς καρδίας Ἀριστ. π. Ἀναπν. 20. 5· χ. ὑμενώδης, ἀραχνώδης ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 11, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 4· τοῦ ᾠοῦ οἱ χ. οἱ περιέχοντες αὐτόθι 6. 3, 8· χιτῶνες τριγλοφόροι, ἐπὶ δικτύων, Ἀνθ. II. 6. 11· χιτὼν ἀράχνης, ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης, Ἰακώψ. εἰς Ἀχιλλ. Τάτ. σ. 561· ἐν τῷ πληθ., οἱ φλοιοὶ ἢ τὰ καλύμματα πολλῶν σπόρων, βολβοειδῶν ῥιζῶν καὶ τῶν τοιούτων, ὡς παρὰ τῷ Οὐερ. tunicae, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 1. 4, 1, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἐλυτροειδής**. (Πιθανῶς ἡ λέξις εἶναι ἀνατολικῆς καταγωγῆς, Ἑβρ. k ttoneth, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2· ὁ Γενέσιος παραβάλλει τὴν λέξ. πρὸς τὸ k.thon, κλωστὴ βάμβακος.)—Ἴδε Κόντου Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 117.

χῐτωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χιτών**, γυναικεῖος χιτωνίσκος, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 141, πρβλ. Εὐστ. 1166, 52· καὶ ἀνδρικός, Ἀνθ. II. 11. 154.

Χῐτώνη, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις παρίσταται ὡς ἠσχολημένη εἰς τὴν θήραν καὶ φοροῦσα τὸν Δωρικὸν χιτῶνα, Καλλ. εἰς Δία 77, εἰς Ἄρτεμ. 225.

χῐτωνία, ἡ, ἔνδυμα, φόρεμα, Μελάμπους π. ἐλαιῶν τοῦ σώματος σ. 508, ἔκδ. Franz.

χῐτωνίζω, καλύπτω διὰ χιτῶνος, Γλωσσ.

χῐτώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χιτών**, κυρίως ὡς τὸ **χιτωνάριον**, λεπτὸν γυναικεῖον ἔνδυμα πολυτελές, Becker Charicl. σ. 428 Ε. Τ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 411, Πλ. 984, Λυσ. 48, 150, Ἀποσπ. 312· τὸ γυναικεῖον τοδὶ χ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 530·— ὡσαύτως ἐπὶ ἀνδρῶν, Λουκ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 37.

χιτωνισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χιτωνίσκος**, «χιτών, ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος· ὁ δὲ ἀνδρεῖος χιτωνίσκος· ὅ τινες ἐπενδύτην· τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον· χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελὲς» Εὐστ. 1166. 51.

χῐτωνίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 30.

χῐτωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **χιτών**, βραχὺς χιτών, (ὑπὲρ γονάτων Ξεν. Ἀν. 5. 4, 13), ἦτο δὲ ἀνδρικὸν ἔνδυμα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 946, 955, Λυσίας 117. 6, κλπ.· μετὰ ζώνης, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· ὥστε με .. θοἰμάτιον προέσθαι, καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χ. γενέσθαι Δημ. 583. 21, πρβλ. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 368C·— σπανιώτερον ἐπὶ γυναικῶν, Δημ. 403. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 13, 23, κ. ἀλλ.· σχιστὸς χ. Ἀπολλόδωρ. ἐν «Συνεφήβοις» 1.

χῐτωνο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν χιτῶνας, Γλωσσ.

χιτωνο φορῶ, φορῶ χιτῶνα, Εὐστ. εἰς Ἰλ. 975. 35.

χιών, όνος, ἡ· (ἴδε ἐν τέλ.)— ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «χιόνι», παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς πεσούσης ἤδη χιόνος, Ἰλ. Κ. 7, Χ. 152· ὡς δὲ χ. κατατήκετ' ἐν .. ὄρεσφιν Ὀδ. Τ. 205· ὕπερθε χ. γένετ', ἠύτε πάχνη Ξ. 476· τὸν Νεῖλον ῥέειν ἀπὸ τηκομένης χιόνος Ἡρόδ. 2. 22· ἐπὶ χιόνι πεσούσῃ αὐτόθι, πρβλ. 4. 50· χ. Ἰδαία Αἰσχύλ. Ἀγ. 564· ἥλιος .. τήκει πετραίαν χιόνα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 304· καὶ νιν .. χιὼν οὐδαμὰ λείπει Σοφ. Ἀντ. 830 — ἡ πίπτουσα χιὼν καλεῖται συνήθως **νιφάς, νιφετός**· ἀλλ' ἡ διάκρισις ὅμως αὐτὴ δὲν τηρεῖται, διότι λέγεται νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί, πυκνῶς πί-

πτοῦσι, Ἰλ. Μ. 278· χιὼν πίπτουσα Ἡρόδ. 4. 31· χιόνι κατανίφει Ἀριστοφ. Ἀχ. 138· βορέας χιόνα χέει Εὐρ. Κύκλ. 328. πρβλ. 661· χ. ἐπιπίπτει Ξεν. Ἀν. 4. 4, 11· χιόνες πολλαὶ γίνονται Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1, 24·— κατὰ τὸν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 7, χιὼν σφοδρὰ καὶ ἀθρόα φερομένη νιφετὸς ὠνόμασται. **II.** ὕδωρ ἐκ χιόνος, ὕδωρ ψυχρὸν ὡς πάγος, Εὐρ. Ἀνδρ. 214· χ. ποταμία ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1067, ἔνθα ἴδε Seidl. (1077)· — διὰ τῆς χιόνος κατέψυχον τὸν οἶνον, πρῶτον μὲν εἶδεν εἰ χιὼν ἔστ' ὠνία Εὐθυκλῆς ἐν «Ἀσώτοις» 1· οἶνον πιεῖν .. χιόνι μεμιγμένον Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 1· χιόνα πίνειν Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 10· τοῦ θέρους χιόνα .. ζητεῖς Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 30· ἡδὺ θέρους .. χιὼν ποτὸν Ἀνθ. Π. 5. 169· — σπάνιον ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 3. [Εἰ καὶ ῐ φύσει, ὅμως παρ' Ἐπικ. ῑ ἐν ἄρσει.] (Ἐκ τῆς √ΧΙ, ἥτις οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν √ΧΥ, ΧΕϜ, **χέω**· πρβλ. **χεῖ-μα, χειμών, χί-μετλον**· Σανσκρ. him, hi-mas, (nix, frigidus), hê-mantas (χειμών), Him-âlaya (τὰ Ἱμαλάϊα, = οἶκος χιόνος), Himavat (τὸ πεποικισμένον διὰ χιόνος, τὸ ὄρος; Imaüs, Emodus)· Λατ. hi-ems, hi-ber-nus· Ζενδ. zim-a (hiems)· Σλαυ. zi-ma· Λιθ. ze-ma (hiems). Ὁ Aufrecht ἀναγνωρίζει τὴν ῥίζαν ταύτην καὶ ἐν τῷ bimus (bi-hi-mus), κλπ.

χλαδός, ή, όν, καλῶς τεθραμμένος, παχύς, «χλαδόν· εὐτραφές» Ἡσύχ.· πρβλ. **χλαμυρός**.

***χλάδω**, παραλαμβάνεται καθ' ὑπόθεσιν ὡς ἐνεστὼς τοῦ **κέχλᾱδα**, ὅπερ εἶναι τύπος πρκμ. ἀπαντῶν παρὰ Πινδ.· καλλίνικος .. κεχλαδώς, ἐπὶ θριαμβικοῦ ἐπινικίου ὕμνου, Ο. 9. 4· κεχλάδοντας ἥβᾳ, ἐπὶ δύο νεαρῶν ἡρώων, Π. 4. 319· κέχλαδον κρόταλα Ἀποσπ. 48. Ἡ ἔννοια ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις εἶναι ἡ τοῦ χαίρειν, μεγαλοφώνως ἀγάλλεσθαι· ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τῷ τρίτῳ χωρίῳ ἡ λέξις ἐμφανῶς ἀναφέρεται εἰς ἤχους ἐκφραστικοὺς χαρᾶς, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ **κεχλήδεναι** διὰ τοῦ **ψοφεῖν**· ὁ Buttm. ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα, ὁ δὲ Κούρτ. παραβάλλει πρὸς τὴν λέξιν ταύτην τὸ ἐπίθ. **χλᾱ-ρός (χλαδρός)**, καὶ τὸ Σανσκρ. hlâd, hlâd-ê (gaudeo). Περὶ τῶν ἀνωμάλων τύπων **κεχλάδοντας, κέχλαδον**, πρβλ. **ἐρρίγοντι, πεφρίκοντας, κεκλήγοντες**.

χλαῖνα, Ἰων. **χλαίνη, ης**, ἡ, μέγα τετράγωνον χειμερινὸν ἱμάτιον, ὅπερ ἐφόρουν χαλαρὸν καὶ εὐρὺ ὑπεράνω τοῦ χιτῶνος (πρβλ. **οἰοχίτων**), παρ' Ὁμ. μόνον οἱ ἄνδρες πρὸς προφύλαξιν κατὰ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, ὡς νῦν φοροῦσι τὴν «κάππαν» οἱ χωρικοί, ἀνεμοσκεπής, ἀλεξάνεμος Ἰλ. Π. 224, Ὀδ. Ξ. 529· πυκνὴ καὶ μεγάλη Ξ. 522· κατεσκευάζετο δὲ ἐξ ἐρίων, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐπιθ. **οὔλη**, Δ. 50, κτλ.· ἐν Ἰλ. Κ. 133, ἡ χλαῖνα περιγράφεται ὡς **φοινικόεσσα, διπλῆ, ἐκταδίη**, — ἡ δὲ ἁπλῆ καλεῖται **ἁπλοΐς**, δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας Ἰλ. Ω 230, Ὀδ. Ω. 276· ἐφορεῖτο δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων, ἢ καὶ ἀπὸ ὤμοιϊν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν ὀρθὸς ἀναΐξας Φ. 118· καὶ συνεκρατεῖτο διὰ **περόνης**, ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν Ἰλ. Κ. 133·— ὅτε ἦτο ἀνάγκη νὰ μεταβῇ τις που ἐν σπουδῇ, ἀπέβαλλεν αὐτήν, βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε Ἰλ. Β. 183· ὣς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα Θόας .. καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν Ὀδ. Ξ. 500, Φ. 118·— ἐχρησίμευε προσέτι καὶ ὡς κάλυμμα τοῦ ὕπνου, ὡς νῦν τὸ ἐφάπλωμα (ἴδε ἐν λ. **δέμνιον**), δμῳῇσι κέλευσε δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι .. χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι Ἰλ. Ω. 646, Ὀδ. Δ. 299, Λ. 189, Ξ. 500, Υ. 4, 95· χλαῖναν καὶ ῥήγεα .. ἐνεύδειν Γ. 349· ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς λέγεται, μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης Σοφ. Τραχ. 540, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 606, Θεόκρ. 18. 19, Ἀνθ. Παλατ. 5. 165, 169, καὶ ἴδε **χλανίς**·— παρὰ τῷ Αἰσχύλ. φέρεται χθονὸς χλαῖνα, δηλ. χῶμα ῥιπτόμενον ἐπὶ τοῦ σώματος ὡς ἔνδυμα αὐτοῦ, Ἀγ. 872, πρβλ. λάϊνος χιτών, καὶ γῆν ἐπιέννυσθαι. — Ἡ **χλαῖνα** εἶχεν ἀξίαν, ὅθεν ἐτάσσετο ὡς βραβεῖον κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Ω. 230, Ἡρόδ. 2. 91. — Καλεῖται ὡσαύτως **φᾶρος** παρ' Ὁμ., καὶ παρὰ μεταγεν. **ἱμάτιον**, ἐν δὲ τῇ Λατινικῇ μεταφράζεται διὰ τοῦ pallium (ἴδε Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λ.)· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ **χλαῖνα** διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ἱματίου** ὡς πυκνοτέρα καὶ θερμοτέρα («χλαῖνα ἱμάτιον χειμερινὸν» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 715, Θεόπομπ. κωμικ. ἐν «Εἰρήνῃ» 5)· ἦτο ὅμως λεπτοτέρα τῆς σισύρας, (πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν ᾗ μήτε χλ. μήτε σ. συμφέρει, δηλ. εἰς τὴν ὁποίαν μήτε χρηστὸς μήτε φαῦλος ἢ ὀχληρὸς πολίτης συμφέρει, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1459, πρβλ. Σφ. 738). — ὡσαύτως ὁ **τρίβων** ἦτο ἔνδυμα τραχύτερον καὶ φαυλότερον, ἡ δὲ **χλανὶς** λεπτότερον καὶ μαλακώτερον, ἐν ᾧ ἡ **χλαμὺς** ἦτο ἱμάτιον βραχὺ καὶ στρατιωτικόν· καὶ ἡ **κατωνάκη**, ἐπανωφόριον ἐκ δορᾶς ζῴου (ὅπερ καλεῖ ὁ Εὐρ. ἐν Κύκλ. 80 τράγου χλαῖναν μελέαν). Ἡ μεγάλη ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ **χ-λαῖνα** καὶ τοῦ Λατ. laena (ἴδε Πλουτ. Νουμ. 7) ὑποδεικνύει ὅτι ἡ λέξις σχετίζεται καὶ πρὸς τὸ **λάχνη**, εἰ καὶ ἀμφιβάλλει περὶ τούτου ὁ Κούρτ. ἀρ. 537· (πρβλ. **χλανίς**).

χλαινίζω, περιβάλλω, σκεπάζω διὰ χλαίνης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 149· ἔνθα μνημονεύεται καὶ ὄνομα **χλαινιστής, οῦ**, ὁ.

χλαινίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χλαῖνα**, μὴ 'κούσῃς, ἄνθρωπε τὸ χλαινίον Ἀνθ. Π. 12, 40 (ἔνθα **χλαίνιον**).

χλαινο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων χλαίνας, κλέπτης τῶν χλαινῶν, ὡς τὸ **λωποδύτης**, Φρύν. (;)

χλαινουργική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χλαίνας, Γλωσσάριον.

χλαινο-φόρος, ον, ὁ φορῶν **χλαῖναν**, Γρηγ. Ναζ. Ἐπ. 150, σ. 869.

χλαινόω, μέλλ. **ώσω**, καλύπτω διὰ χλαίνης, ἐνδύω, καλύπτω, ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέῳ Ἀνθ. Παλατ. 9. 293· εἵμασι μιμηλοῖσι νόθον χλαίνωσε νομῆα Νόνν. Διονυσ. 1. 373.

χλαίνωμα, τό, ἔνδυμα, περίβλημα, χλαίνωμα λέοντος, χλαῖνα ἐκ δέρματος λέοντος, Ἀνθ. Πλαν. 104.

χλᾰμῡδη-φόρος, ὁ, ὁ φορῶν χλαμύδα, ἱππεύς· μάλιστα ὡς ἐπίθ. τῶν ἐφήβων, Θεόκρ. 15. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 25, πρβλ. 35.

χλᾰμύδιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χλαμύς**, καὶ ἐν χρήσει σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Μένανδρ. ἐν «Σικυωνίῳ» 2, Διόδ. 19. 9, Πλουτ. Ρωμ. 8, κλπ. **2)** εὐτελὲς περίβλημα, ὁ αὐτ. ἐν Φωκ. 29, Δημητρ. 9, κλπ.

χλᾰμῠδο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς **χλαμύδα**, Στράβ. 116, 118, 119, κλπ.

χλᾰμῠδο-ποιΐα, ἡ, κατασκευὴ χλαμύδων δι' ὑφάνσεως, Πολυδ. Ζ', 33, 159.

χλᾰμῠδουργία, ἡ, κατασκευὴ χλαμύδων, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χλαμυδουργοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 6· «εἴδη δὲ ἔοικεν εἶναι ταλασιουργίας μὲν ἡ χλαμυδουργία, ὑφαντικῆς δὲ ἡ χλαμυδοποιΐα» Πολυδ. Ζ', 33.

χλᾰμῠδουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ κατασκευάζων χλαμύδας, Πολυδ. Ζ', 159.

χλᾰμῠδο-φορέω, φορῶ χλαμύδα, = **ἐνθετταλίζομαι**, «ἐνθετταλίζομαι ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν» Πολυδ. Ζ', 46.

χλᾰμυδόομαι, παθ., ἐνδύομαι, περιβάλλομαι χλαμύδα, μειράκιον .. κεχλαμυδωμένον Νικόστρατ. ἐν Ἀδήλ. 6.

χλαμυρός, ά, όν, «τρυφῶν, πολυτελής, χλαμυραί· τρυφῶσαι. γρυπῶσαι» Ἡσύχ.· πρβλ. **χλαδός**.

χλᾰμὺς [ῠ], **ύδος**, ἡ· αἰτ. **χλαμύδα**, ἀλλὰ καὶ **χλάμυν** Σαπφὼ 68· — βραχὺς μανδύας, ὃν κυρίως ἐφόρουν οἱ ἱππεῖς, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 4· παρελήφθη δὲ μετὰ τοῦ **πετάσου** ἐκ Θεσσαλίας, Φιλήμων ἐν «Θυρωρῷ» 1, Πολυδ. Ι', 164, πρβλ. **χλαμυδοφορέω**· ἀλλὰ λέγεται Μακεδονικὸν περίβλημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 458. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔφηβοι ἐφόρουν τὴν χλαμύδα ὁσάκις ὑπηρέτουν ἔφιπποι ὡς περίπολοι, ἀλλ' ἀπέθετον αὐτὴν εὐθὺς ὡς ἐγίνοντο ἄνδρες, Φιλήμων ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀντίδοτον ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1, Ἀνθ. Παλατ. 7. 468· χλαμύδεσσ' ἀμφεμμένοι, οἱ ἔφηβοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 35, πρβλ. **χλαμυδηφόρος**· — ἐντεῦθεν, ἐκ χλαμύδος = ἐξ ἐφήβου, Πλουτ. 2. 752F, πρβλ. 754F· ἐκ χλαμύδος ᾤχετ' ἐς Ἀΐδα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 222·— ἐπὶ ἀγγέλων φαίνεται γενικῶς ὡς ἔνδυμα τῶν νέων καὶ φέρει αὐτὴν συνήθως ὁ Ἑρμῆς, Λουκ. Τίμ. 30 ὡσαύτως καὶ ὁ Ἔρως, Σαπφὼ 68, Ἀνθολ. ΙΙ. 12. 78, Φιλοστράτ. Εἰκ. 772. **2)** καθόλου, στρατιωτικὸς μανδύας, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀθάμαντι» 1, Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 11, Πλουτ. Φιλοπ. 11, πρβλ. 9, κλπ.· καὶ τῶν κηρύκων δέ, Ἀριστοφ. Λυσ. 987. **3)** ὁ μανδύας τοῦ στρατηγοῦ, Λατιν. paludamentum, Πλουτ. Περικλ. 35, Λύσανδρ. 13, κλπ.· ὃν ἐφόρουν καὶ βασιλεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Δημητρ. 42. κλπ.· ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ βασιλεῖς καὶ ἥρωες, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 41, Ἀθήν. 198Α. **4)** σπανίως ὡς ἔνδυμα τῶν ἀστῶν, Ξενοφ. Ἐφ. 1, 8.— Τὴν χλαμύδα μνημονεύει πρώτη ἡ Σαπφώ, ἀπαντᾷ δὲ ἡ λέξις ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ. Ἦτο ἔνδυμα βραχύτερον καὶ μικρότερον τοῦ ἱματίου καὶ ἐπερονᾶτο διὰ πόρπης κατὰ τὸν δεξιὸν ὦμον, ὥστε κατέπιπτεν ἐν καμπύλῃ γραμμῇ περὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος, πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 26· τὰ ἀνώτερα ἄκρα αὐτῆς τὰ ὁποῖα ἔπιπτον ἄνωθεν ἐκαλοῦντο πτέρυγες, ἴδε **πτερὸν** ΙΙΙ. 10. Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **χλανίς**. (Ἴδε ἐν λ. **χλαῖνα**).

χλᾰνίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χλανίς**, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπανωφορίου γυναικός, Ἡρόδ. 1. 195, Σοφ. Ἀποσπ. 400, Εὐρ. Ὀρ. 42, Ἰχ. 110, Ἀριστοφ. Λυσ. 1189.

χλᾰνιδίσκιον, τό, πιθαν. ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **χλανισκίδιον** παρ' Ἀρισταιν. 1. 11.

χλᾰνῐδο-ποιΐα, ἡ, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χλανιδοποιοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 6.

χλᾰνῐδο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων χλανίδας, Πολυδ. Ζ', 159.

χλᾰνῐδουργία, ἡ, (ἔργω) **χλανιδοποιΐα**, Πολυδ. Ζ', 31.

χλανιδοφόροι, οἱ φοροῦντες χλανίδας, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 745, ἔκδ. Β.

χλᾰνῐδωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ἐνδεδυμένος χλανίδα, Γλωσσ.

χλᾰνίς, ίδος, ἡ, ἐπανωφόριον μάλλινον ὡς **ἡ χλαῖνα**, ἀλλὰ

λεπτοτέρας κατασκευῆς, ἣν ἐφόρουν γυναῖκές τε καὶ ἄνδρες συνήθως ὡς κόσμημα μᾶλλον ἢ ὡς ἀναγκαῖον ἔνδυμα, πρῶτον παρὰ Σιμωνίδ. 44. 12, Ἡροδ. 3. 139, 140· ἐφόρουν δὲ αὐτὴν καὶ γέροντες, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 848, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀνταίῳ» 1· χλ. Μιλησία, δηλ. ἐκ λεπτῶν ἐρίων, Πλουτ. Ἀλκ. 23, πρβλ. 2. 583Ε· (ἔνθα ἡ γραφὴ **χλαμύδα** εἶναι ἡμαρτημ.)· χλανίδα φορεῖν, ὡς σημεῖον ἐκτεθηλυμμένου βίου, Δημ. 958 14, πρβλ. 558. 17· παρθενικοὶ.. χλανίσιν μαλακαῖς κατάθρυπτοι Εὔβουλ. ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 2, πρβλ. Μένανδρον ἐν «Ὀργῇ» 1· οὕτω, σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων Ἔφιππος ἐν «Πελταστῇ» 1, πρβλ. Ἀναξίλαν ἐν «Λυροποιῷ» 1· ἀντίθετον πρὸς τὸν **τρίβωνα** τῶν φιλοσόφων, Τέλης παρὰ Στοβ. 575. 26· ἐφορεῖτο καὶ κατὰ τὰς ἑορτάς, οὕτω, χλ. γαμική, γαμήλιος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1693· χλ. λευκή ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 414· — καὶ ὡς σκέπασμα τοῦ ὕπνου, Ἀνθ. Π. 5. 173· οὕτως, ὑπὸ τοὐμὸν κοιμωμένη χλανίσκιον Ἀλκίφρων 1. 38. (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε ἐν λέξ. **χλαῖνα**).

χλανίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **χλανίς**, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἕτερον ὑποκοριστ. **χλᾰνίσκιον**, τό, μικρὰ χλανίς, «ἱμάτιον λεπτὸν» (καθ' Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 519, Αἰσχίν. 18. 30 (πρβλ. **χλανὶς** ἐν τέλει)· — καὶ τρίτον ὑποκορ. **χλανισκίδιον**, τό, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1002· πρβλ. **χλανιδίσκιον**.

χλάνος, τό, μέρος τοῦ τραχήλου ἢ αὐχένος, Ἡσύχ.·—**χλανίτιδες**, αἱ, περιδέραια, «ὅρμοι παρθένων» ὁ αὐτ.

χλᾱρός, ά, όν, μόνον παρὰ Πινδ. ἐν Π. 9. 65 χλᾱρὸν γελᾶν, μετὰ χαρᾶς, εὐθύμως. (Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξ. πρὸς τὸ ῥῆμα ***χλάδω** ὃ ἴδε)· ὁ Ἕρμανν. νομίζει ὅτι εἶναι Δωρικ. ἀντὶ **χλωρόν**, ὁ δὲ Schneid. καὶ ὁ Böckh ἀντὶ **λαρόν**.— Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **χλαρόν**, **χλαρὰ** μὲ τέσσαρας σημασίας, ὧν οὐδεμία ἁρμόζει εἰς τὸ χωρίον τοῦ Πινδάρου).

χλεμερός, ά, όν, χλιαρός, θερμὸς καὶ **χλεμυρός**, ά, όν, χλοανθῶν, χλοερός, Ἡσύχ.

χλευάζω, μέλλ. **-άσω**, (χλεύη) χλεύην ποιοῦμαι, περιγελῶ μετὰ χλεύης, ἐπισκώπτων καὶ παίζων καὶ χλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 376· τοῖς καταγελῶσι καὶ χλ. καὶ σκώπτουσι Ἀριστ. Ῥητ. 2. 2, 12, πρβλ. Πλάτ. Ἐρυξ. 397D, Δημ. 348. 14, Πολύβ., κλπ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Πλουτ. Βροῦτ. 45., 2. 504F. **2)** μετ' αἰτ., ἐμπαίζω, περιγελῶ, καταγελῶ, μεταχειρίζομαι ὑβριστικῶς ἢ περιφρονητικῶς, τινά Δημ. 78. 12., 348 14., 1149. 19, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., Πλουτ. Ῥωμ. 10, κλπ.— Παθ., χλευάζομαι, ἐμπαίζομαι, καταγελῶμαι μὲ ὰ χλεύης, ὠργίσθησαν χλευάζεσθαί τ' ἐβόησαν Ἐπικράτης ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν Ἀδήλ. 1. 31, Ἀριστ. Προβλ. 29. 14, 10, Πλουτ. Σερτ. 13, 25.

χλεύαξ, ᾱκος, ὁ, κωμ. ἀντὶ **χλευαστής**, Πολυδ. Θ', 149.

χλευᾰσία, ἡ, χλευασμός, ἐμπαιγμός, Δημ. 705. 3, Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 6.

χλεύασμα, τό, ἐμπαιγμός, περίγελως, ἡ μετὰ καταγέλωτος γινομένη ὕβρις (Σουΐδ.), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 459, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΒ', 4).

χλευασμός, ὁ, ἐμπαιγμὸς μετὰ χλεύης, Δημ. 254. 3, Πολύβ., κλπ.· πὶ ἐχλευασμῷ Πολύβ. 8. 8, 5, κλπ..— ὡς τρόπος τοῦ λέγειν ἢ σχῆμα ῥητορικόν, εἰρωνεία, Ῥήτορες (Walz) τ. 8, σ. σ, 724. **2)** ἀστεῖα παιδιά, «ἀστεῖον», χ. ἐστί τι Πλουτ. Πομπ. 36, Ἄρατ. 39.

χλευαστής, οῦ, ὁ, ὁ χλευάζων, ἐμπαίζων χλευαστικῶς, Ἀριστ. Ῥητ. 2. 3, 9, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 230, Πολυδ. Θ', 149 κλπ.

χλευαστικός, ή, όν, ὁ δεδομένος εἰς τὸ χλευάζειν, ἀγαπῶν νὰ χλευάζῃ, Ἐπιφάν. 69. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Ϛ', 200.

χλεύη, ἡ, τὸ παρασκώπτειν, λέγειν ἀστεῖόν τι, ἀστεῖος λόγος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 202, ἐν τῷ πληθ.· χλεύην ποιεῖσθαι ἢ τίθεσθαί τινα (ἤ τι) χλευάζειν, ἐμπαίζειν μετὰ χλευασμοῦ, ἐμπαίζειν ὑβριστικῶς, Ἀνθ. Π. 7. 345, Φίλων 2. 111· χλεύης ἄξιος, ἄξιος χλευασμοῦ, Λουκ. Παράσ. 40, Ἡρωδιαν. 7. 8.

χλεύμενος, = **κεχλευασμένος**, ὡς ἐξ ἁπλοῦ τινος **χλεύω**, ἐσχημάτισται κατὰ τὰ **ἄρχμενος**, **βλήμενος**, **δέγμενος**, Ἐπιγρ. Λοκρίδος, CIG. 2759, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χλήδης, ου, ὁ, εὐνοῦχος καὶ **χληδάω**, = **χλιδάω**, Ἡσύχ.

χλῆδος, ὁ, φρυγανώδη χώματα, ἀποκαθάρματα, καὶ τὰ ὑπὸ ποταμῶν ἢ χειμάρρων καταββαζόμενα, ἢ ὅσα σαρώνει τις καὶ ῥίπτει ἔξω τῆς οἰκίας, Λατ. quisquiliae, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 14, Δημ. 1278. 4., 1279. 42.—Ὁ Σουΐδ. γράφει **χλίδος**. Ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι γνωστὸς ἐκ τοῦ Ἀρκαδ. 47, (εἰ καὶ παρ' αὐτῷ φέρεται **χλῖδος**) καὶ ἐκ τοῦ Ἁρποκρ. ἔνθα **χλῆδος**, πρβλ. τὴν λ. **χέραδος**.

χλιαίνω, μέλλ. -ᾰνῶ Ἀριστοφ. Λυσ. 386· πρκμ. **κεχλίαγκα** Ἡσύχ.· ἀόρ. α' **ἐχλίηνα** Ἑρμῆς παρ' Ἀθην. 599Α· ἀπαρ. **χλιῆναι** Ἀνθ. Π. 9. 244.— Παθ. ἀόρ. **ἐχλιάνθην**, Λουκ. Ἔρωτ. 40, κλπ.· (χλίω). Θερμαίνω, σεαυτὸν Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 90· κατὰ μικρὸν χλ. τινὰ Ἀριστ. Προβλ 8. 18· προοπτήσαντα χλιαίνειν τινά, θερμαίνειν πάλιν, «ξαναζεσταίνω», Ἄλεξις ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 11· ἀντίθετον τῷ ὀπτᾶν, Ἀριστ. Προβλ. 21. 25.— Παθ., θερμαίνομαι, γίνομαι θερμός, ζεσταίνομαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 64, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 7, 2· ἐπὶ τῶν ὑπὸ πυρετοῦ προσβεβλημένων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 143, πρβλ. 1012C. **2)** διαθερμαίνω, ἐξοργίζω.— Παθητ., διαθερμαίνομαι, ἐξοργίζομαι, Ἀνθ. Π. 5. 151, 165, 172., 12. 63, 125. [ῑ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ., Ἀλέξιδι, καὶ Ἑρμησ. ἔνθ' ἀνωτ.· ῐ ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἔνθα ὁ Bgk. **ἐχραινόμην**), καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι δακτυλικοῖς στίχοις· πρβλ. **χλιαρός**.]

χλίανσις, εως, ἡ, θέρμανσις, μαλάκυνσις, Θεόφιλος Πρωτοσπαθάριος π. Σφυγμῶν σ. 5 ἔκδ. τοῦ Ermerins.

χλιᾰρός, ά, όν, Ἰων. **χλιερός**, ή, όν, καὶ ός, όν, Νικ. Ἀλεξιφάρμ. 360 (χλίω) — ὡς καὶ νῦν ὑπόθερμος, «χλιός», Λατ. tepidus, Ἐπίχαρμ. 91b Ahr.· χλιαρὸν ὕδωρ Ἡρόδ. 4. 181· ἐπὶ ἐδεσμάτων, ταγηνίας.. χλιαροὺς Μάγνης ἐν «Διονύσῳ» 2, Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 8, ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 11, Ἀριστοφ. Ἀχ. 975· τὸ σῶμα ἡμῶν ἀτμίδα χλιαρὰν ἀφίησιν Ἀριστ. Προβλ 5. 36.—Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Ἱππ. 890Α. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπου, οἶδά σου τὰ ἔργα .. οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστὸς οὔτε ψυχρὸς Ἀποκάλυψ. Ἰωάννου κεφ. γ', στ. 15 καὶ 16· οὕτω, τὸ χλ. τὸ ἐν γλώσσῃ Πλούτ. 2. 902Α. (Πρβλ. **λιαρός**.) [ῑ ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις τῶν κωμικῶν· ἀλλὰ ῐ παρ' Ἐπιχ. (;) ἔνθ' ἀνωτ., Ἀλκμὰν 17· πρβλ. **χλιαίνω**.]

χλιᾰρότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **χλιαροῦ**, ἡ ἰδιότης τοῦ χλιαροῦ, τὸ ὑπόθερμον, μετρία θερμότης, Πρόκλ.

χλιαρο-ψύχιον, τό, ὑπόθερμον λουτρόν, Λατ. tepidarium, Γλωσσ.

χλιαρῶς, Ἐπίρρ., ἴδε **χλιαρός**.

χλίασμα, τό, μέσον θερμάνσεως, ὑπόθερμον κατάπλασμα διὰ πανίων βεβρεγμένων ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος, Λατ. fomentum, Ἱππ. 402. 27., 604. 1, κλπ.

χλιάω, εἶμαι χλιαρός, θερμός, χλιόωντι ποτῷ (Ἐπικ. μετοχ.) Νικ. Ἀλεξιφ 110, ἔνθα διάφ. γραφ. **χλιόεντι**.

χλῐδαίνομαι, Παθ., εἶμαι τρυφηλός, θρύπτομαι, ἁβρότητι χλιδαίνεσθαι, διάγειν ἐν χλιδῇ, δηλ. τρυφῇ, Ξεν. Συμπ. 8. 8.

χλῐδᾰνός, ή, όν, τρυφηλός, τρυφερός, χλιδανῆς ἥβης τέρψιν Αἰσχύλ. Πέρσ. 544· χλιδανῆς ἑταίρας βόστρυχον Εὐρ. Κύκλ. 500· ἐπὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πλουτ. Ἀλκ. 23.

χλῐδᾰνό-σφῡρος, ον, ὁ ἔχων ἢ ἡ ἔχουσα χλιδνά, ἁβρὰ σφυρά, ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρη .. χλιδανόσφυρος χορεύει Ἀνακρεόντ. 44. 7.

χλῐδάω, μέλλ. **-ήσω**· (χλιδή)·— ποιητ. ῥῆμα, εἶμαι χλιδανός, ἁβρός, λεπτός, χλιδῶσα μολπὴ Πινδ. Ο. 10 (11). 99· χλιδῶν πλόκαμος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 322· — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι μαλθακός, διάγω ἐν χλιδῇ βίον τρυφηλόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 833, Ἀριστοφ. Λυσ. 640· τινι, ἔν τινι πράγματι, τοῖς παροῦσι πράγμασι Αἰσχύλ. Πρ. 971· πλούτῳ Εὐρ. Ἀποσπ. 976· ὡσαύτως, χλιδῶ ἐπί τινι, ὑπερηφανεύομαι διά τι πρᾶγμα, δῶρ' ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς Σοφ. Ἠλ. 360.— Ἡσύχ.· «χλιδᾷ .... τρυφᾷ» καὶ «χλιδώσαις· τρυφώσαις».

χλῐδή, ἡ, (χλίω) λεπτότης, τρυφή, μαλθακότης, πολυτέλεια, ἡδυπάθεια, ἐπὶ πλεῖστον χλιδῆς ἀπίκετο Ἡρόδ. 6. 127· ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλ. Αἰσχύλ. Πρ. 466, πρβλ. **παροψώνημα**· χλ. καὶ ἁβρότης Πλάτ. Συμπ. 197D· ἐν χλιδῇ τεθραμμένοι Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 54· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ. **2)** ὡς φυσικὸν ἀποτέλεσμα τοιούτων ἕξεων ἐν τῷ βίῳ, ἀκολασία, ὕβρις, ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, μή τι χλιδῇ δοκεῖτε μήτ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με Αἰσχύλ. Πρ. 436· δυσπότμου χάριν χλ. Σοφ. Ο. Τ. 888· ὀγκωθεὶς χλιδῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 679. **3)** πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τοιοῦτον τρόπον τοῦ βίου, πολυτέλεια, πολυτελῆ ἐνδύματα, πολύτιμα κοσμήματα, Λατ. deliciae, Εὐρ. Ἴων 26· μυρίων πέπλων χλιδὴ ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ 960·— οὕτως ἐν τῷ πληθ., χλιδὰς πόντος ἥρπασε ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 424· ὡσαύτως ἐπὶ σωματικῶν θελγήτρων, παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις Αἰσχύλ. Ἱκ. 1003· καράτομοι χλιδαί, ἄφθονος καὶ πλουσία κόμη, ἀποτμηθεῖσα ἐκ τῆς κεφαλῆς, Σοφ. Ἠλ. 51· ζῶμα .. οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον, οὐ πολυτελῶς κεκοσμημένον, αὐτόθι 452· κόμας ἐμὰς .., παρθένιον χλιδάν, παρθενικὸν καύχημα, Εὐρ. Φοίν. 224.—Κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ. [Παρὰ τῷ Ψευδοφωκυλ. 200 ὑπάρχει ῑ.]

χλίδημα, τό, = **χλιδή**. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. (Νόθ.) 74.

χλίδος, εος, τό, = **χλιδή**, Ἴων παρ' Ἡσυχ.·— πρβλ. **χλῆδος**.

χλίδων, ωνος, ὁ, κόσμημα περὶ τοὺς βραχίονας ἢ περὶ τοὺς τραχήλους ἢ καὶ περὶ τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 34., 154. 9, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 11, Πολύζηλ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἐν τῷ πληθ., Διόδ. 18. 27, Πλούτ. 2. 145Α, Ἑβδ., κτλ. Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις πλημμελῶς τονίζεται, **χλιδών**, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. **χελιδὼν** IV. — Καθ' Ἡσύχ.: «χλίδωνες· κόσμος ὃν αἱ γυναῖκες περὶ τοῖς βραχίοσιν εἰώθασι φορεῖν καὶ τοῖς τραχήλοις».

χλῐδωνό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κοσμήματα εἰς τοὺς πόδας, «χλιδωνόπουν· χλίδωνας περὶ τοὺς πόδας ἔχοντα, τουτέστι περισκελίδας» Ἡσύχ.

χλίδωσις, εως, ἡ, κόσμησις, ἐν τῷ πληθ., «χλιδώσεσιν ἡμιόνων καὶ ἵππων περιδεραίοις» Πλούτ. 2. 145Α.

χλιερο-θαλπής, ές, χλιαρός, χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες Φιλόξενος παρ' Ἀθην. 409E.

χλιερός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ **χλιαρός**, ὃ ἴδε· τὸ δὲ **χλιηρὸς** παρ' Ἱππ. εἶναι ἐφθαρμένον.

χλιόεις, εσσα, εν, = **χλιαρός**, χλιόεντι διάφορ. γραφὴ ἀντὶ **χλιόωντι** ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 110.

χλιόομαι, παθ. = **σχίζομαι**, «χλιοῦται· σχίζεται» Ἡσύχ., ἔνθα ἴσως διορθωτ.: χιλοῦται· σιτίζεται.

χλίω [ῑ], εἶμαι ἢ γίνομαι θερμός, εὕρηται μόνον ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Αἰσχύλ. καὶ ἐν μεταφ. σημασίᾳ ὡς τὸ **τρυφάω**, ἀσώτως διάγω, εἶμαι μαλθακός, ὑπερηφανεύομαι, ἐπιχαίρω, οἱ δ' ὑπερκόπως ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα Χο. 137· ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον πέπλοισι βαρβάροισι .. χλίοντα προσφωνοῦμεν; Ἱκέτ. 235 (Ἐντεῦθεν **χλιάω**, **χλι-αρός**, **χλι-αίνω**, καὶ (τῇ παρεμβολῇ τοῦ δ) **χλιδ-ή**, **χλιδ-άω**, **χλοιδ-άω** (ἴδε Curt. Et. Gr. σ. 640).

χλιώδης, ες, ὀλίγον θερμός, ὑπόθερμος, μαλακοὶ πυρετοὶ καὶ χλιώδεις Ὀρειβάσ. τ. 1. σ. 502.

χλοάζω, μέλλ. **άσω**, (χλόη) εἶμαι ἢ γίνομαι χλοερός, πρασινίζω, ἐπὶ νέων φυτῶν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 5., 1. 5, 10· — ἐπὶ χρώματος, εἶμαι ζωηρῶς πράσινος, αὐτόθι 2. 8, 1, περὶ Θαυμ. 164, Νικ. Θηρ. 576. **II.** Μέσ., τρέφομαι ἐκ χλόης, τρώγω χλόην, δηλ. χόρτον χλωρόν, Ἱππιατρ. κτλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «χλοάζει· ἀνθηρός ἐστιν, ἀνθηρεύεται», καί: «χλοάζεσθαι· γαστρίζεσθαι», καί: «χλοάσουσι· βλαστήσουσιν».

χλοαίνομαι, = **χλοάζω**, γίνομαι χλοερός, πρασινίζω, Γρηγ. Νύσσ. 3. 427.

χλοανθεῖν· «χλωρὸν ἀνθεῖν» Ἡσύχ.

χλο-ανθής, ές, χλοερός, ἀνθηρός, Νικ. Θηρ. 550.

χλοᾰνός, ή, όν, πρασινωπός, Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Alemann. εἰς Προκόπ. σ. 25.

χλο-αυγής, ές, ὁ ἔχων λάμψιν χλοεράν, Λουκ. περὶ Οἴκου 11.

χλοάω, ποιητ. ἀντὶ **χλοάζω**, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 12, Νικ. Θηρ. 30, 237, 438, 777, Ἀνθ. Παλατ. 5. 292, κλπ.

χλοερός, **χλοερότης**, ἴδε ἐν λ. **χλωρ-**.

χλοερο-τρόφος, ον, ὁ παράγων χλόην, πράσινον χόρτον, χλοεροτρόφον .. πεδίον, «βοτανοτρόφον» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 826.

χλοερ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἡ φαινομένη χλοερά, ἔχουσα ὄψιν χλοεράν, πρασινωπήν, χλοερώπιδος ἄνθεα πέτρης Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. 255.

χλόη, ης, Δωρ. **χλόα**, ας, (ἐν λυρ. χωρίοις τοῦ Εὐρ. Ἱππολ. 1138, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1058, κ. ἀλλ.)· — τὰ πρῶτα πρασινωπὰ βλαστήματα τῶν φυτῶν κατὰ τὸ ἔαρ, μάλιστα δὲ νεόβλαστος σῖτος ἢ χόρτος, Ἡρόδ. 4. 34. Εὐρ. Ἱππόλ. 1138, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 422, κλπ.· χλόην νέμεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 735· ποτὸν ἀπὸ χλόης Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς καρπούς, Πλάτ. Τίμ. 80E· χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος, ἐπὶ νεοβλάστου σίτου, Λατ. seges in herba, Ξεν. Οἰκον. 17, 10· οὕτως, ἐν χλόῃ ἢ ἐν τῇ χλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν σπέρμασιν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 7, πρβλ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 4· πιαίνονται βόες χλόῃ κυάμων Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 7, 1 **2)** ποιητ., ἡ πρώτη βλάστησις τῶν δένδρων, τὸ φύλλωμα κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς **βλαστήσεως**, φύλλα, χλ. ἀμπέλου Εὐρ. Βάκχ. 12, πρβλ. Ἱκ. 258, Ἴωνα 1435, Ἑλ. 180, 1360. **3)** λαχανικόν, χόρτον, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 1, 5· «λιπαρὸς (λάβραξ) ἑφθὸς ἐν χλόῃ» Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 9, κ. ἀλλ. **II.** ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὡς προστάτιδος τοῦ νεοβλάστου σίτου, Ἀριστοφ. Λυσ. 836· πρβλ. **εὔχλοος**. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται καὶ αἱ λ. **χλό-ος**, **χλο-ερὸς** (**χλωρός**), πρβλ. Σανσκρ. har-is (viridis), har-inas· Ζενδ. zair-ina (κιτρινοπράσινος), Λατ. hel-vus, hel-veolus (gilvus?), ol-us ἢ hol-us, καὶ ἴσως fla-vus· Ἀρχ. Σκανδιν. gul-r, Ἀγγλο-Σαξον. geol-u (κίτρινος, Ἀγγλ. yellow)· Ἀρχ. Γερμ. gël-o (κίτρινος) grô-ju (vireo)· Ἀρχ. Σαξον grô-ni (πράσινος, Ἀγγλ. green)· Σλαυ. zel-ije (olera), zel-enu (viridis)· Λιθ. zál-ies, gel-tas (viridis), zol-e (herba))

χλοη-βάφος, ον, βεβαμμένος πράσινος, πλημμ. γραφ. παρ' Ἀρετ. ἀντὶ **χολήβαφος**.

χλοη-κομέω, εἶμαι πράσινος ὡς χλωρὸν φύλλον, τὸν ἴασπιν ἰδὼν περὶ χειρὶ δοκήσεις .. χλοηκομέειν Ἀνθ. Παλατ. 9. 750.

χλοηρός, ά, όν, = **χλοερός**, **χλωρός**, Εὐρ. Βάκχ. 107 (μετὰ διαφόρ. γραφ. **χλοήρει**), Χριστ. Πάσχων 676· πρβλ. Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 596, ἔνθα τὸ τοῦ Ἱππ. χλοηροῖσι λαχάνοις ἑρμηνεύει «τοῖς κηπαίοις ἡδύσμασι».

χλοη-τόκος, ον, ὁ τίκτων, παράγων νέους βλαστούς, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 45.

χλοηφαγέω, τρώγω χλόην, τὴν αἴσθησιν .. ἅτε χλοηφαγοῦσαν ἁπαλῶν καρπῶν καὶ βλαστῶν ἐμφορουμένων, ἀντιφιλονεικεῖν Φίλων τ. 2, σ. 340, 2.

χλοη-φάγος, [ᾰ], ον, ὁ ἐσθίων χλόην, βοτανοφάγος, χορτοφάγος, χλοηφάγα ζῷα 2. 238.

χλοηφορέω, φύω χλόην, εἶμαι χλοερός, εἶμαι πράσινος· Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 6. 5.

χλοη-φόρος, ον, ὁ φέρων χλωρὸν χόρτον ἢ φύλλα χλωρά, γαῖα, ἔρνεα Εὐρ. Φοίν. 647, 653· γῆ Φίλων 2. 494, κ. ἀλλ.

χλοιδάω, **χλοιδᾶν** παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **διέλκεσθαι** καὶ **χλοιδέσκουσαι** διὰ τοῦ **γαστρίζουσαι**.

χλοιόομαι, Παθ., = **χλοάω**, «χλοιοῦνται, ὡς εἰ καὶ χλωραίνονται ἔλεγε» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 596.

χλοιώδης, ες, ἴδε **χλοώδης**.

χλοό-καρπος, ον, ὁ φέρων ἢ παράγων χλωροὺς καρπούς, ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, Ὀρφ. Ὕμν. 5. 52, κλπ.

χλοό-μορφος, ον, ὅμοιος πρὸς χλόην, πρασινωπός, Ὀρφ. Ὕμν. 83. 6.

χλοοποιέω, παράγω χλόην ἢ βοτάνην, ὕδατος τὸ χλοοποιεῖν καὶ σήπειν Καισαρίου Πεύσεις 1. 43.

χλοο-ποιός, όν, ὁ παράγων χλόην ἢ βοτάνην, Κύριλλ. Ἱεροσ. σελ. 180.

χλόος, συνῃρ. **χλοῦς**, ὁ, χρῶμα πρασινοκίτρινον ἢ ὑποπράσινον, χλωρίασις, ὠχρότης, πολέεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἷλε παρειάς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1216· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς ἐς χλόον Γ. 298, Νικ. Ἀλεξιφ. 583, 592.

χλοσσός, ὁ, Ἰωνικὴ λέξις σημαίνουσα ἰχθύν, «χλοσσός· ἰχθὺς ὑπὸ Ἰώνων» Ἡσύχ.

χλουνάζω, «χλουνάζειν· κινύρεσθαι» Ἡσύχ.

χλούνειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἀγριόχοιρον, «χλούνειον, τὸ χοίρειον» Ζωναρ. σελ. 1855, κατὰ δὲ Σουΐδ.: «Χλούνειον, ὄνομα τόπου».

χλούνης, ου, ὁ, Ἐπικ. ἐπίθετ. τοῦ ἀγρίου χοίρου, ἡ δὲ χολωσαμένη .. ὦρσεν ἐπὶ χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα, «χλοεύνην, τὸν ἐν χλόῃ εὐναζόμενον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 539· χλοῦναι σύες Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 177· συῶν ἀγέλαι χλούνων (οὐχὶ χλουνῶν Ἀρκάδ.), αὐτόθι 168· ἀκολούθως μόνον **χλούνης** ὡς οὐσιαστ., = **κάπρος**, ἀγριόχοιρος, Ὀππ. Ἁλ. 5. 35, Νικ. Ἀποσπ. 2. 6· χλ. κάπρος Καλλ. εἰς Ἄρτ. 150. Οἱ παλαιοὶ διέφερον τὰς γνώμας ὡς πρὸς τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως: **1)** ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28, 2, λαμβάνει αὐτὸ = τῷ **τομίας**, εὐνουχισμένος, (διότι, λέγει, ὁ τοιοῦτος κάπρος ἐγίνετο μεγαλείτερος καὶ ἀγριώτερος), ἀκολουθοῦσι δὲ αὐτῷ πολλοὶ τῶν γραμματικῶν· δὲν φαίνεται δὲ παρὰ τῷ Ἀριστοτ. οὐδ' ὑποψία περὶ ἄλλης τινὸς σημασίας τῆς λέξεως· οὕτως ὁ Αἰλ. παρὰ Σουΐδᾳ συνάπτει χλ. τε καὶ γύνανδρος ἀνήρ, καὶ ὅ τε χλ. καὶ γύννις· ἀλλά, **2)** ἡ σημασία αὕτη οὐδόλως ἁρμόζει εἰς τὰ μνημονευθέντα χωρία, ἔνθα τὸ **χλούνης** εἶναι γενικὸν ἐπίθετον τοῦ ἀγριοχοίρου, καὶ Ἀριστοφ. ὁ Βυζ. παρ' Εὐστ. 772. 58 διαρρήδην ἀπορρίπτει τὴν ἑρμηνείαν **τομίας**, καὶ λέγει ὅτι πρέπει νὰ σημαίνῃ **μονιός**, ἐρημικός, μόνος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, κατά τε χαλεπότητα καὶ ἀλκήν. **3)** μία ἐκ τῶν ἑρμηνειῶν ἃς παρέχουσι τὰ Ἐνετ. Σχόλ. ἐν τόπῳ εἶναι **ἀφριστής**, ἔκ τινος Δωρικῆς λέξεως **χλουδεῖν**, = **ἀφρίζειν**. **4)** ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Ὁμηρ. Λεξικ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **χλοεύνης**, ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, κοιμώμενος ἢ κοιταζόμενος ἐν τῇ χλόῃ, ἐν τῷ δάσει, πρβλ. Α. Β. 1260, Ἐτυμολ. Μέγ. 812. 46. **5)** ὁ Ἡσύχ. συνάπτει τὴν ἑρμηνείαν ταύτην μετὰ τῆς τοῦ κλέπτου («**χλούνην**· λωποδύτην, τὸν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον»)· οὕτως ὁ Ἱππῶναξ 58 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, ἄνδρα δ' ἑσπέρης καθεύδοντα ἀπ' ὧν ἔδυσε .. χλούνης· οὕτω καὶ Ἀλέξανδρ. ὁ Αἰτωλὸς παρ' Ἀθην. 699C: ἢ φῶρας ἀναιδέας ἤ τινα χλούνην. — Τὸ ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 63) μνημονευόμενον χωρίον μακροσκελὴς μὲν ἆρα μὴ χλούνης τις ᾖ; οὐδὲν φῶς ἐπιχέει εἰς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Αἱ σημασίαι 2 ἢ 4 εἶναι αἱ πιθανώταται. — Περὶ τῶν ποικίλων σημασιῶν τῆς λέξεως ἴδε Σουΐδ. ἐν λ.

χλοῦνις, ἡ, λέξις τις ἀπαντῶσα ἐν Αἰσχύλ. Εὐμεν. 189, καὶ ὑποκειμένη εἰς τὰς αὐτὰς ἀμφιβολίας εἰς ἃς καὶ τὸ **χλούνης**, αἵτινες ἐπαυξάνονται ὡς ἐκ τῆς ἐφθαρμένης καταστάσεως τοῦ χωρίου (ἴδε Ἕρμανν. ἐν τόπῳ). Τὸ Μεδ. Ἀντίγραφον φέρει σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ (Schütz ἀποφθορᾷ) παίδων κακοῦται χλ., καὶ παρέχεται ἡ σημασία τῆς χλωρᾶς ἡλικίας, ἢ νεανικῆς ἀκμῆς καὶ ζωηρότητος. **2)** ἕτεροι παραδέχονται τὴν διόρθωσιν τοῦ Stanley (ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς πρώτης ἑρμηνείας τοῦ **χλούνης**). κακή τε χλοῦνις ἠδ' ἀκρωνία, εὐνουχισμὸς καὶ ἀκρωτηριασμός· ἀλλὰ πρβλ. **ἀκρωνία**.

χλουνός, ὁ, = **χρυσός**, Ἡσύχ.

χλοῦς, ὁ, συνῃρ. τοῦ **χλόος**, ὃ ἴδε, «χλοῦς, ἡ χλωρότης» Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. 596 «χλοῦς· ὠχρότης» Ἡσύχ.

χλοώδης, ες, γεν. εος, (εἶδος) πράσινος ὡς ἡ χλόη, κιτρινοπράσινος, χλωρός, Ἱππ. 1129 ἐν τέλει, πρβλ. Foës. O. c., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 8., 7. 9, 2.

χλωράζω, ἐσθίω τὴν ἐαρινὴν χλωρὰν βοτάνην, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

χλωραίνομαι, Παθ., γίνομαι χλωρός, κιτρινοπράσινος, «χλω-

ρανθείς, ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γεννηθείς. οὕτω Σοφοκλῆς ('Αποσπ. 953)» Σουΐδ.

χλωράς, ἄδος, ἡ, λέπυρον, φλοιός, Γλωσσ.

χλώρασμα, τό, = **χλωρότης**, 'Ιππ. 1169, Γαλην. 'Ιπποκρ. Γλωσσ. 'Εξήγ. 596.

χλωρ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χλωρόν, ἤτοι κιτρινοπράσινον αὐχένα, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Σιμωνίδ. 73· πρβλ. **χλωρηΐς**.

χλωράω ἢ **-έω**, = **χλωριάω**, χλωρήσαντα (ἔνθα νῦν: χλοήσαντα) ταῦτα πρὸς ὀλίγον αὐτίκα ἀπομαραίνεται 'Ιουλιανοῦ συμπόσιον ἢ Κρόνια 329D.

χλωρεύς, έως, ὁ, πρασινωπὸν ἢ κιτρινωπὸν πτηνόν, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ **χλωρίων**, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 13 καὶ 17, πρβλ. Πλίν. 10. 95.

χλωρηΐς, ΐδος, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ **χλωρός**, χλωροειδής, ἐπίθετον τῆς ἀηδόνος ἀπὸ τοῦ χρώματος, χλωρηῒς ἀηδὼν 'Οδ Τ. 518· πρβλ. **χλωρός, χλωραύχην**· κατὰ τὸν Σχολ. ἤτοι ἐν χλωροῖς διατρίβουσα .., ἢ διὰ τὸ χρῶμα.— Καθ' 'Ησύχ.: «χλωρηῒς ἀηδών· ἤτοι ἀπὸ τοῦ χρώματος ἡ χλωρά· ἢ διὰ τὸ ἐπὶ χλωρῶν καθέζεσθαι δένδρων· ἢ ἀπὸ Χλωρίδος τὸ γένος ἔχουσα».

χλωρίασις, εως, ἡ. ὠχρίασις, 'Ησύχ. ἐν λ. **χλωρὸν δέος**.

χλωριάω, γίνομαι ὠχρός, ἐχλωρίασε κάρτα 'Ιππ. 1134B, ὁρῶν αὐτὸν χλωριῶντα καὶ κρύφα δακρύοντα Λόγγος 4. 31.

χλωρίζω, μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι ὑποπράσινος ἢ ὑποκίτρινος, 'Εβδ. (Λευ. ΙΓ', 49, ΙΔ', 37).

χλωρίς, ίδος, ἡ, πτηνόν τι ὠχρὸν κατὰ τὴν κοιλίαν ἔχον περίπου τὸ μέγεθος τοῦ κορύδου, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 4., 9, 13, 4.

χλωρῖτις (ἐξυπακ. λίθος), **-ιδος**, ἡ, λίθος τις ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χλόης, Πλίν. 37. 56.

χλωρίων, ωνος, ὁ, πτηνόν τι κίτρινον μεγαλείτερον τῆς χλωρίδος, πιθ. Oriolus galbula, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 15. 3., 22, 1, Πλίν. 10. 45· πρβλ. **χλωρεύς, χλωρίς**.

χλωροειδής, ές, ἔχων ὄψιν πρασινωπήν, ὑποπράσινος, χλωροειδέστατος λίθος Θεφρ. π. Λίθ. 23.

χλωρό-κομος, ον, ὁ ἔχων χλωρὰ φύλλα, χλωρόκομος στέφανος δάφνης Εὐρ. Ι. Α, 759.

χλωρο-κυρτίς, ίδος, ἡ, εἶδος καρίδος, 'Ησύχ.

χλωρο-μέλᾰς, μέλαινα, μέλᾰν, ὠχρομέλας, Γαλην. εἰς 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ γ'.

χλωρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι χλωρόν, ὠχρόν, ὠχροποιός, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 6, 49, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Η. 479,— Καθ' 'Ησύχ.: «χλωρὸν δέος· τὸ χλωροποιόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος, χλωριάσεως ἐμποιητικός».

χωρό-πτῐλος, ον, ὁ ἔχων πτερὰ ὑποπράσινα ἢ κίτρινα, πελειάδες χλωρόπτεροι Αἰλ. π. Ζ. 16. 2.

χλωρός, ά, όν, ἀσυναίρετ. **χλοερός, ά, όν**, ὅπερ ὅμως ἀπαντᾷ μεθ' Ὅμηρον, (χλόη)· — πρασινοκίτρινος (ὡς εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ νέου χόρτου, τῶν νέων φύλλων, τοῦ νεοβλάστου σίτου ἢ τοῦ ἀώρου καρποῦ), ὑποπράσινος, πράσινος, χλωραὶ ῥῶπες 'Οδ. Π. 47· ὄρος .. χλωρὸν Ὕμν. εἰς 'Απόλλ. 223· χλοερὸς ὄζος 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 393· χλωραὶ ἐλάται Πινδ. 'Αποσπ. 148, Εὐρ. Βάκχ. 38· χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις Σοφ. Ο. Κ. 673· χλωρὰν ἀν' ὕλην Εὐρ. 'Ιππόλυτ. 17· δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν ὁ αὐτ. ἐν 'Ελ. 349, πρβλ. Σοφ. 'Αντιγ. 1133· χλοεραῖς λειμακος ἡδοναῖς Εὐρ. Βάκχ. 866· χλοερὰ στάδια, ῥέεθρα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 497, ἐν Φοιν. 660· — ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος Θουκ. 4. 6· τὰ .. ὑπὲρ γῆς χλωρὰ πάντων τῶν φυομένων τὸ πρῶτόν ἐστι Θεοφρ. 'Αποσπ. 20. 27. **2)** ὑποκίτρινος, μέλι χλωρὸν 'Ιλ. Λ. 631, 'Οδ. Κ. 234· ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον, ἐπὶ τῆς κιτρίνης ἄμμου, Σοφ. Αἴ. 1064. **ΙΙ.** καθόλου, ἔχων ἀνοικτὸν χρῶμα, χλωρὸς ἀδάμας, ὡς τὸ **πολιός**, 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 231· ἀχλὺς αὐτόθι 265· ἐπὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, Τραγικὸς παρὰ Πλουτ. 2. 767F· ἐπὶ ἄλλου ὕδατος, 'Ανθ. Π. 9. 669· — ἀλλὰ συνηθέστατα, **2)** ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς ἐπιδερμίδος, κιτρινοπράσινος, ὠχρός, χλωρὸς ὑπαὶ δείους 'Ιλ. Κ. 376, Ο. 4· χλωροτέρα .. ποίας ἔμμι Σαπφὼ 2. 14· — ἀκολούθως ὡς ἐπίθ. τοῦ φόβου, χλωρὸν δέος, «χλωροποιὸν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Η. 479, 'Οδ. Λ. 43, κλπ.· χλωρῷ δείματι Αἰσχύλ. 'Ικ. 566· δεῖμα χλοερὸν Εὐρ. 'Ικ. 599· — ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ἰατρ. συγγραφ., κίτρινος, ὠχρός, ὀφθαλμοὶ 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιητρ. 12· τὸ χλωρὸν = **χλωρότης**, αὐτόθι· ἐπὶ προσώπων προσβεβλημένων ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, Θουκ. 2. 49. **ΙΙΙ.** ὡς καὶ νῦν, ἀσχέτως πρὸς τὸ χρῶμα. χλωρός, δηλ. οὐχὶ ξηρός, πρόσφατος, μάλιστα ἐπὶ ξύλου, ῥόπαλον .., χλωρὸν ἐλαΐνεον, ἐκ χλωροῦ (προσφάτως κοπέντος) ξύλου ἐλαίας, 'Οδ. Ι. 320, πρβλ. 379· περὶ τοῦ ἐν 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 741 μηδ' ... αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν, ἴδε ἐν λ. **αὖος**· τὰ σφόδρα χλωρὰ ἄκαυστα 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 24, πρβλ. 3. 4, 10· κ. ἀλλ.· — ἀκολούθως ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων, χλωραὶ ἐέρσαι Πινδ. Ν. 8. 69· τυρὸς χλωρός, χλωρὸν τυρί, 'Αριστοφ. Βάτρ. 559, πρβλ. Λυσίαν 167. 8· ἐπὶ ἰχθύων, πρόσφατος, οὐχὶ παστός, 'Αθήν. 309B. **2)** μεταφορ., ἀνθηρός, ζωηρός, χλωρόν τε καὶ βλέποντα Τραγ. παρ' 'Ησυχ., ἔνθα «χλωρόν τε καὶ βλέποντα. ἀντὶ τοῦ ζῶντα· χλωρὸν γόνυ, χλοερὰ μέλεα Θεόκρ. 14. 70, 27. 66 (ἐντεῦθεν τὸ τοῦ 'Ορατίου genua virent)· χλωρὸν αἷμα, πρόσφατον, ζῶν, Σοφ. Τρ. 1055· τὸν 'Αχίλλειον τύμβον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ, «προσφάτῳ, νεαρῷ» (Σχόλ.), Εὐρ. 'Εκ. 129· χλωρὸν δάκρυ, ὡς τὸ 'Ομηρικὸν θαλερὸν δάκρυ, πρόσφατον, ἤδη ἀναβλύζον, Εὐρ. Μήδ. 906, πρβλ. 922, 'Ελ. 1189· οὕτω, χλωρὰ δακρύων ἄχνα Σοφ. Τρ. 848· ὡσαύτως, χλ. οἶνος, ἀφρίζων, Εὐρ. Κύκλ. 67 (ἐκτὸς ἐὰν ληφθῇ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ χρώματος, ὡς τὸ **κιρρός**).

χλῶρος, «χλῶρος τὸ κύριον ... τὰ μέν τοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεται, οἷον χλωρός, κτλ.» 'Αρκάδ. 69, 10· «Αἵμων υἱὸς Χλώρου τοῦ Πελασγοῦ» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Αἱμονία**.

χλωρο-σαύρα, ἡ, ἡ χλωρά, πρασίνη σαύρα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 58., 7. 22· ἴδε Δουκάγγ.

χλωρότης, ητος, ἡ, ἡ τοῦ χλωροῦ ἰδιότης, τὸ πράσινον χρῶμα, τῶν φυτῶν 'Αριστ. π. Φυτ. 2. 8, 1 (ἐν τῷ τύπῳ **χλοερότης**)· ὕλης Πλουτ. Φιλαμ. 3, πρβλ. 9. 952C. **ΙΙ.** ὠχρότης, αὐτόθι 395D, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΞΖ', 13).

χλωροφάγος [ᾰ], ον, ὁ ἐσθίων χλωρὰν τροφήν, χλόην, ἂν συμπατήσῃ φυτουργὸς τὴν χλωροφάγον κάμπην Μανασσ. κατὰ 'Αρίστανδρ. κ. Καλλιθέαν Δ', 53· — **χλωροφᾰγέω**, = **χλωράζω**, 'Ιππιατρ. σ. 41, 17.

χναῦμα, τό, νωγάλισμα, «μεζές», σπλάγχν' ὀπτᾶται, χναῦμ' ἥρπασται Μνησίμαχος ἐν «'Ιπποτρόφῳ» 1. 12 (ὡς ὁ Meineke ἀντὶ **χναύω**), πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 62· «χναύματα· τὰ βρώματα· καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα» 'Ησύχ., Παροιμιογρ. 367· — ὑποκορ. **χναυμάτιον**, τό, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 5, Τηλεκλείδης ἐν «'Αμφικτύοσι» 1. 14, προεψήσας μετὰ πολλοῦ πεπέρεως τὰ χναυμάτια 'Αθην. 381B· πρβλ. Meineke Κωμικ. 'Αποσπ. 3. 644.

χναυρός, ά, όν, νόστιμος, προκαλῶν ὄρεξιν, πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα χναυρότατα παρέκειτ' ἐπ' ἀμύλοις καθήμενα Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 17.

χναυστικός, ὁ, ὁ τοῖς χναύμασιν ἡδόμενος, λίχνος, τένθης «λιχούδης», Ποσείδιππος ἐν «'Αναβλέποντι» 1. 7.

χναύω, κυρίως, = **κνάω**, ἀλλ' ἐν χρήσει ὡς τὸ **τρώγω**, ἀποδάκνω, «ξετσιμπῶ», τρώγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μετ' αἰτ., 'Επίχαρμ. παρ' 'Αθην. 309F, Εὐρ. Κύκλ. 358, Εὔβουλ. ἐν 'Αδήλ. 15α· πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν Ἔφιππος ἐν «'Εφήβοις» 1.

χνοάζω, μέλλ. **άσω**, κυρίως ἐπὶ νεανιῶν, ἀρχίζουν νὰ φαίνωνται εἰς τὸ πρόσωπόν μου αἱ πρῶται λεπταὶ ὡς χνοῦς τρίχες, ὡς τὸ **χνοάω**, ἡβῶντας καὶ ἰούλῳ τῷ πρώτῳ χνοάζοντας 'Ιμέρ. σ. 516· καὶ ἐπὶ κορασίδων, ἄρτι χνοαζούσας αὐλητρίδας Μεταγέν. ἐν «Αὔραις» 1. 3, ἔνθα ἴδε Meineke. **ΙΙ.** χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, μόλις ἀρχόμενος νὰ ἔχῃ λευκὰς τρίχας (πρβλ. τὸ Σαιξπήρειον 'sable silver'd'), Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 742.

χνοάω, συνηθέστερος τύπος τοῦ **χνοάζω**, ἐπὶ νεανιῶν, μᾶλα τεά .. χνοάοντα Θεόκρ. 27, 49· οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τὴν παρειὰν χνοῶντα Λουκ. Διόνυσος 2· κόραις ἐῴκει, τὴν γένυν οὐκ ἐχνόα Θεόδ. Πρόδρ. σ. 173· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., χνοάοντα ἰούλους 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 779, πρβλ. 'Οππ. Κυνηγ. 4. 345. — ὡσαύτως περὶ αὐτῶν τῶν ἰούλων, χνοάοντες ἴουλοι, αἱ μόλις ἀναφαινόμεναι τρίχες, 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 43· ἔτι χνοάοντος ἰούλου δευόμενος 'Ανθ. Παλατ. παράρτ. 306· — ὡσαύτως ἐπὶ καρποῦ, σικυὸν χνοάοντα, μὲ τὸ χνοῦδί του, 'Ανθ. Παλατ. 6. 120· καὶ μεταφορ., χνοόωσαν χάριν ὄμβρου Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ-) 343.

χνόη, 'Ιον. **χνοίη**, ὡς τὸ 'Ομηρ. **πλήμνη**, ἡ, ἡ χοινικὶς τοῦ τροχοῦ διὰ τῆς ὀπῆς τῆς ὁποίας εἰσέρχεται ὁ ἄξων ἁμάξης Λατ. modiolus, ἄξων ἐν χνοίῃσιν Παρμεν. 8, Mullach· ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι Αἰσχύλ. Θήβ. 153· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας Σοφ. 'Ηλ. 745, πρβλ. 717· ἀντύγων χνόας Εὐρ. Ῥῆσ. 118· πρβλ. **σῦριγξ** ΙΙ. 2, **χοινικὶς** Ι.

2) μεταφ., χνόαι ποδῶν, αἱ ἀρθρώσεις περὶ ἃς στρέφονται οἱ πόδες, ὡς οἱ τροχοὶ περὶ τὸν ἄξονα, Αἰσχύλ. Θήβ. 371, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολιαστήν: «χνόας ποδῶν, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, ἢ παραβόλως τὸ συνεχὲς κίνημα τῶν ποδῶν».

χνόϊος, α, ον, χνοώδης, ῥοδίνην δ' ὁποῖα μῆλον χνοΐην ποίει παρειὴν 'Ανακρεόντ. 16. 19.

χνοΐζομαι, γίνομαι χνοώδης, ἀποκτῶ χνοῦν, Γαλην. τ. 14. 778.

χνόος, ὁ, 'Αττ. συνῃρ. **χνοῦς**, γεν. **χνοῦ**· τὴν δοτ. **χνοΐ** παρὰ Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 6. 10, 7, μεταβάλλει ὁ Schneid. εἰς **χροΐ**· (ἡ **χνοῦς**, «χνοῦν: τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου, 'Αριστοφάνης. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χνοῦν» Γραμματικὸς ἐν τοῖς 'Ανεκδότοις Bachm. 1. 418)· πᾶσα ἐλαφρὰ καὶ πορώδης οὐσία, ἁλὸς χνόος, ὁ ἀφρός, ὅστις συνάγεται κατὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης (πρβλ. **ἁλοσάχνη**), 'Οδ. Ζ. 226· πωλικὸς χν., ὁ ἀφρὸς τοῦ πώλου δηλ. τοῦ ἵππου, 'Ανθ. Παλατ. 6. 156· ὡσαύτως ἔρια ἐξεσμένα πρὸς πλήρωσιν προσκεφαλαίων ἢ στρωμάτων, 'Ιππ. 612· 301· — παροιμ. ἐπὶ μαλακῶν πραγμάτων· εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν

'Αριστ. 'Αποσπ. 59. **II.** ὁ λεπτὸς χνοῦς ὁ ἐπὶ τοῦ ἄνθους ἢ τοῦ σπέρματος φυτῶν τινων, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστορ. 2. 8, 4, πρβλ. Διόδ. 2. 59· τὸ χνοῦδι καρπῶν τινων, μήλων χνοῦς ἐπικαρπίδιος 'Ανθ. Παλατ. 9. 226· καὶ οὕτως, αἱ πρῶται τρίχες ἐπὶ τῶν παρειῶν ἢ τῆς σιαγόνος κτλ. τῶν νέων, Λατ. lanugo, χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει 'Αριστ. Νεφ. 978· κοῦρος ἔτ' ἀρτιγένειον ἔχων χνόον 'Ανθ. Παλατ. 9. 219· θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἤλθε παρειαῖς Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 37· [θηρίον] χνοῦ ἀνάπλεων 'Αριστ. περὶ τὰ Ζῷα 'Ιστ. 8. 27, 2. **2)** μεταφρ., ἐξωτερικὴ ἐπάνθισις ἀρχαϊκοῦ ὕφους, ὅ τε πῖνος αὐτῇ (δηλ. τῇ γλώσσῃ τοῦ Πλάτωνος) καὶ χνοῦς τῆς ἀρχαιότητος.. ἐπιτρέχει Διονύσ. 'Αλ. πρὸς Πομπ. 2· ἐπανθεῖ τις.. χνοῦς ἀρχαιοπινής ὁ αὐτ. περὶ Δημ. 38, πρβλ. 5, Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 79D.

χνοώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς λεπτὴν κόνιν, ὅμοιος πρὸς χνοῦν, Λατ. lanuginosus, χν. ποιεῖν τι 'Εμπεδ. παρὰ Γαλην. 3. 101, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 1. 10, 3, Διοσκ. 4. 69 καὶ 150.— 'Επίρρ. -δῶς. Γαλην. **II.** παρ' 'Ιππ. περὶ 'Αέρ. 290, ἀὴρ χν., ἀντίθετον τῷ **λαμπρός**, ὁμιχλώδης.

χοαῖος, α, ον, ὁ χωρῶν ἕνα χοῦν, αἰτεῖ σκύφον χοαῖον, καὶ πλήσας οἴνου Θασίου, ὀλίγον ἐπιρράνας ὕδατος, ἐξέπιεν, εἰπών, ὁ πλεῖστα πίνων, πλεῖστα κεύφρων θήσεται 'Ιππόλ. παρ' 'Αθην. 129E.

χοανεύω, συνηρ. **χωνεύω,** χύνω εἰς τύπον, εἰς μήτραν (**χόανον**)· χοανεύει 'Αριστ. Θεσμ. 57, πρβλ. 62· μετ' αἰτ., χύνω εἰς τύπον, μήτραν, χωνεύσεις.. βάσεις χαλκᾶς 'Εξδ. ("Εξ. ΚϚ', 37, πρβλ. Β' Παραλ. Β', 4, κ. ἀλλ.). — Μέσ., διέχεαν χαλκὸν πρῶτοι καὶ ἀγάλματα ἐχωνεύσαντο Ροῖκος κλπ. Παυσ. 8. 14, 8. **II.** χωνεύω, καμινεύω ἢ χύνω μέταλλον, 'Εξδ. (Β', Παραλ. ΑΔ', 17)·— Παθ., **χωνευθεὶς** Πολύβ. 34. 9, 11, Διόδ. 5. 35 **κεχωνευμένος** ὁ αὐτ. 16. 45, Πλουτ. Λούκουλ. 37.

χοάνη [ᾰ], συνηρ. **χώνη,** «χωνί», Λατ. infundibulum, δίκην δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο 'Αριστοφ. Θεσμ. 18, πρβλ. Φίλωνα 1. 245· κύλικας ἀντλεῖν διὰ χώνης Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1, 31· καταχεῖν ὥσπερ διὰ χώνης Πλάτ. Πολ. 411A· ὡς ὄνομα τοῦ λάρυγγος, 'Αλεξ. 'Αφρ. Προβλ. 2. 3· καὶ οὕτως ὡς σκωπτικὸν ὄνομα ἀνθρώπου πολυπότου, Πολέμων παρ' 'Αθην. 436E, κλπ. **2)** κοίλωμά τι ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἔχον τὸ σχῆμα χωνίου καλούμενον καὶ **ληνὸς** καὶ **πύελος**. Θεόφιλ. Πρωτοσπαθ. 135. 11. **II.** = **χόανος**, τὸ χωνοειδὲς χωνευτήριον τῶν μετάλλων (καὶ νῦν ἔτι καλεῖται **χώνη** ἐν Θράκῃ)· Διοσκ. 5, 85, Ποσειδώνιος παρ' 'Αθην. 233D, 'Ανθ. Παλ. 9. 528. — 'Ο τύπος **χοάνη** λέγεται παρὰ Μοίριδι 'Αττικός, ὁ δὲ τύπος **χώνη** 'Ελληνικός.

χόανος, ὁ, (χέω) σκεῦος ἐν ᾧ τὸ μέταλλον ἐχωνεύετο καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐχύνετο εἰς τὸν τύπον, φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν.. ἐφύσων 'Ιλ. Σ. 470 κασσίτερος.. ὑπὸ.. εὐτρήτου χοάνου θαλφθεὶς 'Ησ. Θεογ. 863, πρβλ. 'Εμπεδ. 211, 'Ιππ. 269. 31, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1299· - ποιητ. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ λίγδος, ὁ τύπος, εἰς ὃν χύνεται τὸ μέταλλον, 'Ανθ. Π. 9. 716. **II.** **χοάνη** I, χωνίον, «χωνί», 'Ιππ. 268· 27, ἐν τῷ τύπῳ **χῶνος**. — 'Εκ τῶν παλαιοτέρων συγγραφέων δὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ἂν ἡ ὀνομαστ. ἦτο **χόανος** ἢ **χόανον**· ἀλλ' ὁ 'Ιππ. καὶ ὁ 'Ησύχ. γράφουσι **χῶνος** ὡς ἄρσεν.

χοασπίτης, ου, ὁ, πολύτιμός τις λίθος εὑρισκόμενος ἐν τῷ ποταμῷ Χοάσπῃ, Πλίν. 87. 56,

χόδανος, ὁ, ἡ ἕδρα, ὁ πρωκτός, 'Ησύχ.

χοδιτεύω, ἀποπατῶ, 'Ησύχ., πρβλ. **κέχοδα.**

χοεῖον, τό, παρὰ Σουίδ. εἶναι πιθανῶς ἐφθαρμένον **ἀντὶ χόριον** II. 2,

χόες, χοεύς, ἴδε ἐν λ. **χοῦς** (A).

χοή, ἡ, (χέω) χύσις, χύσιμον, π. χ. ὑγροῦ, μέλιτος ἢ οἴνου, Λατ. libatio, ἐγίνετο δὲ ἡ χοὴ εἰς νεκρὸν ἢ εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ, (**λοιβὴ** δὲ ἢ **σπονδὴ** ἐκαλεῖτο ἡ γινομένη εἰς τιμὴν τῶν θεῶν), χοὴν χεῖσθαι νεκύεσσιν, ἔνθα λέγεται ὅτι συνέκειτο ἐκ μίγματος, μέλιτος, οἴνου καὶ ὕδατος, τρὶς ἐκχυνομένου, 'Οδ. Κ. 518, Λ. 56· ἡ συνήθεια ὅμως αὕτη πολλὰς ὑπέστη μεταβολάς, ἴδε Stanl εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 609, Erf. εἰς Σοφ. 'Αντιγ. 427· συχν. παρὰ τοῖς Τραγικ., οἵτινες ἀείποτε χρῶνται τῷ πληθ., ὡς καὶ ὁ 'Ηρόδ. 7. 43· χοὰς τύμβῳ χέουσα Αἰσχύλ. Χο. 88, πρβλ. 92, 109, Σοφ. Ο. Κ. 478, 'Ηλ. 84· χοὰς φέρειν τινὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 609, Χο. 15, κλπ.· χεῖσθαι γᾷ τε καὶ φθιτοῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 219, πρβλ. Χο. 154, Σοφ. Ο. Κ. 477· σπένδειν, κατασπένδειν, ἐπισπένδειν Εὐρ. 'Ορ. 1322, 1187, Αἰσχύλ. Χο. 149· πέμπειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 624, κλπ.· διδόναι τινὶ Σοφ. 'Αντιγ. 902, κλπ.· τυμβεύειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 406· ῥέειν, στάζειν Εὐρ. 'Εκ. 529, 'Ηρακλ. 1040· ὡσαύτως, χοαῖσι στέφειν τὸν νέκυν (πρβλ. ἐπιστέφω) Σοφ. 'Αντ. 431· ἱλάσκεσθαι γῆν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 22· πρβλ. **χοηφόρος.** **2)** ἐνίοτε λαμβάνεται ἐπὶ τῆς ὅλης θυσίας, ἥτις ὑπὲρ τῶν νεκρῶν προσφέρεται. Λατιν. inferiae, Σοφ. 'Ηλ. 406, Merrick εἰς Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ.) 605. **3)** σπανίως λέγεται ἐπὶ ἄλλων σπονδῶν πλὴν τῶν νεκρικῶν, Σοφ. Ο. Κ. 470, 1599. **II.** καθόλου, ῥεῦμα, ῥοαί, νάματα, 'Αχέροντας ἄρσενας χοὰς Σοφ. 'Αποσπ. 469·— ἐν Ο. Κ. 1599 φαίνεται ὅτι σημαίνει ἁπλῶς ὕδωρ. — 'Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ λέξις εἶναι ποιητ.

χοήρης, ες, χρησιμεύων εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν χοῶν ἐν 'Αθήναις (ἴδε **χοῦς** A. II), χοήρες ἄγγος Εὐρ. Ι. Τ. 960.

χοη-φόρος, ον, ὁ προσφέρων χοὰς εἰς τοὺς νεκρούς· **Χοηφόροι,** εἶναι τραγῳδία τοῦ Αἰσχύλου ἐν ᾗ ὁ χορὸς χέει χοὰς εἰς τὴν σκιὰν τοῦ 'Αγαμέμνονος.

χοΐδιον, τό, καὶ **χοΐδιον,** ὑποκορ. τοῦ **χοῦς.** 'Ανώνυμ. παρὰ Σουίδ., Λοβεκ. Φρύνιχ. 88.

χοϊκός, ή, όν, (**χοῦς** B) ὁ ἐκ χώματος, ἐκ γῆς, ὡς τὸ γήϊνος, **πήλινος,** Α' 'Επιστ. πρ. Κορινθ. ιε', 47, Κλήμ. 'Αλ. 981, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 613. **II.** ἴδε **χοῦς** (A) ἐν τέλει.

χοινίκη [ī], ἡ, (χοῖνιξ) = **χνόη,** Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Β. 104. — Πρβλ. **χοινικὶς** I.

χοινῑκιαῖος, α, ον, πεποιημένος ἐξ ἑνὸς χοίνικος ἀλεύρου, πόπανον Συλλ. 'Επιγρ. 523. 19.

χοινίκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χοινικὶς** II (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **χοινικίδα**), Κέλσ. 8. 3.

χοινῑκίς, ίδος, ἡς = **χοινίκη, χνόη.** Γαλην. **II.** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 91· πρβλ. **ὀρθοπρίων.** **III.** ὁ γῦρος τοῦ στεφάνου, Δημ. 616. 1., 756. 8. **IV.** = **χοῖνιξ** II, 'Αππ. 'Εμφυλ. 4. 30. **V.** σπήλαιον ἐν πετρώδει ἀκτῇ, Στράβ. 542.

χοινῖκο-μέτρης, ου, ὁ, ὁ μετρῶν διὰ χοίνικος, ὅπερ ἦν τὸ καθημερινὸν σιτηρέσιον τῶν δούλων, 'Αθήν. 272B.

χοῖνιξ, ῖκος, ἡ, (τὸ ἀρσ. γένος ἐν Ξεν. 'Αν. 1. 5. 6 ἤδη διωρθώθη), μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν = $^{1}/_{48}$ τοῦ μεδίμνου· ὁ δὲ μέδιμνος ἐχώρει περίπου 38 ὀκάδας, ἄρα ἡ χοῖνιξ, = πρὸς 315 δράμια σημερινά, ἀλλ' ὅρα Böckh Metrol. Untersuch 11. 9, καὶ Hussey W. and M. 13. 4, 'Ηρόδ. 1. 192, κλπ.· μία χοῖνιξ σίτου ἦτο τὸ καθημερινὸν σιτηρέσιον ἀνδρός, αὐτόθι 7. 187· ἡ γὰρ χ. ἡμερήσιος τροφή Διογ. Λαέρτ. 8. 18, πρβλ. **ἡμεροτροφίς**·— πιθανῶς δὲ τὸ κατώτατον ὅριον, ὅπερ οἱ δοῦλοι ἐλάμβανον, πρβλ. Θουκ. 4. 16, Θεόκρ. 15. 95, 'Αθήν. 272B (εἰ καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ σιτίνου ἀλεύρου ἀπὸ τοῦ κριθίνου συντελεῖ καὶ εἰς τὴν διαφορὰν τῶν σιτηρεσίων, ἴδε Arnold. εἰς Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.)· ἐντεῦθεν, ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται, δηλ. ὅστις τρώγει ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἄρτου, 'Οδ. Τ. 28· οὐδὲ τὴν χ. ἔτι λήψει Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 27· οὕτω καὶ αἱ παροιμίαι, ἐπὶ χοίνικος καθῆσθαι, δηλ. ἀργὸν καθῆσθαι, Πυθαγ. εἰς 'Αριστ. 'Αποσπ. 192, πρβλ. 'Αθήν. 452E, Πλούτ. 2. 703E, Perizon. Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 1. 26· καὶ κενεὰν ἀπομάξαι, ἴδε ἐν λ. **ἀπομάσσω** I. 2. **II.** ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, εἶδος ποδοκάκης ἢ ξύλου εἰς ὃ ἐνεκλείοντο οἱ πόδες πρὸς τιμωρίαν, 'Αριστοφ. Πλ. 276, Δημ. 270. 8· πρβλ. **πεντεσύριγγος,** καὶ **χοινικὶς** IV.

χοιρ-άγρα, ἡ, ἄγρα, κυνήγιον ἀγριοχοίρων, **κυνήγιον κάπρων,** Γεώργ. Φραντζ. 215. 12.

χοιρ-άγχη, ἡ, = **ὑάγχη,** Σώφρων 86 Ahr.

χοιρᾰδικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς **χοιράδας** (II), χοιράδες, τὰ χοιραδικὰ νοσήματα 'Ηρωδιαν. 'Επιμερ. 253.

χοιραδ-όλεθρον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ξανθίου,** Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 4. 138.

χοιρᾰδώδης, ες, πλήρης χοιράδων, βραχώδης, Στράβ. 140. **II.** (σημασ. II), χοιραδικός, ἔχων χοιράδας, Πλούτ. 2. 664F.

χοιράς, άδος, ἡ, ὅμοιος πρὸς χοῖρον ἢ πρὸς **τὰ νῶτα** χοίρου, χ. πέτραι, χαμηλοὶ βράχοι (μόλις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης) ὅμοιοι πρὸς τὰ νῶτα χοίρου (πρβλ. **μύρμηξ III,** καὶ τὸ τοῦ Οὐεργιλίου dorsum immane maris), Πινδ. Π. 10 81, 'Ανθ. Π. 9. 289 — ἐντεῦθεν ἡ χρῆσις τοῦ **χοιρὰς** ὡς οὐσιαστ., χ. **ἀμυδρά,** βράχος χαμηλός, μόλις φαινόμενος, 'Αρχίλ. 54, πρβλ. Θέογν. 576· ἀντίθετ. τῷ **σκόπελοι ὀξέες,** 'Ηρόδ. 2. 29· ἀκταὶ.. χοιράδες τε Αἰσχύλ. Πέρσ. 421· οὕτω, χ. Δηλίς, ὁ Δήλιος βράχος, δηλ. ἡ βραχώδης νῆσος Δῆλος, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 9· Δήλιοι χοιράδες Εὐρ. Τρω. 89 χ. Σηπιάς ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 1266· χοιράδες, αἱ Συμπληγάδες, Θεόκρ. 13. 24· αἱ χοιράδες νῆσοι, ἔξωθεν τοῦ Τάραντος, Θουκ. 7. 33. **II.** ἐν τῷ πληθ., οἰδήματα τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ κλπ., χοιραδικὰ πρήσματα, Λατ. scrophulae, 'Ιππ. 'Αφορ. 1248 (ἴδε Foës. Oec.), 'Ανθ. Π. 11. 333, Πλουτ. Κικ. 9 καὶ 26.

χοίρειος, α, ον, 'Επικ. **χοίρεος, η, ον·** (χοῖρος)·— ὁ ἀνήκων εἰς χοῖρον, κρέα χοίρεια 'Αριστοφ. Βάτρ. 338, Ξεν. 'Αν. 4. 5, 31· κόπρος 'Αριστ. 'Αποσπ. 255. **II.** χοίρεα (ἐξυπακ. κρέα), χοίρινα κρέατα, κρέατα χοίρου, 'Οδ. Ξ. 81· χοίρειον φαγεῖν Σέξτ. 'Εμπ. π Π. 3. 223, πρβλ. 'Ιππ. 1180A.

χοιρ-ἔλαφος, ὁ, 'Ινδικὸν εἶδος ἐλάφου, Κοσμᾶς 'Ινδικοπλ. 11, 7.

χοιρ-έμπορος, ὁ, ὁ ἐμπορευόμενος χοίρους, **Τιμαρίων ἐν** Notice des Mss. 2. 237.

χοιρεών, ῶνος, ὁ, χοιροστάσιον, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 429, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4, 8.

χοιριάω, εἶμαι ὅμοιος χοίρῳ, τοῦ χοιριῶντος τοῦδε καὶ κοπροφάγου Τζέτζ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Ὀξ. 3. 365.

χοιρίδιον [ĭ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χοῖρος**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 521, 806 κέξ., Πλάτ., κλπ.

χοιρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χοῖρον, ὁ τοῦ χοίρου, χοιρικὸς κόπρος Τζέτζ. εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 775, 33.

χοιρίνας [ĭ] (ἐξυπακ. πλακοῦς), ὁ, εἶδος πλακοῦντος· ἡ λέξις ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ **γλυκίνας, τυρακίνας,** Φιλόξεν. 3. 14, πρβλ. Ἀθήν. 647B, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 3. 641.

χοιρίνη, ἡ, εἶδος μικρᾶς θαλασσίας κόγχης ἣν οἱ Ἀθηναῖοι δικασταὶ μετεχειρίζοντο ὡς ψῆφον, (καλουμένη ἔτι καὶ νῦν **γουρουνάκι,** ἐκ τοῦ **γουροῦνι,** ὅ ἐστι **χοῖρος,** Σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. 129), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1332, πρβλ. Σφ. 333, 349.— Ὁ Σουΐδ. ἡμαρτημένως ἑρμηνεύει τὴν λέξ. ὡς σημαίνουσαν χοίρου τρίχα. [ῑ, ἐντεῦθεν ὁ πληθ. **χοιρῖναι,** Δινδ. εἰς Πολυδ. Η', 16.]

χοίρῐνος, η, ον, = χοίρειος, ὁ πεποιημένος ἐκ δέρματος χοίρου, ἀσπὶς Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 23.

χοιρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χοῖρος,** χοιρίδιον, «γουρουνόπουλον», Ἀριστοφ. Ἀχ. 740 κέξ.· πρβλ. **μυστικός.** **II.** ὑποκορ. τοῦ **χοῖρος** I. 2, Ἀριστοφ. Σφ. 1353.

χοίριος φαίνεται ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **χοίρειος** παρὰ Γαλην. καὶ Θεοφ. Νόνν.

χοιρίσκος, ὁ, ὑποκορ. **τοῦ χοῖρος,** Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7.

χοιρό-βιος, ον, ὁ διάγων βίον χοίρου, Κ. Μανασσ. Χρον. 625, 5080, Εὐστάθ. 1657, 11, κλπ.

χοιροβοσκέω, βόσκω χοίρους, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Ἐπιστ. 54.

χοιρο-βοσκός, ὁ, ὁ βόσκων χοίρους, «γουρουνᾶς», Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 282, πρβλ. **συφορβός, συβώτης.**

χοιρο-γρύλλιος, ὁ, ἑρμηνεύεται παρὰ τῷ Σουΐδ. καὶ Ἡσυχ. (ὅστις ποιεῖ αὐτὸ οὐδέτερ.) διὰ τοῦ **ἀκανθόχοιρος, ὕστριξ, ἐχῖνος, χερσαῖος·** ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Λευ. ΙΑ', 6, Δευτ. ΙΔ', 7, Ψαλμ. ΡΔ', 18) κεῖται εἰς μετάφρ. τοῦ Ἑβρ. sl.âphân, δηλ. hyrax Syriacus, μικρὸν ζῷον ὅμοιον πρὸς τὸν μυωξὸν ἢ ἀρουραῖον μῦν· δὲν δύναται νὰ εἶναι ὁ κόνικλος, διότι οὗτος δὲν εὑρίσκεται ἐν Παλαιστίνῃ· πρβλ. **ἀρκτόμυς.**

χοιρό-θλιψ, ιβος, ὁ, ἡ, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας (ἐκ τοῦ **χοῖρος** I. 2), **ὁ τὸ** γυναικεῖον **αἰδοῖον** ἀποθλίβων, Ἀριστοφ. Σφ. 1364.

χοιρο-κέφαλος, ον. ὁ ἔχων χοίρου κεφαλήν, «γουρουνοκέφαλος», Ἰω. Μαλαλ. σ. 120, 3.

χοιρο-κομεῖον, τό, τόπος περιπεφραγμένος ἐν ᾧ τρέφονται χοῖροι, χοιροστάσιον, χοιροτροφεῖον, Ἀριστοφ. Σφ. 844, Σουΐδ. **II.** ἐπίδεσμός τις οὗ χρῆσιν ποιοῦνται αἱ γυναῖκες, Ἀριστοφ. Λυσ. 1073· πρβλ. **φυλάκειον, σφενδόνη. χοιρόσακον, χοιροτροφεῖον** II.

χοιρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων, ἀποκτείνων, σφάζων χοίρους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 373. **II.** προπαροξ., χοιρόκτονοι καθαρμοί, ἁγνισμοὶ γενόμενοι διὰ τῆς θυσίας χοίρου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 283· οὕτως, αἷμα χ., αἷμα τοῦ σφαγέντος χοίρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 340· πρβλ. Müller εἰς Εὐμ. § 59.

χοιρο-μάνδριον, τό, μάνδρα χοίρων, χοιροστάσιον, Νικήτ. Χρον. σ. 537. 29.

χοιρό-νους, ουν, ὁ ἔχων νοῦν ἢ διαθέσεις χοίρου, τὸν κτηνωδέστερον, τὸν ἄντικρυς χοιρόνουν Μανασσ. Χρον. 6141.

χοιρο-πίθηκος. πίθηκος ἔχων ῥύγχος χοίρου, ἴσως Simia anubis. ἢ leucophaea (Sundevall), Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 11, 2, ἴδε Συλλογ. Ἐπιγ. 6131b.

χοιροπωλέω, (**χοῖρος** I. 2), εἶμαι πόρνη, Σουΐδ. ἐν λέξει **χοῖρος.**

χοιρο-πώλης, Δωρ. ας, α, ὁ πωλῶν χοίρους, χοιροπώλας Μεγαρικὸς Ἀριστοφ. Ἀχ. 818, Ἀποσπ. 485.

χοῖρος, ὁ, (ἀλλὰ ἡ, Ἱππῶναξ 31, Σοφ. Ἀποσπ. 217, Ἀριστοφ. Ἀχ. 764 ἐξ.)·— νέος χοῖρος, «γουρουνόπουλον» Λατ. porcus, Ὀδ. Ξ. 73, Ἡρόδ. 2. 48, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321, Ἀριστοφ. Ἀχ. 781, κλπ.· προσφέρεται ὡς μικροτάτη θυσία, Πλάτ. Πολ. 378A, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 8, 5, Δημ. 1269. 10· ὁ δ' ἴσως γαλαθηνὸν τέθυκε τὸν χοῖρον Ἡνίοχος ἐν «Πολυεύκτῳ» 1·— ἀκολούθως καθόλου, ὡς τὸ ὗς, σῦς. «γουροῦνι», ἤδη δέλφακες, χοῖροι δὲ τοῖς ἄλλοις Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 7, πρβλ. Μνησίμαχον ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 47, Πλουτ. Κικ. 7, κλπ. 2) ὡς τὸ porcus παρὰ τῷ Οὐάρρωνι R. R. 2. 4, 10, λέγεται ἐπὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου συχνάκις παρὰ τοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς, οἵτινες συνεχῶς παίζουσι μὲ τὴν λέξιν καὶ τὰ σύνθετα αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 774, κτλ.·— λέγεται ὅτι ἡ χρῆσις αὕτη ἦτο τῶν Κορινθίων, Σουΐδ. ἐν λ. **II.** ἰχθύς τις τοῦ ποταμοῦ Νείλου, Στράβ. 823, Ἀθήν. 312A, Γεωπ. (Ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι gharsh (terere), ὅθεν ghrish-vis, ghrsh-tis (aper), πρβλ. Ἀρχ. Σκανδ. gris-s (Ἀρχ. Ἀγγλ. gris ἢ grice, gris-kin, πρβλ. τὰ τοπικὰ ὀνόματα τῆς βορείου Ἀγγλίας Grisedale, Grisebeck), ὥστε ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως ἐξέπεσε τὸ s).

χοιρό-σακον, τό, **= χοιροκομεῖον** II, Ἡσύχ. ἐν λ. **χοῖρος,** ἔνθα: «χοῖρος· χοιρόσακα, μηχάνημά τι οὕτως ἐκαλεῖτο».

χοιρο-σπέλεθος, ὁ, κόπρος χοίρου, Παῦλ. Αἰγ. 7. 17.

χοιρο-σφαγεῖον, τό, σφαγεῖον χοίρων, Γλωσσ.

χοιρο-σφάγος, ον, ὁ σφάζων χοίρους, «χοιροσφάγος· θύτης» Ἡσύχιος.

χοιροσφάκτης, ὁ, ὁ σφάζων χοίρους, Εὐστ. Πονημάτ. 356, 80.

χοιρο-τροφεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται, χοιροστάσιον, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 116, Φρύν. Κωμικ. ἐν «Ποαστρίαις» 3. **II.** **= χοιροκομεῖον** II, Ἡσύχ.

χοιρο-φορβεῖον, τό, ἀγέλη χοίρων, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 678, Σουΐδ. ἐν λ. **συβόσιον,** ἣν ἑρμηνεύει : **χοιροφορβεῖον.**

χοιρο-φορέω, φέρω χοιρίδιον, ἐπὶ τῶν ἱερέων κατὰ τὰ ἐν Ἀθήναις τελούμενα **περίστια,** δηλ. καθάρσια·— ἐντεῦθεν **χοιροφόρημα,** τό, «χοιρίδιον» Ἡσύχ.

χοιρο-ψάλας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **-ης, = χοιρόθλιψ,** ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Κλήμ. Ἀλεξ. 33· «ψάλλε ἀντὶ τοῦ τίλλε· καὶ χοιροψάλας Διόνυσος ὁ τίλλων τὰ μόρια τῶν γυναικῶν» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1062.

χοιρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος χοίρῳ, χοιροειδής, Γρηγ. Ναζ. II, 292B, Ἰω. Χρυσ. Ὁμιλ. εἰς τὸ κατὰ Ματθ. Εὐαγγ. ζ', 6, κλπ.

χοιρωδία, ἡ, τρόπος ἁρμόζων εἰς χοῖρον, τρόπος χοιρώδης, «ὑομουσίας, τῆς χοιρωδίας, τῆς ἀπαιδευσίας» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 986.

χολ-ᾰγωγός, ον, ὁ ἐξάγων κάτωθεν χολήν, ἐπὶ φαρμάκου, Γαλην. Ἱππ. Ἀφορ. 4, κλπ.

χολαίνω, = χολάω, Αἰσώπου Μῦθοι 197, ἔκδ. Κοραῆ σ. 369, Τζέτζ. 2, 570(;).

χολαῖος, α, ον, ὁ τῆς χολῆς, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν χολήν, «χολαῖον· τὸ ἧπαρ» Σουΐδ.

χόλ-απτος, ον, ἐξαφθεὶς τὴν **χολήν,** Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Bibl. de l'école des chartes τ. 2, σ. 413.

Χολαργεύς, έως, ὁ, κάτοικος τοῦ δήμου **Χολάργου,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 855. κτλ.

χολάς, άδος, ἡ, συνήθως ἐν τῷ πληθ. **χολάδες,** τὰ ἔντερα, Ἰλ. Δ. 526, Φ. 181, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 123· ἐξ ὧν κατεσκευάζοντο χορδαί, Ἀνθ. Παλατ. 11. 352·— παρὰ τοῖς κωμ. εὑρίσκομεν καὶ τύπον **χολλάδες,** Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 19, Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσι» 3· πρβλ. **χόλιξ** **II.** ἐν τῷ ἑνικῷ, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ ὑποχονδρίου καὶ τῆς λαγόνος, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 1. 13, 1. **III.** εἶδος σμαράγδου, Πλίν. 37. 18. (Πρβλ. χορ-δή. **χόλ-ιξ·** Σανσκρ. (Βεδ.) hir-â (viscera)· Λατ. har-u-spex, har-iolus, hi-ra, hill-ae (δηλ. hir-ulae)· Ἀρχ. Σκανδ. gör-n, πληθ. gar-nir· Λιθ. zar-nà (πρβλ. Γερμ. darm).)

χολάω, (χολή) ὡς τὸ **μελαγχολάω,** εἶμαι πλήρης μελαίνης χολῆς, εἶμαι μελαγχολικός, μανικός, ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν Ἀριστοφ. Νεφ. 833· ὃ δὲ χολᾶν ποιεῖ, γάστριν καλοῦσι καὶ λάμυρον Ἐπικράτης ἐν «Δυσπράτῳ» 1. 7, Στράβ. ἐν «Φοινικίδι» 1. 7. **II.** **= χολόομαι,** εἶμαι ὠργισμένος, πλήρης θυμοῦ, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 84, Νικ. Θηρ. 140, Μόσχ. 1. 10, Διογ. Λαέρτ. 9. 66· οὕτως ἐν τῷ παθ., εἴ τις ἁμαρτωλοῖσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο Θέογν. 325.

χολεμεσία, χολεμετέω, ἀδόκιμον ἀντὶ **χολημ-,** Λοβέκ. εἰς Φρύν. 706.

χολέρα (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 355), ἡ γνωστὴ φθοροποιὸς νόσος, καθ' ἣν τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος, (χολή, χολαὶ) ἐξέρχονται βιαίως ἐκ τοῦ σώματος δι' ἐμέτου καὶ κενώσεων, Ἱππ. 134E, 404. 47, κ. ἀλλ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2, 5· ἐν ᾧ ξηρὰ χολέρα εἶναι ἰσχυρὰ ἔμφραξις τῆς κοιλίας, Ἱππ. 404. 55· ἴδε Foës Oec. (Τὴν ἐκ τοῦ **χολή** ἐτυμολογίαν ἔχει ὁ Κέλσος καὶ ἕτεροι· ὁ δὲ Ἀλέξ. Τραλλ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ **χολάς, χολάδες).** **II.** = σωλήν, ἡ ὑδροχόη ἢ ὑδρορρόη ὀροφῆς, Ἡσύχ.· φέρεται **χολέδρα,** παρ' Ἀρχιμήδ. σ. 145 Ox., Φίλων Βελοπ. σ. 98, Ὡραπόλλ. 1. 21.

χολεριάω, πάσχω ἐκ χολέρας, Διοσκ. 1. 160, Πλούτ. 2. 974B, Γαλην. τῶν κατὰ τόπους 7, 5.

χολερικός ή, όν, ὅμοιος πρὸς χολέραν ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν, πάθεα Ἱππ. 1230A, Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 1. 131. 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ πάσχων ἐκ χολέρας, Διοσκ. 4. 4, Πλούτ. 2. 831A. —Ἐπίρρ. -κῶς, ἐντεῦθεν, χ. ληφθῆναι, προσβληθῆναι ὑπὸ χολέρας, Διογ. Λαέρτ. 6. 76.

χολερώδης, ες, (εἶδος) ὁ ὅμοιος πρὸς χολέραν, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 205E.

χολέω, = χολόομαι, Μαλαλ. 362. 1.

χολή, ἡ, τὸ γνωστὸν ἐν τῇ τοῦ ἥπατος κύστει ὑγρόν, Ἀρχίλ. 118, Αἰσχύλ. Χο. 182. Σοφ. Ἀποσπ. 733, Εὐρ., Θουκ. 2. 49, κλπ., ἴδε Foës. Oec. Hipp.· χ. μέλαινα. μαύρη, δηλ. νοσώδης χολή, Ἱππ. Ἀφορ. 1249. πρβλ. Πλουτ. Τιμ. 83C· ξα θή χ. Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· πυρρὰ Γαλην.· χολὴν ἐμεῖν Νικοφῶν

ἐν «Σειρῆσι» 1·— παροιμ., πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ Σοφ. Ἀποσπ. 733· ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2, 12· χολῇ ἀλείφειν, παροιμ. ἐπὶ τῶν κινούντων τὴν ἀντιπάθειάν τινος πρός τι, ἐκ τῆς συνηθείας τῶν μητέρων αἵτινες ἤλειφον δ ἀ χολῆς τὰς θηλὰς τῶν μαστῶν ὅτε ἤθελον νὰ ἀπογαλακτίσωσι τὰ τέκνα, Δίφιλος ἐν «Συνωρίδι», 2. 2) πληθ. χολαί, ἡ χοληδόχος κύστις, Σοφ. Ἀντιγ. 1010· καλεῖται καὶ δοχαὶ χολῆς παρ' Εὐρ. Ἠλ. 828· τὸ ἑνικ. χολὴ κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Αἰσχύλ. Πρ. 495, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 9, κ.ἀλλ.· ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 4. 2, 2, ζῷα οὐκ ἔχοντα χολήν, νοοῦνται φανερῶς ζῷα, στερούμενα τῆς χοληδόχου κύστεως, νεώτεροι δὲ ἀ ατομικοὶ εὗρον τὰ μνημονευόμενα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ζῷα ὡς ἄχολα πράγματι ὡς ὄντα τοιαῦτα, πρβλ. ἐπίχολος. 3) μεταφορ. παρὰ ποιηταῖς, ὡς τὸ χόλος (ὃ ἴδε), Λατ. bilis, πικρία διαθέσεως, ὀργή, θυμός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1660, Ἀριστοφ. Εἰρ. 66· ἢ δοκεῖς γυναιξὶν οὐ χολὴν ἐνεῖναι ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 464· οὐδεὶς χολὴν οὐδ' ὀργὴν ἔχων φανήσεται Δημ. 778. 8· πάνυ ἐστί μοι χολή, ἀνακινεῖ τὴν ὀργήν μου, μὲ ταράττει, Ἀριστοφ. Ὄρν. 4· χολὴ ἐπιζεῖ, ἀναβράζει, πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου bile tum et jecur, Ἀριστοφ. Θεσμ. 468· χολὴν κινεῖν τινι ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 403, πρβλ. Φερεκράτην ἐν «Κοριαννοῖ» 3. II. τὸ μέλαν τῆς σηπίας ὑγρόν, ὁ θόλος, Νικ. Ἀλεξ. 473 Θηρ. 561. III. οἱ Ἑβδ. διὰ τῆς λέξεως ταύτης μεταφράζουσι τὸ Ἑβρ. rôsh, δηλητηριῶδες φυτόν, διαφόρως ἑρμηνευόμενον, Ψαλμ. ΞΗ', 22, Ἱερ. Η', 14· πρβλ. ῥίζα πικρίας Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ιβ', 15, (Πρὸς τὰ χολ-ή, χόλ-ος, πρβλ. Λατ. fel· Ἀρχ. Σκανδ. gall, Ἀγγλο-Σαξ. geall-a, Ἀρχ. Γερμ. gall-â (gall)· Σλαυ zlŭ ci·— πιθανῶς ἡ λέξις παρήχθη ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ὑγροῦ, καὶ χολ-ὴ σχετίζεται πρὸς τὰ χλό-η, χλω-ρός, ὑποπράσινος·— ἡ σχέσις τοῦ Λατ. bilis εἶναι ἀμφίβολος, ἴδε Κούρτ. ἀρ. 200.)

χολή-βαφος, ον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χολῆς, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13· κοινῶς χλοήβαφος.

χολ-ηγός, ός, ὁ ἐξάγων κάτωθεν χολήν, Ἱππ. 418. 6 καὶ 37, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα πλημμελ. φέρουσι χοληγαγικὸς καὶ -ηγαγός.

χολη-δόχος, ον, ὁ δεχόμενος περιέχων τὴν χολήν, κύστις χ., εἰς ἣν ἐκ τοῦ ἥπατος συνάγεται ἡ χολή, καὶ χοληδόχος (ἄνευ τοῦ κύστις) Γαλην. τ. 3, σ. 208, τ. 4, σ. 10?, 143, 381· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 635.

χολ-ημεσία, ἡ, ἔμετος χολῆς, Πολυδ. Β', 214, Πλούτ. 2. 692F. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χολ-ημετέω, ἐμῶ χολήν, Ὀρειβάσ. 80. Matth.

χολίκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ χόλιξ, Θεοφρ. Χαρακτ. 9, Πολυδ. Ϛ', 52.

χολικός, ή, όν, (χολή) πάσχων ἐκ χολῆς, Πλούτ. 2. 101C.

χόλιξ, ικος, ἡ, μεταγεν. ὁ (Λοβέκ. εἰς Φρύν. 310, Δινδόρφ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 576)·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. χόλικες, ὡς τὸ χολάδες, τὰ ἔντερα τῶν βοῶν, χόλικες βοὸς Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 13, Εὔβουλος ἐν «Λάκωσιν» 1, 4· καὶ ἄνευ τοῦ βοός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. ἔνθ' ἀνωτ., 52· χόλικες ἑφθαὶ ὁ αὐτ. ἐν ἐν Εἰρ. 717· καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1179·— περὶ τοῦ κρόκης χόλιξ, ἴδε κρόκη I. 3. (Ἴδε ἐν λ. χολάς.)

χόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ χολή, Μάρκ. Ἀντωνῖν. 6. 57.

χόλιος, α, ον, καὶ ος, ον, πλήρης χόλου, ὠργισμένος, οἶδεν Ὅμηρος, καὶ Δία συγγράψας τῇ γαμετῇ χόλιον Ἀνθ. Παλ. 9. 165.

χολλάς, ἴδε χολάς.

Χολλεῖδαι, «δῆμος τῆς Λεωντίδος φυλῆς» Στέφ. Βυζ., Ἁρποκρ.

Χολλείδης, ου, ὁ, κάτοικος τοῦ δήμου Χολειδῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 406, Λυσίας 134. 12, κλπ.· συχνάκις φέρεται Χολλείδης, ἀλλ' ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 798 κἑξ., Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Χολλεῖδαι.

χολο-βαφής, ές, γεν. έος, = τῷ ἑπομ., Ῥήτορες (Walz) τ. 4, σ. 148.

χολο-βάφινος, η, ον, ὁ βεβαμμένος μὲ βαφὴν ὁμοίαν πρὸς χολήν, πρασινωπὸς ἢ κιτρινωπός, Ἀριστ. π. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 1, 2, Πολυδ. Β', 214· πρβλ. χολάφινος.

χολό-βαφος, ον, = τῷ προηγ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 4.

χολο-δόχος, ον, = χοληδόχος, Γαλην. τ. 4, σ. 143.

χολο-ειδής, ές, = χολώδης, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15, Νικ. Θηρ. 435.

χολόεις, εσσα, εν, πλήρης χολῆς, πολλάκις δ' αὖ χολόεντας ἀπήρυγε νηδύος ὄγκους Νικ. Θηρ. 253, Ἀλεξιφ. 12, 17, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 381.

χολοί-βαφος, ον, ποιητ. ἀντὶ χολοβαφής, νέρθε δὲ πώγων ἔπλεθ' ὑπ' ἀνθερεῶνα χολοίβαφος, «χολῆς χρώματι βεβαμμένος, χολώδης, χλωρός, χρυσίζων» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 444.

χολοι-βόρος, ον, καταβιβρώσκων ὡς χολή, φύρσας δὲ πληγῆσι χολοιβόρον ἰὸν ἐρύξεις, «τὸν ὁμοίως τῇ χολῇ κατατρώγοντα» (Σχόλ.), Νικ. Θηρ. 593· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 648.

χολόκοκκα, τά, κόκκοι λαθυρίδων χρησιμευόντων πρὸς κάθαρσιν τῆς χολῆς, Γλωσσ.

χολο-ποιός, όν, ὁ παράγων χολήν, ὁ ποιῶν, γεννῶν χολήν, θέρος Ἱππ. 50. πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 96, κλπ. II. τὸ χολοποιόν, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἀβροτόνου, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 29.

χόλος, σπανίως ἐπὶ τῆς φυσικῆς σημασίας, = χολή, χόλῳ σ' ἄρα ἔτρεφε μήτηρ Ἰλ. Π. 203· ἀκολούθως ἡ σημασία αὕτη περιωρίσθη εἰς τὴν λέξιν χολή, ἴδε Λοβέκ. Proleg. Pathol. σ. 11. II. καθόλου (μεταφορ.), ὡς τὸ Λατ. bilis, πικρὰ διάθεσις πρός τινα, ὀργή, ὀργὴ μετὰ μίσους, θυμὸς ἄγριος, Ὅμηρ., Ἡσίοδ., Ἡρόδ., καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς· ἕδρα αὐτοῦ ἦτο τὸ στῆθος, ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων Ἰλ. Β. 241· (οὕτω χ. φρενῶν Εὐρ. Μήδ. 1266)· χ. καὶ μῆνις Ἰλ. Ο. 122· χόλος λάβε τινὰ Α. 387, κλπ.· ἔδυ τινὰ Ι. 553· ἐδάμασσέ τινα Σ. 119· ᾕρει τινὰ Δ. 23· χόλος ἔμπεσε θυμῷ Ι. 436, κλπ.· χ. ἔχει θυμὸν αὐτόθι 675· ὅτε χ. ἵκοι τινὰ αὐτόθι 646· χόλον πέσσειν, καταπέσσειν (ἴδε τὰς λέξεις)· χ. σβέσσαι αὐτόθι 678· παῦσαι Α. 192, κλπ.· ἐὰν Ι. 260· μεθέμεν Α. 283· ἐξακέσασθαι Δ. 36, Ὀδ. Γ. 145· ὡσαύτως, ἐκ χόλου μεταστρέψαι τινὰ Ἰλ. Κ. 107· χόλοιο μεταλλήγειν (ἴδε τὴν λέξιν)· λήγειν Ἡσ. Θ. 221· χόλου παύεσθαι αὐτόθι 533· λωφᾶν Αἰσχύλ. Πρ. 376· παριέναι χόλον τινὶ Εὐρ. Ι. Α. 1609· — ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν θυμῷ βάλλεσθαί τινι χόλον Ἰλ. Ξ. 50· χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ Ζ. 326· χ. ἐνέχειν τινὶ Ἡρόδ. 1. 118., 6. 119., 8. 27· ἔχειν τινὶ Εὐρ. Ἑκ. 1118· ὄρσαι Πινδ. Π. 11. 38· κινεῖν Εὐρ. Μήδ. 99· ἐξαναζεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 370· χόλου ἄρχεσθαι αὐτόθι 199· — μετὰ γενικ., χόλος τινὸς (γενικὴ ὑποκειμενική), ἡ ὀργή τινος, Ἰλ. Σ. 119, Ὀδ. Γ. 145, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ καὶ (γενικ. ἀντικειμενική) ὀργὴ πρός τινα ἢ ἐξ αἰτίας τινός, Ἰλ. Ζ. 335, Ο. 138· (οὕτω, χόλος τινὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 351, 410, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 840, πρβλ. Schäf. εἰς Pors. Εὐρ. Φοίν. 948)· προσέτι (γενικ. πράγματος), θυμός, ὀργὴ ἐξ αἰτίας πράγματός τινος, Σοφ. Φιλ. 327, Τραχ. 268. 2) πικρία, χ. ἔριδος Σόλων 15. 38. 3) πρόξενος ὀργῆς, πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστὶν Ἀνθ. Π. 11. 381.— Τὸ χόλος εἶναι ἀρχαιότερος καὶ ποιητικὸς τύπος τοῦ χολή· παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἡροδ. καὶ μεταγενεστέροις, οἷον Λουκ. ἐν Ἔρωσι 2. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. χολή).

χολόω· μέλλ. -ώσω, ἀπαρ. χολωσέμεν Ἰλ. Α. 78· ἀόρ. α' ἐχόλωσα Σ. 111, Ὀδ. Θ. 205, Σ. 20, Σοφ. Τρ. 1035. Κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ, κινῶ τινα εἰς ὀργήν, παροξύνω, παροργίζω, μετ' αἰτ. προσώπ., Ὅμηρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ Ἡσ. Θεογ. 568· χ. τινά τινι, παροργίζω τινὰ διά τινος πράγματος, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. II. Μέσ. καὶ παθ. χολόομαι (συνηρ. χολοῦμαι ἔτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἴδε κατωτέρω)· εὐκτ. χολῷτο κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ χολόοιτο, Θέογν. 325, πρβλ. Λοβεκ. Τεχν. σελ. 183· μέλλ. χολώσομαι Εὐρ. Τρῳ. 730· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον κεχολώσομαι, Ἰλ. Α. 139, κλπ.· ἀόρ. μέσ. καὶ παθ. ἐχολωσάμην (χολώσεαι ἐν Ἰλ. Ξ. 310 δύναται νὰ εἶναι ἢ μέλλων ὁριστ. ἢ ἀόρ. ὑποτακτ.), ἐχολώθην (ἴδε κατωτ.)· — πρκμ. κεχόλωμαι, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετοχῇ κεχολωμένος, ἴδε κατωτ.· ὑπερσ. β' καὶ γ' ἑνικ., Π. 583, Φ. 146, Ἐπικ. γ' πληθ. κεχολώατο Ὀδ. Ξ. 282, Π. 425. Ὡς τὸ χώομαι, κινοῦμαι εἰς ὀργήν, παροργίζομαι, παροξύνομαι μετά τινος προσδιορισμοῦ, κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶ Π. 61· θυμῷ κεχολωμένος Α. 217, κλπ.· θυμὸν ... χολώθη Ἰλ. Δ. 494· κῆρι .. ἐχολώθη Ν. 206· κῆρ κεχόλωσο Π. 585· ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον Φ. 136, Ὀδ. Ι. 480·— μετὰ δοτ. προσώπου, Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι Ἰλ. Θ. 407, πρβλ. 421· βασιλῆϊ χολωθεὶς Α. 9, κτλ.· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ., κεχολωμένος τινός, ὠργισμένος ἕνεκά τινος προσώπου ἢ πράγματος, ἐξ αἰτίας τινός, Α. 703, Ν. 660, Ὀδ. Α. 69, κ ἀλλ.· μετὰ προθέσ., κεχολωμένος εἵνεκα νίκης Λ. 544· ὡσαύτως, ἀμφί τινι Ἰλ. Ψ. 88, Πινδ. Ν. 10. 111· ἔκ τινος Ἰλ. Ι. 566· ἐπί τινι Βατραχομυομ. 108·— σπάνιον παρὰ τοῖς Τραγ. χολώσεται Εὐρ. Τρῳ. 730· χολωθεὶς Πινδ. Ν. 7. 37, Σοφ. Ἀντιγ. 1235, Φιλ. 374, Εὐρ. Ἄλκ. 5, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφ. ὡς Διοδ. 3. 67· κεχολωμένος Ἡρόδ. 8. 31, Πλουτ. Φάβ. 22, κ. ἀλλ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

χολώδης, ες, = χολοειδής, ὅμοιος πρὸς χολήν, πλήρης χολῆς, Ἱππ. Ἀφ. 1244, πρβλ. 1180A, κλπ.· χυμοὶ Πλουτ. Τιμ. 86E· ὑγρότης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 15, 11· χλωραὶ γλῶσσαι χολώδεις, γίνονται τοιαῦται ἐκ πλεονασμοῦ χολῆς, Ἱππ. 1185. 1· χολώδεις, ἄνθρωποι πλήρεις χολῆς, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 6, Γαλην., κλπ. 2) ὅμοιος χολῇ, χρῶμα Πλάτ. Τίμ. 71B, 83B· οἷς ἂν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον ἡ χρόα μεταβάλῃ Γαλην. III. ὀργίλος, πλήρης ὀργῆς, χ. τι ὑποβλέπειν Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7, πρβλ. Φιλόστρ. 829.

χολώομαι, = χολόομαι, Νόνν. Δ. 5. 437, 447, κλπ.

χολωτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὠργισμένος, πλήρης ὀργῆς, ὀργίλος, χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν Ἰλ. Δ. 241, Ὀδ. Χ. 26, κλπ.·—

ἐν Λουκ. Λεξιφ. 50, κυριολεκτικῶς χολώδης, πλήρης χολῆς, ἀλλ' ὁ Cobet προτείνει εἰς διόρθωσιν **χολώντων**.

χονδρ-άκανθος, ον, ὁ ἔχων ἄκανθαν ἐκ χόνδρων, ὀστᾶ ἐκ χόνδρων, τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ **σελάχη**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 10, π. Ζ. Μορ. 2. 9, 13, κλπ.

χονδρεύω, παρασκευάζω χόνδρους, «χονδρεύει· σεμίδαλιν ποιεῖ» Ἡσύχ.·— περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Ἀναξίππ. παρ' Ἀθην. 404C, ἴδε Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 4. 462.

χονδριάω, ἐπὶ τῶν γυναικείων μαστῶν, εἶμαι χονδρώδης ἢ θρομβώδης, ἐξογκοῦμαι ὡς πλήρης θρόμβων γάλακτος, Διοσκ. 2. 129.

χονδρίλη [ῑ], ἡ, εἶδος σέριδος ἀγρίας ἢ κιχορίου, Διοσκ. 2. 161, Γαλην., κλπ.—Ὁ τύπος οὗτος φέρεται πεντάκις παρὰ Γαληνῷ καὶ Ἡσυχ.· ὁ τύπος **κονδρίλλη** παρὰ Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ., condrillon ἢ condrille παρὰ Πλινίῳ 22. 45, πρβλ. 21. 52 καὶ 65· ἐν ᾧ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 4, ὁ Schneid. γράφει **χόνδρυλλα**.

χόνδρῐνος, η, ον, = **χονδρίτης**, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112A.

χονδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χόνδρος**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810.

χονδρίς, ίδος, ἡ, ὄνομα φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως καλεῖται **ψευδοδίκταμνον**, Πλίν. 25. 53., 56. 31.

χονδρίτης [ῑ], **ου**, ὁ, πεποιημένος ἐκ χόνδρων, ἐκ χονδροαλεσμένου ἀλεύρου, ἄρτος Τρύφων παρ' Ἀθην. 109C, πρβλ. 115D.

χονδρο-βολία, ἡ, ἔδαφος στρωθὲν μὲ χονδρὰ βόλια, χαλικοστρωσία, χονδροβολίας ἔδαφος Γλωσσ.

χονδρο-κοπεῖον, τό, μύλος ὅπου ἔκοπτον τὸν χόνδρον, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 310· παρ' Ἡσυχ. «χονδροκοπεῖα· μυλὼν ὅπου ὁ χόνδρος κόπτεται», πρβλ. Πολυδ. Γ', 78, Ζ', 19.

χόνδρον, τό, = **χόνδρος II**, Φιλῆς π. Ἐλέφαντ. 96.

χονδρο-νευρώδης, ες, ὁ πεποιημένος ἐξ οὐσίας ἐκ χόνδρων καὶ νεύρων, Ἱππ. Μοχλ. 842.

χονδρο-ποιητικός, ή, όν, ὁ ποιῶν χόνδρον, δυνάμενος νὰ παράγῃ χόνδρον, δύναμις Γαλην. 2. 13.

χονδρο-πτῐσάνη [ᾰ], ἡ, πτισάνη ἐκ χόνδρων, χρησιμεύουσα ὡς ποτὸν εἰς ἀσθενεῖς, Foës. Oec. Hipp. ἐν λ. **χόνδρος**.

χόνδρος, ὁ, χονδρὸν σφαιροειδὲς τεμάχιον πράγματός τινος, κόκκος, σπυρί, σβῶλος, Λατ. granum, mica, grumus, ἀλὸς χόνδρους Ἱππ. 879C (πρβλ. **χονδρός**)· ἀλὸς τρύφεα κατά χόνδρους μεγάλους Ἡρόδ. 4. 181· οἰκία ἐκ τῶν ἁλίνων χ. οἰκοδομέεται αὐτόθι 185·—**χόνδρος** ἀπολ., ἅλας, χ. ἐποψίδιος Ἀνθ. Π. 7. 736· ὡσαύτως, χόνδρος λιβανωτοῦ, τὸ τοῦ Πλινίου thuris manna, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄν. 12, Κρονοσ. 12. **2**) χονδροαλεσμένος σῖτος ἢ ζειά, «πλυγοῦρι», παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ **ἄλιξ**, Λατ. alica, σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας Στησίχ. 2· χόνδρον ἕψειν Ἀριστοφ Ἀποσπ. 10, πρβλ. 364· χ. γάλακτι κατανενιμμένος Φερεκράτης ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 18· ἐκ δ' Ἰταλίας χ. καὶ πλευρὰ βόεια Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1. 6· χόνδ. Μεγαρικός, Θετταλικὸς Ἀντιφάνης ἐν Ἀντείᾳ 1. 2, Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 6· ὁ χ. πλεῖον ὕδωρ δέχεται, ἢ οἱ πυροὶ ἐξ ὧν ὁ τοιοῦτος ἐγένετο χ. Ἀριστ. Προβλ. 21, 21, πρβλ. Πολύβ. 2, 2, 5. **3**) ζωμὸς παρεσκευασμένος ἐκ χονδροῦ ἀλεύρου (πρβλ **χονδροπτισάνη**), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 10, 364·— παροιμ., ἐπὶ γέροντος, χόνδρον λείχειν Ἀριστοφ. Σφ. 737.

II. ὡς καὶ νῦν, ὀστοῦν μαλακὸν μὴ λαβὸν σύστασιν σκληράν, ὀστοῦν τραγανόν, Λατ. cartilago, Ἱππ. Ἀφ. 1257, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 8, 1, π. Ζ. Μορ. 2. 9. 15· μάλιστα δὲ ὁ χόνδρος ὁ κατὰ τὸ στῆθος, δι' οὗ ἑνοῦνται αἱ ψευδοπλευραὶ πρὸς τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ὀστοῦ τοῦ στέρνου, Ἱππ. 1208D, πρβλ. 91B, Νικ. Ἀλεξιφ. 123, καλούμενος ἐν τῇ ἀνατομικῇ χόνδρος ξιφοειδής, Λατ. cartilago ensiformis, Foës. Oec. ἐν λ. (ὅθεν **ὑποχόνδριον, τό**, ὃ ἴδε)· ὡσαύτως, ὁ χόνδρος τοῦ ὠτός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 8· τῆς ῥινός, Πολυδ. Β', 79· τῆς τραχείας ἀρτηρίας, αὐτόθι 99, κλπ.· χ. ὠλενίτης, ἡ ὠμοπλάτη, Λυκόφρ. 155· ὡσαύτως λέγεται ἐπὶ τῶν νέων καὶ ἔτι τρυφερῶν κεράτων, Αἰλ. π. Ζ. 6. 5.

χονδρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, ἄλευρα χονδρότερα Ἱππ. 668. 6· ἄλφιτον ἀραιὸν καὶ χονδρὸν Ἀριστ. Προβλ. 21. 9· —κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χονδροῦ ἅλατος, ἅλες οὐ χονδροί, ἀλλὰ χαῦνοι καὶ λεπτοὶ ὥσπερ χιὼν ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 3, 37, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 205· χᾶλα λήψεται χονδρὸν (χόνδρον Meineke) Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 359E· ἐντεῦθεν ὁ Elmsl. διώρθωσε χονδροὺς ἅλας (ἐν τῷ Ραβ. κώδ. χονδρὰς ἅλας) ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 521, ἀντὶ χόνδρους ἁλῶν, μόνον ὅτι ἔγραφε χόνδρους· ἀλλ' ἡ διάκρισις μεταξὺ τοῦ **χονδρὸς** ὡς ἐπιθέτου καὶ τοῦ **χόνδρος** ὡς οὐσιαστικοῦ ἐκτίθεται σαφῶς παρὰ τοῦ Χοιροβ. εἰς Θεοδ. 550. 31, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 18. 44· ὑπερθ **χονδρότατος**, Α. Β. 1287.

χονδρο-σύνδετος, ον, συνδεδεμένος διὰ χόνδρου, Φιλῆς περὶ Ἐλέφαντος 70.

χονδρό-τῡπος, ον, ἐσχηματισμένος ἐκ χόνδρου, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 22, 2.

χονδρο-φυής, ές, χονδρώδης, ἐκ χόνδρου συγκείμενος, Ἀθήν. 135B.

χόνδρυλλα, ἴδε ἐν λ. **χονδρίλη**.

χονδρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χόνδρους ἢ χονδροαλεσμένον ἄλευρον, ἐκ χόνδρων ἢ κόκκων ἀποτελούμενος, Ἱππ. 585. 33, Ἀθήν. 115D. **II**. ὅμοιος πρὸς χόνδρον τοῦ σώματος Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 778, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 1. 12, 1., 1. 16, 13, Περὶ Ζῴων Μορ 2. 9, 6, κ. ἀλλ.· ἐναντίον τοῦ **νευρώδης, ὀστώδης** ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 1, 46· τὸ χονδρῶδες, τὸ μέρος τὸ ἐκ χόνδρων συγκείμενον, αὐτόθι 4. 1, 22.

χόννος, ὁ, Κρητικὴ λέξις δηλοῦσα εἶδος χαλκοῦ ποτηρίου ὁμοίου τῷ θηρικλείῳ, Ἑρμῶναξ παρ' Ἀθην. 502B, Εὐστ. 1153. 42· «χόννος· ποτήριον χάλκεον» Ἡσύχ.

χοόομαι, εἰς χοῦν μεταβάλλομαι, ὁ χρυσὸς Θ. Στουδ. σ. 1788, ἔκδ. Mi.

χοο-πλαστέω, (**χοῦς** Β) πλάττω ἐκ χώματος, «ὁ τὸν Ἀδὰμ χοοπλαστήσας» Ἀθανάσ. 2, σ. 428F.

χοόπλαστος, ον, ὁ ἐκ χοὸς πλασθείς, Εὐστ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thes. σ. 424.

χοοπότης, ὁ, ὁ πίνων ὁλοκλήρους χόας, ἐπὶ τοῦ **Διονύσου**, Ἀθήν. 533E.

χόος, ἴδε ἐν λ. **χοῦς** (Β).

χοραγεῖον, χορᾱγός, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **χορηγ-**.

χοραυλέω, συνοδεύω τὸν χορὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ, Στράβ. 796, Εὐστ. Πονημ. 54. 27.

χοραύλης, ου, ὁ, ὁ αὐλητὴς χοροῦ, ὁ συνοδεύων τὸν χορὸν διὰ τοῦ αὐλοῦ, Λατ. choraules, Ἀνθ. Παλατ. 11. 11, Πλουτ. Ἀντών. 24, συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς, οἷον Συλλ. Ἐπιγρ. 1585, 1719 κ. ἀλλ.

χορδάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χορδή**. χορδαρίου τόμος ἧκεν καὶ περικομμάτιον Ἄλεξις ἐν «Λευκαδίᾳ» 1.

χορδαψός, ὁ, νόσος τις τῶν μεγάλων ἐντέρων ἡ αὐτὴ καλουμένη καὶ **εἰλεός**, ὡς νόσος τῶν μικρῶν ἐντέρων, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 201, Γαλην., κλπ.· ἐκ τοῦ χορδή, ἕψω, κατὰ τὸν Ἀρετ. περὶ Ὀξ. Παθ. 2. 6· κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ **χορδή, ἅπτω**. πρβλ. Foës Oec. Hipp.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 85, Λοβεκ. Παραλ. 333.— Καθ' Ἡσύχ. «χορδαψός· πάθος ἐντέρων», κατὰ τὸν Σχολ. Νικ. Ἀλεξιφ. 382: «δυσεντέριον .., ἐστὶ πάθος ὃ καλεῖται χορδαψός», κατὰ Θεοφ. Νόνν. τ. 2, σ. 52: «εἰλεός ἐστιν ὅταν δι' ἔμφραξιν τῶν ἐντέρων μηκέτι κάτωθεν ἐκκρίνουσι τὸν κόπρον, ἀλλ' ἐκκρίνουσιν αὐτὸν ἄνωθεν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ οἱ ἰδιῶται χορδαψόν».

χόρδευμα, τό, ἀλλᾶς, «λουκάνικον», Ἀριστοφ. Ἱππ. 315.

χορδεύω, κατασκευάζω ἀλλᾶντας· μεταφ., χ. τὰ πράγματα, «χόρδευε, τέμνε, τουτέστι σύμπλεκε ἀλλήλοις καὶ συγκυκα· τὰ γὰρ ἔντερα τῶν τετραπόδων χορδὰς καλοῦσιν. ἀπὸ τῆς τέχνης οὖν τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸ ὄνομα εἴρηται. ὥσπερ γὰρ γεμίζεις καὶ πληροῖς τὰ ἔντερα παντὸς τοῦ φυράματος, οὕτω χόρδευε καὶ τάραττε καὶ τὰ πολιτικά, καὶ συντάραττε καὶ σύμφυρε τὰ πράγματα» (Σουίδ.), Ἀριστ. Ἱππ. 214· πρβλ. **καταχορδεύω**.

χορδή, ἡ, ἐν τῷ πληθ., = **ἔντερα**, Βάτρ. 221, χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείοις Φερεκράτης ἐν «Πέρσαις» 1. 9, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 547, κλπ. **II**. τὸ ἐκ τῶν ἐντέρων κατασκευαζόμενον: **1**) χορδή, «κόρδα» ἐξ ἐντέρων, χορδὴ λύρας ἢ κιθάρας, Λατ. chorda, Ὀδ. Φ. 407, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 51 (πρβλ. **μάγαδις**)· ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς Πινδ. Π. 2. 128, πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλ. 1135 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ τοῖς Τραγ.)· χορδὰς ἐπιτείνειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνιέναι**, Πλάτ. Λύσ. 209B· ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 349E· χορδὴν κατατείνειν Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 7, 18· ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 268D· τὰς χορδὰς ἀλλήλαις ξυνιστάναι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 412A·— μετ' ἀφορ., κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 43E· πρβλ. **νεάτη, μέση, ὑπάτη, ἑπτάχορδος**. **2**) ἀλλᾶς, «λουκάνικον», ὡς τὸ **χόρδευμα**· ὡς λεπτός, ἦ δ' ὅς, ἔσθ' ὁ τῆς χορδῆς τόμος Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 15, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1119, Νεφ. 454· παροιμ.· ἐγεύσατο χορδῆς ὁ κύων (ἴδε **χόριον**), πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν Ἀποσπ. 75·— ὑπάρχει ἀστεία παιδιὰ ἐπὶ τῶν δύο τούτων σημασιῶν ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 339

χορδο-λογέω, ἐγγίζω, ψαύω τὰς χορδὰς ὀργάνου πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω, Πλουτ. 2. 87F.

χορδο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων χορδὰς μουσικῶν ὀργάνων, Πολυδ. Ζ', 154·— ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **χορδοποιέω**, αὐτόθι· **χορδοποιία**, ἡ, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χορδοποιοῦ, αὐτόθι· **χορδοποιικός, ή, όν**, κατάλληλος πρὸς τοιοῦτον ἔργον, ἐπιτήδειος, αὐτόθι· ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

χορδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν χορδὰς μουσικῶν ὀργάνων, Κριτίας 57.

χορδοστροφία, ἡ, τὸ στρέφειν ἢ προσαρμόζειν εἰς μουσικὸν ὄργανον, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 6.

χορδο-στρόφος, ὁ, ὁ στρέφων, κλώθων χορδάς, ὀργανοποιούς, χορευτάς, χορδοστρόφους Πρόκλ. Παράφρ Πτολεμ. 4, 4, σ. 250, Δίων Χρυσ τ. 1, σ. 276.

χορδο-τόνος, ον, ὁ τείνων, τεντώνων τὰς χορδάς· **χορδοτό-**

νον. τό, κόλλοψ, «στριφτάρι» πρὸς ἔντασιν χορδῆς, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 51, Πολυδ. Δ', 62, Νικομ. Ἀρμ. σ. 13· (ὅθεν πιθανῶς διορθωτέον **χορδοτόνα** παρ' Ἀθην. 637D)· οὕτω, ἡ ὑπὸ τὰς χορδὰς ὑποκειμένη σανὶς χορδοτόνος ὀνομάζεται Μ. Βρυεννίου Ἁρμονικὰ σελ. 417. **II.** προπαροξ., **χορδότονος**, ον, παθ., ἐντεταμένος διὰ χορδῶν, ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας, ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας Σοφ. Ἀποσπ. 262 (Πλουτ. Ἠθ. 455D).

χορεία, ἡ, χορός, καὶ μάλιστα ὁ ἐν κυκλικῇ κινήσει γινόμενος ὡς καὶ νῦν, μετὰ μουσικῆς, Εὐρ. Φοίν. 1265 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ τοῖς Τραγ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 336 ῥυθμὸν χορείας ὕπαγε ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 956· χ. εὔκυκλος αὐτόθι 968· χορεία .. ὄρχησίς τε καὶ ᾠδὴ τὸ ξύνολόν ἐστι Πλάτ. Νόμ. 654B· ὅλη .. χορ. ὅλη παίδευσις ἦν ἡμῖν αὐτόθι 672E· μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χ. αὐτόθι 655D· θυσίαι τε καὶ χ. αὐτόθι 772B· ἐπάρχεσθαι..τοὺς χορούς χορείας τῷ Διονύσῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2144. **2)** ἐπὶ πάσης κυκλικῆς κινήσεως, οἷον τῶν ἀστέρων, χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην χορεύοντα Πλάτ. Ἐπιν. 982E, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 13, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 17· πλανήτων τε καὶ ἀπλανῶν χορείαις Φίλων 1. 16. **II.** μέλος πρὸς ὄρχησιν, «τραγοῦδι τοῦ χοροῦ», ἄκουε τὰν ἐμὰν Δωρίαν χ. Πρατίνας 1. 19, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατράχ. 247.

χορει-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἡγεμὼν ἤτοι ἡγέτης τοῦ χοροῦ, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 70, 36.

χορεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ χορεύουσι, τόπος χοροῦ, Ἰωσήπ. Μακκ. 15.— Καθ' Ἡσύχ.: «χορεῖον· αὔλημά τι».

χορεῖος, α, ον, (χορός) ὁ ἀνήκων εἰς χορόν, χορεῖόν τι καὶ ἐμμελὲς ὁμορροθοῦντες Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 11· ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, Πλούτ. 2. 680B· χορεῖοι (ἐξυπακουομ. ἀγῶνες) Συλλ. Ἐπιγρ. 5328. **II.** ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ χορεῖος, ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **χόριος**, = **τροχαῖος** ἢ (ἐνίοτε) **τρίβραχυς**, αὐτόθι 1141B, Κικ. de Or. 3. 50.

χόρευμα, τό, χορευτικὴ κίνησις, χορός, Πρατίνας 1. 1, Εὐρ. Φοίν. 655, Ἴων 1474, Ἠλ. 875· τὰ τῆς κακίας χ., χοροὶ παριστάνοντες .., Πλάτ. Νόμ. 655C.

χόρευσις, εως, ἡ, χορός, «χορεῖον, ἡ χόρευσις» Σουΐδ. ἐν λ. **χορείαν**.

χορευτέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **χορεύω**, δεῖ χορεύειν, Εὐρ. Βάκχ. 324.

χορευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποτελῶν μέλος θεατρικοῦ χοροῦ, ὁ χορεύων ἐν χορείᾳ, εἷς ἐκ τοῦ χοροῦ, Πινδ. Π. 12. 48, Ἀριστοφ. Ἀχ. 443, Πλάτ. κλπ.· τῶν χορευτῶν ἐξάγειν τινὰ Ἀνδοκ. 31. 37· τὰ ἐπινίκια ἔθυεν αὐτός τε καὶ οἱ χορευταὶ Πλάτ. Συμπ. 173A·— μεταφορ., θεοῦ χ., ἀφωσιωμένος ὀπαδὸς θεοῦ τινος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 252D· — ὡς ἐπώνυμον τοῦ Πανός, Πινδ. Ἀποσπ. 67· τοῦ Διονύσου, Ὀρφ. Ὕμν. Προοίμ. 9· οἱ δελφῖνες καλοῦνται οὕτως ὡς ἐκ τῶν κινήσεών των, Ἀνακρεόντ. 59. 24· ὡσαύτως οἱ τέττιγες, Αἰλ. περὶ Ζῴων 1. 20.

χορευτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ χορεύειν, Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 11, Λουκ. περὶ Ὀρχ. 10.

χορεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **χορευτής**, ἡ χορεύουσα, Ἀθαν. τ. 1, σ. 834.

χορεύω, μέλλ. -σω, Εὐρ., κλπ.: ἀόρ. **ἐχόρευσα** παρὰ τῷ αὐτῷ: πρκμ. **κεχόρευκα** Πλάτ. Νόμ. 654B.—Μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Εὐριπ. Ἴων 1084· μέλλ. **-εύσομαι** Αἰσχύλ. Ἀγ. 31, πρβλ. Seidl. εἰς Εὐρ. Ἠλ. 870 (875)· ἀόρ. **ἐχορευσάμην** Ἀριστοφ. Θεσμ. 103, (ἐξ-) Εὐρ. Ἑλ. 381.— Παθ., ἀόρ. **ἐχορεύθην**, πρκμ. **κεχόρευμαι**, ἴδε κατωτ. II· (χορός). Χορεύω κυκλικῶς, ὡς καὶ νῦν, ἢ λαμβάνω μέρος εἰς χορόν, Πινδ. Ἀποσπ. 82, Σοφ. Αἴ. 701, κλπ.· μάλιστα ἐπὶ τοῦ Βακχικοῦ χοροῦ, Εὐρ. Κύκλ. 156, Βάκχ. 21, 184, 207, κτλ.·— Σχηματίζω χορόν, λαμβάνω μέρος ἐν τῷ χορῷ, ὅστις θεωρεῖται ὡς θρησκευτικὴ πρᾶξις, εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι, τί δεῖ με χορεύειν; Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 896· εἶμαι μέλος χοροῦ, εἶμαι εἷς ἐκ τοῦ χοροῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 388· ἐθεωρεῖτο τοῦτο ὡς μεγάλη τιμὴ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Δημ. 999. 10., 1001. 20· τὸ παλαιὸν οἱ ἐλεύθεροι ἐχόρευον Ἀριστ. Προβλ. 19. 15· δὲν ἐπετρέπετο δὲ ἡ συμμετοχὴ εἰς ξένους, Πλουτ. Φωκ. 30·— μετὰ δοτ. προσ., χορεύω εἰς τιμήν τινος, Βακχίῳ Εὐρ. Βάκχ. 195, πρβλ. Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 2· ἐπί τινι Σοφ. Ἀποσπ. 740· περί τινα Πλάτ. Εὐθύδ. 277E· ἀμφὶ τὰν σὰν κιθάραν Εὐρ. Ἄλκ. 582. **2)** καθόλου, χορεύω, χοροπηδῶ, μάλιστα ἐκ χαρᾶς, Σοφ. Αἴ. 701, Ἀριστοφ. Πλ. 288, 761· αὐτῷ τὼ σκέλη χορεύετον ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 325· ἀνὴρ χορεύει, καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά (πρβλ. saltat senex, salva res est) Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν «Κρόνῳ». 1· — ἐντεῦθεν, εὐφραίνομαι, διασκεδάζω, ἑορτάζω, Ἡρόδ. 1. 191. **3)** μεταφ., γυμνάζομαι εἰς τὴν χορικὴν ὄρχησιν, ἀσχολοῦμαι περὶ τὸν χορόν, ὅθεν ἀσχολοῦμαι εἴς τι, εἶμαι ἔμπειρος, ἠσκημένος, ἔν τινι Πλάτ. Θεαίτ. 173C, πρβλ. Νόμ. 654B. **4)** ἐπὶ πάσης κυκλικῆς κινήσεως οἷον τῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀνεχόρευσεν αἰθήρ, χορεύει δὲ Σελάνα Εὐρ. Ἴων 1080, πρβλ. Βάκχ. 114, καὶ ἴδε **χορεία** I. 2· οὕτως ἐπὶ ποητρίου, μεστόν, κύκλῳ χορεῦον Ἀντιφάν. ἐν Ἀσὴλ. 15. **II.** μετὰ συστοίχ. αἰτ., χορείας χορ. Πλάτ. Νόμ. 942D, Ἐπινομ. 982E· φροίμιον χορεύσομαι, θὰ χορεύσω τὰ προοίμια (τῶν γενησομένων ἑορτῶν). Αἰσχύλ. Ἀγ. 31· παρὰ δὲ λευκοφαῆ ψάμαθον εἰλισσόμεναι κύκλια πεντήκοντα κόραι Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν, διὰ κυκλικοῦ χοροῦ ἐπανηγύρισαν τοὺς γάμους, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1057· ὄργια Μουσῶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 356· ἀγῶνες Πολύβ. 4. 20, 9· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, χορεύεσθαι δίνας, κυκλοτερῆ χορόν, Εὐρ. Ἴων 1084. — Παθητ., κεχόρευται ἡμῖν (ᾄδει ὁ χορός), δηλ. ἐξετελέσαμεν τὸ μέρος μας, Ἀριστοφ. Νεφ. ἐν τέλ.· τὰ χορευθέντα, δηλ. τὰ παρασταθέντα ἐν μιμικῇ ὀρχήσει, Πλάτ. Νόμ. 655D·— ὅθεν, **2)** πράγματι μεταβ., ἑορτάζω διὰ χορικῆς ὀρχήσεως, Φοῖβον Πινδ. Ι. 1. 7, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1153, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 871. — Παθητ., πανηγυρίζομαι ἐν χοροῖς καὶ ὕμνοις, χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν Σοφ. Ο. Τ. 1095, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 463. **III.** Μεταβατικῆς ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ χορεύσῃ, κινῶ εἰς ὄρχησιν, τινὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 686· οὕτω, πόδα χορεύειν Ἀνθ. Π. 11. 33· ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω Πρατίνας 1. 9· — μεταφορ. ἐν τῷ παθ., ὀλεῖς μανιάσιν λύσσαις χορευθέντ' ἀναύλοις Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 878.

χορηγεῖον, τό, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐδιδάσκοντο οἱ χορευταὶ ὅπως λάβωσι μέρος εἰς τὴν δημοσίᾳ γινομένην παράστασιν, χοροδιδασκαλεῖον, Δημ. 403. 22, πρβλ. Πολυδ. Δ', 106, Α. Β. 72. **2)** καθόλου, Σχολεῖον, Πολυδ. Θ', 42. **II.** ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐπιτήδεια στρατεύματος, Λατ. commeatus, Πολύβ. 1. 17, 5., 18, 5, κ. ἀλλ. **III.** ταμεῖον, Ἀθήν. 546A. — Τὰ Ἀντίγραφα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι **χορήγιον**, καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας II ἴσως αὕτη εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.

χορηγέτης, ου, ὁ, = **χορηγός**, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 386.

χορηγέω, Δωρικ. **-αγέω** Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1579, -80. Ὁδηγῶ χορόν, εἶμαι ἡγεμὼν χοροῦ, χορῷ Σιμωνίδ. 148, Πλάτ. Γοργ. 482C (πρβλ. σημασ. II)· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ., χ. ἡμῶν (διάφορ. γραφ. ἡμῖν) ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 654A· ἐντεῦθεν μεταφορ., λαμβάνω τὴν ἀρχηγίαν πράγματός τινος, προεξάρχω ἔν τινι πράγματι, μετὰ γεν., τούτου τοῦ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 179D. **II.** παρὰ τοῖς Ἀττικ. λεγόμενον ἐπὶ τοῦ **χορηγοῦ**, σημαίνει: παρέχω τὴν δαπάνην τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς σχηματισμὸν **χοροῦ** διὰ τὰς δημοσίας ἑορτάς, ἐνεργῶ ὡς **χορηγός** (ἴδε ἐν λέξ. **χορός**), ἀπολ., χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν Δημ. 312. 25· ἐχόρευες, ἐγὼ δ' ἐχορήγουν ὁ αὐτ. 315. 8· χορηγ. λαμπρῶς Ἀντιφῶν 117. 32, κλπ.· κάλλιον Ἰσοκρ. 391D· συχνὸν ἐν ἐπιγραφαῖς, ὡς Θεμιστοκλῆς ἐχορήγει· Φρύνιχος ἐδίδασκεν· Ἀδείμαντος ἦρχεν παρὰ Πλουτ. ἐν Θεμιστ. 5, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 211, 212. 213, κ. ἀλλ.· μετὰ συστοίχου αἰτ., χορηγίας χ. Ἀντιφῶν ἔνθ' ἀνωτ., Λυσίας 122. 4· χ. τῆς φυλῆς Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 45, πρβλ. Πλούτ. 2. 724B· ἀλλὰ πολλάκις καὶ μετὰ προσδιορισμοῦ δηλοῦντος τὴν ἑορτὴν καθ' ἣν ἐχορήγησέ τις, χορηγῶν Λήναια Ἀριστοφ. Ἀχ. 1155· χ. παισὶ Διονύσια Δημ. 535. 12, πρβλ. Ἀνδοκ. 31. 37· χ. ἀνδράσιν ἐς Διονύσια Λυσί. 161. 38· χ. κωμῳδοῖς, πυρριχισταῖς ὁ αὐτ. 162. 2, 4, πρβλ. Ἰσαῖον 54. 30., 62. 24· (οὐχὶ συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου, χ. Διονύσια τοῖς τραγῳδοῖς Ἀριστ. Ἀποσπ. 587)· ὡσαύτως, χ. Παναθηναίοις Δημ. 565. 11.— Παθ., χορηγοῦσι μὲν οἱ πλούσιοι, χορηγεῖται δὲ ὁ δῆμος Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1, 13· οἱ παῖδες ἄριστα χορηγοῦνται, εὑρίσκονται ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ, Ἀντιφῶν 143. 4. **2)** μεταφορ., ὑπηρετῶ, παρέχω τὰ μέσα, τὰς εὐκολίας, διευκολύνω, χορ. ταῖς σεαυτοῦ ἡδοναῖς Αἰσχίν. 88. 12· ταῖς ἐπιθυμίαις Λουκ. Παράσ. 12.— Πρβλ. **χορηγία**. **3)** μεταφορ. ὡσαύτως, **α)** μετ' αἰτ. προσώπ., ἐφοδιάζω ἀφθόνως μέ τι πρᾶγμα, μάλιστα μὲ ζωοτροφίας διὰ τὸν πόλεμον, παρέχω τροφάς, δίδω, χ. τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις Πολύβ. 3. 68, 8, πρβλ. 49, 11., 52, 7, κλπ.· χρήμασι πρός τι ὁ αὐτ. 5, 42, 7. — Παθητ., καλῶς ἐφοδιάζομαι, λαμβάνω ἄφθονον χορηγίαν τινός, κεχορηγημένος τοῖς ἐκτὸς ἀγαθοῖς Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 1. 10, 15, πρβλ. 10. 8, 11·— καὶ ἀπολ., κάλλιστα κεχορηγημένος ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 4. 2, 1· κεχ. ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε .. αὐτόθι 7. 1, 13· ἀρετὴ κεχορηγημένη αὐτόθι 4. 2, 1· συχν. παρὰ μεταγεν., κεχ. πολλαῖς ἀφορμαῖς πρός τι Πολύβ. 4. 77, 2· διαφόρῳ φύσει, ἀγχινοίᾳ, συνέσει Διόδ. 1. 15, κλπ. **β)** μετ' αἰτ. πράγματ. (ἢ προσώπου λαμβανομένου ὡς πράγματος), τοὺς Ἴβηρας (δηλ. τοὺς τοξότας) οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 467· χρήματα ἡμῖν Δημ. 153. 26· τὰς τροφάς, τὸν σῖτον Διόδ. 2. 35. — Παθ., τῶν ἐκ μιᾶς δαπάνης χορηγηθέντων (ἐξυπακ. δείπνων) Ἀριστ. Πολιτ. 3. 11. 2.

χορήγημα, τό, τὸ χορηγούμενον, χορηγία, τινὸς Πλουτάρχ. Ὄθων 9.

χορηγητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ χορηγῶν, παρέχων, δοτήρ, ἐπὶ τοῦ θεοῦ, σύ, πάτερ, σύ, χορηγητήρ, ἐπάκουσον Χρησμ. Σιβ. 7. 90.

χορηγία, ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ **χορηγοῦ** ἐν Ἀθήναις, ἡ πλήρωσις τῆς δαπάνης τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς διδασκαλίαν καὶ παρα-

σκευὴν τῶν δημοσίων χορῶν, ἦτο δὲ τοῦτο ἡ πρωτίστη τῶν Ἀθηναϊκῶν **λειτουργιῶν**, Ἀντιφῶν 118. 34,, 138. 27, Θουκ. 6. 16, κλπ., πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 14. 3· — τὸ ἄριστον χωρίον δοκίμου συγγραφέως περὶ τῶν **χορηγιῶν** εἶναι τὸ τοῦ Λυσίου 161 (ἐν Ἀπολογίᾳ Δωροδοκίας), πρβλ. Böckh. P. E. 2, σ. 207 κἑξ., Herm. Pol. Ant. § 161. 2, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **χορός**. **2**) καθόλου, =**λειτουργία**, δαπάνη, Νόμ. παρὰ Δημ. 261 ἐν τέλ. **II**. μέσα πρὸς διδασκαλίαν καὶ παρασκευὴν **χορῶν**· ὅθεν καθόλου, ἀφθονία χρημάτων καὶ ἄλλων ἐξωτερικῶν μέσων, μεγάλη περιουσία ἡ ἐκτὸς χ. Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 10. 8, 4, Πολιτ. 1. 6, 3, κ. ἀλλ.· πολιτικὴ χ., πράγματα ἀναγκαῖα πρὸς παρασκευὴν καὶ σύστασιν πολιτείας, αὐτόθι 7. 4, 4. **2**) μεταφορ., παρὰ μεταγενεστ. ἱστοριογράφοις, τὸ χορηγεῖν, παρέχειν, προμηθεύειν, προμήθεια, Λατ. apparatus belli, τὴν τῶν ἀναγκαίων χορηγίαν Πολύβ. 1. 18, 9· ἐπεὶ δὲ ἥ τε χορηγία τῶν βελῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς τὴν χρείαν ἐπιτηδείων ἐνέλιπεν 4. 71, 10, κλπ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 1. 16, 6, κλπ. **β**) καθόλου, δαπάνη, πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀναγκαιούντων σκευῶν τῆς σκηνῆς θεάτρου, Ἀριστ. Ποιητ. 14. 3· τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ἑστίασιν, οἷον σκεύη, κ. λ., Πλούτ. 2. 692E. **γ**) ἄφθονος παροχή, ἀφθονία, τῶν εὐτυχημάτων Ἀριστ. Πολιτ. 7. 14, 17· ὕλης Λουκ. Ἀνάχαρσ. 35· ὕδατος Ἡρωδιαν. 8. 2· πᾶσα χ. τῆς νόσου, πᾶν ὅ,τι τρέφει καὶ περιθάλπει τὴν νόσον, Φιλόστρ. 849.

χορηγικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **χορηγόν**, χ. ἀγῶνες, ἅμιλλα περὶ τὴν παρασκευὴν καὶ τὸν καταρτισμὸν χορῶν, Ξεν. Ἱέρων 9, 11· χ. τρίποδες, οὓς ἀνέθετεν εἴς τινα θεὸν ὁ νικήσας χορηγός, Πλουτ. Ἀριστείδ. 1, Νικ. 3.

χορήγιον, ἴδε ἐν λ. **χορηγεῖον**.

χορηγίς, **ίδος**, ἡ, γυνὴ χορηγός, ἐπιγραφὴ κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδος.

χορ-ηγός, ὁ, Δωρ. **χοραγὸς** Λοβέκ. εἰς Φρύν. 430· (**χορός**, **ἡγέομαι**)· — ὁ ἡγούμενος τοῦ χοροῦ, ἡγεμὼν τοῦ χοροῦ, ὡς τὸ μεταγεν. **κορυφαῖος**, θεοὺς συγχορευτάς τε καὶ χορηγοὺς ἡμῖν δεδοκέναι τόν τε Ἀπόλλωνα καὶ τὰς Μούσας Πλάτ. Νόμ. 665A· — καθόλου, ὁ ἡγεμὼν ὁλοκλήρου ὁμίλου, πῦρ πνεόντων ἄστρων χ., ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντιγ. 3147· χ. δελφίνων Εὐρ. Ἑλ. 1454. **II**. ἐν Ἀθήναις, ὁ καταβάλλων τὴν δαπάνην πρὸς κατάρτισιν χοροῦ, χορηγὸν καταστῆσαί τινα Συλλ. Ἐπιγρ. 87. 34· χορ. κατεστάθην εἰς Θαργήλια Ἀντιφῶν 143. 31· χορ. τραγῳδοῖς καταστὰς Λυσί. 161. 35, πρβλ. 162. 1· παρεῖχον δὲ αὐτοὺς αἱ **φυλαὶ** ἐκ διαδοχῆς, Δημ. 496. 26, πρβλ. Αἰσχίν. 2. 23· χορηγὸς αἱρεθείς, ἱμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ, ῥάκος φορεῖ Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 5· — πρβλ. **χορηγία**. **II**. μεταφορ., ὁ χορηγῶν χρήματα πρὸς σκοπόν τινα οἱονδήποτε, χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον Δημ. 126. 13· Φιλίππῳ χορηγῷ χρώμενος ὁ αὐτ. 408. 16· χ. τὸν πατέρα ἔχειν εἴς τι ὁ αὐτ. 1023. 13· χ. λαμβάνειν τῇ ἑαυτοῦ βδελυρίᾳ Αἰσχίν. 8. 27, πρβλ. 38. 30· συχν. οὕτω παρὰ Πολυβ.· — ὡς ἐπίθ., τὰ χορηγὰ τῆς .. ζωῆς, τὰ παρέχοντα τὰ μέσα τῆς ζωῆς, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 299C.

χορῆτις, ἴδε ἐν λ. **χορῖτις**.

χοριαμβικός, **ή**, **όν**, ὁ ἐκ χοριάμβων συγκείμενος, χοριαμβικὸν μέτρον Ἡφαιστ. κεφ. 9, ἔνθα ἴδε Gaisf. τ. 2, σ. 109, κλπ.

χορ-ίαμβος, ὁ, ἐν τῇ μετρικῇ, ποὺς συγκείμενος ἐκ χορείου (=τροχαίου) καὶ ἰάμβου (-υυ-), Terent. Maur.

χορικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χορικὴν ὄρχησιν, ἡ χορικὴ μοῦσα Πλάτ. Νόμ. 670A· αἱ ᾠδαὶ αἱ χ., τὰ χορικὰ ᾄσματα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ τῇ κωμῳδίᾳ, Ἀριστ. Προβλ. 19. 15· χ. μέλη ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 12, 5· χορικὰ (ἐξυπακουμ. τοῦ **μέλη**) Ἀριστοφ. Ἱππ. 589· **χορικόν**, τό, τὸ χορικὸν μέρος δράματος, Ἀριστ. Ποιητ. 12, 1· οἱ χορικοὶ (ἐξυπακ. αὐλοί) Πολυδ. Δ', 81. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Αἰλ. π. Ζ. 2, 11.

χοριο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς χόριον, δηλ. πρὸς τὸν μετὰ τὸν τοκετὸν ἐξερχόμενον πλακοῦντα, πρὸς τὸ ὕστερον ἢ «ἀκόλουθον», ὑμὴν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 13, Γαλην., κλπ.· χ. χιτών, ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐξώτερος τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, Γαλην. τ. 4, σ. 530· χορ.. μῆνιγξ, ἡ περιβάλλουσα τὸν ἐγκέφαλον, ὁ αὐτ. — Ἐν Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 3. 2, 22, Γαλην., κλπ., ἡμαρτημένως γράφεται **χοροειδής**.

χόριον, τό, ὁ ὑμὴν ὁ περιβάλλων τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μήτρᾳ καὶ ἐξερχόμενος μετ' αὐτὸ κατὰ τὸν τοκετόν, ὁ πλακοῦς, τὸ ὕστερον ἢ «ἀκόλουθον», Λατ. secundae, Ἱππ. 238, 6, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 14, Διοσκ. 3. 167, Γαλην., κλπ.· λέγεται δὲ ὅτι ζῷά τινα ἐσθίουσιν αὐτό, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5. 9, Θεοφρ. Ἀποσπ. 175 Wimm.· ὁ ἐσώτερος ὑμὴν ἐκαλεῖτο **ἀμνίον** (ἴδε ἐν λ.). **2**) ὁ ὑμὴν ὁ περιβάλλων τὸ ᾠὸν ἔσωθεν τοῦ φλοιοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 25, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 3, 14. **II**. πᾶς ὑμὴν τῶν ἐντέρων ἢ ἐντοσθίων καὶ ἐν τῷ πληθ., **χόρια**, τά, ἔδεσμα παρασκευαζόμενον ἐκ τῶν τοιούτων ὑμένων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 158, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 1. 16, Θεόκρ. 9. 19, ἔνθα ἴδε Σχολ. — Εἶναι ἀβέβαιον εἰς τίνα τῶν σημασιῶν τούτων πρέπει νὰ ἀναγάγωμεν τὴν παροιμίαν, χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι, « ἀ μὴ συνηθίσῃ ὁ σκύλος 'ς τἀλεῦρι», Θεόκρ. 10. 11· οὕτω παρ' Ὁρατίῳ, canis .. a corio nunquam absterrebitur uncto· πρβλ. **χορδὴ** II. 2. Πρβλ. Λατ. cor-ium = τῷ ἀρχ. Λατ. scor-tum, δέρμα ἢ δορά, Λιθ. skur-à (δέρμα, Ἀγγλ. skin)· ὥστε φαίνεται ὅτι ἐξέπεσε τὸ ἀρκτικὸν s. Ὁ Pott σχετίζει τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸ **ξύ-ω**).

χόριος, ὁ, = **χορεῖος** II, Terent. Maur.

χορῖτις, **ιδος**, ἡ, χορεύουσα κόρη, χορεύτρια, ὀρχηστρίς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 13, εἰς Δῆλ. 306, Νόνν. Δ. 1, 504., 46. 158, κλπ.· (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις κατὰ τὸ πλεῖστον φέρεται **χορῆτις**)· ἴδε Ruhnk. Ep. Crit. σ. 141.

χορο-βατέω, «χοροβατῶ, τὸ εἰς χορὸν βαίνω» Σουΐδ.· χορεύω σκηνικῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 124, 4 — **-βατία**, ἡ, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 152.

χορόδανον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **σφονδυλίου**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3. 90.

χοροδιδασκᾰλία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ χοροδιδασκάλου, ἡ διδασκαλία τοῦ χοροῦ, Πλάτ. Ἀλκ. α' 125E.

χοροδῐδασκᾰλικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **χοροδιδάσκαλον**· ἡ χοροδιδασκαλικὴ (ἐξυπακουομ. τέχνη), = τῷ προηγ., Πλάτ. Ἀλκ. α' 125D.

χορο-δῐδάσκᾰλος, ὁ, ὁ γυμνάζων τὸν χορὸν εἰς τὴν μετὰ τοῦ προσήκοντος ῥυθμοῦ ὄρχησιν καὶ ᾠδὴν καὶ παρασκευάζων αὐτὸν διὰ τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ δημοσίας παραστάσεις, διδάσκαλος τοῦ χοροῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 809, Πλάτ. Νόμ. 812E, 655A, πρβλ. Δημ. 520. 8· — τὸ ἔργον τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἐτέλει αὐτὸς ὁ ποιητής· ἴδε **διδάσκω** III, **διδασκαλία** II.

χοροειδής, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **χοριοειδής**.

χορο-ήθης, **ες**, ὁ εἰθισμένος εἰς τὴν χορικὴν ὄρχησιν, χοροήθεσι νύμφαις Ὕμν. Ὁμ. 18. 3.

χοροι-θαλής, **ές**, ὁ θάλλων, διαπρέπων ἐν τῷ χορῷ, χοροιθαλέας κούρας Ἀνθ. Παλατ. 6. 287.

χοροι-μανής, **ές**, Ἐπικ. ἀντὶ **χορομανής**, Ὀρφ. Ὕμν. 52. 7, Μάξιμ. π. καταρχ. 496.

χοροιμᾰνία, ἡ, μανιώδης χορός, νεαρῆς ἦρχε χοροιμανίης Ἀνθ. Πλαν. 289.

χοροῖτις, ἐσφαλμ. ἀντὶ **χορῖτις**.

χοροιτῠπέω, πλήττω τὸ ἔδαφος χορεύων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 472, Κυν. 4. 349.

χοροιτῠπία, ἡ, χορὸς μετὰ κτύπου τοῦ ἐδάφους, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, ἄριστοι εἰς τὸ χοροιτυπεῖν, Ἰλ. Ω. 261· ἐν τῷ ἑνικῷ, Ἀνθ. Π. 7. 448, πρβλ. 9. 82· μεταφορ., αὐτόθι 12. 263.

χοροιτύπος, [ῠ], **ον**, Ἐπικ. ἀντὶ **χορο-τύπος**, ὁ ἐν τῷ χορεύειν κτυπῶν τὴν γῆν, καθόλου, χορεύων, ὀρχούμενος, Πινδ. Ἀποσπάσμ. 57, Ὀππ. Ἁλ. 3. 250, Νόνν. Διονυσ. 44, 54, πιθ. πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **χειροκτύπῳ** παρὰ Τελέστῃ ἐν Ἀθην. 616F. **II**. προπαροξ. **χοροίτυπος**, **ον**, παθ., πληττόμενος, παιζόμενος πρὸς χορὸν ἢ πρὸς τὴν χορικὴν ὄρχησιν, λύρα Ὕμν. Ὁμ. ἐν Ἑρμ. 31. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 557.

χοροκάλη, ἡ, πιθ. πλημμελὲς ἀντὶ χορῷ καλὴ Ἡσύχ. (πρβλ. Ἰλ. Π. 180).

χορο-κῐθᾰρεύς, **έως**, ὁ, ὁ παίζων τὴν κιθάραν πρὸς χορόν, Ἐπιγραφὴ Καρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2758F, 2759· οὕτω **χοροκιθαριστής**, Sueton. Domit. 4· ὅθεν τὸ ῥῆμα **χοροκῐθᾰρίζω**, ἴδε Macrob. σ. 706 Zeun.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 561.

χορο-κτόνος, **ον**, ὁ ἀποκτείνων, καταστρέφων τὸν χορόν, Στράττις παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 406.

χορο-λέκτης, **ου**, ὁ, ὁ ἐκλέγων τὰ κατάλληλα πρόσωπα πρὸς συγκρότησιν χοροῦ, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 11. 1., 15. 5, Πολυδ. Δ', 106.

χορο-μᾰνής, **ές**, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χορόν, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 961· πρβλ. **χοροιμανής**.

χορόνδε, Ἐπίρρ., εἰς τὸν χορόν, οὐδέ κε φαίης ἀνδρὶ μαχησάμενον τόν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε ἔρχεσθ', ὅτι ὑπάγει εἰς χορόν, Ἰλ. Γ. 393.

χορό-νῑκος, **ον**, ὁ ἐν τῷ χορῷ νικῶν, Χορόνικος ὁ ποιητὴς ὅδ' Ἄλεξις ἐν «Ἀποβάτῃ» 1.

χορο-παίγμων, **ον**, γεν. **ονος**, παίζων ἐν τῇ χορικῇ ὀρχήσει, ὀρχούμενος εὐθύμως, Ὀρφ. Ὕμν. 23. 2· οὕτω **χοροπαίκτης**, **ου**, ὁ, Ἀνθ. Παλατ. 6. 108. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

χορο-πλεκής, **ές**, ὁ χορὸν πλέκων, ἢ ὁ μετὰ χορῶν πεπλεγμένος, Νόνν. Διονυσ. 6. 49., 14. 33, κλπ.

χορο-ποιία, ἡ, ἡ σύστασις καὶ διάταξις χοροῦ, Πολυδ. Δ', 106.

χορο-ποιός, **όν**, ὁ καταρτίζων χορόν, ὡς τὸ **χορολέκτης**, Ξεν. Ἀγησ. 2, 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 5940. **II**. παρὰ ποιηταῖς, ὁ ἡγέτης τοῦ χοροῦ, ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ Πὰν Σοφοκλ. Αἴ. 699· Χάριτες Εὐρ. Φοίν. 788· Ἥβη Ἀριστοφ. Βάτρ. 353· θυσίαι Εὐρ. Ἑκ. 917· — ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὰ πλεῖστα τῶν

'Αντιγράφων φέρουσι **χαροποιός**· ἀλλ' ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.

χορός, οῦ, ὁ, ἐκ τοῦ 'Ομ. καὶ τοῦ 'Ησ. ὀλίγα δυνάμεθα νὰ διδαχθῶμεν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν χορῶν πλὴν ὅτι ἦσαν ἐν χρήσει ἐν τοῖς συμποσίοις, κατὰ τὰς εὐωχίας καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσι φαιδρότητος καὶ χαρᾶς, αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε 'Οδ. Θ. 248· μετὰ μελπομένησιν ἐν χορῷ 'Αρτέμιδος 'Ιλ. Π. 182· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 272, πρβλ. 276 κἑξ.· οἱ νεανίαι καὶ τὰ κοράσια λέγονται εἰς χ. ἰέναι ἢ ἔρχεσθαι 'Οδ. Σ. 193, 'Ιλ. Ο 508· χάρις καὶ κάλλος περιγράφονται ἐν σχέσει πρὸς τὸν χορόν, οὐδέ κε φαίης ἀνδρὶ μαχησάμενον τόν γ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε ἔρχεσθ' ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν 'Ιλ. Γ. 392 κἑξ.· χορῷ καλὴ Πολυμήλη Π. 180. Οἱ χοροὶ οὗτοι βεβαίως συνωδεύοντο μετὰ μουσικῆς (ἴδε τὰ μνημονευθέντα χωρ α), καὶ πιθανῶς ἐτελοῦντο διὰ κανονικῶν βημάτων καὶ ἐμμελῶν χειρονομιῶν (ἴδε 'Ιλ. Σ. 599 κἑξ., καὶ 'Ησ. ἔνθ' ἀνωτ.). 'Εν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἡ χορικὴ ὄρχησις προσέλαβε θρησκευτικὸν καὶ δημόσιον χαρακτῆρα. 'Αρχὴ τούτου ἐγένετο παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, καὶ τὸ τέλειον εἶδος ὑπῆρξεν ὁ κύκλιος χορὸς ἢ Διθύραμβος τελούμενος περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου ἐν 'Αθήναις καὶ περὶ τοὺς βωμοὺς ἄλλων θεῶν (πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 676, καὶ ἴδε ἐν λέξει **κύκλιος**)· ἐντεῦθεν ἡ φράσις, τιμᾶν χοροῖς Διόνυσον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 220, πρβλ. Σιμωνίδ. 150, 'Ηρόδ. 2. 48, 'Ισοκρ. 189Α. ἐπέμποντο δὲ δημοσίᾳ δαπάνῃ πολῖται εἰς Δῆλον καὶ εἰς ἄλλους ἱεροὺς τόπους ὅπως τελέσωσι τοὺς χοροὺς τούτους, Θουκ. 3. 104· ἀναγινώσκομεν δὲ ὅτι ὑπῆρχον καὶ θεοὶ ἐξιλεούμενοι, θυσίῃσι .. καὶ χοροῖσι γυναικηίοισι κερτόμοισι 'Ηρόδ. 5 83·— ὁ τοιοῦτος χορὸς ἦτο καθαρῶς λυρικὸς τὸν χαρακτῆρα, ὁτὲ μὲν σοβαρὸς καὶ σεμνοπρεπής, ὁτὲ δὲ φαιδρός· ἐτελεῖτο δὲ ὑπὸ νέων ἀγάμων, παρθένων ἠιθέων τε 'Ηρόδ. 3. 48· ἢ ὑπὸ παίδων, παιδικὸς ἢ παίδων χορὸς 'Ισαῖος 67. 30, κλπ.· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πρεσβυτέρων τὴν ἡλικίαν, Πλάτ. Νόμ. 665Β, Ξεν. 'Ελλ. 6. 4, 16, κλπ.· ὁ συνήθης ἀριθμὸς τῶν προσώπων ἦτο 50, Σιμωνίδ. 148, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. 12. 5. **2)** ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ χοροῦ ἔλαβεν ἀρχὴν τὸ 'Αττικὸν δρᾶμα (περὶ τῶν τραγικῶν χορῶν ἐν Σικυῶνι, ὡς μνημονεύει ὁ 'Ηρόδ. 5. 67, ἴδε Bentl. Phal. σ. 293), ὅπερ κατὰ πρῶτον συνέκειτο ἐξ ἁπλῶν διηγήσεων κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ χοροῦ (ἐπεισόδια)· αἱ διηγήσεις αὗται ἀπηγγέλλοντο ὑπὸ ἑνὸς μόνου ὑποκριτοῦ, ἀλλὰ πιθανῶς ἐν εἴδει διαλόγου πρὸς τὸν χορόν. 'Ο δραματικὸς χορὸς διεκρίνετο εἰς δύο κύρια εἴδη, ὧν ὁ μὲν τραγικὸς χ. συνέκειτο συνήθως ἐκ 15 προσώπων (τῶν τραγῳδῶν 'Αριστοφ. Εἰρ. 805, Ὄρν. 787)· ὁ δὲ κωμικὸς ἐξ 24 (καλούμενος καὶ **τρυγικός, τρυγῳδικός**, ὁ αὐτ. ἐν 'Αχ. 628, 886· εἰς ἓξ γραμμὰς διατεταγμένος, «Κρατῖνος δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ ('Αποσπ. 5) δηλοῖ ὅτι ἓξ ἐστὶ ζυγὰ τοῦ χοροῦ» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 733. Ὅταν ποιητής τις ἐπεθύμει νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν σκηνὴν ἔργον τι, ἔπρεπε πρῶτον νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ἄρχοντος χορόν, ὅστις καὶ παρείχετο αὐτῷ συνήθως (ὅς οὐκ ἔδωκ' αἰτοῦντι Σοφοκλέει χορὸν Κρατῖνος ἐν «Βουκόλοις» 2· χ. αἰτεῖν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 513· διδόναι Πλάτ. Πολ. 383C, κτλ.)· ἡ δὲ πρὸς τοῦτο ἀναγκαία δαπάνη, ἥτις ἦτο μεγάλη, κατεβάλλετο ὑπό τινος πλουσίου πολίτου (τοῦ **χορηγοῦ** ἢ **χοραγοῦ**, πρβλ. **χορηγία**)· ὅτε δὲ ὁ ποιητὴς ἐλάμβανε παρὰ τοῦ ἄρχοντος τὴν ἄδειαν νὰ καταρτίσῃ χορὸν (χορὸν λαμβάνειν ἢ ἔχειν 'Αριστοφ. Βάτρ. 94, Εἰρήνη 803, 807), ἐξέλεγε τὰ ἀναγκαιοῦντα πρόσωπα ἐκ τῆς φυλῆς εἰς ἣν ἀνῆκε (χ. συλλέγειν, ἀθροίζειν 'Αντιφῶν 142. 34, Ξεν. 'Ιέρων 9, 4), τὰ ὁποῖα τακτικῶς ἐγυμνάζοντο εἰς ὄρχησιν καὶ ᾠδήν, συχνάκις παρ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ (ὅθεν καὶ ἐκαλεῖτο οὗτος **χοροδιδάσκαλος** ἢ χοροῦ δ., καὶ ἐλέγετο αὐτὸς χορὸν διδάσκειν, τὸ δὲ ἔργον ἢ ἡ πρᾶξίς του χοροῦ διδασκαλία)· ἡ δ' εἰσαγωγὴ αὐτοῦ εἰς τὸ θέατρον ἐλέγετο χορὸν εἰσάγειν, 'Αριστοφ. 'Αχ. 11.— 'Εν τῇ τραγῳδίᾳ ὁ χορὸς παρέμεινε μέχρις οὗ αὕτη ἐξέλιπεν· ἀλλ' ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἦτο ἐν ὀλίγῃ χρήσει μετὰ τὸ 400 περίπου πρὸ Χρ. Αἱ ὑπὲρ τοῦ χοροῦ ἐπευφημίαι ἔκρινον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ δράματος. (Πρβλ. Μυλλέρου 'Ιστορίαν τῆς 'Ελλ. φιλολογίας κεφ. 21 καὶ 22, Λεξικ. τῶν 'Αρχαιοτ. ἐν λ. **χορός**· περὶ τῆς ποιητικῆς σημασίας τοῦ χοροῦ ἴδε A. W. Schlegel's Lectures on the Drama, 2, 3 καὶ 4· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χορευτῶν Herm. Opusc. 2. 124 κἑξ.)— 'Ετέρα φράσις γενικωτέρα ἦτο τὸ χοροὺς ἱστάναι 'Ηρόδ. 3. 48, Σοφ. 'Ηλ. 280· στῆναι Πινδ. Π. 9. 199, πρβλ. 'Αριστοφ. Νεφ. 271, Ὄρν. 219· ἅψαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 307· χορῶν κατάστασις ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 23, 'Αριστοφ. Θεσμ. 958· τοῖς χ. νικᾶν Ξεν. 'Απομν. 3. 4, 3· χοροῦ προεστάναι ὁ αὐτ.· χορῷ χορηγεῖν Πλάτ. Γοργ. 482Β, κλπ. **ΙΙ.** χορός, δηλ. σῶμα ἐκ χορευτῶν καὶ ἀοιδῶν, Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Αφρ. 118, Πινδ. Ν. 5. 42, πρβλ. 'Αποσπ. 213, 238· οὕτω καὶ ἐν πολλοῖς χωρίοις ἐκ τῶν μνημονευθέντων ἐν σημασ. Ι. **2)** καθόλου, χορός, ἄθροισμα, ὅμιλος, ἰχθύων Σοφ. 'Αποσπ. 700· τέκνων Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 925, πρβλ. Πλάτ. Πρωταγ. 315Β, Θεαίτ. 173Β, κτλ.· ὡσαύτως **ἐπὶ** πραγμάτων, ὅθεν εὑρίσκομεν οὐ μόνον χορὸς ἄστρων, Διονυσ. Ὕμν. 2, πρβλ. Σοφ. 'Αντιγ. 1147· ἀλλὰ καὶ χ. σκευῶν, σειρὰ ἀγγείων Ξεν. Οἰκ. 8, 20· χορὸς δονάκων, σειρὰ καλάμων, δηλ. ἡ τοῦ Πανὸς σῦριγξ, Κολουθ. 124· χ. ὀδόντων, σειρὰ ὀδόντων, κτλ. ὅθεν ἡ παιδιά: οἱ πρόσθιοι χοροί, οἱ πρόσθιοι ὀδόντες, 'Αριστοφ. Βάτρ. 548, πρβλ. 'Ιακώβ. εἰς 'Ανθ. Παλατ. σ. 904, 'Αχιλλ. Τάτ. σ. 469· — παροιμ., ποῦ χοροῦ τάξομεν; εἰς ποίαν θέσιν, εἰς ποίαν τάξιν νὰ θέσωμεν αὐτό; Πλάτ. Εὐθύδ. 279C. **3)** ἐκκλησιαστικὸς χορός, ὁ ἐκ ψαλτῶν ἀποτελούμενος, τὸ σύστημα τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ᾀδόντων, Θεοδωρ. ΙΙΙ, 1060C, 'Ιω. Μόσχ. 3096D.—ὁ δεξιὸς χορός, ὁ εὐώνυμος χορὸς 'Ωρολόγ. (πρβλ. Βασίλ. IV. 164: «καὶ νῦν μὲν διχῇ διανεμηθέντες ἀντιψάλλουσιν ἀλλήλοις»). **4)** τὸ μέρος ἔνθα ἵστανται οἱ ψάλται, 'Ιω. Μόσχ. 2988 Β. C. **ΙΙΙ.** τόπος πρὸς ὄρχησιν, ἐν δὲ χόρον ποίκιλλε .. ἀμφιγυήεις 'Ιλ. Σ. 590· λείηναν δὲ χορὸν 'Οδ. Θ. 260, πρβλ. 264· ὅθι τ' 'Ηοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί ἦσαν Μ. 4· Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι αὐτόθι 318· ἐν Σπάρτῃ ἡ **ἀγορὰ** ἐκαλεῖτο **χορός**, Παυσ. 3. 11, 9· ἴδε κατωτ. (Κατὰ τὸν 'Ησύχ. **χορός** = **κύκλος, στέφανος**, ὅθεν κυρίως σημαίνει κυκλικὸν χορὸν ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι συγγενὲς τῷ **χόρ-τος**, Λατ. hor-tus, ὥστε ἡ πρώτη σημασία θὰ ἦτο ἡ τοῦ πεφραγμένου τόπου πρὸς χορὸν ἐπιτηδείου).

χοροστάδην, 'Επίρρ., κατὰ τρόπον χοροῦ, «τοὺς δακτύλους πλεξάμεναι κύκλωθι καὶ χοροστάδην» Θεοδ. Προδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλέα 4, 174 (;) (πρβλ. **ὀρθοστάδην**).

χορο-στάς, άδος, ἡ, ἑορτὴ χορ., τελουμένη μετὰ χορικῆς ὀρχήσεως, Καλλ. 'Αποσπ. 280.

χοροστασία, ἡ, σύστασις χορῶν· καθόλου, χορός, ὄρχησις, 'Ανθ. Παλατ. 7. 613., 9. 603· ἐν τῷ πληθ., Καλλ. ἐν Λουτρ. Παλλ. 66, Συλλ. 'Επιγρ. 6280Β. 58.—"Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χοροστατέω, = χοροστάτης εἰμί, εἶμαι ἡγέτης χοροῦ, ἢ ἡγοῦμαι ὡς ἐν χορῷ, Φίλων 2. 266· «χοροστατῶν· χοροῦ κατάρχων» 'Ησύχ.

χοροστάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ τὸν χορὸν ἱστάς, ὁ χοροστατῶν, ὁ τοῦ χοροῦ ἐξάρχων ἢ κατάρχων, 'Ιμέρ. 9. 3, 'Ιουλιαν. 421Α. 'Εντεῦθεν ἐπίθ. **χοροστατικός, ή, όν,** ἡ χ. Ρήτορες (Walz) τ. 9. 196.

χορο-τερπής, ές, ὁ χοροῖς τερπόμενος, Νόνν. Διονυσ. 14. 249.

χοροψάλτης, ὁ, ὁ ψάλλων ἐν χορῷ, μελῳδουμένου γὰρ ψαλμοῦ πρός τινος χοροψάλτου 'Ανώνυμ. ἐν Catal. Mss. Clarkii σ. 57.

χορτ-αγωγία, ἡ, (ἀγωγὸς) συγκομιδὴ χόρτου πρὸς τροφὴν τῶν ζώων, Ἄννα Κομν. σ. 96, 107, 112, 193.

χορτάζω, μέλλ. -άσω, τρέφω, παχύνω, κυρίως βοσκήματα, βόας, κτλ. (Εὐστ. 883. 53), χ. ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 450· χορτάσω τὸν κάνθαρον (τοῦ κανθάρου κωμικῶς θεωρουμένου ὡς ἵππου), 'Αριστοφ. Εἰρ. 176· τούτοισι (ἐξυπακ. σιτίοις) .. τοῦτον χορτάσω αὐτόθι 139· μετ' αἰτ. πράγματος, Πλάτ. Πολ. 372D.— Παθ., τρώγω ὅσον δύναμαι, χορταίνω, αὐτόθι 586Α· τινος, ἔκ τινος πράγματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 9, 1. **ΙΙ.** ἐπὶ προσώπων, τρέφω, «ταΐζω», βολβοῖς ἐμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα Εὔβουλος ἐν «'Αμαλθείᾳ» 1· ὡσαύτως μετὰ γεν., τρέφω ἀφθόνως ἔκ τινος, θεράπευε καὶ χόρταζε τῶν μονῳδιῶν (μεταφορ.) 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 202.— Παθ., μετ' αἰτ., χορταζόμενοι γάλα λευκὸν Κρατῖνος ἐν «'Οδυσσεῦσι» 4· μετὰ δοτ., εἰς τὴν ἑσπέραν χορταζόμεθα πᾶσιν ἀγαθοῖς Ἄμφις ἐν «Οὐρανῷ» 1· μετὰ γεν., στεμφύλων 'Αριστ. 'Αποσπ. 102 καὶ ἀπολ., εὐωχοῦμαι, πληροῦμαι, χορταίνω, Εὔβουλος ἐν «Δόλωνι» 1, 'Αραρὼς ἐν 'Αδήλοις 3· ἱκανῶς κεχόρτασμαι γὰρ Νικόστρατος ἐν «Πανδρόσῳ» 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. 'Αθήν. 99F κἑξ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 64.

χορταιό-βάμος ἢ -βάμων, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Σειληνοῦ παρ' 'Ησυχ.· ἴδε τὸ ἑπόμ.

χορταῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χόρτον, περίβολον (ἴδε **χόρτος** Ι)·— χιτὼν χ., χιτὼν δασὺς ἐκ δορῶν, ὃν ἐφόρει ὁ ὑποκρινόμενος ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν Σειληνόν, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ **μαλλωτὸς** παρὰ Διον. τῷ 'Αλ. 7. 72, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 3. 40· καθόλου, δασὺ καὶ τραχὺ ἱμάτιον, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 704, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 60, 'Ησύχ.

χορτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χόρτος**, μικρὸς χόρτος, Διοσκ. 5, 136 (137).

χορτᾰσία, ἡ, τὸ χορτάζεσθαι, χορτασμός, πλήρωσις, κοιλίας 'Εβδ. (Παροιμ. ΚΔ', 15)· εἰς χορτασίαν Συλλ. 'Επιγρ. 5128. 17. **2)** φαγητὸν χορταστικόν, 'Ανθ. Π. 11. 313.

χόρτασμα, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., χόρτος, τροφὴ τῶν ζώων, Πολύβ. 9. 4, 3, Διόδ. 20. 42, Φύλαρχ. παρ' 'Αθην. 607Α, 'Εβδ. (Γέν. ΚΔ', 25, 32, κ. ἀλλ. **2)** τροφὴ τῶν ἀνθρώπων, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ζ', 11, Πράξ. 'Αποστ. ζ', 11.

χορτασμός, ὁ, = **χορτασία**, 'Αναξανδρ. ἐν 'Αδήλ. 27.

χορταστικός, ή, όν, (χορτάζω) ἁρμόδιος εἰς τὸ χορτάζειν, χορταστικὸς ὠ: καὶ νῦν, ἴδε **καπανικός.**

χορτικός, ή, όν, ὁ εἰς χόρτον ἀνήκων, Πτολεμ. Τετράβ. 81.

χόρτινος, η, ον, ὁ τοῦ χόρτου, εἰς χόρτον ἀνήκων, ἄνθος Νεῖλος ἐν Orelli Opusc. σ. 34, πρβλ. **χόρτος** II.

χορτό-βολον, τό, καὶ **χορτο-βολών, ῶνος,** ὁ, (βάλλω) τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν χόρτου, ἀποθήκη χόρτου, Γλωσσ.

χορτογενής,ές, ὁ ἐκ χόρτου γεννηθείς, Ἀναστ. Συναΐτ. 1064B

χορτοκο-πεῖον, καὶ **-κόπιον,** τό, τόπος ἔνθα κόπτεται χόρτος πρὸς παρασκευὴν ἀχύρου, Διοσκ. 2. 177., 3. 3. 21· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 310.

χορτο-κόπος, ον, ὁ κόπτων χόρτον, Γλωσσ.

χορτολογέω,συλλέγω χόρτον πρὸς τροφὴν ζώων,Ἀππ.Ἰβηρ. 65

χορτολογία, ἡ, συλλογὴ χόρτου, προνομή, Πολύβ. 18. 5, 1., 22. 22, 12.

χορτο-λόγος, ον, ὁ συλλέγων, συναθροίζων χόρτον, οἱ χ., οἱ εἰς χορτολογίαν ἐξερχόμενοι, Στράβ. 708.

χορτο-μανέω,πληροῦμαι χόρτων, σκεπάζομαι ὑπὸ χόρτων,Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΔ', 31), Ἐκκλ.· πρβλ. **ὑλομανέω.**

χόρτον, τό, = **χόρτος,** Ἑβδ. (Γέν. Α', 79) ὡς διάφ. γραφ

χορτό-πλινθον, τό, καὶ **-πλινθος,** ἡ, πλίνθος μετὰ χόρτου, Γλωσσ.

χόρτος, ὁ, κυρίως τόπος περιπεφραγμένος (ἴδε ἐν τέλ.), ἀλλ' ἀείποτε, ὡς φαίνεται, μετὰ τῆς παραλλήλου ἐννοίας τοῦ τόπου πρὸς βοσκὴν ἢ τροφήν· ἐν Ἰλ., ἀγροτικῆς οἰκίας αὐλή, τὸ μέρος τῆς αὐλῆς, ἐν ᾧ ἐτηροῦντο οἱ βόες, κλπ., αὐλῆς ἐν χόρτῳ Λ. 774· αὐλῆς ἐν χόρτοισι Ω. 640·— ἀκολούθως, 2) καθόλου, πᾶς τόπος ἐν ᾧ τρέφεται ζῷόν τι, χόρτοι λέοντος Πινδ. Ο. 13. 62 (ἴδε **βοτάνη**)· χόρτοι εὐδενδροι Εὐρ Ι. Τ. 134· χόρτος οὐρανοῦ, ἡ ἔκτασις τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα, Ποιητὴς παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. **δύσχορτος, σύγχορτος.**—Ἡ λέξις ταχέως μετέπεσεν ἐκ τῆς πρώτης ταύτης σημασίας εἰς τὴν ἑπομένην. II. τροφὴ μάλιστα βοῶν, ἵππων, κλπ., «χορτάρι», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 608, Ἡρόδ. 5. 16, Εὐρ. Ῥῆσ. 771, Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. κ. γ', 12· ὁ δὲ ξηρὸς χόρτος ἐλέγετο κυρίως χόρτος κοῦφος Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10·— θηρῶν ὀρείων χόρτον, οὐχ ἵππων λέγεις Εὐρ. Ἄλκ. 495, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 16· χόρτος ἐβλάστησεν, ἐξηράνθη Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 26· ἄνθος χόρτου Ἐπιστ. Ἰακώβου α', 10, 1, Πέτρου α', 24· ἀντίθετ. τῷ **σῖτος** (τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου), Ἡρόδ. 9. 41, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 6, 12·— χόρτον ἔχει ἐπὶ τοῦ κέρατος, ὡς μετάφρασις τῆς Λατ. παροιμίας foenum habet in cornu, ἐπὶ μαινομένου βοός, Πλουτ. Κράσσ. 7. 2) Οἱ ποιηταὶ ποιοῦνται χρῆσιν τῆς λέξεως ἐπὶ πάσης τροφῆς καθόλου, δούλιος χόρτος Ἱππῶναξ 26 (20). 6, Εὐρ πρβλ. Κύκλ. 507, Ἀνθ. II. (Παράρτ), 47· καὶ τὸ **χορτάζω** κεῖται παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ ἀνθρώπων.—(Πρβλ. Λατ. hort-us, cohors (cohort-is)· Γοτθ. gard-s, Ἀρχ. Σκανδ. garð-r, Ἀγγλο-Σαξον. geard, Ἀγγλ. gard-en, garth, yard· Σλαυ. grad-u· κλπ).

χορτό-στρωμα, τό, στρῶμα ἐκ χόρτου, Γλωσσ.

χορτόστρωτος, ον, ἐστρωμένος μὲ χόρτον, Γλωσσ.

χορτο-τομία,ἡ, τομὴ χόρτου πρὸς κατασκευὴν ἀχύρων, Γλωσσ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 319.

χορτοφαγέω, τρώγω χόρτον, Βαρδησάνης παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 273C.

χορτο-φάγος [ᾰ], **ον,** ὁ τρώγων χόρτον, Ἐτυμ. Μέγ. 215. 57.

χορτο-φόρος, ον, ὁ φέρων, μεταφέρων χόρτον, Στράβ. 705· χ. ἅμαξα Πολύαινος 3. 15.

χορτώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐκ χόρτων ἀποτελούμενος, φυτικός, τροφὴ Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ε', 27).

χορ-ῳδέω, (ᾠδή) ᾄδω ἐν χορῷ ἢ πρὸς χορόν, Δίων Κάσσ. 61. 19.

χορ-ῳδία, ἡ, ᾠδὴ ἐν χορῷ, ἀντίθετον τῷ **μονῳδία,** Πλάτ. Νόμ. 764Ε.

χορωνός, ὁ, ἀντὶ **κορώνη** (6), στέφανος, Σιμωνίδης 167, πρβλ. Ἀθήν. 680D· ὡς ἐν τῇ Λατ. chorona ἀντὶ corona, Κικ. Orator 48, Quintil 1. 5, 20.

χορ-ωφελήτης, ου, ὁ, ὁ ὠφελῶν, κινῶν εἰς εὐθυμίαν, καθιστῶν φαιδρὸν τὸν χορόν, κρότος χ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1319 (ὡς ὁ Heim. ἀντὶ **-ωφελέτης**).

χούρα, ἁ, = **χώρα,** Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64, στ. 17.

χοῦς, (A), ὁ, καὶ ἡ, Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 13, Νικ. Θηρ. 103·— Λατ. congius, μέτρον ὑγρῶν (ἐκ τοῦ **χέω**) = 12 κοτύλαις ἢ λίτρ. 3, 28, Ἀττικῶς κλίνεται: **χοῦς** Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀδήλ. 20, Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 19· χοῦς κεκραμένου οἴνου Μένανδρ. ἐν «Ἥρωϊ» 6· γεν. **χοὸς** Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 56, Ἀριστοφ. Θεσμ. 347, καὶ ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδορφ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 537· δοτ. **χοΐ** Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ» ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 1459 ἐν τέλει, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 103· αἰτ. **χόα** [ᾰ ὡς ἐν ταῖς λ. φονέα, βασιλέα] Ἀριστ. Ἱππ. 355, (ἀλλαχοῦ ἀεὶ ἐν τέλει στίχου, αὐτόθι 95, 113, Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1013 = 1000, Εὔβουλος ἐν «Παμφίλῳ» 1, κτλ.)· πληθ. ὀνομ. **χόες** Πλατ. Θεαίτ. 173D· γεν. **χοῶν,** δοτ. **χουσὶ** (ἴδε κατωτ. II)· αἰτ. **χόας** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1000, 1076, κ. ἀλλ.—Ἀλλὰ καὶ ὀνομ. **χοεὺς** φέρεται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἱππ. 1212C· καὶ ἀντίστοιχοι τύποι **χοέως χοῶς, χοεῖ, χοέα χοᾶ· χοεῖς, χοέων χοῶν, χοεῦσι, χοέας χοᾶς** εὑρίσκονται παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 12, περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 40, 55, κτλ., ἴδε κατωτ. II, καὶ πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. σ. 234. Συνῃρημ. ὀνομ. πληθ. **χοῦς** εὕρηται ἐν Ἀνθ. Παλατ. 5. 183· ἑνικ. αἰτ. **χοῦν** ἐν Διοσκ. 1. 15 καὶ 79, Αἰλ. κλπ.· αἰτ. πληθ. **χοῦς** Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 157.—Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων νὰ μετρήσωσι τὰ ἀμέτρητα, οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες Πλάτ. Θεαίτ. 173D· ὡσπερανεί τις ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο τοὺς χ. τῆς θαλάσσης Ἀριστ. 1. 18. II. **Χόες,** οἱ, ἡ ἑορτὴ τῶν Χοῶν, ὄνομα τῆς β' ἡμέρας τῶν Ἀνθεστηρίων ἐν Ἀθήναις, γεν **Χοῶν,** χοῶν δέει τῶν μισθοδώρων Εὐβουλίδης ἐν «Κωμασταῖς» 1· δοτ. τοῖς **Χουσὶ** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1211· αἰτ. τοὺς **Χόας,** ὡς ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, αὐτόθι 961· τοὺς Χόας ἄγειν Δημ. 999. 9·— **αἱ Χοϊκαὶ** φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 157.

χοῦς (B), ὁ, καὶ ἡ, Στράβ. 458, 579, 740· (χέω)·— γῆ καταρριφθεῖσα ἢ *συσσωρευθεῖσα* εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, χῶμα· ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθεὶς Ἡρόδ. 2. 150· τὸν αἰεὶ ἐξορυσσόμενον χοῦν ὁ αὐτ. 7. 23, πρβλ. 1. 185., 8. 28· καὶ ἡ αὐτὴ αἰτιατ. ἀπαντᾷ ἐν Φερεκράτους «Μυρμηκανθρώποις» 6, Θουκ. 2. 76., 4. 90, κλπ.· γεν. **χοῦ** ἀπαντᾷ ἐν Ἀρρ. Ἀν. Ἀλ. 2. 27, 4, (ἀσυναίρ. **χόου** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1838)· ὡσαύτως γενικ. **χοός,** δοτ. **χοΐ** (ἅπερ προῆλθον ἐκ συγχύσεως πρὸς τὸ **χοῦς** Α) παρὰ Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ' 34, Ἡσύχ. 2) = **κονιορτός,** κόνις, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ς', 11. 3) χοῦς θανάτου, ὁ τάφος, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΑ', 15)· πρβλ. Ἡσύχ., Σουΐδ. 4) ὁ τῆς σαρκὸς χ., τὸ γήϊνον περίβλημα τῆς σαρκός, Μετὰ Θεοφάν. 320, 15. —Ἴδε Κόντον ἐν Σωκράτει τόμ. Β', σ. 3 κἑξ.

χοὔτω, ἢ **χοὔτω** κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ οὕτω,** χοὔτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα Θεόκρ. 2. 94.

χόω, ἀπαρ. **χοῦν,** μετοχ. **χῶν,** παρατ. **ἔχουν,** Ἡρόδ., Θουκ. κλπ. (ἴδε κατωτ., καὶ **διαχόω**)· **χώννυμι, -ύω** (ἃ ἴδε) εἶναι τύποι μεταγεν.· μέλλ. **χώσω** Σοφ. Ἀντιγ. 81, κλπ.·— ἀόρ. **ἔχωσα (κατ-),** Ἡρόδ.. κλπ.·—πρκμ. **κέχωκα** (ἀνα-) Δημ.1279. 20·—Μέσ., ἀόρ **χωσάμενος** Χρησμ. Σιβ. 5. 320.— Παθ. μέλλ. **χωσθήσομαι** Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ 1413, Πολύβ.·—ἀόρ. **ἐχώσθην,** ἴδε κατωτ.·—πρκμ. **κέχωσμαι,** Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 1, Ξεν., (ἐκ-, συγ-) Ἡρόδ.— Ῥημ. ἐπίθ. **χωστός,** ὃ ἴδε. Χέω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, συσσωρεύω, ἐπὶ χώματος, χοῦσι χῶμα μέγα Ἡρόδ. 4. 71· χώματα χοῦν ὁ αὐτ. 2. 137, Πλάτ. Νόμ. 958Ε· χώματα χῶν πρὸς τείχεα, συσσωρεύων χώματα πρὸς τὰ τείχη, Ἡρόδ. 1. 162· χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 2. 75· νῆσον χώσας σποδῷ, σχηματίσας νῆσον διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως τῆς τέφρας, Ἡρόδ. 2. 140· μάλιστα ἐπὶ τάφου ἢ τύμβου, χῶσαι τάφον ὁ αὐτ. 9. 85, Σοφ. Ἀντιγ. 81· τύμβον αὐτόθι 1204, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 702, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1443· μνῆμα Ξεν. Κύρ Παιδ. 7. 3, 11· σῆμα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 248. 7· **πολυάνδρια** (II. 2), Πλουτ. Εὐμ. 9. 2) ἀποφράττω ἐμβάλλων χῶμα, χ. τοὺς λιμένας Δημ. 795. 14, Αἰσχίνης 69. 7· χ. φορμοῖς τὰς τάφρους Πολύβ. 1. 19, 13·— Παθ., πληροῦμαι χώματος, μάλιστα ἐπὶ θαλασσίων λιμένων, «γεμίζομαι», ἀποχερσοῦμαι, πορθμοῦ χωσθέντος Ἐμπεδ. 359· τί μιν (ἐξυπακ. τὸν κόλπον) κωλύει .. χωσθῆναι; Ἡρόδ. 2. 11· ἀλλ' ἐπὶ πόλεως, οἰκοδομοῦμαι, κτίζομαι ἐπὶ ὑψωμάτων ἐκ χώματος ἢ λόφων, αὐτόθι 137· πρβλ. **ἐγχώννυμαι.** 3) σπανιώτερον, καλύπτω διὰ χώματος, «παραχώ.ω», χῶσαί τινα τάφῳ Εὐρ Ὀρ. 1585, πρβλ. Πλάτ. Νόμ 947D, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. προσθῆκαι 497α. 5, καὶ ἴδε **καταχώννυμι.** — Παθ., **ἐχωννύμεθα,** ἐκαλυπτόμεθα διὰ σωροῦ χώματος, δηλ. ἐπεσώρευον σωρὸν χώματος ὑπεράνω ἡμῶν, Ἀνθ. Παλατ. 7. 136, 137.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ 697, 700.

χοώδης, ες, (χοῦς, εἶδος) ἐκ χοῦ, ἐκ χώματος, ἡ θάλασσα ἠρέμα κλύζουσα τὰς ἀκτὰς καὶ κατὰ μικρὸν ὑποσπῶσα ὅσον χοῶδες Εὐστ. Πονημάτ. 195. 1-3.

χραίνω, μέλλ. **χρᾰνῶ,** = **χράω** (Α), ἐγγίζω ἐλαφρῶς, ὀλίγον, ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον, δηλ. μένων μακρὰν αὐτοῦ, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 909· οὕτω, χρ. οὐραίοισιν εὔδιαν ἁλός, ἐπὶ ἰχθύων, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 277B·—ἐντεῦθεν, ἀλείφω, ἐπιχρίω, χρ. ἢ ἀποχραίνειν Πλάτ. Νόμ. 719Δ, ἴδε Ruhnk. εἰς Πλάτ. Τίμ., Πολυδ. Ζ', 129, Μάξ. Τύρ. 40. 2· ἀλείφω, χρίω, τινί Νικ. Ἀλεξιφ. 246·—Παθ., χραινομένην μέλιτι Ἀνθ. Παλατ. 7. 622. 2) μιαίνω, μολύνω, πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 61, πρβλ. αὐτόθι 342, Ἀποσπάσμ. 340· μιάσματι μυχὸν ἔχρανας ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 170·—μάλιστα ἐπὶ ἠθικοῦ μολυσμοῦ, λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν χραίνω Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 822, πρβλ. Εὐρ. Ἱππόλυτ.

1266, Ἑκ. 366· ὄμμα χρ. θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππολύτῳ 1438 ὡσαύτως ἐπὶ λέξεων, θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥαδίως Πλάτ. Νόμ. 917Β. — Μέσ., χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Σοφ. Αἴ. 43. — Παθητ., αἱμάτων μιάσμασι χρανθεῖσα Αἰσχύλ. Ἱκ. 266, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 368.

χραισμέω, Ἐπικ. ῥῆμα οὗ ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ μόνον ἐν Νικ. Θηρ. 914·—μέλλ. γ' ἑνικ. **χραισμήσει** Ἰλ. Υ. 296, Ἐπικ. ἀπαρέμφ. **-ησέμεν** Φ. 316 — ἀόρ. α' Ἐπικ. ἑνικ. **χραίσμησε**, ἀπαρ. **χραισμῆσαι**, συχν. ἐν τῇ Ἰλ.·—ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. συχνότατα ἐν τῷ Ἐπικ. ἀόρ. α' **χραῖσμε**, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ἰλ., καὶ (πλὴν ἐν Ἰλ. Ξ. 66) ἀείποτε ἄνευ αὐξήσ., ὑποτ. **χραίσμῃ** καὶ **χραισμήσῃ**, **χραίσμωσι**, ἀπαρέμφ. **χραισμεῖν**. Κυρίως ἀποσοβῶ, ἀμύνω, ἀποκρούω καταστρεπτικόν τι πρᾶγμα ἀπό τινος, ὡς τὸ **ἀρκέω**, Λατ. defendere, μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., οὔ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε σιδηρείη Ἰλ. Η. 144· οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον Υ. 296 τῶν οὔ τις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον Τρώων Λ. 120· ἐν Ἰλ. Α. 566, μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν .. ἆσσον ἰόνθ', ἐνταῦθα ὑπακουστέον τὴν αἰτιατ. με, μήπως δὲν με ἀποκρούσωσιν ἢ ἐμποδίσωσιν ἀπὸ σοῦ, ὅταν ἐπέλθω ἢ ἐπιπέσω. 2) συνηθέστερον μετὰ μόνης δοτ. προσ., ὑπερασπίζω τινά, βοηθῶ, ὠφελῶ, (εἰ καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀποκρούειν ἀδικίαν ἢ βλάβην ἀείποτε συνυπάρχει), λίαν συχνὸν ἐν Ἰλ., ὡς: μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο Α. 28· ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Ε. 53· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἀντωνυμ. ἢ ἐπιθέτου, χραισμεῖν τι, παρέχειν βοήθειάν τινα ἢ ὠφέλειαν, Δ. 242, Φ. 193, κ. ἀλλ.· καὶ ἀπολ., Ξ. 66, Ο. 652. – Ὁ Ὅμ. ποιεῖται χρῆσιν τοῦ **χραισμεῖν** μόνον μετ' ἀρνήσεως· διότι ἐν Ἰλ. Φ. 193, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, κεῖται εἰρωνικῶς ἀντὶ οὔτι χρ. δύναται. Ἐν καταφατικαῖς προτάσεσι πρῶτον παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 249, κτλ.· παρ' αὐτῷ δὲ εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἡ προστ. **χραίσμετε** Β. 218. — Ἡ λέξις δὲν εὑρίσκεται ἐν τῇ Ὀδ. οὔτε παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ. (Τὸν ἀόριστ. β **χραισμεῖν**, **ἔχραισμον**, πρέπει νὰ λάβωμεν ὡς τὸν τύπον τὸν πρωτότυπον τὸν πρὸς τὴν ῥίζαν, εἰς τοῦτον δὲ προσετέθη μέλλ. καὶ ἀόρ. α' κατ' ἀναλογίαν σχηματισθέντες. — Ἡ συγγένεια τῆς λέξεως πρὸς τὸ **χρήσιμ-ος** (ἐκ τοῦ **χράω** Γ.) εἶναι φανερά, ἴδε Buttm. Lexil. ἐν λ. Λέγεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 218, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν διάλεκτον τῶν Κλειτορίων ἐν Ἀρκαδίᾳ.)

χραίσμη, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, ὠφέλεια, Νικ. Θηρ. 584· ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ χραίσμησιν ἀπείη αὐτόθι 852.

χραισμήεις, εσσα, εν, βοηθῶν, βοηθητικός, ἀμάρακος εἴη χραισμήεις Νικ. Θηρ. 576.

χραισμήιον, τό, μέσον βοηθείας, θεραπεία, φάρμακον, Μάρκελλ. Σιδ. 42, Ἀνθ. Παλατ. 1. 32, 1· — καὶ **-μημα**, τό, Νόνν. Διονυσ. 33. 369 — καὶ **-μησις**, ἡ, Νικ. Θηρ. 926, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. (προσθ.) 903 α 2.

χραισμήτωρ, ορος, ὁ, βοηθός, ὑπερασπιστής, χραισμήτορα φωτῶν Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 81.

χραμαδοῦλαι· «χελῶναι καὶ αἱ νωθρόταται τῶν κυνῶν. οἱ δὲ τοὺς κοχλίας» Ἡσύχ.

χραντός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χραίνω**, κεκηλιδωμένος, μεμολυσμένος, Γλωσσ., πρβλ. **ἄχραντος**.

χράομαι, ἴδε **χράω** Γ.

χραῦσις, εως, ἡ, ἄγκυρα ἓν μόνον ἄγκιστρον ἔχουσα, «ἄγκυρα μονόβολος» Ἡσύχ.

χράω, (Α) ἢ **χραύω** (ὅ ἐστι **χράFω**), μέλλ. **χραύσω**· — ἐπιξύω, πληγώνω ἐλαφρῶς, ὅν ῥά τε ποιμὴν.. χραύσῃ, «ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον, τὸν χρῶτα ἐπιξύσῃ» (Σχολ.), Ἰλ. Ε. 137 ἵνα χραύσαντα δαΐξῃ Κόϊντ. Σμυρν. 11. 76· πρβλ. **ἐγχραύω**, **ἐπιχράω** Α (Ἐκ ῥίζης συγγενοῦς πρὸς τὴν τοῦ **χρίω**, καὶ ἴσως τοῦ **χραίνω**· ἐντεῦθεν αἱ λέξ. **χρώς**, **χροιά** (παρ' Ὁμ. ἐπιδερμίς, τὸ χρῶμα αὐτῆς), ὅπερ θεωρεῖται ὥς τι ἐπιπολῆς κείμενον, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐπιξύσῃ.)

χράω (Β), ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ παρατατ., μετὰ δοτικ. προσώπ., ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, ἐπισκήπτω μετὰ βλάβης, ἐπέρχομαι, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων Ὀδ. Ε. 396· τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; Κ. 64· οὕτω, πόνος ὁππόσος ἡμῖν .. ἔχραε Ἀνθ. Π. 5. 297· πρβλ. **ἐπιχράω** Β. **II** μετ' αἰτ. πράγματ., ἐπιβάλλω εἴς τινα, κακὸν δέ οἱ ἔχραε κοῖτον Νικ. Θηρ. 315. **III** μετ' ἀπαρεμφ., ἔχω κλίσιν ἢ διάθεσιν νὰ πράξω τι, εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω τι, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν; διὰ τί .. ἦτο τόσον πρόθυμος νὰ βλάψῃ τὸ ῥεῦμά μου; Ἰλ. Φ. 369· μνηστῆρες .., οἵ τόδε δῶμα ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, .. οἱ ὁποῖοι τόσον πρόθυμοι ἦσθε νά.., Ὀδ. Φ. 69. 2) εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο δέον νὰ ἀναφέρωνται καὶ οἱ τύποι **χρῇς**, **χρῇ**, σχηματισθέντες κατὰ τὸ **λῇς**, **λῇ** ἐκ τοῦ **λάω**, **διψῇς** -ῇ, **πεινῇς**, -ῇ, ἐκ τοῦ **διψάω**, **πεινάω**, καὶ ἑρμηνεύεται (παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 887) διὰ τοῦ **θέλεις**, **χρήζεις**, **θέλει**, **χρήζει**· — τοὺς τύπους τούτους ἀποκατέστησεν ὁ Δινδ. καὶ ἕτεροι ἐκδόται ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀντὶ τοῦ **χρῆ**, εἴτε χρῇ θανεῖν, εἴτε ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποθάνῃ, Σοφ. Ἀντ. 887· σοὶ δὲ ὁρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρῇς ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1373· εἴτε χρῇς (ἐξυπακ. κηρύσσειν με) ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 606· πρὸς ταῦτ' ὅ τι χρῇ καὶ παλαμάσθω Εὐρ. Ἀποσπ. 910· πάρα σ' ἀλλ' ὅ τι χρῇς Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 2· οὕτως, οὐ χρῆσθα (ἐξυπακ. φωνεῖν); Ἀριστοφ. Ἀχ. 778. (Τὰ **χρῇς**, **χρῇ** θὰ συγγενειάζωσι τῷ **χρήζω**, ὅθεν ἴσως καὶ τὸ **χράω** (Γ), **χράομαι**).

χράω (Γ). Ἡ ῥιζικὴ σημασία τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι, χορηγῶ ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον· ἡ δὲ σχέσις τῶν διαφόρων σημασιῶν δύναται νὰ ἐννοηθῇ, ἐὰν τις παρατηρήσῃ τὴν ἀρχὴν ἑκάστης κυρίας διαιρέσεως. (Ἐκ τῆς ῥίζης ταύτης παράγονται τὰ **χρηστός**, **χρῆμα**, **χρή**, **χρεών**, **χρέος** καὶ **χρεῖος**, **χρεώ** καὶ **χρειώ**, **χρεία**· πρβλ. **χράω** (Β).)

Α. ΤΥΠΟΙ. Ἀττικ. συνηρ. **χρῇς**, **χρῇ** (πρβλ. **χράω** (Β) III. 2), Ἰωνικ. **χρᾷς**, **χρᾷ**, ἀπαρ. **χρᾶν** (πρβλ. **σμάω**)· Ἰωνικ. μετοχ. **χρέων**, **χρέουσα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 253, Ἡρόδ. 7. 111, Ἐπικ. **χρείων** Ὀδ. Θ. 79, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 396·— παρατ. **ἔχραον** Πινδ. Ο. 7. 170, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 454· γ' ἑνικ. **ἔχρη** Τυρταῖ. 2. 4, Ἑρμησιάναξ 5. 89, (**ἐξ-**) Σοφ. Ο. Κ. 87, **ἔχρα** Λουκ. Ἀλέξ. 22 — μέλλ. **χρήσω** Ἡρόδ. 1. 19, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1083· — ἀόρ. **ἔχρησα** Ἡρόδ. 4. 156, Ἀττ. — Παθ., ἀόρ. **ἐχρήσθην** Ἡρόδ., Ἀττ.·— πρκμ. **κέχρησμαι** (διάφορ. γραφ. **κέχρημαι**) Ἡρόδ. 4. 164., 7. 141· ὑπερσ. **ἐκέχρηστο** (διάφορ. γραφ. **ἐκέχρητο**) 2. 147, 151., 3. 64, κλπ. Μέσ., Ἰωνικ. **χρέομαι** Ἡρόδ. ἀπαρ. **χρέεσθαι** 1. 157, ἀλλὰ **χρᾶσθαι** 1. 172 μετοχ. **χρεόμενος** ἢ **χρεώμενος** 4. 151· παρατ. γ' πληθ. **ἐχρέοντο** ἢ **-έωντο** 4. 157., 5. 82· — μέλλ. **χρήσομαι** Ὀδ. Κ. 492, κλπ.

I ἐνεργ., ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν μαντείων αὐτῶν, δίδω χρησμόν, διακηρύττω, χρησμῳδῶ, λέγω, ἀπολ., χρείων μυθήσατο Φοῖβος Θ. 79· χρείων ἐκ δάφνης γυάλων ὕπο Παρνησοῖο Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 396· μετ' αἰτ. πράγματ., χρήσω βουλὴν Διὸς ἀνθρώποισι αὐτόθι 132, πρβλ. Θεογν. 807, Πινδ. Ο. 7. 170· ἡ Πυθίη οἱ χρᾷ τάδε Ἡρόδ. 1. 55, πρβλ. 4. 155· χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον, ἀνεκήρυξεν αὐτὸν οἰκιστήν, Πινδ. Π. 4. 10·— ὡσαύτως παρὰ Τραγικ., ὁ χρήσας Αἰσχύλ. Εὐμεν. 798 χρήσειν ἔοικεν σμφι τῶν αὐτῇ κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1083· χρησμοί τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος Σοφ. Ἠλ. 35· σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν Εὐρ. Ἑκ. 1268· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., χ. χρησμὸν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 409· ὑμνῳδίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 681· ἀλλ' ἡ αἰτ. ὡσαύτως ἐκφράζει τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπαντήσεως, χ. φόνον ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1267· μετ' ἀπαρ., προμηνύω ἢ ὁδηγῶ διὰ χρησμοῦ, ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 202· καὶ ἄνευ τοῦ ὥστε, αὐτόθι 203· τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν χρήσαντ' ἐμοὶ πράξαντι μὲν ταῦτ' ἐκτὸς αἰτίας κακῆς εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1030, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 159· — σπανίως ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, τὸν Ἀπόλλωνα ταύτην τὴν γῆν οἰκεῖν χρῆσαί τινι Θουκ. 2. 102· τοῦ θεοῦ χρήσαντος ὁ αὐτ. 5. 32, πρβλ. Λυκοῦργ. 160. 14. **II** Παθ., χρησμῳδοῦμαι, τίς οὖν ἐχρήσθη; Εὐρ. Ἴων 992· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ διδομένου χρησμοῦ, τὰ ἐκ Δελφῶν οὕτω αὐτῷ ἐχρήσθη Ἡρόδ. 1. 49· τὰ χρηστήρια ταῦτά σφι ἐχρήσθη ὁ αὐτ. 9. 94· ἠπίως χρησθῆναι 7. 143· τὸ χρησθέν, ἡ ἀπόκρισις τοῦ θείου, ὁ χρησμός, ὁ αὐτ. 1. 63., 7. 178· ἐν Πυθῶνι χρησθὲν παλαίφατον Πινδ. Ο. 2. 72· πείθου τὰ χρησθέντ' Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 604· χρησθὲν αὐτῷ ἐν Νεμέᾳ τοῦτο παθεῖν Θουκ. 3. 96· ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, τὰ ὁποῖα διεκηρύχθησαν, περὶ αὐτοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 355· θάνατος, κακὸν κεχρημένον Ἡρόδ. 4. 164., 7. 141· ἀπρόσ., μετ' ἀπαρ., ἐκέχρηστο καί σφι ἐχρήσθη ἀνέμοισι εὔχεσθαι ὁ αὐτ. 7. 178· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐκέχρηστό σφι .. τοῦτον βασιλεύσειν ὁ αὐτ. 2. 147. **II.** Μέσ., ἐπὶ τοῦ προσώπου εἰς ὃ δίδοται ἡ ἀπόκρισις, συμβουλεύομαι θεόν τινα ἢ μαντεῖον, μετὰ δοτ., ἐρωτῶ θεὸν ἢ μαντεῖον, ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, «μαντευσόμενος» (Εὐστάθ.), Ὀδ. Κ. 492, 565· χρ. θεῷ, μαντηΐῳ, χρηστηρίῳ, Λατιν. uti oraculo, Ἡρόδοτ. 1. 47, 53, 157, Αἰσχίνης 71. 10, κλπ.· χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις Ἀριστοφ. Ὄρν. 724, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 686Α· ὅσοι μαντικὴν νομίζοντες οἰωνοῖς χρῶνται Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 3· χρ. χρηστηρίῳ εἰ .., ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον ἂν .., Ἡρόδ. 3. 57· (ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων βλέπομεν πῶς ἡ λέξις ἐξολισθαίνει εἰς τὴν γενικὴν σημασίαν τοῦ ποιοῦμαι χρῆσιν μαντείου τινός, καὶ ἐντεῦθεν εἰς φράσεις οἷα ἡ ἑξῆς: τοῖς πατρίοισι μούνοισι χρώμενοι θεοῖς, μένω πιστὸς εἰς τοὺς πατρίους θεούς, αὐτοὺς μόνον λατρεύω, ὁ αὐτ. 1. 172, πρβλ. Πλούτ. 2. 420Α)·— ἀπολ., ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν χρησόμενος Ὀδ. Θ. 31, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 252, 292· ἀπέστειλε ἄλλους χρησομένους Ἡρόδ. 1. 46· οἱ χρώμενοι, οἱ τὸ μαντεῖον συμβουλευόμενοι, Εὐρ. Φοιν. 957· χρωμένῳ ἐν Δελφοῖς Θουκυδ. 1. 126· — ὡσαύτως, χρ. περί τινος, χρ. περὶ τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 7. 220, πρβλ. 1. 85., 4. 150, 155, κ. ἀλλ.· οὕτω πιθανῶς, 2) ἐπὶ τῶν ζητούντων τι παρὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἐσιέναι παρὰ βασιλέα μηδένα, δι' ἀγγέλων δὲ πάντα χρέεσθαι (ὅπερ ἕτεροι ἑρμηνεύουσι: νὰ διεξάγῃ πᾶσαν ὑπόθεσιν διὰ μέσου ..), ὁ αὐτ. 1. 99, ἔνθα ἴδε Bähr.

3) ἐν τῷ παθ. πρκμ., κεχρημένος, ὁ λαβὼν χρησμόν, ἀπόκρισιν μαντείου, Ἀριστ. Ρητ. 1. 23, 12· μετ' ἀπαρ., σωφρονεῖν κεχρημένοι, λαβόντες θεόθεν παραγγελίαν νὰ ὦσι σώφρονες, Αἰσχύλ. Πέρσ. 829 (ἀλλ' ὁ Ἕρμανν. λαμβάνει τὴν μετοχὴν ὡς = χρῄζοντες, quorum interest sapere illum, ἴδε κατωτ. Γ. VI) — οὕτω δέ, 4) περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 24, ἴδε χρῄζω II. — Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης μόνον ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ· τοῦ μὲν ἐνεργ. μόνον τὴν μετοχ. ἐνεστ. χρείων ἢ χρέων, καὶ τὸν μέλλ. χρήσω· τοῦ δὲ μέσου τὴν μετοχ. τοῦ μέλλ. χρησόμενος. (Ἐντεῦθεν παράγονται τὰ χρησμός, χρήστης, χρηστήρ, μετὰ τῶν παραγώγων αὐτῶν.)

Β. παρέχω τι, ἐφοδιάζω τινὰ μέ τι, ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας ὁ ἐν χρήσει ἐνεστὼς ἦτο κίχρημι, Δημ. 1250. 11, Πλουτ. Πομπ. 29· πρβλ. κιχράω· — μέλλ. χρήσω Ἡρόδ. 3. 58· — ἀόρ. ἔχρησα αὐτόθι 6. 89, Ἀριστοφ. Βατρ. 1159, Θεσμ. 219, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 18, Λυσί. 154. 9, κλπ.· — πρκμ. κέχρηκα Μένανδρ. ἐν «Τίτθῃ» 1, ἐν Ἀδήλ. 41, Πολύβ.· ὑπερσ. κεχρήκει Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 29. — Παθ., πρκμ. κέχρημαι (δια-) Δημ. 817. 2, ἴδε κατωτ. II. 1, γ. — Μέσ., ἐνεστ. ἐν χρήσει κίχραμαι Πλούτ. 2. 534B, ἀπαρ. κίχρασθαι Θεοφρ. Χαρακτ. 17· καὶ παρατ. ἐκιχράμην Ἀνθ. Π. 9. 584· — ἀόρ. ἐχρησάμην, προστ. χρῆσαι Εὐρ. Ἠλ. 190, κλπ. Παρέχω τι εἰς χρῆσιν, ἐπιτρέπω τὴν χρῆσίν τινος, δηλ. παρέχω φιλικῷ τῷ τρόπῳ, ἐν ᾧ τὸ ῥῆμα τὸ σύνηθες ἐπὶ τῶν τοκιστῶν εἶναι τὸ δανείζω· οὕτω, χρ. τινί τι, ἴδε τὰ μνημονευθέντα χωρία· οὐ δεδωκώς, ἀλλὰ χρήσας Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 13, 7· χρήσασα ταῖς βασιλικαῖς ὑπηρεσίαις ἑαυτὴν Πλουτ. Πομπ. 24· χρ. τὴν ἑαυτοῦ σχολήν τινι ὁ αὐτ. ἐν Φιλοποίμ. 13. — Μέσ., λαμβάνω τι ὡς δάνειον, λαμβάνω τὴν ἄδειαν νὰ κάμω χρῆσίν τινος, δανείζομαι, τι Εὐρ. Ἠλ. 170· τινί τι Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδήλ. 38· ἀπολ., χρησαμένη γὰρ ἔνησα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι Βατραχομυομ. 187· πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος, δανείσας πόδας καὶ δανεισθεὶς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀνθρώπου τυφλοῦ φέροντος χωλόν, Ἀνθ. Π. 9. 13, πρβλ. Πλάτ. Δημόδ. 384 C. **II.** = χρηματίζω III, τοῦ χρέοντος γραμματέως Συλλ. Ἐπιγρ. 2562. 18.

Γ. Ἀποθ. χράομαι, Ἀττ. χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 369Α, Αἰσχύλ. Ἀγ. 953, κλπ., χρῆσθε, χρῶνται, Πλάτ. Λάχ. 194C, Θουκ. 1. 70, κλπ.· Ἰων. χρᾶται Ἡρόδ. 1. 132, κ. ἀλλ.· ἢ χρέεται 1. 50., 4. 50, χρέονται 1. 34., 4. 108 (διάφ. γραφ. χρέωνται)· προστ., Ἀττ. χρῶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 213, Ἰων. χρέω ἢ χρέο Ἡρόδ. 1. 155, καὶ συχν. παρ' Ἱππ.· γ' πληθ. χρήσθων Ἀριστοφ. Νεφ. 439, Θουκ. 5. 18· ἀπαρ. Ἀττ. χρῆσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1040, κλπ., Ἰων. χρᾶσθαι Ἡρόδ. 2. 15., 3. 20, κ. ἀλλ., ἀλλὰ χρέεσθαι 1. 21, 187· μετοχ. Ἀττ. χρώμενος, Ἰων. χρεόμενος ἢ χρεώμενος Ἡρόδ., χρεώμεμενος (ὡς δάκτυλ.) Ἰλ. Ψ. 834. — παρατ. Ἀττ. ἐχρῆτο, ἐχρῶντο Πλάτ. Πρωτ. 315D, Πολ. 406Ε· Ἰων. ἐχρᾶτο, ἐχρέοντο (ἢ -έωντο) Ἡρόδ. 3. 3, 57, κλπ.· — μέλλ. χρήσομαι Σοφ. Φιλ. 1133, κλπ.· καὶ κεχρήσομαι Θεόκρ. 16. 73· — ἀόρ. ἐχρησάμην Σοφ. Ο. Τ. 117, Θουκ. 5, 7, κλπ.· — πρκμ. κέχρημαι, ἴδε κατωτ. VI· — ὁ ἀόρ. ἐχρήσθην εἶναι ἐν παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. VII. Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ συμβουλεύομαι μαντεῖον ἢ κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ (ἴδε χράω (Γ) Α. III) προκύπτει ἡ κοινὴ σημασία τοῦ μεταχειρίζομαι, Λατ. uti· — ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν ἐνεστ. μόνον ἅπαξ καὶ τότε δὲ ἀπολ. ἐν τῇ Ἰων. μετοχ., ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς χρεώμενος Ἰλ. Ψ. 834 — ὕστερον, μάλιστα παρ' Ἀττ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., χρῶμαι ἀργυρίῳ, ἔχω χρήματα καὶ μεταχειρίζομαι αὐτὰ πρός τινα σκοπόν, Πλάτ. Πολ. 333B· χρ. ἱματίῳ, ἔχω ἱμάτιον, φορῶ ἱμάτιον, χρ. ἵππῳ, ἱππεύω, διοικῶ ἵππον, Ξεν. Συμπ. 2. 10· χρ. ἰχθύσι, τρώγω ἰχθῦς, τρέφομαι δι' ἰχθύων, Πλούτ. 2. 688F· χρ. ναυτιλίῃσι, θαλάσσῃ, Ἡρόδ. 2. 43, Θουκ. 1· 3· χρῶμαι πόλει, λαμβάνω μέρος εἰς τὰ πολιτικά, Εὐρ. Ἴων 602· οὕτω, ὄχλῳ χρ. Ἰσοκρ. 98C· ἐχρῆτο τῇ τραπέζῃ τοῦ πατρός, εἶχε συναλλαγὰς μετὰ τῆς τραπέζης (χρηματιστικῆς) τοῦ πατρός μου, Δημ. 1236. 13· — καὶ καθόλου, ἐπὶ παντὸς πράγματος, τὸ ὁποῖόν τις μεταχειρίζεται πρός τινα σκοπόν· — πρβλ. νομίζω I. 3. **II.** ἀκολούθως, ὡς τὸ Λατ. uti, θέτω εἰς ἐνέργειαν δύναμίν τινα τῆς ψυχῆς μου, αἴσθημά τι ἢ πάθος, κατάστασιν ψυχῆς καὶ τὰ ὅμοια, ἐξασκῶ, παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῇ Ὀδ., φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν Ὀδ. Γ. 266, Ξ. 421, Π. 398· ὀργῇ ἢ θυμῷ χρῶμαι, ἀφίνω τὸν θυμόν μου νὰ ἐνεργήσῃ, ποιοῦμαι χρῆσιν τῆς ὀργῆς μου, Ἡρόδ. 1. 137, 155· ἀληθεῖ λόγῳ ἢ ἀληθείᾳ χρ., λέγω τὴν ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. 1. 14, 116., 7. 101 κλπ.· βοῇ ἢ κραυγῇ χρ., κραυγάζω, ἐγείρω κραυγήν, ὁ αὐτ. 4. 134· χρ., ἀγνωμοσύνῃ 5. 83· χερὶ 3 78, Σοφ. Αἴ. 115· ἀνοίᾳ Ἀντιφῶν 122. 32· ῥώμῃ χειρῶν ὁ αὐτ. 127. 25· οὐ τῇ ἑαυτοῦ ἁμαρτίᾳ, ἀλλὰ τῇ τοῦ πατάξαντος αὐτόθι 35· ἀμαθίᾳ Θουκ. 1. 68· ἐπιθυμίαις ὁ αὐτ. 6. 15· ἁμαρτήμασιν Ἰσοκρ. 180C. β) ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, δοκιμάζω, ὑποφέρω, ὑπόκειμαι εἴς τι, ἔχω τι, νιφετῷ Ἡρόδ. 4. 50· χρ. γαλανείᾳ, ἔχω καλὸν καιρόν, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 546· χρ. χειμῶνι Ἀντιφῶν 131. 42, Δημ. 293. 3· ὁμολογίᾳ χρ., ἔρχομαι εἰς συμφωνίας, συμφωνῶ, Ἡρόδ. 1. 150., 4. 118· ζυγῷ χρ. δουλίῳ, γίνομαι δοῦλος, ὑποδουλοῦμαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 953· χρ. εὐμαρείᾳ, εἶμαι ἥσυχος, διάγω ἡσύχως καὶ εὐκόλως, Σοφ. Τραχ. 192 (ἀλλ' ὡσαύτως, = ἀφοδεύω, ἀποπατῶ, Ἡρόδ. 2. 35)· συμφορῇ, συντυχίῃ, εὐτυχίῃ χρ., Λατ. uti fortuna mala, prospera, Ἡρόδ. 5. 41, κλπ.· τύχῃ Εὐρ. Ἡρακλ. 714, Ἀνδοκ. 16. 3· χρ. τέχνῃ τινί, ἀκολουθῶ ἐπάγγελμά τι, ἀσκῶ τέχνην τινά, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1, Οἰκ. 4, 4· ὅστις ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ Εὐρ. Φοίν. 954· χρ. τοῖς πράγμασι, διοικῶ, κυβερνῶ τὰ πράγματα, Ἰσοκρ. 126B· νόμοις χρ., ζῶ ὑπὸ νόμους, Εὐρ. Ἱππόλυτ. 98· χρ. ἀνομίᾳ Ξεν., κλπ. γ) ἐν πολλαῖς τοιαύταις περιστάσεσι τὸ χρῆσθαι χρησιμεύει ὡς ἁπλῆ περίφρασις ῥήματος συστοίχου τῇ δοτ., οἷον, μόρῳ χρ., ἀποθνήσκειν, Ἡρόδ. 1. 117· θείῃ πομπῇ χρεώμενος, Λατ. divinitus missus, ὁ αὐτ. 1. 62· ὠνῇ καὶ πράσει χρ. = ὠνεῖσθαι καὶ πιπράσκειν, ἀγοράζειν καὶ πωλεῖν, ὁ αὐτ. 1. 153· χρ. βασάνῳ = βασανίζεσθαι, Ἀντιφῶν 112. 23· πολλῇ νίκῃ χρ. = παρὰ πολὺ νικᾶν, Ἀνδοκ. 33. 15, πρβλ. 9. 30· χρ. δρασμῷ = διδράσκειν, Αἰσχίν. 56. 39· χρ. φωνῇ = φωνεῖν, διαβολῇ χρ. = διαβάλλεσθαι κλπ., πρβλ. Stallb. Πλάτ. Ἀπολ. 18D· οὕτως ὁ Ὑπερείδης ἔχει, τοιούτῳ πράγματι οὐ κέχρησαι, δὲν ἔκαμες τοιοῦτο πρᾶγμα, Εὐξεν. 26· κέχρησαι ἀγῶνι αὐτόθι· ἄλλον τρόπον κέχρημαι τῇ πολιτείᾳ = πεπολίτευμαι αὐτόθι 38.

δ) τὴν μετοχ. χρώμενος δυνάμεθα ἐνίοτε νὰ ἑρμηνεύσωμεν διὰ τοῦ «μὲ» (ὡς τὰς μετοχὰς ἔχων, φέρων, λαβών), οἷον βίᾳ χρώμενος εἰσῆλθε, μὲ βίαν, βιαίως, διὰ τῆς βίας, ε) κτᾶσθαι καὶ χρῆσθαι συχνάκις δύνανται νὰ ἐναλλαχθῶσιν· ἀλλ' ὅμως ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἡ κυρία ἔννοια εἶναι ἡ τῆς κτήσεως καὶ κατοχῆς, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἡ τῆς πραγματικῆς χρήσεως προϋποτιθεμένης τῆς κτήσεως, οἷον ὁ τὴν ἰατρικὴν κεκτημένος, ὁ κατέχων τὴν ἐπιστήμην, ὁ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὁ μετερχόμενος τὸν ἰατρόν, Schäf. Mel. σ. 18. 2) μετὰ διπλῆς δοτ., ποιοῦμαι χρῆσιν πράγματός τινος ὡς.., χρ. τῷ σίτῳ ὄψῳ ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 4. 3) χρῶμαί τινι εἴς τι, κάμνω χρῆσιν πράγματός τινος πρός τι τέλος ἢ σκοπόν, Ἡρόδ. 1. 34, Ξεν. κλπ· πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 11, 13· ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 9· ἀμφὶ ἢ περί τι ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 9. 6, Ἀν. 3. 5, 10· — ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ. ὡς ἐπιρρήματος, χρ. τινί τι Ἡρόδ. 1. 210., 2. 95 (ἔνθα τὸ τοῦτο, τάδε = οὕτως, ὧδε)· ἐλάχιστα λογισμῷ, πλεῖστα ἀρετῇ χρ. Θουκ. 2. 11., 5. 105· οὕτω, τί χρήσομαι τούτῳ; τί χρῆσιν αὐτοῦ νὰ κάμω; Ἀριστοφ. Ἀχ. 935, Ξεν. Ἀν. 1. 3. 18· ἠπορούμην ὅ τι χρησαίμην τῇ τούτου παρανομίᾳ Λυσίας 97. 17· χρ. τινι ὅ τι βούλεταί τις, κάμνει αὐτοῦ οἵαν χρῆσιν θέλει, Ἡρόδ. 1. 210, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 438· οὕτως, ἀπορέων ὅ τι χρήσεται, μὴ γινώσκων τί νὰ κάμῃ, Ἡρόδ. 7. 213· ἠπόρει ὅ τι χρήσαιτο Πλάτ. Πρωτ. 321C· οὐκ ἂν ἔχοις ὅ τι χρῷο σαυτῷ ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 45B· οὐκ ἔχω ὅ τι χρήσομαι τῷ ἀργυρίῳ, Λατ. non habeo quid ei faciam, Heins. εἰς Καλλ. Ἀρτ. 69· οὕτως αἱ φράσεις, τί οὖν χρησώμεθα; Πλάτ. Λῦσ. 213· χρῆσθαι τοῦθ' ὅ τι ἂν βούληται Ἰσοκρ. 254E· Θηβαίους ἔχοντες.. τί χρήσεσθε Δημ. 108. 15, εἶναι ἰδιωματικαὶ κατ' ἔλλειψιν· — μετὰ δοτ. καὶ συστοίχ. αἰτιατ., χρωμένους τῷ κτείναντι χρείαν ἣν ἂν ἐθέλωσι Πλάτ. Νόμ. 868B, πρβλ. 785B καὶ Κλειτοφῶντα 407E.

III. ἐπὶ προσώπων χρῆσθαί τινι, μετ' ἐπιρρ. τρόπου, μεταχειρίζομαί τινα κατά τινα τρόπον, καλῶς ἢ κακῶς, χρῆσθαί τινι ὡς ἀνδρὶ ψεύστῃ Ἡρόδ. 7. 209· χρῆσθαί τινι ὡς φίλῳ, ὡς πολεμίῳ, μεταχειρίζομαι, θεωρῶ ὡς.., Θουκ. 1. 53, Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 2, 8., 3. 1, 6· οὕτω, φιλικῶς χρῆσθαί τινι Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 12· ὑβριστικῶς χρ. τινι Δημ. 1286. 23· (ἐνῷ χρῆσθαί τινι φίλῳ ἢ πολεμίῳ, σημαίνει γινώσκω ὅτι εἶναι φίλος ἢ ἐχθρός, ἔχω αὐτὸν φίλον ἢ πολέμιον, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 2, 4· οὕτω, χρῆσθαι τοῖς θεοῖς (ἐξυπακ. ὡς φίλοις), ἔχω τοὺς θεοὺς διὰ φίλους μου, Valck. εἰς Εὐριπ. Ἱππόλ. 996). — ἀλλὰ τὸ μόριον ὡς πολλάκις παραλείπεται χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ἡ ἔννοια, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ Αἰσχύλ. Πρ. 322· ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ Εὐρ. Ἄλκ. 801· οὐ σφόδρα ἐχρώμην Λυκίνῳ φίλῳ Ἀντιφῶν 136. 42, Stallb. εἰς Πλάτ. Πρωτ. 315D, 316E· χρ. ἐχθροῖς Ἀνδοκ. 29. 10· ἀσθενέσι χρ. πολεμίοις Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 2, 4· ἀκολούθως, β) χρῆσθαί τινι (ἄνευ τοῦ φίλῳ) ὡς τὸ Λατ. uti ἀντὶ uti familiariter, ἔχω στενὴν φιλίαν μετά τινος, εἶμαι στενὸς φίλος, Ξεν. Ἱέρων 5, 2, Ἀπομν. 4. 8, 11, Ἰσοκρ. 125A· χρῆσθαι καὶ συνεῖναί τινι Ἀνδοκ. 7. 32· καθόλου, ποιοῦμαι χρῆσίν τινος, μεταχειρίζομαι, χρ. τἀνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις Σοφ. Τραχ. 60· οὕτω, χρ. Πλάτωνι, Ξενοφῶντι, κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ, μελετῶ τὰ ἔργα, τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, Πλουτ. 2. 79D· — ἀπολ., οἱ χρώμενοι, οἱ φίλοι, Ξενοφ. Ἀγησ. 11, 13, Ἀπομν. 2. 6, 5. 2) μάλιστα ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας «μεταχειρίζομαι», χρῆσθαι γυναικὶ Ἡρόδ. 2. 181, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 29., 2. 1, 30, Ἰσαῖ. 39. 5, Δημ.

1367. 20.   3) χρῆσθαι ἑαυτῷ, ποιεῖσθαι χρῆσιν ἑαυτοῦ ἢ τῶν ἑαυτοῦ δυνάμεων, Stallb. εἰς Πλάτ. Κρίτωνα 45Β· μετὰ μετοχ., οὐδ' ὑγιαίνοντι χρώμενος ἑαυτῷ, οὐχὶ = οὐδ' ὑγιαίνων, ἀλλὰ σημαίνει ὅτι ἔχει τις ἔργον νὰ ἐκτελέσῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ ὑγείαν ὅπως τὸ κατορθώσῃ, Πλουτ. Νικ. 17· αὐτῷ νήφοντι χρ. ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 17· οὕτω μετ' ἐπιρρ., χρ. ἑαυτῷ ἀφειδῶς πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 45·—ὡσαύτως, παρέχω ἐμαυτόν τινι χρῆσθαι, θέτω ἐμαυτὸν εἰς τὴν διάθεσίν τινος, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 2, 13., 8. 1, 5.   IV. ἀπολ., ἢ μετ' ἐπιρρ., οὕτω χρῶνται οἱ Πέρσαι = οὕτω συνηθίζουσιν οἱ Πέρσαι, τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθειά των, αὐτόθι 4. 3, 23, πρβλ. Ἀπομν. 4. 6, 11.   V. μετ' αἰτ. πράγμ., Ψευδοαριστοτ. Οἰκ. 2, 22, καὶ μεταγεν.·—περὶ τοῦ ἐν Ἡροδ. 1. 99, ἴδε ἀνωτ. Α. III. 2· παρὰ Ξεν. ἐν Ἀγησ. 11, 11, ἤδη ἀναγινώσκεται δοτικ.   VI. ὁ πρκμ. κέχρημαι (μετὰ σημασ. ἐνεστ.), ἔχω χρείαν τινός, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, εὐνῆς .. κεχρημένοι Ἰλ. Τ. 262· νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς Ὀδ. Α. 13· κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες Ξ. 124, κλπ.. ἥτις σημασία, εἰ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον Ἐπική, εὕρηται ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, τοῦ κεχρημένοι; Σοφ. Φιλ. 1264, πρβλ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 382· βορᾶς κεχρημένοι Εὐρ. Κύκλ. 98· οὐ πόνων κεχρήμεθα Μήδ. 334, πρβλ. Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 801· οὕτω, τίνος κέχρησθε, γυναῖκες; παρὰ Θεοκρ. 26. 18· καὶ ὁ παθ. μέλλ., ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδῶ ὁ αὐτ. 16. 73· οὕτω τινὲς λαμβάνουσι τὸ σωφρονεῖν κεχρημένοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 829, ἴδε ἀνωτ. Α. III. 3· — ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας σχεδὸν ἀείποτε εἶναι ἐν χρήσει ἡ μετοχή, ἥτις ἀπολύτως κειμένη λαμβάνει σημασίαν ἐπιθέτου ἐν ἀπορίᾳ διατελῶν, ἄπορος, ἐνδεής, πένης, πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔ τι δεχοίμην Ὀδ. Ξ. 155., Ρ. 347, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 315, 498, Εὐρ. Ἱκ. 327, Πλάτ. Νόμ. 717C. — ὁ Νὶξ παρ' Ἀθην. 133E, ποιεῖται χρῆσιν ἐνεργ. τύπου κεχρῆσθαι δαίτης.   2) ἀλλ' ὁ πρκμ. εὑρίσκεται ὡς ἐπιτεταμένος ἐνεστ., ἔχω ἐν χρήσει, ὅθεν ἁπλῶς, ἔχω, κατέχω, εἶμαι κάτοχος, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι Ὀδ. Γ. 266, πρβλ. Πλάτ. Μένωνα 72 Α· ὡσαύτως ἐν τῇ συνήθει σημασίᾳ τοῦ μέσ., συμφορῇ κεχρημένος Ἡρόδ. 1. 42, Εὐρ. Μήδ. 347.   VII. ὁ παθ. ἀόρ. χρησθῆναι ἀπαντᾷ δίς: αἱ δὲ (ἐξυπακ. τὸ νέες) οὐκ ἐχρήσθησαν Ἡρόδ. 7. 144· τέως ἂν χρησθῇ, ἐν ὅσῳ γίνεται χρῆσις (αὐτῆς), Δημ. 520. 1· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ χρησθήσεται· χρησιμεύσει·— ἴδε ἀνωτ. Α. II. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 12 κἑξ.

Δ. Περὶ τοῦ **χρή**, ἴδε ἐν λέξει.

χρεᾶ. ἴδε ἐν λ. **χρέος.**

χρε-ἀγωγός, όν, «ὁ ὑπὲρ ἑτέρου τὸν ὀφειλέτην ἄγων» Ἡσύχ.

χρε-άρπαξ, ἄγος, ὁ, ὁ ἁρπάζων τὰ χρέη, τὰ χρήματα, δεινούς τε χρεάρπαγας ἐργολάβους τε Μανέθων 4. 330.

χρέεσθαι, ἴδε ἐν λ. **χράω.** (Γ. Α. ἐν ἀρχῇ.

χρεία, Ἰων. **χρείη,** ἡ· (χράομαι, χρέος) — χρῆσις, Λατιν. usus, καὶ τοῦτο,   I) χρῆσις, ὠφέλεια, κέρδος, χρησιμότης, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς Θέογνις 62· τῆς χρείας τοῦ παιδὸς ἀποστερηθῆναι Ἀντιφῶν 122. 44· ἡ χρ. τῆς ῥητορικῆς Πλάτ. Γοργ. 480Α· πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 371E· χρείαν ἔχω τινί, εἶμαι ὠφέλιμος ἢ χρήσιμος εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 204C· τὰ οὐδὲν εἰς χρείαν, τὰ ἄχρηστα, ἀνωφελῆ πράγματα, Δημ. 1462. 16· χρείαν ἔχει εἴς τι, εἶναι ὠφέλιμον εἴς τι, Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 41· — περὶ τοῦ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 725, ἴδε ἐν λ. ἐρευνάω I — πληθ., χρεῖαι .. φίλων ἀνδρῶν, αἱ ὑπ' αὐτῶν γενόμεναι ὑπηρεσίαι, ἡ ὠφέλεια αὐτῶν, Πινδ. Ν. 8. 71· χρείας ἢ χρείαν τινὶ παρέχεσθαι παρὰ Δημ. 253. 15, καὶ συχν. παρὰ Πολυβ., κτλ.· ἑξήκοντα καὶ τριακόσια χρειῶν γένη παρέχον δένδρον Πλούτ. 2. 724Ε· χρεῖαι ναυτικαί, ἐξοπλισμοί, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 10.   2) ὡς ἐνέργεια, χρῆσις, μεταχείρισις, κτῆσις καὶ χρ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 1, Πλάτ. Πολ. 451C· ἐν χρείᾳ εἶναι, ἐν χρήσει, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 87C· κατὰ τὴν χρείαν, τὴν χρῆσιν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 330C· πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην χρ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 25· λόγου χρεία, τρόπος τοῦ μεταχειρίζεσθαι τὸν λόγον, Πλάτ. Κρατ. 408Α· πρβλ. Σοφιστ. 239D·—πληθ., λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ . . χαλκός, γίνεται λαμπρὸς ἐκ τῆς συνεχοῦς χρήσεως, Σοφ. Ἀποσπ. 742.

3) ἐπὶ προσώπων, οἰκειότης, στενὴ φιλία, τινός, μετά τινος, Ἀντιφῶν 136. 40· καθόλου, πᾶσα σχέσις συναλλαγῆς, ἐν χρείᾳ τινὶ πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 372Α· ἡ πρὸς ἀλλήλους χρ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 22.   4) ἐν τῇ ῥητορικῇ, ῥητὸν ἢ ἀξίωμα ἢ παράγγελμα ἢ ἀπόφθεγμα λαμβανόμενον ἔκ τινος ἄλλου συγγραφέως καὶ ἀναπτυσσόμενον κατά τινας κανόνας· τοιαῦται **χρεῖαι** σώζονται ἐκ τοῦ Ἑρμογένους καὶ τοῦ Ἀφθονίου· Μάχων δὲ ὁ κωμικὸς ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἔκαμεν ὁμοίαν συλλογὴν τῶν ἀποφθεγμάτων τῶν Ἑλληνίδων ἑταιρῶν, ὧν πολλὰ διέσωσεν ἡμῖν ὁ Ἀθήναιος· πρβλ. σ. 577D, Διογ. Λαέρτ. 2. 78F, 218A.

II. ὡς τὸ Λατ. opus, ἀνάγκη, ἔλλειψις, χρείας ὕπο Αἰσχύλ. Θήβ. 286· ἵν' ἕσταμεν χρείας, εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἀνάγκης εἰς ἣν εὑρισκόμεθα, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1443· καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν, καὶ μὴ πολεμῶμεν κατὰ τῆς ἀνάγκης, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 191, πρβλ. **ὑποσπανίζομαι**· — καὶ μετὰ γεν., ἀνάγκη, ἔλλειψις, φαρμάκων χρείᾳ κατεσκέλλοντο Αἰσχύλ. Πρ. 481· χρείαν ἔχειν τινὸς αὐτόθι 169· ἐν χρείᾳ τύχης ὁ αὐτὸς ἐπὶ Θήβ. 506· ἐν χρείᾳ δορός, ἐν τῇ ἀνάγκῃ ἢ τῇ στενοχωρίᾳ τοῦ πολέμου, Σοφ. Αἴ. 963· φορβῆς χρείᾳ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 162, πρβλ. 1004· οὕτω χρεία ἐστί [γίγνεται] μοί τινος, Λατ. opus est mihi aliqua re, Πλάτ., πρβλ. Νόμ. 834Β· ἡ μὴν ἔτι μου χρείαν ἕξει, θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου, Αἰσχύλ. Πρ. 169· ἐς χρείαν τῆς πόλεως ἀφίκοντο, ἦλθον εἰς κατάστασιν νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἀνάγκην τῆς βοηθείας αὐτῆς, Πλάτ. Μενέξ. 244D· ἐν χρείᾳ εἶναι ἢ γίγνεσθαί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 566E, κ. ἀλλ.· χρ. ἔχει μέ τινος Σοφ. Φιλ. 646, Εὐρ. Μήδ. 1319· οὕτω δέ, τίς χρ. σ' ἐμοῦ [ἔχει]; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 976· πρβλ. **χρεώ** I. 4· χρείαν ἔχω, μετ' ἀπαρ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 14· — παροιμ., χρ. διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν, ὡς τὸ ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται, Εὐρ. Ἀποσπ. 709, πρβλ. Ἠλ. 376 καὶ Μένανδρον ἐν «Καρχηδονίῳ» 6· — ἐν τῷ πληθ., αἱ χρεῖαι βιάζονται τολμᾶν Ἀντιφῶν 121. 12· αἱ τοῦ σώματος χρ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 5· πρώτη γε καὶ μεγίστη τῶν χρ. ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ Πλάτ. Πολ. 369D, πρβλ. 373D· αἱ ἀναγκαῖαι χρ. Δημ. 668, τέλ., πρβλ. 1122. 1· αἱ πολεμικαὶ χρ. Ἀριστ. Προβλ. 6. 8, 14.

2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνάγκης, ἔνδεια, Σοφ. Φιλ. 175, Εὐρ. Ἑλ. 420, κλπ.· διὰ τὴν χρ. καὶ τὴν πενίαν Ἀριστοφ. Πλ. 534.

3) ἀπαίτησις ἀνάγκης, ἀντίθετον τῷ **ἀξίωσις** (ἀπαίτησις δικαιώματος ἢ ἀξίας), Θουκ. 1. 37, πρβλ. 33· καθόλου, αἴτησις, παράκλησις, τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα Αἰσχύλ. Πρ. 700· κἀγὼ .. τοιάνδε σου χρείαν ἔχω, τοιαύτην αἴτησιν σοὶ παρουσιάζω, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 481.   4) ἀναγκαία ἢ ἰδιαιτέρα τις ἀσχολία, ἀπαίτησις, ὡς πρὸς τί χρείας; πρὸς τίνα σκοπό; Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1174, πρβλ. 1755· χρῆσθαί τινι χρείαν ἣν ἂν ἐθέλωσι Πλάτ. Νόμ. 868Β· δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὴν χρ. Πολύβ. 8. 18, 11· — μάλιστα, στρατιωτικὴ ἢ ναυτικὴ ὑπηρεσία, ἡ πολεμικὴ χρ. καὶ ἡ εἰρηνική, αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 6, 10· ἡ κατὰ θάλατταν χρ., ἡ ἐν τῇ γῇ χρ. Πολύβ. 6. 52, 1., 32. 2, 3· ἐντεῦθεν ἐπὶ συμπλοκῆς, μάχης, αἱ κατὰ μέρος χρεῖαι ὁ αὐτ. 1. 84, 7, κτλ.· καθόλου, πᾶσα ἐργασία, ἐνέργεια, ἀσχολία ὁ αὐτ. 3. 45, 2, κλπ.· χρ. πολιτικαὶ Πλουτ. Μάρκ. 32, κλπ.·— ὑπόθεσις, ἐργασία, ἀντικείμενον ἐνεργείας, ἔργον, ὡς τὸ **χρέος**, Πολύβ. 2. 49. 9, κ. ἀλλ., Καιν. Διαθ.   5) ἡ φυσικὴ ἀνάγκη, ὡς ἐπί τινα χρ. ἀναγκαίαν Διόδ. 4. 33, εἰσῆλθον εἰς θάκους ὡς διὰ χρείαν τῆς γαστρὸς Ἀθαν. ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς Θεραπ. (I. 581, 688C), Ἐπιφάν. II. 193D, κλπ. οὕτω παρὰ Βυζ., παρ' οἷς (ὡς καὶ νῦν) σημαίνει καὶ τὸ μέρος τὸ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς φυσικῆς ἀνάγκης χρήσιμον, ἀφοδευτήριον, ἀπόπατος. — Καθ' Ἡσύχ.: θακεύουσι· κάθηνται εἰς τὰς χρείας»·— εὗρον αὐτὴν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν σωλῆνα τῶν χρειῶν Ἰω. Μόσχ. ἐν Λειμωναρίῳ 43, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 699, 13.

χρειαζόμενα τοῦ τείχους, τὰ ἔχοντα χρείαν ἐπισκευῆς, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν. CIA. II, 167. Ἐκ τοῦ παραδείγματος τούτου φαίνεται ὅτι τὸ **χρειάζομαι** τῆς συνηθείας καὶ τὰ **χρειαζούμενα** (= **χρειώδη**) εἶναι λέξεις παμπάλαιαι, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χρειακός, ή, όν, ὑπηρετῶν, ὑπηρετικός· **χρειακοί,** ὑπηρέται, κυβερνήταις καὶ χρειακοῖς Ἄραψι χρώμενοι Ἀρριαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 10.

χρείμενος, = χρώμενος, μετοχ. Ἐπιγραφ. Δελφῶν, W. et F. 14.

χρειοκόλαξ, ακος, ὁ, ὁ κολακεύων ἕνεκα χρείας, ὁ ἕνεκα ἀνάγκης κόλαξ, Κύριλλ. Ἀλ. X, 81B.

χρεῖος, τό, Ἐπικ. ἀντὶ **χρέος,** Ὅμ., Ἡσ.

χρεῖος, ον, (χρή) χρήσιμος, ἀνὴρ εἰς οὐδὲν χρεῖος Ἀνώνυμ. παρ' Εὐστ. 218. 8· ἐν Αἰσχύλου Ἱκ. 194 ἀντὶ τὰ χρεῖ' ἔπη ὁ Bamberger διώρθωσε ζαχρεῖ' ἔπη.   II. ἐνεργ., ὁ ἔχων χρείαν τινός, διατελῶν ἐν ἀνάγκῃ τινός, νῦν γὰρ εἰ χρεῖος φίλων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1337· πάντων .. χρεῖοι αὐτόθι 51· ἀπολ., ὁ ἔχων ἀνάγκας, ἐνδεής, πτωχός, χρεῖος εἶ, ξένη φυγὰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 202· χρεῖος ὢν οὐδὲν σθένει Εὐρ. Ἀποσπ. 143·— πλὴν τῶν παραδειγμάτων τούτων ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, π. χ., λουτροῦ χρεῖός ἐστι Λουκιαν. Ἐρωτ. 42, πρβλ. Φίλωνα 2. 98, κλπ., ἴδε Μοῖριν 415, Θωμ. Μάγ. 918.

χρει-οφελέτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ **χρεωφειλέτης,** Ἱππ. Ἐπιστ. 1285.

χρειόω, = χρειώδης εἰμί, πρὸς ἢ κατά τι Σέξτ. Ἐμπειρ. 286, 22, 754, 1324 —,— χρειοῖ κέντρον ἔχειν, χρεία ἐστί, Γρηγ. Ναζ. III, 1391A.

χρειώ, όος, συνηρ. **οῦς, ἡ,** Ἐπικ. ἀντὶ **χρεώ.** — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 333.

χρειώδης, ες, ὁ χρήσιμος ἢ ἀναγκαῖος τὴν φύσιν, συχν. παρὰ τοῖς γραμματικοῖς· τινὶ Πλούτ. 2. 724E· τὸ χρειῶδες, ἡ χρησι-

μότης, Λουκ. Ἔρωτ. 38· τὸ ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες Πλούτ. 2. 1118C· ἐν πᾶσι τοῖς χρειώδεσι τῆς πατρίδος Συλλ. Ἐπιγρ. 1223· χρ. ἀπόφθεγμα = χρεία I. 4, Διογ. Λ. 4. 47· ὑπερθετ. -έστατος Ψευδολουκ. Φιλόπ. 19.

χρειωδῶς, Ἐπίρρ. τοῦ χρειώδης, ἀναγκαίως, Βασίλ. III, 641D.

χρείων, Ἐπικ. μετοχ. τοῦ χράω (Γ).

χρεμετίζω, «χλιμιντρῶ», Λατ. hinnire, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Μ. 51, Ἡρόδ. 3. 86, 87, Πλάτ. Πολ. 396B, Φαῖδρ. 254D· μεταφορ., ἐπὶ λάγνων ἢ ἀσελγῶν ἀνδρῶν, χρ. ἐπὶ γυναῖκα Ἑβδ. (Ἱερεμ. Ε', 8)· οὕτως, οὐ χρεμετιστέον ἐπὶ γυν. Ἰουστίν. Μάρτ. Ἐπιστ. πρὸς Ζηνᾶν § 16.— Ἐν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 348 ἔχομεν συντομώτερον τύπον τοῦ γ' πληθ. ἀορ. α' χρέμισαν, ὥσπερ ἐξ ἐνεστ. χρεμίζω· ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 352, ὑπάρχει γ' ἑνικ. χρεμετᾷ ἐξ ἐνεστ. χρεμετάω· καὶ ἐν Ὀππ. Κυν. 1. 234, Ἀνθ. Π. 9. 295, μετοχ. χρεμέθων ἐξ ἐνεστ. χρεμέθω. Ἐκ τῆς √ΧΡΕΜ παράγονται αἱ λέξεις χρόμ-η, χρόμ-αδος καὶ χρέμ-πτομαι· πρβλ. Ἀγγλο-Σαξον. grim-etan (βρέμω, βροντῶ, ἰσχυρῶς ἠχῶ), Ἀρχ. Γερμ. gram-izzôn («μουρμουρίζω»), ga-grim (τρίζω) Σλαυ. grim-ati (ἠχῶ)·— ἴσως συγγενειάζουσι καὶ τὰ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὀνόματα Χρέμ-ης. Χρεμ-ύλος καὶ τὸ Ἀρχ. Σκανδιν. grimm-r (ἄγριος), Ἀρχ. Γερμ. gram, grimm-ida· κλπ.).

χρεμέτισμα, τό, τὸ χρεμετίζειν, «χλιμίντρισμα»· μεταφορ., χρ. γάμου προκέλευθον ἱεῖσα Ἀνθ. Π. 5. 245·— οὕτω, χρεμέτισις, εως, ἡ, Νικήτ. Χρον. 604. 9.

χρεμετισμός, ὁ, τὸ χρεμετίζειν, χρεμέτισμα, «ἡ φωνὴ τῶν ἵππων» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 553, Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέτ. 16· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 902B·— ἐντεῦθεν, 2) ἐπὶ παντὸς ἰσχυροῦ κρότου, βροντή, Θεοδ. Παλ. Διαθ.

χρεμετιστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ χρεμετίζῃ ἢ ἱκανὸς εἰς τοῦτο, Φίλων 1. 310, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π 2. 211· ζῷον χρ., δηλ. ἵππος, Πλούτ. 2. 877B·— οὐσιαστ. -τιστής, οῦ, ὁ, Κύριλλ. Ἱεροσ. σ. 80.

Χρέμης καὶ Χρεμύλος, πρόσωπα μνημονευόμενα ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 477, Πλ. 336, ἴδε χρεμετίζω ἐν τέλει. **II.** χρέμης, θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ὀππ. Ἁλ. 1. 112, Αἰλ. περὶ Ζ. 15. 11.

χρεμίζω, ἴδε χρεμετίζω.

χρέμμα, τό, τὸ ἀποχρεμπτόμενον καὶ ἀποπτυόμενον, πτύελον, «ῥόχαλον», Διογ. Λ. 2. 67.

χρέμπτομαι· μέλλ. -ψομαι, ἀποθ., βήχω ὅπως ἐκβάλω φλέγμα ἢ βήχω καὶ ἐκβάλλω φλέγμα, οὐδὲ πνεῖν ἔξω, .. οὐδὲ χρέμπτεσθαί τινα Εὐρ. Κύκλ. 626· ἐπὶ ῥήτορος μέλλοντος νὰ ἀγορεύσῃ, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ῥήτορες Ἀριστοφ. Θεσμ. 381· μετ' αἰτ., αἱματῶδες χρ., διὰ τῆς χρέμψεως ἐκπτύει αἷμα, Ἱππ. 1145G· οὕτω, μῆλα χρέμπτεται Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» 17· πλατὺ χρεμψάμενος Λουκ. Κατάπλ. 12, πρβλ. τὸν αὐτ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 20. (Συγγενὲς τῷ χρεμετίζω, πρβλ. τὸ Λατ. s-creo).

χρεμπτόν, τό, = χρέμμα, Γλωσσ.

Χρεμύλος, ὁ, ἴδε Χρέμης.

χρέμυς, υος, ὁ, καὶ **κρέμυς**, ἰχθὺς θαλάσσιος καλούμενος καὶ **λιθοκέφαλος**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278·— πρβλ. **χρόμις**.— Καθ' Ἡσύχ.: «χρέμυς (ἐν τῷ κειμένῳ χρεμύς)· ὁ ὀνίσκος ἰχθύς».

χρέμψ, εἶδος ἰχθύος, μνημονευομένου μεταξὺ τῶν ὀξυηκόων ἰχθύων, τοῦ κεστρέως καὶ λάβρακος, κλπ., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 18 (διάφορ. γραφ. χρέψ, ἀλλ' οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ὁδηγοῦν ἡμᾶς εἰς διάκρισιν τοῦ γένους ἢ τῆς κλίσεως).

χρεμψιθέατρος, ον, = ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ χρεμπτόμενος Κωμικ. Ἀνώνυμ. 181.

χρέμψις, εως, ἡ, τὸ χρέμπτεσθαι, Γλωσσ.

χρεο-δοσία, ἡ, ἡ ἀπότισις χρέους, καὶ **χρεοδοτέω**, πληρώνω χρέη, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 207.

χρεοκ-, **χρεολ-**, κτλ., ἀδόκιμοι τύποι ἐν συνθέσει ἀντὶ **χρεω-**, κατὰ τὸν Λοβέκ. εἰς Φρύν. 390· εἰ καὶ ὁ Δινδ. ἑπόμενος τῷ Ἡρωδιαν (ἐν Ἐπιμ. 207) προτιμᾷ τὸ βραχὺ φωνῆεν.

χρέομαι, Ἰων. ἀντὶ χράομαι, Ἡρόδ.· ἴδε ἐν χράω (Γ).

χρεόν, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **χρεών**, ἔν τισιν Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδότου.

χρέος, τό, Ἐπικ. χρεῖος Ὅμηρ. (ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον **χρέος**, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.)· Ἀττ. **χρέως** Φρύνιχ. 391, Χοιροβοσκ. εἰς Θεοδ. 394 (καὶ ὁ τύπος οὗτος φαίνεται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, Δημ. 900, 14., 988. 24., 1019. 23., 1040. 19· ἀλλὰ φέρεται **χρέος** ἐν Πλάτ. Πολιτικ. 267A, Νόμ. 958B)·— γεν. **χρέους** Εὐρ. Ι. Α. 373· ἡ δοτικ. δὲν ἀπαντᾷ ἐν Ἐπικ. τύπῳ· — πληθ., ὀνομ. καὶ αἰτιατ. **χρέα** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 645, **χρέα** Ἀριστοφ. Νεφ. 39, 443, Πλούτ.· γενικ. **χρεῶν** Ἀριστοφ. Νεφ. 13, 118, Πλάτ. Πολ. 566A, κ. ἀλλ., Ἐπικ. **χρειῶν** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 402· Ἐπικ. δοτ. **χρέεσι** Μανέθων 4. 135· **χρήεσσι** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1198· (**χράομαι**, **χρή**)· **I.** ὡς καὶ νῦν, ὀφειλή, ἣν πρέπει τις νὰ ἀποτίσῃ, Ἄρης .. χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας Ὀδ. Θ. 353, πρβλ. 355· ἐν χρήσει μάλιστα ἐπὶ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς ἀπόδοσιν λῃστευθέντων ποιμνίων καὶ ἀγελῶν ἢ πρὸς ἀποζημίωσιν δι' αὐτά, χρέος ἕνεκα λῃστευθέντων ἢ ἀπαχθέντων βοσκημάτων· οὕτως οἱ κήρυκες τῶν Πυλίων ἐκάλουν εἰς τὰ ὅπλα πάντας, οἷσι χρεῖος ὀφέλλετ'... πόλεσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφελλον (ἔνθα τὰ Ἐνετ. Σχόλ. παρατηροῦσι: τὰ περιελασθέντα ἐκ τῆς Πύλου ἐκ τῶν Ἐπειῶν θρέμματα χρεῖος καλεῖ) Ἰλ. Λ. 685-698, πρβλ. Ὀδ Γ. 367, Φ 17· χρεῖος ἀποστήσασθαι, δηλ. νὰ πληρώσῃ ἐντελῶς, Ἰλ. Ν. 746· — συχν. παρὰ τοῖς μετέπειτα ἁπλῶς, χρέος, ὀφειλή, αὐτὸς ἔτισε .. χρέος Θέογν. 205· ἀρὰς τίνει χρ., ἀποτίνει τὸ χρέος τὸ ἐκ τῆς κατάρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 457· μή τι πέρα χρέος.. πόλει προσάψῃς, χρέος δηλ. ἐνοχήν, Σοφ. Ο. Κ. 235· χρ. πράσσειν τινά, εἰσπράττειν χρέος παρά τινος, τὰ ὀφειλόμενα, Πινδ. Ο. 3. 12· ἐμὸν καταίσχυνε χρ., δηλ. κατῄσχυνεν ἐμὲ διότι δὲν ἐπλήρωσα τὸ χρέος μου, διότι δὲν ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου, αὐτόθι 10 (11). 10· τεὸν χρ., τὸ σοὶ ὀφειλόμενον, ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 45·— ἀκολούθως παρὰ τοῖς κωμ. καὶ πεζογράφοις, χρέος ἀποδιδόναι, ἀποτῖσαι, Ἡρόδ. 2. 136 (ἔνθα ὡσαύτως ἔχομεν χρ. διδόναι, δανείζειν καὶ χρ. λαμβάνειν, δανείζεσθαι) πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 117, Πλάτ. Πολιτικ. 267A· ἔχω χρ. εἰπεῖν οὐδενὸς ἀνδρὸς Ἕλληνος, δὲν ἠξεύρω νὰ χρεωστῶ τι εἴς Ἑλληνά τινα, Ἡρόδ. 3. 140· χρ. ἀπαιτεῖν Πλουτ. Ὄθων 2· ἀνιέναι, ὁ αὐτ. ἐν Σόλ. 15· χρέως τὸ ἐπὶ τὴν τράπεζαν (ἔξυπακ. ὀφειλόμενον) Δημ. 900. 14· ἔχειν τι εἰς χρέος Πλουτ. Καῖσ. 48·— ἐν τῷ πληθ., χρέη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 645, Ἀριστοφ. Νεφ. 13, κλ.· χρειῶν λύσις Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 402· χρέα ἀπολαμβάνειν Ἀνδοκ. 25. 20· χρέα ἐπὶ τόκοις ὀφειλόμενα Ἰσαῖ. 88. 23· τὴν οὐσίαν ἅπασαν χρέα κατέλιπε, ἅπασαν τὴν περιουσίαν «χρεωμένην», εἰς χρέη, Δημ. 986. 24· χρέα εἰσπραχθέντα αὐτόθι 26· χρ. ἐκπληρῶ, διαλύω, πληρώνω, «κλείω» τὰ χρέη μου, Πλάτ. Νόμ. 958B, Πλουτ. Λούκουλλ. 20· πρὸς τὰ χρ. ἀπάγεσθαι Διον. Ἁλ. 4, 9·— πρβλ. **ἀποκοπή**, **χρεωκοπέω**. 2) τὸ «κοινὸν χρέο», τὸ ὁποῖον πάντες ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ἀποτίσωσιν, ὁ θάνατος, Ἀλκίφρων 1. 25, πρβλ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 367B, Ἑβδ. (Σοφ Σοφ. ΙΕ', 18). **II.** παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως, ἀναγκαία ἐργασία, «ὑπόθεσις», «δουλειά», ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος Ὀδ. Δ. 409, πρβλ. Β. 45· χρέος πᾶν ἐπικραίνεις, ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 374· πρᾶγμα λίαν ἐπιθυμητὸν ἢ τὸ ὁποῖον πολὺ ἐπιθυμεῖ τις, σκοπός, ἀντικείμενον, εἰ μὲν γὰρ ὑμὶν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος αὐτόθι 472, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 156, Ο. Κ. 251· πᾶν ὃ θέλεις .. χρ. ἐκτετέλεσται Θεόκρ. 25. 53· μετὰ γεν., ὡς τὸ χάρις, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρ. Εὐρ. Ἑκ. 892. 2) σχεδὸν ὡς τὸ χρῆμα, πρᾶγμα, τί χρέος; = τί χρῆμα; διὰ τί; Αἰσχύλ. Ἀγ. 85 ἐφ' ὅ τι χρ. ἐμόλετε; Εὐρ. Ὀρ. 151· τί καινὸν χρ. ἔβα δόμους; ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 95 πρβλ. Ἀποσπ. 1000. 3) ἐλάφους, μέγα τι χρ. (ἴδε **χρῆμα** II 3) Καλλ. εἰς Ἄρτ. 100, πρβλ. 24, 65. **III.** ἐν Ὀδ. Λ. 479, ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, φαίνεται ὅτι εἶναι = Τειρεσίᾳ χρησόμενος (Κ. 492) ἵνα συμβουλευθῶ τὸν Τειρ. 2) ἀλλαχοῦ κατὰ χρέος σημαίνει, καθὼς εἶναι πρέπον, καθὼς εἶναι καλόν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 138, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 189. **IV.** χρέος, καθῆκον, σκοπός, ἔργον, ἦλθε τοῦτ' ἐπὶ χρέος Πινδ. Ο. 1. 71, πρβλ. 7. 72· οἷς τόδ' ἦν χρέος Αἰσχύλ. Πέρσ. 777, πρβλ. Θήβ. 20· τὸ σὸν μελέσθω .. φρουρῆσαι χρέος Σοφ. Ἠλ. 74, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1253, Ι. Τ. 683, Ἡρ Μαιν. 530. **V.** τὸ συνδρῶν χρ., τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναί τις συνεργὸς εἴς τι, Εὐρ. Ἀνδρ. 337. **VI.** πρᾶγμα χρήσιμον ἢ ὠφέλιμον, χρεῶν χρήζοντι μετάδοσιν ποιήσασαι Ἱππ. Ὅρκ. **VII.** παρὰ χρέος = **παραχρῆμα**, Νικ. Ἀλεξιφ. 627. **VIII.** = **χρεία**, τί δὲ τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος; Ἀριστοφ. Ἀχ. 454, πρβλ. Βίωνα 13. 2.— Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 329.

χρε-οφειλέτης, = χρεωφ-, Βυζ.· χρε-οφείλης παρ' Ἀπολλωνίῳ π. Ἀντωνυμίας 263.

χρεοφυλακήσας, χρεοφύλαξ γενόμενος, Ἐπιγρ. Αἰζανιτῶν, CIG. in Add. 3831 a², a⁴, a⁷, a⁸.

χρε-οφυλάκιον, τό, ἴδε ἐν λ. **χρεωφ-**.

χρεοφυλακία, ἡ, ὄνομα ἀρχῆς, Ἐπιγρ. Νακολείας τῆς ἐν Φρυγίᾳ, CIG. in Add. 3847b.

χρέω, Ἰων. ἀντὶ χράω (Γ), A, δίδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 253 293.

χρεώ, Ἐπικ. **χρειώ**, γεν. **οῦς**, ἡ, ἴδε ἐν τέλ.· (**χρέος**, **χρεία**)·— ἔλλειψις, ἀνάγκη· ὅθεν, ἐπιθυμία, πόθος, ἐπείγουσα ἐπιθυμία, συχν. παρ' Ὁμ.· ἤ τι μάλα χρεώ, ὄντως ὑπάρχει μεγάλη τις ἀνάγκη, Ἰλ. Ι. 197, πρβλ. Κ. 172· χρειοῖ ἀναγκαίῃ, ἕνεκα τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης, Θ. 57· μετὰ γενικ., χρειὼ ἐμεῖο, ἔλλειψις, ἀνάγκη ἐμοῦ, Λ. 341, πρβλ. Ὀδ. Δ. 634· ἵν' οὔ χρεὼ πείσματός ἐστιν, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀνάγκη καλῳδίου, Ι. 136.

2) χρειὼ ἱκάνεται, ἐγείρεται, παρουσιάζεται ἀνάγκη, Ἰλ. Κ. 118, 142, Ὀδ. Ζ. 136· οὕτω, χρειὼ γίγνεται Ἰλ. Δ. 341 χρειὼ βεβήκεν Ἀχαιοὺς Κ. 172· τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε; Ὀδ. Δ. 312. 3) χρ. ἱκάνει τινά, ἐπέρχεται εἴς τινα,

ὅτι με χρειὼ τόσον ἵκοι Ε. 189· τίνα χρειὼ τόσον ἵκει; Β. 28· ὡσαύτως, ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς (ἔξυπακ. τῆς νηός, ἔνθα τὸ χρεὼ γίγνεται = χρὴ Ι. 2), Δ. 634· προσέτι, οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχόης Ἰλ. Φ. 322. 4) ἐντεῦθεν, ἡ συνήθης παρ' Ὁμήρῳ ἐλλειπτικὴ χρῆσις τοῦ χρεὼ μετ' αἰτ. προσ., τίπτε δέ σε χρεὼ (ἔξυπακ. ἱκάνει); Ὀδ. Δ. 225, Ἰλ. Κ. 85· ἐν τῇ φράσει ταύτῃ τὸ χρεὼ συχνάκις συνάπτεται μετὰ γεν., οὔτε με ταύτης χρεὼ τιμῆς, δέν με κατέχει ἀνάγκη ταύτης τῆς τιμῆς, δηλ. «οὐ χρείαν ἔχω τῆς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος τιμῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 608· χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ Κ. 43, πρβλ. Ι. 75· τί δέ σε χρειὼ ἐμεῖο; Λ. 606·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς, εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ σταθῇ ἰσχυρῶς, Ἰλ. Λ. 409· οὐδέ τί μιν χρεὼ νηῶν ἐπιβαινέμεν Ὀδ. Δ. 707· πρβλ. Ἰλ. Σ. 406, Ὀδ. Ο. 201, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 649·— ἐκ τῶν Ἀττ. ὁ Εὐρ. ἐμιμήθη ἅπαξ τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ; Ἑκ. 976, ἔνθα πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 659, καὶ ἴδε χρὴ Ι. 2. **II.** ὡς τὸ χρεών, ἀνάγκη, μοῖρα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 33, κ. ἀλλ. **III.** ὡς τὸ χρέος, ὑπόθεσις, ἐργασία, αὐτόθι, Δ 191.—Ἡ λέξις εἶναι Ἐπική. —Ὁ Ὅμηρ. ποιεῖται ἐπ' ἴσης χρῆσιν ἀμφοτέρων τῶν τύπων χρεὼ καὶ χρειώ· ἀλλ' ἐν τῇ ἐλλειπτικῇ φράσει τῇ μνημονευθείσῃ ἀνωτέρω Ι. 3, ἔχει ἀείποτε χρεώ, καὶ τοῦτο ὡς μονοσύλλ.·— ἐντεῦθεν ἐν Ἰλ. Λ. 606, χρεὼ πρὸ φωνήεντος κεῖται ὡς βραχύ, πρβλ. Näke Χοιρίλ. σ. 161.

χρεω-κοπέω, κόπτω τὰ χρέη, διαγράφω αὐτὰ χωρὶς νὰ τὰ πληρώνω, Λατ. novas tabulas facere, Πλούτ. 2. 829C·—μεταφορ., χρ. τὸν λόγον αὐτόθι 764Α· χρ. μέρος ἥμισυ αὐτόθι 968D. —Παθ., ἐξαπατῶμαι, κλέπτομαι, αὐτόθι 829C. (Εἶναι ἀμφισβητούμενον ἂν ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι χρεοκ- ἢ χρεωκ-· ἴδε χρεοκ-.)

χρεω-κοπία, ἡ, ἡ διαγραφὴ τῶν χρεῶν ἄνευ πληρωμῆς, Πολυβ. Ἀποσπ. Ἱστορ. 68, Διονύσ. Ἁλ. 5. 67·— τοιοῦτο μέρος ἦτο καὶ ἡ τοῦ Σόλωνος **σεισάχθεια**, καλουμένη χρεῶν ἀποκοπὴ παρὰ Πλουτ. ἐν Σόλ. 15.

χρεω-κοπίδης, ου, ὁ, ὁ χρεωκοπῶν, ὁ διαγράφων τὰ χρέη του χωρὶς νὰ τὰ πληρώσῃ, ὁ ἀρνούμενος πληρωμὴν χρεῶν· οὕτω μάλιστα ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος οἱ τρέψαντες εἰς ἰδίαν ὠφέλειαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ νομοθετηθεῖσαν **σεισάχθειαν**, Πλουτ. Σόλων 15.

χρεω-λυτέω, ἢ **χρεολ-** (ἴδε ἐν λ. **χρεοκ-**,) πληρώνω χρέος τι ἐντελῶς, ἀποπληρώνω τὸ χρέος, Πλουτ. Ἀλκ. 5· χρ. τὸν μισθόν, πληρώνω τοὺς ὀφειλομένους μισθούς, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 8, 9.

χρεώμενος, Ἰων. μετοχ. τοῦ **χράομαι**, ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς χρεώμενος Ἰλ. Ψ. 834.

χρεών, (ἔν τισιν Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδ. ἐνίοτε πλημμελῶς φέρεται **χρεόν**), τό, γενικ. τοῦ **χρεὼν** Εὐρ. Ἱππόλυτ. 1256, Ἡρ. Μαιν. 21, ὥστε εἶναι ἄκλιτον, εἰ καὶ ὀλίγον ἐν χρήσει πλὴν κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.·—κυρίως μετοχ. οὐδ. τοῦ **χράω**, Ἰων. **χρέω**·— τὸ ὑπὸ μαντείου διακηρυττόμενον, τὸ πρᾶγμα ὅπερ πρέπει νὰ γείνῃ, τὸ χρεὼν γίνεσθαι Ἡρόδοτ. 7. 17· τὸ χρεὼν τὸ χρησιμοῦ Πλουτ. Νικ. 14· ἐντεῦθεν. **II.** τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ὡρισμένον, ὡς τὸ **χρεία** II, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Βάκχ. 515· ἥ τε ἡλικία καὶ τὸ χρεὼν Πλάτ. Φαῖδρ. 255Α· μοίρας τοῦ χρεὼν τ' ἀπαλλαγὴ Εὐρ. Ἱππόλυτ. 1256· εἰς τὸ χρεὼν ἰέναι Πλάτ. Ἀξ. 364C· εἰς τὸ χρεών, prae necessitate, Στράβ. 368· τὴν εἰς τὸ χρ. ποιεῖσθαι Πλουτ. 2. 113C· τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν παρὰ Πλουτ. 2. 103Α. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει χρεὼν (ἐξυπακ. ἐστι), σχεδὸν ὡς τὸ **χρή**, εἶναι ἀναγκαῖον, ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς μοίρας, Λατιν. oportet, μετ' ἀπαρ., Θέογν 564, Αἰσχύλ. Ἀγ. 922, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 633, κλπ.· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πινδ. Π. 2. 96, Ἡρόδοτ. 1. 41, 57.. 2. 133, καὶ παρ' Ἀττ., ὡς Αἰσχύλ. Πρ. 772, 970, κ. ἀλλ., Σοφοκλ. Φιλ. 1439, Ἀριστοφ. Ἱππ. 138, Θουκ. 5. 49. 3) ἐνίοτε ὡς οὐδ. μετοχ. (ὡς τὸ **ἐξόν**, κλπ.), χρεὼν γάρ μιν μὴ λέγειν.. λέγει Ἡρόδ. 5. 50., 9. 58. **III.** σπανιώτερον, τὸ σύμφορον ἢ ὀρθὸν ἢ δίκαιον, Χοιρίλ. 7 (σ. 160 Näke), ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Σοφ. Φιλ. 143· μῆτερ' εἰ χρεὼν ταύτην προσαυδᾶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 273, πρβλ. 983, Ἀριστοφ. Νεφ. 1417, κτλ.· μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἔκανες ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε Αἰσχύλ. Χο. 930.—Παρὰ τοῖς Τραγ. τὸ **χρεὼν** (= **χρή**) ἀπαντᾷ ἄνευ τοῦ **ἐστὶ** ἢ **ἦν**, ἀλλὰ παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς πεζογράφοις συνηθέστερον προστίθεται τὸ ῥῆμα· ἀλλ' οὐχὶ παρὰ Πλάτ. Σοφιστ. 220D, Κριτί. 107Β, κ. ἀλλ. **IV.** ἀπολ., οὐ χρεὼν ἄρχετε, διοικεῖτε, κυβερνᾶτε οὐχὶ δικαίως, Θουκ. 3. 40.—Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. οὐδέποτε ἐν χρήσει, τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Ο. 201 εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ **χρεώ**. [Παρὰ ποιηταῖς τὸ χρεὼν εἶναι ἐνίοτε μονοσύλλ., ἴδε Näke εἰς Χοιρίλ. 161.]

χρέως, τό, Ἀττ. ἀντὶ **χρέος** I, ὀφειλή, ἴδε ἐν λ.

χρεωστέω, ὡς καὶ νῦν, ἔχω χρέος, χρεωστῶ, Ἐπιφάν. 27. 4, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 688.—Παθ., **χρεωστοῦμαι**, ἃ χρεωστοῦμαι προεμβάτης τῆς ὁλκάδος γεγονώς, δηλ. «ἃ χρεωστεῖταί μοι προεμβάτῃ τῆς ὁλκάδος γεγονότι» (Κοραῆς), Ἡλιόδ. 5. 30, ἴδε τ. Β' σ. 192 ἔκδ. Κοραῆ.—Ἐντεῦθεν **χρεώστημα**, τό, χρέος, Φώτ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **ὄφλημα**·—**χρεώστησις**, ἡ, Ἡσύχ. **II.** χρ. πίστιν, ὀφείλω ὑπακοὴν καὶ ἐμπιστοσύνην, Ἄννα Κομνην. 2. 82.

χρεώστης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, χρεωφειλέτης, ὀφείλων χρέη, Πλούτ. 2. 101C, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 2817. 14.

χρεωστικῶς, ἐπίρρ. κατὰ χρέος, τιμήσωμεν αὐτὸν ὡς ἀληθινὸν πατέρα χρεωστικῶς Ἀμφιλόχ. σ. 21, ἔκδ. Combef., Εὐστ. 56. 35.

χρεωφειλέτης, ου, ὁ, χρεώστης, ὀφείλων χρέη, Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. ζ', 41· μετὰ γεν. προσ., αὐτόθι ις', 5, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 7. 8· μετὰ γεν. πράγμ., Πλουτ. Καῖσ. 5· μεταφ., ἀντίθετον τῷ **εὐεργέτης** ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 8·—ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἐνίοτε **χρεοφ-**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 691.

χρεωφείλημα, τό, ὀφειλή, χρέος, Πολυβ. Η', 141.

χρεω-φυλάκιον, ἢ **χρεοφ-**, τό, τὸ ἀρχεῖον, ἐν ᾧ ἐτηροῦντο οἱ κατάλογοι τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826, 38., -27, -29, -30, κ. ἀλλ.

χρεω φυλακία, ἡ, τὸ ὑπούργημα, ἡ θέσις τοῦ χρεωφύλακος, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3847b. 11.

χρεωφυλακέω, εἶμαι **χρεωφύλαξ**. Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3831 $α^2$, $α^4$.

χρεω-φύλαξ, [ῠ], **-ακος**, ὁ, ὁ φυλάττων τοὺς καταλόγους τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3429.

χρεώψια, τά, ἀμφίβ. λέξ. ἔν τινι Κρητικῇ Ἐπιγραφῇ (Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 71)· φαίνεται ὅτι σημαίνει δημοπρασίαν, ἴδε Böckh. σ. 407.

χρή, ἢ **χρῄ**, ἡ, = **χρεὼν** II, ἀνάγκη, χρεία, εὕρηται δὲ μόνον ἐν τῇ φράσει, χρὴ 'σται ἢ χρῆσται, ὅπερ χρησιμεύει ὡς μέλλων τοῦ ῥήμ. **χρή**, θὰ εἶναι ἀναγκαῖον, μετ' ἀπαρ., Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 504, (ἔνθα ὁ Jebb ἔχει, χρήσει ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ), Ἀποσπ. 537, Φερεκράτης ἐν «Λήροις» 8, Ἀριστοφάν. Ἀποσπ. 329, Φρύν. Κωμικ. ἐν «Μούσαις» 4.—Περὶ τοῦ τύπου τούτου (ὃν τὰ Ἀντίγραφα γενικῶς ἔχουσι παρεφθαρμένον εἰς **χρῆσται καὶ χρῆσθαι**), ἴδε Σχόλ. εἰς Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. ἔνθ' ἀνωτέρ· ὁ Ἰνδ. γράφει χρὴ 'σται, παραβάλλων τὸν τύπον **βασίλη** ἀντὶ **βασίλεια**· ἀλλ' ὁ Ἕρμανν (Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.) καὶ ὁ Meineke (Κωμικ. Ἀποσπ. 5. σ. 27) γράφει **χρῆσται**.— Ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb, ὅστις διώρθωσε χρήσει ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω γραφῶν· τὸ δὲ χρήσει εἶναι μέλλ. τοῦ ἀπροσώπου **χρή**, ἴδε Ἡρόδοτ. 7, 8, Πλάτ. Νόμ. 899, ἔνθα διάφ. γραφ. **χρήσει**, ἴδε **χρή**.

χρή, ἀπρόσ.· ὑποτ. **χρῇ** Σοφ. Φιλ. 999, Εὐρ. Ἄλκ. 49, Ἀριστοφ. Λυσ. 133· εὐκτικ. **χρείη** Αἰσχύλ. Πρ. 213, Σοφ. Τρ. 162, Πλάτ.· ἀπαρ. **χρῆναι**, ποιητικ. καὶ **χρῆν**, ἴδε κατωτ. III, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 264·—παρατ. **ἐχρῆν** (οὐχὶ ἔχρην) Σοφ. Ἀποσπ. 94, Ἀριστοφ. Βάτρ. 152· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ τῆς αὐξήσ. **χρῆν** ἔτι καὶ παρ' Ἀττ., ὅθεν εἶναι πιθανὸν ὅτι ἀναγνωστέον σε χρῆν ἀντὶ σ' ἐχρῆν ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 487, 624, 967· ἀλλ' ὁ τύπος **ἐχρῆν** ἀναφαίνεται ἑκασταχοῦ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τῶν πεζογράφων, Θουκυδ. 6. 57, Πλάτ. Πρωτ. 335C, πρβλ. Pors. subbl. praef. εἰς Εὐρ. Ἑκ. (1)·—μέλλ. **χρήσει** Ἡρόδ. 7. 8, Πλάτ. Νόμ. 809Β.—Ἄξιος σημειώσεως εἶναι ὁ τονισμὸς ἀμφοτέρων τῶν τύπων **χρὴ** καὶ **ἐχρῆν**.

Κυρίως ἐκ τοῦ **χράω** (Γ) Α, δίδω χρησμόν, χρησμῳδῶ· — ἐντεῦθεν ἀπροσώπως **χρὴ** (ἴσως κατ' ἀρχὰς μετὰ ὑποκειμένου ὁ θεός, περίπου ὡς τὸ **ὕει**, **νίφει**), εἶναι ὡρισμένον (ὑπὸ τοῦ θείου), πέπρωται, εἶναι ἀνάγκη (πρβλ. Ἡρόδ. 1. 8, εἰ καὶ ὁ Ἡρόδ. συνήθως ἔχει χρεὼν ἐστι), Αἰσχύλ. Πρ. 100, κλπ.· ἔν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα .. ὅ τι χρῆν προσφέροντας ὠφελεῖν, οὐδὲ ἓν φάρμακον εὑρέθη τὸ ὁποῖον νὰ προσφέρωσι καὶ νὰ ὠφελήσῃ, Θουκυδ. 2. 51· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ. ἢ ἀορ., πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ .. (ὡς τὸ δεῖ, ὅπερ μόνον ἅπαξ εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ), νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης Ὀδ. Γ. 209· τὸν νῦν χρὴ κομέειν Ζ. 207· πρβλ. Ἰλ. Δ. 216, Δ 57, κτλ.· καὶ παρ' Ἀττ. σήμαιν' ὅτι χρὴ συμπράττειν Αἰσχύλ. Πρ. 295· ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω αὐτόθι 1067· ὅ τι χρείη ποιεῖν Πλάτ. Εὐθύφρ 4C, 9Α· τούτου θανεῖν χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν Σοφ. Ἠλ. 579· — ἀλλὰ συνηθέστερον ὡς τὸ δεῖ καὶ τὸ Λατιν. oportet, decet, μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., πρέπει, εἶναι ἀνάγκη, ἁρμόζει νὰ . . , ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ πείθεσθαι Ἰλ. Ψ. 644· τῷ σε χρὴ πόλεμον.. παῦσαι Η. 331· οὐδέ τί σε χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν Ι. 496, πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 247, Ἀποσπ. 148· τί χρή με .. στέγειν ἢ τί λέγειν; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 135.- Ἐνίοτε τὸ ἀπαρ. πρέπει νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων, μάλιστα παρ' Ὁμήρῳ ἐν φράσεσιν οἷα ἧδε: τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή, διὰ τί παύεις ἀπὸ τοῦ νὰ μάχησαι; ἀλλὰ δέν σοι ἁρμόζει (ἐξυπακ. ἀποπαύεσθαι), Ἰλ. Η. 721, πρβλ. Τ. 420· οὕτως, ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα (ἐξυπακ. μάρνασθαι) Ὀδ. Ι. 50· οὕτω παρ' Ἀττ., ποθεῖν ἃ μὴ χρὴ (ἐξυπακ. ποθεῖν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 342· ἐπιπλεύσειέ τις ὡς χρὴ (ἐξυπακ. ἐπιπλεῦσαι) Θουκυδ. 2. 89· θύσαντες οἷς χρὴ (ἐξυπακ. θῦσαι) Πλάτ. Πολ. 515Ε κλπ.· οὕτω, ὡς χρὴ Αἰσχύλ.

Ἀγ. 1556· κλπ. — Ὁ παρατατ. συχνάκις ἐκφράζει τι τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀλλὰ δὲν ἔγινεν, ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ, ὡς χρῆν, Ὀρέστης Αἰσχύλ. Ἀγ. 879· ἔκανες ὃν οὐ χρῆν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 930· πρβλ. Σοφ. Τραχ. 1133· ἀλλὰ πολλάκις εἶναι ἁπλῶς παρῳχημένος χρόνος τοῦ χρή, χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς Ἡρ. 1. 8· καὶ ἐνίοτε κεῖται ἀντὶ τοῦ χρή· χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν ᾧ νικήσετε Ἀριστοφ. Πλ. 487, πρβλ. 432· — ἀπολ., ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν· ἀλλὰ τί χρῆν εἴπατε Εὐριπ. Ἀποσπ. 707 (Ἀριστοφ. Ἀχ. 540)· ἀκαιρότατον ὄντα ἢ χρῆν Πλάτ. Πολιτ. 307Ε. **2)** ὡσαύτως ἄνευ ἀπαρ., μετ' αἰτ. προσ. καὶ γενικ. πράγμ., οὐδέ τί σε χρὴ ἀφροσύνης, δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἀφροσύνης, δηλαδὴ δέν σοι ἁρμόζει, Ἰλ. Η. 109. οὐ μέν σε χρ. ἔτ' αἰδοῦς Ὀδ. Γ. 14· τί με χρὴ μητέρος αἴνου Φ. 116· μυθήσετε ὅττεό (ὅ ἐστι ὅτου) σε χρὴ Δ. 124· τέο σε χρή; Δ. 463· — μετὰ γεν. μόνον, ἀφελείας χρή, ὑπάρχει ἀνάγκη.., Λογγῖν. 34. — Τὴν χρῆσιν ταύτην ἀρνεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὁ Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 659, πρβλ. χρεὼ Ι. 4. **3)** μετὰ δοτ. προσ. ἀντὶ αἰτ., ἀλλ' ἅπαντα τὰ ἐκ δοκίμων συγγραφέων φερόμενα παραδείγματα εἶναι ἀμφίβ.· ἐν Ἰλ. Ε. 490, Αἰσχύλ. Πρ. 3, ἡ δοτ. ἀνήκει εἰς τὸ ἀπαρ. **μέλειν**· ἐν Σοφ. Ἀντ. 736 ὁ Διν δ. διορθοῖ **με** ἀντὶ **γε**· ἐν Εὐρ. Μηδ. 886, τὸ ᾗ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ **μετεῖναι**· ἐν τῷ Ἴωνι 1317, ὁ Dobree ἀνέγνω τοὺς δέ γ' ἐνδίκους, καὶ παρὰ τῷ Λυσί. 180. 22, ἡ ὀρθὴ γραφὴ δυνατὸν νὰ εἶναι **δικαίους**. **ΙΙ.** ἐνίοτε ἡ σημασία εἶναι ὀλιγώτερον ἰσχυρά, εἶναι δυνατὸν ἢ πιθανόν, πῶς χρὴ τοῦτο περᾶσαι; πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ διέλθῃ τις δι' αὐτοῦ; Θεόκρ. 15. 45· συχνάκις καὶ παρὰ Δημ. καὶ Λουκ., ἴδε Valck. Ad n. σ. 354Α. **ΙΙΙ.** τὸ **χρὴν** (ἀπαρ.), ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 828, Ἑκ. 260, ἔνθα ἴδε Διν δ.· ὁ Εὐστ. 751, 54 μνημονεύει αὐτὸ καὶ ἐκ τοῦ Σοφ.· πρβλ. **χρεών**.

χρῇ, χρῇς, = **χρήζει, χρήζεις**, ἴδε ἐν λ. **χράω** (Β) ΙΙΙ. 2. **χρήεσσαι**, ἴδε **χρέος**.

χρήζω. μέλλ. **χρήσω** Τίμ. Λοκρ. 99Α· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. σχεδὸν ἄχρηστον πλὴν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἀλλ' ἴδε κατωτ. ΙΙ)· Ἐπικ. καὶ Ἴων. **χρηΐζω**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., κατὰ δὲ Βεκκ. καὶ Διν δ. καὶ παρ' Ἡροδ., εἰ καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις φέρονται ἀμφότεροι οἱ τύποι· Δωρ. **χρῄσδω** Θεόκρ. 8. 11· κατὰ τὴν Δωρικὴν τῶν Μεγαρέων διάλεκτον, **χρῄδδω** Ἀριστοφ. Ἀχ. 734· — μέλλ. **χρήσω**, Ἰων. **χρηΐσω** Τίμ. Λοκρ. 99Α, Ἡρόδ. 7. 38· — ἀόρ. Ἰων. **χρηΐσαι, χρηΐσας**, ὁ αὐτ. 5. 65, 20· (**χράω** (Β).) Ἔχω χρείαν, ἔχω ἔλλειψίν τινος, «χρειάζομαι», μετὰ γεν., χρηΐζοντα .. ἰητῆρος Ἰλ. Λ. 835· εἴρετο.. ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην Ὀδ. Ρ. 121, 558· οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρῄζεις Αἰσχύλ. Πρ. 374· — ἀπολ. ἐν τῇ μετοχ. **χρηΐζων**, εἰς ἀνάγκας εὑρισκόμενος, ἐνδεής, πένης, πτωχός, Ὀδ. Λ. 340, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 349. **2)** ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ τι, σφόδρα, ἐπιθυμῶ, χρηΐζειν ἀπεόντος αὐτόθι 365 τοῦτον ὧν δοκέω.. ποιήσειν ὧν ἂν χρηΐζωμεν Ἡρόδ. 5. 30· χρημάτων χρ. ὁ αὐτ. 9. 87· χρ. βορᾶς Αἰσχύλ. Χο. 530· τοῦ μακροῦ χρ. βίου Σοφ. Αἴ. 473· — σπανίως μετ' αἰτ. πράγμ., πᾶν μᾶλλον δοκέων μιν χρηΐσειν ἢ τὸ ἐξεῆθη Ἡρόδ. 7. 38· ὥστ' ἄλλα χρῄζειν Σοφ. Ο. Κ. 595, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 123· — ἐν τοῖς πλείστοις παραδείγμασι δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρέμφατον, φράζ' ὅ τι χρῄζεις (ἐξυπακ. φράζειν) Ἀριστοφ. Νεφ. 359, πρβλ. 453· ἴθ' ὅποι χρῄζεις (ἐξυπακ. ἰέναι) αὐτόθι 891, πρβλ. Θεσμ. 751, Αἰσχύλ. Πρ. 928, Σοφ. Ο. Τ. 365, 622, Ο. Κ. 643. **6)** μετ' αἰτ. προσώπου καὶ πράγμ., ζητῶ, παρακαλῶ, ἢ ἐπιθυμῶ νὰ πράξῃ τίς τι, Ἡρόδ. 1. 41, 112, 152, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ μετὰ γεν. προσώπου καὶ ἀπαρ., παρακαλῶ, δέομαί τινος ὅπως πράξῃ τι, ὁ αὐτ. 5. 19, 65., 9. 55· παρ' Ἀττ., μετ' ἀπαρεμ. μόνον, ἐπιθυμῶ, ζητῶ νὰ πράξω τι, θέλω, Αἰσχύλ. Πρ. 233, 283, κ. ἀλλ.· Σοφ. Ο. Τ. 91, Εὐρ. Ἑκ. 347, κλπ.· ἀλλὰ σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, οἷον Θουκ. 3. 109, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 15, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 21. **γ)** μετὰ διπλῆς γεν. προσώπου καὶ πράγμ., τῶνδε ἐγὼ ὑμέων χρηΐζων συνέλεξα Ἡρόδ. 7. 53· οὕτω, χρήζειν παρά τινος Βίος Ὁμήρου 17. **3)** ὤμοι μὴ γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1713, ἑρμηνεύεται, εἴθε νὰ μὴ εἶχες ἐπιθυμήσῃ νὰ ἀποθάνῃς.., — ὅπερ ἀσύνηθες· πρβλ. **ἐπωφέλησα** ἀντὶ **ὤφελον** (ἀνωτ. 541) — ὁ Διν δ. καὶ ὁ Wunder ἀπορρίπτουσι τὸν στίχον ὡς παρεμβληθέντα ἐκ τοῦ στίχ. 1705.— Ὁ Jebb ἀπέβαλε τὸ μή, καὶ ἐξέδωκεν: ὤμοι, γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες, ἀλλ' ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι, ἀλλοίμονον, ἐπεθύμεις νὰ ἀποθάνῃς ἐν ξένῃ γῇ, ἀλλ' ἀπέθανες ἄνευ ἐπιταφίων ἐναγισμάτων παρ' ἐμοῦ. **4)** ἡ μετοχὴ **χρῄζων** εἶναι ἐν χρήσει ἀπολ. ἀντὶ τοῦ εἰ χρῄζει, ἐάν τις θέλῃ, ἐάν τις ἐπιθυμῇ ἢ προκρίνῃ, Θέογν. 952, Αἰσχύλ. Χο. 340· ἀλλὰ φανεῖ χρῄζων (ἐξυπακ. Ἑρμῆς), ἐὰν εἶναι εὐμενής, αὐτόθι 815· εἰ θεὸν χρῄζοντ' ἔχει Εὐρ. Ἰκ. 597· — ὡσαύτως, τὸ χρῇζον, ἡ παράκλησίς σου, Εὐρ. Ι. Α. 1017· πρβλ. Jelf. Gr. Gr. 436 Obs. 4. **ΙΙ.** Παθ. **χρησθείς**, ὡς ὁ Ἕρμανν. ἀναγινώσκει, ἐν Σοφ. Ἀντ. 24 ἴσως εἶναι **χρησθείς**, παθ. ἀόρ. τοῦ **χράω** (Γ). Α, διδαχθείς, πληροφορηθεὶς (ὡς διὰ χρησμοῦ)· ἀλλ' ἡ λέξις δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὀρθῶς ἔχουσα· ὁ Campbell προτείνει **προθείς**, ὁ δὲ Donalds n **προσθείς**. — Πρβλ. **χρηΐσκομαι**. — Ὁ Jebb ἐξέδωκε: σὺν δίκης χρήσει δικαίᾳ καὶ νόμου ἔνθα ἴδε μακρὰν σημείωσιν αὐτοῦ.

χρήζω, = **χράω** (Γ), δίδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ, προλέγω, μόνον ἐν Εὐρ. Ἑλ. 516 καὶ αὐτοῦ δὲ προυτάθη ἡ γραφὴ **χρήσασ'** ἀντὶ **χρήζουσ'**. — Πολλοὶ τύποι τοῦ **χρήζω** πλημμελῶς εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα ἀπεδόθησαν, ἴδε Ἕρμανν. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 1428, Διν δ. εἰς Θησ. Στεφ. 8, ἐν στήλῃ 1648.

χρηΐα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **χρεία**, Ἡσύχ. — **χρηΐζω**, Ἰων. ἀντὶ **χρήζω**.

χρηΐσκομαι, Ἰων. θαμιστικὸν τοῦ **χρηΐζω**, διατελῶ ἐν πολλῇ χρείᾳ τινός, τινι Ἡρόδ. 3. 117.

χρῆμα, τό· (χράομαι)· — πρᾶγμα ὅπερ μεταχειρίζεταί τις ἢ οὗ ἔχει χρείαν, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 1, 9 κέξ.· — ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθ., ἀγαθά, περιουσία, χρήματα, ἔπιπλα, σκεύη, (χρήματα λέγομεν πάντα ὅσων ἀξία νομίσματι μετρεῖται Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1, 2), Ὀδ. Β. 78, 203, κλπ. (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 318, 405, Ἡρόδ. 2. 28, κλπ.· χρήματα καὶ κτήματα Ἰσοκρ. 8Α· σκεύεσι καὶ χρήμασιν ἀποθήκη Θουκ. 6. 97· πρόβατα καὶ ἄλλα χρ. Ξεν. Ἀν. 5. 2, 4· τὰ ἀνδράποδα.. καὶ χρήματα τὰ πλεῖστα ἀπέδρα αὐτοὺς αὐτόθι 7. 8, 12· — παροιμ., χρήματα ψυχὴ βροτοῖσι, τὰ χρήματα εἶναι ζωὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 684· χρήματ' ἀνήρ, τὰ χρήματα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον, Ἀλκαῖος 50, Πινδ. Ι. 2. 17· ἐν χρήμασιν οἰκεῖ πατρῴοις Αἰσχύλ. Εὐμ. 757, πρβλ. Χο. 135· καὶ χρημάτων πένητες Εὐρ. Ἠλ. 37· τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 241· χρήματα πορίζειν ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 236. ἄτιμος εἰς χρ. Ἀνδοκ. 10. 24· κρείσσων χρημάτων Θουκ. 2. 60· χρήμασι νικᾶσθαι αὐτόθι· χρημάτων ἀδωρότατος αὐτόθι 65· ἐλπίδα χρήμασιν ὠνητὴν ὁ αὐτ. 3. 40· μήτε χρημάτων φειδόμενος μήτε πόνων Πλάτ. Φαίδων 78Α· ζημιοῦσθαι χρήμασι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 721Β· καὶ ἐπὶ χρεῶν, τὰ χρ. διαλῦσαι Δημ. 460. 20· δεθέντα ἐπὶ χρήμασιν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ὁ αὐτ. 752. 20. — Κατὰ τὸν Πολυδ. Θ', 87, οἱ Ἴωνες ἐχρῶντο καὶ τῷ ἑνικῷ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, οὕτω δὲ καὶ εὑρίσκομεν αὐτὸν ἅπαξ, εἴρετο (ὁ Δαρεῖος) ἐπὶ κόσῳ ἂν χρήματι βουλοίατο τοὺς πατέρας ἀποθνήσκοντας κατασιτέεσθαι; ἀντὶ πόσων χρημάτων θὰ ἤθελον νὰ τρώγωσι τοὺς πατέρας των ἀποθνήσκοντας; Ἀπόκρ. οἱ δὲ (Ἕλληνες) ἐπ' οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο Ἡρόδ. 3. 38· ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη μόνον παρὰ μεταγεν. κατέστη κοινή, οἷον παρὰ Διοδ. 13. 106, Λουκ. περὶ ἀληθ. Ἱστ. 1. 20, Πράξ. Ἀποστ. δ', 37· ἀλλ' ὅμως παράβαλε καὶ τὸ οὐδενὸς χρήματος δέχεσθαι, ἀντὶ μηδεμιᾶς τιμῆς, Ἀνδοκ. 20. 13· — **χρήματα**, ἐμπορεύματα, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 37, Θουκ. 3. 74. **ΙΙ.** καθόλου, πρᾶγμα, ὑπόθεσις, γεγονός, συμβάν, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 332, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 342, 400· πρῶτον χρημάτων πάντων Ἡρόδ. 7. 145· ἀντὶ πάντων χρ., διὰ πάντα λόγον, Ἀνδοκίδ. 22. 24· χρημάτων δεινότατον ὁ αὐτ. 19. 41· κινεῖν πᾶν χρῆμα = κινεῖν πάντα λίθον, Ἡρόδ. 5. 96· τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, τὸ ἔργον δεικνύει τὸν ἄνθρωπον, Πινδ. Ο. 6. 124· — ἐπὶ μάχης ἢ συμπλοκῆς, Πλουτ. Καῖσ. 47. **2)** **χρῆμα** πολλάκις τίθεται ὅπου ἠδύνατο νὰ παραλείπηται, δεινὸν χρῆμα ἐποιεῦντο Ἡρόδ. 8. 16· οἷόν τι χρ. ποιήσειε αὐτόθι 138· ἐς ἀφανὲς χρ. ἀποστέλλειν ἀποικίαν, χωρὶς ὡρισμένης τινὸς διευθύνσεως, ὁ αὐτ. 4. 150· συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., τί χρῆμα; ὡς τὸ ἁπλοῦν **τί**; π. χ. Αἰσχύλ. Πρ. 298, Χο. 10, Σοφ. Φιλ. 1231· ἢ = διὰ τί; Εὐρ. Ἄλκ. 512· οὕτω, τί χρῆμα δρᾷς; Σοφ. Αἴ. 288· τί χρῆμα πάσχω; Valck εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 909· τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τί συμβαίνει; Αἰσχύλ. Χο. 885· πικρόν τί μοι χρ. ἐδόκει εἶναι Πλάτ. Γοργ. 484Β, πρβλ. Θεαίτ. 209Ε, κ. ἀλλ., καὶ ἴδε **χρέος** ΙΙ. 2. **3)** ὁμοίως ἡ λέξις **χρῆμα** εἶναι ἐν χρήσει ἐν περιφράσεσι εἰς ἔκφρασιν πράγματος παραδόξου ἢ ἐκτάκτου εἰς τὸ εἶδός του, μέγα συὸς χρῆμα, τερατώδης κάπρος, Wess εἰς Ἡρόδ. 1. 36· ὑὸς χρ. μέγιστον αὐτόθι, πρβλ. Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 8· τοῦ χειμῶνος χρ. ἀφόρητον Ἡρόδ. 7. 188· τὸ χρ. τῶν νυκτῶν ὅσον, πόσον φοβερῶς μεγάλαι εἶναι αἱ νύκτες, Ἀριστοφ. Νεφ. 2· λιπαρὸν τὸ χρ. τῆς πόλεως, τί λαμπρὰ πόλις! ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 826, πρβλ. Λυσ. 83· κλέπτον τὸ χρ. τἀνδρός, κλέπτης ἄνθρωπος, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 933· τὸ χρ. τοῦ νοσήματος ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 1085· μακάριον.. λέγεις τυράννου χρῆμα, τὸν τύραννον, Πλάτ. Πολ. 567Ε· χρ. θαυμαστὸν γυναικὸς Πλουτ. Ἀντ. 31· καὶ ἄνευ γενικῆς, ἐλαφρὸν, καλόν τι χρ. καὶ μέγα Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 8· σοφόν τοι χρῆμ' ἄνθρωπος, ἀληθῶς σοφὸν πρᾶγμα, Θεόκρ. 15. 83· κοῦφον χρ. καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν, ὁ ποιητής, Πλάτ. Ἴων 534Β· χρ. καλόν τι, κάτι τι ὡραῖον, Θεόκρ. 15. 23· πρβλ. **πρᾶγμα** ΙΙ. 4. **6)** οὕτως εἰς δήλωσιν μεγάλου ἀριθμοῦ, οἱονεὶ σωρός, «ἕνα σωρό».., πολλόν τι χρ. τῶν ὀφίων, χρ. πολλὸν ἀρδίων, νεῶν Ἡρόδ. 3. 109., 4. 81., 6. 43· χρ. πολλόν τι χρυσοῦ ὁ αὐτ. 3. 130· σμικρὸν τὸ χρ. βίου Εὐρ. Ἰκ. 953· ὅσον τὸ χρ. παρνόπων, τί πλῆθος ἀκρίδων! Ἀριστοφ.

Ἀχ. 150, πρβλ. Εἰρ. 1192· ὅσον τὸ χρ. πλακοῦντος ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1215· πολὺ χρ. τεμαχῶν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 894· τὸ χρ. τῶν κόπων ὅσον, πόσοι πολλοὶ οἱ κόποι! ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1278· τῶν λαμπάδων ὅσον τὸ χρ. ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 280·— ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ, τὸ γυναικεῖον φῦλον εἶναι ἐκ φύσεως φιλόψογον, Εὐρ. Φοίν. 198· σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρ. Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 1, 5 μέγα χρ. Λακαινᾶν Θεόκρ. 18. 4.—Εἰ καὶ ἡ ἐναλλαγὴ μεταξὺ τοῦ **χρῆμα** καὶ **κτῆμα** εἶναι συχνή, ἀλλὰ διακρίνονται ἀκριβῶς ὡς τὰ ῥήματα **χράομαι** καὶ **κτάομαι**, ὥστε κτῆμα εἶναι κυρίως τὸ ἐν τῇ κατοχῇ τινος εὑρισκόμενον, **χρῆμα** τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖόν τις χρειάζεται ἢ μεταχειρίζεται, ἴδε **κτῆμα** ἐν τέλει καὶ πρβλ. Schäf. Mel. σ. 17, Κικ. Fam. 7. 20.—Περὶ κτημάτων καὶ χρημάτων ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ἰσοκρ. τ. 2, σ 7, ἐν τέλει.

χρημᾰτίας, ου, ὁ, πλούσιος ἄνθρωπος, ἡ λέξις μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μανέθωνος.

χρημᾰτίζω, μέλλ. **-ίσω**, Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. ζ', 3, Ἀττ. **-ιῶ** Λυκοῦργ. 152 31· παρακ. **κεχρημάτικα** Δείναρχ. 103· 21. (χρῆμα). Ῥῆμα τοῦ πεζοῦ λόγου, διεξάγω ὑποθέσεις μάλιστα ἐμπορικὰς ἢ χρηματικὰς (εἰ καὶ ἡ ἰδιαιτέρα αὕτη σημασία κυρίως ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ), Θουκ. 1. 87., 5. 61, Πολύβ. 5. 81, 5, χρ. τι Θουκ. 6. 62, Ἰσοκ. 73D, Πλουτ. Θεμιστ. 18. **2)** χρ. περί τινος, συζητῶ, συσκέπτομαι, ἀκούω καὶ δίδω γνώμην περί τινος, χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου, ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον Ἀριστοφ. Θεσμ. 377, πρβλ. Πολυβ. Δ', 15. 12, ψήφισμα παρὰ Δημ. 517. 3, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 4· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 394· — ἀπολ., σκέπτομαι, συζητῶ, συσκέπτομαι, πρὶν ἂν ἅπαξ γνῷ τὸ δικαστήριον, πάλιν χρηματίσαι Δημ. 717. 26, πρβλ. Αἰσχίν. 4. 10· ἰδίᾳ χρηματίζοντες, κατ' ἰδίαν διαπραγματευόμενοι, Δημ. 430. 24· ἐπὶ τῶν **πρυτάνεων** καὶ τῶν **στρατηγῶν**, Ψήφισμα αὐτόθι 250. 10, πρβλ. 285. 1, Πλουτ. Τιμολ. 38· ἐπὶ κριτοῦ, κρίνω, ἐκφέρω κρίσιν, Ἀππ. Ἰβηρ. 98. **3)** παρέχω ἀκρόασιν, ἀποκρίνομαι μετὰ σκέψιν, μετὰ δοτ. προσ., Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3, 1, Πολύβ. 3. 66, 6, κτλ.· τινὶ περί τινος Θουκ. 5. 5· ὑπέρ τινος Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 4. **4)** ἐπὶ μαντείου, ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, δίδω χρησμὸν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας, Πλούτ. 2. 435C· χρ. τοῖς εὐχομένοις Λουκ. Ψευδολ. 8.— Παθ., λαμβάνω ἀπόκρισιν παρὰ τοῦ μαντείου, λαμβάνω συμβουλὴν ἢ νουθεσίαν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ Κ. Δ. ἐπὶ θείων ὁδηγιῶν ἢ ἀποκαλύψεων, καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. β', 12 κτλ.· ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου Πράξ. Ἀποστ. ι', 22· οὕτως, ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον Εὐαγγ. κ. Λουκ. β' 26· πρβλ. **χράω** (Γ) Α. ΙΙΙ. 3. **5)** καθόλου, ἔχω σχέσεις οἱασδήποτε πρός τινα, χρ. τινὶ πρὸς γένος, ἔχω σχέσιν συγγενείας πρός τινα, Κτησ. Περσ. 2· ἐντεῦθεν καὶ μόλις ταῖς ἀνάγκαις χρηματίζοντες, ἐλαυνόμενοι ὑπ' αὐτῶν, Πλούτ. 2. 125Β. **ΙΙ.** Μέσ. **χρηματίζομαι**· μέλλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι**· πρκμ. **κεχρημάτισμαι** Δείναρχος 92· 8·—διεξάγω διαπραγματεύσεις ἢ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις δι' ἐμαυτὸν ἢ πρὸς ἰδίαν μου ὠφέλειαν, κτῶμαι χρήματα, οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι Θουκ. 7. 13· χρηματιούμενος ἀλλ' οὐ πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμησόμενος Λυσίας 182. 35· ἄλλῳ χρ. καὶ οὐχ αὑτῷ Πλάτ. Γοργ. 452Ε· μάλιστα διὰ κακῶν ἢ φαύλων τεχνασμάτων, Δείναρχ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἰσαῖος 77. 18· χρ. ἀπό τινος, κερδαίνω χρήματα ἀπό τινος πράγματος, διά τινος μέσου, Πλάτ. Σοφιστ. 225Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 12· ἔκ τινος Λυσίας 171. 17, Ἰσοκρ 221· χρ περὶ τὰ χρήματα Πλάτ. Πολ. 330C· ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτ., χρ. τὸν ἐκ γῆς χρηματισμὸν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 949Ε, πρβλ. 467D· χρήματα Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 51. **2)** καθόλου, διεξάγω ὑποθέσεις, συσκέπτομαι μετά τινος, τινι Ἡρόδ. 3. 118., 7, 163. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. χρηματίζεσθαι τὸ νόμισμα, κάμνω χρηματιστικὰς ἐργασίας ὡς δανειστὴς ἢ τοκιστὴς χρημάτων, ἢ ὡς τραπεζίτης, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 14· ἀλλὰ μετ' αἰτ. προσώπου, χρ. τινα, κερδίζω χρήματα ἀπό τινος, λαμβάνω αὐτὰ δι' ἐκβιασμοῦ, Πολύβ. 32. 21, 13· οὕτω δέ, χρ. παρά τινος, Ἰσοκρ. 209Β· πρβλ. **πράσσω** ν. 2, **πλεονεκτέω** ΙΙ. **ΙΙΙ.** παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν ἀπὸ τοῦ Πολυβίου καὶ ἑξῆς τὸ ἐνεργ. **χρηματίζω** λαμβάνει ἰδιαιτέρας τινὰς σημασίας. **1)** λαμβάνω καὶ φέρω ὄνομα ἢ τιμητικὴν προσηγορίαν, καλοῦμαι .. οἷον, διάδημα περιθέσθαι καὶ βασιλέα χρηματίζειν Πολύβ. 5. 57, 2, 5., 30. 2, 4, πρβλ. Διόδ. 1. 44· ἐχρημάτιζε Χαλκηδόνιος Στράβ. 609· νέα Ἶσις ἐχρημάτισε Πλουτ. Ἀντών. 54· μὴ πατρόθεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζειν, λαμβάνειν τὸ ὄνομα οὐχὶ ἐκ τῶν πατέρων ἀλλ' ἐκ τῶν μητέρων, ὁ αὐτ. 2. 248D, πρβλ. Menag. εἰς Διογ. Λαέρτ. 1. 48· χρηματίσαι τε πρώτως ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανοὺς Πράξ. τῶν Ἀπ. ια', 26, ἔνθα ἴδε ἑρμηνευτάς, χρηματίζοντες τιμῆς ἄξιοι, θεωρούμενοι.., Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 111. **2)** καθόλου, καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, μοιχαλὶς Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. ζ', 3· πρβλ. **συγχρηματίζω**. **6)** μεταβ., καλῶ, οὕτως χρ. τινὰ Μαλαλ. 268. 3. **3)** μεταβάλλω ἢ μεταβάλλομαι, εἴς τι Γεωπ. 12. 1, 9. **4)** ὑπολογίζω ἢ ὑπολογίζομαι, λογαριάζω ἢ λογαριάζομαι, περί τινων ἐποχῶν, αἱ ἴνδικτοι χρηματίζειν ἤρξαντο ἀπὸ πρώτης .. τοῦ μηνὸς Χρον. Πασχ 187C, πρβλ. 328D, κ. ἀλλ. **5)** χρηματίζω ἀντὶ γεφύρας, χρησιμεύω ὡς γέφυρα, Ἄννα Κομν. 2. 101, πρβλ. 342. — Ἴδε Π. Φωτιάδου **Συμβολὰς** εἰς τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΓ', σ. 22.

χρημᾰτικός, ή, όν, (χρήματα) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρήματα, χρ. ζημία, συνισταμένη εἰς χρήματα, χρηματικὸν πρόστιμον, Πλουτ. Δημ. 27· χρ συμβόλαια, ὁ αὐτ. ἐν Λυκούργῳ 13· οἱ **χρηματικοί**, οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες, πλούσιοι, ὁ αὐτ. ἐν Σόλωνι 14· χρ. πενία ὁ αὐτ. 2. 524Ε.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ πολιτικῆς διαδικασίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διὰ κακουργιοδικείου, (ἐγκληματικῶς), ὡς δικανικὸς ὅρος τῶν Βυζ.

χρημάτῐσις, [ᾰ], εως, ἡ, = τῷ ἑπομ. ΙΙ, ἀνυτικωτάτην χρημάτισιν ἀπὸ γεωργίας ἐπετήδευσε Ξεν. Οἰκ. 11, 11., 20, 22.

χρημᾰτισμός, ὁ, διαπραγματεύσεις πρὸς πρέσβεις, Πολύβ. 28. 14, 10· χρ. ἐποιεῖτο καὶ τοὺς λόγους αὐτόθι 16, 4. **2)** διάταγμα βασιλικὸν ἢ δημοσίας ἀρχῆς, Διόδ. 1. 64, 70, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 14· δημόσιον ἔγγραφον οἱονδήποτε, Διόδ. 14. 13, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΑ', 17) **3)** ἀπάντησις μαντικὴ ἢ χρησμοῦ, θεία ἐντολὴ ἢ διαταγή, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β', 4), πρ. Ρωμ. ια', 4. **ΙΙ.** (ἐκ τοῦ μέσ. τύπου) τὸ ἐργάζεσθαι πρὸς ἴδιον ὄφελος, τὸ χρηματίζεσθαι, κτᾶσθαι χρήματα, χρημάτων συλλογή, συχν. παρὰ Πλάτ., ἀμελήσας χρηματισμοῦ καὶ οἰκονομίας Ἀπολ. 36Β· ἰάτρευσις καὶ ὁ ἄλλος χρ. Πολ. 357C· χρ. διὰ βαναυσίας καὶ τόκων Νόμ. 743D· ὁ ἐκ γῆς χρ. αὐτόθι 949Ε ἐν τῷ πληθ., Πολ. 465C, Νόμ. 741Ε. **2)** κέρδος, ὄφελος, Ἰσοκρ. 37Β· χρ., οὐ λειτουργία γέγονεν ἡ τριηραρχία Δημ. 568. 18. **ΙΙΙ.** παρὰ μεταγεν., κλῆσις, προσωνυμία, ἐπώνυμον, ὄνομα, Διογ. Λαέρτ. 1, 48. **ΙV.** ἐποχή, χρονικὴ περίοδος, Βυζ.

χρημᾰτιστέον, ῥημ. ἐπίθ., **δεῖ χρηματίζειν, συλλέγειν χρήματα**, Ξεν. Οἰκ. 4. 3.

χρημᾰτιστήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ διεξάγονται ὑποθέσεις, Διόδ. 1. 1· δικαστήριον ἢ δικαστικὸν βῆμα, Ἑβδ. (Α' Ἔσδρ. Γ', 15)· τόπος ἔνθα συνέρχονται οἱ χρηματισταὶ χάριν χρηματικῶν ἐργασιῶν, Πλουτ. Καῖσ. 67. **ΙΙ.** τόπος τοῦ μαντείου, ἱερόν, Λατ. adytum, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

χρημᾰτιστής, οῦ, ὁ καταγινόμενος εἰς χρηματικὰς ἐργασίας, ἀσχολούμενος εἰς πορισμὸν χρημάτων, «χρημάτων ποριστής, ὁ ῥᾳδίως χρήματα πορίζων οὕτω προσαγορεύεται» (Σουΐδ.), Πλάτ. Γοργ. 452Α, Πολ. 330Α, κ. ἀλλ.· συνημμένον τῷ **δημιουργός**, αὐτόθι 434Α· δεινὸς χρ. Ξεν. Οἰκ. 2, 18· μεταφορ., πρᾳότητος χρ. Φιλόστρ. 598. **2)** ὡς ἐπίθ., ὁ χρ. βίος Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 5, 8. **ΙΙ.** ἐν Αἰγύπτῳ δικαστής, Peyron. Pap. ἐν τῷ Mus. Taur. σ. 94 (Turin 1826).

χρημᾰτιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρηματισμόν, εἰς τὴν κτῆσιν χρημάτων, ὁ χρηματιστικός, ἄνθρωπος ἀσχολούμενος εἰς χρηματισμόν, πορισμὸν χρημάτων, Πλάτ. Πολ. 581C· ἀντίθετον τῷ **ἀναλωτικός**, αὐτόθι 558D· τῷ **στρατιωτικός**, οἰκήσεις γάρ, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, στρατιωτικάς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικὸς αὐτόθι 415Ε, πρβλ. Πλουτ. Κράσσ. 17· χρ. οἰωνός, προμηνύων κέρδος, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 23· τὸ χρηματιστικόν, ἡ ἐμπορικὴ τάξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στρατιωτικόν, κλπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 21· — ἡ χρηματιστική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κτᾶσθαι χρήματα, ἐμπόριον, Πλάτ. Γοργ. 477Ε, Εὐθύδ. 307Α, κ. ἀλλ.· περὶ τῶν ποικιλιῶν τῆς τέχνης ταύτης, ἴδε Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11. **ΙΙ.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων καὶ κατάλληλος εἰς τὴν διεξαγωγὴν δημοσίων ὑποθέσεων, χρ. σκηνή, πυλών, χρησιμεύοντα πρὸς σύσκεψιν ἢ ἀκροάσεις, Πολύβ. 5. 81, 5., 15. 31, 2. **ΙΙ.** χρησμῳδικός, προφητικός, μαντικός, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 10· πρβλ. **χρηματίζω** Ι. 4.

χρημάτίτης [ῑ], ου, ὁ, ἀγών, οὗ τὸ βραβεῖον συνέκειτο ἐκ χρημάτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2374, πιθ. γραφ. ἐν τῷ Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 5. 101· πρβλ. **χρηματικός**.

χρημᾰτο-δαίτης, ου, ὁ, ὁ διανέμων, διαμοιράζων τὴν περιουσίαν, κτεάνων χρ. Αἰσχύλ. Θηβ. 730.

χρημᾰτο-δοτέω, δίδω χρήματα, δυστροπία τῶν χρηματοδοτούντων Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὁμ. Ἰλ. Π. 3.

χρημᾰτο-θήκη, ἡ, τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν χρημάτων, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Κ. Μανασσ. Χρον. 6414.

χρημᾰτο-λαῖλαψ, ᾶπος, ὁ, ὁ ὡς λαῖλαψ ἁρπάζων τὰ χρήματα, Ψευδοϊγνάτιος 769Α.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 366.

χρημᾰτο-λογέω, (λέγω) συλλέγω, συνάγω χρήματα, Διαταγ. Ἀποστ. 3, 7.

χρημᾰτο-μᾰνία, ἡ, μανιώδης ἀγάπη τῶν χρημάτων, μανιώδης φιλοχρηματία, ἄκρα φιλαργυρία, Βλεμμύδης ἐν Maii Collect. Vat. τ. 2, σ. 663.

χρημάτο-ποιός, όν, ὁ χρημάτων ποριστικός, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 442· τέχνη Ξεν. Οἰκ. 20, 15.

χρημάτο-φθορικός, ή, όν, ἐπιτήδειος πρὸς φθορὰν χρημάτων, ἀντίθετον τῷ **χρηματιστικός,** Πλάτ. Σοφιστ. 225D.

χρημάτο-φυλάκιον, τό, ὡς καὶ νῦν, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον, Στράβ. 537·— **χρηματο-φύλαξ,** ὁ, θησαυροφύλαξ, ταμίας, praefectus aerarii, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 351D.

χρήμη, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ **χρεία** II, 'Αρχίλ. 51, Βίος 'Ομήρου 13. 14· ὅτεῳ χρήμη (οὕτως ὁ Meineke ἀντὶ **χρήματα**) ἐστι παῖδας ποιήσασθαι Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 452. 10.

χρημοσύνη, ἡ, ὡς τὸ **χρεία,** ἀνάγκη, ἔλλειψις, ἔνδεια, Τυρταῖος 7 (6). 8, Θέογν. 389, 394, κ. ἀλ.· πρβλ. **χρησμοσύνη.**

χρῆος, τό, 'Επικ. ἀντὶ **χρέος.**

χρῇς, χρῆσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **χράω** (Β). III. 2.

χρῄσδω, Δωρ. ἀντὶ **χρῄζω.**

χρησείδιον, τό, (**χρῆσις** I. 3) ῥῆσις ἀποφθεγματική, ἀπόφθεγμα, 'Αναστάσιος Σιναΐτ. σ. 74, 29., 222, 30., 340. 23.

χρησῐμεύω, εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, τινὶ Θεοφρ. 'Αποσπ. 15. 1, Διόδ. 1. 81, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9· χρ. τῇ πατρίδι Συλλ. 'Επιγρ. 3490· πρός τι Διοσκ. 5. 84· εἴς τι "Αννα Κομν. 1. 121· ἀπολ., 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. Δ', 3)·— ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Διογ. Λαέρτ. 6. 91·— ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν 'Αττικιζόντων, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 386 καὶ ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 7·— παρὰ τῷ Τζέτζῃ εὕρηται καὶ **χρησιμέω,** ἅπαντα τὰ χρησιμοῦντα τούτοις Τζέτζ. 'Αλληγ. 'Ομ. 'Ιλ. Ε. 146.

χρήσῐμος, η, ον, καὶ παρ' 'Αττ. συχνότερον **ος, ον** Πλάτ. Γοργ. 480Β, Πολ. 333C· (**χράομαι**)·— ὡς καὶ νῦν, ὁ χρησιμεύων εἴς τι, κατάλληλος πρὸς χρῆσιν, καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, ὠφέλιμος· πρῶτον παρὰ τῷ Θεόγνιδι 406, εἶτα παρ' 'Ηροδ. καὶ συχν. παρὰ τοῖς 'Αττ.· εἰς ἀνάγκαν, ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται Σοφ. Ο. Τ. 878 (λυρ.)· τὸ χρ. φρενῶν, τὸ ἐξέχον, ἡ ὑπεροχὴ τῶν φρενῶν, Εὐρ. Φοίν. 1741· τὸ αὐτίκα χρ. Θουκ. 3. 56· ἡ διὰ τὸ χρ. φιλία 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 8. 8, 6, κλπ.· τὰ χρήσιμα Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 579·— χρ. εἴς τι 'Ηρόδ. 4. 109, 'Αριστοφ. Πλ. 493, Πλάτ. Πολ. 333Β· ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 480Β· πρός τι Εὐρ. 'Ιππόλυτ. 482· ἰδίᾳ ἑκάστῳ χρ. καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ὠφέλιμα Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 2, 34· μετ' ἀπαρ., χρήσιμος, ὠφέλιμος ὅπως πράξῃ τις, 'Αριστοφ. Νεφ. 202· χρήσιμόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν "Ορν. 382. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, ὠφέλιμος, χρήσιμος, Σοφ. Αἴ. 410, Εὐρ., κλπ.—Συγκρ. -ώτερος Πλάτ. Νόμ. 819C· μάλιστα ὡς τὸ **χρηστός,** χρ. πόλει Εὐρ. 'Ορ. 910· χρήσιμος πολίτης Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 16· χρ. τινι 'Ισαῖος ἐν 'Αποσπ. 2. 1· ἐπί τι Δημ. 779. 15, πρβλ. Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. 459. 6· τοὺς εὐπόρους δεῖ χρησίμους ἑαυτοὺς παρέχειν τῇ πόλει Δημ. 1045. 23, πρβλ. Εὐρ. 'Ικ. 887, 'Ισαῖος ἐν 'Αποσπ. 3. 1· τοῖς σώμασι χρησιμώτεροι Ξεν. Λακ. 5. 9· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀργαλέος τὴν ὄψιν, Αἰσχίνης 9. 21. **3)** οὗ ποιεῖταί τις χρῆσιν, τέμενος χρησιμώτατον, ἱερὸν πολὺ συχναζόμενον, 'Ηρόδ. 2. 178. **4)** χρησίμη διαθήκη, ἰσχύουσα, ἔγκυρος (δηλ. γνησία) διαθήκη, 'Ισαῖος 59. 18. **5)** νόμισμα οὐ χρήσιμον ἔξω, ὅπερ δὲν «κυκλοφορεῖ», δὲν ἰσχύει ἔξω, Ξεν. Πόροι 3, 2. **II.** 'Επίρρ., χρησίμως ἔχειν Θουκ. 3. 44. χρ. τινὶ σωθῆναι, ὠφελίμως αὐτῷ, ὁ αὐτ. 5. 91.

χρησῐμότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφηρ. τοῦ **χρήσιμος.** ὡς καὶ νῦν, ὅσα τῆς λυσιτελείας καὶ χρησιμότητός ἐστι τῆς κοινῆς αὐτῶν Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 9. 10, 6.

χρῆσις, εως, ἡ, (χράομαι) ὡς καὶ νῦν, μεταχείρισις, ἡ χρησιμοποίησις, ἀνέμων Πινδ. Ο. 10 (11). 2· μεταχείρισις, ἄσκησις, 'Ιππ. περὶ 'Αρχ. 'Ιητρ. 9· ἐν τῷ πληθ., χρήσεις, πλεονεκτήματα, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 43· αἱ ἐς τὰ πολεμικὰ χρήσεις Ξεν. Κύρ. 8. 5, 7· αἱ πολιτικαὶ χρήσεις 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 7, 15·— ἀντίθετον τῷ **κτῆσις,** Πλάτ. Μενέξ. 238Β, 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 1. 8, 9, κ. ἀλλαχ.· τῷ **πώλησις,** Ξεν. Οἰκ. 3, 9· πρβλ. **χράομαι** ἐν τέλ. **2)** δύναμις ἢ μέσα πρὸς χρῆσιν, χρησιμότης, Θουκ. 7. 5· ἀντίθετον τῷ **ἀχρηστία,** Πλάτ. Πολ. 333D· ἐς χρῆσιν κρατύνεσθαι, ὥστε νὰ γείνῃ τις χρήσιμος, ὠφέλιμος, 'Ιππ. π. "Αρθρ. 796· ἔχω χρῆσιν, εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, Δημ. 154. 18. **3)** στενὴ σχέσις, συνήθεια, Λατιν. usus, 'Ισοκρ. 409C· ἡ χρ. ἡ πρὸς ἀλλήλους 'Αριστ. Πολιτ. 2. 9, 6· αἱ οἰκοι χρήσεις, δηλ. σαρκικὴ συνουσία μετὰ γυναικός, 'Ισοκρ. 386C· ἡ χρ. τῶν ἀφροδισίων Πλάτ. Νόμ. 841Α, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 1, 8· αἱ πρὸς τὸν ἄνδρα χρ., ἐπὶ γυναικῶν, αὐτόθι 10. 4, 3, πρβλ. Πολ. 2. 4, 2, 'Επιστ. πρὸς Ρωμ. α', 26. **4)** παρὰ τοῖς γραμματικ., χωρίον τὸ ὁποῖον μνημονεύεται ὡς παράδειγμα ἔγκυρον ἰδιαιτέρας τινὸς χρήσεως τῶν λέξεων, Διον. 'Αλ. Τέχνη Ρητορ. 4 (ἕτεροι γράφουσι ῥήσει), πρβλ. Hemst. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. σ. 226. — συνήθης τρόπος συντάξεως, ἐπὶ τῶν λέξεων, ἡ ἐξαλλαγὴ τῆς συνήθους χρήσεως Διον. 'Αλ. πρὸς 'Αμμων. 2. 3. **II.** (**χράω** (Γ). Α), ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός, ἀπὸ κείνου χρήσιος, κατὰ τὸν χρησμὸν ἐκείνου, Πινδ. Ο. 13. 108. **III.** (**χράω** (Γ). Β), τὸ δανείζειν, δάνειον, 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 5. 2, 13, Πολύβ. 32. 9, 4, πρβλ. Ψευδοκωκυλ. 100.

χρησμ-αγόρης, ου, ὁ, (ἀγορεύω) ὁ δίδων ἢ ἀπαγγέλλων χρησμούς, μάντις, προφήτης, 'Ανθ. Π. 9. 525.

χρησμαγορέω, λέγω, ἀπαγγέλλω χρησμούς, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 10.

χρησμηγόρος, ον, = **χρησμαγόρης,** Χρησμ. Σιβ. 4. 4, Χριστοῦ 'Εκφρ. 263.

χρησμοδοσία, ἡ, τὸ χρησμοδοτεῖν, 'Ιππολ. Αἱρ. 92, 99.

χρησμοδοτέω, δίδω χρησμούς, Πολυδ. Α', 17, Εὐμάθ. 10. 14. — Παθ., λαμβάνω ἀπόκρισιν ἐκ μαντείου, λαμβάνω χρησμόν, Κλήμ. Ρώμ. 55, Συλλ. 'Επιγρ. 4539.

χρησμοδότημα, τό, ὁ δοθεὶς χρησμός, ἀπόκρισις μαντείου, Εὐμάθ. 10. 15.

χρησμο-δότης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς χρησμούς, προφήτης, μάντις, Πολυδ. Α', 17, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 135Β·— θηλ. **χρησμοδότις, ιδος,** Τζέτζ. 'Ιλ. σ. 47.

χρησμολάλος, ον, = **χρησμολόγος,** Χρησμ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 123D.

χρησμολέσχης, ου, ὁ, = **χρησμηγόρος, χρησμολόγος,** Λυκόφρων 1419.

χρησμολογέω, λέγω, προφέρω, χρησμούς, μαντεύομαι, προφητεύω, 'Αριστοφ. "Ορν. 964, 991, Διόδ. 16. 26· οὐ χρησμολογεῖ εἰρήνην τῷ λαῷ τούτῳ, δὲν προφητεύει εἰρήνην εἰς τὸν λαὸν τοῦτον, 'Εβδ ('Ιερ. ΜΕ', 4).

χρησμολογία, ἡ, τὸ χρησμολογεῖν, Διόδ. 16. 26, Πολυδ. Α'. 18·—ὡσαύτως **χρησμολόγημα** τό, Τζέτζ. 'Εξήγ. 'Ιλ. σ. 16, 24.

χρησμολογική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, τέχνη τοῦ χρησμολόγου, ἡ μαντικὴ τέχνη, Πολυδ. Α', 18.

χρησμολόγιον, τό, χρησμολογία, χρησμός, προφητεία, πρόρρησις, Πολυδ. Α', 18.

χρησμο-λόγος, ον, ὁ ἀπαγγέλλων χρησμούς, ὁ χρησμοδοτῶν, μάντις, χ. ἀνήρ, μάντις, προφήτης, 'Ηρόδοτ. 1. 62., 8. 96· ἐπὶ τοῦ Μουσαίου, Σοφ. 'Αποσπ. 960. **II.** ὁ ἑρμηνεύων τοὺς χρησμούς, 'Ηρόδ. 7. 142, 143· καὶ ἐν 7. 6, πιθανῶς ὁ συλλέγων χρησμούς, ποιῶν συλλογὴν αὐτῶν πρὸς χρηματισμόν, πρβλ. 'Αριστοφ. "Ορν. 960. Εἰρ. 1047, Θουκ. 2. 8, 21.

χρησμο-λύτης, [ῠ], **ου,** ὁ, ὁ λύων, δηλ. ἑρμηνεύων χρησμούς, Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 494.

χρησμο-πευστέω, συμβουλεύομαι μαντεῖον, Anecd. Bachm. 1. 418 (ἔνθα κακῶς φέρεται **-πνευστοῦντι**).

χρησμο-ποιός, όν, ὁ στιχουργῶν χρησμούς, Λουκ. 'Αλέξ. 23.

χρησμός, ὁ· (**χράω** (Γ) Α)·—τὸ χρησθέν, ἡ ἀπόκρισις μαντείου, μάντευμα, Σόλων 35 (25)· 9, Πινδ. Π. 4. 106, 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ.· χρησμ. ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους Αἰσχύλ. Πρ. 662· ἔχρησε χρησμόν Εὐρ. Φοίν. 409· χρησμὸν φαίνων τινί, δίδω χρησμὸν εἴς τινα, 'Ηρόδ. 1. 159· ᾄδειν Θουκ. 2. 21 (πρβλ. **χρησμῳδός**)· χρ. εὔτεκνοι, προλέγοντες εὐτυχῆ τεκνογονίαν, Εὐρ. "Ιων 424· χρ. ἔμμετρος Πλούτ. 2. 396C· ἢ καταλογάδην αὐτόθι 397D· ὁ χρησμὸς . . περαίνεται, πληροῦται, Εὐρ. Φοίν. 1703· χρησμοῦ ὄντος . τὴν πόλιν διαφθαρῆναι Πλάτ. Πολ. 415C· ὥσπερ χρησμοὺς γράψαντες τοῖς ἐπιγιγνομένοις Λυκοῦργ. 159. 21, πρβλ. 'Ισοκράτ. 76C· — πρβλ. **κίβδηλος** II. — "Ιδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 425.

χρησμοσύνη, ἡ, ἀπορία, ἔνδεια, χρεία, ἀνάγκη, Τυρταῖος 7. 8 (διάφ. γραφ. ἀντὶ **χρημοσύνη**), 'Απολλ. Ρόδ. Α. 837, κ. ἀλλ.· — ἐν χρήσει παρ' 'Ηρακλείτ. = **διακόσμησις,** ἴδε 'Αποσπ. 24 Bywater· πρβλ. Φίλωνα 1. 89. **II.** λιπαρία, λιπαρὴς παράκλησις, μετίεσαν τῆς χρησμοσύνης 'Ηρόδ. 9. 33 (ἔνθα ὁ Schweigh ἡμαρτημένως ἐνόησεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **μαντοσύνη.** ἴδε Wessel. ἐν τόπῳ).

χρησμο-φόρος, ον, ὁ φέρων χρησμούς, Παυσ. 4. 9, 4, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 654.

χρησμο-φύλαξ, [ῠ], ἄκος, ὁ, ὁ φυλάττων χρησμούς, Λουκ. 'Αλέξ. 23.

χρησμῳδέω, ᾄδω χρησμούς, ἀπαγγέλλω ἢ δίδω αὐτοὺς ἐν στίχοις, χρ. ἐμμέτρως Πλούτ. 2. 623C· καθόλου, χρησμοδοτῶ, προφητεύω, 'Ηρόδ. 7. 6, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 818, Πλάτ. Κρατ. 396D· τι Ξεν. 'Απολ. 30· τί τινι Πλάτ. 'Απολ. 39Β — Παθ., **κεχρησμῳδῆσθω** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 712Α· τὰ κεχρησμῳδημένα Πλάτ. 'Επιστ. 323C.

χρησμῴδημα, τό, ἀπόκρισις μαντείου, μάντευμα, χρησμός, σοφὸν τὸ .. χρησμῴδημα Κύριλλ. 'Αλεξ. τόμ. 5, σ. 412Ε, κλπ., Εὐστ. 1426, ἐν τέλει.

χρησμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χρησμόν, μαντικός, Φιλόστρ. 711, κλπ.

χρησμῳδία, ἡ, ἀπόκρισις μαντείου, προφητεία, κυρίως ᾀδομένη ἢ ἐν στίχοις διδομένη, Αἰσχύλ. Πρ. 775, πρβλ. 2. 402D· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πρωτ. 316D.

χρησμῳδικός, ή, όν, μαντικός, Λουκ. 'Αλέξ. 22. 'Επίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 45. 39.

χρησμ-ῳδός, όν, (ᾠδή) κυρίως ᾄδων χρησμοὺς ἢ διδοὺς χρησμοὺς ἐν στίχοις· ἀκολούθως καθόλου, ὁ προφητεύων, προφητικός, χρ. παρθένος, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Σοφ. Οἰδ. Τύρ 1199· ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5039. || ὡς οὐσιαστ., χρησμολόγος, γόης, Πλάτ. Ἀπολ. 22C, Ἴων 534C, κ. ἀλλ.

χρῆσται, ἴδε ἐν λ. **χρή** (ἢ **χρή**).

χρηστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χράομαι**, πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ, μετὰ δοτικ. πράγμ., Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 837, Πλάτ. Σοφιστ. 267E· ὅποι καὶ ὅπως χρ. τινί Ξεν. Ἀπομν. 3, 1, 11· πῶς χρ. εἴη περί τινος Διόδ. 18. 64· πῶς χρ. προτρέποντα = πῶς δεῖ χρῆσθαι, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 3, πρβλ. Πολύβ. 5. 98, 9.

χρηστεύομαι, ἀποθ., = **χρηστός εἰμι**, δηλ. εἶμαι χρηστός, ἀγαθός, ἢ ἐλεήμων, χρηστεύεται ἡ ἀγάπη Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ιγ', 4· ὡς χρηστεύεσθε οὕτω χρηστευθήσεται ἡμῖν Κλήμ. Ἀλ. I, 1032.

χρηστήρ. ῆρος, ὁ, «ὁ παρέχων χρησμοὺς» Χοιροβοσκ. 2. 431, 35 —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 425.

χρηστηριάζω, μέλλ. -άσω, ὡς τὸ **χράω** (Γ). Α, δίδω χρησμούς, προφητεύω, τινί Στράβ. 422. || κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς τὸ **χράομαι**, λαμβάνω χρησμόν, συμβουλεύομαι τὸ μαντεῖον, Ἡρόδ. 1. 55· χρηστηριάζεσθαι ἐν Δελφοῖς 1. 66. πρβλ. 91· χρηστ. θεῷ, ἐρωτῶ θεόν, ὡς τὸ χρήσασθαι θεῷ 7. 178· ἱροῖσι χρηστηρ., διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν θυμάτων 8. 134· οὕτως, αἰεὶ μάλιστα χρ. Διόδ. 16. 26· χρ. ἐπί τινι, διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 1. 66· περί τινος, ὡς πρός τι, ὁ αὐτ. 2. 52· χρ. εἰ.., ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον ἂν .., ὁ αὐτ. 5. 67.

χρηστήριον, τό, μαντεῖον, δηλ. **1**) ἕδρα μαντείου, οἷον οἱ Δελφοί, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 81, 214, Ἡσ. Ἀποσπ. 39. 6, 48, Ἡρόδ. 1. 47, κ. ἀλλ., Εὐρ. Μήδ. 667, κτλ.· τὸ ἐν Δελφοῖς χρ. Ἡρόδ. 1. 13, Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 2, 15· χρέεσθαι χρηστηρίοισι Ἡρόδ. 1. 47, 53, 157, κ. ἀλλ.· — ἐνίοτε διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ναός**, ὅτε σημαίνεται ὁ σηκὸς ἢ τὸ ἁγιώτατον μέρος αὐτοῦ, Schweigh. Ἡρόδ. 6. 19·— συχν. ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἑνικοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 748, Εὐμεν. 194. **2**) ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός, Ἡρόδ. 1. 63, 69, κ. ἀλλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 964 (ἔνθα τὸ ὅμοιοσι συναπτέον τῷ προὐνεχθέντος), Σοφ. Ο. Κ. 604, 1331, Εὐρ. Ἴων 532, Θουκ. 1. 25., 2. 54. || προσφορὰ ἢ δῶρον πρὸς τὸ μαντεῖον παρὰ τῶν συμβουλευομένων αὐτό· καθόλου, θυσία, θῦμα, χρ. θέσθαι Πινδ. Ο. 6. 119· χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν Αἰσχύλ. Θήβ. 230, πρβλ. Ἰχ. 450· πέπτωκε Εὐρ. Ἴων 419· — καὶ μεταφ., θῦμα (ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν «ὁ ἄνθρωπος ἔγεινε θῦμα τοῦ .. ») Σοφ. Αἴ. 220, ἔνθα ἴδε Λοβέκ.· πρβλ. Valck. εἰς Ἀμμώνιον 235.

χρηστήριος, α, ον, καὶ ος, ον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 241· (**χράω** (Γ) Α)·—ὁ ἀνήκων εἰς μαντεῖον, ἐκ μαντείου, μαντικός, προφητικός ἐφετμαὶ Αἰσχύλ. ἔ.θ' ἀνωτ.· ὄρνιθες ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 26· χρηστηρίαν ἐσθῆτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1270· τρίπους χρ. Εὐρ. Ἴων 1320· τοὔνομα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 822· ὡσαύτως, Ἄπολλον χρηστήριε, δοτὴρ χρησμῶν, Ἡρόδ. 6. 80, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3527. || (χράομαι) ὡς τὸ **χρηστικός**, κατάλληλος ἢ κατεσκευασμένος ἐπίτηδες πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος, χρηστήρια σκεύη, «τὰ πρὸς θεωρίαν ἢ θυσίας σκεύη ὠνόμαζον χρηστήρια, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Ἑλλάδι εἴρηκεν ὁ κωμικός» Πολυδ. Γ, 11 (ἴδε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑλλάδι» 6), Στράβ. 604, Συλλ. Ἐπιγρ. 3069 30. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 425.

χρηστηριώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐκ χρηστηρίου, θεῖος, τῇ θεσπιῳδῷ τε καὶ χρηστηριώδει μαντικῇ, ἀντίθ. τῇ ἀνθρωπίνῃ μαντικῇ Φιλόστρ. 481.

χρήστης, ου, ὁ· γεν. πληθ. **χρήστων** (οὐχὶ **χρηστῶν**, πρὸς ἀν διαστολὴν τοῦ οἱ **χρηστοὶ** τῶν **χρηστῶν** Χοιροβοσκ. 2. 436) (**χράω** (Γ) Α). — ὁ δίδων ἢ ἑρμηνεύων χρησμούς, προφήτης, μάντις, Ἡσύχ. || (κίχρημι) ὁ δανείζων χρήματα, δανειστής, τοκογλύφος, Ψευδοφωκυλ. 83, Ἀριστοφ. Νεφ. 241, 433, Λυκοῦργ. 150. 37, κτλ. **2**) (**χράομαι, κέχρημαι**) ὁ δανειζόμενος, ὀφειλέτης, χρεωφειλέτης, Φωκυλίδ. 16, Δημ. 867. 13., 881. 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 88· πρβλ. Φρύν 468, Ἁρποκρ. ἐν λέξ., μετά γε ἰχῆς, ἀνδρὸς Φωκυλ. ἔνθ' ἀνωτ.· χρημάτων Δημ. 946 8. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 424, 428.

χρηστικός, ή, όν, (χράομαι) ἐπὶ προσώπων, ὁ γινώσκων πῶς νὰ μεταχειρίζηταί τι, ἔννοιαν τὴν χρῆσιν πράγματός τινος, τινος Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 1· οὕτω, δεσποτικὴ ἐπιστήμη ἡ χρ. δούλων ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 1. 7, 4· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως τινι (ὡς τὸ ῥῆμα) Μ. Ἀντων. 7. 55. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, ὠφέλιμος, χρήσιμος, πρὸς χρῆσιν κατάλληλος, σώματος ἕξις Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 1·— ὑπερθ. μέλι χρηστικώτατον ὁ αὐτ. 2. 32E.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 80B·—συγκρ. **-ώτερον** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 19. **2**) = **χρηστήριος** I, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 113D

χρηστο-γραφία, ἡ, χρηστή, καλὴ ζωγραφία, Πλουτ. Ἀρατ. 13.

χρηστο-επέω, = **χρηστολογέω**, Κύριλλ. Ἀλεξ. III, 115A, 256C.

χρηστο-ήθεια, ἡ, χρηστότης ἤθους, Ἑδδ. (Σειρὰχ ΛΖ', 11), Δημήτρ. Φαληρ. 244.

χρηστο-ήθης, ες, χρηστὸς τὰ ἤθη, καλῆς διαθέσεως, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 16.

χρηστ-οινέω, παράγω καλὸν οἶνον, Στράβ. 637.

χρηστοκαρπία, ἡ, τὸ φέρειν, παράγειν καλοὺς καρπούς, καλὴ ποιότης καρπῶν, αὕτη ἡ χώρα ἐπαινεῖται διὰ χρηστοκαρπίαν Στράβ. 286.

χρηστό-καρπος, ον, ὁ ἔχων ἢ παράγων καλοὺς καρπούς, χρηστόκαρπος χώρα Στράβων 282.

χρηστολογέω, μελλ. -ήσω, λέγω χρηστοὺς λόγους, ὁμιλῶ μετ' ἀγαθότητος, Ἰσίδ. 384B, κλπ.

χρηστολογία, ἡ, καλὴ ὁμιλία, τὸ χρηστὰ λέγειν, ἐπὶ κακῆς σημασίας, δηλ. λέγειν χρηστοὺς λόγους πρὸς ἀπάτην, διὰ χρηστολογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιϛ', 48, Ἰω. Χρυσ. ἐν τῇ πρὸς Κορινθ. α' Ἐπιστ. σ. 106·— ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἐκκλ.

χρηστο-λόγος, ον, ὁ λέγων καλοὺς λόγους, ὁμιλῶν πειστικῶς, Aurel. Vict. 13. Ἐντεῦθεν **-λογικός, ή, όν**, Εὐστ. Πονημάτ. 230. 16. Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 99. 72.

χρηστομάθεια [ᾰ], ἡ, ἐπιθυμία πρὸς μάθησιν, φιλομάθεια, Λογγῖν. 44. 1. || ἡ ἐκμάθησις χρησίμων καὶ ὠφελίμων διδαγμάτων, ὅθεν βιβλία περιέχοντα περίληψιν τῶν πρὸς μάθησιν χρησιμωτάτων ἐπεγράφοντο: περὶ χρηστομαθείας, χρηστομάθειαι, ἦσαν δὲ βιβλία περιέχοντα συλλογὴν ἐκλεκτῶν ἀποσπασμάτων ἐκ πολλῶν συγγραφέων, οἷα τὰ συντεθέντα ὑπὸ Πρόκλου καὶ Ἑλλαδίου· **-μαθία** Φωτ. Βιβλιοθ. 318. 21.

χρηστο-μαθής, ές, (√ΜΑΘ, **μανθάνω**) ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μανθάνῃ, φιλομαθής·—**χρηστομαθέω**, ἐφίεμαι μαθήσεως, Λογγῖν. 2. 3. || ὁ μαθὼν πᾶν ὅ,τι χρηστὸν ἢ ὠφέλιμον, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 6, 2, Κλήμ. Ἀλ. 342.

χρηστο-μουσέω, εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν καλὴν μουσικήν, Ἀθήν. 633B.

χρηστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χράομαι**·—ἐπὶ πραγμάτων ὡς τὸ **χρήσιμος**, ὁ χρησιμεύων εἴς τι, ὠφέλιμος, τινι Ἡρόδ. 7. 215., 3. 78· χρ. ἔπιπλοα ὁ αὐτ. 1. 94· γῆ Εὐρ. Ἐκ. 594· αἱ χρ. μέλιτται, ἀντίθετον τῷ οἱ κηφῆνες, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 21·— συχνάκις ἐπὶ καλῆς ἢ ὑγιεινῆς τροφῆς, μελίτωμα Βατραχομ. 39· ποτόν, σῖτος Πλάτ. Πολ. 438A· χρηστή .. ῥάφανος Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 8· ὄψον Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 28· κτλ.·— καθόλου, πολιτεία Ἰσοκρ. 260D· βίος Αἰσχίνης 25. 32· ἐπὶ θυμάτων καὶ οἰωνῶν, προμηνύων ἀγαθόν, αἴσιος, εὐτυχής, ἱρά, σφάγια Ἡρόδ. 5. 44., 9. 61, 62· τελευτὴ χρηστή, εὐτυχὲς τέλος, ὁ αὐτ. 7. 157· εἰ .. τοῦτό γε δοκέει ἡμῖν εἶναι χρηστὸν ὁ αὐτ. 5. 92, 1·— τὰ χρηστά, ὡς οὐσιαστ., ὁ αὐτ. 1. 41, 42· χρηστὰ φέρειν ὁ αὐτ. 4. 139· χρηστὰ συμβουλεύειν, ἐπιτηδεύειν Ἀριστοφ. Νεφ. 793, Ἀντιφῶν 123. 23· χρηστὰ λέγειν, πράττειν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 186, 246, κλπ.· ἀλλά, τὰ χρηστά, ὡσαύτως, = εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, εὐχάριστον τέλος, ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 228· ὡσαύτως, res secundae, Εὐριπ. Ἑκάβ. 1227. **2**) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἀντίθετον τῷ **μοχθηρός, πονηρός**, Πλάτ. Γοργ. 504A, Πρωταγ. 313D· τὸ χρηστόν, ἀντίθετον τῷ τὸ αἰσχρόν, Σοφ. Φιλ. 476· **χρηστός**, ἀντίθετον τῷ **λυπρός**, Εὐρ. Μήδ. 601·— ἀλλά, λῦπαι χρησταί, αἱ ἔχουσαι καλὸν ἀποτέλεσμα, Πλάτ. Γοργ. 499E. **3**) καλός, ὑγιεινός, ὠφέλιμος, τῶν νεύρων, διὰ τοὺς τένοντας, ὡς τὸ ἀγαθός, Αἰλ. π. Ζ. 14. 21. **4**) καλὸς εἰς τὸ ἔργον του, ἀποτελεσματικός (ἔτι καὶ πρὸς κακόν), τρύβλιον, δήγμα Λουκ. Λαπίθ. 44, Ἀλέξανδρ. 55. **5**) παρὰ τοῖς γραμματ., ὁ ἐν χρήσει ὤν, συνήθης, Schäf. Διονύσ. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 360, πρβλ. 215. 8. || ἐπὶ προσώπων, ἀγαθός, ἱκανός, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ἀνδρεῖος, γενναῖος, Ἡρόδ. 5. 109., 6. 13. Σοφ. Φιλ. 437, κλπ.· καθόλου, καλός, τίμιος, ἀξιόπιστος, Σοφ. Ο. Τ. 610· οἰκέται Ξεν. Οἰκ. 9. 5· ἐπὶ γυναικῶν, ἐρεῖ τις ὡς Κλυταιμνήστρα κακή, Ἄλκηστιν ἀντέθηκα χρηστὴν Εὔβουλος ἐν Χρυσίλλῃ» 1. 10, κέξ.· πρβλ. Μενάνδρου Μονόστ. 634·— ὡσαύτως ὡς τὸ **χρήσιμος**, ἐπὶ ἀγαθῶν, χρησίμων πολιτῶν, πιστὸς καὶ ἐπωφελὴς τῇ πατρίδι, Θουκ. 3. 61, Δημ. 459. 10· χρ. περὶ πόλιν Λυσί. 142. 34· χρ. καὶ φιλόπολις Ἀριστοφ. Πλ. 900· περιληπτικῶς, ὀλίγον τὸ χρ. ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 783·— εἰρωνικῶς, οἱ χρ. πρέσβεις οὗτοι Δημ. 235. 23·—χρηστὴ μέλιττα, ἡ ἐργάτις, ἡ ἐργατικὴ μέλισσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 21·—συχνάκις ἐπὶ ἐπιταφίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 968, κ. ἀλλ.· — χρηστὸς πρός τι αὐτόθι 6324. **2**) οἱ χρηστοί, ὡς οἱ ἀγαθοί, οἱ ἐκ καλῆς οἰκογενείας, εὐπατρίδαι, Λατ. optimates, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1, 4 κέξ.· πρβλ. **ἀγαθὸς** I. 1. **3**) ἐπὶ τῶν θεῶν, ἀγαθός, εὔνους, εὐμενής, ἐλεήμων, οἰκτίρμων, ἐπιδαψιλεύων ὑγείαν ἢ πλοῦτον, χρηστῶν θεῶν ἥκειν εὖ Ἡρόδ. 8. 111. **4**) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγαθός, πρᾶος, ἤπιος, δούλῳ .. χρ. γενόμενος ἐστὶ δεσπότης πατρὶς Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 50· ὡς ἡδὺ δούλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν Μενάνδρου Μονόστ. 556, πρβλ. Φι-

λήμ. ἐν Ἀδήλ. 63b· ὁ χρηστός, ὡς ἔοικε, καὶ χρηστοὺς ποιεῖ Μένανδρ. ἐν «Ἡνιόχῳ» 3, πρβλ. Πλουτ. Φωκ. 10, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. δ', 32· ἐντεῦθεν, 6) ἐνίοτε ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀνόητος, μωρός, ὡς τὸ **εὐήθης**· ὁ χρ. οὑτοσί, εἰρωνικῶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 8· χρηστὸς εἶ ὅτι ἡγεῖ.., ἔξυπνος εἶσαι νὰ νομίζῃς ὅτι.., Πλάτων ἐν Φαίδρῳ 264B, πρβλ. Θεαίτ. 161A· ὦ χρηστὲ Δημ. 330, 27, πρβλ. 255. 13· ἐκλελάκτικεν ὁ χρ. ἡμῖν μοιχὸς Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῖ» 10 (ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **ἀντάλλαγον**) ἴδε **ἡδὺς** II, **γλυκὺς** 2. 2) ἐπὶ ἀνδρός, ἰσχυρὸς τὸ σῶμα, ἔχων σωματικὰς δυνάμεις ἱκανὰς πρὸς συνουσίαν, = γυναικὶ χρῆσθαι δυνάμενος, Ἱππ. 232 ἴδε Foës. Oec.— Πρβλ. **χράω** (Γ) Γ. III. 2. καὶ **χρῆσις**. 6) κατὰ τὸν Ἀριστ. (Ἀποσπ. 550), οἱ Ἀρκάδες καὶ Σπαρτιᾶται ἐχρῶντο τῇ φράσει χρηστὸν ποιεῖν = **ἀποκτείνειν**· πρβλ. **μάκαρ** III. **III**. Ἐπίρρ. **-τῶς**, καλῶς, προσηκόντως, Ἡρόδ. 4. 117, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 830· εἰρωνικῶς, χρ. ἐπετρόπευσας τὴν πατρίδα Ἡρόδ. 3. 36· χρ. ἔχειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 219· τὸν ὀψοποιὸν σκευάσαι χρηστῶς μόνον δεῖ τοὔψον Ἄλεξις ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 6.

χρηστότης, ητος, ἡ, ἐπὶ πραγμάτων, καλὴ κατάστασις ἢ ἰδιότης, ἔξοχος ἰδιότης, ἀντίθετον τῷ **κακία**· καρπῶν Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 14, πρβλ. 7, 2. **II**. ἐπὶ προσώπων, καλωσύνη, τιμιότης, δικαιοσύνη, ἀρετή, χρηστότητα ἀσκεῖν Εὐρ. Ἰκ. 872· μέγιστον ἀγαθόν ἐστι μετὰ τοῦ χρ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 246, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Ὑμνίδι» 1. 1. **III**. καλὴ διάθεσις τῆς καρδίας, ἀγαθότης, Ἰσαῖος π. Μενεκλ. Κλήρου § 8, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 51· χρηστότητος οὕνεκα, ἕνεκα χρηστότητος, Ἀριστοφῶν ἐν «Φιλωνίδι» 1, Τιμοκλ. ἐν «Δρακοντίῳ» 1. 17· ποιεῖν χρηστότητα, δεικνύειν καλωσύνην, ἀγαθὰς διαθέσεις, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ', 65)· συχν. παρὰ Πλουτ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ. 2) ἁπλότης, μωρία, ἠλιθιότης, ἤθους ἀπλαστία μετ' ἀλογιστίας, κατὰ τοὺς Ὅρους τοῦ Πλάτ. 412E.

χρηστο-τροπία, ἡ, (τρόπος) χρηστότης τρόπων, καλὸς χαρακτήρ, Κ. Μανασσ. Χρον. 2581·— οὕτω, τὸ χρηστότροπον αὐτόθι 2569.

χρηστουργία, ἡ, (*ἔργω) τὸ χρηστὰ ἐργάζεσθαι, Κ. Μανασσ. Χρον. 2581.

χρηστο-φάγος, ον, (φαγεῖν) ὁ ἀγαπῶν τὰ καλὰ φαγητά, Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων 2, 5, σ. 215·— οὐσιαστ. **χρηστοφαγία**, ἡ, Παλλάδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 113, 24.

χρηστοφῐλία, ἡ, ἡ φιλία χρηστῶν ἀνθρώπων, ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 4, πρβλ. 16.

χρηστό-φῐλος, ον, ᾧ χρηστοὶ ἄνδρες φίλοι, ὁ ἔχων φίλους χρηστοὺς ἀνθρώπους, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 16.

χρηστο-φωνία, ἡ, ἡ καλὴ φωνή, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβ. 95 Matth.

χρήστωρ, ορος, ὁ, = **χρηστήρ, χρήστης**, Ἡσύχ. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 425.

χρῖμα, τό, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **χρῖσμα**, ἔλαιον ἢ μύρον πρὸς χρῖσιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 94, κατὰ τὸ Μεδ. Ἀντίγραφον, ἔνθα ἕτεροι γράφουσι **χρίσματος**. [ῑ Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 16, Ξενοφάν. (3. 6) παρ' Ἀθην. 526B, Ἀχαιὸς αὐτόθι 689B· ὅθεν ὁ τονισμὸς **χρίμα** εἶναι πλημμελής, Schäf. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 566.]

χρίμπτω, μέλλ. **-ψω**, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **χρίω** (πρβλ. **ἐπι-χρίμπτω, χραύω, χραίνω**). Φέρω πλησίον, πλησιάζω, οὕτω κεῖται παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συνθέσει **ἐγχρίμπτω** (ὃ ἴδε)· πόδα χρίμπτουσα ῥαχίαισι, διευθύνουσα τὰ ἑαυτῆς βήματα πρὸς τὴν ἀκτήν, Αἰσχύλ. Πρ. 713· ὑπ' ἐσχάτην στήλην ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, ἐτήρει τὸν ἄξονα τοῦ τροχοῦ πλησίον τῆς στήλης, Σοφ. Ἠλ. 721· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πόδα χριμπτόμενος εἰναλίῳ κώπῃ Εὐρ. Ἑλ. 520· ποτὶ πλευρὰ χρίμψασθαι κάρη Θεόκρ. 25. 144·— συχνότερον ἐν τῷ παθητ., χριμφθεὶς πέλας, «προσπελασθεὶς» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 516· ἐκ γενύων χριμφθέντα γόον, ἐκ τῶν σιαγόνων ἀνελθόντα γόον, Πινδ. Π. 12. 37·— ἀκολούθως καθόλου, ἔρχομαι πλησίον, προσεγγίζω, πλησιάζω, μετὰ δοτ., δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 185· τείχεσι χριμπτομένα Εὐρ. Φοίν. 809· δόμοις αὐτόθι 99· ἐχριμπτόμην Κύκλωπι ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 406· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. α' **χρίμψασθαι**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 439· μετὰ γενικ., νεκροθήκης οὐ χριμπτόμενος Εὐρ. Ἀποσπ. 475α. 18. **II**. ὡσαύτως ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 156· λίσσου, γούνασι δεσπότου χρίμπτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 530· ἀπολ., χρίμψε κιὼν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1286.

χρίος, τό, = **χρέος**, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτικοῦ CIG. 1569a.

χρίπτω, ἐνίοτε εὕρηται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ τοῦ **χρίμπτω**.

χρῑσιάζω, μέλλ. **-άσω**, ἀλείφω τι μὲ κοσμητικὸν χρῖσμα, «φυκιασιδώνω», Κύριλλ.

χρίσῐμος, η, ον, ὁ χρησιμεύων πρὸς χρῖσιν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 529.

χρῖσις, εως, ἡ, (χρίω) τὸ χρίειν, ἀλείφειν· ἡ τοῦ ἐλαίου εἰς τὸ ἱμάτιον χρῖσις, ἡ εἰς τὸ ἱμάτιον ἄλειψις, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3. 2) τὸ διὰ χρίσματος χρίειν, τὸ διὰ χρίσεως διορίζειν εἰς ἀξίωμα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΘ', 21, κ. ἀλλ.)· φαρμάκων Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2, 14, 3. **II**. ἐπίχρισις, χρωματισμός, Ἀριστοτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 41, Μουσών. παρὰ Στοβ. 18. 28.

χρῖσμα, τό, (χρίω) μεταγεν. τύπος ἀντὶ **χρῖμα** (ὃ ἴδε), πᾶν ὅ,τι ἐπαλείφεται, τὸ ἐπιχριόμενον εὐῶδες μύρον, ἐν ᾧ τὸ κοινὸν ἄνευ μύρων ἔλαιον, δι' οὗ οἱ παλαισταὶ ἠλείφοντο ἐκαλεῖτο ἁπλῶς **ἔλαιον**, πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 5 (τὸ **ἄλειμμα** ἦτο ὁμοίως διὰ μύρων παρεσκευασμένον, ἀλλὰ πιθανῶς ἦτο ῥευστότερον ἢ τὸ **χρῖσμα**), λίπος, Ἱκέσ. παρ' Ἀθην. 689C, πρβλ. Salmas ad Solin. σελ. 330· ἐν Ξεν. Ἀναβ. 4. 4, 13, τὸ **χρῖσμα** διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **μύρου** οὐχὶ κατὰ τὴν ὕλην ἀλλὰ κατὰ τὴν σύστασιν ὡς πυκνότερον παρεσκευσμένον (πρβλ. **σύειος**)· καὶ ὁ Θεόφραστος διακρίνει **μύρον** καὶ **χρῖσμα**, περὶ Ὀσμ. 16 καὶ 27 κέξ., ἀλλὰ δὲν λέγει ἐν τίνι κεῖται ἡ διαφορά, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 2, 4· παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 94, προστίθεται τὸ **πέλανος** ὡς ἰσοδύναμον. **II**. = **χρῖσις** ἱερά, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΘ', 7, κ. ἀλλ.), Καιν. Διαθ. **III**. ὕλη χρήσιμος πρὸς ἐπίχρισιν ἢ χρωματισμόν, ἄσβεστος ἢ γύψος μετὰ κονίας, Διόδ. 2. 9. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 62. (Ὁ συνήθης τονισμὸς **χρίσμα** εἶναι ἡμαρτημένος, πρβλ. **χρῖμα**).—Ἴδε Cobet ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου τόμ. Α', σ. 471.

Χριστ-άδελφος, ον, ὁ δι' ἀδελφότητος συνδεδεμένος μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἢ ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός, Γεωργ. Πισίδ. Ἀβαρ. Πόλ. 518.

Χριστ-έμπορος, ον, ὁ ἐμπορευόμενος τὸν Χριστὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ὁ χρηματολογῶν δι' αὐτῆς, Χριστοκάπηλος, Γρηγ. Ναζ. II, 372C, III, 1152A. κλπ.·— τὸ οὐσιαστ. **-πορεία**, ἡ, Θεοδώρητ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 3. σ. 729.

χριστέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **χρίω**, δεῖ χρίειν, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 2. 415, Dar.

Χριστ-επώνῠμος, ον, ὁ ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ φέρων τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανός, Ἰω. Ἱεροσολ. 436, κλπ.

χριστήριον, τό, μύρον, λήκυθος μύρου, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Χρηστήρια**.

χρίστης, ου, ὁ, ὁ ἐπιχρίων δι' ἀσβέστου, ἀσπριστής, Ἡσύχ. ἐν λ. **κονιαταί**.

Χριστιᾱνίζω, μέλλ. **-ίσω**, πρεσβεύω τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, εἶμαι Χριστιανός, πείσατε οὖν ἡμᾶς ὅτι χριστιανίζετε γνησίως Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σελ. 834D, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 5, σελ. 236.

Χριστιᾱνικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἢ εἰς τοὺς Χριστιανούς, Ψευδοϊουστῖν. 1357D, κλπ.· ὑπερθ. **-ικώτατος**, Ἄννα Κομν. 1. 174.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀθανάσ. ἐν βίῳ Ἀντων. § 1, σ. 4, ἔκδ. Haesch, κλπ.

Χριστιᾱνισμός, ὁ, ἡ ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ, ἡ θρησκεία αὐτοῦ, Ἰουστῖν. Μάρτ. 386D, Κλήμ. Ἀλεξ. 829, Βασίλ., κλπ.

Χριστιᾱνο-κατήγορος, ὁ, κατήγορος τῶν Χριστιανῶν, Γλυκᾶς 505. 4· **-γορία**, ἡ, Ἰω. Δαμασκ.· **-διώκτης, ου**, ὁ, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. πρὸς Θεόφ. σ. 135.

Χριστιᾱνός, ὁ, πρῶτον ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστ. ια', 26, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. δ', 16, Plin. Epist. 96, 97, Tacit. Ann. 15, 44, Ἰγνάτ. 654, Κέλσ. παρ' Ὠριγέν. 932, Ἰουστίνου Ἀπολ. 1, 4, 7, 26. κλπ.·— ὡς ἐπίθετ. **Χριστιανός, ή, όν**, Ἰγνάτ. 680A, Κλήμ. Ἀλεξ. I, 377, Ἀθανάσ. II, 13, κλπ.

Χριστό-γονος, ον, ὁ ἐκ τοῦ Χριστοῦ γενόμενος ἢ προερχόμενος, Κλήμ. Ἀλεξ. 313.

Χριστόγρᾰφος, ον, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ γραφείς, Βυζ.

Χριστο-δίδακτος, ον, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ διδαχθείς, Ἐκκλ.

Χριστο-ειδής, ές, ὅμοιος τῷ Χριστῷ, Διον. Ἀρεοπ.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, ὁ αὐτ.

Χριστο-είκελος, ον, ὅμοιος τῷ Χριστῷ, Βυζ.

Χριστο-θεράπευτος, ον, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ θεραπευθείς, Βυζ.

Χριστο-κάπηλος [ᾰ], ον, ὁ καπηλεύων τὸν Χριστόν, = **Χριστέμπορος**, Γρηγ. Ναζ. II, 372C, κλπ.

Χριστοκῆρυξ (ἢ **-ήρυξ**), **ῡκος**, ὁ, κήρυξ τοῦ Χρ., Ἀνθ. Π. 1. 106.

Χριστο-κίνητος [ῑ], ον, κινηθεὶς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ διατελῶν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 444.

Χριστο-κτόνος, ον, ὁ τὸν Χριστὸν ἀποκτείνων ἢ ἀποκτείνας, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 614D, Γρηγ. Ναζ. I, 589·— οὐσιαστ. **-κτονία**, ἡ, Βασίλ. τ. 1, σ. 549A, κλπ.

χριστο-λάτρης, ου, ὁ τὸν Χριστὸν λατρεύων, λάτρις τοῦ Χριστοῦ, μνημονεύεται ἐκ Θεοδ. Διακ.

Χριστόλεκτος πληθύς, ἡ ὑπὸ Χριστοῦ ἐκλεχθεῖσα, Θ. Στουδ. σ. 1781, ἔκδ. Mi.— **Χριστόλεκτα** ῥήματα, τὰ ὑπὸ Χριστοῦ λεχθέντα, ῥηθέντα, Θεόρ. Κεραμ. σ. 785, 869, ἔκδ. Mi.

Χριστό-ληπτος, ον, ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐμπνευσμένος, τὰς Χριστολήπτους παρθένους Ἰγνατ. Ἐπιστ. πρ. Ἀντιόχ. 12.

Χριστο-μαθία, ἡ, μάθησις περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, Ἰγνάτ. Φιλαδ. 8.

Χριστο-μανία, ἡ, ἡ κατὰ τοῦ Χριστοῦ μανία, Θ. Στουδ. σ. 1316, ἔκ Mi

Χριστό-μαρτυς, **ῦρος**, **ὁ**, ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τῷ θείῳ Χριστομάρτυρι Κ. Μανασσ. Χρον. 6275.

Χριστομᾰχέω, μάχομαι ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 253C· οὐσιαστ. **-μαχία**, ἡ, Φωτίου Ἐπιστ. σ. 15.

Χριστο-μάχος [ᾰ], ον, ὁ κατὰ τοῦ Χριστοῦ μαχόμενος, Ἀθαν. τ. 1, σ. 221, κλπ.

Χριστο-μίμητος [ῑ], **ον**, ὁ τὸν Χριστὸν μιμούμενος, Θ. Στουδ. παρ' Ἀλλατίῳ σ. 405, Σχόλ. Ἰω. τῆς Κλίμακος σ. 328, κλπ..

Χριστομιμήτως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., τρόπῳ Χριστομιμήτῳ, Ἰω. Δαμ. II, 377C.

Χριστό-μορφος, ὁ, ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀπεικονίζων, παριστάνων τὸν Χριστόν, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 839.

Χριστο-μύστης, **ου**, ὁ, ὁ τὰ μυστήρια τοῦ Χριστοῦ μεμυημένος, ὁ μεμυημένος τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

Χριστο-πάτωρ [ᾰ], ὁ, προπάτωρ τοῦ Χριστοῦ, Ἀβραὰμ ὁ Χριστοπάτωρ Ἐπιφάν.

Χριστοπόθητος παρθενὼν (ὁ τῶν μοναστηριῶν, δηλ. τῶν ποθουσῶν τὸν Χριστόν), Θ. Στουδ. σ. 1549, ἔκδ. Mi.

Χριστό-πολις, ἡ, τοῦ Χριστοῦ πόλις, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 105. 76.

Χριστοπολῖται, οἱ, αἱρετικοί τινες οἱ καὶ Φουνδαγιᾶται καὶ Βογόμιλοι, Εὐθ. Ζυγ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 131, σ. 45, 48, 56.

Χριστο-πρεπής, ές, ὁ ἐμπρέπων τῷ Χριστῷ, Νικήτ. Παράφ. Γρηγ. Ναζ. σ. 165, 5.

Χριστοπρεπῶς, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ.. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Χριστοῦ, Νικήτ. Παφλ. 93C.

Χριστοπύρσευτος στῦλος, ἐκ τοῦ Χριστοῦ πυρσευόμενος, Ἐπιφάν. Διακ. Κατάν. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 98, σ. 1328.

χριστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χρίω**, ὃν δύναταί τις νὰ ἀλείψῃ ἐπί τινος ἢ χρίσῃ, χρησιμεύων ὡς ἀλοιφὴ ἢ μύρον, φάρμακα χριστά, ἀλοιφαί, Αἰσχύλ. Πρ. 480 (ἔνθα ἴδε Blomf.), Εὐρ. Ἱππόλυτ. 516, πρβλ. Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 11. 1·— τὸ ἔλαιον τὸ χρ., τὸ τοῦ χρίσματος, Ἑβδ. (Λευ. ΚΑ', 10). **II**. ἐπὶ προσώπων, κεχρισμένος, χρισθείς, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΔ', 15, Ἡσαΐας ΜΕ', 1).
2) ΧΡΙΣΤΟ'Σ, ὁ, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεχρισμένος **Σωτήρ**, ὡς μετάφρ. τοῦ Ἑβρ. Massiah, πολλαχοῦ τῆς Καιν. Διαθ., ἴδε Suicer. ἐν λέξει.

Χριστοσημείωτον ποίμνιον, ἔχον τὸ σημεῖον τοῦ Χριστοῦ, Ἐκλογὴ Νόμων ἔκδ. Lingenthal, σ. 13.

Χριστοσφράγιστος ἔπαυλις, ἔχουσα τὴν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ, Θ. Στουδ. σ. 949, ἔκδ. Mi.

Χριστο-τερπής, ές, ὁ τερπόμενος ἐν Χριστῷ, Ἰω. Δαμασκ. III, 825A.

Χριστότης, **ητος**, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ Χριστοῦ, σχηματισθὲν κατὰ τὸ **θεότης** ὑπὸ τοῦ Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 207C.

Χριστο-τόκος, ἡ, ἡ τεκοῦσα τὸν Χριστόν, Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 412F· «ἠδυνάμεθα καὶ Χριστοτόκον τὴν Θεοτόκον καλεῖν· Χριστὸν γὰρ ἐγέννησε θεὸν καὶ ἄνθρωπον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ κυρίως τὸ ὄνομα· ἀλλὰ διὰ τὸ κακῶς ἐκλαμβάνεσθαι παρὰ τοῦ Νεστορίου τὸ σημαινόμενον τοῦ ὀνόματος ὡς βλάσφημον ἀποδεδοκίμασται παρὰ τῶν ἁγίων τὸ ὄνομα» Θεωριανοῦ Ἔκθεσις σ. 94.

Χριστο-τρίκλῑνον, **τό**, τρίκλινον τοῦ Χριστοῦ, Ἀνθ. Π. 1. 106, 14.

Χριστο-φόνος, **ον**, ὁ τὸν Χριστὸν φονεύσας, Ἰγνατ. Ἐπιστ. πρ. Φιλαδ. 6·— ὡσαύτως **-φόντης**, **ου**, ὁ, Γρηγ. Ναζ.

Χριστοφορέω, φέρω τὸν Χριστόν, Θ. Στουδ. σ. 1301, ἔκδ. Mi.

Χριστο-φόρος, **ον**, ὁ γεννήσας τὸν Χριστόν, ἐπίθ. τῆς Βηθλεέμ, Ἀνθ. II. 8. 21. **2**) ὁ φέρων τὸν Χριστὸν (ἐν τῇ καρδίᾳ), Ἰγνατ. Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσίους 9.

Χρίστυβρι, κλητ., ὑβριστὰ τοῦ Χριστοῦ, Θ. Στουδ. σ. 444, 1316, ἔκδ. Mi.

Χριστ-ώνῠμος, **ον**, ὁ ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, Ἰγνάτ.·— **-ωνυμέω**, φέρω τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερισμ. 203· **-ωνυμία**, ἡ, ὄνομα ληφθὲν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, Βυζ.

χρίω. Ἐπικ. παρατ. **χρῖον**, ἴδε κατωτ.·— μέλλ. **χρίσω** Εὐρ Μήδ. 789.— ἀόρ. **ἔχρῑσα**, Ἐπικ. **χρῖσα** Ἰλ. Π. 680, Ὀδ. Δ. 49·— πρκμ. **κέχρῑκα** Ἑβδ. (Α' Βασ. Ι', 1, κ. ἀλλ.)·— Μέσ. μέλλ. **χρίσομαι** Ὀδ. Ζ. 220· — ἀόρ. μετοχ. **χρῑσάμενος** Ζ. 96, Ἡσ., κλπ.— Παθ., μέλλ. **χρισθήσομαι** Ἑβδ.— ἀόρ. **ἐχρίσθην** Αἰσχύλ. Πρ. 675, Ἀχαι. Τραγ. Ἀποσπ. 10·— πρκμ. **κέχρισμαι** ἢ (παρὰ τοῖς παλαιοτέροις) **κέχρῑμαι** Ἡρόδ. 4. 189, 195, καὶ Ἀττ., ἴδε κατωτ. ὑπερσ. **ἐκέχριστο** ἢ **-ῖτο** Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 1, 2. [Τὸ ι εἶναι μακρὸν ἔτι καὶ ἐν τῷ ἐνεστ., ἴδε Ὀδ. Φ. 179, Ἰλ. Ψ. 186. Σοφ. Τρ. 675, κλπ.· **χρῐει** μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Ἀνθ. Π. 6. 275· ἐν τῷ μέλλ. καὶ τοῖς λοιποῖς χρόνοις ῑ ἄνευ ἐξαιρέσεως, ὅθεν ὁ προσήκων τονισμὸς εἶναι **χρῖσαι**, **κεχρῖσθαι**, **χρῖσμα**, κλπ. Ἡ παρατήρησις τοῦ Buttm. ὅτι τὸ ι εἶναι βραχὺ ἐπὶ τῆς σημασ. III. δὲν δύναται νὰ δικαιολογηθῇ]. Ἐκ τῆς √ΧΡΙ παράγεται καὶ τὸ **χρίμπτω**· Σανσκρ. ghṛi, gharâmi, (conspergo), ghṛish, gharsh-ami· Λατ. fri-o, fri-co, πρβλ. καὶ **χράω** Α.) Ἐγγίζω, ψαύω τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, ἐλαφρῶς, μάλιστα δὲ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἐπιψαύω, ὅθεν,
1) ἐπιτρίβω, ἐπαλείφω δι' εὐώδους μύρου ἢ ἐλαίου, ὡς ἐγίνετο μετὰ τὸ λουτρόν, συχν. παρ' Ὁμ., λόεον καὶ χρῖον ἐλαίῳ Ὀδ. Δ. 252· ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ Ἰλ. Ψ. 186· ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον ... τοῦτ' ἠφάνισται, τοῦτο ἐξηφανίσθη, Σοφ. Τρ. 675, πρβλ. 689, 832· μεταφορ., ἱμέρῳ χρίσασ' οἰστὸν Εὐρ. Μήδ. 634·— Μέσ., ἀλείφω ἐμαυτόν, ἀλείφομαι, Ὀδ. Ζ. 96· κάλλεϊ ἀμβροσίῳ οἵῳ Κυθέρεια χρίεται Σ. 193, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 521· ἐκ φαρμάκου Λουκ. Λούκιος ἢ Ὄν. 13· μετ' αἰτ. πράγμ., χρίεσθαι ἰούς, ἀλείφειν διὰ δηλητηρίου τὰ βέλη· Ὀδ. Α. 262.— Παθ., χρίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου Ἡρόδ. 3. 124· βακκάριδι κεχριμένος Μάγνης ἐν «Λυδοῖς» 1· συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλεσιν» 1· μεταφορ., Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχριμένου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 231.
2) παρὰ τοῖς Ἑβδ., χρίω διὰ τοῦ ἱεροῦ χρίσματος εἰς ἔνδειξιν καθιερώσεως, π. χ. χρ. τινὰ εἰς βασιλέα Α' Βασιλ. Θ', 3· εἰς ἄρχοντα Α' Βασιλ. Ι', 1· εἰς προφήτην Γ' Βασιλ. ΙΘ', 16· ὡσαύτως, χρ. τινὰ τοῦ βασιλεύειν Κριτ. Θ', 15· μετὰ διπλ. αἰτ., ἔλαιον χρ. τινὰ Ἐπιστ. πρ. Ἑβρ. α', 9. **II**. ἐπιχρίω, ἀλείφω, κεχριμένος ἐρευθεδάνῳ Ἡρόδ. 4. 189· πίσσῃ αὐτόθι 195· ἀσφάλτῳ Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 5, 22·— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, χρίεσθαι τὰ σώματα μίλτῳ, ἀλείφεσθαι διὰ μίλτου, κοκκίνου χρώματος, αὐτόθι 191. **III**. νύττω, κεντῶ, κεντρίζω, χρίει τις αὖ με τὴν τάλαιναν οἶστρος Αἰσχύλ. Πρ 567 χρίουσα μέτροισι 598· οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος 880.— Παθ., ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσ' αὐτόθι 675· πρβλ. **ἐγχρίω** III. —Ἴδε Cobet ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου τόμ. Α', σ. 471.

χρόα, ἡ, Ἀττ. τύπος καὶ μεταγεν. ἀντὶ τοῦ **χροιά**, ὃ ἴδε.

χρόα, **χροΐ**, ἑτερόκλιτος αἰτ. καὶ δοτ. τοῦ **χρώς**, ὃ ἴδε.

χροιά, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **χροιή**, Ἰλ., (παρὰ Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 28 **χροϊά**). Ἀττ. **χροιά** καὶ **χρόα**, τὸ δεύτερον ἀεὶ παρὰ Πλάτ., Λοβέκ. εἰς Φρύν. 496· (ἴδε **χρώς**)· ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, μάλιστα δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. ἡ ἐπιδερμίς, ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα, παραδραθέειν φιλότητι ᾗ χροιῇ Ἰλ. Ξ. 164· κατὰ χροιὴν ῥέει ἱδρὼς Θέογν. 1011· ὄζειν .. τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου Ἀριστοφ. Πλ. 1020· πρβλ. **χρώς**. **II**. ἡ ἐπιφάνεια πράγματός τινος, τὸ χρῶμα αὐτοῦ, χρῶμα, Θέογν. 451, Αἰσχύλ. Πρ. 493, Εὐρ. Κύκλ. 517· ἔστι .. χρόα ἀπορροὴ σχημάτων ὄψει σύμμετρος καὶ αἰσθητὸς Πλάτ. Μένων 76D, Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 3, 15· αἱ χρόαι ἅπασαι μεμιγμέναι ἐκ τριῶν, τοῦ φωτός, καὶ δι' ὧν φαίνεται τὸ φῶς, καὶ τῶν ὑποκειμένων [χρωμάτων ;] περὶ Χρωμάτ. 3, 14. **2**) μάλιστα τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος Αἰσχύλ. Πρ. 23· χροιὰν ἀλλάξασα Εὐρ. Μήδ. 1168· λευκὴν χροιὰν ἔχεις ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 457, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1008, 1012· χρόᾳ ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι, μὲ χρῶμα ἐξ οὗ οὐδὲν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ περὶ τῶν πεπραγμένων, Εὐρ. Ὀρ. 1318· χρόαν .. τὴν σὴν ἥλιος .. αἰγυπτιώσει Κωμικ. Ἀνώνυμ. 95b· χρόας κάλλος Πλάτ. Συμπ. 196A. **III**. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τῶν Πυθαγορείων ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 3. 5, Πλούτ. 2. 883C. **IV**. ἐν τῇ μουσικῇ, ἰδιαίτερος χρωματισμὸς τῆς μελῳδίας, ὡς τὸ **χρῶμα** v, Πλούτ. 2. 1143E. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Γρηγ. Κορίνθου 220 ἐν σημ., Ἀρκάδ. σ. 100.

χροιακός, ἢ **χροακός**, **ή**, **όν**, κεχρωματισμένος, ἐν χροακοῖς ὑποστρώμασιν Achmes Ὀνειροκρ. 198, 38.

χροι-ανθής, ἢ **χροανθής**, **ές**, ὁ ἔχων ἀνθηρὰν χροιάν, «χροανθές· εὐφεγγές» Ἡσύχ.

χροΐδιον, τό, πλαστὴ χροιά, Συμ. Θαυμ. παρ' Ἰω. Δαμασκ, τ. 1, σ. 386A.

χροιέω. μελλ. **-ήσω**, χρώζω, χρωματίζω, μετ' αἰτ., Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 151D.

χροΐζω, μέλλ. **-ΐσω**, ποιητ. τύπος τοῦ **χρώζω**, ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν σώματος, καὶ καθόλου ἐγγίζω, ψαύω, χροΐζει λέχος Ἥβας Εὐρ. Ἡρακλ. 915, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 104 (Bgk)·— Μέσ., ἐγγίζω τὸ σῶμά μου πρὸς τὸ σῶμα ἑτέρου, ἔρχομαι εἰς ἐπαφήν, συνευρίσκομαι, συγκοινωνῶμαι, τινί, ἐπὶ γυναικός, Θεόκρ. 10. 18 (ἐν τῷ Δωρ. μέλλ. **χροϊξεῖται**). **II**. χρωματίζω, βάπτω, ἐν τῷ ποιητ. ἀόρ. **χροϊσθεῖσαι** Νικ Ἀποσπ. 2. 26.

χρόμᾰδος, ὁ, ποιὸς ἦχος, ψόφος, δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', «ποιὸς ἦχος τοῦ χρωτὸς τῶν σιαγόνων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 688. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὰ **χρεμ-ετίζω**, **χρέμ-πτομαι**).

χρόμη. ἡ, «φρυαγμός· ὁρμή, θράσος» Ἡσύχ.

χρόμις. **ιος**, ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἴσως = **χρέμψ**, Ἀνάνιος 1, Ἐπίχαρμ 29 Ahr., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 18· ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλαὶ διάφ. γραφαί.

χρόμος· «ψόφος ποιός, οἱ δὲ χρεμετισμὸς» Ἡσύχ, καὶ : «χρόμοι· χρεμετισμοῖ» ὁ αὐτ.

χρονάρχης ὁ θεός, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χρόνου, Θ. Λάσκ. σ. 766, ἔκδοσ. Μι

χρονιαῖος, α, ον, = ἐνιαύσιος, Μοσχόπουλ. π. σχεδ. σ. 152· πρβλ. **χρόνος III.**

χρονίζω, μελλ. **-ίσω,** Ἀττ. **-ιῶ·** (χρόνος)· **I.** ἀμετάβ., δαπανῶ χρόνον, διατρίβω, περὶ Αἴγυπτον Ἡρόδ. 3. 61. **2)** διαρκῶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, χρονίζον μένειν, διαμένει ἐπὶ μακρόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 847· ἐν τῇ ὑστέρᾳ Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ 3. 22, 3· ἂν χρονίζωσι αὐτόθι 4. 10, 4. **3)** χρονίζω δρῶν, ἐξακολουθῶ ἐπὶ πολὺ νὰ πράττω τι, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 255B. **4)** χρονοτριβῶ, βραδύνω, ἀργοπορῶ, κοινῶς «χρονιάζω», Αἰσχύλ. Ἀγ. 1356, Χο. 64, Θουκ. 6. 49., 8. 16· **κεχρονικότες,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπόγυιοι ἐν τῇ ὀργῇ ὄντες, Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 12· κεχρονικὼς ἐν Ρώμῃ Πολύβ. 33. 16, 6 μετ' ἀπαρ., βραδύνω νὰ πράξω τι, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κδ', 48. **5)** ἐπὶ νοσημάτων, γίνομαι χρόνιος, Ἱππ. Ἀφορ. 1248. **6)** ἐπὶ οἴνου, παλαιοῦμαι, γίνομαι παλαιός, Ἀθήν. 33A. **II.** Παθ., ἐπιμηκύνομαι, παρατείνομαι, τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται, Αἰσχύλ. Θήβ. 54, πρβλ. Χο. 957· χρονισθέντος πολέμου Ἀνδοκ. 27. 1· [τὴν εὔνοιαν] χρονιζομένην .. φιλίαν γενέσθαι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 5, 3· χρ. ἐν τῷ σώματι, διαμένω, ἐξακολουθῶ, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 13. 1, κλπ. **2)** αὐξάνομαι, «μεγαλώνω», ἡλικιοῦμαι, χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἔθος Αἰσχύλ. Ἀγ. 727.

χρονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χρόνον, κανόνες Πλουτ. Σόλ. 27·— τὰ χρονικὰ (ἐξυπακ. βιβλία), ὡς καὶ νῦν, χρονικὰ ἢ (μᾶλλον) χρονολογία, ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 27· οὕτως, αἱ χρονικαὶ (ἐξυπακ. γραφαὶ) Διονύσ. Ἁλ. 1. 8. **2)** παρὰ τοῖς γραμμ. ἐπὶ χρονικῆς αὐξήσεως, Εὐστ. 72. 48. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Α. Β, 1016.

χρονιόομαι, παθ., γίνομαι χρόνιος, ἂν χρονιωθῇ Ἱππ. 817H.

χρόνιος, α, ον, καὶ Ἀττ. **ος, ον,** Εὐρ. Ἴων 470, Ἀνδρ. 84, κ. ἀλλ.· (χρόνος) — ὁ μετὰ πολὺν χρόνον, χρόνιος ἐλθὼν Ὀδ. Ρ. 112· χρόνια μὲν ἥκεις Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 10, πρβλ. Ἀριστ. Θεσμ. 912· χρ. φανεὶς Σοφ. Φιλ. 1446· χρόνιον εἰσιδὼν φίλον Εὐρ. Ὀρ. 475· ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ Αἰσχύλ. Θήβ. 706. **2)** ἐπὶ πολὺν χρόνον μέλλων νὰ διαρκέσῃ, χρόνιόν τινα ἐκβάλλειν, ἐλαύνειν Σοφ. Φιλ. 600, Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 441· χρόνιος εἶναι, ἀπεῖναι Εὐρ. Ὀρ. 485, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1099 χρόνιός εἰμ' ἀπ' ἀνθρώπων βορᾶς ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 342. **3)** ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον διαρκῶν, ἐπὶ πολὺ ἐξακολουθῶν, ἀρετὰ χρονία τελέθει Πινδ. Π. 3. 204 χρόνια λέκτρ' ἔχων, διατελῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔγγαμος, Εὐρ. Φοίν. 14· χρ. ἐτῶν ἐνιαυτοὶ Ἀριστ. Βάτρ. 347· χρ. πόλεμοι Θουκ. 1. 141, πρβλ. 6. 31· χρ. δεσμὰ Πλάτ. Νόμ. 855B· ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ζῶν, ἀντίθετον τῷ **ἐπέτειος.** Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 1. 1, 9. **4)** ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον βραδύνων, ἄπλοιαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 149· χρόνιοι μέλλετε πράσσειν Σοφ. Φιλ. 1449· δίκα χρόνιος Εὐρ. Ἀποσπ. 224· χρόνια τὰ τῶν θεῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1615. **5)** ἐπὶ νόσων, χρόνιος, ἐπὶ πολὺν χρόνον διαρκῶν, νοσήματα Ἱππ. Ἀφ. 1246· βὴξ Παῦλ. Αἰγ. 85. 28. **II.** Ἐπίρρ. **-ίως,** Ἀριστ. περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 13, Θεόφρ. Ἀποσπ. 9. 22· ὡσαύτως οὐδ. πληθ. **χρόνια** ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ὀρ. 152.— Συγκρ. **-ώτερον** Πινδ. Π. 4. 10.—Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ τοῖς πεζογράφοις καὶ μόνον (ὡς φαίνεται) ἐπὶ τῆς σημασίας I. 3 καὶ 5.

χρονιότης, ητος, ἡ, μακρὰ διάρκεια, ἀργοπορία, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 14, 2.

χρονισμός, ὁ, τὸ χρονίζειν, μένειν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔν τινι τόπῳ, Πολύβ. 1. 56, 3. **II.** ἀργοπορία, βραδύτης, Διονύσ. Ἁλ. 6. 52.

χρονιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χρονίζω,** δεῖ χρονίζειν, ἔν τινι Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 2.

χρονιστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ χρονίζων, βραδύνων ἐπὶ πολύ, βραδύς, βραδυκίνητος, Χρησμ. ἐν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 43.

χρονο-άρχης, ου, ὁ, **= χρονοκράτωρ,** Ψελλ. σ. 42, Boiss.

χρονο-γραφεῖον, τό, τὸ βιβλίον χρονολογίας, χρονογραφία, Γεώργ. Σύγκ. σ. 35D, κλπ.

χρονογρᾰφία, ἡ, ἀναγραφὴ χρόνου, συγγραφὴ χρονικῶν, Πολύβ. 5. 33, 5.

χρονο-γράφος, [ᾰ], **ον,** ὁ ἀναγράφων τοὺς χρόνους καὶ τὰ συμβαίνοντα κατ' αὐτούς, ὁ χρονογράφος, ὁ γράφων σύγγραμμα χρονικόν, Στράβ. 20. — Τὸ ῥῆμα **-γραφέω** ἐν Τζέτζ. Ἱστ. 12. 718, Κ. Μανασσ.

χρονο-κράτωρ, [ᾰ], **ορος,** ὁ, ὁ δεσπόζων τοῦ χρόνου, χρονάρχης, ὅρος ἀστρολογικός, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. **σ.** 290. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

χρονο-λάδος, [ᾰ], **ον,** ὁ μετρῶν τὸν χρόνον, Πρόκλ. Ὑποτυπ. 107, 2 Halm.

χρόνος, ὁ, Ὅμηρος, κλπ.· διακρίνεται τοῦ **καιρός,** ἦν δὲ ὁ χρόνος οὗτος, ᾧ Ἀστεῖος μὲν ἦν ἄρχων Ἀθήνησιν, ὁ καιρὸς δέ, ἐν ᾧ ἐπολεμεῖθ' ὑμεῖς πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους τὸν ὕστερον πόλεμον Δημ. 1357. 2, πρβλ. Ἀμμών. 79· — τῶν δὲ πεπραγμένων ἀποίητον οὐδ' ἂν χρόνος δύναιτο θέμεν τέλος Πινδ. Ο. 2. 31· μυρίοις χρόνοις ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4 (5). 36, Σοφ Οἰδ. ἐν Κολ. 618· μικρὸς κἀναρίθμητος χρόνος ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 646· ὁ πᾶς χρόνος Πινδ. Π 1. 87· πρόπας χρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 898· εἰς τὸ πᾶν χρόνου αὐτόθι 670· ἀλλ' ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τοῦ χρόνου τὸν πλεῖστον Θουκυδ. 1. 30, πρβλ. Ἰσοκρ. 197A· τὸν πρῶτον τοῦ χρόνου Ξεν. Λακ. 1, 5· τὸν δι' αἰῶνος χρόνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 554· χρόνου δεῖται, χρειάζεται καιρόν, θὰ χρειασθῇ πολὺς καιρός, Ξεν. Συμπ. 2, 4, κλπ. **2)** ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, περίοδος χρονική, ἐποχή, δεκέτης, τρίμηνος χρόν. Σοφ. Φιλ. 715, Τρ. 164· χρ. βίου, ἥβης Εὐρ. Ἄλκ. 670, Ἠλ. 20· γεγονότες πολὺν ἀριθμὸν χρόνου Αἰσχίνης 7. 36·— ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ χρονικῶν περιόδων, τοῖς χρόνοις ἀκριβῶς, μετὰ χρονολογικῆς ἀκριβείας, Θουκ. 1. 97 τοῖς χρόνοις, διὰ τῶν χρονολογιῶν, Ἰσοκρ. 228C· μακρῶν καὶ πολλῶν χρόνων Πλάτ. Νόμ. 798B· τεσσαράκοντα χρόνους ἐνιαυτῶν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 475. 6, πρβλ. 286. 3. **3)** εἰδικαὶ φράσεις ἢ χρήσεις α) αἰτ., **χρόνον** ἐπί τινα χρόνον, μακρὸν ἢ βραχύν, Ὀδ. Δ. 599, Ζ. 295, Ἡρόδ. 1. 175., 7. 223, κλπ.: οὕτω, πολὺν χρόνον, ἐπὶ πολὺν καιρόν, Ὀδ. Λ. 161· δηρὸν χρ. Ἰλ. Ξ. 206· οὐκ ὀλίγον χρ. Τ. 157· τοῦτον τὸν χρ. Ἡρόδοτ. 1. 75· τὸν ἀεὶ χρ., ἀείποτε, πάντοτε, Εὐρ. Ὀρ. 207, κλπ.· οὐ πολὺς χρ. ἐξ οὗ .. Πλάτ. Πολ. 452C παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Σοφ. Αἴ. 600 (σχεδὸν ὡς Ἐπίρρ., = **πάλαι**)· ἦν ποτε τοι χρόνος ἐν ᾧ ἅμα πάντ' ἐπεφύκει Λίνος παρὰ Διογέν. Λαερτ. προοίμ. 4, Κριτίας Θ. 1· ἕνα χρ, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, ἅπαξ διὰ παντός, Ἰλ. Ο. 511·— ἡ αἰτ. χρόνον πολλάκις παρελείπετο ἐν ταῖς φράσεσι, τὸν ἀεί. τὸν ἔμπροσθεν, τὸν ὕστερον Br. Σοφ. Ἠλ. 1075, Schäf Bos E l ps. σελ. 546. β) γεν., χρόνου περιιόντος, ἐν ᾧ ὁ χρόνος παρήρχετο, Ἡρόδ. 4. 155· οὕτω, χρ. ἐπιγιγνομένου, διεξελθόντος, προβαίνοντος, κλπ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.· χρόνου γενομένου, μετά τινα χρόνον, Διόδ. 20. 109 — ὀλίγου χρόνου, ἐντὸς ὀλίγου, ταχέως, Ἡρόδοτ. 3. 134· πολλοῦ .. οὐχ ἑόρακά πω χρόνου Ἀριστοφ. Πλ. 98· οὕτω, οὐ μακροῦ χρ., τοῦ λοιποῦ χρ. Σοφ. Ἠλ. 478, 817· οὕτω, βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 397· ποίου χρόνου; Αἰσχύλ. Ἀγ. 278· πόσου χρ.; ἐπὶ πόσον χρόνον; Ἀριστοφ. Ἀχ. 83. γ) δοτ., **χρόνῳ** μετὰ χρόνον, μετὰ πάροδον χρόνου, ἐπὶ τέλους, ὡς τὸ διὰ χρόνου, Ἡρόδ. 1. 80, 176, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρὰ τοῖς Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. Ἀγ 126, 463, Χο. 651· ὡσαύτως, χρόνῳ ποτὲ Ἡρόδ. 9. 62, καὶ συχν. παρ' Ἀττικ.· χρόνῳ χρόνοις ὕστερον, πολὺ μετὰ ταῦτα, ἴδε ὕστερος IV. 2· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τῷ χρόνῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 67, 1242· δότε τι τῷ χρόνῳ Ἀντιφῶν 139. 31. δ) χρ. τριμερής, τὸ παρελθόν, τὸ παρόν, καὶ τὸ μέλλον, Σέξτ. Ἐμπ Μ. 10. 197. ε) ὁ ἄλλος χρ., παρ' Ἀττ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, καὶ ὁ λοιπὸς χρ., ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 234 οὕτω, χρ. ἐφέρπων, ἐπαντέλλων, μέλλων Πινδ. Ο. 6. 163., 8. 38, 10 (11), 9· ὡσαύτως, ὁ ἰκνούμενος χρ. Bast Ep. Cr. σ. 169. **4)** μετὰ προθέσεων,;— ἀνὰ χρόνον, παρερχομένου τοῦ χρόνου, μετά τινα καιρόν, Ἡρόδ. 1. 173., 2. 151., 5. 27, κ. ἀλλ. β) ἀφ' οὗ χρόνου, ἀφ' ὅτου, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 2, 13 γ) διὰ χρόνου μετὰ παρέμπτωσιν χρονικοῦ τινος διαστήματος, μετά τινα διακοπήν, μετά τι διάλειμμα, Σοφ. Φιλ. 758, Ἀριστοφάν. Λυσ. 904, Πλ. 1055, Θουκ. 2. 94· διὰ πολλοῦ χρόνου Ἡρόδοτ. 3· 27, Ἀριστοφ. Σφ. 1476· διὰ μακρῶν χρόνων Πλάτ. Τίμ. 22D· ἀλλ': ὁ χρόνος. διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι, σημαίνει, ὁ χρόνος δι' ἐμὲ προέβαινεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, Σοφ. Φιλ. 285. δ) ἐκ πολλοῦ χρόνου, ἀπὸ πολλοῦ, Ἡρόδ. 2 58. ε) ἐν χρόνῳ, ὡς τὸ **χρόνῳ,** παρερχομένου τοῦ χρόνου μὲ τὸν καιρόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 870, Εὐμ. 1000· ὡσαύτως ἐπὶ πολὺν χρόνον, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 228A, 278D. ζ) ἐντὸς χρόνου, ἐντὸς χρονικοῦ τινος διαστήματος, Ἡρόδ. 8. 104. η) ἐπὶ χρόνον, ἐπί τινα χρόνον, «διὰ κάμποσον καιρόν», Ἰλ. Β. 299, Ὀδ. Ξ. 193, Ἡρόδ. 1. 116· πολλὸν ἐπὶ χρ. Ὀδ. Μ. 407· χρόνον ἐπὶ μακρὸν Ἡρόδ. 1. 81· παῦρον ἢ παυρίδιον ἐπὶ χρ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 132, 324. θ) ἐς χρόνον, εἰς τὸ μέλλον, Ἡρόδ. 3. 72., 9. 29, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 484. ι) μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου Θουκ. 1. 13. κ) πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου Αἰσχίν. 71. 29· οὕτω, τοῦ χρόνου πρόσθεν Σοφιστ. Ἀντιγ. 461. λ) σὺν χρόνῳ ὡς τὸ χρόνῳ ἢ διὰ χρόνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1378, Εὐμ. 555. μ) ὑπὸ χρόνου, μετὰ παρέλευσιν χρόνου, Θουκ. 1. 21 **II.** ἡ διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἡλικία, χρόνος ἀνθρώπων Σοφ. Φιλ. 306· χρόνῳ παλαιὸς ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 112· χρόνῳ μείων αὐτοῦ 375· τοσόσδε τῷ χρόνῳ, τόσον ἡλικιωμένος, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365B· χρόνῳ βραδὺς Σοφ. Οἰδ. Κολ. 875. **III.** ἐποχή, μέρος τοῦ ἔτους, ὡς τὸ ὥρα· περιγράφειν τι τοῦ ἔτους χρόνῳ Ξεν.

'Απομν. 1. 4, 12· παρὰ μεταγενεστέροις, μάλιστα βυζαντίνοις, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ σήμερον, ὡρισμένως = ἔτος, ἴδε Μέγ. Ἐτυμολ. 254. 13, Valck. Diatr. σ. 135. **IV.** βραδύτης, ἀπώλεια χρόνου, ἀργοπορία, οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα Δημ. 392. 18· χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι Θεόκρ. 21. 25· χρόνους ἐμποιεῖν, παρεμβάλλειν ἀργοπορίας, Δημ. 651. 26. **V.** παρὰ τοῖς γραμμ., **1)** ὁ χρόνος ῥήματος, Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 12, 24, A. B. 638. **2)** ὁ χρόνος ἢ ἡ ποσότης συλλαβῆς, Λογγῖν. 39. 4, Ἐτυμ. Μέγ. 409. 13, κλπ.

χρονο·τρῐβέω, ὡς καὶ νῦν, τρίβω τὸν χρόνον, ἐξοδεύω τὸν καιρόν, ἀργῶ, χασομερῶ, Ἀριστοτ. Ρητ. 3. 3, 3, Λεωνίδας παρὰ Πλουτ. 2. 225B, Πράξ. Ἀποστ. κ', 16·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἐπιφάν. 669A. **2)** Παρὰ Πλουτ. ἐν Κάτ. Νεωτ. 53, μετ' αἰτ., χρ. τὸν πόλεμον, ἐπιμηκύνω, ἐξακολουθῶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸν πόλεμον.

χρονουλκέω, (ἕλκω) = **χρονοτριβέω**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μοργυλλεῖ.**

χρονουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ δημιουργὸς χρόνου, Θεόδ. Πρόδρ.

χροός, ἑτερόκλ. γεν. τοῦ **χρώς**· οὐδεμία ὀνομ. **χρόος** ἢ **χροῦς** ἀπαντᾷ.

χροτιή, ἡ, μεταγεν. ποιητικ. τύπος ἀντὶ τοῦ **χρώς**, Ἀνθ. Παλατ. 15. 35.

χρουσίον, τό, = **χρυσίον**, Ἐπιγρ. Θηβῶν, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 479.

χρουσοῦς, = **χρυσοῦς**, Ἐπιγρ. Περγάμου, CIG. 3561.—Ἀττικῆς, CIA. III,1433: **χρουσοῦ** ὠκίας = (οὐγκίας) τρῖς.—Ἀμφότεραι αἱ ἐπιγρ. τῶν μ. Χρ. χρόνων.

χρῡσ-ἀγωγός, όν, ὁ φέρων χρυσόν, Νικήτ. Χωνιάτ. Ἱστορ. 360B.

χρῡσ-άετος, ὁ, εἶδος ἀετοῦ, «ἀκούω δέ τι καὶ γένος ἀετῶν καὶ ὄνομα αὐτῷ χρυσάετον ἔθεντο, ἄλλοι δὲ ἀστερίαν τὸν αὐτὸν καλοῦσιν· ὁρᾶται δὲ οὐ πολλάκις» Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 39.

χρύσ-αιγις, ιδος, ἡ, ἡ ἔχουσα χρυσῆν αἰγίδα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, χρυσαίγιδος Ἰτωνίας Βακχυλ. Ἀποσπ. 15]23, ἔκδ. Blass. (21)·—περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἐτυμολ. Μέγ. 518. 35.

χρῡσαΐζω, κοσμῶ διὰ χρυσοῦ, «χρυσαΐζεται· (τῷ χρυσῷ) κοσμεῖται» Ἡσύχ.

χρῡσ-ἀκόνιον, τό, παρὰ τοῖς Βυζ. = **βάσανος**, lapis Lydius, ἡ λυδία λίθος, ἴδε Δουκάγγ.

χρῡσ-άκτιν, ῑνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσᾶς ἀκτῖνας, Ἀρκάδ. **10**· ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 518. 39, **χρυσάκτις.**

χρυσᾱλάκατος, ον, Δωρικ. ἀντὶ **χρυσηλ-**, Πίνδ.

χρῡσαλλίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐντὸς κελύφους κλεισθεῖσα κάμπη καὶ ἐκεῖ μεταβαλοῦσα μορφὴν καὶ σχῆμα, «μετὰ δὲ ταῦτα αὐξηθεῖσαι (αἱ κάμπαι) ἀκινητίζουσι, καὶ μεταβάλλουσι τὴν μορφήν, καὶ καλοῦνται χρυσαλίδες, καὶ σκληρὸν ἔχουσι τὸ κέλυφος, ἁπτομένου δὲ κινοῦνται. προσέχονται δὲ πόροις ἀραχνιώδεσιν οὔτε στόμα ἔχουσαι οὔτ' ἄλλο τὸ μορίων διάδηλον οὐδέν· χρόνου δ' οὐ πολλοῦ διελθόντες, περιρρήγνυται τὸ κέλυφος καὶ ἐκπέτεται ἐξ αὐτῶν πτερωτὰ ζῷα, ἃς καλοῦμεν ψυχάς», πεταλοῦδας, chrysalis aurelia, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 19, 9, π. Ζ. Γεν. 3. 9, 9, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 4, 4, κλπ.

χρύσ-αμμος, [ῠ], ἡ, ἄμμος χρυσῆ, Βυζ.

χρῡσ-ἀμοιβός, ὁ, παρ' Ἡσυχίῳ ἑρμηνεύεται ὡς = **ἀργυρογνώμων**·—μεταφ., Ἄρης σωμάτων χρυσαμοιβός, ὁ ἐμπορευόμενος τὰ ἀνθρώπινα σώματα ἢ ἀποδίδων τοὺς νεκροὺς ἀντὶ χρυσοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 436· πρβλ. **ἀργυραμοιβός.**

χρῡσ-άμπυξ, ῠκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἄμπυκα ἢ προμετωπίδιον κόσμημα ἐκ χρυσοῦ, ἐπίθετ. τῶν ἵππων, Ἰλ. Ε. 358, 363, κ. ἀλλ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.)· ἀλλ' ἐπὶ θεαινῶν ἐν Ὕμν. Ὁμ. 5. 5, 12, Ἡσ. Θεογ. 916, Πινδ. Ο. 7. 119, Π. 3. 158, κλπ.· ὡσαύτως, χρ. χαλινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ο. 13. 92.

χρῡσ-άνθεμον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ γνωστὸν ἄνθος, κατ' ἄλλους τὸ χρυσίζον νεκρολούλουδον, Διοσκ. 4. 58· ὡσαύτως **χρυσανθές**, τό, Νίκ. παρ' Ἀθην. 684D. **2)** = **βατράχιον I**, Γεωπον. 2. 6, 24.

χρῡσανθής, ές, ὁ ἔχων χρυσοῦν ἄνθος, κρόκος Ἀνθ. Π. 12. 256 — πρβλ. **χρυσάνθεμον.**

χρῡσ-άνθρωπος, ὁ, ἄνθρωπος ἐκ χρυσοῦ, Βυζ.

χρυσάνιος, Δωρ. ἀντὶ **χρυσήνιος**, Πίνδ.

χρῡσ-ανταυγής, ές, ὁ ἀνταυγάζων χρυσίζον φῶς, ἀπαστράπτων ὡς χρυσός, πέταλα Εὐρ. Ἴων 890.

χρῡσάντυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσῆν ἄντυγα, Κωνσταντίνου Μανασσ. Χρον. 5055.

χρῡσάορος, ον, (ἄορ) ὡς τὸ **χρυσάωρ**, ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος, χρυσοσπάθης, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Ε, 509, Ο. 256, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 123, Πινδ. Π. 5. 140· ὡσαύτως τῆς Δήμητρος, Δήμητρος χρυσαόρου, ἀγλαοκάρπου Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 4· τῆς Ἀρτέμιδος, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· τοῦ Ὀρφέως, Πινδ. Ἀποσπ. 187· οὕτω **χρυσαορεύς, έως**, ἐπὶ τοῦ Διός, Στράβ. 660 (παρ' ᾧ ἀπαντῶσι καὶ τὰ ἐπίθετα **χρυσαόρεως, -ειος, -ικός**), καὶ **χρυσαόριος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2720,-21. — Ἡ σημασία δυνατὸν νὰ διαφέρῃ κατὰ τὰς ἰδιότητας τῶν διαφόρων θεῶν,— ἐπειδὴ ἴσως ἡ λέξις **ἄορ**, ὡς καὶ ἡ λέξ. **ὅπλον**, σημαίνει πᾶν ὄργανον, οἷον τὸ δρέπανον τῆς Δήμητρος, τὸ τόξον τῆς Ἀρτέμιδος, τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός, πρβλ. Heyne. εἰς Ἀπολλόδωρ. 3. 10, 2, Böckh Expl. Pind. P. 5. 82 κέξ., σ. 293. Ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ ἡ γενικὴ αὕτη χρῆσις τῆς λέξεως **ἄορ** βεβαίως δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ, τοιαῦται ἑρμηνεῖαι δὲν εἶναι πιθαναί· καὶ ἦτο φυσικὸς λαὸς πολεμικός, ὡς ἦσαν οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες, νὰ κοσμῇ ἕκαστον τῶν θεῶν αὐτοῦ διὰ τοῦ ξίφους, πρβλ. Θουκ. 1. 5, 6, Voss. εἰς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 4. [ᾱ, πλὴν ἐν τοῖς Ὀρφ. Λιθ. 545, καὶ αὐτοῦ δὲ ὁ Ἕρμαννος διώρθωσε **χρυσόπατρος**].

χρῡσ-άργυρον, τό, ἄργυρος ἐπικεχρυσωμένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8812. **II.** φόρος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Κ. Μανασσ. Χρον. 3085, κλπ.· ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ.

χρῡσ-αρμάτος, ον, ὁ ἔχων ἅρμα χρυσοῦν, ἐπὶ χρυσοῦ ἅρματος ὀχούμενος, ἐπίθετον τῆς σελήνης, Πινδ. Ο. 3. 35· ὡσαύτως ἐπὶ ἡρώων, ὁ αὐτ. ἐν Π. 5. 10, ἐν Ι. 6 (5). 27·— οἱ χρυσάρματοι, σῶμά τι τῆς Μακεδονικῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βασιλέως, Πολυδ. Α', 175.

χρῡσ-ασπις [ῠ], **ιδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσῆν ἀσπίδα Θήβη Πινδ. Ι. 1. 1· Παλλὰς Εὐρ. Φοίν. 1372· οἱ χρυσάσπιδες, σῶμά τι τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ, Πολυδ. Α', 175.

χρῡσ-αστράγαλος, ον, ὁ ἔχων ἀστραγάλους ἢ βάσιν ἐκ χρυσοῦ, φιάλα Σαπφὼ 161 (100).

χρῡσάττῐκον, τό, τεχνητός τις οἶνος ἢ εἶδος «σιροπίου», Παῦλ. Αἰγ. 3. 50.

χρῡσ-αυγέω, ἔχω χρυσῆν λάμψιν, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΛΖ', 22)·— τὸ οὐσιαστ. **-αύγεια**, ἡ, Εὐστ. 695. 4.

χρῡσ-αυγής, ές, γεν. έος, ὁ λάμπων ὡς χρυσός, κρόκος Σοφ. Ο. Κ. 685· δόμος Ἀριστοφ. Ὄρν. 1710·— μεταφορ., φρόνησις Φίλων 1. 57· χρυσαυγὲς μειδιᾶν Ἱμέρ σ. 598.

χρῡσαυγίζω, = **χρυσαυγέω**, Λιβάν. 4. 1071· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὡσαύτως **-άζω.**

χρῡσάφιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χρυσός**, Εὐσταθ. 492. 36, Ἄννα Κομν. 1. 177.

χρύσᾰφος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, χρύσοφρυς, κοινῶς «χρυσόφα»· κατὰ τὸν Κοραῆν (ἐν Ξενοκρ. σ. 106) «ἔστι δὲ ἣν νῦν καλοῦμεν τσιπποῦραν, ὥς φησιν ὁ Λακεπέδης (Histoir natur. des Poissons, τ. VIII, σ. 218 ἔκδ. τοῦ ἔτους 1799), Μάρκελλ. Σιδήτ. 12.

χρῡσάωρ [ᾱ], **ορος**, ὁ, ἡ, (ἄορ) = **χρυσάορος** (ὃ ἴδε), Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 123, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 769, Πινδ. Π. 5. 139, Ἀποσπ. 187.

χρῡσ-έγκαυστος, ον, ὁ κεκοσμημένος μὲ χρυσὸν διὰ τῆς ἐγκαυστικῆς μεθόδου, Παπίας ἐν Combef. Orig. Cpol. σ. 24, 31.

χρῡσ-εγχής, ές, ὁ ἔχων ἔγχος χρυσοῦν, Ὀρφ. Ὕμν. 51. 11.

χρῡσεῖον, τό, ἐργαστήριον χρυσοχόου, Στράβ. 146. **II.** μεταλλεῖον χρυσοῦ (ἴδε ἐν λέξ. **χρύσεος** I. 2), Πολύβ. 34. 10, 10· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **χρυσεῖα**, χρυσωρυχεῖα, μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 37, Πολύβ. 3. 57, 3.

χρύσειος [ῠ], **η, ον**, Ἐπικ. ἀντὶ **χρύσεος** (ὃ ἴδε), Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ.

χρῡσ-εκλέκτης, ου, ὁ, ὁ συλλέγων χρυσὸν ἐκ τῆς ἄμμου ποταμοῦ, Λατ. aurilegulus, Γλωσσ.

χρῡσ-ελεφαντ-ήλεκτρος, ον, ὁ κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, ἐλέφαντος καὶ ἠλέκτρου, ἀσπὶς Ἐπίγραμμ. ἐν Πλουτ. Τιμολ. 31.

χρῡσ-ελεφάντῐνος, ον, ὁ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποιημένος, δι' αὐτῶν ἐπικεκοσμημένος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1166. —Περὶ τῶν χρυσελεφαντίνων ἀγαλμάτων τοῦ Φειδίου (ὧν τὰ περιφημότατα ἦσαν τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει καὶ τὸ τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις) ἴδε Quatremère de Quinci's Jupiter Olympien.

χρῡσ-εμβᾰφος, ον, καὶ **-βαφής, ές**, βεβαμμένος διὰ χρυσοῦ, κεχρυσωμένος, ἐπίχρυσος, Βυζ.

χρῡσ-έμβολος, ον, ὁ ἔχων τὸ ἔμβολον ἐκ χρυσοῦ, ἐπὶ πλοίου, Ἀππ. προοίμ. 10.

χρῡσ-έμπλαστος, ον, ἔχων ἐπικεκολλημένον χρυσόν, Βυζ.

χρῡσ-ένδετος, ον, διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένος, σπάθη Φιλήμων ἐν «Πτωχῇ ἢ Ῥοδίᾳ» 4· πρβλ. Μαρτιάλ. 2. 43., 6. 94. **II.** δεδεμένος διὰ χρυσοῦ, ἐντεθειμένος εἰς χρυσόν, Πλουτ. Λούκουλλ. 3.

χρῡσ-ενδῠτος, ον, ἐνδεδυμένος χρυσὸν ἢ ἔνδυμα χρυσοῦν, Συμεὼν Μεταφρ. 678. 1· θηλ. **χρυσενδύτις, ιδος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8721.

χρῡσεο-βόστρῠχος, ον, = **χρυσοβόστρυχος**, Εὐρ. Φοίν. 191.

χρυσεοδίνης, ἴδε ἐν λ. **χρυσοδίνης.**

χρῡσεό-δμητος, ον, ᾠκοδομημένος ἢ κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 616· ἔνθα ὁ Ἕρμανν. χρυσεοκμήτοισι, ἐκ χρυσοῦ πεποιημένοις.

χρῡσεό-καρπος, ον, = **χρυσόκαρπος**, Δράκων 36.

χρῡσεό-κμητος, ον, ἴδε ἐν λ. **χρυσεόδμητος.**

χρῡσεο-κόλλητος, ὀν, = **χρυσοκόλλητος**, Παύλου Σιλ. Ἄμβων 159.

χρῡσεο-κόμης, ου, Δωρ. **-κόμας**, α, ὁ, = **χρυσοκόμης**, Σιμωνίδης 34, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 3. 8, 6.

χρῡσεό-κυκλος, ον, ὁ ἔχων κύκλον ἢ δίσκον χρυσοῦν, χρ. φέγγος, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐρ. Φοίν. 176.

χρῡσεολόγχης, ου, ὁ, = **χρυσολόγχης**, Συνέσ. 18B.

χρῡσεό-μαλλος, ον, = **χρυσόμαλλος**, Εὐρ. Ἠλ. 725, Ὀρφ. Ἀργ. 1016.

χρῡσεο-μίτρης, ου, ὁ, = **χρυσομίτρης**, Ἀνθ. Π. 9. 524·— **χρυσεομίτρα**, Μελιννὼ Λεσβία παρὰ Στοβ. 87. 19.

χρῡσεό-νωτος, ον, = **χρυσόνωτος**, ἀσπὶς Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1130.

χρῡσεο-πήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, = **χρυσοπήληξ**, Ὕμν. Ὁμ. 7. 1, Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλάδ. 43.

χρυσεο-πήνητος, ον, χρυσοῦφαντος, φάρεα Εὐρ. Ὀρ. 840· χρ. γραφίς, χρυσόπλεκτος, ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον, Ἀνθ. Π. 5. 276.

χρῡσεό-πλοκος, ον, χρυσῷ πεπλεγμένος, χρυσόπλεκτος, ταινία Βακχυλ. 16. 106, ἔκδ. Bass.

χρύσεος, η, ον, καὶ ος, ον, ἐν Ἀνθ. Π. 5. 31, Ἀττ. συνῃρ. **χρυσοῦς**, ῆ, οῦν, (οὕτω, ἀργύρεος, -οῦς, χάλκεος, -οῦς), Ἐπικ. **χρύσειος, η, ον**· ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. χρῶνται τῷ τε **χρύσεος** καὶ τῷ **-ειος**, ἀλλ' οὐδέποτε τῷ **χρυσοῦς**, εἰ καὶ θηλ. αἰτ. **χρυσῆν** εὕρηται ἔτι καὶ νῦν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ἡσ.· οἱ Λυρ. ποιηταὶ ἔχουσι **χρύσεος, α, ον**, καὶ ὁ τύπος οὗτος ἀπαντᾷ ἐνίοτε ἐν τῷ τραγικῷ διαλόγῳ, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 207· (**χρυσός**). Ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος, διὰ χρυσοῦ κεκοσμένος, «μαλαμματένιος», συχν. ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἐφεξῆς (πρβλ. **χρυσὸς** 2), μάλιστα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τοὺς θεούς, χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, χρυσέοις δεπάεσσιν, χρύσειον ἐπὶ θρόνον, κλπ., Ἰλ. Δ. 2, 3, Θ. 442, κ. ἀλλ.· χρ. τάλαντα, ἡ χρυσῆ πλάστιγξ τοῦ Διός, Χ. 209· χρ. ἴτυς, ζυγόν, τοῦ ἅρματος τῆς Ἥρας, Ε. 724, 730· χρ. ἱμάσθλη, τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Θ. 44, Ν. 26· οἱ ἵπποι τοῦ Διὸς ἔχουσι χρυσῆν χαίτην, Θ. 42, Ν. 24· ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα περιβάλλονται χρυσοῦν νέφος, Ξ. 344, 351, πρβλ. 523· ἡ Καλυψὼ καὶ ἡ Κίρκη ἔχουσι χρυσᾶς ζώνας, Ὀδ. Ε. 232, Κ. 542, κλπ.· πρβλ. **χρυσὸς** ἐν ἀρχ.· ἀλλὰ γενικῶς ἐπὶ θνητῶν, Ἰλ. Δ. 133, Ε. 425, κ. ἀλλ.·— ἐνίοτε τὸ **χρύσεος** πρέπει νὰ ἑρμηνεύηται ὡς σημαῖνον τὸν διὰ χρυσοῦ κεκοσμημένον, οἷον χρ. σκῆπτρον Α. 15, πρβλ. 234, 245· μάχαιρα Σ. 598· θύραι Ὀδ. Η. 88· καὶ σχεδὸν ὡς συνώνυμον τῷ **ἐπίχρυσος**, διὰ χρυσοῦ κεκαλυμμένος, κεχρυσωμένος, Ἡρόδ. 9. 82, πρβλ. 80·— χρυσοῦν τινα ἱστάναι, ἱστάναι κεχρυσωμένον ἄγαλμά τινος ἢ ἀνδριάντα, οὕτω, χρυσοῦς σιάθητι Λουκ. Ψευδολ. 15· Ἀλέξανδρος ὁ χρ. Ἡρόδ. 8. 121·— πρβλ. **ἵστημι** Α. III. 1. **2**) χρύσεια μέταλλα, μεταλλεῖα χρυσοῦ, χρυσωρυχεῖα, Θουκ. 4. 105·— αὕτη φαίνεται ἡ μόνη φράσις ἐν ᾗ παρ' Ἀττ. εἶναι ἐν χρήσει ὁ τύπος **χρύσειος**, ὁ δὲ τύπος **χρυσεῖα** (προπερισπ.) συνήθως εἶναι ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ., ἴδε **χρυσεῖον** II. **3**) **χρυσοῦς** (ἐξυπακ. στατήρ), ὁ, χρυσοῦν νόμισμα, = **στατήρ**. Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 48· κέξ., 2058A. 13 κέξ., κλπ.· χρυσοῖ ἐπίσημοι Πολύβ 4. 56, 3· πρβλ. Πολυδ. Θ', 4, 105, Ἡσύχ. **II**. ὁ ἔχων χρυσοῦν τὸ χρῶμα, χρυσοκίτρινος, ἔθειραι Ἰλ. Θ. 42, Ν. 24· χρ. νέφος Ν. 523, κλπ.·— τὸ χρυσοῦν τοῦ ᾠοῦ, ὁ κρόκος αὐτοῦ, Ἀθήν. 376D. **III**. μεταφορ., χρυσέη Ἀφροδίτη Ἰλ. Γ. 64, Ὀδ. Θ. 337· οὕτω, Μοῖσα Πινδ. Ι. 7 (8). 11· θυγάτηρ Διὸς Σοφ. Ο. Τ. 187· Ἐλπὶς αὐτόθ. 158· ὦ χρυσοῖ θεοὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 483· σθένος ἀελίου χρ. Πινδ. Π. 4. 257· χρ. ὑγίεια αὐτόθι 3. 129· λογισμοῦ ἀγωγὴ Πλάτ. Νόμ. 645A· ἦθός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης Ἀντιφάνης ἐν «Ὑδρίᾳ» 1· τὸ χρυσοῦν ὀρνίθων γένος, τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταὼς ὁ αὐτ. ἐν «Ὁμοπατρίοις» 1· τὸ χρυσῆς τιμῆς, ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 699, ἴσως ἀναφέρεται εἰς χρυσοῦν στέφανον τιμῆς.— Ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος αἰὼν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἦτο ὁ χρυσοῦς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 108 κέξ.· καὶ τοῦ Πλάτωνος οἱ ἰδανικοὶ πολῖται καλοῦνται χρυσοῦν γένος, Πολ. 468E, πρβλ. Φαῖδρ. 235E, Κρατ. 397E·— ἐνίοτε ἐν χρήσει εἰρωνικῶς, ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς, ἀλλ' ἐγὼ ὁ χρυσὸς ἄνθρωπος.., Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Πταίσματ. 1. [**χρῡσέη, χρῡσέην, χρῡσέου, χρῡσέῳ**, κτλ παρ' Ὅμ. πρέπει νὰ προφέρωνται ὡς διϋλλ., ὡς ἀποδείκνυται πληρέστατα ἐκ χωρίων οἷα τὰ ἐν Ἰλ. Α. 15, 374· ἀλλὰ λυρικοὶ ποιηταὶ ἐνίοτε ἔχουσιν ῠ ἐν τῷ **χρύσεος**, Böckh de Metr. Pind. σ. 289, καὶ εἰς Πυθ. 4. 1. Οἱ Τραγικοὶ ἐποιήσαντο χρῆσιν τῆς ἀδείας ταύτης, ἀλλὰ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, οὐδέποτε δὲ ἐν ἰαμβικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς, ὡς δεικνύουσι τὰ παραδείγματα τὰ ὁποῖα ἐκ τοῦ Σοφ. καὶ τοῦ Εὐρ. συνέλεξαν οἱ Erf. εἰς Σοφ. Ἀντιγ. 103, Seidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 536, εἰς Εὐρ. Μήδ. 618, Βάκχ. 97. Οἱ Ἐλεγειακοὶ ποιηταὶ καὶ ἐπιγραμματικοὶ ἔχουσιν ἐνίοτε, εἰ καὶ σπανίως, ῠ, πρβλ. Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Παλατ. σ. 197, 274. Οἱ μεταγενέστεροι Ἐπικ. φαίνονται ἑπόμενοι τῷ Ὅμ.— Ἴδε πλείονα ἐν λ. **χρυσός**].

χρῡσεο-σάνδᾰλος, ον, ὁ ἔχων σανδάλια ἐκ χρυσοῦ, ἴχνος χρ. Εὐρ. Ὀρ. 1468, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1042.

χρῡσεό-σκαπτρος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν σκῆπτρον, Ζεὺς Βακχυλ. 8. 100, ἔκδ. Blass.

χρῡσεο-στέφᾰνος, ον, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **χρυσοστέφανος**, ὃ ἴδε.

χρῡσεό-στιλβος, ον, (στίλβω) ὁ στίλβων ἐκ χρυσοῦ, Μανασσ. Χρον. 6701, μετὰ διαφ. γραφ. **-στιλπνος**.

χρῡσεό-στολμος, ον, κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, δόμοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 159.

χρῡσεό-στολος, ον, = τῷ προηγ., πέπλων χρ. φᾶρος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 414.

χρῡσεό-ταρσος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς πόδας ἢ χρυσᾶς πτέρυγας, Ὀρφ. Ἀργ. 338.

χρῡσεό-τευκτος, ον, = **χρυσότευκτος** (ὃ ἴδε), Ὀρφ. Ὕμν. 54. 18.

χρῡσεο-φεγγής, ές, ὁ ἔχων χρυσῆν λάμψιν, Ὀρφ Ἀποσπ. 7. 28.

χρῡσ-επώνῠμος, ον, ὁ ἔχων ἐπώνυμον ἐκ τοῦ χρυσοῦ ληφθέν, ἐπίθ. Ἰω. τοῦ Χρυσ. παρ' Ἰω. Δαμ. II, 252C.

χρῡσ-εραστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐρῶν τοῦ χρυσίου, ἐραστὴς τῶν χρημάτων, φιλάργυρος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Βαβρίου.

χρῡσ-εργής, ές, εἰργασμένος, πεποιημένος ἐκ χρυσοῦ, ἱμάτιον Τζέτζ. Ἱστ. 3. 980.

χρῡσ-εργός, όν, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν, Λυκόφρων 1352· πρβλ. **λινεργός**.

χρῡσ-έρυθρος, ον, ἐρυθρὸς ἢ ξανθὸς ὡς χρυσός, Φιλῆς.

χρῡσ-εψητής, οῦ, ὁ, (ἕψω) ὁ χωνεύων ἢ τήκων τὸν χρυσόν, Λατ. auricoctor, Γλωσσ.

χρῡσ-ήγορος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν εὐγλωττίαν, Ἐπίγρ. παρὰ Geel. Catal. Mss. bibl. Lugd. Bat. p. 18, col. 54.

χρυσήεις, εσσα, εν, μεταγεν. ποιητ. τύπος ἀντὶ **χρύσεος**, Χρησμ. Σιβ. Ἀποσπ. 2. 25.

Χρῡσηΐς, ΐδος, ἡ, πατρωνυμ. τοῦ **Χρύσης, ου, ὁ**, θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, Ἰλ.

χρῡσ-ηλάκᾰτος, ον, ὁ ἔχων ἠλακάτην («ρόκαν») ἐκ χρυσοῦ, οὐχὶ (ὡς ὁ Σχολ.), ὁ ἔχων βέλος χρυσοῦν (εἰ καὶ ἡ λέξ. ἄτρακτος κεῖται ὡς = **ὀϊστός**), ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν Ἰλ. Υ. 70, κ. ἀλλ., πρβλ. Σοφ. Τραχ. 637· τῆς Ἀμφιτρίτης, τῶν Νηρηΐδων καὶ τῆς Λητοῦς, Πινδ. Ο. 6. ἐν τέλει (ἔνθα ἴδε Böckh), Ν. 5. 65., 6. 62.

χρῡσήλᾰτος, ον, (**ἐλαύνω** III. 1) ὁ ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ εἰργασμένος, Αἰσχύλ. Θήβ. 644, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1268, Εὐρ. Φοίν. 62, Ἀριστοφ. Πλ. 9.

χρῡσ-ήλεκτρον, τό, χρυσοῦν ἤλεκτρον, καθαρὸν καὶ πολύτιμον, παρὰ Πλιν. Ν. Η. 37. 43.

χρῡσήνιος, ον, (ἡνία) ὁ ἔχων χρυσᾶς ἡνίας, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ὀδ. Θ. 285· τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Ζ. 205· τοῦ Ἅιδου, Πινδ. Ἀποσπ. 12· τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 693 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **χρυσάνιος**).

χρῡσήρης, ες, γεν. **εος**, κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, χρυσοῦς, οἶκος, πόλος Εὐρ. Ἴων 157, 1154· ναῶν θριγκοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἰφ. ἐν Ταύρ. 129.

χρῡσιαῖος, α, ον, ἐκ χρυσῶν νομισμάτων συγκείμενος, Διογέν Λαέρτ. 4. 38.

χρῡσιασμός, ὁ, ἴκτερος, «κιτρινάδα» (νόσος), πρὸς πρόσωπον ὅταν γένηται κίτρινον, ὅπερ παρὰ τῶν ἰατρῶν καλεῖται ἴκτερος τὸ τοιοῦτον πάθος, παρὰ τῶν ἰδιωτῶν χρυσιασμὸς Ἰωάν. Ἰατροσόφ. 184, κλπ.

χρῡσῐδάριον, τό, = τῷ ἑπομένῳ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 64.

χρῡσίδιον [σῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χρυσίον**, μικρὸν νόμισμα χρυσοῦν, Ἰσοκρ. 291E, Δημ. 818. 13· μικρὸν ποσὸν χρημάτων, Πλουτ. Κλεομ. 38.

χρῡσίζω, εἶμαι ὅμοιος πρὸς χρυσόν, λάμπω ἢ ἔχω χρῶμα οἷον ὁ χρυσός, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 45, Ἡρῳδιαν. 5. 6, Ἀθήν. 322A· τὸ χρυσίζον τοῦ ᾠοῦ, ὁ κρόκος αὐτοῦ, Γεωπον. 14. 7, 5.

χρύσῑνος, μεταγεν. τύπος τοῦ **χρύσεος**, Ἀλκίφρων 3. 3. κ. ἀλλ.· **χρυσικός**, παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 447D.

χουσιοκόσμητος, ον, χρυσίῳ κεκοσμημένος, Φλωρ. κ. Πλ Φλ. στ. 290, ἔκδ. Μαυρ.

χρῡσιοκρότητος, ον, = **χρυσήλατος**, Μανασσ. Χρον. 4794.

χρῡσίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χρυσός**, τεμάχιον χρυσοῦ, καὶ καθόλου, χρυσός, Ἡρόδ. 3. 95, 97, Πλάτ. Εὐθύδ. 288E, Πολ. 336E, κ. ἀλλ. **2**) πρᾶγμα ἐκ χρυσοῦ πεποιημένον, χρυσὸς εἰργασμένος, πλάκες ἐκ χρυσοῦ, κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ κτλ., ἄσημον Θουκ. 2. 13· ἐν τῷ πληθ. Δημ. 816, 22., 1182. 26· πρβλ. Böckh P. E. 1. 35. **3**) μάλιστα νόμισμα ἐκ χρυσοῦ, χρήματα, Εὐρ. Κύκλ. 161· ἀργύριον καὶ χρυσίον Ἀριστοφ. Ἱππ. 472, Πλ. 808, Βάτρ. 720, Πλάτ. κλπ.· λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρ. Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 60· ἐγὼ δ' ὑπέλαβον χρησί-

μους εἶναι θεοὺς τἀργύριον καὶ τὸ χρ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 10·—ἀλλά, στατῆρας χρυσίου Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 32· χρυσία, νομίσματα ἐκ χρυσοῦ, Πλάτ. Πολ. 336E. 4) χρυσῆ κλωστή, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 799. II. ὡς ὅρος ἐκφράζων στοργήν, «χρυσέ» μου, θησαυρέ μου! Ἀριστοφ. Λυσ. 930, πρβλ. Ἀνθ. Παλατ. 11. 232.

χρῡσιοπλύσιον, τό, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **χρυσοπλ-**, ὃ ἴδε.

χρύσιος (=χρύσεος, οῦς), ἴδε **χαλκίαν**.— Καὶ ἐν τοῖς Σαπφοῦς εὕρηται αὕτη ἡ γραφὴ τοῦ ἐπιθέτου.

χρυσιοστόλιστος, ον, χρυσίῳ ἐστολισμένος, Φλωρ. κ. Πλ. Φλ. στ. 1709, ἔκδ Μαυρ.

χρῡσιο-φόρος, ον, = **χρυσοφόρος**, Μανασσ. Χρον. 71.

χρῡσιό-φρουρος, ον, ὁ φυλάττων ἢ περιέχων χρυσόν, Μανασσ. Χρον. 5256.

Χρυσίππειος, ον, ὁ τοῦ Χρυσίππου, εἰς τὸν Χρ. ἀνήκων, διαλεκτικὴ Διογέν. Λαέρτ. 7. 180· τὰ Χρυσίππεια, τὰ συγγράμματα αὐτοῦ, Ἀρριαν. Ἐπίκτητ. 2. 16, 34.

χρῡσίς, ίδος, ἡ, χρυσῆ φιάλη, χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφείλετο Ἕρμιππος ἐν «Κέρκωψιν» 2, Φερεκράτης ἐν «Πέρσαις» 5, Ἀριστοφ. Ἀχ. 74, Εἰρήν. 425, Συλλ. Ἐπιγραφ. 140. 45, κ. ἀλλ.· λέξις τῶν Ἀττ., Ἀθήν. 502A. II. χρυσῆ ἐσθής, χρυσοκέντητος στολή, Λουκιαν Νιγρῖν. 11· χρυσῆ κρηπίς, σανδάλιον χρυσοκέντητον, ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 2. 2.

χρῡσί-σκηπτρον, τό, φυτὸν συνώνυμ. τῷ χαμαιλέων λευκός, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 3. 10.

χρῡσίτης, [ῑ], ου, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ θηλ., **χρυσῖτις**, ιδος, ὅμοιος χρυσῷ, περιέχων χρυσόν, ψάμμος χρυσῖτις Ἡρόδ. 3. 102, Στράβ. 146· χρ. σποδός, κιτρίνη τις κόνις χρησιμεύουσα εἰς θεραπείαν τῶν ὀφθαλμῶν, Foës. Oec. Hipp. II ἡ χρ., χῶμα περιέχον χρυσόν, γῆ μεταλλικὴ περιέχουσα χρυσόν, Πλούτ. 2. 526A. 2) ἡ δοκιμαστικὴ ἢ λυδία λίθος, lapis Lydius, Πολυδ. Ζ', 102. 3) χρυσοκόμη, Ἀριστοτ. περὶ Φυτ. 2. 7, 1· = **ἀείζωον τὸ μέγα**, Διοσκ. 88 (89) ἐκ τῶν Νόθων.

χρῡσο-αυγής, ές, = **χρυσαυγής**, τὰ Μετὰ Θεοφάν. 145.

χρῡσο-βάλᾰνος, ἡ, ἡ χρυσῆ βάλανος, Chebulé myrobalanus, Γαλην. τ. 13, σ. 752.

χρῡσο-βᾰτής, ές, (βαίνω) ὁ ἔχων δάπεδον ἐκ χρυσοῦ, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices et Extrai's τ. 8, σ. 182· πρβλ. **χαλκοβατής**

χρῡσο-βᾰφής, ές, κεχρυσωμένος, χρυσοκέντητος, = **χρυσογραφής**, Πλουτ. Δημήτρ. 41· οὕτω, χρ. ἄνακτες Ἀνθ. Π. 15. 22· πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. 1. 623.

χρῡσοβέλεμνος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶ βέλη, Ἀνθ. Παλατ. 9. 623.

χρυσοβελής, ές, ἔχων χρυσᾶ βέλη, Ἰω. Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Υ. 226.

χρῡσο-βήρυλλος, ὁ, βήρυλλος ἔχουσα ἀπόχρωσίν τινα χρυσοῦ, παρὰ Plin. N. H. 37. 20· πρβλ. **χρυσόπρασος**.

χρῡσοβολίς, ἡ, ἡ ἐκπέμπουσα χρυσοῦν φῶς, χρυσᾶς ἀκτῖνας, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Υ. 224.

χρυσοβούλλιον, τό, = **χρυσόβουλλον**, Τὰ μετὰ Θεοφάν. 119. 10, 20, Luitprand. 367 (487, 2C).

χρυσόβουλλος, ον, (βοῦλλα) ὁ ἐσφραγισμένος χρυσῇ σφραγῖδι (μὲ χρυσῆν βοῦλλαν), Λέοντ. Νεαρ. 225, Εὐχαΐτ. 1172, κλπ. 2) ὡς οὐσιαστ. τὸ **χρυσόβουλλον** (δηλ. **γράμμα**), βασιλικὸν θέσπισμα ἢ διάταγμα ἐσφραγισμένον τῇ Βασιλικῇ χρυσῇ σφραγῖδι (μὲ τὴν χρυσῆν βοῦλλαν τῆς βασιλέως), Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμανὸν 227, 16 (πρβλ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 328, 12, ἔνθα τὴν χρυσῆν βοῦλλαν), Ἀλεξ. Κομν. Νεαρ 341, Νικήτ. 66, 24.

χρῡσόβρῡτος, ον, ὁ ἀναβρύων χρυσόν, πλήρης χρυσοῦ, ἐκ ποταμοῦ παγχρύσου, χρυσοβρύτου Ἀνώνυμ. ἐν Notices et Extraits τ. 8, σ. 250.

χρῡσόβωλος, ον, ὁ ἔχων βώλους ἢ ἔδαφος ἐκ χρυσοῦ, δηλαδὴ περιέχων χρυσόν, γῆς λέπας Εὐρ. Ῥῆσ. 921.

χρῡσογενής, ές, (γένω) ὁ ἐκ τοῦ χρυσοῦ (ἐκ τῆς χρυσῆς βροχῆς) γεννηθείς, ἐπίθετ. τοῦ Περσέως, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 5, 250.

χρῡσογέρων, ὁ, χρυσοῦς, δηλ. πολύτιμος καὶ ἀγαπητὸς γέρων, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Σ. 775.

χρῡσόγεως, ων, (γῆ) ὁ ἔχων χρυσῆν γῆν, τὸ χρυσόγεων, γῆ ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ, Φιλόστρ. 229 —**χρῡσόγειος**, ον, Σουίδ.

χρῡσόγλῠφος, ον, = **χρυσοτόρευτος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1152. 14. Ἡσύχ., Σουίδ.

χρῡσόγλωσσος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν γλῶσσαν, κατὰ τὸν χρυσόγλωττον Ὅμηρον Τζέτζ. Ἱστ. 10, 234 καὶ Ἐπιστ. 67, σ. 59

χρῡσο-γνώμων, ον, γενικ. ονος, (γνώμη) ὁ δοκιμάζων τὸν χρυσόν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 519B, Ῥήτορες (Walz) τόμ. 1, σ. 476· ὡσαύτως **-γνωμονικός**, όν, Τζέτζ. Ἐπιστ. 83, σ. 76.

χρῡσόγονον, τό, φυτόν τι, Leonticé chrysogonum, Διοσκ. 4. 56.

χρῡσόγονος, ον, γεννηθεὶς ἐκ χρυσοῦ, χρ. γενεά, δηλ. οἱ Πέρσαι, διότι (κατὰ τοὺς μύθους) κατήγοντο ἐκ τοῦ Περσέως, ὁ ὁποῖος ἦτο γόνος τοῦ Διὸς κατελθόντος εἰς τὴν Δανάην ἐν εἴδει χρυσῆς βροχῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 80, πρβλ. **χρυσόρυτος**· — ἀλλὰ τὸ Μεδ. Ἀντίγραφον φέρει **χρυσόνομος**.

χρῡσογράμμᾰτος, ον, γεγραμμένος χρυσοῖς γράμμασι, Ψευδοχρυσόστ. τ. 11, σ. 910D.

χρῡσογρᾰφέω, κοσμῶ διὰ χρυσῶν κοσμημάτων, ὄροφον Ἰω. Χρυσ. παρὰ Φωτ. (ἐν Ἀμφιλ. σ. 812, ἔκδ. Wolf κτλ.)

χρῡσογρᾰφής, ές, χρυσοκέντητος, ἐμβάδες Καλλίξεν. παρ' Ἀθήν. 200D.

χρῡσογρᾰφία, ἡ, τὸ γράφειν διὰ χρυσῶν γραμμάτων, Ἀριστέας σ. 286·—**-γράφος**, ὁ, ὁ γράφων χρυσοῖς γράμμασι, Ἐκκλ.

χρῡσοδαίδαλτος, ον, κεκοσμημένος διὰ ποικίλων χρυσῶν κοσμημάτων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 972, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 219 (Νόθ.).

χρῡσοδακτύλιος, ον, ὁ φορῶν χρυσοῦν δακτύλιον, ἀνὴρ Ἐπιστ. Ἰακώβ. β', 2· «χρυσοκόλλητος σφραφίς· †χρυσοδακτύλιος» Ἡσύχ.

χρῡσοδάκτῠλος, ον, ὁ ἔχων δακτύλους χρυσοῦς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8719.

χρῡσόδετος, ον, καὶ η, ον, Ἀλκαῖ. 33· (δέω)·— δεδεμένος διὰ χρυσοῦ, ἐντεθειμένος εἰς χρυσόν, σφραγὶς Ἡρόδ. 3. 41· — ἐπίχρυσος, διὰ χρυσοῦ πλουσίως κεκοσμημένος, ἐλεφαντίναν λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν Ἀλκαῖ. ἔνθ' ἀνωτ.· χρ. κέρας, ἐπὶ λύρας, Σοφ. Ἀποσπ. 232· χρυσοδέτοις ἕρκεσι γυναικῶν, περὶ τοῦ χρυσοῦ ὅρμου, ὃν ἐδέξατο ἡ Ἐριφύλη ἐπὶ τῷ ὀλέθρῳ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 837· περόναι χρ. Εὐρ. Φοίν. 805· μεταφορ., χρ. σώματος ἀλκήν, μετὰ χρυσοῦ ὁπλισμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσῳ 383.

χρῡσοδίνης, ου, ὁ, (δινέω) ὁ χρυσῆν δίνην ἔχων, ὁ παρασύρων χρυσὸν ἐν ταῖς δίναις αὐτοῦ, χρυσορρόας, Ῥήτορες (Walz) τ. 1, σ. 476·— καὶ **χρυσεοδ-**, Κ. Μανασσ. Χρον. 6258.

χρῡσόδιφρος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν δίφρον, χρυσοῦν ἅρμα, δίφροις χρυσοδίφροις Κ. Μανασσ. Χρον. 5056.

χρῡσο-δόρᾰτος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν δόρυ, τῶν μὲν χρυσασπίδων καὶ χρυσοδοράτων τὰ μετὰ Θεοφάν. 252B.

χρῡσοεγκέφαλος, ον, ὁ ἔχων ἐγκέφαλον ἐκ χρυσοῦ, Μάζαρις ἐν ἀνεκδ. Boiss τ. 3, σ. 145.

χρῡσοέθειρ, ος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην, Ἀρχίλ. 108· ὑπάρχει κλητ. **χρυσοέθειρε** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1025, 3· καὶ θηλ. **-έθειρα** παρὰ τῷ Μαξίμῳ περὶ καταρχ. 95.

χρῡσοειδής, ές, ὅμοιος χρυσῷ, γῆ Πλάτ. Φαίδων 110C· χρῶμα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 2· μέλι Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 48· κόμη Πλούτ. 2. 771B. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σελ. 81, 5.

χρυσοείμων, ον, ὁ ἐνδεδυμένος χρυσοῦν ἔνδυμα, Εὐστ. 693. 49.

χρυσοελαία, ἡ, ἡ ζιζυφαία, κοινῶς «ζιζυφιά», Lexicon cod. Reg. 1843, Δουκάγγ.

χρῡσοέλικτος, ον, ὁ χρυσῷ εἱλιγμένος, νήματα χρυσοέλικτα Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 255.

χρῡσοεψητεῖον, τό, τόπος «ἔνθα χωνεύουσι καὶ ἕψουσι τὸν χρυσόν» Σουίδ.

χρῡσόζῠγος, ον, ὁ ἔχων ζυγὸν ἐκ χρυσοῦ, χρυσόζυγον ἅρμα καὶ ἵππους Ὕμν. Ὁμ. 31. 15. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 12.

χρῡσο-ζωγράφιστος, ον, ὁ ἔχων ἐνυφασμένας χρυσᾶς ζωγραφίας, χρυσοΰφαντος, ἱμάτιον Βυζ.

χρῡσόζωνος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν ζώνην, Ποιητὴς παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. N. 3. 64.

χρῡσόηλος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς ἥλους, Εὐστ. 95. 7, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον (Ἰλ. Α. 246).

χρυσόθετος, ον, διρόδινος χιτὼν καὶ χρυσόθετος, χιτὼν ἐξ ἁλουργίδος χρυσόθετος, Κ Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 440. 771, ἔκδ. Β.

χρῡσοθήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων χρυσόν, ζητῶν νὰ εὕρῃ χρυσόν, τοῖς χρυσοθήραις ἄρχουσιν Νικηφ. Χρον. 338A.

χρῡσόθριξ, -τρῐχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσᾶς τρίχας, χρυσῆν κόμην, Ὀρφ. Λιθ. 288.

χρῡσόθρονος, ον, ὁ ἔχων θρόνον ἐκ χρυσοῦ, καθήμενος ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου, ἐπίθετον τῆς Ἥρας, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἰλ. Α. 611, κ.ἀλλ.· τῆς Κυρήνης, Πινδ. Π. 4. 464·—ποιητ. λέξις (ἴδε Ἀριστοφ. Ὄρν. 950), ἐν χρήσει παρ' Ἰουλιανῷ 307D.

χρῡσοθώραξ, ᾱκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων θώρακα χρυσοῦν, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 993.

χρῡσόκαλις, ἡ, φυτόν τι, τὸ ἄλλως καλούμενον **παρθένιον**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 3. 155.

χρυσοκαλλώπιστος λυχνία, χρυσῷ κεκαλλωπισμένη, Θ. Στουδ. σ. 1773, ἔκδ. Mi.

χρῡσοκανθαρίς, ἰδος, ἡ, χρυσῆ κανθαρίς, Ἰω. Σικελ. ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 1432.

χρυσοκάνθἄρος, ὁ, χρυσοῦς κάνθαρος, κοινῶς «ζίνα», ἐν δὲ τῇ Κυζίκῳ «βύσδιζας», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 761, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **μηλολόνθη**.

χρῡσοκάρηνος [ᾰ], ον, Δωρικ. -ᾱνος, ὁ ἔχων κεφαλὴν χρυσῆν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 375.

χρῡσόκαρπος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν καρπόν· — ὡς οὐσιαστ., κισσός, Διοσκ. 2. 210· ἀνθ' οὗ ὁ Ἀπουλήϊος ἔχει chrysocanthus.

χρῡσοκατάδετος, ον, = **χρυσόδετος**, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Κ. 67.

χρῡσοκατάστικτος, ον, κατάστικτος ἐκ χρυσοῦ, χρυσῷ κεκοσμημένος, Βυζ.

χρῡσοκέρᾰμος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς κεράμους ἢ χρυσῆν στέγην, Βυζ.

χρῡσόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, καὶ -ρως, ων, γεν. ω· — ὁ ἔχων κέρατα χρυσᾶ, ἔλαφος Πινδ. Ο. 3. 52, Εὐριπ. Ἑλ. 382 (ἔνθα ὁ Elmsl. **χρυσοκέρατα**)· ὡς ἐπίθετον τοῦ Πανός, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 22· ἐπὶ τῆς νέας σελήνης, Ἀνθ. Π. 5. 16. **II.** ὁ ἔχων κεχρυσωμένα κέρατα, ὡς τὸ θῦμα τὸ μέλλον μετ' ὀλίγον νὰ σφαγῇ, Αἰσχίν. 77. 12, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 2. 149C.

χρῡσοκέφᾰλος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν κεφαλήν, ἐπίθ. ἰχθύος τινός, Φρύνιχ. Κωμικ. ἐν Τραγῳδοῖς ἢ «Ἀπελευθέροις» 2. **II.** ὁ φορῶν χρυσοῦν στέμμα, Βυζ.

χρῡσοκίθᾰρος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν κιθάραν, Σουΐδ. ἐν λέξει **χρυσάορον**· ὡσαύτως «**κίθαρις**», Ἡσύχ. ἐν λ. **χρυσάωρ**.

χρῡσοκίτρινος, η, ον, ὁ ἔχων χρῶμα μεταξὺ χρυσοῦ καὶ κιτρίνου, Πορφύρ. ἐν Τετραβίβλ. Πτολεμ. Περὶ τῆς τῶν Ἱματίων χροιᾶς.

χρῡσόκλᾱδος, ον, ὁ ἔχων πλατεῖαν παρυφὴν (clavus) ἐκ χρυσοῦ, ἱμάτιον Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 82.

χρυσοκλίβανοι, οἱ ἐν χρυσοῖς θώραξι (διότι **κλιβάνια** οἱ χρυσοθώρακες), Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 506 ἔκδ. Β.

χρῡσόκλυστος, ον, ὁ χρυσῷ κεκλυσμένος, ὁ ἔνδοθεν χρυσωθείς, ἢ καθόλου, κεχρυσωμένος, ἐπίχρυσος ἔσωθεν, Ἴστρ. 38· ἀναγινώσκεται δὲ ὑπὸ τοῦ Meineke ἐν Νικομάχου Ἀδήλ. 2 (τὸ παρ' Ἀθηναίῳ κείμενον ἔχει ὧδε: ὦ χρυσοκλαῦστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν) — οὕτω ξύλινον σκεῦος ἔσωθεν ἀληλιμμένον διὰ κηροῦ λέγεται, κηρῷ κεκλυσμένον Θεόκρ. 1. 27.

χρῡσοκόκκινον, τό, χρυσίζον κόκκινον, Β. Κωδιν. Περὶ τῶν Ὀφικιαλίων 53B.

χρῡσόκοκκος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς κόκκους ἢ σπόρους, ἐν Apul. Herbarium 127.

χρῡσόκολλα, ἡ, ὕλη μεταλλική, δι' ἧς ἐκόλλων τὸν χρυσόν, Ἀριστοτ. περὶ Θαυμ. 58, Θεόφρ. περὶ Λίθ. 26 καὶ 40, Διοσκ. 5. 84, Plin. N. H. 33. 26 κἑξ.· — κατὰ τὸν King, Antique Gems 15, μαλαχίτης ἢ ἀνθρακοῦχος χαλκός· ἢ κατ' ἄλλους, βόραξ τῆς σόδας, δι' οὗ ἔτι καὶ νῦν κολλᾶται ὁ χρυσός, ὅρα Λάνδερερ ἐν Schliemann's Mycenae, σ. 231. **II.** ἔδεσμά τι ἐκ λινοσπόρου καὶ μέλιτος, Ἀλκμὰν 61. — Καθ' Ἡσύχ.: «χρυσοκόλλα (παροξυτ.)· βρῶμά τι ἐκ λινοσπέρμου καὶ μέλιτος. καὶ χρῶμά τι χλωρόν».

χρῡσόκολλος, ον, κεκολλημένος μὲ χρυσόν, ἔχων χρυσὸν ἐπικεκολλημένον, χρυσοκόλλητος, κεκοσμημένος μὲ χρυσόν, ἔκπωμα Σοφ. Ἀποσπ. 68· κώπη Εὐρ. Ἀποσπ. 590· οὕτω **χρυσοκόλλητος** δίφρος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 2· ἐκ χρυσοκολλήτου γε καλπίδος Ἀντιφάνης ἐν «Θορικίοις» 1, ἐν Ἀδήλ. 15, Λουκιαν. πρὸς Ἀπαιδ. 29.

χρῡσοκομέω, ἔχω χρυσῆν κόμην, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 55.

χρῡσοκόμη, ἡ, φυτόν τι, Chrysocoma linosyris, Ἀριστοτ. περὶ Φυτ. 2. 7, 1, Διοσκ. 4. 55· πρβλ. **χρυσίτης**.

χρῡσοκόμης, ου, Δωρ. -κόμας, α, ὁ, ὁ χρυσῆν ἔχων κόμην, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἡσ. Θεογ. 947· τοῦ Ἀπόλλωνος, Τυρταῖος 2. 4, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 549· τοῦ Ἔρωτος, Ἀνακρ. 13, Εὐρ. Ἰκ. 975, Ἀριστοφ. Ὄρν. 219 — ὁ Χρυσοκόμης ἀπολ., ὁ Ἀπόλλων, Πινδ. Ο. 6. 71., 7. 58, Εὐρ. Τρῳ. 254. **II.** ὁ ἔχων χρυσᾶ κοσμήματα ἐπὶ τῆς κόμης, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 13.

χρῡσόκομος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην, Ἀνθ. Π. 6. 264· ἐπὶ τῶν πτερῶν τῶν πτηνῶν, χρ. πτερὰ Ἡρόδ. 2. 73.

χρῡσόκονις, ιος, καὶ εως, ἡ, χρυσῆ κόνις, Ἀνώνυμ. ἐν Ἀντιγράφῳ παρὰ τῷ Schneid.

χρῡσοκόρυμβος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς κορύμβους, κισσὸς Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 72.

χρῡσοκόσμητος, καὶ -κοσμος, ον, κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, Βυζ.

χρῡσοκρότᾰλος, ον, κροτῶν, ἠχῶν ἐκ χρυσοῦ, σπατάλη Ἀνθ. Π. 5. 271.

χρῡσό-κροτος, ον, ὁ κροτῶν, ἠχῶν ἐκ χρυσοῦ, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. 83.

χρῡσολάβης, ές, ὁ ἔχων λαβὴν χρυσῆν, χρυσολαβὲς καλὸν πάνυ ἐγχειρίδιον Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσιν» 13.

χρῡσολαμπής, ές, λάμπων ὡς χρυσός, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 840C, κλπ.

χρῡσολαμπίς, ίδος, ἡ, ἡ ἔχουσα λάμψιν χρυσῆν, Α. Β. 72. πρβλ. **πυγολαμπίς**.

χρυσολατρεία, ἡ, ἡ τοῦ χρυσοῦ λατρεία, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 299, 16, ἔκδ. Λ.

χρῡσολάτρης, ὁ, -λάτρις, ἡ, ὁ λατρεύων τὸν χρυσόν, τὰ χρήματα, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notices et Extraits τ. 8, σ. 177, Ἰσιδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1, 152.

χρῡσολάχᾰνον, τό, εἶδος λαχάνου Διοσκ. 2. 145· ἄλλως **ἀτράφαξυς**.

χρῡσόλευκος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα μεταξὺ χρυσοῦ καὶ λευκοῦ, Κωδιν. π. Ὀφικ. σ. 52.

χρῡσόλῐθος, ὁ, ἴσως καὶ ἡ, λαμπρός τις κιτρινωπὸς πολύτιμος λίθος (ἴσως τὸ νῦν καλούμενον τοπάζιον), Διόδ. 2. 52, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 20, ΛΘ', 11)· πρβλ. Πλίν. 37. 42.

χρυσολίθωμα, τό, κεχρυσωμένον ψηφοθέτημα, Λυδ. κ. Ροδ. στ. 2723, ἔκδ Μαυρ.

χρῑσόλῑνον, τό, χρυσῆ κλωστή, χρυσοῦν σύρμα, Παῦλ. Αἰγ. 6. 92.

χρῡσόλοβος, ον, κεκοσμημένος διὰ χρυσῶν ἐνωτίων, **οὔατα**, κατὰ Πόρσ. ἐν Ἐπιγρ. παρ' Ἀθην. 343F, ἀντὶ **χρυσοβόλοις**.

χρῡσολογέω, ὁμιλῶ περὶ χρυσοῦ, Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 6. **II.** συλλέγω χρυσόν, νεκύων χρ. κόνιν, δηλ. συλῶ τοὺς τάφους, Γρηγ. Ναζ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 230.

χρῡσολόγος, ον, ὁ λέγων λόγους χρυσοῦς, ὡς τὸ **χρυσόστομος**, «τὸν χρυσολόγον καὶ χρυσόστομον» Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 894B. χρυσορρήμων, Εὐστ. 137, 8. **II.** ὁ συλλέγων χρυσόν, Γλωσσ.

χρῡσόλογχος, ον, ὁ ἔχων λόγχην χρυσῆν, Παλλὰς Εὐρ. Ἴων 9, Ἀριστοφ Θεσμ.. 318· — οἱ χρυσόλογχοι, τὸ χρυσοῦν τάγμα, στρατιωτικὸν σῶμα, Γεώργ. Κεδρ. 727. 11.

χρῡσόλοπος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶς λεπίδας, Ἡσύχ.

χρῡσόλοφος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν λόφον· τὸ θηλ. **χρυσολόφα** ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 344, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

χρῡσολύρης [ῠ], ου, Δωρ. -λύρας, α, ὁ, ὁ ἔχων λύραν χρυσῆν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 315· ἐπὶ τοῦ Ὀρφέως, Ἀνθ. Π. 7. 617, κλπ.

χρῡσόμαλλος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν μαλλόν, χρυσοῦν ἔριον, κῴας Φερεκύδ. 60· κριὸς Εὐρ. Ὀρ. 998· ποίμνια διάφ. γραφ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 725· — μεταφορ., πρόβατον χρ., ἐπὶ ἀνθρώπου πλουσίου ἀλλὰ μωροῦ καὶ ἠλιθίου, Διογέν. παρὰ Διογένει Λαερτίῳ 6. 47.

χρῡσομᾰνής, ές, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸν χρυσόν, Ἀνθ. Π. 5. 302, Ἐκκλ. — τὸ ῥῆμα -μανέω, Σουΐδ. — τὸ οὐσιαστ. -μανία, ἡ, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 301.

χρῡσομηλολόνθιον, τό, ὑποκορ. ὥσπερ ἐξ οὐσιαστικοῦ **χρυσομηλολόνθη**, μικρὸς χρυσοκάνθαρος, ὡς ὅρος ἐκφράζων στοργήν, Ἀριστοφ. Σφ. 1341.

χρῡσόμηλον, τό, μῆλον χρυσοῦν, εἶδος κυδωνίου, Plin. N. H. 15. 11.

χρῡσομήτρις, ιδος, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 6, μετὰ διαφ. γραφ. **ῥυσομ-**· ὁ Sundevall νομίζει ὅτι εἶναι τὸ πτηνὸν Fringilla carduelis.

χρῡσομῐγής, ές, ἀναμεμιγμένος (καὶ ἐπὶ τῆς κόμης, συμπεπλεγμένος) μὲ χρυσόν, κόμην χρυσομιγῆ Γρηγ. Νύσσ τ. 2, σ. 551C.

χρῡσομίμητος [ῑ], ον, ὅμοιος πρὸς χρυσόν, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, Βυζ.

χρῡσομίτρης, ου, Δωρ. -μίτρας, α, ὁ, ὁ φορῶν χρυσῆν μίτραν, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ο. Τ. 209· ἰδιότυπον θηλ. -μίτρη, ἐπὶ τῆς Φιλίδης, Ὀππ. Κυνηγ. 2. 2. **2)** ὁ διὰ χρυσοῦ δεδεμένος, χρυσόδετος, πίνακες Ἱππόλοχος παρ' Ἀθην. 130B.

χρῡσόμορφος, ον, ὁ χρυσοῦς τὴν μορφήν, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς καταβάντος ἐν εἴδει βροχῆς πρὸς τὴν Δανάην, Ψευδοσοφοκλῆς παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 716· χρ. εἶδος, τὸ ἤλεκτρον, Παῦλ. Σιλ. 73. 123.

χρυσ-ὀμφᾰλος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν ὀμφαλόν, Πολυδ. ϛ', 98.

χρῡσόνημα, τό, χρυσοῦν νῆμα, χρυσοῦν σύρμα, Παῦλ. Αἰγ. 6, 92.

χρῡσόνημος, ον, ἐνυφασμένος διὰ χρυσῶν νημάτων, Ἰω. Δαμασκ. 2. 883C.

χρῡσόνομος, ον, ὁ τρεφόμενος μὲ χρυσόν, λίαν πλούσιος, πλουσιώτατος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **χρυσόγονος**. **II.** **χρυσονόμος**, ὁ, ὁ νέμων χρυσόν, ταμίας, Ἐπιγρ. Πάτμου, Ἐφ. Ἀρχ. 6' περ. 228-9.

χρῡσόνοος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν νοῦν, τὸ σκεῦος τὸ χρυσόνουν Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 854B.

χρῡσόνωτος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν νῶτον ἢ χρυσῆν ἐπιφάνειαν, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν, κεκοσμημένην διὰ χρυσῶν ἥλων, Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 846.

χρῡσόξῐφος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος, παρὰ τοῖς Γραμμ., πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **χρυσάορος**.

χρῡσόξῠλον, τό, ξύλον το ἄλλως καλούμενον **θάψος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1402, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2, 88.

χρῡσοπᾰγής ές, ᾠκοδομημένος ἐκ χρυσοῦ, χρυσόκτιστος, χρυσοπαγῆ δώματα θεῶν Ἐπιγρ.ἔμμετρ."Ἄργους L. et F· 142.

χρῡσοπάρῠφος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν παρυφήν, χρυσοπαρύφοις ἁλουργίσι Πλουτ. Δημ. 41.

χρῡσόπαστος, ον, χρυσῷ πεπασμένος, κεκοσμημένος μὲ χρυσόν, κεχρυσωμένος, ἐπίχρυσος, χρ. τιήρης, τιάρα ἐξ ὑφάσματος χρυσοϋφάντου, Ἡρόδ. 8. 120· τὰ χρ. ἔεθλα (ὡς ὁ Anrat ἀντὶ ἔσθλα) Αἰσχύλ. Ἀγ. 760· χρ. κόσμος Δημ. 1217. 20· ταῖς ξυστίσιν ταῖς χρ. Εὐδουλ. ἐν Ἀδήλ. 19· ἐσθῆς Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 8 μετὰ τοῦ **χρυσήλατος**, οὐδὲν οὐδὲ τούτων ἐστίν, ὃ μὴ χρυσήλατόν ἐστιν ἢ χρυσόπαστον Ἀδριανοῦ Μελέται ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1. σ. 532.

χρῡσόπατρος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἐκ χρυσοῦ πατρός, ἐπίθ. τοῦ Περσέως (πρβλ. **χρυσόγονος**), Λυκόφρ. 838. Ὡσαύτως **-πάτωρ**, ὁ, Νόνν. Διονυσ. 47. 471.

χρῡσό-παχυς, υ, ὁ χρυσοῦς πήχεις τῆς χειρὸς ἔχων, χρυσόπαχυς ἀώς Βακχυλ. 5. 40 ἔκδ. Blass.

χρῡσοπέδῑλος, ον, ὁ φορῶν χρυσᾶ πέδιλα, ἐπίθ. τῆς Ἥρας, Ὀδ. Λ. 604, Ἡσ Θεογ. 454· τῆς Ἠοῦς, Σαπφὼ 21 (12)· οὗ ὡς ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ φοροῦσι πέδιλα ἀμβρόσια, χρύσεια Ἰλ. Ω. 340, Ὀδ. Α. 96.

χρῡσόπεπλος, ον, ὁ ἔχων πέπλον, ἐσθῆτα ἐκ χρυσοῦ, χρυσόπεπλε κούρα Ἀνακρ. 76 (80)· χρυσοπέπλου Μναμοσύνας Πινδ. Ι. 6 (5) τέλ.

χρῡσοπετάλινος, ον, κεκοσμημένος διὰ χρυσῶν πετάλων Βυζ.

χρῡσοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων περικεφαλαίαν χρυσῆν, ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Αἰσχύλ. Θήβ. 106· γῆν, ἣ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν σπαρτῶν ἀνῆκεν ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν, Εὐρ. Φοίν. 939.

χρῡσοπλία, ἡ, χρυσοῦς ὁπλισμός, ὡς τὸ πανοπλία, Εὐστ. Πονημάτ. 44. 95.—ἐκ τοῦ **χρύσ-οπλος**, ον, Τζέτζ. Ἱστ.10. 435.

χρῡσοπλόκᾰμος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦς πλοκάμους,"Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 205.

χρῡσοπλύσιον, τό, τόπος ἐν ᾧ ὁ χρυσὸς ἀποπλύνεται καὶ χωρίζεται ἀπὸ τῆς ποταμίας ἄμμου, Στράβ. 146· πλημμε ὡς φέρεται **χρυσιοπλ-**, αὐτόθι 216.

χρυσοπόδης, ου, ὁ, ὁ ἔχων χρυσοῦν πόδα, ὄνομα ἵππου, ὁ Μανουὴλ ταχύτατον ἔχων τὸν ἵππον, ὃν καὶ χρυσοπόδην ἐκάλεσε Γεωργ. Ἀκροπολίτου Χρον. σ. 68D.

χρῡσοποιΐα, ἡ, ἡ κατασκευὴ τοῦ χρυσοῦ, ἀλχημία, Βυζ.— ὡσαύτως ἡ **χρυσοποιική**, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 6, σ. 733, 41.

χρῡσοποίκιλος, ον, Καλλίξε ος παρ' Ἀθην. 198D·— καὶ **-ποίκιλτος**, ον, Διόδ. 18. 26, Κλήμ. Ἀλεξ. 216 = **χρυσοδαίδαλτος**.

χρυσοποιός, ὁ, ὁ κατεργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπίσκοπ. 12.

χρῡσόποκος, ον, ὁ ἔχων πόκον χρυσοῦν, χρυσόμαλλος, Νόνν. Διονυσ. 10. 102.

χρῡσόπολις,εως, ἡ, χρυσῆ πόλις, ἡ Ἱεράπολις, Συλλ.Ἐπιγρ. 3909. **II.** βοτάνη πορφυράνθεμος, Ἀρισταίν. 1. 10.

χρῡσόπορος, ον, ὁ ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένος, μίτοι χρ., κλωσταὶ ἐκ χρυσοῦ, Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. 388, ὕποπτ.

χρῡσόπους, ὁ, ἡ, οὐδ. -πουν, ὁ ἔχων χρυσοῦς πόδας, φορεῖον Πολύβ. 31. 3, 18· ἐπὶ κλίνης χρυσόποδος κατακείμενος Ἡρακλείδης ὁ Κυμαῖος παρ' Ἀθην. 145C.

χρῡσόπρᾰσος, ὁ, πολύτιμός τις λίθος ἔχων χρῶμα πράσινον χρυσίζον, Ἀποκάλυψ. κα', 20· πρβλ. Πλίν. 37. 34, καὶ ἴδε **χρυσοβήρυλλος**.

χρῡσοπρεπώδης, ες, ὁ ἐμπρέπων ἢ φαινόμενος ὡς χρυσός, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 389.

χρῡσόπρυμνος, ον, ὁ ἔχων κεχρυσωμένην πρύμναν, Πλουτ. Ἀντών 26, Ἀππ. Προοίμ. 10.

χρῡσόπρωρος, ον, ὁ ἔχων κεχρυσωμένην πρῷραν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστράτου (282).

χρῡσόπτερος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶς πτέρυγας, ἐπίθετον τῆς Ἴριδος, Ἰλ. Θ. 398, Λ. 185, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 315·— ὡσαύτως **χρῡσοπτέρῠγος**, ον, =τῷ προηγ., Ἱμέρ. 19. 3·—καὶ **-πτέρυξ**, ταῶς Μανασσ. Χρον. 260.

χρυσοπτερυγοφόρος Ἔρως, ἔχων χρυσᾶς πτέρυγας, Ἀκρ. ἐπ. στ. 234, ἔκδ. Μηλιαράκη.

χρῡσοπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν χρυσόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 884.

χρῡσορᾰνίς, ίδος, ἡ, «ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν» Ἡσύχ.

χρῡσοράπις, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **χρυσόρραπις**, Πινδ. Π. 4 316.

χρῡσόρειθρος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶ ῥεῖθρα, Μανασσ. Χρον. 3824.

χρῡσορόης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **χρυσορρόης**, Τμῶλος Εὐρ. Βάκχ. 15 4(ἕτεροι **χρυσόροος**)· — ἐπὶ τοῦ Διὸς καταβάντος ἐν εἴδει χρυσῆς βροχῆς, Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 345Δ.

χρῡσ-όροφος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν ὀροφήν, Φιλόξ. 14, Λουκ. Κυνικὸς 9· ὡσαύτως **-ώροφος**, Πλούτ. 2. 329D·— πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 706.

χρῡσόρραβδος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν ῥάβδον, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 154 (δι' ἑνὸς ρ).

χρῡσορρᾰγής, ές, (ῥήγνυμι) χρυσορραγὲς ἔρνος, «ἀπερρηγμένον ἢ ἀπεσπασμένον ἀπὸ δένδρου» Ποιητ. παρ' Ἡσυχ.

χρυσορράντιστος χιτών, χρυσόστικτος, Στεφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 204.

χρυσόρρειθρος Πακτωλός, χρυσορρόας, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 253, 19, ἔκδ. Λ.

χρῡσόρρᾰπις, ιδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσοῦν ῥαβδίον, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὀδ. Ε. 87, Κ. 277, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 539· πρβλ. **χρυσόραπις**.

χρῡσορρήμων, ον, γεν. ονος, ὁ χρυσοῦς ῥήτωρ, ὁ χρυσοῦς λόγους λέγων, ἐπίθ. Ἰω. τοῦ Χρυσοστόμου παρ' Ἰω. τῷ Δαμασ. II. 252C.

χρῡσορρόης, ου, Δωρ. **-ρόας**, ὁ, χρυσόρρειθρος) Νεῖλος Ἀθήν. 203C· πρβλ. **χρυσορόης**.

χρῡσ-όρρυτος, ον, ὁ χρυσᾶ ῥεύματα ἔχων, Αἰσχύλ. Πρ 805· πρβλ. **χρυσόρυτος**.

χρῡσόρυγχος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν ῥύγχος, Βασιλ. Γραμμ. σ. 46.

χρῡσ-ορύκτης, ου, ὁ, ὁ ὀρύττων, ἐξάγων ἐκ τῆς γῆς χρυσόν, Γλωσσ.

χρῡσόρῠτος, ον, = **χρυσόρρυτος**, γοναὶ χρυσ., ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Δανάης, Σοφ. Ἀντιγ. 950· πρβλ. **χρυσόγονος**.

χρυσός, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶ. «μάλαμμα», «χρυσάτι», Λατ. aurum· παρ' Ὁμ., **τιμήεις**, **πολύτιμος** (ἴδε τὰς λέξ.), καὶ περὶ τῆς ἀξίας ἑνὸς ταλάντου χρυσοῦ κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ἴδε ἐν λ. **τάλαντον**· ἦν δὲ ἐν χρήσει ἡ λέξις ἐν σχέσει πρὸς τοὺς θεούς, πρὸς τὰ ὅπλα αὐτῶν καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀνῆκει εἰς αὐτούς, ἴδε **χρύσεος**, **χρυσάορος**, **χρυσηλάκατος**, **χρυσήνιος**, **χρυσόθρονος**, **χρυσοπέδιλος**, **χρυσόπτερος**, **χρυσόρραπις**· συνάπτεται δὲ καὶ μετ' ἄλλων λέξεων, οἷαι **χαλκός**, **σίδηρος**, Ἰλ. Ζ 48· ἐσθῆς Ὀδ. Ε. 36 χρυσὸν κέρασιν περιχεύας (ἐπὶ θύματος) Κ. 294, Γ. 384, πρ λ. 436 ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ Ζ 232·— οὕτω, χρ. δημασίφρων Πινδ. Ο. 13. 111, κλπ.·— χρυσὸς κοῖλος, ὡς τὸ **ἄργυρος κοῖλος**, χρυσὸς κατειργασμένος εἰς σκεύη, σκεύη ἐκ χρυσοῦ, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 20· ὡσαύτως, ἄργυρος καὶ χρυσός, ὡς τὸ Λατ. argentum et aurum, σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, Hend. Hor. S t. 1. 4, 28·— χρ. ἄπυρος, ἀχώνευτος, Ἡρόδοτ. 3. 97· ἐναντίον τοῦ χρ ἄπεφθος (χρυσὸς κεχωνευμένος, δεδοκιμασμένος, καθαρός, «λαγάρα»), ὁ αὐτ. 1. 50· χρ. ἑψόμενος Πινδ. Ν. 4. 133· λευκὸς χρυσός, δηλ. χρυσὸς κεκραμένος μετ' ἀργύρου, Ἡρόδοτ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Schweig., καὶ πρβλ. **ἤλεκτρον**· καθαίρειν χρυσὸν Πλάτ. Πολ. 303· βασανίζειν ἐν πυρὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 413E.

2) χρυσός, εἰς δήλωσιν παντὸς πράγματος κατεσκευασμένου ἐκ χρυσοῦ, χρυσὸν αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ, «χρυσῆν πανοπλίαν ἐνεδύσατο» (Σχόλ.), δηλ. ὁ Ζεύς, Ἰλ. Θ. 43· ὁ Ποσειδῶν, 13. 25. **3)** συχν. ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς εἰς δήλωσιν πράγματος ἀγαπητοῦ ἢ πολυτίμου, ταῦτα μὲν . . κρείσσονα χρυσοῦ .. φωνεῖς Αἰσχύλ. Χο. 372· ὁ χρ. ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν Σοφ. Ἀποσπ. 501· ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ .. κακὰ δόξει ποτ' εἶναι Εὐρ. Τρῳ. 432· πρβλ. Πινδ. Ο. 1. 2., 3. 76, Πλουτ. Σερτ. 5, καὶ ἴδε **χρύσεος** III. **χρυσότερος**: — μεταφ. ὡσαύτως, χρυσὸς ἐπῶν, χρυσᾶ ἔπη, χρυσοῖ λόγοι, Ἀριστοφ. Πλ. 268· χρυσῷ πάττειν τινά ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 912, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Ῥητορ. 4· ὕειν χρυσόν τινι Πινδ. Ο. 7. 91. (ὁ Κούρτ., ἀρ. 202, παραβάλλει πρὸς τὴν λέξιν ταύτην τὰ Σανσκρ. hir-aṇam, hir-anyan· Ζενδ. zar-anu, zar-anya· Γοτθικ. gulth (ὅθεν τὰ Ἀγγλ. gild, gold) Σλαυικ. zlat-o· ἀλλ' ἴσως ἡ λέξις αὕτη εἶναι Σημιτική, πρβλ. Ἑβρ. chârûts, Pott. Et. Forsch. 1. σ. 141).— [ῡ ἐν τῷ **χρυσός** καὶ ἐν πᾶσι τοῖς παραγώγοις, εἰ καὶ οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ κατά τινα ἄδειαν συνέστελλον αὐτὸ ἐν τῷ ἐπιθ. **χρύσεος**, ὃ ἴδε· ἅπαξ δὲ φέρεται καὶ **χρῠσός**, ἐν Πινδ. Ν. 7. 115].

χρῡσο-σάλπιγξ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσῆν σάλπιγγα, Μανασσ Χρον. 3813.

χρῡσοσάνδᾰλος, ον, ὁ ἔχων χρυσᾶ σανδάλια, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 113C.

χρῡσοσάπφειρος, ἡ, ὁ χρυσοῦς σάπφειρος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 145.

χρῡσοσήμαντος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν σφραγῖδα («χρυσόβουλλος»), Ἐφραὶμ Καισάρ. 8537.

χρῡσόσημος, ον, ὁ ἔχων λωρίδα ἢ παρυφὴν χρυσῆν, χιτῶνα πορφυροῦν χρυσόσημον Διονύσ. Ἁλ. 3. 61.

χρῡσοσκεύαστος, ον, εἰργασμένος ἐκ χρυσοῦ, αἱ χρυσοσκεύαστοι στολαὶ τῶν πάλαι βασιλέων Μανασσ. Χρον. 5072.

χρῡσοσπάτᾰλος, ον, ὁ δαψιλῶς κεκοσμημένος διὰ χρυσοῦ, ὡς

κόρην χρυσοσπάταλον ὡς μαργαροφοροῦσαν Κ. Μανασσ. Χρον. 5626.

χρῡσόσπερμον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **ἀειζώου**, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθων) 4. 89· ἀλλὰ = **χρυσόγονον**, παρὰ τῷ αὐτῷ 4. 56.

χρῡσόσπορος, (ἢ **χρυσοσπόρος**), ον, ὁ σπείρων χρυσό , Νόνν. Διονυσ. 10. 145.

χρῡσόστεγος, ον, ὁ ἔχων χρυσῆν στέγην, Ἱμέρ. 18. 3.

χρῡσοστέπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Μανέθ. 4. 39.

χρῡσοστέφανος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν στέφανον, Ὕμν. Ὁμ. 5. 1, Ἡσ. Θεογ. 17, 136· κόρα Εὐρ. Ἴων 1085· ἀπὸ τοῦ Ἡσ. καὶ ἑξῆς, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἥβης, Böckh Expl. Pind. O. 6. 57· τῆς Ἀφροδίτης, Σαπφὼ 10· χρ. ἄεθλα, ἀγῶνες, ἐν οἷς ὡς βραβεῖον προὔκειτο στέφανος χρυσοῦς, Πινδ. Ο. 8. 1.

χρῡσοστήμων, ον, ὑφασμένος μὲ χρυσόν, χρυσοΰφαντος, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. 3. 64.

χρῡσοστῐγής, ές, = **χρυσόστικτος**, Ἐπιφάν. τόμ. 2, σελ. 227C.

χρῡσοστίκτης, ου, ὁ, ὁ στίζων ἢ ποικίλλων διὰ χρυσοῦ, Μετὰ Θεοφάν. 450, 18

χρῡσόστικτος, ον, ὁ ἐστιγμένος, στιχθεὶς διὰ χρυσοῦ, ἔχων χρυσᾶ στίγματα, Κλήμ Ἀλεξ. 188.

χρῡσοστολέω, φορῶ στολὴν ἤτοι ἐσθῆτα χρυσῆν, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. 73· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 273.

χρῡσόστομος, ον, ὁ ἔχων στόμα χρυσοῦν, δηλ. λέγων λόγους χρυσοῦς, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις Ἕλλησιν ὡς ἐπίθ. ἀγαπητῶν ῥητόρων, οἷον Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Δίωνος τοῦ Χρυσοστ. —Ἐπίθετ. **χρυσοστομικός, ή, όν**, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Ἐπιστ. 6, κλπ.

χρῡσόστροφος, ον, ἐπὶ χορδῆς τόξου πεποιημένης ἐκ συνεστραμμένου χρυσοῦ σύρματος ἢ πεπλεγμένης μὲ χρυσόν, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 203.

χρῡσόστρωτος, ον, ὁ χρυσοῖς ὑφάσμασι ἐστρωμένος, χρυσοστρ. κλίνης Ἰω. Χρυσ. σ. 113, 21 Comb. fis.

χρῡσοσύλης [ῡ], ου, ὁ, ὁ συλῶν τὸν χρυσόν, κλέπτης, λῃστής, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 121B.

χρῡσοσφύρητος, ον, ὁ ἐκ χρυσοῦ σφυρηλατηθεὶς ἢ κατασκευασθείς, Βυζ.

χρῡσόσωρος, ον, πλήρης σωρῶν χρυσοῦ, μύρμηκες χρυσωρύχοι .. τοὺς φωλεοὺς τοὺς ἑαυτῶν ἔχουσι χρυσοσώρους Τζέτζ. Ἱστ. 12. 332.

χρῡσοτέκτων, ονος, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος, Λουκ. Λεξιφάν. 9, Ἀνθ. Π. 6. 92.

χρῡσοτέλεια, ἡ, φόρος τελούμενος εἰς χρυσόν, Ἰω Μαλαλ. σ. 394, 8, Βυζ.

χρῡσότερος, α, ον, συγκριτικὸν σχηματισθὲν ἐκ τοῦ χρυσὸς (Γ), ἔτι μᾶλλον χρυσοῦς, χρυσῶ χρυσοτέρα Σαπφὼ 122 (96)· αὐτῆς χρυσοτέρη Κυπρίδος Ἀνθ. Π. παράρτ. 210.

χρῡσότευκτος, ον, εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ 660, Ἀποσπ. 184, Εὐρ. Φοίν. 220, Εὔβουλ. ἐν «Γλαύκῳ» 2· κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ **χρυσεότευκτος** ἐν Εὐρ Μηδ. 984.

χρῡσοτευχής, ές, ὁ ἔχων χρυσᾶ τεύχη, χρυσῆν πανοπλίαν, Εὐρ. Ῥῆσ. 340.

χρῡσοτέχνης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὡς τέχνην τὴν κατεργασίαν τοῦ χρυσοῦ, χρυσοχόος, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 246C.

χρῡσοτόκος, ον, ἐπὶ ὄρνιθος, ἡ τίκτουσα χρυσᾶ ᾠά, Αἰσώπου Μῦθοι 136, ἔκδ. Κοραῆ.

χρῡσότοξος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν τόξον, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Ο. 14. 15.

χρῡσοτόρευτος, ον, πεποικιλμένος διὰ χρυσοῦ, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΕ', 18)· «χρυσοτόρευτα· χρυσόγλυφα» Ἡσύχ , πρβλ. Σουίδ. καὶ Κύριλλ. ἐν λέξει.

χρῡσοτριαίνης, ους, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἀρίων 3. 2 Bgk.

χρῡσοτρίαινος, ον, ὁ ἔχων τρίαιναν χρυσῆν, ὁ Ποσειδῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 559.

χρῡσοτρίκλῑνος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν ἢ κεχρυσωμένον τρικλίνιον, triclinium, Λέων Διάκ. 5, 9, σ. 55B, Ἀνθ. Π. 1. 106 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, κλπ.

χρῡσότῡπος, ον, εἰργασμένος ἐκ χρυσοῦ, κρᾶνος Εὐρ. Ἠλ. 470· φιάλη Κριτίας 1. 7.

χρῡσ-ούατος, ον, ὁ ἔχων ὦτα ἢ λαβὰς ἐκ χρυσοῦ, Ὁμήρου Ἀποσπ. 68.

χρῡσουργεῖον, τό, μεταλλεῖον χρυσοῦ, Στράβ. 205.

χρῡσουργέω, εἶμαι **χρυσουργός**, Πολυβ. Ζ', 97.

χρῡσουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος, Κριτίας 65, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 9).

χρῡσοῦς, ῆ, οῦν, κατ' Ἀττ. συναίρ. ἀντὶ **χρύσεος**, ὃ ἴδε.

χρῡσοΰφαντος, ον, ἐνυφασμένος μὲ χρυσόν, Δαμασκ. III, 649C, Κ. Πορφυρογ. Ἔκθ Βασ. Τάξ. 24, 6.

χρῡσοϋφής, ές, = τῷ προηγ., Καλλίξ παρ' Ἀθην. 196F, Διόδ. 5. 46· τὰ χρυσοϋφῆ Χάρης παρ' Ἀθην. 538D.

χρῡσοφάεννος [ᾰ], ον, = τῷ ἑπομ., χρυσοφαέννων πτερύγων Ἀνακρ. 24. (23).

χρῡσοφαής, ές, ὁ λάμπων ὡς χρυσός, ἥλιος Εὐρ. Ἑκ. 636· ἔρως ὁ αὐτ. ἐν Ἱππολύτῳ 1276· στέφανος Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 352.

χρῡσοφάλᾰρος, ον, ὁ ἔχων φάλαρα χρυσῷ κεκοσμημένα, Εὐρ. Ἱππόλ. 520, Πολύβ. 31. 3. 6.

χρῡσοφᾰνής, ές, ὁ ἔχων τὴν λάμψιν χρυσοῦ, φαινόμενος ὡς χρυσός, Διοσκ. 5. 117. — Οὐσιαστικὸν **χρυσοφάνεια**, ἡ, Εὐστ. 991. 22.

χρῡσοφάσγᾰνος, ον, ὁ ἔχων χρυσοῦν φάσγανον, χρυσοῦν ξίφος, Σχόλ. Ἰλ. Ε. 509 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **χρυσάορος**.

χρῡσοφεγγής, ές, ὁ ὡς χρυσὸς λάμπων, χρυσαυγής, σέλας Αἰσχύλ. Ἀγ. 288.

χρυσόφθογγος, ον, χρυσοῦς φθόγγους ἐκπέμπων, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 86, 29, ἔκδ. Λ.

χρῡσόφῐλος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν χρυσόν, Ἀνθ. Π. 8. 185.

χρῡσοφορέω, φορῶ χρυσᾶ κοσμήματα ἢ χρυσῆν στολήν, Ἡρόδ. 1 82, Εὐφορίων 34, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 1123· ἰχθῦς χρυσοφορέων, ἔχων χρυσιζούσας λεπίδας, Λουκ. π. τῆς Συρίης Θεοῦ 45. **II**. πληρώνω φόρον εἰς χρυσόν, Διόδ. 4. 83.

χρῑσοφορητός, ή, όν, ὁ φορούμενος διὰ χρυσοῦ, χρήματα χρυσοφορητὰ (χρυσοφυρητὰ Gronov.) Μανέθων 5. 309.

χρῡσοφορία, ἡ, τὸ φορεῖν χρυσᾶ κοσμήματα ἢ χρυσῆν στολήν, Στράβ. 828.

χρῡσοφόρος, ον, ὁ φορῶν χρυσᾶ κοσμήματα ἢ χρυσῆν στολήν, Μῆδοι Σιμωνίδ. 93 (149) παρθένων τῶν χρυσοφόρων Λυκοφρονίδης παρ' Ἀθην. 564A, πρβλ. Ἡρόδ. 4 104, Πόρσ εἰς Εὐρ. Ἑκ. 150·— ὡς προσωνυμία τιμητικὴ ἢ σημεῖον ἀξιώματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2929. **2)** ὁ μεταφέρων χρυσόν, ἡμίονος Ἀππ. Μιθριδ. 82. **3)** ὁ παράγων χρυσόν, γῆ, «Τεῦκρος ὁ Κυζικηνὸς ὁ γράψας περὶ χρυσοφόρου γῆς» Σουίδ. **II**. τὸ χρυσοφόρον, = **ἤλεκτρον** I, Διοσκ. 1. 113.

χρύσ-οφρύς, υος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθὺς οὕτω κληθεὶς διὰ τὸν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρυσοῦν μηνίσκον, Sparus aurata, Ἐπίχαρ. 40 Ahr.· ὀκτὼ λάβρακας, χρυσόφρυς δὲ δώδεκα Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 14· ἱεροὺς Ἀφροδίτης χρυσόφρυς Κυθηρίας Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσιν» 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 3 κέξ.· — νῦν ὀνομάζεται «τσιπποῦρα», ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 106.

χρῡσοφῠλᾰκέω, φυλάττω χρυσόν, Κλήμ. Ἀλεξ. 268. ἴδε Κόντου Γλωσσ Παρατηρ. σ 297.

χρῡσοφύλαξ [ῠ], ᾰκος, ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων χρυσόν, θύλακος Πλουτ. Ἀριστείδ. 24. **II**. ὡς οὐσιαστ., φύλαξ τοῦ χρυσοῦ, ἐπίθ. τῶν γρυπῶν παρ' Ἡροδ. 4. 13, 27· θησαυροφύλαξ, ταμίας, θεοῦ Εὐρ. Ἴων 54. **2)** χρηματοφυλάκιον, βαλλάντιον, Πλουτ. Ἀριστείδ. 24.

χρυσοφωτοειδής, ές, ὅμοιος χρυσῷ φωτί, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. Phys. etc. II, σ. 226.

χρῡσοχαίτης, ποιητ. **-χαίτᾱ**, ὁ, ὁ ἔχων χρυσῆν χαίτην δηλ. κόμην, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 2. 29· τοῦ Ἔρωτος, Ἀνακρεόντ. 44. 12·— θηλ. **-χαιτις**, **ιδος**, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. ἐν Notices et Extraits τ. 6, σ. 542.

χρῡσοχάλῑνος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων χαλινὸν χρυσοποίκιλτον, ἐπὶ τῶν ἵππων τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 9. 20, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 3, 3, κλπ.· πάταγος ψαλίων χρυσοχάλινος Ἀριστοφ. Εἰρ 155, ὡσαύτως **χρυσοχαλίνωτος, ον**, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σελ. 115· 15.

χρῡσόχειρ, **-χειρος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χρυσὸν ἐπὶ τῶν χειρῶν, φορῶν χρυσοῦς δακτυλίους, καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται Λουκ. Τίμων 20.

χρῡσόχελυς, υ, ὁ ἔχων χρυσῆν λύραν, χρυσόχελυ Παιὰν Συλλ. Ἐπιγρ. 5039.

χρυσοχέρης, ὁ, ἐπώνυμον Ἰωάννου τινός, Φωτ. ἐπιστ. ξ', ἔκδ. Ἰω Βαλ. σ. 360. Ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὀνομάζεται Ἑλληνικώτερον δῆθεν παρὰ Γενεσίῳ (σ. 121, 15, ἔκδ. Βόν.) **Χρυσόχειρ**. Ἀλλὰ κατὰ τί διαφέρει τὸ **Χρυσοχέρης** τοῦ ἀρχαίου **Οἰδιπόδης**; κατ' οὐδέν. Ὅτι δὲ καὶ τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει τὸ **χρυσοχέρης**, γνωστόν, Συναγωγὴ λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χρῡσοχίτων [ῐ], **ωνος**, ὁ χρυσοῦν περιβεβλημένος χιτῶνα, Θήβη Πινδ. Ἀποσπ. 207· ἔχων φλοιὸν χρυσοῦν ἢ χρυσίζοντα, ἐλάη Ἀνθ. Π. 6. 102.

χρῡσοχοεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐργαστήριον τοῦ **χρυσοχόου**, Μαρτυρ. παρὰ Δημ. 521. 27, Πολύβ. 26. 10, 3.

χρῡσοχοέω, ἐπαγγέλλομαι τὸν χρυσοχόον, ἐργάζομαι τὸν χρυσόν, Ἀριστοφ. Πλ. 164, Ξεν. Οἰκ. 18, 9. **II**. χωνεύω μεταλλοῦχον γῆν ὅπως λάβω ἐξ αὐτῆς χρυσόν· ἐντεῦθεν τὸ χρυσοχοεῖν, ἐλέγετο παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν ἀποτυχόντων εἰς δελεαστικήν τινα ἐπιχείρησιν, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς προσπαθείας των ὅπως ἐκ τῶν ἀργυρείων αὐτῶν μετάλλων λάβωσι διὰ χωνεύσεως χρυσόν, Πλάτ. Πολ. 450B· πρβλ. Schneid. εἰς Ξεν. Πόρ. 4, 15.

χρῡσοχοΐα, ἡ, ἡ κατεργασία τοῦ χρυσοῦ, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ

χρυσοχόου, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. ἀέτιος, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 493.

χρῡσοχοϊκός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρυσοχόον ἢ χωνευτὴν χρυσοῦ, τὸ χρ. πῦρ Ἀριστ. Πνευμ. 9, 2· χρ. τέχνην ἐργάζεσθαι Μαρτυρ. παρὰ Δημ. 521. 29, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 102.

χρῡσοχόος, ὁ, (χέω) ὁ τήκων ἢ χωνεύων χρυσόν, ὁ ἐπιχρυσώνων τὰ κέρατα θύματος, Ὀδ. Γ. 425. 2) χρυσοχόος, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Λυσ. 408, Δημ. 520. 3 κἑξ. II. ὁ χωνεύων καὶ καθαρίζων γῆν μεταλλικὴν περιέχουσαν χρυσόν, Πλούτ. 2. 608D, πρβλ. χρυσοχοέω II.

χρῡσόχροος, ον, συνῃρ. -χρους, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 525.

χρῡσόω, μέλλ. -ώσω, χρυσώνω, ἐπιχρυσώνω, Διόδ. 1. 23, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148 16· χρυσίῳ χρ. τι συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ.· πρβλ. καταχρυσόω. — Παθ., χρυσόομαι, ἐπιχρυσοῦμαι, χρ. παχεῖ κάρτα χρυσῷ Ἡρόδ. 2. 132 Παλλαδίων χρυσουμένων Ἀριστοφ. Ἀχ. 547· τῶν .. κρανίων κεχρυσωμένων Πλάτ. Εὐθύδ. 299Ε.

χρῡσ-ὑποδέκτης, ου, ὁ, ὁ δεχόμενος ἢ συλλέγων χρυσόν, Γλωσσ.

χρύσωμα, τό, τὸ κατασκευασθὲν ἐκ χρυσοῦ, κατειργασμένος χρυσός, Εὐρ. Ἴων 1030, 1430· χρυσώματα, ἀγγεῖα, σκεύη ἐκ χρυσοῦ, Λυσί. Ἀποσπ. 50, Πολύβ. 31. 3, 16, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 26.

χρῡσωμᾰτο-θήκη, ἡ, τόπος ἔνθα φυλάττονται χρυσώματα, δηλ. χρυσᾶ σκεύη, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 199F.

χρῡσών, ῶνος, ὁ, θησαυρός, Βυζ.

χρῡσ-ωνέω, ἀγοράζω χρυσόν, ἀνταλλάσσω ἄλλα μέταλλα πρὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα πρὸς χρυσᾶ, Ἰσοκρ. 366Ε.

χρυσώνης (;) ἐλέγετο ὃς ἐπὶ χρυσῷ ἐβρενθύετο, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III σ. 211.

χρῡσ-ώνητος, ον, ὁ χρυσῷ ἀγορασθείς, ἐπὶ δούλων, Ἀθήν. 263Ε.

χρῡσωνυμία, ἡ, ἐπωνυμία ἐκ τῆς λέξεως χρυσός, τὸ μὴ μεγάλα τῇ χρυσωνυμίᾳ σεμνύνεσθαι Εὐστ. Πονημάτ. 309. 40.

χρῡσώνῠμος, ον, ὁ λαβὼν τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ χρυσοῦ, Ἀνθ. Π. 1. 106.

χρῡσῶπις, ιδος, ἡ, ἰδιότυπον θηλ. τοῦ χρυσωπός, ὃ ἴδε, ἐπὶ τῆς Λητοῦς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 321· ἐπὶ ἰχθύων, χρυσώπιδες ἰχθύες ἐλλοὶ Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 277D (πρβλ. Εὐστ. 1389. 9), ἔνθα συνάπτεται μετ' ἀρσενικοῦ οὐσιαστ.

χρῡσ-ωπός, όν, (ὤψ) ὁ ἔχων χρυσοῦς ὀφθαλμοὺς ἢ πρόσωπον λάμπον ὡς χρυσός, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐρ. Ἠλ. 740· αἰθὴρ Ψευδοσοφοκλ. παρ' Ἰουστίνῳ Μάρτ. 105D. 2) ὁ χρυσοῦς τὸ χρῶμα, Πλουτ. Σύλλ. 6· ἴδε χρυσώψ. II. ἰχθύς τις, = χρύσοφρυς, ἢ ἐπίθετ. τῆς τρίγλης, ὁ αὐτ. 2. 977Ε, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 104, 105.

χρῡσωρῠχεῖον, τό, μεταλλεῖον χρυσοῦ, Στράβ. 146· ἀντίθετ. τῷ χρυσοπλύσιον.

χρῡσωρῠχέω, σκάπτω πρὸς εὕρεσιν χρυσοῦ, Αἰλ. π. Ζ. 4. 27.

χρῡσωρύχιον, = -ωρυχεῖον, Ἀγαθαρχ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 124, 4.

χρῡσ-ωρύχος [ῠ], ον, (ὀρύσσω) ὁ ἐξωρύττων χρυσόν, τοὺς χρυσωρύχους μύρμηκας Στράβ. 70.

χρύσωσις [ῡ], εως, ἡ, ἐπιχρύσωσις, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205Β, Πλουτ. Ποπλ. 15, Νικ. 3, κλπ.

χρῡσωτής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ χρυσώνων, ἐπικαλύπτων τι διὰ χρυσοῦ, Πλούτ. 2. 348Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 158a.

χρῡσωτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., κεχρυσωμένος, ἐπίχρυσος, χρυσωτὸν (χρυσῷ τὸν Meineke) κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα Φάλαικος παρ' Ἀθην. 440D.

χρῡσ-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, λάμπων ὡς χρυσός, μόλε χρυσῶπα τινάσσων ἀνὰ θύρσον κατ' Ὄλυμπον ἐν Εὐρ. Βάκχ. 553· οὕτω κληθεὶς (κατὰ τὸν Ἕρμαννον) ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἄνθους τοῦ κισσοῦ.

χρῷ, ἑτερόκλ. δοτ. τοῦ χρώς, ὃ ἴδε.

χρώζω, μεταγεν. χρώννῡμι, -ύω (ἃ ἴδε)· μέλλ. χρώσω·— ἀόρ. ἔχρωσα κλπ.·— πρκμ. κέχρωκα (ἐπι-) Πλούτ. 2. 395Ε — Παθ., μέλλ. χρωσθήσομαι, Γαλην.·— ἀόρ. ἐχρώσθην Πλάτ. Θεαίτ. 156Ε, κλπ.·— πρκμ. κέχρωσμαι Ἱππ. 1215Ε, ἴδε κατωτ. Ὡς τὸ χρωΐζω, ἐγγίζω, ψαύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος σώματος καὶ καθόλου, ἐγγίζω, ψαύω, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ Εὐρ. Φοίν. 1625. II. μεταδίδωμί τι διὰ τῆς ψαύσεως, τὸ καλὸν .. χρῶμα χρώζομεν Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 9· — ἐντεῦθεν, 2) χρωματίζω, ἔχρωσε μέν, ἔκαυσε δ' οὔ Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1. 10, κλπ.— Παθ., ὁ αὐτ. π. Χρωμάτ. 6. 6. Μετεωρ. 4. 4, 25, κ. ἀλλ.· ὑπὸ τοῦ ἡλίου Λουκ. Ἀνάχ. 35· κεστρεὺς χρωσθείς, κοκκινισθεὶς ἐν τῷ τηγανίῳ, τηγανισθείς, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1, 11. 3) κηλιδώνω, μιαίνω, αἵματι παλάμαν Ἀνθολ. Πλαν. 138· μεταφορ., μάτην κεχρώσμεθα κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς Εὐρ. Μήδ. 497.

χρωικός, ή, όν, κεχρωματισμένος, Ἰουστίνου Μάρτ. (Νόθ.) Ἀνατροπὴ δογμάτων Ἀριστοτελικῶν 198Β.

χρῶμα, τό, (χρώννυμι) κυρίως ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, μάλιστα δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου, ἡ ἐπιδερμίς, κάθαρσις διὰ τοῦ χρώματος Ἱππ. 377. 2. II. τὸ χρῶμα τῆς ἐπιφανείας μάλιστα δὲ τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ χροιά, Ἡρόδ. 2. 32., 3. 101, Ἱππ. Ἀφ. 1250, κλπ.· χρῶμα ἀλλάσσειν Εὐρ. Φοίν. 1246· οὕτω μεθιστάναι τοῦ χρώματος Ἀριστοφ. Ἱππ. 399· τὸ χρ. διακεκναισμένος ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 120· παντοδαπὰ χρώματα ἀφιέναι Πλάτ. Λύσ. 222Β· χρ. διαμένον, μὴ μεταβαλλόμενον (τοῦ προσώπου), Νικόλ. ἐν Ἀδήλ. 1. 28· οὕτως ἐπὶ ζῴων, Ξεν. Κυνηγ. 4, 7. 2) καθόλου, χρῶμα οἱονδήποτε, βάπτειν χρώματα Πλάτ. Πολ. 429Ε· ἐκ χρωμάτων καὶ σχημάτων θεωρεῖν, δηλ. βλέπειν μόνον τὸ ἐξωτερικόν, αὐτόθι 601Α· διὰ τῶν χρ. ἀπεικάζειν Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1· χρώμασι καὶ σχήμασι μιμεῖσθαι Ἀριστ. Ποιητ. 1, 4· ὅρα τὴν πραγματείαν αὐτοῦ περὶ χρωμάτων· τοῖς χρ. ἐναλείφειν ὁ αὐτ. ἐν τῷ περὶ Ζῴων Γεν. 5. 6, 29 χρωμάτων κρᾶσις Λουκ. Ζεῦξις 5· χρ. ἔντριψις, ἐπὶ ψιμυθίου, Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 3, 2· τοῖς ἐγχρίστοις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς χρώμασιν Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 2. 7, 18· — ἐπὶ φαρμάκων, φάρμακα χρώμασι καὶ ὀσμαῖς πεποικιλμένα Πλάτ. Κρατ. 394Α. III. ῥίζα τις ἐν Συρίᾳ, ἐξ ἧς ἐλαμβάνετο χρῶμά τι, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 31. IV. χρωματισμὸς ὕφους ἐν τῷ συγγράφειν, χρ. λέξεως Διονύσ. Ἁλ. πρὸς Ἀμμ. 2. 2. 2) μεταφ. ἐν τῷ πληθ., κοσμήματα, ποικίλματα, ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ κόσμοις Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 239D, πρβλ. Γοργ. 465Β· ὡσαύτως ἐπὶ ὕφους ἢ γλώσσης (ὡς τὰ τοῦ Κικέρωνος pigmenta, colores), καὶ ἐπὶ μουσικῆς, γυμνωθέντα .. τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν Πλάτ. Πολ. 601Α, πρβλ. Συμπ. 211Ε. 3) ὡς τεχνικὸς ὅρος ἐν τῇ Ἑλλ. μουσικῇ ἡ λέξ. χρῶμα ἐσήμαινε τροποποίησιν τῆς ἁπλουστάτης ἢ διατονικῆς μουσικῆς· ἀλλ' ἐκαλοῦντο ὡσαύτως, χρώματα αἱ περαιτέρω τροποποιήσεις τῶν τριῶν κυρίων γενῶν, (τοῦ διατονικοῦ, τοῦ χρωματικοῦ καὶ τοῦ ἐναρμονίου), τὰ μέλη μεταβολαῖς καὶ χρώμασιν ὡς εὖ κέκραται Ἀντιφάνης ἐν «Τριταγωνιστῇ» 1. 4· ἴδε χρωματικός, εὔχροος 2, καὶ πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. Chappell Anc. Mus. σ. 121.

χρωμᾰτεύω, = χρωματίζω, Συνέσ. 8Α.

χρωμᾰτίζω, μέλλ. -ίσω, «βάφω», χρωματίζω, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 3. 3, 9, περὶ Ζῴων Γενέσ. 2. 7, 18, Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 31· σιραίῳ χρωματίσας Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 2.—Παθ., ἔχω ἢ λαμβάνω χρῶμά τι, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 178· χρ. παντοδαπὰς χρόας Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2, κλπ.

χρωμᾰτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς χρῶμα· ἀλλ' εὕρηται μόνον, II. μεταφ., ἐν τῇ ῥητορικῇ, κεκαλλωπισμένος, διηνθισμένος, ἔντεχνος, τεχνικός, Ἀψίνου Τέχν. Ρητ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 9, σ. 512, 10, ἔνθα ἀντὶ χρωματικὸν κεῖται χρωμάτιον 2) ἐν τῇ μουσικῇ χρωματικὸς (πρβ. χρῶμα IV. 3), ἡ χρ. μελῳδία Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. 19· ἡ χρωματικὴ ἢ τὸ χρωματικόν, ἡ χρωματικὴ μουσικὴ τῶν παλαιῶν διαφέρει τῆς διατονικῆς ὡς ἔχουσα τὸ τετράχορδον διῃρημένον εἰς ἁπλούστερα διαστήματα, Πλούτ. 2. 744C, Φίλων 1. 321.

χρωμάτῐνος, η, ον, κεχρωματισμένος, Περιπλ. ἐν τῷ Müller's Geogr. Gr. Min. 1. 261, 263.

χρωμάτιον, τό, χρῶμα, βαφή, Ἀνθ. Παλ. 11. 423. II. μεταφ., ἐπὶ ῥητορικοῦ ὕφους, Ἀψίνου Τέχνη Ρητ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 9. σ. 512, 10, ἀντὶ χρωματικόν.

χρωμᾰτισμός, ὁ, τὸ χρωματίζειν, βάπτειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 516· μεταφ., ἐπίπλαστον ἢ ψευδὲς χρῶμα, ἀπάτη, Εὐμάθ. σ. 158.

χρωμᾰτο-ποιΐα, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἢ κατασκευὴ χρώματος, καὶ ὁ δι' αὐτοῦ χρωματισμός, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 40.

χρωμᾰτο-πώλης, ου, ὁ, πωλῶν χρώματα, Γλωσσ.

χρωμᾰτουργέω, χρωματίζω, Νικήτ. Εὐγ. 9. 136·—οὐσιαστ. -ουργία, ἡ, χρωματισμός, Ἰω. Δαμασκ. 1. 389D, κτλ.

χρωμοκρασίαι, αἱ, αἱ κράσεις, μίξεις χρωμάτων, Πτολ. Τετράβ. Δ', σ. 47, ἔ. Νοριμβ. ἔτ. 1535.

χρώννῡμι, = χρώζω, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 48· χρωννύω, Λιβάν.

χρώς, ὁ, γεν. χρωτός, αἰτ. χρῶτα· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. γεν. χροός, δοτ. χροΐ, αἰτ. χρόα, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., πλὴν τῆς γεν. χρωτὸς ἐν Ἰλ. Κ. 575, αἰτ. χρῶτα Ὀδ. Σ. 172, 179, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 554· ὁ Πίνδ. ἔχει χρωτί, χρῶτα, Π. 1. 107, I. 4 (3). 40 οἱ τύποι οὗτοι εἶναι ὡσαύτως συχνοὶ παρὰ τοῖς Τραγ., ἀλλ' ἡ Ἰων. δοτ. χροΐ ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ. Τραχ. 605, καὶ οἱ τύποι χροός, χροΐ, χρόα, εἶναι συχνοὶ παρ' Εὐρ.· — ὁ Ἀττ. τύπος τῆς δοτ. χρῷ ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει ἐν χρῷ, ἴδε κατωτ. I. 2, ἡ δὲ Σαπφὼ 2. 10 ἔχει συνῃρ. αἰτ. χρῶ (ἀνθ' ἧς ὁ Ahrens, προτιμᾷ τὴν γραφὴν χρῶν). Ἡ λέξις εἶναι λίαν σπανία παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ., ἴδε κατωτ.

Κυρίως, ὡς τὸ **χρόα (χροιά), χρῶμα**, σημαίνει τὴν ἐπιφάνειαν παντὸς σώματος, μάλιστα τοῦ ἀνθρωπίνου, δέρμα, ἐπιδερμίς, οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος Ἰλ. Δ. 510· καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς Φ. 568· χρῶτ' ἀπονιψαμένη Ὀδύσ. Σ. 171· ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα Ἰλ. Δ. 139· ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ Ν. 501· ἐγχείη .. λιλαιομένη χροὸς ἆσαι Φ. 168· κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα Ὀδ. Ξ. 506· μύροις.. χρῶτα λιπαίνειν Ἀναξίλας ἐν «Λυροποιῷ» 1·—μάλιστα σημαίνει τὴν σάρκα, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρὼς Ὀδ. Π. 145· οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται Ἰλ. Ω. 414, πρβλ. Τ. 33 (ἥτις χρῆσις λέγεται παρὰ Γαληνῷ ὡς ἰδιάζουσα εἰς τοὺς Ἴωνας συγγραφεῖς, πρβλ. Foës. Oec. Hipp.)· τὸ δέρμα τοῦ χρωτὸς Ἑβδ. (Λευ. ΙΓ', 11, κτλ.)·—καθόλου, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ, Πινδ. Π. 1. 107, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192. 6· χριμφθῆναι χροῒ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 790· στεῖλαι νῦν ἀμφὶ χρωτὶ .. πέπλους Εὐρ. Βάκχ. 821, πρβλ. Σοφ. Τραχ. 605·—ὁ πληθ. χρῶτες ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστ. Προβλ. 4. 12, 1, διὰ τί .. οἱ χρ. ὄζουσι; ὡσαύτως, κατεδήσαντο .. τοὺς ὑγιεῖς χρῶτας, ὡς τραυματίαι Διονύσ. Ἁλ. 9· 50. **2)** ἐν χροΐ, Ἀττ. ἐν χρῷ, πλησιέστατα πρὸς τὸ δέρμα, ἐν χροῒ κείρω, κουρεύω μέχρι τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. 4. 175· ἐν χρῷ κεκαρμένος Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 8· ἐν χρῷ κουριῶντας Φερεκράτ. ἐν Ἀδήλ. 69·—μεταφορ., ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, ἐγγίζει πολύ, Σοφ. Αἴας 786· ἐν χρῷ παραπλέειν, παραπλέειν πλησιέστατα μέχρι ψαύσεως, πρβλ. Λατ. radere, Θουκ. 2. 84· ἐν χρῷ συνάπτειν μάχην, συνάπτειν μάχην ἐκ τοῦ συστάδην, Πλουτ. Θησ. 27· ἡ ἐν χρῷ συνουσία, στενὴ γνωριμία ἢ σχέσις, (intus et in cute novi, Pers. Sat. 3. 30), Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 3· — ὡσαύτως μετὰ γενικ., ἐν χρῷ τινος, πλησίον, πλησιέστατα πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τοῦ θώρακος Πλούτ. 2. 345Α· τῆς γῆς Λουκιαν. Ἑρμότ. 5·—ἀπολ., ἐν χρῷ (ὡσαύτως γράφεται καὶ ὑφ' ἓν ἐγχρῷ ἢ ἐγχρῶ), ἐγγύς, πλησίον Πλούτ. 2. 925C, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 24, κ. ἀλλ.· ἴδε Ἐτυμ. Μέγ. 313. 53, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἐγκυτί**. **II.** τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἡ χροιά, χρὼς τρέπεται, τὸ χρῶμά του μεταβάλλεται, γίνεται ὠχρός, Ἰλ. Ν. 297., Ρ. 733, Ὀδ. Λ. 529· μελαίνετο δὲ χρόα καλὸν Ἰλ. Ε. 354· μεθίστη χρωτὸς .. φύσιν Εὐρ. Ἄλκ. 174· πρβλ. Ἴωνα παρ' Ἀθην. 318Ε· τί χρὼς τέτραπται; (παρῳδία τραγικοῦ), Ἀριστοφ. Λυσ. 127· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς Θεόκρ. 23. 13· σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ, ἐπὶ τῷ χρωτὶ μέγα φρονεῖν Ξεν. Συμπ. 4, 54, πρβλ. Οἰκ. 10, 5· ἀλλὰ σύνηθες παρὰ μεταγεν., οἷον παρὰ Πλουτ. **2)** καθόλου, χρῶμα, ἀμείβων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ Αἰσχύλ. Πέρσ. 317· τὸν χρῶτα μεταβάλλει ὁ χαμαιλέων Ἀριστ. περὶ Θαυμ. 30· χρὼς αἵματος Ὀρφ. Λιθ. 654. **3)** μεταφ. ἐπὶ τοῦ ὕφους συγγραφέως, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 14. (Ὡς τὸ **χρόα, χροιά**, ἐκ τοῦ **χράω** Α, **χραύω**, ὃ ἴδε·—ἐντεῦθεν τὰ **χρώζω, χρωτίζω**).

χρῶσις, εως, ἡ, χρωματισμός, χρωμάτισμα, Πολυδ. Ζ', 169· χρ. λαμβάνειν Διογ. Λαέρτ. 10. 109.

χρωστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ χρωματίζων, χρ. μόλυβος, μολυβδοκόνδυλον, Ἀνθ. Παλατ. 6. 68.

χρωτίδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **χρώς**, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 23, Κράτης ἐν Ἀδήλ. 3.

χρωτίζω, μέλλ. -ίσω, ὡς τὸ **χρώζω**, χρωματίζω, χρ. τὸν οἶνον, δίδω εἰς τὸν οἶνον χρῶμα καὶ γεῦσιν, Πλούταρχ. 2. 693C·—Μέσ., νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασιν χρωτίζεται Ἀριστοφ. Νεφ. 516.

χυδαΐζω, συρρέω εἰς πλῆθος, συναγελάζομαι χύδην, ἀθρόως, τὸ χυδαΐζον στῖφος τῆς πόλεως, ὁ χυδαῖος ὄχλος, Νικήτ. Χων. Ἱστ. 293C. **II.** Παθ., μεταφορ., **χυδαϊζόμενον**, τρεπόμενον εἰς τὸ χυδαῖον ἰδίωμα τοῦ ὄχλου, Εὐστ. 421. 19.

χυδαιο-λογία, χυδαιότης λόγου, χυδαία γλῶσσα, Φωτ. Βιβλ. σ. 56, Ἐπιφάν. 1. 626D· πρβλ. **χυδαιότης**.

χυδαῖος, ον, (χέω) ὁ πεπληθυσμένος, πολυπληθής, πολυάριθμος, Ἑβδ. (Ἔξ. Α', 7), Ἀθήν. 686D. **II.** ἀνάμικτος, κοινός, Διοσκ. 5. 40, Πλουτ. 2. 85F. **2)** μεταφ. κοινός, «πρόστυχος», χυδαῖος, λαλιὰ Πολύβ. 14. 7, 8.—Ἐπίρ. -ως, Ἐπιφάν. 1. 760Α, κλπ.

χυδαιότης, ητος, ἡ, τρόπος χυδαῖος, «προστυχιά», Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 160.

χυδαιό-τροπος, ον, χυδαῖος τοὺς τρόπους, Βλεμμύδης ἐν Maii Coll. Vat. τ. 2, σ. 661.

χυδαιόω, καθιστῶ τι χυδαῖον, πρόστυχον, εὐτελές, ἐξευτελίζω, Ἐπιφάν. 1. 814C, Μανασσ. Χρον. 6709.— Παθ., Ἀκύλας ἐν Ἠσαΐᾳ ΛΓ', 9, Φωτ. Βιβλιοθ. 467, 23, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 814C, κλπ.

χυδαϊστί, ἐν τῇ χυδαίᾳ γλώσσῃ, Εὐστ. 50. 14.

χυδαίωσις, εως, ἡ, τὸ χυδαιοῦν, τὴν πρὸς τὴν κακίαν ἀπόκλισιν καὶ χυδαίωσιν Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. σ. 46, 1.

χυδανός, ή, όν, =**χυτός** I, χ. γαῖα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 495.

χύδην [ῠ], Ἐπίρρ. (χέω) κεχυμένως, «χυτά», ὅθεν, **I.** ἄνευ τάξεως ἢ μεθόδου, εἰκῇ, συγκεχυμένως, ἀναμίξ, ἀδιακρίτως, καταπατῶν χ., «χονδρικῶς» (ἀντίθετον τῷ **κοτυλίζων**, «λιανικῶς»)· Φερεκράτης ἐν Ἀδήλοις 78· χ. βεβλῆσθαι Πλάτων ἐν Φαίδρῳ 264Β· στεφάνων δὲ τουτωνὶ χύδην πεπλεγμένων Ἄλεξις ἐν «Διδύμοις» 2· πάντα χ. ἔστω Ἀνθ. Παλατ. 10, 100, πρβλ. 9. 233· τὰ χ. μαθήματα .. ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα Πλάτ. Πολ. 537C· φορτικῶς καὶ χ. ὅ τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν Ἰσοκ. 238Α, πρβλ. Ἐπιστ. 9. 5· νομίμων χ. ὡς εἰπεῖν κειμένων, Ἀριστ. Πολ. 7. 2, 9· ἐναλείφειν τοῖς καλλίστοις φαρμάκοις χ. ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 6, 20. **II.** ἐν γλώσσῃ χυτῇ, ῥεούσῃ, δηλ. ἐν πεζῷ λόγῳ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν ποιήμασι, Πλάτ. Νόμ. 811D· τὰ χύδην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέτρα, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 3. **III.** ἀφθόνως, ὁλοκλήρως, ὁλοσχερῶς, Ἀνθ. Παλατ. 9. 316, πρβλ. 10. 100.—Καθ' Ἡσύχ.: «χύδην· κεχυμένως, ἀθρόως, εἰκῆ, σωρηδόν, δαψιλῶς».

χυλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χυλός**, ὀλίγος χυλός, Μᾶρκ. Ἀντων. 6, 13.

χυλίζω, μέλλ. -ίσω, ὡς τὸ **χυλόω**, ἐξάγω τὸν χυλὸν φυτοῦ τινος δι' ἐπιχύσεως βράζοντος ὕδατος ἢ διὰ βρασμοῦ, Διοσκορ. προοίμ. (πρὸς τὸ τέλ.).— Παθ., σπέρμα χυλισθὲν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 4, πρβλ. Διοσκ. 2, 213, κλπ.

χύλισμα [ῠ], τό, ὁ ἐξαχθεὶς ἐκ φυτοῦ χυλός, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 3.

χυλισμός, ὁ, ἐξαγωγὴ τοῦ χυλοῦ τῶν φυτῶν, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 3.

χυλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χυλόν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 119.

χυλο-ποιέω, μεταβάλλω εἰς χυλόν, ὡς τὸ **χυλόω**, Ψευδοϊπποκράτης·—οὐσιαστ. **-ποίησις**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἱπποκρ. σ. 148 καὶ 155, ἔκδ. Dietz.

χυλός, οῦ, ὁ, (χέω) ἐν χρήσει καθόλου ὡς τὸ **χυμός**, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ, ὅστις νομίζει ὅτι ἡ πρώτη σημασία τοῦ **χυλὸς** εἶναι ὀπός, τὸ ἐν τοῖς φυτοῖς ὑπάρχον ὑγρόν, ἡ δὲ πρώτη σημασία τοῦ **χυμὸς** εἶναι γεῦσις· ἐν ᾧ ὁ Ὠρίων ἐν τῷ Ἐτυμ. σ. 163 διακρίνει ὧδε: **χυλὸς** ὁ δι' ἑψήσεως δηλ. βρασμοῦ, **χυμὸς** δὲ τὸ ἐν τοῖς φυτοῖς ὑγρὸν ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει· οἱ παλαιότεροι, οἷον ὁ Ἱππ., προκρίνουσι τὸ **χυλός**, ὁ δὲ Ἀριστ. τὸ **χυμός**· **I.** ὁ ὀπὸς ἢ χυμὸς τῶν φυτῶν, χυλῶν στακτῶν εἴτε ἀνθῶν ἢ καρπῶν Πλάτ. Κριτί. 115Α, πρβλ. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 11, 1, π. Χρωμ. 5, 27, περὶ Ἀκουστ. 30. **2)** ἐπὶ ζωϊκῶν χυμῶν, ὁ αὐτ. περὶ Χρωμ. 4, 1. **3)** τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον παρασκευάζεται ἐκ τῆς πέψεως τῶν τροφῶν, Γαλην.· ἴδε **χυμὸς** I. 3. **4)** ἀφέψημα χονδροαλεσμένης κριθῆς, ἀπορριπτομένων διὰ διυλίσεως τῶν κριθῶν ἢ χόνδρων, ἐνῷ ἡ **πτισάνη** ἐλαμβάνετο ἄνευ διυλίσεως, Ἱππ. περὶ Διαιτ. Ὀξ. 384, κ. ἀλλ., ἴδε Foës Oecon.· οὕτω καὶ Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 111, Ἔφιππος ἐν «Κύδωνι» 2, 6· καὶ ἐν τῷ πληθ., καὶ ποιῶ χυλοὺς ἐχομένους δριμύτητος Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 46. **II.** ὡς τὸ **χυμὸς** II, ἡ γεῦσις πράγματός τινος, ἐπειδὴ αὕτη προέρχεται ἐκ τοῦ χυμοῦ αὐτοῦ, αἱ διὰ χυλῶν ἡδοναὶ Μητρόδωρος παρ' Ἀθην. 280Α, Ἐπίκουρος αὐτόθι·— μεταφορ., χ. στωμυλμάτων, φιλίας Ἀριστ. Βάτρ. 943, Εἰρ. 997.

χυλόω, μεταβάλλω εἰς χυλόν, σχηματίζω ἐκχύλωσιν ἢ ἀφέψημα πράγματός τινος, τι Ἱππ. 674. 24.— Παθ., μεταβάλλομαι εἰς χυλόν, Τίμ. Λοκρ. 101Α· ῥίζαι χυλωθεῖσαι Διοσκ. 2. 212· ὑγραίνομαι, βρέχομαι, Εὐστ. 1552. 33. **II.** ἐξάγω τὸν χυλὸν ἔκ τινος, μῆλα Γεωπον. 8. 27, 2.

χυλώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **χυλοειδής**, Γαλην. 14. 515· τὸ χυλῶδες, ὁ χυμός, ὁ ὀπός, Διοσκ. 3. 22.

χύλωσις [ῠ], εως, ἡ, ἡ εἰς χυλὸν μετατροπή, χ. τῆς τροφῆς Πλούτ. 2. 700Β, πρβλ. Schneid εἰς Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 7. 5. 1. **2)** ἡ πύκνωσις ὀποῦ τινος διὰ βρασμοῦ, Διοσκ. 2. 108.

χῦμα, (**χύμα** παρ' Ἡρωδιανῷ καὶ Δράκ.), τό, ὡς τὸ **χεῦμα**, τὸ ἐκχεόμενον ἢ ἐκρέον, ῥευστόν, ὑγρόν, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 2, Διόδ. 17. 75· ἔτι καὶ χ. νιφάδος Ἀλκίφρων 1. 23· χυτός, ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένος ἀνδριάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 50. **2)** μεταφ., πλήμμυρα, ποσότης ἄμετρος· Ἑβδ. (Β' Μακκ. Β', 24) χ. καρδίας, μέγεθος καρδίας, μεγαλοψυχία, αὐτόθι (Γ' Βασ. Δ', 29). [ῡ κατὰ τὸν Δράκοντα, ὡς δεικνύει καὶ ἡ ἐκ τοῦ πρκμ. **κέχῡμαι** παραγωγή· ὅθεν ὁ τονισμὸς **χῦμα** νομίζεται ὑπό τινων πλημμελής, πρβλ. Ἕρμανν. εἰς Ὀρφ. Ὕμν. 10. 22,—εἰ καὶ συχνάκις οὕτω φέρεται, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 419].

χυμεία, χυμευτής, χυμευτικός, ἴδε **χημεία** ἐν τέλ.

χυμεῖς, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ὑμεῖς, Αἰσχύλου Εὐμ. 1003, Θεόκρ. 5. 111.

χύμευσις, εως, ἡ, ἡ συγχώνευσις, σύμμιξις μετάλλων, Εὐστ. 823. 16, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 122.

χυμίζω, μέλλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ, ποιῶ τι εὔχυμον, παρέχω καλὴν γεῦσιν εἴς τι, ἀρτύω· μεταφορ., χ. ἁρμονίαν, τραχεῖαν μουσικὴν καθιστῶ εὔηχον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 162.

χυμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χυμός**, ὀξυλίπαρον τούτοις ἔδωκα χυμίον Σωτάδης ἐν «'Εγκλειομέναις» 1. 19.

χυμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χυμόν, Νεῖλος 616B.

χυμός, οῦ, ὁ, (χέω) ἐν χρήσει σχεδὸν ὡς συνών. τῷ **χυλός**, εἰ καὶ διακρίνεται ἐνίοτε ἀπ' αὐτοῦ, (ἴδε ἐν λ. **χυλός**). **I.** ὁ ὀπὸς φυτῶν, Πλάτ. Τίμ. 59E, 60B, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζῷα 'Ιστ. 5. 22, 8., 8. 11, κ. ἀλλ., Θεοφρ. περὶ Φυτ.'Ιστ. 9. 1, 1., κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ ζωϊκῶν χυμῶν, 'Ιππ. περὶ 'Αρχ. 'Ιητρ. 15, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 31, 1, περὶ Ζῴων Μορ. 3. 15, 2, κ. ἀλλ. **3)** = **χυλὸς** I. 3, ὁ αὐτ. Μετεωρολ. 4. 3,13, Γαλην., ἴδε Greenh. Θεόφρ. 76. 4. **3)** χ. αἱματικός, ἡ ῥύσις τῶν ἐμμήνων, Μαλάλ. 290. 4. **II.** γεῦσις, τὸ γευστικόν, ἤτοι. **1)** ὡς ἡ ἰδιότης πράγματος (κειμένη ἐν τοῖς ἐν αὐτῷ ὑγροῖς), π. χ. ἅμα τῇ γεύσει ὁ χυμὸς 'Αριστ. Φυσ. 7. 2· 12· ἐφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμ' ἔχοντα τοὺς χυμοὺς ἐν αὐτῷ τήν τε τῆς ἅλμης ἀκμὴν 'Αρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 8· χυμούς, ὀσμάς, χρόας Πλοῦτ. 2. 646B·—ἡ **2)** ὡς τὸ αἴσθημα ὅπερ γεννᾶται εἰς τὸν γευόμενον, 'Αριστ. περὶ Ψυχ. 2. 3, 4, Μετεωρ. 2. 2, 22, κτλ. — Οἱ Ἕλληνες διέκρινον ἐννέα ποικιλίας τῆς αἰσθήσεως τῆς γεύσεως, καὶ ἑπομένως τῶν χυμῶν, **ἁλμυρός, πικρός, ὀξὺς** ἢ **ὀξίνης, οἰνώδης, λιπαρός, στρυφνός, αὐστηρός, γλυκύς, δριμύς**, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 4, Πλοῦτ. 2. 193B κἑξ.

χυμόω, μέλλ. -ώσω, μεταδίδωμι γεῦσιν, ἀχύμωτον μὲν τέως, δυνάμενον δὲ χυμωθῆναι Σουΐδ. ἐν λ. **ἄγευστος**.

χυμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χυμόν, πλήρης χυμοῦ ἢ ὀποῦ, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 733.

χύνω, μεταγενέστερος τύπος καὶ ἀδόκιμος ἀντὶ **χέω**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 726· πρβλ. **συγχύνω**.

χύσις, [ῠ], εως, ἡ, (χέω) ὡς καὶ νῦν, χύσιμον, αἱμάτων Θεοφρ. 'Αποσπ 14. 6· μεταφ., σπατάλη, οὐσίας 'Αλκίφρων 1, 21. **2)** τῆξις, κηροῦ Σέξτ.'Εμπ. Π. 3.14. **II.** ὡς τὸ **χύμα**, ὑγρὸν κεχυμένον, ῥεῦμα, ῥοῦς, ῥύσις, ἐκχέασα γάποτον χ., δηλ. σπονδήν, Αἰσχύλ. Χο. 97· πόντου χ., 'Οππ. 'Αλ. 5. 78· ὕδατος Ἄρατ. 393, 'Απολλ. Ῥόδ. Δ.1416· **2)** ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, φύλλων χ., σωρός, 'Οδ. Ε. 483., Τ. 443, πρβλ. 'Ανθ. Π. 9. 282· καλάμου Νικ. Θηρ. 297· λίθων 'Ανθ. Παλατ. 8. 221· ποσότης μεγάλη, ἀφθονία, σαρκῶν 'Ανθ. Παλατ. 5. 37· ἄρτων Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. 6. 15. **3)** μεταφ. ἐπὶ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, χρονίη χ. 'Ανθ Παλατ. 9. 153. **4)** μεταφορ., ὡσαύτως ἐπὶ εὐροίας λόγου, ἀρετῆς ἀποδιδομένης εἰς τὸν Κικέρωνα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀπότομον ὕψος τοῦ Δημοσθένους Λογγῖν. 12. 4.

χύτης, [ῠ], ου, ὁ, ὁ χύνων μέταλλα εἰς τύπους, Συλλ. 'Επιγραφ. 8971.

χῠτικός, ή, όν, (χέω) ὁ ἔχων διαλυτικὴν δύναμιν, 'Αριστ. Προβλ. 1. 30, Γαλην. τ. 13, σ. 115.

χυτλάζω, μέλλ. -άσω, χρίω τινὰ μετὰ τὸ λουτρόν, 'Ιππ. παρ' 'Ερωτιαν. 394· πρβλ. **χύτλον**. **2)** μεταφορ., τὰ γόνατ' ἔκτεινε καὶ γυμναστικῶς χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν, διάχυσον σεαυτόν, «ἁπλώσου εἰς τὴν κλίνην», 'Αριστοφ. Σφ. 1213, ἔνθα ἴδε Σχόλ.·—πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου fusus per herbam.

χύτλον, τό, (χέω) πρᾶγμα οἱονδήποτε δυνάμενον νὰ χυθῇ, ὑγρόν, ῥευστόν· μάλιστα δέ, **1)** ἐν τῷ πληθ., **χύτλα**, ὕδωρ πρὸς λοῦσιν, λουτρόν, Λυκόφρ. 1099· πρβλ. **κατάχυτλος**· ἀλλ' ὡσαύτως, σπονδαὶ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν, Λατ. inferiae, 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 1075., Β. 927, πρβλ. 'Ορφ. 'Αργ. 32. **2)** μῖγμα ὕδατος καὶ ἐλαίου, ἄλλως **ὑδρέλαιον**, δι' οὗ ἐτρίβοντο μετὰ τὸ λουτρόν, πρβλ. 'Αριστ. Προβλ. 5. 6· ἴδε ἐν λ. **ξηραλοιφέω**. **3)** ποτάμιον ὕδωρ, ῥέον ὕδωρ, ποταμός, Λυκόφρ. 701.

χυτλόω, μέλλ. -ώσω, πλύνω, λούω, γυῖα χυτλῶσαι Λυκόφρ. 322·—ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀλείφομαι μετὰ τὸ λουτρόν, 'Οδ. Ζ. 80, πρβλ. 'Απολλόδ. Ῥόδ. Δ. 1311· παρὰ Γαληνῷ **χυτλόομαι**, ἐντρίβω ἐμαυτὸν διὰ μίγματος ὕδατος καὶ ἐλαίου, ἴδε **χύτλον** 2. **2)** μετ' αἰτ., ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐκπλύνω, ᾧ κε (ἐξυπακ. ῥόῳ) τόκοιο λύματα χυτλώσαιτο Καλλ. εἰς Δία 17.

χυτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **χέω**, κεχυμένος, χυθείς, αἷμα χυτὸν Αἰσχύλ. Εὐμ. 682. **2)** ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, ἐκριφθείς, συσσωρευθείς, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φράσει χυτὴ γαῖα, σωρὸς χώματος μάλιστα δὲ τύμβος, ὡς τὸ **χῶμα**, 'Ιλ. Ζ. 464, Ξ. 114, 'Οδ. Γ. 258· οὕτω, χυτῇ θινὶ 'Οππ. 'Αλ. 2. 635· χυτὴ κόνις 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 151. 1., 573. 5·—ὡς οὐσιαστ., **χυτός**, ὁ, = **χῶμα**, λόφος, ὄχθη, πρόχωμα, 'Ηρόδ. 7. 37. **3)** ὡσαύτως, χ. λιμήν, τεχνητός, χωστός, προστατευόμενος ὑπὸ σωρῶν χώματος, 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 987, ἔνθα ἴδε Σχόλ. **II.** ὁ ὑγρὸς ἢ ῥευστὸς γενόμενος, χυθεὶς εἰς τύπον, τετηκώς, ἀρτήματα λίθινα χυτὰ ὁ αὐτ. Α. 69 (ἴδε ἐν λ. ὕαλος III)· ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου 'Επίνικος ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1, 8. **2)** ὁ δυνάμενος νὰ ὑγροποιηθῇ, δυνάμενος νὰ χυθῇ, εὔτηκτος, Πλάτ. Τίμ. 58D, 59B, 61B, 'Αριστ. Μετεωρ. 3. 6, 12, ἀλλ. **III.** καθόλου, ῥευστός, ῥέων, ὑγρός, νέκταρ Πινδ. Ο. 7. 12· θάλασσα 'Ανθ. Παλατ. 6. 66· ποιητικῶς καὶ ἐπὶ κόμης, κυματίζουσα, Νικ. Θηρ 503· οὕτω καί, χ. ἔρνος, βλάστημα ζωηρόν, βλαστὸς ἢ παραφυὰς πλήρης ζωῆς καὶ χυμοῦ, αὐτόθι 391. **IV.** μεταφορ., ὁ κατ' ἀγέλας ἢ κατὰ πλήθη, χυτοὶ ἰχθύες, οἱ μετοικοῦντες, πλανώμενοι, νομαδικοί, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 9. 4· ἄλλως **ῥυάδες**.

χύτρα, ἡ, 'Ιων. **κύθρα**, καὶ Σικελ. (κατὰ Γρηγ. Κορίνθ. 341) **κύτρα**· (χέω)·— πήλινον ἀγγεῖον πρὸς βράσιν, «τσουκάλι», Λατ. olla, 'Αριστοφ. 'Αχ. 284, Ὄρν. 43, κ. ἀλλ., Ξεν. 'Ελλ. 4. 5, 4, 'Αντιφάνης ἐν «Γάμῳ» 2, καὶ συχν. παρὰ τοῖς Κωμικ.· χύτραι δίωτοι Πλάτ. 'Ιππ. Μείζ. 288D· ἐνίοτε εἶχε καὶ ἐπίθημα, Τουρκ. «καπάκι», τοὐπίθημα τῆς χύτρας ἀφελὼν ἐποίησα τοὺς δακρύοντας γελᾶν 'Ηγήσιππος ἐν «'Αδελφοῖς» 1. 13· βρέφη πολλάκις ἐξετίθεντο ἐντὸς χυτρῶν ὡς ἔκθετα, πρβλ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 505· ἴδε τὰς λέξ. **χυτρίζω, χυτρισμός**. **2)** ταύτην χύτραις ἱδρυτέον, πρέπει νὰ ἱδρύσωμεν (καθιερώσωμεν) διὰ χυτρῶν πλήρων ὀσπρίων, ἐπειδὴ τοιαύτη ἦτο ἡ παλαιὰ συνήθεια, καθ' ἣν βωμοὶ καὶ ἀγάλματα κατωτέρων θεῶν καθιεροῦντο διὰ χυτρῶν πλήρων ἐκ βραστῶν ὀσπρίων, 'Αριστοφ. Εἰρήν. 923 κἑξ., πρβλ. Πλ. 1197, 'Αποσπ. 245. **3)** αἱ χύτραι, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλοῦντο χύτραι, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 557. **3)** παροιμ., λημῶ χύτραις, ἔχω «τσίμπλαι.» τὸ μέγεθος ἴσας πρὸς χύτρας· κωμικὴ ὑπερβολὴ ὁμοία τῷ λημᾶν κολοκύνταις, 'Αντικλείδης παρ' 'Αθην. 473C·— πρβλ. **χύτρος**. **II.** φίλημα καθ' ὃ εἷς ἐκράτει τὸν ἕτερον ἀπὸ τῶν ὤτων ὡς ἀπὸ λαβῶν (πρβλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.), Λατ. osculum Florentinum, λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν Εὔνικος ἐν «'Αντείᾳ» 1· ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε, τῶν ὤτων καθελοῖσ' Θεόκρ. 5. 133· πρβλ. Plaut. Poen. 1. 2, 163, Tibull. 2. 5, 11·— περὶ τούτου ὁ Lil. Gyraldus ἔγραψε πραγματείαν εὑρισκομένην ἐν τῷ Gruter's Lampas, 2. 410 κἑξ.

χυτραῖος, α, ον, = **χυτρεοῦς**, 'Αριστοφ 'Αποσπ. 399.

χύτρειος, α, ον, = **χυτρεοῦς**, χ. πάταγος 'Αριστοφ. Λυσ. 329. **II.** τὰ χυτρεῖα, σκεύη πήλινα, Χοιροβοσκ. ἐν 'Οξ. 'Ανεκδ. 2. 278.

χυτρεοῦς, οῦν, πήλινος, 'Αριστοφ. Νεφ. 1474·— ὁ τύπος **χύτρεος**, συνηρ. -**οῦς**, κατακρίνεται ὑπὸ τοῦ Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 675· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 147.

χυτρεύς, έως, ὁ, ὁ κατασκευάζων χύτρας, «τσουκαλᾶς», Λατ. figulus, Πλάτ. Πολ. 421D, Θεαίτ. 147A.

χυτρ-εψός, ὁ, ὁ ἐν χύτρᾳ ἕψων, μαγειρεύων, χυτρεψοὺς εἰκοσιεννέα Παρμενίων παρ' 'Αθην. 608A.

χυτρίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χυτρίς**, μικρὰ χύτρα, 'Ιππ. 879, 'Αριστοφ. 'Αχ. 463, 1175, Ἄλεξις ἐν «'Υποβολιμαίῳ» 1 — ἐν τῷ τύπῳ **κυθρίδιον**, Κλήμ. 'Αλεξ. 165.

χυτρίζω, μέλλ. -ίσω, 'Αττικ. -ιῶ, θέτω ἐντὸς χύτρας, ἰδίως, ἐκθέτω βρέφος ἐντὸς χύτρας, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 120, Σοφ. 'Αποσπ. 476, Φερεκράτ. ἐν 'Αδήλ. 81· πρβλ. **ἐγχυτρίζω**.

χυτρίνδα παίζειν, παιδιά τις ἣν οὐχὶ πολὺ σαφῶς περιγράφει ὁ Πολυδ. Θ', 110, 113.— Κατὰ Σουΐδ.: «χυτρίνδα· παιδιᾶς εἶδος τοιαύτης· καθέζεταί τις ἐν τῷ μέσῳ. εἶτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ περὶ τὸν καθεζόμενον, ποιοῦσιν οἷον αὐτὸν περιστρέφεσθαι, ἕως ἅψεταί τινος τύπτοντος αὐτόν· εἶτα καθέζεται ὁ ληφθείς».

χύτρῐνος, η, ον, πήλινος· ὁ χύτρινος=**χύτρα**, 'Ιππ. 648. 53. **2)** χύτρινοι ἀγῶνες, ἀγῶνες τελούμενοι ἐν τοῖς Χύτροις, Φιλόχορ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 218.

χυτρῖνος, ὁ, (χύτρος) «χυτρῖνοι· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνίενται» 'Ησύχ.· βαθεῖα ὀπὴ ἐντὸς ποταμοῦ, Περίπλ. 'Ερυθρ. Θαλάσσ. σ. 44, ἐν τῷ τύπῳ **κυθρῖνος**. **2)** σηκὸς χρησιμεύων ὡς φωλεὰ ζεύγους περιστερῶν ἐν περιστερεῶνι (πρβλ. Λατ. ollarium, columbarium), Γεωπον. 14. 6, 3.

χυτρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χύτρα** ἢ **χύτρος**, εὑρισκόμενον ἔν τισιν ἀντιγράφοις τοῦ 'Αριστοφ. 'Αχ. 1175· ὁ 'Ησύχ. ἑρμηνεύει τὸ **χυτρίον** διὰ τῆς λέξ. **κρανίον**.

χυτρίς, ἡ, ὑποκορ. (μόνον κατὰ τὸν τύπον) τοῦ **χύτρα** ἢ **χύτρος**, 'Ηρόδ. 5. 88· Λεσβίου χυτρίδε λαμβάνειν δύο Βάτων ὁ Κωμικὸς ἐν «'Ανδροφόνῳ» 2· περὶ τῆς γεν. **ῖδος**, πρβλ. **νησίς, χειρίς**, καὶ ἴδε Meineke ἐν τόπῳ.

χυτρισμός, ὁ, «ἡ τῶν βρεφῶν ἐν ταῖς χύτραις ἔκθεσις» 'Ησύχ.

χυτρίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ ἐντὸς χύτρας παρασκευασθείς, χυτρίτης πυὸς Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 1150.

χυτρόγαυλος, ὁ, εἶδος χύτρας πιθαν. ὁμοίας πρὸς γαυλὸν ἢ κάδον, 'Εβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 38), Πολυδ. Ϛ', 89· — ὡσαύτως **κυθρόγαυλος**, ὡς παρ' 'Ιωσήπῳ ἐν 'Ιουδ. 'Αρχ. 8. 3, 6.

χυτρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χύτραν, «γαυλοί, ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5, 58.

χυτρο-κλάστης, ου, ὁ, ὁ συντρίβων χύτρας, Βίος Νείλ. Νεωτ. σ. 52, 17.

χυτρο-πλάθος, ὁ, ὁ πλάττων χύτρας, χυτρεύς, Πολυδ. Ζ', 163, Λ. Β. 72.

χυτρό-πους, ποδος, ὁ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 509· ἀλλαχοῦ ἐν τῷ πληθ. **χυτρόποδες**, χύτρα ἢ λέβης μετὰ ποδῶν ἢ τρίπους σιδηροῦς ἐφ' οὗ ἐτίθετο ἡ χύτρα, πυροστιά, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 746, πρβλ. Πλούτ. 2. 703D, Ἑβδ. (Λευϊτ. ΙΑ', 35), Ἀλκίφρων 3. 5· πρβλ. **λάσανα**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 41, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 893· — ὑποκορ. **χυτροπόδιον**, τό, Ἱππῶναξ 18. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 397.

χυτροπώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν χύτρας, θηλ. **-πωλις, ιδος**, ὡς ἐπίθ. τῆς Αἰγίνης, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 130B (ἔνθα ὁ Meineke ὑποπτεύει **χυτρόπολις**,— «τὰ τσουκαλάδικα» ἢ «πιθαράδικα»). —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 533.

χυτρο-πώλιον, ἢ **-εῖον**, τό, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα πωλοῦνται αἱ **χύτραι**, Πολυδ. Ζ', 163, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 13.

χύτρος, ὁ, Ἰων. **κύθρος** καὶ **κύτρος**, (χέω) = **χύτρα**, Δίφιλος ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1, Νικ. Ἀλεξιφ. 136. **II**. οἱ **Χύτροι** ἦτο τὸ ὄνομα τῶν θερμῶν λουτρῶν ἐν Θερμοπύλαις, Ἡρόδ. 7. 176. **2**) ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, οἱονεὶ ἑορτὴ τῶν χυτρῶν, ἡ τρίτη τῶν Ἀνθεστηρίων ἡμέρα, καὶ δεκάτη τρίτη τοῦ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1076, Βάτρ. 218.

χυτρο-φόρος, ον, ὁ φέρων χύτραν ἢ χύτρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 448.

χὠ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ὁ**, Θεόκρ. 1. 100, κ. ἀλλ.·— **χὤδωνις**, ἀντὶ **καὶ ὁ Ἄδωνις**, ὁ αὐτ. 1. 109· - **χὠκ**, ἀντὶ **καὶ ὁ ἐκ**, ὁ αὐτ. 1. 72.

χωλαίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, εἶμαι χωλός, «κουτσαίνω», Πλάτ. Νόμ. 795B, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 374C. **II**. μεταβ., καθιστῶ τινα χωλόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 402.— Παθ., = τῷ ἐνεργ. I, **ἐχωλάνθη** Ἑβδ. (Β' Βασ. Δ', 4).

χώλανσις, εως, ἡ, τὸ χωλαίνειν, χωλότης, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 9· μεταφορ., ἐπὶ χωλαίνοντος στίχου, Εὐστ. 400, 3· πρβλ. **χωλίαμβος**.

χώλασμα, τό, χωλότης, Ἱππιατρ.

χωλεία, ἡ, χωλότης, τὸ εἶναι χωλόν, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 374C, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 21.

χώλευμα, τό, χωλότης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826.

χωλεύω, εἶμαι ἢ γίνομαι χωλός, χωλαίνω, «κουτσαίνω», Ἰλ. Σ. 411, 417, Φ. 37, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 3·— καθόλου, εἶμαι ἀτελής, οὐχὶ πλήρης, Θεμίστ. 75D· περί τι Ἄννα Κομν. 1. 268.

II. μεταβ., καθιστῶ τινα χωλόν, Ἱππ. 592, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3, 217.— Παθ., εἶμαι χωλός, Λουκ. π. Θυσ. 6 καὶ καθόλου, εἶμαι ἀνάπηρος ἢ ἀτελής, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 248C.— Πρβλ. **χωλαίνω**.

χωλί-αμβος, ὁ, ἴαμβος χωλὸς ἢ χωλαίνων, δηλ. ἔχων σπονδεῖον ἀντὶ ἰάμβου ἐν τῷ τελευταίῳ ποδί, ἐπινοηθείς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Ἱππώνακτος, μνημονεύεται δὲ ἐκ τοῦ Δημ. τοῦ Φαληρ.— Ἐπίθ. **χωλιαμβικός, ή, όν**, Σχόλια εἰς Ἡφαιστ. 6, 5, σ. 181· ῥῆμα **χωλιαμβοποιέω**, Εὐστ. 1684. 52.

χωλο-κράββατον, τό, = **σκιμπόδιον**, Σουΐδ. ἐν λ. **σκίμπους**· ὡσαύτως **χωλοκραββάτιον** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 254.

χωλόομαι, Παθ., γίνομαι χωλός, Ἱππ. Ἀφορ. 1258.

χωλο-πόδης, ου, ὁ, = **χωλόπους**, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 70.

χωλο ποιός, όν, ὁ ποιῶν χωλούς, ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου ὡς φιλοῦντος νὰ παρουσιάζῃ χωλοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 846

χωλό-πους, ὁ, ἡ, ὁ χωλὸς τοὺς πόδας, χωλόποδας τεύχει καὶ ἀσθενέας Μανέθων 4. 118.

χωλός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «κουτσός», χωλὸς δ' ἕτερον πόδα Ἰλ. Β. 217, πρβλ. Ι. 503, Ὀδ. Θ. 308, Ἡρόδ. 5. 92, 2, Σοφ. Φιλοκτ. 486, 1032· χ. καὶ οὐκ ἀρτίπους Ἡρόδ. 161 χ. τὼ σκέλη Ἀριστοφ. Θεσμ. 24· ὡσαύτως μετὰ δοτ., χωλὸς σκέλει Πλούτ. 2. 739B· χωλὸς ἀμφοτέροις Λουκ. Τίμ. 20·— ἀκολούθως καὶ ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς τὸ **κυλλός**, χωλὸς τὴν χεῖρα Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 61· χωλὴν τὴν χεῖρα ἔχειν Ἱππ. Προρρ. 83C, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 794E·— ἐπὶ ζῴων, Ξεν. Ἱππ. 1, 5. κλπ.

II. μεταφορ., ἀνάπηρος, ἀτελής, ἐλλιπής, Λατ. mancus, φύσις Πλάτ. Φαίδων 71E, Πολ. 535D, κ. ἀλλ.· βασιλεία ἐν Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 3· χωλαίνων, ἀνώμαλος, μέτρον Δημ. Φαληρ. 301, ἐν λ. **χωλίαμβος** —Ἐπίρρ. **-λῶς**, χωλῶς ἐπιβαίνοντα σοφίας Ἐπιφάν. τ, 1, σ. 563D. (Ἴσως συγγενὲς τῷ Σανσκρ. hval (titubare, vacillare), Ἀγγλ. halt, halling, Λατ. clodus, claudus, Pott Et. Forsch 1, σ. 265.)

χωλότης, ητος, ἡ, οὐσ. ἀφῃρημ. τοῦ χωλός, τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ, «κούτσα», σκέλους Πλούτ. 2. 963C· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 35C· μεταφορ., ἐπὶ μέτρων, Ἀθήν. 632E.

χώλωμα, τό, χωλότης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820, 828.

χώλωσις, εως, ἡ, τὸ γενέσθαι χωλόν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829.

χῶμα, τό, (χόω, χώννυμι) γῆ ἀναρριπτομένη καὶ συσσωρευομένη πρὸς τὰ τείχη πόλεως πρὸς ἅλωσιν αὐτῆς, αἵρεε τὰς πόλιας χώμασι Ἡρόδ. 1. 162· χ. ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 2. 75· πρβλ. Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Κ', 15, Ἡσ. ΛΖ', Ἱερ. Ϛ', 6). **2**) πρόχωμα ἐγειρόμενον παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ ὅπως κωλύῃ τὴν ὑπερχείλισιν ἢ πλήμμυραν, Ἡρόδ. 1. 184. **3**) φραγμός, ὁ αὐτ. 7. 130. **4**) προκυμαία ἢ ἀποβάθρα προβαίνουσα ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, «μῶλος», Λατ. moles, ὁ αὐτ. 8. 97, Δημ. 1208. 4, πρβλ. 1228. 1·— ὡσαύτως, ἀκρωτήριον, ἀμμώδης γλῶσσα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 870. **II**. ὡς τὸ Λατ. tumulus, τύμβος, κοινῶς «τούμπα», ὕψωμα ἐκ χώματος, ἐπὶ τάφου, Ἡρόδ. 1. 93., 9. 85, Αἰσχύλ. Χο. 273, Σοφ. Ἀντιγ. 1216, κλπ.· τάφων χώματα γαίας Εὐρ. Ἱκ. 54· χῶμα μὴ χοῦν ὑψηλότερον [ἢ] πέντε ἀνδρῶν ἔργον Πλάτ. Νόμ. 958E. **III**. ὡσαύτως γῆ ἀνασκαφεῖσα ὅπως ἐκτιθεμένη εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀέρος γίνῃ κατάλληλος πρὸς φυτείαν, Θεοφρ. πρ. Φυτ. Ἱστ. 2. 5, 2. **IV**. παρὰ τοῖς Ἑβδ. ὡσαύτως, σωρὸς ἐρειπίων, (Ἰησ. Η', 28, Ἡσ. ΚΕ', 2).— Πρβλ. **χόω**, καὶ τὰ σύνθετα αὐτοῦ, **ἐκ-, δια-, κατα, συγ-**.

χωμᾰτίζομαι, Παθητ., ὀχυροῦμαι διὰ χωμάτων, Ἑβδ. (Ἰησ. ΙΑ', 13).

χωμάτινος, η, ον, ὁ ἐκ χώματος πεποιημένος, «χωματένιος», Κ. Μανασσ. Χρον. 233.

χωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χῶμα**, Διον. Ἁλ. 1. 64.

χρωμᾰ-τόπλαστος, ον, ὁ πλασθεὶς ἐκ χώματος, Μανασσ. Χρον. 281· πρβλ. **χοῦς**.

χωμᾰτο φάγος, ον, ὁ ἐσθίων χώματα, Μανασσ. Χρον. 6655.

χωνεία, ἡ, χώνευσις μετάλλου, καὶ χύσις, Πολύβ. 34. 10, 12, Διόδ. 5. 13. **II**. ἡ βασιλικὴ χ., τὸ νομισματοκοπεῖον, Ἄννα Κομν. 1. 226.

χωνεῖον, τό, = **χωνευτήριον**, Ἀλέξ. Ἀφρ. 2. 3. **2**) = **χώνη**.

χώνευμα, τό, ἔργον χωνευτόν, χυτὸν εἴδωλον, Ἑβδ. (Δευτ. Θ', 12, κ. ἀλλ.).

χώνευσις, εως, ἡ, = **χωνεία**, Ἑβδ. (Β' Παραλ. κεφ. Δ', 3).

χωνευτήριον, τό, κάμινος ἐν ᾗ τήκονται καὶ καθαρίζονται μέταλλα, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Η', 51, κ. ἀλλ.), Ἐκκλ.

χωνευτής, οῦ, ὁ, ὁ τήκων καὶ χύνων μέταλλα εἰς τύπους, Ἑβδ. (Κριτ. ΙΖ', 4, Κῶδ. Ἀλεξ.), Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 250·— ἐντεῦθεν ἐπίθ. **χωνευτικός, ή, όν**, Γλωσσ.

χωνευτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ἐσχηματισμένος ἐκ χωνευτοῦ μετάλλου, χυτός, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 32, κτλ.).

χωνεύω, συνῃρ. ἐκ τοῦ **χοανεύω**, ὃ ἴδε.

χώνη, συνῃρ. τοῦ **χοάνη**, ὃ ἴδε.

χὡνήρ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὁ ἀνήρ**, Θεόκρ. 15. 145.

χωνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χώνη** ἢ **χῶνος**, «χωνεῖον, τὸ χωνευτήριον, χωνίον δὲ τὸ ἐργαλεῖον» Σουΐδ.

χώννῡμι, μεταγεν. τύπο. τοῦ **χόω**, Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. 2. 18, 3, κλπ.· ὡσαύτως **χωννύω** Πολύβ. 1. 47, 3· παρατ· **ἐχώννυον** Διόδ. 14. 49, κλπ.· γ' πληθ. **ἐχώννυσαν** Δίων Κάσσ. 66. 4. — Παθ., ἀπαρ. **χώννυσθαι** Πολύβ. 4, 40, 4, κλπ. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 701 κἑξ. 886.

χωνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς χωνίον, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ.

χῶνον, τό, **χῶνος**, ὁ, συνῃρ. ἀντὶ **χόανον, χόανος**, = **χώνη, χοάνη**.

χώομαι, Ἐπικ. προστ. **χώεο**, ἴδε κατωτ.· Ἐπικ. παρατ. **χώετο** Ἰλ. Φ. 306·— μέλλ. **χώσομαι** Α. 80 (ἔνθα ὁ τύπος **χώσεται** δύναται νὰ εἶναι Ἐπικ. ἀόρ. ὑποτ.), Λυκόφρ. 362·— ἀόρ. **ἐχωσάμην**, ἴδε κατωτ.· ἀποθ. Ῥῆμα Ἐπικ. ὡς τὸ **χολόομαι**, ὀργίζομαι, θυμώνω, ἀγανακτῶ, «χολιάζω», συχν. παρ' Ὁμ. (μάλιστα ἐν Ἰλ.), π. χ. Φ. 519, καὶ ἐν Ἡσ. Θεογ. 533 συχν. τῇ προσθήκῃ τοῦ θυμὸν Ἰλ. Π. 616 κῆρ Α. 44· κηρόθι Ὀδ. Ε. 284· φρεσὶν ᾗσιν Ἰλ. Τ. 127· χ. θυμῷ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 311· χ. φρένας Ἡσ. Θεογ. 554· σπανιώτερον, ταράττομαι, δυσαρεστοῦμαι, Ἰλ. Ξ. 406, Χ. 291.— Συντάσσεται: **1**) μετὰ δοτ. προσ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι Α. 80, κλπ.

2) μετὰ γεν. προσ. ἢ πράγμ., χωόμενον κατὰ θυμὸν .. γυναικὸς Α. 429, πρβλ. 2. 689· χώσατο δ' αἰνῶς .. νίκης τε καὶ ἔγχεος Ν 165, κλπ.·— σπανιώτερον, ὅς μοι παλακίδος πέρι χώσατο Ι. 449, πρβλ. 266 (ἐν τοῖς δυσὶ τούτοις χωρίοις ὁ Wolf γράφει **περιχώσατο** ὡς μίαν λέξιν, πρβλ. **περιχώομαι**)· περί τινι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 12, Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 236.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., μόνον ἐν τῇ φράσει μή μοι τόδε χώεο, μὴ ὀργίζου ἐναντίον μου διὰ τοῦτο, Ὀδ. Ε. 215· μή νύν μοι τόδε χώεο Ψ. 213.

χὤπη, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ὅπη**, Αἰσχύλ. Πρ. 875·— **χὠπόταν**, ἀντὶ **καὶ ὁπόταν**, Πινδ. Π. 2. 160·— **χὤπως** ἀντὶ καὶ **ὅπως**, Σοφ. Ο. Τ. 1251.

χώρα, Ἰωνικ. **χώρη**, ἡ, = **χῶρος**, ὁ χῶρος ἢ ὁ τόπος ἐν ᾧ ὑπάρχει τι, Λατ. locus (ἐκτενέστερος τοῦ τόπος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 124· εἰ καὶ πολλάκις συνάπτονται ἀμφότερα, π. χ. Πλάτ. Νόμ. 705 , Τίμ. Λοκρ. 94B· ἀντιστρόφως, χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς Αἰσχύλ. Εὐμ. 292), οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγὺς Ἰλ. Ψ. 521· νόμισμα .. χώρας μεγάλης δέοιτ' ἂν Ξεν. Λακ. 7, 5· χώραν παρέχειν, Λατ. locum dare, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 4· χώραν τινὶ καταλιπεῖν, καταλιπεῖν χῶρον αὐτῷ Πλούτ. 2. 124Δ, κλπ. **2**) καθόλου, τόπος, μέρος, στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι .., Ἰλ. Ζ. 516, πρβλ. Ὀδ. Π. 352· ὀλίγη

ἐνὶ χ. Ἰλ. Ρ. 394· χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλειν, μεταβαίνειν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Πλάτ. Θεαίτ. 181C· ἡ πρώτη χ., τὸ ἔμπροσθεν μέρος (τῆς λάρ ακος), Παυσ. 5 17, 6. **3)** ὁ τόπος ἢ ἡ θέσις τινός, ὁ προσήκων τόπος, ἐν χώρῃ ἕζεσθαι Ἰλ. Ψ. 349· ἰδίως ἡ θέσις στρατιώτου χώραν λιπεῖν, προλείπειν Θουκ. 1. 126., 2, 87· περὶ τοῦ ἐν Αἰσχίν. 74. 22, ἴδε ἐν λ. **μισθοφορέω** I. 1, ἴδε κατωτ.· χώραν λαμβάνω, λαμβάνω θέσιν τινά, εὑρίσκω τὴν θέσιν μου, ἕως ἂν χώραν λάβῃ τὰ πράγματα, ἕως οὗ τεθῶσιν εἰς τάξιν, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 37· οὐ διδοὺς ἑτέρῳ τόπον οὐδὲ χώραν διακονίας Πλούτ. 2. 62D· ὥρᾳ καὶ χώρᾳ τινί, κατά τινα χρόνον καὶ τόπον, συχν. παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, Λοβεκ. Παραλ. 55. **4)** μεταφ., ἡ ὡρισμένη θέσις τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ βίῳ, ἡ θέσις τινός, ἡ κατάστασις, ἐν χώρᾳ τινός εἰμι, εἶμαι εἰς τὸν τόπον ἢ εἰς τὴν θέσιν τινός, θεωροῦμαι ὡς ἐκεῖνος, ὡς τὸ Λατ. locum alicujus tenere, οἷον, ἐν ἀνδραπόδων ἢ μισθοφόρων χώρᾳ εἰμί, εἶμαι ἐν τῇ θέσει ἢ καταστάσει δούλων ἢ μισθοφόρων, ὡς τοιοῦτος θεωροῦμαι, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 13, Κύρου Παιδ. 2. 1, 18· ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ εἰμί, δὲν ἔχω θέσιν ἢ τόπον, δὲν ἔχω ὑπόληψιν, nullo loco haberi, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 7, 28· οὕτω, οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι (Bgk γ' ὥρην) Θέογν. 152· ὀλίγη χώρη τινὸς τελέθει ὁ αὐτ. 820, καὶ οὕτως ὁ Ἕρμανν. λαμβάνει τὸ τοῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 78· τὰς μεγίστας χώρας ἔχειν Πολύβ. 1. 43, 1· — πρβλ. **ἀριθμὸς** I. 5, **σκνίψ**. **5)** ἐν ταῖς τελευταίαις ταύταις σημασίαις συχν. μετὰ προθέσεως, ἐκ χώρας ὁρμᾶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πορευόμενος μάχεσθαι, Ξεν. Ἀνάβ. 3. 4, 33· — εἰς τὴν χώραν πάρειμι, εἶμαι ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει, εὑρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν μου, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 2, 4, πρβλ. Θεόκρ. 15. 57· εἰς χώραν τινὸς καθίσταμαι, καταλαμβάνω τὴν θέσιν τινός, διαδέχομαί τινα, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23· — ἐν χώρᾳ, «εἰς τὸν τόπον», εἰς τὴν θέσιν τὴν προσήκουσαν, Ἄρης οὐκ ἔνι χώρᾳ, τὸ πολεμικὸν πνεῦμα δὲν εἶναι ἐν τῇ θέσει του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 78· ἐν τῇ χώρᾳ γενέσθαι Ξεν. Ἀνάβ. 4. 8, 15· ἐν χώρᾳ πίπτω, ἀποθνήσκω, ἐν τῇ θέσει (μου), κατέχων τὴν θέσιν (μου), ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 20., 8. 39· —ἐπὶ χώρας ἔσσαι, τοποθετεῖν τι εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, Πινδ. Π. 4. 486· — κατὰ χώραν (χώρην) εἰμί, ἔχω, εἶμαι ἐν τῷ τόπῳ μου, τηρῶ τι ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, Ἡρόδ. 4. 135., 6. 42, Ἀριστοφ. Πλ. 367, Βάτραχ. 793· κατὰ χ. μένειν Ἡρόδ. 7. 95., 8. 108, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1354, Θουκ. 4. 26, κτλ.· προσέτι, μένει τὸ ὅρκιον κατὰ χ., ὡς ἦτο, ἀμετάβλητον, Ἡρόδοτ. 4. 201· κατὰ χ. ἀπιέναι, ἀπιέναι, ἐπέρχεσθαι, ὑποχωρεῖν ἐν τάξει, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 11· ἐῶ κατὰ χ., ἀφίνω τι ἐν τῷ τόπῳ του, ἀφίνω τι ὡς ἦτο, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 5, 6, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 17, Δημ. 701. 16.

II. χώρα, γῆ, δηλ. **1)** μέρος γῆς ἐκτεταμένον, χώρα, Λατ. regio, ἅς τινας ἵκεο χώρας ἀνθρώπων Ὀδ. Θ. 573· ἡ χ. ἡ Ἀττικὴ Ἡρόδοτ. 9. 13· συχν. παρὰ Τραγικ., Ἑλλάδα χώραν Αἰσχύλ. Πέρσ. 271· Εὐβοΐδα χ. Σοφ. Τραχ. 74, κλπ.· —ἡ χώρα, ἀπολ., ἡ πατρίς, οἷον ἡ Ἀττική, Λυκοῦργ. 147. 42, κλπ.

2) περιουσία ἐκ μέρους γῆς, «ὑποστατικόν», κτῆμα, Λατιν. ager, Ξεν. Κύρ 8. 4, 28., 6. 4· μεγαλείτερον τοῦ **ἀγροῦ**, ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 4, 7. **3)** οἱ ἀγροί, ἡ ἐξοχή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, Λατιν. rus, τὰ ἐκ τῆς χώρας, ὁ ἐκ τῆς χώρας σῖτος Θουκ. 2. 5, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 11 καὶ 13· οἱ ἐν τῇ χ. ἐργάται ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 10, 5· ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν ἄστει, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 6· —τὸ **Χῶρος** εἶναι ἕτερος τύπος· ἐπὶ τῆς σημασ. II, μόνον ὁ τύπος **χώρα** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ.· ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς σημ. I, κοινὸς εἶναι ὁ τύπος **χῶρος**, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας τοῦ ἰδιάζοντος ἢ οἰκείου τόπου ἢ θέσεως.

χωραξάντω (= **χωρισάντων, καταχωρισάντων=καταχωρισάτωσαν**), προστακτ. ὡς ἔκ τινος **χωράζω** ῥήματος, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας, L. et F. 326 a.— Αὐτόθι εὕρηνται καὶ αἱ ἑξῆς ἔτι προστακτικαὶ ἄνευ τοῦ τελικοῦ νῦ· **ὁρκιζόντω, ποτεξορκιζόντω, ζαμιούντω, ἐπιτρεπόντω, ἐπιτελούντω, ὁμοσάντω, παραδιδόντω. ἐχόντω. ἀναγραψάντω** καὶ πολλαὶ ἄλλαι, κανονικῶς δηλ. Ἡ αὐτὴ κατάλ. εὕρηται καὶ ἐν ἄλλαις ἄλλων Ἑλλην. πόλεων ἐπιγραφαῖς, καὶ δὴ ἐν τοῖς Ἡρακλεωτικοῖς πίναξι (CIG. 5774—5) **ἀνγραψάντω, ἐπελάσθω** (= **ων**)· ἐν ἐπιγρ. Θεσσαλ. Μελιταιέων καὶ Πηρέων παρὰ τῷ Rang. Ant. hel 692 τὰ **ἐμφερόντω, δικαζόντω, λαμβανόντω, μισθούντω, συναποτινόντω**· ἐν ἐπιγρ Δελφῶν τὰ: **παρεχόντω, ὄντω,** (παρὰ τῷ W. et F. 113. 122. 127. 129. 135. 139, κλπ.)· ἐν ἐπιγρ Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. τὰ: **δαμιώνθω, σουλώνθω, ἔνθω** (-**ἐόντω, ὄντων, ἔστωσαν**) ἐν Bul. de cor. hel. III, σ. 465. Πρβλ. Blass ἐν Rhein. Mus. XXXVI, σελ. 667 κἑξ., Συναγωγὴ λεξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χωρ-άρχης, ου, ὁ, ὁ κύριος, δεσπότης, διοικητὴς χώρας ἢ ἐπαρχίας, Κ. Μανασσ. Χρον. 602, Βυζ.· **-αρχία**, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 5029.

χώρ-αυλος, ον, (αὐλή) «ὁ περὶ χώραν διατρίβων» Σουΐδ.

χωράφιον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χώρα**, ὡς τὸ **χωρίον**, μικρὸς ἀγρός, μικρὸν κτῆμα, ὕποπτον ἐν Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 7, ἀλλὰ συχνὸν παρὰ τοῖς Βυζ καὶ σύνηθες ἐν τῇ νῦν λαλουμένῃ.—Ἐντεῦθεν ἐπίθετ. **χωραφιαῖος, α, ον**, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 152.

χωρ-επίσκοπος, ὁ, ὁ ἐν χώρᾳ ἐπισκόπου ὤν, τοποτηρητὴς ἐπισκόπου, Συλλ. Ἐπιγρ 8829 καὶ Ἐκκλ.

χωρέω, μελλ. **χωρήσω**, Ἰλ. Π. 629, Ἡρωδιαν. 5. 89., 8. 68, Ἱππ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Ἀττ. μόνον παρὰ Θουκ. 1. 82 (πλὴν ἐν συνθέσει, **ἀναχωρήσω** ὁ αὐτ. 7. 72, **ἀπο-** Ξεν. Ἱππαρχικ. 6, 2, **προ-** Θουκ. 3. 4, **προσ-** ὁ αὐτ. 2. 2, κτλ., **συγ-** ὁ αὐτ. 1. 140, κλπ.) ἀλλαχοῦ παρ' Ἀττ. οὐδέποτε ὁ μέσ. μέλλ. **χωρήσομαι**, Αἰσχύλ. Θήβ. 476, Σοφ. Ἠλ. 404, Θουκ. κλπ., συχνάκις· οὕτω καὶ ἐν συνθέσει, ἴδε Veitch Gr. Verbs σελ. 610. — ἀόρ. **ἐχώρησα** Ἰλ. Ο. 655, Ἀττ.· —πρκμ. **κεχώρηκα** Ἡρόδ. 1. 120, 122. Ἀττ.—Παθ., μέλλ. **χωρηθήσομαι** (**συγ-**) Πολύβ. 15. 17, 5· — ἀόρ. **ἐχωρήθην** (**συν-**) Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 31, Δημ. 985. 23· — πρκμ. **κεχώρηται** (**παρα-**) Διονύσ. Ἀλ. 11. 52, (**συγ-**) Πλάτ. Φίληβ. 15Δ.— (χῶρος). Κάμνω τόπον εἴς τινα, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, παραμερίζω, Ἰλ. Π 629 πάλιν αὖτις χωρεῖν Ρ. 533· γαῖα ἔνερθεν χώρησεν, ὑπεχώρησε κάτωθεν, δηλ. ἀνεῴχθη, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 430· — πρύμναν χ. = κρούεσθαι πρύμναν, ὀπισθοχωρεῖν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1120· —**χωρεῖτε**, πηγαίνετε! Αἰσχύλ. Εὐμ. 196, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1678, Μήδ. 820, κλπ.· ὁ ἁπλοῦς τύπος (ὁ μὴ συντεθειμένος μετὰ προθέσ.) δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὀδ.—Συντάσσεται: μετὰ γεν. πράγματος ἢ τόπου: **1)** χώρησεν τυτθὸν ἐπάλξιος Ἰλ. Μ. 406· νεῶν ἐχώρησαν Ο. 655· νεκροῦ χωρήσουσι Π. 629· — ὡσαύτως, ἀπὸ νηῶν ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον Ν. 724· ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντος Σ. 244· ἔξω δωμάτων χωρεῖτε Αἰσχύλ. Εὐμ. 180· ἐκ πυλῶν ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 476· ἐφ' ἡμῖν ἐκ προαστείου Σοφ. Ἠλ. 1432. **2)** μετὰ δοτ. προσ., δίδω τόπον εἴς τινα, κάμνω τόπον δι' αὐτόν, ἀποσύρομαι πρὸ αὐτοῦ, «παραμερίζω», οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆι χωρήσειεν Ἰλ. Ν. 324, πρβλ. Ρ. 101.

II. μεθ' Ὅμ., προβαίνω, προχωρῶ, κινοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, Λατ. incedere, εἶτα δὲ ἁπλῶς, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, Ἡρόδ. 1. 10, κτλ.· ταξιδεύω, ὁδοιπορῶ, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 750· χ. ἐπί τινα Πινδ. Ν. 10. 137, κλπ.· εἰς ναῦν Αἰσχύλ Πέρσ. 379· χ. πρὸς ἔργον, προβαίνω εἰς ἐνέργειαν, ἄρχομαι, ἀρχίζω, Σοφ Αἴ. 116, Ἀριστοφ. Βάτρ. 884· χ. πρὸς ἧπαρ, φθάνω εἰς τὸ ἧπαρ, ἐγγίζω τὴν καρδίαν, Σοφ Αἴ. 938· χωρῶν ἀπείλει νῦν, ἀπερχόμενος τώρα φοβέριζε, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1038· διὰ φόνου χ. Εὐρ. Ἀνδρ. 176· χ. δι' ἀσπίδων Ξεν. Ἀν. 4. 2, 28· τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει = ἔρρει, ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 7. 5, 16· ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαὶ Εὐρ. Μήδ. 411, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 11· χώρει κάτω, προχώρει πρὸς τὰ κάτω, δηλ. ἀρχόμενος ἐκ τῶν ἄνω μερῶν τοῦ σώματος, Αἰσχύλ. Πρ. 74.— ἀπολ., χ. ὁ ποταμὸς Πλάτ. Φαίδ. 113Α· — ὁμόσε χωρῶ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι εἰς μάχην, Θουκ. 6. 101, Ξεν. (ἴδε ἐν λ. **ὁμόσε**)· οὕτως, ὁμόσε χ. τοῖς λόγοις Εὐρ. Ὀρ. 921· χ. δειπνήσων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 266· δρόμῳ χ. πρὸς τόπον Θουκ. 1. 134· —εἴσω, ἔξω χ. συχν παρὰ τοῖς Τραγ.· — ἐπὶ χρόνου, νὺξ ἐχώρει, προεχώρει, παρήρχετο, προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος αὐτῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 384· —βιοστερῆ χωροῦντα, περιπλανώμενον ἐν στερήσει τῶν ἀναγκαίων, Σοφ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 747· — τὰ χωρέοντα, τὰ ἐξερχόμενα ἔκ τινος, περιττώματα, Ἱππ. Ἀφορ. 1244, ἴδε Foës. O. c.· οὕτω, κατὰ στόμα χωροῦντα .. ἀφρὸν Εὐρ. Μήδ. 1176· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, Κεκρωπίαν χθόνα χ. Εὐρ. Ἴων 1572. **2)** προβαίνω, προχωρῶ ἀπαύστως, ἐξακολουθῶ, Λατ. procedere, οὐ χωρεῖ τοὔργον Ἀριστοφ. Εἰρ 472, πρβλ. 509· τόκοι χωροῦσιν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 18· χωρεῖ τὸ κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1483, Νεφ 907· αἱ δαπάναι Ξεν Οἰκ. 20, 21. **3)** ἔρχομαι εἰς τέλος, ἀποβαίνω κατά τινα τρόπον, παρὰ σμικρὰ .. κεχώρηκε, εἰς μικρὸν ἀποτέλεσμα ἔφθασεν, ἐπὶ χρησμοῦ, Ἡρόδ. 1. 120· εὐτυχέως χ., Λατ. bene cedere, ὁ αὐτ. 3. 39· κακῶς χ., male cedere, ἀποβαίνω κακῶς, Πλάτ. Νόμ. 684Ε· δόξα δ' ἐχώρει δίχα Εὐρ. Ἐκ 119, πρβλ. Ἑλ. 759· — συχν. ἀπολ., ὡς τὸ **προχωρέω**, βαίνω καλῶς, προβαίνω, ἐπιτυγχάνω, Ἡρόδ. 3. 42., 5 89, Ἀντιφῶν 133. 2· (πρβλ. τὸ Γαλλ. ça ira) —τὰ πράγματα χωρεῖ κατὰ λόγον Πολύβ. 28. 15, 12· —ἀπολ. ὡσαύτως, εἶναι δυνατόν, ὡς ἤδη ἐχώρει Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 32. **4)** ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι, ἡ φάτις κεχώρηκε, ἡ φήμη διεδόθη, Ἡρόδ. 1. 122· διὰ πάντων χωρεῖν Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 62· ὄνομα κεχωρηκὸς διὰ πάντων Πλουτ. Ρωμ. 1, πρβλ. 19. **III.** μεταβ., ὡς καὶ νῦν, ὁ κρητὴρ χωρέει ἀμφορέας ἑξακοσίους Ἡρόδ. 1. 51, πρβλ. 192., 4. 61, Ἀριστ. Νεφ. 1238, Πλάτ. Συμπ. 214Δ· ἡ πόλις οὐκ ἐχώρησεν αὐτοὺς Θουκ. 2. 17, πρβλ. Δημ. 579. 3, Αἰσχίν. 77. 11· ποτήρια .. οὐχὶ χωροῦντ' οὐδὲ κόγχην Φερεκράτης ἐν «Τυραννίδι» 1 3· κοτύλας χωροῦν δέκα Μένανδρος ἐν «Κόλακι» 1, πρβλ. Δίφιλον ἐν Ἀδήλ. 8. κλπ.· χωρήσατε ἡμᾶς, λάβετε ἡμᾶς εἰς τὰς καρδίας σας, δέξασθε ἡμᾶς, Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ζ', 2· μετ'

ἀπαρεμ., εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω τι, οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν Ψευδοφωκυλίδ. 83. **2)** ἀπροσωπ., ὅταν μηκέτι χωρῇ αὐταῖς ἐργαζομέναις [ταῖς μελίτταις], ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον τόπος δι' αὐτάς, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40. 44.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 287.

χώρημα, τό, τόπος, χῶρος, διάστημα, Γεωπον. 4. 1, 16· μάλιστα, θήκη χωροῦσά τι, μετὰ γεν., χώρημά ἐστι (τὸ χόριον) τοῦ ἐμβρύου Γαλην. τ. 19, 454, 17.

χωρημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **χώρημα** ἐν τῇ σημασ. τοῦ **κοιτωνίσκος**, Ψευδοκαλλισθ. Α', 6, σημ. 3. ἔκδ Mül.

χώρησις, εως, ἡ, τὸ χωρεῖν, προχώρησις, ἡ ὁμόσε χ. = τὸ ὁμόσε χωρεῖν (ἴδε **χωρέω** II. 1), Ἡλιόδ. 6. 5.

χωρητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **χωρῶ**, δεῖ χωρεῖν, πρέπει τις νὰ προβῇ, νὰ προχωρήσῃ, Διον. Ἁλ. 1. 56

χωρητικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ χωρήσῃ, νὰ περιλάβῃ τι, δεκτικός, λογισμοῦ Αἰλ. περὶ Ζ. 2. 11, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 3. 121.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σουΐδ.

χωρητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃς δύναται νὰ χωρήσῃ εἰς τὸν νοῦν, καταληπτός, ἀπόκρισις ὀλίγοις τῶν ἐπὶ γῆς χωρητή Ἀθανάσ. τ. 2, σ 292C.

χῶρι, = **χωρίς**, Καλλ. Ἀποσπ. 48, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. v. 5· πρβλ. **μέχρι**, **ἄχρι**, ἀντὶ **μέχρις**, **ἄχρις**.

χωριακὸν κατάλυμα, χωριάτικον, ὡς λέγομεν σήμερον, Θ. Στουδ. σ. 896, ἔκδ. Mι.

χωριαμός, ὁ, ἀμφίβ. ἀντὶ **φωριαμός**, παρ' Ἡσυχ.· ἴδε Λοβεκ. Παθ. 155.

χωρίδιον [ῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **χωρίον**, Λυσί. 155. 27, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 2.

χωρίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**· — παθητ. πρκμ. **κεχώρισμαι**, γ' πληθ. Ἰωνικ. **κεχωρίδαται** Ἡρόδ. 1. 140, 151, κ. ἀλλ. (**χωρίς**). **I.** ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, ὡς καὶ νῦν, χωρίζω, ἀποχωρίζω, διαιρῶ, τί τινος Εὐρ. Φοίν. 107, κλπ., καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., π. χ., χ. τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν Πολ. 609D, πρβλ. Φίληβ. 55E· ἤ, ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψ. Φαίδων 67C, πρβλ. Πολιτικ. 268C, κλπ.· πάντα κατὰ φυλὰς Ξεν. Οἰκ. 9. 8· μετ' ἀπαρ., τὴν δὲ [τὴν τάξιν] ἐπὶ τῷ μέσῳ ἐχώρισεν ἕπεσθαι (ἔνθα οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ἑρμηνεύσωμεν ἐτοποθέτησεν, ἔστησεν), ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 6. 5, 11·— οἱ χωρίζοντες, ἐπεκλήθησαν οἱ γραμματικοὶ οἱ ἀποδιδόντες εἰς δύο διαφόροος ποιητὰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν, ἴδε Wolf. Prolegg. σ. 158·— Παθ., χωρίζομαι, διαχωρίζομαι, διαιροῦμαι, Ἡρόδ. 1. 151., 3. 12., 4. 11, κ. ἀλλ.· τινος Εὐρ. Ι. Τ. 1002, Πλάτ. Τίμ. 31B. **II.** χωρίζω κατὰ διάνοιαν, διακρίνω, τὸ ἡδύ τε καὶ δίκαιον Πλάτ. Νόμ. 663A· ἀπὸ τῶν ὠφελίμων τὰ καθ' αὑτὰ Ἀριστ. Ἠθ Νικ 1. 6, 15· χ. καὶ διασπᾶν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 1. 2, 3· μάλιστα ἐν τῇ Λογικῇ, τὸν ἴδιον τῆς οὐσίας ἑκάστου λόγον ταῖς.. οἰκείαις διαφοραῖς χ. ὁ αὐτ. ἐν Τοπικ. 1. 18, 4, πρβλ. 5. 3. 5 — Παθ., διαφέρω, εἶμαι διάφορος, κεχωρίδαται πολλὸν τῶν .. ἄλλων ἀνθρώπων Ἡρόδ. 1. 140· σπανιώτερον μετὰ δοτ., τινὶ ὁ αὐτ. 4. 28· ἀπ' ἀλλήλων Ἰσοκρ. 306A· νόμοι κεχωρισμένοι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κεχωρισμένοι, ὅλως διάφοροι, Ἡρόδ. 1. 172, πρβλ. Πολύβ. 32. 9,12· ἐν ἀντιθέσ. πρὸς τὸ **συγκεχυμένος**, Πλάτ. Πολ. 524C· κεχώρισται πλεῖστον τό τ' εἶναι καὶ τὸ τοῦτον φάσκειν Δημ. 1109. 16· πρβλ **χωριστός**. **III.** ἐν τῷ παθ., κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, διεζευγμένη, κοινῶς «χωρισμένη», Πολύβ 32. 12. 6· θᾶσσον .. οἰστοῦ .. χωρίζεται, ἐπὶ τῆς συζύγου, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 1. 15. **IV.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, χωρίζομαι ἀπό τινος, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, Πολύβ. 3. 94, 9, Διόδ. 19, 65. **V.** ἀφορίζω, ἀποκλείω τῆς κοινωνίας, Ἐκκλ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 282.

χωρικός, ή, όν, (χώρα) ὡς καὶ νῦν, ἀγροτικός, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικῶν, ἀγρότης, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 31, Πολυδ. 9 13· τις τῶν χωρικῶν Εὐρ. Ἡρ Μαιν. 6. 40· ἴδε Δουκάγγ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Συνέσ. 167A.

χωρικότης, ἡ, χωριατιά, χωριατωσύνη, Πολ. Τρωαδ. στ. 182, ἔκδ. Μαυρ Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐν στ. 24 λέγεται **χορικία** (ἤγουν **χωρικεία**· ὅρα Θησ. ἐν λ.) καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μεταβ ηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου εἰς **χορηγίαν**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

χωρίον, τό, ὑποκορ. (μόνον κατὰ τύπον, οἷον χ. μέγιστον Θουκ. 2. 19) τοῦ **χῶρος** καὶ τοῦ **χώρα**· **1)** ἰδιαίτερος τόπος, θέσις, τόπος, σημεῖον, τοπικὸν διαμέρισμα, ἐπαρχία, συχνότατον παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἑξῆς, π. χ. 2. 8, 10, 29, πρβλ. Θουκ 2. 54· ὡσαύτως παρὰ τοῖς κωμ., οἷον Ἀριστοφ. Νεφ. 209, κλ.· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς Τραγ.·— ἐκ τοῦ αὐτοῦ χ., ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου, Ἡρόδ. 1. 11· χ. ἔρημον, χαλεπὸν καὶ πετρῶδες Θουκ. 4. 9· ἱππάσιμον Ξεν. Κύρ. Παιδ. 1. 4, 14· τετράγωνον Πλάτ. Μένων 82C. **2)** θέσις, τόπος, μάλιστα ὀχυρὰ θέσις, ὀχύρωμα, Ἡρόδ. 1. 84, Θουκ. κλπ.· οἰκίζειν χωρία Θουκ. 1. 12. κλπ.· χωρίων κατάληψις Πλάτ. Γοργ. 455B, πρβλ. Λυσί. 180, 7, κλπ. **3)** περιουσία κτηματική, ἀγρός, κτῆμα, Θουκ. 1. 106, Πλάτ. Νόμ. 844B, Λυσίας 108. 33· ἐν χρήσει μετὰ τοῦ **ἀγρός**, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 1, κλπ. **4)** τόπος ἐργασίας, ἐργαστήριον, γραφεῖον, Δημ. 1111. 22. **5)** ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, χῶρος περιεχόμενος ἐντὸς γραμμῶν, ἡ ἐπιφάνεια σχήματος, Πλάτ. Μένων 82B, κἑξ., πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 152. **6)** = **τόπος** I. 4, χωρίον συγγραφέως, περικοπή, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 12, Ἀθήν. 672A, Εὐστ. κλπ.· (παρ' Ἡρόδ 2. 117, ἡ φράσις καὶ τόδε τὸ χωρίον φαίνεται ὡς γλώσσημα, ἴδε Valck. ἐν τόπῳ)·— μέρος, ἐποχὴ ἢ περίοδος τῆς ἱστορίας, Θουκ. 1. 97.

χωρίς, Ἐπίρρ., ὡσαύτως, **χῶρι**, ὃ ἴδε· (ἴδε ἐν λ. **χῆρος**)· — «χωριστά», κεχωρισμένως ἀπὸ τῶν ἄλλων, κατ' ἰδίαν, ἅπαξ ἐν Ἰλ. Ζ. 470· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι Ὀδ. Ι. 221, πρβλ. Δ. 130, κλπ.· χ. ἡ τιμὴ θεῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 637· μή με χ. αἰτιῶ, χωρὶς αἰτίας, χωρὶς ἀποδείξεων, Σοφ. Ο. Τ. 608 κεῖται χ. ὁ νεκρὸς Ἡρόδ. 4. 62· χ. κεῖνται οἱ νόμοι περί τινος Ἀντιφῶν 140. 23· χίλια τάλαντα .. χ. θέσθαι, χωριστά, κατὰ μέρος, Θουκ. 2. 24· χ. οἰκεῖν, κατοικεῖν χωριστά, ἰδιαιτέρως, Δημ. 50. 22., 1161. 15· χ. γενόμενοι, χωρισθέντες, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18· χ. ποιεῖν, διακρίνειν, Ἰσοκρ. 342D· παραδόξως: χωρὶς βλέπειν, δηλ. κατὰ δύο διευθύνσεις, περὶ τοῦ Καλλιμέδοντος, ὃς ἦν διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, δηλ. «ἀλλοίθωρος», Τιμοκλῆς ἐν «Πολυπράγμονι» 1· ἀντίθετ. τῷ **κοινῇ**, Ἰσοκρ. 266D· τῷ **κοινὸν** Εὐρ. Ἑκ. 860· χ. δὲ .., καὶ χωριστά, καὶ προσέτι, Θουκ. 2. 13· ἀντίθετ. τῷ **ἰδίᾳ μέν**, Πλουτ. Ἀριστείδ. 20· χωριστά, καθ' ἕκαστον, Λυσίας 165. 35· χ. λέγειν Αἰσχίν. 5. 32, πρβλ. 54. 8· τὸ χ., τὸ διαιρούμενον, τὸ διαιρετόν, τὸ ἓν καὶ χ. Ἀριστ. Φυσικ. 3. 4, 4·— προσέτι, ἐκτός, χ. δὲ μηδαμῶς Πλάτ. Νόμ. 950C·— χ. ἢ ὁκόσοι, πλὴν ὅσοι .., Ἡρόδ. 2. 77· χωρὶς ἤ, ἐκτὸς ὅτι, χωρὶς ἢ ὅτι τὰ θήλεα τέκνα καταπορνεύουσι ὁ αὐτ. 1, 94· χωρὶς ἢ ὅτι, ἐκτὸς ὅτι, χωρὶς ἢ ὅτι πολλῷ μέζονας ὁ αὐτ. 4. 61, 82·— περὶ τοῦ χωρὶς εἰ, χωρὶς εἰ μή, καὶ χωρὶς πλήν, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 459 χ. ἀπ' ἀλλήλων Πλάτ. Φαίδ. 98C. **2)** μεταφορ., διαφόρου φύσεως, εἴδους ἢ ποιότητος, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6, 1, πρβλ. Schäfer εἰς Θέογν. 91· χ. τό τ' εἶναι καὶ τὸ μὴ νομίζεται Εὐρ. Ἄλκ. 528· χ. τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια Σοφ. Ο. Κ. 808· χ. ᾤμην εἶναι τὸ συνεῖναί τε διαλεγομένους καὶ τὸ δημηγορεῖν Πλάτ. Πρωτ. 336B· πρβλ. **ἀμφὶς** II, ἐν τέλει. **II.** ὡς πρόθ., μετὰ γεν., ἄνευ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 926, Σοφ. Ηλ. 945, κτλ.· ἄνευ τῆς βοηθείας ἢ θελήσεώς τινος, χ. Ζηνός, Λατ. sine Diis, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1003. **2)** χωριστὰ ἀπό τινος, μακρὰν ἀπό τινος, χ. ἀθανάτων Πινδ. Ο. 9. 61· χ. ἀνθρώπων στίβου Σοφ. Φιλ. 487· χωρὶς ᾤκισται θεῶν Εὐρ. Ἑκ. 2· χ. ὀμμάτων ἐμῶν ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 272· ἡ ψυχὴ χ. τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδ. 67A, κλπ. **3)** ἀνεξαρτήτως ἀπό τινος, χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τις ἢ χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ .., ἐκτὸς τῶν ἄλλων, προσέτι, Ἡρόδ. 1. 93. 106., 6. 58· χ. γένους οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 290· χ. δὲ τῆς δόξης οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖ .. Πλάτ. Ἀπολ. 35B. **4)** διαφόρως ἀπό τινος, ἄλλως πως ἤ, χ. μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 179, Πλάτ. Λάχ. 195A. πρβλ Δημ. 345. 6.

χώρῐσις, εως, ἡ, χωρισμός, Ἡσύχ. ἐν λ. **χάσις** (ἔνθα ἡμαρτημ. **χώρησις**).

χώρισμα, τό, τόπος κεχωρισμένος, χώρισμα τῆς αὐλῆς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 137.

χωρισμός, ὁ, (χωρίζω) ὡς καὶ νῦν, λῦσις καὶ χ. ψυχῆς ἀπὸ σώματος Πλάτ. Φαίδ. 67D, πρβλ. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 1· χ. οὐ δέχεσθαι, ἀντίθετον τῷ **συνεζεῦχθαι**, Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. 10. 4, 11. **2)** ἔκκρισις τοῦ χυμοῦ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 7, 3· **II.** (ἐκ τοῦ παθ.), τὸ χωρισθῆναι ἀπό τινος, ἀποχωρισμός, ἀναχώρησις, Πολύβ. 5. 16, 6· ἀπομόνωσις, ἀποκλεισμός, Ἑβδ. (Λευιτ. ΙΒ', 2., ΙΗ', 19).

χωριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ χωρίζω, δεῖ χωρίζειν, πρέπει τις νὰ χωρίσῃ, τι ἀπό τινος Πλάτ. Πολιτικ. 303C. **2)** **χωριστέος**, α, ον, ὃν δεῖ χωρίζειν, ὃν πρέπει τις νὰ χωρίσῃ, Ἀπολλώνιος περὶ Ἀντωνυμ. 326C.

χωριστής, οῦ, ὁ, ὁ χωρίζων, Γλωσσ.

χωριστικός, ή, όν, ὁ πρὸς χώρισιν ἐπιτήδειος, Κλήμ. Ἀλεξανδρ. σ. 804, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1421, κλπ.— Ἐπίρρ **-κῶς**, Γαλην. τ. 19, σ. 466, 15.

χωριστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. **I.** ἐπὶ τοπικῆς σημασίας, κεχωρισμένος, ἢ δυνάμενος νὰ χωρισθῇ, τόπῳ, μεγέθει, ἀριθμῷ Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 2. 2, 8, 3. 9, 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῶν Πλατωνικῶν ἰδεῶν, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ 12. 9, 21, πρβλ. 6. 16, 5, Ἠθ. Νικομ. 1. 6, 13· χ. κτῆμα, ὃ δύναταί τις νἀπαλλοτριώσῃ, ἐπὶ δούλων, ὁ αὐτ. Πολιτικ. 1. 4, 6. **II.** κεχωρισμένον ἢ δυνάμενον νὰ χωρισθῇ νοητῶς, χ. τῇ νοήσει, τῷ λόγῳ, κατὰ τὸν λόγον Φυσικ. 2. 2, 2, κ. ἀλλ.· ὑπάρχων χωριστά, ἀφῃρημένως, οὐθὲν .. χωριστόν ἐστι παρὰ τὴν οὐσίαν αὐτόθι 1. 2, 6, πρβλ. Μετὰ τὰ

Φυσ. 6. 1, 5., 6. 3, 7, κτλ.· — ἀφῃρημένος, αὐτόθι 5, 1, 8· — Ἐπίρρ. -τῶς, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 186.

χωρίτης, [ῑ], ου, ὁ, ἀγρότης, χωρικός, «χωριάτης», Σοφοκλ. Ἀποσπ. 22, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, ἐν τέλει, Ἀνθ. Π. 7. 657·— θηλ. -ῖτις, -ιδος, κόρη χωρική, «χωριατοποῦλα», Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 13. **2)** ὁ κατοικῶν ἔν τινι τόπῳ ἢ χώρᾳ, κάτοικος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1035· χ. δράκων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 121, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 219.

χωρῐτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς χωρικὸν ἢ ὅμοιος χωρικῷ, ἀγροικός, χ. πλῆθος Πλουτ. Περικλ. 34· χ. ἀνήρ, χωρίτης, χωρικός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. 9. 27. Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν χωρικῶν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν χλιδῇ, Ξεν. Κύρου 4. 5, 54.

χωροβᾰτέω, μετρῶ διὰ βημάτων, μετρῶ, τὴν γῆν Ἑβδ. (Ἰησ. ΙΗ, 8). **II.** Παθ., καταπατοῦμαι, Μανασσ. Χρον. 2587.

χωροβάτης, [ᾰ], ου, ὁ, ἐργαλεῖον δι' οὗ εὑρίσκει τις τὸ ὁριζόντιον ἐπίπεδον ἐν τῇ χωρομετρίᾳ, Vitruv. 8. 5.

χωρογρᾰφέω, περιγράφω χώρας, Στράβ. 104, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5101.

χωρογρᾰφία, ἡ, περιγραφὴ χωρῶν, Πολύβ. 34. 1, 4, Στράβ. 346.

χωρογρᾰφικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν περιγραφὴν χωρῶν, πίναξ Στράβ. 120.

χωρο-γράφος, [ᾰ], ον, ὁ περιγράφων χώρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν εἰδικώτερον ἐργαζόμενον **τοπογράφον** (τὸν περιγράφοντα τοὺς κατὰ μέρος τόπους), ὡς καὶ πρὸς τὸν γενικώτερον ἐργαζόμενον **γεωγράφον**, Στράβ. 9.

χωρο-θεσία, ἡ, ἡ θέσις χώρας τινός, ἡ τοπογραφικὴ θέσις αὐτῆς, Πλουτ. 2. 1150C.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 503.

χωρο-μετρέω, καταμετρῶ χώραν τινά, Στράβ. 629.

χωρομετρία, ἡ, ἡ καταμέτρησις χώρας ἢ τόπου Στράβ. 757.

χωρονομικός, ή, όν. (νέμω) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν διανομὴν χώρας τινός, νόμος χ., ὁ Ρωμαϊκὸς περὶ ἀγρῶν νόμος, lex agraria, Διονύσ. Ἁλ. 10. 36.

χῶρος, ὁ· (ἄγνωστος ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως)· — ὡς τὸ **χώρα** I, τόπος, κεχωρισμένον μέρος ἐδάφους, μέρος, χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, «τὸν τόπον.. πᾶν τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἔμελλον μονομαχήσειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 315· διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ αὐτόθι 344· ἐν καθαρῷ· ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, «ὅπου καθαρὸς καὶ διατρανὴς ἦν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν νεκρῶν» (Σχολ.), Θ. 491, Κ. 199· χ. ὑλήεις, ἔρημος, οἰοπόλος, ψαμαθώδης Ὀδ. Ξ. 2, Ἰλ. Κ. 520, Ν. 472, κ. ἀλλ.· πίων Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 388· εὐαής αὐτόθι 597· καταστύφελος Ἡσ. Θεογ. 806· οὕτω, δένδρε' ἔθαλλον χ. Πινδ. Ο. 3. 40· συχν. ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. (π. χ. 2. 178), καὶ Τραγ.· Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον Αἰσχύλ. Εὐμ. 24· θηρῶν οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος Σοφ. Φιλ. 1148· Μακραὶ δὲ χῶρός ἐστ' ἐκεῖ κεκλημένος Εὐρ. Ἴων 283, κλπ.·— ποιήσας ἐν βραχεῖ χώρῳ τὴν ὅλην δύναμιν, συμπυκνώσας ἐντὸς μικροῦ χώρου τὴν ὅλην δύναμιν, Πολύβ. 11. 1, 3·— μεταφορ., χῶρος .. οὗτος ἀνθρώπου φρενῶν Σοφ. Ἀποσπ. 757, πρβλ. Τραχ. 145. **II** χώρα, γῆ, Ἡρόδ. 4. 30· ὁ Λιβυκὸς χ. ὁ αὐτ. 2. 19· τοῦ Ἀταρνέος χ. ὁ αὐτ. 1. 160· τῆς Ἀραβίης 2. 75· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., χῶραι, τῶν Θηβαίων ἔκειρε τοὺς χώρους ὁ αὐτ. 9. 15, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1126· μεταφορ., τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροις ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 145. **2)** περιουσία κτηματική, κτῆμα «ὑποστατικόν», Ξεν. Οἰκ. 11, 18, Κύρου Παιδ. 7. 4, 6 **3)** ἡ ἐξοχή, οἱ ἀγροί, Λατ. rus, ἐν τῷ χώρῳ καὶ ἐν τῷ ἄστει ὁ αὐτ. Οἰκ. 5, 4, πρβλ. 11, 18· μετὰ τοῦ **ἄρουρα**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155. **III.** χ. ὁ περίγειος = orbis terrarum, Φίλων, Ἐκκλ.— Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις πλὴν παρὰ Ξεν. πρβλ. **χώρα** ἐν τέλει.

χῶρος, ὁ, ὁ βορειοδυτικὸς ἄνεμος, Λατ. Corus, Caurus, λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ λίβα καὶ κατὰ χῶρον Πράξ. Ἀποστ. κζ', 12.

χωρο-φῐλέω, = **φιλοχωρέω**, ἀγαπῶ τόπον τινά, συχνάζω ἐκεῖ, Θαλῆς παρὰ Διογ. Λαερτ. 1. 44, Ἀντιφῶν 138. 28· χωροφιλῆσαι λέγων τὸ φιλοχωρῆσαι Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. σ. 43, 6. ἔκδ. Reiske.

χωροφῐλία, ἡ, ἀγάπη πρός τινα χώραν ἢ τόπον, Φιλοστρ. Ἐπ. 47.

χωρο-φύλαξ [ῠ], ᾰκος, ὁ, φύλαξ φυλάττων χώραν τινὰ ἢ τόπον, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5040, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Böckh.

χωρυτός, ὁ, ·ύπος ἰσοδύναμος τῷ **γωρυτός**, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἔνθα: «γωρυτός· τοξοθήκη. θύλακος. οἱ δὲ χωρυτός».

χῶς, ῶ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ χόος χοῦς, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς **συμβολή (IV)**, τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα αἶσαν Ἡγήσανδρος παρ' Ἀθην. 365D.

χὠς, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὡς**. Θεόκρ. 2. 24, 82.

χῶσις, εως, ἡ, ἐπισώρευσις, συσσώρευσις, μάλιστα χώματος, σχηματισμὸς προχώματος ἐναντίον πόλεως, Θουκ. 2. 76, πρβλ. **χῶμα**. **2)** γέμισμα, ἀπόκλεισις διὰ χώματος, χ. τῶν λιμένων ὁ αὐτ. 3. 2.

χῶσμα, τό, ἀμφίβ. τύπος ἀντὶ τοῦ **χῶμα**, Διοδ. Ἐκλογ. 565. 25.

χὤσους, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὅσους**, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 5.

χωστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γεμίσῃ διὰ χώματος, νὰ πληρώσῃ, τὴν φάραγγα Ἀρρ. Ἀνάβ. 4. 21, 2·

χωστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ σχηματισθεὶς διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως χώματος, χωστὴ καὶ στενὴ πάροδος Πολύβ. 4. 61, 7. ἐν χωστοῖς τάφοις κεῖνται = ἐν χώμασι, ἐν τύμβοις, Εὐρ. Ῥῆσ. 414. **II.** ἐνεργ., ὁ σχηματίζων ἀνοίγματα, ὀπὰς ἢ δρόμους ἐντὸς τῆς γῆς, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 328.

χωστρίς, ίδος, ἡ, (**χώννυμι**) χελώνη χ., κατασκεύασμά τι ἐν εἴδει χελώνης ἢ σκιάδος προφυλάττον τοὺς πολιορκοῦντας ἀσχολουμένους νὰ πληρώσωσι διὰ χώματος τὴν τάφρον ὀχυρώματός τινος ἢ πόλεως, Πολύβ. 9. 41, 1, κλπ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χελ. κριοφόροι, Διόδ. 20. 91· ἰδὲ ἐν λ. **χελώνη** III.

χὤταν, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὅταν**, Πινδ. Π. 2. 161, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1530.

χὤτι, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὅτι**, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 16. 5.

Ψ

Ψ, **ψ**, **ψῖ**, τό, ἄκλιτον, εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, Πλάτ. Κρατ. 427Α, Καλλίας παρ' Ἀθην. 453D· ὡς ἀριθμ., ψ' = 700. ἀλλὰ ,ψ = 700,000.— Τὸ γράμμα ψ εἶναι διπλοῦν σύμφωνον σύνθετον ἐκ τοῦ χειλεοφώνου π ἢ φ μετὰ τοῦ σ, = πσ, φσ· τὸ γράμμα τοῦτο ἀποδίδοται εἰς τὸν Σιμωνίδην, εἰσήχθη δὲ εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (Ὀλυμπ. 94. 2) ὁμοῦ μετὰ τῶν γραμμάτων η, ω καὶ ξ· ἴδε A. B. 781, Franz Epigr. σ. 19 κἑξ.

Μεταβολαὶ τοῦ ψ, μάλιστα ἐν ταῖς διαλέκτοις: **I.** ἐν τῇ Αἰολ. παρέμεινε τὸ παλαιότερον πσ, μάλιστα ἐν κυρίοις ὀνόμασιν, οἷον **Πέλοπς Ἄραπς** ἀντὶ **Πέλοψ Ἄραψ**, Γρηγ. Κορίνθ. σ. 613. **II.** τὸ ψ συχνάκις ἀναλύεται εἰς σπ, τοῦτο δὲ ἔτι καὶ παρ' Ἀττικ., οἷον **σπάλιον** ἀντὶ **ψάλιον**, **σπέλιον** ἀντὶ **ψέλιον**, **ἀσπίνθιον** ἀντὶ **ἀψίνθιον**, **ἄσβολος** ἀντὶ **ψόλος**, **ψὶν** Δωρ. ἀντὶ **σφιν**. **ψὲ** ἀντὶ **σφέ**,— καθὼς ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ ξ ἀνελύετο εἰς **σκ** καὶ τὸ ζ εἰς **σδ**· πρβλ. Κραμήρ. Ὀξ. Ἀν. τ. 4. σ. 326. **III.** τὸ ψ ἐνίοτε, μάλιστα παρ' Ἀττικ., κεῖται ἀντὶ σ ἢ σσ, ὡς **ψιττακὸς** ἀντὶ **σιττακός**, **κόψιχος** ἀντὶ **κόσσυφος**. **IV.** φαίνεται ὅτι ἐγένετο ἐναλλαγή τις τοῦ ψ καὶ ξ ἐν ταῖς λέξ. **ψάω ξάω**, **ὄψ** Λατ. vox, *νίψ (νίφα) Λατ. nix. **V.** τὸ ψ παρελείφθη ἢ προσετέθη ἐν ταῖς λέξ. **ἄμμος ἄμαθος** = **ψάμμος ψάμαθος**.

ψάγδᾱν, ᾶνος, ὁ, Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 6· καὶ **ψάγδας**, ου, ὁ, Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 14, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 7· ἢ **σάγδας**, Ἐπίλυκος ἐν «Κωραλίσκῳ» 4, πρβλ. Ἀθήν. 691C·— κοινόν τι Αἰγυπτιακὸν μύρον, Αἰγυπτίῳ ψάγδανι τρὶς λελουμένη Εὔβουλος ἔνθ' ἀνωτ.

ψάγιος, α, ον, = **πλάγιος**, «ψάγιον· πλάγιον, λοξόν, ἐπικεκλιμένον» Ἡσύχ.

ψάδδα· «ἡ κιννάβαρις» Ἡσύχ.

ψάδιος, α, ον, = **κατάντης**, «ψάδιον· κάταντες» Ἡσύχ.

ψαδυρόν· «ἀσθενές. μαδαρόν. ψαθυρόν» Ἡσύχ.

ψᾰθάλλω, θαμιστ. τοῦ **ψάω**, ψηλαφῶ, μαλάσσω, κνήθω, σὺ δὲ τὴν κεφαλήν ψάθαλλέ μοι, ξῦσέ μου τὴν κεφαλήν, Ἕρμιππος ἐν Ἀδήλ. 4, πρβλ. Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Κλεοφῶντι» 4· πρβλ. **ἀναψαθάλλω**.

ψάθεα, τά, ψιχία, «ψάθεα· ψωμία» Ἡσύχ.

ψᾰθύριον, [ῠ], τό, = **ψώθιον**, Ἀθήν. 646C· παρ' Ἡσυχ. καὶ **ψαθυρμα**, τό, «ψαθύρματα· ἀποκόμματα».

ψᾰθῠρόομαι, Παθ., γίνομαι ψαθυρός, συντρίβομαι, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΡΑ', 3.

ψᾰθυρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν μικροὺς πλακοῦντας, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 23.

ψᾰθυρός, όν, (ἴδε **ψάω**) εὔθραυστος, εὐδιάλυτος, μὴ ἔχων ἰσχυρὰν σύστασιν, ἐπὶ τῶν ᾠῶν τοῦ ἰχθύος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 23· ἀντίθετον τῷ **γλίσχρος**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 9, 23· ψ. ὕδωρ, ἔλαιον δὲ γλίσχρον ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 4, 6· ἐπὶ ἀέρος, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 8, 7· ἐπὶ γῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 12.— Ὁ Γαλην. μνημονεύει τὸν τύπον **ψαδυρὸς** ὡς Ἀττικ.· ὁ συνηθέστατος τύπος εἶναι **ψαφαρός**, ὃ ἴδε.

ψᾰθῠρότης, ητος, ἡ, χαλαρότης συστάσεως, ἡ ἰδιότης τοῦ ψαθυροῦ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 21, Προβλ. 21. 11.

ψαιδρός, ά, όν, = **φεδνός**, Ἡσύχ.

ψαιθόν· «ὑποφοινίσσον» Ἡσύχ.

ψαικάζω, **ψαικάλον**, ἀμφίβολ. ἀντὶ **ψακ-**, Ἡσύχ.

ψαῖμα· «ὀλίγον» Ἡσύχ.

ψαινύζω, διὰ ῥιπισμοῦ καταψύχω, Ἡσύχ.

ψαινύθιος, ον, μάταιος, ψευδής, «ψαινύθιον· ψευδές. μάταιον, εὐτελές, φλύαρον. οἰκτρὸν» Ἡσύχ.· — ὁ Λυκόφρ 1420 ἔχει ψαινυνθα θεσπίζειν, πρὸς ὃ παραβάλλεται τὸ **μίνυνθα**.

ψαινύντες· «ψωμίζοντες» Ἡσύχ.

ψαίνυον· «ἀχρεῖον» Ἡσύχ.

ψαίνυσμα· «ὀλίγον» Ἡσύχ.

ψαινύσσειν· «ῥιπίζειν» Ἡσύχ.

ψαινύρω, **ψαινύσσω**, = **ψαινύζω**, ὃ ἴδε, Ἡσύχ.

ψαίρω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ οὐχὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ· (ἴδε **ψάω**)· **I.** μεταβατ., ψαύω ἐλαφρῶς, οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς.. οἰωνός, ἐγγίζει, ψαύει τὸν αἰθέρα, Αἰσχύλ. Πρ. 394· πρβλ. τρίβειν οἶμον· — τρίβω ἐλαφρῶς πλύνων, Εὐνάπ. σ. 77. **II.** ἀμετάβ., κινοῦμαι ἐλαφρῶς, πάλλω, τινάσσομαι, ἐπὶ ἀνωμάλου σφυγμοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, Ἱππ. 643. 45., 655. 51· ἐντεῦθεν, ποιῶ θόρυβον, ὡς τὸ **ψιθυρίζω**, ἐπὶ τῶν φύλλων κινουμένων καὶ τριβομένων πρὸς ἄλληλα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 315· ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων, Νικ. Θηρ. 123. (Πιθανῶς διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **σπαίρω**, **ἀσπαίρω**, πρβλ. Ψψ. II). — Καθ' Ἡσύχ.: «ψαίρει· τινάσσει, ῥιπίζει», καί, «ψαίρειν· ἀσθενῶς τι ποιεῖν».

ψαῖσμα, τό, «σῖτον ὀλίγον» Ἡσύχ.

ψαιστά, «ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα» Ἡσύχ., ἴδε **ψαιστὸς** ἐν τέλει.

ψαιστίον, ὑποκορ. τοῦ **ψαιστός**, Ἀνθ. Π. 5. 17.

ψαιστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **ψαίω** (**ψάω**), κοπανισμένος, ἀληλεσμένος, ψ. μᾶζα, πλακοῦς, γλύκισμα ἐκ κοπανισμένης κριθῆς μεμιγμένης μετὰ μέλιτος καὶ ἐλαίου, Ἱππ. 555. 21· τὰ ψαιστά (ἐξυπακ. πέμματα, πόπανα), γλυκύσματα, ζυμαρικὰ τοιούτου εἴδους ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, Ἀριστοφ. Πλ. 138, 1115, Ἀντιφάνης ἐν «Τίμωνι» 1. 3, Ἀνθ. II. 6. 190, 191.

ψαιστώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **ψαιστόν**, Ἀν. Βεκ. 313.

ψαίστωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀποσπογγίζων, σπόγγος Ἀνθ. Παλατ. 6. 295.

ψαίω, = **ψάω**, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀποτρίβω, κατατρίβω, κοπανίζω, ἀλήθω, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 6, ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. α'. — Παθ. ἀόρ., αὐτόθι.

ψακάδιον, μεταγεν. **ψεκάδιον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ψακάς**, λεπτὴ βροχή, «ψηχάλα», καὶ κοχλίας γενομένου ψακαδίου ἠγρεύετ' ἂν Πολίοχος ἐν Ἀδήλ. 1, 5, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 3.

ψακάζω, μεταγεν. **ψεκάζω**, μέλλ. άσω· (ψακάς)· — «ψηχαλίζω», Ἀριστοφ. Νεφ. 580· ἀπρόσ., «ψηχαλίζει», ψακαζέτω ἄρτοισι, ἃς βρέχῃ ψωμιά, Νικοφῶν ἐν «Σειρῆσιν» 2. 2· — τὸ παθ. **ψακάζομαι**, βρέχομαι, «ψηχαλίζομαι», ἀπαντᾷ ἔν τινι ἀμφιβόλῳ χωρίῳ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ῥητ. 3. 11, 12· **ψακασθέντα**, ὑγρανθέντα διὰ λεπτῆς βροχῆς, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 6. 19, 5.

ψάκαλον, [ᾰ], τό, νεογνὸν ζῷον, Ἀριστοφ. Γραμματικ. παρ' Εὐσταθ. 1625. 46· **ψάκαλος**, ὁ, ἐν Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 47. (Ἐκ τοῦ **ψακάς**· πρβλ. **δρόσος**, **ἕρση**).

ψακαλοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων νεογνά, μητέρες ψ., μετὰ τῶν νεογνῶν αὐτῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 962.

ψακάς, μεταγεν. καὶ (κατὰ Μοῖριν 439) ἧττον Ἀττικ. **ψεκάς**, άδος, ἡ· (ψάω)· — μικρόν τι τεμάχιον διὰ τῆς τριβῆς ἀποχωρισθέν, κόκκος μικρός, ψιχίον, μόριον, ἀργυρίου μηδὲ ψακάς, μηδὲ κόκκος ἀργυρίου, ὡς τὸ μηδὲ γρῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 121· ὡς περιληπτικόν, ψάμμου ψεκάς, κόκκος ἄμμου, Ἀνθ. Π. 12. 145 ἀλλά, **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑγρῶν, μικρὰ σταγών, βροχής, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 5· ὅταν μὲν κατὰ μικρὰ μόρια φέρηται, ψακάδες, ὅταν δὲ κατὰ μείζω μόρια, ὑετὸς καλεῖται αὐτόθι 1. 9, 6, πρβλ. 1. 12, 3· κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς περιληπτικόν, βροχή, λεπτή, «ψηχάλα», ψακὰς δὲ λήγει, δηλ. μεγάλη βροχὴ (ὄμβρος) ἐπέρχεται, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1534· ἀντίθετον τῷ **ὑετός**, Ξεν. Κυνηγ. 5, 4· ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι Ἡροδ. 3. 10 (ὅπερ ὁ Αἰλ. ἐκφέρει διὰ τοῦ ῥανίδες λεπταί)· — καθόλου, βροχή, ὑπὸ στέγη πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος Σοφ. Ἀποσπ. 563, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 2, Ἀριστοφ. Θεσμ. 856· — φοίνισσα ψακάς, βροχὴ αἵματος, Σιμωνίδ. 111· βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου Αἰσχύλ. Ἀγ. 1390. **2)** κωμικὸν ὄνομα ἀνθρώπου οὐ ἐκτεύγει τὸ σίαλον κατὰ τὴν ὁμιλίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1150, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. —Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 760.

ψακαστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ., σταλακτός, μύρον Ἔφιππος παρ' Ἀθην. 48C (Meineke Προσθῆκαι εἰς 3. 340).

ψάκιον, [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ψακάς**, μικροτάτη σταγών, Ἡσύχ.

ψάκτα, ἡ, (ψάω) εἶδος πλακοῦντος, Ἡσύχ.

ψακτήρ, ῆρος, ὁ, = **ψήκτρα**, Ἡσύχ. (ἴσως ἀντὶ **ψηκτήρ**).

ψάλαγμα, τό, ψηλάφημα, ψαῦσις, κροῦσις ἐλαφρά, λύρας Τζέτζ. ἐν Ὀξων. Ἀνέκδ. 3. 342.

ψαλάκανθα, [ᾰ], ἡ, ὄνομα μυθώδους τινὸς Αἰγυπτίας Βοτάνης, Πτολεμ. Γραμματ. 5, Εὔβουλος ἐν «Διονυσίῳ» 4.

ψαλακτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ ψαύσῃ, ψαυστός, ἀμφίβ. παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. **ἀψάλακτος**.

ψαλάσσω, νεώτερ. Ἀττ. -ττω, ὡς τὸ **ψάλλω**, **ψαθάλλω**, ψαύω ἐλαφρῶς, Αἰλ. περὶ Ζῴων 3. 18· ψ. κτύπον νευρᾶς, ψαύων κάμνω τὴν νευρὰν νὰ ἠχήσῃ, Λυκόφρων 139· — ὁ μέσος ἀόρ. α' **ἐψαθήλατο**, «ἐκνήσατο», εὕρηται παρ' Ἡσυχίῳ. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **ψάλλω**, ὡς τὸ **σταλάζω**, **σταλάσσω**, ἐκ τοῦ **στάζω**).

ψαλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψαλίς**, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ψαλίδι», Προκοπ. Ἱστ. σ. 468, Ἰω. Μοσχ. Λειμωνάρ. σ. 1108B, κλπ.

ψαλιδο-ειδής, ές, (**ψαλλίς** II) ὅμοιος πρὸς ἁψῖδα ἢ τόξον, Φίλων Βελοπ. 81.

ψαλιδό-στομος, ον, ὁ ἔχων στόμα ὅμοιον ψαλίδι, κωμικὸν ἐπίθ. καρκίνου, Βατραχομ. 297.

ψαλιδόω, μέλλ. ώσω, (**ψαλλίς** II) σχηματίζω ἁψῖδα ἢ θόλον, Φίλων ἐν Matth. Vett. 109.

ψαλίδωμα, τό, ἁψίς, θόλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4385· ψ. καμαρωτὸν Στράβ. 738.

ψαλιδωτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ἀψιδωτός, τοξοειδής, Διονύσ. Ἀλ. 3. 68.

ψαλίζω· μέλλ. -ίξω, Ἀνακρεόντ. 12. 3· ἀόρ. α' παρὰ Βυζ. **ἐψάλισα**· (ψαλίς)· — τέμνω διὰ ψαλίδος, Ἀνακρεόντ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν Βαβρίας 51. 4.

ψάλιον, [ᾰ], τό, μέρος τοῦ χαλινοῦ, κρίκος ἢ ἅλυσις διερχομένη ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου, ῥυταγωγέα .. ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον Ξεν. Ἱππ. 7, 1· τὸ περὶ γένειον διειρόμενον, ψάλιον Πολυδ. Α', 147· κρίκος τοῦ χαλινοῦ Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 792 ὅρα τὸ σχῆμα ἐν τῷ Mus. Borbonico 8, Πίν. 32· — συχν. ἐν τῷ πληθ., διότι ἡ ἅλυσις αὕτη ἀπετελεῖτο ἐκ κρίκων, οἵτινες ἐκρότουν ὅτε ὁ ἵππος ἐκινεῖτο, χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων Ἀριστοφάν. Εἰρ. 155· ψαλίων κρότον καὶ χαλινοῦ κτύπον Αἰλ. περὶ Ζῴων 6. 10· ἐχρησίμευε δὲ πρὸς περιορισμὸν καὶ ἀναχαίτισιν τῶν δυσπειθῶν ἵππων, ψαλίοις ἐδάμασε πώλους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 381· — μεταφ., οἷον ψάλιον αὐτῇ [τῇ βασιλείᾳ] ἐνέβαλε τὴν Ἐφόρων δύναμιν Πλάτ. Νόμ. 692Α. **2)** καθόλου, ἅλυσις, δεσμός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 54· καὶ μεταφ., μέγα δ' ἀφῃρέθη ψ. οἰκετῶν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 962 — Κατ' ἀρχὰς ταὐτὸν τῷ **ψέλιον**.

ψαλίς, ίδος, ἡ, «ψαλίδι», Λατ. forfex, ἐχρησίμευεν ὡς κομμωτικὸν ἐργαλεῖον γυναικός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 362· δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι Ἀνθολ. Παλατ. 11. 368· ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ διπλῆ μάχαιρα Πολυδ. Β', 32 (ὅθεν ἐν Ι', 140, ὁ Ἑρρ. Στέφ. ἔγραψε **διπλῆ** ἀντὶ μία). **II.** εἶδος οἰκοδομήματος χαμηλοῦ μετὰ ψαλιδοειδοῦς στέγης ἐκ πλακῶν, Λατ. fornix, στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα Σοφ. Ἀποσπ. 336· ψαλίδα προμήκη λίθων Πλάτ. Νόμ. 947D· (διάφ. γραφ. **ἀψῖδα**)· — πιθανῶς οὐχὶ τοξοειδὴς θόλος ἀλλ' ὅμοιος τῷ ἐν Τίρυνθι οἰκοδομήματι οὗ εἰκὼν φέρεται ἐν τῷ Λεξ. Ἀρχαιοτ. Σμιθίου 125, ἴδε μετάφρ. Τσιβανοπούλου σ. 1010. **2)** παρὰ μεταγεν. βεβαίως τοξοειδὴς καμάρα (ἡμικυλίνδριον τὸ σχῆμα ἔχουσα) Ἰω. Λυδ. περὶ Μην. 3. 33· ἔχουσα κεντρικοὺς λίθους ἢ κατακλεῖδας (ὀμφαλούς), Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 28· καὶ οὖσα καμπύλη (καμφθεῖσα), Στράβ. 813, Διόδ. 2. 9· ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **καμάρα** καὶ **ἀψίς**, Σχόλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουΐδ. **III.** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (ἐν τῇ Ἐξόδ. ΚΖ', 10, 11) αἱ ψ. τῶν στύλων φαίνεται ὅτι εἶναι αἱ σπειροειδεῖς ἢ καμπύλαι ἐξοχαὶ αἱ μεταξὺ τοῦ κιονοκράνου καὶ τοῦ κίονος· ἴδε Ewald Antiqq. σελ. 323 (τῆς Ἀγγλ. μεταφρ). **IV.** = ταχεῖα κίνησις, Σχόλ. εἰς Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.

ψαλισμός, ὁ, «ψαλιδισμός», Ὀρειβάσ. 160 Matth.

ψαλιστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ψαλίζω**, ψαλιδιστός, ψαλιδισμένος, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415, ἐν τέλ.

ψαλλη-γενής, ές, (ψάλλω) ὁ ἐκ ψαλτηρίου γεννηθείς, κωμικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀρχύτου κατὰ παρῳδίαν τοῦ Ὁμηρικοῦ **μοιρηγενής**, Βίων παρὰ Διογέν. Λαερτ. 4. 52.

ψάλλω, μέλλ. **ψαλῶ**· ἀόρ. ἔψηλα καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. **ἔψαλα**· πρκμ. **ἔψαλκα**· (ἴδε **ψάω**). Ἐγγίζω ἰσχυρῶς, ἀποσπῶ, μαδῶ, ψάλλ' ἔθειραν, «τράβα τὰ μαλλιά σου» συνώνυμον τῷ **τίλλειν**, Αἰσχύλου Πέρσ. 1062· — μάλιστα ἐπὶ τῆς χορδῆς τοῦ τόξου, τόξου νευρὰν ψάλλω, τεντώνω καὶ ἀφίνω αὐτὴν νὰ ἠχήσῃ, Εὐρ. Βάκχ. 784· ψ. κενὸν τόξευμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 501· κενὸν κρότον Λυκόφρ. 1453· βέλος ἐκ κέρας ψ., ῥίπτω βέλος διὰ τοῦ τόξου μετὰ κλαγγῆς, Ἀνθ. Πλαν. 211· οὕτω, σχοῖνος μιλτοφυρὴς ψαλλομένη, τοῦ ξυλουργοῦ τὸ ἐρυθροβαφὲς σχοινίον ὅπερ ἐντείνεται καὶ λαμβάνεται ἀπὸ τοῦ μέσου εἶτα δ' αἴφνης ἀφίνεται ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἐρυθρὰν γραμμὴν ἐπὶ τῆς σανίδος, Ἀνθ. Παλατ. 6. 103. **II.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, παίζω διὰ τῶν δακτύλων χορδότονον ὄργανον καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ πλήκτρου, ψῆλαι καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ Πλάτ. Λύσ. 209B, καὶ αὐτόθι ἴδε Σχολ.· ἐὰν τις ψήλας τὴν νήτην ἐπιλάβῃ Ἀριστ. Προβλ.

19. 24· μουσικώτατος ὢν κατὰ χεῖρα δίχα πλήκτρου ἔψαλλε 'Αθήν. 183D· ἀντίθετον τῷ κιθαρίζω παρ' Ἡροδ. 1. 155 ψάλλω σε [τὴν λύραν] Ἴων Χῖος 3. 3· καὶ ἀπολ., ψάλλω, ὡς τὸ Λατ. psallere, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., 'Αριστοφ. Ἱππ. 522· ψάλλειν οὐκ ἔνι ἄνευ λύρας Λουκ. Παράσ. 17. 2) παρὰ μεταγεν., ᾄδω πρὸς κιθάραν, Ἑβδ. (Ψαλμ. Ζ', 17, Θ', 11, κ. ἀλλ.), Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. ε', 19· ψ. τῷ πνεύματι πρὸς Κορινθ. α' Ἐπιστ. κεφ. ιδ', 15. 3) ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ παιζομένου ὀργάνου, πλήττομαι παίζομαι, ψαλλομένη χορδὴ 'Αριστ. Προβλ. 19. 23, 1· —ἀλλὰ καὶ ἐπὶ προσώπων, ψάλλομαι, Μάχων 348F· πρβλ. αὐλέω II. 2.

ψάλμα, τό, μέλος παιζόμενον ἐπὶ ἐγχόρδου ὀργάνου, 'Ανθ. Παλατ. 11. 34.

ψαλμικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ψαλμούς, ἐκ τῶν ψαλμῶν, Ἰω. Μόσχ. 2852B.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἰω. Χρυσοστ. τ. 6, σελ. 976, 5, Γρηγ. Νύσσ. σ. 143, ἐκδ. Ρώμης.

ψαλμο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ψαλμούς, ὑμνοποιός, Ψελλ. εἰς Ἆσμα Ἀσμάτ. 3, 9., 4, 16.

ψαλμο-κίνητος, ον, ὁ συγκινηθείς, παρακινηθεὶς ἢ ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῶν ψαλμῶν, Γεωργ. Πισίδ. σ. 426.

ψαλμολογέω, ᾄδω ψαλμούς, ψαλμῳδέω, Γρηγ. Ναζ. III, 193.

ψαλμολογία, ἡ, τὸ ᾄδειν ψαλμούς, ψαλμῳδία, Βασίλ. I, 312C, Βίος Νείλου Νεωτ. 145C·— **-λόγημα**, τό, Θ. Στουδ. ἐν Βίῳ Μιχαὴλ σ. 29B.

ψαλμο λόγος, ον, ὁ ᾄδων ψαλμούς, ψαλμῳδός, Βίος Νείλου Νεωτ. σ. 40, 4.

ψαλμός, ὁ, τὸ ἐγγίζειν ἰσχυρῶς, ἀνασπᾶν ἢ ἐκτείνειν διὰ τῶν δακτύλων, ψαλμοὶ τόξων Εὐρ. Ἴων 173· τοξήρει ψαλμῷ τοξεύσας ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. Μαιν. 1064. II. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μουσικῶν χορδῶν, πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον ὕμνον Τελέστ. 6, πρβλ. Διογέν. τὸν Τραγικὸν παρ' 'Αθην. 636B. 2) ὁ ἦχος ψαλτηρίου ἢ κιθάρας, Πινδ. Ἀποσπ. 91. 3, πρβλ. Φρύνιχ. Τραγικ. ἐν Φοινίσσαις παρ' 'Αθην. 635C· ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει Αἰσχύλ. Ἀποσπάσμ. 55· ὑπῆρχον ἀγῶνες εἰς τὸ ψάλλειν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2214. 10., 3088b. 5. 3) παρὰ μεταγεν., ᾆσμα ᾀδόμενον πρὸς κιθάραν, ᾠδή, ὕμνος, ψαλμός, Ἑβδ, Καιν. Διαθ. πρβλ. Suicer. ἐν λ.—Οἱ ψαλμοὶ τοῦ Δαβίδ, αὐτὸς γὰρ Δαβὶδ λέγει βίβλῳ ψαλμῶν Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 42.

ψαλμο-χαρής, ές, ὁ τερπόμενος ἐν ψαλμῷ, ἐν κιθαρισμῷ καὶ ᾠδῇ, 'Ανθ. Παλατ. 9. 525.

ψαλμῳδέομαι, Παθ., ᾄδομαι ὡς ψαλμός, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 179C.

ψαλμῳδία, ἡ, τὸ ᾄδειν πρὸς κιθάραν 'Αριστ ἴδ. 2. 310. 2) σύνθεσις ψαλμῶν, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 24, Γρηγ. Ναζ. κλπ.

ψαλμῳδικῶς, Ἐπίρρ., ἐν εἴδει ψαλμῳδίας, κατὰ τρόπον ψαλμῳδίας, Εὐστ. Πονημάτ. 218. 46.

ψαλμῳδήματα, τά, ὡς καὶ νῦν, Ν. Χων. σ. 746, 2, ἐκδ. B. —Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 479—80. 488.

ψαλμ-ῳδός, ὁ, ὁ ποιητὴς ψαλμῶν, Κλήμ. 'Αλεξ. 289, Εὐστ. Ἀπόδειξις Εὐαγγ. 61A, κτλ.

ψάλσις, εως, ἡ, = ψαλμός, Φιλόστρ. 238.

ψαλτήριον, τό, ὄργανον μουσικὸν ἔγχορδον ὡς ἡ μάγαδις ἢ νάβλα, εἶδος «ἅρπης» ἢ «σαντουρίου», ψ. τρίγωνον 'Αριστ. Προβλ. 19. 23, 2, 'Απολλόδ. παρ' 'Αθην. 636F, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 6. II. τὸ βιβλίον τῶν Ψαλμῶν, 'Αθαν. I. 232, Ἐπιφάν. III, 244D, κλπ.

ψάλτης, ου, ὁ παίζων τὴν κιθάραν, Μάχων παρ' 'Αθην. 348E, Πλούτ. 2. 67F, 223F, πρβλ. Mein ke εἰς Μενάνδρου «Ὑποβολιμαῖον» 15. 2) ὁ ἐν τῷ ναῷ ψάλλων, ἱεροψάλτης, Κανὼν Ἀποσπ. 26, Διαταγ. Ἀποστ. 3, 11, Παλλαδ. Λαυσ. 1241, κλπ.

ψάλτιγξ, ιγγος, ἡ, = κιθάρα, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ψαλτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ψάλλειν, κιθαρίζειν, ψ. ὄργανον, ἔγχορδον ὄργανον, 'Αθήν. 634F, ἔνθα περιγράφεται, ἡ μάγαδις.

ψαλτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ ᾀδόμενος πρὸς κιθάραν, ψαλλόμενος, ὑμνούμενος, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ', 44).

ψάλτρια, ἡ, γυνὴ κιθαρῳδός, Πλάτ. Πρωτ. 347D, Ἴων παρ' 'Αθην. 634F, Μένανδρος ἐν «Μέθῃ» 1, 4, 'Αριστ. Ἀποσπ. 408, Πλούτ., κλπ.

ψαλτῳδέω, = ψαλμῳδέω, Ἑβδ. (Β' Παραλ. Ε', 13).

ψαλτῴδημα, τό, = ψαλμός, ψαλμῳδία, Βαλσαμ. εἰς Καν. 41 τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδ. σ. 410, κλπ.

ψαλτ-ῳδός, όν, = ψαλμῳδός, Ἑβδ. (Α' Παραλ. Θ', 33, Β', 5, 12, κ. ἀλλ.).

ψάμα τοῦ ποδός, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α', 17. Ἀλλ' ὁ ἐκδ. Bekker εὐλόγως εἰκάζει, ὅτι ἀναγνωστέον **πέλμα**.

ψᾰμαθηδόν, Ἐπίρρ., ὡς ἡ ἄμμος κατὰ τὸ πλῆθος, παμπληθεὶ ψαμαθηδὸν ἀπαΐξων σὸν ὄλεθρον Χρησ. Σιβ. 5. 96.

ψᾰμαθηΐς, ίδος, ἡ, ἀμμώδης, Νικ. Θηρ. 887.

ψᾰμαθία, ἡ, ἡ ἀμμώδης παραλία, «ψαμαθία· αἰγιαλὸς» Ἡσύχ.

ψᾰμάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ψάμαθος, Γλωσσ.

ψᾰμᾰθίς, ίδος, ἡ, θαλάσσιος ἰχθύς, ἄλλως ὗς, Νουμήν. παρ' 'Αθην. 327A, πρβλ. **ψαμμίτης**.

ψάμαθος [ψᾰ], ἡ, (ποιητ. τύπος τοῦ **ψάμμος**, εὑρισκόμενος καὶ παρὰ Πλουτ. 2 393 E), ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν ἄμμος, ἡ τῆς παραλίας ἄμμος, (ἄμαθος εἶναι ἀμμῶδες ἔδαφος, ἴδε ἐν λ.), ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν .. ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης .. συνέχευε Ἰλ. Ο. 362· ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ Ὀδ. Ξ. 136· οὕτω παρ' Ἀττ., ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον, ὠχράν, κιτρίνην, ἢ κατ' ἄλλους ὑγράν, Σοφ. Αἴ. 1064· παρακτία ψ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 165, πρβλ. 1055· παρὰ ψ. καὶ θῖν' ἁλὸς Ἀρ.στ. Σορ. 1520·— ὡσαύτως συχν. ἐν τῷ πληθ., νῆα .. ἐπ' ἠπ ίροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις Ἰλ. Α. 486, πρβλ. Ο. 362· ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν Ὀδ Γ. 38, πρβλ. Δ. 438· ὡσαύτως ἐπὶ ποταμίας ἄμμου, Ἰλ. Φ. 202, 319. 2) παροιμ., ἐπὶ πλήθους ἀμέτρου, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε Ἰλ. Ι. 385· ἐν τῷ πληθ., κόκκοι ἄμμου, φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν Β. 800· ὁπόσαι ψάμαθοι κλονέονται ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς Πινδ. Π. 9. 84, (πρβλ. **ψάμμος**).

ψᾰμᾰθώδης, ες, (εἶδος) = **ψαμμώδης**, ἀμμώδης, χῶρος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 75, 347, 350, πρβλ. 'Απολλ. Ῥοδ. Δ. 1376, κλπ.

ψᾰμᾰθών, ῶνος, ὁ, ἀμμώδης τόπος, ἐξ οὗ λαμβάνεται ἄμμος Λατ. sabuletum, Γλωσσ.

ψάμμα, τό, παρ' Ἡσυχ.· «ψάμματα· σπαράγματα».

ψαμμᾰκόσιοι, οὐχὶ **ψαμμοκ-**) αι, α, κωμικὴ λέξις σχηματισθεῖσα ἐκ τῶν **ψάμμος**, **ἑκατόν**, κατ' ἀναλογίαν τῶν τακτικῶν ἀριθμῶν, **διακόσιοι**, **τριακόσιοι** (ἐκ τοῦ δὶς ἑκατόν, τρὶς ἑκατόν), εἰς δήλωσιν ἀναριθμήτου πλήθους, ψ. θεαταὶ Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 16, πρβλ. 'Αθήν. 671A· πρβλ. ψ. ὀνόματα, ὡς τὸ sesquipedalia verba, 'Αθήν. 230C.— Οὕτως ὁ ἐξωγκωμένος τύπος **ψαμμᾰκοσιο-γάργᾰροι**, αι, α, 'Αριστοφ. 'Αχ. 3· πρβλ. γάργαρα· — Καθ' Ἡσύχ.: «ψαμμακοσιογάργαρα· πολλά, ἀναρίθμητα, ἀπὸ τῆς ψάμμου καὶ τῶν γαργάρων».

ψαμμᾰτίζω, = **ψωμίζω**, «ψαμματίζουσα· ψωμίζουσα».

ψάμμη, ἡ, σπανιώτερος τύπος τοῦ **ψάμμος**, Ἡρόδ. 4. 181, ὅστις ἀλλαχοῦ ἔχει ἀείποτε τὸν συνήθη τύπον· Δωρ. **ψάμμα**, Αἰσχύλ. Πρ. 573, 'Αριστοφ. Λυσ. 1261.

ψαμμήν· «ἄλφιτα» Ἡσύχ.

ψάμμητον, τό, εἶδος πλακοῦντος, Ἁρποκρ. ἐν λ. **ψαμμητίχη**.

ψαμμιάς, άδος, θηλ. ἐπίθ. ἡ ἐπὶ τῆς ἄμμου, Αἰσχύλ. 'Αγ. 985 (ἐφθαρμένον χωρίον) ἴδε **ἀκάτα**.

ψάμμῐνος, η, ον, ὁ ἐξ ἄμμου πεποιημένος ἢ ἐν τῇ ἄμμῳ ὤν, ἀμμώδης, Ἡρόδ. 2. 99, Φιλόστρ. 699.

ψαμμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψάμμος**, κόκκος ἄμμου, 'Αρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ψαμμισμός, ὁ, κατόρυξις ἐν τῇ ἄμμῳ, τὸ θάπτειν ἐντὸς αὐτῆς, ἴδε Matth. εἰς Ὀρειβ. 292.

ψαμμίτης, ου, ὁ, ὁ ἐξ ἄμμου, ἀμμώδης, 'Ανθ. Παλατ. 9, 551· — ὄνομα πραγματείας τινὸς (Arenarius) τοῦ Ἀρχιμήδους, II. ὗς ψαμμῖτις, ἔγχελυς τῆς ἄμμου, 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 326F.

ψαμμό-γεως, ων, ὁ ἔχων ἀμμώδη γῆν, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 208.

ψαμμο-δύτης [ῠ], ου, ὁ, ὡς τὸ ἀμμοδύτης, ὁ εἰσδυόμενος εἰς τὴν ἄμμον· ὄνομα ἰχθύος εἰς τὴν ἄμμον εἰσδυομένου, ἄλλως **καλλιώνυμος**· «ψαμμοδύτης· ἰχθύς, ὃν καὶ καλλιώνυμον ὀνομάζουσιν» Ἡσύχ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

ψαμμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἄμμον, ἀμμώδης, Ἱππ. 230. 49.

ψαμμοκόσιοι, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ψαμμακόσιοι**, ὅπερ ἴδε.

ψάμμος, ἡ, παρ' Ἀρχιμήδ. ἀείποτε ὁ —ἄμμος· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀντὶ **ψάμαθος** μόνον ἐν Ὀδ. Μ. 543· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. (8. 71) καὶ ἐφεξ. συχνότατον: ψ. παραλία Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 273·— ἐν τῷ πληθ., κόκκοι ἄμμου, αἱ ἀπ' ἀλλήλων ἐσκεδασμέναι ψάμμοι Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 1. 130·— παροιμ., ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν Πινδ. Ὀδ. 2. 178· οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47· ἐκ ψάμμου σχοινίον πλέκειν, ἐπὶ τῶν ματαίως ἐργαζομένων, 'Αριστείδ. 2. 309· ἐπὶ πράγματος μηδεμίαν ἔχοντος ἀξίαν, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ζ', 10), Δίων Χρυσ. 2. 425· οὕτω, ψάμμου ἄξιον Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 212C. II. ἡ ψάμμιος, ἡ ἀμμώδης ἔρημος τῆς Λιβύης, Ἡρόδ. 3. 25., 4. 173. (Ἴσως ἐκ τοῦ **ψάω**· ἄνευ τοῦ ψ γίνεται ἄμμος, ποιητικῶς δὲ ἐκτείνεται εἰς **ψάμαθος**, **ἄμαθος**· πρβλ. Λατ. sab ulum, sab-urra).

ψαμμώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **ψαμμοειδής**, ἀμμώδης, Ἡρόδ. 2. 32·— τὰ ψαμμώδη, ἀμμώδες καθίζημα τῶν οὔρων, Ἱππ. Ἀφορ. 1252· λέγονται καὶ ψ. ὑποστάσεις παρὰ Γαληνῷ.

ψαμμωτός, ή, όν, ὁ ἐξ ἄμμου, δι' ἄμμου παρεσκευασμένος, κόσμος τοίχου, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΚΒ', 17).

ψᾱνός, Δωρ. ἀντὶ **ψηνός**, ὅ ἴδε.

ψάρ, ὁ, γεν. **ψαρός**· πληθ. **ψᾶρες**· Ἰων. **ψήρ**, **ψηρός**, **ψῆρες**·— «ψαρόνι», Sturnus vulgaris, συνάπτεται μετὰ τοῦ κολοιοῦ καὶ λέγεται ὅτι πέτεται κατὰ σμήνη, τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν

νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν Ἰλ. Ρ. 755· ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε Π. 583· οὕτω **ψῆρες**, δοτ. **ψήρεσι**, ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Κοΐντῳ Σμυρν. 8. 387., 11. 218· **ψᾶρες** παρ' Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 30, Ἀνθ. Π. 9. 373· ὁ Πλούτ. 2. 972F λέγει ὅτι δύνανται διὰ διδασκαλίας νὰ ὁμιλῶσι, (πρβλ. 13. 20, Λοβεκ. Παραλ. 20. (Πρβλ. τὸ τῆς νῦν Ἑλληνικῆς **ψαρόνι**· Λατ. stur-nus· Ἀρχ. Γερμ. star-a· Ἀγγλο-Σαξον. stear-n (stare, starling)· Βοημ. skorec.)

ψᾱρο-μαχία, ἡ, μάχη πρὸς ψᾶρας, Σουΐδ. ἐν λ. **Ὅμηρος**.

ψάρος ἢ **ψᾶρος**, ὁ, = **ψάρ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 26.

ψᾱρός, ά, όν, (**ψὰρ**) ὅμοιος πρὸς ψᾶρα δηλ. ἔχων στίγματα, κατάστικτος, ψ. ἵππος, κατάστικτος φαιὸς ἵππ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1225 (ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ **ταχύς**, οἱονεὶ ἐκ τοῦ **ψαίρω**, πρβλ. Σχολ. ἐν τόπῳ)· ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49B, 2, διακρίνει τὸ **ψαρὸς** ἀπὸ τοῦ **ποικίλος**, ὅπερ σημαίνει ὅτι τὰ στίγματα εἶναι εὐδιακριτώτερα.— Συγκρ. **ψαρότερος**, Αἰλ. π. Ζῴων 12. 28.

ψαυκρο-πόδης, ου, ὁ, καὶ **ψαυκρό-πους**, ὁ, ἡ, -**πουν**, τό, ὁ ταχὺς τοὺς πόδας, ἐπίθ. τοῦ ἵππου Ἀρίονος καὶ τῶν Σατύρων, Ἐτυμ. Μέγ. 817. 45.

ψαυκρός, ά, όν, δραστήριος, εὐκίνητος, ταχύς, Ἡσύχ.

ψαύριος ἢ **ψαυρός**, ὁ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. = **κονιορτός**, **φορυτός**.

ψαῦσις, εως, ἡ, τὸ ψαύειν, ἐπαφή, Πλούτ. 2. 683C, κλ. πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 139·— μάλιστα ἐπὶ ἐραστῶν, θωπεία ἐρωτική, φιλήματα καὶ ψαύσεις Πλουτ. Ἀλκιβ. 4.

ψαῦσμα, τό, ψαῦσις, ψηλάφησις, θωπεία, Ξεν. Ἐφέσ. 3. 2.

ψαυστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ψαύσῃ, Ἄντυλλ. παρ' Ὀρειβάσ. 2. 436, Dar.

ψαυστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ ψαύσῃ, ψηλαφητός, Ἡρῳδιαν, 1. 11.

ψαύω, μέλλ. **ψαύσω**· ἀόρ. **ἔψαυσα**· πρκμ. **ἔψαυκα** (**παρ-**) Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 126.— Παθ., ἀόρ. **ἐψαύσθην** Διοσκ. 2. 16· πρκμ. **ἔψαυσμαι** (**παρ-**) Ἱππ. 501. 45· (συγγενὲς τῷ **ψάω**).— Ἐγγίζω, ἐφάπτομαι, τινὸς Ἰλ. Ψ. 519, 806, Ἡρόδ. 2. 47, Ἀττ.· μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψ. Ἡρόδ. 4. 30· χεροῖν .. ἔψαυσα πηγῆς Αἰσχύλ. Πέρσ. 201· εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδὶ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 182· οὕτω δὲ πιθανῶς ληπτέον τὴν δοτ. ἐν Ἰλ. Ν. 132, Π. 216· ψαῦον κόρυθες φάλοισιν, αἱ περικεφαλαῖαι ἔψαυον διὰ τῶν φάλων αὐτῶν· ἀλλ' ἡ δοτ. ἐπέχει ἀναμφιβόλως τὸν τόπον τῆς γενικῆς ἐν Πινδ. Π. 9. 213, Κοΐντ. Σμυρ. 8. 349 (ὡς ἐν τῷ **θιγγάνω** καὶ **προσψαύω**, ἃ ἴδε)·— ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Σοφ. φαίνεται ὅτι κεῖται μετ' αἰτ.· ἀλλ' ἐν Ἀντιγ. 857, ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον, τὸ μερίμνας δυνατὸν νὰ εἶναι ἑνικὴ γενική, τὸ δὲ **οἶκτον** αἰτιατ. κατὰ παράθεσιν πρὸς τὴν προηγουμένην πρότασιν· καὶ αὐτόθι 961, κεῖνος ἐπέγνω ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις, ἡ σύνταξις δύναται νὰ εἶναι: ἐπέγνω τὸν θεὸν ψαύων, ἀνεγνώρισε τὸν θεὸν καθαπτόμενος· ὁμολογητέον ὅτι αἱ συντάξεις αὗται εἶναι πως βεβιασμέναι, καὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς βεβαίως μετεχειρίζοντο τὸ παθ., ὡς εἰ τὸ ἐνεργ. εἶχε κυρίως μεταβ. σημασ., Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλούτ. 2. 951C, πρβλ. Foës. Oec. Hipp. **2**) ἐλαφρῶς θιγγάνω, ἐφάπτομαι, ψηλαφῶ· μεταφορ., «ἐγγίζω» ὑπόθεσίν τινα, ζήτημά τι, Πολύβ. 1. 13, 8. **3**) ἐγγίζω ὡς ἐχθρός, ἐπιβάλλω χεῖρα ἐπί τινα, τινὸς Εὐρ. Ι. Α. 1559· ἀπολ., κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας Αἰσχύλ. Ἱκ. 925, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 856. **4**) ἐγγίζω, φθάνω, ἐπιδρῶ εἴς τι, οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου Εὐρ. Ἑκ. 242· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. καὶ ὁ Διοσκ. 5. 27 ἔχει τὴν λέξιν ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ· ὡσαύτως, φθάνω τι, λαμβάνω, κερδαίνω, Πινδ. Ν. 5. 76, Ἀνθ. Π. 7. 428, 11·— ψ. Ἀφροδίτας (πρβλ. **ἅπτομαι**) Πινδ. Ο. 6. 58.—Ἡ λέξις εἶναι σπανιωτάτη παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, Ἀντιφῶν 123. 2, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 12· συχν. παρὰ μεταγεν.. οἷον Πολύβ. 1. 13, 8, κ. ἀλλ., καὶ συχν. παρὰ Πλουτ. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 522, 527, 528.

ψάφαξ [ᾰ], **ᾱκος**, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **ψῆφος**, Γρηγ. Κορίνθ. 623.

ψᾰφᾰρία, ἡ, κονιορτός, ἀκαθαρσία, ῥύπος, Διοσκ. 1. 128.

ψᾰφᾰρίτης, ου, ὁ θηλ. -**ῖτις**, **ιδος**, = **ψαφαρός**, Ἀνθ. Παλατ. 12. 192.

ψᾰφᾰρό-θριξ, -**τρῐχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ξηράν, αὐχμηράν, τραχεῖαν τρίχωσιν ἢ δασύτριχον περίβλημα, μῆλα Ὕμν. Ὁμ. 18. 32.

ψᾰφᾰρός, ά, όν, Ἰων. **ψαφερός**, ή, όν, Ἱππ. ἔνθα κατωτ.· (ἴδε **ψάω**)· — ὁ εὐκόλως εἰς κόνιν μεταβαλλόμενος, εὔθρυπτος, ἀραιός, κοκκώδης, σποδὸς Αἰσχύλου Θήβ. 323· κονίη Ἀνθ. Παλατ. 7. 315· συχνάκις ἐπὶ ἐδάφους, ἀμμώδης, λεπτόγεως καὶ .ψ χώρα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 11· ἀντίθετον τῷ **ἀγαθή**, αὐτόθι 8. 9, 1· ἡ ψαφαρή, ἡ ἀμμώδης παραλία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἅλς**, Ἀνθ. Παλατ. 12. 145. **2**) ὁ ἀραιὸς τὴν σύστασιν, χαῦνος, μαλακός, ἐπὶ τῶν ἀδένων, τοῦ ἐγκεφάλου, Ἱππ. 270. 33., 272. 18· τὸ **ψαθαρόν**, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ἁπαλόν**, ἐν Πλάτ. Κωμικ. «Ποιητῇ» 9 (Α. Β, 116, 24) διαχωρήματα ψ., ἀραιά, ὑγρά, οὐχὶ συμπαγῆ, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 218. **3**) ἐπὶ ὑγρῶν, ἀραιός, ὑδατώδης, Λατ. tenuis, ἀντίθετον τῷ **γλίσχρος**· νάρδος Ἀνθ. Παλατ. 6. 231. **4**) ἐπὶ οἴνου, τραχὺς τὴν γεῦσιν, στυφός, ὅτε συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἀλιπής**, Γαλην. παρ' Ἀθην. 26D, Πλίν. 14. 8, 3· πρβλ **ψαθυρός**. **5**) ἐπὶ ὄφεως, χροιῇ δ' ἐν ψαφαρῇ, λευκῇ ἢ αὐχμηρᾷ, Λατιν. squalid s, Νικ. Θηρ. 262. —Πρβλ. **ψαθυρὸς** ἐν τέλει.— Ἐπίρρ. **ψαφαρῶς**, Κοσμ. Ἱεροσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 38, σ. 446.

ψᾰφᾰρό-χροος, ον, συνηρ. -**χρους**, **ουν**, τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν, αὐχμηρός, ῥυπαρός, κάρα Εὐρ. Ῥῆσ. 716.

ψᾰφερός, ά, όν, Ἰων ἀντὶ **ψαφαρός**, ὃ ἴδε.

ψᾶφιγξ, ἡ, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 554. 21, καὶ **ψᾶφος**, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ψῆφος**.

ψάφιξις, εως, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ψήφισις**, Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 63Θ.

ψάω, [ᾱ], **ψῇ**, Σοφ. Τραχ. 678, ἀπαρ. **ψῆν** (**περι-**) Ἀριστοφ. Ἱππ 909· παρατ. συνηρ **ἔψην** (**ἀπ-**) Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 311· μέλλ. **ψήσω** (**ἀπο-**) Ἀριστοφ. Λυσ. 1035 ἀόρ. **ἔψησα** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 831, (**κατ-**, **περι-**) Πλάτ., Ἀριστοφ.·— Μέσ., συχν. ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθ. **ἀπό**.—Παθ., ἀόρ. **ἐψήθην** (**συν-**) Ἑβδ. πρκμ.. **ἔψημαι** (**παρ-**) Πολυδ. Δ', 152 Μεταγενέστ. συγγραφεῖς χρῶνται ἐνίοτε τῷ συνηρ. εἰς ᾱ ἀντὶ τοῦ η, Διοσκ. 4. 65. Ψαύω ἐλαφρῶς, τρίβω, ἀποσπογγίζω, τρίβων ποιῶ τι λεῖον, ὁμαλύνω, αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. **καταψάω**. **II**. ἀμεταβ., διαλύομαι εἰς κόνιν, ἐξαφανίζομαι, Σοφ. Τραχ. 678. (Ἡ √ΨΑ φαίνεται πληρεστέρα ἐν ταῖς λ. **ψαί-ω ψαι-στός**· τὸ δὲ **ψή-χω** εἶναι ἕτερος τύπος ἔτι πληρέστερος (πρβλ. **σμάω σμήχω**, **νάω νήχω**), προσέτι **ψώ-χω**· πιθανῶς δὲ καὶ τὸ **ψαύ-ω**, εἶναι συγγενές· — φαίνεται δὲ ὅτι πολλαὶ λέξεις, ἐν αἷς διαφόρως τροποποιεῖται ἡ πρώτη τῆς ῥίζης ἔννοια, ἔχουσι σχέσιν πρὸς ταύτην τὴν ῥίζαν, οἷον, **ψαί-ρω**· **ψάλλ-ω**, **ψαλ-τός**, **ψαλ μός**· **ψαλ-άσσω**, **ψηλ-αφάω**· **ψαθ-άλλω**· **ψαθ-υρός**, **ψαφ-αρός**· **ψάμ-μος**, **ψάμ-αθος**.)

ψὲ, Δωρ. ἀντὶ **σφέ**, **σφέας**, ὡς **ψὶν** ἀντὶ **σφίν**, Θεόκρ. 4. 3, Koen. Γρηγ. Κορίνθου σ. 253· ἀείποτε ἐγκλιτ., πρβλ. Λατ. i-pse, ea-pse.

ψέγος, τό, ὁ ψόγος, Wagner carm. gr. med. aevi 155.— Τὴν σήμερον ἔχομεν ἐν χρήσει τὸ ὑποκορ. **ψεγάδι**, Συναγωγὴ λέξ ἀθησ. Κουμανούδη.

ψέγω, μέλλ. **ψέξω** Πλάτ. Γοργ. 518D· ἀόρ. **ἔψεξα** Σοφ. Αἴας 1130, Πλάτ. Νόμ. 634C, κτλ.—Παθ., πρκμ. **ἔψεγμαι** Ἱππ. 392. 35 Ὡς καὶ νῦν, κατακρίνω, μέμφομαι, ἀντίθετον τῷ **ἐπαινέω**· τινὰ Θέογν. 611, Αἰσχύλ. Ἀγ. 186, 1403· τι Σοφ. Οἰδ. Κολ. 977, κτλ.·—ψ. τινὰ περί τινος, διά τι πρᾶγμα, Πλάτ. Θεαίτ. 177B· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 634C· διά τι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 346C· ἐπί τινι Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 49·— ὡσαύτως, μετὰ διπλῆς αἰτ., τίς ποτ' ἐστὶν ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1172· ἃ ψέγομεν τὸν Ἔρωτα Πλάτ. Φαῖδρ 243C, πρβλ. Γοργ. 5 0C, Ξεν. Ἱππ. 6, 5·—ψ. τινὰ ὅτι .., εἰ .., Ἰσοκρ. 409D, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 51· τινά, μετ' ἀπαρ., 404D· —μετὰ συστοίχ. αἰτ., ψ. ψόγους ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 483B.—Παθητ., ἡ ἐπιείκεια οὐ ψέγεται, δὲν κατακρίνεται, Θουκ. 5. 86· ψέγεται ὡς τοιοῦτον ὂν Πλάτ. Πολ. 538A.

ψεδνό-θριξ, **τριχος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀραιὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἀραιόθριξ, φαλακρός, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 891.

ψεδνο-κάρηνος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων φαλακρὰν καφαλήν, Ὀρφ. Λιθ. 250· καὶ οὕτω παρὰ Τζέτζ. Ὁμ. 147, ἔνθα πρότερον ἐφέρετο -**κάρηνες**.

ψεδνόομαι, Παθ., γίνομαι ψεδνός, φαλακρός, κεφαλὴ ἐψέδνωτο ῥυεισῶν τῶν τριχῶν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 255.

ψεδνός, ή, όν, ἀραιός, μαδαρός, λάχνη Ἰλ. Β. 219· χαῖται Ἀνθ. Παλατ. 9. 430·—παρὰ μεταγεν. ἐπὶ ἀνθρώπου, φαλακρός, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 25. 1· καὶ καθόλου, ψιλός, γυμνός, γῆ Ἀρστείδ. 2. 349 πρβλ. **ψιλός**, **ψωλός**·— περὶ τοῦ παρὰ Θεόγνιδ. χωρίου ἐν 122, ἴδε ἐν λ. **ψυδνός**.

ψεδνότης, ητος, ἡ, φαλακρότης, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 26.

ψεδυρὸς (ἢ **ψέδυρος**) = **ψίθυρος**, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1042.— Καθ' Ἡσύχ.: «**ψέδυρα** (πρβλ. Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.)· **ψίθυρος**».

ψεδών, όν, = **ψίθυρος**, Ἡσύχ.· παρ' αὐτῷ φέρεται καὶ **ψιδών**, **ψυθών**.

ψεκάδιον, [ᾰ], **ψεκάζω**, **ψεκάς**, μεταγεν. τύποι ἀντὶ **ψακ-**, ἃ ἴδε· — **ψεκασμός**, ὁ, ἢ **ψέκασμα**, τό, βροχὴ ἢ «ψιχάλα», Θεόδ. Πρόδρ. κατὰ Ροδ. καὶ Δοσικλ. 4, 281.— Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 759.

ψεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ψέγω**, δεῖ ψέγειν, τι Πλούτ. 2. 27A. **2**) **ψεκτέος**, α, ον, ὃν δεῖ ψέγειν, ὃν πρέπει νὰ ψέξῃ ἢ κατακρίνῃ τις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 105.

ψέκτης, ου, ὁ, (ψέγω) ὁ ψέγων, κατακρίνων, ὑποβιβάζων τὴν ἀξίαν τινός, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, Πλάτ. Πολ. 589C, Νόμ. 639B.

ψεκτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ, μεμπτικός, φιλοκατήγο-

ρος, 'Αριστ. Ρητ. πρὸς 'Αλέξ. 4. 1, Πολυδ. Ε', 118. — 'Επίρρ. -κῶς, Πολυδ. αὐτόθι.

ψεκτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., μεμπτός, ὃν δύναταί τις νὰ ψέξῃ, νὰ κατακρίνῃ ἢ κατηγορήσῃ, ἀντίθετον τῷ ἐπαινετός, Πλάτ. Κρατ. 416D, 'Αριστ. 'Ηθικ. Νικ. 2. 9, 8. κλπ.—'Επίρρ. -τῶς, Πολυδ. Δ', 26.

ψελίδες, αἱ, = ψαλίδες, 'Επιγρ. 'Αφροδισιάδος, L. et W. 1586.

ψέλιον, ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις συχνάκις **ψέλλιον,** τό, κόσμημα τοῦ βραχίονος, ἢ τῆς κνήμης, «βραχιόλι», Λατ. armilla, ψέλιον περὶ ἑκατέρῃ τῶν κνημέων 'Ηρόδ. 4. 168· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **ψέλια,** ἀγαπητὸν κόσμημα τῶν Περσῶν, ὁ αὐτ. 3. 20, 22., 9. 80, Ξεν. 'Αν. 2. 27, Κύρ. Παιδ. 1, 3, 2· ἐν 'Ελλάδι δὲ κόσμημα γυναικεῖον, Πλούτ. 2. 142C.

ψελιο-φόρος, ον, ὁ φορῶν ψέλια, 'Ηρόδ. 8. 113.

ψελιόω, περιβάλλω ὡς διὰ ψελίου, περιστέφω, ψ. αὐχένα στεφάνοις 'Ανθ. Π. 7. 234.

ψελλίζω, μέλλ. **-ίσω (ψελλός)** μετὰ δυσχερείας ἀρθρώνω τὰς λέξεις, ὁμιλῶ ὡς παιδίον, ψελλίζειν καὶ τραυλίζειν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 9, 17· ἡ ψελλίζουσα γλῶσσα, ἐπὶ τοῦ Δημοσθένους, Λιβάν. 4. σ. 319·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Γοργ. 485B, C ψελλίζονται καὶ τραυλίζονται, τοῦτο δ' ἐστὶν ἔνδεια τῶν γραμμάτων 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 3· ψελλιζόμενος τὴν 'Ελλάδα φωνὴν 'Ηλιόδ. 8. 15· μεταφορ., ἐπὶ τοῦ 'Εμπεδοκλέους καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων φιλοσόφων, ὁμιλῶ ἀσαφῶς, σκοτεινῶς, ἃ ψελλίζεται 'Εμπεδοκλῆς λέγων 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 3· ψελλιζομένη ἔοικεν ἡ πρώτη φιλοσοφία περὶ πάντων αὐτόθι 1. 10, 2, πρβλ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, 15. 2) μεταφορ., καὶ ἐῴκει ψελλιζομένῳ ἐς τὰ πολεμικά, περὶ τοῦ 'Αχιλλέως ὃν ἀνέτρεφεν ὁ Χείρων ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων εἰς τὰ πολεμικά, Φιλόστρ. 730.

ψέλλιον, ἴδε **ψέλιον.**

ψέλλισμα, τό, τὸ ψελλισθὲν ὑπὸ νηπίου, τραύλισμα, λέξις ἀσαφής, 'Ιμέρ. 23. 21, καὶ 'Εκκλ.

ψελλισμός, ὁ, τὸ ψελλίζειν, λαλεῖν ὡς παιδίον, ψελλισμοὶ γλώσσης Πλούτ. 2. 650E, πρβλ. 1066D· τρόπος προσποιητὸς τοῦ λέγειν, Ernesti Λεξικ. Ρητ. II. μεταφορ., ποδάγρας ψελλισμός, ἀρχή, προμήνυμα ποδάγρας, Πλουτ. Σύλλ. 26.

ψελλιστής, οῦ, ὁ, ὁ ψελλίζων, Γλωσσ.

ψελλός, ή, όν, ὁ σφαλλόμενος ἐν τῷ προφέρειν τὰς λέξεις, μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ γράμματά τινα ἢ συλλαβὰς καὶ παραλείπων αὐτὰ ὡς τὰ παιδία· διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **τραυλὸς** (ὁ προφέρων πλημμελῶς γράμμα τι), 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 11, 11, Προβλ. 11. 30, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 536, ἴδε **ψελλίζω.** II. παθ. ἐπὶ λέξεων, ἄναρθρος, σκοτεινός, ἀδιανόητος, τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον Αἰσχύλ. Προμ. 816.

ψελλότης, ητος, ἡ, ἀτελὴς ἢ ἐλλιπὴς προφορά· διακρίνεται τοῦ **τραυλότης** ὑπὸ τοῦ 'Αριστ. ἐν Προβλ. 11. 30· ψ. γλώσσης Πλούτ. 2 963C.

Ψευδάβαροι, οἱ ψευδεῖς "Αβαροι, Θεοφ. Σιμοκ. σ. 284, 21, ἔκδ. B.

ψευδ-ἀγάπησις, εως, ἡ, ψευδής, ὑποκριτικὴ ἀγάπη, Εὐστ. Πονημάτ. 161. 53.

ψευδαγγελέω, εἶμαι ψευδὴς ἀγγελιαφόρος (ἢ ψευδὴς ἄγγελος), Φίλων 1. 273.

ψευδαγγελής, ές, γεν. **-έος, = ψευδάγγελος,** 'Αριστοφ. "Ορν. 1340.

ψευδαγγελία, ἡ, ψευδὴς ἀγγελία, Ξεν. 'Ιππαρχικ. 5. 8, Δίων Κάσσ. 49. 28.

ψευδ-άγγελος, ον, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, ψευδὴς ἢ ψευδόμενος ἀγγελιαφόρος, 'Ιλ. Ο. 159, 'Αριστ. Ποιητ. 16, 10.

ψευδαγνοέω, ψευδῶς προσποιοῦμαι ἄγνοιαν, Λατ. dissimulare, Δίων Κάσσ. 44. 38.

ψευδάγχουσα, ἡ, ψευδὴς ἄγχουσα Plin. N. H. 22. 20.

ψευδάδελφος, ὁ, ψευδὴς ἀδελφός, προσποιούμενος τὸν Χριστιανόν, 'Επιστ. πρ. Γαλάτ. β', 4, 'Εκκλ.

Ψευδ-αιθίοψ, οπος, ὁ, ψευδὴς Αἰθίοψ, Εὐστ. Πονημ. 238. 92.

Ψευδαινείας, ὁ, ψευδὴς Αἰνείας, Varro Menip. sat ἐν Petronii sat. ed. Buechel. σ. 201.

ψευδαιολικός, ή, όν, οὐχὶ γνησίως αἰολικός, ἐπὶ διαλέκτου, Χοιροβοσκ. 1. 272.

ψευδαλαζών, όνος, ὁ, ἡ, ὁ ψευδὴς ἀλαζών· ὡς ἐπίθ., ψ. λόγοι Κωμ. 'Ανώμ. 51.

Ψευδ-αλέξανδρος, ὁ, ψευδὴς 'Αλέξανδρος, ἄνθρωπος ψευδῶς λαμβάνων τὸ ὄνομα τοῦτο, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 17. 12, 2, Λουκ. πρὸς 'Απαίδ. 20·— οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων κυρίων ὀνομάτων.

Ψευδαλέξιοι, οἱ, ψευδεῖς 'Αλέξιοι, Μ. 'Ακομ. Α', σ. 317, 25., 318, 5·— **Ψευδαλέξιος,** ὁ, Ν. Χων. σ. 609, 5, ἔκδ. B.

ψευδάλεος, α, ον, ὡς τὸ **ψευδής,** γλώσσης ψευδαλέης 'Απολλιν. Ψαλμ. Ε', 10, Νόνν. Διονυσ. 8. 325, κλπ.· οὕτω **ψευδάλιμος, η, ον,** «ψευδάλιμον· ψευδές» 'Ησύχ.

ψευδαλληγορογράφοι, οἱ, ψευδεῖς ἀλληγορογράφοι, 'Ιω. Τζέτζ. 'Αλληγ. 'Οδ. Δ. 137, ἐν Matr. An. gr. σ. 250.

ψευδαμάμαξυς, υος, ὁ, ψευδὴς ἀναδενδράς, οὐχὶ γνησία ἄμπελος, 'Αριστοφ. Σφ. 326.

ψευδάνθρωπος, ὁ, ψευδὴς ἄνθρωπος, ὁ δραματικὸς ὑποκριτής, Εὐστ. Πονημάτ. 74. 54.

ψευδάνωρ [ᾰ], ορος, ὁ, ψευδὴς ἀνήρ, ὁ Βάκχος, ἴδε Πολύαινον 4. 1.

ψευδαπάτη, ἡ, ἀπάτη διὰ ψεύδους, Εὐστ. Πονημάτ. 89. 71.

ψευδαπάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ διὰ τῆς ψευδολογίας ἀπατῶν ἢ ἀπατεών, Χρησμ. Σιβ. 2. 144.

ψευδαπολογία, ἡ, ψευδὴς ἀπολογία, Θ. Στουδ. σελ. 1044, ἔκδ. Mi.

ψευδαπόστολος, ὁ, ψευδὴς ἀπόστολος ἢ πρεσβευτής, Β' 'Επιστ. πρ. Κορινθ. ια', 13, 'Εκκλ.

ψευδαποφάσκων, οντος, ὁ, ὁ λέγων ψεύδη, ὄνομα σοφίσματός τινος, Κλήμ. 'Αλεξ. 651· ὡσαύτως **ψευδόμενος,** ἴδε ἐν λέξ. **ψεύδω** B. IV· πρβλ. Λοβέκ εἰς Φρύνιχ. 565.

ψευδάργυρος, ὁ, ψευδὴς ἄργυρος, πιθανῶς ὁ καὶ νῦν καλούμενος οὕτω, κοινῶς δὲ «τσίγκος», Στράβ. 610.

ψευδαρέσκεια, ἡ, οὐχὶ εἰλικρινὴς ἀρέσκεια, κολακεία, 'Εκκλ.

ψευδάριθμος, ὁ, ψευδὴς ἀριθμός, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 191B.

ψευδαριστοφάνειος, ὁ, κατὰ προσποίησιν ὀπαδὸς ἢ μιμητὴς τοῦ 'Αριστοφάνους, 'Αρτεμίδωρος ὁ ψευδαριστοφάνειος 'Αθήν. 5B.

Ψευδαρτάβας [ᾰ], κωμικὸν πλαστὸν ὄνομα Πέρσου ἐν 'Αριστοφ. 'Αχ. 91, 99, οἱονεὶ Ψευδομέτρης, πρβλ. **ἀρτάβη.**

ψευδατράφαξυς, υος, ἡ, ψευδὴς ἀτράφαξυς, κωμικὸν ὄνομα φυτοῦ ἐν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 630· πρβλ. **ψευδαμάμαξυς.**

ψευδαττικός, ή, όν, ψευδής, οὐχὶ γνήσιος 'Αττικός, Λουκ. Σολοικ. 7. ('Ο τονισμὸς εἶναι ἀμφίβολος, ἴσως γραπτέον **ψευδάττικος**).

ψευδαυτομολία, ἡ, ψευδὴς αὐτομολία, Πολύαιν. 3. 9, 32.

ψευδαυτόμολος, ὁ, ψευδὴς αὐτόμολος, προσποιούμενος ὅτι ηὐτομόλησεν, Ξεν. 'Ιππαρχ. 4. 7.

Ψευδαχιλλεύς, ὁ Πάτροκλος, Εὐστ. εἰς 'Ιλ. Σ. 1109, 16.

ψευδεγγραφῆς δίκη (ἢ ἴσως γραφή), ἡ, ἀγωγὴ παρὰ πολίτου τινὸς παραπονουμένου ὅτι ἀδίκως ἐνεγράφη εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, ἀγωγὴ ἢ δίκη περὶ ψευδοῦς ἐγγραφῆς, 'Αριστ. 'Αθην. Πολ. σ. 87, 4, Blass ἴδε Att. Process. σ. 337.

ψευδέγγραφος, ον, ὁ ψευδῶς ἐγγραφεὶς ἢ καταγραφείς, Κικ. πρὸς 'Αττ. 15. 26.

ψευδενέδρα, ἡ, ψευδής, προσποιητὴ ἐνέδρα, Ξεν. 'Αν. 5. 2, 28, 'Ιππαρχικ. 5, 8.

ψεύδεος, α, ον, ἴδε ἐν λ. **ψεῦδος** III.

ψευδεπέω, = ψευδοεπέω, ψευδολογέω, 'Ησύχ.

ψευδ-επίγραφος, ον, ὁ ἔχων ψευδῆ ἐπιγραφήν, οὐχὶ γνήσιος, νόθος, Πολύβ. 24. 5, 5, Διον. 'Αλ. π. Δημ. 57, κλπ.

ψευδεπίπλαστος, ον, ὁ ψευδῶς πεπλασμένος, Βυζ.

ψευδεπίσκοπος, ὁ, ψευδὴς ἐπίσκοπος, Βυζ.

ψευδεπίτροπος, ὁ, ψευδής, παράνομος ἐπίτροπος, οὐχὶ νόμιμος, Πολύβ. 15. 25, 3.

ψευδεπιχάρμειος, ον, ὁ ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν 'Επίχαρμον, 'Αθήν. 648D.

ψευδεπώνυμος, ον, ὁ ψευδῶς ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος ἑτέρου, τινὸς Φώτ. ἐν Wolf Anecd. Gr. τ. 1. σ. 190.

ψευδεργία, ἡ, ἔργον ψευδές, ἀπατηλόν, Κλήμ. 'Αλεξ. 269.

ψευδερημίτης [ῑ], ὁ, ψευδὴς ἐρημίτης, Βυζ.

ψευδευλάβεια, ἡ, ψευδής, προσποιητὴ εὐλάβεια, Βυζ.

ψευδέφοδος, ἡ, ψευδὴς ἔφοδος, Πολύαιν. 3, 9, 32.

ψευδηγορέω, ὁμιλῶ ψευδῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 1032, Εὐρ. 'Αποσπ. 400.

ψευδηγορία, ἡ, ψευδολογία, 'Αλκίφρων 1. 18·— ὡσαύτως **ψευδηγόρημα,** τό, ψευδολόγημα, Κύριλλ. 'Αλεξ. τόμ. 5, σελ. 462B, 688A, κλπ.

ψευδηγόρος, ον, ὁ λέγων ψεύδη, ψευδολόγος, Λυκόφρ. 1455, 'Ανθ. Π. 1. 106.

ψευδηλογέω, = ψευδολογέω, Λουκ. 'Ωκύπους 63·— **ψευδηλόγος, ον, = ψευδολόγος,** Bachm. An. 1. 419.

ψευδήμων, ον, ποιητ. ἀντὶ **ψευδής,** Νόνν. Διονυσ. 8. 39, 'Ανθ. Π. 15. 1.

ψευδ-ηρακλῆς, έους, ὁ, ψευδὴς 'Ηρακλῆς, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου, ἴδε Πλούτ. 2. 59C.

ψευδήριον, τό, = **κενήριον,** κενοτάφιον, Λυκόφρ. 1051, 1181.

ψευδής, ές, γεν. **-έος, (ψεύδομαι)** ὡς καὶ νῦν, ὁ μὴ ἀληθής, ἐπὶ πραγμάτων, Λατ. mendax, falsus, ἀντίθετον τῷ **ἀληθής,** ψ. λόγοι, μῦθοι 'Ησ. Θεογ. 229, Αἰσχύλ. Πρ. 685, Εὐρ. 'Ιππόλ. 1288 (πρβλ. Μήδ. 354)· ἐπὶ ψευδῆ ὁδὸν τρέπεσθαι, καταφεύγειν εἰς τὸ ψεῦδος, 'Ηρόδ. 1. 117· ψ. κατηγορίαι, αἰτίαι Αἰσχίν. 52. 36, 'Ισοκρ. π. 'Αντιδ. § 146, Πολύβ. 5. 41, 3. λόγοι Σοφ. Ο. Τ. 526, καὶ συχν. παρὰ Πλάτωνι, κλπ.·— ψ. λό-

γοι, λέγονται καὶ τὰ σοφίσματα ἐν τῇ λογικῇ, ἴδε Ἀριστ. Τοπικ. 8. 12, Πλάτ. Θεαίτ. 148Β. **2)** ἐπὶ προσώπων, ψευδόμενος, ψευδολόγος, καὶ ὡς οὐσιαστ., ψεύστης, οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγὸς Ἰλ. Δ. 235 (τὸ μόνον παράδειγμα παρ' Ὁμήρῳ· ἴσως μάλιστα ὁ ὀρθὸς τονισμὸς εἶναι **ψεύδεσσι** ἐκ τοῦ **ψεῦδος**)· τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης Σοφ. Φιλ. 992, πρβλ. Ἀντιγ. 657· ψ. ἔφυς Εὐρ. Ὀρ. 1607, πρβλ. Ι. Α. 852· ψ. φαίνομαι, ἀποκαλύπτομαι ψευδόμενος, Θουκ. 4. 27, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 148Β. ψ. ἐπιδεικνύναι τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 158D·— οὕτως ἐν τῷ ὑπερθ. **ψευδέστατος**, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 37, πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 110. 29. **3)** τὰ ψευδῆ, ψεύδη, ψεύματα, ψευδῆ λέγειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 625, Ἀντιφῶν 112. 34, κλπ.· οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 620· ψ. διαβάλλειν τινὰ Ἀριστοφ. Ἱππ. 64· ψευδῶν συγκολλητής ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 446. **4)** ψευδέων ἀγορά, παρ' Ἱππ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ γ' 1077, 1079, λέγεται ὅτι ἦτο τὸ μέρος τῆς ἐν Ἀθήναις ἀγορᾶς ἔνθα ἐπωλοῦντο πίθηκοι ἴσως ὡς κίβδηλα ἀπομιμήματα τοῦ ἀνθρώπου.

II. Παθ., ἐψευσμένος, ἠπατημένος, ψευδὴς γενομένη Εὐρ. Ι. Α. 852. **III.** Ἐπίρρ., ψευδῶς λέγειν Εὐρ. Ι. Τ. 1309· προσποιεῖσθαι Θουκ. 1. 137· ψ. δοξάζειν Πλάτ. Φίληβ. 40D· ψ. γενέσθαι φόβον Πολύβ. 5. 110, 7.

ψευδ-ησιόδειος, ον, ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Ἡσίοδον, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 18.

ψευδ-ιερεύς, έως, ὁ, ψευδὴς ἱερεύς, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 6, 6.

ψεῦδις, ιος, ὁ, ἡ, ποιητ. λέξις = **ψευδής**, Πινδ. Ν. 7. 72.

ψευδ-ισό-δομος, ον, οἰκοδομηθεὶς ἐκ λίθων ἀνίσων τὸ μέγεθος, Vitruv. 2. 8.

ψευδο-βἄσῖλεύς, έως, ὁ, ψευδὴς βασιλεύς, ψευδῶς ἀντιποιούμενος τῆς βασιλείας, Βυζ.

ψευδοβοήθεια, ἡ, ψευδὴς βοήθεια, Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 8, Πολύαινος 3. 9 32.

ψευδοβούνιον, τό, ψευδές, οὐχὶ γνήσιον **βούνιον**, εἶδος θάμνου, ἴσως Trinia dioica, Διοσκ. 4, 125, ἴδε Plin. H. N. 24. 96.

ψευδο-βραχμᾶνοι, οἱ, ψευδεῖς βραχμᾶνες, Ἐπιφ. ΙΙ, 797C.

ψευδογαυρόομαι, ἐπαίρομαι, γαυριῶ ἐπὶ ἀρεταῖς μὴ ὑπαρχούσαις, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 720.

ψευδογλωττέω, = **ψευδολογέω**, Φρύν. ἐν τοῖς Α. Β. 73.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 394.

ψευδογνωστικός, ψευδὴς γνωστικός (ὁ Ἰουστῖνος), (Ὠριγέν.) φιλοσοφουμ. ἔκδ. Mi. σ. 3203.

ψευδογραφέω, ζωγραφῶ ψευδῶς· μάλιστα ἐπὶ τῆς γραφῆς μαθηματικῶν σχημάτων, Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 5, κ. ἀλλ., πρβλ. Κλήμ. Ἀλεξ. 768 — Παθ., Ἀριστ. Τοπ. 5. 4, 2., 8. 10, 3. **2)** γράφω ψευδῆ, Πολύβ. 12. 8, 6., 16. 14, 8.

ψευδογράφημα [ᾰ], τό, τὸ ψευδῶς γεγραμμένον, σχῆμα πλημμελῶς διαγεγραμμένον, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγ. 11, 3.

ψευδογραφία, ἡ, ψευδὴς διαγραφὴ γραμμῆς ἢ σχήματος, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 724. **2)** ψευδὴς περιγραφή, Ἀθήν. 2. 6C. **3)** = **πλαστογραφία**, Λέοντ. Νεαρ. 167.

ψευδογράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων ψευδῆ γεωμετρικὰ σχήματα, ψευδεῖς γεωμετρικοὺς ὑπολογισμούς, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγ. 11, 6. **2)** ὁ γράφων ψευδῆ, Θωμ. Μάγιστρ. 158.

ψευδόδειπνον, τό, ψευδές, οὐχὶ πραγματικὸν δεῖπνον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 251.

ψευδοδέκτης Ὀδυσσεύς, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1494, 48· — **δέκτης** δὲ ὁ ἐπαίτης κατ' Ἀρίσταρχον.

Ψευδοδηΐφοβος (ἡ Ἀθηνᾶ), ψευδὴς Δηΐφοβος, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ. 1368, 5 (;).

ψευδοδιάκονος, ὁ, ψευδὴς διάκονος, ὁ μὴ ὢν ἀλλὰ προσποιούμενος ὅτι εἶναι διάκονος, Βυζ.

ψευδοδιαλεκτικός, ή, όν, ὁ ψευδῶς προσποιούμενος ὅτι εἶναι ἔμπειρος περὶ τὴν διαλεκτικήν, Γαλην. 8. 622.

ψευδοδιήγησις, ἡ, ψευδὴς διήγησις, Εὐστ. εἰς Ὀδυσσ. Σ. 1741, 37.

ψευδοδιδασκαλία, ἡ, ψευδὴς διδασκαλία, Πολύκαρ. πρὸς Φιλ. 7.

ψευδοδῐδάσκἄλος, ὁ, ψευδὴς διδάσκαλος, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 1, Κύριλλ. Ἀλεξ. τ. 5, σ. 390C.

ψευδοδίκταμνον, τό, ψευδές, οὐχὶ γνήσιον δίκταμνον, Ἱππ. 572, 43, Διοσκ. 3. 38 — ἐκ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 2, ὁ Schneid. **-δίκταμον**.

ψευδοδίπτερος, ον, ψευδὴς δίπτερος, δηλ. ναὸς ἔχων μόνον μίαν σειρὰν κιόνων κατὰ τὰς πλευράς, εἰ καὶ ὑπάρχει χῶρος ἱκανὸς διὰ δύο σειράς, Vitruv. 3. 1.

ψευδοδοξάζω, μέλλ. -άσω, = **ψευδοδοξῶ**, δοξάζω ψευδῶς, ἀπατῶμαι, ἔχω πλημμελῆ δόξαν ἢ γνώμην, Πολύβ. 10. 2, 3, ἴσως πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 259.

ψευδοδοξέω, δοξάζω ψευδῶς· ἔχω πλημμελῆ δόξαν ἢ γνώμην Πολύβ. 16. 12, 11, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 63, Φίλων 1. 363.

ψευδοδοξία, ἡ, ψευδὴς δοξασία, ἐσφαλμένη γνώμη, Στράβ. 680, Πλούτ. 2. 716Β, κλπ.

ψευδόδοξος, ον, ὁ ἔχων ψευδῆ ἢ πεπλανημένην δόξαν ἢ γνώμην, ἠπατημένος, διατελῶν ἐν ἀπάτῃ, Γαλην. 19. 484.

ψευδοειδής, ές, ὁ φαινόμενος ψευδής, ἀπατηλός, Εὐδοκία ἐν Ἰωνιᾷ σ. 55.

ψευδοενέδρα, ἡ, = **ψευδενέδρα**, Πολύαιν. 3. 9, 32, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 676.

ψευδοεορταί, αἱ ψευδεῖς ἑορταί, Ἰσαακ. Ἀρμεν. ἐν Mi. pa. gr. τ. 132, σ. 1197.

ψευδοέπεια, ἡ, ψευδολογία, ψεῦδος·—Ὡσαύτως **-επέω**, ψευδολογῶ, ψεύδομαι· καὶ **-επής**, ές, ὁ λαλῶν ψεύδη, ψευδόμενος,— ἅπαντα παρὰ Κυρίλλ. Ἀλεξ. Ι, 432C, ΙΙ, 329, κλπ.

ψευδο-επίσκοπος, ὁ, = **ψευδεπίσκοπος**, ὃ ἴδε.

ψευδοερημίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ ψευδὴς ἐρημίτης, προσποιούμενος ὅτι εἶναι ἐρημίτης, Ἰω. Δαμασκ. πρὸς Θεοφ. σ. 130, κλπ.

ψευδόθεος, ὁ, ψευδὴς θεός, Ἀθαν. τ. 2, σ. 15, 23, 73.

ψευδοθεοσεβέω, θεοσεβῶ ψευδῶς, Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Mi. pa. gr. τ. 131, σ. 33.

ψευδόθῦρον, τό, ψευδής, δηλ. μυστικὴ θύρα, Cic. in Verrem 2. 2, 20, κ. ἀλλ.

ψευδοϊερεύς, έως, ὁ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ψευδιερεύς**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 8, 5.

ψευδοϊστορέω, μέλλ. **-ήσω**, ἱστορῶ, διηγοῦμαι ψευδῶς, Εὐστ. 363. 37.

ψευδοκᾶσία, ἡ, ψευδής, οὐχὶ γνησία κασία, Στράβ. 774, Διοσκ. 1. 12· παρὰ Γαλην. 14. 258, **-κασσία**.

ψευδοκατάνυξις, εως, ἡ, ψευδής, οὐχὶ πραγματικὴ κατάνυξις, Ἐκκλ.

ψευδοκατηγορέω, κατηγορῶ ψευδῶς, Cod. Justin. I, 4, 37, 7.

ψευδοκατηγορία, ἡ, ψευδὴς κατηγορία, Μανέθων 4. 332, Κύριλλ. Ἀλεξ. VI, 680Β.

ψευδοκατήγορος, ον, ὁ ψευδῶς κατηγορῶν, συκοφάντης Ἡσύχ.

ψευδοκεφάλαιον, τό, κεφάλαιον ψευδῶς οὕτω καλούμενον, Ῥήτορες (Walz) τ. 3, σ. 621.

ψευδοκῆρυξ, (ὀρθ. **-ήρυξ**), ῦκος, ὁ, ψευδής, ψευδόμενος κῆρυξ, Σοφ. Φιλ. 1307.

ψευδοκιννάμωμον, τό, ψευδές, οὐχὶ γνήσιον κιννάμωμον, Διοσκ. 1. 13.

ψευδο-κλείδιον, τό, ψευδὲς κλειδίον, «ψευτόκλειδον», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 429.

ψευδοκλητεία, ἡ, ἀγωγὴ κατά τινος ὅστις ψευδῶς ὑπέγραψε τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ὡς μάρτυρος ἔν τινι κλήσει, γραφὴ ψευδοκλητείας, κατηγορία ἢ ἀγωγὴ κατὰ τοιαύτης ὑπογραφῆς, Δημ. 1252. 6· κλητεύειν τινὰ τῆς ψευδοκλητείας αὐτόθι 1251. 21· ψευδοκλητείας τρὶς ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10. 22. — Ἡ γραφὴ αὕτη ὑπάρχει ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀντιγράφων τοῦ Δημ. καὶ παρὰ Πολυδ. Η', 40,44· **ψευδοκλητία** φέρεται παρ' Ἀνδοκ. καὶ ὡς διάφ. γραφ. παρὰ Δημ., **ψευδοκλησία** παρὰ Σουίδ.— Καθ' Ἁρποκρ.: «ψευδοκλητείας: ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὰν αἰτιῶνταί τινας ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρας καθ' ἑαυτῶν πρὸς δίκην ἀφ' ἧς ὦφλον, ἔστι δὲ παρά τε ἄλλοις ῥήτορσι καὶ Ἰσαίῳ ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου». —Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 439, 897.

ψευδοκλητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ψευδῶς ἐπιγράφων τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα εἰς κλῆσίν τινος, Θεοπόμπ. Ἱστορ. 297, μετὰ διαφ. γραφ. **-κλήτωρ**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 318.

ψευδοκόμματον χρυσίον, τὸ ψευδοῦς, κιβδήλου κόμματος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν. CIA. I. 196.

ψευδοκόρη, ἡ, ψευδὴς κόρη, Πολυδ. Δ', 151 κ. ἀλλ.

ψευδοκριτής, [ῐ], οῦ (ἢ **-κρέτης**, ου), ὁ, ψευδὴς ἢ κακὸς κριτής, Achm s'Oneir. 170. Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. 428, 429.

Ψευδοκρονέων (ὁ Σαλμωνεύς), Ν. Χων. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Α', σ. 94.

ψευδοκτῦπέω, ἐγείρω θόρυβον ψευδῆ, κομπάζω διὰ ψευδῆ προτερήματα, Ἐκκλ.

ψευδοκύπειρος, [ῠ], ὁ, καὶ ἡ, νόθος **κύπειρος**, παρὰ Plin. N. H. 17. 30.

ψευδοκύων, κυνος, ὁ, ψευδὴς κυνικός, Πλουτ. Βρουτ. 34.

ψευδολατρεία, ψευδὴς λατρεία, Κύριλλ. Ἀλεξ. Ι. 592Β, ΙΙΙ, 817Β, κλπ.· **-λάτρης**, ὁ, ὁ ψευδεῖς θεοὺς λατρεύων, Θεόδ. Δικ. 2, 73,

ψευδολήρημα, τό, ψευδὲς λήρημα, ἀνόητον ψεῦδος, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 868.

ψευδοληστής, ὁ, ψευδὴς ληστής, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Τιμοκλέους.

ψευδόλιτρος, ον, Ἀττ. ἀντὶ **ψευδόνιτρος**· ψ. κονία, σάπων κατεσκευασμένος **ἐκ ψευδοῦς** νίτρου ἢ νενοθευμένης σόδας, **Ἀριστοφ. Σφ. 712.**

ψευδολογέω, λέγω ψεύδη, διαδίδω ψευδεῖς φήμας, Ἰσοκράτ. 209D, Αἰσχίν. 43. 41, κλπ.

ψευδολογία, ἡ, ψευδὴς λόγος, ψεῦδος, Ἰσοκράτ. 232B, Δημ. 933. 20, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 248D·—**ψευδολόγημα**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 57.

ψευδολογικός, ή, όν, ψευδόμενος, ψευδής, Ῥήτορες (Walz) τ. 4, 23.

ψευδολογιστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., ὄνομα πραγματείας τινὸς τοῦ Λουκιανοῦ.

ψευδολόγος, ον, ὁ ψευδῆ λέγων, ψευδόμενος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1521, Πολύβ. 32. 8, 9, κτλ.· ψ. σοφίης Ἀνθ. Παλατ. 9. 80.

ψεύδομαι, ἴδε ἐν λ. **ψεύδω**.

ψευδομαντεία, ἡ, ψευδὴς μαντεία, προφητεία, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 425A, 445C, κλπ.

ψευδόμαντις, εως, ὁ, ἡ, ψευδοπροφήτης, Ἡρόδ. 4. 69, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1195, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1097, Εὐρ. Ὀρ. 1667, κλπ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ψευδομαρτῡρέω, μαρτυρῶ ψευδῶς, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν, εἶμαι ψευδομάρτυς, Πλάτ. Πολ. 575B, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 11, Ἀριστοτ. Ῥητ. 1. 14, 6.

ψευδομαρτῡρία, ἡ, ψευδὴς μαρτυρία, Δημ. 1033. 1· ψευδομαρτυρίαν καταγνῶναί τινος Ἰσαίου Ἀποσπ. 1. 7· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ γεν. πληθ., ψευδομαρτυριῶν διάκρισις Πλάτ. Νόμ. 937B· -ιῶν δίκη Ἰσαῖος 38. 15, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 11· -ιῶν ἑλεῖν τινα, καταδικάζειν τινὰ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, καὶ ἁλῶναι, καταδικάζεσθαι ὡς ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, Ἰσαῖ. 52. 32, Ἀνδοκ. 2. 4, Λυσίας 118. 18· ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10. 23· -ιῶν ἐπισκήπτεσθαί τινι, ἐγκαλεῖν τινα ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, Δημ. 846 ἐν τέλ.

ψευδομαρτυρίου δίκη, καταγγελία ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ ἢ ἐπιορκίᾳ, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 121· ἐν τῇ δοτ. πληθ., ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις Πλάτ. Θεαίτ. 148B· ἴδε Att. Process. σ. 380.

ψευδομαρτυρολόγια, τά, ψευδῆ μαρτυρολόγια, Πίναξ ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 727.

ψευδομάρτυς, ῠρος, ὁ, ψευδὴς μάρτυς, Πλάτ. Γοργ. 472B· —ὡς ἐπίθ., αἱ ἀπὸ θεάτρων .. ψευδώνυμοι τιμαὶ καὶ ψευδομάρτυρες, τιμαὶ στηριζόμεναι ἐπὶ ψεύδους, Πλούτ. 2. 821F·—μόνον εὕρηται ἐν τῷ πληθ., Πολυδ. Ϛʹ, 152.

ψευδομάχη, ἡ ψευδὴς μάχη, Εὐστ. Ἰλ. Σ. 1247, 31.

ψευδόμελι, ιτος, τό, ψευδὲς μέλι, δηλητήριον, Βυζ.

ψευδόμενος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ψεύδω** B. IV.

ψευδομονάζω, εἶμαι ψευδὴς ἢ καθ' ὑπόκρισιν μοναχός, Παλλάδ. ἐν Βίῳ Χρυσ. 20B.

ψευδομόναχος, ὁ, οὐχὶ ὄντως μοναχός, προσποιούμενος τὸν μοναχόν, «ψευτοκαλόγερος», Εὐστ. Πονημάτ. 238. 94.

ψευδόμορφος, ον, ὁ ψευδῆ μορφὴν ἔχων, ὁ παραμορφώνων ἑαυτόν, Achmes Ὀνειροκρ. 278.

ψευδομυθέω, = **ψευδολογέω**, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 200C, 204C, V, 117B, κτλ.·— **ψευδομύθημα**, τό, Νικηφ. Κ]πόλεως σ. 208, ἔκδ. Mi.

ψευδομυθία, ἡ, = **ψευδολογία**, Κύριλλ. Ἀλεξ. I, 428D, III, 601B.

ψευδόναρδος, ἡ, νάρδος ψευδής, δι' ἧς ἡ γνησία ἐνοθεύετο, παρὰ Πλινίῳ H. N. 12. 26.

ψευδ-όνειρος, ον, ὁ βλέπων ψευδὲς ὄνειρον, ψευδόνειρον γεγονέναι Χαρίτων 3. 7, σ. 55.

Ψευδο-νέρων, ὁ, ψευδὴς Νέρων, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 20, πρβλ. **Ψευδαλέξανδρος**.

ψευδόνιτρος, ον, Ἀττ. **ψευδόλιτρος**, ὃ ἴδε.

ψευδονύμφευτος γάμος, ὁ ψευδής, ὁ κατὰ προσποίησιν γάμος, Εὐρ. Ἑλ. 889.

ψευδόξυς, υ, ἐπιρριπτάρια ψευδόξεα, — ζωστρία ὀξέα διάφορα καὶ ψευδόξεα, Κ. Πορφ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 470, ἔκδ. B.— Δηλοῖ τὸ ἐπίθ. τοῦτο βαφὴν οὐ λίαν λαμπράν, ἀλλ' ἀμαυροτέραν. Ἴδε τὴν λέξιν **ὀξὺς** ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

ψευδοπαιδεία, ἡ, ψευδής, ἐπιπόλαιος, οὐχὶ ἀληθὴς παιδεία, Κέβητος Πίναξ 11.

Ψευδόπαν, ᾶνος, ὁ, ψευδὴς Πάν, ὦ τοῦ γελοίου Ψευδόπανος Ἰουλ. πρὸς Ἡράκλειον Κυνικὸν 234D.

ψευδοπᾱνικά, ῶν, τά, ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν πανικὸς φόβος, Πολύαιν. 3. 9, 32.

ψευδοπαρήχησις, εως, ἡ, ψευδὴς ὁμοιότης ἤχου, Εὐστ. 29. 41.

ψευδοπάρθενος, ἡ, ψευδὴς παρθένος, Ἡρόδ. 4. 180, ὡς ἐπίθ., ψ. ἑταίρα Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 3.

ψευδοπάτιον, τό, ψευδὲς πάτωμα, πρόσκαιρον πάτωμα, Ἀρμενόπουλ. 2. 4, 67, Λέοντ. Τακτ. 19. 6, κλπ.·— ὡσαύτως **ψευδόπατον**, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 8. 10, 12. § γʹ, ἴδε Δουκάγγ.

ψευδόπατρις, ὁ, ἡ, ὁ ψευδῶς ἀντιποιούμενος ξένης πατρίδος, Χρισοι. Σιβ. 3. 420, κ. ἀλλ.

ψευδοπάτωρ, [ᾰ], ορος, ὁ, ψευδής, οὐχὶ φυσικὸς πατήρ, Καλλ. εἰς Δήμ. 99.

ψευδοπερίπτερος, ον, ναὸς κατὰ τὸ φαινόμενον περίπτερος ἔχων τοὺς κίονας τοῦ περιστυλίου προσκεκολλημένους ἐπὶ τῶν πλευρικῶν τοίχων, οὐχὶ δὲ ἐλευθέρους, Βιτρούβ. 4. 8.

ψευδοπλάνης [ᾰ], ητος, ὁ, καὶ **-πλᾰνήτης**, ου, ὁ, πιθ. ὁ προσποιούμενος τὸν περιπλανώμενον καὶ διηγούμενος ψευδεῖς περιπλανήσεις, Εὐστ. 1762. 3., 1742. 24, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως.

ψευδοπλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάττων ψεύδη, Σχόλ. εἰς **Ἀριστοφ.** Νεφ. 445.

ψευδοπλόκος, ον, ὁ πλέκων ἢ ἐπινοῶν ψεύδη, Βυζ.

ψευδόπλουτος, ον, ὁ προσποιούμενος τὸν πλούσιον, **Σχόλ.** εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 823.

ψευδοποιέω, κάμνω τι ψευδές, νοθεύω, Πολύβ. 30. 4, 13. II. ἐκθέτω τι ὡς ψευδές, τὰς ἀποφάσεις τινὸς ὁ αὐτ. 12. 25, 4, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 24. III. ἐξαπατῶ, πλανῶ, τινα Κλήμ. Ἀλεξ. 269. — Παθ., ἐξαπατῶμαι, πλανῶμαι, Πλούτ. 2. 899F.

ψευδοποιία, ἡ, παραποίησις, παραμόρφωσις, προσώπου Κλήμ. Ἀλεξ. 258.

ψευδοποίμην, ενος, ὁ, ψευδὴς ποιμήν, Κύριλλ. **Ἀλεξ. X**, 253C, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 14C.

ψευδοπολίχνιον, τό, ψευδές, πλαστὸν πολίχνιον, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 4. 9. 19.

ψευδοπραξία, ἡ, ψευδὴς πρᾶξις, Εὐστ. Πονημάτ. 162. 89.

ψευδοπρεσβευτής, οῦ, ὁ, ψευδής, πρεσβευτής, Σχολ. εἰς Σοφ. Φιλ. 1306.

ψευδοπρεσβύτερος, ψευδὴς πρεσβύτερος, Παλλαδίου Βίος Ἰωάν. Χρυσ. 16A.

ψευδοπροδοσία, ἡ, ψευδὴς προδοσία, Πολύαιν. 3. 9, 32.

ψευδοπροφητεία, ἡ, ψευδὴς προφητεία, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 16, Ἐπιφάν. 1. 404D.

ψευδοπροφητεύω, προφητεύω ψευδῶς, Κύριλλ. Ἀλεξαν. VI, 716D.

ψευδο-προφήτης, ου, ὁ, ψευδὴς ἢ ψευδόμενος προφήτης, Κλήμ. Ἀλ. 368, Ὠριγέν. τ. 3, σ. 781D, Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 88D, κλπ.· θηλ. -ῆτις, ιδος, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 27.— Ἐπίθ. -ητικός, ή, όν, τὸ ψευδοπροφητικὸν πνεῦμα αὐτόθι 5. 16, 5.

ψευδόπτωμα, τό, τεχνικὸς παλαιστικὸς ὅρος, πτῶσις ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν (γινομένη πλαγίως), ἐξ ἧς ὁ παλαιστὴς ἀναπηδᾷ πάλιν καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν ἀγῶνα, Πλουτ. Πελοπ. καὶ Μαρκέλλ. Σύγκρ. 1, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 571 κἑξ.

ψευδόπτωχος, ὁ, ψευδὴς πτωχός, Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ. 1761, 56.

ψευδόπῡρα, ων, τά, ψευδῆ πυρά, ἃ ἀνῆπτον τὴν νύκτα πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων, Σουΐδ.

ψευδοραψῳδός, ὁ, ψευδὴς ῥαψῳδός, Ἡσύχ.

ψευδορήτωρ, ορος, ὁ, ψευδὴς ῥήτωρ ἢ **ῥητοροδιδάσκαλος**, Ῥήτορες (Walz) τ. 6, σ. 577.

ψευδορθόδοξοι, οἱ, ψευδεῖς ὀρθόδοξοι, Ἰσαὰκ **Ἀρμεν. σελ.** 1204, ἔκδ. Mi.

ψευδορκέω, ψευδῶς ὁρκίζομαι, γίνομαι ἐπίορκος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 603, Χρύσιππ. παρὰ Στοβ. 197. 1· πρός τινα Ἄννα Κομν. 3. 245.

ψευδορκία, ἡ, ψευδὴς ὅρκος, ἐπιορκία, Φίλων 2. 196.

ψευδόρκιος, ον, ψευδῶς ὁρκισθείς, ἐπίορκος, Ἡρόδ. 1. 165.

ψευδ-ορκος, ον, = τῷ προηγ., Εὐρ. Μήδ. 1392, Ψευδοφωκυλ. 15.

ψευδορρημοσύνη, ἡ, ψευδὴς λόγος, ψευδολογία, ψεῦδος, Βυζ.

ψεῦδος, εος, τό, Ἐπικ. δοτ. πληθ. **ψεύδεσσι** Ὅμ., πρβλ. **ψευδής** I. 2· (**ψεύδω**)· — ὡς καὶ νῦν, ψεῦδος, ψεῦμα «ψευτιά», ἀπάτη, λόγος μὴ ἀληθής, Ὅμ., κλπ.· ψεύδεα .. ἐτύμοισιν ὁμοῖα Ὀδ. Τ. 303, Ἡσ. Θεογ. 27· ψεῦδός κεν φαῖμεν Ἰλ. Β. 81· ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει Ὀδ. Γ. 20· εἴ τε ψεῦδος ὑπόσχεσις, εἴ τε καὶ οὐκί Ἰλ. Β. 349· οὕτως, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας I. 115· ψεύδεσσιν θέλγειν τινὰ Φ. 276· πρβλ. Ψ. 576, Ὀδ. Ξ. 387· ψεύδει τέγγειν λόγον Πινδ. Ο. 4. 29· ψ. ποικίλον, αἰόλον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 1. 45, Ν. 8. 44· ψ. γλυκύ, γλυκεῖα ἀπάτη, Ν. 2. 68· ψ. λέγειν Σοφ., κλπ.· οὐδὲν ἕρπει ψ. εἰς γῆρας ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 59· εἰ ψεῦδός τι εἴρηκα Ἀντιφῶν 121. 11· ψ. ἐπιφέρειν Αἰσχίνης 59. 21. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, πλημμελὲς συμπέρασμα, συλλογισμὸς ἀπατηλός, σόφισμα, συλλογισμὸς τοῦ ψεύδους Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 11, 4· συμβαίνει ψ. αὐτόθι 1. 17, 9, κ. ἀλλ. II. ἐν Θεοκρ. 12. 24, **ψεύδεα** εἶναι στίγματα ἐπὶ τῆς ῥινός· πρβλ. **ψεῦμα, ψύδραξ**. III. παρ' Ἡροδ. 2. 174, ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται **ψεύδεα μαντήια** ὡς εἰ ὑπῆρχεν ἐπίθ. **ψεύδεος**, ψευδής, ἀπατηλός, ἀλλ' ὁ Βεκκῆρ. καὶ ὁ Διvδ. διορθοῦσι **ψευδέα** (ἐκ τοῦ **ψευδής**). — Παρὰ Πλάτωνι τὸ **ψεῦδος** συνεχῶς ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **ἀληθές**, Γοργ. 505E, Πολ. 382D, Εὐθύδ. 272A, κ. ἀλλ.· οὕτω δὲ κατήντησεν εἰς χρῆσιν σχεδὸν ἐπίθ., ὄνομα ψεῦδος καὶ ἀληθὲς λέγειν Κρατ. 385C· παράδοξόν τε καὶ ψεῦδος ὄνομα Πολιτικ. 281B· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 161· ἴδε **ψύθος**.

ψευδοσέληνον, τό, ψευδὲς φῶς σελήνης, ἀπουσία ἢ ἔλλειψις τῆς σελήνης, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ψευδοσέλῑνον, τό, ψευδὲς **σέλινον**, Λατ. apias'rum, ἕτερον ὄνομα τοῦ πενταφύλλου, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθων) 4, 42.

ψευδοσοφία, ἡ, ψευδὴς σοφία, καὶ **ψευδόσοφος**, ον, ψευδὴς σοφός, Φιλόστρ. 331.

ψευδοσοφιστής, οῦ, ὁ, ψευδὴς σοφιστής, κατὰ προσποίησιν σοφιστής, ὄνομα πραγματείας τινὸς τοῦ Λουκιανοῦ.

ψευδόσπορος, ον, ὁ ψευδῶς σπαρεὶς ἢ γεννηθείς, Πισίδ. Ἀβαρ. Πόλ. 215.

ψευδοστιγμᾰτίας, ου, ὁ, ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν **στιγματίας**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Νικοστράτου.

ψευδόστομα, τό, ψευδὲς ἢ πεφραγμένον στόμα (ἐκβολὴ) ποταμοῦ, Στράβ. 801.

ψευδοστομέω, ὁμιλῶ ψευδῶς, Σοφ. Οἰδ. Κολ 1127, Λουκ. Ὠκύπους 8.

ψευδόστομος, ον, ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ ἔχων ψευδῆ ἢ πεφραγμένα στόματα, Πτολ.

ψευδοσυγγρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ ψευδὴς συγγραφεύς, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀνεκ. τ. 3, σ. 232, 17.

ψευδοσυγγραφέω, ψευδῶς ἢ ψευδῆ συγγράφω, Τζέτζ. Ἱστ. 8, 186 σ. 141, Ἐξηγ. Ὁμ. Ἰλ. σ. 146.

ψευδόσυκον, τό, ψευδὲς σῦκον, σοφίης ἐξωτερικῆς ὀνέεσθαι τόσον ὅσον ψευδοσύκων ἐξ ὀλύνθων. Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 379, στ. 111, ἔκδ. Λ.

ψευδοσύνη, ἡ, ψεῦδος, Θεόδρ. Πρόδρ.

ψευδοσύνθετος, ον, ψευδῶς ἐπινοηθείς, ψευδής, ἀπατηλός, προδοτικός, Μανασσ. Χρον. 1192.

ψευδοσύνοδος, ου, ἡ ψευδὴς σύνοδος, οὐχὶ κανονική, Ἐπιφάν. II, 404, 449, Θεοφ. 584.

ψευδόσφηξ, ὁ, ψευδὴς σφήξ, εἶδος σφηκὸς μονήρους, Plin. N. H. 30. 30.

ψευδοτάφιον, τό, = **κενοτάφιον**, Φιλόστρ. 371· πρβ. **ψευδήριον**.

ψευδότειχος, τό, ψευδὲς τεῖχος, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ. 889, 25.

ψευδοτελετή, ἡ, ψευδὴς τελετή, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 92.

ψευδοτεχνία, ἡ, τέχνη ψευδής, Ῥήτορες (Walz) τ. 2. 623.

ψευδοτρισκαιδέκᾰτος, η, ον, ὁ ψευδῶς λογιζόμενος δέκατος τρίτος, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 505.

ψευδοϋπογραφέω, ὑπογράφω ψευδῶς, Ἰω. Νηστευτ. 1924C, ἔνθα: ψευδοϋπογραψάντων ἐξ ἐνεστῶτος **ψευδοϋπογράφω**, ἐσφαλμ.

ψευδουργός, ὁ (*ἔργω) ὁ μετερχόμενος τέχνας ἀπατηλάς, Πλάτ. Σοφιστ. 241B.

ψευδοφαής, ές, ὁ λάμπων διὰ ψευδοῦς φωτός, Διογ. Λαέρτ. 2. 1· οὕτω· **ψευδοφᾰνής**, ές, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 564, Ἀναξαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 892A.

ψευδοφαντασία, ἡ, ψευδὴς φαντασία, (Ἰω. Γλυκᾶ) ἑρμην. εἰς δημ. ῥητὰ ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 549.

ψευδόφημος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ψευδῆ προφητείαν, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1517.

Ψευδο-φίλιππος, ὁ, ψευδὴς Φίλιππος, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 20· πρβλ. **Ψευδαλέξανδρος**.

ψευδο-φιλόσοφος, ὁ, ψευδὴς φιλόσοφος, Νεῖλ. 132B.

ψευδοφρεναπάτη, ἡ, ψευδὴς φρεναπάτη, (Ἰω. Γλυκᾶ) ἑρμην. εἰς δημ. ῥητὰ ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 549.

ψευδοχήρα, ἡ, ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν χήρα, Ἀποστολ. Διαταγ. 3, 7.

ψευδοχριστιανισμός, ὁ, ψευδὴς χριστιανισμός, Ἰσαακ. Ἀρμ. ἐν Mi. pa. gr. τ. 132, σ. 1217.

ψευδο-χριστιανός, οῦ, ὁ, ψευδὴς Χριστιανός, Κύριλλ. Ἀλεξ. X. 1028C, κλπ.

Ψευδόχριστος, ὁ, ψευδὴς Χριστός, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κδ', 24, Ἐπιφάν. 1. 301D.

ψευδοχρῡσόλῐθος, ὁ, ψευδὴς χρυσόλιθος, Διόδ. 2. 52· πρβλ. Salmas. Solin. 769C.

ψευδόχρῡσος, ον, ὁ ἐκ ψευδοῦς ἢ κιβδήλου χρυσοῦ πεποιημένος, Πλούτ. 2. 50A.

ψευδοχώριον, τό, τὸ ἐν Ὀδυσσείας Ξ. (199 κἑξ.) ψευδὲς χωρίον, ἡ ψευδὴς ἀφήγησις πρὸς τὸν Εὔμαιον, Εὐστ. Ὀδ. 1762, 20.

ψευδ-υποβολιμαῖος, α, ον, ὁ ψευδῶς ὑποβολιμαῖος θεωρούμενος· ὁ Ψευδυποβολιμαῖος ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Κρωβύλου.

ψεύδω, μέλλ. **ψεύσω**, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 628, Ξεν.· ἀόρ. **ἔψευσα**, Τραγ., Ἀριστοφ., Πολύβ.— Παθ., μελλ. **ψευσθήσομαι** Σοφ. Τραχ. 712, Γαλην.· ἀόρ. **ἐψεύσθην** Ἡρόδ., Ἀττ.· πρκμ. **ἔψευσμαι** ἴδε κατωτ., προστ. **ἐψεύσθω**, Αἰσχίνης 23. 19 (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ΨΥΔ ἢ ΨΥΘ, πρβλ. **ψυδ-ρός**, **ψυδ-νός**, **ψύδ-ραξ**, **ψύθ-ος**, **ψυθ-ών**, ἡ δὲ πρώτη σημασία ἦν ἴσως ἡ τοῦ ψιθυρίζω, πρβλ. **ψυθίζω ψιθυρίζω**. **ψίθος**). Διὰ ψευδολογιῶν ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, τινα Σοφ Οἰδ. Κολ. 628, κλτ.· — Παθ., ἐξαπατῶ, Αἰσχύλ. Χο. 759, κλπ.· εἰ μὴ ἔψευσμαι, ἐκτὸς ἂν εἶμαι ἠπατημένος, Ἀντιφῶν 121. 14· ἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 462. **2**) ψ. τινά τινος, διαψεύδω τινὸς τὰς ἐλπίδας, ἔψευσας φρενῶν Πέρσας, «ψευσθῆναι ἐποίησας τῶν φρενῶν τοὺς Πέρσας καὶ ἀποτυχεῖν ὧν ἤλπιζον» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 472· ἔψευσάς με ἐλπίδος Σοφ. Αἴ. 1382· Ἀριστοφ. Θεσμ. 870· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., ψ. τινὰ ἐλπίδος Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 5, 13, πρβλ. Ἀν. 1. 3, 10, Εὐρ. Ἀποσπ. 652, Elms. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 385· ὡσαύτως, ἐλπὶς ψεύδει τινὰ Εὐρ. Ἑκ. 1032. — Παθ., ψευσθῆναι ἐλπίδος, γάμου Ἡρόδ. 1. 141., 5. 47· ἐνάρων Σοφ. Αἴ. 178· δείπνου Ἀριστοφ. Νεφ. 618· ὥρας Ἀνδοκ. 6. 12· ψευσθέντες τῶν σκοπῶν, ὡς πρὸς τὴν ἐλπίδα νὰ λάβωσι καλὰς ἀγγελίας παρὰ τῶν σκοπῶν, Θουκ. 8. 103. **3**) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἀπατῶμαι, πλανῶμαι ἔν τινι πράγματι, ὡς πρός τι πρᾶγμα, ἐψευσμένοι γνώμης, ἀπατηθέντες ἐν τῇ κρίσει των, σχηματίσαντες ἐσφαλμένην γνώμην, Ἡρόδ. 8. 40, πρβλ. Σοφ. Τραχ. 712· (ὡσαύτως, ψευσθῆναι γνώμῃ Ἡρόδ. 7. 9, 3)· ἐψευσμένοι τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως, εὑρεθέντες ἠπατημένοι ἐν τῇ γνώμῃ αὐτῶν περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 4. 108· τούτου οὐκ ἐψεύσθην Πλάτ. Ἀπολ. 22D· ἐψεῦσθαι τῆς ἀληθείας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 413A· ἐψευσμένοι τῶν ὄντων ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 195A· ἐψεῦσθαι ἑαυτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰδέναι ἑαυτούς, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 26· — ὡσαύτως, ψευσθῆναι ἔν τινι Ἡρόδ. 9. 48· περί τινος Ξεν. Ἀν. 2. 6, 28, Πλάτων. Πρωτ. 358C· ὡσαύτως, μετ' αἰτ., τοῦτο ἐψεύσθη Ξεν. Ἀν. 1. 8, 11, κλπ.· αὐτοὺς [ὁπλίτας] ἐψευσμένη ἡ Ἑλλάς, ἀπατηθεῖσα ἐν τῇ ἐκτιμήσει αὐτῶν, Θουκ. 6. 17· μετὰ συστοίχου αἰτ., εὐτυχέστατον ψεῦσμα ἐψευσμένος, εὐτυχέστατα ἀπατηθεὶς ἢ ἠπατημένος, Πλάτ. Μένων 71D. **4**) ἐπὶ πληροφοριῶν ἢ ἰσχυρισμῶν, εἶμαι ψευδής, ἡ τρίτη τῶν ὁδῶν μάλιστα ἔψευσται, ὁ τρίτος τῆς ἐξηγήσεως τρόπος εἶναι ψευδέστατος, Ἡρόδ. 2. 22· πρβλ. Valck. εἰς 7. 139. **II**. μετ' αἰτ. πράγμ., ὡς τὸ **ψευδοποιέω**, παριστάνω τι ὡς ψευδές, διαψεύδω, ψεύδονται οὐδὲν σῆμα τῶν προκειμένων Σοφ. Ο. Κ. 1512· ψεύδει ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην, ἡ δευτέρα σκέψις διαψεύδει τὴν πρώτην, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 389· — Παθ., ἡ ψευσθεῖσα ὑπόσχεσις, ἡ μὴ φυλαχθεῖσα, Θουκ. 3. 66· πάντα πρὸς ὑμᾶς ἔψευσται, ψευδῶς ἀνηγγέλθησαν, Δημ. 1242. 18· — παρ' Εὐρ. ἐν Ἀνδρ. 346, ἡ κοινῶς φερομένη γραφὴ εἶναι ἀλλὰ ψεύσεται, θὰ ῥηθῇ ψευδῶς πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ μέλλοντος τούτου ἐπὶ παθ. σημασίας καὶ πρὸς διόρθωσιν τοῦ μέτρου προὐτάθη εἰς διόρθωσιν **ἐψεύσεται**, ἀλλὰ πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 240E.

Β. ἀρχαιότερον καὶ συνηθέστερον εἶναι τὸ ἀποθ. **ψεύδομαι** προστ. **ψεύδεο** Ἰλ. Δ. 404· (μάλιστα τὸ ἐνεργ. εἶναι σπανιώτατον ἐν πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ)· — μέλλ. **ψεύσομαι** Ὅμ., Πίνδ., Ἀττ.· ἀόρ. **ἐψευσάμην**, ἴδε κατωτ.· **ἐψεύσθην** φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σοφ. Φιλ. 1342· — πρκμ. **ἔψευσμαι** ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 461, Ξεν. **I**. ἀπολ., λέγω ψεύδη, ὁμιλῶ ψεύματα, ψευδολογῶ, φέρομαι ἀπατηλῶς, ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; Ἰλ. Κ. 534, Ὀδ. Δ. 140· οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 369· οὐ ψεύσομαι ἀμφὶ Κορίνθῳ Πινδ. Ο. 13. 72. περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 347A· ψ. κατά τινος, ἀντίθετον τῷ λέγειν τἀληθῆ κατά τινος, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 284A· ψ. πρός τινα Ξεν. Ἀν. 1. 3, 5· ψ. τινι καὶ εἴς τινα Καιν. Διαθ. **2**) μετ' ἀπαρ., λέγω ψευδῶς, προσποιοῦμαι ἢ προφασίζομαι ὅτι.., Πλούτ. 2. 506E. **3**) οὕτω μετ' αἰτ. πράγμ., λέγω πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀληθές, εἴτε ἑκουσίως εἴτε ἀκουσίως, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 445· οὐδὲν .. ψεύδεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 561· ἐάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω .., εἰπὲ ὅτι τοῦτο ψεύδομαι· ἑκὼν γὰρ εἶναι οὐδὲν ψεύσομαι Πλάτ. Συμπ. 215C, πρβλ. Ξεν Ἀπομν. 4. 2, 19· περὶ ὧν ἔψευσται διδάσκειν ὑμᾶς Λυσίας 98. 19· ἅπερ αὐτὸν οὐ ψεύδομαι, δὲν ὁμιλῶ ψευδῶς περὶ αὐτοῦ, Ἀνδοκ. 16. 19· κατά τινος Λυσίας 164. 41. **4**) εἶμαι ψεύστης ἢ ἄπιστος, εἶμαι ἐπίορκος ἢ ψευδομάρτυς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 281. **II**. ὡς τὸ ἐνεργ. II, **παραβαίνω**, ἀθετῶ, ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι, παραβάντες, ἀθετήσαντες, Ἰλ. Η. 352· οὕτω ψ. συνθήκας Ξεν. Ἀγησ. 1, 12· γάμους Εὐρ. Βάκχ. 31, 245· οὕτως ἐν τῷ παθ. ὑπερσ., ἔψευστο τὴν ξυμμαχίαν Θουκ. 5. 83· οὕτω καί, οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς, δὲν διέψευσαν, δηλ. ἐξεπλήρωσαν τὰς ἀπειλάς των, Ἡρόδ. 6. 32· τὰ χρήματα .. ἐψευσμένοι ἦσαν, παρέβησαν τὸν λόγον των περὶ τῶν χρ., Ξεν. Ἀν. 5. 6, 35. **III**. ὡς τὸ ἐνεργ. I, ἐξαπατῶ, διὰ τοῦ ψεύδους ἀπατῶ, Λοξίαν ἐψευσάμην Αἰσχύλ. Ἀγ. 1208, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 808, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 25· ὡσαύτως, ψ. τινά τι, ἀπατῶ τινα ἔν τινι, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1145, Εὐρ. Ἄλκ. 808, Ἀνδοκ. 16. 19· τῶν ἔργων ὧν τὸν ἐκδόντα ψεύσηται (ὧν ἐτέθη καθ' ἕλξιν ἀντὶ ἃ) Πλάτ. Νόμ. 921A. **IV**. ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων ἢ συλλογισμῶν, εἶμαι ψευδὴς ἢ πλημμελής, Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 2, 4· ὁ ψευδόμενος (μετὰ τοῦ λόγος ἢ ἄνευ αὐτοῦ), περίφημόν τι σόφισμα, τὸ Λατ. mentiens, ἐπινοηθὲν ὑπὸ Εὐβουλίδου μαθητοῦ Εὐκλείδου τοῦ Μεγαρέως, Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λαερτ.,

2. 108, πρβλ. 7. 197, Kιx. Acad. 4. 29, Cell. 18. 2· ὁ σοφιστικὸς λόγος ψευδόμενος παρ' Ἀριστ. ἐν Ἠθ. Νικ. 7. 2, 7, δυσκόλως δύναται νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο σόφισμα.

ψευδωμοτέω, ὀμνύω ψευδῶς, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 6, 187D

ψευδωμότης, ου, ὁ, ὁ ψευδῶς ὀμνύων, ἐπίορκος, Λυκόφρων 523.

ψευδώμοτος, ον, ὁ ψευδῶς ὁμοθείς, ὃν ψευδῶς ὤμοσέ τις. ὅρκος Λυκόφρ. 932.

ψευδωνυμία, ἡ, ψευδὴς ἐπωνυμία, ἀκατάλληλον ὄνομα, Βυζ

ψευδώνῠμος, ον, ὁ ἔχων ψευδὲς ἢ πλαστὸν ὄνομα, ψευδῶς ὀνομασθείς, Ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον Αἰσχύλ. Πέρσ. 717· πανδίκως ψ. ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ 670· πρβλ. Ἀνθ Π παράρτ. 305 ψ. θεοὶ Φίλων 2. 161· ψ. γνῶσις Α' Ἐπιστ. πρὸς Τιμ. ς', 25· φιλόσοφος ψ. Πλούτ. 2. 220C φιλοσοφία Ἰουστῖν. Μάρτ. 33A. Ἐπίρρ. **-μως**, μὲ ψευδὲς ὄνομα, ψ. σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν Αἰσχύλ. Πρ. 85.

ψευδωνυμούμενος, ὁ, ψευδῶς ὀνομαζόμενος, Εὐστ. Θεσ Πονηματ. ἔκδ. Taf. σ. 114, 3.

ψεῦμα, τό, ἐνίοτε εὑρηται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις ἀντὶ **ψεῦσμα**. **II. ψύθραξ**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 9. 30.

ψευσί-στυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 525.

ψεῦσμα, τό, ψεῦδος, ψεῦμα, εὐτυχέστατον ψεῦσμα ἐψευσμένος Πλάτ. Μένων 71D, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 55.

ψευστάζω. = **ψεύδομαι**, λέγω ψεύδος, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 434.

ψεύστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ψεύστης**. Χρησμ. Σιβ. 3. 815

ψευστέω, ψεύδομαι, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ, Ἰλ.Τ. 107.

ψευστήρ, ῆρος, ὁ, τῷ ἑπομ., Μανέθων 4. 119

ψεύστης, ου, ὁ, (ψεύδω) ὡς καὶ νῦν, ὁ λέγων ψεύδη, ψευδολόγος, ἀπατεών, κοινῶς «ψεύτης», Ἰλ. Ω. 261· ἀνὴρ ψ. Ἡρόδ. 7. 209· μετὰ γεν. πράγμ., ὧν .. ψεῦσται φανούμεθα Σοφ. Ἀντιγ. 1195· πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 7, 12, Ἀνθ. Π. 12. 70. **2)** καὶ ὡς ἐπίθ., ὡς τὸ **ψευδής**, ἀπατηλός, ψ. λόγος Πινδ. Ν. 5. 53 ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος, ἐπὶ κενοταφίου, Ἀνθ. Π. 7. 273 τὸν ψεύσταν δέ με τύμβον .. θέντο· τί θαῦμα, Κρῆτες ὅπου ψεῦσται .. ; αὐτόθι 275· πρβλ. **ψευδήριον**.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428, 433.

ψεῦστις, θηλ. τοῦ προηγ., Συλλ. Ἐπιγρ. 5172. 3.

ψεφαῖος, α, ον, τῷ ἑπομ., ψεφαῖον τὸ σκοτῶδες Ψελλ. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 228.

ψεφᾰρός, ά, όν, «ψεφαρά, ζοφοειδῆ (διάφ. γραφ ψεφοειδῆ), μελανειδοῦντα· ψέφος γὰρ τὸ σκότος» Γαληνοῦ Ἱπποκράτ. γλωσσῶν Ἐξήγησ. 598.

ψέφας, αος, τό, ὡς τὸ **ψέφος**, κνέφας, σκότος, ζόφος, Ἡσύχ

ψεφ-αυγής ές, γεν. έος, ὁ σκοτεινῶς λάμπων, ζοφώδης μετὰ λάμψεως, ὡς τὰ **κελαινοφαής, μελαμφαής, νυκτιλαμπής**, Seidl. εἰς Εὐρ. Τρῳ. 586, Ι. Α. 110.

ψεφηνός, ή, όν, σκοτεινός, ἀμαυρός, ἀμυδρός, μεταφορ., ἐπὶ προσώπου, Πινδ. Ν. 3. 71.

ψέφος, εος, τό, σκότος, Ἀλκαῖος 108· πρβλ. Λοβεκ. Τεχνολ. σ. 315· ψέφας μνημονεύεται παρ' Ἡσυχ.

ψέφω, εἶμαι πεφοβημένος, ἀνήσυχος, Ἡσύχ.

ψέω, μνημονεύεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 818. 2 ὡς τύπος τοῦ **ψάω**.

ψῆ, ἴδε ἐν λ. **ψάω**.

ψῆγμα, (ψήχω) τὸ ἀποκοπὲν ἢ ἐκπεσὸν ἔκ τινος σώματος διὰ τριβῆς ἢ ξέσεως, ἀπόξεσμα, μικρὸν τεμάχιον, μόριον, ῥίνημα, Λατ. ramentum, ψ. χρυσοῦ, κόνις χρυσοῦ, Ἡρόδ. 4. 195· οὕτω καὶ ἄνευ τοῦ **χρυσοῦ**, ὁ αὐτ. 1. 93., 3. 94 κἑξ.· ψ. χρυσότευκτον Εὔβουλος ἐν «Γλαύκῳ» 2 ψ. πυρωθέν, ἐπὶ κόνεως καὶ τέφρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 442· ἐπὶ ξύλου, αἰγείρων ψ. Φιλόστρ. 781· ἐπὶ τοῦ ἐν ἡλιακῇ ἀκτῖνι φαινομένου κονιορτοῦ, Ἀριστ. π. Οὐραν 4. 6, 1, πρβλ. 3. 5, 7, Πλούτ. 2. 722A, καὶ ἴδε **τίλαι**.

ψηγματίζω, συνάγω ψήγματα, Ἰω. Τζέτζ. Ἐπιστ. 92 σ. 80.

ψηγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψῆγμα**, Ἡράκλειτος ψηγμάτιά τινα ἐλάχιστα καὶ ἀμερῆ εἰσάγει Ἡράκλειτος παρὰ Πλουτ. 2. 883B.

ψηκεδών, όνος, ἡ, (ψάω, ψήχω) = κονιορτός, Ἡσύχ.

ψήκτρα, ἡ, (ψήχω) ἐργαλεῖόν τι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐν τοῖς λουτρῶσι λουομένοις, εἶδος ξύστρου, ὡς τὸ **στλεγγίς**, Σοφ. Ἀποσπ. 422, Εὐρ. Ἱππ. 1174, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 138, Ἀνθ. Π. 233, 246, κλπ. Παρ' Ἡσυχ. καὶ **ψήκτρια. ψηκτρίς, ψακτήρ**.

ψηκτρίζω, ξύω διὰ τῆς ψήκτρας, «ξυστρίζω», ἐπὶ ἵππων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππόλ. 110 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **καταψήχω**.

ψηκτρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψήκτρα**, Γλωσσ.

ψηλᾰφάω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ.· ἀόρ. **ἐψηλάφησα** Ἑβδ.—Παθ., μέλλ. **ψηλαφηθήσομαι** Ἑβδ.· ἀόρ. **ἐψηλαφήθην** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 108, Ἑβδ.· (ἴδε **ψάω**). Διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς ἀφῆς προσπαθῶ νὰ ὁδηγηθῶ ὡς ὁ τυφλὸς ἢ ὁ ἐν σκότει εὑρισκόμενος, κοινῶς «πασπατεύω», χερσὶ ψηλαφόων (Ἐπικ. ἀντὶ -άων), ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος μετὰ τὴν τύφλωσίν του, Ὀδ. Ι. 416· ψηλαφῶν οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν [τὸ ἱμάτιον] Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 315· ψηλαφῶντες .. ὥσπερ ἐν σκότει Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 99B. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς ἀφῆς προσπαθῶ νὰ εὕρω τι, ζητῶ ψηλαφῶν, ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα Ἀριστοφ. Εἰρ. 691· τὸν ὗν Πολύβ. 8. 31, 8 εἰ .. ψηλαφήσειαν αὐτὸν [τὸν θεὸν] καὶ εὕροιεν Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 27. **II.** ἅπτομαι, ψηλαφῶ (χωρὶς τῆς ἐννοίας τοῦ **ζητῶ**), ψαύω, θωπεύω, χαϊδεύω, Πολύβ. Α', 183 [τῶν μερῶν] ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος .. ἥδεται Ξεν. Ἱππ. 2, 4 μή ποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ, περὶ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰαώβ, Ἑβδ. (Γεν. ΚΖ', 12), πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 39 ψ. καὶ τρίβειν τοῖς δακτύλοις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 17. — Παθ., [ὄρνιθες] τῇ χειρὶ ψηλαφώμεναι αὐτόθι 6. 2, 13

III. μεταφρ., ἐξετάζω ἐπιμελῶς, πᾶσαν ἐπίνοιαν Πολύβ. 8. 18, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 589B, 765E, Σέξτ. Ἐμπ. ἔνθ' ἀνωτ.—Παθ., τὰ ψηλαφηθέντα ὑπ' Ἀντιόχου, αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἀντιόχου, αἱ ἀπόπειραι ἃς ἐπεχείρησε, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 9, 2.

ψηλάφημα, τό, ψηλάφησις, «πασπάτευμα», Φίλων 1. 597· θωπεία, «χάϊδευμα», Ξεν. Συμπ. 8, 23.

ψηλάφησις, εως, ἡ, τὸ ψηλαφᾶν, «ψάξιμον», Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 15), Πλουτ. Αἰμίλ. 14· γαργάλισμα, ὁ αὐτ. 2. 125C, πρβλ. 547B.

ψηλᾰφητής, οῦ, ὁ, ὁ ψηλαφῶν, ἐρευνῶν, ἐρευνητής, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 435, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **διφήτωρ**.

ψηλαφητί. Ἐπίρρ. «πασπατευτά», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νείλου.

ψηλαφητικῶς, Ἐπίρρ., διὰ ψηλαφήσεως, ψηλαφητί, Εὐστ. 1717. 17.

ψηλᾰφητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ., ψηλαφητὸν σκότος, ὅταν ἀναγκάζηταί τις νὰ ψηλαφᾷ ὅπως εὕρῃ τι, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Ι, 21)· οὕτω, ψηλαφᾶν σκότος αὐτόθι (Ἰὼβ ΙΒ', 25).— Ἐπίρρ. **ψηλαφητῶς**, Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. σ. 501.

ψηλᾰφία, ἡ, = ψηλάφησις, Ἱππ. 24. 13.

ψηλᾰφίζω, μέλλ. Ἀττικ. **-ιῶ**, = **ψηλαφάω**, Ἀναξίλας ἐν Ἀδηλ. 12.

ψηλᾰφίνδᾰ παίζειν, παιδιά τις ὁμοία πρὸς τὴν κοινῶς «τυφλομῦγαν», «ψηλαφίνδα: παιδιά τίς ἐστιν, ἑνός τινος δεδεμένου τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τοὺς ἐν κύκλῳ ψηλαφῶντος καὶ λέγοντος τοὔνομα» Α. Β. 73, 18.

ψηλᾰφώδης, ες, ἐπὶ νοσοῦντος καὶ τὰς χεῖρας κινοῦντος ἀτρέμα, ὁμοίως τοῖς διὰ ψηλαφίας ἅψασθαί τινος ἢ εὑρεῖν τι βουλομένοις, Ἱππ. Προρρ. 70.

ψήληξ, ηκος, ὁ, ἀλεκτρυὼν στερούμενος λόφου, «ψήληκες· τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νοθογένναι» Ἡσύχ., «νοθαγένναι» Σουΐδ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **ψηνός. ψιλός**).

ψήμῦθος, ψημύθιον, Αἰολ. ἀντὶ **ψιμ-**, Χοιροβ., Ἐτυμολ. Μέγ.

ψήν, ὁ, γενικὴ **ψηνός**, ἔντομόν τι μικρόν, Cynips psenes, ὅπερ ἀναπτύσσεται ἐν τῷ καρπῷ τῆς ἀγρίας συκῆς, Ἡρόδ. 1. 193, Ἀριστοφ. Ὄρν. 590, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 32, 5· πρβλ. **ἐρινάζω**. — Καθ' Ἡσύχ. ἐν λ. **ψηνίζων**, «ἔστι δὲ ὁ ψὴν εἶδος ζῴου ὅμοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλύνθους τῶν σύκων καὶ πεπαίνει αὐτούς». **2)** ὁ καρπὸς τοῦ ἄρρενος φοίνικος, Ἀριστοτ. περὶ Φυτ. 1. 6, 7, Πολυβ. Α', 244.

ψηνίζω, = **ἐρινάζω, ὀλυνθάζω**·—ἐντεῦθεν, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., παροιμ. παρὰ Συνεσ. 244A, οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, δηλ. ὅστις οὐ περαίνεται, οὐ βινεῖται. **II.** μιμοῦμαι τοὺς **Ψῆνας**, ὡς ἐκαλεῖτο κωμῳδία τις τοῦ Μάγνητος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 523, πρβλ. Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 1. σ. 33.

ψηνός, ὁ, Δωρ. **ψανός**, ὡς τὰ **ψεδνός, ψιλός, = φαλακρός**, Σιμωνίδης Ἰαμβογρ. 36.

ψῆξις, εως, ἡ, (ψήχω) ξύσιμον διὰ τῆς ψήκτρας, ξύστρισμα, τιμάρευμα ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 5, 3 καὶ 10.

ψήρ, γεν. **ψηρός**, Ἰων. ἀντὶ **ψάρ** (ὃ ἴδε).

ψηρός, ά, όν, (ἴδε **ψάω**) «ξηρός» Σουΐδ.

ψῆττα ἡ, εἶδος ἰχθύος πλατέος, «γλῶσσα» ἢ ῥόμβος, Λατ. rhombus, Ἀριστοφ. Λυσ. 115, 131, Πλάτ. Συμπ. 191D, πρβλ. Ἀθήν. 329F, κἑξ.· ψ. χονδροφυής, εἶδος αὐτῆς, Μάτρων παρ' Ἀθην. 135B.—Τὰ παρὰ Πτωχοπροδρόμῳ **ψησία** ἐν τῷ κατὰ Ἡγουμένων ποιήματι στ. 99 εἶναι **ψῆτται**, ἴδε σημ. Κορακῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 48. **II.** σκωπτικὸν ὄνομα ἠλιθίου ἀνθρώπου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Περιαλγεῖ» 1. (Ὁ τύπος **ψῆσσα** μόνον παρὰ Ζωναρᾷ καὶ Σουΐδ.).

ψηττάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ τοῦ **ψῆττα**, Ἀναξανδρίδης ἐν «Λυκούργῳ» 1· οὐχὶ (ὡς συνήθως φέρεται) ψηττάδιον, Λοβέκ. εἰς Φρύν 74, Meineke εἰς Μένανδρ. 181 (Ψευδηρ. 1).

ψηττο-ειδής, ές, ὅμ. ὡς **ψῆττα**, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Πορ. 17, 4.

ψηττό-ποδες, οἱ ἔχοντες πόδας ψηττοειδεῖς, δηλ. πόδας ἔχοντας σχῆμα ψήττης, ὄνομα φαντασιώδους λαοῦ παρὰ Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

ψηφάς, άδος, ὁ, ὀφθαλμοπλάνος, γόης, ὥσπερ οἱ λεγόμενοι ψηφάδες .. ὁ ἀντίχριστος ἐρχόμενος πλανᾷ τοὺς ὀφθαλ-

μοὺς τῶν ἀνθρώπων Ἀθαν. 2, 298C· ὡσαύτως **ψηφᾶς, ᾶ,** ἴδε Δουκάγγ.· πρβλ. **ψηφοπαίκτης.**

ψηφεῖον ἢ **ψηφοφορεῖον**, τό, τόπος πρὸς ψηφοφορίαν κατὰ τὰς ἐκλογάς, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ.

ψηφη-φορέω, -φορία, -φόρος, μεταγεν. τύποι ἀντὶ ψηφοφ-.

ψηφίδιον, τό, μικρὰ ψῆφος, μικρὸν πετράδιον, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.

ψηφῖδο-φόρος, ον, = ψηφοφόρος, Ἡρόδ. 6. 109

ψηφῖδώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ψήφων, πλήρης λιθαρίων, λιθώδης, Γεωπον. 2. 6, 41, κλπ.

ψηφίζω, μελλ. Ἀττ. **ιῶ**, (**ἐπι-**) Αἰσχίν. 39. 15· ἀόρ. **ἐψήφισα**, Πλούτ. 2. 141C, (**ἐπ-**) Θουκ.· πρκμ. **ἐψήφικα** (**ἐπ-**) Ξεν.— Μέσ., ἴδε κατωτ. II. – Παθητ., ἴδε κατωτ. III. Λογαριάζω, ἀριθμῶ, κυρίως διὰ λιθαρίων, (**ψήφων**, πρβλ. Λατ. calculare ἐκ τοῦ calculus), Πολύβ. 5. 26, 13, Ἀνθ. Παλατ. 11, 168, 171· ψ. δακτύλοις Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **ψῆφος** II 1. **II.** συνηθέστερον, ὡς ἀποθ. **ψηφίζομαι**· μελλ. Ἀττ. **ψηφιοῦμαι** Ἀριστοφ. Σφ. 769, Θουκ. 7. 48, Πλάτ. Συμπ. 177D, κλπ., (**ψηφίσομαι** ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν Ῥητόρων διωρθώθη ἐξ Ἀντιγράφων)· ἀόρ. **ἐψηφισάμην** Ἡρόδ. 5. 97, Θουκ. Ξεν., κλπ.· πρκμ. **ἐψήφισμαι** ἐπὶ μέσης σημασίας, Ἀριστοφ. Σφ. 591, Θουκ. 1. 120, Ξεν. κλπ. Κυρίως, δίδω τὴν ψῆφόν μου διὰ λιθαρίου, ὅπερ ἐρρίπτετο ἐντὸς κάλπης, ὡς ἐν τοῖς Ἀθήνησι δικαστηρίοις, ἐναντίον τοῦ **ἐπιψηφίζω**, προτείνω εἰς ψηφοφορίαν· **1)** ἀπολ., ψηφίζεσθαι ἐς ὑδρίαν Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 9, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 755· καθόλου, ψηφοφορῶ, ψήφῳ ψηφίζεσθαι Ἡρόδ. 9. 55· ψηφίζεσθαί τινι, ψηφοφορῶ ὑπέρ τινος, Δημ. 575. 18· ἐναντία ψ. τινι Πλάτ. Συμπ. 177D. **2)** μετ' αἰτ., ψηφοφορῶ ὑπέρ τινος, ἐπιδοκιμάζω διὰ τῆς ψήφου μου, ἀποφασίζω τι, πόλεμον Θουκ. 1. 86· ψηφίζεσθαί τινι τὸν πλοῦν ὁ αὐτ. 4. 29· οὕτω, ψ. παρασκευὴν ὁ αὐτ. 6. 25, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 951· ἐπιβολὴν ψ. ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 769· δίκην Ἰσαῖος 38. 32· ἄδειαν Ἀνδοκ. 2. 35· διαδίκασμα ψ. τινι Λυσίας 149. 7· κλῆρόν τινι ψ., παραχωρῶ διὰ τῆς ψήφου μου, παρέχω.., Δημ. 1052. 4·— μετὰ διπλ. αἰτ., ψ. τινα θεὸν Πλούτ. 2. 187E. **3)** μετ' ἀπαρ., δίδω τὴν ψῆφόν μου ὑπέρ τινος πράγματος, ἀποφασίζω νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρεμφάτ. ἐνεστ., ψ. μένειν Ἡρόδ. 7. 207· μὴ φεύγειν ὁ αὐτ. 9. 55· ψ. τι δρᾶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1353· μετ' ἀπαρ. ἀορ., ψ. ἀποστεῖλαι Ἡρόδ. 5, 97, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 516E· μετ' ἀπαρ. ἀορ., ψ. πάντας ἀποσφάζειν Διόδ. 12. 72·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ἀποφασίζω νά.., ψ. τὰς σπονδὰς λελύσθαι Θουκ. 1. 88· οὕτω, ψ. ὥστε μὴ ἴσων ἕκαστον τυγχάνειν Ξεν. Κύρ. Παιδ. 2. 2, 20·— οὕτω, ψ. ὅπως .. Πλουτ. Πομπ. 54. **4)** ψ. περί, ὑπέρ τινος Πλάτ. Δημόδ. 382D, Αἰσχίν. 22. 13. **III.** τὸ ἐνεργ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ μέσ. σημασ., ἀπαντᾷ μόνον ἐν Σοφ. Αἴ. 449 (δίκην κατ' ἄλλου .. ἐψήφισαν), καὶ παρὰ μεταγεν.·— ἀλλ' ὁ ἀόρ. **ψηφισθῆναι** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθητ. σημασ., διὰ ψηφοφορίας ἀποφασισθῆναι, τοῖς στρατηγοῖς εἴ του προσδέοιντο ψηφισθῆναι εἰς τὸν ἔκπλουν Θουκ. 6. 8· τὸ ψήφισμα ἐψηφίσθη Λυσί. 132 24· τὰ ψηφισθέντα πλοῖα Ξεν. Ἑλλην. 1. 2, 1· οὕτως ὁ μέλλ., τὰ ψηφισθησόμενα Ἰσοκρ. 135B· καὶ πρκμ., ἐψηφισμένοι θανεῖν, καταδεδικασμένοι διὰ ψηφοφορίας εἰς θάνατον, Εὐρ. Ἡρακλ. 141· τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον .. στῆσαι Ἄλεξ. ἐν «Δορκίδι ἢ Ποππυζούσῃ» 1.

ψήφῐνος, η, ον, ὁ ἔχων φυσικὴν σύστασιν ψήφου ἢ λιθαρίου, λίθος Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀλάβαστρον.**

ψηφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψῆφος**, μικρὸν λιθάριον, χαλίκι, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

ψηφίς, ῖδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **ψῆφος**, μικρὰ ψῆφος, «λιθαράκι», Ἰλ. Φ. 260, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 3. 2. **2)** λιθάριον δι' οὗ ἠρίθμουν, Ἀνθ. Π. 11. 365 **3)** λιθάριον ἐν ψηφοθετήματι, Νικηφ. Κωνστ. 86. 2. **III.** πολύτιμος λίθος δεδεμένος εἰς δακτύλιον, Λόγγος 4. 17.

ψήφισις, εως, ἡ, = ψηφισμός, Ἐπιγραφὴ παρὰ τῷ Hicks 63Θ.

ψήφισμα, τό, πρότασίς τις ἐπικυρωθεῖσα διὰ τῆς πλειονότητος τῶν ψήφων· μάλιστα ἐν Ἀθήναις, πρότασις ἐπικυρωθεῖσα καὶ νομιμοποιηθεῖσα ὑπὸ τῆς **ἐκκλησίας**, θέσπισμα, δόγμα, Αἰσχύλ. Ἱκ. 601, Ἀριστοφ. Ἀχ. 536, κ. ἀλλ.· μετὰ γεν. τοῦ προτείναντος, πρότασις αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 1089, Ἀνδοκ. 4. 38· ἀλλά, τὸ Μεγαρέων ψ., τὸ περὶ αὐτῶν γενόμενον, Θουκ. 1. 140· τοῦτο ὅμως συνηθέστερον ἐξεφέρετο ἐμπροθέτως μετὰ τῆς **περί**· τὸ περὶ Μ. ψ. αὐτόθι 139, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 32· ὡσαύτως, τὸ ψ. τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας Ἀριστοφ. Ἀχ. 537 ψ. μὴ ἐξεῖναι .. Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 15· ψ. γράφειν, εἰσάγειν πρότασιν πρὸς ἐπικύρωσιν, Λατ. suadere, Ἀριστοφ. Νεφ. 1429, Δημ. 485. 3· ψ. ἐπιψηφίζω ἐπὶ τῶν προέδρων, θέτω αὐτὸ εἰς ψηφοφορίαν, Αἰσχίν. 39. 16· ψ. νικᾶν, ἐπιτυγχάνειν τῆς ἐπιψηφίσεως αὐτοῦ, Λατ. ferre, ὁ αὐτ. 63. 21· ψ. καθαιρεῖν, καταργεῖν, ἀθετεῖν, Λατ. abrogare, Θουκ. 1. 140· ἐξαλείφειν, ἀφαιρεῖσθαι Ἀνδοκ. 10. 30., 22. 37.— Κυρίως τὸ **ψήφισμα** ἀντιτίθεται τὸ μὲν πρὸς τὸ **προβούλευμα** (ἀπόφασις τῆς Βουλῆς), ὅπερ δὲν ἐγίνετο νόμος εἰ μὴ ἀφ' οὗ ἐγίνετο ἀποδεκτὸν διὰ πλειονοψηφίας ὑπὸ τῆς **ἐκκλησίας**), τὸ δὲ πρὸς τὸν **νόμον** (δηλ. θεμελιώδη νόμον τῆς πόλεως), Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 31, πρβλ. Ἠθ. Νικ. 5. 10, 7· νόμους καὶ ψηφίσματα Πλάτ. Θεαίτ. 173D· ὁ Δημ. ὁμιλεῖ περὶ νόμων καθ' οὓς τὰ ψηφίσματα δεῖ γράφεσθαι 485. 3, ἔνθα ὅμως ἰσχυρίζεται ὅτι τῶν ψ. οὐδ' ὁτιοῦν διαφέρουσιν οἱ νόμοι· ἴδε Arnold. εἰς Θουκ. 3. 36, 37, Herm. Pol. Ant. § 68. 8. Τὸ **προβούλευμα** εἶχεν ἰσχὺν μόνον ἐπὶ ἓν ἔτος, τὸ δὲ **ψήφισμα** ἠδύνατο νὰ ἀθετηθῇ μόνον δι' ἑτέρου **ψηφίσματος**, ἐὰν μή τις προσέβαλλεν αὐτὸ ὡς ἐναντίον τῶν κειμένων νόμων καὶ ἐνῆγε τὸν προτείναντα ὡς παρανόμως πράξαντα (παρανόμων γράφεσθαι).—Ἀλλ' αἱ διακρίσεις αὗται δὲν ἐτηροῦντο πάντοτε, ἴδε Schömann. de Comit. σ. 248 κἑξ. **II.** καθόλου, ἀπόφασις, νόμος, θεῶν ψ. παλαιὸν Ἐμπεδ. 1, πρβλ. Ἀριστ. Σφ. 378, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 4.

ψηφισματογράφος, ὁ γράφων ψηφίσματα, Ὑπόθεσις εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν.

ψηφισμᾰτο-πώλης, ου, ὁ, ὁ ἐμπορευόμενος **ψηφίσματα**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1038.

ψηφισμᾰτώδης, ες, ὁ ἐν εἴδει ψηφίσματος, Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 5. 7, 1.

ψηφισμός, ὁ, = **ψήφισμα**, Σχόλ. εἰς Θουκ. 8, 69.

ψηφιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὑπολογίσῃ, Βυζ.

ψηφιστής, οῦ, ὁ, λογιστής, Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4, 27.

ψηφιστικός, ή, όν, λογιστικός, Ἰουστίνου Μάρτ. πρὸς Τρύφωνα Ἰουδ 85.

ψηφο-βόλον, τό, ἀγγεῖον ἐξ οὗ ἐρρίπτοντο αἱ ψῆφοι ἐν τῷ κυβεύειν, Λατ. fritillus, Βυζ., πρβλ. **κημός.**

ψηφο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ψήφους, πρὸς ψηφῖδας ἢ λιθάρια, πλήρης ψηφίδων ἢ χαλίκων, Θεοφρ. περὶ Λίθ. 47.

ψηφο-θέτης, ου, ὁ, ὁ κατασκευάζων ψηφοθέτημα ἢ μωσαϊκὸν διὰ λιθαρίων, Λατ. tessellator, tessellarius, ὅπερ φέρεται **ψηφοδέτης** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2025·— ἐντεῦθεν, **ψηφοθετέω**, καλύπτω τὸ ἔδαφος διὰ ψηφοθετήματος, **ψηφοθέτημα**, τό, ψηφιδωτὸν ἔδαφος ἢ μωσαϊκόν, ἅπαντα ἐν Γλωσσ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 272.

ψηφο-θήκη, ἡ, θήκη ψήφων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 1040.

ψηφο-κλέπτης, ου, ὁ, = ψηφοπαίκτης, Ἀθήν. 19B, πρβλ. Εὐστάθ. 1601. 50.

ψηφο-λογεῖον, τό, λογιστικὸν ἀβάκιον, ἄβαξ, Λατ. abacus, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 127.

ψηφολογέω, = ψηφοθετέω, Ἑβδ. (Τωβ. ιγ' 16)·—ὅθεν **-λόγημα**, τό· **-λογία**, ἡ **-λογητός, ή, όν**, Γλωσσ.

ψηφολογικός, ή, όν, ψηφοπαικτικός, δακτυλουργός, Γρηγόρ. Ναζ 1, 717A.

ψηφο-λόγος, ον, ὁ παριστάνων θαύματα ταχυδακτυλουργικά, θαυματοποιός, «ψηφολόγοι εἰσὶν οἱ ψηφοπαῖκται» Σουΐδ.

ψηφόομαι, παθ., κοσμοῦμαι διὰ ψηφοθετημάτων, τὰ ἐψηφωμένα ἐδάφη Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 730, 8.

ψηφοπαικτέω, παίζω ταχυδακτυλουργικὰ τεχνάσματα, Ἀρτεμ. 3. 56. **2)** ψ. δίκαιον, ταχυδακτυλουργικῶς τεχνάζομαι κατὰ τοῦ δικαίου, Λυσ. Ἀποσπ. 7.— Ἴτε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 270.

ψηφο-παίκτης, ου, ὁ, (παίζω) ὁ παίζων μὲ λιθάρια ἢ κύβους, θαυματοποιὸς ἐνεργῶν ταχυδακτυλουργικῶς ὥστε νὰ μεταβάλλωσι ταῦτα θέσεις, Εὔδοξος ἐν «Ναυκλήρῳ» 1· πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 20, Senec. Epist. 45· ψηφάων παῖκται παρὰ Μανέθ. 4. 448· πρβλ. **ψηφάς, ψηφοκλέπτης.**

ψηφοπαιξία, ἡ, τέχνη τοῦ ψηφοπαίκτου, ταχυδακτυλουργία, ἀπάτη, Γλωσσ.

ψηφο-περιβομβήτρια, ἡ, περιβομβοῦσα ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῇ ψήφων, ἐπὶ κύλικος (πρβλ. **κόγξ**), κωθωνόχειλον, ψηφοπεριβομβήτριαν Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 1. 3

ψηφο-ποιός, όν, (**ψῆφος** II. 4) ὁ ποιῶν ψήφους· δηλ. παρασκευάζων ψήφους μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν, κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης Σοφ. Αἴ. 1135, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

ψῆφος, Δωρικ. **ψᾶφος**, Αἰολ. **ψάφαξ**, ἡ· (ψάω)· — λιθάριον λεανθὲν καὶ στρογγυλωθὲν ἐκ τῆς τριβῆς, οἷα τὰ εὑρισκόμενα ἐν ταῖς κοίταις τῶν ποταμῶν καὶ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, «χαλίκι», «χοχλάκι» «βόλι», «ψηφῖδα», Λατ. calculus, ψᾶφος ἑλισσομένα Πινδ. Ο. 10 (11). 13· οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμὸν αὐτόθι 13. 65· ψήφῳ μούνῃ [βαλὼν] διατετρανέεις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαράξειας, Ἡρόδοτ. 3. 12· ψ ἄμμου, κόκκος ἄμμου, Ἑβδ. (Σειρὰχ ΙΗ', 10). **2)** πολύτιμος λίθος, «πετράδι», Φιλόστρ. 117· μάλιστα ἐν δακτυλίῳ φορούμενος, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 2, Ἀνθ. Παλατ. 11. 290. **II.** ὡς ἐκ τῶν διαφόρων χρήσεων τῶν μικρῶν τούτων λιθαρίων παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ λέξις ἐσήμαινε: **1)** λιθάριον ἐν χρήσει εἰς ἀρίθμησιν, ψήφοις λογίζεσθαι, ἀριθμεῖν διὰ λιθαρίων· ἀριθμεῖν διὰ τῆς ἀριθμητικῆς τέχνης, Ἡρόδ. 2. 36, κλπ.:

ὅθεν ὑπολογίζω ἀκριβῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπὸ χειρὸς λ., Ἀριστοφ. Σφ. 656· οὕτως οὐ τιθεὶς ψήφοις Δημ. 304. 4· ἐν ψήφῳ λέγειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 570· ἐν ψήφου λόγῳ θέσθαι Εὐρ. Ῥῆσ. 309· μεταφορ., ταῖς τοῦ συμφέροντος ψήφοις μετρεῖν πάντα Πολύβ. 2. 47, 5·— ὅθεν **ψῆφος** ἐλέγετο αὐτὸς ὁ ἀριθμός, τὸν ἄρτιον ποτθέμεν .. ψᾶφον Ἐπίχ. 94. 8 Ahr.· — ἐν τῷ πληθ., ὑπολογισμοί, λογαριασμοί, καθαραὶ ψῆφοι, ἔνθα ὑπάρχει ἀκριβὴς ἐξίσωσις, Δημ. 303. 22· οἱ περὶ τὰς ψήφους, οἱ λογισταὶ ἢ λογιστικοί, Ἀλκίφρων 1. 26· ψήφων ἄπειρος Πλούτ. 2. 812E. **2)** λιθάριον ἐν χρήσει κατὰ τὴν παιδιὰν τῶν πεσσῶν, Λατ. scrupus, Πλάτ. Πολ. 487C· κύβος ἐν παιδιᾷ ψήφων Πλούτ. 2. 427F. **3)** λιθάριον χρησιμεῦον εἰς εἶδός τι μαντικῆς, ἡ διὰ ψήφων μαντική, Heyne Ἀπολλόδ. 3. 10, 2, σ. 274· πρβλ **Θριαί**. **4)** λιθάριον ἐν χρήσει κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, ὅτε καὶ ἐρρίπτετο εἴς τινα πρὸς τοῦτο κάλπην (ὑδρίαν), πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ.· τὰς ψ. διενέμοντο Ἡρόδ. 8 123· ψήφῳ ψηφίζεσθαι ὁ αὐτ. 9. 55· ἐὰν μὴ τῇ ψήφῳ .. ψηφίσωνται κρύβδην ψηφιζόμενοι Δημ. 1375. 16· ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς ψηφοφορίας, ψῆφον φέρειν, ψηφοφορεῖν, Λατ. suffragium ferre, συχν. παρ' Ἀττικ., οἷον 680, Ἀνδοκ. 1. 12, Δημ. 1317. 27 κτλ.· ὑπέρ τινος Λυκοῦργ. 148. 29· περί τινος ὁ αὐτ. 149. 13, κλπ.: ψήφου φορὰ Εὐρ. Ἰκ. 484 ψῆφον τίθεσθαι, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ψηφίζεσθαι**, Ἡρόδοτ. 6. 57., 8. 123· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 3. 73, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 816, Πλάτ. Πρωτ. 330C, κ. ἀλλ.· ψ. προστίθεσθαι Θουκ. 1. 40, πρβλ. **προστίθημι** B. I. 3·—ψήφῳ διαιρεῖν, διὰ ψήφων ὁρίζειν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 630· οὕτω, ψήφῳ κρίνειν, διακρίνειν Θουκ. 1. 87, κτλ.· τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μεταβαλεῖν Πλάτ. Ἀπολ. 36B, Δημ. 529. 24· —περιληπτικῶς, ψ. γίγνεται περί τινος, γίνεται ψηφοφορία, Ἀντιφῶν 135, 2· ἡ σῴζουσα, ἡ καθαιροῦσα ψῆφος Λυσί. 133. 13, πρβλ. Δημ. 362. 6· οἷς ἂν πλείστη γένηται ψ., πλειονοψηφία, Πλάτ. Νόμ. 759D· — τὴν ψῆφον ἐπάγω, προτείνω ψηφοφορίαν, ἐπὶ τοῦ προεδρεύοντος, ὡς τὸ **ἐπιψηφίζειν**, Θουκ. 1. 119, 125· οὕτω, τὴν ψ. προτιθέναι Δημ. 361, ἐν τέλ.· ἀλλά, τὰς ψ. διανέμεσθαι, ἀριθμεῖν, λογαριάζειν, Ἡρόδ. 8. 123· ὑπὸ ψήφου μιᾶς, ὁμοθύμως, ἐκ συμφώνου, Ἀριστοφ. Λυσ. 270. **β)** τὸ διὰ τῆς ψήφου ἀποφασιζόμενον, ἡ ἀπόφασις τῆς ἐκκλησίας, ψ. καταγνώσεως, καταδικαστικὴ ἀπόφασις, Θουκ. 3. 82· οὐ γάρ πω ψῆφος ἐπῆκτο αὐτῷ περὶ φυγῆς, δὲν εἶχε γίνῃ εἰσέτι ψηφοφορία κατ' αὐτοῦ περὶ ἐξορίας, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 57, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 198, Ἱκέτ. 8·—ὅθεν. **γ)** καθόλου, πᾶσα ἀπόφασις, ἢ δόγμα μονάρχου, ψῆφον τυράννων Σοφοκλ. Ἀντιγ. 60· λιθίνα ψᾶφος, δόγμα γεγραμμένον ἐπὶ λίθου, Πινδ. Ο. 7. 159· διδοῖ ψᾶφον παρ' αὐτᾶς, [ἡ δρῦς] ψῆφον περὶ ἑαυτῆς δίδωσιν ὅτι δύναται εἴς τι χρησιμεύειν καὶ ἄκαρπος οὖσα, ὁ αὐτ. ἐν Π. 4. 471· βροτῶν ψῆφος φλεγυρά, ἡ κοινὴ γνώμη, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 1· τίν' ἂν ψῆφον θεῖο; τίνα κρίσιν, γνώμην, ἢ ἀπόφασιν ..; Πλάτ. Πρωταγ. 330C, πρβλ. Πολ. 450A. **δ)** ψῆφος Ἀθηνᾶς Calculus, Minervae, ἦτο φράσις παροιμιώδης δηλοῦσα ἀθῴωσιν, πιθανῶς ἐπὶ ἰσοψηφίας, Φιλόστρ. 568, πρβλ. Müller Eumen. Append., καὶ πρβλ. στίχ. 753, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 966.— Ἡ ψηφοφορία, διὰ ψήφου, πρέπει νὰ διακρίνηται τῆς διὰ κυάμου ἢ κλήρου ἐκλογῆς· ἡ **ψῆφος** ἦν ἐν χρήσει ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ δὲ **κύαμος** ἐν τῇ ἐκλογῇ διαφόρων ἀρχῶν (εἰ καὶ ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξ. **ψῆφος** ἐπὶ ἐκλογῆς, Δημ. 271. ἐν τέλ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 50)

Αἱ καταδικαστικαὶ ἢ ἀθῳωτικαὶ **ψῆφοι** ἐνίοτε διεκρίνοντο, αἱ μὲν τετρυπημέναι αἱ δὲ πλήρεις, Αἰσχίνης 12. 34· ὡσαύτως αἱ μὲν λευκαὶ αἱ δὲ μέλαιναι, Πλουτ. Ἀλκ. 22· — **χοιρῖναι**, ἤτοι κόγχαι θαλάσσιαι ἐνίοτε ἐχρησίμευον ὡς **ψῆφοι** (Ἀριστοφ. Σφ. 333, κτλ.), ἀλλ' οὐδέποτε οἱ **κύαμοι**, πρβλ. **κημός**, καὶ ἴδε Philol. Museum 1. σ. 420. Ὁ Θουκυδ. λέγει καὶ ψῆφον φανερὰν διενεγκεῖν, 4. 74· ὁ Λυσίας, τὴν ψ. οὐκ εἰς καδίσκους, ἀλλὰ φανερὰν ἐπὶ τὰς τραπέζας τίθεσθαι, 133. 12· ὁ Πλάτων, ἔστω δὴ φανερὰ .. ἡ ψ. τιθεμένη Νόμ. 855D, πρβλ. 767D· ὁ Αἰσχίνης, ἡ ψ. ἀφανὴς φέρεται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φανερὰ ψ. 87. 13· οὕτω, κρύβδην τὴν ψ. φέρειν Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 19, 8, πρβλ. 3, 17· — ἀλλὰ κατ' ἀρχαιοτέρους χρόνους ὁ βαθμὸς τῆς μυστικότητος ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ εἶναι μᾶλλον ἀμφίβολος, ἴδε Scott on the Athen. Ballot (Oxf. 1838). — Ἐν Ἀριστοφ. Βατράχ. 685, κἂν ἴσαι γένωνται, ὑπακουστέον τὸ ψῆφοι· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ πάσαις κρατεῖν Λουκιαν. Δὶς Κατ 18, πρβλ. 22, κτλ. **ε)** περὶ τοῦ Κόννου ψ., ἴδε ἐν λ. **Κοννᾶς**. **5)** ὁ τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ψηφοφορία (ὡς τὸ **πεσσοὶ** λέγεται ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα γίνεται ἡ παιδιὰ τῶν πεσσῶν), Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 947· πρβλ. Meineke Com. Fragm. 2. 19.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 372-374.

ψηφο-φᾰγέω, ζῶ ἐσθίων ψήφους, τρέφομαι ἐκ τῶν ψήφων, κωμικὴ φράσις περὶ δικαστῶν, ὡς τὸ **κυαμοτρώξ**, ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαζόντων, Νικήτ. Χρον. 168B.

ψηφοφορέω, δίδω τὴν ψῆφόν μου, ψηφίζω, Διον. Ἀλ. 4. 20, Λουκ. Τίμ. 36, κ. ἀλλ. **II.** ἐκλέγω διὰ ψήφου, νομοθετοῦ Διον. Ἀλ. 10. 56.— Παθ., ὁ αὐτ. 9. 43·— συχνάκις φέρεται **ψηφηφ-**, οἷον παρὰ Διον. Ἀλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ψηφοφορία, ἡ, τὸ ψηφοφορεῖν, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 8, 5, **Ρητ.** πρὸς Ἀλέξ. 39. 16· — καθόλου, τὸ ψηφίζεσθαι, Διον. **Ἀλ. 4. 20.**, 7. 59, Πλουτ. Κοριολ. 20, κ. ἀλλ.· αἱ ὑπατικαὶ ψ., ψηφοφορία ἐν ταῖς τῶν ὑπάτων ἀρχαιρεσίαις, ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 4·— συχνάκις φέρεται **ψηφηφορία**, ὡς παρὰ Διον. τῷ **Ἀλ.** ἔνθ' ἀνωτ.

ψηφο-φόρος, ον, ὁ ψηφοφορῶν, ὁ δίδων ψῆφον, Διον. **Ἀλ. 7.** 59, ἐν τῷ τύπῳ **ψηφηφ-**.

ψηφόω, κοσμῶ, ποικίλλω διὰ ψήφων, τὰ ἐψηφωμένα ἐδάφη Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 730, 8· κοσμῶ διὰ πολυτίμων λίθων, **Ἰω. Λυδ.** περὶ Ἀρχ. Πολιτ. 1. 4.

ψήφων, ωνος, ὁ, δεινὸς περὶ τὴν λογιστικὴν (ἐπὶ φιλαργύρου), Μανέθων 5. 277, ἀμφίβ.· ἐν τῷ κώδ. **ψηφών**.

ψήφωσις, εως, ἡ,=**ψηφολογία**, **ψηφολόγημα**, **Γλωσσ.**

ψηφωτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., ἐστρωμένος ἢ κεκοσμημένος διὰ ψήφων, Γλωσσ.

ψηχρός, ά, όν, (ψήχω) ὁ εἰς λεπτὰ μόρια τετριμμένος, λεπτός, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ψήχω· μέλλ. **ψήξω** Ξεν. Ἱππ. 4, 4.— Μέσ., ἀόρ. **ἐψηξάμην** (**ἀπ-**) Κλήμ. Ἀλ. 100.— Παθ., ἀόρ. **ἐψήχθην** (**κατ-**) Νικ. Ἀλεξιφ. 265, κλπ.· πρκμ. **ἔψηγμαι** (**κατ-**) Σοφ. Τραχ. 698· (ἐκ τοῦ **ψάω**, ὡς **σμήχω** ἐκ τοῦ **σμάω**, **νήχω** ἐκ τοῦ **νάω**). Τρίβω, ξύω, ξυστρίζω ἵππον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ 135, Ξεν. Ἱππ. 4, 5., 5, 1, κλπ.·— ἅπτομαι ἐλαφρῶς, θωπεύω, Λατ. demulcere, μονάμπυκον ψήχων δέρην μέτωπά τε Εὐρ. Ἑλ. 1567· φαρμάκῳ ἔψηχεν θηρὸς κάρη Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 164. **II.** διὰ τῆς τριβῆς φθείρω, πέτρην ψ. χρόνος Ἀνθ. Π. 7. 125.— Παθ., ψήχεται ἡ πέτρα διὰ τὴν πληγὴν τῶν κυμάτων Ἀριστ. Προβλ. 23. 33· ἐπὶ ἀναμνήσεως, ἐξαλείφομαι, ὁ αὐτ. περὶ Μνήμ. 1, 11.— Πρβλ. **καταψήχω**.

ψιά, ἡ, «ψιά· χαρά, γελοίασμα, παίγνια» Ἡσύχ.·— ὅθεν **ψιάζω**, Δωρ. **ψιάδδω**, παίζω, τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι Ἀριστοφ. Λυσ. 1302· «ψιάδδειν· παίζειν» Ἡσύχ. (Πιθανῶς ταῦτα ἦσαν βραχύτεροι τύποι τῶν λέξεων **ἐψία**, **ἐψιάομαι**, ἃς ἴδε).

ψιάζω, (ψιάς), **ψακάζω**, Ἡσύχ.

ψιᾰθηδόν, ἐπίρ., ἐν εἴδει ψιάθου, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **φορμηδόν**, Σχόλ. εἰς Θουκ. 2. 75.

ψιᾰθίζομαι, ἀποθ., κεῖμαι ἐπὶ ψιάθου («ψάθας»), οἱ ἰατροί .. ἐκέλευσάν με ψιαθισθῆναι Ἱεροκλῆς ἐν Φιλογέλ. ρζ', σ. 289 ἔκδ. Bois.

ψιάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψίαθος**, «σκιμπόδιον ἓν καὶ κῴδιον καὶ ψιάθιον ἴσως παλαστῆς» Φιλήμων ἐν «Ἐφεδρίταις» 1, Διοσκ. 5. 103.

ψιᾰθο-πλόκος, ὁ, ὁ πλέκων ψιάθους, Γραμματ.·— ὡσαύτως **-ποιός, όν**, Γλωσσ.

ψίᾰθος, ἡ (καὶ ὁ, κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 5), παρὰ μεταγεν. **ψίεθος**, πλέγμα ἐκ βούρλων ἢ σχοίνων, παραπλήσιον τῷ **φορμός** (2), Λατ. storea, κοινῶς «ψάθα», ἐχρησίμευε δὲ καὶ ὡς στρῶμα ἐφ' οὗ ἐκοιμῶντο, Ἀριστ. Βάτρ. 567, Λυσίας 921, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 5, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 4· ἐκ τῆς αὐτῆς ψ. γεγονώς, παροιμ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ὁμοίᾳ καταστάσει διατελούντων, οἱονεὶ ὁμόκοιτος, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 383· Δωρ αἰτ. πληθ. **ψιάθως**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 874.— Καθ' Ἡσύχ: «ψίαθος· ἡ χαμεύνη. καὶ τὸ φυτὸν ἐξ οὗ πλέκεται ψίαθος». (Ὑποτίθεται ὅτι ἡ λέξις εἶναι Αἰγυπτιακή).

ψιᾰθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ψίαθον, δηλ. «ψάθαν», Εὐστ. 1344. 45, κτλ.

ψίαι· «ἀλώπεκες» Ἡσύχ.

ψιαίνω· παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. τὸ **ψιῆναι** ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ψίξαι**, πρότερον ἐφέρετο ἡμαρτημένον **ψέξαι**.

ψιᾰρός, ά, όν, = **εὐώδης**, Ἡσύχ.

ψιάς, **άδος**, ἡ, = **ψακάς**, ψεκάς, «ψιχάλα», ῥανίς, σταγών, αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε (ἐξυπακ. Ζεύς,) ὅπερ προεμήνυε τὸν θάνατον τοῦ Σαρπηδόνος, ὃν ἔμελλε νὰ φονεύσῃ ὁ Πάτροκλος, Ἰλ. Π. 459, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 384. παρ' Ἡσυχ. φέρεται καὶ **ψίακα** (ἐξ ὀνομ. **ψίαξ**)· «ψακάδα» καὶ **ψίδες** (ἐξ ὀνομ. **ψίς**) «ψιάδες, ψακάδες».

ψίγναι, αἱ, = **τρίχες**, Ἡσύχ.

ψίδων, ἴδε ἐν λ. **ψύθων**.

ψίζω ἢ **ψίω**· ἐκ τοῦ προτέρου ἔχομεν μέλλ. **ψιῶ** (**ἐπι-ψιῶ**) Ἡσύχ., ἀόρ. **ἔψιξα** (ἴδε ἐν λ. **ψιαίνω**), παθ. πρκμ. **ἔψισμαι** (ἴδε κατωτ.)· ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου, ἀόρ. ἔψισα, μέσ. μέλλ. **ψίσομαι** [ῑ], ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. **ἐμψίω**. Ὡς τὸ **ψωμίζω**, τρέφω, (Εὐστ. 1631. 43, Φώτ. κλπ.), ἢ = **ποτίζω** (Orion Lex. σ. 168·) λευκῷ σ' ἔψισα γάλακτι (οὕτως ὁ Meineke ἀντὶ ἔψησα) Εὐφορ. ἐν Στοβ. τ. 78 5· — Μέσ., μασῶμαι, ψίσεται πύρνον γνάθῳ Λυκόφρ. 639. — Παθ., τρέφομαι, ἐξ ὑμῶν ἐψισμένον (ἐξυπακ. βρέφος) Ἀνθ. Παλατ. 9. 302. (Συγγενὲς ταῖς λ. **ψωμός**, **ψωμίζω**, ἴσως δὲ καὶ ταῖς λ. **ψίξ**, **ψιχίον**).

ψίθιος [ῐ] οἶνος, ὁ, οἶνος ἐκ τῆς ψιθίας ἀμπέλου γινόμενος,

ὅμοιος τῷ πραμνίῳ Εὔβουλος ἐν Ἀδήλ. 6, Νικ. Ἀλεξιφ. 181·— psythius ἐν Οὐεργιλ. Γεωργ. 2. 93., 4. 269.

ψίθος, τό, λοιδορία, «ψίθυρ παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει λοιδορίαν» Σχολ. Θεοκρ. 1. 1, πρβλ. **ψεύδω**· — ὡς φαίνεται ἡ λέξις ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν γραμματικῶν.

ψῐθύζομαι, = **ψιθυρίζω**, Γραμματ.

ψίθυρ, υρος, ὁ, = **ψίθυρος**, κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. 506. 31, κλπ.· ἀλλ' εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς.

ψιθύρα, ἡ, Θρακικόν τι μουσικὸν ὄργανον, μάγαδις, Κάνθαρος ἐν Ἀδήλοις 3· πρβλ. Πολυδ. Δ', 60.

ψῐθῠρίζω, Δωρ. -σδω· μελλ. Ἀττ. ιῶ· (ψίθυρος) —ὁμιλῶ χαμηλοφώνως, ὁμιλῶ εἰς τὸ οὖς τινος, Πλάτ. Γοργ. 485D· ψ. πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 276D· ἀλλήλοις τι Θεόκριτ. 27. 67. 2) ψιθυρίζω, λέγω χαμηλοφώνως ὅ,τι δὲν τολμῶ νὰ εἴπω μεγαλοφώνως, λέγω λοιδορίας, κατά τινος Ἀλκίφρων 3. 58, Ἑβδ. (Ψαλμ. Μ', 7)· ψ. καὶ διαβάλλειν Θεμίστ. 262C. — Παθ. τὸ ψιθυριζόμενον ὄνομα Πλουτ. Ἀλκ. 23. 3) ἐπὶ ἤχου ἢ θορύβου μικροῦ καὶ ἡσύχου, οἷον ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν δένδρων ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνέμου κινουμένων, ὅταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ Ἀριστοφ. Νεφ. 1008.

ψῐθύρισμα, τό, τὸ ψιθυρίζειν, χαμηλοφώνως ὁμιλεῖν, τὸ ναυτικὸν Ἀνθ. Παλατ. 9. 546· δόλια ψ. αὐτόθι 3. 3. 2) πᾶς θόρυβος ἢ ἦχος μικρός, οἷος ὁ τῶν δένδρων ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνέμου κινουμένων, Θεόκρ. 1. 1.

ψῐθῠρισμός, ὁ, τὸ ψιθυρίζειν, χαμηλοφώνως ὁμιλεῖν, Λουκ. Ἔρωτ. 15· πρός τινα Πλουτ. 2. 451D, κτλ. 2) τὸ ψιθυρίζειν, καταλαλεῖν, συκοφαντεῖν, λοιδορεῖν, Πλουτ. 2. 143E, Β', Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ιβ', 20. 3) φυλακτήριον ἢ μαγικόν τι μέσον διὰ ψιθυρίσματος κεκτημένον μαγικὴν δύναμιν, μαγεία, Ἑβδ. (Ἐκκλησ. Ι', 11).

ψῐθῠριστής, οῦ, ὁ, ὁ ψιθυρίζων, λοίδορος συκοφάντης, Ἐπιστ. πρὸς Ῥωμ. α' 30· — ἐν Ἀθήναις ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Δημ. 1358. 6· τοῦ Ἔρωτος, Α. Β. 317.

ψίθῠρος [ῐ], ον, ψιθυριστικός, συκοφαντικός, λόγοι Σοφ. Αἴ. 148. ΙΙ. ὡς οὐσιαστ. **ψίθυρος**, ὁ, = **ψιθυριστής**, ὁ ψιθυρίζων κατά τινος, λοίδορος Πινδ. Π. 2. 136, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 213· — Ἐπίρρ. -ρως Ἀπ. Καρχηδ. 46. 2) ἐπὶ πτηνῶν, Ἀνθ. Παλατ. 12. 136· μάλιστα ἐπὶ τῶν χελιδόνων, Πολυδ. Ε', 90· οὕτως ἐπὶ μουσικῆς, ψίθυρον εὐήθη νόμον Ποιητὴς ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. Σχολ. 11. (Πρβλ. **ψεύδω**).

ψῑλαγία, ἡ, ἀρχηγία ψιλῶν (εὐζώνων) στρατευμάτων· σῶμα ἐκ 250 ψιλῶν, Ἀρρ. Τακτ. 14. 4.

ψῑλ-άνθρωπος, ον, ψιλὸς ἄνθρωπος, μόνον ἄνθρωπος, ἀντίθετον τῷ **θεάνθρωπος**, οὐ ψιλάνθρωπα εἶχε τὰ ἀνθρώπινα, ἀλλὰ θεάνθρωπα Ἀναστ. Σιναΐτ. Ὁδηγ. σ. 242, 28.

ψίλαξ [ῐ], ἄκος, ὁ, = **ψιλός**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 705· «ψίλαξ ποιηταί, ὡς Ἀριστοφάνης, ψιλὸς δὲ καὶ λεῖος λογογράφοι» Θωμᾶς Μάγιστρ. σ. 928, πρβλ. καὶ Μοῖριν σ. 419.

ψῑλᾶς, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ὃ ἔφερε λατρευόμενος ἐν Ἀμύκλαις, Παυσ. 3. 19. 6, παρ' ᾧ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **πτερωτός** (ἐκ τοῦ **ψίλον** Δωρ. ἀντὶ **πτίλον**)· ἀλλ' ὁ Λοβ. (ἐν Wolf's Anal. 353, Φρυνίχ. 435) λέγει ὅτι σημαίνει τὸν ἔχοντα λείαν καὶ ψιλὴν τὴν σιαγόνα, δηλ. ἀγένειον.

ψῑλ-έθειρον, τό, φάρμακον πρὸς ψίλωσιν τῶν τριχῶν, ἀλοιφὴ ψιλωτικὴ τριχῶν, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 2, σ. 388A· ἴδε **ψίλωθρον**.

ψῑλεύς, έως, ὁ, ὁ τελευταῖος ἐν χορῷ, «ψιλεῖς· οἱ ὕστατοι χορεύοντες» Ἡσύχ.· — ὁ Σουΐδ. λέγει «ὁ ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος».

ψῑλῆται, οἱ, = **οἱ ψιλοί**, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι, Εὐστ. 1222. 53· ὡσαύτως **ψιλής, ῆτος**, ὁ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 441, πρβλ. **γυμνής, ῆτος**.

ψῑλίζομαι, μεταγεν. ἀντὶ **ψιλόομαι**, Δίων Κάσσ. 63. 9, πρβλ. Εὐστ. 907. 38.

ψῑλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἐλαφρῶς ὡπλισμένον στρατιώτην, (**ψιλός**)· **τὸ ψιλικόν, τὰ ψιλικά, = οἱ ψιλοί**, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι, οἱ εὔζωνοι, Διόδ. 15. 32, Λουκ. Ζεῦξ. 8.

ψιλινοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ψιλίνους στεφάνους, Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 163a.

ψίλινος, η, ον· στέφανος ψ., στέφανος ἐκ κλάδων φοίνικος ὃν ἐν Σπάρτῃ ἔφερον οἱ ἡγεμόνες τῶν χορῶν ἐν ταῖς **γυμνοπαιδίαις**, Σωσίβιος παρ' Ἀθην. 678B.

ψῑλο-γρᾰφέω, γράφω δι' ἁπλοῦ φωνήεντος, οὐχὶ διὰ διφθόγγου, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 695.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 287.

ψῑλόδαπις, ἴδε ἐν λ. **ψιλότᾰπις**.

ψῑλό-κερως, ων, ὁ ἀπογυμνωθεὶς τοῦ κέρατος αὐτοῦ, τὸ κέρας τούτου (δηλ. τοῦ μονοκέρωτος) κόπτουσιν, ἀντιπαθὲς φαρμάκοις, τὸν θῆρα δὲ ψιλόκερων ἐῶσιν ἀποτρέχειν Τζέτζ. Ἱστ. 5. 412.

ψῑλο-κῐθᾰριστής, οῦ, ὁ, = **ψιλὸς κιθαριστής**, (περὶ οὗ ἴδε Ἀθήν. 638A), ὁ παίζων τὴν κιθάραν χωρὶς νὰ ᾄδῃ πρὸς αὐτήν, Χάρης παρ' Ἀθην. 538E· ὡσαύτως **-κιθαρεύς**. Συλλ. Ἐπιγρ. 2759 — καὶ **ψῑλοκῐθᾰριστική** (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ, = ψιλὴ κιθάρισις, Φιλόχορος παρ' Ἀθην. 637F, (Ἀποσπ. 66)·— πρβλ. ψιλὸς IV. 3.

ψῑλο-κορρέω ἢ -κορσέω, εἶμαι φαλακρός, Διογέν. Ἐπιστ. 19.

ψῑλο-κόρρης ἢ -κόρσης, ὁ, ὁ ἔχων ψιλὴν τὴν κεφαλήν, φαλακρός, Ἡρῳδιαν. 4. 8, Ἡσύχ. ἐν λ.

ψῑλό-κουρος, ον, ὁ μέχρι τοῦ δέρματος κεκαρμένος.— Κατὰ Φρύν. 60 ἔκδ. Lob.: «ἐν χρῷ κουρίας φάθι καὶ μὴ ψιλόκουρος», ἔνθα ἴδε σημ. Lob.

ψῑλό-κρᾱνος, ον, ὁ ἔχων ψιλὴν (γυμνὴν) τὴν κεφαλήν, φαλακρός, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 376.

ψῑλο-μετρία, ἡ, ἡρωϊκὴ ἢ ἐπικὴ ποίησις ὡς μὴ συνοδευομένη ὑπὸ μουσικῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λυρικὴν ποίησιν, Ἀριστ. Ποιητ. 2, 5· ὁ Πλάτων ὀνομάζει αὐτὴν ψιλὴν ποίησιν (πρβλ. ψιλὸς IV. 2). ΙΙ. πεζογραφία, πεζὸς λόγος, Θεμίστ. 319A.

ψίλον, τό, Δωρ. ἀντὶ **πτίλον**· πρβλ. **ψιλᾶς**.

ψῑλός, ή, όν, Ι. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους γῆς ἢ χώρας ἀδένδρου, ψιλὴν ἄροσιν, «ἄδενδρον χώραν, τὴν πρὸς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδείαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 580· πεδίον μέγα τε καὶ ψιλὸν Ἡρόδ. 1. 80· ὁ λόφος.. δασὺς ἴδῃσι ἐστί, ἐούσης τῆς ἄλλης Λιβύης ψιλῆς ὁ αὐτ. 4. 175· ἀπὸ ψιλῆς τῆς γῆς Πλάτ. Κριτί. 111D, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 5, 5, κλπ.· πλήρες: γῆ ψιλὴ δενδρέων Ἡρόδ. 4. 19, 21· ἄδενδρα καὶ ψ., περὶ τῶν Ἄλπεων, Πολύβ. 3. 55, 9· τὰ ψιλὰ (ἐξυπακ. χωρία), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑλώδη, Ξεν. Κυνηγ. 5. 7· ψ. τόποι αὐτόθι 4. 6· ψιλὴ γεωργία ἡ καλλιεργία τῆς γῆς διὰ σῖτον καὶ τὰ ὅμοια, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πεφυτευμένη (δηλαδ. δι' ἀμπέλων, ἐλαιῶν, καὶ τῶν ὁμοίων), Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 2, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 20, 1· οὕτω, «ψιλὴ γῆ: ἡ μὴ πεφυτευμένη» Φώτ. 654, 21 (Εὔπολ. ἐν «Πόλεσι» 3), Δημ. 491. 27, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγραφ. 5774. 174· ἐλαῖαι, ὧν νῦν τὰ πολλὰ ἐκκέκοπται καὶ ἡ γῆ ψιλὴ γεγένηται Λυσίας 109. 4. ΙΙ. ἐπὶ ζῴων, γυμνὸς τριχῶν, ἄτριχος (πρβλ. **λεῖος** Ι. 3)· δέρμα .. γέροντος Ὀδ. Ν. 437· σὰρξ Ἱππ. περὶ Ἀέρ. κτλ. 292· ἡμίκραιραν ψιλὴν ἔχων, ἔχων τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐξυρημένον, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 227· ψιλαὶ γνάθοι αὐτόθι 583· τὴν ὀσφὺν κομιδῇ ψιλὴν Φερεκράτης ἐν «Αὐτομόλοις» 1· ἐπὶ κυνῶν ἐχόντων βραχεῖαν καὶ ὁμαλὴν τρίχωσιν, Ξεν. Κυνηγ. 3. 2· τὴν δίποδα ἀγέλην τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτεροφυεῖ τέμνειν (πρβλ. animal bipes implume) Πλάτ. Πολιτικ. 266E· ὁ ἄνθρωπος ψιλότατον κατὰ τὸ σῶμα τῶν πάντων ζῴων ἐστὶ Ἀριστοτ. περὶ Ζῴων Γεν. 2. 6, 55· οὕτως, ἴβις ψιλὴν κεφαλήν, μὴ ἔχουσα πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φαλακρά, Ἡρόδ. 2. 76· ψιλὸς τὰ περὶ τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τῆς στρουθοκαμήλου, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Μορ. 4. 14, 2·—οὕτω καί, ψιλαὶ Περσικαί, Περσικοὶ τάπητες, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 197B· τοιοῦτος τάπης καλεῖται ἁπλῶς **ψιλή**, Ἑβδ. (Ἠσ. Ζ', 21), πρβλ. **ψιλότᾰπις**. 2) καθόλου, γυμνός, μὴ κεκαλυμμένος, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν, δηλ. μὴ ἔχοντα χῶμα ἐπάνω του, Σοφ. Ἀντιγ. 426. β) μετὰ γεν., γυμνός τινος, ἐστερημένος τινός, κεχωρισμένος ἀπό τινος, ψιλὴ σώματος οὖσα [ἡ ψυχή] Πλάτ. Νόμ. 899A· τέχναι ψιλαὶ τῶν πράξεων ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 258D· ψ. ὅπλων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 834C· ἱππέων Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 3, 57· θηρία μεμονωμένα καὶ ψ. τῶν Ἰνδῶν Πολύβ. 11. 1, 12. γ) ἐστερημένος ἢ γυμνωθεὶς τῶν παρακρημάτων αὐτοῦ, ὄφρ' ἀπὸ τείχους λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα, «μόνην καθ' ἑαυτὴν» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ 421· ψ. θρίδαξ, μαροῦλι οὗ τὰ πλάγια φύλλα ἀπεκόπησαν, ἀντίθετον τῷ δασέα, Ἡρόδ. 4. 32, πρβλ. 108· ψ. μάχαιραι, μόνον μάχαιραι ἄνευ ἑτέρων ὅπλων, κτλ., Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 5, 58· θάλασσα ψ., μόνον θάλασσα καὶ οὐδὲν ἕτερον, Ἀριστείδ. 1. 522. ΙΙΙ. συχνότατα ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, οἱ ψιλοὶ (ἐξυπακουομ. τῶν ὅπλων), στρατιῶται ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι οἷοι οἱ τοξόται καὶ σφενδονῆται, ὡς τὸ **γυμνῆτες**, ἀντίθετον τὸ **ὁπλῖται**, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 9. 28, ἀκολούθως συχν. παρὰ Θουκ. π. χ. ὁπλίζει τὸν δῆμον, πρότερον ψ. ὄντα 3. 27, πρβλ. Ἀρρ. Τακτ. 3. 3· ὁ ψ. ὅμιλος Θουκ. 4. 125· οὕτω, τὸ ψιλόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὁπλιτικόν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 17, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 1· ψιλός, ἀντίθετον τῷ **ὡπλισμένος**, Σοφ. Αἴ. 1123, πρβλ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 1029· οὕτω, ψιλὸς στρατεύσομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 232· δύναμις ψιλὴ Ἀριστ. Πολ. 6. 7, 2· αἱ κοῦφαι καὶ ψιλαὶ ἐργασίαι, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τοὺς ἐλαφρῶς ὡπλισμένους στρατιώτας, αὐτόθι 6. 7, 3· ψιλαῖς χερσὶν πρὸς καθωπλισμένους Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 2·—ἀλλά, ψ. ἔχων τὴν κεφαλήν, ἄνευ περικεφαλαίας, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 6· ψιλὸς ἵππος, μὴ ἔχων τὴν ἀναγκαίαν σκευήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 7, 5· — ἄοπλος, ἀνυπεράσπιστος, ἀπροστάτευτος, Σοφ. Φιλ. 953. IV. ψιλὸς λόγος, δηλ. πεζὸς λόγος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ποίησιν, ἥτις ἔχει τὴν περιβολὴν τοῦ μέτρου, Πλάτ. Μενέξ. 239C· συχνότερον ἐν τῷ πληθ., ψ. λόγοι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 669D ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέτρα, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 3· ἀλλὰ παρὰ Δημ. 830. 13, ψ. λόγος, σημαίνει, ἁπλοῦς λόγος, ἁπλοῦς ἰσχυρισμὸς μὴ στηριζόμενος ἐπὶ ἀποδείξεων· καὶ ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 165A, ψιλοὶ λόγοι εἰ... ἁπλοὶ τύποι τοῦ συλλογι-

ζεσθαι, διαλεκτικαὶ ἀφῃρημέναι ἔννοιαι· οὕτω, ψιλῶς λέγειν, δηλ. ἄνευ ἀποδείξεων, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 262C, πρβλ. Νόμ. 811E, Ἀριστοτ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 32, 3. **2)** ψιλὴ ποίησις, ἁπλῆ ποίησις, ἄνευ μουσικῆς, δηλ. Ἐπικὴ ποίησις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Λυρικὴν (ἥτις λέγεται ἡ ἐν ᾠδῇ), Heind. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 278C· οὕτω, ψ. λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 215C, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 7, Ρητ. 3. 2, 3 καὶ 6· ψιλομετρία ψιλῷ τῷ στόματι, ἀντίθετ. τῷ μετ' ὀργάνων, ὡς εἶδος μουσικῆς, Πλάτ. Πολιτικ. 268B· λύρας φθόγγοι .. ψιλοὶ Ἀριστ. Προβλ. 19. 43, 4· ἡ ψ. φωνή, ὁ ἁπλοῦς ἦχος τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ᾄδειν (ἡ ᾠδική), Διονύσ. Ἀλ. περὶ Συνθ. 11· οὕτω, ψιλῷ λόγῳ, διὰ λόγου, προφορικῶς, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 24. **3)** ἐπὶ ὀργάνων μουσικῶν, ψιλὴ μουσική, μόνον ὀργανική, ἄνευ ᾠδῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡ μετὰ μελῳδίας, Ἀριστ. Πολ 8. 5, 11· ψιλῷ μέλει διαγωνίζεσθαι πρὸς ᾠδὴν καὶ κιθάραν, ἐπὶ τοῦ Μαρσύου, Πλουτ. 713D· οὕτω, ψ. κιθάρισις καὶ αὔλησις Πλάτ. Νόμ. 669E· ψιλὸς αὐλητής, ὁ παίζων τὸν αὐλόν, χωρὶς νὰ ᾄδῃ τις πρὸς αὐλὸν (πρβλ. **ψιλοκιθαριστής**), Λοβέκ εἰς Φρύν. 168. **V.** ἁπλοῦς, μόνος, ψ. ἀριθμητική, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γεωμετρίαν κτλ., Πλάτ. Πολιτικ. 299E· — ὕδωρ ψ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σὺν οἴνῳ, Ἱππ. 551. 50· ψ. ἄνδρες, δηλ. ἄνευ γυναικῶν, Ἀντίπ. παρὰ Στοβ. 417. 3· — ὁ Οἰδίπους φαίνεται καλῶν τὴν Ἀντιγόνην ψιλὸν ὄμμα, ὡς οὖσαν τὸ μόνον ὄμμα τὸ εἰς αὐτὸν ἀπολειφθέν, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 866. — Ἐπίρρ. **ψιλῶς**, ἁπλῶς, μόνον, Πλουτ. Περικλ. 15. **VI.** Παρὰ τοῖς Γραμμ. ἐπὶ φωνηέντων μὴ φερόντων τὸ δασὺ πνεῦμα, (φωνῆεν) ψιλούμενον, Δημ. Φαληρ. 73 — ὡσαύτως ἁπλοῦν φωνῆεν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς δίφθογγον, Τζέτζ. Ἱστ. **2)** ἐπὶ τῶν ἀφώνων, **π κ τ**, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ δασέα **φ χ θ**· ψιλαὶ δ' εἰσὶ (τῶν φωνῶν) ὅσαι γίγνονται, χωρὶς τῆς τοῦ πνεύματος ἐκβολῆς Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 70· ψιλῶς γράφειν ἢ καλεῖν, διὰ ψιλοῦ ἀφώνου ἀντὶ δασέος, οἷον **ράπυς** ἀντὶ **ράφυς**, **ἀσπάραγος** ἀντὶ **ἀσφάραγος**, Ἀθήν. 369B· πρβλ. **ψιλότης II**, **ὗ ψιλόν**.

ψῑλό-τάπις, ιδος, ἡ, λεῖος τάπης οὐχὶ οὖλος· ἀντίθετον τῷ **ἀμφίταπις**, Λύκων παρὰ Διογένει Λαερτίῳ 5. 72, πρβλ. Ἀθήν. 548E, Κλήμ. Ἀλεξ. 216· φέρεται **ψιλόδαπις**, παρὰ Κλεάρχῳ ἐν Ἀθην. 255E· πρβλ. **ψιλὸς II. 1.**

ψῑλότης, ητος, ἡ, γυμνότης, ἐπὶ πεδιάδος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Πλουτ. Φάβ. 11. **2)** φαλακρότης, ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 27· — λειότης, ἐπὶ τοῦ γυναικείου σώματος, ὁ αὐτ. 2. 651A· ἀντίθετον τῷ **τραχύτης**, αὐτόθι 979A· τῷ **δασύτης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 23. **II.** ἡ ἔλλειψις δασέος πνεύματος (πρβλ. **ψιλὸς VI. 2**), ἀντίθετον τῷ **δασύτης**, Ἀριστ. Ποιητ. 20. 4. **2)** ἡ ψιλή, τὸ ψιλὸν πνεῦμα, spiritus lenis, Πολύβ. 10, 47, 10

ψῑλο-τοπαρχία, ἡ, ἐποπτεία ἐπὶ τόπου ἀφυτεύτου, (ψιλοῦ τόπου), ἀξίωμά τι ἐν Αἰγύπτῳ, Böckh. Aeg. Ukund. σ. 18.

ψῑλόω, μέλλ. **-ώσω**, (ψιλὸς) ἀπογυμνόνω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τριχῶν, γυμνόνω, ποιῶ φαλακρόν, ψ. τὴν κεφαλήν τινος Ἡρόδ 4. 26· ψιλοῦν τὰ δέρματα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 3· ὡσαύτως, ψ. τὰ δένδρα, ἀπογυμνῶ αὐτά, αὐτόθι 4. 14, 9. — Παθ., γίνομαι φαλακρός, Ἡσ. Ἀποσπ. 5. 3· χελιδόνες .. ἐψιλωμέναι, γυμναὶ πτίλων, ἄνευ πτερῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 16, 2. **II.** μετὰ γεν., ἀποστερῶ τί τινος, ἀπογυμνῶ, ἐπωμίδα σαρκῶν ψ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780. — Παθ., ὀστέων κατάγματα ἐψιλωμένα ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1253, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Ἱστ. 3. 13, 2. **2)** ἀπογυμνῶ, ἀπεκδύω, ἀποστερῶ τινος, ἀφαιρῶ τινά τι, ψ. τινα τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμιος Ἡρόδ. 2. 151· τινα χρημάτων Ἀλκίφρ. 1. 18· ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ., Ξεν. Κύρου Παιδ. 4. 5, 19. **3)** καθόλου, ἀφίνω τινὰ γυμνὸν ἢ ἀπροστάτευτον, Θουκ. 3. 109. **4)** Παθ., ἀπογυμνοῦμαι, ἀφίνομαι γυμνός, ἐπὶ ῥιζῶν, Ξεν. Οἰκ. 17. 12 κ.ἑξ. ψιλωθέντα κέρατα, ἀνυπεράσπιστα, ἀπροστάτευτα, Πολύβ 3. 73, 7· τὸ ψιλούμενον στεγαστέον Ξεν. Ἱππ. 12, 7. **5)** Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀφαιροῦμαι ἀπό τινος, ἀποσπῶμαι, τὰ κρέα ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων Ἡρόδ. 4. 61· πρβλ. **ψίλωμα.** **III.** παρὰ τοῖς γραμμ. γράφω διὰ ψιλῆς, θέτω ψιλὴν ἢ γράφω διὰ ψιλοῦ ἀφώνου, Ἐτυμ. Μέγ. 780. 31, πρβλ. Τζέτζ. Ἱστ. 11. 53.

ψίλωθρον [ῐ], τό, ἀλοιφὴ πρὸς πτῶσιν τῶν τριχῶν, ᾗ ἐχρῶντο ἐν τοῖς λουτροῖς, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 3. Τὸ δοκιμώτατον εἶδος αὐτῆς παρεσκευάζετο ἐκ πεπυρωμένου ἀρσενικοῦ καὶ ἀσβέστου ἀνύδρου, ὡς τὸ Rusma νῦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τούρκοις, Γαλην.· ἕτερον τοιοῦτο φάρμακον παρεσκευάζετο ἐκ τῆς ῥίζης τῆς ἀγρίας ἀμπέλου, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὸ φυτὸν τοῦτο ἔνιοι ἐκάλουν **ψίλωθρον** (ἐν ταῖς ἐκδόσεσι φέρεται **ψιλώθριον**), Ἱππ. 889H.

ψίλωμα [ῐ], τό, ὀστοῦν γυμνωθὲν τῶν σαρκῶν, ἀφικέσθαι ἐς ψ. ὀστέων Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 832, πρβλ. Ἐπιδημ. τὸ γ' 1083.

ψίλωσις [ῐ], εως, ἡ, ἀπογύμνωσις δι' ἀφαιρέσεως τῶν σαρκῶν, ὀστέου Ἱππ. Ἀφορ. 1259· δι' ἀφαιρέσεως τῶν τριχῶν, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 522D· τῶν φύλλων, Πλουτ. 2. 646D.

II. παρὰ τοῖς Γραμμ. ἡ χρῆσις τοῦ ψιλοῦ πνεύματος ἢ ψιλοῦ τινος γράμματος, Εὐστ. 515. 38.

ψῑλωτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ ψιλήν, Σχολ. εἰς Ἰλ. Α. 335, κλπ.

ψῑλωτής, οῦ, ὁ, ὁ χρώμενος ψιλῷ πνεύματι ἢ γράμματι ἐν τῷ γράφειν τι, Τζέτζ. Ἱστ. 11. 52.

ψῑλωτικός, ή, όν, ὁ ἀπογυμνῶν, ἀφαιρῶν, φαλακρώνων, Ἐτυμ. Μέγ. 74. 50. **II.** παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ ἀγαπῶν νὰ γράφῃ διὰ ψιλῆς, ὡς οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἴωνες, Εὐστ. 515. 38.

ψιμίθιον, ψιμιθ.όω, κτλ. μεταγενέστερα καὶ ἡμαρτημένα ἀντὶ **ψιμύθιον**, κτλ.

ψιμῡθίζω, μελλ. Ἀττ. **-ιῶ**, = **ψιμυθιόω**, διὰ ψιμυθίου καλλωπίζω, «φυκιασιδώνω», Ζωναρ. Λεξ σ. 1874.

ψιμύθιον ἢ **ψιμμύθιον** (καὶ μεταγεν. **ψιμίθιον**), τό, ὡς τὸ **ψίμυθος**, τὸ λευκὸν τοῦ μολύβδου, Λατ. cerussa, ὅπερ μετεχειρίζοντο πρὸς λεύκανσιν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 878, 929, 1072· ἔτι δὲ καὶ τῶν τριχῶν, παρὰ Πλάτ. ἐν Λυσ. 217D· ἐντετριμμένην ψιμυθίῳ Ξεν. Οἰκ. 10, 2· περιπεπλασμέναι ψιμυθίοις .., ἀνάπλεω ψιμυθίου Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1· — περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ ἴδε Θεοφρ. περὶ Λίθ. 56. [ῠ, πλὴν ἐν Ἀνθ. Παλ. 11. 374, 408· ψῑ- ἐν τῷ **ψίμυθος**, ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ **ψῐ-** ἐν τῷ **ψιμύθιον** ἔν τινι ἑξαμέτρῳ, Νικ. Ἀλεξιφ. 75 ἐξ οὗ ὅμως δὲν ἀποδείκνυται ὅτι ἡ γραφὴ **ψιμμ-**, ὡς εὕρηται ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφων, εἶναι ὀρθή· — τὰ ἀρχαιότατα καὶ δοκιμώτατα Ἀντίγραφα ἔχουσι τὴν δι' ἁπλοῦ μ γραφήν].

ψιμῡθιο-φανής, ές, γεν. **έος**, ὁ φαινόμενος ὡς ψιμύθιον, ὡς λευκὸν τοῦ μολύβδου, Διοσκ. 5. 97.

ψιμῡθιόω, μέλλ. **ώσω**, ἀλείφω διὰ ψιμυθίου, «φυκιασιδώνω», τὸ πρόσωπον Πλουτ. Ἀλκ. 39. — Παθ., τὸ πρόσωπον ἐψιμυθιῶσθαι Λυσίας 93 4, πρβλ. 93. 20, Ἀθήν. 528F.

ψιμῡθισμός, ὁ, τὸ ἀλείφειν διὰ ψιμυθίου, Κλήμης Ἀλεξ. 232.

ψιμῡθιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀλείφων διὰ ψιμυθίου ἢ διὰ καλλωπιστικῶν ἀλοιφῶν, Γλωσσ.

ψιμῡθοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ψιμύθιον, Γεωπον. 7. 15. 18.

ψίμῡθος [ῑ], ὁ, ὁ ῥιζικὸς τύπος τοῦ **ψιμύθιον**, ἀλλ' εὕρηται μόνον ἐν Ἀνθ. Παλατ. 11. 374, 408, καὶ Γρηγ Ναζ. τ. 2, σ. 149A. (Κατὰ τὸν Rossi ἡ λέξις εἶναι Αἰγυπτιακή, psimiath).

ψῐμῡθόω, μελλ. **ώσω** = **ψιμυθιόω**, «ἐντρίβεσθαι· τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθοῦσθαι, Ἀττικῶς» Μοῖρ. 166.

ψίν, Δωρ. ἀντὶ **σφίν**, ἴδε ἐν λ. **σφεῖς**.

ψινάζω, «ψινάζει· ἀπορρεῖ τὰ ἀσθενῆ τοῦ καρποῦ, φυλλορροεῖ» Ἡσύχ., πρβλ. Λοβεκ. τεχνολ. σ. 122.

ψίναθος, ἡ, «ἀγρία αἴξ» Ἡσύχ.

ψινάς, άδος, ἡ, = **ῥυὰς II**, «ψινάδες· αἱ ῥυάδες ἄμπελοι» Ἡσύχ. — **ψίνομαι**, ἀποθ., χύνω, ἀπορρίπτω τὸν καρπὸν πρὶν ἢ ὡριμάσῃ, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 6· — πιθανῶς τοπικοὶ τύποι τῶν λ. **φθινάς, φθίνομαι**, ὡς ὁ Ἡσύχ μνημονεύει καὶ **ψείρει** = **φθείρει**, **ἐψίσθη** = **ἐφθίσθη**, ἴδε Lob Rhemat. σ. 32.

ψίξ, ὁ καὶ ἡ, γεν. **ψῐχός**, ὀνομ. πληθ. **ψῖχες**, θρύμμα ἄρτου, «ψίχα», Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 11, Ἀλεξ. Ἀφρ 1 40. — Παρ' Ἡσυχ. φέρεται καὶ **ψίχη, ψίχνον**, πρβλ. **ψιχίον.**

ψίσις, εως, ἡ, = **φθίσις**, «ἀπώλεια» Ἡσύχ.· πρβλ. **ψίνομαι.**

ψιττᾶ, = **σίττα**, ὃ ἴδε, βουκολικὸν ἐπίφθεγμα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 45.

ψιττάζω, μέλλ. **-άσω**, ἐπιφθέγγομαι **ψίττα**, Παυσ. παρ' Εὐστ. 1631. 5.

ψιττάκη, ἴδε ἐν λέξ. **ψιττακός.**

ψιττάκια, τά, = **πιστάκια**, ὃ ἴδε. **II.** «εἶδος ὑποδήματος γυναικείου» Ἡσύχ.· ἔνθα: **ψιττάκεια**, πρβλ. Etym. Voss. παρὰ Gaisf. σ. 2284.

ψιττᾰκός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «παπαγάλλος», Πλουτ 2. 972F, Ἀθήν. 387D· καὶ **ψιττάκη**, ἡ, Ἀριστ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 13. — προσέτι **βίττακος, σιττάκη**, ἃ ἴδε. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκάδ. 51. (Ἡ λέξις ξενική πιθανῶς).

ψιττίον, τό, = **ψιχίον**, «ψιττία· ψωμία. Ἀττικοί» Ἡσύχ.

ψῐχ-άρπαξ, ᾰγος, ὁ, (ψίξ) ὁ ἁρπάζων τὰ ψιχία, ὄνομα μυὸς ἐν τῇ Βατραχ. 24, 27, 105, 141, 234.

ψῐχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψίξ**. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 27· — **ψιχίδιον** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 168. 2.

ψιχίσασθαι, ψιχίσασθαι (νὰ φάγω ψιχία) ὡς κυνάριον γλίχομαι Θ. Στουδ. σ. 800, ἔκδ. Mi.

ψῐχιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ψιχίον, λεπτότατος, ψωμοί Εὐστ. 1817. 44.

ψῐχο-λογέω, (ψίξ) συλλέγω τὰ ψιχία, Γλωσσ.

ψίω, ἴδε ἐν λ. **ψίζω.**

ψό, ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα, Σοφ. Ἀποσπ. 461 (Ἡρωδιαν. περὶ Μονήρων Λέξ. σ. 46, 16), πρβλ. Φώτ. ἐν λ., Meineke Com. Gr. 2. σ 1223.

ψόα ἢ **ψύα**, ἡ, ἡ συνηθέστερον ἐν τῷ πληθ. **ψόαι** ἢ **ψύαι**, οἱ μυῶνες τῆς ὀσφύος οἱ μέχρι τῶν νεφρῶν ἐκτεινόμενοι, καλυμμέ-

νοι δὲ καὶ **ἀλώπεκες** καὶ **νεφρομήτορες**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810, πρβλ. 229. 31· ἑνικῶς ὡσαύτως ἐν 279. 41., 304. 14, καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Β', 23, κ. ἀλλ.).—Ὁ τύπος **ψόαι** εὕρηται ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἀλλ' ἐν τῷ ἑνικῷ φέρεται **ψύη**)· **ψύαι** παρὰ τῷ Εὔφρονι ἐν «Θεωροῖς» 1, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 399Β· **ψοῖαι** (μετὰ διαφ. γραφ. **ψύαι**) Πόλυβος ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3, 3, 2· ἴδε παρὰ τῷ Λοβεκ. εἰς Φρύν. 300. [ῠ ἐν τῷ **ψύαι**, Εὔφρων ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ῡ ἔν τινι Ἐπικῷ ἀποσπ. παρ' Ἀθην. 399Α, ψύας ἔγχεϊ νύξε, ἔνθα ἴσως γραπτέον **ψοίας**].

ψογερός, ά, όν, (ψόγος) ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ, νὰ κατηγορῇ νὰ κατακρίνῃ, ἐπὶ τοῦ Ἀρχιλόχου, Πινδ. Π. 2. 106, Πλουτ. Κίμ. κ. Λουκ. Συγκρ. 1.—Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Εὐστ. 827. 29. **II.** «ψογερόν· αἰσχρόν, μεμπτόν, ἐπίψογον» καί, ψογερά· ὡς λίαν μεμπτά» Ἡσύχ.

ψογέω ἢ **ψογίζω, = ψέγω,** Ἑβδ. (Α' Μακκ. ΙΑ', 5), πρβλ. Ἐπιφάν. 1. 664D.

ψόγιος, α, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ ψέγῃ, νὰ κατηγορῇ, νὰ κατακρίνῃ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Schneider παρὰ Πινδ. Ν. 7. 102, ἀντὶ τοῦ ἀνωμάλου τύπου **ψέγιος.** **II.** ἀξιόμεμπτος, «ψόγ(ε)ια· ψογερά, καὶ οὐκ ἄξια ἀκοῆς» Ἡσύχ.

ψόγος, ὁ, (ψέγω) σφάλμα ἀξιόμεμπτον, ἔλλειψις, μῶμος, ἄνευ ψόγου τετυγμένος Σιμωνίδ. 8. (12). 2. **II.** μομφή, κατάκρισις, ἀποδοκιμασία, ἀντίθετον τῷ **ἔπαινος**, σκοτεινὸς ψ. Πινδ. Ν. 7. 90· τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθεὶς ψόγον Αἰσχύλ. Ἀγ. 937· καὶ ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμὲ Σοφ. Ἀντιγ. 759. οὐ φιλῶ ψόγους κλύειν Εὐρ. Ἴων 630·—ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἀττ. κωμικοῖς καὶ πεζογράφοις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 146, 895· ψόγον τινὶ ἐπενεγκεῖν Θουκ. 1. 70, πρβλ. 2. 45· ψόγον φέρειν Πλάτ. Συμπ. 182Α· ψ. ἔχω, ψέγομαι, κατακρίνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 182Β· ψ. ἀμουσίας ὑφέξονται ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 403C·—ἐν τῷ πληθ., ψόγους ποιεῖν, στίχους ποιεῖν, σατυρίζειν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 829C· (ἔνθ' ἀντίκειται τῷ **ἐγκώμιον**), πρβλ. Γοργ. 483Β, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ποιητ. 4. 8· τὸ .. κάλλος καὶ ψόγων πολλῶν γέμει Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 155·—μετὰ δοτ., ἄλγος σοί, ψ. δὲ σῷ πατρὶ Εὐρ. Ἑλ. 987.

ψοθάλλω, = ψοφέω, Ἡσύχ.

ψόθιος, α, ον, = ψολόεις, Ἡσύχ.· πρβλ. **ψόθος** II.

ψόθοιος, ον, ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, Θεόγνωστ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. τ. 2, 53. 28·—παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 76, πιθανῶς ἀναγνωστέον, πλέω γράσου τε καὶ ψόθου, ἴδε Dobr. ἐν τῷ Πίνακι εἰς Φώτ., Bgk. παρὰ τῷ Meineke Com. Gr. τ. 2, σ. 1224.

ψόθος, ὁ, = ψόφος, κατὰ διαλεκτικὴν μεταβολήν, Θεόγνωστ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. 54. 13. **II.** = **ψόλος**, Ἡσύχ., Σουΐδ.· κατὰ τὸν Φρύνιχ. παρὰ Φωτ., = **ἀκαθαρσία**· ἐντεῦθεν ἐπίθ. **ψόθιος, α, ον,** καὶ **ψόθωρος, ον, = ψολόεις,** Ἡσύχ. Ἐκ τοῦ **ψόλος** κατὰ διαλεκτικὴν μεταβολήν, ὡς τὸ Λατ. lacryma, ἐκ τοῦ **δάκρυον**, κλπ.)

ψοθώα, ἡ, = ψώρα, Θεόγνωστ. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀν. 106. 27.

ψοία, ἡ, ἴδε **ψόα.**

ψοίθης, ὁ, = ἀλαζών, Θεογνώστου Κανόν. 26, 32. (Συγγενὲς τῷ **ψύθης.**)

ψοΐτης μυελός, ὁ, ὁ ἐν ταῖς ψόαις, ὁ νωτιαῖος ἢ ῥαχίτης μυελὸς (ψόαι), Γαλην.

ψολόεις, εσσα, εν, καὶ **εις, εν,** Νίκ. ἔνθα κατωτ.· (ψόλος)·—αἰθαλώδης, πλήρης αἰθάλης ἢ καπνοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπίθετον τοῦ **κεραυνοῦ**, ὠχρόμαυρος, Ὀδ. Χ. 330, Ω. 539, Ἡσ. Θεογ. 515· ἀντίθετον τῷ **ἀργής** (ὁ ταχέως διάττων), Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1. 10, περὶ Κόσμ. 4, 20 — ὡσαύτως ἐπὶ ὄφεως, ἀντίθετον τῷ **αἰθός**, χροιῇ ψ. Νικ. Θηρ. 288, πρβλ. 129 (ἔνθα τὸ **ψολόεις** εἶναι θηλ.), Ὀππ. Κυν. 3. 439· λιγνὺς ψ., ἐπὶ τῆς Αἴτνης, Εὐφορ. 60. **II.** ἐντεῦθεν ὁ ἰδιότυπος πληθ. **ψολόεις, οἱ,** **δυσειματοῦντες**, πενθηφοροῦντες, ὡς τὸ Λατιν. sordidus, παρὰ Πλουτ. 2. 299F.

ψολο-κομπία, ἡ, μεγαληγορία, ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις, «αἰθαλοκομπίαις, μεγαλοδοξίαις, μεγαληγορίαις, καπνοῖς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 696· πρβλ. **ψολόεις.**

ψόλος, αἰθάλη, καπνός, ἀσβόλη, ἐπιδωμίῳ ψόλῳ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 23· πρβλ. Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 288·—παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως = **φλόξ.** (Συγγενὲς τῷ **ψόθος** καὶ **σποδός**).

ψόρος, ὁ, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Νουμήν. παθ' Ἀθην. 313Ε· καὶ **ψύρος**, Σπεύσιππ. αὐτόθι.

ψόφαξ, ὁ, θορυβώδης ἄνθρωπος, Λεωνίδης ὁ ψόφαξ κληθεὶς Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 3827s.

ψοφέω, πρκμ. **ἐψόφηκα** Μένανδρ. ἔνθα κατωτ. Ποιῶ ψόφον, κτυπῶ, ποιῶ θόρυβον ἢ παράγω ἦχον ἄναρθρον, Λατ. strepere, (ἀντίθετον τῷ **φωνέω**) Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 2. 8, 15, περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 5), Εὐρ. Ὀρ. 137· ψοφεῖ ἀρβύλῃ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 838· πύλαι ψοφοῦσι ὁ αὐτ ἐν Ἡρ. Μαιν. 78 (ἴδε κατωτ II)· ψοφεῖ λάλον τι, ὡς διερρωγὸς ἀγγεῖον, Ἀριστοφ Ἀχ. 933 ἐψόφησεν ἄμπελος ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 612· ψόφει . οὐκ οἶδ' ἅττα αὐτόθι 1152· ὥσπερ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλὴ Ξεν. Ἱππ. 1, 3· ποταμοὶ ψοφοῦντες Πλάτ. Πολ. 396Β· ἐπὶ κώδωνος, Στράβ. 658·—μετὰ συστοίχ. αἰτ., [ἡ χαλκὶς] ψοφεῖ οἷον συριγμὸν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 5 ψ. ψόφον αὐτόθι 4. **2)** μάλιστα ἐπὶ κενοῦ, ἀσημάντου θορύβου, ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ Σοφ. Ἀποσπ. 58· κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνειράτων Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1· πρβλ. **ψόφος** 2. **II.** μετ' αἰτ., ψοφεῖν τὰς θύρας, δηλ. ἔσωθεν εἰς σημεῖον ὅτι μέλλει τις νὰ ἐξέλθῃ (ἀντίθετον τῷ **κόπτειν** ἢ **κρούειν**, κρούειν ἔξωθεν), ἐψόφηκε τὴν θύραν τις ἐξιὼν Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ 208, πρβλ. Λουκ. Σολοικ. 9· ἀλλ' ἐνίοτε αἱ δύο λέξεις ἐναλλάσσονται, κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν οἱ προϊέναι μέλλοντες ὅπως αἴσθησις ἔξω γένοιτο τοῖς παρερχομένοις ἢ προεστῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο προϊούσαις ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸν στενωπὸν Πλουτ. Ποπλ. 20·—οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς θύρας αὐτῆς (ἀμεταβ.), εἰ αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν, δηλ. ἂν ἀκουσθῇ ὅτι ἀνοίγονται, ἂν παράγωσι κρότον τινά, Λυσί. 73. 1 καὶ 19· ἐψόφηκε ῥόπαλον Συλλ. Ἐπιγρ. 5149b· οὕτω, fores crepuere ab ea, Terent. Eun. (Τερέντ. ἐν Εὐνούχῳ) 5. 7, 5, πρβλ. Heaut. (ἑαυτὸν τιμωρούμενον) 3. 3, 52.

ψόφημα, τό, ὡς τὸ **ψόφος**. θόρυβος, κρότος ἐλαφρός, Ἐπιφάν. 1. 259D.

ψόφησις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν ψόφον, ἠχεῖν, εὐδαίμον' ἔτικτε μήτηρ ἰκρίων ψόφησις Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 51, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 2, 5.

ψοφητικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ κάμῃ θόρυβον ἢ νὰ παράγῃ ἦχον, ἐπὶ ζῴων, κατ' ἀντίθεσιν πρός τε τὰ ἄφωνα καὶ τὰ φωνήεντα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 29· τὰ ψοφητικά, τὰ ψοφεῖν δυνάμενα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ὁρατά, ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 2. 11, 8, πρβλ. 2. 8, 6.

ψοφο-δέεια, ἡ, ὁ πρὸς πάντα θόρυβον φόβος, τῆς ψοφοδεείας τὴν αἰτίαν ἀποδιδοὺς Κύριλλ. Ἀλεξ. εἰς Ναοὺμ 3, 513.—Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σ. 446.

ψοφοδεής, ές, γεν. **έος**, (δέος) ὁ καὶ ἐκ τοῦ ἐλαχίστου ψόφου τρομάζων, εἰς ἄκρον δειλός, ὁ εὔκολα τρομάζων, «φοβιτσιάρης», μάλιστα ἐπὶ ζῴων, Πλουτ. Φάβ. 27· [ἵπποι] ψ. καὶ εὐπτόητοι ὁ αὐτ. 2. 642Β· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλάτ. Φαῖδρ. 257D Διον. Ἁλ. 11. 22· ὄνομα δράματός τινος τοῦ Μενάνδρου, ἴδε Meineke σελ. 183 κἑξ.·—τὸ ψοφοδεές, δειλία, Πλουτ. Νικ. 2.—Ἐπίρρ. **-εῶς**. ὁ αὐτ. 2. 47Β, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 7, καὶ 28.—Καθ' Ἡσύχ.: «ψοφοδεής· δειλός, κενόφοβος, ὁ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος».

ψοφο-ειδής, ές. θορυβώδης, παράγων ἦχον, ἠχηρός, φωνήεντα Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 16.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἡσύχ.

ψοφο-μήδης, ες, γεν **εος**, ὁ ψόφους, κρότους μηχανώμενος, ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, θορυβώδης, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Παλ. 9. 524.

ψόφος, ἄναρθρος ἦχος, θόρυβος, κτύπος, (κυρίως ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σκληρῶν σωμάτων, Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 2. 8, 2· ἢ ὁ ἐκ τῶν ἐντόμων ἠχούντων ἀλλ' οὐχὶ διὰ τοῦ λάρυγγος, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 1 κἑξ.· ἀντίθετον τῷ **φωνή**, π. Ψυχῆς 2. 8, 11, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 8, κ. ἀλλ.· ψόφος μόνον [τὸ σῖγμα] Πλάτ. Θεαίτ. 203Β, πρβλ. Νόμ. 669C, D)· πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 285, ἄτερ ψόφου· ὡσαύτως, πόλις ψόφου πλέα Εὐρ. Ἴων 601· ψ γλώσσης ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 229· φιλημάτων Σοφ Ἀποσπ. 482· ἀνέμων Πλάτ. Πολ. 397Α· ἐπὶ κυλιομένων λίθων, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 2, 4· ὁ ἐκ τῶν βημάτων, ψόφῳ τῷ ἐκ τοῦ προσιέναι αὐτοὺς ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου Θουκ. 3. 22· ἐπὶ θύρας ἀνοιγομένης, Ἀριστοφ. Βάτρ 604, Πλάτ. Συμπ. 212C· πρβλ. **ψοφέω II**·—ἐπὶ ἰσχυροῦ κτύπου, Θουκ. 4. 115·—ὡσαύτως ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ψ. λωτοῦ, κιθάρας Εὐρ. Βάκχ. 987, Κύκλ. 443· σάλπιγγος Παυσ. 2. 21, 3. **2)** ἁπλοῦς ἦχος, κενὸς ἦχος, ἢ θόρυβος, τοῦ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην, πρὸς τὸν σὸν θόρυβον δὲν θὰ στρέψω τὴν κεφαλήν μου, Σοφ. Αἴ. 1116· κενὸς ψόφος Εὐρ. Ῥῆσ. 565· ἐντεῦθεν καὶ κενὴ ἐπικρότησις, κενὴ ἐπιδοκιμασία ἢ ἐπευφήμησις, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 397· εὐδοξία .. ψόφος μαινομένων ἀνθρώπων Ἀρρ Ἐπίκτ. 1. 24, 6· ψόφοι, ἦχοι κενοὶ καὶ οὐδὲν πλέον, ἐπὶ ὀνομάτων μεγάλως ἠχούντων ἢ μεγαλοπρεπῶν λέξεων, ὁ μὴ φρονῶν .. ψόφοις ἁλίσκεται Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 195, πρβλ. Ἀλκίφρ. 2. 3, 76. Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 15· ψόφου πλέως, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ Νεφ. 1367· καὶ ψ ῥημάτων, ἐπὶ τῆς γλώσσης αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 492. (Συγγενὲς τῷ **ψόθος**).

ψοφώδης, ες, συνηρ. ἀντὶ **ψοφοειδής**, ψόφου πλέως, πλήρης ψόφου, θορυβώδης, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 959· οἱ διθυραμβοποιοὶ Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3, 3.

ψύα, ἴδε ἐν λ. **ψόα.**

ψῡγεῖον, τό, (ψύχω) ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ ψύχεται, «ψυγεῖα· ἀγγεῖα, ἐν οἷς ὕδωρ ψύχεται, καὶ τόπος ὁ αὐτός» Ἡσύχ, πρβλ. **ψυχεῖον.**

ψυγεύς, έως, ὁ, **ψυκτήρ**, «Ἄλεξις ἐν Εἰσοικιζομένῳ φησὶ τρικότυλον ψυγέα» Ἀθήν. 502D· «τοὺς δ' Ἀττικοὺς καὶ κωμῳδεῖν τὸν ψυγέα ὡς ξενικὸν ὄνομα. Εὔφρων ἐν Ἀποδιδούσῃ, ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν.. τί δεῖ ποιεῖν;» παρὰ τῷ αὐτῷ 503A.

ψῦγμα, τό, μέσον πρὸς ἀπόψυξιν, πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἐλάττωσιν θερμοκρασίας· ὅθεν, I. ἀναψυκτικὸν φάρμακον, Ἱππ. 467. 14., 17. 54, κτλ. II. ῥιπίδιον, Κλέαρχ. παρ' Ἀθήν. 257B. III. εἰσπνοή, ἀναπνοὴ Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. 20. IV. ψυχρὸς τρόπος, ὡς τὸ Λατ. frigus, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 24, 2.

ψυγμός, ὁ, ψῦξις, ῥῖγος, κρύωμα, ὑγρασία, Πορφύρ. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 1. 28. 2) τὸ ῥῖγος πυρετοῦ, Μανέθων 2. 443, Πολυβ. Δ', 186. II. τόπος πρὸς ξήρανσιν, ψυγμὸς σαγηνῶν ἔσται (δηλ. ἡ Τύρος), τόπος διὰ στέγνωμα δικτύων, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚϚ', 5, 14).

ψύγω, = **ψύχω**, Ἐτυμ. Μέγ. 366. 47.

ψυδνός, ή, όν, εὕρηται μόνον παρὰ τῷ Θεόγν. 122 = **ψυδρός**, ὅπερ ὁ Ruhnk καὶ ἕτεροι ἀναγινώσκουσιν ἀντ' ἐκείνου· ἀλλὰ τὸ **ψυδνὸς** δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ **κυδνός**, ὅπερ ὑπάρχει παρὰ τὸ **κυδρός**. Br. εἰς Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.

ψύδραξ, ακος, ὁ, λευκὴ φλύκταινα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης, φλύκταινα τοῦ ψεύδους, ἐπειδὴ ἐλέγετο ὅτι ἐκ τῆς ψευδολογίας ἐσχηματίζετο, = **ψεῦμα**, ὃ ἴδε· οὕτως ὑποκορ. **ψυδράκιον**, τό, Διοσκ. 5. 126, Γαλην., κλπ.·— καθόλου, φλύκταινα, ἕλκωσις ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐξάνθημα, ὁ αὐτ.·—ἐντεῦθεν **ψυδρακόω**, πληρῶ ἐξανθημάτων, Γαλην. 13. 874.

ψυδρός, ά, όν, = **ψευδής**, Λυκόφρ. 235, 1219· πρβλ. Ruhnk Ep. Cr. 215· ἴδε ἐν λ. **ψυδνός**.

ψυθίζω, = **ψιθυρίζω**, «ψυθιζομένων· γογγυζόντων» Ἡσύχ.

ψύθιος οἶνος ὁ, **ψίθιος**.

ψυθιστής, οῦ, ὁ, = **ψιθυριστής**, «ψυθιστάς· ψιθυριστάς» Ἡσύχιος.

ψύθος [ῠ], εος, τό, ποιητ. τύπος ταυτόσημος τῷ **ψεῦδος**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 478, 1089· οὕτω καὶ αὐτόθι 999, ἔνθα τινὲς χωρὶς ἀνάγκης εἰκάζουσιν ἐπίθ. **ψυθής** ἢ **ψύθης** = **ψευδής**·— οὕτως ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 184, οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα, ψ. εἶναι προσδιορισμὸς κατὰ παρένθεσιν εἰς τὸ οὔνομα. (ἐντεῦθεν **ψυθίζω**, ἴδε **ψεύδομαι**).

ψυθών, ὁ, παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **διάβολος**, «ψυθῶ ες· διάβολοι»: παρ' αὐτῷ φέρεται καὶ «**ψιλόνες**, διάβολοι, ψίθυροι», πρβλ. **φλεδών**.

ψυκτήρ, ῆρος, ὁ, σκεῦος ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον, ἀγγεῖον χωροῦν **μετρητὰς** 2 μέχρις 6 (Καλλίξ. παρ' Ἀθήν. 199D), ἐτίθετο δὲ ἐπὶ τρίποδος ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐνίοτε ἐξ αὐτοῦ τούτου ἔπινον, Εὐρ. Ἀποσπ. 726, Πλάτ. Συμπ. 213E, Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 3, πρβλ. παρ' Ἀθήν. 502C, κλέξ.· ψ. ἀργυροῦς μέγας δίωτος Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 57· μάλιστα ἐπὶ ἀνδρὸς φιλοπότου, ψυκτῆρά τις προὔπινεν αὐτοῖς Μένανδρος ἐν «Χαλκείοις» 2, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Καρίνῃ» 1, Ἄλεξιν ἐν «Αἰσώπῳ» 1. 12·— ὡσαύτως, ψυκτῆρες γάλακτος Φιλόστρ. 809 πρβλ. **ψυγεύς**, καὶ ἴδε Ruhnk Tim. ἐν λ. Hem. 1. Πολυβ. Γ', 74. II. **ψυκτῆρες**, οἱ, «ἀλσώδεις καὶ σύσκιοι τόποι, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι» Νίκανδρος Θυατειρινὸς παρ' Ἀθήν. 503C, ἔνθα: **ψυκτήρια**.

ψυκτηρίας, ου, ὁ, = τῷ προηγ. I, Εὔφρων ἐν «Ἀποδιδούσῃ» 1.

ψυκτηρίδιον [ῐ], τό, = **ψυκτήριον**, Ἄλεξις ἐν «Ἀγωνίδι ἢ Ἱππίσκῳ» 2. 7.

ψυκτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψυκτὴρ** II, Νικόστρατος ἐν «Βασιλεῦσι» 1, Καλλίξ. παρ' Ἀθήν. 200A. II. ὡς τὸ **ψυκτὴρ** II, ἀλσώδης καὶ σκιερὸς τόπος, Ἡσ. Ἀποσπ. 47. 8, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 145, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 784.

ψυκτήριος, α, ον, ψυκτικός, δροσιστικός, ψ. πτερά, τὰ ῥιπίδια, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθήν. 690B.

ψυκτικός, ή, όν, (ψύχω) = **ψυκτήριος**, ὁ ἐπιφέρων ψῦξιν, παράγων ψῦχος, τὰ ψυκτικά, δροσιστικά, ἀναψυκτικά, Ἱππ. Ἀφορ. 1259, Πλούτ., κλπ.

ψύλτρα, ἡ, πλέγμα ἐφ' οὗ ἐξηραίνοντο τὰ σῦκα, Ἡσύχ. ἐν λ. **τρασιά**.

ψύλλα, ης, ἡ, ὁ νῦν ἀρσενικῶς καλούμενος ψύλλος, Pulex irritans, Ἀριστοφ. Νεφ. 145, 149, κ. ἀλλ., Ξεν. Συμπ. 6, 8, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 31. 1, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **ψύλλος**, ὁ, Ἐπίχαρμ., «ὅτι δὲ τὸ ζῷον τὸ μικρὸν ἀρρενικῶς Ἐπίχαρμος εἶπε καὶ ἕτεροι» Σουίδ. ἐν λ. **ψύλλα**, πρβλ. Ἡσύχ., Ἀριστ. π. τὰ Ζῷα Ἱστ. 4. 10, 4· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 332· καὶ **ψύλλαξ**, ἡ, Ἡσύχ. II. εἶδος ἀράχνης (phalangium), ἴσως Attus scenicus, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 39, 1. (Λατ. pulex· Ἀρχ. Γερμ. flôh (Ἀγγλ. flea)· Σλαυ. bluchu).— Καθ' Ἡσύχ. «ψύλλα· ψύλλαι θηλυκῶς· ἄλλοι δὲ Ψύλλοι ἔθνος Λιβύης (Ἡρόδ. 4. 173). ἔστι καὶ ὄνομα ζωΰφίου μικροῦ ἀρρενικῶς, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος». — «ψύλλα θηλυκῶς, Ἀττικῶς. ἀρσενικῶς Ἕλληνες» Μοῖρ. σ. 418.

ψύλλειον, τό, = **ψύλιον**, Ὀρφ. Ἀργ. 959.

ψυλλερίς, ἡ, συνώνυμ. τῷ **ψύλλιον** ἐν Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 4. 70.

ψυλλίζω, ὡς καὶ νῦν, μετ' αἰτ. Σουίδ ἐν λ. **ψύλλειον**.

ψύλλιον ἢ **ψυλλίον**, τό, ψυλλόχορτον ἢ ψυλλοβότανον, Plantago psyllium, Διοσκ. 4. 70, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 157.

ψύλλο ἢ **ψύλλος**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 1180, ἔνθα ὁμιλεῖ ὁ Σκύθης τοξότης (ὡς ὁ ἐν Παρισίοις Ψυχάρης νῦν): ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.

ψυλλό-βρωτος, ον, ὁ ὑπὸ ψύλλων καταβρωθείς, Γεωπ. 12. 7, 1.

ψύλλος, ὁ, = **ψύλλα**, ὃ ἴδε.

ψυλλο-τοξότης, ου, ὁ, κωμικὴ λέξις παρὰ τῷ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 13.

ψυλλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ψύλλους ἢ ἴσως πλήρης ψύλλων, Γλωσσ.

ψύλων, ἴδε ἐν λ. **τίλων**.

ψῦξις, (οὐχὶ ψύξις), εως, ἡ, τὸ προξενοῦν ψῦχος, διὰ χιόνος ἢ ἄλλης ψύξεως βαδίσαντες Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15. 2) ψύχρανσις, κρύωμα, ψ. ἀρκέων αὐτόθι, ἴδε Foës. Oec.· αἵματος ἐν ψύξει ὄντος Πλάτ. Τίμ. 85D ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ.. ἀντίθετον τῷ θερμότητες, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 156B, Νόμ. 897A. II. παρ' Ἡσυχ. = **πνοή**.

Ψύρα, ἡ, ἢ **Ψύρα**, τά, τὰ νῦν **Ψαρά**, ξηρὸν καὶ ἄγονον νησύδριον, παρὰ τὴν Χίον· ἐντεῦθεν ἡ παροιμία, Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες, ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ ἀνακειμένων καὶ μὴ πινόντων οἶνον, διότι τὸ νησίδιον τοῦτο ὡς ἄγονον δὲν παράγει οἶνον, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 92, πρβλ. Παροιμιογράφ. σελ. 119 Gaisf.· ἐντεῦθεν **ψυρὶς** γῆ, ξηρὰ καὶ ἄγονος γῆ ὡς ἡ τῆς νήσου ταύτης, Ἡσύχ.

ψυρίς· «γῆ λυπρά, χέρσος» Ἡσύχ.

ψύρος, ὁ, **ψόρος**, ὃ ἴδε.

ψύττα, = **ψίττα**, **σίττα**, Εὐρ. Κύκλ. 49, Λουκ. Λεξιφ. 3, Ἀνθ. Π. 11. 351.

ψύττω, = **πτύω**, **ψυττόν**, τό, «πτύελον» Ἡσύχ.

ψῡχᾰγωγέω, (ψυχαγωγός) ὁδηγῶ τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 4., 24. 1. II. ἀνακαλῶ τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ θυσίας καὶ μεταφορ., ἕλκω πρὸς ἐμαυτὸν τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, θέλγω, προσελκύω, δελεάζω, σαγηνεύω, Λατ. allicere, pellicere, ψ. μὲν πολλοὺς τῶν ζώντων, τοὺς δὲ τεθνεῶτος φάσκοντες ψυχαγωγεῖν Πλάτ. Νόμ. 909B· ψ. διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 6· τὰ μέγιστα, οἷς ψυχαγωγεῖ ἡ τραγῳδία Ἀριστ. Ποιητ. 6. 17. — Παθ., ἐκ τῆς μουσικῆς ψ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 39. 2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, παραπλανῶ, ἐξαπατῶ, θέλγω, ψ. τοὺς ἀκροωμένους Ἰσοκρ. 241D, πρβλ. 191A· ψ. τινα λόγοις Λυκοῦργ. 152. 12· ψ. τινα ὥστε.., μετ' απαρ., Πολύβ. 13. 8, 1 — Παθ., ὑπὸ εἰδώλων καὶ φαντασμάτων ψυχαγωγουμένους Πλάτ. Τίμ. 71A· κολακείαις, θεραπείᾳ ψ. Δημ. 1099. 10., 1364. 8· ὁ νοῦς.. πρὸς ἀλλοτρίῳ ψυχαγωγηθεὶς πάθει Τιμοκλῆς ἐν «Διονυσιαζούσαις» 1. 6· ἐν ταῖς Ὄρν. τοῦ Ἀριστοφ. 1555 ὑπάρχει παιδιὰ ἐπὶ τῶν σημασιῶν τούτων τῆς λέξεως, οὗ Σωκράτης ψυχαγωγεῖ, ὅπου ὁ Σωκρ. εἶναι ὁ ψυχαγωγός.— Πρβλ. Ruhnk Tim. III. παρὰ μεταγεν., δι' ἀπάτης πωλῶ τινα ὡς δοῦλον, εἶμαι δουλέμπορος, σωματέμπορος, πρβλ. Α. Β. 116.

ψῡχᾰγώγημα, τό, τέρψις, διασκέδασις, ἀναψυχή, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 27. 36, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 6, 500.

ψῡχᾰγωγία, ἡ, ἀνάκλησις ψυχῶν ἐκ τοῦ κάτω κόσμου διὰ μαγικῶν μέσων, Φιλόστρ. 727, πρβλ. Εὐστ. 1614. 60. II. μεταφορ., τὸ θέλγειν καὶ προσελκύειν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἡ πειθώ,— ὅθεν ἡ Ῥητορικὴ τέχνη καλεῖται **ψυχαγωγία** παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 261A, 271C· καθόλου, διασκέδασις, εὐαρέστησις, τέρψις, Πολύβ. 32. 15, 5, Διόδ. 1. 91, Λουκ. Νιγρ. 18· ἐν τῷ πληθ., Εὐσ. περὶ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ μαρτυρησάντων 6. — Παρὰ τοῖς μεταγεν. εἶδος ἑρμηνείας τῶν ἀρχαίων λέξεων δι' ἄλλων συνωνύμων, «ψυχαγωγία.. ὀνομάζεται σήμερον εἰς τὰ σχολεῖά μας ἡ μεταξὺ τῶν στίχων τοῦ κειμένου γραφομένη ἐξήγησις, ἀπὸ τὴν παλαιὰν σημασίαν τῆς λέξεως» Κοραῆ Ἄτακτα τ. 4B, τ. 704, Κουμανούδης ἐν Συναγωγῇ Νέων Λέξ. σ. 1138, ἴδε Δουκάγγιον ἐν λέξει.

ψῡχᾰγωγικός, ή, όν, θελκτικός, πειστικός, ἔστι δὲ.. ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία Πλάτ. Μίνως 321A· ψυχαγωγικὸν ἡ ὄψις, ἀτεχνότατον δὲ Ἀριστ. Ποιητ. 6. 28.

ψῡχᾰγώγιον, τό, ὡς τὸ **ψυχομαντεῖον**, τόπος ἔνθα αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων ἀνακαλοῦνται καὶ ἐρωτῶνται, Ἐτυμ. Μέγ. 819. 25. II. ὀπὴ πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ ἀέρος, ἀεριστήριον, Λατ. spiraculum, Θεοφρ. π. Πυρὸς 24 (κ. ἀλλ. -εῖον).

ψῡχ-ᾰγωγός, όν, ὁ ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς τὸ **ψυχοπομπός**, Ἡσύχ. II. ὁ ἀνακαλῶν τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ μαγικῶν μέσων καὶ ἐρωτῶν αὐτάς, ὁ προκαλῶν τοὺς νεκροὺς εἰς ἐμφάνισιν, ψ. γόοι

Αἰσχύλ. Πέρσ. 687·— ὡς οὐσιαστ., νεκρόμαντις, Εὐρ. Ἄλκ. 1128, πρβλ. Πλούτ. 2. 560F· οἱ ψ., ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλου. **III**. παρὰ μεταγεν., μάλιστα Ἀλεξανδρ., ὁ ἐμπορευόμενος τὰς ψυχὰς ἤτοι ζωὰς τῶν ἀνθρώπων, σωματέμπορος, Κλήμ. Ἀλεξ. 340, Ἀν. Βεκ. 73.

ψῡχάζω, μέλλ. **-άσω**, ἐξέρχομαι εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα καὶ λαμβάνω ἀναψυχήν, δροσίζομαι, Ἀλκίφρων 3. 12, Αἰλ. περὶ Ζ. 5. 21.— «ψυχάζουσιν: πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ψῦχος διατρίβουσιν, ἵνα ἀναψυχήν τινα λάβωσι» Α. Β. 317, 19, Ἐτυμ. Μέγ. σ. 819, 27.

ψῡχαῖος, **α**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχήν, Παύλ. Σιλ. Ἄμβων 16

ψῡχ-αλγής, ές, ἀλγεινὸς εἰς τὴν ψυχήν, βλεφάρων ψυχαλγέα νοῦσον Ἀνθ. Π. 1. 90.— ῥῆμ. **ψυχαλγέω**, Θ. Στουδ. σ. 768, ἔκδ. Mi.

ψῡχ-ᾰπάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ἀπατῶν τὴν ψυχήν, οἶνος ψυχαπάτης Ἐρατοσθένης παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 183· ὄνειρος Ἀνθ. Π. 5. 166· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλλιτέρας σημασίας, ὁ εὐφραίνων τὴν ψυχήν, Ἀνθ. Π. 12. 256, κλπ.

ψῡχάριον [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ψυχή**, Πλάτ. Πολ. 519Α, Θεαίτ. 195Α, συχν. παρὰ Μάρκ. Ἀντων. σ. 27, 24., 36, 51, κλπ. **II**. παρὰ τοῖς Βυζ., ἀνδράποδον, δοῦλος, ἄψυχον κτῆμα, περὶ φυγῶν ψυχαρίων καὶ ἀπολωλότων κτηνῶν Κ. Πορφ. Νεαρ. 5, τὰ μετὰ Θεοφάν. σ. 18C, κλπ.

ψῡχάρπαξ, **ᾰγος**, ὁ, ὁ ἁρπάζων ψυχάς, Νικήτ. Χρον. 349C, κλπ.

ψῡχασμός, ὁ, ἀναψυχή, ἀνάψυξις, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 155.

ψῡχαστής, **οῦ**, ὁ, ὁ πρὸς τὸ ψῦχος καὶ τὸ πνεῦμα διατρίβων ἵνα ἀναψυχήν τινα λάβῃ· **Ψυχασταί**, οἱ, κωμῳδία τις τοῦ Στράττιδος οὕτω καλουμένη.

ψῡχεινός, **ή**, **όν**, ὁ ἀναψύχων, ἀναψυκτικός, δροσιστικός, δροσερός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ α' 938, Ξεν. Κυν. 10, 6, Οἰκ. 9, 3 καὶ 4· ἐπὶ οἰκίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 8, 9. (Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, οἷον τοῖς τοῦ Ἱπποκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 4, ἡμαρτημένως φέρεται **ψυχινός**).

ψῡχεῖον, τό, τόπος πρὸς ψῦξιν ὕδατος, Σῆμος παρ' Ἀθην. 123D.

ψῡχεμπορικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ψυχέμπορον· —ἡ ψυχεμπορική (ἐξυπακ. τέχνη), τὸ ἐμπόριον ψυχικῶν ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Σοφιστ. 224Β.

ψῡχ-έμπορος, **ον**, «ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἀγοράζων καὶ πωλῶν» Ἡσύχ.

ψῡχή, ἡ, (ψύχω) πνοή, Λατ. anima, μάλιστα ὡς τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς, ἡ ζωή, τὸ πνεῦμα, Ὅμηρ., κλπ.· ψυχή τε μένος τε Ἰλ. Ε. 296, κλπ.· ψυχή τε καὶ αἰὼν Π. 453, Ὀδ. Ι. 523· ψυχὴ καὶ θυμὸς Ἰλ. Λ. 334, Ὀδ. Φ. 154· ψυχῆς ὄλεθρος Ἰλ. Χ. 325· τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ Ε. 696· καταλείπει τὸ σῶμα μετὰ τοῦ αἵματος, ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη, «ἡ ψυχὴ δὲ κατὰ τὴν ἐκ τῆς τρώσεως πληγὴν ὥρμησε σπεύδουσα» (Θ. Γαζῆς), Ξ. 518· ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμὴν Π. 505, πρβλ. Η. 330·— ψυχὴν παρθέμενος, παρακινδυνεύσας τὴν ζωήν του, Ὀδ. Γ. 74, Ι. 255· αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν Ἰλ Ι. 322· λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, ἱκετεύω σε ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου καὶ τῶν γονάτων σου, Χ. 338· οὕτως, ἀντὶ ψυχῆς Σοφ. Ο. Κ. 1326· ἀλλά, περὶ ψυχῆς, περὶ σωτηρίας, Ὀδ. Ι. 423· μάχεσθαι περὶ ψυχῆς Χ. 245· θέειν περὶ ψυχῆς Ἰλ. Χ. 161· τρέχειν περὶ ψυχῆς Ἡρόδ. 7. 39· κινδυνεύειν περὶ ψυχῆς Ἀντιφῶν 115. 15 ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγών, περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, Σοφ. Ἠλ. 1492· περὶ τῆς ψ. ἀγωνίζεσθαι, δρόμον δραμεῖν Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 19, Ἀριστοφ. Σφ. 376· τῆς ψυχῆς πρίασθαί τι, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 36·— οὕτω καί, ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι, λαβεῖν ἐκδίκησιν τῆς ψυχῆς τοῦ Αἰσώπου, Ἡρόδ. 2. 134, πρβλ. 7. 39· ψυχὰν ἀποπνεῖν Σιμωνίδ. 20· ψυχὰν Ἀΐδα τελέων Πινδ. Ι. 1. 99· ψυχὰς βάλον ὁ αὐτ. ἐν Ο. 8. 51· ψυχὴν ἀφιέναι Εὐρ. Ὀρ. 1171· κτείνειν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1214· ἐκπίνειν Ἀριστοφ. Νεφ. 712, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 786· ἀπαιτεῖν, ζητεῖν Καιν. Διαθ.· παραιτέεσθαι Ἡρόδ. 1. 24· ψυχῆς ἀποστερεῖν τινα Ἀντιφῶν 125. 49., Θουκ. 1. 136, κλπ.· τὴν ψυχὴν ἢ τὴν οὐσίαν ἢ τὴν ἐπιτιμίαν τινὸς ἀφελόμενος Αἰσχίν. 39. 43·— ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ζῴων, Ὀδ. Κ. 426, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 173, Πινδ. Ν. 1. 70·— ἡ φράσις, ἐν χειρὶ τὴν ψ. ἔχω, λαμβάνω τὴν ζωήν μου εἰς τὰς χεῖράς μου, εὕρηται μόνον παρὰ μεταγεν., ἴδε Meineke Com. Gr. 3 σ. 619. **2**) μεταφ., ἐπὶ πραγμάτων προσφιλῶν ὡς εἶναι ἡ ζωή, χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 684· πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν ψυχὴ τέκν' Εὐρ. Ἀνδρ. 419· τἀργύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς Τιμοκλ. ἐν Ἀδήλ. 2· ὅθεν ὡς ὅρος πρὸς ἔκφρασιν στοργῆς, ὡς καὶ νῦν, «ψυχή μου», συχν. παρ' Ἡλιοδ., πρβλ. Ἰουβεν. 6. 194. **II**. παρ' Ὁμήρ. ὡς καὶ νῦν, ἡ ψυχή, τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πνεῦμα, ὅπερ ἐπιζῇ μετὰ τὸν θάνατον καὶ κατοικεῖ ἐν τῷ Ἅδῃ, παρίσταται δὲ παρ' αὐτῷ ὡς ἀσώματος καὶ μὴ δυναμένη νὰ ψαυσθῇ διὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου (Ὀδ. Λ. 207), ἀλλ' ὡς διατηροῦσα ἔτι τὴν μορφὴν τοῦ σώματος εἰς ὃ ἀνῆκε κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωήν, ψ. Πατροκλῆος.., πάντ' αὐτῷ.. εἰκυῖα Ἰλ. Ψ. 65· οὕτω, ψ. Ἀγαμέμνονος, Αἴαντος, κλπ.· συχνάκις ἀπαντᾷ ἐν τῇ Νεκυίᾳ (Ὀδ. Λ.)· ὅθεν ὡσαύτως, ψ. καὶ εἴδωλον Ἰλ. Ψ. 104, πρβλ. 72, Ὀδ. Ω. 14· ἐν Ἰλ. Α. 3, ψυχὰς ἡρώων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αὐτούς, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 151· ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο τετριγυῖα Ἰλ. Ψ. 100· ἴδε Völcker ἐπὶ τῆς Ὁμηρικῆς **ψυχῆς** (Giessen 1825), οὗ μνημονεύει ὁ Nitzsch Ὀδ. τόμ. 3. 188. **2**) ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, Λατ. anima, κατὰ πρῶτον ἐν τῇ ψυχολογικῇ φιλοσοφίᾳ (παρ' Ὁμήρῳ τοῦτο ἐκφέρεται διὰ τῶν λέξεων **φρένες**, **κραδίη**, κτλ.), Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς 1. 2· οὕτω παρ' Ἡροδ., εἰπόντες ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι 2. 123, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 245C, κλπ.· ψυχὴ καὶ σῶμα, δηλ. ὁ ὅλος ἄνθρωπος, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 5, Ἀνάβ. 3. 2, 20· ἀντίθετον τῷ **σῶμα**, Ἰσοκρ. 2C, κλπ.·— ψυχή τινος, περίφρασις δηλοῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ψ. Ὀρέστου, = Ὀρέστης, Σοφ. Ἠλ. 1127, πρβλ. Φιλ. 25·— ὡσαύτως **ψυχαὶ** ἀπολ. = **ἄνθρωποι**, ὥστε ὁ Αἰσχύλος λέγει ψυχὰς ὀλέσασα Ἀγ. 1457, πρβλ. Ἰλ. Ν. 763, Χ. 325· καὶ ὁ Ἀριστοφ. ψυχαὶ πολλαὶ ἔθανον, ὡς καὶ νῦν, «πολλαὶ ψυχαί, πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπέθανον, Θεσμ. 864, Λυσί. 963· οὕτω, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ.. τέθνηκεν Σοφ. Ἀντ. 559· ὦ δὶς ἀποθανουμένα ψυχὰ παρὰ Πλουτ. 2. 236Ε· ψυχαὶ σοφαὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 94·— ἐν προσφωνήσει πρός τινα, ὦ μελέα ψυχὴ Σοφ. Φιλ. 714· ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 7. 3, 8· οὕτω, πᾶσα ψυχὴ ὑποτασσέσθω Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. ιγ', 1, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. κζ', 37, κλπ. **3**) ἡ **ψυχὴ** ἦτο ἕδρα τοῦ **θυμοῦ**, δηλ. τῆς θελήσεως, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν παθῶν, ὡς καὶ νῦν, ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ψυχὰν ἔχει Πινδ. Ο. 2. 125· κτεάνων ψυχὰς κρέσσονας ὁ αὐτ. ἐν Ν. 9. 75 (πρβλ. **μεγαλόψυχος**)· διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψ. Ἡρόδ. 3. 14· ψυχὴν ἄριστε πάντων Ἀριστοφ. Ἱππ. 457· καρτερὰν ψ. λαβεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 393· κράτιστοι ἂν τὴν ψ. κριθεῖεν Θουκ. 2. 40· ὁ τὴν λόγχην ἀκονῶν καὶ τὴν ψ. παρακονᾷ Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 2, 33· ἐκ τῆς ψυχῆς, ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀπὸ καρδίας, ἐκ τῆς ψ. φίλος ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 7, 43· οὕτω, βόσκοντ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας Θεόκρ. 8. 35· ὅλῃ τῇ ψυχῇ κεχαρίσθαι τινὶ Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 10· τίνα οἴεσθε αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἕξειν; τί διάθεσιν θὰ ἔχῃ; Δημ. 842. 15· ψύχειν ψυχὰν ἐμάν, νὰ παγώνουν τὴν ψυχήν μου, Αἰσχύλ. Προμ. 693·— μία ψ., παροιμ. ἐπὶ φίλων, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 8, 2. **4**) σαρκικὴ ἐπιθυμία, ὄρεξις, ὁρμή, ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν (ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν Δινδόρφ. μετὰ τοῦ Pauw), ὡς τὸ Λατ. indulgere animo, Αἰσχύλ. Πέρσ. 841, Θεόκρ. 16. 24· ἡ ψυχὴ οὐ προσίεται σῖτον Ξεν. Κύρ. Παιδ. 8. 7, 4. **5**) ἐν χρήσει ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ζῴων, οἷον ἐπὶ τοῦ ἵππου, ψ. μεγαλόφρων ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 11, 1· θηρίων ψ. ἡμεροῦμεν Ἰσοκρ. 17Β· εἰ μὴ σὺ χηνὸς ἧπαρ ἢ ψυχὴν ἔχεις Εὔβουλος ἐν «Στεφανοπώλισι» 5· ὀρτυγίου ψυχὴν ἔχων Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 3. **III**. ὡς τὸ ὄργανον τοῦ **νοῦ**, δηλ. ἡ κρίσις, ὁ λόγος, ἡ διάνοια, ἦν γὰρ.. ψυχὴν οὐκ ἄκρος Ἡρόδ. 5. 14· συχν. ἐν Πλάτ., πρβλ. Κρατ. 400Α, Stallb. εἰς Τίμ. 30Β. **2**) τὸ πνεῦμα συγγραφέως, Λατ. ingenium, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 11. **IV**. ἡ ζωϊκὴ ἀρχή, ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀρισ. ὡς οὐσία καὶ ἐνέργεια σώματός τινος, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 1. ἐντελέχεια σώματος π. Ψυχ. 2. 1, 5, ἴδε Trendelenb. σ. 144· **2**) παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις φιλοσόφοις ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου, anima mundi, τὸ πνεῦμα τὸ ζωογονοῦν τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ὅτι ἐξετείνετο διὰ πάσης τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀχανοῦς οὐρανοῦ, ire per omnes terrasque tractusque maris coelumque profundum, πρβλ. Τίμ. 30Β, 34Β κἑξ., Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, κἑξ., 3. 8, 1., 3. 12, 1, κ. ἀλλ. **V**. «πεταλοῦδα», Papilio brassicae, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 5, Ἀποσπ. 328, Πλούτ. 2. 636C. **2**) ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ τριπολίου, Διοσκ. (ἐκ τῶν Νόθ.) 4. 135. **VI**. ὡσαύτως ὡς κύριον ὄνομα Ψυχή, ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἔρωτος, ἀλληγορία ἣν εὐφυῶς πραγματεύεται ὁ Ἀπουλήϊος, ἐν Μεταμορφ. 4. 5 καὶ 6. Ἐν ἔργοις τέχνης ἡ Ψυχὴ παρίσταται ὡς ἔχουσα πτέρυγας ψυχῆς (πεταλούδα.) ἢ ὡς ψυχὴ (πεταλοῦδα), Müller Archäol. d. Kunst. § 391. 9. (Ὅρα τὰς ἀρχαίας ἐτυμολογικὰς ἀποπείρας ἐν Πλάτ. Κρατ. 399D-400Α, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 56, Πλούτ. 2. 1052F.)

ψῡχήιος, **η**, **ον**, ὁ ἔχων ψυχήν, ἔμψυχος, ζῶν, Πυθαγ. ἐν Λουκ. Βίων Πράσει 6· Ἰωνικὸς τύπος.

ψῡχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψυχή**, Λατινικ. animula, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 26.

ψῡχίζομαι, Παθ., ψύχομαι, γίνομαι ψυχρός, παγώνω, Γλωσσ.

ψυχικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχὴν ἢ εἰς τὴν ζωήν, πνευματικός, ἀντίθετ. τῷ **σωματικός**· ἡδοναὶ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 2, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 282· ὁρμαὶ Πολύβ. 8. 12, 9· δύναμις ψ., πνεῦμα ψ., ἡ δύναμις, ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς, Πλούτ. 2. 1084Ε, κλπ.· νόσος αὐτόθι 524D. **2**) ὁ ἀνήκων ἁπλῶς εἰς τὴν ὑλικὴν ζωήν, ζωϊκός, ὁ ψ. ἄνθρωπος, ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος,

ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **πνευματικόν**, Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ϐ', 14, Ἰουδ. Ἐπιστ. 19· ἴδε Φώτ. ἐν λ.·— οἱ ψυχικοί, ὄνομα ὅπερ ἔδιδον εἰς τοὺς καθολικοὺς Χριστιανοὺς οἱ Μοντανισταί (ἴδε Tertull. contr. Psychicos), Κλήμ. Ἀλεξ. 604.—Ἐπίρρ. -**κῶς**, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Δ', 37, ΙΔ', 24)· ἴδε ἐν λ. **πραγματικός** ἐν τέλει. **II.** ὁ διὰ τὴν ψυχὴν τεθνεῶτος ψυχικὰ δῶρα διδούς, δηλ. τῷ Ἑρμῇ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2569. 5· ὁ τῆς ψυχῆς, ψ. σωτηρία αὐτόθι 8752, πρβλ. 8802.

ψυχῖνός, ή, όν, ἴδε ἐν λ. **ψυχεινός**.

ψύχιον, τό, = **ψυχάριον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 6309B.

ψυχμός, ὁ, ἀδόκιμον ἀντὶ **ψυγμός**, Μανέθων 2. 443.

ψῡχο-ανακάλυπτος, ον, ὁ ἀνακαλύπτων, ἀποκαλύπτων τὴν ψυχήν, ψυχοανακάλυπτος ἁμαρτία Ψευδοχρυσόστ. τ. 11, σ 909F, κλπ.

ψῡχο-βλᾰβής, ές, ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ψυχήν, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 169, κλπ.—**ψυχοβλαβῶς**, Ἐπίρρ. μετὰ ψυχικῆς βλάβης, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 616, ἔκδ. Mi.

ψῡχο-βόρος, ον, = **ψυχοφθόρος**, Συνέσ. 320C.

ψῡχο-γονία, ἡ, γέννησις τῆς ψυχῆς, Πλούτ. 2. 415E, κ. ἀλλ., ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος.

ψῡχογονικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ψυχογονίαν**, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν 2. 10.

ψῡχο-γόνιμος, ον, ὁ γεννῶν ζωὴν ἢ πνεῦμα, Φίλων 2. 96.

ψῡχο-γόνος, ον, τῷ προηγ., ἡ γὰρ δεκάς ἐστι ψυχογόνος Ἑρμ. Τρισμέγ. σ. 122, 8.

ψῡχο-δαΐκτης, ου, ὁ, ὁ καταστρέφων ἢ φονεύων τὴν ψυχήν, Ἀνθ. II. 9. 524.

ψῡχο-δάμεια, ἡ, ἡ δαμάζουσα τὴν ψυχήν, Νικήτ. Εὐγεν. 3. 299, (πρβλ. **Ἱπποδάμεια**).

ψυχοδιάβατος, ον, ὁ διαπερῶν, διατρυπῶν τὴν ψυχήν, ῥομφαίαν ψυχοδιάβατον Τιμόθ. Ἱεροσ. ἐν B.bl. Patrum τ. 13, σ. 481, Ἐκκλ.

ψῡχο-δοτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ δοτὴρ ψυχῆς ἢ ζωῆς, Ἀνθ. Παλατ. 9. 525· ἐν Συνεσ. Ὕμν. 4. 186, **ψυχο-δότης, ου, ὁ**.

ψυχοδοχεύς, ὁ, ὁ τὰς ψυχὰς δεχόμενος, Εὐχὴ εἰς τὸ Ἅγ. Πνεῦμα ἐν Συνόψει τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας.

ψῡχο-ειδής, ές, ὅμοιος τῇ ψυχῇ, πνευματικός, Φίλων 1. 15.

ψῡχόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ ψυχῆς ἢ ἐκ καρδίας, Γλωσσ.

ψῡχο-κερδής, ές, ὁ κερδαίνων ἢ διατηρῶν τὴν ζωήν, Φιλῆς περὶ Ζώων 84. 4.

ψῡχο-κλέπτης, ου, ὁ, κλέπτης ψυχῶν, Εὐστάθ. Πονημάτ. 186. 40.

ψῡχό κομπος, ον, ὁ τὴν ψυχὴν ἀγέρωχος, Βυζ.

ψῡχο κρᾰτής, ές, ὁ δικρατῶν ἢ διατηρῶν τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, -**κρατητικός, ή, όν**, Ἰω. Λυδ. περὶ Μηνῶν 3. 6.—Ἴδε Κόντου. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 121.

ψυχο-κρύσταλλος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους πεπηγώς, Βυζ.

ψῡχο-κτόνος, ον, ὁ ἀποκτείνων τὴν ψυχήν, Κύριλλ.

ψῡχ-όλεθρος, ον, ὁ καταστρέφων τὴν ψυχήν, Ἐκκλ. **II.** **ψυχόλεθρος, ὁ**, ὡς οὐσιαστ., ὁ ὄλεθρος τῆς ψυχῆς, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερισμ. 203.

ψυχολέτειρα νίκη, ἡ καταστρέφουσα τὴν ψυχήν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 384, ἔκδ. Mil.

ψῡχ-ολέτης, ου, ὁ, ὁ καταστρέφων τὴν ψυχήν, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερισμ. 211.

ψῡχο-ληστής, οῦ, ὁ, = **ψυχοκλέπτης**, Εὐσταθ. Πονημάτ. 183. 81.

ψῡχο-λῑπής, ές, ὁ ἄνευ ζωῆς ὤν, δύναμις Ἀνθ. Πλαν. 266· βρέφος Μάξιμ. π. καταρχ. 227.

ψῡχο-μαντεῖον, τό, τόπος ἔνθα οἱ νεκροὶ ἀνακαλοῦνται ἐκ τοῦ κάτω κόσμου ὅπως ἐρωτηθῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς τὸ **ψυχοπομπεῖον**, Πλούτ. 2. 109C.

ψῡχό-μαντις, εως, ὁ, ὁ ἀνάγων ἢ ἀνακαλῶν τοὺς νεκρούς, νεκρόμαντις, Ἡσύχ. ἐν λ. **θυμόμαντις**. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρήσεις σ. 537.

ψῡχο-μᾰχέω, μάχομαι μέχρις ἐσχάτων, μάχομαι μετ' ἀπογνώσεως, Πολύβ. 1. 58, 7, κλπ. **2)** ὡς καὶ νῦν, ψυχορραγῶ, διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ θανάτου ἀγωνίᾳ, Ἀθανασ. τόμ. 2, σ. 292E.

ψῡχομᾰχία, ἡ, μάχη μετ' ἀπογνώσεως, Πολύβ. 1. 59, 6.

ψῡχο-νοσέω, νοσῶ τὴν ψυχήν, τῷ ψυχονοσοῦντι Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 489, 22.

ψυχοπαρηγόρημα, τό, παρηγόρημα τῆς ψυχῆς, Καλ. κ. Χρυσ. σ. 404, ἔκδ. V.

ψῡχο-πλανής, ές, ὁ κάμνων τὴν ψυχὴν νὰ πλανᾶται, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524.

ψῡχοποιΐα, ἡ, ἡ γέννησις ἢ δημιουργία τῆς ψυχῆς, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1070.—**ψυχο-ποιός, όν**, ὁ δημιουργῶν ψυχάς, αὐτόθι 940.

ψῡχοπομπεῖον, τό, τόπος ἔνθα αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν ἀνακαλοῦνται διὰ μαγικῶν μέσων ὅπως ἐρωτηθῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς τὸ **ψυχομαντεῖον**, Πλούτ. 2. 560E. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

ψῡχο-πομπός, όν, ὁ συνοδεύων ἢ ὁδηγῶν τὰς ψυχάς, ὁ Χάρων, καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων ἔσχον Εὐρ. Ἄλκ. 362· ὁ Ἀπόλλων, Πλούτ. 2. 758B· ὁ Ἑρμῆς, Διόδ. 1. 96. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

ψῡχο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων τὴν ψυχήν, δηλ. τὸ αἷμα, Ἡσύχ. ἐν λ. **εἰαροπότης**, ἣν ἑρμηνεύει: «αἱμοπότης, ψυχοπότης».

ψῡχορρᾰγέω, ὡς καὶ νῦν, διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ, ψυχομαχῶ, Λατ. animam agere, Εὐρ. Ἄλκ. 20, Ἡρ. Μαιν. 324, Ἀπολλ. Ῥόδ. B. 833, κλπ.

ψυχορράγημα καρδίας, ὡς καὶ νῦν, ψυχομάχημα, Σπαν. στ. 7, ἔκδ. Μαυρ.

ψῡχορ-ρᾰγής, ές, γεν. έος, ὁ ψυχορραγῶν, ὁ διατελῶν ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ θανάτου ἀγωνίᾳ, ὁ ψυχομαχῶν, γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορραγεῖς Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1466.

ψῡχορρᾰγία, ἡ, ἡ τοῦ θανάτου ἀγωνία, «ψυχομάχημα», Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἀν. Βεκ. 1433.

ψῡχορ-ροφέω, (ψυχή) ἐκροφῶ τὴν ψυχήν, «ψυχορροφεῖν: ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἐκροφεῖν διὰ κακῶν παρουσίαν» Φρύν. ἐν Ἀν. Βεκ. 73. **II.** (ψῦχος) πίνω ψυχρὸν ὕδωρ, Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀθήλ. 58· ἴδε Meineke 5, σ. 51.

ψῦχος, εος, τό, (ψύχω) ὡς καὶ νῦν, κοινῶς ψύχρα, κρύον, Ἐμπεδ. 330· ἀντίθετον τῷ **θάλπος**, Ἱππ. 1246· ἀντίθετον τῷ **ἀλέα**, Ἀριστοτ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 13, 1· τῷ **καύματα**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 5, 15· ἐν ψύχει, ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, Σοφ. Φιλ. 17· ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον Πλάτ. Συμπ. 220D·— ἐν τῷ πληθ. **ψύχεα**, ὡς τὸ Λατινικ. frigora, παγετός, ψυχρὰ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, ψύχρα, Ἡρόδ. 4. 28, 129., 5. 10· οὕτω **ψύχη** Ξεν. Οἰκον. 5, 4, Κυν. 5, 9· ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 13, 16, πρβλ. Μετεωρολ. 4. 1, 10. **2)** μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «δροσιά», ἁ ἄψυξις, ψύχεος ἱμείρων, «τουτέστι ἀναψύξαι· θέλων καὶ αὔρας ἐπιθυμῶν διὰ τὸ ἐκ τῆς μέθης τυχὸν πνῖγος» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 555· οὕτω μεταφορ., ψ. ἐν δόμοις πέλει Αἰσχύλ. Ἀγ. 971.

ψῡχοσ-σόος, ον, ὁ σώζων τὴν ψυχήν, ψυχοσσόον ἄλκαρ Ἀνθ. Παλατ. 9. 197,, 15. 12.

ψυχοσπαράκτης Ἔρως, ὁ σπαράττων τὴν ψυχήν, Κ. Ἑρμ. μεταφρ. Ἰλ. Ὁμ. στ. 738, ἔκδ. Μαυρ.

ψῡχο-στᾰσία, ἡ, ζύγισμα ψυχῶν· ἐπιγραφὴ τραγῳδίας τινὸς τοῦ Αἰσχύλου ἐν ᾗ παρέστησε τὴν Θέτιν καὶ τὴν Ἠῶ ἱσταμένας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν πλαστίγγων τοῦ Διὸς καὶ δεομένας ὑπὲρ τῶν μαχομένων υἱῶν αὐτῶν, τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Μέμνονος, Πλούτ. 2. 17B· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 276-279· ὁ Αἰσχύλ. ἐμιμήθη τὸ χωρίον τὸ ἐν Ἰλ. Χ. 210 κ.ἑξ.· ἴδε παρῳδίαν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1365 κ.ἑξ.

ψῡχο-στόλος, ον, ὁ συνοδεύων ψυχάς, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Τρυφιόδ. (γράφε Τριφ-) 572, πρβλ. **ψυχοπομπός**. **II.** ὁ ἀνακαλῶν τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 12, 77.

ψῡχο-στρόφος, ον, (στρέφω) ὁ στρέφων, ἐπιστρέφων ψυχὰς εἰς μετάνοιαν, θεσμὸς ἀκηράσιος ψυχοστρόφος ἐστὶν ἄνακτος Ἀπολλιναρ. Ψαλμ. ΙΗ', 14.

ψῡχο σώστης, ου, ὁ, ὁ σώζων ψυχάς, σωτὴρ τῶν ψυχῶν, θεὲ σῶτερ, ψυχοσῶστα Εὐστ. Πονημ. 276. 61·— ὡσαύτως -**σωτήριος, ον**, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 839C.

ψῡχο-τᾰκής, ές, ὁ τήκων τὴν ψυχὴν ἢ τὴν καρδίαν, χείλη, δάκρυα Ἀνθ. Παλατ. 5. 56, Πλαν. 198.

ψῡχο-τᾰμίας, ου, ὁ, ὁ ταμίας, φύλαξ τῶν ψυχῶν, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1084.

ψῡχο-τερπής, ές, ὁ τέρπων, εὐφραίνων τὴν ψυχήν, τῶν ᾀδόντων τὰ ψυχοτερπῆ μέλη Ἰω. Καμενιάτου Ἅλωσις Θεσσαλονίκης σ. 326A.

ψῡχότης, ητος, ἡ, πνευματικότης, πνευματικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, ἐκ ψυχότητος καὶ σωματότητος Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 410E.

ψῡχο-τόκος, ον, = **ψυχογόνος**, Ἰω. Γεωμέτρ. Ὕμν. 2, 48.

ψυχοτροφεῖς ἀστέρες, οἱ τροφεῖς τῶν ψυχῶν, Στίχοι Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 2.

ψῡχο-τροφέομαι, παθ., διατηροῦμαι ἐν τῇ ζωῇ, Χρησμ. Σιβ. προοίμ. 46.

ψῡχό-τροφον, τό, φυτόν τι τρεφόμενον καὶ αὐξανόμενον ἐν ψυχροτάτοις τόποις, τὸ ἄλλως **κέστρον** καλούμενον, «ὃ Ῥωμαῖοι οὐετονικὸν καλοῦσι» (betonicam appellant) Διοσκ. 4. 1.

ψῡχο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὴν ψυχήν, δηλ. τὴν ζωήν, αὖραι Ὀρφ. Ὕμν. 15. 3.

ψῡχουλκέομαι, ἀποθ., διατελῶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ θανάτου ἀγωνίᾳ, ψυχομαχῶ, Λατ. animam trahere, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Ε', 25).

ψῡχουλκός, όν, ὁ ἕλκων ψυχάς, ἄγων ἢ συνοδεύων αὐτάς, Κλέαρχ. παρὰ Πρόκλ.

ψῡχο-φάγος [ᾰ], ον, =τῷ ἑπομ., κατὰ τῶν ἀσάρκων μέν, ἄλλως δὲ σαρκοβόρων, εἰπεῖν δὲ καὶ ψυχοφάγων ὀρνέων Εὐστ. Πονημάτ. 184. 94.

ψῡχο-φθόρος, ον, ὁ φθείρων ἢ καταστρέφων τὴν ζωήν, ὀλέθριος, θανατηφόρος, Ὀρφ. Ὕμ. 67. 6·— ὁ καταστρέφων τὴν ψυχήν, Νείλου Ἐπιστ. σ. 409, κλπ.

ψυχοφλέκτης Ἔρως, ὁ φλέγων τὴν ψυχήν, Ἀκρ. ἔπ. στ. 223, ἐκδ. Μηλιαράκη.

ψῡχο-χωριστικός, ή, όν, ὁ χωρίζων ψυχάς, Ἀθαν. τ. 2, σ. 275Α.

ψῡχόω, (ψυχή) παρέχω ψυχὴν ἢ ζωὴν εἴς τι, ἔμψυχόν τι ποιῶ, τίς λίθον ἐψύχωσε; Ἀνθ. Πλαν. 159· ψυχοῦν ποταμόν, ἐπὶ τῶν ἰχθύων, οἱ ὁποῖοι ποιοῦσιν αὐτὸν οἱονεὶ ἔμψυχον, ζῶντα, Φίλων 1. 693. **II.** (ψῦχος) ἐν τῷ παθ., γίνομαι ψυχρός, ψύχομαι, Ἱππ. 675. 49, Πλούτ. 2. 1052F.

ψύχρα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ψῦχος, «στίβη, ἡ ἑωθινὴ ψύχρα» Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Ε. 467.

ψυχραίνω, μέλλ. **-ανῶ**, ὡς καὶ νῦν, ποιῶ τι ψυχρόν, ψύχω, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 21.—Κατὰ Σουΐδ.: «ψύχεται· ἀντὶ τοῦ ψυχραίνεται» — «οἱ ἐκπνέοντες ψυχραίνονται παντὶ τῷ σώματι» Τρικλ. εἰς Σοφ. Αἴαντ. 1029, κλπ.

ψύχρανσις, εως, ἡ, ψῦξις, κρύωμα, Μεταγεν. Ἰατρ.

ψυχραντικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ ψυχράνῃ, δροσιστικός, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 155.

ψυχρᾱσία, ἡ, τὸ ψυχραίνεσθαι, Πλούτ. 2. 1100Α. **II.** τὸ ψυχραίνειν, ψύχρανσις, Ἐπίκουρος παρὰ Διογέν. Λαερτ. 10. 107.

ψύχρευμα, τό, λόγος ψυχρός, ἢ ψυχρότης, Γαλην. τ. 8, σ. 505.

ψυχρεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ, ἢ ἐνεργῶ ψυχρῶς, ψυχρολογῶ, Ἑρμογένης ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 226.

ψυχρ-ήλατος, ον, (ἐλαύνω ΙΙΙ. 1) ὁ σφυρηλατηθεὶς ἐν ψυχρᾷ καταστάσει, ἐπὶ σιδηρῶν ἐργαλείων, Πλούτ. 2. 434Α, Ἀθήν. 501Β (ἔνθα ἴδε Casaub.).

ψυχρία, ἡ, ψῦχος, πάγος, Πλουτ. Ἀλέξ. 3 ἐπὶ ῥητορικῆς, ὁ αὐτ. 2. 1038F.

ψυχρίζω, μέλλ. **ίσω**, Ἀττ. **-ιῶ**, ποιῶ τι ψυχρόν, ψυχραίνω, Γαλην. 6. 812.

ψυχριστήριον, τό, τὸ χρησιμεῦον πρὸς ψῦξιν, ψυκτήρ, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 191, 20, Βυζ.

ψυχριστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὁ ψυχρανθείς, «κρύος», Γλωσσ.·—ὡς κύρ. ὄνομα παρ' Ἀλέξ. Τραλλ.

ψυχρο-βαφής, ές, ὁ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐμβαπτισθείς, Λουκ. Λεξιφ. 5. **II.** ὁ διὰ ψυχρᾶς βαφῆς μεταδοθείς, ἐπὶ χρωμάτων, τῶν ἀνθῶν (δηλ. τῶν χρωμάτων) τὰ μὲν ψυχροβαφῆ, τὰ δὲ θερμοβαφῆ Θεοφρ. περὶ Ὀσμ. 22· πρβλ. Salmas. εἰς Solin. σ. 807.

ψυχρογραφέω, (κατὰ τὸ **ψυχρολογέω**), Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ. 1283, 2·

ψυχρο-δόχος, ον, ὁ τὸ ψυχρὸν δεχόμενος, ψυχροδόχου οἴκου, δωματίου διὰ ψυχρολουσίας, Λουκ. Ἱππίας 7.

ψυχρο-καυτήρ, ῆρος, ὁ, χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 58.

ψυχρο-κοίλιος, ον, ὁ ἔχων ψυχρὰν κοιλίαν, ψυχρὸν στόμαχον, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 214.

ψυχρολογέω, μεταχειρίζομαι ψυχρὰς φράσεις, Λουκ. Ψευδολ. 27.

ψυχρολογία, ἡ, ψυχρὰ ὁμιλία, ψυχρὰ ἔκφρασις, μεγάλαυχος, ὑπερβολική, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 16. 5, κλπ.

ψυχρο-λόγος, ον, ὁ ποιούμενος χρῆσιν ψυχρῶν ἢ ἐξωγκωμένων φράσεων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 356.

ψυχρολουσία, ἡ, τὸ λούεσθαι ἐν ψυχρῷ ὕδατι, Ἱππ. 638, Θεοφρ. περὶ Ὀσμῶν 16· ἐν τῷ πληθ., Δίων Κάσσ. 53. 30.

ψυχρολουτέω, λούομαι ἐν ψυχρῷ ὕδατι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 39, Ἱππ. 484. 37, Ἀριστ. Προβλ. 1. 29, 3, Στράβ. 154·— ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **-λουτρέω**, ὅπερ εἶναι ἁμάρτημα κοινὸν καὶ εἰς ἄλλα σύνθετα τούτου τοῦ εἴδους, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 594.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 298 καὶ Φιλολογικὰ Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 109.

ψυχρολούτης, ου, ὁ, ὁ ἐν ψυχρῷ ὕδατι λουόμενος, πρβλ. Senеca Ep. 53.

ψυχρολουτητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ψυχρολουτέω**, δεῖ ψυχρολουτεῖν, Ὀρειβάσ. 285 Matth.

ψυχρο-μιγής, ές, μεμιγμένος μετὰ ψυχροῦ, διὰ τὸ ψυχρομιγὲς ἅμα καὶ γεῶδες Πλούτ. 2 892Α.

ψυχρο-μυθουργία, ἡ, ψυχρὰ διήγησις, πλατὺς λῆρος μοι φαίνεται καὶ ψυχρομυθουργία Τζέτζ. Ἱστ. 2. 740.

ψυχρόομαι, γίνομαι ψυχρὸς ἢ δροσερός, κρυώνω ἢ δροσίζομαι, Ἀνθ. Π. 12. 7.

ψυχροποιητικός, ή, όν, ὁ ψύχων, ψυκτικός, προξενῶν ψῦχος, Μεταγεν. Ἰατρ.

ψυχρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τι ψυχρόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 75, κλπ.

ψυχροποσία, ἡ, τὸ πίνειν ψυχρὸν ὕδωρ, πόσις ψυχροῦ, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6, Πλούτ. 2. 692D, κλπ.· ἐν τῷ πληθ. Δίων Κ. 53. 30.

ψυχροποτέω, πίνω ψυχρὸν ὕδωρ, Πλούτ. 2. 60Α.

ψυχρο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων ψυχρὸν ὕδωρ, Πλούτ. 2. 690Β, καὶ ὡς διάφορ. γραφ. ἀντὶ **ψυχαπάτης**, ἐν Ἀνθ. Παλατ. 12. 81.

ψυχρορ-ρημονέω, ὁμιλῶ ψυχρῶς, ὑπερβολικῶς, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notit. Mss. τ. 8, 2, σ. 140.

ψῡχρός, ά, όν, (ψύχω) ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετον τῷ **θερμός**· χάλαζα, νιφάδες, χιὼν Ἰλ. Ο. 171, Τ. 358, Χ. 152· ψ. χαλκὸς (ὡς τὰ νῦν «ψυχρὸς σίδηρος») Ε. 75· συχν. ἐπὶ ὕδατος, ψ. ὕδωρ Ὀδ. Ι. 392, Θουκ. 2. 49· καὶ ψυχρὸν (ἄνευ τοῦ ὕδωρ) Θέογν. 263· ψυχρῷ λοῦνται Ἡρόδ. 2. 37 (ἀλλὰ καὶ τὸ ψυχρὸν =**ψῦχος**, ὁ αὐτ. 1. 142)· ψ. ὥστε λούσασθαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 3·—ἐπὶ τοῦ ἀέρος, αὔρη ψ. Ὀδ. Ε. 469· αἰθὴρ Πινδ. Ο. 13. 125· νύκτες Θουκ. 7. 87· κυνὸς ψυχρὰ δύσις Σοφ. Ἀποσπάσμ. 379. 11· ψ. βίος, ἐν τῷ ψύχει, Ἀριστοφ. Πλ. 263·— μάλιστα ἐπὶ νεκρῶν, νέκυς (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θερμὸν αἷμα) Σοφ. Οἰδ. Κολ. 622, πρβλ. Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1448· ἐπὶ ψυχρῶν φαγητῶν, ψυχρά σοι ἅπαντα παραθῶ; Ἄλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 2. 4, κτλ.· ἐπὶ ὄφεως, Θεόκρ. 15. 58·— Συγκρ. **-ότερος**, Ἡρόδ. 2. 22, Πλάτ. ἐν Φιλήβῳ 24Β. Ὑπερθ. **-ότατος**, Διόδ. 1. 41. **II.** μεταφ. ψυχρός, Λατ. frigidus, δηλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων καὶ συμβάντων, ψυχρός, μάταιος, ἀνωφελής, ἄκαρπος, ψ. ἐπικουρίη Ἡρόδ. 6. 108· ἐπαρθεὶς ψυχρῇ νίκῃ ὁ αὐτ. 9. 49· ψ. παραγκάλισμα Σοφ. Ἀντιγ. 650· θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, θερμὴν καρδίαν εἰς ψυχρὰν ὑπόθεσιν, αὐτόθι 88. **2)** ἐπὶ αἰσθημάτων, ψυχρὰ τέρψις, ἐλπὶς Εὐρ Ἄλκ. 354, Ἰφ. ἐν Αὐλ. 1014. **3)** ἐπὶ προσώπων, ψυχρὸς τὴν καρδίαν, «ἄκαρδος», ἀναίσθητος, «ἄπονος», ἄθυμος, ἀδιάφορος, στερούμενος ζωηρότητος, ἢ αἰσθήσεως, Πλάτ. Εὐθύδ. 284Ε, Ξεν. Κύρου Παιδ. 8. 4, 22 καὶ 22· ψ. καὶ μελαγχολικοὶ Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 2. 6, 43· ἐκ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογὶ Πινδ. Ἀποσπ. 89. 6. **4)** ἐπὶ φράσεων ὑπερβολικῶν ἢ πραγμάτων διὰ τοιούτων φράσεων ἐξηγουμένων, ψυχρός, ὑπερβολικός, τὸν Παλαμήδην (τὸ δρᾶμα τὸ οὕτω καλούμενον) ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται Ἀριστοφ. Θεσμ. 848· σκῶμμα .. σφόδρα ψ. Εὔπολ. ἐν «Προσπαλτίοις» 2· ψ. καὶ ἀηδὴς Μοῦσα Πλάτ. Νόμ. 802D· ἕωλα καὶ ψυχρὰ Δημ. 551. 13· πρᾶγμα . . φρέατος . . ψυχρότερον Ἀραρότος Ἄλεξις ἐν «Παρασίτῳ» 2· ἴδε Ἀριστοτ. περὶ ψυχρᾶς λέξεως (Ρητ. 3. 3)· ὡσαύτως ἐπ' αὐτῶν τῶν συγγραφέων, γίνεται ψυχρὸς Διονυσ. Ἁλ. Ἰσοκρ· οὕτως ἐπίρρημ., ψυχρῶς ποιεῖν Ἀριστοφ. Θεσμ. 170· τοὺς γοῦν ψυχροὺς ψυχρῶς λέγουσι Πλάτ. Εὐθύδ. 284Ε.

ψυχρό-σαρκος, ον, ὁ ἔχων ψυχρὰν σάρκα, Ἱππ. 1180G.

ψυχρότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ψυχρὰ κατάστασις, ἀντίθετον τῷ **θερμότης**, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλάτ. Πολ. 437Ε· τοῦ περιέχοντος ψ. καὶ στυγνότης Πολύβ. 4. 21, 1· πληθ. **ψυχρότητες**, τὰ κρύα, οἱ παγετοί, Πλούτ. 2. 704Β. **II.** μεταφ., ἐπὶ προσώπων, ψυχρὰ διάθεσις, ἔλλειψις θερμότητος αἰσθημάτων, Δημ. 312. 15· ἀδράνεια, νωθρότης, Πλουτ. Φάβ. 17. **2)** ἐπὶ φράσεων ὑπερβολικῶν καὶ ἐξωγκωμένων ἢ ψυχρῶν, Λογγῖν. 3. 4.

ψυχρο-υδρία, ἡ, τὸ ἀρδεύειν διὰ ψυχροῦ ὕδατος, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 14, 2.

ψυχρο-φόβος, ον, ὁ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ φοβούμενος, Γαλην. τ. 10, σ. 210.

ψυχρο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἢ περιέχων ψυχρὸν ὕδωρ, Γρηγορ. Ναζ. τ. 1, σ. 85C· τὸ ψυχροφόρον, ψυχρὸν λουτρόν, Γλωσσ.

ψύχω, μέλλ. **ψύξω** Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 10, Ἀριστοτ. περὶ Ζώων Μορ. 2. 7, 19·—ἀόρ. **ἔψυξα** Ἰλ. Υ. 440, Ἱππ. 296. 50, πρβλ. **ἀναψύχω**· — πρκμ. **ἔψυχα** Ἡρωδιαν. ἐν Κραμ. Ὀξ. Ἀνεκδ. τ. 3. 256·—Παθ., μέλλ. **ψυχθήσομαι** Ἱππ. 399. 2, μέλλ. β' **ψυχήσομαι** ἢ **ψυγήσομαι** Καιν. Διαθ., Γαλην.·— ἀόρ. **ἐψύχθην** Ἱππ. 296. 51 κἑξ., Πλάτ. Τίμ. 60D, 76C, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 19, πρβλ. **ἀναψύχω**· ἀόρ. β' **ἐψύχην** [ῠ] Ἀριστοφ. Νεφέλ. 151, (ἀπ-) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 102, Πλάτ. Φαῖδρ. 242Α· μεταγεν. **ἐψύγην** Διοσκ. 1. 65, κτλ., ἴδε Μοῖρ. σ. 421, Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.·—πρκμ. **ἔψυγμαι** Ἱππ. 350. 33, Πλάτ. Κριτί. 120Β, Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5. 15. Κυρίως, πνέω, φυσῶ, Ἀθήνη . . ἦκα μάλα ψύξασα, «πάνυ ἠρέμα καταπνεύσασα καὶ ὑποκλάσασα τῆς ὁρμῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Υ. 440. **II.** συνήθως, ποιῶ τι ψυχρὸν ἢ δροσερόν, ψυχραίνω, δροσίζω, ἀναψύχω, Ἡρόδ. 3. 104, Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ἀντίθετον τῷ **θερμαίνω**, Πλάτ. Φαῖδρ. 268Β· ψῦξον τὸν οἶνον Δίφιλ. ἐν «Μνηματίῳ» 1·—Παθ. ψύχομαι, γίνομαι ψυχρός, κρυώνω, Ἡρόδ. 4. 181, Ἀριστοφ. Νεφ. 151, Πλάτ. Φαίδων 71Β· οἶνον . . ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 1· ἐπὶ τοῦ πυρός, σβήνομαι, Πλάτων. Κριτί. 120Β· μεταφορ., ἀγάπη ψυγήσεται, θὰ ψυχρανθῇ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 12. **2)** δροσίζω, ἀναψύχω, θάλπουσα καὶ ψύχουσα, ἐπὶ τροφοῦ περιθαλπούσης τέκνον, Σοφ. Ἀποσπ. 400· καὶ ἀμεταβ. ἐνεργ., ζητῶ τὸν δροσερὸν ἀέρα, Νικ. Θηρ. 473.

3) κάμνω τι νὰ παγώσῃ, βασανίζω, ἀμφάκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν (ἔνθα ὁ Meineke προτείνει ψήχειν) Αἰσχύλ. Ικ. 693· ἐπὶ θανάτου, ψύξει σε δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 10. — Παθητ., ψύχετ' ἀμηχανίῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1527. 4) μεταφορ. ἐν τῷ παθ., εἶμαι ψυχρός, Λογγῖν. 27. III. στεγνώνω, ξηραίνω, δάκρυα δ' οὐ ψύχει γενέτης Συλλ. Ἐπιγρ. 765. 11· ψ. τι πρὸς τὸν ἥλιον Ἑβδ. (Ἱερ Η', 2)· ἀερίζω, στεγνώνω, ἱμάτια Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1· 18, 13.—Παθ., Ξεν. Κυν. 5, 3, Ἀριστ. Προβλ. 22. 10. (Ἐκ τῆς σημ. I. παράγεται ἡ λέξ. **ψυχή**, πρβλ. τὸ Λατ. anima ἐκ τῆς ῥίζης ***ἄω, ἄημι**: ἐκ δὲ τῆς σημ. II. **ψῦχος, ψυχρός**, κλπ. [ῡ ἀείποτε, πλὴν ἐν τῷ παθ. ἀορ. β', ἴδε Ἀριστοφ. Νεφ. 151].

ψύχωσις, εως, ἡ, τὸ παρέχειν ψυχὴν ἢ ζωήν, ἀναζωπύρησις, ἐμψύχωσις, Μ. Ἀντων. 12. 24·— ὡσαύτως, ἡ ζωτικὴ ἀρχή, Πυθαγ παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 62.

ψυχώτρια, ἡ, ἡ ζωογονοῦσα, ἰσχὺς Κ. Μανασσ. Χρον. 145, πρβλ. 4804.

ψῡχ-ωφελής, ές, ὁ ὠφελῶν τὴν ψυχὴν ἢ τὸ πνεῦμα, Κύριλλ., κλπ.· καὶ **-ωφέλιμος, ον**, Βυζ.·— οὐσ ἀστ. **-ωφέλεια**, ἡ, Σουΐδ.

ψχέντ, «ἡ καλουμένη βασιλεία ψχέντ, ἣν περιθέμενος (Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανὴς) εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν Μέμφει ἱερόν, ὅπως ἐν αὐτῷ συντελεσθῇ τὰ νομιζόμενα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας» Ἐπιγρ. Αἰγύπτου. CIG. 4697. — Τὴν λέξ ταύτην, γραφομένην καὶ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων pschent, παρελάβομεν ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ὡς εὔχρηστον ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ ἀρχαιολογίᾳ. Ἐδήλου δὲ κόσμον τῆς κεφαλῆς βασίλειον, Διόδωρ. ὁ Σικελιώτ. Α', μζ', ἀναφέρει τρεῖς βασιλείας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλίσσης τινός. Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ **βασίλειον καὶ βασιλείας παράσημον** καλεῖται παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Εὐσεβίῳ. Ὁποῖος δέ τις ἦν ἀκριβῶς τὸ σχῆμα ὁ κόσμος οὗτος, ἐδιχογνώμησαν οἱ ἀρχαιολόγοι. Ὅμως δὲ μέρος αὐτοῦ οὐσιώδες φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ οὐραῖος καλούμενος ὄφις. Ὁ δὲ Letronne ἐν τῷ Recueil des inscr. gr. et lat. de l'Ég. τ. 1, σ. 241-332 παρατίθησιν ἐκ παλαιῶν μνημείων ὡς δεῖγμα τοῦ pschent τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σεσώστριος τριπλοῦν κόσμον, ὡς ἀπεικονίσται ἐν τῷ συγγράμ. τοῦ Rosellini, Monum. de l'Egitto etc. Mon. reali pl.XVI, N⁰ 3, πρβλ. καὶ Müller fragm. histor. gr. τ. 1, ἐν παραρτήματι τῷ περὶ τῆς Inscription de Rosette, σ. 31 κἑξ., ἔνθα καὶ ἀπεικονίσεις. Ὡσαύτως ἀνέλιξον καὶ τὸ νεώτατον σύγγραμμα τοῦ G. Perrot, histoire de l'art de l'antiquité, σελ. 16, Συναγωγὴ Λέξεων Ἀθησ. Κουμανούδη.

ψώα, ἡ, (**ψό**) σῆψις, δυσωδία σήψεως, Ποιητὴς παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 819. 42·—πρβλ. τὸ ἑπόμ., καὶ **ψώρα**·—ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐπίθ.· **ψωδαρέος**, τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Ruhnk. διορθοῖ **ψωραλέος**.

ψῶζα, ἡ, ὡς φαίνεται ταὐτὸν τῷ **ψώρα**, Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ»21.

ψωθίον, τό, (**ψώω**) μικρὸν τεμάχιον, ψιχίον, Φερεκράτης ἐν «Κραπατάλλοις» 4·— καὶ **ψωθία**, ἡ, Πολυδ. Ζ', 23, Θ', 83.

ψωία, ἡ, = **ψώα**, «σαπρὰ δυσωδία» Ἡσύχ.

ψώιζος, ἡ, «ἄφοδος ὑγρά, ἢ ὄνθος, δυσωδία, καὶ ἣν καλοῦσι μίνθαν· οἱ δὲ αὐχμὸν ἢ μόλυσμα» Ἡσύχ., πρβλ. **ψώα**· ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ἐπίθ. **ψώιζος**, ον, δυσώδης, βρωμερός· πρβλ. Λοβεκ. Παθολ. 359.

ψωκτός, ή, όν, (**ψώω**) ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ. «ψωκτήν· τράπεζαν».

ψωλή, ἡ, κυρίως θηλ. τοῦ **ψωλός**, τὸ ἀνδρικὸν μόριον ἐντεταμένον καὶ ἔχον τὴν βάλανον ἀποκεκαλυμμένην, Ἀριστοφ. Λυσ. 143, Ὀρν. 560.

ψωλός, ὁ, περιτετμημένος, ἔχων τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου γυμνήν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 507, (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Ἱππ. 964.

ψώλων, ωνος, ὁ, = τῷ προηγ., πρβλ. **πόσθων**, Ἡσύχ. ἐν λ. **πόσθων**.

ψώμηξ, ηκος, σκώληξ ἀπεσθίων τὰς ῥίζας τοῦ σίτου, Ἡσύχ.

ψωμίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, κυρίως τρέφω ἐμβάλλων μικρὰ τεμάχια εἰς τὸ στόμα, ὡς αἱ τροφοὶ τρέφουσι τὰ βρέφη, τρέφω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 692, Λυσ. 19· ἢ τοὺς νοσοῦντας, Ἱππ. 1208D· ψ. τινά τι ὁ αὐτ. 511. 33, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΑ', 4)· ἐπὶ ζώων, σῖτον ψωμίζειν Ἀριστ. π. τὰ Ἱστ. 8. 3. 1· ψ. τὰ ὑπάρχοντα Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ιγ', 3·— Παθ., ἐπίσταμαι γάρ.., οἷς ψωμίζεται, μὲ τί «ψίχουλα» τρέφεται, Ἀριστοφ. Ἱππ. 715.

ψωμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ψωμός**, Διογ. Λαέρτ. 6 37, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 26.

ψωμίς, ίδος, ἡ, **ψωμίον**, τεμάχιον ἄρτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 272.

ψώμισμα, τό, ὡς τὸ **ψωμός**, τεμάχιον ἄρτου, βλωμός, «βουκιά», τροφή, Ἀριστ. Ρητ. 3. 4, 3, Πλουτ. Ῥωμ. 27.— παρὰ Βυζ. ὡσαύτως **ψωμισμός**, ὁ.

ψωμό-δουλος, ὁ, δοῦλος τεμαχίων τροφῆς, δοῦλος τῆς «βουκᾶς», Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐνδεσίδουλος**.

ψωμο-κόλαξ, ἄκος, ὁ, ὁ κολακεύων χάριν τεμαχίων ἄρτου, παράσιτος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 213· ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὑτοσὶ Φιλήμων ἐν «Ἀνανεουμένῃ» 1· φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες Σαννυρίων ἐν «Ἰοῖ» 1·— **ψωμοκολακεύω**, ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιὼν ἀεὶ Φιλιππίδης ἐν «Ἀνανεώσει» 4.

ψωμο-κόλᾰφος, ὁ, ὁ κολαφιζόμενος, ῥαπιζόμενος χάριν τεμαχίων ἄρτου, ποταπός, παράσιτος, Δίφιλος ἐν «Θησεῖ» 1.

ψωμ-όλεθρος, ὁ, ὁ ἐπιφέρων ὄλεθρον εἰς τὸν ἄρτον, ὁ καταναλίσκων πολὺν ἄρτον, πολυφάγος, κοινῶς «φαγᾶς», κωμικὸν ὄνομα παρασίτου, Σουΐδ., Ἡρωδιαν. Ἐπιμερισμ. 203, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 705.— **ψωμολεθρία**, ἡ, «πολυφαγία», Ζωναρᾶς σ. 1879.

ψωμο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ψωμούς, Πλούτ. 2. 224Α, (ἕτεροι **ζωμο-**).

ψωμο-πωλεῖον, τό, τόπος ἔνθα πωλοῦνται ψωμοί, ἢ λεπτὰ κομμάτια ἄρτου, Φαβωρῖνος.

ψωμο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ψωμοὺς ἢ λεπτὰ κομμάτια ἄρτου, Βυζ.

ψωμός, οῦ, ὁ, (ψώω) τεμάχιον, κομμάτιον ἄρτου, βλωμός, «βοῦκα» ἢ ἁπλῶς τεμάχιον τροφῆς, ψωμοὶ ἀνδρόμεοι, τεμάχια σαρκὸς ἀνθρωπίνης, Ὀδ. Ι. 374, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου sanies ac frusta· ἄλλον δέ ποτε τῶν συνδείπνων ἰδὼν ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον.. ἔφη Ξεν. Ἀπομν. 3. 14 5· ἐοικέναι αὐτοὺς τοῖς παιδίοις, ἃ τὸν ψωμὸν δέχεται μέν, κλαίοντα δὲ Ἀριστ. Ρητ. 3. 4, 3. — Κατὰ Σουΐδ. «ψωμός, ὁ ἄρτος».—Καθ' Ἡσύχ.: «ψωμοί· μέρη».

ψώρα, Ἰων. **ψώρη**, ἡ, (ψάω, ψώω) ὡς καὶ νῦν, τὸ γνωστὸν νόσημα τῆς ἐπιδερμίδος, παρὰ Πλινίῳ scabies, impetigo, psora, ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ἡρόδ. 4. 90, Πλάτ. Φίληβ. 46Α, Ἕρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 1. 7, Φρύν. Κωμικ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 8· ἵππων Πολύβ. 3. 88, 1· βοσκημάτων Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 4· ὑπὸ τοῦ Σουΐδ. καλουμένη **κνησμονὴ** (ἐκ τοῦ **κνάω**, ξέω)· — εἶδός τι αὐτῆς κακὸν καὶ διαβρωτικὸν ἐκαλεῖτο ἀγρία ψώρα, συναπτομένη μετὰ τοῦ λειχήν, Ἑβδ. (Λευ. ΚΑ', 20), πρβλ. ὡσαύτως λιπόψωρος. II. νόσος τις τῶν δένδρων μάλιστα τῆς συκῆς, καθ' ἣν ὁ φλοιὸς ἐπικαλύπτεται ὑπὸ μνίου ἢ ὕπνου (τὸ **ὕπνον**), Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 3, κλπ.: ὡσαύτως, τῆς ἐλαίας, Ἱππ. 582. 47., 641. 43, 658. 11· εἰ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ νόσημα ἐκαλεῖτο κυρίως **λειχήν**· πρβλ. Λατ. scabra oliva. III. εἶδος ψυχῆς, ἥτις ἀλλαχοῦ καλεῖται **φάλαινα** καὶ **πυραύστης**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 760.

ψωρ-αγριάω, ἔχω ψώραν ἀγρίαν, Ἑβδ. (Λευιτ. ΚΒ', 22).

ψωρᾰλέος, α, ον, πλήρης ψώρας, «ψωριασμένος», Λατ. scabiosus, ζῷα Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 4, 11· βόες Λόγγος 3. 29.

ψωράω, = **ψωριάω**, Πλάτ. Γοργ. 494C· ὅπερ σημειοῦται ὡς Ἀττ. ὑπὸ τοῦ Μοίριδος 419.

ψωρίᾱσις, εως, ἡ, = **ψώρα**, «ψώριασμα», Διοσκ. 1. 133., 3. 7.

ψωριάω, μέλλ. **άσω** [ᾱ], ἔχω ψώραν, πάσχω ἐκ ψώρας, Ἱππ. Ἀφορ. 1252, Διοσκ. 3. 168, καὶ διάφ. γραφ. παρὰ Πλάτ. ἀντὶ **ψωράω**· πρβλ. Λοβέκ εἰς Φρύν. 80, Wytt. Πλούτ. 2. 126Β· ἐπὶ κυνῶν, Γεωπον. 19. 3, 2. II. ἐπὶ δένδρων, ἔχω τὴν νόσον ψώραν· μάλιστα ἐπὶ συκῆς, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 9. 10 κλπ.

ψωρικός, ή, όν, (ψώρα) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψώραν, ψ. ἐξάνθημα Πλούτ. 2. 671Α. II. τὰ ψωρικά· 1) **ψωρικὸν** (ἐξυπακουομ. τοῦ φάρμακον ἢ σμῆγμα) φάρμακον διὰ τὴν ψώραν, ὅπερ σκευάζεται ἐκ χαλκίτιδος καὶ καδμείας μετὰ ὄξους, Διοσκ. 5. 116, Ὀρειβάσ. 2. σ 520 Darenb. 2) (ἐξυπακουομέν. τοῦ νοσήματα) δηλ. νοσήματα τοῦ δέρματος Πλούτ. 2. 732Α.

ψωριώδης, ες, = τῷ ἑπομ., Ἰω. Λυδ. περὶ Διοσημ. 33.

ψωρο-ειδής, ές, ἢ **ψωρώδης**, ες, ὅμοιος τῇ ψώρᾳ, ψωραλέος, Διοσκ. 1. 12, Ὀρειβάσ. 119, Matth., Γαλην., κλπ.

ψωρο-πέτᾰλος, ὁ, παρ' Ἡσυχ. εἶδος εὐτελοῦς ἰχθύος.

ψωρός, ά, όν, (ψάω, ψώω) ψωραλέος, Λατ. scaber, Λυσίμαχος παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος α', 34· καθόλου, τραχύς, ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν, Διοσκ. 5. 139· ἐντεῦθεν **ψώρα**, ὃ ἴδε. II. = **παιδεραστής**, Ἡσύχ., εἰ μὴ ἀναγνωστέον **ψωλός**.

ψωρ-οφθαλμία, ἡ, νόσημά τι τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπερβάλλουσα ξηρότης αὐτῶν μετὰ κνησμοῦ, Γαλην. 14. σ. 766 ἐν τῷ πληθ. Διοσκ. 1. 82.— ἐντεῦθεν **-οφθαλμιάω**, Γαλην. τ. 10 σ. 586.

ψωρώδης, ες, ἴδε ἐν λ. **ψωροειδής**.

ψώρωσις, εως, ἡ, = **ψώρα**, Ἰω. Λυδ. περὶ Διοσημ. 35.

ψωχμός, ὁ, τὸ ψώχειν, ἀνατρίβειν, κατάτριψις, τὸ τρίβειν εἰς λεπτὴν κόνιν, Ἀθαν. τ. 1, σ. 839.

ψῶχος, ὁ, γῆ ψαμμώδης, Ἡσύχ. (Ἐκ τοῦ **ψώω**, ὡς τὸ **ψάμμος** ἐκ τοῦ **ψάω**).

ψώχω, (ψώω) τρίβω, ψ. τοὺς στάχυας ταῖς χερσὶ Εὐαγ. κ. Λουκ. ς', 1· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ Νικ. Θηρ. 619·—ὑπάρχει μαλακώτερος Ἰωνικ. τύπος **κατα-σώχω**, παρ' Ἡροδ. 4. 75.

***ψώω**, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ψάω**, τρίβω, λεαίνω, ἀλήθω, κτλ., ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. ὡς ῥίζα τῶν λέξ. **ψώχω, ψῶχος, ψωμός, ψώρα**, κλπ.

Ω

Ω, ω, ὦ μέγα, εἰκοστὸν τέταρτον καὶ ἔσχατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ἐντεῦθεν χρησιμεύει ὡς σύμβολον τοῦ τέλους, τὸ τέλος, ὁ ἔσχατος, Ἀποκάλ. α΄, 8, κ. ἀλλαχ.· ὡς ἀριθμ. ω΄ = 800, ἀλλὰ ͵ω = 800,000. Τὸ ὄνομα **ὦ μέγα**, = μέγα ἢ μακρὸν ο εἶναι νεώτερον καὶ διακρίνει τὸ γράμμα τοῦτο ἀπὸ τοῦ **ὂ μικροῦ** τοῦ μικροῦ ἢ βραχέος· κατ' ἀρχὰς δὲν ὑπῆρχε διάκρισις μεταξὺ τῶν δύο, καὶ ἀμφότερα ἐγράφοντο ἐν ταῖς ἀρχαιοτάταις ἐπιγραφαῖς διὰ τοῦ αὐτοῦ γράμματος Ο, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 244D, Κρατ. 420B, Θεαίτ. 205C. Τὸ γράμμα **Ω** εἰσήχθη ἐπισήμως ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος Εὐκλείδου (π. Χ. 403)· ἴδε στοιχ. **Ε ε, Η η**. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδριανοῦ εἰσήχθη τὸ ἐν τῷ νῦν σχήματι **ω**, δηλ. **οο**, καὶ οὕτω τὸ σχῆμα δηλοῖ τὴν ἀξίαν τοῦ γράμματος ὡς διπλοῦ ἢ μακροῦ **ο**.

Μεταβολαὶ τοῦ **ω**, μάλιστα ἐν ταῖς διαλέκτοις: **1)** Ἰων. ἐνίοτε ἀντὶ **α**, **ὤνθρωπος ὤριστος** ἀντὶ **ἄνθρωπος ἄριστος**, Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου 415, 421. **2)** ὡσαύτως Ἰων. οὐχὶ σπανίως ἀντὶ **αυ**, οἷον **θῶμα τρῶμα** ἀντὶ **θαῦμα τραῦμα**, Γρηγ. σ. 654·— ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶναι καὶ Δωρ. ἐν ταῖς λ. **ὦλαξ καππώτας** ἀντὶ **αὖλαξ καταπαύτης**, Ἐτυμ. Μέγ. 625, Παυσ. 3. 22. **3)** Αἰολ. καὶ Δωρ. τὸ **ω** πολλάκις κεῖται ἀντὶ τοῦ **ου**, οἷον **ὠρανὸς Μῶσα κῶρος λιπῶσα** ἀντὶ **οὐρανὸς Μοῦσα κοῦρος λιποῦσα**· οὕτω καὶ αἱ καταλήξεις **ου** καὶ **ους** ἐν τῇ ἑνικῇ γεν. καὶ αἰτ. πληθ. τῶν δευτεροκλίτων μεταβάλλονται εἰς **ω** καὶ **ως**, Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου 191, 246·— οὕτω καὶ **ὦν**, **γῶν** ἀντὶ **οὖν**, **γοῦν**, Ἡρόδ. **4)** Δωρ. **ω** γίνεται **ᾱ**, οἷον **πρῶτος πρώτιστος θεωρὸς** γίνονται **πρᾶτος πράτιστος θεᾱρός**· οὕτω καὶ τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων ἡ κατάληξις **ῶν** γίνεται **ᾶν**, Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου 196· οὕτω καὶ Ἀττ. **θᾶκος** = Ἰων. **θῶκος**. **5)** ἐν τῇ Αἰολ. ἐνίοτε τὸ **ω** γίνεται **ο**, οἷον **ὅρα ὀτειλὴ** ἀντὶ **ὥρα ὠτειλὴ** Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου 615·— οὕτω παρ' Ὅμ. ἐν τῷ α΄ πληθ. τῆς ὑποτ., μάλιστα τῶν εἰς **μι** ῥημάτων, οἷον **θείομεν ἴομεν**. **6)** Αἰολ. ἐνίοτε καὶ **υ**, οἷον **χελύννη τέκτυν** ἀντὶ **χελώνη τέκτων**, Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 586, Ahr. D. Aeol. σ. 193. **7)** ἐνίοτε τὸ **ω** φαίνεται ἀντικαταστῆσαν τὸ **οϜ** ἢ **Ϝο**, οἷον **ἀλωὴ** ἀντὶ **ἀλοϜή**, **πλώω** ἀντὶ **πλόϜω**, **γαλόως** ἀντὶ **γαλόϜος**· ἴδε Κούρτ. σ. 524 (562). **8)** ἐνίοτε τὸ **ω** συγκεράννυται μετὰ τοῦ ἑπομένου φωνήεντος, ἴδε **ὦ** I. ἐν τέλει· ἴττω Ἡρακλῆς Ἀριστοφ. Ἀχ. 860· καὶ μὴν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 340, πρβλ. Βατρ. 33, 508, Λυσ. 1171, Θεσμ. 717.

***ὦ** ὑμεῖς, Φίλιππος ἔφη. — ὦ ὑμεῖς, Ἀλέξανδρος ἡμᾶς ὑπεξέφυγε, Ψευδοκαλλισθ. Β΄, 25, Β΄, 15, ἐν σημ. ὑπὸ τὸ κείμ. σ. 71 τῆς ἐκδ. Mül.— Τὴν τοιαύτην σύνταξιν τοῦ κλητικοῦ μορίου μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, εὔχρηστον οὖσαν καὶ ἐν ταῖς νεωτέραις γλώσσαις (λ. χ. ἐν τῇ Γερμανικῇ· lass dich am Fenster sehen, o du mein einzig Leben) ἀγνοῶ ἄν τις εὗρεν ἐν παλαιοτέρῳ τοῦ Ψευδοκαλλισθενείου συγγράμματι. Ἐν τοῖς Ἑλλην. λεξικοῖς καὶ ταῖς γραμματικαῖς, ἐφ' ὅσον ἀνεζήτησα, οὐδὲν εἶδον σημειούμενον· διότι βεβαίως τὸ ὦ οὗτος καὶ τὸ ὦ αὕτη εἶναι διάφορα. Ἔπιθι δέ, εἰ θέλεις, ὅσα περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις χρήσεως ἢ ἀχρηστίας τοῦ Λατινικοῦ ο μετ' ἀντωνυμιῶν ἔγραψαν οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ Diomedes καὶ Charisius καὶ Dositheus παρὰ τῷ Keil ἐν Gram. Lat. I, σ. 153 κέξ. 328 κέξ. VII, σ. 402 κέξ., Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὦ (= ὅθεν, ὁπόθεν), Ἐποικ. Λοκρῶν γραμ. ἐκδ. Ἰω. Οἰκ. στ. 21.—Ἴδε Ahrens de dial. dor. 374, ὅστις ἐνέθηκε τοῦτο τὸ **ὦ** καὶ ἐν Θεοκρ. εἰδυλ. ΙΕ΄, στ. 92, ἐν τῇ ἐκδόσει του, ἀντὶ τοῦ πρώην ἐκεῖ κειμένου **ὡς**. Οὕτω δὲ καὶ ἐν Γ΄, στ. 14. 26, καὶ ἐν Η΄, στ. 48, ἔκειτο ἤδη πρότερον τὸ **ὦ** καὶ τὸ **ὦπερ**, ἀλλ' ἐξελαμβάνετο ὡς ἴσον τῷ **οὗ** καὶ **οὗπερ**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὦ καὶ **ὤ**, ἐπιφώνημα ἐκφράζον ἔκπληξιν, ἀλλὰ καὶ χαρὰν ἢ ἄλγος, μετ' ὀνομ. ὦ τάλας ἐγὼ Σοφ. Αἴ. 981, κλπ.· μετὰ γεν., ὦ **ἐδένω**, ὦ χρυσῶ, δηλ. ὦ τοῦ ἐβένου, ὦ τοῦ χρυσίου, Θεόκρ. 15. 123· ὦ τῆς ἀναισχυντίας Λουκ. Ἁλιεὺς 5· μετ' ἐρωτήσεως, ὦ, τί λέγεις; Πλάτ. Πρωταγ. 309D· οὕτως, ὦ ἱκετεύω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 950. **2)** μετὰ κλητ. εἶναι ἁπλῆ κλῆσις ἢ προσφωνησις, εἴτε ἐν ἀρχῇ περιόδου εἴτε ἐν παρενθέσει, μάλιστα ἐν τῷ Ἀττ. διαλόγῳ καὶ παρὰ τοῖς Ῥήτορσι· π. χ. ἐβουλόμην, ὦ ἄνδρες, τὴν δύναμιν κλπ. Ἀντιφῶν 129. 25 — οὕτως ἐπὶ ἐπικλήσεως θεῶν, ὦ θεοί, ὦ Ζεῦ, κλπ., πολλαχοῦ· μετὰ προστ., ὦ χαῖρε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 22, Σοφ. Αἴ. 91· ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε αὐτόθι 371, πρβλ. Δημ. 546. 9·— ἐνίοτε ἕπεται μετὰ τὸ ῥῆμα, προφάνηθ' ὦ Σοφ. Ἀντ. 1150· τὸ δὲ ῥῆμα ἐνίοτε δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν κλητικὴν κατ' ἀριθμόν, προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1104, πρβλ. 1112, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 66. **3)** μετὰ ὀνομ. ἀντὶ κλητ., ὦ δῖος αἰθήρ, ὦ φίλος Αἰσχύλ. Πρ. 88, 549· ὦ γενναῖος Πλάτ. Φαῖδρ. 227C· ὦ οὗτος Σοφ. Αἴ. 89, Ο. Κ. 1627· ὡσαύτως, οὗτος, ὦ σέ τοι (ἐξυπακ. καλῶ) Ἀριστοφ. Ὄρν. 274. **4)** ἀμφότεραι αἱ πτώσεις ὁμοῦ, φίλος ὦ Μενέλαε Ἰλ. Δ. 189· καὶ οὕτω τινὲς ἀναγινώσκουσιν ὦ τλήμων πάτερ ἐν Σοφ. Αἴ. 641. **5)** τίθεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ δευτέρου ἐκ δύο ὀνομάτων, π. χ. Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 794.—Ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας συνήθως γράφεται **ὤ**, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας **ὦ**·— ὁ Ὅμ., ὡς ὁ Ἡρόδ. συχνάκις ἔχει **ὦ** μετὰ κλητικῆς· ἔχει δὲ **ὢ** ὡς ἐπιφώνημα μόνον ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἀκόλουθοι: ὤ μοι, ὤ μοι ἐγώ, ὢ πόποι· πρβλ. **οἴμοι**. Παρ' Εὐρ. ὅταν ὑπάρχῃ μόνον ἐν τῷ μέσῳ προτάσεως γραπτέον **ὤ**, Seidl. Dochm. σ. 90. 412. Ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται ὦ ὦ κακὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1214· ἰὼ ὦ ὦ Σοφ. Ο. Κ. 224· φέρεται δὲ καὶ τριπλοῦν, ὦ ὦ ὦ Αἰσχύλ. Πέρσ. 986. Κατὰ τὸν Ἕρμανν., Σοφ. Ο. Κ. 172, 1350, τὸ **ὦ** πρὸ τοῦ **ἄνδρες** παραλείπεται μόνον ἐπὶ λόγου ἐν ὀργῇ ἀπαγγελλομένου, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 3, 3·— Ἡ παράλειψις αὐτοῦ εἶναι συχνοτέρα παρὰ ποιηταῖς ἢ παρὰ πεζολόγοις καὶ ἐνίοτε γίνεται ἴσως ἕνεκα μετρικῆς ἀνάγκης. Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμμ. ἐξελάμβανον τὸ **ὦ** ὡς κλητ. τοῦ ἄρθρου **ὁ**, ἴδε Α. Β. 908. —**Ὦ** πρὸ ὀνομάτων ἀρχομένων διὰ τοῦ **α** συχνάκις πάσχει κρᾶσιν μετ' αὐτοῦ, π. χ. **ὤνθρωπε**, **ὠγαθέ**, **ὦνερ**, ἅπερ τινὲς γράφουσιν **ὦ'νθρωπε**. **ὦ'γαθέ**, **ὦ'νερ**.

ὦ. Δωρ. ἀντὶ **ὡς**, Α. Β. 591. 617. **II.** ἀντὶ **οὗ**, Θεόκρ. 3. 11, κ. ἀλλ.

***ᾠὰ** Λύδια (μείζω), εἶδος ἀγγείων, Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγγείου πηλίνου ἐξ Ὀλκίου, CIG. 8346, πρβλ. τὸ ἄλλοθεν ὄνομα ἀγγείου **ᾠοσκύφιον**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ᾤα, ἀσυναίρ. **ᾠία** (ἴδε κατωτ.), ἡ, (**οἶς**) δορὰ προβάτου μετὰ τῶν ἐρίων, = **μηλωτή**. νικᾷ δ' ᾤα λιθίνην μάκτραν Ἕρμιππος ἐν «Στρατιώταις» 4, πρβλ. Πολυδ. Γ΄, 181, Ἡσύχ., κ. ἀλλ. **2)** περίβλημα ἢ περίζωμά τι, ὅπερ ὑπεζωννύοντο οἱ λουόμενοι, ὡς τὸ νῦν Τουρκ. «πεστιμάλι», περιζωσάμενος ᾤαν λουτρίδα, κατάδεσμον ἥβης Θεόπομπ. Κωμικ. ἐν «Παισὶ» 2· ᾤαν λούμενος (οὕτως ὁ B nll. ἀντὶ λουμένῳ) προζώννυνται Φερεκράτης ἐν «Ἰπνῷ» 7· ὡσαύτως δέ, φαίνεται, καὶ κατά τινας ἱερὰς τελετάς, Ἕρμιππος ἐν «Στρατιώταις» 6. **II.** = **ὄα**, (Β) Ι, παρυφή, λῶμα ἱματίου, «οὔγια», Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΛΒ΄, 2)· παρ' Εὐστ. μνημονεύεται χρυσῆ ᾤα (διὰ τοῦ **ω**) τοῦ Ὀδυσσέως, 1828. 53, πρβλ. **λῶμα**. **2)** καθόλου, ἄκρα, ἐς τὴν ἐπάνω ᾠίαν τᾶς πέτρας Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 126· τοῦ ἄντρου Λόγγος 1. 4. — Οἱ Γραμμ. μεγάλως διαφέρουσιν ἐν τῇ γραφῇ τῆς λέξεως ταύτης: **ὄα** Πολυδ. Ζ΄, 13, Ἀρκάδ. 100· **ὄα** καὶ **ᾤα** Ἡσύχ.· **ᾤα** Θεογνώστου Κανόν. 106 **ᾦα** Εὐστάθ. (ἴδε ἀνωτ.)·— ὁ Εὐστ. νομίζει ὅτι εἶναι συνῃρημ. ἐκ τοῦ **οἰέη**, ἢ **οἶα**, 877. 33., 1828. 51.

ὠαιαί, ὡς τὸ **ὠοιοί**, ἐπιφώνημα ἄλγους, Α. Β. 538.

ᾠάριον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ᾠόν**, μικρὸν ᾠόν, «αὐγουλάκι», Ἔφιππος ἐν Ἀθῆλ. 3.

Ὠαρίων, **Ὠαριώνειος**, ἴδε ἐν λ. **Ὠρίων**.

ὦας, τό, Δωρ. ἀντὶ **οὖας**, **οὖς**, «αὐτί» — ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι σχηματίζεται ὁ μέλλ. **ὠατωθήσω**, = **ἀκούσομαι**, Ἡσύχ., Φώτ.· **ὠατοθήσω** Σουίδ.· ἡ λέξις Δωρικὴ κατὰ Φώτιον καὶ Σουίδ., δι' ὃ ὁ μέλλων πρέπει νὰ γραφῇ **ὠατοθησῶ**.

ὠβά, ἡ, ἐν τῇ Λακωνικῇ, ὑποδιαίρεσις τῶν τριῶν μεγάλων ἐν Σπάρτῃ πρώτων φυλῶν, ἑρμηνευομένη διὰ τοῦ κώμη παρ' Ἡσυχ. καὶ ἀντιστοιχοῦσα τῇ παρ' Ἀττ. **φρατρία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1272-4, 1471· ὠβὰς ὠβάξαι Πλουτ. Λυκοῦργ. 6·— πρβλ. **οἴη**, καὶ ἴδε Müller. Dor. 3. 5, § 3. (Τὸ β ἀντικατέστησε προϋπάρχον F, ὅθεν ὠγὴ παρ' Ἡσυχ., πρβλ. **δίγαμμα** IV, Curt. σ. 535 (573).)

ὠβάζω, διαιρῶ τὸν λαὸν εἰς ὠβάς, ἴδε ἐν λ. **ὠβά**.

ὠβάτης, [ᾱ], ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν ὠβάν, «ὠβάτας· τοὺς φυλέτας» Ἡσύχ.

ᾤδεον, ου, τό, (ὅ ἐστι **ᾠϜεον**) ᾠόν, καὶ **ᾠδεο-κόπτης**, ὁ, ὁ θραύων, συντρίβων ᾠά, ὄνομα εἴδους τινὸς ὄρεως παρ' Ἡσυχ., «ὅπερ ὁ Κόβητος μετέβαλεν εἰς **ὠδεοκάπτας**, τουτέστιν: **ᾤδεα** (ἤτοι ᾠά) κάπτοντας» Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ὠγαθέ, (τινὲς γράφουσιν, **ὦ'γαθέ**) ἴδε **ὦ** ἐν τέλει.

ὤγανον, τό, = **κνημὶς** II, Α. Β. 318, «ὤγανον· κνημὶς ἁμάξης» Ἡσύχ.

Ὤγενος, ὁ, = **Ὠκεανός**, Φερεκύδης παρὰ Κλήμεντ. Ἀλεξ. 741 (ἔνθα φέρεται **Ὤγηνος**), Λυκόφρ. 231, Στέφ. Βυζάν., κλπ.: **Ὠγήν**, ῆνος, παρ' Ἡσυχ.· ἐντεῦθεν **Ὠγενίδαι**, = **Ὠκεανίδαι**, Ἡσύχ.· καὶ **ὠγένιος**, **α**, **ον**, = **ἀρχαῖος**, ὠγ. Στυγὸς ὕδωρ Παρθέν. παρὰ Στεφ. Βυζ.· «ὠγένιον· παλαιόν» Ἡσύχ.

ὠγινόμοι, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ οἱ αἰγινόμοι, Ἀνθ. Παλατ. 9, 744.

ὠγμός, ὁ, (ὤζω) ἡ κραυγὴ ὢ ὤ, Ἡσύχ.· ἴδε Αἰσχύλ. Εὐμ. 123 κέξ.

Ὠγυγία, ἡ, μυθικὴ τις νῆσος ἐν τῷ Μεσογείῳ, κατοικία τῆς Καλυψοῦς, Ὀδ. Α 85, κ. ἀλλ. **II.** τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα

τῆς Αἰγύπτου, Εὐστ. Διονύσ. Περιηγ. 239. **III.** τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ὠγύγιος, [ῦ], α, ον, Αἰσχύλ. ἐπὶ Θήβ. 321, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον, **ος, ον** —ὁ ἐκ τοῦ Ὠγύγου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὤγυγον, βασιλέα τῆς Ἀττικῆς κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους· ἐντεῦθεν καθόλου παμπάλαιος, πανάρχαιος, προαιώνιος, Στυγὸς ὕδωρ Ἡσ. Θεογ. 806· ὠγ. πῦρ Ἐμπεδ. 226· Φλειοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν Πινδ. Ν. 6.· 74· τὰς ὠγ. Θήβας, τὰς ὠγ. Ἀθήνας Αἰσχύλ. Πέρσ. 37, 974, πρβλ. ἐπὶ Θήβ. ἔνθ' ἀνωτ.. Εὐμ. 1036, Σοφ. Ο. Κ. 1770· σὲ τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὠγύγιον, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 142.

ᾠδάριον, [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ᾠδή,** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 21, Λογγῖν. 41. 2.

ὧδε, Ἀττ. **ὡδὶ** (ὃ ἴδε), δεικτικὸν ἐπίρρ. τῆς ἀντωνυμ. **ὅδε** **I.** τρόπου, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτω, καὶ (μετὰ ἐρωτηματικῆς σημασίας) τόσον πολύ, τόσον ὑπερβαλλόντως, ὡς τὸ **οὕτως** καὶ **ὥς,** συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑξῆς· παρ' Ὁμ. προηγεῖται τοῦ ῥήματος πλὴν ἐν Ἰλ. Α. 181· παρὰ Πλάτωνι καὶ Ξεν. κατὰ τὸ πλεῖστον κεῖται μετὰ τὸ ῥῆμα:— ἐν συντάξει πρὸς τὸ **ὧδε** ἀνταποκρίνεται τὸ **ὡς,** οὕτως ... ὡς .., ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος Ἰλ. Γ. 300, Ὀδ. Τ. 312· ἢ ἕπεται μετὰ τὸ **ὥσπερ,** ὡς καὶ ἐγώ περ .. ὧδε βίην θ' ἀγαθὸν Ἰλ. Ζ. 478, Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 276, κτλ.· ἑπομένου ἀναφορικοῦ, τίς ὧδε τλησικάρδιος ὅτῳ .. ; Αἰσχύλ. Πρ. 159· ὡσαύτως, ὧδε .., εἰ Πλάτ. Κρατ. 391Α, πρβλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 272· μετὰ μετοχ., δύαισι καμφθεὶς ὧδε δεσμὰ φυγγάνω Αἰσχύλ. Πρ. 513·— ὧδέ πως εἶναι συχνὸν παρ' Ἀττ., Πλάτ. Πολ. 393D, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21, Λουκ. Ἑρμότ. 32, κλπ. **2)** ἐπὶ καταστάσεως, οὑτωσί, ὡς ἔχει, καθὼς εἶναι, πρόμολ' ὧδε, ἔλα ἐδῶ καθὼς εἶσαι, ἀμέσως, Ἰλ. Σ. 392, πρβλ. Ὀδ. Α. 182., Β. 28 (ὅπερ ὁ Buttm. προτιμᾷ νὰ ἑρμηνεύῃ τοπικῶς, ἀλλ' ἴδε κατωτ. II)· ὧδ' αὔτως στρεύγεσθαι Ἰλ. Ο. 513. **3)** προαγγέλλει τι ἑπόμενον, μάλιστα ὁπόταν εἰσάγῃ τοὺς λόγους ἑτέρου, π. χ. Ἰλ. Α. 181 (ἔνθ' ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ ῥῆμα), Ὀδ. Β. 111, Ἡσ. Ἔργ κ. Ἡμ. 201, κλπ ὧδ' ἠμείψατο Σοφ. Φιλ. 378· πρβλ. **τοιοῦτος, τοιόσδε.** κτλ.·—ἐνίοτε ὅμως ἀναφέρεται εἰς τὸ προηγούμενον, Ἡρόδ. 5. 2. **4)** πλεοναστικῶς, τόσον ὧδε Ὀδ. Ι 403· ὡσαύτως, ὧδε τῆδε Σοφ. Ἠλ. 1301. **5)** μετὰ γεν., ὧδε γένους Εὐρ. Ἡρακλ. 214· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 372, καὶ **οὕτω** I. 5. **II.** ἐπὶ τόπου, πρβλ. **ὅδε** I· —ὁ Εὐστ. ὅλως ἀρνεῖται τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης παρ' Ὁμ. (πρβλ. N tz ch εἰς Ὀδ. Α 182)· καὶ ἅπαντα τὰ Ὁμηρικὰ χωρία τὰ μνημονευόμενα ὡς παραδείγματα τῆς χρήσεως ταύτης δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν σημασ. Ι.1 ἢ 2 ἐπὶ δεικτικῆς ἐννοίας, ἴδε ἀνωτ. Ι. 2. Παρ' Ἡροδ. Ι.111,115, ὀρθῶς ἀποκατεστάθη τὸ **ὅδε**· τὰ δὲ παρὰ Τραγικοῖς παραδείγματα (μάλιστα παρὰ Σοφ., οἷον ἐν Οἰδ. Τυρ. 7, 144, 298, Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 182, 841, 1206, κ. ἀλλ.) νομίζονται παρὰ πολλῶν ἐκ τῶν νεωτέρων ἑρμηνευτῶν ὡς ὕποπτα· ὁ Meineke (εἰς Κρατῖν. ἐν «Δραπέτισι» 5) παραδέχεται τὴν χρῆσιν ταύτην μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ., οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ 1. 106, τηνεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος, πρβλ. 118, 119· ὧδε κἀκεῖ Πλούτ. 2. 31Α· ὧδε καὶ ὧδε, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀνθ. Παλατ. 5, 129· ἀλλ' ἔν τισι χωρίοις τοῦ Σοφ ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι σχεδὸν ἀναμφισβήτητος, Ο. Κ.182,1547, Τρ.402.

ὠδὲν, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **οὐδὲν,** ἔκ' ὠδὲν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1197, Dind. ἔκω δὲν).

ᾠδή, ἡ, συνῃρ. ἐκ τοῦ **ἀοιδή** (ὡς **ᾄδω** ἐκ τοῦ **ἀείδω**), ὡς καὶ νῦν, ᾆσμα, «τραγοῦδι», ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 20, εἰς Δήμ. 494· οὕτω παρὰ Τραγ. (πλὴν ὅτι ὁ Αἰσχύλος ἔχει **ἀοιδή**), ἐπὶ θρήνων, πολλὰς θρήνων ᾠδὰς Σοφ. Ἠλ. 88· ἐξυτόνους ᾠδ θρηνήσει ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 630· ᾠδὰ ἐπικήδειος Εὐρ. Τρῳ. 514· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φαιδρῶν ᾀσμάτων καὶ χαρμοσύνων ὕμνων, καλλίνικος ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 865· ἴακχος ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 69· λύπας πολυχόρδοις ᾠδαῖς παύειν ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 197· ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1225· χαίροντες ᾠδῆς ἐν .. μέλεσιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 244· ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοισι .. ᾠδαῖς ὁ αὐτ. ἐν Ὄρ. 1729· συχν. παρὰ Πλάτ, ᾠδὴ κιθαρῳδική Νόμ. 722D· κιθαρίζειν πρὸς τὴν ᾠδὴν Ἀλκ. 1 108Α· ᾠδαὶ καὶ ἡ ἄλλη ποίησις, λυρικὴ ποίησις καὶ .., Φαῖδρ 245Α· ἐν ταῖς ᾠδαῖς καὶ μέλεσιν Πολ. 399C, πρβλ. 398C· ἀντίθετον τῷ **λέξις,** Νόμ. 816D ἔν τε ᾠδαῖς καὶ μύθοις καὶ λόγοις αὐτόθι 664Α· ἐπὶ σατυρικῶν ἢ σκωπτικῶν ποιημάτων, οἷα τὰ τοῦ Στησιχόρου, Ἰσοκρ. 218D· ἐπὶ τῶν διαφόρων ᾀσμάτων τὰ ὁποῖα ἀνεφέροντο εἰς ἰδιαιτέρας ἀσχολίας ἢ καταστάσεις, ἴδε Ἀθήν. 619, Εὐστ. 1164, 1236, πρβλ. Ilgen de Scol. σ. 14-41· — ὡσαύτως ὡς τὸ ἐπῳδός, Λατ. carmen, μαγικὸν ᾆσμα, πρβλ. Schäf. Long. 356 **II.** ᾆσμα, τὸ ᾄδειν, Πλούτ. Κράσσ. 33, κτλ.· ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστ περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 8, 4.

ὡδὶ [ῑ], Ἀττ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ὧδε,** συχν. μετὰ μετοχ., Ἀριστοφ Εἰρ. 57, κ. ἀλλ., Πλάτ. Πρωταγ. 353C, Γοργ. 477C, κ. ἀλλ.· οὐδέποτε παρὰ τοῖς Τραγ.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Ζ', σ. 50 κἑξ.

ᾠδικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ᾠδήν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ᾄδειν, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 2, 41. Λουκ. κλπ.· ἀντίθετον τῷ **ῥητορικός,** Πλούτ. 2. 622Α· τῷ **ὀρχηστικός,** Ἀθήν. 531C· ἐπὶ ζῴων, ἀντίθετον τῷ **ἄνῳδος,** Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 1. 1, 29· ᾠδικώτερος κύκνων Λουκ. Τίμ. 47· ὄρνιθες τῶν ᾠδικῶν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 30 —Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἀριστοφ. Σφ. 1240· Συγκρ. **-ώτερον,** Λουκ. τὰ πρὸς Κρόνον 4.

ὠδῖν, ἡ, ἴδε **ὠδίς.**

ὠδίνημα [ῐ], τό, γέννημα, γόνος, τέκνον, Ἀπόλλωνος σπέρμα, ὠδίνημα γῆς Εὐμάθ. (ἢ Εὐστάθιος) 9. 19.

ὠδινο-λύτης [ῠ], **ου,** ὁ, ὁ λύων τὰς ὠδῖνας, ἐπίθετον ἰχθύος ὃς ἐκαλεῖτο ἐχενηΐς, Λατιν. remora, Πλίν. 32. 1.

ὠδίνω [ῑ], ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον ἐν τῷ ἐνεστ.· — μέλλ. **ὠδινῶ** ἢ **ὠδινήσω,** Ἑβδ. ἀόρ. **ὤδινα** Ὀππ. Κυνηγ. 1. 5, Ἰουλιαν 56D, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 144Α· παρὰ τοῖς Ἑβδ. ὡσαύτως **ὠδίνησα**· οὕτω μέσ. ἀόρ. καὶ παθ. **ὠδινησάμην -ήθην** Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ. Ἔχω ὠδῖνας, πόνους τοκετοῦ, «κοιλοπονῶ», ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Ἰλ. Λ. 269· ὠδίνειν τρομέω πικρὸν βέλος Εἰλειθυίας Θεόκρ. 27. 27· πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 502, Ἐκκλ. 529, Πλάτ, κλπ. **2)** μετ' αἰτ, τίκτω, γεννῶ, μητρός, ἡ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ Εὐρ. Ι. Α. 1234, Ἑβδ.· οὕτως ἐπὶ ζῴων, ὠδ. νεοττοὺς Αἰλ. περὶ Ζῴων 2. 46· μέλισσα κηρίον ὠδ. Χριστοδ. Ἔκφρ. 343. **II.** μεταφορ., ἐπὶ παντὸς ἰσχυροῦ ἄλγους, πονῶ πολύ, ἀλγῶ, ἀγωνιῶ, ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος, στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν Ὀδ. Ι. 415· ἐν δ' Ἀχέροντος ὧν ὅλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμοτέρῃ Ἀνθ. Παλατ. 7. 30· ἐργάζομαι μετὰ κόπου καὶ μόχθου, κοπιῶ, μέλισσα αὐτόθι 9. 363, 22·—ἐπὶ τοῦ πνεύματος, διατελῶ ἐν τοῖς πόνοις τῶν σκέψεων, ἐγκυμονῶ στοχασμούς, γνώμας, ἐννοίας, Πλάτ. Θεαίτ. 148Ε, κ. ἀλλ.· ὠδ. περὶ ἐπιστήμης αὐτόθι 210Β· ὑπέρ τινος Εὐρ. Ἱππ. 258· ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῄς, ὥστε νὰ ἀγωνιῶ διὰ τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων σου, Σοφ. Αἴ. 794, πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 644· ὠδίνω εἴς τι, ἐπιθυμῶ τινος σφοδρῶς καὶ μετὰ πόνου, Ἡλιόδ. 5. 32· καὶ μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 2. 21. **2)** μετ' αἰτ., αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος, ὑφισταμένη τὰς ὠδῖνας, Σοφ. Τραχ. 325· ἀπειλὴν Χριστοδ. Ἔκφρ. 225· τὴν ἀλήθειαν Εὐσέβ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὧν ἥδε βίβλος ἔνδον ὠδίνω Ἀνθ. Παλατ. 9. 578 (ἔνθα ἐτέθη **ὧν καθ'** ἕλξιν). **3)** μεταβ, κάμνω τινὰ νὰ τρέμῃ ὡς ἡ ὠδίνουσα, ἡ βροντὴ ὠδίνησε γῆν Ἑβδ. (Σειραχ ΜΓ', 16).—Ἡ μεταφ. σημασία εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς Ἐκκλησ.

ὠδίς, ῖνος, ἡ· Ἐπικ. δοτικ. πληθ. **ὠδίνεσσι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 92, Θεόκρ., κλπ.· ἡ ὀνομ. **ὠδὶν** μόνον παρὰ τοῖς Ἑβδομ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, κοιλοπόνημα, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι Ἰλ. Λ. 271· τέκε .. ἐν μόναις ὠδῖσιν .. διδύμων σθένος υἱῶν, μὲ ἓν κοιλοπόνημα, Πινδ. Π. 9. 149 πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδῖσιν Εὐρ. Ἱκέτ. 920· ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαις ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 89, πρβλ. Ἴωνα 452· αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 355· — ἐν τῷ ἑνικῷ, ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος ἐς φάος αὐτίκα, ἐγεννήθη εὐθέως ἐκ τῆς γαστρὸς ἐξ ἐπεράστου ὠδῖνος ὁ Ἴαμος καὶ ἦλθεν εἰς τὸ φῶς, Πινδ. Ο. 6. 74, Ν. 1. 55, Σοφ. Ο Κ. 533·— γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 670. **2)** ἐν τῷ ἑνικῷ ὡσαύτως, τὸ ἐν πόνοις γεννώμενον, τέκνον, γόνος, παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ ὠδῖνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1417, πρβλ. Πινδ. Ο. 6. 51, Εὐρ. Ἴωνα 45· Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ 1102· ἄπτερον ὠδῖνα τέκνων, ἐπὶ νεοσσῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ Μαιν. 1040 ἐν τῷ πληθ., παιδία, τέκνα, Ἀνθ. Π. 7. 549· — οὕτως, ὀρταλίχων ἁπαλὴ ὠδίς, ἐπὶ ᾠῶν, τοῦ ᾠοῦ ἐν ὠδῖνι ὄντος Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 23, πρβλ. Νικ. Ἀλεξ φ 165 ὠδ. θαλάσσης, ἡ Ἀφροδίτη, Ἀνθ. Π. 9. 386 ὠδὶς μελίσσης, ἐπὶ τοῦ μέλιτος, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Νόννου·— πρβλ. **πόνος III.** **II.** μεταφορ., πᾶσα ὀδύνη, ὀξὺ ἄλγος, ἀγωνία, Αἰσχύλ. Χο. 211, Ἱκέτ. 770 (παρ' ἀμφοτέροις ἐν τῷ ἑνικ)· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ **πόθος,** ἐπὶ ἔρωτος, ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Σοφ. Τρ. 42, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 493Β, 574Β, Φαῖδρ. 251Ε· συχνάκις παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἐν τῇ Καιν. Διαθ., καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ. **2)** ἐπίπονον ἔργον τοῦ πνεύματος, λόγων ὠδῖνες Ἱμέρ. 18. 3· ἐπέων Τρυφιόδ. (ὀρθότ. Τριφ·) 117· ὠδῖνες μηχανικαί, ἐπίνοιαι μηχανικαί, ἐφευρέσεις, Ἄννα Κομν. 2. 172. **3)** παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὠδῖνες θανάτου καλοῦνται τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, ἴδε Schleusner, καὶ πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. 6', 24.

ᾠδο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν ᾠδάς, ᾀσματοποιός, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 16. 4.

ᾠδός, ὁ, (καὶ παρὰ Παυσ. 10. 5, 5, ἡ), κατὰ συναίρεσιν ἀντὶ **ἀοιδός,** ψάλτης, χρησμῶν Εὐρ. Ἡρακλ. 488, πρβλ. 403· μετὰ Λέσβιον ᾠδόν, παροιμία ἐπὶ ἀοιδοῦ τὰ δεύτερα φερομένου, Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 19, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 502· οἱ Διονύσου ᾠδοὶ Πλάτ. Νόμ. 812Β· χορούς τινας .. ᾠδοὺς αὐτόθι 800Ε· ἐπὶ τῶν τεττίγων, οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοὶ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 262D,

πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 54· περὶ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα, καθ' ὃν χρόνον ᾄδει ὁ ἀλεκτρυών, Πολυδ. Α', 71. **II**. Τὸ ποτήριον τὸ ἐπὶ τῷ σκολίῳ διδόμενον, Ἀντιφάνης ἐν «Διπλασίοις» 1, πρβλ. Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 503D.

ὠδυσίη, καὶ **ὤδυσις**, ἡ, «ὀργή, μέμψις» Ἡσύχ., πρβλ. **ὀδύσσομαι**.

ὠδώδει, ποιητ. ἀντὶ **ὀδώδει**, γ' ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ **ὄζω**.

ὤεον, τό, ποιητικ. ἀντὶ **ᾠόν**, «αὐγόν», Ἴβυκ. 14, Σιμωνίδης Ἰαμβογράφ. 16, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 5. 10, Νικ. Θηρ. 192, Ἄρατ., κλπ.: καὶ **ὤιον**, Αἰολ. γεν. **ὠίω**, Σαπφὼ 112. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Θεογνώστου Κανόνας 121.

ᾠζυρέ, ᾠζυρά, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ὦ οἰζ-**, Ἀριστοφάν Λυσ. 948, κτλ.

ὤζω, κράζω ὦ ὦ, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 124, ἔνθα ἴδε Σχολ.· ἐντεῦθεν **ὠγμός**. (Ἐκ τοῦ **ὤ**, ὡς τὸ **οἴζω** ἐκ τοῦ **οἴ**, **οἰμώζω** ἐκ τοῦ **οἴμοι**.)

ὠή, κραυγὴ ἢ πρόσκλησις· ὤ, ἔ, ἔ σύ! Λατ. ohe ἢ heus, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 94, Εὐρ. Ἴων 907, Κύκλ 51, κ. ἀλλ., καὶ ἅπαξ ἐν πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Κυνηγ. 6, 19.—Κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμ. 821, 10 «**ὠή**· ἔστιν **ὦ** κλητικὸν ἐπίρρημα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η γίνεται **ὠή**».

ὠθέω· Ἀττ. παρατ. **ἐώθουν** Ἀριστοφ. Εἰρ. 637, (**ἐξ-**) Θουκ. 7. 52, κλπ., καὶ **ἐώθει** ἔτι καὶ ἐν Ὕμν Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 305· ἀλλ' Ἰων. καὶ Ἐπικ. γ' ἑνικ. **ὤθει** Ἰλ. Φ. 241· Ἰων. **ὤθεσκε** Ὀδ· Λ. 596· καὶ **ὤθει** Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1395·—μέλλ. **ὠθήσω** ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 592, Ἀριστοφ. Ἐκκλ 300, (**ἐξ-**) Σοφ. Αἴ. 1248· ἀλλὰ **ὤσω** Εὐρ. Μήδ. 379, Ἀνδρ. 344, καὶ ἀείποτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· **ἀπ-ώσω**, Ὀδ. Ο. 280, Ἐπικ. ἀπαρ. **ἀπ-ωσέμεν** Ἰλ. Ν 367 (πρβλ. **δοκήσω καὶ δόξω** ἐκ τοῦ **δοκέω**)·— Ἀττικ. ἀόρ. **ἔωσα** Πλάτ. Τίμ. 60C, κτλ., (**ἐξ-**) Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1296, 1330, κτλ.· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ὦσα** Ὅμ., Ἡρόδ., Ἐπικ. **ὤσασκε** Ὀδ. Λ 599· ἀλλ' **ἔωσα** ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Π. 410, πρβλ. Ὀδ. Ι. 81· μεταγενέστ. **ὤθησα** Αἰλ. περὶ Ζῴων 13. 17, κλπ.· πρκμ. **ἔωκα** (**ἐξ-**) Πλούτ. 2. 48C, πρβλ. Βροῦτ. 42.—Μέσ., μέλλ. **ὤσομαι** (**ἀπ-**) Σοφ. Ἠλ. 944, κτλ., (**δι-**) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196, κλπ.:—**ἐωσάμην** Θουκ. 4. 43· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ὠσάμην** Ἰλ. Π. 592, Ἡρόδ. 9. 25, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1085·— Παθ, μέλλ. **ὠσθήσομαι** Εὐρ. Μήδ. 335, (**ἐξ-**) Δημ. 720. 4 (οὐχὶ **ὠθήσομαι**, ὡς ἔν τισι τῶν Ἀντιγράφων, ἴδε Pors. καὶ Elms[l]. εἰς Εὐρ' ἔνθ' ἀνωτ.)·— Ἀττ. ἀόρ. **ἐώσθην** (**ἐξ-**) Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 34, κλπ.· μεταγενέστ. **ὤσθην** Ἀρρ. Ἀν. Ἀλεξ. 4. 25·— Ἀττ. πρκμ. **ἔωσμαι** Ξεν. Κύρου Παιδ. 7. 1, 36, (**ἀπ-, περι-**) Θουκ. 2. 39., 3. 57· Ἰων. μετοχ. **ἀπωσμένος** Ἡρόδ. 5. 69. Ὡς καὶ νῦν, ὠθῶ, σκουντῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω, ἀπομακρύνω, ἐναντίον τοῦ **ἕλκω**. **I**. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρωπίνης δυνάμεως, οἷον ἐπὶ τοῦ Σισύφου, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, ὤθει πρὸς τὸν λόφον .., Ὀδ. Λ. 506, πρβλ. 599· ἀπὸ οἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας Χ. 20· [ἔγχος] ὑπὲκ δίφροιο, ἀπώθησε μακρὰν ἀπὸ . . , Ἰλ. Ε. 854· ξίφος ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε Δ. 220· τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη Ο. 668· τὸν δ' ὦσεν ὄπισθεν χειρὶ αὐτόθι 694, πρβλ. Ν. 193· ὦσαί τινα ἀφ' ἵππων Ε. 19· ἀφ' ἵππων χαμᾶζε αὐτόθι 835, κλπ.· οὕτως, ὦσαι ἑαυτὸν ἐς τὸ πῦρ Ἡρόδ. 7. 167· οὕτω καί, ὠθῶ τινα ἐπὶ κεφαλήν, τὸν σπρώχνω ὥστε νὰ πέσῃ κατακέφαλα, Πλάτ. Πολ. 553B· (καὶ ἐν τῷ παθ. ὠθεῖσθαι ἐπὶ κ. Ἡρόδοτ. 7. 136)· ὠθ. τινα ἐπὶ τράχηλον Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 1· κάτω ἢ κατὰ πετρῶν Εὐρ. Κύκλ. 448, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C· εἰς λιθοτομίαν Δημ. 1252. 9·—συχνάκις ἐπὶ ὅπλων, ὠθῶ ξίφος διά τινος Ἡρόδ. 3. 78· ἐς σφαγάς τινος Εὐρ. Ὀρ. 291· σίδηρον διὰ μέσου αὐχένος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1458· φάσγανον δι' ἥπατος ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 379· ξίφος πρὸς ἧπαρ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 983· δαλοῦ κώπην ἔσω βλεφάρων ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 485, πρβλ. 636, 652· (ἡ χρῆσις αὕτη δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὅμ., ὅστις λέγει τοὐναντίον, ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε, δηλ. τὸ ἀπέσπασεν, Ἰλ. Ε, 594)· ὦσαι τὴν θύραν, ἀνοῖξαι αὐτὴν διὰ τῆς βίας, Ἀριστοφάν. Σφ. 152, Λυσίας 94. 7· πύλας Εὐρ. Ὀρ. 1562· — ἐνίοτε ἐπὶ ἄλλης δυνάμεως οὐχὶ ἀνθρωπίνης, οἷον ἐπὶ ποταμοῦ, ὦσε δὲ νεκροὺς Ἰλ. Φ. 235, πρβλ. 241· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Νότος μέγα κῦμα .. ποτὶ ῥίον ὠθεῖ Ὀδ. Γ. 295· [ὁ ποταμὸς] ὠθεῖ κῦμα Μεταγένης ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 3· ὠθ. κολόκυμα Ἀριστοφ. Ἱππ. 692· καὶ οὕτω (μεταφορ.), ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ ὠθείτω Ἀλκαῖος 41. **2**) ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω. ἀναγκάζω εἰς ὑποχώρησιν ἐν μάχῃ, Ἰλ. Θ. 336., Ν. 193, κλπ.· ἄνδρας προτὶ ἄστυ Π. 45· ἴδε κατωτ. II. **3**) ἐκδιώκω, ἐξορίζω, ὠθ. ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1382· ὠθ. τινα ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας Αἰσχύλ. Πρ. 665· ἀπ' οἴκων Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 241· ἐκ δόμων Εὐριπίδ. Ἀνδρ. 344· ὠθ. τινα ἔξω Σοφ. Ἀποσπ. 517. 7· τινὰ φυγάδα Πλάτ. Πολ. 560D· τινα ἀπὸ σπονδῶν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν Εὐρ. Βάκχ. 46, Αἰσχίν. 39. 31· οὕτως, ὠθ. τινα ἄθαπτον Σοφ. Αἴ. 1307. **4**) μεταφορ., ὠθ. τὰ πρήγματα, «βιάζω», ἐπισπεύδω αὐτά, Ἡρόδ. 3. 81· ὠθ. τινὰ ἐπὶ τὰς ἀπολαύσεις Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 3, 2. **5**) ἀπολ., ὦσα παρέξ, «ἀπέωσα εἰς τὸ ἐκτός, παρεκτὸς τῆς χέρσου» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 488, πρβλ. Εὐρ Τρῳ. 356, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 31·— τὸ ὠθοῦν, τὸ ἐλατήριον, τὸ κινοῦν τινα εἴς τι, Πλάτ. Κρατ. 401D. **II**. Μέσ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἀορ., ἀπωθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπομακρύνω, μάλιστα ἐν μάχῃ, ἀποκρούω, συχν. ἐν Ἰλ., ὄφρα τάχιστα ὤσαιτ' Ἀργείους Ε. 691· τείχεος ἂψ ὤσασθαι Μ. 420· ὤσασθαι προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄστυ Θ. 295., Π 655· οὕτω παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, ὤσασθαι τὴν ἵππον Ἡρόδ. 9. 25, πρβλ. 3. 72., 6, 37· ὤσασθαί τινα κατὰ βραχὺ Θουκ. 4. 96· ὠσαμένων τὸ εὐώνυμον κέρας ὁ αὐτ. 6. 70, κτλ.· ἅπαξ παρὰ τοῖς Τραγ., Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 326·— ἐπὶ ἵππου, ῥίπτω τὸν ἡνίοχον, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον Θέογ. 260. **2**) ὡς τὸ **παρώσασθαι**, εἴ πως ὠσάμενοι ἕλοιεν τὸ τείχισμα τοὺς ἐναντίους Θουκ. 4. 11, 35, 96, καὶ συχν. παρὰ Πλουτ. **III**. ἐν τῷ παθητ., ὡς τὸ ὠθῶ ἐμαυτόν, ἐπὶ κεφαλὴν Ἡρόδ. (ἴδε ἀνωτ. I. 1)· πρὸς βίαν Εὐρ. Ἑκ. 406· βίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 335 κλπ. **2**) διὰ βίας ἀνοίγω ὁδὸν δι' ἐμαυτόν, ὠθεῖσθαι εἰς τὸ πρόσθεν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 31, πρβλ. Ἀνάβ. 5. 2, 18· ὠθεῖσθαι ὁμόσε πρὸς τὴν πληγὴν Πλάτ. Εὐθύδ. 294D· ὠθ. τινι εἰς χεῖρας Πλουτ. Θησ. 5· ὡς τὸ **ὠστίζομαι**, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 3, 64· ὠθ ὥσπερ ὕες Θεόκρ. 15. 73, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ζῷα Ἱστ. 6. 18, 17·— ἐξορμῶ, ἐκχύνομαι, ἐκρέω, ἱδρὼς Ἱππ. Ἀφ. 1261.

ὤθησις, εως, ἡ, = **ὠθισμός**. Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 90·— **ὤθημα**, τό, Πισίδ. Ἑξαήμ. ἤτοι Κοσμουργ. 10.

ὠθίζω, μέλλ. **ίσω**, = **ὠθέω**, ὠθῶ, σπρώχνω, ἐμβάλλω, Θεμίστ. 304A, Ἰώσηπ. **II**. Παθητ., ὡς τὸ **ὠστίζομαι**, ἀμοιβαίως ὠθοῦμαι, συνωστίζομαι, διαγωνίζομαι, προσπαθῶ, Λουκ. Ἁλιεὺς 42· ἐπὶ τὴν προεδρίαν, πρὸς τὸ ἀδύνατον Ἀριστείδ. 2. 95., 1. 388·—μεταφορ., ἐρίζω, φιλονικῶ, Λατ. altercari, Ἡρόδ. 3. 76· πρβλ. **ὠθισμός**. **2**) ὁρμῶ, πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι Γρηγ. Ναζ.

ὠθισμός, ὁ, ὤθησις, «σπρώξιμον», ὠθ. ἀσπίδων, σπρώξιμον τῶν ἀσπίδων πρὸς ἀλλήλας, Θουκ. 4. 96. **II**. (ἐκ τοῦ Παθ.) σύγκρουσις, συμπλοκή, σπρώξιμον ἐπὶ τῶν μαχομένων ἐν συμπλοκῇ, Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθ. ἐγένετο πολλὸς Ἡρόδ. 7. 225· ἀπικέσθαι ἐς ὠθ., εἰς συμπλοκὴν ἐκ τοῦ συστάδην, ὁ αὐτ. 9. 62· ὠθ. ἀμφὶ τὰ θύρετρα Ξεν. Ἀν. 5. 2, 17· ὁ περὶ τὰς πύλας ὠ. καὶ πνιγμὸς Πολύβ. 4 58, 9, πρβλ. Ἀναξανδρίδην ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 7·—μεταφορ., ὠθισμὸς λόγων, θερμὴ ἔρις, φιλονικία, Λατ. altercatio, Ἡρόδ. 8. 78., 9. 26.

ωι, κατάληξις ὀνομαστικῆς πτώσ. θηλυκῶν κυρίων ὀνομάτων ἀντὶ τῆς συνήθους **ω**, μνημονευομένη ἤδη ὑπὸ γραμματικοῦ παλαιοῦ τοῦ Ἡρωδιανοῦ (2, 545, 6), εὕρηται ἐν πολλαῖς Ἐπιγραφαῖς, οἷον ἐν Δελφικῇ παρὰ τῷ W. et F. 435 **Φιλῶι**, καὶ ἐν Ἀττικῇ ἐπιτυμβίᾳ ἀνεκδότῳ ὀφθείσῃ ὑπ' ἐμοῦ **(Θ)αλλῶι (Μ)ιλησία**, ἵνα μὴ τὰ ἄλλα παραδείγματα μνημονεύσω τὰ ἐξ ἐπιγραφῶν Κορίνθου, Ἀθηνῶν, Σελινοῦντος, Δήλου, Χαλκίδος τῆς Εὐβοϊκῆς, Μιλήτου, Ἀπαμείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, Κυρήνης, εἰς ἃ παραπέμπει ὁ G. Meyer ἐν Griech. Gram. σ. 276. Ἴδε καὶ Kühn. Ausf. Gram. d. gr. Spr. I, σ. 353 καὶ Ἰω. Οἰκονομίδην ἐν Ἐποικ. Λοκρ. γράμ. σ. 113.— Εὕρηται **ωι** καὶ ἀντὶ τοῦ **ω** τῆς κατὰ Δωριεῖς γενικῆς πτώσ. ἐν ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ, Bul. de cor. hel. III, σ. 293, στ. 21., σ. 294, στ. 54, ἔνθα τὰ **Νενναίωι, Εὐδώλωι**.— Ἀλλ' ἐσχάτως ἀνεφάνη καὶ τὸ τῆς κλητικῆς πτώσεως μόριον **ὦ** ἔχον τὸ ι ἀκόλουθον ἐν Ἐπιγραφῇ Παρίᾳ ἐμμέτρῳ τῇδε·

ὦι φύσι καὶ τοκέων ὀργαὶ πρὸς τέκνα ποθεινά,
ὡς ὁσίαν υἱῶν τὴν χάριν ἀντέλαβον!

ἣν ἐγὼ ἐπιγραφὴν ἐξ ἐκτύπου χαρτίνου ἐξέδωκα ἐν Ἀθηναίῳ, τ. Γ', σ. 167, ὕστερον δὲ εἶδον ἐκδεδομένην ἐν Bul. de cor. hel. VI, σ. 246 ἀλλέως παρὰ τοῦ I. Martha, ἤτοι ὦι φυσικαὶ τοκέων κλπ., καθ' ἣν ὅμως ἀνάγνωσιν δὲν εὐοδοῦται, νομίζω, ἡ πρὸς τοὺς προηγουμένους στίχους συνέχεια τοῦ νοήματος.—Ἔτι δὲ **ωι** εὕρηται καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ω** τῆς προστακτικῆς συχνὰ ἐν ταῖς Δελφικαῖς ἐπιγραφαῖς, παρὰ W. et F., καὶ δή: 29 **ἔστωι, ἀναγραψάτωι**, 82 καὶ 165: **παραμεινάτωι**, 111 καὶ 347: **παρεχέτωι**, 287: **ὑπηρετείτωι**, ἅπαξ δὲ εὕρηται ἐν ἀρ. 29 καὶ ὁ πληθ. ἀρ. **κριθέντωι**· ὡσαύτως ἐπὶ παπύρου Αἰγυπτιακοῦ (Pap. du Louvre, 7, 8, 10, 12) ἀνεγνώσθησαν τά: **ἀποδότωι, καταστησάτωι, ἀποτεισάτωι**.—Ἔτι εὕρηνται καὶ ὑποτακτικαὶ ἔχουσαι τὸ **ωι** ἐν μέσῳ τῆς λέξεως, οἷον ἐν ἐπιγρ. Νασιωτῶν: **γινώσκωισι** Cau. 121, καὶ ἐν ἐπιγρ. Χίου: **λάβωισιν** (ἔνθα καὶ τὸ **πρήξοισιν** δίς·) Bul. de cor. hel. III, σ. 231-2. Τέλος εὕρηται ἐν ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA, II 605 καὶ **τώι θεώι**, κατ' αἰτιατ. πτ. δυϊκοῦ ἀριθμοῦ, καὶ τὸ ἐπίρρημα **ὀπίσωι** τρὶς ἐν ἐπιγραφ. ὡσαύτως Ἀθηνῶν ἐν Ἀθηναίῳ τ. Ε'. σ. 104-5 = CIA. III, 489b. Καὶ ἄλλα δὲ ἐπιρρήμματα ὡς τὸ **οὕτωι, ἐπάνωι** κλπ. εὕρηνται πολλάκις ἐν χειρογράφοις πάνυ παλαιοῖς. Ἴδε ἐν G. Meyer. Griech. Gram. § 115. Ὥστε τούτων πάντων σημειωθέντων θεμιτὸν εἰπεῖν, ὅτι τὸ

ἰῶτα εἰς πᾶν σχεδὸν ὠμέγα ὡς πιπέρι ἐτίθετο. Πρβλ. καὶ τὰ ἐν ἄρθρῳ ηι ῥηθέντα, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὠία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ᾠα**.

ὠΐδας, ὁ, = **οὐδός**, Ἡσύχ.

Ὠιδεῖον, τό, δημόσιον οἰκοδόμημα οἰκοδομηθὲν ὑπὸ Περικλέους, ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ ᾖδον ᾠδάς, ἀπήγγελλον ποιήματα, ἐτελοῦντο δὲ καὶ μουσικοὶ ἀγῶνες, εἶχε δὲ καὶ ὀρχήστραν, Ἀνδοκ. 6. 14· καὶ ἄλλην σκευὴν θεατρικήν, Παυσ. 1. 8, 6., 1. 14, 1· ἐχρησίμευε δὲ καὶ ὡς δικαστήριον, Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 1109 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Δημ. 1362. 24· καὶ πρὸς φιλοσοφικὰς συζητήσεις, Ἄλεξις ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1, Διογέν. Λαέρτ. 7. 184, Πλούτ. 2, 605B εἰς καιροὺς δυσχερεῖς καὶ ὡς στρατών, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 9 καὶ 24· καὶ ὡς τόπος πρὸς διανομὴν σίτου, Δημ. 918. 9·— φαίνεται δὲ ὅτι ἦν κυκλοτερὲς μετὰ στέγης κωνοειδοῦς, Κρατῖνος ἐν «Θρᾴτταις» 1· ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὁδὶ προσέρχεται ὁ Περικλέης, τᾠδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου ἔχων, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 13, Θεοφρ. Χαρακτ. 3· τὸ ᾠδεῖον τοῦ ο ἐνεπρήσθη ὑπὸ Σύλλα τῷ 85 π. Χρ., ἀνεκαινίσθη δὲ ὕστερον ὑπὸ Ἀριοβαρζάνου Β', βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, Ἀππ. Μιθριδ. 38, Παυσ. Α', 20, 4. **2)** τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη καὶ εἰς ἄλλα οἰκοδομήματα πρὸς μουσικὰς ἐκτελέσεις, οἷον τὸ ἐν Ἀθήναις, ὅπερ ἐκτίσθη ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, Παυσ. 7. 20, 6· ἐν Κορίνθῳ, ὁ αὐτ. 2. 3, 6· ἐν Πάτραις, 7. 20, 6· ἐν Πατάροις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4286· ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ Ἀδριανοῦ, Δίων Κάσσ. 69. 4· θεατροειδὲς ᾠδ. Συλλ. Ἐπιγρ. Ἴδε Λεξικ. τῶν Ἑλλ. κ. Ῥωμαϊκ. Ἀρχαιοτ. Σμὶθ κατὰ μετάφρ. Τσιβανοπούλου σ. 1019.

ᾠέτο, ἴδε **οἴομαι**.

ᾠίζω, (ᾤιον. ᾠόν) ἐπὶ ὄρνιθος, ἐπικάθημαι τοῖς ᾠοῖς, ἐπῳάζω, Ἡσύχ., ἴδε Hemsterh. εἰ. Θωμ. Μάγ. 362.

ᾤιξε, ᾤιξαν, ἴδε **οἴγνυμι**.

ᾤιον, τό, = **ᾠόν**.

ᾠισχα, ᾠηρέχθαι, δύο ἀμφίβολοι λέξεις παρ' Ἡσυχ., ὧν ἡ μὲν προτέρα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **ὑπήνεμα**, ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ **ὑπήνεμοι, ὥριμοι**.

ὠκ, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἐκ**, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20.

ὦκα, ποιητ. ἐπίρρ. τοῦ **ὠκύς**, ὠκέως, ταχέως, Ἰλ. Α. 402, Ε. 88, Ὀδ. Ζ. 317, κλπ.· ἐπιτεταμ., μάλ' ὦκα Ἰλ. Β. 52, Ὀδ. Β. 8, κλπ.· ὦκα μάλ' Ἰλ. Ρ. 190, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ χρόνου, ὦκα δ' ἔπειτα, ἀμέσως, εὐθύς, Ὀδ. Ρ. 329, Ἰλ. Σ. 527, κ. ἀλλ.· — οὐδέποτε παρὰ Τραγ., Πόρσ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 736. (Ἐκ τοῦ **ὠκύς**, ὡς τὸ **τάχα** ἐκ τοῦ **ταχύς**.)

ὠκάλεος, η, ον, = **ὠκύς**, «ὠκαλέον· ταχύ, ὀξύ» Ἡσύχ.· πιθ. Ἐπικ. τύπος.

ὠκεάνειος, ον, ὁ εἰς τὸν ὠκεανὸν ἀνήκων, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 300, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππόλυτ. 121, Γαλην., Εὐστ., κλπ.· συχνάκις φέρεται ἡμαρτημένως **ὠκεάνιος**.

Ὠκεάνηιάς, άδος, ἡ, Ἐπικ. θηλ. τοῦ **Ὠκεάνειος**, Νόνν. Διονυσ. 32. 53.

Ὠκεάνης, ὁ, ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νείλου, κατὰ τὸν Διόδ. 1. 19· — ἐν 1. 12, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **τροφὴ μήτηρ**.

Ὠκεανίνη [ῑ], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὠκεανὶς νύμφη, Ἡσ. Θεογ. 364, 386, κλπ. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **Ὠκεανός**, ὡς τὸ **Νηρηΐνη** ἐκ τοῦ **Νηρεύς**.)

ὠκεάνιος ἴδε ἐν λ. **ὠκεάνειος**.

ὠκεανίς, ίδος, ἡ, **ὠκεανῖτις** II, αὖραι Πινδ. Ο. 2. 129.

ὠκεανισμός, ὁ, (= ἐξωκεαν.), Εὐστ. εἰς Ὀδ. Σ 1673, 5.

Ὠκεανῖτις, ιδος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, πρβλ. Οὐεργ. Γεωργ. 4. 341. **II.** ἡ ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἀνήκουσα, Θούλη Ἀνθ. Π. 4. 3, 54· ὠκ. θάλασσα = **ὠκεανὸς** II, Διον. Ἀλ. 1. 3. **2)** ἡ ὠκ. (ἐξυπακουομ. γῆ), ἡ ἀκτὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, Στράβ. 35.

Ὠκεανόνδε, Ἐπίρρ., εἰς τὸν Ὠκεανόν, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 68, Ὕμ. Ὁμ. 31. 16.

Ὠκεανός, οῦ, ὁ, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 133· σύζυγος τῆς Τηθύος, πατὴρ δὲ τῆς Θέτιδος, Ἰλ. Ξ. 302, Σ. 398· καὶ πασῶν τῶν Ὠκεανίδων, Ἡσ. Θεογ. 337 κἑξ., Αἰσχύλ. Πρ. 140·— εἶναι ὁ θεὸς τοῦ μεγάλου προαιωνίου ὕδατος καὶ πηγὴ πάσης θαλάσσης καὶ παντὸς ποταμοῦ, ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρέατα μακρὰ νάουσιν Ἰλ. Φ. 196, Ἡσ. Θεογ. 337, 368· μάλιστα ἐν Ἰλ. Ξ. 201, 302 λέγεται καὶ θεῶν γένεσις, καὶ ἐν στίχ. 246, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται. Τοῦ Ὁμήρου ὁ Ὠκεανὸς εἶναι μέγας Ποταμὸς ῥέων κυκλοτερῶς περὶ τὴν γῆν καὶ εἰς ἑαυτὸν ὑποστρέφων, ἀψόρροος Ἰλ. Σ. 399, Ὀδ. Υ. 65· ὅθεν περιεγράφετο ὡς ἀποτελῶν τὴν ἐσχάτην περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Σ. 607, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 314, Αἰσχύλ. Πρ. 141, Ἡρόδ. 2. 21, 23., 4. 36· ὅθεν ὁ Ὅμ. οὐ μόνον δίδει εἰς αὐτὸν τὰ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀναφερόμενα ἐπίθετα **ἀκαλαρρείτης, βαθύρροος, βαθυρρείτης**, καὶ ἔχει τὰς φράσεις ῥόος Ὠκεάνοιο, ῥοαὶ Ὠκ. (οὕτως Ὠκ. παγαὶ Πινδ. Ἀποσπ. 6· παῖ κρηνῶν .. Ὠκεανοῦ Σοφ. Ἀποσπ. 256), ἀλλὰ καὶ καλεῖ αὐτὸν ῥητῶς **ποταμὸν Ὠκεανόν**, ὅπερ ἐμιμήθη ὁ Μίλτων εἰπὼν 'Ocean-stream', ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ Ἰλ. Ξ. 245, Υ. 7· τὴν ἀντίληψιν ταύτην ἐπικρίνει ὁ Ἡρόδ. 2. 23., 4. 8, καὶ ὁ Στράβ. κἑξ.· ἀλλὰ παρέμεινε καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα μύθοις, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ὠκεανὸς διετήρησε τὰ ἐπίθετα ποταμίου θεοῦ, οἷον **ταυρόκρανος** (Εὐρ. Ὀρ. 1377), καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν παριστάνεται εἰς ἔργα τέχνης.— Ὁ Ἡσ. θέτει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐν τοῖς πέρασι τοῖς γῆς πρὸς δυσμάς, Θεογ. 275, Ἔργ. κ. Ἡμ. 171· οὕτω δὲ καὶ ὁ Ὅμηρος περιγράφει τὸν δόμον τοῦ Ἀΐδου ὡς κείμενον μακρὰν ἐν ταῖς δυσμαῖς καὶ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὀδ. Κ. 509, κἑξ., Ω. 12, πρβλ. Δ. 568, Λ. 157, Ἰλ. Ξ. 301. **II.** παρὰ τοῖς μετέπειτα παρέμεινε τὸ ὄνομα **Ὠκεανὸς** ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἔξω θαλάσσης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἔσω ἢ Μεσόγειον (ἥτις καλεῖται ἁπλῶς **θάλασσα, πόντος**), Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πινδ. Π. 4. 45, 446· μάλιστα δὲ ὁ Ἀτλαντικός, Ἀριστ. π. Κόσμου 3, 8· τὰ δὲ μέρη αὐτοῦ διακρίνονται: ὁ βόρειος, ὁ ἑσπέριος, ὁ κατὰ μεσημβρίαν Πλουτ. Μάρ. 11, Ἀντών. 61, Διόδ. 17. 96· Βρεταννικός, Γερμανικός, Καντάβριος κλπ., Πτολεμ. κλπ. ἴδε Tschuck. εἰς Pomp. M. 3. 1, σ. 54. **III.** μεταφορ., ὠκ. χρημάτων, ἀφθονία πλούτου, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. Πολιτικ. 3. 62. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 109.

ὠκέως, Ἐπίρρ. τοῦ **ὠκύς**, ταχέως, πρῶτον παρὰ Πινδ., χερσὶ. καθέλεν ὠκέως Νέμ. 10, 120.

ὠκήεις, εσσα, εν, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **ὠκύς**, Ἀνθ. Παλατ. 6. 205.

ὠκίμινος, η, ον, πεποιημένος ἐξ **ὠκίμου**, ὠκίμινον μύρον Διοσκ. 1. 67.

ὠκιμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς **ὤκιμον**, ὠκ. ὄδωδε Νικ. Ἀλεξιφ. 280 **II.** **ὠκιμοειδές**, τό, φυτόν τι, Saponaria ocimoïdes ἢ Silene Gallica, Διοσκ. 4. 28.

ὤκιμον, τό, ἀρωματικὸν φυτόν, ὁ «βασιλικός», Λατ. ocimum, Στράττις ἐν Ἀδήλ. 1. 5, Εὔβουλος ἐν «Κέρκωψι» 1. 2, Διοσκ. 2. 171, Πλίν., Γαλην., κλπ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὤκιμον· βοτάνη εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικόν», πρβλ. Ἡρωδιαν Ἐπιμερ. σ. 99· — ἀλλὰ τὸ **ὤκιμον** τοῦ Θεοφρ. εἶναι θάμνος, πρβλ. Schneid ἐν Πίνακι Θεοφρ.

ὤκινον, τό, βοτάνη πρὸς τροφὴν τῶν ζῴων, ἴσως εἶδος τριφυλλίου, Λατ. ocinum, Cato R. R. 27, Varro R. R. 1, 31, Plin. 17. 35, 21.

ὠκίς, ίδος, ἡ, = ἐνώτιον, «σκουλαρίκι», «ὠκίδες· ἐνώτια» Ἡσύχ.

ὤκιστος, ὠκίων, ἀ ὡμαλον ὑπερθ. καὶ συγκρ. τοῦ **ὠκύς**.

ᾠκτείρησα, μεταγεν. τύπος ἀόρ. α' τοῦ **οἰκτείρω** (τὸ ὀρθὸν : **οἰκτίρω**).

ὠκύ-αλος, ον, (ἅλς) ὁ ταχέως ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλέων, σπεύδων, ἐπίθ. πλοίου, Ἰλ. Ο. 705, Ὀδ. Μ. 182., Ο. 472, Σοφ. Αἴ. 710, Μόσχ. 2. 60·— μεταγεν. καθόλου, ὡς τὸ **ὠκύς**, ταχύς, ὁρμητικός, ῥιπὴ Ὀππ. Ἀλ. 2. 535.

ὠκύ-βόας, ου, ὁ, ταχὺς ἐν τῇ μάχῃ, πιθαν. γραφὴ ἐν Ἀνθ. Παλατ. 15. 27, πρβλ. Ἡσύχ.

ὠκύ-βολος, ον, ὁ ὠκέως βάλλων, ταχέως πλήττων, ἐπὶ τοῦ τόξου, Σοφ. Φιλ. 710· ἐπὶ βελῶν, Ἀνθ. Παλατ. 6. 118· ἐπὶ τῆς χειρός, Ἀνθ. Πλαν. 195· ἐπὶ ἀετοῦ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 32, 2.

ὠκύ-γένεθλος, ον, ὁ ταχέως γεννηθείς, Ἰω. Γαζαίου Ἔκφρ. 418, παρὰ Rutgers. Var. Lectt. 2, 7.

ὠκύ γλωσσος, ον, ὁ ταχὺς τὴν γλῶσσαν, Εὐστ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. § 6.

ὠκύ-δήκτωρ, ορος, ὁ ὀξέως δάκνων, ῥίνη Ἀνθ.Παλατ. 6 92.

ὠκύ-δίδακτος, ον, ὁ ταχέως διδασκόμενος, ψιττακὸς Ἀνθ. Παλατ. 9. 562.

ὠκύ-δίνητος, Δωρ. **-ᾱτος, ον**, ταχέως περιδινούμενος, ἅμιλλαι Πινδ. Ι. 5 (4). 7.

ὠκυδρόμας, ου, ὁ, = **ὠκύδρομος**, Ἀνθ. Παλατ.παράρτ. 389.

ὠκυδρομέω, τρέχω ὠκέως, ταχέως, Φίλων 1. 560· πρός τι αὐτόθι 459.

ὠκύ-δρομος, ον, ὁ ὁρμητικῶς τρέχων, ἄελλαι Εὐρ. Βάκχ. 871· σκύλακες Ἀρίων ἐν Bgk. Lyr. σ. 567· Ἐρινύες Ὀρφ. Ὕμν. 68. 9·— ὑπερθ. **-ώτατος** συχν. παρὰ Φίλωνι.

ὠκυ-επής, ές, γεν. έος, ὁ ταχέως ὁμιλῶν, Ἀπόλλων Ἀνθ. Παλατ. 9. 525.

ὠκύ-θοος, α, ον, ὁ ταχέως τρέχων, ὠκύθοαι Νύμφαι Εὐρ. Ἰκ. 993. **II.** ὁ ὠκέως αὐξανόμενος, τριπέτηλον Καλλ. εἰς Ἄρτ. 165.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὠκύθοον· πόα τις ἡ τρίφυλλος καλουμένη».

ὠκύ-λόχεια, ἡ, ἡ ταχύνουσα ἢ εὐκολύνουσα τὸν τοκετόν, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Ὕμν. 1. 4, κτλ.

ὠκυ-μάχος, ον, ὁ ὠκέως, ταχέως μαχόμενος, Ἀνθ. Παλατ. 6. 132.

ὠκύ-μοιρος ον, = **ὠκύμορος**, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 246. 1.

ὠκύ-μολος, ον, ὁ ταχέως πορευόμενος, Σουΐδ.

ὠκύ-μορος, ον, ὁ ταχέως ἀποθνήσκων, ὁ προώρως ἀποθνή-

σκων, ἐπίθ. τοῦ 'Αχιλλέως, 'Ιλ. Α. 417, Σ. 95, 458.—«ὠκύμοροι· ταχυθάνατοι, οἱ ἀώρῳ θνήσκοντες θανάτῳ» Ἡσύχ.· ὠκυμορώτατος ἄλλων 'Ιλ. Α. 505· ἐπὶ τῶν μνηστήρων, 'Οδ. Α. 266, κ. ἀλλ.· ἐν ἐπιταφίοις, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 527, 540 κ.ἀλλ.· ἐπὶ ἀνθέων, Φιλοστρ. 'Επ. 4 **II.** ἐνεργ. ὁ ἐπιφέρων ταχὺν ἢ πρόωρον θάνατον, ἰοί 'Ιλ. Ο. 441, 'Οδ. Χ. 75· φαρμάκων δυνάμεις Πλουτ. 'Αντών. 71· κώνειον ὠκυμορώτατον ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 58.

ὠκύ-νοος, ον, ὁ ταχέως νοῶν, ἀντιλαμβανόμενος, 'Οππ. Κυνηγ. 1. 37.

ὠκύνω, =**ὀξύνω**, «ὠκύνει· ταχύνει, ὀξύνει» Ἡσύχ.

ὠκύ-πέδιλος, ον, ὁ ὠκέα ἔχων πέδιλα, ὠκύπους, Νόνν. Διονυσ. 8. 220.

ὠκύ-πέτης, ου, ὁ, ὁ ὠκέως πετόμενος, ταχέως τρέχων, χαλκόποδ' ἵππω ὠκυπέτα 'Ιλ. Θ. 42., Ν. 24· ἴρηξ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 210· μεταφορ., ὠκ. μόρος Σοφ. Τραχ. 1042.— Εὕρηνται δὲ καὶ οἱ θηλ. τύποι, **'Ωκυπέτη**, ὡς ὄνομα 'Αρπυίας, Ἡσ. Θεογ. 267· καὶ **ὠκυπέτεια** χελιδών, Μάρκελλ. Σιδήτ. 'Ιατρικ. περὶ ἰχθύων 17 (ἐν τῇ Ἑλλ. Βιβλιοθ. Φαβρικ. τ. 1, σ 15 τῆς α' ἐκδ.).

ὠκύ-πλᾶνος, ον, ὁ ταχέως πλανώμενος, ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς Εὐρ. 'Αποσπ. 597.

ὠκύ-πλοος, ον, «ὁ ταχὺ πλέων» Ἡσύχ.· «ὠκυπλόων, ταχυπόρων» Σουΐδ.

ὠκυποδέω, τρέχω ταχέως, τὰ γύναια ἐπὶ τὸ σωτήριον μνῆμα ὠκυποδοῦντα Καισαρ. Διάλ. 1.

ὠκύ-πόδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ὠκύπους**, 'Ανθ Παλατ. 5. 223., 9. 371.

ὠκυπόδως, Ἐπίρρ., μετ' ὠκύτητος ποδῶν, ταχέως, Καισάρ. 856.

ὠκύ-ποινος, ον, ταχέως τιμωρούμενος, παρβασία Αἰσχύλ. Θήβ. 743.

ὠκύ-πομπος, ον, ταχέως φέρων, μεταφέρων, ναῦς Εὐρ. Ι. Τ. 1137· πλᾶται αὐτόθι 1427· — φέρεται καὶ **ὠκυπομπός**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 203.

ὠκυπορέω, ταχέως πορεύομαι, Στράβ. 353· ἐπὶ πλοίου, Συλλ. 'Επιγρ. 4944. 3.

ὠκύπορος, ον, ὁ ταχέως πορευόμενος, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἐπίθετον τῶν πλοίων, 'Ιλ. Α 421, 488, κ. ἀλλ.· οὕτως, ὀϊστοί 'Ανθ. Π. 5. 86· ἐπὶ ῥυάκων ἢ ποταμῶν, ὁ ταχέως ῥέων, πόρθμευμ' ἀχέων Αἰσχύλ. 'Αγ. 1558· ῥιπαὶ κυμάτων Πινδ. Π. 4. 345· φέρεται καὶ **ὠκυπόρος**.

ὠκύπος, ον, σπάνιος ποιητ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., 'Ανθ. Π. 9. 525.

ὠκύπους, ὁ, ἡ, **ὠκύπουν**, τό· αἰτ. ἀρσ. **ὠκύπουν** Εὐρ. Ἑλ. 243· Ἐπικ. δοτικ. πληθ. **-πόδεσσι** 'Ιλ. Β. 383, κλπ.· — ὁ τοὺς πόδας ταχύς, ταχύπους, ὡς τὸ πόδας ὠκύς, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἐπίθετον τῶν ἵππων· τῶν λαγῶν, Ἡσ. 'Ασπ. 'Ηρ. 302· ἔλαφοι Σοφ. Ο. Κ. 1094· ἱππικῶν .. ὠκύπους ἀγὼν ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 699· κύνες Εὐρ. 'Ιππ. 1128· τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 243.

ὠκυπτεροπέτης λόγος, ὁ ὠκέως πετόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. ΙΧ, σ. 33. — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. Α', σελ. 272.

ὠκύ-πτερος, ον, ὁ ταχὺς τὰς πτέρυγας, ταχέως πετόμενος, ἴρηξ 'Ιλ. Ν. 62· μεταφορ. ἐπὶ πλοίων (ὧν **πτερὰ** εἶναι τὰ **ἱστία**), Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 734. **II.** **ὠκύπτερα**, τά, τὰ μακρὰ πτερὰ τῶν πτερύγων, 'Αριστοφ. 'Αχ. 803, 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 1255, Βαβρ. 100. 4, πρβλ. Στράττιν ἐν «Μακεδόσιν» 7, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 1.

ὠκυ-ρέεθρος, ον, = **ὠκύρροος**, Νόνν. Δ. 26. 362.

ὠκύ-ρόης, Δωρικ. **-ρόας**, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Βάκχ. 569, 'Ανθ. Π. 9. 219.

ὠκύ-ροος, ον, ποιητικ. ἐπίθ., ὁ ταχέως ῥέων, ποταμὸς 'Ιλ. Ε. 598, Η. 133·— θηλ. **'Ωκυρόη**, ἡ, μία τῶν 'Ωκεανίδων, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Δήμ. 420, Ἡσ. Θεογ. 360.

ὠκύς [ῠ], **ὠκεῖα**, **ὠκύ**, γενικ. **έος**, **είας**, **έος**· 'Επικ. καὶ 'Ιων. θηλ. **ὠκέα**, ὡς ἀείποτε ἐν τῇ 'Ιλ., πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 780· ἐν τῇ 'Οδ. μόνον ἐν τῷ Μ. 374, ἐπὶ τῆς Λαμπετίης· θηλ. πληθυντ **ὠκεῖαι** 'Οδ. Η. 36· 'Επικ. γεν. **ὠκειάων** 'Οδ. Ι. 101, 'Ιλ. Δ. 500, κλπ.· θηλ. **ὠκύς** 'Ιω. Γαζαῖος 1. 240 Ταχύς, ὁρμητικός, ταχυκίνητος, ἀντίθετον τῷ **βραδύς**, 'Οδ. Θ. 329, 331· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, συχνάκις προσαπτομένης τῆς αἰτ. **πόδας**, οὕτω δὲ μάλιστα ἐπὶ τοῦ 'Αχιλλέως, 'Ιλ. Α. 58, 84, κλπ.· ἀλλὰ καὶ μόνον ὠκὺς 'Αχιλλεύς, ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ **πόδας**, Φ. 211, Χ. 188· οὕτω, πόδας ὠκέα, ἐπὶ τῆς Ἴριδος, Β. 786, κ. ἀλλ.· ἢ μόνον **ὠκέα**, Ψ. 198· ἐπὶ ζῴων καὶ πτηνῶν, ἴρηξ Ο. 238, κ. ἀλλ.· ἵπποι Θ. 88, κλπ.· ἔλαφοι 'Οδ. Ζ. 104. κλπ.· συχνάκις καὶ ἐπὶ πραγμάτων, μάλιστα ἐπὶ πλοίων (πρβλ. **ὠκύπορος**), Θ. 197, 'Οδ. Η. 36· ἐπὶ βελῶν, 'Ιλ. Ε. 106, 112, κλπ.·— οὕτω παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, οἷον Πινδ. Π. 1. 11, Ν. 3. 140, Σοφ. 'Αντιγ. 1200, Εὐρ. 'Ανδρ. 106, Βάκχ. 452, κλπ.· — ὡσαύτως, ὠκὺ νόημα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 43, πρβλ. 'Οδ. Η. 36· θνατῶν φρένες ὠκύτεραι Πινδ. Π. 4. 247· πρᾶξις, γάμος αὐτόθι 9. 119, 200· ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι 'Ανθ. Π. 10. 30· — τὸ ὠκύ, ταχύτης, ὀξύτης, Εὐρ. 'Αποσπ. 1019 **2)** = **ὀξύς**, ἥλιος Μίμνερμ. 11, 'Ανθ. Π. 7. 466· ἀοιδαὶ 'Απολλ. Ῥόδ. Δ. 42· ὤκιστος τῇ ἀκοῇ Αἰλ. περὶ Ζ. 6. 63. **II.** Ἐπίρρ. **-έως**, Πινδ. Π. 3. 105, Ν. 10. 120, Λουκ. περὶ 'Ορχ. 19· ἀλλ' ἐν τῷ τύπῳ **ὦκα**, σχηματισθέντι κατὰ τὸ **τάχα**, λίαν συχν. παρ' Ὁμ. **III.** Βαθμοὶ συγκρίσεως, ὁμαλοί: **ὠκύτερος**, **ὠκύτατος** 'Οδ. Θ. 331· ἀνώμαλ. ὑπερθετ., ὤκιστος πετεηνῶν 'Ιλ. Ο. 238, Φ. 253· ὤκιστος ὄλεθρος Χ. 325· καιρὸς Αἰσχύλ. Θήβ. 65.—Ἐπίρρ. **ὤκιστα** 'Οδ. Χ. 77, 133.— Ἡ λέξις εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον Ἐπικ., ἐν χρήσει μόνον ἅπαξ παρ' Αἰσχύλῳ καὶ ἅπαξ παρὰ Σοφοκλ., ἀλλὰ συνηθέστερον παρ' Εὐριπ.· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον 'Αρετ. περὶ Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 2. 3, Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. Ἑρμότ. 77. (Ἴδε **ὀξὺς** ἐν τέλει).

ὠκύ-σημος, ον, (σῆμα) ὁ ταχέως παρατηρηθείς, «ὠκύσημον· ταχέως φανερόν» Ἡσύχ.

ὠκύ-σκοπος, ον, ὁ ταχέως σκοπῶν, 'Απόλλων 'Ανθ. Παλατ. 9. 525.

ὠκύτης, **ητος**, ἡ, ταχύτης, ὀξύτης, σπουδή, Πινδ. Π. 11. 75, Εὐρ. Βάκχ. 1090· ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. ἐν 'Αξιόχ. 364C, 'Αρρ. 'Αν 1. 1, 17, Τακτ. 44, Γαληνο. τ. 4, σ. 126, 9, κλπ.

ὠκύ-τόκιος, ον, ὁ διευκολύνων τὸν τοκετόν, ἐπιφέρων ταχὺν τοκετόν, Διοσκ. 4. 14., 5. 173. **II.** **ὠκυτόκιον** (ἐξυπακ. φάρμακον) τό, ἰατρικὸν χρήσιμον πρὸς τοῦτον τὸν σκοπόν, 'Ιππ. 623. 15., 681. 25, 'Αριστοφ. Θεσμ. 504, Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 9. 9, 3·— παρ' 'Αριστοφ τὸ Ραβ. 'Αντίγραφον καὶ παρὰ Θεοφρ. τὸ Μεδ. 'Αντίγραφον φέρουσιν, **ὠκυτόκει'**, **ὠκυτοκεῖον**, πρβλ. 'Αρκάδ. 121.

ὠκύτό-κος, ον, ὁ, συντελῶν πρὸς ταχὺν καὶ εὔκολον τοκετόν, ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, Τιμόθ. ('Αποσπ. 2) παρὰ Πλουτ. 2. 282C. **2)** ἐπὶ ποταμοῦ, ὠκ. πεδίων ἐπινίσσεται, μετὰ ζωογόνου ἢ γονιμοποιούσης δυνάμεως, Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ 689. **II.** προπαροξ. **ὠκύτοκος**, ον, παθητ., ὁ ταχέως γεννηθεὶς ἢ παραχθεὶς ὡς ἑρμηνεύουσί τινες ἐν τῷ ἀνωτέρω χωρίῳ τοῦ Σοφοκλ., ἀλλ ἴδε Ellendt. καὶ Dind. **2)** **ὠκύτοκον**, τό, ταχὺς τοκετός, εὔκολος, Ἡρόδ. 4. 35.

ὠκυ-φόνος, ον, ὁ ταχέως ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, ἐπὶ νοσημάτων, 'Αρετ. περὶ Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 2. 3.

ὦλαξ, **ακος**, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **αὖλαξ**. ἴδε καὶ **ὦλξ**.

ὠλάφιον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ὦ ἐλάφιον**, 'Αριστοφάν. Θεσμ. 1172· καὶ **ὤλαφος** ἀντὶ **ὁ ἔλαφος**, Θεόκρ. 1. 1.5.

ὠλεκρᾱνίζω, τῷ ὠλεκράνῳ παίω, κτυπῶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος, Κωμικ. 'Ανώνυμ. 316· ἀλλ' ὁ γνήσιος τύπος εἶναι **ὀλεκρ.**, ἴδε Meinek. ἔνθ' ἀνωτ.

ὠλέκρᾱνον, τό, κυρίως **ὠλενόκρανον** = **ὠλένης κρανίον**, ἡ κεφαλὴ ἢ τὸ ἄκρον τοῦ πήχεως, ὁ ἀγκών, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ 'Ιστ. 1. 15, 3, κ. ἀλλ.· παρ' 'Ιππ. εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις **ἀγκὼν** ἀντὶ τοῦ **ὠλέκρανον**, κατὰ τὸν Γαληνόν· ἀλλ' εὑρίσκομεν καὶ **ὠλέκρανον** ἐν 'Ιππ. 'Επιδημ. ζ' σ. 1226G· — παρ' 'Αριστοφ. ἐν Εἰρ. 443 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **ὀλέκρανον**, τὸν τύπον δὲ τοῦτον ἀναγνωρίζει καὶ ὁ Σχολιαστ. ὡς τὸν γνήσιον 'Αττ., πρβλ. Φρύν. ἐν Α. Β. 56, Φώτ., κλπ.

ὠλένη, ἡ, τὸ κάτω μέρος τοῦ βραχίονος, ὁ πῆχυς, Λατ. ulna, (πρβλ. **ὦμος** Ι. 1), Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 388, Αἰσχύλ. Προμ. 60, Σοφ. Τραχ. 926, κτλ.·— ὠλέναις περιβάλλειν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1322· συχν. παρ' Εὐρ. ὠλέναις ἢ ἐν ὠλ. φέρειν 'Ηρ. Μαιν. 1381, Βάκχ. 1238· ἐν ὠλένῃ μεταίρειν 'Ιφ. ἐν Ταύρ. 1158· ὠλέναις λαβεῖν Βάκχ. 1125 ἀπ' ὠλένης βαλεῖν Φοίν. 1375· ὠλένην ὀρέξαι Μήδ. 902· περὶ ὠλένας δέρα βάλλειν Φοίν. 165, πρβλ. 307, 311· εἰς ὠλένας τινὸς δοῦναί τι Τρῳ. 1142· ὠλ. ἄκραι, αἱ χεῖρες, 'Ιφ. ἐν Ταύρ. 283· ἴσας δέ μοι ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ, μὲ τὴν χεῖρα, αὐτόθι 966·— ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις. **II.** ὡς τὸ **ἀγκαλίς**, 'Αρχ. Μαθ. 88, Ἡσύχ. (Λατ. ulna, 'Αρχ. Γερμ. elin-a (cubitus)· Γοτθ. alein-a, 'Αρχ. Σκανδ. öln-bogi, 'Αγγλο-Σαξον. el-bogi, κτλ.·—πρβλ. **Ὤλενος**.)

ὠλένιος, α, ον, ὁ κατὰ τὴν ὠλένην ἢ κατὰ τὸν βραχίονα εὑρισκόμενος, αἴξ ὠλ., ὁ ἀστὴρ τῆς αἰγὸς Capella ὁ ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ἡνιόχου Auriga, Ἄρατ. 164, ἴδε Σχόλ.

ὠλενίς, **ίδος**, ἡ, = **ὠλένη**, ἢ **ἀγκαλίς**, Πολυδ. Γ', 170.

ὠλενίτης, ου, ὁ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὠλένην, εἰς τὸν πῆχυν, Λυκόφρ. 135.

Ὤλενος, ἡ, πόλις τῆς 'Αχαΐας, 'Ιλ.· ἴσως ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς κειμένη ἐπὶ τῆς ὠλένης ἢ κλιτύος ὄρους, ὡς τὸ Γερμανικὸν Ellenbogen (ἀγκών).

ὠλεσί-βωλος, ον, ὁ τοὺς βώλους καταθραύων, σφῦρα 'Ανθ. Παλατ. 6. 104, 297.

ὠλεσί-θυμος, ον, ὁ τὴν ψυχὴν καταστρέφων, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρασις 149.

ὠλεσί-καρπος, ον, ὁ καταστρέφων τὸν ἑαυτοῦ καρπόν, Λατ. frugiperda· ἰτέαι ὠλ., ὡς ἀποβάλλουσαι τοὺς καρποὺς αὐτῶν πρὶν ἢ ὡριμάσωσιν, 'Οδ. Κ. 510, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Φυτ. 'Ιστ. 3. 1, 3.

ἐρινεὸς ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 9. 14·—μεταφορ., ὠλ. τύμπανον, τὸ κρουόμενον κατὰ τὰ μυστήρια τῆς Κυβέλης, διότι οἱ κρούοντες αὐτὸ ἱερεῖς ἦσαν εὐνοῦχοι,'Oππ. Κυνηγ. 3. 283.

ὠλεσί-οικος, ον. ὁ τὸν οἶκον καταστρέφων, τάν ὠλ. θεὸν (ἔξυπακ. 'Ερινὺν) Αἰσχύλ. Θήβ. 720· — τοῦτο δὲ ἀναγνωστέον ἀντὶ **ὀλεσ-**, παρὰ Λιβαν. 4. 143, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 701. **II.** ὁ διασκορπίζων τὴν ἑαυτοῦ περιουσίαν, οἰκοφθόρος, ἄσωτος, Α. Β. 318, Ἡσύχ.

ὤλεσις, εως, ἡ, καταστροφή, Γεώργ. 'Αλεξ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. τ. 8, σ. 174, 41., 247, 23.

ὠλεσί-τεκνος, ον, ὁ φονεύων τὰ τέκνα, Νόνν. Διον. 44. 91.

ὠλήν, ένος, ὁ, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ὠλένη**, Σουΐδ.

ὠλίγγη, ἡ, ἑρμηνεύεται παρὰ τῷ Μεγ. 'Ετυμ. 821, Α. Β. 318, **1)** ἐλάχιστον μέρος. **2)** τάσις πρὸς ὕπνον, νυσταγμός. **3)** ῥυτίς. Τὴν τελευταίαν σημασίαν παρέχει ὁ Πολυδ. Β', 67 (ἔνθα φέρεται **οὐλιγγας** μετὰ διαφ. γραφ. **ἔλιγγας**, **ὤριγγας**). Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **ὠλιγγία** ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων σημασιῶν, ὡσαύτως δὲ **ὠλιγγιάω**, = **νυστάζω**, καὶ **ὠλιγγήιος**, α, ον, = **ὀλίγος**.

ὠλίσθησα, **ὤλισθον**, ἴδε ἐν λ. **ὀλισθαίνω**.

ὠλιτήμερος, ον, παρ' Ἡσυχ., ἀλλὰ γραπτέον **ὠλ-**, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἀλιτ-ήμερος**.

ὦλλος, **ὦλλοι**, κατὰ Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἄλλος**, **οἱ ἄλλοι**, Ἡρόδ.

ὦλξ, ἡ, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ ὦλαξ, αὖλαξ, αὐλάκι, μόνον ἐν τῇ αἰτ. **ὦλκα**, **ὦλκας**, Ἰλ. Ν. 707, Ὀδ. Σ. 375, Μόσχ. 2. 81, 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 1054, 1333. (Ἡ λέξις ἔχει τὸ δίγαμμα, **κατὰ Ϝῶλκα** Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.·—περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Θεογνώστου Κανόνας 132· ἡ γραφὴ **ὦλξ** παρ' Ὠρίωνι καὶ 'Αρκαδίῳ φαίνεται πλημμελής.)

ὦλος, ἡ, = **ὠλένη**, Ἡσύχ.

***ὠλύγιος** ἢ ***ὠλύγος**, μνημονεύονται ὡς πρωτότυπα τοῦ **δι-ωλύγιος**, Ἡσύχ.

ὠμάδιος, ὁ, ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, = **ὠμηστής**, ἐπειδὴ ἐγίνοντο εἰς αὐτὸν ἀνθρώπιναι θυσίαι ἐν Χίῳ καὶ Τενέδῳ,'Ορφ."Υμν. 29. 5· ἔθυον δὲ καὶ ἐν Χίῳ τῷ ὠμαδίῳ Διονύσῳ ἄνθρωπον διασπῶντες Πορφύρ. περὶ 'Αποχῆς Ἐμψύχ. 2. 55.

ὠμαδίς, **ὠμᾶδόν**, ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἐπὶ τῶν ὤμων, Ἡσύχ.·—'Επίθ. **ὠμάδιος**, α, ον, ὁ αὐτ.—"Ιδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Α', σ. 160.

ὠμ-αλθής, ές, (ὠμός, ἄλθω) — ἕλκος ὠμ., ἕλκος ἐπουλωθὲν ταχύτερον τοῦ δέοντος χωρὶς νὰ θεραπευθῇ προσηκόντως, Ἡσύχ.

ὠμ-αμπέλῖνος, η, ον, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ χλωροῦ φύλλου τῆς ἀμπέλου, ἀντίθετον τῷ **ξηραμπέλινος**,'Αρρ. Περίπλ.37.

ὠμ-αχθής, ές, ὁ ἐπαχθὴς τοῖς ὤμοις, βαρὺς εἰς τοὺς ὤμους, 'Ανθ. Παλατ. 6. 104.

ὦμβροι, = **ὦ πονηροί**, Ἡσύχ. (ἔνθα: «ὤμβρει· ὦ πονηροί, ὦ ἄθλιοι»).

ὠμηλῦσις, εως, ἡ, ἀντὶ **ὠμὴ λύσις** (ὠμὴ διάλυσις), δηλ. χονδροκοπανισμένον ἄλευρον ἐξ ὠμῆς (ἀβράστου) κριθῆς ἢ σίτου (ὅθεν συνάπτονται οἱ προσδιορισμοὶ κριθίνη ἢ πυρίνη), ἐν χρήσει κυρίως πρὸς παρασκευὴν καταπλασμάτων,'Ιππ. 741. 19., 570. 4, κλπ.· γράφεται καὶ ἐν διαστάσει, μετὰ ὠμῆς λύσεως Διοσκ. 3. 29, Γεωπον., κτλ.

ὠμηστήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ.,'Oππ. 'Αλ. 5. 324.

ὠμηστής, οῦ, ὁ, (ὠμός, ἐσθίω) ὁ ἐσθίων ὠμὰ κρέατα, ὠμοβόρος, ὠμοφάγος, οἰωνοὶ Ἰλ. Λ. 454· κύνες Χ. 67, Σοφ. 'Αντιγ. 697· ἰχθύες Ἰλ. Ω 82· Κέρβερος Ἡσ. Θεογ. 311· λέων Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92, 2, Αἰσχύλ. 'Αγ. 827 (ἐντεῦθεν **ὠμηστὴς** ἀπολ. ἀντὶ **λέων**, 'Ανθ. Παλ. 6. 237)· αἰετὸς 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 1259· ὡσαύτως μετὰ θηλ. οὐσιαστ., "Εχιδνα ὠμηστής Ἡσ. Θεογ. 300· ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, = **ὠμάδιος**, 'Ανθ. Παλατ. 9. 524, Πλούτ. 2. 462Β· — ὡς σημεῖον ἀγριότητος, θηριωδίας, ὠμ. καὶ ἄπιστος ἀνὴρ Ἰλ. Ω. 207, πρβλ. Πλουτ. 'Αντών. 24. —Πρβλ. **ὠμοβόρος**, **ὠμοβρώς**, **ὠμοφάγος**. (Ὁ 'Αρίσταρχ. ἔγραψεν **ὠμηστής**, κατὰ τὸ **ἀθλητής**, **ὀρχηστής**· ὁ δὲ Τυραννίων **ὠμήστης**, κατὰ τὸ **κομήτης**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 67).

ὠμία, ἡ, (ὦμος) ὁ ὦμος, ἤτοι, ἡ πλευρά, ἡ γωνία οἰκοδομήματος, 'Εβδ. (Γ' Βασιλ. Ϛ' 8., Ζ', 2, 30, κ. ἀλ.).

ὠμιαία, ἡ, ἴσως ὁ δελτοειδὴς μῦς, 'Αριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 3. 5, 4, Γαλην. 18, 1. 386.

ὠμίας, ου, ὁ, ἄνθρωπος ἔχων εὐρεῖς τοὺς ὤμους, Πολυδ. Γ' 149.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμίας· ὁ μεγάλους ὤμους ἔχων, ὁ εὐρύστερνος».

ὠμίασις, εως, ἡ, = **ὠμία**, **ὦμος**, Φίλων 1. 92, 471.

ὠμίδιος, α, ον, ὠμιαῖος, μνημονεύεται ὡς πρωτότυπον τοῦ **ἐπωμίδιος**, Θεογνώστου Κανόνες 54.

ὠμίζομαι, μέσ., λαμβάνω εἰς τοὺς ὤμους μου, «ὠμισάμενος, εἰς τὸν ὦμον ἀγαγὼν» Σουΐδ.

ὤμιλλα, ἡ, ἦτο παιδιὰ τοιαύτη: περιγράψαντες κύκλον ἐπέρριπτον ἀστραγάλους ἢ ἄλλο τι, καὶ διὰ μὲν τῆς ἐντὸς βολῆς ἐνίκων, διὰ δὲ τῆς ἐκτὸς ἡττῶντο, Πολυδ. Θ', 102, εἰς ὤμ. ἀριστήσομεν Εὔπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 1· ἔπειτ' εἰσιμ' ἐνθάδε μείνας εἰς ὤμιλλαν κἂν μὴ μετίῃ ὁ αὐτ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 1. 7.

ὤμιον, ὑποκορ. τοῦ **ὦμος**, 'Ανθ. Παλατ. 11. 157.

ὠμιστής, οῦ, ὁ, (ὠμίζομαι) ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων μεταφέρων βάρη, ὠμοφόρος, ἀχθοφόρος, Ἡρωδιαν. 'Επιμερ. 100.

ὠμο-βάρβᾰρος, ον, ὁ ὠμῶς, ἀγρίως βάρβαρος, τὸ ἀπάνθρωπον καὶ ὠμοβάρβαρον Γεωρ. 'Αλεξ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τόμ. 8, σ. 199, 35.

ὠμο-βόειος, α, ον, Ἰων. **-βόεος**, ἢ **ὠμοβοῖνος**, ἐξ ὠμοῦ δηλ. ἀκατεργάστου δέρματος βοὸς πεποιημένος, ῥαψάμενος τῶν ὠμοβοέων Ἡρόδ. 3. 9· ἀσπίδας ὠμοβοΐνας, (ἐν 'Αντίγρ. ἔχει **-βοείας**) ὁ αὐτ. 7. 76, 79· γέρρα δασειῶν βοῶν ὠμοβόεια (διαφ. γραφ. **-βόϊνα**) Ξεν.'Αν. 4. 7, 22· δερμάτων ὠμοβοΐνων (διάφ. γραφ. **-βοείων**) αὐτόθι 26· σάλπιγξιν ὠμοβοΐναις αὐτόθι 7. 3,16·—ἡ ὠμοβοέη (ἐξυπακ. δορά), ἀκατέργαστον δέρμα βοὸς (πρβλ. **λεοντέη**, κλπ.), Ἡρόδ. 3. 9., 4. 65. (Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐπεκράτησεν ὁ τύπος **-βόϊνος**, οἷον παρὰ Στράβ. 704, Διοδ. 3. 8, κλπ.· ἡ αἰτ. πληθ. **ὠμοβοεῖς** ἐν 'Ανθ. Παλατ. 6. 21, ἐσχηματίσθη κατὰ πλημμελῆ ἀναλογίαν ὥσπερ ἐξ ὀνομ. **ὠμοβοεύς**. **II.** ἐν 'Ανθ. Π. 11. 137, ὑπάρχει ἀστεία χρῆσις, ὠμοβοείου μοι παραθεὶς τόμον, Ἡλιόδωρε, καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοειότερα, εὐθὺ κατακλύζεις ἐπιγράμμασιν, ἀφ' οὗ μοὶ παρέθηκας τεμάχιον ὠμοῦ βοείου κρέατος καὶ μοὶ ἐκέρασας τρία ποτήρια ὠμότερα τοῦ κρέατος, εὐθὺς κτλ.

ὠμοβορεύς, έως, ὁ, = **ὠμοβόρος**, Νικ. Θηρ. 739.

ὠμοβορέω, τρώγω, καταβροχθίζω ὠμὸν κρέας, Νικήτ. Χρον. σ. 200, ἐν τῷ παθ.

ὠμοβορία, ἡ, τὸ ὠμοβορεῖν, ὠμὰ κρέατα ἐσθίειν, Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας 2.

ὠμο-βόρος, ον, = τῷ ἑπομ., 'Απολλ. Ῥόδ. Α. 636, Αἰλιαν. περὶ Ζῴων 15. 11, Φίλων 1. 670· βλέπειν ὠμοβόρον 'Αλκίφρων 3. 21.

ὠμο-βρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, ὁ ἐσθίων ὠμὸν κρέας, Εὐρ. Τρῳ. 436, Ἡρ. Μαιν. 887· καὶ πιθανῶς διορθωτέον **ὠμοβρὼς** ἀντὶ **-βρῶτα** ἐν Σοφ. 'Αποσπ. 153.

ὠμό-βρωτος, ον, ὁ βρωθείς, φαγωθεὶς ὠμός, Νικ.'Αλεξιφ. 428.

ὠμο-βύρσινος, η, ον, πεποιημένος ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος, ἀσπίδες Στράβ. 776· σάκη Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 453·—ὡσαύτως **ὠμόβυρσος**, ον, Πλουτ. Κράσσ. 25·— ὁ τύπος **ὠμοβύρσια**, ἐν τῷ Μεγ.'Ετυμ. 558. 42 καὶ Ζωναρ. 1229, φαίνεται ἐφθαρμένος, ἀφ' οὗ τὰ γλωσσήματα ταῦτα, ὡς φαίνεται, ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Σχολ. ἔνθ' ἀνωτ.

ὠμο-γέρων, οντος, ὁ, ὁ ἔτι ἀκμαῖος γέρων, γέρων μὲν ἀλλὰ ζωηρὸς ἔτι, Ἰλ. Ψ. 791, Μεγασθ. ἐν 'Αρρ. Ἰνδ. 9. 7 ('Αποσπ. 23 Müller), 'Ανθ. Π. 7. 3631, Γαλην. 6. 379·— πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλ. cruda viridisque senectus. **II.** ὁ προώρως γηράσας, μόνον παρὰ **Γραμματ.**, ἕνεκα ἡμαρτημένης ἑρμηνείας τοῦ 'Επικοῦ ὠμὸν γῆρας (ἴδε **ὠμὸς** II. 3)·— ἀλλ' ὡς ἐπίθ. ἔχει τὴν σημασίαν ταύτην, οἷον βόστρυχος ὠμ.'Ανθ. Π. 5. 264.—Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμογέρων· οἱ μὲν τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἔτι δὲ ἰσχύοντα· οἱ δὲ τὸν μὴ λευκαινόμενον τὴν κεφαλήν, ὄντα δὲ πρεσβύτην».

ὠμό-γραυς, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 387· ἴδε Προσθήκ. 5. 109.

ὠμο-δάϊκτος, ον, = **ὠμοσπάρακτος**, λέξ. ποιητ. παρ' Ἡσυχ.

ὠμο-δακής, ές, ὁ ἀγρίως δάκνων, ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει Αἰσχύλ. Θήβ. 692.

'Ωμόδαμος, ὁ, ἀλληγορ. ὄνομα δαίμονός τινος, καταστροφέως τῶν ὠμῶν ἔτι πηλίνων ἀγγείων, 'Ομ. 'Επιγράμμ. 14.

ὠμο-δέψητος, ον, ὁ ἐν ὠμῇ καταστάσει κατειργασμένος, Κτησ. (;) παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Σεμίραμις**.

ὠμό-δροπος, ον, ὁ ληφθείς, συλλεχθεὶς ἄωρος, νομίμων ὠμοδρόπων προπάροιθεν, πρὸ τῆς κατὰ νόμον διαπαρθενεύσεως, δηλ. πρὸ τοῦ γάμου ὅστις δρέπει τὰ πρῶτα νεαρὰ ἄνθη τῆς παρθενίας, Αἰσχύλ. Θήβ. 333.

ὠμοθάλυκτα· «τὰ ὠμὰ» Ἡσύχ.

ὠμο-θετέω, ἐν τῇ τελετῇ τῆς θυσίας τίθημι ὠμὰ τεμάχια κρέατος ἐπὶ τῶν μηρίων, εἰλημμένα ἐκ πάντων τῶν μελῶν τοῦ ἱερείου, οὕτω δὲ ἐθεωρεῖτο ὅτι προσεφέρετο εἰς τὸν θεὸν ὅλον τὸ ἱερεῖον, ἐνῷ πράγματι ἐκαίοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μόνον οἱ μηροὶ μετὰ τῶν τεμαχίων, (ἴδε ἐν λ. **μηρία**), Ἰλ. Α. 461, Β. 424. Ὀδ. Γ. 458· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὠμοθετεῖτο πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημὸν Ὀδ. Ξ.427· μεταγενέστ. καθόλου, προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω, ἀρνειὸν 'Απολλ. Ῥόδ. Γ. 1033, ('Εκ τοῦ **ὠμός**, «ἄψητος».. Ὁ Εὐστ. ὅμως λέγει ὅτι κατά τινας ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **ὦμος**, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην ἑρμηνεύεται). Ἴδε Σχόλια καὶ ἑρμηνευτὰς ἐν τόπῳ.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 272.

ὠμό-θριξ, τρῖχος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τραχεῖαν, ἀγρίαν κόμην, Λυκόφρ. 340.

ὠμό-θῡμος, ον, ὁ ἔχων ἀγρίαν ψυχήν, Σοφ. Αἴ. 885, Φίλων 2. 15, κλπ.

ὦμοι, γράφεται καὶ **ὤμοι**· ἴδε ἐν λ. **ὤ**.

ὠμ-οιδής,ου,ὁ, (οἰδέω) ὁ ἔχων ἐξῳδηκότας ἢ ὑψηλοὺς ὤμους, Εὐστ. 1684. 28.

ὠμο-κλεὶς, ἡ, (ὦμος) παρὰ Τζέτζ ὡς συνώνυμ. τῷ κληῖδα παρ' ὦμον ἐν Ἰλ. Ε. 146.

ὠμο-κοτύλη, ἡ, ἡ τοῦ ὤμου ἄρθρωσις, καλουμένη καὶ **ἐντύπωσις**, Πολυδ. Β', 137.

ὠμο-κρᾰτής, ές, γεν. -έος, (ὠμός) ὁ ἔχων δύναμιν ὠμήν, ἀτίθασον, ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, Σοφ. Αἴ. 205· οὕτω, ὠμοῖς ἐν νόμοις πατρὸς αὐτόθι 548.—Ἕτεροι, ἧττον ὀρθῶς ἑρμηνεύουσιν ὁ ἰσχυρὸς τοὺς ὤμους, παραβάλλοντες τὰ ἐν Ἰλ. Γ. 227, ἀλλ' ἴδε Σχόλια καὶ ἑρμηνευτάς.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 121.

ὠμο-κῡδιάω, γαυριῶ, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι διὰ τοὺς εὐρεῖς ὤμους μου, Α. Β. 318, Ἐτυμ. Μέγ. 822. 32.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμοκυδιᾶν· ἐπὶ τῇ τῶν ὤμων εὐεξίᾳ μέγα φρονεῖν».

ὠμό-λῐνον, τό, ὠμὸν λίνον, ἀκατέργαστον λινάρι, Λατ. crudum linum, οὗ οἱ μίτοι εἶναι ἰσχυρότεροι τῶν τοῦ κατειργασμένου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 189, πρβλ. Salmas. ἐν Solin. σ. 538· ἐν χρήσει ὡς ξαντόν, Ἱππ. 482. 53., 544. 55, κ. ἀλλ. **II.** ὕφασμα λινοῦν ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον, τραχὺ ὕφασμα ἢ μάκτρον, Κρατῖνος ἐν «Ἀρχιλόχοις» 8 (ἔνθα ἴδε Meineke), Πλούτ. 2. 509Α.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμόλινα· τὰ ἄγρια ὀθόνια».

ὠμό-λῐνος, ον, πεποιημένος ἐξ ὠμοῦ ἢ ἀκατεργάστου λίνου, Ἱππ. 659. 20.

ὡμολογημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ὁμολογέω**, ὁμολογουμένως, ἄνευ ἀντιλογίας, Διόδ. 15. 10, Πολυδ. Ϛ', 208, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10 (ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **ὁμ-**).

ὠμό-νους, ουν, =**ὠμόθυμος**, γυνὴ Νικήτ. Εὐγεν. 5. 92.

ὠμόομαι, παθητ., γίνομαι ὠμός, Λατιν. crudesc, Γλωσσ.

ὠμο-πλάτη [ᾰ], ἡ, (ὦμος) ὡς καὶ νῦν, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **ὠμοπλάται**, Λατ. scapulae, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 1, κ. ἀλλ.— ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, οἷον ἐπὶ τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 1, 7· ἐπὶ τοῦ κυνός, τοῦ λαγοῦ, τοῦ κάπρου, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 1., 5, 10·— ἐν τῷ ἑνικ. ὁ αὐτ. 10, 16, Ἱππ. 6, 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 14., 3. 2, 12, π. Ζῴων Μορ. 4. 12, 12· σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον Θεόκρ. 26. 22, ἴδε Πολυδ. Β', 133, κλπ.— ὁ ἀρσ. τύπος **ὠμοπλάτης** ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Μαλάλ. 138. 21.

ὠμοπλᾰτο-σκοπία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ μαντεύεσθαι ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῆς ὠμοπλάτης, ὄνομα συγγράμματός τινος τοῦ Ψελλοῦ.

ὠμο-ποιέω, (ὠμός) φέρομαι ὠμῶς, ἀγρίως, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 3, 208.

ὠμο-πονία, ἡ, (**ὦμος, πόνος**) πόνος ἐν τῷ ὤμῳ, Ἰατρ.

ὠμ-οργός,όν, δηλ. ὠμοεργός, σκληρός, χαλεπός, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μέγ. 822, 12· **ὠμοργής**, ές, Α. Β. 318.

ὦμος, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.)—ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «νῶμος», τὸ ἀπὸ τῆς κλειδὸς μέχρι τοῦ βραχίονος μέρος καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος, Λατ. humerus (ὠλένη, ulna, εἶναι τὸ κατώτερον μέρος τοῦ βραχίονος), ξίφεϊ κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου Ἰλ. Ε. 146, πρβλ. Θ. 235· μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὤμμων μεσσηγὺς Ε. 41· τεύχε' ἀπ' ὤμων συλᾶν Ο. 544· ὦμοι στιβαροί, ἴφθιμοι Ε. 400., Σ. 204· εὐρέες Γ. 210· κυρτὼ Β. 217 κτλ.· — ἐπ' ὤμου .. φέρειν Ὀδ. Κ. 170, Ἰσοκρ. 392Β, μάλιστα δὲ πρβλ. Ἡρόδ. 4. 62· ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχειν Σοφ. Ἀποσπ. 342· τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχειν, ἴδε **οὖς** Ι. ἐν τέλ.—ὤμοισι φορέειν Ἰλ. Τ. 41· ὤμῳ ἑλεῖν Ο. 474· ὤμῳ ἢ ὤμοισιν ἔχειν Ξ. 376, Α. 15, κ. ἀλλ.· ὤμοις ἢ ἐπ' ὤμοις φέρειν Σοφοκλ. Ἀποσπ. 404, Τραχ. 564·—ἔχειν ἀνὰ ὤμῳ Ὀδ. Λ 128, Ψ. 275· εἰς ὦμον λαβεῖν Εὐρ. Ἰφ. ἐν Ταύρ. 1381· ἐπ' ὤμοις θεῖναι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 755· κίον' οὐρανοῦ .. ὤμοιν ἐρείδων Αἰσχύλου Πρ. 350, ὤμοισι τοῖς ἐμοῖσι, διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὤμων μου, Ἡρόδ. 2. 106· ἀποστρέφειν τὸν ὦ.., ἐξαρθροῦν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 264· ὁ δ' ὦμος .. πιέζεται ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 30· τὸν ὦμον θλίβομαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 307·—ὁ πληθ. περιέργως ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην Εὐρ. Ὀρ. 1471.

6) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ βραχίονος ἐνίοτε λέγεται πρυμνὸς ἢ νείατος ὦμος Ὀδ. Ρ. 462, 504, Ἰλ. Ο. 341, Ρ. 310· ἐνίοτε δὲ ἀντίκειται πρὸς τὸ **χεὶρ** (τὸ κατώτερος μέρος), χεῖρες ὤμων.. ἐπαΐσσονται Ψ. 628· τοὺς ὤμους ἀποταμόντες σὺν τῇσι χερσὶ Ἡρόδ. 4. 62· ἀποταμόντα ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα ὁ αὐτ. 2. 121, 5· ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 1125. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, οἷον ἐπὶ ἵππου, Λατ. armus. Ἰλ. Ζ. 510, Κ. 333, Ο. 267, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 8, 6.— ἐπὶ λέοντος, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 430· ἐπὶ κυνός, Ξεν. Κυνηγ. 4. 1· ἐπὶ καρκίνων, Βατραχομ. 309· ἐπὶ πτηνῶν, Πλούτ. 2. 983Β· ἐπὶ μυρμήκων, Γεωπον. 13·10, 14· πρβλ. **κατωμαδόν**. **3)** ὁ ὦμος ἐνδύματος, ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ἐπωμίδος Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 12, πρβλ. 25). **II.** μεταφορ., τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν ἢ κορυφὴν παντὸς πράγματος, μάλιστα ἐπὶ τοῦ δικράνου χάρακος ὑποστηρίζοντος ἄμπελον (πρβλ. **ὠμοχάραξ**), Γεωπον. 4. 12, 4, κτλ. (Κατὰ τὸν Σχολιαστ. Ἰλ. Β. 217 ἐκ τοῦ ***οἴω**, =**φέρω**· ἀλλὰ τὸ μ ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Λατ. hum-erus, Γοτθ. am-sa).

ὠμός, ή, όν· (Ἴδε ἐν τέλει)·— ὡς καὶ νῦν, ὠμός, ἄψητος, ἀμαγείρευτος, Λατ. crudus (ἴδε Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 4. κ.ἑξ.)· **1)** κυρίως ἐπὶ κρέατος, ἄδραστος, ἀμαγείρευτος, Ἰλ. Χ. 347, Ὀδ. Σ. 87, κ. ἀλλ.· ἀντίθετον τῷ **ὀπταλέος**, Ὀδ. Μ. 396· τῷ **ἑφθός**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 2· ὠμὸν καταφαγεῖν τινα ἢ ὠμοῦ ἐσθίειν τινός, παροιμ. ἐπὶ ἀγρίας σκληρότητος, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 14, Ἑλλ. 3. 3, 6· οὕτως, ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, «ὠμὸν φάγοις» (Σχολ.), Ἰλ. Δ. 35, πρβλ. Ὀδ. Σ. 87, κλπ. **2)** ἐπὶ καρπῶν τῆς γῆς, μύκητας ὠμοὺς .. φαγεῖν Ἀντιφάν. ἐν «Παροιμίαις» 1· κριθαὶ Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄν. 17· πρβλ. **ὠμήλυσις**. **3)** ἐπὶ ὕδατος ἀντίθετον τῷ **ἀπεφθος**, Ἄλεξις ἐν «Πυθαγοριζούσῃ» 1. **4)** ἐπὶ καρποῦ, μὴ πεπανθέντος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, δηλ. ἄωρος, ἀντίθετον **πέπων**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 260, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 19, Ἀριστ. Μετεωρολ. 4. 3. 4. **5)** ἐπὶ μεταλλικῆς γῆς, ἀχώνευτος, ἀκαμίνευτος, Βυζ.· καὶ ἐπὶ ἀγγείων, μὴ ὀπτηθέντων ἐν καμίνῳ, Γεωπον. 10. 21, 1· ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ χώματος ὅπερ ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸν ἥλιον, ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο Ξεν. Οἰκ. 16, 15· οὕτω κέραμος ὠμὸς Ἀριστ. Μετεωρολ. 4 3, 7, πρβλ. περὶ Ζῴων Γεν. 2. 6, 19. **6)** ἐπὶ τροφῆς, ἄπεπτος, ἀχώνευτος, Πλούτ. 2. 131C, 133D. **II.** μεταφορ., ἄγριος, ἄξεστος, τραχύς, σκληρός, θηριώδης, [δεσπόται] ὠμοί τε δοῦλοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1045· ὠ. φρόνημα ὁ αὐτ. ἐπὶ Θήβ. 536· ὠμῇ ξὺν ὀργῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 187· δαίμονες Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 828· τὰ..Ἀγαμέμνονος κλύεις ὠμὰ καὶ πάντολμ' Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 913· ὠμὸς ἔς τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1264· οὕτω καὶ παρὰ πεζογράφοις, ὠμὸν τὸ βούλευμα .. ἐγνῶσθαι Θουκ. 3. 36· οὕτως ὠμὴ στάσις προὐχώρησεν αὐτόθι 81· ὠμοὶ καὶ ἄνομοι Πλάτ. Νόμ. 823Ε· ὠμὴ ψυχὴ αὐτόθι 718D χαλεπὸς καὶ ὠ. Ξεν. Ἀν. 2. 6, 12· τὸν οὕτως ὠμόν, τὸν οὕτως ἀγνώμονα Δημ. 546. 2· οὕτω, 6) οὐδ. πληθ. **ὠμά**, ὡς ἐπίρρ., **ὠμῶς**, ἀγρίως, σκληρῶς Ἰλ. Ψ. 21· ἀλλὰ παρὰ πεζοῖς ἔχομεν τὸ ὁμαλὸν ἐπίρρ., ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως Θουκ. 3. 84, πρβλ. Ξεν. Πόροι 6, 6· ὠμῶς καὶ σχετλίως Ἰσοκρ. 390D· ὠ. καὶ πικρῶς Δημ. 845. 9· ὠμῶς ἀποκτείνειν Λυσίας 155. 33· ὑπερθ., ὠμότατα διακεῖσθαι πρός τινα Ἰσοκρ. 198Ε. **2)** τραχύς, ἄξεστος, ἄγροικος (ἴδε **ὠμοκρατής**), Σοφ. Αἴ. 548· δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 471· ὠμότερος συκοφάντης, ἀγροικότερος, τραχύτερος, βαναυσότερος, Δημ. 398. 29.— Ἐπίρρ., ἀγροίκως, τραχέως, βαναύσως, παρελθεῖν ὠμῶς καὶ ἀναιδῶς ὁ αὐτ. 321. 2. **3)** (ἐκ τῆς σημ. Ι. 4) ὠμὸν γῆρας, ἄωρον, πρόωρον, πρὸ τοῦ καιροῦ γῆρας, Ὀδ. Ο. 357, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 703, πρβλ. **ὠμογέρων**·—ὠμὸς τόκος, πρόωρος τοκετός, Φιλόστρ. 555. (Πρβλ. Σανσκρ. âm-as, am-as (crudus)· Λατ. am-arus. Πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. am-pher (sorrell).

ὠμ-όσαρκος, ον, ἐξ ὠμῶν σαρκῶν συγκείμενος, ὠμός, ὠμόσαρκον Γεωργ. Πισίδ. Ἑξαήμ. 1454.

ὠμό-σῑτος, ον, ὁ ἐσθίων ὠμὴν τροφήν, ὠμοφάγος, ἐπὶ τῆς Σφιγγός, ὡς ἐσθιούσης ὠμὰς σάρκας ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Θήβ. 541· χηλαῖσιν ὠμοσίτοις, ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Εὐρ. Φοίν. 1025· σκύλακες ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 338. **II.** παθ., ὁ σπαραχθεὶς ὠμός, Λυκόφρ. 654.

ὠμο-σπάρακτος, [ᾰ], ον, σπαραχθεὶς ἐν ὠμῇ καταστάσει, Ἀριστοφ. Ἱππ. 345.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμοδάϊκτα· ὠμοσπάρακτα».

ὠμό-τᾱρῑχος, ὁ, τὸ κρέας τοῦ θύννου ταριχευθὲν καὶ οὕτως ἐσθιόμενον ὠμὸν (ἀμαγείρευτον), Νικόστρ. ἐν «Ἄβρᾳ» 1, 2, Ἄλεξ ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 1. 4, πρβλ. Διοσκ. 2. 33·— ὡσαύτως **ὠμοτάριχον**, τό, Δίφιλος Σίφν. παρ' Ἀθην. 121Β.

ὠμότης, ητος, ἡ, ὠμὴ κατάστασις, μάλιστα ἐπὶ ἀώρων καρπῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 4, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 4. **2)** ἀπεψία, ἐν τῷ πληθ., ὠμότησιν ἁλίσκεται Πλούτ. 2. 661Β, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα Διοσκ. 3. 1. **II.** μεταφορ., ἀγριότης, σκληρότης, ἀπηνότης, 47, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4 5, 19, Ἰσοκρ 64Α, 227Α, Δημ. κλπ.· ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠ. Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 267· ὠμ. κατά τινος Λουκ. Φάλ. 1. 6· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 3.

ὠμοτοκέω, τίκτω προώρως, «ἀποβάλλω», Ἑβδ. (Ἰὼβ ΚΑ', 10)· ὠμοτοκοῦσαί τε καὶ νεκρὰ τίκτουσαι Διον. Ἀλ. 9. 40.

ὠμοτοκία, ἡ, ἐξάμβλωσις, ἀποβολή, Πτολεμ. Τετράβ. 149.

ὠμο-τόκος, ον, ὁ προώρως τίκτων, Καλλ. εἰς Δήμ. 53· ὠμ. ὠδῖνες, πρόωροι, ὁ αὐτ. εἰς Δῆλον 120·— μεταφορ., ἐπὶ ἀμπέλου, Ἀνθ. Π. 9. 561.

ὠμο-τομέω, τέμνω (ἀπόστημα) ἐν ᾧ εἶναι εἰσέτι ὠμόν, πρὶν πεπανθῇ, τέμνω προώρως, Παῦλ. Αἰγ. 6. 34·— οὕτω ῥημ. ἐπίθ. **ὠμοτομητέον**, δεῖ ὠμοτομεῖν, Ἀρχιγένης παρὰ Γαλην. 3 τῶν Κατὰ τόπους (σ. 199, 44 ἔκδ. Bas).

ὠμο-τρῐβής, ές, γεν. -έος, τριβόμενος ὠμὸς ἢ ἄωρος, ὠμ.

ἔλαιον, ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν, προτιμώμενον χάριν πολλῶν χρήσεων, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 15, Διοσκ. 1, 29, πρβλ. **ὀμφάκινον.**

ὠμόϋπνος, ον, (ὠμὸς) ὁ μόλις ἀποκοιμηθείς, ὁ μὴ κοιμηθεὶς ὅσον χρειάζεται, οἰμώζει μακρά, ὅτιή μ' ἀνέστης ὠμόϋπνον Εὔπολις ἐν Ζωναρᾷ Λεξικ. σ. 605· μειράκιον ὥσπερ ἐμμανὲς ἀναπηδῆσαν ὠμόϋπνον, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὕπνου, Φιλόστρ. ἐν βίῳ Ἀπολλ. 8, 31, σελ. 371· βλέφαρον ὠμόϋπνον σπῶν Κ. Μανασσ. Χρον. 5301.

ὠμοφᾰγέω, τρώγω ὠμὸν κρέας, Ἀρρ. Ἰνδ. 28. 1, Πορφύρ. π· Ἀποχ. Ἐμψύχ. § 13, κλπ.

ὠμοφᾰγία, ἡ, τὸ ὠμοφαγεῖν, ἐσθίειν ὠμὸν κρέας, Πλούτ. 2. 417C, Κλήμ. Ἀλεξ. 11, Εὐσ. κλπ.

ὠμο-φάγος, [ᾰ], **ον,** (ὠμὸς) ὁ τρώγων ὠμὸν κρέας, σαρκοβόρος, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, λέοντες, θῶες, λύκοι Ἰλ. Ε. 782, Λ. 479, Π. 157· θῆρες Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 124· ἐπὶ τῶν Κενταύρων, Θέογν. 542· ἐπὶ ἀγρίων ἀνθρώπων, Θουκ. 3. 94, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. § 13·— τὰ ὠμοφάγα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 10· πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 17·— ὠμ. χάρις (πρβλ. **ἀνδροβρὼς**) Εὐρ. Βάκχ. 139. Πρβλ. **ὠμάδιος, ὠμηστής.** **II.** σπανίως προπαροξ., **ὠμόφαγος, ον,** παθ., ὁ ὠμὸς φαγωθείς, δαῖτες ὠμ., θυσίαι γενόμεναι εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Ἀποσπ. 475α. 12.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὠμοφάγους δαῖτας· τοὺς τὰ ὠμὰ κρέα μερίζοντας καὶ ἐσθίοντας».

ὠμοφορέω, φέρω ἐπὶ τῶν ὤμων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2, Διον. Ἀλεξ. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 22.

ὠμοφόριον, τό, κάλυμμα ῥιπτόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Χ. 470 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λ. **κρήδεμνον**· ὠμόφορον παρὰ τῇ Ἄννᾳ Κομν. 1. 346. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἓν τῶν ἱερῶν ἀμφίων, ὃ ὁ ἐπίσκοπος φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων, Παλλάδ. ἐν βίῳ Χρυσ. 22C, Ἰω. Μόσχ. 2885Β, Νικήτ. Παφλ. 520C. **2)** εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς καλύπτοντος καὶ τοὺς ὤμους, Παλλαδ. Λαυσ. 1236, Λεων Γραμμ. 241 κλπ.· ὡσαύτως **ὠμόφορον,** Θεοφάν. 217, κλπ., ἴδε Δουκάγγ.

ὠμόφορον, ἴδε **ὠμοφόριον.**

ὠμο-φόρος, ὁ, ὁ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, Ἐπιφάν. 639D, 643B, κ. ἀλλ.

ὠμοφροσύνη, ἡ, σκληρότης διαθέσεως ἢ φρονήματος, Πλανούδ.

ὠμό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρὴν) ὁ ἔχων ἄγριον φρόνημα, σκληρός, ὠμός, ὡς τὸ **ὠμόθυμος**· λύκος Αἰσχύλ. Χο. 421· ἐπὶ ἀνθρώπων, Σοφ. Αἴ. 931, Τρ. 975, Φιλ. 194, Εὐρ. Ἠλ. κτλ.· μεταφορ., ὠ. σίδαρος Αἰσχύλ. Θήβ. 730. Ἐπίρρ. **ὠμοφρόνως.** ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 911.

ὠμο-χάραξ [ᾰ], **ᾰκος,** ὁ ἢ ἡ, χάραξ δικρανοειδὴς πρὸς ὑποστήριξιν ἀμπέλου, (ἴδε **ὦμος** II), Γεωπον. 5. 22, 4.

ὠμο-χειρούργητος, ον, (ὠμὸς) ἐπὶ ἀποστήματος, ἐφ' οὗ ἐγένετο χειρουργικὴ ἐγχείρησις πρὶν ἢ πεπανθῇ, ὡριμάσῃ, Σχόλ. εἰς Ἱππ. σ. 180 ἔκδ. Dietz.

ὠμφύνω, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ὀμφύνω,** παρ' Ἡσυχ.

ων, κατάληξ. γεν. πτώσ. ἀρ. ἑν. ὀνομάτων τῆς β' κλίσ. ἀντὶ **ω** (= **ου**), Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118, ἔνθα τὰ ἑξῆς εὕρηνται παραδείγματα· ἰ(ν) τῷ Φιλοκύπρων Fέτει, Ὀνάσιλον τὸν Ὀνασικύπρων τὸν ἰατῆρα. ἀ(ν)τὶ τῶ μισθῶν. ἀ(ν)τὶ τῶ ἀργύρων. τὸς παῖδας τὸς Ὀνασίλων· οἱ Ὀνασικύπρων παῖδες, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὦν, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **οὖν**· ἴδε **οὖν** II.

ὦνα, ὦναξ, κατὰ ποιητ. καὶ Ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ **ὦ ἄνα, ὦ ἄναξ.**

ὤναιος, α, ον, (ὀνίνημι) ὠφέλιμος, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Καραπάνῳ (Δωδώνη) πίν. 38 1.

ὠνάμην, ὤνατο, μέσ. ἀόρ. τοῦ **ὄνομαι,** Ἰλ.· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 12. **II.** ὡσαύτως τοῦ **ὀνένημι,** ἴδε ἐν λ.

*__ὠνεακὴ__ συγγραφὴ (instrumentum venditionis), Ἰουστιν. νεαρὰ ΡΚ'. —Ἐν τῷ Θησ. Στεφ. μόνον τὸ **ὠνιακὸς** εὗρε χώραν ἐκ τοῦ Ὀλυμπιοδ. κατ. εἰς Ἱερεμ. μετὰ σημειώσεως ὅμως· si -ana est lectio. Ἀλλ' εὕρηται ἔτι τὸ **ὠνεακὸν** κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἐν Βασιλικ., ἔκδ. Heimb. Supplem. tom. II, σ. 39, Συναγωγὴ λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ωνθι, καταλ. ὑποτακτικῆς, **ἔχωνθι** (= **ωντι, ἔχωσι**) καὶ **ἴωνθι** (= **ἔωσι, ὦσι**), ἴδε τὰς λέξ. ἐν Συναγ. λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ώνθω, κατάλ. προστακτικῆς, ἴδε **δαμιώνθω** καὶ **συλώνθω** ἐν Συναγ. λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὠνέομαι, (ἴδε ἐν τέλει)· μέλλ. **-ήσομαι** Εὐρ. Ἑκ. 360, Ἀριστοφ. Ἀχ. 815, Εἰρ. 1261, Λυσί., κλπ.·— παρ' Ἀττ. συνήθως λαμβάνει τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν, **ἐωνούμην** Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 15, Ἀνδοκ. 17. 28, κλπ., ἀλλὰ **ὠνέετο** Ἡρόδ. 3. 139, **ὠνέοντο** 1. 69 (καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις φέρεται **ὠνούμην** παρὰ τῷ Λυσίᾳ 108. 36) — ἀόρ. α' **ἐωνησάμην** ἢ **ὠνησάμην** Ἱππ. Ἐπιστ. 1282. 23. Πλούτ., Λουκ., κλπ.· ἀλλὰ τὸ **ὠνήσατο** παρ' Εὐπόλ. ἐν «Φιλ.» 3 εἶναι λίαν ἀμφίβ. (διότι ὁ παρ' Ἀττ. ἀόρ. εἶναι **ἐπριάμην**), ἴδε τὴν σημείωσιν τοῦ Meineke καὶ πρβλ. ***πρίαμαι**·— πρκμ. **ἐώνημαι** ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Ἀριστοφ. Πλ. 7, Λυσίας 108. 27· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παθ. (ἴδε κατωτ. II)·— ἀόρ. ἐπὶ παθ. σημασ. (ἴδε κατωτ. II) **ἐωνήθην.** (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λ. **ὠν-ή, ὦν-ος**· πρβλ. Σανσκρ. v sn-as (pretium), vasn-am (praemium)· Λατ. ven-um·— ἀποθ. Ἀγοράζω, ἀντίθετον τῷ **πωλέω, πιπράσκω,** ὡς τὸ Λατ. emere ἀντίθετον τῷ vendere· ἀλλ' ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. (οἵτινες εἶναι οἱ μάλιστα ἐν χρήσει χρόνοι), προσφέρομαι ὅπως ἀγοράσω, προσφέρω τιμήν, διαπραγματεύομαι περί τινος, «παζαρεύω», ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 339· ταύτας (δηλ. τὰς γυναῖκας) στάσας κατὰ τὴν πρύμνην τῆς νεὸς ὠνέεσθαι τῶν φορτίων, ὅτι διεπραγμαπεύοντο νὰ ἀγοράσωσι πράγματα ἐκ τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου, Ἡρόδ. 1. 1· Κροῖσός σφι ὠνεομένοισι ἔδωκε, ἔδωκεν εἰς αὐτούς, ὅτε προσεφέροντο νὰ ἀγοράσωσιν, ὁ αὐτ. 1. 69· τὰς νήσους οὐκ ἠβούλοντο ὠνεομένοισι πωλέειν αὐτόθι 165, πρβλ. 3. 139, 6. 121· ὀκτὼ λάβοις ἂν (ἐξυπακ. ὀβολούς); Ἀπόκρ. εἴπερ ὠνεῖ τὸν ἕτερον, ἂν θέλῃς νὰ ἀγοράσῃς τὸν ἕτερον ἰχθύν, Ἄλεξις ἐν «Ἀπεγλαυκωμένῳ» 2. 10, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1 ὠνεῖσθαι καὶ πωλεῖν πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Νόμ. 741Β· ὠν. τι παρά τινος Ἡρόδ. 5. 6, Πλάτ. Πρωτ. 313D, Ε, Δημ. 123. 21· ἀπό τινος Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 17· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, ἀγοράζω ἀπό.., Ἀριστοφ. Ἀχ. 815, Εἰρ. 1261· ἀλλά, ὠν. ἐκ Κορίνθου, ἀγοράζειν ἐμπορεύματα ἐκ Κορ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 17· ἐξ ἀγορᾶς ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 21·— μετὰ γεν. τῆς τιμῆς, ἀγοράζω ἀντί.., Ἡρόδ. 5. 6, Εὐρ. Ἑκ. 360, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 24· ψυχῆς, ἀντὶ τῆς ζωῆς, μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς, Ἡράκλειτ. ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 31· ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ., ἀγοράζω ἀντί.., μέ.., τάχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα Εὐρ. Ι. Α. 1170·— ἀπολ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 4, Ἀγησ. 1, 18· μάλιστα κατὰ μετοχ., ὠνουμένους ἕξειν τὰ ἐπιτήδεια, ἀγοράζοντας, δι' ἀγορᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 3, 27, πρβλ. 5. 5, 14, κλπ.· ὡσαύτως, ὁ ὠνούμενος, ὁ ἀγοράζων, ὁ ἀγοραστής, ὁρῶντος τοῦ ὠνουμένου ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 3, 2, πρβλ. Δημ. 309. 15, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 36· ὁ ἐωνημένος, ὁ δι' ἀγορᾶς γενόμενος κύριος (δούλου), Ἀριστοφ. Πλ. 7· οὕτως, ὁ ὠνησάμενος Πλούτ. 2. 242D· ὁ ὠνησόμενος, ὁ μέλλων νὰ ἀγοράσῃ, Δείναρχ. 109. 30. — μεταφορ., χάριτας πονηρὰς ὠν. Εὐρ. Ἑλ. 902· ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠν. Ξεν. Ἱέρων 9. 11· εὔνοιαν παρά τινος Διον. 164. 13· ψυχῆς τι ὠν. Ἡράκλ. παρὰ Πλουτ. 2. 457D· τὰς ψυχὰς ὠν., τὴν ζωήν, Λυσίας 180. 15·— ἐν ταῖς Αἰσχύλ. Ἱκ. 336, ἀντὶ **ὤνοιτο** τοῦ κώδ. διωρθώθη **ὄνοιτο** (Boisson., Robartello.) **2)** ἀγοράζω δημοσίους φόρους ἢ δασμούς, ἢ μᾶλλον προσφέρω τιμήν τινα δι' αὐτούς, λ' ταλάντων Ἀνδοκ. 17. 28, Λυσί. 108. 26 ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. πρκμ. (μετὰ μεταβ. σημασ.), Ξεν. Πόροι 4. 19. κλπ.· ὠν. μέταλλα Δημ. 435· 7· πρβλ. **ὠνή,** καὶ Böckh P. E. 2, σ. 52. **3)** ἐξαγοράζω τινὰ διὰ χρημάτων ὅπως ἀποφύγω τι, ἀγοράζω αὐτὸν ἵνα σιωπήσῃ, ὠν. τὸ ἀδικεῖσθαι, τὸν κίνδυνον Δημ. 96. 6., 990. 17· τὰ ἐγκλήματα ὁ αὐτ. 987. 7· ταλάντου τὸ πλημμέλημα παρά τινος Λουκ. Ἑρμότ. 81· καιρόν, σπονδὰς Πλουτ. Σερτ. 6, Ἡρῳδιαν. 6. 7. **4)** ὠν. τινα, ἀγοράζω τινὰ διὰ δώρων, διαφθείρω, ἀγοράζω τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, Δημ. 309. 15· ὠνεῖται καὶ διαφθείρει τινὰς ὁ αὐτ. 122. 21, πρβλ. Πλουτ. Φιλοποίμ. 15, 322.

II. ἐνίοτε εἶναι ἐν χρήσει ὡς παθ.·— σπανίως ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., οἷον ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα Πλάτων Φαίδων 69Β· **ἐωνούμην** Ξεν. Ἱππ. 8. 2·— οὐχὶ σπανίως ἐν τῇ παθ. μετοχῇ, **ἐωνημένος,** Πλάτ. Πολ. 563Β, Λυσίας 165. 16 (ἔνθα ἴδε Markl.), Ἰσαῖος 88. 21, Δημ. 406, 11· ἡ ὁριστ. **ἐώνηνται** παρ' Ἀριστ. Ῥητορ. 3. 9, 7· ὁ ὑπερσ. **ἐώνητο** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1182· ὡσαύτως ὁ ἀόρ. **ἐωνήθην** Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 12, Πόροι 4. 19· ἡ μετοχ. **ὠνηθεὶς** Ἰσαῖος 58. 15, Πλάτ. Σοφ. 224Α, Νόμ. 850Α.

III. ἐνεργητικός τις πρκμ. μετοχῆς, **ἐωνηκὼς** ἀντὶ τοῦ **ἐωνημένος,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λυσίου ἐν τοῖς Ἀν. Βεκ. 95· καὶ οἱ τύποι **ὠνέω, ὤνησα** σημειοῦνται παρὰ Ζωναρᾷ καὶ Ἡσυχίῳ.

ὠνή, ἡ, (ὦνος) τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγορά, Λατ. emptio, ὠνὴ καὶ πρᾶσις, ἀγορὰ καὶ πώλησις, Ἡρόδ. 1. 153, Σοφ. Ἀποσπ. 756, Πλάτ. Πολ. 371D, Σοφιστ. 223D· ὠνὴν ποιεῖσθαί τινος Δημ. 894. 27, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 849Β· δι' ὠνῆς Πλούτ. 2. 753D· οὕτως, ὠνῇ Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 25· διὰ τὴν ὠ. αὐτόθι 16· ἐν τῇ τῶν σιτίων ὠ. Πλάτ. Πρωτ. 314Α. **2)** ἀγορά, προσφορὰ τιμῆς, διαπραγμάτευσις πρὸς ἀγοράν, «παζάρευμα», Εὐρ. Κύκλ. 150.

II. ἐπὶ μισθώσεως τῶν δημοσίων φόρων καὶ δασμῶν, ὠνὴν πρίασθαι ἐκ τοῦ δημοσίου Ἀνδοκ. 10. 6, πρβλ. 12. 28, Πλουτ. Ἀλκιβ. 5· ἴδε **ὠνέομαι** I. 2. **2)** ἐν Δωρ. Ἐπιγραφαῖς, ἔγγραφον πωλήσεως, συμβόλαιον, τὰν ὠνὰν φυλάσσει.. Συλλ. Ἐπιγρ. 1756 (ἴδε Böckh), πρβλ. Curt. Anecd. Delph. σ. 38· πλῆρες: τᾶς ὠνᾶς τὸ ἀντίγραφον Συλλ. Ἐπιγρ. 1607. **III.** τὰ πρὸς ἀγορὰν χρήματα, ἡ τιμή, ὅπλων ὠνὴν παρασχεῖν τρισμυρίας δραχμὰς Λυσίας 155. 37· ἐπέθηκε τῇ ὠνῇ τάλαντον Πλουτ. Ἀλκ. 5.

ὤνημα, τό, τὸ ἀγορασθέν, Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 23.

ὠνήμην, ἴδε **ὀνίνημι**.

ὠνήρ, κατὰ κρᾶσιν Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ὁ ἀνήρ**, Ἡρόδ. 2. 51, κ. ἀλλ., Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20, 1.

ὠνησείω, ἐφετικὸν τοῦ **ὠνέομαι**, ἐπιθυμῶ ν' ἀγοράσω, Δίων Κάσσ. 47. 14.

ὤνησις, εως, ἡ, «ἀγορασία» (Ἡσύχ.). κοινῶς ἀγορασιά, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Ζ', 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 3597b.

ὠνητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει ν' ἀγοράσῃ τις, Πλάτ. Νόμ. 849C, Ἄμφις ἐν «Ἀθάμαντι» 1. 2) **ὠνητέον**, πρέπει ν' ἀγοράσῃ τις, Λουκ. Ἑρμότ. 58.

ὠνητής, οῦ, ὁ, ὁ ὠνούμενος, ἀγοράζων, ἀγοραστής, Ξεν. Οἰκ. 2, 3, Πλούτ., κλπ.· τινος Πλάτ. Ἐρυξ. 394E, Αἰσχίν. 15. 26, Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Γ', 81, Πλουτ. Ἀγησ. 9· ὠνητὴν λαβεῖν, εὑρεῖν ἀγοραστήν, Ἀντιφάν. ἐν «Μοιχοῖς» 1. 7. 2) ὁ ἀναλαμβάνων τι διὰ συμβολαίου, μισθωτής, πακτωτής, ἐργολάβος, Συλλ. Ἐπιγρ. 102· μισθωτὴς μεταλλείων, αὐτόθι 162, κατὰ τὸν Böckh.

ὠνητιάω, = **ὠνησείω**, Δίων Κάσσ. 47. 14., 73. 11, Πολυδ. Γ', 126.

ὠνητικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος ὅπως ἀγοράσῃ. — Ἐπίρρ., ὠνητικῶς ἔχειν Φίλων 2. 537, κλπ.

ὠνητός, ή, όν, καὶ ός, όν, Εὐρ. Ἑλ. 816·— ῥηματ. ἐπίθ., ἀγορασθείς, ἠγορασμένος, «ἀγοραστός», ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Ὀδ. Ξ. 202· δοῦλος οὐκ ὠνητὸς ἀλλ' οἴκοι τραφεὶς Σοφ. Ο. Τ. 1123, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 365, Πλάτ. Νόμ. 841D, κλπ.· ἀντίθετον τῷ **μίσθιος**, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16.— ἀλλά, ὠνητὴ δύναμις, μισθοφορική, ἀντίθετον τῷ **οἰκεία**, Θουκ. 1. 121· ὠν. σῖτος, ἀντίθετον τῷ **δωρητός**, Πλουτ. Κοριολ. 16. II. ὃν δύναταί τις νὰ ἀγοράσῃ, Λατ. venalis, ἐλπὶς Εὐρ. Ἑλ. 816· λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 968· βασιλεῖαι Πλάτ. Πολ. 544D· ἀρχαὶ Ἀριστ. Πολιτ. 2. 11, 10· φιλίη Ἀνθ. Πλαν. 80· μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, δόξα χρημάτων οὐκ ὠνητή, ἥτις δὲν ἀγοράζεται διὰ χρημάτων, Ἰσοκρ. 21B· ἀλλά, ἐλπὶς χρήμασιν ὠνητή, ἀγοραζομένη διὰ χρημάτων, Θουκ. 3. 40.

ὠνήτωρ, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ὠνητής**, ὠν. ὀπωρῶν, = **ὀπωρώνης**, Θωμ. Μάγιστρ. 653.

ὤνθρωπε, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **ὦ ἄνθρωπε**.

ὤνθρωπος, ὤνθρωποι, κατὰ Ἰων. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἄνθρ-, οἱ ἄνθρ-**, Ἡρόδ. 7. 11, 49.

ὠνικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ὤνησιν ἢ κατάλληλος πρὸς ὤνησιν· **ὠνιακός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8853.

ὤνιος, α, ον, Αἰσχίν. 76. 27· καὶ ος, ον, Λουκ. Νιγρ. 25, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 21· (ὦνος)· — ὃν δύναταί τις ν' ἀγοράσῃ, πράσιμος, «ἀγοραστός», Λατιν. venalis, Ἐπίχ. 48 Ahr.· πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; πόσον ὤνιος; πόσον ἠμπορεῖ ν' ἀγορασθῇ; Ἀριστοφ. Ἀχ. 758, πρβλ. Ἱππ. 480·— μετὰ γεν. τοῦ τιμήματος, αἵματος ἡ ἀρετὴ ὠνία Αἰσχίν. ἔνθ' ἀνωτ.· τῆς οὐσίας γάρ εἰσιν.. ὤνιοι (ἐξυπακ. ἰχθύες) Ἄλεξις ἐν «Ἑλληνίδι» 1. 7· θανάτου γάρ ἐστιν ὤνιον Μένανδρος ἐν «Ὀργῇ» 5· οὐ γὰρ ἀργίας ὤνιον ἡ ὑγίεια Πλούτ. 2. 135B· ἐς ὤνιον ἐλθεῖν, εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλθεῖν, Θέογν. 127· ὤνιον εἶναι, πρὸς πώλησιν, Πλάτ. Νόμ. 848A, Ἰσαῖ. 58. 32· ὤνιον ἄγειν τι Πλουτ. Κράσσ. 8· ἐξάγειν ὁ αὐτ. 2. 680E· παρέχειν αὐτόθι 193B· κομίζειν αὐτόθι 173C· ἴστε ὀρόβους ὄντας ὠνίους, παροιμία ἐπὶ μεγάλης δυστυχίας, Δημ. 598. 4· τὰ ὤνια, τὰ πρὸς πώλησιν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐμπορεύματα, Ξεν. Ἀν. 1. 2. 17, Λυσί. 165, 24, Δημ. 106. 15, κλπ. 2) ἐπὶ ἄρχοντος δωροδοκοῦντος, δηλ. ὃν δύναταί τις νὰ ἀγοράσῃ διὰ χρημάτων ἢ δώρων, τοῦ στρατηγοῦ ὠνίου ὄντος Δείναρχ. 92. 37· διὰ τὴν ἀπορίαν ὤνιοι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 19· οὕτως, ἀρχαιρεσίαι ὤν. Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 21.

ὤνομα, Αἰολ. ἀντὶ **ὄνομα**.

ὠνομάδαται, Ἰωνικ. γ' πληθ. πρκμ. τοῦ **ὀνομάζω**, Δίων Κάσσ. 37. 16.

ὠνομασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **ὀνομάζω**, μετ' ὀνόματος, μεταφέρειν τὰ ἀνώνυμα ὠνομασμένως Ἀριστ. Ῥητ. 3. 2, 12.

ὦνος, ὁ, τιμή, ἀντίτιμον, χρηματικὸν ποσὸν καταβαλλόμενον ἀντί τινος, ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν Ὀδ. Ξ. 387, πρβλ. Ἰλ. Φ. 41· ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο Ὀδ. Α. 388· ὁ δ' ὔμιν μυρίον ὦνον ἄλφοι Ο. 452· τὸ ἀγορασθὲν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα τίθεται κατὰ γεν., Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν, διὰ τὸν Λυκάονα, Ἰλ. Ψ. 746, πρβλ. Θουκ. 1. 58. II. ἀγορά, ὡς τὸ **ὠνή**, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων Ὀδ. Ο. 445. III. ἀντικείμενον ἀγορᾶς ἢ ἐμπορίου, ἐμπορεύματα, ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1006. (Ἐκ τῆς √ΩΝ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ὠν-ή, ὠν-έομαι**· πρβλ. Σανσκρ. vasn-as (pretium)· Λατιν. ven-um, ven-eo, ven-do· ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι ὁ τύπος **ὦνος**, ὁ μόνος ἐκ τῆς ῥίζης ταύτης ἀπαντῶν παρ' Ὁμ., δὲν λαμβάνει δίγαμμα).

ὦξε, ἴδε **οἴγνυμι**.

ᾠο-βραχής, ές, βεβρεγμένος διὰ τοῦ λευκοῦ τοῦ ᾠοῦ, βουτημένος εἰς τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, ᾠοβραχὲς ἔριον Παῦλ. Αἰγ.· πρβλ. **ἐλαιοβραχής**.

ᾠό-γαλα, ακτος, τό, γάλα μεμιγμένον μετὰ ᾠῶν ἢ μετὰ τοῦ λευκοῦ τῶν ᾠῶν, Παῦλ. Αἰγ. 6. 8, Γαλην., κλπ.

ᾠο-γενής, ές, ὁ ἐξ ᾠοῦ γεννηθείς, Ὀρφ. Ὕμν. 5. 2.

ᾠογονέω, γεννῶ ᾠά, ᾠοτοκῶ, Γεωπον. 14. 1, 4.

ᾠογονία, ἡ, τὸ ᾠογονεῖν, ᾠοτοκεῖν, ᾠοτοκία, Φιλόστρ. 65.

ᾠοειδής, ές, γεν. έος, ὅμοιος ᾠῷ, ἔχων τὸ σχῆμα ᾠοῦ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 9.. 5. 28, 2, περὶ Ζ. Γεν. 2. 1, 22, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ᾠώδης**. II. τὸ ᾠοειδὲς = τὸ ὑδατοειδές, τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὑδατῶδες ὑγρόν, Γαλην. 19. 358, Θεόφιλ. Πρωτοσπαθ. σ. 152· καὶ αὐτόθι Greenhill.

ᾠο-θεσία, ἡ, διακόσμησις δι' ᾠοειδῶν σχημάτων, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. σ. IX.

ᾠοθυτικά, τά, = **ᾠοσκοπικά**, Σουΐδ. ἐν λέξει **Ὀρφεύς** (f), πρβλ. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 5. 185.

ὠιοί. ἴδε **ὠαιαί**.

ᾠόν, τό, ἀρχαῖοι ποιητ. τύποι: **ᾤεον, ὤιον**, ἴδε **ᾤεον**· (ἴδε ἐν τέλει)— ὡς καὶ νῦν, ᾠόν, κοινῶς «αὐγόν», τὰ ᾠὰ χηνέων οὐ πολλῷ μείζονα τίκτει [ὁ κροκόδειλος] Ἡρόδ. 2. 68, πρβλ. 73· ᾠὰ λευκά γε καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστίν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ Ἔριφος ἐν «Μελιβοίᾳ» 2· καὶ παντὸς πτηνοῦ, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2 κἑξ., κλπ.· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ἀλεκτορίδος, Ἀριστοφ. Λυσ. 856, Ἀποσπ. 237, κλπ.· ᾠοῦ τὸ λευκὸν ἢ τὸ ὠχρὸν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 1· τὸ πυρρὸν ἢ τὸ χρυσοῦν Ἱππ. 663. 20, Ἀθήν. 376D· ᾠὰ ἡμιπαγέα, οὐχὶ ἐντελῶς βεβρασμένα, «μελᾶτα», Ἱππ. 405· ἐφθά, ὠμὰ Θεοφράστ. Ἀποσπ. 8. 2·— ᾠὰ τίκτειν Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 695· **ἐκλέπειν, περιγλύφειν** (ἴδε τὰς λέξεις)· ᾠὸν ῥοφεῖν Νικόμ. ἐν Ἀδήλ. 1· καταπίνειν Ἀντιφάν. ἐν «Λεπτινίσκῳ» 1. 5· ᾠὰ κολάπτειν Ἀναξίλ. ἐν «Λυροποιῷ» 1. 4·— τὰ καλὰ ᾠὰ καλοῦνται **γόνιμα, τέλεια, πλήρη**, τὰ δ' ἀντίθετα **ἄγονα, ἀτελῆ, ὑπηνέμια, ἀνεμιαῖα, ζεφύρια** (ἴδε τὰς λέξεις)· — μεταφορ., ᾠὸν ἅπας γέγονεν, ἔγεινε φαλακρὸς ὡς ᾠόν, Ἀνθ. Π. 11. 398. 2) ἐπὶ τῶν ᾠῶν τῶν ἰχθύων, Ἡρόδ. 2. 93· τὰ ᾠὰ ἀφιᾶσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 9, πρβλ. 4. 1. 24· τῶν ὄφεων, αὐτόθι 5. 34, 1· τῶν χελωνῶν, αὐτόθι 5. 33, 2· κλπ. 3) ἐπὶ φυτῶν, τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος, ὁ αὐτ. περὶ Ζ. Γεν. 1. 23, 2· πρβλ. **ᾠοτοκέω** 2. 4) ᾠὰ ὑέλινα τὰ ἰατρικὰ παρὰ τῷ Ἥρωνι (Ἀρχ. Μαθ. 147) εἶναι πιθαν. τὰ πρὸς ἀφαίμαξιν ἐν χρήσει ποτήρια ἤτοι σικύαι, «βεντοῦζαι»· ὡσαύτως, ποτήριον ᾠοειδές, Δείνων παρ' Ἀθην. 503F. (Ἐκ τοῦ τύπου **ὤιον** βεβαιοῦται ἡ ὀρθότης τῆς γραφῆς **ᾠόν**, — ὑποστηριζομένης καὶ ὑπὸ τῶν Ἀντιγράφων τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. 822, καὶ ὑπὸ τῆς ἀναλογίας πρὸς τὰς λέξεις **πτῷον, ζῷον**, εἰ καὶ ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀναλογίαν τοῦ Λατιν. ovum, ἴδε κατωτ. — Κατ' ἀρχὰς θὰ ἦτο **ὠϝόν**, ovum (ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει τὸν τύπον **ὤβεον** ὡς Ἀργεῖον)· Ἀρχ. Γερμ. ei, πληθ. eigir· Ἀγγλο-Σαξον. aeg (egg), πρβλ. καὶ τὸ νεώτερ. Ἑλλην. **αὐγόν**. — Ὁ Benfey καὶ ὁ Curt. δοξάζουσιν ὅτι ὁ πρῶτος τύπος ἦτο âvyam καὶ ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ vis, vayas Λατ. avis· ἴδε ἐν λέξ. **οἰωνός**).

ᾦον, τό, = **ὑπερῷον**, λέξις τῶν Λακεδαιμονίων, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 57E, Σχολ. εἰς Ἰλ. Π. 184.

ὠόπ, καὶ **ὠὸπ ὄπ**, κέλευσμα τοῦ **κελευστοῦ**, καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 180, 208· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1395.

ᾠόπωλις, ιδος, ἡ, ἡ πωλοῦσα ᾠά, κοινῶς «αὐγουλοῦ», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 427.·— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 534.

Ὠορύφας, α, ὁ **Ὠορυφᾶς**, ᾶ, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ ναυάρχου Νικήτα τοῦ ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, Ἰω. Γενέσ. σ. 50, 1. 61, 14, ἔκδ. B., Ζωναρ. 16, 9, Οἱ μ. Θεοφ. σελ. 299, Γ. Κεδρ. τ. B', σ. 219, 22, ἔκδ. B.— Σημαίνει, ὡς φαίνεται, **αὐγορρούφης**, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ᾠοσκοπία, ἡ, ἡ διὰ τῶν ᾠῶν μαντεία, Σουΐδ. ἐν λέξει **Ἑρμαγόρας Ἀμφιπολίτης**·— **ᾠοσκοπικά**, τά, πραγματεία τις περὶ τῆς τέχνης ταύτης ἀποδιδομένη εἰς τὸν Ὀρφέα, Σουΐδ. ἐν λ. Ὀρφεὺς (f): πρβλ. **ᾠοθυτικά**.

ᾠο-σκύφιον [ῠ], τό, ποτήριόν τι ᾠοειδὲς τὸ σχῆμα διπλοῦν ἔχον πυθμένα, Ἀσκληπιάδης παρ' Ἀθην. 503E, πρβλ. 488F, Müller Archäol. d. Kunst. § 299D.

ᾠο-τάριχον, τό, τεταριχευμένον ᾠόν, κοινῶς «αὐγοτάραχον», Τζέτζ. Ἀλληγ. Ἰλ. Π. 337.

ᾠοτοκεύς, έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ᾠοτόκος** Ὀππ. Ἁλ. 1. 750.

ᾠοτοκέω, γεννῶ ᾠά, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 6. 11, 8, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **σκωληκοτοκέω**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 1. 8, 10· τῷ **ζῳοτοκέω**, ὁ αὐτ. περὶ Ζῴων Γεν. 2. 1, 17, κ. ἀλλ.· τὰ **ᾠοτοκοῦντα**, ζῷα γεννῶντα ᾠά, αὐτόθι 3. 1, 2, κ.ἑξ.— Παθ., γεννῶμαι ὡς ᾠόν, τὰ ᾠοτοκούμενα αὐτόθι 2. 7, 8.
2) ἐπὶ φυτῶν, παράγω, σπόρον, Ἐμπεδ. 286.

ᾠοτοκία, ἡ, τὸ ᾠοτοκεῖν, τὸ τίκτειν ᾠά, Ἀριστ. π. τὰ Ζῷα Ἱστ. 4. 11, 5, περὶ Ζῴων Γεν. 1. 20, 11· πρὸ τῆς ᾠοτ., πρὶν ἢ γεννήσωσι τὰ ᾠά των, Πλουτ. 2. 637F· — ἐν τῷ πληθ., Ἡσιόδ. 9. 22.

ᾠοτόκος, ον, ὁ γεννῶν ᾠά, Ἀριστ. περὶ Ζῴων Γεν. 1. 11, 4. κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἰχθύων, ὁ αὐτ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 5. 1, 4, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ὄφεων, Νικ. Θηρ. 136· ἀγέλη ᾠοτ., πλῆθος ὀρνίθων, Ἀνθ. Παλατ. 9. 286· τὰ ᾠοτόκα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ζῳοτόκα, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 1. 5, 1, κ. ἀλλ.

ᾠο-φᾰγέω, ἐσθίω ᾠά, Γεωπον. 14. 7, 5.

ᾠοφορέω, = **ᾠοτοκέω**. Ἐτυμ. Μέγ. 404. 36.

ᾠο-φόρος, ον, γεννῶν ᾠά, ἰχθύες Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 17· ὠδῖνες ᾠ., οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ ᾠῶν, Ὀππ. Ἁλ. 1. 478.

ᾠο-φῠλᾰκέω, φυλάσσω τὰ ᾠά μου, ἐπί τινων ἰχθύων, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 6. 14, 8, 9. 37, 11, κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 297.

ὠπάζομαι, ἀποθ., βλέπω, διευθύνω τὰ βλέμματά μου πρός τι, Ἡσύχ.· παρ' ᾧ φέρεται καὶ μέλλ. **ὠπήσεσθαι**· ὁ δὲ ἀόρ. **ὠπήσασθαι** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ὀππ. Κυνηγ. 1. 316., 3. 84, 271, κλπ. — Ἐνεργ. μετ. «**ὠπῶντες**, ὅ ἐστι βλέποντες» Ἐτυμ. Μέγ. 33. 10

ὦπερ, Δωρ. ἀντὶ **οὗπερ**, Θεόκρ. 3. 26.

ὠπή, ἡ, (ὄπωπα), ὄψις, ἀντιάσειεν ἐς ὠπήν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 821· αὐτὸν κέκλομαι εἰς ὠπήν.. ἱκέσθαι, εἰς ὄψιν μου ἐλθεῖν, αὐτόθι 907, 908. **2**) ἡ πρόσοψις, ἡ θέα, τὸ εἶδος, Νικ. Ἀλεξιφ. 376, Θηρ. 657.

ὤπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ὤψ**, = **ὀφρύδιον**, Ἡσύχ.

Ὦπις, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **Οὖπις**, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Πλάτ. Ἀξίοχ. 371Α, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 35.

ὠπλή, ἡ, κτύπημα διὰ τῆς χειρός, «ἡ ἐκ χειρὸς πληγή» Ἡσύχ.· ἀμφίβολ. λέξις.

ὦπται, ἴδε ἐν λ. **ὁράω**.

ὦρ, ἡ, ὤρεσσιν, συνῃρ. ἀντὶ ὀάρεσσιν (ἴδε ἐν λ. ὄαρ), ἀμυνέμεναι ὤρεσσι «ταῖς γυναιξί. παρὰ τὸ συνεζεῦχθαι τοῖς ἀνδράσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 486. **II**. **ὦρες**, οἱ, «πύργοι ὠχυρωμένοι» Ἡσύχ.

ὤρα, Ἰων. **ὤρη**, ἡ, (ἴδε ἐν λ. **οὖρος** Β) — φροντίς, μέριμνα, προσοχή, πρόνοια, «ἐνδιαφέρον», ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει μετὰ γενικῆς καὶ συνήθως συνάπτεται μετὰ λέξεως περιεχούσης ἢ ὑπονοούσης ἄρνησιν, ὤρη γάρτ' ὀλίγη πέλεται νεικέων, ὀλίγη ὑπάρχει φροντὶς περὶ φιλονεικιῶν, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 30· ἀνδρὸς ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη Τυρταῖος 7. 11· μηδεμίαν ὤρην ἔχειν ἁρπασθεισῶν γυναικῶν Ἡρόδ. 1. 4, πρβλ. 3. 155· οὕτως, ὤρην ἐποιήσαντο οὐδεμίαν ὁ αὐτ. 9. 8· ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὤραν τιν' ἕξειν; Σοφ. Οἰδ. Κολ. 386· ἔχω δέ τοι οὐ τόσον ὤραν χείματος Θεόκρ. 9. 20· περὶ τῶν.. πλευρῶν οὐδεμίαν ὤραν ἔχεις Πλάτων Κωμ. παρὰ Σουίδ.· ἀλλὰ τούτων γε οὐδ' ὀλίγην ἔθεντο ὤραν Αἰλ. περὶ Ζῴων 1. 59· τὰ θεῖα ἐν μηδεμιᾷ ὤρᾳ τίθεσθαι ὁ αὐτ. παρὰ Σουίδ.· — ἄνευ ἀρνήσεως, εἰ πατρὸς νέμοι τιν' ὤραν Σοφ. Τρ. 57. — Λέξ. ποιητική, ἐν χρήσει παρ' Ἴωσι καὶ μεταγεν. πεζολόγοις· — ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Ἡσιόδ. ἔνθ' ἀνωτ. ἐκφέρεται καὶ **ὤρη**.

ὥρα, Ἰων. **ὥρη**, ἡ· Ἐπικ. γεν. πληθ. **ὡράων**, Ἰων. **ὡρέων**· ποιητ. δοτ. πληθ. **ὥραισι**, ἴδε ἐν λ. **ὥρασι**. (Πρβλ. **ὧρος**, **ὡραῖος**, **ἄ-ωρος**, **ἐννέ-ωρος**, **ὀπ-ώρα**· πρβλ. Ζενδ. yâre (annus)· Ἀρχ. Γερμ. jâr (Jahr)· Γοτθ. jêr (ἔτος) Ἀγγλο-Σαξον. gear (year)· Ἀρχ. Σκανδιν. ár· ὥστε, ὡς φαίνεται, ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ἔτος· τοῦτο δὲ φαίνεται ἐν τῷ Λατιν. hor-nus, ἐν ᾧ τὸ hora περιωρίσθη εἰς τὴν σημασίαν «ὥρα» (τῆς ἡμέρας). **Α**. ὡρισμένος χρόνος, χρονικὴ περίοδος ὁριζομένη διὰ τῶν φυσικῶν νόμων, περίοδος τοῦ ἔτους, τοῦ μηνός, τῆς ἡμέρας, νυκτός τε ὥραν καὶ μηνὸς καὶ ἐνιαυτοῦ Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 4, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 449, Πλάτ. Πολ. 527D· ἀλλ' ἰδίως, **I** παρ' Ὁμήρ., μέρος τοῦ ἔτους, ἐποχή, ὥρα τοῦ ἔτους· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧραι Ὀδ. Β. 107, Τ. 152· ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, ἄψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι Λ. 294, Ξ. 294· ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι Κ. 469, πρβλ. Ἡσ. Θεογ. 58, Ἡρόδ. 1. 32· Διὸς ὧραι Ὀδ. Ω. 344, πρβλ. Πινδ. Ο. 4. 8· ὁ κύκλος τῶν ὡρέων ἐς τὠυτὸ περιιὼν Ἡρόδ. 2. 4 (ὀλίγον ἀνωτέρω ποιεῖται λόγον περὶ τῶν **ὡρῶν** τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους διαιρουμένου εἰς 12 μέρη)· οὐ μεταλλάσσουσιν αἱ ὧραι αὐτόθι 77· περιτελλομέναις ὥραις Σοφ. Ο. Τ. 156, πρβλ. Ἀποσπ. 519, Ἀριστοφ. Ὄρν. 709, 996· ὧραι ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν Πλάτ. Νόμ. 906C, πρβλ. Συμπ. 188Δ, κλπ.· τῆς.. ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὔσης, ἐν ᾗ ἀσθενοῦσιν ἄνθρωποι μάλιστα Θουκ. 7. 47· ὥρα χαλεπή, κακὴ ὥρα τοῦ ἔτους, Πλάτ. Πρωτ. 344D· αὕτη ἡ ὥ. Ξεν. Κυνηγ. 7, 1, πρβλ. 5, 6· κατὰ τὰς ὥρας, συμφώνως πρὸς.., Ἀριστ. περὶ Ζ. Γεν. 5. 6, 10. — Ὁ Ὅμηρ. καὶ ὁ Ἡσίοδ. διακρίνουσι τρεῖς ὥρας τοῦ ἔτους καὶ ἐκφέρουσιν ἑκάστην διὰ τοῦ ἑνικοῦ **ὥρη** μετὰ προσδιορισμοῦ εἰδικῶς ὁρίζοντος ἑκάστην: **α**) τὸ ἔαρ, τὴν «ἄνοιξιν», ἔαρος.. ὥρη Ἰλ. Ζ. 148· ὥρη εἰαρινή Β. 471, Π. 643, Ὀδ. Σ. 367, κλπ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ἦρος ὥρα ἢ ὧραι Ἀριστοφ. Νεφ. 1008, Εὐρ. Κύκλ. 508· ὥρα νέα Ἀριστοφ. Ἱππ. 419· νεᾶνις Εὐρ. Φοίν. 787· ἴδε κατωτ. 2. **β**) τὸ θέρος «καλοκαίριον», θέρεος ὥρη Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 582· οὕτω παρ' Ἀττ., ὥρα θερινὴ Ξεν. Κυν. 9, 20, Πλάτ. Ἐπιν. 986Α, κλπ.· οὕτως, ὧραι πολυάνθεμοι Πινδ. Ο. 13. 23· δενδρῶτις ὥρα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41. **γ**) τὸν χειμῶνα, χείματος ὥρη Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 448· ὥρη χειμερίη Ὀδ. Ε. 485, Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 492· οὕτω παρ' Ἀττ., ὥραν χειμῶνος, τὸν χειμῶνα, Ἀνδοκ. 18, 4· χιονοβόλος Πλούτ. 2. 182Ε. — Ὁμοίως ὁ Αἰσχύλ. ὀνομάζει τρεῖς ὥρας, Προμ. 454 κ. ἑξ.· ἡ διαίρεσις αὕτη τοῦ ἔτους εἶναι Αἰγυπτιακὴ κατὰ τὸν Διόδ. 1. 26. — Τετάρτη ὥρα τοῦ ἔτους ἀναφαίνεται κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 64, θέρος καὶ χεῖμα κὠπώραν τρίταν καὶ τέτρατον τὸ ἦρ· καὶ παρ' Ἱππ. 366, χειμών, ἦρ, θέρος, φθινόπωρον. πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 2· τετράμορφοι ὧραι Εὐρ. Ἀποσπ. 937, πρβλ. Ξεν. Κυνηγ. 6, 13· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ἑπτὰ ὧραι μνημονεύονται, **ἔαρ**, **θέρος**, **ὀπώρα**, **φθινόπωρον**, **σπορητός**, **χειμών**, **φυταλιά**, Γαλην. 5. 347. Αἱ παλαιαὶ τρεῖς ὧραι ἦσαν πιθανῶς πᾶσαι ἴσαι τὸ μῆκος· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ὑπελόγιζον τὸ μὲν ἔαρ καὶ τὴν **ὀπώραν** ἐκ δύο μηνῶν ἑκάστην, τὸ δὲ **θέρος** καὶ τὸν **χειμῶνα** ἐκ τεσσάρων μηνῶν, Εὐριπ. Ἀποσπ. 980.

2) ἀπολ., ἡ ἀκμὴ τοῦ ἔτους, ἡ ὥρα τοῦ ἔαρος, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη Ὀδ. Ι. 51, πρβλ. Ἰλ. Β. 468· παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν Θουκ. 4. 6. **β**) τὸ θέρος, θέρεος καματώδεος ὥρης Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 662· παρὰ τοῖς ἱστοριογράφοις, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἡ καταλληλοτάτη πρὸς πολεμικὰς καὶ ἄλλας ἐργασίας, τὸ καλοκαίριον, τὸν τῆς ὥρας εἰς τὸν περίπλουν χρόνον Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 13· οἱ περὶ τὴν ὥραν χρόνοι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 10· μάλιστα ἐν τῇ φράσει, ὥρα ἔτους, Θουκ. 2. 52., 6, 70. 7. 54, Πλάτ. Φαῖδρ. 229Α, Νόμ. 952Ε, Δημ. 1213. 27 (οὕτω παρὰ Sallust. B. J. 50, tempus anni)· — τὴν ὥραν ταύτην ὁ Γαληνὸς περιορίζει εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρας· πρβλ. **ὡραῖος** Ι. 3. **3**) καθόλου, τὸ ἔτος, τῆς ὥρης μέσον θέρος Ἡρόδ. 8. 12· ἐν τῇ πέρυσιν ὥρᾳ, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, Δημ. 1283. 20· εἰς ὥρας, κατὰ τὰ ἐπιόντα ἔτη, Ἀνθ. Παλατ. 11. 17, Πλουτ. Περικλ. 13· ὡσαύτως, εἰς ἄλλας ὥρας, τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 122· εἰς ὥρας ἑτέρας Ἀριστοφ. Νεφ. 562· ἐκ τῶν ὡρῶν εἰς τὰς ὥρας ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 950· εἰς ὥρας κἤπειτα Θεόκρ. 15. 74· πρβλ. **ὥρασιν**. **4**) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως τὸ κλῖμα χώρας τινὸς ὡς ὁριζόμενον ὑπὸ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, Ἡρόδ. 1. 142, 149., 2. 77., 4. 199· τὰς ὥρας κάλλιστα κεκραμένας 3. 106· πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 111Ε, Φαίδωνα 111Β. **5**) ἐν τῷ πληθ., τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, λαμβανομένου τοῦ μὲν νότου ὡς θέρους, τοῦ δὲ βορρᾶ ὡς χειμῶνος, Ἡρόδ. 2. 26. **II**. μέρος τῆς ἡμέρας ἢ τοῦ ἡμερονυκτίου, νυκτὸς ἐν ὥρῃ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 67, 155, 400· αἱ ὧραι τῆς ἡμέρας, τὰ μέρη αὐτῆς, δηλ. πρωΐα, μεσημβρία, ἑσπέρα, νύξ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 4· δι' ὥραν ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Δημ. 1456, 8. κλπ.· μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις Ἀνακρεόντ. 34. 1· — ὡσαύτως ὡς τὸ ἡμέρας ἢ νυκτός, ἑκάστης ἡμέρας μέχρι τρίτου μέρους ὥρας Πλάτ. Νόμ. 784Α· τῆς ὥρας μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 22· ἐποίησαν ἔξω μέσων νυκτῶν τὴν ὥραν, δηλ. ἐπεμήκυναν τὴν ἡμέραν πέραν τοῦ μεσονυκτίου, Δημ. 1365. 3· ὀψὲ τῆς ὥρας ὁ αὐτ. 541 ἐν τέλ., πολλῆς ὥρας, ὀψέ, ἀργά, Πολύβ. 5. 8, 3, πρβλ. Εὐαγγ. Μάρκ. ϛ', 35· περὶ πολλὴν ὥραν Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 4. **2**) τὸ ἡμερονύκτιον πιθανῶς διῃρέθη εἰς εἰκοσιτέσσαρα ἴσα μέρη ἢ ὥρας πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου Ἱππάρχου (περὶ τὸ 150 π. Χρ.), πρβλ. Ideler's Chronol. 1. 239, Lewis Astr. of Anc. σ. 178· ἡ πρώτη, ἡ δευτέρα ὥ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 182 κἑξ.· ἀλλὰ συνήθως ἄνευ τοῦ ἄρθρου, τρίτης ὥρας Πλουτ. Ῥωμ. 12· ὀγδόης, ἐνάτης, δεκάτης ὥ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξάνδρῳ 60, ἐν Αἰμιλ. 22, ἐν Ἀντων. 68, κτλ.· δωδεκάτης ὥ., παροιμ. ἐπὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ τέλους, ὁ αὐτ. ἐν Κράσσ. 17· ὡράων ἀμφὶ δυωδεκάδι Ἀνθ. Π. 9. 782. **6**) ἡ διαίρεσις τῆς φυσικῆς ἡμέρας (ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου μέχρι δύσεως) εἰς δώδεκα μέρη εἶχεν εἰσαχθῇ πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡροδ. (2. 109)· αἱ δὲ ὧραι αὗται ποικίλλουσαι κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας τοῦ ἔτους διεκρίνοντο ὡς ὧραι καιρικαί, ἴδε J. C. Hare ἐν τῷ Phil. Mus. 1. 33.

Β. Ἡ λέξις **ὥρα** ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῆς ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς καλλίστης ὥρας τοῦ ἔτους (ἴδε Α. Ι. 2), κατήντησε νὰ σημαίνῃ, ὡς τὸ **καιρός**, τὸν προσήκοντα χρόνον, τὴν κατάλληλον ὥραν ἢ ἐποχὴν διά τι πρᾶγμα, (τὸ πλεῖστον ἀνάρθρως ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ.), συχν. παρ' Ὁμ.· (τὴν σημασίαν ταύτην δυνατὸν νὰ ἔχῃ καὶ ἡ φράσις **ἐπήλυθον ὧραι**, ἣν ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν ἐν τῇ σημασ. Α. Ι. 1)· ὥρα συνάπτει Πινδ. Π. 4. 439, πρβλ. Ν. 4. 55· ὅταν ὥ. ἥκῃ Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2· ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τῆς ὥρας ἐνθυμεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κυνηγ. 8, 6· καὶ συχν. παρὰ μεταγεν., ὡς Πολύβ. 2. 34, 3, κλπ. **2**) μετὰ γεν. πράγμ., ὥρη κοίτοιο, ὕπνου, ὥρα τοῦ ὕπνου, Ὀδ. Γ. 334, Λ. 379, πρβλ.

Ἡρόδ. 1. 10· ὥρη δόρποιο, γάμου Ὀδ. Ξ. 407. πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 13· πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην Ὀδ. Ο. 126· γαμέει .. ἐς γάμου ὥρην ἀπικομένην Ἄγητος Ἡρόδ. 6. 61· οὕτω, ἀνδρὸς ὥρα, καιρὸς κατάλληλος διὰ σύζυγον, (πρβλ. **ὡραῖος** III), Πλάτ. Κριτί. 113D· ὥρη ἀρότοιο, ἀμίτου Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 458. 573· καρπῶν ὧραι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1034· ὧραι τῆς ὀχείας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 7· τοῦ φωλεύειν αὐτόθι 6. 30, 2, κλπ. **3)** ὥρα [ἐστὶν] μετ' ἀπαρ., εἶναι ὥρα, καιρὸς κατάλληλος, ὅπως πράξῃ τίς τι, ἀλλὰ καὶ ὥρη εὕδειν Ὀδ. Λ. 330, 373· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., Εὐρ. Φοίν. 1584, Ἡρακλ. 288, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 30, Πλάτ. Πρωτ. 361E, 362A· οὕτω, δοκεῖ οὐχ ὥρα εἶναι καθεύδειν Ξεν. Ἀν. 1. 3, 11· ἡ παραλειπομένου τοῦ **εἶναι**, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 13· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι ἄγκυραν Αἰσχύλ. Χο. 661, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 467, Αἴ. 245· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 5, 1, Πλάτ. Θεαίτ. 145B· — ἐν ταῖς φράσεσι ταύταις σχεδὸν πανταχοῦ τίθεται ἀπαρ. ἐνεστ., ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ καὶ ἀορ. ἐν Ὀδ. Φ. 428, Σοφ. Αἴ. 247, Ἀριστοφ. Ἀχ. 393 (ἔνθα καὶ τὸ **ἐστὶ** προστίθεται εἰς τὸ **ὥρα**, ὡς παρὰ Φιλυλλίῳ ἐν «Αὔγῃ» 1· ἀφαιρεῖν ὥρα 'στὶν ἤδη τὰς τραπέζας)· καὶ ἀπαρ. πρκμ. παρὰ Πλουτ. 2.728D·—ἐνίοτε τὸ ἀπαρ. παραλείπεται ὡς νοούμενον, οὐδέ τί σε χρή, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι Ὀδ. Ο. 393, Εὐρ. Ἠλ. 112, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 877· ὥρα κὴς οἶκον (δηλ. ἰέναι ἐς οἶκον) Θεόκρ. 15. 147. **4)** τίθεται ἐπιρρηματικῶς κατὰ πολλοὺς τρόπους, τὴν ὥρην, κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, Ἡρόδ. 2. 2., 8. 19, Ξεν. Οἰκ. 20, 16· (ἀλλά, τὴν ὥ., κατὰ τὴν ὥραν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 401· ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν, εἰς ὥραν .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 109, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 723, Αἰσχίν. 2. 15, καὶ ἴδε **ἀωρία**)·— ἐν ὥρῃ, κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, εἰς προσήκουσαν ὥραν, Ὀδ. Ρ. 176, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 31, Πινδ. Ο. 6. 47, Ἀριστοφ. Σφ. 242, κλπ.·— ὡσαύτως, αἰεὶ ἐς ὥρας, κατὰ διαδοχικὰς ἐποχάς, Ὀδ. Ι. 135, πρβλ. Θεόκρ. 15. 74, Φιλήμων (;) ἐν Ἀδήλ. 21, Ἀνθ., κλπ.· — καθ' ὥραν Θεόκρ. 18. 12, Πολύβ., κλπ.· ἀντίθετ. τῷ **παρ' ὥραν**, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 9. 1, Πλούτ., κλπ.·— πρὸ τῆς ὥρας Ξεν. Οἰκ. 20, 16· ἢ πρὸ ὥρας Λουκ. π. Πένθ. 13· πρὶν ὥρας Πινδ. Π. 4. 76 (πρβλ. **πρὶν** Α. II. 3). **II.** παρ' Ἀττ., ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος, ἡ νεότης, ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, ὥραν ἔχειν Αἰσχύλ. Ἱκ. 997, Θήβ. 13, πρβλ. 537· παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας Ἀριστοφ. Ὄρν. 705· πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ Πλάτ. Πολ. 474D· οὐκ ἐν ὥ., ἀντίθετ. τῷ **πρεσβύτερος**, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 240D· ἐπὶ ὥρᾳ ἢ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 474E· ἕως ἂν ἐν ὥρῃ ὦσι ὁ αὐτ. ἐν Μέν. 76B· παυομένης τῆς ὥ. ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 234A· ἀνθεῖν ἐν ὥ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 475A· τὴν ὥ. διαφυλάττειν Ἰσοκρ. 217C· λήγειν ὥρας, ἀντίθετ. τῷ **ἀνθεῖν**, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 131 E· ὡς ἐπιγιγνόμενόν τι τέλος, οἷον τοῖς ἀκμαίοις ἡ ὥρα Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 4, 8, πρβλ. 8. 4, 2· ὥραν εἶχον παιδεύεσθαι, εἶχον ἡλικίαν νά .., Ἰσαῖ. 77· συχνάκις προσυπαρχούσης τῆς σημασίας τῆς ἐννοίας τῆς καλλονῆς, φεῦ φεῦ τῆς ὥρας! τοῦ κάλλους! Ἀριστοφ. Ὄρν. 1724· κάλλει καὶ ὥρᾳ διενεγκόντες Αἰσχίν. 19. 3, πρβλ. 22. 38· καλὸς ὥρᾳ τε κεκραμένος Πινδ. Ο. 10 (11). 123, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, Πλάτ. Φαίδωνα 80C, Νόμ. 837B· ἀφ' ὥρας ἐργάζεσθαι, quaestum corpore facere, Πλουτ. Τιμολ. 14, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 13· ἀλλὰ κυρίως **ὥρα** ἐσήμαινε τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος ἄνευ ἀναφορᾶς πρὸς τὴν καλλονήν, Stallb. εἰς Πλάτ. Πολ. 601B, πρβλ. **ὡραῖος** III. 2, ἀκολούθως, **б)** καθόλου, κάλλος λόγου, ὕφους, κτλ., Διονύσ. Ἁλ. πρὸς Πομπ. 2. 4, Πλούτ. 2. 128D, 874B κτλ. **2)** ὁ Πίνδ. προσωποποιεῖ τὴν **ὥραν** ὡς τὴν **Ἥβην**, Ν. 8. 1. **III.** = τὰ ὡραῖα, τὰ ὑπὸ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ παραγόμενα, οἱ καρποὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἀπὸ τῆς ὥρας ἐτρέφοντο Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 1.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 61, Ε', 101 κἑξ.

Γ. μυθολογικῶς, αἱ **Ὧραι**, αἱ φυλάττουσαι τὰς ἐκ νεφελῶν πύλας τοῦ οὐρανοῦ, ἃς εἶχον Ὧραι τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι Ἰλ. Ε. 749, Θ. 393· καὶ τῶν θεῶν θεράπαιναι, Θ. 433, Φ. 450· μάλιστα τῆς Ἀφροδίτης, Ὕμ. Ὁμ. 6. 5 καὶ 12· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θεογ. 902, ἦσαν τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, φυλάττουσαι καὶ ἐποπτεύουσαι τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων· κυρίως δὲ ἦσαν προστάτιδες τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους καὶ τῶν καρπῶν ἑκάστης αὐτῶν· ἐντεῦθεν ἐθεωροῦντο ὡς αἰτίαι τῆς ὡριμότητος καὶ τελειότητος πάντων τῶν φυσικῶν προϊόντων, μάλιστα δὲ τῆς ἀκμῆς καὶ καλλονῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ βίῳ, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 1. 6, Θεόκρ. 1. 150, κτλ.· ὅθεν συχνάκις τίθενται πλησίον τῶν Χαρίτων, Χάριτες καὶ εὔφρονες Ὧραι Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 194, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 75.

ὡραία, ἡ, ἴδε **ὡραῖος** I. 3.

ὡραΐζω, μέλλ. **ίσω**, συνηρ. **ὡράζω**, (**ὥρα** Β. II), καλλύνω, κοσμῶ, καλλωπίζω, περικοσμῶ, Εὐμάθ. σ. 6, Ἀριστείδ. Κοΐντυλ. σ. 72· χάρισιν ὡράϊσε τιμίων λίθων Συλλ. Ἐπιγρ. 8792, πρβλ. 8686·—ἀλλά, **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ., ἀκμάζω, ἀνθῶ, ἐκ νεανικοῦ κάλλους, Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 1· αἱ παρειαὶ ὡρ. Καλλίστρ. 897· ἐν κάλλει Ἀρισταίν. 2. 102· ὡραϊσμένη ἐπικτήτοις σοφίσμασι, ἐντέχνως κεκοσμημένη, ἔντεχνος, Λουκ. Ἔρωτες 38. **2)** σεμνύνομαι, μεγαλύνομαι, ὡραϊζομένη καὶ θρυπτομένη Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 23· ὡς ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 291· ὅθεν ὁ Meineke διορθοῖ ὡράζεται (Κῶδ. Ραβ. ὀρείζεται) ἀντὶ ὀρίζεται ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 202.

ὡραιογραφέω, γράφω ὡραῖα, ὡραιογραφοῦσα χεὶρ Θ. Στουδ. σ. 805, ἔκδ. Mi.

ὡραιογράφος χείρ, ἡ γράφουσα ὡραῖα, Ναυκράτ. εἰς τ. θάν. Θ. Στουδ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 99, σ. 1829.

ὡραιό-καρπος, ον, ὁ ἔχων ὥριμον ἢ ἔγκαιρον καρπόν, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 691.

ὡραιο-κόμος, ον, ὁ τοῦ κάλλους ἐπιμελούμενος, καλλωπιστής, Σουΐδ.

ὡραιο-κόσμητος, ον, κεκοσμημένος ὡραιότητι ἢ ὡραίως κεκοσμημένος, Ψευδοχρυσ. τ. 7, σ. 497.

ὡραιό-μορφος, ον, ὁ ἔχων ὡραίαν μορφήν, Ἰω. Χρυσ τ. 6, σ. 628, ἔκδ. Παρισ.

ὡραιόομαι, παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὡραῖος, Ἑβδ. (Ἆσμ. Ἀσμάτ. Α', 10, Ζ', 1 καὶ 6).

ὡραιο-πολέω, ἀναστρέφομαι μετὰ τῶν νέων καὶ ὡραίων, Σουΐδ.·— ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **ὡραπολεῖν** (γράφ. **ὡραιοπ-**), κατὰ εἰθισμένην ὥραν ἀροτριᾶν.

ὡραιο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν νωποὺς καρπούς, ὀπωροπώλης, ὡσαύτως = **ταριχοπώλης**, Ἡσύχ.: ἴδε ἐν. λ. **ὡραῖος** I.

ὡραῖος, α, ον· θηλ **ὡράα** Σαπφὼ 112 Ahr.·—ὁ παραγόμενος ἢ γινόμενος κατὰ τὴν προσήκουσαν ὥραν, (ὥρα), ἔγκαιρος, ὥριμος·—μάλιστα ἐπὶ ὡρίμων καρπῶν, ὡς τὸ Λατ. hornus (ὅ ἐστι horinus), βίος ἢ βίοτος ὡρ., αἱ πρὸς τὸ ζῆν συντείνουσαι τροφαὶ αἱ συγκομισθεῖσαι κατὰ τὸν προσήκοντα καιρόν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 32, 305· ὡρ. καρποί, οἱ καρποὶ τῆς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ Λατ. fructus hornotini ἢ horni, καρποὺς.. κατατίθεσθαι ὡραίους, ἀποθηκεύειν συγκομίζειν κατὰ τὸν προσήκοντα καιρόν, Ἡρόδ. 1. 202· οὕτω (συνηθέστερον) **ὡραῖα**, τά, Θουκ. 1. 120., 3. 58, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 9, Πλάτ. Νόμ. 845E· ὡραίως τὰ ὡραῖα ἀποδιδόναι Ἱππ. Ἀφορ. 1247· ὡραῖα .. ἀποτελεῖν ἱερά, προσφέρειν καρποὺς τῆς ὥρας ὡς ἀπαρχάς, Πλάτ. Κριτί. 116C·— οὕτω, τρωκτὰ ὡρ. Ξεν. Ἀνάβ. 5.3, 12· ἄνθεα Ἀνθ. Παλατ. 9. 564· σῦκα Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3·— ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, ὡρ. ἄρνες, ἐνιαύσιοι, Ἀνθ. Παλατ. 6. 157· ἐπὶ ἰχθύος τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, πηλαμὺς .. ὡραία θέρους Σοφ. Ἀποσπ. 446· ὡρ. θύννοι παρ' Ἀθην. 116B· τάριχος ὡρ., ἰχθὺς ταριχευθεὶς ἢ ἁλατισθεὶς κατὰ τὴν προσήκουσαν ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 1. 5· ἰχθύες ἐς τάγηνον ὡρ. Βαβρ. 6. 4· σαργᾶναι ὡραῖαι καὶ σαπραὶ Πολυδ. Ζ', 27· ἴδε **ὡραιοπώλης**. **2)** τὰ ὡραῖα = τὰ καταμήνια, μάλιστα κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν ἐμφάνισιν, Ἱππ. 266, 30. **3)** ἡ ὡραία (πλῆρες ὥρη ἡ ὡραίη Ἀρετ. περὶ σημ. Χρον. Παθ. 1. 4· εἰ καὶ συνήθως εἶναι οὐσιαστ., ὡς τὰ **Ἀθηναία, ἀναγκαίη**, ἀντὶ **Ἀθηνᾶ, ἀνάγκη**, πρβλ. Α. Β. 73, κτλ.), ὡς τὸ ὥρα ἔτους, ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὡριμάζει ὁ σῖτος ἢ οἱ καρποί, μάλιστα δὲ εἴκοσιν ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ κυνάστρου καὶ εἴκοσι μετ' αὐτήν, μίμνει ἐς ὡραίην, μέχρι τοῦ θερισμοῦ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1390·— ἀκολούθως, ἡ καλὴ ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἔαρ καὶ θέρος, μάλιστα δὲ οἱ τέσσαρες ἢ πέντε μῆνες καθ' οὓς ἐγίνοντο αἱ ἐκστρατεῖαι καὶ διεξήγοντο πόλεμοι, Δημ. 123. 16., 1292. 5, Πολύβ. 3. 16, 7· — ὡσαύτως, τὴν μὲν ὡραίην οὐχ ὕει, δὲν βρέχει κατὰ τὴν ἐποχὴν (τῆς βροχῆς) Ἡρόδ. 4. 28. **II.** ὁ συμβαίνων ἢ γινόμενος κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, ἔγκαιρος, ἁρμόζων εἰς τὴν ὥραν, πρόσφορος, ἄροτος, ἔργον Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 615, 640· πλόος αὐτόθι 628· χειμῶνες Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 1· ὕδατα ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 2, 1· σκαπάνη αὐτόθι 3. 16, 1· τομὴ καλάμου ὁ αὐτ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 4·— ὡραῖόν ἐστι, καλὸς καιρός, Πλουτ. Λυκοῦργ. 29, Ἀππ. Καρχηδ. 120.

2) μεταφορ. (**ὥρα Β**) ἁρμόδιος, κατάλληλος, προσήκων, ὡραίων τυχεῖν = νομίμων τυχεῖν, Εὐρ. Ἱκ. 175· οὕτως, ὡραῖα ἱερὰ Πλάτ. Κριτί. 116C, πρβλ. Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 5. **3)** ἐν Ἀθήναις, **Ὡραῖα**, τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Ὡρῶν, Ἀθήν. 656A, Ἡσύχ. **III.** ἐπὶ προσώπων, ὥριμος διά τι πρᾶγμα, μεταγεν., ἀνδρὸς ὡραίη, (τὸ τοῦ Οὐεργιλ. jam matura viro, τοῦ Ὁρατίου tempestiva viro), Ἡρόδ. 1. 107, πρβλ. Λυσ. Ἀποσπ. 3· γάμων ἢ γάμου ὡραίη Ἡρόδ. 1. 196., 6. 122· πρβλ. Ξεν. Κύρ. Παιδ. 4. 6, 9· ἐς ἥβην ὡρ. γάμων Εὐρ. Ἑλ. 12· ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 801· ὡραῖοι γάμοι, γινόμενοι κατὰ τὴν προσήκουσαν ἡλικίαν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52, Εὐρ. Ἑλ. 12· — ὡσαύτως ἐπὶ γερόντων, ὥριμος πρὸς θάνατον, πατήρ γε μὴν ὡρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 519· αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἕσταμεν βίου, θανεῖν ἕτοιμος ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 968· θάνατος ὡρ. Ξεν. Ἀγησ. 10. 3· σορὸς Ἀριστοφ. Σφ. 1365· ὡραῖος ἀποθνήσκει Πλούτ. 2. 178D· οὕτως, ὕλη ὡρ. τέμνεσθαι

Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 1. **2)** ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του εὑρισκόμενος, νεανικός, Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 693· ἐντεῦθεν καὶ ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος διατελῶν, ἀκμαῖος, ὡραῖος, ἀντίθετον τῷ **ἄωρος**, Ξεν. Συμπ. 8. 21, Πλάτ. Πολ. 574C· ὡρ. ἐὼν καὶ καλὸς Πινδ. Ο. 9 141· παιδίσκη ὡραιοτάτη Ἀριστοφ. Ἀχ. 1148, πρβλ. Βατρ. 291. 514· παῖς ὡραῖος ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 138· — δὲν περιελάμβανεν ὅμως ἡ λέξις κατ' ἀνάγκην τὴν ἔννοιαν τῆς καλλονῆς, διότι ὁ Πλάτ. λέγει, τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μὴ Πολ. 601B, καὶ ὁ Ἀριστ., ἄνευ κάλλους ὡραῖοι, Ρητ. 3. 4, 3· πρβλ. **ὥρα** B. II. ἐντεῦθεν, **3)** καθόλου, ἐπὶ πραγμάτων, ὡραῖος, πλήρης χάριτος, ἐπίχαρις, Ἑβδ., Καιν. Διαθ.· ἡ ὡρ. πύλη τοῦ ἱεροῦ Πράξ. Ἀποστ. γ', 10· οὕτω, ἐπὶ τῆς κυρίας πύλης τῶν Βυζαντιακῶν Ἐκκλησιῶν, ἴδε Δουκάγγ. **IV.** ἀνώμαλός τις τύπος τοῦ ὑπερθ. **ὡραιέστατος**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἐπιχάρμου ὑπὸ Εὐστ. 1441. 5. **V.** Ἐπίρρ. **ὡραίως** Ἱππ. Ἀφορ. 1247.— Πρβλ. **ὥριος**.

ὡραιότης, ητος, ἡ, ἡ ὡριμότης τῶν καρπῶν τοῦ ἔτους, Ἀριστ. περὶ Φυτ. 1. 4, 14, διάφ. γραφ. παρὰ Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 6. **II.** ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος, καλλονή, σώματος Ξεν. Ἐφέσ. 1. 1, Ἡλιόδ. κλπ.· ἐν τῷ πληθ., Ξεν. Οἰκ. 7. 43, Συλλ. Ἐπιγρ. 8792.

ὡραι-όφθαλμος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εὐῶπις**, Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 10 (11). 91.

ὡραΐσμα, τό, καλλώπισμα, κόσμημα, Συλλ. Ἐπιγρ. 8797, Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ. 639.

ὡραϊσμός, ὁ, καλλωπισμός, κομψότης, Πλουτ. Ἆγις 4, 2. 972D· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐννοίας ἐκθηλύνσεως καὶ προσποιήσεως, Ἑβδ. (Ἱερ. Δ', 30)· μεταφορ. ἐπὶ ὕφους, Διονύσ. Ἁλ. περὶ Συνθ. 1, Πλουτ. Φάβ. 1.

ὡραϊστής, οῦ, ὁ, καλλωπιστής, πολὺ ἀγαπῶν τὸν καλλωπισμόν, «βαυκιζόμενον: τρυφερὸν καὶ ὡραϊστήν» Α. Β. 225, Ἡσύχ. ἐν λ. **βαυκιζόμενος**. καὶ ἐν λ. **στείνων** Ἐτυμ. Μέγ. σ. 192, 20 (ἔνθα ὡραϊστόν).

ὡρακιάω, μέλλ. **άσω**, [ᾱ], λιποψυχῶ, λιποθυμῶ, Ἀριστοφάν. Βάτρ. 481, Εἰρ. 702, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, οἷον ἐν Λιβάν. 4.143, 209, Θεμιστίῳ 214B·—ὁ Μοῖρ. 425, γράφει τὴν λέξιν ὀρθῶς διὰ δασείας καὶ λέγει ὅτι εἶναι Ἀττικὴ ἀντὶ τοῦ **λιποψυχέω**, «ὡρακιᾶν Ἀττικοί, λιποψυχεῖν Ἕλληνες». Ἕτεροι γράφουσιν **ὠρακιάω** διὰ ψιλῆς, οἱονεὶ ἀντὶ **ὠχριάω**, ταύτην δὲ τὴν σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὴν λέξιν ὁ Ἀρισταίν. 1. 10, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. Λοβεκ. Παθολ. 381.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὡρακιᾶν· τὸ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐκλύεσθαι ἢ σκοτοῦσθαι, καὶ ὠχριᾶν», καί: «ὡρακιᾶν· λιποψυχεῖν. ἐκλύεσθαι καὶ σκοτοῦσθαι μετὰ ὠχριάσεως ἢ καὶ ἱδρῶτος. οἱ δὲ ναυσιᾶν καὶ σκοτοῦσθαι».

ὡρακίζω, μέλλ. **-ίσω**, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 481, Ἐτυμ. Μέγ. 823. 33· ἴσως ἕνεκα ἡμαρτημένης ἀντιλήψεως ὅτι τὸ **ὡρακιῶ** (παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.) ἦτο μέλλων.

ὠρανιστήρ· «ἱμάς» Ἡσύχ.

ὠρανός, Αἰολ. ἀντὶ **οὐρανός**, Σαπφὼ 1. 11·— **ὠρανίαφι**, ἐπίρρ., ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἀλκμὰν 43.

ὡρ-άριθμος, ον, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀρίθμησιν τῶν ὡρῶν, «τὸ ὡρολόγιον ὡράριθμόν ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς ὥρας ἀριθμοῦμεν» Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 336.

ὠράριον, τό, ὀθόνιον, καψιδρώτιον, Σύνοδ. Λαοδ. 22, 23, Λεόντ. Κύπρ. 1733B, κλπ. **2)** τὸ τοῦ διακόνου ὠράριον, Ψευδοχρυσ. XII 776C, Νικήτ. Παφλ. 572B, κλπ.

ὥρασι, ὥρασιν, Ἐπίρρ.· (ὥρα)·—ἐγκαίρως, κατὰ τὸν προσήκοντα καιρόν, ἐν καιρῷ, μὴ ὥρασιν ἵκοιτο, ὡς κατάρα, εἴθε νὰ μὴ ἔλθῃ ἐν καιρῷ, δηλ. νὰ μὴ φθάσῃ νὰ ἔλθῃ, Λατ. pereat, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 9, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10· μὴ ὥρασ' ἵκοισθε (οὕτως ὁ Δινδ. ἀντὶ ὥρας) Ἀριστοφ. Λυσ. 1037· ὁ μὴ ὥρασι, ὁ κακή του ὥρα ἐκεῖνος, αὐτόθι 391, ἔνθα ἴδε Δινδ.— Περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **θύρασι, Ὀλυμπίασι**.

ὡρεῖον, τό, (ὡρεύω) οἴκημα φυλάκων, φυλακεῖον, φρούριον, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 195· ἴδε Böckh σ. 408. **II.** παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, = τῷ Λατ. horreum, Achmes, Ὀνειρ. 272, Ἐτυμ. Μέγ. 197, 32, κτλ.· ὡσαύτως, **ὥριον**, Γεωπον. 2. 28·—ἐντεῦθεν (ἐκ τῆς σημ. II), **ὡρειάρειος**, ὁ, Λατ. horrearisu, φύλαξ σιτοβολίου, Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

ὡρεί-τροφος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὀρείτροφος**, ὁ Βάκχος, Ἀνθ. Παλατ. 9. 524.

ὡρεσί-δουπος, ον, ποιητικ. ἀντὶ **ὀρεσίδουπος**, ὁ ποιῶν, ὁ παράγων δοῦπον ἐπὶ τῶν ὀρέων, Ἀνθολ. Π. 9. 524, ὡς ὁ Brunck ἀντὶ **ὡρεσίλοιπος**·—ὁ Scalig. **-κοιτος**.

ὡρεσί-δώτης, ου, ὁ, ὁ διδοὺς τὰς προσηκούσας ὥρας, δηλ. ὁ παρέχων ὡρίμους καρποὺς ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς τὸ **ὡρηφόρος**, Ἀνθ. Π. 9. 525.

ὤρεσσιν, ἴδε ἐν λ. **ὤρ**, ὄαρ.

ὤρετο, ἴδε ἐν λ. **ὄρνυμι**.

ὡρεύω, (ὥρα) φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, ἐπιμελοῦμαί τινος, μετ' αἰτ., Ἡσ. Θεογ. 903 ἴδε Ruhnk. Ep. Cr. σ. 100, καὶ παρὰ τῷ Gaisf. εἰς Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.—Παθ., Κορνοῦτ. περὶ τῆς τῶν θεῶν Φύσεως 29.

ὡρέω, (ὥρα) = **ὡρεύω**, «ὡρεόντων, φροντιζόντων, ὅτι καὶ ἡ φροντὶς ὥρα» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. γλωσσῶν Ἐξήγ. 600.· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ῥῆμα: **ὡρήσσω** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, πρβλ. Σουΐδ.

ὡρέω, (ὧρος = χρόνος) χρονίζω, Ἐρωτιαν. Λεξ. Ἱππ. σ. 396.

ὥρη, ὥρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ὥρα, ὥρα**.

ὥρημα, τό, ἀντικείμενον φροντίδος ἢ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, «ὡρημάτων. φυλαγμάτων» Ἡσύχ.

ὡρητύς, ύος, ἡ, = **πήρωσις**, Ἡσύχ.

ὡρη-φόρος, ον, ὁ προάγων τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, ἢ φέρων τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 54, 192, 492· — ἕτεροι προπαροξυτόνως **ὡρήφορος**, ὁ φερόμενος ὑπὸ τῶν ὡρῶν.

ὡριαίνω, **-ομαι**, = **ὡραΐζω**, **-ομαι**, Ἡσύχ., Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 554B.

ὡριαῖος, α, ον, (**ὥρα** A. II) ὁ ἔχων διάστημα μιᾶς ὥρας, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 63.

ὡρίζεσκον, ἴδε **ὀαρίζω**.

ὡριάς, άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ **ὥριος**, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 19.

ὡρίζω, = **ὡρεύω**, «ὡρίζει· ὑπνοῖ, φροντίζει, μεριμνᾷ, ὁμιλεῖ, ἀδολεσχεῖ» Ἡσύχ.

ὡρικός, ή, όν. (ὥρα) ὁ διατελῶν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἀκμῇ, ἀνθηρός, ἀκμαῖος, ἐπὶ νέων τὴν ἡλικίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 272, Ἀποσπάσμ. 40· ὡρ. νέος Αἰλ. περὶ Ζώων 14. 5, πρβλ. 4. 8., 5. 17, Ἀλκίφρ. 1. 13· πάνυ γάρ ἐστι ὡρικωτάτη τὰ τιτθί', ὥσπερ μῆλον Κράτης ἐν Ἀδήλ. 2. **II.** Ἐπίρρ., ὡρικῶς πυνθάνει, ἐρωτᾷς μὲ τόσην χάριν καὶ αἰδημοσύνην, ὡς ἐρωτῶσιν αἱ νεαραὶ κόραι, Ἀριστοφ. Πλ. 963 πρβλ. **ὥρα** B. II.

ὡριμάζω, μέλλ. **-άσω**. (ὥριμος) γίνομαι ὥριμος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β. 126.

ὡριμαία, ἡ, σκοτεινὴ ἀστρολογικὴ λέξις, Πρόκλου Παράφρ. Πτολ. σ. 186.

ὥριμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ὡραῖος**. ὥριμος, καρπὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 530· βότρυς Ἀνθ. Παλατ. 9. 316· ὀπώρα Διόδ. 17. 67· ὁ κατὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν λαμβανόμενος, «τῆς ἐποχῆς», ἐπὶ ἰχθύος, Νικόμαχος ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 2. 21 καιρὸς ὡριμώτατος εἴς τι Γεωπον. 9. 9, 7.

ὡριμότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ὥριμος**, κοινῶς «ὡριμάδα», Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 119.

ὡριό-καρπος, ον, ὁ ἔχων καρπὸν ὥριμον, ἢ κατὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν ἀναπτυχθέντα, Ὀρφ. Ὕμν. 55. 11.

ὥριον, ἐπίρρ., Ἰων. ἀντὶ **αὔριον**, Ἐκλογ. Γραμματικ. Βατικαν. παρὰ τῷ Γρηγ. Κορίνθου παράρτ. 698.

ὥριον, τό, = **ὡρεῖον** II, ὃ ἴδε.

ὡριό-παις, -παιδος, ὁ, ἡ, ἐπίθετον Μαρίας τῆς Παρθένου ἐν Ἀνωνύμῳ Ὕμνῳ στ. 25, (ἡ σημασία ἀσαφής).

ὥριος (A), **α, ον** Πινδ. Π. 9. 175, Ὀππ. Ἁλ. 1. 689· ἀλλὰ καὶ **ος, ον** Ἀνθ. II. 7. 188., 9. 311·— ποιητ. τύπος τοῦ **ὡραῖος**, ὁ παραγόμενος ἐν τῇ προσηκούσῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους, ὥρια πάντα, πάντας τοὺς καρποὺς τῆς ὥρας, Ὀδ. Ι. 131, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 392, Θεόκρ. 15. 112, Ἀνθ. II. 9. 329. **II** καθόλου, ὁ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι γινόμενος, ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 390, 420, 695· ὠδῖς Ὀππ. Ἁλ. 1. 689, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 311· χρόνος ὥρ. ἡμῖν αὐτόθι 10. 100· πλόος κώπαις ὥρ. Ἄρατ. 154· μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι ὥρα, καιρὸς νά.., Σόλων 25. 9 (ἀλλ' ὁ Bgk. ἔχει ὡρίου .. γάμου). **2)** νεαρός, ἄνθος Συλλ. Ἐπιγρ. 3435. **III.** **ὥρια**, τά, ἡ ἐποχή, ἡ ὥρα, νόσον ὥρια τίκτει Βίων 3. 13.— Ὁ ποιητικ. οὗτος τύπος εἶναι ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 52. — Ἐπίρρ. **ὡρίως**, «κατὰ καιρὸν» Σουΐδ.· ἀλλ' οὐδ. ἑνικ. ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., γεράνων ἀγέλαις .. ὥριον ἐρχομέναις Ἄρατ. 1076.

ὥριος (B), ον, (ὧρος, ὕπνος) νυκτερινός, χορὸς Διονύσ. ἐν Br. Anal. 2. 254, πρβλ. Meineke εἰς Εὐφορ. Ἀποσπ. 55.

ὥρισμα, τό, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ὀάρισμα** ἐν Ὀππ. Κυνηγ. 4. 23.

ὡρισμένως, Ἐπίρρ. μετ. παθ. πρκμ. τοῦ **ὁρίζω**, ὡς καὶ νῦν, κατὰ τρόπον ὡρισμένον, Ἀριστ. Κατηγ. 7, 31 καὶ 34, Τοπικ. 8. 5, 2, Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 2.

ὥριστος, κατὰ Ἰωνικ. κρᾶσιν ἀντὶ **ὁ ἄριστος**, Ἰλ. Λ. 288, κ. ἀλλαχ.

ὡρίτης [ῑ], ου, ὁ, ὁ ποιῶν τὰς ὥρας, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Λυκόφρ. 352.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, εἷς τῶν Γιγάντων, περίφημος κυνηγὸς καὶ ὁ ὡραιότατος τῆς γενεᾶς τῶν Γιγάντων, οὗ ἠράσθη ἡ Ἠώς, ἀλλ' ἡ Ἄρτεμις ἐφόνευσεν αὐτόν, Ὀδ. Ε. 121 κἑξ., Λ. 310· — μετὰ θάνατον ἐθήρευεν ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, Λ. 572 (εἰ καὶ τὸ τέλος τῆς ῥαψῳδίας ταύτης εἶναι πιθανῶς νεωτέρα προσθήκη)· κατὰ μεταγε-

νεστέραν παράδοσιν ὁ Ἀσκληπιὸς ἠθέλησε νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν ζωήν, Τελέσαρχος παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 262· ἐλογίζετο δὲ ὡς γεννηθεὶς ἐν Θήβαις, Στράβ. 404, κλπ. ‖ λαμπρός τις ἀστερισμὸς οὗ ἡ ἐπιτολὴ ἄρχεται ἀμέσως μετὰ τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον, ἡ δὲ δύσις αὐτοῦ συνήθως συνοδεύεται ὑπὸ θυελλῶν, Ἰλ. Σ. 486 κέξ., Χ. 29, Ὀδ. Ε. 274, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 596, 607 κέξ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 4, Προβλ. 26. 13. ‖‖ Ἰνδικόν τι πτηνόν, Αἰλ. περὶ Ζ. 17. 22. [ῑ παρ' Ὁμ.· ῐ Ἀττικ., Εὐρ. Ἴων 1153, Κυκλ. 213, ἴδε Ἀν. Βεκ. 1433· εὑρίσκομεν δὲ καὶ τύπον **Ὠαρίων** παρὰ Καλλ. εἰς Ἄρτ. 265· καὶ **Ὠαριώνειος** παρὰ Πινδ. ἐν Ι. 4 (3). 84· ὅθεν ὁ Böckh. ἀποκατέστησεν **Ὠαρίων** ἐν Πινδ. Ν. 2. 19].

ὡρμέαται, ὡρμέατο, ἴδε ὁρμάω.

ὤρνυεν, ὤρνυτο, ἴδε ὄρνυμι.

ὡρο-γνωμονέω, δεικνύω τὰς ωρας, Δαμάσκιος ἐν Φωτ. Βιβλ. σ. 343. 4.

ὡρο-γράφος [ᾰ], ον, ὁ γράφων ἱστορίαν κατὰ ἐποχὰς ἢ ἔτη, χρονογράφος, Πλούτ. 2. 869Α.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὡρογράφοι· ἱστοριογράφοι, τὰ κατ' ἔτος πραττόμενα γράφοντες. Ὧροι γὰρ οἱ ἐνιαυτοί»·— **ὡρογραφίαι**, αἱ, χρονικά, Διόδ. 1. 26, ἔνθα ἴδε Wessel.· πρβλ. **ὧρος** (ἔτος)

ὡρό-δεσμος, ὁ, σχοινίον ἐκ καλάμης σίτου, δι' οὗ ἔδενον τὰ δεμάτια τῶν σιτηρῶν, Εὐστ. 1162. 32, πρβλ. **ἀμάλλιον**.

ὡρο-δρομέω, τρέχω κατὰ ὥρας, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 476.

ὡρο-θεσμία, ἡ, καιρὸς ὡρισμένος, προθεσμία, Εὐστ. Πονήματ. 75. 69.

ὡροθετέω, λέξις ἀστρολογική, ὡροσκοπέω, παρατηρῶ τὴν θέσιν τῶν ἄστρων κατὰ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως παιδίου, τὸν Ἄρην καὶ τὸν Κρόνον ὡροθ. Ἀνθ. Π. 11. 160. ‖ κατὰ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος εἶμαι ὁ κυριεύων πλανήτης, αὐτόθι 161. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 272.

ὧροι· «οἱ ἐνιαυτοί» Ἡσύχ.

ὡρο-θέτης, ου, ὁ, (τίθημι) ὁ κυβερνῶν χρόνους καὶ καιρούς, Ἐκκλ. ‖ ὁ παρατηρῶν χρόνους καὶ καιρούς, Ἐκκλ.

ὡρο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ κύριος τῆς ὥρας, Βυζ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

ὡρο-λογέω, λέγω, ὑπολογίζω τὸν χρόνον καθ' ὥρας, ὡρ. τὴν εὐφρόνην Γεώργ. Πισίδ. 1088. ‖ ὁμιλῶ «μὲ τὴν ὥραν», Εὐστ. 1349. 10.

ὡρολογητής, οῦ, ὁ, ὁ λέγων ἢ ὁμιλῶν μὲ τὴν ὥραν, λαβάργυρος ὡρ. Τίμων παρ' Ἀθην. 406Ε, πρβλ. Εὐστ. 1349. 10.

ὡρολογικός, ή, όν, ὁ δεικνύων τὴν ὥραν, γνώμων, Εὐστάθ. εἰς Διον. ΙΙ. 223.

ὡρολόγιον, τό, ὄργανον δεικνύον τὴν ὥραν, ὡρ. σκιοθηρικόν, τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον τοῦ Ἀναξιμάνδρου, Πλίν. 2. 78· πρβλ. Κλεομήδ. 1. 10 κέξ., Πλούτ. 2. 1006Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 1947, 2510, Σουίδ. (ὅστις γράφει **ὡρολογεῖον**, ὡς παρὰ Μαλαλ. 479. 17)· ὡρολ. ὑδραυλικόν, = **κλεψύδρα**, πρβλ. Ἀριστοκλ. παρ' Ἀθην. 174C, Πλίν. 7. 60, Βάτωνα τὸν Κωμικ. ἐν «Ἀνδροφόνῳ» 1.—Ἴδε τοῦ Βεκκήρ. Gallus, Scene III. Exc. 5, Λεξικ. Ἀρχαιοτ.

ὡρολόγος, ὁ, (λέγω) Αἰγύπτιος ἱερεὺς ἢ ἀκόλουθος (νεωκόρος) φέρων **ὡρολόγιον**, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. σ. 321.

ὡρό-μαντις, εως, ὁ προλέγων τὰς ὥρας, ὁ ἀλεκτρυών, Βαβρ. 124. 5·—ὁ Σουίδ. ἐν λ. **πέταυρα** μνημονεύει **ὡρονόμος** (ἐκ τοῦ Βαβρίου).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

ὡρο-μέδων, ὁ, ὁ κυβερνῶν τὰς ὥρας, ἐπὶ τοῦ Φοίβου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2342, πρβλ. **ὡρεσιδώτης**.

ὡρονομεῖον, ἢ -νόμιον, τό, = **ὡρολόγιον**, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 1. 95, Ἡλιόδ. 9. 22.

ὡρονομεύω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Μανέθων 4. 593.

ὡρονομέω, κυβερνῶ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως, ἐπὶ πλανητῶν, Μανέθων 1. 58, 339· μετ' αἰτιατ., γένεσιν ὡρονομεῖ Κρόνος Ἀνθολ. Παλατ. 11. 383.

ὡρονομικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν διαίρεσιν καὶ σημείωσιν τῶν ὡρῶν, κατασκεύασμα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1494.

ὡρονόμιον, τό, ἴδε **ὡρονομεῖον**.

ὡρο-νόμος, ον, ὁ, ὁ διαιρῶν τὴν ὥραν, δηλ. ἡλιακὸν ἢ ἄλλο ὡρολόγιον, Ἀνθ. Π. 14. 6, πρβλ. **ὡρόμαντις**. ‖ ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, ὁ διοικῶν τὴν ὥραν, ἐπὶ τοῦ πλανήτου ὅστις εἶναι ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα κατὰ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος, ὁ κυριεύων πλανήτης, Μανέθων 1. 30, 262., 3. 120,

ὡροπόδιον, τό, εἶδος ὡρολογίου, δηλοῦντος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας κατὰ πόδας ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ ἡλίου ἀριθμουμένους, Χειρόγρ. Βυζαντ. ἐν Σπ. Π. Λάμπρου Ἐκθέσει περὶ τῆς εἰς τὸ Ἅγ. ὄρος ἀποστολῆς αὐτοῦ, σ. 29, Συναγωγῇ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὦρορε, ἴδε ἐν λ. ὄρνυμι.

ὧρος, ὁ, = **ἄωρος** (Γ), ὕπνος, Καλλ. Ἀποσπάσμ. 150· πρβλ. **ὥριος** Β.

ὧρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὅρος, ὅριον, σύνορον, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2561b. 58.

ὦρος, εος, τό, Δωρ. ἀντὶ οὖρος, ὄρος, Θεόκρ. 1. 75, 123.

ὧρος, ὁ, (ἴδε ἐν λ. **ὥρα**) ἔτος, Εὐφορίων 55, Διόδ. 1. 26, Ἀθήν. 423F, Πλούτ. 2. 677D. «ὧροι· ἐνιαυτοί» Ἡσύχ. ‖ ἐν τῷ πληθ., χρονικά, μάλιστα παρὰ τοῖς Ἴωσι συγγραφεῦσι, Λουκ. Μακρ. 14 (ἔνθα κοινῶς ὅροι). καὶ συχν. παρ' Ἀθην. ἴδε Schweigh. ἐν τῷ Πίνακι, Κοραῆ Ἡλιόδ. 2. 314· πρβλ. **ὡρογράφος**.

ὡροσκοπεῖον, τό, = **ὡρολόγιον**, Στράβ. 119, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 556C· οὕτως **ὡροσκόπιον**, Διογέν. Λαέρτ. 2. 1, 6. 104. ‖ = **ὡροσκόπος** ΙΙ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 68.

ὡροσκοπέω, ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, παρατηρῶ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεως, ἑρμηνεύω τὴν τύχην τοῦ γεννωμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 70.

ὡροσκόπησις, εως, ἡ, ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, παρατήρησις τῆς ὥρας τῆς γεννήσεως, ἑρμηνεία τῆς τύχης τοῦ γεννωμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 99·—καὶ **-σκοπία**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. **Φ**. 111.

ὡροσκόπιον, ἴδε **ὡροσκοπεῖον**.

ὡρο-σκόπος, ὁ, ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, ὁ παρητηρῶν τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος, ἑρμηνεύων τὴν τύχην τοῦ γεννωμένου ἢ γεννηθέντος, ὅθεν **ὡρολόγος**, Κλήμ. Ἀλ. 757. **2)** ὡς ἐπίθ., ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὡροσκόπησιν, Μανέθ. 4. 59, 125. ‖ ὡς οὐσιαστ., ἑρμηνεία τῆς τύχης ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῆς ὥρας τοῦ τοκετοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 12, 50, 61, Πορφ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 386.

ὡρο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, Ὀρφ. Ὕμν. 7. 10., 38. ἐν τέλ.

ὦρσε, ὦρτο, ἴδε ἐν λ. **ὄρνυμι**.

ὤρυγγες, οἱ, εἶδος παρδαλῶν ἵππων, Ὀππ. Κυνηγ. 1. 317.

ὠρυγή, ἡ, = **ὠρυθμός**, Ἑρμησιάναξ 5. 72, Πλούτ. Μάρ. 20, Κράσσ. 23., 2. 590F· κυρίως ἐπὶ λύκων ἢ κυνῶν, «οὔρλιασμα», Πολυδ. Ε', 87, Ζηνόδ. ἐν Valck. εἰς Ἀμμών. 229·—οὕτω **ὠρυγμός**, ἀντίθετον τῷ **ὑλαγμός**, Αἰλ. περὶ Ζῴων 5. 51· καὶ **ὤρυγμα**, τό, ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ἀνθολ. Παλατ. 6. 233. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὠρυγή· φωνή. θόρυβος. κυρίως δὲ ἡ τῶν κυνῶν φωνή».

ὠρυδόν, ἐπίρρ. μετὰ ὠρυγμῶν, ὡς λύκος ὠρυόμενος, Νικ. Ἀλεξιφ. 222.

ὠρυθμός, ὁ, ὠρυγμός, ὠρυγή, «οὔρλιασμα», ὠρυθμοῖς ὑλάει Ὀππ. Κυνηγ. 4. 219· ἐπὶ λέοντος, βρυχηθμός, Θεόκρ. 25. 217.

ὠρυκτής, Δωρ. **-τάς**, ὁ, ὁ σκάπτων, σκαφεύς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1028. 47.

ὠρύομαι, [ῡ], ἀόρ. **ὠρυσάμην**· ἀποθ.· —Ἰων. καὶ ποιητικ. ῥῆμα λίαν σπανίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττικ. (ἴδε κατωτέρω), «οὐρλιάζω», κυρίως ἐπὶ λύκων καὶ κυνῶν, Θεόκρ. 2. 35, Κόλουθ. 116, Διόδ. 1. 87, πρβλ. **ὠρυγὴ** καὶ ἴδε κατωτ. ΙΙ· - ὡσαύτως ἐπὶ λεόντων, βρυχῶμαι, Λατ. rugire, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1339, Καλλ. Ἀποσπ. 423, Πλούτ., κτλ.· ἐπὶ ζῴων καθόλου, ὁ αὐτ. 1. 973Α, Ἑβδ.· — ἐπὶ ἀνθρώπων, ὄρθιον ὤρυσαι Πινδ. Ο. 9. 163· ἐπὶ ἀγρίων ἀνθρώπων εἴτε πενθούντων, Ἡρόδ. 3. 117, εἴτε χαιρόντων, ὁ αὐτ. 4. 75· οὕτως, ὥσπερ ἀπόπληκτοι .. ὠρύονται Πλάτων Κωμικ. ἐν «Σκευαῖς» 1· τέλος ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διονύσ. Περιηγ. 83, Ἀνθ. Παλατ. 11. 31. ‖‖ μεταβ., μετὰ ὠρυγμῶν κλαίω τινά, τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρ. Θεόκρ. 1. 71· οὕτως, ὠρ. ἐπί τινι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 13· περί τινα Βίων 1. 18. — Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ., Χρησμ. Σιβ. 8. 340, καὶ Σουίδ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λ. **ὠρυ-θμός, ὠρυγή, ὠρυ-γμός, -μα, ὀρυ-μαγδός, ὀρύ-εται** (= **ὑλακτεῖ**, Ἡσύχ.)· Σανσκρ. ru, râu-mi (rudo), vi-ru, (ululare)· Λατιν. ru-mor, ra-vis, rau-cus· Σλαυ. rev-a, ἀπαρέμφ. rju-ti (μυκᾶσθαι).)

ὠρυτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν ἐθρήνησέ τις ὠρυόμενος, Θεογνώστου Κανόν. σ. 75 ἐν Ὀξ. Ἀν. τ. 2.

ὤρυωμα [ῠ], τό, = **ὠρυγή**, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΙΘ', 7).

ὠρώρει, ἴδε ἐν λ. **ὄρνυμι**.

ὠρωρέχαται, ἴδε ἐν λ. **ὀρέγω**.

ὠρώρυκτο, ἴδε ἐν λ. **ὀρύσσω**.

ὡς,— Περίληψις: τίθεται **Α**. ὡς ΕΠΙΡΡΗΜΑ τρόπου· τοῦτο δέ, **Αα. ὥς** (τονιζόμενον), ὡς ἐπίρρ. τῆς δεικτ. ἀντων. ὅς, οὕτω, Λατιν. sic, ὡς τὸ **τῶς** ἐκ τοῦ ***τός**, **οὕτως** ἐκ τοῦ **οὗτος**. **Αβ. ὡς** (ἄτονον) τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμίας **ὅς**, ὡς τὸ Λατ. ut. **Β. ὡς**, ὡς ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ. **Γ, Δ**. ΠΟΙΚΙΛΑΙ χρήσεις.

Α. ΕΠΙΡΡΗΜΑ τρόπου.

Αα. ὥς, δεικτικόν, = **οὕτως**, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, Λατ. sic, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις, οἷον Ἡρόδ. 3. 13., 6. 76, κ. ἀλλ.· σπάνιον παρ' Ἀττ., καὶ σχεδὸν μόνον ἐν ὡρισμέναις φράσεσιν, ἴδε κατωτ. 2. 3· ἀλλὰ ἁπλῶς **ὣς** = **οὕτως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 930, Θουκ. 3. 37. **2) καὶ ὥς**, καὶ οὕτως, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ὡς τὸ **ὅμως**, ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν Ἰλ. Α. 116, κ. ἀλλ.· οὐδ' ὥς, μηδ' ὥς, οὐδ' οὕτω, κατ' οὐδένα τρόπον, ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ Η. 263, Ὀδ. Α. 6, κ. ἀλλ.· οὐδέ κεν ὣς Ἰλ. Ι. 386·— αἱ φράσεις **καὶ ὥς, οὐδ' ὥς, μηδ' ὥς**, εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ.,

Σοφ.'Αντ.1042, Θουκ.1. 74.,7. 74·— περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ **ὥς**. ἴδε Chandl. Gr. Acc. § 934. **3)** ἐν παρομοιώσεσι, ὥς .., ὡς .., Λατ. sic.., ut.., καὶ τἀνάπαλιν, ὡς.., ὥς.., Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα 'Ιλ. Α. 512· παρ' 'Αττ., Πλάτ. Πολ. 530D·—ὡσαύτως, ὥστε .., ὥς.., "Υμν. 'Ομ. εἰς Δήμ. 174-6· ὥσπερ .., ὣς δέ .. (ἐν ἀποδόσει) Πλάτ. Πρωτ 326D. **4)** οὕτω, παραδείγματος χάριν, 'Οδ. Ε. 129, "Υμν. εἰς 'Αφρ. 219· πλεῖστοι δὲ τῶν ἐκδοτῶν γράφουσιν **ὢς** ἐν 'Οδ. Ε. 121, 125.

Αϐ. ὡς, ἀναφ., καθώς, Λατ. ut, πρῶτον παρ' 'Ομ.·— κυρίως ἀναφέρεται εἰς δεικτικὸν τὸ ὁποῖον συχνάκις παραλείπεται, κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, δηλ. οὕτως ὡς .., 'Ιλ. Β. 144· ἀναφέρεται δὲ οὐ μόνον εἰς τὰ κανονικὰ δεικτικὰ ἐπιρρήματα τρόπου, **ὥς, τώς, ὧδε, οὕτως, αὕτως**, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ **τόσον**, οἷον ἐν 'Ιλ. Δ. 130 εἰς τὸ **ταύτῃ**, Πλάτ. Πολ. 365D, κλπ.· ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶναι τὸ ὡς ἐγὼ οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ Σοφ. Ο. Τ. 60, ἔνθα ἡ δοτ. **ἐμοὶ** θὰ ἦτο κανονικῶς τεθειμένη μετὰ τὸ **ἐξ ἴσου**.— Εὑρίσκομεν ἰσοδύναμον Δωρ. τύπον **ὢ** ἐν τοῖς Α. Β. 591, 617· πρϐλ. **ὧτε**. Χρῆσις· **I.** ἐν παρομοιώσεσι, συχν. παρ' 'Ομ.·— μακρότεραι παρομοιώσεις συνήθως εἰσάγονται διὰ τοῦ ὡς ὅτε, ὡς δ' ὅτε, ἔνθα τὸ **ὅτε** πολλάκις φαίνεται περιττόν, ἤριπε δ', ὡς ὅτε πύργος [ἤριπε] 'Ιλ. Δ. 462· ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπε Ν 389, πρϐλ. Β. 394· ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον, πάξομεν Πινδ. Ο. 6. 3·— τὸ **ὡς ὅτε** εἶναι σπάνιον ἐν βραχυτέραις παρομοιώσεσιν, οἷον 'Οδ. Λ. 368·— ποιεῖται δὲ χρῆσιν ὁ "Ομηρος τῶν ἑξῆς χρόνων μετὰ τὸ **ὡς** ἐν παρομοιώσεσιν: ἐνεστ. ὁριστ.'Ιλ. Ι. 4, Π. 364· ἀλλὰ συνηθέστερον μεταχειρίζεται τὸν ἀόρ., ἐπειδὴ μάλιστα ὁ **χρόνος** εἶναι ὅλως ἀόριστος, Γ. 33, κέξ., Δ. 275., Π. 823, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως τὸν ἐνεστ. ἢ ἀόρ. ὑποτ., Ε.161, Κ. 183, 485, Ν. 334· (ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐνίοτε ὡς δ' ὅτ' ἄν, Λ. 269, Ρ. 520)· πρϐλ. **ὥστε** Α·— τὸ ῥῆμα ἐνίοτε παραλείπεται μετὰ τὸ **ὡς**, ἀλλὰ δύναται εὐκόλως νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ (ἐξυπακ. πίπτει) 'Οδ. Ο. 479, πρϐλ. Ζ. 20· θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ 'Ιλ. Ε. 78· οἱ δὲ φέϐοντο .., βόες ὣς ἀγελαῖαι 'Οδ. Χ. 299· ἐν τοῖς τελευταίοις παραδείγμασι παρατηρητέον ὅτι τὸ μόριον ἕπεται μετὰ τὴν λέξιν πρὸς ἣν γίνεται ἡ παρομοίωσις καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τονίζεται· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς τῶν 'Αττ., 'Αριστόξημος ὣς Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 4· πρϐλ. Εὔϐουλον ἐν «'Ορθάνῃ» 2, 3. **2)** καθώς, ἀκριϐῶς ὅπως.., ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε .., ὣς ἡμεῖς κλπ., 'Ιλ. Β. 326. **3)** ἐνίοτε ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **ὅσον**, ἔνθα ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἡ ἀντων. **ὅσος**, οἷον ἑλὼν κρέας ὥς (δηλ. ὅσον) αἱ χεῖρες ἐχάνδανον 'Οδ. Ρ. 344· ὦκα δὲ μητρὶ ἔνεπον ὡς (δηλ. ὅσα) εἶδόν τε καὶ ἔκλυον "Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 172· οὕτω παρ' 'Αττ., σοὶ θεὰ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω Σοφ. Ο. Κ. 1124· καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τὸ ῥῆμα μέμνημαι ὡς εἶπε Αἰσχίν. 64. 3· πρϐλ. Λοϐ. εἰς Φρύν. 427. **II.** μετὰ ἐπιρρηματικῶν προτάσεων: **1)** παρενθετικῶς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἔοικε, κλπ., καθὼς φαίνεται· ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, ὡς θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς καὶ οὕτω καθεξῆς· παρ' 'Ηροδ. ἡ περιοριστικὴ αὕτη πρότασις συνήθως προτάσσεται. 'Εν τοιαύτῃ περιστάσει συχνάκις προστίθεται **γε** ἢ **γοῦν**, οἷον, ὡς γοῦν ὁ λόγος σημαίνει, καθὼς τοὐλάχιστον ὁ λόγος δεικνύει·— ἐν πλαγίῳ λόγῳ μετ' ἀπαρεμφ., ὡς σφίσι δοκεῖν 'Ηρόδ. 2. 124, κ. ἀλλ. Συχνάκις δὲ καὶ παραλείπεται τὸ **ὡς, π. χ. φασί, δοκεῖ**, ἀντὶ **ὥς φασι, ὡς δοκεῖ**. 'Ενίοτε γίνεται ἀνακόλουθον ἐξαρτωμένου τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς παρενθετικῆς, ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, νεώτατον ἁπάντων ἐθνέων εἶναι (ἀντὶ ἦν) τὸ σφέτερον 'Ηρόδ. 4. 5, πρϐλ. 1. 58, 65· ὡς ἐγὼ ἤκουσα, εἶναι αὐτὸν 4. 76· ὡς γὰρ .. ἤκουσά τινος, ὅτι .. Ξεν. 'Αν. 6. 2, 18· ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν (ἀντὶ οὐ νεμεῖ, ὡς ἔοικε) Σοφ. Τραχ. 1238· οὕτω δὲ γίνεται σύγχυσις δύο τρόπων ἐκφράσεως, ἴδε Schäf. καὶ Erf. εἰς Σοφ. 'Αντ. 726·— ὁ 'Ηρόδ. ἔχει τὴν σύνταξιν πλήρη ἐν 3. 56., 9. 32. **2)** ἐν ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν, ὡς ἐμοὶ ἢ ὥς γ' ἐμοὶ (ἐξυπακ. δοκεῖ)· οὕτως, ὥς γ' ἐμοὶ κριτῇ καὶ ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ Valck. εἰς Εὐρ. 'Ιππ. 324· ὡς ἐμῇ δόξῃ Ξεν. Πόροι 5, 2· ὡς ἀπ' ὀμμάτων (ἐξυπ. εἰκάσαι), ὅσον δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐξ ὄψεως, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, Σοφ. Ο. Κ. 15·— μάλιστα ἐπὶ περιοριστικοῦ προσδιορισμοῦ, οἷον οὐκέτι πολλὸν χωρίον, ὡς εἶναι Αἰγύπτου 'Ηρόδ. 2. 8· οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν, θεωρούμενος ὡς Λ., Θουκ. 4. 84· τοῦτο εἶναι συχνὸν παρ' 'Αττ., ὡς γυνή Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1078· ἦν .. πιστός, ὡς νομεὺς αὐτόθι 1118· μακρὰν ὡς γέροντι .. ὁδὸν ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 20, πρϐλ. 385 'Αντιγ. 62, κλπ.· ὡπλισμένοι ὡς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἱκανῶς Ξεν. 'Αν. 4. 3, 31·— ὡσαύτως μετὰ τοῦ **ἄν**· μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα, ὡς ἂν εἶναι Ροδώπιος, πολλά, ὅταν σκεφθῇ τις ὅτι ἦσαν τῆς Ροδ., 'Ηρόδ. 2. 135·— περὶ τοῦ ὡς εἰπεῖν καὶ τῶν ὁμοίων ἴδε κατωτ. Β. ΙΙ. 3. **3)** ὁμοίως τὸ ὡς συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ῥήματος, συμπέμψαι αὐτὸν ὡς φύλακα (ἐξυπακ. εἶναι) 'Ηρόδ. 1. 44· ἔλαϐεν ἀμφοτέρους ὡς φίλους ἤδη Ξεν. Κύρ. Παιδ. 3. 2, 25· ὡς ταμιείῳ ἐχρῆτο τῷ οἰκήματι Πλάτ. Πρωτ. 315D. —Περὶ ὁμοίας χρήσεως τοῦ **ὡς** μετὰ μετοχῶν καὶ προθέσεων ἴδε κατωτ. Γ. **III.** τίθεται πρὸς περιορισμὸν ἢ ἐπίτασιν τῆς δυνάμεως τῶν ἐπιρρημάτων: **α)** μετ' ἐπιρρήμ. θετικοῦ βαθμοῦ εἰς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ, ὡς ἀληθῶς, κατὰ ἀλήθειαν, ὄντως, τῷ ὄντι, Πλάτ. Φαῖδρ. 234Ε· ὡς ἑτέρως αὐτόθι 276C· (ἂν μὴ ληφθῇ ὡς ἐπιφώνημα, πόσον ἀληθῶς, «πόσον διαφορετικά»! Λατ. quam vere! ἴδε κατωτ. Δ. Ι.1)·— οὕτως, ὡς ἠπίως, ὡς ἐτητύμως Σοφ. 'Ηλ. 1439, 1452·— ὡσαύτως δὲ καὶ ἕπεται τὸ **ὡς** μετὰ ἐπιρρήματα ἐκφράζοντα ἔκτακτόν τι καὶ θαυμαστόν, θαυμαστῶς ἢ θαυμασίως ὡς, ὑπερφυῶς ὡς, ἴδε τὰς λέξ.· ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει ὑπάρχει ἔλλειψις, ἥτις δύναται νὰ συμπληρωθῇ ὧδε: θαυμασίως ὡς μέγα, ἢ ἴσως θαυμασίως ἔχει ὡς μέγα, κλπ.· διότι ἄλλως τὸ **ὡς** μετὰ τὸ ἐπίρρ. ἔπρεπε νὰ γράφηται **ὥς**·— τὸ **ὡς** ἐνίοτε χωρίζεται δι' ἄλλων λέξεων ἀπὸ τοῦ ἐπιρρήματος εἰς ὃ ἀνήκει, οἷον θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς Πλάτ. Φαίδ. 95Α· ὑπερφυῶς δὴ τὸ χρῆμα ὡς ὁ αὐτ. ἐν 'Αλκ. 2. 147C, πρϐλ. Φαίδωνα 99D. **ϐ)** μετὰ τοῦ ὑπερθ. τὸ **ὡς**, καθὼς τὸ **ὅ τι** καὶ τὸ **ὅπως**, εἶναι συχνότατον = τῷ Λατ. quam, ἐπιτεῖνον τὸ ὑπερθ., = ὅσον τὸ δυνατόν .., ὡς μάλιστα, ὡς τὸ ὅ τι μάλιστα (ἴδε **ὅ τι** III) = Λατ. quam maxime, ὡς ῥᾷστα = quam facillime· ὡς τάχιστα, = quam celerrime, συχνὸν ἀπὸ τοῦ 'Ηροδ. καὶ ἐφεξῆς· εἶναι δὲ καὶ ἡ χρῆσις αὕτη ἐλλειπτική, τὸ δὲ πλῆρες: ὡς ἔστι δυνατόν, ἢ ὅμοιόν τι, ὡς μάλιστα ῥητῶς φέρεται ἔν τισι χωρίοις, ὡς δυνατὸν ἄριστα 'Ισοκρ. 265Α· ὡς ἠδύναντο ἀδηλότατα Θουκ. 7. 50· ὡς ἐδύνατο κράτιστα Ξεν. 'Αν. 3. 2, 6· ὡς οἷόν τε βέλτιστον Πλάτ. Πολ. 403D·— ἀμφότερα τό τε **ὡς** καὶ τὸ **ὅ τι** ἐνίοτε τίθενται ὁμοῦ, ἔνθα τὸ ἕτερον πλεονάζει, οἷον, ὡς ὅ τι μάλιστα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 908Α· ἴδε κατωτ. Η.

γ) ὁμοίως τὸ **ὡς** εἶναι ἐν χρήσει ἐν ταῖς φράσεσιν: ὡς τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 330C, 377Β· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον, συνηθέστερον: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, plerumque, ut plurimum, Θουκ. 2. 35· ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ὡς πλήθει Πλάτ. Πολ. 364Α, 389D· ὡς τὸ ἐπίπαν 'Ηρόδ. 7. 50, κλπ.

2) οὕτω καὶ μετ' ἐπιθέτων, **α)** θετικοῦ βαθμοῦ, ὑπερφυεῖ τινι .. ὡς μεγάλῃ βλάϐῃ Πλάτ. Γοργ. 477D. **ϐ)** ὑπερθετικοῦ βαθμοῦ, ὡς ἄριστοι τὰς φύσεις ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 218D· ὅπως ὡς βέλτισται ἔσονται ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 503Α· ὡς ὅ τι βέλτιστον ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 218D. **γ)** ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἐπιθέτου διὰ προθέσεως, οἷον ὡς ἐς ἐλάχιστον Θουκ. 1. 63· ὡς ἐν βραχυτάτοις 'Αντιφῶν 113. 21· ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ Ξεν. Κύρου Παιδ. 1. 6, 26· κλπ.

Β) ὡς, ὡς σύνδεσμος. **I.** μετ' ὀνοματικῶν προτάσεων εἰς δήλωσιν γεγονότος, = **ὅτι**, Λατ. quod. **II.** μετὰ τελικῶν προτάσεων, εἰς δήλωσιν τέλους ἢ σκοποῦ, = **ἵνα, ὅπως**, Λατ. ut. **III.** ὡς συμπερασματικόν, = **ὥστε**, Λατ. adeo ut.

IV. αἰτιολογικόν, = **ὅτι** ἢ **ἐπεί**, ἐπειδή, διότι, ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quia, quippe, quandoquidem. **V.** χρονικόν, = **ὅτε**, ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quando. **VI.** τροπ. = **ὅπως**, κατὰ τίνα τρόπον, ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quomodo, quemadmodum.

VII. τοπικόν, = **ὅπου**, Λατ. ubi.

I. Μετ' ὀνοματικῶν προτάσεων ἀντὶ τοῦ **ὅτι**, Λατ. quod, τίθεται εἰς δήλωσιν γεγονότος, ὅτε (ὡς ἐν τῇ Λατ.) δυνάμεθα νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὴν πρότασιν δι' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., γνωτὸν .., ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται (= πείρατ' ἐφῆφθαι) 'Ιλ. Η. 402· καὶ (μετὰ ῥημάτων φόϐου ἢ ἀνησυχίας) μετὰ μέλλοντος ὁριστ. μηκέτ' ἐκφοϐοῦ, μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτὲ Σοφ. 'Ηλ. 1426, πρϐλ. Ξεν. Κύρ. 6. 2, 30·— διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ πρότασίς τις ἄρχεται διὰ τοῦ **ὡς**, ἐνίοτε διακοπεῖσα ἀναλαμϐάνεται διὰ τοῦ **ὅτι**, καὶ τἀνάπαλιν, Ξεν. Κύρ. 5. 3,30 (ἔνθα ἴδε Poppo), πρϐλ. Πλάτ. Πολ. 470D, Heind. εἰς Πλάτ. 'Ιππ. Μείζ. 281C· οὕτω τὸ **ὡς** μετὰ ὀρθολεκτικοῦ ῥήματος μετατρέπεται εἰς τὴν σύνταξιν τὴν μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφάτου, ἢ τἀνάπαλιν, 'Ηρόδ. 1. 82., 8. 118· ἐνίοτε δὲ αἱ δύο συντάξεις ἀναμίγνυνται ἐν τῷ αὐτῷ κύκλῳ, ἐλογίζετο ὡς .. ἧττον ἂν αὐτοὺς ἐθέλειν .. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 25· πρϐλ. **ὅτι** Ι. 2.—'Επὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ **ὡς** συνάπτεται ὁριστικῇ ἢ εὐκτικῇ, καθ' ὅσον ἡ πρότασις ἐκφέρεται ὁριστικῶς ὡς γεγονὸς ἢ ὡς ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς γνώμης τοῦ ὑποκειμένου, πρϐλ. 'Ηρόδ. 7. 168, Πλάτ. Φίληϐ. 58Α. **2)** μετὰ ῥημάτων δηλούντων αἴσθημά τι, χαίρει δέ μοι ἦτορ, ὥς μευ αἰεὶ μέμνησαι 'Ιλ. Ψ. 648· ἄχος ἔλλαϐ' 'Αχαιοὺς ὡς ἔπεσ' Π. 600. **II.** τὸ **ὡς** μετὰ τελικῶν προτάσεων = **ἵνα, ὅπως**, Λατ. ut· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ **ὡς**, ὡς καὶ τὸ **ὡς ἄν**, 'Επικ. **ὥς κεν**, καθὼς ἄλλοι τελικοὶ σύνδεσμοι, συντάσσεται κανονικῶς μετὰ ὑποτακτικῆς ἀρκτικοῦ χρόνου ἡγουμένου καὶ μετὰ εὐκτικῆς παραγομένου χρόνου ἡγουμένου, βουλὴν ὑποθησόμεθ'.., ὡς μὴ πάντες ὄλωνται 'Ιλ. Θ. 37· τύμϐον χεύαμεν .., ὥς κεν τηλεφανὴς .., εἴη 'Οδ. Ω. 8· πρϐλ. **ἵνα** Β, **ὅπως** Β.

2) τὸ **ὡς**, συντάσσεται ὡσαύτως μετὰ παραγομένου χρόνου τῆς ὁριστικῆς εἰς δήλωσιν πράγματος, οὗ ὁ καιρὸς παρῆλθε, καὶ τὸ ὁποῖον ἑπομένως εἶναι ἀδύνατον νὰ συμϐῇ, τί μ' οὐκ ἔκτεινας,

ὡς ἔδειξα μήποτε ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγώς; διὰ νὰ μὴ ἤθελα δείξῃ ποτὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους πόθεν ἐγεννήθην, Σοφ. Ο. Τ. 1391· τὰ ἐνέχυρα λαβεῖν, ὡς μηδ' εἰ ἐβούλετο ἐδύνατο ἐξαπατᾶν Ξεν. 'Αν. 7. 6, 23· ἴδε ἵνα Β. Ι. 3, ὅπως Β. Ι. 3. **3)** τὸ ὡς μετ' ἀπαρ. περιορίζει ἰσχυρισμόν, οἷον ὡς εἰπεῖν, οὕτως εἰπεῖν, Λατ. ut ita dicam, 'Ηρόδ. 6. 95· ὡς λόγῳ εἰπεῖν ὁ αὐτ. 2. 53· ἢ ὡς ἔπος εἰπεῖν, πρβλ. ἔπος ΙΙ. 4· οὕτως, ὡς συντόμως ἢ ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ἵνα εἴπω ἐν συντόμῳ, Ξεν. Οἰκ. 12, 19, 'Απομν. 3. 8, 10· ὡς εἰκάσαι 'Ηρόδ. 1, 34, κλπ.· ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι Θουκ. 4. 36· (ὅμοιαι φράσεις ἁπαντῶσιν ἄνευ τοῦ ὡς, πρβλ. 'Ηρόδ. 1. 61, 176)·—ἴδε ἀνωτ. Αϐ. ΙΙ. 2. **ΙΙΙ.** ἀκριβῶς ὡς τὸ ὥστε μετ' ἀπαρ., Λατ. adeo ut, ita ut, συχν. παρ' 'Ηροδ., εὖρος ὡς δύο τριήρεας πλέειν ὁμοῦ, κατὰ τὸ πλάτος τοσοῦτος ὥστε νὰ πλέωσι.. 7. 24· ὑψηλὸν οὕτω.., ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐχ οἷά τε εἶναι ἰδέσθαι 4. 84·—ὡσαύτως ὡς τὸ ὥστε, μεθ' ὁριστ., 1. 163., 2. 135. **2)** ἢ ὡς, προηγουμένου συγκριτικοῦ, μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν Πινδ. Ο. 13. 162· μαλακώτεροι.., ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς Πλάτ. Πολ. 410D πρβλ. ὥστε Ι. 2·—τὸ ἢ ἐνίοτε παραλείπεται, προθυμότερον.., ὡς.., Λυσίας 111. 6, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 426C·—ὁμοία εἶναι ἡ φράσις ὀλίγοι ἐσμὲν ὡς ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν, ὀλίγοι ὥστε νά.., Ξεν. Κύρ. 4. 5, 15. **3)** αἱ προτάσεις αὗται εἶναι κατ' οὐσίαν ἀναφορικαί, καὶ ὑποθέτουσιν (ὅταν δὲν ἐκφέρωσι ῥητῶς) δεικτικόν τι: **οὕτως, ὧδε, ὅδε, τοιόσδε,** καὶ τὰ ὅμοια· ὁ δὲ 'Ηρόδ. ἐνίοτε, ὅταν τὰ δεικτικὰ ταῦτα ὑπάρχωσιν ἐν τῇ προτάσει, παραλείπει τὸ ὡς. π. χ. οὕτω ἰσχυραί, μόγις ἂν διαρρήξειας, ὥστε μόλις.., 3. 12· ῥώμη σώματος τοιήδε, ἀθλοφόροι ἔσαν ἀμφότεροι 1. 31. **IV.** τίθεται ὡς αἰτιολογικὸν μόριον, ὡς τὸ **ὅτι** ἢ **ἐπεί**, ἐπειδή, Λατιν. quia, quippe, quandoquidem, ἐν εὐθείᾳ συντάξει ἀείποτε μετὰ τῆς ὁριστικῆς, τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω Σοφ. Φιλ. 914· καὶ μετ' εὐκτ. μετὰ τοῦ **ἄν**, μή καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας 'Αργείων λαβεῖν αὐτόθι 46· — συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ **γάρ**, Πόρσ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 857, 1093· μάλιστα ὅταν προηγῆται ἢ ἕπηται προστακτ., ἡμεῖς δ' ἴωμεν ὡς, ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα Σοφ. Φιλ. 464. **V.** χρονικόν, ἀντὶ **ὅτε, ἐπεί,** Λατ. ut, συνάπτεται δὲ μετὰ παραγομένων χρόνων τῆς ὁριστ., ἐνῶρτο γέλως.., ὡς ἴδον 'Ιλ. Α. 600· πρβλ. κατωτ. Δ. Ι. 3· — μετ' εὐκτικῆς εἰς δήλωσιν ἐπαναλαμβανομένης πράξεως, ὁποτεδήποτε, ὁσάκις, ὡς.. ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο 'Ηρόδ. 1. 17· σπανίως μεθ' ὑποτ. ἀντὶ τοῦ **ὅταν**, εἰς δήλωσιν τοῦ γινομένου ὑπό τινας ὅρους, τῶν δὲ ὡς ἕκαστός οἱ μιχθῇ, διδοῖ δῶρον 'Ηρόδ 4. 172· — ἐν πλαγίῳ λόγῳ ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' 'Ηροδ., π. χ. 1. 86, 94, κ. ἀλλ.· ἐκφέρεται δὲ τοῦτο ἰσχυρότερον διὰ τοῦ ὡς.. τάχιστα, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξεων μεταξύ, ὡς γὰρ ἐπετρόπευσε τάχιστα, εὐθὺς ὡς, εὐθὺς ἀφ' οὗ.., ὁ αὐτ. 1. 65· ὡς δὲ ἀφίκετο τάχιστα Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2· σπανιώτερον τὸ **ὡς τάχιστα** τίθεται ἄνευ λέξεων ἄλλων μεταξύ, Αἰσχίν. 31. 8· ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τῆς ἐκτεθείσης ἐν σημασ. Αϐ. ΙΙΙ. 6· συχνάκις δὲ ἀκολουθοῦσι τὰ δεικτικά, **ὥς, ἐνταῦθα,** ἢ **ἔπειτα,** οἷον, 'Ιλ. Υ 424, Γ. 396. **2)** τὸ ὡς φαίνεται τιθέμενον ἀντὶ τοῦ **ἕως** ἢ **ἔστε,** ἐφ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 1330, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος.. αἴρῃ· οὕτως ἴσως, ὡς ἂν ᾖς οἷόσπερ εἶ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1117· πρβλ. **ὥσπερ** ΙΙΙ· — ἐν τῷ μεταγεν. 'Ελληνισμῷ = ἕως, Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ιϛ', 35, 36, καὶ ἴσως, 'Επιστ. πρ. Γαλάτ. ϛ', 10· 'Ιω. Χρυσ. 8. 848Α, 9. 458D. **VI.** τροπικόν, ἀντὶ τοῦ **ὅπως** καθώς, ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quomodo, quemadmodum, μερμήριζε.. ὡς 'Αχιλῆα τιμήσειε 'Ιλ. Β. 3· οὕτω μετὰ λέξεις σημαινούσας φόβον ἢ προσοχήν· μὴ φοβοῦ ὡς ἀπορήσεις Ξεν. Κύρ. 5. 2, 11, πρβλ. 6. 2, 30, Δημ. 141. 2· — οὕτως, οὐκ ἔσθ' ὡς (ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου **ὅπως**), οὐδόλως εἶναι δυνατὸν νά.., Σοφ. 'Αντιγ. 750· οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ.., ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 196· οἶσθ' ὡς ποίησον, κατά τινα μῖξιν συντάξεων ἀντὶ ὡς χρὴ ποιῆσαι ἢ οἶσθ' ὥς σε κελεύω ποιῆσαι; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 543, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.· ἴδε *εἴδω Β. 7· — ὁμοίως, οἶσθα.., ὡς νῦν μὴ σφαλῇς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 75. **2)** ὡς ἂν ποιήσῃς, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ἐνεργήσῃς, ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 1369. **VII.** τοπικόν, ἀντὶ **ὅπου,** ὡς τὸ Λατ. ut παρὰ Catull. 11. 3· ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ μεταγεν. Δωρικ. τοῦ Θεοκρ. 1. 13., 5. 101, 103· οὕτως ἔν τινι Αἰολικ. 'Επιγραφ. ἐν Ussing, σ. 3.

Γ. Τὸ **ὡς** τασσόμενον, **Ι.** πρὸ μετοχῶν· **ΙΙ.** πρὸ προθέσεων· καὶ **ΙΙΙ.** αὐτὸ τοῦτο τὸ **ὡς** ὡς πρόθεσις.

Ι. μετὰ μετοχῶν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ὑποκείμενον δηλοῖ τὸν πραγματικὸν ἢ τὸν πιθανὸν λόγον τῆς ἐνεργείας ἣν τὸ ῥῆμα ἐκφράζει, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικὼς 'Ιλ. Ψ. 430 (ἴδε κατωτ. Η)· ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι (δηλ. ἡγούμενοι μεγάλων τινῶν ἀπεστερῆσθαι), Πλάτ. Πολ. 329Α· συνηθέστατα μετὰ μετοχ. μέλλ., διαβαίνει.., ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον 'Ηρόδ. 6. 28, πρβλ. 91· παρεσκευάζοντο ὡς πολεμήσοντες Θουκ. 2. 7, κλπ.· δηλοῖς ὥς τι σημανῶν νέον Σοφ. 'Αντ. 242· — οὕτως ἐπὶ ἐρωτήσεων, παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἰέναι, ὡς παρά τινα ἀφιξόμενος; Πλάτ. Πρωτ. 311Β· ὡς τί δὴ θέλων; Εὐρ. Ι. Τ. 557· — πλεονάζει ἐν Σοφ. 'Αντιγ. 1063, ὡς μὴ 'μπολήσων. **2)** μετὰ μετοχῆς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ἀντικείμενον, λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας, ὁμιλοῦσι περὶ ἡμῶν ὡς ἐὰν εἴχομεν ἀποθάνει, Αἰσχύλ. 'Αγ. 672· ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ', ὧν ἀνιστορεῖς Σοφ. Φιλ. 253· τὸν ἐκβαίνοντα κολάζουσιν ὡς παρανομοῦντα (δηλ. νομίζοντες παρανομεῖν αὐτόν), Πλάτ. Πολ. 338Ε· ἵνα μὴ ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ ἄττα πάσχοντος (δηλ. νομίζων ἐμὲ δεινὰ ἄττα πάσχειν), ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 115Α, πρβλ. 'Ηρόδ. 5. 20, 85., 9. 54· κτύπος ἀνδρὸς ὡς τειρομένου του Σοφ. Φιλ. 202· ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιοῦντο, ὡς, ἐὰν ἐξέλθωσιν, ἢ οὐχ ὑπομενοῦντας σφᾶς ἢ ῥᾳδίως ληψόμενοι βίᾳ, ἠμέλησαν πιστεύοντες ὅτι.., Θουκ. 4. 5. — 'Ενίοτε ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἀμφότεραι αἱ συντάξεις ἀπαντῶσιν, οἷον, τοὺς κόσμους εἴασε χαίρειν ὡς ἀλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, ἔνθα ἀντὶ τοῦ ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἀπεργαζομένους, Πλάτ. Φαίδων 114Ε, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9. **3)** ὁμοίως πρέπει νὰ ἑρμηνεύηται ὅταν συνοδεύῃ μετοχὴν ἀπόλυτον κατὰ γενικήν, νῦν δέ, ὡς οὕτως ἐχόντων, στρατιὴν ἐκπέμπετε (δηλ. ἡγούμενοι ὅτι οὕτως ἔχει) 'Ηρόδ. 8. 144· ἐρώτα ὅ τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος (δηλ. πιστεύων με ἐρεῖν) Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9· ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί τε χρὴ Σοφ. Αἴ. 281, ἔνθα ἴδε Λοβέκ. (279), πρβλ. 904· — οὕτω καὶ μετ' αἰτ., μισθὸν αἰτοῦσιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἐσομένην ἐκ τοῦ ἄρχειν; (ὅ ἐστιν ἡγούμενοι ὡς οὐχὶ ὠφέλεια ἔσται;) Πλάτ. Πολ. 345Ε, πρβλ. 'Ηρόδ. 1. 84, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1469· οὕτως, ὡς καὶ τῶν 'Αθηναίων προσδοκίμων ὄντων ἄλλῃ στρατιᾷ, καὶ.. διαπολεμησόμενον Θουκ. 7. 25, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 604Β. — 'Η σύνταξις αὕτη εἶναι συνηθεστάτη μετὰ τὸ εἰδέναι, ἐπίστασθαι, νοεῖν, διακεῖσθαι τὴν γνώμην, ἔχειν γνώμην, νομίζειν, ἡγεῖσθαι, ὑποτίθεσθαι, κτλ., μετὰ τῶν ὁποίων ῥημάτων ἔπρεπε μᾶλλον νὰ προσδοκῶμεν **ὡς** μετ' ὀρθολεκτικοῦ ῥήματος ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἴδε Jelf Gr. Gr. § 701 κἑξ. **ΙΙ.** τὸ **ὡς** πρὸ προθέσεων πρέπει νὰ ἑρμηνεύηται ὡς καὶ ὅταν προτάσσηται πρὸ μετοχῆς, ἀνήγοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν (ὅ ἐστιν ὡς ναυμαχήσοντες) Θουκ. 1. 48, πρβλ. Ξεν. 'Ελλ. 2. 1, 22· φρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ (δηλ. ὡς πῦρ ποιησόμενοι) ὁ αὐτ. ἐν 'Αναϐ. 4. 3, 11· κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν ὡς ἐπὶ τυραννίδι, εἰς δήλωσιν σκοποῦ, Θουκ. 1. 126· ἀπέπλεον.. ὡς ἐς τὰς 'Αθήνας ὁ αὐτ. 6. 61· πλεῖς ὡς πρὸς οἶκον Σοφ. Φιλ. 58· ἀπαγγέλλετε τῇ μητρὶ χαίρειν ὡς παρ' ἐμοῦ (ἐξυπακ. ἥκοντες, ὅπερ καὶ ὑπονοεῖται ἐκ τῆς προθέσεως **παρά**), Ξεν. Κύρ. 8. 7, 28· ὡσαύτως, ὡς ἀπὸ πομπῆς Πλάτ. Πολ. 327C· ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη 'Ηρόδ. 8. 101· πρβλ. **ἕως** Ι. 2. 6. **ΙΙΙ.** τὸ **ὡς** συχνότατα τίθεται μετὰ τῶν προθέσεων **εἰς, ἐπί, πρός,** καὶ τῆς αἰτ.· ἀλλ' αἱ προθέσεις αὗται ἤρξαντο παραλειπόμεναι, καὶ οὕτως αὐτὸ τὸ **ὡς** φαίνεται ὡς πρόθεσις μετ' αἰτιατ. συντασσόμενον, ὡς περιῆλθε τὸ Λατινικὸν usque εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ usque ad. 'Αλλ' ὅμως ἡ συνήθεια περιώρισε ταύτην τὴν προθετικὴν χρῆσιν τοῦ **ὡς** μόνον ὅταν ἡ συνταχτικὴ πτῶσις δηλοῖ πρόσωπον οὐχὶ τόπον· — ὑπάρχει μόνον ἓν παράδειγμα τοῦ τοιούτου **ὡς** παρ' 'Ομήρῳ, ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον 'Οδ. Ρ. 218· ἀκολούθως παρ' 'Ηροδ., εἰσελθεῖν ὡς τὴν θυγατέρα 2. 121, 5· καὶ συχν. παρ' 'Αττ., ὡς Ἆγιν ἐπρεσβεύσαντο Θουκ. 8. 5, κλπ.· μετὰ πόσης δὲ προσοχῆς ἐγίνετο ἡ διάκρισις ἐν τῇ συντάξει μετὰ προσώπου ἀπὸ τῆς μετὰ τόπου, φαίνεται ἐκ χωρίων τοῦ Θουκυδίδου (μνημονευομένων ὑπὸ τοῦ Valck. εἰς 'Ηρόδ. 2. 135), ἀφίκετο ὡς Περδίκκαν καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικὴν 4. 79· ἀπέπλευσαν ἐς Φώκαιαν.. ὡς 'Αστύοχον 8. 39· ναῦς ἐς τὸν 'Ελλήσποντον ὡς Φαρνάβαζον πέμπειν 8. 81· — ὅσα δὲ παραδείγματα ἐκ τοῦ πεζοῦ λόγου ὑπῆρχον ἐν οἷς τὸ **ὡς** ἔκειτο μετὰ τοπικῶν ὀνομάτων, διωρθώθησαν ἅπαντα ἐξ ἀντιγράφων, ἴδε Πόππον εἰς Θουκ. 1. 50, Ξεν. 'Αν. 13· — ἐν Σοφ. Τραχ. 375, ὁ Ἕρμαννος διατηρεῖ τὸ ἥκει δόμους ὡς τούσδε, λαμβάνων τὴν αἰτιατικὴν ὡς ἰσοδύναμον τῷ ὡς ὑμᾶς τοὺς ἐν δόμοις τοῖσδε· οὕτως, ὡς τὰς ἀδελφὰς.. χέρας εἶναι κατ' ἔννοιαν = ὡς τὸν ἀδελφόν, ὁ αὐτ. ἐν Οἰδ. Τύρ. 1481.

Δ. **ὡς** πρὸ προτάσεων κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτων:

Ι. **ὡς** ὡς ἐπιφώνημα ἐμφαντικόν, πῶς, πόσον, «τί..», ὡς τὸ Λατ. ut ἀντὶ quam, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρ., ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, πόσον («τί») ἀνόητον..! 'Ιλ. Φ. 441· ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα λιπέσθαι, πόσον καλὸν (τί καλὸν) εἶναι.., 'Οδ. Γ. 196, πρβλ. Ω. 194· φρονεῖν ὡς δεινὸν Σοφ. Ο. Τ. 316· ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος, τί εὐγενοῦς ψυχῆς ἄνθρωπος, Πλάτ. Φαίδων 116D· καὶ ἐν πλαγίαις προτάσεσιν, ἐθαύμασα τοῦτο, ὡς ἡδέως.. ἀπεδέξατο, ἐθαύμασα ὅτε εἶδον πόσον.., αὐτόθι 89Α· ἐνίοτε τὸ **ὡς** ἀκολουθεῖ μετά τι ἐπιρρ., π. χ., θαυ-

μαστῶς ὡς, ὑπερφυῶς ὡς, ἴδε ἀνωτ. Αϐ. III. καὶ πρβλ. πῶς V. **2)** ὅταν συνάπτηται μετὰ ῥήματος, ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐπεκτείνεται εἰς ἅπασαν τὴν πρότασιν, ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί, ὄντως ἀεὶ δεινὸν ἐκ δεινοῦ ἐπέρχεταί μοι, Ἰλ. Τ. 290, πρβλ. Φ. 273· ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, πόσον ὀλίγη εὐγνωμοσύνη ὑπολείπεται! Ὀδ. Χ. 319· ὡς ὄχλος νιν .. ἀμφέπει, ἴδε πῶς .., Εὐρ. Φοίν. 148· ὡς ὑπερδέδοικά σου, πόσον πολὺ .., Σοφ. Ἀντιγ. 82. — Ἀλλ' ἐν τοιαύταις ἐκφράσεσιν ὑπάρχει ἀείποτέ τι τὸ ἀποσιωπώμενον ἢ παραλειπόμενον, εἰς ὃ τὸ **ὡς** ἀναφέρεται, ὡς σαφέστατα δύναται νὰ φανῇ ἐκ φράσεων οἵα ἡ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1119,—ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος οὐδείς. δηλ. θαυμαστόν ἐστιν ὡς οὐδεὶς πάρεστιν, «τί παράξενον, νὰ μὴ ἔρχηται κανείς ..!— ἐν Εὐρ. Φοιν. 625, ἡ ἔλλειψις συμπληροῦται: [ἴσθι] ὡς. **3)** ἐν ἀρχῇ πολλῶν προτάσεων δύναται νὰ σημαίνῃ ταχεῖαν διαδοχὴν γεγονότων, οἷον, ὡς ἴδεν, ὥς μιν Ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν, ὡς εἶδεν, εὐθὺς ὁ Ἔρως ..! δηλ. μόλις εἶδε καὶ εὐθὺς ὁ Ἔρως .., Ἰλ. Ξ. 294· ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη Θεόκρ. 2. 82, πρβλ. 3. 42· (οὕτω παρὰ Οὐεργ. ἐν Ἐκλογ. 8. 41, ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error)· —τὸ χωρίον τοῦ Βίωνος 1. 40, εἶναι διάφορον,—ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος, ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ, παχέας ἀμπετάσασα κινύρετο,— διότι ἐνταῦθα αἱ προτάσεις αἱ ἀρχόμεναι διὰ τοῦ **ὡς** εἶναι ἅπασαι μέλη τῆς κυρίας προτάσεως, τὸ δὲ **κινύρετο** ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδοσιν, ὅτε εἶδε ..., ἐθρήνει. **II.** τὸ ὡς ἐκφέρει εὐχὴν ὡς τὸ εἴθε, Λατ. utinam, μετὰ μόνης τῆς εὐκτικῆς, ὡς ἔρις .. ἀπόλοιτο Ἰλ. Σ. 107· ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος Ὀδ. Α. 47, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 126· — ὡσαύτως, ὡς ἂν ἢ κε μετ' εὐκτ., ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι Ἰλ. Ι. 444· ὥς κέ οἱ αὖθι γαῖα χάνοι Ζ. 28. **2)** καὶ ἀρνητικῶς, ὡς μὴ θάνοι, εἴθε νὰ μὴ ἀποθάνῃ! Ὀδ. Ο. 359. **3)** τὸ **ὡς** συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων εὐχῆς, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι Ἰλ. Γ. 428· ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν Ὀδ. Λ. 548· ἴδε **ὀφείλω** II. 3.

Ε. τὸ **ὡς** μετ' ἀριθμ. δηλοῖ ὅτι ὁ ἀριθμὸς πρέπει νὰ ληφθῇ οὐχὶ ὡς ἀκριβὴς ἀλλ' ὡς κατὰ προσέγγισιν ἀληθεύων ὡς «στρογγύλος» ἀριθμός, ὡσεί, περίπου, σχεδόν, ὡς τὸ Λατ. quasi ἢ ad modum, σὺν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι Ξεν. Ἀν. 3. 3, 5· ὡσαύτως, ὡς πέντε μάλιστα, πέντε περίπου (ἴδε **μάλα** III. 5), Ἡρόδ. 7. 30·— καὶ μετὰ λέξεων συντεθειμένων μετ' ἀριθμητικῶν, παῖς ὡς ἑπταετής, ἑπτὰ περίπου ἐτῶν, Πλάτ. Γοργ. 471C· δρέπανα ὡς διπήχη Ξεν. Κύρ. Παιδ. 6. 1, 30, πρβλ. Ἀν. 5. 4, 12·— πρβλ. **ὡσεὶ** III.

Ζ. ὡς ἔν τισιν ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν : **I.** ὡς τί (ἐξυπακ. γένηται); πρὸς τίνα σκοπόν; πρὸς τί; Εὐρ. Ὀρ. 796· πρβλ. **ἵνα** Β. II. 3. γ. **2)** ὡς ἕκαστος, ἕκαστοι, ἕκαστος χωριστά, Λατ. pro se quisque, Ἡρόδ. 1. 29, 114, Θουκ. 1. 3, κτλ.· ὡσαύτως, ὡς ἑκάτεροι ὁ αὐτ. 3. 74.

Η. ὡς πλεοναστικῶς· ἐπὶ παρομοιώσεως δηλουμένης δι' ἄλλης λέξεως ἐν τῇ προτάσει, ἔλαυνεν .. ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικὼς (ὅπερ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἢ οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς, ἢ ὡς οὐκ ἀΐων) Ἰλ. Ψ. 430. **2)** ἐν τοῖς ὡς ὅτι, ὡς οἷον καὶ ὡς οἷα, ἀπὸ τοῦ Πλουτ. καὶ ἑξῆς, πρβλ. Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 52, Ἰακώψ. εἰς Ἀνθ. Παλατ. σ. 403, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 427. **3)** ὡσαύτως ἐν τοῖς οἷον ὡς καὶ ὡς οἱονεί, Bast. E. Cr. σ. 57, καὶ Schäf. αὐτόθι σ. 277. **4)** τοὐναντίον, τὸ **ὡς** παραλείπεται ἐν ζωηρᾷ ποιήσει, οἷον, κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει (ἀντὶ ὡς Ἄτλας), ἐκεῖνος ὡς ἀληθὴς Ἄτλας, παλαίει πρὸς .., Πινδ. Π. 4. 515.

Θ. Ἐτυμολογία· τὸ **ὡς** εἶναι προφανῶς ἐπιρρηματικὸς τύπος τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμίας ὅς, ὡς τὸ Σανσκρ. yât τοῦ yas· καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχικόν τι σύμφωνον ὅπερ ἀπώλετο ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, καθ' ὅσον ὁ Ὅμηρος συνεχῶς μηκύνει τὴν πρὸ τοῦ **ὡς** βραχεῖαν συλλαβήν, οἷον· ὄρνιθες ὥς, πέλεκυς ὥς, θεὸς ὥς, κτλ. ἴδε Κούρτ. σελ. 399, 589.— Περὶ τοῦ **ὡς** ἴδε καὶ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 169, 170, 171.

ὡς, ἀντὶ **ὡς,** βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1192 (ὁ Δινδ. ἔχει **ὡς**).

ὦς, τό, γεν. **ὠτός,** Δωρ. ἀντὶ **οὖς,** Θεόκρ. 11. 32.

ὦσα, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἔωσα,** ἀόρ. α' ἐνεργ. τοῦ **ὠθέω,** Ὅμηρ.

ὡσάν, ἢ μᾶλλον **ὡς ἄν,** Ἐπικ. ὡς κε ἢ ὡς κεν, εἶναι τὸ μόριον **ὡς** μετ' ἀοριστολογικοῦ μορίου ἴδε ἐν λ. **ὡς** Β. II. 1.

2) κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντες.., ἐποιήσατε, ἔνθα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς ἐάν, ὡς νά.., Δημ. 519. 10· ὁμοία ἐλλειπτικὴ σύνταξις μετ' ἀπαρ., ἵνα μὴ δόξω ὡς ἂν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. ι', 9. **3)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπολ., ταῦτα προσδέχοιτ' ἂν ὡς ἂν οἰκεῖα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 16, 12· παῖδα ὡραῖον ὡς ἂν Αἰγύπτιον Αἰλ. περὶ Ζώων 4. 54· — ἀλλ' ἐνταῦθα νοητέον τὴν μετοχὴν **ὄντα,** ὥστε τὰ παραδείγματα ταῦτα ὑπάγονται εἰς τὸ μόριον **ὡς** Γ. I. 2.

II. τὸ **ὡς ἂν** κεῖται ὡσαύτως ἐνίοτε ὅπου ἠδυνάμεθα νὰ περιμένωμεν **ἕως ἄν,** πρβλ. **ὡς** Β. v. 2.

ὡσανεὶ ἢ **ὡς ἂν εἰ,** ὡς ἐάν, οἱονεί, «σάν», Λατ. tanquam, μετὰ ῥημάτων, τὸ .. πνεῦμα ὡσανεὶ προδιαλύεται Ἀριστ. Προβλ. 23. 28· πόλις ἥτις ὡσ. πρόσχημα .. ἦν Πολύβ. 3. 15, 3· μὴ βλέπειν .., ἀλλ' ὡσ. βλέπειν Πλούτ. 2. 961Ε· μετὰ μετοχ., ὡσ. προκαλούμενος Πολύβ. 1. 46. 11· μετὰ ὀνομάτων, ὡσ. σάρκες Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 11, 5· ὡσ. ἀμμῶδες ὁ αὐτ. περὶ Θαυμ. 19 μέγεθος ὡσ. βοῦς αὐτόθι 30. κτλ.

ὡσαννά, Ἑβρ. ἐπιφώνημα (hoshiah-na) σῶσον δή, ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ψαλμοῦ ΡΙΗ', 25.

ὤσασκε, Ἐπικ. ἀντὶ **ὦσε,** γ' ἑνικ. ἐνεργ. ἀορ. τοῦ **ὠθέω.**

ὡσαύτως, ἐπίρρ. (ὡς, αὔτως), ἐπιτεταμένον τοῦ **ὡς,** καθ' ὅμοιον τρόπον, ὁμοίως, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν ἀρχῇ προτάσεως παρεμβαλλομένου τοῦ **δὲ** μεταξύ, ὣς δ' αὔτως ἀντὶ ὡσαύτως δέ .. Ἰλ. Γ. 339, Ὀδ. Ι. 31, καὶ συχν. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 1. 215, 2. 67, κτλ., ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ, Πλάτ. Φαίδ. 102Ε, Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 4, κ. ἀλλ.·— μεθ' Ὁμ. ὡς μία λέξις, ὡσαύτως καὶ .. Ἡρόδ. 7. 86· οὕτω μετὰ δοτ., ὣς δ' αὔτως τῇσι κυσὶ θάπτονται, ὡς κύνες, ὁ αὐτ. 2. 67· πολλοὶ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ Σοφ. Τραχ. 372·—ὥσπερ γάρ .., ὡσαύτως δὲ σὺ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 27·— ὡσ. ἔχειν Πλάτ. Φαίδ. 78D, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὡς ἑτέρως, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 7. 2. **2)** τὸ **ὡσαύτως** ἔτι μᾶλλον ἐπιτείνεται: ὡσαύτως οὕτως, οὕτω καθ' ὅμοιον τρόπον, Κοραῆς παρὰ τῷ Stallb. εἰς Πλάτ. Γοργ. 460D· ὡσαύτως κατὰ ταὐτά .., ὡσαύτως καὶ κατὰ ταὐτὰ Πλάτ. Φαίδων 78D, ἔνθα ἴδε Stallb.

ὦσδε, Δωρ. ἀντὶ **ὦζε,** γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **ὄζω.**

ὡσεὶ ἢ **ὡς εἰ,** ἐπίρρ., ὡς ἐάν, μετὰ διαφόρων ἐγκλίσεων κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀντιλήψεως: **1)** μετ' εὐκτ., ἴσαν, ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο Ἰλ. Β. 780, πρβλ. Λ. 389, κτλ. **2) ὡσεὶ τε** μεθ' ὑποτακ., ἐφίλησ' ὡς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ Ἰλ. Ι. 481. **3) ὡς εἰ** ἢ **ὡς εἴ τε,** μεθ' ὁριστ., ἔπονθ' ὡς εἴ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα Ἰλ. Ν. 492· φιάλαν ὡς εἴ τις .., δωρήσεται Πινδ. Ο. 7. 1.

II. ἐπὶ ἁπλῆς παρομοιώσεως, ὡς, «σάν», ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην Ἰλ. Π. 59, Ὀδ. Η. 36, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 290, Αἰσχύλ. Ἰκ. 782, Σοφ. Ἀντιγ. 653, κλπ.·— οὕτω μετὰ μετοχ., Ἰλ. Ε. 374, Ἡσ Ἀσπ. Ἡρ. 194· ὡς εἴ τε ἀπολ., Ἰλ. Λ. 474, Ὀδ. Ι. 314, Ξ. 254· ὡσεί περ, μετὰ μετοχ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 189· πρβλ. Θεόκρ. 25 163· ὡσεί περ τε ἀπολ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 215, ὡς τὸ **ὥσπερ.** **III.** ὡς τὸ μόριον **ὡς** Ε, μετ' ἀριθμητικῶν ἢ μετὰ λέξεων σημαινουσῶν μέτρον χρόνου ἢ τόπου, ὡσεὶ τριήκοντα σταδίων μάλιστά κῃ Ἡρόδ. 7. 109, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 9· συχν. παρὰ τοῖς Ἑϐδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.

ὡσεπιτοπολύ, κάλλιον διῃρημένως, **ὡς ἐπὶ τὸ πολύ,** ἴδε **ὡς** Αϐ. III. 1, γ.

ὠσία, Δωρ. ἀντὶ **οὐσία,** Ὀκελλ. ἐν Στοϐ. Ἐκλογ. 1. 424, Ἀρχύτ. αὐτόθι, 712, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 401C.

ὦσις, εως, ἡ, = **ὤθησις,** κοινῶς, «σπρώξιμον», Ἱππ. Ἀφορ. 1248, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 3, π. Ψυχ. 3. 10, 9. **II.** κτύπημα δι' ὤσεως, οἱ δὲ πληγὰς (ποιοῦσιν), οἱ δὲ ὤσεις Πλούτ. 5. 916D.

ὡσιωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ὁσιόω,** = **ὁσίως,** Πολυβ. Α', 32.

ὥς κε καὶ **ὥς κεν,** Ἐπικ. ἀντὶ **ὡς ἄν,** Ὅμ.

ὠσμός, ὁ, = **ὦσις,** «ὠστισμός, ὠθισμὸς Ἀττικοί, ὠσμὸς Ἕλληνες» Μοῖρ. 424, διάφ. γραφ. Διόδ. 2. 19.

ὥσπερ. ἢ **ὥς περ,** ἐπίρρ., τρόπου, ὡς, καθώς, ζῆν ὥσπερ ἤδη ζῇς Σοφ. Φιλ. 1396· ἐσώζετ' ἂν .., ὥσπερ οὐχὶ σώζεται αὐτόθι 994 ἀλλὰ τὸ ῥῆμα συνηθέστερον παραλείπεται ἐννοούμενον εὐκόλως, οὔ τι κατακρύπτουσιν .., ὥσπερ Κύκλωπες Ὀδ. Η. 206, πρβλ. Β. 333, Ἰλ. Δ. 263, Ξ. 50· ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν .. Ἀριστοφ. Βάτρ. 303· τεταγμένοι ὥσπερ ἔμελλον Θουκ. 4. 93· τοῖς ζητουχηκόσιν ὥσπερ ἐγὼ Δημ. 1101. 6·— ὁ Ὅμ. συχνάκις παρεμβάλλει λέξιν τινὰ μεταξὺ τοῦ **ὡς** καὶ τοῦ **περ,** π. χ. ὡς σύ περ αὐτή, ὡς τοπάρος περ, ὡς ἔσεταί περ Ὀδ. Τ. 885, Ἰλ. Ε. 806, Α. 211·— ὡς παραδείγματος χάριν, ὅταν χορὸς .. γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 12.— Τὸ **ὥσπερ** διαφέρει τοῦ **ὡς** παρ' Ὁμήρ., καθ' ὅσον σπανίως ἔχει προηγούμενόν τι ῥητῶς ἐκπεφρασμένον ὡς ἐν Ὀδ. Τ. 312, ὣδ .. ὀΐεται, ὡς ἔσεταί περ ἐν Ἰλ. Ω. 487, τηλίκου ὥσπερ ἐγών· ἢ ἐν Ἡσ. Θ. 402, ὣς δ' αὔτως .., ὥσπερ ὑπέστη· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. τὸ **ὥσπερ** εἶναι συνηθέστατον μετὰ δεικτικά· πρὸ τοῦ **οὕτως,** Ἀριστοφ. Ὄρν. 188· μετ' αὐτό, Σοφ. Τραχ. 475, κλπ.· ὥσπερ καὶ .., οὕτω καὶ .. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 75, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 354Β· ὥσπερ .., ὧδε .., Σοφ. Ο. Τ. 276· τοιοῦτος ὥσπερ Πλάτ. Πρωτ. 327D· — αὐτοῦ ὥσπερ εἶχον, καθὼς ἦσαν, Ἡρόδ. 2. 121, 4, πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 1235· εὐθὺς ὥσπερ εἶχεν Ξεν. Ἀν.

4. 1, 19· εὐθὺς ὥσπερ ἔτυχε ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 1, 19·— μετὰ γε, ὥσπερ ἔχει δόξης Πλάτ. Πολ. 612D· — ἐπιτεταμένον, ὥσπερ γε, ἀκριβῶς καθώς, Ἀριστοφ. Νεφ. 673·— ὥσπερ καί, καθὼς καί, ὡς καὶ ἐγώ περ Ἰλ. Ζ. 477· ὥσπερ καὶ ἄλλο Θουκ. 1. 142· κλπ.·— **ὥσπερ** ὡσαύτως ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ **ἴσος**, ὡς τὸ **καὶ** ἐν Ὀδ. Υ. 281, μοῖραν .. ἴσην, ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 532· οὕτω μετὰ τὸ **ὁ αὐτός**, Πλάτ. Φαίδ. 86A, Δημ. 119. 25· μετὰ τὰς λ. **ὅμοιος, ὁμοίως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1311, Θουκ. 4. 34. 2) ὥσπερ ἂν μετὰ ὑποτακτ., ἴδε κατωτ. III· μετὰ εὐκτ. ὥσπερ ἂν τις.. λέγοι, ἔνθα ἠδύνατο νὰ τεθῇ **ὡσπερανεὶ** Πλάτ. Φαίδ. 87B, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 14.

II. περιορίζει ἢ τροποποιεῖ ἰσχυρισμόν τινα ὡς τὸ **ὡσπερεί**, οἱονεί, ὡς ἐάν, Λατ. tanquam, ὥσπερ ἀκονιτὶ Θουκυδ. 4. 73· τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς Ἀριστοφάν. Νεφ. 1276, πρβλ. Εἰρ. 234· ἅμα μὲν .. ὥσπερ ὑπεφθόνει Ξεν. Κύρ. 4. 1, 13, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 270E, Φαίδων 88E, Κρατύλ. 384C·— καὶ συχνάκις μετὰ μετοχῆς ἐν ἀπολύτῳ χρήσει, ὥσπερ ἐγγελῶσα Σοφ. Ἠλ. 277· ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδων 86B· ὥσπερ ἐξόν, ὡς ἐὰν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 14· σιωπῇ ἐδείπνουν, ὥσπερ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς (ἀντὶ ὥσπερ εἰ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς εἴη) Ξεν. Συμπ. 1, 11, πρβλ. Ἀπομν. 2. 3, 3· οὕτω κατὰ μεταβολὴν τῆς συντάξεως, ὥσπερ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἔχοντα ἀνάγκην .. , καὶ οὔτε .. οἷόν τε εἴη γενέσθαι Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 19·— τὴν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἕδραν, κάθισμα ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ δίφρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 7, 5. **III.** σπανίως ἐπὶ χρόνου. 1) ὥσπερ ἂν = ἕως ἄν, ἐφ' ὅσον, ἢ ἐν ὅσῳ, (πρβλ. **ὡς** B. V. 2), ὥσπερ ἂν ζῶ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1361 (ἔνθα ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον καθ' οἱονδήποτε τρόπον). 2) εὐθὺς ὡς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 24. **IV.** μετὰ συγκριτικὸν (πρβλ. **ὡς** B. III. 2), Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 16. — Πρβλ. **ὡσπερεί, ὥσπερ οὖν.**

ὡσπερ, ἀντὶ **ὥσπερ**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185, 1192 (Δινδόρφ. **ὥσπερ**).

ὥσπερ εἰ ἢ **ὡσπερεί**, Ἐπίρρ., ὡς τό, **οἱονεί**, ἀκριβῶς ὡς ἐάν, ὡς νά, Λατ. quasi, tanquam, μεθ' ὁριστ., ὥσπερ εἰ παρεστάτεις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1201· μετ' εὐκτ., ὥσπερ τις εἴ σοι .. μηδὲν διδοίη Σοφ. Ο. Κ. 776· ὡσπερεὶ φάναι, οὕτως εἰπεῖν, Λογγῖν. 32. 3· ὅμοια ὥσπερ εἰ .. Ξεν. Συμπ. 4, 37·— μετ' ὀνομάτων ἢ μετοχῶν, ὡσπερεὶ ψῆτταν Ἀριστοφ. Λυσ. 115· ὡσπερεὶ προκείμενον ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 537· ἃ ὡσπερεὶ στοιχεῖά ἐστι Πλάτ. Κρατ. 422A. **II.** ὥσπερ ἂν εἰ ἢ ὡσπερανεὶ (ὅπερ κυρίως εἶναι ἐλλειπτικὸν ἀντὶ ὥσπερ ἂν ἦν, εἰ .., καὶ τῶν ὁμοίων), ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 479A, ἐν Πρωτ. 311B, Ἰσοκρ. ἐν Ξεν. Κύρ. 1. 3. 2, ὥσπερ ἂν εἴ τις .. ἀσπάζοιτο, τὸ εἴ τις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μία λέξις, = quisquis· — ὥσπερ οὖν ἂν εἰ μετὰ παρατατ., Πλάτ. Πολ. 420C· πρβλ. **ὥσπερ** I. 2.

ὥσπερ οὖν ἢ **ὡσπεροῦν**, Ἐπίρρ., ἀκριβῶς καθώς, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο Αἰσχύλ. Χο. 96, πρβλ. 888, Ἀγ. 1171. **II.** ὡς πράγματι, καθὼς τῷ ὄντι, ὡς ἀναμφιβόλως, εἰ δ' ἔστιν (ὥσπερ οὖν ἔστι) θεὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 242E· πρβλ. Ἀπολογ. 21D.

ὥστε, **A.** ὡς ἐπίρρ. ἔχον τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ **ὡς**, ὡς τὸ **ὅστε** πρὸς τὸ ὅς, καὶ ἐν συχνοτέρᾳ χρήσει παρ' Ὁμήρῳ τοῦ **ὡς** ἐν παρομοιώσεσιν, ὅτε συνήθως γράφεται διῃρημένως καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ δεικτικὸν **ὥς**· τίθεται δὲ ἐνίοτε, ὡς τὸ **ὡς**, μετ' ἐνεστ. ὁριστ., Ἰλ. B. 459 κἑξ., πρβλ. M. 421 κἑξ., N. 703· ἐνίοτε μετ' ἀόρ., Γ. 23· ἄλλοτε μεθ' ὑποτακτ. ἐνεστ. ἢ ἀόρ., B 474 κἑξ., Λ. 68, Π. 428, Ὀδ. X. 302· — καὶ αἱ τρεῖς χρήσεις ἐν τῇ αὐτῇ παρομοιώσει εὑρίσκονται ἐν Ἰλ. E. 136-139· — τὸ ῥῆμα ἐνίοτε παραλείπεται, ὥστε θεοί περ Σ. 513, πρβλ. K. 154. Εἰ καὶ ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ **ὥστε** εἶναι κυρίως Ἐπικὴ (ὁ Πίνδ. ἔχει **ὥτε**, ὃ ἴδε), ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ ἐνιαχοῦ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς, κατώρυχες δ' ἔναιον ὥστ' ἀήσυροι μύρμηκες Αἰσχύλ. Πρ. 452, πρβλ. Θήβ. 13, 62, Πέρσ. 424, Χο. 421, Σοφ. Ο. Κ. 343, Ἀντ. 1033. **II.** εἰς δήλωσιν τῆς δυνάμεως ἢ ἐξουσίας, δι' ἧς πράττει τίς τι, ὡς τὸ **ἅτε**, Λατιν. utpote, τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη ῥεῖα μάλ', ὥστε θεὸς Ἰλ. Γ. 381· ὥστε περὶ ψυχῆς Ὀδ. I. 423· οὕτω παρ' Ἡροδ., ὥστε ταῦτα νομίζων A. 8, πρβλ. E. 35, 83, 101, Z. 94, Θ. 118· οὐδαμοῦ οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

B. ὡς σύνδεσμος τίθεται εἰς δήλωσιν τοῦ πραγματικοῦ ἢ μελετωμένου ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας ἣν ἐκφέρει τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως: **I.** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ., «ὥστε νά, διὰ νά», σχεδὸν ὡς τὸ Γαλλικὸν pour πρὸ ἀπαρ. παρ' Ὁμήρ. μόνον δίς, εἰ δέ σοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι, ἂν δὲ ἡ καρδία σου σὲ ἐφορμᾷ νὰ ὑποστρέψῃς, Ἰλ. I. 42· οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, ὥς τ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι ταῦτα πείθεσθαι, «ἤγουν, οὐκ εἰμὶ τοιαύτης ἡλικίας, ὥστε εἰς πᾶν ἔργον πείθεσθαι τῷ κελεύοντί μοι κατ' ἀγρούς» (Εὐστ.), Ὀδ. P. 21· ῥηϊδίως κεν ἐργάσσαιο, ὥστε σε κεῖς ἐνιαυτὸν ἔχειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 44· ὥστε ἀποπλῆσαι τὸν χρησμὸν Ἡρόδ. 8. 96.— Ἡ σύνταξις αὕτη γίνεται συνηθεστέρα παρὰ Πινδ., π. χ. O. 9. 113, N. 5. 2, 64· καὶ εἶναι συχνὴ παρ' Ἀττικ. ἔτι καὶ ὅπου (ὡς ἐν Ἰλ. I. 42 ἀ ωτέρ.) τὸ **ὥστε** φαίνεται πλεονάζον· οὕτω μετὰ τὸ **ἐθέλειν**, Εὐρ. Ἱππ. 1327· μετὰ τὸ **ἔστι**, ἀντὶ **ἔξεστι**, Σοφ. Φιλ. 656· μετὰ τὸ **ψηφίζεσθαι**, Θουκ. 5.17, ἴδε Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 1327, Marck. εἰς Σοφ. Ἱκέτ. 581· — ἀλλὰ τἀνάπαλιν, εὑρίσκομεν πολλάκις τὸ ἀπαρέμφ. μόνον ὅπου τὸ **ὥστε** φαίνεται ἀναγκαῖον, οἷον παρ' Ἡροδ. 1. 13, 82, πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 387, εἰς Μήδ. 1396·— τὸ **ὡς** εἶναι πολὺ σπανιώτερον ἐπὶ ταύτης τῆς χρήσεως, ὡς ἐν Ξεν. Ἀναβ. 2. 2, 4· πρβλ. **ὡς** B. III· — οὕτω μετὰ τὸ **οὕτως**, **τοιοῦτος**, **τοσοῦτος**, ἢ ἄλλην τινὰ δεικτικὴν λέξιν τὸ **ὥστε** τίθεται μετ' ἀπαρεμφ., π. χ. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 595. 2) τίθεται μετὰ τοῦ **ἢ** ὡς β' ὅρος συγκρίσεως, ὅταν ἀποφάσκηται τὸ δυνατὸν τοῦ ἀποτελέσματος (πρβλ. **ὡς** B III. 2), μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν, μεγαλείτερα παρὰ τὰ συνήθως κινοῦντα τὰ δάκρυα, Valck. εἰς Ἡρόδ. 3. 14· μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακὸν Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 17· ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε τὸ **ὥστε** παραλείπεται, νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν Σοφ. Ο. Τ. 1293· κρεῖσσον' ἢ φέρειν κακὰ Εὐρ. Ἑκ. 1107, Ἄλκ. 230· — ἐνίοτε, εἰ καὶ σπανίως, τὸ θετικὸν τίθεται ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ, ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι (ἀντὶ ψυχρότερον ἢ ὥστε ..), παρὰ πολὺ ψυχρὸν διὰ νὰ λουσθῇ τις, Ξενοφ. Ἀπομν. 3. 13, 3· ἡμεῖς ἔτι νέοι ὥστε διελέσθαι, παρὰ πολὺ νέοι ὥστε νά .., Πλάτ. Πρωτ. 314B· γέρων ἐκεῖνος ὥστε σ' ὠφελεῖν παρὼν Εὐρ. Ἀνδρ. 80·— τὸ **ὥστε** ἐνίοτε παραλείπεται, ὀλίγους εἶναι στρατιῇ τῇ Μήδων συμβαλέειν Ἡρόδ. 6. 109· ταπεινὴ ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν Θουκ. 2. 61, κλπ. 3) ὥστε μὴ .. ἄν, τίθεται μετ' ἀπαρεμφ. ἐπὶ πραγμάτων μᾶλλον ἢ ἧττον πιθανῶν, οὕτως ἐκάετο ὥστε μήτε .. ἄλλο τι ἢ γυμνοὶ ἀνέχεσθαι, ἥδιστά τε ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν Θουκ. 2. 49, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 374, Ἠλ. 1316. 4) ἐνίοτε σημαίνει τὸν ὅρον, ἐπὶ τῷ ὅρῳ νά .. , ὡς τὸ **ἐφ' ᾧτε**· παραδοῦναι σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις, ὥστε βουλεῦσαι ὅ τι ἂν ἐκείνοις δοκῇ Θουκ. 4. 37, πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 5. 6, 26.

II. μεθ' ὁριστ., εἰς δήλωσιν τοῦ πραγματικοῦ ἀποτελέσματος μετ' ἐμφάσεως, οὐχ οὕτω φρενοβλαβέες .., ὥστε .. ἐβούλοντο Ἡρόδ. 2. 120· ἀσθενέες οὕτω ὥστε .. διατετρανέειν ὁ αὐτ. 3. 12· βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν Σοφ. Οἰδ. Κολ. 82, πρβλ. Οἰδ. Τύρ. 533· τοῦτο εἶναι συχνὸν παρὰ Ξεν., π. χ. Ἀν. 1. 9, 28, Ἀπομν. 2. 2, 3, κ. ἀλλ.· — μετὰ τοῦ **ἂν** καὶ παρατ. ἢ ἀόρ. ἐκφέρει ὑποθετικὴν περίπτωσιν, ὥστ', εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 271· ὥστε οὐκ ἂν ἔλαθεν αὐτόθεν ὁρμώμενος Θουκ. 5. 6·—ἐπὶ ἀπιθάνου ἐπακολουθήματος, ὥστε ἂν ἡγήσω .. Ξεν. Ἀγησ. 1, 26. 2) ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ προτάσεως δηλοῖ ἰσχυρὸν συμπέρασμα, λοιπόν, ἑπομένως, ὥστ' .. ὄλωλα καὶ σε προσδιαφθερῶ Σοφ. Φιλ. 75· ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 65, Πόρσ. Προοίμ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. σ. xlvii· μετὰ τῆς προστακτ., θνητὸς δ' Ὀρέστης, ὥστε μὴ λίαν στένε Σοφ. Ἠλ. 1172· ὥστε θάρρει Ξεν. Κύρ. 1. 3, 18· ὥστε, ἂν βούλησθε, χειροτονήσατε Δημ. 129. 1. 3) οὕτω καὶ μετ' εὐκτ. εἰς δήλωσιν ὑποθετικοῦ ἐπακολουθήματος, ἢ μετὰ μόνης εὐκτικῆς (ἄνευ τοῦ **ἄν**), Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 9, Οἰκ. 1, 13· ἢ (συνηθέστερον) μετὰ τοῦ **ἄν**, Ἡρόδ. 2. 26· βρέφος γὰρ ἦν τότ' .. ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' Εὐρ. Ὀρ. 379, πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 857, Ἠλ. 325, Ἀριστοφ. Ἀχ. 943. **III.** μετὰ μετοχ. ἀντὶ ἀπαρ., καθ' ἕλξιν τινά, ὅταν ὑπάρχῃ μετοχὴ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, τοσοῦτον ἁπάντων διενεγκόντες, ὥσθ' ὑπὲρ Ἀργείων δυστυχησάντων Θηβαίοις .. ἐπιτάττοντες Ἰσοκρ. 53D· οὕτω σφόδρα μισοῦντα τοῦτον, ὥστε πολὺ δὴ θάνατον διαθέμενον Ἰσαῖος 76. 19· ὥστε .. δέον Δημ. 28. 7.

ὠστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὠθέω**, δεῖ ὠθεῖν, ὠστέον τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εἰς τοὺς ἀλαζόνας καὶ ἀνοήτους Δίων Χρυσ. 2. 376.

ὤστης, **ου**, ὁ, ὁ ὠθῶν ἢ «σπρώχνων»· σεισμὸς ὤστης, ὁ ἀνατρέπων κατὰ μίαν πρόωσιν, Ἀριστ. περὶ Κόσμου 4, 31.

ὠστίζομαι, μέλλ. Ἀττ. **ὠστιοῦμαι**·—Παθ., θαμιστικὸν τοῦ **ὠθέομαι**, ὠθῶ καὶ ὠθοῦμαι, «σπρώχνω καὶ σπρώχνομαι», «στριμώνω καὶ στριμώνομαι», «σκουντιοῦμαι», οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ, «οὐδὲ πιεσθήσῃ ὑπὸ Κλεωνύμου» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 844· δούλαισιν ὠστιζομένη ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 330· ὠστιοῦνται .. ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 24· ἀπολ., εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται, ἀγωνίζεται προσπαθῶν νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν, αὐτόθι 42, πρβλ. Πλ. 380· οὕτω κωμικῶς, τῶν .. πλακούντων ὠστιζομένων περὶ τὴν γνάθον Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσιν» 1. 13.

ὠστικός, **ή**, **όν**, ἔχων κλίσιν ἢ ῥοπὴν εἰς τὸ ὠθεῖν, ἔχων δύναμιν νὰ ὠθῇ, σφοδρός, ὁρμητικός, ὠστικὴ .. ἡ τοῦ πνεύματος φύσις Ἀριστ. περὶ Ζώων Κινήσ. 10, 4· τὸ ὠστ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 84.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Μ. Ἀντωνῖν. 9, 3.

ὠστισμός, ὁ, = **ὠθισμός**, «ὠστισμός, ὠθισμὸς Ἀττικοί, ὠσμὸς Ἕλληνες» Μοῖρις 424.

ὤστοργος, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **ὁ ἄστοργος**, Θεόκρ. 2. 112.

ὠστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ὠθέω**, ὃν δύναταί τις νὰ ὠθήσῃ, «ὠστὸν τὸ ἀποδιωκτόν» Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 103.

ὠσφρόμην, ὠσφρησάμην, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὀσφραίνομαι**.

ὦσχος, ὠσχοφόρια, ὠσχοφόρος, ἴδε **ὄσχος, ὀσχοφόρια**, κλπ.

ὠτ-άγρα ἡ, (οὖς) κολαστήριον ὄργανον τῶν ὤτων, Συνέσιος 201C.

ὠτ-ακίς, ίδος, ἡ, φυτόν τι θαλάσσιον, Ὀππ. Ἰξευτ. 2. 7.

ὠτἄκουστέω, ἀκροῶμαι μετὰ περιεργίας, προσέχω νὰ ἀκούσω κρυφίως καὶ νὰ μάθω τι ὡς κατάσκοπος, Ἡρόδ. 8. 130, Ξεν. Κύρου Παιδ. 5. 3, 56., 8. 2, 10, Δημ. 434. 4, πρβλ. Πολυδ. Β', 84. ὠτ. καὶ κατοπτεύειν τὰ συμβαίνοντα Πολύβ. 31. 21, 1· μετὰ γεν., Σουΐδ.

ὠτ-ἄκουστής, οῦ, ὁ, ὠτακουστῶν, προσπαθῶν κρυφίως νὰ ἀκούσῃ τι, κατάσκοπος, οἷος ὁ ὑπὸ τῶν τυράννων χρησιμοποιούμενος ἵνα ὠτακουστῇ, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 7, περὶ Κόσμου 6, 9, Πολύβ. 16. 37, 1, Πλούτ. 2. 522F.

ὠταλγέω, ἔχω πόνον τῶν ὤτων, πάσχω ὠταλγίαν, Διοσκορ. 3. 35.

ὠτ-αλγία, ἡ, ἄλγος τῶν ὤτων, Διοσκορ. 2. 210, Πολυδ. Δ', 185.

ὠταλγιάω, = **ὠταλγέω**, Διοσκ. 2. 199.

ὠτᾶν ἢ **ὠτάν, ὦ τᾶν** ἢ **ὦ τάν**, ἴδε ἐν λ. **τᾶν, τάν**.

ὠτάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **οὖς**, μικρὸν οὖς, Ἀναξανδρίδης ἐν «Σατυρίᾳ» 1, Ἀνθ. Π. 11. 75· ὠτάρι' ὕεια Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 16. || μεταφορ., λαβὴ ἀγγείου, Ἀθήν. 783B. 2) ὀστρακόδερμόν τι ὅμοιον λεπάδι, αὐτόθι 87F, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 150, 157.

ὠταρός, ά, όν, (οὖς) ὁ ἔχων μεγάλα ὦτα, «αὐτᾶς», Γλωσσ.

ὠτᾶς, ὠταῖς, ὠτῶν, (= **αὐτᾶς, αὐταῖς, αὐτῶν**), Ἐπιγραφ. Δελφῶν, W. et F. 200. 201. 209. — Ἴδε καὶ τὸ σύνθετον **αὐσωτᾶς**, ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ· τὸ δὲ **ὠτῶ** (= **αὐτοῦ**) ἀνεγνώσθη ἐν ἐπιγρ. Σπάρτης, Ἀθηναίου τ. Α', σ. 255, Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ὦτε, Δωρ. ἀντὶ **ὥστε** (Α), Πινδ. Ο. 10 (11). 102, Π. 10. 84, Ποιητὴς παρὰ Ἀπολλωνίῳ περὶ Ἀντωνυμ. σ. 61, κλπ.

ὠτ-εγχύτης [ῡ], ου, ὁ, ὄργανον δι' οὗ ἐγχεῖταί τι εἰς τὸ οὖς, τοῦ συνήθους ὀργάνου καλουμένου ὑπὸ πάντων ὠτεγχύτου Γαλην. τ. 6, σ. 437, 15. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 431.

ὠτειλή, ἡ, τραῦμα, μάλιστα δὲ πρόσφατον, ἀνοικτὸν τραῦμα, Ἰλ. (κατὰ τὸν Ἀμμών. σ. 107, 150, ἀντίθετον τῷ **οὐλή**)· δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς Ἰλ. Ε. 870· αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτ. Λ. 266, πρβλ. Ρ. 297· δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτ. εἴρυσε Π. 862, πρβλ. Ὀδ. Κ. 164· ὠτειλὴν.. δῆσαν ἐπισταμένως Ὀδ. Τ. 456 — ὁ Ἀρίσταρχ. ἐδέχετο ὅτι τὸ **ὠτειλὴ** σημαίνει παρ' Ὁμήρῳ μόνον τραῦμα προξενούμενον ἐν συμπλοκῇ ἐκ τοῦ συστάδην, δι' ὅπλου δι' οὗ ὁ πλήττων κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα καὶ οὐχὶ διὰ βέλους ἢ ἀκοντίου ῥιπτομένου, ὠτ. χαλκοτύπους Ἰλ. Τ. 25, διὸ ὠβέλιζεν ὡς νόθους τοὺς ἐν τῷ Δ. στίχ. 140, 149· ἴδε Lehrs Aristarch. 69. || μεθ' Ὅμηρον ἡ λέξις κυρίως ἀναφαίνεται ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἱππ., παρ' ᾧ κεῖται ἐπὶ τῆς γενικῆς σημασίας τοῦ τραύματος εἴτε προσφάτου εἴτε μή, 788A, κλπ.· ὡσαύτως σημεῖον ἰαθέντος τραύματος, οὐλή, 789C, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, = **ἕλκος**. Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ.· — ἅπαξ παρὰ Ξεν., τὰς ὠτειλὰς εἶχε, τὰ σημεῖα τοῦ τραύματος, Ἀνάβ. 1. 9, 6 οὕτω, Πλουτ. Κοριολ. 14., 2. 276C. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **οὐτάω**, τρεπομένου τοῦ **ου** εἰς **ω**, ὡς ἐν τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ· πρβλ. οὐταμένη ὠτειλὴ Ἰλ. Ξ. 518, Ρ. 86).

ὠτειλῆθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς ὠτειλῆς, τοῦ τραύματος, Ὀρφ. Λιθ. 647.

ὠτειλόομαι, Παθ., ἐπουλοῦμαι, σχηματίζω οὐλήν, Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 769.

ὠτια-φόρος, ον, ὁ τὰς ὠτίδας φέρων, Ἀν. Βεκ. 287, 10.

ὠτικός, ή, όν, (οὖς) ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ οὖς, χρησιμεύων διὰ τὸ οὖς, φάρμακον Γαλην. τ. 13, σ. 392, κλπ.

ὠτίον, τό, κυρίως ὡς τὸ **ὠτάριον**, ὑποκορ. τοῦ **οὖς**, ἀλλὰ συχνάκις = **οὖς**, Ἀνθ. Παλατ. 11. 81, Ἑβδ. (Α', Βασιλ. Θ', 15, κ. ἀλλ.), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 51· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 211. || μεταφ., μικρὰ λαβή, «χεροῦλι», λαγήνου Ἥρων ἐν Math. Vett. 163. 2) εἶδος ὀστρακοδέρμου, Ξενοκρ. 17, ἴδε σημ. Κοραῆ σ. 150, 157, καὶ παραβαλ. **ὠτάριον** 2.

ὠτιο-φόρος, ον, ὁ τὰ ὦτα συντεθλασμένος, πρβλ. **ὠτοκάταξις**, Ἐτυμολ. Μέγ. 826. 27, Α. Β. 287. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 656, ἴδε **ὠτιαφόρος**, καὶ Α. Β. 287, 10.

ὠτίς, ίδος, ἡ, (οὖς) εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος μέγεθος χηνὸς καὶ περὶ τοὺς κροτάφους πτερά, ἐν Θεσσαλίᾳ λέγεται νῦν «δρόμπλιον,» καὶ Τουρκιστὶ «τόϊ», πιθαν. ἡ Otis tarda (Γαλλ. outarde). ἐνῆσαν δὲ καὶ ὠτίδες Ξεν. Ἀν. 1. 5, 2 κἑξ., Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 2. 17, 31., 9. 33, Αἰλ. περὶ Ζῴων 5. 24· πρβλ. **ὠτός**.

ὠτο-γλῠφίς, ίδος, ἡ, ὡς καὶ νῦν γλυφὶς πρὸ καθαρισμὸν τῶν ὤτων, Τουρκ. «χιλάλ», ὠτογλυφίδα λαβοῦσ' ἀνασκαλεύεται Πλάτων Κωμικὸς ἐν «Συμμαχίᾳ» 3· **-γλῠφον**, τό, Γλωσσ.

ὠτο-ειδής, ές, γεν. **έος**, ὅμοιος πρὸς οὖς, ἔχων σχῆμα ὠτός, Ῥοῦφ. Ἐφέσ. σ. 59. — Ἐπίρρ. **ὠτοειδῶς**, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν ὠτοειδῶς ἐσχηματίσθαι αὐτόθι.

ὠτο-θλαδίας, ου, ὁ, = **ὠτοκάταξις**, Διογέν. Λαέρτ. 5. 67.

ὠτο-κάταξις, ιδος, ὁ, ἐπὶ πύκτου, ὁ τὰ ὦτα τεθλασμένος, «ὠτοκάταξις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὠτοθλαδίας, τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρᾳ» (Εὐστάθ. 1324)· «ὠτοκάταξιν· τὸν συντετριμμένον τὸ οὖς» Α. Β. 116, 32, Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 72), πρβλ. Α. Β. 287, καὶ Ε. Μ. 826, Σουΐδ. ἐν λέξ., Πολυδ. Β', 83 (ὅθεν ὁ Δινδ. διορθοῖ τὸ **ὠτοκαταξίας** ἐν Πολυδ. Δ', 144, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 628)· ὅρα καὶ Πλάτ. Πρωτ. 342A, Θεόκρ. 22. 45, Martial. 7. 32, Tertull Spect. 23, **κατάγνυμι** ΙΙ, Winckelm. 5. 5 § 30 κἑξ.

ὠτο-κοπέω, «ζαλίζω» τὰ ὦτα ὁμιλῶν, Λατ. aures obtundere, «ὠτοκοπεῖ· κεφαλαλγεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν» Ἡσύχ.

ὠτο-κωφέω, εἶμαι κωφὸς τὰ ὦτα, «ὠτοκωφεῖ· βαρέως ἀκούει» Ζωναρᾶς 1897.

ὠτο-λᾰβίς, ἡ, λαβὶς τῶν ὤτων, λαβὶς συλλαμβάνουσα ἀπὸ τῶν ὤτων, Ἱππιατρ. σ. 238, 24.

ὠτό-λικνος, ον, ὁ ἔχων ὦτα κατὰ τὸ μέγεθος ὅμοια πρὸς λίκνον, οἱ Ὠτόλικνοι ὄνομα Ἰνδικοῦ τινος λαοῦ, Τζέτζ. Ἱστ. 7. 635.

ὠτο-πάροχος, ον, (παρέχω) ὁ παρέχων ἢ ἔχων ὦτα, Γλωσσ.

ὠτο-πέτης, ες, (πέτομαι) ὁ ἔχων ὠτοειδεῖς πτέρυγας, ἢ κατ' ἄλλους, ὁ ἀνοίγων τὰ ὦτα ἐν εἴδει πτερύγων καὶ ἀκροώμενος, Γλωσσ.

ὠτόρ-ρῠτος, ον, ὁ ἐκ τῶν ὤτων τοῦ ὁποίου ῥέει ὕλη τις, Ἱππ. 1164D.

ὠτός, οῦ, ἢ **ὦτος, ου**, ὁ, μακρόωτος γλαῦξ, «μπούφος», Strix otus, ὁ δ' ὠτὸς ὅμοιος ταῖς γλαυξί, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων Ἀριστ. π. τὰ Ζῷα Ἱστ. 8. 12, 12 (ἔνθα προστίθησιν, ἔνιοι δ' αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν), πρβλ. Πλούτ. 2. 961E· ὁ Ἀθήν. (390C) φαίνεται ὅτι ταυτίζει τὸ πτηνὸν τοῦτο πρὸς τὴν ὠτίδα, ἀλλ' ἡμαρτημένως. || ἄνθρωπος εὐχερῶς ἐξαπατώμενος, μωρός, «μπούφος», «ὦτος ὄρνεον, ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον, ὥσπερ νυκτικόραξ ἁλίσκεται· διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους ὤτους ἐκάλουν» Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 561. 7.

Ὦτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας (θυγατρὸς τοῦ Ἀλωέως), ἀδελφὸς δὲ Ἐφιάλτου ᾧ καὶ ἐβοήθησε πρὸς δέσμευσιν τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε. 885, Ὀδ. Λ. 308.

ὠτό-τμητος, ον, οὗ τὰ ὦτα εἶναι τετμημένα, ὁ ἠκρωτηριασμένος τὰ ὦτα, Ἑβδ. (Λευ. ΚΑ', 18., ΚΒ', 23).

ὠτώεις εσσα, εν, ποιητ. ἐπίθ., ὁ ἔχων ὦτα ἢ λαβάς, τρίπους Ἰλ. Ψ. 264, 513, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 655.

ωὐ (= **οὐ**), Ἐπίρρ., Ἐπιγρ. Θάσου, Rev. arch. 1865, σ. 438, ἐν ᾗ ἐπιγραφῇ κανονικῶς τὸ **ω** κεῖται ἀντὶ τοῦ **ο**, οἷον **χωῖρων** (= **χοῖρον**), τἀνάπαλιν δὲ τὸ **ο** ἀντὶ τοῦ **ω**, οἷον **Ἀπῶλλωνι**, (= **Ἀπόλλωνι**), **παιονίζεται** (= **παιωνίζεται**), Συναγωγὴ Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη.

ωὐτός Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ὁ αὐτός**, Ἰλ. Ε. 396· ἕτεροι γράφουσιν **ωὐτός**, ὡς ὁ Δινδ. ἐν Ἡροδότῳ, ἴδε Διάλ. Ἡροδ. § 8.

ὦφα, ὦφειν, πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργητικ. τοῦ **ὁράω**, ἐκ τῆς **√ΟΠ, ὄψομαι**, ἀλλ' εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς γραμματικοῖς· πρβλ. **ὠμμένος**.

ὠφέλεια, ἡ, ὡς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ (ἐν ἰαμβικοῖς στίχοις), Σοφ. Ἠλ. 944, Ἀριστοφ. Θεσμ. 183· ἐν ᾧ ὁ τύπος **ὠφελία**, ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου (ἐν ἀναπαιστ. στίχ.) Εὐρ. Ἀνδρ. 539, πρβλ. Ἀποσπ. 79, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 576· ἐν δὲ τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ ὁ τύπος **ὠφέλεια** εἶναι ὁ γενικῶς παραδεδεγμένος, ἀλλ' ὁ Βεκκῆρ. ἀναγινώσκει ἀείποτε **ὠφελία** παρὰ Θουκυδ., εἶναι δὲ αὕτη συχνὴ διάφ. γραφ. παρὰ Πλάτ., Ξεν., κλπ.· Ἰων. **ὠφελίη** Ἡρόδ., Ἀνθ. Παλατ. 6. 187, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 780· (ὠφελέω), Βοήθεια, προστασία, συνδρομή, ὑποστήριξις, ἐπικουρία, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ἔπεμπον ἐς τὴν Ἐπίδαμνον .. τὴν ὠφ. Θουκ. 1. 26, πρβλ. 39· τὴν ὠφ. παρέχειν τινὶ ὁ αὐτ. 3. 13, πρβλ. Ἀνδοκ. 27. 28· ὠφ. ἀνδρὶ φέρειν Εὐρ. Ἀποσπ. 79· ὠφ. προσλαμβάνειν Θουκ. 2. 17· εὑρίσκεσθαι ἀπό τινος ὁ αὐτ. 1. 31· τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν ὁ αὐτ. 1. 39· τυγχάνειν ὁ αὐτ. 6. 17· ἐπάγεσθαί τινας ἐπ' ὠφελίᾳ, πρὸς βοήθειαν, ὡς βοηθούς, ἐπικούρους, ὁ αὐτ. 1. 3, πρβλ. 3. 58· ἀποχρῆσθαι τῇ ἑκατέρου ἡμῶν ὠφελίᾳ, κάμετε πλήρη χρῆσιν τῆς βοηθείας, ἣν ἑκάτερος ἡμῶν δύναται νὰ παράσχῃ, ὁ αὐτ. 6. 17· οὐ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελίας, οὐχὶ δι' ὠφέλειαν ἥτις νὰ συνάδῃ πρὸς τοὺς ὑπάρχοντας νόμους, (ἔνθα τὸ **ὠφελίας** ἰσοῦται τῷ ὠφελίας ἕνεκα) ὁ αὐτ. 3.

82, πρβλ. Διονύσ. Ἀλ. περὶ Θουκ. 31· οὐδὲν ἰατρικῆς δεῖται οὐδ' ὠφελείας, οὐδ' ἄλλης βοηθείας, Πλάτ. Λύσ. 217Α, πρβλ. Πολ. 559Β. **II.** χρησιμότης, ὠφέλεια, κέρδος, ὄφελος, βούλευμα ἀπ' οὗ .. ἔμελλε οὐδεμία ὠφελίη ἔσεσθαι Ἡρόδ. 5. 98 εἴ τις ὠφέλειά γε Σοφ. Ἠλ. 944· τὴν κοινὴν ὠφ. φυλάξαι, τὸ κοινὸν πάντων συμφέρον, Θουκ. 6. 80· τίς ἂν εἴη ἡμῖν ὠφ. εἰδόσιν αὐτό; Πλάτ. Χαρμ. 167Β· ἀντίθετον τῷ **βλάβη**, Ξεν. Κύρου Παιδ. 6. 2, 13, Πλάτ., κλπ.· τῷ **ζημία**, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 6· ἐπ' ὠφελείᾳ ἐστὶ ἢ γίγνεταί τι αὐτόθι 1. 4, 4·— μετὰ γενικῆς ὑποκειμενικῆς, τὴν ὠφ. τὴν τῶν τειχέων, τὴν χρησιμότητα αὐτῶν, Ἡρόδ. 7. 139· μετὰ γεν. ἀντικειμενικῆς, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν φίλων, πρὸς ὠφέλειαν τῶν φίλων, πρὸς ὄφελος αὐτῶν, Πλάτ. Πολ. 334Β· ὠφελείας ἕνεκα αὐτόθι 398Β· χάριν Πολύβ. 3. 82, 8· ἐναντία τῇ αὐτοῦ ὠφ. Ἀνδοκ. 20. 4· ἐν ὠφ. ἐστί, εἶναι ὠφέλιμον, Ξεν. Πόροι 4, 35· μετὰ τὸ **ὠφελεῖν**, πρβλ. **ὠφελέω** I, 5. **2)** πηγὴ ὠφελείας ἢ κέρδους, ὠφέλεια, συχν. ἐν τῷ πληθ., τὰς ὠφ. τὰς ἐκ τῆς στρατείας . ἐσομένας Ἰσοκρ. 43Ε· αἱ κοιναὶ ὠφ. Λυσί. 157. 34· αἱ ὑπό τινος γιγνόμεναι Ἰσοκρ. 46C· εὐεργεσίαι καὶ ὠφ. Πλάτ. Γοργ. 509C· ὠφ. τε καὶ βλαβαὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 332D· αἱ παρὰ τῶν μισθοδοτούντων αὐτοῖς ὠφ. Δημ. 200. 6. **3)** ὠφέλεια προερχομένη ἐκ τοῦ πολέμου, Πολύβιος 2. 3 8., 3. 82, 8· ὠφέλεια καὶ λεία Πλούτ. 2. 255Β· ὠφελείας ἀθροίζειν ὁ αὐτ. ἐν Κλεομέν. 12· πολλῆς ὠφ. κυριεύειν Διόδ. 15. 36· τὴν χώραν γέμειν ὠφελείας Πολύβ. 3. 80, 3· δι' ὠφελείας τίθεσθαι τὰ χρήματα, θεωρεῖν αὐτὰ ὡς λείαν, Διονύσ. Ἀλ. 7. 37· οὕτως ἐν τῇ θήρᾳ, κυνήγιον, θήραμα, Ξεν. Κυνηγ. 6, 4· οὕτως ἐπὶ κλέπτου, ὠφ. ἑτοίμην καὶ παρεσκευασμένην ἀφῆκε Ἀντιφῶν 115. 15.

ὤφελες, ε, ἴδε **ὀφείλω** II. 2.

ὠφελέω, μέλλ. **-ήσω**, ἀόρ. **ὠφέλησα**, πρκμ. **-ηκα**, Εὐρ., κλπ.· ὑπερσ. **ὠφελήκη** Πλάτ. Ἀπολ. 31D. — Παθ., μέλλ. **ὠφεληθήσομαι** Ἀνδοκ. 22. 26, Ἰσαῖος 81. 22, Ξεν. Κύρου Παιδ. 3. 2, 20· συνηθέστερον, μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασίας, **ὠφελήσομαι** Θουκ. 2. 39., 7. 67, κτλ.·— πρκμ. **ὠφέλημαι** Αἰσχύλου Πρ. 222, Πλάτ.·—ὑπερσ. **ὠφέλητο** Θουκ. 6. 60· (ὄφελος). Βοηθῶ, ὑποστηρίζω, συντρέχω, εἶμαι ἢ δεικνυμαι χρήσιμος ἢ ὠφέλιμος εἴς τινα, πρῶτον παρ' Ἡροδ.· ἀντίθετον τῷ **βλάπτω**, Θουκ. 6. 14, Πλάτ. Φαίδων 107D· τῷ **ζημιόω**, Ἰσοκρ. 117Β.— Συντακτικῶς τίθεται, **I)** ἀπολ., εἶμαι χρήσιμος, ὠφέλιμος, ὠφελῶ, τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα Αἰσχύλ. Πρ. 44, Σοφ. Ἀποσπ. 205, πρβλ. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐλ. 348, Ξεν. Οἰκ. 1, 9· οὐδὲν ὠφελεῖ Θουκ. 2. 87· τὸ πολλάκις ὠφελοῦν Ἰσοκρ. 166Β. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ὡς τὸ Λατινικ. juvare, εἶμαι ὠφέλιμος εἴς τινα, ὠφελῶ αὐτόν, Ἡρόδ. 2. 95, Αἰσχύλ. Πρ. 507· τὰς ψυχὰς ὠφ. διδάσκοντες Ξεν. Κύρου Παιδ. 2. 3, 23, πρβλ. Πλούτ. 2. 145Β· ὠφελῶ τινα ἔς τι, ὠφελῶ τινα εἴς τι πρᾶγμα, Θουκ. 4. 75· ἐπὶ τοῖς δεινοῖσιν Εὐριπ. Ἀποσπ. 85· διὰ τῶν ὤτων Πλούτ. 2. 38C· μετὰ μετοχ., αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον Εὐρ. Ἱππόλυτ. 970. **3)** παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως (ἴδε Θωμᾶν Μάγιστρον 935) μετὰ δοτ. προσ., ὡς τὸ Λατ. prodesse, Αἰσχύλ. Πρ. 342, Σοφ. Ἀντιγ. 560, Εὐρ. Ὀρ. 665, 680, Ἡρακλ. 681, Ἀριστοφ. Ὄρν. 420· ἀλλ' ὅμως εὕρηται παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι 146. 1, καὶ ὡς διάφ. γραφ. παρὰ Θουκ. 5. 23· τὰ σύνθετα **προσωφελέω**, **ἐπωφελέω**, **συνωφελέω** ὡσαύτως συντάσσονται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους. **4)** ἰδιάζουσά τις σύνταξις μετὰ γεν. ἀπαντᾷ παρὰ Σοφ. ἐν Ο. Κ. 436, οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, ἔνθα τὸ ὠφελῶν, δύναται νὰ ἀναλυθῇ εἰς τὸ ὠφέλειαν παρέχων, δίδων βοήθειαν πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἀλλ' ὁ Jebb παραδέχεται τὴν εὔστοχον διόρθωσιν τοῦ Παπαγεωργίου: οὐδεὶς ἔρωτ' ἐς τόνδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, ἴδε τὴν σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **5)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὠφέλειαν ὠφ. τινα, παρέχειν ὠφέλειαν, ὑπηρεσίαν, Πλάτ. Πολ. 519Ε, πρβλ. 346C, Εὐθύδ. 275Ε· οὕτω μετ' οὐδετ. ἐπιθέτου, οὐδέν τινα ὠφ., οὐδεμίαν ὠφέλειαν παρέχειν εἴς τινα, Ἡρόδ. 3. 126, Εὐριπ. Ἄλκ. 875· πολλά, πλέον, πλεῖστον, ὡς πλεῖστα ὠφ. τινα Ἰσοκρ. 33Α, Εὐρ Ἀνδρ. 679, 681, Θουκ. 6. 14. **II.** Παθ., βοηθοῦμαι, λαμβάνω βοήθειαν, ἐπικουρίαν, συνδρομήν, λαμβάνω κέρδος ἢ ὠφέλειαν, ὠφελοῦμαι, πρός τινος, παρά τινος προσώπου ἢ πράγματος, Ἡρόδ. 2. 68· ἔκ τινος Αἰσχύλ. Προμ. 222, Ἀντιφῶν 121. 31· ἀπό τινος Θουκ. 3. 64, Ξεν. Οἰκ. 1, 15· ὑπὸ ἢ παρά τινος Πλάτ. Γοργ. 512Α, Ἀντεραστ. 132D· ὠφ. τοῦ νόμου, λαμβάνω ὠφέλειαν ἐκ τοῦ νόμου, Ἀντιφῶν 131. 28· τινι, διά τινος πράγματ., Θουκ. 3. 67· διά τι ὁ αὐτ. 3. 13· ὠφελεῖσθαι παρ' ἐμοῦ, λαμβάνειν ὠφέλειάν τινα, κέρδος τι παρ' ἐμοῦ, Ἀντιφῶν 117. 37· ἐξ ὑμετέρων Λυσί. 178. 21· ὠφελεῖσθαι πρός τι Ξεν. Κυν. 5, 27· ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, ὠφελεῖσθαι ἰδών, ὠφελεῖσθαι ἐκ τῆς ὄψεως πράγματός τινος, Θουκ. 2. 39· μετ' οὐδ. ἐπιθέτου, οὐδὲν ὠφελουμένη Σοφ. Ἀντ. 550· πολλὰ ὠφελεῖσθαι οὐδὲν πονοῦντας Ξεν. Κύρ. 3. 2, 20. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. 115.

ὠφέλημα, τό, πρᾶγμα χρήσιμον ἢ ὠφέλιμον, ὠφέλεια, κέρδος, Αἰσχύλ. Πρ. 251 ἀνθρώποισιν ὠφελήματα αὐτόθι 501· ἐπὶ προσώπου, ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανεὶς αὐτόθι 614, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 698. **II.** καθόλου, ὠφέλεια, κέρδος, τί δῆτα δόξης .. ὠφ. γίγνεται; Σοφ. Ο. Κ. 260, πρβλ. Ξεν. Ἱέρ. 10, 3· ὠφελήματα πατρίδος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 7, 2· ὠφέλημ' ἔχει τινί, εἶναι χρήσιμον ἢ ὠφέλιμον εἴς τινα, Κωμ. Ἀνώνυμ. 16.

ὠφελήσιμος, ον, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ ὠφεληθῇ, πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφ. Σοφ. Αἴ. 1022· ὠφ. λόγος Ἀριστοφ. Ὄρν. 317.

ὠφέλησις, εως, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία· ὅθεν (καθόλου) ὡς τὸ **ὠφέλεια**, κέρδος, ὄφελος, Σοφ. Ο Κ. 402· σοὶ γὰρ ὠφ. οὐκ ἔνι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1031.

ὠφελητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν εἶναι ἀναγκαῖον ἢ πρέπον νὰ βοηθήσῃ τις, ὠφελητέα σοι ἡ πόλις Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 3. **II.** **ὠφελητέον**, πρέπει τις νὰ βοηθήσῃ ἢ νὰ ὠφελήσῃ, ὠφ. τὴν πόλιν αὐτόθι 2. 1, 28.

ὠφελητικός, ή, όν, βοηθητικός, χρήσιμος, Φίλων 1. 120.

ὠφελία, ἴδε **ὠφέλεια**.

ὠφέλιμος, ον, σπανίως η, ον, Πλάτ. Χαρμ. 174D, Πολ. 607D — ὁ φέρων ὄφελος, βοηθητικός, ὠφελείας πρόξενος, ἐπωφελής, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐνίοτε ἐπὶ προσώπων, ὡς ἐν Πλάτ. Μένωνι 98C, Πολ. 461Α, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 9· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐπὶ πραγμάτων, Θουκ. 2. 46, Πλάτ., κλπ.· τινι, εἴς τινα, Εὐρ. Ἴων 138, Θουκ. 4. 44., 7. 64, κλπ.· ἔς τι, πρός τι, πρός τινα σκοπόν, ὁ αὐτ. 3. 68· πρός τι Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑπέρ τινος Ξεν. Κύρ. 6: 2, 34· κρίνειν τι ὠφ. Θουκ. 1. 22· — τὸ ὠφέλιμον ὡς οὐσιαστ., Πλάτ. Πολ. 457D· τὸ ὑμῖν ὠφ. Θουκ. 1. 76. — Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-ώτερος**, **-ώτατος**, Θουκ. 1. 93, Πλάτ. Πολ. 461Α, Θεαίτ. 179Α.— Ἐπίρρ., **-μως**, Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 4, 1, Πλάτ.· ὑπερθ. **-ώτατα**, Ξεν. Ἱππ. 6. 1.

ὤφελλον, Ἐπικ. ἀντὶ **ὤφελον**, ἀόρ. β' τοῦ **ὀφείλω**.

ὤφθην, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὁράω**.

ὦφλον, ἴδε τὸ ῥῆμα **ὀφλισκάνω**.

ὢχ, **ὤχ**, μαγικὴ ἐπιφώνησις ἀποδιώκουσα τὰς ψύλλας, εἴ ποτε εἰσέρχῃ ἐν τόπῳ ἔνθα εἰσὶ ψύλλαι, λέγε ὢχ ὤχ, καὶ οὐχ ἅψονταί σου Γεωπον. 13. 15, 9.

ᾦχα, πρκμ. τοῦ **οἴγνυμι**· **ᾤχατο**, Ἰωνικ. ἀντὶ **ᾠγμένοι ἦσαν**, γ' πληθ. παθ. ὑπερσ.

ὠχεῖ, Αἰγύπτιον ὄνομα τοῦ χρυσολαχάνου, «ἀτράφαξις, οἱ δὲ χρυσολάχανον ... Αἰγύπτιοι ὠχεῖ» Διοσκ. 2. 145.

ὤχρα, κίτρινον χρῶμα, καὶ νῦν ὤχρα, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 11, Θεοφρ. Ἀποσπ. 2. 40, Διοσκ. 5. 112, κλπ. **II.** ἡ τοῖς στάχυσιν ἐπανθοῦσα ὠχρία, νόσος τῶν σταχύων, = **ἐρυσίβη**, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΗ', 22). **III.** = **ὠχρίασις**, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 442.

ὠχραίνω, μέλλ. **-ανῶ**, ποιῶ τι ὠχρόν, Ὀρφ. Ἀργον. 1305.— Παθ., γίνομαι ὠχρός, ἀντίθετον τῷ **ἐρυθραίνομαι**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 193. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὠχρός, Νικ. Θηρ. 254.

ὠχραντικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τινα ὠχρόν, μόνον ἐν τῷ ἐπιρρ. -κῶς κινεῖσθαι, πάσχειν, ἐπὶ τῶν ἰκτερικῶν οἵτινες τὰ πάντα βλέπουσιν ἔχοντα χροιάν τινα ὠχράν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 192, 198.

ὠχράω, μέλλ. **-ήσω**, γίνομαι ὠχρός, χλωμιάζω, ὠχρ. χρόα, ἔχω χροιὰν ὠχράν, εἶμαι κιτρινωπός, Ὀδ. Λ. 529· πρβλ. **ὠχριάω**. **2)** Παθ., ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὤχρηται Ἄρατ. 851.

ὠχρία, ἡ, = **ὠχρότης**, πολλὴν κατασκευάσας τὴν ὠχρίαν Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 570D·— ὡσαύτως· **ὤχρα** II, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 378. 43.— Παρὰ Θεοδ. Προδρ. φέρεται **ὠχρεία**, ἡ.

ὠχρίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὠχρὸν πρόσωπον, «κιτρινιάρης», Ἀριστ. Κατηγ. 8. 15.

ὠχρίασις, εως, ἡ, τὸ ὠχριᾶν, τὸ γίνεσθαι ὠχρόν, συνημμένον τῷ **πολίωσις**, Πλούτ. 2. 364Β· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 652Ε. **2)** = **ὤχρα** II, Θεοδοτ. Παλ. Διαθ.

ὠχριάω, = **ὠχράω**, γίνομαι ἢ φαίνομαι ὠχρός, χλωμιάζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 103, Βάτρ. 307, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 115· **ὠχριήσας** Βάβρ. 92. 8· ἀντίθετον τῷ **ἐρυθριάω**, **ἐρυθραίνομαι**, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 15, Ἠθ. Νικ. 4. 9, 2·— ἐπὶ οἴνου, Πλούτ. 2. 692Ε. — Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 80.

ὠχρο-ειδής, ές, γεν. **-έος**, ὁ ἔχων ὄψιν ὠχράν, ὠχρός, κίτρινος, Σουΐδ. ἐν λ. **ἴκτερος**.

ὠχρο-κόκκινος, ον, ὁ ὠχρὸς καὶ κόκκινος, Θεόδ. Πρόδρ.

ὠχρό-λευκος, ον, λευκὸς μετά τινος ὠχρότητος, ἀσπροκίτρινος, Διοσκ. 4. 42.

ὠχρο-μέλᾱς, αινα, ἄν, μαυροκίτρινος, Γαληνν. τ. 5, σ. 483, ἔκδ. Βασ.

ὠχ-ρόμμᾰτος, ον, ὁ ἔχων ὠχροὺς ὀφθαλμούς, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 38.

ὠχρό-ξανθος, ον, ὁ ἔχων χρῶμα ξανθοκίτρινον Γλωσσ. τ. 5, σ. 483, ἔκδ. Βασ.

ὠχρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα ὠχρόν, Γραμμ., ἴδε Heyne εἰς Ἰλ. Τ. 5, σ. 392.

ὠχρός, ά, όν, ὡς καὶ νῦν, χλωμός, ἐπὶ χροιᾶς, Εὐρ. Βάκχ.

438, Ἀριστοφ. Νεφ. 1016, Πλοῦτος 422, κλπ.· μάλιστα λευκοκίτρινος, ἀσπροπράσινος, ἢ πρασινοκίτρινος, (πρβλ. **χλωρός**), τὸ δὲ ὠχρὸν γίγνεται λευκοῦ ξανθῷ μεμιγμένου Πλάτ. Τίμ. 68C· ἐπὶ βατράχου, Βατραχ. 81· χρῶμα δ' ἀσίτων.. γίνεται ὠχρὸν Ἄλεξις ἐν «Ὀλυνθίᾳ» 1. 8· ὠχρὸς κάνυπόδατος, ἐπὶ Πυθαγορείου, Θεόκρ. 14. 6, καὶ συχν. παρὰ τῷ Λουκ. ἐπὶ φιλοσόφων, π. χ. ἐν Διὶ Τραγῳδῷ 1· ὠχρὸς καὶ αὐχμηρός, ἐπὶ φιλαργύρου, ὁ αὐτ. ἐν Κατάπλῳ 17· ἐπὶ τῆς χολῆς, κλπ., Ἱππ., Γαλην.· ἐπὶ οἴνου, 2. 692E·— τὸ ὠχρὸν τοῦ ᾠοῦ, τὸ «κιτρινάδι», ὁ κρόκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 1·— τὸ ὠχρόν, τὸ κίτρινον χρῶμα, Πλάτ. Τίμ. 68C, Ἀριστ. Κατηγ. 10, 8·— πρβλ. **ὤχρα**.

ὦχρος, ου, ὁ, ὡς τὸ **ὠχρότης**, μάλιστα τὸ ὠχρὸν χρῶμα τὸ προελθὸν ἐκ φόβου, ἅπαξ παρ' Ὁμ., ὦχρος δέ μιν εἷλε παρειὰς (πρβλ. **χλωρὸν δέος**) Ἰλ. Γ. 350· ἀκολούθως παρὰ Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, οἷον Ἀνδρ. παρὰ Γαλην. 13. 875, Ἀνθ. Π. 5. 259, κ. ἀλλ.· ἄχροος.. ὦχρος Τζέτζ. Ὅμ. 367. **II.** εἶδος ὀσπρίου, Pisum ochrys, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 37, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 58, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 2, 2, Διογ. Λ. 2. 139.—Τὸ γένος τοῦ ὀνόματος τούτου ἐν τῇ σημασ. I. δὲν εἶναι ὡρισμένον ἐκ χωρίου τινός, ἐν τῇ σημασ. II. εἶναι ἀρσεν. ἐν ἅπασι τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις.

ὠχρότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ ὠχροῦ, «κιτρινάδα», Πλάτ. Πολ. 474E· χρόας Λουκ. Ἰκαρομέν. 5· ἀντίθετ. τῷ **μελανίᾳ**, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 14· ἐν τῷ πληθ., ἀντίθετ. τῷ **ἐρυθήματα**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Κινήσεως 7, 12.

ὤχρωμα, τό, ὠχρότης, «κιτρινάδα», Σουΐδ.

ὤψ, ἡ, Ἐτυμ. Μέγ. 344. 55,—ἀλλὰ ὁ, Εὐστ. 1426. 57 (ἴδε κατωτ.), γεν. **ὠπός**, αἰτ. **ὦπα**·—ὀφθαλμός, πρόσωπον, ὄψις, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ., ἀλλὰ μόνον κατ' αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ, οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη κύνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι, νά με ἴδῃ εἰς τὸ πρόσωπον, Ἰλ. I. 373· εἰς ὦπά τινος ἰδέσθαι Ο. 147· καὶ ἀπολ., εἰς ὦπα ἰδέσθαι Ὀδ. Χ. 405, Ψ. 107· αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν (περὶ τῆς Ἑλένης), «λίαν ταῖς ἀθανάτοις θεαῖς κατὰ τὴν πρόσοψιν ὁμοία ἐστὶν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 158· οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει Ὀδ. Λ. 411· θεῇς ἐς ὦπα ἐΐσκειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 62.— Ἐν Πλάτ. Κρατ. 409C, εὕρηται ἀρσ. αἰτιατ. πληθ. τοὺς ὦπας (ἀλλ' ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀθην. 287A, 367A, πρβλ. Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 6, ὅπερ βεβαιοῦται καὶ ἐκ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολ. σ. 158), ἣν ἀποδοκιμάζει ὁ Βεκκῆρ. καὶ ὁ Stallb., ἀναγινώσκουσι δὲ τὰ ὦπα κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα· δοτ. **ὤπεσσι** Μάξιμ. π. καταρχ. 157. (Ἐκ τῆς √ΟΠ· ἴδε ὄψ B).

ὠψά, τά, = **τὰ ὀπτητήρια**, Ἡσύχ.

ᾠώδης, ες, γεν. εος, συνηρ. ἀντὶ **ᾠοειδής**· ὑγρότης Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 10, 9· σκώληξ ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 25.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΟΜΟΥ

Τοῦ λεξικοῦ τούτου οἱ τέσσαρες τόμοι περιέχουσι 3008 σελ. λεξικογραφικῆς ὕλης, τούτων τὰς 2500 σελ. (δηλ. τὰ γράμματα Α, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ξ, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω) ἐπεξειργάσατο (ἐν συνεχεῖ ἐργασίᾳ ὀκτὼ ἐτῶν) ὁ Κύριος Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης πρῴην καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Λονδίνῳ, τὰς δὲ 285 σελίδ. (δηλ. τὰ γράμματα Β, Γ, Δ, Ζ, Η, Θ) ὁ μακαρίτης Ἀντώνιος Οἰκονόμος Καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, τὰς δὲ 79 (ἀπὸ τῆς λέξεως **Καταίνέσις** *μέχρι τῆς λέξεως* **Κεντρίνης**) *ὁ Κύριος Γ. Γαρδίκας πρῴην γυμνασιάρχης, τὰς δὲ 144 σελ. (ἀπ' ἀρχῆς τοῦ σίγμα μέχρι τῆς λέξεως στυγνότης) ὁ Κύριος Ξεν. Π. Μόσχος Δ. Φ. Ἴδε σημ. ἐν τέλει τοῦ Κ, καὶ ἐν τέλει τοῦ Σ, ἀνάγνωθι δὲ καὶ τὸν ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ πρόλογον.*

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰουλίου 1907.

[illegible]
[illegible]